

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ - ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ - ΚΡΙΤΙΚΗ - ΜΕΛΕΤΗ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1941

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

ΣΥΝΤΑΞΙΣ
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ 15ου ΤΟΜΟΥ, ΕΤΟΥΣ 1956

Σ. Ἀγαπητίδης, Καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου, **Β. Αὐγητόπουλος**, Δικηγόρος, **Βασ. Παντ. Βασιλείου**, Δικηγόρος, **Π. Κ. Βερροιόπουλος**, Διδάκτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου, Δικηγόρος, **Γ. Α. Γιαννακόπουλος**, Δικηγόρος, **Κ. Ι. Δημάκης**, Δικηγόρος, **Α. Ε. Εὐθυμίου**, Δικηγόρος, **Γ. Θωμᾶς**, Δικηγόρος, **Π. Ἰωαηφίδης**, Δικηγόρος, **Δ. Κ. Καλομοίρης**, Διδάκτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου, Δικηγόρος, **Α. Κανακάρης**, Πταισματοδίκης, **Ι. Καποδίστριας**, Ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Δικηγόρος, **Κ. Καυκᾶς**, Ἀρεοπαγίτης, **Χ. Σ. Κεντός**, Δικηγόρος, **Δ. Κούπης**, Ὑφηγητὴς Πολιτικῆς Οἰκονομίας, Διευθυντὴς Ὑπουργείου Ἐργασίας, **Μ. Γ. Κυπραῖος**, Δικηγόρος, **Ε. Μαζαράκης**, ἀνταποκριτὴς τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας, **Α. Μπέμπορας**, Δικηγόρος, **Α. Μπρούμας**, Δικηγόρος, **Π. Παπαλεύκα**, Δικηγόρος, **Κ. Παπαμιχαλόπουλος**, Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Κράτους, **Α. Πετρόγλου**, Δικηγόρος, **Ι. Σαρρέκης**, Δικηγόρος, **Γ. Π. Σπυρόπουλος**, Δ. Ν., Δικηγόρος, **Χ. Κ. Τσενές**, Δικηγόρος, **Γ. Θ. Ράμμος**, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, **Ε. Κ. Ὑδραῖος**, Δικηγόρος.

15ος ΤΟΜΟΣ — ΕΤΟΣ 1956

ΓΡΑΦΕΙΑ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ 9Α, ΑΘΗΝΑΙ — ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 31.010

ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεύχος 1 (343)

Ἀθῆναι, 1 Ἰανουαρίου 1956

Η ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΛΛΑΧΟΥ ΕΚ ΔΟΛΟΥ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΙΩ. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

I. Κατ' ἄρθρ. 656 ΑΚ ὁ μισθωτὴς τῆς ἐργασίας (ἐργοδότης), καθιστάμενος ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς προσηκόντως προσφερομένης ἐργασίας ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀποδεχθῇ ταύτην ἕνεκα λόγων ἀφορώντων αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν, ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν (ἐργάτην ἢ ὑπάλληλον) ὃν εἰς τὸν χρόνον τῆς ὑπερημερίας του αὐτῆς ἀναλογοῦντα μισθόν. Δικαιοῦται ὅμως νὰ καταλογίσῃ εἰς τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ τούτου πᾶν ὅ,τι ὁ ἐκμισθωτὴς ὠφελήθη ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἢ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς.

Ἡ διάταξις τοῦ 6ου ἐδαφίου ἀποτελεῖ συγκεκριμένην ἐφαρμογὴν βασικοῦ κανόνος τοῦ ἐνοχικοῦ δικαίου, προκύπτοντος ἐκ πλειόνων διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, καθ' ἃν ὁ ἐκ ζημιογόνου γεγονότος βλαπτόμενος ἔχει μὲν δικαίωμα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ζημίας του, ἐὰν ὅμως ἐκ τούτου προέκυψεν ἀμέσως καὶ ὄφελός τι, εἰς τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως καταλογίζεται τὸ ποσὸν καθ' ὃ ὠφελήθη, οὕτως ὥστε ἡ ζημία του νὰ μὴ ἀποβαίνῃ πηγὴ κέρδους (βλ. *Τριανταφυλλόπουλον* ἐν Σχεδίῳ Ἐνοχικοῦ Δικαίου, ἐπίσ. ἐκδ. Ἐθν. Τυπογραφείου 1935, σ. 211 ἑπ., *Διζεφόπουλον* ἐν ΕρμΑΚ 298 ἀριθ. 46 ἑπ., *Μιχαηλίδην-Νουάρον* ἐν ΕρμΑΚ 381 ἀριθ. 17 ἑπ., *Ζέπου*, Ἐνοχικόν, Ι, β' ἐκδ. 1955, § 14 IV B 3).

II. Ὑπὸ τὸ βυζαντινορρωμαϊκὸν δίκαιον ἐμφισβητεῖτο ἂν, ὑπερημέρου ὄντος τοῦ μισθωτοῦ τῆς ἐργασίας καὶ ὀφείλοντος τὸν μισθόν, ὁ ἐκμισθωτὴς ὠφείλε κατὰ τὴν καλὴν πίστιν νὰ παράσχῃ ἀλλαχοῦ τὴν ἐργασίαν του ἐπ' ἀμοιβῇ (ὡς ἐλαττώσῃ τὸ βάρος τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ μισθωτοῦ τῆς ἐργασίας πρὸς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ (καταφατικῶς: Ἐφ. Ἀθ. 2173/1894 Θέμ. Ε' 668, Ἐφ. Θρ. 52/1929 Δικαστικὴ Β΄ 11 80, Πρωτ. Ἀθ. 679/1943 ΕΕΔ β' 207, *Καποδίστρια*, Ἑρμηνεία ἐργατικοῦ δικαίου, 1937, § 100, *Διτζεοπούλου*, Ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸ ν.δ. 424/1941, 1942, σ. 58, 93· ἀρνητικῶς: Α. Π. 134/1921 Θέμ. ΑΒ' 530, Πρωτ. Ἀθ. 2797/1912 Θέμ. ΚΣΤ' 186, 409/1941 ΕΕΔ 1, 237).

III. Τὸ προσχέδιον *Τζανταφυλλοπούλου*, ὡς εἰσηγητοῦ τοῦ ἐνοχικοῦ δικαίου τοῦ ΑΚ, ἐν ἄρθρῳ 313 καὶ τὸ παρὰ τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κώδικος καταρτισθὲν σχέδιον ἐνοχικοῦ δικαίου ἐν ἄρθρῳ 312 ἔλυσαν τὴν ἀμφισβήτησιν ταύτην περιλαβόντα διάταξιν καθ' ἣν ὁ ὑπερήμερος μισθωτὴς τῆς ἐργασίας δικαιοῦται νὰ καταλογίσῃ εἰς τὸν μισθὸν οὐ μόνον ὅ,τι ὁ ἐκμισθωτὴς ὠφελήθη ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἢ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι ἐκ προθέσεως παρέλειψε νὰ ἀποκτήσῃ. Ἡ τελευταία ὅμως αὕτη διάταξις ἀπηλείφθη ἐκ τοῦ ὁριστικοῦ κειμένου τοῦ ἄρθρου 656 ΑΚ, δὲν περιελήφθη δὲ οὔτε εἰς τὸ ἀντίστοιχον ἄρθρον 707 τοῦ προσωρινῶς ἰσχύσαντος ΑΚ τοῦ 1945, ἐνῷ διετηρήθη ὁμοία διάταξις ἐν ἄρθρῳ 700 τοῦ ἰσχύοντος Κώδικος καὶ ἄρθρῳ 692 τοῦ ΑΚ τοῦ 1945 ἐπὶ τῆς μισθώσεως ἔργου.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει τὸ ζήτημα ἂν ἡ ἀπάλειψις αὕτη ἐγένετο σκοπίμως ἢ στερεῖται ἰδιαιτέρας σημασίας. Αἱ ἀμφιβολίαι ἐνισχύονται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι τόσον ἡ § 615 τοῦ γερμανικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅσον καὶ τὸ ἄρθρ. 332 τοῦ ἑλβετικοῦ Κώδικος Ἐνοχῶν καὶ τὸ ἄρθρ. 982 § 2 τοῦ Κρητικοῦ Κώδικος, ἅτινα φέρονται ὡς πηγαὶ τοῦ ἄρθρ. 656, περιέχουν τὴν διάταξιν ταύτην. Χαρακτηριστικὸν ἐπίσης εἶναι ὅτι ἐν ἄρθροις 381 § 1 καὶ 700 ΑΚ ἀναφέρεται ρητῶς ὅτι ἐκ τῆς ἀπαιτή-

σεως τοῦ ὀφειλέτου ἐπὶ τὴν ἀντιπαροχὴν ἀφαιρεῖται οὐ μόνον ὅ,τι οὗτος ὠφελήθη, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι δολίως παρέλειψε νὰ ὠφεληθῇ. Ἐκ πάντων τούτων δύναται εὐλόγως νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ὅπου ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε τὸν καταλογισμὸν καὶ τῶν δολίως μὴ ἀποκτηθέντων ὥρισε τοῦτο ρητῶς καὶ ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 656 δὲν ἠθέλησε νὰ ἰσχύσῃ ὅμοιος κανών (*Καυκᾶ*, Ἐνοχικόν, I 1955, 656 § 5 Β. *Δημάκης*, ἐν ΕΕΔ 13, 510 πρβλ. Πρ/κου Ἀθ. 335/1949, 1935/1950, 121/1953 ΕΕΔ 8 σ. 190, 585 καὶ 12 σ. 323. Ἀντιθέτως ὁ *Μιχαηλίδης-Νουάρος* ἐν ΕρμΑΚ 381 ἀριθ. 21 ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Νομοθέτης ἐκ παραδρομῆς παρέλειψε νὰ περιλάβῃ τὴν διάταξιν ταύτην καὶ ἐν ἄρθρῳ 656).

IV. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 656 ΑΚ δὲν δύναται νὰ μὴ γίνῃ σύγκρισις αὐτοῦ πρὸς τὸ γενικώτερον ἄρθρον 381 § 1 ΑΚ, τὸ ὁποῖον ὁρίζει ὅτι ἐὰν ἡ παροχὴ τοῦ ἑνὸς τῶν συμβαλλομένων κατέστη ἀδύνατος πταίσματι τοῦ ἑτέρου, οὗτος δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς πρὸς ἀντιπαροχὴν ὑποχρεώσεως, ἐκπίπτεται ὅμως ἐκ τῆς ἀντιπαροχῆς πᾶν ὅ,τι ὁ λόγῳ τῆς ἀδυναμίας ἀπαλλασσόμενος ὠφελεῖται ἢ δολίως παρέλειπε νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς ἀπαλλαγῆς.

Ἡ διάταξις αὕτη τοῦ ἄρθρου 381 § 1 ΑΚ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῆς μισθώσεως ἐργασίας. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐὰν ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἐκμισθωτοῦ κατέστη εἰς τοῦτον ἀδύνατος πταίσματι τοῦ μισθωτοῦ τῆς ἐργασίας, ὁ μισθωτὴς δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς πρὸς ἀντιπαροχὴν ὑποχρεώσεως, δηλαδὴ ὀφείλει τὸν μισθὸν καθ' ὅλον τὸν χρόνον καθ' ὃν ὁ ἐκμισθωτὴς ἀδυνατεῖ νὰ ἐργασθῇ. Ἐκ τοῦ μισθοῦ ὅμως τούτου ἐκπίπτεται οὐ μόνον ὅ,τι ὁ ἐκμισθωτὴς τῆς ἐργασίας ὠφελεῖται λόγῳ τῆς ταύτης ἀδυναμίας του, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι δολίως παρέλειπε νὰ ὠφεληθῇ.

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην, ἡ ὁποία ἐφαρμόζεται ἐὰν ὁ μισθωτὴς τῆς ἐργασίας τελῇ ἐν πταίσματι, τὸ ἄρθρ. 656 ΑΚ παρέχει μὲν εἰς τὸν μισθωτήν, ὅστις ἀνευ ὑπαιτιότητός του κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας, τὸ δικαίωμα νὰ καταλογίσῃ εἰς τὸν παρ' αὐτοῦ ὀφειλόμενον μισθὸν πᾶν ὅ,τι ὁ ἐκμισθωτὴς ἐκέρδισεν ἐκ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς τῆς ἐργασίας, δὲν τοῦ ἐπιτρέπει ὅμως ρητῶς νὰ καταλογίσῃ καὶ ὅ,τι οὗτος θὰ ἐκέρδιζεν ἂν μὴ δολίως ἀπέκρουε τὴν ἀλλαχόθεν ἐμφανισθεῖσαν εὐκαιρίαν πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας του. Δηλαδή: Ἐὰν ὁ μισθωτὴς τελῇ ἐν πταίσματι (δόλῳ ἢ ἀμελείᾳ) δικαιοῦται νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν θέσιν του καταλογίζων εἰς τὴν ὀφειλήν του ὅ,τι ὁ ἐκμισθωτὴς παρέλειψεν ἐκ προθέσεως νὰ ὠφεληθῇ, ἐὰν δὲ ὁ μισθωτὴς δὲν τελῇ ἐν πταίσματι, ἀλλ' ἄνευ ὑπαιτιότητός του ἀδύνατεῖ ν' ἀποδεχθῇ τὴν προσφερομένην ἐργασίαν, δὲν δικαιοῦται νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν θέσιν του κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

Ἡ ταυτότης μεταξὺ τῶν ἄρθρων 381 καὶ 656 σύγκρισις καθιστᾷ ἐμφανῆ σοβαρὰν ἀτυχίαν τοῦ Νομοθέτου, διότι περιάγει ἀδικαιολογήτως εἰς δυσχερεστέραν θέσιν τὸν ἄνευ πταίσματός του κατεστάντα ὑπερήμερον δανειστὴν (μισθωτὴν τῆς ἐργασίας) ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἐν δόλῳ ἢ ἀμελείᾳ τελοῦντα. Ἐν τούτῳ δὲ κυρίως συνίσταται ἡ παραδρομὴ τοῦ Νομοθέτου ὡς πρὸς τὴν ἀνακολουθίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἦγεν ἡ διάφορος διατύπωσις τῶν δύο ἄρθρων καὶ τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς θὰ προελάμβανεν ἂν τὴν εἶχε ἐπισημάνει.

Πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς ἀσυνεπείας ταύτης παρίσταται ἀνάγκη συμπληρωτικῆς ἑρμηνείας (περὶ ἧς βλ. Enneccerus Nipperdey I § 54, Staudinger Brändl 1 Γεν. Εἰσαγ. ἀριθ. 54, 61) τοῦ ἄρθρου 656 διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 381, οὕτως ὥστε, ὡς καταλογίζεται εἰς τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῆς ἐργασίας ὅ,τι ὠφελήθη ἐκ τῆς ἄλλαχοῦ παροχῆς τῆς ἐργασίας, νὰ καταλογίζεται καὶ ὅ,τι ὁ ἐκμισθωτὴς ἀσφαλῶς θὰ ὠφελεῖτο ἐὰν διέθετεν ἀλλαχοῦ ἐπὶ μισθῷ τὴν ἐργασίαν, τοῦθ' ὅπερ ὅμως δὲν ἔπραξεν ἐκ κακοβουλίας ἀποδεδειγμένης. Ἂν εἶναι ἀληθὲς ὅτι οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ καθιστᾷ τὴν δολίαν συμπεριφοράν του πηγὴν πλουτισμοῦ ἐναντίον ὀφειλέτου τελοῦντος ἐν δόλῳ ἢ ἀμελείᾳ, εἶναι πολλῷ μᾶλλον ἀληθὲς ὅτι οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ καθιστᾷ τὴν ταιαύτην συμπεριφοράν του πηγὴν πλουτισμοῦ ἐναντίον ὀφειλέτου μὴ τελοῦντος ἐν πταίσματι τινί (πρβλ. *Sauer*, Juristische Methodenlehre, 1940, § 38 III 1).

V. Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις ἵνα ἐπέλθῃ ἔκπτωσις ἀπὸ τῆς ἀξιώσεως τοῦ ἐκμισθωτοῦ εἶναι ὅτι οὗτος ἀπέκρουσε τὴν ἀλλαχόθεν δοθεῖσαν εὐκαιρίαν παροχῆς τῆς ἐργασίας του ἐπ' ἀμοιβῇ, οὐχὶ ἐκ πραγματικῶν λόγων, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἀποκλειστικῇ προθέσει νὰ ἐπιβαρύνῃ τὸν ὑπερήμερον μισθωτήν (Πρωτ. Ἀθ. 679/1948 ΕΕΔ 2, 207 γερμ. ἐργατ. ἀκυρωτ. ἐν ArbRSamml. 30 σ. 116, *Nikisch*, Arbeitsrecht I, 5ον ἔκδ. 1955, § 26 III 3

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

(Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 536/1955 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου)

Ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Δ.Ν., Δικηγόρου

I

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 536/1955 (1) ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπιλαμβανομένη τοῦ ζητήματος τῆς καταγγελίας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. 3063/1952, ἐδέχθη τὰ ἑξῆς:

1) Ὅτι τὸ ἄρθρ. 11 § 1 τοῦ ν. 3063/1952 δὲν κατήργησε τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ Δ. ν. τοῦ 1936, ὅπερ διετήρησεν περὶ καταγγελίας συλλογικῆς συμβάσεως, καὶ συνεπῶς ἡ καταγγελία τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἦτο ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου τούτου δυνατή.

2) Ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 τοῦ ν. 3063/1952 ἁπλῶς καὶ μόνον παρατείνεται ἡ ἰσχὺς τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ἃς ὁ νόμος οὗτος κατέλαβεν ἐν ἰσχύϊ.

3) Ὅτι ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἀπηλλάγη λόγῳ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ Δ. ν. τοῦ 1936, ἥτις ἐπιτρέπει τὴν παράτασιν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ἀλλὰ τοὐναντίον ἦτο ἀπαραίτητος διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἰσχύος τῶν παλαιῶν συλλογικῶν συμβάσεων μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 5, καθ' ἣν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ νόμου τούτου πᾶσα συλλογικὴ σύμβασις καθίσταται ἄνευ ἐργασίας ἐπὶ τῇ ἐγκρίσει αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, καὶ

4) Ὅτι διὰ τῆς χρήσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 1 ἐδ. 1 τοῦ νόμου προβλεπομένου δικαιώματος τοῦ Συμβουλίου ὅπως ρυθμίζῃ τὰς ἀποδοχὰς ἀναδρομικῶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνορθωθῇ ἡ τυχὸν προϋπάρχουσα ἄδικος εἰς τοὺς ἐργαζομένους, οἵτινες κατὰ τὸ μεσοχρόνιον διάστημα ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως λόγῳ καταγγελίας ἔτυχον ἀποδοχῶν οὐχὶ δικαίων.

Ἐνῷ ἐν τῇ ἀνωτέρω ἀποφάσει τὸ ἀκυρωτικὸν ἐρμηνεύει διατάξεις τοῦ προϊσχύοντος δικαίου, ἐν τούτοις αὐτὴ εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα καὶ διὰ τὸ ἰσχῦον δίκαιον, διότι δὲν ἀφορᾷ ἁπλῶς τὴν ἰσχὺν ὡρισμένων διατάξεων καὶ δὴ τῶν περὶ καταγγελίας συλλογικῆς συμβάσεως τοῦ Δ. ν. τοῦ 1936 ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. 3063/1952, ἀλλὰ τὸ γενικώτερον πρόβλημα τῆς τύχης τῶν κανόνων, τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς ρυθμιζομένων σχέσεων ἐργασίας μετὰ τὴν λύσιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως (2).

II

1. Ἡ συλλογικὴ σύμβασις, ὡς σύμβασις ἐνοχική (3), δύναται νὰ λυθῇ διὰ καταγγελίας. Ἡ καταγγελία τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ ταύτης λύσις αὐτῆς ἐπάγεται τὰ ἀκόλουθα ἀποτελέσματα:

α) Λύσιν τῆς ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐνοχικῆς δεσμεύσεως τῶν συναφασῶν ταύτην ὀργανώσεων. Δὲν ὑφίστανται οὕτω μετὰ τὴν λύσιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ὑποχρέωσις ἐκπληρώσεως τῆς συμβάσεως καὶ ὑποχρέωσις πρὸς διατήρησιν εἰρήνης, ὡς καὶ ἡ ἐν αὐτῇ ἐνυπάρχουσα ὑποχρέωσις ἐπιρροῆς (4).

β) Ἡ λύσις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐπάγεται περαιτέρω ἄρσιν τῆς δεσμεύσεως τῶν καταλαμβανομένων ὑπὸ τῶν ὅρων αὐτῆς προ-

(1) ΕΕΔ 14 σ. 1193 ἑπ.

(2) Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην καὶ ἡ κριτικὴ τῆς ἀποφάσεως ἐν ΕΕΔ 14 σ. 1191 ἑπ. καὶ 1250 ἑπ. Βλ. ἄλλως *Μανωλεδάκην*, Καταγγελία συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 14, σ. 1219 ἑπ.

(3) Πρβλ. ΕΕΔ 14 σ. 737 ἑπ. καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀναφερομένους· *Hueck - Nipperdey - Tophoven*, Tarifvertragsgesetz, Kommentar 3η ἐκδ. 1955, § 1, Anm. 118.

(4) Περὶ αὐτῶν βλ. *Βεργωπούλου*, Προσβολὴ συλλογικῆς συμβάσεως δι' ἀπεργίας, ΕΕΔ 14 σ. 459 ἑπ. *Καλομοίρην*, ΕΕΔ 14 σ. 805 ἑπ. καὶ τοὺς παρ' αὐτῶν ἀναφερομένους. Βλ. ὡσαύτως *Hueck - Nipperdey - Tophoven*, TVG § 1, Anm. 57 ἑπ. (ἰδίᾳ Anm. 64 ἑπ.

b. *Schnorr v. Carolsfeld*, Arbeitsrecht, 1955, σ. 206). Ἐὰν ἄρα ἀπέκρουσε ἀλλαχόθεν προσφερομένην εὐκαιρίαν παροχῆς τῆς ἐργασίας του οὐχὶ δολίως, ἀλλ' ἐξ εὐλόγου αἰτίας (οἷαι λ.χ. αἱ ἀναφερόμεναι ἐν ἄρθρῳ 36 § 3 ἀν. ν. 1846/1951) δὲν ἐπέρχεται ἔκπτωσις.

VI. Ἀνεξαρτήτως τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθεμένων, ἀπαίτησις τοῦ ἐκμισθωτοῦ ὅπως λάβῃ τὸν μισθόν, μολονότι παρέλειψε δολίως νὰ διαθέσῃ κερδοσκοπικῶς τὴν ἐργασίαν του, ἔβλαψε μὴ ἐλαττώσας τὸ βάρος τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ μισθωτοῦ τῆς ἐργασίας, ἀποτελεῖ ἄσκησιν δικαιώματος καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὑπὸ τῆς καλῆς πίστεως ἐνδεικνυομένων ὁρίων (ΑΚ 281· οὕτω: Πρωτ. Ἀθ. 1854/1954 ΕΕΔ 13, 1092. Πρ/κου Ἀθ. 3250/1950 ΕΕΔ 9, 987· ἐμμέσως: Πρωτ. Ἀθ. 14567/1952 ΕΕΔ 12, 185. *Λιτζερόπουλος* ἐν ΕΕΝ τδ' 51 σημ. 39. *Βεκρῆ*, Ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, 1946, σ. 101 σημ. 108. *Δημητρακάκη*, Ἡ ὑπερημερία τοῦ μισθωτοῦ περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας, ἐν Ἐπετηρ. Ἀνωτ. Σχολῆς Βιομηχαν. Σπουδῶν, Ι 1948, σ. 341 ἑπ. *Καϊκᾶ*, ἔνθ' ἀνωτ., 656 § 5 Β. Ὁμοίως ὑπὸ τὸ προγεν. δίκαιον: *Καποδίστριας*, ἔνθ' ἀν).

σώπων (4). Οὕτω τὰ μέλη τῶν σωματείων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶχε συναφθῇ ἡ συλλογικὴ αὕμβαξις, δύνανται νὰ τροποποιήσουν τὰς ὑφισταμένας σχέσεις ἐργασίας καὶ ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον, ὡς καὶ νὰ συνάπτουν ἐν τῷ μέλλοντι νέας ὑφ' ὅρους δυσμενεστέρους διὰ τὸν μισθωτὸν τῶν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως.

γ) Ἡ διὰ καταγγελίας λύσις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως θὰ ἔπρεπε νὰ συνεπιφέρῃ καὶ τὴν κατάργησιν τῶν κανόνων αὐτῆς. Ἡ κατάργησις ὅμως τῶν συλλογικῶν κανόνων ἐπάγεται τοιαύτας συνεπείας, αἵτινες ὡς ἐκ τῆς ἀπουδαιότητός των, ὡς θέλομεν ἴδει κατωτέρω, οὔτε σύμφωνοι πρὸς τὸν νόμον εἶναι, ἀλλ' οὔτε καὶ πρὸς τὴν βούλησιν τῶν μερῶν.

2) Ἐν ἄρθρῳ 3 § 1 ν. 3239/1955 (5) ὁρίζεται ὅτι:

«Ἀτομικὴ σύμβασις ἐργασίας, καταρτιζομένη παρά τινος τῶν δεσμευομένων ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, θεωρεῖται περιέχουσα αὐτοδικαίως τοὺς ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει καθοριοθέντας ὅρους...».

α) Διὰ τῆς διατάξεως αὐτῆς καθιεροῦται ἡ καλουμένη ἐσωτερικὴ ἐνέργεια (6) τῶν κανόνων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, καθ' ἣν τὸ περιεχόμενον τῶν κανονιστικῶν ὅρων της καθίσταται περιεχόμενον τῶν ὑπ' αὐτῆς ρυθμιζομένων ἀτομικῶν σχέσεων. Ἐκ τούτου ἕπεται, ὅτι, καταργουμένων τῶν συλλογικῶν κανόνων, παραμένουν αὐτομάτως ἄνευ περιεχομένου—ὅπερ οὐσιαστικῶς ἰσοδυναμεῖ μὲ κατάργησιν — καὶ αἱ ὑπ' αὐτῶν ρυθμιζόμεναι κατ' ἰδίαν σχέσεις. Πρὸς κάλυψιν τοῦ ἀτόπου τούτου ἐτέθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 4 § 2 ἐδ. 2 (7), καθ' ἣν:

«Αἱ ὡρισμέναι ὅμως ἐν συνεχείᾳ ταύτης ἀτομικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ἰσχύουν μέχρις οὗ νομίμως λυθῶσιν».

β) Ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 § 2 ἐδ. 2 τοῦ ν. 3239/1955 λειτουργεῖ ὡς ἡ γνωστὴ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ μετενέργεια (8) τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Ἡ μεταξὺ των διαφορὰ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἐν τῇ μετενεργείᾳ ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντες οἱ κανόνες τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, μέχρις οὗ ἀντικατασταθῶσι δι' ἄλλης ρυθμίσεως, ἐνῷ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 4 § 2 ἐδ. 1 διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ αἱ ἀτομικαὶ συμβάσεις ἐργασίας. Οὐσιαστικῆς φύσεως διαφορὰ δὲν φαίνεται ὅμως νὰ ὑφίσταται. Τόσον ἡ θεωρία τῆς μετενεργείας, ὅσον καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 4 § 2 ἐδ. 2 τοῦ ν. 3239/1955, ἀποβλέπουν ὅπως καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως διατηρηθῇ ἡ βάσις, ἐφ' ἧς στηρίζονται αἱ ἀτομικαὶ σχέσεις, ἤτοι ὅπως ὁ συλλογικὸς κανὼν παραμένῃ ἐν ἰσχύϊ (9). Ὁ σκοπὸς οὗτος τοῦ ἄρθρ. 4 § 2 ἐδ. 2 τοῦ νόμου περὶ συλλογικῶν συμβάσεων θὰ ἦτο ἐμφανέστερος, ἂν ὁ νόμος, ἀκολουθῶν τὰ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ νομολογίᾳ παραδεδεγμένα, ἀνεγνώριζε τοὺς ὅρους τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ὡς κανόνας δικαίου. Ἡ ἀνεπιτυχὴς διατύπωσις τοῦ ἄρθρου 3 § 1 καὶ ἡ πρὸς κάλυψιν τοῦ ἐκ ταύτης δημιουργουμένου κενοῦ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 § 2 ἐδ. 2 προκαλοῦν μεγαλυτέραν σύγχυσιν (10). Τὸ γεγονὸς εἶναι ἓν, ὅτι ὁ νομοθέτης δὲν ἠθέλησεν, ὅπως μετὰ τὴν λύσιν

(4) Βλ. σχετικῶς ΚΕΔ 14 σ. 803. Ἐν σχέσει μὲ τὴν ἄρσιν τῆς δεσμεύσεως διὰ τῆς λύσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως βλ. ἀντὶ ἄλλου, *Hueck - Nipperdey - Tophoven*, TVG § 3 Anm. 14 καὶ 7 ὡς καὶ § 4 Anm. 32.

(5) Παρομοίαν διάταξιν περιέχει καὶ ὁ περὶ συλλογικῶν συμβάσεων νόμος τοῦ 1935 ἐν ἄρθρῳ 3.

(6) Πρβλ. *Καποδίστριαν*, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις σ. 281 σημ. 1 καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀναφερομένους.

(7) Πρβλ. ΚΕΔ 14 σ. 801 ἑπ. Παρομοία διάταξις ὑπῆρχε καὶ εἰς τὸν Ν. τοῦ 1935 (ἄρθρ. 5 § 2 in. τελευταίον).

(8) Πρβλ. ΚΕΔ 14 σ. 801 καὶ τοὺς ἐκεῖ ἐν σημ. 102 ἀναφερομένους ἐν σχέσει μὲ τὸ γερμανικὸν καὶ αὐστριακὸν δίκαιον. *Hueck - Nipperdey - Tophoven*, TVG § 4 Anm. 32-36. Βλ. σχετικῶς καὶ *Πάρτολαν*, Ἡ τοχὴ τῶν συμβάσεων λήξεως τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς. Ἐργατικὸν Δίκαιον, 1942 σ. 71 ἑπ. ἰδίᾳ σ. 72.

Ἡ ἄποψις, ὅτι οἱ κανόνες τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ὑπεισερχόμενοι εἰς τὰς ἀτομικὰς συμβάσεις καθιστάμενοι περιεχόμενον αὐτῶν, ὑπεστηρίχθη καὶ ἐν Γερμανίᾳ ὑπὸ τὸ καθεστὼς τῆς Tarifvertragsverordnung τοῦ 1918. Βλ. *Jacobi*, Grundlehren des Arbeitsrechts σ. 221· *Kaskel*, Arbeitsrecht 3η ἐκδ. σ. 88 καὶ τοὺς ἐκ *Hueck - Nipperdey*, Lehrbuch 3 - ὁ ἐκδ. II σ. 233 σημ. 10 ἀναφερομένους. Ἄλλως *Hueck - Nipperdey*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 283 ἑπ.

(9α) Ἐν τῷ αὐτῷ συνάμα καὶ *Πάρτολας*, ἔνθ' ἀνωτέρω.

(10) Πρβλ. ΚΕΔ 14 σ. 801 ἑπ.

τῆς συλλογικῆς συμβάσεως οἱ συλλογικοὶ κανόνες ἀποβάλλουν πλήρως τὴν ἰσχύν των.

γ) Μετὰ τὴν λύσιν ὅμως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως οἱ κανόνες αὐτῆς δὲν ἐνεργοῦν, ὡς καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος της. Εἴδομεν ἀνωτέρω, ὅτι διὰ τῆς λύσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως παύουν νὰ δεσμεύωνται τὰ ὑπ' αὐτῆς καταλαμβανόμενα πρόσωπα. Καταργουμένης τῆς δεσμεύσεως αἴρεται καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ ἐνέργεια τῶν συλλογικῶν κανόνων. Παραμένει ὅμως ἡ ἄμεσος ἐνέργεια (11), ἤτοι οἱ κανόνες δὲν καταργοῦν ἀντιθέτους ἀτομικὰς συμφωνίας, ἀλλὰ λειτουργοῦν ἁπλῶς ὡς κατευθυντήριοι γραμμαὶ καὶ συμπληροῦν τὰ τυχὸν κενὰ τῶν κατ' ἰδίαν σχέσεων.

III

Ἐξεταστέον τυγχάνει πῶς ἀντιμετωπίζει τὸ πρόβλημα τοῦτο ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ πῶς τοῦτο ἐρρυθμίζετο ὑπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἐφαρμοζομένου προϊσχύοντος δικαίου.

1. Τὸ πρόβλημα τῆς μετενεργείας τῶν κανόνων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, τὸ ὁποῖον ἀμέσως συνδέεται μὲ τὴν καταγγελίαν αὐτῆς, πολὺ ὀλίγον ἀπησχόλησε τὴν ἀπόφασιν. Εἰς μίαν μόνον διάταξιν αὐτῆς ἡ ἀπόφασις (12) συνδέει τὴν καταγγελίαν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως μὲ τὸ ζήτημα τῆς τύχης τῶν μετὰ ταύτην ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν, δέχεται δέ, ὅτι τυχὸν ἀδικία προσγενομένη εἰς τοὺς ἐργαζομένους, οἵτινες ἔτυχον ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἀποδοχῶν οὐχὶ δικαίων, δύναται νὰ ἀρθῇ, ἐὰν τὸ ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ν. 2053/1952 Συμβούλιον προσδώσῃ εἰς τὴν ἀπόφασίν του ἀναδρομικὴν δύναμιν.

Ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης τῆς ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος δέχεται τὸ δυνατὸν τῆς ἐλευθέρας μεταβολῆς τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων μετὰ τὴν λύσιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως.

Ἡ ἄποψις αὕτη, ἐναρμονιζομένη πλήρως πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς μετενεργείας, εἶναι ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὸ ἰσχῦον δίκαιον, θὰ ἠδύναντο ὅμως νὰ ὑπάρξουν ἀντιρρήσεις ἐν σχέσει πρὸς τὸ καθεστὼς τοῦ ν. 2053/1952. Ὁ νόμος 2053 δὲν κατήργησε τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. τοῦ 1935 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας» καὶ συνεπῶς ἡ καταγγελία τῆς συλλογικῆς συμβάσεως παρέμεινεν ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ δυνατή. Διὰ τοῦ ἄρθρου 11 § 1 ὅμως τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐτέθησαν τοιοῦτοι περιορισμοί, ὥστε ἡ καταγγελία τῆς συλλογικῆς συμβάσεως νὰ παραμένῃ ἄνευ πρακτικοῦ τινος ἀποτελέσματος (13).

Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην:

«Αἱ ἰσχύουσαι μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας... ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ κατὰ τὸν παρόντα νόμων Συμβουλίου ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι μέχρι τυχὸν τροποποιήσεώς των κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ παρόντος».

α) Ἐπειδὴ ἐν ἄρθρῳ 6 ὁρίζεται, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις κλπ. ἰσχύουσι μόνον κατόπιν τηρήσεως τῆς ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένης διαδικασίας, ὁ νομοθέτης ἠθέλησεν, ὅπως αἱ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ὑφισταμέναι συλλογικαὶ συμβάσεις, αἵτινες φυσικῷ τῷ λόγῳ δὲν εἶχον συναφθῇ κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένην διαδικασίαν, διατηρηθῶσιν ἐν ἰσχύϊ (14).

Ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 2053/1952 ἠδύνατο νὰ γεννηθῇ ἡ ἐντύπωσις, ὅτι αἱ ὑφισταμέναι συλλογικαὶ συμβάσεις, διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ἰσχύν των, θὰ ἔδει νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου. Πρὸς ἀποφυγὴν τοιαύτης παρανοήσεως ἐτέθη

(11) Πρβλ. *Hueck - Nipperdey - Tophoven*, TVG § 4 Anm. 33 *Reuolle - Kösl*. Handkommentar zum Arbeitsrecht II, σ. 656 657· *Bobrowski*, Das Arbeitsrecht σ. 675· *Goldschmidt*, AR - Blattei, Tarifvertrag. II, A, II, 6. Ἐπίσης καὶ τοὺς ἐν ΕΕΔ 14 σ. 501 σημ. 102 ἀναφερομένους.

(12) Ἀνωτέρω ὑπὸ 1 4.

(13) Βλ. τὸ ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως σχόλιον τῆς *Συνεδρίου* τῆς ΕΕΔ, ΕΕΔ 14 σ. 1193, καθ' ὃ ἀνεπιφυλάκτως τίθεται ζήτημα καταργήσεως τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ Ν. τοῦ 1935.

(14) Ὡς πρὸς τοῦτο ὀρθῶς ἔκρινεν ἡ ἀπόφασις (βλ. ἀνωτέρω ὑπὸ 1 3) παρεῖδεν ὅμως τὸ ἕτερον σημεῖον τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 11 § 1.

τὸ ἄρθρον 11 § 1, ὅπερ κυρίως ἐσκόπει νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἀναδρομικὴν ἐφαρμογὴν τῆς διαδικασίας τοῦ νόμου.

δ) Ὁ νομοθέτης ἠθέλησεν, ὅπως αἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου ὑφισταμέναι συλλογικαὶ συμβάσεις διατηρηθοῦν ἐν ἰσχύϊ (14) ἄνευ τηρήσεως τῶν διατυπώσεων αὐτοῦ καὶ μέχρις ὅτου τροποποιηθοῦν κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὁριζομένην διαδικασίαν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι κυρίως ἐσκοπήθη, ὅπως αἱ συλλογικαὶ αὗται συμβάσεις μὴ καταργῶνται ἄνευ ταυτοχρόνου ἀντικαταστάσεώς των ὑπὸ ἑτέρων συλλογικῶν κανόνων. Ἐνῷ ὅμως ἡ μετὰ τὴν λύσιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐνέργεια τῶν κανόνων αὐτῆς περιορίζεται εἰς τὴν ἄμεσον ἐνέργειαν, καταργουμένης τῆς ἀναγκαστικῆς τοιαύτης, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. 2053/1952 ἡ συλλογικὴ σύμβασις παρῆγε καὶ μετὰ τὴν καταγγελίαν αὐτῆς πλήρη κανονιστικὴν ἐνέργειαν (15), ἐπενεργοῦσα ἐκμηδενιστικῶς ἐπὶ τῶν ἀντιθέτων ἀτομικῶν συμφωνιῶν.

γ) Ὁ ν. 2053/1952 διὰ τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 περιώρισε τόσον τὴν ἐνέργειαν τῆς καταγγελίας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ὥστε αὐτὴ αὐτόλως ἐπέδρα ἐπὶ τῆς κανονιστικῆς ἐνεργείας αὐτῆς. Τὸ αὐτὸ ὅμως δὲν δύναται νὰ λεχθῇ καὶ διὰ τὴν ἐνοχικὴν ἐνέργειαν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Ἐφ' ὅσον, ὡς εἴδομεν, αἱ σχετικαὶ μὲ τὴν καταγγελίαν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων διατάξεις τοῦ ἀ.ν. τοῦ 1935 (ἄρθρ. 5) δὲν κατηργήθησαν, ἡ καταγγελία συλλογικῆς συμβάσεως ἦτο δυνατή, δι' αὐτῆς ὅμως ἐλύοντο αἱ ἐνοχικαὶ ὑποχρεώσεις τῶν συναφασῶν τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ὀργανώσεων, ἤτοι αἱ ὑποχρεώσεις ἐκπληρώσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, εἰρήνης κλπ. (17).

3) Ὁ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 τοῦ ν. 2053/1952 τεθεὶς περιορισμὸς εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς καταγγελίας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως δὲν ὑφίσταται ὑπὸ τὸ ἰσχῦον δίκαιον τοῦ ν. 3239/1955. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 41 § 1 τοῦ ν. 3239/1955, καίτοι ὁμοιάζει πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 τοῦ 2053/1952, εἶναι εὐρυτέρα αὐτῆς. Οὕτω αὕτη ὁμιλεῖ οὐ μόνον περὶ τροποποιήσεως τῶν ἤδη ἰσχυουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ἀλλὰ καὶ περὶ καταργήσεως των, ὁρίζουσα ὅτι αὕτη ἐνεργεῖται κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου, δηλαδὴ καὶ διὰ καταγγελίας, ἐφ' ὅσον εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς καταργήσεως ὁ ν. 3239 προβλέπει καὶ περὶ καταγγελίας (ἄρθρ. 4).

4) Ἐὰν εἰς τὸν μετὰ τὴν καταγγελίαν χρόνον οἱ ἐργαζόμενοι ἔτυχον ἀποδοχῶν μὴ δικαίων ἡ ἐπιτροπὴ διαιτησίας ἔχει λίαν περιωρισμένην ἐξουσίαν, ὅπως προσδώσῃ εἰς τὴν ἀπόφασίν της ἀναδρομικὴν δύναμιν (ἄρθρ. 15 § 5 ν. 3239/1955) (18). Τοῦτο οὐδόλως σημαίνει, ὅτι ἡ ἀποκατάστασις τῆς προσγενομένης εἰς τοὺς ἐργαζομένους ἀδικίας εἶναι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. 3239/1955 ἀδύνατος. Τοὐναντίον ὁ ν. 3239 παρέχει εἰς τὰ μέρη τὸ δικαίωμα νὰ προσδώσουν ἀναδρομικὴν ἰσχὺν εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν καταρτιζομένην συλλογικὴν σύμβασιν (ἄρθρ. 2 § 3) (19), πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συνέβαινε κατὰ τὸ προϊσχῦσαν δίκαιον.

---

(15) Ὁ ν. 2053/1952 ἀπέβλεπεν εἰς τὴν διατήρησιν τῶν ὑφισταμένων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐναρξεως τῆς ἰσχύος του συλλογικῶν συμβάσεων, διότι ἡ τυχὸν μεταβολὴ τῶν μισθῶν θὰ ἐπέδρα γενικώτερον ἐπὶ τῶν τιμῶν. Τὸ σύστημα ἐλέγχου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, τὸ ὁποῖον καθιεροῦτο ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ ἐν ἄρθρῳ 1 προβλεπομένου Συμβουλίου ἀπέβλεπεν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς ἀποιβῆς τῆς ἐργασίας, ἧς τὸ ὕψος ἐπιδρᾷ ἀμέσως ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν τιμῶν. Ὁ ν. 2053/1952 ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τῆς παρεμβατικῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς τοῦ Κράτους. (Βλ. σχετικῶς τὴν πρὸς τὴν Βουλὴν ἔκθεσιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ νόμου). Κίνδυνον κλονισμοῦ τῶν τιμῶν ἐνεῖχε μόνον ἡ κατάργησις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τροποποίησις αὐτῆς. Ἡ τελευταία αὕτη, χωροῦσα μόνον κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου, ἤτοι κατόπιν ἐλέγχου τοῦ Συμβουλίου, δὲν περιεῖχε κίνδυνον διαταράξεως τῶν τιμῶν.

(16) Περὶ τούτου οὐδένα λόγον ποιεῖται ἡ ἀπόφασις, ἥτις δέχεται καὶ ἄσοιν τῶν κανόνων τῆς συμβάσεως. Τοῦτο οὔτε ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. 2053/1952 ἦτο ὀρθόν, ἀλλ' οὔτε καὶ κατὰ τὸ ἰσχῦον δίκαιον.

(17) Βλ. ἀνωτέρω ὑπὸ II, 1α.

(18) Βλ. *Μανρομιχάλη*, ἔνθ' ἀνωτ.

(19) Πρβλ. ΕΕΔ 11 σ. 1185 ἑπ.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΣΠΙΣΙΣ ΚΑΝΟΝΩΝ ΔΙΚΑΙΟΥ ΔΙΑ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΣΕΩΣ

Ἀναγκαία ἀπὸ συνταγματικῆς ἀπόψεως ἡ παροχὴ ἐξουσιοδοτήσεως εἰδικῆς καὶ περιωρισμένης

Προσβολὴ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν τῆς Ἑλλάδος τοῦ β.δ. 4 Φεβρουαρίου/11 Ἰουνίου 1954 «περὶ τοῦ σκοποῦ, τῆς διοικήσεως καὶ λειτουργίας τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας» ὡς ἀκύρου. — Ὕπαρξις ἐννόμου συμφέροντος ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως. — Ἔκδοσις τοῦ προσβληθέντος β.δ. ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν ἄρθρῳ 6 τοῦ Ν.Δ. 2626/1953 ἐξουσιοδοτήσεως. — Ἀναγνώρισις δυνάμει συνταγματικοῦ ἐθίμου τῆς διὰ Νόμου ἐξουσιοδοτήσεως τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας πρὸς τὴν ἐκτελεστικήν, ὅπως διὰ β.δ. θεσπίζωνται κανονιστικοῦ καὶ νομοθετικοῦ περιεχομένου διατάξεις, ἀλλ' ἵνα ἡ νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ Σύνταγμα, πρέπει νὰ εἶναι εἰδικὴ καὶ περιωρισμένη καὶ ὄχι γενικὴ καὶ ἀόριστος. — Ἀκύρωσις τοῦ ἀνωτέρω β.δ., ὡς ἐκδοθέντος βάσει τοιαύτης γενικῆς καὶ ἀορίστου ἐξουσιοδοτήσεως.

Κατὰ τὸ τελικὸν ἄρθρ. 6 τοῦ ν.δ. 2626/1953 «περὶ ἀναδιοργανώσεως τῶν Ταμείων Συντάξεων καὶ Ἀλληλασφαλείας τοῦ Προσωπικοῦ τῶν Τραπεζῶν Ἑλλάδος, Ἐθνικῆς καὶ Κτηματικῆς» (ΕΕΔ 12, 1339), νόμοι δηλαδὴ ἐντελῶς ἀσχέτου πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς διατάξεως τοῦ ἄνω ἄρθρ. 6 (πρέπει ὅμως, νομίζομεν, νὰ τηρῆται καὶ ἡ τροποποιητικὴ τοῦ ἄρθρου διὰ β.δ. τοῦ Συντάγματος, κατὰ τὸ ὁποῖον σχέδια προαιρήσει εἰς πρότασιν νόμου ἢ τροπολογία γίνεται δεκτή, ἐὰν μὴ σχετίζηται ἄμεσος πρὸς τὸ κύριον περιεχόμενον τῆς προτάσεως, ἔστω καὶ ὑπὸ τὴν ἐρμηνευτικὴν αὐτοῦ ἔποψιν ὅτι ἡ διάταξις ἀποτελεῖ πολιτικὴν πρὸς τὸν νομοθέτην ὁδηγίαν, κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Σ.Ε.), τὰ ἐνταῦθα ἐδρεύοντα Ν.Π.Δ.Δ. ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐργατικὴ Ἑστία» μετατρέπεται εἰς Αὐτόνομον Ὀργανισμὸν Ἰδιωτικοῦ Δικαίου. Τὰ τοῦ σκοποῦ, διοικήσεως καὶ ἐν γένει λειτουργίας αὐτοῦ καθορίζονται διὰ β.δ., προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας».

Κατὰ χρῆσιν τῆς ἄνω ἐξουσιοδοτήσεως ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου/11 Ἰουνίου 1954 β. δίγμα «περὶ τοῦ σκοποῦ, τῆς διοικήσεως καὶ λειτουργίας τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας» (ΕΕΔ 18, 781).

Προσβληθέντος τοῦ β.δ. τούτου ὡς ἀκύρου ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐξεδόθη ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀκυρώσασα τοῦτο.

Ἀκολουθεῖται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως ἡ σταθερῶς ἐν τῇ νομολογίᾳ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας κρατοῦσα ἄποψις περὶ τῆς ἀντισυνταγματικότητος νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐξουσιοδότησις αὕτη δὲν εἶναι εἰδικὴ καὶ περιωρισμένη (βλέπε νομολογίαν τοῦ Σ.Ε. ἐν ΕΕΔ 11, 396, σύμφωνος Π. Κυριακόπουλος, Ἑλλ. Διοικητ. Δίκαιον, ἔκδ. δευτέρα, σ. 51, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Τοῦ θέματος δὲ ἀφορῶντος τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν πρέπει νὰ σημειωθῇ, εὐκαιρίας δοθείσης, ὅτι δὲν εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἡ πρώτη καὶ μόνη σημειωθεῖσα ἀνωμαλία κατὰ τὴν περὶ αὐτῆς θεσπισιν κανόνων δικαίου.

Ὑπομιμνήσκεται καὶ ἡ προηγηθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 1629/1954 ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (εἰσηγητὴς Ε. Σαουνάτσος, ΕΕΔ 13, 1308), διὰ τῆς ὁποίας ἠκυρώθη καὶ ἡ ἐκδοθεῖσα «περὶ τοῦ τρόπου καταβολῆς καὶ εἰσπράξεως τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας εἰσφορῶν» ὑπ' ἀριθ. 45040/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ἰσχύουσα ἤδη ἡ ὑπ' ἀριθ. 28561/1955 ἀποφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ΕΕΔ 14, 842).

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1565/1955, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Σ. Ν. Σολιώτης***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Δ. Καρβελλᾶς***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Μυριάνθης, Λ. Βαμβέτσος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν, ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης, αἰτήσεως ἀκυρώσεως τὸ Σωματεῖον «Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐργατῶν Ἑλλάδος» προσβάλλει τὸ β. δ/γμα (4 Φεβρουαρίου/11 Ἰουνίου 1954 «περὶ τοῦ σκοποῦ, τῆς διοικήσεως καὶ λειτουργίας τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας» (Ἐφ. Κυβ. Α' φ. 119/1954).

Ἡ παρέμβασις τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, αἰτουμένης τὴν ἀπόρριψιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀκυρώσεως, δεκτὴ τύποις καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν τυγχάνει.

Ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ καταστατικοῦ τοῦ αἰτοῦντος ἀναγνωρισμένου σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐργατῶν Ἑλλάδος» καὶ δὴ τῶν ἄρθρ. 3 - 5 αὐτοῦ, τὸ σωματεῖον τοῦτο ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐν εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ προστασίαν ὅλων τῶν μισθωτῶν (ἐργατῶν - ὑπαλλήλων) καὶ συνένωσιν αὐτῶν, ὁριζομένου εἰδικώτερον ἐν ἄρθρ. 4 ἐδ. γ' τοῦ καταστατικοῦ, ὅτι ἡ Γ.Σ.Ε.Ε. ἐκπροσωπεῖ τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἐργατικὴν τάξιν καὶ ὑπαλληλικὴν ζωὴν τῆς χώρας στοιχεῖα καὶ τὰς ἐπαγγελματικὰς αὐτῶν ὀργανώσεις εἰς ὅλα τὰ τεχνικοῦ, ἀσφαλιστικοῦ, διοικητικοῦ, οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος ζητήματα, τὰ ἀφορῶντα τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν μελῶν της. Λαμβανομένου δ' ὑπ' ὄψιν ὅτι, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ προσβαλλομένου β. διατάγματος καὶ δὴ τοῦ ἄρθρ. 1 αὐτοῦ, ἡ Ἐργατικὴ Ἑστία σκοπὸν καὶ ἀποστολὴν ἔχει τὴν μόρφωσιν καὶ ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν ἐργαζομένων, τὴν ψυχαγωγίαν καὶ σωματικὴν ἀγωγὴν αὐτῶν, τὴν ἐπικούρησιν καὶ πρόοδον τοῦ ἑλληνικοῦ συνδικαλισμοῦ καὶ τῶν συνεταιρισμῶν ἐργατοϋπαλληλικοῦ ἐνδιαφέροντος κλπ., ἕπεται, ὅτι ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐργατῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ τὸ καταστατικόν της ἀποστολήν της, κέκτηται ἔννομον συμφέρον ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ἀποσκοποῦσης εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς νομιμότητος διοικητικῆς κανονιστικοῦ περιεχομένου πράξεως, ἀφορώσης εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἐργαζομένων μισθωτῶν ἐν γένει, ἅτε τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ἐχούσης ἄμεσον συμφέρον, ὅπως οἱ τοιοῦτοι, ὡς ἡ Ἐργατικὴ Ἑστία, ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν καὶ μισθωτῶν Ὀργανισμοὶ λειτουργῶσι συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους νόμους καὶ τὸ Σύνταγμα καὶ εἶναι συνεπῶς ἀπορριπτέοι οἱ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου βάσεως ἐρειδόμενοι σχετικοὶ ἰσχυρισμοὶ τῆς παρεμβαινούσης.

Τὸ προσβαλλόμενον βασ. διάταγμα ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν ἄρθρ. 6 τοῦ ν.δ. 2626/1953 «περὶ ἀναδιοργανώσεως τῶν Ταμείων Συντάξεων καὶ Αὐτασφαλίσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν Τραπεζῶν Ἑλλάδος, Ἐθνικῆς καὶ Κτηματικῆς καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» ἐξουσιοδοτικῆς διατάξεως, ὁριζούσης ὅτι: «Τὸ ἐνταῦθα ἐδρεῦον νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἐργατικὴ Ἑστία μετατρέπεται εἰς αὐτόνομον Ὀργανισμὸν ἰδιωτικοῦ δικαίου. Τὰ τοῦ σκοποῦ, διοικήσεως καὶ ἐν γένει λειτουργίας αὐτοῦ καθορίζονται διὰ βασ. δ/των, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας».

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι παρ' ἡμῖν δυνάμει συνταγματικοῦ ἐθίμου ἀναγνωρίζεται ἡ διὰ νόμου ἐξουσιοδότησις τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας πρὸς τὴν ἐκτελεστικήν, ὅπως διὰ βασ. δ/των θεσπίζωνται κανονιστικοῦ καὶ νομοθετικοῦ περιεχομένου διατάξεις, ἀλλά, ὡς ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἡ νομοθετικὴ αὕτη ἐξουσιοδότησις, ἵνα ᾖ σύμφωνος πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ τὴν δι' αὐτοῦ θεσπιζομένην διάκρισιν τῶν λειτουργιῶν νομοθετικῆς καὶ ἐκτελεστικῆς, δέον νὰ εἶναι εἰδικὴ καὶ περιωρισμένη, οὐχὶ δὲ γενικὴ καὶ ἀόριστος, ὁπότε θὰ ἰσοδυνάμει πρὸς μεταβίβασιν τῆς ἐκ τοῦ Συντάγματος πηγαζούσης ἁρμοδιότητος πρὸς τὸ νομοθετεῖν καὶ θὰ παρεβίαζε τὴν συνταγματικὴν ἀρχὴν τῆς διακρίσεως τῶν λειτουργιῶν.

Ἡ ἀνωτέρω ἐξουσιοδοτικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 ν.δ. 2626/1953 ἀναφέρεται μὲν εἰδικῶς εἰς τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ἀλλὰ μὴ καθορίζουσα, ἔστω καὶ ἐντὸς γενικῶν τινων πλαισίων, τὰ ὅρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία θέλει προσδιορίσει διὰ βασ. δ/τος τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ τῆς διοικήσεως καὶ λειτουργίας, καὶ δὴ κατὰ κατάργησιν ἢ τροποποίησιν τῆς κειμένης νομοθεσίας, τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, παρίσταται τοσοῦτον γενικὴ καὶ ἀόριστος, ὥστε νὰ ἀντίκειται εἰς τὴν κατὰ τὴν ἡγουμένην σκέψιν συνταγματικὴν ἀρχὴν τῆς διακρίσεως τῶν λειτουργιῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐξουσιοδοτήσεως ταύτης ἐκδοθὲν βασ. δ/γμα 4 Φεβρουαρίου/11 Ἰουνίου 1954 εἶναι ἀκυρωτέον, κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν λόγον ἀκυρώσεως, περιττῆς οὕτω καθισταμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν λόγων.

Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀκυρώσεως δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ τύποις τε καὶ οὐσίᾳ καὶ νὰ ἀπορριφθῇ ἡ παρέμβασις.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν ἀκυρώσεως.

Ἀκυροῖ τὸ βασ. δ/γμα 4 Φεβρουαρίου/11 Ἰουνίου 1954 «περὶ τοῦ σκοποῦ, τῆς διοικήσεως καὶ λειτουργίας τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας». (Ἐφ. Κυβ. Λ', φ. 119/1954).

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΕΥΘΥΝΗ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΡΟΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Κατάλυσις άγωγῆς περί άποζημιώσεως έκ τοῦ Ν. 551, ὀφισταμένου Ταμείου Συντάξεων

Ἀνίσχυρον, κατ' ἄρθρ. 18 Ν. 551, τῶν διατάξεων αὐτοῦ, προκειμένου περί ὑπαλλήλων καί ἐργατῶν σιδηροδρομικῶν ἑταιρειῶν, αἵτινες ἵδρυσαν Ταμεῖα συντάξεων καί μόνον ἐφ' ὅσον τά Ταμεῖα ταῦτα χορηγοῦσι σύνταξιν εἰς τόν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης παθόντα μισθωτόν καί ἐφ' ὅσον ἡ σύνταξις αὕτη κεφαλαιοποιουμένη συμπληροῖ τό κατά τόν Ν. 551 καταβλητέον ποσόν ἀποζημιώσεως. — Ἐπέλευσις Ν.Δ. 408/1941, διά τοῦ ὁποίου ὡρίσθη, ὅτι τότε μόνον δέν δύναται νά ἀξιωθῇ ἡ κατά τόν Ν. 551 ἀποζημίωσις, ὅταν ἡ χορηγουμένη σύνταξις, κεφαλαιοποιουμένη καί μετ' ἀφαίρεσιν τῶν εἰς βάρος τοῦ ἡσφαλισμένου κρατήσεων καί τοῦ τόκου αὐτῶν, συμπληροῖ τό κατά Ν. 551 ποσόν ἀποζημιώσεως. — Προσθήκη δι' αὐτοῦ νέας διατάξεως. — Ἰσχύς τοῦ Ν.Δ. 408/1941, ὡς μή ὄντος ἑρμηνευτικοῦ, κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 58/1945 Συντακτικήν Πρᾶξιν. — Τί πρέπει νά περιλαμβάνῃ ὁ ἰσχυρισμός τοῦ ἐργοδότου, κατά τό Ν.Δ. 408/1941, πρός κατάλυσιν τῆς ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως Ν. 551.

Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 10547/1951 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Κατά τό ἄρθρον 18 τοῦ ν. 551 περί ἐργατικῶν ἀτυχημάτων δέν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, προκειμένου περί ὑπαλλήλων καί ἐργατῶν σιδηροδρομικῶν ἑταιρειῶν, αἵτινες ἵδρυσαν Ταμεῖα συντάξεων, συμφώνως πρός τάς διατάξεις τοῦ νόμου ΓΣΚ' (ὑπ' ἀριθ. 3230) τῆς 9 Ἰουνίου 1907 «περί τοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας Σιδηροδρόμων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Πελοποννήσου καί μόνον ἐφ' ὅσον τά Ταμεῖα ταῦτα χορηγοῦσι σύνταξιν εἰς τόν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης ἀτυχήσαντα ἐργάτην ἢ ὑπάλληλον καί ἐφ' ὅσον ἡ σύνταξις αὕτη, κεφαλαιοποιουμένη κατά τήν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, συμπληροῖ τό κατά τόν παρόντα νόμον καταβλητέον ποσόν ἀποζημιώσεως, ἄλλως δικαιοῦται ὁ παθών νά ζητήσῃ κατά τόν νόμον τήν συμπλήρωσιν τοῦ ποσοῦ.

Περαιτέρω διά τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν.δ. 408/1941 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως διατάξεων τινων τῆς ἐργατικῆς καί κοινωνικῆς νομοθεσίας» (ΕΕΔ 1, 61) ὡρίσθη ὅτι ἡ ἀληθής ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ ν. 551, ὡς τοῦτο «τροποποιηθῇ», εἶναι, ὅτι τότε μόνον δέν δύναται νά ἀξιωθῇ ἡ κατά τόν νόμον ταύτην ἐξ ἀτυχήματος ἀποζημίωσις, ὅταν ἡ πρό τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ ταύτῃ ἀναφερομένων Ταμείων χορηγουμένη σύνταξις παρέχηται τῷ παθόντι λόγῳ τοῦ ἀτυχήματος καί μόνον δι' αὐτό, κεφαλαιοποιουμένη δέ κατά τήν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου καί μετ' ἀφαίρεσιν τῶν εἰς βάρος τοῦ ἡσφαλισμένου γενομένων κρατήσεων καί τοῦ τόκου τούτων, συμπληροῖ τό κατά τόν ν. 551, ὡς τροποποιηθῇ, καταβλητέον ποσόν ἀποζημιώσεως. Τό δικαστήριον ἐν τῇ κατά τό προηγούμενον ἐδάφιον ἀποφάσει του ὀφείλει νά μνημονεύῃ εἰδικῶς τά στοιχεῖα, βάσει τῶν ὁποίων ἠχθη εἰς τήν κρίσιν, ὅτι ἡ σύνταξις κεφαλαιοποιουμένη συμπληροῖ ἢ ὄχι τήν ὑπό τοῦ νόμου παρεχομένην ἀποζημίωσιν.

Ὁ νομοθέτης τῆς ἀνωτέρω διατάξεως κατωνόμασε ταύτην ὡς ἑρμηνευτικήν. Τούτου ἀληθεύοντος, ἐφ' ὅσον δηλαδή πράγματι ἡ διάταξις εἶναι ἑρμηνευτική, θά ἔπρεπε, κατά τό ἄρθρ. 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 58/1945 Συντακτικῆς Πράξεως (ΕΕΔ 4, 378), ὡς ἑρμηνεύουσα αὐθεντικῶς νομοθέτημα ἐκδοθέν πρό τῆς ὑπό τῶν ἐχθρῶν κατοχῆς τῆς χώρας, νά ἦτο ἄκυρος.

Νομολογηθέντος ὅμως ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 414/1953 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητής Κ. Σοῦρλος, ΕΕΔ 12, 821, πρβλ. καί Α.Π. 615/1955, εἰσηγητής Μ. Παντελῆς, ΕΕΔ 14, 1198), ὅτι ἐρευνᾶται ὑπό τοῦ δικαστηρίου, ἂν πράγματι ὁ ὡς ἑρμηνευτικός φερόμενος νόμος εἶναι ταιοῦτος, ἡ δημοσιευομένη κατοπτερω ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, καταβλέπουσα τόν χαρακτηρισμόν ὑπό τοῦ νομοθέτου τῆς ἄνω διατάξεως ὡς ἑρμηνευτικῆς, θεωρεῖ ταύτην ὡς τροποποιητικήν καί συνεπῶς ἰσχύουσαν.

Σημειωτέον ὅτι ἡ Α.Π. 70/1942 (ΕΕΔ 1, 501) ἐθεώρησεν ἀντιθέτως τήν διάταξιν ὡς ἑρμηνευτικήν, σκεφθεῖσα ὅτι, ὡς ἐκ ταύτης συνάγεται, σκοπός ἀπῆλθε νά τονισῃ ἁπλῶς, ὅτι τότε μόνον δέν ὀφείλεται ἡ κατά τόν ν. 551 ἀποζημίωσις εἰς τόν ἀτυχήσαντα, ὅταν ἡ σύνταξις αὕτη τῷ ἀπενεμήθη διά τό ἀτύχημα, τό ὁποῖον ἔπαθε καί μόνον δι' αὐτό, οὐχί δέ καί ὅταν ἡ τοιαύτη σύνταξις ἔχῃ ἀφορμήν ἄλλην, π.χ. πολυετῆ ὑπηρεσίαν (ἐποχῆς, ἡ ὁποία ἐγένετο δεκτή καί ἐν τῇ γαλλικῇ νομολογίᾳ κατ' ἐφαρμογήν τοῦ Γαλλικοῦ περί ἀτυχημάτων νόμου, βλέπε γνωμοδ. Σωηγιάνη - Ἰωάλοῦ, Δικαστική 1932, σελ. 568).

Εἶναι ὅμως χαρακτηριστικόν ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 408/1941 δέν παρέχει μόνον περί αὐτοῦ ἑρμηνείαν τοῦ προϊσχύοντος ἄρθρου 18 τοῦ ν. 551, ἀλλά προβλέπει καί περί τῶν γενομένων εἰς βάρος τοῦ ἡσφαλισμένου κρατήσεων καί ἀκόμη περί τῶν τοκισμῶν, βάσει τῶν ὁποίων τό δικαστήριον ἠχθη εἰς τήν κρίσιν του, εἰσάγων οὕτω, ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, νέους κανόνας δικαίου. Περί τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως διά τήν ἐφαρμογήν αὐτῆς βλέπε Χ. Οἰκονόμου,

Δίκαιον Ἐργατικῶν Ἀτυχημάτων κλπ. σελ. 871).

Περὶ τοῦ ἀμφισβητουμένου ζητήματος ἂν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ν. 551 ἔχῃ ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ ἄλλων, ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων, βλέπε Α.Π. 844/1954, Α' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Ι. Τσιχανῆς*, ΕΕΔ 14, 124, Α.Π. 251/1955, Β' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Σ. Βλαχογιάννης*, ΕΕΔ 14, 574 καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 124, ἔνθα παραπομπαί).

Ἀρείου Πάγου 630/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Τρίμης, Α. Μαύσχαρας

Διὰ τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουλίου 1920 β. δ/τος «περὶ κωδικοποιήσεως τοῦ ν. 551 περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχημάτων ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων κλπ.» ὁρίζεται, ὅτι δὲν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν ἀδηροδρομικῶν ἑταιρειῶν, αἵτινες ἵδρυσαν Ταμεῖα συντάξεων καὶ μόνον ἐφ' ὅσον τὰ Ταμεῖα ταῦτα χορηγοῦσι σύνταξιν εἰς τὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης παθόντα ἐργάτην ἢ ὑπάλληλον καὶ ἐφ' ὅσον ἡ σύνταξις αὕτη κεφαλαιοποιουμένη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, συμπληροῖ τὸ κατὰ τὸν παρόντα νόμον καταβλητέον ποσὸν ἀποζημιώσεως. Διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 408/1941 ν. δ/τος ὡρίσθη, ὅτι, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ ν. 551, τότε μόνον δὲν δύναται νὰ ἀξιωθῇ ἡ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἐξ ἀτυχήματος ἀποζημίωσις, ὅταν ἡ χορηγουμένη σύνταξις, κεφαλαιοποιουμένη κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ καὶ μετ' ἀφαίρεσιν τῶν εἰς βάρος τοῦ ἠσφαλισμένου γενομένων κρατήσεων καὶ τοῦ τόκου αὐτῶν, συμπληροῖ τὸ κατὰ τὸν ν. 551, ὡς ἐτροποποιήθη, καταβλητέον ποσὸν ἀποζημιώσεως.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τῆς τελευταίας ἐξ αὐτῶν, τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 408/1941, προσετέθη εἰς τὸν ν. 551 νέα διάταξις, τροποποιοῦσα τὸ ἄρθρον 18 αὐτοῦ (ὅπερ ὁρίζει ὅτι ἀποκλείεται ἡ παροχὴ τῆς ἀποζημιώσεως, ὁσάκις ἡ σύνταξις μόνον κεφαλαιοποιουμένη καλύπτει τὸ καταβλητέον ποσὸν ἀποζημιώσεως) καὶ ὁρίζουσα ὅτι οὐχὶ ἐκ μόνης καὶ ὁλοκλήρου τῆς κεφαλαιοποιουμένης συντάξεως θέλει κριθῇ, ἐὰν συμπληροῦται τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως καὶ ἀποκλείεται ἡ καταβολὴ τοιαύτης, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ἀπομένοντος ποσοῦ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκ τῆς κεφαλαιοποιουμένης συντάξεως τῶν γενομένων εἰς βάρος τοῦ ἠσφαλισμένου κρατήσεων καὶ τοῦ τόκου αὐτῶν. Ἑπομένως ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἠρμήνευσεν αὐθεντικῶς κατὰ τοῦτο τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 18 ν. 551, προσδόσασα αὐτῇ τὴν ἣν ἀφ' ἧς ἐθεσπίσθη εἶχεν ἔννοιαν καὶ ὀφ' ἣν ἦτο ἔκτοτε ἐφαρμοκτέα ἀναδρομικῶς, ἀλλ' εἶναι νέα διάταξις νόμου τροποποιητικὴ τοῦ ἄρθρου 18 ν. 551, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ, καὶ ὡς τοιαύτη, οὐχὶ ἑρμηνευτική, ἀλλὰ τροποποιητικὴ προϊσχυκοῦ νόμου, δὲν κατηργήθη αὐτοδικαίως ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 58/1945 Συντ. Πράξεως, ἀλλὰ κυρωθεῖσα συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 §§ 1 καὶ 2 τῆς αὐτῆς Συντ. Πράξεως, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324/1946 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς ἐκδοθεῖσα πρὸς συντήρησιν τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ αὐτῆς, ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν διάταξιν ταύτην καὶ ἐφαρμόσαν αὐτὴν ἐν τῇ κρίσει του περὶ τοῦ ὁρισμένου ἢ ἀορίστου τῆς καταλυτικῆς τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀξιουμένου συνεπείᾳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος δικαιώματος ἀποζημιώσεως κατὰ τὸν ν. 551 ἐνστάσεως τῆς ἀναιρεσειούσης ἑταιρείας, ὅτι ἦτο συνεστημένον ὑπ' αὐτῆς Ταμεῖον συντάξεων, παρέχον σύνταξιν διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, οὐδαμῶς ἐσφάλλεν, ὀρθῶς ἐφαρμόσαν τὴν ὡς ἄνω διάταξιν τοῦ ν. 408/1941 καὶ ἑρμηνεύσαν τὰς διαληφθείσας διατάξεις τῆς 58 Συντακτικῆς Πράξεως, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς μνησθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 ν.δ. 408/1941 ὁ ἐργοδότης, ἰσχυριζόμενος, πρὸς κατάλυσιν τῆς ἀγωγῆς διώκοντος τὴν ἐκ τοῦ ν. 551 ἀποζημίωσιν, ὅτι ὀφείλεται συνεστημένον παρ' αὐτοῦ Ταμεῖον συντάξεων, παρέχον διὰ τὴν περίπτωσιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος σύνταξιν εἰς τὸν παθόντα ἐργάτην ἢ ὑπάλληλον, δέον νὰ περιλάβῃ ἐν τῷ ἰσχυρισμῷ του ταύτῳ, ὡς κατὰ νόμον ἀπαιτούμενον στοιχεῖον αὐτοῦ, οὐ μόνον τὸ ποσὸν τῆς χορηγουμένης συντάξεως, ἀλλὰ καὶ τὸ ποσὸν τῶν γενομένων κρατήσεων, αἵτινες δέον νὰ ἀφαιρεθῶσιν ἐκ τῆς κεφαλαιοποιουμένης συντάξεως, ἵνα ἐξευρεθῇ, ἐὰν συμπληροῦται τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως ἢ οὔ, καὶ τὰς ὁποίας, ὡς στοιχεῖον βάσει τοῦ ὁποίου τὸ δικαστήριον ἄγεται εἰς τὴν κρίσιν του, ὅτι ἡ κεφαλαιοποιουμένη σύνταξις συμπληροῖ ἢ οὔ τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου παρεχόμενον ποσὸν ἀποζημιώσεως, δέον, ὅπως ἰδιαιτέρως μνημονεύῃ τὸ Δικαστήριον ἐν τῇ ἀποφάσει του, ὡς ἡ διάταξις αὕτη τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 408/1941 ὁρίζει.

Ἑπομένως τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, κρίναν ἀνελέγκτως, ὅτι, κατὰ τὰ προταθέντα πραγματικὰ περιστατικά, ἡ κατὰ τὰ ἄνω καταλυτικὴ τῆς ἀγωγῆς ἔνσταση τῆς ἀναιρεσειούσης περὶ ὑπάρξεως Ταμείου συντάξεως παρ' αὐτῆς συνεστημένου, ἐξ οὗ ἔτυχε συντάξεως ἡ ἀναιρεσίβλητος, ἦτο ἀόριστος, ὡς μὴ καθοριζομένου τοῦ τρόπου, εἰς ὃ ἀνήχθησαν αἱ πρὸς τὸ Ταμεῖον συντάξεων τοῦ προσωπικοῦ της εἰσφοραὶ τοῦ παθόντος συζύγου τῆς ἀναιρεσιβλήτου, οὐδαμῶς ἐσφάλη καὶ δὲν παρέβλαψε τὴν ὡς ἄνω διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 408/1941 ἡ ἄλλην τινὰ καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΜΕΝΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Άστικαί συνέπειαι έκ της άκυρώσεως ύπό του Σ.Ε. της πράξεως περί αντικαταστάσεως

Προϋπόθεσις έφαρμογής της διατάξεως του άρθρ. 11 του Α.Ν. 1836/1951, ως άντικατεστάθη διά του άρθρου 18 του Ν. Δ. 2657/1953, περί απολλαγής του έργοδότου πάσης εύθύνης, μετά παρέλευσιν 30 ήμερων από της υποβολής της περί αντικαταστάσεως του κατ' Α.Ν. 1836 τοποθετηθέντος αιτήσεως αύτου, παρελθούσης της προθεσμίας πραγματοποιήσεως της αντικαταστάσεως ύπό των Συμβουλίων, τίθεται ότι δέν έξεδόθη παντάπασιν, έντός της προθεσμίας, απόφασις του Συμβουλίου και ούχι είς την περίπτωσιν, καθ' ήν έξεδόθη μέν περί ανακλήσεως απόφασις του Συμβουλίου, άλλ' αύτη ήκυρώθη ύπό του Συμβουλίου Επικρατείας.—Υπαρξις έν τη τελευταία περιπτώσει έν ισχύϊ της εργασιακής σχέσεως, θεωρουμένου του εργοδότου έν υπερημερία τελούντος από του χρόνου της απολύσεως και υποχρέου είς καταβολήν μισθού κατ' άρθρ. 656 Α.Κ.

Άναιρείται ή υπ' αριθ. 8805/1955 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Αθηνών (καθ' ο μέρος απερρίφθη δι' αυτής αξίωσις του μισθωτού προς καταβολήν και εών αποδυχών αύτου δια τον από 6 Ιουνίου 1954 και εφεξής χρόνον).

Έχει προηγηθή της κατωτέρω δημοσιευομένης αποφάσεως ή υπ' αριθ. 116/1955 Α.Π. (εισηγητής *Μ. Παυλίδης*, ΕΕΔ 14, 764), ή οποία έδωκε την αύτην λύσιν είς το ερευνηθέν νομικόν ζήτημα (βλέπε και σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 14, 763; Πρωτοδικείου Αθηνών 11054/1955, εισηγητής *Γ. Δημητρόπουλος*, ΕΕΔ 14, 1142).

Δέν θά ήδιζε προηγουμένως τον κόπον να αποδειχθή ό μισθωτός είς αγώνα ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας διά την ακύρωσιν της ανακλητικής του διορισμού του (δι' αντικαταστάσεως) πράξεως του Συμβουλίου προστασίας απολυομένων εκ του Στρατού, αν ήλθεύεν ή άποψις της αναιρεθείσης αποφάσεως του Πρωτοδικείου, ή οποία επεδίκασεν είς αύτον μισθόν μόνον 30 ήμερών, όση ή προθεσμία δια την έκδοσιν αποφάσεως του Συμβουλίου.

Άρείου Πάγου 650/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ό Αντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εισηγητής ό Άρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανής*
Δικηγόροι οι κ.κ. Χ. Οικονομόπουλος, Μ. Κατσαρός

Κατά την διάταξιν του έδαφ. 1 του άρθρ. 11 του υπό του ν. 2113/1952 κυρωθέντος ά.ν. 1836/1951 επειδή τροποποιήσεως και κωδικοποιήσεως της νομοθεσίας περί προστασίας απολυομένων εκ των τάξεων του Στρατού κλπ. και υπόχρεοι του άρθρ. 3 αύτου πρός πρόσληψιν πολεμιστών επιχειρήσεις δύνανται να ζητήσωσι την αντικατάστασιν των τοποθετηθέντων δι' άλλου προσώπου προστατευομένου υπό του νόμου τούτου. Κατά δέ την του έδαφ. 2 αύτου, ως αντικατεστάθη διά του άρθρ. 10 του ν.δ. 2657/1953, τα οίκεία συμβούλια υποχρεούνται, όπως έντός 30 ήμερών από της υποβολής της σχετικής περί αντικαταστάσεως αιτήσεως ανακαλέσωσι τον τοποθετηθέντα και τοποθετήσωσι ταυτοχρόνως ή μεταγενεστέρως έτερον πρόσωπον του άρθρ. 1 αύτου. Η αίτησις υποβάλλεται, αφού υπηρετήση ό τοποθετηθείς τουλάχιστον επί 15 ήμέρας. Παρερχομένης απράκτου της προθεσμίας των 30 ήμερών από της υποβολής της σχετικής περί αντικαταστάσεως αιτήσεως, ό υπόχρεος απαλλάσσεται διά τον έφεξής χρόνον, διά τον οποίον ζητείται ή αντικατάστασις, πάσης εύθύνης έκ του νόμου τούτου ή άλλου απορρεούσης.

Κατά την πρόδηλον της τελευταίας των διατάξεων ταύτων έννοιαν ως προϋπόθεσις εφαρμογής ταύτης τίθεται, ότι δέν έξεδόθη παντάπασιν, έντός της υπό ταύτης οριζομένης προθεσμίας, απόφασις του οίκείου συμβουλίου, ούχι δέ και υπό την περίπτωσιν, καθ' ήν έξεδόθη μέν περί ανακλήσεως του Συμβουλίου απόφασις, άλλ' αύτη ήκυρώθη υπό του Συμβουλίου Επικρατείας. Είς την περίπτωσιν ταύτην, τουτέστι της ακυρώσεως υπό του Συμβουλίου Επικρατείας της περί ανακλήσεως της υπό του Κεντρικού Συμβουλίου τοποθετήσεως του πολεμιστού, επανέρχεται έν ισχύϊ τό πρό της ακυρωθείσης πράξεως νομικόν καθεστώς, εξακολουθεί υφισταμένη ή εργασιακή σχέσις, ό δέ εργοδότης από του χρόνου της απολύσεως του θεωρείται έν υπερημερία διατελών και συμφώνως πρός τό άρθρον 656 Α.Κ. καθίσταται υπόχρεος είς την καταβολήν του συμπεφωνημένου μισθού. Συνεπώς, έφ' όσον, ως δέχεται ανελέγκτως τό ως εφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, ό αναιρεσείων έτοποθετήθη παρά τη αναιρεσιβλήτω κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του ά.ν. 1836/1951, κατόπιν δέ αιτήσεως ταύτης περί αντικαταστάσεώς του πρός τό οίκείον Συμβούλιον ανεκλήθη ή τοποθέτησίς του, πλήν όμως αύτη ήκυρώθη δι' αποφάσεως του Συμβουλίου Επικρατείας, δικαίως μετά ταύτα ταύτον μόνον είς απόλήψιν αποδοχών μέχρι της συμπληρώσεως 30 ήμερών από της υποβολής της πρός τό Κεντρικόν Συμβούλιον αιτήσεως και απορρίψαν την αγωγήν διά τον περαιτέρω χρόνον ψευδώς τάς προπαρατεθείσας διατάξεις ηρμήνευσε και εφήρμοσε και αναιρετέαν κατέστησε την απόφασίν του κατά τό άρθρ. 807 § 17 Πολ. Δικον. και τον περί τούτου βάσιμον πρώτον του αναιρετηρίου λόγον.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΕΙΣ ΚΕΝΑΣ ΘΕΣΕΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Έννοια σχετικού άρθρου 4 Α.Ν. 1836/1951

Ὑποχρέωσις Δημοσίων ἐπιχειρήσεων κλπ. κατ' ἄρθρον 4 Α.Ν. 1836/1951 πρὸς πλήρωσιν ἐπὶ μίαν τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Νόμου κενῶν ἢ κενωθησομένων θέσεων ἐκ πολεμιστῶν.— Δικαίωμα Διοικήσεως, ἐπὶ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου πληρώσεως θέσεων, ἄνευ τηρήσεως τῆς νομίμου διαδικασίας, πρὸς τοποθέτησιν πολεμιστῶν, κεκτημένων νόμιμα προσόντα.—Ὕπαρξις τοῦ δικαιώματος τῆς Διοικήσεως πρὸς τοποθέτησιν καὶ μετὰ τὴν λήξιν τριετίας, ἐφ' ὅσον ἡ παράβασις ἔλαβε χώραν πρὸ λήξεως αὐτῆς, ἐντὸς ὅμως εὐλόγου χρόνου.

Αἱ κατωτέρω δημοσιευόμεναι ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ Στρατοῦ (ΕΕΔ 14, 1110).

Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην αἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι, ὡς καὶ τὰ Ν.Π.Δ.Δ., οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες, τὰ Κοινωφελῆ Ἱδρύματα, αἱ Δημόσιαι Ἐπιχειρήσεις καὶ Ἐπιχειρήσεις ἐν γένει κοινωφελοῦς σκοποῦ ἢ δημοσίας χρήσεως, ἔστω καὶ ἂν ἀσκοῦνται ὑπὸ μορφὴν Ἀνων. Ἑταιρείας, καθὼς καὶ αἱ Τράπεζαι, ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐπὶ μίαν τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου πληρώσωσι κενὰς ἢ κενωθησομένας θέσεις ἐκ πολεμιστῶν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ παρόντος νόμου κατ' ἀναλογίαν δύο πολεμισταὶ πρὸς ἕνα μὴ τοιοῦτον, ἡ τριετία δὲ ἔληξεν ἤδη ἀπὸ 5 Ἰουνίου 1954.

Ἔχει ἤδη λυθῆ καθ' ὁμοφωνίαν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ Ἀρείου Πάγου, ὅτι ναὶ μὲν διὰ τὴν κατὰ τὴν ἄνω διάταξιν πλήρωσιν κενῶν θέσεων ἐπιτάσσεται ἡ ὑπὸ τῶν ὑποχρέων γνωστοποίησις πρὸς τὸ Συμβούλιον προστασίας, μετὰ ταῦτα δὲ τοῦτο προβαίνει εἰς τὴν τοποθέτησιν τῶν προστατευομένων προσώπων, ἀλλ' ἂν χωρίσῃ παράβασις τοῦ νόμου, προσληφθέντων δηλαδὴ πρόσωπα μὴ προστατευομένα ὑπὸ τοῦ νόμου, δικαιοῦται τὸ Συμβούλιον νὰ τοποθετήσῃ ἀναγκαστικῶς (Σ. Ε. 1868/1952, εἰσηγητὴς *Σ. Λιβόρης*, ΕΕΔ 12, 148, Σ. Ε. 1197/1952, εἰσηγητὴς *Α. Ραγκούσης*, ΕΕΔ 11, 1328, Α.Π. 149/1951, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 289).

Δοθέντος ὅμως ὅτι, ὡς σημειοῦται ἀνωτέρω, ἡ τριετία τῆς ὑποχρεωτικῆς κατὰ τὴν ἄνω διάταξιν πληρώσεως κενῶν θέσεων ἔληξεν ἤδη, ἐρευνᾶται ὑπὸ τῶν κατωτέρω ἀποφάσεων τὸ ζήτημα, ἂν τὸ Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ Στρατοῦ δικαιοῦται νὰ τοποθετήσῃ πολεμιστὰς καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τριετίας, τὸ ζήτημα δὲ τοῦτο λύεται καταφατικῶς (βλέπε καὶ Γνωμ. Νομ. Συμβ. (Ὁλομελείας) 778/1955, εἰσηγητὴς *Δ. Μαλαγαρδής*, ΕΕΔ 14, 662).

Ἡ λύσις κατατείνει βεβαίως εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου, περιστάμενον εἰς τὴν ἀποδεδειγμένην καταλληλίαν ὑπὸ τῶν πολεμιστῶν, κατὰ τὴν νόμιμον ἀναλογίαν, τῶν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν τριῶν ἐτῶν τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 κενῶν θέσεων.

Ἐξ ἄλλου ὅμως ἡ ἀπροσκόπτως λειτουργία τῶν ἐν ἄρθρῳ 4 τοῦ νόμου ὑποχρέων Ὑπηρεσιῶν καὶ λοιπῶν, ἐπιβάλλει ἀποφυγὴν ἐκκρεμότητος, λαμβανομένου δὲ καὶ κατ' ὄψιν ὅτι αἱ κεναὶ αὐταὶ θέσεις ἐπληρώθησαν ἤδη δι' ἄλλων μισθωτῶν, τῶν ὁποίων ἡ θέσις δὲν θὰ πρέπει νὰ μένῃ ἐπὶ μακρὸν μετέωρος, μὲ τὸν κίνδυνον τῆς ἀκυρώσεως τοῦ διορισμοῦ των, ἡ ἄποψις ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ Συμβουλίου πρὸς ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν τοποθετεῖται ἐντὸς εὐλόγου χρόνου, ὡς δέχονται αἱ παρατιθέμεναι ἀποφάσεις, ἀπομακρύνει ἀνωμαλίας.

***

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἐν ᾗ νομολογίᾳ σταθερῶς ἐφαρμοζόμενα ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν ἀ.ν. 1836/1951 τοποθετουμένων εἰς Ὑπηρεσίας ἢ Νομικὰ Πρόσωπα τοῦ ἀ.ν. 516/1948 ἀπαιτεῖται ἡ τήρησις τῆς διαδικασίας νομιμοφροσύνης, ὑποχρέου τοῦ τοποθετηθέντος νὰ προσαγάγῃ εἰς τὸ Νομικὸν Πρόσωπον κλπ. μόνον δήλωσιν περὶ νομιμοφροσύνης (βλέπε νομολογίαν τοῦ Α.Π. ἐν ΕΕΔ 14, 1194 ἐπ.), δέχεται, ὅτι ἡ βραδύτης τῆς ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης δὲν ἐπιγεται ἀκυρότητα τῆς τοποθετήσεως, αὕτη καταλύουσι τοῦ πρὸς διορισμὸν δικαιώματος, ἀλλ' ἁπλῶς τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐπὶ τῶν μισθῶν ἀπαιτήσεως τοῦ τοποθετηθέντος. (Σημειωτέον ὅτι ἐν προκειμένῳ ὁ τοποθετηθεὶς ἐνεφανίσθη ἐμπροθέσμως πρὸς ἀναλῆψιν ὑπηρεσίας τὴν 16 Μαρτίου 1955, τὴν δήλωσιν δὲ νομιμοφροσύνης ὑπέβαλε τὴν 10 Μαΐου 1956) (πρβλ. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος καὶ τὴν Πρωτοδικὸν Καλαμῶν 172/1955, Πρωτοδίκης *Ν. Ρουμελιώτης*, ΕΕΔ 12, 1159).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 (ΕΕΔ 14, 1114) ὁ βάσει τοῦ νόμου τούτου προστατευόμενος ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῷ τῆς περὶ τοποθετήσεως του ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου παρουσιασθῇ εἰς τὸν παρ' ᾧ τοποθετεῖται ἐργοδότην, ἵνα ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν.

Ἡ διαταξις εἶναι γενικὴ, ἀφορῶσα τόσον εἰς τοὺς κατ' ἄρθρ. 3, ὅσον καὶ τοὺς κατ' ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου τοποθετουμένους.

Δεδομένου ὅμως ὅτι ὁ κατ' ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου διορισμὸς ἐνεργεῖται, τηρουμένων τῶν σχετικῶν περὶ διορισμοῦ διατάξεων (ἡ 4 ἄρθρ. 4), εἰς τὰς ὁποίας καὶ αἱ περὶ διαδικασίας νομι-

μοφροσύνης καὶ ἀφοῦ καὶ ὁ τοποθετηθείς, ὡς ἔχει νομολογηθῆ, ὀφείλει νὰ ἐπισυνάψῃ εἰς τὴν περὶ διορισμοῦ αἴτησιν αὐτοῦ δήλωσιν περὶ νομιμοφροσύνης, ἀφ' ἧς καὶ ἄρχεται ἡ πλήρωσις τοῦ μισθοῦ (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 1194), ἡ ἐντὸς τοῦ μηνός, κατ' ἄρθρον 8 ἀ.ν. 1838/1951, ἐμφάνισις πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας πρέπει νὰ ἔχῃ τεθῆ ἐν τῷ νόμῳ ὅπως τὴν ἔννοιαν καὶ τῆς ἐντὸς τοῦ μηνὸς ἐπιβολῆς τῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης, ὅπως μετὰ τῆς ἀναγκαίας αἰτήσεως πρὸς διορισμόν, διότι ἄλλως δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνάληψις ὑπηρεσίας, ὡς δὲ εὐλόγως ἡ Α.Π. 508/1951 (εἰσηγητὴς *Γ. Ἀθανασόπουλος*, ΕΕΔ 18, 818), ἡ μὴ ὑποβολὴ τῆς δηλώσεως ἀξιοῖ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑποχρεώσεως ὅπως προβῇ εἰς τὰς ἀναγκαίας διατυπώσεις πρὸς διορισμὸν τοῦ αἰτοῦντος.

Δὲν ἠνωήθη, ἐν ἄλλοις λόγοις, νομίζομεν, ὅτι ὑποχρεοῦται μὲν ὁ τοποθετηθεὶς νὰ ἐμφανισθῇ ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ τοποθετήσεως ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου, χωρὶς νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ πρὸς ὑποβολὴν δηλώσεως νομιμοφροσύνης, ἄφοῦ μόνον μετ' αὐτὴν εἶναι δυνατὴ ἀνάληψις ὑπηρεσίας, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ νόμου, καὶ διὰ τὴν ἄνωθεν ἐνδιεφερθῇ ὁ Νομοθέτης, καθορίσας ἀνατρεπτικὴν προθεσμίαν ἐμφανίσεως διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐξηναγκασμένης ἐργασιακῆς σχέσεως, ἡ ὁποία ὅμως ἐκτέλεσις δὲν εἶναι ἐκ τοῦ ἀ.ν. 516/1948 δυνατὴ ἄνευ ὑποβολῆς ἐκ μέρους τοῦ τοποθετηθέντος δηλώσεως νομιμοφροσύνης. (Η Α.Π. 148/1954, εἰσηγητὴς *Μ. Πανσέλης*, ΕΕΔ 13, 584, ἐσκέφθη ὡς ἑξῆς: ὤφειλεν (ὁ τοποθετηθείς) κατὰ τὴν παρὰ τῇ Τραπέζῃ ἐμφάνισιν του νὰ ὑποβάλῃ ἔγγραφον δηλώσεων περὶ νομιμοφροσύνης).

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι ἐσφαλμένη εἶναι ἡ τοιαύτη τοποθέτησις τοῦ ζητήματος, θὰ πρέπει νὰ ὑποχρεοῦται ὁ τοποθετηθεὶς εἰς ὑποβολὴν τῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ, διότι ναὶ μὲν στερεῖται οὗτος τοῦ μισθοῦ κατὰ τὸν ἄπρακτον χρόνον, ἀλλ' οὔτε ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ διατηρῇ ἐν ἐκκρεμότητι τοιαύτην σχέσιν, οὔτε καὶ νὰ ἀπομένῃ κενὴ ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν δίκαιον εἶναι νὰ καταλαμβάνῃ ἄλλος μισθωτὸς τῆς αὐτῆς προστασίας.

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1270/1955 Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Π. Μερτικόπουλος*

Εἰσηγητὴς: ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Δήμιτσας*

Διαγόρευε οἱ κ.κ. Γ. Σφυρής, Χ. Οἰκονομόπουλος

Ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, διώκουσα τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀπὸ 7 Μαρτίου 1955 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ, τοποθετησάσης παρὰ τῇ αἰτούσῃ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1838/1951 τὸν παρὰ τοῦ νόμου τούτου προστατευόμενον ἤρεσεν Ι.Σ., ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, τύπος δεκτὴ καὶ οὐσίᾳ ἐξεταστέα τυγχάνει.

Παραδεκτῶς παρεμβαίνει διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Μαΐου 1955 δικογράφου ὁ ὡς ἄνω τοποθετηθεὶς Ι.Σ., ἔχων ἔννομον συμφέρον εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης πράξεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1838/1951 αἱ Δημόσιαι ἐπιχειρήσεις κλπ., ἔστω ἂν ἀσκῶνται ὑπὸ μορφὴν ἀν. ἑταιρείας, ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐπὶ μίαν τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου πληρῶσι τὰς κενὰς ἢ κενωθησομένας θέσεις ἐκ πολεμιστῶν τοῦ ἄρθρ. 1 τηπαῦ κατ' ἀναλογίαν δύο πολεμισταὶ πρὸς ἕνα μὴ τοιοῦτον. Ὑποχρεοῦνται ὡσαύτως, ὅπως, προκειμένου νὰ πληρῶσι τὰς θέσεις ταύτας ἄνευ διαγωνισμοῦ, γνωρίσωσι τοῦτο ἐγγράφως εἰς τὸν οἰκεῖον Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων, ὡς καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν πρὸς πλήρωσιν θέσεων, ὡς καὶ τὰ προσόντα ἅτινα ἀπαιτοῦνται δι' ἑκάστην θέσιν. Τὰ ἐν λόγῳ Συμβούλια ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ ἐγγράφου τούτου τοποθετήσωσι πρόσωπα, ἅτινα συγκεντρώνουν τὰ πρὸς κατάληψιν τῶν θέσεων προσόντα.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν προεκτεθεισῶν νομοθετικῶν διατάξεων, ἂν ὁ ἐργοδότης προβῇ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν παρ' αὐτῷ κενῶν θέσεων, χωρὶς νὰ τηρήσῃ τὴν κατὰ νόμον διαδικασίαν, δικαιοῦται πάντως ἡ Διοίκησις νὰ τοποθετήσῃ παρ' αὐτῷ ἀριθμὸν προστατευομένων διὰ τοῦ ὡς ἄνω νόμου προσώπων κατὰ τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναλογίαν ἰδίου πολεμιστοῦ ἔναντι ἑνὸς μὴ πολεμιστοῦ. Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ ταύτην ἡ Διοίκησις ὀφείλει πάντως νὰ τοποθετήσῃ πρόσωπα κεκτημένα τὰ προσόντα, ἅτινα ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν κατάληψιν τῶν περὶ ὧν πρόκειται θέσεων. Τὸ δικαίωμα δὲ τῆς Διοικήσεως, ὅπως τοποθετήσῃ βάσει τοῦ εἰρημένου ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1838/1951 προστατευόμενον τοῦ νόμου τούτου παρὰ ἐργοδότῃ, μὴ τηρήσαντι τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρ. 4, ὑφίσταται καὶ μετὰ τὴν 5 Ἰουνίου 1954, ἡμερομηνίαν λήξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρ. 4, ἐφ' ὅσον ἡ παράβασις ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἔλαβε χώραν πρὸ τῆς 5 Ἰουνίου 1954. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ τοποθέτησις δέον νὰ γίνῃ ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 4 προσλήψεως μὴ προστατευομένου τοῦ ἀν.ν. 1838/1951.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου προκύπτει, ἡ αἰτοῦσα Τράπεζα ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1953 μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου 1954 προσέλαβεν ἐνενήκοντα ἕνα (91) μὴ πολεμιστάς. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ δέον νὰ ἀφαιρεθοῦν εἴκοσι (20), οὓς ἐδικαιοῦτο νὰ προσλάβῃ, καὶ ἕτεροι εἴκοσι ἐννέα (29), οὓς ἐτοποθέτησε τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον, συνεπῶς ἡ Τράπεζα ὑπεχρεοῦτο νὰ προσλάβῃ τεσσαράκοντα δύο (42) πολεμιστάς, λόγῳ γενομένων παρ' αὐτῆς προσλήψεων μὴ πολεμιστῶν ἄνευ τηρήσεως τῆς διαδικασίας τοῦ ἄρθρ. 4 πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ἤτοι τῆς 5 Ἰουνίου 1954, καὶ τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ἐδικαιοῦτο νὰ τοποθετήσῃ παρ' αὐτῷ ἀνάλογον ἀριθμὸν πολεμιστῶν, ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 4 προσλήψεως. Κατ' ἀκολουθίαν νομίμως τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀπὸ 7 Μαρτίου 1955 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐτοποθέτησε τὸν παρεμβαίνοντα παρὰ τῇ αἰτούσῃ,

τῆς τοποθετήσεως ταύτης θεωρουμένης ὡς γενομένης ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς τελευταίας (5 Μαρτίου 1954) κατὰ παράβασιν τῆς διαδικασίας τοῦ ἄρθρ. 4 προσλήψεως παρὰ τῆς Τραπέζης προσώπων μὴ προστατευομένων ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ἀπορριπτέων κριναμένων τῶν ἀντιθέτων ἰσχυρισμῶν τῆς αἰτούσης.

II

Πλήρωσις κενῶν θέσεων διὰ πολεμιστῶν, δικαστικὸς ἔλεγχος διοικητικῶν πράξεων καὶ διαδικασία νομιμοφροσύνης

Δικαστικὸς ἔλεγχος πράξεων Συμβουλίων περὶ τοποθετήσεως πολεμιστῶν ἀ.ν. 1836/1951 — Ἔννοια ἄρθρου 11 ν.δ. 2657/1953 περὶ κρίσεως δευτεροβαθμίου Συμβουλίου. — Πλήρωσις κενῶν θέσεων διὰ πολεμιστῶν κατ' ἄρθρ. 4 ἀ.ν. 1836/1951. — Δυνατότης τοποθετήσεως ὑπὸ τῶν Συμβουλίων καὶ μετὰ παρόδον τριετίας, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχον κεναὶ θέσεις κατὰ τὴν τριετίαν, τῆ. τοποθετήσεως πάντως γινομένης ἐντὸς εὐλόγου χρόνου. — Ἐφαρμογὴ διαδικασίας νομιμοφροσύνης καὶ ἐπὶ διορισμῶν κατ' ἀ.ν. 1836/1951. — Ὑποχρέωσις τοποθετηθέντος πρὸς ὑποβολὴν δηλώσεως νομιμοφροσύνης. — Ὀφειλὴ μισθοῦ ἀπὸ ταύτης. — Βραδύτης ὑποβολῆς δηλώσεως δὲν ἐπάγεται ἀκυρότητα τοποθετήσεως, οὔτε καταλύσιν τοῦ πρὸς διορισμὸν δικαιώματος, ἀλλ' ἐπιφέρει ἁπλῶς ἀναστολὴν ἀπαιτήσεως ἐπὶ τὸν μισθόν.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15519/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης ὁ κ. *Σ. Λιμούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαδάτος, Ι. Κωτσόβελος

Ἐκ τῶν συνδυαζομένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 4 καὶ 9 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὰ Κεντρικὸν ἢ τὰ Τοπικὰ Συμβούλια προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ ὑποχρεοῦνται νὰ τοποθετῶσιν εἰς τὰς ἐντὸς τριετίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων κενουμένας θέσεις τῶν ἐν ἄρθρῳ 4 Ὑπηρεσιῶν ἢ ἐπιχειρήσεων καὶ κατὰ τὴν ἐν τούτῳ καθοριζομένην ἀναλογίαν πολεμιστὰς ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ρηθέντος νόμου, ἐνεργοῦντα, εἴτε ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ὑποχρέων Ὑπηρεσιῶν ἢ ἐπιχειρήσεων, εἴτε αὐτεπαγγέλτως ἐν παραβάσει ἐκ μέρους ἐκείνων τῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 4 ἐπιβαλλομένων αὐτοῖς ὑποχρεώσεων. Ἡ ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων ὁρίων τοποθέτησις τῶν ἀνωτέρω προσώπων ἀποτελεῖ νόμιμον προϋπόθεσιν τοῦ κύρους τῶν διοικητικῶν περὶ τοποθετήσεως αὐτῶν πράξεων τῶν ἀνωτέρω Συμβουλίων, τὴν νομιμότητα τῶν ὁποίων, ὡς πρὸς τὴν τήρησιν τῆς προϋποθέσεως ταύτης, δικαιοῦνται, ἐπὶ τῇ σχετικῇ τῶν ἐνδιαφερομένων ἀντιρρήσει, νὰ ἐλέγξωσι παρεμπιπτόντως (χωρὶς νὰ ἀκυρώσωσι ταύτας) ἢ νὰ ὑπεισέλθωσιν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς κατ' οὐσίαν κρίσεως καὶ ἐνεργείας τῶν ἐν λόγῳ Συμβουλίων τὰ τακτικὰ δικαστήρια, δικάζοντα ἐπὶ διαφορᾶς, προελθούσης ἐκ τῆς ὑπὸ ταύτων προσβολῆς ἢ διὰ ταύτων ἱδρύσεως ἰδιωτικοῦ δικαιώματος, οὐδαμόθεν συναγομένου ὅτι ἡ ἔρευνα περὶ ὑπάρξεως ἢ μὴ τῆς προϋποθέσεως ταύτης ἀνετέθη ἀποκλειστικῶς καὶ κατὰ κυριαρχικὴν καὶ ἐλευθέραν ἐκτίμησιν εἰς τὰ διοικητικὰ ταῦτα ὄργανα (Α.Π. 832/1954, ΕΕΔ 14, 8, Α.Π. 821/1954, ΕΕΔ, 14, 79). Ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν.δ. 2657/1953 ἀποκλείεται ἡ τοιαύτη ἔρευνα εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ὁρίζεται μὲν ὅτι πᾶσα τοποθέτησις, ἧς ἡ νομιμότης ἢ ἡ σκοπιμότης ἀμφισβητεῖται, δύναται νὰ προσβληθῇ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως ταύτης εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἐνώπιον τοῦ προβλεπομένου δευτεροβαθμίου Συμβουλίου καὶ ὅτι αἱ ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τούτου εἶναι ἐκτελεσταὶ καὶ καταχωροῦσι πάσης ἄλλης, ἐξ αὐτῆς ὅμως δυνητικὴν καὶ οὐχὶ ὑποχρεωτικήν, ὡς ἐκ τοῦ σαφοῦς γράμματος ταύτης, καθιδρυούσης δευτεροβάθμιον διαδικασίαν ἐλέγχου τῆς νομιμότητος τῆς περὶ τοποθετήσεως ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου Συμβουλίου, δὲν συνάγεται ὅτι ἐσκοπήθη ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου καὶ ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ δικαιώματος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὅπως παρεμπιπτόντως ἐλέγξωσι, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, τὸ κῦρος καὶ τὴν νομιμότητα τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως, ἰδία δὲ δὴ ἀκόμη δὲν ἠσκήθη κατὰ ταύτης προσφυγὴ ἐκ μέρους τινὸς τῶν ἐνδιαφερομένων ἐνώπιον τοῦ δευτεροβαθμίου Συμβουλίου. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἀβάσιμος οὐσίᾳ ἐλέγχεται καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος ἐστὶν ὁ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἰσχυρισμὸς ὅτι ἀποκλείεται ἐν προκειμένῳ εἰς τὰ Δικαστήριον ἡ ἔρευνα περὶ τοῦ κύρους καὶ τῆς νομιμότητος τῆς περὶ τοποθετήσεως αὐτοῦ πράξεως τοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν. δ/τος 2657/1953, ἐν τῇ ἐρεύνῃ περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ταύτου ἐπιδίκου δικαιώματος, διότι τὴν νομιμότητα τῆς τοποθετήσεως ταύτης εἶναι ἀποκλειστικῶς ἁρμόδιον νὰ κρίνῃ τὸ δευτεροβάθμιον Συμβούλιον.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 αἱ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμεναι Ὑπηρεσίαι καὶ ἐπιχειρήσεις, καθὼς καὶ αἱ Τράπεζαι, ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐπὶ μίαν τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου πληρώσι τὰς κενὰς ἢ κενωθησομένας θέσεις ἐκ πολεμιστῶν τοῦ ἄρθρ. 1 αὐτοῦ, κατ' ἀναλογίαν δύο πολεμισταὶ πρὸς ἕνα μὴ τοιοῦτον. Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης αἱ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμεναι Ὑπηρεσίαι καὶ ἐπιχειρήσεις ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐντὸς τριετίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος

αὐτῆς κενουμένας παρ' αὐταῖς θέσεις πλήρωσι κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ἀναλογίαν διὰ προστατευομένων ὑπὸ τοῦ νόμου πολεμιστῶν. Συνεπῶς ἡ τριετία ἐν προκειμένῳ δὲν εἶναι διαλυτικὴ προθεσμία, ἧς παρερχομένης παύει νὰ ὑφίσταται ἡ ὑποχρέωσις τῶν ἐν τῇ ρηθείσῃ διατάξει Ὑπηρεσιῶν καὶ ἐπιχειρήσεων πρὸς πλήρωσιν τῶν παρ' αὐταῖς κατὰ τὴν διαβρασμὴν τῆς προθεσμίας ταύτης κενουμένων θέσεων κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον, ἀλλ' ἀπὸ τῆς πρὸς ἔμπειραν προσδιορισμοῦ τοῦ μὴ δυναμένου κατὰ τὴν ὑμοσίευσιν τοῦ νόμου νὰ προσδιορισθῇ ἐπακριβῶς ἀριθμοῦ τῶν θέσεων αἱ τινες θὰ ἔδει νὰ διασφαλισθῶσι προνομιακῶς χάριν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προστατευομένων πολεμιστῶν, δεδομένου ὅτι ἡ ὅμεσος τοποθέτησις ἁπάντων τούτων πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ νομοθέτου, τοῦ σημειωθέντος εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν, ἦτο τότε ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀνέφικτος, ἂν μὴ ἄδυνατος. Ἀντίθετος ἑρμηνεία τῆς ἀνωτέρω διατάξεως θὰ ἦγεν εἰς τὴν κρίσιν, ὅτι ὁ ὑπόχρεως εἰς πρόσληψιν προστατευομένων πολεμιστῶν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀφίσῃ νὰ παρέλθῃ ἡ ὡς ἄνω τριετία, χωρὶς νὰ προσλάβῃ μισθωτόν τινα πρὸς πλήρωσιν τῶν κατὰ ταύτην κενωθεισῶν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει του θέσεων, καταστοχαζόμενος οὕτω ἐμμέσως τὴν ἀνωτέρω διάταξιν ἄνευ τινὸς κυρώσεως, δεδομένου ὅτι οὐδεμία ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κύρωσις ἐν τῷ νόμῳ θεσπίζεται, ἢ ἀπλήρου τὰς κενὰς ταύτας θέσεις κατὰ τὸ τελευταῖον τῆς τριετίας διάστημα, ὅτε θὰ ἦτο ἐκ τῶν πραγμάτων ἄδύνατος ἡ ἐπέμβασις τῶν ἁρμοδίων Συμβουλίων, αἱ ἀποφάσεις τῶν ὁποίων, διὰ τεχνικοὺς ἰδίᾳ λόγους, θὰ ἐξεδίδοντο μετὰ τὴν πάροδον τῆς τριετίας. Τοιαύτη ὅμως κρίσις ἀντίκειται εἰς τὸν ρηθέντα τοῦ Νομοθέτου σκοπόν, ἡ πραγμάτωσις τοῦ ὁποίου ἐπεβλήθη καὶ ἐπιβάλλεται ἐκ λόγων γενικωτέρου κοινωνικοῦ συμφέροντος. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω τὰ Συμβούλια προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, δικαιοῦνται καὶ μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἐν αὐτῷ τριετίας νὰ τοποθετήσωσιν ἐν θέσει κενωθείσῃ ἐντὸς τῆς τριετίας ταύτης παρὰ ταῖς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ἀναφερομέναις Ὑπηρεσίαις καὶ ἐπιχειρήσεσι τοὺς ὑπὸ τοῦ ρηθέντος νόμου προστατευομένους πολεμιστάς κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ δριζομένην ἀναλογίαν, εἴτε ἔλαβε χώραν παράβασις τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως ἐκ μέρους τοῦ ὑποχρέου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ρηθείσης τριετίας (Σ.τ.Ε. 1270/1955, ἀδημοσίευτος), (*) εἴτε μή (Γνωμ. Νομ. Συμβ. Κράτους 778/1955, ΕΕΔ 14,862). Οἰκοθεν νοεῖται ὅτι ἡ τοιαύτη ἐνέργεια τῶν Συμβουλίων δὲν νὰ ἐκδηλωθῇ ἐντὸς εὐλόγου κατὰ τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν χρόνου (Σ.τ.Ε 1270/1955).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ἡ παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου (ἐν αἷς καὶ ἡ τῆς ἀνωτέρω ὑποχρεώσεως τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 αὐτοῦ) συνεπάγεται πλὴν τῶν ποινικῶν κυρώσεων καὶ τὴν ἀστικὴν τῶν ὑποχρέων εὐθύνην διὰ τὴν καταβολὴν τῆς μισθοδοσίας τοῦ μὴ προσλαμβανομένου τοποθετηθέντος παρὰ τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου, ἀφ' ἧς χρονολογίας οὗτος προσέλθῃ παρὰ τῇ ἐργοδότῃ πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄρθρ. 2 § 2 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ἀ. ν. 516/1948 περὶ ἐλέγχου τῆς νομιμοφροσύνης τῶν δημοσίων κλπ. ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρεσιῶν, ἐκδοθέντος ἀπὸ 7 ΒΜαΐου 1948 Βασιλ. Διατάγματος τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ρηθέντος ἀ.ν. 516/1948 ἀναφερόμενα πρόσωπα, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐνάγων, ὀφείλουν νὰ ἐπισυνάψωσιν εἰς τὴν περὶ τοῦ διορισμοῦ των αἴτησιν καὶ ἐγγράφων δήλωσιν αὐτῶν περὶ τῆς νομιμοφροσύνης των, ἧτις ὅμως μετὰ τῆς αἰτήσεως καὶ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων διαβιβάζεται ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου διὰ τὸν διορισμὸν ἢ πρόσληψιν ὀργάνου εἰς τὸ Συμβούλιον νομιμοφροσύνης, ὅπως ἀποφανθῇ περὶ τῆς νομιμοφροσύνης αὐτοῦ. Ἡ διατύπωσις αὕτη, τοῦ νόμου μὴ διακρίνοντος, εἶναι τηρητέα καὶ ἐπὶ τοποθετήσεως προσώπων ἐκ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951. Ἐν περιπτώσει παραλείψεως τῆς διατυπώσεως ταύτης δὲν δύναται ὁ τοποθετηθείς, ὅπως ἀξιώσῃ τὴν πληρωμὴν μισθοῦ, ἔστω καὶ προσελθὼν πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 8 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 τασσομένης μηνιαίας προθεσμίας ἀπὸ τῆς τοποθετήσεώς του (Α.Π. 466/1955, ΕΕΔ 14, 856, Α.Π. 811/1955, ΕΕΔ 14, 72). Ὁ μισθὸς ὀφείλεται αὐτῷ ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς πρὸς τὸν ἐργοδότην ὑποβολῆς τῆς περὶ νομιμοφροσύνης δηλώσεως, ἡ βραδύτης τῆς ὁποίας δὲν ἐπάγεται, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ἀκυρότητα τῆς γενομένης τοποθετήσεως, οὔτε κατάλυσιν τοῦ πρὸς διορισμὸν δικαιώματος, ἀλλ' ἁπλῶς τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐπὶ τῶν μισθῶν ἀπαιτήσεως τοῦ τοποθετηθέντος, λόγῳ μὴ ἐκπληρώσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς βαρυνούσης τοῦτον ὑποχρεώσεως, ὅπως συμβάλῃ εἰς τὴν διαπίστωσιν τῆς νομιμοφροσύνης του, ἐξικνουμένην μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ταυτότητος ὑποβολῆς, ἀναστελλομένης μέχρι τοῦ χρόνου τούτου τῆς πρὸς διορισμὸν αὐτοῦ ὑποχρεώσεως τοῦ παρ' ᾧ ἐτοποθετήθη οὗτος ἐργοδότου (Α.Π. 301/1955, ΕΕΔ 14, 644).

(*) Ἀνωτέρω σελ. 12.

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΕΝΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Έκδοσις άποφάσεων Ύπουργοῦ Ἐργασίας κατ' ἐξουσιοδότησιν Ν. Δ. 2657/1953

Ἀναγκαῖον τυπικὸν στοιχεῖον τοῦ νόμου ἡ δημοσίευσις αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως — Τοῦτο καὶ προκειμένου περὶ διοικητικῆς πράξεως κατ' ἐξουσιοδότησιν Νόμου. — Παράτασις χρόνου ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως ἐν τῇ θέσει τῶν πολεμιστῶν ὡρισμένων κατηγοριῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατ' ἐξουσιοδότησιν Ν. 2657/1953 — Ἀνίσχυρον ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἄνευ δημοσιεύσεως εἰς Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως — Ἀνυπόχρεον ἐξ αὐτοῦ ἐργοδότου εἰς συμμόρφωσιν πρὸς αὐτήν

Μέγα εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον τῆς καταστρώσεως ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἔφετεῖου, διὰ τοὺς πρωταγωνιστοῦντας τῆς περιπτώσεως αὐτῆς.

Ὡς σημειώσαμεν ἐν ΕΕΔ 14, 1331, κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ ν.δ. 2657/1953 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀ.ν. 1836/1951» (ΕΕΔ 14, 1113) διὰ τινας ἐπιχειρήσεις καὶ κατηγορίας πολεμιστῶν δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐφ' ἅπαξ ἢ κατ' ἐπανάληψιν ἐκδιδομένης, νὰ παρατείνηται ἡ προθεσμία τοῦ ἄρθρ. 7 § 1 ἀ.ν. 1836/1951, ὡς τροποποιήθη, μέχρι δύο ἐτῶν.

Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἄνω ἀποφάσεως ἐξεδόθησαν σχετικαὶ ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 14, 1113), αἱ ὁποῖαι δὲ ἐξ αὐτῶν ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐκ τούτου τοῦ λόγου ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἔχουσα ἐκ' ὅψιν αὐτὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 16152/1955 (ΕΕΔ 14, 1113), θεωρεῖ ταύτην ἀνίσχυρον (πρβλ. ἐπὶ ἀνιλόγου θέματος, ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει παραπομπῶν, καὶ τὴν Σ.Ε. 1629/1954, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς Ε. Σαουνάτσος, ΕΕΔ 13, 1308).

Σημειωτέον, ὅτι μόλις ἤδη εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 221 Β' τῆς 12 Δεκεμβρίου 1955 καὶ ὑπ' ἀριθ. 222 Β' τῆς 14 Δεκεμβρίου 1 55 τεύχη τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθησαν αἱ ὑπ' ἀριθ. 43299/1954 καὶ 16152/1362/1955 (περὶ ἧς ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου) ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. (Βλ. εἰς παρὸν τεῦχος).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16303/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Δαμπρόπουλος*

Νόμος ὑπὸ οὐσιαστικὴν ἔννοιαν εἶναι ἡ διάταξις τῆς πολιτείας, ἥτις, προσηκόντως ἐκφραζθεῖσα καὶ δημοσιευθεῖσα, περιέχει κανόνα δικαίου, τοῦτέστιν ὑποχρεωτικὸν διὰ πάντας κανόνα, ρυθμίζοντα τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις τῶν προσώπων ἢ τῆς πολιτείας. Τοιοῦτον νόμον δύναται νὰ ἀποτελέσῃ καὶ τὸ διάταγμα ἢ ἄλλη διοικητικὴ πρᾶξις, εἰς ἃ ἐπιφυλθῇ ἢ παρεπέμφθη ὁ κανὼν δικαίου (βλ. *Μπαλῆ*: Γεν. Ἀρχ. Ἐκδ. Ε' 1950 § 21, κατ' ἄρθρον 103 Εἰσ. Νόμου Α.Κ. ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου ἄρχεται μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, τῆς τοιαύτης δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, ὡς ἀναγκαίου στοιχείου τοῦ κύρους αὐτοῦ, οὕτως καὶ συνταγματικῶς κατοχυρωμένης διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος τῆς 1.1.1952. Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων παρέπεται, ὅτι ἡ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσίευσις τοῦ νόμου ἀποτελεῖ ἀναγκαῖον τυπικὸν στοιχεῖον διὰ τὴν τελείωσιν αὐτοῦ, στερουμένου πάσης δυνάμεως καὶ ἰσχύος, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως, κατὰ τὸν κανόνα lex non obligat nisi rite promulgata. Ἑπομένως ὁ νόμος, ἵνα καταστῇ ὑποχρεωτικός, ἀπαιτεῖται, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, τοῦτέστιν ἀπαιτεῖται ἡ ἐκ μέρους τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐνέργεια τῶν πράξεων ἐκείνων, δι' ὧν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ νομοθέτου ἀποβαίνει γνωστὴ εἰς πάντας ἡ τε ὕπαρξις καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐν τῇ φύσει τοῦ νόμου, ὡς ἀπαραίτητον καὶ συστατικὸν στοιχεῖον, ἐνυπάρχουσα ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς πολίτας δύναμις ἀποβαίνει ἐνεργὸς ἂν μή τι ἄλλο ὁρισθῇ, μετὰ δεκαήμερον ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἐφ. τ. Κ. δημοσιεύσεως αὐτοῦ (βλ. *Οἰκονομίδου*: Γεν. Ἀρχ. § 3, σημ. 8, *Κρουσᾶ - Πρίντεζη*: Γεν. Διδ. § 15, *Ν. Ν. Σαριπόλου*, Συνταγμ. Δίκ. Τόμ. Β' Ἐκδ. Β' § 36 σελ. 94 - 97, *Πλ. Κυριακοπούλου* ἐν Ἑρμ. ΑΚ 103, Εἰσαγ. Νόμου, ἀριθ. 2 ἑπ.).

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Εἰσ. Νόμος Α.Κ. ὅπως καὶ ὁ προϊσχύσας νόμος ΒΜΣΤ' 1852) δὲν διαλαμβάνει διάταξίν τινα περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς οὐσιαστικῆς ἰσχύος τῶν νομοθετικῶν κατ' οὐσίαν διοικητικῶν πράξεων. Διὰ τὴν ταυτότητα ὅμως τοῦ νομικοῦ λόγου καὶ ἡ ἰσχὺς τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου ἐκδιδομένων ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν ἢ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀποφάσεων, δι' ὧν τίθενται κανόνες δικαίου ὑποχρεωτικοὶ διὰ τοὺς πολίτας, καὶ αὐτὼ θέσιν νόμου ἐπεχουσῶν, προϋποθέτει, ὡς ἀναγκαῖον τυπικὸν στοιχεῖον τῆς τελειώσεως αὐτῶν, τὴν ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσίευσίν των καὶ ἰσχύει, ἐφ' ὅσον δὲν ὁρίζεται ἄλλο τι, ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ φύλλου ἐν ᾧ κατεχωρίσθησαν (βλ. Α.Π. 1314/1948, ΕΕΝ ΙΕ' 765, 7/1951, ΕΕΝ ΙΗ' 261, Ἀρχ. Νομολ. ἔτος Β' σελ. 125 *Πλ. Κυριακοπούλου*, ἐν Ἑρμ ΑΚ 103 Εἰσαγ. Νόμος, ἀριθ. 21, καὶ *Ἰδίου*, Ἑλληνικὸν Διοικητικὸν Δίκαιον Α', Εἰσαγωγή, Ἔκδ. 2α 1953 § 9, σημ. Ι). Εἰδικώτερον αἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν τυπικοῦ νόμου κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις χαρακτηρίζονται ὡς γενικοῦ χαρακτῆρος κανονιστικαὶ διοικητικαὶ πράξεις, ἐξισούμεναι πρὸς οὐσιαστικοὺς νόμους, ἐφ' ὅσον διὰ τῶν πράξεων αὐτῶν εἰσάγονται κανόνες δικαίου, ὁριζόντες τι δέον νὰ ἰσχύσῃ ὡς δίκαιον διὰ πάντας, τοῦτέστιν, ἐφ' ὅσον αἱ πράξεις αὗται ἐν τῇ γενικότητι αὐτῶν διατυποῦσιν ἐπιταγὰς καὶ ἀπαγορεύσεις, ἀπευθυνομένας πρὸς ἀόριστον ἀριθμὸν προσώπων καὶ δι' ἀόριστον ἀριθμὸν περιπτώσεων καὶ μὴ ἐξαντλουμένας διὰ μιᾶς καὶ μόνης ἐφαρ-

μογής. Ὡς κανονιστικαὶ διοικητικαὶ πράξεις ταυτιζόμεναι πρὸς οὐσιαστικοὺς νόμους, ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν προϋπόθεσιν τῆς δι' αὐτῶν εἰσαγωγῆς κανόνων δικαίου, χαρακτηρίζονται καὶ ἐκεῖναι ἐκ τῶν πράξεων τούτων, αἵτινες ἀναφέρονται οὐχὶ εἰς πάντας τοὺς πολίτας, ἀλλὰ τινὰς μόνον ἢ ἀφορῶσιν εἰς ἀλίγας περιπτώσεις ἢ καὶ μίαν μόνην ἢ ἰσχύουσιν ἐν ὡρισμένῳ μικρῷ τόπῳ ἢ χρόνῳ (βλ. Ἠλ. Κυριακοπούλου, Διοικητικὸν Δίκαιον, Τόμ. Β', Γενικὸν Μέρος, Ἔκδ. 2α 1954, § 79, σημ. 6, Μ. Σταυροπούλου, Δίκαιον τῶν Διοικητικῶν Πράξεων, 1950, σελ. 105 ἑπ.). Αἱ τοιαῦται κανονιστικαὶ πράξεις (αἵτινες, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, κτῶνται κῦρος καὶ ἰσχὺν νόμου, ἐφ' ὅσον ἐκτὸς τῶν ἄλλων δημοσιευθῶσιν εἰς τὴν Ἐφ. τ. Κ.), διακρίνονται τῶν ἀτομικῶν ἐκείνων πράξεων, αἱ ὁποῖαι ἀπευθύνονται εἰς ὡρισμένον πρόσωπον ἢ εἰς ἀπεριόριστον ἀριθμὸν προσώπων, σχετιζομένων ὅμως πρὸς τὴν συγκεκριμένην πραγματικὴν κατάστασιν καὶ αἱ ὁποῖαι, διὰ τὴν νόμιμον κατάρτισιν αὐτῶν, ἀπαιτοῦν μόνον νομιμότυπον ἔκδοσιν (σύνταξιν καὶ ὑπογραφήν) καὶ ἀνακοίνωσιν εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον διοικούμενον, κατὰ τὸν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει ἐνδεικνυόμενον τύπον (κοινοποιήσεως, δημοσίας γνωστοποιήσεως κλπ.), οὐχὶ δὲ καὶ δημοσίευσιν ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἀναγκαῖον τυπικὸν στοιχεῖον τῆς τελειώσεως αὐτῶν καὶ ἐπελεύσεως τῶν ἐννόμων συνεπειῶν των (βλ. Ἠλ. Κυριακοπούλου, ἔνθ. ἀνωτ. § 85).

Συμφώνως πρὸς τὸ ἐδάφιον ι τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. 751/1948 ὁ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου προσλαμβανόμενος διατηρεῖται ὑποχρεωτικῶς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἢ ἐπιχειρήσει, παρ' ἣ τοποθετεῖται, ἐπὶ ἔτος τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του. Ἡ προθεσμία αὕτη τῆς ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας τοῦ τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ ηὐξήθη διὰ τοῦ ἄρθρου δ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1196 τῆς 7/18 Ὀκτωβρίου 1949 ν. δ/τος εἰς δύο ἔτη ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του καὶ ἀκολούθως παρετάθη διὰ τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1836 τῆς 4/5 Ἰουνίου 1951 μέχρι 31 Ὀκτωβρίου 1952, ἐφ' ὅσον αὕτη ἔληγε μέχρι 31 Ὀκτωβρίου 1951. Περαιτέρω, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς πρώτης περιόδου τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου § 1 τοῦ ν. 2223 τῆς 28 Σεπτεμβρίου / Ὀκτωβρίου 1952, ἡ σχέσις ἐργασίας καὶ τοῦ τοποθετηθέντος βάσει προγενεστέρων τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 νόμων διατηρεῖται ἐν ἰσχύι ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ ἑνενηντατρίαν τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του, καταργηθείσης τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου § 2 τοῦ αὐτοῦ ν. 2223/1952. Ἐν συνεχείᾳ, διὰ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 2657 τῆς 17/31 Ὀκτωβρίου 1953 ὡρίσθη, ὅτι διὰ τινας ἐπιχειρήσεις καὶ κατηγορίας πολεμιστῶν δύνανται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐφ' ἅπαξ ἢ κατ' ἐπανάληψιν ἐκδιδομένης, νὰ διακοπτεῖται ἡ προθεσμία τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς ἐτροποποιήθη, μέχρι δύο ἐτῶν. Ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως παραχωρηθεῖσαν αὐτῷ ἐξουσιοδότησιν ἐξέδωκε τὴν ἐν προκειμένῳ ἐπικαλουμένην καὶ ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένην ὑπ' ἀριθ. 16152/1362 ἀπὸ 7.3.1955 ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἐν ᾗ ὁρίζεται, ὅτι παρατείνεται ἐπὶ μίαν εἰσέτι διετίαν ἡ ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 2223/1952, ὁριζομένη πενταετὴς διατήρησις τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ν. 751/1948 καὶ ν.δ. 1195/1949 τοποθετηθέντων πολεμιστῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν Γ' κατηγορίαν τοῦ ν. 751/1948 εἰς ἁπάσας τὰς κατηγορίας ἐπιχειρήσεων τὰς συμπεριλαμβανομένας ἐν ταῖς ὑπ' ἀριθ. 43299/1954 καὶ 3862/299/1955 ὁμοίαις ἀποφάσεσιν. Ἡ ἀπόφασις ὅμως αὕτη (ὑπ' ἀριθ. 16152/1955) συνιστᾷ κανονιστικὴν πρᾶξιν, τοὐτέστιν οὐσιαστικὸν νόμον, ὡς θέτουσα, κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν, κανόνα δικαίου ρυθμίζοντα τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις τινῶν πολιτῶν εἰς τὴν Γ' κατηγορίαν τοῦ ν. 751/1948 ὑπαγομένων πολεμιστῶν καὶ τῶν παρ' οἷς ἐτοποθετήθησαν ἐργοδοτῶν τῶν ἀσκούντων ὡρισμένου εἴδους ἐπιχείρησιν καὶ ἐπὶ χρόνον πέραν ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὥριζε δι' αὐτοὺς ἰσχύων οὐσιαστικὸς νόμος, ἦτοι ἡ διάταξις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς ἐτροποποιήθη. Πράγματι δὲ ἡ παράτασις τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου τούτου ἐπάγεται τὴν περαιτέρω διατήρησιν τῆς μεταξὺ τῶν περὶ ὧν πρόκειται πολεμιστῶν καὶ ἐργοδοτῶν ὑφισταμένης ἐξηναγκασμένης ἐργασιακῆς σχέσεως ἐπὶ χρονικὸν διάστημα ὑπερβαῖνον τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 7 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς ἐτροποποιήθη, τεθεσπισμένα ὅρια, ὡς καὶ τὴν περαιτέρω ἰσόχρονον διατήρησιν ἐν ἰσχύι διὰ τοὺς αὐτοὺς πολεμιστὰς καὶ ἐργοδότας τῶν ἀντισταίχων διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ἐξ ὧν παρέπονται πρὸς προστασίαν τῆς ἐξηναγκασμένης ταύτης σχέσεως ἐργασίας ὡρισμέναι ἀστικαὶ καὶ ποιναὶ κυρώσεις εἰς βάρος τῶν μὴ συμμορφουμένων πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ νόμου ἐκείνου ἐργοδοτῶν (ἄρθρ. 9 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρ. 9 ν.δ. 2657/1953). Ἐκ τούτων προδήλως ἀνακύπτει ὁ κανονιστικὸς χαρακτὴρ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς θεσπιζούσης νέον κανόνα δικαίου, τὴν ταυτότητα δὲ μορφὴν τῆς κανονιστικῆς πράξεως δὲν μεταλλάσσει ὡς πρᾶξιν ἀτομικοῦ χαρακτῆρος (ἀτομικὴν διοικητικὴν πρᾶξιν) ἡ ἁπλῆ ἀναφορὰ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου προστασίας εἰς εἰδικὴν κατηγορίαν πολεμιστῶν (εἰς τὴν Γ' κατηγορίαν τοῦ ν. 751/1948) τοποθετημένων εἰς ἐργοδότας ἀσκούντας τὰς ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει κατ' εἶδος ἀναφερομένας ἐπιχειρήσεις, ἐφ' ὅσον αἱ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως δημιουργούμεναι ἐπιταγαὶ καὶ ὑποχρεώσεις δὲν ἀπευθύνονται εἰς ὡρισμένον πρόσωπον ἢ εἰς πλείονα πρόσωπα, σχετιζόμενα ὅμως πρὸς τὴν συγκεκριμένην πραγματικὴν κατάστασιν.

Ἐπομένως ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 16152/1955 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἰσχὺν καὶ διὰ νὰ ἀποβῇ ἐνεργὸς ἡ ἐν αὐτῇ ἐνυπάρχουσα ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς περὶ ὧν πρόκειται ἐργοδότας δύναμις δέον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, τοὐτέστι δέον νὰ ἔχῃ πληρωθῇ καὶ ἡ τῆς δημοσιεύσεως ἀπαιτουμένη διατύπωσις τῆς τυπικῆς ὑπάρξεως παντὸς νόμου. Ὁ δικαστής δὲ, ἐξουσίαν ἔχων καὶ ἁρμοδιότητα νὰ ἐφαρμόζῃ τοὺς νόμους, δικαιοῦται καὶ οἰκοθεν νὰ ἐξετάζῃ, ἂν

ΑΠΟΧΗ ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΕΝΤΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ

Συνέπειαι ὡς πρὸς τὴν ἰσχὺν τῆς ἀναγκαστικῆς σχέσεως ἐργασίας

Χαρακτηρισμὸς τῆς σχέσεως τῶν ἀναγκαστικῶς κατὰ τὸν Α. Ν. 1836/1951 τοποθετουμένων, τόσον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 3 § 1 αὐτοῦ, ὅσον καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 4 § 1, ὡς ὡρισμένου χρόνου, ἐπιτρεπομένης τῆς ἀπολύσεως αὐτῶν διὰ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ Α. Ν. 1836/1951 λόγους καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὅτε ἀπολύονται δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἕνεκεν ἀσθενείας ἄρθρ. 5 Ν. 2112.—Ἀπόλυσις μόνον κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἧς μὴ ὑπαρχούσης ὀφείλεται ὁ μισθός.

Πρόκειται, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 σχέσεως ἐργασίας πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως παρὰ Τραπέζῃ, κατ' ἄρθρ. 1 τοῦ ἄνω νόμου.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἐμφανισθέντος τοῦ ζητήματος ἂν τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἠρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 4558/1930, τὸ καθορίζον τὰς συνεπείας ἐπὶ τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἐν περιπτώσει ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ὑπερ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια, ὑπότε θεωρεῖται λυθεῖσα ἡ σύμβασις ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ (Α. Π. 224/1953, εἰσηγητὴς *Μ. Παπελῆς*, ΕΕΔ 12, 593 καὶ λοιπαί), ἔχῃ ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ταύτης σχέσεως ἐργασίας, δέχεται τὸ ἀνεφάρμοστον αὐτοῦ, χαρακτηρίζουσα τὴν σχέσιν ὡς ὡρισμένου χρόνου, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἀναγκαστικῶς ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον (βλέπε νομοθετικὰ κείμενα ἐν ΕΕΔ 14, 1105).

ὑπάρχωσιν οἱ κατά τινα συγκεκριμένην περίπτωσιν ἐφαρμοστέοι νόμοι, ὑποχρεούμενος πρὸς τοῦτο κατὰ τὸν κανόνα *jura novit curia* νὰ ἐρευνᾷ. Ἂν ὑπάρχῃ κατακεχωρισμένος ὁ νόμος ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως (βλέπ. *Οἰκονομίδου*, Γεν. Ἀρχ. § 3 σημ. 4, 12, 13). Ἡ ἐν λόγῳ ὅμως ὑπουργικὴ ἀπόφασις δὲν ἔχει εἰσέτι δημοσιευθῆ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν, μὴ κτησαμένη εἰσέτι ἰσχὺν νόμου, δὲν δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς πρὸς οὓς ἀπευθύνεται ἐργοδότας, οὐδὲ ἐν γένει νὰ ἐπιφέρῃ τὰς ὡς ἐπιδιώκει ἐννόμους συνεπείας. Ἡ τοιαύτη δ' ἔλλειψις τῆς δημοσιεύσεως δὲν ἀναπληροῦται, διὰ τῆς τυχὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης πρὸς τὰς παρὰ πόδας ταύτης ἀναφερομένας ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις, ἑνώσεις προστατευομένων πολεμιστῶν καὶ λοιπὰς αὐτόθι μνημονευομένας Ὑπηρεσίας, καθ' ὅσον δημοσίευσιν νόμου ἀποτελεῖ, ὡς ἐξετέθη, μόνη ἡ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως ἐνεργουμένη ἐπίσημος τοιαύτη ἐν τῇ Ἐφ. τ. Κ. καὶ οὐχὶ οἱαδήποτε ἑτέρα γνωστοποίησις τοῦ νόμου, ἄνευ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ὑποχρεοῦται, ἐὰν ἄλλως ἔγνω τὴν ὕπαρξιν αὐτοῦ, οὕτινος ἡ παραβίασις, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ἐπίσης, εἶναι ἀδύνατος καὶ ὑπὸ τοῦ τελοῦντος ὁπωσδήποτε ἐν γνώσει τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ (βλ. *Ἠλ. Κυριακόπουλον* ἐν Ἑρμ. ΑΚ ἄρθρ. 103 Εἰσ. Νόμου ἀριθ. 1 ἐν τέλει, *Κρασσᾶ*, Σύστημα Ἀστικοῦ Δικ., τ. Α', ἔκδ. 3η § 16, σελ. 64). Ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ διακασταρίου, ἐκτιμῶντος πάντα τὰ παρὰ τῶν διαδίκων ἐπικαλούμενα καὶ προσαγόμενα ἔγγραφα καὶ τοὺς ἑκατέρωθεν διαμειφθέντας ἐν γένει ἰσχυρισμούς, ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων, προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ ν. 751/1948 καὶ εἰς τὴν Γ' Κατηγορίαν τοῦ νόμου τούτου ὑπαγόμενος, ἐτοποθετήθη δι' ἀποφάσεως τοῦ Κ.Σ.Π.Λ. παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ ἐναγομένῃ (διατηροῦσῃ ἐπιχείρησιν ἐριοβιομηχανίας) καὶ εἰργάσθη παρ' αὐτῇ ἀπὸ τῆς 4.7.1949 μέχρι τῆς 21.7.1954, ὅτε, ἀπελύθη παρ' ἐκείνης, ὡς ληξάσης τῆς ἐπὶ πενταετίαν ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας του. Οὗτος μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 16152/1362 ἀπὸ 7.3.1955 Α.Υ.Ε., ἦτοι τὴν 14.3.1955, προσῆλθεν, ἵνα ἀναλάβῃ ἐργασίαν παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ, ἥτις ὅμως ἀπεποιήθη τὰς τοιαύτας ὑπηρεσίας του, τούτου δ' ἕνεκεν ἤγειρε κατ' αὐτῆς τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, δι' ἧς, ἐπικαλούμενος ὑπερημερίαν ταύτης περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν προσφερομένων ὑπηρεσιῶν του, ἠτήσατο, ὅπως ὑποχρεωθῇ αὕτη νὰ τῷ καταβάλῃ τὸν μισθὸν τοῦ ἀπὸ 14.3.1955—13.5.1955 χρονικοῦ διαστήματος. Ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, ἐφαρμόσας τὴν μνησθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 16152/1955 ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἔκρινε διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ διατήρησις τῆς σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἐφεσιβλήτου παρετάθη ἐπὶ μίαν εἰσέτι διετίαν, πέραν τῆς ἰσχυούσης 5ετίας, καὶ ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα, περιστᾶσα ἐν ὑπερημερίᾳ περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν ἐκείνου, κατέστη ὑπόχρεως εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ αἰτηθέντος μισθοῦ του. Κατὰ τὰ προεκτεθέντα ὅμως ἡ ἐκκαλοῦσα δὲν ὑπεχρεοῦτο νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς διατάξεις τῆς ἐν λόγῳ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς μὴ κτησαμένης ταύτης εἰσέτι τὴν τυπικὴν δύναμιν καὶ τὴν οὐσιαστικὴν ἰσχὺν νόμου. Ὅθεν, ἐσφαλμένως ὁ δικάσας Πρωτοδίκης ἐδέχθη τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, κατ' ἐφαρμογὴν ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, μὴ δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (καίτοι, κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν, κανόνα δικαίου εἰσαγούσης), καὶ δέον, ἕνεκα τοῦ λόγου τούτου, αὐτεπαγγέλτως λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις, ἥτις, εἰ καὶ ἐπ' ἄλλοις λόγοις, πλήττουσα τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν, ἐπιδιώκει τὴν ὁλοσχερῆ ἀπόρριψιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως, ἐξαφανιζομένης τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀπορριφθῇ ἡ ἐνδικος ἀγωγή, ὡς στερουμένη νομίμου ἐρείσματος.

ἡ λύσις εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων νομολογηθέντα (βλέπε σχετικῶς ΕΕΔ 13, 358, ἔνθα καὶ σημειώσεις μας).

Ἐπὶ ταύτα, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις, ἡ ἀποχὴ καὶ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας εἶναι κρητέα ὡς λόγος τυχὸν δικαιολογῶν ἀπόλυσιν ἐπὶ τῇ ἁρμοδίᾳ πρὸς τοῦτο Ἐπιτροπῇ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936, μὴ ὑφισταμένης δὲ σχετικῆς ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον ὑποχρεοῦται νὰ ἐπιδικάσῃ τὸν μισθὸν διὰ τὴν μὴ ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ.

Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 15836/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαβάσης, Ι. Παπίλης.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 3 § 1, 4 § 1, 7 §§ 1 – 4 τοῦ ἀν. ν. 1836/1951, ὡς ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 7 ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν. 2723/1953, σαφῶς προκύπτει, ὅτι διατηροῦνται ἐπὶ πενταετίαν ἀπὸ τῆς προσλήψεως τόσον οἱ πολεμισταί, οἱ προσληφθέντες ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρ. 3 § 1 τοῦ νόμου τούτου, ὅσον καὶ οἱ βάσει τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 τοποθετηθέντες, ὡς ἔκτακτοι, ἐπὶ μὴ ὡρισμένου δι' ὀργανισμοῦ τινος χρόνου, περὶ οὗ τὸ ἄρθρ. 14 § 13 τοῦ ἰδίου νόμου, ἐπιτρεπομένης τῆς ἀπολύσεως πάντων τούτων διαρκούσης τῆς πενταετίας μόνον διὰ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 § 2 ἀναφερομένους λόγους καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 7 τῶν ἀ.ν. 244/1936 καὶ 771/1937, ἐκτὸς ἐὰν πράκεται περὶ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὅτε ἡ ἀπόφασις τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς ἀντικαθίσταται κατὰ τὴν § 4 τοῦ ἄρθρου 7 δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου πρὸς ἐπιβολὴν πειθαρχικῶν ποινῶν συμβουλίου (Α.Π. 573/1952, ΕΕΔ 11, σελ. 1260). Ἐκ τούτων ἕπεται ὅτι ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας εἶναι ἡ σύμβασις ἐργασίας τῶν εἴτε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρ. 3, εἴτε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 τοῦ ρηθέντος νόμου προσλαμβανομένων εἰς μὴ μόνιμον θέσιν πολεμιστῶν, λόγῳ δὲ τοῦ τοιούτου χαρακτῆρος τῆς συμβάσεως δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπ' αὐτῆς καὶ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112/1920, ἀφορῶν συμβάσεις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου. Συνέπεια τούτου εἶναι, ὅτι ἡ ἐντὸς τῆς ἄνω πενταετίας ἀποχὴ τοῦ τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ ἀπὸ τῆς ἐργασίας δὲν συνιστᾷ καθ' ἑαυτὴν κατ' ἀμάχητον τεκμήριον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, δυναμένη μόνον νὰ ἀποτελέσῃ, κατὰ τὰς περιστάσεις, λόγον ἀπολύσεως ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 7 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ἀναφερομένων (ἀνεπάκοεια, ἀκαταλληλότης κλπ.), τηρουμένων διὰ τὴν ἐγκυρότητα τῆς ἀπολύσεως ταύτης καὶ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως προβλεπομένων διατυπώσεων. Ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦνται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς περιστατικά: Ὁ ἐναγὼν καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος, συγκεντρώσας τὰς προϋποθέσεις προστασίας τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ἐτοποθετήθη δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ, βάσει τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 τοῦ νόμου τούτου, ὡς ὑπάλληλος παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ ἐναγομένῃ Τραπέζῃ, παρ' ᾗ ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν κατὰ Μάϊον τοῦ ἔτους 1953, ἐνταχθεὶς εἰς τὸ προσωπικὸν αὐτῆς, ὅπερ δὲν ἀπολαύει μονιμότητος, ὑποκείμενον εἰς ἐλευθέραν καὶ ἐν οἱῳδήποτε χρόνῳ ἐκ μέρους τῆς ἐκκαλούσης ἀπόλυσιν. Ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου εἰργάσθη συνεχῶς ὁ ἐκκαλῶν μέχρι τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1954, ὅτε, ἀσθενήσας σοβαρῶς, ἀπέσχε τῆς ἐργασίας του, τῆς ἀσθενείας του ταύτης διαρκεσάσης μέχρι τῆς 4 Νοεμβρίου 1954. Ἀκολούθως τὴν 5ην Νοεμβρίου 1954 ὁ ἐφεσίβλητος, ἀφοῦ ἀποκατεστάθη πλήρως ἡ ὑγεία του, ἐνεφανίσθη παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ ὁριστικῶς πρὸς ἐπανάληψιν τῆς ἐργασίας του (προγενεστέρα κατὰ τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1954 ἐμφάνισίς του εἶναι ἄνευ σημασίας, ἐφ' ὅσον ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τοῦ Ι.Κ.Α. εἶχε γνωματεύσει, ὅτι ἦτο ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν μέχρι τῆς 4.11.1954). Πλὴν ὅμως αὐτὴ (ἡ ἐφεσίβλητος) δὲν ἀπεδέξατο τὰς ὑπηρεσίας του, διατεινομένη ὅτι λόγῳ τῆς ἄνω ἀποχῆς του ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ὑπερβάσης τὰ ἐν ἄρθρῳ 5 τοῦ ν. 2112/1920 τασσόμενα χρονικὰ ὅρια, ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐλύθη διὰ καταγγελίας ἐκ μέρους ταύτης. Ὑπὸ τὰ ἀνωτέρω ὅμως βεβαιωθέντα περιστατικὰ ἡ ἐνέργεια αὐτὴ τῆς ἐφεσιβλήτου δὲν εἶναι νόμιμος, δεδομένου ὅτι ὡρισμένου χρόνου εἶναι ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐξηναγκασμένη σύμβασις καὶ δὲν ἔχει αὐτῇ ἐφαρμογὴν ἐπ' αὐτῆς ἡ ρηθεῖσα διάταξις τοῦ ν. 2112/1920. Ρητέον δὲ ὅτι οὐδεμίαν ἐπιρροὴν δύναται τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος καὶ δι' αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς του χαρακτηρίζει τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου σχέσιν ὡς σύμβασιν ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἀφοῦ, ὑπὸ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ βεβαιωθέντα ὡς ἄνω περιστατικά, ἡ σχέσις αὐτὴ φέρει τὸν χαρακτῆρα συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, διότι ὁ νομικὸς χαρακτηρισμὸς σχέσεώς τινος ἀνήκει οὐχὶ εἰς τοὺς διαδίκους, ἀλλ' εἰς τὸ Δικαστήριον. Κατόπιν τούτων δὲν ἐπῆλθε λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐφεσιβλήτου λόγῳ τῆς ἄνω ἀποχῆς του, οὐδόλως βεβαιουμένης ἐκ τῶν ἄνω ἀποδείξεων καὶ ταυτότητος προθέσεως αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον δὲ ἡ ἐκκαλοῦσα δὲν προέβη εἰς τὴν ἀπόλυσίν του, τηροῦσα καὶ τὰς διατυπώσεις τοῦ ἄρθρ. 7 § 2 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη. Συνεπῶς, ἀρνηθεῖσα ἡ ἐκκαλοῦσα νὰ ἀποδεχθῇ τὰς ἀπὸ 5.11.1954 προσφερομένας ὑπηρεσίας τοῦ ἐκκαλοῦντος, περιέστη εἰς ὑπερημερίαν καὶ ὀφείλει τὰς ζητουμένας διὰ τῆς κριθείσης ἀγωγῆς ἀποδοχὰς τοῦ μετὰ ταύτην καὶ μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου 1955 χρόνου. Μετὰ ταῦτα ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐπ' ἄλλαις αἰτιολογίαις, ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀγωγή. *).

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Βλέπε ἐπὶ τοῦ θέματος εἰς τὸ παρὸν τεῦχος τὴν μελὴ ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 861/1955 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΠΛΕΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΦΩΝΗΜΕΝΗΣ Ή ΣΥΝΗΘΟΥΣ

Έφαρμογή συλλογικής συμβάσεως έργασίας 19.8.1938 περί ημερομισθίων έργατών

Αξίωσις επί αποζημιώσει κατά τας εν άρθρω 904 Α. Κ. αρχάς περί αδικαιολογήτου πλουτισμού ή εκ του άρθρου 659 Α. Κ. αξίωσις του μισθωτού κατά του εργοδότου προς καταβολήν μισθού διά παρασχεθείσαν εργασίαν.—Έφαρμογή των υπ' αριθ. 8900/1946 και 18310/1946 υπουργικών αποφάσεων περί παροχής προσθέτου αμοιβής δι' εργασίαν κατά Κυριακάς και νυκτερινάς ώρας επί πάντων των μισθωτών των συνδεομένων διά συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου μετά του εργοδότου και άν αύτος είναι τό Δημόσιον ή Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, επομένως και επί μισθωτού (φύλακος - κλητήρος) Δήμου, εφαρμοζομένης επ' αύτου, ως έργάτου, της από 19.8.1938 συλλογικής συμβάσεως έργασίας.

Αναιρείται εν μέρει ήτοι' αριθ. 5173/1955 αποφάσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών, ως εφετείου (είσηγητής Γ. Μεχείρας, ΕΕΔ 14, 934).

Λόγοι αναιρέσεως του μισθωτού υπήρξαν οι εξής:

α) Η αναιρεσιβαλλομένη απόφασις, δεχθείσα ότι διά τα χρονικά διαστήματα από 15.5.1949 μέχρι 30.6.1950, 1.7.1950 μέχρι 14.1.1951, 7.10.1952 μέχρι 15.5.1953 και από 7.10.1952 μέχρι 15.6.1953, καθ' ά υπηρέτησε παρά τω Δήμω ως κλητήρ και ως φύλαξ επί συμβάσει έργασίας Ιδιωτικού δικαίου και εργάσθη κατά Κυριακάς και άργίας ως και εις νυκτερινήν υπηρεσίαν, δεν εδικαιούτο της διά της υπ' αριθ. 8900/1946 αποφάσεως των Υπουργών Εργασίας και Οικονομικών χορηγηθείσης προσαυξήσεως κατά 75ο/ο δι' εργασίαν κατά Κυριακάς και άργίας, ως και της διά της υπ' αριθ. 18310/1946 ομοίας αποφάσεως χορηγηθείσης προσαυξήσεως κατά 25ο/ο διά νυκτερινήν εργασίαν, ως αι αποφάσεις αύται ηρμηνεύθησαν υπό της υπ' αριθ. 25825/254/1951 αποφάσεως των αυτών Υπουργών, επί τω λόγω ότι κατ' απαραίτητον προϋπόθεσιν διά την χορήγησιν των προσαυξήσεων τούτων δέον να υφίστανται καθωρισμένοι νομίμως αποδοχαί είτε δυνάμει συλλογικής συμβάσεως, είτε διαιτητικής αποφάσεως, είτε υπουργικής αποφάσεως, ενώ δι' αύτον, έχοντα την ιδιότητα του φύλακος και κλητήρος του Δήμου, δεν ορίστανται υποχρεωτικώς τεθεσπισμένα ελάχιστα όρια αποδοχών, εφ' ών, ως φύλαξ και κλητήρ του Δήμου, υπήγετο εις την από 19.8.1938 συλλογικήν σύμβασιν εργατών εν γένει, ως αναπροσηρμόσθη μεταπολεμικώς, δι' ής καθωρίσθησαν ελάχιστα υποχρεωτικά όρια ημερομισθίων των εργατών εν γένει.

Η προμνησθείσα συλλογική σύμβασις διελαμβάνει μεν περί εργατών εν γένει, πλην υπό την γενικωτέραν έννοιαν εις τούτους υπαγόνται και οι εκτελούντες υπηρετικήν εργασίαν, ως τούτο σαφώς προκύπτει εκ του ότι η συλλογική αύτη σύμβασις της 19.8.1938 διεκόπη σήσασα την συλλογικήν σύμβασιν της 12.8.1936, εν αντιδιαστολή προς την συλλογικήν σύμβασιν ιδιωτικών υπαλλήλων της 12ης Αυγούστου 1936, κυρωθείσαν υπό του ά. ν. 99/1936, εσκόπησε να καθορίση τα κατώτατα όρια αποδοχών πάντων των μη έχόντων την ιδιότητα του ιδιωτικού υπαλλήλου, υπό την έννοιαν του άρθρ. 10 ν. 1234 μισθωτών, των εκτελούντων σωματικήν εργασίαν, επί τω τέλει εξασφαλίσεως ελαχίστου ορίου αποδοχών εις πάντας τους μισθωτούς της χώρας (κοινωνικού μισθού).

Και είναι μεν αληθές, ότι η έννοια του υπηρέτου, ως και του τεχνίτου, αποτελεί εις τινας συλλογικάς συμβάσεις έννοιαν διακεχριμένην της του έργάτου (ως λ.χ. εν τη από 16.9.1937 συλλογική συμβάσει υπαλλήλων και υπηρετών Ανωνύμων Εταιρειών κ. ά.), πλην, όταν η έννοια του έργάτου αντιπαραβάλληται προς την του ιδιωτικού υπαλλήλου, περιλαμβάνει πάντας τους μισθωτούς τους μη παρέχοντας πνευματικήν εργασίαν, ως λ.χ. εν άρθρ. 1 β.δ. της 16/18 Ιουλίου 1920 και άρθρ. 1 ν. ΛΔ' περί πληρωμής ημερομισθίων εργατών κ.λ.π.

Αντιθέτως, όθεν, κρίνασα η αναιρεσιβαλλομένη απόφασις και απορρίψασα την βάσιν της υπό κρίσιν αγωγής του, δι' ής εδιώκετο η επιδίκασις εις αυτόν κατά 75ο/ο και 25ο/ο προσαυξήσεων μισθών, ψευδώς ηρμήνευσε και εσφαλμένως εφήρμοσε τας ουσιαστικού δικαίου διατάξεις της από 19.8.1938 συλλογικής συμβάσεως των εργατών εν γένει, ως αναπροσηρμόσθη μεταπολεμικώς, καταστάσα αναιρετέα κατά τας διατάξεις της § 17 του άρθρ. 807 Πολ. Δικονομίας.

β) Ένω διά της τρίτης βάσεως της αγωγής του εδιώκετο, καθ' ά εν αυτή εξήγετο, ή καταβολή αμοιβής υπερωριακής εργασίας δι' εκτελεσθείσαν νομίμως υπερωριακήν εργασίαν, κατά τα από 7.10.1952 μέχρι 15.6.1953 χρονικόν διάστημα, 1733 ωρών, πέραν της συμπεφωνημένης, άλλως ειδημένης, ωκταώρου εργασίας, δεδομένου ότι εργάζετο επί 15 ώρας ημερησίως, ή αναιρεσιβαλλομένη απόφασις διά της δι' αιτιολογίας της απορριψε την βάσιν ταύτην της αγωγής του, επί τω λόγω ότι δεν υφίστανται διατάξεις νόμου, καθορίζουσαι τα χρονικά όρια εργασίας των φυλάκων και νυκτοφυλάκων Δήμων και ότι συνεπώς, εάν ούτοι εργασθούν κατά την διάρκειαν της ημέρας πέραν του κώρου, δεν δικαιούνται αποζημιώσεως υπερωριών, διότι προϋπόθεσις των επιωριών εν γένει και της διά ταύτας αποζημιώσεως είναι η ύπαρξις νομίμως καθωρισμένων χρονικών ορίων εργασίας, γουθ' όπερ δεν συμβαίνει με αύτόν, όστις, καθ' ά

δήθεν εις την άγαγήν του ἐκθέτει καὶ ἐβεβαιοῦτο ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἡ ἐργασθῆ ὡς φύλαξ ἀμαξοστασίου τοῦ Δήμου ἐπὶ ὥρας ἡμερησίου καὶ ἐπιδίωκεν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν πέραν τῶν 8 ὡρῶν ἀπασχόλησίν του. Οὕτω ὅμως κρίνασα ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν πρωτάσεων τοῦ ἐναγομένου ἰσχυρισμόν του, ὅτι ἡ παρασχεθεῖσα παρ' αὐτοῦ ὑπερωριακὴ ἐργασία ἐτύγχανε νομίμου, παρασχεθεῖσα πέραν τοῦ συμφωνηθέντος, ἄλλως εἰθισμένου, ὡκτωώρου ὡραρίου ἐργασίας του, τῆς ἀγωγῆς του μὴ ὑπαρχούσης βάσει ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ψευδῶς ἠρμήνευσε τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 659 Α.Κ., καθ' ἃς, μὴ ὑφισταμένων νομίμων χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας ἢ ὡφισταμένων ἐπιτρεπτῶν, ἐνὸς τούτων, ὄχι μόνον ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται ἡ πέραν τῆς συμφωνηθείσης ἢ συνήθους κανονικῆς ἐργασίας παροχὴ ἐπ' ἀμοιβῇ ὑπερωριακῆς ἐργασίας λόγῳ ἐκτάκτων ἀναγκῶν, ὡς καὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 361 Α.Κ., δ' ὧν κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἐνόμου ἀρχῆς τῆς συμβατικῆς ἐλευθερίας, ἐφ' ὅσον δὲν ὁρίζεται ἄλλως ὑπὸ τοῦ Νόμου, δύναται νὰ ἀποτελέσῃ περιεχόμενον συμβάσεως καὶ ἡ συμφωνία περὶ ἐκτελέσεως ἐπ' ἀμοιβῇ ὑπερωριακῆς ἐργασίας πέραν τῆς συμφωνηθείσης ἢ εἰθισμένης κανονικῆς ἐργασίας, καταστώσα τοῦτο τῷ λόγῳ ἀναιρετέα κατὰ τὰς διατάξεις τῶν §§ 1 καὶ 17 τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικονομίας.

Ἐν ἄλλῃ περιπτώσει ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, μὴ ἀποδεχθεῖσα ἐν τῇ αὐτῇ ὅμως αἰτιολογίᾳ της, ἂν ὑπῆρχεν ἢ μὴ συμφωνία περὶ ὅρου ὡρησίας ἀπασχολήσεως του ἢ ἂν ὁ ὅρος αὐτὴ ἀπαγγελθεὶς του ἦτο εἰθισμένη, κατέστησε, λόγῳ τῆς ἐλλείψεως καὶ ἀτελοῦς ταύτης αἰτιολογίας, ἀνεφίκτων τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐὰν ὀρθῶς ὑπῆρχε ἢ ἐλλείπουσαν αὐτὴν πρότασιν τοῦ νομικοῦ συλλογισμοῦ (ἀπασχόλησις πέραν τῶν 8 ὡρῶν ἡμερησίως) εἰς τὴν μείζονα πρότασιν τῆς ἐκβολῆς ἀποζημιώσεως ὑπερωριῶν μόνον ὅταν ὀφείλονται καθιερωμένα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας καὶ ἐστήριξεν ἑαυτὴν νομίμως βάσει, καθ' ὅσον καὶ μὴ ὑφισταμένων νομίμων χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας προϋποθέσεως τῆς μὴ καταβολῆς ὑπερωριακῆς ἀντιμισθίας εἶναι ἡ μὴ ὕπαρξις συμφωνημένης ἢ εἰθισμένης κανονικῆς ἐργασίας, ἐν πλαγίῳ ὅμως παραβιάσει τῶν προμνησθεισῶν ἐν τῷ 2ῳ λόγῳ οὐσιαστικῶν δικαίων διατάξεων τοῦ νόμου, αἱ ἐκεῖ ἐφαπτόμεναι ἀναιρετέαι κατὰ τὰς διατάξεις τῆς § 17 ἄρθρ. 807 καὶ ἄρθρ. 808 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

***

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν ἐπὶ τῆς στοιχειοθετηθείσης ὑπ' αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἄρθρ. 659 Α.Κ. τὰ ἑξῆς:

Τὸ ἄρθρ. 659 Α.Κ., τοῦ ὁποίου πρότυπον ὑπῆρξε τὸ ἄρθρον 338 τοῦ Γ' Αβ. Κώδικος Ἐνοχῶν [βλ. π.χ. Κ. Κακολ. Ἐνοχ. Δίκ. Εἰδικῶν Μερῶν, Τόμος Β', ὑπ' ἄρθρ. 659 ἐπίσημον ἔκδοσιν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, 1936, σελ. 833], ἔχει τὴν ἑξῆς ἔννοιαν, ὅτι ἐφαρμόζεται, ὅταν ἡ ἐπὶ πλέον ἐργασία κατὰ χρόνον, ὡς ὁρίζονται οἱ ἐρμηνευτικοὶ τοῦ ἀναλόγου ἄρθρ. 338 Ἑλλ. Κώδικος, βλ. ἀπό, Ἀνωτέρας Μονίμου Ἐπιτροπῆς Ρυθμίσεως Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας 35/1948, εἰσηγητὴς Δ. Καποδίστριας ΕΕΔ 8, 81, Κ. Κακολ. Ἐνοχ. Εἰδ. Τόμ. Β' ὑπ' ἄρθρ. 659) δὲν ἀπαγορεύεται καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν ἐτέθη ὑπὸ τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κώδικος [βλ. πρακτικὰ ἐν ἐπισήμῳ ἐκδόσει Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, σ. 378, Κ. Τριανταφυλλόπουλον, Εἰσηγ. Ἐκθέσεως Προσχεδίου, ΕΕΔ 9, 466], οὕτω δὲ ἠρμήνευσαν (ὀρθῶς) τὴν διατάξιν καὶ ἡ Α.Π. 160/1952 (εἰσηγητὴς Β. Κυριακόπουλος, ΕΕΔ 11, 469).

Ἀνεξαρτήτως δὲ τοῦ ὅτι ἡ διάταξις αὕτη ἔχει τὴν ἔννοιαν νὰ παράσχῃ ἀνάγκην ἐργασίας ἐπὶ πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἢ τῆς κατὰ συνήθειαν ἰσχυούσης, λ.χ. εἴτε ἐξ αἰτίας μὴ προβλεφθείσης, εἴτε ἐξ ἐκτάκτου λόγου (Π. Ζέπος, Ἐνοχ. Β Μέρος, Εἰδ., Τεῦχος 3ον, σελ. 349, Κ. Δαφνῆς, Ἐνοχ. Εἰδ. Τόμος Β, ὑπ' ἄρθρ. 659), ὁ ἐργασθεὶς ἐπὶ πλέον ἔχει, κατὰ τὸ σαφὲς γράμμα τῆς διατάξεως, ἀξίωσιν ἀμισθίας.

Ἡ ἀξίωσις αὕτη πηγάζει ἐξ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου καθιερουμένης ἐκ τοῦ νόμου (Π. Ζέπος, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 348) καὶ δὲν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 904 Α.Κ., ὅταν ἀξίωσις προβάλλεται μόνον ἐπὶ παροχῆς ἐργασίας ὑπὲρ τὰ νόμιμα ὅρια (Α.Π. 160/1952, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει αὐτῆς ἡ ὀρεσταγιτικὴ ἀπόφασις ταυτίζει τὸ εἰθισμένον ὅριον ἐργασίας τοῦ ἄρθρ. 659 Α.Κ πρὸς τὸ νόμιμον ὅριον (8ωρον).

Ἡ διάκρισις ὅμως τοῦ εἰθισμένου ἀπὸ τοῦ νομίμου, τὴν ὁποίαν ἐκανε τὸ ἄρθρ. 659 Α.Κ., εἶναι ἀκριβῶς ἐπιτηδευμένη, ἡ ὁποία, κατὰ τὰ σημειωθέντα, ὑποδεικνύει τὸν χῶρον ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως. Ἂν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐννοιολογικῶς ὅρου θὰ ἐπερίττευεν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 659 Α.Κ., διότι ἐπὶ παροχῆς ἐργασίας ὑπὲρ τὸ νόμιμον ὅριον ὀφείλεται ἀκόρεος ἀμοιβὴ καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς συνέπειαι ἐξάγονται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 904 Α.Κ.

Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ πέραν τῆς συμφωνηθείσης παροχὴ ἐργασίας κατὰ τὸ ἄρθρ. 659 Α.Κ. δὲν παρέχεται ἄνευ νομίμου αἰτίας, ἀλλὰ διότι αὕτη ἡ διάταξις ἐπιτάσσει τὴν παροχὴν καὶ καθορίζει καὶ τὴν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἀντιπαροχὴν εἰς μισθὸν (περὶ ἀξιώσεως ἄλλως τε μισθοῦ σκέπτεται ἡ ἀπόφασις ἐν ἀρχῇ) καὶ τοιοῦτον ὀφείλει νὰ ἐπιδικάσῃ τὸ δικαστήριον καὶ ὄχι ἀποζημίωσιν.

***

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου θέματος, τὸ ὁποῖον ἀπασχολήσει τὴν ὀρεσταγιτικὴν ἀπόφασιν, θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν τὰ ἀκόλουθα: Ἀνωτέρω πρὸς ὃ, τι ἐδέχθη ἡ ἀναιρουμένη κατὰ τοῦτο ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας εἶχον βεβαίως ἐφαρμογὴν αἱ περὶ ὧν πρόκειται διατάξεις, ὡς δέχεται ἡ ὀρεσταγιτικὴ ἀπόφασις [βλ. σημειώσεις μας ἐπὶ τῆς ἀναιρουμένης ἐν ΕΕΔ 14, 933]

Καταλήγουσα εἰς τὴν λύσιν ταύτην ἡ ἀπόφασις

εχαρακτήρισε τον κλητήρα-φύλακα τοῦ Δήμου ὡς ἐργάτην (ἡ ἀναιρεθεῖσα εἶχε χαρακτηρίσει ὡς ὑπηρέτην καὶ ἐπὶ τῆς ἰδιότητος ταύτης τοῦ μισθωτοῦ ἐβάσισε τὸ ἀνεφάρμοστον τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν 19.8.1938) καὶ κατόπιν τούτου προέκυπτεν ὁμαλὴ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Δὲν ἐλύθη ὅμως οὕτω τὸ κύριον ζήτημα ποία ἡ ἔκτασις ἐφαρμογῆς τῆς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως.

Ἀρείου Πάγου 656/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Π. Τσαρούχης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Κ. Ριζόπουλος

Καθ' ἃ σαφῶς συνάγεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 659 Α.Κ., ἡ ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ διὰ παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν πέραν τοῦ συμπεφωνημένου, ἄλλως εἰθισμένου νομίμου ὁρίου ἐργασίας (8ώρου), εἶναι ἀξίωσις ἐπὶ ἀποζημιώσει κατὰ τὰς ἐν ἄρθρ. 904 Α.Κ. περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀρχὰς τοῦ δικαίου, καθ' ἃς ὁ ἄνευ νομίμου αἰτίας κτησάμενος πλουσιώτερος ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου καθίσταται ὑπόχρεως εἰς ἀπόδοσιν τῆς προσγενομένης αὐτῷ ἐκ τούτου ὠφελείας. Συνεπῶς ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσειόντος, κατὰ τὸ αἴτημα αὐτῆς, δι' ἧς ἐπιδιώκεται ἀποζημίωσις δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, παρασχεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος πέραν τοῦ συμπεφωνημένου, ἄλλως εἰθισμένου, ὀκταώρου ὡραρίου ἐργασίας, μὴ φέρουσα τὰ στοιχεῖα τῆς τοιαύτης ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀγωγῆς, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς προβλεπομένης ἐν τῇ ἀμέσῳ ἀνωτέρω αἰτιολογίᾳ παρατεθείσης ὑποργικαὶ ἀποφάσεως. Ἀντιθέτως ὅθεν κρίναν τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον καὶ ἀποφηνάμενον ἀπορριπτέαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τὰ κεφάλαια αὐτῆς περὶ ἐπιδικάσεως τῶν προσαυξήσεων 75ο/ο καὶ 25ο/ο δι' ἐργασίαν του ὡς κλητῆρος καὶ φύλακος κατὰ Κυριακὰς καὶ ἀργίας καὶ διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν κατὰ τὰ ἄνω χρονικὰ διαστήματα, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τοὺς κανονιστικοὺς δρους τῆς προμνησθείσης ἀπὸ 19.8.1938 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν ἐν γένει, ἀποτελούσης, καθ' ὃ ἐκδοθείσης μετὰ τὴν τήρησιν τῶν διατυπώσεων τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῶν νόμων, βάσει τῶν ὁποίων ἐξεδόθη, κανόνα οὐσιαστικοῦ δικαίου, καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν του ἐν μέρει κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 17 Πολ.Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως, ἄλλον δὲ νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν συμφώνως τοῖς ἀρθροις 836 Πολ.Δικ. καὶ 3 ἐδ. β' τοῦ ν. ΧΜΖ/1877.

ξήσεις τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ὑπολογίζονται πάντοτε ἐπὶ τῶν ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ τῶν ἄνω ἁρμοδίων Ὑπουργῶν κατὰ τὴν παρασχεθεῖσαν διὰ τοῦ ν. 28 1944 ἐξουσιοδότησιν καὶ δημοσιευθεῖσαι, ἃ ὁ νόμος οὗτος ὁρίζει, διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἔχουσιν ἰσχὺν κανόνος οὐσιαστικοῦ δικαίου, ὡς ἐκ τῆς γενικότητος αὐτῶν, μὴ δεμίαν ποιουμένων διακρισιν, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ πάντων τῶν μισθωτῶν τῶν συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἂν οὗτος εἶναι τὸ Δημόσιον ἢ ἕτερον Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου.

Τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, μετ' ἐκτίμησιν τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων κατ' ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δήμου ὡς κλητὴρ καὶ φύλαξ διὰ τὰ χρονικὰ διαστήματα ἀπὸ 15.5.1949—30.6.1950, 1.7.1950—14.1.1951, 7.10.1952—15.5.1953 καὶ διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ 7.10.1952-15.6.1953 καὶ ὑπηρέτησε παρ' αὐτῷ ὑπὸ τὰς ἄνω ἰδιότητας. Τὰ οὕτω δὲ γενόμενα δεκτὰ ἀνελέγκτως πραγματικὰ περιστατικὰ ἀπαρτίζουν σύμβασιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ προσδίδουσιν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα, παρέχοντα ἐργασίαν σωματικήν, τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐργάτου, ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀπὸ 19.8.1938 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐργατῶν ἐν γένει, καὶ ἔχουσι συνεπῶς ἐφαρμογὴν ἐπ' αὐτοῦ, ὑφισταμένης τῆς προϋποθέσεως τοῦ καθορισμοῦ ὑπὸ χρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, αἱ ἐν τῇ ἀμέσῳ ἀνωτέρω αἰτιολογίᾳ παρατεθεῖσαι ὑποργικαὶ ἀποφάσεις. Ἀντιθέτως ὅθεν κρίναν τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον καὶ ἀποφηνάμενον ἀπορριπτέαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τὰ κεφάλαια αὐτῆς περὶ ἐπιδικάσεως τῶν προσαυξήσεων 75ο/ο καὶ 25ο/ο δι' ἐργασίαν του ὡς κλητῆρος καὶ φύλακος κατὰ Κυριακὰς καὶ ἀργίας καὶ διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν κατὰ τὰ ἄνω χρονικὰ διαστήματα, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τοὺς κανονιστικοὺς δρους τῆς προμνησθείσης ἀπὸ 19.8.1938 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν ἐν γένει, ἀποτελούσης, καθ' ὃ ἐκδοθείσης μετὰ τὴν τήρησιν τῶν διατυπώσεων τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῶν νόμων, βάσει τῶν ὁποίων ἐξεδόθη, κανόνα οὐσιαστικοῦ δικαίου, καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν του ἐν μέρει κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 17 Πολ.Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως, ἄλλον δὲ νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν συμφώνως τοῖς ἀρθροις 836 Πολ.Δικ. καὶ 3 ἐδ. β' τοῦ ν. ΧΜΖ/1877.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΔΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ ΚΑΙ ΣΥΛΛ. ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ

I

Κατώτατα όρια ημερομισθίων έργατών και μαθητευομένων.

Καθορισμός διά της ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικής ἀποφάσεως τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίων τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου καὶ μαθητευομένου. — Μετέπειτα διαδοχικαὶ αὐξήσεις μέχρι καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἰσχυούσης ἀπὸ 1.1.1955. — Ἀποδοχαὶ ἠλεκτροτεχνικοῦ προσωπικοῦ πάσης φύσεως βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργοστασίων τῆς χώρας.

Σημαντικὴν τροποποίησιν τοῦ νομίμου μέχρις αὐτῆς μισθολογίου τῶν ἀνειδικεύτων ἐργατῶν καὶ μαθητευομένων ἐπέφερεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικὴ ἀπόφασις (ΕΕΔ 9, 624) κατὰ χρῆσιν τῆς ἐκ τοῦ ν. 28/1944 ἐξουσιοδοτήσεως.

Ἐφ' ὅσον, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ δευτέρου ἄρθρου αὐτῆς, ὡρίσθη, ὅτι πᾶσα διαταγὴ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀποφάσεως Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας ἢ ἀποφάσεως, κυδοποιεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. 28/1944, ἐφ' ὅσον εἶναι εὐμενεστέρα τῶν διατάξεων τῆς ἀποφάσεως ταύτης, τροποποιεῖται, ἐμφρόνως πρὸς τοῦτο διατιθεμένων, ἡ κατωτέρω ἀποφασισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐχώρησεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως, ἐφαπτομένης διὰ τὴν περίπτωσιν διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὁριζούσης μικρότερα ἡμερομίσθια.

Γενικὸν εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ διότι παρέχεται δι' αὐτῆς μία πλήρης εἰκὼν τῆς ἀπὸ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως 33700/1950 καὶ ἐντεῦθεν ἐξελίξεως τῶν νομίμων ἡμερομισθίων (βλέπε σχετικῶς καὶ πίνακα ἐν ΕΕΔ 12, 120ε, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἐν ΕΕΔ 14, 195 σημειούμενα). Περὶ ἀποδοχῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργοστασίων Ἑλλάδος βλέπε ἐν ΕΕΔ 14, 61.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15386/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Κανελλόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Μιχαλόπουλος, Δ. Νικολαΐδης

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15/1948 ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Ἀθηνῶν, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29/1948 ἀποφάσεως τῆς Μονίμου Ἀνωτέρας Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἀθηνῶν καὶ κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 45221/1948 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 8, σ. 125), καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20/1951 ἀποφάσεως τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω Μονίμου Ἀνωτέρας Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης καὶ ταύτης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5449/1951 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 10, σελ. 1139), καθωρίσθησαν αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ εἰς τὰς πάσης φύσεως βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐργοστάσια τῆς χώρας ἐργαζομένου ἠλεκτροτεχνικοῦ προσωπικοῦ. Οὕτω διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1Δ ὅρου καθωρίσθη τὸ ἡμερομίσθιον τῶν μαθητευομένων διὰ τὰ πρῶτον ἔτος μαθητείας (ἀπὸ τοῦ 14ου ἔτους ἡλικίας καὶ ἄνω) εἰς δραχ. 3.000, διὰ τὸ δεύτερον ἔτος μαθητείας (ἀπὸ τοῦ 14ου ἔτους ἡλικίας καὶ ἄνω) εἰς δραχ. 6.000 καὶ διὰ τὸ τρίτον ἔτος μαθητείας (ἀπὸ τοῦ 14ου ἔτους ἡλικίας καὶ ἄνω) εἰς δραχ. 8.000. Ἐκ παραλλήλου διὰ τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν (ΕΕΔ 9, σ. 622) καθωρίσθη ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1950 τὸ κατώτερον ἡμερομίσθιον τοῦ μαθητευομένου καὶ τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου. Οὕτω κατ' ἄρθρ. 1 § 1 εἰς πάντα προσλαμβανόμενον ὡς μαθητευόμενον παρ' οἱασδήποτε βιομηχανικῆς, βιοτεχνικῆς, ἐμπορικῆς ἢ ἄλλης μορφῆς ἐπιχειρήσει ἢ ἐκμεταλλεύσει, ἀνεξαρτήτως φύλου, καταβάλλεται ὡς κατώτερον ἡμερομίσθιον ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1950 τοὐλάχιστον δραχ. ἓξ χιλιάδες (6.000), ἐφ' ὅσον ὁ μαθητευόμενος ἀπασχολεῖται κατὰ πλήρεις ὥραριον. Κατὰ δὲ τὴν § 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου τὰ τυχὸν καταβαλλόμενα εἰς μαθητευομένους μικρότερα ἡμερομίσθια, βάσει εἰδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἢ τῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως τῆς 4ης Νοεμβρίου 1947 ἢ ἀποφάσεων διαιτησίας ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ν. 28/1944, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀναπροσαρμόζονται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὰ ἄνω ποσὰ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1950. Περαιτέρω διὰ τῆς § 4 τοῦ ὡς εἴρηται ἄρθρου τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὁρίζεται, ὅτι ὡς μαθητευόμενος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος, νοεῖται ὁ ἀπασχολούμενος παρ' ἐργοδότῃ κυρίως πρὸς ἐκμάθησιν τέχνης καὶ μὴ ὑπερβὰς τὴν ἡλικίαν τῶν 18 ἐτῶν διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ 16 διὰ τὰς θήλεις. Ἐπίσης κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρ. 2 τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου διὰ τὸν ἀνειδίκευτον ἄρρενα ἐργάτην, ἡλικίας 18 ἐτῶν μὲ ἓν ἢ περισσότερα ἔτη ἀπασχολήσεως ἐν τῷ κλάδῳ, ἢ ἡλικίας ἄνω τῶν 19 ἐτῶν, ἀνεξαρτήτως χρόνου ἀπασχολήσεως, ὁρίζεται εἰς δραχ. 18.000 ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1950, κατὰ δὲ τὴν § 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου τὰ τυχὸν καταβαλλόμενα χαμηλότερα ἡμερομίσθια βάσει εἰδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἢ τῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως τῆς 4ης Νοεμβρίου 1947 ἢ ἀποφάσεων τοῦ ν. 28/1954, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀναπροσαρμόζονται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὰ ὡς ἄνω καθοριζόμενα ἡμερομίσθια ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1950. Τέλος κατὰ τὴν § 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου οὐδεὶς μισθωτός, χαρακτηριζόμενος ἀνειδίκευτος ἐργάτης, θὰ λαμβάνῃ ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας ἡμερομίσθιον μικρότερον τοῦ ἐν τοῖς προηγουμένοις παραγράφοις καθοριζομένου τοιούτου. Κατὰ τὴν διαληφθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν ὁ ὑπερβὰς τὸ 18ον (ἢ ἡ θήλεια τὸ 16ον) ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀνεξαρτήτως χρόνου ὑπηρεσίας, δὲν δύναται νὰ

θεωρηθῆ ὡς μαθητευόμενος, ἀλλ' ἀνειδίκευτος ἐργάτης, καὶ δικαιοῦται τοῦ ἡμερομισθίου τούτου καὶ ὅτι ὁ καθορισμὸς κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων δὲν ἐβασίσθη ἐπὶ τῆς τεχνικῆς καταρτίσεως καὶ εἰδικότητος τῶν ἐργαζομένων, ἀλλ' ἁπλῶς δι' αὐτῆς ἐπεσιώχθη ὁ καθορισμὸς ἐλαχίστων ὁρίων ἡμερομισθίων παντὸς ἐργάτου, κάτω τοῦ ὁποίου δὲν δικαιοῦνται οἱ ἐργοδόται νὰ ὁρίζουν. Περαιτέρω διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 49500/1952 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 11 σ. 1111) ηὐξήθησαν τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων καὶ διὰ ταύτης καθωρίσθησαν ἀπὸ 7.10.1952 ἐλάχιστα ὅρια ἡμερομισθίων ἐκ δραχμῶν 22.000 διὰ τοὺς ἄρρενας ἐργάτας, 18.000 διὰ τὰς ἐργατρίας καὶ 8.000 διὰ τοὺς μαθητευομένους ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἰς δραχμὰς 25.000, 20.000 καὶ 9.000 καὶ ὅτι τὰ κάτω τῶν 22.000, 18.000 καὶ 8.000 ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια αὐξάνονται ἐπίσης ἀπὸ τῆς ρηθείσης ἡμερομηνίας (7.10.1952) κατὰ 15 ο/ο. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 41100/1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 12, σελ. 805) ἐχορηγήθη ἀπὸ 1.7.1953 ἐπὶ ἡμερομισθίων μέχρι 36.000 ἐπίδομα ἀκριβείας ζωῆς 12 ο/ο, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27333/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 13, σελ. 437) ἀπὸ 1.3.1954 ηὐξήθη εἰς 15 ο/ο καὶ ἐνσωματώθη εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχάς, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 13, σ. 613) ηὐξήθησαν ἀπὸ 1ης Μαΐου 1954 οἱ μισθοὶ καὶ τὰ ἡμερομίσθια τῶν μὴ τυχόντων αὐξήσεως ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1954 καὶ ἐφεξῆς ἄλλης πλὴν τῆς διὰ τῆς διαληφθείσης ὑπ' ἀριθ. 27333/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χορηγηθείσης, ἤτοι ἐχορηγήθη α) διὰ τὸ προσωπικὸν ἐν γένει, ἀνεξαρτήτως φύλου, τὸ μὴ ἔχον συμπεπληρωμένον τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ δύο τοὐλάχιστον ἐτῶν παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ προϋπηρεσίαν, αὔξησις 15 ο/ο καὶ β) διὰ τὸ προσωπικὸν ἀνεξαρτήτως φύλου, τὸ ἔχον συμπεπληρωμένον τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ δύο τοὐλάχιστον ἐτῶν προϋπηρεσίαν παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ, διὰ μὲν τὸ τμῆμα μηνιαίων ἀποδοχῶν μέχρις ἑνὸς ἑκατομμυρίου πεντακοσίων χιλιάδων (1.500.000) δραχ. ἢ ἡμερομισθίου μέχρι πεντήκοντα χιλιάδων (50.000) δραχ. παρέχεται αὔξησις ἓξ εἰκοσαπέντε τοῖς ἑκατὸν (25 ο/ο) καὶ τέλος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 14, σελ. 52) καθωρίσθησαν ἀπὸ 1.1.1955 τὰ κατώτατα ὅρια βασικοῦ ἡμερομισθίου τῶν ἐπὶ σχέσει ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργαζομένων παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, ὡς ἀκολούθως: α) τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἀπὸ δραχμὰς 31,25 εἰς δραχμὰς 37, β) τῆς ἀνειδικεύτου ἐργατρίας ἀπὸ δραχμὰς 25 εἰς δραχμὰς 29 καὶ γ) τῶν μαθητευομένων ἀμφοτέρων τῶν φύλων τῶν μὲν συμπληρωσάντων διετῆ προϋπηρεσίαν παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ εἰς δραχμὰς 13 διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς βιοτεχνικὰς ἐργασίας καὶ εἰς δραχμὰς 14 διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις, τῶν δὲ μὴ συμπληρωσάντων τὴν διετῆ ταύτην προϋπηρεσίαν εἰς δραχμὰς 12 διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς βιοτεχνικὰς ἐργασίας καὶ εἰς δραχμὰς 13 διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις.

Ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων ἐγεννήθη τὴν 3 Φεβρουαρίου 1935, ἤτοι τὴν 10ην Δεκεμβρίου 1953, ἦτοι εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν, προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης-ἐναγομένης ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διὰ τὸ ἐργοστάσιον βιομηχανίας ἠλεκτρικῶν κατασκευῶν, ὡς μαθητευόμενος ἐφαρμοστής, ἔνθα εἰργάσθη ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 10 Μαρτίου 1955, ὅτε καὶ ἀπελύθη, καὶ ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα κατέβαλεν εἰς αὐτὸν (τὸν ἐφεσίβλητον-ἐνάγοντα) ὡς ἡμερομίσθιον α) διὰ τὸ μέχρι 3.2.1954 χρονικὸν διάστημα δραχμὰς 10 καὶ β) διὰ τὸ ἀπὸ 3.2.1954 καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του χρονικὸν διάστημα δραχμὰς 12.80. Κατόπιν τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθεμένων, ἐφ' ὅσον ὁ ἐφεσίβλητος κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεώς του (10.12.1953) ἦγεν ἡλικίαν 18 ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου μέχρι τῆς 3 Φεβρουαρίου 1954, ὅτε συνεπλήρωσε τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, δικαιοῦται ἀποδοχῶν μαθητευομένου, αἵτινες ἀνέρχονται (9Χ12 ο/ο) εἰς δραχμὰς 10.800, ἀπὸ τῆς 3 Φεβρουαρίου 1954, ὅτε ὑπερέβη τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, δικαιοῦται ἀποδοχῶν ἀνειδικεύτου ἐργάτου, αἱ ὁποῖαι ἀνέρχονται α) διὰ τὸ ἀπὸ 3.2.1954 μέχρι 1.3.1954 (25Χ12 ο/ο) εἰς δραχμὰς 28, β) ἀπὸ 1.3.1954 μέχρι 1.5.1954 (25Χ15 ο/ο) εἰς δραχμὰς 28.75, γ) ἀπὸ 1.5.1954 μέχρι 1.1.1955 (25Χ25 ο/ο) εἰς δραχμὰς 31,25 καὶ δ) ἀπὸ 1.1.1955 μέχρι τῆς 10.3.1955, ὅτε ἀπελύθη, εἰς δραχμὰς 37. Ἐν ὄψει δὲ τῶν ὡς ἄνω ὁριζομένων ἡμερομισθίων ὑπολογίζονται, καὶ τὰ εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων διδόμενα εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα δῶρα. Ὅθεν ὀρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, εἰς τὰς σκέψεις τῆς ὁποίας καὶ τὸ Δικαστήριον ἀναφέρεται, ἐπεδικάσθη εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἐνάγοντα ὡς διαφορὰ ἡμερομισθίων καὶ δώρων τὰ ἐν αὐτῇ ὁριζόμενον ποσὸν καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικοὶ λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι.

II

Καθορισμὸς ἀποδοχῶν φυλάκων ἐπιχειρήσεων.

Μὴ ὑπαγωγὴ φύλακος ἐπιχειρήσεως, ὡς ἐκ τῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν ἔργατος, εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων τῆς 19.8.1938, οὔτε καὶ εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων τῆς 16.9 19.7, ἐφαρμοζομένης στενῶς ἐπὶ ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν γραφείων.— Μὴ ὀφειλομένη εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐπὶ ἐν ὅπο θρῳ φύλακος ἐπιχειρήσεως ρυθμιστέα ἡ σχέσις αὐτοῦ κατὰ τὸν περὶ μισθοῦ ὅρον τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως, μὴ δυναμένου ἐπὶ πάσῃ περιστάσει νὰ ὑπολείπηται τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

Ἐπρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Χαλκίδος, περὶ φύλακος Ἑνώσεως Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν, ἐπιμέχον δὲ θέμα ἐσήρει ποῖος ὁ νόμιμος μισθὸς αὐτοῦ.

Ἡ ἀποφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἐδέχθη, ὅτι δὲν ἠδύναντο αἱ ἀπόδοχαι αὐτοῦ νὰ ὑπολείπωνται τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

Ἡ λύσις εἶναι βεβαίως ὀρθή. Διαφωνία ὅμως

θα ήδυνατο, νομίζομεν, νά ὑπάρξῃ ὡς πρὸς τὴν συλλογιστικὴν τῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἐκτίθεται, ὅτι, μὴ ὑφισταμένης εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας διὰ τὴν περίπτωσιν (διὰ τοὺς φύλακας ἐργαστασίων μόνον ὑπάρχει ἡ προπολεμικὴ διαιτητικὴ ἀπόφασις 6/1940, ἀλλὰ καὶ αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται, διότι κατὰ τὴν ἀμφισβητουμένην ἀπόφασιν βλέπε Α.Π. 309/1953, εἰσηγητὴς Γ. Παπαβασιλείου, ΕΕΔ 12, 751), ἀκολουθουμένην καὶ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας (Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 7916/1953, εἰσηγητὴς Σ. Ἰωαννίδης, ΕΕΔ 12, 1120), αἱ συλλογικῶς συμβληθεῖσαι διὰ τῶν ἐν ἰσχύϊ γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τῆς 4 Νοεμβρίου 1947 δὲν ἀναπροσήρμοσαν εἰς τὸ ἐν αὐταῖς μέτρον τὰ κατώτατα ὅρια τῶν προπολεμικῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ μόνον τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἡ ἀποχὴ τοῦ φύλακος ρυθμίζεται κατὰ τὸν περὶ μισθοῦ ὅρον τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως, μὴ δυναμένου ἐν πάσῃ περιπτώσει τοῦ μισθοῦ τούτου νὰ ὑπολείπηται τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου (βλέπε σχετικῶς Α.Π. 638/1955, ἀνωτέρω σελ. 22).

Σημειωτέον (ΕΕΔ 14, 933 ἐπ.) ὅτι ποίαν ἔννοιαν ἐτέθη ἡ ἀπὸ 19.8.1938 προπολεμικὴ συλλογικὴ συμβασις ἐργασίας τῶν ἐργατῶν ἐν γένει, ἡ αὐτὴ καὶ ἴσχυεν, ἀναπροσαρμόζομένη διὰ τῆς ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1947 γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἰσχύει τῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 9, 623).

Ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις, ἐνῷ διαχωρίζουσα τὸν ὅρον «ἐργάτης» ἀπὸ τοῦ ὅρου «ὑπηρέτης», ἀπαιτοῦν θεωρεῖ τὸν φύλακα (καθ' ἡμᾶς ἡ διαχωρισμὸς διὰ τὴν περίπτωσιν δὲν εἶναι ὀρθός, βλέπε ΕΕΔ 11, 333), δὲν ἐδέχθη κάθετον ἐφαρμογὴν τῆς περὶ ἐργατῶν συλλογικῆς συμβάσεως τῆς 19.8.1938, τελικῶς ἐδέχθη ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ δὲν σύνανται νὰ ἀπολείπονται ἐκείνων τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

Ἡ σκέψις, νομίζομεν, εἶναι ἀτελής. Ἡ ὀρθὴ βεβαίως λύσις βασίζεται μόνον εἰς τὸ ὅτι, μὴ ὑφισταμένης εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡτο ἐφαρμοστέα, κατὰ τὸν ἀ.ν. 868/1937, ἡ γενικὴ ἀπὸ 19.8.1938 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἐργατῶν ἐν γένει, διότι, ἄλλως (ἂν δηλαδὴ ἐδέχθημεν, ὅτι ὁ φύλαξ ὡς ὑπηρέτης δὲν ὑπάγεται καθόλου εἰς τὴν ἀνωτέρω συλλογικὴν σύμβασιν, ὡς ἐδέχθη ἡ ἀπόφασις), δὲν ὑπάρχει νομοθετικὸν ἔρεισμα τῆς λύσεως ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ του ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν δύνανται νὰ ὑπολείπωνται τῶν τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

Πρωτοδικεῖον Χαλκίδος 529/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν.
Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Καλλιμόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Δροσόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ντόζενος, Π. Κακλαμάνος.

Καθ' ἃ ἐκτίθεται ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὁ ἐφεσίβλητος (ἐνάγων) προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης (ἐναγομένης) τῇ 30.6.1951 διὰ συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς φύλαξ τοῦ εἰς τὴν περιφέρειαν Μαντουδίου εὑρισκομένου μηχανοκινήτου πριστηρίου της, ἐπὶ συμφωνημένῳ μισθῷ δραχ. 750 διὰ τὸ ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του μέχρι 30.6.1953 χρονικὸν διάστημα, ἕκτοτε δὲ καὶ μέχρι τῆς ἀγωγῆς δραχ. 840. Ὁ ἐνάγων, λόγῳ τῆς καθαρῶς ὑπηρετικῆς του ἐργασίας, δὲν ὑπάγεται εἰς συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων τῆς 19.8.1938, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων πάσης φύσεως ἀν. ἑταιρειῶν καὶ ἐπιχειρήσεων τῆς 16.9.1937, διότι αὕτη ἀφορᾷ στενῶς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας τῶν γραφείων τῶν ἄνω ἐπιχειρήσεων (Α.Π. 107/1941, ΕΕΔ τόμ. 1, σελ. 39, Α.Π. 178/1949, ΕΕΔ τόμ. 8, σελ. 361), τοιοῦτος δὲ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ ἐν ὑπαίθρῳ φύλαξ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐμμονὴ μὴ ὑφισταμένης εἰδικῆς συμβάσεως, οὐδ' ἄλλης νομοθετικῆς ρυθμίσεως (ἀ.ἀ. κ.λ.π.), ρυθμίζεται κατὰ τὸν περὶ μισθοῦ ὅρον τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως, μὴ δυναμένου ἐν πάσῃ περιπτώσει τοῦ μισθοῦ τούτου νὰ ὑπολείπηται τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου. Εἰς ἐκτίμησιν τοῦ περὶ μισθοῦ ὅρου τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως κατεβλήθησαν εἰ τὸν ἐνάγοντα τὰ λόγῳ μισθοῦ ὀφειλόμενα. Εἰς τὸν ὡς ἄνω συμφωνηθέντα μισθὸν δέον νὰ προστεθῶσι δραχ. 150 μηνιαίως συμφωνηθὲν ἀνταλλαγμα παροχῆς στέγης εἰς τὸν ἐνάγοντα. Τῶν ἀποδοχῶν δὲ τοῦ ἐνάγοντος μὴ ρυθμιζομένων, ὡς προκύπτει, ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως, οὐχὶ βασίμως ὑπελογίσθησαν αὗται ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης καὶ δέον αὕτη νὰ μεταρρυθμισθῇ.

III

Παροχὴ ἐργασίας εἰς ἰδιωτικὴν ἐπιχείρησιν ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ μισθὸς συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας

Χαρακτηρισμός, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 868/1937, προσώπου τινὸς ὡς ὑπαλλήλου, ὑπηρέτου ἢ ἐργάτου διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐν γένει βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ν. 1284/1918. Ἐφαρμογὴ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ὡς τοιούτων χαρακτηριζομένων τῶν κατὰ κύριον ἐπάγγελμα, ἤτοι ἐπὶ προθέσει βιοποριμοῦ αὐτῶν παρεχόντων ὑπαλληλικὴν ὑπηρεσίαν εἰς ἰδιωτικὸν ὑποκατάστημα, γραφεῖον ἢ ἐν γένει ἐπιχείρησιν — Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἀσχολουμένου καθ' ὑπερεργίαν εἰς ἰδιωτικὴν ἐργασίαν. — Παροχὴ τῆς κατὰ τὸν ἀ.ν. 539/1945 ἄδειας εἰς πολίτην, ὅστις ἐν γένει τοῦ ἐργοδότου νὰ ἐξαναγκασθῇ πρὸς τοῦτο δι' ἀγωγῆς, χωρὶς νὰ δίδηται ἀγωγὴ πρὸς χρηματικὴν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἀνέρησιν αὐτῆς

Ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἡ δεκτὴ καὶ δι' ἄλλων δικαστικῶν ἀποφάσεων (Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 6830/1950, εἰσηγητὴς Π. Παφίου, ΕΕΔ 9, 1141, Πρωτοδικεῖον Δράμας 8/1951, Πρωτοδίκης Ε. Κατσουρίδης, ΕΕΔ 10, 161) γενομένη ἀποψις ὅτι ἐπὶ δημοσίου ὑπαλλήλου, παρέχοντος ὑπερεργίαν ἐπιμέλειαν εἰς ἰδιώτην, δὲν ἐφαρμόζονται αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας (βλέπε ἡμῶν σχετικὰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 9, 1131).

Ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα τῆς ἀποφάσεως περὶ τοῦ

δικαιώματος των μισθωτών προς παροχήν άδειας κατά τον ά.ν. 539/1945 και των συνεπειών εκ της μη παροχής αύτης βλέπε αντιθέτως την Α.Π. 593/1955 (εισηγητής Κ. Σοφρέλος, ΕΕΔ 14, 1338 και κατωτέρω σελ 39).

Ανεξαρτήτως τοῦ τίνας συνεπείας έχει ή μή παροχή ύπό τοῦ έργοδότου τῆς εἰς τούς μισθωτούς ὀφειλομένης ἀδείας ἐκ τοῦ ἄνω νόμου, ἐπί τῆς σκέψεως τῆς ἀποφάσεως, ὡς ἄλλως τε ἔχει γίνει παγίως δεκτόν, ὅτι ἡ ἄδεια χορηγεῖται in naturam, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, εἰς τήν συγκεκριμένην περίπτωσιν δημοσίου ὑπαλλήλου, παρέχοντος ἰδιωτικήν ἐργασίαν εἰς ἐργοδότην, πῶς θά ἐξευρίσκετο ὁ ἀνάλογος χρόνος ἀδείας, ἀφοῦ ὁ ν. 539/1945 διαχωρίζει τόν χρόνον ἀδείας τοῦ ὑπαλλήλου ἀπό τοῦ ἐργάτου καί μή ὑρίζοντος ἄλλο κριτήριον κατ' ἀνάγκην θά ἔπρεπε νά ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ν. 1234/1918, ὡς ἐτροποποιήθη διά τοῦ ν. δ. 2655/953 (ΕΕΔ 14, 1209), ἡ διάταξις, δηλαδή, ἡ ὁποία διαλαμβάνει περί τοῦ κατά κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολουμένου ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἐπίσης ἀκριβῶς, βάσει τῆς ὁποίας ἀπέκρουσε τό Πρωτοδικεῖον τήν ἐφαρμογήν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14696/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. **Χ. Κομοτούρος**
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. **Κ. Βαρδάκης**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Γεωργακάκης, Γ. Μεταξᾶς

Διά τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὁ ἐνάγων ἰσχυρίσθη, ὅτι προσελήφθη τήν 1ην Δεκεμβρίου 1945 παρά τῆς ἐφεσιβλήτου Κοινοπραξίας Συνεταιρικῶν Ὀργανώσεων Σουλτανίνας ὡς ὑπάλληλος αὐτῆς, ἤτοι ὡς γραμματεύς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς, προσφέρων τάς ὑπηρεσίας του βάσει τῆς εἰδικῆς συμφωνίας των ἐπί 41/2 ὥρας καθ' ἑκάστην καί τάς ἀπογευματινάς ὥρας, ἠτήσατο δέ νά καταβληθῆ εἰς αὐτόν ἡ διαφορά μεταξύ τοῦ μισθοῦ, τόν ὁποῖον ἐλάμβανε, καθώς καί ἡ διαφορά τῶν δώρων Χριστουγέννων καί Πάσχα καί τοῦ μισθοῦ τοῦ ὁριζομένου ἐν ταῖς συλλογικαῖς συμβάσεσι, τόν ὁποῖον κατά τούς ἰσχυρισμούς του ἐδικαιοῦτο νά λάβῃ, καθώς καί τήν νόμιμον ἀποζημίωσιν διά τήν μή χορήγησιν τῆς ἐτησίας ἀδείας τοῦ ἔτους 1954. Ἄλλως ἠτήσατο τήν ἀπόλημψιν τῶν ποσῶν αὐτῶν βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Ἡ ἐκκαλουμένη πρωτόδικος ἀπόφασις ἀπέρριψε τήν ἀγωγήν, δεχθεῖσα ὅτι δέν ἔχουν ἐφαρμογήν ἐπί τῆς κρινομένης περιπτώσεως αἱ διατάξεις τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, καθ' ὅσαν ὁ ἐκκαλῶν, κεκτημένος δημοσιοϋπαλληλικήν ἰδιότητα, δέν δύναται νά χαρακτηρισθῆ καί ὡς ἰδιωτικός ὑπάλληλος.

Κατά τό ἄρθρον 1 § 2 τοῦ ά.ν. 856/1937 ὁ χαρακτηρισμός προσώπου τινός ὡς ὑπαλλήλου, ὑπηρέτου ἢ ἐργάτου διά τήν ἐφαρμογήν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐν γένει γίνεται ἐπί τῇ βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. 1234, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὑπό τοῦ ἐργοδότου διδομένου χαρακτηρισμοῦ. Κατά δέ τό ἄρθρον 10 τοῦ νόμου τούτου, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ. 2655/1953, «ἰδιωτικός ὑπάλληλος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον, κατά κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπ' ἀντιμισθίᾳ εἰς ὑπαλληλικήν ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως καί παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατά κύριον χαρακτῆρα μή σωματικήν». Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο τούτων διατάξεων προκύπτει σαφῶς, ὅτι αἱ συλλογικαί συμβάσεις ἐφαρμόζονται μόνον ἐπί τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ὡς τοιοῦτοι δέ χαρακτηρίζονται οἱ κατά κύριον ἐπάγγελμα, ἤτοι ἐπί προθέσει βιοπορισμοῦ καί συνήθει ἀπασχολήσει, δι' ἣν δίδεται ἡ μεγαλυτέρα ἀντιμισθία, λαμβανομένης ὅμως ὑπ' ὄψιν τῆς σημασίας, ἣν κέκτηται αὐτη ἐν τῇ οἰκονομικῇ θέσει τοῦ ἀσχολουμένου ἐπ' ἀντιμισθίᾳ εἰς ὑπαλληλικήν ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως. Ἐν ὄψει τούτων καί τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων ἐτύγχανε δημόσιος ὑπάλληλος, ὅπερ δέν ἀμφισβητεῖ, ἀσχολούμενος κατά κύριον ἐπάγγελμα εἰς τήν Ὑπηρεσίαν αὐτήν καί παρέχων κατά τάς ὑπογευματικάς ὥρας, καθ' ἃς ἦτο ἐλεύθερος, εἰς τήν ἐκτεθεῖσαν ἐργασίαν τῆς ἐφεσιβλήτου, παρ' ἧς ἐλάμβανε τήν συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβήν καί πρόσθετα ἐπιδόματα, δέν δικαιοῦται ὁ ἐνάγων νά λάβῃ τάς ἀποδοχάς τάς προβλεπομένας ἀπό τάς οἰκείας συλλογικάς συμβάσεις τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, διότι οὗτος δέν τυγχάνει ἰδιωτικός ὑπάλληλος ὑπό τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ν. 1234, ὡς πρός οὓς μόνον ὑπαλλήλους ἔχουν ἐφαρμογήν αὐται. Ἑπομένως οὔτε τά δῶρα αὐτοῦ Πάσχα καί Χριστουγέννων πρέπει νά ὑπολογισθοῦν ἐπί τῇ βάσει τῶν τεθεσπισμένων ὑπό τῶν συλλογικῶν συμβάσεων νομίμων ἀποδοχῶν. Οὕτω ἀκολούθως καί ἡ ἐκκαλουμένη καί ἀπορρίψασα τά σχετικά κονδύλια τῆς ἀγωγῆς ὀρθῶς ἔκρινε καί ἀπορριπτέος ὁ τά ἀντίθετα προβαλλόμενος λόγος τῆς ἐφέσεως (Α.Π. 493/1948, 241/1948, 155/1949, ΕΕΝ ΙΣΤ 175, 396, Συμβ. Ἐπικρατείας Ὀλ. 1030/1951, Θέμ. ΞΒ' 583).

Καί τό ἕτερον παράπονον τῆς ἐφέσεως, τό ἀναγόμενον εἰς τήν ἀπόρριψιν τοῦ κονδυλίου τῆς ὁποζημιώσεως διά τήν στερηθεῖσαν ἄδειαν τοῦ ἔτους 1954, εἶναι ἀπορριπτέον, διότι ἡ ἐν λόγῳ ἄδεια, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ, τόν ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ καί διά τόν ὁποῖον ἐθεσπίσθη, τοὐτέστι τῆς σωματικῆς ἀναπαύσεως τοῦ μισθωτοῦ καί διατηρήσεως τῆς παραγωγικῆς δοκατηριότητος αὐτοῦ ἐπί μακρότερον χρόνον, χορηγεῖται in natura, δυναμένου νά ἐξαναγκασθῇ δι' ἀγωγῆς πρός τοῦτο τοῦ ἐργοδότου, δέν δίδεται εἰς ἀγωγήν πρός χρηματικήν ἀποζημίωσιν διά τήν στέρησιν αὐτῆς. Ὀρθῶς κατά ταῦτα, εἰ καί ἐπί ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ἀπερρίφθη καί τό κονδύλιον τοῦτο. Ἠδύνατο διά τά δύο αὐτά κονδύλια νά εὐδοκιμήσῃ ἡ βάσις τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἐάν ἐβεβαιοῦτο ὅτι διά τῆς τοιαύτης χρησιμοποιήσεως τοῦ ἐκκαλουντος ἐνάγοντος ἡ ἐφεσιβλήτος ἐξοικονόμησε τάς δαπάνας προσλήψεως ἄλλου ὑπαλλήλου. Τοιοῦτο τι ὅμως οὐδαμῶς προέκυψεν ἐκ τῆς διαδικασίας. Ἀντιθέτως ἐβεβαιώθη ἐπαρκῶς, ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος ἠδύνατο νά χρησιμοποιήσῃ διά τήν ἐργασίαν, τήν ὁποίαν ἐξετέλει ὁ ἐκκαλῶν, ἄλλου ὑπαλλήλου ἐκ τοῦ προσωπικοῦ της ἄνευ οὐδεμιᾶς ἰδιαιτέρας ἐπιβαρύνσεως.

IV

Παροχή πρός τούς μισθωτούς αύξήσεων άπό τής 1ης Μαρτίου 1954 έπί τοῦ καταβαλλομένου πρός αύτούς μισθοῦ διά τής ὑπ' άριθ. 27358/1954 ὑπουργικής άποφάσεως

Ὑπολογισμός τῶν αὐξήσεων ἐπί τοῦ ποσοῦ τῶν καταβαλλομένων κατά τήν 9ην Ἀπριλίου 1953 ἀποδοχῶν, ἀσχέτως ἄν αὗται εἶναι μείζονες τῶν βάσει τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καί τῶν γενομένων μέχρι τότε ἀναπροσαρμογῶν καί αὐξήσεων προκυπτόντων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16465/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. **Γ. Κρεκίδης**
Μέλη τής Πρωτοδίκης κ. **Σ. Ράγκος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Ζαρμάνης, Β. Βασιλείου

Βεβαιοῦται, κατά τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ἡ πρόσληψις τοῦ ἐνάγοντος καί ἤδη ἐφεσιβλήτου ἐγένετο μέν διά τήν ἀπασχόλησιν του εἰς τήν ὑπό τής ἐκκαλούσης - ἐναγομένης (Προνομιούχου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν τής Ἑλλάδος) δυναμει συμβάσεως μεταξύ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἀναληφθείσαν Ὑπηρεσίαν τής παραλαβῆς, ἀποθηκεύσεως καί προωθήσεως τῶν ἐφοδίων τοῦ ἐξωτερικοῦ, πλήν ὅμως ἡ σύμβασις ἐργασίας συνήφθη μεταξύ τούτου (τοῦ ἐφεσιβλήτου) καί τής ἐκκαλούσης, οὐχί δέ καί μετά τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου. Ἐξ ἄλλου δέν ἔχει ἐφαρμογήν ἐν προκειμένῳ καί ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν.δ. 1289/1942 ἀφ' ἑνός μέν, διότι δέν βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἀποδείξεων ἡ κατά ἀπολογιστικόν σύστημα ἀνάληψις ὑπό τής ἐκκαλούσης τής ἄνω Ὑπηρεσίας, ἀφ' ἑτέρου δέ διότι καί ἐπί τῇ ἀντιθέτῳ ἐκδοχῇ δέν θά συνέτρεχον αἱ ἐν τῇ ἀνωτέρω διατάξει προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς ἡ ἀγωγή καί τοῦ ὑπό τοῦ ἀναδόχου προσληφθέντος εἰς ἐκτελούμενα ἀπολογιστικῶς διά λογαριασμόν τοῦ Δημοσίου ἔργα μισθωτοῦ, καθ' ὅσον δέν ὁρίσταται πρωτίστως ἐν προκειμένῳ εἰς βάρος τής ὁποίας γίνεται ὡς ἀπαιτεῖ ἡ ἐν λόγῳ διάταξις πληρωμή τῶν μισθῶν. Ὅθεν ὀρθῶς οὕτω ἔκρινε καί ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα ἀκολούθως τήν περί ἐλλείψεως παθητικῆς νομιμοποιήσεως τής κρινομένης ἀγωγῆς ἔνστασιν τής ἐκκαλούσης ἐναγομένης, ὁ δέ περί τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τής κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν ἀριθμῶν τῆς ὑπ' ἀριθ. 27358/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθ' ἃς χορηγεῖται ἀπό 1ης Μαρτίου 1954 εἰς τό ὑπαλληλικόν καί ὑπηρετικόν προσωπικόν τῶν γραφείων τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κλπ. ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, τό διεπόμενον εἴτε ὑπό τής ἀπό 12.8.1936 ἐθνικῆς περί ὑπαλλήλων καί ὑπηρετῶν συλλογικῆς συμβάσεως, εἴτε τής ἀπό 16.9.1937 τοιαύτης περί ὑπαλλήλων Ἀνων. Ἑταιρειῶν κλπ. αὐξήσεις ἐπί τῶν κατά τήν 9 Ἀπριλίου 1953 καταβαλλομένων αὐτῷ ἀποδοχῶν, καθοριζομένη περαιτέρω ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας καί τοῦ μισθοῦ εἰς 15ο/ο ἤ 25ο/ο ἤ 20ο/ο, σαφῶς προκύπτει ὅτι ἡ αὐξησις αὕτη ὑπολογίζεται ἐπί τοῦ ποσοῦ τῶν καταβαλλομένων κατά τήν 9ην Ἀπριλίου 1953 ἀποδοχῶν, ἀσχέτως ἄν αὗται εἶναι μείζονες τῶν βάσει τῶν ἀνωτέρω συλλογικῶν συμβάσεων καί μετά τάς γενομένας μέχρι τότε ἀναπροσαρμογάς καί αὐξήσεις προκυπτόντων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καί δή ἀσχέτως ἄν, πρακειμένου περί ἀποδοχῶν καθοριζομένων ὑπό τής δευτέρας τῶν ἄνω συλλογικῶν συμβάσεων βάσει τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας, ἦτο δυνατόν νά ἐπέλθῃ μεταγενεστέρως καί μείωσις ἔτι τῶν κατά νόμιον ὀφειλομένων ἀποδοχῶν, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι, αὐξανομένου τοῦ βασικοῦ κατά τήν συλλογικήν ταύτην σύμβασιν μισθοῦ, ἔστω καί κατ' ἐλάχιστον πέραν τῶν δραχμῶν 1000 (παλαιᾶς ἐκδόσεως 1.000.000), δέν ἐτυγχανε συνυπολογιστέα καί ἡ ἐκ δραχ.100 (παλαιᾶς ἐκδόσεως 100.000) αὔξησις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750/1951 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας. Τοιαύτη διάκρισις οὐδόλως γίγνεται ὑπό τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 27358/1954 ὑ. ἀ., ἡ ὑπόθεσις δέ ἄλλως τῆς ἀντιθέτου πρός τά ἄνω ἐννοίας θά ἦγεν εἰς τό ἄτοπον νά ἐμφανίσῃ τόν νομοθέτην ὡς μή λογικευόμενον, ὅπερ τῷ ὄντι θά συνέβαινεν, ἐάν ἤθελεν ὑποτεθῇ ὅτι εἶχεν αὐτή ἐν νῷ, ὅτι ἦτο ἐπιτρεπτόν νά ὑπάρξῃ περίπτωσις, καθ' ἣν ὁ λαμβάνων ὡρισμένων μισθόν κατά τήν 9ην Ἀπριλίου 1953 μισθωτός θά ἀπήλαυε μείζονος ποσοῦ αὐξήσεως, ἂν εἶχε μικρότερον χρόνον ὑπηρεσίας καί ἀντιθέτως ἐλάσσονος αὐξήσεως, ἂν εἶχε μεγαλύτερον χρόνον ὑπηρεσίας. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦται, συνομολογεῖται δέ ἄλλωστε, ὅτι αἱ καταβαλλόμεναι κατά τήν 9ην Ἀπριλίου 1953 τῷ ἐφεσιβλήτῳ ἀποδοχαί ἀνήρχοντο εἰς δραχ. παλ. ἐκδόσεως 1.331.000, ἤτοι νέας ἐκδόσεως τοιαύτας 1331, ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὑπελόγισε ἐπί τοῦ ποσοῦ τούτου τήν ὀφειλομένην ἐν προκειμένῳ τῷ ἐφεσιβλήτῳ, ἔχοντι κατά τά ἐκ τῶν ἀποδείξεων βεβαιούμενα ὑπερδιετῆ προϋπηρεσίαν, ἐξ 25ο/ο προσαύξησιν διά τούς ἀπό 1ης Μαρτίου καί ἐφεξῆς ἀποδοχάς του, ἐπιδικάσασα ἀκολούθως τούς ζητουμένους διά τῆς κρινομένης ἀγωγῆς διαφοράς μισθῶν ἀπό 1.3.1954 μέχρι 21.1.1955, δώρου τῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα 1954, ὡς καί τῆς κατά τούς ν.ν. 2112/1920 καί 539/1945 ἀποζημιώσεως, χωρίς νά λάβῃ ὑπ' ὄψιν τόν μηδενίσαν ἐπιφοράν ἀσκοῦντα ἰσχυρισμόν τῆς ἐκκαλούσης ὅτι αἱ νόμιμοι ἀποδοχαί του λόγῳ αὐξήσεων τῶν ἐτῶν προϋπηρεσίας του ἐτύγχαναν ὑπολογιστέαι ἄνευ τῆς ἄνω ἐκ δραχμῶν παλαιᾶς ἐκδόσεως 100.000, αὐξήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750/1951 ὑ. ἀ., ὡς ὑπερβαινούσης ἄνευ αὐτῆς τό ποσόν τῶν δραχμῶν 1.000.000 (παλαιᾶς ἐκδόσεως), ὁ δέ περί τοῦ ἐναντίου 2ος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

V

Νόμιμοι ἀποδοχαί προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων

Καθορισμός βασικῶν μισθῶν προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 5/1948 διαιτητικῆς ἀποφάσεως — Προσαύξησις αὐτῶν διά ἐπιδόματος πολυτέκνου ὑπαλλήλους. Ὑπολογισμός δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 39880/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τοῦ διά τῆς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως προβλεπομένου ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐπί τῶν ἑκάστοτε ἰσχυόντων βασικῶν μισθ[illegible] — Πρόσ-

Θέσις ἀμοιβῆ μισθωτῶν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καὶ 18310/1946 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων. - Ὑπολογισμὸς ἀμοιβῆς ἐπὶ τῶν εἰωχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων. — Ἐπέλευσις ὑπ' ἀριθ. 27653/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ παροχῆς προσωρινῆς αὐξήσεως ἀναλογῶν μισθωτῶν ἀπὸ 1.5.1954. - Συνέπειαι ἐξ αὐτῆς. — Ἐπέλευσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. Ὑπολογισμὸς μετὰ ταύτην ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νέων κατωτάτων ὁρίων.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 3136/1955

Διαιδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. ***Μ. Χασαπογιάννης***
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Μ. Γεωργόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Παπαϊωαννίνου, Ν. Τσιγκιρίδης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς διωκονται διαφοραὶ προσαυξήσεων 1) 10 ο/ο πολυετίας, 2) 20 ο/ο οἰκογενειακῶν βαρῶν, 3) 75 ο/ο ἀπασχολήσεως κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καὶ 4) 25 ο/ο ἀπασχολήσεων κατὰ νυκτερινὰς ὥρας, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι αἱ ἄνω προσαυξήσεις ὑπελογίσθησαν ἀπὸ 1.1.1955 οὐχὶ ἐπὶ τοῦ δι' ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως διαμορφωθέντος ἐκ δραχ. 940 βασικοῦ μισθοῦ τοῦ ἐναγοντος, ὑπηρετοῦντος ὡς εἰσπράκτορος τοῦ ἀστικοῦ λεωφορείου τοῦ ἐναγομένου, ἀλλ' ἐπὶ μικροτέρων ὁρίων. Οὕτω ἡ μεταξὺ τῶν βασικῶν ἀμοιβῶν ἀνισότης ἐντοπίζεται περὶ τοῦ βάσει ποίου μισθοῦ ὑπολογίζονται αἱ ἄνω προσαυξήσεις, ἡ ἀμφισβήτησις δὲ αὕτη εἶναι ἀντικείμενον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5/1948 διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθωρίσθησαν οἱ βασικοὶ μισθοὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν λεωφορείων ἀστικῶν καὶ ὑπεραστικῶν γραμμῶν, διὰ τῆς § δὲ 2 τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁρίζεται, ὅτι οἱ βασικοὶ μισθοὶ προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας 5 ο/ο ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκάστης πενταετίας καὶ μέχρι τριῶν πενταετιῶν. Ἐπίσης διὰ μέν τῆς ὑπ' ἀριθ. 3930ο/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὁρίζεται, ὅτι τὰ διὰ τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 5/1948 διαιτητικῆς ἀποφάσεως προβλεπόμενα ἐπιδόματα οἰκογενειακῶν βαρῶν ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε ἰσχυόντων βασικῶν μισθῶν, ἤτοι 10 ο/ο διὰ τὴν σύζυγον καὶ 5 ο/ο δι' ἕκαστον καὶ μέχρι τριῶν τέκνων, διὰ δὲ τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900 καὶ 18310/1946 καὶ τῆς ἑρμηνευτικῆς τούτων ὑπ' ἀριθ 25825/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὁρίζεται, ὅτι ἡ προσαύξησις διὰ τὰς Κυριακὰς ἐξ 75 ο/ο καὶ ἡ τοιαύτη διὰ τὰς ἀπασχολήσεις κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας ὑπολογίζεται πάντοτε ἐπὶ τῶν ὑποχρεωτικῶς τεθησαυρισμένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων. Οὕτω δι' ἁπάντων τῶν ἀνωτέρω διατάξεων καθιεροῦται γενικὴ ἀρχὴ ὑπολογισμοῦ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος δικαιουμένων ὡς ἄνω προσαυξήσεων καὶ ἐπιδομάτων ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε κατωτάτου ὁρίου τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του. Ἐπηκολούθησεν ὅμως ἡ ὑπ' ἀριθ. 27653/1954 ὑπουργικὴ ἀπόφασις, δι' ἧς ἐχορηγήθη προσωρινὴ αὔξησις τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν ἀπὸ 1.5.1954, διὰ τῆς § 3 τῆς ὁποίας ὡρίσθη, ὅτι οὐδὲν προσαυξάνονται διὰ τῆς ἐκ τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παρούσης ὁριζομένης αὐξήσεως τὸ τυχὸν χορηγούμενα ἐπιδόματα ἢ προσαυξήσεις λόγῳ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, νυκτερινῆς καὶ Κυριακῶν ἢ ἑορτῶν τοιαύτης, πρὸξημένης ἀπροσκόπτως κλπ., οὐδὲ τὸ ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἐφ' οὗ ὅμως διατηρεῖται ἡ παρασχεθεῖσα δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 41100/1953 καὶ 27332/1954 ἀποφάσεων ἡμῶν ἐκ 15 ο/ο αὔξησις. Καὶ ναὶ μὲν διὰ τῆς διατάξεως ταύτης διασπᾶται ἡ ἀνωτέρω ἀναφερομένη γενικὴ ἀρχὴ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, διὰ τοῦ καθορισμοῦ διαφόρων βάσεων ὑπολογισμοῦ τῶν ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων τούτων, πλὴν διὰ τῆς διατάξεως ταύτης οὐδαμῶς συνάγεται ρητὴ ἢ σιωπηρὰ βούλησις τοῦ νομοθέτου περὶ καταργήσεως τῆς γενικῆς ταύτης ἀρχῆς καὶ θεσπίσεως γενικῆς βάσεως ὑπολογισμοῦ, διαφόρου πρὸς τὰ πρὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, κρατοῦντα, ἀλλ' ἀντιθέτως διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκόπη θη, ὅπως εἰδικῶς καὶ μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν ἰσχύος αὐτῆς μὴ ὑπολογισθοῦν τὰ ἄνω ἐπιδόματα καὶ προσαυξήσεις ἐπὶ τῶν δι' αὐτῆς ἐκτάκτως καὶ προσωρινῶς χορηγηθεισῶν αὐξήσεων τῶν βασικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων. Ἀφ' ἧς ἑπομένως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθωρίσθησαν εἰς νέα ἐπίπεδα τὰ κατώτατα ὅρια τῶν μηνιαίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἡ ἄνω εἰδικὴ διάταξις τῆς § 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως θεωρεῖται καταργηθεῖσα· ὡς ἐκ τούτου πλέον τὰ ἐπιδόματα καὶ προσαυξήσεις θὰ ὑπολογίζωνται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νέων διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων καὶ ἐφαρμογὴν τῶν πρὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως κατισχύντων. Ἡ ἄποψις αὕτη δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ ἄρθρ. δ § 2 τῆς 28050/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣν καὶ διατάξεις τῶν μέχρι σήμερον ἰσχυουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλων πράξεων, ἀναφερομένων εἰς τὴν ρύθμισιν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἐφ' ὅσον δὲν τροποποιοῦνται ἢ δὲν ἀντίκεινται πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης ἀποφάσεως, ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐνισχύεται ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης, τοῦτο μὲν διότι δι' αὐτῆς καταργεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 27653/1954 ὑπουργικὴ ἀπόφασις, διότι αὕτη ρυθμίζει μισθοὺς καὶ ἡμερομίσθια εἰς ὅρια μικρότερα τῶν τῆς 28050/1954, τοῦτο δὲ διότι διὰ τῆς § 3 τῆς 27653/1954 δὲν ρυθμίζονται μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια, ἀλλὰ ρυθμίζεται ὁ τρόπος ὑπολογισμοῦ τῶν ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων ὑπελόγισε τὰ ἐπίδικα ἐπιδόματα καὶ προσαυξήσεις ἀπὸ 1.1.1955 ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 διαμορφωθέντος βασικοῦ μισθοῦ τοῦ ἐναγοντος ἐκ δραχ. 940 καὶ τὰ ἐναντία διὰ τοῦ μονομεροῦς λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως εἶναι ἀπορριπτέα.

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΕΡΓΑΤΟΤΕΧΝΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

Παραγραφή μισθών.—Σιωπηρά παραίτησις άπό άξιώσεως έξ άνεπιφυλάκτου είσπράξεως άποδοχών.

Έννοια άρθρ. 138 τοῦ Ν. 5121/1931 «περί όργανισμοῦ τῆς Πολεμικῆς Άεροπορίας» -Πρόσληψις κατ' αὐτό ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ εἰς μή όργανικάς θέσεις συνιστᾶ σχέσιν φέρουσαν τόν χαρακτῆρα συμβάσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Εἰσαγωγή διαφοράς κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν. Ὑπαγωγή άξιώσεως ἐργάτου διά τήν πληρωμήν τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ εἰς τήν πεντατετή παραγραφήν τοῦ ἄρθρ. 250 ἐδ. ε τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀρχομένου τοῦ χρόνου αὐτῆς ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐγεννήθη ἡ άξίωσις.—Δικαίωμα μισθωτοῦ, προσληφθέντος ὑπό τοῦ Δημοσίου κατά τό ἄρθρ. 138 τοῦ Ν. 5121/1931, πρός λήψιν τοῦ ἀναλόγου πρός τά ἀντιστοίχως πληρωνόμενα ὑπό τῶν ἐλευθέρων βιομηχανικῶν ἢ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων ἡμερομισθίου.—Ἰσχυρισμός περί σιωπηρᾶς παραιτήσεως μισθωτοῦ ἀπό άξιώσεων αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐπί σειράν ἐτῶν ἀνεπιφυλάκτου εἰσπράξεως τῶν ἀποδοχῶν του.

Σημαντικόν εἶναι ἡ γνώμη τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου πρός ἐκείνην τῆς ὑπ' ἀριθ. 384/1955 τοῦ Α' Τμήματος (εἰσηγητής *Μ. Παπαδής*, ΕΕΔ 14, 761), σχετικῶς πρός τήν φύσιν τῆς σχέσεως τοῦ κατά τό ἄρθρον 138 τοῦ ν. 5121/1931 «περί ὀργανισμοῦ τῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας» προσλαμβανομένου παρά τοῦ Δημοσίου προσωπικοῦ (βλέπε καί λοιπήν ἀρεοπαγιτικήν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 761).

Περαιτέρω, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τάς ἀποδοχάς τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ, πρέπει, νομίζομεν, νά σημειωθῇ, ὅτι ναί μέν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 138 τοῦ ἀνωτέρω νόμου ὁρίζει, ὅτι τό ἡμερομίσθιον καθορίζεται ὑπό τοῦ διευθυντοῦ τῆς οἰκείας Ὑπηρεσίας καί εἶναι ἀνάλογον πρός τά ἀντιστοίχως πληρωνόμενα ὑπό τῶν ἐλευθέρων βιομηχανικῶν καί ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀλλά τοῦτο ἔπαυσεν πλέον νά ἰσχύῃ ἀπό τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ν. 28/1944 (καί πρό αὐτοῦ ἀκομῆ), ὑπαχθέντος τοῦ ἡμερομισθίου εἰς τόν διοικητικόν καθορισμόν τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐν γένει ἐπί σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτῶν.

Ἐπομένως ὁ διευθυντής τῆς οἰκείας Ὑπηρεσίας δέν δύναται νά καθορίζῃ ἡμερομίσθια ἀναλόγως πρός τά πληρωνόμενα ὑπό τῶν ἐπιχειρήσεων (ἀπαλλήλων ἀπό τῶν ἐργοδοτῶν καθορισμῷ ἀποδοχῶν), ἀλλά ἰσχύουν καί διά τό ἐν λόγῳ προσωπικόν ὑποχρεωτικῶς τά νόμιμα πλέον ἡμερομίσθια (βλέπε καί σημείωσιν μας ἐπί τῆς Α.Π. 358/1955, ἐκδοθείσης ὑπ' ὄψιν αὐτῆς τήν αὐτήν σχέσιν, ΕΕΔ 14, 694 ἑξ.)

Ἀρείου Πάγου 635/1955 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Β. Κυριακόπουλος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Οἰκονομόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιώρος, Νομικός Σύμβουλος Κράτους, Γ. Κωτσιθέου

Καί τό Τμῆμα ταῦτο, ἀναφερομένων εἰς τάς αἰτιολογίας τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, σύμφωνον ἔχει τήν γνώμην πρός τήν διά ταύτης ἐξενεχθεῖσαν, ὅσον ἀφορᾷ τήν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὅτι ταὐτέστι κατά τήν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 138 τοῦ ν. 5121/1931 «περί ὀργανισμοῦ τῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας», προβλέποντος περί προσλήψεως ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ εἰς μή όργανικάς θέσεις, ἐν ἀντιθέσει πρός τάς περί προσλήψεως ἰδιωτικοῦ (ἀπαλληλικοῦ καί ἐργατικοῦ) προσωπικοῦ όργανικάς θέσεις προνοούσας διατάξεις τῶν ἄρθρων 119-136 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, οἱ οὕτω προσλαμβανόμενοι ἡμερομίσθιοι ἐργάται καί τεχνῖται συνδέονται μετά τοῦ Δημοσίου διά σχέσεως φερούσης τόν χαρακτῆρα συμβάσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Μετά τήν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 394/1955 ἀποφάσεως τοῦ Α' Τμήματος ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 11385/1954 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, δικάσαντος ὡς ἐφετείου, τῶν δέ διαδίκων κατά τό ἄρθρ. 834 τῆς Πολ. Δικ. ἐπανερχομένων εἰς τήν αὐτήν κατάστασιν, εἰς ἣν ἦσαν πρό τῆς ἀναιρέσεως ἀποφάσεως, δέον, τῆς ἀναιρέσεως γενομένης ἕνεκεν ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου, νά χωρήσῃ ὁ Ἄρειος Πάγος κατά τό ἄρθρ. 836 τῆς Πολ. Δικ. εἰς τήν ἔρευναν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως δι' ἐξετάσεως τῆς νομοτύπως ἀκροθείσης ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἐφέσεως κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 1213/1954 ἀποφάσεως τοῦ κατά τήν διαδικασίαν τοῦ Νόμου Γ' ΤΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

Ἀμοιβαίως εἰσήχθη ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή ἐνώπιον τοῦ κατά τήν διαδικασίαν τοῦ Νόμου Γ' ΤΟΔ' δρασθέντος Πρωτοδίκου, ἐφ' ὅσον πρόκειται ὀξίωσις μισθωτοῦ πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας. Ἐπομένως ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ ἀντίθετος πέμπτος λόγος ἐφέσεως.

Προσαμένης, κατά τά ἀνωτέρω, ἀξιώσεως ἐργάτου διά τήν πληρωμήν τοῦ μισθοῦ του, αὕτη ὑπόκειται εἰς τήν πενταετή παραγραφήν τοῦ ἄρθρ. 250 ἐδ. 6 τοῦ Α.Κ., ὁ χρόνος τῆς ὁποίας, ἀρχομένης κατά τό ἄρθρ. 253 τοῦ Α.Κ. ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐγεννήθη ἡ ἀξίωσις, δέν παρῆλθε, τοῦ ἐνάγοντος προσληφθέντος τήν 23 Φεβρουαρίου 1948 καί ζητοῦντος διά τῆς ἀγωγῆς διαφοράν ἡμερομισθίων ἀπό 1 Μαρτίου 1948 καί ἐντεῦθεν, ἤτοι πρό τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐγεννήθη ἡ ἀξίωσις, ἐφ' ὅσον ἡ ἀγωγή

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΤΩΝ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΙΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

I

Περιορισμοί Ν.Δ. 1254/1949 διά την διενέργειαν φορτοεκφορτωτικών έργασιών

Φορτωτής ή παραλήπτης εμπορευμάτων ή ειδών, ενεργήσας εν πόλει, εις ην ισχύουσιν αι διατάξεις του Ν. 5167/1932, κατά παράβασιν του Ν.Δ. 1254/1949, φόρτωσιν ή εκφόρτωσιν δι' έργάτου, μη εφωδιασμένου διά βιβλιαρίου επαγγελματικής ταυτότητος φορτοεκφορτωτού ξηράς, λογίζεται ώσεί συνάψας σύμβασιν έργασίας μετ' εκείνου εκ των εν τη πόλει ταύτη κατοχυρωμένων έργατών, επομένως ή εξ αύτης διαφορά εκδικάζεται κατά την εργατικήν διαδικασίαν. — Συνταγματική ισότης και ελευθερία έργασίας — Δικαίωμα Νομοθέτου πρός επιβολήν περιορισμών εκ λόγου δημοσίου συμφέροντος. — Συνταγματικοί οι περιορισμοί Ν.Δ. 1254/1949. — Συνέπειαι εκ της μη κατά τό Ν.Δ. 1254/1949 φορτοεκφορτώσεως παρά των επιχειρήσεων και δικαιώματα φορτοεκφορτωτών.

Τό ζήτημα της αντισυνταγματικότητος ή μη του ν.δ. 1254/1949 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως διατάξεων τινων των περί φορτοεκφορτώσεων νόμων» (ΕΕΔ 8, 1006), ένεκα των επιβαλλομένων δι' αύτου δεσμεύσεων και περιορισμών εν τη φορτοεκφορτωτική εργασία, απετέλεσεν αντικείμενον, με το οποίον επανειλημμένως απησχολήθησαν τα δικαστήρια (βλ. σχετικώς ΕΕΔ 10, 281, ένθα παραπέμπεται εις νομολογίαν, ΕΕΔ 10, 874, ΕΕΔ 11, 142, ΕΕΔ 12, 157).

Η κατωτέρω δημοσιευομένη νεωτέρα αρεοπαγιτική απόφασις, επικυρούσα την υπ' αριθ. 886/1955 του Πρωτοδικείου Καλαμών (εισηγητής *Ν. Ρουμελιώτης*, ΕΕΔ 14, 1035), δέχεται, ότι το εν λόγω ν.δ. 1254/1949 δεν αντιτίθεται εις τα άρθρ. 3 και 1 του Συντάγματος (βλ. και *Δ. Σβώλον - Γ. Βλάχου*, Το Σύνταγμα της Ελλάδος, Τόμος Α', σ. 360).

Άρειου Πάγου 645/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. **Δ. Χαμάρτος**
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. **Ν. Χαραλάμπης**
Δικηγόροι οι κ.κ. Π. Ζήσης, Χ. Μυριάνθης

Κατά μέν την § 1 του άρθρ. 1 του ν.δ. 1254/29.10.1949 ώς φορτοεκφορτωτική εργασία ξηράς νοείται και ή έκ του σημείου έναποθέσεως ή αποθηκεύσεως παντός προς μεταφοράν ή μετακίνησιν εμπορεύματος ή είδους φόρτωσις επί οιουδήποτε μεταφορικού μέσου, ή εκ τούτου εκφόρτωσις εις αποθήκας, εργοστάσια, καταστήματα και λοιπά σημεία και σταθμούς αποθέσεως ή αποθηκεύσεως των ειδών τούτων και τανάπαλιν, κατά δέ τας §§ 2 και 3 του αύτου άρθρ. 1 ή φορτοεκφορτωτική εργασία ή διενεργουμένη εις πόλεις, εις ας ισχύουσιν αι διατάξεις του κωδ. νόμ. 5167/1932 «περί ρυθμίσεως των εις τους λιμένας φορτοεκφορτωτικών εργασιών», ώς ούτος τροποποιήθη και συνεπληρώθη, ενεργείται αποκλειστικώς παρ' εργατών, εφωδιασμένων διά βιβλιαρίου επαγγελματικής ταυτότητος φορτοεκφορτωτού ξηράς, διά την εξασφάλισιν ευρυθμίας και διά λόγους δημοσίας τάξεως και ασφαλείας, εκτός εάν πρόκειται περί μεταφορών και φορτοεκφορτώσεων μικροποσοτήτων εμπορευμάτων ή ειδών βάρους μέχρι 500 χιλιογράμμων, αποκλειομένης της κατ' επανάληψιν μεταφοράς μικροποσοτήτων προς καταστρατήγησιν του νόμου τούτου, ή περί φορτώσεων ή εκφορτώσεων εντός του περιβόλου του εργοστασίου των εις αυτό εισαγομένων και εξαγομένων ειδών, εφ' όσον ή εργασία αύτη εξετελείτο αποδεδειγμένως προ της ισχύος του νόμου τούτου, ήτοι προ της 31 Οκτωβρίου 1949, παρ' εργατών της επιχειρήσεως (φορτοεκφορ-

---

ήγερθη την 3ην Δεκεμβρίου 1953. Όθεν απορριπτέος ώς αβάσιμος ο δεύτερος της εφέσεως λόγος.

Εκ των προσαγομένων ένορκων βεβαιώσεων ενώπιον Συμβολαιογράφου και των λοιπών δημοσίων και ιδιωτικών εγγράφων, παρ' εκατέρου των διαδίκων επικαλουμένων και προσαγομένων, αρκούντως βεβαιούται, κατά την εκ των ένόντων κρίσιν του Δικαστηρίου, το οδοιπορικόν βάσιμον της αγωγής κατά την κυρίαν αυτής βάσιν. Ο ενάγων προσελήφθη και είργάσθη εις το μηχανοστάσιον του Κεντρικού Αεραλιμένος Αθηνών ώς ημερομίσθιος βενζινοταγκαδόρος διά σομβάσεως ιδιωτικού δικαίου και συνεπώς κατά το άρθρ. 136 του ν. 5121/1931 το ημερομίσθιόν του έπρεπε να ή ανάλογον προς τα αντίστοιχως πληρωνόμενα υπό των ελευθέρων βιομηχανικών ή εμπορικών επιχειρήσεων. Ούτως, ο δικάσας Πρωτοδικής, δεχόμενος διά της επικαλουμένης αποφάσεως, εις τας όρθάς αιτιολογίας της οποίας και το Δικαστήριον τούτο αναφέρεται, την υπό κρίσιν αγωγήν, ώς αύτη περιωρίσθη κατά την συζήτησιν, και επιδικάσας το εν αύτη ποσόν τω ενάγοντι, όρθώς εξετίμησε τας προσαχθείσας αποδείξεις και απορριπτέοι οι αντίθετοι πρώτος και τέταρτος λόγοι εφέσεως ώς άβάσιμοι.

Δεκτής γενομένης της κυρίας βάσεως της αγωγής, οι αφορώντες την επιβοηθητικήν ταύτης βάσιν περί αδικαιολογήτου πλουτισμού λόγοι εφέσεως αποβαίνουσιν άνευ αντικειμένου, δι' ό και απορριπτέοι.

Ούδαμόθεν προκύπτει σαφώς και αναμφισβήτητος σωματική πασχίτησις του ενάγοντος από των εν τη αγωγή αξιώσεών του και ή διά της επισειρεν έτών ανεπιφυλάκτου εισπράξεως των αποδοχών του εργάτου. Όθεν, απορριπτέα ώς άβάσιμος ή αντίθετος ένστασις του Δημοσίου, επέχουσα θέσιν προσθέτου λόγου εφέσεως.

ωται αὐλῆς). Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁ ἐργοδότης ὁ παραβάτης τῶν διατάξεων αὐτοῦ, ὡς καὶ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδιδομένων διαταγμάτων ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς ἢ φυλακίσεως αἱ ἐν ὑποτροπῇ δι' ἀμφοτέρων τῶν ποινῶν τούτων. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς, πλὴν ἄλλων, συνάγεται, ὅτι φορεὺς ἢ παραλήπτης ἐμπορευμάτων ἢ εἰδῶν, ἐνεργήσας ἐν πόλει, εἰς ἣν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ κωδ. νόμου 5167/1932, κατὰ παράβασιν τῶν εἰρημένων διατάξεων τοῦ ν.δ. 1254, φορτώσῃ ἢ ἐκφορτώσῃ δι' ἐργάτου μὴ ἐφωδιασμένου διὰ βιβλιαρίου ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτοῦ ξηρᾶς, λογίζεται ὡσεὶ συνάψας σύμβασιν ἐργασίας μετ' ἐκείνου ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κατωχυρωμένων ἐργατῶν, ὅστις ἐπὶ τῇ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ὑποβαλλομένῃ αἰτήσει τοῦ ἐργοδότου, εἰς παρεῖχεν εἰς τοῦτον τὴν ἐργασίαν του, καὶ ἐπομένως ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπὸ τοῦ νόμου δημιουργουμένης σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀξίωσις τοῦ φορτοεκφορτωτοῦ περὶ ἀποζημιώσεώς του, διὰ καταβολῆς αὐτῷ τῆς ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 3 § 2 τοῦ ὡς ἄνω ν. δ/τος προβλεπομένῳ τιμολογίῳ ὁριζομένης ἀμοιβῆς του ἐκδικάζεται ὑπὸ τοῦ Πρωτοδίκου κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ Γ' ΚΟΔ' νόμου, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ τῶν νόμων 765/1943 καὶ 1968/1944. Ὅθεν ὁ πρῶτος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος, ὅτι τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Καλαμῶν ἐσφαλμένως διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του δὲν ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναρμοδίως ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸν ἀ. ν. 1968/1944 Πρωτοδίκου εἰσαχθεῖσαν καὶ δεκτὴν γενομένην ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐφωδιασμένου δι' ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτοῦ ξηρᾶς, διώκουσαν, ὡς ἐδέχθη καὶ ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀγωγῆς ταύτης προκύπτει, τὴν καταψήφισιν τῆς ἀναιρεσειούσης ἑταιρείας εἰς καταβολὴν αὐτῷ, λόγῳ ἀποζημιώσεως τῆς ἀμοιβῆς, ἣν οὗτος, προσφερθεὶς εἰς παροχὴν τῆς ἐργασίας του, θὰ ἐλάμβανε διὰ φορτώσεις καὶ ἐκφορτώσεις ἐμπορευμάτων τῆς ἀναιρεσειούσης, ἐνεργηθείσας παρ' αὐτῆς ἐν Καλάμαις ἀπὸ τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1949 μέχρι τῆς 12 Αὐγούστου 1950 δι' ἐργατῶν μὴ ἐφωδιασμένων διὰ βιβλιαρίων ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτοῦ ξηρᾶς, ἀπορριπτέας εἶναι ὡς ἀβάσιμος.

Ναὶ μὲν ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Συντάγματος, δι' οὗ θεσπίζεται τὸ ἀπαραβίαστον τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, εἰς ἣν περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς ἐργασίας, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 3 αὐτοῦ, δι' οὗ καθιεροῦται ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ νόμου καὶ συνεπῶς καὶ ἡ τοιαύτη τῆς ὁμοιομόρφου μεταχειρίσεως αὐτῶν ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἢ ὁμοίας περιστάσεως, συνάγεται, ὅτι ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὴν Νομοθετικὴν Ἐξουσίαν σεβασμὸς καὶ ἴση κατ' ἀρχὴν μεταχείρισις τοῦ δικαιώματος τῆς ἐργασίας ἔναντι πάντων τῶν Ἑλλήνων, ἐν τούτοις ὅμως ὁ νομοθέτης ἔχει τὴν εὐχέρειαν, ἀπορρέουσαν ἐκ τῆς ρητῆς διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ Συντάγματος ἐπιφυλαχθείσης αὐτῷ ἐξουσίας, ὅπως ἐν τῇ ρυθμίσει τῶν ὅρων, ὑφ' οὓς διασφαλίζεται ἑκάστοτε τὸ δικαίωμα τῆς ἐργασίας, θέτῃ περιορισμοὺς εἰς τὴν ἐλευθερίαν ταύτην ἐξ ἀντικειμένου καὶ κατ' ἴσην δι' ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας μεταχείρισιν, ἐφ' ὅσον οἱ περιορισμοὶ οὗτοι ἐπιβάλλονται ἐκ λόγων δημοσίου ἢ κοινωνικοῦ συμφέροντος, περὶ τῆς συνδρομῆς ἢ μὴ τῶν ὁποίων δικαιοῦται καὶ ὑποχρεοῦται νὰ κρίνῃ ὁ δικαστὴς ἐν τῇ ἐρεύνῃ αὐτοῦ περὶ τῆς συνταγματικότητος τῶν νόμων, μὴ κωλυόμενος ἐκ τῆς ἀντιθέτου περὶ ταύτης ἐν τῷ νόμῳ ἀναγραφομένης διαπιστώσεως, ἐφ' ὅσον αὕτη γένετο ὑπὸ τοῦ νομοθέτου οἰκοθεν καὶ οὐχὶ συνεπείᾳ ρητῆς πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συνταγματικοῦ κανόνος ἐξουσιοδοτήσεως. Πρὸς θέσπισιν δὲ τοῦ ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ περιορισμοῦ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν περισσοτέρων φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν ξηρᾶς, τῶν ἐνεργουμένων εἰς ἅπαντας τοὺς ἐν ἄρθρῳ 1 § 1 καὶ 2 τοῦ ν.δ. 1254/1949 τόπους, συνέτρεχον λόγοι δημοσίου καὶ κοινωνικοῦ συμφέροντος, συνιστάμενοι οὐ μόνον εἰς τὴν περιστολὴν τῆς ἀνεργίας εἰς τὴν τάξιν τῶν φορτοεκφορτωτῶν ξηρᾶς, ἀλλὰ, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ νόμου τούτου αἰτιολογικῇ ἐκθέσει τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διαλαμβάνεται, καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς παρ' εἰδικευμένων, σωματικῶς ἱκανῶν, ἐντίμων καὶ ὑπὸ ἔλεγχον τελούντων ἐργατῶν ταχυτέρας, ἀσφαλεστέρας καὶ ἄνευ μεγάλης φθορᾶς καὶ δαπάνης φορτώσεως, μεταφορᾶς καὶ ἐκφορτώσεως τῶν σημαντικοῦ βάρους ἐμπορευμάτων, ἐπ' ὠφελείᾳ καὶ τοῦ καταναλωτικοῦ κοινοῦ. Ἐπομένως ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, ἀφοῦ ἐδέχθη ὅτι αἱ ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀναφερόμεναι φορτώσεις καὶ ἐκφορτώσεις ἐμπορευμάτων τῆς ἀναιρεσειούσης διενεργήθησαν δι' ἰδίων αὐτῆς ἐργατῶν εἰς τὸ ἐν Καλάμαις ἐργαστάσιόν της καὶ τὰς ἀποθήκας της, ἤτοι εἰς χώρους τῆς ἐπαγγελματικῆς της ἐγκαταστάσεως, κατ' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1 § 2 τοῦ ἀνωτ. ν.δ. 1254/1949 ἔκρινεν, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη, ἐφ' ἧς ἐρείδετο ἡ παρὰ τοῦ εἰς πρώτου βαθμοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου γενομένη δεκτὴ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δὲν ἀντίκειται, ἐφ' ὅσον ἀποκλείει τὴν ὑπὸ τοῦ μονίμου προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων διενέργειαν φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν εἰς χώρους τῶν ἐπαγγελματικῶν των ἐγκαταστάσεων, εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 3 καὶ 4 τοῦ Συντάγματος, ἀπορριπτέος εἶναι ὡς ἄβάσιμος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πέμπτης καὶ ἕκτης αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐνομιμοποιεῖτο νὰ αἰτήσηται τὴν λόγῳ ἀποζημιώσεως καταβολὴν αὐτῷ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἀμοιβῆς, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἐκ τῶν διατάξεων τῶν §§ 11 καὶ 13 τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ κατὰ τοὺς νόμους 5167/1932 καὶ 381/1936 ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων ξηρᾶς Καλαμῶν συνταγέντος καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 30192/1946 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος κανονισμοῦ φορτοεκφορτώσεων ξηρᾶς Καλαμῶν σαφῶς συνάγεται, ὅτι καθ' οἱανδήποτε τρόπον καὶ παρ' οἱουδήποτε τῶν παρόντων καὶ διὰ βιβλιαρίου ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος ἐφωδιασμένων ἐργατῶν καὶ ἂν ἐγένοντο αἱ φορτοεκφορτώσεις, ἕκαστος τούτων δικαιοῦται νὰ λάβῃ ἴσον μερίδιον ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταβληθείσης ἀμοιβῆς, ἤτοι καὶ ὁ ἀναιρεσίβλητος τὸ 1/97 τοῦ

της, ὡς ἐκ τοῦ τότε ἐν Καλάμαις ἀριθμοῦ τῶν φορτοεκφορτωτῶν ξηρᾶς ἀνερχομένης εἰς 97, ὡς καὶ ἐπὶ τῇ ἐπαλλήλῳ αἰτιολογίᾳ, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσεφέρθη νὰ ἐργασθῇ, ἐξ οὗ περιστατικοῦ, κατὰ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ τῆς παρούσης αἰτιολογίᾳ δεκτὰ γενόμενα, ἔπεται κατὰ νόμον, ὅτι λογίζεται ὡσεὶ καταρτισθεῖσα μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἐργασίας. Τῆς ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὴν ἐνεργητικὴν ταύτην νομιμοποίησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπαλλήλου ταύτης αἰτιολογίας τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, ἥτις δὲν πλήττεται διὰ λόγου τινὸς ἀναιρέσεως, ἐρειδούσης αὐτοτελῶς τὸ διατακτικὸν ταύτης, ματαία εἶναι ἡ ἔρευνα τῆς ὀρθότητος ἢ μὴ τῆς ὡς ἄνω κυρίας αὐτῆς αἰτιολογίας, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ τρίτος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρὰ τὸν νόμον δὲν ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἔνδικον ἀγωγήν, διότι τὸ ἐν αὐτῇ δικαίωμα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος δὲν ἐρείδεται οὔτε εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ὡς ἄνω κανονισμοῦ φορτοεκφορτώσεων, οὔτε καὶ εἰς τὰς διατάξεις τῶν §§ 11 καὶ 12 τοῦ ἄρθρ. 30 τοῦ αὐτοῦ κανονισμοῦ, αἵτινες ἐπὶ πλέον εἶναι καὶ ἄκυροι ὡς ἐγκριθεῖσαι οὐχὶ διὰ διατάγματος, ὡς ἀπῃτοῦντο αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 8 τοῦ κωδ. νόμ. 5167/1932 καὶ 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 381/1935, ἀλλὰ διὰ τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 30192/1946 ἀποφάσεως τοῦ Υ. Πουργοῦ Ἐργασίας, ἀπορριπτέος εἶναι.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἀνέλεγκτον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέξατο, ὅτι κατὰ τὸ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1949 μέχρι 12 Λυγούστου 1950 χρονικὸν διάστημα ἡ ἀναιρεσείουσα ἐναγομένη ἐνήργησεν εἰς τὸ ἐν Καλάμαις ἐργοστάσιον αὐτῆς καὶ τὰς ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἀποθήκας της δι' ἰδίων αὐτῆς ἐργατῶν, μὴ ἐφωδιασμένων διὰ βιβλιαρίου ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτώσεων ξηρᾶς Καλαμῶν, φορτώσεις καὶ ἐκφορτώσεις ὑλικῶν καπνοῦ βάρους 1.121.944 δικάδων καὶ κιβωτίων πλήρων σιγαρέττων βάρους 584.840 δικάδων. Ὅτι τὸ ἐπιδικασθὲν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἐνάγοντα ποσὸν τῶν 247 νέων δραχμῶν καὶ 45 οο ἀποτελεῖ τὰ 1/97 τοῦ εἰς ὅλους ὁμοῦ τοὺς 97 κατωχυρωμένους φορτοεκφορτωτὰς ξηρᾶς Καλαμῶν ὀφειλομένου παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ποσοῦ καὶ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὰς φορτώσεις καὶ ἐκφορτώσεις καπνοῦ καὶ σιγαρέττων βάρους μείζονος τῶν 500 χιλιογράμμων, ἤτοι προδήλως εἰς ἐκείνας τὰς φορτώσεις καὶ ἐκφορτώσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἀφεώρα ἐμπορεύματα βάρους μείζονος τῶν 500 χιλιογράμμων, καὶ ὅτι πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ προμνησθέντος ν.δ. 1254/1949, ἤτοι πρὸ τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1949, αἱ φορτώσεις καὶ ἐκφορτώσεις βρώσιμων ὑλῶν καὶ σιγαρέττων, αἵτινες «ἐγίγνοντο» εἰς τὸν περίβολον τοῦ ἐργοστασίου τῆς ἀναιρεσειούσης, ἐνηργοῦντο δι' ἐργατῶν αὐτῆς, ἀσχολουμένων κυρίως εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν καπνοῦ καὶ ὅλως παρέργως εἰς τὴν φορτοεκφορτωτικὴν ἐργασίαν καὶ μὴ ἐχόντων τὴν εἰδικότητα «φορτοεκφορτωτῶν αὐλῆς». Ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας τὸ μὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τὴν συζήτησιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὑποβληθέντα ἰσχυρισμόν, ὅτι αἱ ἀπὸ τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1949 καὶ ἐντεῦθεν μέχρι τῆς 12 Λυγούστου 1950 φορτώσεις καὶ ἐκφορτώσεις ἐμπορευμάτων της ἐνηργήθησαν εἰς τὸν «περίβολον» τοῦ ἐργοστασίου της, ὃν ἰσχυρισμὸν ἀπορρίπτει, μὴ δεχθὲν ὅτι ἐγένοντο φορτοεκφορτώσεις εἰς τὸν περίβολον τοῦτον καὶ μετὰ τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1949 καὶ ἀντιθέτως, ὡς ἐκ περισσοῦ δεχθὲν ὅτι οἱ πρὸ τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1949 ἐνεργήσαντες τὰς ἐργασίας ταύτας ἐργάται ἠσχολοῦντο κυρίως εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν καπνοῦ, μὴ ὄντες φορτοεκφορτωταὶ αὐλῆς, τὸ δὲ κατ' ἄρθρ. ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 § 3 τοῦ προρρηθέντος νομοθετικοῦ διατάγματος, ὁριζούσης ὅτι «αἱ διατάξεις τῆς περὶ φορτοεκφορτώσεων νομοθεσίας δὲν ἐφαρμόζονται εἰς περιπτώσεις μεταφορᾶς καὶ φορτοεκφορτώσεως μικροποσοτήτων ἐμπορευμάτων ἢ εἰδῶν μέχρι 500 χιλιογράμμων, ἀποκλειομένης τῆς κατ' ἐπανάληψιν μεταφορᾶς μικροποσοτήτων πρὸς κατασατρατήγησιν τοῦ παρόντος, ὡς ἐπίσης εἰς φορτώσεις ἢ ἐκφορτώσεις ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ ἐργοστασίου τῶν εἰς αὐτὸ εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων εἰδῶν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία αὕτη ἐξετελεῖτο ἀποδεδειγμένως πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος παρ' ἐργατῶν τῆς ἐπιχειρήσεως (φορτοεκφορτωταὶ αὐλῆς)», ἐδέξατο διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του, ἐν ᾗ μετὰ σαφηνείας καὶ πληρότητος ἐκτίθενται τὰ δεκτὰ γενόμενα πραγματικὰ περιστατικά, ὅτι οὐδεμία τῶν ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων συντρέχει, ὥστε νὰ εἶναι νόμῳ ἐπιτρεπτὴ καὶ ἡ δι' ἐργατῶν μὴ κατωχυρωμένων ἐνέργεια τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ φορτώσεων καὶ ἐκφορτώσεων, καὶ κατ' ἀκολουθίαν οἱ ἀντίθετοι λόγοι ἀναιρέσεως, τέταρτος τοῦ κυρίου δικογράφου καὶ α—ε τοῦ προσθέτου τοιούτου, ἀπορριπτέοι εἶναι ὡς ἀβάσιμοι.

II

Κανονισμοὶ ἐργασίας διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν εἰς λιμένας.

Ἀνάθεσις διὰ τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ ἀ.ν. 381/1936 εἰς τὰς συνιστωμένας δι' αὐτοῦ «Ἐπιτροπὰς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων ἑκάστου λιμένος τῆς ἐπεξεργασίας διὰ τὸν καθορισμὸν γενικῶν ἢ εἰδικῶν κανονισμῶν ἐργασίας καὶ τιμολογίων, δικαιωμάτων καὶ ἀμοιβῆς πρακτόρων, ἐργολάβων, φορτοεκ-

φορτώσεων, ἰδιωτικῶν φορτηγίδων, ὑπαλλήλων παραδόσεως καὶ παραλαβῆς ἐμπορευμάτων (σημειωτῶν) καὶ φυλάκων ἐμπορευμάτων.—Σκοπὸς διατάξεως καὶ ἡ κατάρτισις κανονισμοῦ ἐργασίας καὶ διὰ τοὺς σημειωτάς, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅπως καταστήσῃ ὑποχρεωτικὴν τὴν πρόσληψιν, καὶ ἀποκλεισμὸν ἄλλων προσώπων, οὐχὶ δὲ νὰ καταστήσῃ ὑποχρεωτικὴν τὴν πρόσληψιν αὐτῶν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξαναγκασμένης συμβάσεως ἐργασίας ἔναντι τῶν ἐνεργούντων τὴν φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν ἐμπορευμάτων.—Ἀνίσχυρος ἄλλως ἀντίθετος διάταξις κανονισμοῦ, ἐνδοθέντος ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Ἀρείου Πάγου 648/1955 Τμ. Α'

Πρωτοδικῶν ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Χ. Χρηστόπουλος, Γ. Ταλιάδης

Νομίμως ἀσκεῖται ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ τῆς τοῦ Εἰρηνοδίκου ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. Γ΄ ΝΔ΄, συγχρὰ τῇ ἄρθρῳ 3 τοῦ ἀπὸ 4/9 Μαΐου 1932 περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἐν πᾶν κείμενον νόμου ὑπ' ἀριθ. 5167 τῶν περὶ ρυθμίσεως τῶν εἰς τοὺς λιμένας φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν διατάξεων, μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης δήλωσιν περὶ παραιτήσεως τοῦ κατ' αὐτῆς ἐνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου.

Κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ.ν. 381/1936 προστεθεῖσαν διάταξιν εἰς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ὡς ἄνω ν. 5167 εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 αὐτοῦ συνισταμένας Ἐπιτροπὰς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων ἑκάστου λιμένος ἀνετέθη καὶ ἡ ἐπεξεργασία διὰ τὸν καθορισμὸν γενικῶν ἢ εἰδικῶν κανονισμῶν ἐργασίας καὶ τιμολογίων, δικαιωμάτων καὶ ἀμοιβῆς πρακτόρων, ἐργολάβων φορτοεκφορτώσεων, ἰδιωτικῶν φορτηγίδων, ὑπαλλήλων παραδόσεως καὶ παραλαβῆς ἐμπορευμάτων (σημειωτῶν) καὶ φυλάκων ἐμπορευμάτων, ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ περαιτέρω διατυπώσεις. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς προκύπτει ὅτι ἐσκοπήθη ἡ κατάστασις κανονισμοῦ ἐργασίας καὶ διὰ τοὺς σημειωτάς, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅπως καταστήσῃ ὑποχρεωτικὴν τὴν πρόσληψιν καὶ ἀποκλεισμὸν ἄλλων προσώπων ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῆς ἀνατιθεμένης αὐτοῖς ἐργασίας παραδόσεως καὶ παραλαβῆς φορτοεκφορτωνομένων ἐμπορευμάτων, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ καταστήσῃ ὑποχρεωτικὴν τὴν πρόσληψιν αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξαναγκασμένης συμβάσεως ἐργασίας ἔναντι τῶν ἐνεργούντων τὴν φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν ἐμπορευμάτων. Οὔτε δὲ συνάγεται τὸ ἐναντίον ἐκ τῆς εἰς ἀντικατάστασιν αὐτῆς διαληφθείσης ἐν § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 1473/1950 διατάξεως, καθ' ἣν ἡ ἐπεξεργασία καὶ κατάρτισις γενικῶν ἢ εἰδικῶν κανονισμῶν ἐργασίας καὶ ὁ καθορισμὸς τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων, ἀμοιβῶν ἢ ἀποζημιώσεων τῶν εἰσπραττομένων παρ' οἱουδήποτε νομικοῦ ἢ φυσικοῦ προσώπου κατὰ τὰς φορτοεκφορτώσεις εἰς τοὺς λιμένας καὶ ἐπιβαρυνόντων τὰ φορτία καὶ πλοῖα ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεων τῶν Ἐπιτροπῶν ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων λιμένος κλπ.», ἀλλὰ ἀντιθέτως διὰ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἰσχύος του (7 Αὐγούστου 1950) καταργεῖται πᾶσα γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις περιωρισμένης ἢ ἀπεριορίστου τοπικῆς ἰσχύος, ἐφ' ὅσον ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, ἐξαιρουμένου τοῦ λιμένος Πειραιῶς, δι' ὃν διατηροῦνται ἐν ἰσχύι αἱ κείμεναι εἰδικαὶ διατάξεις. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων ἐνίων ἐργατικῶν νόμων» δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ἀντίθετος ἐκδοχή. Συνεπῶς, διάταξις διαληφθεῖσα εἰς κανονισμὸν ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ρυθμίσεων φορτοεκφορτώσεων λιμένος, καθ' ἣν καθίσταται ὑποχρεωτικὴ ὑπὸ τῶν ἐνεργούντων φορτώσεις καὶ ἐκφορτώσεις ἡ πρόσληψις σημειωτῶν δι' ἐξαναγκασμένης συμβάσεως ἐργασίας εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς κείμενη ἐκτὸς τῆς ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων δοθείσης ἐξουσιοδοτήσεως.

Ὡς δὲ λεκτέον ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ ἐνάγουσα Εἰρηνοδικεία ἐδικαίωσε τὸν ἀναιρεσίβλητον εἰς ἀπόλημψιν δικαιωμάτων σημειωτοῦ, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων λιμένος Λιγίου καταρτισθέντος, εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 381/1936, ἀπὸ 31.3.1937 κανονισμοῦ ἐργασίας τῶν σημειωτῶν λιμένος Λιγίου, ἐγκριθέντος, καθιερώθη ὑποχρεωτικὴ ἡ πρόσληψις τῶν σημειωτῶν, ὁ δὲ ἀναιρεσίβλητος ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ σημειωτοῦ κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἐνεργηθείσας κατὰ τὸ τρέχον ἔτος φορτοεκφορτώσεις προσέφερε τὴν ἐργασίαν του, ἀλλ' αὕτη δὲν ἀπεδέχθη ταύτην, καίτοι προσηκόντως καὶ πραγματικῶς προσφερθεῖσαν. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενος ψευδῶς τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀναρμοστέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 1 Πολ. Δικ. καὶ τὸν περὶ τούτου βάσιμον πρῶτον τοῦ ἀναιρετηρίου λόγον (*).

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 61/1955 ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικείου Λιγιαλείας.

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΠΡΟΣ ΛΗΨΙΝ ΕΤΗΣΙΑΣ ΑΔΕΙΑΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ

Μὴ παροχὴ εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδείας κατ' Α.Ν. 539/1945 καὶ ἀξίωσις χρηματικῆς ἀποζημιώσεως

Χορήγησις εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῆς κατὰ τὸν Α.Ν. 539/1945 προβλεπομένης ἐτησίας ἀδείας αὐτουσίας, ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἀξιώσεως καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Νόμου — Ὑπαρξις ὅμως ἀξιώσεως τοῦ μισθωτοῦ πρὸς χρηματικὴν μόνον ἀποζημίωσιν, ἐν παρελεύσει τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους ἀδείας καλὲν ἀδυναμία τοῦ ἐργοδότου πρὸς παροχήν, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 335 ἐπ. Α.Κ. — Ἡ ἀποζημίωσις συνίσταται εἰς τὸ ἰσόποσον τῆς ἐργασίας τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ἔδει νὰ εὑρίσκηται ὁ μισθωτὸς ἐν ἀδείᾳ, λαμβάνων τὰς ἀποδοχὰς του, καὶ ἐζημιώθη διὰ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας του καὶ καταναλώσεως τῶν δυνάμεων αὐτοῦ.

Ἡ κατωτέρω ὑπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ὡς ἐφετείου, ἰκολούθησεν εἰς τὸ θέμα τοῦ δικαιώματος ἀδείας κατὰ τὸν ἀ.ν. 539/1945 τὴν ἄποψιν τῆς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4363/1955 (εἰσηγητὴς Σ. Γάγκας, ΕΕΔ 14, 745), ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τῆς Α.Π. 598/1955 (εἰσηγητὴς Κ. Σοῦρλας, ΕΕΔ 14, 1033).

Τόσον ἡ θεωρία, ὅσον καὶ ἡ δικαστηριακὴ πρᾶξις, ἐπανειλημμένως ἠσχολήθησαν μὲ τὸ θέμα τῶν συνεπειῶν ἐκ τῆς μὴ παροχῆς ἀδείας πρὸς τοὺς μισθωτοὺς κατὰ τὸν ἀ.ν. 539/1945 καὶ ἐκ τῆς ὅλης ἐπισκοπήσεως τῶν ἐξενεχθεισῶν γνωμῶν δὲν φαίνεται τὸ θέμα ἀπηλλαγμένον διχογνωμιῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαφόρων τούτων γνωμῶν (βλέπε ΕΕΔ 14, 743 ἐπ., ἔνθα νομολογία, καὶ ἀνωτέρω σ. 25) νομίζομεν, ὅτι δὲν εἶναι ἄχρηστοι οἱ ἀκόλουθοι συλλογισμοί:

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 (ΕΕΔ 4, 474) πᾶς μισθωτὸς μετὰ συνεχῆ ἀπασχόλησιν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τουλάχιστον δώδεκα μηνῶν εἰς ὑποκειμένην ἐπιχείρησιν δικαιοῦται καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια ὁρίζεται...

Τὸ δικαίωμα αὐτὸ τῆς ἀδείας, τὸ ὁποῖον κατευθύνεται εἰς τὴν παροχὴν ἐλευθέρου χρόνου ἀναπαύσεως, ἵνα δοθῇ εἰς τὸν ἐργαζόμενον ἡ εὐκαιρία νὰ ἀνανεώσῃ τὰς σωματικὰς δυνάμεις του ὄχι μόνον ἐπ' ὠφελείᾳ αὐτοῦ ἢ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὄφελος ὁλοκλήρου τῆς λαϊκῆς κοινότητος (βλέπε τὴν σαφῆ ὡς πρὸς τοῦτο εἰσηγ. ἔκθεσιν τοῦ νόμου, ΕΕΔ 5, 334, πρβλ. καὶ Γερμ. Ἀκουρατικοῦ ἄπόφ. 28 Μαΐου 1940, ΕΕΔ 1, 858, Α. Nikisch, Ἐργ. Δίκαιον, ἑλλην. μετάφρ. σ. 323), ἐφάπτεται κατὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ δικαιώματος τῶν μισθωτῶν νὰ ἔχουσι μίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἀναπαυσιν (ἄρθρ. 12 ν.δ. 14.3.1930 περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως, ἐφαρμοζόμενον καὶ τοῦτο αὐτῶ: δικαιοῦται κλπ.).

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀδείας ὁ μισθωτὸς ἀπαλλάσσεται τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 648 Α.Κ. ὑποχρεώσεως νὰ παρέχῃ ἐργασίαν, ὁ δὲ ἐργοδότης, κατ' ἐκτροπὴν τῶν ἐπὶ ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων, ὡς εἶναι καὶ ἡ σύμβασις ἐργασίας, ἀρχῶν, ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ.

Περαιτέρω ὁ νόμος 539/1945, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν νόμον 2081/1952 «περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 52 διεθνοῦς συμβάσεως περὶ κανονικῶν κατ' ἔτος ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 11, 827), ἄξιοι ἰδιαιτέρας προσοχῆς τὴν διασαλήπτυ ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος τῶν καὶ νομοθέτει ἄκουσαν πᾶσαν συμφωνίαν περὶ ἐγκαταλείψεως τοῦ δικαιώματος τῆς κατ' ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν ἢ περὶ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἀδείας.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ νόμου ὅμως συνάγεται, ὅτι ὁ μισθωτὸς δὲν δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν ἀδείας, ἂν δὲν χορηγηθῇ αὕτη ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ὑποχρέου πάντως ἐκ τοῦ νόμου νὰ χορηγήσῃ αὐτὴν τὸ πολὺ ἐντὸς δωδεκαμήνου ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ διατυπώσεως τῆς σχετικῆς αἰτήσεως (οὕτω Χ. Ἀγαλλόπουλος, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 231, Hueck - Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrecht 1931 § 47 εἰς Συμπλήρωμα Νομολογίας, λ.ξ. ἄδεια, ἀριθ. 78-79).

Μόνη, ἐξ ἄλλου, προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος εἶναι ἡ συνεχὴς ἐπὶ ἓν ἔτος τοὐλάχιστον ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ, ἡ ἐπὶ μισθῷ ἀπασχόλησις αὐτοῦ καὶ ἡ ὑπαγωγὴ τοῦ ὑποχρέου ἐργοδότου εἰς τὸν νόμον, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ ἀδυναμίας τοῦ ὀφειλέτου διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 335 καὶ ἐπ. Α.Κ., ὥστε νὰ ἐξαχθοῦν ἐξ αὐτοῦ αἱ δέουσαι συνέπειαι, ἐν περιπτώσει μὴ παροχῆς, πολὺ περισσότερον διότι δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι, ἐφ' ὅσον, κατ' ἄρθρ. 336 Α.Κ., ὁ ἐργοδότης ἀποδείξῃ, ὅτι περιῆλθεν εἰς ἀνυπαίτιον ἀδυναμίαν παροχῆς, ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως παροχῆς ἀδείας.

Ἐφ' ὅσον ἡ αἴτησις πρὸς χορήγησιν ἀδείας κατευθύνεται κυρίως εἰς τὴν παροχὴν ἐλευθέρου χρόνου ἀναπαύσεως μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν (οὕτω καὶ Γερμανικοῦ Ἀκουρατικοῦ, ἔνθ' ἀνωτ.), εἶναι δὲ ρητὴ τοῦ νόμου προσταγὴ νὰ χορηγῆται ὁ ἐλεύθερος αὐτὸς χρόνος, πρὸς θεραπείαν μεγάλου κοινωνικοῦ συμφέροντος, ὡς ὑποχρέωσις προνοίας, τοῦον ὥστε ὁ νόμος (ἄρθρ. 4 ν. 539/1945) νὰ ὑποχρεοῖ ἕκαστον ἐργοδότην νὰ ἐγγράφῃ εἰς εἰδικὸν βιβλίον α) τὴν ἡμερομηνίαν εἰσόδου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τῶν παρ' αὐτῷ ἀπασχολουμένων μισθωτῶν καὶ τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας, τῆς ὁποίας ἕκαστος τούτων δικαιοῦται, β) τῆς χρονολογίας κατὰ τὰς ὁποίας ἐχορηγήθη εἰς ἕκαστον τούτων ἡ ἄδεια καὶ γ) τὰς ἀποδοχὰς αἱ ὁποῖαι κατεβλήθησαν εἰς ἕκαστον μισθωτὸν διὰ τὸν χρόνον τῆς χορηγηθείσης εἰς αὐ-

τών άδειας, πρέπει δε το βιβλίον τούτο να είναι εις την διάθεσιν των Επιθεωρητών και Εποπτών Εργασίας και των αρμοδίων αστυνομικών οργάνων, τών ασκούντων την εποπτείαν και τον έλεγχον της εφαρμογής του νόμου, δυναμένων να εγκαλέσωσι τους παραβάτας (άρθρ. 5 ν. 539/1945), δεν νοείται εφαρμογή των περί αδυναμίας παροχής διατάξεων του Α.Κ.

Αλλά και εξ άλλης διατάξεως του αυτού νόμου προκύπτει ορθώς ο συλλογισμός. Ούτω κατά το άρθρ. 5 § 3 αυτού λόγω εκτάκτων σοβαρών αναγκών του Κράτους ή της ιδιωτικής οικονομίας δύναται διά διατάγματος, προκληθησομένου, μετά γνώμην του Συμβουλίου Εργασίας, και του Ανωτάτου Συμβουλίου, να αναστέλληται επί χρόνον ουχί μακρότερον του έτους η χορήγησις αδειών εις τους μισθωτούς ορισμένων ή και πάντων των παραγωγικών κλάδων απασών της χώρας και ορισμένων περιοχών αυτής (εξεδόθησαν ένια διατάγματα, ΕΕΔ 14, 743 επ.).

Δεν ενδιαφέρουν, συνεπώς, τον Νομοθέτην και έκαστοι σοβαροί αναγκαι του εργοδότου του αποκειμένου εις τον ν. 539/1945, μη ορισθέντος διατάγματος διά την απαλλαγήν αυτού της υποχρεώσεως χορηγήσεως αδείας. Και είτε υπαίτιος, είτε ανυπαίτιος είναι η αδυναμία του (άν δύναται να εννοηθή υπάρχουσα), οφείλει να χορηγήση την άδειαν.

Εξ άλλου, όπου ο εργατικός νομοθέτης ήθέλησε να ρυθμίση θέμα αδυναμίας παροχής εις όμοίας περιπτώσεις ρητώς περί αυτού εξεφράσθη. Ούτω εις το άρθρ. 5 του ν. 1388/1929 (άρθρ. 12 ν.δ. 14.3.1930 «περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως») ορίσθη, ότι εν περιπτώσει αποδεδειγμένης αδυναμίας των επιχειρήσεων (εστιατορίων κλπ.) προς παροχήν εις το τεχνικόν προσωπικόν αυτών εβδομαδιαίας αναπαύσεως υποχρεούνται να χορηγήσουν εις τούτο κατ' έτος 52 ημερών ή καθ' εξαμηνίαν, κατά βούλησιν του δικαιουμένου, 26 ημερών άδειαν μετά πλήρων αποδοχών. Ως αποδεδειγμένη αδυναμία θεωρείται ιδία ή έλλειψις επαρκούς τεχνικού προσωπικού, διαπιστουμένη παρ' οργάνων του Σώματος της Επιθεωρήσεως Εργασίας ή της Αστυνομικής Αρχής.

Εις αντιστάθμισμα λοιπόν της εκ της αποδεδειγμένης αδυναμίας παροχής αναπαύσεως χορηγείται το δικαίωμα της άδειας, μη υποβαλλόμενον εις ουδένα περιορισμόν.

Μόνη συνέπεια εκ της μη παροχής υπό του εργοδότου ελευθέρου χρόνου άδειας καθορίζονται αι εν άρθρω 5 § 7 του νόμου (539/1945), χαρακτηριστικόν δε είναι, ότι ο εργατικός νομοθέτης, ενώ είχεν υπ' όψιν αυτού το προϊσχύον άρθρ. 18 του ν. 2502 του 1923 «περί χρονικών ορίων εις τα καταστήματα», καταργήσας αυτό διά του άρθρου 6 του αυτού νόμου και κατά το δποίον ή παράβασις συνεπέφερε τας ωτικάς εν αυτώ ορίζομένας κυρώσεις (διπλάσιον αποζημιώσεως νόμου 2112), ήθέλησεν εις αυτάς (ποινικάς) να περιορισθή. Αρκετή εις αυτόν έθεωρήθη εγγύησις πιστής εφαρμογής του νόμου ότι τα εποπτεύοντα δημόσια όργανα θά προέβαινον εις μηνύσεις κατά των παραβατών, με ποινάς βαρυτέρας ή επί των άλλων αδικημάτων.

Περαιτέρω όμως, εφ' όσον κατ' άρθρ. 914 Α.Κ. ο παρά τον νόμον ζημιώσας άλλον εταιτίως υποχρεούται εις αποζημίωσιν, της ευθύνης του εργοδότου πηγαζούσης ευθέως εκ του νόμου (πρβλ. Ε. Θ. 106/1951, ΕΕΝ 18' 321, *Κ. Καυκά*, ΕΕΔ 8, 612 διά την εκ του άρθρου 662 Α.Κ. ευθύνην, διά την υποχρέωσιν και ταύτην προνοίας, φρονούντα ότι απόκλειεται και η εκ συμβάσεως ευθύνη, άλλως *Α. Σακελλαροπούλος*, ΕΕΔ 8, 639, *Χ. Αγγελόπουλος*, ένθ' ανωτ., *Κ. Σημαντήρας*, Περί της υποχρεώσεως του εργοδότου διά την ασφάλειαν και υγιεινήν των χώρων εργασίας, σ. 17), αναγύπτει δικαίωμα του μισθωτού προς αποζημίωσιν, εφ' όσον υπάρχει αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της ζημιογόνου πράξεως και της επελθούσης ζημίας.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 3028/1955

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν
Πρόεδρος ο κ. *Μ. Χασαπογιάννης*
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Κ. Σφακιανάκης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Χ. Μπαστακτσόγλου, Σ. Τσιγγάς

Διά του ν. 539/1945 προβλέπεται η χορήγησις εις τους μισθωτούς καθ' έκαστον ημερολογιακόν έτος άδείας μετ' αποδοχών, ης η διάρκεια ορίζεται αναλόγως του χρόνου υπηρεσίας και χορηγείται αυτουσία, ως τούτο προκύπτει εκ του χαρακτήρος της αξιώσεως και του σκοπού του νόμου. Εάν όμως παρέλθη το ημερολογιακόν έτος άδείας και η αυτουσία παροχή κατέστη αθύνατος υπαιτιότητι του εργοδότου, ο μισθωτός έχει αξίωσιν χρηματικής μόνον αποζημιώσεως διά την μη χορηγηθείσαν άδειαν κατά τας περί αδυναμίας παροχής διατάξεις των άρθρων 335 επ. του Α.Κ. η αποζημίωσις συνίσταται ενταύθα εις το ισάξιον της εργασίας των ημερών, καθ' ας έδει να ευρίσκηται ο μισθωτός εν άδεία λαμβάνων τας αποδοχάς του και εξημιώθη διά της παροχής της εργασίας του και αναλώσεως των σωματικών και πνευματικών του δυνάμεων (βλ. Πρ. Αθην. 4363/1955, ΕΕΔ 14, 746, *Β. Βασιλείου*, ανωτ. σ. 625). Εν προκειμένω εβεβαιώθη εκ των αυτών αποδείξεων, ότι εις τον ενάγοντα δεν έχορηγήθη παντάπασιν άδεια κατά τον χρόνον της εργασίας του. Ορθώς άρα ή εκκαλουμένη απόφασις απέρριψε το σχετικόν κεφάλαιον της αγωγής δι' αποζημίωσιν άδείας των έτων 1949 - 1953, επί τω ότι άδεια μόνον αυτουσίως δύναται να απαιτηθή.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

ΑΙΤΗΣΙΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΛΥΣΙΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

Ἰσχὺς διατάξεως ἄρθρου 53 β.δ. 15/20 Μαΐου 1920 μετὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα

Δυνατότης, κατ' ἄρθρον 105 Α.Κ., διαλύσεως σωματείου δι' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς διοικήσεως τοῦ σωματείου ἢ τοῦ ἑνὸς πέμπτου τῶν μελῶν ἢ τῆς ἐποπτευούσης Ἀρχῆς διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ λόγους, περιοριστικῶς ἀναφερομένους. Ἐποπτεύουσα Ἀρχὴ ὁ ἁρμόδιος Ὑπουργὸς καὶ ὁ ἁρμόδιος Νομάρχης.—Διατήρησις ἐν ἰσχύϊ δι' ἄρθρου 12 Εἰσαγ. Νόμου Α.Κ. εἰδικῶν Νόμων περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων.—Διάταξις ἄρθρου 53 β.δ. 15/20 Μαΐου 1920 περὶ ἁρμοδιότητος καὶ τοῦ παρὰ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέως πρὸς ὑποβολὴν αἰτήσεως εἰς τὸ δικαστήριον περὶ διαλύσεως ἐπαγγελματικοῦ σωματείου.—Ἀνίσχυρον αὐτῆς μετὰ τὸ ἄρθρον 105 Α.Κ.—Καθοριζομένη, ἄλλως ἐν ἰσχύϊ, διαδικασία.

Τὸ ζήτημα περὶ τῆς τύχης τῶν διατάξεων περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ. (ἄρθρον 12 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου Α.Κ.) ἠρεννήθη μέχρι τοῦδε ἐπανειλημμένως ὑπὸ τῆς θεωρίας καὶ πράξεως, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ἂν ἡ προβολὴ ἀποφάσεως γενικῆς συνελεύσεως ἐπαγγελματικοῦ σωματείου δύναται νὰ γίνῃ, ὡς ὥριζε τὸ ἄρθρον 28 τοῦ β.δ. 15/20 Μαΐου 1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων», ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, τῆς ἐφέσεως ἀπευθυνομένης ἐνώπιον τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν, ἢ πρέπει νὰ γίνῃ, κατ' ἄρθρ. 105 Α.Κ., ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς ἐπὶ κοινῶν σωματείων.

Τὸ θέμα κατέστη ἀντικείμενον ἀοριζήτητον (βλ. π.χ. τῶν τελευταίων δικαστικῶν ἀποφάσεων τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 707/1955, εἰσηγητὴς Δ. Βούλης, ΕΕΔ 14, 512, καὶ λοιπὰς εἰς σημείωσιν μας αὐτοῦθι παραπομπάς, Γ. Καποδίστριαν, ἐν Ἐρμ.ΑΚ, Εἰσαγωγ. Νόμος, Τεῦχος Α', ἄρθρ. 12, ἀριθ. 9).

Τὸ αὐτὸ ζήτημα προκύπτει καὶ ὡς πρὸς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Εἰσαγγελέως νὰ ζητήσῃ τὴν διάλυσιν ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, κατ' ἄρθρον 53 τοῦ β.δ. 15/20 Μαΐου 1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων», ἐπὶ τοῦ ὁποίου ζητήματος ἀσχολεῖται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Καζάνης.

Πρωτοδικείου Καζάνης 418/1955

Πρόεδρος ὁ κ. Χ. *Μπέλμπινι*.
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. Δ. *Τσιλιμιγκάκης*

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 105 Α.Κ τὸ σωματεῖον δύναται νὰ διαλυθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς διοικήσεως τοῦ σωματείου ἢ τοῦ ἑνὸς πέμπτου τῶν μελῶν ἢ τῆς ἐποπτευούσης Ἀρχῆς διὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀναφερομένους λόγους. Οὕτω καὶ ὁρίζονται ὑπὸ τῆς ἄνω διατάξεως περιοριστικῶς οἱ δικαιούμενοι νὰ αἰτήσωνται τὴν διάλυσιν τοῦ σωματείου. Τρίτοι δὲν νομιμοποιοῦνται νὰ αἰτήσωνται ταύτην (Δ. *Γάλη*, Νομικὰ Πρόσωπα, σελ. 141, *Χατζηκωνστ.*, Τὰ σωματεῖα § 64), τοῦ τοιούτου ἐξεταζομένου καὶ αὐτεπαγγέλτως (ἄρθρον 68 Πολ. Δικ.). Τοιαύτη ἐποπτεύουσα Ἀρχή, νομιμοποιουμένη ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ταύτης νὰ ὑποβάλῃ πρὸς τὸ ἁρμόδιον Πρωτοδικεῖον αἴτησιν διαλύσεως σωματείου, εἶναι κατὰ πρῶτον ὁ ἁρμόδιος Ὑπουργός, εἰς τὴν μέριμναν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ σωματείου (ἄρθρ. 29, 32 ν. 281/19 4, *Σπύλιον - Βλάχου*, Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Β' §§ 57, 66 σημ. 163 καὶ κατὰ δεύτερον ὁ ἁρμόδιος Νομάρχης (ἄρθρ. 9 § 5 ν. 3200/1955 «περὶ διοικητικῆς ἀποκεντρώσεως»). Καὶ ναὶ μὲν τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ Εἰσαγ. Νομ. Α.Κ καθορίζει, ὅτι διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ αἱ εἰδικοὶ νόμοι καὶ διατάξεις περὶ παντὸς εἴδους ἐπαγγελματικῶν σωματείων, τοιαῦται δὲ διατάξεις εἶναι ὁ ν. 2151/1920 καὶ τὸ β.δ. τῆς 15/20 Μαΐου 1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων», ἐν ἄρθρ. 53 τοῦ ὁποίου ὁρίζεται, ὅτι ἁρμόδιος νὰ ὑποβάλῃ αἴτησιν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς διάλυσιν τοῦ σωματείου εἶναι καὶ ὁ παρὰ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελεύς, πλὴν ὅμως ἡ διάταξις αὕτη, ὁμοία ἀκριβῶς πρὸς τὴν διὰ ταύ ἄνω ἄρθρ. 12 Εἰσαγ. νόμ. Α.Κ. καταργηθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 34 ν. 281/1914, δὲν ἰσχύει, ὡς ἐκδοθεῖσα ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, διότι αὕτη τὸ ἄρθρ. 27 ν. 2151/1920, οὔτε τὸ ἄρθρ. 50 τοῦ ν. 281/1914, βάσει τῶν ὁποίων ἐξεδόθη τὸ ὡς ἄνω β.δ., παρεχόντων ἐξουσιοδότησιν πρὸς καθορισμὸν τῶν νομιμοποιουμένων νὰ αἰτήσωνται τὴν διάλυσιν τοῦ σωματείου, μὴ ὑπαρχούσης ἄλλωστε ἀνάγκης ταύτης τινὸς ἐξουσιοδοτήσεως, ἀφοῦ ἡ περίπτωσις αὕτη ἐρυθμίζετο ὑπὸ τοῦ καταργηθέντος ἤδη ἄρθρ. 34 ν. 281/1914, ὅπερ κατὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 ν. 2151/1920 παραπομπὴν εἶχεν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων. Οὐδὲ συνάγεται τὸ ἐναντίον ἐκ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 12 εἰσαγ. νόμ. Α.Κ., κατ' ὅτι αὕτη διετήρησεν ἐν ἰσχύϊ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων καὶ οὐχὶ τὰς μὴ ἰσχυούσας τοιαύτας τοῦ β. διατάγματος τῆς 15/20 Μαΐου 1920 περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων ὡς ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἐκδοθείσας, οἷα εἶναι καὶ ἡ ὡς ἄνω διάταξις τοῦ ἄρθρ. 53 τοῦ βασιλικοῦ τούτου διατάγματος (βλ. *Διζηράκαιος*, Ἐμπ. ΑΚ 12, εἰσαγ. Νόμ., ἀριθ. 2-9, *Σπύλιος - Βλάχου*, Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Β. σελ. 292, σημ. 191, Γνωμοδ. Νομ. Συμβ. τοῦ Κράτους 327/1953, ΕΕΔ 12, 501, Ε.Α. 4497/1954, ΕΕΔ 14, 861). Ὅθεν ἡ χρηναμένη αἰτήσις τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελέως, δι' ἧς αἰτεῖται τὴν διάλυσιν τοῦ ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ἀπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σύνδεσμος Ἀγωγιατῶν Βελβενδοῦ», μὴ νομιμοποιουμένου πρὸς τοῦτο, εἶναι ἀπορριπτέα. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν θεωρηθῇ ὅτι ἡ ὡς ἄνω διά-

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

I

Παθητική νομιμοποίησις διά την επιδίωξιν εξ εκ της συμβάσεως αξιώσεων

Υπαγωγή εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου «θέσεις» τοῦ Διατάγματος 7/14 Δεκεμβρίου 1932 «περὶ κανονισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας προσωπικοῦ αὐτοκινήτων λεωφορείων» τῶν θέσεων τῶν καθημένων καὶ ἀρθίων ἐπιβατῶν.—Ἀποζημίωσις διὰ παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν ὑπὲρ τὸ νόμιμον δεκάωρον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἄρθρ. 904 Α. Κ.—Ἔλλειψις παθητικῆς νομιμοποιήσεως ἀγωγῆς, ἐφ' ὅσον στρέφεται κατὰ τοῦ Κ. Τ. Ε. Λ., τοῦ προσωπικοῦ λεωφορείων κατὰ Ν. 2119/1952 τελοῦντος ἐν συμβάσει ἐργασίας μετὰ τοῦ Ἰδιοκτήτου, βαρυνομένου διὰ τῆς μισθοδοσίας, τοῦ Κ. Τ. Ε. Λ. ἐνεργοῦντος ὡς διαχειριστοῦ καὶ νομίμου ἐκπροσώπου τοῦ Ἰδιοκτήτου. Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ λεωφορείων καὶ ἀποζημίωσις δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν.

Συνομολογεῖ ἡ κατάστασις ἀναφορᾶς τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὑπ' ἀριθ. 421/1955 Α' Τμήματος (εἰσηγητὴς Π. Τσιμόρης, ΕΕΔ 11, 108) εἰς τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ καὶ ἡ παροῦσα ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ζητήματος περὶ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ ἐμβέλους τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου τῆς ὥρας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων Διατάγματος, ὅτι τὸ πρῶτον ὑφ' ἑνὸς τῶν δικαστηρίων τούτων ἀναγνωσθὲν ὡς δικαστήριον ἐπὶ τοῦ ζητήματος ποίος ἐναγέσθω (ὁ Ἰδιοκτήτης ἢ τὸ Κ. Τ. Ε. Λ.) ἐν μέρει τοῦ προσωπικοῦ τῶν λεωφορείων διὰ τὰς ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας αὐτῶν ἀξιώσεις του, περὶ τοῦ ὁποίου ζητήματος δὲν ὑπῆρχεν ὁμοφωνία γνώμης ἐν τῇ διατηρήσει πρίσει (βλέπε ΕΕΔ 14, 76 ἑξ.), τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφαινομένου ἤδη ὅτι ἐναγέτω ὁ Ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου, μεθ' οὗ ὁμιλεῖται καὶ ἡ σύμβασις ἐργασίας.

Ἀρείου Πάγου 687/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. Π. Ψυχογιόπουλος

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. Γ. Χατζηδάκης

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Κ. Δημάκης, Ι. Καποδίστριας

Καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο, ἀναφερόμενον εἰς τὰς ἐν τῇ ἀναιρετικῇ ἀποφάσει (ὑπ' ἀριθ. 421/1955) αἰτιολογίας, συμφώνον ἔχει τὴν γνώμην

ταξις τοῦ ἄρθρου 53 Β.Δ. 15/20 Μαΐου 1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων» ἰσχύει, δὲν ἔτυχε λύσεως ἐν προκειμένῳ ἡ ὑπ' αὐτοῦ καθιερουμένη προδικασία διὰ τὸ νόμιμον τῆς εἰσαγωγῆς τῆς κρινομένης αἰτήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἤτοι ἡ προηγουμένη ἐξέτασις ταύτης ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ ἀπευθύνεται κατ' ἀρχὴν ἡ αἰτησις καὶ ὅστις μετ' ἐξέτασιν δύναται ἢ νὰ ἀπορρίψῃ ταύτην ἢ τὸ αἰτιολογημένον ἢ νὰ καλέσῃ τὸ σωματεῖον νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸν νόμον ἐντὸς τασσομένης προθεσμίας καὶ μόνον μετὰ τὴν ἄπρακτον πάροδον ταύτης νὰ εἰσαχθῇ ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πρὸς ἀπόφασιν. Συνεπῶς, μὴ τηρηθείσης τῆς προδικασίας ταύτης, ταῦ τοιούτου ἐξεταζομένου καὶ αὐτεπαγγέλτως (ἄρθρ. 158 Πολ. Δικον.), δέον νὰ ἀπορριφθῇ ἡ κρινομένη αἰτησις καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου.

πρὸς τὴν ὑπὸ ταύτης ἐξενεχθεῖσαν κρίσιν ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῇ νομικοῦ ζητήματος, διότι ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1 § 3 ἐδαφ. β' τοῦ κατὰ νομοτεχνικὴν ἐξουσιοδότησιν βάσει τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. Γ' ΒΛΔ' «περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας ἐργασίας καὶ ὡρῶν ἐργασίας» ἐκδοθέντος πρ. διατάγματος τῆς 7/14 Δεκεμβρίου 1932 «περὶ κανονισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν αὐτοκινήτων λεωφορείων», μὴ ἀντιτιθεμένης εἰς τὰς διατάξεις τῆς διὰ τοῦ ν. 2269/1920 κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Διασκέψεως τῆς Οὐάσιγκτῶνος «περὶ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας κ.λ.π.» καὶ ἀπαλλαγείσης νόμων τοῦ Κράτους, καθ' ἃ, προκειμένου περὶ μισθωτῶν ἐργαζομένων εἰς ἐπιβατικὰ αὐτοκίνητα λεωφορεῖα κατὰ τῶν 40 θέσεων, ἐκτελοῦντας δρομολόγια ἐπὶ μὴ ἐστρωμένων γραμμῶν, κατὰ παρέκκλισιν τῶν ὁριζομένων παραγράφων, εἰς τὸν παρὰ ταῦτα καθορίζομενον χρόνον τῆς καθ' ἑκάστην ἐργασίας δὲν περιλαμβάνονται τὰ χρονικὰ διαστήματα, καθ' ἃ οἱ προμηθεύοντες μισθοὶ εὑρίσκονται ἐν καταστάσει ἀναμονῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐν αὐτῇ ὅρου «θέσεις» περιλαμβάνονται συλλήβδην αἱ θέσεις καθημένων καὶ ὀρθίων ἐπιβατῶν, ἐφ' ὅσον καὶ οἱ καθήμενοι καὶ οἱ ὀρθοὶ θέσεις καταλαμβάνουσιν.

Τῶν διαδέκων ἀποκαθισταμένων μετ' ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 834 Πολ. Δικ. εἰς ἣν διαδικασταθεῖσαν κατέστασαν διαστέλλων ποὺ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ἐξεταστέα τυγχάνει ἐξ ὑπαρχῆς ἡ ὑπὸ κρίσιν διαφορά.

Διότι τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὁ ἐναγων (ἀναιρεσείβλητος) ἐπικαλούμενος σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐργάζεται ὡς ὁδηγὸς τοῦ ὑπ' ἀριθ... ἀδείας κυκλοφορίας λεωφορείου αὐτοκινήτου παρὰ τοῖς ἐναγομένοις (ἀναιρεσιβλήτοις) 1) τῷ Ἰδιοκτήτῃ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ 2) τῷ Κοινῷ Ταμείῳ Εἰσπράξεων Λεωφορείων Αὐτοκινήτων (Κ. Τ. Ε. Λ.) καὶ παροχὴν ἐργασίας κατὰ τὸ διάστημα 1.1.1954 μέχρι 31.7.1954 χρονικὸν διάστημα ὑπὲρ τὸ νόμιμον χρονικὸν ὅριον ὀκτάωρου ἡμερησίας διαρκείας αὐτῆς, αἰτεῖται τὴν καταβολὴν προσήκοντος ἀναλόγου ἀμοιβῆς, ἄλλως ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Οὕτως ἡ ἀγωγὴ αὕτη ἐχουσα, νομίμῳ βάσιμος τυγχάνει, μόνον κατ' ἐκεῖνον

αὐτὴ στηρίζεται εἰς τὸν ἀδικαιολόγητον ἄνευ νομίμου αἰτίας πλουτισμὸν τὸν προσγενόμενον τοῖς ἐναγομένοις ἐκ τῆς παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ νόμου παρασχεθείσης αὐτοῖς παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐργασίας (ἄρθρ. 904 Ἀστ. Κώδ.).

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ ν. 2119/1952 «περὶ τῶν διὰ λεωφορείων αὐτοκινήτων συγκοινωνιῶν», καθ' ἣν αἱ ἀντιμισθίαι τοῦ προσωπικοῦ τῶν λεωφορείων (ὁδηγῶν, βοηθῶν καὶ εἰσπρακτόρων) βαρύνουσι μὲν τὸν ἰδιοκτήτην, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ προσλαμβάνεται τὸ προσωπικὸν τοῦτο, καταβάλλονται ὅμως ὑπὸ τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., προκύπτει ὅτι τὸ περὶ οὗ πρόκειται προσωπικὸν τελεῖ ἐν συμβάσει ἐργασίας μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ αὐτοκινήτου, ὃν καὶ βαρύνει ἡ μισθοδοσία, τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ἐνεργοῦντος ἐν τῇ καταβολῇ ταύτης ὡς διαχειριστοῦ καὶ νομίμου ἐκπροσώπου τοῦ ἰδιοκτήτου. Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἀπορριπτέα τυγχάνει δι' ἔλλειψιν παθητικῆς νομιμοποιήσεως, καθ' ὅσον αὐτὴ στρέφεται κατὰ τοῦ εἰς ὃ εἶναι ἐντεταγμένον τὸ αὐτοκίνητον Ἰου Κ.Τ.Ε.Λ.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 1 § 1 τοῦ ὡς εἴρηται διατάγματος «ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας τῶν μισθωτῶν, ὁδηγῶν, εἰσπρακτόρων καὶ ἐποπτῶν τῶν ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων λεωφορείων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 8 ὥρας καὶ τὰς 48 καθ' ἑβδομάδα. § 2 Ὡς ὧραι ἐργασίας θεωροῦνται αἱ ἐκ τοῦ σταθμοῦ διανυκτερεύσεως ἐκκινήσεις, διαδρομαί, ἀναμοναὶ εἰς τὰς ἀφετηρίας καὶ τὰ τέρματα, ἐπισκευαὶ ἢ συντηρήσεις μηχανῶν ἢ ὀχήματος καὶ αἱ διαδρομαὶ ἐπανόδου εἰς τὸν σταθμὸν διανυκτερεύσεως καὶ πᾶσα παραλαβὴ ἢ παράδοσις, σχετιζομένη πρὸς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ αὐτοκινήτου». Κατὰ δὲ τὰς τοῦ ἄρθρ. 5 «ὡς τόπος ἀλλαγῆς τῶν ὁμάδων ὁρίζεται πάντοτε ἡ ἀφετηρία τῶν γραμμῶν, ἐκτὸς ἂν συντρέχωσιν εἰδικοὶ λόγοι, ὁπότε δύναται, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ ἁρμοδίου ἐπιθεωρητοῦ ἐργασίας ἢ, ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος, τῆς ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, νὰ ὁρισθῇ ἕτερον μέρος ἀλλαγῆς τῶν ὁμάδων». Ὅθεν, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, καθ' ὅσον μὲν δι' αὐτῆς ἐπιδιώκεται ἀποζημίωσις διὰ τὴν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, ἣν ὁ ἐνάγων παρέσχεν ἐκ τῆς μεταβάσεως αὐτοῦ κατὰ μὲν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πρωινοῦ ὡραρίου ἐκ τῆς κατοικίας του εἰς τὸν τόπον διανυκτερεύσεως τοῦ αὐτοκινήτου πρὸς ὁδήγησίν του εἰς τὴν ἀφετηρίαν, κατὰ δὲ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἑσπερινοῦ ὡραρίου ἐκ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτοῦ ἐκ τοῦ τόπου διανυκτερεύσεως τοῦ αὐτοκινήτου εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀβάσιμος τυγχάνει καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν διάταξιν ὁ χρόνος οὗτος δὲν καταλέγεται μεταξὺ τῶν ὡρῶν ἐργασίας, ἐξεταστέα δὲ καθ' ὅσον αὐτὴ ἀνάγεται εἰς τὴν ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν τοῦ ἐνάγοντος ἐκ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτιῶν, εἰς τὴν ὡς εἴρηται διάταξιν στηριζομένων.

Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐνώπιον τοῦ τὸ πρῶτον δικάσαντος ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν ἐνόρκων βεβαιώσεων τῶν μαρτύρων, αἵτινες ἐν ταῖς ἐν ἀντιγράφοις ἀντιπεφωνημένοις προσαγομέναις καὶ ἐπικαλουμέναις συμβολαιογραφικαῖς ἐκθέσεσι περιλαμβάνονται, καὶ τῶν ἐν γένει ἐγγράφων βεβαιοῦται: Ι) ὅτι ὁ ἐνάγων ἐργάζεται παρὰ τοῖς ἐναγομέναις ἰδιοκτήταις τοῦ ῥηθέντος λεωφορείου αὐτοκινήτου ὡς ὁδηγὸς τούτου διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951, ΙΙ) ὅτι κατὰ τὸ ἀπὸ 1.1.1954 μέχρι 31.7.1954 χρονικὸν διάστημα, ἐκτὸς τῆς συνήθους ἐν διαδρομαῖς ἐργασίας του, ἀπησχολεῖτο καὶ εἰς τὰς ἑπομένας συναφεῖς ἐργασίας, ἤτοι: 1) ἐπὶ 13 ἐργασίμους ἡμέρας κατὰ μῆνα, καθ' ἃς εἰργάζετο ὡς πρωϊνός, ἀπησχολεῖτο καθ' ἑκάστην αἱ πρὸ τῆς ἐκκινήσεως ἐπὶ 15' λεπτὰ τῆς ὥρας κατὰ μέσον ὅρον διὰ τὸν ἔλεγχον κανονικῆς λειτουργίας τοῦ αὐτοκινήτου, τὴν λίπανσιν καὶ τροφοδότησιν διὰ βενζίνης, τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐλαστικῶν καὶ τῶν φρένων αὐτοῦ β) ἐπὶ 15 λεπτὰ τῆς ὥρας διὰ τὴν ὁδήγησιν τοῦ αὐτοκινήτου ἐκ τοῦ σταθμοῦ διανυκτερεύσεως εἰς τὴν ἀφετηρίαν τῆς γραμμῆς, 2) ἐπὶ τὰς ὑπολοίπους 13 ἐργασίμους ἡμέρας κατὰ μῆνα, καθ' ἃς εἰργάζετο ὡς ἑσπερινός α) ἐπὶ 1/2 ὥραν καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸ τῆς κεκανονισμένης ὥρας ἀναλήψεως ἐργασίας ἐν τῇ ἀναμονῇ τοῦ αὐτοκινήτου, ἐφ' οὗ θὰ ἐνηλλάσσετο διὰ τοῦ ἑτέρου ὁδηγοῦ, καὶ τοῦτο ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι κατὰ τὴν ἀλλαγήν, κατὰ παράβασιν τῆς διατάξεως τοῦ ῥηθέντος ἄρθρ. 5 τοῦ ἀπὸ 7/14.12.1932 προεδρ. δ/τος, δὲν εὑρίσκετο τὸ αὐτοκίνητον εἰς τὴν ἀφετηρίαν, ὑπεχρεοῦτο δὲ ὁ ἐνάγων ἢ νὰ προσέλθῃ ἐνωρίτερον καὶ παραλάβῃ τοῦτο πρὸ τῆς ἐκκινήσεως δι' ἐκτέλεσιν δρομολογίου ἢ ἀναζητῇ αὐτὸ εἰς τὸ πιθανὸν σημεῖον διαδρομῆς του καὶ β) ἐπὶ 15 λεπτὰ διὰ τὴν ὁδήγησιν τοῦ αὐτοκινήτου μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας ἐκ τοῦ τέρματος τῆς διαδρομῆς εἰς τὸν σταθμὸν διανυκτερεύσεως, καὶ ΙΙΙ) ὅτι ἕνεκα τῶν ὡς ἄνω αἰτιῶν ὁ ἐνάγων εἰργάσθη ὑπερωριακῶς ἐν συνόλῳ ἐπὶ 1 ὥραν καὶ 1/4 αὐτῆς ἡμερησίως.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ὡς εἴρηται διατάγματος «ὡς ὧραι ἐργασίας θεωροῦνται καὶ αἱ ἀναμοναὶ εἰς τὰς ἀφετηρίας καὶ τέρματα», κατὰ δὲ τὰς τῆς § 3β τοῦ αὐτοῦ δ/τος «προκειμένου περὶ μισθωτῶν ἐργαζομένων εἰς ἐπιβατικὰ λεωφορεῖα κάτω τῶν 40 θέσεων, ἐκτελούντα δρομολόγια ἐπὶ μὴ ἐστρωμένων γραμμῶν, κατὰ παρέκκλισιν τῶν ὁρισμῶν τῆς ῥηθείσης § 1, εἰς τὸν παρὰ τοῦτον καθοριζόμενον χρόνον τῆς καθ' ἑκάστην ἐργασίας δὲν περιλαμβάνονται τὰ χρονικὰ διαστήματα, καθ' ἃ οἱ προμνησθέντες μισθωτοὶ εὑρίσκονται ἐν καταστάσει ἀναμονῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας των». Ἐν προκειμένῳ ὅμως, καθ' ἃ ἐκ τοῦ αὐτοῦ κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ βεβαιοῦται, τὸ περὶ οὗ πρόκειται αὐτοκίνητον, ἐκτελοῦν δρομολόγια ἐπὶ μὴ ἐστρωμένων κατὰ τὸ πλεῖστον γραμμῶν, εἶναι τοιοῦτον ἄνω τῶν 40 θέσεων, ὑπὸ τὴν ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς παρούσης ἔννοιαν. Ὅθεν, ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐναγομένων ὅτι κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως δέον ὅπως ἐκ τοῦ χρόνου ὑπερωριακῆς ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος ἀφαιρεθῇ τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ οὗτος εὑρίσκετο ἐν καταστάσει ἀναμονῆς εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του, ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος.

Μετὰ τὰ ὡς ἄνω δεκτὰ γενόμενα, προκύπτοντος ὅτι ὁ ἐνάγων κατὰ τὸ ἀπὸ 1.1.1954 μέχρι 31 Ἰουλίου 1954 χρονικὸν διάστημα εἰργάσθη ὑπερωριακῶς ἐπὶ 1 ὥραν καὶ 1/4 αὐτῆς ἡμερησίως, ἡ ἀξία τῆς ἐργασίας του ταύτης κατὰ τὸ ῥηθὲν χρονικὸν διάστημα, ἐν ὄψει τῆς ἡμερησίας αὐτοῦ ὡς ὁδηγοῦ, ἐκ δραχ. 1500 μηνιαίως

καὶ τῆς ἀξίας τῆς ὡριαίας ἐργασίας ἐκ δρχ. 7.50 (1500:26—58:8—7.50) εἶναι δραχ. 2.370 (26 ἡμέραι ἐργασίας πρὸς δραχ. 9.50, δση ἡ ἀξία τῆς παρασχεθείσης παρ' αὐτοῦ ὑπερωριακῆς τῆς μιᾶς ὥρας καὶ ἑνὸς τετάρτου ἡμερησίως ἐργασίας), δι' ὃ ποσὸν δέον ὅπως ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ γίνῃ δεκτή, δοθέντος ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἀποδεικτικοῦ ὁλικοῦ βεβαιοῦται, ὅτι κατὰ τὸ ποσὸν τοῦτο ὠφελήθησαν οἱ ἐναγόμενοι ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ ζημίᾳ αὐτοῦ, διότι ἀναγκαίως θὰ προσελάμβανον ἕτερον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς αὐτῆς ἐργασίας, ὃν θὰ ἠμείβον διὰ τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ, ἡ δὲ ὠφέλεια αὕτη σώζεται καὶ κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν δικαστικὴν δαπάνην ἐν ἀμφοτέροις τοῖς βαθμοῖς τῆς δίκης δέον ὅπως ὁ μὲν ἐνάγων καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἐξ ὧν ἐναγομένων Ἰου Κοινοῦ Ταμείου Εἰσπράξεων Λεωφορείων (Κ.Τ.Ε.Λ.), οἱ δὲ ἐκ τῶν ἐναγομένων Ν. Λ** καὶ Κ. Κ** εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἐνάγοντος ὡς ὑπαίτιοι ταύτης.

II

Διοικητικὸς καθορισμὸς ἀποδοχῶν προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων.

Παροχὴ αὐξήσεως εἰς τοὺς ἐν γένει ὑπαλλήλους, ὑπηρέτας καὶ ἐργατοτεχνίτας ἀπὸ 1ης Μαΐου 1954 δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.—Συγχώνευσις εἰς αὐτὴν τοῦ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ 41100/1953 καὶ 27333/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χορηγηθέντος ἐπιδόματος ἀκριβείας ζωῆς.—Παροχὴ αὐξήσεως ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1955 δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.—Συμψηφισμὸς προηγουμένων ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1954 αὐξήσεων.—Βασικὸς μισθὸς ὁδηγῶν ἀστικῶν αὐτοκινήτων λεωφορείων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς.—Αὐξήσεις αὐτοῦ καὶ συμψηφισμὸς προηγουμένων πρὸς ἐκείνας.

Ἀρείου Πάγου 677/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Α. Χαμάρτος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Μ. Παντελῆς**
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ι. Ἀδαμόπουλος, Κ. Ἀθανασιάδης

Διὰ τῶν § § 1 καὶ 2 τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ν. δ. 2510/1953 ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 27653/ τῆς 19 Μαΐου 1954 (Ἐφημ. Κυβ. Β' φ. 109/29.5.1954) ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τοὺς ἐν γένει ὑπαλλήλους, ὑπηρέτας καὶ ἐργατοτεχνίτας (πλὴν τῶν ἐν § 5 ἀναφερομένων ἐξαιρέσεων), τοὺς μὴ τυχόντας ὁπωσδήποτε ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1954 καὶ ἐφεξῆς ἄλλης τινὸς αὐξήσεως, πλὴν τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27333/1954 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ χορηγηθείσης (ἐπιδόματος ἀκριβείας ζωῆς), παρασχέθη ἀπὸ 1 Μαΐου 1954 αὔξησις τῶν κατὰ τὴν 9 Ἀπριλίου 1953 ἰσχυόντων βασικῶν μηνιαίων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων μετὰ τῶν τυχὸν παρακολουθησασῶν τούτους προσαυξήσεων λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ ὡς οὗτοι εἶχον διαμορφωθῇ ἐπὶ τῇ βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλων πράξεων τῆς Διοικήσεως ἐν γένει, συνισταμένη, δσον ἀφορᾷ τοὺς συμπληρώσαντας τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ δύο τοὐλάχιστον ἐτῶν προϋπηρεσίαν, διὰ μὲν τὸ τμῆμα μηνιαίων ἀποδοχῶν μέχρι 1500 δραχμῶν εἰς 25 %, διὰ δὲ τὸ τμῆμα 1501-3000 εἰς 20 %, εἰς τὴν τοιαύτην δ' αὔξησιν, ἐνσωματουμένην εἰς τοὺς βασικοὺς μισθοὺς ἢ ἡμερομισθίαν, συγχωνεύεται ἀπὸ 1.5.1954, κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 4, τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 41100/1953 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χορηγηθὲν ἐπίδομα ἀκριβείας, ὡς τοῦτο προσηυξήθη καὶ ἐνσωματώθη εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχάς, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 27333/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς ἐπίσης συγχωνεύεται καὶ πᾶσα ἑτέρα αὔξησις, ὁπωσδήποτε χορηγηθεῖσα ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ἀπὸ 9.4.1953 καὶ ἐφεξῆς. Ἀφ' ἑτέρου διὰ μὲν τοῦ ἄρθρ. 2 τῆς ἐπακολουθησάσης, δυνάμει δὲ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἐξουσιοδοτήσεως, ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 28050 τῆς 31.12.1954 Υ.Α. (Ἐφ. Κυβ. τ. Β' φ. 1 τῆς 3.1.1955), ἐχορηγήθη ἀπὸ 1.1.1955 αὔξησις ἐκ δρχ. 128 εἰς τὰ ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κλπ. καθωρισμένα καὶ ἰσχύοντα κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς ἐν λόγῳ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὑπερβαίνοντα δὲ τὰς δραχ. 812, κατώτατα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τοῦ ἄρρενος ὑπαλληλικοῦ καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ, τοῦ ἐργαζομένου παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ καὶ συνδεομένου μετὰ τούτου διὰ σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρ. 5 αὐτῆς ὡρίσθη, ὅτι εἰς τὴν αὔξησιν ταύτην συμψηφίζεται πᾶσα αὔξησις οἰκειοθελῶς δοθεῖσα ἀπὸ 1.2.1954 καὶ ἐντεῦθεν, ὡς καὶ πᾶν ποσοστὸν αὐξήσεως χορηγηθὲν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης καὶ ἐντεῦθεν δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν κλπ., ἐπὶ πλέον τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1954 ἀποφάσεως ἡμῶν χορηγηθέντος ποσοστοῦ αὐξήσεως. Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων τῶν ὡς ἄνω δύο ὑπουργικῶν ἀποφάσεων σαφῶς συνάγεται α) ὅτι εἰς τοὺς μισθωτοὺς τοὺς ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1954 καὶ ἐφεξῆς τυχόντας ὁπωσδήποτε αὐξήσεως ἄλλης, πλὴν τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27333 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χορηγηθείσης (ἐπιδόματος ἀκριβείας ζωῆς), δὲν παρέχεται ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1954 θεσπισθεῖσα αὔξησις καὶ β) ὅτι οἱ μισθωτοί οὗτοι, ἐφ' ὅσον ἡ ἧς ἀπὸ 1.2.1954 ἔτυχαν αὐξήσεως καλύπτει τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050 Υ.Α. χορηγηθεῖσαν τοιαύτην τῶν δραχμῶν 128, δὲν δικαιοῦνται οὐδ' εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην αὔξησιν, καθ' ὃ συμψηφιζομένην εἰς τὴν πρώτην.

Ὁ βασικὸς μηνιαῖος μισθὸς τῶν ὁδηγῶν ἀστικῶν αὐτοκινήτων λεωφορείων Πειραιῶς-Περιχώρων, ὁρισθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10/1949 ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτη

σίας Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 54497/1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ἐφ. Κυβ. Β' φ. 203), ἀνῆλθε μετά τήν ὑπ' ἀριθ. 2750/1951 ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας (Ἐφ. Κυβ. Β' φ. 9) εἰς δραχμάς 815. Μετά ταύτην ἐπηκολούθησαν αἱ κατά νομοθετικήν ἐξουσιοδότησιν, ὡς καί αἱ προηγούμεναι, ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας αἱ ὑπ' ἀριθ. 41100/1953 (Ἐφ. Κυβ. Β' φ. 150), δι' ἧς ἀπό 1.7.1953 παρεσχέθη γενικῶς εἰς τούς διά σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου μετά τοῦ ἐργοδότου συνδεομένους μισθωτούς, ἐπομένως καί εἰς τούς ἄνω ὁδηγούς ἀστικῶν λεωφορείων, προσωρινόν ἐπίδομα ἀκριβείας ζωῆς, ὑπολογιζόμενον ἐπί τῶν κατά τήν 30.6.1953 καταβαλλομένων συνολικῶν ἀποδοχῶν καί συνιστάμενον διά τό μέχρι δραχμῶν 1000 τμῆμα εἰς 12 %, ὅπερ εἶτα διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 27333/1954 ἀποφάσεως (Ἐφ. Κυβ. Β' φ. 64), αὐξηθέν ἀπό 1.3.1954 εἰς 15 %, ἐνεσωματώθη ἀπό τῆς αὐτῆς χρονολογίας εἰς τάς τακτικάς ἀποδοχάς τῶν μισθωτῶν (ὡς αὗται καθορίζονται ἐν τῇ ἀποφάσει 41100/1953), β) ἡ ὑπ' ἀριθ. 46256/1953 (Ἐφημ. Κυβερν. τ. Β' φ. 186), δι' ἧς, κατ' ἐπέκτασιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 29149/1953 καί ἐπί τῶν ὁδηγῶν κλπ. ἀστικῶν λεωφορείων Πειραιῶς—Περιχώρων, παρεσχέθη ἀπό 1.5.1953 αὔξησις δραχμῶν 200, «μή ἐνσωματουμένη εἰς τόν βασικόν μισθόν, ἀλλά προστιθεμένη εἰς τό σύνολον τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ καί οὖσα συμψηφιστέα εἰς πᾶσαν ἐν τῷ μέλλοντι αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν τούτων», καί γ) ἡ ὑπ' ἀριθ. 27620/1954 (Ἐφ. Κυβ. τ. Β' φ. 99), ἥτις διά μέν τῆς § αὐτῆς 1 καθώρισεν ἀπό 10 Μαρτίου 1954 τό κατώτατον ὅριον μηνιαίου βασικοῦ μισθοῦ τῶν ὁδηγῶν τῶν ἰδιωτικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Περιχώρων εἰς δραχ. 1270, ἐν δέ τῇ § 2 ὥρισεν, ὅτι εἰς τό ἐν λόγῳ κατώτατον ὅριον μηνιαίου βασικοῦ μισθοῦ συγχωνεύεται ἡ εἰς τούς μισθωτούς τούτους, δυνάμει τῶν ἀνωτέρω ὑπό στοιχ. β' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, χορηγηθεῖσα αὔξησις δραχ. 200, ὡς καί τά διά τῶν ἄνω ὑπό στοιχ. α' Υ.Α. γενικῶς παρασχεθέν ἐπίδομα ἀκριβείας. Ἐκ τούτων προκύπτει, ὅτι οἱ ὁδηγοί ἀστικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων ἀπό 10.3.1954, ἤτοι ἀπό χρονικοῦ σημείου μεταγενεστέρου τῆς 1.2.1954, ἔτυχον, δυνάμει τῆς προμνησθείσης Υ.Α. 27620/1954, αὐξήσεως ἐπί τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ αὐτῶν καί δή τοιαύτης ἀσχέτου πρός τήν τοῦ ἄνω ἐπιδόματος ἀκριβείας ζωῆς, ἀνερχομένης εἰς τό ποσόν τῶν δραχμῶν 132.75, δεδομένου ὅτι ἐκ τοῦ διά τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθορισθέντος ἀπό 10.3.1954, ὡς βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ποσοῦ τῶν δρ. 1270 οἱ περί ὧν πρόκειται ὁδηγοί ἰδιωτικῶν λεωφορείων ἐλάμβανον πρό ταύτης καί δή καί πρό τῆς ρηθείσης χρονολογίας 1.2.1954 1) δραχμάς 815 μετά τήν ὑπ' ἀριθ. 2750/1951 Υ. Α. καί 2) δραχμάς 200 δυνάμει Υ. Α. 41100/1953 καί ὅτι τό εἰς τόν αὐτόν βασικόν μισθόν τῶν δρχ. 1270 ἐνσωματωθέν ποσοστόν ἀκριβείας ζωῆς 15ο/ο (ὡς τοῦτο ἠξιήθη ἀπό 1.3.1954 διά τῆς Υ. Α. 27333/1954), ὑπολογιζόμενον ἐπί τῶν ἄνω δραχμῶν 815, συμφώνως ταῖς διατάξεσι τῶν παραγράφων 1 καί 2 τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως 41100/1953, ἀνέρχεται εἰς δρχ. 122.25 (1270 − 815 + 200 + 122. 25 = 132.75ο/ο). Ἑπομένως οἱ μισθοί οὗτοι δέν δικαιοῦνται τῆς ὑπό τῆς Υ.Α. 28050, τῆς 31.12.1954, χορηγηθείσης αὐξήσεως τῶν κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μηνιαίων μισθῶν κατά δραχμάς 128, ἀφοῦ αὕτη εἶναι ἐλάσσων τῆς ὑπ' αὐτῶν μετά τήν 1.2.1954 ληφθείσης, κατά τά προεκτεθέντα, αὐξήσεως τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ των ἐκ δραχμῶν 132.75ο/ο καί ἀφ' ἑτέρου δέν δικαιοῦνται ἐπίσης τῆς ὑπό τῆς Υ.Α. 27653/1954 αὐξήσεως, ἀσχέτου τοῦ ὅτι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, εἰς τήν τελευταίαν ταύτην αὔξησιν θά ἦτο συγχωνευτέα, συμφώνως τῇ διατάξει τῆς § 4 τῆς ἐν λόγῳ Υ. Α., ἡ ὡς ἄνω μετά τήν 9.4.1953 χορηγηθεῖσα καί εἰς τόν βασικόν μηνιαῖον μισθόν των συγκεκριμένη αὔξησις τῶν δραχμῶν 200. Ὅθεν, ἀντιθέτως ἀποφηναμένου τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καί, κατά μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως καί μερικήν παραδοχήν τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐπιδικάσαν εἰς τούτων, προσφέροντα εἰς τούς ἀναιρεσείοντας, καθ' ἃ δέχεται, ἀπό τοῦ Ἀπριλίου 1950 ὑπ' ἀριθμ. τάς ὑπηρεσίας του ὡς ὁδηγοῦ ἀστικοῦ λεωφορείου Πειραιῶς—Περιχώρων, αὔξησιν ἐπί τῇ βάσει τῆς ἄνω Υ. Α. 28050/31.12.1954 ἐκ δραχμῶν 75.75ο/ο διά τόν μῆνα Ἰανουάριον 1955, ψευδῶς ἡρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει παρατεθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις τῆς ἀποφάσεως ταύτης καί τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1954 τοιαύτης, ἐφ' ᾧ καί ἀναιρετέα καθίσταται, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 807 ἐδ. 17 τῆς Πολ. Δικ., ἡ ἀπόφασις του, κατά τόν περί τούτου βάσιμον πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως, καί παραπεμπτέα ἡ ὑπόθεσις πρός νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διά τήν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 336 Πολ. Δικ. καί 3 ἐδ. β' τοῦ ν. ΧΜΖ/1877 (*).

(*) Ἀναιρεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 1814/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, ὡς ἐφετεῖον.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΜΕΝΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Άποχή έκ της έργασίας ένεκεν ασθενείας και επιρροή επί της προθεσμίας Α. Ν. 1836/1951

Έκτασις προθεσμίας Α.Ν. 1836/1951 (υποχρεωτικής διατηρήσεως έν τη θέσει επί πεντε-τίαν) και επί των κατά το άρθρον 4 αύτου προσληφθέντων. Απόλυσις μόνον διά τους έν άρθρω 1 Α.Ν. 1836/1951 λόγους, μη εφαρμοζομένης διατάξεως άρθρου 5 § 5 Ν. 3112/1920 περί λύσεως της συμβάσεως εργασίας επί αποχής μισθωτού λόγω ασθενείας υπέρ τα νόμιμα χρονικά όρια, δυναμένης της ασθενείας να αποτελέση λόγον απολύσεως, εάν εκ των συνοδευόντων ταύτην περιστάσεων ανακύπτη ανεπάρκεια ή ακαταλληλότης του μισθωτού, κατ' άρθρον 7 Α. Ν. 1836/1951.

Επεσημάνθη ή εκ' άριθ. 11370/1950 απόφασις του εφετείου διασαντος Πρωτοδικείου Αθηνών (βλ. επ' αυτού σημ. του αυτού δικαστού και την αναστημ. υπ' αρ. 12, εκ' άριθ. 1587/1950 απόφασιν του Πρωτοδικείου Αθηνών), το πρώτον δε ηγορασθέντος του Λουίζου Παγώνη και του ζητήματος, το οποίον εθίγετο δμοιοπρόσωπος αυτοίς εκδοθείσων δικαστηρίων της ουσίας.

Ως δμως προκύπτει εκ της εν λόγω αιτιολογικής αποφάσεως, παρατηρείται μεταξύ αυτής και των αποφάσεων των δικαστηρίων της ουσίας διαφορά συλλογιστικής, στηριζομένης την έλλειψιν του ενεφανισθέντος του άρθρ. 5 εδ. ν. 2112/1920 (περί αποχής μισθωτών εκ της εργασίας υπό τα νόμιμα (άρθρ. 3 ν. 1558/1950) χρονικά όρια εν έτυχεν εφαρμογής), επί των διατάξεων του ά.ν. 1836/1951 προστατευομένων.

Τούτων ή κατ' ής ή αναίρεσις απόφασις του Πρωτοδικείου Αθηνών, όπου και λοιπαι αποφάσεις (ανωτέρω σ. 19), εβάσισαν το αναιρούμενον επί του άρθρ. 5 εδ. ν. 2112/1920 επί τοιούτου χαρακτηρισμού, ον αρνούμεθα εις τας αναγκαστικάς πάσας εγγράφου εργασίας ότι δρισμένου χρόνου (δση ή χρονική διάρκεια της προθεσμίας, βλ. ΕΕΔ 14, σ. 1105, ένθα παρατίθεται ή σχετική νομολογία), μετά ταύτα δε και λαμβανομένου υπ' όψιν ότι ή ν. 2112 εφαρμόζεται επί συμβάσεων εργασίας δρισμένου χρόνου ευθέτατα δηλαδή ή λύσις ότι το άρθρ. 5 του ν. 2112 δεν έχει εν προκειμένω εφαρμογήν.

Λέγει εν προσοχή είναι ότι ή προστατευτική εν λόγω διάταξις, δεχομένη και αύτη το ανεφαρμοστέον του άρθρ. 5 του ν. 2112/1920 (να μη δύναται δηλαδή κατ' αύτο λύσασθαι ή σχέσις εργασίας εκ μόνης της αυτής του μισθωτού προς τα νόμιμα χρονικά όρια, λόγω ασθενείας), δεν στηρίζεται επί της συλλογιστικής των αποφάσεων των δικαστηρίων της ουσίας, ότι δηλαδή σχέσις θεωρείται ως δρισμένου χρόνου ταύτη, άλλα βασίζει την άποψιν αυτής επί της διατάξεως του ενδιαφέροντος άρθρ. 7 του ά.ν. 1836/1951, κατά την οποίαν, μετά την λύσιν της συντάξεως ήδη, ή σχέσις διέπεται υπό των κοινών εργατικών νόμων (επομένως και του άρθρ. 5 του ν. 2112/1920).

Εκ της θεωρήσεως ότι δρισμένου πράγματι χρόνου της σχέσεως εργασίας (κατά της άποψεως βλ. σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 11, 1253 επ.), την οποίαν αποφεύγει ή δικαστηριακή απόφασις, προκύπτουν πλείστα δσα προβλήματα, εκ των σημαντέρων των οποίων είναι πολλά ή θέσις των προσώπων τούτων έναντι του ν. 2112/1920 εις περίπτωσιν απολύσεως μετά την λήξιν του υποχρεωτικού χρονικού δρίου διατηρήσεως εν τη θέσει των (βλ. περί τούτων σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 11, 1253).

Χαρακτηριστικόν, δια την λύσιν του προβλήματος τούτου, είναι, ότι ο σχετικός νόμος 751/1948 (άρθρ. 10) (ΕΕΔ 7, 980) δρίζει, ότι ο υπαλληλικώς διατηρείται υποχρεωτικώς επί έτος ταμίας τοιούτον, μετά την παρέλευσιν του δρίου και μόνον δύναται να απολυθή καταβάλλοντος αυτώ της από του νόμου 2112 αποζημιώσεως.

Ο ά.ν. 1836/1951 (άρθρ. 7) δμιλεί περί «μετατροπής» της συμβάσεως εις δρισμένου χρόνου, μετά την παρέλευσιν της πενταετίας (ν. 3223/1955), και εφαρμογής των κοινών εργατικών νόμων μετά ταύτην.

Υπό την ιστορικήν ότι είναι πράγματι δρισμένου χρόνου (πενταετίας) ή σχέσις εργασίας και ότι μετά την παρέλευσιν της πενταετίας «μετατρέπεται» εις δρισμένου χρόνου και εφαρμόζεται ο νόμος 2112/1920 (κοινός νόμος), θα καταλήξωμεν εις προσδιορισμόν διημέρου (εις τον οποίον αναφέρεται ο ν. 2112) από της «μετατροπής» της συμβάσεως, δηλ. κατά τα λεχθέντα γενόμενον, ο χρόνος της συμβάσεως δρισμένου χρόνου δεν επιδιώκεται γενικώς εις έκτασιν της συμβάσεως δρισμένου χρόνου δια την εφαρμογήν του νόμου 2112 (Α.Π. 598/1949, ΕΕΔ 9, 155).

Δυσχερές δμως θα ήδύνατο να θεωρηθή τούτο ως αδιφισβητήτως προς την νομοθετικήν βούλησιν, κοινήτο αλλήν και αν δεν εις την προστασίαν του άρθρ. 7 του ά.ν. 1836/1951 είναι και αυτοί οι δικαίως επ' ν. 751/1948 ευεργετήσαντες, και περί των οποίων ή άρχική προστασία του συμφέροντος κατά τούτο άρθρ. 10 αυτού.

Εσημειώθη, ότι ή εν λόγω προστατευτική απόφασις αντιλαμβάνεται απολύτως την έννοιαν και τον σκοπόν του ερμηνευομένου νόμου. Αναμφισβητήτως δηλαδή ότι εκ της ευνοίας την οποίαν έχει ο νομοθέτης προς τους εκ του νόμου δικαίως γενομένην (Α.Π. 224/1953, ΕΕΔ 12, 666) άπόψεως περί της εφαρμογής του άρθρ. 5 του ν. 2112/1920 επί των προστατευομένων υπό του ά.ν. 244/1936 εμβάδων τα-

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

Έννοια Α.Ν. 1846/1951 καὶ τύχη προϋφισταμένων νομοθετικῶν ἐξαιρέσεων

Ν. Δ. 1207/1949 περὶ κυρώσεως συμβάσεως μεταξὺ τῆς ἐν Λονδίνῳ Ἀνωνύμου Ἑταιρείας «Χένρυ Μπούτ καὶ Υἱοὶ», καὶ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου - Ἔννοια ἀπαλλαγῆς κρατήσεως ἐκ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α κλπ. Ἐπέλευσις Α.Ν. 1846/1951. - Ἀσφάλισις δι' αὐτὸ τῶν ἐν ὅδῳ 2 ἀναφερομένων προσώπων, καταργηθείσης πάσης εἰδικῆς ἐξαιρέσεως.

Ἐνδιαφέρουσα ζωηρῶς διὰ τὰς πρακτικὰς συνεπείας της δεκτὴ γενομένης ἀπόψεως εἶναι ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἀναιροῦσα τὴν ὑπ' ἀριθ. 197/1952 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Τρικάλων, μετ' αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ ἐν Τρικάλοις τοπικοῦ ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., γενομένης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου δεκτῆς ἀνακοπῆς τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατὰ πράξεων τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος περὶ ἐπιβολῆς εἰσφορῶν.

Ἀμέσως μετὰ τὸν ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» καὶ τὴν εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὑπαγωγὴν τοῦ κινδύνου τῆς ἀνεργίας (ἀλλὰ καὶ πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 1255/1949 περὶ τροποποιήσεως τοῦ ν. 118/1945) προέκυψεν ἰδίᾳ τὸ ζήτημα τῆς τύχης τῶν προϋφισταμένων εἰδικῶν ἐξαιρέσεων ὑπαγωγῆς εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν καὶ ἐπανειλημμένως ἠσχολήθη μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ἡ δικαστηριακὴ πρᾶξις.

Αἱ διαθέσιμοι λύσεις ὑπῆρξαν ἀνταγωνιστικαί, καίτοι ὁ ἀ.ν. 1846/1951 ρητῶς ὁρίζων, ἀφ' ἑνὸς ποῖα πρόσωπα ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν (ἄρθρ. 2) καὶ ἀφ' ἑτέρου (ἄρθρ. 6§1), ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου καταργεῖται πᾶσα διάταξις τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας, ἀντιτιθεμένη εἰς αὐτόν, ἁπλῶς ἀφιεροῦν εἰς διαφόρους ἐπιχειρήσεις καὶ Ὀργανισμούς (βλ. σχετικῶς ἐγκυκλ. ὑπ' ἀριθ. 98/1951 τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τοῦ Ι.Κ.Α. ἐν ΕΕΛ 10, 1013, ἔνθα παρατίθεται καὶ σχετικὴ γνωμάτευσις τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α.), συνεπῶς τὸ ζήτημα εἶχεν ἀφ' ἑαυτοῦ μέγιστον ἐνδιαφέρον, δεδομένου ὅτι συνεδέετο πρὸς αὐτὸ ὄχι μόνον ἡ κατοχύρωσις τῶν νομίμων εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, ἐπὶ ποινῇ

λαίων πολεμιστῶν, ἡ προστασία τῶν ὁποίων διαφέρει μόνον κατὰ χρόνον ἐκείνης τῶν τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 προσώπων.

Ἄρειου Πάγου 664/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Α. Χαμάρτος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Σ. Μαυρομιχάλης**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαβάσης, Α. Διπλοῦδης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 1 ν. 1836/1951, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου μόνου § 1 ν. 2223/1952, ἡ σχέσις ἐργασίας τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοποθετουμένου προσωπικοῦ διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ πενταετίαν ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του, μετὰ δὲ τὴν πάροδον τῆς προθεσμίας ταύτης οἱ προσληφθέντες παραμένουν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, μετατρεπομένης τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς τοιαύτην ἀορίστου χρόνου, ἐξομοιούμενοι πλήρως πρὸς τοὺς λοιποὺς συναδέλφους των, τῆς μισθωτικῆς αὐτῶν σχέσεως διεπομένης ὑπὸ τῶν κειμένων ἐργατικῶν νόμων. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 12, σαφῶς συνάγεται, τὸ μὲν ὅτι ἡ προστασία αὕτη τοῦ νόμου ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 § 1 ν. 1836/1951 προσληφθέντων, τὸ δὲ ὅτι οὗτοι ἐπὶ πενταετίαν ἀπὸ τῆς προσλήψεώς των ἀπολαύουν μονιμότητος, ἀπολυόμενοι μόνον διὰ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 § 2 ἀναφερομένους λόγους, μὴ ἐφαρμοζομένων τῶν ματαιουσῶν τὸν σκοπὸν τοῦτον τοῦ νόμου καὶ δυσμενῶν διὰ τοὺς μισθωτοὺς ὁρισμῶν τῶν «κειμένων ἐργατικῶν νόμων» καὶ δὴ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 ν. 2112/1920, καθ' ἣν, ἐν περιπτώσει ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, ὑπερβαινούσης τὸ νόμιμον ἄριον ἀσθενείας, λογίζεται ὡς λυθεῖσα ἡ σύμβασις ἐργασίας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, ἀφοῦ ἡ οὕτω ἐπερχομένη λύσις τῆς συμβάσεως ἀντίκειται εἰς τὴν διαδηλωθεῖσαν θέλησιν τοῦ Νομοθέτου, ὅπως οἱ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντες ἀτερῶνται τῆς προστασίας του δι' ὡρισμένους μόνον λόγους, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν καταλέγεται καὶ ἡ μὴ βραχείας διαρκείας ἀσθένεια, ἥτις δύναται νὰ ἀποτελέσῃ λόγον ἀπολύσεως, ἐὰν ἐκ τῶν συνοδευουσῶν ταύτην περιστάσεων ἀνακύπτῃ ἀνεπάρκεια ἢ ἀκαταλληλότης τοῦ μισθωτοῦ, κατ' ἄρθρ. 7 § 2 β' ν. 1836/1951. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων προσελήφθη τὴν 10.2.1954 ἀναγκαστικῶς, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 § 1 ν. 1836/1951, ὡς μὴ μόνιμος ὑπάλληλος τῆς ἀναιρεσειούσης Τραπέζης καὶ ἀποφηνάμενον ὀκολαύθως, ὅτι ἡ λόγῳ σοβαρᾶς ἀσθενείας του κατὰ τὸν ἀπὸ 28.9.1954 μέχρις 28.2.1955 χρόνον ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας δὲν ἐπέφερε τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐπιδικάσαν δὲ ἐν συνεχείᾳ εἰς ταύτην τὰς ζητηθείσας διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀποδοχάς του, ἀφ' ἧς ἡ ἀναιρεσείουσα κατέστη ὑπερημερίας, ἀποκρούσασα τὰς προσφερθείσας μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀσθενείας του ὑπηρεσίας, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις, εἰ καὶ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὑπόκειται σύμβασις ὡρισμένου χρόνου, ἀποκλείουσα τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 ν. 2112/1920, ἐφ' ᾧ ἀπορριπτέος εἶναι ὡς ἀβάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

ἀνωρότητος αὐτῆς, καταγγελία συμβάσεως τῶν εἰς ἃς αἱ ἐξαιρέσεις μισθωτῶν.

Ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δέχεται σαφῶς, ὅτι κατηργήθησαν αἱ πρὸ τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ὑφιστάμεναι νομοθετικαὶ ἐξαιρέσεις ἀπαγωγῆς εἰς τὴν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. (γενικῶς) ἀσφάλισιν, ἐπομένως καὶ εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας (βλέπε σύμφωνον Α.Π. 716/1954, εἰσηγητὴς Θ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 13, 1243, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 11, 200, ΕΕΔ 11, 1308, ἀνωτέρω ἐγκύκλιον καὶ γνωμοδότησιν Νομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ι. Κ. Α.).

Σημειωτέον ὅτι ὑπὸ τὸ ἰσχὺν ἀρχικῶς ἄρθρον 9 τοῦ ν. 118/1945 ἡ Α.Π. 302/1952 εἰσηγητὴς Γ. Βουμβουλάκης, ΕΕΔ 11, 676) εἶχε δεχθῆ, ἀναιρουμένου περὶ τῆς αὐτῆς Ἑταιρείας, περὶ ἧς ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὅτι, ἰσχύοντος δι' αὐτὴν τοῦ ν.δ. 1207/1949, δὲν ὑπήγετο εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις, ἀλλὰ τοῦτο ἠλθεν πρὸ τοῦ ἀ. ν. 1846/1951, διὰ τοῦ ὁποίου ὑπεχρεώθησαν εἰς τὴν κατ' αὐτὸν ἀσφάλισιν πάντα τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα ἐξηρτημένην ἐργασίαν, καταργουμένης πάσης ἀντιθέτου διατάξεως, ὡς δέχεται ἡ δημοσιευομένη ἀπόφασις.

Ἡ ἀσφάλισις ἤδη κατὰ τῆς ἀνεργίας, ἐξυπηρετουμένη ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 14, 941). Εἰς τὸ ἄρθρον 11 αὐτοῦ ὁρίζονται οἱ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας πρόσωπα, εἰς τὸ ἄρθρον 12 τὰ ἐξαιρούμενα πρόσωπα καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 37 ὁρίζεται, ὅτι καταργεῖται πᾶσα γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις τῆς νομοθεσίας περὶ ἀνεργίας τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τοῦ ν.δ. 2698/1953, ἀντικειμένη εἰς τὸ νομοθετικὸν τοῦτο διάταγμα.

Χρήσιμος εἶναι ἡ πληροφορία, ὅτι διὰ τοῦ ψηφισθέντος ἰσχάτως ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ ὑπὸ δημοσίευσιν τελοῦντος νόμου περὶ τροποποιήσεως τοῦ ν.δ. 2961/1954 ὁρίζεται (ἄρθρ. 16), ὅτι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 37 εἶναι, ὅτι καταργεῖται πᾶσα ἀντικειμένη εἰς τοῦτο διάταξις τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τοῦ ν.δ. 2698/1953, πλὴν τοῦ ἄρθρ. 51 § 4 τοῦ τελευταίου τούτου, ὡς ἐπίσης καὶ πᾶσα γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις, δι' ἧς ρυθμίζονται ἄλλως ἢ ὡς ἐν τῷ ν.δ. 2961/1954 ὁρίζεται, τὰ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας, ἐξαιρέσεως ἀπ' αὐτῆς, ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν καὶ παροχῶν κλπ.

Ἀρείου Πάγου 675/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρετος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Βουμβουλάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Νικολόπουλος, Γ. Οἰκονομόπουλος

Ἐκ τῆς προστεθείσης διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ν. δ. 1207/1949 κυρωθείσης ἀπὸ 26.1.1949 συμβάσεως μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου εἰς τὸ ἄρθρ. 28 τῆς διὰ τοῦ νόμου 4500/1930 κυρωθείσης, ἀπὸ 17.12.1949 ὁμοίας διατάξεως, ὁριζούσης ὅτι «ἐπὶ πλέον τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου διασαφηνίζεται, ὅτι αἱ μισθοὶ καὶ τὰ ἡμερομίσθια, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ προμήθειαι μηχανημάτων καὶ ὁλικῶν διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἔργων τῆς συμβάσεως, ἀπαλλάσσονται πάσης κρατήσεως ὑπὲρ Ταμείων ἢ τρίτων, Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἐπιδομάτων ἀνεργίας, ὡς καὶ τυχὸν μελλοντικῶν κρατήσεων κλπ., σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ ταύτης ἐξαιροῦνται τῆς εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας ἀσφαλίσεως οἱ ὑπάλληλοι καὶ ἐργάται τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἑταιρείας καὶ ἐπομένως ἀπαλλάσσεται αὕτη ὡς ἐργοδότης καὶ οἱ εἰς αὐτὴν ἐργαζόμενοι πάσης πρὸς ταῦτα εἰσφορᾶς, στεροῦνται δὲ ὅμως οὗτοι τῶν εἰσπραττομένων καὶ πλεονεκτημάτων, ἅτινα θεσπίζονται διὰ τοὺς εἰς ταῦτα κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας ἀσφαλισμένους, διότι βασικὴ προϋπόθεσις τῆς εἰς ταῦτα ἀσφαλίσεως εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ἀσφαλισμένου, ἀσχέτως τῶν κοινωνικῶν πόρων, εἰσφορά, οὐδαμοῦ δὲ συνάγεται ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ὅτι θεσπίζεται ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον προνόμιον, ὅπως ἀπολαμβάνωσι τῶν εἰσπραττομένων τούτων καὶ ἐπιδοτοῦνται ἄνευ ἀντιστοίχου εἰσφορᾶς αὐτῶν ἢ τῆς ἐργοδότιδος ἑταιρείας. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος δὲ ὅμως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1846/1951 «Ἀν. Νόμου περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», διὰ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ὁποίου ὑπήχθησαν εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως πάντα τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Χώρας παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς, ὡς τοιαύτης νοουμένης καὶ τῆς παρεχομένης διὰ λογαριασμὸν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἐξαιρέσει τῶν ἐν ἄρθρ. 4 αὐτοῦ ἀναφερομένων προσώπων, ἤτοι τῶν προσωρινῶς ἐν Ἑλλάδι ἀπασχολουμένων ἀλλοδαπῶν, τῶν ἱερωμένων, τῶν ἀσχολουμένων εἰς ἱδρύματα, ἐν οἷς τελοῦνται τὰ τῆς λατρείας τῶν διαφόρων θρησκειῶν, καὶ τῶν ἀλλοδαπῶν τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσωπείας ξένων κρατῶν, ἅτινα καὶ ταῦτα δύνανται τῇ αἰτήσει των νὰ ἀσφαλισθῶσι, κατηργήθη ἡ ὡς ἄνω εἰδικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 28 τῆς συμβάσεως, ἡ ἐξαιροῦσα τῆς ἀσφαλίσεως τὸ εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον ἐργαζόμενον προσωπικόν, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ἀναγκαστικοῦ τούτου νόμου καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ὅπως περιλάβῃ τὸ σύνολον τῶν ἐργαζομένων εἰς οἱονδήποτε ἐργοδότην εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένην ἀσφάλισιν, ποσκύπτουσαν θέλησιν τοῦ νομοθέτου, ὅπως καταργηθῶσι καὶ αἱ εἰδικαὶ διατάξεις, αἱ ἐξαιροῦσαι πρότερον τῆς ἀσφαλίσεως ὡρισμένα πρόσωπα, μὴ ὑπὸ τοῦ νεωτέρου τούτου νόμου ἐξαιρούμενα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀντικείμενται εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, ἣν βούλησίν του καὶ ῥητῶς ἐξέφρασε διὰ τῆς ἐν ἄρθρῳ 60 περιληφθείσης διατάξεως, καθ' ἣν καταργεῖται πᾶσα διάταξις τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας ἀντιτιθεμένη εἰς τὸν νόμον τοῦτον. Ἐπο-

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΙΑ ΜΗ ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Άρμόδιον πρός έκδίκασιν τής σχετικής άγωγής Δικαστήριον

Δυνατότης ὑπογραφῆς δικογράφου ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως Εἰρηνοδίκου ἐπί μικροδιαφορᾶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διαδίκου. — Ἀγωγή μισθωτοῦ κατ' ἐργοδότου, παραλείψαντος τήν τήρησιν τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Ν. 118/1945 διατυπώσεων, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐστερήθη τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας, περί καταβολῆς ἀποζημιώσεως δι' ἐπελθοῦσαν ζημίαν — Εἰσαγωγή πρός ἐκδίκασιν κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, ὡς ἐργατική διαφορά, ἀπορρέουσα ἐκ τῆς μεταξύ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας.

Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 6282/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητής Σ. *Λιακούρης*, ΕΕΔ 11, 937).

Χαρακτηριστική τῆς ἐξελίξεως τῆς ἀρεοπαγιτικῆς νομολογίας ἐπί τοῦ θέματος τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΑ', ὡς ἔχει διαμορφωθῆ διά τοῦ νόμου 1968/1944, δικαστοῦ εἶναι ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω νεωτέρα ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις.

Ἀπό τῆς παλαιοτέρας (σ' ἀριθ. 231/1951 (εἰσηγητής Δ. *Ἀργυράκης*, ΕΕΔ 10, 606), ἄποψις τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν, ὅτι εἰς τήν ἐργατικήν διαδικασίαν ἐκδικάζονται μόνον ἀξιώσεις ἐξ ἐγκύρου συμβάσεως, ὥστε νά ἀποκλείεται ἡ ἐκδίκασις τοιούτων ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου, ἄποψις, ἡ ὁποία ἐγκατελείφθη βραδύτερον διά τῶν νεωτέρων ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων (βλ. πρ. Α.Π. 510/1953, εἰσηγητής *Ι. Τσιάνης*, ΕΕΔ 12, 1262, Α.Π. 638/1954, εἰσηγητής *Γ. Παυβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 1206), ἐξελίχθη ἡ ἀρεοπαγιτική νομολογία εἰς τήν παραδοχήν τῆς ἀπόψεως, περί τῆς ὁποίας ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις.

Εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ἀπορρίψεως μισθωτός ἐνηγγείλατο τόν ἐργοδότην του πρός καταβολήν ἀποζημιώσεως κατά τήν διαδικασίαν τῶν μικροδιαφορῶν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἐρειδομένης εἰς τό ἄρθρον 914 Α.Κ., διότι ἐκ τῆς μή κατά τό ἄρθρον 9 τοῦ ν. 118/1945 ἀναγγελίας τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος ἐπιδοτήσεως διά τήν ἀνεργίαν του (βλ. περί τοῦ κατ' οὐσίαν δικαιώματος τούτου σημείωσιν μας ἐν ΕΕΔ 11, 938).

Ὁριζόντως ὅμως τό ἄρθρον 1 τοῦ ν.δ. 9/16 Νοεμβρίου 1925 περί μικροδιαφορῶν ὅτι ἐξαιροῦνται, μεταξύ τῶν ἄλλων, αἱ ἐκ τῆς σχέσεως ἐργοδότου καί ἐργάτου ἀξιώσεις, ἐθεωρήθη ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου καί ἡ ἐν λόγῳ διαφορά ὡς ὑπαγομένη εἰς τήν ἁρμοδιότητα τοῦ κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν δικαστοῦ.

Θά ἠδύνατο, νομίζομεν, νά σημειωθῆ, ὅτι ὁρίζοντος τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ περί μικροδιαφορῶν διατάγματος, ὅτι ἐξαιροῦνται αἱ διαφοραί ἐκ τῆς μεταξύ τοῦ ἐργοδότου καί ἐργάτου σχέσεως, εἰς ἃς ἐφαρμόζονται οἱ εἰδικοί ἐπ' αὐτῶν νόμοι, ἐσκοπήθη νά ἐξαιρεθοῦν ἐκεῖναι αἱ διαφοραί μεταξύ ἐργοδότου καί ἐργάτου ὅσαι θά ἠδύναντο παραδεκτῶς νά ἐκδικασθοῦν κατά τόν προϋφιστάμενον εἰδικόν νόμον περί

μένως ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ ἀν.ν. 1846/1951, δ-παχθέντος οὕτω εἰς τήν ἀναιρεσίβλητον ἐργαζομένου προσωπικοῦ εἰς τήν ὑπό τούτου προβλεπομένην ἀσφάλισιν, ὁρίζεται ὑποχρεώσεις τῆς τε ἐργοδότριας ἀναιρεσιβλήτου καί τῶν εἰς ταύτην ἐργαζομένων, ὅπως καταβάλλωσιν εἰς τό ἀναιρεσεῖον τάς ὑπό τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένας εἰσφοράς. Ὑπέρ τό δικαστήριον, ἀποφηνάμενον διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, καταστάσης τελεσιδίκου μετά τήν ἀπό τῆς κατ' αὐτῆς ἀσκήσεως ἐφέσεως πρό τῆς ἀσκήσεως τῆς ἀναιρέσεως παραίτησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι ἡ ὡς ἄνω διάταξις τῆς διά τοῦ ν.δ. 1207/1949 κυρωθείσης συμβάσεως δέν κατηργήθη, ὡς εἰδική, δι' ἀν. 1845/1951, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα καί ὅτι ἀπαλλάσσονται ο μισθοί καί τά ἡμερομίσθια τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου τάσης ὑπέρ τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰσφορᾶς, ἀκυρῶσαν δέ μετά ταῦτα διά παραδοχῆς τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἀναιρεσιβλήτου, τάς προσκλήσεις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ταμείου Τρικάλων, ὡς ἀπαιτουμένων ὑπ' αὐτῶν εἰσφορῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου διά τό μετά τήν ἰσχύν τοῦ ἀ.ν. 1845/1951 χρονικόν διάστημα, ψευδῶς ἠρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καί ἀνῃρέτεαν τήν ἀπόφασιν του κατέστησε, συμφώνως πρός τό ἄρθρ. 807 § 17 Πολ. Δικον. καί κατά τόν βάσιμον περί τούτου ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγον ἀναιρέσεως.

ἐκδικάσεως ἐργατικῶν διαφορῶν, ὁ χῶρος ἐφαρμογῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε καὶ εἶναι περιορισμένος (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 337 ἑξ.).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποψάσεως ἡ εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ μισθωτοῦ προήλθεν (ἂν προῆλθεν) ἐξ ἀδικοπραξίας (ἐξωσυμβατικὴ εὐθύνη), διότι ὁ νόμος ἐπιβάλλει τὴν ἀναγγελίαν τῆς καταγγελίας εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀνεργίας, δυσχερῶς δὲ θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἡ διαφορὰ αὕτη ὡς ἐργατική ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου 1969/1944.

Ἀρείου Πάγου 655/1955 Τμ. Α

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*. Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης* Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου

Κατὰ τὸ ἄρθρον 39 § 2 ἐδ. β' τοῦ ν.δ. 3026 τῆς 6/8 Φεβρουαρίου 1954 «περὶ Κώδικος τῶν δικηγόρων» ἐπιτρέπεται κατ' ἔφεσιν εἰς τὸν διάδικον ἡ ἄνευ δικηγόρου ἐνέργεια καὶ παράστασις ἐπὶ εἰρηνοδικειακῶν διαφορῶν. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 36 τοῦ διὰ τοῦ ν. 4204/1929 κυρωθέντος ν.δ. τῆς 9/16 Νοεμβρίου 1925 «περὶ ἐκδικάσεως τῶν μικροδιαφορῶν» κατὰ τῶν ἐπὶ μικροδιαφορῶν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων ἔφεσις δύναται νὰ γίνῃ καὶ προφορικῶς ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν Εἰρηνοδίκου, συνταχθησομένου περὶ αὐτῆς ἐκθέσεως, διαβιβαζομένης παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν γραμματέα τοῦ ἁρμοδίου διὰ τὴν ἐκδίκασιν δικαστηρίου ἄνευ ἰδιαιτέρας ἐγγραφῆς ἐν τῷ πρὸς τοῦτο εἰδικῷ βιβλίῳ ἐφέσεων. Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει ὅτι εἰσαγομένης ἀνωγῆς πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν μικροδιαφορῶν τὸ δικόγραφον τῆς κατὰ τῆς ἐκδιδομένης ἀποφάσεως, ἐγγράφως ἀσκουμένης, ἐπιτρεπτῶς κατὰ νόμον, ἔφεσις δύναται νὰ ὑπογράφῃ αὐτὸς ὁ διάδικος καὶ δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἡ ὑπὸ δικηγόρου ὑπογραφὴ τούτου, ἀφοῦ κατὰ τὴν ὡς ἄνω μνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 36 τοῦ νόμου περὶ μικροδιαφορῶν, μὴ ἀντικειμένην εἰς διάταξίν τινα τοῦ Κώδικος περὶ δικηγόρων, δύναται καὶ προφορικῶς νὰ γίνῃ ὑπὸ τοῦ διαδίκου αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ ἄνευ τῆς συμπαραστάσεως δικηγόρου. Οὕτως, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ἀποφηνάμενον καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ ἀπορρίψαν τὴν τῆς ἀναιρεσειούσης περὶ ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ἐφέσεως ἀσκηθείσης κατ' ἀποφάσεως Εἰρηνοδικείου ἐπὶ μικροδιαφορῶν, ἔνστασιν, ὡς μὴ ὑπογραφέντος τοῦ δικογράφου αὐτῆς παρὰ δικηγόρου, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐν τῇ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου συνταχθείσῃ ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου 1955 ἐκθέσει ἀγωγῆς μικροδιαφορᾶς ἐκτίθεται, καθ' ἃ καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ἡ ἐνάγουσα (ἤδη ἀναιρεσείουσα) εἰργάσθη εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον τοῦ ἐναγομένου (ἤδη ἀναιρεσιβλήτου) ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἐπὶ συμφωνημένῳ μισθῷ δραχ. 450 ἀπὸ 14.10.1950 μέχρι τῆς 18.2.1952, ὅτε κατηγγέλθη ἡ σύμβασις αὕτη ἐργασίας ἄνευ τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων καὶ δὴ ἄνευ ἐγγράφου καταγγελίας καὶ ἀναγγελίας πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας καὶ τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ὡς καὶ πλήρους καταβολῆς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, καὶ ὅτι ἀποτέλεσμα τῆς παρανόμου ταύτης πράξεως τοῦ ἐναγομένου ἦτο νὰ στερηθῇ αὕτη τοῦ αὐτόθεν ἐδικαιοῦτο ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐκ δρχ. 2000, ὡς καὶ αἰτεῖται, ὅπως ὑποχρεωθῇ καὶ καταβάλῃ αὐτῇ ὁ ἐναγόμενος, ὡς ὀφείλων πρὸς ἀπόλυσιν τῆς ὡς ἄνω ἐπελθούσης αὐτῇ ζημίας. Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ἡ ἀξίωσις τῆς ἀναιρεσειούσης, ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν πληρωμὴν ἀποζημιώσεως δι' ἐπελθοῦσαν αὐτῇ ζημίαν ἐκ τῆς μὴ ἀναγγελίας τῆς ἀπολύσεως της εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας καὶ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ὡς ἀπορρέουσα ἐκ τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένης συμβάσεως ἐργασίας, καταγγελθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἄνευ τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων, εἶναι ἐργατικὴ διαφορά, ἐκ τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων σχέσεως ἐργασίας προελθοῦσα, καὶ ὡς τοιαύτη ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ β.δ. τῆς 1 Αὐγούστου 1920 «περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἓν ἐνιαῖον κείμενον τῶν διατάξεων τοῦ ν. ΓΨΟΔ'», ὡς τοῦτο μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, ῥητῶς ἐξαιρουμένης ἐκ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Εἰρηνοδίκου, δικάζοντος ἐπὶ μικροδιαφορῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ διὰ τοῦ ν. 4204 κυρωθέντος ν.δ. τῆς 9 Νοεμβρίου 1925, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως. Οὕτω κριναν καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ ἀποφηνάμενον διὰ παραδοχῆς τῆς ἐφέσεως ἀναιρεσιβλήτου τὸν εἰς πρώτου βαθμὸν δικάσαντα Εἰρηνοδίκην, παραπέμψαν δὲ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ Ν. ΓΨΟΔ' δικάζοντα Πρωτοδίκην, ὀρθῶς τὰς ὡς ἄνω μνησθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν ἠσφαλισμένων λαμβανόντων σύνταξιν παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ οἱουδήποτε Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ: Ἐν σχέσει μὲ τὴν καταβολὴν ἐπιδόματος ἀνεργίας εἰς ἠσφαλισμένους λαμβάνοντας σύνταξιν παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ οἱουδήποτε Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, γνωρίζομεν, ὅτι οὗτοι καὶ ἐὰν εἶναι πλήρεις τὰς προϋποθέσεις ἀπὸ ἀπόψεως ἡμερομισθίων πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας καὶ ἐντὸς βεβαίως τοῦ ἁρισίμου 14μήνου, δὲν δικαιοῦνται ἐπιδόματος ἀνεργίας, συμφώνως πρὸς τὴν ρητὴν διάταξιν τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 23 τοῦ ν.δ. 2961/1954, περὶ οὗ γίνεται σαφὴς μνεία εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 216/1954 Ἐγκ. τοῦ Ι.Κ.Α. (*)

Ἐξ ἄλλου τὸ Δ.Σ. τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.10.1955, ἑρμηνεύον τὴν ἀνωτέρω διάταξιν, ἐδέχθη ὅτι οἱ περὶ ὧν πρόκειται συνταξιοῦχοι οὐδὲ τῆς τυχὸν ὑπαρχούσης διαφορᾶς μεταξὺ συντάξεως καὶ ἐπιδόματος καὶ ἀνεργίας δικαιοῦνται καὶ τοῦτο διότι μετὰ τὸ ἄρθρ. 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954, καθ' ὃ πᾶσα διάταξις τῆς νομοθεσίας περὶ ἀνεργίας καταργεῖται, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ ἐν τῷ ἀ.ν. 1846/1951 ἄρθρ. 36 § 8 διάταξις, καθ' ἣν ἦτο δυνατὴ καταβολὴ τοιαύτης συντάξεως (*Ἐγγρ. ὑπ' ἀριθ. 8580/1955 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας*).

Ἀπόδειξις μὴ ἀσφαλιστέας προϋπηρεσίας μισθωτοῦ, στρατευθέντος πρὸ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν εἰς ἣν οὗτος εἰργάζετο περιοχήν: Σχετικῶς μὲ τὴν ἀπόδειξιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 34 § 1 τοῦ ν. δ/τος 2961/1954 μὴ ἀσφαλιστέας προϋπηρεσίας μισθωτοῦ στρατευθέντος πρὸ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν εἰς ἣν εἰργάζετο περιοχήν, γνωρίζομεν ὅτι τὸ ἡμέτερον Δ. Συμβούλιον κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.10.1955 ἀπεφάσισεν, ὅπως ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω περιπτώσεως προσάγηται βεβαίωσις τῆς οἰκείας Ἐφορίας, ἐξ ἧς, βάσει τῆς ἁρμοδίως κατατεθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου δηλώσεως φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, νὰ προκύπτῃ ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸν αἰτοῦντα ἀντίστοιχος προϋπηρεσία. Ἐν ἐλλείψει τοιαύτης βεβαιώσεως τὸ Δ.Σ. ἀπεφάσισεν, ὅπως ἀποφαίνηται κατ' ἔνστασιν ἡ παρ' ἡμῖν Ἐπιτροπὴ Ἐπιλύσεως Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν. (*Ἐγγρ. ὑπ' ἀριθ. 7176/1955 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας*).

Ὑπολογισμὸς χρόνου ἀναμονῆς προκειμένου περὶ ἐπιδοτήσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συνεπείᾳ ἀσθενείας: Εἰς συμπλήρωσιν τῶν μέχρι τοῦδε παρασχεθεισῶν ὁδηγιῶν ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διεπουσῶν τὰ τῆς ἐπιδοτήσεως συνεπείᾳ ἀσθενείας διατάξεων τοῦ νόμου, εἰδικώτερον δὲ τῶν καθοριζουσῶν τὸν χρόνον ἀναμονῆς ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς τοιαύτης ἐπιδοτήσεως, γνωρίζομεν τὰ κάτωθι:

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 33 § 3 τοῦ νόμου τούτου ὑπελογίζετο, προκειμένου περὶ ἐπιδοτήσεως συνεπείᾳ ἀτυχήματος ἢ ἀσθενείας, τριήμερος χρόνος ἀναμονῆς, μεσολαβῶν μεταξὺ τῆς ἡμέρας ἀναγγελίας τῆς ἀνικανότητος καὶ τῆς πραγματικῆς ἐνάρξεως καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος καὶ μόνον κατὰ τὴν διὰ πρώτην φορὰν ἐντὸς ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους ἐπιδότησιν.

Ἤδη ἀπὸ τῆς 1.11.1953 καὶ ἐφεξῆς, ἀφ' ἧς δηλαδὴ ἤρχισεν ἡ ἰσχὺς τοῦ ν.δ. 2698/1953, καὶ κατόπιν τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 39 αὐτοῦ ἐπενεχθείσης τροποποιήσεως εἰς τὴν § 3 τοῦ ἄρθρ. 38 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, καταργεῖται ὁ ὑπολογισμὸς χρόνου ἀναμονῆς ἐν περιπτώσει ἐπιδοτήσεως συνεπείᾳ ἀτυχήματος, ἐνῷ ἐξ ἄλλου, προκειμένου περὶ ἀνικανότητος ὀφειλομένης εἰς ἀσθένειαν, ὡς μὴ ἐπαναληφθείσης ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ, ὅπερ ἀντικατέστησε κατ' οὐσίαν τὴν § 3 τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφ. γ' αὐτῆς, τῆς προβλεπούσης τὸν ἅπαξ μόνον καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος ὑπολογισμὸν τοῦ τριημέρου χρόνου ἀναμονῆς, ὁ χρόνος οὗτος ὑπολογίζεται ἐπὶ παντὸς περιπτώσεως ἐπιδοτήσεως συνεπείᾳ ἀσθενείας, οὕτως ὥστε ἐπὶ ὁποτεδήποτε ἀναγγελθεισῶν πλειόνων τῆς μιᾶς περιπτώσεως ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ὀφειλομένης εἰς ἀσθένειαν, ὑπολογίζεται διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος χρόνος ἀναμονῆς.

Διὰ τὴν ὀρθὴν πάντως ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς περιπτώσεως ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν συνεπείᾳ ἀσθενείας, δέον νὰ ἔχητε ὑπ' ὄψιν, συμφώνως καὶ πρὸς παλαιοτέρας ὁδηγίας ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῆς ἡμετέρας καὶ πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο διατάξεως τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ ν. 6298/1934, ὅτι εἰς ἃς περιπτώσεις μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐπιδοτήσεως, συνεπείᾳ λήξεως τῆς ἀνικανότητος, ἐμφανίζεται ἐκ νέου, μετὰ βραχὺ χρονικὸν διάστημα, ἀνικανότης, τεκμαιρομένης οὕτω ὑποτροπῆς τῆς ἀσθενείας μόνον, δὲν θὰ ὑπολογίζωμεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐκ νέου χρόνον ἀναμονῆς ἀπὸ ἀναγγελίας τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω, συνεπείᾳ τῆς αὐτῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως ἀσθενείας, ἐπαναληφθείσης ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 302/1955 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Μετατροπὴ αἰτίας συνταξιοδοτήσεως: Διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 44/1951 καὶ 55/1952 ἐγκυκλίων διαταγῶν καὶ τοῦ ἐν συνεχείᾳ ὑπ' ἀριθ. 17163/16.6.1952 ἐγγράφου μας πρὸς ἅπαντα τὰ Ὑπο-

(*) ΕΕΔ 13, σελ. 1053.

καταστήματα τοῦ Ἱδρύματος εἶχον παρασχεθῆ ὁδηγίαι ἐν σχέσει μὲ τὴν μετατροπὴν τῆς αἰτίας συνταξιοδοτήσεως.

Αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου δοθεῖσαι μέχρι σήμερον λύσεις, μὴ ἐρειδόμεναι ὡς γνωστὸν εἰς σαφεῖς διατάξεις, ἐπηγορεύθησαν κυρίως ἀπὸ τὴν ἀνάγκην προστασίας τῶν ἠσφαλισμένων ἐκείνων, οἵτινες, συνταξιοδοτηθέντες ἐπὶ μακρὸν λόγῳ ἀναπηρίας, ἐκρίνοντο ἱκανοὶ εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν καὶ δὴ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ὅτε, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἐκ τοῦ προοχωρηκότος τῆς ἡλικίας γενικῆς ἐξαντλήσεως των, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναλάβουν εὐκόλως ἐργασίαν καὶ νὰ συμπληρώσουν ἐκ νέου τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεώς των. Ἡ λύσις αὕτη ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν διεθνῶς ἀκολουθουμένην ἀρχήν, καθ' ἣν ὁ κίνδυνος τῆς ἀναπηρίας δέον νὰ καλύπτεται ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ γήρατος. Ἐπιμένει μάλιστα τῆς ἀρχῆς ταύτης καὶ θεωρίαι νεώτεραι ἀναγκαίαν τὴν διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ ρύθμισιν τοῦ ζητήματος τῆς προστασίας τῶν ἠσφαλισμένων, οἵτινες κρίνονται ἱκανοὶ μετὰ μακρὸν συνταξιοδότησιν λόγῳ ἀναπηρίας καὶ εἰς μεγάλην ἡλικίαν, διαλάβομεν διάταξιν εἰς τὰς ὑπὸ μελέτην ἤδη προσεχεῖς τροποποιήσεις τῶν συνταξιοδοτικῶν διατάξεων τοῦ Ι.Κ.Α., καθ' ἣν αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως καὶ συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας θὰ λογίζωνται ὡς ἡμέραι ἐργασίας.

Κατὰ δεύτερον λόγον αἱ δοθεῖσαι λύσεις εἶχον ὡς σκοπὸν νὰ προστατεύσουν τοὺς λόγῳ γήρατος συνταξιούχους, τοὺς καταστάντας μετὰ τὴν συνταξιοδότησίν των πλήρως ἀνικάνους καὶ ἔχοντας ὡς ἐκ τούτου ἀνάγκην τῆς βοηθείας ἑτέρων προσώπων πρὸς συντήρησίν των καὶ συνεπῶς ἀνάγκην μεγαλυτέρας οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, ἣν ἐξησφάλιζον διὰ τῆς μετατροπῆς τῆς αἰτίας συνταξιοδοτήσεως καὶ τῆς χορηγήσεως ἐν συνεχείᾳ τοῦ ἐπιδόματος τῆς βαρείας ἀναπηρίας.

Ἤδη, ὅμως, τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 434/1955 ἀποφάσεώς του (*) ἔδεχθη, ὅτι δὲ εἶναι δυνατή, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ρητὴ περὶ τοῦ ἀντιθέτου διάταξις, ἡ μετατροπὴ τῆς συντάξεως γήρατος, εἴτε πλήρους, εἴτε ἠλαττωμένης, εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας, δι' ἀναπηρίαν ἐπελθοῦσαν μετὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως γήρατος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τοσοῦν ἡ σύνταξις γήρατος, ὅσον καὶ ἡ σύνταξις ἀναπηρίας, ἀπονέμονται κατὰ νόμον εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τοῦ Ἱδρύματος καὶ κατ' ἀκολουθίαν διὰ τὴν παροχὴν συντάξεως λόγῳ γήρατος ἢ λόγῳ ἀναπηρίας δέον αἱ ἀντίστοιχοι ἀσφαλιστικαὶ περιπτώσεις νὰ ὑπάρχωνται, καθ' ὃν χρόνον ὁ αἰτούμενος τὴν τοιαύτην παροχὴν φέρει τὴν ἰδιότητα τοῦ ἠσφαλισμένου.

Ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας προκύπτει σαφῶς, ὅτι τοῦτο δέχεται ἐπίσης, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ οὔτε ἡ μετατροπὴ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας εἰς σύνταξιν γήρατος.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δικαιολογεῖται φρονοῦμεν διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς μὴ μετατροπῆς τῆς συντάξεως γήρατος εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας, δοθέντος ὅτι ὁ λόγῳ γήρατος συνταξιοῦχος ἔχει ὁπωσδήποτε τὴν προστασίαν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἡ μὴ δυνατότης, ὅμως, μετατροπῆς τῆς συντάξεως ἀναπηρίας εἰς σύνταξιν γήρατος θὰ ἄφηνεν ἀκάλυπτον τὸν ἠσφαλισμένον μας, τὸν συνταξιοδοτηθέντα λόγῳ ἀναπηρίας καὶ κριθέντα ἱκανὸν εἰς μεγάλην ἡλικίαν, ὅτε ἡ πραγματοποίησις ἐκ νέου τῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως των εἶναι, ἂν μὴ ἀδύνατος, ἐξαιρετικὰ δυσχερής.

Κρίνομεν, ὅθεν, σκόπιμον ὅπως, ἀναθεωρουμένων τῶν μέχρι σήμερον δοθεισῶν ὁδηγιῶν μας ἐπὶ τοῦ θέματος μετατροπῆς τῆς αἰτίας συνταξιοδοτήσεως, ἰσχύσουν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς παρούσης τὰ ἀκόλουθα:

1) Μετατροπὴ συντάξεως γήρατος, εἴτε πλήρους, εἴτε ἠλαττωμένης, εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας δὲν εἶναι δυνατὴ κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν.

2) Μετατροπὴ συντάξεως ἀναπηρίας εἰς σύνταξιν γήρατος εἶναι δυνατὴ μόνον, ἐὰν αὕτη ἐπενεήθη βάσει τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων τῶν προβλεπομένων καὶ διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως γήρατος καὶ ἐφ' ὅσον ἡ περὶ μετατροπῆς αἴτησις ὑποβάλλεται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας (60ὸν διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ 55ὸν διὰ τὰς γυναῖκας) καὶ πάντως διαρκούσης τῆς συνταξιοδοτήσεως τὸν λόγῳ ἀναπηρίας (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 324/1955 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τὰ δῶρα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1955 καὶ Νέου Ἔτους 1956. Ὡς καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 304/21.12.1954 ἐγκυκλίῳ ἡμῶν ἀναφέρεται (*), ἡ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς χορηγουμένη οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις θεωρεῖται ὡς ἀναθρομικὴ ἐπαύξησις τῶν ἀποδοχῶν καλύπτουσα τὸ χρονικὸν διάστημα μεταξὺ τῆς ἑορτῆς, δι' ἣν χορηγεῖται αὕτη, καὶ τῆς προηγουμένης ἑσπερινῆς καὶ ἑπομένως ὁ ὀρθὸς τρόπος ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν συνίσταται εἰς τὸν ἐπιμερισμὸν τοῦ δώρου εἰς τὰς μισθολογικὰς περιόδους, τὰς ὁποίας τοῦτο ἀφορᾷ, καὶ εἰς τὴν σύνταξιν ἰδιαιτέρων καταστάσεων δι' ἑκάστην ταύτην ὅτε αἱ εἰσφοραὶ ἑκάστης περιόδου θὰ ὑπολογισθῶσιν ἐπὶ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὸ ἄθροισμα τῶν ἀποδοχῶν τῆς περιόδου ταύτης καὶ τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς τὴν αὐτὴν περίοδον ποσοῦ τοῦ δώρου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δέον νὰ καταβληθοῦν εἰσφοραὶ ἴσαι πρὸς τὴν διαφορὰν τῶν ἤδη καταβληθεισῶν τοιούτων (βάσει τῶν κανονικῶν μισθολογικῶν καταστάσεων) ἀπὸ τῶν ὡς ἄνω νῦν ὑπολογιζομένων. Οἱονδήποτε νοεῖται ὅτι ἡ τοιαύτη διαφορὰ θὰ εἶναι ἑκάστοτε προκύπτει, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσθήκης τοῦ ἀναλογοῦντος ποσοῦ δώρου προκύπτει διαφορὰ ἀσφαλιστικῆς κλάσεως.

Ἐπειδὴ ὅμως τεχνικῶς εἶναι λίαν δυσχερὴς ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὡς ἄνω τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν, δέον νὰ συστήσητε εἰς τοὺς ἐργοδότας, ὅπως, ἐφ' ὅσον προτιμῶσι, συντάξωσιν ἰδιαιτέραν κατάστασιν διὰ τὰ ποσὰ τοῦ δώρου, ὑπολογίζωσι δὲ τὰς εἰσφορὰς οὐχὶ βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου, ἀλλὰ βάσει τοῦ νομίμου ποσοστοῦ ἀσφαλίστρου ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου δώρου. Οἱονδήποτε νοεῖται, ὅτι ἡ παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν ἐπιλογὴ τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο ὡς ἄνω συ-

(*) ΕΕΔ 14, σ. 1160.

(*) ΕΕΔ 14, σ. 49

στημάτων ὑπολογισμοῦ τῶν ἐπὶ τοῦ δώρου εἰσφορῶν συντάσσεται τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ δι' ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀποκλειομένης τῆς περικῆς ἐφαρμογῆς ἑκατέρου τῶν συστημάτων τούτων.

Δὲν θὰ ὑπολογισθοῦν εἰσφοραὶ ἐπὶ τοῦ δώρου τῶν πάσης φύσεως μισθωτῶν, οἵτινες καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα, εἰς ὃ, κατὰ τὰς κοινοποιουμένας ἀποφάσεις, ἀναφέρεται τὸ χορηγούμενον δῶρον, κατετάσσοντο βάσει τῶν ἀποδοχῶν των εἰς τὴν ἀνωτάτην μισθολογικὴν κλάσιν.

Διότι τοὺς ἐξ αὐτῶν ὅμως καταταγέντας εἰς τὴν ἀνωτάτην μισθολογικὴν κλάσιν ἐπὶ τιμῇ μόνον τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, εἰς ὃ ἀναφέρεται τὸ δῶρον, δὲν θὰ ὑπολογισθοῦν εἰσφοραὶ μόνον διὰ τὸ τιμῆμα τοῦτο.

β) Ἡ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν ἐπὶ τοῦ χορηγουμένου δώρου δέον νὰ πραγματοποιηθῇ ἐντὸς προθεσμίας 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁρίζεται διὰ τῶν κοινοποιουμένων ἀποφάσεων ὅτι δέον νὰ καταβληθῇ τὸ δῶρον.

Εἰς ἃς περιπτώσεις ὅμως τὸ χορηγούμενον δῶρον ἤθελε καταβληθῇ εἰς δύο δόσεις, κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν ὁριζόμενα, αἱ εἰσφοραὶ ὀφείλουν νὰ καταβληθῶσιν ἐντὸς προθεσμίας 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁρίζεται ὅτι δέον νὰ καταβληθῇ ἡ δευτέρα δόσις τοῦ δώρου.

Ὡς πρὸς τὸν τρόπον ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν ἐπὶ τοῦ δώρου τοῦ καταβαλλομένου εἰς τοὺς ἡφαλισμένους ἡλικίας μέχρι 18 ἐτῶν συμπεπληρωμένων, ὅπου νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 33372/1604/17.5.1954 γενικοῦ ἐγγράφου ἡμῶν (*) παρασχεθὲν ὁδηγίας. Τὸ αὐτὸς τρό-

(*) Σημ. ΕΠΔ: Τὸ ἄνω ἔγγραφον ἔχει ὡς ἑξῆς: Τὸ εἰς τοὺς ἡφαλισμένους ἡλικίας μέχρι 18 ἐτῶν συμπεπληρωμένων χορηγούμενον ἐπὶ τοῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα δῶρον δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ εἰσφορῶν μόνον ἐὰν διὰ τῆς προσθήκης εἰς τὸ κατὰ τὴν οἰκείαν συλλογικὴν ρύθμισιν ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἡ ἐργατίδος τοῦ τόπου τοῦ δώρου, ὅπως ἐκπληρωθῇ ὁ ἀναλογοῦντος ἐργάτης (καὶ ὄχι τοῦ δώρου, ὅπερ τοιαύτης καταβληθὲν εἰς τὸν τῆς κατηγορίας αὐτῆς ἢ καὶ ἀνώτερον) προϋπέτης κατάταξις εἰς κλάσιν ἀνωτέρων ἐπιτηδειότητος, ἥτις ἀξιοῦται βάσει μόνον τοῦ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου καὶ μόνον διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, κατ' ὃ ὑφίσταται ἡ διαφορὰ κλάσεως.

Οὕτω, ἂν τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου τῆς συγκεκριμένης κατηγορίας μισθωτῶν εἶναι δραχ. 28.000 καὶ διὰ τοῦ ἐπιμερτισμοῦ τοῦ χορηγηθέντος εἰς τοὺς ἐργάτας τῆς κατηγορίας αὐτῆς δώρου εἰς τὰς μισθολογικὰς περιόδους ἀπὸ 21.12.1953—23.4.1954 προκύπτῃ ἡμερομίσθιον δραχ. 32.000, πάσα ἀσφαλιστικὴ εἰσφορὰ ὀφείλεται διὰ τὸ δῶρον, ἐφ' ὅσον ἀμφότερα τὰ ποσὰ ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὴν αὐτὴν κεφαλαιοτικὴν κλάσιν (τεκμαρτὸν ἡμερ. 30.000). Ἂν δὲ τὸ προκύπτον μετὰ τὸν ἐπιμερισμὸν ὡς ἄνω τοῦ δώρου ἡμερομίσθιον ἀνέρχηται εἰς δραχ. 33.000, θὰ καταβληθῇ ἀσφαλιστικὴ εἰσφορὰ ἐπὶ τοῦ 1/1 τῆς διαφορᾶς τῶν τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων Γ' καὶ ΣΤ' κλάσεως, ἤτοι 30.000—25.000=5.000 Χ 1/1= 1250 Χ 17 ο/ο=212,5 δι' ἑκάστην ἡμέραν.

Ἐπειδὴ ὅμως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην πρὸς ὑπολογισμοῦ θὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ προκειμένου περὶ τοῦ δώρου τοῦ καταβαλλομένου εἰς τοὺς μαθητὰς τεχνίτας τοὺς ἀπασχολουμένους κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 6.6.1952 β. δ/τος περὶ ἐκπαιδεύσεως μαθητῶν τεχνιτῶν, ὡς καὶ περὶ μαθητευομένων τροφίμων τῶν Ἐθνικῶν Ὀρφανοτροφείων καὶ Οἰκοτροφείων (*Ἐγκυκλ. ὑπ' ἀριθ. 340/1955 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Δικαίωμα ἐφεδρικῶν ἐπιδομάτων ὑπηρετούντων εἰς τὰ Σώματα Τ.Ε.Α., Μ.Ε.Α. κλπ. — Βάσις ὑπολογισμοῦ ἐπιδομάτων ἀνεργίας: Εἰς ἀπάντησιν ἐγγράφου γνωρίζομεν τὰ κάτωθι:

1) Οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὰ περὶ ὧν τὸ ἔγγραφον Σώματα (Τ.Ε.Α., Μ.Ε.Α. κ.λ.π.) δικαιοῦνται ἐπιδόματος στρατεύσεως μόνον ἐφ' ὅσον ἡ στρατιωτικὴ αὐτῶν ὑπηρεσία, λόγῳ τῆς φύσεως της διεξάγεται οὐχὶ παρίργως, ἀλλὰ κατὰ τρόπον παρακολουθοῦντα τὴν ἄσκησιν τῶν κυρίων αὐτῶν καθηκόντων ὡς μισθωτῶν. (Βλ. ἐγκυκλ. Ι.Κ.Α. 47/1953).

Οἱ ἀνωτέρω, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ στρατεύσιμοι, καθιστάμενοι ἔφεδροι, μπαίνουν εἰς τὴν ἐξαίρεσιν τῆς § 6 τοῦ ἄρθρ. 17 ν. δ. 2961/1954 μόνον ἐφ' ὅσον παρεμένουν ἐν τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ὡς ἔφεδροι, ἤτοι μόνον ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου ὑποχρεωτικῆς θητείας παρέμειναν ὡς ἔφεδροι εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἢ δι' ἑκουσίου αὐτῶν ἐπιγραφῆς, κατὰ ρητὴν διάταξιν τῆς οἰκείας Στρατολογικῆς Ἀρχῆς, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν καλύπτωσιν τῆς νομίμου ὑποχρεωτικῆς θητείας ὡς πλήρους, οὕτως ὥστε ἡ ἐν συνεχεῖ χρόνῳ παραμονὴ εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ νὰ προσλάβῃ αὐτοὺς τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐφέδρου.

2) Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὑπὸ στοιχεῖον β' ἐρώτημα γνωρίζομεν, ὅτι ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας θὰ λαμβάνεται ἡ ἰδιότης τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἐργάτου ἢ ἐπαλλήλου κατὰ τὰ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 81/1950 ἐγκ. Ι.Κ.Α. ὁριζόμενα καὶ οὐχὶ ὁ τρόπος ἀντιμισθίας τοῦ μισθωτοῦ.

Οὕτω ἐπὶ παραδείγματι τὸ βασικὸν ἐπίδομα ὁδηγοῦ αὐτοκινήτων ἐπὶ ἡμερομισθίῳ 60 δρχ. ἀνὴρ οἰκογενειακῶν βαρῶν θὰ ἰσοῦται πρὸς 30 δρχ. ἡμερησίως (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 7 § 10/1955 Ὑπ. ανιομοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας*).

τοῦ δώρου τεχνικῶς εἶναι λίαν δυσχερὴς ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὡς ἄνω τρόπου ὑπολογισμοῦ τῆς εἰσφορᾶς, δέον νὰ συστήσητε εἰς τοὺς ἐργοδότας, ὅπως, ἐφ' ὅσον ἐπιθυμοῦν, συντάσσουν ἰδιαιτέρας καταστάσεις διὰ τὰ κοσμ, τὰ ὁποῖα θὰ καταβάλλωνται εἰς τοὺς μισθωτοὺς αὐτῶν τοὺς ἡλικίας μέχρι 18 ἐτῶν συμπληρουμένων, ἐν οὗτοι ἐδικαιοῦντο τοῦ δώρου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἢ ἐργατρίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τούτου ὅπ λογισθῇ τὸ ποσοστὸν 17 ο/ο πρὸς ἐξόφλησιν τῶν ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος εἰσφορῶν.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ Ν. 3198)1955

(Κριτήρια πρός καθορισμόν των ὑποχρέων διά τήν τήρησιν αὐτοῦ)

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Τό ἄρθρον 1 τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502) ὁρίζει τά ἑξῆς:

«Ἐπαναφέρονται ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, αἵτινες, τροποποιούμεναι διά τοῦ παρόντος, θέλουσιν ἰσχύσει ἐφεξῆς ὡς ἀκολούθως: *Ἐπιχειρήσεις καί ἐκμεταλλεύσεις, ὑπαγόμεναι εἰς τάς περί ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954*, δύνανται νά καταγγέλλωσι τήν σχέσιν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των κλπ.».

Τό ἀντιστοιχον ἄρθρον 1 τοῦ Σχεδίου (ΕΕΔ 14, 372) διετυποῦτο ὡς ἑξῆς: «Ἐπαναφέρονται ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945, αἵτινες, τροποποιούμεναι διά τοῦ παρόντος, θέλουσιν ἰσχύσει ἐφεξῆς ὡς ἀκολούθως:

«Ἀπολυσις μισθωτοῦ, συνδεομένου μετά τοῦ ἐργοδότου δι' σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου... δέν δύναται νά λάβῃ χώραν κλπ.

Ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 14, 435), ἡ διαφευγη ἀπό τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ Σχεδίου Νόμου εἰς τό ψηφισθέν τελικῶς ἀπό τῆς Βουλῆς ἄρθρον 1 τοῦ νόμου, μέ τόν περιορισμόν τῶν ἐργοδοτῶν εἰς τούς ἀσκοῦντας ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις, ἐκινδύνευε νά στενώσῃ τόν κύκλον ἐφαρμογῆς τοῦ ν. 3198/1955, δέν ἀπέδιδε δέ ἄλλως τε τήν ὑφισταμένην νομικήν πραγματικότητα, ἀφοῦ εἰς τό ν.δ. 2961/1954 δέν ἠσφαλίζοντο μόνον μισθωτοί ἐπιχειρήσεων καί ἐκμεταλλεύσεων, ἀλλά τοιοῦτοι ἀδιαφόρως προσώπου τοῦ ἐργοδότου (βλέπε ἄρθρον 11 ν.δ. 2961/1954, Ἐγκύκλ. Ι.Κ.Α., ΕΕΔ 14, 1053).

Ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἐχρειάσθη νά γίνῃ ἑρμηνευτική δήλωσις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (βλέπε καί σημείωσιν μας ἐν ΕΕΔ 14, 435), ὥστε νά ἐννοῆται ὁ κύκλος ἐφαρμογῆς τοῦ ν. 3198/1955 εὐρύτερος ἢ ὅσον ἡ γραμματική ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ νόμου ἄφηνε νά ἐννοηθῇ (βλέπε σχετικῶς καί ΕΕΔ 14, 1287).

Ὁ προσδιορισμός τῶν κατά τόν ν. 3198/1955 ὑποχρέων ἐργοδοτῶν πρός συμμόρφωσιν εἰς τά ὑπό τοῦ νόμου τούτου ἐπιτασσόμενα διά τήν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐπί ποινῇ ἀλλως ἀκυρότητος αὐτῆς (ἄρθρ. 5 § 3), γίνεται βεβαίως ἐκ τοῦ ἂν ὁ δεδομένος ἐργοδότης (καί ὄχι μόνον ὁ ἀσκῶν ἐπιχείρησιν ἢ ἐκμεταλλεύσιν, κατά τά ἄνω σημειούμενα) ὑπάγηται εἰς τάς περί ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954, ὑπό τήν ἔννοιαν, ὅτι ὁ κύκλος δραστηριότητος αὐτοῦ ἐκτείνεται εἰς τόπον, ἔνθα λειτουργεῖ ἡ κατά τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισις καί ὑπόκειται διά τοῦτο καί εἰς καταβολήν τῶν κατά τό ἄρθρον 32 τοῦ ν.δ. 2961/1954 εἰσφορῶν.

Ἐγεννήθη ὅμως κατά τήν πρώτην ἐφαρμογήν τοῦ νόμου ἡ ἀπορία, ἂν διά τήν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας κατά τόν νόμον τοῦτον ἐρευνᾶται, ἐν δεδομένῃ περιπτώσει, καί ἂν ὁ συγκεκριμένος ὑπό ἀκόλουθον μισθωτός ὑπάγηται εἰς τήν κατά τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν ἢ μήπως, ἐξαιρουμένου τυχόν τούτου, κατά τό ἄρθρον 12 τοῦ αὐτοῦ ν.δ., δέν ὑπόκειται ὁ ἐργοδότης εἰς τήν κατά τόν νόμον τοῦτον καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὁπότε θά τηρηθοῦν παρ' αὐτοῦ οἱ κείμενοι νόμοι περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας (ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ν. 4558/1930, β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920).

Κατ' ἄρθρον 12 τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἐκ τῶν προσώπων, τά ὁποῖα συγκεντροῦν τάς γενικάς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 11 αὐτοῦ, ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως εἰδικαί κατηγορίαι καί αἱ κατηγορίαι αὗται διακρίνονται οἱ εἰς τούς μή δικαιουμένους ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας, οὐδέ ὑποκειμένους εἰς καταβολήν εἰσφορᾶς καί β) εἰς τούς ὑποκειμένους εἰς καταβολήν εἰσφορᾶς, ἀλλά μή δικαιουμένους ἐπιδόματος ἀνεργίας.

Ἐκ τοῦ ὅτι διά τοῦ αὐτοῦ ν.δ. 2961/1954, τό ὁποῖον καθώριζε τά ὑπαγόμενα καί ἐξαιρούμενα τῆς ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας πρόσωπα, κατηργήθη (ἄρθρ. 37) τό προϊσχύον ἄρθρον 9 τοῦ ν. 118/1945, δέν κατέστη δυνατόν νά ὑπάρξουν ἑρμηνευτικά δεδομένα, σχετικῶς πρός τό ἀνακινούμενον ζήτημα, ἐν ὄψει τοῦ ν.δ. 2961/1954.

Κατά τό πρό τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἰσχύον ἄρθρ. 9 ταὶ ν. 118/1945, ὡς ἰσχυε μετά τήν διά τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ἀσφάλισιν κατά τῆς ἀνεργίας, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος (ἄρθρ. 2) διέγραφε

ποῖα πρόσωπα ὑπήγοντο εἰς τὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. (καὶ κατὰ τῆς ἀνεργίας), εἶχε δὲ ἄλλως τε καὶ πρὸ τοῦ ἀναγκ. νόμου 1846/1951, μετὰ τὸ ν.δ. 1255/1949 (ΕΕΔ 8, 961), μεταβληθῇ τὸ κριτήριον ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν, ἠρευνᾶτο διὰ τὴν συγκεκριμένην καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας, ἂν ὁ μισθωτὸς ἠσφαλίζετο κατὰ τῆς ἀνεργίας, ὥστε αἱ τυχὸν ἐξαιρέσεις εἶχον πάντοτε ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 (Α.Π. 349/1953, ΕΕΔ 12, 770 κλπ.).

Ἐπανελθόντος ὅμως τοῦ ν. 3198/1955 (ἄρθρ. 1) εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ ἐργοδότου τοῦ ὑποκειμένου εἰς τὴν κατὰ τὸν νόμον τοῦτον καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐκ τοῦ ἂν ὑπάγηται οὗτος εἰς τὰς διατάξεις περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας τοῦ ν.δ. 2961/1954, γεννᾶται τὸ ζήτημα, ἂν νομοθετικὴ θέλησις ὑπῆρξε νὰ ἐπιβληθῇ ἡ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ προκειμένου περὶ μισθωτῶν, ἐξαιρουμένων τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ν. 2961/1954.

Ἂν λάβωμεν ὡς κριτήριον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τὸ γεγονὸς μόνον ὅτι ὑπάρχει ἐργοδότης, ὑπαγόμενος εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954 περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας, πρέπει νὰ ἀπαντήσωμεν καταφατικῶς.

Οὕτω ἔχει ἔννοιαν καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 5 § 1 τοῦ νόμου τούτου, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἔννοιαν νὰ τεθῇ, ἂν, προκειμένου περὶ μισθωτοῦ, λαμβάνοντος μηνιαίας ἀποδοχὰς ἄνω τῶν 3000 δρχ. (ἐξαίρεσις ἄρθρ. 12, γ), ἐλέγομεν, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται δι' αὐτὸν (ἐξαιρούμενον τῆς ἀσφαλίσεως) ἡ τήρησις τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου διατυπώσεων διὰ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Σημειοῦμεν ὅτι ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀρχικοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945, ἐκφραζομένου καὶ τούτου περὶ ὑποχρεώσεως ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων, ὑπαγομένων εἰς τὸν νόμον 118/1945, πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸν νόμον τοῦτον, εἶχε κρατήσει μᾶλλον ἐν τῇ νομολογίᾳ ἡ ἄποψις ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος ὑπεχρέου τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, δὲν ἠρευνᾶτο, ἂν ὁ μισθωτὸς ἐδικαιοῦτο ἢ ὄχι, ὑπὸ τὰς πραγματικὰς προϋποθέσεις τοῦ νόμου τούτου, ἐπιδοτήσεως διὰ τὴν ἀνεργίαν του (βλέπε ΕΕΔ 6, 558), ἂν καὶ ἡ ἄποψις αὕτη ἀνεφέρετο εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐρεύνης ἢ μὴ τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων τοῦ δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου κατ' ἀρχὴν πρὸς ἐπιδότησιν, ἐνῷ διὰ τὸν ν. 3198/1955 ἀνακύπτει τὸ ζήτημα ὑπὸ τὴν μορφήν, ἂν καὶ διὰ τὸ ἐξαιρούμενον τῆς ἀσφαλίσεως πρόσωπον θὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν οὗτος.

Πρέπει νὰ δεχθῶμεν, νομίζομεν, ὡς ὀρθοτέραν τὴν γνώμην ὅτι, ἀφοῦ ὁ ν. 3198/1955 ἐπιγράφεται «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» καὶ ἀφοῦ καθορίζει ποῖοι ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται ἐξ αὐτοῦ, δὲν θὰ πρέπει νὰ ἐρευνᾶται ἄλλο τι, διότι δὲν θὰ εἶναι λογικὸν νὰ διασπασθῇ δι' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἐργοδότην, ὑπαγόμενον εἰς τὰς περὶ ἀνεργίας διατάξεις, τὸ σύστημα καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας.

Ἡ διάσπασις θὰ ἐπῆρχετο, ἄλλως, πολλαπλῶς: α) θὰ ἐδικαιοῦτο ἡ ἐπιχείρησις, καίτοι ὑπαγομένη εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις, νὰ προειδοποιῇ τοὺς ἐξαιρουμένους τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας (ἄρθρ. 12 ν.δ. 2961/1954) ἐργάτας, τεχνίτας, ὑπηρέτας, κατὰ τὸ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112/1920, μὲ συνέπειαν νὰ μὴ καταβάλλῃ οὗτοι οὐδεμίαν ἀποζημίωσιν, ἐνῷ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. 3198/1955 καθίσταται εἰς τὴν περίπτωσιν ὑποχρεωτικὴ ἡ καταβολὴ τῆς ἐκ τοῦ ἄνω β.δ. ἀποζημιώσεως, μὴ ἐπιτρεπομένης προειδοποιήσεως, β) θὰ προέκυπτε πάλιν τὸ γνωστὸν ζήτημα τοῦ ἀνεφαρμόστου τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112/1920 περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ τῶν ἐργατῶν κλπ. δι' ἐπιχειρήσεις καὶ ἐργασίας μὴ ὑπαγομένας εἰς τὸ ἄνω διάταγμα ἐκ τῆς ἐν ἄρθρῳ 12 τοῦ ν. 2112/1920 ἐξουσιοδοτήσεως, ὁπότε θὰ ἀπητεῖτο ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρ. 669 Α.Κ. (καὶ μόνον διὰ τὰς μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Α.Κ., 23 Φεβρουαρίου 1946 συμβάσεις), ζήτημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνακύπτει, προκειμένου περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸν ν. 3198/1955 (πρβλ. Α.Π. 91/1954, ΕΕΔ 13, 199 κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ (ἐπαναφερθέντος ἤδη ἐν ἰσχύϊ) ἄρθρ. 9 ν. 118/1945), γ) θὰ ἔπαυε διὰ τοὺς μισθωτούς, τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὸ β.δ. 16/18 Ἀπριλίου 1920, νὰ συνδέηται ἡ μὴ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως ἐξ αὐτοῦ πρὸς τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας, ἀφοῦ δὲν ἀπαγγέλλεται τοιαύτη ἀκυρότης εἰς καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας, μὴ ὑπαγομένας εἰς τὸν τρόπον ἐνεργείας αὐτῶν, τὸν ὁποῖον διαγράφει ὁ ν. 3198/1955, δ) θὰ συνέβαινε τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τοὺς ἀπολυομένους ἄνευ προειδοποιήσεως ὑπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐδικαιοῦντο βεβαίως τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930, χωρὶς ὅμως ἡ μὴ καταβολὴ αὐτῆς νὰ ἔχῃ συνέπειαν τὴν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας.

Διὰ τῆς ὡς ὀρθοτέρας κρινομένης ὡς ἄνω γνώμης ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀποφυγὴ τῶν ἀνωμαλιῶν αὐτῶν.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπουργείου Ἐργασίας, Ἐγκύκλιος 11/1955
«*Ἀναδιοργάνωσις καὶ ἐπέκτασις τοῦ θεσμοῦ τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας*».

Εἰς τὴν προσπάθειαν, τὴν ὁποίαν καταβάλλει ἡ Κυβέρνησις ἐπὶ τοῦ θέματος βελτιώσεως τῆς θέσεως τοῦ ἐργαζομένου διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγικῆς δραστηριότητος καὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀπασχολήσεως πρὸς περιορισμὸν τῆς ἀνεργίας καὶ τῆς ὑποαπασχολήσεως καὶ πρὸς ἔξυψωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου ἀξιόλογον θέσιν καταλαμβάνει ἡ ἀναδιοργάνωσις καὶ ἐπέκτασις τοῦ θεσμοῦ τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας.

Ἐπανειλημμένως μέχρι τοῦδε προσπάθεια ὀργανώσεως τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας ἀπετύγχανον, παρὰ τὴν ὕπαρξιν πλουσίας νομοθεσίας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Διὰ ψηφισθέντων ὅμως προσφάτως νόμων ἐδημιουργήθησαν αἱ οἰκονομικαὶ καὶ ἄλλαι προϋποθέσεις ὀργανώσεως τῶν Γραφείων τούτων.

Κατόπιν τούτου ἡ ἐπιτελικὴ ὀργάνωσις τῶν Γραφείων ἀνετέθη εἰς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργείου, εἰδικευμένους καὶ ἐντρίμους τῆς διεθνοῦς πρακτικῆς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου.

Ταυτοχρόνως ἐπηνδρώθησαν τὰ Γραφεῖα διὰ τοῦ ἀπαραιτήτου καὶ καταλλήλου προσωπικοῦ καὶ διετέθησαν τὰ ἀναγκαῖα οἰκήματα, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαραίτητα ἔντυπα καὶ ἄλλα τεχνικὰ μέσα διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν των.

Μέχρι σήμερον ἔχουσιν ἐκδοθῆ πρὸς καλὴν λειτουργίαν καὶ ἐπιστημονικὴν ὀργάνωσιν τῶν Γραφείων αἱ δέουσαι ἀποφάσεις, διαταγαὶ καὶ ὁδηγίαι καὶ παρεσχέθησαν ἐγγράφως καὶ προφορικῶς αἱ ἀναγκαῖαι πληροφορίαι καὶ κατευθύνσεις πρὸς τὸ προσωπικὸν αὐτῶν.

Παραλλήλως συνεκροτήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν Γραφείων τούτων πενταμελεῖς ἢ τριμελεῖς Ἐπιτροπαί, ἀπαρτιζόμεναι ἐξ ἴσου ἀριθμοῦ ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν δημοσίου ὑπαλλήλου.

Αἱ Ἐπιτροπαὶ αὗται ἐπιδιώκουν τὴν παρακολούθησιν τῆς λειτουργίας τῶν Γραφείων, τὸν ἔλεγχον αὐτῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ὑπόδειξιν λήψεως διαφόρων μέτρων πρὸς ἀντιμετώπισιν προβλημάτων, ἀφορώντων τὴν παραγωγὴν καὶ ἀπασχόλησιν, ὡς καὶ τὴν ἐξασφάλισιν συνεργασίας Κράτους, ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατοϋπαλλήλων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀπασχολήσεως.

Ἡ ὀργάνωσις καὶ ἐπέκτασις τοῦ θεσμοῦ τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τὰ κυριώτερα βιομηχανικὰ καὶ ἐργατικὰ Κέντρα τῆς χώρας ἐπιδιώκεται καὶ πραγματοποιεῖται μετὰ κάσης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας καὶ ἐλπίζομεν, ὅτι ἐντὸς συντόμου χρόνου τὰ Γραφεῖα ταῦτα θὰ εὑρίσκωνται εἰς θέσιν νὰ ὑποβοηθήσουν σοβαρῶς τὴν ἐργατικὴν δύναμιν εἰς ἀνεύρεσιν ἐργασίας καὶ τὴν παραγωγὴν εἰς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἀπαραιτήτου καὶ καταλλήλου ἐργατικοῦ δυναμικοῦ.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ ὀργάνωσις τῆς ἀπασχολήσεως, ἡ ἐκτίμησις τῶν ἀναγκῶν τῆς παραγωγῆς, ἀπὸ ἀπόψεως ἐργατικῆς δυνάμεως, ὁ ἀκριβὴς καὶ συνεχὴς προσδιορισμὸς τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ καὶ τῆς διαρθρώσεως αὐτοῦ, καθὼς ἐπίσης ὁ ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμὸς τῶν νεαρῶν κυρίως ἐργατῶν καὶ ἡ ἐκπαίδευσις, μετεκπαίδευσις καὶ μετακίνησις τῆς ἐργατικῆς δυνάμεως, δὲν εἶναι δυνατὴ ἄνευ τῆς ὑπάρξεως καὶ καλῆς λειτουργίας τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀπασχολήσεως, γνωστῶν ὡς Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας.

Τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας ἔχουσιν ἀναμφισβητήτως ποικίλους σκοπούς, κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἶναι ἡ τοποθέτησις εἰς ἐργασίαν τῶν μισθωτῶν τῶν ζητούντων ἐργασίαν, ὡς καὶ ἡ προμήθεια εἰς τοὺς ἐργοδότας τῆς ἀναγκαιούσης ἐργατικῆς δυνάμεως καὶ μάλιστα κατόπιν ἐπιμελημένης ἐπιλογῆς ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος διαθεσίμου ἐργατικοῦ δυναμικοῦ.

Ἕτεραι ἐπιδιώξεις τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας, οὐχὶ ὀλιγώτερον σοβαραί, εἶναι ἡ συλλογὴ στατιστικῶν στοιχείων, ἀφορώντων τὸν ὄγκον τῆς ἀπασχολήσεως, τὸ μέγεθος τῆς ἀνεργίας, τὰς παρουσιαζομένας ἐλλείψεις ἢ πλεονάσματα ὡρισμένων ἐπαγγελμάτων, τὴν ἐν γένει κατάστασιν τῆς ἀγορᾶς ἐργασίας εἰς ἑκάστην περιφέρειαν καὶ πᾶν στοιχεῖον δυνάμενον νὰ εἶναι χρήσιμον εἰς τὸ Κράτος, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν παραγωγὴν ἐν γένει καὶ τὰς ἐνδιαφερομένας Ὀργανώσεις, πρὸς κατάρτισιν ἀτομικῶν μερικῶν ἢ γενικῶν προγραμμάτων παραγωγῆς καὶ ἀπασχολήσεως.

Ἵνα ὅμως ἐπιτευχθῶσιν οἱ ὑπὸ τῶν Γραφείων τούτων ἐπιδιωκόμενοι σκοποί, δὲν ἀρκεῖ ἡ πρὸς τοῦτο κρατικὴ προσπάθεια καὶ μέριμνα, ἐκδηλουμένη ἐντόνως ὑπὸ τῶν ἐπιτελικῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀπασχολουμένων ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργείου καὶ τῶν ἐκτελεστικῶν ὀργάνων - ὑπαλλήλων τῶν Γραφείων. Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις πλήρους ἐπιτεύξεως τῶν ὡς εἴρηται σκοπῶν εἶναι ἡ πρὸς τοῦτο συμβολὴ καὶ ἐνίσχυσις τῶν ἐκπροσώπων τῆς παραγωγῆς καὶ τῶν μισθωτῶν, τόσον μεμονωμένως παρ' ἑκάστου τούτων, ὅσον καὶ παρὰ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατοϋπαλλήλων.

Ὅθεν, ἐπικαλούμενοι τὸ ὑμέτερον ἐνδιαφέρον καὶ τὴν συνεργασίαν τῶν ὑμετέρων ὀργανώσεων παρακαλοῦμεν:

Α. Τὰς μὲν ἐργοδοτικὰς ὀργανώσεις, ὅπως:

1) Ὑποδείξωσιν εἰς τὰ μέλη των, ἵνα:

α) Ἀναγγέλλωσιν ἀνελλιπῶς εἰς τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας τῆς περιφερείας των πᾶσαν ἀπόλυσιν ἢ λῆξιν ἐργασιακῆς σχέσεως ὡρισμένου χρόνου, ἅτε ὑποχρεουμένοι πρὸς

τοῦτο ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ προσφάτου ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων».

β) Προσλαμβάνωσι τὸ ἐργατοϋπαλληλικὸν προσωπικὸν των πάντοτε τῇ μεσολαβήσει τοῦ εἰκείου Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας. Δὲν νομίζομεν ὅτι θὰ πρέπει νὰ τονίσωμεν ἰδιαιτέρως ἐνταῦθα καὶ τὴν νομικὴν ὑποχρέωσιν, ἣν ἔχουσιν οἱ ἐργοδόται, ὅπως προσλαμβάνωσι τοὺς μισθωτούς των :

αα) πάντοτε μέσῳ τῶν Γραφείων, καὶ

ββ) εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἀριθμὸς τῶν προσληφθησομένων ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὑπερβαίνει τοὺς δύο (2), ποσοστὸν 33% τῶν τοποθετουμένων εἰς ἐργασίαν μισθωτῶν νὰ προέρχηται ἐκ τῶν ἐπιδοτουμένων ἀνέργων. Παρέχεται ὅμως τὸ δικαίωμα εἰς τὸν ἐργοδότην, ὅπως ἐπιλέγῃ τὸν κατάλληλότερον ἐκ τῶν ἀνέργων ἢ μὴ μισθωτῶν εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, καὶ ἐκ τῶν ἐπιδοτουμένων ἀνέργων τῆς περιφερείας του εἰς τὴν δευτέραν.

Ὁ ν. (2656/1953, ἄρθρ. 5) ἐπὶ ἑκάστης παραβάσεως τῶν διατάξεων του προβλέπει ἐπιβολὴν προστίμου, ἴσου πρὸς τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν, αἵτινες κατεβλήθησαν εἰς τὸν κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου ἀπασχολούμενον μισθωτόν.

Δέον νὰ τονισθῇ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Νόμος ὁρίζει ὡς ὑποχρεωτικὴν τὴν ἐπιβολὴν τοῦ προστίμου, καθ' ὅσον ἀναφέρει, ὅτι «ἐργοδότης τοποθετῶν μισθωτὸν ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας ὑπόκειται εἰς πρόστιμον, βεβαιούμενον καὶ εἰσπραττόμενον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων».

Ἐπειδὴ πᾶσα διαπιστουμένη παράβασις ὑπόκειται ὑποχρεωτικῶς εἰς πρόστιμον, παρακαλοῦμεν, ὅπως ἐνημερώσητε ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ κλάδου σας, ἵνα συμμορφώνται ἀνελλιπῶς πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ὡς εἴρηται Νόμων, τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον προβλέπεται καὶ φυλακὴ αὐτῶν ἐπόμενη (ν.δ. 2656/1953, ἄρθρων 5 § 4) καὶ μὴ φρονῶν εἰς δυσχερῆ θέσιν τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας, ὑποχρεούμενα εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Ὀφείλομεν ἐπαναλαμβάνοντες νὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι ἅπασαι αἱ ἐπιχειρήσεις, μηδὲ τοῦ Δημοσίου ἐξαιρουμένου, ὡς πρὸς τὸ προσωπικόν αὐτῶν τὸ συνδεόμενον διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν τήρησιν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν.δ. 2656/1953 καὶ ὅτι οὐδεμία ἐξαίρεσις καθιεροῦται διὰ τοῦ εἰδικοῦ τούτου νόμου ἢ μεταγενεστέρου τοιούτου. Ἑπομένως ἐπιχειρήσεις, συγκοινωνιῶν, οἰκοδομικαί, τεχνικαί, ἠλεκτρισμοῦ κλπ. ὑπάγονται εἰς τὴν ὡς ἄνω ὑποχρέωσιν, τυχὸν δὲ προγενεστέρα αὐτῶν ἐξαίρεσις κατηργήθη διὰ τοῦ νεωτέρου τοῦτου νόμου.

Β'. Τὰ δὲ ἐργατοϋπαλληλικὰς ὀργανώσεις παρακαλοῦμεν, ὅπως ἀπευθυνόμεναι εἰς τὰ μέλη των καὶ τοὺς λοιποὺς μισθωτούς, ἵνα ἐγγράφωνται εἰς τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας τῆς περιφερείας των, ὁσάκις ζητοῦν ἐργασίαν, ἣν αἰτοῦνται, ἢ ὁσάκις αἰτοῦν ἀλλαγὴν ἀπασχολήσεως των ἢ ἐπαγγέλματος.

Πιστεύομεν, ὅτι διὰ τῆς στενῆς καὶ εἰλικρινοῦς συνεργασίας τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας μετὰ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν καὶ τῶν ἀντιστοίχων αὐτῶν ὀργανώσεων θὰ εὐδοκιμήσῃ ὁ θεσμὸς καὶ θὰ ἔχῃ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα. Εἴμεθα ὅμως ἐκ τῶν πραγμάτων ὑποχρεωμένοι νὰ ζητήσωμεν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων κατὰ παντὸς δυστροποῦντος πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως.

Πρὸς τὰ ὄργανα τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας παρασχεθήσαν ὁδηγίαι καὶ ἐξεδόθησαν αἱ δέουσαι διαταγαί, ὅπως ἱκανοποιῶσι, κατὰ τὸν καλλίτερον δυνατὸν τρόπον, πᾶσαν ἔντοπον ἐργοδότου πρὸς τοποθέτησιν μισθωτοῦ καὶ πᾶσαν αἴτησιν μισθωτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ αἱ τοποθετήσεις μισθωτῶν δέον νὰ γίνωνται κατὰ τρόπον ἱκανοποιοῦντα πλήρως τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐργοδότου, ἡ ἐπιλογὴ τῶν μισθωτῶν θὰ γίνηται μεταξὺ τῶν ἀντιλεγομένως ἱκανωτέρων καὶ καταλληλοτέρων ἐγγεγραμμένων δι' ἐργασίαν μισθωτῶν.

Τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας ἐνετάλησαν, ὅπως παρέχωσιν εἰς τοὺς ἐργοδότας πᾶσαν δυνατὴν πληροφορίαν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀγορᾶς ἐργασίας εἰς τὴν περιφέρειάν των. Εἰς τὰς ὀργανώσεις ὡς ἐνδιαφερομένας διὰ τὴν θέσιν τῆς ἐργατικῆς δυνάμεως καὶ τῆς παραγωγῆς εὐρυτέρων περιφερειῶν ἢ ὁλοκλήρου τῆς χώρας τὸ πληροφορίας ταύτας θὰ δύνανται βραδύτερον νὰ ζητῶσιν ἐκ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργείου (Διευθύνσεως Ἀπασχολήσεως, Τμῆμα 1), εἰς ἣν ὑπάγονται ἅπαντα τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας.

Τὰ Νόμῳ συνεστημένα καὶ λειτουργοῦντα ἤδη Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας ἀνέργουσι εἰς 46 εἰς ὅλην τὴν χώραν μὲ ἕδραν ἕν ἕκαστον τούτων ὡς κατωθι :

1) Ἀθήνας 2) Πειραιᾶ 3) Θεσσαλονίκην 4) Πάτρας 5) Καβάλαν 6) Βόλου 7) Ν. Ἰωνίαν 8) Καλλίθεαν 9) Κορυτσᾶν 10) Περιστερίου, 11) Μυτιλήνην 12) Καλαμάτας 13) Σέρρων 14) Σερρῶν 15) Ἐλευσῖνος 16) Χανιά 17) Ἡρακλείου 18) Χαλκίδα 19) Ξάνθην 20) Κέρκυραν 21) Πύργου 22) Ἔδεσσαν 23) Νάουσαν 24) Βέροιαν 25) Χίου 26) Καρλόβασι Σάμου 27) Τρικάλα 28) Λάρισαν 29) Λιβάδειαν 30) Κεφαλληνίας 31) Ἰωάννινα 32) Ἀγρίνιον 33) Κυπαρισσίαν 34) Ἀμαλιάν 35) Φλώρινα 36) Ρόδου 37) Λέσβου 38) Ἀλεξανδρούπολιν 39) Κοζάνην 40) Ἀνδρίτσαν 41) Ἄρταν 42) Νιπόλεως 43) Δράμαν 44) Κερατσινίου 45) Ν. Φιλαδέλφειαν 46) Κορινθον.

Διὰ πᾶσαν ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω ἀντικειμένου πληροφορίαν, ἀμοιβαίαν κλπ. ἁρμοδία τυγχάνει ἡ παρ' ἡμῖν Διεύθυνσις Ἀπασχολήσεως (Τμῆμα 1ον), πρὸς ἣν δύνασθε νὰ ἀπευθύνησθε.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Νοεμβρίου 1955

—

Ὑπουργείου Ἐργασίας, Ἐγκύκλιος 7118/1955 «*Περὶ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ τῆς προσλήψεως μισθωτῶν μέσῳ τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τῶν συνεπειῶν τῆς παραβάσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων*».

Διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν.δ. 2656/1953 ὁρίζεται ρητῶς, ὅτι οἱ πρὸς ἐργασίαν ἱκανοὶ ἄνεργοι ὑποχρεοῦνται νὰ ἐγγράφωνται εἰς τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας τῆς περιφερείας των, οἱ δὲ ἐργοδόται, καθὼς καὶ τὸ Κράτος καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ προσωπικοῦ συνδεομένου διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὑποχρεοῦν-

ται, ὅτως προσλαμβάνωσι τὸ πάσης φύσεως προσωπικὸν αὐτῶν διὰ τῶν ἁρμοδίων Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας. Κατὰ τὴν παράβασιν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ὁ νόμος προβλέπει ποινικὰς καὶ διοικητικὰς κυρώσεις. Ἐξαίρεσιν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὡς ἄνω διατάξεων δὲν ὁρίζει ὁ νόμος οὗτος, ἀλλ' οὔτε παρέχει ἐξουσιοδότησίν τινα ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου πρὸς ἄλλην ρύθμισιν τοῦ ζητήματος. Πρὸς τὴν ὡς ἄνω διάταξιν ἀντίκεινται σαφῶς καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 3256/1955 ὑποχρέωσις τῶν ὡς ἄνω ἐργοδοτῶν περὶ προσλήψεως τοιούτου ἐκ τῶν ἐπιδοτουμένων ἀνέργων, περὶ ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 7 ἡμέτερα ἐγκύκλιος διαταγή. Δέον ἐν προκειμένῳ νὰ σημειωθῇ, ὅτι τυχὸν ἀπαλλαγὴ ὡρισμένων ἐπιχειρήσεων ἢ κλάδων οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῶν ὡς ἄνω ὑποχρεώσεων δι' ἡμετέρων ἀποφάσεων προγενεστέρων τῶν ὡς ἄνω νόμων κατηργήθη ἤδη.

Ἐφιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν.Δ. 3656/1953 καὶ ἐντελλόμεθα, ὅτως ἐπιδιώξητε, ἵνα ὡρισμέναι κλάδοι οἰκονομικῆς δραστηριότητος (ὡς ἐπιχειρήσεις μεταφορῶν δι' αὐτοκινήτων κ.λ.π., ξενοδοχειακαὶ ταβέρναι, κινηματογραφικαί, ἠλεκτρικοί, οἰκοδομικαὶ καὶ ἄλλαι), αἵτινες μέχρι τοῦδε ἀπέφευγον νὰ προσλαμβάνωσι τὸ προσωπικὸν των ἐκ μεταλήψεως τῶν Γραφείων, προσλαμβάνωσι ἐφεξῆς τοὺς μαθητοὺς των μέσῳ ὑμῶν.

Πρὸς τοῦτο δέον, διὰ πίνακος μέσων δημοσιεύσεων καὶ ἐφ' ὅσον βεβαίως πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ἡ σχετικὴ δαπάνη ἤθελεν ἐγκριθῇ ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ο.Α.Α.Α., ἢ ἀτομικῶν εἰδοποιήσεων, ὅπως γνωσταποιήσητε εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς περιφερείας σας τὴν ὡς ἄνω ὑποχρέωσιν καὶ ἐν συνεχείᾳ, διὰ ἀτομικῶν ἐλέγχων, ἐλέγξητε καὶ ἐξακριβώσητε τὴν ἀκριβῆ συμμόρφωσιν τῶν ἀνωτέρω καὶ ἐν δυστροπίᾳ τινῶν ἐπιβάλλητε τὰς νομίμους κυρώσεις.

Διὰ τὰς διαπιστουμένας ἑκάστοτε παραβάσεις οἱ προϊστάμενοι τῶν Γραφείων θὰ συντάσσωσι πρᾶξιν ἐπιβολῆς προστίμου, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιδίδωσι μὲ βεβαίαν χρονολογίαν εἰς τὸν οἰκεῖον ἐργοδότην, ἀντίγραφον δὲ ταύτης θὰ φυλάσσηται εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ Γραφείου. Ἐκρίθη ἀναγκαῖον, ὅπως ἡ πρᾶξις ἐπιβολῆς τοῦ προστίμου συντάσσηται εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ φύλλου ἐλέγχου, ἵνα οὕτω ἐξασφαλίζηται οἰκονομία χρόνου καὶ γραφικῆς ὕλης, ἀλλὰ καὶ ἵνα ὑπάρχωσι πάντα τὰ στοιχεῖα ἐφ' ὧν ἐβασίσθη ἡ πρᾶξις αὐτη. Σχετικὰ ἔντυπα θὰ ἀποσταλῶσιν ὑμῖν τὸ ταχύτερον. Εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνὸς τὰ Γ.Ε.Ε. θὰ συντάσσωσιν ἀναλυτικῶς εἰς τριπλοῦν ἀναλυτικὴν κατάστασιν βεβαιώσεως ἐπιβληθέντων προστίμων, εἰς ἣν θὰ περιλαμβάνωσι:

1) Τὰς πράξεις ἐπιβολῆς προστίμου, δι' ἃς δὲν κατετέθησαν ἐμπροθέσμως παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν αἰτήσεις θεραπείας, καὶ

2) Τὰς πράξεις ἐπιβολῆς προστίμου, δι' ἃς ἐτηρήθη ἡ διαδικασία ἡ ὁριζομένη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13 ἐγκυκλίου ἡμῶν διαταγῆς καὶ ἐξεδόθη ἡμέτερα ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου θέματος ἀπόφασις.

Ἀντίγραφον τῆς καταστάσεως θὰ διαβιβάζωσι τὰ Γ.Ε.Ε. πρὸς τὸ Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α. περιφερείας των, ὅπερ τυγχάνει ἁρμόδιον κατὰ νόμον πρὸς εἰσπραξιν τοῦ βεβαιωθέντος προστίμου κατὰ τὰς διατάξεις περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων.

Τὸ ἕτερον δὲ ἀντίγραφον θὰ διαβιβάζωσιν εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, τὸν ὁποῖον ὁρίζομεν ὡς ἁρμόδιον ὄργανον διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς πραγματοποιήσεως τῆς εἰσπράξεως τῶν ὡς εἴρηται προστίμων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Νοεμβρίου 1955

—

Ὑπουργείου Ἐργασίας, Ἐγκύκλ. 71355/6336/1955

«Περὶ τῶν αἰτήσεων θεραπείας ἐπὶ τῶν ἐπιβληθέντων προστίμων ὑπὸ τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας»

Εἰς ἃς περιπτώσεις οἱ ἐργοδόται ἤθελον ἀσκήσει ἔνστασιν ἢ ἤθελον καταθέσει παρ' ἡμῖν αἴτησιν θεραπείας ἐπὶ πράξεως ἐπιβολῆς προστίμου, δέον οἱ προϊστάμενοι τῶν Γραφείων νὰ εἰσάγωσι τὴν αἴτησιν ἢ ἔνστασιν ταύτην εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Γραφείου, ἥτις θέλει ἐξετάζει τὸ νόμιμον τῆς πράξεως τῆς ἐπιβολῆς, ὡς καὶ τὸ δεδικαιολογημένον αὐτῆς καὶ θέλει ἐκφέρει τὴν γνώμην αὐτῆς ἠτιολογημένην περὶ ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως ἢ μειώσεως τοῦ προστίμου ἢ ἀνακλήσεως καὶ ἐξαφανίσεως τῆς πράξεως ἐπιβολῆς.

Κατόπιν τούτου τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας θέλουσι διαβιβάζει ἡμῖν τὴν αἴτησιν τοῦ ἐργοδότου μετὰ ἀντιγράφου τῆς πράξεως τῆς ἐπιβολῆς, ὡς καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, προκειμένου, βάσει τῶν στοιχείων τούτων, νὰ ἀποφασίζωμεν τελικῶς ἐπὶ τῆς ὑποβολῆς ταύτης.

Εἰς περιπτώσεις δέ, καθ' ἃς ἐπιβάλλεται ποινικὴ δίωξις κατὰ παραβατῶν τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων ν. δ. 3656/1953, 3198/1955 καὶ 3252/1955, οἱ προϊστάμενοι τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας θέλουσι καταθέτει τὰς σχετικὰς μηνύσεις.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Νοεμβρίου 1955

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

Καταγγελία συμβάσεως έργασίας: Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ εἰς ἐπιχείρησιν, ὑπαγομένην εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις (αὗται εἶναι αἱ τοῦ ν.δ. 2961/1954, ΕΕΔ 13, 941), διέπεται ἤδη ὑπὸ τοῦ ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502). Ὁ ν. 2112/1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναφέρεται ὁ νόμος 3198/1955, περιέχεται εἰς τὸν 11ον τόμον μας, (1952) σελ. 159 ἐπ. Τὸ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112/1920 ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν», εἰς τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἀναφέρεται ὁ ν. 3198/1955, περιέχεται εἰς τὸν 11ον τόμον μας (1952), σελ. 216 ἐπ.

Διάκρισις τῶν μισθωτῶν εἰς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας, ἵνα ἀναλόγως ἐφαρμοσθῇ ὁ ν. 3198/1955, γίνεται, κατὰ τὰ ἐκ τῆς δικαστηριακῆς πράξεως πορίσματα, εἰς τὸν 14ον τόμον μας (1955), σελ. 1209.

Τὰ στοιχεῖα τῆς ἐπιβαλλομένης ἐκ τοῦ ν. 3198/1955 ἀναγγελίας τῆς καταγγελίας ὁρίζονται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 31512/2009/1955 ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἡ ὁποία περιέχεται εἰς τὸν 14ον τόμον μας (1955), σελ. 672. Ἡ ὑπουργικὴ αὕτη ἀπόφασις ὅμως, καὶ κατὰ τὸν Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ἀναφέρεται εἰς τὰς συμβάσεις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου. Διὰ τὰς συμβάσεις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἔχει ἐκδοθῇ διὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς καταγγελίας αὐτῶν ἡ ὑπ' ἀριθ. 6 τῆς 17/5/1955 ἐγκυκλίου τοῦ ἀνωτέρω Ὀργανισμοῦ, ἡ ὁποία περιέχει σχετικὰ ὑποδείγματα (βλέπε εἰς τὸν 14ον τόμον μας (1955), σελ. 715).

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων προβλέπει τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 3198/1955 καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔχουν δημοσιευθῇ εἰς τὸν 14ον τόμον μας, σ. 872 ἐπ., σχετικαὶ ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις. Εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112 ἢ τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920, ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, δὲν θὰ συνυπολογισθῇ ἡ ἀναλογία τῶν «δώρων» διὰ τὰς ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, διότι τὰ «δῶρα» αὐτὰ δὲν θεωροῦνται τακτικαὶ ἀποδοχαί, κατὰ τὴν τελευταίαν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (βλέπε εἰς τὸν 14ον τόμον μας, σελ. 631).

Θὰ ὑπολογισθῇ ὅμως εἰς τὴν ἀποζημίωσιν αὐτὴν καὶ ἡ κατὰ τὸν ἀ.ν. 539/1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν ἀποζημίωσις δι' ὀφειλομένην εἰς τὸν μισθωτὸν ἐτησίαν ἄδειαν (ἂν δὲν ἔχῃ κάμει χρῆσιν αὐτῆς) καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόλυσις γίνεται δι' ἀφορμήν, ἡ ὁποία βαρύνει τὸν ἐργοδότην. Σχετικὸς πίναξ τῶν ὀφειλομένων ἐκ τοῦ νόμου ἀδειῶν ἔχει δημοσιευθῇ εἰς τὸν 14ον τόμον μας, σ. 743.

Εἰς τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀπολυόμενος μισθωτὸς δὲν ἔχει συμπληρώσει παρὰ τῷ ἐργοδότῃ του ἓν ἔτος ὑπηρεσίας, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ὁ βασικὸς χρόνος διὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἀδείας, τότε τοῦ ὀφείλονται ὡς ἀποζημίωσις, ἂν μὲν πρόκειται περὶ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, αἱ ἀποδοχαὶ τόσων ἡμερῶν ἀδείας, ὅσοι οἱ μῆνες ἀπασχολήσεώς του, ἂν δὲ πρόκειται περὶ ἐργάτου, τεχνίτου ἢ ὑπηρέτου, ἡ ἀποζημίωσις εἶναι ἡμερήσιοι μισθοί του, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἰσοῦται πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μηνῶν ἀπασχολήσεώς του (ἄρθρον 4 ἀ.ν. 539/1945) καὶ ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς ἀπολύεται ἄνευ πταίσματός του.

Δὲν ἔχει σημασίαν, ἂν ἡ ἀπόλυσις γίνεται εἰς χρόνον, κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν χορηγεῖται συνήθως ἡ ἄδεια τοῦ ἀ.ν. 539/1945. Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους ὀφείλεται ἡ ἀποζημίωσις τῆς ἀδείας εἰς τὸν ἀπολυόμενον.

Πάντως ὅμως ἡ μὴ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως ἀδείας δὲν ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας συμβάσεως, ὡς ἔχει ἡ μὴ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, κατὰ τὸν ν. 3198/1955.

Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α.: Τὸ θέμα αὐτὸ ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ν.δ. 3083/1954 περὶ τροποποιήσεων εἰς τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. (ΕΕΔ 13, σελ. 1166).

Κατὰ τὴν διάταξιν αὐτὴν οἱ πάσης φύσεως συνταξιοῦχοι τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, τῶν ὁποίων ἡ καταβολὴ τῶν συντάξεων διέπεται ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, δύνανται νὰ ἀπασχολῶνται εἰς οἱανδήποτε ἀνεξάρτητον ἢ ἐξηρτημένην βιοποριστικὴν ἐργασίαν, χωρὶς τοῦτο νὰ συνεπάγηται ἀναστολὴν τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἀποκερδαίνει α) ὁ παρέχων ἐξηρτημένην ἐργασίαν συνταξιοῦχος δὲν εἶναι μεγαλύτερον τοῦ διπλασίου τοῦ ποσοῦ τῆς εἰς τοῦτον καταβαλλομένης συντάξεως ἢ τοῦ ποσοῦ τῶν δραχ. 1250 μηνιαίως, β) ὁ παρέχων αὐτοτελῆ ἐργασίαν συνταξιοῦχος δὲν εἶναι μεγαλύτερον τοῦ διπλασίου τῆς εἰς τοῦτον καταβαλλομένης συντάξεως. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἰς τὰς προσόδους τοῦ συνταξιούχου, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ μὴ ὑπερβαίνουν τὸ ὡς ἄνω τιθέμενον ὅριον, συνυπολογίζεται (πλὴν τῶν ἐκ τῆς αὐτοτελοῦς ἀπασχολήσεως ἀπολαυῶν) καὶ τὸ ποσὸν τῆς τυχὸν εἰσπραττομένης παρ' αὐτοῦ συντάξεως ἐκ τοῦ Δημοσίου ἢ ἐξ οἱουδήποτε Ὀργανισμοῦ κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως.

Ἐὰν εἰς ἀμφοτέρας τὰς ὡς ἄνω (α καὶ β) περιπτώσεις αἱ ἀπολαυαὶ τοῦ συνταξιούχου ὑπερβαίνουν τὰ τιθέμενα ἀνωτέρω ὅρια, ἐπέρχεται ἀναστολὴ τῆς συντάξεως. (Περισσοτέρας ἐξηγήσεις ἐπὶ τῆς διατάξεως καὶ περὶ τῆς ὑποχρεώσεως ἀναγγελίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῆς ἀπασχολήσεως εὑρίσκει ὁ ἐνδιαφερόμενος εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 279/1954 ἐγκύκλιον τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ ὁποία ἔχει καταχωρισθῇ εἰς τὸν 13ον τόμον μας, σ. 1211 ἐπ.).

Ἀσθένεια μισθωτοῦ κατὰ διάρκειαν ἐτησίας ἀδείας: Μὲ τὸ θέμα αὐτό, ἂν δηλαδὴ αἱ ἡμέραι βραχείας ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ, αἱ ὁποῖαι ἐμπίπτουν ἐντὸς τοῦ χρόνου τῆς ἐτησίας ἀδείας του κατὰ τὸν ἀ. ν. 539/1945, θὰ συνυπολογισθοῦν εἰς τὰς ἡμέρας ἀδείας, τῆς ὁποίας δικαιοῦνται οἱ μισθωτοί, ἔχει ἀπασχοληθῇ τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους καὶ κατέληξεν εἰς τὴν γνώμην ὅτι δὲν συνυπολογίζονται. Ἡ σχετικὴ γνωμοδότησις ἔχει δημοσιευθῇ εἰς τὸν 13ον τόμον μας, σελ. 1117.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ - ΓΕΓΟΝΟΤΑ - ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ασφάλισις κατά της ανεργίας: Ἐψηφίσθη ὑπό της Βουλῆς κατα την συνεδρίασιν της 21ης Δεκεμβρίου π. ἔ. σχέδιον Νόμου «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως των περί ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεων». Δι' αὐτοῦ τροποποιοῦνται αἱ σχετικαι διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954, τό ὁποῖον ἐπεκτείνεται εἰς ἁπασας τάς περιοχας, εἰς ἃς μέχρι της δημοσιεύσεως τοῦ ὑπό ψήφισιν Νόμου ἔχει ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Αἱ τροποποιούμεναι διατάξεις εἶναι αἱ τοῦ ἄρθρ. 12, 17, 19, 21, 24, 29, 33, 40 τοῦ ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941).

Σημειωτέον εἶναι, ὅτι διά τοῦ ὑπό ψήφισιν σχεδίου Νόμου (ἄρθρον 16) καταργεῖται ἀπό της ἰσχύος τοῦ νόμου τό ν.δ. 2511/1953 «περί ἐλέγχου ἀναιδικῶν ἀπολύσεων» (ΕΕΔ 12, 910).

Κατά τήν ἐπί τοῦ ν.δ. τούτου εἰσηγητικήν ἔκθεσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἡ καταργησις δικαιολογεῖται ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ἐφαρμογή τοῦ νομοθετήματος τούτου ἐλάχιστα ἀνταποκρίθη εἰς τάς προσδοκίας τοῦ Νομοθέτου, ἐνῷ τοὐναντίον ἐπροκάλεσε προσθέτους διατυπώσεις εἰς βάρος τῶν ἐργοδοτῶν καί τῶν μισθωτῶν. Διά τούς λόγους τούτους ἡ Κυβέρνησις ἤχθη εἰς τήν ἀπόφασιν διά τῆς καταργήσεως τοῦ ἐν λόγῳ ν.δ. νά ἄρῃ τάς ἐν λόγῳ ἀνωμαλίας, φρονοῦσα ὅτι ἐπί τοῦ ἐν προκειμένῳ θέματος εἶναι ἐπαρκής ἡ παρεχομένη εἰς τούς μισθωτούς προστασία βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 672 τοῦ Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρον 281 τούτου περί καταχρήσεως δικαιώματος».

Ἀνεξαρτήτως τοῦ σκοπίμου ἢ μή τῆς διατηρήσεως ἐν ἰσχύϊ τοῦ ἀνωτέρω ν.δ. (ὅ εἰσηγηθείς τήν ψήφισιν τοῦ ὁποίου Ὑπουργός Ἐργασίας ἀπέδωσε τόσην μεγάλην σημασίαν εἰς τοῦτο, βλέπε εἰσηγητικήν αὐτοῦ ἔκθεσιν ἐν ΕΕΔ 12, 745 ἑπ.), θά μας ἐπιτραπῇ νά σημειώσωμεν, ὅτι δέν ἀντιλαμβανόμεθα τό ὡς ἐπιχείρημα ὑπέρ της καταργήσεως χρησιμοποιούμενον ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει, ὅτι ἐπί τοῦ θέματος εἶναι ἐπαρκής ἡ παρεχομένη εἰς τούς μισθωτούς προστασία βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 672 τοῦ Α.Κ.

Τί εἴδους προστασία ὑπέρ τῶν μισθωτῶν εἶναι ἡ διάταξις αὕτη, ὁρίζουσα «ἑκάτερον τῶν μερῶν δικαιοῦται κατά πᾶσαν περίπτωσιν νά καταγγείλῃ τήν σύμβασιν διά σπουδαῖον λόγον ἀποτελοῦντα, ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας», ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι καί ἡ διάταξις αὕτη τοῦ Α.Κ., ὡς ἡ τοῦ ἄρθρ. 669 Α.Κ., ὁμιλοῦσα περί προθεσμίας καταγγελίας, δέν ἰσχύει ἤδη ἐπί τῶν συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, περί τῶν ὁποίων τό ν.δ. 2511/1953, λόγῳ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Α.Κ. διατηρήσεως ἐν ἰσχύϊ τῶν δι' αὐτός ἐχουσῶν ἐφαρμογήν διατάξεων τοῦ ν. 2112/1920 περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας» καί τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 «περί ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112 κλπ.»; (Α.Π. 443/1954, ΕΕΔ 13, 686).

Ὁ συντάκτης της εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ ν. 1834/1951 «περί κωδικοποιήσεως της ἰσχυούσης ἐργατικῆς νομοθεσίας» (βλέπε ταύτην ἐν ΕΕΔ 10, 490 καί κατά τό μέρος τοῦτο ἐν σελ. 494), ὀκεπτόμενος περί ἐλλείψεως ἐν τῷ ν. 2112 ἀναγραφῆς λόγων ἀτάκτου καταγγελίας της συμβάσεως ἐργασίας διά πειθαρχικά παραπτώματα τοῦ μισθωτοῦ καί πάντως ἐν τῷ πνεύματι, ὡς πρός αὐτό, προστασίας τῶν ἐργοδοτῶν, ἀνέγραφεν ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ ἄνω νόμου «ὅτι τό ἄρθρ. 672 τοῦ Α.Κ. δέν ἔχει εἰσέτι κριθῆ ἐν τῇ νομολογίᾳ, ἂν ἰσχύῃ πρός πλήρωσιν τοῦ κενοῦ τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 τοῦ ν. 2112, ὡς καί τοῦ 6 τοῦ β.δ. τοῦ 1920».

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως θά ἔπρεπε νά ἔχῃ πληροφορηθῆ ἤδη ὁ ἀριάδνιος Ὑπουργός, ὅτι τό ζήτημα ἔχει ἤδη λυθῆ διά της αὐθεντίας της γνώμης τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἀνωτέρω ἀπόφασις αὐτοῦ) καί μετά τοῦτο νά μή γίνηται λόγος, εἰς ἐπίσημον ἔκθεσιν ἐπί εἰσαγωγῆς νόμου, περί της διατάξεως ταύτης, ὑπό τήν ἔννοιαν ὅτι αὕτη καλύπτει συμβάσεις ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ συνηθέστεραι, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι δέν ἀποσκοπεῖ ἡ διάταξις καί εἰς προστασίαν τῶν μισθωτῶν, περί τῆς ἐπαρκείας τῆς ὁποίας γίνεται λόγος ἐν τῇ σχολιαζομένῃ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει.

Φορολογία δώρων μισθωτῶν καί συνταξιούχων: Τό Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 21501/559/55 ἐγκυκλίου του πρός τούς Οἰκονομικούς Ἐφόρους γνωρίζει τά ἑξῆς:

Κατόπιν της ἐφαρμογῆς ἀπό τοῦ τρέχοντος οἰκον. ἔτους τοῦ ν.δ. 3323/1955 «περί φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος» ἔπαυσαν ἰσχύουσαι ἀπό τοῦ αὐτοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους αἱ διά προγενεστέρων νόμων θεσπισθεῖσαι φορολογικαί ἀπαλλαγαί, πλήν ἐκείνων, αἵτινες διετηρήθησαν ὑπ' αὐτοῦ ἐν ἰσχύϊ.

Ὑπόκειται συνεπῶς εἰς φορολογίαν καί τό καταβαλλόμενον (ὡς καί τό καταβληθέν εἰς τό προηγούμενον οἰκονομικόν ἔτος) εἰς τούς μισθωτούς καί συνταξιούχους δῶρον ἐπί ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα, ὡς εἰσόδημα ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, κατά τά εἰδικώτερον ἐν ἄρθροις 40 - 44 τοῦ ν.δ. 3323/1955 ὁριζόμενα.

Ὡς πρός τόν τρόπον ὑπολογισμοῦ τοῦ παρακρατητέου κατά τήν καταβολήν τοῦ δώρου ποσοῦ φόρου, ἀνακοινοῦμεν τά ἑξῆς:

Τό ἐν λόγῳ δῶρον, ἀποτελοῦν τακτικάς ἀποδοχάς τῶν μισθωτῶν ἑνός καί ἡμίσεος μηνός, δέν περιλαμβάνεται εἰς τάς κατά τήν διάταξιν της § 1 περίπτ. γ' ἢ δ' τοῦ ἄρθρ. 43 τοῦ ν.δ. 3323/1955 φορολογουμένας προσθέτους ἀμοιβάς. Ὁ ἀναλογῶν συνεπῶς καί παρακρατητέος κατά τήν καταβολήν τοῦ δώρου φόρος δέον ὅπως ὑπολογίζηται κατά τήν περίπτωσιν α' της § 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ἤτοι ἐπί τῇ βάσει της φορολογικῆς κλίμακος τοῦ ἄρθρου 9, δι' ἀναγωγῆς εἰς ἐτήσιον εἰσόδημα, μετά τήν ἐνέργειαν ὅμως τῶν κατά τά ἄρθρα 4 καί 8 ἐκπτώσεων λόγῳ ἀφορολογήτου ὁρίου, οἰκογενειακῶν βαρῶν καί ποσοστοῦ 25ο/ο.

Πρός διευκόλυνσιν τῶν ἐργοδοτῶν εἰς τόν κατά τά ἀνωτέρω ὑπολογισμόν τοῦ φόρου καί δοθέντος ὅτι καί τό δῶρον τῶν ἑορτῶν θά περι

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

3430/1955 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καί καταργήσεως διατάξεων περί Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ καί ἄλλων τινῶν διατάξεων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 307 τῆς 12 Νοεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 35 τοῦ Συντάγματος καί τήν ἀπό 9 Νοεμβρίου 1955 σύμφωνον γνώμην τῆς κατά τήν § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

. . . . . .

Ἄρθρον 21

Ἡ διά τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ ἀ.ν. 394/1936, ὡς ἐτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν αὗται μετηγενεστέρως, προβλεπομένη εἰς βάρος τῶν ἰδιοκτητῶν ξενοδοχείων κράτησις ὑπέρ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων ἐπί μισθωμάτων τῶν ξενοδοχείων, βαρύνουσα ἤδη τούς μισθωτάς ξενοδόχους, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 82 § 1 τοῦ ἀπό 28.2.1955 Βασιλικοῦ Διατάγματος «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἐνοικιοστασίου κλπ. συναφῶν νόμων κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ν.δ. 2600/1953» καταργεῖται ἀπό τῆς 1ης Ἰουλίου 1955.

. . . . . .

Ἄρθρον 22

1. α) Διά κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Προεδρίας Κυβερνήσεως καί Ἐργασίας ἐγκρίνονται Κανονισμοί ἐσωτερικῆς λειτουργίας ξενοδοχείων, δι' ὧν καθορίζονται λεπτομερῶς αἱ μεταξύ τῶν ξενοδοχείων καί τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων ἐργασιακαί σχέσεις, αἱ ἐκατέρωθεν ὑποχρεώσεις καί δικαιώματα, αἱ ἐπιβλητέαι δι' ἑκάστην παράβασιν ποιναί, τά τῆς ἐκδόσεως καί ἀνανεώσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων, τά προσόντα τῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων καί ἐν γένει πᾶν σχετικόν πρός τήν ὑπηρεσίαν τῶν ἐργαζομένων ἐν ξενοδοχείοις ζήτημα.

β) Ἐντός ἓξ μηνῶν ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος πάντα τά ἐκδοθέντα ἐπαγγελματικά βιβλιάρια ξενοδοχοϋπαλλήλων δέον νά ἀντικατασταθῶσι διά νέων βάσει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος. Ἡ ἀνωτέρω προθεσμία δύναται κατόπιν κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Προεδρίας Κυβερνήσεως καί Ἐργασίας νά παραταθῇ δι' ἄλλους ἓξ μῆνας. Βιβλιάρια μή ἀντικατασταθέντα ἐντός τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας θεωροῦνται ἄκυρα.

2. Τά ἐκ τῶν παραβάσεων τῶν κανονισμῶν ποινάς ἐπιβάλλουσι συμβούλιοι Ἐπιτροπαί, συνιστώμεναι διά κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, Δικαιοσύνης καί Ἐργασίας εἰς τά μεγάλα ξενοδοχειακά κέντρα. Ἑκάστη τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων ἀποτελεῖται ἐξ ἑνός Πρωτοδίκου, ὡς Προέδρου, ὁριζομένου ὑπό τοῦ ἁρμοδίου Προέδρου Πρωτοδικῶν, ἐξ ἑνός ξενοδόχου, ὁριζομένου ὑπό τοῦ Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος μετά τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, καί ἑνός ξενοδοχοϋπαλλήλου, ὁριζομένου μετά τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ὑπό τῆς οἰκείας τοπικῆς ὀργανώσεως. Εἰς ἣν

ληφθῇ τόσον ὑπό τοῦ ἐργοδότου εἰς τήν ἐτησίαν ἐκκαθαριστικήν δήλωσιν, ὡς καί ὑπό τοῦ μισθωτοῦ εἰς τήν ἐπιδοθησομένην ὑπ' αὐτοῦ κατά μῆνα Ἰούλιον ἐτησίαν δήλωσιν διά τό σύνολον τῶν ἐκ πάσης πηγῆς ἐτησίων εἰσοδημάτων του, ὁπότε καί μόνον θά ὑπολογισθῇ ἐπακριβῶς ὁ τελικῶς ὀφειλόμενος ὑπ' αὐτοῦ φόρος, ἡ ἀναγωγή τοῦ δώρου εἰς ἐτησίων εἰσόδημα δέον ὅπως ἐνεργῆται διά πολλαπλασιασμοῦ αὐτοῦ ἐπί τόν ἀριθμόν 12 ἤ κατά περίπτωσιν 21 κλπ. καί οὐχί ἐπί 13 1/2.

Παράδειγμα: Εἰς μισθωτόν βαρυνόμενον διά δύο οἰκογενειακῶν βαρῶν καταβάλλεται ὡς δῶρον ἐπί ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων ποσόν δρχ. 2.500. Ἐκπίπτεται ἐξ αὐτοῦ διά κρατήσεις ὑπέρ Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων κλπ. = 200

Καθαρόν ποσόν δώρου = 2.300

Ἀναγωγή τούτου εἰς ἐτήσιον εἰσόδημα = 27.600

Μείον ἐκπτώσεις ἄρθρων 4 καί 8 τοῦ ν.δ. 3323/1955 (ἤτοι κοσοστιαῖον 25% ὀφρυλ. ὅριον καί ἄλκον βαρῶν) = 22.900

Ἐτησίων φορολογητέων ποσόν = 4.700

Ἀναλογῶν κατά τήν κλίμακα ἐτήσιος φόρος = 249

Ἀναλογῶν μηνιαῖος φόρος πρός παρακράτησιν (1/12) = 20,70

Κατ' ἀνάλογον τρόπον θά ὑπολογισθῇ καί τό παρακρατητέον ἐκ τοῦ πασχαλινοῦ ἐπιδόματος ποσόν φόρου, μέ μόνην τήν διαφοράν ὅτι ἡ ἀναγωγή τούτου εἰς ἐτήσιον εἰσόδημα θά γίνῃ διά πολλαπλασιασμοῦ ἐπί τόν ἀριθμόν 24 καί οὐχί ἐπί 12, ἐκ τοῦ προκύπτοντος δέ ἐτησίου φόρου θά ληφθῇ τό 1/24 ἀντί τοῦ 1/12.

Ὁ κατά τά ἀνωτέρω τρόπος φορολογίας τοῦ δώρου τῶν ἑορτῶν ἰσχύει μόνον διά τούς ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένους καί τούς συντεταγμένους. Διά τούς ἐπί ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους τό παρακρατητέον ἐκ τοῦ δώρου ποσόν φόρου θά ὑπολογίζηται κατά τόν ὑπό τοῦ νόμου ὁριζόμενον τρόπον, ἤτοι ἐπί συντελεστῇ 1 ἤ 3% ἐπί τοῦ ἀντιστοιχοῦντος ἡμερομισθίου, ἐξευρισκομένου διά διαιρέσεως τοῦ ὁλικῶς καταβαλλομένου καθαροῦ ποσοῦ δώρου διά τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικαιουμένων ὡς δώρου ἡμερομισθίων.

Διευκρινίζεται ὅτι εἰς ἣν περίπτωσιν τό δῶρον τῶν ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένων καταβάλλεται ἐλεύθερον φόρου, ὁ ὑπολογισμός τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἀναλογοῦντος φόρου θά ἐνεργῆται κατά τά ἐν § 61 τῆς ὑπ' ἀριθ. 129/1955 ἐγκυκλίου ἡμῶν ὁριζόμενα.

περιπτώσιν ὑφίστανται πλείονες τῆς μιᾶς τοιούτων τοπικῶν ὀργανώσεων ἢ ἡ ὑπάρχουσα ὀργάνωσις δὲν ὑποδείξῃ τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτῆς ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, οὗτος ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

3. Αἱ Ἐπιτροπαὶ αὗται συνεδριάζουσι νομίμως παρόντων δύο τουλάχιστον μελῶν, ἐν οἷς ὁ Πρόεδρος, καὶ δικαίωσιν κατόπιν προσφυγῆς παντὸς ἐνδιαφερομένου κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἀ.ν. 814/1937, δύνανται δὲ νὰ ἐπιβάλλωσι πᾶσαν ποινὴν προβλεπομένην ὑπὸ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐγκεκριμένων Κανονισμῶν.

4. Προκειμένου περὶ ἐλαφρῶν παραβάσεων δύναται ὁ ξενοδόχος ἄνευ προσφυγῆς εἰς τὰς ἀνωτέρω Ἐπιτροπὰς νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ποινὴν τῆς ἐπιπλήξεως καὶ προστίμου μέχρι δραχμῶν 25.

5. Τὰ ὑπὸ τῶν ξενοδόχων καὶ τῶν Ἐπιτροπῶν ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα περιέρχονται εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἐργατικῆς Κατοικίας.

6. Διὰ τῶν ὡς ἀνωτέρω κοινῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ συστάσεως τριμελῶν Ἐπιτροπῶν καθορίζονται τὰ εἰς τὴν ἁρμοδιότητα ἑκάστης ἐξ αὐτῶν ὑπαγόμενα ξενοδοχεῖα κατὰ πόλεις, κωμοπόλεις, τουριστικοὺς τόπους, λουτροπόλεις, κ.λ.π.

7. Ὡς Γραμματεῖς τῶν Ἐπιτροπῶν διορίζονται διὰ πράξεων τῶν Ὑπουργῶν Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ Ἐργασίας ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τοῦ Ε.Ο.Τ. καὶ γενικῶς δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ ὄργανα τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας.

8. Προκειμένου περὶ προσφυγῆς εἰς τὰς ἀνωτέρω Ἐπιτροπὰς δημοσίων ὀργάνων, δικαιουμένων ἐκ τοῦ νόμου νὰ ἐνεργῶσιν ἐπιδεώρησιν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα (ὄργανα τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, Ἐπιθεωρηταὶ Ε.Ο.Τ., ἀρ υἱατρου κλπ.), οὐδὲν παράβολον καταβάλλεται. Προκειμένου περὶ προσφυγῆς ἄλλων ἐνδιαφερομένων προσώπων ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ἀ.ν. 814/1937.

9. Αἱ Ἐπιτροπαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ συνεδριάζωσι τουλάχιστον ἀνὰ 15ήμερον, ἐκτὸς ἐὰν οὐδεμία προσφυγὴ ὑπάρχει.

10. Αἱ ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 13 τοῦ ἀ.ν. 331/1936 καὶ 1 τοῦ 814/1937 συνιστώμεναι Ἐπιτροπαὶ καταργοῦνται, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου.

. . . . . .

Ἄρθρον 29

Οἱ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1952 καὶ ἐφεξῆς τὸ πρῶτον ἐργαζόμενοι εἰς ξενοδοχεῖα θεωροῦνται ὑπάλληλοι ὡς πρὸς τὴν σχέσιν ἐργασίας μόνον ἐφ' ὅσον κέκτηνται πτυχίον Τουριστικῆς ἢ Ξενοδοχειακῆς Σχολῆς τῆς ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς καὶ ἔχουν διετῆ τοιοῦτον ὑπηρεσίαν ἐν ξενοδοχείῳ.

. . . . . .

Ἄρθρον 32

Πᾶσα γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸ παρὸν ν.δ. καταργεῖται.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ν.δ. ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν τῇ Β. Ἑλληνικῇ Προεδρείᾳ Παρισίων τῇ 12 Νοεμβρίου 1955

3398/1955 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ Ο.Λ.Π. νομοθεσίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 277 τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1955)

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ προσθήκης παραγράφων ὑπ' ἀριθ. 5 ἐν τῷ ἄρθρῳ 9 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 290 τῆς 1 Νοεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρ. 6 § 7 τοῦ ν. Δ/τος ὑπ' ἀριθ. 3083/1951 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας καὶ θεσπίσεως ἀσφαλιστικῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων»,

2) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 221/1955, συνεδρίασις 135ὴ τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 27.6.1955).

3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 643/1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, πρωτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ὅτως εἰς τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν προστεθῇ παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 5, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Ὀφειλαὶ ἐνδοτῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων Ἀθηνῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον δύνανται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκεκριμένης παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, νὰ ἐξοφλοῦνται διὰ μηνιαίων δόσεων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ὁριζόμενος διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερος τῶν ἑξήκοντα (60)».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1955

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καταιτήσεως τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ τῆς τέως Γαλλοελληνικῆς Ἑταιρείας Σιδηροδρόμων Ἀλεξανδρουπόλεως—Σβίλεγκραντ καὶ ὑπαγωγῆς τούτου εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 300 τῆς 2 Νοεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρ. 5 § 2 τοῦ ν.δ. 3023/1951 «περὶ κυρώσεως της ἀπὸ 7 Μαρτίου 1954 συμβάσεως μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Γαλλοελληνικῆς Ἑταιρείας Σιδηροδρόμων κλπ.» καὶ τὴν γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 631 τῆς 15ης Σεπτεμβρίου 1955 πράκτικῷ αὐτοῦ.

Πρωτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν καὶ Δημ. Ἔργων, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

1. Τὸ Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ τῆς τέως Γαλλοελληνικῆς Ἑταιρείας Σιδηροδρόμων Ἀλεξανδρουπόλεως—Σβίλεγκραντ κα-

ταργείται από της πρώτης του επομένου της δημοσιεύσεως του παρόντος μηνός.

2. Από της αύτης ημερομηνίας ή περιουσία του ούτω καταργουμένου Ταμείου περιέρχεται εις το Ταμείον Αλληλοβοηθείας Προσωπικού των Σ.Ε.Κ., όπερ υποκαθίσταται εις τα δικαιώματα και τας υποχρεώσεις του πρώτου, το δε εις το καταργούμενον Ταμείον υπηρετούν προσωπικόν μετατάσσεται εις το Ταμείον Αλληλοβοηθείας Προσωπικού των Σ.Ε.Κ., εις το οποίον συνεχίζουν την ασφάλισίν των το προσωπικόν και οι συνταξιούχοι του δικτύου Αλεξανδρουπόλεως—Σβιλεγκραντ, συμφώνως προς τας κειμένας διατάξεις, αίτινες διέπουν το αναλαμβάνον την ασφάλισιν Ταμείον Αλληλοβοηθείας Προσωπικού Σ.Ε.Κ.

Εις τους αυτούς επί των Οικονομικών, Εργασίας, Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων Υπουργούς ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος Διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 4 Οκτωβρίου 1955

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί επεκτάσεως εις την περιοχήν της Αιμενικής Αρχής Καρύστου της υπό του Οίκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 240 της 8 Σεπτεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Τας διατάξεις του άρθρ. 5 του ν. 6002/1934 «περί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αυτών» (Φ.Ε.Κ. 87), β) τας διατάξεις του άρθρ. 2 § 1 του ά.ν. 816/1948.

Άρθρον μόνον

Η κατά τας διατάξεις του από 14.11.1951 γ δ/τος «περί προστασίας κατά της ασθενείας των ναυτικών και των οικογενειών των» (Φ.Ε.Κ. 301), ως τούτο εκάστοτε ισχύει, προβλεπομένη προστασία επεκτείνεται εν μέρει, παρεχομένης ιατρικής συνδρομής και παρασκευασμάτων ή ιδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικών εν γένει ειδών και επιδόματος τοκετού και εις μονίμως εις την περιοχήν της Αιμενικής Αρχής Καρύστου διαμένοντας:

α) Ανέργους ναυτικούς και τα μέλη των οικογενειών τούτων, και

β) Μέλη οικογενειών εργατών των ναυτικών.

Εις τον αύτον Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος Διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 17 Αυγούστου 1955

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί επεκτάσεως εις την νήσον Σαλαμίνα της υπό του Οίκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 300 της 2 Νοεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του ν. 6002/1934 «περί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αυτών» (Φ.Ε.Κ. 37),

β) Τας διατάξεις του άρθρ. 2 § 1 του ά.ν. 816/1948 «περί επεκτάσεως της υπό του ν. 6002 παρεχομένης, ιατροφαρμακευτικής και νοσοκομειακής προστασίας και εις τας οικογενείας των εργαζομένων ναυτικών», ως ούτος εκυρώθη υπό του ν. 978/1949 (Φ.Ε.Κ. 120),

γ) Την υπ' αριθ. 1916/7.9.1954 πρότασιν της Διοικητικής Επιτροπής Οίκου Ναύτου,

δ) Την υπ' αριθ. 16/17.8.1955 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού, και

ε) Την υπ' αριθ. 599/1.9.1955 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Η κατά τας διατάξεις του από 14.11.1951 β. δ/τος «περί προστασίας κατά της ασθενείας των ναυτικών και των οικογενειών των» (Φ.Ε.Κ. 301), ως τούτο εκάστοτε ισχύει, προβλεπομένη προστασία επεκτείνεται εν μέρει, παρεχομένης ιατρικής συνδρομής και περιθάλψεως φαρμάκων υπό μορφήν χημικών παρασκευασμάτων ή ιδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικών εν γένει ειδών και επιδόματος τοκετού και εις μονίμως εις την νήσον Σαλαμίνα διαμένοντας:

α) Ανέργους ναυτικούς και τα μέλη των οικογενειών τούτων, και

β) Μέλη οικογενειών εργαζομένων ναυτικών.

Εις τον αύτον Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος Διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 15 Οκτωβρίου 1955

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί επεκτάσεως εις την νήσον Σπέτσας της υπό του Οίκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 300 της 2 Νοεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις του άρθρ. 5 του ν. 6002/1934 «περί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αυτών» (Φ.Ε.Κ. 37),

β) Τας διατάξεις του άρθρ. 2 § 1 του ά.ν. 816/1948 «περί επεκτάσεως της υπό του ν. 6002 παρεχομένης ιατροφαρμακευτικής και νοσοκομειακής προστασίας και εις τας οικογενείας των εργαζομένων ναυτικών», ως ούτος εκυρώθη υπό του ν. 978/1949 (Φ.Ε.Κ. 120),

γ) Την υπ' αριθ. 2012/12.8.1955 πρότασιν της Διοικητικής Επιτροπής Οίκου Ναύτου,

δ) Την υπ' αριθ. 16/17.8.55 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού, και

ε) Την υπ' αριθ. 597/1.9.1955 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Η κατά τας διατάξεις του από 14.11.1951 β. δ/τος «περί προστασίας κατά της ασθενείας των ναυτικών και των οικογενειών των» (Φ.Ε.Κ. 301), ως τούτο εκάστοτε ισχύει, προβλεπομένη προστασία επεκτείνεται εν μέρει, παρεχομένης ιατρικής συνδρομής και περιθάλψεως φαρμάκων υπό μορφήν χημικών παρασκευασμάτων ή ιδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικών εν γένει ειδών και επιδόματος τοκετού και εις μονίμως εις την νήσον Σπέτσας διαμένοντας:

α) Ανέργους ναυτικούς και τα μέλη των οικογενειών τούτων, και

β) Μέλη οικογενειών εργαζομένων ναυτικών.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1955

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐπεκτάσεως εἰς τὴν νῆσον Αἴγιναν τῆς ὑπὸ τοῦ Οἴκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(ΕΚ. τ. Α' φ. 300 τῆς 2 Νοεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 6002/1934 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 37), β) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 816/1948 «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 6002 παρεχομένης ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς προστασίας καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν», ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 978/1949 (Φ.Ε.Κ. 120), γ) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1916/7.9.1954 πρότασιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Οἴκου Ναύτου, δ) τὴν ὑπ' ἀριθ. 16/17.8.1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ καὶ ε) τὴν ὑπ' ἀριθ. 598/1.9.1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 14.1.1951 β. δ/τος «περὶ προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των» (Φ.Ε.Κ. 301), ὡς τοῦτο ἑκάστοτε ἰσχύει, προβλεπομένη προστασία ἐπεκτείνεται ἐν μέρει, παρεχομένης ἰατρικῆς συνδρομῆς καὶ περιθάλψεως, φαρμάκων ὑπὸ μορφὴν χημικῶν παρασκευασμάτων ἢ ἰδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικῶν ἐν γένει εἰδῶν καὶ ἐπιδόματος τοκετοῦ καὶ εἰς μονίμως εἰς τὴν νῆσον Αἴγιναν διαμένοντας:

α) Ἀνέργους ναυτικοὺς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τούτων, καὶ

β) Μέλη οἰκογενειῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1955

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐπεκτάσεως εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν τῆς ὑπὸ τοῦ Οἴκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 300 τῆς 2 Νοεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 6002/1934 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 37).

β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 816/1948 «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 6002 παρεχομένης ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς προστασίας καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν», ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 978/1949 (Φ.Ε.Κ. 120).

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2001/4.7.1955 πρότασιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Οἴκου Ναύτου.

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 14/22.7.1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ, καὶ

ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 578/17.8.1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 14.11.1951 β. δ/τος «περὶ προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των» (Φ.Ε.Κ. 301), ὡς τοῦτο ἑκάστοτε ἰσχύει, προβλεπομένη προστασία ἐπεκτείνεται ἐν μέρει, παρεχομένης ἰατρικῆς συνδρομῆς καὶ περιθάλψεως, φαρμάκων ὑπὸ μορφὴν χημικῶν παρασκευασμάτων ἢ ἰδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικῶν ἐν γένει εἰδῶν καὶ ἐπιδόματος τοκετοῦ καὶ εἰς μονίμως εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν διαμένοντας:

α) Ἀνέργους ναυτικοὺς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τούτων, καὶ

β) Μέλη οἰκογενειῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1955

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐπεκτάσεως εἰς τὴν νῆσον Ὕδραν τῆς ὑπὸ τοῦ Οἴκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 300 τῆς 2 Νοεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 6002/1934 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 37), β) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 816/1948 «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 6002 παρεχομένης ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς προστασίας καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν», ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 978/1949 (Φ.Ε.Κ. 120), γ) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2013/26.8.1955 πρότασιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Οἴκου Ναύτου, δ) τὴν ὑπ' ἀριθ. 17/2.9.1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ καὶ ε) τὴν ὑπ' ἀριθ. 628/15.9.1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 14.11.1951 β. δ/τος «περὶ προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των» (Φ.Ε.Κ. 301), ὡς τοῦτο ἑκάστοτε ἰσχύει, προβλεπομένη προστασία ἐπεκτείνεται ἐν μέρει, παρεχομένης ἰατρικῆς συνδρομῆς καὶ περιθάλψεως, φαρμάκων ὑπὸ μορφὴν χημικῶν παρασκευασμάτων ἢ ἰδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικῶν ἐν γένει εἰδῶν καὶ ἐπιδόματος τοκετοῦ καὶ εἰς μονίμως εἰς τὴν νῆσον Ὕδραν διαμένοντας:

α) Ἀνέργους ναυτικοὺς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, καὶ

β) Μέλη οἰκογενειῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1955

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐπεκτάσεως εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ λιμένος

Καβάλας της ὑπὸ τοῦ Οἴκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 323 τῆς 25 Νοεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 6002/1931 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 87).

β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 816/1948 «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 6002 παρεχομένης ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς προστασίας καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν», ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 978/1949 (Φ.Ε.Κ. 120).

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2005/18.7.1955 πρότασιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Οἴκου Ναύτου.

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 17/2.9.1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ, καὶ

ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 693/5.10.1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 14.11.1951 β.δ/τος «περὶ προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των» (Φ.Ε.Κ. 301), ὡς τοῦτο ἐκάστοτε ἰσχύει, προβλεπομένη προστασία ἐπεκτείνεται ἐν μέρει, παρεχομένης ἰατρικῆς συνδρομῆς καὶ περιθάλψεως, φαρμάκων ὑπὸ μορφὴν χημικῶν παρασκευασμάτων ἢ ἰδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικῶν ἐν γένει εἰδῶν καὶ ἐπιδόσεως τεχνητοῦ καὶ εἰς μονίμως εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ λιμένος Καβάλας διαμένοντας:

α) Ἀνέργους ναυτικοὺς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, καὶ

β) Μέλη οἰκογενειῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν τῇ Β. Ἑλληνικῇ Προεδρείᾳ Παρισίων τῇ 12 Νοεμβρίου 1955

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ μειώσεως τῶν ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν τῶν καταβαλλομένων ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἀναλογούντων εἰς τὴν παραγωγὴν ὧν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξαγομένων κολοφωνίων καὶ τερεβινθελαίων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 330 τῆς 9 Δεκεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν. 2861/1954 «περὶ μέτρων ἐνισχύσεως τῆς ἐξαγωγῆς βιομηχανικῶν καὶ ἄλλων ἐγχωρίων προϊόντων» καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 438/3.7.1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ὑπουργῶν ἐπὶ τοῦ Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν, Ἐμπορίου, Βιομηχανίας καὶ Ἐργασίας Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1) Εἰς περίπτωσιν ἐξαγωγῆς κολοφωνίων τῆς δασμολογικῆς κλάσεως 5ης καὶ τερεβινθελαίων τῆς δασμολογικῆς κλάσεως 51ῆς ἡ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλομένη ἐργοδοτικὴ εἰσφορὰ ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἀναλογούντων εἰς τὴν παραγωγὴν τῶν ἐξαγομένων ἀνωτέρω προϊόντων, μειοῦται καθοριζομένη ἴση πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς ὑπὸ τῶν μισθωτῶν καταβαλλομένης τοιαύτης.

2) Τὰ τυχὸν ἐπὶ πλέον τῶν διὰ τοῦ παρόντος ὁριζομένων ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν καταβαλλόμενα ὑπὲρ τοῦ ἀνωτέρω Ἱδρύματος ποσὰ ἐπιστρέφονται εἰς τὸν ἐξαγωγέα συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ τὰς διατυπώσεις τοὺς καθοριζομένους ἐν τῇ § 3 τοῦ ἄρθρ. 5 ν. 2861/1954.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν τῇ Β. Ἑλληνικῇ Προεδρείᾳ Παρισίων τῇ 12 Νοεμβρίου 1955

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καταργήσεως τῆς § 1 τοῦ β. δ. 4.3/7.4.1954 περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας εἰς τὰ καταστήματα Κυπαρισσίας κλπ. ὡς πρὸς τὰ καταστήματα τῆς πόλεως Κυπαρισσίας, περὶ καθιερώσεως μερικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς ἐπιλεγόμενα ἐμπορικὰ καταστήματα Ἡρακλείου Κρήτης καὶ ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ παντοπωλεῖα τῆς κωμοπόλεως Διδωρικίου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 317 τῆς 17 Νοεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 6 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ν. δ/τος τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νομοθ. περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», σεβόμενον αἰτήσεις τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων Κυπαρισσίας, Ἡρακλείου Κρήτης καὶ Διδωρικίου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 15/10/43/ΜΔ/19.7.1955 σύμφωνον γνώμην τῆς Διοικητικῆς Χωροφυλακῆς Κυπαρισσίας, τὴν ὑπ' ἀριθ. 55/76/30α/21.2.1955 τῆς Δ/σεως Χωροφυλακῆς Ἡρακλείου Κρήτης, καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8165/6.7.1955 τῆς Νομαρχίας Φωκίδος, τὴν ἀπὸ 6.9.1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 692/1955 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1. Καταργοῦμεν τὴν § 1 τοῦ β. δ/τος τῆς 4 Μαρτίου/1 Ἀπριλίου 1954 «περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ καταστήματα Κυπαρισσίας, Φιλιατρῶν καὶ Γαργαλιάνων κλπ», ὡς πρὸς τὰ καταστήματα τῆς πόλεως Κυπαρισσίας.

2. Καθιεροῦμεν μερικὴν Κυριακὴν ἀργίαν εἰς τὰ ἀπιβαλτήρια τῆς πόλεως Ἡρακλείου Κρήτης, ἅτινα θὰ παραμένωσι κλειστὰ ἀπὸ τῆς 1ης μ.μ. ὥρας.

3. Καθιεροῦμεν ὁλοκληρωτικὴν Κυριακὴν ἀργίαν εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ παντοπωλεῖα τῆς κωμοπόλεως Διδωρικίου.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν τῇ Β. Ἑλληνικῇ Προεδρείᾳ Βέρνης τῇ 9 Νοεμβρίου 1955

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως μερικῆς Κυριακῆς ἀργίας

και εορτολογίου καταστημάτων Παροικίας Πάρου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 317 της 17 Νοεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρ. 2 § 2 και 6 § 3 του Π. Δ/τος της 8/14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως», αίτησιν των ενδιαφερομένων επαγγελματικών οργανώσεων Πάρου και την υπ' αριθ. 263/6/38/12.1.1955 σύμφωνον γνώμην της Υποδιοικήσεως Χωροφυλακής Πάρου, μετά γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εργασίας και την υπ' αριθ. 669/1955 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Τα εμπορικά καταστήματα (υφασμάτων, ψιλικών, υαλικών, χαρτικών κλπ. ειδών) και τα εδωδιμοπωλεία και παντοπωλεία της κωμοπόλεως Παροικίας Πάρου κατά τας Κυριακάς ανοίγουν κατά μεν την χειμερινήν περίοδον από της 10ης π.μ. — 2ας μ.μ., κατά δε την θερινήν από της 9ης π.μ.—1ης μ.μ. ώρας.

Άρθρον 2

Εορτάσιμοι ημέραι ολοκληρωτικής και μερικής αργίας των εν άρθρω 1 οριζομένων καταστημάτων ορίζονται οι κάτωθι εορταί:

Εορταί ολοκληρωτικής αργίας.

1) 1η Ιανουαρίου, εορτή Αγίου Βασιλείου, 2) Καθαρά Δευτέρα, 3) 1η Μαΐου, 4) Κυριακή του Πάσχα, 5) 28η Οκτωβρίου, 6) Πέτρου και Παύλου.

Εορταί μερικής αργίας

1) 6η Ιανουαρίου, 2) Αγίου Γεωργίου, 3) Αγ. Κωνσταντίνου και Ελένης, 4) Αναλήψεως, 5) Αγίου Πνεύματος, 6) Κοιμήσεως της Θεοτόκου, 7) Υψώσεως Τιμίου Σταυρού, 8) Δευτέρα ημέρα Χριστουγέννων, 9) 9η Νοεμβρίου, τοπική εορτή Αγ. Θεοκτίστης, καθ' ας θα πραγματοποιούνται κλεισταί ως τας Κυριακάς και 10) Μεγάλη Παρασκευή, κλεισταί από της 9ης πρωϊνής μέχρι της μεσημβρίας.

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν τη Β. Ελληνική Πρεσβεία Βέρνης
τη 9 Νοεμβρίου 1955

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

74960/5730/1955 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί παροχής δώρου επί ταις εορταίς Χριστουγέννων 1955—Νέου Έτους 1956 εις τους επί σχέσει εργασίας του ιδιωτικού δικαίου εργαζομένους μισθωτούς της Χώρας (*).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 223 της 15 Δεκεμβρίου 1955)

—

335487/1955 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών, Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων

Περί χορηγήσεως δώρου επί ταις εορταίς των Χριστουγέννων 1955 εις τους συνταξιούχους των σιδηροδρομικών δικτύων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 228 της 22 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν τελούσαν υπό έκδοσιν πράξιν του Υπουργικού Συμβουλίου «περί χορηγήσεως δώρου επί ταις εορταίς των Χριστουγέννων 1955 εις τους πολιτικούς και στρατιωτικούς συνταξιούχους κλπ.», αποφασίζομεν:

1. Εις τους συνταξιούχους των σιδηροδρομικών δικτύων εν γένει παρέχεται πυρά του εξ ου συνταξιοδοτούνται δικτύου δώρον επί ταις εορταίς των Χριστουγέννων 1955 ίσον προς το τρίτον (1/3) της μηνιαίας συντάξεως αυτών μετά του τυχόν επιδόματος ανικανότητος, μη δυνάμενον να είναι ανώτερον των δραχμών πεντακοσίων (500), ούδε κατώτερον των δραχμών εκατόν (100).

Εις τους λαμβάνοντας σύνταξιν ελάσσονα των δραχμών 100 θα καταβληθή ως δώρον το σύνολον της μηνιαίας συντάξεως.

Του κατά τ' ανωτέρω δώρου θα δικαιωθώσι και αι οικογένειαι εις ας καταβάλλεται επί τριμήνου ή σύνταξις του αποβιώσαντος συνταξιούχου.

Οι συνταξιοδοτηθέντες διά τμήμα του μηνός Δεκεμβρίου 1955 θα δικαιωθώσι δώρου μόνον εφ' όσον εσυνταξιοδοτήθησαν διά δεκαπέντε και πλέον ημέρας του μηνός τούτου.

Οι εξελθόντες της υπηρεσίας από 1 Μαρτίου 1955 και εφεξής και δικαιούμενοι τμήματος δώρου κατά τας διατάξεις της υπ' αριθ. 325412 της 5 Δεκεμβρίου 1955 (Roneo 278) αποφάσεως του Υπουργού των Οικονομικών λαμβάνουσι κατ' επιλογήν των, είτε το υπό της αποφάσεως ταύτης προβλεπόμενον, είτε το κατά την παρούσαν, υπ' λογιζόμενον επί του ποσού της παρ' αυτών λαμβανομένης προκαταβολής. Εν τη τελευταία ταύτη περιπτώσει το καταβληθησόμενον ποσόν θεωρείται ως προκαταβολή συμψηφιζομένη προς το δώρον όπερ θα αντιστοιχή εις την απονεμηθησομένην αυτοίς σύνταξιν.

Το κατά την υπολογισμόν του ποσού του δώρου προκύπτον κλάσμα δραχμής παραλείπεται.

Το δώρον απαλλάσσεται πάσης υπέρ του Δημοσίου και τρίτων κρατήσεως, υποκειμένου μόνον εις την φορολογίαν του εισοδήματος, είναι δε καταβλητέον την 20 Δεκεμβρίου 1955.

2. Δεν δικαιούνται του κατά την παρούσαν απόφασιν δώρου οι εκ των περί ων αύτη δικαιούμενοι δώρου παρά του Δημοσίου ή Νομικών Προσώπων Δημοσίου ή Ιδιωτικού Δικαίου λόγω υπηρεσίας προσφερομένης εις τούτους.

Οι συνταξιούχοι οι λαμβάνοντες δύο συντάξεις δικαιούνται κατ' επιλογήν δώρου εκ μιάς μόνον πηγής.

Δεν δικαιούνται επίσης του κατά την παρούσαν απόφασιν δώρου οι συνταξιοδοτηθέντες διά τμήμα του μηνός Δεκεμβρίου 1955 ήσσονα των 15 ημερών.

3. Διά την καταβολήν του δώρου απαιτείται υποβολή υπευθύνου δηλώσεως ότι δεν ελήφθη τοιούτον εξ άλλης πηγής. Η ως άνω δήλωσις δύναται να συντάσσηται και επί της εξοφλητικής αποδείξεως πληρωμής του δώρου.

Η παρούσα θέλει δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 16 Δεκεμβρίου 1955

—

73552/Ε. 3504/1955 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί παροχής δώρου επί ταις εορταίς των

(*) Βλέπε ταύτην εν ΕΕΔ 14, σ. 1345.

Χριστουγέννων καὶ τοῦ Ν. Ἔτους 1956 εἰς τοὺς συνταξιούχους κλπ. Ὀργανισμῶν κυρίας καὶ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 223 τῆς 15 Δεκεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19/1944 νόμου «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν».

β) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 5245/25.11.1950 ἀπόφασιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

γ) Τὰς κρατούσας οἰκονομικὰς συνθήκας,

Ἀποφασίζομεν

Ἐγκρίνομεν τὴν χορήγησιν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐπικειμένων ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους 1956.

I. Εἰς ἕκαστον τῶν συνταξιούχων καὶ βοηθηματούχων (τύπου συντάξεως) τῶν Ὀργανισμῶν κυρίας καὶ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δῶρου ἴσου πρὸς τὸ ποσὸν μιᾶς μηνιαίας συντάξεως ἢ ἑνὸς μηνιαίου βοηθήματος μετὰ τῶν ἀναλογούντων πάσης φύσεως ἐπιδομάτων.

Τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δῶρου δικαιοῦνται οἱ συνταξιοῦχοι ἢ βοηθηματοῦχοι (τύπου συντάξεως), ἐφ' ὅσον ἔχει διαταχθῇ ἢ θὰ διαταχθῇ ἡ ἐναρξις τῆς συνταξιοδοτήσεως των ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1955. Εἰς περίπτωσιν ἐνάρξεως τῆς συνταξιοδοτήσεως ἀπὸ 2—31 Δεκεμβρίου 1955, οἱ ἀνωτέρω θὰ λάβουν τόσα τριακοστὰ τοῦ ὡς ἄνω δῶρου, ὅσαι αἱ ἡμέραι τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐ.ἔ., καθ' ἃς συνταξιοδοτοῦνται.

Τὸ ὡς ἄνω δῶρον εἶναι καταβλητέον τὴν 22αν Δεκεμβρίου 1955.

Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεων ἢ βοηθημάτων ἐκ πλειόνων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν τὸ διὰ τῆς παρούσης παρεχομένον δῶρον ἰσοῦται πρὸς τὴν λαμβανομένην μεγαλυτέραν σύνταξιν ἢ βοήθημα, κατανεμόμενον κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ τῶν συνταξιοδοτούντων Ὀργανισμῶν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ καταβολὴ εἰς τὸν δικαιοῦχον ὅλου τοῦ δῶρου ἐνεργεῖται ἀμέσως παρὰ τοῦ παρέχοντος τὴν μεγαλυτέραν κατὰ ποσὸν σύνταξιν ἢ βοήθημα Ὀργανισμοῦ, δικαιουμένου τούτου νὰ ἀναζητήσῃ παρὰ τῶν λοιπῶν συνταξιοδοτούντων Ὀργανισμῶν τὰ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης ἀναλογοῦντα καὶ βαρύνοντα τούτους ποσά, μὴ ἐπιβαρυνομένου πάντως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἑκάστου τῶν Ὀργανισμῶν τούτων διὰ ποσοῦ μείζονος τῆς παρ' αὐτοῦ καταβαλλομένης μηνιαίας συντάξεως. Κατ' ἐξαίρεσιν ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεων ἢ βοηθημάτων ἐκ πλειόνων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ἐξ ὧν ὁ εἷς λόγῳ οἰκονομικῆς ἀδυναμίας δὲν καταβάλλει τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον εἰς οὐδένα τῶν συνταξιούχων του, τοῦτο καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ, ἰσοῦται δὲ πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ὑπὸ τοῦ τελευταίου χορηγουμένης συντάξεως ἢ βοηθήματος.

Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεως ἢ βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ Δημοσίου, τὸ δῶρον θὰ καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ συνταξιοδοτοῦντος Ὀργανισμοῦ. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἂν τὸ ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ καταβληθὲν δῶρον εἶναι κατώτερον κατὰ ποσὸν ἐκείνου, ὅπερ θὰ ἐλαμβανεν ὁ δικαιοῦχος ἐκ τοῦ Δημοσίου, τὴν ἐπὶ πλέον διαφορὰν θέλει λάβει ὁ ἐνδιαφερόμενος παρὰ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, ἐξ οὗ λαμβάνει τὴν σύνταξιν του, ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου Ὀργανισμοῦ, ἐμφαινούσης τὸ καταβληθὲν αὐτῷ παρὰ τούτου ποσὸν δῶρου.

II. Εἰς ἕκαστον τῶν ὑπὸ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐπιδοτουμένων λόγῳ ἀσθενείας ἠσφαλισμένων προκειμένου μὲν περὶ τῶν συμπληρούντων τετράμηνον συνεχῆ ἐπιδότησιν κατὰ τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1955 δῶρου ἴσου πρὸς εἴκοσι πέντε (25) ἡμερήσια ἐπιδόματα ἀσθενείας, προκειμένου δὲ περὶ τῶν μὴ συμπληρούντων τετράμηνον, ὡς ἄνω, συνεχῆ ἐπιδότησιν, δῶρου ἴσου πρὸς ἓν ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀσθενείας δι' ἕκαστον πενθήμερον ἐπιδοτηθείσης ἀσθενείας.

Τὸ εἰς τοὺς ὡς ἄνω βοηθηματούχους ἀσθενείας παρεχόμενον δῶρον εἶναι καταβλητέον τὴν 22αν Δεκεμβρίου 1955.

Τοῦ δῶρου δικαιοῦνται οἱ ἀνωτέρω ἐπιδοτούμενοι ἠσφαλισμένοι, ἐφ' ὅσον μία τοὐλάχιστον ἡμέρα ἐπιδοτήσεως ἐμπίπτει εἰς τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1955.

Ὡς ἐπίδομα διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δῶρου νοεῖται τὸ παρ' ἑκάστου ἐπιδοματούχου λαμβανόμενον ἐπίδομα ἀσθενείας, μετὰ τῶν τυχὸν ἐπὶ τούτου προσαυξήσεων (λόγῳ γυμνατώσεως κλπ.).

III. Τὸ δῶρον, περὶ οὗ ἡ παροῦσα, ἀπαλλάσσεται πάσης ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ τρίτων κρατήσεως, ὡς καὶ τῶν ὑπὲρ οἱουδήποτε Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν.

IV. Τὰ διὰ τῆς παρούσης προβλεπόμενα δῶρον παρέχεται μόνον ἐφ' ὅσον ὑφίστανται αἱ σχετικαὶ οἰκονομικαὶ δυνατότητες παρὰ τοῖς οἰκείοις Ὀργανισμοῖς καὶ μετ' ἀπόφασιν τῶν Διοικητικῶν αὐτῶν Συμβουλίων δικαιολογούντων τὴν δυνατότητα αὐτήν.

Ἡ παροῦσα θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Δεκεμβρίου 1955

—

73736/6553/1955 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Ν. Ἔτους τῶν ἐκ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ἐπιδοτουμένων ἀνέργων.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων καὶ Ν. Ἔτους ἐπηυξημένας ἀνάγκας τῶν ἐκ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ἐπιδοτουμένων ἀνέργων καὶ ἐπιθυμοῦντες ὅπως οὗτοι ἐνισχυθῶσιν οἰκονομικῶς πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκτάκτων ὡς ἄνω ἀναγκῶν των,

Ἀποφασίζομεν

1. Ὅπως οἱ ἐκ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ἐπιδοτούμενοι ἄνεργοι τύχωσιν ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως (δῶρου) ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Ν. Ἔτους κατὰ τὰ κατωτέρω ὁριζόμενα.

Οἱ ἄνεργοι οἱ ἀναγγελθέντες μέχρι καὶ τῆς 25 Νοεμβρίου ἐ.ἔ. εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς ἀπόληψιν ἐπιδόματος ἀνεργίας καὶ τελοῦντες ἐν ἐπιδοτήσει καὶ τὴν 20 Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. δικαιοῦνται

ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Ν. Ἔτους ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, ἴσης πρὸς τὸ ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ ν.δ. 2961/1954 καθοριζόμενον ἐπίδομα ἀνεργίας δύο 15θημέρων, ἤτοι 25 ἡμερησίων ἐπιδομάτων.

2. Ἐγκρίνομεν, ὅπως ὁ Ο.Α.Α.Α. διαθέσῃ ἐκ τῶν κεφαλαίων αὐτοῦ ποσὸν μέχρις 6.000.000 διὰ τὴν παροχὴν τῆς περὶ ἧς ἡ παροῦσα ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως. Ἡμερομηνίαν ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς ὁρίζομεν τὴν 20 Δεκεμβρίου ἐ.ἔ.

Ἡ καταβολὴ τῆς περὶ ἧς ἡ παροῦσα ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως ὑπόκειται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ ν.δ. 2961/1954 προβλεπομένην προθεσμίαν.

3. Ἡ παροῦσα κυρωθήσεται διὰ νόμου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1955

—

3662/239/1955 Ἀποφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἐπὶ ἓν ἔτος ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως σχέσεως ἐργασίας τοποθετηθέντων βάσει ν. 751/1948 ν.δ. 1196/1949 καὶ ἀνηκόντων εἰς Α', Β' καὶ ΣΤ' κατηγορίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 222 τῆς 14 Δεκεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ ν.δ. 2657/1953.

2) Ἀναφορὰς ὀργανώσεων ἀναπήρων, τραυματιῶν κλπ.

3) Τὴν ἀνάγκην διατηρήσεως ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῶν τοποθετηθέντων πολεμιστῶν ν. 751/1948, ἀποφασίζομεν :

Παρατείνομεν ἐπὶ ἓν εἰσέτι ἔτος τὴν ὑποχρεωτικὴν διατήρησιν σχέσεως ἐργασίας τὴν καθορισθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 43299/31.5.1954 ἡμετέρας ἀποφάσεως τῶν τοποθετηθέντων κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν. 751/1948 καὶ ν.δ. 1196/1949 καὶ ἀνηκόντων εἰς τὰς Α', Β' καὶ ΣΤ' κατηγορίας αὐτοῦ, ἤτοι : ἀναπήρους, τραυματίας καὶ θύματα πολέμου καὶ εἰς ἃς κατηγορίας ἐπιχειρήσεων συμπεριλαμβάνονται ἐν τῇ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 43299/1954 ἡμετέρᾳ ἀποφάσει.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰανουαρίου 1955

—

16152/1362/1955 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἐπὶ διετίαν τῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων § 1 ἄρθρου 7 ἀ.ν. 1836/1951 διατηρήσεως σχέσεως ἐργασίας πολεμιστῶν ὑπαγομένων εἰς Γ' κατηγορίαν ν. 751/1948.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 222 τῆς 14 Δεκεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 2657/1953.

2) Ἀναφορὰς τῶν ὀργανώσεων τῶν πολεμιστῶν, καὶ

3) Τὴν ἀνάγκην διατηρήσεως ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῶν τοποθετηθέντων πολεμιστῶν ν. 751/1948, ἀποφασίζομεν :

Παρατείνομεν ἐπὶ μίαν εἰσέτι διετίαν τὴν ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 2223/1952 περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς Νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων κλπ.», ὁριζομένην πενταετῆ διατήρησιν σχέσεως ἐργασίας τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ν. 751/1948 καὶ ν.δ. 1196/1949 τοποθετηθέντων πολεμιστῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν Γ' κατηγορίαν τοῦ ν. 751/1948 εἰς ἁπάσας τὰς κατηγορίας ἐπιχειρήσεων τὰς συμπεριλαμβανομένας ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 43299/1954 καὶ 3662/299/1955 ἡμετέρᾳ ἀποφάσει.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Μαρτίου 1955

—

43299/1954 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἐπὶ ἓν ἔτος τῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων ἄρθρ. 7 § 1 ἀ.ν. 1836/1951 διατηρήσεως σχέσεως ἐργασίας πολεμιστῶν ὑπαγομένων εἰς Α', Β καὶ ΣΤ' κατηγορίας (*).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 221 τῆς 12 Δεκεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ ν.δ. 2657/1953.

2) Σχετικὰς ἀναφορὰς ὀργανώσεων τῶν ἀναπήρων, τραυματιῶν καὶ πολεμιστῶν.

3) Τὴν ἀνάγκην τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου τῆς διατηρήσεως ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῶν τοποθετημένων πολεμιστῶν τοῦ ν. 751/1948, ἀποφασίζομεν :

Παρατείνομεν ἐπὶ ἓν εἰσέτι ἔτος τὴν ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 7 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 2223/1952 περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ καὶ λαβόντων μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν συμμοριτῶν», ὁριζομένην ὑποχρεωτικὴν πενταετῆ διατήρησιν σχέσεως ἐργασίας τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ν. 751/1948 καὶ ν. δ. 1196/1949 τοποθετηθέντων πολεμιστῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς Α, Β καὶ ΣΤ' κατηγορίας τοῦ ν. 751/1948 εἰς τὰς κάτωθι κατηγορίας ἐπιχειρήσεων :

1) Βιομηχανίας Τροφίμων 2) Καπνοβιομηχανίας 3) Καπνεμπορικὰς Ἐπιχειρήσεις 4) Χημικὰς Βιομηχανίας 5) Βιομηχανίας Ἐλαστικοῦ 6) Βιομηχανίας Χάρτου 7) Κλωστοϋφαντουργικὰς Βιομηχανίας (ἐρίου, βάμβακος, μετάξης τεχνητῆς ἢ φυσικῆς κλπ.) 8) Παραγωγῆς καὶ Διανομῆς Ἠλεκτρισμοῦ, Ἀεριόφωτος καὶ Ὕδατος 9) Μεταφορῶν διὰ ξηρᾶς καὶ ἀέρος 10) Τραπεζιτικὰς ἐν γένει 11) Κυλινδρομύλων Ζυμαρικῶν, Ζυμῶν Ἀρτοποιίας, Ζυθοποιίας καὶ Παγοποιίας 12) Μεταλλείων, Τσιμεντοποιίας καὶ Ὑαλουργίας 13) Βιομηχανίας Σιδήρου καὶ Μετάλλου 14) Βιομηχανίας Ζωϊκῶν καὶ Φυτικῶν Ἐλαίων καὶ Λιπῶν 15) Ἐμπορικὰς ἐν γένει ἐπιχειρήσεις καὶ 16) Βιομηχανίας Ξύλου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Μαΐου 1954

(*) *Σημ. ΕΕΔ* : Διατί δημοσιεύεται μετὰ 1½ σχεδὸν ἔτος! Βλέπε ἀνωτέρω σελ. 16.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ

(Μέ τήν λῆξιν τοῦ ἔτους 1955)

Μία ἐπισκόπησις εἰς τήν ἐργατικήν νομοθεσίαν τοῦ ἀπελθόντος ἔτους μᾶς δίδει δύο, τούς σημαντικωτέρους, νόμους. Πρόκειται περί τοῦ ν. 3198/1955 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» καί τοῦ ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας».

Συγκρινόμενα τά νομοθετήματα ταῦτα πρός τά ἀμέσως πρό αὐτῶν ἰσχύοντα, περιέχουν μίαν καλλιτέραν ἀναμφισβητήτως ρύθμισιν τῶν σχετικῶν ὑψίστης σημασίας θεμάτων, ἀλλά δέν δύνανται νά χαρακτηρισθῶσιν καί ὡς ἀποτελοῦντα ἄξιαν ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως πρόοδον. Εἰσηχθησαν, διά νά ἄρουν ἀντικοινωνικάς συνεπείας, αἱ ὁποῖαι ἀπέρρευσαν ἐκ τῆς καταργήσεως κατά τό προηγούμενον ἔτος 1954 σοβαρᾶς διά τούς μισθωτούς προστασίας νομοθετικῶν διατάξεων, εἰδικώς ὁ ν. 3198/1955, μετά τήν πρό αὐτοῦ κατάργησιν τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 διά τοῦ ν.δ. 2961/1954, προχωρήσαντος, κατ' αὐτήν τήν εἰσηγητικήν ἔκθεσιν του ἐπαναφέροντος τοῦτο ἐν ἰσχύϊ νόμου, πέραν τῶν τροποποιήσεων, τάς ὁποίας αἱ κοινωνικαί καί οἰκονομικαί ἀνάγκαι ἐπέβαλλον ὡς χαρίζουσιν καί ἡ κοινή συναίσθησις ἐνδήλωσις νομοθετικῆς διαγραφῆς προϊσχύοντος νομικοῦ καθεστῶτος, τό ὁποῖον πράγματι ἀπετέλεσε λυσιτελῆ ὀπισθοδρόμησιν.

Ἀλλά καί ὁ νόμος οὗτος, συγκρινόμενος πρός τόν θεσπίσαντα νόμον, τόν ἐπαναφέραντα (ἄρθρ. 9 ν. 118/1945), ἐάν εἶναι προοδευτικώτερος αὐτοῦ, ἀλλά διατηρεῖται κατεργασθείς ἐξ ἑνός ἀνωμάτου φοβίας διά τήν πλήρη προστασίαν τοῦ μισθωτοῦ, ὅταν, διατηρῶν τό σύστημα τῆς προειδοποιήσεως τόν ἐπαλλήλων, ἀναγκάζῃ πάντως νά ἀκολουθήσουν τήν πάροδον ὁλοκλήρων μηνῶν, πρός ἀποπληρωμήν τῆς ἀποζημιώσεώς των, ἐπακαίς αὕτη ἀνέρχεται εἰς ποσόν κέρδους τῶν ἐξαμήνων ἀποδοχῶν των.

Ὁ ἄλλος ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» ἦλθε καί αὐτός νά ἀποκαταστήσῃ τάς ἀτελείας τοῦ ὁμοίου νόμου τοῦ προηγουμένου ἔτους 1954, ὑπ' ἀριθ. 3086, «βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ὁποίου εἶχε δημιουργηθῆ ἔντονος δυσπιστία τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων ἐπί τῶν διά τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος ἐπιβουλῶν τῆς Πολιτείας, σι' ὃ καί οὐδείς τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτῶν καί μισθωτῶν ἐπεδέχετο τήν ἐφαρμογήν τούτου ἄνευ μεμψιμοιριῶν ἢ καί ἐν πολλοῖς ἐντόνων διαμαρτυριῶν».

Οἱ χαρακτηρισμοί αὐτοί διά τό ὑπό τοῦ τελευταίου νόμου καταργηθέν ν.δ. 3086/1954 δέν εἶναι ἰδικοί μας. Περιέχονται κατά λέξιν εἰς τήν ἐπί τοῦ σχεδίου τοῦ νόμου 3239/1955 εἰσηγητικήν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγηθέντος αὐτόν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Πάρα ὅμως τῶν διαφωνιῶν τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν ὡς πρός τήν σύνθεσιν τῶν σχετικῶν νόμων, εἰς τό ζωτικόν αὐτό διά τούς μισθωτούς καί τήν κοινωνικήν αὐθυπαίαν θέμα τοῦ ἐργατικοῦ μισθοῦ, δέν ἀπεσόβη ἡ βέουσα σημασία εἰς τήν ἀλήθειαν, ὅτι οἱ ἐργατικοί νόμοι εἶναι μόνον τά μέσα, διά τῶν ὁποίων ἐκφράζεται ἡ κοινωνική, πολιτική καί συνείδησις, ὥστε ἐπί δύο ἤδη ἔτη, ἀφ' ὅτου ἐπρογραμματίσθη ἡ διά συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας διατύπωσις τῆς ἐργασίας, νά μή ἔχῃ τεθῆ οὐσιαστικῶς εἰς ἐφαρμογήν ὁ σπουδαῖος αὐτός θεσμός τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, διά νά κατορθώσωμεν, διά τοῦ θεσμοῦ αὐτοῦ, ὡς εἶπεν ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἀπό τοῦ ἔτους 1931 (ἐπίσημα πρακτικά τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος) «εἰς τήν ἐργασίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία κατά τήν παλαιοτέραν ἀντίληψιν ἦτο ἐμπόρευμα, ὑποκείμενον εἰς τόν γενικόν νόμον τῆς προσφορᾶς καί τῆς ζητήσεως, νά διδώσωμεν τά μέσα νά ἀντιταγωνίζεται τοὐλάχιστον εἰς τόν ἀγῶνα αὐτόν τῆς προσφορᾶς καί τῆς ζητήσεως, μέσα ὅσον τό δυνατόν ἰσοδύναμα πρός τά τοῦ κεφαλαίου».

Σημειοῦμεν ἐκ τῶν σημαντικῶν νόμων καί τούς ἑξῆς: Τόν ὑπ' ἀριθ. 3218/1955 «περί κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 95 διεθνοῦς συμβάσεως «περί προστασίας τοῦ ἡμερομισθίου», τόν ὑπ' ἀριθ. 3251/1955 «περί κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 102 διεθνοῦς συμβάσεως, ἀφορώσης τά ἐλάχιστα ὅρια κοινωνικῆς ἀσφαλείας», τόν ὑπ' ἀριθ. 3249/1955 «περί κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 81 διεθνοῦς συμβάσεως περί ἐπιθεωρήσεως ἐργασίας εἰς τήν βιομηχανίαν καί τό ἐμπόριον», τόν ὑπ' ἀριθ. 3250/1955 «περί κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 88 διεθνοῦς συμβάσεως περί διοργανώσεως τῆς Ὑπηρεσίας Ἀπασχολήσεως».

Ἡ ἰσχύς ὅμως τῶν νόμων αὐτῶν, χαραττόντων διεθνεῖς συμβάσεις ἀπό ἐτῶν ἀνακεκριμένας εἰς τήν Βουλήν πρός κύρωσιν, θά ἀρχίσῃ μετά ἓν ἔτος ἀπό τῆς καταχωρίσεως τῆς ἐπικυρώσεως, κατά τά διεθνῆ νόμιμα, καί ἀπομένως ὄν εἶναι νόμοι, οἱ ὁποῖοι νά ἔχουν κατά τήν παροῦσαν ὥραν ἐνδιαφέρον.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐτησία Ἔκθεσις διά τήν δρᾶσιν τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας.

Ἡ Ἔκθεσις αὕτη, ἀπευθυνομένη εἰς τό Ἡνωμένα Ἔθνη, δίδει μίαν λεπτομερῆ ἐπισκόπησιν τῆς δράσεως τοῦ Δ.Γ.Ε. κατά τό ἔτος 1954-1955. Τό πρῶτον μέρος ἀναφέρει κυρίως τούς τομεῖς, ὅπου ἡ κοινωνική πρόοδος ἐξηρτήθη ἀπό τήν οἰκονομικήν ἀνάπτυξιν: αὔξησις τῆς παραγωγικότητος, προβλήματα τῆς ἀπασχολήσεως, ἀνάπτυξις τῶν συνεταιρισμῶν καί τῆς βιοτεχνίας, στατιστικαί ἐργασίαι. Τό δεύτερον κεφάλαιον ἀναφέρει τήν προσπάθειαν διά τήν ἀνάπτυξιν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας, τήν βελτίωσιν τῶν ὅρων τῆς ζωῆς καί τῆς ἐργασίας, ὄχι μόνον ἀπό γενικῆς ἀπόψεως, ἀλλά καί καθ' ὅσον ἀφορᾶ εἰς ὡρισμένας κατηγορίας ἐργαζομένων. Τό τρίτον μέρος ἀναφέρεται εἰς τήν προστασίαν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου: συνδικαλιστική ἐλευθερία, ἐπαγγελματικαί σχέσεις, καταπολέμησις τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας καί τῆς δουλείας, ἴσωσις ὅλων τῶν ἐργαζομένων ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος, γλώσσης, φύλου κ.τ.λ.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεύχος 2 (344)

Ἀθῆναι, 15 Ἰανουαρίου 1956

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΚΩΝΣΤ. Α. ΚΑΥΚΑ, Ἀρεοπαγίτου

Ἐν τῷ «Δελτίῳ Ἐργατικῆς Νομοθεσίας» (1955), σελὶς 491 καὶ ἑπόμ., ἀνέγνωσα διατριβὴν τοῦ ἐγκρίτου δικηγόρου κ. *Α. Σακελλαροπούλου*, δι' ἧς οὗτος ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ ἐξ ἀκύρου συμβάσεως προκύπτουσα σχέσις ἐργασίας δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν καταγγελίαν τοῦ ν. 3198/1955, φρονῶν ὅτι ἡ παρ' ἐμοῦ ὑποστηριχθεῖσα ἀντίθετος ἄποψις (ἐν τῇ Β' ἐκδόσει τοῦ Ἐνοχικοῦ μου, σελ. 424) δὲν ἠθελήθη πράγματι ὑπὸ τοῦ νομοθέτου τοῦ νόμου τούτου.

Θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἐξακολουθῶ νὰ φρονῶ, ὅτι ἡ ὑποστηριχθεῖσα παρ' ἐμοῦ ὡς ἄνω ἄποψις, ἐρειδομένη εἰς τὸ σαφὲς γράμμα τοῦ νόμου, εἶναι ὀρθὴ καὶ διὰ τοὺς ἑπομένους λόγους:

1) Εἶναι ἀληθὲς τὸ παρὰ τοῦ κ. *Σακελλαροπούλου* ὑποστηριζόμενον, ὅτι εἰς τὰς προπαρασκευαστικὰς ἐργασίας τοῦ ἄνω νόμου δὲν ἐλέχθη τι σχετικῶς μὲ τὴν καταγγελίαν τῆς ἄνω σχέσεως ἐργασίας, ὁ τότε ὅμως Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας εἰς δηλώσεις του γενομένας μετὰ τὴν ψήφισιν τοῦ ἄνω νόμου εἰς τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας (ὅρα ταύτας ἐν ΕΕΔ τόμ. 14, σελ. 680), καὶ ἃς δὲν εἶχον ὑπ' ὄψιν μου κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ἄνω τμήματος τοῦ Ἐνοχικοῦ μου) ρητῶς ἐδήλωσεν, ὅτι καὶ ἡ ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας προκύπτουσα σχέσις ἐργασίας ὑπόκειται εἰς καταγγελίαν τοῦ νόμου 3198, προσθέσας ὅτι «ὡρισμένη κατηγορία ἐργαζομένων, ὡς π.χ. ἀνήλικοι, στερούμενοι διβλιαρίου ὑγείας καὶ ἄλλοι, οἵτινες εἶχον συνάψει ἀκύρους συμβάσεις ἐργασίας, ἀλλ' ἐργασθέντες ὁπωσδήποτε, τυγχάνουσι πλήρους προστασίας, εὑρυνομένου οὕτω τοῦ κύκλου τῶν διὰ τοῦ νόμου προστατευομένων προσώπων, διότι, ἐνῷ ἄλλοτε ἐπροστατεύετο ἡ σύμβασις ἐργασίας, σήμερον διὰ τοῦ ψηφισθέντος νόμου προστατεύεται ἡ ἐργασιακὴ σχέσις».

2) Μετὰ τὰς σαφεῖς δηλώσεις ταύτας δὲν φρονῶ, ὅτι ὁπωσδήποτε εἶναι δυνατὸν νὰ εὐσταθήσῃ τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι ὁ νόμος 3198 χρησιμοποιεῖ ἄνευ διακρίσεως τοὺς ὅρους «σχέσις ἐργασίας» καὶ «σύμβασις ἐργασίας», ἀλλ' ὅτι ἀντιθέτως εἶναι συνειδητὴ καὶ ἐκ προθέσεως καὶ ἐν γνώσει τῶν συνεπειῶν της ἡ χρῆσις τοῦ ὅρου «σχέσις ἐργασίας», ὡς προσδιορίζει αὐτὴν τὸ ἄρθρ. 2 § 6 τοῦ ν. 2511/1953 (ὅρα καὶ σύμφωνα σχόλια ΕΕΔ τ. 14 σ. 836).

3) Ἀλλά, καὶ ἐὰν θέσῃ τις πρὸς στιγμὴν κατὰ μέρος τὸ ἐκ τῶν ὡς ἄνω δηλώσεων τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ προκύπτον ἑρμηνευτικὸν βοήθημα, θὰ εἶναι λίαν δυσχερὲς νὰ καταλήξῃ εἰς ἀντίθετον συμπέρασμα πρὸ τῶν σαφῶν καὶ ρητῶν διατάξεων τοῦ ν. 3198. Οὕτω τὸ ἄρθρ. 1 § 2 ὁρίζει «δύνανται νὰ καταγγέλλωσι τὴν σχέσιν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των ἐργατῶν...», τὸ ἄρθρον 5 § 3 «ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἔγκυρος...», ἄρθρ. 6 § 1 «πᾶσα ἀξίωσις τῶν μισθωτῶν πηγάζουσα ἐξ ἀκύρου καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας τυγχάνει ἀπαράδεκτος...», ἄρθρον 8 «μισθωτοὶ συνδεόμενοι διὰ σχέσεως ἐργασίας... », ἄρθρ. 9 § 1 «ὁ καταγγέλλων τὴν σχέσιν ἐργασίας ἐργοδότης ὑποχρεοῦ-

ται... ». Πῶς, λοιπόν, κατόπιν τῶν διατάξεων τούτων, θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ ἡ ἀντίθετος ἄποψις; Τὸ προβαλλόμενον ἐπιχείρημα ὅτι ἐκ τῶν ἄρθρων 10 καὶ 11 τοῦ ἰδίου νόμου θὰ ἠδύνατο νὰ συναχθῇ ἀντίθετος ἄποψις, ἀφοῦ ἐν αὐτοῖς γίνεται χρῆσις τοῦ ὅρου «σύμβασις ἐργασίας», καὶ καθ' ἣν διὰ τοῦ ὅρου «σχέσις ἐργασίας» νοεῖται μόνον ἡ ταιαύτη ἡ δημιουργουμένη ἐξ ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας καὶ οὐχὶ ἡ ἐξ ἀκύρου τοιαύτης, δὲν φρονῶ ὅτι εὐσταθεῖ, διότι τὸ μὲν ἄρθρον 10 τοῦ ἰδίου νόμου 3198 ἀναφέρει μέν, ὅτι «αἱ ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις... δύνανται ἀντὶ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας νὰ θέτουν ἐγγράφως εἰς διαθεσιμότητα τοὺς μισθωτούς των...», ἀλλὰ τοῦτο χρησιμοποιεῖ τὸν ὅρον «σύμβασις ἐργασίας», διότι μόνον οἱ διὰ ταύτης συνδεόμενοι μὲ τὸν ἐργοδότην δύνανται νὰ τεθῶσιν εἰς διαθεσιμότητα, ἐνῷ διαθεσιμότης τοῦ ἁπλῶς ἐργαζομένου παρ' ἐργοδότῃ δυνάμει ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας δὲν εἶναι νοητή, ἡ δὲ μεταβατικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 ὁρίζει μὲν καὶ αὕτη ὅτι «προειδοποιήσεις πρὸς μισθωτοὺς γενόμεναι μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης εἶχεν ἐπέλθει λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου», πλὴν ὅμως χρησιμοποιεῖ τὸν ὅρον «σύμβασις ἐργασίας», διότι ἀναφέρεται εἰς προειδοποιήσεις τῶν μισθωτῶν, γενομένας πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου, ὁπότε αὗται ἀπητοῦντο, ὡς ἐγένετο δεκτόν, μόναν διὰ τὰς ἐγκύρους συμβάσεις ἐργασίας καὶ οὐχὶ διὰ τὴν σχέσιν ἐργασίας, τὴν προκύπτουσαν ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις ἠδύνατο νὰ λυθῇ καὶ ἄνευ προηγουμένης καταγγελίας καὶ καταβολῆς οἱασδήποτε ἀποζημιώσεως εἰς τὸν οὕτω ἐργαζόμενον (ὅρα Ἐνοχικόν μου, αὐτόθι, σ. 424).

4) Ἡ ὑποχρέωσις ἀναγγελίας τῆς γενομένης καταγγελίας τῆς ἄνω σχέσεως ἐργασίας προκύπτει ρητῶς ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 9 § 1 τοῦ νόμου, ἥτις ἀναφέρει ὅτι «ὁ καταγγέλλων τὴν σχέσιν ἐργασίας ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς προθεσμίας 8ημέρου ἀπὸ τῆς παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας εἰς τὸν ἀπολυόμενον ἀναγγείλῃ ὑπ' αὐτοῦ γενομένην καταγγελίαν...». Διὰ τῆς § 3 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὁρίζεται ἁπλῶς, ὅτι ὑποχρεοῦται εἰς ἀναγγελίαν ὁ ἐργοδότης καὶ ὅταν ἡ σχέσις ἐργασίας λύηται κατ' ἄλλον τρόπον (ἐν αὐτῷ ὁριζόμενον), ἐκτὸς τῆς καταγγελίας. Ἑπομένως περὶ τούτου οὐδὲν γεννᾶται ζήτημα.

5) Ὡς προελέχθη, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς ἔγγραφον καταγγελίαν τοῦ διατελοῦντος πρὸς αὐτὸν εἰς σχέσιν ἐργασίας, προκύπτουσαν ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις καταγγελία μόνον ἐὰν γίνῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θεωρεῖται ἔγκυρος (ἄρθρ. 5 § 3 ν. 3198). Ἐὰν αὕτη δὲν γίνῃ οὕτω, θὰ εἶναι ἄκυρος, θεωρουμένη ὡς ἐκ τούτου ὡς μὴ γενομένη (ἄρθρ. 180 Κώδ.). Θὰ ἐπανέρχηται ἑπομένως ἐν ἐννόμῳ ἰσχύι ἡ προηγηθεῖσα αὐτῆς κατάστασις πραγμάτων, ὁ πράγματι δὲ προσφέρων ἕως τότε τὴν ἐργασίαν θὰ θεωρῆται, ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ διατελῇ ἐν τῇ ἐργασιακῇ σχέσει πρὸς τὸν ἐργοδότην του, ὅστις κατόπιν τούτου, ἐὰν παύῃ νὰ δέχηται τὴν προσφερθεῖσαν ἐργασίαν παρὰ τοῦ ἐργαθέντος παρ' αὐτῷ καὶ μετὰ τὴν ἄκυρον καταγγελίαν, πρέπει νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τῷ καταβάλῃ τὴν ἀποζημίωσιν, ἣν τῷ ἐχορήγει καὶ πρὸ τῆς καταγγελίας καὶ δὴ μέχρι τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐργασίας του ἢ μέχρι τῆς νομίμου καταγγελίας της. Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη πρὸς παροχὴν τῆς ἀποζημιώσεως προκύπτει εὐθέως ἐκ τῆς ἄνω διατάξεως τοῦ νόμου, ἥτις, ἀναγνωρίζουσα τὴν ἐξακολούθησιν (μετὰ τὴν ἄκυρον καταγγελίαν) τῆς σχέσεως τῆς ἐργασίας, ἀναγνωρίζει προδήλως τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης (ὅρα σχετικῶς Γ. Μπαλῆ, Ἐνοχ., Β' ἐκδ., § 26, Β, 8).

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Νομικοῦ Συμβουλίου 1395/1955, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Τρ. Κοντασόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Σάββας*

Λοιπὰ μέλη: *Δ. Μπορμπάκης, Δ. Καλαντζάκος, Α. Μαλαγαρδῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος*, Νομικοὶ Σύμβουλοι, *Κ. Τέγος, Δ. Κούγιας, Δ. Λιακατᾶς*, Πάρεδροι.

Ἐρώτημα: "Αν αἱ διατάξεις τοῦ ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἢ ὄχι καὶ διὰ τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῆς Στρατ. Ὑπηρεσίας, τὸ συνδεόμενον διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, καὶ ἂν ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν αἱ ὑπὸ τοῦ τόμου 913/1949 κυρωθεῖσαι ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976 ἔτους 1947 Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς ἀκολούθως, συμφώνως τῇ εἰσηγήσει:

Α) Διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976 ἔτους 1947 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἄρθρου δεκάτου τοῦ ἀν.ν. 913/1949 (Φ.Ε.Κ. 76, σελ. 511), ἐρρυθμίσθη, πλὴν ἄλλων, καὶ τὸ θέμα τῶν ἀποζημιώσεων ἐπὶ τῇ ἀπολύσει τοῦ πάσης φύσεως ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπ' ἀορίστου χρόνου ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου ὡς ἑξῆς: Ἡ ἀποζημίωσις α) καταβάλλεται, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρῃ εἰν ἔλαβε χώραν προειδοποίησις ἢ ὄχι τῆς ἀπολύσεως, β) περιλαμβάνει καὶ τοὺς ἐργατοτεχνίτας, οἱ' οὓς πρότερον, καίτοι ἀποτελοῦντας τὴν ὁλότητα σχεδὸν τοῦ προσλαμβανομένου ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ, δὲν προεβλέπετο ἐπὶ τῇ ἀπολύσει των ἀποζημίωσις, ἅτε μὴ ἰσχύοντος ἐπὶ τοῦ Δημοσίου τοῦ β.δ/τος τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, γ) ὑπολογίζεται βάσει τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεως ἰσχύοντος ἡμερομισθίου, εἶναι δὲ καὶ μείζων τῆς καθοριζομένης ὑπὸ τοῦ μνησθέντος β.δ/τος, δ) καταβάλλεται ἀνεξαρτήτως περιοχῆς ἐργαζομένων καὶ εἰς ἃς δηλονότι περιφερείας δὲν ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τῆς ἀνεργίας καὶ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐνῷ τὸ αὐτὸ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν συμβαίνει ἐπὶ τῶν ἐργατῶν τῶν λοιπῶν ἐργοδοτῶν, ἂν ἡ ἀπόλυσίς των εἶναι προειδοποιημένη.

Β) Διὰ τοῦ ἄρθρ. 60 § 2 τοῦ ἀν.ν. 2868/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς:

«Αἱ τυχὸν ἐκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως μισθωτῶν, συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, μέσῳ τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας, καὶ αἱ τυχὸν τοιαῦται περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀναγγελίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῶν ὡς ἄνω συμβάσεων δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τὸ Δημόσιον. Αἱ ἐνεργοῦσαι ὅμως τὰς προσλήψεις ἢ καταγγελίας τοιούτων συμβάσεων διοικητικαὶ Ἀρχαὶ ἢ ἄλλα δημόσια ὄργανα ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἀναγγέλλουν εἰς τὰ οἰκεῖα Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας πᾶσαν τοιαύτην πρόσληψιν ἢ καταγγελίαν, χωρὶς ὅμως ἡ παράλειψις τῆς τοιαύτης ἀναγγελίας νὰ συνεπάγηται οἱανδήποτε ἀστικὴν ἢ ποινικὴν κύρωσιν ἢ ὑποχρέωσιν ἀποζημιώσεως ἔναντι τοῦ μισθωτοῦ ἢ τρίτων ἔναντι τοῦ Δημοσίου.

Τέλος διὰ τοῦ ἄρθρ. 18 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ν.δ. 2698/1953 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, μεταρρυθμίσεως τῆς περὶ αὐτοῦ Νομοθεσίας, ὡς καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς:

«1) Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν διὰ τοῦ δεκάτου ἄρθρου τοῦ ἀ.ν. 913/1949 κυρωθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976 τοῦ 1947 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου εἶναι, ὅτι αὗται ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὸ ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ τῇ ἀπολύσει τοῦ ὁποίου καταβάλλεται τὸ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου προβλεπόμενον ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, ἀποκλειομένης τῆς καταβολῆς αὐτῷ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920 καὶ τοῦ διατάγματος τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920.

2) Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοιν. Ἀσφαλίσεων» εἶναι, ὅτι τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τοὺς ἀπολυομένους μισθωτούς του τὸ ὑπὸ τοῦ 10ου ἄρθρου τοῦ ἀ.ν. 913/1949 προβλεπόμενον βοήθημα καὶ εἰδοποιήσῃ ἐγγράφως περὶ τῆς γενομένης ἀπολύσεως τοῦ ἀπολυομένου τὸ οἰκεῖον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ἡ παράλειψις ὅμως καὶ ἐλλιπὴς ἐκπλήρωσις τῶν διατυπώσεων τούτων δὲν συνεπάγεται οἱανδήποτε ἀστικὴν κύρωσιν ἔναντι τοῦ Δημοσίου ἢ ποινικὴν τοιαύτην κατὰ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, ἀλλ' ἀποτελεῖ μόνον πειθαρχικὸν παράπτωμα τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Δημοσίου».

Γ) Χρήσιμον εἶναι διὰ τὸ ἐρευνώμενον ζήτημα, ὅπως ἐξηγηθῶσι τὰ προκαλέσαντα τὰς διατάξεις ταύτας αἴτια. Μέχρι τοῦ ν.δ. 1255/1949 «περὶ τροποποιήσεως ἐνίων διατάξεων τοῦ ν. 118/1945» καὶ τοῦ ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 118/1945» δὲν ὑπήγοντο εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀνεργίας οἱ διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου συνδεόμενοι μισθωτοὶ τοῦ Δημοσίου, διότι αἱ διατάξεις τοῦ ν. 118/1945, ὡς συνεπληρώθησαν καὶ ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ ν. διατάγματος τῆς 8/11 Μαΐου 1946, ἀφεώρων περιωρισμένον κύκλον ἐργοδοτῶν. Μετὰ ὅμως τὸ ν.δ. 1255/1949, δυνάμει τοῦ ὁποίου εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου τούτου ὑπήχθησαν ὑποχρεωτικῶς πάντα τὰ πρόσωπα, τὰ παρέχοντα ἐξηρτημένην ἐργασίαν δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου, ἐφ' ὅσον ἀπησχολοῦντο εἰς περιφερείας, εἰς ἃς εἶχεν ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἠσφαλίζοντο παρ' αὐτῷ ἢ παρ' ἑτέρῳ Ὀργανισμῷ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ συνεπῶς ὑπήχθησαν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταύτην καὶ οἱ τοιοῦτοι μισθωτοὶ τοῦ Δημοσίου, ἀνέκυπτεν ὑποχρέωσις τοῦ Δημοσίου, ὅπως

τηρῇ καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ ἀπολύσει των τὰς πρὸς ὑποβοήθησιν τῆς διαδικασίας τῆς ἐπιδοτήσεως των ὡς ἀνέργων διατυπώσεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945, αἵτινες ἦσαν τεταγμέναι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος (ἔγγραφος ἀναγγελία ἐντὸς βραχυτάτης προθεσμίας καὶ μὲ ὡρισμένα στοιχεῖα εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας καὶ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας τῆς γενομένης ἀπολύσεως, ἔγγραφος ἀπόλυσις καὶ καταβολὴ τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2112, προκειμένου περὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἢ τῆς ὑπὸ τοῦ β. δ/τος τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, προκειμένου περὶ ἐργατοτεχνιτῶν, ὁριζομένης ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας).

Κατὰ τὸ πρῶτον ν. δ/γμα (ἄρθρ. 6) ἀνέκυπτεν ἐπίσης ὑποχρέωσις τοῦ Δημοσίου, ὅπως προσλαμβάνῃ τοὺς μισθωτούς του μέσῳ τοῦ οἰκείου Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας, ἀναγγέλλῃ δ' ἐγγράφως, ὡς ἀνωτέρω, ἐντὸς βραχυτάτης πάλιν προθεσμίας, καὶ τὴν καταγγελίαν ἢ λῆξιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ ὁριζομένας κυρώσεις.

Πρὸς ἀποσόβησιν τῶν ἐκ τῶν ἀκυροτήτων τούτων ἐπερχομένων δυσμενῶν διὰ τὸν Κρατικὸν Προϋπολογισμὸν συνεπειῶν ἐν μὴ τηρήσει ὑπὸ τῶν ἐνεργούντων τὰς ἀπολύσεις ταύτας ὀργάνων τοῦ Δημοσίου ἐν τῷ συνόλῳ των τῶν διατυπώσεων τούτων, ὁ Νομοθέτης ἔκρινε σκόπιμον, ὅπως λάβῃ μέριμναν καὶ οὕτω ἀτέρρευσαν ἀρχικῶς αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 60 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, δι' ὧν, χωρὶς νὰ θίγηται ποσῶς ἡ ἀσφάλισις τῶν μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ἀνεργίας, ὡς καὶ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ Δημοσίου, ὅπως πρὸς ὑποβοήθησιν τῆς ἐπιδοτήσεως τῶν ἀνέργων μισθωτῶν του τηρῇ τὰς ἀνωτέρω διατυπώσεις, ἀπηλλάγη τὸ Δημόσιον τῶν συνεπειῶν τῶν ἀκυροτήτων.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ καὶ τῇ ἐφαρμογῇ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ Δημόσιον, τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, τῶν ἀνωτέρω πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς καὶ τῶν ἄνω διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 60 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ἡ δικαστηριακὴ πρᾶξις εἶχε διχασθῇ, ἄλλη μὲν δεχομένη, ὅτι ἡ ἔννοια τῶν τελευταίων τούτων διατάξεων ἦτο, ὅτι τὸ Δημόσιον ἀπηλλάσσετο τῶν ἀνωτέρω συνεπειῶν μόνον διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς μὴ τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τῆς προσλήψεως τῶν μισθωτῶν του καὶ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀπολύσεως εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας κλπ., οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὰς λοιπὰς διατυπώσεις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 (καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 ἢ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 καὶ ἔγγραφος ἀπόλυσις), ἄλλη δὲ ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἀνωτέρω ἦτο, ὅτι ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ Δημοσίου ἐκ τῶν ἀκυροτήτων ἦτο πλήρης διὰ πάσας τὰς περιπτώσεις καὶ ὅτι ἀντὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 ἢ τοῦ β. δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ἴσχυον διὰ τὸ Δημόσιον αἱ ἀποζημιώσεις τῶν Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὁ Ἄρειος Πάγος πάλιν εἶχε δεχθῇ, ὅτι αἱ ἀποζημιώσεις τῶν Πράξεων τούτων ἀφεώρων μόνον τὸ ἐπὶ σχέσει δημοσίου δικαίου προσωπικόν, καίτοι σαφῶς ἐξ αὐτῶν προέκυπτεν, ὅτι ἀφεώρων καὶ τὸ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπηρετοῦν προσωπικόν, ὁ Νομοθέτης πρὸς ἄρσιν τῶν ἀμφισβητήσεων τούτων ἦλθε εἰς τὴν ἀνάγκην, ὅπως ἑρμηνεύσῃ αὐθεντικῶς τόσον τὰς Πράξεις ταύτας τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐν ἀναφορᾷ προφανῶς καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, ὅσον καὶ τας ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 60 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951, καὶ οὕτω ἀτέρρευσαν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 48 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ν.δ. 2698/1953, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀπὸ 6 Ὀκτωβρίου 1953 εἰσηγητικὴ ἔκθεσις τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας, Οἰκονομικῶν καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Διὰ τῆς προτεινομένης ἐξ ἄλλου διευκρινίσεως τῆς ἐννοίας τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 60 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ἀποσοβεῖται ἡ ἀδικαιολόγητος σοβαρὰ οἰκονομικὴ ἐπιβάρυνσις τοῦ Δημοσίου ἐκ τῆς ἕνεκα διαφόρων λόγων ἐνδεχομένης μὴ τηρήσεως τῶν διατυπώσεων περὶ ἀναγγελίας τῶν ἀπολύσεων τῶν μισθωτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ τῆς μὴ καταβολῆς εἰς τοὺς ἀπολυομένους ἢ τῆς καταβολῆς οὐχὶ πλήρους τοῦ περὶ οὗ ἀνωτέρω βοηθήματος. Ὁ ἀπολυόμενος τῶν μισθωτὸς τοῦ Δημοσίου θὰ δικαιοῦται νὰ διεκδικήσῃ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ βοήθημα τοῦτο, οὕτινος ὅμως ἡ μὴ καταβολὴ οὐδεμίαν θὰ συνεπαγηται ἐπιρροὴν ἐπὶ τὸ κῦρος τῆς γενομένης ἀπολύσεως. Καὶ ἡ τοιαύτη ρυθμισις οὐδόλως θίγει τὰ ἔνανα τῆς ἀσφαλίσεως δικαιώματα τῶν ἀπολυομένων ἀνέργων· τοὐναντίον ἡ ἐάν ἐξ ἀρχῆς βεβαιότερα περὶ τὸ κῦρος τῆς ἀπολύσεως αἴρει σοβαρὸν κώλυμα διὰ τὴν ἐγκαίρον καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας».

Ἡ ἀληθὴς δὲ ἔννοια τῶν διατάξεων τούτων, μετὰ μάλιστα καὶ τὴν εἰσηγητικὴν ταύτην ἔκθεσιν, εἶναι ὅτι ἐν τῇ καθιερουμένῃ ἀπαλλαγῇ τῶν ἀκυροτήτων περιλαμβάνεται προφανῶς καὶ ἡ παράλειψις τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀπολύσεως, καίτοι τοῦτο δὲν ἀναφέρεται ρητῶς ἐν αὐταῖς.

Δ) Πρόδηλον εἶναι μετὰ ταῦτα, ὅτι διὰ τῶν ἀνωτέρω καθιεροῦται διὰ τὸ Δημόσιον εἰδικὸν πάγιον καθεστώς, ρυθμίζον τόσον τὸ θέμα τῶν ἀποζημιώσεων διὰ τὸ ἀπολυόμενον πάσης φύσεως προσωπικὸν του ὁμοιομόρφως καὶ μὲ καθολικὴν ἐφαρμογὴν καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπικράτειαν, ὅσον καὶ τὸ θέμα τῶν τηρητέων ἑκάστοτε ἐπὶ τῇ ἀπολύσει του διατυπώσεων, ἐν ᾗ περιπτώσει ὑπαγεται τοῦτο εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον θέμα αἱ ἀνωτέρω εἰδικαὶ διατάξεις ὁρίζουσιν, ὅτι ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου αἱ ἑκάστοτε ἐπὶ τῶν κοινῶν ἐργοδοτῶν ἰσχύουσαι διατάξεις ὡς πρὸς τὸ ἔγγραφον τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεων καὶ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἀπολύσεως εἰς τὰ Γραφεῖα ἢ Ὀργανισμοὺς Ἀνεργίας καὶ Εὑρέσεως Ἐργασίας, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ παράλειψις τυχὸν τῶν διατυπώσεων τούτων, ὡς καὶ τῆς καταβολῆς τῆς ἀνωτέρω ἀποζημιώσεως (τῶν Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου) δὲν ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεως εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ μόνον πειθαρχικὸν κυλασμὸν τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου.

Προκειμένου λοιπὸν περὶ τοιούτου παγίου εἰδικοῦ καθεστῶτος τοῦ Δημοσίου, παρέπεται ἀναγκαίως, ὅτι ἡ μεταβολὴ του μεταγενεστέρως, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἰσχύῃ ἐπὶ τῶν μισθωτῶν του ἐν ὅλῃ του τῇ ἐκτάσει πᾶν ὅ,τι ὡς πρὸς τὰ ἀνωτέρω θέματα ἰσχύει ἐπὶ τῶν κοινῶν μισθωτῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ χώραν, παρὰ μόνον διὰ ρητῆς διατάξεως, καταργούσης συγχρόνως καὶ τὸ

καθεστώς τοῦτο, συμφώνως ἄλλωστε καὶ πρὸς γενικὴν ὡς πρὸς τὸ Δημόσιον ἀρχὴν τοῦ ἐργατικοῦ Νομοθέτου, συναγομένην ἐκ τῆς ἐπισκοπήσεως τῆς ἐργατικῆς Νομοθεσίας, ὡς λ.χ. ἔπραξεν ὁ Νομοθέτης τοῦ ν.δ. 2656/1953 «περὶ ὀργανώσεως καὶ ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας», ὅστις ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ ά.ν. 1846/1951, δι' ὧν ὁρίζεται, ὅτι δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τὸ Δημόσιον αἱ ἑκάστοτε περὶ ὑποχρεωτικῆς μίσθ. τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας προσλήψεις μισθωτῶν ἰσχύουσαι διατάξεις, ἐπιθυμῶν ὅπως περιλάβῃ εἰς τὸ σύστημα τοῦ νόμου τούτου καὶ τὸ Δημόσιον, ρητὴν περὶ αὐτοῦ διέλαβε διάταξιν ἐν ἄρθρῳ 5 § 2. Ἡ τοιαύτη ὅμως μεταβολὴ δὲν ἐπῆλθεν οὔτε ἐκ τοῦ ν.δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας», δι' οὗ κατηργήθη ὁ ν. 118/1945 καὶ ἐπανῆλθεν ἐν ἰσχύϊ ὁ ν. 2112 καὶ τὸ β. δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, δι' οὓς λόγους ἐξήγησεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 100/1955 γνωμοδότησις τοῦ Λου Τμήματος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου (ΕΕΔ 14, 208), οὔτε ἐκ τοῦ προσφάτου ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων», δι' οὗ ἐπανῆλθον ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, διὰ τοὺς ἀκολούθους λόγους:

Ε) Ρητὴ διάταξις ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ, ἀναφέρουσα καὶ τὸ Δημόσιον, καταργοῦσα δὲ συγχρόνως καὶ τὰς ἀνωτέρω εἰδικὰς διατάξεις, δὲν ὑφίσταται, ὡς δὲν ὑφίστατο οὐδ' αὐτὴ ἡ συνήθης εἰς νομοθετήματα γενικὴ ρήτρα περὶ καταργήσεως γενικῶν ἢ εἰδικῶν διατάξεων ἀντικειμένων εἰς τὰς θεσπιζομένας διατάξεις. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν διατάξεων του προκύπτει, ὅτι ἐπέρχεται ἀνατροπὴ τῶν εἰδικῶν τούτων διατάξεων καὶ ὑπαγωγὴ τοῦ Δημοσίου εἰς τὸ σύνολον τῶν ὁρισμῶν τοῦ νόμου τούτου. Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου κρίσιμοι πρὸς ἔρευναν τοῦ ζητήματος τούτου εἶναι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 1 καὶ τοῦ ἄρθρ. 5 § 3. Οὔτω διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 ἐπαναφέρονται ἐν ἰσχύϊ τροποποιούμεναι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, ὁρίζεται δ' ὅτι εἰς τοὺς ἀπολυομένους ἐργάτας, τεχνίτας, καὶ ὑπηρέτας, τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας, καταβάλλεται πλήρης ἡ ἀποζημίωσις τοῦ β. δ/τος τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 καὶ εἰς ἣν ἔτι περίπτωσιν ἔχει λάβει χώραν προειδοποίησις τῆς ἀπολύσεως, ὑπολογιζομένη βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως (§ 1 ἄρθρ. 5). Εἰς τὸ μέτρον τοῦτο δὲν περιλαμβάνονται οἱ ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ προηγούμενον καθεστὼς τοῦ ν. 118. Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ νομοθετήματος τούτου, ἡ ἐπάνοδος τοῦ Νομοθέτου κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο εἰς τὸν ν. 118 ἐκρίθη ἐπιβεβλημένη, διότι μὲ τὴν κατάργησίν του διὰ τοῦ μνημονευθέντος ν.δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» καὶ τὴν ἐπάνοδον ἐν ἰσχύϊ τοῦ ν. 2112 καὶ τοῦ β. δ/τος τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 δὲν κατεβάλλετο εἰς τοὺς ἐργάτας κλπ. ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος, εἰς ἣν περίπτωσιν ἦτο προειδοποιημένη ἡ ἀπόλυσις των, διέφευγε δὲ ἐξ ἄλλου τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ δ/τος ὁρισμένος κύκλος ἐργοδοτῶν, ἐφ' ὧν δὲν ἰσχυε τοῦτο (Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου κ.λ.π.).

Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν μνημονεύεται καὶ τὸ Δημόσιον, ἀναφέρεται μόνον, κατὰ τροπολογίαν γενομένην ἀπροσδεκτήν, ὅτι οἱ ὁρισμοί του ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τὸ ἐργατοτεχνικὸν ἔκτακτον καὶ ἡμερομίσθιον προσωπικὸν τῶν Δήμων. Εὐλόγως ἄλλως τε δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ καὶ τὸ Δημόσιον, διότι, ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέμα τοῦ ἄρθρου τούτου, ὑφίστατο διὰ τοὺς μισθωτοὺς ἐργάτας τοῦ Δημοσίου προστασία ἐκ τῶν ἀνωτέρω Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καὶ δὴ εὐρυτέρα τῆς τοῦ ἄρθρου τούτου, μὴ θιγεῖσα, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, ἐκ τοῦ ν.δ. 2961/1954, ἂν δὲ ὁ Νομοθέτης τοῦ ν. 3198/1955 ἐσκόπει νὰ ὑπαγάγῃ εἰς τὴν στενωτέραν τοῦ ἄρθρου τούτου ρύθμισιν καὶ τὰς ἀποζημιώσεις τῶν ἀπολυομένων ἐργατῶν τοῦ Δημοσίου, θὰ ἐξεφράζετο ρητῶς, ἐν ὄψει καὶ τῶν ἀνω διατάξεων τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 48 τοῦ ν.δ. 3698/1953, αἵτινες, ἀναφερόμεναι εἰς τὰς Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ρητῶς ἀποκλείουν τὴν καταβολὴν τῶν ἀποζημιώσεων τοῦ ν. 2112 καὶ τοῦ β.δ/τος τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920.

Εἰς τὸ ἄρθρον (5 § 3) ὁρίζεται, ὅτι τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ δύο προϋποθέσεις, ἤτοι πρῶτον, ὅτι πρέπει ἡ καταγγελία νὰ γίνῃ ἐγγράφως, καὶ δεύτερον, ὅτι πρέπει νὰ καταβληθῇ εἰς τὸν μισθωτὸν ἡ ἀποζημίωσις, ἣν δικαιοῦται οὗτος, ἡ ἔλλειψις δὲ ἑνὸς τούτων ἢ καὶ τῆς μιᾶς τῶν προϋποθέσεων τούτων ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας. Οὕτω ἀπηλείφθη ἐκ τῶν ἀκυροτήτων τοῦ ν. 118/1945 ἡ τῆς ἀναγγελίας τῆς καταγγελίας εἰς Γραφεῖα καὶ Ὀργανισμοὺς Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ Εὑρέσεως Ἐργασίας, τῆς παραλείψεως τῆς διατυπώσεως ταύτης ἐπαγομένης μόνον ποινικὰς κυρώσεις (ἄρθρ. 9 § 4).

Καὶ ἤδη ἐρευνητέον τί ἐκ τῶν διατάξεων τούτων ἰσχύει διὰ τὸ Δημόσιον. Δὲν ἀμφισβητεῖται ὅτι κατ' ἀρχὴν ὑποχρεοῦται καὶ τὸ Δημόσιον, ὡς ἐργοδότης, εἰς τὴν τήρησιν τῶν διατυπώσεων τούτων ἐπὶ τῇ ἀπολύσει τοῦ προσωπικοῦ του, ἤτοι εἰς ἔγγραφον ἀπόλυσιν καὶ εἰς καταβολὴν τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ὡς ὑπεχρεοῦτο καὶ πρότερον ὑπὸ τὸ καθεστὼς τοῦ ν. 118/1945, ὅπερ διὰ τοῦ νέου τούτου νόμου ἐπανῆλθεν ἐν ἰσχύϊ, τροποποιημένον ἐπὶ τὸ ἠπιώτερον, ἄνευ τῶν ἀχρήστων ὑπερβολῶν τοῦ παρελθόντος (βλ. Εἰσ. Ἔκθεσιν, ΕΕΔ 14, σελ. 272), διότι ἡ ὑποχρέωσις του αὕτη ἀνακύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 60 § 2 τοῦ ά.ν. 1846/1951, ὡς ἑρμηνεύθησαν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 § § 1 καὶ 2 τοῦ ν.δ/τος 2698/1953, δι' ὧν ὁρίζεται, ὅτι ὑποχρεοῦται καὶ τὸ Δημόσιον εἰς τὴν τήρησιν τῶν διατυπώσεων, τῶν ὁριζομένων διὰ τοὺς μισθωτοὺς τοὺς ἀσφαλιζομένους κατὰ τῆς ἀνεργίας ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν διατάξεων, ἀφοῦ καὶ οἱ μισθωτοὶ τοῦ Δημοσίου ἀσφαλίζονται κατὰ τῆς ἀνεργίας, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 11 καὶ 12 τοῦ ν.δ. 2961/1954 «περὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας», πρὸς ἃς εἶναι συνδεδεμένος καὶ ὁ ν. 3198/1955, σκοπὸς δὲ τῶν διατυπώσεων τούτων εἶναι, ὡς καὶ εἰς τὸ προηγούμενον δίκαιον τοῦ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΑΣΦΑΛΙΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Αναδρομική αύξησις αποδοχών διά διοικητικής πράξεως και συνέπειαι

Όργανα διοικήσεως Αυτονόμου Σταφιδικού Οργανισμού.—Απόλυσις ωρισμένου προσωπικού αυτού κατά το Ν. Δ. 2490/1953.—Έγκυρος κατά το άρθρον 9 Ν. 118/1945 απόλυσις προσωπικού επιχειρήσεων.—Υποχρέωσις καταβολής αποζημιώσεως κατά Ν. 2112/1920.—Υπολογισμός βάσει των κατά την ήμέραν της καταγγελίας της εργασιακής συμβάσεως συμφωνημένων ή νενομοθετημένων τακτικών αποδοχών του μισθωτού του τελευταίου μηνός της υπηρεσίας του.—Μεταγενεστέρα απολύσεως αύξησις αποδοχών αναδρομικώς διά διοικητικής πράξεως.—Ανεπηρέαστον κύρους απολύσεως και ανυπόχρεον άκόμη καταβολής διαφοράς αποζημιώσεως Ν. 2112.

Ζωηρόν είναι το ενδιαφέρον της κατωτέρω αρεοπαγιτικής αποφάσεως, αναιρούσης την υπ' αριθ. 1790/1955 απόφασιν του Πρωτοδικείου Πειραιώς, ως έφετείου.

Τόσον κατά το αρχικόν άρθρ. 9 του ν. 118/1955, όσον και κατά το ισχύον ήδη άρθρον 5 του ν. 3198/1955 περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας διατάξεων (ΕΕΔ 14, 502), προκειμένου περί καταγγελίας σχέσεως εργασίας μισθωτών, ασφαλιζομένων κατά της ανεργίας, ο υπολογισμός της αποζημιώσεως (ν. 2112/1920 ή β.δ. 16/18 Ιουλίου 1920) γίνεται βάσει των αποδοχών του τελευταίου μηνός υπό καθεστώς πλήρους απασχολήσεως.

Υπό την διάταξιν του άρθρ. 9 του ν. 118/1945, την οποίαν εφαρμόζει η αρεοπαγιτική απόφασις, προέκυψεν, εν προκειμένω, το ζήτημα, άν ή μετά την απόλυσιν του μισθωτού γενομένη διά διοικητικής πράξεως αναδρομική αύξησις των αποδοχών, εμπίπτουσα εις χρόνον, καθ' ον υπηρέτει ο μισθωτός, θεμελιοί δικαίωμα του μισθωτού επί της λήψεως διαφοράς αποζημιώσεως του ν. 2112/1920.

Επί του ζητήματος τούτου έχει απασχοληθή εις το παρελθόν ο Άρειος Πάγος και διά της υπ' αριθ. 401/1946 αποφάσεώς του (εισηγητής Ν. Πλατέας, ΕΕΔ 5, 676) έδέχθη τα εξής: Ο εργοδότης υποχρεούται, όπως καταβάλη τω μισθωτώ προς έγκυρον καταγγελίαν της συμβάσεως εργασίας τας κατά την ημέραν της καταγγελίας συμφωνημένας ή νενομοθετημένας αποδοχάς του μισθωτού του τελευταίου μηνός της υπηρεσίας του, επί καθεστώτος πλήρους απασχολήσεως, ή τυχόν δι' διά νομοθετικής πράξεως, δημοσιευομένης μετά την καταγγελίαν της συμβάσεως, αναδρομική αύξησις των αποδοχών του μισθωτού του τελευταίου μηνός δεν δύναται να θίξη το κύρος της διά της καταγγελίας και πληρωμής της αποζημιώσεως λυθείσης ήδη συμβάσεως εργασίας.

Προς την άποψιν ταύτην, ορθήν αναμφιβόλως, αφού η ακυρότης της καταγγελίας τίθεται υπό του νόμου ως άπτική κύρωσις διά την μη καταβολήν της οφειλομένης κατά την απόλυσιν αποζημιώσεως, επί τη βάσει των γνωστών συμβατικών ή νομίμων αποδοχών, συμφωνεί και ή νεωτέρα αύτη αρεοπαγιτική απόφασις, ή οποία όμως βαίνει έτι περαιτέρω. Λέγεται ότι ούδέ της διαφοράς αποζημιώσεως του ν. 2112 δικαιούται ο μισθωτός.

Το ζήτημα δεν είναι, νομίζομεν, λιτόν εκ του ότι το άρθρ. 9 του ν. 118/1945 (και το όμοιον άρθρ. 5 του ν. 3198/1955) άξιοί τον υπολογισμόν της αποζημιώσεως βάσει των αποδοχών του μισθωτού κατά την ημέραν της καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας, ή υποβοήθησις της διαδικασίας επιδοτήσεως των καθισταμένων λόγω της απολύσεως των ανέργων παρά του Οργανισμού Ασφαλίσεως Ανεργίας.

Εκείνα όμως, άπερ δεν ισχύει διά το Δημόσιον είναι αι εκ της μη τηρήσεως των διατυπώσεων τούτων συνέπειαι των ακυροτήτων, διότι ρητώς αι αναφερθείσαι ως άνω ειδικαί διατάξεις καθιεροϋσιν απαλλαγήν του Δημοσίου εκ τοιούτων συνεπειών οριζομένων υπό των εκάστοτε ισχυουσών διατάξεων και συνεπώς και υπό της ήδη ισχυούσης του ανωτέρω άρθρου 5 του ν. 3198/1955, ως δ' εξετέθη, διάταξις εν τω νόμω τούτω καταργήσα τας απαλλαγάς ταύτας του Δημοσίου δεν υφίσταται, αλλ' αύτη και εκ του συνόλου των διατάξεών του και των προπαρασκευαστικών εργασιών του νόμου τούτου προκύπτει τοιαύτη αντίθετος βούλησις του Νομοθέτου.

Ορθώς έπομένως εις τας υπ' αριθ. 6 και 14 έτους 1956 εγκυκλίους του Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας (ΕΕΔ 14ος, σελ. 715 και 1287) αναφέρεται, ότι υπάγεται και το Δημόσιον εις τας διατυπώσεις του άρθρου τούτου, μη μόνην όμως την ανωτέρω εκτεθείσαν διαφοράν, ήτοι ότι άντι των αποζημιώσεων του ν. 2112 και του β. δ/τος της 16/18 Ιουλίου 1920 καταβάλλονται αι αποζημιώσεις των Πράξεων του Υπουργικού Συμβουλίου και ότι ή μή τήρησις των διατυπώσεων του άρθρου τούτου (sic) δεν επάγεται, ως και πρότερον, ακυρότητας, άλλα μόνον πειθαρχικάς κυρώσεις, της απολύσεως του προσωπικού του λογιζομένης υπό του νόμου πάντοτε έγκύρου, όπερ είναι και το ενδιαφέρον εν προκειμένω, διά να χωρήση ή διαδικασία της επιδοτήσεως του ανέργου (ανωτέρω είσηγ. έκθεσις επί του ν.δ. 698/1953).

αποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστῶτος πλήρους ἀπασχολήσεως.

Ἡ διάταξις (ὡς καὶ ἡ ὁμοία διάταξις τοῦ ἄρθρ. 5 ν. 765/1943 διὰ τοὺς κατὰ παράβασιν τοῦ ν. 3514/1928 ἀπολυομένους) ἐτέθη, ἵνα ἀποσοβήσῃ τὸν ἐπιζήμιον διὰ τοὺς μισθωτοὺς ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως, κατὰ τὴν, ὡς ἡρμηνεύθη, ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. 2112/1920 (πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945), κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀποζημίωσις ὑπελογίζετο βάσει τῶν ἀποδοχῶν, ἃς ἔλαβεν ὁ μισθωτὸς κατὰ τὸν χρόνον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ προειδοποίησις (Α.Π. 323/1938, Θέμ. ΜΘ' 610, Α.Π. 386/1937, Θέμ. ΜΘ' 143).

Ἂν ἡ ταυτὴ ἔννοια τοῦ ν. 2112/1920 κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰσαγωγῆς του, ὁπότε δὲν συνέβαινον αἱ ἀλλεπάλληλοι ἤδη εἰς τὸ θέμα τοῦ ἐργατικοῦ μισθοῦ διαταραχαί, δὲν ἐπέφερεν ἀξίαν λόγου βλάβην εἰς τὸν μισθωτόν, ὅμως κατὰ τὸ ἔτος 1945, ὅτε εἰσήχθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118, εἶχε μεγίστην οὐσιαστικὴν ἀξίαν ὁ ταυτὸ τοῦτο ὑπολογισμὸς τῆς ἀποζημιώσεως, διότι θὰ συνέβαινε νὰ λαμβάνωνται ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως ἀποδοχαὶ προηγουμένου τῆς ἀπολύσεως χρόνου, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν ἀπόλυσιν νὰ εἶχον (καὶ εἶχον δυστυχῶς) ἀσήμαντον κτητικὴν ἀξίαν.

Λύτο ἀκριβῶς ἐσκόπησεν ὁ νομοθέτης τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945 νὰ ἀποφευχθῇ.

Ἐτροφθεν καὶ διότι, νομοθετῶν τὴν κατ' ἄρθρ. 9 τοῦ αὐτοῦ νόμου διαθεσιμότητα τῶν μισθωτῶν, μὲ μειωμένας ἐξ αὐτῆς ἀποδοχάς, δὲν ἠθέλησε νὰ λαμβάνωνται ὡς βάσις ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 αἱ μειωμέναι αὐταὶ ἀποδοχαὶ τοῦ τελευταίου μηνός, καθώρισεν ὅτι ἡ ἀποζημίωσις ὑπολογίζεται βάσει ἀποδοχῶν ὑπὸ καθεστῶς πλήρους ἀπασχολήσεως.

Τὸ ζήτημα, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, εἶναι, νομίζομεν, λυτέον ἐκ τοῦ ἂν ἡ ἀναδρομικὴ αὔξησις τῶν ἀποδοχῶν διὰ διοικητικῆς πράξεως ἢ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀναφέρηται καὶ εἰς συμβάσεις ἐργασίας, λυθείσας ἤδη κατὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν.

Ἐν καταφατικῇ περιπτώσει, ἐφ' ὅσον εἶναι οὕτω (καὶ ἐν τῶν ὑστέρων ἐστὶ) ἠθέλησαν νομίμως αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ τελευταίου μηνὸς τῆς καταγγελίας, δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς καὶ τῆς διαφορᾶς αὐτῶν ὡς δεδουλευμένων καὶ τῆς διαφορᾶς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, ἀφοῦ ἀλληλένδετα εἶναι καὶ τὰ δύο αὐτὰ δικαιώματα (βλέπε περὶ τοῦ ζητήματος τῶν σχέσεων τῶν ἤδη λυθεισῶν συμβάσεων πρὸς τοὺς ἀναδρομικῶς ἰσχύοντας κανόνας Δ. Κ. Καλομοίρη, ΕΕΔ 14, 1189, ἔνθα καὶ παραπομπαὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην καὶ νομολογίαν, ὡς καὶ τὴν γερμανικὴν τοιαύτην).

Χαρακτηριστικὸν εἶναι, ὅτι ὁ ἡμέτερος Νομοθέτης, ἀποδοκιμάσας τὴν ἄποψιν τῆς νομολογίας ὅτι αἱ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ν. 29/1944, ὡς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἀ.ν. 866/1946, ἐκδιδόμεναι ὑπουργικαὶ περὶ διώρων δι' ἑορτὰς ἀποφάσεις προϋπέθετον ἐνεργὸν κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν σύμβασιν, ἐθέσπισε τὸ ἀντίθετον διὰ τοῦ ἀ.ν. 1777/1951 (ΕΕΔ 10, 432, ἔνθα καὶ ἡ εἰσηγητικὴ αὐτοῦ ἔκθεσις).

Δεδομένου δὲ ὅτι αἱ δυνάμει τοῦ ἄνω νόμου ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις καθορίζουν τὰς παροχὰς ταύτας («δῶρα») ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑποχρεωτικῶν νομίμων ὁρίων ἀποδοχῶν, θὰ ἐμφανίζηται τὸ φαινόμενον, ἀληθευούσης τῆς ἀπόψεως τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, νὰ ὑπάρχῃ δικαίωμα τοῦ ἀπολυθέντος πρὸ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως μισθωτοῦ ἐπὶ τὰς παροχὰς ταύτας (ηὐξημένας) καὶ νὰ μὴ δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 βάσει τῶν ηὐξημένων τοιούτων ἀποδοχῶν.

Ἀρείου Πάγου 669/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Παντελῆς*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Ι. Χ. Χρηστόπουλος, Π. Δικαιόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 5 τοῦ ν.δ. 2490 τῆς 31/31 Ἰουλίου 1953 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ κλπ. νομοθεσίας» ἡ γενικὴ συνέλευσις συνέρχεται ἅπαξ τοῦ ἔτους ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουνίου κλπ., κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 23 § 1 τοῦ αὐτοῦ ν. δ/τος ἐμέχρι τῆς συνόδου, κατὰ τὸ ἄρθρον 5, τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ Α.Σ.Ο. κατὰ τὸ ἔτος 1954, καθ' ἣν βέλει διεξαχθῇ ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐκπροσώπων τῶν παραγωγῶν παρὰ τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ τοῦ Α.Σ.Ο. ὑπὸ τὴν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένην σύνθεσίν του, τὸ Διοικ. Συμβούλιον καὶ ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ παραμένουν ὑπὸ τὴν σημερινὴν των σύνθεσιν κλπ.». Ἡ ἀληθὴς δ' ἔννοια τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως εἶναι, ὅτι τὰ ὡς εἴρηται ὄργανα διοικήσεως τοῦ Α.Σ.Ο. παραμένουσιν ὑπὸ τὴν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ/τος σύνθεσίν των μέχρι τῆς γενησομένης ἐκλογῆς τῶν παρὰ τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ ἐκπροσώπων τῶν σταφιδοπαραγωγῶν, καὶ ἂν αὐτὴ ἐξ οἱουδήποτε λόγου δὲν ἤθελε γίνει ἐντὸς τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1954. Ὅθεν ἡ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἐκδοχῆς στηριζομένη ἐνστασις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ ἐλλείψεως νομίμου ἐκπροσωπήσεως κατὰ τὴν προκειμένην συζήτησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος Α.Σ.Ο., ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, μὴ συνελθούσης κατ' Ἰούνιον 1954 τῆς γενικῆς συνελεύσεως καὶ μὴ γενομένης τῆς ἐκλογῆς ἐκπροσώπων τῶν σταφιδοπαραγωγῶν, τὸ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω ν. δ/τος διοικητικὸν συμβούλιον καὶ ἑπομένως ὁ παρὰ τούτου ἐκλεγεὶς διευθύνων σύμβουλος, δι' οὗ παρίσταται ἐν προκειμένῳ ὁ ἀναιρεσείων, δὲν ἐκπροσωποῦσι τοῦτον νομίμως, ἀπορριπτέα κρίνεται ὡς μὴ βάσιμος.

Διὰ μὲν τῆς διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 23 ν.δ. 2490/1953 ἐπετράπη ἡ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ λοιπὰς προϋποθέσεις, δι' ἀποφάσεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐναγομένου καὶ ἤδη ἀναιρεσειόντος Α.Σ.Ο ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ/τος, ἀπόλυσις ὡρισμένου ποσοστοῦ τοῦ τότε παρ' αὐτῷ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ, διὰ δὲ τῆς διατάξεως τοῦ προτελευταίου ἐδαφίου τῆς αὐτῆς παραγράφου ὡρίσθη, ὅτι εἰς τοὺς οὕτω ἐξερχομένους ὑπαλλήλους καταβάλλεται ἡ ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Α.Σ.Ο. προβλεπομένη ἀποζημίωσις. Ἀφ' ἑτέρου τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ

τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς ἐμφαίνεται, κατ' ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν, ἐδέξατο 1) ὅτι καθ' ὡρισμένον ὅρον τοῦ εἰς ὃν ἡ προμνησθεῖσα διάταξις παραπέμπει καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 36 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1361/1936 ἐκδοθέντος κανονισμοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅστις κανονισμός, ἐγκριθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 79375|22.9.1938 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Γεωργίας, ἀλλὰ μὴ δημοσιευθεὶς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δὲν ἔχει ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου, τῶν διατάξεων αὐτοῦ ἀποτελουσῶν ὅρους τῆς μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προσλαμβανομένου καὶ εἰς τὸν κανονισμὸν τοῦτον προσχωροῦντος προσωπικοῦ συναπτομένης συμβάσεως ἐργασίας, εἰς τοὺς ἀπολυομένους ὑπαλλήλους τοῦ ἀναιρεσείοντος καταβάλλεται ἀποζημίωσις ἴση πρὸς τὴν ὁριζομένην ἐν τῷ ἑκάστοτε ἰσχύοντι νόμῳ περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, 2) ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἀναιρεσίβλητος, ὑπηρετῶν παρὰ τῷ ἀναιρεσείοντι Ὀργανισμῷ ὡς ὑπάλληλος (ἐπιστήμων χημικός) ἀπὸ τοῦ ἔτους 1935, ἀπελύθη ὑπ' αὐτοῦ, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄνω ἄρθρου 23 § 2 τοῦ ν.δ. 2490/1953, τῇ 17 Ἰουλίου 1954 καὶ 3) ὅτι κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐτηρήθησαν πᾶσαι αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις, καταβληθείσης αὐτῷ οὐχὶ μὲν ὁλοκλήρου τῆς ὀφειλομένης εἰς τοῦτον κατὰ νόμον ἀποζημιώσεως, ἀλλ' ἐξ εὐλόγου ἀμφιβολίας τοῦ ἐν καλῇ πίστει τελοῦντος ἀναιρεσείοντος περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐναντι τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς ἀποζημίωσιν αὐτοῦ ὑποχρεώσεώς του.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 § 1 τοῦ ν. 118/1945, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ὁποίου ἐγένετο, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, οἱ εἰς ταύτας ὑπαγόμενοι ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλλωσιν εἰς τὸν ἀπολυόμενον μισθωτὸν τὴν ὑπὸ τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων, ἡ τοῦ β. δ/τος τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, προκειμένου περὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ὁριζομένην ἀποζημίωσιν διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὁ δὲ ὑπολογισμὸς τῆς ἀποζημιώσεως γίνεται βάσει τῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστῶς πλήρους ἀπασχολήσεως.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 § 1 τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταβλητέα εἰς τὸν ἀπολυόμενον ὑπάλληλον ἀποζημίωσις συνίσταται εἰς τὸ ἐν ταῖς τελευταίαις ταύταις διατάξεσι καθοριζόμενον, ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας τοῦ ἀπολυομένου, πολλαπλάσιον τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως συμπεφωνημένων ἢ νενομοθετημένων τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ τελευταίου μηνὸς τῆς ὑπηρεσίας του καὶ ὅτι ἡ τυχὸν διὰ νομοθετικῆς πράξεως δημοσιευομένης μετὰ τὴν ἔγκυρον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως καὶ τὴν ἐντεῦθεν ἐπελθοῦσαν λύσιν ταύτης αὔξησις τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἐργοδότου ἀναδρομικῶς μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀπελύθη ὁ ὑπάλληλος, δὲν ἐπιδρᾷ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ τοῦ γενομένου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς καταγγελίας (τουτέστι πρὸ τῆς μετ' αὐτὴν ἀναδρομικῆς αὐξήσεώς των) συμπεφωνημένων ἢ νενομοθετημένων ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου, ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεώς του, τούτου μὴ δυναμένου μετὰ τὴν τοιαύτην ἔγκυρον ἀπόλυσίν του νὰ ἐπιδιώξῃ, ὅπως μετὰ νέον ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεώς του, ἤτοι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μετὰ τὴν τοιαύτην ἀπόλυσίν του ἀναδρομικῶς αὐξηθεισῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ τέως ἐργοδότου του, καταβληθῇ αὐτῷ ἡ ἐπὶ πλέον διαφορά. Ὅθεν, τὸ ἐναντίον ἀποφηνάμενον τὸ Πρωτοδικεῖον, καίτοι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος καταγγελία τῆς μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συμβάσεως ἐργασίας ἐγκύρως, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, ἐγένετο, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς δεκάτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δέχεται, καὶ ἀκολούθως, κατὰ μερικὴν παραδοχὴν τῆς ἐπικουρικῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐπιδικάσαν εἰς τοῦτον ἐπὶ πλέον διαφορὰν ἀποζημιώσεως, καθ' ὑπολογισμὸν ταύτης ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου (17.7.1954) καὶ τὴν διὰ ταύτης ἐπελθοῦσαν λύσιν τῆς συμβάσεως ἀναδρομικῶς ἀπὸ 1.4.1954 γενομένης αὐξήσεως τῶν βασικῶν μισθῶν τῶν ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας διὰ τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρ. 12 ν. δ. 2510/1953 ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 27385/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ἐφημ. Κυβ. τεῦχ. Β' ἀριθ. 153/26.7.1954), ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις. Οὐδεμίαν δ' ἔννομον σημασίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος κέκτηται τὸ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βεβαιούμενον καὶ ὡς ἐπικουρικὸν τοῦ εἰς ὃ κατέληξε συμπεράσματος ἐπικαλούμενον ἐν τῇ τετάρτῃ αἰτιολογίᾳ αὐτῆς περιστατικόν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀπεδέξατο πρότασιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅπως καταβάλῃ καὶ κατέβαλεν αὐτῷ τὴν ἐπὶ πλέον διαφορὰν τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν του ἀπὸ 1.4.1954 μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀπολύσεώς του. Ἑπομένως βάσιμοι κρίνονται οἱ ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ὑπὸ τοὺς ἀριθ. 1 - 3 σχετικοὶ λόγοι ἀναιρέσεως καὶ ἀναιρετέα ἐκ τούτου καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 ἐδ. 17 τῆς Πολ.Δικ. Εἶναι δ' ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις ἐξ ὁλοκλήρου καὶ δὴ καὶ ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ κεφάλαια αὐτῆς τὰ ἀφορῶντα συνυπολογισθείσας πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ προσαυξήσεις καὶ ἐπιδόματα (πολυετίας, πάλεως κλπ.), ἅτε τούτων συνεχομένων πρὸς τὸ κύριον κεφάλαιον τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, παρελκούσης οὕτω τῆς ἐρεύνης τῶν κατὰ τῶν ὡς εἴρηται κεφαλαίων προβαλλομένων ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδ. 17 τοῦ ἄρθρ. 807 Πολ.Δικ. λόγων ἀναιρέσεως.

Ἀναιρουμένης κατὰ τὰ προεκτεθέντα τῆς ἀποφάσεως παραπεμπτέα εἶναι ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν συμφώνως ταῖς διατάξεσι 863 Πολ.Δικ. καὶ 3 ἐδ. β' τοῦ ν. ΧΜΖ/1877.

ΑΜΟΙΒΗ ΔΙ' ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ ΙΔΙΟΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρήσεως δικαιώματος καὶ οὐχὶ καλοπίστου ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἐκπληρώσεως παροχῆς

Κρίσις δικαστηρίου οὐσίας α) περὶ τοῦ ὅτι χειριστὴς ἐκσκαφέως ἡμείβετο δι' ἡμερομισθίου καὶ δὲν ἀπεδείχθη ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτοῦ ὡς ἡμερομισθίου ἐγένετο πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ Νόμου β) περὶ τοῦ ὅτι ἡ παρασχεθεῖσα ἐργασία εἶναι κατὰ κύριον χαρακτῆρα σωματική.— Μὴ προσβαλλομένου τοῦ πρώτου ἐρείσματος τῆς ἀποφάσεως καὶ ἀρκοῦντος τοῦ δευτέρου πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ, μάταιοι αἱ λόγοι ἀναιρέσεως.—Καταβολὴ εἰς ἀπολυθέντα, μετὰ χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ ὡς ἐργάτου, τῆς ὑπὸ τοῦ Β Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως δὲν ἀποτελεῖ ἄσκησιν δικαιώματος καθ' ὑπέρβασιν τῶν ἐν ἄρθρῳ 281 Α.Κ ὁρίων, οὔτε ἐκπλήρωσιν παροχῆς ἐναντίον τῆς καλῆς πίστεως καὶ συναλλακτικῶν ἠθῶν (Α.Κ 288) ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι εἰς ἕτερον, παρέχοντα τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, κατέβαλεν ὁ ἐργοδότης ἀποζημίωσιν Ν. 2112.— Ἀπαράδεκτον λόγου ἀναιρέσεως διὰ μὴ λῆψιν ὑπ' ὄψιν δικαστικῆς ὁμολογίας ἐπὶ ἐπουσιώδους ἰσχυρισμοῦ

Κατὰ τὸ προϊσχὸν τοῦ ν.δ. 2655/1953 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ν. 2112/1920» (ΕΕΔ 12, 1212, βλέπε καὶ ΕΕΔ 14, 1209 ἐπ.) ἄρθρ. 10 τοῦ ν. 1234/1918 (καὶ ἄρθρον 11 ν. 2112/1920) εἶχε παγίως νομολογηθῆ, ὅτι ὁ δι' ἡμερομισθίου ἀμειβόμενος μισθωτός, ἐπικαλούμενος ὑπαλληλικὴν ἰδιότητα, ὤφειλε νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ δι' ἡμερομισθίου πληρωμή του ἐγίνετο πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου (βλέπε σχετικῶς ΕΕΔ 14, 1209, ἔνθα νομολογία κλπ.).

Μετὰ τὸ ν.δ. 2655/1953 καὶ ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ (31 Ὀκτωβρίου 1953) δὲν ἐρευνᾶται πλέον ὁ τρόπος πληρωμῆς τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλὰ μόνον ἡ φύσις τῆς παρεχομένης ἐργασίας (βλέπε ΕΕΔ 14, 1209 ἐπ.).

Ἐν ὄψει τῶν διατάξεων τούτων ἡ προσβληθεῖσα δι' ἀναιρέσεως ὑπ' ἀρ10. 202/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Λεβαδείας (ἀπορριφθείσης τῆς ἀναιρέσεως) εἶχε δεχθῆ, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, χειριστὴς ἐκσκαφέως, ἠμείβετο δι' ἡμερομισθίου καὶ δὲν ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ δι' ἡμερομισθίου πληρωμή του ἐγένετο πρὸς περιγραφὴν τοῦ νόμου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἐδέχθη ἐπαλλήλως, ὅτι ἡ ἐργασία του αὐτὴ ἦτο σωματική (πρβλ. ἐν τούτοις διὰ τὴν φύσιν τῆς ἐργασίας αὐτῆς ὡς ὑπαλληλικῆς ἀντίθετον νομολογίαν εἰς ΕΕΔ 14, σ. 1214, ἀριθ. 47).

Ἐφ' ὅσον δὲ ἐν προκειμένῳ δὲν προσεβλήθη δι' ἀναιρέσεως τὸ πρῶτον ἐκ τῶν δύο ἐρεισμάτων τῆς ἀποφάσεως, ἀπορριφθείσης ἤδη τῆς ἀναιρέσεως, καὶ δὲν ἐδόθη ἀφορμὴ εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον νὰ ἀποφανθῇ περὶ τῆς ὑπαλληλικῆς ἢ μὴ ἰδιότητος τοῦ ἐν λόγῳ μισθωτοῦ.

Ἐνδιαφέρουσαι εἶναι αἱ ἀπόψεις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως περὶ τῶν ἄρθρων 281 καὶ 288 Α.Κ.

Ἀρείου Πάγου 678/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος*** Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Μ. Πανελλῆς*** Συνήγοροι οἱ κ.κ. Γ. Τζαννος, Ι. Βαρδακούλιας

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς τρίτης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὰ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον τὸν λόγον ἐφέσεως, καθ' ὃν ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις οὐχὶ ὀρθῶς ἔκρινεν, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν-ἐνάγων καὶ ἤδη ἀναιρεσείων εἰργάσθη παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ - ἐναγομένῃ ἑταιρείᾳ ὡς ἐργάτης καὶ οὐχὶ ὡς ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ν. 2112/1920, ἀπέρριψεν ἐπὶ δύο ἐπαλλήλοις αἰτιολογίαις, ἑκατέρα τῶν ὁποίων ἀρκεῖ καθ' ἑαυτὴν πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως του ὡς πρὸς τὴν ἀπόρριψιν τοῦ ὡς ἄνω λόγου ἐφέσεως, ἤτοι α) ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη κατὰ Μάϊον τοῦ ἔτους 1924 εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὡς ἡμερομίσθιος καὶ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ πράγματι παρεῖχεν ἔκτοτε καὶ μέχρι τῆς κατὰ τὴν 31.7.1953 λαβούσης χώραν ἀπολύσεως του τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐργασίαν τοῦ βοηθοῦ καὶ εἶτα χειριστοῦ ἐκσκαφέως, μὴ ἀποδειχθέντος ὅτι ὁ διὰ τῆς συμβάσεως ἐργασίας χαρακτηρισμὸς τούτου ὡς ἡμερομισθίου ἐγένετο πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου κλπ. καὶ β) ὅτι ἡ παρασχεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ὡς εἰρῆται ἐργασία εἶναι κατὰ κύριον χαρακτῆρα σωματική. Μὴ προσβαλλομένου δὲ δι' οὐδενὸς λόγου ἀναιρέσεως τοῦ πρώτου ἐκ τῶν δύο τούτων ἐρεισμάτων, μάταιον εἶναι νὰ ἐξετασθῶσι καὶ ἐκ τούτου ἀπορριπτέοι ἀποβαίνουσιν οἱ λόγοι ἀναιρέσεως 1ος, 2ος, 3ος, 4ος, 7ος κατὰ τὸ σχετικὸν μέρος αὐτοῦ καὶ 8ος, δι' ὧν πλήττεται ἀποκλειστικῶς μόνον τὸ δεύτερον ἔρεισμα, ἀφοῦ, καὶ ἐσφαλμένον ἂν ἦλεγε θεωρηθῇ τοῦτο, ὡς ὑποστηρίζει ὁ ἀναιρεσείων, οὐδαμῶς ἐπηρεάζεται ἐντεῦθεν ἡ ὀρθότης τοῦ διατακτικοῦ, καθ' ὃ μέρος ἐρείδεται τοῦτο ἐπὶ τῆς μὴ προσβαλλομένης ἑτέρας αὐτοτελοῦς αἰτιολογίας.

Ἐφ' ὅσον ὁ ἀναιρεσείων ἐκρίθη ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς παρασχὼν ἐργασίαν ἐργάτου καὶ οὐχὶ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἡ εἰς τοῦτον καταβολὴ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 δὲν ἀποτελεῖ οὔτε ἄσκησιν δικαιώματος αὐτῆς καθ' ὑπέρβασιν τῶν ἐν ἄρθρ. 281 Α.Κ. ὁρίων, οὔτε ἐκπλήρωσιν τῆς πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα ὀφειλομένης παροχῆς ἐναντίον τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (Α.Κ. 288), ὡς ἐκ τοῦ ἐν τῷ 5ῳ λόγῳ ἀναιρέσεως προσβαλλομένου μόνου γεγονότος ὅτι ἡ ἀναιρεσιβλητος εἰς τὸν ἐκ τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὡς καὶ ὁ ἀναιρεσείων, ἀπολυθέντων ὑπ' αὐτῆς χειριστῶν ἐκσκαφέων «...» ἐκτελοῦντα τὴν αὐτὴν μὲ τὸν ἀναιρεσείοντα, ὡς οὗτος διατείνε-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΔΙΑΠΡΑΞΙΝ ΑΞΙΟΠΟΙΝΟΥ ΠΡΑΞΕΩΣ

Έννοια άρθρου 5 Ν. 2112/1920 και άρθρου 7 Ν. 3198/1955

Ανυπόχρεον, κατ' άρθρ. 5 Ν. 2112/1920, εργοδότου, απολύοντος μισθωτόν μετά την κατ' αύτου υποβολήν μηνύσεως επί αδικήματι, διαπραχθέντι εν τη άσκήσει της υπηρεσίας, προς καταβολήν αποζημιώσεως επί τη απολύσει — Υποχρέωσις καταβολής αποζημιώσεως, επί απολύσεως πρό της υποβολής μηνύσεως, κατά την ημέραν της απολύσεως, εκτός αν η υποβολή μηνύσεως επηκολούθησεν εντός εύλόγου χρόνου από της απολύσεως — Υποχρέωσις καταβολής αποζημιώσεως, διά τό κύρος απολύσεως, κατά Ν. 3198/1955.

Θά μάς επιτραπή νά διατυπώσωμεν αντιρρήσεις επί της ορθότητος της απόψεως, την οποίαν υιοθετεί ή κατωτέρω δημοσιευομένη δικαστική απόφασις.

Τό άρθρον 5 του ν. 2112/1920 (όμοιον και τό άρθρον 6 του β.δ. 16/18 Ιουλίου 1920), ορίζον ότι δύναται ό εργοδότης νά καταγγείλη την σύμβασιν άνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός, έάν έναντίον του υπαλλήλου υπεβλήθη μήνυσις δι' αξιόποινον πράξιν, διαπραχθείσαν εν τη εξασκήσει της υπηρεσίας του, ή απηγγέλθη, κατ' αύτου κατηγορία δι' αδίκημα εν γένει, φέρον χαρακτήρα τοιούτου πλημμελήματος, δέν έχει την έννοιαν, ότι δύναται ή απόλυσις νά γίνη αζημίως διά τον εργοδότην, άνευ δηλαδή καταβολής αποζημιώσεως, άν ή υποβολή της μηνύσεως επηκολούθησεν εντός εύλόγου χρόνου από της απολύσεως και παρέχηται ούτω ή βεβαιότης ότι αύτη υπήρξεν άμεσος συνέπεια της διαπραχθείσης αξιοποίνου πράξεως, ήτις απόλυτος βεβαιότης τεκμαίρεται έκ του νόμου, όταν ή μήνυσις έχη υποβληθή μέχρι της ημέρας της απολύσεως (σκέψις της αποφάσεως).

Η έννοια του άρθρου 5 του ν. 2112/1920, ώς τούτο ηρμηνεύθη εν τη νεωτέρα σταθερά νομολογία του Αρείου Πάγου (Α.Π. 346/1952, εισηγητής Γ. Βασιλειάδης, ΕΕΔ 11, 725, Α.Π. 657/1952, εισηγητής Δ. Χαμάρτος, ΕΕΔ 12, 69, Α.Π. 471/1954, εισηγητής Μ. Παυλής, ΕΕΔ 13, 693), είναι, ότι απαιτείται νά έχη υποβληθή ή μήνυσις ή νά απηγγέλθη κατά του μισθωτού κατηγορία πρό της απολύσεως.

Διά τούτου πληρούται ή βουλήσις του Νομοθέτου νά βεβαιωθή ότι ή απόλυσις γίνεται συνεπεία της υπό του μισθωτού εν τη ένασκήσει της υπηρεσίας του διαπραχθείσης αξιοποίνου πράξεως, ής ένεκα καθίσταται αδύνατος ή υπό του εργοδότου διατήρησις αύτου εν τη εργασία (Α.Π. 471/1954, ενθ. άνωτ.)

Δέν καταλείπεται ούτω εις τον δικαστήν ελευθερία νά κρίνη, άν ή προηγηθείσα της μηνύσεως απόλυσις διετέλει εν αιτιώδει συνδέσμω

ται εργασίαν, κατέβαλε την διά τους ιδιωτικούς υπαλλήλους προβλεπομένην υπό του νόμου αποζημίωσιν. Όθεν ό μόνος, κατ' αμφότερα τά εν τη ηγουμένη σκέψει διαληφθέντα έρείσματα, πλήττων την απόφασιν ώς άνω λόγος αναιρέσεως, δι' ού υποστηρίζονται τά αντίθετα, απορριπτέος κρίνεται, ώς άβάσιμος.

Ό αναιρεσείων διά του δευτέρου λόγου αναιρέσεως παραπονείται, ότι, καίτοι ή αναιρεσίβλητος ωμολόγησε κατά την συζήτησιν, καθ' ήν εξεδόθη ή προσβαλλομένη απόφασις, ισχυρισμόν αύτου, αναγόμενον εις την απορριφθείσαν, ώς ούσία άβάσιμον, υπό της πρωτοδίκου αποφάσεως περί αποζημιώσεως του δι' υπερωριακήν εργασίαν βάσιν της αγωγής του και υποβληθέντα ώς λόγον εφέσεως, έχοντα δέ επί λέξει ούτω «ή από τά βαγόνια της αντιδίκου, εις ά διεμένομεν, μετάβασις μας εις τον τόπον της εργασίας, απαιτούσα 20 - 30' λεπτά, ή παράδοσις και παραλαβή της εργασίας, απαιτούσα 15' λεπτά, ή κατά τας πορείας, τάς επισκευάς, τό βαύλισγμα πολύωρος έκτακτος εργασία μας», εν τούτοις ή προσβαλλομένη απόφασις, δι' ής επεκυρώθη ή πρωτόδικος ταυτή και κατά την ώς άνω απορριπτικήν διάταξίν της, δέν έλαβεν υπ' όψιν την τοιαύτην δικαστικήν ομολογίαν, επικληθείσαν υπό του αναιρεσείοντος. Ταύ ισχυρισμού όμως τούτου όντος, ώς φέρεται ούτος προβληθείς ενώπιον του Πρωτοδικείου, όλως αορίστου και συνεπώς έπουσιώδους, άτε μή προκύπτοντος έκ των εν αύτω διαλαμβανομένων περιστατικών, ότι παρεσχέθη υπό του αναιρεσείοντος και πότε συγκεκριμένως υπερωριακή εργασία, ό ρηθείς λόγος αναιρέσεως απορριπτέος καθίσταται, διότι έκ της διατάξεως του άρθρου 807 εδ. 9 της Πολ. Δικονομίας δέν ίδρύεται λόγος προς αναίρεσιν της αποφάσεως διά μή λήψιν υπ' αύτης υπ' όψιν δικαστικής ομολογίας, αφορώσης εις έπουσιώδη, ήτοι μή άσκούντα επιρροήν εις την έκβασιν της δίκης, ισχυρισμόν, ανεξαρτήτως του ότι εκ των έφεσίμων προτάσεων της αναιρεσιβλήτου δέν προκύπτει, ότι έγενετο υπ' αύτης τοιαύτη ομολογία.

Ό 7ος λόγος αναιρέσεως, καθ' όσον μέν δι' αύτου υποστηρίζεται, έν σχέσει προς την περί υπερωριακής εργασίας βάσιν της υπό κρίσιν αγωγής, ότι ή προσβαλλομένη απόφασις δέν έλαβεν υπ' όψιν τον κατά την συζήτησιν, καθ' ήν έξεδόθη αύτη, προταθέντα και διά εν τω λόγω τούτω διαλαμβανόμενον ισχυρισμόν του αναιρεσείοντος, αφορώντα μή καταχωρισθείσας εν τοις οικείοις πρακτικοίς συνεδριάσεως περικοπάς καταθέσεων εξετασθέντων ενώπιον του κατά πρώτον βαθμόν δικάσαντος Πρωτοδίκου μαρτύρων, είναι απορριπτέος, ώς άβάσιμος, διότι τό Πρωτοδικείον, ώς εκ της τρίτης αιτιολογίας (εν τέλει) της αποφάσεώς του προκύπτει, απήντησεν επί του ώς άνω ισχυρισμού, καθ' ό δε μέρος προσάπτει, εις την προσβαλλομένην απόφασιν ότι αύτη «δεχθείσα τά αντίθετα των αποδεδειγμένων και ομολογημένων, έδεχθη παρά τον νόμον πράγματα ώς αληθή άνευ αποδείξεως και δέν έλαβεν υπ' όψιν ομολογίας και άλλας αποδείξεις προσαχθείσας και επικληθείσας», είναι επίσης απορριπτέος, ώς εντελώς άόριστος και ανεπίδεκτος δικαστικής εκτιμήσεως.

πρὸς τὴν ἀξιόποινον πρᾶξιν, δι' ἣν ἡ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ὑποβολὴ μηνύσεως. Ἡ πρὸ τῆς ἀπολύσεως ὑποβολὴ τῆς μηνύσεως τίθεται ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου ὡς προϋπόθεσις τῆς ἀπαλλαγῆς τηρήσεως τοῦ ν. 2112, εὔλογος δὲ χρόνος πρέπει νὰ διερρευσεν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς μηνύσεως μέχρι τῆς ἀπολύσεως, διότι ἀντιθέτως δύναται, ἐνδεχομένως, νὰ θεωρηθῇ ὁ ἐργοδότης ὡς παραιτηθεὶς τοῦ δικαιώματος τῆς ἀζημίου διὰ τὸν λόγον ὑποβολῆς τῆς μηνύσεως ἀπολύσεως (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 13, 644 ἑπ., ἔνθα νομολογία).

Ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν (τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 2112) τίθεται καὶ ἡ ἐφαρμοζομένη ὑπὸ τῆς δημοσιευομένης δικαστικῆς ἀποφάσεως διάταξις τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 3198/1955 (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 712 ἑπ.).

Ἐφ' ὅσον, ἑπομένως, ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦται, ὅτι ἡ ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ ἐγένετο τὴν 9 Ἰουλίου 1955 καὶ ἡ μήνυσις κατεβλήθη τὴν 12ην Ἰουλίου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ὁ μισθωτὸς ἐπηλλάγη τῆς κατηγορίας, ἦτο ἤδη ἄκυρος, διότι κατὰ τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112 δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 (ἐφ' ὅσον, ὡς ἐσημειώθη, ἡ ἀπόλυσις ἐχώρησε πρὸ τῆς ὑποβολῆς μηνύσεως) καὶ δὲν κατελείπετο εἰς τὸν Δικαστὴν ἐλευθερία νὰ σκεφθῇ, ἂν διὰ τὴν ἀπόλυσιν παρείχετο βεβαιότης ὅτι ὑπῆρξεν ἄμεσος συνέπεια τῆς ἀποδοθείσης ἀξιοποίνου πράξεως, ὥστε, ἂν ἐπεθετο περὶ αὐτοῦ, νὰ μὴ κηρύξῃ τὴν ἀπόλυσιν ἄκυρον, καίτοι δὲν κατεβλήθη ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ν. 2112, ἀφοῦ ρητῶς αὐτὸς ὁ νόμος (ἄρθρ. 5 ν. 2112) ὥρισεν, ὅτι προϋπόθεσις τῆς μὴ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως εἶναι ἡ προηγουμένη τῆς ἀπολύσεως ὑποβολὴ μηνύσεως.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6517/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Κ. Μπλέρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Γέροντας, Ι. Πουτσινάς

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 § 1 ν. 2112/1920 ὁ ἐργοδότης, ἀπολύων τὸν ὑπάλληλον μετὰ τὴν καὶ' αὐτοῦ ὑποβολὴν μηνύσεως ἐπὶ ἀδικήματι διαπραχθέντι ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ὑπηρεσίας, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ τῷ καταβάλῃ ἀποζημίωσιν ἐπὶ τῇ ἀτολύσει. Ἀπολύων τοῦτον πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς μηνύσεως ὀφείλει νὰ καταβάλῃ τὴν κατὰ τὸν ρηθέντα νόμον ἀποζημίωσιν, καθ' ἣν ἡμέραν ἐνεργεῖται ἡ ἀπόλυσις, ἐκτὸς ἂν ἡ ὑποβολὴ τῆς μηνύσεως ἐπηκολούθησεν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως καὶ ἐκτὸς τούτου παρέχηται ἀπόλυτος βεβαιότης ὅτι ἡ ἀπόλυσις ὑπῆρξεν ἄμεσος συνέπεια τῆς διαπραχθείσης ἀξιοποίνου πράξεως, ἧτις ἀπόλυτος βεβαιότης τεκμαίρηται ἐκ τοῦ Νόμου ὅταν ἡ μήνυσις ἔχῃ ὑποβληθῇ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀπολύσεως. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρ. 2 καὶ 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955, ἂν ὁ ἐργοδότης ἔχῃ ὑποχρέωσιν καταβολῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 εἰς τὸν ἀπολυόμενον ὑπ' αὐτοῦ ὑπάλληλον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως καὶ δὲν τῷ καταβάλῃ ταύτην κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν, ἡ ἀπόλυσις εἶναι ἄκυρος. Ἐφ' ὅσον, συνεπῶς, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ αὐτοῦ ν. 3198/1955, ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως, συνεπείᾳ ὑποβολῆς μηνύσεως, τὸ ἔγκυρον ἢ μὴ τῆς καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἂν ἡ μήνυσις ὑπεβλήθη ἢ μὴ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 ν. 2112, παρέπεται ὅτι, εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ μήνυσις ὑποβληθῇ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, διὰ νὰ εἶναι ἔγκυρος ἡ καταγγελία, πρέπει ὁ ἐργοδότης νὰ μὴ ὑπέχῃ ὑποχρέωσιν καταβολῆς ἀποζημιώσεως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως, τοιαύτη δ' ἔλλειψις ὑποχρεώσεως συντρέχει μόνον ὅταν, ἐκτὸς τῆς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως ὑποβολῆς τῆς μηνύσεως, παρέχηται καὶ ἀπόλυτος βεβαιότης ὅτι μεταξὺ διαπραχθέντος ἀδικήματος καὶ ἀπολύσεως ὑφίσταται αἰτιώδης σύνδεσμος. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τυγχάνει ἄκυρος, ἀφ' ἧς ἐχώρησε, καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ἡ κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 3198/1955 κοινοποίησις τοῦ ἐπακολουθήσαντος ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἢ τῆς ἐπακολουθησάσης ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως, διὰ νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου τούτου ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν ρηθέντα τρόπον ἀπολυθέντος ὑπαλλήλου. Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθημεν ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡς ὑπάλληλος τοῦ ἐναγομένου Ὀργανισμοῦ τὴν 1ην Ἰουλίου 1951 ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ, ἀνελθόντος τελικῶς εἰς 2035 δραχμάς, καὶ ὑπηρέτησεν ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 9ης Ἰουλίου 1955, ὅτε ἀπελύθη, ὑποβληθείσης κατ' αὐτοῦ μηνύσεως κατὰ τὴν 12ην Ἰουλίου 1955 ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος καὶ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. 1608/1950. Διὰ τοῦ ἐπακολουθήσαντος ὑπ' ἀριθ. 5089/1955 (προσαγομένου) βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν ἀπηλλάγη τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ κατηγορίας. Ἀνεξαρτήτως τῆς πανηγυρικῆς ἀθωώσεώς του διὰ τοῦ βουλεύματος τούτου, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ μόνου ἀποδεικνύεται παντελῶς ἀνύπαρκτος καὶ οὐδὲ κἂν τεθαρρυκωμένως διωκτέα ἡ πρᾶξις, δι' ἣν κατηγορήθη, ὡς καὶ ἀσχέτως ἂν ἡ ἀπόλυσίς του ἐγένετο ἐκ λόγων προσωπικῶν καὶ ἂν ἀντιβαίνῃ εἰς τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ., ἐφ' ὅσον ἡ μήνυσις ὑπεβλήθη μετὰ τὴν ἀπόλυσιν καί, ὡς ἐκ τῆς διαδικασίας ἐπείσθημεν, δὲν παρέχεται ἀπόλυτος βεβαιότης περὶ τοῦ ὅτι ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ὑπῆρξεν ἄμεσος συνέπεια τῆς ἀποδοθείσης τῷ ἐνάγοντι ἀξιοποίνου πράξεως (ἐκ τῶν σκέψεων τοῦ βουλεύματος προκύπτει σαφῶς, ὅτι καὶ μετὰ τὴν πεπλανημένην, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδεικνύεται, διοικητικὴν διαπίστωσιν παραβάσεως καθηκόντων δὲν θὰ ἐπεβάλλετο ἡ ποινὴ τῆς ἀπολύσεως, ἀλλ' ἄλλη τις τοιαύτη, ἂν δὲν συνέτρεχον λόγοι ἀφορῶντες πρόσωπα τῆς διοικήσεως τοῦ ἐναγομένου Ὀργανισμοῦ), μὴ καταβληθείσης τῆς κατὰ τὸν ν. 2112 ἀποζημιώσεως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως, αὕτη εἶναι ἄκυρος, ἀδιαφόρως ἂν ἐκοινοποιήθη ἢ μὴ τὸ ἀπαλλακτικὸν βούλευμα εἰς τὸν ἐνάγοντα, οὗτος δέ, μὴ ἀποδεχθεὶς τὰς προσηκόντως, ὡς ἐβεβαιώθημεν, προσφερθείσας ἔκτοτε ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος, ὀφείλει ὅπως τῷ καταβάλῃ ἀποδοχὰς ὑπερημερίας κατὰ τὸ ἄρθρ. 656 Α.Κ. ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1955 μέχρι τῆς 9ης Ὀκτωβρίου 1955, ὡς ἐκ τῆς ἐν λόγῳ αἰτίας διὰ τῆς ἐπὶ τῶν ρηθεισῶν διατάξεων ἐρειδομένης ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐπιδιώκεται.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΕΝΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Έκτασις έφαρμογής κατά πρόσωπα διατάξεως άρθρου 11 Α.Ν. 1836/1951

Δυνατότης των έκ του άρθρου 3 Α.Ν. 1836/1951 υποχρέων έργοδοτών πρός υποβολήν είς τά Συμβούλια αιτήσεως δι' άντικατάστασιν υποχρεωτικώς τοποθετηθέντων.—Έφαρμογή σχετικής διατάξεως άρθρου 11 Α.Ν. 1836/1951 έπί τοποθετηθέντων κατά τόν Α.Ν. 1836/1951.—Άνεφάρμοστον έπί των δυνάμει του πρότερον ισχύσαντος Ν. 751/1948 υποχρεωτικώς τοποθετηθέντων.

Ως προκύπτει έκ των καταχωριζομένων κατωτέρω νεωτέρων άρεοπαγιτικών αποφάσεων, ό Άρειος Πάγος, ακολουθούμενος καί πάλιν έπί του ζητήματος άν ή κατά τό άρθρ. 11 του ά.ν. 1836/1951, ώς ισχύει ήδη μετά την κατ' άρθρ. 10 του ν.δ. 2657/1953 τροποποίησιν (βλέπε ΕΕΔ 14, 1105), άντικατάστασις υποχρεωτικώς τοποθετηθέντων πολεμιστών αναφέρεται καί είς τους κατά τόν άρχικόν ν. 751/1948 τοποθετηθέντας, δεχεται σταθερώς τό αντίθετον (βλέπε καί λοιπήν νομολογίαν έν ΕΕΔ 14, 762, ούτω καί Σ.Ε. 418/1955, Ό. Δομελείας, είσηγητής Κ. Χοϊδάς).

Η έκ των αρεοπαγιτικών αποφάσεων ύπ' αριθ. 668/1955 αναιρεί την ύπ' αριθ. 12031/1954 απόφασιν του Πρωτοδικείου Άθηνών, ώς έφετείου (ΕΕΔ 14, 75), ή δε ύπ' αριθ. 682/1955 την ύπ' αριθ. 1165/1954 του Πρωτοδικείου Πειραιώς.

Άξιον προσοχής είναι, ότι ή δευτέρα των παρατεθεμένων κατωτέρω αρεοπαγιτικών αποφάσεων δεχεται εφαρμογήν του άρθρ. 281 Α.Κ. καί έν τώ δικονομικώ δικαίω (βλέπε σύμφωνον καί Σ. Καρακαντά, Ή άχρηστία καί ή άσκησις του δικαιώματος έν τώ ελληνικώ δικαίω, έκδ. 1951, σελ. 281, σημ. 26, αριθ. 3, ένθα παραπομπαί), ειμένει δε είς την καί δι' άλλων αποφάσεων αύτου (βλέπε ΕΕΔ 14, 830) δεκτήν γενομένην άποψιν περί της έννοιας του άρθρ. 281 Α.Κ. (βλέπε έπί του θέματος Σ. Καρακαντά, ένθ' ανωτ., σελ. 195).

Άρείου Πάγου 668/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ό Άντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Είσηγητής ό Άρεοπαγίτης κ. *Π. Τσαρούχης*
Δικηγόροι οί κ.κ. Κ. Μπαλντάς, Λ. Γιαννακόπουλος

Έκ της διατάξεως του άρθρ. 11 § 1 του ά.ν. 1836 της 4/9 Ιουνίου 1951 «περί τροποποιήσεως καί κωδικοποιήσεως της νομοθεσίας περί προστασίας απολυομένων έκ των τάξεων του Στρατού καί λαβόντων μέρος είς τον αγώνα έναντιον των συμμοριτών», καθ' ην καί υπόχρεοι του άρθρ. 3 του παρόντος νόμου δύνανται νά ζητήσωσι την άντικατάστασιν των τοποθετηθέντων δι' άλλου προσώπου προστατευομένου ύπό του παρόντος νόμου», σαφώς συνάγεται, ότι αύτη, ώς έκ της διατυπώσεώς της, αφορά είς πολεμιστάς τοποθετηθέντας κατά τόν έν λόγω νόμον καί έχοντας τά έν άρθρω 1 αύτου προσόντα, ούχί δέ καί τους πρότερον κατά τάς διατάξεις του ν. 751 της 4/10 Αυγούστου 1948 τοποθετηθέντας έπί τη βάσει διαφόρων έν πολλοίς κριτηρίων. Συνεπώς τό ως έφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον, δεξάμενον διά της προσβαλλομένης αποφάσεως, ως έξ αύτης δείκνυται, ότι ό αναιρεσείων έτοποθετήθη παρά τη αναιρεσιβλήτω κατά τάς διατάξεις του ν. 751/1948, δι' αποφάσεως του Κεντρικού Συμβουλίου προστασίας απολυομένων έκ των τάξεων του Στρατού, την 11 Ιανουαρίου 1951 καί ότι άντικατεστάθη την 11 Φεβρουαρίου 1953, κατόπιν αποφάσεως του αύτου Κεντρικού Συμβουλίου, ακολούθως δ' αποφηνάμενον απορριπτέαν την ύπό κρίσιν αγωγήν του αναιρεσείοντος, διώκουσαν την πληρωμήν του μισθού του από της απολύσεώς του καί ένιεύθεν, ως γενομένης ταύτης άκύρως, έπί τη αιτιολογία ότι ή τοιαύτη άντικατάστασις ήτο νόμιμος, ψευδώς ηρμήνευσε καί έσφαλμένως έφήρμοσε την προπαρατεθείσαν ουσιαστικού περιεχομένου διάταξιν του άρθρου 11 του ά.ν. 1836/1951 καί αναιρετέαν κατέστησε την απόφασίν του κατά τό άσφαρ 807 § 17 Πολ. Δικ. καί τόν βάσιμον περί τούτου μοναδικόν έν τώ αναιρετηρίω λόγον αναιρέσεως, δέον δέ νά παραπεμφθή ή ύπόθεσις πρός νέαν συζήτησιν ένώπιον του Β' Τμήματος του Άρείου Πάγου διά την κατάλληλον του νόμου εφαρμογήν συμφώνως τοίς άρθροις 836 Πολ. Δικ. καί 3 §5. β' του ν. ΧΜΖ' 1877.

II

Άντικατάστασις υποχρεωτικώς τοποθετηθέντων πολεμιστών.—Έφαρμογή άρθρου 281 Α.Κ. έν τώ δικονομικώ δικαίω.

Αναγκαστική διαχείρισις καί εκπροσώπησις έπί δικαστηρίου.—Άσκησις αναιρέσεως μετά πάροδον διετίας από της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως ένευ της συνδρομής καί άλλου περιστατικού, εκ της ύπάρξεως του οποίου ή ταυτάυτη χρήσις του ένδίκου τούτου μέσου νά αποκρούηται ύπό της καλής πίστεως ή νά προσβάλλη τά χρηστά ήθη ή νά καθιστά τούτο αντίθετον πρός τόν κοινωνικόν ή οικονομικόν σκοπόν, δέν καθιστά βάσει του άρθρου 281 Α.Κ. απαράδεκτον την άσκησιν αύτου.—Δυνατότης αντικαταστάσεως υποχρεωτικώς τοποθετηθέντων πολεμιστών κατά τόν Α.Ν. 1836/1951 καί

οὐχὶ ἐπὶ τῶν δυνάμει τοῦ πρότερον ἰσχύσαντος ν. 751/1948 τοποθετηθέντων.

Ἀρείου Πάγου 682/1955

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Β. Σούβλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Οἰκονομόπουλος, Φ. Ἀγγελής

Ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως εἰς τὸν ὀφειλέτην τῆς ἀποφάσεως, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιβάλλεται εἰς τοῦτον ἡ ἀναγκαστικὴ διαχείρισις τῆς ἐπιχειρήσεώς του, στερεῖται οὗτος πλέον κατὰ τὸ ἄρθρ. 997 Γ τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο προστεθὲν ὑπὸ τοῦ ν. 2810/1955, τῆς διαχειρίσεως αὐτῆς καὶ ἐκπροσωπεῖται ἐκτοτε πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ διὰ τὴν ἐπὶ δικαστηρίου παράστασιν, ὡς ἐνάγων καὶ ἐναγόμενος, ὑπὸ μόνου τοῦ διαχειριστοῦ (ἄρθρ. 997 Γ § 2 Π.Δ.), ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ διεξάγεται ὁ δικαστικὸς ἀγών. Ἂν ὅμως χάριν τοῦ συμφέροντος τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐπιτρεπτῶς δὲ κατὰ τὸν νόμον (ἄρθρ. 997 Α Π.Δ.), ἀνετέθη ἡ διαχείρισις αὐτῆς εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ὀφειλέτην, ἕνεκα τῆς συμπτώσεως τῆς διπλῆς αὐτῆς ἰδιότητος ἐκπροσώπου καὶ ἐκπροσωπουμένου ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ, ἡ μὴ ἀποκρουομένη μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ νόμου, καθ' ὅ ρητῶς ἐξαιροῦντος μόνον τὴν ἐπίσπευσιν ἐκτελέσεως, ὡς καὶ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς πτωχεύσεως τοῦ εἰς τοιαύτην κατάστασιν περιελθόντος ὀφειλέτου (ἄρθρ. 997 Γ Πολ. Δικ., ὡς προστεθὲν ὑπὸ τοῦ ν. 2810/1955 καὶ τοῦ ἀ.ν. 3336/1955), συνέχεται ὑφισταμένης ἐκκρεμοῦς δίκης, ὡς καὶ ἡ ἄσκησις ἐνδίκων μέσων ἐναντίον ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν ὑπὲρ τοιούτου ὀφειλέτου πρὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς ἀναγκαστικῆς διαχειρίσεως, ἄνευ μνείας ἐν τῷ δικογράφῳ καὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ ὀφειλέτου ὡς διαχειριστοῦ τῆς ἐφ' ἧς ἐπεβλήθη ἡ ἀναγκαστικὴ διαχείρισις ἐπιχειρήσεως, οὐδαμῶς καθιστᾷ ταῦτον παθητικῶς ἀνομιμοποίητον, καὶ ἡ ἐπὶ ἀντιθέτῳ ἐκδοχῇ ἔνστασις ἀπαραδέκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως, διὰ τὸν λόγον ὅτι αὕτη, ἀσκηθεῖσα κατ' ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἐξεδόθη, πρὶν ἢ ἐπιβληθῇ ἀναγκαστικὴ διαχείρισις ἐπὶ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου, τῆς ὁποίας διαχειρίστρια διωρίσθη ἡ ἰδία, δὲν ἀπειλεῖται κατ' αὐτῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της ταύτην, εἶναι ἀπορριπτέα, καθ' ὃ νόμῳ ἀβάσιμος. Περαιτέρω ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς τελείως ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἔνστασις, ἕνεκεν ἀποδοχῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς μὴ καθοριζομένου τοῦ τρόπου ἀποδοχῆς τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Τὸ περιστατικὸν καὶ μόνον ὅτι ἡ κρισιολογουμένη ἀναίρεσις ἠσκήθη μετὰ πάροδον διετίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἄνευ τῆς συνδρομῆς καὶ ἄλλου περιστατικοῦ, ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου ἡ τοιαύτη χρῆσις τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου νὰ ἀποκραύηται ὑπὸ τῆς διεπούσης τὰς συναλλαγὰς καλῆς πίστεως ἢ νὰ προσβάλλῃ τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ νὰ καθιστᾷ τοῦτο ἀντίθετον πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον δι' αὐτοῦ κοινωνικὸν ἢ οἰκονομικὸν σκοπόν, δὲν καθιστᾷ βάσει τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ἀπαράδεκτον τὴν ἄσκησιν αὐτῆς, καὶ ἡ περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἔνστασις τῆς ἀναιρεσιβλήτου εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέα.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 § 1 τοῦ Α. Ν. 1836 τῆς 4/5 Ἰουνίου 1951 περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ καὶ λαβόντων μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν συμμοριτῶν, ὁριζούσης ὅτι οἱ ὑπόχρεοι τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ παρόντος νόμου δύνανται νὰ ζητήσωσι τὴν ἀντικατάστασιν τῶν τοποθετηθέντων δι' ἄλλου προσώπου, προστατευομένου ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου, προκύπτει, ὅτι ἐφαρμογὴν ἔχει αὐτὴ μόνον ἐπὶ τῶν πολεμιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐτοποθετήθησαν κατὰ τὸν νόμον τοῦτον, οὐχὶ δ' ἐπὶ τῶν τοποθετηθέντων βάσει τοῦ ἀ. ν. 751 τῆς 4/10 Αὐγούστου 1948, διὰ τὴν ἀναγκαστικὴν προσληψιν τῶν ὁποίων ἰσχύουν διάφορα ἐν πολλοῖς τεκμήρια ἐκείνων, ἅτινα ἀναφέρονται ἐν τῷ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, ὡς πρὸς τοὺς δυνάμει τούτου τοποθετουμένους. Τὸ ὡς ἐφετεῖον ὅμως δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ἐνῷ μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν ἀποδείξεων δέχεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐτοποθετήθη ἀναγκαστικῶς παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ βάσει ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὸν ἀ.ν. 751/1948 ἁρμοδίου Συμβουλίου καὶ ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν τὴν 28.3.1951 καὶ ὅτι δι' ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου ἀνεκλήθη ἡ τοιαύτη τοποθέτησις τῇ αἰτήσει τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἥτις ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως αὐτῇ τῆς ὡς ἄνω ἀνακλήσεως τῆς τοποθετήσεως ἔπαυσεν ἀπὸ 28 Αὐγούστου 1953 νὰ δέχηται τὰς προσφερομένας ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσείοντος, θεωροῦσα λυθεῖσαν τὴν ἐργασιακὴν σχέσιν, ἐν τούτοις ἔκρινεν ἀβάσιμον νόμῳ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διὰ τῆς ὁποίας ἐδιώκετο ἡ καταβολὴ τῶν ἕνεκεν τοῦ ἀκύρου τῆς τοιαύτης ἀπολύσεως ὀφειλομένων μισθῶν καὶ δι' ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως ἀπέρριψε ταύτην. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε, συμφώνως πρὸς τὸν περὶ τούτου βάσιμον λόγον ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 17 Πολ. Δικ. Ἀναιρουμένης δὲ τῆς ἀποφάσεως δέον ἡ ὑπόθεσις νὰ παραπεμφθῇ ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν.

ΠΑΓΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΑΜΟΙΒΗ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΕΝΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Κύρος ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ δικηγορικῆς ἀμοιβῆς, κυρωθεισῶν διὰ Ν. 3149/1955

Ἀνίσχυρον ὑπ' ἀριθ. 128494/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης περὶ δικηγορικῆς ἀμοιβῆς.—Κύρωσις δι' ὑπ' ἀριθ. 3149/1955 Νόμου. Ἰσχὺς αὐτῆς, ἐχούσης δημοσιευθῆ εἰς Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἂν κείμενον δὲν περιέχηται ἐν τῷ κυρωτικῷ Ν. 3149/1955.—Ἐφαρμογὴ αὐτῆς καὶ ἐπὶ ὑποχρεωτικῶς κατ' Α.Ν. 1836/1951 τοποθετηθέντων δικηγόρων.

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖου, λύσασα πρῶτον τὸ γενικοῦ διενγορικοῦ ἐνδιαφέροντος ζήτημα τοῦ κύρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 128494/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης «περὶ καθορισμοῦ τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ἀμοιβῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν τῶν ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των δικηγόρων» (καὶ τῶν λοιπῶν διὰ τοῦ ν. 3149/1955, ΕΕΔ 14, 329, κυρωθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 832/1954 ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Α.Π (ΕΕΔ 14, 8).

Θὰ ἦτο διάφορος τῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου εἰς τὸ ἀνακηνυθὲν ζήτημα ἡ λύσις, ἂν ἐπρόκειτο περὶ κυρώσεως ὑπὸ νόμου ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία δὲν εἶχε δημοσιευθῆ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ δὲν περιελαμβάνετο εἰς τὸ κείμενον τοῦ κυρωτικοῦ νόμου (Σ.Ε.1712/1954, Ὁλομελείας, Θέμ. ΞΣΤ' 150), πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει ἐν προκειμένῳ, τῆς σχετικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐχούσης δημοσιευθῆ προηγουμένως.

Μετὰ ταῦτα τὸ Πρωτοδικεῖον ἐφαρμόζει τὴν περὶ ἧς πρόκειται ὑπουργικὴν ἀπόφασιν καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν ἀ.ν. 1836/1951 διορισθέντων ὑποχρεωτικῶς δικηγόρων (πρβλ. καὶ Πρωτοδικείου Πειραιῶς 3133/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Μακραηδώνης*, ΕΕΔ 14, 1261, γνωμοδ. Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, εἰσηγητὴς *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*, ΕΕΔ 14, 1167).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17693/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέππος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. **Θ.** Κώης, **Χ.** Οἰκονομόπουλος

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 128494 τῆς 16.11.1954 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης (Ε.Κ. τεῦχ. Β' φ. 243 τῆς 8.12.1954), ἐκδοθεῖσα δυνάμει τῆς ἀνισχύρου ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρ. 92 § 2 τοῦ ν. δ. 3026/1954, ἐτύγχανεν ἀνίσχυρος (πρβλ. Ὁλομ. Α.Π. 832/1954, Θέμ. ΞΕ', σελ. 1144, ὡς πρὸς ἑτέραν ἀπόφασιν Ὑπ. Δικαιοσύνης ὁμοίως ἐκδοθεῖσαν). Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐκυρώθη, ἀφ' ἧς ἐξεδόθη, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 3249/1955, δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 52 τῆς 3.3.1955 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Τὸ κείμενον τῆς διὰ τοῦ νόμου τούτου κυρωθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἐκ τούτου προκύπτει, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη ὁ κυρωτικὸς νόμος καὶ ὁμοῦ μετ' αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 36 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος προκύπτει, ὅτι ἡ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσίευσις τοῦ νόμου ἀποτελεῖ συστατικὸν στοιχεῖον αὐτοῦ καὶ ὅτι ἄνευ ταύτης οὗτος στερεῖται οἱασδήποτε ἰσχύος (πρβλ. Α.Π. 7/1951, Θέμ. ΞΒ', σελ. 134, Γνωμοδ. Νομ. Συμβ. τοῦ Κράτους ὑπ' ἀριθ. 300/1954, Θέμ. ΞΕ σελ. 837, Ἐφ. Ἀθ. 751/1948, Θέμ. ΝΘ' σελ. 729). Ἡ ἀναφορὰ ὅμως τοῦ κυρωτικοῦ νόμου εἰς τὸ φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη ἡ κυρουμένη ἀπόφασις, πληροῖ τὴν ὡς ἄνω συνταγματικὴν ἀξίωσιν περὶ δημοσιεύσεως τοῦ νόμου (πρβλ. Σ.Ε. Ὁλομ. 1619/1952, Θέμ. ΞΓ' σ. 739). Ὁ ρηθεὶς ὑπ' ἀριθ. 3149/1955 κυρωτικὸς νόμος, ὁρίζων ὅτι κυροῦται, ἀφ' ἧς ἐξεδόθη, ἡ ὑπ' ἀριθ. 128494 τῆς 16.11.1954 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 243 τῆς 8.12.1954 Φ.Ε.Κ. τεῦχος Β', παραπέμπει εἰς τὸ οἰκεῖον ὡς ἄνω φύλλον τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, οὕτω δὲ ὀφείλεται δημοσίευσις τοῦ νόμου, ἥτις εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν ρηθεῖσαν συνταγματικὴν διάταξιν. Ἐξ ἄλλου ἡ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψήφισις τοῦ ὡς ἄνω κυρωτικοῦ νόμου τεκμαίρεται γενομένη συμφώνως πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ὁριζομένην διαδικασίαν, ἐφ' ὅσον ὁ Βασιλεύς, ἔχων τὴν πρὸς τοῦτο ἁρμοδιότητα ἐκ τοῦ Συντάγματος, βεβαιοῖ αὐθεντικῶς τὴν κανονικὴν κατάρτισιν τοῦ νόμου τούτου. Ἄλλως τε ἡ τήρησις τῆς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ὁριζομένης διαδικασίας τῆς καταρτίσεως τοῦ νόμου, ἀναγομένη εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ Νομοθετικοῦ Σώματος, δὲν ὑπόκειται εἰς δικαστικὸν ἔλεγχον (πρβλ. Ὁλομ. Σ.Ε. 1619/1952, Θέμ. ΞΓ' σελ. 739). Κατ' ἀκολουθίαν οἱ τρίτος καὶ τέταρτος λόγοι ἐφέσεως, οἱ ὑποστηρίζοντες 1) ὅτι δὲν ὀφείλεται δημοσίευσις τοῦ περιεχομένου τῆς ὡς ἄνω ἀνισχύρου ἀποφάσεως καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ κυρωτικοῦ ν. 3149/1955 διὰ παραπομπῆς εἰς τὸ οἰκεῖον φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει δημοσιευθῆ ἡ ὡς ἄνω ἀνίσχυρος ἀπόφασις, δημοσίευσις τοῦ περιεχομένου ταύτης δὲν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ δὲν ἀποτελεῖ περιεχόμενον τοῦ κυρωτικοῦ νόμου καὶ 2) ὅτι δὲν ἐτηρήθη ἡ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ὁριζομένη διαδικασία τῆς καταρτίσεως τοῦ νόμου ταύτου, ἤτοι τῆς ψηφίσεως, κυρώσεως, ἐκδόσεως καὶ δημοσιεύσεως αὐτοῦ, ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι τυγχάνουσιν.

Ἐκ τῆς διατάξεως τῆς § ΙΙΙ τῆς διὰ τοῦ ν. 3149/1955 κυρωθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 128494/1954 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, ὁριζούσης ὅτι «τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΣ ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ

Έννοια σχετικοῦ προστατευτικοῦ Ἀναγκ. Νόμου 1803/1951

Ἀπόλυσις συνδικαλιστικῶν στελεχῶν διὰ σπουδαῖον λόγον καὶ κατόπιν ἀποφάσεως εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὸν Α.Ν 1803/1951.—Προϋπόθεσις τῆς προστασίας ἡ ὕπαρξις καὶ λειτουργία ἐπιχειρήσεως.—Ἀνεφάρμοστον Α. Ν 1803/1951 μετὰ διάλυσιν ἐπιχειρήσεως.—Ἀνυπόχρεον ἐπιβολῆς ἑπακτοῦ ὅρκου εἰς μὴ αὐτοπροσώπως παριστάμενον διάδικον.

Ἐπωφελοῦνται προστασίας ἔχουν τὰ συνδικαλιστικὰ στελέχη (Πρόεδροι ἢ Γενικοὶ Γραμματεῖς οἱασδήποτε ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, παντὸς βαθμοῦ, ἀριθμούσης πλείονα τῶν 101 μελῶν φυσικῶν προσώπων).

Κατὰ τὸν ἀ.ν. 1803/1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» (ΕΕΔ 10, 532) δὲν ἀπολύονται διὰ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τῶν πάσης φύσεως ἐργοδοτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των καὶ ἓν ἔτος μετ' αὐτὴν, εἰμὴ μόνον διὰ σπουδαῖον λόγον καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ διαδικασίαν, καθορίσθη δὲ ποῖος μόνον θεωρεῖται σπουδαῖος λόγος.

Ἐπὶ τούτῳ ἐν τῷ σχετικῷ τούτῳ νόμῳ ἀναγράφεται λόγος ἀπολύσεως, ἐγκείμενος εἰς τὴν πρόσωπον τοῦ ἐργοδότου, ὡς ἡ περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποίαν διαλύεται ἡ παύει ἢ ἐργάζεται τὸ συνδικαλιστικὸν στέλεχος ἐπιχείρησις.

Ἐκ τούτου ὅμως, ὡς ἀποφαίνεται ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, δὲν ἕπεται ὅτι δύναται τὸ συνδικαλιστικὸν στέλεχος νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν προστασίαν τοῦ ἀ. ν. 1803/1951, τῆς διαδικασίας τοῦ ὁποίου μὴ τηρηθείσης, κατέστη ἡ ἀπόλυσις αὐτοῦ ἄκυρος, ὡρισθ. ὡς ἀρθῶς γίνεται δεκτόν (βλ. καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 11, 75 ἑπ., Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 5951/1951, Πρωτοδικης Δ. Κανελλόπουλος, ΕΕΔ 11, 76, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 2292/1954, Πρωτοδίκης Γ. Παπαζώπουλος, ΕΕΔ 13, 938), ἡ προστασία συνέχεται μὲ τὴν διατήρησιν τῆς ἐπιχειρήσεως ἐν λειτουργίᾳ. (Ἡ ἐπικαλουμένη πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀπόψεως του Πρωτοδικείου ἐπ' ἀριθ. 403/1940 ἀπόφασις τοῦ Σ.Ε., ΕΕΔ 4, 51, ἀναφέρεται εἰς τὴν κατὰ ἀμοιβῆς δικηγόρων μειοῦνται κατὰ τὸ ἓν τρίτον, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ δικηγόρος προσλαμβάνεται διὰ τὴν παροχὴν εἰδικῶς καὶ μόνον νομικῶν συμβουλῶν καὶ κυρίως γνωμοδοτήσεων, εἴτε ἀτομικῶς, εἴτε ἐν συμβουλίῳ μετ' ἄλλων», προκύπτει ὅτι αὕτη ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν οἰκειοθελῶς προσλαμβανομένων δικηγόρων διὰ τὴν παροχὴν εἰδικῶς νομικῶν συμβουλῶν καὶ γνωμοδοτήσεων καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἀναγκαστικῶς βάσει τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 τοποθετουμένων τοιούτων διὰ τὴν παροχὴν δικηγορικῶν ἐν γένει ὑπηρεσιῶν. Ἡ διάταξις αὕτη θὰ εἶχεν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος ἐφεσιβλήτου δικηγόρου, ἐὰν ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος Ταμείου προέβλεπε θέσιν δικηγόρου διὰ τὴν παροχὴν εἰδικῶς καὶ μόνον νομικῶν συμβουλῶν καὶ γνωμοδοτήσεων καὶ ὁ ἐφεσίβλητος ἐτοποθετεῖτο ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἀπολυομένων τοῦ ὡς ἄνω νόμου εἰδικῶς εἰς τὴν θέσιν ταύτην, τοιοῦτον ὅμως δὲν ἐπεκαλέσθη τὸ ἐκκαλοῦν. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὁριζουσα ὅτι οἱ τοποθετούμενοι χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἀναλόγως τῶν σωματικῶν αὐτῶν ἱκανοτήτων, γραμματικῶν ἢ τεχνικῶν γνώσεων καὶ λοιπῶν προσόντων αὐτῶν, περιλαμβάνει οὐ μόνον τοὺς δικηγόρους, ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιποὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας, τοὺς ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένους βάσει τοῦ νόμου τούτου, καὶ ἔχει τὴν ἔννοιαν ὅτι ὁ ἐργοδότης δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ τούτους εἰς ἀσχολίας ξένας πρὸς τὰ προσόντα των, προκειμένου δὲ περὶ δικηγόρων εἰς ἀσχολίας ξένας πρὸς τὸ δικηγορικὸν λειτούργημα. Αὕτη οὐδόλως ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ ἐργοδότης διὰ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος δικηγόρου εἰς τὴν παροχὴν μόνον νομικῶν συμβουλῶν καὶ γνωμοδοτήσεων δύναται νὰ μειώσῃ τὰ κατώτατα ὅρια τῆς ἀμοιβῆς τούτου κατὰ τὸ ἓν τρίτον. Ὁ ἐργοδότης δύναται βεβαίως νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὸν ὡς ἄνω δικηγόρον οἱανδήποτε ἐργασίαν, σχετιζομένην πρὸς τὴν δικηγορίαν, καὶ νὰ περιορίσῃ τοῦτον εἰς τὴν παροχὴν νομικῶν συμβουλῶν καὶ γνωμοδοτήσεων, δὲν δύναται ὅμως νὰ μειώσῃ τὰ ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως ὁριζόμενα κατώτατα ὅρια ἀμοιβῆς τοῦ δικηγόρου κατὰ τὸ ἓν τρίτον (πρβλ. Γνωμ. Νομ. Συμβ. τοῦ Κράτους ὑπ' ἀριθ. 940/1955, ΕΕΔ 14, σ. 1168). Κατ' ἀκολουθίαν ὁ μὲν πρῶτος λόγος ἐφέσεως, ὁ ὑποστηρίζων ὅτι κατ' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων ἡ ἐκκαλουμένη ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων παρεῖχε ποικίλας δικηγορικὰς ὑπηρεσίας, ἐνῷ εἶχε περιορισθῇ μόνον εἰς παροχὴν γνωμοδοτήσεων, οὐδεμίαν ἔννομον ἀσκεῖ ἐπιρροὴν εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ τοῦτο ἐτέθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον, ἀνεξαρτήτως τοῦ περιορισμοῦ ἢ μὴ τούτου, τὰ ἐκκαλοῦν δὲν ἐδικαιοῦτο εἰς τὴν κατὰ τὸν ἓν τρίτον μείωσιν τῶν διὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως προβλεπομένων ὁρίων ἀμοιβῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου δικηγόρου, ὁ δὲ δεύτερος λόγος ἐφέσεως, καθ' ὃν ἡ ἐκκαλουμένη, δεχθεῖσα ὅτι ἡ διαληφθεῖσα διάταξις τῆς § 111 τῆς ὑπ' ἀριθ. 128494/1954 ὑ. ἀ. δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων δικηγόρων, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε ταύτην, ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος τυγχάνει. Μετὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις ἀπορριπτέα ἐν τῷ συνόλῳ της κρίνεται.

των ά.ν. 214/1936 προστασίαν τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, κριθέντος ὅτι καὶ διὰ ταύτην ἀπαραιτήτως προϋπόθεσις τίθεται ἡ ὕπαρξις καὶ λειτουργία τῆς ἐπιχειρήσεως, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ ὑποχρεωσις πρὸς διατήρησιν προσωπικοῦ).

Τὰ αὐτὰ ἐφαρμόζεται καὶ διὰ τὸν κατὰ τὸν ν. 3514/1928 περὶ προστασίας στρατευομένων προστατευόμενον μισθωτὸν ἐν τῇ ὑποχρεωτικῇ ἐπὶ ἓν ἔτος, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπόλυσιν καὶ ἐπαναληψιν τῆς ἐργασίας του, διατηρήσει ἐν τῇ θέσει του, κριθέντος ὅτι καὶ τῆς προστασίας αὐτῆς προϋπόθεσις εἶναι ἡ ὕπαρξις ἐπιχειρήσεως ἐν λειτουργίᾳ, μὴ ὑφισταμένης προστασίας ἐπὶ διαλύσεως ἐπιχειρήσεως (οὕτω ἡ 42/1952 ἀπόφασις τῆς κατὰ τὸν ά.ν. 214/1936 Ἐπιτροπῆς τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, εἰσηγητὴς *Ε. Μαλλιάρας*, ΕΕΔ 12, 209, βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 8, 835).

Εἶναι ἐντελῶς διάφορος ἡ προστασία τοῦ ν. 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑφισταμένη καὶ ἐπὶ διαλύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως (οὕτω Α.Π. 229/1926, Θεμ. ΑΗ', 162, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2783/1951, εἰσηγητὴς Σ. *Δημαντάκος*, ΕΕΔ 13, 406).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17020/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Μπουρνέζος, Δ. Β. Δημητρακάκης.

Ὁ ά.ν. 1803/1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» εἰς μὲν τὸ ἄρθρ. 1 ὁρίζει: «ἐπιφυλαττομένης τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας καὶ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, πρόσωπα παρέχοντα ὁπωσδήποτε ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον τυγχάνουσι Πρόεδροι ἢ Γενικοὶ Γραμματεῖς οἱασδήποτε ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως παντὸς βαθμοῦ, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 μελῶν φυσικῶν προσώπων, δὲν ἀπολύονται διὰ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τῶν πάσης φύσεως ἐργοδοτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των καὶ ἓν ἔτος μετ' αὐτήν, εἰμὴ μόναν διὰ σπουδαῖον λόγον καὶ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ παρόντος», εἰς δὲ τὸ ἄρθρ. 2 προσθέτει τὰ ἑξῆς «σπουδαῖος λόγος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου εἶναι μόνον: α) ὅταν κατὰ τὴν σύναψιν τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τοῦ ἐργοδότου ὁ μισθωτὸς ἐξηπάτησεν αὐτόν, προσκομίσας ψευδῆ πιστοποιητικὰ ἢ βιβλιάρια πρὸς λῆψιν μεγαλυτέρας ἀμοιβῆς, β) ὅταν ὁ μισθωτὸς ἐπρόβαλε βιομηχανικὰ ἢ ἐμπορικὰ μυστικὰ ἢ ἐξήτησεν ἢ ἐδέχθη ἀθέμιτα πλεονεκτήματα, κυρίως προμηθείας παρὰ τρίτων ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ, γ) ὅταν ὁ μισθωτὸς ἔγινε ἔνοχος αἰκιῶν ἢ βαρείας ἐξυβρίσεως ἢ σοβαρῶν ἀπειλῶν κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν οἰκείων του, δ) ὅταν ὁ μισθωτὸς ἐπιμόνως ἠρνήθη ὑπηρεσίαν ἢ ἠπείθησεν εἰς δεδικαιολογημένας διαταγὰς τοῦ ἐργοδότου ἢ διὰ τῆς κουφότητός του ἔθεσεν ἐν κινδύνῳ τὴν ἀσφάλειαν προσώπων ἢ πραγμάτων, ἢ, καίτοι ἀποτραπεὶς κατ' ἐπανάληψιν, μεθύσκεται διαρκοῦσης τῆς ἐργασίας ἢ προσέρχεται εἰς αὐτὴν ἐν καταστάσει μέθης, ε) ὅταν διαπιστοῦται, ὅτι ὁ μισθωτὸς εἶναι ἀνίκανος διὰ τὴν συμπεφωνημένην ἐργασίαν ἢ παρεβίασεν οὐσιώδεις ὑποχρεώσεις του ἢ καὶ ἐπουσιώδεις τοιαύτας, διὰ τὰς ὁποίας ὅμως τοῦ ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου του ἐπανειλημμέναι ὑποδείξεις, στ) ὅταν ὁ μισθωτὸς ἀπέσχε τῆς ἐργασίας ἄνευ ἀδείας ἐπὶ μακρὸν σχετικῶς χρονικὸν διάστημα».

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι δι' αὐτοῦ ἐσκοπήθη ἡ προστασία τῶν Προέδρων καὶ Γενικῶν Γραμματέων τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας, τῶν ἀριθμουσῶν τοὐλάχιστον 100 μέλη, ἐναντι τῆς αὐθαιρέτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν αὐτῶν, λόγῳ τῆς συνδικαλιστικῆς των δράσεως, πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τοῦ σκοποῦ τούτου ὁ νόμος ἀξιοῖ ἀπόφασιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 6 προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς περὶ συνδρομῆς σπουδαίου λόγου ἐκ τῶν περιοριστικῶς εἰς τὸ προπαρατεθὲν ἄρθρ. 2 ἀναφερομένων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι πρὸς ἐξασφάλισιν μείζονος προστασίας ἀποκλείονται ἄλλοι λόγοι ἐν τῷ πρόσωπῳ τοῦ μισθωτοῦ κείμενοι καὶ οὐδόλως περιλαμβάνονται ἐν τῷ ρηθέντι ἄρθρῳ λόγοι ἀφορῶντες εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐργοδότου, πλὴν ὅμως προδήλως καθίσταται, ὅτι ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ρηθέντος νόμου προστασία τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν προϋποθέτει ὑφισταμένην καὶ λειτουργοῦσαν ἐπιχείρησιν, οὐχὶ δὲ καὶ διαλυθεῖσαν τοιαύτην (βλέπε ἐπὶ παρεμφεροῦς ὑποθέσεως τὴν Σ.Ε. 402/1940, ΕΕΔ 4, 51). Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς περιστατικά: Δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὁ ἐνάγων (ἐκκαλῶν) ἐν ἔτει 1949 προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας (ἐφεσιβλήτου) διὰ τοῦ ἀρμοδίου πρὸς τοῦτο ἐκπροσώπου αὐτῆς ὡς ἐπιστάτης ὑφαντηρίου καὶ ὡς τοιοῦτος εἰργάσθη εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐπιχείρησιν ταύτης μέχρι τῆς 28.4.1955, ὅτε ἀπελύθη, καταβληθείσης αὐτῷ τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2112/1920 προβλεπομένης ἀποζημιώσεως. Ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἐνάγοντος, ὄντος ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1954 συνδικαλιστικοῦ στελέχους ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ά.ν. 1803/1951, ἦτοι Προέδρου τῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως τῶν μισθωτῶν κλωστοϋφαντουργίας, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 τακτικῶν μελῶν, δὲν ἐγένετο λόγῳ τῆς συνδικαλιστικῆς του ἰδιότητος καὶ δράσεως, οὔτε ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ἀλλ' ἐπεβλήθη ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς διαλύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ὑφαντηρίου, εἰς ἣν προέβη ἡ ἐναγομένη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, συνεπείᾳ οἰκονομικῆς ἀδυναμίας ὅπως συνεχίσῃ ταύτην. Ἡ κρίσις αὕτη ἐνισχύεται ἐξ ὅλης τῆς διαδικασίας, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως, οἵτινες μετὰ λόγου γνώσεως καταθέτουσιν, ὅτι λόγῳ οἰκονομικῶν δυσχερειῶν ἡ ἐναγομένη τὸν Ἀπρίλιον 1955 ὑπεχρεώθη νὰ διαλύσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην καὶ νὰ ἀπολύσῃ ἅπαν τὸ ἀπασχολούμενον ἐν αὐτῇ προσωπικόν. Καὶ ναὶ μὲν ὁ ἐνάγων ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐκτὸς τῆς κυρίας αὐτοῦ ἀσχολίας ὡς ἐπιστάτου ὑφαντηρίου ἀπησχολεῖτο καὶ εἰς ἐξωτερικὰς ἐργασίας τῆς ἐναγομένης καὶ δὴ εἰς τὰς συνεχιζομένας παραγγελίας πρὸς ἄλλα ἐργοστάσια διὰ τὴν ὑφασματοποίησιν ἐμπορευμάτων, πλὴν ὅμως οὐδόλως

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ

Ι

Ἀπόλυσις πλεονάζοντος προσωπικοῦ κατὰ τὸ σχετικὸν Ν.Δ. 2510/1953

Ἔννοια ἄρθρ. 5 τοῦ Συντάγματος.—Ἀνεμπόδιστον προσβολῆς ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου μὴ συνταγματικῶς κατωχυρωμένων δικαιωμάτων χάριν κοινωνικοῦ συμφέροντος, θίγοντος τοῦ Νομοθέτου δικαιώματα ἢ συμφέροντα οὐχὶ ὡρισμένων ἀτόμων κεχωρισμένως, ἀλλ' ὡρισμένης κατηγορίας προσώπων, ὑφ' ὡρισμένους ὅρους Συνταγματικὴ ἡ θέσπισις Ν.Δ. 2510/1953, μὴ προσβάλλοντος οὐδὲ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ Συντάγματος —Ὑπολογισμὸς ἀπαζημιώσεως Ν. 2112 μετ' ἀφαίρεσιν παροχῶν Ταμείου Ἀσφαλείας ἢ Προνοίας, ἄνευ ἐκπτώσεως τῶν ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου γενομένων παροχῶν —Ἔλλειψις χρονικοῦ περιορισμοῦ ἐξόδου πλεοναζόντων —Μὴ ἀναγκαία αἰτιολόγησις ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς —Ἀπαγόρευσις παροχῆς ἄλλων ἐπιδομάτων ἢ παροχῶν ἐν γένει, πλὴν τῶν ἐν τῷ ὀργανισμῷ.—Δικαίωμα προαγωγῆς.

Ζητήματα προκύπτοντα ἐκ τοῦ ν.δ. 2510/1953 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν προσωπικοῦ τραπεζιτικῶν ἱδρυμάτων καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» (ΕΕΔ 12, 923) ἐρευνῶνται καὶ λύονται ἐν αὐταῖς ὑπὸ τῶν κατωτέρω παρατεθησομένων ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων.

Σημειοῦμεν ἐπὶ τῆς πρώτης ἐξ αὐτῶν, ἥτ' ἀριθ. 651/1955, ἡ ὁποία ἐπικυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 5881/1954 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ εἰδικῶς ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ὅτι δὲν ἀπῃτεῖτο νὰ κοινοποιηθῇ εἰς τὸν ἀπολυθέντα ὑπάλληλον ἡ ἐγκριτικὴ τῆς ἀπολύσεως ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὸ ν.δ. 2510/1953 Ἐπιτροπῆς καὶ ὅτι αὕτη ἔπρεπε νὰ περιέχῃ καὶ εἰδικὴν αἰτιολογίαν, ὅτι ἀντιθέτως ὑπῆρξεν ἐπὶ τοῦ θέματος ἡ γνώμη τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (βλέπε τὴν ὑπ' ἀριθ. 517/1953 ἀπόφασιν αὐτοῦ, εἰσηγητὴς Γ. Δ. Σπυρόπουλος, ΕΕΔ 14, 492), ἐπαρκῆ αἰτιολογοῦμεν ὡς ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν ὀρθὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 2510/1953 τιθεμένων κριτηρίων διὰ τὴν ἔξοδον τῶν πλεοναζόντων ὑπαλλήλων.

Δὲν ἐννοεῖται, νομίζομεν, ἄλλως πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλισθῇ ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς (ἄρθρ. 4), αἰτιολογούμενος ὑπὸ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ νόμου (ΕΕΔ 12, 926) ὡς ἑξῆς: Διὰ τοῦ ἄρθρου 4 παρέχεται τὸ δικαίωμα εἰς τὴν συνιστωμένην Τράπεζαν, ἵνα διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς ἐκ τῆς συγχωνεύσεως δημιουργουμένης κατωτάσεως ἐνεργῇ καταγγελίας συμβάσεων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ της. Πράγματι οὔτε ἐπιτευξις οἰκονομίων ἰσοδυνάμου ἀξίας ἄλλως νὰ ἐπελθῇ, οὔτε καὶ ἡ ἔνταξις τοῦ προσωπικοῦ τῶν συγχωνευομένων Τραπεζῶν δύναται ἄλλως εὐκόλως νὰ ἐπιτευχθῇ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ πλεονάζοντος εἰς ὡρισμένους βαθμοὺς προσωπικοῦ δύναται ἄλλως νὰ γίνῃ. *Ἵνα ὅμως τοῦ μέτρου τούτου γίνῃ χρῆσις μετὰ πάσης φειδοῦς καὶ ἀντικειμενικότητος καὶ ἐν πνεύματι τῆς ἐπωφελεστέρας μὲν διὰ τὴν νέαν Τράπεζαν, ἀλλὰ καὶ ὀλιγωτέρου ἐπωδύνου διὰ τὸ προσωπικὸν ρυθμίσεως, θεσπίζεται διὰ τὰς τοιαύτας καταγγελίας προηγουμένη ἔγκρισις Ἐπιτροπῆς, ὁριζομένης δι' ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορίου.*

Φανερόν, μετὰ ταῦτα, καθίσταται, νομίζομεν, ὅτι ἡ κρίσις τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἀπόφασις ἀποτελεῖ διοικητικὴν πρᾶξιν, δὲν εἶναι κρίσις ἐκ τοῦ νόμου δεσμία, ἵνα μὴ χωρῇ αἰτιολογίας, πρέπει νὰ εἶναι αἰτιολογημένη, ἵνα παρέχῃ τὴν δυνατότητα τοῦ ἐλέγχου περὶ τῆς κατὰ τὸν νόμον χρήσεως τῆς ἐξουσίας αὐτῆς (βλ. *Π. Κυριακοπούλου*, Ἑλλ. Διοικητικ. Δίκαιον, ἐκδ. δευτέρα, σελ. 360 ἑπ.).

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν.δ. 2510/1953 τὸ ἀπολυόμενον προσωπικὸν δικαιοῦται τῆς ἀπο-

---

ἐβεβαιώθη τὸ περιστατικὸν τοῦτο, ἀλλὰ τοὐναντίον προέκυψεν, ὅτι οὗτος προσελήφθη καὶ εἰργάσθη μόνον ὡς προϊστάμενος τοῦ διαλυθέντος ὀφαντηρίου. Τὸν ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἐπαγόμενον πρὸς τὴν ἐναγομένην ὅρκον τὸ δικαστήριον κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ νόμου Γ'ΘΟΔ' κρίνει ὡς μὴ ἐπιβλητέον, ἐφ' ὅσον ἐπάγεται πρὸς διάδικον μὴ αὐτοπροσώπως κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς κρινομένης ἐφέσεως παριστάμενον (πρβλ. Α. Π. 227/1950, ΕΕΔ 9,453, Α. Π. 562/1952, ΕΕΔ 11, 138). Ἐξ ἄλλου τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἐναγομένη συνεχίζει τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ κλωστηρίου οὐδόλως ἀσκεῖ ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀνωτέρω κρίσιν περὶ διαλύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ὀφαντηρίου, δοθέντος ὅτι ἡ συνεχιζομένη ἐπιχείρησις αὕτη εἶναι ἀνεξάρτητος καὶ αὐτοτελὴς τῆς διαλυθείσης ἐπιχειρήσεως, εἰς ἣν, κατὰ τὰ ἐκτιθέμενα ἀνωτέρω, προσελήφθη καὶ εἰργάσθη ὁ ἐνάγων. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἐκκαλοῦντος ὠφείλετο εἰς τὴν ἐπελθοῦσαν διάλυσιν τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ὀφαντηρίου καὶ πλήρη διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, δὲν ἀπῃτεῖτο ἡ τήρησις ἐκ μέρους τῆς ἐφεσιβλήτου τῆς ὑπὸ τοῦ ἀν. ν. 1803/1951 προβλεπομένης διατυπώσεως, ἥτοι τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένης εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ συνδρομῆς σπουδαίου λόγου, πρὸς ἀπόλυσιν αὐτοῦ, οὔτε θεωρεῖται ὡς ἀντικειμένη πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 281 τοῦ Α.Κ. Ταῦτα δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορρίψασα τὴν ἐπὶ ἀντιθέτου προϋποθέσεως ἐρειδομένην ἀγωγήν, δι' ἧς ὁ ἐνάγων αἰτεῖται ἀποδοχὰς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως καὶ ἐντεῦθεν, ὀρθῶς ἔκρινεν, οἱ τὰ ἀντίθετα δὲ ὑποστηρίζοντες 1, 2, 3 καὶ 5 λόγοι ἐφέσεως ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι.

ζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920 μόνον ἐφ' ὅσον δὲν δικαιοῦται ἐφ' ἅπαξ παροχῆς παρὰ τοῦ Ταμείου Λύτασφαλείας ἢ Ταμείου Προνοίας. Ἐὰν τὸ ποσὸν τῆς ἐφ' ἅπαξ παροχῆς εἶναι μικρότερον τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως, ἡ Τράπεζα ὑποχρεοῦται νὰ συμπληρώσῃ τὴν διαφοράν. Ἡ τοιαύτη παροχὴ θεωρεῖται ὡς ἀποτελοῦσα τὴν εἰδικὴν μέριμναν τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930 (ἄρθρ. 6).

Ἡ διάταξις περὶ συμψηφισμοῦ τῶν ἐκ Ταμείου Λύτασφαλείας παροχῶν πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112 εἶναι ἀποτόμως ἀντίθετος πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς διὰ τοὺς λοιποὺς μισθωτοὺς ἐφαρμοζομένης διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112/1920, ἀφοῦ ἔχει ὀρθῶς καὶ παγίως νομολογηθῇ, ὅτι αἱ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν παροχαὶ δὲν ἀποτελοῦν τὴν εἰδικὴν διὰ τὴν ἀπόλυσιν μέριμναν τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ οὗτος ἐφαρμογήν (Α.Π. 345/1953, εἰσηγητὴς *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 12, 767, Α.Π. 706/1954, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 15, 1286 καὶ λοιπαὶ ἐν ΕΕΔ 12, 767).

Ὑποχρεοῦνται, συνεπείᾳ ταύτης, κατ' ἐξαίρεσιν, οἱ τραπεζιτικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ ν.δ. 2510/1953 νὰ δεχθοῦν τὸν συμψηφισμὸν παροχῶν, ξένων πρὸς αὐτὸ τὸ γεγονὸς τῆς ἀπολύσεως καὶ τὴν αἰτίαν τῆς μεριμνης τοῦ ν. 2112, ἀκόμη καὶ τῶν εἰσφορῶν αὐτῶν πρὸς τὰ Ταμεῖα, μὴ διακρίνοντος τοῦ νόμου, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις.

Εἶναι βεβαίως ἀληθὲς ὅτι ὁ Νομοθέτης τοῦ νόμου τούτου δὲν διέκρινε περὶ τῶν γενομένων ἀπὸ τῶν μισθωτῶν εἰσφορῶν.

Νομίζομεν ὅμως ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐποστηριχθῇ, ὅτι ὁ Νομοθέτης, ἔχων ὑπ' ὄψιν του τὸ ἐφαρμοζόμενον ἐπὶ ὁμοίου θέματος, δυνάμει κειμένης διατάξεως, ἠννόησε, πέραν τοῦ γράμματος τοῦ νόμου, νὰ ἀφαιροῦνται αἱ σχετικαὶ τῶν μισθωτῶν εἰσφοραί.

Κειμένη διάταξις ἐπὶ παρεμφεροῦς θέματος εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν.δ. 408/1941 (ΕΕΔ 1, 61), κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπέρχεται καταλογισμὸς τῆς χορηγουμένης συντάξεως πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, μετ' ἀφαίρεσιν ὅμως τῶν εἰς βάρος τοῦ ἠσφαλισμένου γενομένων κρατήσεων (βλέπε σχετικῶς Α.Π. 630/1955, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 9, ἔνθα σημειώσεις μας).

Ἀρείου Πάγου 651/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ι. Τραχανῆς***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Δημάκος, Κ. Κατσιγιάννης

Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένη ἀρχὴ τῆς Ἰσότητος τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ νόμου διὰ τῆς ὁμοιομόρφου μεταχειρίσεως αὐτῶν ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιπτώσεις, οὐδόλως κωλύει τὸν νομοθέτην νὰ προσβάλῃ μὴ συνταγματικῶς κατωχυρωμένα δικαιώματα, ὡς εἶναι, ὅταν χάριν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου περιορίζῃ ἢ θίγῃ ὁπωσδήποτε τὰ δικαιώματα ἢ τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα οὐχὶ ὡρισμένων ἀτόμων κεχωρισμένως, ἀλλὰ ὡρισμένης κατηγορίας προσώπων, ὑφ' ὡρισμένους ὅρους διακρινομένης. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ἡ θέσπισις τοῦ ν. δ. 2510/1953 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν προσωπικοῦ Τραπεζιτικῶν Ἱδρυμάτων καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» ἐπεβλήθη ἐκ λόγων συμφέροντος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου πρὸς ἐξυγίανσιν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας διὰ τῆς μειώσεως τοῦ κόστους τοῦ χρήματος, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 4 αὐτοῦ, διαλαβοῦσα ὅτι διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς ἐκ τῆς συγχωνεύσεως δημιουργουμένης καταστάσεως ἡ συσταθεῖσα Τράπεζα, ὡς εἶναι καὶ ἡ ἀναιρεσίβλητος, συσταθεῖσα διὰ τοῦ ἀπὸ 26.27.2.1953 β. δ/τος, δικαιοῦται νὰ ἐνεργῇ καταγγελίας συμβάσεως τοῦ προσωπικοῦ της μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τῆς ὑπὸ ταύτης προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς καὶ καταβολῆς τῆς κατ' αὐτὴν ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, οὐδόλως ἀντίκειται εἰς τὴν προμνησθεῖσαν τοῦ Συντάγματος διάταξιν, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὴν τοῦ ἄρθρ. 4 αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐλευθερίας τῆς οἰκονομικῆς κινήσεως, ὡς ὀρθῶς καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπεφήνατο, καὶ ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Καθ' ὅσον δὲ περαιτέρω ἡ αὐτὴ διάταξις διαλαμβάνει καὶ ὅτι ἐν τῇ κατ' ἐφαρμογὴν ταύτης καταγγελίᾳ τῆς συμβάσεως ἐργασίας τὸ ἀπολυόμενον προσωπικὸν δικαιοῦται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 μόνον ἐφ' ὅσον δὲν δικαιοῦται ἐφ' ἅπαξ παροχῆς παρὰ τοῦ Ταμείου Λύτασφαλείας ἢ Ταμείου Προνοίας καὶ μόνον ἂν τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι μικρότερον τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως, ἡ Τράπεζα ὑποχρεοῦται νὰ συμπληρώσῃ τὴν διαφοράν, θεωρεῖται δ' αὐτὴ ὡς ἀποτελοῦσα τὴν εἰδικὴν μέριμναν τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558 (ἄρθρ. 6), κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν ταύτης τὸ Δικαστήριον ἔδέχθη, ὅτι διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως, μὴ γενομένης διακρίσεώς τινος, λαμβάνεται ἐξ ὁλοκλήρου ἡ τοῦ Ταμείου Λύτασφαλείας παροχή, χωρὶς τοῦτέστι νὰ ἐκπεσθῶσιν αἱ ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου γενόμεναι εἰσφοραὶ καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ διάταξις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. δ. 2510/1953, ὡς ἔχει κατὰ τὴν ἐν τῇ πρώτῃ τῆς παρούσης σκέψει διαληφθεῖσαν διατύπωσίν της, ἀφορῶσα εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ προσωπικοῦ τῆς νέας Τραπέζης, διὰ τῆς ἐξόδου τοῦ πλεονάζοντος ἐκ τῆς συγχωνεύσεως τοιούτου, εἰς οὐδένα περιορισμὸν χρονικῆς ἰσχύος ὑπὸ τοῦ ἐπακολουθήσαντος καὶ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. δ. 2510 καταρτισθέντος ὀργανισμοῦ αὐτῆς ὑπεβλήθη. Οὔτε καὶ ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 26 αὐτοῦ, ἀφορώντος τὰς προϋποθέσεις τῆς λύσεως τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως. Οἱανδήποτε δ' ἀμφιβολίαν περὶ τούτου ἦρεν ἡ ἐπακολουθήσασα προσθήκη διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 τοῦ ν.δ. 3072/1954, μεθ' ἣν, διαμορφουμένην, ὁρίζει ὅτι διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς ἐκ τῆς συγχωνεύσεως δημιουργουμένης καταστάσεως καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκ ταύτης παρουσιασθησομένων ἐν τῷ μέλλοντι ζητημάτων ἡ συσταθεῖσα Τράπεζα δικαιοῦται νὰ ἐνεργῇ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ της. Οὕτω δ' ἀποφηναμένου καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον διὰ τῆς 7ης τῶν σκέψεων τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ὁ περὶ ἐναντίου 2ος τῆς ἀναι-

σέσεως λόγος είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Κατά την έν § 2 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρ. 4 τοῦ ν. 2510/1953 διάταξιν διά την ὑπό τῆς § 1 αὐτοῦ προβλεπομένην καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας οὐδέν ἄλλο ἀπαιτεῖται, εἰμή προηγουμένη ἔγκρισις Ἐπιτροπῆς, διοριζομένης δι' ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καί Ἐμπορίου καί ἀποτελουμένης ἐξ ἑνός ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὡς προέδρου, ἑνός ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου καί δύο ὑπαλλήλων ἐπί βαθμῷ διευθυντοῦ τῆς νέας Τραπέζης (ἀνά ἕνός ἐξ ἑκατέρας τῶν συγχωνευομένων), ὁριζομένων ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Συνεπῶς, μή ἐπιβαλλομένης ὑπό τοῦ νόμου τύπου τινός αἰτιολογίας, οὔτε ἄλλης τινός διατυπώσεως, δέχεται δέ τό Δικαστήριον διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του ὅτι κατά την καταγγελίαν τῆς μετά τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συμβάσεως ἐργασίας ἐτηρήθησαν αἱ ὡς ἄνω τοῦ νόμου διατυπώσεις, προηγήθη τοιαύτην ἀπόφασις τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς, ἥτις καί ἔκρινε τοῦτον πλεονάζοντα, οἱ λόγοι ἀναιρέσεως 4ος, ὅτι κατ' ὀρθήν ἑρμηνείαν τῆς διατάξεως ταύτης ἔδει νά κοινοποιηθῇ τῷ ἀναιρεσείοντι καί ἡ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐγκριτική τῆς ἀπολύσεως ἀπόφασις, καί 5ος, ὅτι αὕτη ἔδει νά περιέχῃ καί εἰδικήν αἰτιολόγησιν, εἶναι ἀπορριπτέοι.

Κατά την διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 2 § 2 ἐδ. 1 τοῦ αὐτοῦ ν.δ. 2510/1953 ἀπαγορεύεται εἰς την ἀναιρεσείουσαν Τράπεζαν ἡ χορήγησις εἰς τό προσωπικόν αὐτῆς ἄλλων ἐπιδομάτων ἢ παροχῶν ἐν γένει, πλήν τῶν ἐν τῷ ὀργανισμῷ αὐτῆς καθοριζομένων, ἔστω καί ἄν προβλέπωνται τοιαῦται ὑπό ἑτέρας διατάξεως τῆς κειμένης νομοθεσίας. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον τό δικάσαν Δικαστήριον διά τῆς 8ης τῶν σκέψεων τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐμμέσως, πλήν σαφῶς, δέχεται ἀνελέγκτως, ὅτι τό διά τῆς ἀγωγῆς αἰτούμενον ἐπίδομα, ὡς τμῆμα μισθοῦ, εἶναι ἐπίδομα βαθμοῦ, τοιοῦτον δ' ἐπίδομα δέν προβλέπεται ὑπό διατάξεως τοῦ ὀργανισμοῦ, ὡς μή περιεχόμενον εἰς τά ὑπό τῶν ἄρθρ. 5—8 αὐτοῦ καθοριζόμενα ἐπιδόματα, ὀρθῶς τοῦτο ἀπέρριψε την τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀγωγήν κατά τό κεφάλαιον τοῦτο καί ὁ περί τοῦ ἐναντίου ἔκτος τῆς ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὑπό τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν.δ. 2510/1953 ἐκδοθέντος ἀπό 17 Σεπτεμβρίου 1953 ὀργανισμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καί Ἀθηνῶν καί κυρωθέντος διά τοῦ ἀπό 25 Σεπτεμβρίου 1953 β. δ/τος, ὡς τοιούτου δέ θέσιν νόμου ἐπέχοντος, ἐν ἄρθρ. 34 αὐτοῦ ὑπό τόν τίτλον «μεταβατικαί διατάξεις» εἰδικῶς καθορίζονται τά τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης, ὅπερ καί ἀπετελέσθη ἅμα τῇ συστάσει της, ἥτις ἐγένετο διά τοῦ ἀπό 25/27 Φεβρουαρίου 1953 βασ. δ/τος, ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν. Εἰδικώτερον δ' ἐν ἐδαφ. ιβ αὐτοῦ ὁρίζεται, ὅτι τό προσωπικόν τῆς νέας Ἐθνικῆς Τραπέζης τό δικαιούμενον βάσει τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῆς κρίσεως πρός προαγωγήν κατά τόν Ἰούλιον 1952 καί Ἰανουάριον καί Ἰούλιον 1953 καί μή προαχθέν θέλει κριθῆ ἤδη βάσει τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, ἡ δέ προαγωγή τῶν ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τούτου προαγομένων, ἰσχύουσα ἀπό τῆς κυρώσεως τοῦ παρόντος ὀργανισμοῦ, θεωρεῖται ἀποκλειστικῶς καί μόνον διά τόν ὑπολογισμόν τοῦ χρόνου ἀρχαιότητος καί τήν ἔνταξιν ἐν τῷ βαθμῷ, εἰς ὃν προάγονται, ὡς ἀνατρέχουσα ἀπό τῆς ἡμερομηνίας, καθ' ἣν ἐδικαιοῦντο νά κριθῶσι, χωρίς τοῦτο νά δημιουργῇ οἱονδήποτε δικαίωμα καί δή διά τήν λῆψιν οἱασδήποτε διαφορᾶς ἀποδοχῶν διά τό διάστημα τῆς τοιαύτης διαδρομῆς. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἐν ἁρμονίᾳ εὑρισκομένης κατά τά βασικά αὐτῆς στοιχεῖα πρός τούς ὁρισμούς τῆς ὡς ἄνω, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας ἐξεδόθη, διατάξεως, συφῶς προκύπτει, ὅτι τό δι' αὐτῆς κτηθέν δικαίωμα προαγωγῆς ὑπαλλήλου τῆς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης ὑπόκειται εἰς την ἀποκλειστικήν ρύθμισιν τῶν ὁρισμῶν ταύτης. Ῥητῶς δέ δι' αὐτῆς ἀποκλείεται ἡ λῆψις οἱασδήποτε διαφορᾶς ἀποδοχῶν διά τόν διαδραμόντα μέχρι τῆς ἰσχύος αὐτοῦ (26 Φεβρουαρίου 1953) χρόνον. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς 9ης τῶν σκέψεων τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται, κατ' ἀνέλεγκτον κρίσιν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ὑπάλληλος τῆς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, προήχθη κατ' ἐφαρμογήν τῆς ὡς ἄνω διατάξεως ἀπό 1 Ἰουλίου 1952, ἀποφηναμένου τοῦτο μετά ταῦτα μή δικαιούμενον τόν ἀναιρεσείοντα εἰς ἀπόληψιν ἐκτοτε τῆς προκυπτούσης ἐκ τῆς προαγωγῆς διαφορᾶς μισθοῦ διά τόν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὀργανισμοῦ χρόνον καί ἀπορρίψαν τήν ἀγωγήν τούτου κατά τό κεφάλαιον τοῦτο, ὀρθῶς την προπαρατεθεῖσαν διάταξιν ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε καί ὁ τά ἀντίθετα ὑποστηρίζων ἕβδομος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

II

Δικαίωμα προαγωγῆς ὑπαλλήλου τῆς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος μετά τό ν.δ. 2510/1953.

1. «Ἀποκλειστική» ρύθμισις θέματος προαγωγῆς ὑπό τοῦ ἐκδοθέντος ὀργανισμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καί Ἀθηνῶν.—Ἔννοια διατάξεως περί ἰσχύος προαγωγῆς ἀπό τῆς κυρώσεως τοῦ ὀργανισμοῦ.—Θεώρησις ἀποκλειστικῶς καί μόνον διά τόν ὑπολογισμόν τοῦ χρόνου ἀρχαιότητος καί τήν ἔνταξιν ἐν τῷ βαθμῷ, εἰ. ὃν προάγεται ὁ ὑπάλληλος, ὡς ἀνατρεχούσης τῆς προαγωγῆς ἀπό τῆς ἡμερομηνίας, καθ' ἣν ἐδικαιοῦτο νά κριθῇ, χωρίς τοῦτο νά δημιουργῇ οἱονδήποτε δικαίωμα καί δή λῆψιν διαφορᾶς ἀποδοχῶν.

Ἀρείου Πάγου 649/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ε. Καταγιάννης, Π. Δημάκος

Κατά τόν ὁρισμόν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν.δ. 2510/1953 «περί ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν προσωπικοῦ Τραπεζιτικῶν Ἱδρυμάτων καί ἄλλων τινῶν διατάξεων», προκειμένου περί τοῦ προσωπικοῦ τῆς κατ' ἐφαρμογήν τῶν διατάξεων τοῦ ν. 2292 «περί συγχωνεύσεως Ἀνωνύμων Τραπεζιτικῶν ἑταιρειῶν» συσταθείσης νέας Τραπέζης «Ἐθνική Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος καί Ἀθηνῶν», τά τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, οἱ ὅροι ἐργασίας ἐν γένει, τά τῆς διαβαθμίσεως, ἐντάξεως, προαγωγῶν, ὑπηρεσιακῆς ἐν γένει καταστάσεως, λύσεως τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως καί ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τό προσωπικόν καί τήν διάρθρωσιν καί ὀργάνωσιν τῶν ὑπηρεσιῶν ρυθμίζονται ἐξ ὑπαρχῆς δι' ὀργανισμοῦ τῆς Τραπέζης

ταύτης, καταρτιζομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς καὶ κυρουμένου διὰ β. δ/τος, ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορίου. Ἐξ ἄλλου διὰ τοῦ ἄρθρ. 34 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὡς ἄνω διατάξεως ἐκδοθέντος ἀπὸ 17 Σεπτεμβρίου 1953 ὀργανισμοῦ τῆς «Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν Α.Ε.» καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1953 β. δ/τος, κυρωθέντος καὶ ἐντεῦθεν θέσιν νόμου ἐπέχοντος, ὑπὸ τὸν τίτλον «μεταβατικαὶ διατάξεις» εἰδικῶς καθορίζονται τὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης, ὅπερ καὶ ἀπετελέσθη ἅμα τῇ συστάσει της, ἧτις ἐγένετο διὰ τοῦ ἀπὸ 26/27.2.1953 β. δ/τος ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν. Εἰδικώτερον δ' ἐν ἐδ. ιβ' αὐτοῦ ὁρίζεται, ὅτι τὸ προσωπικὸν τῆς νέας Ἐθνικῆς Τραπέζης, τὸ δικαιούμενον βάσει τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῆς κρίσεως ποὺς προαγωγὴν κατὰ τὸν Ἰούλιον 1952 καὶ Ἰανουάριον καὶ Ἰούλιον 1953 καὶ μὴ προαχθὲν θέλει κριθῇ ἤδη βάσει τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, ἡ δὲ προαγωγὴ τῶν ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τούτου προαγομένων, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς κυρώσεως τοῦ παρόντος ὀργανισμοῦ, θεωρεῖται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου ἀρχαιότητος καὶ τὴν ἔνταξιν ἐν τῷ βαθμῷ, εἰς ὃν προάγονται, ὡς ἀνατρέχουσα ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας, καθ' ἣν ἐδικαιοῦντο νὰ κριθῶσι, χωρὶς τοῦτο νὰ δημιουργῇ οἱονδήποτε δικαίωμα καὶ δὴ διὰ τὴν λῆψιν οἱασδήποτε διαφορᾶς ἀποδοχῶν διὰ τὸ διάστημα τῆς τοιαύτης διαδρομῆς. Ἐκ τῆς τελευταίας τῶν διατάξεων τούτων, ἐν ἁρμονίᾳ εὑρισκομένης κατὰ τὰ βασικὰ αὐτῆς στοιχεῖα πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ προρρηθέντος ἄρθρ. 1 τοῦ ν. δ. 2510/1953, σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ κατ' αὐτὴν κτηθὲν δικαίωμα προαγωγῆς ὑπαλλήλου τῆς νέας Ἐθνικῆς Τραπέζης ὑπόκειται εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ὁρισμῶν ταύτης ἀποκλειστικὴν ρύθμισιν. Ρητῶς δὲ δι' αὐτῆς ἀποκλείεται ἡ λῆψις οἱασδήποτε διαφορᾶς ἀποδοχῶν διὰ τὸν διαδραμόντα μέχρι τῆς ἰσχύος αὐτοῦ (26 Φεβρουαρίου 1953) χρόνον. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται, κατ' ἀνέλεγκτον κρίσιν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ὑπάλληλος τῆς νέας Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος προήχθη κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὡς ἄνω διατάξεως ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1952, δικαιῶσαν τοῦτον εἰς ἀπόληψιν ἔκτοτε τῆς προκυπτούσης ἐκ τῆς προαγωγῆς διαφορᾶς μισθοῦ, ψευδῶς τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀναιρετέαν κατὰ τοῦτο κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 17 Π. Δ. καὶ τὸν περὶ τούτου βάσιμον μοναδικὸν τοῦ ἀναιρετηρίου λόγον.

2. ***Ἀπαραίτητοι προϋποθέσεις προαγωγῆς ὑπαλλήλων κατ' ἄρθρον 23 ὀργανισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. — Πάροδος καὶ μόνον τοῦ χρόνου προαγωγῆς δὲν συνιστᾷ καὶ ὑποχρέωσιν πρὸς προαγωγήν, ἀλλ' ἀναγκαῖον νὰ συντρέξωσι καὶ αἱ λοιπαὶ προϋποθέσεις.***

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15738/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. **Γ. Κρονίδος**

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. **Δ. Κυνελλόπουλος**

Διηγορεῖ οἱ κ.κ. Π. Δημάκος, Σ. Ψαθάλος

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 23 τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τῆς νέας Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ κριθῶσι δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου κατὰ πρότασιν τῆς Διοικήσεως προακτέοι κατ' ἀρχαιότητα οἱ ὑπάλληλοι αὐτῆς, δέον οἱ πρὸς προαγωγὴν νὰ ἔχωσι συμπληρώσει τὸ ἐν αὐτῇ ὁριζόμενον χρονικὸν διάστημα παραμονῆς πραγματικῆς ὑπηρεσίας ἐν ἑκάστῳ βαθμῷ καὶ νὰ κατέχωσιν ὀργανικὴν θέσιν τῆς ὑπηρεσιακῆς ἱεραρχίας, τοῦτέστιν ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν κατ' ἀρχαιότητα προαγωγὴν τοῦ ὑπαλλήλου εἶναι α) ἡ ἀπόφασις τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου κατὰ πρότασιν τῆς Διοικήσεως, β) ἡ συμπλήρωσις τοῦ χρονικοῦ ὁρίου πραγματικῆς ὑπηρεσίας ἐν τῷ βαθμῷ, γ) τὸ νὰ κατέχῃ ὁ ὑπάλληλος οὗτος ὀργανικὴν θέσιν τῆς ὑπηρεσιακῆς ἱεραρχίας (ἄρθρ. 23 § 7 καὶ 3 §§ 2 καὶ 3) καὶ δ) νὰ ὑπάρχῃ κενὴ θέσις ἐν τῷ ἀνωτέρῳ βαθμῷ. Περὶ τοῦ ὅτι ἡ πάροδος καὶ μόνον τοῦ ἐν τῷ διαληφθέντι ἄρθρῳ 23 ὁριζομένου χρονικοῦ διαστήματος ἐν ἑκάστῳ βαθμῷ δὲν συνιστᾷ καὶ ὑποχρέωσιν πρὸς προαγωγήν, ἀλλ' ὅτι δέον νὰ συντρέχουν καὶ αἱ λοιπαί, ὡς εἴρηται, προϋποθέσεις προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 25 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ὀργανισμοῦ, καθ' ὃ, ἐφ' ὅσον ἡ ὑπηρεσία τοῦ ὑπαλλήλου κρίνεται εὐδόκιμος, χορηγεῖται μετὰ πάροδον ὡρισμένου χρόνου ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἡ ἐν τούτῳ προσδιοριζομένη κατὰ ποσοστὸν προσαύξησις ἐπὶ τοῦ ὀργανικοῦ μισθοῦ ἢ τῆς παγίας μηνιαίας ἀμοιβῆς, ἡ ἐποία δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ τετράκις μέν, προκειμένου περὶ τῶν βαθμῶν τμηματάρχου Α' τάξεως κλπ., τρὶς δέ, προκειμένου περὶ τῶν λοιπῶν βαθμῶν κλπ., ἀφοῦ διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς προσαυξήσεως ἤθελε παρέλθει ὁ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 23 προβλεπόμενος χρόνος πρὸς προαγωγήν, χωρὶς καὶ νὰ προηχθῇ ὁ ὑπάλληλος.

Ἐβεβαιώθη ὅτι τὴν 3.1.1947 ἐπανελήφθη εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, λόγῳ συμπληρώσεως ἑξαετοῦς πραγματικῆς εὐδοκίμου ὑπηρεσίας εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ Α' τάξεως, ἡ αὔξησις καὶ ὅτι οὗτος κατεῖχεν ὀργανικὴν θέσιν ἐκ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 3 § 2 τοῦ ὀργανισμοῦ, ὡς τὸ ἄρθρ. 23 § 7 ἀπαιτεῖ, ἐφ' ὅσον ἦτο προϊστάμενος ὑπηρεσίας ἐν Πειραιεῖ. Οὐδαμῶς ὅμως ἐβεβαιώθη, ὅτι ὑπῆρχε καὶ κενὴ θέσις ἐν τῷ ἀνωτέρῳ βαθμῷ καὶ ὅτι προεκλήθη διὰ τὴν προαγωγὴν τούτου ἡ ἀπαιτουμένη ἀπόφασις τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐφεσιβλήτου (ἐναγομένης), τῆς διαλαγουμένης κρίσεως τῆς ἐναγομένης περὶ παροχῆς αὐτῷ δευτέρας προσαυξήσεως μὴ ἀναπληρούσης τὴν ἀπαιτουμένην εἰδικῶς διὰ τὴν προαγωγὴν ἀπόφασιν τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου καὶ παρὰ τὴν ὕπαρξιν ἁπασῶν τῶν πρὸς προαγωγὴν αὐτοῦ προϋποθέσεων δὲν προήγαγεν αὐτὸν ἡ ἐφεσίβλητος κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον, οὔτε ἄλλως ὁ ἐκκαλῶν ὑποστηρίζει, ὅτι συνέτρεξαν αἱ ὡς ἄνω μὴ βεβαιωθεῖσαι προϋποθέσεις, οὐδὲ ὅτι προήχθη ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ νεώτερος ἢ προσβάλλεται τυχὸν ὑπάρχουσα διευμενὴς δι' αὐτὸν ἀπόφασις τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου, ὁπότε θὰ ἠρεύνατο, ἂν τὸ δικαστήριον ἠδύνατο νὰ ἐλέγξῃ ἢ μὴ τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην κρίσιν τοῦ Γεν. Συμβουλίου. Τούτων δεδομένων ὀρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐκρίθη, ὅτι δὲν συντρέχουν αἱ πρὸς προαγωγὴν προϋποθέσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἀπέρριψε τὸ σχετικὸν αἴτημα τῆς ἀγωγῆς, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μόνος λόγος ἐφέσεως.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΕΞΙΣΩΣΙΣ ΠΑΡΟΧΩΝ ΕΙΔΙΚΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ. ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

Ἑρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ τῆς σχετικῆς διατάξεως ἄρθρου 5 Α.Ν. 1846/1951

Δικαιοδοσία τακτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἀγωγῆς, διωκούσης τὴν καταδίκην πρὸς πληρωμὴν περιοδικῶν παροχῶν συντάξεως, ἀπορρεουσῶν ἐξ ἤδη ἀνεγνωρισμένου συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος.— Ὑποχρέωσις Εἰδικῶν Ταμείων, ἀρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας, κατ' ἄρθρον 5 Α.Ν. 1846/1951, πρὸς χορήγησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. κατωτάτων ὁρίων παροχῶν, εἰς ἃς καὶ συντάξεις. Ἔναρξις καὶ παῦσις ἰσχύος κανόνων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.— Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 5 Α.Ν. 1846/1951 ἀδιαφόρως ταῦ ἂν πρόκειται περὶ συνταξιοδοτουμένων ἤδη προσώπων ἢ περὶ μελλόντων μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου νὰ συνταξιοδοτηθῶσιν. Ἔννοια ἐξισώσεως παροχῶν.— Ἔγκυροι καὶ ἄκυροι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις περὶ αὐξήσεως συντάξεων Ι.Κ.Α. — Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου.

Θέμα ἐνδιαφέρον ζωηρῶς καὶ μετὰ ἰδιαζούσης ἐπιμελείας ἐρευνᾶται ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Πρόκειται περὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (ΕΕΔ 10, 638) ὑποχρεώσεως τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον διατηρουμένων καὶ συνεχιζόντων τὴν λειτουργίαν των εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως, ἀρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας, τῶν μὲν ἀσκούντων ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ὅπως χορηγοῦν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1952 τὰς αὐτὰς τοὐλάχιστον καθ' ὕλην, κατηγορίας καὶ ἕκτασιν παροχὰς πρὸς ἐκείνας, τὰς ὁποίας θὰ χορηγῇ ἑκάστοτε τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τῶν κλάδων του ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος, τῶν δὲ ἀσκούντων ἀσφάλισιν συντάξεων, ὅπως χορηγοῦν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας ὡς κατωτάτας παροχὰς συντάξεων τὰ ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων προβλεπόμενα κατωτάτα ὅρια συντάξεων δι' ἑκάστην κατηγορίαν δικαιουμένων (συνταξιοῦχοι λόγῳ γήρατος, ἀναπηρίας, ἀναπηρίας καὶ θανάτου), ὑπολογιζόμενα βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς 1ης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως καὶ τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερῶν ἐργασίας, τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν χορήγησιν τῆς συντάξεως, προσαυξανομένα δὲ κατὰ τὰς τυχὸν προσαυξήσεις λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, τὰς καθοριζομένας ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ ὑπὸ τὰς λοιπὰς ἐν γένει προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου τούτου.

Συναγεται καὶ ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐπὶ τοῦ νόμου τούτου ἐκθέσεως (ΕΕΔ 10, 697), ὅτι ἐσκοπήθη μὲν καὶ μετὰ τὸν περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων νέον νόμον ἡ διατήρησις κατ' ἀρχὴν πάντων τῶν ἤδη ἐν τῇ χώρᾳ λειτουργούντων εἰδικῶν Ταμείων, ἀλλ' ὑπεχρεώθησαν νὰ παρέχουν τὴν αὐτὴν ἐλαχίστην προστασίαν τοῦ Ι.Κ.Α., ἄλλως καθιεροῦται ἡ ἀρχὴ τῆς συγχωνεύσεως αὐτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον ἀδυνατοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τὴν ἰσοδύναμον τοὐλαχίστου πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην προστασίαν, χωρὶς βεβαίως τοῦτο νὰ σημαίνῃ, ὡς δέχεται καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι μόνη συνέπεια τῆς ἀρνήσεως τῶν Ταμείων πρὸς χορήγησιν τῶν ἐλαχίστων αὐτῶν παροχῶν εἶναι ἡ παραπομπὴ τοῦ εἰδικοῦ Ταμείου πρὸς τὴν τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 Ἐπιτροπὴν πρὸς συγχώνευσιν.

Ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ἔχει ἀπασχοληθῇ καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ἂν ἡ διάταξις ἐφαρμόζηται καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 γεγεννημένων δικαιωμάτων τῶν ἠσφαλισμένων τῶν εἰδικῶν Ταμείων.

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2185/1952 ἀπόφασιν αὐτοῦ (ΕΕΔ 13, 139) οὔτε ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως, οὔτε ἐξ ἄλλης τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 προκύπτει, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη κέκτηται καὶ ἀναδρομικὴν ἰσχύν, ἤτοι ὅτι αὕτη δέον νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς καὶ ἐφ' ὅλων τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἡ ἔξοδος τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, ἢ θεμελιώσα τὸ δικαίωμα πρὸς σύνταξιν ἐναντι τοῦ εἰδικοῦ Ταμείου, ἐπραγματοποιήθη πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 (βλέπε ὅμως ἀντιθέτως σχόλιον *Ε. Παπαντωνίου*, Δελτίον Ι.Κ.Α. ἔτος Γ' σελ. 152).

Ἀντιθέτως τὸ αὐτὸ Συμβούλιον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 707/1953 ἀποφάσεώς του (Δελτίον Ι.Κ.Α., ἔτος Γ' σελ. 351) ἐδέχθη, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν παλαιῶν συνταξιούχων τῶν εἰδικῶν Ταμείων, ἐκείνων δηλαδὴ, οἱ ὁποῖοι κατέστησαν συνταξιοῦχοι πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου. (Περὶ τοῦ θέματος ἐν γένει βλέπε *Ε. Παπαντωνίου*, Ὑποχρεώσεις τῶν εἰδικῶν Ταμείων ἀσφαλίσεως μετὰ τὸν ἀ.ν. 1846/1951, Δελτίον Ι.Κ.Α., Γ', σελ. 335 ἑπ., *Ι. Π. Πάτρα*, Τὰ ἐλάχιστα ὅρια παροχῶν καὶ συντάξεων τῶν Ἀσφαλ. Ταμείων μετὰ τὸν ἀ.ν. 1846/1951, ἐκδ. 1954, *Χ. Ἀναλιόπουλου*, Αἱ Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, ἐκδ. 1955, σελ. 110 ἑπ.).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16760/1955

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Σκούμπης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Σ. Παπαδογιάννης*, *Κ. Δημάκης*, *Κ. Ζάκκας*.

Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ ἱστορεῖται, ὅτι ὁ ἐνάγων, ἐργασθεὶς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1929 καὶ ἐντεῦθεν κατ' ἀποκλειστικὸν ἐπάγγελμα ὡς ὁδηγὸς αὐτοκινήτου ὑπὸ σύμβασιν ἐργασίας καὶ ὢν ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένος κατὰ τῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, λόγῳ γήρατος, εἰς τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον, διατηρηθὲν ἐν αὐτοτελείᾳ καὶ μετὰ τὸν ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ἐξῆλθε τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας, καὶ δὴ εἰς ἡλικίαν 69 ἐτῶν, τὴν 6.3.1952. ἡ-

τοι μετά 23 καὶ πλέον ἔτη ἐργασίας, καθ' ἃ συνεπλήρωσε περισσοτέρας τῶν 7.000 ἡμερῶν ἐργασίας, καταστάς δ' ἐκτοτε συνταξιοῦχος τοῦ ἐναγομένου, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὡς σύνταξιν ἀπό 6.3.1952 μέχρι 30.3.1955 δραχ. 330.000 (π. ἐκδ.) μηνιαίως καὶ ἀπό 1.4.1955 καὶ ἐφεξῆς δραχ. 382.000 (π. ἐκδ.) κατά μῆνα, καίτοι οὗτος δυνάμει τοῦ ὡς εἴρηται ν. 1846/1951, ἐπιβαλόντος ἐξίσωσιν τῶν ὑπό τῶν διατηρηθέντων Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως διδομένων συντάξεων πρὸς τὰς παρά τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένας, καὶ βάσει τῶν λοιπῶν λεπτομερῶς ὑπ' αὐτοῦ ἀναφερομένων προσδιοριστικῶν κατ' ἔκτασιν καὶ ὕψος τοῦ συνταξιοδοτικοῦ του δικαιώματος περιστατικῶν, ὡς καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 62280/1952 καὶ 4955/0290/1953 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, προσαυξησασῶν κατά 30 ο/ο καὶ 8 ο/ο ἀντιστοίχως τὰς τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεις, ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν διὰ τὴν ἄνω αἰτίαν καὶ καθ' ὅλον τὸ ἐπίδικον διάστημα δραχ. μὲν 941.850 μέχρι καὶ τῆς 31.5.1953, δραχ. δὲ 1.017.000 (π. ἐκδ.) ἔκτοτε. Ἐφ' ᾧ καὶ διώκεται διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης, ἐπὶ τῇ ἀρνήσει τῶν ἁρμοδίων ἐκπροσώπων τοῦ ἐναγομένου καὶ δὴ τοῦ Διοικητικοῦ του Συμβουλίου, ὅπως στέρξῃ εἰς τὴν ἐκουσίαν καταβολὴν τῆς ὡς ἄνω καθυστερουμένης διαφορᾶς, παριστώσης τμῆμα ἀπαιτητῆς καταστάσης συντάξεώς του, ἄλλως ἀντιστοιχούσης πρὸς ἰσόποσον ζημίαν τοῦ ἐνάγοντος, προκληθεῖσαν ἐκ τῆς πρόσθεν παρανόμου καὶ ἀδίκου ἐνεργείας ἢ παραλείψεως τῶν ὀργάνων τοῦ ἐναγομένου, ὅπως ὑποχρεωθῇ τοῦτο καὶ δικαστικῶς εἰς τὴν καταβολὴν της. Πέραν δὲ τούτου καὶ εἰς τὴν καταβολὴν τῶν μελλουσῶν δόσεων, αἵτινες καὶ περιορίζονται διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὸ μέχρι καὶ τῆς 31.12.1955 χρονικὸν διάστημα. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγὴ αὕτη, εἶναι τόποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα, ἀντικείμενον δὲ ἔχουσα, κατὰ τὰ προειρημένα, οὐχὶ τὴν ἀναγνώρισιν ἢ ἐπιδίκασιν συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ἀλλὰ τὴν καταδίκην πρὸς πληρωμὴν περιοδικῶν παροχῶν ἀπορρεουσῶν ἐξ ἤδη ἀνεγνωρισμένου τοιούτου, εἰς ἀπότισιν ταὐτόσημα κατὰ μέρος συνταξιοδοτικῶν παροχῶν, ὧν ἡ ἔκτασις καὶ τὸ ὕψος παρέχεται ἐκ τοῦ νόμου, ἄλλως δὲ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκ τῆς παρανόμου ἀρνήσεως τῶν ὀργάνων τοῦ ἐναγομένου, ὅπως ἐν τῇ πληρωμῇ πρὸς τὸν ἐνάγοντα τῶν ὀφειλομένων μηνιαίων συνταξιοδοτικῶν παροχῶν συμμορφωθῶσιν ὡς πρὸς τὸ ποσὸν αὐτῶν πρὸς τὰς τοῦτο ρυθμιζούσας ὡς ἄνω διατάξεις ἐπελθούσης εἰς τὸν τελευταῖον περιουσιακῆς βλάβης, οὐδόλως ἐξέφυγε τῆς δικαιοδοσίας τῶν τακτικῶν δικαστηρίων καὶ ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὴν § 1 ἐδ. γ' καὶ ἐπ. τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διατηρούμενα καὶ συνεχίζοντα σὴν λειτουργίαν των εἰδικὰ Ταμεῖα κυρίας ἀσφαλίσεως, ἐὰν ὑπάγωνται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑποχρεοῦνται πάντως ἀνεξαρτήτως πρὸς τὰ ἐν § 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενα, τὰ μὲν ἀσκοῦντα ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ὅπως χορηγοῦν ἀπό 1 Ἰανουαρίου 1952 τὰς αὐτὰς τοὐλάχιστον καθ' ὕψος, κατηγορίας καὶ ἔκτασιν παροχάς, πρὸς ἐκείνας, τὰς ὁποίας θὰ χορηγῇ ἑκάστοτε τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τῶν κλάδων τοῦ ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος, τὰ δὲ ἀσκοῦντα ἀσφάλισιν συντάξεων, ὅπως χορηγοῦν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας ὡς κατώτατα ποσὰ συντάξεων τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπόμενα κατώτατα ὅρια συντάξεων δι' ἑκάστην κατηγορίαν δικαιουμένων (συνταξιοῦχοι λόγῳ γήρατος, ἀτυχήματος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου), ὑπολογιζόμενα βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς 1ης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως καὶ τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν χορήγησιν τῆς συντάξεως, προσαυξανόμενα δὲ κατὰ τὰς τυχὸν προσαυξήσεις λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, τὰς καθοριζομένας ὑπὸ τοῦ παρόντος. Περαιτέρω, διὰ τοῦ ἐδ. ζ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ὡς εἴρηται ἀναγκ. νόμου ὁρίζεται, ὅτι ἀπὸ τῆς 1.1.1952 πάντα τὰ κατὰ τὰ ἄνω πρόσωπα (ἠσφαλισμένοι καὶ συνταξιοῦχοι διατηρουμένων εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας) δικαιοῦνται, ὅπως ἀξιοῦν παρὰ τῶν εἰδικῶν Ταμείων των, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς ἀνωτέρω ὁριζομένας προϋποθέσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐκείνη, καθ' ἣν οἱ ἐκ τούτων συνταξιοῦχοι δὲν ἐργάζονται αὐτοτελῶς, εἶχον δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἀπονομῆς τῆς συντάξεως συμπληρώσει, προκειμένου περὶ ἀρρένων, τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, τὰς ὡς ἄνω παροχάς, αἵτινες θεωροῦνται ὡς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐξασφαλιστέας προστασίας παρὰ τῶν ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐξαρτωμένων Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως (συντάξεων καὶ ἀσθενείας), τῶν τοιούτων ἀξιώσεων θεμελιουμένων ἐπὶ τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ παρόντος καὶ τῶν κανονισμῶν τοῦ Ι.Κ.Α., αὐτοδικαίως θεωρουμένων καὶ ὡς διατάξεων τῆς διεπούσης τὰ οἰκεῖα εἰδικὰ Ταμεῖα νομοθεσίας. Τέλος, διὰ τοῦ ἐδ. η τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω § 1 τοῦ προδιαληφθέντος ἄρθρ. 5 τοῦ πρόσθεν ἀναγκ. νόμου θεσπίζεται, ὅτι ἄρνησις χορηγήσεως τῶν ἀνωτέρω παροχῶν ἀποτελεῖ λόγον ὑποχρεωτικῆς παραπομπῆς τοῦ οἰκείου εἰδικοῦ Ταμείου εἰς τὴν ὑπὸ τῆς § 6 τοῦ παρόντος προβλεπομένην ἐπιτροπήν, ἀποφαινομένην περὶ τῆς συγχωνεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α., περὶ ἧς προβλέπει ἡ § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου.

Ἐκ τῆς ἐναρξεως καὶ παύσεως τῆς ἰσχύος τῶν κανόνων τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, τὸ κράτος τοὐτέστι τούτων ἐν τῷ χρόνῳ, διέπεται ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν, ὑφ' ἃς καὶ τῶν λοιπῶν κανόνων δικαίου. Ἔχει, ὅθεν, ἐφαρμογὴν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ Α.Κ. καθιερουμένη ἀρχὴ τῆς μὴ ἀναδρομικότητος τῶν νόμων, ἐφ' ὅσον ὁ νομοθέτης διὰ ρητῆς διατάξεως ἢ καὶ σιωπηρῶς, πάντως ὅμως κατὰ τρόπον ἀναμφισβητήτως ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου τοῦ νόμου προκύπτοντα, δὲν ὁρίζει ἄλλο τι. Ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἀρχῆς ταύτης καὶ ἐν συναφείᾳ πρὸς τὴν θεωρίαν τοῦ κεκτημένου δικαιώματος, καθ' ἣν οὐδόλως ὑφίσταται τοιοῦτον ἐπὶ τὸ ἀμετάβλητον κανόνος δικαίου καθορίζοντος τὰς πραγματικὰς προϋποθέσεις τῆς ἀσφαλιστικῆς ἀξιώσεως, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἐξηντλήθη πέραν τῆς ἁπλῆς προσδοκίας, γενικῶς δεκτὸν γίνεται καὶ τὸ δικαστήριον ὡς ὀρθὸν ἀποδέχεται, ὅτι αἱ οὐσιαστικαὶ προϋποθέσεις τῆς γενέσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν ἀξιώσεων καὶ ὑποχρεώσεων, κατὰ τὸ δίκαιον ἐκείνου τοῦ χρόνου κρίνονται, καθ' ὃν λαμβάνει χώραν τὸ πραγματικὸν γεγονός, ἢ, ἐπὶ συνθέτου τοιούτου, τὸ

τελευταῖον τῶν συνθετόντων αὐτὸ μερικωτέρων, μεθ' οὗ συνδέεται ἡ γένεσις αὐτῶν, εἰς τρόπον ὥστε, ἐὰν μὲν τοῦτο εἶναι στιγμιαῖον (ἀτύχημα, τοκετός, θάνατος), ἀποφασιστικὸς εἶναι ὁ χρόνος τῆς πραγματοποιήσεώς του, ἀσχέτως χρόνου αἰτήσεως τῆς παροχῆς, ἐὰν δμως τὸ γεγονὸς συνίσταται εἰς παρατεινομένην πραγματικὴν κατάστασιν (ἀσθένεια, γῆρας), ἡ γένεσις τῆς ἀξιώσεως καὶ τῆς ἀντιστοίχου ὑποχρεώσεως ρυθμίζεται ἑκάστοτε συμφώνως πρὸς τὸ δίκαιον, ὅπερ ἰσχύει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς καταστάσεως, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι τὸ νέον δίκαιον καταλαμβάνει καὶ τὰς ὑφισταμένας ἐν ἐξελίξει ἀσφαλιστικὰς καταστάσεις, ἔστω καὶἐὰν ἡ ἔναρξις αὐτῶν ἔλαβε χώραν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ δικαίου, ἐκτὸς πάλιν ἐὰν ἅπαντα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν γένεσιν τῆς σχετικῆς ἀξιώσεως γεγονότα εἶχον ἤδη ὁλοκληρωθῆ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ νόμου, ὅτε ἡ γένεσις τῆς ἀξιώσεως κρίνεται κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον. Ἐν συνόψει, προκειμένου περὶ παρατεινομένης ἀσφαλιστικῆς καταστάσεως, ἡ γένεσις τῆς ἀσφαλιστικῆς ἀξιώσεως κρίνεται κατὰ τὸν νόμον τὸν ἰσχύοντα κατὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως. Ἀνάλογα κρατοῦσιν ἐν σχέσει μὲ τὸ ἀντικείμενον καὶ τὸ περιεχόμενον (ἔκτασιν) τῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς καὶ τῆς ἀντιστοίχου ὀφειλῆς, αἰτίνες, ἐν ᾗ περιπτώσει τὰ γεγονότα, ἐφ' οὗ αὗται στηρίζονται, ἔλαβε χώραν ὑπὸ τὸ παλαιὸν δίκαιον, ὑφ' ἃ καὶ ὁλοκληρώθη, ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ δικαίου, πλὴν ἐὰν αἱ συνέπειαι του παρατείνωνται καὶ ὑπὸ τὸ νέον δίκαιον (ἀναπηρία, γῆρας κλπ.), ὁπότε ὁ μέχρι μὲν τῆς ἰσχύος τοῦ νέου νόμου χρόνος διέπεται ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ δικαίου, ὁ δὲ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ νέου δικαίου (βλέπε ἀντὶ παντὸς ἄλλου Ἀγαλλοπούλου, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις § 6 σελ. 48 κ. ἑπ.). Συμφώνως, ὅθεν, πρὸς ταῦτα δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι καὶ αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐν τῇ ἀμέσως προηγουμένῃ σκέψει διατάξεις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ἐπιβάλλουσαι τὴν ἐν συνδρομῇ ὡρισμένων ἀρνητικῶν προϋποθέσεων ἐξίσωσιν τῶν ὑπὸ τῶν διατηρουμένων εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως χορηγουμένων παροχῶν πρὸς τὰ ἐλάχιστα ὅρια τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένων, καὶ ὡς τοιαῦται ἀναφερόμεναι οὐχὶ εἰς τὰς οὐσιαστικὰς προϋποθέσεις (χρονικὰς καὶ ἀσφαλιστικὰς) δημιουργίας τοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαιώματος, ἀλλ' εἰς τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ περιεχόμενον, τῶν ἀποτελουσῶν τὸ ἀντικείμενον τῶν παροχῶν, ἔχουσι, προκειμένου περὶ ρυθμίσεως συνεπειῶν ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως, παρατεινομένων καὶ συνεχιζομένων καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος των, ἀναδρομικὴν δύναμιν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι εἶναι ἐφαρμοστέαι ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς τὸ ἀσφαλιστικὸν δικαίωμα γεννᾶται μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγεννημένων δικαιωμάτων, εἴτε ταῦτα ἔχουν ἤδη ἐναγνωρισθῆ παρὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τῶν Ταμείων, εἴτε διὰ πρώτην φορὰν ὑποβάλλεται σχετικὴ αἴτησις ἀναγνωρίσεως των μετὰ τὸν ἀ.ν. 1846/1951. Τοῦτο ἄλλωστε πρόδηλον καθίσταται ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ περιεχομένου τῶν συναφῶν διατάξεων τοῦ ὡς εἴρηται ἀ.ν. νόμου, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῶν τοιούτων τῆς § 8 τοῦ ἄρθρου 29 καὶ § 1 τοῦ ἄρθρου 5 αὐτοῦ, καὶ δὴ τῶν ἐδ. 5 καὶ 7 τῆς τελευταίας, τὸ δεύτερον τῶν ὁποίων ἀναφέρει, ἐν παρενθέσει, ὡς δικαιουμένους νὰ ζητήσωσι τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῶν παροχῶν ὄχι μόνον τοὺς διὰ πρώτην φορὰν αἰτοῦντας τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ἠσφαλισμένους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἤδη συνταξιούχους, καὶ ἐξ ὧν σαφῶς συνάγεται ἡ πρόθεσις τοῦ νομοθέτου, ὅπως ἀναβιβάσῃ τὸ ἐπίπεδον τῆς παρὰ τῶν πρόσθεν εἰδικῶν Ταμείων παρεχομένης ἀσφαλιστικῆς προστασίας εἰς τὸ ὕψος τῶν ἐλαχίστων ὁρίων τῆς παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένης ὁμοίας, ἀ. διαφόρως περὶ τοῦ ἂν πρόκειται περὶ συνταξιοδοτουμένων ἤδη προσώπων ἢ περὶ μελλόντων μόνον, μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου, νὰ συνταξιοδοτηθῶσι τοιούτων, ἤτοι ἀδιαφόρως τοῦ πότε ἐπῆλθε τὸ γενεσιουργὸν γεγονὸς τοῦ δικαιώματος τῆς συντάξεως (Ε. Παπαντωνίου, Δελτίον Ι.Κ.Α., Τόμος Γ', σ. 152 καὶ ἑπ. ἐν σχολίῳ ὑπὸ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2185/1952 ἀπόφ. τοῦ Σ.τ.Ε.). Κατ' ἀκολουθίαν, τῆς νομικῆς καὶ πραγματικῆς θεμελιώσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἐπαρκὲς ἔρεισμα κατ' ἀρχὴν εὑρισκούσης ἐπὶ τῶν προειρημένων νομικῶν ὁρισμῶν, οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἀσκεῖ ὁ χρόνος ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, ἤτοι ὁ χρόνος τῆς γενέσεως τοῦ πρὸς συνταξιοδότησιν ἐκ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος, ὅστις καὶ ἂν τῷ ὄντι ἐνέπιπτεν ὑπὸ τὸ προκρατοῦν τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 νομικὸν καθεστώς, ὡς τὸ ἐναγόμενον ἰσχυρίζεται, δὲν θὰ ἐστέρει ἐκεῖνον τῆς διὰ τῶν ἄνω διατάξεων παρασχεθείσης προστασίας καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμενα ἀπορριπτέα.

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 σαφῶς ἀποβαίνει ἡ πρόθεσις τοῦ νομοθέτου, ὅπως διὰ τούτων ἐπιτευχθῇ ἀπὸ τῆς 1.1.1952 καὶ ἐφεξῆς ἡ αὐτόματος ἀνύψωσις τῆς ὅλης παρὰ τῶν κατ' ἰδίαν Ταμείων παρεχομένης ἀσφαλιστικῆς προστασίας εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένης τοιαύτης καὶ τοῦτο ἀδιαφόρως τοῦ εἴδους καὶ τοῦ ἀντικειμένου τῶν κατ' ἰδίαν παροχῶν, ἀδιακρίτως δηλ. τοῦ ἂν πρόκειται περὶ τοιούτων ἀσθενείας, μητρότητος, συντάξεων κ.λ.π. Εἰδικώτερον, ὡς πρὸς μὲν τὰ Ταμεῖα ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας ὁρίζεται διὰ τοῦ ἐδ. δ' τῆς ὡς ἄνω § 1 τοῦ ῥηθέντος ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὅτι ταῦτα ὑποχρεοῦνται, ὅπως χορηγοῦν τὰς αὐτὰς τοὐλάχιστον (καθ' ὅρος, κατηγορίας καὶ ἔκτασιν) παροχὰς πρὸς ἐκείνας, τὰς ὁποίας χορηγεῖ ἑκάστοτε τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τῶν κλάδων του ἀσθενείας καὶ μητρότητος, προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἀσκούντων ἀσφάλισιν συντάξεων Ταμείων θεσπίζεται διὰ τοῦ ἑπακολούθου ἐδ. ε' ἡ ὑποχρέωσις αὐτῶν, ὅπως χορηγοῦν ὡς κατώτατα ποσὰ συντάξεων τὰ ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 προβλεπόμενα κατώτατα ὅρια συντάξεων δι' ἑκάστην κατηγορίαν δικαιουμένων, καθοριζομένοι ἐπακριβῶς περαιτέρω καὶ τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τούτων. Ἡ σημειουμένη ἐν ταῖς διατάξεσι ταύταις διαφορὰ περὶ τὴν φραστικὴν διατύπωσιν, ἐκείνης ὁμιλούσης περὶ ἐξισώσεως πρὸς τὰς χορηγουμένας ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παροχάς, ταύτης δὲ πρὸς τὰ κατώτερα ὅρια συντάξεων τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπόμενα, δὲν ἐσκόπει, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τὴν δημιουργίαν οὐσιαστικῆς διακρίσεως μεταξὺ Ταμείων ἀσφαλίσεως ἀσθενείας καὶ Ταμείων συντάξεων, οὐδὲ, συνεπῶς, διαφοροποίησιν τῶν ὑποχρεώσεων τῶν μὲν ἀπὸ

τῶν δέ, ἀλλ' ἁπλῶς ἀπέβλεπεν εἰς τὸν λεπτομερέστερον καθορισμόν, προκειμένου περὶ τῶν τελευταίων, τῶν συγκεκριμένων πρὸς ἐξίσωσιν τῶν παροχῶν ὑποχρεώσεων των (*Ε. Παπαστεργίου*, Δελτίον Ι.Κ.Α. τόμ. Γ' σελ. 340 καὶ ἑπ.). Ἄλλως ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 29 ἑπ. ἀ.ν. 1846/1951, δι' ὧν καθορίζεται τὸ ποσὸν τῆς χορηγητέας ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ β' ἐδαφίου τῆς § 8 αὐτοῦ, θεσπίζοντος ὅτι τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τῶν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 συνταξιοδοτουμένων ἤδη παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. προσώπων ἀναπροσαρμόζεται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, σαφῶς προκύπτει, ἐν ὄψει καὶ τῶν ἐν σκέψει 3 τῆς παρούσης ἐκτεθεισῶν ἀρχῶν περὶ τῆς χρονικῆς ἰσχύος τῶν προσδιοριζόντων τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν νομικῶν ὁρισμῶν, ὅτι πρόθεσις τοῦ νομοθέτου ἦτο ὅπως τὰ ἑκάστοτε καθοριζόμενα ποσὰ συντάξεων καταλαμβάνωσι καὶ τοὺς ἤδη κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν συνταξιοδοτουμένους καὶ οὐχὶ μόνον τοὺς μετὰ τὴν ἰσχὺν τῶν λαμβάνοντας τὸ πρῶτον σύνταξιν, καθ' ὅσον οὕτω ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, κατ' ἀντίθεσιν δὲ πρὸς τὸ ἄρθρ. 28, ἔνθα διαγράφονται αἱ οὐσιαστικαὶ προϋποθέσεις τῆς συνταξιοδοτήσεως, τῆς ἀναδρομικότητος τῶν καθοριζουσῶν τὸ ποσὸν τῶν συντάξεων διατάξεων. Ἐφ' ὅσον, ὅθεν, περαιτέρω, ὡς πρόδηλος σκοπὸς καὶ ἐπιδίωξις τῆς προδιαληφθείσης § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 τίθεται ἡ αὐτοδικαία καὶ ἄνευ ἄλλου ἀναβιβασις τοῦ ἐπιπέδου τῶν παρὰ τῶν διατηρουμένων Ταμείων χορηγουμένων ἀσφαλιστικῶν παροχῶν εἰς τὰ ἐλάχιστον ὅριον τῶν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένων τοιούτων, δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι ἡ ἀναδρομικότης τῶν περὶ τοῦ ποσοῦ συντάξεων διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ἧτις ρητῶς κατὰ τὰ ἄνω καθιεροῦται προκειμένου περὶ τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ τῶν βάσει τοῦ νόμου τούτου ἐκδιδομένων κανονιστικῶν πράξεων, περὶ ὧν κατωτέρω, αὐτομάτως ἔχει ἐφαρμογήν, συντρεχουσῶν καὶ τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ προκειμένου περὶ τῶν συνταξιούχων τῶν ειδικῶν Ταμείων. Ἄλλως εἰπεῖν καὶ αἱ εἰς τοὺς μετόχους τῶν Ταμείων τούτων χορηγούμεναι παρ' αὐτῶν παροχαὶ θὰ πρέπει, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ συνταξιοδοτικῶν τοιούτων, νὰ ρυθμίζωνται μὲ βάσιν τὰ ἐλάχιστα ὅρια τῶν χορηγουμένων εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. ἀντιστοίχων παροχῶν, ὡς αὗται ἑκάστοτε κατὰ ποσὸν καὶ ἔκτασιν καθορίζονται ὑπὸ τῶν τούτους ἀφορωσῶν νομικῶν διατάξεων, ἐκ τοιαύτης δὲ προϋποθέσεως ἐκκινοῦσα καὶ ἡ κρινομένη ἀγωγὴ καὶ ἀξιοῦσα τὴν ἀναπροσαρμογὴν καὶ ἐξίσωσιν τῆς παρεχομένης εἰς τὸν ἐνάγοντα συντάξεως μὲ βάσιν τὰς διαλάβουσας εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α., διὰ μεταγενεστέρων ταῦ ἀ.ν. 1846/1951 διατάξεων, αὐξήσεις καὶ τὰ ἐκ τούτων προκύπτοντα ἐλάχιστα ὅρια, δὲν ἀπορεῖται, ὑπὸ τὸν ἐξυπακουόμενον ὅρον τῆς ἐγκύρου καὶ συννόμου θεσπίσεως τῶν διατάξεων τούτων, καὶ ἐν τῷ σημείῳ τῆς τοῦτο νομιμότητος, καὶ τὰ ἐναντία ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου ὑποστηριζόμενα ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμα, πολὺ μᾶλλον, ἐφ' ὅσον αἱ ὡς εἴρηται διατάξεις (ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, β. δ/γματα κλπ.), ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἐξεδόθησαν κατ' ἐκ τοῦ νόμου ἐκείνου προβαίνουσαν ἐξουσιοδότησιν καὶ δὴ ἐκ τῆς τοιαύτης τῆς § 9 τοῦ ἄρθρ. 29 αὐτοῦ, εἴτε ὡς ἀρχικῶς εἶχεν αὕτη, εἴτε ὡς μεταγενεστέρως δι' ἄρθρ. 42 § 1 τοῦ ν.δ. 2593/1953 ἐτροποποιήθη, ἐνσωματούμεναι εἰς τὸν νόμον τοῦτον καὶ οἱονεὶ προέκτασιν αὐτοῦ ἀποτελοῦσαι, πλήρως πρὸς τοῦτον ταυτίζονται, ὥστε τὰ δι' αὐτῶν ἀναμορφούμενα κατώτατα ὅρια συντάξεων νὰ θεωροῦνται ὡς καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται νόμου προβλεπόμενα, οὕτω δὲ νὰ πληροῦται καὶ τὸ γράμμα τοῦ ἐδ. ε' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως, συνδυαζομένης καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας τῶν ἐπακολούθων ἐδαφίων τῆς § 1 τοῦ ὡς εἴρηται ἄρθρ. 5, ἡ δι' αὐτῶν ἐπιδιωκομένη ἐξίσωσις τῆς παρὰ τῶν εἰδικῶν Ταμείων παρεχομένης προστασίας πρὸς τὴν τοῦ Ι.Κ.Α., ἀφορᾷ ἐξίσωσιν μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸ εἶδος καὶ τὸ ποσὸν τῶν παροχῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὰς χρονικὰς καὶ ἀσφαλιστικὰς προϋποθέσεις τοῦ δικαιώματος, ἡ ἔκτασις τοῦ ὁποίου, προσδιοριζομένη εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένων παροχῶν, αὐδάλως ἐπηρεάζεται, πρὸς τὰ ἄνω ἐκ τυχὸν χρονικῶν ἢ ἄλλων ἀσφαλιστικῶν προϋποθέσεων, αἵτινες, κατὰ τὸν ἀ.ν. 1846/1951 εἰς τὸ πρόσωπον τῶν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἠσφαλισμένων συντρέχουσαι, θὰ ἀνεβίβαζον τὸ ποσὸν τῶν παροχῶν ἐκείνων πέραν τοῦ προρρηθέντος ἐλαχίστου ὁρίου. Ὁρίζοντος, ὅθεν, εἰδικώτερον τοῦ ἐδαφίου ε' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ὡς κατώτατα ποσὰ τῶν χορηγουμένων ὑπὸ τῶν διατηρουμένων ἐν λειτουργίᾳ εἰδικῶν Ταμείων συντάξεων τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπόμενα τοιαῦτα δι' ἑκάστην κατηγορίαν δικαιουμένων, ὑπολογιζόμενα βάσει τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς Ιης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως καὶ τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν χορήγησιν τῆς συντάξεως, προσαυξανόμενα δὲ κατὰ τὰς τυχὸν προσαυξήσεις λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν τὰς καθοριζομένας ὑπὸ τοῦ παρόντος, πρόδηλον καθίσταται, ὅτι κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος δικαιουμένου κατωτάτου ὁρίου συντάξεως δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐν ἐδαφίῳ β' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 29 τοῦ ὡς ἄνω νόμου προβλεπομένη ποσοστιαία προσαύξησις τοῦ τιθεμένου διὰ τοῦ α' ἐδαφίου τῆς αὐτῆς διατάξεως ὁρίου, ἡ διὰ τὰς πέραν ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας καθιερουμένη καὶ ἀναλόγως τούτων κλιμακουμένη, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐδαφίου α' χορηγουμένη προσθήκη κατὰ 10ο/ο ἐπὶ τῆς μεταξὺ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς Ιης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως καὶ τῆς τοῦ τεκμαστοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος προσηκούσης διαφορᾶς, ἀλλ' ὡς βάσις τεθήσεται τὸ ποσὸν μόνον τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς Ιης κλάσεως, μειωμένον εἰς τὰ 80ο ο αὐτοῦ, ὡς καὶ διὰ τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. προβλέπεται, πάντως δὲ προσαυξανόμενα κατὰ τὰς ἐν § 3 τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 29 καθοριζομένας λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν προσαυξήσεις. Ἑπομένως, καθ' ὅσον ἡ κρινομένη ἀγωγὴ ἐπιδιώκει, διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται κατωτάτου ὁρίου, καὶ τὸν συνυπολογισμὸν τῆς πρόσθεν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος ἐξαρ-

τωμένης προσαυξήσεως, ὡς καὶ τῆς ὡς εἴρηται κατὰ 10ο/ο προσθήκης ἐπὶ τῆς κατὰ τὰ ἄνω μεταξὺ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς 1ης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως κλπ. προκυπτούσης διαφορᾶς, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον καὶ εἶναι ὡς τοιαύτη κατὰ τοῦτο ἀπορριπτέα, νομίμως καὶ καλῶς ἐπιζητοῦσα τὸν συνυπολογισμὸν μόνον, σὺν τῷ τοσῷ τῆς βασικῆς συντάξεως, καὶ τῆς ἐκ τῶν οἰκογενειακῶν βαρῶν τοῦ ἀπορρεούσης προσαυξήσεως, ἡ συνδρομὴ τῶν πρὸς λῆψιν τῆς ὁποίας προϋποθέσεων ἐξετασθήσεται κατωτέρω.

Κατὰ τὴν § 9 τοῦ ἄρθρ. 29 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951, ὡς αὕτη ἰσχυε μέχρι τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 42 § 1 τοῦ ν. δ/τος 2698/1953 τροποποιήσεως της, ἐν περιπτώσει οὐσιωδῶς αὐξομειώσεων τοῦ τιμαρίθμου κόστους τῆς ζωῆς αἱ ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος καταβαλλόμεναι συντάξεις δύνανται νὰ αὐξομειοῦνται κατὰ ποσοστὸν ὁριζόμενον δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Ἐξ ἄλλου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 52280/1952 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀναφερομένης καὶ εἰς τὴν συναφῆ ὑπ' ἀριθ. 4050/6.11.1951 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., τὰ μὲν ηὐξήθησαν αἱ ὑπὸ τοῦ τελευταίου χορηγούμεναι συντάξεις κατὰ 30 ο.ο καὶ δὴ ἀπὸ 1.12.1951, τὸ δὲ καθωρίσθη ὡς κατώτατον ὅριον συντάξεως, λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος, τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 400.000 Ἡ ὑπουργικὴ αὕτη ἀπόφασις, προσυπογραφομένη καὶ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ἔγκρισιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἐν αὐτῇ μνημονευομένης ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ἀποφαινομένης ὑπὲρ τῆς χορηγήσεως τῆς ἄνω αὐξήσεως, εἰκότως δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι κεῖται ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 29 § 9 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καί, συνεπῶς, ὡς ἰσχυρὰ καὶ ἔγκυρος, ὡς τοιαύτη κριθεῖσα καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1020/1953 ἀποφάσεως τοῦ Σ.τ.Ε. ἐν Ὁλομελείᾳ (ἴδε Βλ. ἐν Δελτίῳ Ι.Κ.Α. τόμ. Γ' σελ. 353). Ἡ ἑτέρα ὅμως ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐπικαλουμένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἤτοι ἡ ὑπ' ἀριθ. 49557/0290/18.8.1953 τοιαύτη τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω Ὑπουργῶν, μὴ στηριζομένη εἰς συγκεκριμένην νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν, οὐδ' εὑρίσκουσα ἔρεισμά τι εἰς τὴν προλαβοῦσαν τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 διάταξιν, στερεῖται συννόμου ὑποστάσεως, μὴ περιεχομένης οὐδ' ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι ἐξεδόθη βάσει τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀ.ν. 19/1944, ἡ συναφὴς πρὸς τὰς συντάξεις διάταξις τοῦ ὁποίου δέον νὰ θεωρηθῇ, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τῶν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένων τοιούτων, ὡς καιμφθεῖσα καὶ ὑποχωρήσασα πρὸς τὰς νεωτέρας καὶ εἰδικωτέρας διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 29 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ἀποκλειστικῶς καὶ ἐξαντλητικῶς ρυθμισάσης τὰ τοῦ τρόπου αὐξομειώσεως τῶν ὡς εἴρηται συντάξεων. Κατ' ἀκολουθίαν, παραβλεπουσης τῆς διὰ τῆς τελευταίας τῶν ἀποφάσεων τούτων δοθείσης ἐξ 8 ο/ο αὐξήσεως, τὸ προσῆκον τῷ ἐναγοντι ποσὸν συντάξεως, ἐκ τοῦ προαρηθέντος κατωτάτου ὁρίου προσδιοριζόμενον, ὑπολογισθήσεται μέχρι μὲν τῆς 31.3.1954, βάσει τοῦ ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τῆς ὡς ἄνω ἐκ 30 ο.ο δοθείσης αὐξήσεως προκύπτοντος κατωτάτου ὁρίου, ἔκτοτε δέ, ἤτοι ἀπὸ 1.4.1954 μέχρι καὶ τῆς 30.4.1955, βάσει καὶ τῆς διὰ τοῦ ἀπὸ 14.5.1954 β.δ. κατ' ἐξουσιοδότησιν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 42 § 1 τοῦ ν.δ. 2698/1953 νομίμως ἐκδοθέντος χορηγηθείσης ἑτέρας ἐξ 20 ο/ο αὐξήσεως, καὶ τέλος ἀπὸ 1.5.1955 καὶ ἐφεξῆς, βάσει τῆς ὁμοίας ἐκ 15 ο/ο διὰ τοῦ καθ' ὁμοιον τρόπον ἐκδοθέντος ἀπὸ 25.8.1955 β.δ. χορηγηθείσης αὐξήσεως.

Συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ σκέψει ἐκτεθέντα, ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ ἀμέσως προηγουμένῃ της, προσαρμοζόμενα καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 25 § 2, 28 § 1, 29 §§ 1 καὶ 3 καὶ 37 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, καὶ δὴ πρὸς τὴν τοιαύτην τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 29, καθ' ἣν τὸ ποσὸν τῆς βασικῆς συντάξεως ἐξευρίσκεται πολλαπλασιαζομένου τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου, ἰσουμένου ἐνταῦθα πρὸς 8.000 δραχμάς, ἤτοι πρὸς τὰ 80 ο/ο τῶν 10.000 δραχμῶν, ἀποτελουσῶν τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς 1ης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, ἐπὶ 25, καὶ ὑπὸ τὸν αὐτονόητον ὅρον τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐμπεδώσεως καὶ τῶν λοιπῶν νομίμων προϋποθέσεων τοῦ καθ' ὅλου δικαιώματός του, ἡ χορηγητέα εἰς ταῦτον ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου σύνταξις, μὲ βάσιν τὰ κατώτερα ὅρια τῆς παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ γήρατος παρεχομένης, ὡς ταῦτα εἰδικώτεραν ἐν τοῖς πρόσθεν ὁμοθετοῦνται, ὡς καὶ τῆς ἐξ οἰκογενειακῶν βαρῶν προσαυξήσεως, ἧτινος φέρεται οὗτος ὡς δικαιούμενος, ἔδει νὰ ἀνέρχηται κατὰ τὸν ἐπίδικον χρόνον μέχρι μὲν καὶ τῆς 31.3.1954, εἰς δραχ. 390.000 κατὰ μῆνα, ἤτοι τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον ἐξ 8.000 δραχ. (80 ο/ο τῶν 10.000) × 25 ἴσον 200.000, σὺν 50ο/ο προσαυξήσεις λόγῳ συζύγου ἴσον 300.000 σὺν 30 ο.ο αὐξήσεις, χορηγηθείσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 52280/1952 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἴσον 390.000, αἱ τινες ὅμως, ὑπολειπόμεναι τοῦ διὰ τῆς αὐτῆς, ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθέντος ἐκ 400.000 ἐλαχίστου ὁρίου, λογισθήσονται εἰς τὸ ὕψος τούτων, ἔκτοτε δὲ καὶ μέχρι τῆς 30.4.1955, προστεθείσης ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἑτέρας αὐξήσεως ἐξ 20 ο/ο. εἰς δραχ. 480.000 καὶ ἀπὸ 1.5.1955 καὶ ἐφεξῆς, συνυπολογιζομένης καὶ τῆς ἑτέρας ἐκ 15 ο/ο αὐξήσεως, εἰς 552.000. Ἐντὸς, ὅθεν, τῶν οὕτω διαγραφομένων χρονικῶν καὶ ποσοστικῶν ὁρίων ἀντιποιζόμενον, ὀφείλετο παρὰ τῷ ἐναγοντι δικαίωμα ἰσχυρὸν καὶ ἔγκυρον ἐπὶ τῆς ἄνω παροχῆς, δυνηθέντος δὲ καὶ δρωμένου τοῦ ἐναγομένου τὴν ἐκουσίαν ἀπόπτωσιν τῆς ἀντιστοίχου ὀφειλῆς του, συντρέχει παρ' ἐκείνῳ καὶ ἀξίωσις δικαστικῶς ἐπιδιώξιμος, οὐδαμῶς ταύτης ἀποκλεισμένης ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἑδαφίου η' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, καθ' ἣν ἄρνησις χορηγήσεως, τῶν ἀνωτέρω παροχῶν ἀποτελεῖ λόγον παραπομπῆς τοῦ οἰκείου εἰδικοῦ Ταμείου εἰς τὴν ὑπὸ τῆς § 5 τοῦ παρόντος προβλεπομένην ἐπιτροπήν, καθ' ὅσον αὕτη, καθιεροῦσα ἁπλῆν παρεπομένην πρόσθεν τὸν διοικητικὴν συνέπειαν τῆς ἀρνήσεως, οὐδὲ πάρρωθεν ἐπιτρέπει νὰ καταστῇ ἄοπλον καὶ ἀνενεργὸν τὴν ὡς εἴρηται ἀξίωσιν, διὰ ρητῶν καὶ πανηγυρικῶν ἐκφράσεων τοῦ νομοθέτου ἐν τοῖς προηγουμένοις ἑδαφίοις τῆς αὐτῆς § 1 ἐντόνως διατυπουμένην ὡς ὑπάρχουσαν καὶ ἐνεργῶς δρῶσαν ἐν τῇ κατὰ τοῦ παθητικοῦ ὑποκειμένου της κατευθύνσει αὐτῆς, καὶ τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὑποστηριζόμενα ἀπορριπτέα ὡς ἄβάσιμα.

Κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τοῦ ὡς ἄνω ἀ.ν. 1846/1951, περιεχομένην εἰς τὸ ἑδάφιον 7 τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 αὐτοῦ, ἡ ὑποχρέωσις τῶν διατηρουμένων εἰδικῶν Ταμείων πρὸς ἐξίσωσιν τῶν πα-

ροχῶν των πρὸς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένης ἀσφαλιστικῆς προστασίας ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1952, ἀφ' ἧς καὶ γεννᾶται αὐτη, ἀμέσως ἐξ αὐτῶν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου καὶ ἄνευ ἄλλου τινός, μηδόλως ἀπαιτουμένης πρὸς ἵδρυσιν τῶν ἀντιστοίχων δικαιωμάτων τῶν ἠσφαλισμένων τῆς ἐκδόσεως τῶν παρὰ τῆς οἰκείας νομοθεσίας τῶν ὡς εἴρηται Ταμείων προβλεπομένων πράξεων (*Κ. Παπαντωνίου*, Δελτίον Ι.Κ.Α. τεῦχος Γ', σελὶς 343). Ἐτέρωθεν τὸ δικαίωμα τῶν μετόχων τῶν Ταμείων τούτων, ὅπως ἀπαιτήσωσι τὴν ὡς ἄνω ἐξίσωσιν καὶ συνεπῶς τὰς ἐκ ταύτης ἀπορρεούσας παροχάς, ἐξαρτώμενον κατὰ βάσιν ἐκ τοῦ πρωταρχικοῦ ὅρου τῆς ὑπάρξεως κατ' ἀρχὴν δικαιώματος ἐπὶ τὴν ἀσφαλιστικὴν παροχὴν ἀπέναντι τοῦ οἰκείου εἰδικοῦ Ταμείου, οὐδόλως μὲν συναρπᾶται, ὡς ἤδη ἐλέχθη, πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας τιθεμένας χρονικὰς καὶ ἀσφαλιστικὰς προϋποθέσεις τῆς δημιουργίας τοῦ ἐπὶ τὰς παροχὰς δικαιώματος, τελεῖ, ὅμως, κατὰ ρητὴν ἐπιταγὴν τοῦ ἐδαφ. ὁ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὑπὸ τοὺς ἐν αὐτῷ ἀπαριθμουμένους προσθέτους θετικοὺς καὶ ἀρνητικοὺς ὅρους, συνισταμένους, προκειμένου περὶ συνταξιοδοτουμένων λόγῳ γήρατος, εἰς τὸ ὅτι οὗτοι, μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, εἶχον συμπληρώσει κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως, ἄρρενες μὲν ὄντες τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, θήλεις δὲ τὸ 55ον. Ἑπομένως τὸ ἐπίδικον δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος θεμελιοῦται κατὰ τὰ προσδιορίζοντα τὴν τε γένεσιν καὶ τὴν ἔκτασιν ταύτου περιστατικά, α) ἐπὶ τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς ἠσφαλισμένου λόγῳ γήρατος παρὰ τῷ ἐνταγομένῳ Ταμείῳ καὶ τῆς ἀπὸ 6.3.1952 ἐνάρξεως τῆς συνταξιοδοτήσεώς του, β) ἐπὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ ἰδίου ὡς ἐγγάμου καὶ τῆς μὴ ἀσκήσεως παρὰ τῆς συζύγου του ἐπαγγέλματός τινος, οὐδὲ τῆς ἀπολήψεως παρὰ ταύτης συντάξεως ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ ἐκ τοῦ Δημοσίου, γ) ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι οὗτος δὲν εἰργάζετο αὐτοτελῶς, δ) ἐπὶ τοῦ ὅτι ὁ αὐτὸς εἶχε συμπληρώσει κατὰ τὸν χρόνον ἀπονομῆς τῆς συντάξεως τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ε) ἐπὶ τοῦ ὅτι τὸ ἐναγόμενον εἶναι Ταμεῖον κυρίας ἀσφαλίσεως μισθωτῶν, εἴτε ἀποκλειστικῶς, εἴτε ἐν μέσει, καὶ στ) ἐπὶ τοῦ ὅτι τοῦτο ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ἐκ τῶν κρισίμων τούτων περιστατικῶν τὸ μὲν τελευταῖον καὶ τὸ ἀμέσως προηγούμενον, συνιστῶντα νομικοὺς ἰσχυρισμούς, δὲν ἀμφισβητοῦνται, πάντως δὲ προκύπτουσιν ἐκ τῆς κειμένης ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας καὶ δὴ τῆς διεπούσης τὸ ἐναγόμενον τοιαύτης, τὰ δὲ λοιπὰ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν πραγματικῶν ἀνήκοντα καὶ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀμφισβητούμενα, εἰδικῶς μόνον συνομολογοῦντος τὸ ὑπὸ στοιχεῖον α', δέον νὰ καταστῶσιν ἀντικείμενον ἀποδείξεως, τακτέας εἰς βάρος τοῦ ἐνάγοντος, ὅστις, ἀντὶ παντὸς ἄλλου, ἐπικαλεῖται πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῶν ἔγγραφα εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἐναγομένου εὑρισκόμενα, ὧν καὶ αἰτεῖται τὴν ἐπίδειξιν. Πλὴν, μὴ γενομένης ἐπακριβοῦς περιγραφῆς τῶν ὧν ζητεῖται ἡ ἀπόδειξις ἐγγράφων, ἀλλ' ὅλως ἀορίστως διατυπουμένης ταύτης διὰ τοῦ ὅρου «τὰ βιβλία τοῦ ἐναγομένου καὶ τὰ συνταξιοδοτικὰ του μητρῶα» ἡ ὡς ἄνω αἴτησις εἶναι ἀπορριπτέα (*Οἰκον. Ἐφ. Ἀθηνῶν* § 216 σημ. 6, *Ρέμος ἐν Glasson* Τόμ. Γ' § 607 σελ. 494). Δέον, ὅθεν, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνάγων καὶ ἀποδείξῃ τὰ ρηθέντα περιστατικὰ διὰ τῶν κατὰ νόμον ἀποδεικτικῶν μέσων, καὶ δὴ τὰ μὲν ὑπὸ στοιχ. β' καὶ γ' διὰ παντὸς ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ μαρτύρων, συγχωρουμένων ὡς ἐκ τῆς ἀποδεικνυομένης ἀδυναμίας του νὰ προμηθευθῇ ἔγγραφον περὶ αὐτῶν ἀπόδειξιν, τὸ δὲ ὑπὸ στοιχεῖον δ', ἤτοι τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ἢ ὅπερ ταὐτὸν τὸν χρόνον γεννήσεώς του, μὴ ἐχούσης ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ/τος 3084/1954, ἅτε ταύτης ἀφορώσης μόνον τοὺς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἠσφαλισμένους, ἀλλὰ τὸ θέμα διεπούσης τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρ. 61 τοῦ ν. Γ ΨΛΑ'/1855, διὰ προσαγωγῆς τῆς οἰκείας ληξιαρχικῆς πράξεως, ἐν ἀδυναμίᾳ δέ, προσηκόντως βεβαιουμένη, τῆς διὰ τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων πιστοποιήσεως, καὶ διὰ μαρτύρων, ῥητῶς ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει ἐπιτρεπομένων ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου τοῦ τελευταίου τούτου νόμου.

Ἄμεσος καὶ λογικὴ ἀπόρροια τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀμέσως προλαβούσης σκέψεως ἐκτεθέντων περὶ αὐτομάτου ἐκ τοῦ νόμου γενέσεως, ἄνευ ἀνάγκης ἐκδόσεως σχετικῆς πράξεως ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου, τῆς ὑποχρεώσεως τούτου πρὸς ἐπάυξησιν μέχρι τῶν προδιαγεγραμμένων ὁρίων τῶν καταβλητέων εἰς τὸν ἐνάγοντα παροχῶν, εἶναι, ὅτι ἀπὸ τὴν γέννησιν τῆς ἐπὶ ταῦτα ἀξιώσεως τοῦ τελευταίου οὐδὲν ἄλλο, πλὴν τῆς συνδρομῆς τῶν ὡς εἴρηται περιστατικῶν, ἦτο ἀναγκαῖον, καὶ δὴ ὑπὸ τοῦτο ὑποβολὴ σχετικῆς αἰτήσεως πρὸς τὸ ἐναγόμενον, ὡς τὸ τελευταῖον ἀβασίμως ἰσχυρίζεται. Ἀληθευόντων δὲ τῶν περιστατικῶν τούτων δὲν αἴρεται ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐναγομένου πρὸς καταβολὴν ἔκτοτε, ἤτοι ἀπὸ τῆς 6.3.1952, καθ' ἣν ἀμφοτέρωθεν συνομολογεῖται, ὅτι ἀπέκτησε τὴν ἰδιότητα τοῦ συνταξιοδοτουμένου ὁ ἐνάγων πρὸς καταβολὴν ἐπηυξημένων εἰς τοῦτον κατὰ τὰ ἄνω ὅρια τῶν ἐπιδίκων παροχῶν, καὶ ἐὰν ἔτι ἐκεῖνο ἠγνόει τὰς προσδιοριζούσας καὶ παραγούσας τὴν τοιαύτην ὀφειλὴν τοῦ περιστάσεις, ἡ ἄγνοια τῶν ὁποίων, τυχὸν μὴ ἐκ τῶν εἰς χεῖρας του στοιχείων προκυπτόντων, ὀφειλομένη δὲ εἰς ἔλλειψιν ἐνημερώσεώς του ἀπὸ τὸν ὑπόχρεων εἰς τοῦτο, κατὰ τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὰ περιεχόμενα τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, ἐνάγοντα, δὲν θὰ ἦτο παρὰ μόνον λόγος αἴρων ἀπ' αὐτοῦ τὴν διὰ τὴν σημειωθεῖσαν καθυστέρησιν ὑπαιτιότητα καὶ, συνεπῶς, τὴν ὑπερημερίαν του, μὲ ἀπωτέραν συνέπειαν, ἀμέσως ἐνδιαφερούσαν τὴν προκειμένην δίκην, τὴν μετακύλισιν τῆς δικαστικῆς ἐπὶ ταύτῃ δαπάνης εἰς βάρος τοῦ ὑπαιτίου ἐνάγοντος. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς, ὅθεν, ταύτης καὶ μόνον, ἐφ' ὅσον ὀρθῶς προβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ὑπέβαλεν οὗτος σχετικὴν αἴτησιν πρὸς τὸ ἐναγόμενον, δι' ἧς νὰ ἐγνώριζε πρὸς τοῦτο τὴν συνδρομὴν τῶν ὡς ἄνω περιστατικῶν, ἢ ὅτι ἄλλως ἐγνωστοποίησε ταῦτα εἰς ἐκεῖνο, εἶναι ἐξεταστέος ὁ παρὰ τοῦ ἰδίου διατυπούμενος ἰσχυρισμός, καθ' ὃν τὸ ἐναγόμενον ἐτέλει ὁπωσδήποτε ἐν γνώσει τῶν εἰρημένων περιστατικῶν, ἀμφισβητουμένου δὲ τοῦ τοιούτου ἰσχυρισμοῦ του, ὑποχρεως οὗτος ὅπως τὸν ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρ-

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΝΟΜΗ ΠΑΡΟΧΩΝ ΕΞ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Άρμοδιότης διοικητικών όργάνων και δικαστικός έλεγχος διοικητικών πράξεων

Ασφάλισις παρά Ταμείω Εμπόρων. Χαρακτηρισμός αύτοῦ ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἀσκοῦντος διοίκησιν, τοῦ διοικητικοῦ αὐτοῦ συμβουλίου ἀποτελοῦντος συλλογικὸν ὄργανον διοικήσεως καὶ τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ περὶ ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας ἢ ἀπονομῆς συντάξεως τυγχανουσῶν διοικητικῶν πράξεων —Ἀνεπίτρεπτον εἰς τακτικὰ δικαστήρια ἀκυρώσεως διοικητικῶν πράξεων καὶ ἐλέγχου τῆς κατ' οὐσίαν κρίσεως καὶ ἐνεργείας αὐτῶν. Ἐξαίρεσις τῆς δικαιοδοσίας δικαστηρίων καὶ ἐλέγχου αὐτῶν οὐσιαστικῆς κρίσεως περὶ συνδρομῆς πραγματικῶν προϋποθέσεων ἀναγνωρίσεως συντάξεως, περὶ τῶν ὁποίων ἔκρινε τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Ταμείου —Ὅροι ἀναγνωριστικῆς ἀγωγῆς ἐπὶ σχέσεων δημοσίου δικαίου.

Ἔχει ἤδη διὰ σειρᾶς ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου (βλέπε ΕΕΔ 11, 629, 804, ἔνθα παραπέμπαι εἰς τὴν νομολογίαν καὶ σημειώσεις μας) καθορισθῆ ἡ ἁρμοδιότης τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν διοικητικῶν πράξεων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ γενικῶς τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων περὶ ἀναγνωρίσεως καὶ ἀπονομῆς ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἀσχολεῖται καὶ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17698/1955

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέππος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Μπέης, Γάκης Τσίμπος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς αἱ ἐνάγουσαι ἐκθέτουσιν, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς πρώτης καὶ πατὴρ τῆς δευτέρας Β.Μ**, τυγχάνων ἠσφαλισμένος εἰς τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον, ἤσκησεν ὡς κύριον ἐπάγγελμα τὴν ἐμπορίαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1926 συνεχῶς μέχρι τοῦ κατὰ τὴν 7.11.1945 θανάτου του, ὅτι τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 781 τῆς 6.6.1950 ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου αὐτοῦ ἀπέρριψε τὴν ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ αἰτησίν των περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἐμπορικῆς προϋπηρεσίας αὐτοῦ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀπαιτουμένου συνταξίμου χρόνου καὶ περὶ ἀπονομῆς αὐταῖς συντάξεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἀποβιώσας τὸ μὲν δὲν ἤσκησε τὸ ἐμπορικὸν ἐπάγγελμα μετὰ τὴν 1.1.1940, τὸ δὲ δὲν ἤσκησε ταῦτο μέχρι τοῦ θανάτου του καὶ ἐπὶ συνεχῆ τριετίαν πρὸ αὐτοῦ, καὶ αἰτεῖται ὅπως ἀναγνωρισθῆ, ὅτι ὁ ὡς ἄνω ἀποβιώσας ἤσκησε κατὰ κύριον ἐπάγγελμα τὴν ἐμπορίαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1926 μέχρι τοῦ κατὰ τὴν 7.11.1945 θανάτου του, ἄλλως ὅτι ἤσκησε ταύτην μετὰ τὴν 1.1.1940 συνεχῶς μέχρι τοῦ θανάτου του.

Τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον, τόσον ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 50 τοῦ ν. 6298/1934, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 52521 τῆς 27.9.1939 (Φ.Ε.Κ. 236/14.10.1939, Τεῦχος Β') ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος καταστατικοῦ αὐτοῦ, ὅσον καὶ ἐκ τῆς καθόλου συγκροτήσεώς του, τῆς φύσεως, τοῦ σκοποῦ του καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐκ τῆς Πολιτείας ἐξαρτήσεώς του, ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ἀσκοῦν διοίκησιν. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ταμείου τούτου, ἀποτελοῦντος συλλογικὸν ὄργανον τῆς διοικήσεως, περὶ ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας ἢ περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, τυγχάνουσι διοικητικαὶ πράξεις (*Παπαφρήγκου*, Πορίσματα Νομολογίας Συμβουλίου Ἐπικρατείας σελ. 176, *Σταυροπούλου*, Τὸ Δίκαιον τῶν διοικητόρων, δι' ὃν ἀνωτέρω ἐξετέθη λόγον, καὶ ἐνταῦθα τούτων συγχωρουμένων.

Πέραν τῶν ἄνω ἡ παρὰ τοῦ ἐναγομένου γνῶσις περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν πρόσθεν περιστατικῶν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐνάγοντος θὰ εἶχε σημασίαν καὶ θὰ ἦτο ἀπαραίτητος ὅρος διὰ τὴν στοιχείωσιν καὶ ἐμπέδωσιν τῆς ἐξ ἀδικοπραξίας βάσεως τῆς κρινομένης ἀγωγῆς, ἀφοῦ ἐπὶ τοιαύτῃ τινὶ αἰτίᾳ εὐθύνη τοῦ ἐναγομένου δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ νοηθῇ ἐν προκειμένῳ ἄνευ τῆς εἰρημένης γνώσεως ἢ τῆς ὑπαιτίου ἀγνοίας του, οἷα τελευταία ὁλοφώτως προβάλλεται ἐν προκειμένῳ. Οὐχ ἧττον τῆς ἀδικοπρακτικῆς ταύτης εὐθύνης προϋποθετούσης ἀπόδειξιν καὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων, ἐφ' ὧν ἐρείδεται τὸ ἐπίδικον δικαίωμα, ἐν εὐδοξίᾳ τῆς ὁποίας καὶ θέλει γίνει δεκτὴ ἄνευ ἑτέρου ἡ εὐθεῖα ἐκ τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως ἀπαίτησις, ἡ τὴν κυρίαν βάσιν τῆς ἀγωγῆς συγκροτοῦσα, παρέλκει, ὡς περιττὴ καὶ ματαία, ἡ περαιτέρω ἐνασχόλησις ἐπὶ τῆς βάσεως ἐκείνης, τῆς ἐπικουρικῆς τοὐτέστι, διὰ τῆς εὐδοκιμήσεως τῆς ὁποίας οὐδὲν πλέον τοῦ δοθέντος καὶ διὰ τῆς κυρίας ἐπέρχεται εὐνοϊκώτερον διὰ τὸν ἐνάγοντα ἀποτελέσματος.

τικῶν πράξεων § 7, Γνωμ. *Πρόπολα - Πετροπολέων*, Θέμ. ΝΘ' σελ. 863). Τά τακτικά δικαστήρια δέν δύνανται νά προβῶσιν εἰς ἀκύρωσιν τῶν πράξεων τῆς Διοικήσεως, οὔτε εἰς ἔλεγχον τῆς κατ' οὐσίαν κρίσεως καί ἐνεργείας τῶν ὀργάνων αὐτῆς (Α.Π. 50/1932, Θέμ. ΜΓ', σελ. 261, Α.Π. 505/1940, Θέμ. ΝΒ', σελ. 45, Α.Π. 305/1952, Θέμ. ΞΓ', σελ. 490, Α.Π. 821/1954, Θέμ. ΞΣΤ', σελ 63, Α.Π. 436/1955, ΕΕΔ 14, σελ. 854). Ἡ οὐσιαστική κρίσις περί τῆς συνδρομῆς τῶν ὑπό τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων, περί τῶν ὁποίων ἔκρινεν ἁρμοδίως τό διοικητικόν ὄργανον ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθείσῃ διοικητικῇ πράξει, διά τήν ἀναγνώρισιν προϋπηρεσίας ἤ τήν παροχήν συντάξεως, ἐξαιρεῖται τῆς δικαιοδοσίας τῶν τακτικῶν δικαστηρίων καί δέν ὑπόκειται εἰς τόν ἔλεγχον αὐτῶν (Α.Π. 316/1955, ΕΕΔ 14, σελ. 630). Μετά ταῦτα ἡ δικαστική ἀναγνώρισις γεγονότος, ἀποτελοῦντος οὐσιαστικήν (πραγματικήν) προϋπόθεσιν πρός ἀπονομήν συντάξεως καί τεθέντος ὑπό τήν οὐσιαστικήν κρίσιν τοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου, ἀποφανθέντος δι' ἐκδόσεως διοικητικῆς πράξεως περί τῆς μή συνδρομῆς τούτου, συνιστᾷ ἔλεγχον τῆς κατ' οὐσίαν κρίσεως καί ἐνεργείας τῶν ὀργάνων τῆς διοικήσεως καί ἄγουσα εἰς ἔμμεσον ἀκύρωσιν τῆς διοικητικῆς πράξεως, ἐκφεύγει τῆς δικαιοδοσίας τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. Ὑπό τά ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα περιστατικά τά πρός δικαστικήν ἀναγνώρισιν γεγονότα ἐτέθησαν ὑπό τήν κρίσιν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου, ὅπερ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 731/5.6.195 ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἀποτελούσης διοικητικήν πρᾶξιν, ἀπεφάνθη, ὅτι δέν συντρέχουσι ταῦτα καί ἀπέρριψε τήν περί παροχῆς εἰς τάς ἐναγούσας συντάξεως αἴτησίν των. Ἡ δικαστική ἀναγνώρισις τῶν γεγονότων ὅτι ὁ ρηθείς ἀποβιώσας ἤσκησε τό ἐπάγγελμα τοῦ ἐμπόρου ἀπό τοῦ ἔτους 1926 μέχρι τοῦ θανάτου του ἤ ὅτι σκηπτε ταῦτα μετά τήν 1.1. 1940 συνεχῶς μέχρι τοῦ θανάτου του, ἀποτελούντων πραγματικάς προϋποθέσεις τῆς παροχῆς εἰς τάς ἐναγούσας συντάξεως, ἄγει εἰς τόν κατ' οὐσίαν ἔλεγχον τῆς κρίσεως καί ἐνεργείας τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου καί ἐμμέσαν ἀκύρωσιν τῆς ρηθείσης πράξεως αὐτοῦ.

Μή ἔχοντος τοιαύτην ἐξουσίαν τοῦ δικαστηρίου τούτου ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή ἀπορριπτέα ὡς μή νόμιμος τυγχάνει. Ἐξ ἄλλου κατά τό ἄρθρ. 127 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου τοῦ Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρός τά ἄρθρ. 1 καί 3 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἡ ἀναγνωριστική ἀγωγή δίδεται εἰς τόν ἔχοντα ἔννομον συμφέρον πρός ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως ἤ μή ἐννόμου σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐπί δέ τῆς ἀναγομένης εἰς τό δημόσιον δίκαιον ἐννόμου σχέσεως μόνον ἐφ' ὅσον αὕτη ὑπάγεται εἰς τά πολιτικά δικαστήρια (Α.Π. 238/1950, Θέμ. ΞΔ', σ.480, Α.Π. 334/1955, Δικαιοσύνη 1955, σελ. 593, Α.Π. 500/1955, ΕΕΔ ἔτος 1955, σελ. 1134, *Μπαλῆς*, Γεν. Ἀρχαί § 134, Γ'. *Μητσόπουλος*, Ἡ ἀναγνωριστική ἀγωγή σελ. 140 καί σημ. 28). Ἡ σχέσις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἀνάγεται εἰς τό δημόσιον δίκαιον, ἡ δέ ἀναγνώρισις τῆς προϋπηρεσίας τοῦ ἐμπόρου καί ἡ ἀπονομή συντάξεως ἀνετέθη ὑπό τοῦ νόμου (πρβλ. ἄρθρ. 78 τοῦ διά τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος καταστατικοῦ) εἰς τήν ἁρμοδιότητα τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου, μετά προηγουμένην ὑπ' αὐτοῦ οὐσιαστικήν ἔρευναν τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων διά τήν παροχήν τῆς συντάξεως ταύτης. Αἱ πραγματικαί αὗται προϋποθέσεις, ἀποτελοῦσαι περιεχόμενον σχέσεως δημοσίου δικαίου καί μή ὑπαγόμεναι εἰς τήν ἁρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, δέν δύνανται νά καταστῶσιν ἀντικείμενον δικαστικῆς ἀναγνωρίσεως.

Τό δικαστήριον θά ἠδύνατο κατ' οὐσίαν νά ἐρευνήσῃ τάς προϋποθέσεις ταύτας παρεμπιπτόντως, ἐάν αἱ ἐνάγουσαι ἐπεκαλοῦντο παράνομον παράλειψιν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου πρός ἔκδοσιν σχετικῆς περί ἀπονομῆς ἤ μή συντάξεως ἀποφάσεως αὐτοῦ. Κατά τήν περίπτωσιν ταύτην ἐν τῇ ἐρεύνῃ τῆς ὑπάρξεως ἤ μή ἐκ παραλείψεως παρανομίας θά ἐξητάζετο οὐχί κυρίως, ἀλλά παρεμπιπτόντως, κατ' οὐσίαν ἡ συνδρομή τῶν πραγματικῶν τούτων προϋποθέσεων, ἐπί τῷ τέλει τῆς διαγνώσεως τῆς ἐκ παρανόμου παραλείψεως παρανομίας καί τῆς ἀναρρώσεως τῆς ἐντεῦθεν προσγενομένης ζημίας ἤ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπολήψεως ὡρισμένης ζημίας. Ἐν προκειμένῳ ὅμως δέν πρόκειται περί παρανόμου παραλείψεως, ἐφ' ὅσον κατά τήν ἀγωγήν ἐξεδόθη ἡ ρηθεῖσα πρᾶξις τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου, ἐρευνήσασα τάς προϋποθέσεις ταύτας καί ἀπορρίψασα τήν αἴτησιν περί ἀπονομῆς συντάξεως. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή, ὡς προείρηται, ἀπορριπτέα ὡς μή νόμιμος τυγχάνει.

ΕΞΟΥΣΙΑ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΠΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Τροποποίησις ἀσφαλιστικῶν διατάξεων κατα νομοθετικήν ἐξουσιοδότησιν

Νόμιμος ἄσκησις ἀγωγῆς κατά ὁμορρύθμων μελῶν, ἀτομικῶς, ἑταιρείας, χωρίς νά ἀπαιτῆται προηγουμένως δίωξις τῆς ἑταιρείας, κατ' ἄρθρ. 22 Ἐμπορ. Νόμου —Ἀγωγή ἀποζημιώσεως Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου διά καθυστερουμένας εἰσφοράς ἐργοδότου καί παρακρατηθείσας ἐκ τῶν ἀποδοχῶν ἠσφαλισμένων εἰσφοράς —Ἔγκρισις καταστατικοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Κρεοπωλῶν.— Νομοθετική, διά τοῦ Ν.Δ. 2520/1953, κύρωσις τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἐκδοθεισῶν κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ἀ.ν. 11/11/1935 περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἀποφάσεων Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. —Ἰσχύς αὐτῶν, τοῦ περιεχομένου των καταστάντος περιεχομένου τοῦ Νόμου —Παραγραφή ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν.

Ἐπανέρχεται ὑπό τήν κρίσιν τοῦ Πρωτοδικείου τό ἐπανειλημμένως ἀπασχολήσαν τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ζήτημα τῆς ἰσχύος τῶν κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρ. 59 τοῦ ἀ.ν. 11/17 Νοεμβρίου 1935 «περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας» ἐκδιδομένων ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περί τροποποιήσεως ἀσφαλιστικῶν διατάξεων καί κατά χρῆσιν τῆς ἐκ τοῦ ἀ.ν. 694/1937 παρασχεθείσης ἐξουσιοδοτήσεως.

Τίνας σκοπούς ἐπεδίωκεν ἡ κατά τό ἐν λόγῳ ἄρθρον τροποποίησις ἀσφαλιστικῶν διατάξεων πληροφορούμεθα περί αὐτοῦ ὑπό τῆς σχετικῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ ἀ.ν. 694/1937. Λέγει ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ὁ πρῶτος ἐν Ἑλλάδι νόμος, ὁ ἀποῖος ἐξεδόθη μέ σκοπόν τήν ὁλοκλήρωσιν τῆς ὑποχρεωτικῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως (Νόμος 2868) ὥριζεν, ὅτι τά δικαιώματα καί αἱ ὑποχρεώσεις τῶν ἀσφαλιζομένων καί τῶν ἰδίων ἐργοδοτῶν, ὡς καί πάσαι αἱ ὀργανωτικαί διατάξεις τῶν Ὀργανισμῶν Κοινων. Ἀσφαλίσεως θά ἐρρυθμίζοντο λόγῳ τῆς καθαρῶς τεχνικῆς φύσεως τῶν θεμάτων δι' ἀποφάσεων τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ, δι' ὧν θά ἐνεκρίνοντο σχετικαί ἀποφάσεις τῶν διοικητικῶν συμβουλίων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν. Ὡς μόναι βασικαί ἀρχαί, ἐντός τῶν ὁποίων ὅμως ἠδύναντο νά κινοῦνται ἐλευθέρως αἱ ἀποφάσεις τῶν διοικητικῶν συμβουλίων, ἦσαν: α) ἀνώτατον ὅριον εἰσφορῶν τῶν ἀσφαλιζομένων καί τῶν ἐργοδοτῶν, ὁριζόμενον διά τούς κλάδους ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος καί θανάτου εἰς 24%, καί β) πλειονηφία τῶν ἀσφαλιζομένων ἐργατῶν καί ὑπαλλήλων ἐν τοῖς διοικητικοῖς συμβουλίοις, τοῦ 1/3 μόνον ἀποτελουμένου ἀπό κρατικούς ὑπαλλήλους καί ἐργοδότας καί τῶν 2/3 ἀπό ἠσφαλισμένους.

Αἱ ἀρχαί αὗται εἶχον τεθῆ ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῶν τότε κρατουσῶν ἀντιλήψεων τῆς ἐλευθερίας ἐν τῷ Κράτει ἐπιδιώξεως μονομερῶς ταξικῶν συμφερόντων. Ἡ ἔντονος ὅμως ἐμφάνισις ἰδίως κατά τά τελευταῖα ἔτη τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου τῶν λιμῆρων διά τό σύνολον ἀποτελεσμάτων τῶν ἀντιλήψεων τούτων, ἔδειχεν ὡς συνέπειαν τήν πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ὑπό διαφόρους μορφάς, ἐγκατάλειψιν τῶν ἀρχῶν τούτων καί τό Κράτος ἀνέλαβεν ἐνεργῶς τήν χειραγώγησιν καί συντονισμόν καί βελτίωσιν τῶν ἐθνικῶν παραγωγικῶν δυνάμεων. Ἡ ἀλλαγή τῶν βασικῶν τούτων ἀντιλήψεων ἐπέδρασε καί ἐπί τῆς ἑλληνικῆς νομοθεσίας. Ἐπέφερε τόν σαφῆ διαχωρισμόν τῆς ρυθμιστικῆς ἁρμοδιότητος πρός θέσιν ἀσφαλιστικῶν κανόνων καί ἐποπτείαν τῆς πιστῆς ἐφαρμογῆς των, ἀπό τήν ἐκτελεστικήν ἁρμοδιότητα, τήν ἁρμοδιότητα πραγματοποιήσεως τῶν κανόνων τούτων διά τῆς καθ' ἕκαστον διεξαγωγῆς τῆς ἀσφαλίσεως, ὡς δι' εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν, διαπιστώσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν περιπτώσεων, χορηγήσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, διαχειρίσεως τῆς περιουσίας, διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ κλπ. Ἐκ τῶν ἁρμοδιοτήτων τούτων ἡ μέν ρυθμιστική ἀνετέθη σαφῶς εἰς τό Κράτος, ἡ δέ ἐκτελεστική εἰς τούς φορεῖς τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, τούς Ἀσφαλιστικούς Ὀργανισμούς. Σαφέστερον: ἐκδήλωσις τῶν τόσων τούτων ἐν τῷ θεσμῷ τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως εἶναι ἀφ' ἑνός ἡ ἀνάθεσις τοῦ δικαιώματος ἐκδόσεως ἀποφάσεων ἐπί τῶν διατάξεων τῶν καταστατικῶν τῶν Ὀργανισμῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εἰς τό ἄμεσον ὄργανον τοῦ Κράτους, τόν Ὑπουργόν, ἀκούοντα ἁπλῶς τούς ἐνδιαφερομένους (Νόμος 5376), ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ παρέκκλισις ἀπό τοῦ δόγματος τῆς πλειοψηφίας τῶν ἠσφαλισμένων, θεσπισθεῖσα ἐν τῷ νέῳ νόμῳ 6298 «περί κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων» τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος τῆς ταξικῆς ἐκπροσωπήσεως μέ οὐσιαστικούς διαιτητάς τούς κρατικούς ἀντιπροσώπους. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω θεσπίσθη τό ἄρθρον 59 τοῦ νόμου «περί Ὑπουργείου Ἐργασίας», τό ὁποῖον, σκοπούς τήν εἰσαγωγήν ὁμοιομορφίας εἰς τάς διατάξεις τῶν καταστατικῶν, ἐρρύθμισεν ἐν τῷ πνεύματι τῶν νεωτέρων ἀντιλήψεων γενικώς τό θέμα τῆς τροποποιήσεως τῶν καταστατικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν. Ἐπειδή ὅμως παρά τήν σαφήνειαν τῶν διατάξεων τούτου, ἠγέρθησαν ἀμφισβητήσεις περί τῆς ἐκτάσεως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, παρέχεται αὐθεντική ἑρμηνεία διά τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ παραπόδας σχεδίου ἀναγκαστικοῦ Νόμου, ἐπεκτεινομένης συγχρόνως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἐπί τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος διά τοπικῶν νόμων ἐκδοθεισῶν ἀσφαλιστικῶν διατάξεων.

Ἐνδεχομένως οἱ ἐπιδιωκόμενοι διά τοῦ νόμου αὐτοῦ σκοποί νά ἦσαν χρήσιμοι. Παρεγνωρίσθη ὅμως ἡ συνταγματική τάξις, δι' ἣ τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, σταθερῶς ἐφαρμόζον τήν βασικήν ἀρχήν περί ἀντισυνταγματικότητος νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως γενικῆς καί ἀορίστου (βλέπε καί τήν πρόσφατον Σ. Ε. 1565/1955, εἰσηγητής Δ. Χαρβελλᾶς, ΕΕΔ 15, 7), διά σειρᾶς ἀποφάσεων αὐτοῦ (βλέπε ΕΕΔ 14, 296 ἑπ., ἔνθα νομο-

λογία καὶ σημειώσεις μας) ἐθεώρησε τὴν νομοθετικὴν αὐτὴν ἐξουσιοδότησιν ὡς ἀνισυνταγματικὴν καὶ ἀνίσχυρον.

Τὴν τακτοποίησιν τοῦ θέματος ἐπεδίωξε τὸ ν.δ. 2520/1953 (ΕΕΑ 12, 975), τὸ ὁποῖον καθώρισε τὴν ἔκτασιν τῆς νομοθετικῆς εἰς τὸ θέμα ἐξουσιοδοτήσεως καὶ διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 § 4 αὐτοῦ ὁρίζει, ὅτι αἱ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος (21 Αὐγούστου 1953) ἐκδοθεῖσαι κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρ. 59 § 1 τοῦ ἀπὸ 11.11.1935 ἀ.ν. περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς οὗτος αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀ.ν. 694/1937, ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυροῦνται, ἀφ' ἧς ἰσχυσαν, ἐφ' ὅσον δὲν ἠκυρώθησαν δι' ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς διατάξεως ταύτης τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, θεωρῶν καὶ τὴν διὰ τοῦ ν.δ. 2520/1953 νέαν ἐξουσιοδότησιν, ὡς εὐρεῖαν καὶ ταύτην, ἀντισυνταγματικήν, εἰδικῶς ἐπὶ τῶν κυρουμένων διὰ τοῦ ν.δ. ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἐσκέφθη, ὅτι διὰ τῆς διατάξεως ταύτης (ἄρθρ. 1 § 4) δὲν ἐσκοπήθη ἡ μεταβολὴ τῶν κυρουμένων ἀποφάσεων εἰς κείμενον νόμου, ἡ δὲ ἐπιδιωχθεῖσα κάλυψις τοῦ ἐκ τοῦ ἀνισχύρου τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρ. 59 πηγάζοντος ἐλαττώματος αὐτῶν διὰ τῆς ἀναδρομικῆς θεσπίσεως ἐν §§ 1-3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν.δ. 2520/1953 νέας νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως δὲν εἶναι ἰσχυρά, καθ' ὅσον ἡ νέα αὕτη νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις ἀντίκειται εἰς τὰς συνταγματικὰς διατάξεις ὡς ἐπεράγαν εὐρεῖα καὶ γενικωτάτη, κατ' οὐδὲν διαφέρουσα τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 59 τοῦ ἀ.ν. 11.11.1935 ἐξουσιοδοτήσεως.

Διάφορος ὡς πρὸς τὴν ἰσχὺν τῶν κυρουμένων ἀποφάσεων εἶναι ἡ γνώμη τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (πρβλ. ὅμως *Η. Κυριακοπούλου*, Ἑλλ. Διοικητ. Δίκαιον, ἔκδ. δευτέρα, σελ. 108, σημ. 85).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1236/1955

Πρόεδρος ὁ κ. *Π. Θεράπος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Τσαμπούλας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ρουτσάκος, Λ. Κουρῆς

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα, ὅπως ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ὡς ἑταῖροι ὁμορρύθμου ἑταιρείας καὶ ἐργοδόται τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων 12 ὑπαλλήλων ἠσφαλισμένων εἰς τὸ ἐνάγον Ταμεῖον νὰ καταβάλωσι τῷ ἐνάγοντι λόγῳ ἀποζημιώσεως α) δρχ. 7.324.350 π. ἑ. διὰ καθυστερουμένας παρανόμως εἰσφορὰς αὐτῶν μετὰ τοῦ προσθέτου τέλους πρὸς τὸ ἐνάγον διὰ τοὺς ἄνω ἠσφαλισμένους, καὶ β) δρχ. 7.324.350 π. ἑ. διὰ παρακρατηθείσας ὑπ' αὐτῶν εἰσφορὰς μετὰ τοῦ προσθέτου τέλους ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἄνω ἠσφαλισμένων καὶ ἃς παρανόμως οὗτοι ἰδιοποιήθησαν, εἶναι νόμιμος (ἄρθρ. 914, 297 - 298 Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ μὲ ἄρθρα 33 καὶ 34 § 1 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ἐνάγοντος Ταμείου, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6466/Σ 871 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπ. Ἐργασίας κατ' ἄρθρον 6 § 1 τοῦ ν. 1373/1944 καὶ ἄρθρ. 375 § 1 Π. Κ.Δ. τῶν ἄρθρων 22 Ἐμπορ. Νόμου), ἐν τῇ ἐννοίᾳ δὲ τῶν ἄρθρων 22 καὶ 23 Ἐμπ. Νόμου νομίμως ἀσκεῖται ἡ ἀγωγὴ καὶ κατὰ τῶν ἐναγομένων, ὡς ὁμορρύθμων μελῶν, ἀτομικῶς τῆς ὁμορρύθμου ἑταιρείας Π. Σ.* καὶ Α. Σ.*, ὡς οἱ ἐναγόμενοι συνομολογοῦν διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών των, ὅτι ἀποτελοῦσι μέλη, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται προηγουμένως δίωξις τῆς ἑταιρείας ταύτης (*Ἀναστασιάδου* §§ 69 καὶ 84, *Πεπρεζᾶ*, τόμος Β' σελ. 57, Ἐφ. Ἀθ. 3147/1948, ΕΕΝ 490, 473/1930, Θέμ. ΜΑ' 925, 1002/1926 Θέμ. ΛΗ' 472), ἐξεταστέα ἀποβαίνει, τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου δὲ ἀπορριπτέα κρίνονται ὡς ἀβάσιμα.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 4 τοῦ ν.δ. 2520/1953 αἱ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἐκδοθεῖσαι κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀπὸ 11.11.1935 ἀ.ν. «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς οὗτος αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀ.ν. 694/1937, ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυροῦνται, ἀφ' ἧς ἰσχυσαν, ἐφ' ὅσον δὲν ἠκυρώθησαν αὐταὶ δι' ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας». Ἑπομένως καὶ ἂν ἡ ὡς εἴρηται ὑπ' ἀριθ. 36466/Σ. 871 ἀπὸ 12 Ἰουλίου-4 Αὐγούστου 1949 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐνεκρίθη τὸ καταστατικὸν τοῦ ἐνάγοντος Ταμείου, ὡς ἐκδοθεῖσα κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρ. 59 § 1 τοῦ ἄνω ἀ.ν. 11.11.1935, εἶναι ἄκυρος, διότι ἡ νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις ἦτο γενικὴ ὡς ἀόριστος, εἰς σημεῖον ὥστε νὰ παραβιάζηται ἡ συνταγματικὴ ἀρχὴ τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν, ἐφ' ὅσον ἡ ὑπουργικὴ αὕτη ἀπόφασις ἐκυρώθη, ἀφ' ἧς ἰσχυσε, διὰ τοῦ ἄνω ν.δ. 2520/1953, τὸ περιεχόμενον ταύτης διὰ τῆς ἐν τῷ κυρωτικῷ νόμῳ ἀναφορᾶς κατέστη περιεχόμενον τοῦ νόμου τούτου, ἦτοι ἔκφρασις βουλήσεως τῆς ἀρμοδίας διὰ τὴν ψήφισιν τῶν νόμων νομοθετικῆς ἐξουσίας. Ἐὰν δὲ καὶ ἡ χορηγηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὡς εἴρηται ν. δ. 2520/1953 εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἐξουσία ἤθελε θεωρηθῇ ὡς γενικὴ καὶ ἀόριστος, τὸ τοιοῦτον ἔχει ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ κύρους τῶν βάσει τοῦ ν.δ/τος τούτου ἐκδοθεισῶν ἢ μελλουσῶν νὰ ἐκδοθῶσιν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, οὐδεμίαν δὲ σημασίαν κέκτηται τὸ τοιοῦτον ἐπὶ τῆς ἰσχύος τῶν προεκδοθεισῶν τοῦ ν.δ/τος τούτου ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, καθ' ὅσον αὗται, κατὰ τὰ ἀνωτέρω κυρωθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ, κατέστησαν περιεχόμενον τοῦ νόμου. Ἀπορριπτέοι ὅθεν κρίνονται οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἰσχυρισμοὶ τῶν ἐναγομένων.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 37 § 1 τοῦ ὡς εἴρηται καταστατικοῦ τοῦ ἐνάγοντος Ταμείου, καθ' ἣν αἱ κατὰ τὰ παρὸν ἀπαιτήσεις τοῦ Ταμείου ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν τόκου ὑπερημερίας καὶ προσθέτων τελῶν ἢ δαπανῶν εἰσπράττονται κατ' ἀναλογίαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 23 τοῦ ν. 6298 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 3 ἐδ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1945/1938, διὰ τῶν Δημοσίων Ταμείων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου «περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων», οὐδαμῶς συνάγεται, ὅτι ἐπὶ τῶν ἐξ εἰσφορῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἐνάγοντος ἔχει ἀνάλογον ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 23 § 7 τοῦ ν. 6298/1934 (ἄρθρ. 27 § 7 ν. 1846/1951), δι' ἧς καθιεροῦται δεκαετὴς παραγραφὴ τοῦ σχετικοῦ δικαιώματος τοῦ Ι.Κ.Α. Ἐν προκειμένῳ ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 249 Α.Κ. ὁριζομένη εἰκοσαετὴς παραγραφὴ (Δελτίον Ι.Κ.Α. 1953, ἀριθ. 16/17, σελ. 336, *Κυριακοπούλου*, Διοικ. Δίκαιον, τόμ. Β' σελ. 270, Πρωτ. Ἀθην. 5332/1954). Ἑπομένως ἀπορριπτέα κρίνεται ἡ σχετικὴ ἔνστασις τῶν ἐναγομένων.

ΣΧΕΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΝΝΟΙΑ "ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ,, ΚΑΙ ΕΚΤΑΣΙΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

Ακυρότης ὑπουργικῆς «περὶ δώρων» μισθωτῶν ἀποφάσεως, ἐξαιρούσης ὡρισμένους μισθωτούς

Ἔννοια «σχέσεως ἐργασίας» κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Ν Δ 2511 1953. — Σκοπὸς εἰσαγωγῆς τοῦ ὅρου καὶ ἡ εὐρυτέρα ἐφαρμογὴ τῶν ἐπὶ ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ἰσχυουσῶν διατάξεων οὐσιαστικοῦ περιεχομένου καὶ δὴ τῶν διατάξεων Α.Κ. καὶ τῶν εἰδικῶν ἐργατικῶν Νόμων, ὥστε νὰ ἰσχύουν καὶ ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας. — Παροχή, ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων, μόνον ἀπομιώσεως, βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἢ ἀδικήματος, συντρεχόντων τυχὸν τῶν ὅρων τούτου. — Παροχὴ ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς. — Ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. — Ἀκυρότης διατάξεως ὑπουργικῆς ἀποφάσεως 27500/1953 περὶ ἐξαιρέσεως παροχῆς «δώρου» δι' ἑορτὰς ἀνηλίκων.

Χρονίζει ἐπὶ τῆς κατωτέρω ἀπομάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, ὡς ἐφετεῖον, ἡ ἐσχίσεις ἐργασίας» ὡς νομικὴ ἔννοια καὶ ὁ χῶρος ἐφαρμογῆς αὐτῆς (βλέπε σχετικῶς τὰς ὑπὸ κατωτέρω τῆς ἀποφάσεως δημοσιευομένας παρατηρήσεις).

Ὡς πρὸς τὸ ἕτερον ἐξεταζόμενον ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως θέμα σημειωτέα τὰ ἑξῆς:

Αἱ τὴν ὑπ' ἀριθ. 27500/1953 ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας περὶ χορηγήσεως δώρου εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῆς Χώρας κατὰ τὰς ἑορτὰς Χριστουγέννων 1953 καὶ Νέου Ἔτους 1954» (ΕΕΔ 12, 1343) γίνεται ρητὴ ἐξαίρεσις τῆς παροχῆς αὐτῆς δι' ἐκείνους ἐργαζομένους εἰς κωμοπόλεις (Δήμους ἢ Κοινότητας) πληθυσμοῦ κατωτέρου τῶν 6.000 κατοίκων, β) διὰ τοὺς εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ ἀπασχολοῦντα προσωπικὸν κάτω τῶν 20 προσώπων, ἱδρύματα, ἐργαζομένους, ὡς καὶ τοὺς μαθητὰς τῶν τεχνικῶν σχολῶν, εἰς ἃς περιπτώσεις αὐτοὶ ἀμείβονται, γ) διὰ τοὺς ἄγοντας ἡλικίαν μικροτέραν τοῦ 18ου ἔτους, συμπεπληρωμένου, ἀνεξαρτήτως φύλου, τοὺς ἐργαζομένους εἰς βιοτεχνικὰ καὶ ἐπαγγελματικὰ καταστήματα, ἡ ὁποία ἐξαίρεσις καὶ ἐνδιαφέρει ἐν προκειμένῳ.

Ὡς πρὸς τὴν πρώτην ἐξαίρεσιν, ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸν νόμον: Ἐπαναλαμβάνει ἁπλῶς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 19 § 4 τοῦ ν. δ. 2698/1953 (ΕΕΔ 12, 1288), κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ διατάξεις περὶ κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, ὡρῶν ἐργασίας, Κυριακῆς ἀναπαύσεως, καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας κλπ. δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν κατ' οἶκον ἐργαζομένων εἰς κωμοπόλεις (Δήμους ἢ Κοινότητας) πληθυσμοῦ κατωτέρου τῶν ἓξ χιλιάδων (6.000) κατοίκων.

Ὡς πρὸς τὴν δευτέραν ἐξαίρεσιν, ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις δὲν εἶναι, νομίζομεν, νόμιμος, δι' οὓς λόγους καὶ ὡς πρὸς τὴν τρίτην. Καὶ ὁρίζει μὲν ὁ νόμος 2655/1953 (ΕΕΔ 12, 1212), ὅτι διὰ διατάγματος δύναται ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας νὰ ἐξαιρέσῃ ἐν ὅλῃ ἢ ἐν μέρει τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας μικρὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, ἀπασχολοῦντα ὡρισμένων μισθωτῶν, μὴ ὑπερβαίνοντα τοὺς 20, ἀλλὰ τοῦτο (ἡ ἐξαίρεσις) ἐπιβάλλεται νὰ γίνηται διὰ διατάγματος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν πρόκειται ἐδῶ.

Ὡς πρὸς τὴν τρίτην ἐξαίρεσιν (τῶν ἀγόντων ἡλικίαν μικροτέραν τοῦ 18ου ἔτους συμπεπληρωμένου, ἀνεξαρτήτως φύλου, τῶν ἐργαζομένων εἰς βιοτεχνικὰ καὶ ἐπαγγελματικὰ καταστήματα), περὶ τῶν ὁποίων ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀπόφασις, καταλήγουσα εἰς τὴν θεώρησιν τῆς σχετικῆς διατάξεως περὶ ἐξαιρέσεως αὐτῶν ὡς ἀκύρου, ὡς πράγματι εἶναι, νομίζομεν, ὅτι ἡ ἀκυρότης συνίσταται εἰς τὸ ὅτι δὲν παρέχεται ἐκ τοῦ ἐξουσιοδοτοῦντος τοὺς Ὑπουργοὺς ν. 1777/1951 (ΕΕΔ 10, 132) ἐξουσιοδότησις νὰ ἐξαιρέσουν τῶν παροχῶν αὐτῶν ὡρισμένας κατηγορίας μισθωτῶν, δοθέντος τοῦ χαρακτῆρος τῶν παροχῶν αὐτῶν ὡς ἀνταλλάγματος διὰ τὴν παροχὴν ἐργασίας (βλέπε εἰσηγητ. ἔκθεσιν τοῦ νόμου 1777/1951, ἡ ὁποία ὀρθῶς ἀναγράφει, ὅτι *παρέχεται πρὸς ἐκπλήρωσιν συμβατικῆς ὑποχρεώσεως, ἀπορρεούσης ἐκ τῶν ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων τοῦ ἔτους 1947*), ἀφεθέντος εἰς τὰς συλλογικὰς αὐτὰς συμβάσεις νὰ καθορισθοῦν τὰ ἀνάλογα χρηματικὰ ποσὰ διὰ τοὺς ἐλάττονας τοῦ ἔτους ἡλικιωτείας, *κατὰ τὰ εἰδικώτερον δι' ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν καθοριζόμενα*.

Ἀκριβῶς διότι διὰ τὴν ἐξαίρεσιν μισθωτῶν φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων ἐχρειάσθη νὰ εἰσαχθῇ καὶ εἰσήχθη τὸ ἀνωτέρω ν. δ. 2655/1953 (ἄρθρ. 2) ἐπεβεβαιοῦτο, ἐκτὸς ἄλλων, ἡ ἔλλειψις ἐξουσίας τῶν Ὑπουργῶν περὶ ἐξαιρέσεως μισθωτῶν τῶν ἐν λόγῳ παροχῶν, ἀφοῦ ὁ Νομοθέτης τοῦ ν. 1777/1951 ἐγνώριζεν ἤδη, ὅτι αἱ παροχαὶ αὐταὶ εἶχον συμφωνηθῇ μεταξὺ τῶν συλλογικῶς συμβληθέντων καὶ δὲν εἶχε οὐδένα λόγον νὰ σκεφθῇ περὶ καταργήσεως ὡς πρὸς ὡρισμένους μισθωτοὺς τῶν παροχῶν τούτων, διὰ τῆς πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς ἐξουσιοδοτήσεως, οὔτε καὶ θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἡ κατάργησις.

Προέρχεται, ἑπομένως, ὁ συλλογισμὸς ὅτι ἡ διάταξις εἶναι ἄκυρος, ὡς ἐκτὸς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως κειμένη, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἄκυρος καὶ ὡς ἀντιφάσκουσα, ἂν ὁ νόμος παρεῖχε τοιαύτην ἐξουσιοδότησιν.

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 592/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. **Α. Κοντολάτος**

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. **Γ. Μένεγας**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ντάγγας, Ι. Μάρκου

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου

Γ ΘΟΔ', ὡς αὕτη ἰσχύει νῦν, μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν. 1968/1944 ἀντικατάστασίν της, εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου τούτου ὑπάγονται πᾶσαι αἱ ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου πηγάζουσαι ἀξιώσεις μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ. Τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου «σχέσεις ἐργασίας» παρέχει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 2 § 6 τοῦ ν.δ. 2511/1953 «περὶ ἐλέγχου ὁμαδικῶν ἀπολύσεων», κατὰ τὴν ὁποίαν ὡς σχέσις ἐργασίας νοεῖται ἡ ἐκ πραγματικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει δημιουργουμένη σχέσις, ἀνεξαρτήτως τοῦ κύρους τῆς συμβάσεως. Ἐπομένως ἡ ἔννοια τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἡ διδομένη ὑπὸ τῆς μνησθείσης διατάξεως, εἶναι εὐρυτέρα τῆς τοῦ ὅρου «σύμβασις ἐργασίας», καθ' ὅσον περιλαμβάνει (ἡ σχέσις ἐργασίας) τὴν τε ἐξ ἐγκύρου, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, δημιουργουμένην σχέσιν ἐκ τῆς πραγματικῆς τοῦ μισθωτοῦ ἀπασχολήσεως. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως, τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ περιέχοντος αὐτὴν νεωτέρου νομοθετήματος καὶ τοῦ σκοποῦ, ὃν ἐπεδίωξε νὰ θεραπεύσῃ αὕτη, οὐδαμῶς ἐσκοπήθη, ὅπως δοθῇ εὐρυτέρα ἐφαρμογὴ τῶν ἐπὶ ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ἰσχυουσῶν διατάξεων οὐσιαστικοῦ περιεχομένου, καὶ δὴ τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστ. Κώδικος καὶ τῶν εἰδικῶν ἐργατικῶν νόμων, ὥστε αὗται νὰ ἰσχύουν καὶ ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἐστὼ καὶ κατ' ἀναλογίαν ὡς ὑποστηριχθῆ (Π. Τριπόλ. 633/1953, ΕΕΔ 12, 1308, Π. Ἠλείας 93/1954, ΕΕΔ 13, 702, Π. Θηβῶν 19/1954, ΕΕΔ 13, 653, Πρωτ. Πειρ. 1590/1954, ΕΕΔ 14, 197), οὐδὲ ἐπεδιώχθη, ὅπως νῦν τὸ πρῶτον δημιουργηθῇ νέα ἐννομος σχέσις, παρεχομένης καὶ εἰδικῆς πρὸς προστασίαν τῶν ἐκ ταύτης ἀξιώσεων ἀγωγῆς, ἐφαρμοζομένου ὅμως μέρους καὶ οὐχὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐπὶ ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ἰσχυουσῶν διατάξεων ἐν τῷ παρ' ἡμῖν Ἀστ. Δικαίῳ, ὡς ἀναντιρρήτως ὑποστηρίζεται (ὅρα Πρωτ. Πειρ. 1940/1954, ἐνθ' ἀνωτέρω, Παπαδάκου, ἐνθ' ἀνωτέρω), μὴ συναγομένου τούτου οὔτε ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, οὔτε ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ν. 2511/1953 ἢ ἄλλης τινὸς διατάξεως κανόνος δικαίου. Τοὐναντίον ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων στοιχείων (διατυπώσεως τοῦ νόμου, εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως, σκοποῦ αὐτοῦ κλπ.) σαφῶς προκύπτει ἡ βούλησις τοῦ Νομοθέτου, ὅπως προβῇ ἁπλῶς εἰς τὴν διασάφησιν τῆς ἐννοίας ὅρου, ὃν εἰς ἕτερα προγενέστερα νομοθετήματα (ἄρθρ. 1 νόμου Γ ΘΟΔ', ὡς νῦν ἰσχύει, ν. 765/1943) εἶχε μεταχειρισθῇ, μεταχειρίζονται δὲ καὶ εἰς αὐτὸ ταῦτα τὸ νομοθέτημα, εἰς ὃ περιλαμβάνεται ἡ διάταξις αὕτη πρὸς ἄρσιν ἀμφισβητήσεων ἀναγομένων μέχρι τότε κυρίως εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς εἰδικῆς διαδικασίας τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν, ὡς καὶ ὁμοίως προγενεστέρως εἶχε γίνει διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου μισθωτὸς (ἄρθρ. 6 ν. 765/1943), πρὸς ἄρσιν τοιούτου εἴδους ἀμφισβητήσεων. Ἐπομένως εἰς ἃς περιπτώσεις ρητῶς ἀναφέρεται ὁ ὅρος «σχέσις ἐργασίας» εἰς νομοθέτημά τι ἢ ἐν γένει εἰς διάταξίν τινα, οὗτος δέον νὰ λαμβάνηται ὑπὸ τὴν διδομένην εἰς τὴν ἀνωτέρω διάταξιν ἔννοιαν, περιλαμβάνων τὴν ἐξ ἐγκύρου καὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας δημιουργουμένην πραγματικὴν σχέσιν (ἢ μᾶλλον κατάστασιν) μεταξὺ μισθωτοῦ καὶ ἐκμισθωτοῦ. Εἰς τὰς ἄλλας ὅμως περιπτώσεις οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιρροὴν ἡ διάταξις αὕτη, οὐδὲ ἐπέφερε μεταβολὴν εἰς τὴν ἔκτασιν τῶν ἰσχυουσῶν οὐσιαστικῶν διατάξεων καὶ τῶν παρεχομένων δικαιωμάτων καὶ ἀξιώσεων εἴς τε τὴν ἔγκυρον καὶ τὴν ἄκυρον σύμβασιν ἐργασίας, ἐξακολουθούντος νὰ ὑφίσταται καὶ αὐτῆς τοῦ πλήρους διαχωρισμοῦ τῆς ἐννοίας αὐτῶν, ὡς καὶ πρότερον. Οὕτω ἐπὶ μὲν τῆς ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας παρέχονται εἰς τὸν μισθωτὸν ἅπαντα τὰ δικαιώματα τὰ περιλαμβανόμενα εἰς τὸ 18ον κεφάλαιον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος («περὶ μισθώσεως ὑπηρεσιῶν»), ἐν οἷς ὅπως ἀξίωσιν τὸ συμφωνηθὲν ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας του, ὑποκείμενος καὶ εἰς τὰς ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ θεσπιζομένας ὑποχρεώσεις, ἐχουσῶν ἐφαρμογὴν καὶ πάντων τῶν καθοριζουσῶν εἰδικὰ ἐπιδόματα ὑπουργικῶν ἀποφάσεων (ἐργασία κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, νυκτερινὴ τοιαύτη κλπ.), ἐπὶ ἀκύρου ὅμως συμβάσεως ἐργασίας δὲν παρέχονται τὰ ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας δικαιώματα, οὐδὲ ἰσχύουσιν αἱ ἐπὶ τῶν ἐν γένει συμβάσεων ἰσχύουσαι διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἢ αἱ εἰδικαὶ διατάξεις τῶν ἐργατικῶν νόμων καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων αἱ μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῶν ἐγκύρων συμβάσεων ἐργασίας ἰσχύουσαι, παρεχομένης μόνον τῆς αὐτῆς προστασίας τῶν ἀξιώσεων τούτων, οἷα παρέχεται εἰς τὰς ἐκτὸς συμβάσεως πράξεις ὑπὸ τοῦ Ἀστ. Κώδικος καὶ δὴ κυρίως τῆς παροχῆς ἀποζημιώσεως βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἢ τοῦ ἀδικήματος (ἐὰν τυχὸν συντρέχουν οἱ ὅροι τούτου) καὶ ἐπομένως ἡ πρὸς ἐπιδίωξιν τοιούτων ἀξιώσεων, πηγαζουσῶν ἐκ παροχῆς ἐργασίας ἄνευ ἐγκύρου ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἀγωγὴ δέον ὅπως φέρῃ τὰ πρὸς στοιχειοθέτησιν τῆς ἐπικαλουμένης ἀξιώσεως στοιχεῖα. Αἱ τοιαῦται ὅμως ἀξιώσεις, τόσον ἐξ ἐγκύρου, ὅσον καὶ ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον πηγάζουν ἐκ σχέσεως ἐργασίας, ὡς ἡ ἔννοια αὐτῆς ὡρίσθη ὑπὸ τῆς μνησθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 2 § 6 ν. 2511/1953, ὑπάγονται εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. Γ ΘΟΔ', κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1 αὐτοῦ (Α.Π. 549/1953, ΕΕΔ 12, 1262).

Ἐν προκειμένῳ ὅθεν, ἐφ' ὅσον ὁ ἐνάγων προσελήφθη καὶ εἰργάσθη ἐπ' ἀόριστον χρόνον ὡς βοηθὸς τεχνίτου εἰς τὴν ἐπιχείρησιν συνεργείων αὐτοκινήτων τοῦ ἐκκαλουμένου, ἤτοι εἰς ἐπιχείρησιν, εἰς ἣν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ Κυριακὴν καὶ καθ' ἑορτὰς ἐργασία, ἡ δὲ τυχὸν παροχὴ τοιαύτης ἄνευ ἀδείας τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς τυγχάνει παράνομος (ἄρθρα 1, 2, 9 § 1 Π. Δ. 8/14.3.1930), μὴ δυναμένη νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἔπεται ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀξιώσῃ δι' ἀγωγῆς εἰσαγομένης κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. Γ ΘΟΔ' διὰ τὴν ἐπικαλουμένην κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ἐργασίαν του, παρασχεθεῖσαν ἄνευ ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, μόνον ἀποζημίωσιν, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, οὗ τὰ στοιχεῖα ἔδει νὰ περιέχῃ ἡ ἀγωγὴ του, ἵνα καταστῇ ἀντικείμενον ἐρεύνης, μὴ περιέχουσα ὅμως ταῦτα, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ κειμένου τῆς ἀγωγῆς του, τυγχάνει ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως ὡς πρὸς τὸ αἰτημά της περὶ καταβολῆς ποσοῦ διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς παρὰ τὸν νόμον ἐργασίαν του, ὡς ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ἡ

ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὸ αἴτημα τοῦτο, ἀπορριπτέος δὲ κρίνεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως. Κατὰ τὴν συνταγματικὴν ἀρχήν, τὴν ἰσχύουσαν ἀδιαπτώτως μέχρι σήμερον (ἄρθρ. 3 Συντάγματος 1911, ἄρθρ. 6 Συντάγματος 1927, ἄρθρ. 3 ἰσχύοντος Συντάγματος) οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τῶν νόμων. Ἡ συνταγματικὴ αὕτη ἐπιταγὴ ἀπευθύνεται τόσον πρὸς τὸν ἐφαρμοστὴν τοῦ νόμου, ὅσον καὶ πρὸς τὸν Νομοθέτην, ἀπαιτοῦσα οὐ μόνον ἰσότητα ἐνώπιον τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ ἰσότητα αὐτοῦ τοῦ νόμου, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἴσον δίκαιον διὰ πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ κατ' ἴσον τρόπον διαχείρισις τῶν αὐτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν (Α.Π. 31/1936, ΕΕΝ γ' 705, 334/1939, ΕΕΝ στ' 567, Σπυριδάκου, Τὸ δίκαιον τῶν διοικητικῶν πράξεων, σελ. 348). Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27500/1953 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἐνεργούντων κατόπιν τῆς δοθείσης αὐτοῖς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ νόμ. 1901/1951 «περὶ κυρώσεως τοῦ ἀ.ν. 1777/1951 κλπ.», παρεσχέθη ἔκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις εἰς ὅλους τοὺς μισθωτοὺς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1953 καὶ Νέου Ἔτους 1954 διὰ τὰς ἐν αὐτῇ διαβαθμίσεις κατὰ χρόνον ἐργασίας, τάξεις ἐπαγγελμάτων καὶ εἶδος ἐργασίας. Κατὰ τὴν διάταξιν ὅμως τοῦ ἄρθρ. 10 τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐξηρέθησαν τοῦ ὑπ' αὐτῆς προβλεπομένου δώρου «οἱ ἄγοντες ἡλικίαν μικροτέραν τοῦ 18ου ἔτους συμπεπληρωμένου, ἀνεξαρτήτως φύλου, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς βιοτεχνικὰ καὶ ἐπαγγελματικὰ καταστήματα», ἤτοι εἰς ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς οἱ ἐργαζόμενοι μισθωτοὶ ἢ ἐργασθέντες, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁριζόμενα χρονικὰ διαστήματα, ἡλικίας ἀνωτέρας τῶν 18 ἐτῶν ἐδικαιοῦντο δυνάμει τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ παρεχομένου δώρου. Ἡ διάταξις αὕτη τῆς μνησθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, καθιεροῦσα δυσμενῆ μεταχείρισιν δι' ὡρισμένην κατηγορίαν μισθωτῶν, ἀντίκειται εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν συνταγματικὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος τῶν Ἑλλήνων ἀπέναντι τῶν Νόμων καὶ ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἔννοιαν αὐτῆς, δημιουργουμένης διὰ ταύτης ἀνεπιτρέπτου διακρίσεως ἀπέναντι τοῦ συνόλου τῶν μισθωτῶν καὶ δὴ τῶν εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ἐργαζομένων, καθιστῶσαν ἔκδηλον τὴν ἀντίθεσιν τῆς διατάξεως ταύτης πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἀναφερομένην συνταγματικὴν ἀρχήν.

Ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ σκοποῦ τῶν συνταγματικῶν διατάξεων, ὅπως διαγράφωσι τὰ ὅρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἐνεργῶσιν αἱ ἐν τῷ Κράτει ἐξουσίαι καὶ ἐκ τῆς ἀναγραφῆς περιορισμῶν καὶ προϋποθέσεων, ὑπὸ τὴν τήρησιν τῶν ὁποίων καὶ μόνον συγχωρεῖται ἡ τροποποίησις ἢ κατάργησις τῶν διατάξεων τούτων, προκύπτει ὅτι νομοθετικαὶ πράξεις, ὧν τὸ περιεχόμενον ἀντίκειται πρὸς διατάξεις τοῦ Συντάγματος ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, δὲν δύνανται νὰ τύχωσιν ἐφαρμογῆς ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων (Α.Π. 31/1936, ΕΕΝ γ' 705). Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον, ὡς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐξετέθη, ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρ. 10 ἐδαφ. γ' τῆς ὑπ' ἀριθ. 27500/1953 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τυγχάνει ἀντισυνταγματική, δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, οὐδὲ νὰ ἐφαρμοσθῇ ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων, τῶν καὶ κατ' οὐδὲν τῶν 18 ἐτῶν μισθωτῶν δικαιουμένων τῆς ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως κατὰ τὸν τρόπον καὶ ὑπὸ τὰς διαβαθμίσεις, ὑφ' ἃς παρέχεται αὕτη καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς μισθωτούς.

Ὡσαύτως ἄκυρος καὶ μὴ ἐφαρμόσιμος τυγχάνει ἡ ὡς ἄνω διάταξις τῆς ρηθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι αὕτη ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου «δι' ἴσην ἐργασίαν ἴση ἀμοιβή», ἥτις καθιερώθη ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας, ὑπογραφέντος ἐν Μοντρεάλ τοῦ Καναδᾶ καὶ ἰσχύοντος οὐσιαστικοῦ νόμου ἔχοντος, ἅτε ἐπικυρωθέντος δυνάμει τοῦ ν. Δ. 399/1947. Οὕτω ὡς διοικητικὴ πρᾶξις, εἰς νόμον τῆς χώρας ἀντιτιθεμένη, παράνομος καὶ ἄκυρος, ἐξερχομένη καὶ τῆς χορηγηθείσης ὑπὸ τοῦ ν. 1901/1951 ἐξουσιοδοτήσεως οὐ μόνον μὴ ῥητῶς ἀναφερομένης, ἀλλὰ οὐδὲ συναγομένης ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς τοὺς ἐκδόσαντας τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν Ὑπουργούς, ὅπως ρυθμίσουν τὴν παροχὴν τῆς ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς κατὰ τρόπον ἀντιτιθέμενον πρὸς τὴν ἀνωτέρω θεσπιζομένην διὰ τοῦ νόμου ἀρχήν, μὴ οὔσης καὶ ταύτης, εἰμὴ ἐκτάκτου ἀμοιβῆς διὰ τὴν παρεχομένην ὑπὸ τῶν μισθωτῶν ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον εἰς μόνον τοὺς ἐργαζομένους παρέχεται, διαβαθμίζεται δὲ ἀναλόγως τοῦ χρόνου ἐργασίας, καθ' ὃν εἰργάσθη ὁ μισθωτὸς κατὰ τὸ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1953 μέχρι 15 Δεκεμβρίου 1953 χρονικὸν διάστημα. Ἡ ἐκκαλουμένη ὀρθῶς ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι εἰς τὸν ἐνάγοντα (ἐκκαλοῦντα) δὲν κατεβλήθη δῶρον τῶν Χριστουγέννων 1953, καίτοι ἐργασθέντα κατὰ τὸ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1953 μέχρι 15 Δεκεμβρίου 1953 χρονικὸν διάστημα, ἐν τούτοις δὲν ἐπεδίκασε τοιοῦτον, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 27500/1953 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, θεωρήσασα ὡς ἰσχύουσαν καὶ ἐφαρμοζομένην τὴν εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους ἀντιτιθεμένην διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 10 ἐδαφ. γ' τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως. Οὕτω ὅμως κρίνασα ἐσφαλε, δέον δὲ ὅπως ἐν τούτῳ μεταρρυθμισθῇ, ἐπιδικαζομένου τῷ ἐκκαλοῦντι διὰ δῶρον Χριστουγέννων 1953 ποσοῦ δραχμῶν παλ. ἐκδόσεως 287.000 ἢ νέας 287, πλέον τοῦ ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἐπιδικασθέντος τοιούτου, δεκτοῦ γινομένου τοῦ προσθέτου διὰ τῶν προτάσεων προβαλλομένου σχετικοῦ λόγου ἐφέσεως.

Παρατηρήσεις. 1. Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις ἐπιχειρεῖ κατ' ἀρχὴν τὴν διάκρισιν τῆς σχέσεως ἀπὸ τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Οὕτω, δεχομένη ὅτι ἡ σχέσις ἐργασίας γεννᾶται τόσον ἐξ ἐγκύρου, ὅσον καὶ ἐξ ἀκύρου συμβάσεως, ἀκολουθεῖ τὴν πλέον ὀρθὴν ἄποψιν, ἥτις ἄγει εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς περισσότερον φυσικὴν καὶ ἁβίαστον λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς ἐννοίας τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἀπὸ τοῦ 1944, ὅτε διὰ τοῦ ν. 1968 ἐτροποποιήθη ὁ ν. ΓΨΟΔ' καὶ ὥρισεν, ὅτι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ ὑπάγεται «πᾶσα... ἀξίωσις... πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας», ὡς καὶ μετὰ τὸ ν.δ. 2511/1953, μολονότι ὁ ὑπ' αὐτοῦ διδόμενος ὁρισμὸς τῆς σχέσεως ἐργασίας κινεῖται σαφῶς, ὅτι αὕτη γεννᾶται τόσον ἐξ ἀκύρου, ὅσον καὶ ἐξ ἐγκύρου συμβάσεως, αἱ ἀπο-

ψεις τῆς νομολογίας καὶ τῆς ἐπιστήμης δίστανται ὡς πρὸς τὴν γενεσιουργὸν αἰτίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας.

α) Ὑποστηρίχθη οὕτω, ὅτι ὡς σχέσις ἐργασίας νοεῖται ἡ ἐξ ἀκύρου συμβάσεως δημιουργουμένη σχέσις. Ἐν ᾗ δηλ. περιπτώσει ἡ σύμβασις εἶναι ἔγκυρος, τότε πρόκειται περὶ «συμβάσεως ἐργασίας» καὶ ἡ ἄκυρος ὅμως σύμβασις δὲν παραμένει ἄνευ νομικῶν ἐνεργειῶν. Ἐξ αὐτῆς γεννᾶται ἡ «σχέσις ἐργασίας».

Πρβλ. *Παυλόπουλον*, ΕΕΔ 12, σ. 1370. Τὴν ἄποψιν αὐτὴν φαίνεται ἀποδεχόμενος καὶ ὁ *Πετρόγλου*, ΕΕΔ 13, σ. 857. Βλ. καὶ Πρωτ. Πατρῶν, ΕΕΔ 12, σ. 1193· Πρωτ. Ἡρακλείου ΕΕΔ 12, σ. 1194· Πρωτ. Καλαμῶν, ΕΕΔ 12 σ. 1295· Πρωτ. Ἀθηνῶν, ΕΕΔ 13 σ. 981, 826· Πρωτ. Βόλου, ΕΕΔ 13 σ. 533· Πρωτ. Πειραιῶς, ΕΕΔ 13 σ. 701. Βλ. καὶ ἐν τῇ γαλλικῇ ἐπιστήμῃ, *Durand - Vitu*, Traité de Droit du Travail II No 115 ἑπ.· *Rouast - Durand*, Précis de législation industrielle 1953 No 273 ἑπ.· *G. Lyon - Caen*, Droit du travail No 290.

β) Ἐν τούτοις ὡς περισσότερον ὀρθὴ δέον νὰ θεωρηθῇ ἡ ἄποψις, καθ' ἣν «σχέσις ἐργασίας» ὑπάρχει καὶ ὅταν ἡ σύμβασις εἶναι ἔγκυρος.

Πρβλ. *Καποδίστριαν*, ΕΕΔ 3 σ. 67 ἑπ.· *Χατζηδάκην*, ΕΕΔ 1 σ. 808 ἑπ. καὶ ΕΕΔ 12 σ. 1193 ἑπ.· *Βασιλείου*, ΕΕΔ 12 σ. 1293· *Βεργοπούλου*, ΕΕΔ 13 σ. 225· *Καλομοίρην*, ΕΕΔ 13 σ. 283 καὶ 1082 σημ. 8· *Καυκᾶν*, Ἐνοχικὸν Δίκαιον σ. 423· *Σκιαλλερόπουλον*, ΔΕΝ 1955 σ. 491 ἑπ. Βλ. ὡσαύτως Πρωτ. Θηβῶν, ΕΕΔ 13 σ. 654· Πρωτ. Ἠλείας, ΕΕΔ 13 σ. 702· Πρωτ. Θεσ/νίκης, ΕΕΔ 13 σ. 296· Πρωτ. Ἀθηνῶν, ΕΕΔ 12 σ. 1023. Βλ. διὰ τὸ γαλλικὸν δίκαιον ὀρθῶς, *Savatier*, Les métamorphoses économiques et sociales du droit civil d'aujourd'hui 1952 No 84 ἑπ (βλ. καὶ No 88 Relation de travail contractuelle et relation extracontractuelle). Ἡ ἄποψις αὕτη κρατεῖ καὶ ἐν τῷ γερμανικῷ δικαίῳ. Πρβλ. κυρίως *Nikisch*, Arbeitsrecht 1955 σ. 157 ἑπ.· *Maus*, Das Arbeitsverhältnis σ. 128 ἑπ.· *Schnor v. Carolsfeld*, Arbeitsrecht 1954 σ. 123· *Hueck*, Begründung des Arbeitsverhältnisses, AR - Blattei, Arbeitsvertrag - Arbeitsverhältnis IV, I· τὸν αὐτόν, RdA 55 σ. 323 ἑπ.· *Bobrowski*, Das Arbeitsrecht σ. 27· *Rewolle - Kösl*, Handkommentar zum Arbeitsrecht 1 σ. 55.

γ) Ἡ πρώτη ἄποψις διαχωρίζει τελείως τὴν σχέσιν ἀπὸ τὴν σύμβασιν, εἰς τρόπον ὥστε οὐδεὶς δεσμὸς νὰ ὑφίσταται μεταξὺ τῶν δύο ἐννοιῶν. Κατ' αὐτὴν ἡ σχέσις ὑπάρχει ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἢ καὶ ἐάν οὐδόλως συνήφθη σύμβασις (τὸ τελευταῖον τοῦτο δέχεται ἡ θεωρία τῆς ἐντάξεως), ἐφ' ὅσον ἐπηκολούθησε πραγματικὴ ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει. Κατὰ τὴν ἑτέραν καὶ ὀρθοτέραν γνώμην ἡ σχέσις γεννᾶται ὄχι καὶ ὑφισταμένης ἐγκύρου συμβάσεως, ἀλλὰ κυρίως τότε μόνον. Ἡ τελευταία αὕτη ἄποψις ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν σκέψιν, ὅτι τὰ συμβαλλόμενα μέρη δὲν ἀποβλέπουν κυρίως εἰς τὴν σύναψιν τῆς συμβάσεως, ἧς ὁ προορισμὸς παρέρχεται ἅμα τῇ τελειώσει της, ἀλλ' ὅπως δι' αὐτῆς συστήσουν μηχανισμὸν ὁλόκληρον νομικῶν καὶ πραγματικῶν γεγονότων καὶ καταστάσεων, δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, ἀξιώσεων κλπ. Ἡ σύμβασις δηλ. δὲν ἀποτελεῖ, εἰμὴ μόναν τὴν συστατικὴν πρᾶξιν τῆς σχέσεως ἐργασίας (πρβλ. ΕΕΔ 13 σ. 283 καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀναφερομένους· *Hueck*, RdA 55 σ. 323). Ἡ ἄποψις αὕτη κατ' οὐδὲν μεταβάλλεται, ἐὰν ἠθέλομεν δεχθῇ τὴν θεωρίαν τῆς ἐντάξεως. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὴν πρᾶξιν θεμελιώσεως τῆς σχέσεως δὲν ἀποτελεῖ ἡ σύμβασις, ἀλλὰ ἡ πραγματικὴ ἀπασχόλησις.

2. Περαιτέρω δέχεται ἡ ἀπόφασις, ὅτι εἰς ὃς περιπτώσεις νόμος ἢ ἄλλη τις διάταξις ρητῶς ἀναφέρει περὶ σχέσεως ἐργασίας οὐδεμία δύναται νὰ γίνῃ διάκρισις μεταξὺ τῆς ἐξ ἐγκύρου καὶ τῆς ἀκύρου συμβάσεως πηγαζούσης σχέσεως, ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ. Ἐὰν ὅμως οὐδεὶς γίνεται λόγος περὶ σχέσεως, τότε αἱ μὲν ἐξ ἐγκύρου συμβάσεως ἀπορρέουσαι σχέσεις παρέχουν εἰς τὸν μισθωτὸν πλήρη δικαιώματα, αἱ δὲ ἐξ ἀκύρου συμβάσεως γεννῶν μόνων ἀξιώσιν ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἐνδεχομένως δὲ ἐξ ἀδικήματος.

Κατὰ μὲν τὸ πρῶτον μέρος ἡ ἄποψις αὕτη τῆς ἀποφάσεως εἶναι ὀρθή, σοβαραὶ ἀντιρρήσεις θὰ ἠδύνατο ὅμως νὰ ἀντιταχθοῦν κατὰ τοῦ δευτέρου μέρους αὐτῆς, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόφασις ἀκολουθεῖ τὴν ἐν τῇ νομολογίᾳ κρατήσασαν ἄποψιν. (Βλ. τὰς ἀνωτέρω μνημονευομένας ἀποφάσεις. Βλ. ἐπίσης *Καυκᾶν*, Ἐνοχικὸν Δίκαιον σ. 429).

Εἴδομεν ἀνωτέρω καὶ ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας καὶ ἡ ἔνταξις ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει ἀποτελοῦν καὶ μόνον συστατικὰς πράξεις τῆς σχέσεως. Πρὸς ἀποτροπὴν τῶν πολλάκις ἀδίκων συνεπειῶν τῆς ἀκάμπτου ἐφαρμογῆς τῆς συμβατικῆς θεωρίας, τῆς θεωρίας δηλ. καθ' ἣν πρὸς σύστασιν σχέσεως ἐργασίας ἀπαιτεῖται ἔγκυρος σύμβασις, ὁ νομοθέτης προέβη εἰς τινας ὑποχωρήσεις, δεχθείς, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ὑποστηριζόμενα (βλέπε *Καποδίστριαν*, ἔνθ' ἀνωτ., *Χατζηδάκην*, ἔνθ' ἀνωτ., *Καλομοίρην*, ΕΕΔ 13 σ. 283, κυρίως δὲ *Hueck*, Rd A 55 σ. 323 ἑπ.), ὅτι, ἐφ' ὅσον ἐχώρησε πραγματικὴ ἀπασχόλησις, γεννᾶται σχέσις ἐργασίας ἀνεξαρτήτως τοῦ κύρους τῆς συμβάσεως (ἄρθρ. 2 δ ν.δ. 2511/1953). Δὲν φαίνεται νὰ ἐσκοπήθη, ὅπως διὰ τοῦ ἀνωτέρω ὁρισμοῦ δοθῇ ἡ ἔννοια τῆς σχέσεως ἐργασίας εἰς τὰς συγκεκριμένας περιπτώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ὅρος οὗτος διαλαμβάνεται εἰς τινας διατάξεις, ἀλλὰ τοὐναντίον νὰ τονισθῇ, ὅτι ἡ σχέσις ἐργασίας, ἥτις μέχρι τοῦδε προϋπέθετε συμβασιν ἔγκυρον, γεννᾶται καὶ ἂν ἔτι ἡ σύμβασις πάσχῃ ἀκυρότητα. Εἰν ὁ νομοθέτης ἀπέβλεψεν εἰς τὸ πρῶτον, τότε πολὺ ὀλίγην μόνον προστασίαν παρέσχεν εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἐκ τῶν ἀνεπιεικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀπολύτου ἐφαρμογῆς τῆς συμβατικῆς θεωρίας, δοθέντος ὅτι ὁ ὅρος «σχέσις ἐργασίας» δὲν ἀπαντᾶται καὶ τόσον συχνὰ εἰς τὰ νομοθετήματα καὶ τὰς λοιπὰς πράξεις. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν θὰ ἠδύνατο εὐλόγως νὰ ἀνακύψῃ τὸ ἐρώτημα: τί θὰ συνέβαινε εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ αὐτὸς νόμος ἀναφέρει ἀδιακρίτως ἐναλλὰξ τοὺς ὅρους «σχέσις ἐργασίας» καὶ «σύμβασις»; (Βλ. π.χ. ν. 3198, ν. 3239).

Ὀρθότερον εἶναι νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ὁ νομοθέτης δὲν ἀπέβλεψεν εἰς τὸν in concreto καθορισμὸν τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «σχέσις ἐργασίας», ἀλλὰ εἰς τὴν ἐν γένει διεύρυνσιν τῶν προϋποθέσεων τῆς γενέσεως αὐτῆς. Μετὰ τὸ ν.δ. 2511/1953 ἡ ὡς πρὸς τὰς ἐνεργείας ἐξίσωσις τῶν ἐξ

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΠΟ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΟΥ

Παροχή ραπτικής εργασίας εἰς ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν ὑπὸ ἀνεξαρτήτου ἐπιχειρηματίου

Κριτήριον γνώρισμα τῆς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἡ ὕπαρξις προσωπικῆς ἐξαρτήσεως τοῦ ἐργαζομένου ἐκ τοῦ ἐργοδότου.—Παροχὴ ραπτικῆς ἐργασίας εἰς ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν ὑπὸ διατηροῦντος ἴδιον ἐργαστήριον, ἄνευ ὑπάρξεως προσωπικῆς ἐξαρτήσεως καὶ καθ' ὡρισμένην ποσότητα, δὲν συνιστᾷ σύμβασιν ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀλλὰ σύμβασιν ἔργου—Ἀνεφάρμοστον τῶν περὶ «δώρων» δι' ἑορτὰς ὑπουργικῶν ἀποφάσεων.

Ὑπόκειται εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω ὑπαφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν σύμβασις μεταξὺ ἐμπορικοῦ οἴκου καὶ τοῦ ἐναγοντος περὶ κατασκευῆς ἑκάστοτε «ἐπενδυτῶν» ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ ἐργαστηρίῳ καὶ ἐπὶ ὡρισμένῃ τιμῇ, τοῦ ἐνάγοντος ὑποστηριζάντος ὅτι ἡ σύμβασις εἶχε τὸν χαρακτῆρα συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας.

Μὲ τὸ γνωστὸν κριτήριον τῆς προσωπικῆς ἢ νομικῆς ἐξαρτήσεως ὡς στοιχείου τῆς συμβάσεως ἐργασίας (βλέπε ΕΕΔ 13, 1281, ἐπ., ἔνθα νομολογία καὶ σημειώσεις μας), ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἀφοῦ διηκρίβωσεν, ὅτι ἐν προκειμένῳ δὲν ἐσχέθη ἡ τοιαύτη ἐξάρτησις, δὲν ἐχαρακτήρισε τὴν σύμβασιν ταύτην ὡς σύμβασιν ἐξηρτημένης ἐργασίας.

Σημειωτέον ὅτι τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἐργαζόμενος παρεῖχεν ἐργασίαν ἐκτὸς τοῦ τόπου, ἔνθα ἐλειτούργει ἡ ἐπιχείρησις, εἰς ἣν παρέδιδε τὴν ἐργασίαν, δὲν θὰ ἄνῃρει τὴν ἔννοιαν τῆς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἂν ἀπεδεικνύετο ὅτι ἡ ἐργασία παρεῖχετο ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἐργοδότου (περὶ τοῦ καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11911/1952, εἰσηγητὴς Φ. *Ράμφος*, ΕΕΔ 11, 50, διὰ τὴν σύμβασιν ἐργασίας ραπτεργάτου, ἐργαζομένου κατ' οἶκον, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, βλέπε γενικώτερον περὶ ραπτεργατῶν ΕΕΔ 13, 1114, ἔνθα νομολογία).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17019/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν.
Προεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Μαρτάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Ἀβαμόπουλος, Δ. Μπαγιώργας

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα, διατηροῦσα ἐν Ἀθήναις ἐπιχείρησιν, περιλαμβάνουσαν καὶ τμῆμα πωλήσεως ἑτοίμων ἀνδρικῶν ἐνδυμάτων, ἀνέθεσεν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον καὶ ἄλλους τῆς κατηγορίας του ἐπαγγελματίας ραπτὰς τὴν κατασκευὴν ἐπενδυτῶν, ἐπ' ἀμοιβῇ κατὰ τεμάχιον ἐπενδύτου καὶ συμφώνως πρὸς τὰ παρὰ τῆς ἐκκαλούσης καθοριζόμενα ἑκάστοτε σχέδια καὶ μέτρα. Ἑτερωθεν, ὡς πρὸς τὸν ἐφεσίβλητον, ἐβεβαιώθη ὅτι οὗτος κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον διετήρει δαπάναις του μόνιμον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κ.* ἐπαγγελματικὸν ἐργαστήριον (ραφεῖον), εἰς ὃ, πλὴν τῶν παρὰ τῆς ἐκκαλούσης ἀνατιθεμένων ἐργασιῶν, ἀνελάμβανε ἐπίσης τὴν ραφὴν ἐνδυμασιῶν πελατῶν του ἰδιωτῶν ἢ ἐμπορικῶν οἴκων, διατηρούντων τμῆμα ἑτοίμων ἐνδυμάτων, βοηθούμενος ἐν τούτῳ καὶ παρὰ τῆς συζύγου του, ὁμοίως ραπτρίας, καὶ τοῦ βοηθοῦ, ὃν ὅμως, στρατευθέντα, δὲν ἀντικατέστησε. Δέσμευσις τῆς ἐπαγγελματικῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου δραστηριότητος ἔναντι τῆς ἐκκαλούσης δι' ὡρισμένου ἢ ἄορίστου χρόνου δὲν προέκυψε, τῆς γενομένης ἑκάστοτε παραδόσεως πρὸς ραφὴν ἐπενδυτῶν ἀποτελούσης, κατὰ τὰ βεβαιωθέντα, αὐτοτελῆ ὡς πρὸς τοὺτους σύμβασιν λήγουσαν διὰ τῆς μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν παραδόσεως των. Οὔτε δ' ἐπὶ πλέον καὶ ἐξάρτησις τοῦ ἐφεσιβλήτου παρὰ τῆς ἐκκαλούσης προέκυψε, τοῦ ἐν λόγῳ ἐφεσιβλήτου ἀδεσμεύτου ἔναντι τῆς ἐκκαλούσης, ἐκτελοῦντος τὴν ἑκάστοτε τυποποιημένην, ὡς ἐβεβαιώθη, ἐργασίαν τῆς ραφῆς τῶν ἐπενδυτῶν τῆς ἐκκαλούσης, ἣτις καὶ διετήρει ἴδιον εἰς τὸ κατάστημά της κόπτην καὶ προσωπικὸν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δοκιμῶν, ὁσάκις τοῦτο ἐτύγχανεν ἀναγκαῖον. Ἡ πληρωμὴ δὲ τῆς ἀνηκούσης εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἀμοιβῆς ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει ἐκδιδομένων παρ' αὐτοῦ (ἐφεσιβλήτου) τιμολογίων, τῆς ἐν συνόλῳ ἐκτελεσθείσης παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐργασίας ἀνερχομένης διὰ μὲν τὸ 1952 εἰς 12 - 14 ἐπενδύτας, διὰ δὲ τὸ 1953 εἰς 6 - 8 ὁμοίους. Ἡ ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας δὲ συνθήκας ἀνάθεσις εἰς τὸν ἐφεσίβλητον τῆς κατασκευῆς ἐπενδυτῶν τῆς ἐκκαλού-

---

ἐγκύρου καὶ τῶν ἐξ ἀκύρου συμβάσεως πηγαζουσῶν σχέσεων εἶναι πλήρης καὶ ἡ διάκρισις καὶ διάφορος μεταχείρισις αὐτῆς ἀβασίμετος καὶ ἀντίθετος πρὸς τὸν νόμον. Ἐὰν ἐδεχόμεθα, ὅτι ἐξ ἀκύρου συμβάσεως μόνον ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀξίωσις γεννᾶται, τότε ἡ διατάξις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 2511/1953 οὐδεμίαν οὐσιαστικὴν προστασίαν παρέχει εἰς τὸν ἐν ἀκύρῳ συμβάσει εὑρισκόμενον μισθωτόν, ἐφ' ὅσον οὗτος θὰ ἠδύνατο νὰ ἀξιώσῃ τὸν πλουτισμὸν διὰ τῶν διατάξεων τοῦ Α.Κ.

Κατὰ τὴν ἄποψιν αὐτὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ν.δ. 2511/1953 ἔχει μόνον δικονομικὴν σημασίαν. Τοιαῦται δηλ. ἀξιώσεις ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ εἰσάγονται εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν. Ἐπὶ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς θὰ ἠδύνατο νὰ παρατηρηθῇ εὐλόγως, ὅτι κατὰ τὸν Α.Κ. ἀξιώσεις ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ γεννῶνται, ὅταν τις κατέστη πλουσιώτερος ἄνευ νομίμου αἰτίας· δὲν εἶναι ὅμως νόμιμος αἰτία ἡ σχέσις ἐργασίας καὶ δὴ καὶ ἡ ἐξ ἀκύρου συμβάσεως τοιαύτη, ὅταν ὁρίζηται ἐν τῷ νόμῳ, ὅτι αἰτία καὶ ἐξ ἀκύρου συμβάσεως γεννᾶται·

Δ. Κ. Καλομοίρης

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου. — Ἀσφάλισις ἁλιεργατῶν καὶ προσωπικοῦ Πλοηγικῆς Ὑπηρεσίας: α) Παρέχομεν τὰς κάτωθι ὁδηγίας ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῶν νόμων 3170/1955 «περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου» καὶ 3142/1955 «περὶ Πλοηγικῆς Ὑπηρεσίας», τροποποιοῦντες τὰς προγενεστέρας σχετικὰς ἐγκυκλίους διαταγάς μας.

I. Πρόσωπα ἀσφαλιζόμενα εἰς τὸ Ν.Α.Τ.

1. Α' Ἀσφάλισις συντάξεως

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 3170/1955 εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ν.Α.Τ. διὰ τὸν κλάδον συντάξεως ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ τῆς 28ης Μαρτίου 1955 οἱ Ἕλληνες ναυτικοί, ὑπὸ τὴν κατωτέρω ἔννοιαν τοῦ ὅρου τούτου.

α. Οἱ ἀνήκοντες εἰς συγκεκροτημένον πλήρωμα. Ἦτοι τὰ πρόσωπα οἱ ἐργαζόμενα εἰς πλοῖον ἐφωδιασμένον διὰ ναυτολογίου καὶ περιλαμβανόμενα εἰς τοῦτο.

Τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα ὑπήγοντο, ὡς γνωστόν, εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ν.Α.Τ. καὶ κατὰ τὰς προϊσχυσάσας διατάξεις.

β. αα) Οἱ πρόεδροι, γραμματεῖς καὶ ταμίαι τῶν νομίμως ἀνεγνωρισμένων καὶ ἐπὶ δεκαετίαν τοὐλάχιστον λειτουργουσῶν ὀργανώσεων τῶν ναυτικῶν ἢ οἱ νόμιμοι αὐτῶν ἀναπληρωταί, δι' ὃν χρόνον οἱ τελευταῖοι ἀναπληροῦσι κατὰ τὰς οἰκείας διατάξεις τοὺς πρώτους.

ββ) Οἱ ἀρχιπλοίαρχοι καὶ ἀρχιμηχανικοὶ ναυτιλιακῶν ἐπιχειρήσεων, διαχειριζομένων τοὐλάχιστον τρία (3) πλοῖα ὁλικῆς χωρητικότητος ἓν συνόλῳ 3.000 τοὐλάχιστον κόρων, οἱ κεκτημένοι δίπλωμα πλοιάρχου ἢ μηχανικοῦ α' τάξεως καὶ 10ετῆ τοὐλάχιστον συνολικὴν ἐργασίαν ἐν πλοίῳ.

Κατὰ τὰς προϊσχυσάσας διατάξεις ἐκ τῶν ἀνωτέρω προσώπων ἠσφαλίζοντο εἰς τὸ Ν.Α.Τ. οἱ ἐργάται θαλάσσης οἱ ὄντες πρόεδροι, ταμίαι, γραμματεῖς νομίμως ἀνεγνωρισμένων, μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος (ν. 3520/1940) ναυτεργατικῶν ὀργανώσεων ἢ διατελοῦντες ὡς ἀρχιπλοίαρχοι καὶ ἀρχιμηχανικοὶ ναυτιλιακῶν ἐπιχειρήσεων, διαχειριζομένων τοὐλάχιστον τρία πλοῖα ὁλικῆς χωρητικότητος ἑκάστου 3.000 τοὐλάχιστον κόρων».

γ. Οἱ ὑπηρετοῦντες ὡς ἀρχιπλοηγοὶ καὶ πλοηγοὶ καὶ ὡς βοηθητικὸν προσωπικὸν τῶν πλοηγικῶν σταθμῶν.

Κατὰ τὰς προϊσχυσάσας διατάξεις ἠσφαλίζοντο εἰς τὸ Ν.Α.Τ. «οἱ ὑπηρετοῦντες ὡς ἀρχιπλοηγοὶ καὶ πλοηγοί».

Περὶ τῆς ἀσφαλίσεως τῆς κατηγορίας ταύτης τῶν προσώπων γίνεται εἰδικώτερον λόγος κατωτέρω.

δ. Οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἢ ἐξωτερικῷ νόμιμοι ἐκπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι ἁδρευούσης ἀνωτάτης ὀργανώσεως τῶν Ἑλλήνων ναυτικῶν, δι' ὃν χρόνον οὗτοι ἐκπροσωποῦσι τὴν ὀργάνωσιν ταύτην οὐχὶ πέραν τῆς πενταετίας καὶ ἐφ' ὅσον

σης ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1953, ὅτε καὶ οὗτος, μὴ ἀποδεχθεὶς προταθεῖσαν παρὰ τῆς ἐκκαλούσης μείωσιν τῆς κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμοιβῆς του, ὡς καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ἐγένετο ῥάπτας, μηδέποτε πλέον ᾐτήσατο τὴν παραχὴν ἐργασίας, μεθοδευθεὶς μετὰ τοῦτο τὴν ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1953 μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου 1954 κατὰ τὴν ἀγωγὴν διαθεσιμότητα, ἵνα οὕτω περισώσῃ τὸ ἕτερον περὶ ἀποδοχῶν ἐκ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεως κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς ἐκ τῆς τριμήνου ἀποκλειστικῆς τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν.δ. 8/11.5.1946 προθεσμίας, δι' ἣν περίπτωσιν ἤθελεν ἡ μεταξὺ τῶν σχέσις θεωρηθῇ ὡς τοιαύτη μισθώσεως ὑπηρεσιῶν, λόγῳ τῆς ἐκπροθέσμου κατὰ τὸ ἀνωτέρω ν. δ. γενομένης τὴν 9ην Φεβρουαρίου 1954 καταθέσεως τῆς ἀγωγῆς. Ὑπὸ τὰ τοιαῦτα δὲ περιστατικὰ ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σχέσις, ἣν παντελῶς, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, χαρακτηρίζει ἔλλειψις τοῦ στοιχείου τῆς προσωπικῆς ἐξαρτήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου, τοῦ καὶ κριτήριον γνώρισμα τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀποτελοῦντος (*Καυκᾶς*, Ἐνοχ. τόμ. Α', σελ. 271, *Ζέπος*, Ἐνοχ. τόμ. Β' σ. 323, *Καποδίστριος*, ΕΕΔ 11, 1035, Α.Π. 578) 1949, ΕΕΔ 9, 160) φέρει τὸν χαρακτῆρα οὐχὶ τῆς μισθώσεως ὑπηρεσιῶν, ἀλλὰ τῆς μισθώσεως ἔργου (Α.Κ. 693 καὶ ἑπ.), ἅτε τοῦ ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις ἀντικειμένου τὰς συναλλακτικὰς τῶν διαδίκων σχέσεις ἀφορῶντος οὐχὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς, εἰς ὃ καὶ ὡς τοιοῦτο ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ἀπέβλεπαν, τῆς μεταξὺ των σχέσεως περατουμένης ἑκάστοτε ἀπὸ τῆς γενομένης παραδόσεως. Τὸν τοιοῦτον δὲ τῆς συμβάσεως χαρακτῆρα δὲν μεταβάλλει καὶ τὸ περιστατικὸν ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα εἶχεν ἀπὸ τοῦ 1950 ἀσφαλίσει τὸν ἐφεσίβλητον εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἅτε τῆς τοιαύτης ἀσφαλίσεως ἐπιβληθεῖσης, κατὰ τὰ βεβαιωθέντα, ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ τελευταίου τούτου κατ' ἐφαρμογὴν τῆς § 2 ἐδ. α' τοῦ ν. 6298/1934 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», καθ' ἣν ἐπὶ δυσχεροῦς διακρίσεως ἐξητημένης ἡ μὴ ἐργασίας προσώπου τινὸς τοῦτο θεωρεῖται ὡς ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν (ὅρα καὶ ὑπ' ἀριθ. 110536/1954 ἔγγραφον Ι.Κ.Α. πρὸς ἐκκαλοῦσαν). Τούτοις δὲ ἑπομένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὡς ὑφισταμένην μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασιν μισθώσεως ὑπηρεσιῶν καὶ ἀπορρίψασα ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ μὲν τὴν ἀγωγὴν δι' ἐκπρόθεσμον ἐκ τοῦ ἄρθρ. 3 ν.δ. 8/11.5.1946 ἄσκησιν, ἐνῷ περαιτέρω ἐδέχθη ταύτην διὰ τὰ ἀπὸ τοῦ 1949 καὶ ἐφεξῆς δῶρα τοῦ Πάσχα καὶ Χριστουγέννων, ὡς πρὸς ἃ καὶ μόνον παρὰ τῆς ἐκκαλούσης ἐξεκλήθη, ἐσφαλμένως τὰς ἀποδείξεις ἐξετίμησε καὶ δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἀπορριπτομένης ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἀγωγῆς.

κέκτηνται δίπλωμα ἢ πτυχίον ναυτικῆς ἱκανότητος καὶ 10ετῆ τοὐλάχιστον ἐργασίαν ἐν πλοίῳ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπαχθησομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἐκπροσώπων δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐν τῷ συνόλῳ ἀνώτερος τῶν δέκα, οὔτε μείζων τοῦ ἑνὸς εἰς ναυτικὰ κέντρα τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ τῶν δύο εἰς ναυτικὰ κέντρα τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὡς ταῦτα καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ μετὰ γνώμην τοῦ Α.Σ.

Ἡ διάταξις αὕτη τὸ πρῶτον θεσπίζεται ὑπὸ τοῦ ν. 3170/1955.

Πάντα τὰ ἀσφαλιζόμενα εἰς τὸ Ν.Α.Τ., κατὰ τὰ ἀνωτέρω, πρόσωπα, ἐξαιροῦνται τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως διὰ τὸν κλάδον συντάξεως.

Β' Ἀσφάλισις ἀσθενείας

Πάντα τὰ ἀσφαλιζόμενα, κατὰ τ' ἀνωτέρω, εἰς τὸ Ν.Α.Τ. πρόσωπα τυγχάνουσι προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας ὑπὸ τοῦ Οἴκου τοῦ Ναύτου καὶ συνεπῶς ἐξαιροῦνται τῆς παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι ἀσφαλίσεως.

Γ' Ἀσφάλισις ἀνεργίας

Οἱ ἀπογεγραμμένοι ναυτικοὶ τυγχάνουσι προστασίας ἐν περιπτώσει ἀνεργίας ἐκ τοῦ Οἴκου τοῦ Ναύτου.

Συνεπῶς τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα ἐξαιροῦνται τῆς παρὰ τῷ Ο.Α.Α.Α. ἀσφαλίσεως διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας.

Ἐκ τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω προσώπων, τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ν.Α.Τ., τὰ τυχὸν μὴ ἀπογεγραμμένα, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, δέον νὰ ὑπαχθοῦν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας, ἐφ' ὅσον παρέχουσι τὴν ἐργασίαν των εἰς περιοχάς, εἰς ἃς ἰσχύει ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας καὶ δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 2961/1954.

Εἰδικῶς ὅμως α) οἱ πρόεδροι, γραμματεῖς καὶ ταμίαι τῶν ὀργανώσεων τῶν ναυτικῶν, ὡς καὶ οἱ νόμιμοι αὐτῶν ἀναπληρωταὶ καὶ β) οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ νόμιμοι ἐκπρόσωποι τῆς ἀνωτάτης ὀργανώσεως τῶν Ἑλλήνων ναυτικῶν καὶ εἰς ἣν ἔτι παρέκειντο δὲν τυγχάνουσιν ἀπογεγραμμένοι ὡς ναυτικοὶ δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τοῦ Ο.Α.Α.Α., διότι δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν, ὅτι παρέχουσιν ἐξηρτημένην ἐργασίαν πρὸς τὰς οἰκείας ὡς ἄνω ὀργανώσεις τῶν ναυτικῶν.

Δ Προστασία ν. 2054/1952 (Στρατεύσεως)

1. Ὡς γνωστόν, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 2054, ὡς ἐτροποποιήθησαν αὖται διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 81 τοῦ ν.δ. 2961/1954, πάντα τὰ φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα, ἡμεδαπὰ ἢ ἀλλοδαπά, δημόσιαι ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, τὰ ἀπασχολοῦντα πρόσωπα ἐκ τῶν κατωτέρω ἀναφερομένων, ὑποχρεοῦνται εἰς κατοβολὴν τῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων προβλεπομένης εἰσφορᾶς (στρατεύσεως).

Τὰ πρόσωπα, δι' ἃ οἱ ἐργοδόται αὐτῶν ὑποχρεοῦνται εἰς καταβολὴν τῆς ἀνωτέρω εἰσφορᾶς, εἶναι πάντα τὰ πρόσωπα, ἀνεξαρτήτως φύλου, τὰ παρέχοντα ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς καὶ συνδεόμενα μετὰ τῶν ὀργανωτῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐφ' ὅσον:

α) ὑπάγονται εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ οἱουδήποτε ἑτέρου Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως μισθωτῶν δι' ἕνα τῶν κινδύνων ἀναπηρίας-γήρατος, θανάτου ἢ ἀσθενείας ἢ ἀνεργίας.

β) κέκτηνται τὴν ἑλληνικὴν ὑπηκοότητα, καὶ

γ) ἀπασχολοῦνται εἰς περιοχάς, εἰς ἃς ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ Ο.Α.Α.Α.

Ὅθεν, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ ν. 2054/1952, ἐκ τῶν ἀσφαλιζομένων, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, εἰς τὸ Ν.Α.Τ. προσώπων, τὰ ἀπασχολούμενα εἰς περιοχάς, εἰς ἃς ἰσχύει ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ Ο.Α.Α.Α., ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ρηθέντος νόμου 2054/1952 καὶ ὑποχρεοῦνται οἱ ἐργοδόται τούτων εἰς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς τοῦ νόμου τούτου. Τοιαύτη ὑποχρέωσις δὲν ὑφίσταται διὰ τοὺς προέδρους, γραμματεῖς καὶ ταμίας τῶν ναυτικῶν ὀργανώσεων καὶ τοὺς νομίμους ἀναπληρωτὰς αὐτῶν, ὡς καὶ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ νομίμους ἐκπροσώπους τῆς ἀνωτάτης ὀργανώσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι ναυτικῶν, δεδομένου ὅτι τὰ πρόσωπα ταῦτα δὲν συνδέονται μετὰ τῶν ἐν λόγῳ ναυτικῶν ὀργανώσεων διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας.

2. Ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ προϊσχύσαντος ν. 2525/1940 προεβλέπετο ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. καὶ τῶν ἐξαρτωμένων εἰς τὴν θάλασσαν ὡς μεμονωμένων ἐργατῶν θαλάσσης. Ὡς τοιοῦτοι δὲ ἐχαρακτηρίζοντο οἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἀπογεγραμμένοι ὡς μεμονωμένοι ἐργάται θαλάσσης (πλοηγοί, δύται, μεμονωμένοι ἁλιεῖς, λεμβοῦχοι καὶ πορθμεῖς, καθὼς καὶ πᾶς ἄλλος μεμονωμένος ἐργαζόμενος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὡς μὴ ἀνήκων εἰς συγκεκροτημένον πλήρωμα) ἢ οἱ ἐργάται θαλάσσης οἱ ἐργαζόμενοι ἐπὶ πλοίου μὴ ὄντες ἐφωδιασμένοι διὰ ναυτολογίου.

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ν. 3170/1955 ἐπέρχονται αἱ κάτωθι μεταβολαὶ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἀνωτέρω προσώπων:

α) *Ἁλιεργάται.* Ἀπὸ τῆς 28ης Μαρτίου 1955 πάντες οἱ ἁλιεργάται, οἱ πληροῦντες τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρ. 2 §§ 1 - 2 τοῦ ἀ.ν. 1815/1951 (οἱ παρέχοντες ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς) ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ ἡμέτερον Ἵδρυμα, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται εἰς περιοχάς, εἰς ἃς ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ἱδρύματος ἢ ἐργάζονται εἰς ἁλιευτικὰ πλοῖα ἢ πλοιάρια, ἐκκινοῦντα διὰ τὴν ἁλιείαν ἐκ περιοχῆς, εἰς ἣν ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἂν ἔτι τὰ πρόσωπα ταῦτα τυγχάνωσιν ἀπογεγραμμένα ὡς ἐργάται θαλάσσης. Τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω χρονολογίας ἐξαιροῦνται τῆς παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. ἀσφαλίσεως.

Οὕτως αἴρεται ἡ ὑφισταμένη μέχρι τοῦδε ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ ὑποχρέου φορέως διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἀνωτέρω προσώπων, περὶ οὗ ζητήματος ἡ ὑπ' ἀριθ. 67/1951 ἐγκύκλιος διαταγή μας.

Οἱ ὑπαγόμενοι κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος ἁλιεργάται ὑπάγονται καὶ εἰς τὴν παρὰ τῷ Ο.Α.Α.Α. ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ στρατεύσεως.

Σημειοῦται, ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 61 τοῦ ν. 3170/1955 πᾶσαι αἱ καταβληθεῖσαι εἰς τὸ Ν.Α.Τ. εἰσφοραὶ κλάδου συντάξεως ὑπὲρ τῶν ὑπαχθησομένων εἰς τὴν ἀ-

ασφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἀλιεργατῶν μεταφέρονται ἅμα τῇ ὑπαγωγῇ ἑκάστου τούτων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ τοῦ Ν.Α.Τ. εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἄνευ τόκου ἢ ἑτέρας τινὸς προσαυξήσεως. Δέον, ὅθεν, ὅπως ἅμα τῇ ὑπαγωγῇ εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν προσώπων ἐκ τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω, αἰτήσητε παρὰ τοῦ Ν.Α.Τ. τὴν μεταφορὰν εἰς τὸ ἡμέτερον Ἵδρυμα τοῦ παρ' αὐτῷ ἀτομικοῦ λογαριασμοῦ τοῦ ἀσφαλιζομένου.

β) Μεμονωμένοι ἐργάται θαλάσσης. Ὡς τοιοῦτοι θεωροῦνται (ἄρθρ. 61 § 6 ν. 3170/1955) οἱ ἀπογεγραμμένοι ὡς ἐργάται θαλάσσης (δύται, ἁλιεῖς, λεμβοῦχοι καὶ πορθμεῖς) καὶ οἱ ἐργαζόμενοι ἐπὶ πλοίου, μὴ ὄντες ἐφωδιασμένοι διὰ ναυτολογίου.

Ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 61 ν. 3170/1955 παρέχεται ἡ δυνατότης ἐξαιρέσεως τῆς παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. ἀσφαλίσεως καὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., διὰ β.δ/τος, ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καὶ Ἐργασίας, τῶν:

αα) αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἐν τῇ θαλάσσῃ ὡς μεμονωμένων ἐργατῶν θαλάσσης, τῶν ἀπασχολουμένων ἐντὸς περιοχῶν ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., καὶ

ββ) ἐργατῶν ἁλιέων, τῶν πληρούντων τὰς προϋποθέσεις τῶν §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὡς καὶ τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἐν τῇ θαλάσσῃ ὡς μεμονωμένων ἐργατῶν θαλάσσης, τῶν ἀπασχολουμένων ἐκτὸς περιοχῶν ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

Τὸ προβλεπόμενον ὡς ἄνω β. δ/γμα δὲν ἐξεδόθη εἰσέτι καὶ συνεπῶς τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα ἐξακολουθοῦν ὑπαγόμενα εἰς τὴν παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. ἀσφάλισιν.

Οἱ ἐκ τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω μεμονωμένων ἐργατῶν θαλάσσης παρέχοντες ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐντὸς περιοχῶν, εἰς ἃς ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ Ο.Α.Α.Α., ὑπάγονται καὶ εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ν. 2054/1952, οἱ δὲ ἐκ τῶν αὐτῶν προσώπων ἀπασχολούμενοι εἰς περιοχάς, εἰς ἃς ἰσχύει ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας τοῦ Ο.Α.Α.Α. καὶ μὴ ὄντες ἀπογεγραμμένοι ὡς ναυτικοί, ὑπάγονται καὶ εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν τοῦ Ο.Α.Α.Α.

ΙΙ. Προσωπικὸν Πλοηγικῆς Ὑπηρεσίας

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3143/1955 ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς Πλοηγικῆς Ὑπηρεσίας, ἀποτελούσης Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν, θεωροῦνται δημόσιοι ὑπάλληλοι, δὲν μισθοδοτοῦνται ὅμως, οὐδὲ συνταξιοδοτοῦνται εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου Προϋπολογισμοῦ (ἄρθρ. 7 § 4 τοῦ ν. 3142/1955). Ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης:

α) Τὸ τακτικόν, μόνιμον, διοικητικὸν τοιοῦτον ἀσφαλίζεται ὑποχρεωτικῶς διὰ τὸν κλάδον συντάξεως ἀπὸ τῆς 23.3.55 εἰς τὸ παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. ὑφιστάμενον Κεφάλαιον Πλοηγικῆς Ὑπηρεσίας (Κ.Π.Υ.) (ἄρθρ. 6, 11 παρ. 4 καὶ 19 παρ. 1 ν. 3142/1955), δικαιοῦται δὲ παροχῶν ἀσθενείας ἐκ τοῦ Οἴκου τοῦ Ναύτου (ἄρθρ. 14 § 6 ν. 3142/1955). Συνεπῶς τὸ προσωπικὸν τοῦτο ἐξαιρεῖται πλήρως τῆς παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι ἀσφαλίσεως διὰ τοὺς κλάδους ἀσθενείας καὶ συντάξεως καὶ τῆς παρὰ τῷ Ο.Α.Α.Α. τοιαύτης διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας καὶ τὴν προστασίαν τοῦ ν. 2054/52.

Τὸ ἔκτακτον διοικητικὸν προσωπικὸν τῆς Π.Υ., ἐφ' ὅσον ὑπηρετεῖ τοιοῦτον, ἐξακολουθεῖ ὑπαγόμενον εἰς τὴν παρ' ἡμῖν καὶ τὴν παρὰ τῷ Ο.Α.Α.Α. ἀσφάλισιν ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις ὑφ' ἃς ἀσφαλίζονται καὶ οἱ λοιποὶ ἔκτακτοι δημόσιοι ὑπάλληλοι.

β) Οἱ μόνιμοι ἢ ἔκτακτοι ἀρχιπλοηγοὶ καὶ πλοηγοί, ὡς καὶ τὸ κατώτερον βοηθητικὸν προσωπικὸν τῶν Πλοηγικῶν Σταθμῶν (κυβερνῆται, μηχανοδηγοί, ἀποθηκάριοι, ξυλουργοὶ καὶ λεμβοῦχοι) ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς διὰ τὸν κλάδον συντάξεως εἰς τὸ Ν.Α.Τ. (ἄρθρ. 14 § § 1 καὶ 2 ν. 3142/55 καὶ ἄρθρ. 3 § 1 ν. 3170/55), δικαιοῦνται δὲ παροχῶν ἀσθενείας ἐκ τοῦ Οἴκου τοῦ Ναύτου (ἄρθρ. 14 § 6 ν. 3142/55).

Συνεπῶς τὸ προσωπικὸν τοῦτο ἐξαιρεῖται τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως τῶν κλάδων συντάξεως καὶ ἀσθενείας. Ἐξαιρεῖται ὡσαύτως τὸ αὐτὸ προσωπικὸν τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2054/1952, ὡς συνδεόμενον μετὰ τῆς Πλοηγικῆς Ὑπηρεσίας διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου. Τῆς ἀνεργίας ἐξαιροῦνται ἐκ τοῦ ἀνωτέρω προσωπικοῦ, αα) οἱ μόνιμοι (τακτικοὶ) ὑπάλληλοι καὶ ββ) οἱ ἀπογεγραμμένοι τοιοῦτοι ὡς ἐργάται θαλάσσης.

γ) Τὸ ἡμερομίσθιον ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῆς Πλοηγικῆς Ὑπηρεσίας, ὡς καὶ οἱ κατὰ τὸ ἄρθρ. 11 § 2 τοῦ ν. 3142/1955 ἐκτάκτως διὰ πλοηγήσεις πλοίων χρησιμοποιούμενοι, ἀσφαλίζονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι δι' ἀμφοτέρους τοὺς κλάδους. Ὡσαύτως ἀσφαλίζονται οὗτοι καὶ παρὰ τῷ Ο.Α.Α.Α. δι' ἀνεργίαν καὶ στράτευσιν.

δ) Ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Πλοηγικοῦ Σταθμοῦ Διώρυγος Κορίνθου, ἀποτελοῦντες προσωπικὸν τῆς Διώρυγος Κορίνθου, οἱ ἀρχιπλοηγοὶ καὶ πλοηγοί, ὡς καὶ ὁ προϊστάμενος τῆς Ναυτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Διώρυγος, ἐφ' ὅσον κέκτηνται δίπλωμα πλοιάρχου, ἀσφαλίζονται εἰς τὸ Ν.Α.Τ. καὶ δικαιοῦνται τῶν παροχῶν ἀσθενείας ἐκ τοῦ Οἴκου τοῦ Ναύτου. Συνεπῶς τὰ πρόσωπα ταῦτα ἐξαιροῦνται τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως διὰ τοὺς κλάδους ἀσθενείας καὶ συντάξεως. Ἅπαν τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τοῦ Πλοηγικοῦ τούτου Σταθμοῦ ὑπάγεται εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν δι' ἀμφοτέρους τοὺς κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως.

Τῆς παρὰ τῷ Ο.Α.Α.Α. ἀσφαλίσεως διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας ἐξαιροῦνται, ἐκ τοῦ ἀνωτέρω προσωπικοῦ, μόνον οἱ ἀπογεγραμμένοι ὡς ναυτικοί. Ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ ἀνωτέρω Σταθμοῦ ὑπάγεται εἰς τὴν προστασίαν τοῦ νόμου 2054/1952.

Σημειοῦται σχετικῶς ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 31 τοῦ ν. 3143/1955 ἡ ὑπηρεσία τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου τούτου ὑπηρετούντων παρὰ τοῖς Πλοηγικοῖς Σταθμοῖς κυβερνητῶν, μηχανοδηγῶν καὶ λεμβούχων δύναται νὰ ἀναγνωρίζηται, ἀφ' ἧς οὗτοι ὑπηρετοῦν, ὡς χρόνος διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ἐκ τοῦ Ν.Α.Τ. Αἱ τυχὸν καταβληθεῖσαι δ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παρὰ τῶν ἀνωτέρω εἰσφοραὶ συντάξεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. μεταβιβάζονται εἰς τὸ Ν.Α.Τ. Ἐφ' ὅσον, ὅθεν, τὸ Ν.Α.Τ. προβῇ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ὡς χρόνου ἀσφαλίσεως παρ' αὐτῷ τῆς περὶ ἧς ἀνωτέρω ὑπηρεσίας τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος προσώπων καὶ ζητηθῇ ἡ μεταφορὰ εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο τοῦ παρ' ἡμῖν λογ/σμοῦ τοῦ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ Ν. 3198)1955

(Καταβολή αποζημιώσεως Ν. 2112/1920 είς δόσεις και συνέπειαι καθυστερήσεως καταβολής)

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Κατά τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ν. 3198/1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων (ΕΚΔ 14, 302) ἡ κατὰ τὸν ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀποζημίωσις τῶν ὑπαλλήλων, τῶν ἀπολυομένων ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν περὶ προμηνύσεως διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ προειρημένου νόμου, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνει τὰς ἀποδοχὰς ἓξ μηνῶν δι' ἕκαστον, καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἐὰν ἡ ἀποζημίωσις εἶναι μεγαλυτέρα τῶν ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται ἀσκύτως νὰ καταβάλῃ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τὸ μέχρι τῶν ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν μέρος ταύτης, τὸ δὲ ὑπόλοιπον καὶ πλέον ποσὸν εἰς τριμηνιαίας δόσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα τῶν ἀποδοχῶν τριῶν μηνῶν, ἑκάστης ἐὰν πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ συνόλου τῆς ἀποζημιώσεως ὑπολείπηται μικρότερον ποσόν. Ἡ πρώτη τῶν δόσεων εἶναι καταβλητέα τὴν ἑπομένην τῆς συμπληρώσεως τριμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις. Ἡ καθυστέρησις δόσεως τῆς ἀποζημιώσεως ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, τοῦ διαδραμόντος χρόνου λογιζομένου ὡς ἐν συνεχείᾳ χρόνου ὑπηρεσίας. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν τοῦ συνόλου τῶν ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν πρὸς τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, χωρὶς νὰ δικαιοῦται νὰ ἀναζητήσῃ τὴν καταβληθεῖσαν ἀποζημίωσιν. Ἡ χορηγηθεῖσα ἀποζημίωσις συμψηφίζεται πρὸς τὰς ὀφειλομένας λόγῳ τῆς ἀκυρώσεως τῆς καταγγελίας.

κλάδου συντάξεως τῶν προσώπων ταύτων, δέον ὅπως προβῆτε εἰς τὴν ταυτάτην μεταφοράν, ἀκυροῦντες τὸν ἀντίστοιχον χρόνον τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως των.

III. Μεταβολὴ ἀσφαλιστικοῦ φορέως ὑπὸ προσώπων ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Ν.Α.Τ.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ νόμου 3170/1955 αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ νόμου 1846/1951, αἱ καθορίζουσαι τὸν ἀσφαλιστικὸν φορέα, κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ ὁποίου κρίνεται τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα καὶ τὸν βαρυνόμενον μὲ τὴν καταβολὴν τῆς συντάξεως τοιούτων, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ περιπτώσεων συνταξιοδοτήσεως προσώπων, ἅτινα διετέλεσαν διαδοχικῶς ἠσφαλισμένοι εἰς τὸ Ν.Α.Τ. καὶ τὸ Ι.Κ.Α. καὶ καθ' ἃς ὁ χρόνος θεμελιώσεως τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος εἶναι μεταγενέστερος τῆς 28ης Μαρτίου 1955.

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω διατάξιν, προκειμένου νὰ ἀπονεμηθῇ ὑπὸ τοῦ Ν.Α.Τ. σύνταξις εἰς ἠσφαλισμένον τοῦ Ταμείου τούτου, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἡμέραι ἐργασίας, αἱ πραγματοποιηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸ ἢ μετὰ τὴν ὑπαγωγήν του εἰς τὴν παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. ἀσφάλισιν. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως παρὰ τοῦ Ν.Α.Τ. καὶ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν μόνον ὁ χρόνος τῆς παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. ἀσφαλίσεως.

Τὸ ἡμέτερον, ἐξ ἄλλου, Ἵδρυμα, προκειμένης ἀπονομῆς συντάξεως εἰς ἠσφαλισμένους παρ' αὐτῷ, ὑποχρεοῦται, ὅπως συνυπολογίσῃ, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 51 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ἅπασας τὰς ἡμέρας ἐργασίας, τὰς ὁποίας ἐπραγματοποίησαν οἱ ἠσφαλισμένοι οὗτοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ν.Α.Τ. πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., τόσον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως χρονικῶν προϋποθέσεων, ὅσον καὶ διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως. Ἐν περιπτώσει τοιούτου συνυπολογισμοῦ ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος χρόνου διανυθέντος εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ν.Α.Τ. τὸ τελευταῖον τοῦτο Ταμεῖον ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸ Ἵδρυμα τὰς καταβληθείσας εἰς τὸ Ν.Α.Τ. εἰσφορὰς ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου, ἐντόκως πρὸς 5 0/0 ἐτησίως, ἀποζενουμένου τοῦ ἠσφαλισμένου τῆς παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. ἀσφαλίσεως του.

Ἀντιθέτως, αἱ περιπτώσεις συνταξιοδοτήσεως, καθ' ἃς τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα ἐθεμελιώθη πρὸ τῆς 28ης Μαρτίου 1955, θέλουσι κριθῆ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 51 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 316/1955 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

λίας τακτικῆς ἀποδοχῆς, ὁ δὲ ὑπάλληλος ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ τὸ σύνολον τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὀφειλομένων εἰσφορῶν μετὰ τὴν 9ην Φεβρουαρίου καὶ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος χρονικὸν διάστημα πρὸς τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς.

Ὁρίζουσα ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου τούτου ὅτι ἡ πρώτη τῶν δόσεων εἶναι καταβλητέα τὴν ἐπομένην τῆς συμπληρώσεως τριμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως (ὁπότε καταβάλλεται τὸ μέχρι τῶν ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν μέρος τῆς ἀποζημιώσεως) ἐννοεῖ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς προθεσμίας ὡς ἐν ἄρθρῳ 243 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Κατὰ τοῦτο ἐπροθεσμία προσδιοριζομένη κατὰ μῆνας λήγει ἅμα ὡς παρέλθῃ ἡ ἡμέρα τοῦ τελευταίου μηνὸς ἡ κατ' ἀριθμὸν ἀντίστοιχος πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως καὶ ἐλλειπούσης ἀντιστοίχου ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός. (Βλέπε καὶ *Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχ. § 131).

Ἂν ἑπομένως ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἀπόλυσις) ἐγένετο τὴν 1ην τοῦ μηνός, ὁπότε καὶ κατεβλήθη τὸ μέχρι τῶν ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν τμῆμα τῆς ἀποζημιώσεως, ἡ καταβολὴ τῆς πρώτης δόσεως θὰ γίνῃ τὴν 2αν τοῦ μετὰ τρίμηνον μηνός, ἀφοῦ τὸ τρίμηνον λήγει τὴν 1ην τοῦ μηνὸς πάλιν, ἤτοι μὲ τὴν πάροδον τῆς ἡμέρας τοῦ μηνός, τῆς κατ' ἀριθμὸν ἀντιστοίχου πρὸς τὴν ἡμέραν ἐνάρξεως τῆς προθεσμίας (1η τοῦ μηνὸς ἡ ἀπόλυσις).

Εἶναι ἐκ τούτου λάθος τὸ ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ νόμου (ΕΕΔ 14, 275) ἀναγραφόμενον παράδειγμα ὑπολογισμοῦ, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ μισθωτὸς θὰ λάβῃ τὴν 1ην Ἀπριλίου (ἡμέραν ἀπολύσεώς του) ἀποδοχὰς 6 μηνῶν, τὴν 1ην Ἰουλίου ἀποδοχὰς 3 μηνῶν, τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἀποδοχὰς 3 μηνῶν, ἀφοῦ διὰ τοῦ παραδείγματος διαγράφεται καὶ ἡ φράσις τοῦ νόμου «τὴν ἑπομένην τῆς συμπληρώσεως τριμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως». Σαφὴς εἶναι ἡ αὐτὴ διάταξις ὡς πρὸς τὰς συνεπείας ἐκ τῆς καθυστερήσεως δόσεως τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112.

Τὸ κῦρος τῆς γενομένης καταγγελίας τελεῖ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς πληρώσεως τῆς νομικῆς προϋποθέσεως καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως καὶ μόνον ἀπὸ τῆς ἐξ ὁλοκλήρου καταβολῆς διὰ τῆς πληρωμῆς καὶ τῆς τελευταίας δόσεως εἰς τὴν τακτὴν ἐκ τοῦ νόμου ἡμέραν καθίσταται ἡ καταγγελία ἔγκυρος.

Ἀκυρουμένης τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ὁπότε αὕτη λογίζεται ὡς μὴ γενομένη (ἄρθρ. 180 Α.Κ.), ὁ μισθωτὸς διὰ τῆς μερικῆς λήψεως τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 κατέστη ἀδικαιολογήτως πλουσιώτερος καὶ ὀφείλει ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἐργοδότην τὴν ὠφέλειαν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο οὗτος νὰ ἀντιτάξῃ εἰς συμψηφισμὸν πρὸς τοὺς ὀφειλομένους εἰς τὸν μισθωτόν, λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως, μισθούς, διότι ὅμως τὸ ἄρθρον 664 Α. Κ. ὁρίζει ὅτι ὁ μισθωτὴς (ἐργοδότης) δὲν δύναται νὰ συμψηφίσῃ ὀφειλόμενον μισθὸν πρὸς ἀπαίτησίν του κατὰ τοῦ ἐκμισθωτοῦ (ἐργαζομένου), ἐφ' ὅσον ὁ μισθὸς οὗτος εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος εἰς διατροφὴν τοῦ ἐκμισθωτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ (βλέπε ἑρμηνείαν αὐτοῦ ὑπὸ *Κ. Καιρᾶ*, Ἔνοχ. Εἰδικόν, 2α ἐκδ., 1955, ὑπ' ἄρθρ. 664), ἦτο ζήτημα κρίσεως τοῦ δικαστηρίου ἂν συνεψηφίζετο (βλέπε ἐπὶ τῆς περιπτώσεως αὐτῆς ἀκριβῶς Α.Π. 396/1951, ΕΕΔ 10, 1162).

Ἐν τούτοις ὁ νόμος, κατ' εἰδικὴν ρύθμισιν (ἄρθρ. 5 § 8), ἐπέβαλεν ἀπεριορίστως τὸν συμψηφισμὸν πρὸς τὰς ὀφειλομένας λόγῳ τῆς ἀκυρώσεως τῆς καταγγελίας τακτικὰς ἀποδοχὰς (ὁ ν. 2239/1953, ΕΕΔ 11, 1042, εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, ὑπῆρξε πλέον φιλάγαθος διὰ τοὺς μισθωτούς).

Ἐξακολουθεῖ ὅμως ἰσχύουσα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 31 τοῦ ν.δ. 2698/1953 (ΕΕΔ 12, 1284), κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐὰν καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ἀναγγελθεῖσα κατ' ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 εἰς τὸ Ι.Κ.Α. (ἤδη εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀνεργίας καὶ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας), ἠκυρώθη διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ ἀνεκλήθη ὡς ἄκυρος ὑπὸ τοῦ καταγγέλλοντος, ὁ ἐργοδότης, καταβάλλων εἰς τὸν μισθωτὸν τὰς ἀποδοχὰς αὐτοῦ, ὑποχρεοῦται νὰ παρακρατήσῃ διὰ λ/σμὸν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἤδη τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας) τὰ παρὰ τούτου εἰς τὸν μισθωτὸν καταβληθέντα ἐπιδόματα ἀνεργίας. Ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ μὴ καταβάλῃ τοὺς ὀφειλομένους μισθούς, ἐν ὅσῳ ὁ μισθωτὸς δὲν τῷ προσκομίζει πιστοποιητικὸν τοῦ Ι.Κ.Α. (Ο.Α.Α.Α.) περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ εἰσπραχθέντων ἐπιδομάτων ἀνεργίας. Ὁ ἐργοδότης, παρακρατῶν τὰ ἀνωτέρω ἐπιδόματα ὡς ἐντολοδόχος καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ι.Κ.Α., ὀφείλει νὰ ἀποδώσῃ ταῦτα εἰς αὐτὸ ἐντὸς 15 ἡμερῶν. Ἐὰν δὲν προβῇ εἰς τὴν παρακράτησιν ταύτην, ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ἴσον ποσὸν εἰς τὸ Ι. Κ. Α. (ἤδη εἰς τὸν Ο. Α. Α. Α.), εὐθυνόμενος ἔναντι αὐτοῦ, ὡς ἐὰν εἶχε παρακρατήσει ταῦτα. Τὰ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω λόγου ὀφειλόμενα ποσὰ τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσπράττονται κατὰ τὰ ἐν ἄρθροις 26 § 6 καὶ 27 § 1 ἐδ. 1 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 ὁριζόμενα (πρβλ. καὶ 256/1953 ἐγκύκλιον Ι.Κ.Α., ΕΕΔ 12, 1238, καὶ 6/1955 ἐγκύκλιον Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, ΕΕΔ 11, 717).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΙ

3464/1955 ΝΟΜΟΣ

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί ασφαλίσεως ανεργίας διατάξεων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 350 της 31 Δεκεμβρίου 1955)

Ψηφιάμενοι ομοφώνως μετά της Βουλής, αποφασίζομεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Από της πρώτης του μεθεπομένου μηνός της δημοσιεύσεως του παρόντος εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως η ασφάλισις ανεργίας των κατά τας διατάξεις του ν.δ. 2961/1954 (*) καλυπτομένων διά τον κίνδυνον τούτον μισθωτών επεκτείνεται εις άπασας τας περιοχάς, εις ας μέχρι της δημοσιεύσεως του παρόντος έχει επεκταθή η ασφάλισις του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Άρθρον 2

Το άρθρον 12 του ν.δ. 2961/1954 «περί συστάσεως Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας» αντικαθίσταται ως κάτωθι:

«1. Εξαιρούνται της ασφαλίσεως ανεργίας:

α) Οι ανήλικοι μέχρις ηλικίας 18 ετών και οι μαθηταί τεχνίται, περί ων το β. δ/γμα της 6.6.1953 «περί εκπαιδεύσεως μαθητών τεχνιτών». Διά την εφαρμογήν της διατάξεως ταύτης ως ημερομηνία γεννήσεως λογίζεται η 1η Ιουλίου του έτους γεννήσεως του ησφαλισμένου.

β) Οι σύζυγοι, οι γονείς ή τα τέκνα, εφ' όσον απασχολούνται εις εκμεταλλεύσεις διοικουμένας υπό συζύγου, πατρός ή τέκνου.

γ) Οι εξ ιδίων δικαιωμάτος συνταξιούχοι του Δημοσίου ή των πάσης φύσεως Οργανισμών του Δημοσίου Δικαίου.

δ) Οι συμπληρώσαντες το 65ον έτος της ηλικίας των.

ε) Οι τακτικοί υπάλληλοι και υπηρέται του Δημοσίου και των Οργανισμών Δημοσίου Δικαίου.

στ) Τα πρόσωπα τα παρέχοντα εξηρτημένην εργασίαν ούχι προς σταθερόν εργοδότην (ως φορτοεκφορτωταί, εργάται εκδοράς και σφαγής, νεκροπομποί κ.λ.π.), ων η εις τον οίκειον φορέα διά τον κλάδον ασθενείας ασφάλισις δυνάμει ειδικού κανονισμού συντελείται μεσω των επαγγελματικών αυτών σωματείων ή συνεταιρισμών.

ζ) Οι οίκοθεν μισθωτοί.

η) Οι ησφαλισμένοι διά τον κίνδυνον της ανεργίας παρ' ετέρω Ταμείω ασφαλίσεως, έχοντες την μορφήν Ν.Π.Δ.Δ.

θ) Οι απασχολούμενοι εις γεωργικάς, δασικάς και κτηνοτροφικάς εργασίας, πλήν των υπαγομένων εις την ασφάλισιν του Ι.Κ.Α.

2. Το άρθρον 36 του ν.δ. 3698/1953 «περί ρυθμίσεως της κατά τής ανεργίας ασφαλίσεως των εποχιακών και υποαπασχολουμένων» καταργείται από της 1ης του επομένου μηνός από της δημοσιεύσεως του παρόντος.

3. Η υπαγωγή εις την ασφάλισιν ανεργίας, το ύψος των εισφορών και αι προϋποθέσεις εν γένει επιδοτήσεως των εργατών άλιείας ρυθμίζονται υπό Ειδικού Κανονισμού, εγκρινομένου υπό του Υπουργού Εργασίας μετά πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου. Ομοίως δύνανται κατόπιν αποφάσεως του Δ.Σ. του Οργανισμού, εγκρινομένης υπό του Υπουργού Εργασίας, να υπαχθώσιν εις την ασφάλισιν ανεργίας τα πρόσωπα, περί ων το έδαφ. στ' της § 1 του παρόντος, πλην των φορτοεκφορτωτών, εργατών εκδοράς και σφαγής και νεκροπομπών. Το ύψος των εισφορών και αι προϋποθέσεις εν γένει επιδοτήσεως τούτων ρυθμίζονται δι' ειδικού κανονισμού, ως ανωτέρω προκειμένου περί άλιεργατών.

Άρθρον 3

Η § 1 του άρθρ. 17 του ν. δ. 2961/1954 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«1. Ο ησφαλισμένος, οστις λύεται ή σχέσις εργασίας, δικαιούται επιδόματος ανεργίας, εφ' όσον επραγματοποίησεν εκατόν είκοσι πέντε (125) ημέρας εργασίας εν τη ασφαλίσει ανεργίας εντός των τελευταίων πρό της λύσεως της σχέσεως εργασίας δέκα τεσσάρων (14) μηνών, των ημερών εργασίας των τελευταίων δύο μηνών μη συνυπολογιζομένων.

Δύνανται κατόπιν αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Οργανισμού, εγκρινομένης δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, αι περί ων ανωτέρω ημέραι εργασίας δι' άπαντας ή δι' ωρισμένας μόνον κατηγορίας μισθωτών να μειωθούν μέχρις εκατόν (100), εφ' όσον μετά παρέλευσιν εξαμήνου από της ισχύος του παρόντος ήθελε διαπιστωθή, ότι η διαχείρισις του Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας καταλείπει υπόλοιπα επιτρέποντα την επιδότησιν άλλων ή μέρους τούτων.

Η περί ής το προηγούμενον εδάφιον απόφασις του Δ.Σ. δύναται να καταργήται παρ' αυτού μετ' έγκρισιν του Υπουργού Εργασίας, εν περιπτώσει οικονομικής ανεπαρκείας του Κλάδου Ανεργίας να ανταποκριθή εις την συνέπειαν της αποφάσεως ταύτης πρόσθετον επιβάρυνσιν.

Άρθρον 4

Η § 7 του άρθρου 17 του ν. δ. 2961/1954 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«Τα χρονικόν διάστημα, περί ού αι §§ 1, 2 και 6 του παρόντος, επιμηκύνεται αναλόγως του χρόνου, καθ' ον ο άνεργος ήτο ασθενής ή ετέλει εν στρατεύσει ή ήσχει αδυνατεί εκαγγελμα, εφ' όσον η ασθένεια αποδεικνύεται διά βεβαιώσεως του οίκειου Ασφαλιστικού Οργανισμού, ή δε στράτευσις και η άσκησις του αυτεπαγγέλματος διά βεβαιώσεως της οικείας Αρχής, δυναμένου του Δ. Σ. του Οργανισμού να θεωρήση ως πληρουμένην την εις § 6 προϋπάρχουσαν, εν ένεκα σπουδαίου λόγου υπολείπηται αύτη μέχρι 10 το πολύ ημερομισθίων κατ' έτος».

(*) ΕΕΔ 13, σελ. 241.

Άρθρον 5

Το άρθρον 12 του ν.δ. 2961/1954 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«1. Η διάρκεια καταβολής του επιδόματος ανεργίας ήρτηται εκ του αριθμού των υπό του ανέργου πραγματοποιηθεισών εντός του κατά το άρθρον 17 § 1 του παρόντος 11μήνου ημερών εργασίας, κλιμακουμένη ως ακολούθως:

α) Διά τους έχοντας πραγματοποιήσει 180 τοιλάχιστον ημέρας εργασίας το επίδομα καταβάλλεται επί πέντε (5) μήνας.

β) Διά τους έχοντας πραγματοποιήσει 150 τοιλάχιστον ημέρας εργασίας το επίδομα καταβάλλεται επί τρείς (3) μήνας.

γ) Διά τους έχοντας πραγματοποιήσει 125 τοιλάχιστον ημέρας εργασίας το επίδομα καταβάλλεται επί δύο (2) μήνας.

δ) Εν περιπτώσει εκδόσεως της περί ης το άρθρον 17 § 1 εδάφ. β' αποφάσεως το επίδομα ανεργίας εις τους έχοντας πραγματοποιήσει εκατόν (100) ημέρας εργασίας καταβάλλεται κατόπιν αποφάσεως του Δ.Σ. μέχρις ενός και ημίσεος μηνός το πολύ.

2. Δι' έκαστον μήνα το επίδομα καταβάλλεται επί είκοσι πέντε (25) ημέρας.

3. Μετά την συμπλήρωσιν των περί ων η § 1 του παρόντος άρθρου ορίων επιδοτήσεως διά την εκ νέου επιδότησιν του ησφαλισμένου απαιτείται η εκ νέου πραγματοποίησις των εν άρθρω 17 § 1 και άρθρω 19 § 1 ημερών εργασίας.

4. Εν πάση περιπτώσει τα επιδόματα ανεργίας δεν είναι δυνατόν να είναι πλείονα των τριακοσίων εντός της προηγουμένης της εκάστοτε λύσεως της σχέσεως εργασίας τετραετίας».

Άρθρον 6

Η § 3 του άρθρ. 21 του ν. δ. 2961/1954 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«3. Το βασικόν επίδομα ανεργίας ορίζεται εις 40 ο/ο του ημερομισθίου ή προκειμένου περί υπαλλήλων εις 50 ο/ο του μισθού, υπό τον περιορισμόν ότι δεν είναι κατώτερον των 2/3 του ημερομισθίου του ανειδικεύτου εργάτου ή εργατρίας προκειμένου περί γυναικών, ούτε ανώτερον των 35 νέων δραχμών. Το ανώτατον όριον αναπροσαρμόζεται αναλόγως ανά πάσαν πρυσαρμογήν μισθών και ημερομισθίων.

Διά τον τοιούτον υπολογισμόν του επιδόματος οι ησφαλισμένοι κατατάσσονται εις μισθολογικάς κλάσεις κατά τα εν άρθρω 25 § 2 ά.ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων» οριζόμενα, των κατά τα ανωτέρω ποσοστών υπολογιζομένων επί του τεκμαρτού ημερομισθίου της αντιστοίχου μισθολογικής κλάσεως.

Εν περιπτώσει εύλογων αμφιβολιών ως προς το πραγματικόν ύψος του μισθού ή ημερομισθίου λαμβάνεται υπ' όψιν το μέσον ημερομίσθιον των τελευταίων εξ προ της λύσεως της σχέσεως εργασίας μηνών».

Άρθρον 7

1. Εις το τέλος της 1 παραγρ. του άρθρ. 27 του ν.δ. 2961/1954 τίθεται περίοδος, έχουσα ούτω:

«Εάν όμως έχη εγερθή εκ μέρους του μισθωτού αγωγή περί του κύρους της γενομένης καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας, ή κατά την παρούσαν παράγραφον προθεσμία άρχεται από της επομένης της ημερομηνίας, αφ' ης κατέστη τελεσίδικος ή επί της αγωγής ταύτης δικαστική απόφασις».

2. Αι διατάξεις των άρθρων 3, 4, 5, 6 και 7 του παρόντος νόμου ισχύουν διά τους από της πρώτης του επομένου της δημοσιεύσεως αυτού μηνός, εντός πάντως της προθεσμίας του άρθρ. 27 § 1 του ν.δ. 2961/1954, αναγγελλομένους προς επιδότησιν ησφαλισμένους, των προυποθέσεων και διαρκείας της επιδοτήσεως, ως και του ποσού του επιδόματος των μέχρι της κατά τα ανωτέρω προθεσμίας αναγγελλομένων προς επιδότησιν, διεπομένων υπό της προϊσχυούσης νομοθεσίας.

Άρθρον 8

1. Η § 1 του άρθρου 24 του ν.δ. 2961/1954 αντικαθίσταται ως εξής:

«Αι ημέραι επιδοτήσεως λόγω ανεργίας εξομοιούνται προς ημέρας εργασίας διά την συμπλήρωσιν των προϋποθέσεων απονομής των παροχών ασθενείας εις είδος από τον Οργανισμόν, παρ' ω ο άνεργος τυγχάνει ησφαλισμένος διά τον κλάδον ασθενείας».

2. Η § 3 του αυτού άρθρου αντικαθίσταται ως κάτωθι:

«3. Η εισφορά διά την ασφάλισιν ασθενείας υπολογίζεται βάσει του καταβαλλομένου επιδόματος ανεργίας, ανέρχεται δε αύτη εις το εν τεταρτον της οφειλομένης εισφοράς ασθενείας, ως αύτη εκάστοτε καθορίζεται διά τους ησφαλισμένους του Ι.Κ.Α., καταβάλλεται εκ των κεφαλαίων του Οργανισμού και αποδίδεται εις τον οίκειον Οργανισμόν εντός 15 ημερών από του τέλους του μηνός, καθ' ον κατεβλήθη το επίδομα».

Άρθρον 9

Το άρθρον 23 του ν.δ. 2961/1954 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«1. Ο άνεργος διά την εξασφάλισιν της αξιώσεώς του προς επιδότησιν δέον να εμφανίζηται αυτοπροσώπως εις την αρμοδίαν Υπηρεσίαν του Οργανισμού ή το Γραφείον Εύρέσεως Εργασίας ή, εφ' όσον δεν υφίσταται εις τον τόπον της κατοικίας του ανέργου Γραφείον Εύρέσεως Εργασίας, εις την αρμοδίαν Αστυνομικήν Αρχήν ή τον Πρόεδρον της Κοινότητος κατά τας οριζομένας υπό της Υπηρεσίας ημέρας και ώρας.

2. Άνεργος, όστις δεν συμμορφούται προς τας κατά την προηγουμένην παράγραφον υποχρεώσεις, αίτινες δεν δύνανται πάντως να προβλέπουν υποχρέωσιν παρουσιάσεως πλέον των τριών ημερών καθ' εβδομάδα, στερείται του επιδόματος ανεργίας του 15ημέρου, καθ' ο έλαβε χώραν η παράλειψις.

3. Διά Κανονισμού ορισθήσονται αι λοιπαί λεπτομέρειαι εφαρμογής του ελέγχου ανεργίας.

Διά του αυτού Κανονισμού δύναται να εξουσιοδοτηθή το Δ.Σ. του Οργανισμού, όπως προσδιορίση και έτερας, πλην των εν § 1 αναφερομένων, Υπηρεσίας διά την άσκησιν του τοιούτου ελέγχου.

4. Των Γραφείων Εύρέσεως Εργασίας περιφερείας Αθηνών προίσταται ανώτερος υπάλληλος του Υπουργείου Εργασίας, έχων την έποπτείαν επί της οργανώσεως και εν γένει λειτουργίας αυτών, ως και την κατεύθυνσιν και τον συντονισμόν της δράσεως του προσωπικού, εισηγούμενος τα αφορώντα τούτο θέματα.

Πρὸς τοῦτο εἰς τὴν ὀργανικὴν σύνθεσιν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας προστίθεται μία θέσις Διευθυντοῦ Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας Ἀθηνῶν ἐπὶ βαθμῷ 1ῳ, 2ῳ ἢ 3ῳ, πληρουμένη διὰ μετατάξεως ἐπὶ τῷ ᾧ κέκτηται βαθμῷ καὶ μισθῷ ἑνὸς τῶν ἐχόντων δίπλωμα Ἀνωτάτης Σχολῆς Διευθυντῶν Γραφείων Ἐργασίας Λιμένων, ἐπὶ καταργήσει τῆς παρ' αὐτοῦ κατεχομένης θέσεως, συνεχιζομένης τῆς παρὰ τῷ οἰκείῳ Κ.Α.Φ. Λιμένος ὑφισταμένης ἀσφαλιστικῆς αὐτοῦ σχέσεως».

δ. Μία θέσις Τμηματάρχου τῆς Διευθύνσεως Ἀπασχολήσεως μετατρέπεται εἰς θέσιν Ἐπιθεωρητοῦ Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας ἐπὶ βαθμῷ 5ῳ, 4ῳ, 3ῳ ἢ 2ῳ, αὐξανομένων ἀναλόγως τῶν ὀργανικῶν θέσεων τοῦ Ὑπουργείου τούτου.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος τὴν θέσιν ταύτην καταλαμβάνει, ἐπὶ τῷ ᾧ κέκτηται βαθμῷ, εἷς ἐκ τῶν Τμηματαρχῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἔχων κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ὑπερεικοσαετῆ ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ Βουλῇ καὶ τῷ Ὑπουργείῳ, ἐξ ἧς ὑπερδεκαετῆ εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἀπασχολήσεως.

Ἄρθρον 10

Ἡ διάταξις τῶν δύο τελευταίων περιόδων τοῦ ἐδαφ. α' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ ν.δ. 2961/1954, δι' ἧς παρέχεται ἡ εὐχέρεια ἐπιστροφῆς εἰς τοὺς ἐργοδότας 15ο/ο τῶν ὑπ' αὐτῶν καταβληθεισῶν εἰσφορῶν ἀνεργίας ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ ὁριζομένας προϋποθέσεις, καταργεῖται ἀφ' ἧς ἰσχυσεν.

Ἄρθρον 11

Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 34 § 5 τοῦ ν.δ. 2361/1951 εἶναι ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τούτου δικαιοῦνται τῶν ὑπὸ τοῦ ν. 2054/1952 προβλεπομένων ἐπιδομάτων οἱ στρατευόμενοι μισθωτοὶ μόνην ἐφ' ὅσον καθίστανται ἔφεδροι μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. καὶ κατὰ τὸν χρόνον προσκλήσεως ἢ τῆς πραγματικῆς κατατάξεως αὐτῶν ὑπὸ τὰ ὅπλα πληροῦν τὰς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὁριζομένας προϋποθέσεις, καταργουμένης πάσης ἄλλης ἀντιθέτου διατάξεως.

Ἄρθρον 12

Ἡ § 2 τοῦ ἄρθρ. 33 τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«2. Αἱ Τράπεζαι, παρ' αἷς κατατίθενται αἱ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφοραί, ὡς καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ Ι.Κ.Α., τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἑκάστου μηνὸς μεταφέρουν οἰκοθεν εἰς πίστωσιν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας τὰ ἀνήκοντα εἰς τοῦτον ποσὰ ἐξ εἰσφορῶν, ἅτινα διὰ τοῦ παρόντος καὶ πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ τρόπου τῆς κατανομῆς ὁρίζονται εἰς 4/21 (ἤτοι τρία εἰκοστὰ πρῶτα διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας καὶ ἓν εἰκοστὸν πρῶτον διὰ τὸν Εἰδικὸν Λογαριασμὸν ν. 2054/1952), ἐπὶ τῶν συνολικῶν πάσης φύσεως ἐσόδων τοῦ Ι.Κ.Α. ἐξ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ταχτικῶν καὶ καθυστερουμένων, μετὰ τῶν προσαυξήσεων τῶν τελευταίων τοιούτων κλπ.».

Ἄρθρον 13

Αἱ διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 40 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 περὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ παντὸς τέλους χαρτοσήμου, φόρου κλπ. τῶν διὰ τὴν ἀπονομὴν παροχῶν ὑποβαλλομένων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. αἰτήσεων, ὡς καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ χορηγουμένων παροχῶν ἢ τῶν διὰ τὴν ἀναγνώρισιν ἢ πραγματοποίησιν τούτων διοικητικῶν, δικαστικῶν καὶ ἐξωδίκων πράξεων, ἰσχύουν ἀναλόγως καὶ διὰ τὰς ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ παρεχομένας πάσης φύσεως παροχάς.

Ἄρθρον 14

1. Ἡ § 5 τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ ν. 3252/1955 καταργεῖται.

2. Εἰς τὴν § 1 τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ ν. 3252/1955 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ Ὀργανώσεως τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τροποποιήσεως τινων νόμων» προστίθεται ἐδάφιον, ἔχον οὕτω:

«Αἱ §§ 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἀπολυθέντων, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει περατωθῇ ἡ διαδικασία τῆς πτωχεύσεως, εἴτε διὰ συνενοήσεως τῶν δανειστῶν, εἴτε διὰ συμβιβασμοῦ, εἴτε ἐξ ἄλλου λόγου» (*).

Ἄρθρον 15

1. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καταργεῖται τὸ ν. δ. 2511/1953 «περὶ ἐλέγχων ὁμαδικῶν ἀπολύσεων».

2. Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν.δ. 2861/1951 εἶναι ὅτι καταργεῖται πᾶσα ἀντικειμένη εἰς ταύτα διάταξις τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 καὶ τοῦ ν. δ. 2698/1953, πλὴν τοῦ ἄρθρ. 51 § 1 τοῦ τελευταίου τούτου, ὡς ἐπίσης καὶ πᾶσα γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις, δι' ἧς ρυθμίζονται ἄλλως, ἢ ὡς ἐν τῷ ν. δ. 2961/1954 ὁρίζεται, τὰ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας, ἐξαιρέσεως ἀπ' αὐτῆς, ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν καὶ παροχῶν κλπ.

Ὁ παρὼν νόμος, ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Δεκεμβρίου 1955

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνω νόμου εἰσηγητικὴ ἔκθεσις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἔχει ὡς ἑξῆς:

Εἰσηγητικὴ Ἔκθεσις

«Ἐπὶ τοῦ σχεδίου νόμου περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεων»

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Ἡ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. διαχείρισις τοῦ κλάδου ἀνεργίας ὑπὸ τὸ καθεστὼς τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 κατέλιπεν εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης μετ' αὐτοῦ συγχωνεύσεως τοῦ ε. Ταμείου Ἀνεργίας σημαντικώτατον ἔλλειμμα. Οὕτω κατὰ τὸ ἔτος 1952 αἱ δαπάναι, ἤτοι αἱ παροχαὶ μετὰ τῆς ἀναλογίας δαπανῶν διοικήσεως καὶ εἰσφορῶν ὑπὲρ τρίτων, ὑπερέβησαν τὰς ἀντιστοίχους ἐξ εἰσφορῶν εἰσπράξεις κατὰ 40.771.000 νέων δραχμῶν, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1953 κατὰ 56.347.000 νέων δραχμῶν, ὁμοίως. Ἡ τοιαύτη παθητικὴ διαχείρισις ὀφείλεται ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸν δυσανάλογον καθορισμὸν τοῦ ὕψους τῶν εἰσφορῶν, ἐν σχέσει πρὸς τὸν, ἕνεκεν τῶν θεσπισθεισῶν εὐνοϊκωτέρων προϋποθέσεων ἐπιδοτήσεως, ἀριθμὸν τῶν ἐπιδοτουμένων καὶ περαιτέρω εἰς τὴν ἐπιδότησιν

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Πρόκειται περὶ τῆς ἀποσημειώσεως ν. 2112 καὶ τοῦ μισθοῦ ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως, βλέπε ΕΕΔ 14 σελ. 722.

ὡς ἀνέργων τῶν καλουμένων ἐποχιακῶν μισθωτῶν μετὰ τὴν ἑκάστοτε λῆξιν τῆς ἐποχιακῆς αὐτῶν ἀπασχολήσεως.

Ἡ διὰ τοῦ ν.δ. 3698/1953 ἰδιάζουσα ἀσφαλιστικὴ μεταχείρισις τῶν τελευταίων τούτων, ἤτοι, ἀντὶ τῆς πληρωμῆς εἰς τούτους ἐπιδομάτων ἀνεργίας, ἡ δημιουργία οἱονεὶ εἰδικῶν λογαριασμῶν ἐξ εἰσφορῶν ἐποχιακῶν μισθωτῶν καὶ τῶν ἀπασχολούντων τούτους ἐργοδοτῶν καὶ ἡ διανομὴ τούτων κατὰ τὴν νεκρὰν περίοδον τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἐπέφερε περιορισμὸν τοῦ ἀναίγματος μεταξὺ εἰσφορῶν καὶ δαπανῶν, ὥστε τὸ ἐντὸς τοῦ 1954, καὶ δὴ διὰ τοὺς πρώτους ἑπτάμισυ (7 1/2) μῆνας τούτου, ἤτοι μεχρι ψηφίσεως τοῦ ν.δ 3961/1954, ἔλλειμμα νὰ κατέλθῃ εἰς 12.851.000 νέας δραχμάς.

Περαιτέρω ἡ διὰ τοῦ τελευταίου τούτου ν. δ/τος αὔξησις τῆς ἀσφαλιστικῆς εἰσφορᾶς ἀνεργίας ἀπὸ 2 ο/ο εἰς 3 ο/ο, ἡ μείωσις τῆς διαρκείας ἐπιδοτήσεως ἀπὸ ἓξ εἰς τέσσαρας μῆνας καὶ ἡ αὔξησις τῶν προϋποθέσεων ἐπιδοτήσεως ἀπὸ 150 εἰς 180 ἡμέρας, συνετέλεσαν, ὥστε τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἔλλειμμα νὰ περιορισθῇ ἔτι περαιτέρω, εἰς τρόπον ὥστε κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1954 ἡ διαχείρισις τοῦ κλάδου τούτου κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο νὰ καταληξῃ εἰς πλεόνασμα ἐκ 12. 883.252 δραχμῶν.

Ἡ μικρὰ αὕτη ἀναδρομὴ δεικνύει πόσον ἀνεδαφικὴ καὶ ἐστερημένη ἡλεγμένης οἰκονομικῆς προοπτικῆς ὑπῆρξεν ἡ ὡς πρὸς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας πρὸ τοῦ ἔτους 1952 ἀκολουθηθεῖσα πολιτική.

Ἡ Κυβέρνησις βεβαίως γνωρίζει ὅτι ἡ ριζικὴ θεραπεία τοῦ προβλήματος τῆς ἀνεργίας καὶ τῆς ὑποαπασχολήσεως θὰ πραγματοποιηθῇ πρωτίστως δι' ὀργανικῶν οἰκονομικῶν μέσων, διὰ τῆς δημιουργίας εὐκαιριῶν ἀπασχολήσεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πόρων τῆς χώρας.

Εἶναι γνωσταὶ αἱ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην προσπάθειαι τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ ἐφαρμοζόμενον ἐν προκειμένῳ πρόγραμμα, δι' οὗ ἐπιδιώκεται ἡ βελτίωσις τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Γνωρίζει ἐπίσης—καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ ἐπιτακτικὴν ὑποχρέωσιν καὶ βασικὴν ἀποστολὴν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας—ὅτι ἡ ὀργάνωσις καὶ ἡ ἀποδοτικὴ λειτουργία τῶν καλουμένων ὑπηρεσιῶν ἀπασχολήσεως, τῶν ὑπηρεσιῶν ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ, τῶν σχολῶν ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ μαθητείας συνιστᾷ πολύτιμον ὑπηρεσίαν πρὸς τὸν ἐργαζόμενον κόσμον τῆς Χώρας καὶ συμβάλλει εἰς τὴν δημιουργίαν ὑγιῶν προϋποθέσεων μιᾶς καλλιτέρας αὔριον.

Ἕνεκεν τούτου συνεχίζονται καὶ θὰ συνεχισθοῦν καὶ αἱ εἰς τὸν τομέα τοῦτον προσπάθειαι καὶ πιστεύομεν ὅτι συντόμως θὰ ἔχωμεν λίαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα ἐκτὸς τῶν ἄλλων θὰ δικαιώσουν πλήρως τὴν σύστασιν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας οὐχὶ μόνον ὡς φορέως ἀντιμετωπίσεως τῶν οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν συνεπειῶν τῆς ἀνεργίας, ἀλλὰ κυρίως προλήψεως ταύτης καὶ ὡς κυρίου ὀργάνου ἐφαρμογῆς τῆς πολιτικῆς τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ Κράτους.

Πέραν τούτου ὅμως ἀπόφασις τῆς Κυβερνήσεως εἶναι νὰ ἐξαντλήσῃ πᾶσαν δυνατότητα ἐπεκτάσεως τῆς προστασίας τῶν ἀνέργων ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς γενικωτέρας αὐτῆς μερίμνης καὶ τοῦ προγράμματος τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως τῶν ἐργαζομένων.

Τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιδιώκει τὸ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας ὑποβαλλόμενον παρὸν νομοσχέδιον. Δι' αὐτοῦ κυρίως ἀναρρυθμίζονται αἱ προϋποθέσεις ἐπιδοτήσεως τῶν ἀνέργων, ὡς καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἐπιδοτήσεως τούτων, εἰς ἔκτασιν τοιαύτην, ὥστε νὰ δύναται βασίμως νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ἡ ἤδη παρεχομένη εἰς τοὺς ἀνέργους προστασία νὰ αὐξάνηται εἰς ποσοστὸν 60 ο/ο κυρίως διὰ τῆς ἀναλόγου αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπιδοτουμένων ὡς ἐκ τῆς θεσπίσεως ἠπιωτέρων προϋποθέσεων διὰ τὴν ἐπιδότησιν.

Σημειοῦμεν, ὅτι αἱ ὡς ἄνω βελτιώσεις ἐπέρχονται ἄνευ ἐπιβαρύνσεώς τινος, οὔτε τῶν ἐργοδοτῶν, οὔτε τῶν ἠσφαλισμένων, οὔτε τῆς οἰκονομίας τοῦ τόπου ἐν γένει, ἄνευ τ. ἐ. αὐξήσεως τῶν ἤδη καταβαλλομένων εἰσφορῶν διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ τοῦτο, διότι ἡ γενομένη μελέτη κατέδειξεν, ὅτι, συνεχιζομένου μὲ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν τοῦ ὄγκου ἀπασχολήσεως τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ, καθίσταται ἐφικτὴ ἡ λῆψις τῶν διὰ τοῦ παρόντος νομοσχεδίου προτεινομένων προστατευτικῶν μέτρων ἐναντι τῶν ὑπὲρ ἄγαν συντηρητικῶν περιθωρίων καὶ κριτηρίων προστασίας τοῦ ν.δ. 3961/1954.

Βασικὴ εἶναι ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 2 § 2 τοῦ νομοσχεδίου προβλεπομένη κατάργησις τοῦ ἄρθρ. 36 τοῦ ν.δ. 2698/1953, δι' οὗ προβλέπεται ἀπαγόρευσις ἐπιδοτήσεως τῶν ἐποχιακῶν μισθωτῶν, οἵτινες διατελοῦν ἐν ἐνεργείᾳ διαρκούσης τῆς νεκρᾶς περιόδου ἐργασίας τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπαναληφθοῦν τὰ σφάλματα τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ αἱ ἐκ τούτου καταστρεπτικαὶ οἰκονομικαὶ συνέπειαι, ὡς αὗται ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἐκτίθενται, προβλέπεται νῦν διὰ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ νομοσχεδίου ποιὰ τις ἐλαστικὴ ρύθμισις, ἤτοι ἡ μὲν ἐπιδότησις τῶν ἐχόντων πραγματοποιήσει 100 ἡμέρας ἐργασίας ἐντὸς τοῦ κρισίμου χρόνου προϋποθέτει προηγουμένως γενικὴν ἀπόφασιν τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ὀργανισμοῦ, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται οἰκονομικὴ πρὸς τοῦτο εὐχέρεια, ἡ δ' ἐπιδότησις τῶν ἐχόντων πραγματοποιήσει 125 ἡμέρας ἐργασίας ἐποχιακῶν θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ ἕνα καὶ ἥμισυ μῆνα τὸ πολύ, ἀντὶ τῶν δύο ἢ τριῶν μηνῶν τοῦ ἀ.ν. 1846/1951. Σημειοῦμεν ὅμως, ὅτι καὶ ἡ τοιαύτη προστασία εἶναι σημαντικωτάτη ἐναντι τῆς σήμερον παντελῶς ἐλλειπούσης τοιαύτης καὶ πρὸς τούτοις ὅτι εἶναι ἡ μόνη οἰκονομικῶς ἐφικτή, ἄνευ σοβαροῦ κινδύνου ἀνατροπῆς τῆς οἰκονομικῆς ἰσορροπίας τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ὁλοκληρωτικῆς καταστροφῆς τοῦ θεσμοῦ ἐπὶ ζημίᾳ ὅλων τῶν ἐργαζομένων. Σημειοῦμεν ὡσαύτως, ὅτι ἡ τοιαύτη παρ' ἡμῖν προστασία τῶν ἐποχικῶν μισθωτῶν προηγεῖται κατὰ πολὺ τῆς ἀντιστοίχως προβλεπομένης ὑπὸ τῆς Νομοθεσίας τῶν ξένων χωρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι μὲν ἀποκλείουν τούτους παντελῶς τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας (Ἰταλία, Ἰαπωνία, Νορβηγία, Νότιος Ἀφρική), ἕτεραι (Καναδᾶς, Μ. Βρεταννία, Ἑλβετία, Δανία) προβλέπουν ἰδίας διὰ τούτους προσθέτους προϋποθέσεις ἐπιδοτήσεως καὶ τέλος ἄλλαι (Ἡνωμ. Πολιτεῖαι, Γαλλία, Λουξεμβοῦργον) δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἐπιδότησιν τῶν ἐποχικῶν μισθωτῶν διαρκούσης τῆς ἐποχικῆς αὐτῶν ἀνεργίας, ὡς

άλλωστε προβλέπει και ή παρ' ήμιν μέχρι τοῦδε ἰσχύουσα Νομοθεσία.

Γενικώτερον ἐπιβάλλεται ἀγρυπνος παρακολούθησις τῆς πορείας τῶν οἰκονομικῶν δεδομένων τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας παρ' ἡμῖν, οὕτως ὥστε νὰ ἀποφευχθῇ ἡ νιοθέτησις παντὸς μέτρου, ὅπερ ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας τῆς ἀγορᾶς ἐργασίας καὶ ἀντοχῆς τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν οἰκονομίας δὲν εὑρίσκει ἀντίστοιχον οἰκονομικὸν ἔρεισμα.

Ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω διαγραφομένων δυνατοτήτων συντιχθὲν τὸ ὑπὸ ψήφισιν νομοσχέδιον προβλέπει εἰδικώτερον :

1. Τὴν κατὰ χῶρον ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς ἅπαντα τὰ ἐναπορεινάντα κέντρα, εἰς ἃ λαμβάνει χώραν ἀπασχόλησις ἀξιολόγου ἀριθμοῦ μισθωτῶν καὶ ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. (ἄρθρ. 1 τοῦ σχεδίου). Οὕτω αὐξάνει σημαντικῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν προστατευομένων προσώπων καὶ ἱκανοποιεῖται ἓν πιλαιότατον καὶ δίκαιον αἴτημα τῶν ἐργαζομένων.

2. Τὸν σημαντικὸν περιορισμὸν τῶν ἐξαιρουμένων ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας προσώπων ἐκ τῶν ἀπασχολουμένων ἐντὸς τῶν περιοχῶν ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ (ἄρθρ. 2ον). Οὕτω ἡ ἐξαίρεσις τῶν μέχρι 18 ἐτῶν ἀνηλίκων, ἀντὶ τῆς μέχρι τοῦδε ἰσχυούσης μέχρις 20 ἐτῶν, θέλει ἐξυπηρετήσει τοὺς νέους ἐργαζομένους εἰς τὰ πρῶτα αὐτῶν βήματα τῆς βιοποριστικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς των σταδιοδρομίας. Ἡ κατάργησις τῶν λοιπῶν ἐξαιρέσεων ἐκ τῶν προβλεπομένων εἰς τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ν.δ. 3961/1954 ὑπαγορεύεται καὶ ἐκ λόγων οὐσιαστικῶν καὶ ἐκ λόγων ἀρσεως πολλαπλῶν ἐν τῇ πράξει διαπιστωθεισῶν δυσχερειῶν.

3. Τὴν μείωσιν τῶν ἡμερῶν ἐργασίας, ἃς δέον νὰ ἔχῃ πραγματοποιήσει ὁ ἠσφαλισμένος, ἵνα τύχῃ ἐπιδόματος ἀνεργίας ἀπὸ 180 εἰς 125 καὶ ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις (οἰκονομικῆς εὐχερείας τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου) εἰς 100 (ἄρθρον 3ον τοῦ σχεδίου). Οὕτω μόνον διὰ τοῦ πρώτου ἐκ τῶν ὡς ἄνω περιορισμῶν προβλέπεται αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπιδοτουμένων κατὰ 5.000 περίπου.

4. Τὴν ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον τροποποίησιν τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν πρώτην ἐπιδότησιν τοῦ ἀνέργου (ἄρθρον 4ον τοῦ σχεδίου).

5. Τὴν κλιμάκωσιν τῆς διαρκείας καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ ἠσφαλισμένου (ἄρθρον 5ον τοῦ σχεδίου). Διὰ τῆς τοιαύτης διαρρυθμίσεως, ἥτις ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης, οἱ ἠσφαλισμένοι, οἵτινες μέχρι τοῦδε ἐλάμβανον ἐπίδομα ἐπὶ ἑκατὸν (100) ἡμέρας, νῦν θὰ ἐπιδοτοῦνται ἐπὶ 125 ἡμέρας. Οὕτω ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιδοτουμένων θὰ αὐξηθῇ κατὰ 2.400 περίπου εἰσέτι. Περαιτέρω, οἱ ἔχοντες πραγματοποιήσει ἀπὸ 125 - 150 ἡμέρας ἐργασίας, ἐνῷ νῦν οὐδὲν λαμβάνουν, θὰ ἐπιδοτοῦνται ἐπὶ 50 καὶ 75 ἡμέρας ἀντιστοίχως.

6. Τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ καταβλητέου ἐπιδόματος ἀνεργίας κατὰ τρόπον αἰρουσα πολλὰς διαπιστωθείσας ἐν τῇ πράξει ἀσυνεπείας (ἄρθρον 6ον, 7ον καὶ 8ον τοῦ σχεδίου).

Ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ἐπιδόματος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 21 τοῦ ν. δ. 2961/1954, καθ' ὃ τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι κατώτερον τῶν 2/3 τοῦ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἢ ἐργατρίας, πολλάκις ἦγεν εἰς τὸ ἄτοπον τὸ ἐπίδομα νὰ εἶναι ἴσον ἢ καὶ νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ πραγματικὸν ἡμερομίσθιον τοῦ ἐπιδοτουμένου. Τὴν ἀσυνέπειαν ταύτην αἴρει ἡ προτεινομένη διάταξις τοῦ ἄρθρ. 6, βάσει τῆς ὁποίας τοῦτο θὰ ὑπολογίζηται εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου ἡμερομισθίου. Τέλος ἡ προτεινομένη διάταξις προβλέπει αὐτόματον ἀναπροσαρμογὴν τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου, τοῦ βασικοῦ ἐπιδόματος τούτου ἰσουμένου πρὸς τὸ ἑκάστοτε ἡμερομίσθιον ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἢ ἐργατρίας.

Διὰ τῶν περαιτέρω διατάξεων τοῦ σχεδίου ἀποσαφηνίζεται ἡ ἔννοια ἐνίων διατάξεων τοῦ ν. δ. 2961/1954, ἐφ' ὧν εἶχον γεννηθῇ ἐν τῇ πράξει ἱκαναὶ ἀμφισβητήσεις (ἄρθρ. 9ον, 10ον, 12ον καὶ 14ον), καταργεῖται ἡ παρεχομένη εἰς τὴν Διοίκησιν διακριτικὴ εὐχέρεια ἀποδόσεως εἰς τοὺς ἐργοδότας τμήματος τῶν ὑπ' αὐτῶν καταβαλλομένων εἰσφορῶν ἐν περιπτώσει μὴ διενεργείας παρ' αὐτῶν ἀπολύσεων μισθωτῶν τῶν πέραν ὡρισμένου ποσοστοῦ (ἄρθρ. 11) ὡς δυναμένη νὰ ἐπιδράσῃ οὐσιωδῶς ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ Ο. Α. Α. Α. καὶ καθορίζει λίαν ἁπλῆν διαδικασίαν κατανομῆς τῶν μεταξὺ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας συνεισπραττομένων ἐσόδων (ἄρθρ. 13).

Εἰδικώτερον περὶ τῆς διατάξεως τῆς 4ης παραγράφου τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ προτεινομένου Νομοσχεδίου εἶναι χρήσιμον νὰ σημειωθῇ, ὅτι δι' αὐτῆς σκοπεῖται, ὅπως ἡ θέσις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας Ἀθηνῶν καταστῇ ὀργανικὴ θέσις τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑπαχθῇ δὲ ὑπὸ τὴν ἁρμοδιότητα αὐτῆς ἡ παρακολούθησις καὶ ὁ συντονισμὸς τῶν ἐργασιῶν τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν, καθ' ὅσον ἐκ τῆς πράξεως κατεδείχθη, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ὕπαρξις τοιούτου ὀργάνου, συγκεντρούντος τὰ ἐπὶ μέρους στοιχεῖα τῶν Γραφείων τούτων, κατατάσσοντος καὶ ἐλέγχοντος ταῦτα, ἔτι δὲ παρέχοντος τὰς ἀπαιτουμένας ὁδηγίας εἰς τὰ Γ.Ε.Ε., τῆς περιφερείας ταύτης. Οὕτω περαιτέρω θὰ καταστῇ ἀποτελεσματικὸς καὶ ἀκριβὴς καὶ ὁ ἔλεγχος τῶν ἐπιδοτουμένων ἀνέργων, ὅστις ἀποβαίνει ἀπαραίτητος, ἵνα μὴ γίνωνται καταδολιεύσεις εἰς βάρος τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, δοθέντος ὅτι, ὡς γνωστόν, ὁ κλάδος οὗτος, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς φύσεώς του, ἐνέχει τοὺς περισσοτέρους κινδύνους ἐξ ὅλων τῶν λοιπῶν ἀσφαλιστικῶν κλάδων.

Ἄλλως διὰ τῆς διατάξεως ταύτης οὐδεμία ἄμεσος ἐπιβάρυνσις τοῦ Δημοσίου Προϋπολογισμοῦ δημιουργεῖται, διότι ἡ θέσις αὕτη συνιστᾶται ἐπὶ τῇ καταργήσει ἄλλης ἰσοδυνάμου θέσεως τῶν ἐξωτερικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου, ὥστε κατ' οὐσίαν πρόκειται περὶ μεταστροπῆς θέσεως καὶ οὐχὶ περὶ συστάσεως τοιαύτης.

Περαιτέρω διὰ τοῦ σχεδίου (ἄρθρ. 15) διευκρινίζεται ἡ καὶ ἐκ τῆς γραμματικῆς αὐτῆς ἑρμηνείας ἀβιάστως συναγομένη ἀληθὴς ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 3213/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων περὶ μέτρων προστασίας τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας», καθ' ἣν μειοῦται τὸ πο-

σοστόν, βάσει τοῦ ὁποίου καταβάλλονται αἱ πρὸς τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς εἰσφοραί. Μεταξὺ τῶν τοιούτων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, παρὰ τὴν γενικότητα τῆς διατάξεως, δὲν κατονομάζεται καὶ δὲν περιλαμβάνεται ὁ Ὀργανισμὸς Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ τοῦτο εἶναι σκόπιμον νὰ ἀποσαφηνισθῇ ἐν ὄψει τῶν διὰ τοῦ παρόντος ἐπιβαλλομένων προσθέτων ὑποχρεώσεων εἰς τὸν ἐν λόγῳ Ὀργανισμόν, ὅστις σημειωτέον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἕτερα Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα, οὐδεμιᾶς ἀπολαμβάνει οὔτε κρατικῆς ἐπιχορηγήσεως, οὔτε κοινωνικῆς εἰσφορᾶς.

Τέλος διὰ τοῦ Νομοσχεδίου (ἄρθρ. 16) προβλέπεται καταργησις τοῦ ν.δ. 2511/1953 «περὶ ἐλέγχου ὁμαδικῶν ἀπολύσεων».

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νομοθετήματος τούτου ἐλάχιστα ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ νομοθέτου, ἐνῷ τοὐναντίον ἐπροκάλεσε προσθέτους διατυπώσεις εἰς βάρος τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ Κυβέρνησις ἠχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ ἐν λόγῳ ν. δ/τος νὰ ἄρῃ τὰς ἐν λόγῳ ἀνωμαλίας, φρονοῦσα ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐν προκειμένῳ θέματος εἶναι ἐπαρκὴς ἡ παρεχομένη εἰς τοὺς μισθωτοὺς προστασία βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 672 τοῦ Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρ. 281 τούτου περὶ καταχρήσεως δικαιώματος.

Διὰ τῶν προτεινομένων τροποποιήσεων τοῦ ν. δ. 2961/1954 ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας ἐν Ἑλλάδι, χωρὶς νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ ὅρια τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τῆς χώρας καὶ τῶν εἰσφερουσῶν διὰ τὴν χρηματοδότησιν τῆς ἀσφαλίσεως ἐργοδοτικῆς καὶ ἐργατικῆς τάξεως, σημειοῖ σοβαρὰν πρόοδον ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων ἐν σχέσει πρὸς τὰ διεθνῆ ἰσχύοντα. Τοῦτο δείκνυται ἐκ τοῦ ἐπισυναπτομένου τῇ παρούσῃ (*) πίνακος συγκριτικῆς νομοθεσίας, ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅ,τι ἐν προκειμένῳ ἰσχύει ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὡς πρὸς τὰς προϋποθέσεις ἐπιδοτήσεως, τὴν διάρκειαν καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος, τὸ ποσὸν τούτου, ὡς καὶ τὸ ὕψος τοῦ ἀσφαλίστρου.

Τέλος παραθέτομεν περαιτέρω ἔκθεσιν ἐπὶ τῶν—ἐπὶ τῇ ὑποθέσει διατηρήσεως τῶν αὐτῶν συνθηκῶν ἀπασχολήσεως ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐργασίας—οἰκονομικῶν προβλέψεων ὡς ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν προτεινομένων τροποποιήσεων, ἵνα καταδειχθῇ ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἔκτασις τῆς παρεχομένης προσθέτου προστασίας καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἐξηντλήθη πᾶσα ὑπάρχουσα δυνατότης διὰ τὴν βελτίωσιν ταύτης.

α) Ἐκ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς ἁπάσας τὰς περιοχὰς εἰς ἃς ἰσχύει ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. προβλέπεται ὅτι, ἐπειδὴ ἐν αὐταῖς ὑπερτερεῖ τὸ ἡμιαγροτικὸν στοιχεῖον καὶ εἶναι μεγαλυτέρα ἡ συνεπαγομένη καταβολὴν εἰσφορῶν ὑποαπασχόλησις, αἱ παροχαὶ θὰ ὑπερβοῦν τὰς ἀντιστοίχους εἰσφορὰς κατ' ἔτος κατὰ δρχ. 2.500.000.

β) Ἡ παράτασις τῆς ἐπιδοτήσεως τῶν ἐχόντων πραγματοποιήσει 180 ἡμέρας ἐργασίας ἀπὸ 100 εἰς 125 θέλει ἐπιφέρει αὔξησιν τοῦ ἤδη ἐτησίως συνολικῶς διατιθεμένου ποσοῦ δι' ἐπιδόματα ἀνεργίας (ἐξ 75.000.000 δρχ.) κατὰ 20ο/ο περίπου, ἤτοι πρόσθετος δαπάνη ἐκ δραχμῶν 15.000.000.

γ) Ἡ καταβολὴ ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐπὶ ἓξ μῆνας εἰς τοὺς ἔχοντας πραγματοποιήσει 150 ἡμέρας ἐργασίας θὰ ἐπιφέρῃ αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπιδοτουμένων κατὰ 3.000 περίπου. (Τοῦτο συνάγεται ἐκ τῶν ὑπαρχόντων στατιστικῶν στοιχείων, ἐξ ὧν συνάγεται ὅτι μετὰ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τῆς 1018/1954 Π.Υ.Σ. αὔξησιν τῶν προϋποθέσεων ἐπιδοτήσεως ἀπὸ 150 ἡμέρας εἰς 180, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιδοτουμένων ἐμειώθη κατὰ 6.000 περίπου, ἐξ οὗ ἀριθμοῦ εἰς τὸν παρόντα ὑπολογισμὸν λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν μόνον τὸ ἥμισυ τῆς προτεινομένης νῦν διὰ τούτους ἓξ μηνῶν διαρκείας ἐπιδοτήσεως ἐναντι τῆς ὑπὸ τὸ καθεστὼς ἐ.ν. 1816/1951 ἑξαμήνου). Ἤτοι ἐπιβαρύνουσι ὑπολογιζομένην ὡς ἑξῆς :

Ἡσφ. ἐπιδ. ἡμ. μῆνας

3.000 × 22 × 25 × 135 = ἐτησίως δρχ. 22.275.000.

δ) Ἐκ τῆς ἐπιδοτήσεως τῶν ἐχόντων πραγματοποιήσει 125 ἡμέρας ἐπὶ ἓξ μῆνας ὑπολογιζομένη πρόσθετον ἐπιβάρυνσιν διὰ 2.000 ἐπιδοτουμένους, οἵτινες θὰ προστεθοῦν ἐπὶ πλέον βάσει τῶν ὡς ἄνω ὑπολογισμῶν. Ἤτοι ἐπιβάρυνσις ὑπολογιζομένη ὡς ἑξῆς :

Ἡσφ. ἐπιδ. ἡμ. μῆνας

2.000 × 22 × 25 × 135 = δραχ. 14.850.000

ε) Ἐκ τῆς νέας διαρρυθμίσεως τῶν διατάξεων περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐπιδόματος προβλέπεται, ὅτι δοθέντος ὅτι σήμερον τὸ κατώτατον βασικὸν ἐπίδομα ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν 2/3 τοῦ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ἤτοι 66ο/ο, ἐνῷ μετὰ τὴν τροποποίησιν δύναται νὰ εἶναι καὶ 40ο/ο, τὸ μέσον ἐπίδομα θὰ μειωθῇ κατὰ 12ο/ο περίπου καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ προκύψῃ ἀνάλογος μείωσις τῶν νῦν καὶ τῶν κατὰ τὸ ἀνωτέρω προσθέτων ἐπιβαρύνσεων, ὑπολογιζομένη εἰς δραχ. 18.600.000.

Ἄρα τὸ καθαρὸν ὑπόλοιπον τῆς προσθέτου ἐπιβαρύνσεως ὑπολογίζεται εἰς δραχ. 36.025.000.

Προστιθεμένου εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο τῆς νῦν διατιθεμένης δαπάνης δι' ἐπιδόματα ἀνεργίας ἐκ δραχ. 75.000.000 προκύπτει, ὅτι ἡ συνολικὴ ἐτησία δαπάνη δι' ἐπιδόματα ἀνεργίας, ὡς αὕτη θὰ διαμορφωθῇ τελικῶς, θὰ ἀνέλθῃ εἰς δραχμὰς 111.025.000.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Νοεμβρίου 1955

(*) Παραλείπεται ἐλλείψει χώρου.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

2306/1955 Πρᾶξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Περὶ παρατάσεως προθεσμίας ἄρθρου 1 ΣΤ/1946 ψηφίσματος «περὶ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως Νομοθετημάτων τῆς περιόδου τῶν Κυβερνήσεων τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 345 τῆς 24 Δεκεμβρίου 1956)

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

«Ἔχον ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὑπὸ στοιχεῖον ΣΤ' Ψηφίσματος «περὶ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν Νομοθετημάτων τῆς περιόδου τῶν Κυβερνήσεων τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς τῶν ἐτῶν 1941–1944», ἀποφασίζει :

Παρατείνει μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1956

Σημ. ΕΕΔ : Παραλείπεται ἐλλείψει χώρου.

την λήγουσαν την 31ην Δεκεμβρίου 1955 προθεσμίαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὡς ἄνω ΣΤ/1946 Ψηφίσματος, μέχρι τῆς ὁποίας αἱ νομοθετικαὶ πράξεις τῶν ἐν Ἑλλάδι Κυβερνήσεων τῆς περιόδου τῆς ἐχθρικῆς στρατιωτικῆς κατοχῆς τῆς χώρας τῶν ἐτῶν 1941—1944 διατηροῦσι τὴν ἣν εἶχον κατὰ τὴν 31ην Μαΐου 1946 ἰσχύν των ὡς ἁπλοῖ νόμοι.

Ἐκδόσαν πρὸς τοῦτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 2306 παροῦσαν πρᾶξίν του, δημοσιευομένην διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Δεκεμβρίου 1955

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἀναστολῆς χορηγήσεως ἀδειῶν ἀ.ν. 539/1945 εἰς τοὺς ἀρτεργάτας καὶ ἀρτοϋπαλλήλους διὰ τὸ ἔτος 1955.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 349 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τὰς διατάξεις τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 629/1955 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἀναστέλλομεν καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν τὴν χορήγησιν τῶν δυνάμει τοῦ ἀ.ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» παρεχομένων ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν διὰ τὸ ἔτος 1956 εἰς τοὺς ἀρτεργάτας καὶ ἀρτοϋπαλλήλους.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Δεκεμβρίου 1955

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐπεκτάσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» εἰς τὸ ἔργα τατεχνικῶν προσωπικῶν τῶν ἐργοστασίων κατασκευῆς ἠλεκτρικῶν συσσωρευτῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 348 τῆς 27 Δεκεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν», τὴν ὑπ' ἀριθ. 50340/64/8.8.1955 σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 718/1955 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἐπεκτείνομεν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῶν ἐργοστασίων κατασκευῆς ἠλεκτρικῶν συσσωρευτῶν.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Δεκεμβρίου 1955

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

75321/5752/1955 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῶν ὑπ' ἀριθ. 1/1955 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ 1/1955 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως αὐτῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 287 τῆς 29 Δεκεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 20 τοῦ ν. 3239/1955.

β) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 28 τοῦ ν. 3239/1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 14.12.1955 καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 21/15.12.1955 ἐγγράφου του.

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1/1950 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν «περὶ ἑρμηνείας τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως καὶ δὴ τοῦ ἄρθρ. 5 ταύτης» καὶ ἐφαρμογὴν της ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀστικῶν λεωφορείων Α.Π.Π., ἐπικυρωθεῖσαν ὡς ἔχει ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1955 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν.

δ) Τὴν ἀνάγκην ὅπως τροποποιηθῇ καὶ συμπληρωθῇ αὕτη ὡς πρὸς τὸν χρόνον καταβολῆς τῶν προκυπτουσῶν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων διαφορῶν, λόγῳ τῆς παρεμπιπτούσης ταυτοχρόνου πληρωμῆς εἰς τὸ αὐτὸ προσωπικὸν τῶν ἀστικῶν λεωφορείων τοῦ δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων 1955 καὶ τῆς ἐκ ταύτης ταμειακῆς ἐνδεχομένως ἀδυναμίας τῶν πρὸς τοῦτο ὑποχρέων, ἐπαγομένης διαταραξιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ τῶν λεωφορείων καὶ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐξασφάλισιν δυνατότητος κανονικῆς καταβολῆς τῶν οὕτω ὀφειλομένων, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστάς: 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1/1955 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ Ἀθηνῶν καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1/1955 ὁμοίαν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ.' Ἀθηνῶν, τροποποιουμένην καὶ συμπληρουμένην παρ' ἡμῶν, ὡς πρὸς τὸν χρόνον καταβολῆς τῶν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 καὶ ἀπὸ τῆς ἰσχύος της 1.1.1955 ὀφειλομένων διαφορῶν εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἀστικῶν λεωφορείων Α.Π.Π. καὶ ἐγκρίνομεν τὴν δημοσίευσίν των διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (Τεῦχος Β'), ἐχουσῶν ὡς ἀκολούθως μετὰ τοῦ προστεθέντος τροποποιητικοῦ ὅρου «περὶ τοῦ χρόνου καταβολῆς τῶς ὡς ἄνω ὀφειλῶν - διαφορῶν».

Ἀριθ. ἀποφάσεως 1/1955

Τὸ κατὰ τὸν ν. 3239/1955 Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Ἐμμ. Σουριαδάκη, Προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν, ὡς Προέδρου, καὶ τῶν Γεωργ. Παπανικολάου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Κλεαβούλου Μπέμπη, ἐκπροσώπου τῶν Βιομηχάνων, Νικολάου Τρούφα, ἐκπροσώπου τῶν ἐπαγγελματιῶν, Φωτίου Μακρῆ καὶ Νικολάου Βουγιουκλῆ, ἐκπροσώπων τῶν μισθωτῶν ὡς μελῶν.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ Ἐφετείῳ Ἀθηνῶν τὴν 26ην Ὀκτωβρίου 1955, ἡμέραν Τετάρ-

την καὶ ὥραν 18.30', παρουσίᾳ τοῦ Γραμματέως Ἰωάννου Ποτήρη, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ ἀσκηθείσης ἐφέσεως ὑπὸ τῶν Ἐθνικῆς Πανελλαδικῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Ἀστικῶν Λεωφορείων, Συνδέσμου Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Λεωφορείων Μείζονος Τύπου περιοχῆς ἀκτῖνος 30 χιλιομέτρων, Συνδέσμου Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Ἀστικῶν Αὐτοκινήτων Λεωφορείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, Συνδέσμου Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Ἀστικῶν Λεωφορείων Πειραιῶς, κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1955 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ὁμοσπονδίας Ὑπαλληλικοῦ Προσωπικοῦ Αὐτοκινήτων Ἑλλάδος, Συνδέσμου Εἰσπρακτόρων Λεωφορείων Αὐτοκινήτων Ἀθηνῶν-Πειραιῶς - Περιχώρων, Σωματείου Ὁδηγῶν Ἰδιωτικῶν Λεωφορείων Πειραιῶς, Συνδέσμου Σταθμαρχῶν, Ἐλεγκτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Γραφείων Ἰδιωτικῶν Λεωφορείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, Σωματείου Ὁδηγῶν Λεωφορείων Ἀθηνῶν καὶ Ἑνώσεως Εἰσπρακτόρων Λεωφορείων Αὐτοκινήτων Πειραιῶς, παρασταθέντων τῶν ἐκκαλουσῶν καὶ τῶν ἐκκαλουμένων Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων των, οἵτινες διώρισαν τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους των, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς διαλαμβάνεται.

Προκειμένης συζητήσεως καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ Δικαστηρίου. Ἀκούσαν τῆς ἀναγνωσθείσης ἐφέσεως καὶ τῶν συμπαραρτούντων ἐγγράφων, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀναγράφεται, καὶ λαβὸν γνῶσιν τῶν ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων κατατεθέντων σχετικῶν σημειωμάτων.

Ἰδὸν τὰ ἔγγραφα, σκεφθὲν κατὰ νόμον

α) Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τῶν συνδεδυασμένων ἄρθρ. 2 καὶ 3 τοῦ ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» καὶ ἄρθρ. 4 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου ἐκδοθέντος β. δ/τος τῆς 17/24 Αὐγούστου 1955 «περὶ τρόπου παραστάσεως τῶν ἐργοδοτῶν κλπ. καὶ λειτουργίας διεξαγωγῆς τῶν συνεδριάσεων κλπ.» διαγραφομένη διαδικασία τηρεῖται προκειμένου νὰ καταρτισθῇ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, προκειμένου ὅμως περὶ διενέξεως μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν, περὶ τὴν ἑρμηνείαν ὑφισταμένων ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας ἢ ἁρμοδίως ἐκδοθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐφαρμογὴν ἔχει τὸ ἄρθρον 15 § 2 ἐδάφιον β' τοῦ ὡς ἄνω νόμου, καθ' ὃ, ἐγερθείσης διενέξεως περὶ τὴν ἑρμηνείαν ὅρου τινὸς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἢ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας δύναται, λαμβάνον γνῶσιν τῆς ὑφισταμένης διενέξεως ὁποτεδήποτε νὰ παραπέμψῃ ταύτην εἰς τὸ ἁρμόδιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον, ὅπερ ἐπιλαμβάνεται ταύτης κατὰ τὴν διαγραφομένην διαδικασίαν ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ὡς εἴρηται νόμου καὶ β. δ/τος.

Ἐπομένως τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παραπονα τῶν ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν Ὀργανώσεων ἐλέγχονται ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα, διαφωνησάντων καὶ μειοψηφησάντων τῶν Κ. Μπέμπη καὶ Ν. Τρούφα, δι' οὓς λόγους ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀναφέρεται.

β) Ἐπειδὴ καὶ τὰ παράπονα τῶν αὐτῶν ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, τὰ διὰ τῶν κρινομένων ἐφέσεων τῶν ὑποβαλλόμενα καὶ ἀναπτυσσόμενα διὰ τῶν ὑπομνημάτων αὐτῶν α) περὶ ἐλλείψεως δικαιοδοσίας τῶν διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς διαφορᾶς λόγῳ ἀντισυνταγματικότητος τῆς διατάξεως τοῦ ἑδαφ. β' τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 15 τοῦ ὡς ἄνω ν. 3239/1955, δι' ἧς παραπέμπεται εἰς τὰ διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια πᾶσα διένεξις ἀφορῶσα τὴν ἑρμηνείαν ὅρου συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, τῆς τοιαύτης ἑρμηνείας ἀνηκούσης εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια καὶ β) ἐφ' ὅσον ἐπελήφθησαν ἤδη τῆς ἑρμηνείας ταύτης σχετικοῦ, περὶ οὗ ἡ διένεξις, ὅρου τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τὰ τακτικὰ δικαστήρια καὶ ἐκκρεμοῦσιν ἐνώπιον αὐτῶν ἀγωγαὶ ἐνδιαφερομένων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων ὑπαγομένων εἰς τὰς συλλογικὰς συμβάσεις καὶ εἰς τὸν ἑρμηνευτέον ὅρον, ἀπαραδέκτως ὑπεβλήθη διένεξις εἰς τὰ διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια, ἐλέγχονται ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα, καθόσον: 1) Οἱ ὅροι ὑφισταμένης συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως διαιτητικῆς ἢ τῆς καθ' ὑποκατάστασιν τούτων ἐκδοθείσης ἁρμοδίως ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἡ ἑρμηνεία τῶν ὁποίων δύναται νὰ παραπεμφθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 § 2 ἐδάφ. β' ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας εἰς τὰ διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια, ἐγειρομένης διενέξεως περὶ τῆς ἐννοίας τούτων, δὲν ἀποτελοῦσι κανόνας δικαίου τεθέντας ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζουσί τινες τῶν ἐκκαλουσῶν, ὅτε ἀληθῶς μόνον ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία δύναται νὰ ἑρμηνεύσῃ αὐθεντικῶς τούτους, ἀλλὰ περὶ συμβατικῶν ὅρων, ὧν ἡ ἑρμηνεία διὰ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ εἰρημένου νόμου ἐγειρομένης ἀμφισβητήσεως μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων Ὀργανώσεων, ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατοϋπαλληλικῶν, ἀνατίθεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ καθιδρυόμενα καὶ καθιστάμενα διὰ τοῦ νόμου τούτου ἁρμόδια διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια, πρὸς ἃ ἀνέθεσε τὴν ἐπίλυσιν πάσης συλλογικῆς διαφορᾶς, ἐν ἀποτυχίᾳ τῶν μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων διεξαγομένων διαπραγματεύσεων. 2) Ἐκκρεμοδικία ὑφίσταται κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 253 ἑδάφ. 2 τῆς Πολ. Δικ. ὅταν ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις εἶναι εἰσηγμένη εἰς δύο διάφορα τακτικὰ δικαστήρια, ἑπομένως ἡ εἰσαγωγὴ αὐτῆς καὶ εἰς διοικητικὸν τοιοῦτον δὲν κωλύει ἑκάτερον τῶν δικαστηρίων νὰ ἐπιληφθῇ τῆς διαφορᾶς. Πρὸς τὰς ἡγουμένας σκέψεις διεφώνησαν καὶ ἐμειοψήφησαν οἱ Κ. Μπέμπης καὶ Ν. Τρούφας.

γ) Ἐπειδὴ κατὰ τὰ λοιπὰ αἱ ἐκκαλοῦσαι ἐργοδοτικαὶ ὀργανώσεις παρακινοῦνται δι' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου (ὅρου) 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως «περὶ αὐξήσεως ἡμερομισθίων καὶ μισθῶν τῶν ἐργατοϋπαλλήλων».

δ) Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὡς εἴρηται ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας πρὸς ἄρσιν τῆς ὑφισταμένης συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καὶ πρὸς ἀποφυγὴν διαταραχῶν κατὰ νόμιμον ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν.δ. 2510/

1953 καθώρισε διά τὸ ἀπὸ 1.1.1955 καὶ ἐφεξῆς διάστημα, διά μὲν τοῦ πρώτου ἄρθρου (δρου) ηὐξημένα ἡμερομίσθια, διά δὲ τοῦ δευτέρου ἄρθρου (δρου) ηὐξημένους μισθοὺς καὶ ἐπὶ πλέον παρέσχεν αὔξησιν δρχ. 128 εἰς τοὺς μισθωτούς, ὧν τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ὑφισταμένων μηνιαίων μισθῶν εἶναι ὑπέρτερα τῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθοριζομένων, ἤτοι δραχ. 812,50 διὰ τοὺς ἄρρενας κλπ.

Διὰ δὲ τοῦ δόντος ἀφορμὴν διενέξεως μεταξὺ τῶν ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων καὶ ἐφεσιβλήτων ἐργατικῶν τοιούτων ἄρθρου 5 ὁρίζεται, ὅτι εἰς τὴν διὰ τῆς παρούσης παρεχομένην αὔξησιν συμψηφίζεται πᾶσα αὔξησις οἱκειοθελῶς δοθεῖσα ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1954 καὶ ἐντεῦθεν, ὡς καὶ πᾶν ποσοστὸν αὐξήσεως χορηγηθὲν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης καὶ ἐντεῦθεν, δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν κλπ., ἐπὶ πλέον τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1.1954 ἀποφάσεως χορηγηθέντος ποσοστοῦ αὐξήσεως. Ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου τούτου εἶναι, ὅτι συμψηφίζεται πᾶσα αὔξησις καὶ πᾶν ποσοστὸν αὐξήσεως χορηγηθὲν ἢ δοθὲν ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1954 καὶ ἐντεῦθεν ἐξ οἱουδήποτε λόγου (οἰκειοθελῶς, διὰ συλλογικῆς συμβάσεως, ὑπουργικῆς ἀποφάσεως κλπ.) πλέον τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1.1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χορηγηθέντος ποσοστοῦ αὐξήσεως τῶν 25 ο/ο, ὑπολογιζομένου ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν τῶν διαμορφωθέντων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 41500/1952 ἀποφάσεως τὴν 7.10.1952. Τούτων τεθέντων αἱ πρὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως γενόμεναι σκέψεις καὶ λογαριασμοί, ὡς καὶ τὰ συμπεράσματα περὶ τῶν συμψηφιστέων αὐξήσεων καὶ τῶν ὑπολειπομένων ποσοστῶν πρὸς πληρωμὴν ὑπὸ τῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων εἶναι ὀρθὰ καὶ νόμιμα καὶ εἰς ταῦτα ἀναφέρεται καὶ τὰ Δικαστήρια τοῦτο, ἀπορριπτομένων ὡς ἀβασίμων τῶν περὶ τοῦ ἐναντίου παραπόνων τῶν ἐκκαλουσῶν ὀργανώσεων. Πρὸς τὰς ἡγουμένας σκέψεις διεφώνησαν καὶ ἐμειοψήφησαν οἱ Κ. Μπέμπης καὶ Ν. Τρούφας

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενον τύποις τὴν ὑπὸ κρίσιν ἔφεσιν τῶν ἐκκαλουσῶν ὀργανώσεων, ἀπορρίπτει ταύτας κατὰ πλειοψηφίαν, ὡς κατ' οὐσίαν ἀβασίμους, καὶ ἐπικυροῖ τὴν ἐπικαλουμένην ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 1/1955 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τῇ 14ῃ Νοεμβρίου 1955 καὶ ἐδημοσιεύθη τῇ 21ῃ Νοεμβρίου 1955.

Ἀριθ. ἀποφάσεως [1/1955

Τὸ κατὰ ν. 3239/1955 Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν, συγκείμενον ἐκ τῶν Σόλωνος Ράγκα, Πρωτοδίκου, ὡς Προέδρου, Κωνστ. Δικαιάκου, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ, Ἀναστ. Μισούλη, ἀντιπροσώπου τῶν ἐπαγγελματιῶν, Βασ. Ράπτη, ἀντιπροσώπου τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., ὡς μελῶν.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ καὶ ἐν τῷ Πρωτοδικείῳ Ἀθηνῶν τὴν 23ην Σεπτεμβρίου 1955, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινήν, παρουσίᾳ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 21 § 4 τοῦ ν. 3239/1955 ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων Γεωργίου Χαλκιᾶ, ὑπαλλήλου ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ, καὶ τοῦ ἐπὶ βαθμῷ 6ῳ ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Νικ. Τσιγάντε, ὡς γραμματέως, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἀναφυείσης μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως (ὁδηγῶν, εἰσπρακτόρων, σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν) τῶν ἀστικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν-Πειραιῶς-Περιχώρων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν οἰκείων ἐργοδοτῶν των ἀφ' ἑτέρου, παραστάντων διὰ τῶν ἐκπροσώπων των, οἵτινες διώρισαν τοὺς πληρεξουσίους των δικηγόρους ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς διαλαμβάνονται, διενέξεως ὡς πρὸς τὸν συμψηφισμὸν ἢ μὴ τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χορηγηθείσης ἐξ 128 δραχ. αὐξήσεως πρὸς τὴν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 29149/1953 καὶ 46256/1953 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων χορηγηθεῖσαν εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦτο τοιαύτην.

Προκειμένης αὐξητήσεως

καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Ἀκοῦσαν τοῦ ἀναγνωσθέντος ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ διαπιστωθέντος τοῦ τύποις βασίμου τῆς παραπομπῆς τῆς ὑπὸ κρίσιν διενέξεως καὶ λαβὸν γνῶσιν τῶν ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων κατατεθέντων σχετικῶν σημειωμάτων, ὡς καὶ τοῦ τοιούτου τοῦ ἐκπροσώπου Ὑπ. Συγκοινωνιῶν καὶ Δημ. Ἔργων.

Ἰδὸν τὰ ἔγγραφα, σκεφθὲν κατὰ νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 § 2 ἐδάφ. β' τοῦ ν. 3239/1955 μεταξὺ τῶν διαφορῶν, ὧν ἐπιλαμβάνεται τὸ Δικαστήριον τοῦτο, εἶναι καὶ διενέξεις, ἀφορῶσαι εἰς τὴν ἑρμηνείαν ὑφισταμένων ὅρων, ἐκτὸς ἄλλων καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ρυθμιζουσῶν ἀποδοχὰς τῶν ἐργαζομένων, παραπεμπόμεναι εἰς αὐτὸ ὁποτεδήποτε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἄνευ τηρήσεως ἄλλης τινὸς προδικασίας. Συντρόφως, συνῳδὰ τῇ διατάξει ταύτῃ, μὴ ἀντιτιθεμένης εἰς διάταξίν τινα τοῦ Συντάγματος, ἁρμοδίως καὶ παραδεκτῶς φέρεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, κατὰ παραπομπὴν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ἡ προκύψασα διένεξις μεταξὺ τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης καὶ τοῖς πρακτικοῖς ἀναφερομένων ὀργανώσεων, ἀφορῶσα τὴν ἑρμηνείαν τῶν διατάξεων καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἄρθρου 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ αὐξήσεως τῶν ἡμερομισθίων καὶ μισθῶν τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἀπὸ 1.1.1955» καὶ τυγχάνει ἐξεταστέα.

Ἐπειδὴ ὑπὸ τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ηὐξήθησαν ἀπὸ 1.1.1955 τὰ ὑπὸ τῶν ἐν ἰσχύϊ συλλογικῶν συμβάσεων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ ἄλλων διατάξεων καθωρισμένα καὶ ἰσχύοντα μέχρι τοῦ ἀνωτέρω χρόνου (1.1.1955) κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν τῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένων μισθωτῶν, τῶν συνδεομένων μεθ' οἱουδήποτε ἐργοδότου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ δὴ τὰ ὑπέρτερα τῶν δρχ. 812,50, περὶ ὧν ἤδη πρόκειται, κατὰ δρχ. 128, ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 5 § 5 τῆς αὐτῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὡρίσθη, ὅτι εἰς τὴν διὰ τῆς παρούσης παρεχομένην αὔξησιν συμψηφίζεται πᾶσα αὔξησις οἰκειοθελῶς δοθεῖσα ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1954

καὶ ἐντεῦθεν, ὡς καὶ πᾶν ποσοστὸν αὐξήσεως χορηγηθὲν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης καὶ ἐντεῦθεν δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν κ.λ.π. ἐπὶ πλέον τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1.1954 ἀποφάσεως τοῦ ἰδίου Ὑπουργοῦ χορηγηθέντος ποσοστοῦ αὐξήσεως. Ἡ διάταξις αὕτη σαφῶς ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι διὰ νὰ κριθῇ ποῖον τὸ συμψηφιστέον εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς χορηγηθεῖσαν αὔξησιν ποσὸν δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ καθορισμὸς τῶν ἀποδοχῶν, ὁ γενόμενος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1.1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀσχέτως ἂν αὕτη ἔτυχεν ἐφαρμογῆς ἐν τῇ δεδομένῃ περιπτώσει, τὸ ἐπὶ πλέον δὲ προκῦπτον, συνεπείᾳ τοῦ τοιούτου ὑπολογισμοῦ, ποσὸν εἶναι τὸ εἰς τὴν ἀνωτέρω αὔξησιν συμψηφιστέον. Ὡς βάσιν διὰ τὴν χορηγηθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς προσαύξησιν ἐξ 25ο/ο ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 27653/1.1954 ὑπουργικὴ ἀπόφασις λαμβάνει τοὺς καταβαλλομένους τὴν 9.4.1953 καὶ ἐν περιπτώσει τῶν κατωτάτων νομίμων ὁρίων μισθῶν τοὺς διαμορφωθέντας μέχρι τοῦ ἀνωτέρω χρόνου ἐπὶ τῇ βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας ἢ ἄλλων πράξεων τῆς Διοικήσεως ἐν γένει, ἐπὶ τῶν ὁποίων μετὰ τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας (ἐφ' ὅσον ἐλαμβάνετο τοιοῦτον) ὑπελογίζετο ἡ ὡς ἄνω προσαύξησις, ἐνσωματωθεῖσα εἰς τοὺς βασικοὺς μισθούς. Ἐν προκειμένῳ οἱ νόμιμοι βασικοὶ μηνιαῖοι μισθοὶ τῶν περὶ ὧν ἤδη πρόκειται μισθωτῶν, ἤτοι τῶν ὁδηγῶν, εἰσπρακτόρων, σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν τῶν ἀστικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Περιχώρων ἀνήρχοντο κατὰ τὴν 9.4.1953 α) τοῦ ὁδηγοῦ εἰς δρχ. 815 ν.ἐ. β) τοῦ εἰσπράκτορος εἰς δρχ. 650 ν.ἐ., γ) τοῦ σταθμάρχου εἰς δρχ. 776 ν.ἐ. καὶ δ) τοῦ ἐλεγκτοῦ εἰς δρχ. 718 ν.ἐ. Ὑπολογιζομένης ἐπὶ τῶν μισθῶν τούτων τῆς ἐξ 25ο/ο αὐξήσεως τῆς δοθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1.1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας προκύπτουσι τὰ ἑξῆς ποσὰ διὰ τοὺς ὡς ἄνω μισθωτούς, ἤτοι α) διὰ τὸν ὁδηγὸν δρχ. 1018,75 ν.ἐ., β) διὰ τὸν εἰσπράκτορα δρχ. 812,50 ν.ἐ., γ) διὰ τὸν σταθμάρχην δραχ. 970 ν. ἐκδ. καὶ δ) διὰ τὸν ἐλεγκτὴν δρχ. 897,50 ν.ἐ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29149/1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἶχε χορηγηθῇ ἀπὸ 1.1.1953 αὔξησις ἐκ δραχ. 140.000 π.ἐ. διὰ τοὺς εἰσπράκτορας καὶ ἐκ δραχ. 200.000 π.ἐ διὰ τοὺς λοιποὺς ὡς ἄνω μισθωτοὺς τῶν ἀστικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν - Περιχώρων, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 46256/1953 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ εἶχε χορηγηθῇ ἀπὸ 1.5.1953 ἡ αὐτὴ αὔξησις καὶ εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἀστικῶν λεωφορείων Πειραιῶς - Περιχώρων, πλὴν ὅμως ἡ αὔξησις αὕτη δὲν εἶχεν ἐνσωματωθῇ εἰς τὸν βασικὸν μισθόν, προστιθεμένη κατὰ ρητὴν διάταξιν τῶν ἐν λόγῳ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων εἰς τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν, δὲν θὰ ὑπέκειτο δὲ καὶ εἰς τὸν προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ἐὰν αὕτη ἐφηρμόζετο καὶ ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν) συμψηφισμόν, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην συγχωνεύεται πρὸς τὴν δοθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς αὔξησιν πᾶσα ἑτέρα αὔξησις ἐπὶ τῶν βασικῶν μόνον μισθῶν καὶ δὴ ἀπὸ τῆς 9.4.1953 καὶ ἐφεξῆς: Οὕτω τὰ ποσά, ὧν θὰ ἐδικαιοῦντο μηνιαίως οἱ ἄνω μισθωτοὶ βάσει τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 27653/1/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐὰν αὕτη ἐφηρμόζετο καὶ ἐπ' αὐτῶν, θὰ ἀνήρχετο, α) διὰ τὸν ὁδηγὸν εἰς δραχ. 1218,75 (815 +25 ο/ο+200), β) διὰ τὸν εἰσπράκτορα εἰς δρχ. 952,50 (650+25 ο/ο+140), γ) διὰ τὸν σταθμάρχην εἰς δρχ. 1170 (776+25 ο/ο+200), δ) διὰ τὸν ἐλεγκτὴν εἰς δρχ. 1097,50 (797,50+25 ο/ο +200). Τὰ πράγματα δὲν μεταβάλλονται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἐὰν αἱ ἐκ δρχ. 140 καὶ 200 αὐξήσεις συνεχωνεύθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27620/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀπὸ 10.3.1954 διὰ τοὺς ὁδηγοὺς καὶ εἰσπράκτορας καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27916/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀπὸ 1.10.1954 διὰ τοὺς σταθμάρχας καὶ ἐλεγκτάς εἰς τοὺς βασικοὺς μισθούς, οἵτινες καθωρίσθησαν διὰ τῶν ἐν λόγῳ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων εἰς δραχμὰς 1270 διὰ τοὺς ὁδηγοὺς καὶ σταθμάρχας, εἰς δραχμὰς 1000 διὰ τοὺς εἰσπράκτορας καὶ εἰς δραχμὰς 1150 διὰ τοὺς ἐλεγκτάς, διότι, ὡς κρίνει τὸ Δικαστήριον τοῦτο, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, συνδυαζομένης πρὸς τὴν εἰς ἣν παραπέμπει αὕτη ὑπ' ἀριθ. 27653/1.1954 ὁμοίαν, ἡ ἐξ 128 δρχ. αὔξησις δέον νὰ δοθῇ ἐπὶ πλέον τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῆς τελευταίας ταύτης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προκυπτουσῶν ἀποδοχῶν. Κατόπιν τούτων, ἐφ' ὅσον αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἀνωτέρω μισθωτῶν ἀνήρχοντο, βάσει τῶν ὑπολογισμῶν τῶν γενομένων κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1.1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, εἰς δραχμὰς 1218,75 διὰ τὸν ὁδηγόν, εἰς δρχ. 952,50 διὰ τὸν εἰσπράκτορα, εἰς δρχ. 1170 διὰ τὸν σταθμάρχην καὶ εἰς δρχ. 1097,50 διὰ τὸν ἐλεγκτήν, δέον οἱ μηνιαῖοι βασικοὶ μισθοὶ αὐτῶν, μετὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας αὔξησιν, νὰ ἀνέρχωνται α) διὰ τὸν ὁδηγὸν εἰς δραχμ. 1346,75, β) τὸν εἰσπράκτορα εἰς δρχ. 1080,50, γ) διὰ τὸν σταθμάρχην εἰς δρχ. 1298 καὶ δ) διὰ τὸν ἐλεγκτὴν εἰς δρχ. 1225,50. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον διὰ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 27620/1954, 27916/1954 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας οἱ μισθοὶ καθωρίσθησαν εἰς δρχ. 1270 διὰ τὸν ὁδηγὸν καὶ σταθμάρχην, εἰς δρχ. 1000 διὰ τὸν εἰσπράκτορα καὶ εἰς δρχ. 1150 διὰ τὸν ἐλεγκτήν, προκύπτει διαφορὰ μετὰ τὸν συμψηφισμὸν τῆς πέραν τῆς κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1.1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χορηγηθείσης αὐξήσεως, μετὰ τὴν 1.2.1954, α) ἐκ δρχ. 76,75 διὰ τὸν ὁδηγόν, β) ἐκ δρχ. 80,50 διὰ τὸν εἰσπράκτορα, γ) ἐκ δρχ. 23 διὰ τὸν σταθμάρχην καὶ δ) ἐκ δρχ. 75,50 διὰ τὸν ἐλεγκτήν, ἣν δέον νὰ καταβληθῇ εἰς αὐτοὺς ὡς ἐπαύξησις ἐνσωματουμένη εἰς τοὺς ἰσχύοντας μέχρι τῆς 1.1.1955 βασικοὺς μισθοὺς των καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου (1.1.1955).

Διὰ ταῦτα

Ἐπιλύον τὴν κρινομένην διένεξιν. Ἀποφαίνεται ὅτι κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δὴ τοῦ ἄρθρου ὁ αὐτῆς εἰς τὰ προσωπικὰ (ὁδηγούς, εἰσπράκτορας, σταθμάρχας καὶ ἐλεγκτάς) τῶν ἀστικῶν λεωφο-

φειων Αθηνών - Πειραιώς Περιχώρων πέραν των κατωτάτων ορίων βασικών μισθών, ως ταύτα διεμορφώθησαν διά των ύπ' αριθ. 27620/1954 και 27916/1954 αποφάσεων του Υπουργού Εργασίας και ισχουν μεχρι της 1.1.1955, οφείλεται από του χρόνου τούτου (1.1.1955) αύξησις ενσωματουμενη εις τους μισθούς τούτους α) εκ δρχ. 76,75 διά τον οδηγόν, β) εκ δρχ. 80,50 διά τον εισπράκτορα, γ) εκ δρχ. 28 διά τον σταθμάρχην και δ) εκ δρχ. 75,50 διά τον ελεγκτήν.

Εκρίθη, απεφασίσθη και εγένετο εν Αθήναις τη 4.10.1955

Τρόπος πληρωμής: Η εξόφλησις των εξ αναδρομικών μισθολογικών διαφορών, εκ της εφαρμογής των ανωτέρω διαιτητικών αποφάσεων, οφειλομένων εις το προσωπικόν των λεωφορείων Α.Π.Π., επιτρέπεται, όπως κλιμακωθή εις δόσεις, ως κατωτέρω, μη αποκλειομένης της εφ' άπαξ εις ακέραιον πληρωμής αυτών εις τους δικαιούχους:

Γ) Εκ του συνολικού ποσού της οφειλής δραχμαί 500 ή τμήμα αυτών (συνολικόν) μικρότερον των δραχμών 500 καταβληθήσεται άμα τη δημοσιεύσει εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της παρούσης αποφάσεως.

2) Ποσόν δραχμών από 501 - 1000 (εκ του υπολοίπου της οφειλής) καταβληθήσεται μέχρι τέλους του Ιανουαρίου 1956 και

3) Ποσόν δραχμών 1001 και άνω υπόλοιπον εις εξόφλησιν των ως άνω οφειλών καταβληθήσεται μέχρι τέλους Μαρτίου 1956.

Εν Αθήναις τη 23 Δεκεμβρίου 1955

64571/4558/1955 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 2/1955 αποφ. Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών και 3/1955 αποφ. Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, μετά τροποποιήσεως και συμπληρώσεως αυτών.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 287 της 29 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρ. 20 του ν. 3239/1955.

β) Σχετικήν γνωμοδότησιν του κατά το άρθρ. 28 του ν. 3239/1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 14.12.1955 και υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 21/15.12.1955 εγγράφου του.

γ) Την υπ' αριθ. 2/1955 απόφασιν του Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών επερι ερμηνείας των διατάξεων της υπ' αριθ. 28050/1954 αποφάσεως και εφαρμογής της επί του προσωπικού των υπεραστικών λεωφορείων της Χώρας, ως και των αστικών τοιούτων των επαρχιακών πόλεων, εξαιρουμένων των σταθμαρχών, ελεγκτών και υπαλλήλων γραφείων του Κ.Τ.Ε.Α.Α. Θεσσαλονίκης, επικυρωθείσαν ως έχει υπό της υπ' αριθ. 2/1955 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών δ) Την ανάγκην όπως τροποποιηθή και συμπληρωθή αύτη ως προς τον χρόνον καταβολής των προκυπτουσών εκ της εφαρμογής των ανωτέρω αποφάσεων των Διαιτητικών Δικαστηρίων διαφορών, λόγω της παρεμπιπτούσης ταυτοχρόνου πληρωμής εις το αυτό προσωπικόν των υπεραστικών λεωφορείων κ.λ.π. του δώρου εορτών Χριστουγέννων 1955 και της εκ ταύτης, ταμειακής ενδεχομένως αδυναμίας των προ τούτου υποχρεώσεων, επαγομένης διατάραξιν των σχέσεων μεταξύ του προσωπικού των λεωφορείων και των Ιδιοκτητών αυτών, εν συνδυασμώ προς την εξασφάλισιν δυνατότητος κανονικής καταβολής των ούτω οφειλομένων

Αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστάς: 1) Την υπ' αριθ. 2/1955 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών και 2) την υπ' αριθ. 3/1955 όμοίαν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, τροποποιουμένην και συμπληρουμένην παρ' ημών ως προς τον χρόνον καταβολής των εκ της εφαρμογής της υπ' αριθ. 28050/1954 και από της ισχύος της, 1.1.1955, οφειλομένων διαφορών εις το προσωπικόν των υπεραστικών λεωφορείων της Χώρας, ως και των αστικών τοιούτων των επαρχιακών πόλεων, εξαιρουμένων των σταθμαρχών, ελεγκτών και υπαλλήλων γραφείων του Κ.Τ.Ε.Α.Α. Θεσσαλονίκης, και εγκρίνομεν την δημοσίευσιν των διά της "Εφημερίδος της Κυβερνήσεως (τεύχος Β'), έχουσών ως ακολούθως μετά του προστεθέντος τροποποιητικού όρου επερι του χρόνου καταβολής των ως άνω οφειλών - διαφορών».

Αριθ. αποφάσεως 2/1955

Το κατά τον νόμον 3239/1955 Δευτεροβάθμιον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον Αθηνών.

Συγκείμενον εκ των Εμμανουήλ Σουμπάκη, Προέδρου Εφετών Αθηνών, ως Προέδρου, και των Γεωργίου Παπανικολάου, υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας, Κλεοβούλου Μπέμπη, εκπροσώπου των βιομηχάνων, Νικολάου Τρούφα, εκπροσώπου των επαγγελματιών, Φωτίου Μακρή και Νικολάου Βουγιουκλή, εκπροσώπων των μισθωτών, ως μελών.

Συνεδριάσαν δημοσίω εν τω Εφετείω Αθηνών την 26ην Οκτωβρίου 1955, ημέραν Τετάρτην και ώραν 18.30', παρουσία του Γραμματέως Ιωάννου Ποτήρη, υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας, ίνα αποφανθή επί ασκηθεισών εφέσεων υπό της Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Αυτοκινητιστών Υπεραστικών Συγκοινωνιών, Ενώσεως Αστικών Λεωφορείων Πόλεως Θεσσαλονίκης «ο Μέγας Αλέξανδρος», Σωματείου Ιδιοκτητών Αυτοκινητιστών Αστικών Λεωφορείων Τύπου Σ.3 και Θ.2 Θεσσαλονίκης «ο Ηρακλής», Εθν. Πανελλ. Ομοσπονδίας Επαγγελματιών Ιδιοκτητών Αστικών Λεωφορείων, κατά της υπ' αριθ. 2/1955 αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου και της Ομοσπονδίας Υπαλ. Προσωπ. Αυτ/των Ελλάδος, παραστασών των τε εκκαλουσών και εκκαλουμένων επαγγελματικών οργανώσεων διά των νομίμων εκπροσώπων των, αίτινες διώρισαν τους πληρεξουσίους δικηγόρους των ως εν τοις πρακτικοίς διαλαμβάνεται. Προκειμένης συζητήσεως και διαπιστωθέντος υπό του Προέδρου του νομίμου της συγκροτήσεως του Δικαστηρίου τούτου, άκουσαν των αναγνωσθεισών εφέσεων και των συμπαραμαρτούντων έγγράφων, ως εν τοις πρακτικοίς αναγράφεται, και λαβόν γνώσιν των υπό των πληρεξουσίων δικηγόρων κατατεθέντων σχετικών σημειωμάτων.

Ἰδὸν τὰ ἔγγραφα, σκεφθὲν κατὰ νόμον.

α) Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 17 ἐδ. 2 τοῦ ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δύναται νὰ παραπέμπῃ ἐνώπιον τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἢ ἄλλης πόλεως πᾶσαν συλλογικὴν διαφορὰν ἐργασίας ἀφορῶσαν τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου κλάδου ἢ ἐπαγγέλματος πλειόνων πρωτοδικειακῶν περιφερειῶν ἢ καὶ ὁλοκλήρου τῆς Χώρας, ἑπομένως νομίμως καὶ ἁρμοδίως ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 53548/1955 ἐκθέσεώς του παρέπεμψεν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν τὴν ἐγερθεῖσαν μεταξὺ τῶν διαδίκων μερῶν διένεξιν περὶ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ὅρου ὅρου τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονα τῶν ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἐλέγχονται ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα, διαφωνησάντων καὶ μειοψηφησάντων τῶν Κ. Μπέμπη καὶ Ν. Τρούφα.

β) Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τῶν συνδεδυασμένων ἄρθρ. 2 καὶ 9 τοῦ ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» καὶ ἄρθρ. 4 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου ἐκδοθέντος β. δ. τῆς 17)24 Αὐγούστου 1955 «περὶ τρόπου παραστάσεως τῶν ἐργοδοτῶν κλπ.» καὶ λειτουργίας διεξαγωγῆς τῶν συνεδριάσεων κλπ.» διαγραφομένη διαδικασία τηρεῖται, προκειμένου νὰ καταρτισθῇ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, προκειμένου ὅμως περὶ διενέξεως μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν, περὶ τὴν ἑρμηνείαν ὑφισταμένων ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας ἢ ἁρμοδίως ἐκδοθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐφαρμογὴν ἔχει τὸ ἄρθρ. 15 § 2 ἐδαφ. β' τοῦ ὡς ἄνω νόμου, καθ' ὃ, ἐγερθείσης διενέξεως περὶ τὴν ἑρμηνείαν ὅρου τινὸς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἢ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας δύναται, λαμβάνον γνῶσιν τῆς ὑφισταμένης διενέξεως, ὁποτεδήποτε νὰ παραπέμψῃ ταύτην εἰς τὸ ἁρμόδιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον, ὅπερ ἐπιλαμβάνεται ταύτης κατὰ τὴν διαγραφομένην διαδικασίαν ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ὡς εἴρηται νόμου καὶ βασιλ. διατάγματος.

Ἑπομένως τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονα τῶν ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἐλέγχονται ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα, διαφωνησάντων καὶ μειοψηφησάντων τῶν Κ. Μπέμπη καὶ Ν. Τρούφα, δι' οὓς λόγους ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀναφέρεται.

γ) Ἐπειδὴ καὶ τὰ παράπονα τῶν αὐτῶν ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, διὰ τῶν κριναμένων ἐφέσεων των ὑποβαλλόμενα καὶ ἀναπτυσσόμενα διὰ τῶν ὑπομνημάτων αὐτῶν α) περὶ ἐλλείψεως δικαιοδοσίας τῶν διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς διαφορᾶς λόγῳ ἀντισυνταγματικότητος τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφ. β' τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 15 τοῦ ὡς ἄνω ν. 3239/1955, δι' ἧς παραπέμπεται εἰς τὰ διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια πᾶσα διένεξις ἀφορῶσα τὴν ἑρμηνείαν ὅρου συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, τῆς τοιαύτης ἑρμηνείας ἀνηκούσης εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια καὶ β) ἐφ' ὅσον ἐπελήφθησαν ἤδη τῆς ἑρμηνείας τοῦ σχετικοῦ, περὶ οὗ ἡ διένεξις ὅρου τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τὰ τακτικὰ δικαστήρια καὶ ἐκκρεμοῦσιν ἐνώπιον αὐτῶν ἀγωγαὶ ἐνδιαφερομένων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων ὑπαγομένων εἰς τὰς συλλογικὰς συμβάσεις καὶ εἰς τὸν ἑρμηνευτέον ὅρον, ἀπαραδέκτως ὑπεβλήθη διένεξις εἰς τὰ διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια, ἐλέγχονται ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα, καθόσον 1) οἱ ὅροι ὑφισταμένης συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως διαιτητικῆς ἢ τῆς καθ' ὑποκατάστασιν τούτων ἐκδοθείσης ἁρμοδίως ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἡ ἑρμηνεία τῶν ὁποίων δύναται νὰ παραπεμφθῇ κατὰ τὸ ἄρθρ. 15 § 2 ἐδάφ. β' ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας εἰς τὰ Διοικητικὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, ἐγειρομένης διενέξεως περὶ τῆς ἐννοίας τούτων, δὲν ἀποτελοῦσι κανόνας δικαίου, τεθέντας ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζουσι τινὲς τῶν ἐκκαλουσῶν, ὅτε ἀληθῶς μόνον ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία δύναται νὰ ἑρμηνεύσῃ αὐθεντικῶς τούτους, ἀλλὰ περὶ συμβατικῶν ὅρων, ὧν ἡ ἑρμηνεία διὰ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 15 τοῦ εἰρημένου νόμου, ἐγειρομένης ἀμφισβητήσεως μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων ὀργανώσεων ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατοϋπαλληλικῶν, ἀνατίθεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ καθιδρυόμενα καὶ καθιστάμενα διὰ τοῦ νόμου τούτου ἁρμόδια Διοικητικὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, πρὸς ἃ ἀνέθεσε τὴν ἐπίλυσιν πάσης συλλογικῆς διαφορᾶς, ἐν ἀποτυχίᾳ τῶν μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων διεξαγομένων διαπραγματεύσεων, 2) ἐκκρεμοδικία ὑφίσταται κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 559 ἐδαφ. 2 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὅταν ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις εἶναι εἰσηγμένη εἰς δύο διάφορα τακτικὰ δικαστήρια, ἑπομένως ἡ εἰσαγωγὴ αὐτῆς καὶ εἰς διοικητικὸν τοιοῦτον δὲν κωλύει ἑκατέρων τῶν Δικαστηρίων νὰ ἐπιληφθῇ τῆς διαφορᾶς. Πρὸς τὰς ἡγουμένας σκέψεις διεφώνησαν καὶ ἐμειοψήφησαν οἱ Κ. Μπέμπης καὶ Ν. Τρούφας.

δ) Ἐπειδὴ κατὰ τὰ λοιπὰ αἱ ἐκκαλοῦσαι ἐργοδοτικαὶ ὀργανώσεις παραπονοῦνται δι' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου (ὅρου) 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως «περὶ αὐξήσεως ἡμερομισθίων καὶ μισθῶν τῶν ἐργατοϋπαλλήλων».

ε) Ἐπειδὴ διὰ τῆς ρηθείσης 28050/1954 ἀποφάσεως ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας πρὸς ἄρσιν ὑφισταμένης συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καὶ ἀποφυγὴν διαταραχῶν μετὰ νόμιμον ἐξουσιοδότησιν τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος 2510/1953 καθώρισε διὰ τὸν ἀπὸ 1.1.1953 καὶ ἐφεξῆς χρόνον διὰ μὲν τοῦ 1ου ἄρθρου (ὅρου) ηὐξημένα ἡμερομίσθια, διὰ δὲ τοῦ 2ου ἄρθρου ηὐξημένους μισθοὺς καὶ ἐπὶ πλέον χορηγεῖ αὔξησιν δραχ. 128 διὰ τοὺς μισθωτούς, ὧν τὰ κατώτατα ὅρια ὑφισταμένων μηνιαίων μισθῶν, εἶναι ὑπέρτερα τῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης (28050/1954) καθοριζομένων, ἤτοι δραχ. 812,50 διὰ τοὺς ἄρρενας κλπ.

Διὰ δὲ τοῦ δόντος ἀφορμὴν διενέξεως μεταξὺ τῶν ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων καὶ ἐφεσιβλήτων ἐργατικῶν τοιούτων ἄρθρου 5 ὁρίζεται, ὅτι εἰς τὴν διὰ τῆς παρούσης παρεχομένην αὔξησιν συμφηφίζεται πᾶσα αὔξησις οἰκειοθελῶς δοθεῖσα ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1954 καὶ ἐντεῦθεν, ὡς καὶ πᾶν ποσοστὸν αὐξήσεως, χορηγηθὲν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης καὶ ἐντεῦθεν, δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων

έργασίας, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν, κ.λ.π. ἐπὶ πλέον τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1.1954 ἀποφάσεως χορηγηθέντος ποσοστοῦ αὐξήσεως».

Κατὰ τὸν ὅρον τοῦ νόμου τοῦτον, προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν ὑπηρεσιακῶν λειτουργιῶν τῆς Χώρας, ὡς καὶ τῶν ἀστικῶν τοιούτων ἐκτὸς τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων, δὲν εἶναι συμπεφωρισμένα εἰς τὴν διὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως χορηγουμένην αὔξησιν τῶν 128 δραχμῶν ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28540/56/1954 χορηγηθεῖσα αὔξησις δραχ. 120 εἰς τοὺς εἰσπράκτορας καὶ δραχ. 150 εἰς τοὺς ὁδηγούς, σταθμάρχας καὶ ἐλεγκτάς, μολονότι ἐδόθη ἀπὸ 1.6.1954, ἤτοι μετὰ τὴν 1.2.1954, καθ' ὃν ὁ συντάκτης τοῦ δου ἄρθρου τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ἐν τῷ καθορισμῷ τῆς ἡμερομηνίας (ἀπὸ 1.2.1954) τῶν συμπεφωρισμένων αὐξήσεων εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τὴν μέχρι τότε διαμορφωθεῖσαν κατάστασιν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν ἀστικῶν λειτουργιῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Περιχώρων, διέλαθε δὲ τοῦτον ὁ σκοπὸς τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28540/56/1954 ἀποφάσεως χορηγηθείσης αὐξήσεως τῶν 150 καὶ 120 δραχ., ὅτι δηλονότι αὕτη ἐδόθη πρὸς σχετικὴν ἐξίσωσιν τῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 29143/1953 καὶ 46256/1953 ὑπουργ. ἀποφάσεων δοθεισῶν αὐξήσεων 200 ἢ 140 ἀπὸ τοῦ 1953, ἀντιθέτως ἐρμηνεία θὰ ἦγεν εἰς μείωσιν ἐκείνων μέχρι τῆς 31.12.1954 ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν τῶν ὑπερασπιστικῶν λειτουργιῶν τῆς Χώρας καὶ τῶν ἀστικῶν τοιούτων τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων, ὅπερ δὲν ἠθέλησεν ὁ ἐκδόσας τὴν ὡς εἴρηται 28050/1954 ἀπόφασιν.

Ὀρθῶς ἄρα ἔκρινε καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ λόγους, εἰς οὓς ἀναφέρεται τὸ Δικαστήριον τοῦτο, ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 2/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονα ἐλέγχονται ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα, ἐπικυρωτέα δὲ αὐτή.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενον εὐσπλοις τὰς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεις τῶν ἐκκαλουσῶν ὀργανώσεων ἀπορρίπτει κατὰ πλειοψηφίαν ταύτας, ὡς κατ' οὐσίαν ἀβασίμους, καὶ ἐπικυροῖ τὴν ἐκκαλουμένην ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 2/1955 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τῇ 14ῃ Νοεμβρίου καὶ ἐδημοσιεύθη τῇ 21ῃ Νοεμβρίου 1955.

Ἀριθ. ἀποφάσεως 2/1955

Τὸ κατὰ τὸν ν. 3239/1955 Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν Σόλωνος Ράγκο, Πρωτοδίκου, ὡς Προέδρου, Κων. Διναιάκου, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ, Ἀναστ. Μισούλη, ἀντιπροσώπου τῶν ἐπαγγελματιῶν, Βασ. Ράπτη, ἀντιπροσώπου τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., ὡς μελῶν.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ Πρωτοδικείῳ Ἀθηνῶν τὴν 23ην Σεπτεμβρίου 1955, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινήν, παρουσίᾳ τοῦ κατ' ἄρθρ. 21 § 4 τοῦ ν. 3239/1955 ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων Γεωργ. Χαλκιᾶ, ὑπαλλήλου ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ καὶ τοῦ ἐπὶ βαθμῷ 6ῳ ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Νικ. Τσιγάντε, ὡς γραμματέως, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἀναψηλάσεως μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως (ὁδηγῶν, εἰσπρακτόρων, σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν) τῶν ὑπερασπιστικῶν λειτουργιῶν τῆς Χώρας, τῶν ἀστικῶν τοιούτων τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων καὶ τῶν ὁδηγῶν καὶ εἰσπρακτόρων τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ.Α. Θεσσαλονίκης ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν οἰκείων ἐργοδοτῶν των ἀφ' ἑτέρου, παριστάντων διὰ τῶν ἐκπροσώπων των, οἵτινες διώρισαν τοὺς πληρεξουσίους των δικηγόρους ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς διαλαμβάνονται, διενέξεως, ὡς πρὸς τὸν συμπεφωρισμὸν ἢ μὴ τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας χορηγηθείσης ἐξ 128 δρχ. αὐξήσεως πρὸς τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28540/56/1954 ὁμοίας χορηγηθεῖσαν εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦτο τοιαύτην.

Προκειμένης συζητήσεως

καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τὸν νομίμων τῆς συγκροτήσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Ἀκούσαν τῶν ἀναγνωσθέντων, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ἐγγράφων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ διαπιστωθέντος τοῦ τόπου βασίμου τῆς παραπομπῆς τῆς ὑπὸ κρίσιν διενέξεως καὶ λαβόν γνῶσιν τῶν ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων καταθεθέντων σχετικῶν σημειωμάτων, ὡς καὶ τοῦ τοιούτου τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων.

Ἰδὸν τὰ ἔγγραφα, σχεφθὲν κατὰ νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 § 2 ἐδ. β' τοῦ ν. 3239/1955 μεταξὺ τῶν διαφορῶν, ὧν ἐπιλαμβάνεται τὸ Δικαστήριον τοῦτο, εἶναι καὶ διενέξεις, ἀφορῶσαι εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν ὑφισταμένων ὅρων, ἐκτὸς ἄλλων, καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ρυθμιζουσῶν ἀποδοχὰς τῶν ἐργαζομένων, παραπεμπομένας εἰς αὐτὸ ἀποδήποτε ὑπὸ ταύτου Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ἄνευ τηρήσεως ἄλλης τινὸς προδικασίας. Συνεπῶς, συνῳδὰ τῇ διατάξει ταύτῃ, μὴ ἀντιτιθεμένης εἰς διάταξίν τινα τοῦ Συντάγματος, ἁρμοδίως καὶ παραδεκτῶς φέρεται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ παραπομπὴν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ἡ προκύψασα διένεξις μεταξὺ τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης καὶ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀναφερομένων ὀργανώσεων, ἀφορῶσα τὴν ἐρμηνείαν τῶν διατάξεων καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἄρθρ. 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ αὐξήσεως τῶν ἡμερομισθίων καὶ μισθῶν τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἀπὸ 1.1.1955», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 28540/56/1954 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τυγχάνει ἐξετασιτέα.

Ἐπειδὴ ὑπὸ τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ηὐξήθησαν τὰ ὑπὸ τῶν ἐν ἰσχύϊ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ ἄλλων διατάξεων, καθορισμένα καὶ ἰσχύοντα μέχρι τοῦ ἀνωτέρω χρόνου (1.1.1955) κατώτατα ἅρμα βασικῶν μισθῶν τῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένων μισθωτῶν τῶν συνδεομένων μεθ' οἱασδήποτε ἐργοδότου διὰ σχέσεως ἐργασίας, ἰδιωτικοῦ δικαίου κατὰ τὰ ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ἀναφερόμενα ποσά, ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 5 δὲ τῆς αὐτῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὡρίσθη, ὅτι εἰς τὴν διὰ τῆς παρούσης παρεχομένην αὔξησιν συμπεφωρίζεται πᾶσα αὔξησις οἰκειοθελῶς δοθεῖσα ἀπὸ

1.2.1954 καὶ ἐνιεῦθεν, ὡς καὶ πᾶν ποσοστὸν αὐξήσεως χορηγηθὲν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης καὶ ἐνιεῦθεν δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν κ.λ.π., ἐπὶ πλέον τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1/1954 ἀποφάσεως τοῦ ἰδίου Ὑπουργοῦ χορηγηθέντος ποσοστοῦ αὐξήσεως. Ἐν προκειμένῳ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ προσωπικὸν κινήσεως (ὁδηγούς, εἰσπράκτορας, σταθμάρχας καὶ ἐλεγκτὰς τῶν ὑπεραστικῶν λεωφορείων τῆς Χώρας, ὡς καὶ τῶν ἀστικῶν τοιούτων τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων, πέραν τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας χορηγηθείσης αὐξήσεως τῶν μέχρι τῆς 9.5.1953 βασικῶν μισθῶν, ἐχορηγήθη ἀπὸ 1.6.1954 ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28540/56/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας αὔξησις εἰς τὸ ἀνωτέρω προσωπικὸν τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ἀναφερομένων περιφερειῶν ἐκ δρχ. 120 εἰς τοὺς εἰσπράκτορας καὶ ἐκ δρχ.150 εἰς τοὺς ὁδηγούς, σταθμάρχας καὶ ἐλεγκτάς, ἥτις κατὰ μητὴν ἐπιταγὴν τῆς ὑπουργικῆς ταύτης ἀποφάσεως δὲν ἐνσωματοῦται εἰς τὸν βασικὸν μισθόν, ἀλλὰ προστίθεται εἰς τὸ σύνολον τῶν μέχρι τότε προβλεπομένων ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων ἀποδοχῶν.

Ἡ ὑπὸ κρίσιν διένεξις, ἀφορῶσα ἅπαν τὸ ἀνωτέρω προσωπικόν, πλὴν τῶν σταθμαρχῶν, ἐλεγκτῶν καὶ ὑπαλλήλων Γραφείων τοῦ Κ.Τ.Ε.Α.Α. Θεσσαλονίκης, δι' ὃ ἔλαβε χώραν ἰδιαιτέρα ρύθμισις (27922/1954 ὑ.ἀ.), στρέφεται περὶ τὸ ἐὰν καὶ ἡ αὔξησις αὕτη, χορηγηθεῖσα μετὰ τὴν 1.2.1954 καὶ πέραν τοῦ ποσοστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, συμψηφίζηται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὁμοίας ἀποφάσεως χορηγηθεῖσαν αὔξησιν. Τὸ Δικαστήριον τοῦτο, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τοὺς εἰδικωτέρους λόγους, δι' οὓς ἐχορηγήθη εἰς τὸ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 28540/56/1954 ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀναφερόμενον προσωπικὸν ἡ ἐν αὐτῇ αὔξησις καὶ δὴ 1) τὸ γεγονὸς ὅτι αὕτη ἐδόθη πρὸς σχετικὴν ἐξομοίωσιν τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν τούτων πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀστικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, εἰς ὃ εἶχε χορηγηθῇ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1953 ὁμοία αὔξησις, 2) τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ τοιαύτη αὔξησις εἶχεν ἀποφασισθῇ ἐπὶ τῇ βάσει κριτηρίων ἐντελῶς διαφόρων τῶν τοιούτων τῶν ἀνωτέρω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων (28540/56/1754 καὶ 28050/1954) ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4/1.3.1954 ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας Ἀθηνῶν, ἥτις εἶχεν ἀποφανθῇ ὑπὲρ τῆς χορηγήσεως τῆς αὐξήσεως ταύτης ἀπὸ τῆς 9.12.1953 καὶ 3) ὅτι ἡ αὔξησις αὕτη δὲν ἀποτελεῖ αὔξησιν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, μὴ ἐνσωματουμένη εἰς τοῦτον, ἀλλ' εἰδικὸν πρόσθετον ἐπίδομα, χορηγούμενον δι' εἰδικοὺς λόγους πέραν τοῦ συνόλου τῶν λοιπῶν ἀποδοχῶν, ἄγεται εἰς τὴν κρίσιν, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἡ αὔξησις αὕτη δὲν συμψηφίζεται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης χορηγηθεῖσαν προσαύξησιν, ἥτις οὕτω δέον νὰ χορηγηθῇ καὶ εἰς τοὺς τυχόντας τῆς ἀνωτέρω αὐξήσεως μισθωτούς ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν 1.1.1955 ἰσχυόντων βασικῶν μισθῶν αὐτῶν.

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅθεν ταύτην δέον νὰ ἐπιλυθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν διένεξις κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν τῷ διατακτικῷ.

Διὰ ταῦτα

Ἐπιλύουν τὴν ὑπὸ κρίσιν διένεξιν, ἀφορῶσαν τὸ προσωπικὸν κινήσεως (ὁδηγούς, εἰσπράκτορας, σταθμάρχας καὶ ἐλεγκτὰς) τῶν ὑπεραστικῶν λεωφορείων τῆς Χώρας, ὡς καὶ τῶν ἀστικῶν τοιούτων τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων, ἐξαιρουμένων τῶν σταθμαρχῶν, ἐλεγκτῶν καὶ ὑπαλλήλων Γραφείων τοῦ Κ.Τ.Ε.Α.Α. Θεσσαλονίκης.

Ἀποφαίνεται, ὅτι τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας χορηγηθείσης αὐξήσεως τῶν μέχρι τῆς 1.1.1955 βασικῶν μηνιαίων μισθῶν δικαιοῦνται ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου (1.1.1955) καὶ ἐκεῖνοι ἐκ τοῦ ἀνωτέρω προσωπικοῦ, εἰς οὓς ἐχορηγήθη αὔξησις ἀπὸ 1.6.1954 ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28540/56/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μὴ συμψηφιζομένης τῆς αὐξήσεως ταύτης εἰς τὴν ἀνωτέρω αὔξησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ὀκτωβρίου 1955

Τρόπος πληρωμῆς: Ἡ ἐξόφλησις τῶν ἐξ ἀναδρομικῶν μισθολογικῶν διαφορῶν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὀφειλομένων εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ὑπεραστικῶν λεωφορείων τῆς Χώρας, ὡς καὶ τῶν ἀστικῶν τοιούτων τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων, ἐξαιρουμένων τῶν σταθμαρχῶν, ἐλεγκτῶν καὶ ὑπαλλήλων Γραφείων τοῦ Κ.Τ.Ε.Α.Α. Θεσσαλονίκης, ἐπιτρέπεται, ὅπως κλιμακωθῇ εἰς δόσεις, ὡς κατωτέρω, μὴ ἀποκλειομένης τῆς ἐφ' ἅπαξ εἰς ἀκέραιον πληρωμῆς αὐτῶν εἰς τοὺς δικαιούχους.

1. Ἐκ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῆς ὀφειλῆς δραχμαὶ 500 ἢ τμῆμα αὐτῶν (συνολικὸν) μικρότερον τῶν δραχμῶν 500 καταβληθήσονται ἅμα τῇ δημοσιεύσει εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

2. Ποσὸν δραχμῶν ἀπὸ 501 - 1000 (ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τῆς ὀφειλῆς) καταβληθήσεται μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1956, καὶ

3. Ποσὸν δραχμῶν 1001 καὶ ἄνω ὑπόλοιπον εἰς ἐξόφλησιν τῶν ὡς ἄνω ὀφειλῶν καταβληθήσεται μέχρι τέλους Μαρτίου 1956.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1955

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ - ΓΕΓΟΝΟΤΑ - ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Απόλυσις μισθωτών κατά Κανονισμόν Εργοδότου, μετά πειθαρχικόν παράπτωμα: Έξεδόθη μόλις απόφασις του Β' Τμήματος του Αρείου Πάγου (θά δημοσιευθή εις το επόμενον), ή οποία, διαφωνούσα προς την άποψιν της υπ' αριθ. 438/1951 αποφάσεως του Α' Τμήματος του Αρείου Πάγου (ΕΕΔ 13, 692), δέχεται, ότι απητείτο, επί ποινή ακυρότητος, υπό την ισχύν του άρθρ. 9 του ν. 118/1945, ή αναγγελία της απολύσεως εις το Ταμείον Ανεργίας και το Γραφείον Εύρέσεως Εργασίας και των απολυομένων μετά πειθαρχικόν παράπτωμα, κατά τον Κανονισμόν του εργοδότου, μισθότου. (Επρόκειτο περί απολύσεως υπαλλήλου της Αγροτικής Τραπέζης της Ελλάδος).

Μετά την διαφωνίαν αύτην παραπέμπεται ή υπόθεσις προς άρσιν αύτης εις την Ολομέλειαν του Αρείου Πάγου και ούτω θά ακουσθή ή γνώμη της Ολομελείας.

Το ζήτημα ενδιαφέρει εις γενομένας υπό την ισχύν του άρθρ. 9 του ν. 118/1945 απολύσεις, κατά το οποίον ή παράλειψις της αναγγελίας απολύσεως είχεν ως συνέπειαν την ακυρότητα αύτης. Υπό των ισχυόντα ήδη ν. 3198/1955 ναί μέν επιβάλλεται νά γίνηται αναγγελία της απολύσεως, άλλ' ή παράλειψις αύτης δέν έχει ως συνέπειαν την ακυρότητα. Απαγγέλλονται δμως ποιναί παρώσεις κατά των αύτον νόμου.

Ασφαλιστική διαδικασία. Τό Συμβούλιον της Επικρατείας δι' αποφάσεώς του (θά δημοσιευθή εις το επόμενον) έκρινεν, ότι εφ' όσον κατ' άρθρ. 13 του π. ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων», ως τούτο συνεπληρώθη και τροποποιήθη υπό του άρθρ. 3 του ν. δ. 2698/1953, το Διοικητικόν Συμβούλιον του Ι.Κ.Α. αποφασίζει εφ' όλων των γενικών ζητημάτων διοικήσεως και διαχειρίσεως του Ιδρύματος, ειδικώτερον συγκροτεί τακτικάς και ειδικάς εκτάκτους επιτροπάς κλπ., καθ' ά ειδικώτερον θέλει ορίσει Κανονισμός, και ο καθορισμός της αρμοδιότητος των επιτροπών πρέπει νά γίνηται διά της διαδικασίας της προβλεπομένης περί θεσπίσεως Κανονισμών, ήτοι, κατόπιν προτάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, δημοσιευομένης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, είναι άκυρος, άνευ τηρήσεως της διαδικασίας αύτης, ή παραχώρησις εις την Επιτροπήν Ασφαλιστικών Διαφορών αποκλειστικής αρμοδιότητος, όπως αποφασίζη επί εφισταμένης διαφωνίας μεταξύ Διευθυντού και Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής.

Αποζημίωσις και καθυστερούμενος μισθός εν περιπτώσει πτωχεύσεως της επιχειρήσεως: Προκαλείται ή προσοχή του αναγνώστου επί της διατάξεως του άρθρ. 14 του ανωτέρω, σ. 105, δημοσιευομένου ν. 3464/1955.

Διά του άρθρ. 12 § 1 του ν. 3252/1955 «περί διοικήσεως του Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας κλπ.» (ΕΕΔ 14, 720) έχει αντικατασταθή ή διάταξις του άρθρ. 6 § 2 του ν. 2112/1920 περί καταγγελίας συμβάσεως εργασίας ως εξής: «Εν περιπτώσει πτωχεύσεως της επιχειρήσεως ο εκμισθωτής λαμβάνει την ήν εκ του νόμου τούτου δικαιούται πλήρη αποζημίωσιν, καταταττόμενος μεταξύ των εν άρθρω 940 και 991 Πολ. Δικ. προνομιακών δανειστών κατά την εν αυτοίς σειράν. Κατά τον αυτόν τρόπον ικανοποιείται και υφισταμένη περί τοιαύτης αποζημιώσεως απαίτησις και εις περίπτωσιν αναγκαστικής εκτελέσεως καθ' οισυδήποτε περιουσιακού στοιχείου του εργοδότου.

Διά του αυτού άρθρ. § 2 ή διάταξις του άρθρου 940 περίπτ. 4 Πολιτ. Δικονομίας έχει αντικατασταθή ως εξής: «4. Ο καθυστερούμενος μισθός των υπαλλήλων, τεχνιτών, εργατών, υπηρετών και του πάσης φύσεως προσωπικού του καθ' ού ή εκτέλεσις διά το τρέχον και παρελθόν έτος, ως επίσης και ή κατά τας διατάξεις του ν. 2112 και του από 16/18.7.1920 β.δ. οφειλομένη αποζημίωσις».

Διά της διατάξεως ήδη του ανωτέρω άρθρου 14 του ν. 3464/1955 νομοθετείται, ότι αι ανωτέρω διατάξεις εφαρμόζονται, υπό τας εν αυτή προϋποθέσεις, και επί των προ της ισχύος του ν. 3252/1955 (3 Ιουνίου 1955) απολυθέντων μισθωτών.

Η «σχέσις εργασίας». Διά του άρθρ. 15 του αυτού, περί του οποίου ο λόγος ανωτέρω, νόμου 3464/1955 καταργείται από της ισχύος του τελευταίου τούτου το ν.δ. 2511/1953 «περί ελέγχου διαδικών απολύσεων».

Ως προς τας συνεπείας της καταργήσεως του νομοθετικού τούτου διατάγματος, εφ' όσον υπήρχεν εξ αυτού ακυρότης καταγγελίας συμβάσεως, υπομνήσκομεν τα επί του παρεφθαρμένου θέματος εκ της καταργήσεως του άρθρ. 9 του ν. 118/1945 διά του άρθρ. 37 του ν.δ. 2461/1954 νομολογηθέντα, ότι δηλαδή ή κατάργησις δεν επηρεάζει την υπό την ισχύν του ν.δ. 2511/1953 υφισταμένην τοιαύτην ακυρότητα καταγγελίας συμβάσεως (βλέπε σχετικώς τας Πρωτοδικείου Αθηνών 8537/1955, ΕΕΔ 14, 816, 11372/1955, ΕΕΔ 14, 1148).

Εξ άλλων και διότι, καταργηθέντος εξ όλοκλήρου του ν.δ. 2511/1953, συγκατηργήθη και ή διάταξις του άρθρ. 2 § 6 αυτού, κατά την οποίαν δίδεται νομοθετικός ορισμός της «σχέσεως εργασίας», δεν συμπαίνει, ότι ο νεώτερος Νομοθέτης απεδοκίμασε την νομοθετικώς εισαχθείσαν αύτην έννομον σχέσιν, άλλ' απλώς ότι απεδοκίμασε το διά του ν.δ. 2511/1953 εισαχθέν σύστημα διαδικών καταγγελιών σχέσεων εργασίας.

Τούτο είναι άκόμη περισσότερον αληθες εκ του ότι ή εις το ν.δ. 2511/1953 «σχέσις εργασίας» αποσαφηνίζεται διά την εφαρμογήν και άλλων εργατικών νόμων, πέραν του ν. δ. 2511/1953 (βλέπε την εισηγητικήν έκθεσιν αυτού, ΕΕΔ 13, 748), και του ότι υφίσταται εν ισχύι ήδη ο νόμος 3198/1955 περί ατομικών καταγγελιών σχέσεων εργασίας, νοουμένων ως τοιούτων σχέσεων αυτών ακριβώς, περί των οποίων ο ορισμός της § 6 του άρθρ. 2 του ν.δ. 2511/1953, ή εφαρμογή του οποίου θά καθίστατο άλλως προβληματική.

Ταύτα, διά νά αποφευχθή σχετική εις το θέμα σύγχυσις.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΝΩΠΙΟΝ ΝΕΚΡΟΥ ΝΟΜΟΥ

Μετά ζωηρ 2 1/2 ετών εθανατώθη ο ν. 2511/1953 «περί ελέγχου δημοσίων απολύσεων». Το άρθρ. 15 του προσφάτου ν. 3464/1955 (ανωτέρω σελ. 105) κατήργησε τούτον από της ισχύος του.

Ο εισηγηθείς τον θανόντα νόμον Υπουργός της Εργασίας εντόνως έξυρε την σπουδαιότητά του. Ανέγραφεν εις την εισηγητικήν έκθεσιν, ότι «σαναβάζει» το συμφέρον του μισθωτού μέ τας γενικωτέρας κρατικάς και κοινωνικάς απόψεις. Ο κίνδυνος να πληρώση ο εργοδότης τα πλήρη ημερομίσθια εις τους μισθωτούς, των οποίων δεν ανακρίθη υπό του Υπουργείου Εργασίας ή απόλυσις, είναι σημαντικός ανασταλτικός φραγμός διά τον εργοδότην, διότι δεν ενεργεί τυχόν κατά τας αρχάς της καλής πίστεως κατά την άσκησιν της αρμοδιότητός του να απολύη τό προσωπικόν του».

Ο εισηγηθείς την κατάργησιν ήδη του νόμου Υπουργός της Εργασίας δικαιολογεί τούτο ως ανωτέρω, σελ. 110).

Ανεξαρτήτως της αληθείας, την οποίαν περιέχουν πράγματι τα γραφέντα περί της αποτυχίας του νομοθετικού αύτου μέτρου, όφείλομεν να εξάρωμεν εν σπουδαίον σημείον αύτου, τό ότι είσήχθη εν τη νομοθεσία ή «σχέσις εργασίας» μετά τον ορισμόν της.

Οι ερμηνευταί και εφαρμοσταί του εργατικού δικαίου εξοικειώθησαν ούτω, ενώπιον της σαφούς διατάξεως του άρθρ. 2 § 6 του θανόντος νόμου, πρός μίαν άγνωστον εις το αστικόν δίκαιον νομικήν σχέσιν και, ανεξαρτήτως του ότι δεν κατέληξεν ή ερμηνεία αύτης εις σαφή συμπεράσματα περί της αληθούς εννοίας και εκτάσεως εφαρμογής, μεγίστη υπήρξεν ωφέλεια, διότι ο ήμέτερος Νομοθέτης εσκέφθη και ενομοθέτησε ειδικήν προστασίαν του εργαζομένου, πέραν των ακυρωτέων, τας οποίας ενδεχομένως θά είχεν εκ του αστικού δικαίου ή σύμβασις εργασίας. Απέδλεψεν εις αύτό τό πραγματικόν γεγονός της παροχής εργασίας, διά την οποίαν πρέπει να προστατεύηται ο μισθωτός. Λάθος ίσως είναι, ότι δεν καθωρίσθη διά του νόμου ακριβέστερον ή έκτασις της προστασίας εν γένει από απόψεως εφαρμογής του εργατικού δικαίου.

Διερχομένη ή δικαστηριακή ερμηνεία την πρώτην εφαρμογήν της νεοφανούς αύτης διατάξεως θά καταλήξη βεβαίως εις πλέον σαφή συμπεράσματα, αναπτυσσομένης και της ευκαιρίας να ακουσθή ή γνώμη του Ακυρωτικού επί του ενδιαφέροντος αύτου θέματος, επί του οποίου δεν εδόθη, μέχρις ώρας, ή ευκαιρία να ακουσθή.

Ελήφθη όμως υπ' όψιν υπό του Αρείου Πάγου και εδοξάσθη ή σπουδαία ή διάταξις να στραγγή ή νομολογία του προς την κατεύθυνσιν του δυνατού της εκδικάσεως κατά την εργατικήν διαδικασίαν και των εξ ακύρου συμβάσεως διαφορών των μισθωτών, μέ σπουδαίον δι' αύτό κοινωνικόν κέρδος. Μέγας αριθμός μισθωτών εν ακύρω συμβάσει εξυπηρετήθη δικονομικώς.

Προηγούμενον άκόμη ή διάταξις και τό περιεχόμενον του νόμου 3198/1955 περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας, άφου, παρά τινας αντιρρήσεις, δεν είναι δυνατόν να υποτεθή ότι ο νομοθέτης, ήχων υπ' όψιν του προλαβόντα ίδικόν του ορισμόν της σχέσεως εργασίας εις το ν.δ. 2511/1953, επιπολαίως και ασκόπως μετεχειρίσθη τον όρον εις νομοθέτημα τόσης, όσην ο νόμος 3198/1955 έχει, σημασίας.

Ενώπιον του νεκρού ήδη νόμου, ιστάμενοι, πιστεύοντες ότι σπουδαία υπήρξε κατά ταύτα ή συμβολή του εις την προστασίαν των μισθωτών, ανεξαρτήτως αν επέτυχεν ή όχι να προστατεύση αύτους εις τό κύριον θέμα του, καταγγελίας της σχέσεως εργασίας, πρέπει να τον καταγράψωμεν εις την νομοθετικήν ιστορίαν και μόνον διά την διάταξιν αύτην ώς ένα νόμον σημαντικόν. Και άς μή ενθυμηθώμεν, αύτην την στιγμήν, πόσοι άλλοι εγεννήθησαν πρό αύτου και μετ' αύτον «αντεργατικοί» νόμοι.

ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Μας γράφει εκλεκτός φίλος της «Επιθεωρήσεως Εργατικού Δικαίου» τα κάτωθι επί της προσφάτου μεταφράσεως εις την Γαλλικήν του Αστικού μας Κώδικος υπό τον τίτλον «Code Civil Hellénique»:

Τό Γαλλικόν Ινστιτούτον Αθηνών, συνεχίζον την ενδελεχή προσπάθειάν του να καταστήση γνωστά και εις την ξένην πάσης φύσεως ελληνικά έργα διά της μεταφράσεως και εκτυπώσεως αύτων εις την γαλλικήν, έθεσεν εις κυκλοφορίαν μετάφρασιν του Ελληνικού Αστικού Κώδικος και του Εισαγωγικού αύτου Νόμου, γενομένην επιμελεία του Ελληνικού Ινστιτούτου Διεθνούς και Αλλοδαπού Δικαίου παρά του συνεργάτου του κ. Π. Μαμοπούλου. Η λαμπρά εκτύπωσις επί άριστου χάρτου και δή κατά τον αύτον ακριβώς τύπον (μέ τους πλαγιοτίτλους άφ' εκάστου άρθρου εις τα περιθώρια), καθ' ον εξετυπώθη και τό ελληνικόν επίσημον κείμενον του Κώδικος υπό του Εθνικού Τυπογραφείου, κινεί αύθις αμέσως την προσοχήν του αναγνώστου. Ατυχώς όμως εις την μετάφρασιν του κεφαλαίου περί μισθώσεως έργασίας—τό οποίον ήτο φυσικόν να προσέξωμεν πρώτον, διότι ιδιαιτέρως μάς ενδιαφέρει—έχει γίνει λάθος σοβαρόν, που φοβούμεθα ότι θά άγάγη εις παρεξηγήσεις. Διότι εις ολόκληρον τό κεφάλαιον τούτο ο μέν «εκμισθωτής εργασίας» αποδίδεται διά του όρου «employé» (υ π α λ λ η λ ο ς), ο δέ εμισθωτής εργασίας» αποδίδεται διά του όρου «employeur» (ε ρ γ ο δ ό τ η ς), ούτως ώστε δεδικαιολογημένως ο ξένος αναγνώστης να σχηματίζη την εντύπωσιν, ότι μόνον σ υ μ β ά σ ε ι ς ε ρ γ α σ ί α ς υ π α λ λ ή λ ω ν ρυθμίζει ο Ελληνικός Αστικός Κώδιξ και ότι, ακοπίμως δέβατα, άφήκεν έξω της μερίμνης του τους έργάτας, τεχνίτας, υπηρέτας, τους εκμισθούντας μέν την εργασίαν των, ούχι όμως υπό υπαλληλικήν ιδιότητα προς εργοδότην. Εάν ή εις την γαλλικήν απόδοσις του Κώδικος έγένετο, διά να διαφωτισθούν οι ξένοι επιστήμονες περί του παρ' ημίν σήμερον ισχύοντος αστικού δικαίου, πολύ φοβούμεθα ότι, τοιαύτης ως προς τό κεφάλαιον περί μισθώσεως έργασίας, ή φιλοτεχνηθείσα γαλλική μετάφρασις θά φέρη μάλλον συσκότισιν και θά γεννήση αμφιβολίας περί της ορθοφροσύνης του Έλληνος νομοθέτου—πράγμα τό οποίον απέχει από τον κύριον σκοπόν, που έπεδίωξαν οι σχόντες την αξιέπαινον ιδέαν της μεταφράσεως και διαδόσεως του κειμένου του Ελληνικού Αστικού Κώδικος, ώς αποτελούντος τό απαύγασμα της επιστημονικής εργασίας των Ελλήνων νομικών του εικοστού αιώνος.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεύχος 3 (345)

Ἀθῆναι, 1 Φεβρουαρίου 1956

Η ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΝ ΣΥΜΒΑΣΙΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΜΙΧ. Γ. ΚΥΠΡΑΙΟΥ, Δικηγόρου

Εἶναι πολλὰ τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα προέκυψαν ἐκ τῆς ἑρμηνείας τῶν κειμένων διατάξεων περὶ προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ. Εἰδικώτερον, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ πρόσφατα συναφῆ νομοθετήματα, παρατηροῦμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1948 μέχρι τοῦ ἔτους 1953 τὸ ἓν νομοθέτημα διεδέχετο τὸ ἄλλο (ν. 751/1948, ν.δ. 1196/1949, ν. 1736/1951, ν. 2113/1952, ν.δ. 2657/1953), πρὸς κάλυψιν τῶν παρουσιαζομένων κενῶν εἰς τὴν πρακτικήν, δίχως, ἀτυχῶς, ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἐντεῦθεν ἡ νομολογία τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων παρουσιάζει ὀξεῖαν διάστασιν εἰς τὴν ἑρμηνείαν βασικῶν διατάξεων περὶ προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ (π.χ. περὶ τὴν ἑρμηνείαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ν. 1836/1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ν.δ. 2657/1953).

Ἐν προκειμένῳ θέλομεν περιορισθῆ εἰς τὴν ἐξέτασιν ἑνὸς μόνου ζητήματος, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν γνώμην μας, ἡ νομολογία τείνει νὰ λύσῃ παγίως κατ' ἐσφαλμένον τρόπον. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνακύπτει μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, δι' ἧς ἀκυροῦται ἡ ἀπόφασις τοῦ κατὰ νόμον Συμβουλίου περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ προστατευομένου καὶ συνίσταται εἰς τὸ ἐὰν καὶ ἀπὸ πότε καθίσταται ὁ ἐργοδότης ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας του ἀντικατασταθέντος. Ἡ τελευταία, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α.Π. 650/1955 εἰς ΕΕΔ τόμ. 15, σελ. 11) δέχεται ὅτι: «Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀπὸ τῆς ἀκυρώσεως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας τῆς περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοποθετήσεως τοῦ πολεμιστοῦ, ἐπανέρχεται ἐν ἰσχύι τὸ πρὸ τῆς ἀκυρωθείσης πράξεως νομικὸν καθεστώς, ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη ἡ ἐργασιακὴ σχέσις, ὁ δὲ ἐργοδότης, ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἀπολύσεως, θεωρεῖται ἐν ὑπερημερίᾳ διατελῶν καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 656 Α.Κ. καθίσταται ὑπόχρεως εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ συμπεφωνημένου μισθοῦ». Ἐρωτᾶται ὅμως: ἔχομεν πράγματι ὑπερημερίαν τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἀπολύσεως εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην; Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο θὰ προσπαθήσωμεν νὰ δώσωμεν τὴν καθ' ἡμᾶς ὀρθὴν ἀπάντησιν.

I

Καὶ πρῶτον εἶναι ἀνάγκη νὰ προβῶμεν εἰς ἐγγυτέραν ἀνάλυσιν τῶν στοιχείων τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας (φρονοῦμεν ὅτι ἡ διατύπωσις αὕτη εἶναι ὀρθοτέρα ἀπὸ τὴν συνήθως χρησιμοποιουμένην διατύπωσιν: ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις. Ἡ ἀκολουθοῦσα ἀνάλυσις ἐλπίζομεν νὰ τὸ ἀποδείξῃ).

Εἶναι γνωστὸν ὅτι μία ἀπὸ τὰς σημαντικωτέρας τῶν ἀτομιστικῶν ἀρχῶν εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμβάσεων. Εἰς περιόδους ἀνωμάλους (πόλεμοι, ἐπαναστάσεις, οἰκονομικαὶ κρίσεις) τὸ Κράτος ἀναγκάζεται, χάριν τοῦ δημοσίου (κοινωνικοῦ) συμφέροντος, νὰ περιορίσῃ τὴν ἔκτασιν τῆς ἐλευθερίας τῶν συμβάσεων, δηλ. τῆς ἐλευθερίας τῶν συμβαλλομένων μερῶν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ περιεχομένου τῶν συμβάσεων. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμβάσεων σημαίνει ἀκόμη καὶ ἐὰν θὰ συνάψῃ τις μετά τινος μίαν σύμβασιν ἢ ὄχι. Ἀπὸ τῆς τελευταίας ταύτης πλευρᾶς θὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα λίαν συντόμως μόνον στοιχειώδη τινά.

Τὸ σπουδαιότερον χαρακτηριστικὸν τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως, διότι ἀναγκαστικὴν σύμβασιν ἔχομεν, ὅταν περιορισθῇ ἡ ἐλευθερία τῶν συμβάσεων, ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἡ ἐπιτα-

γὴ τῆς ἐννόμου τάξεως δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν βούλησιν ἐκείνου πρὸς ὃν ἀπευθύνεται. Ἡ ἀναγκαστικὴ σύμβασις προϋποθέτει, δ τ ι ὁ μέλλων δανειστὴς τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως εἶναι ὁ ἀμέσως προστατευόμενος, ἐναντὶ τοῦ ὁποίου ἱδρύεται ὑποχρέωσις τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται ἡ ἐπιταγὴ πρὸς σύναψιν συμβάσεως.

Εἰς τὸν θεσμὸν τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως προέχει τὸ δημόσιον (κοινωνικὸν) συμφέρον, τόσον, ὥστε δικαιολογημένα θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ θεωρήσῃ, ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅτι πρόκειται περὶ θεσμοῦ δημοσίου δικαίου καθ' ὁλοκληρίαν καὶ οὐχὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Μία τοιαύτη ἀντίληψις ὅμως νομίζομεν ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἐξ ὁλοκλήρου ὀρθή, διότι ναὶ μὲν ἔχομεν ἐν προκειμένῳ μίαν obligatio ex lege, τῆς ὁποίας ὁ βαθύτερος νομικὸς λόγος εἶναι τὸ δημόσιον (κοινωνικὸν) σ υ μ φ έ ρ ο ν, τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκει διὰ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἐξαναγκασμοῦ εἰς σχέσεις, αἱ ὁποῖαι συνάπτονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀτομιστικῶν (ἐλευθέρων) ἀρχῶν, διαφέρει ὅμως οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὰς δημοσίου δικαίου σχέσεις (π.χ. τὴν φορολογικὴν ὑποχρέωσιν) ἀπὸ τὸ ἀντικείμενόν της. (Βλ. Hans Nipperdey: Kontrahierungzwang und diktierter Vertrag, σ. 30).

Τὸν θεσμὸν τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἀπαντῶμεν εἰς πλείστας σχέσεις, τὰς ὁποίας ὑπὸ ὁμαλὰς συνθήκας ρυθμίζουν θεσμοὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἡ πολιτεία ὑπὸ ἀνωμάλους συνθήκας προκρίνει ἐνίοτε, ἀντὶ νὰ ἐπιβάλῃ εἰς ὡρισμένην κατηγορίαν πολιτῶν συγκεκριμένας ex lege ὑποχρεώσεις, π.χ. τὴν ὑποχρέωσιν ἀπ' εὐθείας νὰ δεχθῇ ἐργοδότης τις τὴν ἐργασίαν μισθωτοῦ τινος, νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν μηχανισμὸν τῶν συμβάσεων τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν της. Διὰ τὴν σ ύ ν α ψ ι ν δὲ τῶν συμβάσεων τούτων χρησιμοποιεῖ τὸν ἐ ξ α ν α γ κ α σ μ ό ν.

Ὁ θεσμὸς τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως εἰσχωρεῖ τόσον βαθέως εἰς τὸ ἔδαφος τῶν ρυθμιζομένων σχέσεων τοῦ βίου, ὥστε καὶ μετὰ τὴν πάροδον τῶν πολέμων, τῶν ἐπαναστάσεων, τῶν οἰκονομικῶν κρίσεων, ποὺ ἐπέβαλον τὸν περιορισμὸν ἢ καὶ τὸν πλήρη παραμερισμὸν τῶν ἀτομιστικῶν ἀρχῶν, ἐξακολουθεῖ ἡ ἀντιατομιστικὴ τάσις πρὸς ὁλοέν εὐρυτέραν κοινωνικοποίησιν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Συγκεκριμένως εἰς τὴν ἀπασχολοῦσαν ἡμᾶς περίπτωσιν ὁ ἐξαναγκασμὸς κατεύθυνσιν ἔχει τὴν σύναψιν συμβάσεως ἐργασίας (βλ. *H. Nipperdey*, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 87). Εἰς τὴν δημιουργουμένην ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ex lege ἐνοχικὴν σχέσιν ὁ προστατευόμενος μισθωτὸς εἶναι μ ό ν ο ν δ α ν ε ι σ τ ή ς, δηλ. ἔχει ἐξ ὑποκειμένου δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν ἐργοδότην, ὅπως δεχθῇ τὴν παρεχομένην ἐργασίαν του, καὶ ὁ ἐργοδότης εἶναι μ ό ν ο ν ὀ φ ε ι λ έ τ η ς, δηλ. ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας. Πάντα ταῦτα ὑπογραμμίζομεν ἰδιαιτέρως, διότι ἔχουν βαρύνουσαν σημασίαν διὰ τὴν περαιτέρω ἀνάλυσιν.

Ἐκ τῶν συντόμων ἀνωτέρω παρατηρήσεων προκύπτει, ὅτι ἡ φυσιογνωμία τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως δυνατὸν νὰ ἔχῃ, ὡς ὁ Ἰανός, δύο ὄψεις: μίαν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ μίαν τοῦ δημοσίου δικαίου. Αἱ δυσκολίαι, τὰς ὁποίας ἐμφανίζει ὁ θεσμὸς οὗτος, συνίστανται ἀφ' ἑνὸς εἰς τὸ ὅτι δὲν ἔχει τύχει, ἰδίᾳ εἰς τὴν χώραν μας, συστηματικῆς θεωρητικῆς ἐπεξεργασίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸ ὅτι δὲν ἔχομεν πρὸ ἡμῶν κανένα θεσμὸν δικαίου ἐνιαίως ρυθμιζόμενον. Νόμοι καὶ διατάγματα χρησιμοποιοῦν τὴν ἀναγκαστικὴν σύμβασιν εἰς τὰς πλέον διαφόρους περιοχὰς τοῦ δικαίου.

II

Διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἀκυροῦται ἡ διοικητικὴ πρᾶξις, δι' ἧς ἀνεκλήθη προγενεστέρα διοικητικὴ πρᾶξις, ἥτις περιεῖχε ἐπιταγὴν (ἐξαναγκασμὸν) πρὸς τὸν ἐργοδότην νὰ συνάψῃ σύμβασιν ἐργασίας μεθ' ὡρισμένου προσώπου. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἀπαγγέλλεται ἀκύρωσις τῆς διοικητικῆς πράξεως ex tunc ἐναντίον πάντων (ἄρθρ. 50 ν. 3713). Δηλαδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας γεννᾶται δεδικασμένον ἐπὶ τοῦ διοικητικῆς φύσεως μόνον ζητήματος. Τὸ ζήτημα ἐὰν ὁ ἐργοδότης, ἀπὸ τῆς ἀκυρώσεως τῆς ἀνακλητικῆς διοικητικῆς πράξεως «κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας» χρήζει ἐρεύνης. Δὲν δύναται νὰ «θεωρῆται ὑπερήμερος», διότι δὲν ἀποτελεῖ πλήρη καὶ ὀρθὴν αἰτιολογίαν ὅτι «ἐπανέρχεται ἐν ἰσχύϊ τὸ πρὸ τῆς ἀκυρωθείσης πράξεως νομικὸν καθεστώς». Τὸ νομικὸν τοῦτο καθεστὼς μ έ χ ρ ι τ ῆ ς δ η μ ο σ ι ε ύ σ ε ω ς τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἦτο νομικῶς ἀνύπαρκτον, δυνάμει ἄλλης ἐπιταγῆς, τῆς διοικητικῆς, ἥτις τὸ ἀντικατέστησε δι' ἄλλου νομικοῦ καθεστῶτος. Ὁ ἐργοδότης δὲν ἀπεδέχθη τὴν παροχὴν ἐρ-

γασίας, διότι εἰς τοῦτο ἐξηναγκάσθη ὑπὸ τοῦ νομικοῦ καθεστῶτος, ὅπερ ἀντικατέστησε τὸ προηγούμενον. Ὁ ἐργοδότης, ἄλλως, εἶχεν ἐξ ὑποκειμένου δικαίωμα νὰ ἀποκρούσῃ τὴν παροχὴν ἐργασίας. Ἐὰν τώρα τὸ δεύτερον νομικὸν καθεστὼς ἦτο παράνομον, ἀρμόδιον, βεβαίως, νὰ τὸ κρίνῃ εἶναι τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας καὶ συνεπῶς μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς κρίσεως ταύτης ὁ ἐργοδότης τελεῖ ἐν καλῇ πίστει ἀσκῶν τὸ δικαίωμα, ὅπερ παρέχει εἰς αὐτὸν ἡ διοίκησις νὰ ἀρνηθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας. (Βλ. *Μπαλῆν*: Ἐνοχικὸν § 61 Α, Α.Π. Ὁλομ. 215/1951 ΕΕΝ ιη' 600). Ἐκ τοῦ ὅτι τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας ἐπανέφερε ἐν ἐνεργείᾳ ex tunc τὴν διοικητικὴν πρᾶξιν τὴν ἐξαναγκάζουσαν τὴν σύναψιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δὲν σημαίνει ὅτι δύναται νὰ ἀγνοηθῇ τὸ λαβὸν χώραν κατὰ τὸν ἐνδιάμεσον χρόνον γεγονὸς τῆς καλοπίστου καὶ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, συγγνωστῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἐργοδότου, ὅστις ἠρνεῖτο τὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας, διότι τοιαύτην ἐπιταγὴν (ἐξαναγκασμὸν) εἶχεν ἐκ μέρους τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐπαναφέρει βεβαίως ἐν ἰσχύι τὸ προγενέστερον νομικὸν καθεστώς, ἀλλὰ γεγονότα, μολονότι ἔπαυσαν νὰ ὑπάρχουν νομικῶς, παραμένουν εἰς τὸν κόσμον. Δηλαδὴ ἡ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐν ἰσχύι διοικητικὴ πρᾶξις, ἐξ ἧς ὁ ἐργοδότης ἠντλει τὸ δικαίωμα νὰ ἀρνηθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ ὡς ἁπλοῦν γεγονὸς λαβὸν χώραν εἰς τὸν κόσμον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, διὰ νὰ κρίνωμεν, ἐὰν ὁ ἐργοδότης ἦτο πράγματι ὑπερήμερος καθ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ χρονικὸν διάστημα.

Ἐξ ἄλλου, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω ὑπὸ στ. Ι. ὁ ἐργοδότης ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐνοχικῆς σχέσεως ἔχει ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δεχθῇ τὴν ἐκπληρουμένην παροχὴν (τὴν παρεχομένην ἐργασίαν) καὶ ἄρα ἡ ἄρνησίς του νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας θὰ κριθῇ ὡς mora solvendi. (Βλ. *Μπαλῆν*, Ἐνοχικὸν § 60). Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲ δέον νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 342 Α.Κ., καθ' ἣν ὁ ὀφειλέτης δὲν καθίσταται ὑπερήμερος, ἐὰν ἡ καθυστέρησις τῆς παροχῆς ὀφείληται εἰς γεγονός, δι' ὃ δὲν ὑπέχει εὐθύνην. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, φρονοῦμεν, παρὰ τὰ ἀντιθέτως ὑποστηριχθέντα, ὅτι εἶναι ὀρθὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 1662/1954 (βλ. εἰς ΕΕΔ τόμ. 14 σ. 304), ἡ ὁποία ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἐργοδότης δὲν κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας, διότι ἡ ἄρνησίς του νὰ δεχθῇ ταύτην ὠφείλετο εἰς γεγονός, δι' ὃ δὲν ὑπεῖχεν εὐθύνην, ἤτοι δὲν ὑπεῖχεν εὐθύνην διὰ τὴν ὑπὸ τῆς διοικήσεως γενομένην ἀντικατάστασιν δι' ἄλλου προστατευομένου μισθωτοῦ. Τὸ ἐπιχείρημα τῆς ὑπ' ἀριθ. 6642/1954 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (βλ. εἰς ΕΕΔ τόμ. 11 σ. 820), καθ' ὃ «ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἐνάγοντος ἐγένετο κατ' αἴτησιν αὐτῆς (τῆς ἐναγομένης) καὶ δὲν ἦτο πρᾶξις τῆς Ἀρχῆς ἀναπότρεπτος» συγχέει δύο διαφορετικὰς ἐννοίας: Τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρας βίας, ἡ ὕπαρξις τῆς ὁποίας κατὰ τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ. ἀπαλλάσσει τὸν ἐργοδότην, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας εἶναι ἀδύνατος ἐκ λόγων ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν, μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ δικαιώματος, ὅπερ παρέχει ὁ νόμος εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ ζητήσῃ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ προστατευομένου. Εἶναι προφανὲς ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ ἐργοδότου δὲν δύναται ποτὲ νὰ ἀποτελέσῃ γεγονὸς τυχηρὸν ἀπρόβλεπτον καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ἀποτραπῇ διὰ μέτρων ἄκρας ἐπιμελείας καὶ συνέσεως (ἀνωτέρα βία κατὰ τὴν ὑποκειμενικὴν (σχετικὴν) θεωρίαν). Εἶναι ἐπίσης προφανὲς ὅτι ἡ ἄσκησις τοῦ ἀνωτέρω δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ σχέσιν μὲ τὰ τυχηρὰ γεγονότα τὰ ἀφορῶντα τὸν ἐργοδότην, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἡ παροχὴ ἐργασίας εἶναι ἀδύνατος καὶ ἄρα εὐθύνεται ὁ ἐργοδότης εἰς τὴν πληρωμὴν ἀντιμισθίας.

Ἡ ἄσκησις τοῦ ἐξ ὑποκειμένου ἀνωτέρω δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου (ἔστω καὶ πηγάζουσα ἐκ παρανόμου διοικητικῆς πράξεως) δὲν δύναται ποτὲ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς γεγονὸς τυχηρὸν ἢ ἀποτελοῦν ἀνωτέραν βίαν. Ἐνταῦθα ἐπίσης δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι σφάλλει καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1662/1954 ὡς ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (βλ. εἰς ΕΕΔ τόμ. 14, σ. 304), δεχομένη ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς διοικήσεως ἀντικατάστασις δι' ἄλλου ἐπίσης προστατευομένου ἀποτελεῖ διὰ τὸν ἐργοδότην περιστατικὸν ἀνωτέρας βίας, ἀπαλλάσσον τὸν ἐργοδότην τῆς πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ. Ὁ ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται, καθ' ἡμᾶς, ὄχι διότι συντρέχει ἐνταῦθα περίπτωσις ἀνωτέρας βίας, ἀλλὰ διότι δὲν κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ. Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἀνωτέρας βίας, διότι ἡ ἀντικατάστασις ὄχι μόνον δὲν ἦτο

«ἀπρόβλεπτος», ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπεδίωξεν ὁ ἐργοδότης – ἰσχύουσι δηλ. καὶ ἐδῶ ὅσα εἴπομεν ἀνωτέρω διὰ τὸ ἴδιον ὀφάλμα τῆς ὑπ' ἀριθ. 6642/1954 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅπερ ἀρνητικῶς διατυποῦται.

Ὁ ἐργοδότης, καθ' ἡμᾶς, δὲν εἶναι ὑπερήμερος, διότι ἡ καθυστέρησις τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐργασίας ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς τῆς ἀντικαταστάσεως ὑπὸ τῆς Δημοσίας Ἀρχῆς, δι' ὃ γεγονός, ὡς ὀφειλέτης, δὲν ὑπέχει εὐθύνην κατὰ τὸ ἄρθρον 342 Α. Κ. Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς καθυστερήσεως τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐργασίας (μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας) ὁ ἐργοδότης συνεμορφώθη πρὸς ἰσχύουσαν ἐπιταγὴν τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς. Θὰ ἦτο δὲ ὄχι μόνον νομικῶς σόλοικον, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετον πρὸς τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς εὐρύθμου καὶ χρηστῆς διοικήσεως νὰ καθίσταται ὑπερήμερος ὁ ἐργοδότης, ὅστις ἤσκησε καλοπίστως ἐξ ὑποκειμένου δικαιωμά του καὶ συνεμορφώθη πρὸς ἐπιταγὰς τῆς διοικήσεως.

Τέλος ὁ ἐργοδότης, εἰς τὴν ἐξεταζομένην ἐνταῦθα περίπτωσιν, δὲν τελεῖ ἐν ὑπερημερίᾳ δανειστοῦ, διὰ νὰ δύναται νὰ κριθῇ συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 349—354 Α.Κ., διότι ὁ δανειστὴς δὲν ἔχει ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέωσιν νὰ δεχθῇ τὴν προσφερομένην παροχὴν καὶ συνεπῶς δικαίωμα μόνον ἔχει νὰ δεχθῇ τὴν παροχήν. Ἄρα καθυστερῶν ἢ ἀρνούμενος νὰ λάβῃ τὴν παροχήν, ἔστω καὶ ἀδικαιολογήτως, ἁπλῶς παραλείπει νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα, ὅπερ ἔχει ἐκ τῆς ἐνοχικῆς σχέσεως. (Βλ. *Μπαλῆν*, Ἐνοχικὸν § 60). Ἀλλ', ὡς ἀνεπτύξαμεν ἀνωτέρω ὑπὸ στ. Ι, ὁ ἐργοδότης εἰς τὰς ex lege συμβάσεις ἐργασίας ὑποχρεοῦται νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας καὶ συνεπῶς καθυστερῶν τὴν ἀποδοχὴν εὑρίσκεται ὡς ὀφειλέτης καὶ ἄρα αἱ συνέπειαι τῆς καθυστερήσεως ταύτης θὰ κριθοῦν κατὰ τὸ ἄρθρον 342 Α.Κ. καὶ ὄχι 349 Α.Κ.

III

Τό, καθ' ἡμᾶς ὀρθόν, συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις, συμπέρασμα, εἰς τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ καταλήξωμεν ἐξ ὅλης τῆς ἀνωτέρω ἀναλύσεως εἶναι: 1) Ἡ ἀνακληθεῖσα διοικητικὴ πρᾶξις, ἡ ὁποία παρεῖχε ἐξαναγκασμὸν πρὸς ἀποδοχὴν τῆς παροχῆς ἐργασίας τοῦ προστατευομένου προσώπου, ἀνεβίωσε ex tunc διὰ τῆς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. 2) Ὁ ἐργοδότης δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἀποδοχῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, διότι δὲν συντρέχουν αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρ. 656 ΑΚ. Συγκεκριμένως ὁ ἐργοδότης α) δὲν κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας, διότι ἀπέκρουσε ταύτην ἀσκῶν ἐξ ὑποκειμένου δικαιώμά του· ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει θὰ ἦτο ἀντίθετον πρὸς τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς εὐρύθμου καὶ χρηστῆς διοικήσεως νὰ ἀγνοηθῇ τὸ γεγονὸς ὅτι συνεμορφώθη πρὸς ἰσχυρὰς ἐπιταγὰς τῆς διοικήσεως — ἀσχέτως ἂν ἠκυρώθησαν μεταγενεστέρως. β) Ὁ ἐργοδότης ἀνέλαβεν ex lege τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ κριθῇ ὡς mora solvendi, συμφώνως πρὸς τὸ 342 Α.Κ. καὶ ὄχι 349 Α.Κ., κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ὅτε ἡ καθυστέρησις τῆς παροχῆς παρ' αὐτοῦ (ἐνταῦθα ἡ καθυστέρησις τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐργασίας) ὠφείλετο εἰς γεγονός, δι' ὃ δὲν ὑπέχει εὐθύνην. Τὸ γεγονὸς τοῦτο δὲ ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ ἀνακλητικὴ διοικητικὴ πρᾶξις, ἡ ὁποία μολονότι ἠκυρώθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἀναμφισβητήτως ὑφίσταται ἐν χρόνῳ εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον καὶ δέον ὡς τοιοῦτο γεγονὸς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν κρίσιν τῆς ὑπερημερίας τοῦ ὀφειλέτου (*).

(*) *Σημ. Συντ.* Θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ ἐκλεκτὸς φίλος καὶ συνεργάτης νὰ σημειώσωμεν, ἐπὶ τῆς ἀπόψεως αὐτοῦ, ὅτι ἡ ὑπαίτιος καθυστέρησις τοῦ ἀντισυμβαλλομένου ἐκ τῆς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας δὲν ἀποκλείει τὴν ὑπερημερίαν τοῦ δανειστοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ ἀκυρωτικὴ ἀπόφασις ἐπανέφερε τὴν κατάστασιν εἰς τὸ προϋφιστάμενον τῆς ἀκυρωθείσης διοικητικῆς πράξεως στάδιον, ὅπερ ἐν προκειμένῳ ἦτο ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας. Ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου ὅμως ἐπιχειρήματος ὅτι ἡ ἀκυρωθεῖσα διοικητικὴ πρᾶξις ἐξηφανίσθη ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ δικαίου καὶ ἐπομένως δὲν ὑφίσταται πλέον ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας, ἀπαντῶμεν ὅτι ἡ ἀκυρωθεῖσα διοικητικὴ πρᾶξις ἐξηφανίσθη μὲν ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ δικαίου, ἀλλὰ ἐξηφανίσθη ex tunc, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς, ἐπομένως ἡ ἀκύρωσις αὐτῆς ἐπανέφερε τὴν κατάστασιν εἰς τὸ προϋφιστάμενον τῆς ἀκυρωθείσης διοικητικῆς πράξεως στάδιον, ὅπερ ἐν προκειμένῳ ἦτο ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας. Ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου ὅμως ἐπιχειρήματος ὅτι ἡ ἀκυρωθεῖσα διοικητικὴ πρᾶξις ἐξηφανίσθη ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ δικαίου καὶ ἐπομένως δὲν ὑφίσταται πλέον ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας, ἀπαντῶμεν ὅτι ἡ ἀκυρωθεῖσα διοικητικὴ πρᾶξις ἐξηφανίσθη μὲν ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ δικαίου, ἀλλὰ ἐξηφανίσθη ex tunc, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς, ἐπομένως ἡ ἀκύρωσις αὐτῆς ἐπανέφερε τὴν κατάστασιν εἰς τὸ προϋφιστάμενον τῆς ἀκυρωθείσης διοικητικῆς πράξεως στάδιον, ὅπερ ἐν προκειμένῳ ἦτο ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

('Επί τῆς ὑπ' ἀριθ. 536/1955 (ΕΕΔ 14, 1193) ἀποφάσεως τοῦ 'Αρείου Πάγου)

'Υπὸ τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Κ. ΤΣΕΝΕ, Δικηγόρου

'Η ἐξόχως, τῷ ὄντι, ἐνδιαφέρουσα ὡς ἄνω ἀπόφασις ἐδημιούργησεν ἑρμηνευτικά τινα ζητήματα, ἅτινα ἀπησχόλησαν τόσον τὸν Εἰσηγητὴν ταύτης, ὅσον καί, ἐν πλάτει, τὸν Σχολιαστὴν τῆς ΕΕΔ. Ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐκθέσωμεν τὰς ἐπὶ τῶν δημιουργηθέντων ζητημάτων παρατηρήσεις μας, καθ' ὅσον ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι διέφυγον ἐντελῶς τῆς προσοχῆς τῶν μέχρι τοῦδε ἀσχοληθέντων ἀποφασιστικῆς, τῇ ἀληθείᾳ, σημασίας διατάξεις, ἡ ἑρμηνεία τῶν ὁποίων ὑπεραρκεῖ διὰ τὴν ὀρθὴν λύσιν τῶν ἀντιμετωπιζομένων θεμάτων.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 2053/1952 «ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος πᾶσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, πρακτικὸν συμβιβασμοῦ, ἀπόφασις διαιτησίας, ὑπουργικὴ ἀπόφασις καὶ πᾶν ἐν γένει διοικητικὸν μέτρον δὲν ἰσχύουν ἄνευ τηρήσεως τῶν ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 3 καὶ 4 τοῦ παρόντος ὁριζομένων». 'Η ἀπόφασις τοῦ 'Αρείου Πάγου, ἀποφηναμένη ὅτι εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο ὑπάγονται καὶ αἱ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου καταρτισθεῖσαι συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καὶ συνεπῶς καὶ αὗται κηρύσσονται ἄνευ ἰσχύος, ἐν μὴ τηρήσει τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 3 καὶ 4 αὐτοῦ ὁριζομένων, ἀποδίδει ἀναμφισβητήτως τὴν ἀληθῆ του ἔννοιαν.

Τὴν τοιαύτην ἑρμηνείαν ἀποκρούουν οἱ σχολιάσαντες τὴν ἀρεοπαγιτικὴν ἀπόφασιν (ΕΕΔ 14, 1191, 1250, ΕΕΔ 15,3) ὡς ἐσφαλμένην, ὑποστηρίζοντες, ἄνευ ὅμως οἱουδήποτε ἐπιχειρήματος, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη ἀφορᾷ μόνον τὰς μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου καταρτιζομένας συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας. 'Αλλ' ὑπὸ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην ἡ διάταξις ἦτο ἀπολύτως περιττή. Διότι, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ νόμου προκύπτει ἡ τοιαύτη ἀκυρότης τῶν, ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 3 καὶ 4 αὐτοῦ ὁριζομένων, τυχὸν καταρτιζομένων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ***δὲν εἶναι κἂν δυνατὴ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου τούτου ἡ δημιουργία καθεστῶτος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας***, ἐφ' ὅσον ἵνα μία συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, πρακτικὸν συμβιβασμοῦ καὶ πᾶν ἐν γένει διοικητικὸν μέτρον κηρυχθῶσι ἐκτελεστά, κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 § 2 αὐτοῦ, δέον ὅπως τηρηθῇ ὑποχρεωτικῶς ἡ ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 3 καὶ 4 τοῦ νόμου ὁριζομένη διαδικασία.

'Αλλὰ περαιτέρω ἡ δοθεῖσα ἀναμφισβητήτως, καθ' ἡμᾶς, ὀρθὴ ἑρμηνεία τοῦ ἄνω ἄρθρου προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 7 § 1 καὶ 8 § 1 τοῦ ν.δ. 3086/1951, δι' οὗ κατηργήθη ὁ ν. 2053/1952 καὶ ἄρθρων 6 καὶ 11 αὐτοῦ. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 «ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος οἱαδήποτε συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ ἀπόφασις ὀργάνου διαιτησίας οὔτε τίθεται εἰς ἐφαρμογήν, οὔτε κέκτηται νόμιμον ἰσχὺν ἄνευ τηρήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος ν.δ. ὁριζομένων». 'Από ἀπόψεως οὐσιαστικοῦ δικαίου ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ἀναντιρρήτως ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 2053/1952. 'Εὰν συνεπῶς ὑποστηρίξωμεν, ἀκολουθοῦντες τὴν γνώμην τῶν Σχολιαστῶν, ὅτι καὶ αὕτη ἀφορᾷ μόνον τὰς μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου καταρτιζομένας συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας κλπ., τότε ποίαν θέσιν ἔχει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 8 § 1 τοῦ ν.δ. 3 86/1954, καθ' ἣν ἐπᾶσαι αἱ ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1954 καὶ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος καταρτισθεῖσαι συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ἢ πρακτικὰ συμβιβασμοῦ δύνανται νὰ κηρυχθοῦν ἐκτελεστὰ ἢ τροποποιηθοῦν δι' ἀποφάσεως κλπ.», ἐφ' ὅσον αὗται, μὴ ὑπαγόμεναι—κατὰ τὴν γνώμην τῶν Σχολιαστῶν—εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 7, εἶχον πλήρη ἰσχύν; 'Ως θέλομεν ἀναπτύξει κατωτέρω, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 8 § 1 ***ἔχει τὴν ἰδίαν ἀποστολὴν*** πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 τοῦ ν. 2053/1952, σχετικῶς ὅμως περιωρισμένην, δηλαδὴ νὰ περιαύσῃ τὴν ἰσχὺν ὡρισμένων ἐκ τῶν προϋφισταμένων τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἃς διὰ τοῦ ἄρθρ. 7 ὁ νομοθέτης ἐκήρυξεν ἀνισχύρους.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἀβίαστος προβαίνει περαιτέρω ἡ ἑρμηνεία τῆς κατὰ κύριον λόγον ἀπασχολησάσης τὴν ἀρεοπαγιτικὴν ἀπόφασιν διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 τοῦ ν. 2053/1952. Κατ' αὐτὴν «αἱ ἰσχύουσαι μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, πρακτικὰ συμβιβασμοῦ, ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις κλπ. ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ κατὰ τὸν παρόντα νόμον Συμβουλίου ***ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι*** μέχρι τυχὸν τροποποιήσεώς των κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ παρόντος». 'Η διάταξις δὲν ἔχει ἄλλην ἔννοιαν, εἰμὴ τὴν τῆς διατηρήσεως ἐν ἰσχύϊ τῶν καταληφθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 6 οἱωνδήποτε συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ λοιπῶν ρυθμιστικῶν τῶν ἐργατικῶν σχέσεων διατάξεων. Ἄλλαις λέξεσιν, ἐπειδὴ ἠθελήθη νὰ ἀποφευχθῇ ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 6 ἐπαπειλουμένη ἀκυρότης πασῶν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κλπ. καὶ ὁ συνεπείᾳ τῆς τοιαύτης καταργήσεως δημιουργούμενος σάλος, ὁ νομοθέτης ὥρισεν, ὅτι αἱ μέχρι τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἰσχύουσαι συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ***ἐξακολουθοῦσιν*** ἰσχύουσαι.., δηλ. δὲν τὰς θεωρεῖ ἕνεκα τοῦ ἄρθρ. 6—οὐχὶ ἕνεκα ἄλλων λόγων καὶ δὴ συνεπείᾳ καταγγελίας—καταργημένας.

Θεωροῦμεν λίαν πεπλανημένην τὴν ἀντίληψιν, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 ***παρέτεινε*** τὴν ἰσχὺν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἃς κατέλαβεν ἐν ἐνεργείᾳ ὁ ν. 2053/1952. 'Ο νόμος οὐδαμοῦ ὁμιλεῖ περὶ παρατάσεως τῆς χρονικῆς διαρκείας τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κλπ., ἀλλὰ περὶ τοῦ ὅτι αὗται ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι, ὀρθῶς δέ, διότι μετὰ τὸ ἄρθρ. 6 ***δὲν ἐγεννᾶτο ζήτημα χρονικῆς διαρκείας αὐτῶν, ὥστε νὰ τὰς παρατείνῃ, ἀλλὰ ἀποκλειστικῶς ζήτημα ἰσχύος των*** καὶ συνεπῶς τοῦτο καὶ μόνον τὸ ζήτημα λύει. Καὶ οἱ ἀρνούμενοι μὲν τὴν ἔκτασιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρ-

θρου 6 εἰς τὰς πρὸ τοῦ νόμου ὑφιστομένας συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας δύνανται νὰ ἀνευρίσκουν — ἐσφαλμένως βεβαίως — εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 ἔννοιαν χρονικῆς παρατάσεως τῆς ἰσχύος των, ἀλλ' ἅπαξ δεχθῇ τις, ὅτι τὸ ἄρθρον 6 καταλαμβάνει καὶ ταύτας καὶ τας κηρύσσει ἀνισχύρους, δὲν δύναται νὰ ὁμιλῇ περὶ παρατάσεως τοῦ χρόνου ἰσχύος **ἀνισχύρων** συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, πρὶν ἢ ἀνευρῇ πρῶτον κατὰ ποίαν διάταξιν διεσώθη τὸ κῦρος των. Καὶ ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ἡ ἀνωτέρω, ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἰσχύος των ἀφιερωθείσης καὶ οὐχὶ εἰς τὴν παράτασιν τῆς χρονικῆς διαρκείας των. Δὲν εἶναι συνεπῶς ὀρθὸν νὰ ὑποστηρίζηται, ὅτι ἡ διάταξις «ἁπλῶς καὶ μόνον παρέτεινε τὴν ἰσχὺν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἃς κατέλαβεν ὁ ν. 2053/1952, τοιαύτην δὲ ἔννοιαν ἔχουσα δὲν ἐπεριττευε λόγῳ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 16.11.1935, ἀλλὰ τοὐναντίον ἦτο **ἀπαραίτητος διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἰσχύος τῶν παλαιῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 6 κλπ.**». Τὸ ἐν τῇ διατυπώσει ταύτῃ σφάλμα ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι, ἐνῷ γίνεται δεκτόν, ὅτι διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 διαφυλάσσεται ἡ ἰσχὺς τῶν παλαιῶν συλλογικῶν συμβάσεων, προστίθεται εἰς τοῦτο καὶ ἡ ἔννοια τῆς παρατάσεως τῆς χρονικῆς ἰσχύος των, ἐνῷ τοιαύτη ἀνάγκη δὲν ὑπάρχει, ἀφοῦ, ἅπαξ διαφυλαχθείσης τῆς ἰσχύος των, ἡ παράτασις τῆς διαρκείας των ἐπέρχεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 16.11.1935, ἅτε παρὰ πάντων θεωρεῖται ὡς μὴ καταργηθέν. Ἡ διάταξις συνεπῶς αὕτη, ἀπαραίτητος ὡς πρὸς τὴν διαφύλαξιν τῆς ἰσχύος τῶν παλαιῶν συλλογικῶν συμβάσεων, εἶναι ἐντελῶς περιττὴ διὰ τὴν παράτασιν τῆς χρονικῆς ἰσχύος ταύτων.

Περαιτέρω ἐσφαλμένως καὶ ὁ Σχολιαστὴς (ΕΕΔ 14, 1193) ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ νομοθέτης **παρέτεινε** διὰ τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 τὴν ἰσχὺν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ οὐ μόνον ταύτων, ἀλλὰ καὶ τῶν δυνάμει τοῦ ν. 28/1944 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ ἀδικαιολογήτως περαιτέρω διαπορεῖ: «Πῶς ἄλλως θὰ εἶχεν ἔννοιαν παράτασις ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ὅταν ἡ βάσις (τὰ ὅρια τῶν συλλ. συμβάσεων), ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξαντλεῖται τὸ περιεχόμενον αὐτῶν (αἱ αὐξήσεις) ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκλείψῃ διὰ τῆς καταγγελίας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως;» Ἀλλ' ὡς ἀνεπτύξαμεν, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 **οὐδεμιᾶς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως παρατείνει τὸν χρόνον τῆς ἰσχύος των**, ἀλλ' ἁπλῶς τὰς θεωρεῖ ὅτι ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι παρὰ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἄρθρ. 6 αὐτοῦ. Εἶναι συνεπῶς ἄστοχος ἡ τοιαύτη ἀπορία, ἐνῷ ἀντιθέτως δικαιούμεθα ἡμεῖς νὰ διαπορήσωμεν: «Ποίων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων παρατείνει τὴν ἰσχὺν ὁ νομοθέτης, ἐφ' ὅσον, ὡς τοὐλάχιστον ἠδυνήθημεν νὰ ἐξακριβώσωμεν, **οὐδεμία ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἔχει καθωρισμένην διάρκειαν** καὶ πᾶσαι ὁρίζουσι χρόνον ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῶν ὑπὸ τούτων θεσπιζομένων μέτρων καὶ οὐχί, εὐλόγως δέ, λήξεως τῆς ἰσχύος των;» Κατὰ συνέπειαν τὸ ἄρθρον 11 § 1 δὲν παρατείνει οὔτε τὰς ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, διότι δὲν εἶχον ἀνάγκην παρατάσεώς τινος, οὔτε τὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, διότι αὗται μετὰ τὴν ἄρσιν τῆς καταργητικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 6 παρετείνοντο μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ συμβατικοῦ χρόνου διαρκείας των ἐπ' ἀόριστον, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 16.11.1935, τὸ ὁποῖον οὐδόλως ἔθιξεν ὁ νόμος 2053/1952.

Ἐξ ἄλλου δύναται νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι παρελείφθη ὑπὸ τῶν Σχολιαστῶν ἡ περίοδος τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 11 § 1, καθ' ἣν αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας κλπ. **ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν ἀμεσοδιότητα** τοῦ κατὰ τὸν παρόντα νόμον συμβουλίου ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι κλπ. Μόναν δι' αὐτὰ τὰ ζητήματα, ἅτινα καθορίζομενα ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 3 καὶ 4 αὐτοῦ εἶναι: ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ ἔγκρισις ἢ ἀπόρριψις ἢ τροποποίησις πάσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὁ ἔλεγχος κλπ. τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀ.ν. 16.11.1935 πραξιτύπων συμβιβασμοῦ, τῶν ἀποφάσεων τῶν πρωτοβαθμίων ἐπιτροπῶν διαιτησίας καὶ τέλος ἡ ρύθμισις δι' ἀποφάσεών του τῶν ἀποδοχῶν καὶ δὴ ἀναδρομικῶς, καὶ μόνον διὰ ταῦτα αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας κλπ. ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι καὶ οὐχὶ προκειμένου περὶ καταργήσεως των διὰ καταγγελίας, καθ' ὅσον ἡ καταγγελία δὲν ἀποτελεῖ ζήτημα τοῦ συμβουλίου καὶ ἐν τῷ νόμῳ δὲν περιελήφθησαν διατυπώσεις ὡς πρὸς τὴν ἄσκησιν αὐτῆς, τοῦ νομοθέτου ἀρκεσθέντος εἰς τὴν διὰ τοῦ ν. 16.11.1935 ρύθμισιν τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τούτου.

Ἀντιθέτως συμβαίνει εἰς τὸν ν. 3239/1955, δι' οὗ κατηργήθησαν πάντες οἱ προρρηθέντες νόμοι καὶ ὁ βασικὸς τῆς 16.11.1935, εἰς τὸ ἄρθρ. 41 τοῦ ὁποίου ὁρίζεται ὅτι: «Μέχρι τῆς κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ παρόντος νόμου τροποποιήσεως ἢ **καταργήσεως** τῶν ἤδη ἰσχυουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κλπ. ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι αἱ πρὸ ἑξαετίας αὐτῶν». Ἡ διάταξις ἔχει βεβαίως πλήρως παρανοηθῇ ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ (ΕΕΔ 14, σ. 1133, ἐν τέλει), ὑποστηρίζοντος ὅτι βάσει τοῦ νόμου τούτου εἶναι ἀνενεργὴς καὶ ἄνευ ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τῆς καταγγελίας. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο εἶναι τόσον ἐξοφθάλμως σφαλερόν, ὥστε δὲν πρόκειται ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἡ προαναφερθεῖσα διάταξις. Ἀλλ' αὕτη παρουσιάζει ἐνδιαφέρον ἐκ τοῦ ὅτι, ἐνῷ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 ὁμιλεῖ περὶ ἐξακολουθήσεως τῆς ἰσχύος τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κλπ. μέχρι τροποποιήσεως των κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 11 προσθέτει «ἢ **καταργήσεως**». Ἐνδέχεται νὰ ἐξαγάγῃ τις τὸ συμπέρασμα, ὅτι, ὅπου ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν καταργησιν τῶν πράξεων τούτων, ρητῶς τὸ ἀνέφερεν, ἀλλὰ τοιοῦτον τι δὲν ἔπραξεν εἰς τὸ ἄρθρ. 11 § 1, ἔνθα ὁμιλεῖ μόνον περὶ τῆς ἰσχύος των μέχρι καταργήσεώς των. Συνεπῶς ὁ νομοθέτης τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 ἐπέτρεψε τὴν τροποποίησιν, ἀλλ' ἀπηγόρευσε τὴν κατάργησιν. Τὸ τοιοῦτον ὅμως συμπέρασμα θὰ ἦτο ἐσφαλμένον. Διότι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 2053/1952 ἴσχυεν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου 16.11.1935 τοῦ προβλέποντος τὴν διὰ καταγγελίας τῶν μερῶν κατάργησιν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, τὴν ὁποίαν οὐδόλως ἔθιξε, μὴ περιλαβὼν οὐδεμίαν περὶ καταγγελίας διάταξιν.

Πῶς θὰ ἠδύνατο συνεπῶς νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἰσχύος των μέχρι καταργήσεώς των **κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος**; Ἀντιθέτως ὁ ν. 3239/1955 κατήργησε τὸν νόμον 16.11.1935 καὶ τὸ ἄρθρ. 5 αὐτοῦ, τὰς διατάξεις τοῦ ὁποίου πε-

ρμέλαβεν εἰς τὸ ἄρθρ. 4 τούτου. Ὀρθῶς συνεπῶς ὡμίλει: «ἡ μέχρι καταργήσεώς των κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος». Ὡς δὲ εἶναι ἡμαρτημένον νὰ ὑποστηριχθῇ τις—ὡς πράττει ὁ Σχολιαστής—ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. 3239/1955 καὶ δὴ διὰ τοῦ ἄρθρ. 41 κατέστη ἀνενεργὴς ἡ βάσει τοῦ ἄρθρ. 4 αὐτοῦ καταγγελία τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐξ ἴσου εἶναι ἡμαρτημένον νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 2053/1952 καὶ δὴ τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 αὐτοῦ κατέστη ἐπίσης ἀνενεργὴς ἡ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 16.11.1935 καταγγελία.

Ἓν πλέι νομίζομεν ὅτι ἡ παρατήρησις τοῦ Εἰσηγητοῦ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 14, 1250), ὅτι εἰς τὰ δημοσιευθέντα μέχρι τότε σχόλια ἐγένετο ἐπίκλησις καὶ μνεία διατάξεων δευτερευούσης σημασίας ἰσχύει ἔτι μᾶλλον διὰ τὰ κάτωθι ταύτης ἀναπτυσσόμενα, ἅτινα οὐδόλως δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν, ὅτι ἅπτονται, κατ' ἀποφασιστικῶν ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως τοῦ Σχολιαστοῦ τρόπον, τοῦ κρισίμου θέματος (*).

(*) *Σημειώσεις Συντάξεως*: Ὑποστηρίζοντες ὅσα ἐν ΕΕΔ 14, 1191, 1250, ὑποστηρίξαμεν ἐπὶ τοῦ θέματος δὲν εἴχομεν βεβαίως τὴν ἀντίληψιν ὅτι διεξεδικοῦμεν τὸ ἀλάθητον αὐτῶν. Προσεπαθήσαμεν νὰ διαγνώσωμεν τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου. Ἀλλὰ θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι καὶ μεθ' ὅσα ἀνωτέρω ἀναπτύσσονται δὲν κλονίζεται ἡ καθ' ἡμᾶς ὀρθότης τῶν διατυπωθέντων συλλογισμῶν μας, εἰς τοὺς ὁποίους ἂς μᾶς συγχωρηθῇ νὰ προσθέσωμεν καὶ τοὺς ἀκολούθους:

α) Πῶς εἶναι ὀρθὸν νὰ ὑποστηρίζηται ἐπιμόνως, ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 2053/1952 (ΕΕΔ 11, 487), κατὰ τὸ ὁποῖον «ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος πᾶσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας κλπ. δὲν ἰσχύουν ἄνευ τηρήσεως τῶν ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 τοῦ παρόντος ὁριζομένων» εἶναι, ὅτι εἰς ταύτην ὑπάγονται καὶ αἱ πρὸ τοῦ νόμου 2053/1952 ἰσχύουσαι ἑκατοντάδες συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἀφοῦ ὁ νόμος 2053/1952 δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ κῦρος αὐτῶν, οὐδόποτε ἀμφισβητηθέν, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ καθορίσῃ διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ χρόνον νέαν διαδικασίαν ρυθμίσεως μισθῶν; (βλέπε τὴν σαφῆ περὶ αὐτοῦ εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ νόμου, ΕΕΔ 11, 488 ἐπ. καὶ σαφῆ ἄρθρα 1, 3, 4 τοῦ νόμου).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τοὺς σκοπούς του, ἠθέλησε νὰ διαφυλάξῃ ἀκριβῶς αὐτοὺς τοὺς σκοποὺς καὶ καθώρισεν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ πᾶσα συλλογικὴ σύμβασις κλπ. δὲν ἰσχύει ἄνευ τηρήσεως τῶν ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 τοῦ παρόντος ὁριζομένων, νοουμένων τῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ὑπογραφομένων (βλέπε καὶ ἄρθρον 3 ἰδίᾳ ἐδ. γ' § 1 τοῦ νόμου «...συντασσομένου...»). Τοῦτο ἐγένετο σταθερῶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου.

β) Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 § 1 τοῦ νόμου δὲν συνιστᾷ ἐκτροπὴν ἐκ τοῦ κανόνος νὰ τεθοῦν ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Συμβουλίου ἅπασαι αἱ ἰσχύουσαι (γράφεται ἐν αὐτῇ) συλλογικαὶ συμβάσεις κλπ., ἀφοῦ αὗται (ἐπαναλαμβάνομεν) δὲν ὑπῆγοντο εἰς τὴν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου καὶ ἐφεξῆς διαδικασίαν τοῦ Συμβουλίου.

Ἡ διάταξις συνεπῶς θὰ ἦτο περιττή, διότι καὶ ἄνευ αὐτῆς δὲν θὰ ἔπρεπε ὁ ἑρμηνευτὴς νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἄποψιν, ὅτι ἠννοήθη πράγματι νὰ μὴ ἰσχύῃ οὐδὲν ἰσχὺν μέχρι τοῦ νόμου, συλλογικὴ σύμβασις, διαιτητικὴ ἀπόφασις, ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ρυθμιστικαὶ ἀποδοχῶν ἑκατονταδων χιλιάδων ἐργαζομένων, μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου ἐγκρίσεως αὐτῶν, ἀφοῦ ταῦτα οὐδένα νομοθετικὸν σκοπὸν ἐξυπηρέτει.

Ἄλλως, συνεπῶς, ὑπῆρξεν ὁ νομοθετικὸς λόγος. Ὁ αὐτός, ὁ ὁποῖος ὑπηγόρευσε καὶ τὴν θέσπισιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ παλαιοῦ ν.δ. 310/1941 «περὶ αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν» (ΕΕΔ 1, 19), κατὰ τὸ ὁποῖον «***αἱ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος κατατεθεῖσαι εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον συλλογικαὶ συμβάσεις ἢ ὑποχρεωτικαὶ κηρυχθεῖσαι παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διαιτητικαὶ ἀποφάσεις θέλουν ἐξακολουθήσει ἰσχύουσαι, ἀοχέτως χρόνου λήξεως***, πλὴν τῶν τροποποιουμένων διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ παρόντος, ὡς πρὸς πάσας τὰς διατάξεις αὐτῶν».

Ἠθέλησε δηλαδὴ καὶ ὁ νομοθέτης τοῦ ν. 2053/1952 νὰ ἐξακολουθήσῃ ἰσχὺν τὸ (οὐδέποτε ἀμφισβητηθὲν ἰσχύος) καθεστὼς τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Συμβουλίου (καὶ ἁρμοδιότης αὐτοῦ δὲν εἶναι μόνον ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ ἔγκρισις κλπ., ἄρθρον 3 § 1 ἐδάφ. α, β, γ, ἀλλὰ καὶ ἡ ρύθμισις δι' ἀποφάσεων αὐτοῦ τοῦ Συμβουλίου τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων (ἐδ. δ' κλπ.), ***μέχρι τυχὸν τροποποιήσεώς των κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου***, ἀκριβῶς, ἵνα διατηρηθῇ ἡ συνεχὴς καὶ ἀδιατάρακτος ἐφαρμογὴ αὐτῶν μέχρι τροποποιήσεώς των, κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 3, ἡ διατήρησις δὲ αὐτῶν ἐν ἰσχύϊ συνδέεται καὶ πρὸς τὴν κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρ. 11 ἀθεντικὴν ἑρμηνείαν αὐτῶν.

γ) Ὁ συλλογισμὸς ὅτι ἡ κατὰ τὸν ν. 28/1944 ὑπουργικὴ ἀπόφασις δὲν εἶχε καθωρισμένην διάρκειαν, ἵνα ἐκ τούτου κλονισθῇ τὸ γραφέν, ἀναχωρεῖ ἀπὸ παρερμηνείας τοῦ γραφέντος. Ἀναφέρθημεν εἰς τὴν παράτασιν τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὄχι κατὰ χρόνον (ἐγνωρίζομεν τοὐλάχιστον ὅτι αἱ δυνάμει τοῦ ν. 28/1944 ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις δὲν ἐξεδόθησαν μὲ περιωρισμένα χρονικὰ ὅρια), ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰσχύν αὐτῶν καὶ μετὰ τὸν νόμον 2053/1952 καὶ ἔχει, νομίζομεν, ἄξιαν τὸ ἐρωτηθὲν πῶς θὰ εἶχεν ἔννοιαν παράτασις τῆς ἰσχύος ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ὅταν ἡ βάσις (τὰ ὅρια τῶν συλλογικῶν συμβάσεων), ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξαντλεῖται τὸ περιεχόμενον αὐτῶν (αἱ αὐξήσεις) ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκλείψῃ διὰ τῆς καταγγελίας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως;

Ἀκριβῶς δέ, διότι ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε τὴν ἰσχὺν τῶν ὑπουργικῶν αὐτῶν ἀποφάσεων μέχρι τῆς τροποποιήσεώς των κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀποφασιστικὴν ἁρμοδιότητα, πῶς θὰ ἠννοεῖτο νὰ ἐξαρτηθῇ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν ὄχι ἐκ τῆς τροποποιήσεως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου, ἀλλ' ἐκ τοῦ δικαιώματος τῶν ἐνδιαφερομένων νὰ καταγγείλουν τὴν εἰς ἣν ἀναφέρεται ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, καὶ διὰ νὰ τέρωμεν ἓν παράδειγμα, ἂν τις τῶν συμβαλλομένων τῶν συλλογικῶν συμβάσεων τῆς 4 Νοεμβρίου 1947 καὶ 1 Δεκεμβρίου 1947 (ἰσχυούσαι καὶ αὗται κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ν. 2053/1952) κατήγγελλε ταύτας, ὄχι μόνον θὰ ἐκινδύνευε νὰ ἀνατραπῇ εἰς τὸν ἀέρα ὁλόκληρος ὁ θεσμὸς τῶν μεταπολεμικῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1949 καὶ ἐφεξῆς ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΜΕΤΑ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΩΝ ΚΑΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑ

Ἀναγγελία αὐτῆς, κατ' ἄρθρον 9 Ν. 118/1945, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος

Ἀναγκαία, κατ' ἄρθρον 9 Ν. 118/1945, ἀναγγελία τῆς ἀπολύσεως, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἀπολύσεως τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ἀνεξαρτήτως τῶν αἰτίων, ἕνεκεν τῶν ὁποίων ὁ ἐργοδότης προῆλθεν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀπολύσεως, ἡ ὑπαιτιότητος τοῦ μισθωτοῦ, ἐξαιρέσει τῆς ἀπολύσεως μεθ' ὑποβολὴν κατὰ τοῦ μισθωτοῦ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν.—Ὑποχρέωσις ἀναγγελίας ἀπολύσεως καὶ συνεπείᾳ ὑπαιτίου πειθαρχικοῦ παραπτώματος τοῦ μισθωτοῦ, συνεπαγομένου, κατὰ ἰσχύν νόμου ἔχοντα κανονισμόν τοῦ ἐργοδότου, ἀπόλυσιν αὐτοῦ.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9133/1953, εἰσηγητὴς *Α. Καλλέργης*, ΕΕΔ 12, 1062) κατὰ πλειοψηφίαν εἶχε δεχθῇ, ὅτι καὶ ἡ ἀπόλυσις μονίμου ὑπαλλήλου (Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος) μετὰ πειθαρχικὸν παράπτωμα, κατὰ τὸν ἰσχύν νόμου ἔχοντα ὀργανισμὸν τῆς ἐργοδότιδος, κυρωθέντα διὰ τοῦ ἀ.ν. 2584/1940, ὑπεβάλλετο εἰς τὴν κατὰ τὸ ἰσχῦον τότε ἄρθρον 9 τοῦ ν. 118/1945 ὑποχρέωσιν, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως, ἀναγγελίας αὐτῆς εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τὸ οἰκεῖον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας.

Ἡ ἀπόφασις ὅμως αὕτη ἀνῃρέθη ὑπὸ τῆς Ἀρείου Πάγου, Α' Τμήματος, 458/1954 (εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 13, 692), μὲ τὴν αἰτιολογίαν ὅτι ἡ ἀναγγελία τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας προϋπόθεσιν ἔχει λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὀφειλομένην εἴτε εἰς καταγγελίαν αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, εἴτε εἰς λῆξιν τοῦ χρόνου, δι' ὃν προσελήφθη ὁ ἀπολυόμενος μισθωτός, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν τοιαύτην λόγῳ καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἢ οἰκειοθελοῦς ἀποχωρήσεως τούτου ἐκ τῆς ἐργασίας του λόγῳ καραιτήσεως καὶ ἐντεῦθεν πρόδηλον καθίσταται, ὅτι καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἀπόλυσις μονίμου ὑπαλλήλου ὀφείλεται εἰς ὑπαιτιότητα αὐτοῦ ὡς συνέπεια πειθαρχικοῦ παραπτώματος, ἐπαγομένου κατὰ διάταξιν νόμου τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεώς του, ἀφ' ἧς κατέχει θέσεως, ὁδόλως ἐπιβάλλεται διὰ τὸ κῦρος αὐτῆς καὶ ἡ παραιτέρω τήρησις τῶν ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 9 ν. 118/1945 καὶ ἡ τοῦ ν.δ. 1255/1949 ἐπιβαλλομένων ἀναγγελιῶν.

Πρὸς τὴν ἄποψιν ταύτην διαφωνεῖ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 12, 1 62, ΕΕΔ 13, 692), ὅτι ἡ ἄποψις, ἡ ὁποία γίνεται ἤδη δεκτὴ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ὀρθή.

Δὲν ἠμφεσβητήθη ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ νομολογίᾳ, προκύπτει δὲ ἄλλως τε τοῦτο σαφῶς καὶ ἐκ διατάξεων νόμων (βλέπε προχείρως τὸ ἄρθρον 4 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1545/1950, κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ ν. 2339/1953, ΕΕΔ 12, 505, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ ν. 118/1945 δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρομικῶν δικτύων τῆς χώρας, τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι, ὅπου δὲν ὑφίστατο εἰδικὴ ἐξαίρεσις, εἶχεν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ προστατευομένου διὰ μονιμότητος προσωπικοῦ), ὅτι ὁ ν. 118/1945 εἶχε (καὶ ἔχει ἤδη ὑπὸ τὸν ἰσχύοντα ν. 3198/1955) ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ ἄνω προσωπικοῦ (πρβλ. καὶ τὴν

ηὐξησαν τὰ ὅρια τῶν συλλογικῶν τούτων συμβάσεων, ἐνῷ ὁ Νομοθέτης τὰς ἠθέλησεν ἰσχυούσας. Καὶ ἔχει μόνον τοῦτο: Θὰ ἦσαν ἀναφαρμοστοὶ καὶ θεμελιώδεις διὰ τὴν προστασίαν τῶν μισθωτῶν ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ὡς αἱ ὑπ' ἀριθ. 8900/1946, 18310/1946 περὶ παροχῆς ηὐξημένης ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας, προϋποθέτουσαι μισθοὺς καὶ ἡμερομίσθια καθωρισμένα διὰ συλλογικῶν συμβάσεων κλπ.

β) Εἰς τὴν ἀπορίαν (ἀνωτέρω), ποίαν θέσιν ἔχει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 8 § 1 τοῦ ν.δ. 3066/1954 (ΕΕΔ 13, 1162), ἵνα θεμελιωθῇ ἡ ἄποψις ὅτι καὶ εἰς τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ νόμου τούτου ὑπάγονται καὶ αἱ πρὸ αὐτοῦ ἰσχύουσαι συλλογικαὶ συμβάσεις κλπ., πρέπει νὰ δώσωμεν τὴν ἐξήγησιν, ὅτι αἱ ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1954 καταρτισθεῖσαι συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ἦσαν ἄκυροι, διότι δὲν ἔτυχον τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Συμβουλίου τοῦ ν. 2053/1952 (κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 αὐτοῦ) καὶ συνεπῶς ἦτο ἀναγκαία ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 8.

Προσεπαθήσαμεν ἡρέμως νὰ ὀκαφθῶμεν καὶ νὰ συμπληρώσωμεν τοὺς συλλογισμούς μας. Εἰς ἄλλους ἀπόκειται νὰ κρίνουν, ἂν ὑπεκπέσαμεν εἰς λάθος ἑρμηνείας.

Α.Π. 275/1951, εἰσηγητὴς *Π. Τζαννετάκης*, ΕΕΔ 10, 787).

Τὸ μόνον, κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ ν. 118/1945, σημεῖον διαφωνίας ὑπῆρξεν, ἂν ὁ νόμος οὗτος ἐσκόπησε νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς ἐργοδότας τῆς δεσμεύσεως ἐκ τῶν ἱδρυσαμένων τυχὸν διὰ τὴν ἀπόλυσιν ἐσωτερικῶν κανονισμῶν τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τὸ ζήτημα ἐλύθη ὀρθότατα βεβαίως ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀρνητικῶς (βλέπε τὴν ὑπ' ἀριθ. 340/1947, Ὁλομελείας Α.Π., εἰσηγητὴς *Η. Παναηλίου*, ΕΕΔ 6, 712).

Περαιτέρω, ἐφ' ὅσον τὸ ἰσχῦον πρότερον ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 2 § 4 τοῦ ν. δ. 8/11 Μαΐου 1946 (ὁμοίων καὶ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἰσχύοντος ἤδη ν. 3198/1955, ΕΕΔ 14, 502), ὥριζεν, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ μισθωτῶν ἀπολυομένων, δυνάμει τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112 ἢ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 (μεθ' ὑποβολὴν μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν), εἰς τοῦτο μόνον περιορισθέντος τοῦ Νομοθέτου καὶ λογικῶς, διότι δὲν ἠθελήθη νὰ ἐπιβαρυνθῇ ὁ λογαριασμὸς ἀνεργίας δι' ἐπιδοτήσεως πταίσαντος μισθωτοῦ καὶ καταστάντος ὑπαιτίως ἄνεργου, δὲν δύναται νὰ ἐπιδοκιμασθῇ ἡ ἄποψις ὅτι ἐπὶ ἀπολύσεως μισθωτοῦ μετὰ πειθαρχικὸν παράπτωμα δὲν ἀπαιτεῖται ἡ τήρησις τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 διατυπώσεων, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας.

Τὸ ἐντεῦθεν πταῖσμα τοῦ μισθωτοῦ δὲν ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου, ὡς ἐπὶ ἀξιοποίνου πράξεως, ὡς λόγος δικαιολογῶν τὴν στέρησιν τῆς ἐπιδοτήσεως αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀνεργίαν του, ἀφοῦ δὲ ἡ ἀναγγελία τῆς ἀπολύσεως ἐτέθη ἐν τῷ νόμῳ καὶ ὡς οὐσιώδης προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος ἐπιδοτήσεως τοῦ ἀνέργου, φανερὸν εἶναι, ὅτι ἡ παράλειψις αὐτῆς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν συνεπήγετο τὴν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας (πρβλ. καὶ τὴν ἐπὶ ὁμοίας περιπτώσεως Α.Π. 275/1951, ἐνθ' ἀνωτ.).

Ἀρείου Πάγου 714/1955 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Β. Κυριακόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*

Δικηγόρος ὁ κ. *Δ. Δαράκης*

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 9 ἀ.ν. 118/1945 καὶ 1 καὶ 6 ν.δ. 1255/1949, ἀφορωσῶν εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἀνέργων καθισταμένων μισθωτῶν καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς τοιαύτης προστασίας (ἐπιδοτήσεως, εὑρέσεως ἐργασίας κλπ.), ἐπιβαλλουσῶν ὡς προϋπόθεσιν τοῦ κύρους τῆς ἀπολύσεως μισθωτῶν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀναγγελίαν τῆς τοιαύτης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας καὶ τὸ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, πλὴν τῆς κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 2 § 4 τοῦ ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 ἐξαιρέσεως, καθ' ἣν ὁ μισθωτὸς ἀπολύεται μεθ' ὑποβολὴν μηνύσεως κατ' αὐτοῦ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, διαπραχθεῖσαν κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τῆς ὑπηρεσίας του, ἢ ἀπαγγελίαν κατ' αὐτοῦ κατηγορίας δι' ἀδίκημα ἐν γένει φέρον χαρακτῆρα τοὐλάχιστον πλημμελήματος (ἄρθρον 5 § 2 ν. 2112), προκύπτει σαφῶς, ὅτι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν καταγγελίας τῆς ἀορίστου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ἀνεξαρτήτως τῶν αἰτίων, ἕνεκεν ὧν ὁ ἐργοδότης προῆλθεν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς καταγγελίας, ἡ ὑπαιτιότητος τοῦ μισθωτοῦ πλὴν τῶν ρητῶν ἐξαιρέσεων), ἐπιβάλλεται διὰ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας, ἐκτὸς ἄλλων ὅρων, καὶ ἡ ἐμπρόθεσμος ἀναγγελία τῆς καταγγελίας εἰς τὸ ἄνω Ταμεῖον. Τοιαύτη προδήλως περίπτωσις ὑφίσταται καὶ ὅταν ἡ ἀπόλυσις γίνηται ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, συνεπείᾳ ὑπαιτίου πειθαρχικοῦ παραπτώματος τοῦ μισθωτοῦ, συνεπαγομένου, κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμου ἔχοντα Κανονισμὸν τῆς ἐργοδότιδος, ἀπόλυσιν τοῦ μισθωτοῦ, ἀφοῦ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀπόλυσις δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν ἐλευθέραν βούλησιν τοῦ μισθωτοῦ, δὲν ἀποκλείεται δὲ καὶ εἰς τὸν κατὰ τοιοῦτον τρόπον καταστάντα ἄνεργον μισθωτὸν ἡ ἐκ τοῦ ν. 118 προστασία, ἡ δὲ ἐπιβληθεῖσα ἀναγγελία τῆς ἀπολύσεως καθιερώθη διὰ τῶν ἄνω διατάξεων ὡς πρόσθετος οὐσιώδης διατύπωσις τῆς ἀπολύσεως.

Μετὰ τὴν ἄνω γνώμην τοῦ Τμήματος τούτου, διαφέρουσαν τῆς ὑπὸ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθείσης, ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, καθ' ἣν ἐπὶ ἀπολύσεως μονίμου ὑπαλλήλου τῆς Α.Τ.Ε., ἀπολυθέντος ἐκ μέρους τοῦ ἐκπροσωποῦντος ταύτην Διοικητοῦ, συνεπείᾳ πειθαρχικοῦ παραπτώματος τοῦ ὑπαλλήλου, συνεπαγομένου κατὰ τὸν ἰσχὺν νόμου ἔχοντα κανονισμὸν αὐτῆς τὴν ἀπόλυσιν, δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὸ κῦρος τῆς ἀπολύσεως ἡ κατ' ἄρθρ. 9 ν. 118/1945 ἀναγγελία τῆς ἀπολύσεως, ὡς ἐξομοιουμένης ταύτης πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἢ οἰκειοθελῆ παραίτησίν του, δέον νὰ παραπεμφθῇ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ ν. ΧΜΖ'/1877 ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς ἄρσιν τῆς διαφωνίας.

ΑΠΟΧΗ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΙΣΧΥΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 281 Α.Κ.

Ἐπέλευσις λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας, κατ' ἄρθρον 5 § 3 Ν. 2112/1920, ἐκ τῆς ἀποχῆς μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας μετὰ πάροδον τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 Ν. 4558/1930 χρονικῶν ὁρίων, ἐκτὸς ἂν καὶ ἀσθενῶν ὁ μισθωτὸς ἐξακολουθῇ παρέχων οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν σχετικὴν πρὸς τὴν διὰ τῆς συμβάσεως ἀναληφθεῖσαν.—Ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ συναινέσεως ἐργοδότου εἰς ἀνάκλησιν καταγγελίας μετὰ τὴν πάροδον τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων ἀποχῆς.—Ἔννοια ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.— Δὲν ἀποτελεῖ καταχρηστικὴν ἄσκησιν δικαιώματος ἡ ἄρνησις ἐργοδότου εἰς ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ μετὰ λύσιν συμβάσεως ἐπὶ ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἕνεκεν ἀσθενείας.

Συμφωνεῖ καὶ τὸ Β' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ τῶν νομικῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπησχόλησαν καὶ τὴν ὁμοίως ἀποφανθεῖσαν κατ' ἀριθ. 409/1955, Α' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 14, 813, ἔνθα σημειώσεις μας καὶ παραπομπαί).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως, ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς, ὁ μισθωτὸς ἐπερβη, ἕνεκεν ἀσθενείας του, τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ ν. 4558/1930 ἀπαγγέλματα χρονικὰ ὅρια, κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας δὲν θεωρεῖται ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ (ἄρθρ. 5 ν. 2112/1920).

Περαιτέρω, ἐφ' ὅσον προεβλήθη ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι καὶ μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἄνω χρονικῶν ὁρίων τοῦ νόμου ἐξηκολούθησε, κατ' αὐτόν, νὰ εἶναι ἐν ἰσχύϊ ἡ σύμβασις, κατόπιν συναινέσεως τοῦ ἐργοδότου, τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀνέκυπτον ἐν προκειμένῳ, ἦσαν ἂν ἡ ὑπερ τὰ χρονικὰ ὅρια τοῦ νόμου ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἔχῃ τὴν ἔννοιαν καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ, ὁπότε θὰ πρέπει νὰ σκεφθῶμεν, ὅτι, ἀφοῦ ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως εἶναι μονομερὴς δήλωσις βουλήσεως, διὰ τῆς ὁποίας σκεδάζεται ὁ τερματισμὸς τῆς ἐκ τῆς συμβάσεως ἐνοχῆς, δὲν χρήζει ἀποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται καὶ καθίσταται ἐνεργός, ἀφ' ἧς περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τοῦ τελευταίου (*Γ. Μπαλῆς*, Γεν. Ἀρχ. § 37, *Κ. Κανελλῆς*, Ἐνοχ. Εἰδικόν, Β' ἔκδοσις, σελ. 528, *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΝ ιε' 585, σημ. 21), ἡ δὲ ἀνάκλησις τῆς καταγγελίας δὲν εἶναι δυνατὴ ἄλλως ἢ τῇ συγκαταθέσει τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται (Α.Π. 659/1952, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 67), ἡ συναίνεσις τοῦ ἐργοδότου νὰ συνεχίσῃ ὁ μισθωτὸς τὴν ἐργασίαν του καὶ μετὰ τὴν διὰ τῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, λόγῳ ἀσθενείας, παρόδον τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων ἀποχῆς ἔχει τὴν ἔννοιαν ἀνακλήσεως τῆς (σιωπηρᾶς) καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ.

Οὕτω σκέπτεται ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀπόφασις. Ἡ λύσις ὅμως αὕτη διὰ τῶν ἀνωτέρω συλλογισμῶν ὁδηγεῖ εἰς ἀνωμαλίας (βλέπε καὶ *Α. Σακελλαροπούλου*, ΕΕΔ 8, 178 ἐπ.).

Μᾶλλον, νομίζομεν, θὰ ἔπρεπε νὰ σκεφθῶμεν ὡς ἑξῆς: Ἂν τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν. 2112/1920, καθορίζον τὰ χρονικὰ ὅρια ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, λόγῳ ἀσθενείας, ἀπαγορευθῇ ὡς πραγματι ἀπαγορεύει, νὰ συναχθῇ τεκμήριον παραιτήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς θέσεως του, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ νομίμου αὐτοῦ χρόνου, ὅμως θὰ πρέπει καὶ ἐκ τοῦ ἴδιου λόγου νὰ ἔχῃ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἐπὶ ἀπουσίᾳ πέραν τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων δύναται νὰ συναχθῇ τεκμήριον παραιτήσεως τοῦ μισθωτοῦ (βλέπε *Κ. Δημάκην*, Ἡ ἀπουσία τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ συμβάσεως ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, ΕΕΔ 7, 145 ἐπ.).

Κατὰ τὴν σταθερὰν ὅμως παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἐφαρμοζομένην ἄποψιν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112/1920, ἐξ ἀντιδιαστολῆς, προκύπτει, ὅτι ἡ ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ ὑπερβάσεως τῶν χρονικῶν ὁρίων τοῦ νόμου, ἐν περιπτώσει ἀσθενείας, λύει ἐκ τοῦ νόμου τὴν σύμβασιν ἐργασίας.

Ὑπὸ τὴν ἐνδοχὴν ὅμως ταύτην, ὅτι δηλαδὴ ἐκ τοῦ νόμου θεωρεῖται λυθεῖσα ἡ σύμβασις (καὶ ἀληθῶς οὕτως), ὡς ὀρθῶς παρετηρήθη (*Δημάκης*, ἔνθ' ἀνωτ.), δὲν ὑπάρχει στάδιον ἀνακλήσεως τῆς καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, οὔτε συναινέσεως τοῦ ἐργοδότου.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ἂν ὁ ἐργοδότης δεχθῇ τὸν μισθωτὸν νὰ ἐργασθῇ, δέχεται τοῦτον δυνάμει νέας συμβάσεως, ὁπότε γεννῶνται πλεῖστα προβλήματα χρόνου προϋπηρεσίας κλπ. Μόνον ἂν ἡ ἔννοια τοῦ νόμου, ὡς ἐδέχθη καὶ ἡ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 125/1954 (εἰσηγητὴς *Σ. Διαμαντόπουλος*, ΕΕΔ 13, 180), εἶναι, ὅτι ἡ ὑπερ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας δὲν ἐπάγεται αὐτοδικαίως καὶ ὑποχρεωτικῶς δι' ἀμφότερα τὰ μέρη τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἁπλῶς παρέχει εἰς τὸν ἐργοδότην τὸ δικαίωμα, ὅπως οὗτος θεωρήσῃ ταύτην ὡς καταγγελίαν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, χωρὶς νὰ ἀποκλείηται τὸ δικαίωμα αὐτοῦ, ὅπως, μὴ ἀποδεχόμενος τὴν παραίτησιν, θεωρήσῃ ὡς μὴ λυθεῖσαν τὴν σύμβασιν, ἐξομαλύνονται τὰ σχετικὰ προβλήματα, τῆς συμβάσεως θεωρουμένης ἐν συνεχείᾳ ἐκτελουμένης.

Οὕτω ἔχει δικαιολόγησιν καὶ ἡ σχετικὴ σκέψις τῆς ἀφισαγιτικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ μισθωτοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου, ἀφοῦ, ἂν ἐκ τοῦ νόμου λύηται ἡ σύμβασις, δὲν δύναται, ὡς παρετηρήθη (*Α. Σακελλαρόπουλος*, ἔνθ' ἀνωτ.), νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἀσκήσεως

δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου καὶ ἑπομένως περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ.

Ἀρείου Πάγου 710/1955 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Β. Κυριακόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Παλαιολογόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Τσαγκαρόπουλος, Λ. Μαυρωνᾶς

Ἡ διαφορὰ φέρεται πρὸς κρίσιν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 409/1955 ἀπόφασιν τοῦ Α' Τμήματος, ἥτις, ἀνελοῦσα τὴν ὑπ' ἀριθ. 201/1955 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Δικαστηρίου τῶν ἐν Πειραιεῖ Πρωτοδικῶν, καθ' ὃ μέρος διὰ ταύτης ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τὸ κεφάλαιον αὐτῆς περὶ καταβολῆς μισθῶν, ὡς καὶ κατὰ τὴν περὶ τελῶν καὶ ἐξόδων διάταξίν της, παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος κρίσιν, ὅτι, ἵνα ἐπέλθῃ ἡ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ 2112/1920, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 3 ν. 4558/1930, ἀπαγγελλομένη μονομερὴς τῇ βουλήσει τοῦ ὑπαλλήλου λόγῳ ἀσθενείας αὐτοῦ λύσις τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως δέον, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, ἡ ἀσθένεια τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἡ κατὰ συνέπειαν ταύτης ἀποχὴ τούτου ἐκ τῆς ἐργασίας νὰ ὑπερβῇ τὸ ὑπὸ ταύτης κατὰ τὰς ἐν αὐτῇ διακρίσεις καθοριζόμενον ὅριον, ὅπερ, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλου ἔχοντος ὑπηρεσίαν πλέον τῶν δέκα ἐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν δέκα πέντε, ἀνέρχεται εἰς τέσσαρας μῆνας, καὶ ὅτι τοιαύτη ἀποχὴ τοῦ ὑπαλλήλου δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ, ὅταν οὗτος ἐν τῇ ἰδιότητί του ταύτῃ καὶ ἀσθενὴς ὢν ἐξακολουθῇ παρέχων οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν σχετικὴν πρὸς τὴν ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῆς συμβάσεως ἀναληφθεῖσαν, ἵνα καταστῇ δὲ δυνατὴ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως ταύτης, ὡς καὶ τῶν τοιούτων τῶν ἄρθρων 18 § 1 καὶ 22 τοῦ ν.δ. 2190/1920, καθ' ἃς ἡ ἀνώνυμος ἑταιρεία, οὖσα νομικὸν πρόσωπον, ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, ὅπερ εἶναι ἀρμόδιον νὰ ἀποφαίνηται ἐπὶ πάσης ἑταιρικῆς ὑποθέσεως, ἀφορώσης τὴν διοίκησιν ταύτης ἢ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτῆς, δυναμένου τοῦ Καταστατικοῦ αὐτῆς νὰ ὁρίσῃ ὅτι ἓν ἢ πλείονα τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου ἢ ἄλλα πρόσωπα δικαιοῦνται νὰ ἐκπροσωπήσωσι τὴν ἑταιρείαν ἐν γένει ἢ εἰς ὡρισμένου μόνον εἴδους πράξεις, πρέπει εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ ὑπάλληλος καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του, νὰ καθορίζωνται τὰ χρονικὰ ὅρια τῆς διαρκείας τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν, ὡς καὶ τὸ εἶδος αὐτῶν, καὶ ἐὰν αὗται παρείχοντο ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἐν γνώσει τῶν κατὰ νόμον ἐκπροσώπων τῆς ἐργοδότιδος ἑταιρείας, διότι ἄλλως, μὴ καθισταμένου ἐφικτοῦ τοῦ ἐλέγχου ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, συντρέχει περίπτωσις ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως δι' ἐσφαλμένην ἐκ πλαγίου παράβασιν τοῦ νόμου.

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβληθείσης ἀποφάσεως, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 834 Πολ. Δικ., εἰς ἣν κατάστασιν εὑρίσκοντο οὗτοι πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, συζητεῖται ἡ ἐμπροθέσμως καὶ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 29 Σεπτεμβρίου 1954 ἔφεσις τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1221/1954 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΓΨΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Πειραιῶς, καθ' ὃ μέρος διὰ ταύτης ἀπερρίφθη ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ καὶ ὡς πρὸς τὸ προαναφερθὲν κεφάλαιον περὶ καταβολῆς μισθῶν, καταβληθέντος τοῦ κατὰ νόμον προστίμου.

Κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἣν τοῦτο ἐσχημάτισεν ἐκ τῶν ἐνόντων, ἐκτιμῶν τὰς καταθέσεις τῶν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδίκου ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἐπικαλούμενα ὑπὸ τῶν διαδίκων καὶ ὑπ' αὐτῶν προσκομιζόμενα νομίμως ἔγγραφα καὶ δὴ τὰς ἐν ἀντιπεφωνημένῳ ἀντιγράφῳ προσκομιζομένας συμβολαιογραφικὰς πράξεις, περιεχούσας ἐνόρκους βεβαιώσεις μαρτύρων, καὶ πρὸς τὰ ἐκατέρωθεν ἐκτιθέμενα, ὁ ἐκκαλῶν προσελήφθη κατὰ Μάϊον 1939 παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου ἑταιρείας εἰς τὰ ἐν Πειραιεῖ γραφεῖα αὐτῆς ὡς λογιστὴς καὶ ἀλληλογράφος ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ, ὅστις ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1953 ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 3316, ὅμως κατὰ τὴν 23 Ἰουλίου 1953 οὗτος ἠσθένησεν ἐξ ἐγκεφαλικῆς αἱμορραγίας, ἧς ἕνεκα εἰσήχθη εἰς τὸ ἐν Καλλιθέᾳ θεραπευτήριον Α.Π*, ἔνθα ἐνοσηλεύθη ἐπὶ δίμηνον. Ἔκτοτε, ἤτοι ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω προσβολῆς, ὁ ἐκκαλῶν παρέμεινε μακρὰν τῆς ὑπηρεσίας του, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λόγῳ τῆς ἀσθενείας του ταύτης ὑπηρεσίαν τινὰ μέχρι τῆς 17 Ἀπριλίου 1954, ὅτε, προσελθὼν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφεσιβλήτου, ἵνα ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν, δὲν ἐγένετο δεκτός. Καὶ ναὶ μὲν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὡς ἄνω ἀσθενείας ὁ ἐκκαλῶν εἰς ἐπισκεφθέντας αὐτὸν ὑπαλλήλους τῆς ἐφεσιβλήτου παρέσχε πληροφορίας τινὰς σχετικὰς μὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν, τοῦτο ὅμως δὲν δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐκτέλεσις ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον οὔτε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐγένετο, οὔτε οἱ ἐπισκεφθέντες αὐτὸν ὑπάλληλοι ἐνήργουν κατ' ἐντολὴν καὶ ἐν γνώσει τῶν νομίμων ἐκπροσώπων τῆς ἑταιρείας, ὡς τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδίκου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως δὲν ἐγένετο μνεία τοιούτων ὑπηρεσιῶν ὄχι μόνον παρὰ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅστις ταὐναντίον διὰ τῶν προτάσεων ὁμιλεῖ περὶ τῆς σοβαρότητος τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνικανότητος αὐτοῦ κατὰ τὰς βεβαιώσεις τῶν ἰατρῶν πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν καθ' ὅλον τὸ ὡς εἴρηται διάστημα. Ὅθεν ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, δεχθεὶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν, ἔχων ὑπηρεσίαν 14 ἐτῶν παρὰ τῇ ἐναγομένῃ, ἀπέσχε τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἀσθενείας πέραν τοῦ τετραμήνου, ὀρθῶς τὰ προσκομισθέντα αὐτῷ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ἐξετίμησε καὶ κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ αἰτιολογίᾳ ἀναφερομένων διατάξεων ἐκρίθη ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐπῆλθε λύσις τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως διὰ σιωπηρᾶς ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος καταγγελίας ταύτης, δι' ὃ καὶ οἱ ἐπὶ ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ἐρειδόμενοι πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι ἐφέσεως, ὡς καὶ ὁ σχετικὸς πρόσθετος τοιοῦτος, ἀπορριπτέοι καθίστανται ὡς μὴ βάσιμοι.

Καθ' ἃ σαφῶς συνάγεται ἐκ τῆς μνησθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 2112/1920, ἡ

ὑπὸ ταύτης προβλεπομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι πρᾶξις μονομερής, ἥτις ὡς τοιαύτη δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὴ ἀνακλήσεως, πλὴν ἐὰν ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται αὐτὴ συναινέσῃ πρὸς τοῦτο, ὁπότε ἰσχύουν τὰ διὰ τῆς οὕτω καταρτισθείσης νέας συμβάσεως συμφωνηθέντα. Συνεπῶς νόμιμος εἶναι ὁ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς προμνησθείσης ἐνστάσεως περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως κατ' ἀντένστασιν προβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος ἰσχυρισμὸς περὶ συναινέσεως τῆς ἐφεσιβλήτου ἐναγομένης πρὸς ἀνάκλησιν ὑπὸ τοῦ πρώτου τούτων τῆς γενομένης συνεπείᾳ τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ καταγγελίας τῆς συμβάσεως, τῆς τοιαύτης συναινέσεως γενομένης τὸ μὲν σιωπηρῶς διὰ τῆς ἄνευ ἐπιφυλάξεως τινος καταβολῆς τῶν μισθῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος δι' ὁλόκληρον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ καὶ τῆς συνεπείᾳ ταύτης ἀποχῆς τούτου ἐκ τῆς ἐργασίας του, τὸ δὲ διὰ ρητῶν δηλώσεων τῶν νομίμων ἐκπροσώπων τῆς ἑταιρείας, ἐκ τῶν προαναφερθέντων ὅμως ἀποδεικτικῶν στοιχείων βεβαιοῦται, ὅτι ἐγένοντο αἱ ὡς ἄνω καταβολαί, πλὴν αὗται δὲν ἐγένοντο εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναληφθεισῶν διὰ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεων τῆς ἑταιρείας, ἀλλ' ἐξ ἐλευθεριότητος καὶ εἰς ἐκπλήρωσιν ἠθικῆς ὑποχρεώσεως, ἣν εἶχεν ἡ ἐφεσίβλητος ἔναντι ἀσθενήσαντος ὑπαλλήλου αὐτῆς, ὡς τοῦτο καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὴ δὲν περιωρίσθη εἰς τὴν καταβολὴν μόνον τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀναλογοῦντος πρὸς τοὺς κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ μισθοὺς τούτου, ἀλλὰ καὶ ἑτέρου ποσοῦ καὶ δὴ τοιούτου ἐκ δραχμῶν ἑξ ἑκατομμυρίων παλαιᾶς ἐκδόσεως. Ἐξ ἑτέρου δὲ ἐξ οὐδενὸς στοιχείου βεβαιοῦται, ὅτι ἐγένετο ἐκ μέρους τῆς ἑταιρείας καὶ δὴ τῶν νομίμως ἐκπροσωπούντων ταύτην ρητὴ συναίνεσις πρὸς ἀνάκλησιν τῆς ὡς εἴρηται καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Συνεπῶς ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐν σιγῇ ὡς πρὸς τὴν δευτέραν τῶν ἀντενστάσεων ταύτων, ἀπερρίφθησαν αὗται διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, δι' ὃ καὶ οἱ ἐπὶ ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ἐρειδόμενοι τρίτος καὶ τέταρτος λόγοι ἐφέσεως ἀπορριπτέοι καθίστανται, ὡς μὴ βάσιμοι, ἀνεξαρτήτως δὲ τοῦ ὅτι τὴν ταιαύτην ἐξ ἐλευθεριότητος καταβολὴν ἐπεκαλέσθη ἡ ἐφεσίβλητος διὰ τῶν πρωτοδίκων προτάσεων, ἐν αἷς γίνεται ρητὴ μνεία περὶ τῶν καταβολῶν ταύτων ὡς γενομένων ἐκ συγκαταβάσεως ἄνευ νομικῆς ὑποχρεώσεως, πάντως ἡ κατὰ τοιοῦτον τρόπον γενομένη καταβολὴ ἀποτελεῖ οὐχὶ αὐτοτελῆ τινα ἰσχυρισμόν, ἀλλ' ἄρνησιν εἰς τὴν ὡς ἄνω ἀναφερομένην ἀντένστασιν περὶ ἀνακλήσεως τῆς καταγγελίας τῇ συναινέσει τῆς ἐφεσιβλήτου, δι' ὃ καὶ ὁ αὐτὸς πρῶτος λόγος ἐφέσεως, ὡς πρὸς τὸ ἕτερον αὐτοῦ σκέλος, ἀπορριπτέος καθίσταται ὡς μὴ νόμιμος.

Καθ' ὃ προεξετέθη, ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις, ἐφ' ἧς ἐρείδεται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ἐλύθη κατόπιν καταγγελίας αὐτῆς οὐχὶ ἐκ μέρους τῆς ἐφεσιβλήτου ἐργοδότιδος, ἀλλὰ ἐκ μέρους τοῦ ἐκκαλοῦντος μισθωτοῦ, δι' ὃ καὶ ὁ πέμπτος λόγος ἐφέσεως, καθ' ὃν πρὸ τῆς κοινοποιήσεως ἐξωδίκου δηλώσεως τῆς ἑταιρείας «», οὗτος προσῆλθε καὶ ἠτήσατο παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου, ὅπως ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν, αὐτὴ δὲ διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων της ἀπεδέχθη τὰς προσφερθείσας ὑπηρεσίας, ὡς καὶ ὁ ἕκτος τοιοῦτος, καθ' ὃν παρὰ τὸν νόμον καὶ κατὰ κακὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέξατο, ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἐξώδικος δήλωσις ἐπέφερε λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀπορριπτέοι καθίστανται, ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως ἐρειδόμενοι, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι, καθ' ἃ βεβαιοῦται ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὁ ἐκκαλῶν προσῆλθε πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας τὸ πρῶτον μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ὡς εἴρηται ἐξωδίκου δηλώσεως, ἡ δὲ ἐφεσίβλητος ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς μακροχρονίου συνεπείᾳ τῆς ἀσθενείας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀποχῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, δὲν ἀπεδέχθη τὰς προσφερθείσας ὑπηρεσίας.

Ἐφ' ὅσον, καθ' ἃ προεξετέθη, ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις ἐλύθη κατόπιν τῆς λόγῳ ἀσθενείας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀποχῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀπὸ Ἰουλίου 1953, ὀρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως δὲν ἐπεδικάσθη εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἡ αἰτουμένη διαφορὰ τοῦ μισθοῦ τούτου διὰ τὸν μῆνα Μάρτιον 1954, ὃν ἐξ ἐλευθεριότητος, καθ' ἃ προεξετέθη, κατέβαλεν εἰς τοῦτον ἡ ἐφεσίβλητος, ἀπὸ τοῦ μισθοῦ, ὅστις ἔδει νὰ καταβληθῇ εἰς τοῦτον κατὰ νόμον ἀπὸ Μαρτίου 1954, δι' ὃ καὶ ὁ ἐπὶ ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ἐρειδόμενος τελευταῖος λόγος τοῦ ἐφετηρίου ἀπορριπτέος καθίσταται ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 281 Α.Κ. σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὁ νομοθέτης, μὴ ὢν εἰς θέσιν ὅπως καθορίσῃ τὸ περιεχόμενον ἑκάστου δικαιώματος κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ ἄσκησις αὐτοῦ νὰ μὴ προσκρούῃ εἰς τὸ κοινὸν αἴσθημα, ὥρισε μὲν τὸ περιεχόμενον τῶν ἰδιωτικῶν δικαιωμάτων, ἀνέθεσεν ὅμως εἰς τὸν δικαστήν, ὅπως ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει ἐρευνήσῃ καὶ δὴ αὐτεπαγγέλτως, ἐὰν ἡ ἄσκησις ἑνὸς ἑκάστου δικαιώματος ἀποτελῇ κατάχρησιν αὐτοῦ, τάξας πρὸς τοῦτο ἀντικειμενικὰ κριτήρια τὴν καλὴν πίστιν, τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὸν κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν σκοπὸν τοῦ δικαιώματος, καὶ παρέσχεν εἰς τοῦτον ἐξουσίαν, ὅπως, ἐν περιπτώσει προφανοῦς ἀντιθέσεως τῆς ὑπὸ τοῦ δικαιούχου ἐνεργουμένης πράξεως πρὸς τὰ ὡς εἴρηται κριτήρια, ἀπαγορεύσῃ τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος. Ἐν προκειμένῳ ὅμως ἡ ἄρνησις τῆς ἐφεσιβλήτου ὅπως ἀποδεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, λόγῳ τῆς ἐπὶ μακρὸν καὶ πέραν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένου ἀνεκτοῦ ὁρίου παραταθείσης ἀσθενείας αὐτοῦ, ἐὰν μάλιστα ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ περιστάσεις, ὑφ' ἃς ἐγένετο ἡ τοιαύτη καταγγελία τῆς συμβάσεως, περὶ ὧν γίνεται μνεία ἐν ταῖς ἠγηθείσαις αἰτιολογίαις, εἰς οὐδεμίαν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἔρχεται ἀντίθεσιν καὶ δὴ προφανῆ τοιαύτην πρὸς τὰ ὡς εἴρηται κριτήρια, δι' ὃ καὶ ὁ σχετικὸς διὰ τῶν προτάσεων ὑποβληθεὶς πρόσθετος λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος καθίσταται ὡς μὴ βάσιμος.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

Άποχή έκ της έργασίας ένεκεν άσθενείας και νόμιμοι έξ αύτης συνέπειαι

Έφαρμογή έπί του ίδιωτικού προσωπικού του Κρατικού Έργοστασίου Άεροπλάνων των διατάξεων του άρθρου 40 του Α.Ν. 1845/1939 —Άνεφάρμοστον διατάξεως άρθρου 5 § 3 Ν. 2112/1920, ως συνεπληρώθη δι' άρθρου 3 Ν. 4558/1930, περί λύσεως συμβάσεως έργασίας έπί άποχής μισθωτού έκ της έργασίας, λόγω άσθενείας, ύπέρ τα νόμιμα χρονικά όρια.—Έννοια Α.Ν. 775/1945 περί έπεκτάσεως Ν. 118/1945 έπί των μισθωτών Κρατικού Έργοστασίου Άεροπλάνων.

Περίπτωσις της κατωτέρω άρεοπαγιτικής άποφάσεως είναι άπόλυσις μισθωτού έργαζομένου είς το Κρατικόν Έργοστάσιον Άεροπλάνων, περί του προσωπικού του όποίου ίσχυε πρότερον και κατά τον χρόνον άπολύσεως του συγκεκριμένου μισθωτου το άρθρον 40 του ά.ν. 1846/1939 «περί του ίδιωτικού προσωπικού έν γένει του Κρατικού Έργοστασίου Άεροπλάνων».

Ύπομνήσκεται ότι ίσχύει ήδη ό ν. 2882/1954 «περί διατάξεών τινων άφορωσών το ίδιωτικόν προσωπικόν της Βασιλικής Άεροπορίας» (ΕΕΔ 13, 833), είς το άρθρον μόνον του όποίου όρίζεται, ότι είς το προσλαμβανόμενον παρά τού Δημοσίου δυνάμει του άρθρ. 40 του ά.ν. 1846/1939 και του άρθρ. 138 του ν. 5121/1931 «περί όργανισμού της Πολεμικής Άεροπορίας», ως συνεπληρώθη δια του ά.ν. 1062/1938, προσωπικόν της Βασ. Άεροπορίας, έφαρμόζονται αι διατάξεις των άρθρων 1 και 3 του ν. 2112/1920, ως αύται έτροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μέχρι τούδε, και των άρθρων 3 και 5 του άπο 16/18 Ίουλίου 1920 έκτελεστικού τούτου β. δ/τος, ως πρός τον χρόνον της προειδοποιήσεως δια την καταγγελίαν της συμβάσεως έργασίας και το ποσόν της καταβλητέας άποζημιώσεως.

Ή άναιρεθείσα άπόφασις είχε δεχθή ότι, άφού ό συγκεκριμένος μισθωτος άπεσχε της έργασίας αύτου, λόγω άσθενειας, ύπερ τα έν άρθρω 5 § 3 του ν. 2112/1920, ως συνεπληρώθη δια του άρθρ. 3 του ν. 4558/1930, χρονικά όρια, έλύθη ή σύμβασις έργασίας έκ μέρους αύτου.

Ίσχύοντος όμως του άρθρ. 40 του ά.ν. 1846/1939 δεν είχεν, ως δέχεται ή άρεοπαγιτική άπόφασις, έφαρμογήν ή έν λόγω διαταξις του άρθρ. 5 § 3 του ν. 2112/1920, άφού ρητώς έν τω άρθρω 40 του άνωτέρω νόμου ώρίζετο, ότι έφαρμόζονται άποκλειστικώς αι διατάξεις του νόμου τούτου (1846/1939), ειδικώς δε δεν έχει έφαρμογήν, μεταξύ άλλων, και ό ν. 2112/1920, χωρίς τούτο να μεταβληθή βεβαίως έκ του ότι κατά τον ά.ν. 775/1945 επεξετάθησαν αι διατάξεις του ν. 118/1945 έπί των μισθωτών του Κρατικού Έργοστασίου Άεροπλάνων, άφού ή έπεκτασις δεν σημαίνει και έπέκτασιν του άρθρ. 5 § 3 του ν. 2112/1920.

Άρείου Πάγου 591/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ό Άντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Είσηγητής ό Άρεοπαγίτης κ. *Μ. Παπελής*
Δικηγόροι οι κ.κ. Ι. Καπσοτέρας, Χ. Γεωργιόπουλος, Πάρεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους

Έκ του άρθρ. 40 του ά.ν. 846/1939 «περί ιδιωτικού προσωπικού έν γένει του Κρατικού Έργοστασίου Άεροπλάνων», καθ' ό ώς πρός το ύπ' αύτου προβλεπόμενον ιδιωτικόν τεχνικόν, έργατικόν, βοηθητικόν και ύπηρετικόν προσωπικόν έφαρμόζονται άποκλειστικώς αι διατάξεις του νόμου τούτου, ειδικώς δε δεν έχουσιν έφαρμογήν οι έν αύτω άναφερόμενοι νόμοι, έν οίς και ό ν. 2112/1920, έν συνδυασμω και πρός το άρθρ. 46, ύφ' ού καθορίζονται οι λόγοι δι' ούς άπολύεται το προσωπικόν τούτο και έν οίς περιλαμβάνεται και ό έν § 4 στοιχ. β' τοιούτος της άδικαιολογήτου άπουσίας, σαφώς προκύπτει ότι, κατά την περίπτωσιν άπουσίας του μισθωτού λόγω άσθενείας, έφαρμογήν έχει ούχι ή διάταξις του άρθρ. 5 § 3 του ν. 2112/1920, ως τούτο συνεπληρώθη διά του άρθρ. 3 του ν. 4558/1930, άλλ' ή προμνησθείσα διάταξις της § 4 έδ. β' του άρθρ. 46 του ά.ν. 1846/1939, έπιτρέπουσα την άπόλυσιν ύπό τάς έν αύτη προϋποθέσεις (πρόσκλησις του άπουσιάζοντος δι' έπιστολής πρός προσέλευσιν και άνάληψιν ύπηρεσίας έντός ώρισμένης προθεσμίας, έκπνοή ταύτης άνευ δικαιολογημένης έκ μέρους του άπουσιάζοντος είδοποιήσεως, π.χ. δι' άποστολής ιατρικής βεβαιώσεως περί άσθενείας διαρκούσης είσέτι κ.λ.π.). Άφ' έτέρου έκ του άρθρ. 1 του έπακολουθήσαντος ά.ν. 775 της 29/1931 Δεκεμβρίου 1945, ορίζοντος ότι και διατάξεις του ν. 118/1945 έπεκτείνονται και έπί των κατά την δημοσίευσιν του παρόντος μισθωτών του Κρατικού Έργοστασίου Άεροπλάνων, ύποχρεουμένου όπως καταβάλλη τας ύπό των άρθρων 3 και 9 του νόμου τούτου είσφοράς, ούδαμως συνάγεται ότι δι' αύτου έπεξετάθη έπί τών μισθωτών τούτων και ή διάταξις του άρθρ. 5 § 3 του ν. 2112/1920, ως τούτο συνεπληρώθη, άλλ' ή σαφής έννοια της διατάξεως του ώς είρηται άρθρ. 1 του ά.ν. 775/1945, συνδυαζομένου και πρός το άρθρ. 4 αύτου, είναι ότι το Δημόσιον, και άν δέν συντρέχη περίπτωσις άπολύσεως έκ των έν άρθρω 46 του ά.ν. 1849/1939, δύναται να άπολύση εγκύρως τον μισθωτόν, καταβάλλον είς αύτον έξ όλοκλήρου την έν άρθρω 6 § 1 του ν. 118/1945 όριζομένην άποζημίωσιν.

Καθ' ά δείκνυται έκ της προσβαλλομένης άποφάσεως, το ώς έφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον, μετ' άνελέγκτον έκτίμησιν των προσκομισθεισών ένώπιον αύτου άποδείξεων, έδέξατο ότι ό ένάγων και ήδη άναιρεσείων, έργαζόμενος είς το Κρατικόν Έργοστάσιον Άεροπλάνων, είς ό είχε προσληφθή άπό της 3.10.1945 έπί τη βάσει των διατάξεων των άρθρων 40—42 του ά.ν. 1846/1939 διά της ύπό την αύτην χρονολογίαν ύπ' άριθ. 86 ήμερησίας διαταγής του Γενικού Διευθυντού του Έργοστασίου, άπέσχε της έργασίας του άπό της 5 Μαΐου 1952 μέχρι

ΑΚΥΡΟΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ Ν. 2112

Προειδοποίησις μισθωτοῦ δι' ἀπόλυσιν ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Ν. 118/1945

Ἀκυρότης συμβάσεως κατ' ἄρθρον 11 Α.Ν. 547/1937, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν μισθωτὸν ἐν σχέσει πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ Ν. 2112 προνοουμένας περιπτώσεις καὶ δὴ τὴν ἀποζημίωσιν αὐτοῦ διὰ τὴν ἄνευ νομίμου καταγγελίας συμβάσεως ἀπόλυσιν. — Προσχώρησις μισθωτοῦ εἰς συνταχθέντα κατὰ διάρκειαν συμβάσεως κανονισμὸν ἐργοδότου μειοῦντα ἀποζημίωσιν Ν. 2112. — Ὑποχρεώσεις ἐργοδότου ἀπολύσαντος μισθωτὸν ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ πρότερον ἰσχύοντος ἄρθρου 9 τοῦ Ν. 118/1945 πρὸς καταβολὴν ἀποζημιώσεως Ν. 2112/1920, χωρὶς νὰ ἐρευνᾶται τὸ ἐμπρόθεσμον ἢ μὴ αὐτῆς. — Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ.

Τὸ θέμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἀπησχολήθη ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖον, δὲν εἶναι νέον.

Πρόκειται περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης Ἀνωνύμου Ἑταιρείας τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ περὶ ἀπολύσεως μισθωτοῦ αὐτῆς ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας καὶ περὶ τῶν ἐξ αὐτῆς προκυπτόντων ζητημάτων ἔχουν ἀπασχοληθῆ τὰ δικαστήρια τῆς οὐσίας ἐπανειλημμένως καὶ μετ' ἀναίρεσιν ὁ Ἄρειος Πάγος (βλέπε τὰς ἐν τῇ ἀποφάσει παραπομπὰς καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 357).

Αἱ σκέψεις τῆς ἀποφάσεως περὶ ἀκυρότητος συμβάσεως ἀντικειμένης εἰς τὸν νόμον 2112 (ἄρθρ. 11 ἀ.ν. 547/1937), παρ' ὅλον ὅτι ὁ ὀργανισμὸς προβλέπει περὶ ὁρίου ἡλικίας τῶν μισθωτῶν, ἀναχωροῦν βεβαίως ἀπὸ τοῦ ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας θεωρεῖται ἀορίστου χρόνου.

Ἄλλως, ἂν ἡ σύμβασις ἐθεωρεῖτο, ἐκ τοῦ ἀνωλόγου, ὡς τοιαύτη ὡρισμένου χρόνου, ὡς ἐδέχθησαν ἐπὶ περιπτώσεων συμβάσεων μὲ ὅριον ἡλικίας ἀρεοπαγιτικαὶ ἀποφάσεις (βλέπε ΕΕΔ 14, 691 ἐπ.), καὶ ἀφοῦ, κατὰ τὰ σταθερῶς ἐν τῇ νομολογίᾳ δεκτὰ γενόμενα, αὐδαμία διάταξις τοῦ ν. 2112 ἢ ἄλλου ἐργατικοῦ νόμου ἀπαγορεύει, ὅπως ἡ σύμβασις ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ ἀορίστου χρόνου μετατραπῇ τῇ ἐλευθέρᾳ βουλήσει τῶν συμβαλλομένων διὰ νέας συμβάσεως εἰς τοιαύτην ὡρισμένου χρόνου, ἀρκεῖ ἡ νέα αὕτη σύμβασις νὰ μὴ ἐγίνετο πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεων (βλέπε νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν ΕΕΔ 14, 815), θὰ ἔπρεπε καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν νὰ ἐξετασθῇ ὡς στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς ἂν ἡ νέα (ὡρισμένου ἐξ ὁρίου ἡλικίας) χρόνου σύμβασις συνωμολογήθη ἢ ἐγένετο δεκτὴ διὰ τῆς προσχωρήσεως τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸν ὀργανισμόν, πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου καὶ ὄχι νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 547/1937 περὶ ἀκυρότητος συμβάσεων, ἀντικειμένων εἰς τὸν ν. 2112.

Ἀλλ' ἡ ἄποψις ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας μὲ καθορισμὸν ὁρίου ἡλικίας μισθωτοῦ ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου λογίζεται ὡς ὡρισμένου χρόνου (πρὸς ἣν τείνει ἡ νεωτέρα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, βλέπε ΕΕΔ 14, 691) δὲν βοηθεῖ εἰς τὴν λύσιν προβλημάτων ἐφαρμογῆς τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, ἡ ὁποία, ὁσάκις ἐρρύθμισε σχετικὰ θέματα, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ δεδομένου ὅτι ἡ σύμβασις αὕτη ἐργασίας εἶναι σύμβασις ἀορίστου διαρκείας, διότι πῶς ἄλλως νὰ ἐξηγηθῇ π. χ. ὅτι ὁ Νομοθέτης τοῦ περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας ν. δ. 2511/1953 (καταργηθέντος ἤδη διὰ τοῦ ν. δ. 3464/1955, ΕΕΔ 15, 105), ἐνῷ ἀνεφέρετο εἰς τὰς σχέσεις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὥριζε περὶ ἐξαιρέσεως ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τούτου *ἐπὶ συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας, προβλεπομένου ὑπὸ ἐγκεκριμένου ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ ἐπιχειρήσεως κλπ.*, ἀγνοῶν οὕτω ὅτι αἱ συμβάσεις αὗται λογίζονται ὡς ὡρισμένου χρόνου;

Πῶς ἄλλως ὁ Νομοθέτης θὰ ἐθέσπιζε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112, ὅταν, ἀποκαὶ πέραν τῆς 5 Αὐγούστου ἰδίου ἔτους, ἤτοι ὑπὲρ τὸ τρίμηνον, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἔτυχε μηνιαίας ἀναρρωτικῆς ἀδείας, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὁποίας δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, καὶ ὅτι, λόγῳ τῆς διαρκείας τῆς ἀσθενείας του ὑπὲρ τὰ ἐν ἄρθρῳ 5 § 3 τοῦ ν. 2112/1920, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. 4558/1930, χρονικὰ ὅρια, ἡ προϊσταμένη του ὑπηρεσία, θεωρήσασα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου (κατὰ δημιουργούμεναν ἐξ αὐτῶν τεκμήριον) ὡς αἰωπηρῶς καταγγελθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος τὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ οὕτω λυθεῖσαν ταύτην αὐτοδικαίως, προέβη καὶ εἰς τὴν τυπικὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 188 τῆς 13.11.1952 σχετικῆς διαταγῆς της. Ἀποφηναμένου δέ, μετὰ ταῦτα, νόμιμον τὴν τοιαύτην, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ προμνησθέντος ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 2112/1920 (ὡς συνεπληρώθη), ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἤτοι χωρὶς νὰ δέχηται, ὅτι ἐτηρήθησαν προηγουμένως αἱ ἐν § 4 ἐδ. β' τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ ἀ.ν. 1846/1939 διατυπώσεις, καὶ ἀκολούθως, κατ' ἐπικύρωσιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπορρίψαν τὴν ἐφ' ἧς ἐδίκασεν ἀπὸ 12.2.1953 ἀγωγὴν τούτου περὶ πληρωμῆς αὐτῷ τῶν ἀπὸ τῆς ὡς ἀνωτέρω προσβαλλομένης ἀπολύσεως του μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς μισθῶν του, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καὶ ἐκ τούτου ἀναιρετέαν κατέστησε, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 ἐδ. 17 τῆς Πολ. Δικ., τὴν ἀπόφασίν του, κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον ἴσον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου, καὶ δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Α.Π. διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, κατὰ τὰ συνδεδυασμένα ἄρθρα 836 Πολ. Δικονομίας καὶ 3 ἐδ. β' τοῦ νόμου ΧΜΖ' τοῦ 1877 ἔτους.

κλειοντες ἐξ αὐτῆς, διά τὸν λόγον ὅτι αἱ συμβάσεις μὲ ὅριον ἡλικίας θεωροῦνται ὡρισμένου χρόνου, τὰς συνηθεστέρας διὰ μονιμότητα μισθωτοῦ συμβάσεις, περιορίζομεν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ἐπὶ ἄλλων (καὶ ἐπὶ ποίων ;) συμβάσεων ;

Σχετικῶς πρὸς τὴν ὀρθὴν βεβαίως ἄποψιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ παλαιοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945 (ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἡ συγκεκριμένη ἀπόλυσις ἐν προκειμένῳ), τοιοῦτον ἀξιοῦντος τὴν καταβολὴν ἐξ ὁλοκλήρου τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 ἐπεβάλλετο ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῆς καὶ ὅταν ἡ ἀπόλυσις ἐγίνετο μετὰ προειδοποίησιν (οὕτω καὶ ἡ Α.Π. 79/1955, εἰσηγητὴς *Μ. Πανελῆς*, ΕΕΔ 14, 357) πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὑπὸ τὸν ἰσχύοντα ἤδη ν. 3198 (1955 (ΕΕΔ 14, 502) τοῦτο ἀληθεύει μόνον διὰ τοὺς ἐργάτας, τεχνίτας καὶ ὑπηρέτας (ἄρθρ. 1 ν. 3198/1955).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16260/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκος*
Συνήγοροι κ.κ. Σ. Ζαμάνης, Ι. Καπυδίστριας

Βεβαιοῦνται τὰ ἑξῆς περιστατικά : Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος, ὑπηρετῶν ἀπὸ τῆς 16 Φεβρουαρίου 1937 ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου εἰς τὸ ἐν Βόλῳ ὑποκατάστημα τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης ὡς ὑπάλληλος (ἀρχικῶς ἀποθηκάριος καὶ μετὰ ταῦτα διαχειριστὴς ὁλικοῦ), εἰργάσθη μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1954, ὅτε ἀπελύθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης, διότι κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ μὴ ἐπέχοντος ἰσχὺν νόμου ὀργανισμοῦ αὐτῆς, ὃν ἐπὶ τῇ προτάσει των εἶχεν ἀποδεχθῇ ὁ ἐφεσίβλητος τὴν 5ην Σεπτεμβρίου 1947, καταρτισθείσης οὕτω μεταξὺ αὐτῶν συμβάσεως προσχωρήσεως, δι' ἧς ἐτροποποιήθησαν οἱ ὅροι τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὰ ὁριζόμενα διὰ τοῦ ὀργανισμοῦ τούτου ὁ ἐκκαλῶν, ἀπολυόμενος λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἐδικαιοῦτο ἀποζημιώσεως ἰσουμένης πρὸς τὰς ἀποδοχὰς αὐτοῦ ἓξ μηνῶν, ἣν καὶ πράγματι ἔλαβε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς του, πλὴν ὅμως ἐν τούτῳ ἡ διὰ τῆς προσχωρήσεως εἰς τὸν ὀργανισμὸν καταρτισθεῖσα σύμβασις εἶναι ἄκυρος κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ ν. 2112/1920, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ἀ.ν. 547/1937, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ὑπάλληλον, ἐν σχέσει μὲ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου (2112/1920) προνοουμένας περιπτώσεις καὶ δὴ τὴν κατὰ τὰ ἄρθρ. 1 καὶ 3 αὐτοῦ ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἄνευ νομίμου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς ἡ προκειμένη, ἀπόλυσιν (Α. Π. 221/1951, ΕΕΔ 10, σ. 622, Α.Π. 3/1952, ΕΕΔ 11, σ. 256, Α.Π. 347/1953, ΕΕΔ 12, σ. 871, Α.Π 79/1955, ΕΕΔ 14, σ. 357). Δὲν ἦτο δὲ τῷ ὄντι μᾶλλον εὐνοϊκὴ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν ἡ ἐν λόγῳ σύμβασις διὰ τὸν ἐκκαλοῦντα, διότι, ἐνῷ οὗτος κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσχωρήσεως εἰς τὸν ρηθέντα ὀργανισμὸν εἶχε συμπεπληρωμένην δεκαετῆ ὑπηρεσίαν καὶ ἐδικαιοῦτο ἓν ἀπολύσει του κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ὅπως λάβῃ ἀμέσως τότε ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τὰς ἀποδοχὰς 6 μηνῶν, ἀπεδέχθη νὰ ἀπολυθῇ μετὰ ἓξαετίαν, ὅτε κατελαμβάνετο ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν ὀργανισμὸν τοῦτον ὁρίου ἡλικίας, ἀντὶ ἀποζημιώσεως ἰσουμένης πάλιν πρὸς τὰς ἀποδοχὰς ἓξ μηνῶν, ἥτις εἶναι ἐλάσσων τῆς διὰ τὴν τοιαύτην διάρκειαν τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ν. 2112/1920 προβλεπομένης. Ἐξ ἄλλου δὲ δὲν καθίσταται μᾶλλον εὐνοϊκὴ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2112/1920 παρεχομένης προστασίας ἡ σύμβασις αὕτη λόγῳ τῶν παρεχομένων ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ εὐεργετημάτων της, ὡς εἶναι τὰ δικαίωμα συντάξεως, ἡ μονιμότης τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ, προσαύξησις τοῦ μισθοῦ καὶ ἐπιδόματα, οἰκονομικὴ συνδρομὴ λόγῳ ἀσθενείας, καθ' ὅσον πάντα ταῦτα εἶναι ἄσχετα πρὸς τὴν ἄνευ νομίμου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπόλυσιν καὶ τὴν ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ ν. 2112/1920 ἀποζημίωσιν. Μετὰ ταῦτα ὀρθῶς ἐδέχθη καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὅτι ἄκυρος ἦτο ἡ ἐν λόγῳ σύμβασις καὶ ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος, ἀπολυθεὶς κατὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1954 ἐκ μέρους τῆς ἐκκαλούσης, ἐδικαιοῦτο, ὡς ἐκ τοῦ χρόνου τῆς συνεχοῦς δυνάμει συμβάσεως ἀορίστου χρόνου παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ ὑπηρεσίας του (16.2.1937 μέχρι 1.1.1954) ἀποζημιώσεως, ἰσουμένης κατὰ τὰ ἄρθρ. 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112/1920, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἰσχὺον τότε ἄρθρ. 9 τοῦ ἀ.ν. 118/1945, πρὸς τὰς ἀποδοχὰς 12 μηνῶν, ἐπιδικάσασα μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ληφθέντος καὶ ἰσουμένου πρὸς τὰς ἀποδοχὰς 6 μηνῶν ποσοῦ, τὸ ὑπόλοιπον, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 9 § 1 τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀ.ν. 118/1945 διὰ τοὺς διεπομένους ὑπ' αὐτοῦ μισθωτούς, οἷος εἶναι καὶ ὁ ἐφεσίβλητος, ὡς ὑπαγόμενος, κατὰ τὰ βεβαιωθέντα περιστατικά, εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δὲν ἐρευνᾶται τὸ ἐμπρόθεσμον ἢ μὴ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ὥστε ὁ καταγγέλλων τὴν ὑπαλληλικὴν σύμβασιν ἐργοδότης καὶ ἂν τυχὸν προέβη εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, προειδοποίησιν, ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἀπολυόμενον ὑπάλληλον ἐξ ὁλοκλήρου τὴν κατὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως καταβλητέαν ἀποζημίωσιν καὶ οὐχὶ μόνον τὸ 1/4 ταύτης (Α.Π. 79/1955, ΕΕΔ 14, σελ. 357). Κατόπιν τούτων ἄνευ ἐννόμου τινὸς ἐπιρροῆς τυγχάνει ὁ κατὰ τὴν πρωτόδικον συζήτησιν προβληθεὶς ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης περὶ ἀπολύσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου μετ' ἔγγραφον ἐκ μέρους αὐτῆς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, λαβοῦσαν χώραν τὴν 30.1.1952, σιγῇ δὲ ἀντιπαρελθοῦσα τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτου ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις οὐδεμίαν διάταξιν παρεβίασεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τοῦ μόνου ἐπικαλουμένου ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης καὶ βεβαιουμένου ἄλλως τε ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων γεγονότος ὅτι ὑπὸ τοῦ ρηθέντος ὀργανισμοῦ τῆς ἐκκαλούσης ἐχορηγήθη σαν εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν αὐτῆς τὰ ἀνω εὐεργετήματα δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὑπερβαίνει καὶ δὴ προφανῶς τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 281 τοῦ Α.Κ.

ΒΑΝΑΥΣΟΣ ΕΝΑΝΤΙ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

Ἐξαναγκασμὸς δι' αὐτῆς εἰς ἀποχώρησιν μισθωτοῦ

Σκληρὰ καὶ βάναυσος συμπεριφορὰ ἐργοδότου πρὸς μισθωτόν, ἐξαναγκασθέντα εἰς ἀποχώρησιν, συνιστᾷ ἄκυρον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ Ν. 3198/1955, λογιζομένου τοῦ ἐργοδότου ἐν ὑπερημερίᾳ καὶ ὑποχρεουμένου εἰς καταβολὴν μισθοῦ.

Ἐρευνᾶται ὑπὸ τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως ποῖαι αἱ νομικαὶ συνέπειαι ἐκ βαναύσου συμπεριφορᾶς ἐργοδότου πρὸς μισθωτόν.

Τὸ ζήτημα ἔχει ἐρευνηθῆ καὶ ὑπὸ ἄλλων δικαστικῶν ἀποφάσεων, κατέληξαν δὲ αὗται α) εἰς τὴν γνώμην ὅτι ἀποτελεῖ μονομερῆ βλαπτικὴν μεταβολὴν ὅρου συμβάσεως, ἐξομοιουμένην, κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν. 2112/1920, πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, ἐκ τῆς ὁποίας γεννᾶται δικαίωμα ἀποζημιώσεως ν. 2112 (βλέπε Πρωτοδίκου Κερκύρας 6/1952, Πρωτοδίκης *Γ. Καιρινάρης*, ΕΕΔ 11, 701), β) ὅτι ἀποτελεῖ καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου (βλέπε Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 441/1948, Πρωτοδίκης *Ν. Φίλιος*, ΕΕΔ 8, 146, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1671/1950, Πρωτοδίκης *Ε. Μαϊλιάρας*, ΕΕΔ 9, 551, Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 250/1950, Πρωτοδίκης *Σ. Σταματιάδης*, ΕΕΔ 9, 550, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1648/1952, Πρωτοδίκης *Δ. Πατσουράκης*, ΕΕΔ 11, 956).

Ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν ἐδέχθη βεβαιωθὲν ὅτι ἡ βαναυσος συμπεριφορὰ τοῦ ἐργοδότου κατέτεινεν εἰς ἐξαναγκασμὸν τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀποχώρησιν καὶ οὕτω ὑπῆρξε καταγγελία ἄκυρος (λόγῳ μὴ τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ ν. 3198/1955).

Ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄρθρου 672 Ἀστικοῦ Κώδικος γίνεται δεκτόν, ὅτι ἀποτελεῖ λόγον καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἡ ἄδικος ἐπιθεσις ἢ ἡ βαρεῖα ὕβρις τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸν μισθωτόν (*Κ. Κασκάς*, Ἔνοχ. Β' ἔκδοσις, ἐπ' ἄρθρ. 672).

Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 672 τοῦ Α.Κ., ἐν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου Α.Κ., δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ συμβάσεων ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην, καὶ δι' αὐτὸ ἐφαρμόζεται ὁ ἐν ἰσχύϊ ν. 2112/1920 (οὕτω καὶ Α.Π. 443/1954, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 686· διαφωνεῖ ὁ *Κ. Κασκάς*, Ἔνοχ. ὑπ' ἄρθρ. 672 Α.Κ.).

Ὡς ὅμως ὀρθῶς παρετηρήθη (*Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 9, 593 ἑπ.), καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 2112 εἶναι ζήτημα ἐρεύνης τῆς προθέσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς διάσπασιν τοῦ ἐργασιακοῦ δεσμοῦ διὰ τῆς βαναύσου συμπεριφορᾶς τοῦ ἐργοδότου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη κατὰ τὴν δημοσιευομένην ἀπόφασιν.

Ὑποστηρίζεται ὅμως καὶ ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ εὐρυτὴς συμπεριφορὰ τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸν μισθωτὸν ἀποτελεῖ ὑποχρέωσιν αὐτοῦ ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου καὶ ὡς ὑποχρέωσις προνοίας (*Η. Βασιλείου*, ἔνθ. ἀνωτ., *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Μαθήματα Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἔκδ. 1951, σελ. 222), ἀναγνωρίζεται εἰς τὸν μισθωτὸν ἀξίωσις ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρ. 914 Α.Κ., δικαίωμα ἀκόμη ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας (ἄρθρ. 325 Α.Κ.), ὡς ἐπὶ παραβάσεως ὑποχρεώσεως προνοίας καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 662 Α.Κ. (βλέπε τοὺς ἀνωτέρω ἀναφερομένους).

Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 1046/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Κ. Σφακιανάκης*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Ν. Νικολαΐδης, Κ. Τσάγκας

Ἡ ἀγωγή, διώκουσα τὴν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀρτεργάτην ἐπιδίκασιν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως, εἶναι νόμιμος (ἄρθρ. 656 Α.Κ., ἄρθρ. 5 § 3 ν. 3198/1955) καὶ ἐξεταστέα.

Ἐβεβαιώθημεν, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὸν Δεκέμβριον 1944 παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐναγομένου ὡς βοηθὸς ἀρτεργάτου διὰ τὸ ἐνταῦθα ἀρτοποιεῖόν του. Οὗτος συνταξιοδοτηθεὶς μετεβίβασε τοῦτο ἀπὸ ἔτους εἰς τὸν ἐναγόμενον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου λειτουργεῖ, ὁ δ' ἕτερος υἱὸς τοῦ ἐργάζεται ἐν αὐτῷ ὡς κλιβανεὺς καὶ ἔχει τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔτους 1953 ἤρξαντο δημιουργούμεναι προστριβαὶ μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ διευθύνοντος τὸ ἀρτοποιεῖον Σ.Κ**, ὅστις ἐν συνεχείᾳ ἐπεδίωξε νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν ἐνάγοντα εἰς ἀποχώρησιν, ἵνα ἀπαλλαγῇ οὗτος ἢ ἐπιχείρησις ἄνευ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112, ἧτις ἐν προκειμένῳ ἀνέρχεται εἰς τὸ ἀνώτατον διὰ τοὺς ἐργάτας ποσὸν 80 ἡμερομισθίων. Οὕτω ἐδημιουργοῦντο συχνὰ ἐπεισόδια, ἅτινα προεκάλει ὁ ἀ-

---

βάσει τῶν ἐν αὐτῇ ἀντικειμενικῶν κριτηρίων (καλὴ πίστις, χρηστὰ ἤθη, κοινωνικὸς καὶ οἰκονομικὸς σκοπὸς τοῦ δικαιώματος) τασσόμενα ὅρια ἡ ἄσκησις τοῦ ἐνδίκου δικαιώματος τοῦ ἐφεσιβλήτου πρὸς ἀπόλημψιν τῆς κατὰ τὸν ν. 2112/1920 ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἐφ' ὅσον οὗτος οὐδὲν ἄλλο ἀσκεῖ, εἰ μὴ δικαίωμα παρεχόμενον αὐτῷ, παρὰ τὴν ὅπαρξιν τῶν εὐεργετημάτων, ὑπὸ τοῦ νόμου. Ἐξ ἄλλου ἄλλα τὰ περιστατικὰ δὲν ἐπικαλεῖται ἡ ἐκκαλοῦσα πρὸς θεμελίωσιν τοῦ περὶ καταχρήσεως δικαιώματος ἰσχυρισμοῦ της (ἐνστάσεως), οὐδὲ βεβαιοῦται ἀλλαχοῦ τοιοῦτον τι ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων. Ὅθεν ὀρθῶς ἀπερρίφθη ὁ ἐν λόγῳ ἰσχυρισμός, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλαις αἰτιολογίαις, ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὁ δὲ ἀντίθετος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως, μὴ ὑπαγόμενος ἀπαραιτήτως ὡς ἀβάσιμος,

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΑΝΥΠΑΙΤΙΟΝ ΚΩΛΥΜΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΣΘΟΥ

Έννοια σχετικών άρθρων 657, 658 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος

Διατήρησις ὀξιώσεως ἐπὶ τὸν μισθόν, κατ' ἄρθρ. 657 § 1 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐπὶ, μετὰ δεκαήμερον τοὐλάχιστον παροχὴν ἐργασίας, κωλύματος μισθωτοῦ πρὸς ἐργασίαν ἕνεκα σπουδαίου λόγου, μὴ ὀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητα αὐτοῦ — Μόνος περιορισμὸς ὀξιώσεως μισθοῦ εἰς ἕνα μῆνα, ἐὰν τὸ κώλυμα ἀνεφάνη ἐν τοὐλάχιστον ἔτος μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς συμβάσεως, καὶ εἰς ἥμισυ μῆνα, ἐὰν τοῦτο ἐπῆλθεν ἐντὸς τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ἀνεξαρτήτως χρόνου ἐμφανίσεως τοῦ κωλύματος ἢ ἀριθμοῦ κωλυμάτων — Ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἕνεκεν ἐπανειλημμένων ἐντὸς τοῦ ἔτους ἀσθενειῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαφόρων γνωμῶν τῆς θεωρίας καὶ πράξεως περὶ τῆς ἐννοίας τῶν ἄρθρων 657, 658 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ ἀξιώσεως μισθοῦ ἐπὶ ἀνυπαιτίου κωλύματος παροχῆς ὑπηρεσιῶν (βλέπε ΕΕΔ 15, 1048, ἔνθα σύνοψις γνωμῶν τῆς θεωρίας καὶ πράξεως, *Κ. Δανκά*, Ἐνοχ. Εἰδ. Τόμος Β', ὑπ' ἄρθρα 657, 658), ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη δικαστικὴ ἀπόφασις ἀκολουθεῖ ὡς ὀρθοτέραν τὴν ἐν αὐτῇ ἄποψιν.

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἄνω ἄρθρων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος δὲν ἐκτείνεται ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος (23 Φεβρουαρίου 1946) συμβάσεων ἐργασίας κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Α.Κ. 2783/1941 (ὡδὶ καὶ *Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, ΕΕΔ 9, 725).

Ἐπὶ τῶν τελευταίων τούτων συμβάσεων δὲν ὑπάρχει, ὡς ἐνομολογήθη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α.Π. 42/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 198), δικαίωμα μισθοῦ ἐκ τῆς ἄνω αἰτίας (μετὰ δισχασμὸν γνώμης θεωρητικῶν, βλέπε ΕΕΔ 14, 198).

Εἰς τὸ ἐκ σπουδαίου λόγου ἀνυπαίτιον κώλυμα τοῦ μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἄρθρ. 657 Α.Κ. δὲν εἶναι μόνον ἡ ἀσθένεια (τοιαύτη ἡ περίπτωσις τῆς δημοσιευομένης ἀποφάσεως), ἀλλὰ καὶ πᾶν ἕτερον κώλυμα ὀφειλόμενον εἴτε εἰς τὰς προσωπικὰς σχέσεις τοῦ μισθωτοῦ, εἴτε εἰς ἀντικειμενικὰ κωλύματα (*Κ. Δανκάς*, Ἐνοχ. ὑπ' ἄρθρ. 657).

Ἀλλ' ὑπὸ τὴν πρὸ τῆς βαρυσημάντου τελευταίας ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου 229/1955 κρατοῦσαν παρὰ τῇ νομολογίᾳ αὐτοῦ ἄποψιν, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ νόμου 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας πᾶσα ἄλλη, ἐκτὸς λόγῳ ἀσθενείας, ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, ἔστω καὶ εἰς ἀνωτέραν βίαν ὀφειλομένη, συνεπήγετο ἐκ τοῦ νόμου λύσιν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, καθίστατο ἀνεφάρμοστος ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 657 Α.Κ. ἐπὶ ἀνυπαιτίου κωλύματος τοῦ μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ἐργασίας.

Ἀπαλλαγὴ τῆς σοβαρᾶς αὐτῆς ἀνωμαλίας ἐπῆλθε διὰ τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 229/1955 ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως (εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 14, 465), ἡ ὁποία ἔστρεψε τὴν νομολογίαν πρὸς τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112/1920.

Πρωτοδίκου Πειραιῶς 1394/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Σ. Σανθόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Παρασκευόπουλος, Α. Οἰκονόμου

Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων προῄλθεν ἐν Πειραιεῖ κατὰ τὸ ἔτος 1948 μετὰ τῆς ἐναγομένης εἰς συμφωνίαν, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐξεμισθώσεν αὐτῇ δι' ἀόριστον χρόνον τὰς ὡς περιποιητοῦ τραπεζοκόμου ὑπηρεσίας του ἀντὶ ἡμερομισθίου ἀνερχομένου νῦν εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 43,50. Ἡ ἐν τῷ ἐνταῦθα ἐργοστασίῳ τῆς ἐναγομένης ἐργασία τοῦ ἐνάγοντος ὑπῆρξεν ἔκτοτε συνεχής, τῆς περὶ αὐτῆς συμβάσεως μὴ λυθείσης εἰσέτι. Ἐπελθούσης τῆς 4ης Μαΐου, ὁ ἐνάγων ἠσθένησεν ἐκ σκωληκοειδίτιδος, εἰσαχθεὶς δ' εὐθὺς εἰς θεραπευτήριον ὑπέστη ἐγχείρησιν, μεθ' ἣν καὶ ἰάθη, ἐπαναλαβὼν τὴν ἐργασίαν του τὴν 26ην Μαΐου ἰδίου ἔ-

---

νωτέρω Σ.Κ**, χρησιμοποιῶν καὶ ὡς ὄργανόν του τὸν ἀρτεργάτην Ι.Ε**. Ὁ ἐνάγων ἐξηναγκάζετο εἰς πρόσθετον ἐργασίαν καὶ ἕνεκα τούτου προσέφυγεν εἰς τὸν Σύνδεσμον Ἀρτεργατῶν, παρ' οὗ ἐχορηγήθη τὸ προσαγόμενον ἀπὸ 12.5.1955 σημείωμα περὶ τῆς ἐργασίας, ἣν ὤφειλε νὰ ἐκτελῇ ἕκαστος τούτων (ἀρτεργάτης καὶ βοηθός). Ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἀνωτέρω ἐναντι τοῦ ἐνάγοντος ἐξετράπη εἰς ὕβρεις, βιαιοπραγίας καὶ ἀπειλὰς κατὰ τῆς ζωῆς του, τοσοῦτον σοβαρᾶς, ὥστε ὁ ἐνάγων προσῆρχετο εἰς τὸ ἀρτοποιεῖον συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς μητρός του καὶ προσέφυγεν εἰς τὸ ἀρμόδιον ἀστυνομικὸν τμῆμα τῆς περιφερείας, ἵνα ζητήσῃ προστασίαν, ἐκλήθη δὲ ὁ ἀνωτέρω Σ.Κ**, πρὸς ὃν ἐγένοντο συστάσεις, καὶ τελικῶς ὁ ἐνάγων ἀπεχώρησε τῆς ἐργασίας του τὴν 30.7.1955. Ὁ διὰ τοιαύτης σκληρᾶς καὶ βαναύσου συμπεριφορᾶς ἐξαναγκασμὸς τοῦ ἐνάγοντος εἰς ἀποχώρησιν συνιστᾷ ἄκυρον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ὅστις λογίζεται μὴ ἀποδεχόμενος τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ καὶ ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ (Α.Κ. 656). Τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἐνάγοντος ἀνήρχετο, ὑπολογιζομένης καὶ τῆς ἀξίας ἑνὸς ἄρτου, εἰς δραχ. 61.33, συνεπῶς δικαιοῦται διὰ τὸ ἐπίδικον χρονικὸν διάστημα (31.7.1955 - 14.10.1955) 65 ἡμερῶν, καθ' ἃς οὗτος θὰ εἰργάζετο, δραχ. 3986,45, δι' ὃ ποσὸν δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἐν μέρει ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή.

τους. Οὕτως ἔχουσα κατὰ τὸ ἱστορικὸν ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ καὶ διώκουσα τὴν καταψήφισιν τῆς ἐναγομένης εἰς καταβολὴν ποσοῦ 630 δραχμῶν, συνιστᾶντος τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἐνάγοντος διὰ τὸ ὡς ἄνω διάστημα τῶν 22 ἡμερῶν, καθ' ὃ ἐκωλύθη οὗτος νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα τοῦ προδιαληφθέντος σπουδαίου καὶ μὴ ὀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητα αὐτοῦ λόγου, μειωμένας κατὰ τὸ ποσὸν τῶν 327 δραχμῶν, ὅπερ κατεβλήθη συνολικῶς αὐτῷ ἐξ αἰτίας τοῦ κωλύματος δυνάμει ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀσφαλίσεως του παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., τοῦ ὡς ἄνω δὲ ποσοῦ μετὰ τοῦ νομίμου αὐτοῦ τόκου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἄχρις ἐξοφλήσεως, νόμῳ βάσιμος ἐστίν, ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν ἄρθρ. 648, 657, 658 καὶ 346 Α.Κ. καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρ. 657 Α.Κ., ὁ ἐκμισθωτὴς διατηρεῖ τὴν ἀξίωσιν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν μισθόν, ἐὰν μετὰ δεκαήμερον τοὐλάχιστον παροχὴν ἐργασίας κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα σπουδαίου λόγου μὴ ὀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητα αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρ. 658 ἰδίου Κώδικος ὁ χρόνος, δι' ὃν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὑφισταμένου κωλύματος διατηρεῖται ἡ ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσις, δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸν μῆνα, ἐὰν τὸ κώλυμα ἐπῆλθεν ἐν τοὐλαχίστον ἔτος μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς συμβάσεως, τὸν ἥμισυ δὲ μῆνα εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν. Διὰ τῶν διατάξεων τούτων, παρισταμένων ἐσκεμμένων καὶ σπουδαίων, ἐπαναπαυομένων κυρίως ἐπὶ ἀνθρωποιστικῶν λόγων καὶ ἀποτελουσῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 679 Α.Κ. ἀναγκαστικὸν δίκαιον, εἰσάγεται θετικὴ ἐξαίρεσις τοῦ ἐν ἄρθρῳ 380 Α.Κ. διαλαμβανομένου καὶ τὰς ἀμφοτεροβαρεῖς συμβάσεις διέποντος κανόνος, καθ' ὃν periculum est debitoris. Συμφώνως, ἔθεν, πρὸς τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην, ἐν ὑπάρξει σπουδαίου καὶ ἀνυπαιτίου κωλύματος πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας (ἀσθενείας, ἀτυχήματος, αἰφνιδίας στρατεύσεως κλπ.), ὁ ἐκμισθωτὴς οὐδόλως ἀπόλλυσι τὴν ἀξίωσιν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν μισθόν, τοῦτο δὲ ὑπὸ μόνην τὴν προϋπόθεσιν ὅτι τὸ κώλυμα ἀνεφάνη μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ πρώτου δεκαημέρου συνεχοῦς ἐργασίας. Εἰς μόνον περιορισμὸς τῆς ὡς ἄνω ἀξιώσεως τοῦ ἐκμισθωτοῦ τίθεται διὰ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 658 Α.Κ., κατ' αὐτόν δέ, θεσπισθέντα προφανῶς ἵνα μὴ δύναται νὰ καταστῇ ἰδιαιτέρως ἐπαχθὴς ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις διὰ τὸν μισθωτήν, ἡ ἑκάστοτε ἐπὶ τὸν μισθὸν ὡς ἄνω ἀξίωσις διατηρεῖται ἐπὶ χρόνον μὴ ὑπερβαίνοντα τὸν μῆνα, ἐὰν τὸ κώλυμα ἀνεφάνη ἐν τοὐλάχιστον ἔτος μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς συμβάσεως, τὰν ἥμισυ δὲ μῆνα ἐὰν τοῦτο ἐπῆλθεν ἐντὸς τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, πάντως, ὡς ἐρρήθη, μετὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον ἐργασίας (διατηρεῖται ἡ ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσις ἐπὶ χρόνον σχετικῶς οὐχὶ σπουδαῖον, ἀνάλογον «verhältnismässig», τοὐτέστι καὶ πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 616 Γερμανικοῦ Κώδικος καὶ κατὰ ταῦτα διαφέρει οὗτος τοῦ ἡμετέρου). Οὕτως οὐ μόνον οὐδεὶς ἕτερος περιορισμός, ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρόνον ἐμφανίσεως τοῦ κωλύματος ἢ τὸν ἀριθμὸν τῶν κωλυμάτων, ῥητῶς τίθεται διὰ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος διατάξεων, ἀλλ' οὐδὲ καὶ συνάγεται ἐκ τοῦ συνόλου τῆς διατυπώσεως τῶν τοιαύτας τις ἐξ αὐτῶν. Συντρεχούσης ἄθεν τῆς προδιαληφθείσης προϋποθέσεως, ἐν παντὶ σπουδαίῳ καὶ ἀνυπαιτίῳ κωλύματι, ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου ἐμφανίσεώς του καὶ τῆς προϋπάρξεως ἑτέρου διακεκριμένου τοιούτου (κεκτημένου, ἐννοεῖται, αἰτίαν αὐτοτελῆ καὶ χωριζομένου ἀπὸ τοῦ μεταγενεστέρου κωλύματος δι' ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας) ἡ ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσις τοῦ ἐκμισθωτοῦ ὑπὸ τὸν προμνησθέντα χρονικὸν περιορισμὸν ὑφίσταται πάντοτε ἀκηράλα. Τοῦτο, σημειωτέον, καθίσταται δῆλον καὶ ἐκ τῆς λεκτικῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου 658 Α.Κ., τοῦ περιορίζοντος, κατὰ τὰς εἰρημένας διακρίσεις, τὸν χρόνον, δι' ὃν διατηρεῖται ἡ ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσις «ὑφισταμένου κωλύματος», ἀσχέτως τοὐτέστι τοῦ χρόνου ἐπελεύσεως αὐτοῦ ἢ τῆς προϋπάρξεως, ὡς ἐρρήθη, ἑτέρων κωλυμάτων ἢ τῆς διαρκείας αὐτῶν (ὅρα καὶ *Α. Γιωτοπουλλόπουλον* ἐν ΕΕΔ, 9 725). Ἐπὶ πᾶσι τούτοις σημειοῦται, ὅτι οὐδεὶς τῶν ξένων κωδίκων, ἐξ ὧν ἐλήφθησαν αἱ διατάξεις τῶν προμνησθέντων ἄρθρων τοῦ Α.Κ., τίθησιν ἐν τῷ εἰκείῳ αὐτῶν μέρει (ἄρθρ. 335 Ἑλβ. Κώδ. Ἐνοχῶν, 616 Γερμ. Κώδ. καὶ 1154β Αὐστρ. Κώδ. κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1918 γενομένην μεταρρύθμισιν τοὐ περιορισμὸν τινα, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν κωλυμάτων ἐν χρονικῇ τινι μονάδι ἢ ἐξάρτησιν τοιούτου τινὸς ἀπὸ τῶν προηγηθέντων αὐτοῦ (ὅρα καὶ Staudinger's Kommentar zum Bürgerlichen Gesetzbuch und dem Einführungsgesetze ἐκδ. 1912 ἄρθρ. 616, III 3, Das Bürgerliche Gesetzbuch bearbeitet von J. Denecke—In Fr. Oegg § 2 ὑπ' ἄρθρ. 616, Code Civil Allemand traduit et annoté par C. Bufnoir, P. Gazelles etc. sous l'art. 616 § III).

Τούτων δοθέντων, ἡ ἐναγομένη, ἥτις σημειωτέον οὐδόλως τίθησιν ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὴν ὕπαρξιν τῆς ἐπιδίκου ἐργασιακῆς σχέσεως, τὸ μέγεθος τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἐνάγοντος, τὴν κατὰ Μάϊον ἔ. ἔτους καὶ δὴ ἐπὶ 22 ἡμέρας ἀσθένειάν του καὶ τὸ χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ ἐξ αἰτίας τῆς τελευταίας ταύτης ἔλαβεν οὗτος δυνάμει ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ Νόμου ἀσφαλίσεώς του παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ὡς πάντα ταῦτα ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτίθενται, ἀλυσιτελῶς προβάλλει προηγουμένας, διακεκριμένας ἀπ' ἀλλήλων, ἀσθενείας τοῦ ἐνάγοντος, ἐπισυμβάσας πράγματι κατὰ τὰ ἔτη 1950 καὶ 1951 καὶ κωλυσάσας τοῦτον συνολικῶς ἐπὶ ἕνα περίπου μῆνα ὅπως ἐργασθῇ (μηδόλως στερηθέντα τῶν ἀποδοχῶν του), ἅτε τοῦ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ταύτης ὑποστηριζομένου, ὅτι ὁ ἀντίδικός της δὲν δύναται πλέον νὰ διατηρῇ ἀξίωσιν ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν του εἰς περίπτωσιν νέου κωλύματος του πρὸς ἐργασίαν, ὡς ἐξαντλήσας ἤδη πρὸ πολλοῦ τὸ σχετικὸν δικαίωμά του, μὴ ἀνταποκρινομένου εἰς τὴν ἐκτεθεῖσαν ἀλλὰ ἐνιαίαν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658 Α. Κ. Ἀκολούθως τούτοις ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ δέον ὅπως γίνῃ δεκτὴ ὡς οὐσίᾳ βάσιμος

ΠΑΡΟΧΗ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΙΣ ΕΡΓΑΤΑΣ ΜΕΤΑΛΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΟΡΥΧΕΙΩΝ

Ἔννοια κυρώσεως σχετικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως δι' ἄρθρου 12 Ν. 2222/1952

Παροχή ἡμερησίου ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 25841/1952 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ πάσης φύσεως μεταλλεῖα καὶ ὀρυχεῖα τῆς Χώρας. — Κύρωσις αὐτῆς δι' ἄρθρου 12 Ν. 2222/1952, ὡς ἐκδοθείσης κατὰ χορῆσιν ἔξου ἰσοδυνάμου ἐξουσιοδοτήσεως Ν. 28/1944 ἐν χρόνῳ καθ' ὃν δὲν ἴσχυεν οὗτος, καταργηθεὶς διὰ τοῦ Ν. 2053/1952. — Παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος μόνον εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ πάσης φύσεως μεταλλεῖα καὶ ὀρυχεῖα τῆς Χώρας, ὡς τοιούτων τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 Ν. ΓΦΚΔ 1910 «περὶ μεταλλείων» καθοριζομένων. — Ἀνεπίτρεπτον ἐπεκτάσεως δικαιώματος ἐκ τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐπὶ ἐργαζομένων εἰς ἄλλας ἐργασίας, ἔστω καὶ ὑπὸ παρεμφερεῖς ἀνθυγιεινὰς συνθήκας.

Πρόκειται περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 25841/2930/1952 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας «περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς μεταλλεῖα καὶ ὀρυχεῖα» (ΕΕΔ 12, 447, ἔνθα συγκεντρώσεις τῶν διαφόρων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ ἀποζημιώσεων καὶ ἐπιδομάτων μισθοῦ διαφόρων κατηγοριῶν μισθωτῶν).

Ἡ ἔκτασις ἐφαρμογῆς τῆς ἐν λόγῳ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προσδιορίζεται ἐπιτυχῶς ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου.

Ἐπαρκῶς (καὶ χαρακτηριστικῶς ὡς πρὸς τὸν τρόπον ἐκδόσεως αὐτῆς προσθέτομεν) ἐξηγεῖται ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως διατί παρέστη ἀνάγκη νὰ κυρωθῇ διὰ τοῦ (ἀσχέτου πρὸς αὐτὴν) ἄρθρ. 12 τοῦ ν. 2222/1952 (ΕΕΔ 11, 1043). (Περὶ τοῦ χρόνου ἐναρξεως ἰσχύος αὐτῆς βλέπε ΕΕΔ 12, 448, σημ. 6).

Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων 279/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Προεδρος ὁ κ. **Η. Τριανταφύλλου**
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. **Ν. Μηλιός**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Κατσαδήμας, Γ. Μαχρῆς

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25841/20.5.1952 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ἐχορηγήθη ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ πάσης φύσεως μεταλλεῖα καὶ ὀρυχεῖα τῆς χώρας, κυμαινόμενον κατὰ κατηγορίας ἀπὸ 5000 - 3000 δραχμῶν (παλαιᾶς ἐκδόσεως). Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις ἐξεδόθη βάσει τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 28/1944 παρεχομένης ἐξουσιοδοτήσεως εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, ὅπως προβαίνωσιν εἰς καθορισμὸν τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων. Πλὴν ὅμως κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (19.5.1952) εἶχε καταργηθῇ διὰ τοῦ ἄρθρ. 15 ν. 2053 τῆς 14/23 Ἀπριλίου 1952 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν σχέσεων καὶ διαφορῶν ἐργασίας» ὁ νόμος 28/1944. Παρέστη ὅθεν ἀνάγκη νομικῆς κυρώσεως τῆς ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἐκδοθείσης ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἥτις κύρωσις ἐγένετο διὰ τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ν. 2222/1952 καὶ δὴ ἀναδρομικῶς, ἀφ' ἧς ἤρξατο ἰσχύουσα ἡ ἐν λόγῳ ὑπουργικὴ ἀπόφασις. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 12 εἶναι ἄσχετος πρὸς τὸ λοιπὸν περιεχόμενον τοῦ αὐτοῦ ν. 2222/1952, φέροντος ἐν ἐπικεφαλίδι τὴν ὀνομασίαν «περὶ ἐλέγχου τῶν ἀπολύσεων μισθωτῶν» καὶ ἀντιμετωπίζοντος τὸ πρόβλημα τῆς ἀνεργίας ἐκ τῶν διαδικῶν ἀπολύσεων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων διὰ καθορισμοῦ τῆς διαδικασίας καὶ τοῦ τρόπου τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν μισθωτῶν, μετὰ προηγουμένην ἄδειαν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Βορείου Ἑλλάδος, εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτοῦ διαλαμβανομένας ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις. Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἑπομένου ἄρθρ. 13 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὁρίζοντος ὅτι «αἱ ἄνω διατάξεις δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν διὰ τὰς γεωργικὰς συνεταιρικὰς ὀργανώσεις παντὸς βαθμοῦ, τὰς γεωργικὰς μικροεκμεταλλεύσεις, τὰς γεωργικὰς ἐγκαταστάσεις καὶ τὰ γεωργικὰ μηχανήματα, τὰς ἐργασίας ἐφαρμογῶν καταπολεμήσεως ἀσθενειῶν φυτῶν κτλ. καὶ διὰ τὰς ἐργασίας ἐγγειοβελτιωτικῶν ἔργων» εἰσάγονται ἐξαιρέσεις ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τούτου εἰς τὰς ἐν αὐταῖς ἀναφερομένας γεωργικὰς ἰδίως ἐργασίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αἱ τοιαῦται ἐγγειοβελτιωτικῶν ἔργων. Πλὴν ὅμως αἱ τοιαῦται ἐξαιρέσεις ἀναφέρονται προδήλως εἰς τὰ ἄρθρα 1—11 τοῦ νόμου τούτου, ἅτινα περιέχουσι διατάξεις σχετικὰς μὲ τὸ θέμα τῶν ἀπολύσεων τῶν μισθωτῶν καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἄρθρ. 12, ὅπερ εἶναι τελείως ἄσχετον πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ ν. 2222/1952 ρυθμιζόμενον θέμα. Τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ ἐξαιρετικαὶ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 13 ἔπονται τοῦ ἄρθρου 12, δι' οὗ κυροῦται, ἀφ' ἧς ἤρξατο ἰσχύουσα, ἡ προρρηθεῖσα ὑπουργικὴ ἀπόφασις, δὲν δύναται νὰ ἀγάγῃ εἰς ἀντίθετον ἑρμηνείαν, καθόσον ρητὴ ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς αὐτῆς ὑπουρ-

γικῆς ἀποφάσεως, ὡς ἐκυρώθη δι' ἄρθρου 12 ν. 2222, διά τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ αὐτοῦ νόμου, διά τάς ἐργασίας ἐγγειοβελτιωτικῶν ἔργων, ὡς δέχεται ἡ ἐκκαλουμένη, δέν εἶναι νομιμοποιημένη, ἐφ' ὅσον, ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου της, τό ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας παρέχεται μόνον εἰς τούς ἐργαζομένους εἰς τά πάσης φύσεως μεταλλεῖα καί ὀρυχεῖα τῆς χώρας. Πρός τάς ἐπιχειρήσεις δέ ταύτας τῶν μεταλλείων καί ὀρυχείων, ἅτινα εἰδικῶς προσδιορίζονται ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ν.ΓΦΚΔ/1910 «περί μεταλλείων», οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν αἱ ἐργασίαι ἐγγειοβελτιωτικῶν ἔργων Λαμίας αἱ ὑπό τοῦ ἐναγομένου καί ἤδη ἐφεσιβλήτου ἐκτελούμεναι, ὥστε νά παρίσταται ἀνάγκη ρητῆς ἐξαιρέσεως τούτων ἀπό τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, τό ὁποῖον, ὡς προεῤῥήθη, παρέχεται μόνον εἰς τούς ἐργαζομένους εἰς τά πάσης φύσεως μεταλλεῖα καί ὀρυχεῖα. Ὁ ἰσχυρισμός τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος ὅτι ἡ ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένη ἐργασία παρείχετο εἰς τήν κατασκευαζομένην σήραγγα τῶν ἀποξηραντικῶν ἔργων Λαμίας ὑπό τήν γῆν καί ὑπό τάς αὐτάς ἀνθυγιεινάς συνθήκας, ὑφ' ἃς ἐργάζονται καί οἱ δικαιούμενοι τοῦ ἐπιδόματος ἐργάται τῶν ἐπιχειρήσεων μεταλλείων καί ὀρυχείων, καί ἀληθής ὑποτιθέμενος εἶναι ἀλυσιτελής, καθόσον, ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου τῆς κρινομένης ἄνω ἀποφάσεως, ἐπίδομα χορηγεῖται μόνον εἰς τούς ἐργαζομένους εἰς τάς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένας ἐπιχειρήσεις, ὧν ἡ ἐργασία κατά κανόνα θεωρεῖται ὡς παρεχομένη ὑπό ἀνθυγιεινάς συνθήκας. Ἐπέκτασις τῆς ἐφαρμογῆς της καί ἐπί τῶν ἐργαζομένων εἰς ἄλλας ἐργασίας, ἔστω καί ὑπό παρεμφερεῖς ἀνθυγιεινάς συνθήκας ἐκτελουμένης, δέν εἶναι νόμῳ ἐπιτρεπτή. Ἐάν τοιοῦτον τι ἐσκοπεῖτο θά διελαμβάνετο ρητῶς ἐν τῇ ἄνω ὑπουργικῇ ἀποφάσει, ἀφοῦ κατά τόν χρόνον τῆς ἐκδόσεώς της δέν ἦτο ἄγνωστον, ὅτι καί ἐπί ἄλλων ἔργων, πλήν τῶν ἐν αὐτῇ διαλαμβανομένων ἐργασιῶν εἰς τά πάσης φύσεως μεταλλεῖα καί ὀρυχεῖα, ἡ ἐργασία παρέχεται ὑπό τούς αὐτούς ἢ παρεμφερεῖς ἀνθυγιεινούς ὅρους. Κριτήριον διά τήν παροχήν τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, συμφώνως πρός τό περιεχόμενον τῆς ἄνω Υ.Α. ἀποτελεῖ κατά πρῶτον λόγον ἡ ἐργασία εἰς μεταλλεῖα ἢ ὀρυχεῖα, τό δέ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας, ἐάν εἶναι εἰς ὑπογείους στοάς ἢ ἐπί τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διά τήν κατάταξιν τῶν δικαιουμένων τοῦ ἐπιδόματος εἰς κατηγορίας, κατατασσομένων πράγματι εἰς τήν Α' κατηγορίαν τῶν ἐργαζομένων εἰς ὑπογείους στοάς διά μηχανικῆς ὀφόρας. Ἐκ τούτου ὅμως δέν ἕπεται, ὅτι τοῦ ἐπιδόματος δικαιοῦνται καί οἱ ἐργαζόμενοι ὑπό τάς αὐτάς συνθήκας εἰς ἄλλας ἐπιχειρήσεις, ὡς ἐν παραδείγματι εἰς ἔργα ὀδοποιίας, ὀδρεύσεως ἢ ἀποχετεύσεως ὑδάτων, δηλαδή ἐγγειοβελτιωτικά, οἷα τά ὑπό τοῦ ἐναγομένου ἐφεσιβλήτου ἐκτελούμενα, ὅταν ἡ ἐργασία παρέχηται ὑπογείως. Ἀλλωστε τά ἐπίδομα διά τούς εἰς τά μεταλλεῖα καί ὀρυχεῖα ἐργαζομένους παρέχεται ὑπό ὡρισμένας προϋποθέσεις καί εἰς τούς ἐργαζομένους εἰς ἐργασίας ἐπιφανείας. Ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων ἐπικαλεῖται ὡς ἐπιχείρημα ὑπέρ τῆς ἀπόψεώς του, ὅτι δηλαδή τό ἄνω ἐπίδομα παρέχεται καί εἰς τούς ἐργαζομένους εἰς ἄλλα ἔργα, ὅταν ἡ εἰς αὐτούς παρεχομένη ἐργασία εἶναι συναφής (δηλ. ἐξορυκτική ἐργασία ἐκτελουμένη ὑπό τήν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς) πρός τήν ἐν μεταλλείοις καί ὀρυχείοις τοιαύτην τάς διατάξεις Α) τοῦ Π. Δ. 23.3/30.4.1925 «περί κωδικοποιήσεως τοῦ νόμου ΒΩΜΑ» «περί περιθάλψεως τῶν ἐν μεταλλείοις καί μεταλλουργείοις πασχόντων», ἐν ἄρθρ. 154 τοῦ ὁποίου ὁρίζεται ὅτι εἰς τό προσωπικόν τῶν μεταλλουργείων, ὀρυχείων καί λατομείων συγκαταλέγεται καί τό προσωπικόν τό ἐργαζόμενον εἰς ἁπάσας τάς συναφεῖς μέ αὐτό ἐργασίας· καί Β) τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀ.ν. 1607/1939 «περί κωδικοποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν νόμων καί διαταγμάτων περί Ταμείου Μεταλλευτῶν», ὅπερ ὁρίζει ὅτι κοκοπός τοῦ Ταμείου εἶναι ἡ ἀσφάλισις τῶν ἐργατῶν καί ὑπαλλήλων τῶν ἐργαζομένων εἰς μεταλλεῖα, λατομεῖα καί εἰς ἁπάσας τάς συναφεῖς πρός ταῦτα ἐργασίας». Ἀλλ' ἀκριβῶς ἐκ τῶν διατάξεων τούτων ἀντίθετον πρός τό ὑπό τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπικαλούμενον ἐπιχείρημα ἐξάγεται, διότι, ὅπου ὁ νόμος ἠθέλησε τήν ἐπέκτασιν τῆς παρεχομένης ὑπ' αὐτοῦ προστασίας τῶν ἐργαζομένων ἐν μεταλλείοις καί εἰς τούς ἐργαζομένους εἰς συναφεῖς πρός αὐτάς ἐργασίας, ἐξεφράσθη περί τούτου ρητῶς, ὡς ἐν ταῖς προπαρατεθείσαις διατάξεσι, ἐνῷ τοιοῦτον τι δέν διαλαμβάνεται ἐν τῷ περιεχομένῳ τῆς περί ἧς πρόκειται ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὅτι δηλαδή τό δι' αὐτῆς παρεχόμενον ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τούς ἐργαζομένους εἰς τά πάσης φύσεως μεταλλεῖα καί ὀρυχεῖα παρέχεται καί εἰς τούς ἐργαζομένους εἰς τάς συναφεῖς πρός αὐτάς (μεταλλεῖα καί ὀρυχεῖα) ἐργασίας. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη, εἰ καί ἐπί ἄλλῃ νομικῇ αἰτιολογίᾳ, ἀπέῤῥιψε τό σχετικόν αἴτημα τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος δι' ὀφειλόμενον τόκα αὐτῷ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας κατά τάς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 25841 2036/1952 Υ. Α., κυρωθείσης διά τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ν. 2222/1952, ὡς μή νόμιμος καί ἀπορριπτέος ὁ μοναδικός λόγος τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεως.

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΑΠΟ ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΒΙΑΣ

Δικαίωμα μισθού, κατ' άρθρον 656 Άστικού Κώδικος, επί υπερημερίας εργοδότου

Συμβάσεις εργασίας ωρισμένου χρόνου.—Τοιαύτη και των εργαζομένων εις εποχιακάς επιχειρήσεις. Εργασία εις άλωνιστικόν συγκρότημα.—Μή αποδοχή υπηρεσιών επί συμβάσεως ωρισμένου χρόνου μή καταγγελθείσης διά σπουδαίον λόγον.—Έννοια άρθρου 656 Άστικού Κώδικος.—Απαλλαγή εργοδότου υποχρεώσεως καταβολής μισθού εις περίπτωσιν υπάρξεως ανωτέρας βίας.— Αντιθέτως υποχρέωσις καταβολής μισθού επί μή αποδοχής υπηρεσιών εκ λόγων αναγομένων εις επαγγελματικόν του εργοδότου κίνδυνον.—Έννοια ανωτέρας βίας και επαγγελματικού κινδύνου.—Χαρακτήρ όξιώσεως εκ του άρθρου 656 Α.Κ. ως μισθού και όχι διαφέροντος.

Περίπτωσις της κατ' ερω δημοσιευομένης δικαστικής αποφάσεως είναι μή αποδοχή υπηρεσιών μισθωτού, διατελούντος εν συμβάσει ωρισμένου χρόνου, μή καταγγελθείσης ταύτης υπό του εργοδότου δι' υφισταμένην τυχόν σπουδαίαν λόγον κατ' άρθρ. 672 Α.Κ. (βλέπε περί του τελευταίου *Κ. Καυκά*, Ένοχ. Είδ. Τόμ. Β', υπ' άρθρ. 672, Α.Π. 410/1955, είσηγητής *Σ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 811, Α.Π. 682/1950, είσηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 14, 1276 και αύτόθι παραπομπάς).

Συνέπεια της μη αποδοχής ούτω των υπηρεσιών του μισθωτού συνήγετο εκ του άρθρ. 349 Α.Κ. (υπερημέρου άντους του εργοδότου ως δανειστού, βλέπε *Κ. Δημάκη*, Ζητήματα εκ της υπερημερίας του εργοδότου ως δανειστού, ΕΕΔ 13, 361 επ.) ή κατά το άρθρ. 656 Α.Κ. πλημμυρή του μισθού.

Προβληθέντος όμως υπό του εργοδότου ισχυρισμού περί υπάρξεως παρ' αυτώ ανωτέρας βίας, της οποίας συντρεχούσης θά απηλλάσσετο ο εργοδότης της υποχρεώσεως καταβολής μισθού, κατά το άρθρ. 656 Α.Κ., ή δημοσιευομένη κατωτέρω δικαστική απόφασις απησχολήθη και της εννοίας της ανωτέρας βίας, δι' εφαρμογήν του άρθρ. 656 Α.Κ. (βλέπε σχετικώς Α.Π. 17/1951, είσηγητής *Ι. Γεωργ...ής*, ΕΕΔ 18, 235, ένθα εις σημειώσεις μας και λοιπαί παραπομπαί εις θεωρίαν και νομολογίαν, Α.Π. 314/1954, είσηγητής *Ν. Παπαϊωαννόπουλος*, ΕΕΔ 18, 636, ένθα εις σημειώσεις μας και λοιπαί παραπομπαί, *Κ. Καυκά*, Ένοχ. Είδ. Τόμ. Β', υπ' άρθρ. 656 Α.Κ.).

Πρωτοδίκου Βεροίας 82/1955

Διαδικασία εργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ο κ. *Ι. Μουρουκάκης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Α. Ζαρούκας, Ι. Γιαπάς

Εν τη υπό κρίσιν αγωγή ο ενάγων εκτίθετο, ότι προσελήφθη ως μηχανοδηγός του αλωνιστικού συγκροτήματος του εναγομένου, καθ' ο κάτοχος διπλώματος οδηγού και μηχανικού έλκυστήρος, διά την αλωνιστικήν περίοδον 1955, άντι της διά της υπ' αριθ. 32043/2307 της 13ης Μαΐου/2ας Ιουνίου 1955 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (Κ.Ν.Β. 1955, 490) οριζομένης αντιμισθίας εις ποσοστόν 1,45 % επί της αλωνισθησομένης ποσότητος σίτου, ότι προ της εξόδου του εις τον αλωνισμόν έπεσκεύασε το συγκρότημά του, ότι το συγκρότημα εξήλθε προς αλωνισμόν την 4ην Ιουλίου 1955 και ηλώνισε διαφόρους ποσότητας σιτηρών μέχρι της 16ης Ιουλίου, ότε ο εναγόμενος άνευ λόγου τινός ήρνήθη να συνεχίση τον αλωνισμόν, τόσον έντός, όσον και έκτος του νομού, και έκλεισε τούτο εις το γκαράζ, μή αποδεχόμενος τας προσφερομένας αυτώ υπηρεσίας του, καταστάς ούτω υπερήμερος περί την αποδοχήν των υπηρεσιών του, ότι, άν συνέχιζε τον αλωνισμόν μέχρι τέλους της αλωνιστικής περιόδου, θά ηλώνιζε κατά τους μετριωτέρους υπολογισμούς 500.000 όκάδας σίτου και αιτείται την επί της άνω ποσότητος σίτου αναλογούσαν κατά νόμον αμοιβήν των 7.250 όκάδων σίτου ή την άξίαν του εκ δραχμών 25.377.

Σύμβασις ωρισμένου χρόνου υπάρχει όχι μόνον, όταν ρητώς καθορίζηται δι' αυτής ή χρονική διάρκεια αυτής, άλλά και όταν αύτη συνάγηται εκ του είδους και του σκοπού αυτής και του εκτελεστέου έργου (άρθρ. 669 Α.Κ., *Καυκάς*, Ένοχ. σ. 294, *Π. Ζέπος*, Ένοχ. σ. 325, *Ι. Καποδίστριας*, Έμπ. Έργ. Δικ. § 72, Α.Π. 400/1947, ΕΕΔ 7, 68, Πρ. Ματ. 39/1950, ΕΕΔ 9, 1124). Τοιαύτη σύμβασις είναι και ή συνδέουσα τους εργαζομένους εις εποχιακάς επιχειρήσεις μετά του εργοδότου, καθ' ην λειτουργούν τοιαύται επιχειρήσεις (Πρ. Άθ. 39/1950, ΕΕΔ 9,50). Τέλος ρητώς αι υπ' αριθ. 62752/1953 (ΕΕΔ. 12' 1048) και υπ' αριθ. 5489/1950 (Δ.Ε.Ν. 1949, 116) υπουργικαί αποφάσεις καθορίζουν τους μηχανικούς αλωνιστικών συγκροτημάτων και βαθμούς αυτών εις εποχιακώς εργαζομένους μισθωτούς. Συνεπώς τούτοις, νόμω βασίμως παρίσταται ή ένδικος αγωγή, έρειδομένη επί των άρθρων 648, 656 και 659 Άστ. Κώδικος και της ως άνω υπ' αριθ. 32043/230713/5.2.6.1955 υπουργικής αποφάσεως και, άρμοδίως εισαγομένη, εξεταστέα κατ' ουσίαν.

Ο ενάγων προσελήφθη ως μηχανοδηγός του αλωνιστικού συγκροτήματος του εναγομένου διά την αλωνιστικήν περίοδον του 1955, άντι της κατά νόμον αμοιβής. Το συγκρότημα, επισκευασθέν υπό του ενάγοντος, εξήλθε προς αλωνισμόν την 4ην Ιουλίου 1955 και μετέβη εις την υπό της κοινοπραξίας ιδιοκτητών γεωργικών μηχανημάτων, εις ην μετείχεν ο εναγόμενος, καθορισθείσαν προς αλωνισμόν περιοχήν των χωρίων Ν**. ένθα ηλώνισε μέχρι της 16ης Ιουλίου 1955 περί τάς 80.000 όκάδας, ότε λόγω του ότι εις την περιοχήν εκείνην προσήλθον και είργάζοντο έτερα πέντε αλωνιστικά συγκροτήματα, τελούντα εκτός της κοινοπραξίας, εις ην είχε προσχωρήσει ο εναγόμενος, ο αλωνισμός έληξε και δέν υπήρχον πλέον άλλα σιτηρά προς

άλωνισμόν καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν τῷ προσφέρθη ἑτέρα ποσότης σίτου πρὸς ἀλωνισμόν. Ὁ ἐναγόμενος, καίτοι ἐκλήθη μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἐξάντλησιν τοῦ ἀλωνισμοῦ εἰς τὴν ὡς ἄνω περιοχὴν ὑπὸ τῶν διευθυνόντων τὴν κοινοπραξίαν των, ἵνα μεταβῇ εἰς ἑτέρας περιοχὰς ἐκτὸς τοῦ νομοῦ, ἵνα ἐργασθῇ, ἤτοι εἰς Κοζάνην, Καστορίαν, Φλώριναν καὶ Σέρρας, ἐπροτίμησε νὰ μὴ μετακινηθῇ, φοβηθεὶς τὸν κίνδυνον φθορᾶς μεγάλου ἀλωνιστικοῦ συγκροτήματος, ὡς τὸ ἰδικόν του, ἐκ τῆς τοιαύτης διαδρομῆς, τὰς βαπόρας μετακινήσεως καὶ ἀμοιβὴν πολυαριθμου (20 ἀτόμων) προσωπικοῦ καὶ τὸ ἀβέβαιον τῆς προσφερομένης ἐργασίας (σιτηρῶν), ὡς ἤδη ἰσχυρίζεται, καὶ οὕτω ἐνέκλεισε τὸ συγκρότημά του εἰς τὸ γκαράζ, πρᾶγμα ὅπερ οὐδεὶς ἄλλος ἰδιοκτήτης ἀλωνιστικῆς μηχανῆς ἔπραξεν, ὡς κατέθεσαν οἱ μάρτυρες, μὴ ἀποδεχόμενος τὴν προαναφερομένην προσφερομένην ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου, χωρὶς ἐν ταὐτῷ νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας διὰ σπουδαίου ἢ μὴ λόγου, πρᾶγμα ὅπερ οὐδὲ κἂν ἰσχυρίζεται.

Ναὶ μὲν τὸ ἄρθρον 656 Ἀστ. Κώδ. τροποποιεῖ τὴν ὅλην διασκευὴν τῶν περὶ ὑπερημερίας τοῦ δανειστοῦ διατάξεων τοῦ Ἀστ. Κώδικος (ἄρθρ. 349 ἐπ.) καὶ παρεμβάλλει ἐπ' εὐνοίᾳ τοῦ δανειστοῦ καὶ τὰ ὑποκειμενικὰ στοιχεῖα εἰς τὴν κρατοῦσαν ἀντικειμενικὴν ἔννοιαν τῆς ὑπερημερίας δανειστοῦ (*Π. Ζέπος*, Ἐνοχ. Β' Μέρος, Εἰδικόν, Τεῦχος 3ον, σελ. 394 *Ι. Κιτσοδήμητρις*, ΕρμΑΚ Εἰσ. ἄρθρ. 349-360, 20), δι' ὃν λόγον καὶ ἐπεκράθη ἡ ἔκτρωτη αὕτη ἐκ τῆς γενικῆς ἀρχῆς τοῦ ἄρθρ. 349 Α.Κ. ὡς ἀγουσα εἰς ἀνεπιεικῆ διὰ τοὺς ἐργαζομένους ἀποτελέσματα (*Μιχαηλίδης - Νουάρος* εἰς ΕρμΑΚ ἄρθρ. 330, 45, *Σπυριδάκουλος*, ΕΕΔ 4, 484, 487, καὶ ὡς ἀντιφατικὴ πρὸς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ Κώδικος (*Κ. Τριανός*, ΕΕΔ, 4,340, ΕΕΔ, 13,305), πλὴν ὅμως δὲν ἐννοεῖ ἀσφαλῶς νὰ περιλάβῃ εἰς τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου εἰσαγομένην ἀρχὴν τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ καὶ τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ ἕνεκα λόγων, οἵτινες ἀνάγονται εἰς τὸν λεγόμενον ἐπαγγελματικὸν κίνδυνον, ἤτοι εἰς ἐσωτερικὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ αὐτὸ ταῦτο τὸ πρόσωπον ἢ τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ ἐπιχείρησιν ταῦ ὀφειλέτου, ἐκτὸς ἐὰν καὶ ταῦτα ὀφείλωνται εἰς ἀνωτέραν βίαν, ἤτοι εἰς βίαιον καὶ ἀπρόβλεπτον γεγονός, ὅπερ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποτραπῇ ἀκόμη καὶ διὰ καταβολῆς ἄκρας ἐπιμελείας καὶ συνέσεως (*Σακελλαρόπουλος*, ΕΕΔ 6,465, *Γ. Μπαλῆς*, Γεν. Ἀρχ. ἐ 179, *Κανελλ.*, Ἐνοχ., σελ. 315, *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Μαθήματα Ἐργατικοῦ Δικαίου 1954, σελ. 202 ἐπ., *Γ. Ἀντωνοπουλλόπουλος* Ν.Δ. 2,174). Οὕτω ἐκρίθη ὅτι ἡ διακοπὴ ἐργασιῶν λόγῳ ἐξαντλήσεως τῶν πρώτων ὑλῶν δὲν συνιστᾷ γεγονὸς ἀνωτέρας βίας (Α.Π. 637/1950, ΕΕΔ 10.219, Πρωτ. Ἀθ. 2685-1953, ΕΕΝ 12' 879), οὔτε ἡ οἰκονομικὴ δυσχέρεια τῆς ἐπιχειρήσεως (Α.Π. 17/1954, ΕΕΔ 13,235), οὔτε ὁ περιορισμὸς τῶν ἐργασιῶν (Α.Π. 314/1954, ΕΕΔ 13,636), οὔτε ἡ βλάβη μηχανῶν (Πρ. Μιτ. 31/1952, ΕΕΔ 11, 1083), ὁμοίως τὰ ὑπαιτίως προκαλούμενα γεγονότα (Ἐφ. Πατρ. 184/1949, ΕΕΝ 12', 655 κλπ.). Συνεπῶς τούτοις ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι δὲν μετεκινήθη ἐκ τῆς ὀρεινείας εἰς αὐτὸν θέσεως εἰς χωρίον Νεοχωρόπουλον κλπ. μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ αὐτόθι ἀλωνισμοῦ τὴν 16ην Ἰουλίου 1955 ἢ καὶ πρὸ τῆς λήξεως, καίτοι παρέμεινεν ἄεργος, λόγῳ πρατιμήσεως ὑπὸ τῶν χωρικῶν τῶν ἄλλων μηχανῶν, πρὸς ἀνεύρεσιν ἐργασίας ἀλλαχοῦ, καθ' ὅτι ἐν μετακινήσει αὐτοῦ ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς κοινοπραξίας βάσει συμβατικῆς δεσμεύσεως θὰ ὑπεχρεοῦτο εἰς καταβολὴν 30.000 δραχμῶν λόγῳ ποινικῆς ρήτρας, καὶ ἀληθὴς ὑποτιθέμενος, εἶναι νόμῳ ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος, μὴ ἄγων εἰς ἀπαλλαγήν του, ὡς ἀναγόμενος καθαρῶς εἰς τὸν ἐπαγγελματικὸν κίνδυνον, ἤτοι εἰς ἐσωτερικὸν γεγονός, εἰς κάλυμα τῆς ἐπιχειρήσεως, μὴ συνιστῶν ἀνωτέραν βίαν, ἤτοι ἀπρόβλεπτον καὶ ἀκαταμάχητον γεγονός, καθ' οὗ οὐδεμία ἀντίστασις χωρεῖ. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὁ ἐνάγων ἐτήρει ἐν γνώσει τῆς ἀνωτέρω συμβατικῆς του δεσμεύσεως οὐδεμίαν νομικὴν συνέπειαν ἔχει, ἐφ' ὅσον δὲν ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ δέσμευσις αὕτη κατέστη καὶ περιεχόμενον τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως. Ἀλλὰ καὶ κατ' οὐσίαν ἀβάσιμος ἐβεβαιώθη ὁ ὡς ἄνω καταλυτικὸς προβαλλόμενος ἰσχυρισμός, ἐφ' ὅσον, καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων, ἡ κοινοπραξία καὶ ἐντολὴν πρὸς ὑποβιβασμὸν τῆς ἀμοιβῆς του εἰς τὸν ἐναγόμενον πρὸς συναγωνισμὸν τῶν ἄλλων ἀνταγωνιστῶν του καὶ ἐντολὰς μετακινήσεως ἔδιδεν, πλὴν ὁ ἐναγόμενος κατὰ παράδοξον, ἀλόγιστον καὶ πρωτοφανῆ περὶ τὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ἰδίου κεφαλαίου ἀντίληψιν, ἐπιζημίαν βεβαίως καὶ διὰ τὸν ἴδιον, ἐπροτίμησε νὰ περιπέσῃ εἰς λήθαργον καὶ ἀκινησίαν ἐγκλείσας τὴν μηχανήν εἰς γκαράζ πρὸς μεγαλυτέραν, ὡς λέγει, ἀσφάλειαν καὶ αὐτοῦ καὶ αὐτῆς. Ἐβεβαιώθη ὅτι, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος δὲν ἤθελε καταφώρως, ὡς ἐξετέθη, τὴν σύμβασιν καὶ ἐπεδίωκε καλοπίστως, μετακινούμενος ἀλλαχοῦ, ὡς εἶχεν ὑποχρέωσιν, ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ νομοῦ Ἡμαθίας, ὡς ἔπραξαν καὶ ἄλλαι μηχαναὶ τῆς κοινοπραξίας, νὰ ἐξεύρῃ ἀπασχόλησιν (ἀλωνισμόν), θὰ ἠλώνιζεν ἀσφαλῶς περὶ τὰς 350.000 ὀκάδας σίτου, δοθέντος ὅτι εἰς 12 ἡμέρας ἠλώνισεν 80.000 ὀκάδας, ὁ δὲ ἀλωνισμὸς συνήθως διαρκεῖ 40-45 ἡμέρας, καὶ ὅτι ναὶ μὲν τὸ συγκρότημα τοῦ ἐναγομένου ἦτο, ὡς ὁμολογεῖ, τεράστιον, πλὴν ἡ σιτοκαλλιέργεια εἰς τὸν νομὸν Ἡμαθίας ἔχει αἰσθητῶς περιορισθῇ ὑπὸ τῆς βαμβακοκαλλιεργείας καὶ δοθέντος ἐπίσης ὅτι ὑπῆρχον καὶ πολλὰ ἄλλα συγκροτήματα ἀλωνιστικά. Συνεπῶς ὁ ἐνάγων δικαιοῦται λαβεῖν 350.000 (ὀκάδας) × 8,5 ο/ο = 29750 × 14,5 ο/ο = 4313 ὀκάδας καὶ πρὸς 3,5 κατ' ὀκᾶν 15.095 δραχμάς, δι' ὃ ποσὸν δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ ὡς βάσιμος κατ' οὐσίαν.

Δέον νὰ γίνῃ δεκτὸν τὸ αἴτημα τῆς κηρύξεως προσωρινῶς ἐκτελεστῆς τῆς ἀποφάσεως, κατ' ἄρθρ. 186 περ. δ' Π.Δ., δοθέντος ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ. ἀξίωσις εἶναι τοιαύτη ἐπὶ τοῦ μισθοῦ, ἤτοι τῆς ἀντιπαροχῆς καὶ οὐχὶ διαφέρον, συνεπῶς ἐφαρμόζονται πάντα τὰ ἐπὶ μισθῷ ἰσχύοντα (*Μπαλῆς*, Μελέται, σελ. 7, 11, *Δημάκης*, ΕΕΔ 13,508).

ΑΝΕΡΓΙΑ

ΑΞΙΩΣΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ ΔΙΑ ΜΗ ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Άρμόδιον πρός ἐκδίκασιν τῆς σχετικῆς ἀγωγῆς δικαστήριον

Ἐκδίκασις ἀγωγῆς κατ' ἐργοδότου περὶ ἀποζημιώσεως μισθωτοῦ διὰ παράλειψιν ἀναγγελίας καταγγελίας συμβάσεως παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ λόγῳ ποσοῦ κατὰ διαδικασίαν μικροδιαφορῶν. — Διαδικασία ἐπιδοτήσεως ἀνέργου κατὰ Ν.Δ. 2961/1954. — Ἔλλειψις τῆς ἀναγγελίας καταγγελίας ὡς προϋποθέσεως ἐπιδοτήσεως τοῦ ἀνέργου, ὑποχρεουμένου εἰς ἰδίας ἐνεργείας. — Ἔλλειψις ἐπομένως καὶ ζημίας τοῦ ἀπολυθέντος ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης καὶ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ζητήματος ἂν ἡ ἐκδικασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδικείου κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν μικροδιαφορῶν ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως μισθωτοῦ, ἡ ἀναγγελία τῆς καταγγελίας συμβάσεως τοῦ ὁποίου παρελείφθη νὰ γίνῃ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502), οὕτω δὲ κατὰ τὸν μισθωτὸν συνετρέχεν ἀξίωσις ἀποζημιώσεως αὐτοῦ διὰ τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἐκ τῆς στερήσεως τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας, ἐξεδικάσθη νομίμως ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδικείου κατὰ τὴν ρηθεῖσαν διαδικασίαν (ἀρνητικῆς Α.Π. 655/1955, εἰσηγητὴς Γ. Βουμβουλάκης, ΕΕΔ 15, 44, καθ' ἣν ἔδει νὰ ἐκδικασθῇ καὶ αὕτη κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν), ἀπορριφθῇ κατ' οὐσίαν ἡ ἀξίωσις τοῦ ἐναγόντος διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀπαιτήσει λόγους. Πράγματι, ἐφ' ὅσον προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 914 Α.Κ. εἶναι ἡ ὕπαρξις ζημίας παρά τινι, τὴν ὁποίαν νὰ δύναται νὰ ἀποδείξῃ (βλέπε Κ. Καπαλῆ, Ἐνοχ. δικ. ἄρθρ. 914, σελ. 146), ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας δὲν συνδέεται ἡ ἀναγγελία τῆς καταγγελίας συμβάσεως πρὸς τὴν ἐπιδότησιν τοῦ ἀνέργου μισθωτοῦ, ὑποχρεουμένου εἰς ἰδίας πρὸς τοῦτο ἐνεργείας (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 988, ἐγκύκλ. Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας 6/1955, ΕΕΔ 14, 716), δὲν εἶναι νόμιμος ἀξίωσις τοῦ ἀπολυθέντος πρὸς ἀποζημίωσιν ἐκ τῆς ὑπαιτίου παραλείψεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀναγγελίαν τῆς καταγγελίας, ἐφ' ὅσον ἡ ἀποζημίωσις συνίσταται εἰς στέρησιν (ἀνύπαρκτον) δι' αὐτὸν τὸν λόγον τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας.

Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν 8775/1955

Διαδικασία μικροδιαφορῶν

Εἰρηνοδίκης ὁ κ. **Θ. *Μιχαλόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βλεσίδης, Χ. Λιάλιγς

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα, κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐκτιθέμενα, ἵνα ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη καὶ καταβάλῃ τῷ ἐνάγοντι α) δραχμὰς 735 δι' ἐπίδομα ἀνεργίας, ὅπερ θὰ ἐλάμβανεν οὗτος παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἐπὶ 21 ἡμέρας, ἤτοι μέχρι 1.3.1955, καὶ β) δραχμὰς ἑκατὸν πέντε δι' ἀναλογοῦν δῶρον 3 ἡμερῶν, ὅπερ ἐπίσης θὰ ἐλάμβανε παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὴν 8 Φεβρουαρίου 1955 ἀπολύσασα αὐτὴ τὸν ἐνάγοντα, διὰ προμηνύσεως, τῆς ὑπηρεσίας της ὡς ἀρτεργάτην καὶ διασπάσασα τὸν ἐργασιακὸν δεσμὸν δὲν ἀνήγγειλεν, ὡς ὤφειλε, τὴν γενομένην καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας εἰς τὸ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου δὲν ἀνεγράφη εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἀνέργων πρὸς ἐπιδότησίν του, εἶναι νόμῳ βάσιμος, ἔρεισμα ἔχουσα τὸ ἄρθρ. 914 τοῦ Α.Κ. καὶ ἐξεταστέα τυγχάνει κατ' οὐσίαν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ 1968/1944 νόμου περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 765/1943 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν ἄρθρων 9 καὶ 10 ν. δ/τος 424/1941 καὶ τοῦ β. δ/τος 1/4.8.1920 «περὶ κωδικοποιήσεως τοῦ ν. Γ^ΟΔ' κλπ.» πᾶσα ἰδιωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων κατὰ τοῦ ἐργοδότου, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, δικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ἀνεξαρτήτως ποσοῦ, ὑπὸ Πρωτοδικείου κλπ., λέγων δὲ ὁ νόμος ἀξίωσιν ἐκ σχέσεως ἐργασίας νοεῖ προδήλως, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, ἀμοιβὴν τοῦ μισθωτοῦ ἕνεκα παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας (Α.Π. 240/1954, Θέμ. ΞΕ σ. 603). Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος αἰτουμένη ἀξίωσις κατὰ τῆς ἐναγομένης δὲν πηγάζει ἐξ ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀλλ' ἐξ ἀδικοπραξίας τῆς ἐναγομένης μετὰ τὴν διάσπασιν τῆς ἐξηρτημένης συμβάσεως ἐργασίας, ἐπελθοῦσαν συνεπείᾳ τῆς καταγγελίας ἕνεκα παραβάσεως τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 2961/1954, ὑποχρεωμένης ὅπως διὰ τὴν διασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐνάγοντος ἀναγγείλῃ τὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας εἰς τὸ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, καὶ ἡ ὁποία ζημία ἐπῆλθε τῷ ἐνάγοντι, ὑπαιτιότητι τῆς ἐναγομένης, καὶ ἀρμοδίως αὕτη εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου καὶ ἀπορριπτέα ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασις τῆς ἐναγομένης ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

Ἐκ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 27 τοῦ ν.δ. 2961/1954, διαλαμβανούσης ὅτι, ἵνα τύχῃ ὁ ἄνεργος ἐπιδοτήσεως, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἀναγγελθῇ προσωπικῶς εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἀνεργίας τῆς κατοικίας του ἢ τῆς τελευταίας ἀπασχολήσεως καὶ ὑποβάλῃ αἴτησιν περὶ ἐπιδοτήσεως ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, κατὰ δὲ τὴν § 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου ἡ ἐπιδότησις χωρεῖ ἐν ἀνάγκῃ καὶ μόνον βάσει τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου, ἐφ' ὅσον ἡ Ὑπηρεσία μετὰ ἔλεγχον πείθεται περὶ τῆς ἀπασχολήσεως καὶ ἀπολύσεως τῶν μισθωτῶν, τοῦ ἐργοδότου ὑποχρεουμένου, ὅπως παραδώσῃ τὸ ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον, ὑποκειμένου ἐν ἐναν-

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΕΦΕΔΡΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΑΠΟ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΥ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Έννοια άρθρου 656 Α.Κ. περί απαλλαγής υποχρεώσεως καταβολής μισθού επί ανωτέρας βίας και περί εκπτώσεως εκ του μισθού άλλαχού κερδηθέντων

Άκυρος απόλυσις εφέδρου παλαιού πολεμιστού κατά παράβασιν Α. Ν. 244/1936. — Αναγνώρισις ακυρότητος δι' ορίστικής και τελεσιδίκου αποφάσεως. — Υπαρξις δεδικασμένου επί αγωγής περί μισθού μεταγενεστέρου χρόνου. — Ισχυρισμός εργοδότου περί έλλείψεως υποχρεώσεως καταβολής μισθού ένεκεν αδυναμίας αποδοχής υπηρεσιών εξ ανωτέρας βίας — Διάκρισις ανωτέρας βίας από επαγγελματικού κινδύνου. — Αοριστία ισχυρισμού εργοδότου περί παροχής υπό του μισθωτού εργασίας εις άλλον εργοδότην, εφ' όσον δεν προσδιορίζεται ο εργοδότης και το ωφελήθεν υπό του μισθωτού ποσόν. — Έκπτωσις εκ του μισθού, κατ' άρθρον 656 Α.Κ., κερδηθέντων άλλαχού. — Έννοια άρθρου 656 Α.Κ. Ισχυρισμός εργοδότου περί παραιτήσεως μισθωτού από προστασίας νομοθεσίας περί παλαιών πολεμιστών εκ της λήψεως επιδομάτων ανεργίας.

Υπόκειται εις την περίπτωσιν της κατωτέρω δημοσιευομένης δικαστικής αποφάσεως αξίωσις μισθωτού, κεκτημένου την ιδιότητα του έφεδρου παλαιού πολεμιστού, άνευρε απολυθέντος, κατά παράβασιν της ειδικής εις το θέμα νομοθεσίας (Α.ν. 244/1936, ως ετροποποιήθη και συνεπληρώθη από του Α.ν. 771/1937, βλ. περί της προστασίας σημείωσιν μας εν ΕΕΔ 11, 817, ΕΕΔ 11, 1327), προς καταβολήν του μισθού αυτού, κατ' άρθρ. 656 Α.Κ., λόγω της υφισταμένης εκ της ακύρου απολύσεως υπηρεσίας του εργοδότου. Προέκυψαν εν τη εφαρμογή εν προκειμένω του άρθρ. 656 Α.Κ. τα ζητήματα α) άν η εργοδότις εκ των επικληθέντων υπ' αυτής λόγων ευρίσκετο εν ανωτέρα βία περί την αποδοχήν των υπηρεσιών του μισθωτού, ίνα εκ τούτου απαλλαγή της υποχρεώσεως καταβολής μισθού μόνον (άρθρ. 656 Α.Κ.), διότι η ανωτέρα βία μόνη δεν καταλύει εν ίρω των εργασιακών δεσμών, (αλλ' απαιτείται πάντοτε καταγγελία (Α.Π. 191/1949, εισηγητής Δ. Βέγγος, ΕΕΔ 8, 307), ή όποια, προκειμένου περί εφέδρων παλαιών πολεμιστών, ως είναι το θέμα της αποφάσεως, γίνεται μόνον διά τούς εν άρθρω 7 του Α.ν. 244/1936 λόγους και κατόπιν αποφάσεως της αρμοδίας Πρωτοδικειακής Επιτροπής, β) άν εν τη εννοία της κατά το άρθρ. 656 Α.Κ. εκπτώσεως εκ του οφειλομένου μισθού των άλλαχού κερδηθέντων κατά τον αυτόν χρόνον (Α.Π. 865/1953, εισηγητής Μ. Παυλίδης, ΕΕΔ 13, 176) είναι και η τοιαύτη των εκ πταίσματος του μη κερδηθέντων.

Επί του πρώτου ζητήματος η απόφασις διαχωρίζει την έννοιαν της ανωτέρας βίας από εκείνης του επαγγελματικού κινδύνου (πρβλ. και την ανωτέρω, σ. 141, δημοσιευομένην υπ' αριθ. 82/1959 απόφασιν του Πρωτοδίκου Πειραιώς).

Επί του δευτέρου ζητήματος η αυτή απόφασις ακολουθεί την μιαν εκ των αντιπάλων γνωμών επί του διαφιλονεικουμένου τούτου ζητήματος (βλ. σχετικάς σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 13, 1091, ένθα λεπτομερεστέρα ανάπτυξις του ζητήματος, και της Πρωτοδικείου Αθηνών 1851/1954, εισηγητής Σ. Δημαντάκος, Κ. Κανελλής, Ενοχ. Δίκ. Τόμος Β', υπ' άρθρ. 656 Α.Κ., Κ. Δημάκης, ΕΕΔ 13, 509 επ., άλλως Ι. Καποδίστριας, ΕΕΔ 15, 1 επ.).

Ενδιαφέρουσα είναι η τελική σκέψις της αποφάσεως, ότι δεν συνάγεται παραίτησις της προστασίας των νόμων περί παλαιών πολεμιστών, εκ της μετά την άκυρον απόλυσιν παρά

τία περιπτώσει εις τας κυρώσεις του άρθρ. 82 του νόμου τούτου, συνάγεται σαφώς, ότι ή αναγγελία της καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας δεν αποτελεί προϋπόθεσιν της επιδοτήσεως του ανέργου, ή δε έλλειψις της αναγγελίας δεν συνεπάγεται αδυναμίαν λήψεως του επιδόματος ανεργίας παρά του ανέργου και ή δύνατο ο ενάγων, και άν δεν ήθελεν αναγγελθή η καταγγελία της συμβάσεως εκ μέρους του εργοδότου, να επιδοτηθή. Εάν ενεφανίζετο εις την αρμοδίαν Υπηρεσίαν, προσκομίζων το βιβλιάριόν του, ήτις Υπηρεσία συμφώνως τη δ 4 του άρθρ. 27 του άνω ν. δ/τος έπρεπε να ήθελεν αναγνωρίσει την αξίωσιν του παρουσιαζομένου ανέργου, εφοδιάζει τούτον με δελτίον επιδοτήσεως ή απορριπτομένης της αξιώσεως του κοινοποιεί εις τούτον έγγραφον απορριπτικήν απόφασιν, ην ούτε προσάγει, ούτε και επεκαλέσθη ο ενάγων, εξ ού συνάγεται, ότι ούτος δεν ανηγγέλθη προσωπικώς, ούτε το βιβλιάριόν του παρουσίασε να επιδοτηθή, ούδε και ο εξετασθείς μάρτυς του ενάγοντος κατέθηκεν ότι ο ενάγων ανήγγειλεν εαυτόν εις το Ταμείον Ανεργίας, μη πράξας δε τούτο απορριπτέα ή αγωγή. Άλλως, υπαρχούσης της εκ περιτροπής εργασίας εις τα αρτοποιεία κατά τον κρίσιμον χρόνον, δυνάμει της από 13 Νοεμβρίου 1954 υπ' αριθ. 40618/1954 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, διά τους ανέργους αρτεργάτας δεν υφίσταται ζήτημα ειδοποιήσεως, διότι ώφειλεν ούτος βάσει του βιβλιαρίου του και της κοινοποιηθείσης αυτώ καταγγελίας συμβάσεως να εμφανισθή εις την αρμοδίαν επιτροπήν, ήτις ορίζει τα ημερομίσθια, άτινα ο άνεργος θέλει πραγματοποιήσει και τα αρτοποιεία, εις ά πρέπει να εργασθή, μη πράξας δε τούτο εζημιώθη εξ ιδίου πταίσματος και τα εναντία λεγόμενα απορριπτέα ως άβάσιμα και αναπόδεικτα.

μεσου Ἀνεργίας λήψεως ἀνεπιφυλάκτως τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας.

Κατά τὸ προϊσχύον ἄρθρ. 9 § 8 τοῦ ν. 118/1945 ἠδύνατο ὁ ἐφεδρος παλαιὸς πολεμιστὴς διὰ δηλώσεως του πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ἤτοι νὰ παραιτηθῇ τῆς εἰδικῆς προστασίας τῶν νόμων περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν, τὴν ὁποίαν διεφύλαξαν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ νόμου τούτου. (Ὁ νέος καὶ ἰσχύων ἤδη ν. 3198/1955 περὶ ἐπαναφορᾶς τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 δὲν ἐπαναλαμβάνει τὴν διατάξιν περὶ ὑπαγωγῆς τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν διὰ δηλώσεως των πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας, μὴ ἀναφερόμενος παντελῶς εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι αἱ εἰδικαὶ διατάξεις πάσαι περὶ προστασίας μισθωτῶν δὲν θίγονται ὑπὸ τοῦ ν. 3198/1955).

Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἀνωτέρω διατάξις (§ 8 ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945) ἀπῄτει εἰδικὴν πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας δήλωσιν τοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ ἔχει κριθῇ παγίως καὶ διὰ τὰς κοινὰς περιπτώσεις ἀπολύσεως μισθωτῶν κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, ὅτι μόνη ἡ λῆψις ἐπιδόματος ἀνεργίας μετὰ τὴν ἄκυρον ἀπόλυσιν δὲν σημαίνει παραίτησιν τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς προστασίας τοῦ νόμου. (Πότε ὑπάρχει παραίτησις τοῦ μισθωτοῦ εἶναι ζήτημα κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἡ δὲ κρισις αὐτοῦ εἶναι ἀνέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, Α.Π. 501/1952, εἰσηγητὴς *Ι. Τρεζαντῆς*, ΕΕΔ 11, 88, Α.Π. 631 19/3, εἰσηγητὴς *Μ. Παυκίδης*, ΕΕΔ 12, 1251.).

Ἀπὸ τῆς ἀντιλήψεως αὐτῆς ἀφορμᾶται καὶ ὁ νομοθέτης τοῦ ἄρθρ. 31 τοῦ ν.δ. 2038/1953 (ΕΕΔ 12, 1281), κατὰ τὸ ὁποῖον, ἐὰν καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ἀναγγελθεῖσα κατ' ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, ἠκυρώθη διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ ἀνεκλήθη ὡς ἄκυρος παρὰ τοῦ καταγγέλλοντος, ὁ ἐργοδότης, καταβάλλων εἰς τὸν μισθωτὸν τὰς ἀποδοχὰς αὐτοῦ, ὑποχρεοῦται νὰ παρακρατήσῃ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ι.Κ.Α. τὰ παρὰ ταῦτα εἰς τὸν μισθωτὸν καταβαλλόμενα ἐπιδόματα ἀνεργίας.

Πρωτοδίκου Πατρῶν 351/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Β. Κονιδάρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Καπλανίδης, Γ. Τσάμης

Ὁ ἐνάγων ἐκτίθησιν ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, ὅτι τὸ ἔτος 1928, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης καὶ προσέφερεν ἔκτοτε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ ἐνταῦθα ἐργοστάσιόν της ὡς ὑπηρέτης νυκτοφύλαξ μέχρι τῆς 27ης Μαΐου 1954, ὅτε ἡ ἐναγομένη τὸν ἀπέλυσεν ἀκύρως, τῆς ἀκυρότητος ταύτης ἀναγνωρισθείσης τελεσιδίκως ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1263/1954 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν, ὅτι λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεώς του τῷ ἐπεδικάσθησαν ὑπὸ προεκδοθεισῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων αἱ ἀποδοχαί του μέχρι καὶ τῆς 8ης Ἰουνίου 1955. Αἰτεῖται δὲ ὅπως ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη, ἥτις ἀρνεῖται τὴν ἀποδοχὴν τῶν προσφερομένων ὑπηρεσιῶν του, καὶ τῷ πληρώσῃ α) τὰ ἡμερομίσθια του ἀπὸ 9.6.1955 μέχρι 31.12.1955 ἐκ δραχμῶν 9265 καὶ β) τὸ δῶρον τῶν Χριστουγέννων 1955 ἐκ δραχμῶν 1400. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγὴ εἶναι βάσιμος, ἐρειδομένη εἰς τὰς περὶ μισθώσεως ἐργασίας διατάξεις τοῦ Α.Κ., ἰδίᾳ δὲ τῶν ἄρθρων 648, 653 καὶ 656.

Κατὰ τὰ προκύπτοντα ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης καὶ ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 1263/954 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν, δικάσαντος ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν τοῦ ν. Γ?ΟΔ' καὶ συνεπῶς τελεσιδίκου τοιαύτης, ἐκδοθείσης μεταξὺ τῶν αὐτῶν καὶ ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ διαδίκων καὶ ἐπὶ τῆς ἀπὸ 26.3.1954 προγενεστέρας ἀγωγῆς τοῦ ἰδίου ἐνάγοντος, δι' αὐτῆς ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ὁ ἐνάγων, ἐφεδρος παλαιὸς πολεμιστὴς τυγχάνων, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 7 § 1 τοῦ ἀ.ν. 244/1936, προσελήφθη κατὰ τὸ ἔτος 1928 ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας, πρὸς ἣν εἶχε γνωστοποιήσει τὴν τοιαύτην ἰδιότητά του ἀπὸ τοῦ ἔτους 1943, ὅτε ὑπέβαλεν ἀντίγραφον φύλλου μητρῴου, ἐξ οὗ ἀπεδεικνύετο αὐτή, καὶ προσέφερεν ἔκτοτε τὰς ὑπηρεσίας του κατ' ἀρχὴν ὡς ἐργάτης καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1940 ὡς νυκτοφύλαξ μέχρι τῆς 31ης Μαΐου 1954, ὅτε ἀπελύθη ἀκύρως, ἀντὶ τελευταίως ἡμερομισθίου 51 δραχμῶν, ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως τῆς ἁρμοδίας κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936 ἐπιτροπῆς. Μετὰ πάντα δὲ ταῦτα ἐπεδίκασε τὴν ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν τῶν ἡμερομισθίων του ἀπὸ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεως μέχρι τῆς 2 Ἰουλίου 1954. Διὰ μεταγενεστέρων δὲ ἡμετέρων ἀποφάσεων (ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ 181) τοῦ ἔτους 1955 ἐπεδικάσθησαν τῷ ἐνάγοντι τὰ ἡμερομίσθιά του, ὡς καὶ τὰ δῶρα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα καὶ Χριστουγέννων μέχρι καὶ τῆς 8ης Ἰουνίου 1955.

Ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως παρῄχθη δεδικασμένον μεταξὺ τῶν διαδίκων, ἀντιτασσομένου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐπὶ τῆς ἤδη μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων δίκης, ἐν ᾗ ζητεῖται ὑπὸ τούτου, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἐννόμου σχέσεως, ἡ εἰς αὐτὸν καταβολὴ ἡμερομισθίων χρόνου μεταγενεστέρου τῆς 8ης Ἰουνίου 1955 καὶ μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1955, ὑφισταμένης ταυτότητος τῆς προκειμένης διαφορᾶς πρὸς ἐκείνην, ἐφ' ἧς ἔκρινεν ἡ προγενεστέρα, ἥτις, συναπαρτιζομένη ἐκ τῆς ταυτότητος τοῦ δικαιώματος καὶ τῆς παραγωγικῆς αὐτοῦ αἰτίας, ὑφίσταται καὶ ὅταν τὸ ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ζητούμενον ἀντικείμενον, καίτοι διάφορον, ἔχει ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἤδη ἐν τῇ προτέρᾳ δίκῃ κριθέντος δικαιώματος καὶ συνεπῶς πρόκειται περὶ τοῦ αὐτοῦ νομικοῦ ζητήματος καὶ τῆς αὐτῆς κατὰ βάσιν δικαιολογικῆς σχέσεως τῆς διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως κριθείσης (Α.Π. 201/1948

ΕΕΝ ΙΕ' σ. 493, Κατσικερ. Πολ. Δικ. υπ' άριθ. 274 §§ 302, 312-313, 611, Εἰσ. Πολ. Δικ. § 130).

Οἱ ἰσχυρισμοὶ τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας ὅτι κατεστράφη οἰκονομικῶς, διότι δυνάμει νομοθετικῆς ἐπιταγῆς α) κατηργήθησαν οἱ περιορισμοὶ εἰσαγωγῆς προϊόντων παραγομένων ἐν Ἑλλάδι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πρότερον κρατοῦντα, καὶ β) ὑπετιμήθη ἡ ἀξία τῆς δραχμῆς κατὰ τὸ ἥμισυ, δὲν συνιστῶσι τὸν ἐπὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 656 Α.Κ. ἐρειδόμενον λόγον ἀνωτέρας βίας, διότι, ἀφ' ἑνὸς οἱ ὡς ἄνω ἐπικαλούμενοι ὑπὸ τῆς ἐναγομένης λόγοι, ἕνεκεν τῶν ὁποίων αὕτη ἐκλήθη οἰκονομικῶς, οὐδαμῶς ἐβεβαιώθησαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν ἤθελε γίνει δεκτόν, ὅτι οἱ ὡς εἴρηται ἰσχυρισμοὶ της ἔχουν ἀληθείας, ἡ διάλυσις ταύτης ἐκ τῶν λόγων τούτων αὐτάδικος δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ὀφείλεται εἰς ἀνωτέραν βίαν, ἐφ' ὅσον αἱ ἐπικαλούμεναι ἀντιξοότητες, τὰς ὁποίας ἐνδεχομένως ἀντιμετώπισεν αὕτη, περιλαμβάνονται κατ' ἔξοχὴν εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου, μὴ οὖσαι ἀπρόβλεπτοι, ἀλλ' ἀντιθέτως δυνάμεναι ν' ἀποτραπῶσι δι' ἀνθρωπίνης ἐνεργείας (ὅρα διάκρισιν ἀνωτέρας βίας ἀπὸ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου Α.Π. 314/1954, ΕΕΔ 13, σελ. 537, ἐπ., Μιχαήλ, Γεν. Ἀρχαὶ § 179).

Ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ὁ ἐπὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 656 Α.Κ. ἐρειδόμενος καὶ ἐντασσόμενος ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης συνιστῶν, ὅτι ὁ ἐνάγων κατὰ τὸν ἐπίδικον χρόνον παρέσχεν εἰς ἕτερον ἐργοδότην τὰς ὑπηρεσίας του, ὠφεληθεὶς ἐκ τῆς τοιαύτης παροχῆς, εἶναι ἀόριστος, ἐφ' ὅσον οὗτος δὲν καθορίζει, ὡς ὤφειλε διὰ τὸ ὡρισμένον τῆς ἐνστάσεως, τὸν ἐργοδότην εἰς ὃν προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του ὁ ἐνάγων, ὡς καὶ τὸ παρὰ τούτου εἰσπραχθὲν ποσόν (Α.Π. 305/1953 καὶ 695/1954, ΕΕΔ 12, σελ. 726 καὶ ΕΕΔ 13, σελ. 1288, Πρωτοδικείου Πειραιῶς 1347/1955 ἀδημοσ.). Ἀπορριπτέος ὅθεν κρίνεται ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, μὴ ἐπιβαλλομένου τοῦ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἐπαγομένου τῷ ἐνάγοντι ὅρκου (Κατσικερ. Πολ. Δικ. σελ. 3166 ἀρ. 89).

Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἄρθρ. 656 Α.Κ. ἐρειδόμενος καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ἄρθρ. 381 Α.Κ., ὡς ἡ ἐναγομένη διὰ τῶν προτάσεών της ἰσχυρίζεται, ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ὅτι ὁ ἐνάγων ἐκ πταίσματός του δὲν προσεπάθησε νὰ εὕρῃ ἐργασίαν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ὀφείλονται αὐτῷ ἡμερομίσθια ὑπερημερίας, ἀπορριπτέος κρίνεται, διότι τὸ ὡς ἄνω ἄρθρον ἀξιοῖ πραγματικὴν ὠφέλειαν τοῦ ἐκμισθωτοῦ», μὴ καθιστῶν αὐτὸν ὑπεύθυνον διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἐκ πταίσματός του μὴ εὑρέσεως ἐργασίας (ἴδε Κανκά, Ἐνοχ. Δίκαιων, ἐκδ. Β' ὑπ' ἄρθρ. 656, σ. 481).

Ὑποστηρίζεται βεβαίως ὑπὸ τοῦ *Μιχαηλίδου-Νουάρου* (ἐν Ἑρμ.ΑΚ ἄρθρ. 381, ἀριθ. 21) ἡ ἄποψις ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρ. 381 § 1 ἐδ. 2 τοῦ Α. Κ., καθ' ὃ ἐκπίπτεται ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπερημέρου δανειστοῦ ὀφειλομένης ἀντιπαροχῆς (ἐν προκειμένῳ τῶν ἡμερομισθίων) πᾶν ὅ,τι ὁ λογῳ ἀδυναμίας ἀπαλλασσόμενος ἐκμισθωτὴς ὠφελεῖται ἢ δολίως παρέλειπε νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς ἀπαλλαγῆς, ἡ τοιαύτη ὅμως ἄποψις δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ, διότι ἡ ὑπὸ κρίσιν περίπτωσις προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ὡς εἴρηται ἄρθρου 656 Α.Κ., ὅπερ ρυθμίζει εἰδικῶς καὶ τὴν περίπτωσιν τοῦ τί δέον νὰ ἐκπεσθῇ ἐκ τοῦ μισθοῦ καὶ δὲν δύναται συνεπῶς νὰ γίνῃ προσφυὴς εἰς τὰς γενικὰς διατάξεις τοῦ Α.Κ. καὶ δὴ τῶν ἄρθρων 380 καὶ ἑπ. (ἴδε σχετικῶς Γ. *Μιχαήλ*, Ἐνοχ. ἐκδ. Β' § 79 Νο 6). Ἡ ἄποψις δ' αὕτη συνεπικουρεῖται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ συντακτικὴ τοῦ Α.Κ. ἐπιτροπὴ εἶχε περιλάβει εἰς τὸ ἄρθρ. 312 αὐτῆς διάταξιν, καθ' ἣν ἐκπίπτεται καὶ ὅ,τι ὁ ἀπαλλασσόμενος «ἐκ προθέσεως παρέλειψε νὰ ἀποκτήσῃ», αὕτη ὅμως διεγράφη ὑπὸ τοῦ διαμορφώσαντος τελικῶς τὸν Ἀστ. Κώδικα καθηγητοῦ Γ. *Μιχαήλ* (ἴδε σχετικῶς ἐν ΕΕΔ 13, σελ. 397 - 398, σχόλια *Δημάκη*, ὡς καὶ σχόλιον ἐν ΕΕΔ 8, σελ. 190 in fin, Κανκά, Ἐνοχ. Δίκ. Β' ἔκδ., σελ. 481).

Ἄλλωστε οὐδόλως ἐβεβαιώθησαν οἱ περὶ τούτου ἰσχυρισμοὶ τῆς ἐναγομένης, ἤτοι ὅτι, κείται δυσχερὴς ὁ ἐνάγων κατὰ τὸν ἐπίδικον χρόνον νὰ προσφέρῃ ἀλλαχοῦ τὴν ἐργασίαν του, παρέλειψε τοῦτο δολίως.

Ἐπίσης καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ὅτι ὁ ἐνάγων παρητήθη τῆς προστασίας τῶν νόμων περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν, ὑπαχθεὶς εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν. 118/1945, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος ἐλαβεν ἀνεπιφυλάκτως τὸ ἐκ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας χορηγηθὲν αὐτῷ ἐπίδομα ἀνεργίας, ἀπορριπτέος κρίνεται, διότι ναὶ μὲν ἐβεβαιώθη, ὅτι οὗτος ἔλαβε τὸ ὡς εἴρηται ἐπίδομα ἀνεργίας, προέκυψεν ὅμως ὅτι οὐδέποτε ἐξεδήλωσε τὴν βούλησίν του ὅπως παραιτηθῇ τῆς προστασίας τῶν νόμων περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν, προσέφερε δὲ τὰς ὑπηρεσίας του συνεχῶς εἰς τὴν ἐναγομένην ἑταιρείαν κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον. Συνεπῶς ἐκ μόνης τῆς παρὰ τοῦ ἐνάγοντος λήψεως ἐπιδόματος ἀνεργίας, γενομένης ἀποκλειστικῶς πρὸς ἀντιμετώπισιν ἀμέσων τοῦ βίου ἀναγκῶν, δὲν συνάγεται, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, ρητὴ ἢ σιωπηρὰ δήλωσις τῆς βουλήσεώς του περὶ παραιτήσεως ἀπὸ τῶν περὶ προστασίας τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν νόμων.

ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΡΥΘΜΙΣΕΩΝ ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΣΕΩΝ ΛΙΜΕΝΩΝ

Κῦρος ἐγκριτικῶν κανονισμῶν καὶ τιμολογίων ἀποφάσεων ὁμοδίων Ὑπουργῶν

Νομοθετική ἐξουσιοδότησις πρὸς τὰς Ἐπιτροπὰς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων λιμένων, μεταξὺ ἄλλων, πρὸς ἐπεξεργασίαν διὰ τὸν καθορισμὸν γενικῶν ἢ εἰδικῶν κανονισμῶν ἐργασίας καὶ τιμολογίων δικαιωμάτων καὶ ἀμοιβῆς τῶν προκτόρων, ἐργολάβων φορτοεκφορτώσεων κλπ., ἐγκρινομένων διὰ κοινῆς ἀποφάσεως των ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καὶ Ἐργασίας Ὑπουργῶν — Κῦρος ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἐκ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἀσχέτως ἂν ἡ δημοσίευσις δὲν ἐπιτάσσηται εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ Νόμου. — Ἀκυρότης σχετικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, μὴ δημοσιευθεισῶν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐσκέπτοντο εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ὡς ἐφετεῖον.

Συχνάκις τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ἐρευνῶντα τὸ κῦρος διοικητικῶν, κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου, πράξεων ἀποκαλύπτουν νομικὴν πλημμέλειαν αὐτῶν, ἡ ὁποία καθίσταται πρόξενος ζημιῶν εἰς τοὺς φερομένους εἰς τὰς διοικητικὰς ταύτας πράξεις ὡς δικαιούχους.

Μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 16903/1955 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητὴς Γ. Δαμασκόπουλος), ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη ἐν ΕΕΔ 15, σελ. 16, θεωρήσασαν ὡς ἀκύρους σημαντικὰς διὰ τὴν προστασίαν ἀπολωλεκότων ἐκ τοῦ στρατοῦ ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι δὲν ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἔρχεται καὶ ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις νὰ ἐπισημανῃ (ἐκ τοῦ ἐλέγχου τοῦ κύρους ἄλλων διοικητικῶν πράξεων, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἀναγνωρίζει τοιοῦτον διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τῆς μὴ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως) ἄλλην πάλιν ἀνωμαλίαν.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 3717/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. ***Μ. Χασαπογιάννης***
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Μ. Γεωργόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Σπηλιάκος, Σ. Ἀραβανῆς, Α. Κόκκας, δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος Δημοσίου

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις, στρεφομένη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 448/1955 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, τύποις δεκτὴ ἐστί, κατ' ἄρθρ. 16 ν. ΓΨΟΔ', ἐφαρμοζομένου, ὡς ἤδη ἰσχύει, καὶ ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τῆς κατ' ἄρθρ. 3 § 4 τοῦ ἀπὸ 4.3.1932 κλπ. «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων περὶ ρυθμίσεως τῶν εἰς τοὺς λιμένας φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν» ἐφαρμογῆς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένης εἰδικῆς διαδικασίας (Α.Π. 536/1950, ΕΕΝ 19 σ. 32), καὶ ἐρευνητέα περαιτέρω ἀποβαίνει καταβληθέντος καὶ τοῦ νομίμου παραβόλου.

Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἐφέσει νομίμως περιλαμβάνεται ὡς διάδικος καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον, παρεμβὰν προσθέτως καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκκαλούσης κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις (Α.Π. 136/1939, Ε. Θεσσ. 500/1950 ΕΕΝ σ' 372, ιθ' 138, Εὐκλείδου, Πολ. Δικ. § 246 σημ. 3), ἑπομένως νομίμως προσέρχεται εἰς τὴν προκειμένην κατ' ἔφεσιν δίκην τὸ Δημόσιον καὶ συμμαχεῖ καὶ αὐθις πρὸς τὴν ἐκκαλοῦσαν.

Ἐν τῇ ἀγωγῇ της ἡ ἐνάγουσα καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος Ἀν. Ἑταιρ. Π**, νομίμως συσταθεῖσα καὶ ὑφισταμένη ὡς νομικὸν πρόσωπον κατὰ τὰ προσαγόμενα ἔγγραφα, ἐκθέτει ὅτι, τυγχάνουσα νομίμως διωρισμένη ἐργολάβος φορτοεκφορτώσεων ἐν τῷ λιμένι Θεσσαλονίκης, ἀνέλαβε τὴν 2.2.1953 τὴν ἐκφόρτωσιν ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου Κ** 191 χιλιογράμμων σιδηροσωλήνων, τῆς παραλαβῆς τῆς ἐναγομένης καὶ ἤδη ἐκκαλούσης, ἐπὶ τῇ ἀρνήσει τῆς ὁποίας ὅπως καταβάλῃ τὰ ἐκ τῶν ἰσχυόντων κανονισμῶν δικαιώματα τῆς ἐναγούσης ἀπεφάνθη, κατ' ἄρθρ. 3 § 4 τοῦ ὡς εἴρηται κωδικοποιηθέντος ν. 5167/1932, ἡ Ἐπιτροπὴ ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων λιμένος Θεσσαλονίκης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 679/9.6.1954 διαιτητικῆς ἀποφάσεώς της, πλὴν τὴν ἀπόφασιν ταύτην δὲν ἀπεδέχθη ἡ ἐναγομένη, δι' ὃ καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια τὴν προκειμένην διαφοράν κατὰ τὴν προαναφερθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 4 πρὸς ὁριστικὴν ἐπίλυσιν, αἰτουμένη τὴν καταδίκην τῆς ἐναγομένης ταύτης εἰς καταβολὴν τῇ ἐναγούσῃ τοῦ ἐκ τῆς ἄνω αἰτίας δικαιουμένου ποσοῦ τῶν δραχ. 1449.

Ἡ ἐνάγουσα τὸ ὡς εἴρηται δικαίωμά της στηρίζει ἐπὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 578 καὶ 581 ἀποφάσεων τῆς ἐνταῦθα Ἐπιτροπῆς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων, δι' ὧν ἐνεκρίθη, κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρ. 3 § 2 τοῦ ἀ.ν. 381/1936, εἰδικὸς κανονισμὸς ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν ἐργολάβων φορτοεκφορτώσεων τοῦ λιμένος Θεσσαλονίκης, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 588 ἀποφάσεως τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς, δι' ἧς προσετέθη διάταξις εἰς τὸν ὡς εἴρηται εἰδικὸν κανονισμόν, δυνάμει τῆς ὁποίας τὰ διὰ τοῦ κανονισμοῦ τούτου καθοριζόμενα δικαιώματα τῶν ἐργολάβων φορτοεκφορτώσεων καταβάλλονται ἀδιαφόρως ἂν κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν χρησιμοποιοῦνται ἢ μὴ παρ' αὐτῶν φορτηγίδες. Ἡ ἐναγομένη ἀμφισβητεῖ τὸ κῦρος τῶν ὡς εἴρηται ἀποφάσεων, προέχει δὲ ἡ ἔρευνα τοῦ ζητήματος τούτου, ἀναγομένου εἰς τὸ νόμῳ βάσιμον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς.

Κατὰ τὴν εἰς τὴν § 4 τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ κωδικοποιηθέντος διὰ π.δ. 4/9.3.1932 ν. 5167/1932 «περὶ ρυθμίσεως τῶν εἰς τοὺς λιμένας φορτοεκ-

φορτωτικῶν ἐργασιῶν» προστεθείσαν διάταξιν δι' ἄρθρ. 3 § 2 τοῦ ἀ.ν. 381/1936, εἰς τὰ καθήκοντα τῶν Ἐπιτροπῶν ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων ἀνάγεται, πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ ἡ ἐπεξεργασία διὰ τὸν καθορισμὸν γενικῶν ἢ εἰδικῶν κανονισμῶν ἐργασίας καὶ τιμολογίων δικαιωμάτων καὶ ἀμοιβῆς τῶν πρακτόρων, ἐργολάβων φορτοεκφορτώσεων, ἰδιοκτητῶν φορτηγίδων, ὑπαλλήλων παραδόσεως καὶ παραλαβῆς ἐμπορευμάτων (σημειωτῶν) καὶ φυλάκων ἐμπορευμάτων, οἱ κανονισμοὶ δὲ οὗτοι καὶ τὰ τιμολόγια ἐγκρίνονται διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καὶ Ἐργασίας Ὑφυπουργῶν, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης παρέχεται νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις εἰς τὰς ὡς εἴρηται Ἐπιτροπὰς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων πρὸς διατύπωσιν κανόνων δικαίου διὰ τῶν παρὰ τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐγκρινομένων κανονισμῶν καὶ τιμολογίων (Α.Π. 549/1950, ΕΕΝ ιη' σ. 37), ἡ ἀπομις δὲ αὕτη ἐνισχύεται, τοῦτο μὲν ἐκ τοῦ ὅτι αἱ κανονισμοὶ οὗτοι εἶναι ὑποχρεωτικοὶ διὰ πάντας, τοῦτο δὲ καὶ κυρίως διότι κατ' ἄρθρ. 10 τῆς ὡς εἴρηται κωδικοποιήσεως, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ἀ.ν. 2212/1940 καὶ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 1749/1944, κατὰ τῶν παραβατῶν τῶν κανονισμῶν καὶ τῶν τιμολογίων τούτων θεσπίζονται ποιναὶ κυρίασεις. Συνέπεια τῆς ἀρχῆς ταύτης, τῆς θεσπίσεως δηλονότι κανόνων δικαίου ὑπὸ τῶν Ἐπιτροπῶν ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων, εἶναι ὅτι αἱ ἐγκριτικαὶ τῶν κανονισμῶν καὶ τιμολογίων τῶν ὑπὸ τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων ἑκάστοτε καθοριζομένων ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, δέον, διὰ νὰ ἀποκτήσουν κῦρος καὶ ἰσχύν, ὅπως δημοσιευθοῦν, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 διατάγματος τῆς 1/16 Φεβρουαρίου 1833 καὶ ἄρθρου 103 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου 2783/1941, εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἀσχέτως ἂν ἡ δημοσίευσις αὕτη δὲν ἐπιτάσσεται εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου, κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ὁποίου ἐξεδόθησαν αἱ ἀποφάσεις αὗται (Α.Π. 7/1951, 1314/1948, ΕΕΝ ιη' σ. 251, ιε' σ. 765). Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δμως ὅτι οἱ ὡς εἴρηται κανονισμοὶ καὶ τιμολόγια τῶν Ἐπιτροπῶν ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων δὲν ἔπεχουν θέσιν οὐσιαστικοῦ νόμου (Α.Π. 537/1955, ΕΕΔ 14, σ. 1284) καὶ πάλιν, κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 6 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ν.δ. 18/19.5.1923 ἐκδοθέντος Π.Δ. 12/30.10.1929 «περὶ περιορισμοῦ τῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευομένης ὕλης», ἐπιβάλλεται ἡ δημοσίευσις διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως περιλήψεως τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ περὶ ἐγκρίσεως τῶν φορτοεκφορτωτικῶν τῶν διαφόρων λιμένων, ἡ διάταξις δὲ αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς καταργηθεῖσα ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 § 4 τοῦ ν. 1473/1950 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν τῶν λιμένων ἰσχυουσῶν διατάξεων» δὲν διαλαμβάνεται ὡς ὑποχρεωτικὴ ἡ δημοσίευσις εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῶν ἐγκριτικῶν τούτων ἀποφάσεων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πρὸ τοῦ νόμου τούτου ἰσχύουσαν καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς σκέψεως ταύτης ἀναφερομένην διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 3 § 2 τοῦ ἀ.ν. 381/1936 (Α.Π. 303/1952, ΕΕΝ ιθ' σ. 661), λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι, ὡς προείρηται, ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν ἀποφάσεων τούτων δημιουργοῦνται ποιναὶ εὐθύνει διὰ πάντας τοὺς πολίτας, ἐπομένως ἡ δημοσιότης εἶναι ἐπιβεβλημένη (Α.Π. 1314/1948, ΕΕΝ ιε' σ. 765).

Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐνάγουσα ἰσχυρίζεται, ὅτι οἱ θεμελιοῦντες τὴν ἀγωγήν της ὡς εἴρηται κανονισμοὶ τῆς Ἐπιτροπῆς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων λιμένος Θεσσαλονίκης ἐνεκρίθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 51660/1951 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, πλὴν ἡ ἀπόφασις αὕτη, μὴ δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δὲν ἔχει κῦρος, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, καὶ δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς. Ἐπικαλεῖται ἐπίσης τὰς ὑπ' ἀριθ. 7031/1949 καὶ 7149/1949 ἀποφάσεις τοῦ Γεν.Δ/τοῦ Βορείου Ἑλλάδος, δημοσιευθείσας εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β', ἀριθ. 85 καὶ 88), δι' ὧν ἐνεκρίθησαν οἱ ὡς εἴρηται κανονισμοί, πλὴν διὰ τὴν ἔγκρισιν τῶν κανονισμῶν τούτων ἀπαιτεῖται, ὡς προείρηται, ἡ σύμπτωσις τῶν βουλήσεων δύο Ὑπουργῶν (Ἐργασίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας), αἱ βουλήσεις δὲ τῶν Ὑπουργῶν τούτων δὲν δύνανται νὰ ἀναπληρωθῶσιν ὑπὸ μιᾶς τῆς βουλήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Βορείου Ἑλλάδος, ἀσχέτως ἂν εἷς τὸν τελευταῖον τούτων διὰ τοῦ ν. 195/1946 μετεβιβάσθησαν αἱ ἁρμοδιότητες ἀμφοτέρων τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου 195/1946 κατὰ τὸν χρόνον ἐκδόσεως τῶν ἄνω ἐγκριτικῶν ἀποφάσεων (Σ.Ε. 670/1948, 273/1951, 347, 414, 1904/1952, Συμπλήρωμα Νομολογίας τ. 1, λέξις Γεν. Διοικηταί, ἀριθ. 15 καὶ 9).

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἐν ἡγουμένῃ σκέψει ἐκτιθέντων, μὴ ἰσχυόντων τῶν ἐφ' ὧν ἡ ἀγωγὴ ἀρείδεται εἰδικῶν κανονισμῶν, ἡ ἐνάγουσα καὶ ἧδη ἐφεσίβλητος δὲν δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης - ἐκκαλούσης τὸ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς διωκόμενον ποσὸν δι' ἐργολαβικὰ δικαιώματα, καὶ δὴ παρὰ τὸ ὅτι δὲν ἐχρησιμοποιήθησαν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης φορτηγίδες, τὰ ἐναντία δὲ δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐσφαλὲς καὶ ἐξαφανιστέα καθίσταται, κατὰ τὴν βάσιμον κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο ἔφεσιν, συμψηφιζομένης δμως τῆς δικαστικῆς δαπάνης ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν, καθ' ὅσον ἐβλάγως ἀμφέβαλλε ἡ ἐνάγουσα περὶ τοῦ κύρους τῶν ὡς εἴρηται κανονισμῶν. Σημειωτέον ὅτι ἐξαφανιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ' ἀπορριπτομένης τῆς ἀγωγῆς παρέλκει ἡ περαιτέρω ἔρευνα τῶν λοιπῶν λόγων ἐφέσεως.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΓΩΓΗ ΠΛΕΙΟΝΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΜΗ ΣΥΝΔΕΟΜΕΝΩΝ ΔΙ' ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΟΜΟΔΙΚΙΑΣ

Διατάξεις Πολιτ. Δικονομίας και εργατική διαδικασία Ν. Γ'ΘΟΔ'

Εφαρμογή διατάξεων άρθρων 70, 537 § 1, 201 § 1 Πολιτ. Δικονομίας και κατά την εργατικήν διαδικασίαν του Ν. Γ'ΘΟΔ', μή συγχωρουμένης άγωγής πλειόνων μισθωτών μή συνδεομένων διά δεσμού ενεργητικής ομοδικίας (Γνώμη μειοψηφίας).—Ανεφάρμοστον διατάξεων τούτων εν τη εργατική διαδικασία, συγχωρουμένης άγωγής τοιαύτης, έστω και άν δέν συντρέχωσιν οί κατ' άρθρον 70 Πολ. Δικ. όροι της ομοδικίας, άλλως ύφισταμένου είς την περίπτωσιν του έκ του άρθρου 70 Πολ. Δικ. ίδίου άμέσου συμφέροντος έκ του αύτου πράγματος και της αύτης νομίμου αίτίας (Γνώμη πλειοψηφίας).

Το ερευνώμενον υπό της αποφάσεως του Πρωτοδικείου Μυτιλήνης, ως έφετείου, ζήτημα έχει απασχολήσει και άλλοτε την θεωρίαν και δικαστηριακήν πράξιν, συνίσταται δε τούτο είς το άν κατά την έννοιαν του είδικου νόμου Γ'ΘΟΔ', ως ισχύει ήδη, περί εκδικάσεως των μεταξύ μισθωτών και εργοδοτών διαφορών δύναται να ενωθούν εν τω αύτω δικογράφω αξιώσεις πλειόνων προσώπων και πέραν της έννοιας του άρθρ. 70 επ. Πολ. Δικ.

Ως γνωστόν, ενεργητική ομοδικία υπάρχει: α) όταν πολλοί ενάγοντες διά της αγωγής κοινόν επιδιώκωσι δίκαιον, β) όταν οί πολλοί ενάγοντες διά της αγωγής επιδιώκωσι διαφόρων μέν έκαστος δικαίωμα, πηγάζον όμως έκ της αύτης ιστορικής και νομικής αίτίας (Α.Π. 254/1938, Θέμ. ΜΘ' 150).

Υποστηρίχθη (Πρωτοδικών Θεσσαλονίκης 937/1952, Πρωτοδίκης *Κ. Κουνουγέρης*, ΕΕΔ 12, 1263), ότι έκ των συνδεδυασμένων διατάξεων των άρθρων 5, 12, 20 του ν. Γ'ΘΟΔ' προκύπτει, ότι εν τη κατά την εργατικήν διαδικασίαν εκθέσει της αγωγής δύνανται να περιληφθώσι πλείονες ενάγοντες, έστω και άν δέν συντρέχωσιν οί κατά το άρθρ. 70 Πολ. Δικ. όροι της ομοδικίας, εφ' όσον τούτο συντελεί, ως εκ της υφισταμένης μεταξύ των προβαλλομένων αξιώσεων συναφείας, είς την καλλιτέραν, ταχυτέραν και ολιγοδαπανωτέραν επίλυσιν της διαφοράς (είς την περίπτωσιν δέκα εργάται υπό του αύτου εργοδότου προσελήφθησαν διά την ταυτόχρονον και υπό ιδίους όρους εκτέλεσιν της αύτης εργασίας).

Ως όμως, κατά σχολιασμόν της απόψεως αύτης, παρετηρήθη (*Γ. Ράμμος*, Αγωγή πλειόνων του ενός μισθωτών εν ομοδικία κατά του αύτου εργοδότου, ΕΕΔ 12, 1229 επ.), ή διατάξις του άρθρ. 12 του ν. Γ'ΘΟΔ', καθ' ην ο δικαστής δέν δεσμεύεται εκ διαδικαστικών τύπων, δέν έχει την έννοιαν ότι δέν τηρούνται αί κατά το άρθρ. 70 Π.Δ. προϋποθέσεις ομοδικίας, αί οποίαι δέν δύνανται να θεωρηθώσιν ότι άγόνται είς τούς διαδικαστικούς τύπους, ούτε η λύσις ορίζεται εκ του άρθρ. 20 του ν. Γ'ΘΟΔ'.

Περίπτωσιν τοιαύτην αντιμετώπισε και η Πρωτοδικείου Πειραιώς 485/1948 (Πρωτοδίκης *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*, ΕΕΔ 7, 686), αλλ' αύτη, χωρίς να ασχοληθή με το ζήτημα, άν διά του ν. Γ'ΘΟΔ' επήλθε παρέκκλισις των εν άρθρω 70 Πολ. Δικ. οριζομένων, εδέχθη είς την περίπτωσιν αύτης την ύπαρξιν ενεργητικής ομοδικίας, κατά τά άρθρ. 70 Πολ. Δικ., (πολλοί εργάται ανέλαβον διά κοινής συμφωνίας την μεταφοράν ξυλανθράκων).

Επί του ζητήματος ασχολείται η κατωτέρω απόφασις του Πρωτοδικείου Μυτιλήνης, ως εφετείου, της οποίας η πλειοψηφία δέν αποκλείει την υπό πολλών εναγόντων επιδίωξιν διά μιάς αγωγής του δικαίου των, στηριζομένου του Πρωτοδικείου είς τάς διατάξεις των άρθρων 5, 12, 20 του ν. Γ'ΘΟΔ', έστω και άν δέν συντρέχωσιν οί όροι της ομοδικίας.

Φιλάγαθος διά τούς μισθωτούς λύσις, αλλά νομίζομεν όχι δικαιολογουμένη εκ των διατάξεων του κειμένου ν. Γ'ΘΟΔ'.

Πρωτοδικείου Μυτιλήνης 999/1955

Πρόεδρος ο κ. ***Κ. Γιαννόπουλος***
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. ***Μ. Καλεύρας***
Δικηγόροι οί κ.κ. Π. Χωτέλλης, Α. Παρασκευαΐδης

Εί και ηδύνατό τις ειπείν, ότι κατά την βασικήν διάταξιν του άρθρου 70 Πολ. Δικ. πλείονα πρόσωπα δύνανται, πρός επιτυχίαν του κοινού σκοπού, τότε μόνον να ενάξωσιν ή να εναχθώσι κοινώς, έαν κοινωνώσι δικαιώματος ή υποχρεώσεως τινος, ή έάν, άλλως, έχωσιν είς την έκβασιν της δίκης ίδιον άμεσον συμφέρον, προκύπτον έκ του αύτου πράγματος και της αύτης νομίμου αίτίας. Ετέρωθεν κατά την διάταξιν του άρθρ. 537 § 1 Πολ. Δικ. δέν συγχωρείται, ήτοι απαγορεύεται, η ένωσις πολλών αγωγών είς εν έγγραφον, όταν αύται αφορώσι διαφόρους διαδίκους, μή έχοντας πρός άλλήλους τον της ομοδικίας δεσμόν. Τέλος, συμφώνως τη διατάξει του άρθρου 201 § 1 ίδίας Δικον., η αγωγή, συνταχθείσα κατά παράβασιν της απαγορευτικής διατάξεως του άρθρ. 537 § 1 Πολ. Δικ., είναι άκυρος. Αί άνω διατάξεις και ειδικώτερον και η του άρθρ. 70 έφαρμογην έχουσι και επί της διαδικασίας του κ.ν. Γ'ΘΟΔ', συμφώνως τω άρθρω 20 αύτου, καθ' ό και επί ταύτης ισχύουσιν αί κοιναί δικονομικαί διατάξεις, εφ' όσον δέν προσκρούουσιν είς τούτον και εφ' όσον δύνανται να συναρμολογηθώσι πρός την όλην οικονομίαν και το πνεύμα της προκειμένης διαδικασίας. Πράγματι δέ ούδαμώς είναι δυνατόν να θεωρηθή, ότι αί άνω διατάξεις προσκρούουσιν είς τάς διατάξεις του κ.ν. Γ'ΘΟΔ', ως τροποποιηθείς ισχύει, δεδομένου ότι ούδεμία διάταξις ταύτου ρυθμίζει το θέμα της ομοδικίας, έστω και εμμέσως και δη κατά τρόπον διάφορον του άρθρ. 70 Πολ. Δικ., οδ η

Κατά τὸ ἄρθρ. 28 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων», ἵνα ὁ ἠσφαλισμένος δικαιωθῇ συντάξεως λόγῳ γήρατος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐκτὸς ἄλλων, ἀπαιτεῖται καὶ ὅπως κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως περὶ συντάξεως αἰτήσεώς του ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 14 § 3 αὐτοῦ νόμου, ὀργάνου αὐτοῦ, ἔχῃ οὗτος συμπεπληρωμένον καὶ τὸ ὑπὸ τῆς § 1 ἐδαφ. β' αὐτοῦ ἄρθρ. 28 ὁριζόμενον ὅριον ἡλικίας. Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ προρρηθέντος ν.δ. 3083/1954, ἔχοντος, ὡς προτερήτη, ἀνάδρομον ἰσχύν, ἡ ἡλικία τοῦ ἠσφαλισμένου ἀποδεικνύεται ἀποκλειστικῶς διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, συνταχθείσης ἢ διορθωθείσης πρὸ τριετίας τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Ἐν ἐλλείψει δὲ τοιαύτης διὰ τῆς εἰς τὸ μητρῷον ἀρρένων ἢ τὰ δημοτολόγια ἐγγραφῆς, καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐνεργηθείσης, ἐφ' ὅσον αὕτη ἔλαβε χώραν ὡσαύτως πρὸ τριετίας τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Ἐν ἐλλείψει τούτων τότε ἡ ἡλικία ἀποδεικνύεται δι' ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου καὶ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τούτων δι' ἀποφάσεων Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, συνιστωμένης κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐριζόμενα. Προκειμένου δὲ περὶ ἠσφαλισμένων, γεννηθέντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἡ ἡλικία ἀποδεικνύεται διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ ἑτέρου στοιχείου, ἀποδεικνύοντος ταύτην κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Κράτους, ἐν ᾧ ἔλαβε χώραν ἡ γέννησις, θεωρουμένην ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἑλληνικῆς Προξενικῆς Ἀρχῆς. Ἐπὶ ἀμφιβόλων ἐν τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ περιπτώσεων ἀποφαίνονται ὁριστικῶς τὰ πρωτοβάθμια Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια ἢ μέχρι τῆς συστάσεως τούτων αἱ Εἰδικαὶ Ἐπιτροπαί. Κατὰ τὴν πρόδηλον δὲ ἔννοιαν τῆς τελευταίας τῶν ὡς ἄνω περιπτώσεων διὰ τοὺς ἐν ἀλλοδαπῇ γεννηθέντας τὰ ὁριζόμενα ἀποδεικτικὰ τῆς ἡλικίας μέσα δέον νὰ ὦσιν ἐκδεδομένα ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς τοῦ Κράτους τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου. Τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὴν τῆς ἀναιρεσιούσης ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἐκ παρανόμου ἐνεργείας τοῦ ἐντεταλμένου ὀργάνου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπόρριψιν τῆς περὶ χορηγήσεως λόγῳ γήρατος συντάξεως αἰτήσεως αὐτῆς, ἀπέρριψε, δεχθὲν ὅτι τῆς ὑπὸ τὴν κρίσιν αὐτοῦ καταγομένης διαφορᾶς καταληφθείσης ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3033/1954, διδικαιολογημένως τοῦτο ἠρνήθη τὴν παροχὴν συντάξεως, καθ' ὅσον, ὁμολογοῦσα ὅτι ἐγεννήθη ἐν ἀλλοδαπῇ (ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ), δὲν ἐπεκαλέσθη, οὔτε προσήγαγεν εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποδεικτικὰ μέσα, ταῦτα δὲ ληξιαρχικὴν πρᾶξιν ἢ ἕτερον στοιχεῖον, ἀποδεικνύοντα τὴν ἡλικίαν της κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Κράτους, ἐν ᾧ ἐγεννήθη, τῆς ὑπὸ ταύτης προσαχθείσης ληξιαρχικῆς πράξεως συνταγείσης μετ' ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Πρωτευούσης Ἀθηνῶν, μὴ πληρούσης τὰς προϋποθέσεις τοῦ νόμου. Οὕτω δ' ἀποφηνάμενον ὀρθῶς τοῦτο καὶ κατὰ πλήρη αἰτιολόγησιν τῶν τοῦ νόμου στοιχείων τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν παρέβλαψε καὶ οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου λόγου καὶ 1ος τῶν προσθέτων εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι. Τοῦ διατακτικοῦ δὲ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως στηριζομένου, μετὰ τὰ ὡς ἀνωτέρω, εἰς τὸ ὅτι ἡ μὴ ἀποδοχὴ ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τῆς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιούσης πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἡλικίας της προσαχθείσης ληξιαρχικῆς πράξεως διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως δὲν συνιστᾷ τὴν ἣν εἶχεν ὡς ἔρεισμα ἡ ἀγωγὴ παράνομον αὐτοῦ πρᾶξιν, βάσει τῶν ἐχουσῶν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν προπαρατεθεισῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 3083/1954, εἶναι ἀπορριπτέος, τόσον ὁ 3ος τῆς ἀναιρέσεως λόγος, ὡς ἀφορῶν εἰς τὴν ὡς ἐκ περισσοῦ, εἰς ἀπόκρουσιν ἰσχυρισμοῦ τῆς ἀναιρεσιούσης, διαληφθεῖσαν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου περὶ συνταγματικότητος τῶν περὶ συστάσεως Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων καὶ εἰδικῶν ἐπιτροπῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου προβλεπομένων καὶ συνεπῶς μὴ ὑποστηρίζων τὸ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅσον καὶ ὁ 4ος, ὅτι ἐδέχθη ὡς ἀληθὲς ὅτι οὐδὲν στοιχεῖον προσεκόμισεν ἀποδεικνῦον τὴν ἡλικίαν κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους καὶ ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται ἡ ἡλικία ἐκ τῆς προσαχθείσης ληξιαρχικῆς πράξεως καὶ δὴ ἄνευ ἀποδείξεως, ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος. Ἀλλὰ καὶ ὁ 5ος λόγος εἶναι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀπορριπτέος, καθ' ὅσον, ὡς ἐρρήθη, τὸ Δικαστήριον ἀπέκρουσε τὴν εἰς τὸ ἀναιρεσίβλητον ἀποδιδομένην παρανομίαν, καθ' ὅσον ὁπωσδήποτε ἡ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἡλικίας προσαχθεῖσα ληξιαρχικὴ πρᾶξις γεννήσεως δὲν πληροῖ τὰς προϋποθέσεις τῶν ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 ν. 3083/1954 ὁριζομένων ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ οὐδόλως τοῦτο δέχεται, ὡς δι' αὐτοῦ διατείνεται ἡ ἀναιρεσείουσα, ὅτι δὲν ἔχει τὸ νόμιμον ὅριον ἡλικίας πρὸς συνταξιοδότησιν.

Καὶ ἄν, ὡς διατείνεται ἡ ἀναιρεσείουσα, ὑπέβαλεν εἰς τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον τὸν διὰ τοῦ 2ου τῶν προσθέτων λόγων προβαλλόμενον ἰσχυρισμὸν ὅτι κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως πρὸς χορήγησιν συντάξεως εἶχε συμπεπληρωμένον τὸ νόμιμον ὅριον τῆς ἡλικίας, ὀρθῶς τοῦτο, μετὰ τὰ ὡς ἀνωτέρω, σιγῇ τοῦτο ἀντιπαρῆλθε καὶ δὲν διέταξεν ἀποδείξεις, καθ' ὅσον προδήλως πρόκειται περὶ ἰσχυρισμοῦ, μὴ ἔχοντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως, ὡς τοιοῦτος δὲ δὲν δύναται κατὰ τὸ ἄρθρ. 244 Πολ. Δικ. νὰ ᾖ ἀντικείμενον ἀποδείξεως καὶ συνεπῶς εἶναι καὶ οὗτος ἀπορριπτέος. Καθ' ὅσον δὲ περαιτέρω διὰ τοῦ 3ου τῶν προσθέτων λόγου αἰτᾶται τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ὅτι, ἐν ὄψει τῶν ἀφορωσῶν τὴν σύστασιν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων καὶ εἰδικῶν ἐπιτροπῶν διατάξεων τοῦ προρρηθέντος ἄρθρ. 4 ν.δ. 3033/1954, δὲν ἔλαβεν αὕτη ὑπ' ὄψιν καὶ προσαχθείσας πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἡλικίας της τὴν περὶ τούτου δικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν βάσει ταύτης συνταχθεῖσαν ληξιαρχικὴν πρᾶξιν, εἶναι καὶ οὗτος ἀπορριπτέος, ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ὑπὸ δίκην, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσιούσης, αὕτη τὸ πρὸς χορήγησιν συντάξεως λόγῳ γήρατος δικαίωμά της ἤσκησε διὰ τῆς ὑποβολῆς τῆς ἀπὸ . . . 1952 πρὸς τὸ ἀναιρεσίβλητον αἰτήσεώς της, ἐπικαλουμένη τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1846/1951. Συνεπῶς ὀρθῶς ἐκρίθη ὡς δι-

πόμενον ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 3083/1954, ἔχοντος, ὡς ἐρρήθη, ἀνάδρομον τὴν ἰσχύν του καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 4ος τῶν προσθέτων λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

3. *Ἀντισυνταγματικὴ ἡ διὰ τοῦ ν.δ. 3083/1954 κατὰ γνώμας τῆς ἰσχύος δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἀποδεχθεισῶν διάφορον τρόπον βεβαιώσεως τῆς ἡλικίας τοῦ ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἡ ὡς τὸ ν.δ. 3083/1954 ὁρίζει. Καταργήσεις κ.λπ., κατ' ἄρθρ. 475 ἐπ. Πολιτ. Δικονομίας, διὰ καταβολῆς καὶ ἐν γένει ἐκπληρώσεως τῆς ἐνοχῆς διὰ τῆς ἀποδόσεως τοῦ ζητουμένου.*

Ἀρείου Πάγου 552/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανᾶς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Χ. Κωστόπουλος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Νομίμως ἀσκεῖται ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης δήλωσιν περὶ παραιτήσεως τοῦ κατ' αὐτῆς ἐνδίκου της ἐφέσεως μέσου.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 475 ἐπομ. Πολ. Δικ. ἡ καταβολὴ καὶ ἡ ἐν γένει ἐκπλήρωσις τῆς ἐνοχῆς διὰ τῆς ἀποδόσεως τοῦ ζητουμένου, ἀναγνωριζομένη, ἐπάγεται ἀπόσβεσιν τοῦ δικαζομένου δικαίου καὶ κατάργησιν τῆς δίκης. Ἐν προκειμένῳ τὸ ἀναιρεσίβλητον διὰ τῶν ὑπ' ὄψιν προτάσεών του ἐπικαλεῖται μὲν ἐπακολουθήσασαν πλήρη ἐξόφλησιν τῆς ἐνδίκου ἀπαιτήσεως μετὰ τόκων καὶ δικαστικῶν ἐξόδων καὶ παραίτησιν τῆς ἀναιρεσειούσης τοῦ δικογράφου τῆς ἀναιρέσεως ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀξιώσεως ἑκατέρωθεν διὰ γενόμενα δικαστικὰ ἔξοδα, πλὴν περὶ τούτων οὐδεμία προτάσσεται ἀπόδειξις. Ἡ μόνη δ' ἐπίκλησις ὁμολογίας τῆς ἀναιρεσειούσης ἐπὶ τούτων καὶ ἀορίστως ὅλως προβάλλεται, ἀλλὰ καὶ οὐδαμόθεν βεβαιοῦται. Συνεπῶς ὁ ἰσχυρισμὸς του οὗτος τυγχάνει ἀπορριπτέος.

Τὰ ἄρθρα 21, 22, 27 καὶ 28 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος σαφῶς διατυποῦσιν ὡς βάσιν τοῦ ἡμετέρου Πολιτεύματος τὴν ἀρχὴν τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν εἰς νομοθετικήν, ἐκτελεστικὴν καὶ δικαστικήν, διὰ δὲ τὴν ἄσκησιν ἑκάστης τούτων ἰδιαίτερα, ρητῶς ὁριζόμενα, ὄργανα καθιστῶνται ὑπ' αὐτοῦ, ἅτινα καὶ κέκτηνται ἰδίαν ἕκαστον κατ' ἀντικείμενον ἁρμοδιότητα. Ρητῶς δὲ περὶ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας ὁρίζεται διὰ τῶν ἄρθρων 87 καὶ 93 αὐτοῦ, ὅτι αὕτη ἀσκεῖται ὑπὸ δικαστηρίων ἀνεξαρτήτων, τῶν δικαστῶν ὁριζομένων κατὰ νόμον, ὁρίζοντα καὶ τὰ προσόντα αὐτῶν, δι' ἀποφάσεων αὐτῶν εἰδικῶς ἠτιολογημένων. Τῆς ἀρχῆς ταύτης ἄμεσος συνέπεια εἶναι ὁ κανών, ὅτι ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἢ παράγων αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ἀντιποιηθῇ τὴν ὁρμοδιότητα τῆς δικαστικῆς, ἂν μὴ τοῦτο ρητῶς διαγορεύηται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ παρενείρῃ ἑαυτὴν καθ' οἱονδήποτε τρόπον εἰς τὰ ἔργα αὐτῆς ἢ νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν τετελεσμένων αὐτῆς πράξεων, ἐφ' ὅσον αὗται ἐγένοντο ἐγκύρως, πολλῷ δ' ἧσσον νὰ ἀποφαίνωνται ταύτας κατηργημένας καὶ ἄνευ ἰσχύος. Ἐντεῦθεν παρέπεται ὅτι τὸ ἀσκοῦν τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν τῆς Πολιτείας ὄργανον κέκτηται μὲν τὸ δικαίωμα, ὅπως διὰ κανόνων δικαίου, ὑπ' αὐτοῦ τιθεμένων, ρυθμίζῃ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ δικαιώματα, ὡς καὶ τοιαῦτα κτηθέντα βάσει προηγουμένων τοιούτων καὶ ἀναγνωρισθέντων διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων, οὐδόλως ὅμως ἀνήκει αὐτῇ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ὡς ἄνω διατάξεως, καὶ ὅπως ἀποφαίνηται κατηργημένας καὶ ἄνευ ἰσχύος αὐτὰς ταύτας τὰς πράξεις τῶν ὀργάνων τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, τουτέστι τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν. Τοιοῦτος ὁρισμὸς δὲν ἀφορᾷ εἰς λειτουργίαν νομοθετικήν, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἀνεπίτρεπτον ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἐπέμβασιν αὐτῆς εἰς τὰ ἔργα τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, δι' ὃ καὶ ὑποχρεοῦνται τὰ Δικαστήρια, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 105 τοῦ Συντάγματος, ὅπως μὴ ἐφαρμόζωσι νόμον, οὗτινος τὸ περιεχόμενον ἀντίκειται εἰς τοῦτο.

Τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 3083 τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1954 ἀντικαταστήσαντος τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ ἀ.ν. 1846 (1951) «περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων» καὶ ὁρίζοντος ἐν μὲν τῇ § 1 αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἡλικία τοῦ ἠσφαλισμένου ἀποδεικνύεται ἀποκλειστικῶς διὰ τῶν ὑπ' αὐτῆς καθοριζομένων ἀποδεικτικῶν μέσων, ἐν δὲ τῇ § 2 ἐδ. α' αὐτῆς, ὅτι ἡ ἰσχὺς τῆς ὡς ἄνω διατάξεως (§ 1) ἀνατρέχει ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846 (1951), ἐφαρμόζεται δὲ καὶ διὰ τὰς ἐπιδίκους σχέσεις καὶ ἐν ἐδ. β' αὐτῆς, «ἀποφάσεις δικαστικαὶ ἐκδοθεῖσαι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846 (1951) καὶ ἀποδεχθεῖσαι διάφορον τρόπον βεβαιώσεως τῆς ἡλικίας τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ μὴ μέχρι σήμερον ἐκτελεσθεῖσαι, ἀποβάλλουσι τὴν ἰσχύν των» πρόδηλον, μετὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει καθίστανται, ὅτι ἡ τελευταία τοῦ ἐδ. β' αὐτοῦ διάταξις, ὡς ἔχει, δὲν εὑρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς προμνησθείσας συνταγματικὰς διατάξεις, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς κηρύσσονται ἀπεριφράστως κατηργημέναι καὶ ἄνευ ἰσχύος δικαστικαὶ ἀποφάσεις, νομίμως καὶ ἐντὸς τῆς ἁρμοδιότητος τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας ἐκδοθεῖσαι, ὅπερ καὶ συνιστᾷ ἐπέμβασιν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας εἰς τὰ ἔργα τῆς δικαστικῆς καὶ κατάλυσιν τετελεσμένων αὐτῆς πράξεων. Δι' ὃ ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἔχει ἰσχὺν νόμου καὶ συνεπῶς καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐπιφέρῃ τὴν δι' αὐτῆς ἀπαγγελλομένην κατάργησιν τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, μὴ θεωρήσασα, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ἀνίσχυρον τὴν ὡς ἄνω διάταξιν, καθ' ὃ ἀντιβαίνουσα εἰς τὸ Σύνταγμα, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπὶ τῇ βάσει καὶ μόνον ταύτης, κατὰ παραδοχὴν ἀνακοπῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δεξαμένη ὅτι αἱ ὑπ' ἀριθ. 2815 (1953) ἀπόφασίς του, ὑπ' ἀριθ. 1216/1954 τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ 820 1955 τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀποδεχθεῖσαι διάφορον τρόπον βεβαιώσεως τῆς ἡλικίας τῆς καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ ἠσφαλισμένης, ἀπέβαλε τὴν ἰσχύν της, μὴ δυναμένη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐκτελεστὸς τίτλος, ἀπεφήνατο ἄκυρον τὴν ἐπ' αὐτῆς στηριζομένην ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμήν, ψευδῶς κατὰ τοῦτο τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ἀναιρετέα κατέστη κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν περὶ τούτου βάσιμον πρῶτον τοῦ ἀναιρετηρίου λόγον (*).

Ἐν ὄψει τῶν ὡς ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκτιθεμένων, καθὼς καὶ τῆς ἐν τοῖς πρακτικοῖς διαληφθείσης δηλώσεως τούτου, ἐφ' ᾗς ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀναιρεσειούσης οὐδὲν ἀντέλεξε, τὸ Δικαστήριον κρίνει συμφηφιστέαν τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων δικαστικὴν δαπάνην (**).

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 3270/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

(**) Ὁμοίως καὶ ἡ Α.Π. 303/1955 ΕΕΔ 14, 658.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙΛΥΣΕΩΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ Ι.Κ.Α.

Προβλεπομένη ὑπό τοῦ Α.Ν. 1846/1951, ὡς ἐτροποποιήθη διά τοῦ Ν. 2698/1953, διαδικασία θεσπίσεως Κανονισμῶν

Ἁρμοδιότης τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς συγκρότησιν τακτικῶν καὶ εἰδικῶν ἐκτάκτων Ἐπιτροπῶν κατ' ἄρθρον 13 τοῦ Α.Ν. 1846/1951, ὡς συνεπληρώθη καὶ ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 2698/1953. — Θέσπισις Κανονισμῶν, κατ' ἄρθρον 16 § 1 τοῦ Α.Ν. 1846/1951, δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τῇ προτάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. — Παράνομος ἄλλως μεταβίβασις ἀποφασιστικῆς ὁρμοδιότητος εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἐπιλύσεως Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν. — Ἀτέλεια ἄρθρ. 40 Α.Ν. 1846/1951 περιλαμβάνει καὶ τὴν διὰ τοῦ ἐνδίκου μέσου αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος καὶ γενικώτερον πραγματοποίησιν παροχῶν.

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1556/1955, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Σ. Σολιώτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μαρκόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Κ. Τσαγχαράκης, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἡ αἰτοῦσα, ἡσφαλισμένη τοῦ Ι.Κ.Α., διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 64/14.12.1954 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν τοῦ ὡς ἄνω Ἱδρύματος, δι' ἧς ἀπερρίφθη ὡς ἐκπρόθεσμος αἵτησις αὐτῆς περὶ παροχῆς συντάξεως.

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (Φ.Ε.Κ. 179), ὡς τοῦτο συνεπληρώθη καὶ ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 2698/1953 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.» (Φ.Ε.Κ. 315), ὁρίζεται ὅτι «τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀποφασίζει ἐφ' ὅλων τῶν γενικῶν ζητημάτων διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Ἱδρύματος.., εἰδικώτερον... (§ 5), συγκροτεῖ τακτικὰς καὶ εἰδικὰς ἐκτάκτους ἐπιτροπὰς ἐκ μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἢ εἰδικῶν προσώπων ἢ καὶ ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος πρὸς παρασκευήν, γνωμοδότησιν ἢ διαχείρισιν καὶ ἀπόφανσιν ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητά του, καθορίζον ἅμα τὰς ἁρμοδιότητας τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων καὶ τὴν καταβλητέαν εἰς τοὺς μετέχοντας εἰς αὐτὰς ἀποζημίωσιν, καθ' ἃ εἰδικώτερον θέλει ὁρίσει Κανονισμός... Προσέτι καταργεῖ τὰς ὑπ' αὐτοῦ συνεστημένας Ἐπιτροπάς, εὑρύνει ἢ περιορίζει τὴν ἁρμοδιότητα αὐτῶν», ὑπὸ δὲ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἰδίου νόμου ὁρίζεται, ὅτι πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπόμενοι Κανονισμοὶ θεσπίζονται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, λαμβανομένων προτάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. δικαιοῦται, ὅπως δι' ἀποφάσεών του συγκροτῇ τακτικὰς ἢ ἐκτάκτους ἐπιτροπάς, ἵνα γνωμοδοτῶσιν ἢ ἀποφασίζωσιν ἐπὶ θεμάτων τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἁρμοδιότητος. Ὁ καθορισμὸς ὅμως τῆς τοιαύτης ἁρμοδιότητος τῶν Ἐπιτροπῶν δέον νὰ γίνηται διὰ τῆς διαδικασίας τῆς προβλεπομένης περὶ θεσπίσεως Κανονισμῶν, ἤτοι κατόπιν προτάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 36/17.11.1954 ἀποφάσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχωρήθη εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν ἡ ἀποκλειστικὴ ἁρμοδιότης, ὅπως ἀποφασίζῃ ἐπὶ ὑφισταμένης διαφωνίας μεταξὺ Διευθυντοῦ καὶ Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς. Κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐν προκειμένῳ ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αὐτῆς ἠκύρωσεν ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικ. Ἐπιτροπῆς περὶ ἀποδοχῆς κατ' ἀρχὴν ὡς ἐμπροθέσμου τῆς αἰτήσεως τῆς αἰτούσης πρὸς παροχὴν συντάξεως καὶ ἐπεκύρωσεν ἀπόφασιν τοῦ Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἐκρίθη ὡς ἐκπρόθεσμος ἡ ταιαύτη αἵτησις. Πλὴν ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν τυγχάνει νόμιμος, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ἡ ὡς ἄνω Ἐπιτροπή, ἀκυρώσασα ἀπόφασιν Τοπικῆς Διοικ. Ἐπιτροπῆς, ἤσκησεν ἀποφασιστικὴν ἁρμοδιότητα, ἥτις εἶχε μεταβιβασθῇ αὐτῇ παρανόμως διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ παρεμβαίνοντος Ἱδρύματος, ἐνῷ, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἡ τοιαύτη μεταβίβασις, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 13 καὶ 16 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ἔδει νὰ θεσπισθῇ διὰ τῆς διαδικασίας τοῦ Κανονισμοῦ, ἤτοι διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Καὶ ναὶ μὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56059/1/1954 τῆς 22.4.1954 (τ. Β' 93) ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κανονισμοῦ τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», δι' ἧς συνιστῶνται διάφοροι ἐπιτροπαὶ (ἄρθρ. 2, 3, 4 καὶ 5) καὶ ὁρίζονται καὶ αἱ ἁρμοδιότητες τούτων, ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 1 § 7 αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἁρμοδιότης ἑκάστης τῶν κατὰ τ' ἀνωτέρω Ἐπιτροπῶν (Ἐπιτροπῶν τοῦ ἄρθρου 13 § 5 ν. 1846) καὶ ἡ θητεία τῶν μελῶν του, ὅπου δὲν ὁρίζεται ρητῶς δι' ἑτέρας εἰδικῆς κανονιστικῆς διατάξεως, καθορίζονται διὰ τῆς συνιστώσης ἀποφάσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἢ τοῦ Διοικητοῦ, ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη, ἀναφερο-

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

1. ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος: "Αν οἱ εἰς τὰ καπνοποιεῖα, πλινθοποιεῖα καὶ ἀγγειοπλαστεῖα ἐργαζόμενοι τεχνῖται ἐπὶ συμβάσει ἐργασίᾳ, ἀορίστου χρόνου, ἀπασχολούμενοι συνήθως ἀπὸ τοῦ μηνὸς Μαρτίου μέχρι καὶ τοῦ Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους, δικαιοῦνται τῆς ὑπὸ τοῦ β.δ. τῆς 2.12.1954/24.2.1955 «περὶ ἐπεκτάσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 2 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδείων μετ' ἀποδοχῶν εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας τῶν «καπνοποιείων, πλινθοποιείων καὶ ἀγγειοπλαστείων» ὁριζομένης δωδεκαημέρου τοὐλάχιστον ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν.

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β', Γνωμ. 1213/1955

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ' Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Τρ. Κοντογιαννόπουλος*
Λοιποὶ μέλη: Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλαντζάκος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Δ. Κοβγιας, Πάρεδροι.

Τὸ Συμβούλιον ἀπεδέχθη ὁμοφώνως τὴν εἰσήγησιν τοῦ Εἰσηγητοῦ, ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως: Ὁ ἀ.ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδείων μετ' ἀποδοχῶν» ὥρισεν ἐν ἄρθρῳ 2 αὐτοῦ, ὅτι οἱ μισθωτοὶ τῶν πάσης φύσεως «ὑποκειμένων ἐπιχειρήσεων», αἵτινες ἀναφέρονται ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτοῦ, δικαιοῦνται καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι ἔχουσι διανύσει ἐν τῇ ὑποκειμένῃ ἐπιχειρήσει συνεχῆ ἀπασχόλησιν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τοὐλάχιστον δώδεκα μηνῶν. Προκειμένου περὶ τῆς διαρκείας τῆς προκειμένης ἀδείας γίνεται διάκρισις ἐν τῷ αὐτῷ ὡς ἄνω ἄρθρῳ 2 τοῦ ἀ.ν. τῶν μισθωτῶν εἰς ὑπαλλήλους καὶ ἐργατοτεχνίτας καὶ ἀμφοτέρων τῶν κατηγοριῶν τούτων πάλιν εἰς ἐργαζομένους εἰς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις δημοσίου χαρακτῆρος κοινῆς ὠφελείας ἢ τὰς λειτουργούσας ὑπὸ μορφὴν ἀνωνύμου ἑταιρείας ἢ ἱδρύματος ἢ ὀργανισμοῦ καὶ εἰς ὑπαλλήλους ἐργατοτεχνίτας, ἀπασχολουμένους εἰς τὰς λοιπὰς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις καὶ ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐργαζομένου μισθωτοῦ ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργατοτεχνίτου καὶ τοῦ εἴδους τῆς ὑποκειμένης ἐπιχειρήσεως (ἂν εἶναι δημοσίου χαρακτῆρος, ἀνων. ἑταιρεία κλπ. ἢ στερῆται τῆς ἰδιαιτέρας τούτων μορφῆς ὡς ἀνωτέρω) καθορίζεται ἡ διάρκεια τῆς ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν. Οὕτω ἡ διάρκεια τῆς ἀδείας, ἥτις παρέχεται εἰς ἐργατοτεχνίτας ὑποκειμένων ἐπιχειρήσεων, μὴ ἐχουσῶν τὴν μορφὴν ἀνωνύμου ἑταιρείας, δημοσίου χαρακτῆρος κλπ., εἶναι ἐξ ἀλλεπαλλήλων ἡμερῶν. Περαιτέρω ὅμως, ἐν § 5 τοῦ ἰδίου ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν., ὁρίζεται ὅτι «εἰς πᾶσαν περίπτωσιν μισθωτοὶ ἡλικίας κατωτέρας τῶν 18 ἐτῶν ἢ ἐκτελοῦντες, κατὰ κανόνα, ἔργα ἐπιβλαβῆ διὰ τὴν ὑγείαν των ἢ ἰδιαιτέρως κοπιώδη (στοιχειοθέτησις ἢ ἀνάτηξις μετάλλου εἰς τὴν τυπογραφίαν, κυρία ἀπασχόλησις εἰς πλυντήρια ἢ βαφεῖα, εἰς τὴν ὑφαντουργίαν καὶ εἰς τὴν διενέργειαν φορτοεκφορτώσεων) δικαιοῦνται κατ' ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, περιλαμβανούσης οὐχὶ ὀλιγωτέρας τῶν 12 ἀλλεπαλλήλων ἐργασιμων ἡμερῶν». Ἐνῷ δηλ. οἱ ὡς ἄνω μισθωτοὶ (ἐργατοτεχνῖται) οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰς τοιαύτας ἰδιαιτέρως κοπιώδεις ἢ ἐπιβλαβεῖς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις θὰ ἐδικαιοῦντο νὰ λάβωσι ἄδειαν μόνον ἐξ ἀλλεπαλλήλων ἡμερῶν (συμφώνως περ. δ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 2), μὴ ὑπαρχούσης τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τῆς § 5 τοῦ ἰδίου ἄρθρου, ἤδη, ὑπαρχούσης τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως, δικαιοῦνται νὰ λάβωσιν ἄδειαν τοὐλάχιστον 12 ἀλλεπαλλήλων ἡμερῶν. Κατὰ τὰ λοιπὰ ὅμως καὶ δὴ ὡς πρὸς τὴν βασικὴν προϋπόθεσιν τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 2 τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὸν «βασικὸν χρόνον», ἤτοι ἐπὶ 12μηνον τοὐλάχιστον συνεχὲς χρονικὸν διάστημα παρὰ τῇ ὑποκειμένῃ ἐπιχειρήσει, οὐδόλως ἔθιξεν ἡ ἐν λόγῳ διάταξις τῆς § 5 τὴν προϋπόθεσιν, ταύτην, ἥτις οὕτω ἀπαιτεῖται νὰ συντρέχῃ καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τῶν ἐν § 5 περιλαμβανομένη γενικῶς εἰς τὰς συσταθείσας καὶ συστηθησομένας Ἐπιτροπὰς τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ ἀ.ν. 1846 (ἄρθρ. 1 §§ 1 καὶ 2 τοῦ Κανονισμοῦ), δεδομένου ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Κανονισμὸς οὐδαμοῦ μνημονεύει τὴν Ἐπιτροπὴν Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν, θεσπίζει ἀνεπίτρεπτον ὑπεξουσιοδότησιν, διότι μεταβιβάζει εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τὴν ἁρμοδιότητα, ὅπως καθορίζῃ τοῦτο τὰ καθήκοντα τῶν ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῶν, ἐνῷ κατὰ τὴν μνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ἡ ἁρμοδιότης τῶν Ἐπιτροπῶν δέον νὰ καθορίζηται ἐν τῷ Κανονισμῷ. Συνεπῶς ἀναρμοδίως ἐν προκειμένῳ ἀπεφάνθη ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν ὑπὲρ τῆς ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως τῆς προσφευγούσης ὡς ἐκπροθέσμου, καὶ ἀκυρωτέα τῷ λόγῳ τούτῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ν. 1846/1951: «Αἰτήσεις πρὸς ἀπονομὴν παροχῶν ἢ ἐξόφλησιν τῶν εἰς χρῆμα τοιούτων δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου, οὐδ' εἰς πληρωμὴν οἱουδήποτε φόρου. Πᾶσαι αἱ πράξεις, δικαστικαί, διοικητικαὶ καὶ ἐξώδικοι πρὸς ἀναγνώρισιν, δικαστικὴν ἐπιδίωξιν ἢ πραγματοποίησιν τῶν ἐν λόγῳ παροχῶν, ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους, τῶν διὰ πληρεξούσια καταβλητέων συμβολαιογραφικῶν δικαιωμάτων μὴ δυναμένων νὰ ὑπερβῶσι τὸ 1/2 τῶν νομίμων».

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων, συναγομένην ἐκ τῆς γενικότητος τῆς διατυπώσεως αὐτῶν, ἡ καθιερουμένη ἀτέλεια περιλαμβάνει καὶ τὴν διὰ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐπιδιωκομένην ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος καὶ γενικώτερον πραγματοποίησιν τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἔνδικος αἴτησις ἀκυρώσεως, διώκουσα τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος τῆς αἰτούσης, εἶναι ἀπηλλαγμένη τελῶν χαρτοσήμου καὶ δέον νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπόδοσις τῶν προκαταβληθέντων τοιούτων.

νων τούτων μισθωτών (τών άπασχολουμένων είς ίδιαιτέρως κοπιώδεις ή έπιβλαβείς έργασίας). Έν συνεχεία ή έν λόγω διάταξις της § 5 όρίζει, ότι «διά διαταγμάτων, προκαλουμένων ύπό τού Ύπουργού Έργασίας, μετά σύμφωνον γνώμην τού Συμβουλίου Έργασίας, δύνανται νά όρισθούν καί άλλαι, πλήν τών άνωτέρω, έπιβλαβείς ή ίδιαιτέρως κοπιώδεις διά τούς μισθωτούς άπασχολήσεις». Περαιτέρω έν § 8 τού αύτού ώς άνω άρθρ. 2 όρίζεται ότι «διά διατάγματος προκαλουμένου ύπό τού Ύπουργού Έργασίας, μετά γνώμην τού Συμβουλίου Έργασίας, θέλουσιν όρισθή αί προϋποθέσεις χορηγήσεως άδειών είς τούς μισθωτούς τών έποχιακώς λειτουργουσών έποχειμένων έπιχειρήσεων τού άρθρ. 1 § 1 τού παρόντος νόμου». Τοιούτον διάταγμα διά μισθωτούς έποχιακώς λειτουργουσών έπιχειρήσεων δέν έξεδόθη μέχρι σήμερον. Τό διάταγμα της 2.12.1954, όπερ μνημονεύεται έν τώ έρωτήματι, στηριζόμενον έπί τού τελευταίου έδαφίου της § 5 τού άρθρ. 2 ά.ν. 539/1945, έπεκτείνει τάς διατάξεις της παραγράφου ταύτης καί έπί τών έν αύτώ διαλαμβανομένων μισθωτών τών κεραμοποιείων, πλινθοποιείων καί άγγειοπλαστείων, ύπό τήν έννοιαν, πηγάζουσαν έκ τού προοιμίου τού διατάγματος, ότι οί έν λόγω μισθωτοί άπασχολούνται είς ίδιαιτέρως κοπιώδη ή καί έπιβλαβή έργασίαν.

Καθ' ά ήμεις άνωτέρω άνεπτύξαμεν, καί διά τούς μισθωτούς της έν λόγω κατηγορίας (τούς άπασχολουμένους είς ίδιαιτέρως κοπιώδεις ή έπιβλαβείς έπιχειρήσεις) άπαιτεί ό νόμος νά συντρέχη ή έν άρθρ. 2 § 1 προϋπόθεσις της άπασχολήσεως αύτών κατά τόν «βασικόν χρόνον» τών δώδεκα συνεχών μηνών. Έφ' όσον δέ, προκειμένου περί μισθωτών της κατηγορίας ταύτης, οίτινες άναφέρονται έν τώ ρηθέντι διατάγματι της 2.12.1954, έχομεν ώς δεδομένον ότι ούτοι άνήκουσιν είς τήν κατηγορίαν τών έποχιακώς έργαζομένων καί ώς τοιούτοι δέν δύνανται νά έχωσι παρά τή έπιχειρήσει, παρ' ή έργάζονται, συνεχή άπασχόλησιν 12 τουλάχιστον μηνών, έπεται ότι τό διάταγμα τούτο έξεδόθη καθ' ύπέρβασιν νομοθετικής έξουσιοδοτήσεως καί ώς έκ τούτου είναι άνεπίδεκτον έφαρμογής.

Μόνον είς ήν περίπτωσιν ήθελε διαπιστωθή (ζήτημα πραγματικόν, άλλά καί άπίθανον ώς πραγματικόν περιστατικόν), ότι ύπάρχουσι μισθωτοί της έν τώ διατάγματι τούτω άναφερομένης κατηγορίας, οίτινες έργάζονται συνεχώς παρά τή έπιχειρήσει, παρ' ή άπασχολούνται, καί ούχί έποχιακώς, καί κέκτηνται συνεχή άπασχόλησιν 12 τουλάχιστον μηνών παρ' αύτή, μόνον τότε δύναται τό διάταγμα τούτο νά θεωρηθή έκδεδομένον έντός της νομοθετικής έξουσιοδοτήσεως, της ύπό τού άρθρ. 3 § 5 τού ά.ν. 539/1945 παρεχομένης, καί έν τή περιπτώσει ταύτη δύναται νά τύχη έφαρμογής έπί τών έν λόγω μισθωτών, οίτινες κατ' έπέκτασιν έπί τή βάσει τού έδ. 2 της § 5 τού είρημένου άρθρ. 2 χαρακτηρίζονται ώς έργαζόμενοι είς ίδιαιτέρως κοπιώδη ή έπιβλαβή έπιχείρησιν. Ειδικώς όμως διά τούς έν τώ έρωτήματι έργατοτεχνίτας τών κεραμοποιείων, πλινθοποιείων καί άγγειοπλαστείων, δι' ούς τίθεται ώς δεδομένον ότι έποχιακώς έργάζονται (άπό τού Μαρτίου μέχρι καί τού Όκτωβρίου έκαστου έτους) δέν δύναται νά έχη έφαρμογήν τό ώς άνω διάταγμα της 2.12.1954, είτε διότι είναι άκυρον, έλλείψει νομοθετικής έξουσιοδοτήσεως, είτε διότι άφορᾷ τούς μή έποχιακούς, άλλά συνεχώς έργαζομένους έργατοτεχνίτας τών ώς άνω έπιχειρήσεων τούς κεκτημένους τουλάχιστον 12μηνον συνεχή άπασχόλησιν (οίας στερούνται οί ύπό κρίσιν μισθωτοί)· άλλ' ούτε καί έξ άλλης διατάξεως τού ά.ν. 539/1945 δικαιούνται νά λαμβάνωσιν άδειαν μετ' άποδοχών, έφ' όσον μόνον ήν έπί τή βάσει της § 8 τού άρθρ. 2 αύτού έξεδίδετο διάταγμα, όρίζον τάς προϋποθέσεις χορηγήσεως άδείας είς έποχιακώς έργαζομένους, θά έλάμβανον τοιαύτην άδειαν, τοιούτον όμως διάταγμα δέν έξεδόθη μέχρι σήμερον.

Β. ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Περίληψις ἐρωτήματος: *1) Ἂν ἡ σύμβασις ἐργασίας πολεμιστῶν τοῦ ἀν.ν. 1846/1951, προσληφθέντων δι' ὡρισμένον χρόνον, παρατεθεῖσα μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ χ. ὅνου τούτου, κατέστη ἀορίστου χρόνου καὶ 2) ἂν δύναται ἡ ἐπιχείρησις νὰ ἀπολύσῃ τοὺς οὕτωσι ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντας πολεμιστάς, ὡς τοῦτο ἔπραξε ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν, δι' ἃς προσελήφθησαν, περιεμένου περὶ μισθωτῶν ἐλευθέρως προσληφθέντων παρ' αὐτῆς.*

Νομικού Συμβουλίου, Τμ. Β', Γνωμ. 1036/1955

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης* Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Τρ. Κοντονασόπουλος* Λοιπὰ μέλη: Δ. Καλαντζάκος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Α. Μαλαγαρδῆς, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Β. Σάββας, Χ. Γεωργιόπουλος, Κ. Τσαγκαράκης, Δ. Κούγιας, Δ. Αικατερίδης, Πάρεδροι.

Τό Συμβούλιον άπεδέχθη όμοφώνως τήν είσήγησιν ήμών, έχουσαν ώς άκολούθως: Ώς γνωστόν, πλήν της περιπτώσεως τού άρθρ. 7 § 1 ά.ν. 1836/1951, ώς ταύτο έτροποποιήθη διά τού άρθρου μόνου τού ν. 2223/1953, καθ' ήν ή σχέσις έργασίας τού κατά τό άρθρ. 3 τού ά.ν. 1836/1951 τοποθετουμένου είς ίδιωτικάς έπιχειρήσεις κλπ. προσωπικού ή τού τοποθετηθέντος βάσει προγενεστέρων τού ά.ν. 1836/1951 νόμων διατηρείται έν ίσχύϊ ύποχρεωτικώς έπί έπταετίαν τουλάχιστον άπό της προσλήψεώς του, μεθ' ό οί ώς άνω προσληφθέντες παραμένουσιν έν τή ύπηρεσίᾳ, της συμβάσεως έργασίας των μετατρεπομένης είς τοιαύτην άορίστου χρόνου, έξομοιούμενοι πλήρως πρός τούς έν τή έπιχειρήσει ή έκμεταλλεύσει συναδέλφους των, ή δέ μισθωτική αύτών σχέσις διέπεται ύπό τών κειμένων έργατικών νόμων καί τού είδικού κανονισμού της έπιχειρήσεως ή της έκμεταλλεύσεως, έφ' όσον ύφίσταται τοιούτος, ύπάρχει καί ή περίπτωσις τού άρθρ. 3 § 6 τού αύτού ά.ν. 1836/1951, καθ' ήν είναι δυνατή ή τοποθέτησις πολεμιστού τού νόμου τούτου είς τινα τών ύποχρέων της § 1 τού άρθρου τούτου διά χρόνον έλάσσονα τής ώς άνω έν άρθρ. 7 όριζομένης διαρκείας, καθοριζόμενον έκ τών προτέρων, κατά τόν χρόνον της προσλήψεως του, ύπότε μετά τήν λήξιν της διαρκείας ταύτης δικαιούται ό ούτωσι τοποθετηθείς πολεμιστής νά έπανατοποθετηθῇ είς έτέραν έπιχείρησιν ή έκμετάλλευσιν μέχρι συμπληρώσεως τού ύπό τού νόμου όριζομένου χρόνου προστασίας (άρθρ. 4 § 7 τού ν.δ. 2653/1953). Είς περιπτω-

σιν δέ, καθ' ἣν ὁ δι' ὡρισμένον χρόνον τοποθετηθείς ὡς ἄνω πολεμιστὴς δὲν ἤθελεν ἀποχωρήσει ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως, λήξασης τῆς διαρκείας, δι' ἣν προσελήφθη, ἀλλὰ παραμένει ἐργαζόμενος παρ' αὐτῇ καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς διαρκείας ταύτης, προφανὴς ἡ μισθωτικὴ αὐτοῦ σχέσις μετατρέπεται ἀπὸ ὡρισμένου χρόνου εἰς ἀορίστου χρόνου τοιαύτην, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 671 Α.Κ. καὶ τὴν κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμοζομένην ἐν προκειμένῳ διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 7 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, καὶ ὁ ἐν λόγῳ μισθωτὸς δύναται νὰ ἀπολυθῇ ὁποτεδήποτε, τηρουμένων τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου. Ἐννοεῖται ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν ἀπόλλυσι τὸ δικαίωμα ὁ ἐν λόγῳ πολεμιστής, ὅπως ποτὲ θελήσει χρήσιν τῆς προμνημονευθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 § 6 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς αὕτη συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 τοῦ ν.δ. 2653/1953, καὶ ἐπιζητήσῃ νὰ ἐπανατοποθετηθῇ εἰς ἄλλην ὑποχρεωτικὴν ἐπιχείρησιν μέχρι συμπληρώσεως τῆς ἑπταετίας, μέχρι τῆς ὁποίας ἐκτείνεται ἡ προστασία τῶν δυνάμει τοῦ ἀναγκαστικοῦ τούτου νόμου καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ τοιούτων τοποθετηθέντων πολεμιστῶν. Δὲν χρήσιμον δὲ ἀρθῶν νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ὡς ἄνω μισθωτικὴ σχέσις τοιούτου πολεμιστοῦ μετεβλήθη εἰς ἀορίστου χρόνου διαρκείας ἐμπίπτει εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 7 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς αὕτη τροποποιηθῇ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 2653/1953, καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν τούτου ἡ σχέσις αὕτη θέλει παραταθῇ ἐπὶ ἑπταετίαν τοὐλάχιστον, καθ' ὅσον τὸ μὲν ἡ διάταξις αὕτη προβλέπει τὴν περίπτωσιν, περὶ ἧς δὲν πρόκειται ἐνταῦθα, καθ' ἣν ἀρχηθεν ὁ εἰρημένος πολεμιστὴς προσελήφθη οὐχὶ δι' ὡρισμένον χρόνον, τὸ δὲ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 6 τοῦ ὡς ἄνω ἀν. νόμου προβλέπει τὴν περιπτωσιν, περὶ ἧς πρόκειται ἐνταῦθα, τῆς προσλήψεως τοῦ πολεμιστοῦ ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον καὶ τῆς παραιτήσεως προστασίας αὐτοῦ μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ὡρισμένου χρόνου τῆς προσλήψεώς του.

III ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος: *Ἐρωτᾶται ποία εἶναι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 10 § 1 τοῦ ἀ.ν. 394/1936 «περὶ χαρακτηρισμοῦ καὶ ὅρων ἐργασίας προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων», ἐν ὄψει τοῦ Π.Δ. τῆς 8/14.3.1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» καὶ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ π.δ. τῆς 24.9/1.10 1924 «περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν ξενοδοχείων, ἰατρείων, καφενείων κλπ».*

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β', Γνωμ. 1164/1955

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Τρ. Κωνσταντόπουλος*
Λοιπὰ μέλη: Δ. Μπαμπάτης, Δ. Καλαντζάκος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Δ. Κούγιας, Πάρεδροι

Τὸ Συμβούλιον, πλὴν τοῦ μέρους τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Εἰσηγητοῦ, ὅπερ ἀφορᾷ τὸ δεύτερον θέμα, ἤτοι τὴν διακεκομμένην ἀνάπαυσιν κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτερινῆς δεκαώρου ἐργασίας, ἀπεδέχθη τὴν εἰσήγησιν ταύτην, ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως:

Α'. Ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς εἰκοσιτετραώρου συνεχοῦς ἀναπαύσεως καθ' ἑβδομάδα τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων: Ἡ σχετικὴ διάταξις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ἀ.ν. 394/1936 «περὶ χαρακτηρισμοῦ καὶ ὅρων ἐργασίας προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων» ὁρίζει, ὅτι «τὸ προσωπικὸν τῶν ξενοδοχείων, περὶ ὃν προβλέπει ὁ παρὼν νόμος, ἔχει δικαίωμα ἀναπαύσεως δεκατεσσάρων ὡρῶν κατὰ εἰκοσιτετράωρον καὶ εἴκοσι τεσσάρων συνεχοῦς ἀναπαύσεως καθ' ἑβδομάδα πραγματικῆς ὑπηρεσίας». Ἡ διάταξις αὕτη δὲν διαφέρει οὐσιαστικῶς τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ Π.Δ. τῆς 27 Σεπτεμβρίου/1 Ὀκτωβρίου 1924 «περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν ξενοδοχείων, ἰατρείων, καφενείων κλπ.», ἧτις ὁρίζει, ὅτι τὸ προσωπικὸν τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 1 ἐπιχειρήσεων (ξενοδοχείων ὕπνου κλπ.) δικαιοῦται ἀνὰ περίοδον 7 ἡμερῶν ἀναπαύσεως εἴκοσι τεσσάρων συνεχῶν ὡρῶν καὶ ἡ ὁποία διάταξις, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ τοιαῦται τῶν περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως νομοθετημάτων, ἐθεσπίσθησαν κατ' ἐφαρμογὴν καὶ ἐπέκτασιν τῆς συμβάσεως τῆς Γ' Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως τῆς Ἐργασίας τῆς Γενεύης, ἧτις σύμβασις ἐκυρώθη διὰ τοῦ ν. 2990/1922 καὶ ἡ ὁποία ἐν ἄρθρῳ 2 αὐτῆς θεσπίζει ὅτι τὸ προσωπικὸν τῶν ἐν αὐτῷ προβλεπομένων ἐπιχειρήσεων ἀναπαυσιν τοὐλάχιστον 24 ὡρῶν ἀνὰ περίοδον ἑπτὰ ἡμερῶν. Ὁ ὅρος τούτεστι «καθ' ἑβδομάδα» ταυτίζεται πρὸς τὸν ὅρον «ἀνὰ περίοδον ἑπτὰ ἡμερῶν». Θὰ διαφέρει εἰς τοιοῦτος ὅρους ἀμφοτέρων τούτων, ἂν διετυποῦτο ὡς ἀκολούθως «μετὰ πᾶσαν ἑβδομάδα πραγματικῆς ὑπηρεσίας» ἡ «μετὰ πᾶσαν περίοδον ἑπτὰ ἡμερῶν», ὁπότε εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον ὅρον θὰ ἐνοεῖτο νὰ προηγηθῶσι τῆς 24ώρου ἀναπαύσεως πλήρεις ἑπτὰ ἡμέραι ἢ μία ἑβδομὰς πραγματικῆς ὑπηρεσίας. Μὴ ὑπαρχούσης τοιαύτης διατυπώσεως, ὁ ὅρος «ἀνὰ περίοδον ἑπτὰ ἡμερῶν» ἢ «καθ' ἑβδομάδα πραγματικῆς ἐργασίας» θὰ ἐρμηνευθῇ ὡς ἐπόνοιῶν παραλλήλως πρὸς τὰ οἰκεῖα νομοθετήματα, ἅτινα ὁμιλοῦσι περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως, ὅτι ἡ 24ωρος ἀνάπαυσις παρέχεται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἓξ συνεχῶν ἡμερῶν ἐργασίας, ἤτοι τὴν ἑβδόμην ἡμέραν μετ' αὐτάς. Οὕτω καὶ ὁ Α.Π. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 590/1949 ἀποφάσεώς του ἠρμήνευσε παρομοίαν διάταξιν. Διὰ τῆς ἑρμηνείας ταύτης, πλὴν τῆς ὁμοιομορφίας, ἧτις ἐπιτυγχάνεται ἐν τῇ παροχῇ τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, ἄγεται καὶ τὸ ἄτοπον, καθ' ὃ ἐν τῇ ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ τῆς παροχῆς τῆς εἰρημένης εἰκοσιτετραώρου ἀναπαύσεως τὴν ὀγδόην ἡμέραν μετὰ 7 συνεχεῖς ἡμέρας πραγματικῆς ὑπηρεσίας, κατ' ἐξαίρεσιν τῶν λοιπῶν ἐπαγγελμάτων, τὸ προσωπικὸν τῶν ξενοδοχείων θὰ ἀπήλαυεν ὀλιγώτερα εἰκοσιτετράωρα ἀναπαύσεως κατ' ἔτος (ἤτοι μόνον 45 τοιαῦτα), ἐνῷ τὸ προσωπικὸν τῶν λοιπῶν ἐπιχειρήσεων ἀπολαύει περισσοτέρων τοιούτων κατ' ἔτος (ἤτοι 52).

Β'. Ὡς πρὸς τὸ θέμα ἂν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτερινῆς ἐργασίας ἐπιτρέπηται ἐνδιάμεσος διακοπὴ τῆς δεκαώρου ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ὁ Εἰσηγητὴς ἐμμένει εἰς τὴν καὶ ἄλλοτε διατυπωθεῖσαν σχετικὴν γνώμην του, ἧτις ἐγένετο ἀποδεκτὴ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Τμήματος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 642/1950 γνωμοδοτήσεώς του. Εἰς ἐνίσχυσιν δὲ τῆς γνώμης ἡμῶν ταύτης εἰδικῶς διὰ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ξενοδοχεῖα ὕπνου ἐπικαλούμεθα τὴν διάταξιν τοῦ ἄρ-

θρου 9 τοῦ ἐδ. 2 τοῦ ἀ.ν. 894/1936 «περὶ χαρακτηρισμοῦ καὶ ὅρων ἐργασίας προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων», καθ' ἣν «τὸ Ἐπιμελητήριον Τουριστικῶν Ξενοδοχείων δύναται νὰ καταρτίσῃ ἐνιαῖον κατὰ κατηγορίας καὶ πόλεις τύπον ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσίας, ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ παρόντος νόμου, ἄρθρ. 9 ἐδ. 1) καὶ νὰ ἐπιμελῆται τῆς ἐγκρίσεως αὐτῶν» καὶ ἐκ τῆς ὁποίας διατάξεως, ὁριζούσης ἐνιαῖον τύπον κανονισμοῦ ὑπηρεσίας τοῦ προσωπικοῦ, ἀσυμβίβαστον βεβαίως πρὸς μειονεκτικὰς τοιαύτας καὶ κατ' ἐλευθέραν βούλησιν τοῦ ἐργοδότου κανονιζομένας ἐνδιαμέσους διακοπὰς τῆς νυκτερινῆς ἐργασίας, συνάγεται ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ τοιαύτη διακοπή. Ἡ πλειοψηφία ὅμως τοῦ Τμήματος ἐτάχθη πρὸς τὴν ἀντίθετον ἔκδοχήν, ἥτις ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἐπὶ παρομοίου θέματος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 823/1955 γνωμοδοτήσεως τῆς Ὁλομελείας θερινῶν διακοπῶν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου.

Γ'. Ὡς πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀφετηρίαν καὶ ἔκτασιν τῆς εἰκοσιτετραώρου ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων ὅπου: Ἐφ' ὅσον ἡ οἰκεία διάταξις τοῦ ἀν. νόμου ὁμιλεῖ περὶ 24ώρου καθ' ἑβδομάδα ἀναπαύσεως, αὕτη θὰ χορηγηθῇ κατὰ τοιοῦτον τρόπον καὶ χρόνον, ὥστε νὰ παραμείνῃ πράγματι 24 ὡρῶν μόνον ἀνάπαυσις, ἀφ' ἧς ἐκ τούτου εἰς τὴν δεκατετραώρον τοῦ τελευταίου εἰκοσιτετραώρου πρὸ τῆς ἑβδομαδιαίας ταύτης ἀναπαύσεως θὰ προστεθῶσι δεκαμόνον ὧραι ἐν συνεχείᾳ ἀναπαύσεως, ἵνα τοιουτοτρόπως ἡ ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις μὴ ὑπερβῇ τὰς 24 συνεχεῖς ὥρας, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ αἰρομένη διάταξις τοῦ νόμου. Ἄλλως, ἐὰν δηλαδὴ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς δεκατετραώρου ἀναπαύσεως τοῦ τελευταίου εἰκοσιτετραώρου περὶ τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἤθελε χορηγηθῇ ἐν συνεχείᾳ εἰκοσιτετράωρος ἀνάπαυσις (ὡς ἑβδομαδιαία τοιαύτη), ἡ τελευταία αὕτη οὐσιαστικῶς θὰ μετεβάλλετο, παρὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου, ἀπὸ 24ώρου εἰς 38ώρον τοιαύτην.

IV. ΜΙΣΘΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος: Ἐρωτᾶται *1) ἂν διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ **Ν. 881/1943** κατηργήθησαν αἱ §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ **Ν. 2545/1940**, δι' ὧν προβλέπεται ἡ καταβολὴ εἰς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς ἰδιωτικῶν σχολείων τῆς ἀντιστοιχούσης εἰς τὰς θερινὰς σχολικὰς διακοπὰς μισθοδοσίας ὑπὸ τύπον αὐξήσεως κατὰ 20ο/ο τῶν ἀποδοχῶν των καθ' ὃ χρονικὸν διάστημα δικαιοῦνται οὗτοι μισθοῦ καὶ 2) ἐν ὄψει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ **Ν. 881/1943** κατὰ ποῖον τρόπον δέον νὰ καταβάλλωνται αἱ ἀποδοχαὶ τῶν θερινῶν διακοπῶν εἰς τοὺς μετὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ σχολικοῦ ἔτους προσληφθέντας ἰδιωτικοὺς ἐκπαιδευτικούς.*

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β', Γνωμ. 1221/1955

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Τρ. Κοντονασόπουλος*
Λοιπὰ μέλη: Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλαντζάκος, Α. Μαλαγαρδὴς, Σύμβουλοι, Β. Σάββας, Κ. Τέγος, Δ. Καΐγιας, Πάρεδροι.

Τὸ Συμβούλιον ἀπεδέχθη ὁμοφώνως τὴν εἰσήγησιν τοῦ Εἰσηγητοῦ, ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως: Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ ἀ.ν. 2545/1940 «περὶ ἰδιωτικῶν σχολείων, φροντιστηρίων καὶ οἰκοτροφείων» προεβλέπετο, ὅτι τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα βαρύνονται διὰ μισθοδοσίας τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν 12 πλήρων μηνῶν καὶ ὡρίζετο, ὅτι ἡ καταβολὴ τῆς ἐτησίας ἀντιμισθίας τῶν ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτικῶν ἐνηργείτο μηνιαίως, τῶν ἀποδοχῶν τῶν διμήνων σχολικῶν θερινῶν διακοπῶν καταβαλλομένων ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 11 Σεπτεμβρίου μέχρι 10 Ἰουλίου τοῦ ἑπομένου ἔτους ὡς αὐξήσεως ἐξ 20ο/ο τῶν τακτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν των. Περαιτέρω ὡρίζετο ἐν § 2 in fine τῆς ὡς ἄνω διατάξεως, ὅτι τῆς τοιαύτης αὐξήσεως ἐδικαιοῦντο πάντες οἱ ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων, εἴτε τακτικοί, εἴτε πρόσκαιροι, δι' ὅσον χρονικὸν διάστημα ἐδικαιοῦντο μισθοῦ. Ὁ ἐπελθὼν ν. 881/1943 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀ.ν. 2545/1940» ὥρισεν ἐν ἄρθρῳ 2 τὰ ἀκόλουθα: «1. Τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα, ἐφ' ὅσον ἡ λειτουργία των εἶναι συνεχὴς καθ' ὅλον τὸ διδακτικὸν ἔτος, βαρύνονται διὰ μισθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν 12 πλήρων μηνῶν, δικαιούμενα νὰ εἰσπράττωσι παρὰ τῶν μαθητῶν των δίδακτρα δι' ἴσον χρονικὸν διάστημα. 2. Εἰς περίπτωσιν διακοπῆς τῆς λειτουργίας τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων μετὰ δίμηνον συνεχῆ λειτουργίαν τούτων, συνεπείᾳ ἀνωτέρας βίας, ἡ χρονικὴ διάρκεια τῆς μισθοδοσίας τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν θὰ καθορίζηται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας». Διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 12 ὥρισεν, ὅτι καταργεῖται πᾶσα γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις, ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου». Ὁ νεώτερος οὗτος ν. 881/1943, πλὴν τῆς προνοίας, ἣν ἔλαβε διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων, ἅτινα διακόπτουσι τὴν λειτουργίαν των μετὰ δίμηνον συνεχῆ τοιαύτην, ἐπήνεγκε κατ' οὐσίαν δύο τροποποιήσεις εἰς τὸ ἀφιστάμενον καθεστώς: α) ὅπως ἡ πληρωμὴ τῆς μισθοδοσίας, ἥτις ἀντιστοιχεῖ εἰς τοὺς δύο μῆνας τῶν θερινῶν σχολικῶν διακοπῶν, συντελῆται οὐχὶ κατὰ τὸ ἑπόμενον σχολικὸν ἔτος ἀπὸ 11 Σεπτεμβρίου μέχρι 10 Ἰουλίου, ἀλλὰ κατὰ τὸ διαρρέον τοιοῦτον, εἰς ὃ ἀντιστοιχοῦν αἱ δίμηνοι θερειναὶ διακοπαὶ καὶ β) ὅπως ἡ πληρωμὴ τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐν λόγῳ θερινῶν διακοπῶν ἐνεργῆται οὐχὶ ἐξ' αὐξήσεως κατὰ 20ο/ο τῶν ἀποδοχῶν ἑκάστου μηνός, ἀλλὰ γίνεται κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν θερινῶν διακοπῶν. Δεδομένου δὲ ὅτι αἱ τροποποιήσεις αὗται εἶναι ἀντίθετοι πρὸς τὰς ἀντιστοίχους διατάξεις τοῦ προγενεστέρου ν. 2545/1940, ἕπεται ὅτι αἱ τελευταῖαι αὗται θεωροῦνται, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 12 τοῦ ν. 881/1943, κατηργημέναι. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ διάταξις τοῦ ν. 2545, καθ' ἣν τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα βαρύνονται διὰ μισθοδοσίας τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ των δώδεκα πλήρεις μῆνας καθ' ἕκαστον διδακτικὸν ἔτος, παραμένει ἰσχυρά, ἐφ' ὅσον ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ διατάξει τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 881/1943 καὶ δὲν ἀντιτίθεται πρὸς αὐτήν. Ἐνδείκνυται ὅτι καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τελευταίου τούτου νόμου ὅσοι ἐκπαιδευτικοὶ τῶν ἰδιωτικῶν τούτων σχολείων εἰργάσθησαν ἐπὶ χρόνον ἐλάσσονα τοῦ ὅλου διδακτικοῦ ἔτους θὰ λάβωσι ἐκ τῆς μισθοδοσίας τῶν θερινῶν διακοπῶν τόσα ποσοστὰ αὐτῶν, ὅσα ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τοὺς μῆνας, καθ' οὓς εἰργάσθησαν, τοῦθ' ὅπερ συνέβαινε καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προγενεστέρου ν. 2545/1940 δυνάμει τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 39 αὐτοῦ.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟΥ Ν. 3464)1955

Έγκύκλιος ὑπ' ἀριθ. 2/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας

Κοινοποιοῦμεν τὸν ν. 3464)1955 (Φ.Ε.Κ. τ. Α' ἀριθ. 350)31.12.1955) «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεων». (1)

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου, δι' οὗ ἐπέρχονται οὐσιώδεις μεταβολαὶ εἰς τὴν παρ' ἡμῖν περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας νομοθεσίαν, παρέχομεν τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας:

1. ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Α. Ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας κατὰ τόπον

Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 3464)1955 ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας ἐπεκτείνεται εἰς ἅπασας τὰς περιοχὰς τῆς χώρας, εἰς ἃς κατὰ τὴν δημοσίευσιν τούτου (31.12.1955) εἶχεν ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α.

Πρὸς τοῦτο ἐπαται ὅτι:

α) Ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας θὰ ἐφαρμοσθῆ ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας εἰς τὰς πόλεις καὶ κωμοπόλεις, ἔδρας Ὑποκαταστημάτων ἢ Παραρτημάτων τοῦ Ι.Κ.Α., εἰς ἃς μέχρι τοῦδε ἴσχυε μόνον ἡ ἀσφάλισις τῶν κλάδων ἀσθενείας καὶ συντάξεων. Τοιαῦται πόλεις, ὧν τὰ ὅρια ἀσφαλίσεως ἀνεργίας συμπίπτουν μὲ τὰ ὅρια ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τῶν ἀντιστοίχων Ὑποκαταστημάτων ἢ Παραρτημάτων τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι αἱ ἑξῆς:

1. Καρπενήσιον
2. Θῆβαι
3. Ἄμφισσα
4. Ἀλίαρτος — Ὀρχομενὸς Λεβαδείας
5. Δομοκός
6. Σπάρτη
7. Μεγαλόπολις
8. Γύθειον
9. Καστοριά
10. Κιλκίς
11. Κατερίνη
12. Κοζάνη
13. Ἀμύνταιον
14. Λαγκαδᾶς
15. Γιδᾶ
16. Πτολεμαΐς
17. Ζάκυνθος
18. Ἀργοστόλιον
19. Ἀστακὸς
20. Ναύπακτος
21. Ἀμαλιάς
22. Ληξούριον
23. Τρόπαια
24. Σουφλί
25. Ὀρεστιάς
26. Διδυμότειχον
27. Πύλος
28. Πρέβεζα
29. Λευκάς
30. Ῥέθυμνον
31. Ἱεράπετρα
32. Ἅγιος Νικόλαος — Κρήτης
33. Σητεία
34. Κάλυμνος
35. Κῶς
36. Λέρος
37. Πλωμάριον
38. Κάστρον Λήμνου
39. Παπάδος — Μυτιλήνης

β) Ἡ περιοχὴ ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας διευρύνεται, συμπίπτουσα πρὸς τὴν ἀντιστοίχον κατὰ πόλιν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν τοῦ Ι.Κ.Α., εἰς ἃς περιπτώσεις τὸ τελευταῖον τοῦτο μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν.δ. 2961)1954 εἶχε προβῆ εἰς διαρρύθμισιν τῶν παρ' αὐτῷ περιοχῶν ἀσφαλίσεως, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπακολουθήσει καὶ ἀντίστοιχος ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ο.Α.Α.Α.

γ) Αἱ τυχὸν περιοχαὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, αἵτινες εἶναι εὐρύτεραι τῶν ἀντιστοίχων ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν τοῦ Ι.Κ.Α. (ὡς π.χ. Χαλκίδος διὰ τὴν περιφέρειαν Μαντουδίου, Θεσσαλονίκης διὰ τοὺς μισθωτοὺς μεταλλείων Στρατωνίου — Στρατωνικῆς) ἐξακολουθοῦν ὡς πρότερον ὑφιστάμεναι ἄνευ μεταβολῆς τινος.

Ὡς εἶναι εὐνόητον, ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. οἱ μισθωτοὶ οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς περιοχάς, εἰς ἃς ἐπεκτείνεται ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας διὰ τοῦ ν. 3464)1955, ὑπάγονται εἰς τὴν προστασίαν τῆς νομοθεσίας περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας μισθωτῶν καὶ ἀπολυόμενοι τῆς ἐργασίας των δικαιοῦνται ἐπιδόματος ἀνεργίας, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας ἔχουν πραγματοποιήσει τὰς κατωτέρω ἐν Κεφ. ΙΙ ὁριζομένας ἡμέρας ἐργασίας.

Πρὸς τὰ ὡς ἄνω Ὑποκαταστήματα καὶ Παραρτήματα τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς πλήρη αὐτῶν ἐνημέρωσιν θέλομεν κοινοποιήσει ἐγκαίρως ἰδίαν ἐγκύκλιον ἡμῶν διατάγην, καθοριζομένην τὰς μέχρι τοῦδε ἐκδοθείσας ἑρμηνευτικὰς ἡμῶν ὁδηγίας ἐν σχέσει πρὸς τὰ θέματα ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ τῶν εἰδικῶν ἐξαιρέσεων ἀπ' αὐτῆς ὡς καὶ τῶν προϋποθέσεων καὶ διαδικασίας ἀπονομῆς παροχῶν.

Ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. (Διευθύνσεως Ἐσόδων), ἐφ' ὅσον αὕτη θέλει κρίνει τοῦτο σκόπιμον, θέλουν παρασχεθῆ εἰδικαὶ ὁδηγίαι ἐν σχέσει μὲ τὸν ὑπολογισμὸν καὶ τὴν διαδικασίαν εἰσπράξεως εἰσφορῶν, δεδομένου ὅτι τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α. εἶναι κατὰ νόμον ἐπιφορτισμένα διὰ τὴν εἴσπραξιν τῆς ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ εἰσφορᾶς ἀνεργίας, συνεισπραττομένης, ὡς γνωστόν, μετὰ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον — τῶν αὐτῶν τυγχάνουσιν ἐνσήμων, μισθοδοτικῶν καταστάσεων, ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων κλπ., ὡς καὶ αἱ εἰσφοραὶ τούτου καὶ ἀνερχομένης εἰς 3ο)ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ (2ο)ο εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου καὶ 1ο)ο εἰς βάρος τοῦ ἀσφαλισμένου).

Β. Ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς νέας κατηγορίας προσώπων

Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου, ὅπερ ἀντικαθιστᾷ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ν.δ. 2961)1954, ἐπεκτείνονται αἱ κάτωθι μεταβολαὶ εἰς τὰ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα ὡς πρὸς τοὺς ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ἐξαιρουμένους μισθωτούς:

1. Ἐνῷ κατὰ τὸ ν. δ. 2961)1054 ἐξηροῦντο τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας οἱ ἀνήλικοι μέχρις ἡλικίας 20 ἐτῶν νῦν ἡ ἐξαίρεσις ἀφορᾷ μόνον τοὺς μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους ἀνηλίκους.

(1) ΚΕΔ 15, σελ. 105.

Οὕτω ὑπάγονται ἐκ νέου εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας οἱ διανύοντες τὸ 19ον καὶ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των μισθωτοί, οἵτινες πρότερον ἐξῃροῦντο. Περαιτέρω διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογῆς τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως ὁρίζεται ἐν τῷ νόμῳ, ὅτι δὲν ἐρευνᾶται, οὔτε λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ πραγματικὴ ἡμερομηνία γεννήσεως, ἀλλ' ὡς τοιαύτη λογίζεται ἡ 1η Ἰουλίου τοῦ ἔτους γεννήσεως. Οὕτω διὰ τὸ ἔτος 1956 καὶ μέχρι τῆς 1ης Ἰουλίου τούτου θὰ ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας οἱ γεννηθέντες κατὰ τὸ ἔτος 1938 καὶ μεταγενεστέρως, ἀπὸ 1. 7. 1956—30. 6. 1957 οἱ γεννηθέντες κατὰ τὸ ἔτος 1939 καὶ μετέπειτα κ.ο.κ.

2. Ἕως ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν.δ. 2961)1954 ἐξῃροῦντο τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ἅπαντες οἱ λαμβάνοντες σύνταξιν παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ οἱουδήποτε Ν.Π.Δ.Δ., νῦν προβλέπεται ἡ ἐξαίρεσις μόνων τῶν συνταξιούχων, ὧν τὸ δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως θεμελιοῦται ἐπὶ προϋποθέσεως ἢ λόγου συνδραμόντος ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν προσώπῳ, ἤτοι τῶν συνταξιούχων λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ καταργήσεως θέσεως κλπ., οὐχὶ δὲ τῶν συνταξιούχων λόγῳ θανάτου (θυμάτων πολέμου κλπ.).

3. Καταργεῖται ἡ ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ἐξαίρεσις τῶν ἀλλοδαπῶν, οἵτινες ἐφεξῆς ὑπάγονται εἰς τὴν τοιαύτην ἀσφάλισιν, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ προσώπῳ τούτων συντρέχουν αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 11 Ν.Δ. 2961)1954. Κατὰ συνέπειαν τὰ ὄργανα τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας δὲν ὑποχρεοῦνται ἐφεξῆς νὰ ἐρευνοῦν πρόσθετόν τι στοιχεῖον, τυχὸν μένουν ν' ἀποφανθῶσι περὶ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ ἐπιδοτήσεως ἀλλοδαπῶν πέραν τῆς συνδρομῆς τῶν προϋποθέσεων ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας Ὀργανισμοῦ τινος Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἤτοι κυρίως τῶν προϋποθέσεων τοῦ ἄρθρου 2 Α.Ν. 1846)1951 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς παραγράφους 1 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

4. Εἰς τὰς κατηγορίας τῶν ἐξαιρουμένων τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας προσώπων δὲν γίνεται μνεία τῶν εἰρωμένων, ὡς ἐν ἄρθρῳ 12 παρ. 1 ἐδ. ζ' Ν.Δ. 2961)1954, καθ' ὅσον οὗτοι, ὡς ὑπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ., ἐξῃροῦντο ἤδη τῆς ἀσφαλίσεως δυνάμει τοῦ ἐδαφίου α' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου.

5. Καταργεῖται ἡ εἰδικὴ ἐκ τῆς ἀνεργίας ἐξαίρεσις τῶν ἡμεδαπῶν, οἵτινες ἀπασχολοῦνται εἰς ἀρδσωπα ἀπολαύοντα τοῦ δικαιώματος ἀτελοδικίας, ἤτοι εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς διπλωματικῶν ἀποστολῶν, τὸ ἐπίσημον προσωπικὸν αὐτῶν κλπ. Οὕτω καὶ τῶν προσώπων τούτων ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας διέπεται ὑπὸ τῶν γενικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 11 ν.δ. 2961)1954 καὶ κυρίως τῶν ἄρθρων 2 καὶ 4 Α.Ν. 1846)1951, ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν ὁποίων γίνεται δεκτὸν ὅτι οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς ἀλλοδαποὺς ἀπολαύοντας τοῦ δικαιώματος ἀτελοδικίας ἡμεδαποὶ δὲν ἐξαιροῦνται κατ' ἀρχὴν τῆς ἀσφαλίσεως, πλὴν ὅμως, ἐπειδὴ ἡ ἐξαίρεσις τούτων προβλέπεται ἐν τῷ Ν. 6238 περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, δὲν ἐξεδόθη δ' εἰσέτι ὁ ἐν ἄρθρῳ 7 Α.Ν. 1846)1951 προβλεπόμενος Κανονισμὸς δὲν ὑπάγονται ἐκ τοῦ λόγου τούτου εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ.

6. Μολονότι ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 παρ. 1 ἐδ. θ' τοῦ κοινοποιουμένου νόμου, ἴσως καὶ ὑπὸ ἄλλην διατύπωσιν, ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 12 Ν. Δ 2961)1954 προβλεπομένη ἐξαίρεσις ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν τῶν γεωργικῶν, κτηνοτροφικῶν κλπ. ἐκμεταλλεύσεων, ἐν τούτοις διὰ τῆς προσθήκης ἐν τέλει τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ ἄρθρου 2 Ν. 3464 τῆς φράσεως «πλὴν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.», ἐθεσπίσθη κατάργησις τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης.

Οὕτω ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου ὁ κύκλος τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας μισθωτῶν γεωργικῶν, κτηνοτροφικῶν καὶ βασικῶν ἐκμεταλλεύσεων ταυτίζεται ἀπολύτως πρὸς τὸν κύκλον τῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὑπαγομένων μισθωτῶν τῶν ἀντιστοίχων ἐπαγγελματικῶν κατηγοριῶν.

7. Συμπληροῦται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 12 παρ. 1 ἐδ. ιδ' ν. δ. 2961)1954, δι' ἧς προβλέπεται ἡ ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ἐξαίρεσις τῶν μισθωτῶν τῶν καλυπτομένων ἤδη διὰ τὸν κίνδυνον ἀνεργίας παρ' ἑτέρῳ Ταμείῳ.

Ἡ σχετικὴ διάταξις τοῦ Ν. 3464 (ἄρθρ. 2 παρ. 1 ἐδ. κ.) διευκρινίζει, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ μισθωτοὶ δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τοῦ Ὀργανισμοῦ, διὰ τοὺς προβλέπεται προστασία διὰ τὸν κίνδυνον ἀνεργίας, συνεπείᾳ ἀσφαλίσεως εἰς Ὀργανισμόν, ἀποτελοῦντα Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου καὶ οὐχὶ ἰδιωτικοῦ τοιούτου, ὡς Ἀλληλοβοηθητικὸν Ταμεῖον κλπ. Οὕτω πίπτει νομοθετικῶς ἡ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ ν.δ. 2961)1954 προκύψασα ἀμφισβήτησις ὡς πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, δι' ὃς τὸ οἰκεῖον αὐτῶν Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθείας ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως καταβάλλει παροχάς τινας καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ν.Δ. 2961)1954 ἐκδοθεῖσα καὶ τὴν ἐξαίρεσιν αὐτῶν ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ἀποδεχθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 4939)1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν — καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν ἤθελε κατασταθῇ τελεσίδικος λόγῳ ἀπορρίψεως τυχὸν τῆς ἀσκηθείσης ἐν τῷ μεταξὺ ἐφέσεως παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ — δὲν θὰ ἔχῃ ἰσχύν, εἰ μὴ διὰ τὸν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ Ν. 3464)1955 χρόνον.

8. Καταργεῖται ἡ ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ἐξαίρεσις τῶν μισθωτῶν τῶν λαμβανόντων πλέον τῶν 5.000 δραχμῶν μηνιαίως.

9. Καταργεῖται ἡ ἰδιάζουσα ἀσφαλιστικὴ μεταχείρισις τῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Ν.Δ. 2698)1953 καὶ τοῦ οἰκείου Κανονισμοῦ (ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 30130)20.7.1954) χαρακτηριζθέντων ὡς ἐποχιτῶν μισθωτῶν. Οὕτω τῆς διατάξεως ταύτης ἰσχυούσης ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἑ. ἔ., ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης καταργεῖται ἡ ὑποχρέωσις καταβολῆς τῆς ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων προβλεπομένης προσθέτου ἐποχικῆς εἰσφορᾶς ἀνεργίας ἐκ δραχ. καὶ διὰ τὰς κατηγορίας ἐκείνας τῶν ἐποχικῶν μισθωτῶν, δι' οὓς οἱ εἰδικῶν ἀποφάσεων τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δὲν εἶχεν ἤδη ἐγκριθῇ ἡ μὴ περαιτέρω εἰσπραξις τῆς εἰσφορᾶς ταύτης, ἤτοι πέραν τῶν καπνεργατῶν καὶ τῶν σταφιδεργατῶν καὶ διὰ τοὺς μισθωτοὺς ἐπεξεργασίας καὶ συσκευασίας σταφυλῶν, συσκευασίας ἀσπεριδοειδῶν, κονσερβοποιίας γεωργικῶν προϊόντων καὶ ἐλαιοτριβείων. Διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν καταβληθεισῶν μέχρι τοῦδε εἰσφορῶν θὰ λάβωμεν γνῶσιν δι' ἰδιαιτέρων ἡμῶν διατάξεων. Περαιτέρω ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας

αί ἐν τῇ παροχῇ ἐξηρτημένης κλπ. ἐργασίας πραγματοποιούμεναι ἡμέραι ἐργασίας ὑπό τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω μισθωτῶν λογίζονται ὡς παρασχεθεῖσαι ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἀνεργίας καί συναριθμοῦνται διά τήν συμπλήρωσιν τῶν περί ὧν κατωτέρω ἐν κεφ. II ἡμερῶν ἐργασίας διά τήν ἐπιδότησιν αὐτῶν ὡς ἀνέργων ὑπό τάς αὐτάς προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς ἐπιδοτοῦνται οἱ κοινοί μισθωτοί ἐν γένει.

Γ. Ἔναρξις ἰσχύος τῶν περί ὧν ἀνωτέρω Α—Β διατάξεων

Πλήν τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὑπό τοῦ νόμου ρητῶς ὁρίζονται ἡμερομηνίαι ἐναρξέως ἰσχύος τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, ἤτοι πλήν τῆς κατά τόπον ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, περί ἧς ἀνωτέρω ἐν παρ. Α καί ἥτις ἰσχύει ἀπό 1ης Φεβρουαρίου ἐ.ἔ., ὡς καί τῆς καταργήσεως τῆς ἰδιαζούσης ἀσφαλιστικῆς μεταχειρίσεως τῶν ἐποχικῶν μισθωτῶν, ἥτις ἰσχύει ἀπό 1 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., ἤτοι συμφώνως πρός τό ἄρθρον 103 παράγρ. 2 τοῦ Νόμου Ἀστικοῦ Κώδικος μετά δεκαήμερον ἀπό τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

II ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ, ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΤΟΥ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΣΟΝ ΑΥΤΟΥ

Α. Μεταβολαί επερχόμεναι εις την ισχύουσαν νομοθεσίαν περί προϋποθέσεων επιδοτήσεως λόγω ανεργίας

1. Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. 3464)1955 ὁ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐάν ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἀνεργίας ἔχῃ πραγματοποιήσει ἑκατόν εἴκοσι πέντε (125) τουλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας (καί ὄχι ἑκατόν ὀγδοήκοντα —180— ὡς πρότερον) ἐντός τοῦ 14μήνου, ὅπερ προηγεῖται τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, χωρίς νά συναπολογίζωνται αἱ ἡμέραι ἐργασίας αἱ πραγματοποιηθεῖσαι ἐντός τῶν δύο τελευταίων μηνῶν τοῦ 14μήνου.

2. Τροποποιουμένης τῆς παρ. 7 τοῦ ἄρθρου 17 Ν.Δ. 2961)1954 διά τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ν. 3464)1955 διά τούς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένους λόγους (ἀσθένεια, στράτευσις, ἄσκησις ἀντεπαλλοῦς δημοσιοϋπαλληλικοῦ ἐπαγγέλματος) ἐπέρχεται ἐπιμήκυνσις τοῦ χρισίμου χρόνου, ἐντός τοῦ ὁποίου δέον νά ἔχουν πραγματοποιηθῇ αἱ κατά νόμον ἡμέραι ἐργασίας, ἀναλόγως τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς ἀσθενείας, στρατεύσεως κλπ. ὄχι μόνον τοῦ 14μήνου ἢ 20μήνου, περί ὧν αἱ παρ. 1 καί 2 τοῦ ἄρθρου 17 Ν.Δ. 2961)1954, ἀλλά καί τῶν καθ' ἑκάστων τριῶν ἐτῶν, ἐντός τῶν ὁποίων ὁ τοιοῦτον ἐπιδοτούμενος ἠσφαλισμένος δέον νά ἔχῃ πραγματοποιήσει ἀνά ὀγδοήκοντα (80) τουλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας.

3. Παρέχεται εἰς τό Δ.Σ. τοῦ Ὀργανισμοῦ ἡ εὐχέρεια ὅπως, συντρέχοντος σπουδαίου κατά τήν κρίσιν του λόγου, ἀποδέχηται αἰτήσεις ἐπιδοτήσεως ἠσφαλισμένων μή πληρούντων τήν προϋπόθεσιν τοῦ ἄρθρου 17 παρ. 7 Ν. Δ. 2961)1954 (πραγματοποίησις ἀνά 80 ἡμερομισθίων καθ' ἕκαστον τῶν προηγουμένων τριῶν ἐτῶν), ἐφ' ὅσον πάντως τά πραγματοποιηθέντα κατ' ἔτος ἡμερομίσθια δέν εἶναι ὀλιγώτερα τῶν ἑβδομήκοντα (70).

4. Διά τῆς παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Νόμου τροποποιεῖται ἡ παρ. 4 τοῦ ἄρθρου 17 Ν.Δ. 2961)1954. Κατά τήν τελευταίαν ταύτην διάταξιν τοῦ Ν.Δ. 2961)1954 μετά τήν συμπλήρωσιν τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου ἐπιδοτήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου διά τήν ἐκ νέου ἐπιδότησιν ταύτου — ἀπολυμένου τυχόν ἐκ μεταγενεστέρως ἀναληφθείσης ἀπασχολήσεως — ἦτο δυνατόν νά συνυπολογισθοῦν διά τήν συμπλήρωσιν τῶν 180 ἡμερῶν ἐργασίας καί αἱ αὐταί ἡμέραι πραγματοποιηθεῖσαι πρό τῆς 1ης ἐπιδοτήσεως, ἀρκεῖ αὐταί, (αἱ ἐμπίπτουσαι π.χ. ἐντός τῶν δύο τελευταίων μηνῶν τοῦ 14μήνου) νά μή εἶχον ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διά τήν συμπλήρωσιν τῶν ὡς ἄνω 180 ἡμερῶν. Νῦν κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 παρ. 3 τοῦ Ν. 3464) 1955 μετά τήν συμπλήρωσιν τοῦ ἀνωτάτου ἀριθμοῦ ἡμερῶν, καθ' ἃς ἑκάστοτε δικαιοῦται ἐπιδόματος ἀνεργίας ὁ ἠσφαλισμένος, εἴτε συνεχῶς, εἴτε διακεκομμένως, κατά τά ἐν ἄρθρῳ 20 Ν.Δ. 2961)1954 ὁριζόμενα, διά νά ἐπιδοτηθῇ ἐκ νέου οὗτος δέον νά ἔχῃ ἐξ ὁλοκλήρου πραγματοποιήσει τάς κατά νόμον ἡμέρας ἐργασίας μετά τήν πρώτην αὐτοῦ ἐπιδότησιν καί ἐντός τοῦ πρό τῆς δευτέρας λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας 14μήνου.

5. Ὡς γνωστόν, κατά τό ἄρθρον 27 παρ. 1 τοῦ Ν.Δ. 2961)1954 ὁ ἄνεργος, ἵνα τύχῃ ἐπιδόματος ἀνεργίας, δέον τό ὁραιότερον ἐντός τριάκοντα (30) ἡμερῶν ἀπό τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας νά ἀναγγείλῃ τήν ἀνεργίαν του καί νά ἐγγραφῇ εἰς τήν κατά τόπον ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ (Γ.Ε.Ε. καί Ὑπηρεσίαν Παροχῶν).

Ἡ διάταξις αὕτη ὑπαγορευθῇ ἐκ τῆς ἀνάγκης ὅπως ὁ μισθωτός ἐντός ὡρισμένου χρόνου ἀπό τῆς περιελεύσεως του εἰς κατάστασιν ἀνεργίας τίθεται εἰς τήν διάθεσιν τῶν Ὑπευθύνων ἀπασχολήσεως, ἀφ' ἑνός μέν διά τήν ἐνδεχομένην τοποθέτησίν του εἰς ἐργασίαν καί ἀφ' ἑτέρου διά τόν ἔλεγχον τῆς ἀνεργίας του, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ αὕτη. Ἐπειδή ὅμως εἰς πολλάς περιπτώσεις ὁ μισθωτός ὑπολαμβάνων τήν ἀπόλυσιν τοῦτου ὡς ἄκυρον ἐνεπλέκετο εἰς δικαστικάς διενέξεις μετά τοῦ ἐργοδότου του διά τήν διά τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ ἀναγνώρισιν τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως, οὕτω δέ παρέρχετο ἡ 30ήμερος προθεσμία ἀναγγελίας, ὡρίσθη νῦν ἐν τῷ νόμῳ ὅτι εἰς τάς περιπτώσεις ταύτας ἡ προθεσμία αὕτη δέν τρέχει πρό τῆς τελεσιδικίας της ὡς ἄνω δικαστικῆς ἀποφάσεως. Διά τήν ἐφαρμογήν τῆς διατάξεως ταύτης ρητέα τά ἀκόλουθα:

Καθ' ὅσην αὕτη ἔχει ἐφαρμογήν μόνον ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς ἐπί ἀκυρώσει τῆς ἀπολύσεως, διότι ἐν περιπτώσει δικαιώσεως τοῦ μισθωτοῦ δεδομένου δέν γεννᾶται ζήτημα ἐπιδοτήσεως, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης θά ὑποχρεωθῇ εἰς καταβολήν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ διά τόν διαδραμόντα χρόνον.

Ἂν ὅμως ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τοῦ μισθωτοῦ καί ἡ ἀπόλυσις ἀναγνωρισθῇ ἔγκυρος, οὗτος ἤ πρέπει νά ἀσκηθῇ ἔφεσιν κατά τῆς ἀποφάσεως ἤ ἄλλως ν' ἀποδεχθῇ ταύτην. Οὕτω, ἂν μέν ἀσκηθῇ ἔφεσις, εἴτε ὑπό τοῦ ἐργοδότου, εἴτε ὑπό τοῦ μισθωτοῦ, ἡ 30ήμερος προθεσμία τοῦ ἄρθρ. 27 παρ. 1 καί παρ. 9 τοῦ Ν.Δ. 2961)1954 θά ὑπολογίζηται ἀπό τῆς ἐπομένης τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάζοντος δικαστηρίου. Ἂν δέν ἀσκηθῇ ἔφεσις, ἡ αὐτή προθεσμία θά ὑπολογίζηται ἀπό τῆς ἐπομένης τῆς

παρόδου της νομίμου προς άσκησιν της ένστάσεως προθεσμίας, ήτις κατά το άρθρον 16 του Ν. ΓΦΟΔ' «περί εκδικάσεως των μεταξύ εργατών και εργοδοτών διαφορών» είναι δίμηνος από της κοινοποιήσεως της πρωτοδίκου αποφάσεως.

Επειδή όμως κατά κανόνα κοινοποίησις πρωτοδίκου αποφάσεως, απορριπτούσης την επί ακυρώσει της απολύσεως μισθωτού άγωγήν, δεν θα γίνηται επιμελεία του αντιδίκου εργοδότου —αλ' έχοντος εύλογον τι εν προκειμένω συμφέρον— και επειδή εξ άλλου δεν είναι δυνατόν ούτε προσαρμόζεται προς τας γενικάς περί ελέγχου ανεργίας και παραγραφής διατάξεις να παρατείνηται αύτη εις το διηνεκές ή προθεσμία προς άναγγελίαν, ως και ή τοιαύτη παραγραφής της αξιώσεως προς επίδοσιν, γίνεται δεκτόν, ότι εν προκειμένω ή τοιαύτη 30ήμερος προθεσμία άρχεται από της επομένης της συμπληρώσεως του κατά το άρθρον 16 Ν. ΓΦΟΔ' εξαμήνου, τούτου υπολογιζομένου από της επομένης της δημοσιεύσεως της πρωτοδίκου αποφάσεως. Οίκοθεν νοείται ότι ουδόλως διά των ανωτέρω παρεμποδίζεται ή έγγραφή των ανέργων μετά την απόλυσίν των και κατά την διάρκειαν της κατά τ' ανωτέρω εκκρεμοδικίας.

6. Και υπό το κράτος της ισχυούσης νομοθεσίας ή επιδότησις του ανέργου τελεί υπό την προϋπόθεσιν του δια της αυτοπροσώπου εμφανίσεως τούτου ελέγχου της ανεργίας του. Η υποχρέωσις αύτη διατηρείται και ων υπό του άρθρου 9 του Ν. 3464)1955, δι' ού αποσαφηνίζεται ότι ή μή πραγματοποίησις εκ μέρους του ανέργου άπασών των κατά 150ήμερον οριζομένων παρουσιάσεων συνεπάγεται στέρησιν του επιδόματος ολοκλήρου του 150ημέρου, καθ' ο έλαβε χώραν ή απουσία και ουχί της εβδομάδος μόνον, ως εν τη υπ' αριθ. 216)1954 εγκυκλίω του Ι.Κ.Α. ωρίζετο.

Β. Διάρκεια καταβολής του επιδόματος ανεργίας μετά τον ν. 3464)1955.

Υπό του νέου νόμου θεσπίζεται νέον σύστημα υπολογισμού της διαρκείας καταβολής του επιδόματος ανεργίας, τούτου κλιμακουμένου αναλόγως του αριθμού ημερών εργασίας, άς έχει πραγματοποιήσει εν τη απραλίσει άνεργίας ο ηφαλισμένος εντός του κατά το άρθρον 17 παρ. 1 ν.δ. 2961)1954 χρόνου, ήτοι εντός του προηγουμένου της λύσεως της σχέσεως εργασίας 14μήνου, μη υπολογιζομένων πάντως των ημερών εργασίας των δύο τελευταίων μηνών, ούτως:

1. Ο έχων πραγματοποιήσει εντός του κατά τα ανωτέρω χρονικού διαστήματος εκατόν είκοσι πέντε (125) ημέρας εργασίας δικαιούται επιδόματος ανεργίας επί δύο (2) το πολύ μήνας, ήτοι εν όλω και της διατάξεως του άρθρου 5 παρ. 2 του νόμου επί πεντήκοντα (50) ημέρας.

2. Ο έχων πραγματοποιήσει εκατόν πεντήκοντα (150) ημέρας εργασίας δικαιούται επιδόματος επί τρείς (3) το πολύ μήνας, ήτοι επί εβδομήκοντα πέντε (75) ημέρας.

3. Ο έχων πραγματοποιήσει εκατόν ογδοήκοντα (180) ημέρας εργασίας δικαιούται επιδόματος επί πέντε (5) το πολύ μήνας, ήτοι επί εκατόν είκοσι πέντε (125) ημέρας.

4. Πάντως ο ηφαλισμένος δεν δύναται να λαμβάνη εντός τετραετίας πλείονα των τριακοσίων ημερησίων επιδομάτων. Κατά συνέπειαν κατά πάσαν περίπτωσιν, καθ' ην εντός της προηγουμένης της λύσεως της σχέσεως εργασίας τετραετίας ο ηφαλισμένος έχει λάβει επίδομα ανεργίας επί τριακοσίας (300) τουλάχιστον ημέρας, ή αίτησις αυτού περί επιδοτήσεως εν όψει της τελευταίας αυτής απολύσεως του, θ' απορρίπτεται.

5. Η κατά το άρθρον 19 του ν. δ. 2961)1954 δυνατότης παρατάσεως της επιδοτήσεως επί εκατόν τριάκοντα (130) ημέρας δια τους έχοντας πραγματοποιήσει 900 ημέρας εργασίας εντός των πέντε (5) τελευταίων ετών καταργείται.

6. Η διάταξις του άρθρου 51 παρ. 4 του ν. δ. 2698)1953 περί επιδοτήσεως των πληρούντων τας προϋποθέσεις τούτου συνδικαλιστικών στελεχών επί 12 μήνας, ως αναφερομένη εις θέμα ειδικόν, διατηρείται εν ισχύι και κατά συνέπειαν οι ηφαλισμένοι της κατηγορίας ταύτης θα δύνανται να επιδοτηθούν επί τριακοσίας (300) ημέρας, εφ' όσον διέθαλος πλήρουν και τας λοιπάς προϋποθέσεις, ως αύται ορίζονται εις τον νέον νόμον, ήτοι έχουν πραγματοποιήσει 125 ημέρας εργασίας εν τη απραλίσει άνεργίας, προκειμένου δε περί των εν πρώτον επιδοτουμένων και ανά εξηκοντούχα (80) καθ' έκαστον των τριών προηγουμένων ετών.

7. Μολονότι ο νόμος περιλαμβάνει ειδικόν άρθρον, ορίζον τα του ποσού του επιδόματος ανεργίας (άρθρον 6), δια των διατάξεων τούτων ουδεμία μεταβολή επιφέρεται εις τα μέχρι τούδε ισχύοντα, πλήν του ότι ο υπολογισμός του επιδόματος γίνεται αυτοδικαίως επί τη βάσει του τεκμαιτού ημερομισθίου της μισθολογικής κλάσεως, εις ην κατατάσσεται ο ηφαλισμένος αναλόγως του μισθού ή ημερομισθίου, όπερ λαμβάνει κατά την λύσιν της σχέσεως εργασίας, χωρίς δια την ταυτην κατάταξιν εις μισθολογικάς κλάσεις να απαιτήται ή τήρησις της ειδικής διαδικασίας του άρθρου 21 παρ. 3 ν. δ. 2961 1954. Κατά συνέπειαν δια τον υπολογισμόν του επιδόματος ανεργίας ισχύουν αι μέχρι τούδε παρασχεθείσαι εις υμάς ημέτεραι οδηγίαι (βλ. κυρίως την υπ' αριθ. 1)55 εγκύκλιον διαταγήν και τον συντμηθέντα αυτή πίνακα υπολογισμού).

Γ. Έναρξις ισχύος των περί ων ανωτέρω Α-Β διατάξεων.

Εφιστώμεν όλως ιδιαιτέρως την προσοχήν υμών επί τού ότι δυνάμει του άρθρου 7 του νόμου άπασαι αι μνημονευόμεναι ανωτέρω τροποποιήσεις, δι' ών α) καθίσταται δυνατή ή καταβολή επιδόματος ανεργίας επί πραγματοποιήσει 125 ημερών εργασίας, β) επιμηκύνεται έκαστον έτος της κατά το άρθρον 17 παρ. 6 τριετίας λόγω ασθενείας, στρατεύσεως κ.λ.π., γ) παρέχεται εις το Δ. Σ. ή ευχέρεια να αποδέχεται αιτήσεις επιδοτήσεως, καίτοι δεν έχουν πραγματοποιηθή 80, αλλά πάντως ουχί ελάσσονα των 70 ημερομισθίων, δ) δεν συνυπολογίζονται δια νέαν επιδότησιν ημέραι εργασίας πραγματοποιηθείσαι πρό προηγουμένης επιδοτήσεως, ε) αναστέλλεται ή προθεσμία αναγγελίας και παραγραφής λόγω εκκρεμοδικίας κ.λ.π. (περί ων ελέπε ανωτέρω Κεφ. II παρ. Α' 1-5γ) και εν συνεχεία στ) ή διάρκεια της επιδοτήσεως κλιμακούται αναλόγως του αριθμού των πραγματοποιηθεισών ημερών εργασίας, ζ) καταργείται ή παράτασις της επιδοτήσεως επί 130 ημέρας των εντός δετίας εχόντων πραγματοποιήσει 900 ημέρας εργασίας και η) καθίσταται δυνατή ή κατά παρέκκλισιν επιδότησις των συνδικαλιστικών στελεχών επί πραγματοποιήσει 125 ημερών

έργασίας (περί ὧν ἀνωτέρω παρ. Β' 1—6) ἀφορῶν ἀποκλειστικῶς τοὺς ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ε. ἔ. καὶ ἐφεξῆς ἀναγγελλομένους πρὸς ἐπιδότησιν ἀνέργους, ὧν ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας ἔλαβε χώραν ἀπὸ τῆς 2ας Δεκεμβρίου 1955 καὶ ἐφεξῆς. Κατὰ συνέπειαν, ἀναγγελθέντες ὁπωσδήποτε μέχρι 31ης Δεκεμβρίου π. ἔ. —ἀνεξαρτήτως χρόνου ἀπολύσεως— ὡς καὶ οἱ ἀναγγελθέντες ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ε. ἔ. καὶ ἐφεξῆς, οἵτινες κατέστησαν ἄνεργοι πρὸ τῆς 2ας Δεκεμβρίου 1955 δι' ἅπαντα τὰ περὶ ὧν ἀνωτέρω α—ζ' θέματα προϋποθέσεων καὶ διαρκείας τῆς ἐπιδοτήσεως, κρίνονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 2961)1954.

Περαιτέρω ἡ διάταξις περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς μὴ πραγματοποιήσεως ἁπασῶν τῶν παρουσιῶν ἐλέγχου ἀνεργίας (περὶ ἧς ἀνωτέρω ἐν Κεφ. II παρ. Α' ἀριθ. 6) ἰσχύει δι' ἁπάσας τὰς περιπτώσεις στερήσεως τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας διὰ παραλείψεις παρουσιῶν διαπιστουμένας ἀπὸ 11ης Ἰανουαρίου ε. ἔ. καὶ ἐφεξῆς.

III. ΛΟΙΠΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ Ν. 3464)1955

Περαιτέρω ὑπὸ τοῦ νέου νόμου προβλέπονται τὰ ἀκόλουθα: Διὰ τοῦ ἄρθρου 11.

1. Ἑρμηνεύεται αὐθεντικῶς ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 34 παρ. 5 ν. δ. 2961)1954, δι' ἧς καθορίζονται αἱ προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς ὁ στρατευόμενος μισθωτὸς καθιστάμενος ἐφεδρος δικαιοῦται τοῦ κατὰ τὸν ν. 2054)1952 ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος. Δυναμει τῆς αὐθεντικῆς ταύτης ἑρμηνείας καὶ πρὸς ἀντιμετώπισιν ἀναφυεισῶν ἐν τῇ πράξει ἀμφισβητήσεων συνάγονται τὰ ἑξῆς:

α) Ἡ διάταξις τοῦ ν. δ. 2961)1954 (ἄρθρον 34 παρ. 5), δι' ἧς ἡ ἐπιδότησις τοῦ ἐφέδρου ἔχει ὡς προϋπόθεσιν τὴν πραγματοποίησιν 150 ἡμερῶν ἐργασίας ἐντὸς τοῦ προηγουμένου ἡμερολογιακοῦ ἔτους ἢ τοῦ προηγουμένου 15μήνου καὶ οὐχὶ τὴν ὕπαρξιν ἐνεργοῦ συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἰσχυεν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. 3514, ἀφορᾷ μόνον τοὺς καθισταμένους ἐφέδρους ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 2961)1954 καὶ ἐφεξῆς.

β) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ. 2961)1954 ἡ ὑπ' αὐτοῦ θεσπισθεῖσα νέα προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐπιδότησιν τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἐφέδρου, ἤτοι ἡ πραγματοποίησις τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω 150 ἡμερομισθίων, ἰσχύει ἀποκλειστικῶς καὶ οὐχὶ διαζευκτικῶς μετὰ τῆς προϋποθέσεως τῆς ἐνεργοῦ συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ν. 3514. Κατὰ συνέπειαν μισθωτοί, καταστάντες ἢ καθισταμένοι ἔφεδροι ἀπὸ τῆς 25ης Αὐγούστου 1954 καὶ ἐφεξῆς καὶ μὴ ἔχοντες πραγματοποιήσει τὰ ὡς ἄνω 150 ἡμερομίσθια ἐντὸς τοῦ χρισίμου κατὰ νόμον χρόνου, δὲν δικαιοῦνται ἐπιδόματος στρατεύσεως, ἔστω καὶ ἐὰν κατὰ τὴν κλῆσιν ἢ τὴν κατάταξιν αὐτῶν ἐτέλουν ἐν ἐνεργῷ συμβάσει ἐργασίας. Ἡ τελευταία αὕτη προϋπόθεσις δὲν ἀποτελεῖ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ. 2961)1954 στοιχεῖον ἐπηρεάζον ὁπωσδήποτε, ἤτοι εἴτε ἀρνητικῶς, εἴτε θετικῶς, τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιδοτήσεως.

γ) Ὡς κρίσιμος ἡμερομηνία, βάσει τῆς ὁποίας ἐρευνᾶται ἐὰν ἐντὸς τοῦ κατὰ νόμον (ἄρθρον 35 παρ. Β' ἀ.ν. 1846) προηγουμένου 15μήνου ἢ ἡμερολογιακοῦ ἔτους ἔχουν πραγματοποιηθῆ 150 ἡμέραι ἐργασίας, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὄχι μόνον ἡ ἡμερομηνία τῆς προσκλήσεως ὑπὸ τὰ ὅπλα, ἀλλὰ διαζευκτικῶς καὶ ἡ τοιαύτη τῆς πραγματικῆς κατατάξεως. Οὕτω δικαιοῦται ἐπιδόματος στρατεύσεως ὁ μισθωτός, ἐὰν ἔχῃ πραγματοποιήσει τὰς καθωρισμένας ἡμέρας ἐργασίας, εἴτε κατὰ τὸν ἕνα (πρόσκλησις), εἴτε κατὰ τὸν ἄλλον (κατάταξις) τρόπον ὑπολογισμοῦ τῆς 15μήνου ἢ ἐτησίας προθεσμίας.

δ) Αἱ περὶ ὧν ἀνωτέρω (α—γ) ρυθμίσεις, ἐφ' ὅσον ἀπορρέουν ἐξ αὐθεντικῶς ἑρμηνευομένης διατάξεως, ἀφορῶν ἁπάσας τὰς περιπτώσεις, αἵτινες κρίνονται κατὰ τὸ ν.δ. 2961)1954. Συνεπῶς καὶ κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ὀργανισμοῦ (Συνεδρίασις 5 — 1 — 1956) γνωρίζομεν εἰς ὑμᾶς ὅτι διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν 150 ἡμερῶν ἐργασίας διὰ τὴν ἐφεδρικὴν ἐπιδότησιν μισθωτοῦ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν καὶ ἅπασαι αἱ συνεπεῖα προηγουμένης στρατεύσεως ἡμέραι ἐφεδρικῆς ἐπιδοτήσεως, ἔστω καὶ ἐὰν εὑρίσκωνται ἐντὸς τοῦ τελευταίου 3μήνου τοῦ 15μήνου.

2. Διὰ τοῦ ἄρθρου 8 ἐπαναλαμβάνεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ν. δ. 2961)1954, καθ' ἣν αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας ἐξομοιοῦνται πρὸς ἡμέρας ἐργασίας διὰ τὴν χορήγησιν τῶν εἰς εἶδος παροχῶν ἀσθενείας, πλὴν ὅμως νομιμοποιεῖται διὰ τῆς παρ. 2 τούτου ἡ ἤδη ἐν τῇ πράξει ἀκολουθουμένη τακτικὴ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποδοτέας ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ εἰς τὸν οἰκεῖον φορέα ἀσφαλίσεως ἀσθενείας εἰσφορᾶς βάσει τῆς ἀντιστοίχου τοιαύτης τοῦ ἀ.ν. 1846)1951.

Ἑπομένως διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης, τόσον ὑπὸ τὴν ἔποψιν οὐσίας, ὅσον καὶ ὑπὸ ἔποψιν διαδικασίας, ἰσχύουν αἱ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 3073)21.3.1955 καὶ ἐγκ. 5)4972)27.4.1955 διαταγῶν παρασχεθεῖσαι ὁδηγίαι.

3. Διὰ τοῦ ἄρθρου 13 κατοχυροῦται πλήρως ἡ ἤδη ἑρμηνευτικῶς γενομένη παρ' ἡμῶν ἀποδεκτὴ (ἐγκύκλ. δ)γη ὑπ. ἀριθ. 1)1955 παρ. 8) καὶ ἐν τῇ πράξει ἀκολουθουμένη ἄποψις, καθ' ἣν ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους χαρτοσήμου, φόρου, κλπ. αἱ διὰ τὴν ἀπονομὴν παροχῶν ἀνεργίας καὶ στρατεύσεως ὑποβαλλόμεναι εἰς τὸν Ὀργανισμὸν αἰτήσεις, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ σχετιζόμεναι μὲ τὴν δικαστικὴν καὶ ἐξώδικον ἀναγνώρισιν ἢ πραγματοποίησιν αὐτῶν πράξεις.

4. Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 15 παρ. 1 ἀπὸ τῆς 11ης Ἰανουαρίου 1956 καταργεῖται τὸ ν. δ. 2511)1953 περὶ ἐλέγχου ὁμαδικῶν ἀπολύσεων. Κατὰ συνέπειαν διὰ τὰς ἀπὸ τῆς 11ης Ἰανουαρίου ε. ἔ. πραγματοποιουμένας ἀπολύσεις δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 232)1953 καὶ 187)1954 ἐγκυκλίων διαταγῶν τοῦ Ι.Κ.Α. παρασχεθεῖσαι ὁδηγίαι, ἐν σχέσει μὲ τὴν τήρησιν εἰδικῆς διαδικασίας ἐλέγχου τοῦ κύρους τῶν πραγματοποιουμένων ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἀπολύσεων, αἵτινες ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ καταργουμένου νῦν ν.δ. ἐχαρακτηρίζοντο ὡς «ὁμαδικαί».

5. Διὰ τοῦ ἄρθρου 10 καταργεῖται ἀφ' ἧς ἰσχυσεν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου32 παρ. 1 τοῦ ν.δ. 2961)1954 καὶ οὕτω δὲν γεννᾶται πλέον ζήτημα ἐπιστροφῆς ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἀνεργίας εἰς ἐργοδότην, ὅστις διαρκοῦντος τοῦ προηγουμένου ἑκάστοτε ἔτους δὲν ἐπραγματοποίησεν ἀπολύσεις μισθωτῶν του ὑπερβαινούσας τὸ καθοριζόμενον ἐν τῇ καταργουμένῃ διατάξει ποσοστόν.

6. Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 13 καταργεῖται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 παρ. 7 τοῦ ν. 3252)1955, δι' οὗ ὁρίζεται ὅτι διὰ τοὺς κατὰ μῆνα τοποθετουμένους μέσῳ τοῦ Γ.Ε.Ε. εἰς ἐρ-

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΙ

3467) 1955. ΝΟΜΟΣ

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της περί Έργατικής Έστίας νομοθεσίας

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 350 της 31 Δεκεμβρίου 1955)

Ψηφίσαμεν όμοφώνως μετά της Βουλής, αποφασίζομεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Ο από του ν. 5204/1931, ως τροποποιηθή και συμπληρωθή μεταγενεστέρως, ιδρυθείς και λειτουργών οργανισμός υπό την επωνυμίαν «Έργατική Έστία Απονέμει Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ιδρύεται εν Αθήναις και υπαγόμενον υπό την εποπτείαν και τον έλεγχον του Κράτους, διοικούμενον δια του Υπουργείου Εργασίας.

Άρθρον 2

Η Έργατική Έστία σκοπόν και αποστολήν έχει:

Α'. Την ψυχαγωγίαν, την πνευματικήν άνεσιν και την εξύψωσιν του πνευματικού επιπέδου των εργαζομένων.

Προς τούτο:

α) Μεριμνά δια την καλυτέραν χρησιμοποίησιν των ελευθέρων σχολής και του χρόνου αδείας, την ψυχαγωγίαν και σωματικήν άνεσιν των εργαζομένων και των οικογενειών αυτών, δι' οργανώσεως εκδρομών, ταξιδίων, εορτών, εκδόσεων εθνικού, μορφωτικού και ψυχαγωγικού περιεχομένου και κέντρων ανεσιν και διαμονής εργαζομένων. Εις τα κέντρα ταύτα δύναται να γίνεται διδασκαλία μαθημάτων κατά τα ειδικώτερον διά κανονισμού οριζόμενα.

β) Μεριμνά διά την καλλιέργειαν των καλών τεχνών μεταξύ των εργαζομένων, καθιστώσα εις αυτούς προσιτόν το θέατρον, τον κινηματογράφον, την μουσικήν, τα αγάλματα και άλλας μορφάς της τέχνης.

γ) Δύναται να συμβάλληται μετά θεατρικών επιχειρήσεων να καταρτίζη και συντονίζη εργατικά μεσιτικά ή χορηγούντα γνωματεύματα ή να προβαίνη εις αγοράν εισιτηρίων θεάτρων ή κινηματογράφων προς διάθεσιν αυτών εις τους εργαζομένους.

δ) Καλλιεργεί τον εργατικόν αθλητισμόν. Ο οργανούμενος δι' αυτής ή ενισχυόμενος λειτουργούσας εργατικάς αθλητικάς ομάδας ή την ίδρυσιν και διεξαγωγήν εν Αθήναις πανελληνίων αθλοπαιδιών και αγώνων μεταξύ των εν ενεργεία εργατικών αθλητικών ομάδων.

ε) Συντονίζει τας προσπαθείας της μετ' άλλων οργανισμών ή φυσικών ή ηθικών προσώπων συντελούντων δια των έργων των εις την εξύψωσιν της θέσεως των εργαζομένων ή συνεργάζεται μ' οργανώσεις ημεδαπάς ή αλλοδαπάς επιδιωκούσας σκοπούς συναφείς.

στ) Δύναται να ιδρύη ή και να συντηρή εις τόπους εργασίας καντίνας χάριν των εργαζομένων.

Β'. Την εξασφάλισιν της στέγης των επαγγελματικών εργατοϋπαλληλικών οργανώσεων.

Προς τούτο:

α) Φροντίζει διά την στέγασιν, εγκατάστασιν και λειτουργίαν αναγνωρισμένων επαγγελματικών εργατοϋπαλληλικών οργανώσεων της χώρας ή ενώσεων αυτών εκ των μελών αντιπροσωπευτικών του κλάδου.

β) Δύναται να αναλαμβάνη τας δαπάνας εγκαταστάσεως και συντηρήσεως των προς λειτουργίαν των οργανώσεων ταύτων παραχωρουμένων κτιρίων και δύναται να ενισχύη τας οργανώσεις προς κάλυψιν δαπανών προσωπικού, ασανσέρ, φωτισμού, ύδρεύσεως, τηλεφώνου, καθαριότητος, λοιπών γενικών εξόδων και επιβλέψεως των εν οις εγκαθίστανται κτιρίων. Διά την πραγμάτωσιν της εξασφαλίσεως της στέγης των επαγγελματικών οργανώσεων των εργαζομένων, η Έργατική Έστία δύναται να παραχωρή ίδια αυτής κτίρια, ν' ανεγείρη νέα τοιαύτα, να μισθώνη κατάλληλα και εν γένει να ενεργή πάν έργον, το οποίον είδικώς θέλει εξυπηρετήσει τους ως άνω σκοπούς. Ίδιος κανονισμός θέλει ρυθμίσει τας λεπτομερείας της εφαρμογής των ανωτέρω διατάξεων.

Άρθρον 3

Διοικητικόν Συμβούλιον

1) Η Έργατική Έστία διοικείται υπό θμελούς διοικητικού συμβουλίου απαρτιζομένου:

α) Εξ ενός προσώπου αναγνωριζομένης γενικής μορφώσεως, ως προέδρου.

β) Του Γενικού Διευθυντού του Υπουργείου Εργασίας, ως αντιπροέδρου, αναπληρουμένου υπό του νομίμου αυτού αναπληρωτού.

γ) Του Διευθυντού Συνθηκών Ζωής εργαζομένων του

γασιαν μισθωτούς κατά τα άνω εργοδοτήματα, το 1/3 τούτων δέον να προσλαμβάνηται εκ των υπερηλικιωμένων λόγω ανεργίας παρά του κατά τόπους Οργανισμού.

Κατόπιν τούτου από 11ης Ιανουαρίου ε. έ. παύουν ισχύουσαι αι διά της υπ' αριθ. 7445)2-8-1955 ημετέρας διαταγής εκδοθείσαι οδηγίαι.

7. Δια της παρ. 2 του άρθρου 15 εξαιρούνται σωθέντως του άρθρου 37 του ν. δ. 2961)1954, δι' ού καταργήθη πάσα διάταξις της περί τούτου εν ισχύϊ νομοθεσίας αντίθετος προς αυτό. Ήδη η ως άνω διάταξις του άρθρου 15 παρ. 2 του ν. 3464)1955 ορίζει ρητώς, ότι αι καταργούμεναι διά του ν. δ. 2961)1954, ως αντιτιθέμεναι εις τούτο, διατάξεις δεν αναφέρονται μόνον εις τον ά.ν. 1846)1951 και το ν.δ. 2698)1953, άλλ' εις την εν γένει ελληνικήν νομοθεσίαν και δη εις τας διατάξεις ταύτης, παρ' ων ρυθμίζονται τα ειδικά θέματα υπαγωγής εις την ασφάλισιν, εξαιρέσεως απ' αυτής, υπολογισμού των εισφορών, παροχών κ.λπ.

Ούτω αίρεται πάσα αμφισβήτησις, ίδια ως προς το θέμα των υπαγομένων εις την ασφάλισιν ανεργίας προσώπων, πάσης διατάξεως προϊσχυούσης του ν. δ. 2961)1954 και προβλεπούσης εξαίρεσιν εκ της ασφαλίσεως ανεργίας ειδικών κατηγοριών μισθωτών (π.χ. μισθωτών Ο.Τ.Ε.) καταργουμένης από της ισχύος του τελευταίου τούτου.

8. Τέλος δια του άρθρου 12 ρυθμίζονται τα της κατανομής των εισφορών μεταξύ Ι.Κ.Α. και Οργανισμού, ων, ως γνωστόν, συνεισπράττονται αι ασφαλιστικαί εισφοραί. Διά της διατάξεως ορίζεται το ποσοστόν, όπερ δικαιούται ο Οργανισμός ως αναλογίαν εισφορών του (1)21 επί των συνολικών ασφαλιστικών εισφορών) και τούτο προς αποφυγήν των δυσχερειών εκ της ανάγκης της αναζητήσεως αναλογιών δοθέντος ότι ο κύκλος των ασφαλιζομένων εις το Ι.Κ.Α. αφ' ενός και των Ο.Α.Α.Α. αφ' ετέρου προσώπων δεν συμπίπτει απολύτως.

Διά την εφαρμογήν πάντως της διατάξεως, περί ής η παρούσα παράγραφος, θέλει εκδοθή κοινή εγκύκλιος του Ι.Κ.Α. και του Οργανισμού Α.Α.Α. κοινοποιουμένη προς εκτέλεσιν και εις τας εισπραττούσας τας εισφοράς ταύτων Τραπέζας.

Εν Αθήναις τη 18 Ιανουαρίου 1956

αὐτοῦ Ὑπουργείου, ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ παρὰ τῇ αὐτῇ διευθύνσει ἀρμοδίου τμηματάρχου.

δ) Ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν (Γενικὴ Διεύθυνσις Δημοσίου Λογιστικοῦ), ὑποδεικνυομένου, μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του, ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν.

ε) Τριῶν (3) ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων, ὑποδεικνυομένων, μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. καὶ

στ) Δύο (2) ἐκπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν ὑποδεικνυομένων, μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των, τοῦ μὲν ἑνὸς ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων, τοῦ δὲ ἑτέρου ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας τῶν Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν.

Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν ἤθελον ὑποδειχθῆ ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς καταστάσεως τοῦ σχετικοῦ ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας οἱ ἐν τῷ Συμβουλίῳ ἐκπρόσωποι τῶν ὀργανώσεων, δύναται ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας νὰ διορίσῃ τούτους ἀπ' εὐθείας.

Γραμματεὺς τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας διορίζεται ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἢ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας.

Ὁ πρόεδρος, τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, οἱ ἀναπληρωταὶ αὐτῶν καὶ ὁ γραμματεὺς διορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Εἰσηγητὴς τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ὁρίζεται ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὀργανισμοῦ, ἀναπληρούμενος, ἐν ἀπουσίᾳ ἢ κωλύματι, ὑπὸ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου.

Ἡ θητεία πάντων τῶν μελῶν ὁρίζεται διετής.

Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρούσης τῶν μελῶν αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ πρόεδρος ἢ ἀντιπρόεδρος, ἀποφασίζει δὲ διὰ πλειοψηφίας τῶν παρόντων μελῶν, πάντως δὲ διὰ ψήφων οὐχὶ ὀλιγωτέρων τῶν τεσσάρων. Ἐν ἰσοψηφίᾳ ὑπερισχύει ἡ γνώμη ὑπὲρ ἧς ἐδόθη ἡ ψῆφος τοῦ προέδρου.

Ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, ὁ εἰσηγητὴς καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ, δικαιοῦνται ἐξόδων κινήσεως κατὰ συνεδρίασιν. Ὁ πρόεδρος δικαιοῦται προσθέτως καὶ μηνιαίων ἐξόδων παραστάσεως λόγῳ ὀξιώματος. Τὰ ἔξοδα κινήσεως καὶ παραστάσεως ὁρίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ διοικ. συμβουλίου τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἄρθρον 4

Ἁρμοδιότητες τοῦ Διοικ. Συμβουλίου.

Τὸ διοικ. συμβούλιον τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἀποφαίζει ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ, συμφώνως πρὸς τὸν παρόντα νόμον καὶ τοὺς βάσει αὐτοῦ ἐκδιδομένους κανονισμούς.

Καταρτίζει τοὺς ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένους κανονισμοὺς ὡς καὶ τοιούτους ρυθμίζοντας:

α) Τὰ τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

β) Τὰ τοῦ τρόπου καταβολῆς καὶ εἰσπράξεως τῶν πόρων.

γ) Τὰ τοῦ τρόπου ἐκτελέσεως ἔργων (δημοπράτησις, αὐτεπιστασία, εἰδικὰ συνεργεῖα, ἀνάθεσις δι' ἀπ' εὐθείας συμφωνίας) μὴ ἐφαρμοζομένων τῶν διατάξεων τῶν σχετικῶν νόμων περὶ ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων.

δ) Τὰ τῆς ἀγορᾶς μισθώσεως, ἐκποιήσεως καὶ ἐκμισθώσεως ἀκινήτων.

ε) Τὰ τῆς ἐνεργείας προμηθειῶν καὶ παραλαβῶν.

στ) Τὰ τῆς συνιστάσεως καὶ λειτουργίας τοπικῶν Ἐπιτροπῶν.

ζ) Τὰ τῆς καταρτίσεως καὶ ἐγκρίσεως προϋπολογισμοῦ ἐσόδων καὶ ἐξόδων ἀπολογισμοῦ τῆς ἐν γένει διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ.

η) Τὰ τῆς ταμειακῆς καὶ λογιστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ.

θ) Τὰ τοῦ τρόπου παρακολουθήσεως καὶ ἐλέγχου τῶν ἐκτελουμένων ἔργων.

Συγκροτεῖ δι' ἀποφάσεών του ταμειακὰς καὶ ἐκτάκτους ἐπιτροπὰς ἐκ μελῶν τοῦ Δ. Σ. ἢ εἰδικῶν προσώπων ἢ καὶ ὑπαλλήλων τοῦ Ὀργανισμοῦ πρὸς προπαρασκευὴν, γνωμοδότησιν καὶ λῆψιν ὁριστικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα αὐτοῦ. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καθορίζονται αἱ ἁρμοδιότητες τῶν οὕτω συγκροτουμένων ἐπιτροπῶν, ἡ διάρκεια αὐτῶν καὶ τὰ τῶν ἐξόδων κινήσεως τῶν μελῶν.

Τὸ Δ. Σ. δύναται νὰ μεταβιβάζῃ πρὸς ἕνα ἢ πλείονα τῶν μελῶν του μέρος τῶν ἁρμοδιοτήτων του πρὸς συστηματικωτέραν παρακολούθησιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ καθ' ἃ εἰδικώτερον θέλει ὁρίσει κανονισμός.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Σ. τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἢ τούτου κωλυομένου ὁ Ἀντιπρόεδρος ἐκπροσωπεῖ τὸν Ὀργανισμὸν ἐξωδίκως καὶ δικαστικῶς. Δύναται δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἢ ἐκπροσώπησις τοῦ Ὀργανισμοῦ δι' ὡρισμένας ὑποθέσεις καὶ τὴν ἐνέργειαν ὡρισμένων πράξεων ν' ἀνατίθεται εἰς μέλος τοῦ Δ. Σ. αὐτοῦ ἢ εἰς ὑπάλληλον τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας.

Ἄρθρον 5

Πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπόμενοι Κανονισμοὶ ψηφίζονται ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας κατὰ δύο διαφόρους αὐτοῦ συνεδριάσεις ἀπεχούσας ἀπ' ἀλλήλων τρεῖς τοὐλάχιστον ἡμέρας, ἐγκρίνονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐν τῇ ἐγκρίσει περιλαμβανομένης καὶ τῆς τροποποιήσεως, ἢ συμπληρώσεως αὐτῶν κατὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ παρόντος νόμου καὶ δημοσιεύονται διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 6

Πόροι

Πόροι τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας εἶναι αἱ ὑπὲρ αὐτῆς ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας θεσπιζόμεναι τοιοῦτοι.

Ὁ κατὰ τὴν περίπτωσιν 6 τοῦ ἄρθρου 4 Κανονισμὸς θέλει προβλέψει διὰ τὰ ἐκάστοτε ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα καὶ τόκους εἰς τοὺς μὴ ἐμπροθέσμως καταβάλλοντας ταύτας ὑποχρέους, ἰσχυόντων ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῶν περὶ εἰσπράξεως τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθετικῶν καὶ κανονιστικῶν διατάξεων.

Ἄρθρον 7

Οἱ πόροι καὶ αἱ πᾶσης φύσεως ἀπαιτήσεις τοῦ Ὀργανισμοῦ διεβαιοῦνται καὶ εἰσπράττονται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς κειμένης νομοθεσίας περὶ εἰσπράξεως τῶν Δημοσίων Ἐσόδων, ὡς συνεπληρώθησαν διὰ τῶν νόμων 2097)1952 καὶ 2252)1952.

Δύναται τὸ Δ. Σ. τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ν' ἀναθέτῃ τὴν εἰσπραξιν τῶν ἐσόδων αὐτῆς εἰς τὸ Ι. Κ. Α. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2698)1953 ἄρθρου 34 ἢ εἰς ἄλλον Ὀργανισμόν, ὁπότε ἰσχύουν καὶ διὰ τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν ὅπασαι αἱ περὶ εἰσπράξεως τῶν πόρων τοῦ εἰσπράττοντος Ὀργανισμοῦ διατάξεις νόμων καὶ κανονισμῶν.

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐγκρινομένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δύνανται νὰ παρέχωνται ἐφ' ἅπαξ δι' ἕκαστον ὀφειλέτην διευκολύνσεις τμηματικῆς καταβολῆς μέχρι 12 τὸ πολὺ μηνιαίων δόσεων καὶ προσωρινῆς ἀναστολῆς μέχρι τριῶν τὸ πολὺ μηνῶν ὀφειλομένων δόσεων διὰ τὴν ἐξόφλησιν καθυστερουμένων εἰσφορῶν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν προσαγομένων στοιχείων διαπιστοῦται ἡ ἐξαιρετικῶς δυσχερὴς οἰκονομικὴ ἢ ταμειακὴ βάσις τῶν ὑποχρέων πρὸς καταβολὴν αὐτῶν.

Ἄρθρον 8

Τὰ παρὰ τῶν δικαστηρίων ἐπιβαλλόμενα ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας χρηματικὰ πρόστιμα καὶ ποιναὶ ἐκκαθορίζονται ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων δικαστικῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐπιβαλλόντων τὴν εἰσπραξιν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν κατὰ τὰ ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου 1937 β. δ. «περὶ τοῦ τύπου τῶν διπλοτύπων εἰσπράξεων δικαστικῶν ἐξόδων, τελῶν κλπ.» καταθέτονται περαιτέρω παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος μερίμνῃ τοῦ οἰκείου Ταμείου, γιγνομένης σχε-

τικής άσκεψ τοιούτου κατά μήνα ανακοινώσεως προς την Εργατικήν Εστίαν.

Άρθρον 9.

Οι πόροι της Εργατικής Εστίας διατίθενται διά τους εν άρθρ. 2 του παρόντος διαγραφομένους σκοπούς κατά την εξής αναλογίαν: ποσοστόν 50% υπέρ των υπό στοιχ. Α' σκοπών, ποσοστόν 50% υπέρ των υπό στοιχ. Β' σκοπών. Δι' εκαστον τούτων τηρούνται υπό της Εργατικής Εστίας ίδιοι λογαριασμοί μη επιτρεπομένης της διαθέσεως, μεταφοράς ή δανεισμού κονδυλίων του ενός λογαριασμού υπέρ του έτερου.

Διά δ. δ. εκδιδομένων μετά γνώμην του Δ. Σ. της Εργατικής Εστίας, προτάσει του Υπουργού Εργασίας δύνανται οι πόροι της Εργατικής Εστίας να κατανέμωνται μεταξύ των σκοπών αυτής κατά διάφορον του ανωτέρω διά της παρούσης ποσοστόν.

Άρθρον 10.

Η διαχείρισις της Εργατικής Εστίας ενεργείται επί τη βάσει προϋπολογισμού, συνεταγμένου υπό του Δ. Σ. δια μίαν υπό της λήξεως του οικονομικού έτους. Το οικονομικόν έτος άρχεται από της 1 Ιανουαρίου εκάστου έτους και λήγει την 31 Δεκεμβρίου του αυτού έτους.

Ο προϋπολογισμός υποβάλλεται προς έγκρισιν εις τον Υπουργόν Εργασίας, όστις δύναται να τροποποιήση ή συμπληρώση ταύτον.

Ανοσπληρωματικαί και έκτακτοι πιστώσεις μεταφορών δι' αποφάσεως του Δ. Σ. εν τω κοστικού και εκάστου απαθητικού κεφαλαίου, μετ' έγκρισιν του Υπουργού Εργασίας.

Εις τον προϋπολογισμόν εγγράφονται τακτικαί μη αποσβεστικά κεφάλαια προς αντιμετώπισιν τυχόν μεταβολών ανεπαρκών πιστώσεων, εκτάκτως δε διά την εγγραφήν νέων πιστώσεων δι' έξοδα μη προβλεφθέντα εν τω αρχικώ προϋπολογισμώ.

Δύναται, αποφάσει του Δ. Σ., ορίζοντος τον υπόλογον να εκδίδωνται εντάλματα προπληρωμής επί αποδόσει λογαριασμού.

Άπαντα τα στοιχεία της διαχειρίσεως της Εργατικής Εστίας διαβιβάζονται επί μίαν δικαστήν.

Ο έλεγχος της οικονομικής εν γένει διαχειρίσεως της Εργατικής Εστίας είναι προληπτικός και απολογιστικός.

Ο προληπτικός έλεγχος συνίσταται εις την εξακρίβωσιν ότι πάσα πληρωμή εντάλλεται εντός των ορίων της εγκεκριμένης πιστώσεως ότι εν ενεργεία της δαπάνης εμφήφισαν αι ισχύουσαι διατάξεις περί εκτελέσεως δαπανών της Εργατικής Εστίας, δι επιβεβαιούνται εις τα εντάλματα πάντα τα απαιτούμενα υπό των νόμων ενέγγυα της δαπάνης διπλότυπα, δεικνύται υπό δημοσίου υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας ή υπαλλήλου της Γ.Δ.Δ.Λ., ορίζομένου δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας.

Ο λογιστικός έλεγχος διενεργείται κατ' έτος υπό Επιτροπής διοριζομένης υπό του Υπουργού Εργασίας και αποτελουμένης: α) εξ ενός ανωτέρου υπαλλήλου της Γενικής Διευθύνσεως Δημοσίου Λογιστικού, υποδεικνυομένου υπό του Υπουργού Οικονομικών, β) εξ ενός ανωτέρου υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας και γ) εξ ενός εκπροσώπου της Γ.Σ.Ε.Ε. υποδεικνυομένου υπ' αυτής.

Της Επιτροπής προεδρεύει ο εκ των δημοσίων υπαλλήλων ανώτερος κατά βαθμόν και επί ισοβαθμίαι ο αρχαιότερος.

Επί τω διενεργουμένω ελέγχω η Επιτροπή συντάσσει έκθεσιν, ην υποβάλλει εις τον Υπουργόν Εργασίας, δστις εφ' άπαξ δεν προκύπτων στοιχεία κακής διαχειρίσεως, απαλλάσσει το Δ. Σ. πάσης ευθύνης δι' αποφάσεως του δημοσιευομένης δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Άρθρον 11.

Ο λογαριασμός της διαχειρίσεως εκάστου οικονομικού έτους περιλαμβάνει την γενικήν κατάστασιν του ενεργητικού και παθητικού της περιουσίας της Εργατικής Εστίας αναγραφομένων εις ιδίους αναλυτικούς πίνακας εκάστων των μεταβολών άς υπέστησαν, διαφεύγοντος του οικονομικού έτους, τα στοιχεία του ενεργητικού και παθητικού της περιουσίας.

Ο λογαριασμός μετά του απολογισμού της διαχειρίσεως υποβάλλεται εντός τριμήνου από της λήξεως του οικονομικού έτους εις το Υπουργείον Εργασίας.

Άρθρον 12.

Τα κεφάλαια της Εργατικής Εστίας ως και αι παρά των υποχρέων εισφοραί υπέρ ταύτης κατατίθενται εις την Τράπεζαν της Ελλάδος.

Η ταμειακή υπηρεσία της Εργατικής Εστίας διεξάγεται διά της Τραπέζης της Ελλάδος κατά τα εν τω Δ/τι της 20 Ιανουαρίου 1932 περί διαχειρίσεως νομικών προσώπων υπό της Τραπέζης της Ελλάδος διαλαμβανόμενα.

Πάσα πληρωμή δαπανών ή απάληψις κεφαλαίων γίνεται δι' εντολμάτων υπογεγραμμένων υπό του προέδρου του Δ. Σ., του διευθυντού, του προϊσταμένου του Λογιστηρίου και του δικαιούντος την προληπτικόν έλεγχον. Η Τράπεζα ουδεμίαν ύποχει ευθύνην εφ' όσον τα εντάλματα πληρωμής έχουν επιγραφή κατά τας διατάξεις του παρόντος, εί μή μόνον εφ' όσον καταβάλλει εις άλλον ή τον δια του εντάλματος πληρωμής δικαιούμενον δικαιούχον. Τα εξοφληθέντα εντάλματα πληρωμής επιστρέφονται υπό της Τραπέζης της Ελλάδος εντός του α' δεκαημέρου εκάστου μηνός εις την Εργατικήν Εστίαν.

Η διάθεσις και επένδυσις των κεφαλαίων της Εργατικής Εστίας γίνεται ελευθέρως δι' αποφάσεων του Δ. Σ. αύτης μη ισχυουσών των εκάστοτε διατάξεων της νομοθεσίας περί επενδύσεως και διαθέσεως κεφαλαίων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου.

Άρθρον 13.

Μέρος της διαθεσίμου περιουσίας της Εργατικής Εστίας δύναται μετ' απόφασιν του Δ. Σ. να επενδύεται εις χρεωγράφα του Δημοσίου ή εις ομολογίας λαχειοφόρων δανείων ή εις έντοκα γραμμάτια ή και να διατεθή προς αγοράν προσοδοφόρων ακινήτων. Η Εργατική Εστία προς εκπλήρωσιν των σκοπών αύτης, δύναται να συνάπτη δάνεια υποχρεωλυτικώς εποσβεστέα επί υποθήκη των ακινήτων αύτης ή ενεχυρίαση μέρους των πόρων της.

Οι Οργανισμοί Κοινωνικής Ασφαλίσεως δύνανται να τοποθετούν μέρος των κεφαλαίων των ως δάνεια προς την Εργατικήν Εστίαν. Διά την κατά τα ανωτέρω σύναψιν των δανείων ή αγοράν ακινήτων αρκεί άδεια του Υπουργού Εργασίας.

Άρθρον 14.

Τα προς εγκατάστασιν των επαγγελματικών οργανώσεων ανεγειρόμενα κτίρια δύνανται να περιλαμβάνουν προς ενοικίασιν και καταστήματα ή αίθουσας θεάτρου ή κινηματογράφου επί σκοπώ εξασφαλίσεως ύπερ της Εργατικής Εστίας πόρων προς εκτέλεσιν των λοιπών σκοπών αύτης. Τα εν τοις κτιρίοις της Εργατικής Εστίας καφενεία και ταβέρνες παραχωρούνται εις τας εργατικάς οργανώσεις.

Οι Δήμοι μετ' έγκρισιν του οικείου Νομάρχου δύνανται να παραχωρήσουν δωρεάν υπέρ της Εργατικής Εστίας κατά κυριότητα κατάλληλα γήπεδα προς ανέγερσιν τοιούτων κτιρίων.

Άρθρον 15.

Αι οργανώσεις οι δικαιούμεναι εγκαταστάσεως εις τα κτίρια της Εργατικής Εστίας ορίζονται μετά πρότασιν της Γ.Σ.Ε.Ε. δι' αποφάσεως του Δ. Σ. της Εργατικής Εστίας, εγκρινομένης παρά του Υπουργού Εργασίας. Απόβολή των οργανώσεων εκ των κτιρίων της Εστίας εφ' όσον ήθελον παρακλίνει του συλλογικαλιστικού σκοπού ή ήθελον παραβή καθ' οιονδήποτε τρόπον τας διατάξεις του καταστατικού διενεργείται διοικητικώς δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, μετά γνώμην του Δ. Σ. της Εργατικής Εστίας.

Άρθρον 16.

Τα κτίρια και η περιουσία της Εργατικής Εστίας

δεν διατίθενται εἰ μή μόνον διὰ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος σκοπούς καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν δανείων κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 13 διαλαμβανόμενα.

Περὶ τῶν ἀκινήτων τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας τηρεῖται ἰδίαν βιβλίον, ἐν ᾧ θὰ καταχωροῦνται ταῦτα κατὰ πόλεις ὡς καὶ ἡ ἀξία αὐτῶν καὶ πᾶσα δαπάνη ἐπισκευῆς ἢ διαρρυθμίσεως αὐτῶν ἢ σχετικὴ πρὸς τὴν ἀγοράν των.

Ἄρθρον 17

Διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῶν ὑπὸ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐπιδιωκομένων σκοπῶν καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, δύνανται νὰ συνιστῶνται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ πρότασιν τοῦ Δ. Σ. αὐτῆς τοπικαὶ ἐπιτροπαὶ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας. Τὰ τῆς συνθέσεως, λειτουργίας τῶν τοπικῶν ἐπιτροπῶν, ἡ ἀμοιβὴ τῶν αὐτῶν καὶ τὰ τῶν δαπανῶν λειτουργίας καὶ ἀριθμὸν ἢ ἐξόδων κινήσεως τῶν μελῶν αὐτῶν καθορίζονται διὰ κανονισμοῦ. Ἡ συγκρότησις τῶν τοπικῶν ἐπιτροπῶν ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου, διορίζοντος τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ἐμπλεκομένων ὀργανώσεων, ὅπου τῶν τοπικῶν ἐπιτροπῶν μετέχουν ἐκπρόσωποι αὐτῶν μεταξὺ τῶν ὑποδεικνυομένων εἰς διπλάσιον ἀριθμὸν ὑπὸ τῶν ὀργανώσεων ταύτων.

Ἄρθρον 18

Ἐξαιρέσεις καὶ ἀπαλλαγαί

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2698/1953 ν. δ/τος ἐν συμφώνῳ πρὸς τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2673/1953 ν. δ/τος ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι.

Δὲν ὑπάγονται εἰς τέλη χαρτοσήμου αἱ ἀποδείξεις εἰσπράξεως παντὸς φύσεως μερῶν παρὰ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ὡς ἐχούσαι ἀποκλειστικῶς χαρακτῆρα ἀποζημιώσεως μισθῶν ἢ ὀργανώσεων αὐτῶν.

Ἀπαλλάσσονται τῶν τελῶν χαρτοσήμου αἱ ἀποδείξεις εἰσπράξεως ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας νομίμων εἰσφορῶν ὑπαγομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἢ 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1298/1938 ἀ. ν.

Ἄρθρον 19

Ὁ εἰς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν ἐπιβαλλόμενος διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὅρκος δίδεται ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Δ. Σ. ἢ τοῦ δι' ἀποφάσεως ταύτου ὁριζομένου προσώπου.

Ἄρθρον 20

Ἡ εἰς χεῖρας τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας κατάσχεσις εἶναι ἄκυρος.

Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται κατάσχεσις ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ ἀνεγειρθέντων οἰκημάτων ἢ δαπάνης ταύτου ἀνεπληρωθέντων ἢ ἐπισκευασθέντων καὶ ἐν γένει ἐπὶ πάσης κινητῆς ἢ ἀκινήτου περιουσίας αὐτοῦ.

Ἄρθρον 21

Ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς λογιστικῶν βιβλίων

Τὰ παρὰ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας τηρούμενα λογιστικὰ βιβλία ἀποτελοῦν ἐντελῆ ἀπόδειξιν περὶ τε τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀπαιτήσεών της κατὰ παντὸς μέχρι παραγραφῆς τῶν ἀπαιτήσεων τούτων. Ἀπόσπασμα δὲ τῶν ἐν λόγῳ βιβλίων ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν ἐνώπιον δικαστηρίων.

Ἄρθρον 22

Προσωπικὸν Ἑστίας

Ἡ ὑπηρεσία τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας διεξάγεται δι' ἐμμίσθων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων. Τὸ προσωπικὸν τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας τὸ ὑπηρετοῦν πρὸ τῆς μετατροπῆς τοῦ Ὀργανισμοῦ εἰς προσωπὸν Ἰδιωτικοῦ Δικαίου καὶ κατέχον ὀργανικὰς θέσεις ὡς αὗται καθορίζονται διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 58956/1949 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἰσχυούσης κατὰ πάντα ἐξακολουθεῖ κατέχον ταύτας καὶ ταρουμένων τῶν μεταγενεστέρων ἐκδοθεισῶν τροποποιητικῶν ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 14727/364/1952, 18956/5591/1953 καὶ 4501/1/1955 τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν.

Τὰ ἀπολυθέντα ὅμως προσωπικὸν εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων δὲν ἐπανέρχεται.

Τὸ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου ὑπηρετῶν προσωπικὸν Κέντρου καὶ Ἐπαρχιῶν ἔκτακτον ἐπὶ συμβάσει (ἀορίστου χρόνου) καὶ ἡμερομισθίου, πλὴν τοῦ προσλαμβανομένου βάσει τοῦ ἄρθρου 6 τῆς ὑπ' ἀριθμ. 58956/1949 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καὶ μὴ κατέχον ὀργανικὰς θέσεις, διατηρεῖται ἐν ὑπηρεσίᾳ ἐπὶ τριμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

Ὅσοι ἐκ τοῦ ἀνωτέρω προσωπικοῦ κρίνωνται ἀπαραίτητοι καὶ κλητεύονται τὰ προβλεπόμενα τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα ἐντάσσονται εἰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἢ εἰς δημιουργηθησομένας θέσεις κατὰ τὴν διαδικασίαν θεσπίσεως θέσεων διὰ τὰ Ν.Π.Δ.Δ.

Ὅσοι ἐκ τούτων δὲν κρίνωνται ἀπαραίτητοι καὶ δὲν ἤθελον ἐνταχθῆ εἰς ὀργανικὰς θέσεις ἀπολύονται μετὰ τὴν ἐκπνοὴν τῆς τριμήνου προθεσμίας.

Μόνιμος ἢ ἔκτακτος ὑπάλληλος, ἐργάτης ἢ τεχνίτης ἢ ὑπηρέτης τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἀπολυόμενος δικαιοῦται εἰς ἀποζημίωσιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2112 ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως ἢ τοῦ ὁ. δ. τῆς 16/18.7.1920 περὶ ἐποπτάσεως τοῦ ν. 2112 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως.

Ἡ παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ΤΕΑΠΟΚΑ) ἀσφάλισις τοῦ μονίμου προσωπικοῦ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας θεωρεῖται μὴ διακοπεῖσα κατὰ τὸν χρόνον τῆς μετατροπῆς τοῦ Ὀργανισμοῦ εἰς Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ἀντιτιθεμένου δὲ αὐτῆ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ΤΕΑΠΟΚΑ, ἐπὶ καταβολῇ τῆς κεκανονισμένης εἰσφορᾶς ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ μισθοῦ, ὑπὸ μὲν τῶν μισθωτῶν τῆς διαρκούσης αὐτῆς, ὑπὸ δὲ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας τῆς διαρκούσης αὐτῆς.

Ἄρθρον 23

Μέχρι τῆς θεσπίσεως τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων κανονισμῶν ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντες οἱ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ὁ. δ/τος τῆς 4.2.1954 «περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς διοικήσεως καὶ λειτουργίας τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας» ἐκδοθέντες κανονισμοί.

Ἄρθρον 24

Μεταβατικαὶ διατάξεις.

1. Οἱ παιδοκομικοὶ σταθμοί, διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν ὁποίων ἐνεκρίθησαν ἤδη ὑπὸ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας αἱ σχετικαὶ πιστώσεις, ἐξακολουθοῦν λειτουργοῦντες, δεπόμενοι τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας μέχρι τῆς ἀναλήψεως τῆς συντηρήσεώς των ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν ἢ ὀργανώσεων προστασίας παιδίων προσχολικῆς ἡλικίας. Εἰδικὸς Κανονισμὸς θὰ ρυθμίσῃ τὰ τῆς λειτουργίας αὐτῶν.

2. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου λήγει ἡ θητεία τοῦ ὑπ' Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

3. Πᾶσαι αἱ ἤδη ἐκτελούμεναι οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας θὰ διέπωνται μέχρι πέρατος αὐτῶν ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων ἐργολαβικῶν συμβάσεων, θεωρουμένων τούτων ἐγκύρων.

4. Κυροῦνται ἀπασαι αἱ πράξεις τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας καὶ πᾶσαι αἱ σχετικαὶ πρὸς αὐτὴν ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ. 2626/1953 μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 25

Πᾶσα διάταξις γενικὴ ἢ εἰδική, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα νόμον καταργεῖται ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ.

Ἄρθρον 26.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ παρὼν νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' ἡμῶν σήμερον κυρωθεὶς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερ

δος της Κυβερνήσεως και εκτελεσθήτω ως νόμος του Κράτους.

Εν Αθήναις τη 30 Δεκεμβρίου 1955

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

2387) 1955 Πράξις Υπουργικού Συμβουλίου

Περί παροχής επιδόματος οικογενειακών βαρών εις τακτικούς δημοσίους υπαλλήλους.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 356 της 31 Δεκεμβρίου 1955)

Το Υπουργικόν Συμβούλιον

Λαβόν υπ' όψιν εισηγησιν των κ.κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως και Υπουργών Συντονισμού και Οικονομικών, αποφασίζει:

Άρθρον 1

Από της 1ης Ιανουαρίου 1956 εις τους υπέχοντας οικογενειακά βάρη τακτικούς δημοσίους πολιτικούς υπαλλήλους παρέχεται μηνιαίον επίδομα οριζόμενον ως ακολούθως:

Διά τους επί μισθώ δραχμών 1.320 υπαλλήλους εις δραχμάς 80. Διά τους επί μισθώ μέχρι και δραχμών 1.155 υπαλλήλους εις δραχμάς 200.

Άρθρον 2

1. Το κατά τα προηγούμενον άρθρον επίδομα παρέχεται εις τους δεδηλωμένους με την συντήρησιν των κάτωθι μελών της ιδίας ή της πατρικής οικογενείας των:

α) Της συζύγου αυτών.

β) Των εκ νομίμου γάμου ή φυσικών ή θετών ή νομιμοποιηθέντων τέκνων των μεν αρρένων εφ' όσον ηγχώνευσαν ανήλικα και άγαμα ή ενήλικα αλλ' ανίκανα σωματικώς ή πνευματικώς προς άσκησιν παντός διαπορισιτικού επαγγέλματος, των δε θηλέων εφ' όσον ηγχώνευσαν άγαμα.

γ) Του άπορου και ανέργου ή σωματικώς ανικάνου προς άσκησιν διαπορισιτικού επαγγέλματος πατρός και

δ) Της άπορου χήρας μητρός.

2. Αι θήλεις υπάλληλοι δικαιούνται του εν άρθρω 1 επιδόματος εφ' όσον συνοικούν και διαρίνονται με την συντήρησιν των κάτωθι μελών της οικογενείας των:

α) Των εν τη προηγουμένη ή τέκνων των, εφ' όσον αύται διατελούσιν εν χηρεία ή διαζυγίω.

β) Του άπορου και σωματικώς ανικάνου προς άσκησιν παντός διαπορισιτικού επαγγέλματος συζύγου και

γ) Των εν τη προηγουμένη ή άπορων κλη γονέων των.

3. Τα κατά τας προηγουμένας δύο πρόσωπα θεωρούνται ως προστατευόμενα, εφ' όσον δεν κατέχουσι οιανδήποτε έμμισθον θέσιν, δεν άσκούσιν οιονδήποτε επάγγελμα, δεν λαμβάνουσι σύνταξιν και μέρισμα ανώτερον των δραχμών πεντακοσίων (500) μηνιαίως και δεν έχουσιν εισοδήματα εξ ιδίας ή προικώας περιουσίας ανώτερα των δραχμών πεντακοσίων (500) μηνιαίως.

Άρθρον 3

Δι' αποφάσεων του Υπουργού των Οικονομικών θέλουσι καθορισθή τα διά την εκκαθάρισιν και εντολήν πληρωμής του επιδόματος της παρούσης διευκολυντικά. (*)

Άρθρον 4

Από της 1ης Ιανουαρίου 1956 ή υπέρ του Μ.Τ.Π.Υ. παγία κράτησις επί των αποδοχών των τακτικών δημοσίων υπαλλήλων μετέχων του Ταμείου τούτου ορίζεται εις 2% επί του βασικού μισθού μετά της προσαυξήσεως πολυετίας και εις 1% επί των επιδομάτων, εξαιρέσει του επιδόματος του Νόμου 2142/1952 ως εξ ου έτροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

Εκδόσαν προς ταύτα την υπ' αριθμόν 2387 παρούσαν πράξιν του, κυρωθησομένην νομοθετικώς.

Εν Αθήναις τη 23 Δεκεμβρίου 1955

2439) 1955 Πράξις Υπουργικού Συμβουλίου

Περί παροχής δώρου επί ταις εορταίς των Χριστουγέννων 1955 εις πολιτικούς και στρατιωτικούς συνταξιούχους.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 12 της 11 Ιανουαρίου 1956)

Το Υπουργικόν Συμβούλιον

Λαβόν υπ' όψιν σχετικήν εισήγησιν του Υπουργού των Οικονομικών, αποφασίζει:

1. Εις τους πολιτικούς και στρατιωτικούς συνταξιούχους εν γένει, ως και εις τους μη περιλαμβανομένους εις το εδάφιον 1 του άρθρου 6 του Α.Ν. 1939/1951 πολεμικούς συνταξιούχους και δοθησιμαιούχους του Δημοσίου, παρέχεται δώρον επί ταις εορταίς των Χριστουγέννων 1955 ίσον προς το τρίτον της μηνιαίας συντάξεως αύτων μετά του επιδόματος ανικανότητος, μη δυνάμενον να είναι ανώτερον των δραχμών πεντακοσίων (500), ούδε κατώτερον των δραχμών εκατόν (100). Διά τους δικαιουμένους συντάξεως μετά του τυχόν επιδόματος ανικανότητος ή δοθησιμαίου ελάσσονος των δραχμών εκατόν (100) το δώρον ισούται προς το σύνολον μιάς μηνιαίας συντάξεως μετά του επιδόματος.

Τού κατά το άνωτέρω δώρου δικαιούνται και αι οικογένειαι, εις ας καταβάλλεται επί τρίμηνον ή σύνταξις του αποβιώσαντος συνταξιούχου. Οι συνταξιοδοτηθέντες διά τμήμα του μηνός Δεκεμβρίου 1955 δικαιούνται του δώρου μόνον εάν έσυνταξιοδοτήθησαν διά 15 και πλέον ημέρας του μηνός τούτου.

Οι των δημοσίων υπαλλήλοι και στρατιωτικοί οι δικαιούμενοι τμήματος του επιδόματος δώρου επί ταις εορταίς των Χριστουγέννων 1955 κατά τας διατάξεις της υπ' αριθμόν 325412/6.12.1955 (PONEO 273) αποφάσεως του Υπουργού των Οικονομικών δικαιούνται να λάβωσι κατ' επιλογήν το επί ταις εορταίς Χριστουγέννων 1955 δώρον, είτε ως τέως υπάλληλοι ή στρατιωτικοί, είτε ως συνταξιούχοι.

Οι κατά χωρισμόν ή συμμετοχήν συνταξιοδοτούμενοι θα δικαιούνται δώρου επί τη βάσει του ποσού της καταβαλλομένης αυτοίς συντάξεως.

2. Του κατά το προηγούμενον εδάφιον δώρου δεν δικαιούνται οι συνταξιούχοι οι λαμβάνοντες ή δικαιούμενοι να λάβωσι δώρον παρά του Δημοσίου ή Νομικού Προσώπου Δημοσίου ή Ιδιωτικού Δικαίου λόγω υπηρεσίας προσφερθείσης εις ταύτα.

Οι συνταξιούχοι οι λαμβάνοντες δύο συντάξεις εκ του Δημοσίου ή σύνταξιν εκ του Δημοσίου και εκ Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου δικαιούνται κατ' επιλογήν δώρου εκ μιάς μόνον πηγής. Το κατά τον υπολογισμόν του ποσού του δώρου προκύπτον κλάσμα δραχμής παραλείπεται.

3. Το αυτό δώρον και υπό τας αυτάς προϋποθέσεις παρέχεται εις τους συνταξιούχους του προσωπικού των σιδηροδρομικών δικτύων καταβαλλόμενον υπό των οικείων δικτύων κατά τα διά κοινής αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων οριαθησόμενα.

Εκδόσαν προς ταύτα την υπ' αριθμόν 2439 παρούσαν πράξιν του.

Εν Αθήναις τη 30 Δεκεμβρίου 1955

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί εφαρμογής του Υπαλληλικού Κώδικος επί των υπαλλήλων των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 357 της 31 Δεκεμβρίου 1955) (*)

Έχοντες υπ' όψιν α) το άρθρον 2 του ν. 3273/1955 περί δλης ενοίας του άρθρου 12 του ά. ν. 1671/

(*) Βλέπε κατωτέρω σελ. 179.

(*) Ανεδημοσιεύθη εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (δεύτερος τεύχος) ως εσφαλμένως δημοσιευθέν εις το υπ' αριθ. 345, τεύχος Α' της 24 Δεκεμβρίου 1955.

1951 καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων, 61 τὰς ὑπ' ἀριθ. 221, 498α, 571 καὶ 673 τοῦ 1954, 81 καὶ 680 τοῦ 1955 συμφώνους γνωμοδοτήσεις τοῦ Λ.Σ.Δ.Υ. καὶ γ') τὰς ὑπ' ἀριθ. 658)1954 καὶ 853)1955 γνωμοδοτήσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν ἡμετέρων ἐπὶ τοῦ Συντονισμοῦ καὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

1. α. Ὁ ν. 1811)1951 περὶ κώδικος καταστάσεως τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων, ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη, ἐφαρμόζεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1956, ἐπὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 § 3 αὐτοῦ ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ὑπὸ τὰς ἐν τοῖς ἑπομένοις ἄρθροις παρεκκλίσεις.

β. Εἰς τὰς περὶ ὧν τὸ προηγούμενον ἐδάφιον τροποποιήσεις ἢ συμπληρώσεις τοῦ κώδικος δὲν περιλαμβάνονται αἱ τροποποιήσεις ἢ συμπληρώσεις αὐτοῦ αἱ ἐπενεχθεῖσαι εἰδικῶς διὰ τοὺς ὑπαλλήλους ν.π.δ.δ. διὰ δ') τῶν, ἐκδοθέντων ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 195 § 2 τοῦ κώδικος, τοῦ ἄρθρου 1 § 6 τοῦ ν. 2085)1952 καὶ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν. 2591)1953, ἅτινα δ') γματα καταργοῦνται.

2. Ὅπου τοῦ παρόντος δ') τος προβλέπονται δ') γματα ἢ ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις ἄνευ εἰδικωτέρου προσδιορισμοῦ, ταῦτα ἐκδίδονται ἐπὶ τῇ προτάσει ἢ παρὰ τοῦ κυρίως ἀσκοῦντος τὴν ἐποπτείαν ἐπὶ τοῦ ν.π. Ὑπουργοῦ.

3. α. Ὅπου τοῦ παρόντος δ') τος ὁρίζεται «διοικητικὸν συμβούλιον» νοεῖται τὸ ἀνώτατον συλλογικὸν ὄργανον τὸ ἔχον κατὰ νόμον τὴν διοίκησιν καὶ ἐκπροσώπησιν τοῦ ν.π., ἀσχέτως τῆς τυχὸν διαφόρου εἰδικῆς ὀνομασίας του.

β. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται ἀρμοδιότητος αὐτοῦ, ἐκ τῶν κατὰ τὸ παρὸν διάταγμα, πλὴν τῶν περὶ ἀρχικῶν, νὰ μεταβιβάζῃ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς τὸν πρόεδρον αὐτοῦ ἢ εἰς ἄλλα συλλογικὰ ἢ μονομελῆ ὄργανα τοῦ ν.π.

γ. Ὁ πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δύναται ἀρμοδιότητος αὐτοῦ, ἐκ τῶν κατὰ τὸ παρὸν διάταγμα, ἐπὶ ὑπαλλήλων ἀπὸ τοῦ 4ου βαθμοῦ καὶ κάτω, νὰ μεταβιβάζῃ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς ὑπάλληλον τῆς κεντρικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ν.π. ἐπὶ 2ῳ τοὐλάχιστον βαθμῷ.

δ. Αἱ κατὰ τὰ ἐδάφια β καὶ γ μεταβιβάσεις ἀρμοδιοτήτων ὑπόκεινται εἰς ἀνάκλησιν.

4. α. Διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων ν.π.δ.δ. δὲν ἐπηρεάζεται ἡ ἰσχὺς τῶν κειμένων διατάξεων, καθ' ἃς αἱ παρ' ὀργάνων ν.π.δ.δ. ἐκδιδόμεναι πράξεις διορισμοῦ ἢ μεταβολῆς τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ὑπαλλήλων ν.π.δ.δ. καθίστανται ἐκτελεσταὶ μετ' ἔλεγχον τῆς νομιμότητος αὐτῶν παρὰ τῶν Ὑπουργῶν ἢ ἄλλων ὀργάνων τῆς κρατικῆς διοικήσεως.

β. Δὲν ἐπηρεάζεται ὡσαύτως ἡ ἰσχὺς: αἱ) τῶν κειμένων διατάξεων περὶ μισθοδοσίας τῶν στρατευομένων ὑπαλλήλων ν.π.δ.δ., 61 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. δ. 2500)1953 διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τῶν ν.π.δ.δ. ἐφ' ὧν τοῦτο ἐφαρμόζεται κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὡς τὸ τελευταῖον τοῦτο ἄρθρον ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ν. 2537 καὶ 2645)1953 καὶ γ') τοῦ ν. 2566)1953, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπόσπασιν ὑπαλλήλων ν.π.δ.δ. εἰς προσωρινὰς ὑπηρεσίας.

Ἄρθρον 2

(Κῶδιξ ἄρθρα 1 — 12. Γεν. Διατάξεις)

1. (Ἄρθρον 1 § 3. Συμπληρωματικὴ διάταξις). Δὲν ὑπάγεται ἐπίσης εἰς τὰς διατάξεις τοῦ κώδικος ὁ διοικητὴς τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

2. (Ἄρθρα 7 — 10. Ἀντικατάστασις). Ἀντὶ τῶν ἄρθρων 7 — 10 τοῦ Κώδικος ἰσχύουν ἐπὶ ν.π.δ.δ. αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 — 6 τοῦ παρόντος δ') τος.

3. (Ἄρθρα 11 καὶ 12. Συμπληρωματικὴ διάταξις). α. Ἐπὶ ν.π.δ.δ. ἐχόντων ἰδίαν ὑγειονομικὴν ὀργάνωσιν δύναται, διὰ πράξεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ὑποκειμένης εἰς ἔγκρισιν παρὰ τοῦ ἐποπτεύοντος Ὑπουργοῦ, νὰ ἀνατίθηται ἡ ἄσκησις τῶν ἔργων τῶν πρωτοβαθμίων ἢ δευτεροβαθμίων ὑγειονομικῶν ἐπιτροπῶν εἴτε εἰς τὰς ὑφισταμένας ὑγειονομικὰς ὑπηρεσίας τοῦ ν.π. ἢ ὀργανα αὐτῶν, εἴτε εἰς εἰδικῶς ἐξ ἰατρῶν — ὑπαλλήλων τοῦ ν.π. συνιστωμένας ἐπιτροπάς. Δι' ὁμοίας πράξεως ρυθμίζονται τὰ τοῦ τρόπου ἀσκήσεως τῶν ἔργων τούτων καὶ τὰ τῆς λειτουργίας τῶν τυχὸν εἰδικῶς συνιστωμένων ἐπιτροπῶν.

β. Ἡ ἁρμοδιότης τῶν κατὰ τὰ προηγούμενα ἐδάφια ὑπηρεσιῶν, ὀργάνων ἢ ἐπιτροπῶν δύναται, διὰ κοινῆς πράξεως τῶν ἐποπτευόντων Ὑπουργῶν, νὰ ἐπεκτείνηται καὶ ἐπὶ ν.π., ὧν οἱ ὑπάλληλοι εἶναι ἠσφαλισμένοι κατὰ τῆς ἀσθενείας εἰς τὸ ν.π., παρ' ᾧ αἱ ὑπηρεσίαι, τὰ ὄργανα ἢ αἱ ἐπιτροπαί.

Ἄρθρον 3.

1. α. Τὰ ὑπηρεσιακὰ συμβούλια συγκροτοῦνται ἐξ ἀνωτάτων ἢ ἀνωτέρων ἰσοβίων ἢ μονίμων δημοσίων πολιτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐξ ἀνωτάτων ἢ ἀνωτέρων μονίμων ὑπαλλήλων ν.π.δ.δ.

β. Ἓν μέλος δύναται νὰ εἶναι μετακλητὸς ὑπάλληλος ν.π.δ.δ.

γ. Ἀντὶ δημοσίων πολιτικῶν ὑπαλλήλων δύναται ἐπὶ ν.π. ἐποπτευομένων ὑπὸ στρατιωτικῶν ὑπηρεσιῶν νὰ ὁρίζωνται μόνιμοι στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι, ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν δὲ ν.π. ἐκκλησιαστικοὶ λειτουργοί.

2. α. Τὰ συμβούλια εἶναι πενταμελῆ ἢ τριμελῆ.

β. Ἐπὶ πενταμελῶν συμβουλίων τὰ τρία καὶ ἐπὶ τριμελῶν τὰ δύο τοὐλάχιστον μέλη λαμβάνονται ἐκ δημοσίων πολιτικῶν ἢ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων ἢ ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν.

3. α. Τὰ μέλη τῶν συμβουλίων εἶναι τακτικὰ καὶ ἀναπληρωματικά.

β. Τὰ ἀναπληρωματικὰ μέλη συμμετέχουν εἰς τὸ συμβούλιον ἐν περιπτώσει ἀπουσίας ἢ κωλύματος τοῦ ἀναπληρουμένου, γινομένης ρητῆς περὶ τούτου μνείας εἰς τὰ πρακτικά.

4. α. Ἐκ τῶν τακτικῶν μελῶν τῶν συμβουλίων τῶν ἐχόντων τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου πολιτικοῦ ἢ στρατιωτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ, εἷς ὁρίζεται πρόεδρος καὶ εἷς ἀντιπρόεδρος.

β. Ἐν ἀπουσίᾳ ἢ κωλύματι τοῦ προέδρου, τοῦ συμβουλίου προεδρεύει ὁ ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ, ἐν ἀπουσίᾳ δὲ ἢ κωλύματι καὶ τούτου ὁ ἀντιπρόεδρος ἢ ὁ ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ.

5. α. Τὰ πενταμελῆ συμβούλια συνεδριάζουν παρόντων τεσσάρων τοὐλάχιστον μελῶν καὶ ἀποφαίνονται κατ' ἀπόλυτον πλειονοψηφίαν τῶν παρόντων, ὁ ἰσοψηφίᾳ νικώσης τῆς ψήφου τοῦ προέδρου.

β. Τὰ τριμελῆ συμβούλια συνεδριάζουν παρόντων ἁπάντων τῶν μελῶν αὐτῶν καὶ ἀποφαίνονται κατ' ἀπόλυτον πλειονοψηφίαν.

γ. Τῶν συμβουλίων δὲν δύνανται νὰ μετάσχουν οἱ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῶν ὑπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ. κατώτεροι κατὰ βαθμὸν ἢ ἐπὶ ἰσοβάθμων νεώτεροι τοῦ κρινομένου.

δ. Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου τὰ πενταμελῆ συμβούλια συγκροτοῦνται νομίμως ἐκ τῶν ὑπολειπομένων μελῶν, ἐπὶ τριμελῶν δὲ συμβουλίων συμμετέχει ὡς τρίτον τακτικὸν μέλος ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ προέδρου, ἐὰν δὲ οὗτος ἀναπληρώνῃ τὸν πρόεδρον, ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ ἀντιπροέδρου.

6. α) Ἡ θητεία τῶν συμβουλίων παύει τὴν 31ην Δεκεμβρίου τῶν ἐτῶν ὧν ὁ τελευταῖος ἀριθμὸς εἶναι ὀρτιος.

β) Διαρκούσης τῆς θητείας δὲν ἐπιτρέπεται ἀντικατάστασις τῶν μελῶν ἄνευ σοβαρᾶς ὑπηρεσιακῆς αἰτίας.

7. Ἔργα εἰσηγήσεως εἰς τὸ συμβούλιον ἀνατίθενται ὑπὸ τοῦ προέδρου εἰς τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου ἢ εἰς ἀνωτέρους κατὰ βαθμὸν τοῦ κρινομένου ὑπαλλήλους τοῦ οἰκείου νομικοῦ προσώπου.

8. Ἔργα γραμματέως ἐκτελεῖ δημόσιος πολιτικὸς ὑ-

πάλληλος ή υπάλληλος νομικού προσώπου ορίζομένος υπό τού προέδρου.

9. α) Αί πράξεις τού συμβουλίου διατυπούνται εις πρακτικά άτινα υπογράφονται υπό τού προέδρου και τού γραμματέως.

β) Εις τα πρακτικά αναγράφονται τα ονόματα των συμμετασχόντων μελών, καταχωρίζεται δε και ή γνώμη των τυχόν μειοψηφούντων.

10. Αί δαπάναι λειτουργίας εκάστου συμβουλίου βαρύνουν τό νομικόν πρόσωπον παρ' ώ τούτο συνέστη.

Άρθρον 4.

1. Τα υπηρεσιακά συμβούλια είναι είδικά ή κοινά.

2. α) Τα είδικά συμβούλια είναι άρμόδια διά εν ή πλείονας ενός νομικού προσώπου.

β) Παρ' εκάστω νομικώ προσώπω δύνανται να συνιστώνται πλείονα είδικά συμβούλια.

γ) Επί είδικών συμβουλίων τό εν εκ των κατά την § 2 β τού άρθρου 3 μελών λαμβάνεται, κατά πρότασιν, εκ των μελών τού διοικητικού συμβουλίου των έχόντων τας εν § 1 εδαφίοις α και γ τού αυτού άρθρου ιδιότητας.

3. Τα κοινά συμβούλια είναι άρμόδια διά τους υπαλλήλους πλειόνων νομικών προσώπων, συνιστώνται δε παρά τινι εκ τούτων.

4. Επί τω ενταύθοι κοινού συμβουλίου παύει αυτοδικαίως ή υπηρεσία των είδικών συμβουλίων.

5. Κατά τό τελευταίον έξάμηνον της θητείας των συμβουλίων δεν επιτρέπεται σύστασις κοινού συμβουλίου.

6. Συσταθέντος κοινού συμβουλίου μόνον μετά την λήξιν της θητείας τούτου δύνανται να συσταθούν είδικά συμβούλια.

Άρθρον 5.

1. Αντί της συγκροτήσεως υπηρεσιακού συμβουλίου δύναται να ανατίθηται καθήκοντα υπηρεσιακού συμβουλίου εις κατά νόμον δημοσιευόμενον συμβούλιον τού νομικού προσώπου ή της κρατικής διοικήσεως, εφ' όσον αποτελείται κατά τα 2/3 τουλάχιστον εκ μονίμων δημοσίων υπαλλήλων ή στρατιωτικών υπαλλήλων.

2. Η ανάθεσις έργων υπηρεσιακού συμβουλίου παύει αυτοδικαίως κατά τον χρόνον της λήξεως της θητείας των υπηρεσιακών συμβουλίων.

3. Κατά τό τελευταίον εξάμηνον της θητείας τού συμβουλίου ως υπηρεσιακού τοιούτου, δεν επιτρέπεται συγκρότησις είδικού ή κοινού υπηρεσιακού συμβουλίου.

4. Συγκροτηθέντος είδικού ή κοινού υπηρεσιακού συμβουλίου δεν χωρεί κατά την § 1 ανάθεσις προς τας λήξεως της θητείας τού συμβουλίου.

5. α) Προκειμένης κρίσεως υπαλλήλων επί τω βαθμώ ή προαγωγής εις τον 1ον βαθμόν, έργα υπηρεσιακού συμβουλίου άσκεί τό Α.Σ.Δ.Υ., ου ολομέλειαι ή κατά τμήματα.

β) Ειδικώς προκειμένης κρίσεως των επί 1ω βαθμώ υπαλλήλων των κατά τό άρθρον 18 τού Συντάγματος αναγνωρίστων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και της Ακαδημίας Αθηνών ή προαγωγής εις τον βαθμόν τούτον, έργα υπηρεσιακού συμβουλίου άσκεί ή Σύγκλητος.

Άρθρον 6.

1. Τα υπηρεσιακά συμβούλια προκύπτουσι συνιστώνται:

α) Διά τα έντός της περιφερείας τού νομού Αττικής εδρεύοντα νομικά πρόσωπα δι' υπουργικής αποφάσεως και

β) Διά τα έντός της περιφερείας των λοιπών νομών εδρεύοντα δι' αποφάσεων τού νομάρχου.

2. Διά της συστατικής αποφάσεως ορίζονται τα νομικά πρόσωπα παρ' ώ συνιστάται τό συμβούλιον, ο αριθμός των μελών αυτού, ή καθ' υπαλληλικούς κλάδους αριθμοδότησις εκάστου των εν τω αυτώ νομικώ προσώπω συνιστωμένων τυχόν πλειόνων είδικών συμβουλίων, τα νομικά πρόσωπα δι' ά συνιστάται τό κοινόν συμβούλιον, τα τακτικά και αναπληρωματικά μέλη και οι εκ των τακτικών μελών πρόεδρος και αντιπρόεδρος τού συμβουλίου.

3. Η ανάθεσις έργων υπηρεσιακού συμβουλίου εις συμβούλια τού νομικού προσώπου ή της κρατικής διοικήσεως ενεργείται δι' αποφάσεως τού κατά την § 1 δικαιούμενου οργάνου.

4. Προκειμένου περί των κατά τό άρθρον 16 τού Συντάγματος αναγνωρίστων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και της Ακαδημίας Αθηνών α) κατά τας §§ 1 και 3 αποφάσεις εκδίδονται μετά σύμφωνον γνώμην της συγκλήτου.

5. α) Διά την έκδοσιν των κατά τας παραγράφους 1 και 3 αποφάσεων δεν απαιτείται γνώμη τού Α.Σ.Δ.Υ.

β) Η παράγραφος 2 τού άρθρου 1 τού ν. δ 26451953 ισχύει και επί διορισμού μελών των υπηρεσιακών συμβουλίων νομικών προσώπων.

6. Αί υπ' όψιν αποφάσεις δημοσιεύονται διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Άρθρον 7.

(Κώδικας πράξεως 13—43 Καταγγελμός της υπαλληλικής σχέσεως κλπ.).

1. (Άρθρον 16 § 1). Επί Ν.Π.Δ.Δ επιτρέπονται είδικαί εξαιρέσεις διά τον διορισμόν υπαλλήλων εν γένει, μη συμπληρωσάντων τα 21ον έτος ή υπερβάντων τα 35ον έτος της ηλικίας των. Αί εξαιρέσεις αύται καθορίζονται διά δ. διαταγμάτων.

2. (Άρθρον 17 Αντικατάστασις). α΄. Δεν διορίζεται υπάλληλος Ν.Π.Δ.Δ., α) ο μη εγγεγραμμένος εις τα μητρώα αρρένων ή επί θηλέων εις το γενικόν μητρώον των δημοσίων, β) ο μη εκπληρώσας τας στρατιωτικάς αύτου υποχρεώσεις ή μη απαλλαγείς τούτων νομίμως και γ) ο δυσπαθούντος ή ο τελματίβικος καταδικασθείς επί λιποταξίω.

β. Εάν κατά τό άρθρον 18 ήθελεν επιτραπή διορισμός πρό της συμπληρώσεως τού 21ου έτους, ή περίπτωσις δ του προηγουμένου εδαφίου εφαρμόζεται μόνον εάν ο διοριζόμενος συνεπλήρωσε κατά τον χρόνον τού διορισμού του, τα 21ον έτος της ηλικίας του.

3. (Άρθρον 18 § 1 Αντικατάστασις) Δεν διορίζεται υπάλληλος Ν.Π.Δ.Δ ο καταδικασθείς επί κακουργήματι, ως και ο λόγω καταδίκης στερηθείς των πολιτικών δικαιωμάτων και μετά την λήξιν τού οριοθέντος διά την στέρησιν χρόνου.

4. (Άρθρον 20 § 4). Η πιστοποίησις περί της ύγιείας και αρτιμελείας των υποψηφίων προς διορισμόν εις θέσεις Γ΄ κατηγορίας Ν.Π.Δ.Δ. δύναται να εκδοθή και παρ' ιατρού τού οικείου νομικού προσώπου.

5. (Άρθρον 21 Αντικατάστασις). Επί Ν.Π.Δ.Δ. τα είδικά τυπικά προσόντα διορισμού, εν εκάστω εισαγωγικώ βαθμώ, ορίζονται δι' υπουργικών αποφάσεων.

6. (Άρθρον 22 §§ 1 και 2) Επί διορισμού υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. αι επί των διαγωνισμών επιτροπαί δύνανται να συγκροτώνται υπό τού Α.Σ.Δ.Υ. και εκ μονίμων υπαλλήλων Ν.Π., ο δε διορισμός αυτών δύναται να ανατίθηται υπό τού Α.Σ.Δ.Υ. και εις όργανα Ν. Π.

7. (Άρθρον 22 § 3. Αντικατάστασις). Η προκήρυξις τού διαγωνισμού δι' υπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. εκδίδεται μετ' έγκρισιν τού Υπουργού, εφ' όσον υπάρχει πίστωσις εις τον προϋπολογισμόν των εξόδων διά τας δι' ας ο διαγωνισμός θέσεις, δημοσιεύεται δε προ εξήκοντα ημερών άπαξ τουλάχιστον εις μίαν καθημερινήν εφημερίδα των Αθηνών ή της Θεσσαλονίκης, ως και άπαξ εις μίαν των τυχόν εκδιδομένων εν τω τόπω της ενεργείας του διαγωνισμού, εκ των μάλλον κυκλοφορουσών.

8. (Άρθρον 23 § 1). Επί Ν.Π.Δ.Δ. αι περιπτώσεις προφορικής εξετάσεως ορίζονται δι' υπουργικής αποφάσεως.

9. α) (Άρθρον 25 § 3. Αντικατάστασις). Επί τη βάσει των αιτήσεων τούτων και των δικαιολογητικών το αρμόδιον προς διορισμόν όργανον τού Ν. Π. επιλέγει τους διοριστέους.

β) (Άρθρον 25 §§ 5—7). Αί §§ 5—7 του άρθρου 25 δεν εφαρμόζονται επί Ν.Π.Δ.Δ.

γ) (Άρθρον 25. Συμπληρωματική διάταξις). Δια δ. διαταγμάτων δύνανται να ορίζονται, προκειμένου περί Ν.Π.Δ.Δ., και έτεραι περιπτώσεις καθ' ας δεν απαιτείται διαγωνισμός, καθοριζομένης άμα και της διαδικασίας εκλογής των προσώπων των υποψηφίων και επιλογής των καταλληλοτέρων προς διορισμόν. Επί τοιαύτης δρώς τηρείται η εν άρθρω 24, § 2, σειρά προτιμήσεως.

10. (Άρθρον 27 § 2. Αντικατάστασις). Δι' υπουργικής αποφάσεως δύναται, κατ' εξαίρεσιν, να οριοθή και δεύτερος εισαγωγικός βαθμός εν τω αυτώ κλάδω υπαλλήλων Ν. Π. Δ. Δ. Διορισμός όμως εις τον ανώτερον τούτων εισαγωγικόν βαθμόν γίνεται μόνον εάν το υπηρεσιακόν συμβούλιον ήθελεν, εν εκάστη συγκεκριμένη περιπτώσει, αποφανθή ότι δεν είναι εφικτή ή εντός ευλόγου χρόνου πλήρωσις της θέσεως διά προαγωγής.

11. (Άρθρον 28. Αντικατάστασις). α) Οι υπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ. διοικούνται διά πράξεως του διοικητικού συμβουλίου.

β) Διατηρούνται εν ισχύι αι εκάστοτε διατάξεις περί διορισμού υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. α) διά πράξεως ετέρου οργάνου του Ν.Π. β) διά δ. διατάγματος ή διά πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου ή διά πράξεως Υπουργού.

12. (Άρθρον 29 §§ 3 και 4). Δια δ.δ., εκδιδομένων επί τη προτάσει του εποπτεύοντος και του επί των Οικονομικών Υπουργών ορίζονται αι θέσεις Ν.Π.Δ.Δ., δι' ας κατ' εξαίρεσιν του εν § 2 του άρθρου 29 κανόνος, επιτρέπεται ή προ της δημοσιεύσεως του διορισμού διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως προσωρινή ανάληψις υπηρεσίας υποψηφίων κατά τα λοιπά των διατάξεων των §§ 2 και 4 του αυτού άρθρου 29.

13. (Άρθρον 30 § 1). Ο διορισμός των υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. εκπορεύεται, κατά τους όρους του άρθρου 30, δι' εγγράφου του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου ή του εκδίδοντος τον διορισμόν έτέρου οργάνου του Ν. Π.

14. (Άρθρον 40 § 3). Επί Ν.Π.Δ.Δ. αι περί ων το τελευταίον εδάφιον της § 3 του άρθρου 40 ειδικαί εξαιρέσεις ορίζονται διά κοινών αποφάσεων του εποπτεύοντος και του επί των Οικονομικών Υπουργών.

15. (Άρθρον 41 § 2. Συμπληρωματική διάταξις). Αι εν λόγω κρίνεται ανεφικτος, ή κατ' άλλον τρόπον πλήρωσις θέσεων Α' κατηγορίας Ν.Π.Δ.Δ. επιτρέπεται ή διά προαγωγής εκ του άμέσως κατωτέρου βαθμού ή διά μετατάξεως επί τω αυτώ βαθμώ υπαγωγή από της Β' εις την Α' κατηγορίαν υπαλλήλων του αυτού Ν.Π. εχόντων τα ουσιαστικά προσόντα. Η υπαγωγή αύτη ενεργείται, μετά σύμφωνον γνώμη του υπηρεσιακού συμβουλίου, διά πράξεως του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου, υποκειμένης εις την έγκρισιν του Α.Σ.Δ.Υ. και δημοσιευομένης διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

β) Διά την προαγωγήν από θεσεως τινος της Β' κατηγορίας εις άμεσως ανωτέρου βαθμού θέσιν Α' κατηγορίας απαιτείται ο διά την προαγωγήν εν τη Β' κατηγορία οριζόμενος χρόνος υπηρεσίας εν εκάστω βαθμώ, προσαυξανόμενος δε περί προαγωγής από του 4ου εις τον 3ον βαθμόν κατά τετραετή υπηρεσίαν εις τον 4ον βαθμόν.

γ) Επί μετατάξεως υπολογίζεται εις τον βαθμόν της Α' κατηγορίας το ήμισυ του εις τον αυτόν βαθμόν χρόνου υπηρεσίας εν τη Β' κατηγορία.

Άρθρον 8

(Κώδικας άρθρα 44—59. Καθήκοντα κλπ.)

1. (Άρθρον 49 § 5). Την κατά την § 5 του άρθρου 49 αρμοδιότητα άσκει επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. και το αρμόδιον διά την έγκρισιν της πειθαρχικής αγωγής όργανον του Ν. Π.

2. (Άρθρον 50 § 2. Αντικατάστασις). Αι κατά την § 1 του άρθρου 50 όραι εργασίας των υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. ορίζονται, κατά λόγον της ιδιαιτέρας φύσεως των καθηκόντων εκάστης θέσεως, δι' αποφάσεως του διοικητικού συμβουλίου.

3. (Άρθρα 51—52). Αρμόδιον διά την χορήγησιν των περί ων τα άρθρα 51 § 2 και 52 § 1 αδειών εις υπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. είναι το διοικητικόν συμβούλιον.

4. (Άρθρον 56). α) Αι §§ 1, 2 και 4 του άρθρου 56 δεν εφαρμόζονται επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.

β) Διά δ. διαταγμάτων δύναται να ορίζωνται κωλύματα εκπαιδεύσεως δι' υπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ.

γ) Μέχρι της εκδόσεως τοιούτων δ. διαταγμάτων διατηρούνται εν ισχύι αι κείμεναι διατάξεις περί κωλύματος εκπαιδεύσεως υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.

δ) Εις τας περιπτώσεις των προηγουμένων εδαφίων β και γ έχουν εφαρμογήν αι διατάξεις της § 3 του άρθ. 56.

5. (Άρθρα 57—59). Η κατά τα άρθρα 57—59 πειθαρχική εξουσία των υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. ασκείται υφ' εκάστου εκ των του οικείου Ν. Π.

Άρθρον 9

(Κώδικας άρθρα 60—91. Δικαιώματα)

1. (Άρθρον 60). α) Οι τακτικοί υπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ. είναι μόνιμοι υφ' ους όρους και οι τακτικοί δημόσιοι διοικητικοί υπάλληλοι εξαιρέσει των ειδικώς κατά διάφορον τρόπον ρυθμιζομένων υπό του παρόντος θεμάτων.

β) Αι περί δοκιμαστικής υπηρεσίας διατάξεις των §§ 1—5 του άρθρου 60 εφαρμόζονται επί των μέχρι και του 4ου βαθμού διοριζομένων υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., των περί απολύσεως ή μονιμοποιήσεως αυτών πράξεων εκδιδομένων υπό του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου.

γ) Ειδικαί διατάξεις ρυθμίζουσι τα της δοκιμαστικής υπηρεσίας των διοριζομένων εις θέσεις Ν.Π.Δ.Δ βαθμού ανωτέρου του 4ου τηρούνται εν ισχύι.

2. (Άρθρον 61. Αντικατάστασις). α) Της μονιμότητος τους δύνανται, δια δ. διαταγμάτων να εξαιρώνται οι εν τη μη μονίμου στελεχώσει προερχόμενοι υπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ. επί 5ω βαθμώ και άνω.

β) Διατηρούνται εν ισχύι αι κείμεναι διατάξεις αι εξαιρούσαι της μονιμότητος τους περί ων το προηγούμενον εδάφιον υπαλλήλους.

3. (Άρθρον 62). Το άρθρον 62 δεν εφαρμόζεται επί Ν.Π.Δ.Δ.

4. (Άρθρον 70). Επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. το κατά το άρθρον 70 επίδομα παρέχεται μετά σύμφωνον γνώμης του υπηρεσιακού συμβουλίου διά πράξεως του προέδρου του διοικητικού, απο της χρηματοδοτήσεως του υπηρεσιακού συμβουλίου.

5. (Άρθρα 75—91). Όπου των άρθρων 75—91 αναφέρεται Υπουργός ή Γενικός Διοικητής ή τω νόμω ορισθέντος οργάνου νοείται, προκειμένου περί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., το διοικητικόν συμβούλιον.

6. (Άρθρον 75 § 1). Διά δ. διαταγμάτων δύναται να ορίζηται ότι η εν άρθρω 75 § 1 διάταξις περί υποχρεωτικής χορηγήσεως αδείας εντός της από 15ης Μαΐου μέχρι 15ης Οκτωβρίου περιόδου, δεν εφαρμόζεται επί των υπαλλήλων οριζομένων Ν.Π.Δ.Δ.

7. (Άρθρον 79 §§ 5 και 6). Αι §§ 5 και 6 του άρθρου 79 δεν εφαρμόζονται επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. των αναρρωτικών αδειών απουσίας διά τους πάσχοντας εκ νόσων εν αυταίς κατατμάτων χορηγουμένων ως και αι λοιπαί αναρρωτικαί άδειαι απουσίας.

8. (Άρθρα 76, 79—82. Συμπληρωματική διάταξις). Τα κατ' ακολουθίαν υποχρεωτικής εκ του νόμου ασφαλίσεως καταβληθέντα εις υπάλληλον Ν.Π.Δ.Δ. επιδόματα λόγω κυήσεως λοχείας ή ασθενείας, εκπίπτονται εκ των κατά τα άρθρα 76 και 79—82 αποδοχών αυτού.

9. (Άρθρον 85). Εις τα υπό της § 2 του άρθρου 85 προβλεπομένων ταμείων υποχρεωτικής ασφαλίσεως δύνανται να υποχρεώσι και υπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ. μη υποχρεωτικώς εκ του νόμου ησφαλισμένοι εις ασφαλιστικούς οργανισμούς διά την περίπτωσιν ασθενείας.

10. (Άρθρα 86 και 87). α) Τα άρθρα 86 και 87 δεν εφαρμόζονται επί υπαλλήλων γ.π.δ.δ. υποχρεωτικώς εκ του νόμου ησφαλισμένων εις ασφαλιστικούς οργανισμούς διά τας περιπτώσεις αντιστοίχως ασθενείας (ή μητρότητος) και κηδείας εφ' όσον η ασφάλισις θεμελιούται και επι συνεισφορά του νομικού προσώπου ως εργοδότου.

β) Αι κατά τα αυτά άρθρα δαπάναι διά τους λοιπούς υπαλλήλους γ.π.δ.δ. βαρύνουν πάντοτε το γ.π.

11. (Άρθρα 88—91). Αι περί χορηγήσεως εκπαιδευτικών αδειών απουσίας εις υπαλλήλους γ.π.δ.δ. αποφάσεις του αρμοδίου οργάνου του γ.π. υπόκεινται εις έγκρισιν παρά του εποπτεύοντος Υπουργού, παρεχομένην μετά σύμφωνον γνώμην του Α.Σ.Δ.Υ.

Άρθρον 10.

(Κώδικας άρθρα 92-130. Μεταβολαί της καταστάσεως)

1. (Άρθρον 93.) Το κατά το άρθρον 93 μητρώον τηρείται εν τη κεντρική υπηρεσία εκάστου γ.π.

2. ("Αρθρα 94—96 'Αντικατάστασις). Αντί των άρθρων 94, 95 και 96 επί υπαλλήλων ν.π.δ.δ. ισχύουσι αι ακόλουθοι διατάξεις:

α) Η τοποθέτησις ενεργείται διά της περί διορισμού πράξεως.

β) Η μετάβασις εις θέσιν του αυτού κλάδου ετέρας αρχής του αυτού ν.π. ενεργείται μετά σύμφωνον γνώμην του υπηρεσιακού συμβουλίου διά πράξεως του προέδρου του διοικητικού σημοσιευομένης εν περιλήψει διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως. Αι §§ 3 και 7 του άρθρου 94 εφαρμόζονται εν προκειμένω.

γ) Η μετακίνησις εις ετέραν θέσιν του αυτού κλάδου της αυτής αρχής ενεργείται διά πράξεως του προϊσταμένου της αρχής, δυναμένου να εξαιρεί δε των προϊσταμένων υπηρεσιών διά τας από θέσεως εις θέσιν της αυτής υπηρεσίας μετακινήσεις.

δ) Απόσπασις εις ετέραν αρχήν του αυτού Ν.Π.Δ.Δ. δι' έκτακτον υπηρεσιακήν ανάγκην ενεργείται μετά σύμφωνον γνώμην του υπηρεσιακού συμβουλίου, διά πράξεως του προέδρου του διοικητικού. Η απόσπασις χωρεί δια διαδικαμηνον το πολύ χρονικόν διάστημα, μετά την πάροδον του οποίου παύει αυτοδικαίως.

3. ("Αρθρον 97) α. Επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. η κατά την § 1 του άρθρου 97 μετάταξις νοείται εις έτερον κλάδον του αυτού Ν.Π., ενεργείται δε ως και η μετάθεσις.

6. Υπό τους εν § 1 του άρθρου 97 όρους επιτρέπεται μετάταξις υπαλλήλου Ν.Π.Δ.Δ. και εις έτερον Ν.Π. τελούν υπό την εποπτείαν του αυτού Υπουργού. Η μετάταξις αύτη ενεργείται δια πράξεως του Υπουργού, εκδιδομένης μετά σύμφωνον γνώμην τόν τε υπηρεσιακών και διοικητικών συμβουλίων αμφοτέρων των Ν.Π. και δημοσιευομένης εν περιλήψει διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως. Εν περιπτώσει διαφωνίας μεταξύ των συμβουλίων αποφαίνεται το Α.Ε.Δ.Υ.

4. ("Αρθρον 98 § 2). Η § 2 του άρθρου 98 δεν εφαρμόζεται επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.

5. ("Αρθρον 99 § 3. 'Αντικατάστασις). Τα προς προαγωγήν υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. λοιπά τυπικά προσόντα ορίζονται δι' υπουργικών αποφάσεων, μέχρι δε της ισχύος τοιούτων διατηρούνται αι κείμεναι διατάξεις.

6. ("Αρθρον 103 § 2. Συμπληρωματική διάταξις). Επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. μη έχόντων τα διά τον οικείον κλάδον απαιτούμενα τυπικά προσόντα Α' κατηγορίας, ο εν εκάστω βαθμώ απαιτούμενος χρόνος υπηρεσίας διά την προαγωγήν εις τον ανώτερον αυξάνεται κατά έν έτος.

7. ("Αρθρα 104 § 2, 106 § 2, 108 § 2, 109, 112 113 και 114). α) Αι διατάξεις της § 2 του άρθρου 104, της § 2 του άρθρου 106, της § 2 του άρθρου 108 και του άρθρου 109 δεν εφαρμόζονται επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. Αι προαγωγαί τούτων ενεργούνται μετ' απόφασιν του υπηρεσιακού συμβουλίου, όπερ επιλαμβάνεται εκάστοτε κατόπιν ερωτήματος του διοικητικού, αφορώντος εις πληρωσιν υφισταμένων κενών θέσεων.

β) Διά την εφαρμογήν των άρθρων 112, 113 και 114 θέσιν πίνακος προακτέων έχει η απόφασις του υπηρεσιακού συμβουλίου.

γ) Διά δε διαταγμάτων δύναται να τίθηται εν ισχύι ως προς τους υπαλλήλους ορισμένων Ν.Π.Δ.Δ. πάσα ή τινές των διατάξεων των άρθρων 104 § 2, 106 § 2, 108 § 2 και 109 §§ 2 και 3.

8. ("Αρθρον 110 § 1. 'Αντικατάστασις). Αι προαγωγαί των υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. εις οιονδήποτε βαθμόν ενεργούνται διά πράξεως του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου, δημοσιευομένης εν περιλήψει διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

9. ("Αρθρα 115—118). α) Αι διατάξεις περί διαθεσιμότητος εκτός νόσου των άρθρων 115 § 1α', 116 και 118 § 1α' δεν εφαρμόζονται επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. υπαχθησομένων εν τω νόμω δημοσιυπαλλήλων εις ασφαλιστικούς οργανισμούς, διά την περίπτωσιν ασθενείας, εφ' όσον η ασθένεια θεμελιούται και επί συνταφοράς του Ν.Π. ως εργοδότου.

β) Εις τας λοιπάς περιπτώσεις η περί θέσεως εις διαθεσιμότητα ως και η περί επαναφοράς εις την ενεργείαν πράξις εκδίδεται υπό του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου κατά τα εν § 2 του άρθρου 115 οριζόμενα.

10. ("Αρθρου 120 § 2 εδ. α' ι'. Η περί θέσεως εις αργίαν ή επαναφοράς εις ενεργείαν πράξις επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. εκδίδεται υπό του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου κατά τα εν εδ. α' της § 2 του άρθρου 120 οριζόμενα.

11. ("Αρθρον 127 § 1). Επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. η εύφημος μνεία, η επαίνεσις και ο έπαινος απαιτούνται διά πράξεως του διοικητικού συμβουλίου μετά γνώμην του υπηρεσιακού.

Άρθρον 11.

(Κώδικος αρθρ. 131—175. Πειθαρχικόν δίκαιον).

1. ("Αρθρον 133 § 2). Επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., τα προστίμου περιέρχονται εις τον παρέχοντα τας αποδοχάς ή τα υπό ειδικών νόμων καθοριζόμενα ειδικά ταμεία.

2. ("Αρθρον 138 § 4). Επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. δεν εφαρμόζονται αι διατάξεις της § 4 του άρθρου 138.

3. ("Αρθρα 142—175. 'Αντικατάστασις). Αντί των άρθρων 142—175 του κώδικος ισχύουν επί Ν.Π.Δ.Δ. αι διατάξεις των άρθρων 12—17 του παρόντος διατάγματος.

Άρθρον 12.

1. Αι πειθαρχικαί δικαιοδοσίαι είναι: α) οι πειθαρχικοί προϊστάμενοι, β) τα διοικητικόν συμβούλιον, γ) τα υπηρεσιακόν συμβούλιον και δ) τα Συμβούλιον της Επικρατείας.

2. α. Πειθαρχικός προϊστάμενος είναι: α) ο κατά βαθμόν ανώτερος των τακτικών υπαλλήλων της κεντρικής υπηρεσίας του Ν.Π. δυνάμενος να επιβάλλη εις πάντας τους υπαλλήλους του Ν.Π. τας ποινάς μέχρι και του προστίμου των αποδοχών 15 ημερών και β) ο προϊστάμενος εκάστης περιφερειακής αρχής του Ν.Π. τακτικός υπάλληλος, δυνάμενος να επιβάλλη επί των υπαλλήλων της αρμοδιότητος αυτού, των έχόντων βαθμόν κατώτερον τούτου, τας ποινάς μέχρι και του προστίμου 10 ημερών.

β) Εάν ο κατά βαθμόν ανώτερος των υπαλλήλων της κεντρικής υπηρεσίας είναι μετακλητός, πειθαρχικός προϊστάμενος είναι και ο άμεσως μετ' αυτόν μόνιμος υπάλληλος, δυνάμενος να επιβάλλη εις πάντας τους υπαλλήλους του Ν.Π. τους έχοντας βαθμόν κατώτερον αυτού τας ποινάς μέχρι και του προστίμου 10 ημερών.

γ. Επί πλειόνων επί τη αυτή ανωτάτω της κεντρικής υπηρεσίας βαθμώ τακτικών υπαλλήλων ή κατά τα προηγούμενα εξάφνα αρμοδιότητης έκάστου εκτείνεται επί των υπαλλήλων της ιδίας αυτού αρμοδιότητος.

δ. Διά πράξεως του διοικητικού συμβουλίου δύνανται να ορίζωνται και έτεροι πειθαρχικοί προϊστάμενοι αποκλειστικώς εκ μονίμων υπαλλήλων του Ν.Π. και να καθορίζεται η πειθαρχική αυτών αρμοδιότης υπό τους περιορισμούς ότι δεν δύναται να επιβάλλουν ποινάς είμη μόνον επί υπαλλήλων κατωτέρου βαθμού και ούχί μείζονας του προστίμου των αποδοχών δέκα ημερών.

3. Τα διοικητικόν συμβούλιον δύναται να επιβάλλη τας ποινάς μέχρι και του προστίμου των αποδοχών τριών μηνών.

4. Τα υπηρεσιακόν συμβούλιον και το Συμβούλιον της Επικρατείας δύνανται να επιβάλλουν πάσαν ποινήν.

Άρθρον 13.

1. Οι πειθαρχικοί προϊστάμενοι και το διοικητικόν συμβούλιον επιλαμβάνονται αυτεπαγγέλτως.

2. α. Εάν το αδίκημα επισύρη ποινήν ανωτέραν της αρμοδιότητος του επιληφθέντος αύτος οφείλει να παραπέμψη την υπόθεσιν εις την αμέσως ανωτέραν δικαιοδοσίαν.

β. Η παύσις του διοικητικού συμβουλίου παραπομπή εις το υπηρεσιακόν επέχει θέσιν πειθαρχικής αγωγής.

3. Ο εποπτεύων ως και ο νομάρχης, λαμβάνοντες γνώσιν περί της τελέσεως πειθαρχικού αδικήματος, δύνανται πειθαρχικήν αγωγήν ενώπιον του υπηρεσιακού συμβουλίου.

4. α) Τα υπηρεσιακόν συμβουλίον επιλαμβάνεται εφ' εφέσει κατ' επί πειθαρχική αγωγή.

β) Τα υπηρεσιακόν συμβουλίου εν αδεμιά περιπτώσει δύναται να παραπέμψη την υπόθεσιν εις έτεραν δικαιοδοσίαν.

5. Τὰ Συμβούλια τῆς Ἐπικρατείας ἐπιλαμβάνονται ἐπὶ προσφυγῆ.

Ἄρθρον 14.

1. α) Αἱ ἀποφάσεις τῶν πειθαρχικῶν προϊσταμένων ἐκδίδονται κατόπιν ἀκροάσεως τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου.

β) Εἰς ἀσκησιν ἐφέσεως δικαιοῦνται: αἱ ὁ κατηγορούμενος ὑπάλληλος καὶ β) ὑπὲρ τῆς διοικήσεως πᾶς ἀνώτερος πειθαρχικὸς προϊστάμενος καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου.

γ) Ἡ ἔφεσις ἀσκεῖται ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ μὲν τοῦ κατηγορουμένου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως εἰς αὐτόν, ἀπὸ δὲ τῶν πειθαρχικῶν προϊσταμένων ἢ τοῦ προέδρου τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως.

2. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ ἐκεῖναι τοῦ ὑπηρεσιακοῦ αἱ ἐκδιδόμεναι κατόπιν κατεπειγούσης ὑποβιβασμοῦ εἶναι ἀνέκκλητοι.

3. α) Αἱ ἀποφάσεις τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου ὑπόκεινται εἰς προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

β) Εἰς ἀσκησιν προσφυγῆς δικαιοῦνται: αἱ ὁ ὑπάλληλος τὸν ὁποῖον ἐπεβλήθη αὐτὴ πρωτοβουλίᾳ ἢ καὶ ἔφεσι ἡ ποινὴ τοῦ ὑποβιβασμοῦ ἢ τῆς ὁριστικῆς παύσεως καὶ β) ὑπὲρ τῆς διοικήσεως, ὁ ἀσκήσας τὴν πειθαρχικὴν ἀγωγήν. Ἡ ὑπὲρ τῆς διοικήσεως προσφυγὴ χωρεῖ κατὰ τῶν προτέρων ἀποφάσεων ἀπαλλακτικῶν ἢ καταδικαστικῶν εἰς ποινὴν ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς ταύτης μέχρι τῆς ὁριστικῆς παύσεως.

γ) Ἡ προσφυγὴ ἀσκεῖται ὑπὸ μὲν τοῦ καταδικασθέντος ἐντὸς τῆς περὶ ταχτικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἰσχυούσης, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀσκήσαντος τὴν πειθαρχικὴν ἀγωγὴν ἐντὸς 60 ἡμερῶν ἀφ' ἧς ἐπιδίδεται ἡ ἀπόφασις.

4. α) Ἐπὶ ἐφέσει ἡ προσφυγὴ τοῦ καταδικασθέντος ὑπαλλήλου δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ βαρυτέρα ποινή.

β) Ἐπὶ ἐφέσει ἡ προσφυγὴ ὑπὲρ τῆς διοικήσεως δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ἐλαφροτέρα ποινή.

5. Ἡ ἐπὶ ἐφέσει ἢ προσφυγῇ ἐκδοθεῖσα ὁριστικὴ ἀπόφασις καθιστᾷ ἀπαραδέκτους ποινὴν ἄλλην ἔφεσιν ἢ προσφυγήν.

6. Ἡ ἔφεσις καὶ ἡ προσφυγὴ καὶ ἡ πρὸς ἀσκησιν αὐτῶν προθεσμία ἀναστέλλουν τὴν ἐκτέλεσιν.

Ἄρθρον 15.

1. Εἰς τὰ ὑπομνήματα στοιχεῖα κρίνονται ἀνάπαιρη δύναται πρὸς πληρεστέραν διαγνωσιν τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν νὰ διαφύγῃ διοικητικὴ διάκρισις.

2. α) Ἡ ἀνάκρισις διεξάγεται εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐπιληφθέντος τῆς διώξεως πειθαρχικοῦ προϊσταμένου ἢ συμβουλίου, εἴτε καὶ ὑπαλλήλου ὁ ὁποῖος εἶναι τοῦ ἀνήκει εἰς τὸν αὐτὸν κλάδον βεβαίως νὰ εἶναι τοῦ λάχιστον ὁμοιόβαθμος ἀλλ' ἀρχιτέρας τοῦ διωκομένου.

β) Ἐπὶ συμβουλίου ἡ ἀνάκρισις διαφαίνεται δύναται νὰ ἀνατεθῇ καὶ εἰς ὑπάλληλον μέλος αὐτοῦ.

3. Τὰ ἐν ἄρθρῳ 55 τοῦ κώδικος ἀνακρίσεως ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως.

4. α) Ὁ ἐνεργῶν τὴν ἀνάκρισιν δύναται νὰ προσλάβῃ ὡς γραμματέα τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλον ὃν φρονεῖ ὅτι ὁρίζουσιν, ἀφοῦ δὲ εἰς συλλογὴν τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων καθ' ὃν τρόπον κρίνει προσφορώτερον τρόπον.

β) Δι' ἑκάστην ἀνακριτικὴν πρᾶξιν συντάσσεται ὅτα ἔκθεσις ὑπογραφομένη ὑπὸ τῶν συμπραξάντων.

5. α) Οἱ μάρτυρες ἐξετάζονται ἐνόρκως.

β) Ὁ τύπος τοῦ ὅρκου ἔχει ὡς ἐν ἄρθροις 218 καὶ 220 τοῦ κώδικος ποινικῆς δικονομίας.

γ) Ἐπὶ μὴ ἐμφανιτέως ἢ ἀρνήσεως καταθέσεως μάρτυρος ἐφαρμόζεται ἡ § 2 τοῦ ἄρθρου 155 τοῦ κώδικος καὶ οἱ καταστάντες τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων.

6. Κατὰ τὴν ἀνάκρισιν δέον νὰ ἐξετάζηται καὶ ὁ διωκόμενος, ἡ μὴ προσέλευσις ὅμως τούτου ἢ ἡ ἄρνησις αὐτοῦ ἐξετάσεν δὲν κωλύει τὴν πρόοδον τῆς ἀνακρίσεως.

7. Ὁ πειθαρχικὸς δικαστὴς ἐκτιμᾷ ἐλευθέρως τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα.

Ἄρθρον 16.

1. α) Αἱ πρωτόδικοι καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις ἐκδίδονται μετὰ κλῆσιν τοῦ ὑπαλλήλου εἰς ἀπολογίαν.

β) Ἐπὶ παραιτήσεως εἰς ἀνωτέραν δικαιοδοσίαν μετὰ κλῆσιν εἰς ἀπολογίαν δὲν ἀπαιτεῖται νέα κλῆσις.

γ) Μετὰ τὴν κλῆσιν εἰς ἀπολογίαν ἡ ὑπόθεσις δέον νὰ περατωθῇ δι' ἀποφάσεως.

2. Ἡ ἐξέτασις τοῦ διωκομένου κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἀνακρίσεως δύναται ἀναπληροῖ τὴν κλῆσιν εἰς ἀπολογίαν.

3. α) Ἡ κλῆσις εἰς ἀπολογίαν καθορίζει τὸ ἀποδιδόμενον πειθαρχικὸν ἀδίκημα καὶ τάσσει εὔλογον προθεσμίαν πρὸς ἀπολογίαν, πάντως οὐχὶ βραχυτέραν τῶν τριῶν ἡμερῶν.

β) Ἐπὶ δεδικαιολογημένῃ ἐγγράφῳ αἰτήσει τοῦ καλουμένου δύναται νὰ παραταθῇ ἡ πρὸς ἀπολογίαν προθεσμία.

4. Πρὸ τῆς ἀπολογίας δικαιοῦται ὁ ὑπάλληλος νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς σχηματισθείσης δικογραφίας.

5. Ἡ ἀπολογία ὑποβάλλεται ἐγγράφως.

6. α) Ὁ ὑπάλληλος δικαιοῦται νὰ παραστῇ μόνον αὐτοπροσώπως κατὰ τὴν ἔκρισιν τοῦ διοικητικοῦ ἢ τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου συζήτησιν.

β) Πρὸς τοῦτο ἡ ἡμέρα τῆς συζητήσεως γνωστοποιεῖται εἰς αὐτὸν πρὸ 48 τοὐλάχιστον ὡρῶν.

7. Ἡ ἔκρισις τοῦ συμβουλίου προπέλευσις καὶ ἀπολογία τοῦ ὑπαλλήλου ἀναπληροῖ τὴν κλῆσιν εἰς ἀπολογίαν.

8. α) Αἱ πειθαρχικαὶ ἀποφάσεις δέον νὰ εἶναι πλήρως λογημέναι.

β) Ἅμα τῇ ἐκδόσει των κοινοποιοῦνται εἰς τὸν κριθέντα, προσέτι δὲ αἱ μὲν τῶν πειθαρχικῶν προϊσταμένων εἰς τοὺς διωκομένους εἰς ἄσκησιν ἐφέσεως ὑπὲρ τῆς διοικήσεως, αἱ δὲ τῶν ὑπηρεσιακῶν συμβουλίων εἰς τὸν ἀσκήσαντα τὴν πειθαρχικὴν ἀγωγήν.

9. α) Αἱ πρὸς τὸν ὑπάλληλον κλήσεις καὶ γνωστοποιήσεις, ὡς καὶ αἱ πειθαρχικαὶ ἀποφάσεις ἐπιδίδονται εἰς χεῖρας ἢ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, συνταχθείσης ἀποδεικτικοῦ.

β) Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως παραλαβῆς ἡ ἐπίδοσις συντάσσει πρᾶξιν ἐκδιδομένου ἐν ἀρνητί.

γ) Ἀγνοουμένης τῆς διαμονῆς, τὸ ἔγγραφον τοιχοκολλᾶται εἰς τὸ κατάστημα τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου σὺν ἀσφαλείᾳ πρωτοκόλλου, ὅπερ ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ ἐπιδίδοντος καὶ δύο μαρτύρων.

10. Ἡ πειθαρχικὴ ἀπόφασις μετὰ τὸν κατὰ τὴν § 8 ἡ κοινοποίησις ἀποστέλλεται μετ' ὀλοκλήρου τοῦ φακέλλου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν προσωπικοῦ τοῦ Ν.Π., ὀφείλουσαν, ἅμα τῇ τελεσιδικίᾳ αὐτῆς νὰ ἐπιμεληθῇ τῆς ἐκτελέσεως καὶ καταχωρίσῃ περίληψιν τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸ μητρῷον προσωπικοῦ, νὰ θέσῃ ἀντίγραφον αὐτῆς εἰς τὸν ἀτομικὸν φάκελλον τοῦ κριθέντος καὶ νὰ ἐκκαθαρίσῃ καὶ βεβαιώσῃ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον τὰ τέλη τῆς πειθαρχικῆς διαδικασίας.

Ἄρθρον 17.

Εἰς τὰς περὶ πειθαρχικοῦ δικαίου διατάξεις ὑπάγονται καὶ οἱ τακτικοὶ καὶ οἱ ἔκτακτοι ὑπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ., ἀποκλειομένης ὅμως εἰς τοὺς ἐκτάκτους τῆς προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ἄρθρον 18.

(Κώδικος ἄρθρα 176—193 Λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως)

1. (Ἄρθρον 179) Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 179 ἐκπτωσις ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. ἀπαγγέλλεται διὰ πράξεως τοῦ προέδρου τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου.

2. (Ἄρθρον 180 § 2). Ἁρμόδιος διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς παραιτήσεως ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. εἶναι ὁ πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου.

3. (Ἄρθρον 183. Συμπληρωματικὴ διατάξις). Ἡ ἀπόλυσις ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. εἰς τὰς ὑπὸ στοιχ. α'—ε' τοῦ ἄρθρου 183 περιπτώσεις ὡς καὶ ὁ ἀποβιβασμὸς αὐτῶν διὰ πειθαρχικοὺς λόγους ἢ δι' ἀνάγκας ὑπηρεσιακὴν ἀνεπάρκειαν ἐνεργεῖται διὰ πράξεως τοῦ προέδρου τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ ἐν ἄρθρῳ 193 § 1 ὁρίζόμενα.

4. (Ἄρθρον 189) α) Οἱ περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ν. δ. 2500/1953, ὡς τοῦτο μεταγενεστέρως τροποποιηθὲν ὑπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ. ἀπολύονται αὐτοδικαίως τῆς ὑπηρεσίας ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ ἐν ἄρθρῳ 189 τοῦ

κώδικος (άρθρον 5 ν. δ. 2500/1953) ὁριζομένου ὁρίου ἡλικίας.

β) Οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ. ἀπολύονται αὐτοδικαίως ἄμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας των.

γ) Εἰδικαὶ διατάξεις καθορίζουσιν μικρότερα ὅρια ἡλικίας, τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐδαφίοις, ἰσχυόντων ἐν ἰσχύι.

5. (Ἄρθρον 190 § 3. Ἀντικατάστασις). Τὸ ὅριον ἡλικίας τῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. ἀπὸ τοῦ 50ου βαθμοῦ καὶ ἄνω, δύναται, ὑπὲρ ἐξαιρετικῆς ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης νὰ παρατείνηται, ἐπὶ δύο τὸ πολὺ ἔτη, δι' ἰδιοτελοῦς πράξεως, ἐκδιδομένης ἑκάστοτε ἐντὸς τοῦ τελευταίου πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἑξαμήνου, μετ' εἰδικῶς αἰτιολογημένης γνώμης τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου καὶ σύμφωνου γνώμης τοῦ Α.Σ.Δ.Υ.

6. (Ἄρθρον 191 §§ 2 καὶ 3. Ἀντικατάστασις). Ἀντὶ τῶν ἐν §§ 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 191 ὁριζομένων, α) ἐκτακτοι ὑπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ. ἀπολύονται κατ' ἀλευθέραν κρίσιν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας, πάντως δὲ διὰ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 183 λόγους καὶ κατὰ τὴν οἰκείαν διαδικασίαν, ἀποκλειομένης μόνον τῆς προφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

7. (Ἄρθρον 192. Ἀντικατάστασις). α) Ἀντὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 192 ὁριζομένων ἐπὶ Ν.Π.Δ.Δ., εἰς ἃ ἐπιτρέπεται κατὰ νόμον ὁ διορισμὸς ἐκτάκτων ὑπαλλήλων, καθορίζεται δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐκδιδομένης μετὰ πρόταση τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, πρὸ τῆς ἐκδρομῆς ἑκάστου οἰκονομικοῦ ἔτους τὸ ποσὸν τῆς δαπάνης, ὅπερ κατ' ἀνώτατον ὅριον, δύναται νὰ διατεθῇ δι' ἐκτάκτους ὑπαλλήλους κατὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν προβλεπομένων πραγματικῶν ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν, ἐντὸς πάντως τοῦ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ἰσχύοντος ὁρίου ἀριθμοῦ καὶ μισθοῦ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων.

β) Διὰ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἐκδίδεται ἄνευ γνωμοδοτήσεως τοῦ Α.Σ.Δ.Υ., δύναται νὰ ἐλαττοῦται τὶ ἀπὸ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου προτεινόμενον ποσὸν δαπάνης.

γ) Διαμορφώντος τοῦ οἰκου ἔτους ἐπιτρέπεται αὔξησις ἢ ἐλάττωσις τοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

δ) Ὁ ὑπουργὸς δύναται νὰ μεταβιβάζῃ τὴν κατὰ τὰ προηγούμενα ἐδάφια ἁρμοδιότητα αὐτοῦ εἰς τοὺς γενικοὺς γραμματεῖς.

ε) Ἐντὸς τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ ἢ πρώτου ἀριθθέντος ἀνωτάτου ὁρίου δαπάνης, τὰ διοικητικὰ συμβούλια ἐνεργοῦ ἅπαξ πράξεις αὐτοῦ τῆς ἀναγκαίας προσαρμογῆς εἰς τὸ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸν μισθὸν τῶν ἐκτάκτων ὑπαλλήλων διὰ τὸ οἰκεῖον ἐκάστοτε ἔτος.

στ) Τὸ μετὰ τὴν τοιαύτην προσαρμογὴν πλεονάζον προσωπικὸν ἀπολύεται τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ καταργήσεως θέσεως κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 191 διὰ τοὺς ἐκτάκτους ὑπαλλήλους Ν.Π. ὁριζόμενα.

ζ) Ἀπαγορεύεται ἡ διατήρησις ἢ ὁ διορισμὸς ἐκτάκτων ὑπαλλήλων πέρα τῆς κατὰ τὰ ἐδάφια α—γ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἢ πέρα τοῦ ἐν αὐτῇ καθοριζομένου ποσοῦ δαπάνης.

η) Οἱ κατὰ τὰ προηγούμενα ἐδάφια α—στ περιορισμοὶ ἰσχύουν ἐπιπροσθέτως πρὸς τοὺς ἀπορρέοντας ἐκ τῶν περὶ προϋπολογισμοῦ (ἄρθρα Ν.Π. κειμένων διατάξεων.

8. (Ἄρθρον 193 § 4). Ἡ κατὰ τὴν § 4 τοῦ ἄρθρου 193 ὁρίζουσα ἐκδίδεται ἐπὶ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου.

9. (Ἄρθρον 193. Συμπληρωματικὴ διατάξεις). α) Πέραν τῶν ἐν τῷ παρόντι κώδικι ὁριζομένων, αἰδέμια ἑτέρα διατύπωσις (ἢ προεδοποίησις) ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἀπόλυσιν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.

β) Ἐπὶ ἀπολύσεως ἢ θανάτου μονίμου ὑπαλλήλου Ν.Π.Δ.Δ. καταβάλλεται ἐκ τοῦ Ν. Π. ἀποζημίωσις εἰς τοὺς ἀκολούθους ἀποκλειστικὰς περιπτώσεις: ἅπαξ διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπολύσεως λόγῳ καταργήσεως θέσεως κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 187 § 4 ὁριζόμενα, καὶ 65) εἰς τὰς περιπτώσεις θανάτου, ἀπολύσεως λόγῳ πειθαρχικῆς ἢ συμφωνητῆς ἀνικανότητος καὶ ἀπολύσεως λόγῳ ὁρίου ἡλικίας αἱ κατὰ τὰς ἰδίᾳ κειμένας περὶ ἑκάστου Ν.Π. διατάξεις ἀποζημιώσεις, ἐφ' ὅσον προβλέπονται εἰδικῶς δι' ἑκάστην τῶν περιπτώσεων τούτων.

γ) Αἱ ἑκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων ἐκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ἀπολύσεως ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., τῆς ἀποζημιώσεως καταβαλλομένης ἐκ τοῦ Ν. Π.Δ.Δ.

δ) Ἐπὶ αὐτοδικαίας ἀπολύσεως τῶν ἐπὶ θητείᾳ ἢ συμβάσει ὑπαλλήλων ἐπὶ τῇ λήξει τῆς θητείας ἢ τῆς συμβάσεως αὐτῶν, ἐπὶ ἀπολύσεως μετακλητῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐν γένει κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἀπολύσεως ὑπαλλήλου Ν.Π.Δ.Δ. μὴ προβλεπομένην ὑπὸ τῶν προηγουμένων ἐδαφίων ἢ καὶ ν σύμφωνα ἀποζημίωσις «καταβάλλεται ἐκ τοῦ Ν. Π.

Ἄρθρον 19

(Κώδικος ἄρθρα 194—227. Τελικαὶ καὶ μεταβατικαὶ διατάξεις).

1. (Ἄρθρον 198. Ἀντικατάστασις). α) Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος αἱ περὶ συστάσεως ὑπηρεσιακῶν συμβουλίων προσωπικοῦ ἢ αἱ περὶ ἀναθέσεως ἔργων ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου εἰς ὑφιστάμενα συμβούλια ὑπηρεσίας ἀποφάσεις θέλουν ἐκδοθῇ μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1956.

β) Μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀποφάσεων τούτων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πέραν τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1956, τὰ ἔργα τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου ἀσκοῦνται ὑπὸ τοῦ, κατὰ τὰς ἀχρι τοῦδε κειμένας διατάξεις, ὁρισθέντος ὀργάνου.

γ) Ἡ θητεία τῶν πρὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1956 συσταθησομένων συμβουλίων λήγει κατὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην.

2. (Ἄρθρα 203, 204, 205, 206, 207, 208 καὶ 223. Ἀντικατάστασις). Ἀντὶ τῶν ἄρθρων 203, 204, 205, 206, 207, 208 καὶ 223 τοῦ κώδικος ἰσχύουν ἐπὶ Ν.Π.Δ.Δ. αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 20—23 τοῦ παρόντος διατάγματος.

3. (Ἄρθρα 209—213). Τὰ ἄρθρα 209—213 δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ Ν.Π.Δ.Δ.

4. (Ἄρθρον 218. Ἀντικατάστασις). α) Αἱ περὶ δοκιμαστικῆς ὑπηρεσίας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 60 ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς 1. Ἰανουαρίου 1956 διορισθέντων τακτικῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς χρονολογίας ταύτης δὲν συνεπληρώσαν διετῆ ὑπηρεσιακὴν, τῆς διετοῦς δοκιμαστικῆς ὑπηρεσίας ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των.

β) Ἐξαιροῦνται οἱ συμπληρώσαντες πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1956 τῶν κατὰ τὰς προϊσχυούσας διατάξεις ὁριζόμενον ἐλάχιστον τῆς διετίας χρόνον δοκιμαστικῆς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1956 συνετελέσθη ἡ κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας μονιμοποίησις αὐτῶν.

5. (Ἄρθρον 219. Ἀντικατάστασις). α) Διὰ τὴν χορήγησιν ἀναρρωτικῶν ἢ ἐκπαιδευτικῶν ἀδειῶν ἀπουσίας εἰς ὑπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. συμπολογίζεται ὁ μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1956 διαθρωμὸν χρόνος ἀδείας.

β) Τὰ χρονικὰ ὅρια τῶν ἀναρρωτικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ἀδειῶν ἀπουσίας ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν τελούντων ἐν ἀδείᾳ κατὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1956.

6. (Ἄρθρον 220). Τὸ ἄρθρον 220 δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.

7. (Ἄρθρον 221. Ἀντικατάστασις). Διὰ τοὺς κατὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1956 τελοῦντας ἐν ἀποσπάσει ὑπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 10 § 2 δ τοῦ παρόντος δ. διατάγματος δευδεκάμηνον ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1956.

8. (Ἄρθρον 222. Ἀντικατάστασις). Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος αἱ κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 92 ἐκθέσεις ὑπηρεσιακῆς δράστιος καὶ ἐπιδόσεως καὶ αἱ κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρου 102 πίνακες ἀρχαιότητος θέλουν καταρτισθῇ ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ Ἰανουαρίου 1956.

9. (Ἄρθρον 224 §§ 1—3. Συμπληρωματικὴ διάταξις). α) Πειθαρχικαὶ ποιναὶ μὴ προβλεπόμεναι ὑπὸ τοῦ κώδικος, ἐπιβληθεῖσαι πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1956

α) Δεν καταλαμβάνονται από τας προϊσχυούσας διατάξεις, εάν ή απόφασις κατέστη τελεσίδικος πρό της 1 Ιανουαρίου 1956.

β) Ανακαλούνται οπωσδήποτε υπό της εκδούσης αρχής, εάν ή απόφασις δεν κατέστη τελεσίδικος και δεν ήσκήθη έφεσις ή προσφυγή πρό της 1ης Ιανουαρίου 1956.

γ) Αντικαθίστανται υπό της δευτεροβαθμίου δικαιοδοσίας, όταν δεσμεύσεως εκ των διατάξεων περί μή επιδολής ελαφροτέρας ή βαρυτέρας ποινής, εάν προ της 1ης Ιανουαρίου 1956 ησκήθη έφεσις ή προσφυγή.

δ. Εν τη περιπτώσει ό υπό προηγουμένου εδαφίου αρκετεί νέα προς έκδοσιν ή προσφυγήν προθεσμία από της κοινοποιήσεως ή υπέρ της διοικήσεως από της εκδόσεως της κατ' αναθεώρησιν αποφάσεως.

10. Ι Αρθρον 224 § 4). Η § 4 του άρθρου 224 δεν εφαρμόζεται επί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.

11. (Αρθρον 226. Συμπληρωματική διάταξις). α) Η ισχύς του άρθρου 189 επί των υπαλλήλων των Ν.Π.Δ.Δ. άρχεται της 1ης Απριλίου 1956.

β) Τα άρθρον 192 θέλει εφαρμοσθή το πρώτον από του οικονομικού έτους 1956—1957.

12. (Αρθρον 227. Συμπληρωματική διάταξις). Ιδίω καταργούνται:

α) ο νόμος 2113)1920, ως ετροποποιήθη μεταγενεστέρως καθ' όσον εφορά μόνον τους υπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. και πάσα έτερα διάταξις επιβάλλουσα εις τα Ν.Π. υποχρεώσεις εν σχέσει προς την απόλυσιν υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. εξαιρουσι των εν άρθρω 193 (άρθρον 18 § 9 του παρόντος διατάγματος) αναφερομένων.

β) ο νόμος 6101)1945 επερί μισθολογικής εξελίξεως των γραφέων κλπ.»

γ) ή § 3 του άρθρου 5 και ή § 1 του άρθρου 10 του ν. 1538)1950 «περί ρυθμίσεως των αποδοχών των υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.»,

δ) εκ των διατάξεων του άρθρου 7 § 2 του αυτού ν. 1538)1950 αί περί παροχής του επιδόματος εξόδων λειτουργίας διά πράξεως του διοικητικού συμβουλίου εγκρινομένης υπό του υπουργού (στοιχ. Α. 1), αί περί διαρρυθμίσεως του επιδόματος τούτου από της χρονολογίας της γνωμοδοτήσεως του διοικητικού συμβουλίου (στοιχ. Α. 3), αί περί παροχής τοιούτου επιδόματος εις υπαλλήλους, εις ους έχει απονεμηθή βαθμός ανώτερος της παρ' αυτώ κατεχομένης οργανικής θέσεως, και αί περί υπολογισμού, διά την παροχήν αυτού χρόνου κατ' απονομήν μη διανυθέντος πράγματι εν τω κατεχομένω οργανικώ βαθμώ (στοιχ. Α. 6),

ε) αί περί υπηρεσιακών συμβουλίων ως προς ωρισμένους υπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. διατάξεις των άρθρων 3, 4 και 10 του ν. δ. 2500)1953, ως μεταγενεστέρως ετροποποιήθησαν.

Αρθρον 20.

1. α) Αι κατά την 31 Δεκεμβρίου 1955 υφισταμέναι τακτικαί θέσεις υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. θέλουν διαρρυθμισθή εις κλάδους και καθορισθή ή κατηγορία εκάστου κλάδου και ο βαθμός ή οι πλείονες ενιαίοι βαθμοί εκάστης θέσεως αναλόγως της φύσεως και των αναγκών εκάστου Ν.Π. και άνευ δεσμεύσεως εκ των περί προσόντων, κλάδου και τίτλου προϊσχυουσών διατάξεων δι' ενιαίας κατά Ν. Π. υπουργικής αποφάσεως, εκδιδομένης άνευ επιπράξεως του υπουργού των Οικονομικών και δημοσιευομένης διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

β) Τακτικαί θέσεις, δι' ας καθωρίσθησαν μέχρι της 31 Δεκεμβρίου 1955 κατηγορίαι και βαθμοί κατά τον κώδικα, ως και αί τυχόν συνταθησόμεναι μετά την ημέραν ταύτην και μέχρι εκδόσεως της υπουργικής αποφάσεως υπάγονται εις τας διατάξεις του προηγουμένου εδαφίου.

2. α) Προκειμένου περί θέσεων, αίτινες, κατά τας προϊσχυούσας διατάξεις, είχον τινα εκ των κατωτέρω βαθμών δεν δύναται να οριοθή βαθμός ανώτερος του της ακολούθου αντιστοιχίας:

Γενικός Διευθυντής	1ος βαθμός	
Διευθυντής α' τάξεως	2ος	»
Διευθυντής β' τάξεως	3ος	»
Τμηματάρχης α' τάξεως	4ος	»
Τμηματάρχης β' τάξεως	5ος	»
Εισηγητής	6ος	»
Γραμματεύς α' τάξεως	7ος	»
Γραμματεύς β' τάξεως	8ος	»
Ακόλουθος, Αρχικλητήρ	9ος	»
Γραφεύς α' τάξεως, Κλητήρ α' τάξεως	10ος	»
Γραφεύς β' τάξεως, Κλητήρ β' τάξεως	11ος	»
Κλητήρ γ' τάξεως	12ος	»
Κλητήρ δ' τάξεως	13ος	»

β) Προκειμένου περί θέσεων, αίτινες κατά τας προϊσχυούσας διατάξεις δεν είχον τινά εκ των ανωτέρω βαθμών, αλλ' ενδιάμεσον τοιούτων, ή βαθμόν έτερας ιεραρχίας ή ήσαν μόνον επί μισθώ, ή κατά την προηγουμένην § 1 διαβάθμισις ενεργείται κατά λόγον του μισθού και των αρμοδιοτήτων εκάστης θέσεως, εν συνδυασμώ προς την διαβάθμισιν ομοειδών θέσεων του αυτού ή έτερου Ν. Π. ή του κράτους.

3. α) Εάν ο κατά την προηγουμένην § βαθμός της θέσεως εμπίπτη εντός τινος των κατά το άρθρον 40 § 3 κανονικών πλαισίων ενιαίων βαθμών, ή θέσις δύναται να ορίζηται ενιαία και εις τους ανωτέρους βαθμούς του οικείου πλαισίου.

β) Καθοριζομένη όμως, κατά τα προηγούμενα εδάφια, Νέων επί βαθμού 5 ως ενιαίων και εις την 4 ή θέσεων επί βαθμώ 3 ως ενιαίων και εις τον 2 δύναται να γίνη μόνον μετ' εγκρίσεως του υπουργού Οικονομικών, μνημονευούσης εν τω προοιμίω της κατά την § 1 αποφάσεως.

4. Υπό τους περί ανωτέρου βαθμού περιορισμούς των προηγουμένων §§ 2 και 3 αί θέσεις δύνανται να ορίζωνται ενιαίαι εις πλείονας βαθμούς και κατ' απόκλισιν του άρθρου 40 § 3.

5. α) Διά της αυτής αποφάσεως δύναται να ορίζωνται και τα ειδικά τυπικά προσόντα διορισμού εις εκαστον εισαγωγικόν βαθμόν, συμφώνως προς το άρθρον 39.

β) Εάν δεν ήθελον ορισθή τα ειδικά προσόντα διορισμού, διατηρούνται, μέχρι καθορισμού τοιούτων κατά το άρθρον 21, αί περί ειδικών προσόντων διαφοραί εις τους ορισθέντας εισαγωγικούς βαθμούς «κειμένου διατάξεις, εφ' όσον δεν αντίκεινται εις τα άρθρον 39.

Αρθρον 21.

1. α) Τακτικοί υπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ. εχοντες άχρι τοῦ βαθμόν εκ των εν § 2α του άρθρου 20 έχουν εφεξής τον εν τη αυτή § οριζομένον αντίστοιχον βαθμόν του κώδικος.

β) Επί τακτικών υπαλλήλων κατεχόντων θέσεις εκ των εν § 2 β) του αυτού άρθρου 20, ο κατά τον κώδικα βαθμός αυτών ορίζεται διά της κατά το αυτό άρθρον αποφάσεως κατ' αντιστοιχίαν προς τον ενδιάμεσον βαθμόν ή τον βαθμόν έτερας ιεραρχίας, ον άχρι τούδε είχον, ή εν ελλείψει των στοιχείων τούτων προς τον μισθόν, υπό τον περιορισμόν ότι εν ουδεμιά περιπτώσει δύναται να οριοθή βαθμός του υπαλλήλου επαγόμενος μείζονα μισθόν του άχρι τούδε καταβαλλομένου.

γ) Ο κατά τον κώδικα βαθμός λογίζεται αφ' ής και ο κατά τα προηγούμενα εδάφια αντίστοιχος βαθμός ή μισθός.

δ) Οι λαμβάνοντες μισθόν ανώτερον του ανήκοντος εις τον κατά τον κώδικα βαθμόν αυτών διατηρούν την επί πλέον διαφοράν ως προσωρινόν προσωπικόν επίδομα.

2. α) Διά της κατά το άρθρον 20 αποφάσεως ορίζεται, άνευ δεσμεύσεως εκ των περί προσόντων εν εκάστη κατηγορία διατάξεων, ο κλάδος εκ των υπό ταύτης διαμορφωθέντων, εις ον οι κατά την έκδοσιν της αποφάσεως υπηρετούντες τακτικοί υπάλληλοι ανήκουν εφεξής.

β) Εις εκαστον κλάδον δεν δύνανται να υπαχθούν υπάλληλοι πλείονες των θέσεων του κλάδου, αδε υπάλληλοι έχοντες βαθμόν κατώτερον του 9ου εν τη Α' ή του 11ου εν τη Β' Κατηγορία.

γ) Εις τους κλάδους της Α' Κατηγορίας υπάγονται κατά προτίμησιν υπάλληλοι έχοντες τα προσόντα της Κατηγορίας ταύτης.

3. α) Εκαστος των κατά την δημοσίευσιν της κατά το άρθρον 20 αποφάσεως υπηρετούντων υπαλλήλων θεωρείται από της δημοσιεύσεως ταύτης αυτοδικαίως κατέχων θέσιν του κλάδου, εις ον ανήκει, του αυτού προς τον ον έχει βαθμόν.

β) Εν ανεπαρκεία των εν εκάστω βαθμώ θέσεων του

κλάδου, ή ένταξις λογίζεται γενομένη εις ὑπεραριθμους θέσεις ἐν τῷ βαθμῷ ἐντὸς ὅμως τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν θέσεων τοῦ οἰκείου κλάδου.

γ) Ἐπὶ ὑπαλλήλων ἐχόντων βαθμὸν κατώτερον τοῦ εἰσαγωγικοῦ βαθμοῦ τοῦ κλάδου εἰς ὃν ὑπῆχθησαν ἢ ἀνωτέρου τοῦ διὰ τὸν κλάδον ὁρισθέντος ἀνωτέρου βαθμοῦ ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου.

δ) Ἐν τῇ περιπτώσει τῶν ἐδαφίων β' καὶ γ' παραπάνω ὑπαγομένων ὑπαλλήλων ἡ κατάληψις θέσεως ἐντὸς βαθμοῦ τοῦ αὐτοῦ κλάδου.

Ἄρθρον 22

1. Ὑπάλληλοι ἐκ τῶν κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1955 ὑπηρετούντων, ἀνήκοντες, κατὰ τὸ ἄρθρον 21, εἰς κλάδους τῶν Β' ἢ Γ' Κατηγοριῶν καὶ εἰς θέσεις ἐναίας εἰς πλείονας βαθμοὺς ἀπὸ τοῦ εἰσαγωγικοῦ μέχρι καὶ τοῦ 7ου ἐν τῇ Β' Κατηγορίᾳ καὶ τοῦ 9ου ἐν τῇ Γ' Κατηγορίᾳ δύνανται νὰ ἐνταχθοῦν εἰς βαθμὸν ἀνώτερον, ἐν τῶν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἐναίων, ἐκείνου ὃν κατὰ τὴν § 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 21 ἔχουν.

2. α) Ἡ ἔνταξις αὕτη ἐνεργεῖται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰσχυούσης κανόνος, τῶν ἄλλων φυσιαστικῶν προσόντων καὶ τοῦ χρόνου τῆς μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1955 πραγματικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου ἐν δημοσίᾳ πολιτικῇ θέσει ἢ παρ' ὁμοίοις ἐποπτ. Ν.Π.Δ.Δ.

β) Διὰ τὴν εἰς ἀνώτερον βαθμὸν ἔνταξιν δέον νὰ συντρέχῃ πραγματικὴ ὑπηρεσία ὡς ἑξῆς:

Ἐν τῇ Β' Κατηγορίᾳ:

13ετὴς ὑπηρεσία διὰ τὴν ἔνταξιν εἰς τὸν 7ον βαθμόν.
9ετὴς ὑπηρεσία διὰ τὴν ἔνταξιν εἰς τὸν 8ον βαθμόν.
5ετὴς ὑπηρεσία διὰ τὴν ἔνταξιν εἰς τὸν 9ον βαθμόν.
2ετὴς ὑπηρεσία διὰ τὴν ἔνταξιν εἰς τὸν 10ον βαθμόν.

Ἐν τῇ Γ' Κατηγορίᾳ:

10ετὴς ὑπηρεσία διὰ τὴν ἔνταξιν εἰς τὸν 9ον βαθμόν.
6ετὴς ὑπηρεσία διὰ τὴν ἔνταξιν εἰς τὸν 10ον βαθμόν.
4ετὴς ὑπηρεσία διὰ τὴν ἔνταξιν εἰς τὸν 11ον βαθμόν.
2ετὴς ὑπηρεσία διὰ τὴν ἔνταξιν εἰς τὸν 12ον βαθμόν.

3. α) Ἡ ἔνταξις ἐνεργεῖται καὶ ἡ μεταξὺ τῶν ἐνταχθέντων ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ σειρὰ ἀρχαιότητος καθορίζεται, μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου, διὰ πράξεως τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δημοσιευομένης ἐν τακτικῷ φύλλῳ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

β) Ἡ ἔνταξις θεωρεῖται συντελεσθεῖσα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως τῆς πράξεως διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 23.

1. Β. Διατάγματα περὶ κατατομῆς θέσεων ὑπαλλήλων τῶν Ν.Π.Δ.Δ. κατὰ τὸ ἄρθρον 203 τοῦ Κώδικος ἐκδοθέντα πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ παρόντος διατηροῦνται ἐν ἰσχύι, μὴ ἀπολειπομένης ὅμως τῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 20 - 22 τοῦ παρόντος ἀναδιαρθρώσεως τῶν θέσεων.

2. Τὸ ἐδάφιον β' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 20 δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν θέσεων, περὶ ὧν ἡ προηγουμένη παράγραφος.

Ἄρθρον 24.

Δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐκδιδομένων μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ἑκάστου Ν.Π.Δ.Δ. καὶ δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύναται, ἐφ' ὅσον παρίστανται ἀνάγκη, νὰ ἐνεργῆται, κατὰ λόγον τῆς διαρθρώσεως τῶν θέσεων εἰς κλάδους, κατηγορίας καὶ βαθμοὺς διὰ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ παρόντος διατάγματος ἀποφάσεως, καὶ ὅσων τροποποιήσεως τῆς τοιαύτης διαρθρώσεως καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θέσεων, ἡ ὀργάνωσις τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ διὰ τῆς ἱδρύσεως νέων ἢ συμπτύξεως ἢ καταργήσεως ὑφισταμένων ὑπηρεσιῶν ἢ ἀρχῶν καὶ διὰ καθορισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος καὶ συνθέσεως τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν, προκειμένου δὲ περὶ περιφερειακῶν ἀρχῶν ἢ ὑπηρεσιῶν τοῦ Ν.Π. καὶ τῆς ἕδρας, τῆς περιφερείας, τῆς βαθμολογικῆς τάξεως καὶ τῆς ἐσωτερικῆς διαιρέσεως αὐτῶν.

Ἄρθρον 25.

1. Ὅσον ἀφορᾷ εἰδικῶς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Μονῶν τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 7 - 13, 16, 20 - 43, 49 §§ 3 - 5, 50 - 54, 56, 60 - 175, 183 - 216, 218-224 καὶ 226 τοῦ κώδικος ρυθμιζόμενα θέματα ἐξακολουθοῦν διεπόμενα ὑπὸ τῶν προϊσχυσασῶν διατάξεων.

2. α) Ὅσον ἀφορᾷ εἰδικῶς τοὺς ὑπαλλήλους ἐκκλησιαστικῶν, θεατρικῶν ἢ μουσικῶν Ν.Π.Δ.Δ. τελούντων ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος (Τ.Ε.Β.Ε.) τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Μηχανικῶν, Μακαρονοποιῶν καὶ Ἀρτεργατῶν, τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀποχαλίστεως καὶ Ἀσφαλίστεως Ἀντρείας, τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, τοῦ Κέντρου Ἀσφαλιστικῶν Σπουδῶν καὶ Ἐρευνῶν, τοῦ Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἑλληνικοῦ Καπνοῦ, τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας, τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς, τῶν Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων καὶ τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Δικηγορικῶν, Συμβολαιογραφικῶν, Ἰατρικῶν καὶ Φαρμακευτικῶν Συλλόγων, δύνανται διὰ Β' Διαταγμάτων, ἐκδιδομένων μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1956 ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἐποπτεύοντος καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ Συντονισμοῦ Ὑπουργοῦ, νὰ τροποποιηθοῦν τὰ ἄρθρα 7—12, 20, 21, 27—43, 45, 46, 50, 56—175, 180—188, 191—193, 198, 201—208, 212 καὶ 216—226 τοῦ κώδικος.

β) Μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῶν Διαταγμάτων ἢ τῆς παρόδου ἀπράκτου τῆς πρὸς ἔκδοσιν τούτων προθεσμίας, τὰ ὑπὸ τῶν ἐν τῷ παραγράφῳ ἄρθρων τοῦ κώδικος, ὡς τοῦτο τροποποιοῦνται καὶ συμπληροῦνται διὰ τοῦ παρόντος, ρυθμιζόμενα θέματα ἐξακολουθοῦν διὰ τοὺς ἐμπιπτόντας ὑπαλλήλους, διεπόμενοι προσωρινῶς ὑπὸ τῶν προϊσχυσασῶν διατάξεων.

3. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Σιδηροδρόμων Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι ἀντιστοίχως αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 8 καὶ 9 τοῦ Ν. 3240 τῆς 18)21.5.1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων ἐπὶ ἐκκαθαρίσεων τῶν Σιδηροδρομικῶν Ἑταιριῶν Σ.Π.Α.Π., Σ.Π.Α.Ε. κλπ. καὶ ἄλλων τινῶν συναφῶν διατάξεων» καὶ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Ν. 3210 τῆς 26.4)6.5.1955 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας».

Ἐπὶ τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τοῦ Συντονισμοῦ καὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, διατάσσομεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1955

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐπεκτάσεως ἐν τῇ νήσῳ Ρόδῳ τῆς ὑπὸ τοῦ Οἴκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας

(Ε.Κ. τ. Α' α. 9 τῆς 10 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Νόμου 6002)1934 περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν (ΦΕΚ 37).

β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ Α.Ν. 816)1948 περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Ν. 6002 παρεχομένης ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσηλευτικῆς προστασίας καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 978)49 (ΦΕΚ 120).

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2028)10.10.1955 πρότασιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Οἴκου Ναύτου.

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2414.11.1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ καὶ

ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 772)1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 14.11.1951 Δ. Δ. περὶ προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των (Φ.Ε.Κ. 301), ὡς ταῦτα ἐκάστοτε ἰσχύει, προβλεπομένη προστασία ἐπεκτείνεται ἐν μέρει, παρεχομένης ἰατρικῆς συνδρομῆς καὶ περιθάλψεως, φαρμάκων ὑπὸ μορφὴν χημικῶν παρασκευασμάτων ἢ ἰδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικῶν ἐν γένει εἰδῶν καὶ ἐπιδόματος τοκετοῦ καὶ εἰς μονίμως εἰς τὰς νήσους Ρόδον καὶ Σύμην διαμένοντας:

α) Άνεργους ναυτικούς και τα μέλη των οικογενειών τούτων και

β) Μέλη οικογενειών εργαζομένων ναυτικών.

Εις τον σύντον επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργόν διατίθεται την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 23 Δεκεμβρίου 1955.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί επεκτάσεως εις την νήσον Θήραν της υπό του Οίκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 346 της 27 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του ν. 6002/1934 περί προστασίας των άνεργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αυτών (ΦΕΚ 37).

β) Τας διατάξεις του άρθρου 2 § 1 του Α. ν. 816/1948 περί επεκτάσεως της υπό του ν. 6002 παρεχομένης ιατροφαρμακευτικής και νοσοκομειακής προστασίας και εις τας οικογενείας των εργαζομένων ναυτικών, ως αύται συνεκδή υπό του ν. 978/1949» (ΦΕΚ 120).

γ) Την υπ' αριθ. 201/8.2.3.1935 πρότασιν της Διοικητικής Επιτροπής Οίκου Ναύτου.

δ) Την υπ' αριθ. 18/28.9.1955 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού και

ε) Την υπ' αριθ. 240/2.11.1955 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, πραταθείσαν επί τη της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Η κατά τας διατάξεις του από 14.11.1951 β. δ/τος περί ασφαλίσεως κατά της ανεργίας των ναυτικών και των οικογενειών των (ΦΕΚ 301), ως ούτω εκάστοτε ισχύει, παρεχομένη προστασία επεκτείνεται εν μέρει τροποποιουμένης δυνάμει ταύτης και συμπληρουμένης, εφαρμόσεων προς τούτο χαμηλών παρεκκλισμάτων ή θεσπίσεως ειδικών διατάξεων εν γένει είδους και επιδόσεως τούτων και της αξιώσεως αυτών εν τη νήσω Θήρα διαμενόντων:

α) Ανέργους ναυτικούς και τα μέλη των οικογενειών τούτων, και

β) Μέλη οικογενειών εργαζομένων ναυτικών.

Εις τον σύντον Υπουργόν ανατίθεται η δημοσίευσις και εκτέλεσις του παρόντος διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 9 Δεκεμβρίου 1955.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καταργήσεως του Β. Δ. της 2-8/7.10.1949 "περί καθιερώσεως της εκ περιτροπής Κυριακής αργίας άπαντων των καταστημάτων πωλήσεως βενζίνης των κειμένων εις ακτίνα 20 χιλιομέτρων από της πλατείας 'Ομονοίας ως προς τα καταστήματα πωλήσεως βενζίνης του Δήμου 'Ελευσίνος".

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 346 της 27 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν: Τας διατάξεις του άρθρου 6 § 2 του π. δ/τος της 8/14 Μαρτίου 1930 περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως, αίτησιν των ενδιαφερομένων εργοδοτικών και υπαλληλικών επαγγελματικών Οργανώσεων, μετά γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εργασίας και την υπ' αριθ. 668/1955 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, πρότασει του ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον.

Καταργούμεν τας διατάξεις του δ. δ/τος της 2/30 Αυγούστου 1949 περί καθιερώσεως της εκ περιτροπής Κυριακής αργίας, άπαντων των καταστημάτων πωλήσεως βενζίνης των κειμένων εις ακτίνα 20 χιλιομέτρων από της πλατείας 'Ομονοίας, ως προς τα καταστήματα πωλήσεως βενζίνης του Δήμου 'Ελευσίνος.

Εις τον σύντον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεται την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 19 Δεκεμβρίου 1955.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως μερικής Κυριακής αργίας εις τα κουρεία και κομμωτήρια της πόλεως 'Αχαρνών

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 346 της 27 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν: Τας διατάξεις του άρθρου 18 § 4 του π. δ/τος της 8/14 Μαρτίου 1930 περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως, αίτησιν των ενδιαφερομένων εργοδοτικών και υπαλληλικών Κουρέων — Κομμωτών 'Αχαρνών, μετά σύμφωνον γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εργασίας και την υπ' αριθ. 777/1955 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, πρότασει του ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον.

Τα κουρεία και κομμωτήρια της πόλεως 'Αχαρνών ανοίγουν κατά τας Κυριακάς από της 9ης π.μ. μέχρι της 1ης μ.μ. και παραμένουν κλειστά από της 1ης μ.μ. της Κυριακής μέχρι της 3ης μ.μ. ώρας της Δευτέρας.

Εις τον σύντον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεται την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 19 Δεκεμβρίου 1955.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως εκ περιτροπής της Κυριακής αργίας εις τα ιατρεία, ζυθοπωλεία, μαγειρεία και οινομαγειρεία των πόλεων Σπάρτης και Μεσολογγίου κατά την χειμερινήν περίοδον

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 346 της 27 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν: Τας διατάξεις του άρθρου 6 § 2 του π. δ/τος της 8/14 Μαρτίου 1930 περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως, αίτησιν των ενδιαφερομένων εργοδοτικών και υπαλληλικών επαγγελματικών Οργανώσεων Σπάρτης και Μεσολογγίου, μετά γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εργασίας και την υπ' αριθ. 778/1.9.1955 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, πρότασει του ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Εις τον εν τη πόλει της Σπάρτης και Μεσολογγίου λιτικοκαταστάτων ζυθοπωλείων, μαγειρείων και οινομαγειρείων τη ημέρα ταύτην παρομοίων ανοικτά κατά τας Κυριακάς εκ περιτροπής κατά την χειμερινήν περίοδον, της στικής αυτών οριζομένης υπό της οικείας Αστυνομικής Αρχής.

Εις τον σύντον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεται την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 19 Δεκεμβρίου 1955.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ολοκληρωτικής Κυριακής αργίας εις τα καταστήματα χονδρικής πωλήσεως εγχωρίων προϊόντων και πτηνοτροφών της πόλεως Μεγάρων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 346 της 27 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν: Τας διατάξεις του άρθρου 6 § 1 του π. δ/τος της 8/14 Μαρτίου 1930 περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως, σύμφωνον αίτησιν των ενδιαφερομένων εργοδοτικών και υπαλληλικών επαγγελματικών οργανώσεων Μεγάρων, και την υπ' αριθ. 3236/19.7.1955 σύμφωνον γνώμην της Νομαρχίας 'Αττικής, μετά γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εργασίας και την υπ' αριθ. 776/1955 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, πρότασει του ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν.

Άρθρον μόνον

Καθιερούμεν αλληλογραφικήν Κυριακήν άργιαν εις τα καταστήματα χονδρικής πωλήσεως εγχωρίων προϊόντων και πτηνοτροφών της πόλεως Μεγάρων

Εις την αυτήν επί της Εργασίας Υπουργών αναπόσπαστον την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 19 Δεκεμβρίου 1955

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

70604)5185)1955 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως της από 16.11.1955 συλλογικής συμβάσεως εργασίας υποδηματεργατών Ρόδου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 1 της 2 Ιανουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας «λπ.» αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 16 Νοεμβρίου 1955 συλλογική σύμβασις εργασίας υποδηματεργατών Ρόδου, κατατεθείσα ημίν την 22.11.1955, συνταχθείσης του υπ' αριθ. 13 πρακτικού καταθέσεως έχουσα ώς ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας υποδηματεργατών Ρόδου

Εν Ρόδω σήμερον την 16ην του μηνός Νοεμβρίου του 1955 έτους, ημέραν Τετάρτην και ώραν 17ην εις τα γραφεία της Επιθεωρήσεως Εργασίας Ρόδου, κατόπιν του υπ' αριθ. 704)4.11.1955 εγγράφου του Γραφείου Επιθεωρήσεως προσήλθον αφ' ενός οι: 1) Ιωάννης Νίττης, πρόεδρος υποδηματεργατών Ρόδου, 2) Αγαπητός Παπαγαπητός, 3) Ιωσήφ Καπαπίδης και 4) Νικόλαος Γιαλλούσης, υποδηματοποιοί καταστηματάρχαι, νομίμως εξουσιοδοτημένοι υπό της γενικής συνελεύσεως του συλλόγου υποδηματοποιών Ρόδου, αφ' ετέρου δε οι 1) Γεώργιος Λαμπρινός, πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Ρόδου, 2) Καραντάνης Δημήτριος, ταμίας του σωματείου υποδηματεργατών Ρόδου, 3) Εμμανουήλ Ντινόρης, 4) Στέργιος Χριστοδούλου και 5) Εμμανουήλ Λεβάς, μέλη του σωματείου υποδηματεργατών Ρόδου απαντες νομίμως εξουσιοδοτημένοι υπό της γενικής συνελεύσεως του σωματείου υποδηματεργατών Ρόδου επί παρουσία και του προϊσταμένου της Επιθεωρήσεως Εργασίας Ρόδου Νικολ. Δημητρίου, εξουσιοδοτημένου διά της υπ' αριθ. 54407)3950)1955 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, συνεφώνησαν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως και ωρισθησαν τους κάτωθι όρους:

Άρθρον 1

Συγκροτείται παντομελής επιτροπή, υποτελούσα εις τον Νικολ. Δημητρίου, προϊσταμένου της Επιθεωρήσεως Εργασίας, ως προέδρου, και εκ των 1) Εμμανουήλ Λεβά και 2) Στέργιου Χριστοδούλου, υποδηματεργατών, ως τακτικών μελών, αναπληρουμένων υπό του Εμμανουήλ Ντινόρη και Δημητρίου Καραντάνη, αντιστοίχως και 3) Νίττη Ιωάννου και 4) Ιωσήφ Καπαπίδη καταστηματαρχών υποδηματοποιών, ως τακτικών μελών, αναπληρουμένων αντιστοίχως υπό του Νικολάου Γιαλλούση και Αγαπητού Παπαγαπητού.

α) Η Επιτροπή συντασσομένη άλλη καταγράφει τους υποδηματεργάτας της Ρόδου κατά κατηγορίας Α' και Β' και αναλόγως της ειδικότητος αυτών (ανδρικές, γυναικείας), αποφεύγουσα υπό των μεταξύ των εργοδοτών και εργατών ανυπάρκτων και αμφισβητουμένων ως πρός την εις ην άνηκει έκαστος υποδηματεργάτης κατηγορίαν.

β) Πάσαν απορρίψεως τεχνικών σφαλμάτων ή ακαιρίων θα εξετάζηται υπό της ακολούθου επιτροπής, ή δαπία θα αποφαίνεται επί τη τυχόν ενδίκω του παραπονουμένου και της τυχόν υποχρεώσεως προς αντικατάστασιν της ζημίας του ζημιωθέντος.

γ) Πάσαν διένεξιν αμφισβήτησιν ή διαφοράν δυναμένην κατά την διάρκειαν εφαρμογής της παρούσης συμβάσεως επί παντός θέματος σχέσιν έχοντος με τους όρους εργασίας, αμοιβής, χαρακτηρισμών υποδηματεργατών κλπ., θέλει επιλύει ή ως άνω επιτροπή, της οποίας αι αποφάσεις καταπολούμενοι εγγράφως υπό του προέδρου αυτής εις τους ενδιαφερομένους είναι υποχρεωτικαί δι' αυτούς και αποτελούν αποδεικτικά μέσα ενώπιον των τακτικών δικαστηρίων.

δ) Η επιτροπή δεν δεσμεύεται υπό ουδενός ειδικού μέτρου, δυναμένη να εξετάζη μάρτυρας, να προβαίνη εις επιτόπιον έρευναν, να μεταβαίνη εις τους τόπους εργασίας διά την αυτοπρόσωπον αντίληψιν του υπό εξέτασιν θέματος και να λαμβάνη αποφάσεις κατά την απόλυτον κρίσιν αυτής.

Η επιτροπή συνίσταται εν απαρτία εφ' όσον παρίσταται ο πρόεδρος και ανά εις τουλάχιστον εκ των εργοδοτικών και εργατικών αντιπροσώπων, αι δε αποφάσεις λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν.

Προς κάλυψιν των εξόδων της επιτροπής έκαστος προσφεύγων εις αυτήν υποχρεούται εις καταβολήν παραβόλου, ημιτιθεμένου διά σχετικής προς τούτο αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας.

Άρθρον 2

Συμφωνείται: α) Όπως η προσληψις του βοηθού (υποδηματεργάτου (καλφα) γίνεται κοινή συναινέσει και συμφωνία εργοδότου και εργάτου. Η ασφάλισις του βοηθού βαρύνει τον εργοδότην κατά το αναλογούν ποσοστόν, η δε αμοιβή τούτου θα καταβάλληται από τον καλφα, βάσει ημερομισθίου, ως τούτο ορίζεται υπό των ισχυόντων διατάξεων περί κατωτάτων ορίων ημερομισθίων εργατών και μαθητευομένων.

Άρθρον 3

Καθορίζεται η αμοιβή των υποδηματεργατών καλφάδων κατά τεμάχιον (καλφαλίκι) ως κάτωθι:

1) Διά υποδήματα ανδρικά και γυναικεία α' κατηγορίας υποδηματεργάτου δρχ. 68

2) Διά υποδήματα ανδρικά β' κατηγορίας υποδηματεργάτου δρχ. 57,50

3) Διά υποδήματα γυναικεία β' κατηγορίας υποδηματεργάτου δρχ. 53

Εις τας ως άνω τιμάς καλφαλικίου συμπεριλαμβάνονται και τα δίδοντα τα έρτια (Χριστουγέννων και Πάσχα) και τα έξοδα ιλικών διά την κατασκευήν των υποδημάτων (απάγναι, πρόκες κλπ.) άτινα βαρύνουσι τους καλφάδες.

Άρθρον 4

Ορίζεται βασικόν ημερομίσθιον υποδηματεργατών αρτιμαθούς (50) β' εκτάκτων εργασίων.

Διά τας (κάστοτε εμφανιζομένας ειδικάς περιπτώσεις τα αποφαίνεται ή ως άνω εν άρθρω 1 επιτροπή, χωρίς τα διά της αποφάσεως της καθορισθησόμενον ημερομίσθιον να είναι κατώτερον των καθοριζομένων κατωτάτων ορίων.

Άρθρον 5.

Ο εργοδότης (καταστηματάρχης) δεν δεσμεύεται από του να προσλαμβάνη υποδηματεργάτας επί ημερομισθίω, όπως καθορίζεται τούτο υπό του προηγουμένου άρθρου.

Άρθρον 6

Η ισχυς της παρούσης άρχεται μετά δέκα ημέρας από της υπογραφής της υπό των ενδιαφερομένων, ή δε διάρκεια της ορίζεται αορίστου χρόνου, δυναμένη να καταγγελθή υπό εκατέρου των συμβαλλομένων κατά τας διατάξεις του άρθρου 4 του ν. 3239)1955.

Πάς μη συμμορφούμενος ή παραβαίνων τας διατάξεις της παρούσης, πλην των άλλων εθίμων, διώκεται κατά τα ά. ν. 690)1945 και ά. ν. 547)1937.

Εν Αθήναις τη 17 Δεκεμβρίου 1955.

75760)Ε. 3591)1955 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της υπ' αριθ. 73552)Ε. 3504)1955 κοινής αποφάσεως Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 7 της 13 Ιανουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις του άρθρου 2 του ν. 19)1944 περί εξουσιοδοτήσεως του Υπουργού Οικονομικών όπως τρο-

θαίνη τις τροποποιήσεις των φορολογικών συντελεστών, 6) την ὑπ' ἀριθ. 73552)Ε 3504)1955 κοινήν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀποφασίζομεν:

1. Οἱ ἐν τῇ § 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 73552)Ε 3504)1955 κοινῆς ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας τιθέμενοι περιορισμοὶ διὰ τὴν περίπτωσιν συρροῆς συντάξεως ἢ βοηθημάτων ἐκ πλειόνων ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν, ἰσχύουν μόνον ὡς πρὸς τοὺς ὀργανισμοὺς κυρίας ἀσφαλίσεως.

2. Εἰς περίπτωσιν λήψεως συντάξεως ἢ βοηθήματος ἐξ ἐπικουρικοῦ ὀργανισμοῦ οὐχὶ κατὰ κυρίαν ἀσφάλισιν ἀλλὰ ὡς ἐπικουρικῆς τοιαύτης, οἱ περὶ ὧν ἡ παροῦσα συναδικοῦν θὰ δικαιοῦνται ἐπιδόματος καὶ ἐκ τοῦ ἐπικουρικοῦ των ταμείου.

3. Εἰς περίπτωσιν συρροῆς βοηθημάτων ἐκ δύο ἐπικουρικῶν ταμείων μόνον τὸ δύρον καταβάλλεται καὶ ἐκ τῶν δύο πηγῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Δεκεμβρίου 1955

344106) 1956 Ἀποφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ τῶν ἀναπτουμένων δικαιολογητικῶν διὰ τὴν καταβολὴν ἐπιδόματος εἰς τοὺς ὑπέχοντας οἰκογενειακὰ βάρη ὑπαλλήλους.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 6 τῆς 12 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2387 τοῦ 1955 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καθορίζομεν ὡς κάτωθι τὰ δικαιολογητικὰ τὰ ἀναπτούμενα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς πράξεως ταύτης ἐπιδόματος:

1. Σχετικὴ ὑπεύθυνος δήλωσις τοῦ δικαιούχου ὑπαλλήλου, θεωρουμένη διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς δηλώσεως ὑπὸ τοῦ ἀμέσου προϊσταμένου του ὑπαλλήλου, δυναμένου πρὸς μόρφωσιν γνώμης νὰ ζητήσῃ τὴν προσαγωγὴν ἐπισήμων στοιχείων, ἀποδεικνυόντων τοὺς ἐν τῇ δηλώσει ἐγγραφομένους τοῦ ὑπαλλήλου, ὡς ληξιαρχικῶν πράξεων, βεβαιούσων τὴν οἰκείαν ἀστυνομικὴν ἢ κοινοτικὴν Ἀρχὴν ἢ τοῦ ἐφημερίου κλπ.

Ἐν τῇ δηλώσει δέον νὰ ἀναφέρωνται τὰ ἀκόλουθα:

α) Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ὑπαλλήλου μὲ τὴν συντήρησιν τῶν ὁποίων οὗτος βαρύνεται.

β) Ὁ βαθμὸς συγγενείας, ἡ ἡλικία καὶ ἡ οἰκογενειακὴ κατάστασις ἑκάστου μέλους.

γ) Τὰ μέλη τῆς ἰδίας ἢ πατρικῆς οἰκογενείας τοῦ ὑπαλλήλου τὰ συνοικοῦντα μετ' αὐτοῦ, ὡς καὶ ἂν μόνος συντηρῇ ταῦτα ἢ συνεισφορὰ εἰς τὴν συντήρησιν αὐτῶν.

δ) Τὰ μέλη τὰ κατέχοντα οἱανδήποτε ἔμμισθον θέσιν ἢ ἀσκοῦντα οἱονδήποτε ἐπάγγελμα, ὡς καὶ τὰ μέλη τὰ λαμβάνοντα σύνταξιν ἐξ οἱασδήποτε πηγῆς ἢ μέρισμα καὶ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ἢ μερίσματος.

ε) Ἡ περιουσιακὴ κατάστασις ἑκάστου μέλους, τὸ εἶδος τῆς κατεχομένης περιουσίας καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς πᾶσαι καὶ πρόσοδοι.

2. Διὰ τὴν ἀπόδειξιν τῆς σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ἀνικανότητος μέλους τῆς οἰκογενείας τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς ἄσκησιν βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος ὑποβάλλεται σχετικὴ γνωμάτευσις τῶν ἐν τῇ ἕδρᾳ ἑκάστου νομοῦ πρωτοβαθμίων ὑγειονομικῶν ἐπιτροπῶν τοῦ ὑπαλληλικοῦ κώδικος ἐνδιδομένη μετ' αὐτοπροσώπων ἐξέτασιν τοῦ πάσχοντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1956

74587) 5682) 1955 Ἀποφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀπὸ 3.11.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας στιλβωτῶν ὑποδημάτων Ἡρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 6 τῆς 12 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1955 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας στιλβωτῶν ὑποδημάτων Ἡρακλείου Κρήτης, καταρτισθεῖσα ἐν τῇ 12ῃ Δεκεμβρίου 1955, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 38 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Ἐν Ἡρακλείῳ σήμερον τῇ 3ῃ Νοεμβρίου 1955, ἐν τῷ Γραφείῳ Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ἡρακλείου, παρουσίᾳ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ προϊσταμένου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Γ. Χριστοδουλάκη, ἐπόπτου Ἐργασίας, νομίμως ἐξουσιοδοτουμένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54407) 3950)2.9.1955 ἀποφάσεως «Ὑπουργοῦ Ἐργασίας», οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Κωνὸς Μπούλος, 2) Παῦλος Μαρκετάκης καὶ 3) Βασίλειος Ἀλεξανδράκης, ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἡρακλείου κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 10588 τῆς 13 Δεκεμβρίου 1955 ἐγγραφὸν τοῦ ὡς ἄνω Ἐπιμελητηρίου καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Ἀνδρέας Σταυρουλάκης, πρόεδρος τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἡρακλείου κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1500)584 τῆς 17.7.1955 ἐγγραφὸν τοῦ ἐν λόγῳ Κέντρου, 2) Μιχαὴλ Βουρλιωτάκης, 3) Θεόδωρος Μαρωΐτης καὶ 4) Γεώργιος Ταγαρακιδάκης, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου στιλβωτῶν ὑποδημάτων πόλεως Ἡρακλείου, νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι καὶ οὗτοι κατὰ τὸ ἀπὸ 19 Μαΐου 1955 πρακτικὸν γενικῆς συνελεύσεως καὶ κατὰ τὸ ἀπὸ 13 Μαΐου πρακτικὸν Δ.Σ. ἀποφασίσαντες τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐφ' ἧς συμφωνοῦμεν τὰ κάτωθι:

1) Καθορίζεται διὰ μὲν τὰς καθημερινὰς ὥρα ἐργασίας διὰ τοὺς ἐργάτας στιλβωτηρίων, διὰ δὲ τὰς Κυριακὰς 6ὴ ὥρα ἐργασίας θεωρουμένων τῶν ὑπολοίπων ὡρῶν ὡς ἡμερῶν ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως τῶν στιλβωτῶν καὶ τὰ καταβαλλόμενα ποσοστὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτης Κυριακὴν δὲν θὰ προσαυξάνηται.

2) Καθορίζεται ἀμοιβὴ τῶν ἐργαζομένων εἰς στιλβωτήρια ποσοστὸν δηλ. 42% ἐπὶ τῶν γενικῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων διὰ τὴν ἐκτελουμένην ἐργασίαν τῶν στιλβωτῶν. Τὸ ἀνωτέρω ποσοστὸν διανέμεται κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ πάντων τῶν ἐργαζομένων.

3) Οἱ καταστηματάρχαι ὑποχρεοῦνται, ὅπως μὴ παρακωλύωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσπράττωσι τὸ ὑπὸ τῶν πελατῶν καταβαλλόμενον ποσοστὸν τῶν 42%.

4) Ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ καθορίζῃ τὴν προτεραιότητα τῆς ἐργασίας κατὰ τὴν ἀπόλυτον κρίσιν του δι' ὅ,τι πάντα τὸ εἶδος ἐφαρμογῆς, εἰς ἣν ὑπάγονται καὶ τὰ εἰς χεῖρας παραλαμβανόμενα.

5) Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς παρούσης ἀρχίζει ἀπὸ 11 Νοεμβρίου 1955».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Δεκεμβρίου 1955.

75051) 6747) 1955 Ἀποφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἀλλαντοποιείων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 6 τῆς 12 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1955 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἀλλαντοποιείων Θεσσαλονίκης, καταρτισθεῖσα ἐν τῇ 14 Δεκεμβρίου 1955, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 39 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Ἐν Θεσσαλονίκῃ τὴν 13ην Δεκεμβρίου 1955 ἐν ταῖς γραφείοις τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης, παρουσίᾳ τοῦ προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης Κωνίνου Κονελλοπούλου, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου, συμφώνως τῇ § 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 3239) 1955, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Εὐάγγελος Παυσάς καὶ Παλυχρόνης Μπαντιμενταίδης, ὡς ἐκπρόσωποι τῶν ἐργοδοτῶν ἀλλαντοποιῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου Σπυρίδων Πασσάλογλου, ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Θεσσαλονίκης, Λάμπρος Στεφάνου καὶ Φώτιος Κούφας, ὡς ἐκπρόσωποι τῶν ἐργατῶν ἀλλαντοτεχνι-

των, δεόντως εξουσιοδοτημένοι υπό των αρμοδίων οργάνων των εργαζομένων, ως εκπρόσωποι αυτών, αποφασίσωμεν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, ής οι όροι έχουσιν ως ακολούθως:

1) Τα διά της υπ' αριθ. 27775)1)1954 της 14.8.1954 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας καθορισθέντα ωρομίσθια των εργατοτεχνιτών αλλοδαπείας θεσσαλονίκης προσαυξάνονται από 1ης Ιανουαρίου 1956 κατά δέκα πέντε τοις εκατόν (15%).

2) Εις όσην τη εργατοτεχνικών προσωπικών των αλλοδαπείων χορηγείται επιπροσθέτως υπό των εργοδοτών εν μεσημεριανόν γεύμα καθ' εκάστην, ως και ημίσεια (½) όκά κρέατος (κιμά) κατά Σάββατον.

3) Αντί του παρεχομένου γεύματος και κιμά δύνανται οι εργοδόται να καταβάλλουν τω αντίστοιχον τούτων, επτιμωμένων διά της παρούσης εις δύο και πέντε εκατοστά (2,05) δραχ. ημερησίως.

4) Εν περιπτώσει καθορισμού δια γενικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας ή δι' άλλης τινός πράξεως μεγαλυτέρων ημερομισθίων των διά της παρούσης καθορισθέντων υποχρεούνται οι εργοδόται εις την καταβολήν της διαφοράς.

5) Τα μέχρι σήμερον καταβαλλόμενα εις χρήμα ημερομίσθια εφ' όσον είναι ανώτερα των διά της παρούσης καθοριζομένων, δύνανται να μειώθωσι.

6) Προς αποφυγήν διενέξεων μεταξύ εργατών και εργοδοτών, καθιερούται διβλιάριον προμηθείας και μισθολογικής κατατάξεως των εργατών καταρτιζομένης την επιτροπής, αποτελουμένης αι εξ ενός υπαλλήλου της Υπηρεσίας Διατιμήσεως, οριζομένου υπό του Διευθυντού ταύτης, β) εξ ενός εργοδότου και νι εξ ίσου εργάτου, οριζομένων υπό των οικείων οργανώσεων δι' εγγράφων των προς την Υπηρεσίαν Διατιμήσεως.

Η ως άνω επιτροπή δύναται να χορηγή τω ενί λόγω διβλιάριον εις πάσαν ενδεχόμενον της άλλοτε πείαν.

7) Η ισχύς της παρούσης, ής η διάρκεια δύναται εξαμηνιαίως ληγεται από 1ης Ιανουαρίου 1956.

Εν Αθήναις τη 31 Δεκεμβρίου 1955

194469) 1955 Από φ. Υπουργών Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων

Περί καθορισμού του χρόνου εργασίας του προσωπικού των αστικών λεωφορείων κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 236 της 29 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τα άρθρα 43 του ν. δ. 3334)1955 περί μεταφοράς εργατών επί κομίστου δια φορτηγών τριτοχώρων αυτοκινήτων και προσωπικού εταιρειών και συμπληρώσεως διατάξεων διατεταγμένων επί θέματος της Γενικής Διευθύνσεως Μεταφορών.

2) Τα άρθρα 1 §§ 1—3 του ν. δ. της 7)14 Δεκεμβρίου 1932 περί κανονισμού των ωρών λειτουργίας εις το προσωπικόν των αυτοκινήτων λεωφορείων και

3) Τα άρθρον 8 του ν. 3221)1955 περί τροποποιήσεως της υπ' αριθ. 211)27.2.1954 πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου και συμπληρώσεως του άρθρου 3 του ν. 2119)1952 περί λεωφορείων κλπ., αποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τον μη υπολογιζόμενον εις τον κανονισμένον χρόνον εργασίας του προσωπικού των λεωφορείων παντός τύπου τοιούτου αυτομάτου εις τα τερματα και τας άφετηρίας, εις ο συνυπολογίζεται και ο χρόνος παραδόσεως των εισπράξεων και παραλαβής των εισητηρίων, συναλλαγές και εισητήρια άπαντα ημερησίως δι' εκάστην ημέραν εις τεσσαράκοντα τέσσαρα λεπτά, προκειμένου περί μισθωτών εργαζομένων εις λεωφορεία, εκτελούντα δρομολόγια επί εστιγμένων γραμμών, εις μίαν δε ώραν, προκειμένου περί μισθωτών εργαζομένων εις λεωφορεία, εκτελούντα δρομολόγια επί μη εστιγμένων γραμμών.

Η παρούσα δέλει ισχύσει μέχρι της δημοσιεύσεως και εφαρμοστής του διά του άρθρου 8 του ν. 3221)1955 προβλεπομένου Κανονισμού Προσωπικού των Κοινών Ταξείων Εισπράξεων Λεωφορείων Αστικών.

Εν Αθήναις τη 21 Οκτωβρίου 1955

17134) 1955 Από φ. Υπουργών Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων

Περί μη κρατήσεως επί του δώρου Χριστουγέννων του προσωπικού Η.Ε.Μ. υπέρ του Ταμείου Αλληλοβοηθείας αυτού

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 230 της 24 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) το άρθρον 9 § 2 του Κανονισμού Ταμείου Αλληλοβοηθείας Προσωπικού εκάστης των εν Ελλάδι Σιδηροδρομικών και Τροχιοδρομικών Επιχειρήσεων και 2) την υπ' αριθ. 14720)8.12.1955 αναφοράν του Ταμείου Αλληλοβοηθείας Προσωπικού Η.Ε.Μ. μετά του δι' αυτής υποβληθέντος ισολογισμού του πρώτου εξαμήνου της τρεχούσης κρίσεως, εξ ού προκύπτει, ότι η οικονομική κατάστασις του Ταμείου δαίνει ικανοποιητικώς δικαιολογούσα μερικήν μείωσιν της υπέρ αυτού εισφοράς, αποφασίζομεν:

Όπως επί του καταβληθησομένου δώρου επί ταις εορταίς των Χριστουγέννων 1955 εις το προσωπικόν της Η.Ε.Μ. μη γίνη κράτησις της υπέρ του Ταμείου Αλληλοβοηθείας αυτού εισφοράς τόσον των εργαζομένων, όσον και των εργοδότων.

Εν Αθήναις τη 14 Δεκεμβρίου 1955

73048) 8469) 1955 Από φ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως της από 18.11.1955 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών οικοδομικών εργασιών

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 223 της 15 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239)1955 περί τύπου ρυθμίσεως συλλογικών συμβάσεων εργασίας κλπ., αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 18 Νοεμβρίου 1955 συλλογική σύμβασις εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδομικών έργων, καταρτισθείσα ημέν την 18ην Νοεμβρίου 1955, συνταχθείσα δε υπ' αριθ. 35 πρακτικού καταθέσεως, έχουσα ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδομικών έργων

Εν Αθήναις σήμερον την 18ην Νοεμβρίου 1955, εν τω Υπουργείω Εργασίας και επί παρουσία του Υπουργού Εργασίας κ. Στ. Παπαζαχαρόπουλου, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός 1) Δημ. Λιακίδας, ως εκπρόσωπος του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδος και της Πανελληνίου Ενώσεως Μηχανικών Εργοληπτών Δημοσίων Έργων, 2) Αποστόλου Μιχόπουλος, ως εκπρόσωπος της Πανελληνίου Ενώσεως Συνδέσμων Εργοληπτών Δημοσίων Έργων Ελλάδος και αφ' ετέρου 1) Ανδρ. Κυριακόπουλος, ως εκπρόσωπος της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδος, και 2) Κων. Λιακοπούλου, Κων. Παπαδοπούλου και Π. Ευθυμίου, ως εκπρόσωποι της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατοτεχνιτών Οικοδόμων, άπαντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι παρά των αρμοδίων οργάνων των οργανώσεων, δι' ας εκπροσωπούμεν, αποφασίσαμεν την υπογραφήν της παρούσης εθνικής δημοσιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως, δι' ής καθορίζονται οι κατωτέρω όροι, τους οποίους δέον να περιλαμβάνουν αι ατομικαί συμβάσεις εργασίας οι συναπτόμεναι από της ισχύος της παρούσης, υπό ορισμένων διατυπώσεων υπό της παρούσης.

Άρθρον 1

1. Η παρούσα συλλογική σύμβασις αφορά τους τεχνίτας και εργάτας των κάτωθι ειδικοτήτων:

1) Κτιστών, 2) Κουφωτών, 3) Παρκετοποιών, 4) Μπετόν — Αρμέ, 5) Μωσαϊκών Δαπέδων, 6) Ξυλουργών Κουφωμάτων, 7) Μαρμαρογλυπτών, 8) Πλακοστρωτών, 9) Εκσκαφέων Οικοδομικών Έργων και 10) Ελαιοχρωματιστών.

2. Άπαντες οι καθ' οιονδήποτε τρόπον εργατοτεχνίται των ανωτέρω ειδικοτήτων δέον να έχουν εφεξής εφοδιασμένοι διά βιβλιαρίου ειδικότητος και τεχνικής κατατάξεως εκδιδομένου

εἰ) Ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, Ἐλευσῖνος καὶ Σαλαμῖνος ὑπὸ Ἐπιλόγους ἐπιτροπῆς συγκροτουμένης δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ἀποτελουμένης α) ἐξ ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τούτου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του, ὡς προέδρου, β) ἐκ τριῶν (3) ἐργοδοτικῶν μελῶν, ὑποδεικνυομένων ἀνὰ ἑνὸς παρ' ἑκάστης ἐκ τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένων ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων καὶ γ) ἐκ τριῶν (3) ἐργατικῶν μελῶν, ὑποδεικνυομένων παρὰ τῆς ὡς ἄνω ἀναφερομένης πανελληνίου ἐμβελείας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων. Διὰ τῆς αὐτῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως διορίζεται καὶ γραμματεὺς μετ' ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

ββ) Ἐν ταῖς λοιπαῖς πόλεσι τῆς χώρας ὑπὸ Συμβουλὴν ἐπιτροπῆς συγκροτουμένης δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Νομάρχου καὶ ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ προϊσταμένου τοῦ ἐν τῇ πόλει ἐδρεύοντος γραφείου ἐπιθεωρήσεως ἐργασίας καὶ ἐν ἐλλείψει τούτου ὑπὸ ἑτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου, ὡς προέδρου, μετ' ἀναπληρωτοῦ τούτου, β) ἐκ δύο (2) ἐργοδοτικῶν μελῶν, ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τῶν ἐν τῇ πόλει ὑφισταμένων μιᾶς ἢ περισσοτέρων ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων καὶ γ) ἐκ δύο (2) ἐργατικῶν μελῶν, ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ πόλει ἐργατικοῦ κέντρου καὶ ἀνηκόντων εἰς τὰς ἐν τῇ πόλει ὑφισταμένας ἐργατικὰς ὀργανώσεις τῶν περὶ ὧν ἡ παρούσα ἐργατοτεχνιτῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς νομαρχιακῆς ἀποφάσεως διορίζεται καὶ γραμματεὺς μετ' ἀναπληρωτοῦ τούτου ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ οἰκείου γραφείου ἐπιθεωρήσεως ἐργασίας ἢ ἐν ἐλλείψει τοιούτων ἐξ ἑτέρων δημοσίων ὑπαλλήλων.

3. Εἰς ἣν περίπτωσιν τῆς ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχ. 6' καὶ γ' μέλη μετ' ἰσαρίθμων ἀναπληρωματικῶν δὲν ἤθελον ὑποδειχθῆ ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὀργανώσεων ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὰς σχετικῆς προσκλήσεως, ταῦτα διορίζονται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ οἰκείου Νομάρχου.

4. Αἱ ἀνωτέρω ἐπιτροπαὶ συνίστανται ἐν ἀπαρτίᾳ ἐφ' ὅσον παρίστανται ὁ πρόεδρος ἢ ὁ ἀναπληρωτὴς τούτου καὶ ἐν τοὐλάχιστον τακτικὸν ἢ ἀναπληρωματικὸν ἐργοδοτικὸν μέλος καὶ ἓν τακτικὸν ἢ ἀναπληρωματικὸν ἐργατικὸν μέλος.

Ἄρθρον 2

1. Ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς συγκροτήσεως ἑκάστης ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπιτροπῶν οἱ περὶ ὧν ἡ παρούσα ἐργατοτεχνῖται ὑποχρεοῦνται ὅπως ὑποβάλλουν πρὸς τὸν γραμματέα αὐτῆς εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε μέσῳ τοῦ οἰκείου σωματείου, αἴτησιν περὶ χορηγήσεως τοῦ ἀνωτέρω βιβλιαρίου. Ἡ προθεσμία αὕτη τοῦ ἑνὸς μηνὸς παρατεινομένη εἰς 45 ἡμέρας διὰ τοὺς τὸ πρῶτον προσλαμβανομένους εἰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας ἀνειδικεύτους ἐργάτας καὶ μαθητευομένους δύναται ἀπὸ τῆς ταυτότητος προσλήψεως των.

2. Μετὰ τῆς ὡς ἄνω αἰτήσεως νομίμως χαρτοσημασμένης συνυποβάλλονται ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐργατοτεχνίτου τὰ ἑξῆς δικαιολογητικά:

α) Βεβαίωσις τοῦ τελευταίου ἐργοδότου ὑπευθύνου περὶ τῆς εἰδικότητος καὶ τοῦ περίπου παρ' αὐτῷ χρόνου ἐργασίας τοῦ ἐργατοτεχνίτου.

β) Βεβαίωσις τῆς οἰκείας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως ἢ ἄλλα στοιχεῖα περὶ τῆς τυχὸν προγενεστέρας παρ' ἄλλοις ἐργοδόταις περίπου προεργασίας τοῦ ἐργατοτεχνίτου καὶ τῆς εἰδικότητος εἰς ἣν διετέλεσε αὐτός.

γ) Μία φωτογραφία.

δ) Τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ὁρισθησόμενα παράβολα διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ βιβλιαρίου καὶ λοιπὰ ἔξοδα τῆς ἐπιτροπῆς.

3. Οἱ πάσης φύσεως ἐργοδόται ἀπασχολοῦντες ἐργατοτεχνίτας ἐκ τῶν περὶ ὧν ἡ παρούσα, ὀφείλουσιν ὅπως εἰδοποιήσωσι τούτους ἵνα ὑποβάλλουν, ἐντὸς τῶν ἐν § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζομένων προθεσμιῶν, αἴτησιν πρὸς τὰς οἰκείας ἐπιτροπὰς διὰ τὴν χορήγησιν αὐτοῖς τοῦ ἀνωτέρω βιβλιαρίου.

Ἡ ἀπασχόλησις τοῦ ἐργατοτεχνίτου, μὴ ὑποβαλλοντος τὴν τοιαύτην αἴτησιν, συνεπάγεται διὰ μὲν τὸν ἐργοδότην τὰς ἐπὶ παραβάσει τῶν συλλογικῶν συμβάσεων προβλεπομένας νομίμους κυρώσεις, διὰ δὲ τὸν ἐργατοτεχνίτην τὴν δυνατότητα ἀπολύσεως τούτου ἐκ τῆς ἐργασίας ἄνευ ἀποζημιώσεως εἰς ἃς τυχὸν περιπτώσεις προβλέπεται ταύτη, λόγῳ μὴ συμμορφώσεως του πρὸς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης.

Ἄρθρον 3

1. Α) Ἐπιτροπαὶ κατατάσσουν τοὺς αἰτοῦντας τὴν χορήγησιν βιβλιαρίου ἰδιότητος καὶ τεχνικῆς κατατάξεως ἀναλόγως τῶν παρ' αὐτῶν προσκομισθέντων στοιχείων καὶ τῆς προσωπικῆς κρίσεως τῶν μελῶν εἰς μίαν τῶν κατωτέρω ἀναφερομένων κατηγοριῶν καὶ εἰδικοτήτων.

I. Κατηγορία Διακοσμῶν

αἱ) Εἰδικευμένος ἐργάτης (ὑποκομποτιὰς — φρεατορίχος), β) Εἰδικευμένος ἐργάτης (ἐκσκαφεύς) καὶ γ) ὁ ἀνειδίκευτος ἐργάτης.

Ἐκ τούτων ὁ μὲν πρῶτος ἐκτελεῖ τὰς πάσης φύσεως ἐκσκαφὰς ὑποκόμων καὶ φρεάτων, ὁ δεύτερος τὰς πάσης φύσεως ἐκσκαφὰς πλὴν φρεάτων καὶ ὑποκόμων καὶ ὁ τρίτος χρησιμοποιεῖται εἰς πάσης φύσεως ἐργασίας πλὴν ἐκσκαφῶν.

II. Κατηγορία Κτιστῶν

α) Τεχνίτης, β) Εἰδικευμένος ἐργάτης καὶ γ) Ἀνειδίκευτος ἐργάτης.

Ἐκ τούτων ὁ μὲν πρῶτος ἐκτελεῖ πᾶσαν ἐργασίαν, ἀναγομένην εἰς τὴν ἐν γένει τέχνην τοῦ κτίστου, ὁ δεύτερος παρασκευάζει καὶ μεταφέρει τὰ παντὸς εἴδους ὑλικὰ καὶ ἀσκεῖται περιοδικῶς εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς τέχνης καὶ ὁ τρίτος μεταφέρει τὰ παντὸς εἴδους ὑλικά.

III. Κατηγορία Μπετόν — Ἀρμέ.

α) Τεχνίτης (ξυλουργὸς ἢ σιδηρᾶς), β) Βοηθὸς εἰδικευμένος ἐργάτης καὶ γ) Ἀνειδίκευτος ἐργάτης.

Ἐκ τούτων ὁ μὲν πρῶτος ἐκτελεῖ πᾶσαν ἐργασίαν ἀναγομένην εἰς τὴν τέχνην τοῦ Μπετόν — Ἀρμέ, ὁ δεύτερος βοηθεῖ τὸν τεχνίτην εἰς τὴν ἐν γένει ἐργασίαν του καὶ παρασκευάζει καὶ μεταφέρει τὰ παντὸς εἴδους ὑλικὰ καὶ ὁ τρίτος βοηθεῖ τοὺς ἀνωτέρω εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας των.

IV. Κατηγορία Κονιαστῶν.

α) Τεχνίτης, β) Βοηθὸς (Τρίφτης), γ) Εἰδικευμένος ἐργάτης καὶ δ) Ἀνειδίκευτος ἐργάτης.

Ἐκ τούτων ὁ μὲν πρῶτος ἐκτελεῖ πᾶσαν ἐργασίαν ἀναγομένην εἰς τὴν τέχνην τοῦ Ἀμμοκονιαστοῦ, ὁ δεύτερος ἐκτελεῖ τὰ ἀμμοκονιάματα (λασπώματα) καὶ βοηθητικὰς ἐργασίας καὶ ἐκτελεῖ τὰ τριψίματα τῶν ἐν γένει μαρμαροκονιαμάτων, ὁ τρίτος παρασκευάζει καὶ μεταφέρει τὰ πάντοτε εἴδους ὑλικὰ καὶ ὁ τέταρτος μεταφέρει μόνον τὰ ὑλικὰ ταῦτα.

V. Κατηγορία Ξυλουργῶν Κουφωμάτων

α) Τεχνίτης, β) Βοηθὸς καὶ γ) Μαθητευόμενος.

Ἐκ τούτων ὁ μὲν πρῶτος ἐκτελεῖ πᾶσαν ἐργασίαν ἀναγομένην εἰς τὴν ξυλουργικὴν τέχνην κατασκευῆς κουφωμάτων, ὁ δεύτερος ἐκτελεῖ τὰ ἐν γένει κοιλλήματα, σιδερώματα, ταιριάγματα καὶ βοηθεῖ εἰς τὰς τοποθετήσεις εἰς τὴν οἰκοδομήν, εἰς τὰ ἐν γένει παστρέματα καὶ μεταρίσματα τῶν πάσης φύσεως ξυλίνων κουφωμάτων, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ κοιλλήματα καὶ στηρίγματα εἰς τὴν οἰκοδομήν, καὶ ὁ τρίτος βοηθεῖ ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐκτελουμένων ἐργασιῶν.

VI. Κατηγορία Μωσαϊκῶν Δαπέδων.

αἱ) Τεχνίτης, β) Βοηθὸς καὶ γ) Ἀνειδίκευτος ἐργάτης.

Ἐκ τούτων ὁ μὲν πρῶτος ἐκτελεῖ πᾶσαν ἐργασίαν ἀναγομένην εἰς τὴν κατασκευὴν μωσαϊκῶν δαπέδων, ὁ δεύτερος τρίβει, κιλινδρώνει καὶ κατασκευάζει ἁπλᾶ σοβατεπιὰ καὶ ὁ τρίτος ἐκτελεῖ πᾶσης φύσεως ἁπλᾶς ἐργασίας.

VII. Κατηγορία Πλακοστρωτῶν

αἱ) Τεχνίτης, β) Βοηθὸς καὶ γ) Ἀνειδίκευτος ἐργάτης.

Ἐκ τούτων ὁ μὲν πρῶτος ἐκτελεῖ πᾶσαν ἐργασίαν ἀναγομένην εἰς τὴν πλακοστρωτικὴν τέχνην, ὁ δεύτερος παρασκευάζει πᾶν ὑλικὸν χρήσιμον διὰ τὴν πλακοστρω-

τεχν. έργασίαν και δοηθός του τεχνίτου εις την εκτέλεσιν της εργασίας του και ο τρίτος μεταφέρει τα παντός είδους υλικά.

VIII. Κατηγορία Τεχνιτών Σιλίκων Δαπέδων και Σιλίκων στεγών

α) Τεχνίτης, β) Βοηθός και γ) Μαθητευόμενος.

Εκ τούτων ο μεν πρώτος εκτελεί πάσαν εργασίαν αναγομένην εις την κατασκευήν των σιλίκων δαπέδων και στεγών, ο δεύτερος εκτελεί τα ζυμώματα καρφώματα λιθαρίων και δοηθεί τον τεχνίτην εις την εκτέλεσιν της εργασίας και ο τρίτος ανοίγει όπας και γεμίζει τους τόπους.

Εις την παρούσαν κατηγορίαν υπάγονται προκειμένου περί εργασιών εκτελουμένων εις επιχειρήσεις πόλεως και οι εργατοτεχνίται κατασκευής σιλίκων κονιαμάτων.

IX. Κατηγορία Μαρμαρογλυπτών

α) Τεχνίτης και β) Βοηθός.

Εκ τούτων ο μεν πρώτος εκτελεί πάσαν εργασίαν αναγομένην εις την μαρμαρογλυπτικήν τέχνην, ο δεύτερος εκτελεί τα ζυμώματα και καθαρίσματα των μαρμάρων, περασκευάζει τα παντός είδους υλικά, μεταφέρει ταύτα και δοηθεί τον τεχνίτην εις την εκτέλεσιν των εργασιών του.

X. Κατηγορία Ελαιοχρωματιστών

α) Τεχνίτης, β) Βοηθός και γ) Μαθητευόμενος.

Εκ τούτων ο μεν πρώτος εκτελεί πάσαν εργασίαν αναγομένην εις την ελαιοχρωματιστικήν τέχνην. Ο δεύτερος εκτελεί τα ζυμώματα, στοκαρισματα, μερεμέτια, ως και τας πρώτας διαστρώσεις των ελαιοχρωματισμών και υδροχρωματισμών και δοηθεί τον τεχνίτην και ο τρίτος εκτελεί τας δοηθητικας εργασίας.

Πάντως διά την κατάταξιν τινός εκ των ανωτέρω εν διαφορωμένων εις την ειδικότητα του τεχνίτου, απαιτείται δπως τουλάχιστον προϋπηρεσία εν τη τέχνη, δια δε τον χαρακτηρισμόν ως δοηθού τινος ή ειδικευμένου εργάτου απαιτείται τριετής τουλάχιστον εργασία εν τω επαγγέλματι.

Άρθρον 4

1. Τα ως άνω διδλιάρια υπόκεινται μετά παρελεύσεως ενός έτους από της εκδόσεως των και εντός δεκαημέρου από της παρελεύσεως του έτους τούτου, εις θεώρησιν υπό της οικείας επιτροπής του τόπου ένθα εργάζεται ο κάτοχος των κατά τον χρόνον ταύτης θεωρήσεως. Καθ' έκαστην θεώρησιν σημειούται εν τω διδλιαρίω και η τυχόν επελθούσα τεχνική εξέλιξις του εργατοτεχνίτου.

Μετά την παρέλευσιν των ανωτέρω προθεσμιών, διδλιάριον μη προσκομισθέν προς θεώρησιν θεωρείται ακυρον, η δε απασχόλησις εργατοτεχνίτου με τοιούτον διδλιάριον διώκεται ως παράβασις της παρούσης συλλογικής συμβάσεως.

2. Τω τρόπω της εκδόσεως και θεωρήσεως των ανωτέρω διδλιαρίων, η προς τούτο απαιτηθησομένη δαπάνη δια την εκτύπωσιν των διδλιαρίων, προμήθειαν γραφικής ύλης, αντιμετώπισιν των εξόδων κινήσεως των μελών των επιτροπών κλπ. ως και πάσα αναγκαία λεπτομέρεια δια την εκπλήρωσιν του έργου εκάστης εν σχέσει προς την παρούσαν επιτροπών καθορίζονται δι' αποφάσεως αυτής.

3. Ο εφοδιασμός των περί ων πρόκειται εργατοτεχνιτών δια των εν λόγω διδλιαρίων ουδόλως απασσαται εις την δημιουργίαν κλειστού επαγγέλματος ή εις την θέσπισιν περιορισμών της ελευθερίας εργασίας. Κατα συνέπειαν αι ως άνω επιτροπαί οφείλουν να εκδίδουν διδλιάρια εις πάντα εργαζόμενον ή μέλλοντα να εργασθή εις τας περί ων η παρούσα εργασίας.

4. Η παράλειψις των εργοδοτών να χορηγούν τας εν άρθρω 2 διδαίωσεις και η αδικαιολόγητος απουσία των εργοδοτικών και εργατικών μελών εκ των συνεδριάσεων των ως άνω επιτροπών, συνεπάγεται τας εκ της παραδάσεως των όρων συλλογικών συμβάσεων απορρεούσας ευθύνας.

Άρθρον 5.

Από της ισχύος της παρούσης αι πασης φύσεως ερ-

γολήπται προκειμένου να προσλαμβάνωσι νέον εργατοτεχνικών προσωπικόν, υποχρεούνται δπως ποσοστόν 10% τουλάχιστον εξ αυτού προσλαμβάνωσιν εκ των εις την δύναμιν της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατοτεχνιτών Οικοδόμων ανηκουσών οργανώσεων κατόπιν αιτήσεως της Ομοσπονδίας ταύτης.

2. Κατά την θερινην περίοδον, ήτοι από 15ης Μαΐου μέχρι 15ης Σεπτεμδρίου, η ημερησία εργασία του Σαδδάτου θα λήγη μίαν ώραν ενωρίτερον του δια τας λοιπάς ημέρας καθοριζομένου ωραρίου.

3. Οι εργολήπται υποχρεούνται δπως προκειμένου ν' απολύσωσι πρό του τέλους της εδδομάδος εργατοτεχνικόν προσωπικόν απασχοληθέν επί μίαν τουλάχιστον εδδομάδα και δι' δπερ δεν συντρέχει περίπτωσις εφαρμογής των περί καταγγελίας της συμδάσεως εργασίας νομίμων διατάξεων, ειδοποιώσι τούτο πρό δύο (2) τουλάχιστον ημερών, άλλως υποχρεούνται εις καταδολήν των ημερομισθίων των ημερών τούτων.

4. Οι παντός φύσεως εργολήπται και εργολάδοι υποχρεούνται να πληρώνωσι τα εργατοτεχνικόν προσωπικόν εις τον τόπον της εργασίας και κατά την λήξιν της εργασίας.

5. Διά την πλειοψηφίαν εφαρμογήν της παρούσης συλλογικής συμδάσεως οι εκπρόσωποι των συμδαλλομένων οργανώσεων δικαιούνται να παρακολουθώσι την εφαρμογήν των δρων ταύτης, αναφερόντες εις τας αρμοδίας προς τούτο υπηρεσίας πάσαν υποπίπτουσαν εις την αντίληψιν αυτών παράδασιν.

Άρθρον 6

Τα ημερομίσθια, ώρα εορτών και λοιποί οικονομικοί δροι εργασίας των περί ων η παρούσα εργατοτεχνιτών δέλτιον ρυθμισθή διά τοπικών συλλογικών συμδάσεων, αναλόγως των εκαστοχού ισχυουσών συνθηκών.

Άρθρον 7

Η ισχύς της παρούσης συλλογικής συμδάσεως αρχεται από της δημοσιεύσεώς της εις την Εφημερίδα της Κυδερνήσεως και δεν δύναται να καταγγελθή πρό της συμπλήρωσεως διετίας από ταύτης.

Πάσα παράδασις ή μη συμμόρφωσις προς τους δρους της παρούσης συνεπάγεται διά τον παραδάτην τας υπό των κειμένων διατάξεων προδλεπομένας ποινικάς και αστικάς κυρώσεις.

Εν Αθήναις τη 6 Δεκεμδρίου 1955

68916) 4957) 1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως της από 7.11.1955 συλλογικής συμδάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών επιπλοποιών Καλαμών.

(Ε.Κ. τ. Β φ. 227 της 22 Δεκεμδρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239) 1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών συμδάσεων εργασίας κλπ., αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή διά της Εφημερίδος της Κυδερνήσεως ή από 7 Νοεμδρίου 1955 συλλογική σύμδασις εργασίας των εργατοτεχνιτών επιπλοποιών Καλαμών, κατηγγελθείσα παρ' ημίν την 14ην Νοεμδρίου 1955, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 32 πρακτικού καταθέσεως, έχουσα ως ακολούθως:

Εν Καλάμαις σήμερον την 7ην Νοεμδρίου 1955, παρουσία του προϊσταμένου της Επιθεωρήσεως Εργασίας Καλαμών Ιωάννου Κουλουρη ενεργούντος νομίμως δάσει της υπ' αριθ. 54407) 1955 διαταγής του κ. Υπουργού Εργασίας, οι υπογεγραμμένοι Κωνσταντίνος Μαυρέας, πρόεδρος του σωματείου εργοδοτών επιπλοποιών, και Κυριάκος Ν. Μιχαλόπουλος, γενικός γραμματεύς του σωματείου εργατοτεχνιτών επιπλοποιών, νομίμως εξουσιοδοτημένοι υπό των αρμοδίων οργάνων των οργανώσεών των, αντιφάσισαν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμδάσεως εργασίας και συνεφώνησαν: α) Από σήμερον 7 Νοεμδρίου 1955 και εφεξής χορηγείται αύξησις 20% επί των καταδαλλομένων δδη σήμερον ημερομισθίων των εργατοτεχνιτών επιπλοποιών των έχόντων συμπληρώσει το 19ον έτος της ηλικίας των ανεξαρτήτως προϋπηρεσίας, ως και των έχόντων συμπληρώσει το 18ον έτος της η-

Χιείας, και εν συν έτος ημερομισθίου υπηρεσίας, 6) κατά τα αυτά ποσοστόν 20% και υπό τας ανωτέρω προϋποθέσεις ηλικίας και προϋπηρεσίας πρασαυξάνονται (ειδικώς δια τους εργαζομένους εις τα επιπλοποιεία και τα ελαχίστα όρια ημερομισθίων τα καθοριζόμενα υπό των σχετικών υπουργικών αποφάσεων περί ανειδικεύτων εργατών), γ) σύνδεσις αύξησις παρέχεται εις τους μαθητευομένους επιπλοποιίας και ως τοιούτοι θεωρούνται οι υπό των ισχυουσών γενικών υπουργικών αποφάσεων χαρακτηριζόμενοι

Η ισχύς της παρούσης άρχεται άπο σήμερον.

Η διάρκεια της παρούσης ορίζεται διετής

Εν Αθήναις τη 12 Δεκεμβρίου 1955

73204)6522)1955 Απόφ Υπουργού Εργασιας

Περι επεκτάσεως ασφαλίσεως ανεργίας εις το χωρίον και όρμον Αγ. Μαρίνα, ως και περιοχήν, ένθα πελούνται τά έργα της 695 Α.Β.Π. περιοχής Στυλίδος

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 227 της 22 Δεκεμβρίου 1955)

Εχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της §3 του άρθρου 11 του ν. δ. 2961)1954 «περί συστάσεως Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας» και 2) την υπ' αριθ. 11022)5.12.1955 διαφοράν του Ο.Α.Α.Α. δι' ής υποβάλλει ημίν απόσπασμα εκ του πρακτικού της υπ' αριθ. 79)3.11.1955 συνεδριάσεως του Δ.Σ. αυτού, καθ' ην ελήφθη απόφασις περί επεκτάσεως της ασφαλίσεως ανεργίας εις το χωρίον και τον όρμον Αγία Μαρίνα, ως και την περιοχήν εις ην πελούνται τα έργα της 695 Α.Β.Π. της περιοχής Στυλίδος, αποφασίζομεν

Εγκρίνομεν: 1) την επέκτασιν των διατάξεων περί ασφαλίσεως ανεργίας του άνω ν. δ. 2961)1954 εις το χωρίον και τον όρμον Αγία Μαρίνα, ως και την περιοχήν εν ή εκτελούνται τα έργα της 695 Α.Β.Π. της περιοχής Στυλίδος, και 2) την διαμόρφωσιν της περιοχής ασφαλίσεως ανεργίας της πόλεως Λαμίας δι' επεκτάσεως ταύτης εις τινας έγγυς ταύτης κειμένας περιοχάς.

Διά τον ανωτέρω καθορισμόν των τοπικών ορίων επεκτάσεως της ασφαλίσεως εις τας άνω περιοχάς ισχύουν αναλόγως τα εν τη υπ' αριθ. 22)1955 (Φ.Ε.Κ. 142)17.7.1955) αποφάσει του Δ.Σ. του Ι.Κ.Α. οριζόμενα.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται άπο της αύτης ημερομηνίας άφ' ής ίσχυσε και η παρά τω ΙΚΑ επέκτασις της ασφαλίσεως εις τας αύτας περιοχάς, ήτοι άπο 1.9.1955.

Εν Αθήναις τη 10 Δεκεμβρίου 1955

73203)6520))1955 Απόφ. Υπουργού Εργασιας

Περι επεκτάσεως της ασφαλίσεως ανεργίας εις τας περιοχάς Μεταλλεία χωρίου Λιμενάρια και Λιμήν Σκάλας Μαριών Θάσου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 227 της 22 Δεκεμβρίου 1955)

Εχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της § 3 του άρθρου 11 του ν. δ. 2961)1954 περί συστάσεως Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας και 2) την υπ' αριθ. 11022)5.12.1955 διαφοράν του Ο.Α.Α.Α. δι' ής υποβάλλει ημίν απόσπασμα εκ του πρακτικού της υπ' αριθ. 79)3.11.1955 συνεδριάσεως του Δ.Σ. αυτού, καθ' ην ελήφθη απόφασις περί επεκτάσεως της ασφαλίσεως ανεργίας εις τας περιοχάς, Μεταλλεία χωρίου Λιμενάρια και Λιμήν Σκάλας Μαριών της νήσου Θάσου, αποφασίζομεν

Εγκρίνομεν την επέκτασιν των διατάξεων περί ασφαλίσεως ανεργίας του ως άνω ν. δ. 2961)54 εις τας περιοχάς Μεταλλεία χωρίου Λιμενάρια και Λιμήν Σκάλας Μαριών της νήσου Θάσου, της εν τη νήσω ταύτη ασφαλιστικής περιοχής του Οργανισμού συμπιπτούσης προς την αντίστοιχον περιοχήν του ΙΚΑ, ως αύτη ορίζεται εν τη υπ' αριθ. 56)1955 (Φ.Ε.Κ. 129)14.7.1955 τ. Β') αποφάσει του Δ. Σ. τούτου.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται άπο της αύτης ημερομηνίας, άφ' ής ίσχυσε και η παρά τω ΙΚΑ επέκτασις της ασφαλίσεως εις τας αύτας περιοχάς, ήτοι άπό 1.9.1955.

Εν Αθήναις τη 10 Δεκεμβρίου 1955.

(7937)2277)1955 Απόφ Υπουργού Εργασιας

Περι κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 4)1955 αποφάσεως της Διοικ. Επιτροπής Διαιτησίας Ηρακλείου, περί καθορισμού των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατών τυπογράφων των εν Ηρακλείω εκδιδομένων εφημερίδων

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 161 τη 3 Σεπτεμβρίου 1955)

Εχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 41 §2 του νόμου 3239)1955, αποφασίζομεν

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 4)1955 απόφασιν της Διοικητικής Επιτροπής Διαιτησίας Ηρακλείου, έχουσαν ούτω:

«Η Διοικητική Επιτροπή Διαιτησίας Ηρακλείου (άρθρ. 3 του ν. δ. 3086)1954), αποτελουμένη εκ του Θεοδώρου Θεοδωρακοπούλου, Πρωτοδίκου Ηρακλείου, ως Προέδρου, Ανδρέου Σταυρουλάκη, Προέδρου του Εργατικού Κέντρου Ηρακλείου και Μιχαήλ Παπάζογλου, Διευθυντού της Ενώσεως Συνταιοπαραγωγών Ηρακλείου, ως μελών, συνήλθε σήμερον την 2αν του μηνός Απριλίου του έτους 1955, εν τη Γραφείω του Προέδρου αυτής, παρουσία και του Γραμματέως ταύτης Πολυχρονίου Μ. Κουταξάκη, διαιτητικού υπαλλήλου του Πρωτοδικείου Ηρακλείου, ίνα αποφασίση επί της συλλογικής διαφοράς εργασίας της μνημονευομένης εις το υπ' αριθ. 4ον, της 7.3.55 και 8ον, της 2.4.55, πρακτικά ταύτης, υφιστημένης μεταξύ του Σωματείου Εργατών και Τυπογράφων Ηρακλείου «Γουτεμβέργιος» αφ' ενός και των Διευθυντών των εν Ηρακλείω εκδιδομένων εφημερίδων «Μεσόγειος», «Ιών», «Δρόμος» και «Πατρίς» αφ' ετέρου και αφορώσης εις τον καθορισμόν των ημερομισθίων των εργατών και τυπογράφων Ηρακλείου του Σωματείου «Γουτεμβέργιος» και τους όρους εργασίας αυτών. Λαβούσα δε υπ' όψιν τα εν τοις δυο πρακτικοίς ταύτης εκτεθέμενα, αποφασίζει ομοφώνως τα κάτωθι:

1) Οι νεοπροσλαμβανόμενοι προς εκμάθησιν της τέχνης θά λαμβάνωσιν ημερομίσθιον του μαθητευομένου τα οριζόμενον εκάστοτε διά των οικείων συλλογικών συμβάσεων και υπουργικών αποφάσεων.

2) Τυπογράφοι και διαλύται, συμπληρώσαντες το 18ον έτος της ηλικίας των άπό του 2ου έτους της υπηρεσίας των μέχρι και του 5ου συμπεριλαμβανομένου, θά λαμβάνωσιν ημερομίσθιον δι' εξαώρου εργασίαν εκ δραχμών 36, άπό του 5ου μέχρι του 10ου έτους της υπηρεσίας των ημερομίσθιον δι' εξαώρου εργασίαν εκ δραχμών 42 και άπό του 11ου έτους της υπηρεσίας των και εφ' εξής θά λαμβάνωσι δι' εξαώρου εργασίαν ημερομίσθιον εκ δραχμών 48.

3) Πέραν του εξαώρου και μέχρις οκταώρου οι ανωτέρω θά λαμβάνωσι το αναλογούν μέ τα ως άνω ημερομίσθια ώράριον άνευ προσαυξήσεως τινός, πέραν δέ του οκταώρου τας υπό του νόμου προβλεπομένας προσαυξήσεις.

4) Οι στιγοί και χαρτοδέται θά λαμβάνωσιν ημερομίσθιον εκ δραχμών τεσσαράκοντα οκτώ (48).

5) Τυχόν πληρονόμενα δι' εξάωρον εργασίαν ανώτερα ημερομίσθια των ανωτέρω καθοριζομένων, θά εξακολουθούν νά καταβάλλωνται ως μέχρι σήμερον.

6) Η ισχύς της παρούσης άρχεται άπο της 15ης Απριλίου 1955».

Εν Αθήναις τη 23 Αυγούστου 1955

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΑΠΟΡΙΑΙ

Κατέστημεν ἀκουστοὶ ὡτακουσταὶ διαλόγων μεταξὺ δύο ἐργοδοτῶν. Ἐφάνη ἐκ τῆς συζητήσεως ὅτι καὶ οἱ δύο διετήρουν ἐπιχειρήσεις εἰς περιοχὰς ὅπου μέχρι τοῦ τελευταίου ν. 3401/1955 δὲν εἶχεν ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις κατὰ τῆς ἀνεργίας. Ἦσαν ὅμως πλήρως πληροφορημένοι διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν μὲ τὸν νόμον αὐτὸν μεταβολήν.

— Λοιπόν, ἔλεγεν ὁ ἕνας, ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἔχομεν καὶ εἰς τὸν τόπον μας νέας φροντίδας. Εἰσφορὰς δι' ἀνεργίαν, ἀποζημιώσεις ἐργατῶν ἀπολυομένων κλπ., ὅ,τι ὁρίζει ὁ ν. 3198/1955.

— Εἶμαι, φίλε μου, δι' ὅλα αὐτὰ καλὰ πληροφορημένος. Ὁ νόμος εἶναι, ὅπως λέγουν, σαφής. Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξύ, ἕνα μῆνα τώρα ἀπὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου, ποὺ ἐδημοσιεύθη, εἶχα ὅλον τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῶ τί νὰ κάμω.

Ὁ ἄλλος ἤκουε μὲ προσοχήν. Ἐφαίνετο ὡς νὰ διερωτᾶται τί τὸ διαβολικὸν ἐχρέωθη ὁ συνάδελφος. Θέλγει ἀτυχῶς μερικοὺς ἡ πρὸς τὸν νόμον ἀπιστία.

— Σημείωσε, συνέχισε ὁ συνομιλητής του, δὲν ἔκαμα καὶ τίποτε, ποὺ νὰ ἤθελε καὶ πολλὴν δύναμιν νοῦ. Ἐπωφελήθην ἁπλῶς μιᾶς συγκυρίας, ποὺ μοῦ ἔδιδεν ὁ νόμος μετὰ πάσης ἐπισημότητος. Εἶχα ἀνάγκην νὰ ἀπολύσω δέκα ἐργάτας μου. Εἶχα ἀκόμη ἀνάγκην νὰ ἀπολύσω δύο ὑπαλλήλους μου μὲ μακρὰν ὑπηρεσίαν. Ἐσκέφθην λοιπὸν αὐτὸν τὸν μῆνα, ποὺ ἀκόμη ὁ ν. 3464 ἦτο, ὡς λέγουν οἱ νομικοί, εἰς νεκρὸν σημεῖον, καὶ ἔκαμα τὸ ἑξῆς: Ἀπέλυσα τοὺς 10 ἐργάτας μὲ προειδοποίησιν 15 ἡμερῶν διὰ τὸν καθένα καὶ φυσικὰ δὲν ἐπλήρωσα τίποτε. Μοῦ ἔδιδε τὸ δικαίωμα αὐτὸ ὁ νόμος ἕως τώρα. Ἀφῆκα δεύτερα τοὺς δύο ὑπαλλήλους μου νὰ ἀπολύσω μετὰ τὴν 1ην Φεβρουαρίου. Πρέπει νὰ πληρώσω εἰς τὸν καθένα ἀποζημίωσιν 21 μηνῶν. Θὰ δώσω μὲ τὴν ἀπόλυσιν ἀποζημίωσιν ἓξ μηνῶν εἰς τὸν καθένα καὶ τὴν ὑπόλοιπον εἰς τριμηνιαίας δόσεις. Αὐτὰ πάλιν ἐντὸς τοῦ ν. 3198 καὶ ἔχει ὁ Θεός...

Ὁ συνομιλητὴς του ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤθελε τὴν φαινομενικὴν εὐφυΐαν του. Ἀπεμακρύνθησαν καὶ οἱ δύο, χωρὶς νὰ μάθωμεν πόσον θὰ ἐστενοχωρήθη ὁ ἄλλος ἐργοδότης, ποὺ δὲν ἐπρόφθασε νὰ σκεφθῇ ἴσως πῶς καταστρατηγοῦνται οἱ νόμοι, ἀλλὰ πῶς μὲ πιστὴν πρὸς αὐτοὺς προσήλωσιν τηροῦνται.

Αὐτὰ πράγματι ἠδύναντο νὰ γίνουν καὶ ἔγιναν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς νόμου εἰς τὸν ἄλλον. Ἀλλ' ὁ κοινὸς νοῦς, νομίζομεν, θὰ ἔλεγε διαφορῶν, πῶς εἶναι λογικὸν νὰ ὑπάρχουν αὐτὰ τὰ εἰς τὸ δίκαιον ἀφύσικα, νὰ ἐξαρτᾶται δηλαδὴ ἡ προστασία τῶν μισθωτῶν ὑπὸ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου νόμου περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐκ τοῦ πῶς καὶ πότε θὰ ἐπεκτάθῃ κατὰ περιοχὰς ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας, ὡς νὰ εἶχε δι' αὐτὴν ἀξίαν τινὰ αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ αὐστηρὸν καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐνῷ θὰ ἔλεγεν ὁ κοινὸς νοῦς ὅτι θὰ ἔπρεπε ἐναλλὰξ ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας νὰ ἔχῃ ρυθμισθῇ.

Ἀλλὰ φαίνεται νὰ πιστεύῃ ὁ Νομοθέτης τῶν εἰς τὸ θέμα νόμων εἰς τὸ ρηθὲν σκωπτικῶς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Δημητρακοπούλου: Ὁ κοινὸς νοῦς δὲν εἶναι τόσον κοινός, ὅσον κοινῶς πιστεύεται.

Καὶ κάμνει ἀντίθετα τῶν ὅσων σκέπτεται ὁ λεγόμενος «κοινὸς νοῦς».

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ διατυπώσωμεν τὴν ἀπορίαν, τί ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς κατὰ τὸν ν. 3198/1955 ἀναγγελίας τῆς καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας;

Εἰς τὸ θέμα ἔχει, ὡς γνωστόν, ἐκδοθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 31512/2009/1955 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 14, 672), δυνάμει τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 9 § 3 τελ. 2 τοῦ ν. 3198 ἐξουσιοδοτήσεως.

Ἀλλ' ὁ Ὀργανισμὸς Ἀνεργίας ὑποστηρίζει (ΕΕΔ 14, 1291), ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἀφορᾷ εἰς τὰς περιπτώσεις λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, λόγῳ λήξεως τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἢ παρατάσεως τοῦ ἔργου, περὶ ὧν ἡ § 3 τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 3198/1955, καὶ ὄχι καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις, περὶ τῶν ὁποίων ἡ § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου (συμβάσεων ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας), διὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀναγγελία ἐνεργεῖται διὰ παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας εἰς τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ὡς καὶ τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Διὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς συμβάσεις ἀξιοῦται παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν διὰ τῆς παραδόσεως τοῦ ἀντιγράφου τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας συντελουμένην νομότυπον ἀναγγελίαν, ἡ συμμόρφωσις πρὸς τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6/1955 ἐγκυκλίου του (ΕΕΔ 14, 715) ὁριζόμενα, δηλαδὴ γνωστοποίησιν στοιχείων, τὰ ὁποῖα δὲν συμπίπτουν ἀπολύτως πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀξιούμενα.

Ὁ Ὀργανισμὸς Ἀνεργίας φαίνεται ὑποστηρίζων ὀρθῶς ὅ,τι ἐκ τοῦ νόμου προκύπτει, παρ' ὅλον ὅτι ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἐπικαλεῖται καὶ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἄνω νόμου.

Ἐν τούτοις γεννᾶται ἡ ἀπορία, διατί αὐτὰ τὰ χρήσιμα ἀσφαλῶς διὰ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐπιδοτήσεως στοιχεῖα νὰ μὴ θεσπισθοῦν ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τῆς κατὰ νόμιμον ἐξουσιοδότησιν αὐτοῦ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ νὰ καταναγκάζωνται οἱ ὑπόχρεοι ἐργοδόται διὰ διοικητικῆς μόνον ἐγκυκλίου; Ἦτο τόσον δύσκολον κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ νόμου νὰ προβλεφθῇ τὸ πρᾶγμα;

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεύχος 4 (346)

Ἀθῆναι, 15 Φεβρουαρίου 1956

ΕΥΘΥΝΗ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΕΠΙ ΜΗ ΠΑΡΟΧΗΣ ΠΡΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΝ ΑΔΕΙΑΣ

('Εξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 17252/1955 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν)

Ὑπὸ τοῦ κ. ΒΑΣ. ΠΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Δικηγόρου

I. Ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης (σελ. 192) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν λύσις εἶναι ἐπιδεκτικὴ πολλῶν ἀντιρρήσεων.

Διὰ τῆς ἀποφάσεως γίνεται δεκτόν, ὅτι ἐν περιπτώσει παραβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τῆς ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεώσεώς του πρὸς παροχὴν τῆς ἀδείας τίκτεται, ὡς ἐκ τοῦ ποινικοῦ ἀδικήματος, εἰς ὃ ὑποπίπτει ὁ ἐργοδότης (ἄρθρ. 5 § 7 ν. 539/1945), μόνον ἀξίωσις ἐξ ἀδικοπραξίας, πρὸς λῆψιν εὐλόγου χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, προσδιοριζομένης ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς περιουσιακῆς ζημίας ἢ τῆς ἠθικῆς βλάβης, ἥτις προσεγένετο εἰς τὸν μισθωτὸν ἐκ τῆς μὴ χορηγήσεως τῆς ἀδείας, ἀποκλειομένης τῆς ἐκ συμβάσεως ἀξιώσεως. Τοῦτο κατὰ τὴν σχολιαζομένην ἀπόφασιν προκύπτει ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου περὶ ἀδειῶν, διότις προβλέπει, ὅπως ἡ ἄδεια παρέχεται μόνον in natura, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῷ νόμῳ καθορίζονται περιοριστικῶς αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ χρηματικὴν ἱκανοποίησιν διὰ τὴν μὴ χορήγησιν τῆς ἀδείας.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐπιφέρουσα διάσπασιν ἐν τῇ τεινούσῃ νὰ καθιερωθῇ τελευταίως νομολογίᾳ, καθ' ἣν ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου νὰ χορηγήσῃ τὴν ἄδειαν παρελθόντων ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, καθισταμένης ἀδυνάτου τῆς χορηγήσεως ταύτης αὐτουσίας μετὰ τὴν πάροδον τούτων, οὗτος εὐθύνεται εἰς τὸ διαφέρον ὑπερημερίας (πρβλ. νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14. 745, εἰς ἣν πρόσθες καὶ Πρωτ/κείου Θεσσαλονίκης 3028/1955, ΕΕΔ 15. 35, Πρωτ/κου Καλαμῶν 137/1955, ΕΕΔ 14, 1334, κατωτέρω ἐν σελ. 195 δημοσιευομένην Πρ/κου Ἀθ. 6793/1955 καὶ mutatis mutandi Α.Π. 598/1955 ΕΕΔ 14, 1333), εἶναι ἥκιστα πειστικὴ ἐν τῇ ἐπιχειρηματολογίᾳ της. Αὕτη παραγνωρίζει τὴν νομικὴν φύσιν τῆς ἀξιώσεως ἀδείας καὶ συγχέει τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις ὑποκατάστασιν τῆς ἀδείας, διὰ παροχῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, πρὸς τὸ διαφέρον ὑπερημερίας λόγῳ μὴ χορηγήσεως τῆς ἀδείας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου.

II. Μᾶς ἐδόθη ἐπανειλημμένως ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπιμείνωμεν ἐπὶ τοῦ ἐνιαίου τῆς ἀξιώσεως ἀδείας (πρβλ. ἐν ΕΕΔ 14, 626, ΕΕΔ 10, 910). Ἡ ἀξίωσις ἀδείας ἔχει μὲν δύο ὄψεις, ἐξ ὧν ἡ μία συνίσταται εἰς τὴν παροχὴν ἐλευθέρου χρόνου καὶ ἡ ἑτέρα εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ νοηθῇ κεχωρισμένως. Ἡ παροχὴ ἐλευθέρου χρόνου ἄνευ πληρωμῆς τῶν ἀποδοχῶν δὲν συνιστᾷ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην ἄδειαν, ὡς ἐπίσης διὰ τῆς πληρωμῆς τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας ἄνευ χορηγήσεως ἐλευθέρου χρόνου δὲν ἐκπληροῦται ἡ ἀξίωσις ἀδείας. Ἡ παροχὴ ἀδείας ὑπὸ τὴν ἐνιαίαν της μορφὴν ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου (Ν. 539/1945 καὶ ἄρθρ. 666 Α.Κ. διὰ τὰς μισθώσεις ὑπηρεσιῶν, εἰς ἃς ἐλλείπει τὸ στοιχεῖον τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ ἐκμισθωτοῦ). Αἱ σχετικαὶ διατάξεις εἶναι ἀναγκαστικοῦ δικαίου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ὑπεισέρχονται αὐτομάτως καὶ ἀναγκαστικῶς εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκτοπιζομένης πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας ὡς ἀκύρου (ἄρθρ. 5 § 1 ν. 539/1945). Πρόκειται περὶ τῶν λίαν συνήθων ἐν τῷ ἐργατικῷ δικαίῳ ἀναγκαστικῶν συμπληρωματικῶν κανόνων (zwingend ergänzende Rechtsnormen), οἵτινες τάσσουν ὡρισμένας θετικὰς συνεπείας καὶ καθιστοῦν ἀκύρους τὰς ἀντιθέτους συμφωνίας (*Enneccerus - Nipperdey*, 14η ἔκδ. 1952 Allg.

Teil des BGB § 50 σελ. 189. *Hueck-Nipperdey*, Lehrbuch des Arbeitsrechts 3/5 ἐκδ. 1932, τόμ. II, σελ. 250). Οἱ ὑπεισερχόμενοι ἀναγκαστικῶς καὶ αὐτομάτως ὡς ἄνω κανόνες δικαίου ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν ὅρων, τοὺς ὁποίους συμφωνοῦν οἱ συμβαλλόμενοι κατ' ἐξουσιοδότησιν ἢ τῇ ἀνοχῇ τοῦ νόμου βάσει τῆς ἀναγνωριζομένης ἀρχῆς τῆς συμβατικῆς ἐλευθερίας, συνιστοῦν τὸ περιεχόμενον τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Οὕτω αἱ ἐπιβάλλουσαι τὴν ὑποχρέωσιν προνοίας διατάξεις τῶν ἄρθρ. 660—662 Α.Κ. ἢ τὴν χορήγησιν πιστοποιητικοῦ ἐργασίας (ἄρθρ. 678 Α.Κ.), ὡς καὶ αἱ διατάξεις τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, αἵτινες νομοθετικῇ ἐπιταγῇ (ἄρθρ. 680 Α.Κ. καὶ ἄρθρ. 3 Α.Ν. τῆς 21.11.1935 περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας) θεωροῦνται περιλαμβανόμεναι εἰς τὰς ἀτομικὰς συμβάσεις ἐργασίας, κηρυσσομένης ἀκύρου πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας, καθίστανται ὅροι τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας, παραλλήλως πρὸς τοὺς ἐλευθέρως συμφωνηθέντας ὑπὸ τῶν μερῶν. Ἡ παράβασις οἱουδήποτε ὅρου, τόσον τοῦ ἐλευθέρως ὑπὸ τῶν μερῶν συμφωνηθέντος, ὅσον καὶ τοῦ νόμῳ ἐπιβληθέντος, συνιστᾷ ἀθέτησιν τῆς συμβάσεως καὶ ἐπισύρει τὰς ἐκ ταύτης συνεπείας. Οὕτω, ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν καταβάλλῃ τὸν ὑπό τινος συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθορισθέντα μισθὸν ἢ ἑτέραν παροχήν, εὐθύνεται καὶ δι' ἀθέτησιν τῆς συμβάσεως, ὡς ἐπίσης καὶ ὅταν δὲν ἐκπληροῖ τὴν ὑποχρέωσιν προνοίας, λ.χ. καίτοι ὀχλήσεις δὲν ρυθμίζει τὸν χῶρον τῆς ἐργασίας, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ προστατεύηται ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑγεία τοῦ μισθωτοῦ ἢ δὲν χορηγῇ τὸ αἰτηθὲν πιστοποιητικόν. Τόσον ἡ παροχὴ ἀδείας, ὅσον καὶ ἡ λῆψις μέτρων προνοίας ἢ ἡ χορήγησις πιστοποιητικοῦ ἐργασίας, συνιστοῦν δευτερευούσας παροχὰς ἐν τῇ σχέσει ἐργασίας, παρακολουθούσας τὰς ἐν ἀμοιβαιότητι τελούσας κυρίας παροχάς (παροχὴ ἐργασίας - καταβολὴ μισθοῦ). Αἱ παρεπόμεναι αὗται παροχαὶ τίκτουν ἀντιστοίχους ἀξιώσεις, λειτουργοῦσας ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὧν εὑρίσκουν πλήρως ἔδαφος ἐφαρμογῆς αἱ περὶ ἀθετήσεως τῆς ἐνοχῆς, ὑπερημερίας κ.ἄ. γενικαὶ διατάξεις τοῦ Α.Κ.

ΙΙΙ. Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ νόμος περὶ ἀδείων προβλέπει τὴν in natura παροχὴν τῆς ἀδείας, οὐδόλως ἕπεται ὅτι ἐσκοπήθη νὰ ἀποκλεισθῇ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν περὶ ἀθετήσεως τῆς ἐνοχῆς καὶ εἰδικώτερον περὶ ὑπερημερίας καὶ ἀδυναμίας τῆς παροχῆς διατάξεων τοῦ Α.Κ.

Ἐν πρώτοις θὰ ἠδύνατο νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι ἔχει ἐμφιλοχωρήσει ποιά τις παρανόησις εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς in natura παροχῆς τῆς ἀδείας. Ὁ νόμος προσδιορίζει τὸ περιεχόμενον τῆς ἀξιώσεως ἀδείας, τοὐτέστι τὴν παροχὴν ἐλευθέρου χρόνου σὺν τῇ καταβολῇ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας, ὡς ἓν ἐνιαῖον ἀδιάσπαστον ὅλον. Τὸ ἀδιάσπαστον τοῦτο τῆς ἐνιαίας ἀξιώσεως ἀπεδόθη παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ στερουμένου ἀκριβολογίας ὅρου «in natura». Πλὴν ζήτημα in natura ἢ εἰς χρῆμα ἐκπληρώσεως ἀνακύπτει μόνον ἐπὶ ἀνωμάλου ἐξελίξεως τῆς ἐνοχῆς, οἷον ἐὰν ὁ ἐργοδότης καταστῇ ὑπερήμερος περὶ τὴν παροχὴν τῆς ἀδείας, ὁπότε ἐρευνητέον καθίσταται, ἐὰν τὸ διαφέρον ὑπερημερίας δύνατα νὰ παρασχεθῇ in natura ἢ εἰς χρῆμα. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ὑπεστηρίξαμεν (ἐν ΕΕΔ 14, 626 καὶ ΕΕΔ 14, 745 ἐπ.), ὅτι ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατὴ ἡ χορήγησις τῆς ἀδείας αὐτουσίας λόγῳ μὴ παρόδου εἰσέτι τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους προπορεύεται ἡ in natura ἀποζημίωσις τῆς εἰς χρῆμα τοιαύτης κατὰ ἐπιτρεπομένην παρέκκλισιν ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 297 Α.Κ., ἐπιβαλλομένην ἅμα καὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου, τοὐτέστι τῆς διατηρήσεως καὶ ἀναζωογονήσεως τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ μισθωτοῦ. Ἐὰν ὅμως ἡ τοιαύτη in natura ἀποκατάστασις καθίσταται ἀδύνατος λόγῳ τῆς παρόδου τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, κατ' ἀνάγκην τὸ διαφέρον ὑπερημερίας προσδιορίζεται εἰς χρηματικὴν ἀποζημίωσιν, ὡς προβλέπει τὸ ἄρθρον 297 Α.Κ. Ἀπαγόρευσις εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τῆς καταβολῆς τοῦ διαφέροντος ὑπερημερίας εἰς χρῆμα

ἐν οὐδεμιᾷ διατάξει τοῦ νόμου περὶ ἀδειῶν ὁρίζεται, οὔτε σιωπηρῶς συνάγεται.

Οὐδ' ἐκ τοῦ ὅτι ὁ νόμος προβλέπει εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις τὴν καταβολὴν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, προσδιοριζομένης εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου, τῇ συνδρομῇ ὡρισμένων προϋποθέσεων (ἄρθρ. 5 §§ 4 καὶ 5 Ν. 539/1945) συνάγεται, ὅτι ἐσκοπήθη ν' ἀποκλεισθῇ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων περὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ἐν περιπτώσει ἀρνήσεώς του νὰ χορηγήσῃ τὰς ἀδείας τῶν, πρὸ τοῦ τελευταίου ἡμερολογιακοῦ ἔτους, ἐτῶν. Ἡ ἐν §§ 4 καὶ 5 ν. 539/1945 προβλεπομένη χρηματικὴ ἀποζημίωσις, διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ ἄνευ πταίσματός του ἢ δι' ἀφορμὴν χαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην πρὸ τῆς λήψεως τῆς ἀδείας τοῦ τελευταίου ἡμερολογιακοῦ ἔτους, δίδεται ἀνεξαρτήτως πάσης ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου καὶ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὸ διαφέρον ὑπερημερίας, ἀποτελοῦσα sui generis ex lege χρηματικὴν παροχήν.

Ἐπίσης ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 ν. 539/1945, ὁριζούσης ὅτι καταβάλλονται αἱ ἀποδοχαὶ ἀδείας, ἐπιπροσθέτως τῆς κανονικῆς ἀντιμισθίας, εἰς τοὺς στερηθέντας τῆς ἀδείας μισθωτοὺς κατόπιν ἐκδόσεως διατάγματος λόγῳ ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ Κράτους ἢ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, οὐδόλως συνάγεται ὅτι μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται ἀποζημιώσεως διὰ τὴν μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, ὡς δέχεται ἐσφαλμένως ἡ σχολιαζομένη ἀπόφασις, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ νομοθέτης ἠθέλησε ὅπως ὁ μισθωτὸς λαμβάνῃ ὡς ἀποζημίωσιν τὰς ἀποδοχὰς ἀδείας ἐν περιπτώσει στερήσεως τῆς ἀδείας του ἐκ νομίμου λόγου, πολλῷ μᾶλλον ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται ν' ἀξιώσῃ τοιαύτην ἀποζημίωσιν, ἐὰν ὁ ἐργοδότης παρὰ τὸν νόμον δὲν τῷ ἐχορήγησε τὴν ἄδειαν.

IV. Δὲν εὑρίσκομεν συνεπῶς ὀρθὴν τὴν ἐκδοχὴν τῆς ἀποφάσεως, ὅτι ἐν περιπτώσει παραβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τῆς ὑποχρεώσεώς του πρὸς παροχὴν τῆς ἀδείας τίκτεται ἀξίωσις μόνον ἐξ ἀδικοπραξίας καὶ οὐχὶ ἐξ ἀθετήσεως τῆς συμβάσεως. Καὶ εἶναι μὲν ἀναμφίβολον, ὅτι κολαζομένης καὶ ποινικῶς τῆς παραβάσεως ταύτης, τίκτεται ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ἀξίωσις ἐξ ἀδικοπραξίας κατ' ἄρθρον 914 ἐπ. Α.Κ., πλὴν ἡ ἀξίωσις αὕτη εἶναι συρρέουσα πρὸς τὴν ἐκ τῆς συμβάσεως τικτομένην συμφώνως πρὸς τὰ περὶ σχέσεως δικαιοπρακτικῆς καὶ ἐξωδικαιοπρακτικῆς εὐθύνης παραδεδεγμένα (*Καυκᾶ*, Ἐνοχ. ὑπὸ ἄρθρ. 914. *Ζέπου*, Ἐνοχ. Α' Μέρος, Γενικόν, σελ. 85).

Ἡ κατὰ συρροὴν ἐξ ἀδικοπραξίας ἀξίωσις κατευθύνεται εἰς ἀποκατάστασιν τῆς ἐπελθούσης ὑλικῆς ζημίας εἰς τὸν μισθωτὸν λόγῳ μὴ λήψεως τῆς ἀδείας (ἐσφαλμένως ἡ ἀπόφασις δέχεται ὅτι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀποζημιώσεως γίνεται κατ' εὔλογον κρίσιν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, ἐνῷ τοιοῦτος προσδιορισμὸς γίνεται μόνον προκειμένου περὶ ἠθικῆς βλάβης κατ' ἄρθρ. 932 Α.Κ.), ὡς καὶ εἰς κάλυψιν τῆς ἠθικῆς βλάβης τοῦ μισθωτοῦ, ὡς ἐδέχθη καὶ ἡ Πρ/κου Ἀθ. 7330/1954, ΕΕΔ 14, 752, ἐπικυρωθεῖσα ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἐν σελ. 193 δημοσιευομένης Πρωτ/κείου Ἀθ. 16467/1955. Διὰ προσφυγὴς ὅμως εἰς τὰς περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, ὅλως ἐξαιρετικῆς φύσεως, δι' ἠθικὴν βλάβην διατάξεις τοῦ Α.Κ. τὸ ζήτημα δὲν λύεται εὐθέως, ἀλλὰ παρακάμπτεται, ἡ δὲ δικαστικὴ κρίσις, ὁδηγουμένη ἐν τῇ χρηματικῇ ἀποτιμήσει τῆς ψυχικῆς ἀλγηδόνος ὑπὸ ἀσταθμήτων παραγόντων, οὐδόλως ἐξυπηρετεῖ τὴν τόσον περιζήτητον ἀσφάλειαν δικαίου. Ἐξ ἄλλου δὲν πρέπει νὰ παρορᾶται, ὅτι ἡ διὰ τῆς στερήσεως τῆς ἀδείας ἀναψυχὴς ἐπερχομένη ἀνάλωσις τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων ἔχει ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως πρωτίστως περιουσιακὴν ἀξίαν καὶ ὅτι ἡ προξενουμένη εἰς τὸν μισθωτὸν καὶ ἠθικὴ βλάβη λόγῳ τῆς στερήσεως τῆς ἀπολαύσεως τῆς ψυχαγωγίας πρέπει καὶ αὐτὴ ν' ἀποκαθίσταται προεχόντως, ὡς ἐλέχθη, ἐπὶ πλέον, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατὴ ἔτι ἡ χορήγησις τῆς ἀδείας. (Πρβλ. σχετικῶς *Κωνσταντ. Τριανταφυλλόπουλον* ἐν Νέῳ Δικαίῳ τόμος 6 σ. 5).

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

Γνωμοδότησις τοῦ Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Β. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Καταχωρίζομεν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 Γνωμοδότησιν πρὸς τὸν Δικηγορικὸν Σύλλογον Ἀθηνῶν τῆς παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελίας (Γνωμοδοτοῦν ὁ Ἀντεισαγγελεὺς κ. *Β. Σακελλαρίου*), ζητηθεῖσα ἐνδιαφερόντως ἐκ τοῦ ὅτι ἐρευνᾶται τὸ θέμα τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως (καὶ τοιαῦται νομοθετικαὶ ἐξουσιοδοτήσεις παρέχονται συνηθέστατα καὶ εἰς ἐργατικοὺς νόμους), ἀνεξαρτήτως τοῦ εἰδικοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς ἐν λόγῳ γνωμοδοτήσεως.

Ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου ε. ἔ. ὑμετέρου ἐγγράφου τεθέντος ἡμῖν ἐρωτήματος ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν τὰ ἑξῆς: Τὸ ὑμέτερον Διοικητικὸν Συμβούλιον, βάσει τοῦ ἄρθρ. 96 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Δικηγορικοῦ Κώδικος (ν.δ. 3 26/1954), ἐξέδωκε διὰ τῆς κατὰ νόμον ἀπαιτουμένης πλειοψηφίας τῶν μελῶν αὐτοῦ, καὶ δὴ παμψηφεί, τὴν ὑπ' ἀριθ. 1912 τῆς 30.10.1955 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἀφιάθη, ὅπως εἰς τὰς ποινικὰς ὑποθέσεις ἐνωπίων τῶν ἀκροατηρίων τῶν πάσης φύσεως Δικαστηρίων, ὡς καὶ ἐνωπίων τῶν Δικαστικῶν Συμβουλίων, ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων εἰς πάντα βαθμὸν δικαιοδοσίας, ἐφ' ὅσον ἤθελε παραστῆ μετὰ δικηγόρου, ὑποχρεοῦται νὰ προκαταβάλῃ εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν τὸ κατὰ τὴν § 6 τῆς παρούσης ὁριζόμενον ποσὸν δικηγορικῆς ἀμοιβῆς, βεβαιουμένης τῆς καταβολῆς διὰ τῆς σχετικῆς τριπλοτύπου ἀποδείξεως, ἄνευ προσαγωγῆς τῆς ὁποίας δὲν ἐπιτρέπεται ἡ παράστασις τοῦ δικηγόρου, ὡρίσθησαν δὲ περαιτέρω αἱ λεπτομέρειαι τῆς εἰσπράξεως καὶ ἀποδόσεως εἰς τοὺς δικαιούχους ἢ τοὺς καταβιβάζοντας τῆς ὡς ἄνω προκαταβληθείσης ἀμοιβῆς. Ἡ ἀπόφασις αὕτη, κυρωθεῖσα, συνῳδὰ τῇ ὡς ἄνω διατάξει τοῦ ἄρθρ. 96 Κώδ. Δικηγόρων, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 93688 τῆς 25 Νοεμβρίου 1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, ἐδημοσιεύθη αὐθημερὸν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 207 τεῦχος Β' φύλλων τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ μετὰ 30ήμερον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της.

Ἤδη διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ διαληφθέντος ἐγγράφου ὑμῶν καὶ τοῦ συνημμένου ταύτῃ σημειώματος πληροφορεῖτε ἡμᾶς, ὅτι «ἐκ προφανοῦς συγχύσεως τῶν διατάξεων τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἄρθρ. 96 τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων (ν.δ. 3026/1954) πρὸς τὸ ἄρθρ. 99 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ἐφ' οὗ ἔχει ἐκδοθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 833/1954 ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (Θέμ. ΞΕ' σελ. 1114), ἐγένετο, ὡς μὴ ὤφειλε, λόγος εἰς τινας ἐφημερίδας περὶ τοῦ κύρους τῆς ὑπ' ἀριθ 93688/1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, ἀφορώσης τὴν προείσπραξιν τῶν δικηγορικῶν ἀμοιβῶν ἐπὶ ποινικῶν ὑποθέσεων», χωρὶς ὅμως καὶ νὰ προκύπτῃ ἐκ τοῦ ὑμετέρου ἐγγράφου ποῖαι αἱ ἐξενεχθεῖσαι ἐκ μέρους τῶν ἀμφισβητούντων τὴν νομιμότητα τῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως παρατηρήσεις καὶ τίνα τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐπικαλούμενα ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῶν ἀπόψεών των, ἴσως διότι ταῦτα, μὴ λαβόντα τὴν ὁριστικήν των διατύπωσιν, εἶναι καὶ εἰς ὑμᾶς ἄγνωστα. Παρακαλεῖτε δὲ ἡμᾶς, ὅπως, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος, παράσχωμεν τὴν ἡμετέραν ἐπὶ τοῦ ζητήματος γνώμην, σχετικῶς πρὸς τὸ κῦρος τῆς ἐκδοθείσης ὡς ἄνω ἀποφάσεως.

Οὕτω διατυπωθέντος τοῦ ὑμετέρου πρὸς ἡμᾶς ἐρωτήματος εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ φανερόν, ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς δυσχερῆ θέσιν νὰ ἀπαντήσωμεν, καθ' ὅσον προκαλούμεθα τρόπον τινὰ νὰ σκιαμαχήσωμεν, ἀντικρούοντες ἀπόψεις ἢ ἐπιχειρήματα ἐνδεχομένως παρ' οὐδενὸς ὑποστηριζόμενα. Ἐπειδὴ ὅμως ἐν τῷ ὑμετέρῳ σημειώματι γίνεται διὰ μακρῶν λόγος περὶ τῆς συνταγματικότητος τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων (Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ Ὑπουργοῦ), εἰκάζοντες ἐκ τούτου ὅτι περὶ τὸ σημεῖον τοῦτο στρέφονται αἱ ἀμφισβητήσεις τῶν ἀντιγνωμούντων, διατυποῦμεν καὶ ἡμεῖς κατωτέρω τὴν γνώμην ἡμῶν περὶ τῆς συνταγματικότητος τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 96 Κώδ. Δικηγόρων παρασχεθείσης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τόσον ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως, ὅσον καὶ εἰδικώτερον περὶ τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τοιαύτης ἐξουσιοδοτήσεως, πρὸς τὸ καθ' ὑμᾶς Διοικητικὸν Συμβούλιον, ὅπως δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, κυρουμένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, ρυθμισθῇ τὸ ζήτημα τοῦ τρόπου τῆς εἰσπράξεως τῶν δικηγορικῶν ἀμοιβῶν εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις.

Καὶ Α΄) Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως: Εἶναι τοσοῦτον γενικῶς παραδεδεγμένη ἡ συνταγματικότης τῆς εἰδικῆς καὶ περιωρισμένης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, καὶ δὴ οὐ μόνον πρὸς τὸν Βασιλέα, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλα ὄργανα τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ κατισχύσῃ ἡ ὑποστηριζομένη εἰσέτι ὑπό τινων ἀντιφρονούντων ἀντίθετος ἄποψις. Εἶναι βεβαίως γνωσταὶ εἰς πάντας αἱ κατὰ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἀντιρρήσεις δοκιμωτάτων συνταγματολόγων, εἷοι ὁ *Duguit*, ὅστις ἐν τῷ Manuel de Droit Constitutionnel (ἐκδ. 3η 1918) § 115, σελ. 506, ἀποκρούει τὴν ἰδέαν τῆς τοιαύτης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ἀποκαλῶν ταύτην «la pluie du droit constitutionnel français», δανειζόμενος τὴν φράσιν ἀπὸ τὸν *Haurion* (Droit public, 1ère édition p. 419, ὡς καὶ αἱ ἀντιρρήσεις τῶν *A. Esmein - J. Barthelemy*, «Eléments de droit constitutionnel (6η ἐκδ. 1914), θεωρούντων νομικῶς ἀδύνατον («Juridiquement impossible») τὴν ἐξουσιοδότησιν ταύτην. Περὶ τῶν ἀντιρρήσεων τούτων πραγματεύεται

διὰ μακρῶν ὁ ἡμέτερος συνταγματολόγος *Ν. Ν. Σαρίπολος* ἐν τόμ. Β' τοῦ Συστήματος Συνταγμ. Δικαίου, ἔκδ. 2 (1923), § 61, σελ. 220, σημ. 2, ἐν ᾗ παρατίθενται ἐν λεπτομερείᾳ τόσον ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία, ὅσον καὶ αἱ ἀπόψεις τῶν ἐκπαλαι ἀντικρουόντων τὴν συνταγματικότητα τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως. Πλὴν οὔτε ὁ *Σαρίπολος*, οὔτε οἱ λοιποὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων συνταγματολόγων ἠμφεσβήτησαν τὴν συνταγματικότητα ταύτης, κατὰ πλειοψηφίαν τοὐλάχιστον, σύμφωνος δὲ πρὸς τὰς ἀπόψεις αὐτῶν τυγχάνει καὶ ἡ νομολογία τῶν ἡμετέρων Δικαστηρίων.

Οὕτω ὁ μὲν *Σαρίπολος*, καταλήγει ὑποστηρίζων (§ 63 σ. 240), ὅτι «ὑπὸ καθαρῶς νομικὴν ἄποψιν ἡ νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις, εἰδικὴ οὖσα καὶ περιωρισμένη, δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὸν ἡμέτερον θεμελιώδη νόμον, τὸ Σύνταγμα. Τὸ ἄρθρον 22 ἰδίως τοῦ Συντάγματος (1911), καθ' ὃ «ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βουλῆς», οὐδόλως ἀποκλείει τὴν νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν, ἀλλ' ἁπλῶς τὴν αὐτόδουλον ἐνέργειαν τοῦ Βασιλέως, ὡς καὶ οἱουδήποτε ἄλλου ὀργάνου, προκειμένου περὶ νομοθετικῆς ἐξουσίας, ἐν τῇ ἀντικειμενικῇ τῆς λέξεως σημασίᾳ, δηλαδὴ περὶ νομοθετικῆς λειτουργίας τῆς Πολιτείας, καθιερούν τὴν ἀρχήν, καθ' ἣν ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἐνεργεῖται διὰ νόμου, δηλαδὴ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βουλῆς ὁμοῦ, ἢ ἐπὶ τῇ βάσει νόμου, δηλ. διατάγματος δυνάμει εἰδικῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἐκδιδομένου, ἀποκλειομένης τῆς αὐτοβούλου ἐνεργείας τοῦ Βασιλέως.

Ἄλλως καὶ ἐν τῇ περιπτώσει διατάγματος, ἐκδοθέντος κατ' εἰδικὴν νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν, τηρεῖται κυρίως εἰπεῖν τὸ ἄρθρ. 22 τοῦ Συντάγματος, καθ' ὅσον ὁ Βασιλεὺς καθορίζει τὸ περιεχόμενον τοῦ κανόνος, ἀλλ' ἡ νομοθετικὴ πρωταγὴ προέρχεται κυρίως εἰπεῖν ἐκ τοῦ νόμου, ὅστις καθίστησιν ὑποχρεωτικοὺς τοὺς κανόνας, οὓς θὰ καθορίσῃ ὁ Βασιλεύς, εἴδων ἐν λευκῷ νομοθετικὴν πρωταγήν, ἧς τὸ περιεχόμενον ὁρίζει ὁ Βασιλεύς. Ὥστε νομοθέτης κυρίως εἰπεῖν μένει πάντοτε ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία, οὐχὶ δὲ ὁ Βασιλεὺς μόνος.

Σύμφωνοι πρὸς τὴν ἄνω ἄποψιν τυγχάνουσι καὶ πάντες σχεδὸν οἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀκολουθήσαντες νεώτεροι συγγραφεῖς, τὴν γενικῶς δὲ παραδεδεγμένην γνώμην ταύτην, ἰδίᾳ μετὰ τὴν ἐν τῷ ἰσχύοντι Συντάγματι (1952) διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 59 § 2, συναψίζων ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης *Ἠλ. Κυριακόπουλος* ἐν διατριβῇ αὐτοῦ «Ἐπισκόπησις τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος (1952)» ἐν Ἀρμενοπούλῳ Θ' (1955), σ. 181 κ. ἑ. ἐπιλέγει τὰ ἑξῆς: «ὁ Βασιλεὺς δύναται νὰ προβαίνῃ εἰς τὴν ἔκδοσιν νομοθετικῶν διαταγμάτων κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν. Τὸ Σύνταγμα ἀγνοεῖ τὰ τοιαῦτα νομοθετικὰ διατάγματα· ἐν τούτοις ταῦτα πρὸς οὐδεμίαν διάταξιν αὐτοῦ ἀντίκεινται. Τὰ ἄρθρα 23, 33 κ.ἄ. τοῦ Συντάγματος δὲν ἀπαιτοῦσι τυπικὸν νόμον, ἀλλ' ἀποκλείουσι τὴν αὐτόδουλον ἐνέργειαν τοῦ Βασιλέως ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, καθ' ὅσον ἀπαιτοῦσι διὰ τὴν ρύθμισιν ὡρισμένου θέματος νόμον ἢ βάσει αὐτοῦ ἐκδεδομένον διάταγμα. Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 44 ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔχει ἄλλας ἐξουσίας, εἰ μὴ ὅσας τῷ ἀπονέμουσι ρητῶς τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ συνάδοντες πρὸς αὐτὸ ἰδιαίτεροι νόμοι. Ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ διαφαίνεται ἡ νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις, καθ' ὅσον τοῦτο προϋποθέτει, ὅτι δύναται νόμος, συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα, νὰ ἀναθέτῃ εἰς τὸν Βασιλέα ἁρμοδιότητας, αἱ ὁποῖαι δὲν πηγάζουσιν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Συντάγματος. Ἐξ ἄλλου δὲ ἡ χρῆσις τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἐγένετο καὶ πρὸ τοῦ Συντάγματος τοῦ 1864, οὔτε δὲ τοῦτο, οὔτε τὸ τοῦ 1911, οὐδὲ τέλος τοῦ 1927, ἀπαγορεύουσι τὴν νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν. Τόσον ἡ θεωρία, ὅσον καὶ ἡ νομολογία παραδέχονται, ὅτι ἡ νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις καθιερώθη εἰς τὸ παρ' ἡμῖν δημόσιον δίκαιον δυνάμει συνταγματικοῦ ἐθίμου. Τὴν νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ἀναγνωρίζει τὸ ἰσχύον Σύνταγμα, ὅπερ ἐν ἄρθρῳ 59 § 2 ἀπαγορεύει, ὅπως ὡρισμένα θέματα ἀποτελέσωσιν ἀντικείμενον νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως. Ἀλλ' ἡ νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις, κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἐν τῇ θεωρίᾳ γνώμην, ἣν ἀσπάζεται καὶ ἡ νομολογία, δέον ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι εἰδική». (Πρβλ. τοῦ αὐτοῦ: Ἑλληνικὸν Διοικητικὸν Δίκαιον (1947), § 7, ἀριθ. 3 (σελ. 39). *Γ. Fleiner - Γ. Στουμφαλιάδου*, Διοικητικὸν Δίκαιον § 5, 1 ἀριθμὸς 2 σημ. II καὶ κείμενον αὐτόθι, *Μιχ. Δένδια*, Διοικητ. Δίκ. (1952) § 3 ἀριθ. 2, *Α. Μάνεσην* (Θέμ. ΝΣΤ/113 κ. ἑ. § 6 σελ. 119 καὶ § 19 ἀριθ. 1) ἐν διατριβῇ αὐτοῦ, «Ἡ ἔκτακτος νομοθετικὴ διαδικασία», δεχόμενον ὅτι «γενικῶς ἀναγνωρίζεται παρ' ἡμῖν ἡ δυνατότης παροχῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως διὰ πράξεως τοῦ νομοθετικοῦ ὀργάνου τῆς Πολιτείας (πρβλ. καὶ *Μ. Στασινόπουλον*, «Τὰ νομοθετικὰ διατάγματα κατ' ἄρθρ. 35 §

2 τοῦ Συντάγματος» (ἐν Θέμ. ΞΒ' σελ. 1009), εἰς τρόπον ὥστε ἡ γνώμη τοῦ Χ. Σημείωσα, «Τὰ κατὰ τὸ ἄρθρ. 35 § 2 τοῦ Συντάγματος νομοθετικὰ διατάγματα» (ἀνάτυπον ἐκ τοῦ τιμ. Τόμου Κ. Τριανταφυλλοπούλου, σελ. 122 κ. ἑ.), ὅτι «μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρ. 35 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος υἱοθέτησιν τοῦ θεσμοῦ τῶν νομοθετικῶν διαταγμάτων δὲν συγχωρεῖται πλέον συνταγματικῶς κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ἔκδοσις νομοθετικῶν διαταγμάτων», πρὸ τῆς ἐντιθέτου ὁμοφώνου γνώμης τῆς ὁλότητος τῶν συγγραφέων καὶ τῆς νομολογίας, νὰ μὴ δύναται νὰ κατισχύσῃ. Παγία εἶναι ἡ περὶ τούτου νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐξ ἧς πλὴν τῶν κατωτέρω σημειωθησομένων ἀποφάσεων, μνημονεύομεν τὴν 123/1953 (Θέμ. ΞΔ' 458), δεχομένην ὅτι «κατ' οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ Συντάγματος ἀπαγορεύεται ἡ νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις πρὸς ἄλλα, πλὴν τοῦ Βασιλέως, ὄργανα τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, καὶ δή, προκειμένου περὶ θεμάτων μὴ συναπτομένων πρὸς τὴν ὀργάνωσιν δημοσίων ὑπηρεσιῶν». Παγία ὡσαύτως τυγχάνει καὶ ἡ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου (πρβλ. Α.Π. 64/1953, Θέμ. ΞΔ'/334, 84/1953, Θέμ. ΞΔ'/437, 105/1952 (ὁλομ.), Θέμ. ΞΓ'/270, 81/52 (ποιν.), Θέμ. ΞΓ'/272, 336/1952, Θέμ. ΞΓ'/340 καὶ πλείστας ἄλλας. Πρβλ. καὶ γνωμοδοτήσεις τῆς καθ' ἡμᾶς Εἰσαγγελίας 37/1954, Θέμ. ΞΔ'/836, 60/1952 κ. ἄ.) Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης μνημονευθεῖσα ἀπόφασις τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἀρ. Πάγου (832/1954) δὲν θεωρεῖ κατ' ἀρχὴν ἀντισυνταγματικὴν τὴν νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν, ἐξ ἄλλου λόγου θεωρήσασα ἀντισυνταγματικὴν τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 99 τοῦ Κώδ. Δικηγόρων παρασχεθεῖσαν νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν.

Ἐξεταστέον ἤδη Β) Κατὰ πόσον ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 96 τοῦ Κώδικος Δικηγόρων παρασχεθεῖσα νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις, κάτωθι δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ οἰκείου Δικηγορικοῦ Συλλόγου, λαμβανομένης διὰ πλειοψηφίας τῶν 2/3 τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν μελῶν αὐτοῦ, κυρουμένης δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης καὶ δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ ἀρισθῇ, ὅτι εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις ὁ κατηγορούμενος ἢ πολιτικῶς ἐνάγων εἰς πάντα βαθμὸν δικαιοδοσίας ὑποχρεοῦται νὰ προκαταβάλῃ εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου τὰ κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον ποσὰ ἀμοιβῆς διὰ τὴν παράστασιν δικηγόρου. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἄνευ προσαγωγῆς τοῦ σχετικοῦ διπλοτύπου δὲν ἐπιτρέπεται ἡ παράστασις συνηγόρου κλπ.», εἶναι συνταγματική.

Ἐν πρώτοις, ὡς καὶ ὑμεῖς ὀρθῶς παρατηρεῖτε, ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ εὑρηται πλήρως διατυπωμένος ὁ κανὼν τοῦ ἐξ ἀντικειμένου δικαίου, ἁπλῶς δὲ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ ἐξηρτήθη τρόπον τινὰ ἐξ ἀποφάσεως τοῦ ὑμετέρου Διοικ. Συμβουλίου, λαμβανομένης κατὰ τὰ ὡς ἄνω καὶ κυρουμένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης. Κατ' ἀκρίβειαν δηλ. ἡ παρασχεθεῖσα εἰς τὰ ὄργανα ταῦτα τῆς διοικήσεως νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις εἰς τοῦτο κυρίως ἀπεσκόπει, ἵνα βέσωσι τὸν κανόνα τοῦτον εἰς ἐφαρμογὴν ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ, κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν ἀριζομένῳ, ὅπερ, ὡς οἰκοθεν νοεῖται, ἐμπεριέχει καὶ τὴν ἐξουσιοδότησιν νὰ κρίνωσι καὶ περὶ τοῦ ἂν (πλὴν τοῦ πότε) δέον νὰ τεθῇ οὗτος εἰς ἐφαρμογήν. Περὶ τῆς εἰδικότητος ἑπομένως καὶ τοῦ περιωρισμένου τῆς ἐξουσιοδοτήσεως ταύτης οὐδεμία φρονοῦμεν δύναται νὰ γεννηθῇ ἐν προκειμένῳ σοβαρὰ ἀμφισβήτησις.

Ἐξ ἄλλου τὸ κῦρος τῆς πρὸς τὰ ὄργανα ταῦτα τῆς διοικήσεως παρασχεθείσης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως δὲν δύναται τὸ παράπαν, καθ' ἡμᾶς, νὰ ἀμφισβητηθῇ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἀνετέθη εἰς αὐτὰ ἀποκλήλως νὰ κρίνωσι καὶ ἀποφαίσωσι καὶ δή πρῶτον μὲν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ οἰκείου Δικηγορικοῦ Συλλόγου διὰ πλειοψηφίας τῶν 2/3 τοῦ συνόλου τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ ἀκολούθως ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, δι' ἐπικυρώσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης παρεχομένης ὑπ' αὐτοῦ ἐλευθέρως καὶ ἀδεσμεύτως, δυναμένου δὲ καὶ νὰ ἀπορρίψῃ ταύτην, ἂν τυχὸν δὲν εὑρίσκῃ αὐτὴν εὔθετον κατὰ χρόνον ἢ θεωρῇ ταύτην κατ' ἀρχὴν ἀσύμφορον διὰ τὴν συγκεκριμένην τοπικὴν περιοχὴν τοῦ ἐνδιαφερομένου Δικηγορικοῦ Συλλόγου.

Περὶ τοῦ ὅτι νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις πρὸς θέσιν κανόνων δικαίου δύναται νὰ παρασχεθῇ καὶ εἰς ἄλλα, πλὴν τοῦ Βασιλέως, ὄργανα τῆς Πολιτείας, ὡς καὶ εἰς τοιαῦτα τῶν Δήμων καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἔτι δὲ καὶ εἰς ἰδιωτικὰς ἑταιρείας ἢ ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα ἢ καὶ εἰς διεθνῆ ὄργανα, περὶ τούτου ἀρκούμεθα νὰ παραπέμψωμεν εἰς τὸν λείμνην. *Ν. Ν. Σαρίπολον* ἐ. ἀ. § 82, σελ. 313 καὶ κατόπιν σημ. 2 καὶ τοὺς ἐκεῖθι παρατιθεμένους συγγραφεῖς, ἔτι δὲ καὶ *Φλογαΐτη — Σπυριδάκου* ἐ. ἀ. σελ. 65, σημ. 14, κείμενον, *Η. Κυριακοπούλου* ἐ. ἀ. § 7, ἀριθ. 6, *Μιχ.*

Δένδια ε. ἀ. Περὶ τοῦ ὅτι δὲ ἡ ἐξουσιοδότησις αὕτη δύναται νὰ παρασχεθῇ καὶ πρὸς συλλογικὰ ὄργανα διοικήσεως, ἔτι δὲ καὶ πρὸς τοιαῦτα ὄργανα ἐν συμπράξει πρὸς ἕτερα, εἴτε συγχρόνως, εἴτε καὶ χρονικῶς ἀπ' ἀλλήλων, καὶ τοῦτο ἐπικυροῦται ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν νομοθετικῆς πράξεως, ἣν εὑρίσκει κατὰ πάντα σύννομον καὶ ἡ νομολογία τῶν ἀνωτάτων τῆς Ἐπικρατείας ἡμῶν Δικαστηρίων, ἐξ ἧς ἀρκούμεθα νὰ παραθέσωμεν κατωτέρω, ἁπλῶς ἐν παραδείγματι, περιπτώσεις τινὰς κριθείσας παρὰ τῆς νομολογίας ὡς νομίμους καὶ μὴ ἀντιβαινούσας πρὸς τὴν συνταγματικὴν τάξιν. Οὕτω:

1) Διὰ τῆς προμνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 423/1953 ἀποφ. Συμβ. Ἐπικρατείας (Ἀρμεν. Ζ/638) ἐκρίθη ὡς συνταγματικὴ ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ.ν. 2375/1940 παρασχεθεῖσα νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις, ὅπως δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἀγορανομίας, κατόπιν προτάσεως τῆς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἀγορανομίας γνωμοδοτικῆς ἐπιτροπῆς τιμῶν, ἐπιβληθῇ εἰς βάρος τῶν κατόχων εἰδῶν διατικῶν ἀναγκῶν διατιμωμένων ὑπεράνω τοῦ κόστους των εἰσφορὰ ἴση πρὸς τὴν διαφορὰν τῶν τιμῶν, ἐκρίθη μάλιστα ὅτι κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι ἐπιβλητέα τοιαύτη εἰσφορὰ καὶ ἐπὶ φαρμάκων δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας, κατόπιν προτάσεως τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τούτῳ Συμβουλίου Φαρμάκων.

2) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 852/1953 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (Θέμ. ΞΔ'/663) ἐκρίθη, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 93 §§ 2 καὶ 4 Κώδ. Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ ἄρθρ. 32 Ν. 1726/1951 «περὶ καταστάσεως δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ὑπαλλήλων» παρασχεθεῖσα νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις ὅπως τὰ οἰκεῖα Δημοτικὰ Συμβούλια ψηφίσωσιν ὀργανισμοὺς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας ἐγκρινομένους ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν εἶναι ὡσαύτως συνταγματική.

3) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1543/1953 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Θέμ. ΞΔ'/996) ἐκρίθη ὡσαύτως, ὅτι δὲν εἶναι ἀντισυνταγματικὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, δι' οὗ ἐξουσιοδοτεῖται ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας καὶ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ὅπως διὰ πράξεών των, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, θεσπίζωσι τοὺς ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ Νόμου προβλεπομένους κανονισμούς, οἵτινες μάλιστα ἐκρίθη ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὅτι, ὡς ἀφορῶντες εἰς θέματα ὑπαλληλικῆς καταστάσεως, χρήζουσι προσέτι καὶ τῆς συμφώνου γνωμοδοτήσεως τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπαλλήλων, ἄνευ τῆς ὁποίας τυγχάνουσιν ἀκυρωτέοι.

4) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2205/1953 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (Θεμ. ΞΕ'/622) ἐκρίθη, παρ' ὅλην τὴν εὐρύτητά της, ὡς συνταγματικὴ ἡ ὑπὸ τῆς § 10 τῆς ὑπ' ἀριθ. 267/1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσης ὑπὸ τοῦ Ν.Δ 2415/1953, παρασχεθεῖσα νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις εἰς Ἐπιτροπὴν συγκροτουμένην ἐκ τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν, Ἐμπορίου, Ἐργασίας καὶ Ὑφυπουργοῦ Ἐμπορίου, ὅπως δι' ἀποφάσεών των λύωσι πᾶν θέμα προκῦπτον ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ εἰδικώτερον ἀφορῶν εἰς τὰς τιμάς, τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἡμερομίσθια, ὡς καὶ ἡ λῆψις οἱουδήποτε οἰκονομικοῦ μέτρου, ὅπερ ἤθελε θεωρηθῇ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς συντελεστικὸν τῆς ὁμαλῆς διαμορφώσεως τῶν τιμῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἐν γένει τῆς ἀδιαταράκτου ἀναπροσαρμογῆς τῶν οἰκονομικῶν πρὸς τὴν νέαν τιμὴν τοῦ συναλλάγματος. Εἶναι προφανὴς ἐν προκειμένῳ ἡ ἀνάγκη τῆς συμπτώσεως τῆς συμφώνου γνώμης ἑνὸς ἑκάστου τῶν Ὑπουργῶν τούτων, ἵνα ληφθῶσι τοιαῦται ἀποφάσεις.

Καὶ ἵνα ἔλθωμεν καὶ εἰς οἰκειότερα πρὸς τὰ τακτικὰ Δικαστήρια θέματα προστίθεμεν:

5) Ὅτι ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 26 § 1 ἐδάφ. Β' τοῦ ἀ.ν. 1323/1949 «περὶ τῶν ἐπὶ κατοχῆς συναφθεισῶν ἀγοραπωλησιῶν, δι' ἧς παρεσχέθη ἡ νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις, ὅπως «δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης μετὰ σύμφωνον γνώμην τῶν κατὰ τόπον ἁρμοδίων συμβουλίων Ἐφετῶν δύναται νὰ ὁρισθοῦν διάφοροι ἡμερομηνίαι τῆς ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς περιόδου τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς καὶ δι' ἄλλας περιφερείας τοῦ Κράτους» (διάταξις, ἡ ὁποία ἠκυρώθη, δι' ἄλλους ὅμως λόγους, ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1277/1950. Θέμ. ΞΑ'/681 ἀποφάσεώς του), ἐφηρμόσθη ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας (πρβλ. Ἐφετ. Θεσ/κης 515/1951, Ἀρμεν. Ε/338, κρίναντος ὅτι ἡ τοιαύτη περὶ ἀντισυνταγματικότητος πόφασις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας δὲν δεσμεύει τὰ πολιτικὰ δικαστήρια· πρβλ. Α.Π. 714/1952, Θέμ. ΞΔ'/209), ἐφηρμόσθη δὲ καὶ ὑπὸ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΔΕΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ

Συνέπειαι ἐκ τῆς μὴ χορηγήσεως ἀδείας, ἀποδοχαὶ κατὰ χρόνον ἀδείας, ἀποζημίωσις ἐπὶ ἀπολύσεως

Καταχωρίζονται κατωτέρω νεώτεραι δικαστικαὶ ἀποφάσεις, σχετικαὶ πρὸς τὸ θέμα τῆς κατὰ τὸν ἀ.ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 4, 474) παροχῆς πρὸς τοὺς μισθωτοὺς ἀδείας.

Ὡς συνάγεται καὶ ἐκ τῶν δικαστικῶν τούτων ἀποφάσεων (βλέπε καὶ λοιπὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 743 ἐπ., ΕΕΔ 14, 1371, ΕΕΔ 14, 1333 ἐπ., ΕΕΔ 15, 34 ἐπ.), παρατηρεῖται παρὰ τοῖς δικαστηρίοις τῆς οὐσίας ὑφισταμένη διχογνωμία ὡς πρὸς τὰς συνεπείας ἐκ τῆς μὴ παροχῆς ὑπὸ ἐργοδότου τῆς ἐκ τοῦ ἄνω νόμου ἀδείας (ἐπὶ τοῦ ζητήματος βλέπε *Βασ. Παντ. Βασιλείου*, ἀνωτέρω σελ. 186).

Σημειοῦται ὅτι ἡ μοναδικὴ ἐπὶ τοῦ θέματος Α.Π. 598/1955 (εἰσηγητὴς Κ. Σαββίδης, ΕΕΔ 14, 1333), ἐπικυρώσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1363/1955 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητὴς Σ. Ράγκος, ΕΕΔ 14, 745) (ὁμοίως καὶ ἡ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 3028/1955, εἰσηγητὴς Κ. Σφακιανάκης, ΕΕΔ 15, 35) ἐβάσισε δικαίωμα ἀποζημιώσεως τῶν μὴ τυχόντων ἀδείας μισθωτῶν εἰς τὰς περὶ ἀδυναμίας παροχῆς διατάξεις τῶν ἄρθρων 335 ἐπ. Α.Κ. (βλέπε ἀντιθέτους σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 34 ἐπ.).

I

Ἀξίωσις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ μὴ παροχὴν ὑπὸ ἐργοδότου ἀδείας κατ' ἀ.ν. 539/1945

Ἐξακολουθήσαις ἰσχύος διατάξεων ἀ.ν. 539/1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ.—Ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς παροχὴν αὐτουσίας ἀδείας.—Ἐξαιρετικαὶ περιπτώσεις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ μὴ χορήγησιν ἀδείας.— Συνέπεια παραβάσεως ὑποχρεώσεως ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν ἀδείας ἐκ τοῦ γεννωμένου ποινικοῦ ἀδικήματος ἢ ἀποζημίωσις τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὰς περὶ ἀδικοπραξιῶν διατάξεις τοῦ Α.Κ., τῆς εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου συνισταμένης οὐχὶ εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ μισθοῦ τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ἀλλ' εἰς εὔλογον χρηματικὴν ἱκανοποίησιν, προσδιοριζομένην ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς περιουσιακῆς ζημίας ἢ τῆς ἠθικῆς βλάβης τοῦ μισθωτοῦ.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17252/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρομίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Λιμούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Γκαβόλος, Π. Δημάκος

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν», αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ἐξακολουθοῦσαι νὰ ἰσχύωσι καὶ μετὰ τὴν εἰσα-

---

τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 509/1951, Ἀρχ. Νομ. 5/64, ἀποφάσεώς του, μὴ κριθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἀντισυνταγματική.

Τέλος δὲν) Ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 144 § 2 Κώδ. Ποιν. Δικ. «ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, μετὰ πρότασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Δικαστηρίου, προκειμένου δὲ περὶ πταισματοδικείων τῆς Ὁλομελείας τοῦ εἰς ὃ ὑπάγονται Πρωτοδικείου, ἐπιτρέπεται, ὅπως αἱ ἀποφάσεις καὶ αἱ διατάξεις μὴ συντάσσωνται ἰδιαιτέρως, ἀλλὰ καταχωρίζονται πλήρως ἐν τοῖς πρακτικοῖς, τηρουμένων πάντοτε τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 538 §§ 2 καὶ 3 καὶ 139». Ἡ ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης παρασχεθεῖσα νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις παρ' οὐδενὸς τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων ἐκρίθη ἀντισυνταγματική, διότι ἀποφάσεως δὲ τῶν Ὁλομελειῶν ἁπάντων σχεδὸν τῶν πολυμελῶν Δικαστηρίων τοῦ Κράτους, ἐγκριθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ἐφηρμόσθη, ρυθμισθείσης ὡς ἄνω ὁμοιομόρφως τῆς καταρτίσεως τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων ἁπάντων σχεδὸν τῶν Δικαστηρίων τοῦ Κράτους.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω δὲν βλέπομεν διὰ τίνα λόγον θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὑποστηρίξῃ ἀντισυνταγματικότητα τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τῆς παρασχεθείσης ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 96 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Κώδικος Δικηγόρων καὶ τῶν βάσει ταύτης ἐκδοθεισῶν νομοτύπως ἀποφάσεων τοῦ ὑμετέρου Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, τὴν συνταγματικότητα καὶ νομιμότητα τῶν ὁποίων ἡμεῖς τοὐλάχιστον θεωροῦμεν ἀνεπιδέκτους σοβαρᾶς ἀμφισβητήσεως.

γωγήν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 38 τοῦ ἀν. ν. 2783/1941, εἶναι δημοσίας τάξεως καὶ ἀναγκαστικοῦ δικαίου, θεσπισθεῖσαι ἐπὶ τῷ ἀποκλειστικῷ σκοπῷ τῆς διατηρήσεως καὶ ἀναζωογονήσεως τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τῶν ἐργαζομένων, ἐπ' ὠφελείᾳ ὄχι μόνον αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων, εἰς ἃς οὗτοι ἀπασχολοῦνται, καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Ὁ σκοπὸς οὗτος τοῦ νόμου πραγματοῦται μόνον διὰ τῆς αὐτουσίας (in natura) χορηγήσεως εἰς τὸν ἐργαζόμενον, διαρκούσης τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐλευθέρου πρὸς ἀνάπαυσιν χρόνου. Δι' ὃ μόνον ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς τὴν παροχὴν τῆς ἐν τῷ νόμῳ ἀδείας, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐργαζόμενος πειθαναγκάζεται εἰς χρῆσιν τῆς ἀδείας ταύτης (ἄρθρ. 5 § 2 ν. 539/1945). Μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, περιοριστικῶς ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερομένας, δικαιοῦται ὁ ἐργαζόμενος νὰ ζητήσῃ χρηματικὴν ἱκανοποίησιν διὰ τὴν μὴ χορήγησιν εἰς αὐτὸν τῆς ἀδείας του. Τοῦτο συμβαίνει: 1) Εἰς τὴν περίπτωσιν καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἄνευ πταίσματος τοῦ μισθωτοῦ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ βασικοῦ χρόνου ἀδείας (ἄρθρ. 5 § 4 ἐδ. α' ν. 539/1945), 2) εἰς τὴν περίπτωσιν ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην του πρὸ τῆς λήψεως τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ ἐτησίας ἀδείας (ἄρθρ. 5 § 5), 3) εἰς τὴν περίπτωσιν ἀναστολῆς δυνάμει διατάγματος τῆς χορηγήσεως ἀδειῶν λόγῳ ἐκτάκτων σαβαρῶν ἀναγκῶν τοῦ Κράτους ἢ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας (ἄρθρ. 5 § 3) καὶ 4) εἰς τὴν περίπτωσιν παραβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τῆς ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεώσεώς του πρὸς παροχὴν τῆς ἀδείας. Εἰς τὰς τρεῖς πρώτας τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων ἡ ἐπὶ τὴν χρηματικὴν ἱκανοποίησιν τοῦ μὴ τυχόντος τῆς αὐτῆς ἀδείας του μισθωτοῦ ἀξίωσις αὐτοῦ πηγάζει εὐθέως ἐκ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, θεμελιουμένη ἐπὶ τῶν προπαρατεθειμένων διατάξεων τοῦ ν. 539/1945, δι' ὧν καὶ προσδιορίζεται ἐπακριβῶς, συνισταμένη εἰς χρηματικὸν ποσὸν ὑπολογιζόμενον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἧς οὗτος δικαιοῦται ἀδείας. Εἰς τὴν τετάρτην ὁμως τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων ἡ τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τὴν χρηματικὴν ἱκανοποίησιν ἀξίωσις πηγάζει ἐκ τοῦ ποινικοῦ ἀδικήματος, εἰς ὃ ὑπαίτιος ὁ ἐργοδότης αὐτοῦ, ἀρνούμενος νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ τὴν αἰτουμένην ἄδειαν (ἄρθρ. 5 § 7 ν. 539/1945) καὶ θεμελιοῦται εἰς τὰς περὶ ἀδικοπραξιῶν διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, τῆς εὐθύνης τοῦ μὴ χορηγήσαντος τὴν ἄδειαν ταύτην ἐργοδότου συνισταμένης οὐχὶ εἰς τὸν μισθὸν τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ὅσας ἀλλώστε κατεβλήθη ἤδη εἰς τὸν ἐργασθέντα, ἀλλ' εἰς εὔλογον τούτου χρηματικὴν ἱκανοποίησιν, προσδιοριζομένην ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς περιουσιακῆς ζημίας ἢ τῆς ἠθικῆς βλάβης, ἧτις βεβαιοῦται ὅτι προσεγένετο εἰς αὐτὸν ἐξ αἰτίας τῆς μὴ χορηγήσεως εἰς τοῦτον τῆς αἰτηθείσης νομίμου ἀδείας, ἀδιαφόρως πρὸς τὸν πλουτισμὸν ἢ μὴ τοῦ ἐργοδότου, ἡ εὐθύνη τοῦ ὁποίου, μὴ περιοριζομένη ἐκ τοῦ νόμου, ἐκτείνεται ἐπὶ πάσης ζημίας τοῦ μὴ λαβόντος τὴν ἄδειάν του μισθωτοῦ, προσγενομένης αὐτῷ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης. Οὕτως ἡ τὴν χρηματικὴν ταύτην ἱκανοποίησιν διώκουσα ἀγωγὴ οὔτε ἐπὶ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, οὔτε ἐπὶ τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων δύναται κατὰ νόμον νὰ θεμελιωθῇ, τοιαύτη δὲ τυχὸν θεμελίωσίς της ἀβάσιμον ταύτην νόμῳ καθιστᾷ καὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀπορριπτέαν. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, δι' ἧς ὁ ἐνάγων, ἰσχυριζόμενος ὅτι δὲν ἐχορηγήθη εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐργοδότιδός του Τραπέζης ἡ αἰτηθεῖσα ἄδεια τοῦ Ἔτους 1953, αἰτεῖται τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐναγομένης ταύτης εἰς ἀποζημίωσίν του διὰ καταβολῆς αὐτῷ χρηματικοῦ ποσοῦ ἴσου πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς ἀδείας του ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μεταξὺ των ὑφισταμένης ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἄλλως βάσει τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων τοῦ Ἀστ. Κώδικος, ἀβάσιμος νόμῳ ἐστὶ καὶ ὡς τοιαύτη δέον νὰ ἀπορριφθῇ. Συνεπῶς ἐσφαλεν ὁ πρωτοδίκως δικάσας Δικαστὴς δεχθεὶς ἐν τούτῳ τὴν ἀγωγὴν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του καὶ δέον ὅπως, δεκτῆς ὡς βασίμου οὐσίᾳ καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης Τραπέζης, μεταρρυθμισθῇ ὡς πρὸς τοῦτο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορριπτομένης κατὰ τὸ σχετικὸν αὐτῆς αἴτημα τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς.

I

Ἐφαρμογὴ διατάξεων Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ ἀδικοπραξιῶν ἐν παραβάσει ὑποχρεώσεως ἐργοδότου πρὸς παροχὴν ἀδείας.

Εἰσαγωγὴ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ τῶν ἐκ τῶν ἀδικοπραξιῶν ἀπορρεουσῶν ἀξιώσεων τῶν μισθωτῶν ἐφ' ὅσον, τὴν σύμβασιν ἢ σχέσιν ἐργασίας κατὰ βάσιν προϋποθέτουσαι, ἀναφέρονται εἰς ὑποχρεώσεις καὶ παροχὰς δευτερευούσας καὶ παρεπομένας, τῶν ὁποίων συντελεῖται παράβασις.—Τοιαύτη καὶ ἡ ἀξίωσις μισθωτοῦ πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν διὰ μὴ χορήγησιν ἀδείας κατ' ἄ.ν. 539/1945, συνιστῶσαν ποινικὸν ἀδίκημα. Εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ προϊσταμένου καὶ ὀργάνου τοῦ ἐργοδότου πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν τοῦ μισθωτοῦ κατ' ἄρθρα 71, 914, 922, 926 καὶ 932 Α.Κ. διὰ μὴ χορήγησιν τῆς αἰτηθείσης μόνον ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀδείας.—Ὑπολογισμὸς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16467/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. Γ. Σακελλαρίου
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. Δ. Σκούμπης
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Καρκαντζῆς, Κ. Καραγκούνης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. Γ'ΨΟΔ', ἰσχύον ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, πᾶσα ἰδιωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων, κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, δικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἀνεξαρτήτως ποσοῦ ὑπὸ Πρωτοδίκου κλπ. Ὡς ἐκ τῆς γενικότητος καὶ τοῦ ἀδιαστίκτου τῆς ὡς ἄνω διατάξεως μοναδικὸν ὅριον τιθεμένης διὰ τὴν κατὰ τὴν δι' αὐτῆς ἱδρυομένην εἰδικὴν καὶ ἀποκλειστικὴν διαδικασίαν εἰσαγωγὴν καὶ ἐκδίκασιν ἀξιώσεώς τινος τὸ νὰ πηγάζῃ αὕτη ἐκ σχέσεως ἐργασίας, οὐδόλως δὲ προβαινούσης εἰς εἰδικώτερον προσδιορισμὸν τῆς νομικῆς καὶ ἱστορικῆς

βάσεως τῆς τοιαύτης ἀξιώσεως, προδήλως εἶναι, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ὅπως εἰς τὴν ὡς εἰρηται διαδικασίαν ὑπαγάγῃ οὐ μόνον τὰς εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἢ σχέσεως ἐργασίας ἀμέσως ἀπορρεουσῶν κυρίων ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου τελούσας ἀγωγὰς καὶ ἀντιστοίχους ἀξιώσεις, ἀλλὰ καὶ ἐκείνας, αἵτινες, τὴν σύμβασιν ἢ σχέσιν ἐργασίας κατὰ βάσιν προϋποθέτουσαι, ἀναφέρονται εἰς ὑποχρεώσεις καὶ παροχὰς δευτερευούσας καὶ παρεπομένας, ἔστω καὶ ἐμμέσως πρὸς τὴν σύμβασιν ἢ σχέσιν ἐκείνην συναπτομένας, πάντως ὅμως κατὰ τὴν λειτουργίαν καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ αὐτῆς ἀνακυπτούσας καὶ ἐντυλισσομένας καὶ ταύτην ὡς ὑπόβαθρον ἐχούσας. Μεταξὺ τῶν τοιούτων ἀξιώσεων ἀναμφιβόλως δύνανται νὰ καταλεχθῶσιν οὐ μόνον αἱ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἐπὶ παροχῇ ἐργασίας στηριζόμεναι, προερχόμεναι, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐξ ἀδικοπραξιῶν ἀποτελοῦσαι ὁμοίαι, ὅταν αὗται τελῶσιν ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν σχέσιν ἐργασίας, ὅπερ ἰδίᾳ ἀληθεύει, ὅταν ἡ ἀδικος πρᾶξις συνίσταται εἰς παραβίασιν νομικῆς ὑποχρεώσεως ἀπορρεούσης ἐκ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, καθ' ὅσον καὶ τότε fundamentalium regulæ est, καὶ πως ἀπώτερον (remotum), εἶναι πάντοτε ἡ σχέσις ἐργασίας, ἐγγύτερον δὲ τοιοῦτο καὶ ἄμεσον (proximum) ἡ παραβιασθεῖσα καὶ ἐκ ταύτης ἐκπηγάζουσα ὑποχρέωσις (βλ. *Πατρόγλου*, ΕΕΔ 13, 851, *contra Δεληδέου* ΕΕΔ 13, 703. Πρβλ. βάσει ρητῶν ὅμως κειμένων *Nikisch*, Arbeitsrecht σελ. 498). Ἐφ' ὅσον δὲ καὶ τὸ πρὸς χορήγησιν ἀδείας ἀναψυχῆς καθήκον τοῦ ἐργοδότου, ἀνεξαρτήτως τῆς εἰδικωτέρας νομοθετικῆς του ρυθμίσεως, ὡς βασιν ἔχει ὑποχρέωσιν ἐκπηγάζουσαν καθ' ὅλου ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, καὶ δὴ ταυτίνην θεμελιουμένην ἐπὶ τοῦ γενικωτέρου καθήκοντος τοῦ ἐργοδότου πρὸς πρόνοιαν (*Nikisch*, Ἐργατικὸν Δίκαιον κατ' ἑλληνικὴν μετάφρασιν, σελ. 307 in fine), οὐδὲν τὸ κωλῦον ὅπως, ἐν παραβάσει ὑπὸ τοῦ τελευταίου τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεώς του, ἀναχθείσης εἰς ποινικὸν ἀδίκημα (ἄρθρ. 5 § 7 τοῦ ν. 539/1945) προϋποθέτον τὴν ὑπαρξιν ἀστικοῦ, ἄλλως συνεπαγομένου τὴν δημιουργίαν τοιούτου, οἱ ἐκ τούτου, ἐν προδήλῳ συναφείᾳ καὶ συναρτήσει πρὸς τὴν σχέσιν ἐργασίας, ἀπορρέουσαι ἀξιώσεις ἀποζημιώσεως, οἷα καὶ ἡ ἐπὶ τὴν ἀπολεσθεῖσαν χρηματικὴν ἱκανοποίησιν τείνουσα, ἐπιδιωχθῶσι κατὰ τὴν ὡς εἴρηται διαδικασίαν. Κατ' ἀκολουθίαν τοῦτ' αὐτὸ εἰποῦσα καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ κρίνασα ὡς παραδεκτὰς καὶ ἀρμοδίως ἀσκηθείσαν κατὰ τὴν προκειμένην διαδικασίαν τὴν ἐπίδικον ἀξίωσιν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὅτι ἧς οὗτος, ἐπὶ τῇ μὴ χορηγήσει εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐργοδότου τῆς ἀναψυχῆς κατὰ νόμον ἀδείας ἀναψυχῆς, ἐπικαίρως ἐζήτει τὴν ἐπιδίκασιν εὐλόγου χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ τὴν ἠθικὴν ἐκ τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς τοῦ τελευταίου, συντελουσης ἀδίκημα, ὑπέστη ἠθικὴν βλάβην, ἀδόλως ἔφασκε καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παραπόνων τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς ταῦτα διὰ τῶν λοιπῶν του διατυποῦται, ἀπορριπτέων ὡς ἀβασίμων.

Ἐφ' ἑτέρου προκύπτοντος ἐκ τῆς ἐν γένει διαδικασίας, ἄλλως δὲ μὴ ἀμφισβητουμένου, ὅτι, κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα, εἰς ὃ ἀντιστοίχουν αἱ ἐπίδικοι ἀξιώσεις, τόπος παροχῆς ἀπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου τῶν πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα Ὀργανισμὸν ὑπηρεσιῶν του ἦσαν αἱ Ἀθῆναι, καλῶς ἐνήχθη ὁ τελευταῖος ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ὁ περὶ ἐλλείψεως τοπικῆς ἁρμοδιότητος τούτου ἕτερος πρόσθετος λόγος ἐφέσεως, διὰ τῶν πρατέρων τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰσαγόμενος, ἀπορριπτέος ἐπίσης ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν ἐνόρκων καταθέσεων τῶν ἐνώπιον τοῦ πρωτοβαθμίου δικαστοῦ ἐπὶ ἑτέρας, παρομοίας πρὸς τὴν προκειμένην, διαφορᾶς, ἐφ' ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 7330/1955 ἀπόφασις τοῦ ἰδίου, ἐξεταισθέντων μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως, περὶ ὧν τὰ ταυτάριθμα ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ προσαγόμενα πρακτικά, ἐν συνδυασμῷ λαμβανομένων πρὸς τὰ ἑκατέρωθεν ἐπικαλούμενα καὶ προσαγόμενα λοιπὰ ἔγγραφα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὕστερος ἐνώπιον τοῦ Σ/φου Ἀθηνῶν Δ.Σ** ληφθεῖσα ἔνορκος βεβαίωσις τῶν μαρτύρων τοῦ ἐκκαλοῦντος Δ.Κ** καὶ Ε.Σ**, ἐλευθέρως πάντων τούτων ἐκτιμωμένων, ἐπαρκῶς ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἀδέσμευτον ἐκ διαδικαστικῶν τύπων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὅτι πράγματι ὁ ἐφεσίβλητος, συνδεόμενος μετὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὀργανισμοῦ (Α.Σ.Ο.), ἀποτελοῦντος νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου (Α.Π. 62/1949, Θέμ. Ξ' 194), διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὡς τοιοῦτος δικαιούμενος, ἐν ὄψει τῆς μὴ ἀμφισβητουμένης ὑπαλληλικῆς ἰδιότητός του καὶ τῆς συνεχοῦς ἀπὸ τοῦ 1927 καὶ ἐντεῦθεν ὑπηρεσίας του, βάσει τοῦ ἄρθρ. 9 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἀ.ν. 539/1945, εἰκοσαεξαημέρου κατ' ἔτος ἀδείας ἀναψυχῆς, δὲν ἔτυχε πλήρους τοιαύτης, καίτοι ῥητῶς ἐζητήσατο αὐτήν, κατὰ τὰ ἔτη 1950 - 1953, ἀλλ' ἐλλιποῦς μόνον ὡς ἀκολούθως, ἤτοι κατὰ τὸ ἔτος 1950 τῷ ἐδόθη ἄδεια 10 ἡμερῶν, κατὰ τὸ ἔτος 1951 ἐξ μόνον ἡμερῶν, κατὰ τὰ ἀκόλουθον 10 ἡμερῶν καὶ κατὰ τὸ ἐπακόλουθον 11 ἡμερῶν.

Ὡς πρὸς τὰ προγενέστερα ἔτη 1948 καὶ 1949 οὐδαμῶς ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων προέκυψεν ὑποβολὴ ἐκ μέρους τοῦ ἐφεσιβλήτου σχετικῆς αἰτήσεως πρὸς χορήγησιν αὐτῷ τῶν ἀντιστοίχων ἀδειῶν του. Τούτων δοθέντων, οἱ μὴ κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἔτη 1950-1953 ἐγκρίναντες ἢ χορηγήσαντες τὰς οἰκείας ἀδείας διευθύνται ἢ διαχειρισταὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος διέπραξαν ποινικὸν ἀδίκημα προβλεπόμενον καὶ τιμωρούμενον κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 § 7 τοῦ ν. 539/1945 καὶ τοῦ ν. Γ'ΨΛΔ'', ὡς τοῦτο ἐπροποιήθη δι' ἄρθρ. 13 τοῦ ν. 2943/1922 καὶ ἐξ οὗ προδήλως παραβλάπτοντος καὶ τὸν ἐφεσίβλητον καὶ κατὰ τούτου στρεφομένου ἀπορρέουσιν ὑπὲρ τούτου ἀξιώσεις ἀποζημιώσεως, ἀνεξαρτήτως δὲ τούτων καὶ ἀξίωσις ἐπὶ χρηματικὴν ἱκανοποίησιν διὰ τὴν ἠθικὴν ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας βλάβην, τὴν τούτῳ προσγενομένην, διὰ τὴν ἀπόπειραν τῆς ὁποίας, ἐκπηγαζούσης ἐκ παρανόμου ἐνεργείας τῶν ὀργάνων καὶ προεστώτων ἐκείνων τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐκδηλωθείσης κατὰ τὴν ἐνάσκησιν καὶ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἀνατεθειμένης αὐτοῖς ὑπηρεσίας, ἐνέχεται εἰς ὁλόκληρον καὶ ὁ τελευταῖος, συμφώνως πρὸς τοὺς ῥητοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 71, 914, 922, 926 καὶ 932 Α.Κ. Προκύπτοντος ὅθεν περαιτέρω ἐκ τῶν προειρημένων ἀποδείξεων, ὅτι ἐπροξενήθη ὁπωσδήποτε ἠθικὴ βλάβη εἰς τὸν ἐφεσίβλητον, ἀτιμωθέντα διὰ τῆς χορηγήσεως αὐτῷ συντεμημένων καὶ ἐλλιπῶν τῶν πρόσθεν ἀδειῶν τῆς πρὸς ἀλοκληρωτικὴν ἀναψυχὴν καὶ ἀναζωο-

γόνησιν εὐκαιρίας, ὀφίστατο περίπτωσις ἐπιδικάσεως ὑπὲρ αὐτοῦ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ὁποίας, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν κατ' ἰδίαν περιστάσεων καὶ δὴ τοῦ μεγέθους τῆς ἠθικῆς βλάβης, τῆς ἐντάσεως τῆς ἐντεῦθεν ψυχικῆς ἀλγηδόνος, τῆς ἐκτάσεως τοῦ πταίσματος, τῆς κοινωνικῆς κατατάσεως τοῦ παύοντος, τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν μερῶν καὶ τῶν λοιπῶν κρισίμων περιστατικῶν, σαφῶνον γνώμην ἔχει καὶ τὸ παρὸν δικαστήριον πρὸς τὴν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν, καθ' ἣν τὸ σύνολον ταύτης ἀνέρχεται διὰ τὴν ἐπίδικον περίοδον τῶν ἐτῶν 1950-1953 εἰς δραχ. 3.000, εὔλογον καὶ ἀνάλογον ὂν πρὸς τὰς περιστάσεις ἐκείνας. Μετὰ ταῦτα ὀρθῶς ὁ πρωτοδικος δικαστὴς ἐπεδίκασε τὸ ποσὸν τοῦτο, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ ἄρτι μνησθέντα ἔτη, δεχθεὶς ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ βάσιμον τὴν τοῦτο διώκουσαν ἀγωγὴν (ἔκθεσιν ἐργατικῆς διαφορᾶς), πλήρως ὡρισμένην οὖσαν κατὰ τὰ συναφῆ κονδύλιά της καὶ μετ' ἐπαρκοῦς σαφηνείας καὶ πληρότητος διατυποῦσαν τὴν περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως αἴτησιν, καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναγίου τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως παράπονα ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμα.

Ἐσφαλμένως ὅμως ἡ τελευταία προέβη εἰς ἐπιδίκασιν ἀποζημιώσεως καὶ διὰ προγενέστερα ἔτη 1948 καὶ 1949, δι' ἃ, μὴ ζητηθείσης, ὡς ἐλλείψει ἀδείας ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου, δὲν ἐγεννήθη σχετικὸν ὑπὲρ αὐτοῦ δικαίωμα καὶ δέον, δεκτοῦ κατὰ ταῦτα γινομένου τοῦ σχετικοῦ λόγου τῆς κριναμένης ἐφέσεως, τοῦ εἰς κακὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων ἀναγομένου, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἐν μέρει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ νὰ ἀπορριφθῇ κατὰ τὸ σημεῖον της τοῦτο ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ ὡς ἀβάσιμος καὶ ἀναληθής (*).

III

Εὐθύνη ἐργοδότου εἰς ἀνόρθωσιν ζημίας μισθωτοῦ ἐκ τῆς ὑπερημερίας του περὶ τὴν χορήγησιν τῆς κατ' ἄ. ν. 539/1945 ἀδείας.

Ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν ἀδείας αἰτησαμένου καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος.— Δικαστικὸς ἐξαναγκασμὸς ἐργαδότου πρὸς παροχὴν ἀδείας, ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθε τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος.— Ὑποχρέωσις ἀποζημιώσεως ἐν παρόδῳ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, κατ' ἀνάγκην ἀδυνάτου τῆς παροχῆς, ὡς ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου καὶ συνισταμένης τῆς ἀποζημιώσεως εἰς τὴν ἀξίαν τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας κατὰ τὸν δικαιούμενον καὶ μὴ χορηγηθέντα πέραν χρόνον ἀδείας.— Ὑπαρξις ἀμφισβητήσεως περὶ τὸ μέγεθος τῆς δικαιουμένης ἀδείας.— Ἀρμοδιότης Ἐπιτροπῆς ἄ. ν. 539/1945 καὶ ἔλλειψις ὑπερημερίας ἐργοδότου.— Ἀνασπόχρεον ἀποζημιώσεως βάσει διατάξεων περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6793/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. Σ. Ποταμιάνος

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Ῥαγκόπουλος, Γ. Βελιανίτης

Κατὰ τὰ ἄρθρα 2 § 1 καὶ 4 § 1 τοῦ ν. 539/1945 ὁ μισθωτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα, ὅπως μετὰ συμπλήρωσιν δωδεκαμήνου συνεχοῦς ὑπηρεσίας λάβῃ καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος μετ' ἀποδοχῶν ἄδειαν ποικίλλουσαν ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως, παρ' ᾗ ὑπηρετεῖ, ὁ δ' ἐργοδότης του ὑποχρεοῦται, ὅπως χορηγήσῃ ταύτην αὐτουσίαν, ἐν ὄψει τοῦ σκοποῦ τῆς παρασχωρήσεως αὐτῆς, συνισταμένου εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεων τοῦ ἐργαζομένου μισθωτοῦ. Ἀρνουμένου δὲ τοῦ ἐργοδότου ὅπως χορηγήσῃ τὴν αἰτηθεῖσαν ἄδειαν, ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθε τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑποχρεοῦται, ὅπως χορηγήσῃ ταύτην, χωρεῖ κατὰ νόμον (ἄρθρ. 882 τοῦ Πολ. Δικ., Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13472/1954, ΕΕΔ 14, 747) δικαστικὸς ἐξαναγκασμὸς αὐτοῦ πρὸς αὐτουσίαν χορήγησιν τοῦ ὀφειλομένου, ὅπως παρασχεθῇ εἰς τὸν μισθωτόν, ἐλευθέρου χρόνου πρὸς ἀνάπαυσίν του. Ἐν παρόδῳ ὅμως τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δέον νὰ χορηγηθῇ ἡ ἄδεια (Α.Π. 598/1955, ΕΕΔ 14, 1333, *Βασιλείου* ΕΕΔ 14, 625), ὁ ἐργοδότης, οὐτινος ἡ αὐτουσία ἐκπλήρωσις τῆς ὑποχρεώσεώς του κατέστη πλέον ἀδύνατος, ὡς ἐκ τῆς ὑπερημερίας του, ἐπερχομένης ἅμα τῇ παρελεύσει τοῦ διμήνου, ἀφ' ἧς ὑπεβλήθη παρὰ τοῦ ἐργαζομένου ἡ σχετικὴ αἴτησις πρὸς χορήγησιν τῆς δικαιουμένης ἀδείας (ἄρθρ. 4 § 1 ν. 539, ἄρθρα 340 καὶ 341 § 2 Α.Κ.), ὁπωσδήποτε ὅμως ἅμα τῇ ἐπελεύσει τοῦ ἀκροτάτου σημείου τοῦ ἔτους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔδει νὰ χορηγηθῇ αὕτη καὶ ἄνευ ὀχλήσεως, καθ' ὃ ὑφισταμένης δηλῆς ἡμέρας ἐκπληρώσεως τῆς ὑποχρεώσεώς του (ἄρθρ. 341 Α.Κ., ὑποχρεοῦται κατὰ νόμον (ἄρθρ. 335 Α.Κ.) εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας τοῦ μισθωτοῦ (Α.Π. ἔνθ' ἀνωτ., Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 4363/1955, ΕΕΔ 14, 745), ἥτις συνίσταται εἰς τὴν ἀξίαν τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας κατὰ τὸν δικαιούμενον καὶ μὴ χορηγηθέντα ἐλεύθερον χρόνον, καθ' ὃν ἔδει νὰ λαμβάνῃ τὰς ἀποδοχάς του ἀναπαυόμενος (*Βασιλείου*, ἔνθ' ἀνωτέρω). Ἐὰν ὅμως, ὑποβληθείσης αἰτήσεως παρὰ τοῦ μισθωτοῦ πρὸς χορήγησιν τῆς δικαιουμένης ἀδείας, ὁ ἐργοδότης οὐ μόνον δὲν ἀρνεῖται ταύτην, ἀλλὰ ἀντιθέτως παρέχει τὴν κατὰ τὴν κρίσιν του ὀφειλομένην, ἐνῷ ὁ μισθωτὸς δι' οἱονδήποτε λόγον ὑπολαμβάνει ὅτι δικαιοῦται μείζονος τοιαύτης, τότε καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ὅτι δὲν ἐμεσολάβησε περὶ τούτου δικαστικὴ κρίσις, ὑφισταμένης διαφορᾶς ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς χορηγητέας ἀδείας δέον νὰ ἐπιλυθῇ αὕτη παρὰ τῆς κατ' ἄρθρον 4 § 2 ἀ. ν. 539/1945 ἐπιτροπῆς. Πρὸ δὲ τῆς ἐπιλύσεως τῆς διαφορᾶς ταύτης ὁ ἐργοδότης δὲν περιέρχεται διὰ τὴν καθ' ἡμερολογιακὸν ἔτος ὀφειλομένην ἄδειαν εἰς ὑπερημερίαν, ἀφοῦ ἡ ὑποχρέωσίς του, μὴ οὖσα κατ' ἔκτασιν προσδιορισμένη, ὡς ὁ νόμος ἀξιοῖ, οὐδὲ ληξιπρόθεσμος καθίσταται (Γεωρ. Ἀθηνῶν 8464/1954, ΕΕΔ 14, 75, *Β. Βασιλείου*, ἔνθ' ἀνωτ.). Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ ὁ ἐνάγων ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ του, ὡς παραδεκτῶς διευκρινίσθη διὰ τῶν πρακτικῶν του, ἐκτίθεται ὅτι, ὑπηρετήσας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1932 παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ἀνωνύμῳ ἑταιρείᾳ μέχρι καὶ τῆς 4.11.1954, ὅτε ἀπελύθη, ἐνῷ πάσχει ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937 ὑπηρεσίαν διαλλήλου, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐδικαιοῦτο κατὰ νόμον (ἄρθρ. 2 § 1 ἐδ. α καὶ § 2 ν. 539/1945) καθ' ἕκαστον

(*) Ἐπικυροῦται ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 7330/1954 Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, ΕΕΔ 14, 752.

τῶν ἡμερολογιακῶν ἐτῶν 1947-1954, ἐν ὄψει καὶ τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας του, ἄδειαν 26 ἀλλεπαλλήλων ἐργασίμων ἡμερῶν, ἡ ἐργοδότρια παρὰ τὰς διαμαρτυρίας του τῷ παρεῖχε 16 ἡμερῶν τοιαύτην, οὗ ἕνεκεν αἰτεῖται τὴν καταδίκην ταύτης εἰς καταβολὴν χρηματικῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὸ μὴ ληφθὲν μέρος τῆς δικαιουμένης ἀδείας του. Ἐν ὄψει ὅμως τῶν οὕτωσι ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ ἐκτιθεμένων εἶναι πρόδηλον, ὅτι καθ' ἕκαστον τῶν ὡς ἄνω ἡμερολογιακῶν ἐτῶν (1947 - 1954) ἀνέκυπτον μεταξὺ τῶν διαδίκων διαφοραὶ ὡς πρὸς τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς δικαιουμένης ἀδείας. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὁ ἐνάγων, καθ' ἃ ἐβεβαιώθημεν ἐκ τῆς ἐν γένει διαδικασίας, οὐδέποτε προσέφυγεν εἰς τὴν κατ' ἄρθρ. 4 § 2 τοῦ ν. 539/1945 ὁρισθεῖσαν ἐπιτροπὴν πρὸς ἐπίλυσιν τῆς διαφορᾶς ταύτης, μεθ' ἣν καὶ μόνην ἐπίλυσιν θὰ ἦτο προσδιωρισμένη, καθ' ὃν τρόπον ὁ νόμος (ἄρθρον 4 § 2 ν. 539/1945) ἀξιοῖ, ἡ ἔκτασις τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἐναγομένης ἐργοδοτρίας του, αὐτὴ δὲν περιέστη ἐκ τοῦ λόγου τούτου, ὡς βασίμως διὰ τῶν προτάσεών της ἰσχυρίζεται, εἰς ὑπερημερίαν κατ' οὐδὲν τῶν ὡς ἄνω ἐτῶν, μὴ δυναμένη νὰ περιαχθῇ εἰς τοιαύτην ἐκ τῆς μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐναγομένου ἐκδοθείσης μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑπ' ἀριθ. 6391/1951 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (διαδικασία ν. Γ' ΘΟΔ'), δι' ἧς ἀνεγνωρίσθη τελεσιδίκως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937 ὡς ὑπάλληλος (ἐκ τοῦ ἐὰν ἦτο ἐργάτης ἢ ὑπάλληλος ἀνακύπτει ἡ διαφορὰ ὡς πρὸς τὴν δικαιουμένην ἄδειαν), ἀφοῦ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου δέον νὰ εἶναι, καθ' ἃ ἐκ τῶν ἄρθρων 2 § 1,4 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ν. 539 συνάγεται, καθ' ἕκαστον ἔτος προσδιωρισμένη, οὗ ἕνεκεν ἡ καινομένη ἀγωγὴ ἀπορριπτέα ἀποβαίνει κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς ὑπερημερίας βάσιν της. Οὐδὲν εὑρίσκει ἔρεισμα ἡ ἀγωγὴ αὕτη εἰς τὸ ἄρθρον 914 τοῦ Α.Κ. ὡς ὑποστηρίζει ταύτην ὁ ἐνάγων κατὰ τὴν ἐπικουρικὴν της βάσιν, διότι οὐχὶ ἡ ἐργοδότρια του, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι ὑπαίτιος διὰ τὴν μὴ λῆψιν πλήρους τῆς ἀδείας του, ὡς μὴ ἐνεργήσας νομίμως διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς χρονικῆς διαρκείας ταύτης. Ἀκριβῶς δὲ ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου δὲν διεπράχθη ὑπὸ τοῦ ἐνταλμένου (ἄρθρον 1 § 4 τοῦ ν. 539/1945) τὴν χορήγησιν τῶν ἀδειῶν εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς ἐναγομένης ὀργάνου της τὸ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐπικαλούμενον ἀξιόποινον ἀδίκημα τοῦ ἄρθρ. 5 § 7 τοῦ ν. 539/1945, ἐφ' οὗτινος ὁ μισθωτὸς αὐτός, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἄρθρων 932 καὶ 299 τοῦ Α.Κ., ἐποτηρίζει ἀξίωσιν ἀποζημιώσεως πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς, ἠθικῆς βλάβης, ἣν ὑπέστη ἐκ τῆς μὴ λήψεως πλήρους τῆς ἀδείας του. Περαίτωσις ἐπιδικάσεως τῆς ἀξίας τῶν μὴ ληφθεισῶν ἡμερῶν ἀδείας ὑπὸ μορφὴν ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις, ἃς αἰτεῖται ὁ ἐνάγων, δὲν συντρέχει, τῆς ἀγωγῆς του οὔσῃ κατὰ τὴν τοιαύτην βάσιν της ἐξοπιθοῦσης, διότι ἐν ἀντιθέτῳ ἐκδοχῇ θὰ ἐλάμβανε χώραν καταβολὴ εἰς χρῆμα τῆς δικαιουμένης αὐτουσίας ἀδείας, τοῦθ' ὅπερ ρητῶς ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου, καθ' ἃ συνάγεται τὸ μὲν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 5 τούτου, κηρύσσοντος ἄκυρον πᾶσαν συμφωνίαν περιλαμβάνουσαν ἐγκατάλειψιν τοῦ εἰς ἄδειαν δικαιώματος, ἔστω καὶ ἐπὶ τῇ καταβολῇ ἀποζημιώσεως, τὸ δὲ ἐκ τοῦ ἄρθρου 5 § 2, δι' οὗ ἀναγνωρίζεται δικαίωμα εἰς πάντα ἐργοδότην καὶ ἂν ἤθελεν ἀπασχοληθῇ ὁ μισθωτὸς διαρκούσης τῆς ἀδείας του, ὅπως μὴ καταβάλῃ ἀμοιβὴν διὰ ταύτην, ἀναπληρουμένης μόνον τῆς δικαιουμένης ἀδείας διὰ χρηματικῆς ἀποζημιώσεως μόνον ἐν ἀδυναμίᾳ χορηγήσεως ταύτης ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργοδότου, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα, περὶ ἧς ὅμως περιπτώσεως ἐν προκειμένῳ δὲν πρόκειται δι' ὅσα προελέχθησαν. Μετὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ τοιοῦτον ἀντικείμενον ἔχουσα ἀπορριπτέα καθίσταται.

IV

Δικαίωμα ἀποδοχῶν κατὰ τὸν χρόνον ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὸν Α.Ν. 539/1945.

Δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ κατὰ χρόνον ἐτησίας ἀδείας κατ' Α.Ν. 539/1945 πρὸς λῆψιν τῶν συνήθων ἀποδοχῶν, ὧν θὰ ἐδικαιοῦτο, ἐὰν ἀπησχολεῖτο παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει — Διατάξεις τοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων περὶ ἀδειῶν. — Δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων κατὰ τὸν χρόνον ἀδείας τῶν συνήθων ἀποδοχῶν αὐτοῦ, πλὴν τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν (διανυκτερεύσεων, χιλιομετρικῶν διανύσεων καὶ συμπληρωματικῆς ἐργασίας).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14175/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Ε. Ποταμίτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Λαμπρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Π. Τσούτης, Ν. Γκινάλας

Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Δ.ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τῶν συνήθων ἀποδοχῶν, ὧν θὰ ἐδικαιοῦτο, ἐὰν ἀπησχολεῖτο παρὰ τῇ ὑποκειμένῃ ἐπιχειρήσει κατὰ τὸν ἀντίστοιχον χρόνον, κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τῆς § 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἀποδοχῶν περιλαμβάνονται καὶ αἱ παντὸς εἴδους πρόσθετοι ἢ συμπληρωματικαὶ τακτικαὶ παροχαὶ (ἀντίτιμον τροφῆς, ἐπιδόματα κ.λ.π.), πλὴν τῆς τυχὸν παρεχομένης κατοικίας. Ἐτέρωθεν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 63 τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΔΚΗ/1912 «περὶ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τῶν σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιοδρομικῶν ὑπαλλήλων» ἐκδοθέντος καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 71 τῆς 3ης Μαρτίου 1917 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (Φ.Ε.Κ. Τεύχος Β', ἀριθ. 44) ἐγκριθέντος ἀπὸ 17 Ὀκτωβρίου 1916 γενικοῦ κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων (οὕτω δὲ θέσιν νόμου ἐπέχοντος, βλ. Α.Π. 240/1954, ΕΕΔ. 13,595) πᾶς μόνιμος ὑπάλληλος, ἐπίσης δὲ καὶ πᾶς μόνιμος τεχνίτης, ἢ μόνιμος ἐργάτης, μείζονα τῆς πενταετίας ἔχων ὑπηρεσίαν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ κατ' ἔτος ἄδειαν ἀπουσίας μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν, ἐφ' ὅσον αἱ ἀνάγκαι τῆς ὑπηρεσίας ἐπιτρέπουσι ταύτην.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς προκύπτει, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ μισθωτὸς κατὰ τὴν διάρκειαν ἀδείας του λαμβάνει τὰς ἀποδοχὰς ἐκείνας, τὰς ὁποίας, ἐὰν ἠσχολεῖτο κατὰ τὸν ἀντίστοιχον χρόνον τῆς ἀδείας του, θὰ ἐλάμβανε ὡς συνήθεις καὶ τακτικὰς παροχάς, ὡς τακτικὸν ἀνταλλάγμα τῆς παρεχομένης εἰς τὸν ἐργοδότην του ἐργασίας κατὰ

τὴν μεταξὺ των συναφθεῖσαν ἐργασιακὴν σύμβασιν καὶ οὐχὶ τὰς ἀποδοχὰς ἐκείνας, τὰς ὁποίας θὰ ἐλάμβανεν, ἀνεξαρτήτως τῆς κανονικῆς τῆς ἐργασίας συμπεφωνημένης ἀμοιβῆς του καὶ ἐκτάκτως, ὁσάκις ἤθελεν ἀνατεθῆ εἰς αὐτὸν ἐργασία, ἀμειβομένη ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις, ἐκτάκτως παρεμβαλλομένας ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ὑπηρεσίας του, διὰ προσθέτου ἀνταλλάγματος, πέραν τοῦ συμπεφωνημένου παγίου μισθοῦ του.

Ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων, ἀνήκων εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ σιδηροδρομικοῦ Δικτύου Σ.Π.Α.Π., ἀπὸ 30ετίας περίπου, ὑπηρέτει κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον ὡς μόνιμος ὑπάλληλος τῆς ἐναγομένης, προσφέρων τὰς ὑπηρεσίας τοῦ προϊσταμένου ἁμαξοστοιχιῶν, ἐξαιρέσει τοῦ ἀπὸ 10.9.1947 μέχρι 3.7.1952 χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ὃ οὗτος εἶχεν ἀπολυθῆ τῆς ὑπηρεσίας του, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Θ' Ψηφίσματος. Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2 καὶ 4 τῆς κατ' ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ.ν. 1545/1950, κυρωθέντος διὰ τοῦ ν. 2336/1953, ἐκδοθείσης καὶ ἰσχυούσης νόμου ἐπιχειρήσεως ὑπ' ἀριθ. 63907.1950 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Μεταφορῶν, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας «περὶ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων», διατηρηθείσης δὲ ἐν ἰσχύϊ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 9 τοῦ ἀπὸ 18 Μαΐου/18 Ἰουνίου 1954 β. δ/τος, καθ' ὅσον ἀφορᾷ καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ σιδηροδρομικοῦ Δικτύου Σ.Π.Α.Π., εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν σιδηροδρόμων τούτων καταβάλλεται ὁ ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως μισθὸς καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Ἰανουαρίου 1926 δ/τος, προβλεπόμεναι δευτερεύουσαι ἀπολαυαὶ (βλ. καὶ Α.Π. 234/1955, ΕΕΔ 14,490). Ὡς δευτερεύουσαι ἀπολαυαὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω κανονισμοῦ χαρακτηρίζονται καὶ αἱ ἀποζημιώσεις διανυκτερεύσεως μετὰ τῶν ἀμοιβῶν χιλιομετρικῶν διανύσεων καὶ τῶν συμπληρωματικῶν ὡρῶν ἐργασίας. Ἐκ τούτων 1) αἱ ἀποζημιώσεις διανυκτερεύσεως καταβάλλονται εἰς τὸ προσωπικὸν ἁμαξοστοιχιῶν, ἕλξεως καὶ κινήσεως διὰ πᾶσαν ἐκτὸς τῆς ἕδρας του διακοπὴν καθ' οἱανδήποτε ὥραν, ἤτοι διὰ πᾶσαν ἐκτὸς τῆς ἕδρας του παραμονὴν κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας του μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἑπομένης τοιαύτης ὑπὸ τοῦ ἰδίου (βλ. τὸ ὑπὸ στοιχεῖον Α', ΙΙ Τμῆμα τοῦ κανονισμοῦ), 2) αἱ ἀμοιβαὶ χιλιομετρικῶν διανύσεων καταβάλλονται εἰς τὸ προσωπικὸν ἁμαξοστοιχιῶν, ἕλξεως καὶ κινήσεως, ἀναλόγως τῶν διανυομένων ὑπ' αὐτοῦ χιλιομέτρων ἐν ὑπηρεσίᾳ ἐν τῇ περιοδῷ ἐργασίας, ἤτοι κατὰ τὸ μεταξὺ δύο διαδοχικῶν ἀναπαύσεων διάστημα, ὡς ἀναπαύσεως ὁριζομένης τῆς ἐπὶ 24 ὥρας τοὐλάχιστον διαρκούσης διακοπῆς, καθ' ἣν ὁ ὑπάλληλος δύναται νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς ἕδρας του (βλ. τὸ ὑπὸ στοιχεῖα Β', Ι τμῆμα τοῦ κανονισμοῦ) καὶ 3) αἱ ἀμοιβαὶ συμπληρωματικῆς ἐργασίας καταβάλλονται διὰ πᾶσας ἀνεξαιρέτως τὰς συμπληρωματικὰς ὥρας ἐργασίας, αἵτινες ἤθελον πραγματοποιηθῆ καθ' ὑπέρβασιν τῶν ἐν ταῖς εἰδικαῖς διατάξεσι, δι' ἑκάστην κατηγορίαν τοῦ προσωπικοῦ, ὁριζομένων χρονικῶν ὁρίων (βλ. τὸ ὑπὸ στοιχεῖα Β', ΙΧ τμῆμα τοῦ κανονισμοῦ). Οὕτω καὶ εἰς τὸν ἐφεσίβλητον, ὡς ἐβεβαιώθη, κατεβάλλοντο ἐκτὸς τοῦ βασικοῦ μισθοῦ του μετὰ τῶν ἐπιδομάτων πολυετίας καὶ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ αἱ ἀνωτέρω δευτερεύουσαι ἀπολαυαί, ἀλλ' ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας προϋποθέσεις. Ἀντιθέτως, ὡς ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, οὗτος ἐστερεῖτο ἀντιστοίχως τῶν μνησθεισῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν, ὁσάκις δὲν παρέμενεν ἐκτὸς τῆς ἕδρας του κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας του μέχρι τῆς ἐνάρξεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἑπομένης τοιαύτης ἢ ὁσάκις, εἴτε ἀναπαυόμενος, ἀνὰ 4 προβλεπόμενα εἰκοσιτετράωρα ὥρας ἀναπαύσεως ἐντὸς 30 ἡμερῶν (βλ. ἄρθρ. 6 ἐν τέλει κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π.), εἴτε ἐξ οἱουδήποτε ἄλλου ὑπηρεσιακοῦ λόγου, δὲν ἐπραγματοποίει χιλιομετρικὰς διανύσεις, ἢ τέλος ὁσάκις οὗτος δὲν εἰργάζετο καθ' ὑπέρβασιν τῆς διὰ τοὺς προϊσταμένους ὁριζομένης μέσης ἡμερησίας ἐνεαώρου ἐργασίας. Τούτων δοθέντων παρέπεται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι αἱ ἀνωτέρω δευτερεύουσαι ἀπολαυαὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου, χορηγούμεναι εἰς αὐτὸν ὡς πρόσθετον ἀντάλλαγμα, πέραν τοῦ κατὰ νόμον βασικοῦ μισθοῦ του, ὁσάκις μόνον ἀνετίθετο εἰς αὐτὸν ἐργασία ὑπὸ τὰς προεκτεθείσας ἐκτάκτους συνθήκας τῆς ἐκτὸς ἕδρας παραμονῆς του, τῆς διανύσεως χιλιομέτρων ἢ τῆς ἀπασχολήσεώς του πλέον τοῦ προβλεπομένου νομίμου ὡραρίου, δὲν ἀποτελοῦσι συνήθεις καὶ τακτικὰς ἀποδοχὰς τούτου καὶ ὡς τοιαῦται δὲν ὑπολογίζονται εἰς τὰς καταβλητέας αὐτῷ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐτησίας ἀδείας του ἀποδοχάς. Κατ' ἀκολουθίαν, ὁ ἐφεσίβλητος, ἐφ' ὅσον, καθ' ἃ καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὁμολογεῖται, ἔλαβε παρὰ τῆς ἐκκαλούσης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς καθ' ἑκάστου τῶν κρισίμων ἐτῶν ἀδείας του τὸν βασικὸν μισθὸν αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐπιδόματος πολυετίας καὶ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, δὲν ἐδικαιοῦτο ἐπὶ πλέον καὶ τὰς αἰτηθείσας δευτερευούσας ἀπολαυὰς διανυκτερεύσεως, χιλιομετρικῶν διανύσεων καὶ συμπληρωματικῆς ἐργασίας (ὑπερωριῶν). Συνεπῶς κατὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ὡς καὶ κατ' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν προσκομισθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὁ δικάσας Πρωτοδίκης ἔκρινεν ἀντιθέτως, ὅτι αἱ ἀνωτέρω δευτερεύουσαι ἀπολαυαὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου συνιστῶσι συνήθεις καὶ τακτικὰς ἀποδοχάς, καταβλητέας αὐτῷ διαρκούσης τῆς ἀδείας του, καὶ περαιτέρω οὗτος οὐχὶ ὀρθῶς ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον δραχμὰς 2847 ἔναντι τῶν αἰτηθεισῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν

κατά τον χρόνον έκάστης των άδειών του των έτων 1952, 1953 και 1954.

V

Δικαίωμα αποζημιώσεως μισθωτού διά μή ληφθείσαν άδειαν, κατ' Α.Ν. 539/1945 ένεκεν απολύσεως

Προϋπόθεσις τής κατ' άρθρ. 5 § 5 του Α.Ν. 539/1945 αποζημιώσεως του μισθωτού να οφείληται ή απόλυσις εις αφορμήν βαρύνουσαν τον εργοδότην. — Έφ' όσον ή αφορμή δέν βαρύνει τον μισθωτόν, αύτη βαρύνει τον εργοδότην, πλήν άνωτέρας βίας ή υποχρεωτικής απολύσεως του μισθ τού έκ του Νόμου, ως επί απολύσεως λόγω συμπληρώσεως όρίου ήλικίας. — Δικαίωμα όμως του μισθωτού προς αποζημίωσιν, έφ' όσον ο λόγος απολύσεως είναι διότι ούτος συνεπλήρωσε το όριον ήλικίας, ίνα λάβη σύνταξιν εξ Ασφαλιστικού Ταμείου. — Υπολογισμός αποζημιώσεως.

Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 731/1955

Διαδικασία εργατικών διαφορών
Πρωτοδίκης ο κ. Β. Τατσόπουλος
Δικηγόροι οι κ. κ. Δ. Φιλιππίδης, Ι. Δέδες.

Έκ της διατάξεως του άρθρ. 5 § 5 του Α.Ν. 539/1945 σαφώς συνάγεται, ότι όπως δικαιούται ο απολυόμενος μισθωτός αποζημιώσεως ίσης προς τας αποδοχάς, άς θά έλάμβανεν, άν ήλικε τύχει της ήλικίας του νόμου τούτου εδικαιούτο άδείας πρό της απολύσεώς του, δέον αύτη να οφείληται εις αφορμήν βαρύνουσαν τον εργοδότην (Α.Π. 466/1949, ΕΕΝ ΙΖ' 215). Έφ' όσον ή αφορμή δέν βαρύνει τον μισθωτόν, παρέπεται ότι, πλήν της ανωτέρας βίας ή της υποχρεωτικής απολύσεως τούτου έκ του νόμου, αύτη βαρύνει τον εργοδότην, όστις φέρει και τον κίνδυνον της επιχειρήσεως. Έκ τούτου προκύπτει ανενδοιάστως, ότι επί υποχρεωτικής απολύσεως του μισθωτού λόγω όρίου ήλικίας, έφ' όσον ή τοιαύτη απόλυσις προβλέπεται υπό του νόμου, αύτη δέν οφείλεται εις αφορμήν βαρύνουσαν τον εργοδότην (Α.Π. 261/1950, ΕΕΔ 12, 502). Ή γενομένη όμως απόλυσις απλώς και μόνον διότι ο μισθωτός συνεπλήρωσε το όριον ήλικίας, το προβλεπόμενον υπό εγκεκριμένου εσωτερικού κανονισμού επιχειρήσεως ή υπό του κανονισμού συντάξεως του Ιδρύματος Κοιν. Ασφαλίσεων ή έτέρου Ασφαλιστικού Οργανισμού, χωρίς εν ταυτώ να προβλέπηται διά νόμου και ή υποχρεωτική απόλυσις τούτου, γίνεται δι' αίτίαν βαρύνουσαν τον εργοδότην και δικαιούται αύτος της υπό του άνωθεν 5 § 5 του α.ν. 539/1945 όριζομένης αποζημιώσεως. Άληθές είναι ότι κατά το άρθρον 3 του ν.δ. 2511/1953 εις τον αριθμόν των απολύσεων και εις τούς περιορισμούς του ως άνω ν.δ. δέν συνυπολογίζονται και οι απολυόμενοι οι συμπληρώσαντες το όριον ήλικίας, πλήν όμως τούτο έχει συνεπείας μόνον διά το έγκυρον ή μή της απολύσεως κατά το ν.δ. 2511/1953 και ούχι διά την βαρύνουσαν αίτίαν, ήτις έξακολουθεί να υφίσταται έν τω προσώπω του εργοδότου, έφ' όσον ο νόμος δέν υποχρεοί τούτον εις την απόλυσιν των συμπληρωσάντων το όριον ήλικίας.

Έβεβαιώθη ότι ο ενάγων προσελήφθη κατά το έτος 1945 υπό της εναγομένης ως πολτοποιός του ένταύθα εργοστασίου χαρτοποιΐας διά συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου και απελύθη την 31.1.1955. Διά την απόλυσίν του ή εναγομένη δέν επικαλείται υπαιτιότητα τούτου ή δικαιολογημένην αιτίαν περί την εκτέλεσιν της υπηρεσίας του. Νόμος προβλέπων την υποχρεωτικήν απόλυσιν του ενάγοντος λόγω συμπληρώσεως ορίου ήλικίας, προβλεπομένου υπό του Ταμείου Ασφαλίσεως Τυπογράφων και Μισθωτών Γραφικών Τεχνών, δέν υφίσταται και ως εκ τούτου ή αιτία της απολύσεως, κατά τα εν τη ηγουμένη σκέψει, βαρύνει την εναγομένην, τοσούτον μάλλον, καθ' όσον αύτη διατηρεί εις την υπηρεσίαν της άλλους μισθωτούς, οίτινες συνεπλήρωσαν το υπό του ως άνω Ταμείου Ασφαλίσεως προβλεπόμενον όριον ήλικίας. Συνεπώς ο επικαλούμενος λόγος της απολύσεως του ενάγοντος περί του ότι ούτος συνεπλήρωσε το όριον ήλικίας, διά να λάβη σύνταξιν, δέν απαλλάσσει την εναγομένην της εκ του άρθρ. 5 § 5 α.ν. 539/1945 οριζομένης αποζημιώσεως.

Ο ενάγων από 1 Ιανουαρίου 1955 έλάμβανεν ημερομίσθιον δραχ. 45, ως και 1 όκάν έλαίου και 100 δράμια σάπωνος έβδομαδιαίως. Είργάσθη εις την εναγομένην άνω των 9 έτων και κατά το άρθρ. 2 του Α.Ν. 539/1945 δικαιούται του ανωτάτου ορίου άδείας 15 άλλεπαλλήλων εργασίμων ημερών μετά των συνήθων αποδοχών, άς θά έλάμβανεν, άν είργάζετο κατά τό ως άνω χρονικόν διάστημα, εις χρήμα και εις είδος (άρθρ. 3 § 3 Α.Ν. 539/1945). Κατ' ακολουθίαν τούτων, ο ενάγων δικαιούται της υπό του άρθρ. 5 § 5 Α.Ν. 539/1945 οριζομένης αποζημιώσεως έκ δραχ. 720, ως και 3 όκάδας έλαίου και 300 δράμια σάπωνος, και δέον να γίνη δεκτή ή κρινομένη αγωγή ως κατ' ουσίαν βάσιμος, κηρυσσομένης της παρούσης, προκαταρκτικώς εκτελεστής, συντρεχούσης νομίμου περιπτώσεως, κατά το σχετικόν αίτημα της αγωγής (άρθρ. 186 Πολ. Δικον.).

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΑΣΦΑΛΙΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤ' ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Ἐφαρμογὴ μεταβατικῶν διατάξεων ἄρθρου 11 Νόμου 3198/1955

Τρόπος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἀσφαλιζομένων κατὰ τῆς ἀνεργίας μισθωτῶν κατὰ τὸν Ν. 3198/1955.—Μεταβατικαὶ διατάξεις ἄρθρου 11 Ν. 3198/1955.—Ὑποχρέωσις ἐργοδότου ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐργοδότου πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ν. 3198/1955 πρὸς καταβολὴν ἐξ ὁλοκλήρου ἀποζημιώσεως τοῦ Β. Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920, ἔστω καὶ ἂν ὁ μισθωτὸς προειδοποιήθη, κατ' ἐφαρμογὴν διατάξεως § 3 ἄρθρου 11 Ν. 3198/1955.—Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως.—Ἔγκυρος καταγγελία συμβάσεως, ὑπαρχούσης εὐλόγου ἀμφιβολίας ἐργοδότου περὶ τῆς ἐννοίας οὐχὶ ἀπολύτως σαφοῦς διατάξεως.

Τὸ θέμα τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν μεταβατικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου 3198/1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων (ΕΕΔ 14, 502), ἐνδιαφέρει ὅμως, παρὰ τὴν μεταβατικότητα τῶν ἄνω διατάξεων, ζωηρὸς ἡ λύσις, εἰς τὴν ὁποίαν κατέληξε τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς διατυπώσεως τῆς § 3 τοῦ ἄνω ἄρθρου, δοθέντος ὅτι αἱ ὅλαι διατάξεις αὐτοῦ ὑπῆρξαν ἐξ ἀρχῆς δυσερμήνευτοι καὶ ἐξ αὐτοῦ προεκλήθη σειρὰ ἐρωτημάτων.

Περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ὑπῆρξε καταγγελία σχέσεως ἐργασίας ἐργάτου, μετὰ προειδοποίησιν κατὰ τὸ ἄκρο 16/18 Ἰουλίου 1920 β.δ. περὶ ἐκτάσεως τοῦ ν. 2112/1920 εἰς τοὺς ἐργάτας, τεχνίτας καὶ ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. 3198/1955, μετὰ τὸν ὁποῖον, ὡς γνωστόν, δὲν ἐπιτρέπεται προειδοποίησις τῶν ἐργατῶν, ἀλλὰ καταβάλλεται πάντοτε ἡ κατὰ τὸ ἄνω β.δ. ἀποζημίωσις (ἄρθρον 1).

Ἡ περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως ἐνέπιπτεν εἰς τὴν διάταξιν τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 11, κατὰ τὴν ὁποίαν κἂν ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐλύθη κατὰ τὸ μετὰ τὴν 9 Φεβρουαρίου καὶ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος χρονικὸν διάστημα, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τούτου, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ μισθωτοῦ, καταβάλῃ τὴν ἀποζημίωσιν αὐτοῦ ἢ συμπληρώσῃ ταύτην κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, ἐν περιπτώσει δὲ μὴ συμμορφώσεώς του ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω τασσομένης προθεσμίας ἡ γενομένη καταγγελία θεωρεῖται ἄκυρος.

Συνάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι ὁ ἀπολυθεὶς μισθωτὸς ἐζήτησεν ἐντὸς τῆς ἄνω προθεσμίας τὴν καταβολὴν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου πλήρους τῆς κατὰ τὸ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ καταβληθῇ ἐκ τῆς ἄνω διατάξεως καὶ τὴν ὁποίαν ἀναγνωρίζει ὡς καταβλητέαν τὸ Πρωτοδικεῖον, ἑρμηνεῦον τὴν σχετικὴν διάταξιν (βλέπε καὶ συμφώνους σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 530 ἑξ., ΕΕΔ 14, 824 ἑξ.).

Παραιτοῦμαι ὅμως τὸ Πρωτοδικεῖον ἐκ τοῦ λόγου ὅτι δὲν ἦτο εὐχερῶς διαγνωστὴ λόγῳ τῆς μὴ ἀπολύτως σαφοῦς διατυπώσεως τῆς ἐφαρμοζομένης διατάξεως ἡ ἔννοια αὐτῆς δὲν ἀπαγγέλλει ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας.

Θὰ ἦτο πράγματι ἀνεπιεικὲς τὸ ἀντίθετον, ὅταν εἶναι κοινῶς γνωστὴ ἡ ἀγωνιώδης, θὰ ἔλεγομεν, προσπάθεια νὰ διαγνωσθῇ ἡ θέλησις τοῦ Νομοθέτου διὰ μέσου τῆς οὐχὶ ἀπολύτως σαφοῦς (λέγει τὸ Πρωτοδικεῖον) διατυπώσεως τοῦ νόμου, τῆς ἐν τῷ συνόλῳ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 11 γριφώδους, θὰ ἦτο ἡ κυριολεξία, διατυπώσεως.

Ἄξιο προσοχῆς λόγῳ τῆς γενικότητος τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῆς εἶναι ἡ σκέψις τῆς ἀποφάσεως περὶ τοῦ νομίμου ὑπολογισμοῦ τῆς ἐκ τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων ἐργατῶν, ταύτης ἰσουμένης πρὸς τὸ σύνολον τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ ἢ ἐν γένει ἀμοιβῶν, εἰς θὰ ἐλάμβανεν ἀντὶ τῆς παρεχομένης ἐργασίας κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, πρὸ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ καταγγελία (ἄρθρον 3 ἀνωτέρω β.δ.) (βλ. πρὸ ἐκτενεστέρων σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 21, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 6874/1954, Πρωτοδίκης *Χ. Πούρος*, ΕΕΔ 14, 21, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 15.23/1954, εἰσηγητὴς *Π. Βουγᾶς*, ΕΕΔ 14, 300).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18489/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Θ. Γιανδάρας*, *Σ. Φωκᾶς*

Διὰ τοῦ ν. 3198/1955, δημοσιευθέντος εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὴν 23 Ἀπριλίου, ἀλλὰ ἰσχύσαντος κατὰ ἄρθρ. 14 αὐτοῦ ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς 9 Φεβρουαρίου 1955, ἐπανήλθεν ἐν ἰσχύϊ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ προϊσχύσαντος, ἀλλὰ καταργηθέντος διὰ τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1954 ν. 118/1945, ἀφοῦ δὲ διὰ τῶν ἄρθρ. 1, 2, 3, 4 καὶ 5 τοῦ νόμου τούτου (3198/1955) καθωρίσθη ὁ τρόπος, καθ' ὃν χωρεῖ ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν μισθωτῶν τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων, τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως καὶ ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954, ἀρισθέντος ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων, ὅτι ἡ καταγγελία αὕτη γίνεται, καὶ ὅτι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, πρωτίστως ἐγγράφως καὶ ἐπὶ πλέον, προκειμένου μὲν περὶ ἐργατοτεχνιτῶν ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς ὑπὸ τοῦ β. δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς

προειδοποιήσεως, προκειμένου δὲ περὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς κατὰ τὸν ν. 2112/1920 ἀποζημιώσεως, ἐπιτρεπομένης ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ καὶ τῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ νόμου τούτου προειδοποιήσεως, ὅτε καταβάλλεται τὸ ἥμισυ τῆς ἐν λόγῳ ἀποζημιώσεως, ἐρρυθμίσθη ἀκολούθως διὰ τῆς μεταβατικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 11 τὸ ζήτημα τῆς τύχης τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ν. 3198/1955 προειδοποιήσεων, ὡς καὶ ἐν γένει τῶν συμβάσεων τῶν λυθεισῶν κατόπιν καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὸ ἀπὸ τῆς 9 Φεβρουαρίου 1955 μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου (23 Ἀπριλίου 1955) χρονικὸν διάστημα. Κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ τελευταίου τούτου ἄρθρου 1) προειδοποιήσεις πρὸς μισθωτούς γενόμεναι μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης εἶχεν ἐπέλθει λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου. Ἐὰν ὅμως διαρκῇ ἡ προειδοποίησις ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος προβῇ εἰς ἔγγραφον ἀνάκλησιν τῆς προειδοποιήσεως, 2) ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν ἐπιθυμῇ νὰ προβῇ εἰς τοιαύτην ἀνάκλησιν καὶ ἐφ' ὅσον ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἔχει λυθῇ ἡ σύμβασις ἐργασίας, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας ἐπαναλάβῃ τὴν καταγγελίαν, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρ. 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος, ὁπότε ἐκ τῆς προειδοποιήσεως ἡ τῆς καταβληθησομένης εἰς τὸν μισθωτὸν ἀποζημιώσεως ἀφαιρεῖται ὁ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος διανυθεὶς χρόνος προμηνύσεως, 3) ἐὰν ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐλύθη κατὰ τὸ μετὰ τὴν 9 Φεβρουαρίου καὶ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος χρονικὸν διάστημα, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τούτου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ μισθωτοῦ καταβάλῃ τὴν ἀποζημίωσιν αὐτοῦ ἢ συμπληρώσῃ ταύτην κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, ἐν περιπτώσει δὲ μὴ συμμορφώσεώς του ἐντὸς τῆς ἄνω τασσομένης προθεσμίας, ἡ γενομένη καταγγελία θεωρεῖται ἄκυρος.

Ἐκ τῶν ὁρισμῶν τούτων, συνδυαζομένων πρὸς τὰς προρρηθείσας διατάξεις τῶν ἄρθρ. 1, 2, 3, 4 καὶ 5 τοῦ νόμου τούτου, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρ. 11 περὶ ἀφαιρέσεως τοῦ ἀπὸ τῆς προμηνύσεως μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 3198/1955 (9 Φεβρουαρίου 1955) χρόνου, εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ σύμβασις δὲν εἶχε λυθῇ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου (23 Ἀπριλίου 1955), ἐφαρμογὴν ἔχει μόνον ἐπὶ ὑπαλλήλων, δι' οὓς εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ προειδοποίησις καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἐργατῶν, ὧν ἡ προειδοποίησις ἐν περιπτώσει καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἀπαγορεύεται. Οὐδεμία τῷ ὄντι ὑφίσταται ἔνδειξις ὅτι ἠθέλησε νὰ ἀποστῇ τῆς βασικῆς ταύτης ἀρχῆς ὁ νομοθέτης, προκειμένου περὶ ἀπολύσεων ἐργατοτεχνιτῶν, γενομένων ἀπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, τοὐτέστιν ἀπὸ τῆς 9 Φεβρουαρίου 1955 καὶ ἐφεξῆς, ἔστω καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν εἶχε γίνει πρὸ τοῦ χρόνου τούτου προειδοποίησις, ἡ τοιαύτη δὲ ἐκδοχὴ ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ρηθεῖσα § 2 ὁμιλεῖ περὶ συμβάσεων καταγγελθεισῶν πρὸ τῆς 9 Φεβρουαρίου 1955, ἀλλὰ μὴ λυθεισῶν διὰ τῆς παρόδου τῆς προθεσμίας τῆς προμηνύσεως μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. 3198/1955 (23 Ἀπριλίου 1955), ὅπερ μόνον προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ, οὐχὶ δὲ καὶ προκειμένου περὶ ἐργατοτεχνιτῶν, δεδομένου ὅτι ὁ χρόνος προειδοποιήσεως διὰ τοὺς τελευταίους τούτους ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 16/18 Ἰουλίου 1920 β. δ/τος εἰς 60 ἡμέρας, κατ' ἀνώτατον ὅριον, οὕτω δὲ ὁπωσδήποτε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑφίσταται ἡ σύμβασις ἐργασίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, ἀλλὰ εἶχε λυθῇ, οὔτε καὶ ἂν ἔτι ἡ προειδοποίησις ἐγένετο τὴν προτεραίαν ταῦ κατὰ τὰ ἄνω χρόνου τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος του. Ἐκ τούτων ἕπεται ὅτι, προκειμένου περὶ ἐργατῶν, δὲν τίθεται ζήτημα ἀφαιρέσεως χρόνου τινὸς προειδοποιήσεως, γενομένης πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 3198/1955, ἀλλὰ ἐπ' αὐτῶν, ἐὰν ἡ σύμβασις ἐλύθη καὶ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου, ἐφαρμογὴν ἔχει ἡ διάταξις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἰδίου νόμου, ὑποχρεωμένου βάσει αὐτῆς τοῦ ἐργοδότου ὅπως καταβάλῃ πλήρη τὴν κατὰ τὸ ρηθὲν ἀπὸ 16/18 Ἰουλίου 1920 β.δ. ἀποζημίωσιν καὶ δὴ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ μισθωτοῦ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, θεωρουμένης ἄλλως τῆς καταγγελίας ὡς ἀκύρου.

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων καὶ τῶν μεταξὺ τῶν διαδίκων διαμειβομένων βεβαιοῦνται τὰ ἑξῆς περιστατικά: Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν, προσληφθεὶς ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου παρὰ τῇ ἐνταῦθα ἐκδοτικῇ ἐπιχειρήσει τῆς ἐφεσιβλήτου ἐναγομένης καὶ ὑπαγόμενος οὕτω εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954, ὡς παρέχων ἐπὶ ἀμοιβῇ κατὰ κύριον λόγον ἐξηρτημένην ἐργασίαν καὶ ἠσφαλισμένος κατὰ τῆς ἀσθενείας εἰς τὸ Ι.Κ.Α., εἰργάσθη μέχρι τῆς 12 Φεβρουαρίου 1955, ὅτε ἀπελύθη ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου κατόπιν ἐγγράφου καταγγελίας (προειδοποιήσεως γενομένης τὴν 12.1.1955. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα, λυθείσης τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐντὸς τοῦ ἀπὸ 9ης Φεβρουαρίου 1955 μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. 3198/1955 χρονικοῦ διαστήματος, ἐδικαιοῦτο, συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα, ὁ ἐκκαλῶν, ἔχων ὡς ἐκ τῆς παρεχομένης ὑπ' αὐτοῦ ἐργασίας, τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐργάτου, ἀποζημιώσεως κατὰ τὸ ἀπὸ 16/18 Ἰουλίου 1920 β. δ. (ἄρθρα 3 καὶ 5), ἰσουμένης, ὡς ἐκ τοῦ χρόνου τῆς παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ ὑπηρεσίας του, ὑπερβάντος τὴν πενταετίαν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν δεκαετίαν, πρὸς τὰς τακτικὰς ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανε κατὰ τὰς πρὸ τῆς ἀπολύσεώς του 30 ἡμέρας, ὑπολογιζομένας βάσει τῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως (ἄρθρ. 5 § 1 ν. 3198/1955). Οὕτω, βεβαιουμένου ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων ὅτι κατὰ τὸν τελευταῖον πρὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος μῆνα τὸ ἡμερομίσθιον αὐτοῦ, ὡς κατὰ τὰ κατωτέρω διεμορφώθη μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 28050/1955 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀνήρχετο εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν . . . ἡ ὀφειλομένη τῷ ἐκκαλοῦντι ἀποζημίωσις ἀνέρχεται εἰς δραχμάς . . . (25 ἐργάσιμοι ἡμέραι τοῦ πρὸ τῆς ἀπολύσεως 30 ἡμέρου πρὸς δραχμὰς . . . δι' ἑκάστην ἡμέραν). Ἔναντι τοῦ ποσοῦ τούτου ἔλαβεν ὁ ἐκκαλῶν τὴν 23ην Μαΐου 1955, κατόπιν ἐγγράφου

αιτήσεώς του, ἐπιδοθείσης τὴν 3.5.1955 εἰς τὴν ἐφεσίβλητον, μόνον τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν . . . διατεινομένης τῆς τελευταίας ταύτης, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ὑποχρέωσιν καταβολῆς μείζονος ποσοῦ, διότι ἔδει νὰ ἀφαιρεθῇ ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως ὁ διαρρεύσας ἀπὸ τῆς 12.1.1955 μέχρι τῆς 9 Φεβρουαρίου 1955 χρόνος προμηνύσεως. Καὶ ὁ τοιοῦτος μὲν ἰσχυρισμὸς τῆς ἐφεσιβλήτου εἶναι, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα, ἀβάσιμος, πλὴν ὅμως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι, κατὰ τὰ βεβαιούμενα ἐκ τῶν ἄνω ἀποδείξεων, ἡ μὴ καταβολὴ πλήρους τῆς ἀποζημιώσεως δὲν ὀφείλεται εἰς κακοβουλίαν τινά, ἀλλὰ κατὰ τὸν βάσιμον ἰσχυρισμὸν αὐτῆς εἰς εὔλογον ἀμφιβολίαν περὶ τὴν ἔκτασιν τῆς ὑποχρεώσεώς της, ὡς ἐκ τῆς μὴ εὐχερῶς διαγνωστῆς ἐννοίας τῶν ἄνω διατάξεων τοῦ ν. 3198/1955, λόγῳ τῆς μὴ ἀπολύτως σαφοῦς διατυπώσεώς των, δὲν πρέπει, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, νὰ ἀκυρωθῇ ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως, ἀντικειμένης τῆς τοιαύτης ἀκυρώσεως εἰς τὴν καλὴν πίστιν (ἄρθρ. 155 § 2 Α.Κ., πρβλ. καὶ Α.Π. 265/1952, ΕΕΔ 11, 628). Κατόπιν τούτων ἀπορριπτέα τυγχάνει ἡ κρινομένη ἀγωγὴ κατὰ τὴν κυρίαν αὐτῆς βάσιν, δι' ἧς, ἐπὶ τῇ προβολῇ ἀκυρότητος διὰ τὸν ἄνω λόγον τῆς καταγγελίας τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας καὶ τῆς συνεπείᾳ ταύτης ὑπερημερίας τῆς ἐφεσιβλήτου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ζητεῖται κατὰ τὸ ἄρθρ. 656 τοῦ Α.Κ. ἡ καταβολὴ αὐτῷ τῶν ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1955 καὶ ἐφεξῆς μέχρι 30/6/1955 ἀποδοχῶν του. Οὐχ ἧττον ὅμως ὑποχρεοῦται ἡ ἐφεσίβλητος εἰς τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν ἄνω καταβολὴν ὑπόλοιπον τῆς ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν . . . , δι' ὃ ποσὸν τυγχάνει βάσιμος ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὴν σχετικὴν ἐπικουρικὴν βάσιν της. Ὅθεν ὀρθῶς μέν, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ἀπέρριψε καὶ ὁ πρωτοβάθμιος δικαστὴς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὴν ἄνω κυρίαν περὶ ἀποδοχῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος λόγῳ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας καὶ ὑπερημερίας τῆς ἐφεσιβλήτου βάσιν της καὶ ἀπορριπτέος τυγχάνει κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ σκέλος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως, ἔσφαλεν ὅμως οὗτος ἀπορρίψας ὁλοσχερῶς τὴν ἀγωγὴν καὶ κατὰ τὴν ἐπικουρικὴν αὐτῆς βάσιν περὶ καταβολῆς τῷ ἐκκαλοῦντι τοῦ ὑπολοίπου τῆς κατὰ τὸ ἀπὸ 16/18 Ἰουλίου 1920 Β.Δ. ἀποζημιώσεως, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἔδει νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτῆς ὁ χρόνος τῆς προμηνύσεως καὶ δέον, κατὰ τὸν βάσιμον πρῶτον τοῦτον λόγον ἐφέσεως κατὰ τὸ δεύτερον αὐτοῦ σκέλος, νὰ μεταρρυθμισθῇ κατὰ τοῦτο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὴν ἐν λόγῳ βάσιν της διὰ τὸ ἄνω ποσὸν τῶν δραχμῶν . . .

II

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τὸν ν. 3198/1955

Προϋπόθεσις τῆς ἐκ τῆς διατάξεως τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 11 ν. 3198/1955 ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, ὅπως ὁ ἀπολυθεὶς πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου μισθωτὸς ζητήσῃ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ τὴν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως ἢ τῆς συμπληρώσεως αὐτῆς.

Σαφεστάτη καὶ ἀνεπίδεκτος ἄλλης ἑρμηνείας ἐκείνης, εἰς ἣν κατέληξεν ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, εἶναι κατὰ τοῦτο ἡ διάταξις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν. 3198/1955 περὶ καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας (ΕΕΔ 14, 503).

Ἡ ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ἀπαγγελία ἀκυρότητος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, λυθείσης κατὰ τὸ μετὰ τὴν 9 Φεβρουαρίου 1955 καὶ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου (23 Ἀπριλίου 1955), συνδέεται πρὸς τὴν ἐντὸς τῆς ἐν τῇ διατάξει προθεσμίας αἴτησιν τοῦ μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως, χωρὶς βεβαίως νὰ ἀπολλύεται ἄλλως τὸ δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως, ὑποκείμενον μόνον εἰς τὴν τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ν. 3198/1955 ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν ἐπιδόσεως τῆς σχετικῆς ἀγωγῆς ἐντὸς ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐπρόκειτο περὶ ἀγωγῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐζητοῦντο μισθοὶ ἐκ τῆς κατὰ τὸν μισθωτὸν ἀκύρου ἀπολύσεως αὐτοῦ, ἄνευ ὅμως προηγουμένης αἰτήσεως αὐτοῦ πρὸς καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως κατὰ τὰ ἄνω σημειούμενα.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 112/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδος*
Εἰσηγητὴς Δ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Φωτεάδης, Σ. Καλφόπουλος

Ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 11 § 3 τοῦ ν. 3198/1955, διὰ νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος, λόγῳ μὴ καταβολῆς ἢ μὴ συμπληρώσεως τῆς ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ἡ λυθεῖσα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προϊσχύοντος δικαίου, μετὰ τὴν 9 Φεβρουαρίου καὶ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ αὐτοῦ νόμου (23 Ἀπριλίου 1955) σύμβασις ἐργασίας, ἀπαιτεῖται, ὅπως ζητήσῃ ὁ ἀπολυθεὶς μισθωτὸς τὴν τοιαύτην καταβολὴν ἢ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἀποζημιώσεως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, μὴ ἐπερχομένης ἄλλως τῆς διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἀπαγγελλομένης ἀκυρότητος. Ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν, ὑπηρετῶν ὡς ἐργάτης ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρόνου παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ ἐναγομένῃ ἑταιρείᾳ ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου 1948 καὶ ἀπολυθεὶς μετὰ προηγηθεῖσαν ἔγγραφον προμήνυσιν τὴν 11 Φεβρουαρίου 1955, δὲν ἐζήτησεν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. 3198/1955 τὴν καταβολὴν ἢ τυχὸν συμπλήρωσιν τῆς κατὰ τὸ ἀπὸ 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως, ἣν μάλιστα οὐδὲ μετὰ πρόσκλησιν τῆς ἐφεσιβλήτου προσῆλθεν, ἵνα εἰσπράξῃ. Ὑπὸ τοιαῦτα δεδομένα δὲν ἐπῆλθεν ἀκυρότης τῆς κατὰ τὰ ἄνω γενομένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, οὕτω δὲ κρίνασα, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλαις αἰτιολογίαις, ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορρίψασα τὴν κρινομένην ἀγωγήν, δι' ἧς, ἐπὶ τῇ προβολῇ ἀκυρότητος, ὡς ἐπελθούσης βάσει τῆς ῥηθείσης διατάξεως τοῦ ν. 3198/1955, ἐζητοῦντο ἀποδοχαὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ τὸν ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1955 καὶ ἐφεξῆς χρόνον, σύδδλως ἔσφαλεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΑΝΤΩΝ ΔΙΜΗΝΟΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ

Προϋποθέσεις κύρους καταγγελίας κατά τόν Νόμον 3198/1955

Καταγγελία συμβάσεως έργασίας μισθωτών άσφαλιζομένων κατά της άνεργίας κατά τόν Ν. 3198/1955.—Προϋποθέσεις τοῦ κύρους αὐτῆς ὁ ἔγγραφος τύπος καί ἡ καταβολή τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Ν. 2112.— Αναγκαία πάντοτε ἡ τήρησις τῆς πρώτης προϋποθέσεως καί ἄν ἡ καταγγελία ἐγένετο πρό τῆς παρελεύσεως δημήνου ὑπηρεσίας παρά τῷ ἐργοδότῃ, τῆς δέ δευτέρας ἐξαρτωμένης ἐκ τῆς παρά τῷ ἐργοδότῃ ὑπάρξεως ὑποχρεώσεως πρός καταβολήν ἀποζημιώσεως.

Κατά τό ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν κατά τῆς ἀνεργίας ἀσφαλιζομένων μισθωτῶν (ΕΕΔ 14, 502) ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καί καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις.

Πρόκειται, ἑπομένως, περί δύο διακεκριμένων νομικῶν προϋποθέσεων διά τό κῦρος τῆς καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας, ἑκατέρας τῶν ὁποίων ἐλλειπούσης ἀπαγγέλλεται ἀκυρότης τῆς καταγγελίας.

Ὁ ἔγγραφος τύπος ἐπεβλήθη ὡς οὐσιαστικόν τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας λόγῳ τῶν συβαρῶν συνεπειῶν, τάς ὁποίας συνεπάγεται ἡ καταγγελία τόσον διά τόν λήπτην αὐτῆς, ὅσον καί διά τόν καταγγέλλοντα (σχετικῶς *Ι. Καποδίστριας*, ἐν Ἑρμ.ΑΚ, εἰσαγ. ἄρθρ. 416-451, ἀριθ. 6), ἀλλά καί διότι διά τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας ἀναγγέλλεται αὕτη, κατ' ἄρθρον 9 τοῦ νόμου (3198) εἰς τήν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὡς καί εἰς τό ἁρμόδιον Γραφεῖον Εἰρήνης Ἐργασίας.

Τοῦ νόμου περαιτέρω ἐπιβάλλοντος τήν καταβολήν τῆς «ὀφειλομένης» ἀποζημιώσεως ἐννοεῖται καταβολή, ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 ἤ τοῦ Β. Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 ὀφείλεται· καί εἶναι γνωστόν, ὅτι τοῦτο συμβαίνει μόνον μετά συμπλήρωσιν δημήνου ἀπρὸ τῷ ἐργοδότῃ ὑπηρεσίας.

Ἐφ' ὅσον, ἑπομένως, δέν ἔχει τοιοῦτον χρόνον ὑπηρεσίας ὁ μισθωτός παρά τῷ αὐτῷ κατά τήν ἀπόλυσιν ἐργοδότῃ ἤ καί τῷ προκατόχῳ τοῦ τελευταίου, ὀφειλομένης μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου κατά τό ἄρθρον 6 τοῦ Νόμου 2112/1920, θά τηρηθῇ, διά τό κῦρος τῆς καταγγελίας, μόνη ἡ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ Νόμου 3198/1955 προϋπόθεσις τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας, ὡς δέχεται καί ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη δικαστική ἀπόφασις.

Τό ζήτημα δέν εἶναι νέον. Ἀντιμετωπίσθη ἐν τῇ δικαστηριακῇ πρακτικῇ κ. ἀ. ὑπό τήν ἰσχύν τοῦ παλαιοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945, ἐπιβάλλοντος καί τοῦτον νά γίνηται ἡ καταγγελία ἐγγράφως καί ἀμφίσημος ὑπῆρξεν ἡ γνώμη τῶν δικαστηρίων, ὅτι τό ἔγγραφον ἀπαιτεῖται ἀδιαφόρως τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 7, 911, ΕΕΔ 7, 818, ΕΕΔ 7, 644).

Ἔχει δέ σημασίαν νά τονισθῇ τό πραγμα, ὅτι δηλαδή δέν σχετίζεται τό ἔγγραφον τῆς καταγγελίας πρός τό δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920, διότι ἐνδέχεται καί ὁ συμπληρώσας δημήνου ὑπηρεσίαν μισθωτός νά μή δικαιοῦται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐπί παραδείγματι ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως ἐπερχομένης ὡς συνεπείας ἀνωτέρας βίας, ὁπότε, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης δέν τυγχάνει ἠσφαλισμένος κατά τοῦ περιστατικοῦ ἀνωτέρας βίας (ἄρθρον 6 § 2 ν. 2112/1920), δέν δικαιοῦται ὁ μισθωτός ἀποζημιώσεώς τινος (Α.Π. 505/1950, εἰσηγητής *Κ. Καυκᾶς*, ΕΕΔ 9, 1066, Α. Π. 444/1954, εἰσηγητής *Σ. Μπορομηλάκης*, ΕΕΔ 13, 89).

Ἀλλά καί ἐλλείποντος, εἰς τήν περίπτωσιν, δικαιώματος ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 211 , ἐπιβάλλεται πάντοτε διά τό κῦρος τῆς καταγγελίας ἡ ἐγγράφως ἐνέργεια αὐτῆς (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 12, 1172).

Πρωτοδίκου Πειραιῶς 1719/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Σ. Ξανθόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ἀθ. Παντούλας, Χ. Μιχαλόπουλος

Ἐν τῇ ὑπό κρίσιν ἀγωγῇ ἐκτίθεται, ὅτι ἐν Πειραιεῖ τήν 20ήν Ἰουνίου 1955 προῆλθεν ὁ ἐνάγων μετά τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ εἰς συμφωνίαν, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐξεμίσθωσεν αὐτῷ δι' ἀόριστον χρόνον τάς ὡς σαπωνεργάτου ὑπηρεσίας του, ἀντί ἡμερομισθίου ἐκ 45 δραχμῶν. Εἰργάσθη οὕτως ὁ ἐνάγων εἰς τό ἐνταῦθα σαπωνοποιεῖον τοῦ ἐναγομένου συνεχῶς μέχρι τῆς 4ης Ἰουλίου 1955, ἡμέρας καθ' ἣν ὁ ἐναγόμενος, καταγγείλας τήν ἐργασιακήν σύμβασιν προφορικῶς, ἤτοι ἀκόρως, ἀπέλυσεν αὐτόν, καταστάς οὕτως ὑπερήμερος περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν του. Οὕτως ἔχουσα κατά τό ἱστορικόν ἡ ἐνδικος ἀγωγή καί διώκουσα τήν καταψήφισιν τοῦ ἐναγομένου εἰς καταβολήν συνολικοῦ ποσοῦ 3.375 δραχμῶν, ἐκφράζοντος τάς ταῦ ἀπό 4.7.1955 (χρονολογίας ἐνάρξεως ὑπερημερίας τοῦ ἐναγομένου) μέχρι 4.10.1955 διαστήματος ἀποδοχάς τοῦ ἐνάγοντος (75 ἡμερ. Χ 45 δραχ.), τοῦ ποσοῦ δέ τούτου μετά τοῦ νομίμου αὐτοῦ τόκου ἀπό τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἄχρις ἐξοφλήσεως, νόμῳ βάσιμός ἐστιν, ἐρειδομένη ἐπί τῶν ἄρθρων 648, 656 καί 349 Ἀστ. Κώδικος, ὡς καί 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955.

Ἀναφορικῶς πρός τήν ὑποστηριζομένην ὡς ἄνω ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως σημειοῦται ἐπιπροσθέτως ἐνταῦθα, ὅτι κατά τό ἄρθρον 5 § 3 ἐδ. 1 τοῦ ν. 3198/1955 δύο εἶσιν οἱ ὅροι, ὧν ἡ τήρησις συνεπάγεται τό ἔγκυρον τῆς καταγγελίας τῆς μεταξύ μισθωτῶν καί ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων, ὑπαγομένων εἰς τάς περί ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2351/1954 «περί συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφα-

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἐφαρμογή ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ συνέπειαι παραβάσεως αὐτοῦ

Περιορισμοί ἀσκήσεως δικαιώματος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Συνέπεια παραβάσεως ἡ ἀκυρότης τῆς καταγγελίας κατ' ἄρθρον 174 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Καταγγελία συμβάσεως μετ' ἄρνησιν μισθωτοῦ πρός περιορισμόν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιδικασθείσης ὑπό Δικαστηρίου ἀπαιτήσεως κατά τοῦ ἐργοδότου.—Ἀκυρότης ἀποφάσεως συνελεύσεως σωματείου ἀντικειμένης εἰς τόν Νόμον ἡ τό καταστατικόν κατ' ἄρθρ. 101 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἀπηχεῖ κατωτέρω ἡ δημοσιευομένη δικαστική ἀπόφασις τήν ὁμοθύμως ὑπό τῶν δικαστηρίων, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρείου Πάγου, γενομένην δεκτήν ἄποψιν ὅτι καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἐξ ἐκδικήσεως κατά τοῦ μισθωτοῦ κινουμένη θεωρεῖται καταχρηστική, μέ συνέπειαν τήν ἀκυρότητα αὐτῆς καί τήν ἐντεῦθεν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρός καταβολήν τοῦ μισθοῦ, ὡς ἐκ τῆς ὑπερημερίας αὐτοῦ (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 13, 569, ΕΕΔ 13, 911), δεκτοῦ γενομένου ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 281 Α.Κ. ἔχει ἐφαρμογήν καί ἐπί τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου ὅπως μονομερῶς καί ἀναιτιωδῶς καταγγείλῃ τήν μεταξύ αὐτοῦ καί τοῦ μισθωτοῦ συμβασιν ἐργασίας (βλέπε ἀρεοπαγιτικήν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 70 ἐπ.).

Ἀντιρρήσεις μόνον θά ἠδύναντο νά σημειωθοῦν καί τῆς σκέψεως τῆς δημοσιευομένης δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπί τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀπολυθέντος μισθωτοῦ ὅτι ἡ ἀπόλυσις αὐτοῦ ἐχώρησε παρά τό καταστατικόν τοῦ ἐναχθέντος σωματείου, κατά τό ὁποῖον «ἡ ἀπόλυσις τοῦ προσωπικοῦ δύναται νά γίνῃ μόνον τῇ προτάσει τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καί τῇ ἐγκρίσει τῆς συνελεύσεως», ἐνῷ ἐν προκειμένῳ, κατά τόν ἰσχυρισμόν τοῦ μισθωτοῦ, ἐγίνετο ἡ ἀπόλυσις ὑπό τῆς γενικῆς συνελεύσεως ἄνευ προτάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου.

Ἐφ' ὅσον ἐβάλλετο τό κῦρος τῆς δικαιοπραξίας τῆς καταγγελίας συμβάσεως, τήν ὁποίαν ἐνήργησε τό σωματεῖον διά τοῦ διοικητικοῦ του συμβουλίου, ἔναντι τοῦ ὑπαλλήλου του, καθίστατο τοῦτο ζήτημα ἐρεύνης ὑπό τοῦ ἐργατικοῦ δικαστοῦ, χωρίς νά τίθηται θέμα προσβολῆς ἀποφάσεως συνελεύσεως σωματείου κατ' ἄρθρον 101 Α.Κ.

Πρωτοδίκου Πειραιῶς 1854/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Σ. Ματσαηδόνης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Μαυρομμάτης, Κ. Δαρβίρης

Ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή, ἐγειρομένη ὑπό τοῦ ἐνάγοντος, ἐργασθέντος ὡς γραμματέως (ὑπαλλήλου) ἐπί συμβάσει ἀορίστου διαρκείας παρά τῷ ἐναγομένῳ σωματείῳ «Ὁμοσπονδία βιοτεχνικῶν σωματείων Πειραιῶς» ἀπό 1 Ἰουνίου 1946 μέχρι 31 Αὐγούστου 1955, καί διώκουσα τήν καταψήφισιν τοῦ ἐναγομένου εἰς τήν καταβολήν αὐτῷ τῶν ἀπό τῆς ἀπολύσεώς του (1.9.1955) μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1955 μισθῶν ἐκ δραχμῶν 4.609, ὀφειλομένων συνεπείᾳ ὑπερημερίας τοῦ ἐναγομένου, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἐν αὐτῇ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι ἄκυρος, ὡς γενομένη ἐξ ἐκδικήσεως καί ἄνευ ὑπηρεσιακῆς ἤ ἄλλης τινός ἀνάγκης, ἤτοι κατά κατάχρησιν δικαιώματος, εἶναι κατά τήν βάσιν ταύτην νόμιμος διά τάς μέχρι τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ἀπαιτήσεις της καί οὐχί διά τάς μή γεγεννημένας μέχρι τοῦ χρόνου τούτου (ἄρθρον 1 Πολ. Δικον.), στηριζομένη ἐπί τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 648, 653, 656, 345 τοῦ Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρ. 281 τοῦ Κώδικος τούτου, καθ' ὃ «ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος ἀπαγορεύεται, ἐάν αὐτη ὑπερβαίνῃ προφανῶς τά ὅρια τά ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἤ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἤ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ καί οἰ

λίσεως 'Ανεργίας» (μεταξύ τῶν ὁποίων εὑρηται καί ἡ ὑπό τοῦ ἐναγομένου ἀσκουμένη τοιαύτη) ὑφισταμένης ἐργασιακῆς σχέσεως ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν: Ὁ ἔγγραφος τύπος τῆς καταγγελίας καί ἡ καταβολή τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως. Ἐκ τῶν ὅρων τούτων ἡ τήρησις τοῦ μέν πρώτου ἐπιβάλλεται πάντοτε, ἄτε τοῦ νόμου μηδεμίαν ποιουμένου διάκρισιν, τοῦ δέ δευτέρου ἤρτηται ἐκ τῆς παρά τῷ ἐργοδότῃ ὑπάρξεως τῆς ὑποχρεώσεως πρός καταβολήν ἀποζημιώσεως. Ἡ τήρησις ὅθεν τοῦ ἐγγράφου τύπου ἐστίν ὑποχρεωτική καί ἄν ἔτι ἡ καταγγελία ἐγένετο πρό τῆς παρελεύσεως διμήνου ἐργασιακῆς σχέσεως, ὡς ἐν προκειμένῳ συμβαίνει, ὑπό προϋπόθεσιν δηλονότι μή συνεπαγομένην τήν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρός καταβολήν ἀποζημιώσεως (ἄρθρ. 1 ν. 2112/1920 καί 2 § 3 τοῦ ἀπό 16/18 Ἰουλίου 1920 β. δ/τος).

κονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος». Ὡς δὲ σαφῶς ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, ἐμπίπτει ἐν αὐτῇ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἄσκησις τοῦ δικαιώματος ὅπως μονομερῶς καὶ ἀνυπαιτίως καταγγείλῃ τὴν μετὰ τοῦ μισθωτοῦ σύμβασιν ἐργασίας, μὴ οὖσης ταύτης ἀνεξελέγκτου καὶ ἀπεριορίστου, ἀλλ' ὑποκειμένης τῷ δικαστικῷ ἐλέγχῳ, ἂν ἐγένετο, ὡς ἡ καλὴ πίστις ὑπαγορεύει καὶ συμφώνως πρὸς τὰ χρηστὰ ἤθη, μὴ ἀντικειμένη εἰς τὸν κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν σκοπὸν τοῦ δικαιώματος, καὶ ὧν ὁρίων ἡ ὑπέρβασις δύναται νὰ ἀγάγῃ εἰς ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας συμβάσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 174 τοῦ Α.Κ. (Α.Π. 848/1954, ΕΕΔ τόμ. 14, σελ. 71).

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 101 τοῦ Α.Κ., καθ' ἣν ἀπόφασις τῆς συνελεύσεως, ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον ἢ τὸ καταστατικόν, εἶναι ἄκυρος. Ἡ ἀκυρότης κηρύσσεται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῇ ἀγωγῇ μέλους μὴ συναινέσαντος ἢ παντὸς ἔχοντος ἔννομον συμφέρον. Ἡ ἀγωγὴ ἀποκλείεται μετὰ παρέλευσιν ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως τῆς συνελεύσεως. Ἡ κηρύττουσα τὴν ἀκυρότητα ἀπόφασις ἰσχύει ὑπὲρ καὶ κατὰ πάντων, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ παράνομοι ἢ αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὸ καταστατικὸν ἀποφάσεις τῆς συνελεύσεως τῶν σωματείων δὲν εἶναι ἀπολύτως ἄκυροι, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀκυρότης αὐτὴ ἀπαγγελθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τοὺς εἰδικωτέρους ὁρισμοὺς τῆς διατάξεως ταύτης (Σ.Ε. ἐν ὁλομελείᾳ 469/1947 Θ.ΝΗ' 295, σκεπτικὸν 10ον, Δ. Χατζόπουλος, Τὰ σωματεῖα κατὰ τὸν Α.Κ. § 50, σελ. 43). Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, κατὰ τὴν δευτέραν αὐτῆς βάσιν, διώκουσα τὴν εἰς τὸν ἐνάγοντα καταβολὴν τῆς ἐν αὐτῇ ἀπαιτήσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ ἀπόλυσις αὐτοῦ ἐγένετο ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως ἄνευ προτάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἤτοι διὰ πρᾶξεως ἀντιθέτου πρὸς τὸ ἄρθρ. 30 τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς, καθ' ἣ «ἡ ἀπόλυσις τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ὁμοσπονδίας δύναται νὰ γίνῃ μόνον τῇ προτάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῇ ἐγκρίσει τῆς Συνελεύσεως», εἶναι κατὰ τὰ ἀνωτέρω μὴ νόμιμος καὶ ἀπορριπτέα, καθ' ὅσον ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις τῆς γενικῆς συνελεύσεως παράγει ὅλα αὐτῆς τὰ ἔννομα ἀποτελέσματα, ἐφ' ὅσον δὲν ἐκηρύχθη διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἄκυρος, οὔτε ἐπικαλεῖται ποσῶς ταυτότιμον τι ὁ ἐνάγων.

Ἐπομένως ἐβεβαιώθημεν, ὅτι ὁ ἐνάγων εἰργάσθη ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου διαρκείας, ὡς γραμματεὺς τοῦ ἐναγομένου σωματείου, ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1946 μέχρι 31 Αὐγούστου 1955, ἀντ. δραχμῶν 1150 μηνιαίως, ὅτι ὁ ἐνάγων ἤγειρε τὴν ἀπὸ 19 Μαΐου 1955 ἀγωγήν του κατὰ τοῦ ἐναγομένου λόγῳ καθυστερήσεως τῶν ἐν αὐτῇ ἀποδοχῶν του, ἤτοι τῶν μισθῶν τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1954, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου, Ἀπριλίου καὶ Μαΐου 1955, ὡς καὶ τῶν δώρων τῶν Χριστουγέννων 1954, ἐφ' ἧς ἀγωγῆς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1385/1955 ἀπόφασις ἡμῶν, δι' ἧς ὑπεχρεώθη τὸ ἐναγόμενον, ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 8475 ἐν συνόλῳ, ὅτι κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ ἐναγομένου, λαβοῦσαν χώραν τὴν 14.7.1955, ἐκλήθη ὁ ἐνάγων, ἵνα προέλθῃ εἰς συμβιβασμὸν μετὰ τοῦ ἐναγομένου σωματείου, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ περιορισμοῦ τῆς ὡς ἄνω ἐπιδικασθείσης, εἰς αὐτὸν ἀπαιτήσεως καὶ ἐπὶ τῇ ἀρνήσει αὐτοῦ (ἐνάγοντος) ὅπως ἀνεχθῇ ἀνεπίτρεπτον φαλκίδευσιν τῶν ὡς ἄνω δικαίων του ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω συνελεύσεως ἡ περὶ ἧς ἡ ἀγωγὴ καταγγελία τῆς συμβάσεως ταύτης κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 1.8.1955 (ἴδε προσαγόμενα ἀποσπάσματα τῶν πρακτικῶν της ἀπὸ 14.7.1955 καὶ 1.8.1955). Ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω ὅμως βεβαιωθέντα περιστατικὰ γενομένη ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ταύτης παρίσταται ὡς ἐξ ἐκδικήσεως γενομένη καὶ ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὑπὸ τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἐπιβαλλόμενα ὅρια καὶ ἀντίκειται εἰς τὸν οἰκονομικὸν σκοπὸν τοῦ δικαιώματος, συνιστῶσα κατάχρησιν δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου ἐναγομένου, ἐξ ἧς αἰτίας ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ταύτης εἶναι ἄκυρος (Α.Π. 25/1953, Ἀρχ. Νομ. Τόμ. Δ' σελ. 256). Δὲν κλονίζει δὲ ποσῶς τὰ ὡς ἄνω ἐκτεθέντα ἡ ἐπίκλησις τῆς οἰκονομικῆς δυσχερείας τοῦ ἐναγομένου, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ἀποχρώντως ἐβεβαιώθη, ὅτι, ἐὰν ὁ ἐνάγων ἐνέδιδεν εἰς τὸν ὡς ἄνω συμβιβασμὸν πρὸς ἀποφυγὴν τῶν δικαιωμάτων του, δὲν θὰ ἀπελύετο ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι τοῦτο εὑρίσκεται ἐν δράσει καὶ οὐχὶ ἐν διαλύσει, ἀναπτύσσον δραστηριότητα πρὸς συγκέντρωσιν τῶν πόρων αὐτοῦ, ὑπερκαλυπτόντων τὰς δαπάνας του, ὡς ἐκ τοῦ προσκομιζομένου προϋπολογισμοῦ προκύπτει. Περαιτέρω ἐβεβαιώθη, ὅτι τὸ ἐναγόμενον κατέστη ὑπερήμερον περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν προσηκόντως παρασχεθεισῶν εἰς αὐτὸ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὑπηρεσιῶν κατὰ τοὺς μῆνας Σεπτέμβριον, Ὀκτώβριον, Νοέμβριον καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς συζητήσεως τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς (9.12.1945) καὶ ὀφείλει εἰς αὐτὸν τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 3.795. Δέον ὅθεν νὰ γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ὡς βάσιμος κατ' οὐσίαν κατὰ τὸ ὡς ἄνω ποσὸν καὶ ἀπορριφθῇ αὐτὴ κατὰ τὰ λοιπὰ ὡς ἀβάσιμος.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Πρόσθετος άμοιβὴ δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 Υ.Α.

Πρόσληψις ἐργατικοῦ προσωπικοῦ κατ' ἄρθρον 138 Ν. 5121/1931 διὰ τὰς ἀνάγκας Ἀεροπορικῶν Ὑπηρεσιῶν. — Χαρακτηρισμὸς τῆς σχέσεως ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου. — Ἐκδίκασις διαφορῶν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν. — Ἀνεφάρμοστον διατάξεων, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 9 Ν. 118/1945, περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀναγγελίας καὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως διὰ τοὺς ἀπολυομένους μισθωτοὺς τοῦ Δημοσίου, δικαιουμένους τοῦ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976/1947 Πράξεων Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου προβλεπομένου βοηθήματος, χωρὶς νὰ ἀπαγγέλληται ἀκυρότης τῆς καταγγελίας ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς. — Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς. — Ἔννοια αὐτῆς.

Ἔχει ἤδη γίνει δεκτὸν δι' ἐπανειλημμένων ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων (βλέπε Α.Π. 158/1955, Α' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 14, 408, Α.Π. 358/1955, Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 14, 695, Α.Π. 384/1955, Α' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 14, 761, Α.Π. 635/1955, Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Ν. Οἰκονομόπουλος*, ΕΕΔ 15, 39), ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 138 τοῦ ν. 5121/1931 περὶ ὀργανισμοῦ τῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας πρόσληψις ἐργατικοῦ προσωπικοῦ διὰ τὴν θεραπείαν αὐξομειουμένων ἑκάστοτε ἀναγκῶν συνιστᾷ σχέσιν ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἄποψις τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἀπόψεως αὐτῆς καὶ ἐφ' ὅσον αἱ δυνάμει τοῦ ν. 28/1944 ἐκδοθεῖσαι καὶ ἰσχύουσαι καὶ ἤδη ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις καὶ αἱ σχετικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ἐφαρμόζονται ἐπὶ τοιούτων σχέσεων, ἀνεξαρτήτως τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου (βλέπε καὶ τὴν ἀμέσως κατωτέρω, σελ. 209 δημοσιευομένην ὑπ' ἀριθ. 10816/1955 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, εἰσηγητὴς *Π. Παπακωνσταντόπουλος* καὶ σημείωσίν μας ἐν σελ. 208, Α.Π. 368/1955, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 14, 695, ἀκριβῶς ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἄρθρ. 138 τοῦ ν. 5121/1931, ἀνεξαρτήτως τῆς συλλογιστικῆς αὐτῆς, ἐφ' ἧς σημείωσις μας ἐν ΕΕΔ 14, 694), ὁμαλῶς καθίσταται ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω καταχωριζομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ὅτι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴς εἶχεν ἐφαρμογὴν ἡ ἐφ' ἧς ἐβάσισεν ἡ ἐνάγουσα τὴν ἀξίωσιν αὐτῆς περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικὴ ἀπόφασις.

Ὡς πρὸς τὴν σκέψιν περὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς τοῦ μηνιαίως ἀμειβομένου μισθωτοῦ (βλέπε περὶ αὐτοῦ Α.Π. 170/1953 (εἰσηγητὴς *Π. Τζαννετάκης*, ΕΕΔ 12, 595, Α.Π. 516/1954) εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 767, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 849/1955, εἰσηγητὴς *Α. Βεκίρης*, ΕΕΔ 14, 980) δύναται, νομίζομεν, νὰ ἀναπτυχθοῦν τὰ ἑξῆς:

Ἐφ' ὅσον, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 13, 767, ΕΕΔ 14, 979) νομοθετεῖται ἐργασία 25 ἡμερῶν κατὰ μῆνα (καὶ ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ὡς ἠρμηνεύθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ὁμοίας, ὑπολογίζει τὴν προσαύξησιν ἐπὶ τοῦ 1/25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ), δὲν ὑφίσταται, καθ' ἡμᾶς, εἰς οἱανδήποτε περίπτωσιν, ὑποχρέωσις καταβολῆς ἑνὸς ἐπὶ πλέον ἡμερομισθίου προσηυξημένου κατὰ 75ο/ο, ἀλλὰ μόνον τῆς τελευταίας ταύτης προσαυξήσεως, διότι, ἂν ἡ ἐργασία ἐπιτρέπηται κατὰ Κυριακὴν καὶ ἐργάζηται κατὰ ταύτην ὁ μισθωτὸς (καὶ οὕτω μόνον δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἡ ἀνωτέρω ὑπουργικὴ ἀπόφασις), δὲν δικαιοῦται ἰδιαιτέρου διὰ ταύτην μισθοῦ, ἀλλὰ δικαιοῦται νὰ τύχῃ ἀναπαύσεως καθ' ἑτέραν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ὡς σκόπτεται ἡ ἀπόφασις, ὥστε πάλιν ὁ μισθωτός, ἀμειβόμενος διὰ μηνιαίου μισθοῦ, νὰ ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ ἐργασίαν ἐπὶ ἓξ ἡμέρας τοῦ μηνός.

Ἄλλο τὸ ζήτημα ἂν κατὰ τὴν ἄλλην αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ὑποχρεοῦται νὰ ἐργασθῇ, ἐνῷ ἐδικαιοῦτο νὰ ἀναπαυθῇ, ὅποτε ἔχει μόνον ἀξίωσιν διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου, μὴ συγχεομένου πρὸς ἀνύπαρκτον ἀξίωσιν αὐτοῦ νὰ ἀμειφθῇ, δι' ἰδιαιτέρου μισθοῦ (πλὴν τῆς προσαυξήσεως τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως) διὰ τὴν κατὰ Κυριακὰς ἐπιτρεπτῶς παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν του.

Ἐξ ἄλλου, δεδομένου ὅτι ὁ νομιμος μισθὸς ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν χρόνον ἀπασχολήσεως (ἐκτὸς ἐναντίας συμφωνίας) (Α.Π. 332/1954, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 13, 516), ὡς οὗτος καθορίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου (ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἐργασία καὶ κατὰ Κυριακὰς καὶ ἀνάπαυσις καθ' ἑτέραν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος), δὲν εὑρίσκει, νομίζομεν, νομίμων ἔρεισμα ἡ ἄποψις ὅτι ὁ ἐργαζόμενος κατὰ Κυριακὰς καὶ διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἀμειβόμενος δικαιοῦται ἄλλης ἀμοιβῆς ἐπὶ πλέον τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του, πλὴν τῆς κατὰ 75ο/ο προσαυξήσεως τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ, ἡ ὁποία ὅμως μετὰ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ συνιστᾷ τὸ ἐλάχιστον νόμιμον ὅριον μισθοῦ.

Ἐνδιαφέρον ἐμφανίζει ἡ ἄποψις τοῦ Πρωτοδικείου περὶ καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου (βλέπε σχετικὰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 1201, νομολογίαν τοῦ α' βαθμοῦ τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας ἐν ΕΕΔ 14, 1339 ἐπ., Γνωμοδ. Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 1395/1955, εἰσηγητὴς

Β. Σάββας, ΕΕΔ 15, 67, *αντιθέτως Π. Παπαπάνος*, ΕΕΔ 14, 1343).

Υπομιμνήσκεται όμως ότι δια την σχίσιν εργασίας την κατά το άρθρον 138 του ν. 5121/1931 «περί οργανισμού της Πολεμικής Αεροπορίας», ως συνεπληρώθη δια του ν. 1062/1938, δεν εφαρμόζονται μετά τον ν. 2882/1954 (ΕΕΔ 13, 833) αι εν τη αποφάσει του Πρωτοδικείου αναφερόμεναι πρόξεις του Υπουργικού Συμβουλίου, άλλ' ο ν. 2112/1920 και το από 16/18.7.1920 β. δ.

Πρωτοδικείου Αθηνών 18671/1955

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Χ. Κομοτούρος*
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Χ. Παύρος*
Δικηγόροι οι κ. κ. Κ. Εφχχγέλου, Δ. Βενιζέλας
Δικαστικός αντιπρόσωπος του Δημοσίου

Διά της υπό κρίσιν εφέσεως ή εκκαλούσα αιτείται της προσβαλλομένης αποφάσεως, επί τω ότι ένθεν μεν κατ' εσφαλμένην του άρθρ. 138 του ν. 5121/1931, ως συνεπληρώθη διά του άρθρου 2 του ά.ν.1062/1938,ερμηνείαν απέρριψε την αγωγήν της, ως αναρμοδίως εισαχθείσαν κατά την του ν. Γ'ΨΟΔ' οριζομένην διαδικασίαν, επί τη αιτιολογία ότι ή τους διαδίκους συνδέουσα εργασιακή σχέσις είναι δημοσίου δικαίου, ένθεν δε δι' επαλλήλου σκέψεως, κατ' εσφαλμένην επίσης ερμηνείαν των περί καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας διατάξεων του ν. 118/1945, έκρίθη ότι το εφειλόμενον δεν υπάγεται εις τας διατυπώσεις της εγκύρου καταγγελίας της συμβάσεως του νόμου τούτου και κατ' εσφαλμένην περαιτέρω εκτίμησιν του πραγματικού υλικού απέρριψε την αγωγήν ως ουσία αβάσιμον.

Κατά το άρθρ. 138 του ν. 5121/1931, ως άνω συνεπληρώθη, προς θεραπείαν αυξομειουμένων εκάστοτε αναγκών ενίων αεροπορικών υπηρεσιών εις το εργατικόν προσωπικόν ο διευθυντής της οικείας Υπηρεσίας δύναται να προσλαμβάνη ημερομισθίως το εκάστοτε απαραίτητον τη Υπηρεσία εργατικόν προσωπικόν, τα ημερομίσθια του οποίου καθορίζονται υπό των προσλαμβανόντων ταύτα διευθυντών εντός του οριζομένου παρ' αυτού υπό του Υπουργού Αεροπορίας, κατανέμοντος ειδικήν πίστωσιν, αναγραφομένην κατ' έτος εν ιδίω κεφαλαίω και άρθρω του προϋπολογισμού του Υπουργείου Αεροπορίας μεταξύ των περί ων πρόκειται Υπηρεσιών, διά διαταγής του, δι' ής καθορίζει άμα τό μηνιαίον ή τριμηνιαίον δι' εκάστην Υπηρεσίαν ποσόν. Εκ της διατάξεως ταύτης σαφώς συνάγεται, ότι τό ούτω προσλαμβανόμενον εργατοϋπαλληλικόν προσωπικόν, ήτοι άνευ διατυπώσεως τινος εις θέσεις μή νενομοθετημένας προς παροχήν προσκαίρου κατά τό μάλλον ή ήττον υπηρεσίας και διά συμβάσεως, κατά την οποίαν ούδέν δημόσιον συμφέρον δικαιολογεί υπερέχουσαν την κρατικήν θέλησιν έναντι τούτου, συνδέεται μετά της ως άνω Υπηρεσίας δι' εννόμου σχέσεως, φερούσης τον χαρακτήρα της συμβάσεως ιδιωτικού δικαίου, ως εν ισοτιμία δικαιοπρακτικής βουλήσεως καταρτιζομένης (Α. Π. 158/1955, Α. Π. 350/1955, 357/1955, ΝοΒ 3, 833,837). πάσα δε εκ τοιαύτης σχέσεως απορρέουσα άξίωσις υπάγεται εις την διαδικασίαν του ως ισχύει ν. Γ'ΨΟΔ'. Όθεν ο δικάσας άνω Πρωτοδίκης διά της προσβαλλομένης αποφάσεως του εσφαλμένως ήρμήνευσε την άνω διάταξιν, δεχθείς ότι ή τους διαδίκους συνδέουσα εργασιακή σχέσις διά της προσλήψεως της εναγούσης κατά τας διατάξεις του άνω άρθρ. 138 ν. 5121/1931 είναι δημοσίου δικαίου και ακολούθως απέρριψε την αγωγήν ως αναρμοδίως εισαχθείσαν κατά την προκειμένην διαδικασίαν. Συννόμως, όθεν, διηύθυνε την αγωγήν της ή ενάγουσα ενώπιον του επί των εργατικών διαφορών Πρωτοδίκου και δέον όπως εξετασθή κατ' άμφότερα τα κεφάλαια αυτής, ήτοι ως πρός τε την αίτησιν περί καταβολής πλάσματι δεδουλευμένων ημερομισθίων (υπερημερίας), ως εκ της άκύρου απολύσεως της εναγούσης, εκ της υπερημερίας της, κατά τους ισχυρισμούς της, και ως πρός την αίτησιν περί καταβολής προσαυξήσεως επί του ημερομισθίου της κατά 75 ο/ο δι' εργασίαν παρασχεθείσαν κατά τας Κυριακάς και εορτάς του χρόνου των υπηρεσιών αυτής. Και καθ' όσον μέν άφορά την καταβολήν ημερομισθίων υπερημερίας, ή αγωγή, ως νόμω άβάσιμος, δέον να απορριφθή, ούσα τοιαύτη εκ της συναγομένης περί του θέματος έννοίας των κάτωθι διατάξεων: Κατά τό άρθρ. 60 § 2 ν. 1846/1951 (διά της § 1 του οποίου κατηργήθη ό ν. 118/1945, ως έτροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, πλήν του άρθρ. 9), αι τυχόν εκάστοτε ισχύουσαι διατάξεις περί υποχρεωτικής αναγγελίας επί ποινή άκυρότητος της καταγγελίας της εργασιακής σχέσεως δέν εφαρμόζονται διά τό Δημόσιον, διά δε του άρθρου 48 εδαφ. 1 και 2 του υπ' αριθμόν 2698/1953 ν. δ. ήρμηνεύθησαν, ένθεν μέν αί διά του 10ου άρθρου του ά.ν. 913/1949 κυρωθείσαι υπ' αριθ. 956 και 976/1947 Π.Υ.Σ., ένθεν δε ή § 2 του άρθρ. 60 του ά.ν. 1846/1951, διαλαβόντος ότι ή άληθής έννοια του μέν πρώτου είναι ότι αύται (Π.Υ.Σ.) έχουσιν εφαρμογήν και διά τό επί μισθώσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου προσωπικόν του Δημοσίου, επί τη απολύσει του οποίου καταβάλλεται τό υπό των ανωτέρω Πράξεων βοήθημα, αποκλειομένης της καταβολής αποζημιώσεως εκ του ν. 2112/1920 και του β.δ. της 16/18 Ιουλίου 1920, του δε δευτέρου (άρθρ. 60 ν. 1846) ή άληθής έννοια είναι, ότι τό Δημόσιον υποχρεούται να καταβάλη εις τους απολυομένους μισθωτούς τό υπό του άρθρ. 10 ά.ν.ν. 913/1949 προβλεπόμενον βοήθημα και ειδοποιήση εγγράφως περί της γενομένης απολύσεως του απολυομένου το οικείον Γραφείον Εύρέσεως Εργα-

σίας, ἡ παράλειψις ὅμως καὶ ἐλλιπὴς ἐκπλήρωσις τῶν διατυπώσεων τούτων δὲν συνεπάγεται οἱανδήποτε ἀστικὴν κύρωσιν ἔναντι τοῦ Δημοσίου. Δὲν θεμελιοῦται συνεπῶς ἀξίωσις, καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν τὸ Δημόσιον δὲν τηρήσῃ τὰς ἄνω διατυπώσεις ὑπὲρ τοῦ ἀπολυομένου μισθωτοῦ, ἄλλη, πλὴν ἐκείνης, ἦτις ἀφορᾷ τὰ ὑπὸ τῶν ἄνω Π.Υ.Σ. προβλεπόμενον βοήθημα, δι' ὃ νόμῳ ἀβάσιμος παρίσταται, καθ' ἃ προεῖρηται, ἡ ἀγωγή, καθ' ὃ κεφάλαιον ἐπιδιώκει καταβολὴν ἡμερομισθίων ὑπερημερίας. Ὀρθῶς συνεπῶς ὡς πρὸς τοῦτο ἐκρίθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ ἀγωγὴ εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

Ἐρευνητέον περαιτέρω καθίσταται τὸ αἴτημα αὐτῆς περὶ καταβολῆς τοῦ ποσοστοῦ δι' ἐργασίαν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς νόμῳ ἐξῃρημένας ἑορτάς, ὅπερ ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ἃς καὶ παραπονεῖται ἡ ἐκκαλοῦσα δι' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων. Διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ἡ ἐνάγουσα ἰσχυρίζεται, ὅτι εἰργάσθη ὡς καθαρίστρια παρὰ τῷ Γεν. Νοσοκομείῳ Βασιλικῆς Λεπορίας, προσληφθεῖσα τὴν 1.9.1945 βάσει τοῦ ἄρθρ. 138 ν. 5121/1931, μέχρι τῆς 1.5.1954 (ἡμέρας ἀπολύσεώς της), παρασχοῦσα τὰς ὑπηρεσίας της καὶ κατὰ τὰς Κυριακάς, καθ' ἃς ἠμείβετο διὰ τοῦ καθωρισμένου ἑκάστοτε ἡμερομισθίου της, χωρὶς τῆς προσαυξήσεως τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου ἐκδοθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 8900/1945 καὶ 25825/1951 Υ.Α. καὶ ἄνευ παροχῆς ἡμέρας ἀναπαύσεως εἰς ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, δι' ὃ ἐξαιτεῖται τὴν καταβολὴν τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἡμερῶν ἀναπαύσεως καὶ τῆς προσαυξήσεως ταύτου κατὰ 75 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου τῶν Κυριακῶν, καθ' ἃς εἰργάσθη.

Ἐβεβαιώθη ἐπαρκῶς, ὅτι ἡ ἐνάγουσα, προσληφθεῖσα τὴν 31.8.1946 ὡς καθαρίστρια παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἄνω νοσοκομείου κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρ. 138 ν. 5121 καὶ ν. 1062/1938, ἤτοι διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, εἰργάσθη ὡς τοιαύτη μέχρι τῆς 30.4.1954 καὶ καθ' ἁπάσας τὰς Κυριακάς, ἀμειβομένη διὰ τοῦ καθοριζθέντος ἡμερομισθίου της καὶ κατὰ ταύτας οὐ τῇ προσαυξήσει 75ο/ο ἄνευ ἀναπαύσεώς της εἰς ἄλλην τῆς ἑβδομάδος ἡμέραν. Συνεπῶς ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὸ αἴτημα αὐτῆς περὶ καταβολῆς προσαυξήσεως κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς νόμῳ ἐξῃρημένας ἑορτὰς εἶναι ἀπορριπτέα ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος. Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Π.Δ. τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» ἀποκλείονται τῆς ἐφαρμογῆς τούτου αἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 8 (ἀριθ. 12) ὁρίζεται, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τῆς κατὰ τὸν παρόντα νόμον ὁριζομένης ἀναπαύσεως δὲν ἐπιβάλλεται εἰς τὰς παντὸς εἴδους νοσοκομειακὰς ἐργασίας, ἐν συνεχείᾳ ὅμως ὁρίζεται διὰ τῶν §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρ. 12, ὅτι οἱ τῶν ἐργασιῶν πέραν τῶν τριῶν ὡρῶν ἀπασχολούμενοι ἐργάται ἢ ὑπάλληλοι κατὰ τὰς Κυριακὰς ἔχουσιν ἐλευθέραν τὴν ἑπομένην Κυριακὴν ἢ, ἂν τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἑτέραν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἢ ἐξ συνεχεῖς ἐργασίμους ὥρας, κατὰ δύο διαφόρους ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος. Καὶ προκειμένου μὲν περὶ ὑπαλλήλων, τῶν ὁποίων ὁ ἡμερήσιος μισθὸς εἶναι τὸ 1/25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ἤτοι τὸ πηλίκον τῆς διαιρέσεως τοῦ μηνιαίου μισθοῦ διὰ τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς ἀπασχόλησίν των, ἀμείβονται διὰ τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ των, ἐφ' ὅσον ἀπολαμβάνουν τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως εἰς ἄλλην τῆς ἑβδομάδος ἡμέραν, ἄλλως, ἂν ἐργάζωνται συνεχῶς (καθ' ἁπάσας τὰς ἡμέρας), τότε δικαιοῦνται, πλὴν τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ἑνὸς ἡμερησίου μισθοῦ, προσηυξημένου κατὰ 75 ο/ο δι' ἑκάστην Κυριακὴν ἢ ἄλλην ἡμέραν ἀργίας, εἰς τρόπον ὥστε (κατὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν), ἂν συμβῇ νὰ ἐργασθῇ ὁ ὑπάλληλος καὶ γενικῶς ὁ διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἀμειβόμενος ἐπὶ δύο Κυριακάς, νὰ δικαιοῦται οὗτος, πλὴν τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, καὶ δύο εἰσέτι ἡμερησίων μισθῶν προσηυξημένων κατὰ 75 ο/ο. Προκειμένου ὅμως περὶ ἡμερομισθίου ἀμειβομένου, ὡς ἡ ἐνάγουσα, αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ αὐτοῦ ἀνέρχονται εἰς 25 ἡμερομίσθια, ὅσαι αἱ ἐργάσιμοι ἡμέραι. Ἂν ὅθεν ὑποχρεωθῇ οὗτος νὰ ἐργασθῇ καὶ κατά τινας Κυριακάς, τότε θ' ἀμειφθῇ διὰ τῶν εἰς ἀριθμὸν τῶν Κυριακῶν ἀντισταιχούντων ἡμερομισθίων, προσηυξημένων κατὰ 75 ο/ο, μὴ δυνάμενος νὰ ἀξιώσῃ καὶ ἡμερομίσθιον ἡμέρας ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, ἀφοῦ διὰ ταύτην ἐπληρώθη. Ἂν δὲ δὲν εἰργάζετο κατὰ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν, ὡς τοιαύτην ἀναπαύσεως, δὲν θὰ ἀπελάμβανε ἡμερομίσθιον, καθ' ὃ δι' ἡμερομισθίου ἀμειβόμενος. Ὅθεν ἡ ἐνάγουσα, δι' ἡμερομισθίου, καθ' ἃ προεῖρηται, ἀμειβομένη, δὲν δικαιοῦται τοιούτου διὰ τὴν ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν της ἰδιαιτέρου (πλασματικοῦ) πέραν τοῦ πραγματικοῦ καὶ τοῦ 75 ο/ο τούτου δι' ἑκάστην Κυριακήν, δι' ὃ καὶ κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀπορριπτέα ἐστὶν ἡ ἀγωγὴ καὶ ὀρθῶς παρὰ τούτου ἐκρίθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. Κατ' ἀκολουθίαν ἐν τῷ συνόλῳ, ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλαις αἰτιολογίαις ἔν τισι, ὁ δικάσας ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν καὶ δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος.

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Νόμιμος κατάρτισις, μισθός, παραγραφή, άμοιβή δι' έργασίαν κατά Κυριακάς

Πρόσληψις ὑπό τοῦ Δημοσίου μισθωτοῦ δι' Ὑπηρεσίαν κατοπολεμήσεως κωνωπειδῶν Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς.—Ὑπαρξις δεδικασμένου ἐξ ἀποφάσεως Εἰρηνοδίκου καὶ Προέδρου Πρωτοδικῶν κατ' ἔφεσιν, κατὰ τὴν διαδικασίαν Ν. 3514, ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς σχέσεως ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου. — Κατάρτισις συμβάσεων μετὰ τοῦ Δημοσίου ἐγγράφως κατὰ Ν. ΣΙΒ' «περὶ δημοσίου λογιστικοῦ».— Ἀρκεῖ ἔγγραφος διαταγὴ προσλήψεως, μὴ ἀπαιτουμένου νὰ τεθῇ ἐν τῷ ἐγγράφῳ ὑπογραφὴ συμβαλλομένων κατ' ἄρθρον 160 § 2 Α.Κ.—Ἀνεφάρμοστον διαδικασίας νομιμοφροσύνης κατ' ἐπανάληψιν ἐργασίας μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν μισθωτοῦ, προσληφθέντος πρὸ τοῦ Α.Ν. 519/1948, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπαναπρόσληψις δὲν συνιστᾷ νέαν σύμβασιν. — Παραγραφὴ μετὰ πενταετίαν ἀπαιτήσεων κατὰ τοῦ Δημοσίου τῶν ἐν σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου τελούντων.—Δικαίωμα προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς.— Ἀνεπίτρεπτος παραίτησις ἀξιώσεως.—Νόμιμος μισθὸς ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων.

Πλείονα τοῦ ἑνὸς καὶ ἐνδιαφέροντα εἶναι τὰ δέματα, ἐφ' ὧν ἀπησχολήθη ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὑπέκειτο ἀγωγὴ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἰσχυρισθέντος τοῦ πρώτου ὅτι ἡ μετὰ τοῦ Δημοσίου σχέσις ἦτο τοιαύτη τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐφ' ἧς καὶ ἐβάσισε τὰς εἰσαχθείσας πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀξιώσεις του, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην εἰσαγόνται μόνον ἀξιώσεις ἀναφερόμεναι εἰς τοιαύτην σχέσιν.

Προηγουμένως τῆς ἀγωγῆς ταύτης εἶχεν ἐπιληφθῆ ὁ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. 3514/1928 περὶ στρατευομένων μισθωτῶν ἁρμοδίως πρὸς ἐκδίκασιν τῶν σχετικῶν διαφορῶν Εἰρηνοδίκης καὶ ὑπῆρξεν ἐπὶ διαφορᾶς ἐφεδρικῶν ἐπιδομάτων ὁριστικὴ καὶ τελεσίδικος ἀπόφασις αὐτοῦ, διὰ τῆς ὁποίας, κατὰ διάγνωσιν ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου τῆς σχέσεως ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐπεδικάσθησαν ἐφεδρικὰ ἐπιδόματα.

Τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται τὸ ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἰσχὺον καὶ ἐν τῇ ἐνώπιον αὐτοῦ δίκῃ δεδικασμένον (πρβλ. ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει παραπομπῶν καὶ Α.Π. 135/1950, εἰσηγητὴς *Κ. Γκολφινόπουλος*, ΕΕΔ 9, 349, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1892/1943, εἰσηγητὴς *Ι. Παπαγεωργόπουλος*, ΕΕΔ 2, 305, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4143/1951, Πρωτοδίκης *Μ. Κυμιλόπουλος*, ΕΕΔ 10, 934).

Δὲν διαφωνεῖ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου πρὸς τὴν σταθερῶς δεκτὴν γινομένην ἐν τῇ νομολογίᾳ ἄποψιν ὅτι ἐκ τοῦ νόμου «περὶ δημοσίου λογιστικοῦ» ἐπιβάλλεται ἡ ἔγγραφος μετὰ τοῦ Δημοσίου κατάρτισις πάσης συμβάσεως, ἑπομένως καὶ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐπὶ ποινῇ ἄλλως ἀκυρότητος αὐτῆς (βλέπε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6033/1953, εἰσηγητὴς *Κ. Μίρτσκος*, ΕΕΔ 12, 953, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί), ἀλλ' ἀποφαίνεται ὅτι ἀρκεῖ ἔγγραφος διαταγὴ προσλήψεως, μὴ ἀπαιτουμένου καὶ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 160 § 2 Α.Κ. τύπου, τοῦ νὰ τεθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου ἡ ὑπογραφὴ ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων (ἀντίθετοι αἱ ἐν ΕΕΔ 12, 953 σημειώσεις μας, *Χ. Γεωργιάδης*, ΕΕΔ 12, 1091).

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν Α.Π. 358/1955, Β' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ, 14, 695), ἔχουσαν ὑπ' ὄψιν αὐτῆς πρόσληψιν ἐργατικοῦ προσωπικοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 138 τοῦ ν. 5121/1931, ἐγίνετο ὑπὸ τοῦ νόμου παρέκκλισις ἀπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ν. ΣΙΒ'/1852 «περὶ δημοσίου λογιστικοῦ» διὰ τὸ κῦρος τῆς προσλήψεως, πρακειμένου περὶ προσλήψεως ἐκτάκτου καὶ πρὸς παροχὴν προσκαίρου ὑπηρεσίας καὶ δὲν ἀπῃτεῖτο νὰ γίνῃ ἔγγράφως.

Ὡς πρὸς τὴν παραγραφὴν ἀξιώσεων κατὰ τοῦ Δημοσίου ἡ ἀπόφασις διαχωρίζει τὰς ὑποκειμένας εἰς διετῆ παραγραφήν, ἀπὸ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ὑπάγονται εἰς πενταετῆ τοιαύτην, ὡς ἡ περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως (βλ. καὶ Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 3333/1954, προεδρεύων *Ι. Γουρνᾶς*, ΕΕΔ 13, 773).

Ἐπὶ τοῦ δεκτοῦ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως γενομένου ὅτι εἶναι ἀνεπίτρεπτος ἡ παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ τῶν ἀξιώσεων του προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἀκολουθεῖται τὸ ὁμοίως ἐν τῇ νομολογίᾳ γινόμενον παγίως δεκτὸν (βλ. ἐκ τῶν πολλῶν τὴν Πρωτ. Ἀθηνῶν 8329/1952, εἰσηγητὴς *Ι. Καλαμβοκίδης*, ΕΕΔ 11, 1142 καὶ λοιπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 11, 1142 παραπομπάς).

Δοθέντος ὅτι ἐπὶ σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς ἡ περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἀδιαφόρως τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ἐφαρμόζονται αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καὶ αἱ δυνάμει τοῦ ν. 28/1944 ἐκδοθεῖσαι καὶ ἰσχύουσαι εἰσέτι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις (Α.Π. 758/1954, εἰσηγητὴς *Γ. Βουβουλάκης*, ΕΕΔ 14, 23 καὶ λοιπὴ νομολογία εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 23), τὸ Πρω-

τοδικείων ἐφαρμόζει ταύτας ἐπὶ τῆς ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ σχέσεως.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10816/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. Γ. Σακελλαρίου.
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. Π. Παπανικολάου
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Παναγόπουλος, Ι. Καραμπελόπουλος, Παρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Γ. Σταυρόπουλος, δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου.

Αἱ ὑπὸ κρίσιν δύο ἐφέσεις, ἀσκούμεναι παρ' ἑκατέρου τῶν ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ἀντιδίκων καὶ στρεφόμεναι κατὰ τῆς αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 3777/1955 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ?ΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, ἠνώθησαν διὰ τὴν μεταξύ των συνάφειαν.

Διὰ τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων, ἐκκαλῶν ἐνώπιον αὐτῆς, ἐζήτησε νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου, παρ' οὗ προσελήφθη ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1945 διὰ σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς ἐπάνω Β' τῆς Ὑπηρεσίας καταπολεμήσεως κωνωπειδῶν τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, ἴσχυσε διὰ τὸν ἀπὸ 16.4.1950 μέχρι 30.6.1952 χρόνον τὴν καταβολὴν α') διαφορᾶς μισθοῦ μεταξὺ τοῦ καταβληθέντος καὶ τοῦ κατὰ τὴν οἰκείαν συλλογικὴν σύμβασιν καταβλητέου καὶ β) προσαυξήσεως κατὰ 75ο/ο τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ἐργασίαν. Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὸ πρῶτον αἴτημα, ἐδέχθη δ' ἐν μέρει τὸ δεύτερον αἴτημα. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραπονεῖται ἡδη ἑκάτερος τῶν διαδίκων διὰ τοὺς κατωτέρω ἐξεταζομένους λόγους, ζητοῦμενος διὰ μὲν τῆς ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου νὰ ἀπορριφθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἡ ἀγωγή, διὰ δὲ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐναγοντος νὰ γίνῃ δεκτὴ αὕτη ἐξ ὁλοκλήρου.

Α'. Ἐπὶ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσαγομένης καὶ ἐπικαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 525/1949 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὸν ν. 3514 δικάσαντος Εἰρηνοδίκου Ἀθηνῶν καὶ τῆς ἐπικυρωσάσης ταύτην μετ' ἔφεσιν ὑπ' ἀριθ. 4419/1949 ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν, δι' αὐτῶν ἐκρίθη κατ' οὐσίαν τελεσιδίκως μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου διὰ συμβάσεως μισθώσεως ἀορίστου χρόνου, σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς ἐπάνω Β' τάξεως παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ καταπολεμήσεως κωνωπειδῶν τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς τὴν 17.7.1946, κατ' ἀκολουθίαν δὲ τῆς τοιαύτης κρίσεως ἐπεδικάσθησαν εἰς αὐτὸν ἐφεδρικὰ ἐπιδόματα κατὰ τοὺς ν. 3514 καὶ 519/1948 διὰ τὸν ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου 1948 μέχρις 25 Μαΐου 1949 χρόνον ὑπηρεσίας του εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ. Ἡ τοιαύτη κρίσις περὶ τῆς φύσεως τῆς σχέσεως ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου ἦτο ἀναγκαία διὰ τὸ ἀναγνωρισθὲν δικαίωμα ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος τοῦ ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου 1948 μέχρι 30 Ἰουνίου 1948 χρονικοῦ διαστήματος, διότι τοιοῦτον δικαίωμα παρεσχέθη τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 519/1948 καὶ ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ (21.1.1948) εἰς τοὺς μισθωτοὺς τοῦ Δημοσίου, τοὺς συνδεομένους μετ' αὐτοῦ διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἡ ἐπέκτασις τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος καὶ εἰς τοὺς στρατευομένους δημοσίους ὑπαλλήλους διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 149093/1948 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, κυρωθείσης ὑπὸ τοῦ ν. 913/1949, ἐγένετο εἰς μεταγενεστέρων χρόνων, ἤτοι ἀπὸ 1 Μαΐου 1948. Τὸ ἤδη κρινόμενον δικαίωμα μισθοῦ ἐκ τῆς συμβάσεως δὲν εἶναι κυρίως εἰπεῖν τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ τοῦ ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος, ἔχει ὅμως καὶ τοῦτο κατὰ νόμον ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τὴν αὐτὴν δικαιολογητικὴν σχέσιν καὶ τὸ αὐτὸ νομικὸν ζήτημα, ἤτοι ὅτι πρόκειται περὶ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐκρίθη ἐν τῇ προγενεστέρᾳ ὡς ἄνω δίκῃ τελεσιδίκως, τοῦ δικάσαντος ὄντος ἁρμοδίου κατὰ τὸν ν. 3514 νὰ ἀποφασίσῃ περὶ αὐτοῦ ὡς κυρίου ἀντικειμένου τῆς δίκης, ἀφοῦ τοῦτο συνδέεται ἄμεσως πρὸς τὸ κριθὲν δικαίωμα ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος, αὐτὸς ἀποτελεῖ ἀναγκαῖον κατὰ νόμον στοιχεῖον. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ γεννᾶται δεδικασμένον κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 274 τῆς Πολ. Δικ. (πρβλ. Α.Π. 46/1952, ΕΕΔ 11, σελ. 528, Πρωτ/κείου Θεσσαλονίκης 1675/1952, ΕΕΔ 11, σ. 1076), μὴ δυναμένης τῆς φύσεως τῆς σχέσεως νὰ καταστῇ ἀντικείμενον τῆς νέας δίκης κατὰ τὴν περὶ τοῦ δεδικασμένου τοῦτου βάσιμον πρότασιν τοῦ ἐνάγοντος, προβληθεῖσαν πρωτοδίκως καὶ ἤδη προβαλλομένην. Ἀκολούθως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεξαμένη ὅτι ἐπρόκειτο μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν ἁμισβίως ἠγέρθη ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὴν παροῦσαν διαδικασίαν καὶ ὅτι ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ οἰκεία ἀπόφασις περὶ προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ διὰ τὴν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ἐργασίαν, ὀρθῶς ἔκρινεν, εἰ καὶ ἐπὶ διαφόρῳ αἰτιολογίᾳ, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ἐρειδόμενος λόγος ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου εἶναι ἀπορριπτέος.

Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρ. 34, 39, 40 τοῦ ν. ΣΙΒ' καὶ τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ἀπὸ 5.10.1882 ἐκτελεστικοῦ διατάγματος καὶ τοῦ β.δ. τῆς 3.4.1833, καθ' ἃς αἱ συμβάσεις τοῦ Δημοσίου πρέπει νὰ καταρτίζωνται ἐγγράφως, τοῦ ἐγγράφου ὄντος συστατικοῦ αὐτῶν, τοιοῦτον ἔγγραφον ἀποτελεῖ καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου ἐκδιδομένη διαταγὴ προσλήψεως τοῦ ἐκμισθοῦντος τὰς ὑπηρεσίας του ἰδιώτου μισθωτοῦ, μὴ ἀπαιτουμένου καὶ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 160 § 2 τοῦ Α.Κ. τύπου, τοῦ νὰ τεθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου ἡ ὑπογραφὴ ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων (Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 7831/1952, Θέμ. ΞΓ' σελ. 708, Γνωμ. Νομ. Συμβ. ΕΕΔ 10, σελ. 473). Προκύπτοντος ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6231/1953 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Κοιν. Προνοίας ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 357/1946 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ὑγιεινῆς ἐτηρήθη ὁ ἀπαιτούμενος ἔγγραφος τύπος, καταστιθείσης ἐγκύρου συμβάσεως, ὡς ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὄντος ἀβασίμου καὶ ἀπορριπτέου τοῦ ἐναντίου λόγου ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου. Ἄλλως περὶ τοῦ ζητήματος ταύτου τῆς ἐγκυρότητος τῆς συμβάσεως προκύπτει δεδικασμένον κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 526/1949 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἀθηνῶν, κρινάσης περὶ τοῦ δικαιώματος ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος ἐκ τῆς αὐτῆς σύμβασεως ὡς ἐγκύρου, καλυπτομένης ὑπὸ τοῦ δεδικασμένου καὶ τῆς ἀπορριφθείσης σιγῇ ἢ μὴ

προβληθείσης ἐνστάσεως ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως ἐκ τοῦ ἄνω λόγου.

Τοῦ ἐνάγοντος προσληφθέντος ἀπό τοῦ ἔτους 1946, περί οὗ δέν ὑφίσταται ἀμφισβήτησις, δέν ἀπητεῖτο ἡ τήρησις τῆς διαδικασίας νομιμοφροσύνης τοῦ ἀ.ν. 516/1948, ὡς μή ἰσχύοντος τούτου κατά τόν χρόνον τῆς ὡς ἄνω προσλήψεως. Ἡ στράτευσις αὐτοῦ δέν διέλυσε τήν σύμβασιν ἐργασίας, ὥστε ἡ μετά τήν ἀποστράτευσιν ἐπαναπρόσληψις νά ἀποτελῇ νέαν σύμβασιν καί νά ἀπαιτῆται δι' αὐτήν ἡ διαδικασία τῆς νομιμοφροσύνης. Ὀρθῶς οὕτω ἔκρινε καί ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὁ δέ λόγος ἐφέσεως, ὁ ἀναγόμενος εἰς τήν προταθεῖσαν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως λόγῳ μή κρίσεως τοῦ ἐνάγοντος ὡς νομιμόφρονος κατά τόν ν. 516/1948, εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀπό 26 Ἰουνίου 10 Ἰουλίου 1944 κανν. διατάγματος «περί κώδικος τῶν νόμων τοῦ Δημοσίου», καθ' ἣν αἱ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καί ὑπηρετῶν προσωπικαί ἀγωγαί κατά τοῦ Δημοσίου ἕνεκα ἀπολύσεως, καθυστερήσεως μισθῶν καί ἄλλων ἀποδοχῶν παραγράφονται μετά τήν διετίαν, ἀφ' ἧς ἐγεννήθη τό πρός ἀγωγήν δικαίωμα, ἀναφέρεται εἰς τούς δημοσίους ὑπαλλήλους καί ὑπηρέτας, τούς συνδεομένους δηλονότι κατά τοῦ Δημοσίου διά σχέσεως δημοσίου δικαίου, οὐχί δέ καί εἰς τούς μισθωτούς τοῦ Δημοσίου, τούς συνδεομένους μετ' αὐτοῦ διά συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἑπομένως ὁ λόγος ἐφέσεως, ὁ συνιστάμενος εἰς τό ὅτι κακῶς δέν ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή ὡς παραγεγραμμένη, κατ' ἐφαρμογήν τῆς τοιαύτης διετοῦς παραγραφῆς, εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος. Περαιτέρω ἡ ἐπιδικασθεῖσα ἀπαίτησις προσαυξήσεως μισθοῦ διά τόν ἀπό 16.4.1950 καί ἐφεξῆς χρόνον δέν ὑπέκειτο εἰς τήν τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ νόμου ΣΙΒ' (ἄρθρον 27 τοῦ Κ.Δ. τῆς 26.6/10.7.1944) πενταετῆ παραγραφήν τῶν κατά τοῦ Δημοσίου ἀπαιτήσεων, ἀφοῦ ἡ ἀγωγή, ὡς ἐκ τοῦ ἐπιδοθέντος ἀντιγράφου αὐτῆς δείκνυται, ἐκοινοποιήθη τήν 14.4.1955, ἤτοι ἐντός τῆς πενταετίας, ἀφ' ὅτου ἐγεννήθη τό δικαίωμα πρός ἀγωγήν καί διά τήν εἰς τόν ἀπώτερον χρόνον ἀναγομένην ἀπαίτησιν μισθωτοῦ, ὄντος καταβλητέου κατά μῆνα. Εἶναι ἄθεν ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος καί ὁ λόγος ἐφέσεως, ὁ συνιστάμενος εἰς τό ὅτι κακῶς δέν ἀπερρίφθη ἡ ἀνωτέρω, κατ' ἐφαρμογήν καί τῆς πενταετοῦς παραγραφῆς, στηριζόμενος ἐπί τῆς ἀβασίμου προϋποθέσεως ὅτι παρεγράφη τό ὅλον δικαίωμα μισθοῦ ὡς γεννηθέν ἀπό τῆς 1.8.1950.

Οὐδαμῶς ἀπεδείχθη ὅτι κατά τό περιεχόμενον τῆς μεταξύ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἀπεκλείετο ἡ ἀπόληψις προσαυξήσεως κατά 75 ο/ο διά τήν ἐργασίαν τῶν Κυριακῶν καί ἑορτῶν, τοῦ ἐνάγοντος παραιτηθέντος ταύτης. Τοιαύτη ἄλλως συμφωνία περί παραιτήσεως ἀπό νομίμων ἀξιώσεων, ἀναγνωριζομένων ὑπό τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας ὡς ἐλαχίστων ὁρίων μισθοῦ, εἶα καί ἡ ἀξίωσις κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας περί προσαυξήσεως κατά 75 ο/ο τοῦ μισθοῦ τῆς ἐργασίας τῶν Κυριακῶν καί ἑορτῶν, θά ἦτο ἄκυρος, ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς κανόνας δημοσίας τάξεως. Ἑπομένως καί ὁ τελευταῖος λόγος ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου περί τοῦ ὅτι κακῶς δέν ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή, λόγῳ τῆς ἐπικλήσεως ὡς ἄνω συμφωνίας περί παραιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος, εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἔφεσις τοῦ Δημοσίου εἶναι κατ' οὐσίαν ἀπορριπτέα ἐξ ὁλοκλήρου.

Β'. Ἐπί τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος.

Αἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν. 19/1944 ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἔχουσιν ἐφαρμογήν μόνον ἐπί τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου, τῶν συνδεομένων μετ' αὐτοῦ διά σχέσεων δημοσίου δικαίου, οὐχί δέ καί ἐπί μισθωτῶν αὐτοῦ συνδεομένων διά συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐφ' ὧν ἔχουσιν ἐφαρμογήν αἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν. 28/1944 ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας (Α.Π. 150/1953, ΕΕΔ 12, σελ. 488). Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὀρθῶς, κατά τά ἐν ἀρχῇ ἐκτιθέμενα, ἐπί σχετικοῦ λόγου τῆς ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου, δεχομένη ὅτι ὁ ἐνάγων συνεδέετο μετά τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου διά συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, κρίναμα μετά ταῦτα ὅτι αἱ ἀποδοχαί αὐτοῦ ἐρυθμίζοντο ὑπό τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν. 19/1944 ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 263601/1947 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καί ἀκολούθως ἀπορρίψασα τό αἴτημα καταβολῆς διαφορᾶς μισθοῦ μεταξύ τοῦ καταβληθέντος καί τοῦ νομίμως καταβλητέου, ὡς καταβληθέντος τούτου προσηκόντως κατά τό περιεχόμενον τῆς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἔσφαλε καί δέον νά μεταρρυθμισθῇ ἐν τούτῳ, ἐξετασθῇ δέ τό αἴτημα τοῦτο.

Ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὑπό τοῦ ἐναγομένου ἀπό τοῦ Ἰουλίου 1946 ὡς ἐπόπτης Β' ἐν τῇ Ὑπηρεσίᾳ καταπολεμήσεως κωνωπειδῶν τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς καί εἰργάσθη ἔκτοτε ὡς τοιοῦτος καί κατά τό ἀπό 16.4.1950 μέχρι 30.6.1952 χρονικόν διάστημα. Διά τῆς προσλήψεως ταύτης κατηρτίσθη σύμβασις ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς ἐκρίθη τελεσιδίκως διά τῆς ὑπ' ἀριθ. . . . . ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατά τά ἐν ἀρχῇ ἐκτιθέμενα, κωλυομένης, λόγῳ δεδικασμένου, τῆς ἐπανεξετάσεως τοῦ ζητήματος. Οὗτος κατά τήν προσαγομένην ἀπό 5.4.1955 ὑπ' ἀριθ. 4606/3211 βεβαίωσιν τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας ἐλάμβανε μηνιαίως μισθόν ἀπό 16.4.1950 μέχρι 15.8.1950 δρχ. 344.90, ἀπό 16.8.1950 μέχρι 31.1.1952 δρχ. 367 καί ἀπό 1.2.1952 μέχρι 30.6.1952 δρχ. 417. Συμφώνως ὅμως τῇ συλλογικῇ συμβάσει τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν γένει τῆς 12.8.1936, ἥτις μετά τόν ἀ. ν. 99/1936 καί αὐθεντικῶς ἑρμηνεύσαντα τοῦτον ἀ.ν. 866/1937 ἐπεξετάθη ἐπί παντός ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου (Α.Π. 391/1953, ΕΕΔ 12, σελ. 824), ἑπομένως καί ἐπί τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου καί τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, τῶν συνδεομένων διά συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου μετ' ἀναπροσαρμογήν ταύτης διά τῆς ἀπό 4.11.1947 μεταπολεμικῆς συλλογικῆς συμβάσεως τῶν ὑπαλλήλων καί μετά τάς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν. 28/1944 χορηγηθείσας αὐξήσεις διά τῶν ὑπ' ἀριθ. 29488/1949 καί 2750/1951 ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας, ὁ ἐνάγων ἔδει νά λαμβάνῃ μηνιαῖον μισθόν ἀπό 16.4.1950 μέχρι 15.1.1955 δραχ. 442 καί ἀπό 16.1.1951 μέχρι 30.6.1952 δραχ. 542. Ἑπομένως δι-

ΠΤΩΧΕΥΣΙΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

ΑΤΟΜΙΚΑ ΚΑΤΑΔΙΩΚΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΠΙ ΠΤΩΧΕΥΣΕΩΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Άγωγή κατά συνδίκου διά μισθούς πρό καί μετά τήν πτώχευσιν

Άναστολή, κατ' άρθρα 534, 644, 645, 665 καί 666 Έμπορικοῦ Νόμου, άπό τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως παντός μέτρου καταδιώξεως καί ἐκτελέσεως ἐπί τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος.— Άνεπίτρεπτον τοῦ ἔχοντος γενικόν προνόμιον δανειστοῦ τοῦ πτωχεύσαντος νά ἀκολουθήσῃ τήν συνήθη δικαστικήν ὁδόν καί νά ἐναγάγῃ τόν σύνδικον πρός ἀναγνώρισιν τῆς ὀπαιτήσεώς του, ἀλλ' ὀφείλει νά ὑποβληθῇ εἰς τήν διαδικασίαν τῆς ἐπαληθεύσεως.—Άγωγή μισθωτοῦ κατά ἐκπροσωποῦντος ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ συνδίκου καί ἀναγκαστικοῦ διαχειριστοῦ συνεργοδότας του καί ἐπιβοηθητικῶς ὡς ἐξακολουθήσαντος διά λογαριασμόν τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν τάς ἐργασίας.—Κῦρος δικογράφου.—Άπαράδεκτος ὅμως ἀγωγή κατά συνδίκου δι' ἀπαιτήσεις μισθωτοῦ πρό τῆς πτωχεύσεως.

Ἐνδιαφέρον εἶναι τό θέμα τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (πρβλ. καί συμφώνους Πρωτ/κου Πατρῶν 58/1952, Πρωτοδίκης *Κ. Ράντος*, ΕΕΔ 11, 814, Πρωτ/κείου Πατρῶν 1020/1952, εἰσηγητής *Κ. Κυραχάλιος*, ΕΕΔ 13, 621).

Σημειωτέον ὅτι ἐπί τοῦ αὐτοῦ θέματος προηγουμένη ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 7049/1950 (ἀδημοσίευτος) (εἰσηγητής *Σ. Ποταμιάνος*), ἔχει δεχθῆ τά ἑξῆς: «Ἐκ τῆς διατάξεως τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπό 4 Αὐγούστου 1920 β.δ. «περί κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ ν. ΓΨΟΛ' περί ἐκδικάσεως τῶν μεταξύ ἐργατῶν καί ἐργοδοτῶν διαφορῶν», ὡς αὕτη ἀντικατεστάθη διά τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 765/1943 καί τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ νόμου 1968/1944, καί ἐν ᾗ ὁρίζεται, ὅτι πᾶσα ἰδιωτική ἀξίωσις μισθωτοῦ κατά ἐργοδότου, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, δικάζεται κατά τήν ὑπό τούτου ὁριζομένην εἰδικήν διαδικασίαν, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ ὑπό τοῦ νόμου τούτου καθιερουμένη διά τήν ἐκδίκασιν τῶν ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἀπορρεουσῶν ἀπαιτήσεων προκειμένη διωδικασία τυγχάνει ἀποκλειστική (Α.Π. 574/1953, ΕΕΔ 13, 149, Α.Π. 638/1954, ΕΕΔ 13, 1207). Ὡς δέ ἐκ τοῦ τοιούτου χαρακτῆρός της, εἰς αὐτήν ἀνήκει, *κατά τήν μείζονα τοῦ δικαστηρίου γνώμην* καί ἡ διερεύνησις περί τοῦ ὑποστατοῦ, περαιτέρω δέ καί ἡ ἐκδίκασις τῶν τοιούτων ἀπαιτήσεων, ἔστω καί ἂν αὗται στηρίζωνται κατά ἐργοδότου πτωχεύσαντος. Μετά δέ τήν τοιαύτην ἐκδίκασιν ὁ ὑπέρ οὗ αὕτη μισθωτός θέλει ἱκανοποιηθῆ κατά τά ἐν τῷ πτωχευτικῷ νόμῳ εἰδικώτερον ὁριζόμενα. *Κατά τήν ἐλάσσονα ὅμως τοῦ Δικαστηρίου γνώμην*, ἀφ' ὅσον ἀπό τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως παύουσι τά ἀτομικά καταδιωκτικά μέτρα κατά τοῦ πτωχεύσαντος, οἱ πιστωταί τούτου στεροῦνται τοῦ δικαιώματος, ὅπως ἐπιδιώξωσιν ἀτομικῶς τήν ἱκανοποίησιν τῶν κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεων καί ἐπομένως καί τοῦ ἐναγομένου, ὁ ὁποῖος ἐπικαλεῖται ἔλλειψιν ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως τοῦ ἐναγομένου συνδίκου πρός ἀναγνώρισιν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἐναγομένου, ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος κατ' οὐσίαν. Ἐν προκειμένῃ δέ περιπτώσει ἐκ τῶν ἐνόρκων καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς ἐναγούσης, τῶν ὁποίων ἡ ἀξιοπιστία δέν ἀμφισβητεῖται, ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐργοδότρια ἐπτώχευσε τήν 16.4.1950 καί ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐξηκολούθησε τήν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐπιχειρήσεως μέχρι τῆς 16.4.1955, ὅτε ἐπεδόθη ἡ ἀγωγή, ἐπί τῇ βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2585/1951 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ἐπί τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ τοῦ καθοριζομένου ὑπό τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἄλλης νομίμου διοικητικῆς πράξεως. Ἔδει ἐπομένως καί διά τόν ἐνάγοντα ἡ ὀφειλομένη τοιαύτη προσαύξησις νά ὑπολογισθῇ ἐπί τοῦ ὡς ἄνω ἐξευρεθέντος ὡς καταβλητέου μισθοῦ κατά τήν ἐφαρμοσθεῖσαν συλλογικήν σύμβασιν. Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὑπολογίσασα ταύτην ἐπί τοῦ ἐλάσσονος καταβαλλομένου μισθοῦ, ὡς νομίμως καταβαλλομένου τούτου, ἐσφάλη καί δέον νά μεταρρυθμισθῇ καί κατά τοῦτο κατά τόν βάσιμον δεύτερον λόγον τῆς ἐφέσεως, ἐπί τῷ τέλει ἐπιδικάσεως τοῦ προκύπτοντος μείζονος ποσοῦ. Δοθέντος, ὡς δέχεται ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, μή πληττομένη κατά τοῦτο ὑπό τοῦ ἐναγομένου διά τῆς ἐφέσεώς του, ὅτι ὁ ἐνάγων εἰργάσθη ἀπό 16.4.1950 μέχρι 14.1.1951 ἐπί 18 Κυριακάς καί ἀπό 15.1.1951 ἕως 30.6.1952 ἐπί 29 Κυριακάς, ἡ ὀφειλομένη διά τήν ἐργασίαν ταύτην κατά 75 ο/ο προσαύξησις, ὑπολογιζομένη δι' ἑκάστην Κυριακήν ἐκ τοῦ 1/25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ἀνέρχεται εἰς δραχ. 727,75 (442 : 25 X 75 ο/ο X 18 σύν 842,25 X 75 ο/ο X 29). Δέον ὅθεν νά γίνῃ δεκτόν τό σχετικόν αἴτημα διά τό ποσόν τοῦτο ἀντί τοῦ ἐπιδικασθέντος ἐλάσσονος ἐκ δραχ. 532,50 καταλοίπατι διαφοράς μισθοῦ ἀπό 16.4.1950 μέχρι 15.8.1950 δραχ. 374,40 (4X98,60), ἀπό 16.8.1950 μέχρι 15.1.1955 δραχ. 375 (5X75), ἀπό 16.1.1951 μέχρι 31.1.1952 δραχ. 2187, 50 (12 1/2 X 175) καί ἀπό 1.2.1952 μέχρι 30.6.1952 δρχ. 750 (6X125). Ὡσαύτως δικαιοῦται διαφοράς λόγῳ δώρου Χριστουγέννων 1950 δρχ 75, λόγῳ δώρου Πάσχα 1951 δραχ. 87, 50, λόγῳ δώρου Χριστουγέννων 1951 δραχ. 175 καί λόγῳ δώρου Πάσχα 1952 δραχ. 62,50, σύνολον διαφορᾶς μισθοῦ καί δώρων δραχ. 4088,90. Τό αἴτημα διαφορᾶς δώρου Πάσχα 1950 εἶναι ἀπορριπτέον λόγῳ παραγραφῆς, διότι τοῦτο, ὂν ἔλασσον τῶν 300 δραχμῶν ἦτο ἀπαιτητόν κατά τό ἄρθρ. 16 τῆς οἰκείας ὑπ' ἀριθ. 17590 1950 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας μέχρι τῆς 16.4.1950, ἀφ' ὅτου καί μέχρι τῆς 16.4.1955, ὅτε ἐπεδόθη ἡ ἀγωγή, παρῆλθε ἡ κατά τόν νόμον ΣΙΒ πενταετής παραγραφή, κατά τήν περί ταύτης ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου. Ἐπομένως δέον νά γίνῃ δεκτόν τό σχετικόν αἴτημα τῆς ἀγωγῆς διά τό ἄνω ποσόν τῶν 4088,90 δραχμῶν.

Ἡ κατά 75 ο/ο προσαύξησις τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ διά τήν κατά τάς Κυριακάς καί ἑορτάς ἐργασίαν εἶναι ὑπολογιστέα, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 8900 1946 ἀποφάσει τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας καί τῇ ἑρμηνευτικῇ ταύτῃ ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ἀποφάσει τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ἐπί τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ τοῦ καθοριζομένου ὑπό τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἄλλης νομίμου διοικητικῆς πράξεως. Ἔδει ἐπομένως καί διά τόν ἐνάγοντα ἡ ὀφειλομένη τοιαύτη προσαύξησις νά ὑπολογισθῇ ἐπί τοῦ ὡς ἄνω ἐξευρεθέντος ὡς καταβλητέου μισθοῦ κατά τήν ἐφαρμοσθεῖσαν συλλογικήν σύμβασιν. Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὑπολογίσασα ταύτην ἐπί τοῦ ἐλάσσονος καταβαλλομένου μισθοῦ, ὡς νομίμως καταβαλλομένου τούτου, ἐσφάλη καί δέον νά μεταρρυθμισθῇ καί κατά τοῦτο κατά τόν βάσιμον δεύτερον λόγον τῆς ἐφέσεως, ἐπί τῷ τέλει ἐπιδικάσεως τοῦ προκύπτοντος μείζονος ποσοῦ. Δοθέντος, ὡς δέχεται ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, μή πληττομένη κατά τοῦτο ὑπό τοῦ ἐναγομένου διά τῆς ἐφέσεώς του, ὅτι ὁ ἐνάγων εἰργάσθη ἀπό 16.4.1950 μέχρι 14.1.1951 ἐπί 18 Κυριακάς καί ἀπό 15.1.1951 ἕως 30.6.1952 ἐπί 29 Κυριακάς, ἡ ὀφειλομένη διά τήν ἐργασίαν ταύτην κατά 75 ο/ο προσαύξησις, ὑπολογιζομένη δι' ἑκάστην Κυριακήν ἐκ τοῦ 1/25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ἀνέρχεται εἰς δραχ. 727,75 (442 : 25 X 75 ο/ο X 18 σύν 842,25 X 75 ο/ο X 29). Δέον ὅθεν νά γίνῃ δεκτόν τό σχετικόν αἴτημα διά τό ποσόν τοῦτο ἀντί τοῦ ἐπιδικασθέντος ἐλάσσονος ἐκ δραχ. 532,50.

τοῦ ἀπαιτήσεών των, αἵτινες ἀνεξαρτήτως τῆς φύσεως καὶ τῆς αἰτίας, ἐξ ἧς προήρχοντο, ἐφ' ἅπαν δὲν εἶναι ἠφαλισμέναι δι' εἰδικοῦ προνομίου ἢ ὑποθήκης, ἐπάγονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεων (Ἀναστασιάδου, Ἐμπορ. § 480 καὶ ἐπ., Ε.Α. 749/1958, Θεμ. ΜΘ' 767), οὗ ἕνεκεν ἡ ἀγωγή, στρεφομένη κατὰ τοῦ ὁριστικοῦ συνδίκου τῆς πτωχεύσεως καὶ διώκουσα τὴν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐπιδίκασιν ἀπαιτήσεως, ἀπορριπτέως ἐξ ἐργασίας ὑπ' αὐτοῦ παρασχεθείσης πρὸς τὴν πτωχεύσασαν ἐπιφερεῖαν πρὸ τῆς πτωχεύσεως, ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ».

Διάφορος εἶναι ἡ γνώμη τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (βλέπε καὶ σύμφωνον *Κ. Γόκου*, Τὸ προνόμιον τῶν ἐκ μισθῶν ἀπαιτήσεων ἐν τῇ πτωχεύσει τοῦ ἐργοδότου, 1950, σελ. 42 ἑπ., ἔνθα καὶ λοιπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν παραπομπαί).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17564/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρεκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Λαμπρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μιχαηλίδης, Γ. Τσόχας

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 534, 644, 645, 663 καὶ 665 Ε.Π. σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἀπὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως ἀναστέλλεται πᾶν μέτρον καταδιώξεως καὶ ἐκτελέσεως ἐπί τε τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος, ὅστις, συμφώνως καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ν. 635/1937, ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς ἡμέρας τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου δημοσιεύσεως τῆς περὶ κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως ἀποφάσεως στερεῖται αὐτοδικαίως τῆς διοικήσεως (διαθέσεως καὶ διαχειρίσεως) τῆς μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὑφισταμένης περιουσίας αὐτοῦ. Κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως δικαίωμα ἀτομικῆς καταδιώξεως καὶ ἐκτελέσεως, ἐπιτρεπομένης κατὰ τοῦ συνδίκου, διατηροῦσιν οἱ εἰδικοὶ προνομιοῦχοι δανεισταὶ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ συγκεκριμένως οἱ ἐνυπόθηκοι, οἱ ἐνεχυροδόχοι καὶ οἱ δι' εἰδικοῦ προνομίου ἐπὶ ὡρισμένου κινητοῦ ἢ ἀκινήτου ἐξησφαλισμένοι τοιοῦτοι, οἵτινες δύνανται νὰ ἐπιτύχωσι τὴν πλήρη ἱκανοποίησιν τῆς ληξιπροθέσμου προνομιούχου ἀπαιτήσεώς των δι' ἀτομικῆς (πρὸ τῆς ἑνώσεως) ἐκτελέσεως ἐκ τοῦ τιμήματος τῶν εἰς αὐτοὺς εἰδικῶς ὑπεγγύων καὶ παρ' αὐτῶν ἐκπλειστηριασθέντων κινητῶν ἢ ἀκινήτων τοῦ πτωχεύσαντος κτημάτων. Ἀντιθέτως οἱ ἐφ' ἅπασης τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος γενικὰ προνόμια ἔχοντες πιστωταὶ στεροῦνται τοῦ δικαιώματος τῆς ἀτομικῆς ἐκτελέσεως ἐπὶ τῆς πτωχευτικῆς περιουσίας καὶ διατηροῦσι μόνον τὸ δικαίωμα πρὸς κατὰ πραξίμησιν ἱκανοποιήσιν τῶν προνομιούχων τοιούτων ἀπαιτήσεών των, μετ' ἐπαληθεύσεως παρὰ τῶν συνδίκων, ἐκ τῶν πρώτων εἰσπράξεων τῆς λοιπῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος. Ἐκ τούτων παρέπεται, ὅτι ὁ ἔχων γενικὸν προνόμιον δανειστὴς τοῦ πτωχεύσαντος δὲν δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν συνήθη διαταξικὴν ὁδὸν καὶ νὰ ἐναγάγῃ τὸν σύνδικον, κατὰ τὴν συνήθη διαδικασίαν, πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ἀπαιτήσεώς του, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ἐπαληθεύσεως (βλέπ. Ἀναστασιάδου, Πτώχευσις, 1938 §§ 501, 435, *Κιτσικοπούλου*, Πολιτ. Δικον. ὑπ' ἄρθρ. 19 ἀριθ. 4α, σελ. 265). Ἡ ἐναντία κρίσις δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὸ σύστημα τῆς συλλογικῆς δράσεως τῶν δανειστῶν καὶ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην διαδικασίαν τῆς ἐξελέγξεως τῶν πιστωμάτων, περαιτέρω δὲ αἱ ἀτομικαὶ διώξεις θὰ ἐπεβάρυνον τὴν πτωχευτικὴν περιουσίαν διὰ προσθέτων ἐξόδων καὶ θὰ ἐδημιούργουν περιπλοκὰς καὶ ἐμπόδια εἰς τὸ ἔργον τοῦ συνδίκου (βλέπε Ἀναστασιάδην, ἔνθ' ἀνωτ. § 435), ἄνευ ἀποχρῶντος τινὸς λόγου, δοθέντος ὅτι καὶ ἡ παραγραφὴ τῶν ἀξιώσεων τῶν δανειστῶν διακόπτεται διὰ τῆς προσαγωγῆς καὶ παραδόσεως εἰς τὸν σύνδικον ἢ τὸν γραμματέα τοῦ πτωχευτικοῦ δικαστηρίου (ἄρθρ. 264 § 2 Α.Κ.), ὅτι δὲ καὶ τόκοι ὑπερημερίας, ὡς πρὸς τὰς μὴ τοκοφόρους συμβατικὰς ἀπαιτήσεις, τρέχουσιν ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω προσαγωγῆς τοῦ τίτλου καὶ τοῦ σημειώματος (ἂν μὴ ἀπὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως συμβαίνῃ τοῦτο) ἐναντίον τοῦ πτωχεύσαντος (οὐχὶ καὶ κατὰ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν (βλέπε Ἀναστασιάδην, ἔνθ' ἀνωτ. § 441 σημ. 37, 38, 503α σημ. 13, 14, *Κιτσικοπούλου*, Πολ. Δικ., ἔνθ' ἀνωτ.) Ἑτέρωθεν δέ, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 590, 591 Ε.Ν., αἱ κατὰ τὴν ἔλεγξιν τῶν ἀπαιτήσεων διατυπωθεῖσαι ἀντιρρήσεις κατά τινος τούτων δύνανται νὰ ἀχθῶσι πρὸς κρίσιν ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου, εἰς τρόπον ὥστε, διὰ τῆς διαδικασίας ταύτης, νὰ δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ ἡ δι' ἀτομικῆς καταδιώξεως δυναμένη νὰ ἐπιτευχθῇ δικαστικὴ ἀναγνώρισις τῆς ἀπαιτήσεως. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 637 Ε.Ν., ὁριζόντος ὅτι ἐν περιπτώσει παύσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως, ἕνεκεν ἐλλείψεως ἐνεργητικοῦ, οἱ δανεισταί, ἀδιακρίτως ἐγχειρογράφων ἢ προνομιούχων, ἀναλαμβάνουσι ἀτομικῶς πᾶν καταδιωκτικὸν μέτρον, κατά τε τοῦ προσώπου καὶ τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος, συνάγεται ὅτι ἡ ἀτομικὴ καταδίωξις τῶν ἐγχειρογράφων δανειστῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως ἀναστέλλεται.

Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, ὡς αὕτη παραδεκτῶς ἀπεσαφηνίσθη διὰ τῶν προτάσεων, ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὴν 1ην Ἰουλίου 1954 δυὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς λογιστής, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχ. 2500 εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὑπὸ τοῦ Δ.Κ** καὶ τῆς Β.Κ** συσταθείσης κοινοπραξίας ἐκμεταλλεύσεως λατομείων, ἐργασθείς παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει ταύτῃ ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἰδιότητά του, μέχρι καὶ τῆς 9ης Ἀπριλίου 1955, ὅτε ἀπεχώρησε. Ὅτι ὁ ἐκ τῶν ἀνωτέρω Δ.Κ** ἐκηρύχθη εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 6565/1955 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς μνησθείσης ἐπιχειρήσεως ἐπεβλήθη ἀναγκαστικὴ διαχείρισις, κατόπιν ἀδείας τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Προέδρου, διορισθέντος δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 26-5/1955 ἀποφάσεως αὐτοῦ ὡς ἀναγκαστικοῦ διαχειριστοῦ τοῦ ἐναγομένου, ὄντος καὶ συνδίκου τῆς ἀνωτέρω πτωχεύσεως. Ἀκολούθως τούτοις ὁ ἐνάγων ἠτήσατο διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος, ὡς ἐκπροσώπων, ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἰδιότητα τοῦ συνδίκου καὶ τοῦ ἀναγκαστικοῦ διαχειριστοῦ, τοὺς προμνησθέντας συνεργοδότας του, καὶ ὡς ἐξακολουθήσας

(κατ' ἐπιβοηθητικῶς διατυπουμένον ἰσχυρισμόν), διά λογαριασμόν τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν τήν ὡς ἄνω ἐπιχείρησιν τοῦ πτωχοῦ, νά καταβάλῃ εἰς αὐτόν τά ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσά, ἀντιστοιχοῦντα εἰς καθυστερουμένους μισθούς καί δῶρα ἑορτῶν, τοῦ ἀνωτέρω χρονικοῦ διαστήματος, ἀναγομένου, τόσον κατά τόν πρό τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως, ὅσον καί κατά τόν μετ' αὐτήν, χρόνον. Οὕτω διατυπουμένης τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς, δέν πάσχει ἀκυρότητα τό δικάγραφον αὐτῆς δι' ἔλλειψιν συνδρομῆς τῶν κατ' ἄρθρον 70 Πολ. Δικ. ἀναγκαίων ὅρων τῆς παθητικῆς ὁμοδικίας, καθ' ὅσον τά πλείονα πρόσωπα, καθ' ὧν κοινῶς ἀπευθύνεται ἡ ἔνδικος ἀξίωσις καί ὧν ἡ νόμιμος ἐπί δικαστηρίου ἐκπροσώπησις συμπίπτει ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐναγομένου, συνδέονται διά δεσμοῦ παθητικῆς ὁμοδικίας, ὡς ἔχοντα, κατά τά ἐν τῇ ἀγωγῇ ταύτῃ ἐκτιθέμενα, εἰς τήν ἔκβασιν τῆς δίκης ἴδιον ἄμεσον συμφέρον, προκῦπτον ἐκ τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς καί νομικῆς αἰτίας, ἤτοι ἐκ τῆς αὐτῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταρτισθείσης συγχρόνως μεταξύ τοῦ ἐνάγοντος καί τῶν ἐκπροσωπουμένων ὑπό τοῦ ἐναγομένου συνεργοδοτῶν του. Ἄλλως δέ καί ὁπωσδήποτε μία καί ἡ αὐτή διά τῆς ἀγωγῆς ἀπαίτησις ἀπευθύνεται κοινῶς κατά πλειόνων ἐναγομένων, μή συνδεομένων διά δεσμοῦ παθητικῆς ὁμοδικίας, τότε τό δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς δέν εἶναι ἄκυρον, ἀλλ' ἁπλῶς ἀπορριπτέται αὐτή ὡς πρός τόν μή ὁμόδικον ἐναγόμενον, ἐφ' ὅσον δέν συντρέχει ἄλλη τις περίπτωσις ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 201 § 1 Πολ. Δικ., καθ' ἃς ὑπό τοῦ δικαστοῦ ἀπαγγέλλεται ἀκυρότης διά παράβασιν δικονομικῆς διατάξεως (βλέπ. Α.Π. 19/1955, Ἀρχ. Νομολ., Ἔτος ΣΤ' σελ. 214). Συνεπῶς ἡ ὑπό τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου πρωτοδίκως προβληθεῖσα καί διά τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπορριφθεῖσα, νῦν δέ παραδεκτῶς ἐπαναφερομένη, ἔνστασις περί ἀκυρότητος τοῦ κατομένου δικογραφήματος, ἕνεκεν ἐλλείψεως συνδρομῆς ἐν αὐτῷ τῶν κατά νόμον ἀπαιτουμένων ὅρων τῆς παθητικῆς ὁμοδικίας, ἀπορριπτέα κρίνεται, ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ ἔνδικος ἀξίωσις, κατά τά ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, περί καταβολῆς εἰς τόν ἐνάγοντα, ὕστερα ὑπάλληλον, τῶν καθυστερουμένων μισθῶν τοῦ ἐν αὐτῇ χρονικοῦ διαστήματος καί παρά τοῦ εἰς πτώχευσιν κηρυχθέντος συνεργοδότου του, ἀφορᾷ ἀπαίτησιν ἐξησφαλισμένην διά γενικοῦ προνομίου, συμφώνως πρός τάς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 940 περιπτ. 4 Πολιτ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη ὑπό τοῦ ἄρθρ. 12 § 2 τοῦ ν. 3252 τῆς 1/3 Ἰουνίου 1955 καί 646 § 2 Ε.Ν., καί οὐχί τοιαύτην ἀπαίτησιν ἐξησφαλισμένην δι' εἰδικοῦ προνομίου ἐπί ὡρισμένου κινητοῦ ἤ ἀκινήτου τῆς πτωχευτικῆς περιουσίας. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τάς πρό τῆς πτωχεύσεως τοῦ ὑπό τοῦ ἐναγομένου ὡς συνδίκου ἐκπροσωπουμένου προσώπου καθυστερουμένας ὑπ' αὐτοῦ ἀποδοχάς τοῦ ἐνάγοντος, τυγχάνει ἀπορριπτέα, κατά τά προεκτεθέντα, ὡς ἀπαράδεκτος, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐπιχειρεῖται, κατά παράλειψιν τῆς τηρητέας διαδικασίας τῆς ἐξελέγξεως τῶν κατά τοῦ πτωχοῦ πιστώσεων, ἀτομική καταδίωξις τούτου πρός δικαστικήν ἀναγνώρισιν καί προστασίαν ἀπαιτήσεως, ἀπολαυούσης μόνον γενικοῦ προνομίου κατατάξεως ἐν τῇ ἱκανοποιήσει της. Ὅθεν, ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, ἀπορρίψας ὡς ἀπαράδεκτον τήν ὑπό κρίσιν ἀγωγήν, καθ' ὅσον αὕτη ἀφορᾷ τάς ἀνωτέρω ὑπό τοῦ πτωχεύσαντος καθυστερουμένας ἀποδοχάς, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τόν νόμον καί τά σχετικά ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τοῦ ἐφετηρίου διατυπούμενα παράπονα ἀπορριπτέα ἀποβαίνουσιν ὡς ἀβάσιμα.

Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρ. 581 § 2, 611, 623, 629 Ε.Ν. συνάγεται, ὅτι ἡ ὁμάς τῶν δανειστῶν τοῦ πτωχεύσαντος, ὡς ὄργανον τῆς πτωχευτικῆς διαδικασίας θεωρουμένη, ἀποτελεῖ νομικόν πρόσωπον, ἐκπροσωπούμενον ὑπό τοῦ συνδίκου καί δυνάμενον νά ὑποβληθῇ εἰς ὑποχρεώσεις. Ἡ ὁμάς αὕτη δύναται νά ὑποβληθῇ εἰς ὑποχρεώσεις κυρίως ἐκ τῆς δράσεως τοῦ συνδίκου, ἐξακολουθοῦντος μετά τήν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως τήν ἣν ὁ πτωχεύσας ἤσκει ἐμπορίαν, εἴτε πρό τῆς ἑνώσεως τῶν δανειστῶν, τῇ ἀδείᾳ τοῦ Εἰσηγητοῦ (ἄρθρ. 559 Ε.Ν.), εἴτε μετά τήν ἕνωσιν αὐτῶν, δι' ἀποφάσεως, λαμβανομένης κατά πλειοψηφίαν τῶν τριῶν τετάρτων τῶν πιστωτῶν καί τῶν πιστώσεων (ἄρθρ. 628 Ε.Ν.). Οὕτω προκύπτει ἡ διάκρισις μεταξύ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν καί τῶν δανειστῶν τῆς ὁμάδος, ἐξ ὧν οἱ μέν τήν ὁμάδα τῶν δανειστῶν ἀποτελοῦντες ὑπόκεινται εἰς τήν διαδικασίαν τῆς ἐπαληθεύσεως καί εἰς τήν πληρωμήν κατά μέρισμα, οἱ δέ δανεισταί τῆς ὁμάδος τρίτοι, ὧν αἱ ἀπαιτήσεις ἐγεννήθησαν κυρίως ἐκ τῆς ἀνωτέρω δράσεως τοῦ συνδίκου, δέν ὑπόκεινται εἰς τήν διαδικασίαν τῆς ἐπαληθεύσεως, ἀλλ' ἀπολαύουσι τοῦ δικαιώματος τῆς ἀτομικῆς καταδιώξεως καί ἐκτελέσεως πρός ἱκανοποίησίν των εἰς ἀκέραιον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς πτωχεύσεως, προηγούμενοι τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν (βλέπ. Ἀναστασιάδου, Ἐγθ' ἀνωτ. §§ 406, 419, 552, 553). Εἰς τήν κατηγορίαν τῶν δανειστῶν τῆς ὁμάδος, ἀνήκουσι καί τά πρόσωπα, ἅτινα συνδεόμενα μετά τοῦ πτωχεύσαντος διά συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀπό χρόνου προγενεστέρου τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως, ἐξηκολούθησαν νά προσφέρωσι τάς ὑπηρεσίας των πρός τόν σύνδικον, συνεχίζοντα νομίμως, ὑπό τάς προεκτεθείσας προϋποθέσεις, μετά τήν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως τήν ἐμπορίαν τοῦ πτωχεύσαντος, ὁπότε αἱ ἐκ τῆς τοιαύτης προσφορᾶς ἐργασίας ἀξιώσεις τῶν προσώπων ἐκείνων νομίμως ἀπευθύνονται κατά τοῦ συνδίκου, ὡς ἐκπροσωποῦντος τήν ὀφειλέτιδα ὁμάδα τῶν δανειστῶν καί παραδεκτῶς εἰσάγονται πρός ἐκδίκασιν κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΨΟΔ'.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΤΑΜΕΙΑ

ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΥΠΟ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΩΝ

Ἀπόλυσις ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ἄνευ ἀποζημιώσεως ὡς κύρωσις ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ

Λόγος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἡσφαλισμένου εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν, παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐν μὴ καταβολῇ ὑπ' αὐτοῦ ὀφειλομένων πρὸς τὸ Ταμεῖον εἰσφορῶν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56183/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας προθεσμίας

Τὸ θέμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπησχολήθη ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἤρτητου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐπιμεριδώσασα ὡσαύτως ἀποφανθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ πρώτου βαθμοῦ, ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἀπελύθη ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, χωρὶς νὰ καταβληθῇ εἰς αὐτὸν ἡ κατὰ τὸν ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558/1930, ἀποζημίωσις καὶ ἐκείνη τοῦ ἀν. ν. 539/1945 περὶ ἀδείων μισθωτῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν κατέβαλεν εἰς τὸν ἐργοδότην τὴν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Αὐτοκινητιστῶν εἰσφορὰν αὐτοῦ.

Πράγματι, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 1 τῆς δυνάμει τοῦ ἄρθρου 52 § 5 τοῦ ν. 2698/1953 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων παρεμβλήτου εἰς αὐτὸ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως (ΕΕΔ 19, 1276) ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 56183/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 13, 317), ἐπιβάλλεται τοιαύτη κύρωσις, ἀπόλυσις ἄνευ οἱασδήποτε ἀποζημιώσεως, εἰς τὸν μὴ καταβάλλοντα τὰς πρὸς τὸ Τ.Σ.Α. εἰσφορὰς τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς αὐτὸ τοῦ παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν.

Ἀλλ' ἡ ἐν λόγῳ διάταξις ἔχει ἤδη ἀκυρωθῇ ὑπὸ τῆς Σ.Ε. 1885/1954 (εἰσηγητὴς *Η. Καμπίσης*, ΕΕΔ 14, 324), ὡς ἐκτὸς ἐξουσιοδοτήσεως κειμένη.

Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐνώπιον τοῦ γνωστοῦ πλήθους τῶν ἀκυρωτήτων, αἱ ὁποῖαι σχεδὸν ἀνὰ πᾶν βῆμα συνοδεύουν τὰς διοικητικὰς πράξεις; Ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀκριβῶς, νομίζομεν, ὅτι χωρὶς ἄλλο ἐπρεπε νὰ ἀνεχώρουν πάντοτε τὰ δικαστήρια ἀπὸ τῆς πρώτης σκέψεως ἂν ἡ διοικητικὴ πρᾶξις (πᾶσα πρᾶξις) εἶναι νομίμως ἔγκυρος.

Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 587/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κραμίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Μαρτάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Σ. Σαράφης, Α. Μιτζιθρόπουλος*

Κατὰ τὰ συνδεδικασμένα ἄρθρ. 1 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεως Αὐτοκινητιστῶν, τοῦ νομίμως ἐκδοθέντος δυνάμει τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 52 τοῦ ν.δ. 2698/1953 καὶ κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56183/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁ παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ταμείῳ ἡσφαλισμένος, ὁ ἐξηρτημένην παρέχων ἐργασίαν καὶ ἀμειβόμενος διὰ ποσοστῶν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων ἢ ἐπὶ χιλιομετρικῇ ἀποστάσει ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἐργοδότην του τὴν ὑπὲρ τοῦ Τ.Σ.Α. ἀσφαλιστικὴν εἰσφορὰν ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ ἑπομένου μηνός, εἰς ὃν αὕτη ἀνάγεται, τῆς μὴ ὡς ἀνωτέρω καταβολῆς ἀποτελούσης λόγον καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ οἱασδήποτε ἀποζημιώσεως. Ἐτέρωθεν ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, εἰς ἃ περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἀπὸ 17 Ἰουνίου 1954 ἐξώδικος πρόσκλησις τῶν ἐφεσιβλήτων, διὰ τὴν παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος καταβολὴν τῶν πρὸς τὸ Τ.Σ.Α. ὀφειλομένων εἰσφορῶν του, ἢ τὴν 18 Ἰουνίου 1954 εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα κοινοποιηθεῖσα, ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν, καίτοι εἰς τὸ Τ.Σ.Α. ἡσφαλισμένος, κατὰ τὰ προσαγόμενον ἀποδεικτικὸν ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον, δὲν κατέβαλε τὰς διὰ τὴν ἔνδικον ἐργασιακὴν σύμβασιν εἰσφοράς του, ἐξ οὗ καὶ πρὸς ταῖς ἄλλοις διὰ τὴν ἀπόλυσίν του λόγοις ἀπελύθη τὴν 26 Ἰουνίου 1954 τῆς ὑπηρεσίας του. Τοιούτοις δ' ἑπομένως ὁ ἐκκαλῶν, ὡς μὴ κατὰ τὰ ἀνωτέρω καταβαλὼν τὰς πρὸς τὸ Τ.Σ.Α. ὀφειλομένας εἰσφορὰς του, δὲν ἐδικαιοῦτο τῆς ἐκ τοῦ νόμου 2112 διὰ τὴν ἀπόλυσίν του ἀποζημιώσεως καὶ οὔτε τοιαύτης τῆς ἀδείας του, ἐφ' ὅσον ἡ αἰτία τῆς ἀπολύσεως ἐβάρυνε τὸν ἴδιον (ἄρθρ. 5 ἀ.ν. 539/1945) καὶ συνεπῶς ἡ τὰ αὐτὰ δεχθεῖσα ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορρίψασα τὰ κατὰ τοῦτο αἰτήματα τῆς ἀγωγῆς, ἐπὶ τῷ καὶ παρὰ τῶν ἐφεσιβλήτων προταθέντι πρὸς τοῦτο ἰσχυρισμῷ, καθ' ἃ ἐκ τῶν νομίμως προσαγομένων προτάσεων προκύπτει, οὔτε μὴ προταθέντας ἰσχυρισμοὺς ἔλαβεν, ὡς ὁποστηρίζεται, ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ἀποδείξεις ὀρθῶς ἐξετίμησε, ἀπορριπτέων οὕτω τῶν περὶ τοῦ ἐναντίου παραπόνων ἐλεγχομένων.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

1. Αποδοχαί καθαριστριών Τραπέζης της Ελλάδος

Παροχή εις μισθωτούς προσωρινού επιδόματος λόγω ακριβείας της ζωής διά της υπ' αριθ. 41100/1953 υπουργικής αποφάσεως από 1 Ιουλίου 1953. — Επακολουθήσεις του Ν.Δ. 2510/1953. — Ρύθμισις δι' άρθρου 9 αυτού αποδοχών των παρά τη Τραπέζη της Ελλάδος καθαριστριών. — Έκδοσις μετά ταύτην της υπ' αριθ. 27333/1954 υπουργικής αποφάσεως, δι' ης ηυξήθη από 1 Μαρτίου 1954 τα διά της υπ' αριθ. 41100/1953 υπουργικής αποφάσεως χορηγηθέν επίδομα ακριβείας ζωής, ενσωματωθέν εις τας τακτικάς αποδοχάς των μισθωτών. — Επακολούθησις της υπ' αριθ. 27653/1954 υπουργικής αποφάσεως περί αυξήσεως αποδοχών από 1 Μαΐου 1954. — Καθορισμός ειδικώς των αποδοχών καθαριστριών Τραπέζης της Ελλάδος από της ισχύος του Ν.Δ. 2510/1953 βάσει των εν άρθρω 9 αυτού καθοριζομένων αποδοχών, προσαυξανομένων κατά τα υπό των μεταγενεστέρων υπουργικών αποφάσεων οριζόμενα.

Αρείου Πάγου 665/1955

Πρόεδρευεν ο Αντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εισηγητής ο Άρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Αντήγοροι οι κ.κ. Σταμέλος Μακρής, Γ. Γιαννόπουλος

Διά της υπ' αριθ. 41100 της 2 Ιουλίου 1953 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας εκηρύχθη εκτελεστή η κατά τας συνεδριάσεις της 30 Ιουνίου 1953 και 1 Ιουλίου 1953 ληφθείσα απόφασις υπό του Συμβουλίου ρυθμίσεως συλλογικών σχέσεων και διαφορών περί χορηγήσεως προσωρινού επιδόματος εις τους μισθωτούς της χώρας, δι' ης ωρίσθη, ότι από 1 Ιουλίου 1953 χορηγείται εις πάντα μισθωτόν, υπηρετούντα παρ' οιφδήποτε εργοδότη επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου, προσωρινόν επίδομα, υπολογιζόμενον επί των εις χρήμα καταβαλλομένων κατά την 30ην Ιουνίου 1953 συνολικών αποδοχών, ανεξαρτήτως του ύψους αυτών, και συνιστάμενον εκ ποσοστού 12 ο/ο διά τμήμα μισθού μέχρις 1.000.000 δραχμών ή ημερομισθίου μέχρι 36.000, ωρίσθη δε περαιτέρω εν § V, ότι το επίδομα τούτο δεν ενσωματούται εις τον βασικόν μισθόν. Επηκολούθησε το υπ' αριθ. 2510/6-13 Αυγούστου 1953 ν. δ. περί ρυθμίσεως ζητημάτων τινών του προσωπικού Τραπεζιτικών ιδρυμάτων και άλλων τινών διατάξεων, εν άρθρ. 9 του οποίου ορίζεται, ότι εις τας παρά τη Τραπέζη της Ελλάδος απασχολουμένας καθαριστρίας και αμειβομένας διά μηνιαίου μισθού καταβάλλεται μηνιαίος μισθός ίσος προς το έκαστοτε ημερομίσθιον ανειδικεύτου εργατρίας, πολλαπλασιαζόμενον επί 25 και δι' ημερησίαν απασχόλησιν 3 1/2 ωρών, αυξανόμενον κατά τα εν αυτώ οριζόμενα διά πέραν των ως άνω ωρών απασχόλησιν, εν άρθρω δε 12 αυτού ωρίσθη, ότι εις όλως εξαιρετικάς περιπτώσεις δύναται ο Υπουργός της Εργασίας, δι' αποφάσεων αυτού, δημοσιευομένων διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, να καθορίζη τους μισθούς και τα ημερομίσθια, τας προσαυξήσεις αυτών και εν γένει τας πάσης φύσεως αποδοχάς των μισθωτών εν γένει των παρεχόντων τας υπηρεσίας των επί συμβάσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου εις οιονδήποτε εργοδότην. Βάσει της δοθείσης αυτώ διά της ως άνω διατάξεως εξουσιοδοτήσεως ο Υπουργός της Εργασίας εξέδοτο την υπ' αριθ. 27333 της 20/30 Μαρτίου 1954 απόφασίν του, δι' ης ωρίσθη, ότι το υπό της υπ' αριθ. 41100/1953 αποφάσεώς του προβλεπόμενον επίδομα ακριβείας, αυξανόμενον από 1 Μαρτίου 1954 αντιστοίχως από 12 εις 15ο/ο και από 7 εις 10ο/ο, ενσωματούται από της αυτής χρονολογίας εις τας τακτικάς αποδοχάς των μισθωτών, περί ων προβλέπει η υπ' αριθ. 41100/1953 απόφασις, καταργουμένης της εν § V διατάξεως αυτής. Μεθ' ο επηκολούθησεν η υπ' αριθ. 27653 της 19/29 Μαΐου 1954 απόφασις του Υπουργού της Εργασίας, βάσει της αυτής εξουσιοδοτήσεως του άρθρ. 12 του ν. δ. 2510/1953 εκδοθείσα, δι' ης εν άρθρω 1 ορίζεται, ότι προσωρινώς και μέχρις οριστικής ρυθμίσεως υπό των οικείων οργάνων διαιτησίας η συνάρτησις συλλογικών συμβάσεων χορηγείται από 1 Μαΐου 1954 εις τους εν γένει υπαλλήλους, υπηρέτας και εργατοτεχνίτας (πλην των εν § 4 εξαιρέσεων) τους μη τυχόντας οπωσδήποτε από της 1 Φεβρουαρίου 1954 αυξήσεως, πλην της διά της υπ' αριθ. 27333/1954 αποφάσεως χορηγηθείσης, αυξήσεως επί των κατά την 9 Απριλίου 1953 καταβαλλομένων αυτοίς αποδοχών, ως τοιούτων νοουμένων των βασικών μισθών ή ημερομισθίων μετά των τυχόν παρακολουθουσών τούτους προσαυξήσεων λόγω πολυετούς υπηρεσίας μόνον, διά το προσωπικόν, ανεξαρτήτως φύλου, το έχον συμπεπληρωμένον το 19ον έτος της ηλικίας του και δύο ετών υπηρεσίαν παρά τω αυτώ ή ετέρω εργοδότη διά το τμήμα αποδοχών μέχρις 1.500.000 δραχμών ή ημερομισθίου μέχρι 50.000 δραχ. 25 ο/ο, 20 ο/ο επί των επί πλέον μέχρι 3.000.000, πέραν των οποίων ουδεμία παρέχεται αύξησις.

Εκ των εν συνδυασμώ διατάξεων τούτων του Ν.Δ. 2510/1953 και των υπουργικών αποφάσεων σαφώς συνάγεται, ότι ειδικώς αι αποδοχαί των καθαριστριών της Τραπέζης της Ελλάδος καθορίζονται από της ισχύος του Ν.Δ. 2510/1953 βάσει των υπό του άρθρ. 9 αυτού καθοριζομένων αποδοχών, αίτινες προσαυξάνονται κατά τα οριζόμενα υπό των μεταγενεστέρως εκδοθεισών βάσει της εκ του αυτού ν.δ. εξουσιοδοτήσεως αποφάσεων του Υπουργού της Εργασίας, όπως, εν γνώσει διατελών του ειδικώς γενομένου διά του αυτού ν.δ. καθορισμού των μισθών των καθαριστριών της αναιρεσειούσης Τραπέζης, τούτους, ούτω καθορισθέντας, ήθέλησε, κατά την έννοιαν των αποφάσεών του, να προσαυξήση και ουχί τους βάσει προγενεστέρων διατάξεων ή άλ-

λως πως κατά την 9 Απριλίου 1953 και 30 Ιουνίου 1953 πραγματι καταβαλλομένους. Αντιθέτως προς ταύτα αποφηναμένη ή προσβαλλομένη απόφασις, ότι ο υπολογισμός των αποδοχών της αναιρεσιβλήτου, υπηρετούσης ως καθαριστρίας παρά τη αναιρεσιαδούση Τραπέζη, έδει να γίνη βάσει του μισθού του πράγματι εις ταύτην κατά την 9 Απριλίου 1953 και την 30 Ιουνίου 1953 καταβαλλομένου και ουχί του δριζομένου υπό του άρθρου 9 του ν.δ. 2510/1953 και επί τη βάσει τοιούτου υπολογισμού δεξαμένη εν μέρει την άγωγην της αναιρεσιβλήτου και επιδικάσασα αυτη διαφοράν αποδοχών οφειλομένων εξ επί έλαττον καταβολής διά το μετά την ισχύν του ν.δ. 2510/1953 χρονικόν διάστημα, ψευδώς ήρμήνευσε και εσφαλμένως εφήρμοσε τας διαληφθείσας διατάξεις του ν.δ. 2510/1953 και των υπουργικών αποφάσεων και αναιρετέαν εαυτήν κατέστησε συμφώνως τω άρθρω 807 § 17 Πολ. Δικ. και κατά τον βασιμον περί τούτων λόγον αναιρέσεως (*).

2. Αμοιβαί προσλαμβανομένων υπό του Οργανισμού Λιμένος Πειραιώς έκτάκτων εργατών

Καθορισμός διά του Α.Ν. 1559/1950 αμοιβών των προσλαμβανομένων υπό του Ο.Λ.Π. έκτάκτων εργατών δι' αποφάσεων του Διοικητικού αύτου Συμβουλίου εντός των υπό του Υπουργού Εργασίας τιθεμένων γενικών κανόνων, εγκρινομένων υπό του Υπουργού Δημοσίων Έργων.—Λειτουργία του Οργανισμού βάσει των εν ισχύϊ αποφάσεων μέχρις εκδόσεως των αποφάσεων και κανονισμών των αναγκαίων διά την εφαρμογην του άνω Νόμου.—Έκδοσις κανονισμών την 1ην Ιουνίου 1951, ήτοι μετά την ισχύν της υπ' αριθ. 2750/1951 υπουργικής αποφάσεως, δι' ής ηυξήθησαν τα ημερομίσθια των εν γένει μισθωτών της χώρας.—Αναίρεσις αποφάσεως μη λαβούσης υπ' όψιν ουσιώδη επιρροήν έχοντα έγγραφα.

Αρείου Πάγου 595/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρας*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Κ. Σαπρίας*
Δικηγόροι οι κ.κ. Ι. Κρεμεζής, Δ. Μακρυνικολής

Κατά το εδάφιον α' του άρθρου 1 της εκδοθείσης κατ' εξουσιοδότησιν του α.ν. 28/1944 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού, Οικονομικών και Εργασίας «περί αυξήσεως των μισθών και ημερομισθίων των μισθωτών απάσης της χωρας» εις τους μισθωτούς, οι οποίοι αμείβονται καθ' ημέραν εργασίας και οι οποίοι λαμβάνουν μισθόν μικρότερον των 35000 δραχ. ημερησίως, παρέχεται ημερήσια προσαύξησις εκ δραχ. 4000. Και ορίζεται μεν διά των §§ 2 και 3 του άρθρ. 19 του ά.ν. 1559/1950, κυρωθέντος διά του Νόμου 1630/1951, ότι από της 29/29 Οκτωβρίου, ότε εδημοσιεύθη και αφ' ότου κατά την § 1 του άρθρ. 21 του ιδίου νόμου ετέθη εν ισχύϊ ούτος, ότι, εκτός των άλλων, αι αμοιβαί των προσλαμβανομένων υπό του Ο.Λ.Π. έκτακτων εργατών καθορίζονται δι' αποφάσεων του Διοικητικού αύτου Συμβουλίου εντός των υπό του Υπουργού της Εργασίας τιθεμένων γενικών κανόνων, εγκρινομένων δε υπό του Υπουργού Δημοσίων Έργων, πλην, ως ρητώς αναφέρεται εν τη § 4 του ως ανωτέρω άρθρου 21 του ν. 1559/1950, μέχρις εκδόσεως των αποφάσεων και κανονισμών των αναγκαίων διά την εφαρμογην των νόμων τούτων ή λειτουργία του Οργανισμού θα διεξάγηται βάσει των εν ισχύϊ τοιούτων. Η προσβαλλομένη δε απόφασις, δεχθείσα ότι οι τοιούτοι κανονισμοί εξεδόθησαν την 1 Ιουνίου 1951, ήτοι μετά την ισχύν της προμνησθείσης καινής υπουργικής αποφάσεως 2750/1951, προκειμένου να κρίνη την άγωγην του αναιρεσιβλήτου, διά της οποίας ούτος, προβάλλων ότι είναι έκτακτος εργάτης του αναιρεσείοντος και ότι έλάμβανε ημερησίως αποδοχάς υπολειπομένας του ποσού των 35000 δρχ., έδίωκε την καταβολην και ημερομισθίου 4000 δραχ. βάσει της ως άνω υπ' αριθ. 2750/1951 αποφάσεως και διά το μέχρι της εκδόσεως των κανονισμών διάστημα, εφήρμοσε την απόφασιν ταύτην. Ενώ όμως, όπως αποδεικνύεται από τας προτάσεις, τας οποίας ο αναιρεσείων Οργανισμός υπέβαλεν ενώπιον του Εφετείου αναφορικώς προς το ποσόν, το οποίον κατεβάλλετο εις τον αναιρεσίβλητον δι' έκάστην ημέραν εργασίας, αμφισβητούμενον, επεκαλέσθη ούτος μετά των άλλων αποδεικτικών στοιχείων και την υπ' αριθ. 143 της 21.8.1950 ημερησίαν διαταγην του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου και το συναδεύον αυτην υπηρεσιακόν σημείωμα, παρά ταύτα ή προσβαλλομένη απόφασις, όπως εξ αυτης προκύπτει, δεν έλαβε υπ' όψιν και κατά συνέπειαν δεν εξετίμησε τα ουσιώδη επιρροήν δύνατα ως άνω έγγραφα. Ούτως όμως αποφανθείσα αναιρετέαν εαυτήν κατέστησε συμφώνως προς τον τρίτον βάσιμον λόγον της αναιρέσεως κατά το άρθρ. 807 § 9 Πολ. Δικ. Αναιρουμένης δε της αποφάσεως παραπεμπτέα κρίνεται ή υπόθεσις διά περαιτέρω συζητησιν αυτης ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών, δικάζοντος ως εφετείου (*).

II. ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

1. Καταγγελία συμβάσεως εργασίας προσωπικού Νομικού Προσώπου «Νοσοκομείον των Παίδων α' Η Αγία Σοφία»

Ελευθέρα κατά τας διατάξεις των άρθρων 669 Αστικού Κώδικος και 1 Ν. 2112/1920 η καταγγελία της συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου, εκτός αν η άσκησις του δικαιώματος τούτου περιορισθη υπό διατάξεώς τινος Νόμου ή διά συμφωνίας των μερών, οίον διά της αναγνωρίσεως του θεσμού της μονιμότητος εν τη υπηρεσία, υπό την έννοιαν του μη επιτρεπτού της απολύσεως, είμη δι' ωρισμένους μόνον λόγους (καταργήσεως θέσεως κλπ.).—Ανασύστασις διά του Ν.Δ. 3089/1954 του Νοσοκομείου Παίδων «Η Αγία Σοφία».—Χαρακτηρισμός αυτου ως νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου.—Κατάργησις

(*) Αναιρείται η υπ' αριθ. 5127/1955 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Αθηνών.

(*) Αναιρείται η υπ' αριθ. 1590/1955 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιώς.

συγχρόνως τοῦ προγενεστέρου Νόμου 2473/1940, διατήρησις δι' αὐτοῦ ἐν ὑπηρεσίᾳ τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ, ἐφ' ὅσον κέκτηται ὑπερδεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν, ἐνταξις καὶ προαγωγὴ αὐτοῦ.—Τοῦτο ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὄχι θεσπίσεως μονιμότητος, ἀλλ' ὅτι καθίστανται οὗτοι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Νόμου ὑποχρεωτικῶς ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι, ἀπολαύοντες τῶν ἐκ τοῦ Ν. 2112 πλεονεκτημάτων.

Ἀρείου Πάγου 629/1955 Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Σ. Μανρομιχάλης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Καποδίστριας, Ε. Πετράλιας

Σαφῶς συνάγεται ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 669 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ 1 ν. 2112/1920, ὅτι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου χωρεῖ ἐλευθέρως, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τούτου περιωρίσθη ὑπὸ διατάξεώς τινος νόμου ἢ διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν, οἷον διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς μονιμότητος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ μὴ ἐπιτρεπτοῦ τῆς ἀπολύσεως, εἰ μὴ δι' ὡρισμένους μόνον λόγους (κατάργησις θέσεως κλπ.).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν.δ. 3089/1954 τὸ ἀναιρεσίβλητον ἵδρυμα, ἀναδυσταθέν, ἐχαρακτηρίσθη ὡς νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀρθείσης οὕτω τῆς ὑφισταμένης πρότερον ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν νομικὴν του φύσιν, ἣν εἶχε κατ' ὁμοιον τρόπον προσδιορίσει ἡ καταργηθεῖσα ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 58 Συντακτικῆς Πράξεως διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 ν. 1992/1942, ἑρμηνεύσασα αὐθεντικῶς τὸν ν. 2473/1940, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 2 κατηργήθη ὁ προγενέστερος ν. 2473/1940 περὶ διοικήσεως καὶ ὀργανώσεως τοῦ ἱδρύματος τούτου, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις νόμου ἀντικειμένη εἰς τὸ νομοθετικὸν τοῦτο διάταγμα, ὁρισθέντος ἐπὶ πλέον ὅτι τὸ ἤδη ὑπηρετοῦν ἐν γένει προσωπικὸν τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τῶν καταργηθεισῶν διατάξεων, ἐφ' ὅσον κέκτηται ὑπερδεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν, «διατηρεῖται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ», ἐντάσσεται καὶ προάγεται εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος ἢ τοῦ νέου ὀργανισμοῦ τοῦ Νοσοκομείου ὀργανικὰς θέσεις. Διὰ τῶν διατάξεων ταύτων οὐδαμῶς ἐθεσπίσθη ἡ μονιμότης τῶν τοιούτων μισθωτῶν, ἡ δὲ «διατήρησις ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ» ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦτο τοῦ ἱδρύματος καθίστανται ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου ὑποχρεωτικῶς ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ ἀνασχηματισθέντος τούτου Νομικοῦ Προσώπου, ἀπολαύοντες τῶν ἐκ τῆς ἰδιότητος ταύτης ἀπορρεόντων πλεονεκτημάτων τοῦ ν. 2112/1920, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἐλάσσονα χρόνον ὑπηρεσίας ἔχοντας μισθωτούς, οἵτινες ὑποχρεωτικῶς ἀπολύονται πάραυτα, πρὶν ἢ ταυτίσθῃ ἐνταχθοῦν εἰς τὸ νέον ἵδρυμα. Ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς μὲν συνάγεται, ὅτι οἱ ἐνταχθέντες εἰς τὸ νέον ἵδρυμα μισθωτοὶ διέπονται ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ ὀργανισμοῦ, μέχρις οὗ ἐκδοθῇ νέος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ τούτου (β.δ. 22.5.1941, ἐκδοθὲν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ν. 2473/1940), προσαρμοζομένου πρὸς τὴν γενομένην διὰ τοῦ ν. 3089/1954 ρύθμισιν τῆς φύσεως τοῦ ἱδρύματος ὡς νομικοῦ προσώπου ἰδιωτικοῦ δικαίου, οὐδαμῶς προκύπτει, ὅτι τὸ προσωπικὸν τοῦτο ἀπολαύει τῶν ἐγγυήσεων τῆς μονιμότητος, ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι κατὰ τὰ ἄρθρα 30 § 6 καὶ 41 δύνανται νὰ προσληφθοῦν ἐν περιπτώσει ἀνάγκης καὶ «προσωρινοὶ» ὑπάλληλοι ἢ ἐργάται ἢ ἡμερομίσθιοι ὑπάλληλοι πρὸς συμπλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, ἀφοῦ οὔτε ὅριον ἡλικίας ἐτέθη, οὔτε προεβλέφθη ἀπόλυσις διὰ κατάργησιν θέσεως ἢ διὰ σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνικανότητα ἢ ἀκόμη δι' ἐπαγγελματικὴν ἀνεπάρκειαν, θὰ ἀνεγνωρίζετο δὲ οὕτω, ἐπὶ τῇ ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ, δικαίωμα ἰσοβίου παραμονῆς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, περιστελλόμενον μόνον διὰ τῆς θεσπισθείσης πειθαρχικῆς ποινῆς τῆς ἀπολύσεως ἕνεκα ὡρισμένων παραπτωμάτων (ἄρθρα 35 καὶ 36), τοῦθ' ὅπερ ὅμως προφανῶς ἀντίκειται εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Νομοθέτου, ἡ τυχὸν δὲ ἑρμηνεία, πρὸς ὅρσιν τοῦ ἀτόπου τούτου, ὅτι μόνον διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους (κατάργησις θέσεως κλπ.) ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόλυσις, εἶναι αὐθαίρετος, ὡς παρεισάγουσα διακρίσεις μὴ ὑφισταμένας ἐν τῷ νόμῳ. Ὅθεν, οὕτως ἀποφηνάμενον τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ δι' ἐπικυρώσεως τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὄντος Γεν. Διευθυντοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἔχοντος ὑπερδεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν, ἀπολυθέντος δὲ μετὰ τὴν ἐνταξίν του εἰς τὸ νέον ἵδρυμα, καὶ διώκουσαν τὴν πληρωμὴν τῶν ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως μισθῶν του, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἀπόλυσις αὕτη ἦτο ἄκυρος, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ ἐν μέρει αἰτιολογίᾳ, ἐφ' ᾗ ἀπορριπτέοι εἶναι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος καὶ 2ος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς δευτέρας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπέρριψε ρητῶς τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι ἦτο ἄκυρος ἡ ἀπόλυσις του, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι αὕτη ἐγένετο κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 36 τοῦ ἄνω ὀργανισμοῦ διὰ τῆς μὴ κλήσεώς του πρὸς ἀπολογίαν, οὐδαμῶς δὲ ἐδέχθη τοῦτο, ὅτι ἡ ἀπόλυσις ἐχώρησε λόγῳ καταδίκης του διὰ πειθαρχικὸν ἀδίκημα, ἀλλ' ἁπλῶς ἀπεφήνατο, ὅτι τὸ ἀναιρεσίβλητον δὲν ἐκωλύετο, ὅπως ἐλευθέρως ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς καταγγελίας ἄνευ προσφυγῆς εἰς τὴν πειθαρχικὴν διαδικασίαν, ἐνῷ, ἀφ' ἑτέρου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν συζήτησιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις (σελὶς 61), τοῦτο ἁπλῶς προέβαλεν, ὅτι ἀπέλυσε τὸν ἀναρεσείοντα δι' ἐπαγγελματικὴν ἀνεπάρκειαν καὶ λόγῳ ὑπαιτίων προστριβῶν του μὲ τὴν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ λειτουργοῦσαν Πανεπιστημιακὴν Σχολὴν καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας, ἐξ ὧν μόνον ὁ δεύτερος λόγος συνιστᾷ πειθαρχικὸν παράπτωμα κατὰ τὸ ἄρθρον 35 τοῦ ὀργανισμοῦ, αἰτιολογῆσαν οὕτω, ἄνευ μάλιστα ἀνάγκης τινός, τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ παντάπασι, ὅτι ἡ ἀπόλυσις ἐχώρησε συνεπείᾳ ἐπιβληθείσης διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην πειθαρχικῆς ποινῆς. Ὅθεν ὁ 3ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, ὑποστηρίζων ὅτι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὁ ἄνω ἰσχυρισμός, ὅστις ἄλλωστε δὲν εἶναι αὐτοτελής, καθὸ συνεχόμενος πρὸς τὴν βάσιν τῆς

ἀγωγῆς, εἶναι ἀπορριπτέος, ἐπίσης δὲ εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος, ὁ αὐτὸς λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, καθ' ὃ μέρος περιέχει καὶ τὴν αἰτίασιν ὅτι ἐσφαλμένως ἔκρινε τὸ Ἐφετεῖον ὅτι δὲν ἔχει σημασίαν, ἂν ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ὀργανισμοῦ περὶ ἀπολύσεως λόγῳ ὁμολογηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πειθαρχικοῦ παραπτώματος τοῦ ἀναιρεσείοντος (*).

2. Λόγος ἀναιρέσεως διὰ μὴ λῆψιν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀσκηθείσης κατὰ μισθωτοῦ παρανόμου ἀπειλῆς κατὰ δήλωσιν αὐτοῦ περὶ παραιτήσεως ἀπὸ θέσεως.

***Κρίσις δικαστηρίου περὶ τοῦ ὅτι μισθωτὸς, εἰς βάρος τοῦ ὁποίου κατηγγέλθησαν ἀτασθαλίαι ἐν τῇ διαχειρίσει ἐμπορευμάτων, προκειμένου νὰ ὑποβληθῇ μήνυσις, ἐξελιπάρησε τὴν συγγνώμην καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι παραιτεῖται τῆς θέσεώς του καὶ ἀπεχώρησεν οἰκειοθελῶς, χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ τὸ δικαστήριον γνώμην περὶ τυχὸν ἀνυπαρξίας τῆς δηλώσεως, ὡς ὑποβληθείσης κατόπιν ἀσκηθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου παρανόμου ἀπειλῆς, ὑπὸ τὰς περιϋποθέσεις τῶν ἄρθρων 150 καὶ 151 Α.Κ. — Μὴ διατεινομένου τοῦ ἀναιρεσείοντος διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου ὅτι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὑπέβαλε τοιοῦτον παράπονον, μὴ ἐξετασθέν, ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως, μὴ ἀναγόμενος εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν.*—Ἐξέτασις ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς ὀρθότητος τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ τῶν αἰτιολογιῶν, δυναμένου νὰ προσθέσῃ ἄλλος αἰτιολογίας.

Ἀρείου Πάγου 662/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανὴς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Κίτρας, Π. Ζήλος

Ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον τὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀγωγὴν, ἀφορῶσαν εἰς πληρωμὴν ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 λόγῳ ἀπροειδοποιήτου ἀπολύσεώς του, ἀπέρριψε, δεχθὲν μετ' ἐκτίμησιν τοῦ ἐκατέρωθεν ὑπὸ τῶν διαδίκων προσκομισθέντος ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ, ὡς βεβαιωθέντα, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἑταιρείας ὡς ἐργάτης, κατόπιν συμβάσεως ἀορίστου χρόνου, τοποθετηθεὶς διὰ τοῦ χρόνου, λόγῳ ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως, εἰς προέχουσαν θέσιν καὶ δι' ἀνέλαβε τὰς κλεῖδας τοῦ ἐργοστασίου, τοῦ γραφείου καὶ τῆς ἀποθήκης τῶν ἐμπορευμάτων, ὅτι τελευταίως κατηγγέλθησαν εἰς τὴν διοίκησιν ὡρισμέναι ἀτασθαλίαι αὐτοῦ ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν ἐμπορευμάτων, αἵτινες καταγγελίαι ἐπηληθεύσαν καὶ προκειμένου νὰ ὑποβληθῇ μήνυσις ὁ ἀναιρεσείων ἐξελιπάρησε τὴν συγγνώμην καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι παραιτεῖται τῆς θέσεώς του καὶ ἀπεχώρησεν οἰκειοθελῶς. Οὐδεμίαν δὲ ταῦτα ἐκφέρει γνώμην περὶ τυχὸν ἀκυρότητος τῆς τοιαύτης δηλώσεώς του ὡς ἐπιβληθείσης κατόπιν ἀσκηθείσης ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου παρανόμου ἀπειλῆς, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῶν ἄρθρ. 150 καὶ 151 Α.Κ. Συνεπῶς, ἀφοῦ ὁ ἀναιρεσείων δὲν διατείνεται διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου, ὅτι ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ὑπέβαλε τοιοῦτον παράπονον μὴ ἐξετασθέν, οὔτε δ' ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσαγομένων ἐνώπιον αὐτοῦ πρακτικῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι ὑπεβλήθη τοιαύτη πρότασις, ὁ τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, καθ' ὃ νέος καὶ μὴ ἀναγόμενος εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν, εἶναι ἀπορριπτέος κατὰ τὸ ἄρθρ. 811 § 2 Πολ. Δικ.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 776 § 2 Πολ. Δικ. τὸ οὐσιῶδες τῆς ἀποφάσεως δὲν εἶναι αἱ αἰτιολογίαι, ἀλλ' αἱ διατάξεις αὐτῆς, δι' ὃ καὶ δύναται τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἔφεσιν καὶ νὰ προσθέσῃ ἄλλας αἰτιολογίας. Οὕτω δὲ πράττον καὶ ἀπορρῖπτον τὴν ἔφεσιν δὲν ἐκβιβάζει ἐπιβλαβέστερον ἀπόφασιν διὰ τὸν ἐκκαλοῦντα παρὰ τὸ ἄρθρ. 779 αὐτῆς Δικον. Ἐξετάζεται ἡ ὀρθότης τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως, ὅπερ καὶ ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως καὶ οὐχὶ αἱ αἰτιολογίαι αὐτῆς. Ὅθεν ὁ πρῶτος τῶν προσθέτων λόγος, δι' οὗ ὁ ἀναιρεσείων αἰτιᾶται τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δι' ἀποκατάστασιν τῆς αἰτιολογίας τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, εἰς ἣν τὸ Δικαστήριον κατέληξε μετὰ νέαν ἔρευναν τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ συνεπείᾳ ἐφέσεως αὐτοῦ, εἶναι ἀπορριπτέος.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, τὸ Δικαστήριον τὴν ἣν ἐξήνεγκε κρίσιν ἐμόρφωσε, λαβὸν ὑπ' ὄψιν, ὡς βεβαιοῖ, καὶ ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῶν διαδίκων προσαγόμενα ἔγγραφα. Προδήλως δὲ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐγγράφων ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ συνεξετίμησε μετ' αὐτῶν καὶ τὴν περὶ ἧς ὁ δεύτερος λόγος τῶν προσθέτων ἐπικαλουμένην ἐξώδικον ὁμολογίαν, τὴν περιεχομένην ἐν τοῖς κατονομαζομένοις ὑπὸ ταύτου ἐγγράφοις, ὡς ἀποτελοῦσαν μετ' αὐτῶν ἓν ὅλον ἀδιαίρετον. Ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς περὶ ταύτης ἰδιαιτέραν ταύτα ποιεῖται μνείαν ἀποκρούων τὸν περὶ σπουδαιότητος ταύτης ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος, δεχθέν, ἀνελέγκτως, εἰκονικὴν τὴν ἐγγραφον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, τὸ δὲ δι' αὐτῆς ὡς καταβληθὲν λόγῳ ἀποζημιώσεως ποσὸν δοθὲν χαριστικῶς καὶ περαιτέρω ὅτι ἡ ἀναγγελία ταύτης πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ ὅπως ὁ ἀναιρεσείων τύχῃ τοῦ κατὰ νόμον ἐπιδόματος. Συνεπῶς καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

III. ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Πρόσληψις διδακτικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν σχολείων διὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1954 - 1955, κατὰ τὸ Ν.Δ. 3043/1954

Ὑπαρξις ὑποχρεώσεως διατηρήσεως ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1954 - 1955 τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ὑπηρετήσαντος κατὰ τὰ σχολικὰ ἔτη 1952 - 1953 καὶ 1953 - 1954 κατὰ τὸ Ν.Δ. 3043/1954, ἐφ' ὅσον ἡ τοιαύτη ὑπηρεσία του καλύπτει ἐξ ὁλοκλήρου

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 11330/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 7833/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΠΑΡΟΧΑΙ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΚΑΤ' ΕΚΤΡΟΠΗΝ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Α.Ν. 1846/1951 ΟΡΙΖΟΜΕΝΩΝ

Ἀκυρότης σχετικῆς ὑπ' ἀριθ. 19370/1952 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Ὑπολογισμὸς παροχῶν ἀνεργίας, ἰσχύοντος ὡς πρὸς αὐτὰς τοῦ Α.Ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», κατὰ τὰ ἐν ἄρθροις 37 καὶ 38 ὁριζόμενα.—Τροποποιήσεις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19370/1952 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.—Ὑπολογισμὸς ἐπιδομάτων παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. βάσει τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.—Ἀκύρωσις σχετικῆς πράξεως, ὡς στηριζομένης εἰς ἄκυρον ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, ἐκδοθεῖσαν ἄνευ οἱασδήποτε νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, μὴ κυρωθεῖσαν ἐκ τῶν ὑστέρων νομοθετικῶς, οὐδὲ κἂν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.—Ἀπαλλαγὴ τελῶν διὰ τὰς ἀσφαλιστικὰς παροχὰς τοῦ Ι.Κ.Α., ἑπομένως καὶ τῆς διαδικασίας ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Εἶναι πράγματι νὰ ἀπορῇ τις, σταυροκοπούμενος, διὰ τὴν προχειρότητα, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὴν λειτουργίαν διωρισμένων σημαντικῶν θεσμῶν.

Πρόκειται ἤδη περὶ τοῦ ἐξῆς ἐπιλήψιμου: Διὰ τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (ΕΕΔ 10, 637) ἐπεχειρήθη εἰς τὰς Κοινωνικὰς Ἀσφαλίσεις καὶ ἡ κατὰ τῆς ἀνεργίας περίθαλψις καὶ διὰ τῶν ἄρθρων 37 καὶ 38 αὐτοῦ καθωρίσθη ἡ βάσις ὑπολογισμοῦ τῶν χρηματικῶν παροχῶν καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας, κατὰ τὸ ἐν αὐτοῖς μέτρον.

Μετὰ δέκα μῆνας ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 19370 τῆς 10 Ἀπριλίου 1952 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ προοίμιον αὐτῆς, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπὸ 8.4.1952 πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τὴν ἀπὸ 1.4.1952 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τὸ *ἐπείγον* τῆς ἀναρρυθμίσεως τῶν ἀφορώντων τὰς προϋποθέσεις καὶ τὴν ἐν γένει ἐπιδότησιν τῶν ἀνέργων ὑπὸ τοῦ κλάδου ἀνεργίας τοῦ Ι.Κ.Α., καθώρισεν ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1952 νέας προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐν γένει ἐπιδότησιν ἀνεργίας ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ νέας παροχάς, μειοσεπους σημαντικῶς ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὥριζον αἱ ἄνω διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1846/1951.

Ἡ ἐπιτυγχάνουσα αὐτὴ ἀπόφασις, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. ἐκοσαν τῶν ἀνωτέρω σχολικῶν ἐτῶν, οὐχὶ δὲ ὅταν προσηνέχθη κατά τι τούτων ἐν μέρει.

Ἀρείου Πάγου 679/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Σούβλος*
Ἀκροατὴς οἱ κ.κ. Φ. Βεγλερῆς, Ν. Γεωργακόπουλος, Τ. Ἐγκολφόπουλος

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 1 § 1 τοῦ ν.δ. 3043/1954, ὁρίζουσα ὅτι «κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1954-1955 τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων, ἐξαιρέσει τῶν διευθυντῶν, ὧν ὁ διορισμὸς θὰ ἐνεργῆται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ἀ.ν. 2545/1940, θὰ ἀπαρτίζηται α) ἐκ τῶν διδαξάντων ἐν τῷ αὐτῷ ἰδιωτικῷ σχολείῳ κατὰ τὰ σχολικὰ ἔτη 1952-1953, 1953-1954, καὶ β) ἐκ τῶν διδαξάντων ἐν τῷ αὐτῷ ἰδιωτικῷ σχολείῳ κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1953-1954, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἔχουσι διδάξει ἀποδεδειγμένως κατὰ πιστοποίησιν τοῦ οἰκείου γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἢ ἐπιθεωρητοῦ ἐν ἑτέρῳ ἰδιωτικῷ σχολείῳ ἐπὶ τρία συνεχῆ σχολικὰ ἔτη», σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τῆς διατηρήσεως ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1954-1955 τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ὑπηρετήσαντος κατὰ τὰ σχολικὰ ἔτη 1952-1953 καὶ 1953-1954 ἐν τῷ αὐτῷ ἰδιωτικῷ σχολείῳ ὁρίσταται, ὅταν ἡ τοιαύτη ὑπηρεσία του καλύπτῃ ἐξ ὁλοκλήρου ἕκαστον τῶν προδιαληφθέντων σχολικῶν ἐτῶν, οὐχὶ δὲ ὅταν προσηνέχθη κατά τι τούτων ἐν μέρει μόνον. Τὸ ὡς ἐφετεῖον ὅμως δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἐνῷ μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν ἀποδείξεων ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαρτίου τοῦ ἔτους 1953 ὡς διδάσκαλος ἐν τῷ ἰδιωτικῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ ἐδίδαξε δυνάμει διοριστηρίου ἐγγράφου κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1952-1953 καὶ καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1953-1954 καὶ ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα δὲν ἀπεδέχθη τὰς ὑπηρεσίας του διὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1955-1955, ἔκρινεν ἐν τούτοις ὅτι ὀφείλετο ὑποχρέωσις τῆς ἀναιρεσειούσης πρὸς διατήρησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἰδιωτικοῦ της σχολείου, καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ δι' ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διὰ τῆς ὁποίας ἐζήτει ἡ καταβολὴ εἰς αὐτὸν, ἕνεκα τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως, τῶν ὀφειλομένων ἀντιστοίχων μισθῶν. Οὕτως ὅμως ἀποφανθεὶς ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε, κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον δεύτερον λόγον ἀναιρέσεως, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 807 § 17 Πολ. Δικ. Ἀναιρουμένης δὲ τῆς ἀποφάσεως δέον ἡ ὑπόθεσις νὰ παραπεμφθῇ ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου (*).

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 1166/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιῶς. Περὶ τῆς ἀντισυνταγματικότητος τοῦ Ν. Δ. 3043/1954 βλέπε Σ.Κ. 734/1955, ΕΕΔ 14, 1000, Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς 2578/1955, ΕΕΔ 14, 1054.

118/1952 ἐγκυκλίων τοῦ Ι.Κ.Α. (ΕΕΔ 11, 656), ἔμελλε νὰ κυρωθῇ νομοθετικῶς.

Ἀλλ' ἔκτοτε ὄχι μόνον δὲν ἐκυρώθη νομοθετικῶς, ἀλλ' οὐδὲ καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, μολονότι καὶ ἡ δημοσίευσις μιᾶς τοιαύτης ἀκύρου πράξεως, τροποποιούσης νομοθετικὰς διατάξεις, δὲν θὰ τὴς προσέδιδε βεβαίως τὸ ἀπαιτούμενον τυπικὸν κῦρος.

Ἐπῆλθε μετὰ διετίαν πάλιν τὸ ν.δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» (ΕΕΔ 13, 941), τὸ ὁποῖον καθώρισε νομίμως φυσικὰ νέας προϋποθέσεις καὶ παροχὰς δι' ἀνεργίαν.

Ἀλλ' ὁ συντάκτης τοῦ ἐν λόγῳ ν.δ., ἐνῷ ἐνεθυμήθη τὴν ἀνάγκην νὰ κυρωθοῦν ἄλλαι τινὲς ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (καὶ αὗται ἀπὸ μακροῦ χρόνου) (1952) καὶ οὕτω ἐκυρώθησαν αἱ ἀποφάσεις αὗται (ἀμφιβόλου ὅμως ἰσχύος καὶ μετὰ τὴν κύρωσιν, ἐφ' ὅσον τὸ περιεχόμενον αὐτῶν δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸν κυρωτικὸν νόμον, Σ.Ε. 1712/1954, Θέμ. ΣΣΤ' 150), δὲν ἐνεθυμήθη τὴν σπουδαιοτάτης σημασίας ἀνωτέρω ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, ἵνα τοὐλάχιστον καὶ μετὰ διετίαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς κυρωθῇ νομοθετικῶς.

Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς ὑπουργικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἐπείγοντος τῆς ἀναρρυθμίσεως τῶν ἀφορώντων τὰς προϋποθέσεις καὶ τὴν ἐν γένει ἐπιδότησιν τῶν ἀνέργων (λόγος, ὁ ὁποῖος προσβάλλεται ὡς δικαιολογία τῆς κατὰ ἔκτρωσιν ἐκ τῆς συνταγματικῆς τάξεως τροποποιήσεως νομοθετικῶν διατάξεων), ἀλλὰ τὸ ἐπείγον αὐτὸ δὲν ἰσχύει νὰ καταστῇ, ἂν ὄχι ἀμέσως, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἐν εὐλόγῳ ἐκ τῆς συνταγματικῆς ἀνάγκης χρόνῳ, νομικῶς ἔγκυρος διὰ τῆς νομοθετικῆς κυρώσεως αὐτῆς.

Ἀμέσως μὲ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἐσκύψαμεν εἰς σημείωμά μας (ΕΕΔ 13, 960) νὰ ἐπισημάνωμεν τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην. Δὲν ἐγένετο μέχρι σήμερον ἀκόμη κἄποτε καὶ ἰδοὺ ὅτι ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας διὰ τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως αὐτῆς ὁμιλεῖ εὐγλώττως περὶ τῆς καταστάσεως, ὡς δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ἡ περὶ τῆς ἀκυρότητος τῆς σημαντικωτάτης, ἐπαναλαμβάνομεν, διὰ τὰς πρακτικὰς συνεπείας, ἀναφερομένης εἰς χιλιάδας ἐπιδοτηθέντων ἀνέργων, αὐτῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ περίπτωσις ἐμφανίζει τὴν ἀνάγκην νὰ ἰσχύσῃ κάποια συνταγματικὴ τάξις. Εἶναι πλέον γνωστὸν ἐκ τῆς θεωρίας καὶ νομολογίας τοῦ Σ.Ε., ὅτι εἶναι ἀντισυνταγματικὸς ὁ τρόπος τροποποιήσεως ἰσχυσάντων νόμων ἢ θέσεως διατάξεων διὰ Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (καὶ διὰ διοικητικῶν ἐν γένει πράξεων) ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως (βλέπε ἐπὶ τοῦ θέματος ἐμπεριστατωμένην μελέτην Α. Μάνεση, ἐν ΕΕΝ 1955, σελ. 918 ἑπ. καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ παραπομπάς, Σ.Ε. 111/1955, ΕΕΔ 14, 1162 καὶ αὐτόθι λοιπαὶ παραπομπαί), ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἂς καταβάλληται ἡ φαντὶς νὰ κυρώνται αἱ ἔκνομοι αὗται μέχρι τῆς κυρώσεως των πράξεις, ὥστε νὰ μὴ ἐμφανίζηται τὸ ἄλιθριον διὰ τὴν ὁμαλότητα τοῦ δικαίου ἀποτέλεσμα, ὡς τὸ ἐκ τῆς ἀκυρωτικῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἓν ἐκ τῶν πολλῶν, τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν τοιαύτας πράξεις.

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 105/1956, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Π. Μερτικόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Καλοδούκας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Κ. Τσαγκαράκης, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 39 τῆς 14ης Νοεμβρίου 1954 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α., δυνάμει τῆς ὁποίας διετάχθη ἡ χορήγησις εἰς τὸν αἰτοῦντα τοῦ παρ' αὐτοῦ αἰτηθέντος ἐπιδόματος ἀνεργίας, μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποσὸν τοῦτου, καθ' ἑρμηνείαν δὲ τοῦ δικογράφου τῆς αἰτήσεως δέον νὰ θεωρηθῇ συμπροσβαλλομένη καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 509789 τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1954 ἀπόφασις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Πειραιῶς, δι' ἧς ὑπελογίσθη τὸ ἐν λόγῳ ἐπίδομα καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὁποίας ἐπραγματοποιήθη ἡ εἰς τὸν αἰτοῦντα καταβολὴ του, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς προσδιωρίσθη τὸ ποσὸν αὐτοῦ εἰς δραχμὰς 2.227,50, ἐπὶ τῇ βάσει ἡμερησίου ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐκ δραχμῶν 16,50, ὡς ὁρίζει ἡ ὑπ' ἀριθ. 19370 τῆς 10ης Ἀπριλίου 1952 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καὶ οὐχὶ εἰς δραχ. 3,980, ἐπὶ τῇ βάσει ἡμερησίου ἐπιδόματος ἴσου πρὸς τὸ 60 ο/ο τῆς οἰκείας ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 37 καὶ 38 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Παραδεκτῶς παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης πράξεως τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἔχον προφανὲς πρὸς τοῦτο ἔννομον συμφέρον.

Ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 509789/1954 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Πειραιῶς, ὅσον καὶ ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ κρίσιν παρεμβάσεως, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ καταβλητέου εἰς τὸν αἰτοῦντα ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐγένετο βάσει ἡμερομισθίου ἀνεργίας ἐκ δραχμῶν 16,50, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 19370 τῆς 10ης Ἀπριλίου 1952 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς, ὡς ἰσχυρίζεται τὸ παρεμβαῖνον Ι.Κ.Α., ἐτροποποιήθησαν αἱ προϊσχύουσαι σχετικαὶ διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 (ἄρθρ. 37 καὶ 38). Ἡ ὡς ἄνω ὅμως ὑπ' ἀριθ. 19370 τῆς 10ης Ἀπριλίου 1952 ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα ἄνευ οἱασδήποτε νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως καὶ μὴ κυρωθεῖσα ἐκ τῶν ὑστέρων νομοθετικῶς, οὐδὲ κἂν δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 3930/2963 τοῦ 1955 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο), ἐστερεῖτο ἐξ ὑπαρχῆς οἱουδήποτε κύρους καὶ οὐδεμίαν συνεπῶς ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τροποποίησιν εἰς τὸ νομοθετικὸν καθεστὼς τοῦ ἀ.ν. 1846/1951. Ὅθεν, οὐχὶ νομίμως ἐπὶ τοιαύτης ἀκύρου διατάξεως ἐστηρίχθη ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ποσοῦ τοῦ εἰς τὸν αἰτοῦντα κατα-

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Προσωρινός πίναξ βλαβών καὶ παθήσεων, προκαλουσῶν μείωσιν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος μεγαλυτέραν τῶν δύο τρίτων(*).

Α'. Κρανίον καὶ σπονδυλικὴ στήλη. Ποσοστὸν ἀνικανότητος

τοῖς %

Μετατραυματικὴ ἐπιληψία

Διαρκὴς κλινήρης ἀσθενὴς μετὰ ἐπιληπτικῶν κρίσεων 100

Κρίσεις σπανιωτέρων ἐπιληπτικῶν, ἐπερχομένων ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἢ συχνότερον ἐφ' ὅσον αὗται βεβαιοῦνται ἀπολύτως διὰ νοσοκομειακῆς παρατηρήσεως 70

Β'. Ἰσοδύναμα μετατραυματικῆς ἐπιληψίας

Κρίσεις ὀλίγων ἐπερχόμεναι πολὺ συχνάκις (σχεδὸν καθ' ἑκάστην) καὶ συνοδευόμεναι ὑπὸ βαρειῶν ἐκδηλώσεων 40 - 80

Μετατραυματικῶν παρεγκεφαλικῶν σύνδρομον ἀμφίπλευρον, βαρείας μορφῆς 80

» βαρυτάτης μορφῆς 100

Κατάγματα τῆς σπονδυλικῆς στήλης προκαλοῦντα τελείαν παραπληγίαν, διαταραχὰς τῆς οὐρήσεως κλπ. 60 100

Μετατραυματικὴ σπονδύλωσις μετὰ παραμορφώσεως τῆς σπονδυλικῆς στήλης (σύνδρομον τοῦ Kuemmel Verneuil βαρείας μορφῆς) 75

Μετατραυματικὴ παραπληγία ἀτελής, ἐπιτρέπουσα μὲν τὴν βάδισιν, ἀλλὰ ἀπαιτοῦσα τὴν χρῆσιν στηρίγματος (βακτηρίας, δεκανικιῶν) ἄνευ μονίμων διαταραχῶν τῶν σφιγκτήρων 70

Μετατραυματικὴ παραπληγία, δυσχεραίνουσα τὴν βάδισιν καὶ τὴν ὀρθοστασίαν μετὰ μυϊκῆς ἀτροφίας ἢ ἐκδή-

(*) *Σημ. ΕΕΔ.* Ἐνδιαφέρει ὁ δημοσιευόμενος πίναξ ὄχι μόνον διὰ ἀπόφεως παρεχθεῖσαν ἐκ μέρους τοῦ Ι.Κ.Α., ἀλλὰ καὶ πρὸς καθορισμὸν τῆς κατὰ τὸν ν. 551 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἀνικανότητος διὰ τὴν καθυστερουμένην ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ἀποζημίωσιν ἐκ μέρους ἐργοδοτῶν.

βλητέου ἐπιδόματος ἀνεργίας, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀκυρωτέα τυγχάνει αὕτη, ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, κατὰ τὸν βάσιμον μοναδικὸν λόγον ἀκυρώσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ὁρίζεται, ὅτι «Αἱ παροχαὶ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐκτὸς ἂν ἄλλως ὁ νόμος ρητῶς ὁρίζῃ, καταβάλλονται εἰς χρόνον καὶ κατὰ τρόπον καθοριζόμενον διὰ κανονισμοῦ . . . Αἰτήσεις πρὸς ἀπονομὴν παροχῶν ἢ ἐξόφλησιν τῶν εἰς χρῆμα τοιούτων δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου, οὐδ' εἰς πληρωμὴν οἱουδήποτε φόρου. Πᾶσαι αἱ πράξεις δικαστικαί, διοικητικαὶ καὶ ἐξώδικοι πρὸς ἀναγνώρισιν, δικαστικὴν ἐπιδίωξιν ἢ πραγματοποίησιν τῶν ἐν λόγῳ παροχῶν ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους . . .» Κατὰ τὴν ἀληθῆ δ' ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης εἰς τὴν δι' αὐτῆς καθιερουμένην ἀπαλλαγὴν περιλαμβάνεται, ὡς ἐκ τῆς γενικότητός της, καὶ ἡ περίπτωσις τῆς διὰ τῆς ἀκυρωτικῆς ὁδοῦ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τῶν ὑπὸ τοῦ παρεμβαίνοντος Ι.Κ.Α. χορηγουμένων συνταξιοδοτικῶν καὶ ἄλλων παροχῶν πρὸς τοὺς παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένους, μὴ ὑποκειμένης εἰς τοιαύτας περιπτώσεις τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως εἰς τέλη χαρτοσήμου. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκει κατ' οὐσίαν ὁ αἰτῶν τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀναγνώρισιν τῆς προσηκούσης παροχῆς ἐξ ἐπιδόματος ἀνεργίας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., οὐχὶ νομίμως ὑπεχρεώθη, ὅπως καταβάλῃ τέλη χαρτοσήμου διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἐφ' ᾧ καὶ δέον νὰ διαταχθῇ ἡ ἐπιστροφὴ τούτων (*).

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω δέον ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ἀπορριφθῇ δὲ ἡ παρέμβασις.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 509789 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1954 πρᾶξιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Πειραιῶς, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς καθωρίσθη τὸ ποσὸν τοῦ καταβλητέου εἰς τὸν αἰτοῦντα ἐπιδόματος ἀνεργίας, κατὰ τὰ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ.

(*) Πρβλ. ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο δημόσιος Σ.Ε. 1556/1955, ΕΕΔ 15, 134.

λου σπαστικής καταστάσεως, μετά μονίμων διαταραχών των σφιγκτήρων κλπ. 90

Όφθαλμοί

Μετατραυματική τύφλωσις. Άτιτος απώλεια της όράσεως αμφοτέρων των οφθαλμών 100

Μετατραυματικαί βλάβαι των οφθαλμών (αιμορραγίαι - καταρράκτης - αποκόλλησις του αμφιβληστροειδούς), εφ' όσον επιφέρουσιν έλαττωσιν της οπτικής οξύτητος αμφοτέρων των οφθαλμών μεγαλυτέραν των 2/10 της φυσιολογικής τοιαύτης 70 - 100

Απώλεια της όράσεως της θηλής και εις τους δύο οφθαλμούς (συνεπεία επαγγελματικής νόσου) ή εκ κεντρικού ογκώματος (συνεπεία ατυχήματος) 70

Ώτα

Τελεία κώφωσις αμφοτέρων των ώτων 60 - 66 2/3

Αναπνευστικόν σύστημα

Τραυματική παράλυσις του λάρυγγος μετά αφωνίας 70

Μετατραυματική πλευροπνευμονική φυματίωσις μορφής κλινικής μετά εκλικτικών παροξύνσεων και εκδήλου επιδράσεως επί της γενικής καταστάσεως 70

Μετ' ανικανότητος προς πάσαν εργασίαν μορφής κλινικής ελκοτυρώδους σπηλαιώδους 100

Κυκλοφοριακόν σύστημα

Τραυματική περικαρδίτις 80 - 90

Τραυματική ενδοκαρδίτις 80 - 90

Τραυματική μυοκαρδίτις 70 - 80

Βαλβιδικαί ρήξεις, τραυματισμοί ή τελεία ανικανότης 70 - 80

Ανεύρισμα της αορτής μετατραυματικόν (δέον να αποκλεισθή ή σύφιλις ως αιτιολογικός παράγων) 100

Κοιλία

Παρά φύσιν έδρα μετατραυματική μονίμως διατηρουμένη άνευ αποκαταστάσεως της φυσιολογικής αφοδεύσεως 80 - 90

Εντερικόν συρίγγιον μετατραυματικόν του λεπτού εντέρου, υψηλά κειμένον, ευρείας διαμέτρου 70 - 90

Άνω άκρα

Δεξιός ακρωτηριασμός όλοκλήρου του άνω άκρου 80 - 85

Ακρωτηριασμός από του μέσου του βραχίονος 75

Ακρωτηριασμός από του άγκώνος 75

Ακρωτηριασμός από του άνω τριτημορίου του αντιβραχίου 75

από του μέσου τριτημορίου τούτου 70

από του κάτω τριτημορίου τούτου 70

Ακρωτηριασμός του καρπού 65 - 67

του καρπομετακαρπίου 65 - 67

όλων των δακτύλων 65 - 67

Μετατραυματική αγκύλωσις άγκώνος ή ώμου ή του καρπού παρακωλύουσα την χρήσιν του κάτω άκρου 60 - 70

όλων των δακτύλων, επιφέρουσα πλήρη απώλειαν της χρήσεως της χειρός 60 - 70

Μετατραυματική τελεία παράλυσις όλοκλήρου του άνω άκρου 65 - 75

Μετατραυματική καυσαλγία (αίτια σχεδόν πάντοτε το μέσον νεύρον) μετ' άλγεινών αφορήτων κρίσεων συνεχών ή υποτροπιαζουσών. 35 - 80

Υπολείμματα μετατραυματικής αρτηριακής απολινώσεως και διαχύτων αρτηριακών ανευρισμάτων:

Εκτίμησις αναλόγως των λειτουργικών διαταραχών του βαθμού της μονίμου ανικανότητος μετ' αρχικής επισκοπούς εκτιμήσεως, αναθεωρουμένης κατά κανόνα μετ' αύστηρότητος εκτιμήσεως

Αριστερόν

Ακρωτηριασμός όλοκλήρου του άνω άκρου ή από του άγκώνος και άνω 60 - 70

Μετατραυματική τελεία παράλυσις του άνω άκρου 56 - 57

Μετατραυματική καυσαλγία ως επί του δεξιού άνω άκρου 35 - 80

Υπολείμματα μετατραυματικής αρτηριακής απολινώσεως και διαχύτου αρτηριακού ανευρίσματος

Εκτίμησις ως επί των τοιούτων του δεξιού άνω άκρου

Αμφίπλευροι βλάβαι των άνω άκρων

Μετατραυματική απώλεια αμφοτέρων των άνω άκρων ή μόνον των χειρών 100

Αγκύλωσις μετατραυματική αμφοτέρων των κατ' ώμον και μιάς κατ' άγκώνα ή αμφοτέρων των κατ' άγκώνα άρθρώσεων και μιάς του καρπού ή μιάς κατ' ώμον και μιάς του καρπού ή μιάς του καρπού και πλειόνων δακτύλων αμφοτέρων των χειρών ή των περισσοτέρων δακτύλων της μιάς χειρός και του άγκώνος ή

τοῦ ὤμου τοῦ ἄλλου ἄκρου	65 - 100
Ἀκρωτηριασμός κάτω τοῦ ἀγκῶνος τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ ἀγκύλωσις τῆς κατ' ὦμον ἢ κατ' ἀγκῶνα ἢ τοῦ καρποῦ ἢ τοῦ καρπομετακαρπίου ἢ μετακαρποφαλαγγικῶν ἢ πλείστων δακτυλικῶν ἀρθρώσεων τῆς δεξιᾶς χειρός	65 - 90
Ἀκρωτηριασμός κάτω τοῦ ἀγκῶνος τοῦ ἀριστεροῦ ἄνω ἄκρου καὶ μερικὴ παράλυσις τοῦ ἄλλου ἄκρου	65 - 90

Λεκάνη καὶ κάτω ἄκρα

Κάταγμα τῆς λεκάνης μετὰ παρατεταμένων διαταριχῶν καὶ διαταραχῶν τῆς οὐρήσεως	40 - 60
Μετατραυματικὴ ἀγκύλωσις ἀμφοτέρων τῶν κατ' ἰσχίον ἀρθρώσεων	100
Μετατραυματικὴ ἀγκύλωσις μιᾶς κατ' ἰσχίον ἀρθρώσεως ἐν κακῇ θέσει (προσαγωγῆς, ἀπαγωγῆς, κάμψεως κλπ.)	60 - 65-70
Μετατραυματικὴ ψευδάρθρωσις μιᾶς κατ' ἰσχίον ἀρθρώσεως	70
Ἀκρωτηριασμὸς ἀμφοτέρων τῶν κάτω ἄκρων εἰς οἱανδήποτε μοῖραν	100
Ἀκρωτηριασμὸς τοῦ ἑνὸς ἄκρου ἀπὸ τοῦ γόνατος καὶ ἄνω	70 - 90
Κατάγματα τοῦ μηρίου, τοῦ μηροῦ ἐπὶ ἡλικιωμένων ἐργατῶν ἄνω τῶν 60 ἐτῶν, μετ' ἐλαττωματικῆς ἀποκαταστάσεως, χωλότητος, σχετικῆς ἀκινησίας τῶν ἄκρων καὶ δυσκολίας περὶ τὴν βάδισιν κλπ.	60 - 75-80
Μετατραυματικὴ ἀρθροπάθεια τῶν κατ' ἰσχίον ἢ κατὰ γόνυ ἀρθρώσεων καθιστῶσα τὴν βάδισιν ἀδύνατον ἄνευ βακτηρίας ἢ δεκανικῶν	65 καὶ ἄνω
Μετατραυματικὴ παράλυσις τελεία τῶν κάτω ἄκρων	70
Ἰσχιακὴ νευραλγία μετατραυματική, ἐπιπεπλεγμένη ὑπὸ καυσαλγικῆς ἀντιδράσεως κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐντόνου, μετὰ ἀντιδράσεως ἐπὶ τῆς γενικῆς καταστάσεως (βεβαιουμένης διὰ νοσοκομειακῆς παρατηρήσεως) καὶ μὴ ὑποχωρούσα εἰς τὴν θεραπείαν	70 - 80
Ὑπολείμματα ἀρτηριακῶν ἀπολινώσεων μετατραυματικῶν καὶ διάχυτα μετατραυματικὰ ἀνευρύσματα : ἐκτίμησις τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀναπηρίας ἀναλόγως τῶν λειτουργικῶν διαταραχῶν, τοῦ βαθμοῦ τῆς μονίμου ἀνικανότητος μετ' ἀρχικὴς ἐπιεικοῦς ἐκτιμήσεως ἀναθεωρουμένης γενικῶς ἀργότερον ὑπὸ αὐστηροτέρων πνευμάτων.	

Μετατραυματικαὶ ψυχώσεις

Μέσης μορφῆς μετὰ ψυχικῶν συνδρόμων καθ' ὑποτροπήν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπιβάλλουσι τὸν περιορισμὸν εἰς ψυχιατρεῖον	25 - 80
Βαρείας μορφῆς (παραληρήματα, μανίαι, ἄνοια κλπ.), ἐπιβάλλουσαι περιορισμὸν εἰς ψυχιατρεῖον ἢ συνεχῆ ἐπιτήρησιν	80 - 100
Σύνδρομον πάρκινσον μετατραυματικόν, ἀπολύτως ἐξηκριβωμένης τῆς σχέσεως τοῦ τραυματισμοῦ πρὸς τὴν ἐμφάνισιν τούτου ὑπὸ τὴν πλήρη εἰκόνα τῆς νόσου	70

Ἐπαγγελματικοὶ καὶ ἄλλαι νόσοι ὀφειλόμεναι εἰς ἀτύχημα

Τέτανος

Παραπληγίαι μετὰ μυατροφίας	100
Φυματίωσις (ἴδε ἀναπνευστικὸν σύστημα)	

Ἐπαγγελματικαὶ νόσοι

Μολυβδίασις μετὰ βαρείας μορφῆς νεφρίτιδος	50 - 80 καὶ πλέον
μετὰ βαρειῶν καρδιαγγειακῶν διαταραχῶν	60 καὶ πλέον
μετὰ βαρείας ἀρθρίτιδος	60 καὶ πλέον
μετὰ βαρείας ἀναιμίας (προσωρινὴ ἀνικανότης ὑποχωροῦσα πολλάκις μετ' ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς δηλητηριώδους ἐργασίας)	70
μετὰ μηνιγγοεγκεφαλίτιδος (προσωρινὴ ἀνικανότης)	70
μετ' ἀπαυρώσεως (ἀναθεωρουμένης ἀργότερον)	100

Ἐπίδρασις ἀκτίνων Χ καὶ ραδιενεργῶν οὐσιῶν

Ἀκτινοδερματίτιδες καὶ ραδιοδερματίτιδες χρόνιαι βαρείας καὶ ἐξελκωτικῆς μορφῆς	100
Καρκίνος τῶν ραδιολόγων	100
Κακοήθης ἀναιμία προκαλουμένη ἀπὸ τῶν ἀκτίνων	100

(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 1/1956 τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς κοινοποιεῖται πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α. ὁ ἀνωτέρω διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 67 ἔτους 1938 Ἐγκυκλίου ἀποσταλεὶς προσωρινὸς πίναξ).

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΑΤΟΜΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΜΙΣΘΟΥ ΥΠΕΡ ΤΑ ΝΟΜΙΜΑ ΟΡΙΑ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Πρό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 2653/1952 «περί ρυθμίσεως συλλογικῶν σχέσεων καί διαφορῶν ἐργασίας» (ΕΕΔ 11, 485) πλεῖσται ἀμφισβητήσεις προέκυψαν ἐν τῇ θεωρίᾳ καί δικαστηριακῇ πράξει, ἂν συνεχωρεῖτο ἀπό τοῦ νόμου ἀτομική συμφωνία, διά τῆς ὁποίας συνεφωνεῖτο μισθός ἢ ἡμερομίσθιον ἀνώτερον τοῦ νομίμως καθορισμένου διά συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διοικητικῆς πράξεως, κατά χρόνον τῆς ἐκ τοῦ τότε ἰσχύοντος νόμου 28/1944 ἐξουσιοδοτήσεως τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν πρός καθορισμόν ἀποδοχῶν τῶν ἐν συμβάσει ἐργασίας διατελούντων.

Ὁπωσδήποτε κρατήσασα ἐθεωρεῖτο ἡ ἄποψις ὅτι ἦτο ἀνεκτέα καί συνεπῶς ἔγκυρος (ἄρθρ. 174 Ἀστικοῦ Κώδικος) μία τοιαύτη συμφωνία.

Περαιτέρω διά τοῦ ἄρθρου 11 § 2 τοῦ ἀνωτέρω νόμου 2653/1952 ὡρίσθησαν τά ἑξῆς: Ἡ ἀληθής ἔννοια τῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος καθορισθεισῶν διά συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐκδοθεισῶν βάσει τοῦ νόμου 28/1944, ἀποδοχῶν τῶν πάσης φύσεως μισθωτῶν εἶναι, ὅτι αὗται ἀποτελοῦν ἐλάχιστα ὅρια μισθοῦ, μή ἀπαγορευομένης τῆς καταβολῆς ἢ συμφωνίας περί καταβολῆς ἀνωτέρου τοιούτου. Τοιαύτη ὅμως συμφωνία ἢ καταβολή δέν δικαιολογεῖ καθ' ἑαυτήν δικαίωμα συνυπολογισμοῦ εἰς τό πρός καθορισμόν τῆς τιμῆς πωλήσεως τοῦ προϊόντος κόστος αὐτοῦ.

Παρά τόν φερόμενον ὅμως ὡς ἑρμηνευτικόν χαρακτῆρα τῆς ἀνωνομοθετικῆς διατάξεως ἐκρίθη ὑπό τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (413/1953, ΕΕΔ 12, 793) καί τῶν μετέπειτα ἐκδοθεισῶν ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων, ὅτι συνιστᾷ αὕτη νέαν διάταξιν, ἰσχύουσαν ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου (23 Ἀπριλίου 1952) καί συνεπῶς μόνον ἀπό τῆς χρονολογίας αὐτῆς ἐπιτρεπτό ἡ ἀτομική συμφωνία περί ἀποδοχῶν ὑπέρ τά νόμιμα ὅρια, ἔχει δηλαδή ἡ διάταξις τήν ἔννοιαν, ὅτι κατίστησεν ἀνεπιδέκτους προσβολῆς τάς ἀπό τῆς ἀνάρξεως τῆς ἰσχύος του νόμου (23.4.1952) συναφθείσας συμβάσεις ἐργασίας τοιούτου περιεχομένου καί προσέδωκε χῶρος ἀπό τῆς αὐτῆς χρονολογίας καί ἐφεξῆς εἰς τάς πρότερον καταρτισθείσας ὁμοίου περιεχομένου συμβάσεις ἐργασίας, ὑπό τήν ἐξωτερικουμένην προϋπόθεσιν ὅτι συνεχίσθησαν αὗται ἀπό τῶ κράτος τοῦ νόμου τούτου (Α.Π. 739/1954, ΕΕΔ 14, 13).

Συνεπελούθησε τοῦ νόμου 2653/1952 τό ν.δ. 3086/1954 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν διατάξεων περί ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας καί συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας» (ΕΕΔ 13, 1169), διά τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ὁποίου κατηργήθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ν. 2653/1952, πλήν τῶν τοιούτων τῶν ἄρθρων 13 καί 14 § 1 τοῦ νόμου τούτου καί τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 3510/1953, αἱ ὁποῖαι διετηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ.

Προφανῶς ἐκ παραδρομῆς συγκατηργήθη καί ἡ ἀνωτέρω διάταξις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ν. 2653/1952, δι' ὃ διά τοῦ ἐκολουθήσαντος ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» (ΕΕΔ 14, 601) καί διά τοῦ ἄρθρ. 25 αὐτοῦ ὡρίσθησαν τά ἑξῆς: 1. Αἱ διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ νόμου 2653/1952, θεωρούμεναι ὡς μηδέποτε καταργηθεῖσαι, ἀντικαθίστανται ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου (30 Μαΐου 1955) διά τῶν ἐν τῇ ἑπομένῃ § 2 διατάξεων. 2. Ἡ ἀπόληψις μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου ἀνωτέρου τοῦ διά τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ἀποφάσεων διαιτησίας ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθορισθέντος ἢ συμφωνία περί τοιαύτης ἀπολήψεως δέν ἀπαγορεύεται.

Καθίστανται μετά ταῦτα ὁμαλαί αἱ συνέπειαι ἀπό ἀπόψεως ὑποχρεώσεων καί δικαιωμάτων. Οὕτω ἐπί τῇ βάσει τοῦ συμβατικοῦ τούτου καί ἐγκύρως παρεχομένου μισθοῦ θά ὑπολογίζεται καί ἡ κατά τόν ν. 2112/1920 ἀποζημίωσις τῶν ἀπολυομένων μισθωτῶν, ἡ ὁποία, ἐφ' ὅσον ὑπάγονται εἰς τόν ν. 3198/1955 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502) (βλέπε περί τῶν ὑπαγομένων εἰς αὐτόν σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 135), ὑπολογίζεται, κατά τό ἄρθρ. 5 τοῦ ἄνω νόμου, βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνός ὑπό καθεστώς πλήρους ἀπασχολήσεως, προκειμένου δέ περί τῶν μή ὑπαγομένων εἰς τήν κατά τόν ν. 3198/1955 καταγγελίαν μισθωτῶν, κατ' ἀνάγκην ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου διαφορισμοῦ τοῦ τρόπου καταγγελίας συμβάσεως, ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ν. 2112/1920 θά ὑπολογισθῇ, κατά τήν δοθεῖσαν εἰς τό ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112 ἔννοιαν, βάσει τῶν ἀποδοχῶν, τάς ὁποίας ἔλαβεν ὁ μισθωτός κατά τόν χρόνον, πρό τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νά γίνῃ ἡ προειδοποίησις (Α. Π. 323/1938, Θέμ. ΜΘ' 613, Α.Π. 386/1937, Θέμ. ΜΘ' 143).

Δοθέντος ὅμως, ὡς πρός τούς τελευταίους τούτους, ὅτι ἡ κατά τόν ν. 2112 ἀποζημίωσις ἀνέρχεται κατ' ἀνώτατον ὅριον εἰς ἀποδοχάς 24 μηνῶν (ἄρθρ. 1 ν. 1558/1930) καί ὅτι ἔχουν ἤδη παρέλθει ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 2053/1952 οἱ 24 μῆνες, δέν προκύπτει ἤδη ζήτημα ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 ὑποχρεωτικῶς βάσει τῶν ἀποδοχῶν, τάς ὁποίας ἐδικαιοῦτο νομίμως ὁ μισθωτός νά λάβῃ διά τόν πρό τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 2053/1952 χρόνον, ὄχι δηλαδή βάσει τῶν τυχόν ἀνωτέρων τῶν νομίμως συμφωνηθεισῶν ἀποδοχῶν, ὡς προεκηρύττεν ἰσχύοντος τοῦ νόμου 2053/1952.

Ἐπί τῇ βάσει τῶν αὐτῶν, ἀνωτέρων τῶν νομίμων, ἀποδοχῶν ὑπολογίζεται καί ἡ πρόσθετος νομίμος ἀμοιβή διά παροχήν ἐργασίας ὑπέρ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί κωδικοποιήσεως διατάξεων αφορωσών την απογραφήν των μαθητευομένων ναυτικών, των ναυτικών και έργατών θαλάσσης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 351 της 31 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 6 του ν. 3103)1954 περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων του νόμου 721)1948 περί απογραφής των μαθητευομένων ναυτικών, ναυτικών και έργατών θαλάσσης, προτάσει του Ημετέρου επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Αι διατάξεις α) του νόμου 721)1948 (Φ.Ε.Κ. 168 Α) 1948, β) του νόμου 989)1949 (Φ.Ε.Κ. 133 Α) 1949, γ) του νόμου 1639)1951 (Φ.Ε.Κ. 11 Α)1951), δ) του νόμου 2270)1952 (Φ.Ε.Κ. 292 Α)1952), ε) του νόμου 3103)1954 (Φ.Ε.Κ. 310)1954) και στ) του άρθρου 1 του ν. Β. 3386)1955 (Φ.Ε.Κ. 260)1955) κωδικοποιούνται εις ενιαίον κείμενον νόμου φέροντος τον αριθμόν νόμος 721)1948 ως έπεται:

Κωδικοποιημένος νόμος 721

«Περί απογραφής των μαθητευομένων ναυτικών, των ναυτικών και έργατών θαλάσσης κλπ.».

Διάκρισις των εν τη θαλάσσα εργαζομένων.

Άρθρον 1

(Άρθρον 1 νόμου 721)1948)

1. Όλοι οι εν τη θαλάσσα εργαζόμενοι διακρίνονται εις τρεις κατηγορίας:

α) Εις τους μαθητευομένους ναυτικούς

β) Εις ναυτικούς, και

γ) Εις έργατας θαλάσσης.

2. Ως μαθητευόμενοι ναυτικοί χαρακτηρίζονται οι άνδρες εις τους συγκεκριμένους πληρώματα πλοίων, πλοιαρίων και πλωτών ειδικών σκαφών και μη συμπληρούντες διετή θαλασσίαν υπηρεσίαν, ως ναυτικοί δε χαρακτηρίζονται οι άνδρες εις τα αυτά πληρώματα και συμπληρώσαντες διετή θαλασσίαν υπηρεσίαν κατά τα κατωτέρω οριζόμενα.

3. Πλοηγοί, βυτιοφόροι, μεριζομένοι αλιείς λεμβούχοι και προβατίς καθώς και πας άλλος μεριζομένος εργαζόμενος εν τη θαλάσσα ως μη όντων εις συγκεκριμένον πλήρωμα, χαρακτηρίζονται ως εργάται θαλάσσης.

4. Ο εν τη θαλάσσα εργαζόμενος προαλείφεται την δι' της επαγγελματικής ειδικεύσεως των ειδικήν προαγωγήν.

Προϋποθέσεις απογραφής των εν τη θαλάσσα εργαζομένων.

Άρθρον 2.

(Άρθρον 2 νόμου 721)1948 και άρθρ. 2 νόμου 3103) 1954).

1. Ουδείς δύναται να εργασθή εν τη θαλάσσα, εάν προηγουμένως δεν απογραφή υπό των αρμοδίων Λιμενικών Αρχών, εάν πράττεται να εργασθή ως έργατης θαλάσσης ή ως μαθητευόμενος ναυτικός, και υπό της αρμοδίας υπηρεσίας του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας, εάν πρόκειται να εργασθή ως ναυτικός, εκτός εάν βεβαιωθή εις ειδικόν βιβλίον απογραφής παρ' αυτής προϊόντων κατά τα διά Β. Διατάγματος οριζόμενα.

2. Ίνα γενικώς κατά την προηγουμένην παράγραφον απογραφή τις δέον:

α) Να είναι υπήκοος Έλλην εγγεγραμμένος εις τα Μητρώα του οικείου Δήμου ή Κοινότητος.

β) Να είναι ικανός σωματικώς και πνευματικώς διά την εν θαλάσση εργασίαν.

γ) Να μη έχη καταδικασθή εις εγκληματικήν ποινήν ή εις επανορθωτικήν τοιαύτην άνω των έτους, ένεκα κλοπής, υπεξαιρέσεως, απάτης, παραποιήσεως, ψευδούς διά χειροφιλίας υποσχέσεως ενώπιον του δικαστηρίου, ψευδορκίας, ψευδούς καταμηνύσεως ή συκοφαντίας και έτερα πλημμελήματα αφορώντα τα νομίσματα, ή προσβαλλόντων τα ήθη, καθώς και διά λαθρεμπορίαν ή επί ανάσχεσι, συμμετοχή εις την άνταρσίαν ή επί παραβάσει των άρθρων του ψηφίσματος Γ' περί μετρων τάξεως.

δ) Να είναι στρατολογικώς εν τάξει, εφ' όσον συνεπλήρωσε τα 21ον έτος της ηλικίας του.

3. Ίνα τις απογραφή ως μαθητευόμενος ναυτικός δέον επί πλέον των ανωτέρω προσόντων να άγη ηλικίαν ουχί μεγαλυτέραν των 25 ετών, εάν δε δεν έχη συμπληρώσει τα 18ον έτος της ηλικίας του να υποβάλη και έγγραφον συγκατάθεσιν του ασκούντος την πατρικήν εξουσίαν ή την επιτροπείαν.

4. Ίνα απογραφή τις ως ναυτικός δι' αντικαταστάσεως του βιβλιαρίου μαθητευομένου ναυτικού ή ναυτικού φυλλαδίου εκδοθέντος κατά τας διατάξεις των ισχυσάντων πρό της 10)5)1946 νόμων, δέον επί πλέον των εν § 2 του παρόντος άρθρου προσόντων:

α) Να κέκτηται διετή θαλασσίαν υπηρεσίαν επιθεωρηθείσαν επί Ελληνικών πλοίων, πλοιαρίων και πλωτών ναυπηγημάτων εχόντων συγκεκριμένον πλήρωμα ή επί υπό ξένην σημαίαν εμπορικών πλοίων εξ επισήμων εγγράφων πιστοποιουμένην κατά τα δι' αποφάσεως του Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας καθοριζόμενα.

β) Να μη έχη καταδικασθή υπό Ποινικού Δικαστηρίου εις ποινήν ανωτέραν του εξαμήνου επί στάσει ή άλλοις αδικήμασιν αναγομένοις εις την επί των πλοίων υπηρεσίαν του ούδ' υπό πειθαρχικού Συμβουλίου εις αριστικήν στέρησιν του ναυτικού επαγγέλματος ή επί συμμετοχή εις την άνταρσίαν ή επί παραβάσει των άρθρων του ψηφίσματος Γ' περί μέτρων τάξεως.

5. Ίνα απογραφή τις δι' ουδείς ως ναυτικός δέον εκτός των εν §§ 2 και 4 του παρόντος άρθρου καθοριζομένων να άγη ηλικίαν ουχί μεγαλυτέραν των 32 ετών.

6. Οι υποψήφιοι οι προσερχόμενοι εις την ημεδαπήν προς απόκτησιν το πρώτον αποδεικτικού ναυτικής ικανότητος και κεκτημένοι την δι' εκάστην κατηγορίαν αποδεικτικού ναυτικής ικανότητος απαιτουμένην εκάστοτε θαλασσίαν υπηρεσίαν, απογράφονται υποχρεωτικώς ως ναυτικοί, κατά τας διατάξεις του παρόντος πρό της εκδόσεως του αποδεικτικού ναυτικής ικανότητος. Οι εις την αλλοδαπήν αποκτώντες αποδεικτικόν ναυτικής ικανότητος, υποχρεούνται κατά την επιστροφήν των εις την ημεδαπήν να απογράφωνται ως ναυτικοί κατά τας διατάξεις του παρόντος άλλως η καταλογίσεως των απαγορεύεται.

7. Ναυτικοί και μαθητευόμενοι ναυτικοί δύνανται τη αιτήσει των και άνευ άλλης διατυπώσεως να απογραφώσι και ως έργάται θαλάσσης.

8. Εις τας διατάξεις του παρόντος υπάγονται και οι Έλληνίδες προαγευσαι διά την απογραφήν των πιστοποιητικόν της εγγραφής των εις το Ληξιαρχικόν βιβλίον ή Δημοτολόγιον του οικείου Δήμου ή Κοινότητος και πιστοποιητικόν Ποινικού Μητρώου.

τάς νομίμους ώρας (μετ' άδειαν της Αρχής), ώτερ δεν συνέβαινε πρό της ισχύος του άρθρ. 11 του ν. 2063/1952. Υπερφυλάσσεται όμως η περίπτωσις της προσθέτου άμοιβής δι' εργασίαν κατά Κυριακήν ή εκ του νόμου εξαιρετέαν εορτάν, δυνάμει της υπ' αριθ. 8340/1946 υπουργικής αποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388), της προσθέτου άμοιβής δι' εργασίαν κατά την νύκτα (10ης μ. μ. — 6ης πρωϊνής), δυνάμει της υπ' αριθ. 18310/1946 υπουργικής αποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388) ή άλλων επιδομάτων μισθού (ΕΕΔ 12, 445), διότι τροποποιήθησαν ως βάσιν υπολογισμού τα νόμιμα όρια αποδοχών.

Τύποι και μορφαί ναυτικών φυλλαδίων και βιβλιαρίων μαθητευομένων ναυτικών.

Άρθρον 3.
(Άρθρον 3 νόμου 721)1948)

1. Οι απογραφόμενοι κατά τας διατάξεις του προηγουμένου άρθρου ναυτικοί και έργάται θαλάσσης εφοδιάζονται διά φυλλαδίων διαφόρου τύπου, οι δε ως μαθητευόμενοι ναυτικοί διά βιβλιαρίου ιδιαιτέρου τύπου.

2. Έκ των ανωτέρω τό φυλλάδιον ναυτικού και το βιβλιάριον μαθητευομένου ναυτικού χρησιμεύουσι διά την εν αυτώ καταχώρισιν των ημερών ναυτολογήσεως και απολύσεως εκ των πλοίων των κατόχων αυτού, τό δε φυλλάδιον έργάτου θαλάσσης διά την κατά τας ισχυούσας διατάξεις βεβαίωσιν της εν θαλάσση άσκήσεως του κατ' ίδίαν επαγγέλματος τού κατόχου. Τά φυλλάδια ναυτικών και έργατών θαλάσσης ως και τα βιβλιάρια μαθητευομένων ναυτικών, αποτελούντα διατετυπωμένα έντυπα του Ν. Α. Ταμείου, χορηγούνται δωρεάν διά την απόδειξιν της ταυτότητος των κατόχων των.

Ειδικαί διατάξεις

Άρθρον 4.
(Άρθρον 4 νόμου 721)1948 ως εγκαιροποιήθη και συνεπληρώθη διά των άρθρων 2 και 4 του ν. 1639)1951, άρθρον 3 ν. 2270)1952 και άρθρα 3 και 4 νόμου 3103)1954).

1. Αι περί όρίου ήλικίας διατάξεις των §§ 3 και 5 του άρθρου 2 του παρόντος δέν ισχύουν προκειμένου περί α) αποφοίτων μαθητών της Σχολής Εμπορικής Ναυτιλίας και των Ναυτικών Τμημάτων των υπό του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας αναγνωρισμένων Ιδιωτικών Σχολών Μηχανικών και Ραδιοτηλεγραφητών, β) δικαιουμένων λόγω ειδικών προσόντων κατά τας διατάξεις των άρθρων 14 και 15 του νόμου 34)1945 «περί αποκτήσεως διπλώματος ναυτικής ικανότητος Εμπορικού Ναυτικού» αναγνωρισμένων ότι κάθε ως ναυτικών, γ) ιατρών ναυτολογουμένων ως τοιούτων επί πλοίων υποχρεωμένων κατά νόμον εις την πρόσληψιν ιατρού, απογραφομένων ως μαθητευομένων ναυτικών, δ) πλοιοκτητών, ή κατά τά 40% τουλάχιστον συμπλοιοκτητών υπό Ελληνικήν σημαίαν εμπορικών πλοίων. Οι ούτω απογραφόμενοι δικαιούνται να ναυτολογώνται μόνον επί των ιδίων ή εφ' ών είναι συμπλοιοκτήται πλοίων και μέχρι συμπληρώσεως της απαιτουμένης θαλασσίας υπηρεσίας προς απόκτησιν αποδεικτικού ναυτικής ικανότητος, ότε και δύνανται να ναυτολογώνται επί οιουδήποτε πλοίου, ε) απολυομένων εκ των τάξεων του Β. Ν και του Λιμενικού Σώματος μετά πραγματικήν συμπλήρωσιν της κατά νόμον στρατιωτικής αξίας των ως και των εν τη Β. Αεροπορία απολυομένων και υπηρετησάντων τουλάχιστον επί 18μηνον επί πλοίων αεροπλανοφόρων, μοναδος, υπογειοφορέων πάντων τούτων ως ναυτικών εφ' όσον κέκτηνται την διετή θαλασσίαν υπηρεσίαν περί ής η § 4 του άρθρου 2 του παρόντος, άλλως ως μαθητευόμενων ναυτικών, επί τον συζύγων των μονίμων αξιωματικών του Β. Ν. και του Λιμενικού Σώματος ως και των συζύγων των κατά την έννοιαν τού παρόντος νόμου ναυτικών απογραφομένων ως μαθητευομένων ναυτικών και μή υποκειμένων κατ' εξαίρεσιν εις τας ενίστητος ισχυούσας διατάξεις ως προς την εις ναυτικούς εξέλιξιν των.

2. Υπηρεσία κινήσεως επί πλοίων εν ενεργεία του Β. Ν. επί πλοίων αεροναυτικηνουσιαστικών μοναδος της Β. Αεροπορίας λογίζεται ως θαλασσία υπηρεσία μαθητευομένου ναυτικού.

3. Μόνιμοι αξιωματικοί και υπαξιωματικοί του Β. Ν και τού Λιμενικού Σώματος απομαχυθέντες ή απομακρυνόμενοι οπωσδήποτε των τάξεων πλήν λόγω επαγγελματικής, σωματικής ή πνευματικής ανικανότητος ή διά λόγους αντικειμενικούς εις την επαγγελματικήν τιμήν και εκπληρώσαντες την ήν άνελαβον υποχρέωσιν παραμονής εις τας τάξεις, δικαιούνται να εφοδιάζονται διά βιβλιαρίου μαθητευομένου ναυτικού ή φυλλαδίου ναυτικού εφ' όσον κέκτηνται τά δι' εκατέραν των κατηγοριών ταύτων απαιτούμενα προσόντα ανεξαρτήτως των περί ηλικίας διατάξεων τού άρθρου 2.

4. Αξιωματικοί και υπαξιωματικοί τού Β. Ν. ή τού Λ. Σ. και της Β. Α., δικαιούμενοι κατά τας περί διπλωμάτων ικανότητος εν τώ Ε. Ν. ισχυούσας εκάστοτε διατάξεις ώ λάβωσι δίπλωμα πάσης κατηγορίας, καθ' ον χρόνον υπηρετούσιν εις τας τάξεις, δύνανται να εφοδιασθώσι διά φυλλαδίου ναυτικού και πρό της απολύσεώς των εκ των τάξεων, ανεξαρτήτως ηλικίας και χρόνου διανυθείσης θαλασσίας υπηρεσίας εφ' όσον όμως κέκτηνται τά άλλα απαιτούμενα προσόντα διά την έκδοσιν φυλλαδίου ναυτικού.

5. Έλληνες το γένος εκ Ρουμανίας κατοφεύγοντες αναγκαστικώς εις την Ελλάδα, άπό της απελευθερώσεως της Ελλάδος και εντεύθεν, δύνανται εντός εξαμήνου προθεσμίας από της εις την Ελλάδα επισήμως πιστοποιουμένης αφίξεως των, ν' απογράφωνται ανεξαρτήτως όρίου ηλικίας ως μαθητευόμενοι ναυτικοί ή ναυτικοί κατά τας διακρίσεις τού παρόντος νόμου εφ' όσον εγγραφώσιν εις τά μητρώα Δήμου ή Κοινότητος της Επικρατείας, και κατέχουσι επισήμως αποδεικνύοντα ότι ήσαν κάτοχοι Ελληνικών ναυτικών φυλλαδίων εκδεδομένων δυνάμει ειδικών διατάξεων παρά των εν Ρουμανία Ελληνικών Προξενικών Αρχών ή κάτοχοι Ρουμανικών ναυτικών φυλλαδίων διπλωμάτων και πτυχίων ναυτικής ικανότητος, ή πλοηγού ή είναι εφωδιασμένοι διά πιστοποιητικών των εν Ρουμανία Ελληνικών Προξενικών Αρχών εξ ών βεβαιούται ότι ήσαν εν Ρουμανία κύριος τό επάγγελμα τού ναυτικού.

Υπολογισμός υπηρεσίας — Καθορισμός ηλικίας

Άρθρον 5.
(Άρθρον 6 νόμου 721)1948)

1. Εφ' όσον δέν ορίζεται άλλως εν τώ παρόντι ως θαλασσία υπηρεσία μαθητευομένου ναυτικού λογίζεται ή διατάξασα ναυάρχη μετά την έγγραφήν τούτου εις τά διβλία μαθητευομένων ναυτικών, εις ήν προσμετρείται και ή πρό της έγγραφής του διανυθείσα θαλασσία υπηρεσία επί ελληνικών πολεμικών ή εμπορικών πλοίων ή επί ξένων εμπορικών πλοίων βεβαιουμένη εξ επισήμων εγγράφων.

2. Όπου τού παρόντος νόμου αναφέρονται έτη ηλικίας, νοούνται ταύτα συμπληρούμενα λαμβανομένης διά τον μέτρησιν της ηλικίας ως ημερομηνίας γεννήσεως της 31ης Δεκεμβρίου τού έτους κατά τό οποίον έγεννήθη ο αυτών την ως ναυτικού ή μαθητευομένου ναυτικού απογραφήν.

Μεταβατικαί διατάξεις

Άρθρον 6
(Άρθρον 1 νόμου 3103)1954)

1. Κατ' εξαίρεσιν των περί όρίου ηλικίας των απογραφομένων διατάξεων τού άρθρου 2 του παρόντος νόμου, επιτρέπεται ή επί τριετίαν από της 18ης Δεκεμβρίου 1954 απογραφή ως ναυτικών ή μαθητευομένων ναυτικών ανεξαρτήτως ηλικίας των:

α) Των από της απελευθερώσεως της Ελλάδος και εντεύθεν κανονικώς αποφοιτησάντων ή αποφοιτώντων μαθητών της Σχολής Εμπορικής Ναυτιλίας και των υπό του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας αναγνωρισμένων Ιδιωτικών Σχολών Μηχανικών και Ραδιοτηλεγραφητών.

β) Ελλήνων τό γένος κατοικούντων εκ χωρών μή περιλαμβανομένων εις τά όρια της Ελληνικής Επικρατείας εγγεγραμμένων ή μή εις τά μητρώα Δήμου ή Κοινότητος της Επικρατείας εφ' όσον κέκτηνται μέχρι της εκδόσεως τού παρόντος πενταετή συνολικήν ναυτικήν υπηρεσίαν επί ελληνικών ή υπό ξένην σημαίαν εμπορικών πλοίων.

γ) Των κατά την τελευταίαν πολεμικήν περίοδον αποκτησάντων διακόμματον τοιλάχιστον θαλασσίαν υπηρεσίαν επί ελληνικών ή συμμαχικών εμπορικών ή εν ενεργεία ελληνικών πολεμικών πλοίων, ήτις από 1ης Μαΐου 1941 και εντεύθεν δέον να έχη διανυθή επί πλοίων εκτελούντων πλόας εν τώ εξωτερικώ.

δ) Των εφοδιασθέντων διά προσωρινών ναυτικών φυλλαδίων κατά τό από 10.6.1941 μέχρι 10.5.1946 χρονικόν διάστημα υπό των εν τή αλλοδαπή ελληνικών λιμενικών ή προξενικών αρχών.

ε) Των συμπληρωσάντων το 25ον έτος της ηλικίας των καθ' ον χρόνον υπηρέτουν εις τας τάξεις τού στρατού και-

τά τό ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως καί ἐντεῦθεν χρονικόν διάστημα καί κεκτημένων ὑπερεξόχων ὑπηρεσιῶν εἰς τήν ζώνην τῶν πρός τόν κατά τήν διάρκειαν τοῦ κατά τῶν συμμαχητῶν ἀγῶνος ἀποδεικνυομένην διά πιστοποιητικοῦ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ

στ) Τῶν Ἑλλήνων τό γένος ἐκ Ρουμανίας καταφυγόντων εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος καί ἐντεῦθεν καί ἐγγραφέντων εἰς τά μητρῶα δήμου ἤ κοινότητος τῆς Ἐπικρατείας, ἐφ' ὅσον εἶναι κάτοχοι ἑλληνικῶν ναυτικῶν φυλλαδίων ἐκδιδομένων δυνάμει εἰδικῶν διατάξεων πρό τῶν ἐν Ρουμανίᾳ ἑλληνικῶν προξενικῶν ἀρχῶν ἤ εἶναι κάτοχοι ρουμανικῶν ναυτικῶν φυλλαδίων, διπλωμάτων καί πτυχίων ναυτικῆς ἱκανότητος ἤ πλοηγοῦ ἤ εἶναι ἐφωδιασμένοι δι' ἐπισήμων πιστοποιητικῶν τῶν ἐν Ρουμανίᾳ ἑλληνικῶν προξενικῶν ἀρχῶν, ἐξ ὧν βεβαιοῦται ὅτι ἔσχον ἐν Ρουμανίᾳ κυρίως τό ἐπάγγελμα τοῦ ναυτικοῦ.

ζ) Τῶν κατόχων προσωρινῶν ναυτικῶν φυλλαδίων ἐκδοθέντων ὑπό τῆς βρεταννικῆς στρατιωτικῆς διοικήσεως ἢ τῶν ὑπ' αὐτήν ἢ τῶν δημογεροντιῶν Δωδεκανήσου διά τούς κατοίκους Δωδεκανήσου Ἕλληνας ναυτικούς κατά τήν διάρκειαν τῆς βρεταννικῆς στρατιωτικῆς κατοχῆς τῆς Δωδεκανήσου καί ἐφ' ὅσον εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τά μητρῶα δήμων ἢ κοινοτήτων τῆς Δωδεκανήσου καί κέκτηνται θαλασσίου ὑπηρεσίου ἐπί ἑλληνικῶν ἢ ξένων ἐμπορικῶν πλοίων ἢ στρατιωτικῶν ναυδέκτων ἐξ ὧν ἐντός τῆς τελευταίας διετίας:

η) Δωδεκανησίων ναυτικῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τά πρό τῆς πρωτοπορείας τῆς Δωδεκανήσου καί διαγραφέντων συμφώνως πρός τήν ἰσχύουσαν τότε νομοθεσίαν μητρῶα ναυτικῶν Α' κατηγορίας.

θ) Τῶν ἐν Καστελλορίζῳ κατοικούντων τῶν ἐφοδιασθέντων ὑπό τοῦ Κυπριακοῦ Λιμενάρχείου Ρόδου διά προσωρινῶν ναυτικῶν φυλλαδίων κατά τό ἔτος 1951.

2. Ἐπίσης κατ' ἐξαίρεσιν τῶν περί ὁρίου ἡλικίας διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος νόμου ἐπιτρέπεται ἡ ἐπί τριετίαν ἀπό τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1955 ἀπογραφή ὡς μαθητευομένων ναυτικῶν Δωδεκανησίων κεκτημένων ἄπαξ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς Δωδεκανήσου καί ἐντεῦθεν θαλασσίας ὑπηρεσίας ὄντων ἐπί ἀπογαλιοτικῶν πλοίων καί πλοιαρίων ὀλίγου ταλίλαχιστου πλήρους ἀπογαλιευτικοῦ περιβόλου.

Τελικαί διατάξεις.

Ἄρθρον 7.

(Ἄρθρον 8 ν. 721|1948 καί ἄρθρον 1 ν. 989|1949)

1. Τά παρά τῶν ἑλληνικῶν προξενικῶν ἀρχῶν ἐκδιδόμενα πάσης φύσεως πιστοποιητικά διά τήν ἀπογραφήν τῶν ναυτικῶν ἢ μαθητευομένων ναυτικῶν κατά τάς διατάξεις τῶν ἐδαφίων δ', ζ' καί η' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ παρόντος ὡς Ἑλλήνων τό γένος μή ἐγγεγραμμένων εἰς τά μητρῶα πήμων ἢ κοινοτήτων τῆς Ἐπικρατείας προκειμένου περί ἀποδεικνυομένου ἀπόρων, ἐκδίδονται ἀτελῶς.

2. Ὡς ἀποδεικνυμένου ἀπόρου διά τήν ἐφαρμογήν τῆς διατάξεως τῆς προηγουμένης παραγράφου θεωρεῖται ὁ ὁμοίως κρινόμενος ὡς τοιοῦτος παρά τῇ ἑλληνικῇ προξενικῇ ἀρχῇ καί τοῦ προέδρου τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος τοῦ τόπου διαμονῆς τούτου.

3. Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας δύνανθήσονται τά τῶν ὑγειονομικῶν ἐξετάσεων τῶν ὑποφερίων πρός ἀπογραφήν ὡς ναυτικῶν, μαθητευομένων ναυτικῶν ἢ ἐργατῶν θαλάσσης.

4. Διά διαταγμάτων ἐκδιδομένων προτάσει τοῦ ἐπί τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ καθορίζονται ἡ ἀμοιβή διά τήν ἀπογραφήν τῶν ναυτικῶν ὑπηρεσία τοῦ Υ.Ε.Ν. καί αἱ διά τήν ἀπογραφήν τῶν ἐργατῶν θαλάσσης καί τῶν μαθητευομένων ναυτικῶν λιμενικαί ἀρχαί, ὁ τύπος καί ὁ τρόπος τηρήσεως τῶν βιβλίων ἀπογραφῆς τῶν ναυτικῶν καί ἐργατῶν θαλάσσης καί τῶν μαθητευομένων ναυτικῶν καθώς καί τῶν μητρώων τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ γενικῶς ἐργαζομένων καί ἡ ἀμοιβή πρός τήρησιν τῶν μητρώων τούτων ὑπηρεσία, ὁ τύπος τῶν βιβλιαρίων μαθητευομένων ναυτικῶν καί τῶν φυλλαδίων ναυτικῶν καί ἐργατῶν θαλάσσης, ὁ τρόπος τῆς ἐκδόσεως, τηρήσεως καί τῆς ἐν περιπτώσει φθορᾶς ἢ ἀπωλείας ἀντικαταστάσεως τῶν φυλλαδίων καθώς καί οἱοδήποτε ἄλλη λεπτομέρεια ἀναγκαία διά τήν ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 8.

Ἀπό τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος καταργοῦνται αἱ νόμοι 721|1948, 989|1949, 1639|1951, 2270|1952, 3103|1954 καί τό ἄρθρον 1 τοῦ ν.δ. 3386|1955 καί πᾶσα ἄλλη διάταξις ἀντικειμένη εἰς τόν παρόντα νόμον.

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργόν ἀνατίθεται ἡ δημοσίευσις καί ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος ὁ διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Δεκεμβρίου 1955

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καί Μακαρονοτεχνιτῶν.

(Ε. Κ. τ. Α φ. 1 τῆς 2 Ἰανουαρίου 1956).

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί ἐπεκτάσεως εἰς τήν περιοχήν Λιμνης Εὐβοίας τῆς ὑπό τοῦ Οἴκου τοῦ Ναύτου παρεχομένης προστασίας

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 27 τῆς 20 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

αἱ Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 6002|1934 περί προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καί τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν (Φ. Ε. Κ. 37).

β) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ α.ν. 816|1948 «περί ἐπεκτάσεως τῆς ὑπό τοῦ ν. 6002 παρεχομένης ἰατροφαρμακευτικῆς καί νοσοκομειακῆς προστασίας καί εἰς τάς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν, ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπό τοῦ ν. 978|1949 (Φ. Ε. Κ. 120).

γ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 2043|2.12.1955 πρότασιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Οἴκου Ναύτου

δ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 27|9.12.1955 γνωμοδότησιν Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ, καί

ε) Τήν ὑπ' ἀριθ. 850|1955 γνωμοδότησιν Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἡ κατά τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 14.11.1951 Β διατάγματος περί προστασίας κατά τῆς ἀσθενείας τῶν ναυτικῶν καί τῶν οἰκογενειῶν των (Φ. Ε. Κ. 301), ὡς τοῦτο ἐκάστοτε ἰσχύει, προβλεπομένη προστασία ἐπεκτείνεται ἐν μέρει, παρεχομένης ἰατρικῆς συνδρομῆς καί περιθάλψεως, φαρμάκων ὑπό μορφήν χημικῶν παρασκευασμάτων ἢ βιοσκευασμάτων, φαρμακευτικῶν ἐν γένει εἰδῶν καί ἐπιδόματος τοκετοῦ καί εἰς μονίμους εἰς τήν περιοχήν Λίμνης Εὐβοίας διαμένοντας:

α) Ἀνέργους ναυτικούς καί τά μέλη τῶν οἰκογενειῶν τούτων, καί

β) Μέλη οἰκογενειῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν.

Εἰς τόν αὐτόν Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Δεκεμβρίου 1955

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν τῶν ναυτικῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 34 τῆς 26 Ἰανουαρίου 1956).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 85 τοῦ ν. 1811|1951 περί Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων, β) τήν ὑπ' ἀριθ. 517|1955 γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, καί γ) τήν ὑπ' ἀριθ. 793|1955 γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποφασίσαμεν καί διατάσσομεν

Ἄρθρον 1.

1. Τό Δημόσιον ὑποχρεοῦται εἰς τήν παροχήν νοσοκο-

μειακής περιθάλψεως εις τα κάτωθι μέλη της οικογενείας των τακτικών δημοσίων διοικητικών υπαλλήλων:

α) εις την σύζυγον,

β) εις τα άγαμα άνήλικα τέκνα,

γ) εις τον άπορον πατέρα και την άπορον μητέρα εφ' όσον ούτοι απεδείχθησαν συντηρούνται υπό του υπαλλήλου.

2. Της κατά την προηγουμένην παράγραφον νοσοκομειακής περιθάλψεως δεν δικαιούνται τα μέλη της οικογενείας του υπαλλήλου τα δικαιούμενα περιθάλψεως εις βάρος του Ιδρύματος των Κοινωνικών Ασφαλίσεων ή ετέρου ασφαλιστικού Ταμείου ή Οργανισμού.

Άρθρον 2.

1. Τα εν τω προηγουμένω άρθρω μέλη των οικογενειών των τακτικών δημοσίων διοικητικών υπαλλήλων εισάγονται προς νοσηλείαν εις τα δημόσια νοσηλευτικά ιδρύματα και τα νοσοκομεία και θεραπεύονται τα λειτουργούντα υπό μορφήν ιδρύματος ιδιωτικού δικαίου. Κατ' εξαίρεσιν επιτρέπεται η εισαγωγή εις ιδιωτικήν κλινικήν, εφόσον βεβαιούται ότι δεν διατίθεται κλίνη εις τα εν τω προηγουμένω εδαφίω νοσοκομεία.

2. Η δαπάνη της νοσοκομειακής περιθάλψεως εις μεν τα δημόσια νοσηλευτικά ιδρύματα βαρύνει εξ ολοκλήρου το Δημόσιον, είς δε τα λοιπά ιδιωτικού δικαίου νοσηλευτικά ιδρύματα και ιδιωτικάς κλινικάς κατά τα δύο τρίτα το Δημόσιον και κατά τα εν τρίτον τον υπάλληλον.

3. Η νοσηλεία των μελών, των μέχρι και του δευτέρου ή των τριών ισορρόπων υπαλλήλων, ενεργείται εις κλίνας της τρίτης θέσεως, των από και 3ου μέχρι και του 5ου και των τούτοις ισορρόπων εις κλίνας της δευτέρας θέσεως και των ανωτάτων υπαλλήλων εις κλίνας της πρώτης θέσεως.

Άρθρον 3.

Η κατά τας διατάξεις του παρόντος β. διατάγματος νοσηλεία των μελών των οικογενειών των δημοσίων διοικητικών υπαλλήλων δεν δύναται να υπερβή τον συνεχή μήνα, εκτεινόμενον δε περί παχυσάρκων υπό πνευμονικής φυματιώσεως εν ενεργεία, υπό φυματιώσεως της απορροφητικής στήλης και των μεγάλων αρθρώσεων των κάτω άκρων, εκ νευροχειρουργικών παθήσεων και υπό καρκίνου το τρίμηνον, έκτος διετίας.

Παρατάσεις της νοσηλείας επιτρέπεται μέχρις ορίων ίσων προς το εν τω προηγουμένω εδαφίω οριζόμενον. Εις περιπτώσεις παρατάσεως της νοσηλείας νοσηλευομένου εις νοσηλευτικά ιδρύματα ιδιωτικού δικαίου και ιδιωτικάς κλινικάς, εξαιρέσει των νοσηλευομένων εις τα Δρομοκαΐτειον Ψυχιατρείον και το Αντικαρκινικόν Ινστιτούτον, ο υπάλληλος επιβαρύνεται με το ήμισυ των νοσηλίων.

Επί περιπτώσεων δημοσίων νοσημάτων ή νοσηλεία εις τα είδικά διά τας τοιαύτας νοσοκομεία δεν υπόκειται εις χρονικόν όριον έφεσιν ενεργείται εις νοσηλευτικά ιδρύματα δημοσίου δικαίου.

Άρθρον 4.

1. Η ανάγκη της εν νοσοκομείω νοσηλείας του μέλους της οικογενείας του υπαλλήλου, διαπιστούται υπό του θεράποντος ιατρού της οικείας κλινικής του νοσοκομείου, εις ο είναι γείται προς νοσηλείαν δοτις γνωματεύει περί του είδους της παθήσεως και του αιτιωδώς απαιτηθησομένου προς θεραπείαν χρόνου. Διά τους εισαγομένους εις ιδιωτικάς κλινικάς γνωματεύει περί της ανάγκης της νοσηλείας του μέλους της οικογενείας του υπαλλήλου η υγειονομική επιτροπή της § 1 του άρθρου 11 του ν. 1811/1951.

2. Η εισαγωγή των ασθενούντων μελών της οικογενείας του υπαλλήλου εις τα εν άρθρω 2 του παρόντος νοσηλευτικά ιδρύματα και κλινικάς ενεργείται εν μεν τη περιφερεία της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης δι' αποφάσεως του αρμοδίου υπουργού, εν δε τας λοιπάς περιφερείας του οικείου νομάρχου, εκδιδομένης πάντοτε μετά την κατά την § 1 του παρόντος άρθρου διαπίστωσιν της ανάγκης της νόσου και της ανάγκης νοσηλείας του ασθενούντος.

3. Η εν άρθρω 3 του παρόντος παράτασις της νοσηλείας ενεργείται εν μεν τη περιφερεία της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης δι' αποφάσεως του οικείου υπουργού, εν δε ταις λοιπαις περιφερείαις του οικείου νομάρχου, εκδιδομένης μόνον μετά την κατά την § 1 του παρόντος άρθρου διαπίστωσιν της ανάγκης της νόσου και της ανάγκης νοσηλείας του ασθενούντος.

4. Ο προς τον δημόσιον υπάλληλον βαθμός συγγενείας ασθενούντων μελών της οικογενείας αύτου, η οικογενειακή κατάστασις και η ηλικία αύτων, ως και το πραγματικόν γεγονός ότι τα μέλη της οικογενείας αύτου συντηρούνται υπό τούτου, αποδεικνύεται εν μεν τη περιφερεία της τέως διοικήσεως πρωτευούσης δι' υπευθύνου βεβαιώσεως της υπηρεσίας Διοικητικού, εις ην οργανικώς ανήκει ο υπάλληλος, εις δε τας λοιπάς περιφερείας δι' υπευθύνου βεβαιώσεως του προϊσταμένου διοικητικού της νομαρχίας.

Άρθρον 5.

1. Αι κατά τας διατάξεις του παρόντος δαπάναι νοσηλείας τα Δημόσιον δαπάναι αναγνωρίζονται βάσει καταστάσεων των νοσηλευτικού ιδρύματος, αίτινες διαλαμβάνουσι τον χρόνον της νοσηλείας του μέλους της οικογενείας του υπαλλήλου και το αντιστοιχούν εις τούτο ποσόν νοσηλείας. Προκειμένου περί των ιδιωτικών κλινικών υποβάλλεται ένορκος βεβαίωσις του διευθυντού της κλινικής περί του χρόνου και των εξόδων νοσηλείας.

2. Η κατά την § 2 του άρθρου 2 του παρόντος βαρυνομένη τον υπάλληλον δαπάνη νοσηλείας καταβάλλεται υπ' αυτού υπ' ευθείας εις το δικαιούχον ιδιωτικού δικαίου νοσηλευτικόν ίδρυμα ή κλινικήν συμφώνως προς τα υπό του κανονισμού αυτών οριζόμενα.

Άρθρον 6.

Εντός τριμήνου από της ισχύος του παρόντος Β. διατάγματος υποχρεούνται άπαντες οι τακτικοί δημόσιοι υπάλληλοι να υποβάλωσιν υπευθύνους δήλωσιν εις το τμήμα προσωπικού της υπηρεσίας, εις ην ανήκουσι, περί των προστατευομένων μελών της οικογενείας των, των δικαιουμένων κατά τας διατάξεις του παρόντος νοσηλείας εις βάρος του Δημοσίου.

Ομοίως υποχρεούνται καθ' έκαστον έτος όπως υποβάλλωσι τοιαύτην δήλωσιν, εφ' όσον εν τω μεταξύ επήλθε μεταβολή εις τα υπό του υπαλλήλου συντηρούμενα μέλη της οικογενείας του.

Ο Πρόεδρος του Υπουργικού Συμβουλίου θέλει δημοσιεύσει και εκτελέσει το παρόν διάταγμα.

Εν Αθήναις τη 30 Δεκεμβρίου 1955

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

66) 1956 Πράξις Υπουργικού Συμβουλίου

Περί παροχής μηνιαίου καινωνικού επιδόματος εις τακτικούς υπαλλήλους των Ν. Π. Δ. Δικαίου και αυτοδιοικουμένων Οργανισμών.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 38 της 28 Ιανουαρίου 1956)

Το Υπουργικόν Συμβούλιον

Λαβόν υπ' όψιν εισηγησιν των κ. κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως και Υπουργών Συντονισμού και Οικονομικών, ως και την υπ' αριθ. 2387/1955 πράξιν αυτού, αποφασίζει τα κατωθι:

Άρθρον 1.

Από της 1ης Ιανουαρίου 1956 παρέχεται εις τους τακτικούς υπαλλήλους των Ν. Π. Δ. Δικαίου και Αυτοδιοικουμένων Οργανισμών, ων αι αποδοχαί ρυθμίζονται υπό των διατάξεων του α. ν. 1538/1950, ως επαρκούσης, τους όπιχοντας οικογενειακά βαρη μηνιαίον επίδομα οριζόμενον ως ακολούθως:

α) Διά τους επί βασικώ μισθώ βραχ. 1.320 ως δύο υπαλλήλους εις βραχ. 80.

β) Διά τους επί βασικώ μισθώ μεχρι και βραχ. 1.155 υπαλλήλους εις βραχ. 200.

Άρθρον 2.

1. Τα δια της παρούσης καθοριζόμενον επίδομα παρέχεται εις τους εν άρθρω 1 υπαλλήλους, τους διεβρομένους μέ την συντήρησιν των κάτωθι μελών της ιδίας αυτών οικογενείας ή της πατρικής των τοιαύτης, ήτοι:

α) Της συζύγου αυτών.

β) Των εκ νομίμου γάμου φυσικών ή θετών ή νομιμο-

ποιηθέντων τέκνων, τῶν μὲν ἀρρένων, ἐφ' ὅσον τυγχάνουσιν ἀνήλικα καὶ ἄγαμα ἢ ἀνήλικα, ἀλλ' ἀνίκανα σωματικῶς ἢ πνευματικῶς πρὸς ἄσκησιν παντὸς διαπορισμοῦ ἐπαγγέλματος, τῶν δὲ θηλέων, ἐφ' ὅσον τυγχάνουσιν ἄγαμα.

γ) Τοῦ ἄπορου καὶ ἀνάπηρου ἢ σωματικῶς ἀνικάνου πρὸς ἄσκησιν διαπορισμοῦ ἐπαγγέλματος πατρὸς καὶ

δ) Τῆς ἄπορου χήρας μητρός.

2. Ὡσαύτως τὸ ἐπίδομα οὗτο παρέχεται καὶ εἰς τὰς κεκτημένας τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τῆς παρούσης ἰδιότητα θήλεις ἀπαλλήλους, ἐφ' ὅσον συνοικοῦσιν καὶ βαρύνονται μὲ τὴν συντήρησιν τῶν κάτωθι μελῶν τῆς οἰκογενείας των, ἤτοι:

α) Τῶν ἐν τῷ ἔδαφ. β' τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀναφερομένων τέκνων των καὶ ἐφ' ὅσον αὗται διατελοῦσιν ἐν χηρείᾳ ἢ διαζεύξει.

β) Τοῦ ἄπόρου καὶ σωματικῶς ἀνικάνου πρὸς ἄσκησιν παντὸς διαπορισμοῦ ἐπαγγέλματος συζύγου καὶ

γ) Τῶν ἄπορων γονέων των, ἤτοι τοῦ ἄπόρου καὶ ἀνάπηρου ἢ σωματικῶς ἀνικάνου πρὸς ἄσκησιν διαπορισμοῦ ἐπαγγέλματος πατρὸς καὶ τῆς ἄπόρου χήρας μητρός.

3. Τὰ κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους πρόσωπα θεωροῦνται ὡς προστατευόμενοι, ἐφ' ὅσον δὲν κατέχουσιν οἱαδήποτε ἐμμίσθου θέσιν, δὲν ἀσκοῦσιν οἱανδήποτε ἐπάγγελμα, δὲν λαμβάνουσιν σύνταξιν, βοήθημα ἢ μέρισμα ἀκίνητων τῶν ὁποίων τὸ ἐτήσιον ὕψος δὲν ὑπερβαίνει τὰς δραχ. 500 μηνιαίως καὶ δὲν ἔχουσιν εἰσοδήματα ἐξ ἰδίας ἢ ἑτέρας περιουσίας ἀνώτερα τῶν δραχ. 500 μηνιαίως.

"Αρθρον 3.

Τὸ διὰ τῆς παρούσης παρεχόμενον ἐπίδομα χορηγεῖται ὑπὸ μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ οἰκείου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν καθ' ἕκαστα Ὀργανισμῶν καὶ ἐφ' ὅσον οὗτος κρίνεται ἡ πρὸς τοῦτο οἰκονομικὴ εὐχέρεια.

"Αρθρον 4

1. Ἡ ἐν ἄρθρῳ 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2387/1953 πράξεως ἁπασῶν τῶν Α.Τ.Π.Υ. κρατήσεις ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ταμείων δημοσίων ὑπαλλήλων μετόχων τοῦ Ταμείου τούτου ὁρίζεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1956 εἰς 2% ἐπὶ τοῦ μισθοῦ μετὰ τῶν ἐπιδόματος ἐξδομήκοντα παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ τῆς προσωπικῆς λόγῳ παλαιότητος ὑπηρεσίας καὶ 1% ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων ἐξαιρουμένου τοῦ ἐπιδόματος τοῦ ν. 2142/1952, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη, συνεπληρώθη καὶ ἐπεξετάθη μεταγενεστέρως.

2. Διὰ τὸ πρακτικὸν τῶν συνδιαλλαγῶν διατάσσει ἡ σχολὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2387/1955 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

"Αρθρον 5.

1. Εἰς τοὺς καθηγητὰς τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν τοὺς κατεχοντας θέσιν ἐπὶ ἐπιμισθίῳ ἡ ἐπίδόματι παρέχεται τὸ ἐν τρίτον τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν καθηγητῶν Ἀνωτάτης Σχολῆς, προσαυξανόμενον κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 11 α. ν. 1502/1950, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, καὶ τὰ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 1491/1954 πράξει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὁριζόμενα, κατὰ ποσοστὸν ἀναλογον πρὸς τὰ ἔτη τῆς ἐν τῇ Σχολῇ ὑπηρεσίας των. Εἰς ταύτους παρέχεται καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ἐπιδόματος τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 131/1954 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν λαμβάνωσι τὰ ἐπίδόματα ταῦτα ἐξ ἑτέρας τινὸς πηγῆς.

2. Τακτικὸς καθηγητὴς Πανεπιστημίου, διδάσκων ὑποχρεωτικῶς μάθημα διὰ φοιτητὰς ἑνὸς Σχολῆς ἢ Σχολείου ἢ Τμήματος τῆς αὐτῆς Σχολῆς καὶ ἐν ἰδιαιτέραις δι' αὐτοὺς ὡρισμέναις ὥραις, λαμβάνει μηνιαίαν ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τὰ δέκα ἑκατοστὰ (10%) τοῦ ἑκάστοτε ἀρχικοῦ μισθοῦ, ἐὰν τὸ μάθημα διδάσκηται ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, πρὸς δέκα πέντε δὲ ἑκατοστὰ (15%), ἐὰν διδάσκηται δὶς καὶ πλέον.

Ἐκδόσαν πρὸς ταῦτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 66 παραίτησιν πρᾶξιν των, κυρωθησομένην νομοθετικῶς.

91/1956 Πράξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Περὶ ἀπαλλαγῆς πρασθέτων τελῶν κλπ. τῶν πάσης φύσεως ὀφειλῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων πρὸς τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοιν. Ἀσφαλίσεως κλπ

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 39 τῆς 1 Φεβρουαρίου 1956)

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν εἰσήγησιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ ἐπειγούσης ἀνάγκης ρυθμίσεως τῶν ὀφειλῶν ἐξ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν πρὸς τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ τοῦ τρόπου ἐξοφλήσεως αὐτῶν, ἔχον ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ἐν γένει οἰκονομικὰς συνθήκας τῆς χώρας, ἀποφασίζει:

"Αρθρον μόνον.

Ἐκ πάσης πηγῆς ὀφειλαὶ τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων πρὸς τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας (Ο.Α.Α.Α.) καὶ Ὀργανισμὸν Ἐργατικῆς Κατοικίας (Ο.Ε.Κ.), ἐκ καθυστερουμένων μέχρι 31.12.1955 ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ἀπαλλάσσονται τῶν προσθέτων τελῶν, ἀναπροσαρμογῆς καὶ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ. ν. 1022/1946 καὶ πάσης ἄλλης ἐπιβαρύνσεως, ἐφ' ὅσον καταβληθοῦν ἐντὸς εἰς ἑξήκοντα (60) μηνιαίας δόσεις τῆς πρώτης καταβλητέας ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1956.

Ἐκδόσαν πρὸς ταῦτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 91 παραίτησιν πρᾶξιν των, ἥτις θέλει κυρωθῆ νομοθετικῶς.

92/1956 Πράξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Περὶ ἐπιβαρύνσεως διὰ προσθέτου τέλους εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ λοιποὺς Ὀργανισμοὺς Κοιν. Ἀσφαλίσεως μὴ καταβαλλομένων ἐντὸς νομίμων προθεσμιῶν

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 39 τῆς 1 Φεβρουαρίου 1956)

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν εἰσήγησιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ ἐπειγούσης ἀνάγκης ρυθμίσεως τῶν ὀφειλῶν ἐξ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν πρὸς τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ τοῦ τρόπου ἐξοφλήσεως αὐτῶν, ἔχον ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ἐν γένει οἰκονομικὰς συνθήκας τῆς χώρας, ἀποφασίζει:

"Αρθρον 1.

Ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου 1956 εἰσφαραι πρὸς τὸ "Ἱδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ ἁπαντας τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, μὴ καταβαλλόμεναι ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων ὁριζομένης προθεσμίας ἐπιβαρύνονται διὰ προσθέτου τέλους ἴσου πρὸς 1% ἀνὰ τρίμηνον διὰ τοὺς πρώτους δύο μῆνας καθυστερήσεως καὶ πρὸς 3% κατὰ μῆνα διὰ τοὺς ἑπομένους μῆνας, τοῦ προσθέτου τέλους μὴ δυναμένου ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ ὑπερβῇ ἐν σύνολῳ τὰ 50% τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν.

"Αρθρον 2.

1. Αἱ καθυστερούμεναι πρὸς τοὺς αὐτοὺς ὡς ἄνω Ὀργανισμοὺς μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1955 εἰσφοραὶ ἀπαλλασσόμεναι τῆς ἀναπροσαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ α. ν. 1022/1946 τῶν ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας προβλεπομένων προσθέτων τελῶν καὶ τόκων ὑπερημερίας προσαρξάνονται δι' ἑφ' ἅπαξ προσθέτου τέλους ὡς κατωτέρω:

α) 50% προκειμένου περὶ καθυστερουμένων εἰσφορῶν ἀναγομένων εἰς μισθολογικὰς περιόδους τῶν ἐτῶν 1952 καὶ προηγουμένων.

β) 40% προκειμένου περὶ καθυστερουμένων εἰσφορῶν ἀναγομένων εἰς μισθολογικὰς περιόδους τοῦ ἔτους 1953.

γ) 30% προκειμένου περὶ καθυστερουμένων εἰσφορῶν ἀναγομένων εἰς μισθολογικὰς περιόδους τοῦ ἔτους 1954.

δ) 20% προκειμένου περὶ καθυστερουμένων εἰσφορῶν ἀναγομένων εἰς μισθολογικὰς περιόδους τοῦ ἔτους 1955.

2. Αἱ ὡς ἄνω ὀφειλαὶ δύνανται, κεφαλαιοποιούμεναι νὰ ἐξοφλῶνται, αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, εἰς μηνιαίας δόσεις μέχρι δέκα ὀκτὼ (18) τῆς πρώτης καταβλητέας ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου 1956.

3. Ὡς ἁρμόδια ὄργανα διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δόσεων καὶ τοῦ ποσοῦ τούτων, ὡς καὶ τὴν ἐπίλυσιν τῶν τυχὸν ἀναφυομένων ἀμφισβητήσεων, ὡς πρὸς τὸ κε-

φαλαιοποιούμενων ποσών καὶ τὰ ἐφ' ἅπαξ παρεχθέντα τέλος ὁριζόντως διὰ μὲν τὸ ΙΚΑ τὰ κατὰ τὴν § 3 τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ α. ν. 1846)1951 ἀμοιβὴ διὰ τὴν παροχὴν ἀναπηρικῆς καταβολῆς εἰσφορῶν ὑπέρ αὐτοῦ, διὰ δὲ τοὺς λοιποὺς Ὀργανισμοὺς ἐπιτροπὴ διοικουμένη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ἀποτελουμένη ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπ. Ἐργασίας ὡς προέδρου αὐτῆς, ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῶν ἀσφαλισμένων, ὑποδεικνυομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ των ὑπὸ τῆς ΓΣΕΕ καὶ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῶν ἐργοδοτῶν, ὑποδεικνυομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχ. Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, ὡς μελῶν αὐτῆς. Χρέη γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ εἷς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

4. Ἐπὶ περιπτώσεων μὴ ἐμπροθέσμου καταβολῆς τῶν δόσεων τῆς § 2 αὐτοῦ προσαυξύνεται κατὰ τὰ πρόσθετα τέλη τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης.

Ἄρθρον 3

Καθ' ὅτι ρυθμίζονται εἰσφοραὶ περὶ τοῦ τρόπου ἐξοφλήσεως τῶν ὁποίων προβλέπει τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου 3213)1955 δύνανται, τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων, νὰ ἐπεκβάσουν εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης.

Ἄρθρον 4

1. Εἰς εἴδους περιπτώσεων καταβληθέντα πρόσθετα τέλη οὔτε ἐπιστρέφονται, οὔτε συμψηφίζονται.

2. Αἱ διατάξεις τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀν. νόμου 1022)1946 καταργοῦνται.

Ἐκδοσιν πρὸς ταῦτην ἴσχ. ἀριθ. 92 παρούσαν πρόζην του, ἧτις θέλει κυρωθῆ νομοθετικῶς.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

59830) 1955 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν.

Περὶ χορηγήσεως εἰς τοὺς συνταξιούχους τῶν Δήμων, Κοινοτήτων καὶ Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ἱδρυμάτων δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 14 τῆς 24 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ Δημοσίου ἐνεγράφη ἡ καταβολὴ ἐπιδόματος ἐπὶ τοιαῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1955 καὶ Νέου Ἔτους 1956, ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 330590 καὶ ἀπὸ 12.12.1955 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν περὶ παροχῆς ἐφάπαξ βοηθήματος εἰς τοὺς συνταξιούχους Ν.Π.Δ.Δ. ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Ν. Ἔτους, ἀποφασίζομεν:

1. Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1955 παρέχομεν τὴν ἐγκρισιν ἡμῶν διὰ τὴν χορήγησιν δώρου εἰς τοὺς συνταξιούχους τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἱδρυμάτων, ὡς καὶ εἰς τοὺς λαμβάνοντας χορηγίαν ἐκ τῶν Δήμων τέως δημάρχους, ἴσου ποσοῦ τὸ 1)3 τῆς μηνιαίας συντάξεως αὐτῶν μετὰ τοῦ ἐπιδόματος ἀνικανότητος, μὴ δυνάμενον νὰ εἶναι ἀνώτερον τῶν δραχ. 500, οὐδὲ κατώτερον τῶν δραχ. 100. Διὰ τοὺς δικαιευμένους συντάξεως κάτω τῶν δραχ. 100 τὸ δῶρον ἰσοῦται πρὸς τὸ σύνολον τῆς μηνιαίας συντάξεως αὐτῶν.

2. Τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δῶρον διανέμεται καὶ εἰς οἰκογένειαν, εἰς ἣν καταβάλλεται ἐπὶ ζῶντος ἢ σύνταξις ἀποβιώσαντος συνταξιούχου.

Οἱ συνταξιοδοτηθέντες διὰ τμήμα τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1955 ἐκ 15 καὶ πλέον ἡμερῶν θὰ δικαιωθῶσιν ὁλοκλήρου τοῦ προεχομένου δώρου.

3. Τὸ δῶρον θὰ καταβληθῇ μέσον ἑκάστης οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν ἀνωτέρω Ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως, διαπιστουμένη δι' ἀποφάσεων τῶν οἰκείων Διοικητικῶν Συμβουλίων, ἐπιτρέπει τὴν καταβολὴν τούτου.

Κατ' ἐξαίρεσιν οἱ συνταξιοῦχοι, ὧν ἡ σύνταξις καταβάλλεται κατὰ τὰς συνδεδεσμευμένας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ ν. 1974)1952 καὶ τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ ν. δ. 1827)1942 ἐκ τοῦ εἰδικοῦ λογαριασμοῦ τοῦ τηρουμένου παρὰ τῷ Ὑποκαταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν τῷ λειτουργοῦντι ἐν τῇ ἕδρᾳ ἑκάστου νομοῦ, δικαιοῦνται τοῦ ἐν λόγῳ δώρου δυνάμει τῆς παρούσης καὶ ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως.

4. Δὲν δικαιοῦνται τοῦ κατὰ τὴν παροῦσαν πρᾶξιν δώρου οἱ συνταξιοῦχοι οἱ λαμβάνοντες ἢ δικαιούμενοι νὰ λάβωσι δῶρον παρὰ τῶν Δημοσίου, Δήμου, Κοινότητος, Δημοτικοῦ ἢ Κοινοτικοῦ Ἱδρύματος ἢ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἢ Τραπέζης ἐν γένει ἢ πάσης φύσεως Ἱδρύματος, ἢ ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας, λόγῳ ὑπηρεσίας προσφερομένης εἰς ταύτα.

Οἱ συνταξιοῦχοι Ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως οἱ λαμβάνοντες σύνταξιν καὶ παρὰ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἢ Τραπέζης ἐν γένει ἢ πάσης φύσεως Ἱδρύματος ἢ ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας θὰ δικαιωθῶσιν ἀπαραιτήτως δώρου μόνον ἐκ τοῦ Ὀργανισμοῦ παρ' οὗ συνταξιοδοτοῦνται καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ Δήμου, Κοινότητος ἢ Δημοτικῶν ἢ Κοινοτικῶν Ἱδρυμάτων.

Ἐὰν τὸ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἢ τῶν ἀνωτέρω Ὀργανισμῶν χορηγούμενον ποσὸν δώρου εἶναι μικρότερον ἐκείνου, ὅπερ δικαιοῦται βάσει τῆς παρούσης ἐκ τῶν Δήμων, Κοινοτήτων κλπ., θὰ συμπληρωθῇ τοῦτο διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Δήμου, Κοινότητος, Δημοτικοῦ ἢ Κοινοτικοῦ Ἱδρύματος καταβολῆς μόνον τῆς διαφορᾶς.

Δὲν δικαιοῦνται ἐπίσης τοῦ κατὰ τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν δώρου οἱ συνταξιοδοτηθέντες διὰ τμήμα τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1955 ἐλάσσονα τῶν 15 ἡμερῶν.

5. Εἰς περιπτωσιν λήψεως συντάξεως, βοηθήματος ἢ μερίσματος ἐξ ἐπικουρικοῦ Ὀργανισμοῦ οὐχὶ κατὰ κυρίαν ἀσφάλισιν, ἀλλὰ ἐξ ἐπικουρικῆς τοιαύτης, οἱ περὶ ὧν ἡ παροῦσα συνταξιοῦχοι θὰ δικαιωθῶσιν ἐπιδόματος καὶ ἐκ τοῦ ἐπικουρικοῦ των Ταμείου.

6. Τὸ διὰ τῆς παρούσης παρεχόμενον δῶρον ἀπαλλάσσεται φόρων, τέλους χαρτοσήμου καὶ πάσης ἄλλης κρατήσεως ὑπὲρ τοῦ Δήμου, Κοινότητος κλπ. καὶ τρίτων, πλὴν τοῦ φόρου εἰσοδήματος.

7. Ἡ διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ βοηθήματος τούτου ἀπαιτηθησομένη δαπάνη θὰ βαρύνῃ τὸ κεφάλαιον καὶ ἄρθρον τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων κλπ. διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν συντάξεων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, κυρωθησομένη νομοθετικῶς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Δεκεμβρίου 1955

74267) 5556) 1955 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μουσικῶν Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ Περιχώρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 231 τῆς 27 Δεκεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ., ἀποφασίζομεν

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1955 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας μουσικῶν Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 14ην Ὀκτωβρίου 1955, συντεχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 25 Πρακτικοῦ Καταθέσεως, ἔχουσα διὰ τοὺς ἐν ταύτῃ ἀναφερομένους, ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας μουσικῶν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1955 καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Πανελληνίου Μουσικοῦ Συλλόγου (ὁδὸς Σαπφοῦς 10) συνελθόντες οἱ ὑπογεγραμμένοι 1) Κυρ. Καυτράκος, πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Καντρχῶν Κοσμικῶν Ταβερνῶν καὶ 2) Ἐμμ. Χυτήρης, πρόεδρος τοῦ Πανελληνίου Μουσικοῦ Συλλόγου, 3) Μηνᾶς Πορτοκαλλῆς, πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἐπαγγελματιῶν Μουσικῶν καὶ 4) Χρυσαφάκης Ἐμμ., πρόεδρος τοῦ σωματείου Ἀθηνῶν — Πειραιῶς κ' Ἡ Ἀλληλοβοήθεια, διάφορος ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν οἰκείων αὐτῶν ὀργανώσεων, τὰς ὁποίας ἐκπροσωποῦσι, πρὸς ρύθμισιν τῶν σχέσεων ἐργοδοτῶν καὶ μουσικῶν, ἀποφάσισαν τὴν σύνταξιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐχούσης ὡς κατωτέρω.

Ἄρθρον 1.

Ἅπαντα τὰ συμβαλλόμενα μέρη ἀναγνωρίζουσιν ὅτι οἱ

μουσικοί, παίκτες πνευματικός κατά κύριον λόγον υπηρεσίας ανεξαρτήτως τοῦ τρόπου της εἰς αὐτοὺς καταβολῆς της ἀντιμισθίας, καταβαλλομένης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ συνήθειαν ἐκάστην ἐπιχείρησιν, δικαιοῦνται εἰς περίπτωσιν ἀπολύσεως ἐξ ὅσων συνάπτουν σύμβασιν ἐργασίας ἀορίστου χρόνου τῆς ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλων.

Ἄρθρον 2

Τὰ κατωτάτα ὅρια μισθῶν τῶν μουσικῶν δύνανται νὰ ὁριοθοῦν καθ' ὅρουν τρόπον πρὸς τὰ τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων τῶν αὐτῆς φύσεως ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργοστασίων, λόγῳ τῆς ἰδιορρυθμίας τοῦ ἐπαγγέλματος, καθ' ὅσον εἰς ἕκαστος μουσικὸς ἔχει ἰδίαν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν καὶ ἐπίδοσιν, διότι εἰς ἑκάστην περίπτωσιν ἡ ἀντιμισθία θὰ συμφωνῆται ὑπὸ τῶν μερῶν (ἀναλόγως καὶ ἐπιθέσεως).

Πάσαι αἱ ὑπόλοιπαι ἡμερήσιαι ἀντιμισθίαι μουσικοῦ δύνανται νὰ εἶναι κατωτέρω τοῦ 1/25 τοῦ ὑπὸ τῆς περιπτώσεως Β τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ὑπὸ 16 Σεπτεμβρίου 1937 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ καταστάσει ἡμερομισθίου τοῦ ὑπαλληλικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι λειτουργούσων, κάθε φύσεως ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, ἰδιωτικῶν γραφείων καὶ ἐπιχειρήσεων ἐν γένει, ὡς ἀναπροσαρμοσθὴ διὰ τῆς ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1947 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καὶ τῶν ἐπακολουθησάσων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, προβλεπομένου μισθοῦ.

Ἄρθρον 3

Ἡ πρόσληψις μουσικοῦ τινος παρ' οἱουδήποτε ἐργοδότου καὶ ἡ παραμονὴ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐργασίαν του πέραν τῶν ἓξ (6) ἡμερῶν θεωρεῖται, ἐν ἐλλείψει ἐγγράφου συμφωνίας ὡς γενομένη δι' ὁλόκληρον τὴν ἐπακολουθοῦσαν τριετίαν ἢ θερινήν.

Ἄρθρον 4

Αἱ μουσικαὶ περίοδοι (σαιζόν) ὁρίζονται καὶ λήγουσιν ὡς ἑξῆς: α) Χειμερινὴ ἀπὸ 1 ἕως 15 Ὀκτωβρίου μέχρι 1 ἕως 15 Μαΐου, β) θερινὴ ἀπὸ 15 — 30 Μαΐου μέχρι 15 — 30 Σεπτεμβρίου διὰ τὰ κεντρικὰ καταστήματα καὶ ἀπὸ 1 — 15 Ἰουνίου μέχρι 10 — 30 Σεπτεμβρίου διὰ τὰ ἐξοχικά.

Ἄρθρον 5

Τυχοῦσα ἀνανέωσις ἢ παράτασις τῆς συμβάσεως μετὰ μουσικοῦ δὲν μεταβάλλει τὸν χαρακτῆρα ταύτης ἀπὸ ὁρισμένης διαρκείας εἰς ἀορίστου χρόνου τοιαύτην. Ἐπιτρέπεται μικρὰ παράτασις τῶν συμβάσεων μουσικῶν καὶ ἐργοδοτῶν, ἂν κατὰ τὸ τέλος μιᾶς οἱασδήποτε περιόδου, λόγῳ τῶν ἐλληνοπληγικῶν συνθηκῶν, εἶναι δυνατὴ ἡ συνέχισις τῆς λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τοῦ καταστήματος ἐπὶ μειωτικωτέροις ὅμως τῆς συμβάσεως μουσικοῦ καὶ ἐργοδότου μετὰ γνώμην μεταστέγασιν τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ τελευταίου ἀπὸ τοῦ θερινοῦ εἰς τὸν χειμερινὸν χῶρον ἢ τοὐναντίον θεωρεῖται ὡς νέα σύμβασις διὰ τὴν ἐπακολουθοῦσαν ἀντίστοιχον μουσικὴν περίοδον, ἀρχομένην καὶ λήγουσαν κατὰ τὰ ἀνωτέρω. Ἡ σύμβασις μουσικοῦ καὶ ἐργοδότου θεωρεῖται, ἐλλείψει ἀντιθέτου συμφωνίας, ὡς ἀορίστου χρόνου, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιχείρησις ἢ τὸ κατάστημα, λόγῳ τῆς φύσεώς του, λειτουργεῖ εἰς τὸν αὐτὸν χῶρον καθ' ὅλον τὸ ἔτος καὶ διακόπτει τοὺς θέρους μουσικοὺς ἐπὶ χρόνον ὑπερβαίνοντα τὴν μίαν σαιζόν.

Ἄρθρον 6.

Οἱ ἐργοδόται ὅλων ἐν γένει τῶν κέντρων καὶ ἐπιχειρήσεων ἀπασχολούντων μουσικοὺς ὑποχρεοῦνται, ὅπως εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των προσλαμβάνουν ποιοῦσας μόνον ἐφ' ὅσον εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὰ μητρῶα τῶν οἰκείων μουσικῶν ὀργανώσεων τοῦ Κράτους καὶ εἶναι ἐφωδιασμένοι διὰ βιβλιαρίου ἐπαγγελματικῆς κατατάξεως μουσικοῦ, αἵτινες καὶ μόνον κατὰ τὴν παροῦσαν σύμβασιν θεωροῦνται ἐπαγγελματίαι μουσικοί.

Ἐφ' ὅσον ἀλλοδαποὶ μουσικοί, τυγχάνοντες ἀδείας ἐργασίας κατὰ τοὺς κειμένους νόμους, ἐργάζονται εἰς ἐπιχειρήσεις ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης διαγραμμένων, ὁ ὁπωσδήποτε συμβαλλόμενος μετὰ τῶν ἀλλοδαπῶν μουσικῶν ἐργοδότης θὰ διατηρῇ συγκεκριτημένην ἰσάριθμον ἀρχήστραν ἐξ Ἑλλήνων μουσικῶν.

Μεμονωμένοι ἀλλοδαποὶ μουσικοὶ δύνανται νὰ ἐργάζωνται ὡς «κατραξίδια», κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως καὶ μέχρις ἑνὸς δύνανται νὰ προσληφθῇ ἀλλοδαπὸς μουσικὸς παρ' ἑκάστῃ ἐπιχειρήσει, διατηρουσῃ ἀρχήστραν ἐξ Ἑλλήνων μουσικῶν ἐναμελῆ τοιαύτην ὅλων τῶν ἀναγκαίων ὀργάνων.

Μουσικοὶ κατέχοντες καὶ ἑτέραν θέσιν παρὰ τῷ Δημοσίῳ, νομικοῖς προσώποις ἢ ἰδιωτικαῖς ἐπιχειρήσεσι δὲν δύνανται νὰ ἐργάζωνται πρὸ τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνέργων ἐπαγγελματιῶν μουσικῶν τῆς εἰδικότητος καὶ ἱκανότητος των, βεβαιουμένης ὑπὸ τῆς κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐπιτροπῆς. Οἱ μουσικοὶ οὗτοι τυγχάνουσι βιβλιαρίου ἐργασίας χορηγουμένου ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7, ὅπερ χαρακτηρίζεται ὡς ἐπαγγελματικὸν βιβλιάριον δευτέρας κατηγορίας καὶ δὲν παρέχει δικαίωμα ἐργασίας εἰς τοὺς κατόχους αὐτοῦ, εἰ μὴ ἐφ' ὅσον οὗτος ἔχει βεβαίωσιν ἀπασῶν τῶν διὰ τῆς παρούσης συμβαλλομένων ὀργανώσεων περὶ τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄνεργος ἕτερος ἐπαγγελματίας μουσικὸς κεκτημένος βιβλιάριον ἐπαγγελματικὸν Α' κατηγορίας τῆς αὐτῆς εἰδικότητος καὶ ἱκανότητος.

Ἡ βεβαίωσις, αὕτη χορηγεῖ τὸ δικαίωμα εἰς τὸν κάτοχον τοῦ ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου Β' κατηγορίας νὰ ἐργασθῇ ἐπὶ τρίμηνον, μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ὁποίου ὀφείλει νέαν βεβαίωσιν περὶ τῶν ἀνωτέρω.

Ἐργοδότης, ἀπασχολῶν μουσικὸν κεκτημένον ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου Β' κατηγορίας κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τῆς παρούσης, θεωρεῖται παραβάτης τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως συνεπαγομένης τὰς νομίμους κυρώσεις.

Ἄρθρον 7

Τὸ βιβλιάριον ἐπαγγελματικῆς κατατάξεως μουσικοῦ χορηγεῖται παρ' ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐξ α) ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τῆς διευθύνσεως συλλογικῶν σχέσεων καὶ διαφορῶν, ὡς προέδρου, β) τεσσάρων ἀντιπροσώπων μουσικῶν, ἐξ ὧν οἱ δύο ὁριθησονται ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Μουσικοῦ Συλλόγου, εἷς τοῦ Συλλόγου Ἐπαγγελματιῶν Μουσικῶν καὶ εἷς τοῦ Συνδέσμου μουσικῶν Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ γ) τριῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν. Παρὰ τῇ ἐπιτροπῇ ὁρίζεται γραμματεὺς ἐξ ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω διευθύνσεως.

Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ὁρίζονται ὡς ἑξῆς: Ὁ μὲν πρόεδρος καὶ γραμματεὺς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν συμβαλλομένων ὑπὸ τῶν οἰκείων ὀργανώσεων των κατὰ τὸ καταστατικὸν ἑκάστου. Ἡ ἐπιτροπὴ ἑδρεύει ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ἄρθρον 8.

Τὸ βιβλιάριον ἐπαγγελματικῆς κατατάξεως μουσικοῦ θὰ εἶναι ἐνδεικτικὸν καὶ οὐχὶ πρὸς κατοχύρωσιν (κορεσμόν), ἀλλὰ πρὸς προστασίαν αὐτοῦ, δικαιοῦνται δὲ νὰ τύχωσιν αὐτοῦ αἱ ἀπαντες οἱ μέχρι σήμερον ἐγγεγραμμένοι εἰς τὰ μητρῶα τῶν συμβαλλομένων σωματείων, β) οἱ κεκτημένοι διπλώματος ἢ πτυχίου ἀναγνωρισμένης μουσικῆς σχολῆς τῆς ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς καὶ γ) οἱ κριθησόμενοι ὡς ἱκανοὶ παρ' ἐπιτροπῆς, συνισταμένης ὑπὸ τῆς κατὰ τὰ προηγούμενον ἄρθρον τοιαύτης καὶ ἀπαρτιζομένης ἐκ δύο καθηγητῶν Ὠδείου, ἐκ δύο κορυφαίων μουσικῶν τῆς Ἐλληνικῆς μουσικῆς καὶ ἑξ ἑνὸς μέλους τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τῆς παρούσης ἐπιτροπῆς. Ἡ κρίσις περὶ τῆς ἱκανότητος γίνεται κατ' αἴτησιν τοῦ ἐνδιαφερομένου μουσικοῦ καὶ μετ' ἐξέτασιν αὐτοῦ εἰς τὰ οἰκεῖα μουσικὰ μαθήματα, οἱ ἀπορριπτόμενοι τῆς ἐπιτροπῆς δικαιοῦνται νὰ ἐπανέλθουν μετ' ἐξάμηνον. Ἡ αὐτὴ ἐπιτροπὴ δύναται νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν κρίσιν της ἐν γένει τὴν ἱκανότητα μουσικοῦ τυχόντος βιβλιαρίου ἀπὸ τῆς παρελεύσεως ἐξαμήνου καὶ ἐντεῦθεν, ἐφ' ὅσον ἤθελεν ἀμφισβητηθῇ αὐτὴ παρά τινος τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 ἢ ἐφ' ὅσον ὁ μουσικὸς ὁ κεκτημένος ἤδη βιβλιάριον ἤτο μονίμως ἐγκατεστημένος εἰς ἐπαρχίαν καὶ ἤθελε τοῦ λοιποῦ ἐγκατασταθῇ εἰς Ἀθήνας ἢ Πειραιᾶ. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ βιβλιαρίου ἀπαιτεῖται δεδηλωμένη πρόθεσις τοῦ αἰτοῦντος αὐτὸ περὶ κατὰ κύριον λόγον βασικὴν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ μουσικοῦ.

Ἄρθρον 9

Αἱ ἀποφάσεις τῆς διὰ τῆς παρούσης συλλογικῆς συμ-

δόσεως δριζομένης επιτροπής είναι δαπιστικαί και υπο-χρεωτικαί διά πάντα τα συμβαλλόμενα μέρη, λαμβανόμε-ναι κατά πλειοψηφίαν των παρόντων, εν ισοψηφία δε νι-κώσης της ψήφου του προέδρου.

Η επιτροπή συνέρχεται προσκλήσει του προέδρου, τα-κτικώς μεν άπαξ της εβδομάδος, εκτάκτως δε όταν αι-τήσωσιν την σύγκλησιν έναντιον των συμβαλλομένων με-ρών, υποκειμένων εν τη περιπτώσει ταύτη του προέ-δρου να συγκαλέσῃ ταύτην εντός των τριών πρώτων ή-μερών το βραδύτερον από της υποβολής της σχετικής αιτήσεως. Η επιτροπή επιλαμβάνεται και πάσης διαφο-ράς μεταξύ των εργοδοτών και των συμβαλλομένων εργα-ζομένων των μουσικών και παρακολουθεί την εφαρμογήν και τήρησιν των όρων της παρούσης. Κατ' εξαίρεσιν ε-νεργείται παρ' αυτής αναθεώρησις των επαγγελματικών διβλιαρίων. Διά να είναι έγκυρον το χορηγηθησόμενον παρά της επιτροπής βιβλιάριον δέον απαραιτήτως να φέ-ρῃ τας υπογραφάς του προέδρου και των μελών της ως και την σφραγίδα ταύτης.

Άρθρον 10.

Εργοδότης ή διευθυντής επιχειρήσεως, προσλαμβάνων μουσικούς στερουμένους επαγγελματικού βιβλιαρίου, υπο-κειται εις τας διατάξεις περί παραβάσεως των συλλο-γικών συμβάσεων εργασίας.

Άρθρον 11.

Αι ώραι απασχολήσεως των μουσικών εις τα κέντρα διασκεδάσεως λόγω της φύσεως της εργασίας των, πα-ρεκτεινομένης ως επί το πλείστον τας νυκτερινάς ώρας, δεν θεωνται ως υπερβαίνουσι το πεντάωρον διά τας ταβέρ-νας, μπάρ, καμπαρέ Α' και Β' κατηγορίας, ως και τα ανηφικτήρια και τας πίντ και ημίσειαν (5½) ώρας διά τα κέντρα πολυτελείας (ως τα Μιλάνο, Αρζεντι-νο κλπ.). Αι ανωτέρω ώραι θεωνται ως παρατεινόμεναι επί ημίσειαν ώραν εφ' όσον υπάρχει εν τω κέντρω εργασία.

Ο μουσικός συμβαλλόμενος μετά τινος εργοδότου και απασχολούμενος ως τοιούτος εις μίαν επιχείρησιν δεν θεωνται ως εμφοιτών εις έτέραν ώρισθείσαν επιχείρησιν κα-τά το διάστημα της συμβατικής του απασχολήσεως. Ωσαύτως και οι διά της παρούσης συμβαλλόμενοι εργοδό-ται αναλαμβάνουσι την υποχρέωσιν, όπως μη προσλαμ-βάνωσιν εις τας εργασίας των καλλιτέχνην οιασδήποτε ειδικότητος, απασχολούμενον κατά τον αυτόν χρόνον εις έτερον κέντρον έστω και του αυτού εργοδότου.

Οι παραβάται του ανωτέρω άρθρου μουσικοί υποκεινται εις στέρησιν της εργασίας των δι' όλοκλήρων την σαιζόν επιβαλλομένην δι' αποφάσεως της επιτροπής, οι δε εργοδόται εις αποζημίωσιν υπέρ έκαστου των αντιπρο-σβαλλομένων εργατικών σωματείων, καθοριζομένην έκάστο-τε δι' αποφάσεως της επιτροπής.

Άρθρον 12.

Τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούσιν ότι τα μουσικά συγκροτήματα τα απασχολούμενα παρ' εκάστῃ εργοδο-τικῇ επιχειρήσει δέον όπως θεωνται κατ' αριθμόν να είναι κατώτερα διά τα ανηφικτήρια πολυτελείας των 10 και ανηφικτήρια Α' των 7, διά τα καμπαρέ πολυτελείας των 9, Α' κατηγορίας των 6 και Β' κατηγορίας και μπάρ των 5, διά τας κοσμικάς ταβέρνας και κέντρα διασκε-δάσεως των 7 και ταβέρνας Α' κατηγορίας των 5, συμ-περιλαμβανομένου και του προγουβιστού.

Άρθρον 13.

Οι μουσικοί υποκεινται εις πειθαρχικάς ποινάς διά τας εξής πειθαρχικάς παραβάσεις των: α) δι' ανάρμο-στου διαγωγής ή ανεξαρτησίας συμπεριφοράς έναντι των προϊσταμένων των ή των συναδέλφων των, β) διά την εκ της εργασίας αδικαίωτον απουσίαν ή αδικαιολόγητον και μη έγκαιρον προσέλευσιν εις την εργασίαν, ως και διά πρόφορον αποχώρησιν εξ αυτής, γ) δι' αμέλειαν και πλημμελή εκτέλεσιν της εργασίας των και δ) δι' άρνη-σιν ή παρέλκυσιν εκτελέσεως υπηρεσίας της ειδικότητος των διαταχθείσης υπό του πιν' ή υπηρετεί διευθυντού της ορχήστρας και δι' αντεπαγγελτικήν εν γένει ενέργειαν ή διαγωγήν.

Αι πειθαρχικαί ποιναί, εις ας υπόκεινται οι μουσικοί, είναι μι κόλαθι: α) έγγραφος επίπληξις, β) πρόστιμον μέχρι χρηματικού ποσού ίσου προς το εν τέταρτον (¼) του ημερομισθίου των περιεχομένων εις το Ταμείον Αλ-ληλοβοηθείας, εις ο φέρεται ησφαλισμένος ο τιμωρούμε-νος μουσικός, γ) προσωρινή απαγόρευσις της εργασίας μέχρι 10 ημερών ή ενός μηνός και δ) οριστική απαγό-ρευσις της εργασίας του δι' αλλήλων σαιζόν. Η τε-λευταία αύτη επιβάλλεται δι' αυθαίρετον εγκατάλειψιν θέσεως.

Αι ανωτέρω ποιναί επιβάλλονται υπό της επιτροπής του άρθρου 7 δι' ηιτιολογημένης αποφάσεως. Η επιτρο-πή ενεργεί ως πρακτικόν επί τη εγκλήσει των ενδιαφερο-μένων σωματείων ή και αυτεπαγγέλτως.

Άρθρον 14.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις ισχύει διά την περι-φέρειαν Αθηνών—Πειραιώς και περιχώρων από της υπο-γραφής της, επί δύο έτη, παρατεινομένης αυτοδικαίως της διαρκείας της επί ένα έτος εισέτι, εφ' όσον δεν καταγ-γελθή παρά των συμβαλλομένων μερών πρό της λήξεώς της αφορά δε αύτη τα κέντρα διασκεδάσεως (κοσμικάς ταβέρνας, καμπαρέ κλπ.), ως ταύτα καθορίζονται έκά-στοτε υπό των οικείων αποφάσεων της Αγορανομίας και πάντας τους εις ταύτα εργαζομένους μουσικούς, ως και καλλιτέχνας του άσματος.

Η παρούσα συντάγη κατά τας διατάξεις του ν. δια-τάγματος 3239)1955, υποβληθήσεται δε προς έγκρισιν εις τα υπό ταύτης προβλεπόμενον διαιτητικόν δικαστή-ριον.

Εν Αθήναις τη 10 Δεκεμβρίου 1955.

---

944)124)1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυ-βερνήσεως της από 13 Δεκεμβρίου 1955 συλλο-γικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού έδάφους της Κρατικής Εκμεταλλεύσεως «Εθνικαί Αε-ροπορικαί Γραμμαί».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 17 της 27 Ιανουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών ερ-γασίας κλπ., αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνή-σεως (τεύχος Β') η από 13 Δεκεμβρίου 1955 συλλογική σύμβασις εργασίας προσωπικού έδάφους της Κρατικής Εκμεταλλεύσεως «Εθνικαί Αεροπορικαί Γραμμαί Τ.Α.Ε.», κατατεθείσα ήδη την 15 Δεκεμβρίου 1955, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 36 πρακτικού καταθέσεως, έχουσα ως α-κολούθως:

Συλλογική σύμβαση εργασίας προσωπικού έδάφους της Κρατι-κής Εκμεταλλεύσεως «Εθνικαί Αεροπορικαί Γραμμαί ΤΑΕ»

Εν Αθήναις σήμερον την 13ην Δεκεμβρίου 1955 εν τω Καταστήματι του Υπουργείου Εργασίας οι κάτωθι υπογεγραμμένοι:

1. Νικόλαος Λέβερος, Πρόεδρος της Διοικούσης Ε-πιτροπής της Κρατικής Εκμεταλλεύσεως «Εθνικαί Α-εροπορικαί Γραμμαί ΤΑΕ».

2. Β. Ράπτης, Πρόεδρος Εργατικού Κέντρου Αθηνών.

3. Νικόλαος Χριστόπουλος, Πρόεδρος Επαγγελματι-κής Ενώσεως Αέρος Ελλάδος.

4. Αλέξανδρος Λοναΐδης Γενικός Γραμματεύς της αύ-τής Ενώσεως και

5. Παύλος Καραπιπέρας, Σύμβουλος της αύτης Ενώ-σεως, νομίμως προς τούτο εξουσιοδοτημένοι, προέβημεν εις την κατ' άρθρον ανάγνωσιν της παρούσης συλλογι-κής συμβάσεως και διαπιστώσεως πλήρους συμφωνίας αμφοτέρων των μερών, ήτοι της Κρατικής Εκμεταλλεύ-σεως Εθνικαί Αεροπορικαί Γραμμαί ΤΑΕ αφ' ενός και της Ε.Ε.Α.Ε. αφ' ετέρου, προέβημεν εις την υπογραφήν ταύτης.

Άρθρον 1.

Ποίους αφορά η σύμβασις.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις αφορά:

α) Απαντας τους εργαζομένους υπό την ιδιότητα προ-

σωπικού έδάφους παρά τῇ Κρατικῇ Ἐκμεταλλεύσει «Ἑλληνικαί Ἀεροπορικαί Γραμμαί ΤΑΕ» (πλήν τεχνικῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν σ. σ. ἐργασίας τεχνικῶν) ἀνήκοντας εἰς τὴν Ε.Ε.Α.Ε. ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐνεργοῦ μέλους καὶ ἔχοντας διετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ ὡς ἄνω ἐργοδότῃ.

β) Διὰ τὸ μὴ συμπληρώσαν διετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Κρατικῇ Ἐκμεταλλεύσει Ἑλληνικαὶ Ἀεροπορικαὶ Γραμμαὶ ΤΑΕ προσωπικὸν ἰσχύουν αἱ διατάξεις ὅταν φηφῶς ταῦτα μνημονεύεται.

Ἄρθρον 2.

Π ρ ο σ λ ή ψ ε ι ς

Πᾶς προσλαμβανόμενος δέον νὰ κέκτηται τὰ κάτωθι γενικὰ προσόντα, ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν τῶν ἀπαιτουμένων δι' ἑκάστην κατηγορίαν καὶ περίπτωσιν:

1. Νὰ εἶναι Ἕλλην πολίτης.

2. Νὰ ἔχῃ ἐκπληρώσει τὰς στρατολογικὰς του ὑποχρεώσεις ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀρρένος προσωπικοῦ ἢ νὰ ἔχῃ κωλυσιεργίαν ταύτην.

3. Νὰ εἶναι ὑγιής.

4. Νὰ προσκομίσῃ πᾶν πιστοποιητικὸν ὅπερ ἠθελε ζητηθῇ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εἰδικότητος, ἱκανότητος, σπουδῶν, πτυχίων, τριετικοῦ μητρώου, διαγωγῆς κλπ., εἴτε ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, εἴτε ὑπὸ τῶν κρατικῶν νόμων προβλέπεται ἢ ἐπιβάλλεται.

Πρὸ τῆς προσλήψεως δύναται νὰ λάβῃ χώραν ἐξέτασις ἐπὶ τῆς ἱκανότητος διὰ τὴν ἐργασίαν, δι' ἣν προορίζεται.

Ἡ διενέργεια καὶ ἔκβασις τοῦ ὑποβαλλομένου προσωπικοῦ γίνεται μετὰ πάροδον ἓξ μηνῶν τοὐλάχιστον, στηριζομένη εἰς ἔγγραφον πρότασιν τῆς Προϊσταμένης Διευθύνσεως.

Αἱ προσλήψεις καθίστανται ὁριστικὴ ἀνεξαρτήτως προσόντων καὶ διαβαθμίσεως μετὰ πάροδον διετίας.

Πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ ἑνὸς ἢ δύο χρονικοῦ διαστήματος, δυναμένου ἑκάστου χρόνου μόνου δι' ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐν περιπτώσει καταγγελίας συμβάσεως κατωτέρω ἀπορρήτησιν.

Αἱ προσλήψεις θὰ γίνωνται κατὰ προτίμησιν ἐκ τῶν ἀνέργων μελῶν τῆς Ε.Ε.Α.Ε., ἐφ' ὅσον ταῦτα κέκτηνται τὰ γενικὰ καὶ εἰδικὰ προσόντα διὰ τὴν προβλεπομένην ἐργασίαν καὶ δὲν πρόκειται περὶ ἀπολυθέντων διὰ λόγους ἀλληλεγγύης, πειθαρχικούς, παραιτήσεως ἢ ἐξόδου διὰ λόγους ἐμποδίζοντας τὴν ἐπαναπρόσληψιν.

Ἡ Ε.Ε.Α.Ε. ὑποβάλλει εἰς τὴν δ)σιν Προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας ἀνὰ τρίμηνον πίνακα τῶν ἀνέργων μελῶν καὶ χρησιμοποιεῖ ἑκατέρωθεν ἰκανὸν δι' ἐπαναπρόσληψιν.

Κατὰ τὰς διενεργουμένας προσλήψεις λαμβάνεται μέριμνα προστασίας τῶν τέκνων τῶν ἐργαζομένων ἢ παλαιῶν ἐργατοϋπαλλήλων τῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας ἐπὶ ἴσαις ὥραις.

Πρὸς κάλυψιν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ πρόσληψις δύναται νὰ εἶναι ὡρισμένου χρόνου.

Ἄρθρον 3.

Κ α τ η γ ο ρ ί α ι π ρ ο σ ω π ι κ ο ῦ — Μ ι σ θ ο ί

Οἱ μισθοὶ τοῦ προσωπικοῦ καθορίζονται ἑκάστοτε διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν κ.κ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Συντονισμοῦ καὶ Δημοσίων Ἔργων καὶ καθ' ὁ χρονικὸν διάστημα ἡ Ἑταιρεία τελεῖ ὑπὸ Κρατικὴν Ἐκμετάλλευσιν.

Ἐ π ι δ ό μ α τ α.

Ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν χορηγοῦνται τὰ κάτωθι ἐπιδόματα:

Α'. Συζύγου 10%.

Β'. Τέκνων 5% μέχρι τριῶν (3). Ταῦτα διαπίπτονται ἀμα τῇ συμπληρώσει διὰ τὰ θήλεα 21 ἐτῶν καὶ τὰ ἄρρενα 18 ἐτῶν, ἢ τῇ ἀναλήψει ὑπὸ τούτων ἐργασίας ἢ συνάψεως γάμου διὰ τὰ θήλεα. Εἰς τὸ ἐν χηρεία ἢ διαζεύξει, ἐφ' ὅσον διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἔχει ἀνατεθῇ εἰς τὴν σύζυγον ἡ συντήρησις τῶν τέκνων, θήλυ προσωπικὸν ὡσαύτως χορηγεῖται ἐπίδομα τέκνων ὡς ἀνωτέρω. Ὁμοίως παρέχεται ἐπίδομα οἰκογενείας διὰ σύζυγον ἀνάπηρον ἀνδρογν.

Γ'. Ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας. Καταβάλλεται εἰς ἅπαντας τοὺς μισθωτοὺς ἀνὰ τριετίαν 5% καὶ μέχρις ἐκτῶ τριετιῶν τὸ μέγιστον.

Δ'. Ἐπίδομα οἰκονομικῆς διαχειρίσεως.

Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους ἔχοντας ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τα μίου ἢ εἰσπράκτορας παρέχεται ἐπίδομα, ὅπερ καθορίζει ἡ Ἑταιρεία ἀναλόγως τοῦ διαχειριζομένου ποσοῦ. Πάντως δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ ἤδη χορηγουμένου.

Ε'. Τροφῆς.

Εἰς ἅπαντας τοὺς μισθωτοὺς τοὺς μὴ μετέχοντας ὠργανωμένου ἑταιρικοῦ συσσιτίου παρέχεται ἐπίδομα τροφῆς, καθοριζόμενον ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑταιρείας καὶ ἀναλόγου πρὸς τὰς συνθήκας καὶ τοῦ τόπου. Ὅπου παρατίθεται συσσίτιον ἡ λῆψις τούτου τυγχάνει ὑποχρεωτικὴ δι' ἅπαντας, ἐπιτρεπομένης τῆς ἀπαλλαγῆς καὶ τῆς χορηγήσεως ἐπιδόματος μόνον δι' ὑγειονομικοὺς λόγους ἀποδεικνυομένους διὰ σχετικῆς γνωματεύσεως τοῦ ἰατροῦ τῆς Ἑταιρείας.

Ζ'. Θέσεως — Κινήσεως — Παραστάσεως κλπ.

Ἡ Ἑταιρεία χορηγεῖ ἐπίδομα θέσεως καὶ κινήσεως εἰς Διευθυντὰς καὶ Προϊσταμένους ὑπηρεσιῶν καὶ λοιποὺς ὑπαλλήλους, ἐκτελοῦντας εἰδικὰ καθήκοντα «ἐξωτερικῆς ἐργασίας κλπ.» μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Ἑταιρείας, στηριζομένην εἰς ἠτιολογημένην εἰσήγησιν τοῦ διευθύνοντος Συμβούλου ἢ τοῦ Προέδρου.

Τὰ παρεχόμενα ποσὰ εἶναι ἀνάλογα τῆς θέσεως, ἣν κατέχει ὁ ὑπάλληλος, καὶ ρυθμίζονται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διευθύνοντος τὴν Ἑταιρείαν ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῶν συνήθων τοῦ τόπου, μηδέποτε ὅμως ὑπερβαίνοντα τὸν βασικὸν μηνιαῖον μισθόν.

Ὑπάλληλοι κατεχόμενοι πτυχίου στενογραφείας καὶ χρησιμοποιούμενοι ὡς στενογράφοι εἴτε τῆς Ἑλληνικῆς ἢ ἄλλης ξένης γλώσσης λαμβάνουν πρόσθετον ἐπίδομα καθοριζόμενον ὑπὸ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου.

Ὑπάλληλοι ἐκ τοῦ Προσωπικοῦ Γραμμῶν κατεχόμενοι πτυχίου Ἐπιμελητοῦ Πτήσεων (ΥΠΑ) λαμβάνουν ἐπίδομα 5% ἐπὶ τοῦ βασικοῦ των μισθοῦ.

Η Μισθοδοσία

Αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ καταβάλλονται ἑκάστου μηνὸς τὴν 31ην καὶ 15ην ἑκάστου μηνός.

Ἀποδοχαὶ νοοῦνται: Ὁ βασικὸς μηνιαῖος μισθός, ἐπιδόματα οἰκογενείας, ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ἐπίδομα στενοδακτυλογράφου καὶ πτυχίου ΥΠΑ.

Αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ ὑπόκεινται εἰς τὰς νομίμους κρατήσεις:

α) Φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.

β) Φόρου χαρτοσήμου.

γ) Κρατήσεις ὑπὲρ Ι.Κ.Α.

δ) Κρατήσεις ὑπὲρ Γ.Σ.Ε.Ε., Ἐργατικῆς Ἑστίας, Ε.Ε.Α.Ε. καὶ λοιπῶν κατὰ νόμον προβλεπομένων Ὀργανισμῶν.

ε) Κρατήσεις πρὸς ἐξόφλησιν χρεῶν πρὸς τὴν Ἑταιρείαν προερχομένων ἐκ δανείων ἢ προκαταβολῶν.

στ) Κρατήσεις πρὸς ἐξόφλησιν χρεῶν προερχομένων ἐκ καταλογισμοῦ ζημιῶν.

ζ) Κρατήσεις πρὸς ἐξόφλησιν χρεῶν πρὸς τὸν συνεταιρισμὸν τῶν ὑπαλλήλων τῇ συγκαταθέσει τούτων.

Δ ῶ ρ α ἑ ο ρ τ ῶ ν. Χ ρ ι σ τ ο υ γ έ ν ν ω ν — Π ά σ χ α

Ἀποδοχαὶ ἑνὸς μηνὸς καταβάλλονται εἰς τὸ προσωπικὸν ὡς δῶρον Χριστουγέννων — Νέου Ἔτους καὶ ἡμέσως ἐντὸς 15ημέρου ἀναλόγως τῶν ταμειακῶν δυνατοτήτων, τῆς πρώτης καταβαλλομένης 3 ἡμέρας πρὸ τῶν Χριστουγέννων, τοῦ δὲ δευτέρου ἐφ' ἅπαξ 3 ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάσχα.

Ἐπὶ τῶν δώρων ἐνεργοῦνται αἱ προβλεπόμεναι κατὰ νόμον κρατήσεις.

Ἡ μ ε ρ ο μ ί σ θ ι ο ν — Ἀ π ο δ ο χ α ὶ δ ο κ ι μ ί ω ν.

Ἡ καταβολὴ τοῦ πρώτου δύναται νὰ γίνῃ εἰς δύο δόσεις μηνὸς ὡς δώρων ἑορτῶν Πάσχα.

Τὸ ἡμερομίσθιον καὶ αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ δοκίμου προσωπικοῦ καθορίζονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑταιρείας.

Ἄρθρον 4.

Π ρ ο ὐ π η ρ ε σ ί α.

Εἰς τὸ προσωπικὸν ἑδάφους ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ δ-

κέρδους προϋπηρεσία τούτου εἰς ἐπιχειρήσεις ἐπιχειρήσεως.

Προϋπηρεσία διανυθεῖσα εἰς καθήκοντα ἐργατοϋπαλλήλου προσωπικοῦ μεταπτυχθέντος εἰς ὑπαλληλικὸν κατὰ τὰ ἀνωτέρω.

Δὲν προσμετροῦται ὡς προϋπηρεσία διὰ τὴν ἀπόληψιν ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας ὁ χρόνος ὁ διανυθεὶς:

α) Ἐν ἀδείᾳ ἄνευ ἀποδοχῶν.

β) Ἐν ἀσθενείᾳ πέραν τῶν δύο μηνῶν.

Ἡ προϋπηρεσία ἀποδεικνύεται δι' ἐπισήμων κωδικοποιητικῶν τῶν ἐργοδοτῶν.

Ἄρθρον 5.

Πρόγραμμα ἐργασίας, ἐργασία γυναικός, Κυριακὴ ἢ ἑορτήν, ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις, ὑπερωρίαι.

Διὰ τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τῶν γραφείων τῆς κεντρικῆς διευθύνσεως ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας ὁρίζεται εἰς 42 ὥρας ἑβδομαδιαίως.

Διὰ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν ὅλων τῶν κατηγοριῶν ὁρίζεται εἰς 48 ὥρας ἑβδομαδιαίως.

Προσωπικὸν κιλικείων, φύλακες, πλανόδιοι, ὁρίζεται εἰς 60 ὥρας ἑβδομαδιαίως.

Ἑβδομαδιαίως προκαθοριζόμενον πρόγραμμα μοιράζει τὰς καθ' ἡμέραν ὥρας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ.

Εἰς τὸ πρόγραμμα δύναται νὰ προβλεφθῇ διακοπὴ ὑπὸ μιᾶς μέχρι τριῶν ὡρῶν.

Διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς Ε.Β.Ε. τὸ κατ' ἐναλλαγὴν ἐργαζόμενον ἡ διακοπὴ μειοῦται εἰς 30' πρὸς λῆψιν γεύματος.

Ἡ ἐπιχείρησις δύναται νὰ προγραμματίζῃ ὡρίσιαν ἡμερησίαν ἐργασίαν μέχρι δέκα ὡρῶν καὶ ἐλαχίστων ὀκτὼ διὰ τοὺς ἐπὶ βαρέων ἐργαζομένους καὶ μέχρις ἐννέα ὡρῶν μέγιστον καὶ ὀκτὼ ἐλαχίστων διὰ τοὺς ἐπὶ ἐλαφρῶν ἐργαζομένους.

Τὸ πρόγραμμα ἐκδίδεται ἀνὰ Παρασκευὴν καὶ κοινοποιεῖται εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τὴν ἐπομένην.

Ὅταν ἡ ὑπηρεσία δὲν κωλύεται, δύναται νὰ ἐκδίδῃ μηνιαῖον ἢ 15θημερὸν πρόγραμμα ἐργασίας ἢ καὶ εὐρυτέρας περιόδου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι δὲν θὰ μεταβάλλεται ἡ ἑβδομαδιαία ἀπασχόλησις εἰς σύνολον ὡρῶν.

Ὅπου λόγῳ τῶν συνθηκῶν τῆς ἐργασίας προβλέπεται ἐργασία νυκτός, εἰς ταύτην ἐκλαμβάνονται ἁπασῶν αἱ ὑπάλληλοι τῆς ὑπηρεσίας ταύτης.

Ἡ ἐργασία νυκτὸς ἀμείβεται κατὰ 25% ὀφειλόμενον τῆς κανονικῆς, ἀρχεται δὲ ἀπὸ 22ας ὥρας καὶ λήγει τὴν 06.00 ὥραν.

Ἡ ἐργασία κατὰ Κυριακὴν καὶ νόμῳ ἀργίαν τυγχάνει ὑπερωριακὴ δι' ἅπαντας τοὺς ἐργαζομένους τοὺς ἀπασχολουμένους μὲ πάσης μορφῆς κίνησιν τῶν ἀμαξοστοιχιῶν. Οἱ κατὰ Κυριακὴν καὶ νόμῳ ἀργίαν ἐργαζόμενοι μισθωτοὶ λαμβάνουν πρόσθετον ἀποζημίωσιν ἐκ 75% τοῦ ἡμερομισθίου των.

Εἰς ἅπαντας τοὺς μισθωτοὺς παρέχεται μία ἡμέρα καθ' ἑβδομάδα ὡς ἀνάπαυσις. Μὴ παροχὴ ἀναπαύσεως δικαιολογημένη ὑποχρεοῖ τὴν ἐπιχείρησιν εἰς τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως ἑνὸς πλήρους ἡμερομισθίου.

Αἱ πέραν τοῦ ὡρισθέντος προγράμματος πραγματοποιούμεναι ὧραι ἐργασίας χαρακτηρίζονται ὡς ὑπερωρίαι καὶ ἀποζημιώνονται προσαυξημέναι κατὰ 40% τοῦ ἡμερομισθίου των.

Ἄρθρον 6.

Ἄδειαι — Εἰσιτήρια — Τσόλια.

Αἱ κατ' ἔτος χορηγούμεναι κανονικαὶ ἄδειαι εἰς τὸ προσωπικὸν διέπονται ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ νόμου 539) 1945 καὶ τῶν ἑπομένων διατάξεων.

1. Ἡ ἄδεια χορηγεῖται ἐντὸς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ μισθωτοῦ.

2. Τὸ προσωπικὸν κατανέμεται καθ' ὅμιλον τὸ ἔτος ἐκ τῶν προτέρων εἰς πίνακας συνταχθησομένους ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων τῆς Ἑταιρείας.

Οἱ μισθωτοὶ καλοῦνται ὀφείλουν νὰ δηλώσουν τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐπιθυμοῦν νὰ κάμουν χρῆσιν τοῦ δικαιώματος των. Ἡ κατανομὴ ἐχει σκοπὸν τὴν ἀποφυγὴν συμφορήσεως ἀδειούχων εἰς ὡρισμένας περιόδους ἐπὶ ζημίᾳ τῆς καλῆς διεξαγωγῆς τῆς ὑπηρεσίας.

3. Ἡ διάρκεια τῆς ἀδείας εἶναι συναρτησις τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας καὶ τῆς ἡλικίας τοῦ μισθωτοῦ. Οὕτω εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς πρὸς τούτους ἐξομοιουμένους χορηγεῖται ἄδεια 12 ἐργασίμων ἡμερῶν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 12μήνου ἐν τῇ Ἑταιρείᾳ ὑπηρεσίας αὐξάνεται κατὰ μίαν ἡμέραν δι' ἕκαστον παρερχόμενον ἐξάμηνον πέραν τοῦ ἔτους, δυναμένη νὰ φθάσῃ κατ' ἀνώτατον ὅριον τὰς 26 ἐργασίμους ἡμέρας.

Εἰς τὸ ἐργατοϋπηρετικὸν προσωπικὸν χορηγεῖται ἄδεια (8) ὀκτὼ ἐργασίμων ἡμερῶν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 12μήνου παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ ὑπηρεσίας καὶ αὐξάνεται κατὰ (1) μίαν ἡμέραν δι' ἕκαστον παρερχόμενον πέραν τοῦ ἔτους ἑξαμήνου, δυναμένη νὰ φθάσῃ κατ' ἀνώτατον ὅριον τὰς 16 ἐργασίμους ἡμέρας.

Εἰς τὰς ἡμέρας τῶν ἀδειῶν δὲν περιλαμβάνονται αἱ Κυριακαὶ καὶ νόμιμοι ἀργίαι.

Ἡ ἄδεια εἶναι συνεχὴς, δυναμένη νὰ διαιρεθῇ εἰς περιόδους τῇ αἰτήσει τοῦ μισθωτοῦ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ μία περίοδος θὰ εἶναι διαρκείας 12 ἡμερῶν τοὐλάχιστον.

Εἰς τὰς εἰς ἄδειαν ἀπερχομένους μισθωτοὺς προκαταβάλλονται αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἀδείας.

Ἀπαγορεύεται ἐκ τοῦ νόμου ἡ χορήγησις ἀποζημιώσεως ἀντὶ ἀδείας.

Ὁμοίως ἀπαγορεύεται ἡ ἐπ' ἀμοιβῇ ἐργασία κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας.

Ἄδειαι ἄνευ ἀποδοχῶν.

Εἰς τὸ μόνιμον προσωπικὸν τῆς Ἑταιρείας δύναται νὰ χορηγηθῇ ἄδεια ἄνευ ἀποδοχῶν διὰ καθαρῶς ἀτομικοὺς λόγους μέχρι διαρκείας 3 μηνῶν.

Ἡ ἄδεια αὕτη χορηγεῖται ὑπὸ τῆς διοικήσεως τῆς Ἑταιρείας ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ὑπηρεσίας καὶ μόνον ἐφ' ὅσον δὲν ἀπαιτεῖται ἀντικατάστασις τοῦ αἰτοῦντος εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ.

Ὁ εἰς ἄδειαν ἄνευ ἀποδοχῶν διατελῶν μισθωτὸς αὐδημοῦ ἀποζημιώσεως δικαιοῦται, διακοπτομένης καὶ τῆς ἀσφαλίσεως του.

Ὁ χρόνος τῆς ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν δὲν προσμετρεῖται ὡς χρόνος προϋπηρεσίας οὐδὲ διὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Ὑποχρεώσεις πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως.

Οὐδεὶς πρόκειται ἐναρξιν ἀδείας κανονικῆς ἄνευ προηγουμένης ἐγκρίσεως τοῦ προϊσταμένου του καὶ πρὸ τῆς ἐν τῶν προτέρων καθοριζομένης ἡμερομηνίας ἐνάρξεως.

Προκειμένου περὶ προσώπου, διὰ τὴν ἀποχὴν τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται ἀντικατάστασις, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις ἀδείας πρὸ τῆς ὀφίξεως τοῦ ἀντικαταστάτου καὶ τῆς κατὰ τὰ κοινοποιούμενα πρωτοδόκου εἰς τοῦτον τῆς ὑπηρεσίας.

Πᾶσα τυχὸν ἀνωμαλία προκύπτουσα ἐξ ἀντικανονικῆς ἀναχωρήσεως βαρύνει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ὑπεύθυνον.

Ὑποχρεώσεις τῶν εἰς ἄδειαν ἀπερχομένων εἶναι νὰ γνωστοποιῶν τὴν διεύθυνσίν των καὶ τὸ μέρος, εἰς ὃ θὰ διέλθουν τὴν ἄδειάν των.

Διὰ τοὺς εἰς ἄδειαν ἄνευ ἀποδοχῶν ἀπερχομένους, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ὑφίστανται καὶ αἱ κάτωθι ὑποχρεώσεις:

α) Τῆς παραδόσεως τῶν εἰδῶν, μεθ' ὧν φέρονται χρεωμένοι (ἐργαλεῖα, ἔπιπλα, σκεύη, στολὴν κλπ.).

β) Τῆς τακτοποιήσεως ὑφισταμένων ἐκκρεμοτήτων, ἐξοφλήσεως βαυλίων, προκαταβολῶν καὶ λοιπῶν ὑποχρεώσεων.

Ὑποχρεώσεις κατὰ τὴν ἐπιστροφήν.

Πᾶς μισθωτὸς ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ἀδείας του ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, εἰς ἣν εὑρίσκετο πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ἐὰν παρέδωσε τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς ἀντικαταστάτην, ὀφείλει νὰ παραλάβῃ κανονικῶς, ἀναφέρων σχετικῶς εἰς τὴν περιλαμβάνουσαν τοῦ ὑπηρεσίαν, ὁ δὲ ἀντικαταστάτης ἐπανέρχεται εἰς τὴν προτέραν του θέσιν ἄνευ ἐνέργειας

διατυπώσεως, εκτός αν άλλως αναγράφηται εις την σχετικήν εντολήν της διευθύνσεως.

Μισθοί υπευθύνονται αδικαιολογήτως την χορηγηθείσαν φύτιν άδειαν υπόκεινται εις κυρώσεις προβλεπομένας διά της παρούσης, εκτός της περιπτώσεως των αποδοχών διά της ήμέρας υπερβάσεως.

Ε ι σ ι τ ή ρ ι α.

Τα εις τα προσωπικόν χορηγούμενα υπό της Εταιρείας εισιτήρια διακρίνονται εις προτιμησιατικούς Ι και ΙΙ και δίπλοτυπα υπό των διατάξεων του εν ισχύι κανονισμού της Εταιρείας, εις ον αναγράφονται η διαδρομή των εισιτηρίων, ο αριθμός των εισιτηρίων και τίνες δικαιούνται, η περίοδος της χορηγήσεως και ο τρόπος της χορηγήσεως.

Σ τ ο λ α ί.

Η διεύθυνσις της Εταιρείας δύναται να επιβάλη εις το προσωπικόν το ερχόμενον εις επαφήν μετά των πελατών της όπως φέρη στολήν τύπου της αρεσκείας της.

Οι δικαιούμενοι στολής, τα είδος της στολής, ο τρόπος χορηγήσεως, η διάρκεια χρήσεως, η εποχή και αι υποχρεώσεις του φέροντος στολήν προσωπικού περιλαμβάνονται εις επί μέρους κανονισμούς της επιχειρήσεως.

Άρθρον 7

Μ ε τ α κ ι ν ή σ ε ι ς π ρ ο σ ω π ι κ ο ύ.

Αι μετακινήσεις του προσωπικού της Εταιρείας Τ.Α.Ε. διακρίνονται εις:

Α' Μεταθέσεις από της μιάς υπηρεσίας εις έτέραν εις την αυτήν περιοχήν ή και εις άλλην πόλιν του εσωτερικού ή του εξωτερικού.

β' Αποσπάσεις προσωρινού διαρκείας μέχρις ΕΞ (6) μηνών.

Γ' Μετακινήσεις δι' εκτέλεσιν υπηρεσίας περιωρισμένης διαρκείας ανάλογος της φύσεως της εργασίας.

Αί μεταθέσεις του προσωπικού πραγματοποιούνται συμφώνως προς τας ανάγκας των υπηρεσιών της Εταιρείας και προκαλούνται υπό του διευθύνοντος ταύτην.

Ο μετατιθέμενος υπάλληλος υποχρεούται όπως εντός των υπό της σχετικής εντολής καθοριζομένων προθεσμιών αναλάβη διά την νέαν του θέσιν.

Ο μετατιθέμενος υπάλληλος δικαιούται εις άπόληψιν αποζημιώσεως εντός έδρας επί πέντε (5) ημέρας από της αφίξεως του εις την νέαν του θέσιν, δωρεάν μεταφοράς αυτού, της οικογενείας του και των αποσκευών του και επιδόματος στέγης, καθοριζομένου υπό της διοικήσεως της Εταιρείας, συναρτήσει των συνθηκών της περιοχής, εις ην μετατίθεται, και αναλόγου προς την θέσιν ην κατέχει.

Μετάθεσις από της μιάς έδρας προς άλλην δέν δύναται να λάβη χώραν πρό της παρελεύσεως διετίας από της τελευταίας μεταθέσεως του αυτού υπαλλήλου, εκτός εάν πρόκειται περί αναλήπτου εις την προτέραν του θέσιν προκαλουμένης εκ λόγων αναπληρότητος ή ανεπαρκείας.

Τοιούτοι όμως δέν υφίστανται διά μεταθέσεις εντός της αυτής περιοχής.

Δύνανται να λάβη χώραν μετάθεσις προσωπικού και διά τους κάτωθι λόγους:

α) Αμοιβαία μετάθεσις υπαλλήλων της αυτής κατηγορίας υπό την προϋπόθεσιν της εγκρίσεως της διευθύνσεως της Εταιρείας.

β) Σοβαροί λόγοι υγείας πιστοποιούμενοι υπό της υγειονομικής υπηρεσίας της Εταιρείας.

γ) Εκπιπτόντως αναφυόμεναι υπηρεσιακαί ανάγκαι.

δ) Κατάργησις θέσεως ή δημιουργία νέας.

ε) Προαγωγή υπαλλήλου κατά βαθμόν.

Αί αποσπάσεις λαμβάνουν χώραν προς κάλυψιν προσκαίρων αναγκών προκαλουμένων διά προτάσεως των προϊσταμένων των αρμοδίων υπηρεσιών.

Εις τον αποσπώμενον υπάλληλον καταβάλλονται ως αναιτέρω έξοδα μετακινήσεως μη δικαιολογουμένης της εξ ολοκλήρου μεταφοράς οικοσκευής του. Ομοίως καταβάλλεται αυτώ προσωρινόν επίδομα στέγης ανάλογον προς την περίπτωσιν.

Αί μετακινήσεις δι' εκτέλεσιν υπηρεσίας διενεργούνται δόσει ανωφύονται έκτακτοι υπηρεσιακαί ανάγκαι και έναι περιωρισμένης διαρκείας.

Εις τους ούτω μετακινουμένους υπό της Εταιρείας καταβάλλονται οδοιπορικά έξοδα και ταιούτα εκτός έδρας.

Τό ποσόν της αποζημιώσεως εκτός έδρας καθορίζεται εκάστοτε διά μονίμων εντολών της Εταιρείας δικαλόγως των συνθηκών και του τόπου.

Άρθρον 8.

Π ρ ο α γ ω γ α ί.

Τα προσωπικόν εξάπαντος της Εταιρείας Τ.Α.Ε. προάγεται από της μιάς διαβαθμίσεως εις την άμεσως ανωτέραν της κατηγορίας εις ην ανήκει κατά τα κατωτέρω καθοριζόμενα:

1. Οργανικαί θέσεις.

Εντός 3μήνου από της ενάρξεως της ισχύος της παρούσης συλλογικής συμβάσεως το Διοικητικόν Συμβούλιον της Εταιρείας θά υποβάλη προς έγκρισιν εις τό αρμόδιον Υπουργείον Συγκοινωνιών τον οργανισμόν της Εταιρείας, εις ον θά προβλέπηται η διάρθρωσις των υπηρεσιών της Εταιρείας και αι οργανικαί θέσεις κατά κατηγορίαν και διαβάθμισιν.

Μετά την έγκρισιν του οργανισμού και εντός 2μήνου θά λάβουν χώραν προαγωγαί και επιλείξεις του προσωπικού προς πλήρωσιν των κενών και τακτοποίησιν της αρχαιότητος του προσωπικού.

Εφ' εξής και κατ' έτος, εις περίοδον καθοριζομένην υπό της διοικήσεως της Εταιρείας θά διενεργούνται προαγωγαί προς κλήρωσιν των κενουμένων οργανικών θέσεων.

2. Προϋόντα προαγωγής:

α) Ελάχιστος χρόνος παραμονής εις τον αυτόν βαθμόν, διά τό εφαρμοστέον, βοηθητικόν και κατωτέρων προσωπικόν μέχρι και του βαθμού του εισηγητού, 3 έτη.

Άνω του βαθμού του Τμηματάρχου β' και άνω 4 έτη.

Διά την τελευταίαν διαβάθμισιν εκάστης κατηγορίας διά το προσωπικόν της ως άνω α' περιπτώσεως 4 έτη και διά τα λοιπά 5.

β) Γενική διαγωγή άμεμπτος, επαγγελματική ικανότης εξαίρετος, χαρακτήρ, ήθος, ενεργητικότης εξαίρετος, πειθαρχία, απόδοσις εξαίρετος.

γ) Πράτασις της προϊσταμένης αρχής προς προαγωγήν.

Η κρίσις επί των προτάσεων γίνεται από του Υπηρεσιακού Συμβουλίου της Εταιρείας εις δ μετέχουν:

Ο Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου ή ο διευθύνων την Εταιρείαν σύμβουλος ή έτερον μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου οριζόμενον υπό τούτου.

Οι διευθυνταί των διευθύνσεων

Προσωπικού.

Τεχνικών Υπηρεσιών.

Εμπορικής.

Πιστωτικής.

Οικονομικών Υπηρεσιών.

Εταιρικής βάσεως Ελληνικού.

Αί αποφάσεις του Υπηρεσιακού Συμβουλίου τίθενται υπό την έγκρισιν του Διοικητικού Συμβουλίου.

Τό Συμβούλιον συντάσσει πίνακας προαγτέων κατά σειράν, μή προακτέων και απορίμων.

Εκ του πίνακος προακτέων διενεργούνται αι προαγωγαί προς κάλυψιν των κατά το έτος κενωθησομένων οργανικών θέσεων ή των τυχόν δημιουργηθησομένων νέων.

Οι κρινόμενοι μή προακτέοι παραμένουν εις την θέσιν των.

Οι εις δύο διαδοχικά συμβούλια κρινόμενοι ως απάξιοι απολύονται της υπηρεσίας κατά τας διατάξεις του σχετικού άρθρου της παρούσης.

Εν περιπτώσει μή υπάρξεως κενών οργανικών θέσεων υπάλληλοι κρινόμενοι εις δύο διαδοχικά συμβούλια προακτέοι, τυγχάνουν οικονομικής προαγωγής ίσης προς το ήμισυ της διαφοράς του βασικού μισθού της επομένης διαβαθμίσεως.

Εάν εις την τρίτην φοράν κριθή προακτέος, πλήν ελλείψει θέσεων δέν πραγματοποιηθή προαγωγή, τότε τυγχάνει απολήψεως του βασικού μισθού της επομένης διαβαθμίσεως.

Υπάλληλος προαγόμενος μετά δύο μισθολογικάς προ-

απαγάς ούδεμιάς μισθολογικής μεταβολής δικαιούται.

Κατά την πρώτην εφαρμογήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως απάλληλοι, κρινόμενοι των ημετέρων κατ' ούσιαστικών προσόντων προαγωγής και κρινόμενοι παρά τού Συμβουλίου Παραστατικού προκύπτει, εφ' όσον ο χρόνος της παρούσης εις την τελευταίαν διαβάθμισιν δικαιολογεί την ως άνω οικονομικήν προαγωγήν, είτε του πρώτου σταδίου, είτε του δευτέρου, τυγχάνουν του ευεργετήματος τούτου.

Όμοίως κατά την πρώτην εφαρμογήν της παρούσης απάλληλοι, παραμείναντες εις την αύτην διαβάθμισιν επί χρόνον δικαιολογούντα την κατά δύο βαθμίδας προαγωγήν, εφ' όσον υφίστανται κενοί οργανικοί θέσεις και κρίνονται προσφόροι, τυγχάνουν προαγωγής κατά δύο βαθμίδας.

Υπάλληλοι κατέχοντες την ανωτέραν περιλαμβανομένην διαβάθμισιν διά την κατηγορίαν των, και συμπληρούσαντες εν αυτή εύοδίμως πενταετίαν, τυγχάνουν αυξήσεως 10% επί τού βασικού των μισθού.

Υπάλληλοι ανήκοντες εις μίαν των κατηγοριών του προσωπικού, επιθυμούντες μετάταξιν εις έτέραν κατηγορίαν και κατέχοντες τα διά την κατηγορίαν ταύτην προσόντα, δύνανται να μετατάσσωνται μέ την αντίστοιχον διαβάθμισιν της νέας κατηγορίας, υπό την προϋπόθεσιν της ύπάρξεως κενών θέσεων, αίτινες δέν δύνανται να συμπληρωθούν διά προαγωγής υπαλλήλων της κατηγορίας και κατόπιν κρίσεως τού αυτού Συμβουλίου.

"Αρθρον 9

Α π ο θ ε ρ α π ε ί α ι

Μισθωτοί της Εταιρείας, απέχοντες της εργασίας των λόγω ασθενείας, τυγχάνουν των κάτωθι ευεργετημάτων, άνεξαρτήτως της ουσιαστικής διά τας περιπτώσεις προβλέψεως καί παροχών εκ μέρους τού ΙΚΑ.

1. Ασθένεια προερχομένη εξ ατυχήματος επισυμβάντος κατά την εκτέλεσιν της υπηρεσίας καί συνδεομένου μετ' αυτής:

α) Κατά τον πρώτον μήνα της άπoχής εκ της εργασίας, ανεξαρτήτως χρόνου υπηρεσίας, δέν διακόπτονται αί αποδοχαί.

β) Δι' υπαλλήλους, μή συμπληρώσαντας έτος πραγματικής εν τη Εταιρεία υπηρεσίας παρέχεται πέραν τού άνωτέρω, ως επίδομα νοσηλείας ή διαφορά ή συμπληρούσα τας μηνιαίας αποδοχάς, προσαυξημένου τού επιδόματος τού υπό τού ΙΚΑ παρεχομένου, επί δίμηνον.

γ) Δι' υπαλλήλους, υπερβαίνοντας τό έτος πραγματικής υπηρεσίας καί μή συμπληρούσαντας τριετίαν, ή ως άνω παροχή διαρκεί επί τρίμηνον.

δ) Δι' υπαλλήλους υπερβαίνοντας την τριετίαν ή παροχή του επιδόματος διαρκεί επί 6 μήνας.

ε) Εις άπασας τας περιπτώσεις ή Εταιρεία παρέχει, πλέον των φαρμακευτικής περιθάλψεως, εν όσω αύτη είναι ανεπαρκής πέραν τής υπό τού ΙΚΑ παρεχομένης.

Μισθωτοί απέχοντες της εργασίας των διά τους άνωτέρω λόγους διαγράφονται των οπλέκτων της Εταιρείας, μετά παροδον 6 μηνών οι έχοντες μέχρι 3 έτων πραγματικήν υπηρεσίαν καί 12 μηνών οι έχοντες υπερβή την τριετίαν.

Κατά την διαγραφήν καταβάλλεται, εκτός των ανωτέρω παροχών, ή λόγω απολύσεως προβλεπομένη αποζημίωσις κατά τας διατάξεις του νόμου 2112.

Ή ως άνω διαγραφή δύναται να λάβη χώραν καί ενωρίτερον τη αιτήσει τού μισθωτού, μέ την αποχώρησιν της επιχειρήσεως εις καταβολήν της αυτής αποζημιώσεως.

2. Ασθένεια προερχομένη εξ οιουδήποτε λόγου.

α) Δι' υπαλλήλους, μή συμπληρώσαντας έτος, αί αποδοχαί διακόπτονται μετά 15ήμερον από της ασθενείας.

β) Δι' υπαλλήλους, έχοντας εν τη Εταιρεία υπηρεσίαν μέχρι 3 ετών, ή διακοπή των αποδοχών συμβαίνει χώραν μετά πάροδον μηνός καί παρέχεται πέραν τούτου ως επίδομα νοσηλείας συμπλήρωμα αποδοχών δύο μηνών, προσδιοριζόμενον μετά την αφαίρεσιν τών υπό τού ΙΚΑ παρεχομένων.

γ) Δι' υπαλλήλους, υπερβάντας την τριετή πραγματικήν υπηρεσίαν εν τη Εταιρεία, ή παροχή τού επιδόματος νοσηλείας διαρκεί επί 4μηνον.

Αί ως άνω παροχαί λαμβάνουν χώραν άπαξ εντός διαστήματος 12 μηνών από της ασθενείας.

Ή διαγραφή των μισθωτών διά λόγους ασθενείας λαμβάνει χώραν μετά πάροδον τριών μηνών διά τους μή συμπληρούσαντας έτος, ό μηνών διά τους έχοντας πραγματικήν υπηρεσίαν μέχρι τριών ετών καί 9 μηνών διά τους έχοντας υπερβή την τριετή πραγματικήν υπηρεσίαν.

Κατά την κατά τα άνω διαγραφήν, καταβάλλεται εκτός των ανωτέρω παροχών ή λόγω απολύσεως προβλεπομένη αποζημίωσις κατά τας διατάξεις του ν. 2112.

"Αρθρον 10.

Θ ά ν α τ ο ς μ ι σ θ ω τ ο ύ

Εν περιπτώσει θανάτου μισθωτού ή επιχείρησις υποχρεούται:

1. Εις την καταβολήν των εξόδων κηδείας.

2. Εις καταβολήν αποζημιώσεως εις την οικογένειαν του θανόντος, ανερχομένην εις τό ποσόν, όπερ θά ελάμβανε λόγω απολύσεως.

Εφ' όσον ο θάνατος οφείλεται εις ατύχημα επισυμβάν εν υπηρεσία καί έναν τούτου καί δέν έχει προβλεφθή έτέρα ασφάλισις, τότε εις την οικογένειαν τού θανόντος ή καταβληθησομένη αποζημίωσις θά είναι ή διπλασία της κατά τά άνω οριζομένης.

"Αρθρον 11.

Π ρ ο σ τ α σ ί α μ η τ ρ ό τ η τ ο ς

Εις τό θήλυ προσωπικόν τό άπέχον της εργασίας λόγω κυοφορίας ή λοχείας δικαιολογείται τρίμηνος άποχή εκ της εργασίας (45 ημέρας πρό τού τοκετού καί 45 μετά), κατ' ο διάστημα καταβάλλεται κατά τον πρώτον μέν μήνα τό σύνολον των αποδοχών, κατά τους δύο δέ επομένους επίδομα νοσηλείας κατά τρόπον συμπληρούντα τό ύψος των μηνιαίων αποδοχών, σύν τη προσθήκη τού επιδόματος ΙΚΑ.

Εφ' όσον τά ανωτέρω προκαλέσαν ασθένειαν επιβάλλουσιν παράτασιν της άποχής εκ της εργασίας, εφαρμόζονται εν προκειμένω αί διατάξεις τού άρθρου 9 αί εφαρμόσαι εις την ασθένειαν εξ οιουδήποτε λόγου.

Ή μή προσέλευσις μετά την πάροδον τού τριμήνου καί μή οφειλομένη εις ασθένειαν δέν προκαλεί την διαγραφήν ή μή μόνον μετά την παρέλευσιν 9 (ενέα) μηνών ανεξαρτήτως χρόνου υπηρεσίας εν τη Εταιρεία.

"Αρθρον 12.

Λύσις της σχέσεως εργασίας καί ή εκ της εταιρείας απόλυσις τού μισθωτού δύναται να λάβη χώραν διά τους κατωθι μή πειθαρχικούς λόγους:

1. Παραίτησις.
2. Συνταξιοδότησις.
3. Αποποίησις μεταβάσεως.
4. Όριον ηλικίας.
5. Καταργήσεις θέσεων — περιορισμός κύκλου εργασιών.

1. Παραίτησις.

Άπας τό προσωπικόν της Εταιρείας δικαιούται να παραιτηθή εκ της υπηρεσίας εις οιανδήποτε στιγμήν θελήσει, χωρίς να έχη υποχρέωσιν να αναφέρη τους λόγους της παραιτήσεως.

Ή παραίτησις υποβάλλεται εγγράφως, ό δέ παραιτούμενος δέν απέχωρεί της υπηρεσίας του, άν δέν τού γνωσθή δτι ή παραίτησίς του έγένετο δεκτή. Ή γνωστοποίησις αύτη δέον να λάβη χώραν εντός μηνός από της υποβολής.

Δέν γίνεται δεκτή παραίτησις, έάν ο παραιτούμενος κατέχων οιανδήποτε διαχείρισιν δέν άπέδωσε λογαριασμόν, ή έάν ενκρεμή έναντίον του πειθαρχική δίκη μέχρι εκδόσεως της αποφάσεως. Τυχόν αποχώρησις εκ της υπηρεσίας αυθαιρέτως τον καθιστά υπεύθυνον της προξενηθησομένης τυχόν ζημίας εις την Εταιρείαν.

Παραίτησις, υποβαλλομένη ως ανωτέρω καί περιέχουσα όρους, δέν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Ο παραιτούμενος μισθωτός δικαιούται αποζημιώσεως, εφ' όσον έχει συμπεπληρωμένην 5ετή υπηρεσίαν ποσού αντιστοιχούντος εις τας αποδοχάς 2 μηνών. Από 5—8, 3 μηνών, 8—10, 4 μηνών καί 10 καί άνω ενός μηνός επί πλέον ανά διετίαν.

Εφ' όσον ή παραίτησις υποβάλλεται, διά να αποφύγη ο μισθωτός τυχόν κυρώσεις εκ πειθαρχικών ή άλλων

παραπτωμάτων, αύθις δικαίωμα όφίσταται δι' απόληψιν αιασθήποτε αποζημιώσεως.

2. Σταυμότης.

Μισθωτός, κινάμενος σταύμως κατά τάς διατάξεις του άρθρ. 8 εις δύο διαδοχικάς αποφάσεις του συμβουλίου προαγωγών απολύεται της υπηρεσίας, δικαιούμενος εις αποζημίωσιν την προβλεπομένην υπό του νόμου 2112, ώς έτερποποιηθή κ.λ.π.

3. Αποποίησις μεταθέσεως.

Μισθωτός αποποιούμενος μετάθεσιν από μιάς έδρας εις έτέραν λαμβάνουσαν χώραν κατά τάς διατάξεις του άρθρου 7 της παρούσης συμβάσεως θεωρείται καταγγέλλων την σύμβασιν εργασίας και απολύεται της υπηρεσίας, δικαιούμενος εις απόληψιν αποζημιώσεως της υπό του ώς άνω νόμου προβλεπομένης.

4. Όριον ηλικίας.

Μέχρι καταρτισμού εσωτερικού κανονισμού της επιχειρήσεως προβλέποντος όριον ηλικίας κατά κατηγορίαν προσωπικού, ώς ταύτην θά θεωρήται τό υπό του ΙΚΑ δοριζόμενον, ήτοι τά 65ον διά τούς άρρενας και 60ον διά τάς θήλεις.

Εις τούς αύτω συμπληρούντας τό όριον ηλικίας ή Εταιρεία καταγγέλλει την σύμβασιν εργασίας, καταβάλλουσα την υπό του ν. 2112 αποζημίωσιν.

Η ηλικία των μισθωτών διαπιστούται δι' επισήμων φωτοπινάκων, προσκομιζομένων εις τούς ατομικούς φακέλλους των παρά τη Διευθύνσει Προσωπικού.

5. Καταργήσις θέσεων.

Εάν επέλθη καταργήσις ή μείωσις των οργανικών θέσεων εν τη Εταιρεία δι' οιανδήποτε αιτίαν (περιορισμός κύκλου εργασιών, διακοπή γραμμών κλπ.) δύναται ή Εταιρεία να απολύη τά πλεονάζοντα προσωπικόν εκ των καταργουμένων θέσεων εις αντιστοίχους βαθμούς και κατηγορίας προσωπικού. Τά ούτω απολυόμενον προσωπικόν δύναται επί μίαν έτιαν τό δικαίωμα της επαναπροσλήψεως εφ' όσον και πάλιν ήθελον ανοιχθή αι θέσεις, προτιμωμένων πάντως άλλου.

Όμοίως εφ' όσον υφίστανται κεναί εις υποδεεστέρας θέσεις και δέχεται την διατήρησιν του, κατέχων νά διά της νέας ταύτης θέσεως προσόντα εν μειωμένη διαβαθμίσει, δύναται το καταλαμβάνη την θέσιν ταύτην.

Εις τό ούτω απολυόμενον προσωπικόν ή Εταιρεία καταβάλλει την υπό του ν. 2112 αποζημίωσιν, ηλαττωμένην κατά δύο μήνα δια τούς έχοντας 5ετή υπηρεσίαν και δύο μήνας διά τούς μέχρι 10ετίας και κατά 3 μήνας διά τούς πλείονα της 10ετίας.

ό Δόκιμον και έκτακτον προσωπικόν.

Τό προσωπικόν ταύτο απολύεται της υπηρεσίας διά των ανωτέρω λόγων, χωρίς νά απαιτήται ή διά τούς λοιπούς μισθωτούς διαλαμβανομένη διαδικασία, προορίζουσα εν πρακτικώ των διατάξεων της εργατικής νομοθεσίας.

Εις τό αύτω απολυόμενον προσωπικόν χορηγείται παρά της Εταιρείας τό αίτημα των πιστοποιητικών υπηρεσίας.

Αίφνης αποχωρούντες μισθωτοί εκ της υπηρεσίας και εφ' όσον εκ τού λόγου ταύτου επήλθεν ή ηδύνατο νά επέλθη ανωμαλία ή ζημία εις την Εταιρείαν, δύνανται νά ασκηθή έναντίον αύτών ποινική δίωξις, καί νά επιχειρισθούν εις αντικατάστασιν των προξενηθεισών ζημιών.

Άπασαι αί ανωτέρω απολύσεις λαμβάνουν χώραν κατόπιν ητιολογημένων προτάσεων των αρμοδίων υπηρεσιών κριθεισών υπό του Διοικ. Συμβουλίου της Εταιρείας.

Άρθρον 13

Ποιναί.

Εις τά προσωπικόν της Εταιρείας τό εμπίπτον εις παραπτώματα, παραβάσεις κανονισμών, εγκυκλίων και εντολών ή παραμελούν την εκτέλεσιν της εργασίας του ώς και εις πάν άλλο, όπερ εκθέτει ή δυσφημεί ή ζημιοί και καθ' οιονδήποτε τρόπον αντικείται πρός τά συμφέροντα της επιχειρήσεως και πρός την ιδιότητά του ώς μισθωτού, επιβάλλονται κυρώσεις διά των κάτωθι πειθαρχικών ποινών.

1. Δι' επιπλήξεως.

2. Διά προστίμου από τού ¼ τού ημερομισθίου καί μέχρι 3 ημερομισθίων και' άνώτατον όριον.

3. Διά παύσεως εκ της εργασίας μέχρι 15 ημερών.

4. Δι' όριστικής απολύσεως.

Διαδικασία — Απολογία — Έπιβολή.

Πλήν ειδικών περιπτώσεων αυτοπροσώπων παραπτωμάτων, ούδείς τιμωρείται ανεπολόγητος.

Διο τάς ποινάς επιπλήξεις και προστίμων ή απολογία δύναται νά είναι προφορική, διά τάς λοιπάς απαιτείται έγγραφος.

Εις την κλήσιν προς απολογίαν δέον νά καθορίζηται ή καταλογιζομένη πράξις.

Η έγγραφος απολογία υποβάλλεται εντός της ταυσομένης προθεσμίας, μή δυναμένη νά είναι μικροτέρα των 48 ώρων από λήψεως της κλήσεως.

Ό μή απολογούμενος εμπροθέσμως θεωρείται ώς αποδεχόμενος τό παράπτωμά του καί κρίνεται ανεπολόγητος.

Αί ποιναί επιπλήξεως, προστίμου καί παύσεως εκ της εργασίας επιβάλλονται υπό του Διευθύνοντος την Εταιρείαν μέλους του Διοικ. Συμβουλίου, Προέδρου ή Διευθύνοντος Συμβούλου.

Ό Διευθύνων την Εταιρείαν δύναται νά μεταβιβάζη μερικώς την δικαιοδοσίαν του εις διευθυντάς της Εταιρείας.

Αί υπό των διευθυντών επιβαλλόμεναι ποιναί υπόκεινται εις αναθεώρησιν υπό της Διοικήσεως.

Αί υπό της διοικήσεως επιβαλλόμεναι εις ούδεμίαν αναθεώρησιν υπόκεινται, πλήν της παραπομπής της περιπτώσεως εις την υπό της παρούσης προβλεπομένην επιτροπήν διαιτησίας καί μόνον εφ' όσον ή προσφυγή στηρίζεται εις μή εφαρμογήν άρθρων της συμβάσεως.

Η ποινή της οριστικής απολύσεως εκ της Εταιρείας επιβάλλεται υπό τού κάτωθι πειθαρχικού συμβουλίου της Εταιρείας.

1. Τού προέδρου τού Δ.Σ. ή τού διευθύνοντος την Εταιρείαν συμβούλου ώς προέδρου.

2 Τού Διευθυντού προσωπικού.

3 Τού διευθυντού της διευθύνσεως των υπηρεσιών εις ήν ανήκει ό εγκαλούμενος.

4. Ενός ανωτέρου υπαλλήλου τού Υπουργείου Συγκοινωνιών «ΥΠΑ».

Χρέη γραμματέως εκτελεί υπάλληλος της Εταιρείας διοριζόμενος υπό της διευθύνσεως.

Προ της εις συμβούλιον παραπομπής διενεργείται εξέτασις. Η απόφασις της παραπομπής κοινοποιείται εις τον παραπεμπόμενον.

Τό συμβούλιον συνεδριάζει παρόντων άπάντων των μελών του.

Τό συμβούλιον δύναται νά καλέση καί εξετάση εκατέρωθεν προτεινομένους μάρτυρας.

Η απόφασις λαμβάνεται κατά πλειοψηφίαν εν μυστική ψηφοφορία.

Η απόφασις τού πειθαρχικού Συμβουλίου, τίθεται υπό την έγκρισιν τού Διοικητικού Συμβουλίου, όπερ λαμβάνει καί εκδίδει την τελικήν απόφασιν της απολύσεως, επιβολής μικροτέρας ποινής ή απαλλαγής συμφώνως πρός την απόφασιν τού πειθαρχικού συμβουλίου.

Η απόφασις αύτη κοινοποιείται εις τόν ενδιαφερόμενον καί εις την αρμοδίαν υπηρεσίαν διά τά περαιτέρω.

Εις τον κατόπιν απόφασεως τού Διοικητικού Συμβουλίου, στηριζομένης εις τοιαύτην τού πειθαρχικού συμβουλίου, απολυόμενον καταβάλλεται ή υπό του ν. 2112 αποζημίωσις λόγω απολύσεως.

Θέσις εκτός υπηρεσίας.

Όφείλει μισθωτός τις υποπέσει εις παράπτωμα, δι' ού συνεπάγεται την εις πειθαρχικόν συμβούλιον παραπομπήν του, ή Διοίκησις της Εταιρείας δύναται νά θέτη ταύτον εκτός υπηρεσίας.

Κατά την διάρκειαν της θέσεως του εκτός υπηρεσίας ό μισθωτός δικαιούται εις απόληψιν τού ήμίσεως των αποδοχών του.

Η διάρκεια αύτη, συμπαλογιζομένης καί της διαδικασίας παραπομπής μέχρι της αποφάσεως, δέν πρέπει νά υπερβαίνη τάς 20 ημέρας.

Παραγραφή.

Πάν παράπτωμα θεωρείται παραγεγραμμένον, έάν δέν

εκιβληθή ποινή έντός 2μήνου από της υποβολής της ή απλαγίας πτώσεώς της.

Επίσης παραγράφεται έντός 2μήνου ή μή κοινοποίησις αποφάσεως πειθαρχικού συμβουλίου.

Ανεξαρτήτως των άνωτέρω παραγράφεται πάν παράπτωμα έντός έτους από της γενέσεως αύτου ή ως έλαβε γνώσιν ή διοίκησις.

Άρθρον 14

Π ρ ο σ τ α σ ί α.

Έν περιπτώσει άλλαγής της μορφής της επιχειρήσεως κατ' οιονδήποτε τρόπον πάντες οι μισθωτοί μ' απασχόλησιν εις τας διατάξεις της παρούσης συλλογικής συμβάσεως διατηρούν εις το ακέραιον τα εκ ταύτης απορρέοντα δικαιώματα των, ή δε σύμβασις είναι υποχρεωτική διά τον τυχόν νέον εργοδότην.

Άρθρον 15.

Δ ι α τ η ρ η τ έ α

Πάσα διαφορά ατομική ή συλλογική προκύπτουσα εκ της εφαρμογής της παρούσης συλλογικής συμβάσεως κρίνεται υπό Διαιτητικής Επιτροπής, συνισταμένης δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας.

Η Διαιτητική Επιτροπή απαρτίζεται εκ των κάτωθι μελών:

α. Ενός Εφέτου, οριζομένου υπό του Προέδρου Εφετών Αθηνών, ως Προέδρου.

β. Του διευθυντού των συλλογικών σχέσεων και διαφορών του Υπουργείου Εργασίας.

γ. Ενός αντιπρόσωπου του Υπουργείου Συντονισμού (ΥΠΑ).

δ. Ενός αντιπροσώπου της Εταιρείας, αποδεικνυομένης υπ' αυτής.

ε. Ενός αντιπροσώπου της Επιχειρήσεως Έκδοσης.

Η Διαιτητική Επιτροπή συνεδριάζει τη προσκλήσει του προέδρου, ορίσκεται δε εκ απαρτίας παρόντων τουλάχιστον τριών εκ των μελών αυτής, εν οις απαραιτήτως και ο πρόεδρος.

Αι αποφάσεις λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν, επικρατούσης εν ισοψηφία της ψήφου του προέδρου.

Η Επιτροπή επιλαμβάνεται του αντικειμένου της διενέξεως έρευνώσα πάντα τα στοιχεία, καλούσα προς εξέτασιν τους ενδιαφερομένους και τυχόν προτεινομένους μάρτυρας, ορίζει εν ανάγκη πραγματογνωμοσύνην και προβαίνει εις αυτοψίας.

Αμφότερα τα μέλη υποχρεούνται εις παροχήν των υπό της επιτροπής αιτουμένων στοιχείων και γενικώς να διευκολύνουν το έργον αυτής.

Η Επιτροπή κρίνει εκ των ένόντων κατ' ελευθέραν αυτής εκτίμησιν και άνευ διατυπώσεων διαιτησίας, επί τη εγγράφω προς αυτήν αιτήσει των συμβαλλομένων ή και παντός εργαζομένου αυτήν την σχέσιν έχοντος ρυθμίζει ή παρούσα σύμβασις.

Αι αποφάσεις της διαιτητικής Επιτροπής είναι δριστικαί, τελεσίδικοι και υποχρεωτικαί δι' αμφότερα τα μέρη αφ' ής αποκτήσουν εις αυτάς ενδικον μέσον.

Άρθρον 16.

Δ ι ά ρ κ ε ι α.

Η διάρκεια της παρούσης συλλογικής συμβάσεως ορίζεται έτησία αρχομένη από της Δεκεμβρίου 1955

Εν Αθήναις τη 19 Ιανουαρίου 1956

---

169) 1956 Πράξις Υπουργικού Συμβουλίου

Περί χορηγήσεως επιδόματος ακριβείας εις τους τακτικούς και εκτάκτους δημοσίους υπαλλήλους κλπ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 48 της 9 Φεβρουαρίου 1956)

Το Υπουργικόν Συμβούλιον

Λαβόν υπ' όψιν την εισήγησιν του Προέδρου της Κυβερνήσεως και του Υπουργού Συντονισμού και Οικονομικών,

Α π ο φ α σ ί ζ ε ι

1. Την από της Ιανουαρίου 1956 χορήγησιν επιδόματος ακριβείας εις τους τακτικούς και εκτάκτους δημοσίους υπαλλήλους, τους επί συμβάσει, ων ο μισθός ορίζεται κατ' αναφοράν προς ένα των μισθών της Ιεραρχίας του τακτικού προσωπικού, το επί μισθώσει έργασίας ιδιωτικού δικαίου προσωπικόν των δημοσίων υπηρεσιών, το μισθολογικώς εξομοιούμενον προς δημοσίους υπαλλήλους, τους αξιωματικούς, τους ανθυπασπιστάς και μονίμους και εθελοντάς οπλίτας του Στρατού Ξηράς, Θαλάσσης, Μέρος, Λιμενικού Σώματος και τους τούτοις αντιστοιχούντας των Σωμάτων Ασφαλείας, τα προσωπικά των άτμηλάτων σιδηροδρόμων, ως και τους εφημερίους, ως ακολούθως:

1ον. 9% επί του βασικού μισθού διά τους υπηρετούντας εις την περιφέρειαν της πόλεως Διοικήσεως Πρωτευούσης και Θεσσαλονίκης και

2ον. 6% επί του βασικού μισθού διά τους υπηρετούντας εις τας λοιπάς περιφερείας.

Εις τους υπηρετούντας επί πλοίων και εις τον Ναυτικόν Όμιλον καταβάλλεται το επίδομα 6% επί του βασικού των μισθού.

Το κατά τα άνωτέρω επίδομα δέν δύναται να υπερβή το πρώτον των δραχμών 250 μηνιαίως διά τους υπηρετούντας εις την 1ην περιφέρειαν και το ποσόν των δραχμών 170 διά τους υπηρετούντας εις τας λοιπάς περιφερείας.

Τα επίδομα της παρούσης απαλλάσσεται των υπέρ Δημοσίου και τρίτων φόρων, τελών ή άλλων κρατήσεων και των υπέρ του Ι.Κ.Α. και λοιπών Ασφαλιστικών Ταμείων εισφορών.

2. Αι διατάξεις του Κεφ. Ι της παρούσης έχουσιν εφαρμογήν και επί του τακτικού προσωπικού των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου και των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως του επί συμβάσει προσωπικού τούτων, εάν ο βασικός μισθός ορίζεται κατ' αναφοράν προς ένα των μισθών της Ιεραρχίας του τακτικού προσωπικού και του εκτάκτου και ημερομισθίου προσωπικού αυτών του μισθοδοτουμένου κατά τα εν τοις υπ' αριθ. 6242)15.1955 και 8791Β' 66)1955 εγκυκλίοις του Υπουργού των Οικονομικών οριζόμενα.

Εξαιρείται της παρούσης το προσωπικόν των Ν.Π.Δ. Δικαίου το συμβαλόμενον διά σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου και το προσωπικόν εν γένει, αυτινος η μισθοδοσία καθορίζεται δια κοινής αποφάσεως του οικείου Υπουργού και του Υπουργού των Οικονομικών, μη συμπεριλαμβανομένης εις την τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν των επί συμβάσει ή θητεία υπαλλήλων.

Τα παρεχόμενα επίδομα χορηγήθησεται μετά προηγουμένην απόφασιν του οικείου Διοικητικού Συμβουλίου των καθ' έκαστα Οργανισμών και εφ' όσον υφίσταται η προς τούτο οικονομική ευχέρεια.

3. Εγκρίνει την από του οικονομικού έτους 1955—1956 παροχήν έτησίας επιχορηγήσεως εις το Μετοχικόν Ταμείον Πολιτικών Υπαλλήλων εκ δραχμών (5.000.000).

Εκδόσαι προς τούτο την υπ' αριθ. 169 παρούσαν πράξιν του, κυρωθησομένην νομοθετικώς.

Εν Αθήναις τη 7 Φεβρουαρίου 1956

156556) 1956 Απόφ. Υπουργών Εθνικής Αμύνης και Οικονομικών

Περί παροχής δώρου επί ταις εορταίς των Χριστουγέννων 1955—Νέου Έτους 1956 ε'ς εργατικόν και βοηθητικόν προσωπικόν του ΚΕΑ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 21 της 30 Ιανουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Την υπ' αριθ. 28711)28.12.1955 απόφασιν των Υπουργών Οικονομικών, Αεροπορίας και Εργασίας περί τρόπου καθορισμού αμοιβών εργατοτεχνικού προσωπικού ΚΕΑ, β) την υπ' αριθ. 74960) 13.12.1955 ομοίαν τοιαύτην των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας περί παροχής δώρου επί ταις εορταίς Χριστουγέννων 1955 — Νέου Έτους 1956 εις τους επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου εργαζομένους μισθωτούς της Χώρας, αποφασίζομεν:

1. Καθορίζομεν τους όρους και τας προϋποθέσεις, υφ' ας χορηγείται η εκτακτος χρηματική ενίσχυσις (δώρον) επί ταις εορταίς των Χριστουγέννων 1955—Νέου Έτους

1956 εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν καὶ βοηθητικὸν προσωπικὸν τοῦ ΚΕΛ ὡς κατωτέρω:

2. Εἴκοσι πέντε (25) πλήρη ἡμερομίσθια, ὡς ταῦτα καθορίζονται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 6455/15.2.1955 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Οἰκονομικῶν, καταβάλλονται εἰς τοὺς συμβεβλημένους διὰ σχέσεως ἐργασίας, ἰδιωτικοῦ δικαίου ὁρισμένου ἢ ὡρισμένου χρόνου καὶ ἐφ' ὅλων ἢ σχέσις αὕτη διήρκεσεν ἀπὸ 19.4.1955 μέχρι 24.12.1955 τουλάχιστον.

3. Εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν ἀνωτέρω μισθωτῶν, ὧν ἡ σχέσις ἐργασίας δὲν διήρκεσε καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα, θὰ καταβληθῇ ὡς δῶρον ποσὸν ἴσον πρὸς 1 ἡμερομίσθιον διὰ ἕκαστον 10ήμερον χρονικὸν διάστημα διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς αὐτῶν σχέσεως ἐντὸς τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 19.4.1955 μέχρι 24.12.1955.

Εἰς τοὺς πρὸς ἐκτέλεσιν ὡρισμένου ἔργου ἐργασθέντας ἐργατοτεχνίτας θὰ καταβληθῇ ὡς δῶρον 1 ἡμερομίσθιον διὰ ἕκαστα πραγματοποιηθέντα τοιοῦτα ἢ ἀναλόγου κλάσεως διὰ τὰ κατὰ τῶν ἀκτῶν πραγματοποιηθέντα ἐντὸς τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 19.4.1955 μέχρι 24.12.1955, τὸ ἀπολύτως ποσὸν τοῦ δώρου μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ τὰ 25 ἡμερομίσθια.

Διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἐργατικῆς σχέσεως κάτω τῶν ἓξ (10) ἡμερῶν καταβάλλεται ἀναλογον κλάσμα τοῦ ἡμερομισθίου ὡς δῶρον.

Εἰς τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἐργατικῆς σχέσεως δὲν συμπεριλαμβάνονται αἱ ἄδειαι, καθ' ἃς ὁ μισθωτὸς δὲν παρέσχε τὰς ὑπηρεσίας του λόγῳ ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν ἢ ἀπεργίας. Ὁμοίως δὲν συμπεριλαμβάνονται αἱ ἡμέραι ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν αἱ λογισθεῖσαι εἰς τοὺς ἀπολυθέντας καὶ ἐπαναπροσληφθέντας κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 19.4.1955 μέχρι 24.12.1955.

4. Τῆς διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένης ἐκτάκτου χρηματικῆς ἐνισχύσεως (δώρου) καὶ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῆς παρούσης δικαιοῦνται: Α) οἱ ἐν καταστάσει στρατεύσιμοι τελοῦντες μισθωτοί. Ἐκ τούτων: αἱ) οἱ τυχόντες κατὰ τὸ ἀπὸ 19.4.1955 μέχρι 24.12.1955 χρονικὸν διάστημα ἐπιβάσεως στρατεύσεως θὰ λάβωσι δῶρον ἀναλόγως πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ἐπιδόματος τούτου, ὅσον καὶ πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐξυπηρέτησαν ἐντὸς τῆς περιόδου ἀπὸ 19.4.1955 μέχρι 24.12.1955· καὶ βἰ) οἱ ἀπολυθέντες τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ μισθωτοί, ἐντὸς τῆς περιόδου ἀπὸ 19.4.1955 μέχρι 24.12.1955, ἐφόσον ἐπανεσύροντο ἐν τῷ Στρατῷ καὶ αὐτὴν τὴν χρονικὴν περίοδον, ἐξυπηρέτησαν ἐπιβάσεως στρατεύσεως, θὰ λάβωσι τὸ δῶρον των, κατὰ τμῆμα μὲν ἀνάλογον πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας των, παρὰ τοῦ ὑποχρέου πρὸς τοῦτο ὀργανισμοῦ, κατὰ τμῆμα δὲ ἀνάλογον πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως των ἐκ τοῦ Στρατοῦ μέχρι 24.12.1955 ὑπηρεσίας των παρὰ τῷ ἐργοδότῃ των. Β) Οἱ ἐν καταστάσει ἀνθυπολοχαγικῶν τελοῦντες μισθωτοί. Ἐκ τούτων αἱ) οἱ ἐν καταστάσει ἀνθυπολοχαγικῶν τελοῦντες κατὰ τὸ ἀπὸ 24.12.1955 θὰ λάβουν ὡς δῶρον, ποσὸν ἀνάλογον πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐξυπηρέτησαν ἐντὸς τῆς περιόδου ἀπὸ 19.4.1955 μέχρι 24.12.1955 τοῦ ὑπολοίπου καταβληθησομένου ἱσαρά τοῦ οἰκείου ὀργανισμοῦ κατωτέρας ἀποδοχῆς· καὶ

βἰ) ἐὰν ἡ ἀνθύπεια συνέπεσεν εἰς χρόνον προηγουμένως τῆς 24.12.1955 δικαιοῦται ὁλοκλήρου τοῦ δώρου ἡ κλάσματος τούτου ἀναλόγου πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασιακῆς αὐτῶν σχέσεως ἐντὸς τῆς περιόδου ἀπὸ 19.4.1955 μέχρι 24.12.1955 καὶ ἐὰν ἀκόμη ἡ ἀνθύπεια αὐτὴ ἐπετέλεσε λόγῳ λύσεως τῆς ἐργασιακῆς αὐτῶν σχέσεως.

5. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω παρεχομένη ἔκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις (δῶρον) θὰ ληφθῇ ὑπολογισθῇ καὶ ἐπὶ τῶν χορηγουμένων ἐπιδομάτων αἰσογενειακῶν βαρῶν καὶ πολυετοῦς ὑπηρεσίας τοῦ προσωπικοῦ περὶ οὗ προβλέπει τὸ ἄρθρον 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 6455/15.2.1955 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Οἰκονομικῶν.

6. Οἱ δικαιούμενοι ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω διακρίσεις χρηματικῆς ἐνισχύσεως (δώρου) ἐκ διαφόρων πηγῶν θὰ λάβωσι ταύτην ἐκ μιᾶς, ὡς ταυτὼ ὁριζομένης ἐκείνης, ἐξ ἧς καταβάλλονται αἱ μεγαλύτεραι ἀποδοχαί.

7. Ἡ διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένη ἔκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις (δῶρον) ὑπόκειται εἰς κρατήσεις ὑπὲρ τῶν οἰκείων ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν καὶ φόρον εἰσοδήματος, ἀπαλλάσσεται δὲ τῶν τελῶν χαρτοσήμου.

8. Ἡ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένη χρηματικὴ ἐνίσχυσις (δῶρον), καταβληθήσεται εἰς δύο δόσεις, ἐξ ὧν ἡ μία ἐξ 60% μέχρι τῆς 24.12.1955, ἡ δὲ δευτέρα ἐκ 40% μέχρι τῆς 14.1.1956. Ἐὰν ἡ περικοπὴ τοῦ ὅλου ποσοῦ τοῦ δώρου δὲν ὑπερβαίνῃ τὰς ἑξακοσίας πεντήκοντα (650) δραχμὰς καταβληθήσεται εἰς μίαν δόσιν. Ὡσαύτως ἐὰν ἡ πρώτη δόσις εἶναι κατωτέρα τῶν ἑξακοσίων δραχμῶν συμπληρωθήσεται αὕτη μέχρι τοῦ ποσοῦ τούτου, τὸ δὲ ὑπόλοιπον καταβληθήσεται εἰς τὴν δευτέραν δόσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰανουαρίου 1956.

71598) Νόμος) 1955 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. τῆς κατὰ συνεδρίασιν ἀποζημιώσεως τῶν μὴ κεκτημένων ἰδιότητα δημοσίου ὑπαλλήλου προσώπων μετεχόντων εἰς Συμβούλια καὶ Ἐπιτροπὰς Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 216 τῆς 6 Δεκεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

Τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19)1944 νόμου περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. τὴν κατὰ συνεδρίασιν ἀποζημίωσιν τῶν μὴ κεκτημένων τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπαλλήλου Ν.Π.Δ.Δ. προσώπων, τῶν μετεχόντων ὑφ' οἱανδήποτε ἰδιότητα (προέδρου, ἀντιπροέδρου, μελῶν) εἰς Συμβούλια καὶ Ἐπιτροπὰς τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας νομικῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως εἰς δραχμὰς ἑξήκοντα (60) καὶ δι' ἀριθμῶν συνεδριάσεων τοῦ καθορισμένου ἀνὰ μῆνα διὰ προεγκεκριμένων ἀποφάσεων ἢ πράξεων καὶ ἀποκλειομένης τῆς καταβολῆς εἰς τούτους ἐξόδων κινήσεως διὰ τὴν αὐτὴν ὑπηρεσιακὴν ἀπασχόλησιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Νοεμβρίου 1955.

260580) 13436) 1955 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου

Ἀγορανομικὴ Διάταξις ὑπ' ἀριθ. 91

Περὶ καθορισμοῦ ποσοστοῦ φιλοδωρήματος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 211 τῆς 1 Δεκεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὸν Α.Ν. 1671)1951 περὶ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ Ὑπουργείων.

2. Τὸ ν. δ. 3070)1954 περὶ ὀργανώσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου.

3. Τὸ ἄρθρον 1 § 1 στοιχ. 1α τοῦ ν.δ. 136)1946 περὶ Ἀγορανομικοῦ Κώδικος.

4. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 44)1955 Ἀγορανομικὴν Διάταξιν περὶ καθορισμοῦ ποσοστοῦ φιλοδωρήματος.

5. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 260580)1955 Βλάσιν παρατηρήσεως ἐκφρασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Καθορίζομεν τὸ εἰς τοὺς περιποιητὰς (σερβιτόρους) τῶν καφενείων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων, μπὰρ, ὀζερί, καὶ μικτῶν τοιούτων ἀναψυκτηρίων, καφεζυθοζαχαροπλαστείων καὶ λοιπῶν παρομοίων Κέντρων παρεχόμενον φιλοδώρημα εἰς ποσοστὸν 15% ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῶν πελατῶν. Τὸ φιλοδώρημα τὸ παρεχόμενον εἰς τοὺς περιποιητὰς (σερβιτόρους) τῶν ἑστιατορίων, ζυθοπωλείων, ταβερνῶν καὶ γαλακτοπωλείων, παρεχόντων καὶ κοπτογείου, καθορίζεται εἰς ποσοστὸν 10% ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῶν πελατῶν.

Οἱ περιποιηταὶ (σερβιτόροι) δικαιοῦνται φιλοδωρήματος μόνον διὰ τὰ προσφερόμενα παρ' αὐτῶν εἴδη εἰς καθημένους πελάτας τῶν ἀνωτέρω καταστημάτων.

Οἱ παραβάται τῆς παρούσης Ἀγορανομικῆς Διατάξεως, ἰσχυούσης καθ' ὅσον τὴν ἐπικράτειαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, διώκονται καὶ τιμωροῦνται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος Ἀγορανομικοῦ Κώδικος.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 44)1955 Ἀγορανομικὴ Διάταξις καταργεῖται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Νοεμβρίου 1955

(*) ΕΕΔ 14, σελ. 842.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΞΕΝΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Beiträge zu Problemen des neuzeitlichen Arbeitsrechts. Festschrift für Wilhem Herschel.

Schriftenreihe des Bundesarbeitsministeriums, Heft 1 W. Kohlhammerverlag, Stuttgart 1955.

Υπό τόν τίτλον «Συμβολαί εἰς προβλήματα τοῦ συγχρόνου ἐργατικοῦ δικαίου» ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῆς νέας σειρᾶς ἐκδόσεων τοῦ Γερμανικοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ὁ τόμος οὗτος, ἀφιερωμένος εἰς τόν διευθυντήν τοῦ Ὑπουργείου, καθηγητήν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου *Wilhelm Herschel* ἐπί τῇ 60ῇ του ἐπετείῳ, περιλαμβάνει πραγματείας τῶν διακεκριμένων θεωρητικῶν καί πρακτικῶν τοῦ γερμανικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Ἡ ἐπικαιρότης καί ἀπαραίτητος τῶν ἀναπτυσσομένων θεμάτων ἀφ' ἑνός καί τό κῦρος τῶν συγγραφέων ἀφ' ἑτέρου καθιστοῦν τόν τιμητικόν τόμον τοῦ *Wilhelm Herschel* πολύτιμον ἀπόκτημα τῆς φιλολογίας τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου.

Ἐπί τοῦ περιεχομένου τοῦ τόμου δύνανται νά παρατηρηθῶσι τά ἑξῆς: Ὁ *H. C. Nipperdey* ἀρχίνει τό κεφάλαιον τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τοῦ καθορισμοῦ ὑπό ἀνωτάτων ὁρίων μισθῶν εἰς συλλογικάς συμβάσεις τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν (*Unzulässigkeit von Höchstlöhnen in Tarifverträgen und Tarifordnungen der öffentlichen Hand* σ. 9 - 26). Ἀνεξαρτήτως τῆς εἰδικῆς περιπτώσεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν ὁ συγγραφεύς ἐξετάζει τό πρόβλημα τοῦτο καί γενικώτερον, καταλήγων ὅτι οἱ ὅροι τῆς συλλογικῆς συμβάσεως οὔτε εἶναι, οὔτε καί δύνανται νά καταστῶσι τῇ ἐγκλήσει τῶν συμβαλλομένων ἀνώτατα ὅρια.

Ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον καί ἐπίκαιρον εἶναι τό ὑπό τοῦ *A. Hueck* πραγματευόμενον θέμα τῶν ὁρίων τῆς νομίμου ἀπεργίας (*Grenzen des rechtsmässigen Streiks* σ. 27 - 45). Ἐκκινῶν ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἀπεργίας καί παρατηρῶν, ὅτι πάντες οἱ συλλήπτορες ὁρισμοί εἶναι ὀρθοί, διακρίνει ἐάν μόνον ὡς πρός τήν ἔκτασιν τῶν περιπτώσεων τῆς ἀπολύτως καλλιτέρων, ἀναγνωρίζει ὡς νόμιμον μόνον τήν πρός ἐπίτευξιν καλλιτέρων συνθηκῶν ἐργασίας καί ὑπό τήν μορφήν ἀγῶνος, μαχητικοῦ μέσου ἐπιχειρουμένην ἀπεργίαν. Ἡ ἀπεργία διαμαρτυρίας καί ἡ κατά τοῦ κράτους στρεφομένη ἀπεργία εἶναι παράνομοι.

Σχετικόν πρός τήν ἀπεργίαν θέμα ἐξετάζει καί ὁ *R. Dietz* εἰς τήν μελέτην του, Ἀπεργία πρός ἐπιβίωσιν ἀξιώσεων ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας (*Streik zur Durchsetzung von Arbeitsvertraglichen Ansprüchen* σ. 47 - 54). Ὁ *Dietz* ἐπιχειρεῖ ἐν προκειμένῳ διακρίσεις μεταξύ τῆς κατευθυνομένης πρός τόν νόμον ἀπεργίας (παράνομος ἀπεργία *(illegitimer Streik)* καί τῆς πρός τήν ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἀπορρεούσαν ὑποχρέωσιν εἰρήνης (*Tarifwidriger Streik*). Αἱ ἔννοιαι τῆς νομίμου καί τῆς συλλογικῶς μή ἀπαγορευομένης ἀπεργίας δέν καλύπτονται. Οὕτω πᾶσα ἀντιτιθεμένη εἰς συλλογικήν σύμβασιν ἀπεργία εἶναι παράνομος· ἐξ ἄλλου δέν εἶναι νόμιμος κάθε ἀπεργία ἥτις δέν ἀντίκειται εἰς τήν συλλογικήν σύμβασιν. Οὕτω παράνομος εἶναι, καίτοι μή στρεφομένη κατά τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ἀπεργία, ἀποβλέπουσα εἰς τήν διατήρησιν τῶν ὑπό τῶν συλλογικῶν συμβάσεων διαγραφομένων ὁρίων ὑπαράνω τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων εἰς τά ὅρια αὐτά. (Ταῦτα βεβαίως ἐν ὄψει τῆς ὑπό τοῦ γερμανικοῦ Ἐργατικοῦ Ἀκυρωτικοῦ διαγραφείσης ἐννοίας τῆς ἀπεργίας). Περαιτέρω ὁ συγγραφεύς προσπαθεῖ ἐν τῷ αὐτῷ πάντοτε πνεύματι, νά δώσῃ λύσεις εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις ἀφορώσας εἰς τήν δι' ἀπεργίας ἀκεραίωσιν διατηρήσεως ἀποδοχῶν ὑπερβαινουσῶν τά ὅρια τῶν συλλογικῶν συμβάσεων.

Ξένον πρός τό Ἑλληνικόν δίκαιον, λίαν ἐνδιαφέρον ὅμως διά τό γερμανικόν δίκαιον θέμα ἀποτελεῖ τό πρόβλημα τῆς ἰσχύος τῶν περί κανονισμοῦ ἐργασίας διατάξεων ἑνίων εἰδικῶν περί μεταλλείων νόμων, τό ὁποῖον πραγματεύεται ὁ καθηγητής *G. Boldt* (*Sind die Vorschriften über die Arbeitsordnung in den deutshen Berggesetzen, insbesondere §§ 80a ff Pr. ABG. noch rechtswirksam* σ. 55 - 69).

Πλήν τῶν ἀνωτέρω, ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος εἶναι καί αἱ ἐπί τοῦ ἀτομικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου διατρίβαι τῶν *H. Dersch* περί τῆς «νέας ἐξαιρέσεως τῆς ὑποχρεώσεως προνοίας εἰς τήν σχέσιν ἐργασίας» (*Neue Entwicklung der Fürsorgepflicht im Arbeitsverhältnis* σ. 61 - 85) καί *G. Schelp* περί «Μικτῶν ἐννόμων σχέσεων μέ στοιχεῖα ἐργατικοῦ δικαίου» (*Gemischte Rechtsverhälnisse mit arbeitsrechtlichen Elementen*, σ. 87 - 101).

Τό δίκαιον τῆς ὀργανώσεως τῶν ἐκμεταλλεύσεων ἐκπροσωπεῖται εἰς τόν τιμητικόν τόμον τοῦ Wilhelm Herschel διά τῶν μελετῶν τοῦ *E. Molitor* καί τοῦ *G. A. Bulla*. Ὁ πρῶτος ἀσχολεῖται μέ τήν νομικήν φύσιν τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων (*Über Die Rechtsnatur der Betriebsvertretungen* σ. 105 - 119). Κυρίως ἐξετάζεται τό ἂν αἱ εἰς τήν ἐκμετάλλευσιν ἀντιπροσωπεῖαι τῶν μισθωτῶν ἀνήκουν εἰς τό δημόσιον ἢ εἰς τό ἰδιωτικόν δίκαιον. Ὁ *Molitor* περιορίζεται εἰς τήν ἀνάπτυξιν τῶν ὑποστηριχθεισῶν γνωμῶν, χωρίς ὁ ἴδιος νά λαμβάνῃ θέσιν εἰς τό ἐπίμαχον τοῦτο ζήτημα. Ὁ ἕτερος ἀσχολεῖται διά μακρῶν μέ τήν ἔννοιαν τοῦ διευθύνοντος ὑπαλλήλου κατά τόν νόμον περί ὀργανώσεως τῶν ἐκμεταλλεύσεων (Betriebsverfassungesetz). (*Der leitende Angestellte im Sinne des Betriebsverfassungrechts Einestudie zu § 2 Abs. 2 Nr. c. Betr. VG* σ. 121—157).

Τό τελευταῖον μέρος τοῦ τόμου περιλαμβάνει μελέτας ἐκ τῆς ἐργατικῆς δικονομίας. Ὁ *G. Müller* ἀναπτύσσει «τήν σημασίαν τοῦ νομικοῦ ζητήματος», συμβάλλων οὕτω εἰς τήν ἔρευναν τῆς περί ἐνδίκων μέσων θεωρίας τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας (*Die Grundsätzliche Bedeutung der Rechtssache. Ein Beitrag zum Rechtsmittelwesen des Arbeitsgerichtsverfahrens* σ. 159 — 179) καί ὁ *E. Böttcher* ἐρευνᾷ τό ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς καί τό δεδικασμένον εἰς τήν περί καταγγελίας δίκην (*Streitgegenstand und Rechtskraft in Kündigungsschutzprozess* σ. 181 — 197).

Δ. Κ. Καλομοίρης

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεύχος 5 (347)

Ἀθῆναι, 1 Μαρτίου 1956

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΛΕΤΗΝ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΜΙΧ. Γ. ΚΥΠΡΑΙΟΥ, Δικηγόρου

Εἰς προηγούμενον ἄρθρον μας, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ΕΕΔ. τόμ. 15, σελ. 121, ὑποστηρίχθη ἡ ἄποψις ὅτι ὁ ἐργοδότης ἀνέλαβεν ἐκ lege τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας τοῦ προστατευομένου μισθωτοῦ παλαιστοῦ. Συνεπῶς, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως ἢ καθυστερήσεως τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεώς του ταύτης, δέον νὰ κριθῇ ὡς ὀφειλέτης, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 342 Α.Κ.

Ἐπὶ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ ἀξιότιμος Σύνταξις τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἐσημείωσεν, ὅτι ὁ ἐκ τοῦ νόμου ἐξαναγκασμὸς κατευθύνσεων ἔχει τὴν σύναψιν συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὅτι ἡ νομολογία ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ παγίως ὑποστηρίζει, ὅτι «ἡ ἀναγκαστικὴ σύμβασις ἐργασίας εἶναι ἤδη τετελεσμένη πλήρως διὰ τῆς διοικητικῆς πράξεως τοῦ Συμβουλίου. Θέσιν ἐξηναγκασμένης συμβάσεως ἐπεχούσης» (Α. Π. 347/1952, ΕΕΔ τόμ. 11, σ. 748). Ὡς ἐκ τούτου δὲ ὁ μισθωτὸς καθίσταται ὀφειλέτης τῆς ἐργασίας καὶ δανειστὴς τοῦ μισθοῦ (ἄρθρον 648 Α.Κ.), ὁπότε ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου θὰ κριθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄρθρων 340 καὶ 656 Α.Κ.

Ἐπιχειροῦμεν τὴν κατωτέρω συμπλήρωσιν ἡμῶν πρὸς τὴν γενομένην εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μας ἀνάλυσιν, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ καθορίσωμεν τὴν νομικὴν θέσιν τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν σύμβασιν ἐργασίας.

I

Ἀναγκαστικὴ σύμβασις ἐργασίας εἶναι ἡ δυνάμει κανόνος τῆς ἐννόμου τάξεως ἐπιβαλλομένη ὑποχρέωσις εἰς τινα, ἄνευ συναινέσεώς του, ἵνα συνάψῃ σύμβασιν μεθ' ἑτέρου προσώπου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὡρισμένου περιεχομένου. Ὁ καταναγκασμὸς οὗτος εἶναι προφανές, ὅτι συνεπάγεται μίαν ἐξαιρετικὰ σοβαρὰν προσβολὴν τῆς θεμελιώδους διὰ τὸ ἰδιωτικὸν δίκαιον ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας καὶ πρωτοβουλίας τῶν συμβαλλομένων μερῶν. Ἡ ἔννοια τῆς «συμβάσεως» ἀκριβῶς στηρίζεται εἰς τὴν ἐλευθέραν βούλησιν καὶ πρωτοβουλίαν τῶν μερῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ὑφίστανται εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν σύμβασιν. Ἐὰν μάλιστα θέλωμεν νὰ ἀκριβολογήσωμεν, δὲν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ταύτην «σύμβασιν». Μᾶλλον «εἰσονεὶ σύμβασις» θὰ ἦτο τὸ πλέον ἁρμόζον ὄνομά της.

Ὁ καταναγκασμὸς πρὸς σύναψιν συμβάσεως ὡρισμένου περιεχομένου δύναται νὰ στηριχθῇ μόνον εἰς νομικὴν διάταξιν, τὴν ὁποίαν ὑπηγόρευσεν ἡ ἱκανοποίησις ὑπερτέρου δημοσίου (κοινωνικοῦ) συμφέροντος. Τοιαύτας «ἐξηναγκασμένας συμβάσεις» ἀπαντῶμεν εἰς πλείστας σχέσεις (π.χ. συμβάσεις ἀφορώσας ταχυδρομικὰς ἢ τηλεγραφικὰς ἀποστολάς, σιδηροδρομικὰς μεταφοράς, παροχὴν ἠλεκτρισμοῦ, κλπ. Ἐπίσης συμβάσεις ἀφορώσας ἀγορὰς ὡρισμένων ἀγαθῶν, μισθώσεις πραγμάτων, ἐργασίας κλπ.).

Οὕτω παρατηροῦμεν, ὅτι τὸ ἰδιωτικὸν δίκαιον δὲν χωρίζεται πλέον ἀπὸ τὸ δημόσιον δίκαιον μὲ ἀγεφύρωτον χάσμα. Τὸ ἀστυνομικὸν κράτος — τὸ κράτος δηλ. μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ «φύλακος κυνὸς» — τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε κανένα θεσμὸν διοικητικοῦ δικαίου, ἔδωσεν εἰς τὸ ἰδιωτικὸν δίκαιον μίαν τεραστίαν ἐπέκτασιν εἰς τὰς δημοσίου δικαίου σχέσεις. Αἱ ραγδαῖαι οἰκονομικαὶ διαφοροποιήσεις τῶν τελευταίων αἰώνων ἔπαιξαν ἕνα σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ «κράτους δικαίου». Ἐπακόλουθον τούτου ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐπιστήμης τοῦ διοικητικοῦ δικαίου. Καὶ ἐνῷ κατ' ἀρχὰς μὲ σφοδρότητα ἀπεκρούετο ἡ ἀνάμιξις θεσμῶν ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου δικαίου (Otto Mayers: Deutsches Verwaltungsrecht), ἡ νεωτέρα ἐπιστημονικὴ ἐξέλιξις ἔχει σταθερῶς προσα-

κατολισθή εἰς τὴν ἀμοιβαίαν *διείσδυσιν καὶ ἀνάμιξιν* τῶν θεσμῶν τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου δικαίου. Τὸ δημόσιον δίκαιον χρησιμοποιεῖ θεσμοὺς τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου πρὸς ἐπίτευξιν δημοσίων σκοπῶν, π.χ. τὴν ἀναγκαστικὴν σύναψιν συμβάσεως ἐργασίας μὲ ὡρισμένων περιεχομένων πρὸς προστασίαν τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, τῶν πολεμιστῶν κλπ.

Ἐπειδὴ οἱ θεσμοὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰς κατασκευὰς τοῦ δημοσίου δικαίου, ὁ νομοθέτης δὲν διατάζει νὰ ἐπιστρατεύσῃ τοὺς θεσμοὺς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι πλέον χρήσιμοι διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν συγκεκριμένων σκοπῶν του. Εἶναι ἀδιάφορον, ἐὰν οἱ θεσμοὶ ἀνήκουν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἰδιωτικοῦ ἢ τοῦ δημοσίου δικαίου. Διότι τὸ δίκαιον εἶναι *μόνον μέσον* καὶ *ποτὲ* αὐτοσκοπός. Ἡ ἀναγκαστικὴ σύμβασις ἀποτελεῖ τυπικὸν παράδειγμα τῶν *ἀναμίκτων* νομικῶν σχημάτων τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου δικαίου. Ἐκ τῆς ἰδιομορφίας ταύτης τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως φυσικὸν εἶναι νὰ παρουσιάζωνται ἐνίοτε δυσχέρειαι περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τοῦ δικαίου. Ἡ ἀναγκαστικὴ σύμβασις δύναται νὰ ἀφορᾷ μόνον τὴν σύναψιν τῆς συμβάσεως. Συνήθως ὅμως ἀφορᾷ τὴν σύναψιν καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς. Ὁ περιορισμὸς τῆς ἐλευθερίας τῆς συμβάσεως διὰ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς ἔχει ταχθῆ θετικὸν χαρακτῆρα. Αἱ διατάξεις δηλ. παροχαὶ καθορίζονται θετικῶς ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενόν των.

Εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν σύμβασιν τὸ κοινωνικὸν συμφέρον ἀπαιτεῖ τὴν ἄμεσον εὐνοιαν ἑνὸς ὡρισμένου προσώπου. Ἡ εὔνοια τοῦ προσώπου τούτου ἀφορᾷ ὄχι τόσον τὸ ἀτομικὸν συμφέρον τοῦ συγκεκριμένου προσώπου, ὅσον τὸ εὐρύτερον κοινωνικὸν συμφέρον. Ὀπισθεν τοῦ προστατευομένου προσώπου ἵσταται ἡ κοινωνία, διὰ τὴν ὁποίαν τὸ συμφέρον τοῦ προσώπου ἐκείνου εἶναι πρωτίστως ἰδικόν της συμφέρον. Τὸ προστατευόμενον πρόσωπον εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν σύμβασιν εἶναι ὁ *δανειστής*, ἐνῷ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐπιτάσσεται μὲ τὴν ἐκπλήρωσιν μιᾶς ὡρισμένης ὑποχρεώσεως εἶναι ὁ *ὀφειλέτης*. Ἂς ἴδωμεν συντόμως τὰς κειμένας συναφεῖς διατάξεις τῆς νομοθεσίας μας: 1) Ὁ ν. 3514/1928, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ μισθωτῶν, ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἐργοδότην τὴν *ὑποχρέωσιν* νὰ μὴ ἀπολύσῃ τούτους πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐτους ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας, 2) οἱ ν. 244/1936 καὶ 771/1937 πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς προστασίας τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν ἐπιβάλλουν εἰς τὸν ἐργοδότην τὴν ὑ π ο χ ρ έ ω σ ι ν νὰ μὴ ἀπολύσουν τούτους, παρὰ μόνον δι' ὡρισμένους λόγους, τὴν ὕπαρξιν τῶν ὁποίων κρίνει εἰδικὴ ἐπιτροπή, 3) τὸ ν.δ. 1709/1942, ὁ ν. 751/1948, τὸ ν.δ. 1196/1949, ὁ ν. 1836/1951 πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς προστασίας ὡριομένων κατηγοριῶν πολεμιστῶν ἐπιβάλλουν εἰς τὸν ἐργοδότην τὴν *ὑποχρέωσιν νὰ δεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας* των καὶ *ἀπαγορεύουν νὰ ἀπολυθοῦν πρὸ τῆς παρόδου ὡρισμένου χρόνου*—ἐκτὸς ἐὰν συντρέχουν ὡρισμένοι λόγοι, τὴν ὕπαρξιν τῶν ὁποίων κρίνει εἰδικὴ ἐπιτροπή.

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις σκοπὸς τῆς πολιτείας εἶναι ἡ δημιουργία ἀπασχολήσεως καὶ μισθοῦ διὰ τοὺς προστατευομένους μισθωτούς. Καθήκον τῆς εὐνομουμένης πολιτείας εἶναι νὰ ἐξεύρῃ ἀπασχόλησιν διὰ τοὺς πολεμιστάς, οἱ ὁποῖοι προεκινδύνευσαν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν των διὰ τὴν πατρίδα. Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου ἡ πολιτεία ἐξαναγκάζει τοὺς ἐργοδότας εἰς τὴν σύναψιν συμβάσεων ἐργασίας μὲ *ὡρισμένον* περιεχόμενον. Εἶναι φανερὸν ὅτι αἱ οὕτω ἐπιβαλλόμεναι εἰς τοὺς ἐργοδότας ὑποχρεώσεις φέρουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δημοσίου δικαίου. Ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα ἀποτελοῦν τὴν μίαν ὄψιν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ ἄλλην ὄψιν, ἥτις φέρει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς ἐκ τοῦ *ἀντικειμένου* της.

Ἡ ἀναγκαστικὴ σύμβασις ἐργασίας δημιουργεῖ διὰ τὸν προστατευόμενον μισθωτὸν μίαν *κανονικὴν* νομικὴν κατάστασιν. Ἡ εὐνοϊκὴ αὐτὴ νομικὴ κατάστασις ἐν τούτοις δὲν ταυτίζεται ἐξ ὁλοκλήρου μὲ ἓν ἐξ *ὑποκειμένου δικαιώματα* ἐναντι τοῦ ἐργοδότου. Ἡ ex lege δημιουργουμένη ἐνοχικὴ ὑποχρέωσις εἶναι *μονομερὴς* καὶ συνίσταται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου νὰ συνάψῃ μεθ' ὡριαμένου μισθωτοῦ σύμβασιν ἐργασίας ὡριαμένου περιεχομένου. Ἡ ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου ἀξίωσις τοῦ προστατευομένου δὲν μεταβάλλει τὸν ἰδιωτικοῦ δικαίου χαρακτῆρα της ἐκ τοῦ ὅτι στηρίζεται εἰς obligatio ex lege. Δὲν ἀποτελεῖ διαπλαστικὸν δικαίωμα, δυνάμει τοῦ ὁποίου δύναται νὰ κατασκευάσῃ ἔννομον σχέσιν (τὴν σύμβασιν ἐργασίας) διὰ μονομεροῦς πράξεως. Ἡ δήλωσις τῆς βουλήσεως τοῦ προστατευομένου μισθωτοῦ δὲν δημιουρ-

γει τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου - ὀφειλέτου, διότι αὕτη ὀφίσταται ex lege. Ἡ δήλωσις τῆς βουλήσεως τοῦ προστατευομένου μισθωτοῦ ἀποτελεῖ ὅρον, τοῦ ὁποίου ἡ ὕπαρξις ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐνέργεια τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου ὀφειλέτου. Ὁ ἐξαιρετικοῦ δικαίου χαρακτὴρ τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως, ὁ προσδιορισμὸς τοῦ περιεχομένου τῆς συμβάσεως ex lege καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ φύσις τῶν πλείστων ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κανόνων εἶναι δημοσίου δικαίου καθορίζουν κατὰ μέγα μέρος τὰς προϋποθέσεις, τὸ ἀντικείμενον καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ὀφειλέτου. Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, προκειμένου νὰ κρίνωμεν τὰ ἑκατέρωθεν δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ἐκ μιᾶς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας, πρέπει πάντοτε νὰ ἐχώμεν πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἰδιομορφίαν της. Ἐκ τοῦ ὅτι δηλ. συνήφθη μία ἀναγκαστικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν σημαίνει ὅτι δύναται αὕτη νὰ κριθῇ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ὡς μία καθαρὰ σύμβασις ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἡ νομολογία φρονοῦμεν ὅτι περιέπεσεν εἰς τὸ σφάλμα τοῦτο, διότι ἐθεώρησεν ὅτι ἠδύνατο, μὲ τὰ γνωστὰ σχήματα τῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, νὰ ἀταλμίσῃ καὶ νὰ κρίνῃ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐνοχικῆς σχέσεως, ἥτις πηγάζει ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὁ ὀφειλέτης ἐργοδότης ὑποχρεοῦται ἐπὶ τῇ προσκλήσει τοῦ δανειστοῦ νὰ ἐκφέρῃ τὴν δήλωσιν τῆς βουλήσεώς του, νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἐκπληρώσῃ μίαν ὡρισμένην παροχὴν καὶ νὰ παραλείψῃ τὴν μεταποίησιν τοῦ σκοποῦ τῆς ex lege obligatio. Ὁ ὀφειλέτης ἐργοδότης παραλείνει τὴν ὑποχρέωσίν του ταύτην, π.χ. ὅταν ἀρνῆται ἢ καθυστερῇ νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας τοῦ προστατευομένου μισθωτοῦ. Ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἀναγκαστικὴ σύμβασις ἐργασίας ἀνήκει εἰς τὴν περιοχὴν κατ' ἀρχὴν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου δὲν ἕπεται, ὅτι ἡ νομικὴ θέσις τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ μισθωτοῦ εἶναι *ἀπολύτως* ἡ ἰδία, ὅπως καὶ εἰς τὴν μὴ ἀναγκαστικὴν σύμβασιν ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ἡ ἄποψις ὅτι ὁ καταναγκασμὸς πρὸς σύναψιν συμβάσεως ἐργασίας δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν φύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ οὔτε ἀπὸ θεωρητικῆς, οὔτε ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως, δηλ. τῆς ὑπάρξεως τοῦ νομικοῦ αὐτοῦ πλάσματος τοῦ θετικοῦ δικαίου. Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ ἀναγκαστικὴ σύμβασις δὲν ἀνήκει εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, διότι α) ἔχει τὸ περίβλημα τῶν σχέσεων τοῦ δημοσίου δικαίου, β) ὀφίσταται μονομερὴς καταναγκασμός, γ) τὸ περιεχόμενόν της εἶναι τυπικὸν καὶ ὡρισμένον, δὲν εἶναι ὀρθόν, δοθέντος ὅτι οὔτε ὁ καταναγκασμὸς πρὸς σύναψιν συμβάσεως, οὔτε τὸ τυπικὸν καὶ ὡρισμένον περιεχόμενον εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὴν φύσιν τῆς συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἐπειδὴ ὁ καταναγκασμὸς πρὸς σύναψιν συμβάσεως ἐργασίας δύνανται νὰ σημαίνῃ καὶ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ περιεχομένου τῆς συμβάσεως, τὸ *περιεχόμενον* τοῦτο κρίνεται *ὡς διαμορφωθὲν βάσει τῶν κειμένων διατάξεων, τῆς πράξεως τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς καὶ συμπληρωματικῶς τῆς τυχὸν συμφωνίας τῶν μερῶν.*

II

Ἤδη ἐρωτᾶται ἐὰν καὶ κατὰ πόσον εἰς τὰς ἀναγκαστικὰς συμβάσεις ἐργασίας δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν οἱ γενικοὶ καὶ εἰδικοὶ κανόνες τῶν δικαιοπραξιῶν καὶ τῶν συμβάσεων τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἡ ἀπάντησις φρονοῦμεν ὅτι δύναται νὰ εἶναι ἡ ἀκόλουθος: Ἐλέχθη ἀνωτέρω ὅτι ὁ νομοθέτης διὰ τοῦ καταναγκασμοῦ πρὸς σύναψιν συμβάσεως ἐργασίας ἐπιδιώκει τὴν πραγματοποίησιν ὡρισμένου σκοποῦ ἐξυπηρετοῦντος τὸ κοινωνικὸν συμφέρον. Πρὸς τοῦτο χρησιμοποιεῖ τὸν θεσμὸν τῆς «συμβάσεως» τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, μολονότι θὰ ἠδύνατο εἰς πλείστας περιπτώσεις νὰ χρησιμοποιήσῃ θεσμοὺς τοῦ δημοσίου δικαίου. Ἐκ τοῦ ὅτι ὅμως χρησιμοποιεῖ τὴν «σύμβασιν» τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου δὲν σημαίνει ὅτι θὰ ἐφαρμοσθοῦν οἱ κανόνες, οἱ ὁποῖοι διέπουν τὴν «σύμβασιν» ταύτην τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐὰν ἐμποδίζουν τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐπιδιωκομένων οἰκονομικῶν σκοπῶν ὑπὸ τῆς συγκεκριμένης ἀναγκαστικῆς συμβάσεως. Δὲν θὰ ἐφαρμοσθοῦν ἐπὶ ἀναγκαστικῆς συμβάσεως οἱ κανόνες τῆς ἀντιστοίχου συμβάσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὅταν ἐπέρχωνται συνέπειαι ἀντίθετοι πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον ὑπὸ τοῦ νομοθέτου συγκεκριμένον σκοπόν. Ὅταν αἱ συνέπειαι αὗται δὲν θὰ ἐπήρχοντο, ἐὰν ἀντὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς «συμβάσεως» ἐφηρμόζετο θεσμὸς τοῦ δημοσίου δικαίου, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν ἐπὶ τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως τοὺς κανόνας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπιφέρουν συνέπειας μὴ ἠθελημένας ὑπὸ τοῦ νομοθέτου (βλ. *Philipp Heck*: Begriffsbildung und Interessenjurisprudenz, 1932 σελ.

46). Ἐὰν δὲν προκαλοῦνται τοιαῦται συνέπειαι, ἰσχύουν οἱ κανόνες τῶν συμβάσεων τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ διὰ τὰς ὑπὸ καταναγκασμὸν συναφθείσας ἀντιστοίχους συμβάσεις.

Ὡσαύτως οἱ κανόνες, οἱ ὁποῖοι ἰσχύουν διὰ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐνοχικῶν σχέσεων (ὑποχρέωσις πρὸς παροχήν, ὑπερημερία) ἰσχύουν ἐπίσης καὶ προκειμένου περὶ τῶν ἐνοχικῶν σχέσεων, αἱ ὁποῖαι πηγάζουν ἐξ ἀναγκαστικῶν συμβάσεων.

Εἰδικώτερον δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι τὰ ὅρια τῶν ὑποχρεώσεων τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως καθορίζονται ὑπὸ τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς τῆς συναλλακτικῆς καλῆς πίστεως (ἄρθρον 288 Α.Κ., ὅλ. *Μπαλῆν*. Ἐνοχικόν § 5 καὶ *Hans Nipperdey*: Kontrahierungszwang und diktierter Vertrag σ. 103).

Ἡ νομολογία παρεγνώρισεν ὅτι ὁ πλήρης παραμερισμὸς τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως τῶν μερῶν εἰς τὴν σύναψιν καὶ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ περιεχομένου τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀποτελεῖ ἐγγύησιν ὅτι *ἡ ὑποχρέωσις δὲν θὰ εἶναι ἀφόρητος διὰ τὸν ὀφειλέτην*. Ὁ κανὼν ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἐνοχικῆς ὑποχρεώσεως (καὶ τῆς ex lege) δύναται νὰ ἀπαιτηθῇ ὑπὸ τὴν βασικὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ ὀφειλέτης θὰ παράσχῃ μόνον ὅτι ἡ συναλλακτικὴ καλὴ πίστις ἀπαιτεῖ, ἔχει καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ὑποχρεώσεως ἐξ ἀναγκαστικῆς συμβάσεως *βαρύνουσαν σημασίαν*. Ἡ ἀρχὴ τῆς συναλλακτικῆς καλῆς πίστεως περιορίζει τὴν παροχὴν τοῦ ὀφειλέτου τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐντὸς τῶν ὁρίων, τὰ ὁποῖα χαράσσει αὐτὴ εἰς ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν. Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς συναλλακτικῆς καλῆς πίστεως ἐπιτυγχάνεται σημαντικὸς περιορισμὸς τῶν ἀκροτήτων, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ προκύψουν ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἡ ἀρχὴ τῆς «ἐξενεργείας» ἢ τῆς «ἀποδυναμώσεως» τῆς ἀξιώσεως τοῦ δανειστοῦ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν δύναται νὰ καμφθῇ καὶ νὰ ὑπερνικηθῇ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ καταναγκασμοῦ πρὸς σύναψιν συμβάσεως ἐργασίας μὲ ὡρισμένον περιεχόμενον. Ἀκριβῶς μάλιστα, ἐπειδὴ ὁ θεσμὸς τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀποτελεῖ ἓν σημαντικὸν στοιχεῖον τῆς *κοινωνικοποιήσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου*, πρέπει σοβαρῶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἀρχὴ τῆς συναλλακτικῆς καλῆς πίστεως. Διότι ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἰσχύει ὄχι μόνον πρὸς ὄφελος τοῦ δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου, ἀλλὰ κυρίως πρὸς ὄφελος τῆς ὁλότητος τοῦ λαοῦ. Καὶ ἡ ὁλότης τοῦ λαοῦ μέγιστον ἔχει συμφέρον νὰ διέπωνται αἱ σχέσεις δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς συναλλακτικῆς καλῆς πίστεως.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀρχῆς τῆς συναλλακτικῆς καλῆς πίστεως εἶναι φανερόν, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ ὀφειλέτου λόγῳ ἀδυναμίας παροχῆς, ἀλλὰ περὶ αὐτοτελοῦς ἀπαλλαγῆς τοῦ ὀφειλέτου. Οὕτω δὲν παρίσταται ἀνάγκη νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν κατασκευὴν ὅτι κάτι τὸ «δυνατὸν» θεωρεῖται ὡς «ἀδύνατον». Ἐπίσης διὰ τῆς ἀρχῆς ταύτης σαφῶς διακρίνεται τὸ ζήτημα, ἐὰν μία παροχὴ δύναται νὰ ἐκπληρωθῇ, ἀπὸ τὸ ζήτημα, ἐὰν μία παροχή, ἡ ὁποία δύναται νὰ ἐκπληρωθῇ, πρέπει νὰ ἐκπληρωθῇ. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς συναλλακτικῆς καλῆς πίστεως (ἄρθρον 288 Α.Κ.) θὰ ἀπήλλασσε τὸν ἐργοδότην τῆς *ἀφορήτου ὑποχρεώσεως* εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὁποίας καταδικάζεται κατόπιν τῆς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας τῆς ἀνακλητικῆς πράξεως τῆς διοικήσεως, ἥτις ἀντικατέστησε προστατευόμενον πολεμιστὴν δι' ἑτέρου τοιούτου. Ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Διοίκησις παρέλειψε νὰ τοποθετήσῃ τὸν ἀντικατασταθέντα εἰς ἄλλην ἐπιχείρησιν, ὡς ἐπίσης καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐργοδότης ἐξηναγκάσθη νὰ δεχθῇ διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως καὶ νὰ πληρώσῃ τοὺς μισθοὺς εἰς ἕτερον προστατευόμενον, δὲν εἶναι σύμφωνον πρὸς τὴν συναλλακτικὴν καλὴν πίστιν νὰ θεωρῆται ἐν ἐνεργείᾳ ἡ ἀξίωσις τοῦ ἀντικατασταθέντος, κατόπιν τῆς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιβαρύνηται ἀφορήτως καὶ ἄνευ ὑπαιτιότητός του ὁ ἐργοδότης, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἔπραξε, παρὰ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις τῶν νόμων καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς διοικήσεως.

III

Ἐρωτᾶται τέλος: ποία εἶναι ἡ νομικὴ θέσις τοῦ ἐργοδότου, ὁ ὁποῖος, καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἀνακλητικῆς ἀποφάσεως τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς μέχρι τῆς ἀκυρώσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἤρνειτο νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑποχρέωσίν του, δηλ. νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας τοῦ πολεμιστοῦ, τοῦ ὁποίου ἠκυρώθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἡ ἀπόφασις τῆς Διοικήσεως περὶ ἀντικαταστάσεώς του. Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ὁ Ἄρειος Πάγος καὶ ἡ λοιπὴ νομολογία ἀπήντησαν, ὅτι «ἐπανέρχεται ἐν ἰσχύϊ τὸ πρὸ τῆς ἀκυρώσεως νομικὸν καθεστώς, ἐξακολουθεῖ δηλαδὴ ὀφειλομένη ἡ

έργασιακή σχέσις. Ο δὲ ἐργοδότης ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἀπολύσεως θεωρεῖται ἐν ὑπερημερίᾳ διατελῶν καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ. καθίσταται ὑπόχρεως εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ συμπεφωνημένου μισθοῦ (βλ. τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν τοῦ Α.Π. 650/1955 εἰς ΕΕΔ τόμ. 15, σ. 141). Ἀλλ' ἐρωτᾶται: ποία ἐργασιακὴ σχέσις ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη, ποῖον εἶναι τὸ περιεχόμενόν της καὶ πῶς κρίνεται ὅτι ὁ ἐργοδότης τελεῖ ἐν ὑπερημερίᾳ;

Ὡς πρὸς τὴν φύσιν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ὁ Ἄρειος Πάγος εἶχε δεχθῆ ὅτι «διὰ μόνης τῆς ἀποφάσεως ταύτης (δηλ. τῆς διοικητικῆς πράξεως τοῦ Συμβουλίου) θέσιν ἐξηναγκασμένης συμβάσεως ἐπιχειρήσεως δημιουργεῖται ἐφ' ἑνὸς μὲν δικαίωμα τῶν τοποθετουμένων πρὸς κατάληψιν τῆς εἰς ἣν τοποθετοῦνται θέσεως ἐφ' ἑτέρου δὲ ἀντιστοίχως τῶν ἐργοδοτριῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἐπιχειρήσεων ὑποχρέωσις πρὸς ἄμεσον ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιβαλλομένων αὐταῖς ὑποχρεώσεων (βλ. Α.Π. 477/1951 εἰς ΕΕΔ τόμ. 11, σ. 39, ΑΠ 347/1952 εἰς ΕΕΔ τόμ. 11, σ. 748 καὶ ἔπεται σειρὰ ὁμοίων ἀποφάσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἐπαναλαμβάνονται διὰ τῶν ἰδίων ἀκριβῶς λέξεων τὰ ἀνωτέρω).

Ἤδη ἂς προβῶμεν εἰς ἐγγύτερον ἀνάλυσιν τῶν ὡς ἄνω ὁρισμῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Παρατηροῦμεν: 1) Ὅτι μόνη ἡ ἀπόφασις τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς «ἐπέχει θέσιν ἐξηναγκασμένης συμβάσεως». Δηλ. ὁ Ἄρειος Πάγος δέχεται ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς ἀποτελεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν σύμβασιν ἐργασίας. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ διοικητικὴ Ἀρχὴ ἀντικαθιστᾷ τὰς βουλήσεις τῶν συμβαλλομένων καὶ οὕτω ἡ σύμβασις θεωρεῖται πλασματικῶς συναφθεῖσα. Ἡ διοικητικὴ Ἀρχὴ ὑπαγορεύει τὸ περιεχόμενον τῆς συμβάσεως (ἰδιότητα ἐργαζομένου ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, χρόνον διαρκείας, ἀπαγόρευσιν ἀπολύσεως). 2) Ὅτι διὰ τῆς ἐξηναγκασμένης ταύτης συμβάσεως δημιουργεῖται ἐφ' ἑνὸς μὲν δικαίωμα τῶν τοποθετουμένων πρὸς κατάληψιν τῆς εἰς ἣν τοποθετοῦνται θέσεως, ἐξ ἑτέρου δὲ ἀντιστοίχως *ὑποχρέωσις* τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἄμεσον ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς αὐτὸν ὑποχρεώσεων, *δηλ. νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας τοῦ προστατευομένου μισθωτοῦ*. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ὁ καταναγκασμὸς κατεύθυνσιν ἔχει ὄχι μόνον τὴν σύναψιν συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ περιεχομένου τῆς συμβάσεως ταύτης. Διότι ὑπάρχει οὐσιαστικὴ διαφορά, ἐὰν ὁρίσῃ ὁ νομοθέτης: «πρέπει νὰ συνάψῃς σύμβασιν μὲ τὸν Β» καὶ ὁρίσῃ τὰ *μέρη νὰ ὁρίσουν τὰς ἑκατέρωθεν ὑποχρεώσεις*, ἀπὸ τὸ ἐὰν ὁρίσῃ ὅτι: «μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ Β ὑφίσταται ἀπὸ τώρα σύμβασις μὲ τὸ *δεῖνα περιεχόμενον*». Ὁ Α.Π δέχεται ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται ἀναγκαστικὴ σύμβασις ἐργασίας τῆς τελευταίας μορφῆς. Οὕτω ὁ μὲν προστατευόμενος μισθωτὸς ἔχει «*δικαίωμα*» πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως εἰς ἣν τοποθετεῖται, ὁ δὲ ἐργοδότης ἔχει *ὑποχρέωσιν* α) *νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας* τοῦ προστατευομένου μισθωτοῦ, β) νὰ διατηρήσῃ τοῦτον εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον, γ) νὰ μὴ ἀπολύσῃ τοῦτον, παρὰ μόνον ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ὡρισμένοι λόγοι, διὰ τὴν ὕπαρξιν τῶν ὁποίων δύναται νὰ κρίνῃ εἰδικὴ ἐπιτροπή. Τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα τῆς φυσιογνωμίας τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας σὺν ἑπομένῳ σχέσιν ἔχουν μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυσιογνωμίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἐκ τούτου, βεβαίως, δὲν ἕπεται ὅτι καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν διέπεται ὑπὸ τῶν κανόνων τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἁπλῶς μόνον δὲν θὰ ἐφαρμοσθοῦν αἱ ἴδιαι ἀκριβῶς κανόνες. Ὁ ἐργοδότης εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν σύμβασιν ἐργασίας δὲν ἔχει *δικαίωμα*, ὅπως δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ, ὅπως εἰς τὴν *μὴ* ἀναγκαστικὴν σύμβασιν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀλλ' ἔχει *ὑποχρέωσιν* ὅπως δεχθῇ ταύτην. Ὅταν συνεπῶς ἀρνηθῇ ἢ καθυστερήσῃ νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας, δὲν πρόκειται περὶ *μὴ ἀσκήσεως δικαιώματός* του, δηλ. ὑπερημερίας δανειστοῦ (mora accipiendi), ἀλλὰ περὶ *παραβάσεως ὑποχρεώσεώς* του, δηλ. ὑπερημερίας ὀφειλέτου (mora solvendi). Συμφώνως δὲ πρὸς τὸ ἄρθρον 342 Α.Κ. ὁ ὀφειλέτης καθίσταται ὑπερήμερος, ἐὰν ἡ καθυστέρησις τῆς παροχῆς ὀφείληται εἰς γεγονός, δι' ὃ δὲν ὑπέχει εὐθύνην. Δεδέντος δὲ ὅτι ἡ καθυστέρησις τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐργασίας τοῦ προστατευομένου, δηλ. τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου, ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διοίκησις δι' ἀποφάσεώς της ἀντικατέστησε τοῦτον δι' ἑτέρου, δὲν τίθεται ζήτημα εὐθύνης αὐτοῦ, ἄρα οὔτε ὑπερημερίας καὶ ἄρα οὔτε ὑποχρεώσεώς του πρὸς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ. Ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀντικαταστάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας βεβαίως τὴν ἐξαφανίζει νομικῶς ἐκ γενετῆς, πάντως ὅμως παραμένει τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἐργοδότης

κατά τό ίδιον διάστημα ήτο ύποχρεωμένος νά συμμορφωθή πρός τήν ύπάρχουσαν έπιταγήν τής διοικήσεως. Εύθύνει δεδικαίως ύπάρχουν τής διοικήσεως διά τάς τυχόν παρανόμους πράξεις της—δέν είναι όμως νοητόν διά τάς πράξεις ταύτας τής διοικήσεως νά εύθύνηται ό συμμορφωθείς πρός αύτάς πολίτης. Τοιαύται λύσεις προφανώς δέν είναι σύμφωνοι μέ τήν άρχήν τής χρηστής διοικήσεως.

Άντί τών ώς άνω άπαλλακτικών συνεπειών διά τόν έργοδότην όφειλέτην εις τήν περίπτωσιν ταύτην τής άναγκαστικής συμβάσεως έργασίας, ό Άρειος Πάγος καί ή λοιπή νομολογία σχεδόν παγίως δέχονται, ότι ό μισθωτός καθίσταται όφειλέτης τής έργασίας καί δανειστής τού μισθού (άρθρ. 648 Α.Κ.), ώς έάν δηλ. έπρόκειτο όχι περί άναγκαστικής συμβάσεως έργασίας, άλλά περί καθαράς συμβάσεως έργασίας τού ίδιωτικού δικαίου, ώς έάν μή ύπάρχουν οί όρισμοί διά τήν φύσιν τής άναγκαστικής συμβάσεως έργασίας τού Άρείου Πάγου (471/1951, εις ΕΕΔ τόμ. 11, σ. 89 καί 847/1952, εις ΕΕΔ τόμ. 11, σ. 748). Ούτω κατ' *άνακόλουθον καί δογματικήν τρόπον* πρός τάς άποφάσεις ταύτας ή νομολογία δέχεται, ότι ή ύπερημερία τού έργοδότου θά κριθή ώς ύπερημερία δανειστού κατά τό άρθρον 349 Α.Κ. καί όχι ώς ύπερημερία όφειλέτου κατά τό άρθρον 342 Α.Κ. Ώς έκ τούτου δέ ό κατά τό άρθρ. 349 Α.Κ. ύπερήμερος δανειστής (έργοδότης) ύποχρεούται εις τήν καταβολήν τού μισθού, συμφώνως πρός τό άρθρον 656 Α.Κ. Ένώ, έάν έφηρμόζετο τό άρθρον 342 Α.Κ., ό έργοδότης (όφειλέτης) δέν θά καθίστατο ύπερήμερος καί άρα δέν θά ύποχρεούτο εις τήν πληρωμήν τού μισθού συμφώνως πρός τό άρθρον 656 Α.Κ. Ή έφαρμογή τού άρθρου 656 Α.Κ. *προϋποθέτει* ύπερημερίαν τού έργοδότου, ή όποία, κατά τάς περιστάσεις, θά κριθή συμφώνως πρός τό άρθρ. 342 Α.Κ. ή 349 Α.Κ.

Ή άποψις τής νομολογίας δχι μόνον δέν λαμβάνει ύπ' όψιν της τάς άρχάς τής χρηστής διοικήσεως καί τής συναλλακτικής καλής πίστεως, άλλά καί παραγνωρίζει τήν νομικήν φύσιν τού έργοδότου εις τήν άναγκαστικήν σύμβασιν έργασίας. Θεωρούσα ταύτην ώς μή άναγκαστικήν σύμβασιν έργασίας ίδιωτικού δικαίου, εις τήν όποίαν πράγματι ό έργοδότης είναι δανειστής τής παροχής έργασίας, δηλ. *έχει δικαίωμα* νά άπαιτήση τήν παροχήν έργασίας, καί όφειλέτης τού μισθού. Διαφεύγει τής νομολογίας ό όρισμός, τόν όποίον έδωσεν ό Άρειος Πάγος εις τήν άναγκαστικήν σύμβασιν έργασίας, καθ' ον: «δημιουργείται άφ' ένός *δικαίωμα* τού τοποθετουμένου πρός κατάληψιν τής εις ήν τοποθετείται θέσεως, έξ έτέρου δέ *άντίστοιχος τών έργοδοτικών έπιχειρήσεων ύποχρέωσις πρός άμεσον έκτέλεσιν τών έπιβαλλομένων αύταίς ύποχρεώσεων*». Καί έν συνεχεία διαφεύγει τής νομολογίας ότι έκ τού άνωτέρω όρισμού τής άναγκαστικής συμβάσεως έργασίας ό έργοδότης, δστις παραδαίνει (καθυστερεί) τήν έκπλήρωσιν τής ύποχρεώσεώς του νά δεχθή τήν έργασίαν τού προστατευομένου μισθωτού, δέον νά κριθή ώς mora solvendi, δηλ. συμφώνως πρός τό άρθρον 342 Α.Κ. (βλ. *Μπαλήν*, Ένοχικόν § 60).

Δέν άρνούμεθα ότι καί εις τήν άναγκαστικήν σύμβασιν έργασίας έχομεν άμφιμερή σύμβασιν, τής όποίας χαρακτηριστικόν είναι ότι ό δανειστής είναι συγχρόνως καί όφειλέτης. Παραδεχόμεθα έπίσης ότι ένίοτε είναι λίαν δυσχερές νά διακρίνωμεν πότε μία συγκεκριμένη παροχή τού δανειστού εύρίσκεται εις τήν περιοχήν τής θέσεώς του ώς δανειστού καί πότε έμπίπτει εις τήν περιοχήν τής θέσεώς του ώς όφειλέτου (βλ. *Hedemann*: Schuldrecht 1931 σ. 170). Εις τήν περίπτωσιν όμως τής άναγκαστικής συμβάσεως έργασίας τόσον έκ τών σαφών όρισμών τών κειμένων διατάξεων, δσον καί έκ τής γενομένης έρμηνείας ταύτων διά σειράς άποφάσεων τού Άρείου Πάγου, προκύπτει άναμφιβόλως, ότι ό έργοδότης ένταύθα δέον νά κριθή ώς mora solvendi.

Εις τόν ίσχυρισμόν ότι δέν ύφίσταται «παροχή», τήν όποίαν καθυστερεί ό έργοδότης, ή πρσήκουσα άπάντησις είναι ότι ύπό τήν έννοιαν τής «παροχής» νοείται καί ή έπίδειξις τοιαύτης συμπεριφοράς, ώστε νά καθίσταται δυνατή ή έκπλήρωσις τής παροχής τού μισθωτού. Ή παράλειψις τής έπιδείξεως τοιαύτης συμπεριφοράς, δηλ. συμπεριφοράς τεινούσης εις τήν άποδοχήν τής έργασίας, συνιστά παράλειψιν έκπληρώσεως παροχής (βλ. *Μπαλήν*, Ένοχικόν § 6). Άλλ' ό όφειλέτης έργοδότης εις τήν συγκεκριμένην περίπτωσιν δέν καθίσταται ύπερήμερος, διότι ή καθυστέρησις τής έκπληρώσεως τής ύποχρεώσεώς του όφείλεται εις τό γεγονός, ότι καθ' όλον τό διάστημα τούτο έξετέλει έτέραν ύποχρέωσίν του έπιβληθείσαν εις αύτόν εις άντικατάστασιν προηγουμένης καί πηγάζουσαν έξ άναγκαστικής συμβάσεως μετ' άλλου προστατευομένου μισθωτού, γεγονός, ύπερ έξακολουθεί νά ύπάρχη εις τόν πραγματικόν κόσμον καί μετά τόν νομικόν άφανισμόν του καί διά τό δ-

ποιον οὐλεμίαν ὁ ἐργοδότης ὑπέχει εὐθύνην. Ἡ ἄποψις τῆς ὑπ' ἀριθ. 6642/1954 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (ΕΕΔ τόμ. 11, σ. 330), καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης ὑπέχει ὑποχρέωσιν πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ, διότι «ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἐνάγοντος ἐγένετο κατ' αἴτησιν αὐτῆς (τῆς ἐναγομένης ἐργοδότιδος) καὶ δὲν ἦτο πρᾶξις τῆς Ἀρχῆς ἀναπότρεπτος» εἶναι ἐσφαλμένη, διότι ὁ ἐργοδότης ἔχει δικαίωμα ἐξ ὑποκειμένου νὰ ζητήσῃ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ προστατευομένου μισθωτοῦ. Ἡ τοιαύτη ἄσκησις τοῦ δικαιώματός του δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ὕπαρξιν ἢ ὄχι ἀνωτέρας βίας ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι αὐτὴ μία νόμιμος πρᾶξις τῆς Ἀρχῆς δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἀνωτέραν βίαν. Ὡσαύτως καὶ ἡ ἄποψις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1662/1954 (ΕΕΔ τόμ. 14, σ. 304) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης εἶναι ἐσφαλμένη, μολονότι καταλήγει εἰς τὸ ὀρθὸν καθ' ἡμᾶς συμπέρασμα, διότι δέχεται ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως ἀντικατάστασις δι' ἄλλου προστατευομένου ἀποτελεῖ διὰ τὸν ἐργοδότην περιστατικὸν ἀνωτέρας βίας ἀπαλλάσσον τὸν ἐργοδότην κατὰ τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ. Ἀλλ' ὡς εἴπομεν ἡ πρᾶξις τῆς διοικήσεως δὲν δύναται αὐτὴ ν' ἀποτελέσῃ γεγονὸς τυχηρὸν καὶ ἀναπότρεπτον καὶ δι' ἄκρας ἐπιμελείας, διότι τὴν ἀντικατάστασιν ταύτην ἀκριβῶς ἐπεζήτησεν ὁ ἐργοδότης διὰ τῆς ἀσκήσεως ἐξ ὑποκειμένου δικαιώματος, ὅπερ ἔχει. Ὁ ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται, διότι δὲν συντρέχουν αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ. Ἤτοι: 1) δὲν ὑφίσταται ὑπερημερία αὐτοῦ, ὡς ἀνεπτύξαμεν ἀνωτέρω. 2) Δὲν κατέστη ἀδύνατος ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας ἕνεκα λόγων ἀφορώντων τὸν ἐργοδότην, δοθέντος ὅτι ἡ δημοσία Ἀρχὴ προέβη εἰς ἀντικατάστασιν δι' ἑτέρου προστατευομένου μισθωτοῦ. Καὶ ὁ λόγος οὗτος βεβαίως δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν τυχηρῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ὁρίζει τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ. (βλ. *Μπαλῆν*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 179).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ. προϋποθέτει τὴν ὕπαρξιν ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου (ὡς δανειστοῦ εἰς τὴν καθαρὰν σύμβασιν ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ ὡς ὀφειλέτου εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν σύμβασιν ἐργασίας, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 349 Α.Κ. καὶ 342 Α.Κ. ἀντιστοίχως) ἢ τὴν ὕπαρξιν λόγων ἀφορώντων τὸν ἐργοδότην καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας εἶναι ἀδύνατος.

Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην περίπτωσιν ἔχομεν ἐξαίρεσιν τοῦ ἰσχύοντος ἐπὶ ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων κανόνος τοῦ ἄρθρ. 380 Α.Κ. (Βλ. *Μπαλῆν*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 179). Ἡ ὑποστηριχθεῖσα ἄποψις, καθ' ἣν διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 656 δημιουργεῖται ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος τῶν ἄρθρων 349—355 καὶ ὄχι ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος τῶν ἄρθρων 380, 381 Α.Κ. (βλ. ἐνδιαφέρουσαν μελέτην *Κ. Δημάκη* εἰς ΕΕΔ τόμ. 13, σελ. 506), ἔχομεν τὴν γνώμην ὅτι στερεῖται πειστικῶν ἐπιχειρημάτων. Ὁ κανὼν τοῦ ἄρθρου 656 ὁρίζει τὰς συνεπείας δύο διαφορετικῶν νομικῶν γεγονότων: Τοῦ νομικοῦ γεγονότος τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου—δανειστοῦ καὶ τοῦ νομικοῦ γεγονότος τῆς ἀδυναμίας τῆς παροχῆς τοῦ μισθωτοῦ—ὀφειλέτου. Καὶ διὰ μὲν τὸ νομικὸν γεγονὸς τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου—δανειστοῦ ὁρίζει ὡς συνέπειαν τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ, διὰ δὲ τὸ νομικὸν γεγονὸς τῆς ἀδυναμίας πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου ὁρίζει ὡς συνέπειαν, ὅτι ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν μισθοῦ εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας εἶναι ἀδύνατος ἐκ λόγων ἀφορώντων τὸν ἐργοδότην καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἐξαιρετικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 656 διὰ τὴν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας πηγάζουσαν ἐνοχικὴν σχέσιν, θὰ ἐφηρμόζετο ὁ κανὼν τοῦ ἄρθρου 380, καθ' ὃν ἐπὶ ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων, ὅταν ἡ παροχὴ τοῦ ἑνὸς κατέστη ἀδύνατος ἐκ τυχηρῶν γεγονότων, ἀπαλλάσσεται ὄχι μόνον αὐτὸς τῆς παροχῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἕτερος τῆς

ἀντιπαροχῆς. Συγκεκριμένως ἐὰν ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου εἶναι ἀδύνατος, ἕνεκα γεγονότος, ὅτι ὁ αὐτὸς δὲν ὑπέχει εὐθύνην (π.χ. ἐκ τυχαίας πυρκαϊᾶς τοῦ καταστήματος τοῦ ἐργοδότου), ὁ ἐργοδότης, κατόπιν τοῦ ἄρθρου 656, δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 380, διότι ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας εἶναι ἀδύνατος ἐκ τυχαίου λόγου ἀφορῶντος τὸν ἐργοδότην (τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ καταστήματός του). Ὁ ἐργοδότης θὰ ἀπηλλάσσετο τῆς καταβολῆς τοῦ μισθοῦ (ὅηλ. θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ ἄρθρον 380), ἐὰν ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας εἶναι ἀδύνατος ἐκ τυχηροῦ γεγονότος, *μὴ ἀφορῶντος* ὅμως τὸν *ἐργοδότην*, ἢ ἐξ ἀνωτέρας βίας, π.χ. γενικὴ ἀπεργία, ἐμφύλιος πόλεμος κλπ. Ἡ ὕπαρξις τοῦ νομικοῦ γεγονότος τῆς ὑπερημερίας τοῦ δανειστοῦ—ἐργοδότου ἀρκεῖ μόνη, διὰ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐργοδότης εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ. Δὲν δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ ἐπικαλεσθῇ λόγον *μὴ ἀφορῶντα αὐτόν*, ἕνεκα τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατος ἡ παροχὴ τοῦ ὀφειλέτου — ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, πρὸς ἄρσιν τῆς ὑπερημερίας του, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 656 ρητῶς ὁρίζει τὸν λόγον τοῦτον πρὸς ἄρσιν τῆς ὑποχρεώσεώς του πρὸς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ, ἐν περιπτώσει ἀδυναμίας πρὸς παροχὴν καὶ ὄχι πρὸς ἄρσιν τῆς *ὑπερημερίας* του. Αἱ διαζευκτικαὶ προτάσεις, δι' ὧν διατυποῦται ὁ κανὼν τοῦ ἄρθρ. 656, δὲν ἐπιτρέπουν καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ὅτι ἡ ὑπερημερία τοῦ δανειστοῦ ἀποτελεῖ διαφορετικὴν νομικὴν ἔννοιαν ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν παροχῆς.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ διάκρισις μεταξὺ τοῦ γεγονότος τῆς ὑπερημερίας τοῦ δανειστοῦ καὶ τῆς ἀδυναμίας παροχῆς τοῦ ὀφειλέτου δὲν εἶναι πάντοτε ἄνευ δυσχερειῶν (Βλ. *Enneccerus—Lehmann*: Recht der Schuldverhältnisse σ. 524 ἑπ., *Oertmann*: Recht der Schuldverhältnisse σ. 209 ἑπ., Hedemann: Schuldrecht σ. 171 καὶ 349). Διὰ τοῦ κανόνος τοῦ ἄρθρου 656 μειοῦνται σοβαρῶς αἱ δυσχέρειαι τῆς διακρίσεως ταύτης. Ἡ διαμόρφωσις ρύθμισις τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπερημερίας τοῦ δανειστοῦ καὶ τῆς περιπτώσεως τῆς ἀδυναμίας πρὸς παροχὴν τοῦ ὀφειλέτου ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου, τῆς ἀναφερομένης ἐν ἄρθρῳ 656, περιορίζει σημαντικῶς τὰς δυσχερείας τῆς διακρίσεως.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ *Κ. Δημάκη*, ὅτι εἶναι «ἀδόκιμος ἡ ἐπίκλησις τῶν ἄρθρων 380, 381, τὰ ὁποῖα ρυθμίζουσι τὰς περιπτώσεις ἀδυναμίας παροχῆς τοῦ ὀφειλέτου ἐν ἀμφοτεροβαρεῖ συμβάσει», «διότι *δὲν πλήσπεται* ἡ παροχὴ τοῦ ἐργοδότου», δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀδυναμία πρὸς παροχὴν ὑπάρχει, ὅταν ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὀφειλομένην παροχὴν ἐκ λόγων πραγματικῶν ἢ νομικῶν εὑρισκομένων εἴτε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὀφειλέτου, εἴτε *πρὸς τὸ μέρος τοῦ δανειστοῦ* (Βλ. *Μπαλῆ*, Ἐνοχικὸν § 47). Εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 656 γίνεται λόγος ἀκριβῶς περὶ τῆς περιπτώσεως ἐκείνης, καθ' ἣν πρόκειται ἀδυναμία τοῦ ὀφειλέτου ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου πρὸς παροχὴν ἐκ λόγων κειμένων *πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐργοδότου* καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας εἶναι ἀδύνατος ἐκ λόγων τυχηρῶν ἀφορώντων τὸν ἐργοδότην καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν *δὲν σημαίνει ὅτι καθίσταται ἀδύνατος ἡ παροχὴ τοῦ ἐργοδότου*. Τοιαῦτά τι ὄχι μόνον δὲν λέγεται, ἀλλ' οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ νοηθῇ καθ' οἱανδήποτε ἑρμηνείαν εἰς τὴν ἐξεταζομένην περίπτωσιν. Ὅταν ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας εἶναι ἀδύνατος ἐκ λόγων τυχηρῶν ἀφορώντων τὸν ἐργοδότην καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν, ἔχομεν ρύθμισιν μιᾶς περιπτώσεως ἀδυναμίας πρὸς παροχὴν — *κατ' ἐξαίρεσιν* τοῦ ἄρθρου 380 — ἕνεκα λόγων *κειμένων πρὸς τὸ μέρος τοῦ δανειστοῦ-ἐργοδότου*. Ἐκ τούτου δὲ δὲν δύναταί τις κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἀντιληφθῇ «τὴν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἐνέργειαν πρὸς *ἀποδοχὴν* τῆς παροχῆς τοῦ μισθωτοῦ ὡς *παροχὴν* ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τῆς δυνατότητος ἢ εὐκαιρίας πρὸς ἐργασίαν τοῦ μισθωτοῦ».

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

Ἀσθένεια μισθωτοῦ καὶ δικαίωμα μισθοῦ κατὰ τὸ προϊσχῦον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος δίκαιον

Ἐφαρμογὴ ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ Α.Ν. 1846/1939.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 5 § 3 Ν. 2112/1920, ὡς συνεπληρώθη δι' ἄρθρου 3 Ν. 4558/1930, περὶ λύσεως συμβάσεως ἐπὶ ἀποχῇ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, λόγῳ ἀσθενείας, ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια.—Ἀκυρότης ἀπολύσεως μισθωτοῦ προστατευομένου ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 1799/1942, μὴ τηρηθειῶν διατυπώσεων αὐτοῦ.—Δικαίωμα ἐπιδόματος ἐπὶ μισθοῦ προσώπου τοῦ Ν.Δ. 1799/1942.—Ἔλλειψις δικαιώματος μισθοῦ κατὰ τὸ πρὸ τοῦ Α.Κ. ἰσχῦον δίκαιον ἐπὶ μὴ παροχῆς ἐργασίας ἕνεκεν ἀσθενείας.

Συμφωνεῖ καὶ τὸ Β' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου τούτοις ἐν γνώμῃ της προηγηθείσης ὑπ' ἀριθ. 601/1955 Α' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Μ. Πανε-*τίου, ΕΕΔ 15, 183) ἐπὶ τοῦ ἀπασχολήσαντος νομικοῦ ζητήματος.

Τοιαύτη ἐνδιαφερόντως εἶναι ἡ ἀποψις τῆς κατωμνημονευομένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, σύμφωνος καὶ αὐτὴ πρὸς ἐκείνην τῆς ὑπ' ἀριθ. 42/1955 (Α' Τμήματος, εἰσηγητὴς Σ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 108), ὅτι κατὰ τὸ προϊσχὸν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος βυζαντινορωμαϊκὸν δίκαιον (τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται, κατ' ἄρθρ. 21 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐπὶ τῶν πρὸ τοῦ Α.Κ. συνομολογηθεισῶν συμβάσεων, ὁ μὴ παραχὼν τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἕνεκεν ἀσθενείας μισθωτὸς δὲν δικαιοῦται μισθοῦ, ἀπόψεις ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν ἐκφέρουν ἀμφιβητήσεις ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, βλέπε σχετικῶς ΕΕΔ 13, 1048).

Σημειωτέον ὅτι διὰ τῆς μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος συνομολογηθείσης συμβάσεως ἐργασίας ἐφαρμόζονται ἐπὶ τοῦ θέματος τὰ ἄρθρα 657 καὶ 658 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (πρβλ. σχετικῶς Πρωτοδίκου Πειραιῶς 1391/1955, Πρωτοδίκης *Σ. Ξανθόπουλος*, ΕΕΔ 15, 137, ἔνθα αἱ σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Ἐπρόκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς, περὶ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπροστατεύετο, ἀναγκαστικῶς διορισθεὶς (μόνον οἱ ἀναγκαστικῶς ταποθετηθέντες δικαιοῦνται τῆς προστασίας, ἄρθρων 5 ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 118/1945), ὑπὸ τοῦ ν.δ. 1799/1942, μὴ δυνάμενος νὰ ἀπολυθῇ, εἰμὴ διὰ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 8 τοῦ ἀνωτέρω ν.δ. λόγους, ἐφ' ὅσον δὲ δὲν προεβλήθη ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου τοιοῦτος λόγος (ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι δὲν θὰ ἦτο δι' αὐτὸν ἀμάχιον τὸ δικαστήριον, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀνωτέρω ν.δ. διοικητικὸν συμβούλιον), προεκύπτεν, ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὑπαιτιότης τοῦ ἐργοδότου Δημοσίου καὶ ἐντεῦθεν ὑποχρεώσεις αὐτοῦ εἰς καταβολὴν τοῦ κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ. μισθοῦ.

Εἰς τὸν ἐπιδικαζόμενον μισθὸν συμπεριλαμβάνει ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις καὶ τὸ ἐν τῷ ἄρθρῳ 7 τοῦ ν.δ. 1799/1942 (ΕΕΔ 12, 161) ἀναφερόμενον ἐπίδομα ἐκ 15 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ, τοῦ ὁποίου δικαιοῦνται κατὰ τὴν γ' παράγραφον αὐτοῦ οἱ ὑποδηποτε μὴ παραγωγικοὶ ἐλλείψει προσόντων ἐν τῇ κατεχομένῃ ὑπηρεσίᾳ.

Ἀλλ' ἐν προκειμένῳ δὲν ὑφίστατο, νομίζομεν, κἂν δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ, Ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι, κατὰ τὰ δεκτὰ ἐν τῇ ἀρεοπαγιτικῇ νομολογίᾳ γενόμενα (βλέπε ΕΕΔ 11, 685), τὰ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. δ. 1799/1942 δικαιώματα ἀναφέρονται εἰς ὑπαλλήλους μόνον, εἰς πρόσωπα δηλαδή, τὰ ὁποῖα παρέχουσιν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα ἐργασίαν μὴ σωματικήν, πρωτίστως ταῦτα ἀφορῶσιν εἰς ὑπηρετοῦντας ἤδη κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀνωτέρω ν. δ. καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς ἀναγκαστικῶς δυνάμει αὐτοῦ τοποθετουμένους, κατὰ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 αὐτοῦ (ἱστορεῖται ἐν τῇ ἀρεοπαγιτικῇ ἀποφάσει ὅτι ὁ ἐν προκειμένῳ μισθωτὸς διορίσθη κατὰ τὰς διαταξεις τῶν ἄρθρων 4 καὶ 5), ἐκτὸς τοῦ ὅτι τοῦ ἀπὸ σὺ ὁ λόγος ἐπιδόματος, κατὰ τὴν ἐκ τῶν σχετικῶν διατάξεων προκύπτουσαν, νομίζομεν, ἔννοιαν, δικαιοῦνται οἱ μὴ κατέχοντες τὰ τυπικὰ προσόντα προαγωγῆς (πρβλ. Α.Π. 90/1951, εἰσηγητὴς *Ι. Πίκουλας*, ΕΕΔ 10, 378, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 100/1950, εἰσηγητὴς *Γ. Κώνστας*, ΕΕΔ 9, 167, ἔνθα σημειώσεις μας).

Ἀρείου Πάγου 100/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Β. Κυριακόπουλος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Θ. Σταυρόπουλος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Καπολίστριας, Χ. Γεωργιόπουλος, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην

πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους ἐξενεχθείσαν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὅτι ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ τεχνικοῦ, ἐργατικοῦ, βοηθητικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 40 τοῦ ἀν.ν. 1846/1939 «περὶ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ ἐν γένει τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων» δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ νόμος 2112/1920 καὶ ὅτι κατὰ τὴν περίπτωσιν ἀπουσίας τοῦ μισθωτοῦ λόγῳ ἀσθενείας ἐφαρμογὴν ἔχει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 46 § 4 ἐδ. β' ἀ.ν. 1846/1939.

Ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων μετ' ἀναίρεσιν, κατ' ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ., εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ἐρευνητέα περαιτέρω ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως καὶ δὴ αἱ ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου 1954 καὶ 12 Αὐγούστου 1953 ἀντίθετοι ἐφέσεις τῶν διαδίκων κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4127/1953 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ'ΒΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσαι, καταβληθέντος ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος δίκτυου καὶ τοῦ κατὰ νόμον προστόμου, συνεκδικαζόμεναι λόγῳ συναφείας.

Α' Ἐπὶ τῆς ἐφέσεως τοῦ Γ. Σ...

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἔχουσαν ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν περιπτώσει ἡ ἀνωτέρω εἰρημένη διάταξις τοῦ ἄρθρου 46 § 4 ἐδ. β' ἀ.ν. 1846/1939 ἀπολύουσι δι' ἀπουσίαν τοῦ μισθωτοῦ τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων ἐπιτρέπεται ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ ὁριζομένας διατυπώσεις καὶ προϋποθέσεις, ἤτοι μετὰ πρόσκλησιν τοῦ ἀπουσιάζοντος δι' ἐπιστολῆς ἢ ἄλλου προσφόρου μέσου καὶ ἀναλήψιν ὑπηρεσίας ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας καὶ ἐκπνοὴν ταύτης ἄνευ ἡ ἀπολογισμένης ἐκ μέρους τοῦ ἐργαζομένου εἰδοποιήσεως, π.χ. δι' ἀποστολῆς ἰατρικῆς βεβαιώσεως περὶ ἀσθενείας διαρκούσης εἴσετι κλπ., μὴ ἔχοντος ἐφαρμογὴν, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 40 τοῦ ἀ.ν. 1846/1939, τοῦ ν. 2112/1920, ὡς οὗτος συνεπληρώθη διὰ τοῦ ν. 4558/1930. Ἐπομένως ἐσφαλμένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπεφήνατο ἔγκυρον τὴν ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1952 γενομένην ἀπόλυσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἡμερομισθίου ὑπαλλήλου ἐκ μέρους τοῦ διευθύνοντος τὸ Κ.Ε.Α., ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος, ἀλλεπαλλήλοις τοῖς νόμοις 2112 καὶ 4558, ἀπέσχε λόγῳ ἀσθενείας ἐπὶ χρόνον ὑπερβαίνοντα τὰ νόμιμα ὅρια τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. 4558, ὅτι διὰ τῆς ὑπὲρ τὸ ὅριον τοῦτο ἀσθενείας, καὶ ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἐπῆλθε λύσις τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως τῇ βουλήσει τοῦ ὑπαλλήλου, χωρὶς νὰ ἐπικαλῆται τὸ Δημόσιον, οὐδὲ νὰ προκύπτῃ, ὅτι πρὸ τῆς ἀπολύσεως ἐκάλεσε τὸν ἀπέχοντα ὑπάλληλον, ἵνα ἐντὸς τῆς ὁριζομένης ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 46 § 4 ἐδ. β' ἀν.ν. 1846/1939 τετραημέρου προθεσμίας δικαιολογήσῃ τὴν ἀποχήν του καὶ ὅτι παρῆλθεν ἡ προθεσμία ἄπρακτος ἄνευ αἰτιολογίας, καὶ δέον, δεκτῶν γενομένων τῶν δύο πρώτων λόγων ἐφέσεως, νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

Ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, πάντων τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων καὶ τῶν ἐκτεθέντων ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων καὶ τῶν ἀμετακλήτως δεκτῶν γενομένων διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 10616/1949 καὶ 10928/1952 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὁ ἐνάγων, διορισθεὶς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1846/1939 καὶ ἄρθρων 4 καὶ 5 ν.δ/τος 1799/1942, ὡς πολεμιστὴς τοῦ πολέμου 1940 - 1941 καὶ ὢν ἀνάπηρος πολέμου ἀπὸ τῆς 28 Νοεμβρίου 1942, ἐτοποθετήθη ἀπὸ 3 Ὀκτωβρίου 1945 εἰς τὸ Κ.Ε.Α., εἰς ὃ ὑπηρέτει ἔκτοτε ὡς ἡμερομίσθιος τεχνίτης (ἀποθηκάριος Γ'). Ἀπολυθεὶς ἀκύρως τὴν 13 Φεβρουαρίου 1947 καὶ ἀναγνωρισθείσης δικαστικῶς τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως του ταύτης, ἀνέλαβεν ἐκ νέου ὑπηρεσίαν ἀπὸ 1 Μαρτίου 1951, διατελέσας ἐν ὑπηρεσίᾳ συνεχῶς μέχρι τῆς κατὰ τὴν 13 Νοεμβρίου 1952 ἀπολύσεώς του λόγῳ μακρᾶς ἀσθενείας του ὑπερβάσης τὰ ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930 ὅρια, ἀντὶ ἡμερομισθίου δραχμῶν 42.000 παλαιῶν, δικαιούμενος καὶ προσαυξήσεως 15 ο/ο κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 ν.δ. 1799/1942, ὡς μὴ προαχθεὶς ἐλλείψει προσόντων ἀνάπηρος πολέμου. Σημειωτέον ὅτι οὗτος ἀπὸ τῆς 5-5-1952 μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του ἀπέσχε τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας του βεβαιουμένης. Δοθέντος ὅτι ἡ ἀπόλυσις ταύτη, ὑπαγομένου εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1846/1939 καὶ τοῦ ν.δ. 1799/1942 εἶναι ἄκυρος, ἐφ' ὅσον δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατυπώσεις τοῦ ἀνωτέρω μνημονευομένου ἄρθρου 46 § 4 ἐδ. 2 τοῦ νόμου 1846/1939, λόγῳ δὲ τῆς ἰδιότητός του ὡς ἀναπήρου δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπολυθῇ, εἰ μὴ διὰ τῶν ἐν τῷ νόμῳ 1799 ὁριζομένων λόγων, οὐδένα τῶν ὁποίων ἐπικαλεῖται τὸ Δημόσιον, δέον νὰ γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ἀγωγή, ἐπιδικαζομένων τῷ ἐνάγοντι τῶν ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως μέχρι τῆς ἀγωγῆς ὡς ἄνω ἡμερομισθίων, σὺν τῇ προσαυξήσει 15 ο/ο, ἀπορριπτομένων τῶν ἐναντίων ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων. Μισθοῦ ἀνωτέρου τοῦ ὃν ἐκέκτητο κατὰ τὴν ἀπόλυσιν δὲν δικαιοῦται, τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 7 §§ 1 καὶ 2 νόμου 1799/1942 ἀπαιτουσῶν ὅπως οἱ κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ προσλαμβανόμενοι κέκτηνται καὶ τὰ λοιπὰ προσόντα, προκύπτοντα ἐκ τῶν ἐκθέσεων ὑπηρεσιακῆς ἱκανότητος μετὰ σύμφωνον γνώμην τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιακῶν συμβουλίων, ἅτινα οὐδαμῶς προκύπτει, ὅτι ἐκέκτητο ὁ ἐνάγων, προκύπτοντος ἀντιθέτως ὅτι ἦτο δυσμενεστάτη διὰ τὴν ἀπόδοσιν καὶ τὴν ἐν γένει ἐπίδοσιν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἡ γνώμη τῶν προϊσταμένων του.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ν. 38 πρ. πανδ. (19.2), ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ν. 19 § 9 πανδ. (19.2), ἐχουσῶν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐργασιακῆς συμβάσεως, κατ' ἄρθρ. 24 Εἰσαγ. Νόμου τοῦ Α.Κ., σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ μισθωτὸς δὲν δικαιοῦται μισθοῦ, ἐὰν ἡ μὴ παροχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἄνευ ὑπαιτιότητός του, προῆλθεν ἐξ ἑαυτοῦ, οἷον λόγῳ ἀσθενείας, ὁ δὲ ν. 1846/1939 δὲν ρυθμίζει ἄλλως τὴν περίπτωσιν. Ἐπομένως τὸ αἴτημα περὶ ἐπιδικάσεως τῷ ἐνάγοντι καὶ τῶν ἡμερομισθίων τοῦ χρόνου, καθ' ὃν δὲν παρεσέφερεν οὗτος τὰς ὑπηρεσίας του λόγῳ ἀσθενείας, ἤτοι ἀπὸ 5 Μαΐου 1952 μέχρι τῆς ἀκύρου ἀπολύσεώς του, εἶναι μὴ νόμιμον καὶ ὡς τοιοῦτον ἀπορριπτέον.

Μετὰ τὸ ἀνωτέρω δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ διὰ τὰ μετὰ τὴν ἄκυρον ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος ἡμερομίσθια τούτου, ἤτοι ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1952 μέχρι τῆς ἀγωγῆς (12.2.1953), ὑπολογιζόμενα κατὰ τὰ ἀνωτέρω, σὺν τῇ διαφορᾷ δώρου Χριστουγέννων 1952 (78 ἡμερομίσθια πρὸς 48.300 παλαιὰς δραχμὰς (42.000 + 15 ο/ο), σὺν διαφορᾷ δώρου 598 δραχ.), ἤτοι διὰ δραχμὰς ἐν συνόλῳ 4.365.000 παλαιάς, ἀ-

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 281 Α.Κ.

Δικαίωμα ἐγέρσεως ἀναγνωριστικῆς ἀντὶ καταψηφιστικῆς ἀγωγῆς

Δυνατότης, ἐκ τοῦ ἄρθρου 127 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐγέρσεως ἀναγνωριστικῆς ἀγωγῆς, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐνάγων ἔχει ἔννομον συμφέρον πρὸς δικαστικὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ὑπάρξεως ἐννόμου τινὸς σχέσεως, ἀδιαφόρως τοῦ ἐὰν ἡ ἐκ ταύτης ἀξίωσις εἶναι ἢ οὐ γεγεννημένη κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς.— Ἔγερσις κατὰ προτίμησιν τῆς ἐπὶ παροχῇ ἀγωγῆς.—Ὑπαγωγὴ καὶ τοῦ δικαιώματος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας εἰς περιορισμοὺς ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος, οὔσης ἄλλως καταχρηστικῆς καὶ ὡς τοιαύτης ἀκύρου.— Ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρηστικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας λόγῳ ἐκδικήσεως.

Ἐπανέρχεται ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος αὐτοῦ, συμφωνοῦντος πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Α' Τμήματος (318/1955, εἰσηγητὴς Δ. Παπαϊ, ΕΕΔ 14, 775) εἰς τὴν σταθερῶς ἐν τῇ νεωτέρᾳ νομολογίᾳ αὐτοῦ γενομένην δεκτὴν ἄποψιν ὅτι καὶ ἂν ὁ δικαιοῦχος τῆς καταψηφιστικῆς ἀγωγῆς δικαιοῦται νὰ ἐγείρῃ ἀναγνωριστικὴν τοιαύτην, ἱσταμένου τοῦτου σημερινοῦ (βλέπε σημείωσιν μας ΕΕΔ 14, 710, ἔνθα παραπέμπομεν εἰς θεσμὸν καὶ λοιπὴν νομολογίαν).

Ἐπεκτείνει εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρνησιαγωγίας τὰ συμφώνως περὶ ἀγωγῆς, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖτο ἡ δικαστικὴ ἀναγνώρισις ὅτι σύγκειται ἀνυπαγγέλτου συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρονικῆς καὶ συνεχοῦς ἄκυρος, ἡ τοιαύτη δὲ ἀγωγὴ παραδεκτῶς ἐπιάγεται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν (οὕτω καὶ ἡ Α.Π. 1908/1954, εἰσηγητὴς Κ. Σωτήρος, ΕΕΔ 13, 17).

Σημειοῦται ὅτι, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀναφαδέκτου ἀγωγῆς περὶ ἀξιώσεως ἐκ σχέσεως τοῦ δημοσίου δικαίου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσάγονται μόνον ἀξιώσεις ἐκ σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 127 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Α.Κ. ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ δίδεται εἰς τὸν ἔχοντα ἔννομον συμφέρον πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ἐννόμου σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐπὶ δὲ τῆς ἀναγομένης εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον μόνον ἐφ' ὅσον αὕτη ὑπάγεται εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια (Γ. Μπαλῆς, Γεν. Ἀστ. § 134, Γ. Μητσόπουλος, Ἡ ἀναγνωριστικὴ ἀγωγή, σ. 140, σημ. 28, Ἐφετ. Ἀθηνῶν 1171/1954, εἰσηγητὴς Σ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 13, 650, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2126/1955, εἰσηγητὴς Ι. Νταϊάνης, ΕΕΔ 14, 594, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17698/1955, εἰσηγητὴς Β. Ζέππος, ΕΕΔ 15, 91).

Ἐπανέρχεται ἐπίσης ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως αὐτοῦ εἰς τὴν σταθερῶς ὑπ' αὐτοῦ ἀκολουθουμένην ἄποψιν ὅτι καὶ ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ὡς πᾶν δικαίωμα, ὑπόκειται εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρ. 281 Α.Κ., θεωρουμένη ὡς καταχρηστικῶς ἀσκουμένη, ἐφ' ὅσον κινεῖται ἐξ ἐλατηρίων ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ μισθωτοῦ (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 13, 560, ΕΕΔ 13, 911, Πρωτοδίκου Πειραιῶς 1854/1955, Πρωτοδίκης Σ. Μπαμπιδάκης, ΕΕΔ 15, 203).

Ἀρείου Πάγου 58/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Β. Κυριακόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Οἰκονομόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Παχνῆς, Χ. Μοριάνθης

Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 318/1955 ἀπόφασιν τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 100/1954 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Φλωρίνῃ Πρωτοδικῶν καὶ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν ἐξενεχθεῖσαν, ὡς πρὸς τὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος, κρίσιν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, ὅτι δηλαδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 127 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου τοῦ Α.Κ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ δύναται νὰ ἐγερθῇ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐνάγων ἔχει ἔννομον συμφέρον πρὸς δικαστικὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ὑπάρξεως ἐννόμου τινὸς σχέσεως, ἀδιαφόρως τοῦ ἐὰν ἡ ἐκ ταύτης πηγάζουσα ἀξίωσις αὐτοῦ εἶναι ἢ οὐ γεγεννημένη κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς. Ἑπομένως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν, γεγεννημένης καὶ ἀπαιτητῆς οὔσης τῆς ἀξιώσεως του, ἠδύνατο οὗτος νὰ ἐγείρῃ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπὶ παροχῇ ἀγωγήν, δύναται κατὰ προτίμησιν νὰ ἐγείρῃ τὴν ἐκ τοῦ ἄνω ἄρθρου τοῦ Εἰσαγ. Νόμου τοῦ Α.Κ. ἀναγνωριστικὴν τοιαύτην, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ἔννομον πρὸς ἔγερσιν αὐτῆς συμφέρον.

Ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων, κατὰ τὸ ἄρθρον 834 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς ἣν οὗτοι ἠ-

παρεισκομένων τῶν ἐναντίων μὴ νομίμων ἰσχυρισμῶν.

β' Ὡς πρὸς τὴν ἔφεσιν τοῦ Δημοσίου.

Ἡ ἐκκαλουμένη ὑπ' ἀριθ. 15170/1952 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθν. Ἀμύνης, ἡ ἐκδοθεῖσα κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 63 ἀ. ν. 1846/1939, τροποποιούσα καὶ συμπληρούσα οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1846/1939 καὶ θέτουσα κανόνας δικαίου, μὴ δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, δὲν ἔχει κῦρος, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ.

Κριθέντος, ὡς εἴρηται, ὅτι ὁ ν. 2112/1920 δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἄρθρου 40 ἀ. ν. 1846/1939 (Κ.Ε.Α.), ἐφ' οὗ ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 46 αὐτοῦ, καὶ μετὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀπορριπτέος, ὡς ἄνευ νομίμου ἐρείσματος, ὁ μοναδικὸς περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου.

σαν πρό τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως διαδικαστικήν κατάστασιν ἐξεταστέα οὐσία τυγχάνει ἡ ἐμπροθέσμως καί προσηκόντως ἀσκηθεῖσα ἀπό 5 Μαρτίου 1954 ἔφεσις τῆς ἐναγομένης «Α. Ε. Λ*.*» κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 4/1954 ἀποφάσεως τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Φλωρίνης, δι' ἧς ἐγένετο δεκτή ἡ ἀπό 2 Δεκεμβρίου 1953 ἀγωγή τοῦ Θ. Π., διώκουσα τήν ἀναγνώρισιν ὡς ἀκύρου τῆς ἀπό 3 Σεπτεμβρίου 1953 καταγγελίας τῆς μεταξύ τούτου καί τῆς ἐναγομένης ὑφισταμένης συμβάσεως ἐργασίας, ὡς γενομένης κατά παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 281 τοῦ Α. Κ., καταβληθέντος καί τοῦ διά τήν ἀσκησιν τῆς ἐφέσεως ταύτης νομίμου προσγίμου.

Ὁ πρῶτος λόγος ἐφέσεως, κατ' ὃν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κατά ψευδῆ ἑρμηνείαν καί ἐσφαλμένην ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρ. 127 τοῦ Εἰσ. Νόμου τοῦ Α.Κ. ἔκρινε νόμιμον τήν ἀγωγήν, ἐνῶ ὁ ἐνάγων δέν ἐπικαλεῖται ἰδιαιτέρους λόγους, δι' οὓς ἤγειρεν ἀναγνωριστικήν ἀγωγήν ἀντί τῆς ὀφισταμένης καταψηφιστικῆς, ἀπορριπτέος τυγχάνει διά τούς ἐν τῇ δευτέρᾳ ἠγηθείσῃ αἰτιολογίᾳ ἐκτεθέντας λόγους.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 281 Α.Κ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι αὕτη ἔχει ἐφαρμογήν καί ἐπί τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου ὅπως μονομερῶς καί ἀναιτιολόβως καταγγείλῃ τήν μεταξύ αὐτοῦ καί τοῦ μισθωτοῦ ὀφισταμένην σύμβασιν ἐργασίας καί ὅτι ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τούτου δέν εἶναι ἀνεξέλεγκτος καί ἀπεριόριστος, ἀλλ' ὑπόκειται εἰς τήν δικαστικήν κρίσιν, ὅν τοιοῦτον ἐγένετο αὕτη κατά τάς ὑπαγορεύσεις τῆς καλῆς πίστεως καί συμφώνως πρός τά χρηστά ἤθη καί δέν ἀντίκειται εἰς τόν κοινωνικόν ἢ οἰκονομικόν σκοπόν τοῦ δικαιώματος. Ἡ προφανής δέ ὑπέρβασις τῶν ὁρίων τούτων, ἀπαγορευομένη ὑπό τοῦ νόμου, δύναται νά ὀγκήσῃ εἰς ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας κατά τό ἄρθρ. 174 Α.Κ. Οὕτω, ἐν προκειμένῳ, ἡ ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγή, ἐν ᾗ ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων καί ἦδη ἐφεσίβλητος, ἐνῶ εἰργάζετο ἀπό μακροῦ χρόνου εἰς τό λιγνιτωρυχεῖον τῆς ἐναγομένης καί ἦδη ἐκκαλούσης ὡς βουλιμοπαθής καί ἦτο τιμιος, ἀποβατικός καί ἐκ τῶν ἀρίστων ἐργατῶν, μή βαρυνόμενος διά ποινήν τινος, λόγῳ τοῦ ὅτι ἔτυγχανε μέλος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Σωματείου ἐργατῶν—λιγνιτωρύχων Βεγόρας, ἀντιπροσώπευε τοῦ Σωματείου παρά τῷ Ἐργατικῷ Κέντρῳ Φλωρίνης καί ἐκπρόσωπος Δυτικῆς Μακεδονίας τῆς Ὁμοσπονδίας Μεταλλείων Ἑλλάδος, καί ἐφρόντιζε διά τήν διεκπεραίωσιν τῶν συνδικαλιστικῶν συμφερόντων τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου, ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας, δηλονότι λόγῳ ἐκδικήσεως, νόμῳ βάσιμος καί καθ' ὅλα ὡρισμένη τυγχάνει, ταυτόσημον περιεχόμενον ἔχουσα, καθόσον ἡ ἐξ ἐκδικήσεως καταγγελία τῆς συμβατικῆς ἐργασίας ὑπερβαίνει προφανῶς, τά ὑπό τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. τιθέμενα ὅρια καί ὁ περί μή νομίμου καί ἀφάστου τῆς ἀγωγῆς δεύτερος λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος ἐλλιγχεται ὡς ἀβάσιμος. Τό ἐν συγχέει ἐν τῇ ἐφέσει παράπονον ὅτι ἐσφαλμένως ἐκρίθη νόμιμος ἡ ἀγωγή ὑπό τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, καθ' ὃ σημεῖον ὁ ἐνάγων ὑποστηρίζει παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 281 Α.Κ., «διότι ἅμα τῇ ἀπολύσει του προσέλαβεν ἡ ἐναγομένη ἕτερους τεσσαράκοντα ἐργάτας τῆς εἰδικότητός του», ἀπορριπτέον τυγχάνει ὡς ἐπί ἀναλήθους προϋποθέσεως ἐρειδόμενον, διότι, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἡ ἀγωγή δέν ἐκρίθη νόμιμος ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ, ἀλλά διότι ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἐγένετο λόγῳ ἐκδικήσεως.

Ὡς πρός τό οὐσίᾳ βάσιμον τῆς ἀγωγῆς, περί οὗ ὁ τελευταῖος λόγος ἐφέσεως, ἐκ τῶν κατατεθέντων ἐνώπιον τοῦ κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ν. Γ?ΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου ἐξεταστέντων μαρτύρων, περί ὧν τό οἰκεῖον ὑπ' ἀριθ. 4/1954 πρακτικόν συνεδριάσεως, τῶν τοιούτων ἐξετασθέντων ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Φλωρίνης καί Συμβολαιογράφου Ἀμυνταίου Ν. Β**, ὑπό τύπον ἐνόρκου βεβαιώσεως, περί ὧν ἡ ὑπ' ἀριθ. 42/1954 ἔκθεσις τοῦ πρώτου καί 2845/1955 ἀμοία τοῦ δ ετέρου, ἐν ὄψει τῆς ἀπό 31 Αὐγούστου 1952, δηλονότι κατ' ἀνύποπτον χρόνον, ἐνόρκου καταθέσεως τοῦ Ι. Π**, ληφθείσης ὑπό τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδ/σεως Χωροφυλακῆς Ἀμυνταίου, ὡς καί πάντων τῶν ἐπικαλουμένων καί προσαγομένων ἐγγράφων, ἐβεβαιώθη πλέον ἢ ἐπαρκῶς κατά τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὅτι ὁ ἐνάγων καί ἦδη ἐφεσίβλητος, ἐπληρωμένος γενόμενος τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως ὑποχρεώσεων του, κατά παρανόησιν τῶν συνδικαλιστικῶν δικαιωμάτων του, κατάξιον τοῦ τῆς ἀπολύσεώς του χρόνον προέβη εἰς πράξεις ἀντισυμβατικάς, ἀλλά καί ἀντιβαινούσας τοῦ σκοποῦ τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας καί δή ἐβεβαιώθη, ὅτι προέτρεπε τούς ἐργάτας νά μειώσουν καί οὗτοι ἐμείωσαν κατά 40 ο/ο τήν εἰς λιγνίτην ἀπόδοσιν των, ἐπί τῷ τέλει, ὡς ἐξήγγελλε, νά περιέλθῃ ἡ ἑταιρεία εἰς χεῖρας τῶν ἐργατῶν, δι' ἣν πρᾶξιν συνεπεία μηνύσεως τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας ἐγένετο ἀνάκρισις, καθ' ἣν ὡμολόγησεν ἡ διοίκησις τοῦ Σωματείου ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως Πλημμ/κῶν Φλωρίνης τήν μείωσιν τῆς εἰς λιγνίτην ἀποδόσεως τῶν ἐργατῶν. Ὅτι πολλάκις οὗτος, ἐγκαταλείπων τήν ἐργασίαν του, περιήρχετο τάς στοάς, ἔνθα ὡμίλει εἰς τούς ἐργάτας περί μειώσεως τῆς ἀποδόσεως, τούς δέ ἀντιφρονοῦντας ἐργάτας ἠπείλει «νά συμμορφωθοῦν, ἄλλως θά τούς διαγράψῃ ἀπό τό Σωματεῖον», ἀποκαλῶν τούτους «τσιφλικιάρικα τῆς ἐπιχειρήσεως», ὅτι ἠμπόδιζε τούς μπαζαδώρους νά μεταφέρουν τόν ἐξαγόμενον λιγνίτην, μέ ἀποτέλεσμα νά ἐπακολουθῇ πτῶσις χωμάτων καί ἀχρήστευσις ἢ ἀπώλεια τοῦ λιγνίτου, ὅτι ἐκομπάτο κατά τάς ἐργασίμους ὥρας, μή ὑπαρχών εἰς τά κελεύσματα τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας, οὓς καί δέν ὑπελόγιζεν, ὅτι κατά τάς τυχόν βραδύτητας τῶν ἐργατῶν πρός ἀνάληψιν ἐργασίας εἰς παρατήρησιν τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἐναγομένης ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάληψις ἐργασίας ὑπό τοῦ βραδέως προσερχομένου, διότι ἔχουσι καταρτισθῇ τά συνεργεῖα, ὁ ἐνάγων ἀπεκρίνετο «ὅπως ἐργασθῇ ὁ βραδύνας, ἄλλος οὐδείς θά ἐργασθῇ», διαταράσσων οὕτω τήν τακτικήν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως, ὅτι συμπεριφέρετο ὑβριστικῶς κατά τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἐναγομένης καί γενικῶς ὅτι οὗτος ἦτο κακῆς ποιότητος ἐργάτης. Τό πόρισμα τοῦτο κατ' οὐδέν ἀλλοιοῦται ἐκ τοῦ ὅτι ὑπό τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως κατατίθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐφρόντιζε διά τά συμφέροντα τῶν ἐργατῶν, διότι, ἐκτός τοῦ ὅτι ἀορίστως κατατίθεται τό περιστατικόν τοῦτο, δέν φαίνεται ἀληθεῖον, ἀφοῦ τά ἐκ τῶν ἐνεργειῶν του ὀφέλη τῶν ἐργατῶν δέν ἰσοφάριζον τό ἐπιπλέον τοῦ κανονικοῦ καταβαλλόμε-

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΕΩΣ ΜΙΣΘΟΥ ΕΙΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ ΜΕ ΟΡΙΟΝ ΗΛΙΚΙΑΣ

Διαβάθμισις άδελφῶν νοσοκόμων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων κατά τό Ν.Δ. 683/1948

Προϋπόθεσις τῆς κατά τό Ν. Δ. 683/1948 διαβαθμίσεως τῶν εἰς τά διάφορα νοσηλευτικά ἱδρύματα ὑπηρετουσῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων καί τῆς ἀντιστοίχου μισθολογικῆς κατατάξεως αὐτῶν ἡ οὐντοῖς ὀργανισμῶν τῶν ἱδρυμάτων ἡ τροποποιήσις αὐτῶν.—Κανονισμός θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμός» μέ ὅριον ἡλικίας προσωπικοῦ.— Ἔννοια αὐτοῦ ἡ αὐτοδικαία λύσις τῆς συμβάσεως ἐπί τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁρίου ἡλικίας, θεωρουμένης τῆς συμβάσεως ὡς ὡρισμένου χρόνου καί ἀποκλειομένης τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Ν. 2112 —Ἀνανέωσις τῆς συμβάσεως ἐπ' ὁρίστον δι' ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν καί μετά τήν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας.—Ὑστέρα ἀπόλυσις.— Δικαίωμα ἀποζημιώσεως Ν. 2112, μή ὑπολογιζομένου τοῦ χρόνου τῆς προηγουμένης συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου.

Περί τῆς ἐννοίας τοῦ ν.δ. 683/1948 «περί διπλωματούχων ἀδελφῶν νοσοκόμων καί ἐπισκεπτριῶν» ἀσχολεῖται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖον.

Πρόκειται ἐπίσης περί καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐργαζομένης, ἡ σύμβασις τῆς ὁποίας διελύετο ὑπό ὀργανισμόν περί ὁρίων ἡλικίας, ἀλλά παραμενούσης τῆς ἐργαζομένης ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καί μετά τήν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἐπί δωτίων ἀγεδόν, ὁπότε, ἀναπτύσσεται, προέκυψε τό ζήτημα ἐν ἐφαρμοστέα τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112

Ἡ ἀπόφασις, ἀκολουθοῦσα τό ἐν τῇ νομολογίᾳ κρατοῦν (βλέπε ΕΚΔ 11, 1203, ΕΕΔ 12, 221) ὅτι ἡ σύμβασις, ἐν τῇ ὁποίᾳ τίθεται ὅριον ἡλικίας εἶναι ἰσοδύναμος ὡρισμένου χρόνου, λυομένη διά τῆς παρελεύσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας αὐτοδικαίως, ἀναγνωρίζει ἐν προκειμένῳ δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 μόνον ἐπί τῇ διαρρεούσῃ ἀπό τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας μέχρι τῆς ἀπολύσεως χρόνου τῆς νέας συμβάσεως οὔσης ὁρίστου χρόνου.

Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 18204/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρεκίδης*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Σιακκῆς, Δ. Παπαδάτης

Τό ν.δ. 683/1948 «περί διπλωματούχων ἀδελφῶν νοσοκόμων καί ἐπισκεπτριῶν» ἐν ἄρθρ. 15 § 1 ὁρίζει ὅτι «αἱ ὑπηρετοῦσαι εἰς δημόσια, δημοτικά, κοινοτικά καί δημοσίου ἤ ἰδιωτικοῦ δικαίου νοσηλευτικά ἱδρύματα, ὑγειονομικά τοιαῦτα ἤ ὑγειονομικάς ὑπηρεσίας ἀδελφαί νοσοκόμοι διαβαθμίζονται ὡς ἀκολούθως: α) διευθύνουσα ἀδελφή ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ ἀντιστοιχοῦντι εἰς τόν βαθμόν τμηματάρχου β', β) βοηθός διευθυνούσης ἀδελφῆς ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ ἀντιστοιχοῦντι εἰς τόν βαθμόν τοῦ εἰσηγητοῦ, γ) προϊσταμένη ἀδελφή α' τάξεως ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ ἀντιστοιχοῦντι εἰς τόν βαθμόν γραμματέως α' τάξεως, δ) προϊσταμένη ἀδελφή β' τάξεως ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ ἀντιστοιχοῦντι εἰς τόν βαθμόν τοῦ γραμματέως β' τάξεως, ε) ἀδελφή νοσοκόμος α' τάξεως ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ ἀντιστοιχοῦντι εἰς τόν βαθμόν ἀκολούθου, στ) ἀδελφή νοσοκόμος β' τάξεως ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ ἀντιστοιχοῦντι εἰς τόν βαθμόν γραφέως α' τάξεως, ζ) νοσοκόμος μονοετοῦς φοιτήσεως ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ ἀντιστοιχοῦντι εἰς τόν βαθμόν τοῦ γραφέως β' τάξεως». Ἐξ ἄλλου τό ἀνωτέρω ἄρθρον ἐν τῇ 2ῃ παραγράφῳ προσθέτει, ὅτι αἱ ἐν ταῖς §§ 1 καί 3 τοῦ παρόντος ἀναφερόμεναι ἀδελφαί νοσοκόμοι καί ἐπισκέπτριαι παντός βαθμοῦ, ὑπηρετοῦσαι εἰς δημόσια νοσηλευτικά καί ὑγειονομικά ἱδρύματα καί ὑπηρεσίας, δικαιοῦνται τῶν εἰς τούς λοιπούς δημοσίους ὑπαλλήλους παρεχομένων πάσης φύσεως προσαυξήσεων καί ἐπιδομάτων. Ἀκολούθως τό ἄρθρον 18 τοῦ ἰδίου νομοθετήματος εἰς μέν τήν § 1 ὁρίζει, «ὅτι διά τήν πλήρωσιν κενῶν θέσεων τῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων τῶν δημοσίων, δημοτικῶν ἤ δημοσίου ἤ ἰδιωτικοῦ δικαίου νοσηλευτικῶν ὑγειονομικῶν ἱδρυμάτων καί ὑγειονομικῶν ὑπηρεσιῶν αἱ ὑποψήφιοι δέον νά κέκτηνται τά κάτωθι προσόντα: α) Νοσοκόμος διορίζεται ἡ ἔχουσα πτυχίον Σχολῆς μονοετοῦς φοιτήσεως, προαγομένη μόνον κατά μισθόν μέχρι τοῦ βαθμοῦ ἀκολούθου μετά διετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν ἐν ἑκάστῳ βαθμῷ, β) ἀδελφή νοσοκόμος β' τάξεως διορίζεται ἡ ἔχουσα δίπλωμα ἀνωτέρας Σχολῆς (τριετοῦς φοιτήσεως), γ) ἀδελφή νοσοκόμος α' τάξεως διορίζεται ἡ προάγεται ἡ ἔχουσα δίπλωμα ἀνωτέρας Σχολῆς καί διετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν ὡς ἀδελφή νοσοκόμος β' τάξεως, δ) ....», εἰς δέ τήν § 2 προσθέτει τά ἑξῆς: «Διά τῶν ὀργανισμῶν τῶν ἱδρυμάτων θά καθορισθῶσιν αἱ θέσεις καί αἱ ὑπηρεσίαι, ἃς θά ἐκτελῶσιν ἐν αὐτοῖς αἱ ἀδελφαί νοσοκόμοι καί ἐπισκέπτριαι ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ των».

Ἐκ τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων τούτων, αἵτινες οὐδόλως ἀντιτίθενται πρός συνταγματικήν τινα διάταξιν, σαφῶς συνάγεται, ὅτι δι' αὐτῶν ἐθεσπίσθησαν δι' ἅπαντα τά νοσηλευτικά ἱδρύματα δημοσίου ἤ ἰδιωτικοῦ δικαίου

νον ἀμοιβαίως ὑπό τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας, ὅπερ, καθ' ἃ ὑπό πάντων τῶν μαρτύρων κατετέθησαν, ἀνῆρχετο εἰς δραχμάς 48.000. ἀντί τοῦ κανονικοῦ 28.000. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων οὐχί καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὑπό τοῦ ἄρθρου 281 Α. Κ. τεθεμένων ὁρίων κατηγγέλθη ὑπό τῆς ἐναγομένης ἡ μεταξύ ταύτης καί τοῦ ἐνάγοντος ὀφιστάμενη ἐργασιακή σύμβασις, ὡς ἀντιθέτως κατ' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τοῦ προσαχθέντος ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, κατά τόν δεκτόν ὡς βάσιμον τελευταῖον λόγον ἐφέσεως, δι' ὃ καί δέον νά ἐξαφανισθῇ αὕτη καί περαιτέρω ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή ὡς ἀβάσιμος.

ή καταγγελή τοιαύτα, ὡς εἶναι τὸ ἐναγόμενον, νέοι ἐνιαίοι βαθμοὶ τῶν ἀδελφῶν νοσοκομείων διάφοροι τῶν ὑπὸ τῶν ὀργανισμῶν τῶν ἰδρυμάτων τυχὸν προβλεπομένων βαθμῶν, ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς βαθμοὺς τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων ἀπὸ τοῦ γραφέως β' μέχρι καὶ τοῦ τμηματάρχου Β' τάξεως. Περαιτέρω ὅμως ἐκ τῶν αὐτῶν διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ διαβάθμισις τῶν ἤδη ὑπηρετουσῶν εἰς τὰ διάφορα ἱδρύματα ἀδελφῶν νοσοκόμων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὡς ἄνω νέων βαθμίδων καὶ ἡ ἀντίστοιχος μισθολογικὴ κατάταξις τούτων προϋποθέτουν σύνταξιν ὀργανισμῶν τῶν ἱδρυμάτων ἢ τροποποίησιν τούτων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προαρμοσθοῦν εἰς τὰς ἰσοπαραταθείσας διατάξεις διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἐν ἑκάστῳ ἱδρύματι θέσεων τῶν νέων βαθμῶν πάντων ἢ τινῶν μόνον ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἑκάστου ἱδρύματος. Πρὸ τῆς πραγματοποιήσεως ὅμως τῆς συντάξεως ὀργανισμοῦ ἢ τῆς τροποποιήσεως τοῦ τυχὸν ὑπάρχοντος τοιούτου δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διαβάθμισις τῶν ἤδη ὑπηρετουσῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων, ὡς μὴ ὑφισταμένων θέσεων, εἰς ἃς νὰ ἐνταχθοῦν αὗται καὶ νὰ ἀποκτήσωσι ταὺς βαθμοὺς καὶ μισθοὺς τῶν θέσεων, ἃς θέλουσι οὕτω καταλάβει (πρβλ. Σ. Ε. 555/1952). Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ἡ ἐναγομένη, ἔχουσα πτυχίον νοσοκόμου καὶ ἀσκοῦσαν ἀσκήσεως ἐπαγγελματίας, ὑπηρέτησε δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1927 μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου 1954 ὡς ἀδελφὴ νοσοκόμος ἐπὶ βαθμῷ βοηθοῦ διευθυνούσης ἀδελφῆς εἰς τὸ ἐναγόμενον νοσοκομεῖον, ὅπερ δὲν προεβλήθη εἰσέτι εἰς τὴν ἀναγκαίαν διὰ τὴν διαβάθμισιν τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ τροποποίησιν τοῦ ὀργανισμοῦ, αὐτὴν δὲ διατάξεις δὲν προβλέπουσι θέσεις τῶν νέων βαθμῶν τοῦ ρηθέντος ν. διατάγματος. Ἑπομένως αὐτὴ ὀρθῶς κατέλαβε αὐτοδικαίως τὸν βαθμὸν τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγὴ, καθ' ὃ μέρος ἐρείδεται ἐπὶ ἀντιθέτου προϋποθέσεως καὶ διὰ διαφορὰν ἀποδοχῶν, δώρων, καὶ προσαυξήσεως διὰ τὴν ἐργασίαν τῶν Κυριακῶν, προκύπτουσαν μεταξὺ τοῦ καταβληθέντος εἰς αὐτὴν μισθοῦ καὶ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ εἰσηγητοῦ τοιούτου, ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ ὡς προώρως εἰσαχθεῖσα. Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα τὰ ἀντίθετα ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὰς προαναφερθείσας διατάξεις κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου, ἡ παραδοχὴ τοῦ ὁποίου καθιστᾷ ματαίαν τὴν ἔρευναν τῶν λοιπῶν λόγων ἐφέσεως αὐτοῦ καὶ ἄγει εἰς ἀπόρριψιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 1, 2 καὶ 3 λόγων ἐφέσεως τῆς ἐναγούσης, δι' ὧν αὕτη παραπονεῖται ὅτι ἔδει ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὰ σχετικὰ αὐτῆς κεφάλαια νὰ γίνῃ ἐν ὅλῳ δεκτή.

Τὸ ἄρθρον 48 τοῦ ἰσχύοντος συμβάσεως ἐπέχοντος κανονισμοῦ τοῦ ἐναγομένου Νοσοκομείου «Εὐαγγελισμός», εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ὁποίου συμπηρῶς προσεχώρησεν ἡ ἐνάγουσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1939, ἔχει ὡς ἑξῆς: «Τὸ νοσηλευτικὸν προσωπικὸν ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 60οῦ ἔτους, προκειμένου περὶ τῆς διευθυνούσης ἀδελφῆς, τῶν βοηθῶν αὐτῆς καὶ τῶν προϊσταμένων ἀδελφῶν ἢ τοῦ 55ου, προκειμένου περὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, ὑποχρεοῦται νὰ ὑποβάλῃ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησιν, ἄλλως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, κατόπιν προτάσεως τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τοῦ Θεραπευτηρίου μετὰ συνεννόησιν μετὰ τῆς διευθυνούσης ἀδελφῆς, προβαίνει εἰς τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Θεραπευτηρίου...» Αἱ διατάξεις αὗται, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς λοιπὰς τοιαύτας τοῦ προσαγομένου καὶ ἐπικαλουμένου κανονισμοῦ, καθιεροῦσαι ὅριον ἡλικίας καὶ μονιμότητος τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐναγομένου Θεραπευτηρίου, προδήλως ἔχουσι τὴν ἔννοιαν τῆς αὐτοδικαίας λύσεως τῆς συμβάσεως ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ τεθέντος ὁρίου ἡλικίας, τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως θεωρουμένης ὡς ὡρισμένου χρόνου τοιαύτης καὶ ἀποκλειομένης τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930 (πρβλ. Ἀπαλλάκου, Ἐρμ. Ἐργ. Δικαίου § 365, Α.Π. 187/1954, ΕΕΔ 13, 403, Α.Π. 384/1953, ΕΕΔ 12, 822, Α.Π. 346/1953, 386/1953, Θέμ. ΞΔ' 885, 886). Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐνάγουσα, ὡς γενηθεῖσα κατὰ τὰ ἐκ τῆς διαδικασίας προκύπτοντα, τὸν Ἰανουάριον 1893, συνεπλήρωσε τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1953, ὅτε, ὡς ἔχουσα τὸν βαθμὸν τῆς βοηθοῦ προϊσταμένης ἀδελφῆς, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ προπαρατεθέντος ἄρθρου ὁρίου ἡλικίας καὶ οὕτω κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἐλύθη αὐτοδικαίως ἡ συναφθεῖσα μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐναγομένου σύμβασις ἐργασίας. Μετὰ ταῦτα ὅμως τὸ ἐναγόμενον συνέχισε νὰ ἀποδέχηται τὰς ὑπηρεσίας τῆς ἐναγούσης καὶ ἑπομένως ἡ ὡς ἄνω σύμβασις ἐργασίας ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1953 ἀνενεώθη ἐπ' ἀόριστον χρόνον (πρβλ. Ἀπαλλάκου, Ἐρμ. Ἐργ. Δικαίου § 75, Α.Π. 139/1933, Θέμ. ΜΔ 310, Α.Π. 387/1933, Θέμ. ΜΔ 756), ἔκτοτε δὲ διετηρήθη ἐν ἰσχύι μέχρι 31 Αὐγούστου 1954, ὅτε ἐλύθη δι' ἀπροθεσμου καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου. Διὰ τὴν ἀπρόθεσμον καταγγελίαν τῆς ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1953 συναφθείσης συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἡ ἐνάγουσα, τῆς ὁποίας ἡ ὑπαλληλικὴ ἰδιότης συνομολογεῖται, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ὁποίας δὲν θὰ προσμετρηθῇ καὶ ὁ χρόνος τῆς προηγηθείσης συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1927 μέχρις Ἰανουαρίου 1953 (πρβλ. Α.Π. 394/1950, ΕΕΔ 9, 704, Α.Π. 187/1954, ΕΕΔ 13, 403). Οὕτω δυνάμει τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ νόμου 2112/1920, ὡς ἔχουσα συμπληρώσει ὑπηρεσίαν ὑπερβαινούσαν τὸ ἔτος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ τέσσαρα ἔτη, ἔδει νὰ λάβῃ ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τὰς τακτικὰς αὐτῆς ἀποδοχὰς 60 ἡμερῶν, αἵτινες ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐκ δραχμῶν 1312 τελευταίου μηνιαίου μισθοῦ, πλέον τῆς ἐκ δραχμῶν 340 ἀξίας τῆς παρεχομένης πρὸς αὐτὴν τροφῆς καὶ κατοικίας, ἀνέρχονται εἰς δραχμὰς 3304 (2Χ1652), καθ' ὃ ποσὸν ἔδει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὸ αἴτημα τῆς ἀποζημιώσεως. Ὅθεν ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, ἀπορρίψας ἐν ὅλῳ τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὸ ρηθὲν κεφάλαιον, ἐσφαλμένως ἔκρινε κατὰ τὸν ἐν μέρει βάσιμον τοῦ λόγου ἐφέσεως τῆς ἐναγούσης.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΙΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤ' ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Μισθωταί δημοσίων νοσηλευτικών ιδρυμάτων και υποχρέωσις καταβολής αποζημιώσεως Ν. 2112

Πρόληψις υπό του Σανατορίου «Σωτηρία» έκτάκτου έργάτου καθαριότητος συνιστᾷ σχέσιν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ὁρισμοί Α.Ν. 965/1937 καὶ τῶν μετέπειτα Νόμων. — Ἀνυπόχρεον κατὰ Α.Ν. 965/1937 καταβολῆς εἰς ἀπολυομένους ἐκτάκτους καὶ ἡμερομισθίους ἀποζημιώσεως Ν. 2112/1920. — Ἐφαρμογὴ Ν. 3198/1955 διὰ καταγγελίαν σχέσεως, ὡς ἀσφαλιζομένων καὶ τούτων κατ' ἀνέργειαν, ἀνυπόχρεον ὅμως καταβολῆς ἀποζημιώσεως Ν. 2112 ὡς προϋποθέσεως κύρους καταγγελίας. — Ἔννοια Ν. 3198/1955 περὶ ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰς ἀπολυομένους ἀποζημιώσεως Ν. 2112. — Ἐξακολούθησις ἰσχύος εἰδικῶν διατάξεων περὶ μὴ καταβολῆς ἀποζημιώσεως. — Ὕπαρξις ἀπαραδέκτου λόγου, κατ' ἄρθρ. 672 Α.Κ., πρὸς λύσιν συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου πρὸ τῆς παρόδου αὐτοῦ.

Ἔχει ἤδη κριθῆ ὑπὸ τῆς Α.Π. 50/1948 (εἰσηγητὴς Ε. Κολοκούρης, ΕΕΔ 7, 202, πρβλ. καὶ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 4306/1948, εἰσηγητὴς Δ. Θεοτόκης, ΕΕΔ 7, 521), ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ἀ.ν. 965/1937 «περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων», ὁρίζοντος ὅτι οἱ ἐπὶ θητείᾳ προσλαμβανόμενοι, οἱ ἔκτακτοι καὶ οἱ ἡμερομίσθιοι ὑπόκεινται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, μὴ δικαιούμενοι ὅμως συντάξεως ἢ ἄλλης ἀποζημιώσεως κατὰ τὴν λῆξιν αὐτῶν, δὲν δικαιοῦνται οἱ ἀνωτέρω οὐδὲ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐπρόκειτο, ὡς δέχεται αὕτη, περὶ μισθωτοῦ, συνδεομένου μετὰ τοῦ νοσηλευτικοῦ ἱδρύματος, νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, διὰ σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου (ὅλλως περὶ αὐτῆς καὶ Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης 883/1955, Πρωτοδίκης Μ. Γεωργόπουλος, ΕΕΔ 14, 1273), εἰς τὸν ὁποῖον, ὑπαγόμενον εἰς τὴν κατὰ τὸν ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502) καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας, δὲν κατεβλήθη ἡ κατὰ ν. 2112/1920 ἀποζημίωσις, ὑπεστήριξε δὲ οὗτος, ὅτι ἡ καταγγελία ἦτο ἄκυρος διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἄκυρος.

Πρώτιστα, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ἡ ἄποψις αὕτη ἐνδιαφέρει γενικώτερον διὰ τὴν ὀρθὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ν. 3198/1955, ἐφ' ὅσον εἰδικὴ διάταξις νόμου δὲν ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ν. 2112, δὲν ὑπέχει ὁ ἐργοδότης, καταγγέλλων τὴν σχέσιν ἐργασίας κατὰ τὸν ν. 3198/1955, ὑποχρέωσιν καταβολῆς τινὸς ἀποζημιώσεως, τῆς ὁποίας μὴ καταβαλλομένης νὰ εἶναι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955, ἡ καταγγελία ἄκυρος. Τὸ ὅτι περαιτέρω δι' ἐπαλλήλου αἰτιολογίας ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου δέχεται, ὅτι ἡ ὡρισμένου ἄλλως, ὡς δέχεται, χρόνου ὑπηρεσίας σύμβασις ἐν προκειμένῳ καταγγέλθη διὰ σπουδαίου λόγου, κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ., καὶ συνεπῶς δὲν ὀφείλεται ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ ἀποζημίωσις διὰ τὴν πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως καταγγελίαν (κυρίως δὲν πρόκειται περὶ ἀποζημιώσεως, ἀλλὰ περὶ μισθοῦ ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ἕνεκεν ἀκύρου καταγγελίας, οὕτω Κ. Τριανταφυλλόπουλος, Αἰτιολογ. Ἔκθεσις Προσχεδίου μισθώσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 9, 471, Κ. Δημάκης, ΕΕΔ 9, 39), δὲν πρέπει βεβαίως νὰ γίνῃ παρανόησις ὅτι ἡ ὀπτικὴ τῆς ἀποφάσεως σχετίζεται πρὸς τὴν κατὰ τὸν ν. 3198/1955 καταγγελίαν, διότι εἰς ταύτην ὑπάγονται συμβάσεις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, νομοθετηθέντος μόνον διὰ τοῦ ἄρθρου 9 § 3 αὐτοῦ ὅτι εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἡ ἀναγγελία κατὰ τὰ ἐν αὐτῷ ὁριζόμενα.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 886/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν.

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Βαρδάκης*

Διεκηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μπουκουβάλας, Η. Κασσανδρής.

Τὸ ἐκκαλοῦν Σανατόριον «Σωτηρία» πρωτίστως παραπονεῖται κατὰ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς σχέσεως ἐργασίας τῆς συνδεούσης τὸν ἐφεσίβλητον μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ὡς σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐνῷ, κατὰ τὰς ἀπόψεις τοῦ Σανατορίου, αὕτη εἶναι δημοσίου δικαίου καὶ ἐντεῦθεν ἔδει νὰ κριθῇ, ὅτι ἀναρμοδίως εἰσήγετο ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγὴ ἐνώπιον τοῦ ἐργατικοῦ δικαστοῦ καὶ νὰ ἀπορριφθῇ αὕτη. Ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων, καθ' ἃ ἰσχυρίζεται εἰς τὴν ἀγωγήν του, βεβαιοῦται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ προσαγομένου ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑπ' ἀριθ. 9073 τῆς 21 Ἰουνίου 1955 ἐγγράφου τοῦ Γραφείου προσωπικοῦ του, προσελήφθη διὰ τῆς ἀπὸ 11.6.1952 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἱδρύματος ὡς ἔκτακτος ἐργάτης καθαριότητος καὶ ἀποτεφρωτικοῦ κλιβάνου διὰ χρονικὸν διάστημα μέχρι 30.6.1952, τῆς ὑπηρεσίας του παρατασθείσης μέχρι 30.6.1955. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 § 2 τοῦ ἀ.ν. 312/1936 «περὶ ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τοῦ ἐν Ἀθήναις Νοσοκομείου Σανατορίου «Σωτηρία»», αἱ διατάξεις τοῦ ὁποίου (ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ ἀ.ν. 965/1937) διετηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ἀν.ν. 338/1945 «ἐπιτρέπεται, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἱδρύματος, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν καὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως αὐτοῦ, ἡ πρόσληψις ἐκτάκτου ἢ ἡμερομισθίου προσωπικοῦ, ὡς καὶ τεχνιτῶν ἢ ἐργατῶν, ὅπερ προσωπικὸν κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ αὐτοῦ νόμου διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν σύμβασιν μισθώσεως ὑπηρεσιῶν». Ἐν ὄψει τῶν γο-

μικῶν τούτων διατάξεων, ἐνισχυομένων ὡς πρὸς τὴν ἔκδοχὴν ὅτι ἡ σχέσις ἡ συνδέουσα τὸν ἐνάγοντα μὲ τὸ ἐκκαλοῦν Σανατόριον εἶναι ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 22 τοῦ ἀ.ν. 965/1937, καθ' ἣν οἱ ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἱδρύματος ὁριζόμενοι ὡς μὴ μόνιμοι ὑπάλληλοι (ἐφ' ὅσον προδήλως δὲν καθίστανται οὗτοι ὁριστικῶς μόνιμοι, δύνανται τοῦ ἄρθρ. 9 αὐτοῦ), διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, οὐδεμία ἀμφιβολία καταλείπεται τῷ δικαστηρίῳ, ὅτι ἡ μεταξὺ ἐκκαλοῦντος καὶ ἐφεσιβλήτου σύμβασις εἶναι ἰδιωτικοῦ δικαίου, πρὸς ὃν χαρακτηρισμὸν οὐδαμῶς ἀντιμάχονται ὁ ἀ.ν. 329/1945 καὶ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ ν. δ. 3097/1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2592/1953 ν.δ. περὶ ὀργανώσεως τῆς ἰατρικῆς ἀντιλήψεως», ὅπερ ἄρθρον ὁρίζει μέν, ὅτι ὅταν τὸ προσωπικὸν τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων τοῦ ν. δ. 2592/1953, εἰς ἃ περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἐκκαλοῦν, συνδέονται μετὰ τοῦ ἱδρύματος διὰ σχέσεως ἐργασίας δημοσίου δικαίου, διατηρεῖται ὅμως ἡ ἐξαίρεσις ἐν αὐτῷ τοῦ εἰς τοὺς εἰδικοὺς ὀργανισμοὺς ἄλλως ὁριζομένου. Ὁ εἰδικὸς ὀργανισμὸς τῆς «Σωτηρίας» δὲν προσάγεται, δὲν ἰσχυρίζεται ὅμως τὸ Σανατόριον, ὅτι ἀπαγορεύεται δι' αὐτοῦ εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ ἱδρύματος, κατὰ τροποποίησιν τῶν ἐν τῷ ὀργανωτικῷ τῆς λειτουργίας του ἀ.ν. 312/1936 ὁριζομένων νὰ προσλαμβάνῃ ἐκτάκτως προσωπικὸν πρὸς κάλυψιν προσκαίρων ἀναγκῶν, ὑφ' ἣν μορφὴν ἔχει προσληφθῇ καὶ ὁ ἐφεσίβλητος, μὴ ἀνήκων εἰς τὸ μόνιμον προσωπικὸν τοῦ. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς ἡ πρωτόδικος χαρακτήρισε τὴν σχέσιν τὴν συνδέουσαν ταύτην μὲ τὸ ἐκκαλοῦν ὡς τοιαύτην ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐπληφθίσθη ἄμφιβόλως κατόπιν τούτου τῆς ἐκδικάσεως τῆς διαφορᾶς καὶ ἀπορριπτέος ἦτο ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ὑποστηρίζων λόγος ἐφέσεως (ἴδε καὶ Α.Π. 397/1952, ἐν ΕΕΔ τόμος 19ος σελ. 785). Πρωτοβουλίαν παραπανεῖται τὸ ἐκκαλοῦν, ὅτι κακῶς ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδίκου ἄκυρος ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως, λόγῳ μὴ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ β. διατάγματος τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, ἐνῷ τὸ Σανατόριον δὲν ὑποχρεοῦται βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 965/1937 εἰς καταβολὴν ταύτης ἀποζημιώσεως. Ἀλλ' ἤδη κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τοῦ ἄρθρου τούτου οἱ ἐπὶ θητείᾳ προσλαμβανόμενοι, οἱ ἔκτακτοι καὶ οἱ ἡμερομίσθιοι ὑπόκεινται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, μὴ δικαιούμενοι ὅμως συντάξεως ἢ ἄλλης ἀποζημιώσεως κατὰ τὴν ἔξοδον αὐτῶν. Ἐρευνητέον ἐὰν ἡ διάταξις αὕτη δέον νὰ θεωρηθῇ καταργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ν. 3193/1955, ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγόντος, δοτις ὡρισεν ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτοῦ, δι' οὗ ἐπανέφερεν ἐν ἰσχύϊ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, τὰ ἑξῆς: «Ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, ὑπαγόμεναι εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ 2971/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας», δύνανται νὰ καταγγέλλουν τὴν σχέσιν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ὑποχρεοῦνται ὅμως νὰ καταβάλλουν εἰς αὐτὸ τὴν ὑπὸ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας». Ἐντεῦθεν προκύπτει μὲν ἀναμφισβητήτως πρόθεσις τοῦ νομοθέτου, ὅπως παράσχῃ μίαν οἰκονομικὴν ἀρωγὴν εἰς τοὺς μισθωτούς τοὺς μεταπίπτοντας εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνέργων, ἀνεξαρτήτως ἂν αἱ ἐπιχειρήσεις ἐμπίπτουν εἰς τὰς κατ' ἰδίαν περιπτώσεις τοῦ β.δ τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, ἀποβλέψαντος τοῦ νόμου εἰς ὅλους τοὺς κατὰ τῆς ἀνεργίας προστατευομένους μισθωτούς (Α.Π. 91/1954, ΕΕΔ τόμος 13ος, σελ. 199), μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται καὶ τὰ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα διὰ τοὺς εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας ὑπαγομένους ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτούς των (Α. Π 420/1953, ΕΕΔ τόμος 12, σελ. 873), παρὰ τὴν κακότεχνον διατύπωσιν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ νεωτέρου ν. 3193/1955, ἐξ ἧς ἠδύνατο νὰ γεννηθῇ παρερμήνευσις ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἀναφέρεται μόνον εἰς ἐργοδότας ἀσκοῦντας ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις ὑπὸ τὴν οἰκονομικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἔννοιαν τῶν ὅρων, οἵας προφανῶς δὲν ἀσκοῦν καὶ τὰ νοσηλευτικὰ δημόσια ἱδρύματα καὶ ἧτις παρερμήνευσις διαλύεται ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκ τῆς ἐρμηνευτικῆς δηλώσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τῆς γενομένης καὶ ἀναγραφείσης εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς τῆς 6 Ἀπριλίου 1955 κατὰ τὴν τελικὴν ἔγκρισιν τοῦ νομοσχεδίου, δι' ἧς διεσαφηνίσθη, ὅτι διὰ τῆς ρητῆς μνείας τῶν Δήμων δὲν ἐπεκοπήθη περιορισμὸς τοῦ κύκλου τῶν ὑποχρεώσεων, ὡς οὗτος εἶχε καθορισθῇ διὰ τῆς νομολογίας τῶν δικαστηρίων ὑπὸ τὸ καθεστὼς τοῦ ν. 118/1945. Ἀλλὰ διὰ τῆς γενικῆς ταύτης διατάξεως τοῦ ν. 3198/1955, παρὰ τὸν σκοπὸν τὸν κινήσαντα τὸν νομοθέτην εἰς τὴν ψήφισίν του, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι διὰ τῆς γενικῆς αὐτῆς διατάξεως ἐπεκοπήθη ἡ κατάργησις πάσης ἀντιθέτου εἰδικῆς διατάξεως, θεσπιζούσης τὸ ἀνυπόχρεων καταβολῆς ἀποζημιώσεως εἰς τὴν περίπτωσιν νομίμου ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ καὶ δὴ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 965/1937, ἥτις ἐνομοθετήθη κατὰ παρέκκλισιν τοῦ κανόνος, ἀκριβῶς διότι ἤθελεν ὁ νομοθέτης νὰ προασπίσῃ τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα τῶν δημοσίου δικαίου νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων ἐπὶ ἴσοις τοῖς ἰδιωτικοῖς χάριν τῶν γενικωτέρων συμφερόντων, τὰ ὁποῖα ἐτάχθησαν νὰ ἐξυπηρετῶν (ἴδε σύμφωνον γνωμοδότησιν ἀπὸ 9.9.1955 Νομικῆς Ὑπηρεσίας Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας καὶ σύμφωνα ἐπίσης σχόλια ΕΕΔ εἰς τόμον 14, σελ. 1269). Πέραν τούτων ὅμως, βεβαιωθέντος τοῦ δικαστηρίου καὶ διὰ τοῦ προσαγομένου ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑπ' ἀριθ. 9373 τῆς 21 Ἰουνίου 1955 ἐγγράφου, ὅτι ἡ σύμβασις τοῦ ἐφεσιβλήτου συνήφθη δι' ὡρισμένου χρόνου καὶ δὴ ἀπὸ 9.4.1952 μέχρι 30.6.1952, ἥτις σύμβασις παρετάθη μέχρι 30.6.1955 καὶ ὅτι ἡ ἀπόλυσις του ἔλαβε χώραν διὰ σπουδαῖαν λόγον, ἥτοι δι' ὑπηρεσιακὰς παραλείψεις του, αἵτινες ἐδημιούργησαν καὶ δημόσιον θόρυβον διὰ τῶν ἐφημερίδων εἰς βάρος τοῦ Νοσοκομείου (ἴδε προσαγόμενα φύλλα ἐφημερίδων καὶ σχετικὰ ἔγγραφα Νοσοκομείου), δὲν ὀφείλεται εἰς τοῦτον κατὰ τὸ διέπον τὴν περίπτωσιν ἄρθρ. 672 τοῦ Α.Κ. ἀποζημίωσις διὰ τὴν πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως καταγγελίαν αὐτῆς (Κανκελ, Ἐνοχ. Ἔκδοσις πρώτη, ὑπ' ἄρθρ. 672, σ. 360 § 2). Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπ' ὄψιν καταγγελία, δι' ἣν ἐπιμένουν αἱ λοιπαὶ διατυπώσεις τοῦ νόμου, δὲν πάσχει ἀκυρότητα αὐτῆς, ἐπικαλουμένην ὑπὸ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΜΕΙΩΣΙΣ ΠΟΣΟΣΤΟΥ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΛΗΨΕΩΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Έννοια της κατ' άρθρον 12 Ν. Δ. 2657/1953 πρός τον Υπουργόν Εργασίας εξουσιοδοτήσεως

Εφαρμογή διατάξεως άρθρου 12 Ν. Δ. 2657/1953 περί μειώσεως ύπό του Υπουργού Εργασίας ποσοστού υποχρεωτικής προσλήψεως πολεμιστών του Α.Ν. 1836/1951 και επί τοποθετηθέντων κατά τον προϊσχύοντα Ν. 751/1948.—Μή αναγκαία δημοσίευσις κατ' εξουσιοδότησιν άρθρου 12 Ν. Δ. 2657/1953 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.—Ισχυρισμός περί καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος εργοδότου διά της προτάξεως του απολυθέντος μισθωτού κατά την απόλυσιν άλλων επίσης προστατευομένων και απολυθέντων μισθωτών.—Ανυπόχρεον καταβολής αποζημιώσεως Ν. 2112 εις τους μετ' απόφασιν του Υπουργού Εργασίας, κατ' άρθρον 12 Ν. Δ. 2657/1953, απολυομένους — Δικαίωμα μόνον αποζημιώσεως εξ αποδοχών δύο μηνών.

Σύμφωνος είναι ἡ γνώμη τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς ἐκείνην τοῦ Α' Τμήματος (413/1955, ὅμοια ἐκριβῶς ἡ 412/1955, εἰσηγητὴς Γ. Βουτσοπούλης, ΕΕΔ 14, 855) ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ν.δ. 2657/1953 «περὶ τροποποιήσεως κλπ. τοῦ ἀ.ν. 1836/1951» (ΕΕΔ 14, 1109), κατὰ τὸ ὁποῖον δύναται ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, μετὰ γνώμην τοῦ οἰκείου Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, νὰ μειώσῃ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ποσοστὸν ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως πολεμιστῶν, προκειμένου περὶ ἐπιχειρήσεων τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον αἱ ἐργασίαι αὐτῶν ἔχουν ἀνασταλῇ οὐσιαστικῶς ἢ δὲν δύνανται ἐπωφελῶς νὰ λειτουργήσωσιν ἢ προφανῶς ἡ συνέχισις τῶν ἐργασιῶν των ἐπιφέρει ζημίας.

Δυνάμει τῆς ἀνωτέρω νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἐξεδόθη ὀχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἡ ὁποία ἐπελάλησεν ὁρισθεῖσαν ἐπιχείρησιν τῆς ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως προσώπων προστατευομένων ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ ἐνάγοντος.

Προβληθέντος ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἡ περὶ ἧς ἡ κειμένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἔχρηζε δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ μὴ δημοσιευθεῖσα εἶναι ἄκυρος, ἡ ἐφεσιβλητικὴ ἀπόφασις δέχεται τὸ ἀντίθετον.

Διάφορον εἶναι τὸ ζήτημα ὅτι κατὰ δύναμιν τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ν.δ. 2657/1953 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀ.ν. 1836/1951» (ΕΕΔ 14, 1113) ἐκδιδόμεναι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐκρίθη ὅτι χρήζουν δημοσιεύσεως (Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 16308/1955, εἰσηγητὴς Γ. Ἰωαννίδου, ΕΕΔ 15, 16).

Ἀρείου Πάγου 56/1956 Τμ. Β

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Β. Κυριακόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Π. Τζαννετάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Λ. Βαμβέτσος, Χ. Ἀντωνόπουλος

Ἡ ὑπόθεσις φέρεται πρὸς συζήτησιν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 413/1955 ἀπόφασιν τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἀνελούσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 6153/1955 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ παραπέμψασαν τὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς μνησθείσης ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν κρίσιν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, καθ' ἣν ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2657/1953 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ κλπ.» ὡς ἐκυρώθη διὰ τοῦ ν. 2113/1952 καὶ ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ὁριζούσης ὅτι «δύναται ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ μετὰ γνώμην τοῦ οἰκείου Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων νὰ μειώσῃ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ποσοστὸν ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως πολεμιστῶν, προκειμένου περὶ ὑποχρέων τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον αἱ ἐργασίαι τῶν ὑποχρέων ἔχουν ἀνασταλῇ οὐσιαστικῶς ἢ δὲν δύνανται ἐπωφελῶς νὰ λειτουργήσωσιν ἢ προφανῶς ἡ συνέχισις τῶν ἐργασιῶν ἐπιφέρει ζημίας, λυομένης ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑποχρεωτικῶς τῆς σχέσεως ἐργασίας ὁλοκλήρου ἢ μέρους τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων πολεμιστῶν», συνδυαζομένης πρὸς τὴν διάταξιν τῆς § 7 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, καθ' ἣν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφέδρων πολεμιστῶν, οἵτινες προσελήφθησαν ὑπὸ τῶν ὑποχρέων τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου τούτου, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 1195/1949, συμφηφίζεται πρὸς τὸ ποσοστόν, ὅπερ ὑποχρεοῦνται νὰ προσλάβωσιν οὗτοι βάσει τοῦ παρόντος ἄρθρου καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ μνησθέντος ν.δ. 2657/1953, ὅστις κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν αὐτοῦ ἔκθεσιν δὲν

τοῦ ἐνάγοντος λόγῳ τῆς μὴ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ β. δ/τος τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 διὰ τοὺς ἀνωτέρω δεκτοὺς γενομένους ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου λόγους. Ἀντιθέτως ὅθεν ἀποφανθεῖσα ἡ πρωτόδικος καὶ κρίνασα ἄκυρον τὴν καταγγελίαν τῆς ἐπιδίκου συμβάσεως, λόγῳ μὴ καταβολῆς τῆς προειρημένης ἀποζημιώσεως, μεθ' ἣν ἐπεδίκασε τοὺς μισθοὺς ὑπερημερίας εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἐνάγοντα, ἔσφαλε καὶ δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ, ἐπὶ τῷ τέλει ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΩΝ

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΠΙ ΕΝ ΕΤΟΣ ΑΠΟ ΕΠΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἀποχή μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας δι' ἄλλον λόγον, πλὴν ἀσθενείας, καὶ ἰσχὺς συμβάσεως

Ἐκτίμησις ὑπὸ δικαστηρίου ἀποχῆς μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας δι' ἄλλον λόγον, πλὴν ἀσθενείας, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, προκειμένου νὰ κριθῇ ἂν αὕτη συνιστᾷ σιωπηρὰν δήλωσιν βουλήσεως τοῦ μισθωτοῦ περὶ λύσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς συμβάσεως. — Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Α.Ν. 244/1936 περὶ κρίσεως Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὸν ἐπαναλαβόντα τὴν ἐργασίαν μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπόλυσιν ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου.

Διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ κωδικοποιηθέντος ν. 3514/1928, ὡς συνεπληρώθη καὶ τροποποιήθη μεταγενεστέρως (βλέπε κωδικοποίησιν σχετικῶν διατάξεων ἐν ΕΕΔ 7, 581), ἐπιβάλλεται ἡ ἰσχυροποιητικὴ ἐν τῇ θέσει του διατήρησις ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐπανιλήψεως τῆς ἐργασίας τοῦ ἀποστρατευθέντος μισθωτοῦ, ἐὰς πρὸ τοῦ ἔτους ἀπολύσεως δυναμένης νὰ γίνῃ διὰ κατ' ἰδίαν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936, κατὰ τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ ἀ.ν. 547/1937.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς παρατιθεμένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὁ μισθωτὸς ἐζήτησε τὴν

εἶναι ἡ ἀνόητος καὶ ὑπὲρ τὰς δυνάμεις ἐπιβαρυνεις τῶν ἐπιχειρήσεων, ἀλλὰ ἡ διὰ τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας αὐτῶν προστασία τῶν πολεμιστῶν, ἀφοῦ προκύπτει, ὅτι αὕτη ἀφορᾷ οὐ μόνον τοὺς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 1836/1951 προαληφθέντας πολεμιστάς, ἀλλὰ καὶ τοὺς βάσει τοῦ ν. 751/1948 τοποθετηθέντας τοιούτους, ἀφοῦ καὶ οὗτοι περιλαμβάνονται κατὰ ρητὴν διάταξιν τῆς ὡς ἄνω μνημονευθείσης ὑπ' 7 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου ὁριζόμενον ποσοστόν, ὅπερ ὁ Ὑπουργὸς δύναται νὰ μειώσῃ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἄνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως μεταξὺ τῶν βάσει τῶν ὡς ἄνω νόμων προαληφθέντων καὶ πολεμιστῶν.

Ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων μετ' ἀναίρεσιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 834 τῆς Πολ. Δικ., εἰς ἣν κατάστασιν ἦσαν αὐτοὶ πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ἐξεταστέα τυγχάνει, μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ προτείνου, ἡ νομιμότης καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1955 ἔφεσις τῆς ἐναγομένης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 699/1955 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ' ΝΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1954 ἀγωγὴ τοῦ ἐνάγοντος, τοποθετηθέντος παρὰ τῇ ἐναγομένῃ κατὰ τὰ ἄρθρα 1, 3 καὶ 5 τοῦ ν. 751/1948 τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1947 ὡς ῥάπτου ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐκ δραχμῶν 31,25 καὶ ἀπολυθέντος τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1954 δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 43977/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2657/1953 διὰ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 4.125, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ μνημονεύθεισα διάταξις ἀφορᾷ μόνον τοὺς κατὰ τὸν ἀ.ν. 1836/1951 προαληφθέντας πολεμιστὰς καὶ οὐχὶ τοὺς βάσει τοῦ ν. 751/1948 τοποθετηθέντας τοιούτους.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει τῆς παρούσης ἐκτεθέντων ἐσφαλμένη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῆς διατάξεως τοῦ μνημονευθέντος ἄρθρ. 12 τοῦ ν.δ. 2657/1953, ὑπολαβοῦσα ὅτι δὲν περιλαμβάνεται εἰς αὐτὴν ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων, ὡς τοποθετηθεὶς παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ ἐναγομένῃ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου 751/1948, καὶ δέον, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἐφέσεως, αὕτη νὰ μεταρρυθμισθῇ.

Τὸ Δικαστήριον, ἐπιλαμβανόμενον περαιτέρω τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, κρίνει ἀπορριπτέους τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἰσχυρισμούς, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἰδίαν βάσιν τῆς ἀγωγῆς: α) ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 43977/1954 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δυνάμει τῆς ὁποίας ἀπελύθη ὁ ἐνάγων, δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ β) ὅτι κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος ἡ ἐναγομένη προέβη εἰς τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ, τὸ μὲν διότι ἡ μνησθεῖσα ὑπουργικὴ ἀπόφασις, μὴ οὖσα κανόνας δικαίου, ἐκδοθεῖσα κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου (τοῦ ἄρθρου 12 ν.δ. 2657/1953), ἐφ' ὅσον δὲν προκύπτει ἀντίθετος βούλησις τοῦ ἐξουσιοδοτοῦντος νομοθέτου, δὲν ἔχρηζε δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, τὸ δὲ διότι δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 281 Α. Κ. ἀπαγορευομένη καταχρηστικὴ ἄσκησις δικαιώματος ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπικαλουμένου γεγονότος ὅτι ἡ ἐναγομένη προέταξε τὸν ἐνάγοντα κατὰ τὴν ἀπόλυσιν ἄλλων ἐπίσης προστατευομένων καὶ ἀπολυθέντων πολεμιστῶν, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐπὶ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ ἐκ τοῦ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος, ὅστις ἦτο ἡ ἀνακούφισις τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἡ διὰ τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας αὐτῶν προστασία τῶν διατηρηθέντων εἰς ταύτας πολεμιστῶν ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ ἐν τῇ ἀγωγῇ προβαλλόμενος λόγος ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος λόγῳ μὴ καταβολῆς αὐτῷ τῆς ἐκ τοῦ ν. 2112 ἀποζημιώσεως, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2657/1953, οὐδεμία ἄλλη ἀποζημίωσις ὀφείλεται ἐξ οἱουδήποτε ἄλλου νόμου, πλὴν τῆς διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καθοριζομένης, ἥτις δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς ἀποδοχὰς δύο μηνῶν, οἷα καὶ καθορισθῇ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 43977/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Ὅθεν ἀπορριπτέα εἶναι ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

εἰς αὐτὸν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930, ἡ ὁποία, κατὰ τὰ ὀρθῶς ἐν τῇ νομολογίᾳ κρατήσαντα, συντρέχει μετὰ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3514 ἀποζημιώσεως ἐξ ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν ἐπὶ ἀδικαιολογήτῳ προ τῆς παρελεύσεως τοῦ ἔτους ἀπολύσεως (βλέπε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9829/1955, εἰσηγητὴς Σ. *Ράγκος*, ΕΕΔ 14, 863 καὶ λοιπὰς εἰς σημείωσιν μας αὐτόθι παραπομπάς).

Ἀποσχόντος ὅμως ἐν προκειμένῳ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ἀπὸ 4.8.1954 - 8.9.1954 ὁ ἐργοδότης ἀντιτάξει τὴν καταλυτικὴν τῆς ἀγωγῆς ἔνστασιν ὅτι αὐτὸς ἐθεωρεῖτο λύσας τὴν σύμβασιν ἐκ τοῦ λόγου τούτου καὶ συνεπῶς δὲν ὑπῆρχεν ὑποχρέωσις ἀποζημιώσεως.

Ἀκολουθήσαν τὸ Πρωτοδικεῖον τὴν γνωστὴν ἄποψιν τοῦ Ἀρείου Πάγου (229/1955, εἰσηγητὴς *Μ. Παπαλῆς*, ΕΕΔ 14, 464), κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκ μόνης τῆς δι' ἄλλον λόγον, πλὴν ἀσθενείας, ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας δὲν θεωρεῖται λυθεῖσα ἡ σύμβασις ἐργασίας, ἀλλ' εἶναι ζήτημα κρίσεως τοῦ δικαστοῦ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (Α.Κ. 200, 288) (βλέπε καὶ *Κ. Καυκᾶ*, Ἔνοχ. Ἐλδ. Τόμος β', σ. 193) (θεώρησεν ἐν προκειμένῳ τὴν ὑπὸ τὰς ἐκ τῆς ἀποφάσεως του ἐκτιθεμένας περιστάσεις ἀποχὴν ὡς λύσασαν τὴν σύμβασιν.

Σημειωτέον ὅτι ὁρίζει μὲν τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν. 3514 ὅτι ἡ ἀπόλυσις τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστατευομένων γίνεται διὰ καθ' ἑαυτὴν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν, μετ' ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 2112/1920 περὶ τῶν συνεπειῶν ἐπὶ τῆς συμβάσεως ἐκ τῆς ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ (πρβλ. ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς ὁμοίως τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 2112/1920 περὶ τῶν συνεπειῶν ἐπὶ τῆς συμβάσεως ἐκ τῆς ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ (πρβλ. ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς ὁμοίως τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 341/1936 περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἀπολυομένων καὶ τούτων δι' ὡρισμένους λόγους καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936, τὰς Α.Π. 158/1945, ΕΕΔ 4, 650, Α.Π. 224/1953, ΕΕΔ 12, 585, *contra* Σ.Ε. 73/1949, ΕΕΔ 8, 268, Σ.Ε. 74/1949, ΕΕΔ 8, 280), ἀποφανθείσας ὅτι ἡ ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας κρίνεται, ὡς ἀνώμοιστος συμπεριφορά, ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς λόγος συνισταμένης νὰ ἀγάγῃ εἰς ἀπόλυσιν).

Περαιτέρω, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπορρίψεως, δοθέντος ὅτι ἐπὶ ἀπολύσεως παρὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν. 3514 ὁ ἐργοδότης μόνον ἀποδεικνύει τὸ δεδικαιολογημένον τῆς ἀπολύσεως, δι' ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, δὲν εἶχε βεβαίως θέσιν ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ μισθωτοῦ, ἐπιδιώκοντος τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, ὅτι ὁ ἐργοδότης ἔπρεπε νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν Ἐπιτροπήν, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἀπόλυσις ἄνευ εἰς αὐτὴν προσφυγῆς, ἀλλ' ὀφείλεται μόνον ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3514 ἀποζημίωσις, πρωτιμηθείσης ὑπὸ τοῦ νομοθέτου τῆς ἐλάσσονος αὐτῆς κυρώσεως, πρὸς τῇ, ὡς ἐσημειώθη, ἀποζημιώσει τοῦ ν. 2112. (Ταῦτα ἐπὶ τῆς ἐν τέλει σχέσεως τῆς ἀποφάσεως).

Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 17254/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Δαμπρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Λ. Ζωγράφος*, *Σ. Μπρουλίδακης*

Ἐπὶ ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, μὴ ὀφειλομένης εἰς ἀσθένειαν ἢ προκειμένου περὶ γυναικός, εἰς λοχείαν, ἀλλὰ εἰς ἄλλην αἰτίαν, εἰς τὸν δικαστὴν ἀπόκειται, ἵνα, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἑκάστοτε εἰδικῶν περιπτώσεων καὶ συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν ἡ ἀποχή, κρίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρ. 200, 288 Α.Κ.), ἐὰν τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς διαρκείας τῆς ἀποχῆς καὶ ἡ προκαλέσασα ταύτην αἰτία δικαιολογῶσιν, ὅπως θεωρηθῇ ἡ τοιαύτη ἀποχὴ ὡς συνιστῶσα σιωπηρὰν δήλωσιν βουλήσεως τοῦ ἀπέχοντος μισθωτοῦ περὶ λύσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς συμβάσεως ἐργασίας (βλέπε Α.Π. 229/1955, ΕΕΔ 14, 465).

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐκκαλῶν - ἐνάγων, συνδεόμενος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1945 διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου μετὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου, διατηροῦντος καὶ ἐκμεταλλευομένου ἐνταῦθα ἐργαστήριον κατασκευῆς καὶ ἐπισκευῆς ἠλεκτρικῶν ψυγείων, εἰργάσθη ὡς τεχνίτης ἐν αὐτῇ μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου 1950, ὅτε ἐστρατεύθη οὗτος. Μετὰ τὴν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ ἀπόλυσίν του ἐπανῆλθε τὴν 2αν Νοεμβρίου 1953 εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ συνέχισε τὴν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τούτου ἐργασίαν του μέχρι τῆς 4ης Αὐγούστου 1954, ὅτε ἀπέσχε τῆς ἐργασίας ταύτης μέχρι τῆς 8ης Σεπτεμβρίου 1954. Τὴν 8.9.1954 ἐπεδόθη εἰς τὸν ἐπανελθόντα ἐκκαλοῦντα ἡ ἀπὸ 7.9.1954 ἐξώδικος δήλωσις τοῦ ἐφεσιβλήτου, δι' ἧς οὗτος δηλοῖ, ὅτι κατόπιν τῆς ἀπὸ 4.8.1954 αὐθαιρέτου καὶ ἀδικαιολογήτου ἀπουσίας ἐκείνου ἐκ τῆς ἐργασίας του (συνεχιζομένης καὶ μέχρι τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἀνωτέρω δηλώσεως), θεωρεῖ τὴν μεταξὺ αὐτῶν σύμβασιν ἐργασίας καταγγελθεῖσαν καὶ λελυμένην ἐκ μέρους τούτου (ἐκκαλοῦντος) καὶ ἐξ ἀποκλειστικῆς ὑπαιτιότητος τοῦ ἰδίου. Ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἀπὸ τῆς 4.8.1954 μέχρι τῆς 8.9.1954 ἀποχὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐκ τῆς ἐργασίας του ὀφείλεται εἰς τὴν μετάβασιν τούτου εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν γονέων του καὶ πρὸς ἔκδοσιν αὐτόθι παντὸς ἐγγράφου, ἀναγκαίου διὰ τὴν εἰς Βραζιλίαν μετανάστευσίν του καὶ ἐγένετο ἄνευ ἀδείας τοῦ ἐφεσιβλήτου.

Τὸ δικαστήριον κρίνει, ὅτι ἡ ἀπὸ 4 Αὐγούστου 1954 - 8 Σεπτεμβρίου 1954 ἀποχὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐκ τῆς ἐργασίας του ἐγένετο ἄνευ ἀδείας τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ὑπηγορεύθη ἐκ τῆς σοβαρᾶς αὐτοῦ προθέσεως ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην καὶ μεταναστεύσῃ εἰς τὴν Βραζιλίαν. Ὡς ἐκ τούτου, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἀνωτέρω συνθηκῶν, καὶ ἡ τοιαύτη ἀποχὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς ἐκ τῶν εἰδικῶν περιστάσεων, ὑφ' ἃς αὕτη ἔλαβε χώραν, ὡς καὶ τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς διαρκείας της, συνιστᾷ, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν σιωπηρὰν δήλωσιν βουλήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ λύσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς ὑπὸ κρίσιν συμβάσεως ἐργασίας. Μετὰ

ΑΚΥΡΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΚΥΡΟΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΞ ΕΛΛΕΙΨΕΩΣ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ

Συνέπεια: ἐκ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς καὶ δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατά Ν. 2112/1920 καὶ 539/1945

Ἐφοδιασμός ὑπαλλήλων παντοπωλείων διά βιβλιαρίου ὑγείας κατά τό ἀπό 4/8/1923 Ν Δ. — Ἀκυρότης συμβάσεως ἐκ τῆς ἐλλείψεως αὐτοῦ. — Δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατά τάς ἀρχάς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. — Ἀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου καὶ ἐκ τῆς ἀποφυγῆς δαπάνης διά ὥρα καθ' ἑορτάς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, τά ὁποῖα θά κατέβαλλεν εἰς ἄλλον μισθωτόν. — Ἀνεφάρμοστον Ν. 2112/1920 καὶ Α.Ν. 539/1945 δι' ἀποζημίωσιν ἕνεκεν μή χρήσεως ἀδείας λόγῳ ἀπολύσεως ἐπί ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας.

Περαίτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶναι κατορθωτός συμβάσεως ὑπαλλήλου παντοπωλείου, στερουμένου, καθ' ἃ δέχεται ἡ ἀπόφασις, τοῦ κατά τό ν.δ. 4.8.1923 ἀπαιτουμένου βιβλιαρίου ὑγείας, μετά δέ τό αὐτοῦ ἀποδεχθέν κρίνεται ἡ προκειμένη σύμβασις ὡς ἄκυρος, κατά τά βάλλον ἐν τῇ νομολογίᾳ κρατήσαντα, προκειμένου περί τοιούτων συμβάσεων (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 11, 700).

Πράγματι κατά τό ἐπικαλούμενον ὑπό τῆς ἀποφάσεως διάταγμα, τό ὁποῖον ἐτέθη ἐν ἐφαρμογῇ διά τῶν ἀπό 18/30 Ἰανουαρίου 1930 διατάξεων, ἀπαιτεῖται καί διά τούς ὑπαλλήλους παντοπωλείων ὁ ἐφοδιασμός αὐτῶν διά βιβλιαρίου ὑγείας, διά τοῦ ἀπό 16 Ἰουνίου 14 Ἰουλίου 1953 ὁμοῦ διατάγματος, ἐκδοθέντος ἐπί τῇ βάσει τῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ἀπό 25.8.1920 β.δ. «περί τοποθετήσεως τῶν περί ὑγιεινῆς καί ἀσφαλείας τῶν ἐργασιῶν» κλπ. διατάξεων, ἀπό τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, μεταξύ τῶν ἄλλων, κατηργήθη (ἄρθρ. 11) τό ἄνω ἀπό 18/30.1.1930 π.δ. ὅπερ ἐφηρμόζετο ἐπί τῶν ὑπαλλήλων παντοπωλείων.

Ἐν τούτοις, παρά τήν διά τοῦ ἄνω διατάγματος καταργήσιν τῆς ὑποχρεώσεως ἐφοδιασμοῦ διά βιβλιαρίου ὑγείας τῶν ὑπαλλήλων παντοπωλείων (καί ὄχι μόνον ὡς πρός αὐτούς, ἀλλά καί διά τούς ὑπαλλήλους οἰνοπωλείων, ζυθοπωλείων, γαλακτοπωλείων, τυροπωλείων, λουτρῶν καί ἐργιστηρίων ὀξυγάλακτος), ὀρθῶς ἡ ἀπόφασις ἐφήρμοσε τό ἄνω διάταγμα περί ἐφοδιασμοῦ αὐτῶν διά βιβλιαρίου ὑγείας, διότι τό ἀπό 6 Ἰουνίου/14 Ἰουλίου 1953 διάταγμα, ἐκδοθέν τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατά χρῆσιν ἄλλης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως (τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ἀπό 25.8.1920 β.δ.), δέν ἐξεδόθη νομίμως, ἐπομένως ἐξηκολούθησε νά εἶναι ἐν ἰσχύϊ τό ἐπικαλούμενον ὑπό τῆς ἀποφάσεως διάταγμα.

Σημειωτέον ὅτι ἤδη καί ἀπό 13 Αὐγούστου 1955 ἰσχύει ἡ ἐπ' ἀριθ. 1101/1955 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας «περί ἰατρικῆς ἐπιθεωρήσεως καί ἐφοδιασμοῦ δι' ἀτομικοῦ βιβλιαρίου ὑγείας τῶν ἀσκούντων ὡρισμένα εἴδη ἐπαγγέλματα ἀτόμων» (ΕΕΔ 14, 1122), διά τῆς ὁποίας, μεταξύ τῶν ἄλλων, ἐπιβάλλεται ὁ ἐφοδιασμός διά βιβλιαρίου ὑγείας καί τῶν ὑπαλλήλων παντοπωλείων, ἡ δέ ἀπόφασις αὕτη ἔχει νομίμως ἐκδοθῆ κατά τάς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 2520/1940.

Ἐπί τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ὅτι, ἐπακειμένης ἀκύρου συμβάσεως, δέν ἀπητεῖτο ἡ τήρησις τοῦ ν. 2112/1920, πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι ἡ ἐν προκειμένῳ ἀπόλυσις ἐγένετο τήν 20.10.1954, ἐν χρόνῳ δηλαδή, καθ' ὃν ἴσχυεν ὁ ν. 2112/1920, ὡς εἶχε πρό τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 (καταργηθέντος διά τοῦ ν.δ. 2961/1954), καί ὡς πρός τοῦτο ἡ ἀπόφασις ἀκολουθεῖ τά διά τήν τοῦτο ἀλυσιτελῆ καθίσταται ὁ ἰσχυρισμός τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἔδει νά προφύγῃ εἰς τήν Ἐπιτροπήν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936 πρός ἀπάλλαξιν αὐτοῦ (προστατευομένου ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 3514/1928), πρό τῆς παρελεύσεως ἔτους ἀπό τῆς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἐπανόδου του καί ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας του, ἐφ' ὅσον ἡ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 11 § 2 ἀ.ν. 347/1937 ἀνάλογος εἰς τήν περίπτωσιν ταύτην ἐφαρμογή τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936 προϋποθέτει καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπό τοῦ ἐργοδότου, μή ἐφαρμοζομένων ἀντιθέτως τῶν διατάξεων τούτων εἰς περίπτωσιν λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἀποστρατευθέντος προστατευομένου μισθωτοῦ, ὡς ἐν προκειμένῳ· ἄλλως τε ὁ ἰσχυρισμός οὗτος τυγχάνει καί ἀπαράδεκτος ὡς ἐπιφέρων ἀνεπίτρεπτον μεταβολήν τῆς βάσεως τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς, δεδομένου ὅτι ὁ ἐκκαλῶν διά τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐπικαλεῖται ἀπροειδοποίητον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἤτοι ἄκαιρον λύσιν ταύτης, πρός θεμελίωσιν τῆς εἰς ἀπόληψιν ἀποζημιώσεως συνισταμένης ἀξιώσεώς του, καί οὐχί ἄκυρον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἤτοι συνέχισιν ταύτης, ἕνεκα μή τηρήσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Α.Ν. 244/1936. Ὅθεν, μετ' ὀρθήν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδεικτικῶν ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, ἔκρινε διά τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, εἰ καί ἐπ' ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν διά τῆς ἀνωτέρω ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχῆς του κατήγγειλε σιωπηρῶς τήν μετά τοῦ ἐφεσιβλήτου σύμβασιν ἐργασίας του καί ὀρθῶς περαιτέρω ἀπέρριψε τήν ὑπό κρίσιν ἀγωγήν, διώκουσαν τήν κατοβολήν ἀποζημιώσεως, ἕνεκεν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὁ δέ τά ἐναντία ὑποστηρίζων μοναδικός ἐν τῷ ἐφετηρίῳ λόγος περί ἐσφαλμένης ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

ἐφαρμογὴν τοῦ ν. 2112/1920 δεκτὰ γενόμενα, ὅτι δηλαδὴ οὗτος δὲν εἶχεν ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων (Α.Π. 63/1948, εἰσηγητὴς *Κ. Κασκᾶς*, ΕΕΔ 7, 214, Α.Π. 267/1952, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 639).

Ἰσχύοντος ὅμως ἤδη τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502), ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται εἰς καταγγελίαν σχέσεων ἐργασίας (ἀνεξαρτήτως τοῦ κύρους τῆς συμβάσεως) ὑποστηρίζεται ὅτι καὶ ἡ ἄκυρος σύμβασις ὑπόκειται, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου, εἰς τὴν κατὰ τοῦτο καταγγελίαν (βλέπε *Κ. Κασκᾶν*, Ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 15, 65 ἐπ., σημείωσις μας ἐν ΕΕΔ 14, 836).

Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 1082/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. ***Γ. Κρονίδας***
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Σ. Ράγκας***
Διαγωρῶν οἱ κ.κ. Σ. Ἀβαρκιώτης, Ν. Οἰκονόμου

Καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, προσαγομένης ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ, αὕτη τὰ ἐν αὐτῇ ποσὰ δὲν ἐπεδίκασε βάσει συμφωνίας τινὸς μεταξὺ τῶν διαδίκων, ἀλλὰ διότι, δεχθεῖσα ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων ἐναγομένων πρόβλημις τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος, ὡς ὑπαλλήλου παντοπωλείου, ἦτο ἄκυρος, λόγῳ τοῦ ὅτι ἐστερεῖτο αὕτη τοῦ ὑπὸ τοῦ Ν. Δ. τῆς 4.8.1923 ἀπαιτουμένου βιβλιαρίου ὑγείας, ἔκρινεν ἀκολούθως, ὅτι κατὰ τὰ ποσὰ ταῦτα, ἅτινα θὰ κατέβαλλον οἱ ἐκκαλοῦντες εἰς ἕτερον μισθωτόν, παρέχοντα τὰς αὐτὰς ὑπηρεσίας βάσει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, κατέστησαν οὗτοι πλουσιώτεροι ἐκ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας τοῦ ἐφεσιβλήτου. Συνεπῶς ὁ πρῶτος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως, δι' οὗ αἰτιῶνται οἱ ἐκκαλοῦντες τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅτι κακῶς αὕτη ἐδέχθη, ὅτι ὑφίστατο μεταξὺ τῶν διαδίκων συμφωνία περὶ παροχῆς πλέον τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς ἀπὸ 27.2.1948 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλων ἐδωδιμοπωλείων κλπ. τροφῆς, κατοικίας, φωτισμοῦ κλπ., τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς ἐρειδόμενος ἐπὶ ἐσφαλμένης ποσοθέσεως.

Βεβαιοῦνται τὰ ἐξῆς περιστατικά: Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος προσελήφθη ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων ἐναγομένων ὡς ὑπάλληλος τοῦ ὑπ' αὐτῶν διατηρουμένου ἐνταῦθα παντοπωλείου ἀπὸ τῆς 1.2.1950, ὅτε ἦγεν οὗτος ἡλικίαν 18 ἐτῶν, καὶ ἐργάσθη ἔκτοτε μέχρι τῆς 20.10.1954, ὅτε ἀπελύθη. Οὗτος καθ' ἅπαντα τὸν ἀνωτέρω χρόνον ἐστερεῖτο τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 4.8.1923 Ν.Δ. ἀπαιτουμένου βιβλιαρίου ὑγείας, οὗτω δὲ ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐκκαλούντων σύμβασις ἐργασίας ἦτο ἄκυρος, μὴ τικτομένης ἐξ αὐτῆς ἀξιώσεως τινος διὰ μισθούς, ἀλλ' ὑφισταμένης μόνον ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως. Αὕτη ἀνίσταται εἰς τὸ ποσόν, ὅπερ θὰ κατέβαλλον οἱ ἐκκαλοῦντες εἰς ἕτερον πρόσωπον διὰ τὴν παροχὴν τῆς αὐτῆς ἐργασίας, καὶ ὅπερ οὕτω ἄνευ νομίμου αἰτίας ὠφελήθησαν οὗτοι ἐκ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας τῶν ἐφεσιβλήτων. Καὶ πράγματι, κατὰ τὰ βεβαιούμενα ἐκ τῶν ἀποδείξεων, τὸ ποσὸν τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ὅπερ ἔδει νὰ καταβληθῇ διὰ τὴν παροχὴν τῆς ἄνω ἐργασίας εἰς ἕτερον μισθωτόν, νομίμως ἐργαζόμενον, ἀνέρχεται εἰς τὰ ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει ἀναφερόμενα ποσά, ἀνεργόμενα δι' ἅπαντα τὸν ἀνωτέρω χρόνον εἰς δραχμὰς νέας ἐκδόσεως 27.940. Καθ' ἃ ὅμως βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἄνω ἀποδείξεων, εἰς τὸν ἐφεσιβλήτων παρείχοντο τροφή, οἴκισμός, φωτισμὸς καὶ πλυστικά, ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα ἐλάμβανε μισθωτὸς νομίμως ἐργαζόμενος, τότε κατὰ τὴν ἀπὸ 27.2.1948 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐδωδιμοπωλείων τὰ ἀνώτερα ποσὰ τῶν μισθῶν του ἔδει νὰ μειωθοῦν κατὰ 30%, ὁπότε αἱ ὀφειλόμεναι εἰς χρῆμα ἀποδοχαὶ θὰ ἀνήρχοντο εἰς δραχμὰς 19.558, ποσὸν ὅπερ καὶ μόνον παρέχει τὴν ὠφέλειαν τῶν ἐκκαλούντων. Ὅθεν ἐσφαλε ὁ πρωτοβάθμιος Δικαστής, δεχθεὶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ὅτι ὁλόκληρος ὁ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως προβλεπόμενος μηνιαῖος μισθὸς ἄνευ ἐκπτώσεων τῶν 30%, λόγῳ τῶν παρεχομένων ὡς ἄνω εἰς εἶδος παροχῶν, ἐτυγχανεν ὑπολογιστέος διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ὠφελείας τῶν ἐφεσιβλήτων καὶ ἐπιδικάσας μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἄνω καταβληθέντος ποσοῦ τῶν δραχμῶν 19260,70 δραχμὰς 8.680 διὰ καθυστερουμένους μισθοὺς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ὃ διήρκεσεν ἡ σύμβασις ἐργασίας.

Ἐὰν οἱ ἐκκαλοῦντες ἀπησχόλουν ἕτερον μισθωτὸν νομίμως ἐργαζόμενον θὰ κατέβαλλον εἰς αὐτὸν τὰ ὑπὸ τῶν σχετικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων προβλεπόμενα ὥρια τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα καὶ συνεπῶς καὶ κατὰ τὸ ποσὸν τῶν ὡρῶν τούτων ἦτον τοῦ ἄνω ποσοῦ τῶν μισθῶν ὠφελήθησαν οἱ ἐκκαλοῦντες ἐκ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας τοῦ ἐφεσιβλήτου.

Ὅθεν ὀρθῶς οὕτως ἔκρινε καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπιδικάσασα τῷ ἐφεσιβλήτῳ κατὰ μερικὴν ἀποδοχὴν τῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὸ σχετικὸν κεφάλαιόν της, τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 3.137 διὰ ὥρια τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα τῶν ἐτῶν 1951, 1952, 1953 καὶ 1954, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἀντιθέτου 3ος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως, ὡς καὶ ὁ 5ος κατὰ τὸ σχετικὸν αὐτοῦ μέρος, τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι. Ἐπίσης ἀπορριπτέος τυγχάνει καὶ ὁ σχετικὸς λόγος τῆς ἀντεφέσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου, δι' οὗ παραπονεῖται οὗτος διὰ κακὸν ὑπολογισμὸν τῶν ὡρῶν, λόγῳ ἐσφαλμένου ὑπολογισμοῦ τῆς ἡλικίας του ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης, δεδομένου ὅτι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὀρθῶς ὑπελογίσθη οὗτος τὴν ἡλικίαν του, τοῦτο δὲν ἦκει ἐπιροὴν τινα ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα, προκειμένου περὶ ἐξευρέσεως τῆς ὠφελείας, ἣν ἀπεκόμισαν οἱ ἐκκαλοῦντες, δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀπασχοληθῶσιν ὁπωσδήποτε ὑπάλληλοι ὡρισμένης ἡλικίας καὶ δὴ πέραν τῆς δεκαεπταετοῦς τοιαύτης.

Λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας ἠδύναντο οἱ ἐκκαλοῦντες νὰ ἀποστῶσι ταύτης ἀζημίως, χωρὶς νὰ καταβάλλωσιν ἀποζημίωσιν τινα εἴτε κατὰ τὸν Α.Ν. 539/1945, λόγῳ μὴ λήψεως ἀδείας, εἴτε κατὰ τὸν ν. 2112/1920, δεδομένου ὅτι ἡ ὕπαρξις τοιούτων ἀξιώσεων προϋποθέτει ἔγκυρον σύμβασιν ἐργασίας. Κατόπιν τούτων ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπιδικάσασα κατὰ μερικὴν ἀποδοχὴν τῶν σχετικῶν κεφαλαίων τῆς ἀγωγῆς ταύτας ἀποζημιώσεις καὶ δέον νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη καὶ ἀπορριφθῇ ἀλοσχερῶς ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὰ κεφάλαιά της ταῦτα.

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΔΕΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΜΕΤ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΕΚ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Ἀπόλυσις πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους καὶ ἀποζημίωσις διὰ μὴ καταβληθεῖσαν ἄδειαν

Δικαίωμα, κατ' ἄρθρ. 5 § 5 Α.Ν 539/1945, τοῦ ἀπολυομένου δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἄδειαν, ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανεν, ἂν ἤθελε τύχει τῆς ἀδείας του. — Προϋποθέσεις ἀποζημιώσεως — Ἀπόλυσις τοῦ ἐπαναλαβόντος τὴν ἐργασίαν μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν αὐτοῦ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους ἄνευ δεδικαιολογημένης αἰτίας — Δικαίωμα ἀποζημιώσεων Ν 3514, Ν. 2112 ἢ Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 καὶ προσέτι τῆς κατ' ἄρθρον 5 § 5 Α. Ν 539/1945 ἀποζημιώσεως διὰ μὴ λῆψιν τῆς ὀφειλομένης εἰς τοῦτον ἀδείας — Ἔγκυρος ἀπόλυσις μετὰ λῆψιν ἀποζημιώσεως Ν 3514. — Συνυπολογισμὸς εἰς χρόνον ἀπασχολήσεως καὶ χρόνου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς κατωτέρω καταχωριζομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, μισθωτός, ἀπολυθεὶς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ἐζήτησε νὰ ἐπαναλάβῃ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 3514/1928, ὡς ἐπεξετάθη μεταγενεστέρως (βλέπε ΕΕΔ 7, 581), τὴν προτέραν παρὰ τῷ ἐργοδότῃ αὐτοῦ ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο δι' αὐτοῦ δεκτός. Δεδομένου δὲ ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. 3514 «ἐπαναλαμβάνων τὴν ἐργασίαν», δὲν ἀπολύεται κλπ., εἶναι καὶ ὁ ἀποκρουσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του (Α.Π. 68/1949, εἰσηγητὴς *Ι. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 8, 240), δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς οὗτος αἰτεῖσθαι τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. 3514 «ἀποδοχῶν ἕξ μηνῶν», ὅσαι ἦσαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως του μισθοτοῦ ὑπὸ κανονικὴν πλήρους ἀπασχολήσεως (ἄρθρ. 5 ν. 765/1943), διότι ἡ ἀπόλυσις του ἐγένετο πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους ἀπὸ τῆς προσφορᾶς των ὑπηρεσιῶν του μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν, β) τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπικτάσεως τοῦ ν. 2112 (πρόκειται περὶ ἐργατοῦ) καὶ γ) δεδομένου ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 περὶ ἀδειῶν πας μισθωτός, ἀπολυόμενος δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἐτησίαν ἄδειαν, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανεν, ἂν ἤθελε τύχει τῆς ἀδείας του (περὶ τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως αὐτῆς βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 190, ἔνθα νομολογία), ἐδικαιοῦτο προφανῶς καὶ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἀποζημιώσεως.

Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο, τὸ ὁποῖον δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, σημειωτέον τὰ ἑξῆς: Ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτός, στρατευόμενος, ἐξετέλει ὑπηρεσίαν ὑπὲρ τὸ ἐξαμηνον παρὰ τῷ ἐργοδότῃ του, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 3514 ἡ σύμβασις δὲν λύεται διὰ τῆς στρατεύσεως.

Ἐξ ἄλλου τόπου ἐκ τοῦ ἄρθρ. 2 § 6 ἀ.ν. 539/1945, κατὰ τὸ ὁποῖον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ (διὰ τὸ δικαίωμα ἀδείας) τὰ διαστήματα, καθ' ἃ ὁ μισθωτὸς ἀπέσχεν ἢ ἀπέχει τῆς ἀπασχολήσεως του παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει, λόγῳ στρατεύσεως, δὲν θεωροῦνται ὡς χρόνος μὴ ἀπασχολήσεως, ἴδε καὶ τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ν. 2051/1952 (ΕΕΔ 11, 190), ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 34 § 7 τοῦ ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 15, 941), προκύπτει ἀβιάστως τὸ συμπέρασμα, ὅτι καὶ ὁ στρατευθεὶς μισθωτὸς δικαιοῦται, ἀποστρατευόμενος, νὰ τύχῃ τῆς κατὰ τὸν ἀ.ν. 539/1945 ἀδείας (βλέπε καὶ Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 54/955, Πρωτοδίκης *Β. Τατσόπουλος*, ΕΕΔ 14, 248), ἐφ' ὅσον δὲ ἤθελεν ἀπολυθῆ, ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, πρὸ τῆς λήψεως τῆς ὀφειλομένης ἀδείας, δικαιοῦται, ὡς δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 ἀποζημιώσεως.

Ἐπαναλαμβάνεται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου (καὶ τοῦτο ἵνα στηρίξῃ τὴν σκέψιν αὐτῆς ὅτι ἡ ἐκδίωξις τῆς ἐν τοῦ ἄρθρ. 5 § 5 ἀ.ν. 539/1945 ἀποζημιώσεως προϋποθέτει ἔγκυρον ἀπόλυσιν), ὅτι διὰ τῆς λήψεως τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 3514 (ὡς συνεβη ἐν προκειμένῳ καὶ ἐκείνης τοῦ ν. 2112/1920, τὴν ὁποίαν ἐζήτησεν ὁ μισθωτός, θεωρεῖται παραιτούμενος τῆς (σχετικῆς) ἀκυρότητος ἐκ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945) (βλέπε ΕΕΔ 12, 1004, ἔνθα νομολογία καὶ σημειώσεις μας).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 50/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Λιμούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Γαρουφαλιᾶς, Ε. Κάντερος

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 «πᾶς μισθωτὸς ἀπολυόμενος δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἐτησίαν ἄδειαν, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανεν, ἂν ἤθελε τύχει τῆς ἀδείας του».

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης αἱ προϋποθέσεις τοῦ πρὸς ἀπόληψιν ἀποζημιώσεως ἀδείας δικαιώματος ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ εἶσι: 1) ἔγκυρος ἀπόλυσις, 2) ἀπόλυσις δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην καὶ 3) μὴ λῆψις ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ πρὸ τῆς ἀπολύσεώς του τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ ἐτησίας ἀδείας. Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ κωδικοποιημένου ν. 3514/1928 ὁπάλληλος, ἐπαναλαβὼν κατὰ τὸν νόμον τὴν ἐργασίαν του (ὡς τοιοῦτος λογίζεται καὶ ὁ μισθωτός, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδέχθη κάν

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ

ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ ΑΠΟ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Βραδύτης άσκήσεως δικαιώματος άπό έτοιμων καταχρηστικής άσκήσεως

Συμφωνία περί έκμαθήσεως τέχνης κοπτικής καί ραπτικής είς άτελιέ γυναικείων φορεμάτων καί έντός ώρισμένου χρόνου — Θεώρησις ώς συμβάσεως μαθητείας, έφ' όσον οί συμβαλλόμενοι δέν άπέβλεψαν είς άνταλλαγήν τής έργασίας πρός άμοιβήν, άλλ' άποκλειστικώς είς ύποχρέωσιν έκμαθήσεως τέχνης. — Διαφορά συμβάσεως μαθητείας άπό συμβάσεως έργασίας. — Ύστερα πρόσληψις ώς έργατρίας. — Νόμιμα ήμερομίσθια. — Έλλειψις έπιζημίου συνεπείας έκ τής βραδείας ένασκήσεως δικαιώματος, έκτός άν συντρέχωσι καί άλλα περιστατικά, έξ ών νά δύναται νά συναχθή σαφώς άποδοχή, παραίτησις ή κατάχρησις δικαιώματος.

Ἡ σύμβασις μαθητείας ἐπεχειρήθη νά καθορισθῆ νομοθετικῶς εἰς τό Προσχέδιον Μισθώσεως Ἐργασίας (Κ. *Τριανταφυλλοπούλου*) τοῦ ἔτους 1913 (ΕΕΔ 1, 874), ἀνεγράφοντο δέ εἰς τό ἄρθρον 7 αὐτοῦ (εἰλημμένου ἐκ τοῦ ἄρθρ. 325 τοῦ Ἑλβετικοῦ Κώδικος Ἐνοχῶν) τά ἑξῆς: Συμβάσεις μαθητείας μετ' ἀνηλίκων εἶναι ἔγκυροι, ἐάν δέν συνετάχθησαν ἐγγράφως καί δέν ὑπεγράφησαν ὑπό τοῦ ἀναλαβόντος τήν ἐκπαίδευσιν (ἀρχιτεχνίτου) καί τοῦ πατρός ἤ ἐπιτρόπου. Ἐν τῇ συμβάσει πρέπει νά καθορίζωνται οἱ ἀπαιτούμενοι ὅροι περί τοῦ εἴδους ἤ τῆς διαρκείας τῆς τε ἐπαγγελματικῆς ἤ τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως καί τῆς παρασχετέας ἐργασίας, περί τοῦ ἡμερησίου ἐργασίμου χρόνου, τῆς διατροφῆς ἤ ἄλλων παροχῶν, ὡς ἐπίσης καί περί τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας.

Ὁ Ἀστικός Κῶδιξ δέν περιέλαβε διάταξίν τινα περί μαθητείας, ἐνῷ διάφοροι διατάξεις τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας καί συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἀναφέρονται εἰς μαθητευομένους (Ἐκ τῶν νεωτέρων νομοθετημάτων τό β.δ. 3|8.6.1952 «περί ἐκπαιδεύσεως μαθητῶν τεχνιτῶν» (ΕΚΔ 11, 714).

Ἡ σύμβασις μαθητείας διαφέρει τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατά τό ὅτι προέχει ἐν αὐτῇ ἡ τεχνική καί ἐπαγγελματική ἐκπαίδευσις καί οὐχί ἡ παροχή ἐργασίας ἔναντι ἀμοιβῆς (Θ. *Παπαδάκης*, ΕΕΔ 10, 30, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4149/1950, Πρωτοδίκης Δ. *Σκούμης*, ΕΕΔ 10, 33, ἔχουσα ὡσ' ὅλην αὐτῆς ὁμοίαν, ὡς ἡ τῆς τοῦ Πρωτοδικείου ἤδη, σύμβασιν μαθητευομένης εἰς ἐργαστήριον γυναικείων φορεμάτων).

Πῶς προκειται περί συμβάσεως μαθητείας ἤ τοιαύτης ἐργασίας εἶναι βεβαίως ζήτημα κρίσεως τοῦ δικαστοῦ (Κ. *Κακκᾶς*, Ἐνοχ. Εἰδ. ὁ ἐργοδότης εἰς τήν ἐργασίαν μετά τήν ἐκ τοῦ Στρατοῦ ἀπόλυσιν καί τήν τήρησιν τῶν προϋποθέσεων τοῦ ἄρθρου 1 πρός συνέχισιν τῆς ἐργασίας), δέν δύναται πρό τῆς παρελεύσεως ἔτους ἀπό ἀπολύσεως τῆς θέσεώς του, εἰμή διά κατά κοινήν διαλογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν. Ἄλλως δικαιοῦται εἰς ἀποζημίωσιν ἴσην πρός τούς μισθούς ἓξ μηνῶν, οὕς ἐλάμβανε πρό τῆς στρατεύσεως. Ἐφ' ὅσον ὁ ἀπολυθείς προεπλήρωσε τήν λῆμμα τῆς τοιαύτης ἀποζημιώσεως, οὐδείς λόγος ἀκυρότητος τῆς γενομένης καταγγελίας γεννᾶται. Ἑπομένως ἀπό ταύτης γεννᾶται τό δικαίωμα λήψεως καί τῆς κατά τά ἀνωτέρω ἀποζημιώσεως ἀδείας, ὅπερ ὑφίσταται καί ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, δεδομένου ὅτι ὁ ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπολυόμενος μισθωτός, ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει τόν βασικόν χρόνον ὑπηρεσίας (12 μῆνας), εἰς ὃν συνυπολογίζεται καί ὁ χρόνος, καθ' ὃν διετέλεσεν ἐν στρατεύσει, ἔχει δικαίωμα νά ζητήσῃ τήν ἄδειαν του ἅμα τῇ ἀποστρατεύσει του.

Ἐβεβαιώθησαν, κατά τήν ἐκ τῶν ἐνδίκων σχηματισθεῖσαν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τά ἑξῆς πραγματικά περιστατικά: Ὁ ἐφεσίβλητος (ἐνάγων) προσελήφθη τήν 24ην Σεπτεμβρίου 1951 ὡς ἐργάτης εἰς τό ἀρτοποιεῖον τοῦ ἐκκαλοῦντος (ἐναγομένου) ἐπί συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καί ἐπί τῷ νομίμῳ ἑκάστοτε ἡμερομισθίῳ. Εἰργάσθη συνεχῶς μέχρι τῆς 31 Ἀπριλίου 1952, ὅτε στρατευθείς ὑπηρέτησεν εἰς τά Τ.Ε.Α. Ἠπείρου, ἀπολυθείς τήν 14 Νοεμβρίου 1953. Μετά τήν ἀπόλυσίν του ἐνεφανίσθη ἐμπροθέσμως καί δή τήν 7ην Δεκεμβρίου 1952 εἰς τόν ἐναγόμενον ἐργοδότην του πρός συνέχισιν τῆς ἐργασίας του, ἀλλά δέν ἐγένετο δεκτός, καταγγελθείσης αὐτῷ τῆς ὑφισταμένης ἐγκύρου ἐργασιακῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου του τοῦ τούτου. Τήν καταγγελίαν ταύτην ἀπεδέχθη ὁ ἐφεσίβλητος μισθωτός, ὅστις μάλιστα ἤγειρε κατά τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐργοδότου του ἀγωγήν πρός λῆψιν τῆς ἐκ τοῦ ν. 3514 ἀποζημιώσεως, ἥτις καί ἐπεδικάσθη αὐτῷ τελεσιδίκως. Κατόπιν τῆς τοιαύτης ἀποδοχῆς ἐλύθη ἡ μεταξύ τῶν διαδίκων ὑφισταμένη ὡς ὄντως σύμβασις ἐργασίας καί ἑπομένως ὁ ἀπολυθείς δι' ἀφορμήν βαρύνουσαν τόν ἐργοδότην του ἐφεσίβλητος δικαιοῦται τῆς τε ἀποζημιώσεως τοῦ β. δ/τος τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 καί τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἄρθρ. 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945, αἵτινες ὀρθῶς καί νομίμως ἐπεδικάσθησαν αὐτῷ κατά παραδοχήν τῆς ἀγωγῆς του διά τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως. Ὅθεν ἀβάσιμος οὐσίᾳ κατά πάντας αὐτῆς τούς λόγους, δι' ὧν ὑποστηρίζεται, ὅτι δέν ἐδικαιοῦτο ἀποζημιώσεως ἀδείας, ἐλέγχεται ἡ ὑπό κρίσιν ἔφεσις καί ὡς τοιαύτη δέον νά ἀπορριφθῆ.

Β' έκδοσις, σ. 444), χαρακτηριστική δε διο την κρίσιν αύτης είναι ή ανωτέρω αναφερομένη Πρωτοδίκου Αθηνών 4149/1950 (πρβλ. επίσης Πρωτοδίκου Ηλείας 5/1953, Πρωτοδικείο Δ. Περάσης, ΕΕΔ 18, 194).

Από της αντιλήψεως ότι αι μαθητευόμεναι εις επιχειρήσεις καπτικής και ραπτικής γυναικείων ενδυμάτων διατελούσι συνήθως εν συμβάσει εργασίας μισθής και η υπ' αριθ. 13969/1068 1962 απόφασις των αρμοδίων κατά τον ν. 28 1944 Υπουργών «περί καθορισμού αποδοχών μαθητευομένων μοδιστρών» (ΕΕΔ 11, 398), η οποία, αναγράφουσα εν τω προοιμίω αύτης ότι εκ βεν υπ' όψιν σχετικήν σημαντικήν των οργανώσεων εών εν διαφερομένων εργοδοτών και μισθωτών, πρός τον σκοπόν όπως παρασχεθή διευκόλυνσις δια την εκμάθησιν της κοπτικής και ραπτικής των γυναικείων ενδυμάτων, επιθυμεί κατά παρέκκλισιν των διατάξεων των υπ' αριθ. 24700/1950 και 2750/1951 περί ημερομισθίων γενικώς μαθητευομένων μισούμενα τοιαύτα δια τας εν λόγω μαθητευομένας. (Σημειωτέον ότι η απουσία αύτη αποφάσεως ελαμβάνθη από δικαστηρίων τινων απόψεων πλείστοι σημειώσεις μας). Ως προς την άποψιν της αποφάσεως του Πρωτοδικείου ότι μονή η βραδεία άσκησις του επαγγέλματος δεν συνιστά επιτυχημένην άσκησιν, περί του οποίου επαγγέλματος ασχολούνται επί σχετικών ενδικοφανών δικαστήρια, αύτη είναι η παγιωθείσα πλέον εν τη νομολογία άποψις (βλ. επ. ΕΕΔ 15, 76, ένθα νομολογία και σημειώσεις μας).

Πρωτοδικείου Αθηνών 17178/1955

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. Γ. Φραντζής

Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. Κ. Παρασκευόπουλος

Δικηγόροι οι κ.κ. Β. Χανίας, Β. Καλογεροπούλου

Εβεβαιώθησαν, κατά την εκ των ένδοντων τρόπων του Δικαστηρίου, τα εξής περιστατικά: Ο εναγόμενος (εκκαλών), διατηρών εν Αθήναις άτελιέ γυναικείων φορεμάτων, τον Νοέμβριον 1949 προήλθε μετά της ενάγουσης (εφεσιβλήτου) εις συμφωνίαν, δυνάμει της οποίας ο πρώτος εξ αύτων ανέλαβε την υποχρέωσιν έναντι της δευτέρας, όπως εκμάθη εις αύτην την εν τω καταστήματι του δικοιμένην τέχνην της κοπτικής και ραπτικής γυναικείων φορεμάτων και δι' εντός ωφελιμου χρόνου, ήτοι από του Δεκεμβρίου 1949 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1952. Η σύμβασις αύτη, καθ' ην οι συμβαλλόμενοι δεν απέβλεπαν εις ανταλλαγήν εργασίας της εφεσιβλήτου προς αμοιβήν χορηγουμένην εις αύτην υπό του εκκαλούντος, άλλ' αποκλειστικώς εις την υποχρέωσιν, την ανέλαβεν ούτος έναντι της ενάγουσης, ίνα εκμάθη εις αύτην την τέχνην της ραφής και κοπής γυναικείων ενδυμάτων, ως μη τα στοιχεία της συμβάσεως μαθητείας, ήτις ουσιωδώς διαφέρει της συμβάσεως εργασίας, καθ' ην οι συμβαλλόμενοι αποβλέπουν εις την παροχήν των υπηρεσιών του μαθητού, τούτ' έπερ εν προκειμένω δεν εικοπήθη (πρβλ. Κασσ. Έφαρ. υπ' αριθ. 648 και 649, σ. 302, Κυπαρίσσια, Έρμην. Εργ. Δικαίου σ. 117). Το γεγονός δε ότι η ενάγουσα κατά τον χρόνον της συμβάσεως της εν λόγω συμβάσεως ήτο ηλικίας 16 ετών, ούδολως άσκει επιρροήν εις την νομιμότητα της συμβάσεως ταύτης, δοθέντος ότι εξ ουδεμιάς διατάξεως νόμου απαγορεύεται η κατάρτισις συμβάσεως έχούσης τοιούτο περιεχόμενον. Εις εκτέλεσιν της ρηθείσης συμβάσεως ο εναγόμενος κατά το ανωτέρω χρονικόν διάστημα, ήτοι από 1.12.1949 μέχρι 31.1.1952, υπέδειξε την ανωτέρω τέχνην προς την ενάγουσαν, αύτη δε προς επιτυχίαν του σκοπού εκείνου και μεν απησχολείτο εις το ατελιέ αύτου επί τριώρου ημερησίως εις εργασίαν ελάσσονος ποιότητος και ποσότητος (βοηθητικάς), πλην όμως η εργασία αύτη απετέλει εν προκειμένω παρεπόμενον στοιχείον της συμβάσεως και παρείχετο, κατά τα συμφωνηθέντα, ως εύλογος αμοιβή του εναγομένου διά τας καταβαλλομένας υπ' αύτου φροντίδας και διά τα μέσα, άτινα διέθετε προς πρακτικήν εξάσκησιν ταύτης. Μετά ταύτα και δη την 1ην Ιανουαρίου 1953 η ενάγουσα, δυνάμει συμβάσεως εργασίας, προσεληφθη υπό του εναγομένου ως εργάτρια και ως τοιαύτη ειργάσθη επί τω εκάστοτε νομίμω ημερομισθίω καθ' όλας τας εργασίμους ημέρας εις το άνω κατάστημα τούτου μέχρι της 15ης Δεκεμβρίου 1954, πραγματοποιήσασα εν συνόλω 587 ημερομίσθια. Υπό τα δεδομένα ταύτα η ενάγουσα διά το από 1.1.1950 μέχρι 31.12.1952 χρονικόν διάστημα της μαθητείας της δεν δικαιούται μισθού, ούτε δώρων, εφ' όσον, κατά τα εκτιθέμενα ανωτέρω, δεν συνήφθη σύμβασις μαθητείας υπό την έννοιαν της συμβάσεως εργασίας, ούτε παρεσχέθησαν υπηρεσίαι της ενάγουσης προς τον εναγόμενον, άλλα τουναντίον εκείνη εδιδάχθη παρ' αύτου την τέχνην της κοπής και ραφής γυναικείων ενδυμάτων. Διά τον μεταγενέστερον όμως χρόνον, ήτοι από 1.1.1953 μέχρι 15.12.1954, καθ' ον η ενάγουσα απησχολήθη καθ' όλας τας ημέρας ως εργάτρια, έδει να λάβη καθ' έκάστην το νόμιμον ημερομίσθιον, ανερχόμενον επί τη βάσει των υπ' αριθ. 33700/1950, 2750/1951, 49900/1952, 41100/1953, 11206/1954 και 27653/1954 αποφάσεων των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας, αι μεν από 1.1.1953 μέχρι 30.6.1953 εις δραχ. 20 βι από 1.7.1953 μέχρις 28.2.1954 εις δραχ. 23,40, γ) από 1.3.1954 μέχρι 30.4.1954 εις δραχ. 23 και δ) από 1.5.1954 μέχρι 15.12.1954 εις δραχμάς 25.

Η βραδεία, άλλα προ της παρούσης του προς παραγραφήν χρόνου, ενάσκησις του δικαιώματος δεν έχει επιζήμιόν τινα συνέπειαν, εκτός εάν συντρέχουσι και άλλα περιστατικά, εξ ών να δύναται να συναχθή σαφώς και ανενδοιάστως αποδοχή, παραίτησις ή κατάχρησις δικαιώματος (πρβλ. Μαλή Γεν. Αρχαί εκδ. Γ' § 138, Σημειώσεις εν Θέμ. ΝΑ' σελ. 641, Α.Π. 67/1954 69/1954 και 70/1954, ΕΕΔ 13, 251, 252 και 253). Εν τη προκειμένη περιπτώσει, εκτός της παρούσης του μεσολαβήσαντος μέχρι της εγέρσεως της αγωγής χρόνου, δεν επικαλείται ο εναγόμενος, άλλ' ούτε εκ της διαδικασίας εβεβαιώθη έτερον περιστατικόν, δυνάμενον ν' αγάγη το Δικαστήριον εις κρίσιν ότι το δικαίωμα της ενάγουσης απεδυναμώθη ή ότι άσκείται κατά τρόπον αντιβαίνοντα προς τας διατάξεις του άρθρ. 281 του Α.Κ. Όθεν ο τα αντίθετα υποστηρίζων 7ος λόγος εφέσεως, δστις, προταθείς πρωτοδίκως, εν συγή απερρίφθη υπό της εκκαλουμένης, δέον να απορριφθή ως αβάσιμος.

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΑΠΟ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Μισθωτοί συνδεόμενοι μετά τοῦ ἐργοδότου διά συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου

Ἐφαρμογή Α.Ν. 1803/1951 «περί προστασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου. – Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ἄνευ συνδρομῆς λόγου τοῦ Α.Ν. 1803/1951, διαπιστουμένου κατά τήν ἐν αὐτῷ διαδικασίαν. – Ἀνεφάρμοστον τοῦ Νόμου ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ληγουσῶν ἅμα τῇ παρόδῳ τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου ἢ ἐπί τῇ ἐκτελέσει τοῦ ὡρισμένου ἔργου. Κρίσις δικαστηρίου περί χαρακτηρισμοῦ σχέσεώς τινος. – Παροχή ἐργασίας εἰς Ἀμερικανικήν Ἀρχαιολογικήν Σχολήν Κλασσικῶν σπουδῶν. – Ἀνεφάρμοστον ἄλλων ἐργατικῶν Νόμων, πλήν τοῦ Ν. 2112.

Ἀντικείμενον ἐρεύνης τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως εἶναι, ἂν ἡ προστασία τῶν προέδρων ἢ γενικῶν γραμματέων οἱασδήποτε ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, παντὸς βαθμοῦ, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 μελῶν, ἀπὸ ἐλευθέρας ὅλο τῶν ἐργοδοτῶν ἀπολύσεως, ὡς ὁρίζεται ἐν τῷ εἰδικῷ ἀ.ν. 1803/1951 «περί προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» (ΕΕΔ 10, 532), ἐκτείνηται καὶ ἐπὶ τῶν μισθωτῶν τούτων, οἱ ὁποῖοι τελοῦσι μετὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτῶν ἐν συμβάσει ὡρισμένου χρόνου. Πρόκειται, ὡς ἀπορρέπεται ἡ αἰτοφασις, περὶ ἀρνητικῆς λύσεως. Ἐκ τοῦ ὅλου κειμένου τοῦ εἰδικοῦ τούτου νόμου καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀναλύεται εἰς τὴν εἰσηγητικὴν του ἔκθεσιν (ΕΕΔ 10, 533), ὁ ἐργατικὸς νομοθέτης εἶχεν ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου διαρκείας, ἀκριβῶς τὴν ἀπειρολεπτὴν τῆς αὐθαιρέτου καταγγελίας αὐτῶν ἐκ μέρους τῆς συνδικαλιστικῆς δράσεως τῶν ἐν λόγῳ προσώπων.

Λόγῳ αὐτῆς ἡ προστασία, ἐκτεινομένη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας αὐτῶν καὶ ἓν ἔτος μετ' αὐτὴν (ἄρθρ. 1 ἀ.ν. 1803/1951), προσηκει καὶ εἰς συμβάσεις, τῶν ὁποίων δὲν ἔχει καθορισθῇ ἡ χρονικὴ διαρκεια, οὔτε ἀντιθέτως ἐπιδιωκόμενος εἰς συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου, αἱ ὁποῖαι παύουν αὐτοδικαίως, λήξαντος τοῦ χρόνου αὐτῶν (ἄρθρ. 669 Α.Κ. Κ. Γραμματικόπουλος, Εἰσήγησις Προσχεδίου Μισθώσεως Ἐργασίας, ΕΕΔ 9, 171, Κ. Κανελλόπουλος, Ἐνοχ. Εἰδ. Β' ἔκδοσις, σ. 521) ἢ καταγγέλλονται πρὸ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου αὐτῶν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 672 Α.Κ., ὑφισταμένου ἀπαιτουμένου λόγου.

Διάφορος ἔννοια τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 θὰ κατέληγε νὰ ἐξαφανίζῃ τὸ στοιχεῖον τοῦ ὡρισμένου χρόνου, ἐὰν ὁποιονδήποτε συνομολόγησαν οἱ συμβαλλόμενοι ἢ προκύπτει οὗτος ἐκ τοῦ ἐκτελεστέου ἔργου (περὶ τοῦ τελευταίου τούτου Α.Π. 155/1953, εἰσηγητὴς Γ. Βουβουνιάκης, ΕΕΔ 12, 183 καὶ λοιπαὶ εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 12, 183 παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν). Ὅμως ἡ προστασία τοῦ ἀ.ν. 1803/1951, ἐκτεινομένη εἰς τὸν ἐν ἀρχῇ τῶν σημειώσεων μας ἀναφερθέντα χρόνον, δὲν θὰ ἐλάμβανεν ἐπ' ὄψιν τὸν ὑπὸ τῶν συμβληθέντων ἐλευθέρως καθορισθέντα χρόνον ἐργασίας, θὰ ἐξηναγκάζετο δὲ ὁ ἐργοδότης νὰ διατηρήσῃ σταθερὰν ἢ ὁποία ἐξ ἀρχῆς δὲν ἦθελησε νὰ ἰσχύσῃ πέραν ὡρισμένου χρόνου. Ἐξ ἄλλου καὶ ἐπὶ συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου, λυομένων πρὸ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου αὐτῶν διὰ σπουδαίου λόγου τοῦ ἄρθρου 672 Α.Κ., δὲν παραβλάπτεται ἡ ἱκανοποίησις τοῦ σκοποῦ τοῦ ἀ.ν. 1803/1951, ἀφοῦ ἡ διασπασις τοῦ ἐργασιακοῦ δεσμοῦ διὰ τὴν συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν τοῦ μισθωτοῦ δὲν δύναται, κατὰ πᾶσαν λογικήν, νὰ χωθῇ ὡς σπουδαῖος λόγος τοῦ ἄρθρ. 672 Α.Κ.

Ἐφαρμογὴ τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 θὰ προκύπτῃ, ἐφ' ὅσον, λήξαντος τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως, ὁ μισθωτὸς ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν ἄνευ ἐναντιώσεως τοῦ ἐργοδότου, διότι ἡ σύμβασις λογίζεται ἀνανεωθεῖσα ἐπ' ἀορίστου (ἄρθρον 671 Α.Κ.).

Λεδομένου ὅμως ὅτι ὁ ἐργοδότης οἱασδήποτε περιορίζεται ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 1803/1951, θὰ ὑπάρχῃ ἐκ τῶν πραγμάτων ἡ ἐναντίωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἐργασίας, ὅτε ἡ σύμβασις θὰ λύηται διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου αὐτῆς.

Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 486/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Α. Κυμιακόγιαννας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Παπαϊωάννου, Β. Μελάς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐκτίθεται ὁ ἐνάγων, ὅτι προσελήφθη παρὰ τῆς ἐναγομένης διὰ συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου τὴν 23.1.1954 εἰς τὰ ἐκτελούμενα ἔργα ἀναστηλώσεως Στοᾶς Ἀττάλου καὶ ὅτι, ἐργασθεὶς ὡς τεχνίτης μπετόν ἀρμέ μέχρι τῆς 16.7.1955, ἀπελύθη ἀκύρως καὶ κατὰ παράβασιν τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν», δι' ὃν λόγον καὶ ἐξαιτεῖται μισθοὺς ὑπερημερίας ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του μέχρι τῆς 15.10.1955.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» προκύπτει, ὅτι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου εἶναι ἄκυρος, προκειμένου περὶ τῶν μισθωτῶν τῶν ἐχόντων τὴν ἰδιότητα τοῦ προέδρου ἢ γενικοῦ γραμματέως οἱασδήποτε ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 μελῶν φυσικῶν προσώπων, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ θητεία αὐτῶν καὶ ἓν ἔτος μετ' αὐτήν, ἐὰν προηγουμένως δὲν διαπι-

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΤΑΜΕΙΑ

1. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν

'Αρείου Πάγου 597/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Σοῦρλος*
Λικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Φ. Γιαννακόπουλος, Γ. Πετρογιάννης.

α) Γέννησις τοῦ δικαιώματος τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἠσφαλισμένων πρὸς ἀπόληψιν τῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς ὄχι ἁπλῶς ἐκ τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς ἐργασίαν καλυπτομένην ὑπὸ τῆς ἀσφαλείας, ἀλλὰ ταυτὴν ἐπὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀντιπαροχῆς, τῆς ὁποίας καταβάλλεται ἡ ἐπέχουσα θέσιν ἀσφαλίστρου εἰσφορά. — Ἔννοια ἄρθρου 34 ὑπ' ἀριθ. 13987/1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ παροχῆς φυντάξεως λόγῳ γήρατος δι' ἀσφαλιστικὰς περιπτώσεις ἐπερχομένας μετὰ τὴν 1ην Μαρτίου 1944. — Ἀπαιτεῖται, ὅπως ὁ αἰτῶν εἶχε μὲν κατὰ τὴν τελευταίαν διακαετίαν τῆς ἐργασίας του ὡς πρῶτον ἐπάγγελμα μεταλλευτικὴν ἢ λατομικὴν ἐργασίαν ἐν λατομείοις ἢ μεταλλείοις, νὰ εἶχεν ὅμως πραγματοποιήσει κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα 1650 εἰς ἡμέρας τοὐλάχιστον, ἐννοουμένης ἰσοχρόνου ἐργασίας, διὰ τὴν ὁποίαν καταβλήθησαν εἰσφοραί.

Προσφεύγων ὁ ἐνάγων ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1650/1954 ἀποφάσεως τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐσημειοῦτο ὅτι ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 3 τοῦ ἀ.ν. 1607/1939, τροποποιήσαντος καὶ συμπληρώσαντος τὸν ν. ΒΩΜΑ' «περὶ περιθάλψεως τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις κλπ.», καὶ τῶν ἄρθρων 13 § 1, 14, 15 τῆς ἰσχύν νόμου ἐχούσης ὑπ' ἀριθ. 13987/1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας (Ε.Κ. τ. Β ἀρ. 82) «περὶ ἐγκρίσεως καταστατικοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν» σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὸ δικαίωμα τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἠσφαλισμένων πρὸς ἀπόληψιν τῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς γεννᾶται ὄχι ἁπλῶς ἐκ τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς ἐργασίαν καλυπτομένην ὑπὸ τῆς ἀσφαλείας, ἀλλὰ ταυτὴν ἐπὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀντιπαροχῆς τῆς ὁποίας καταβάλλεται ἡ ἐπέχουσα θέσιν ἀσφαλίστρου εἰσφορά. Ὥστε τὸ ἄρθρον 34 τῆς ἀ-

---

στωθῇ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου τούτου ἡ συνδρομὴ σπουδαίου τινὸς λόγου ἐκ τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου. Διὰ τὰς συμβάσεις μισθώσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου προφανῶς δὲν ἀπαιτεῖται ἡ τήρησις τῆς ὡς ἄνω διαδικασίας, καθ' ὅσον ἄμα τῇ παρελεύσει τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου ἡ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου, δι' ἣ προσελήφθη ὁ μισθωτός, ἐπέρχεται αὐτοδικαίως ἡ λῆξις τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως (ἄρθρ. 669 Α.Κ.), δι' ὃν λόγον καὶ σαφῶς ἐξαιρεῖται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ρηθέντος Α.Ν. 1803/1951, ὅτι ἡ προστασία τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν ἀφορᾷ τοὺς ὑπ' αὐτῶν συναπτομένας ἐργασιακὰς συμβάσεις ἀορίστου χρόνου.

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς: Ὅτι ὁ ἐνάγων, τυγχάνων τεχνίτης εἰς ξυλοτύπους ἐργασίας μπετόν ἀρμέ, προσελήφθη παρὰ τῆς ἐναγομένης Ἀμερικανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς Κλασσικῶν Σπουδῶν κατὰ Ἰανουάριον 1954 εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆς καὶ τῇ ἐπιβλέψει τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κατασκευαζόμενα ἔργα τῆς ἀναστηλώσεως Στοᾶς Ἀττάλου, εἰργάσθη δὲ μετὰ τὴν περάτωσιν τῶν λοιπῶν ἀναπεθισῶν εἰς αὐτὸν ἐργασιῶν εἰς τὴν κατασκευὴν ἐρμαρίων καὶ ραφίων τοῦ ὑπογείου τῆς Στοᾶς, οὕτω δὲ περατωθείσης καὶ τῆς ἐργασίας ταύτης κατὰ τὴν 16.7.1955 ἔληξεν ἡ συνδέουσα τοὺς διαδίκους ἐργασιακὴ σύμβασις (ὄρα Α.Π. 153/1953, ΕΕΔ 12, 843, Πρωτ. Ἀθ. 11598/1953, ΕΕΔ 14, 184). Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ ἐναγομένη κατὰ τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως προσέφερεν εἰς τὸν ἐνάγοντα καὶ δρχ. 880 δι' ἀποζημίωσιν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 16/18.7.1920 Β. Δ/τος, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἐξ οὗ λόγου καὶ ὁ ἐνάγων, ἐπικαλούμενος τὴν ἰδιότητα τοῦ γενικοῦ γραμματέως, ἣν ὅμως εἶχεν ἀπὸ 12.7.1955 μέχρι 27.11.1955 (ὄρα ὑπ' ἀριθ. 144 τῆς 27.11.1955 ἐγγράφων καὶ πρακτικὰ ἀρχαιρεσιῶν τῆς 12.7.1953) τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἑδρεύοντος καὶ ἀριθμοῦντος πλέον τῶν 100 μελῶν ἐπαγγελματικοῦ Σωματείου, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἕνωσις Μπετὸν Ἀρμὲ Πειραιῶς ἡ Πρόοδος», ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἀπόλυσίς του εἶναι ἄκυρος, ὡς μὴ τηρηθείσης τῆς διαδικασίας τοῦ ὡς ἄνω Α.Ν. 1803/1951. Πλὴν ὅμως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ νομικὸς χαρακτηρισμὸς σχέσεώς τινος ἀνήκει οὐχὶ εἰς τοὺς διαδίκους, ἀλλὰ εἰς τὸ δικαστήριον (ὄρα καὶ Πρωτ. Ἀθηνῶν 15836/1955, ΕΕΔ 15, 91), κρίνομεν, ὡς ἄλλως ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ χορήγησις τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως ἐγένετο οὐχὶ ἐκ νομικῆς ὑποχρεώσεως, ἀλλ' ἐξ ἐλευθεριότητος τῆς ἐναγομένης, ἐφ' ὅσον ἐπὶ τῶν συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου, οἷα ἐτύγχανε καὶ ἡ ἐρευνωμένη, δὲν ἐφαρμόζεται οὔτε ὁ ν. 2112/1920, οὔτε καὶ τὸ κατ' ἐξουσιοδότησιν τούτου ἐκδοθὲν ὡς ἄνω ἀπὸ 16/18 Ἰουλίου 1920 Β. Δ/γμα, τὸ δὲ χορηγηθὲν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἔγγραφον καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἐγένετο πρὸς ἄλλον παθανῶς σκοπόν, ἵνα τύχῃ αὐτὸς ἐπιδόματος ἀνεργίας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. Πάντως καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὁ ρηθεὶς ἀ. ν. 1803/1951 δὲν δύναται ἔπειτα νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος καὶ εἰς βάρος τῆς ἐναγομένης, καθ' ὅσον ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων προκύπτει, ὅτι αὐτὴ εἶναι μέλος τοῦ Ἀμερικανικοῦ Συμβουλίου Ἐθελοντικῶν Ὀργανώσεων καὶ διέπεται ὑπὸ τοῦ ν.δ. 1285/1949, ὡς εἰδικώτερου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ ὁποίου δὲν ἐφαρμόζεται ἡ ἰσχύουσα νομοθεσία περὶ μισθωτῶν ἐν γένει εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν πρόσληψιν, ἀπόλυσιν κλπ., ἐκτὸς τοῦ ν. 2112/1920, δι' ὃν λόγον καὶ ἀπορριπτέα τυγχάνει ἡ ἔνδικος ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὰς δι' αὐτῆς αἰτουμένας ἀξιώσεις περὶ καταβολῆς μισθοῦ κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἐπικαλουμένης ἀκύρου ἀπολύσεως.

νωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὁρίζον ὅτι πρὸς παροχὴν συντάξεως λόγῳ γήρατος δι' ἀσφαλιστικὰς περιπτώσεις, ἐπερχομένας μετὰ τὴν 1 Μαρτίου 1944, ἀπαιτεῖται, ὅπως ὁ αἰτῶν εἶχε μὲν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν τῆς ἐργασίας του ὡς κύριον ἐπάγγελμα μεταλλευτικὴν ἢ λατομικὴν ἐργασίαν ἐν λατομείοις, νὰ εἶχεν ὅμως πραγματοποιήσει κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα χιλίας ἑξακοσίας πεντήκοντα εἰσφορὰς τοὐλάχιστον, ἐννοεῖ προφανῶς ἰσόχρονον ἐργασίαν, διὰ τὴν ὁποίαν κατεβλήθησαν αἱ προβλεπόμεναι ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ.ν. 1607/1939 καὶ 13 § 1 τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως εἰσφοραί. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ δικαίωμα πρὸς σύνταξιν, λόγῳ γήρατος, τῶν προσώπων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τὸ πρῶτον ὑπῆχθησαν εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Μεταλλευτῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29722/1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν» μετὰ τὴν ἰσχύν ταύτης, ἀποκτᾶται, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐκ τῆς παρεχομένης ἐργασίας, ἐπὶ τῆς ἡμέρησίας ἀντιπαροχῆς τῆς ὁποίας ἐπραγματοποιήθησαν 1650 ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί. Οὕτω ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀντιθέτως κρίνασα, καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ ἀποφανθεῖσα, μετ' ἀνελέγκτων ἐκτιμήσιν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ὡς μηχανικὸς τοπογράφος ὑπῆχθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 29722/1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἤτοι ἀπὸ τῆς 21 Μαΐου 1951, ὅτι ἀφοῦ κατὰ τὴν 31 Μαρτίου 1952 εἶχε συμπληρώσει τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, πρὸ δὲ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν μέχρι καὶ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 60οῦ ἔτους εἶχεν ἐργασθῇ κατὰ τὴν τελευταίαν ἕως τότε δεκαετίαν ἐπὶ 1650 ἡμέρας, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν κατεβλήθησαν εἰσφοραί, δικαιοῦται μ' ὅλα ταῦτα συντάξεως λόγῳ γήρατος, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν ἑαυτὴν κατέστησε κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου δεύτερον λόγον ἀναιρέσεως συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 807 § 17 Πολ. Δικονομίας. Ἀναιρουμένης δὲ τῆς ἀποφάσεως δέον ἡ ὑπόθεσις νὰ παραπεμφθῇ ἐνώπιον τοῦ Β Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατ' ἄλλην τοῦ νόμου ἐφαρμογήν (*).

β) Δικαίωμα ἠσφαλισμένων εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν πρὸς σύνταξιν ἕνεκεν ἀνικανότητος συνεπείᾳ σωματικῆς βλάβης ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας καὶ ἕνεκα ταύτης. — Ἐπέλευσις ἀτυχήματος ἐκ πολεμικοῦ γεγονότος — Προϋποθέσεις συντάξεως.

Ἀρείου Πάγου 657/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Σούλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Μαριολόπουλος, Κ. Φ. Γιαννακόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 27 τῆς ἀπὸ 6/29 Μαρτίου 1940 καὶ ὑπ' ἀριθ. 13987 ἀποφάσεως τοῦ Υπ. Ἐργασίας (Ε.Κ. Β' 82) περὶ ἐγκρίσεως τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν δικαίωμα πρὸς σύνταξιν ἕνεκεν ἀνικανότητος συνεπείᾳ σωματικῆς βλάβης ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του καὶ ἕνεκα ταύτης ἔχουν τὰ ἠσφαλισμένα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα, πρὸς τοῖς ἄλλοις, συνεπλήρωσαν πρὸ τοῦ ἐπενεγκόντος τὴν ἀναπηρίαν ἀτυχήματος 1650 ἐν λατομείοις καὶ μεταλλείοις ἡμερομίσθια, τὰ ἑβδ. δὲ β', ὡς τοῦτο προσετέθη διὰ τῆς ἀπὸ 17/26 Ἰανουαρίου 1950 καὶ ὑπ' ἀριθ. 57934/1500 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τὴν § 2 τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ προμνησθέντος καταστατικοῦ, παραπέμπον εἰς τὴν ἀπὸ 15/21 Νοεμβρίου 1940 καὶ ὑπ' ἀριθ. 67724 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ ἐξομοιώσεως ἀτυχημάτων ἐκ πολεμικῶν γεγονότων πρὸς ἐργατικὰ ἀτυχήματα κλπ.» ὁρίζει μέν, ὅτι δικαίωμα συντάξεως γεννᾶται ὑπὲρ τῶν ἠσφαλισμένων ἕνεκεν ἀναπηρίας εἰς βαθμὸν ἀνικανότητος 50 ο/ο καὶ ἄνω, ἐπελθούσης καὶ συνεπείᾳ πολεμικοῦ γεγονότος, πλὴν ρητῶς ζητεῖ ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ παθὼν κατὰ τὸν ἄμεσον πρὸ τοῦ ἀτυχήματος χρόνον νὰ εἰργάζετο ἐν λατομείοις ἢ μεταλλείοις ἢ εἰς τοιαύτην ἐξομοιουμένην πρὸς τὴν ἐν αὐτοῖς παρεχομένην ἐργασίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ἀτύχημα νὰ ἐπισυνέβη, ὡς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ἐν ἀρχῇ τῆς τελευταίας ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως σαφῶς ὁρίζεται, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως, ἤτοι ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1940 μέχρι 15/16 Αὐγούστου 1945 (ἄρθρ. 1 τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ ν. 510/1945). Τὸ δὲ ἄρθρ. 8 τοῦ ἀ.ν. 1119/1940 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς κειμένης συνταξιοδοτικῆς νομοθεσίας, διὰ τοῦ ὁποίου ὁρίζεται, ὅτι τὰ τραύματα συνεπείᾳ ἐκρήξεως βλημάτων ἢ ἐκρηκτικῶν μηχανημάτων παντὸς εἴδους τοποθετηθέντων ἕνεκα τοῦ πολέμου καὶ μὴ περισυλλεγέντων θεμελιοῦσι δικαίωμα πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως, καὶ ἂν ἐπὶ τὸ ἐκ τῆς αἰτίας αὐτῆς ἀτύχημα ἐπῆλθε μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως, ὡς περιλαμβανόμενον εἰς νομοθέτημα εἰδικῶς προβλέπον περὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τακτικῶν ἢ ἐκτάκτων, δημοσίων ὑπηρετῶν, στρατιωτικῶν ἐν γένει καὶ τῶν πρὸς τούτοις ἐξομοιουμένων (ἄρθρον 1 § 1 τοῦ ἰδίου νόμου) καὶ εἰς αὐτούς καὶ μόνον ἀναφερόμενον δὲν ἔχει γενικὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν ἀτυχημάτων τῶν καλυπτομένων δι' εἰδικῆς, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἀσφαλίσεως. Ἡ προσβαλλομένη δὲ ἀπόφασις, δεχθεῖσα, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων εἰργάσθη περιοδικῶς κατὰ τὰ ἔτη 1936-1940 εἰς μεταλλεῖα καὶ ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1941 μέχρι τοῦ Μαΐου 1945 εἰς ὀχυρωματικὰ ἔργα τῶν Γερμανικῶν Ἀρχῶν κατοχῆς ἐν Μήλῳ, ὅτι τὴν 3ην Ἰανουαρίου 1947 προσελήφθη ὡς ἐργάτης ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ διὰ τὴν μεταφορὰν ἐγκαταλειφθέντων πυρομαχικῶν, ὅτι κατὰ τὴν 11ην Μαρτίου 1947 καὶ καθ' ἣν ὥραν ἀπεχώρει ἐκ τῆς ἐργασίας του καὶ μετέβαινεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐτραυματίσθη ἐξ ἐκρήξεως νάρκης ἐγκαταλελειμμένης ἐπὶ ἀτραπιοῦ ἣν διήρχετο, ὅτι δὲν εἶχε συμπληρώσει 1650 ἡμερομίσθια μέχρι τότε, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν οὕτω δεκτῶν γενομένων πραγματικῶν περιστατικῶν ἔκρινεν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ὑπέστη ἀτύχημα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του καὶ δὲν ἐδικαιοῦτο συντάξεως ἐκ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ μετὰ ταῦτα, δι' ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως τοῦ Ταμείου, ἀπέρριψε τὴν περὶ συν-

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 338/1955 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ταξιοδοτήσεως, ένεκεν αναπηρίας επελθούσης εξ ησφαλισμένου ατυχήματος, αγωγήν ταύτου. Όθεν ταύτα εισαύσα, δρθώς τας προπαρατεθείσας διατάξεις ηρμήνευσε και εφήρμοσε και ο περί του αντιθέτου μοναδικός λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος (*).

γ) Δικαίωμα συντάξεως μελών οικογενείας ησφαλισμένου εις Ταμεία Συντάξεων Μεταλλευτών, εκτελεσθέντος συνεπεία πολεμικού ατυχήματος. — Προϋποθέσεις ή απασχολήσεις μέν αύτού εις μεταλλεία κατά τον άμεσον και συναπτώς προς τον της εκτελέσεως χρόνον, άλλά και ή τοιαύτη εις προηγούμενον χρόνον έγγυς της ημέρας της εκτελέσεως εφ' όσον ή διακοπή της εργασίας δεν οφείλεται εις ίδιον του παθόντος υπαιτιότητα.

Άρειου Πάγου 10/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εισηγητής ο Άρεοπαγίτης κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*
Δικηγόροι οι κ. κ. Γ. Μακαρονόκουλος, Κ. Φ. Γιαννακόπουλος

Εκ της διατάξεως του άρθρ. 6 § 2 εδ. β' του επέχοντος θέσιν νόμου καταστατικού του αναιρεσιβλήτου Ταμείου Μεταλλευτών, ως συνεπληρώθη υπό της υπ' αριθ. 57934/1950 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, ορίζούσης ότι δικαιούνται συντάξεως τα μέλη οικογενείας του εις το Ταμείον τούτο ησφαλισμένου, όστις εξετελέσθη συνεπεία πολεμικού ατυχήματος, υπό την προϋπόθεσιν ότι ούτος απησχολείτο εις μεταλλεία κατά τον άμεσον προ της εκτελέσεως χρόνον, σαφώς έπεται, ότι κέκτηται δικαίωμα συντάξεως η οικογένεια του ησφαλισμένου ού μόνον έταν ο παθών απησχολείτο εις εργασίαν εν μεταλλείοις κατά τον άμεσον και συναπτώς προς της εκτελέσεως χρόνον, άλλά και όταν απησχολήθη εις προηγούμενον χρόνον, έγγυς της ημέρας της εκτελέσεως, εφ' όσον η διακοπή της εργασίας δεν οφείλεται εις ίδιαν αυτού υπαιτιότητα. Όθεν τό Εφετείον, αποφήνον, μετ' επικύρωσιν της εκκληθείσης αποφάσεως, την αίτησιν της αναιρεσιβλήτου περί απονομής αυτή συντάξεως διά την εκτέλεσιν του υιού της, επί τη αιτιολογία ότι ο παθών ούτος από της 25.4.1943 μέχρι της 13.10.1943, ότε εξετελούθη υπό των Γερμανών, δεν απησχολείτο εις μεταλλευτικάς ή λατομικάς εργασίας, χωρίς συνδρομα να βεβαιοί, άν η διακοπή αύτη της εργασίας οφείλεται εις ίδιαν αυτού υπαιτιότητα, εκ πλαγίου παρεβίασε την διαληφθείσαν διάταξιν ουσιαστικού Νόμου και ανυπέτεινε κατ' ευθείαν την προσβαλλομένην απόφασιν, κατά τα άρθρα 807 § 17 και 809 Πολ. Δικονομίας και τον βάσιμον προς τούτον δον λόγον του αναιρητηρίου, παρεπιπτόντως δε είναι η απόδειξις ένώπιον του Η' Τμήματος του Άρειου Πάγου δια την καταλληλον του Νόμου εφαρμογήν, συμφώνως τη̃ς άρθρος 83α και 3 § β ν. ΧΜΖ/1877 (**).

(*) Καταφέρεται ή υπ' αριθ. 788/1950 απόφασις του Εφετείου Αθηνών.

(**) Ανακαλείται ή υπ' αριθ. 1287/1952 απόφασις του Πρωτείου Αθηνών.

2. Ασφάλισις εις Ταμεία Συντάξεων Προσωπικού Τραπέζης Αθηνών

Εφαρμογή άρθρου 34 οργανισμού Τραπέζης της Ελλάδος, εν τη αναπροσαρμογή της συντάξεως των υπό το κράτος του προηγουμένου καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Τραπέζης Αθηνών καταστάντων συνταξιούχων διά τον υπολογισμόν του επιδόματος παραμονής εις τον αυτόν βαθμόν.

Άρειου Πάγου 620/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εισηγητής ο Άρεοπαγίτης κ. *Π. Τσαρούχης*
Δικηγόροι οι κ. κ. Δ. Παπαγεωργίου, Σ. Μερεντίτης

Κατά μέν τας διατάξεις των άρθρων 32 § 1 εδ. γ. και 23 §§ 1 και 2, ως το τελευταίον ταύτο ετροποποιήθη διά της υπ' αριθ. 7745 της 20.2.1951 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας του καταστατικού του αναιρεσείοντος, του αναδιαρθρωθέντος και κυρωθέντος διά της κατά νομοθετικήν εξουσιοδότησιν, δυνάμει του άρθρου 59 § 1 του α.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 (ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 § 1 α.ν. 691/1937) και του άρθρ. 3 του ν.δ. από 30/30.4.1946 εκδοθείσης και εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως μετά του κυρωθέντος καταστατικού δημοσιευθείσης υπ' αριθ. 54754/ε 1785/1949 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας και ισχύν νόμου επέχοντος, οδτινος η ισχύς ήρξατο από 1 Ιανουαρίου 1950 κατ' άρθρον 35 αυτού, διά την αναπροσαρμογήν των συντάξεων των βάσει των προηγουμένων καταστατικών του αναιρεσείοντος καταστάντων συνταξιούχων λαμβάνονται υπ' όψιν αι εις τον βαθμόν, όν κατείχον κατά την εκ της υπηρεσίας των έξοδον και την εν γένει υπηρεσιακήν κατάστασιν αυτών αντιστοιχούσαι κατά το ισχύον μισθολόγιον της Τραπέζης Αθηνών αποδοχαί, εν τη εννοία των οποίων διαλαμβάνονται και τα πάσης φύσεως τακτικά επιδόματα τά προβλεπόμενα υπό του οργανισμού της Τραπέζης Αθηνών και εφ' ών εγένοντο αι προβλεπόμεναι υπέρ του αναιρεσείοντος Ταμείου κρατήσεις, κατα δε τας διατάξεις του άρθρου 34 του προρρηθέντος οργανισμού του ισχύοντος από 1 Σεπτεμβρίου 1946, ειδικώς δια τους υπαλλήλους, τους διατελούντας εν ενεργώ υπηρεσία της Τραπέζης κατά την έναρξιν της ισχύος του οργανισμού τούτου, αι διατάξεις του άρθρου 8 αυτού εφαρμόζονται κατά τα κάτωθι οριζόμενα, εφ' όσον ο αριθμός των παρά τη Τραπέζη ετών πραγματικής υπηρεσίας του υπαλλήλου είναι κατά την 1 Σεπτεμβρίου 1946 ανώτερος των προβλεπομένων κατα τον τυπόντα οργανισμόν ετών προς απόκτησιν του βαθμού, εφ' ον και υπηρετεί ο υπάλληλος κατά την προμνησθείσαν ημερομηνίαν, εν τη περιπτώσει ταύτη, θεωρουμένων των ετών τούτων κατ' εξαίρεσιν διά τον τοιούτον υπολογισμόν, ως ετών ειδοκίμου υπηρεσίας, το ήμισυ της επί πλέον διαφοράς και μέχρι τό πολύ δύο τριετιών χαρακτηρίζεται εξαιρετικώς ως χρόνος παραμονής εν τω αυτώ βαθμώ και δίδει δικαίωμα εις τα προβλεπόμενον συναφώς επίδομα. Το βάσει των ανωτέρω επίδομα παραμονής εις τον αυτόν βαθμόν καταβληθήσεται από της ενάρξεως της ισχύος του οργανισμού

τούτου, ἐνῶ, ἐκ τρίτου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, εἰς ὑπαλλήλους ὑπηρετοῦντας εὐδοκίμως καὶ μὴ προαγομένους κατὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν πρὸς προαγωγὴν των ἐτῶν ὑπηρεσίας χορηγεῖται ἐπίδομα παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, ἐφ' ὅσον θὰ ἔχει παρέλθει τριετία τοὐλάχιστον παραμονῆς των εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο ὁρίζεται εἰς 10 % ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ δι' ἑκάστην τριετίαν καὶ μέχρις ἓξ τριετιῶν κατ' ἀνώτατον ὅριον.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, συνδυαζομένων πρὸς ἀλλήλας, προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῆς συντάξεως τῶν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προηγουμένου καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου καταστάντων συνταξιούχων ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρ. 34 τοῦ προρρηθέντος ὀργανισμοῦ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 αὐτοῦ προβλεπομένου ἐπιδόματος παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, λόγῳ τοῦ ὅτι μόνον τοῦτο προβλέπει διὰ τὸν χρόνον τὸν διανυθέντα πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καὶ βάσει τούτου εἶναι δυνατὴ ἡ προσαύξησις τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ τούτων τοῦ ἀντισταιχοῦντος εἰς τὸν ὃν κατεῖχον κατὰ τὴν ἔκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης ἔξοδόν των καὶ εἰς τὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μονὴν, ἣν θὰ εἶχον κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον βάσει τῶν διατάξεων τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ κατὰ τὸ ἰσχύον μισθολόγιον τῆς Τραπέζης καὶ διὰ τοῦ ἐπιδόματος παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν. Ἀντίθετος ἑρμηνεία θέλει θέσει εἰς κρείσσονα μοῖραν τοὺς συνταξιοδοτηθέντας πρὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1946 τῶν συνταξιοδοτηθέντων μεταγενέστερον τῆς χρονολογίας ταύτης, ὅπερ δὲν ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης. Συνεπῶς τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, κρῖναν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ὅτι τὸ ἄρθρον 34 τοῦ ρηθέντος ὀργανισμοῦ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν συνταξιοδοτηθέντων πρὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1946 καὶ δεξάμενον ἀκολούθως, κατ' ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν, μετ' ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ὑπηρέτησεν εὐδοκίμως παρὰ τῇ Τραπέζῃ Ἀθηνῶν ἐπὶ 4 τριετίας μὲ τὸν αὐτὸν βαθμὸν τοῦ τμηματάρχου β' ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεώς του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης, λαβούσης χώραν τὴν 5 Ἰουλίου 1946, κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν προδιαληφθεισῶν οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεων τοῦ ρηθέντος καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου προσηύξησε, πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς συντάξεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τὸν βασικὸν μισθὸν τούτου κατὰ 10 ο/ο δι' ἑκάστην τριετίαν, ἤτοι συνολικῶς διὰ τέσσαρας τριετίας κατὰ 40 ο/ο, καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου κατὰ τὸ πρῶτον σκέλος αὐτοῦ, δέον δὲ νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 836 Πολ. Δικ. καὶ 3 ἐδ. β' τοῦ ν. ΧΜΖ/1877 (*).

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 4222/1954 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

3. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας.

α) Ἐξαγορὰ στρατιωτικῆς προϋπηρεσίας.—Ἐφαρμογὴ διατάξεων καταστατικοῦ Ταμείου περὶ ἐξαγορᾶς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας διὰ πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς μετόχους τοῦ Ταμείου.—Κατίσχυσις αὐτῶν καὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 § 5 τοῦ Α.Ν 771/1937 περὶ ἐξαγορᾶς προϋπηρεσίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν.

Ἀρείου Πάγου 690/1955 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βαρσάμου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Τρίμης, Η. Ἠλιού

Κατὰ τὰ ἄρθρα 33 καὶ 34 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου (Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας), ὡς ταῦτα συνεπληρώθησαν διὰ τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1925 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀ.ν. 694/1937, ἐκδοθείσης καὶ ἰσχύν νόμου ἐπεχούσης ὑπ' ἀριθ. 38601/4722 τῆς 10 Φεβρουαρίου 1945 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1946 ἡ ὑπὸ τῶν μετόχων τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας ἐνεργεῖται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου δι' ὑποβολῆς τῶν ὁλικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν εἰς πρόσθετον κράτησιν 4 ο/ο ἐπὶ χρόνον τριπλάσιον τοῦ ἐξαγορᾶς, τὸ αὐτὸ δὲ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ἐξαγορᾶς στρατιωτικῆς προϋπηρεσίας ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1946.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, θεσπισθεισῶν, ὡς ἐκ τῆς ὑποτιμήσεως τοῦ νομίσματος, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αὗται ἔχουσιν ἐφαρμογὴν διὰ πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς μετόχους τοῦ ἀναιρεσείοντος, κατισχύουσαι οὕτω καὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 § 5 τοῦ ἀ.ν. 771/1937, καθ' ἣν ἡ ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσία τῶν ἐν αὐτῇ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, προσληφθέντων εἰς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἐξαγοράζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, ἀφοῦ ρυθμίζουσι τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον κατὰ τρόπον ἀποκλειστικόν, καθιστῶντα ἐκδηλον τὴν βούλησιν τοῦ νομοθέτου ὅπως ἀπὸ τῆς ἰσχύος των καταργηθῇ πᾶσα ἀντίθετος διάταξις, καὶ εἰδικὴ ἀκόμη. Ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα ἀποφηνάμενον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρ. 817 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν περὶ τούτου βάσιμον πρῶτον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου, δέον δὲ νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 836 Πολ. Δικ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ νόμ. ΧΜΖ/1877 (*).

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 695/1955 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

β) Θεώρησις ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 § 2 τοῦ Α.Ν. 1846/1948, διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀπαιτουμένου κατὰ τὸν ὀργανισμὸν χρόνου πρὸς παροχὴν συντάξεως τελευταίου ἔτους, πλήρους ἔτους καὶ ἂν ἐξ αὐτοῦ ὑπολείπηται χρονικὸν διάστημα οὐχὶ μεῖζον τῶν ἓξ μηνῶν· — Ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ Ν. 2868/1921.

Ἀρείου Πάγου 4/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Β. Κυριακόπουλος**

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Ν. Παλαιολογόπουλος**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Γεωργακόπουλος, Δ. Τρίμης

Ἡ διαφορὰ εἰσάγεται πρὸς ἐξέτασιν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 322/1955 ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὅπερ, συμφωνῆσαν πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 81/1955 ἀναιρετικὴν ταυτοῦτον, ὡς πρὸς τὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος, καὶ ἀποσχόν ὅπως ἀποφανθῇ ὁριστικῶς ἐπὶ τῆς διαφορᾶς, ἔταξεν εἰς βάρος τοῦ ἐκκαλουμένου ἐνάγοντος τὰς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένας ἐμμαρτύρους ἀποδείξεις καὶ μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ταχθέντος θέματος διεξαχθεῖσαν ἀπόδειξιν,

Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 4 § 2 τοῦ Α.Ν. 1022/1946, καθ' ὃ ἔκρινε καὶ ἡ προσκομιζομένη ἀπόφασις, διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀπαιτουμένου κατὰ τὸν ὀργανισμὸν χρόνου πρὸς παροχὴν συντάξεως τὸ τελευταῖον ἔτος λογίζεται πλήρες καὶ ἂν ἐπὶ τοῦ ἔτους τούτου ὑπολείπεται χρονικὸν διάστημα οὐχὶ μεῖζον τῶν ἓξ μηνῶν. Ὅτε, ἐφ' ὅσον τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον δέχεται διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὅτι, ὁ ἐνάγων ἐγένετο μέτοχος τοῦ ἐνταυθοῦ Ταμείου ἀπὸ τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1931, ὅτε προσελήφθη ὡς ὑπάλληλος παρὰ τῇ Ἠλεκτρικῇ Ἑταιρείᾳ Ἀθηνῶν-Πειραιῶς καὶ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του πραγματικῶς μέχρι τῆς 4 Μαΐου 1946, ὅτε ἐτέθη ἐκτὸς ὑπηρεσίας, ἦτοι ἐργάσιμα παρ' αὐτῇ ἐπὶ 14 ἔτη, 7 μῆνας καὶ 17 ἡμέρας, οὐχὶ ὀρθῶς τοῦτο ἔκρινεν, ὅτι δὲν θεμελιοῦται οὗτος συμπληρώσας δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν, ὥστε νὰ δικαιοῦται συντάξεως κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 12 § Γ' τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου, δι' ὃ καὶ μεταρρυθμιστέα ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ κυρουμένου κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον δεύτερον λόγον ἐφέσεως.

Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῶν συνδεδεκασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ ν. 2868/1921 ἀσφαλίζεται ὑποχρεωτικῶς τὸ πρόσωπον μὴ αὐτοτελῶς ἐργαζόμενον ἐν ταῖς ἐνταῦθα ἀναφερομέναις ἐπιχειρήσεσιν, ἀρκεῖ μόνον τὸ πρόσωπον τοῦτο νὰ μὴ ἐργάζηται παρεπικῶς καὶ ἀκανονίστως ἢ ἡ ἐργασία, δι' ἣν προσελήφθη, νὰ μὴ ᾖ παρεπικῆς φύσεως. Τοιαύτην ὑπηρεσίαν, πληροῦσαν τὰς ὡς ἄνω προϋποθέσεις ὡς πρὸς τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 17 Σεπτεμβρίου 1931 μέχρι τῆς 29 Νοεμβρίου 1931, ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς του, ἐν ᾗ ἐκτίθεται ὅτι προσελήφθη οὗτος τὴν 17 Σεπτεμβρίου 1931 παρὰ τῇ Ἠλεκτρικῇ Ἑταιρείᾳ Ἀθηνῶν-Πειραιῶς, ἥτις συμπεριλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ἐν τῷ ρηθέντι ἄρθρῳ 1 τοῦ ν. 2868/1921 ἀναφερομένων ἐπιχειρήσεων καὶ ὑπηρέτησεν ἐν αὐτῇ ἀνελλιπῶς μέχρι τῆς 29 Νοεμβρίου ἰδίου ἔτους, καὶ ἦν οὕτω δύναται νὰ προσμετρηθῇ εἰς τὴν παρασχεθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ὑπόλοιπον ὑπηρεσίαν ἐν τοῖς κεντρικοῖς Γραφείοις τῆς αὐτῆς Ἑταιρείας καὶ τὰ ἐναντία ἀπορριπτέα καθίστανται ὡς μὴ νόμιμα.

Ὁ ἐναγόμενος κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν ἐπὶ τῆς πρόκειμένης διαφορᾶς συζήτησιν προέβαλε τὸν ἰσχυρισμόν, ὃν καὶ ἤδη ἐπαναλαμβάνει, ὅτι ἡ παρασχεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὸ τμῆμα κατασκευῆς τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς ἐργασία ἦτο παρεπικῆς φύσεως. Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἀποτελεῖ ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὴν παρασχεθεῖσαν εἰς τὸ ρηθὲν τμῆμα ἐργασίαν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 17 Σεπτεμβρίου 1931 μέχρι τῆς 29 Νοεμβρίου ἰδίου ἔτους, διὰ ὅπερ καὶ ὑπὸ τῆς προσκομισθείσης ἀποφάσεως ἐτάχθη τὸ προσῆκον θέμα ἀποδείξεως, ἐν τῷ ὁποίῳ κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀναφέρεται ἡ ἐργασία αὕτη τοῦ ἐνάγοντος ὡς παρασχεθεῖσα ὑπὸ τὰς προεκτεθείσας προϋποθέσεις. Ἐκ τῶν κατατεθέντων δὲ τῶν ἐνόρκως ἐξεταζθέντων ἐπὶ τοῦ ταχθέντος θέματος μαρτύρων ἀποδεικνύεται πλήρως, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι πράγματι ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὑπὸ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς τὴν 17 Σεπτεμβρίου 1931 ὡς ὑπάλληλος καὶ ὡς τοιοῦτος προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ τμῆμα κατασκευῆς αὐτῆς συνεχῶς μέχρι τῆς 29 Νοεμβρίου ἰδίου ἔτους, ὅτε ἐτοποθετήθη ἐν τοῖς κεντρικοῖς Γραφείοις τῆς Ἑταιρείας. Ἡ ἐργασία δ' αὕτη τοῦ ἐνάγοντος δὲν ἦτο παρεπικῆς φύσεως, ὡς τοῦτο δύναται νὰ συναχθῇ ἰδίως ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τὴν σχετικὴν ὑπηρεσίαν ὑπῆρχεν ἰδιαίτερον ὀργανωμένον τμῆμα, τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθησεν ὑφιστάμενον ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Περὶ τούτου σαφεῖς εἶναι αἱ καταθέσεις τῶν ἐξεταζθέντων μαρτύρων, οἵτινες συνυπηρέτησαν μετὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐν τῷ ὡς ἄνω τμήματι, ἰδίως δὲ τοῦ δευτέρου ἐκ τούτων, ὅστις ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι καὶ μετὰ τὴν μετακίνησιν τοῦ ἐνάγοντος ἐν τοῖς κεντρικοῖς Γραφείοις τῆς Ἑταιρείας μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔτους 1933, ὅτε ὁ μάρτυς οὗτος ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας. Τούτων δεδομένων καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ἐναγόμενον, καθ' ἃ δέχεται καὶ ἡ προσκομισθεῖσα ἀπόφασις, συνομολογεῖ κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, δέον κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως νὰ γίνῃ δεκτὴ αὕτη διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος πρὸς συνταξιοδότησιν αὐτοῦ κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ ὁριζόμενα.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΕΠΙ ΛΥΣΕΩΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΝΑΥΑΓΙΩΝ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

Έννοια πλοίου κατ' άρθρον 226 του Εμπορικού Νόμου και απώλεια ιδιότητος σκάφους

Αναγκαία προϋπόθεσις της ιδιότητος του σκάφους ως πλοίου, κατ' άρθρον 226 του Εμπορικού Νόμου, ή ικανότης αύτου προς πλεύσιν δι' ιδίων δυνάμεων. Παύσις ιδιότητος αύτου ως σκάφους από της αποβολής της ικανότητος ταύτης. — Αυτοδίκαιος λύσις συμβάσεως ναυτικού μετά ναυαγίων του πλοίου. Δικαίωμα αποζημιώσεως ναυτικού κατ' άρθρον 18 Ν. 1752/1951.

Πρωτοδ. Πειραιώς 1868/1955

Διαδικασία εργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ο κ. Σ. Ματσαηδάκης

Δικηγόροι οι κ.κ. Μ. Κελιμαστάς, Ε. Νομικός

Υπό της διατάξεως του άρθρ. 18 του ν. 1752/1951 ορίζεται, ότι «εάν ή σύμβασις λυθή λόγω ναυαγίου του πλοίου, ο ναυτικός λαμβάνει τους μισθούς δι' όσας ημέρας είργάσθη συντρέχων εις την διάσωσιν αύτου, των επιβαινόντων ή του φορτίου, επί πλέον δε και τον μισθόν δύο μηνών, άφ' όσον δεν εξεμισθώσε τας υπηρεσίας του αλλαχού». Εν προκειμένω ή υπό κρίσιν αγωγή, εν ή δικίθεται, ότι ο ενάγων είργάσθη κατά τον εν αυτή χρόνον, επί συμβάσει ορισμένου διαρκείας, ως μηχανικός β' (ακριβώς ως γ') εις το υπό σημαίαν Λιβερίας ατμόπλοιον Π. Ο.** της εναγομένης, άντι συμπεφωνημένου μισθού 75 λιρών Αγγλίας μηνιαίως, ότι ή σύμβασις αύτη έλυθη λόγω επελθόντος την 27.11.1954 ναυαγίου του ως άνω πλοίου, και ότι δι' ης δικάζεται ή καταγγελίας της εναγομένης εταιρείας εις την καταβολήν εν ενάγοντι της εν αυτή αποζημιώσεως, ίσης προς τους μισθούς δύο μηνών (150 εν όλω λιρών), καθ' ους δεν είργάσθη ούτος αλλαχού, είναι νόμιμος, κατά τα ανωτέρω, και βάσιμος.

Εκ της διατάξεως του άρθρ. 226 του Εμπ. Νόμου πλοίον κατά την έννοιαν του παρόντος νόμου είναι πάν σκάφος χωρητικότητος τουλάχιστον δέκα τόνων κόρων, ενεργόν ή προωρισμένον όπως ενεργή εν θαλάσση την μεταφοράν προσώπων ή πραγμάτων, την αλιείαν, την ρυμούλκησιν και πάσαν άλλην ναυτιλιακήν επί κέρδει εργασίαν», σαφώς αποκύπτει, ότι αναγκαία προϋπόθεσις της ιδιότητος του σκάφους, ως πλοίου, είναι ή ικανότης αύτου προς πλεύσιν δι' ιδίων δυνάμεων, άφ' ης δε αποβάλλει την ικανότητα ταύτην, παύει και ή ιδιότης αύτου, ως σκάφους (Ολομ. Σ.Ε. 63/1953, Θέμ. ΞΑ' 152).

Εβεβαιώθημεν, ότι ο ενάγων είργάσθη επί συμβάσει αορίστου διαρκείας εις το υπό ξένην σημαίαν (Λιβερίας) ατμόπλοιον Π.Ο** της εναγομένης, ως μηχανικός β', άντι συμπεφωνημένου μισθού 75 λιρών Αγγλίας μηνιαίως, από 14.11.1953 μέχρι 27.11.1954, ότι κατά την νύκτα της τελευταίας ταύτης χρονολογίας (27.11.1954), συνεπεία σφοδροτάτης τρικυμίας και καταιγίδος εις το πέλαγος μεταξύ Ιρλανδίας και Αγγλίας, απεκόπη το ως άνω πλοίον (κατά το μέσον αύτου) εις δύο, αποχωρισθέντα απ' αλλήλων, τεμάχια, ήτοι το πρωραίον και το πρυμναίον. Ούτω δε το πλοίον τούτο απώλεσε εξ ολοκλήρου την ικανότητα αύτου προς αυτοδύναμον πλεύσιν και τα διαληφθέντα αποκόμματά του, έρμαια των κυμάτων επί ημέρας εις το πέλαγος, ερρυμουλκήθησαν τελικώς μετά ένα περίπου μήνα εις τον λιμένα Μπέλφαστ της Ιρλανδίας. Υπό τα ως άνω δεν βεβαιωθέντα περιστατικά, ων την βασιμότητα δεν ημφεσβήτησε ή εναγομένη, το ως άνω σκάφος απώλεσε την ιδιότητα αύτου ως πλοίου και μετεβλήθη εις ναυάγιον, ένεκεν του οποίου ή περί ης ή αγωγή σύμβασις έλυθη έκτοτε αυτοδικαίως. Περαιτέρω εβεβαιώθη ότι ο ενάγων από της επομένης του ναυαγίου 27.11.1955) είργάσθη, επί σιωπηρά μεταξύ των διαδίκων τούτων καταστάσει συμβάσει, προς καθαρισμόν του διαμερίσματος του αποκοπέντος ως άνω πρωραίου εκ των εύφλεκτων αερίων (ίδε αγωγήν) και επληρώθη διά την εργασίαν του ταύτην. Προς υπολογισμόν όθεν της επιδικασθείσης αποζημιώσεως δέον να αφαιρεθή εκ του χρονικού ορίου των δύο μηνών (μισθοί δύο μηνών) ή ως άνω επί 15ήμερον διάρκεια της εκμισθώσεως των υπηρεσιών του ευθύς μετά το ως άνω ναυάγιον, καθ' όσον αι υπηρεσίαι αύται δεν παρεσχέθησαν προς διάσωσιν του πλοίου ή των επιβαινόντων ή του φορτίου, ότε μόνον ή αξιουμένη αποζημίωσις θα παρείχετο, κατά το ως άνω άρθρ. 18 του ν. 1752/1951, επί πλέον του μισθού, αφ' ης ημέρας είργάζετο προς τον σκοπόν τούτον. Συνεπώς ή αποζημίωσις του ενάγοντος ισούται προς τον συμπεφωνημένον μισθόν των 45 ημερών (2 μήνες μείον 15 ημέραι), ήτοι εις το ισάξιον εις δραχ. των 12.11/2 λιρών Αγγλίας. Κατά ταύτα δέον να γίνη εν μέρει δεκτή ή υπό κρίσιν αγωγή ως βάσιμος κατ' ουσίαν κατά το ως άνω ποσόν (*).

(*) Πρβλ. ως προς το κατ' άρθρ. 18 ν. 1752/1951 δικαίωμα αποζημιώσεως και Πρωτοδικείου Αθηνών 10249/1955, ΕΕΔ 14, 1942.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΜΕΝΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Προϋποθέσεις δικαιώματος άντικαταστάσεως και όροι άπολύσεως αύτών

Έννοια διατάξεως άρθρου 11 Α.Ν. 1836/1951, ώς συνεπληρώθη και έτροποποιήθη διά τού άρθρου 8 τού Ν.Δ. 2657/1953, περί άντικαταστάσεως τοποθετουμένων άναγκαστικώς πολεμιστών. —Δυνατότης ύποβολής έκ μέρους έργοδοτών αίτήσεως δι' άντικατάστασιν διά πάντα άλλον λόγον, μή όφειλόμενον είς ύπαιτιότητα τού τοποθετηθέντος, ούχι όμως και διά λόγους άμελείας ή άνορμόστου συμπεριφοράς, δι' ούς τυγχάνει άρμοδία δι' άπόλυσιν ή κατά τό άρθρον 7 τού Α.Ν. 244/1936 πρωτοδικειακή Έπιτροπή.

Ώς προκύπτει και έκ της νεωτέρας αύτης άποφάσεως της Όλομελείας τού Συμβουλίου Έπικρατείας, σταθερώς άκολουθείται παρ' αύτῷ ή άποψις ότι κατά την έννοιαν τού άρθρου 11 τού ά.ν. 1836/1951, ώς έτροποποιήθη ύπό τού άρθρ. 10 του ν.δ. 2657/1953 (ΕΕΔ 14, 1105), ή περί άντικαταστάσεως τών κατ' άρθρ. 3 τού άνωτέρω ά.ν. 1836/1951 τοποθετουμένων αίτήσεως έργοδοτών δέν πρέπει νά άναφέρη λόγους έμπιπτοντας είς την κατ' άρθρ. 7 του ά.ν. 1836/1951 άπόλυσιν (βλέπε σχετικώς και λοιπήν νομολογίαν έν ΕΕΔ 14, 1082, ένθα είς σημειώσεις μας και ή διαφορος άποψις τών πολιτικών δικαστηρίων).

Έν τῷ μεταξύ ό έργατικος νομοθέτης δέν φαίνεται νά άνησυχῇ διά την άσυδοσίαν τού δικαίου έκ της συνεχιζομένης αύτης άντιθέσεως γνωμών έπι της προστασίας τών έν λόγῳ προσώπων.

Συμβουλίου Έπικρατείας 1626/1955, Όλομελείας

Πρόεδρος ό κ. *Σ. Σολωμος*
Εισηγητής ό Πάρεδρος κ. *Δ. Τσιριμώκος*
Δικηγόρος ό κ. Χ. Οίκονομόπουλος

Διά τού άρθρ. 7 § 2 τού ά.ν. 1836/1951 «περί τροποποιήσεως και κωδικοποιήσεως της νομοθεσίας περί προστασίας άπολυομένων έκ τών τάξεων τού Στρατού κλπ.» όρίζεται, ότι ή άπόλυσις τών δυνάμει τού νόμου τούτου τοποθετηθέντων έπιτρέπεται είς τάς έν τῷ νόμῳ άναφερομένας περιπτώσεις και δή, καθ' ά όρίζει ή § 3 τού αύτού άρθρου, «κατόπιν άποφάσεως της Έπιτροπῆς τού άρθρ. 7 τού ά.ν. 244/1936 και 771/1937 αὐτ.. β) δι' άποδεδειγμένην άνεπάρκειαν ή άκαταλληλότητα, μή όφειλομένην πάντως είς τά τραύματά του, και άνάρμοστον συμπεριφοράν».

Έξ άλλου, τό άρθρ. 11 τού Ιδίου ά.ν. 1836/1951, ώς τοῦτο συνεπληρώθη και έτροποποιήθη διά τού άρθρ. 10 τού ν.δ. 2657/1953, διαλαμβάνει, ότι «οί ύπόχρεοι τού άρθρ 3 τού νόμου τούτου (ά.ν. 1836/1951) δύνανται νά ζητήσωσι την άντικατάστασιν τών τοποθετηθέντων δι' άλλου προσώπου προστατευομένου ύπό τού παρόντος νόμου. Τά οίκεία συμβούλια ύποχρεοῦνται, όπως έντός 30 ήμερῶν άπό της ύποβολῆς της αίτήσεως άνακαλέσωσι τόν τοποθετηθέντα και τοποθετήσωσιν έτερον πρόσωπον τού άρθρου 1 τού νόμου τούτου».

Έκ τού συνδυασμού τών διατάξεων τούτων προκύπτει, ότι άντικατάστασιν τού τοποθετηθέντος έφέδρου δύναται νά ζητήσῃ ό έργοδότης παρά τού οίκείου Συμβουλίου τού ά.ν. 1836/1951 διά πάντα άλλον λόγον, ώς έπι παραδείγματι δι' έλλειψιν παρά τῷ τοποθετηθέντι ώρισμένων ίκανοτήτων και είδικῶν γνώσεων, άπαραιτήτων ώς έκ της φύσεως της έπιχειρήσεως κλπ., ήτοι διά λόγον μή όφειλόμενον είς ύπαιτιότητα τού τοποθετηθέντος, ούχι όμως και διά λόγους άμελείας ή άναρμόστου συμπεριφοράς, ήτοι διά πειθαρχικούς λόγους, διότι, συντρεχούσης της τελευταίας ταύτης περιπτώσεως, δύναται νά χωρήσῃ άπόλυσις κατά τά έν άρθρῳ 7 τού αύτού ά.ν. 1836/1951 όριζόμενα, δι' ήν άρμοδία όπως άποφασίσῃ είναι ή παρ' έκάστῃ πρωτοδικειακῇ περιφερείᾳ συνισταμένη Έπιτροπή τού άρθρ. 7 τού ά.ν. 244/1936 «περί προστασίας έφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν» και τού ά.ν. 771/1937, ήτις, κρίνουσα έπι της βασιμότητος τών προβαλλομένων ύπό τού έργοδότου λόγων, δέν ύποχρεοῦται, ώς είς την περίπτωσιν της άντικαταστάσεως, νά άποδεχθῇ όπωσδήποτε τό αίτημα τού έργοδότου περί άπολύσεως και ένώπιον της όποίας δύναται νά παραστῇ πρός ύποστήριξιν τών άπόψεων αύτού ό τοποθετηθείς έφεδρος πολεμιστής (Σ.Ε. 502/1955).

Έν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, καθ' ά έκ τού φακέλλου προκύπτει, ή έργοδότρια τού αίτοῦντος προέβαλε διά της άπό 8.2.1955 αίτήσεώς της λόγους άναγομένους είς πειθαρχικάς παραβάσεις και δή είς άνάρμοστον συμπεριφοράν τού αίτοῦντος πρός την προϊσταμένην αύτού Άρχήν πρός ήν περιῆλθεν είς άπροκάλυπτον σύγκρουσιν, έκστομίσας κατ' αύτῆς τάς έν τῇ είρημένῃ αίτήσει άναφερομένας ΰβρεις και χυδαίας έκφράσεις. Έν τοιαύτῃ όμως περιπτώσει άρμόδιον πρός έκτίμησιν τών προβληθέντων λόγων και κρίσιν της αίτήσεως της έργοδοτρίας έταιρείας όργανον ήτο ούχι τό Κεντρικόν Συμβούλιον προστασίας άπολυομένων έκ τών τάξεων τού Στρατού, άλλ' ή ύπό τού άρθρ. 7 τού προμνησθέντος ά.ν. 244/1936 προβλεπομένη Πρωτοδικειακή Έπιτροπή, ένώπιον της όποίας θά ήδύνατο ό αίτῶν νά άμφισβητήσῃ την βασιμότητα τών άποδιδομένων αύτῷ παραπτωμάτων, ένῷ έν προκειμένῳ ούδόλως ήκούσθη, ούδ' ήδυνήθη νά άμυνθῇ και άποκρούσῃ τούς ύπό της έργοδοτρίας τού προβληθέντας κατ' αύτού ίσχυρισμούς.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΜΟΙΒΗ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΘΕΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΚΑΘ' ΕΟΡΤΑΣ

Περίληψις ἐρωτήματος Ὑπουργείου Ἐργασίας: Ἐὰν ὑπάλληλοι καταστημάτων παρέχοντες ἐπιτρεπτῶς κατ' ἄρθρ. 13 § 3 Π.Δ. 8/13.4.1932 πράσθετον ἐργασίαν δικαιοῦνται διὰ τὴν ἐργασίαν των ταύτην συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς προσηυξημένης κατὰ 25 ο/ο.

Νομικοῦ Συμβουλίου Γνωμ. 26/1956

Πρόεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*

Λοιπὰ Μέλη οἱ κ.κ. Τρ. Κοντοπαπόπουλος, Δ. Μπερμπάτης, Α. Μαλαγκρῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τάγας, Β. Σάββας, Κ. Γαϊτανάκης, Πάρεδροι.

1.—Τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 13 § 3 κωδ. πρ. δ. 8/13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.» (Γεν. Κωδ. ΙΓ', 972) ὁριζουσῶν ὅτι καὶ διατάξεις περὶ χρονικῶν ὁρίων ἡμερησίας ἐργασίας καὶ ἡμερησίας μεσημβρινῆς διακοπῆς δὲν ἐφαρμόζονται: α') Ἐπὶ ἔργων ἐπειγουσῶν πρὸς πρόληψιν τῆς καταστροφῆς τῶν προϊόντων β') Ἐπὶ ἀνωτέρας βίας καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔχει καθιερωθῇ ἡ τέλεσις ἑβδομαδιαίας ἀγορᾶς, ἐξαιρουμένων τῶν ἐκθέσεων. γ') Διὰ τὰς ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου—6 Ἰανουαρίου καὶ μίαν ἑβδομάδα πρὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρας, ἀφιερωμένου κατὰ ταύτας ἐλευθέρου τοῦ διακανονισμοῦ τούτων ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων», ρητῶς οὕτω προβλέπεται εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας, ὅτι ὁ καθορισμὸς τῆς διαρκείας ἐργασίας, προφανῶς δὲ καὶ τῆς ἀμοιβῆς της (ἀφοῦ αἱ περὶ ὑπερβάσεως τῶν καθοριζομένων ὁρίων λοιπαὶ διατάξεις τοῦ νομοθετήματος, περὶ ὧν κατωτέρω, συνδέουν τὴν ὑπερβασιν μὲ διάφορον καὶ δὴ ηὐξημένην ἀμοιβήν), ἀφίεται εἰς τὴν ἐλευθέραν βούλησιν τῶν ὑπὸ σύμβασιν ἐργασίας τελούντων μερῶν.

Ὅτι δὲ καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς τῆς εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις παρεχομένης ὑπερ τὰ κατ' ἀρχὴν νόμιμα ὅρια ἐργασίας ἀφίεται εἰς τὴν ἐλευθέραν βούλησιν τῶν ἐνδιαφερομένων προκύπτει περαιτέρω καὶ ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, τὸ μὲν πρὸς τὰς εὐθὺς προηγουμένας διατάξεις τῆς § 2 ἰδίου ἄρθρου, τὸ δὲ καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 18 § § 1 καὶ 2 τοῦ αὐτοῦ κωδ. δ/τος, ὡς ἡ § 2 ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 7 § 3, ἐδ. β', ά. ν. 547/1937 (Α 98).

Οὕτω, διὰ τοῦ ἄρθρ. 13 § 2 κωδ. πρ. δ/τος 8/13.4.1932 ρητῶς προβλέπεται «ηὐξημένη» ἀμοιβὴ εἰς περιπτώσεις πρόσθετου ἐργασίας, ἐπιβαλλομένης «λόγῳ κοινωνικῆς ἀνάγκης», ἀφ' ὧν ὅμως σαφῶς διαχωρίζονται αἱ ρητῶς κατονομαζόμεναι περιπτώσεις τῆς § 2, καὶ διὰ τοῦ ἄρθρ. 18 § 2 τοῦ ἰδίου δ/τος ἐπίσης ρητῶς προβλέπεται κατὰ 25ο/ο ηὐξημένη ἀμοιβὴ εἰς τὰς ἐκεῖ ἀναγραφομένας περιπτώσεις ὑπὸ εἰδικὰς καὶ ἀσχέτους πρὸς τὰς τοῦ ἄρθρ. 13 § 3 προϋποθέσεις καὶ περιορισμοὺς παροχῆς πρόσθετου ἐργασίας εἰς τὰ γραφεῖα ἀν. ἑταιρειῶν, Τραπεζῶν καὶ γραφείων ἐν γένει (βλ. § 2, ὡς ἀντικατεστάθη ἐν συνδυασμῷ πρὸς § 1 ἄρθρ. 18, πρβλ. σχετικῶς καὶ Α.Π. 129/1948 εἰς ΕΕΔ/1948, 828), ἐνῷ αἱ περὶ ὧν πρόκειται διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 13 § 3 οὐγοῦν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀμοιβῆς, ρητῶς μάλιστα ἀφιέμεναι εἰς τὴν βούλησιν τῶν ἐνδιαφερομένων».

Ἐλλειπούσης ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἀμοιβῆς ρητῆς συμφωνίας, οἱ μισθωτοί, δοθέντος ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῶν παρεχομένη πρόσθετος ἐργασία εἶναι νόμιμος, δύνανται νὰ ἀξιώσωσι «μισθόν», προσδιοριστέον ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίως ἐπιληφθησομένου ἐργατικοῦ δικαστηρίου καὶ εἰς ἐπίπεδον ἀνώτερον τοῦ συμπεφωνημένου ἢ ἀπωδήποτε ἰσχύοντος διὰ σύνηθες ὡράριον. Διότι, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 13 § 3 κωδ. πρ. δ. 8/13.4.1932 ἀφίεται εἰς τοὺς συμβαλλομένους πλήρης ἐλευθερία καὶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς τῆς πρόσθετου ταύτης ἐργασίας, ὁ δικαστής, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν του τὰς εἰδικὰς συνθήκας καὶ τὴν ἐκ τῶν προεκτεθεισῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 13 § 2 καὶ 18 § 2 τοῦ νομοθετήματος τούτου (πρβλ. καὶ ἄρθρ. 9 κωδ. πρ. δ. 27.6/4.7.1932, εἰς Γεν. Κωδ. Η', 527, ἄρθρ. 3 β.δ. 14.21.8.1956, εἰς Ε.Κ. Α', 368 κλπ.) προκύπτουσαν βούλησιν τοῦ νομοθέτου πρὸς ηὐξημένην κατ' ἀρχὴν ἀμοιβὴν τῆς πρόσθετου ἐργασίας, εἶναι ἐλεύθερος, συμφώνως καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 196 καὶ 200 Α.Κ., νὰ ἐπιδικάσῃ ηὐξημένην ἀμοιβήν.

2.—Περαιτέρω ὅμως, δοθέντος ὅτι αἱ εἰρημέναι διατάξεις ρητῶς ὁριζουσιν ὅτι «δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν ἐν αὐταῖς τριῶν περιπτώσεων αἱ περὶ χρονικῶν ὁρίων τῆς ἐργασίας κείμεναι διατάξεις, αἱ τελευταῖαι αὗται τίθενται εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 13 § 3 κωδ. πρ. δ. 8/13.4.1932 ἀφ' ἑαυτῶν ἐκτὸς τοῦ πεδίου ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 38 § 1 Εἰσ. Ν. Α.Κ., δι' οὗ διατηρεῖται καὶ μετὰ τὸν Α.Κ. ἡ ἰσχὺς τῶν περὶ τῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας προγενεστέρων εἰδικῶν νομοθετημάτων, καὶ καταλείπουν ἐλευθέραν οὕτω τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 659 Α.Κ. (πρβλ. καὶ Α.Π. 160/1952 εἰς ΕΕΔ/1952, 169, δεχομένην ὅτι τὸ ἄρθρ. 659 Α. Κ. ἐφαρμόζεται εἰς «ἐπιτρεπομένην ἢ μὴ ἀπαγορευομένην ἐκ τοῦ νόμου πέραν τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων ἐργασίαν»).

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 659 Α.Κ. ἡ πρόσθετος ἐργασία παρέχει ἀξίωσιν πρὸς συμπληρωματικὴν ἀμοιβήν, «κανονιζομένην ἀναλόγως τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ καὶ τῶν εἰδικῶν περιστάσεων».

Ὑπὸ τοιαύτην ὅμως διατύπωσιν τοῦ ἄρθρ. 659 Α.Κ. καὶ ἡ ἐκ τῶν διατάξεων τούτου ἀμοιβὴ τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας δὲν εἶναι κατ' ἀνάγκην ηὐξημένη, δύναται ὅμως νὰ καθορισθῇ εἰς ἀνώτερον ἐπίπεδον, εἴτε ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων, εἴτε ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, ἁρμοδίως ἐπιλαμβανομένων.

3.—Ἀλλ' αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 659 Α.Κ. κατὰ τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 38 § 2 Εἰσ. Ν. Α.Κ. τε-

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΩΞΙΣ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ ΔΙΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΝ ΜΙΣΘΟΥ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Το άρθρον μόνον τοῦ ά. ν. 690/1945 «περί συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως τοῦ ά.ν. 28/1944 περί ἐξουσιοδοτήσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καί Οἰκονομικῶν, ὅπως προβαίνουν εἰς τόν καθορισμόν μισθῶν καί ἡμερομισθίων» (ΕΕΔ 4, 662), τό ὁποῖον καί μετά τόν νόμον 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ διά τοῦ ἄρθρου 12 αὐτοῦ (ΕΕΔ 14, 613), ὁρίζει τά ἑξῆς:

1. Πᾶς ἐργοδότης ἤ διευθυντής ἤ ἐπιτετραμμένος ἤ ἐπί οἱῳδήποτε τίτλῳ ἐκπρόσωπος οἱασδήποτε ἐπιχειρήσεως, ἐκμεταλλεύσεως ἤ ἐργασίας, μή καταβάλλων ἐμπροθέσμως εἰς τούς παρ' αὐτῷ ἀντί μισθοῦ ἀπασχολουμένους τάς εἰς τούτους, ὡς ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὀφειλομένας ἀποδοχάς ἤ πάσης φύσεως χορηγίας, τάς καθοριζομένας εἴτε ἀπό τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἤ τῆς ἀπαλλαγείσης συμβάσεως, εἴτε ἀπό συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε ἀπό διαιτητικῶν πράξεων, εἴτε ἀπό τοῦ νόμου ἤ ἐθίμου, τιμωρεῖται, ἐφ' ἑκάστην ἐκπρόθεσμον ἐνδιαφερομένων ἤ τῶν ὀργάνων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἤ τῆς οἰκείας Διοικητικῆς Ἀρχῆς ἤ τῆς οἰκείας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως τῶν μισθωτῶν, διά φυλακίσεως μέχρι τριῶν μηνῶν καί χρηματικῆς ποινῆς, τῆς ὁποίας τό ποσόν δέν δύναται νά ὁρίζηται κάτω τοῦ ἑνός τετάρτου, οὐδέ ἄνω τοῦ ἡμίσους τῶν εἰς χρῆμα ἐν ἑκάστῃ μηνιαίᾳ ἀναφερομένων καθιστερουμένων χρηματικῶν ποσῶν, πρός ἐξαργύρωσιν τῶν ὁποίων αἱ σχέσεις ἐργασίας ἐδημιούργουν ἤ ἐμποδίζουν νά χορηγῶνται διά σχετικῆς ἀποφάσεως εἰς χρῆμα.

Αἱ περί ἀναστολῆς, μεταστροφῆς ἤ ἐξαγορᾶς τῆς ποινῆς διατάξεις δέν ἰσχύουν ἐν προκειμένῳ.

2. Ἡ ἐκδίκασις τῶν περί ὧν ἀνωτέρω μηνύσεων ἐν τοῦ ἀντιθέτου, δέν ἐπιτρέπεται ἐφαρμογῆς καί ἐπί τῶν προϋφισταμένων τοῦ Α.Κ. ἐργασιακῶν συμβάσεων. Αἱ συμβάσεις αὐταί ἐξακολουθοῦν διεπόμεναι ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 13 § 1 κωδ. πρ. δ/τος 8/13.4.1932, αἵτινες ὅμως, καθ' ἃ ἤδη ἐξετέθη, ἄγουν εἰς τό αὐτό ἀποτελέσματα.

4. — Κατόπιν τούτων δέον νά γίνῃ δεκτόν, ὅτι οἱ ὑπερωριακῶς ἐργαζόμενοι κατά τάς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 13 § 1 κωδ. πρ. δ. 8/13.4.1932 δέν δικαιοῦνται ἰδίᾳ ἑνός ἀμοιβῆς διά τήν ὑπέρ τά ὑπ' ἀρχήν νόμιμα ὅρια πρόσθετον ἐργασίαν των, κἄν μόνον κατόπιν εἰδικῆς συμφωνίας μετά τῶν ἐργοδοτῶν των ἤ κατόπιν δικαστικῆς ἀποφάσεως (*).

(*) *Σημ. ΕΕΔ:* Πρβλ. εἰς τό θέμα καί Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς 93/1954, ΕΕΔ 13, 290, ἔνθα καί σημειώσεις μας.

ρεων ἐνεργείται κατά τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. τῆς 23 Νοεμβρίου 1923 «περί ἀμέσου ἐκδικάσεως πλημμελημάτων τινῶν ἐπ' αὐτοφώρῳ», ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως.

3. Ἡ ἄσκησις ἐφέσεως, εἰς περίπτωσιν καταδίκης, δέν ἀναστέλλει τήν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς.

4. Αἱ κατά τάς διατάξεις τῆς § 1 τοῦ παρόντος χρηματικαί ποιναί διατίθενται συμφώνως πρός τό ἄρθρον 2 τοῦ β.δ. τῆς 24 Ἰουνίου 1920 «περί πληρωμῆς ἡμερομισθίων».

Ἐν πρώτοις πρέπει νά σημειωθῇ α) ὅτι διά τοῦ νέου καί ἰσχύοντος Ποινικοῦ Κώδικος ἐπῆλθεν τροποποίησις ὡς πρός τήν ἀναστολήν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς καί τῆς μετατροπῆς καί ἐξαγορᾶς αὐτῆς, ἰσχυόντων ἤδη τῶν ἄρθρων 82, 103 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, β) ὅτι τό ἀδίκημα, τό ὁποῖον διώκεται ἐξ ἐπαγγέλματος, δέν ἐπαγγεται εἰς τήν κατά τό ἄρθρον 117 § 1 Ποινικοῦ Κώδικος τριμηνον παραγραφήν, ἀλλ' εἰς τήν πενταετῆ τοιαύτην (Α.Π. 77/1953, ΕΕΔ 12, 725).

Ὡς πρός τήν ἔννοιαν τοῦ ἀνωτέρω νόμου σημειωτέα τά ἑξῆς: Ἐκ τοῦ ὅτι ἐν αὐτῷ γίνεται χρῆσις τοῦ ὅρου «ἀπασχολουμένους», ἡ δικαστηριακή πρᾶξις, ἑρμηνεύουσα τόν νόμον, εἶδε τό ἐλάττωμα ἀπό τῆς στενῆς ἀπόψεως ὅτι, διά νά ὑπάρξῃ ποινικόν ἀδίκημα, πρέπει νά ἔχῃ πράγματι ἀπασχοληθῇ ὁ μισθωτός παρά τῷ ἐργοδότῃ καί νά καθυστερῆται ἐκ τῆς τοιαύτης πραγματικῆς ἀπασχολήσεως τό ἀνταλλαγμα τῆς ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ (βλέπε σχετικήν νομολογίαν τῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἐν ΕΕΔ 12, 1084).

Ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν νά τονισθῇ ἡ δικαστηριακή αὕτη ἄποψις, ἡ ὁποία, καθ' ἡμᾶς, δέν ἀνταποκρίνεται εἰς τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου, ὡς ἐδόθη εὐκαιρία νά σημειώσωμεν ἐπανειλημμένως, καί ἐκ τῆς ὁποίας, ἐκτός τῆς περιπτώσεως τοῦ καθυστερουμένου δεδουλευμένου μισθοῦ, παραμένουν ἀκάλυπτοι, ἀπό ἀπόψεως ποινικῶν ἐκ τοῦ ἄνω νόμου συνεπειῶν, πλεῖσται ἄλλαι ἀξιώσεις τῶν μισθωτῶν, σχέσιν ἐχούσαι πρός ἀναγναριζομένων ὑπό τοῦ νόμου μισθῶν αὐτῶν, ὥστε νά καταλήγῃ νά εἶναι σημαντικῶς περιορισμένη ἡ ἐφαρμογή τοῦ ὀρθοῦ διά τούς σκοπούς αὐτοῦ ἀνωτέρω νόμου.

Οὕτω δέν δύναται νά ἀσκηθῇ ποινική δίωξις κατ' ἐργοδοτῶν, οἱ ὁποῖοι καθυστεροῦν α) τόν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 656 Ἀστικοῦ Κώδικος ὀφειλόμενον ἐκ τῆς ὑπερημερίας του ἐργοδότου (ἄρθρ. 349 Α.Κ.) μισθόν, ἐπί ἀκύρου ἀπολύσεως, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι καί ἡ ἀπαίτησις αὕτη, κατά τά διδαχθέντα ὑπό τῆς θεωρίας καί δεκτά ὑπό τῆς δικαστηριακῆς πράξεως γενόμενα, φέρει τόν χαρακτῆρα μισθοῦ καί ὄχι διαφέροντος, β) τόν ἐκ τῶν ἄρθρων 657, 658 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος μισθόν εἰς περίπτωσιν ἀναπαιτίου κωλύματος πα-

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ 1955

Τάξις ἡμερομισθίων.—Ἐξίσωσις παροχῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.—Ἑβδομαδιαία ἐργασία 44 ὡρῶν.—Θέσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ οἰκιακῇ οἰκονομίᾳ.—Ἀνάγκη συνεργασίας ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν.

Ὑπὸ τοῦ κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΠΟΜΠΟΡΑ, Δικηγόρου

Τὰ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐν ἐπικαιρότητι ζητήματα πρὸς συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν εἰς τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἐργασίας καὶ εἰς τὴν Ἡνωμένα Ἔθνη, τοῦτο σημαίνει ἀσφαλῶς ὅτι δὲν εἶναι μακρὰν ὁ χρόνος, καθ' ὃν καὶ ἡ Ἑλλὰς θὰ κληθῇ νὰ λάβῃ σχετικῶς ἀναλόγως νομοθετικὰ μέτρα. Διὸ καὶ τὰ κατωτέρω θὰ χρησιμεύσουν, ἐν μὴ ἄλλῃ εἰς τοὺς μὴ τὰ ἐργατικὰ ζητήματα κατὰτερον ἀσχολουμένους, ἀλλὰ τοὐλάχιστον πρὸς σύντομον ἐνημέρωσιν τῶν σχετικῶς εἰσαχθησομένων νόμων.

Διὰ τῶν ἀναγνωστῶν μας παρέχομεν τὴν σύγχρονον εἰκόνα τῆς διαθέσεως ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω σημείων αἰνήσεως τῆς σημειωθείσης τὸ 1955, περιλαμβανούσης αὐτήν, ὡς κατ' ἔκθεσιν εἰς τὰς Informations Sociales τοῦ Bureau International du Travail τῆς Γενεύης, τόμ. XIV, ἀριθ. 13 τῆς 15.12.1955, σελ. 502, 503, 505, 506, 507, 581, 587.

Ἐκ τῆς δὶς συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας τῆς Γενεύης τῆς 29.9.1955 (περὶ τῶν ἀφαντουργικῶν βιομηχανιῶν).

I.

Καὶ τοῦ προβλήματος τῶν ἡμερομισθίων (salaires).

Ὁ κ. Μεχλὲ (ἀντιπρόσωπος τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐργατῶν) ὁμιλῶν καὶ τοῦ βάρους κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς ἄνω Ἐπιτροπῆς διεκήρυξεν ὅτι ἦλθε νὰ εἴχον ὡς κοινὸν τὸ λόγον (γραπτὸν) τοῦ ἐλαχίστου μισθοῦ (ὡς ἐλαχίστου ὁρίου συντηρήσεως, salaire minimum), σύναμα δὲ τὸ τῶν ὡρισμένων κοινωνικῶν παροχῶν (prestations sociales fixes), δι' οὗ ἤθελεν ἀποφευχθῇ ὁ κίνδυνος, ὅπως ἡ πτῶσις τῶν τιμῶν τῶν εἰδῶν πραγματοποιῆται εἰς βάρος τοῦ ἐπιπέδου ζωῆς τῶν ἐργαζομένων. Ὁ κ. Ντάργουϊτς (κυβερνητικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς Αἰγύπτου) ἀνέφερεν, ὅτι ὁ ἐθνικὸς μισθὸς ἐλαχίστου ὁρίου συντηρήσεως ἐπραγματοποιήθη ἐν Αἰγύπτῳ διὰ ὅλους τοὺς ἐργαζομένους (travailleurs). Ἐτόνισεν ὁ νόμος (αὐτόθι) ἐγγυᾶται εἰς πάντας τοὺς ἐργαζομένους ἀποζημίωσιν διὰ περιόδων προθεσμιακῆς καταγγελίας ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως ἢ ἐλλείψεως προειδοποιήσεως. Ὁ κ. Ταπαρὴς (ἀντιπρόσωπος τῶν ἐργαζομένων Περοῦ) λέγει ὅτι συνεστήθη αὐτόθι τριμερὴς (tripartite) ἐπιτροπὴ πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ζητημάτων ἐργασίας καὶ μισθῶν. Περιττεύει τὸ ζήτημα τῶν μισθῶν εἰς τὰς ἰαπωνικὰς ἀφαντουργίας ἀνεπτύχθη ὑπὸ τοῦ κ. Ταγὰς (ἀντιπροσώπου τῆς Ἰαπωνικῆς κυβερνήσεως) καὶ τοῦ κ. Μιγιαζάκη (ἀντιπροσώπου Ἰαπώνων ἐργατῶν). Οὗτος διεκήρυξεν ὅτι, ἂν ἀληθεύῃ ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ τῶν Ἰαπώνων ἐργατῶν ἀφαντουργίας εἶναι χαμηλαί, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἐν ἰσχύϊ ἡμερομίσθια τῶν ἀνεπτυγμένων (évolués) χωρῶν, οἱ μισθοὶ ἐν γένει κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ κρίνωνται ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐγχωριαστικὴν των δύναμιν ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ. Ἡ Ἰαπωνία περιλαμβάνει πολυαρίθμων (nombreux) πληθυσμὸν καὶ ἄρθονον φασκόν πλοῦτον, ἀλλ' ἠλαττωμένα κεφάλαια. Διὸ καὶ τὰ ἐθνικὰ αὐτῆς εἰσόδημα, ὡς καὶ τὸ γενικὸν

σχῆς ἰσηρεσιῶν, γι' αὐτὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 11, 503) μισθόν, ἐπὶ διαθεσιμότητος τῶν μισθωτῶν ἕνεκα περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων, δ) τὸ ἐκ τοῦ ν. δ/τος 4.1928, ὡς τροποποιηθὲν καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ἐφεδρικὸν ἐπίδομα τὰ βαρύνοντα εἰδικῶς τοὺς ἐργοδότας κατὰ τὸ ἄρθρ. 34 τοῦ ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 948), ἐφ' ὅσον δηλαδὴ δὲν ἔχει ἐκταθῇ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἐπιχειρήσεως των ἡ ὑφαλίσις τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἐξ ἄλλου πρέπει, νομίζομεν, νὰ θεωρηθῇ παράλειψις τοῦ νομοθέτου τοῦ ἀ.ν. 680/1945 νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ καθιερούμενον ποινικὸν ἀδίκημα καὶ τὴν καθυστέρησιν καταβολῆς τῆς ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὀφειλομένης εἰς τὸν μισθωτὸν ἀποζημιώσεως, τῆς ὁποίας ὁ δικαιολογητικὸς λόγος συνηγορεῖ διὰ τὴν ὁμοίαν προστασίαν, ἀφοῦ παρέχεται, ἵνα ὁ μισθωτὸς ἀντιμετωπίσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν εἰς ὅρους ἐκτάκτως δι' αὐτὸν δυσχερεῖς.

Περὶ αὐτοῦ εἶχε προβλέψει τὸ ἄρθρ. 15 τοῦ ἀ. ν. 19/19 Νοεμβρίου 1935 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων», τὸ ὁποῖον ὥριζεν, ὅτι «ἀπαγορεύεται ἐπὶ ταῖς ποιναῖς τοῦ νόμου ΔΛ' «περὶ πληρωμῆς ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν, ὡς καὶ τῶν μισθῶν τῶν ὑπηρετῶν καὶ ὑπαλλήλων, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, πλὴν ὅπερ τὰς τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως ἐν γένει μισθωτοῦ καθυστερήσεις τῆς ὀφειλομένης εἰς αὐτὸν λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀποζημιώσεως...», ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη, ἰσχύσασα μετ' ἄλλων τοῦ ἀνωτέρω ἀν. νόμου, ἀνεστάλη διὰ τοῦ ἀ.ν. 25/25 Ἰανουαρίου 1936 «περὶ καταργήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων ἐργατικῶν νόμων» καὶ περιωρίσθη (ἐπ' ὁρίστου) διὰ τοῦ β.δ. 1/1 Μαΐου 1936.

Ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τοὺς κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφαλιζομένους μισθωτοὺς ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112 συνδέεται πρὸς τὸ κύρος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας (ἰσχύουν ἤδη ἄρθρ. 5 § 3 ν. 3198/1955) καὶ οὕτω ἐξασφαλίζεται ἡ ἱκανοποίησις τοῦ βασικοῦ αὐτοῦ δικαιώματος τῶν μισθωτῶν, δὲν καθίσταται ματαία ἡ σκέψις περὶ ποινικῶν κυρώσεων, δοθέντος ὅτι ἀπομένουν ἰκάλυπτοι ἀπὸ τῆς ἀπόψεως προστασίας τοῦ ν. 3198/1955 οἱ μισθωτοί, ἡ καταγγελία συμβάσεως τῶν ὁποίων δὲν διέπεται ὑπὸ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ νόμου.

ἐπίπεδον μισθῶν εἶναι πολὺ χαμηλά. Οὐχ ἧττον οἱ μισθοὶ ἐν τῇ ὑφαντουργικῇ βιομηχανίᾳ τῆς χώρας ταύτης εἶναι ἀνώτεροι ἐν σχέσει πρὸς ἄλλας βιομηχανίας καὶ τοιοῦτοι εἰς αὐξήσεις ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος.

2.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἰσότητος τῆς ἀμοιβῆς μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν δι' ἐργασίαν ἴσης ἀξίας (égalité de rémunération pour un travail d'égale valeur)

Τὰ προβλήματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ δόγμα τῆς ἐξισώσεως μεταξὺ τοῦ ἀποδιδομένου ἔργου ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐκείνου ἀπὸ τῆς γυναικὸς εἰς ἐργασίαν ἴσης ἀξίας ἐν τῇ ὑφαντουργίᾳ καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐπικυρώσεως τῆς διεθνοῦς ἐργατικῆς συμβάσεως ἐπὶ τῆς ἰσότητος τῶν ἀμοιβῶν (1951) ἐπραγματεύθησαν πολλοὶ ἀντιπρόσωποι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς γενικῆς συζητήσεως τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς.

Ὁ κ. Ντιμὸν (ἀντιπρόσωπος τῆς βελγικῆς κυβερνήσεως) ὑπενθύμισε ὅτι τὸ Βέλγιον ἐπεκύρωσε τὸ 1952 τὴν σύμβασιν ταύτην. Ἡ βελγικὴ κυβέρνησις, εἶπεν, ἀνέθηκεν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον Ἐργασίας τὴν προοπτικὴν νὰ ἐρευνήσῃ τὰ μέτρα, ἅτινα θὰ ἠδύναντο νὰ ληφθῶσιν ἐπὶ σκοπῷ τῆς γενικεύσεως τῆς ἀρχῆς ταύτης ἐν τῇ ὑφαντουργίᾳ (textile). Ὁ κ. Ντάουαντ (ἀντιπρόσωπος τῶν Βέλγων ἐργατῶν), μεθ' οὗ συνετάχθη καὶ ὁ Χάρτχουρ (παρατηρητὴς τῆς Διεθνοῦς Συνομοσπονδίας τῶν χριστιανικῶν συνδικάτων μαλλίνων, τεχνικῶν κλπ.), ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς Συνελεύσεως ἐπὶ τῆς ἀνάγκης, ὅπως ἐφαρμοσθῇ ὁ κανὼν οὗτος (principe) καὶ εἰς οὓς μὴ χειρώνακτας ἐργάτας (aux travailleurs non manuels), συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν γυναικῶν τῶν κατεχουσῶν ἐν τῇ ὑφαντουργίᾳ θέσεις. Ἀφοῦ ἐλέχθη ὅτι εἰς τὴν ὑφαντουργίαν ἀσχολοῦνται κατὰ πλειοψηφίαν γυναῖκες, ὁ κ. Μπεγιέν (ἀντιπρόσωπος τῶν Βέλγων ἐργατῶν) ὑπεγράμμισεν, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ κανόνος τῆς ἰσότητος τῶν ἀμοιβῶν ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀνταγωνισμῷ θέσεως τῆς χώρας, ἣν ὀρθὴν ὑποστηρίζει ἐπίσης καὶ ὁ κ. Μονερὸν (τεχνικὸς σύμβουλος τῶν Γάλλων ἐργατῶν). Ὁ κ. Βὰν Βαζενὰλ (παρατηρητὴς τῆς Διεθνοῦς Ὁμοσπονδίας τῶν χριστιανῶν ἐργατῶν ὑφαντουργίας καὶ ἐπενδύσεως) ὑπεστήριξεν ἐπίσης τὴν ἀνάγκην νὰ δοθῇ εἰς τὴν ἐργάτιδα ἡ αὐτὴ μεταχείρισις (des chances égales), ἧς τυγχάνει καὶ ὁ ἐργάτης. Εἰς τὰς χώρας, αἵτινες εἰσέτι δὲν ἐπεκύρωσαν τὴν σύμβασιν τοῦ 1951, θὰ ἔπρεπε νὰ καταβληθῶσι προσπάθειαι νὰ πραγματοποιῇ ἡ ἐπικύρωσις καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ἐλαττωθῶσι βαθμιαίως τὰ ἐπιπροσθοῦντα κωλύματα. Ὁ κ. Χουΐτχιους (ἀντιπρόσωπος τῶν ἐργατῶν τοῦ Καναδᾶ) ὑπέμνησεν ὅτι ἐν Καναδᾷ τρεῖς ἐπαρχίαι ἀπεδέχθησαν νομοθεσίαν καθιεροῦσαν τὸ ἄξίωμα τῆς ἰσότητος τῶν ἀμοιβῶν. Πλὴν ὅμως ὑπάρχουσι κατὰ τὸν ἰδικόν του περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ νομοθεσία αὕτη δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐφαρμοσθῇ πρεπόντως ἕνεκα ἀνεπαρκείας τοῦ προσωπικοῦ τῆς κυβερνήσεως τοῦ ἐπιφορτισμένου μὲ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου. Ὁ κ. Φαχὴμ (ἀντιπρόσωπος τῶν Αἰγυπτίων ἐργατῶν) εἶπεν ὅτι τὸ δόγμα τῆς ἐξισώσεως τῶν ἀποδοχῶν μεταξὺ τῶν ἐργατῶν ἑκατέρου φύλου ἐφαρμόζεται ἤδη ἐν Αἰγύπτῳ. Ὁ δὲ κ. Μονερὸν (Γαλλίας) ὑπέμνησεν ὅτι ἡ περὶ ἧς πρόκειται σύμβασις ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς Γαλλίας, ἐν ᾗ τὸ ποσοστὸν τῶν εἰς τὴν ὑφαντουργίαν ἀπασχολουμένων γυναικῶν ὑπερβαίνει τὰ 50 %. Κατὰ τὸν κ. Ἀμπεκὰρ (ἀντιπρόσωπον τῶν ἐργατῶν τῶν Ἰνδιῶν) ἡ ὑφαντουργία ἐν ταῖς Ἰνδίαις δὲν περιλαμβάνει, εἰ μὴ 7 ἢ 8 % γυναῖκας. Αἱ Ἰνδίαι, ὧν τὸ Σύνταγμα δὲν κάμνει διάκρισιν μεταξὺ τῶν δύο φύλων, ἐπιθυμεῖ μὲν νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν σύμβασιν, ὑπάρχουσιν ὅμως τεχνικαί τινες πρὸς τοῦτο δυσχέρειαι, π.χ. ἡ ἀποτίμησις τῆς ἀξιολογικῆς ἰσότητος τῶν ἐργασιῶν. Ὁ κ. Τάμαρης (Περοῦ) εἶπεν ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος τῶν ἀποδοχῶν νιοθετήθη ἤδη εἰς τινας περιοχὰς τοῦ Περοῦ. Τὰς πρακτικὰς δυσχερείας, αἵτινες ἀντιτίθενται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος τῶν ἀποδοχῶν, ἐτόνισαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐργατῶν τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ Πακιστάν. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἰταλίας εἶπεν ὅτι, καίτοι τὸ δόγμα τῆς ἐξισώσεως καθιερώθη εἰς τὰς συλλογικὰς συμβάσεις καὶ ἐν τῷ συντάγματι τῆς Ἰταλίας, ἐν τούτοις ἡ πραγματοποίησίς του εἶναι ἀρκτικῶς ἀνίσαρχτος. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πακιστὰν ἐζήτησε νὰ μάθῃ, ἐὰν ἐν ὑφαντουργικῇ ἐπιχειρήσει, ἐν ᾗ οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες ἐργάζονται τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ὡρῶν εἰς παρομοίας μηχανάς, μὲ ἀποδοχὰς ὅμως (rendements) διαφόρους, αἱ ἀμοιβαὶ πρέπει νὰ συνδεθῶσι πρὸς τὴν χρονικὴν διάρκειαν ἢ πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐργασίας. Ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ τῶν ἰδεῶν, ὅταν οἱ ἐργοδόται εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ πληρώνουν εἰδικὰς παροχὰς εἰς τὰς γυναῖκας, θεωροῦν τὴν θέσιν των ὡς μὴ ἐξισωτέαν διὰ τὴν ἐπιχείρησιν καὶ μεταχειρίζονται ἀεὶ περισσοτέρους ἄνδρας.

Κατὰ τὴν ὑπ' αὐτὴν συνεδρίασιν τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς τῶν Η.Ε., διεθνοῦς ὀργανώσεως, λαβοῦσαν χώραν ἐν Ν. Ὑόρκῃ τῇ 14 Μαρτίου 1955, ὑπεβλήθησαν διάφοροι σχετικαὶ ἐκθέσεις. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐνημερώθη ἐπὶ τοῦ σημείου, καθ' ὃ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ τὰς κυβερνήσεις νὰ ὑποβάλλουν ἐκθέσεις κατὰ τὸ 1955 ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς νομοθεσίας καὶ τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς εἰς ἑκάστην χώραν ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐξίσωσιν τῶν ἀποδοχῶν τῶν δύο φύλων. Αἱ ἐκθέσεις πρέπει νὰ διευκρινίζωσιν ἐν τινι μέτρῳ ἐδόθη ἢ γίνεται σκέψις νὰ δοθῇ ἐφαρμογὴ εἰς τὰς διατάξεις τῆς συμβάσεως καὶ τῆς συστάσεως, ἥτις, ὡς γνωστόν, νιοθετήθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ὑπὸ τῆς Διεθνοῦς Διασκέψεως Ἐργασίας, νὰ ὑποδεικνύωσι δὲ τὰ ἐπιπροσθοῦντα εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς συμβάσεως καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ δόγματος ἐμπόδια. Αἱ ἐκθέσεις αὗται θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν εἰδικευομένων τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Ἐργασίας ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν συμβάσεων καὶ συστάσεων κατὰ τὴν προσεχῆ αὐτῆς συνεδρίασιν, τὰ δὲ ἐξαγόμενα τῶν ἐκθέσεων θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν Διεθνῆ Διάσκεψιν Ἐργασίας κατὰ τὴν 39ην συνεδρίασιν αὐτῆς (1956) μετὰ τῶν παρατηρήσεων τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν εἰδικευομένων. Ἡ σύμβασις ἐπεκυρώθη μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῶν ἑξῆς κρατῶν: Αὐστρίας, Βελγίου, Κούβας, Δημοκρατίας Ἁγίου Δομινίκου, Γαλλίας, Μεξικοῦ, Φιλιππινῶν, Πολωνίας καὶ Γιουγκοσλαβίας.

Μέλη τινὰ τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς ἐτόνισαν τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀναλύσεως τῶν ἔργων καὶ τῆς ἐκτιμήσεως

της έργασίας, συγκριτικής άξίας διά τήν έφαρμογήν ταύ κανόνος τής έξισώσεως τών άποδοχών. Πολλά μέλη έπέμειναν έπί της στενής σχέσεως τής ώφισταμένης μεταξύ τού ίσου ήμερομισθίου, τής έπαγγελματικής μορφώσεως, τής θέσεως καί τών δυνατοτήτων της προαγωγής καί προόδου τής γυναικός έν τή βιομηχανία.

Ή Έπιτροπή υίοθέτησε σχέδιον άποφάσεως, δι' ού συνιστά είς τό Οίκονομικόν Κοινωνικόν Συμβούλιον, όπως καλέσῃ τάς κυβερνήσεις όλων τών χωρών, μελών ή μή, νά λάβωσι νομοθετικά ή άλλης φύσεως μέτρα, έπί σκοπῷ έφαρμογής τού άξιώματος τής έξισώσεως τών άποδοχών μεταξύ γυναικών καί άνδρών έν ίσῃ έργασίᾳ. Ή άπόφασις σημειοῖ καί αί χρησιμοποιηθεῖσαι μέθοδοι διά τήν έφαρμογήν τής άρχής έκτίθενται έν τῇ συμβάσει καί τῇ συστάσει έπί της ίσότητος τών μισθών, ούς τινας άπεδέχθη έπί τού προκειμένου ή Διεθνής Όργάνωσις Έργασίας. Ή άπόφασις συνιστᾷ έπίσης είς τάς κυβερνήσεις νά περιλάβωσιν είς τάς αίτήσεις των περί παροχής τεχνικής βοηθείας σχέδια τών τεχνικών συμβουλευτικών ύπηρεσιών καταλλήλα όπως ταύς έπιτρέψωσι νά έπεξεργασθοῦν μεθόδους χρησιμοποιήσεως πρός πρακτικήν έφαρμογήν τής ίσότητος των άποδοχών. Τό Οίκονομικόν καί Κοινωνικόν Συμβούλιον υίοθέτησεν αμετάβλητον τό σχέδιον τούτο άπόφασιν.

3.

Έπί τής έλαττώσεως τής χρονικής διαρκείας τής έργασίας.

Κατά την πρώτην αύτής συνέλευσιν (1946) ή ώς άνω Έπιτροπή τών δημιουργιών βιομηχανιών είχεν υίοθετήσει άπόφασιν, καθ' ήν αύτη άντιμετωπίζων την έπικρατούσαν τής συμβάσεως τής έλαττώσεως τών ώρών έργασίας έν τῇ βιομηχανίᾳ ταύτῃ (1911), Πολλά άντιπροσωπεία κατά τήν διάρκειαν της γενικής συζητήσεως έθιξαν τό πρόβλημα της έλαττώσεως των ώρων έργασίας έν τῇ δημιουργικῇ βιομηχανίᾳ.

Διά τόν κ. Μπεγίνς (Βέλγιον) ή παρούσα οίκονομική κατάστασις έπιτρέπει όπως θεωρώμεν δυνατήν την πραγμάτωσιν της έλαττώσεως ή τουλάχιστον την πρόσκαιρον υιοθέτησιν έβδομαδιαίου ώραρίου 44 ώρων. Ό κ. Τάμπορης (Περού) φρονεί ότι τής τάς περιστάσεις, καθ' άς ή έργατική έβδομάς ήθελε μειωθῇ, θά ἔπρεπε νά αύξηθῶσι αί τιμαί τών ήμερομισθίων, διότι είναι άδικον νά άποφέρουν οί έργάται έκ τοιούτων διευθετήσεων. Ό κ. Μπένχοϊν (άντιπρόσωπος της κυβερνήσεως του Ίσραήλ) διεκήρυξεν ότι είς χώρας σχετικώς νεοφυείς (pioneer), ώς τό Ίσραήλ, έμπλεκόμενον έτι είς προβλήματα άνοικοδομήσεως καί άνακατατάξεως (reclassement), νομοθεσία περιορίζουσα τό άνάπτυγμα όλων της έργασίας δέν δύναται νά προβαίνῃ μέ ρυθμόν ταχύν, ώς τούτο συμβαίνει είς τάς άναπτυγμένας χώρας. Κατά την γνώμην τού κ. Άνγκερν (άντιπροσώπου τών έργοδοτών της Έλβετίας) θά ήτο άδύνατον νά έλαττωθῶν άποτόμως άπό 48 είς 44 αί ώραι έργασίας, τηρουμένων των σημερινών ύπαρδων τών ήμερομισθίων. Ή έλάττωσις τών έργασίμων ώρών θά ἔπρεπε νά είσαχθῇ κατά στάδια. Τό πρόβλημα τούτο τών 44 ώρών τίθεται ήδη. Είς πολλάς χώρας ή έβδομάς τών 44 ώρών, έν ίσχύι άπό πολλού έν Έλβετίᾳ, είναι άγνωστος, ή δέ διάρκεια τής έργατικής έβδομάδος είναι είς αύτάς μακροτέρα. Έξ ών έπεται ότι το πρόβλημα τής έβδομάδος τών 44 ώρών άπαιτεῖ βαθυτέραν μελέτην.

Ή κίνησις ύπερ τής είσαγωγής τής έργατικής έβδομάδος τών πέντε ήμερών έξεδηλώθη έν Βελγίῳ μέ πολλάς διαπραγματεύσεις μεταξύ τών έργοδοτών καί έργατών καί είς τινας περιπτώσεις μέ δοκιμαστικήν είσαγωγήν νέων ώραρίων έργασίας έμπνεομένων έκ της άρχής ταύτης. Ούτως έγνώσθη ότι το βελγικόν μεταλλουργικόν έργοστάσιον (B. M.) ένεκαινίασε δοκιμαστικώς καί δι' ἓξ μήνας άπό 1.7.1955 την έργατικήν έβδομάδα τών πέντε ήμερών μέ παροχήν έργασίας διαρκείας 45 ώρών καί άμοιβήν διά 48 ώρας έργασίας. Έπεριορίσθη ή κοινοτική διοίκησις της πόλεως Άμβέρσης άπεφάσισε νά είσαγάγῃ διά τό προσωπικόν αύτής άπό 27.6.1955 καί διά διαρκειαν ἓξ μηνών δοκιμαστικώς τό καθεστώς των πέντε ήμερών έργασίας καθ' έβδομάδα. Άναλόγων μέτρων είσήγαγον άλλαι δύο κοινότητες. Έπίσης τό δημοτικόν συμβούλιον άλλης πόλεως άπεφάσισε την καθιέρωσιν της άρχής τών πέντε ήμερών διά τό δημοτικόν προσωπικόν. Άλλη τις όργάνωσις άπεφάσισεν ώσαύτως νά έφαρμόσῃ την έβδομάδα τών πέντε ήμερών. Έφεξῆς δέν θά έργάζωνται πλέον οί μισθωτοί ούτοι τό Σάββατον.

4.

Α. Ή Έπιτροπή περί της θέσεως της γυναικός τών Η.Ε. κατά την συνεδρίασιν αύτής έν Ν. Υόρκῃ τῇ 14.3.1955 έπεληφθη καί τού ζητήματος της έργασίας των γυναικών κατά χρονικά τμήματα (à temps partiel) καί περί της έξισώσεως της γυναικός είς την οίκοτεχνίαν (artisanat) καί τας οίκογενειακάς βιομηχανίας (industries familiales). Ή Έπιτροπή προσεκάλεσεν ό Διεθνή Όργανισμόν Έργασίας νά συνεχίσῃ τας μελέτας του έν τῇ περιοχῇ της διευθετήσεως της έργασίας κατά χρονικά τμήματα διά τάς γυναίκας καί της έξισώσεως της γυναικός πρός την χειροτεχνίαν καί πρός τάς οίκογενειακάς άπασχολήσεις (de l'accès de la femme à l'artisanat et aux industries familiales). Όσον άφορᾷ είς την οίκοτεχνίαν καί τας οίκογενειακάς άπασχολήσεις, ή Έπιτροπή έτόνισε ού μόνον την άπουδαιότητα τών έργασιών τούτων έν τῇ καθόλου (έθνικῇ) οίκονομίᾳ έκάστης χώρας μη βιομηχανικώς προηγμένης, άλλά καί την άξίαν, ήν καθόλου δύνανται νά έχωσιν αί δυνάμεναι νά προσφέρωσι δυνατότητας άπασχολήσεως είς τάς γυναίκας, ήν' άσον αύται παρέχουν περίπτωσιν μερικής έπιλύσεως τών προβλημάτων της έποχικής έργασίας έν τῇ γεωργίᾳ. Ώς γνωστόν, αί άπασχολήσεις αύται δέν άπαιτοῦσιν εί μη σθενή κεφάλαια, έξ άλλου δέ συντελοῦσιν είς την διαφύλαξιν τών πατροπαραδότων τεχνικών μέσων. Έτονίσθη έπίσης ότι αί γυναίκες πρέπει άκριβέστερον νά πληροφορηθῶσι περί εών δυνατοτήτων, αίτινες ταίς προσφέρονται είς τον τομέα τούτον της έργασίας, προκειμένου νά έξασφαλίσωσι συμπληρωματικά είσοδήματα καί νά βελτιώσωσι την οίκονομικήν των κατάστασιν. Ή Έπιτροπή έπίσης έπεσήμανε τον κίνδυνον έκ της μεταβολής των οίκογενειακών δραστηριοτήτων είς βιομηχανικήν οίκιακήν έργασίαν, μετά της πολλάκις ταύτῃ συμπαρομαρτούσης έκμηταλλεύσεως τών συνθηκών έργασίας γενικώς καί ίδίᾳ, προκειμένου περί γυναικών καί άνηλίκων. Ό συν-

εργατισμός δύναται νά καταπολεμήσῃ τόν κίνδυνον τοῦτον. Σχετικῶς ἡ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πακιστάν ἐπέβαλε προτάσεις ἐπί τῆς ἐργασίας τῶν γυναικῶν ἐν τῇ χειροτεχνίᾳ καί εἰς τάς οἰκιακάς ἀπασχολήσεις, αἵτινες ἐγένοντο ὁμοφώνως δεκταί. Τό σχέδιον ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου συνιστᾷ εἰς τάς κυβερνήσεις τῶν κρατῶν μελῶν, ὅπως αὗται λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν τήν σχετικήν πρός τόν Γραφεῖον (B.I.T.) ἐκομισθεῖσαν ἔκθεσιν, ὅταν αὗται καταρτίζωσι σχέδια ἀναπτύξεως τῆς χειροτεχνίας καί τῶν οἰκιακῶν ἀπασχολήσεων, ἡ περιλαμβάνωσι τοιαῦτα σχέδια εἰς τά προγράμματα των καί αἰτήσωσι περί παροχῆς τεχνικῆς βοηθείας. Παρακαλεῖ δέ τό Συμβούλιον τήν Διεθνῆ Ὀργάνωσιν Ἐργασίας νά συνεχίσῃ τάς ἐπί τῆς περιοχῆς ταύτης ἐρεύνας της καί νά κρατήσῃ τήν ἐπί τῆς θέσεως τῆς γυναικός Ἐπιτροπήν ἐνήμερον τῶν ἐπιτελουμένων σχετικῶς προόδων.

Τό Συμβούλιον παρεδέχθη τό σχέδιον τοῦτο ἀποφάσεως, ὡς ἐπίσης καί ἕτερον σχέδιον συνιστῶν εἰς πάντα τά κράτη νά λάβωσι νομοθετικά ἤ ἄλλα μέτρα, ὥστε νά τεθῇ τέρμα εἰς τήν διάκρισιν (discrimination), ἥτις αἱ γυναῖκες πάσχουν θύματα εἰς τόν οἰκονομικόν τομέα, καί ἰδίᾳ νά παρασχεθῶσιν εἰς αὐτάς αἱ οἰκονομικαί δυνατότητες αἱ ἀπαιτούμεναι διά τήν ἐξίσωσίν των πρός τούς ἄνδρας, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τά δικαίωμα τοῦ ἐργάζεσθαι, εἰς τήν ἀπόλαυσιν τοῦ αὐτοῦ μισθοῦ, εἰς τήν ἐκπαίδευσιν καί τήν ἀνάπαυσιν, ὡς καί εἰς τήν παράλειψιν λόγῳ γήρατος, ἀσθενείας ἢ ἀνικανότητος.

Ἐν παρόδῳ σημειοῦμεν ὅτι ἀπό τῆς ἐθνικῆς στατιστικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἑλλάδος ἐξεδόθη τόμος περιλαμβάνων τά ἀποτελέσματα τῆς κατά τό ἔτος 1951 ἐνεργηθείσης ἀπογραφῆς τῆς ἑλληνικῆς οἰκοτεχνίας. Ἴδετε τά σχετικά στατιστικά συμπεράσματα, ἅτινα περιελάβομεν εἰς τό τεῦχος τοῦτο, ἐξ οὗ περιληπτικῶς ἐδημοσιεύθη καί εἰς τάς καθημερινάς ἐφημερίδας. Ἔθνος τῆς 17.2.1956, Βῆμα τῆς 19.2.1956).

Β. Ἐπί τοῦ ζητήματος τῆς ἐπαγγελματικῆς καταρτίσεως καί τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ τῆς γυναικός σημειωτέον τά ἑξῆς:

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν μαθητείαν (apprentissage) αὐτῶν, ἡ ἀντιπρόσωπος τοῦ Γραφείου (B.I.T.) διεκήρυξεν ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά προσαχθῇ περί ταύτης ὁριστικόν συμπέρασμα, δοθέντος ὅτι ἀξιολογῆς κρίσεως ἐπί τῆς θέσεως τόσον τῶν γυναικῶν, ὅσον καί τῶν ἀνδρῶν, ἀφορώσα τήν μαθητείαν δέν θά ἦτο δυνατόν νά ἐξενεχθῇ ἄνευ τῆς πλήρους καί τῶν ἄλλων μέσων τῆς ἐπαγγελματικῆς προπαρασκευῆς. Τό θεμελιῶδες εἶναι ὅτι ἐν τῷ συνόλῳ, καί ἂν ἀκόμη μηδεμία διάκρισις ἤθελε γίνει εἰς τό στάδιον τῆς μαθητείας μεταξύ ἀνδρός καί γυναικός, ὀφείλομεν ὅρους πάντοτε εἰς τά πράγματα τοῦ σήμερον, προσαρτουσα ἐκ τῶν διοικητικῶν κανονισμῶν καί ἐξ ἄλλων λόγων. Ἐπί πλέον αἱ μέσαι μαθητείαι τῶν γυναικῶν εἶναι ποιοτικῶς καί ποσοτικῶς κατώτεραι ἐκείνων, ἅτινα τίθενται εἰς τήν διάθεσιν τῶν ἀνδρῶν. Τέλος ἡ ὀργάνωσις τῆς ἀγορᾶς ἐργασίας καί τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ ἔσχε ἰσχυράν ἐπιρροήν ἐπί τῆς θέσεως τῶν γυναικῶν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τό προσόν τῆς μαθητείας. Ἡ Ἐπιτροπή ἀνεγνώρισεν, ὅτι ἡ συμμετοχή τῆς γυναικός εἰς τήν οἰκονομικήν ζωήν πίπτει ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς ἐλλείψεως εὐκολιῶν ἀφορωσῶν τόν προσανατολισμόν καί τήν κατάρτισιν τῆς γυναικός εἰς τό ἐπάγγελμα ἢ τήν μαθητείαν, καί τῆς ἐλλείψεως γραφείων πληροφορήσεως καί πληροφοριῶν περί τῆς (κενῆς) θέσεως. Ἐπί τῇ εἰσηγήσει τῆς Ἐπιτροπῆς τό Συμβούλιον ἀπεδέχθη ἀπόφασιν, δι' ἧς προσκαλοῦνται αἱ Κυβερνήσεις νά παρουσιάζωσιν εἰς ὡς αἰτήσεις των περί παροχῆς τεχνικῆς βοηθείας σχέδιον προβλέποντα τήν δημιουργίαν ὑπηρεσιῶν προσηκόντων νά βοηθῶσι τάς γυναῖκας, ὥστε νά βεβαιωθῶσιν (s'assurer) αὗται περί τῶν αὐτοῖς παρεχομένων δυνατοτήτων ἐπί τῆς ἀγορᾶς τῆς ἐργασίας.

Γ.

Κατά τήν συζήτησιν ἐν Ὁλομελείᾳ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐγένοντο δεκταί τά ἑξῆς συμπεράσματα περί τῶν μεταξύ ἐργατῶν καί ἐργοδοτῶν σχέσεων ἐν τῇ ὑφαντουργικῇ βιομηχανίᾳ:

Ἐκρίθη ἀπαραίτητον νά παγιωθῶσι καλαί σχέσεις μεταξύ τούτων. Πρός τοῦτο πρέπει νά ὑπάρχῃ ὑμάθυμος θέλησις δημιουργίας κλίματος συνεργασίας εἰς τάς ἐπιχειρήσεις αὐτάς. Σχετικῶς πρέπει νά ὑπομνησθῶσι διάφοροι συμβάσεις καί συστάσεις ἐν τῷ διεθνεῖ ἐργατικῷ δικαίῳ ἀναφερόμεναι εἰς τάς μεταξύ τῶν ἐργατῶν καί ἐργοδοτῶν σχέσεις. Ἡ συνεργασία αὕτη πρέπει νά στηριχθῇ ἐπί μεθόδων ἐλευθέρως ἱδρυομένων εἰς τάς ἐπιχειρήσεις, ὡς καί ἐπί νομίμων μέσων, συμφώνως πρός τά ἔθιμα καί τήν ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ ἐν χρήσει πρακτικήν. Διεπιστώθη ὅτι καλαί σχέσεις ἐπί τοῦ σχεδίου τῆς ἐπιχειρήσεως διατηροῦνται εὐχερέστεραι, ἐὰν ὑπάρχωσι καλαί σχέσεις εἰς τό σχέδιον τῆς βιομηχανικῆς ἐργασίας ἐν τῇ θηκαυργίᾳ. Ἀπό τῆς ἀπόψεως ταύτης συνδικάτα ἐλευθέρως ἱδρυόμενα δύνανται νά συμβάλλωσι κατά σημαντικόν βαθμόν εἰς τήν ἀποκατάστασιν καλῶν σχέσεων μεταξύ τῶν ἐργατῶν καί τῆς διευθύνσεως. Ἡ δραστηριότης τῶν μικτῶν ὀργανώσεων συνεργασίας καί συμβουλῶν δέν θά ἔπρεπε νά ἀφετηριοθῇ καθήκοντα προσανατολιζόντα εἰς τήν διεύθυνσιν ἢ εἰς τάς συνδικαλιστικάς ὀργανώσεις.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθαρισμού των υποβληθεισών δικαιολογητικών διά τον κανονισμόν ή την αύξησιν των συντάξεων του προσωπικού των εν Ελλάδι Αγγλικών Σιδηροδρόμων

(Β.Κ. ε Α φ 89 της 9 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 37 του Ν. 3395 των 1955 περί συνταξιοδοτήσεως του προσωπικού των εν Ελλάδι Αγγλικών Σιδηροδρόμων, της από 14 Δεκεμβρίου 1955 γνώμης της Ολομελείας του Ελεγκτικού Συνεδρίου και της υπ' αριθ. 68 της 18 Ιανουαρίου 1956 γνωματεύσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας, τας οποίας ήκουσεν η Μικτή επί των Οικονομικών και Εργασιακών της Βουλής Υποεπιτροπή, αποφασίζομεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Οι κατά τας διατάξεις του ν. δ. 3395 του 1955 περί συνταξιοδοτήσεως του προσωπικού των εν Ελλάδι Αγγλικών Σιδηροδρόμων διατασσομένοι συνάφειαι υποβάλλουν αι μεν τοιαύται της υπηρεσίας και αι πιστοποιήσεις αυτής ότι οι υπηρεσία αποδιδόμενοι εις την οικείαν υπηρεσίαν του δικτύου, εις ην υπήγοντο, αι δε ιδιωγράφως υποβαλλόμεναι συναινέσεις εις την γνώσιν διενεργούνται εις δικαιολογητικά, δι' ών εξουσιοδοτείται ο αποδιδόμενος, αίτινα πάσι σπουδής πιστεύσας διενεργούσαν τον λόγω δι' ου αίτησιν η άπασαν ταύτης την τοιαύτην διαδικασίαν μετά προσοχής μόνου της οδού και αριθμού της κατοικίας του και αποδεικνυόντα υπό των εν τοις κάτω άρθρου οριζομένων διαπιστωτικών.

Επί ή αίτησις υποβάλλεται παρά πληρεξουσίου δέον να συνοδεύεται υπό εκκαθαριστικού αντιγράφου του οικείου πληρεξουσίου.

Α. Τέως υπαλληλοι

Άρθρον 2

1) Απολαύουσι ή παραστάσεως της υπηρεσίας υπαλλήλου υποβάλλουσι μετά της αιτήσεως τα εξής δικαιολογητικά:

α) Πιστοποιητικόν της αρμοδίας Δημοτικής ή Κοινοτικής Αρχής εξαγομένου εκ των κατ' αυτά επισήμων αποτύπων η τούτων εκδεδομένου παρά της αρμοδίας υπηρεσίας του Υπουργείου Εσωτερικών εμφαίνον το έτος γεννήσεως. Προκειμένου περί θηλέων δύναται αντί τούτου εξαγομένου εκ των οικείων Διπρωτοκόλλων.

Επί ή εγγραφή εις το Μητρώον του δικτύου της ηλικίας του υπαλλήλου στηρίζεται εις ληξιαρχικήν πράξιν, πιστοποιούσαν κατά την γέννησιν δέον ως υποληθή και αναγραφήν της πράξεως ταύτης.

β) Πιστοποιητικόν της αρμοδίας υπηρεσίας του οικείου δικτύου εξαγομένου εκ του παρ' αυτώ τηρουμένου μητρώου, περί των εν γένει υπηρεσιακών μεταβολών του υπαλλήλου εμφαίνον το έτος γεννήσεως του υπαλλήλου, τους διορισμούς, μονιμοποιήσεις, μεταστάσεις, προαγωγάς της ιδιωτείας πενταετίας πρό της εξόδου εκ της υπηρεσίας του υπαλλήλου, οπωσδήποτε δε την τελευταίαν τοιαύτην, οπουδήν προσοχθείσαν λόγω πολυετούς υπηρεσίας ή κατά παρασιωπήν εν τω τελευταίω βαθμώ, θέσιν εις διάκοσμότητα, προσωρινάς ή οριστικάς, απολύσεις, άδειας ανευ μισθού έτους μετά ή άνευ αποδοχών και πάσαν εν γένει μεταβολήν υπηρεσιακήν τα εις σύνταξιν δικαίωμα.

Περί των υπαλλήλων των μη λειτουργούντων εδώ σιδηροδρόμων Αττικής τω κατά τ' άνωτέρω πιστοποιητικά εκδίδεται παρά της Υπηρεσίας εις ην ήδη υπηρετούσι (ΣΠΑΠ, ΗΕΜ, ΕΗΣ).

3) Αντίγραφον πράξεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου δι' ής αναγνωρίσθη ως συντάξιμος χρόνος υπηρεσίας κατά τα εν άρθρω 6 ν. δ. 3395/1955 ορίζόμενα και

4) Πιστοποιητικόν της αρμοδίας διευθύνσεως του οικείου δικτύου χρεωλυτούσαν τας αποδοχάς τας οποίας εκλήθη να λάβη ο απόλλης, κατά τα τελευταία έτος της υπηρεσίας του, την χρόνον μέχρι της οποίας εμισθοδοτήθη και τα τυχόν υπόλοιπον χρέος του εξ αγοράς προνομιούχου ή ότι δεν βαρύνεται δια τοιούτου χρέους.

Β. Οικογένεια υπαλλήλου αποβιώσαντος εν υπηρεσία.

Άρθρον 3

1) Η χήρα όταν τέκνων του υπαλλήλου υποβάλλει

α) Τα κατά τα άρθρον 2 και αναλόγως της συγκεκριμένης περιπτώσεως έγγραφα. Εις τα πιστοποιητικά του οικείου δικτύου αναγράφεται απαραιτήτως ότι ο υπάλληλος έθεσε διετελών εν υπηρεσία.

β) Αντίγραφον ληξιαρχικής πράξεως του θανάτου του υπαλλήλου.

γ) Πιστοποιητικόν της οικείας Ιεράς Μητροπόλεως εκδοθησόμενον εκ των παρ' αυτή κατά νόμον τηρουμένων στοιχείων βεβαιούν την χρονολογίαν τελέσεως του γάμου.

δ) Πιστοποιητικόν της οικείας Δημοτικής ή Κοινοτικής Αρχής βεβαιούν ότι ο γάμος δεν διελύθη μέχρι του θανάτου του συζύγου, ότι αύτη διετέλει εν χηρεία και ότι η εκ του γάμου ταύτου ή εξ άλλου γάμου προηγουμένου γάμου γνήσια τέκνα ή νομιμοποίητα ή γνήσια.

2) Τα τέκνα υποβάλλουσιν.

α) Τα εις άνωτέρω εν τω εδαφίω 1 στοιχ. α' και δ' έγγραφα.

β) Πιστοποιητικόν της οικείας Δημοτικής ή Κοινοτικής Αρχής βεβαιούν ότι είναι γνήσια ή νομιμοποίητα τέκνα του αποβιώσαντος ή της αποβιώσασης υπαλλήλου, το έτος γεννήσεως των και αν είναι άγαμα ή έγγαμα και εν τοιαύτη περιπτώσει την χρονολογίαν τελέσεως του γάμου και ότι δεν κατέλιπε ο θανών ή η θανούσα χήραν μητέρα, επί τέκνων δε άρρενος υπαλλήλου και ότι ο θανών δεν κατέλιπε χήραν σύζυγον ή άλλα τέκνα νόμιμα ή νομιμοποίητα.

Επί νομιμοποιητών τέκνων υποβάλλονται και τα απαιτούμενα δι' αυτά νομιμοποιητικά έγγραφα.

Επί φυσικών τέκνων μητρός υπαλλήλου πιστοποιητικόν της οικείας δημοτικής ή κοινοτικής αρχής βεβαιούν ότι είναι φυσικά τέκνα της θανούσης, το έτος γεννήσεως των και αν είναι άγαμα ή μή και ότι η θανούσα δεν κατέλιπε χήραν μητέρα.

Επί τέκνων μητρός υπαλλήλου παρασχορέων οι νομίμου γάμου δέον να υποβάλληται και πιστοποιητικόν ότι ενεγράφησαν ορφανά πατρός.

3) Η χήρα σύζυγος μετά των τέκνων υποβάλλουσι τα εν εδαφίοις 1 και 2 περιπτ. β' του παρόντος άρθρου δικαιολογητικά.

4) Εάν εις την σύνταξιν των ανωτέρω προσώπων συμμετέχουσι και γονείς, βεβαιούται η ύπαρξις τούτων εκ του εν τη περ. δ' του εδαφίου 1 του παρόντος άρθρου αναφερομένου πιστοποιητικού, υποβαλλομένων όμως υπ' αυτών και των εν άρθρω 5 του παρόντος οριζομένων προς απόδειξιν της άπορίας των έγγράφων.

5) Ο πατήρ υποβάλλει

α) Τα εις τας περιπτώσεις α' και β' του εδαφίου 1 του παρόντος άρθρου έγγραφα.

β) Πιστοποιητικόν της οικείας δημοτικής ή κοινοτικής Αρχής βεβαιούν ότι ο θανών ήτο άγαμος ή εν χηρεία άνευ τέκνων ή εν διαζεύξει άνευ τέκνων και ότι ήτο νόμιμα ή νομιμοποίητον τέκνον αυτού. Επί νομιμοποιήτου τέκνου υποβάλλονται και τα προς απόδειξιν της νομιμοποιήσεως έγγραφα.

γ) Πιστοποιητικόν περί του χρόνου γεννήσεως του εξηγμένου εκ του μητρώου αρρένων του οικείου δήμου ή κοινότητος.

δ) Τα εν άρθρω 5 του παρόντος οριζόμενα δι' την απόδειξιν της άπορίας των έγγράφων.

6) Η χήρα μήτηρ υποβάλλει

α') Τά εἰς τάς περιπτώσεις α' καί β' τοῦ ἐδαφίου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενα ἔγγραφα

β') Πιστοποιητικόν τῆς οἰκείας δημοτικῆς ἢ κοινοτικῆς ἀρχῆς ἐκδοθέν ὅτι εἶναι μήτηρ τοῦ ἀποβιώσαντος ὑπαλλήλου διατελοῦσα ἐν χηρείᾳ μετά προσδιορισμόν τοῦ χρόνου ἀπό τοῦ ὁποίου ἐχήρευσε, καί ὅτι ὁ θανών ὑπάλληλος ἦτο ἄγαμος ἢ ἐν χηρείᾳ ἄνευ τέκνων ἢ ἐν διαζυγίῳ ἄνευ τέκνων καί δέν κατέλιπε ἀδελφούς, καί

γ') Τά ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα πρός ἀπόδειξιν τῆς ἀπορίας της ἔγγραφα

7) Αἱ ἀδελφαί ὑποβάλλουσι

α' Τά εἰς τάς περιπτώσεις α' καί β' τοῦ ἐδαφίου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενα ἔγγραφα

β' Πιστοποιητικόν τῆς οἰκείας δημοτικῆς ἢ κοινοτικῆς ἀρχῆς ἐκδοθέν ὅτι εἶναι ὀρφαναί πατρός καί μητρός καί ὅτι εἶναι ἀδελφαί τοῦ θανόντος ὑπαλλήλου καί ἄγαμαι καί

γ') Τά πρός ἀπόδειξιν τῆς ἀπορίας ὁριζόμενα ἐν ἀρ. 5 τοῦ παρόντος ἔγγραφα.

8) Ἡ χήρα μήτηρ κατά τῶν ἀδελφῶν ὑποβάλλουσι

α' Τάς εἰς τάς περιπτώσεις α' καί β' τοῦ ἐδαφίου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἔγγραφα

β' Πιστοποιητικόν δι' οὗ ἀποδεικνύεται τό δικαίωμα τῆς μητρός καί τῶν ἀδελφῶν κεκοιμημένου ὁριζόμενα ἐν τοῖς ἐδαφίοις 6 περ. β' καί 7 περ. β' τοῦ παρόντος ἄρθρου καί

γ') Τά πρός ὑποδειξιν τῆς ἀπορίας των ἔγγραφα τά ὁποῖα ὁρίζονται ἐν ἄρθρῳ 5 τοῦ παρόντος.

Γ' Διανυκτέρευσις ἀποβιωσάντων συνταξιούχων

Ἄρθρον 4

Τά ἐκ τῆς διαγγελτικῆς τοῦ ἀποβιώσαντος συνταξιούχου δικαιούμενα συντάξεως πρόσωπα ὑποβάλλουσιν ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως ἐκάστου τό διά τοῦ ἀκολούθου ἄρθρου 5 ὁριζόμενον αἴτημα πρός ἐν τῷ ἐδαφίῳ 1 περ. α' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀναφερόμενον σύστημα.

Ἄρθρον 5

Οἱ γονεῖς καί αἱ ἀδελφαί τοῦ ὑπαλλήλου ἢ συνταξιούχου πρός ἀπόδειξιν τῆς ἀπορίας των ὑποβάλλουσιν, ἐάν μή ὑπάρχωσιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ των, τά ἑξῆς ἔγγραφα:

1) Πιστοποιητικόν τῆς οἰκείας δημοτικῆς ἢ κοινοτικῆς ἀρχῆς ἐκδοθέν ὅτι ἡ αἰτοῦσα ὑποβάλλει τά ἐκάστοτε ἀπαιτούμενα καί τῆς ἐκ τούτου φύσεως προσόδους καί β) ἐάν μέν ἡ θανών συνέτρεφε αὐτούς ἢ συνέβαλλον καί ἄλλοι πλήν τῆς ἀδελφῆς εἰς τήν συντήρησιν των.

2) Πιστοποιητικόν τοῦ οἰκείου Ἐφόρου δι' οὗ βεβαιοῦται ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐπιδότησις τοῦ ἀποβιώσαντος καί τῆς αἰτούσης ἐκ τῶν ἀποδείξεων τῶν καί τῶν ἐν τῷ οἰκείῳ φακέλλῳ αὐτῶν καί ἐκ τῆς ἰδίας δηλώσεως τῆς ἐξαγομένων.

Ἐάν δέν ὑπάρχῃ δηλωσις ἐπισκοπῆς, ἐπιτρέπεται τοῦτο διδομένου ὅτι ἡ μή ὑποβολή δηλώσεως ἐξαγῆς δικαιολογημένη.

3. Πιστοποιητικόν τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος περί τῆς οἰκείας περιουσίας τοῦ ἐξ αὐτῶν καί τοῦτο ἐγγεγραμμένου τοῦ ἀποβιώσαντος καί πραγματικῶς ἢ ὅτι δέν κατέστησαν ὑπό αὐτῶν μερίς εἰς τά οἰκεῖα των μεταγραφέν δίβλιον.

4. Ὑπεύθυνον δήλωσιν περί τῆς κατοχῆς ἢ μή ἐν τῇ ὑπαίθρῳ περιοχῇ εἰς οἰανδήποτε περιοχήν τοῦ Κράτους μετά προσδιορισμοῦ τοῦ εἴδους ἐκτάσεως —εἰδικῶς καί ἐκαθαρίστου προσόδου.

Ἐάν δέ διαμένουσι εἰς ἄλλας πόλεις ἢ χωρία ὑποβάλλουσι:

1. Πιστοποιητικόν τῆς οἰκείας δημοτικῆς ἢ κοινοτικῆς ἢ ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, ἐκδοθέν διά τῶν ἀμέσως τοῦ ἀποβιώσαντος ἐκτός καί τῆς ἐν τῇ ὑπαίθρῳ προσόδου τῶν τῆς κτήσεως καί λοιπῶν ἐν τῇ ὑπαίθρῳ περιουσίας των κατά παραδρομήν καί ἐν τούτοις τυχόν ἐπιβαρύνουσαν προσόδου καί ἐν ἢ ὑπάρχουσιν μέσον ἀπαιτήσεως τῆς πατρικῆς οἰκογενείας ἢ συνέβαλλον καί ἄλλοι πλήν τῆς αἰτούσης καί ἐκ τῆς ὑπευθύνου δηλώσεως τῆς ἐξαγομένης ἢ μή ἀπαιτήσεως εἰς οἰανδήποτε περιοχήν τοῦ Κράτους μετά προσδιορισμοῦ τοῦ εἴδους ἐκτάσεως —εἰδικῶς καί ἐκαθαρίστου προσόδου.

Ἄρθρον 6

Τά ὑλικά τῆς διαγγελίας τά ἀπαιτούμενα εἰς ἀνανεώσιμα τό δικαίωμα συντάξεως ἀναφέρουσι τοῦτο ἐν τῇ αἰτήσει των πρός τό ὑπουργεῖον, ὅπερ προκαλεῖ τήν ἔκδοσιν τῆς κατά τό ἐδάφιον 4 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ν.δ. 3395 τοῦ 1955 γνωματεύσεως τῆς Ἀνωτάτης Στρατοῦ Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, παραπέμπον εἶτα ἅπαντα τά σχετικά εἰς τό Ἐλεγκτικόν Συνέδριον.

Ἄρθρον 7

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ δικτύου εἰς ἣν ὑπεβλήθη ἡ ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος διατάγματος αἴτησις ἐξελέγχει τά ἐν αὐτῇ δικαιολογητικά, μεριμνᾷ περί τῆς συμπληρώσεως τῶν ἐνδεχομένων τυχόν ἐλλείψεων, προκαλεῖ τήν ἔκδοσιν τῆς κατά τό ἄρθρον 6 τοῦ παρόντος γνωματεύσεως, ἐπισυνάπτει ἀντίγραφον τῆς ἐκδοθείσης κατά τό ἄρθρον 16 τοῦ ν.δ. 3395 τοῦ 1955 γνωματεύσεως διά τούς ἀπολυθέντας λόγῳ σωματικῆς ἢ διανοητικῆς ἀνικανότητος καί διαβιβάζει εἶτα ἅπαντα τά σχετικά εἰς τό Ἐλεγκτικόν Συνέδριον.

Ἄρθρον 8

Τά κατά τό παρόν διάταγμα πιστοποιητικά τῶν οἰκείων δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ἀρχῶν, ἐφ' ὅσον μέν ἐκδίδονται παρά δημοτικαῖς ἀρχαῖς δέον νά στηρίζωνται εἰς τά παρ' αὐτάς ἐκάστοτε στοιχεῖα (Μητρῶα ἀρρένων, Δημοτολόγια καί Ληξιαρχικά βιβλία) ἢ ἐν ἐλλείψει τοιούτων εἰς βεβαιωτά τοῦ οἰκείου Ἐφημερίου, ἐφ' ὅσον δέ ἐκδίδονται παρά κοινοτικαῖς ἀρχαῖς δέον νά προσυπογράφωνται ὑπό τοῦ οἰκείου Ἐφημερίου. Πιστοποιητικά ἐκδιδόμενα βάσει ἐσφαλμένων βεβαιωτικῶν δέν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν διά τήν ἐφαρμογήν τῆς συντάξεως.

Δ' Ἀναγνώρισις πρόωρης ὑπηρεσίας

Ἄρθρον 9

Ἡ αἴτησις πρός ἀναγνώρισιν ὑπηρεσίας κατά τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 ν.δ. 3395 τοῦ 1955 ὑποβάλλεται εἰς τήν οἰκείαν ὑπηρεσίαν τοῦ δικτύου εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ὑπάλληλος καί συνοδεύεται ὑπό τῶν κάτωθι δικαιολογητικῶν:

1. Διά τήν ἐν τῇ περιπτώσει α' τοῦ ἐδαφ. 1 τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ. 3395 τοῦ 1955 ὑπηρεσίαν ὑπό ἄλλοτε πιστοποιητικόν τοῦ οἰκείου δικτύου ἐκδεδομένον κατά τά ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα.

2. Διά τήν Στρατιωτικήν Ὑπηρεσίαν ὑποβάλλεται ἐπίσημον ἀντίγραφον τοῦ φύλλου Μητρώου ἢ πιστοποιητικόν τοῦ ὁρισθέντος Στρατολογικοῦ Γραφείου.

3. Διά τήν πρό τῆς Δημοσίας ἢ παρ' Ἀσφαλιστικοῖς ὀργανισμοῖς ὑπηρεσίαν ὑποβάλλεται πιστοποιητικόν τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς ἐκδοθέν ἐπί τῇ βάσει τῶν παρ' αὐτῇ τηρουμένων στοιχείων.

Διά τόν χρόνον ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος ὑποβάλλεται πιστοποιητικόν τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας ἢ τοῦ οἰκείου Ἰατρικοῦ Συλλόγου.

4. Διά τήν ἐκ τοῦ ἀκινήτου ἀναγνώρισιν ὑπηρεσίας εἰς τό δίκτυον λόγῳ μή προγματοποιήσεως εἰσφορῶν ὑποβάλλεται πιστοποιητικόν τοῦ δικτύου περί τοῦ χρόνου καθ' ὃν δέν ἐπραγματοποιήθησαν αἱ εἰσφοραί καί τῆς αἰτίας τῆς μή πραγματοποιήσεως τούτων.

Τά ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑπό στοιχεῖα 2 καί 3 δικαιολογητικά συνοδεύονται ἐπίσης καί ὑπό ὑπευθύνου δηλώσεως ὅτι ὁ χρόνος τῆς ὑπηρεσίας, οὗτινος ζητεῖται ἡ ἀναγνώρισις, δέν ἐλογίσθη ἢ θά ἀπαιτηθῇ δικαιώματος συντάξεως παρά τοῦ δημοσίου ἢ ἑτέρου ὀργανισμοῦ ἢ διά τήν αὔξησιν συντάξεως ἀπονεμηθείσης παρά τούτων, καί ὅτι δέν κατεβλήθη διά τήν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐφ' ἅπαξ ἀποζημίωσις ἢ ἄλλο χρηματικόν παροχή τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου δυναμένου νά ζητήσῃ ἐφ' ὅσον κρίνῃ τοῦτο σκόπιμον, ἐπίσημον πιστοποιητικόν τῶν ἀνωτέρω ἐκδιδομένην ὑπό τῆς ὁικείας ἀρχῆς.

5. Διά τήν περίπτωσιν ἀναγνωρίσεως ἐξαγορασθείσης ὑπηρεσίας ὑποβάλλεται ἀντίγραφον τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου καί ἀποδεῖξις ἐκδεδομένη βεβαιώσασα τήν καταβολήν τό διά τήν ἐξαγορᾶν τῆς ὑπηρεσίας καθορισθέν ποσόν.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ δικτύου εἰς ἣν ὑπεβλήθη ἡ κατά τ' ἀνωτέρω αἴτησις ἐξελέγχει τά ἐν τῇ αὐτῇ δικαιολογητικά, ἐπιδιώκει τήν φοίτησιν τοῦ ὑποκειμένου κατά τήν ἀνωτέρω περίπτωσιν 5 ἀποφάσεως, μεριμνᾷ περί τῆς συμπληρώσεως τῶν ὑπαρχουσῶν τυχόν ἐλλείψεων, ἴδια εἰς τήν περίπτωσιν καθ' ἣν εἶναι τό φακέλλῳ τῆς προκειμένης ἀποφάσεως δέν ὑπάρχουσιν ἅπαντα τά κατά τό παρόν ἄρ-

θουν δικαιολογητικά και διοβιβάζει είτα άπαντα τά δικαιολογητικά εις τό Ἐλεγκτικόν Συνέδριον.

Ε' Ἀναπροσαρμογή παλαιών συντάξεων.

Ἄρθρον 10.

Ἡ αἰτησις ὑπηρεσία τοῦ δικτύου εἰς ἣν θέλουσι περιλθει οἱ συνταξιοδοτικοί φάκελλοι τῶν συνταξιούχων τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων ἐξελέγχει τά ἐν αὐτοῖς δικαιολογητικά, μεριμνᾷ διά τήν κατά τάς διατάξεις τοῦ παρόντος διατάγματος συμπλήρωσιν των, προκαλεῖ τήν ἔκδοσιν τῶν τυχόν ἀπαιτουμένων γνωματεύσεων τῆς Ἀνωτάτης Στρατοῦ Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς καί διαβιβάζει εἶτα πλήρεις τούς φακέλλους εἰς τό Ἐλεγκτικόν Συνέδριον, ἀνακαινοῦσα εἰς αὐτά καί τό ποσόν τῆς καταβαλλομένης συντάξεως.

Εἰς τούς αὐτούς φακέλλους δέον ἀπαραιτήτως, ἐκτός τῶν ἄλλων τό παρόν διάταγμα δικαιολογητικόν, νά ἐπισυνάπτωνται καί τά πρωτότυπα ἤ κεκυρωμένα ἀντίγραφα τῶν ὑπ' ἀνάμνησιν τοῦ συνταξιούχου ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ οἰκείου Ταμείου περί καταλογισμοῦ ἤ αὐξήσεως τῆς συντάξεως ἤ ἀναγνωρίσεως πενιητείας.

[illegible] τούς αὐτούς επί τῶν Οἰκονομικῶν καί Συγκοινωνιῶν καί Δημοσίων Ἔργων Ὑπουργούς ἀνατίθεται ἡ δημοσίευσις καί ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Φεβρουαρίου 1956

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

25) 1956 Πράξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Περί παραπάσεως ἰσχύος ἀ. ν. 1836) 1951.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 54 ἤς 10 Φεβρουαρίου 1956)

Τό Ὑπουργικόν Συμβούλιον

Λαβόν ὑπ' ὄψιν:

Τήν ἀνάγκην ἀποκαταστάσεως τῶν κεκλεισμένων κάν λαβόντων μέρος εἰς τούς ὑπό τόν Ἔθνος ἀγῶνας ἀποφασίζει:

1. Ὅπως ὑπ' ἀριθ. ἀποφ. ἐπί τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης προέξης ἡ πλήρωσις τῶν κενῶν ἢ κατά τό διάστημα τοῦτο ἀνακυπτόντων θέσεων τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ὡς καί τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, τῶν Δήμων καί Κοινοτήτων, τῶν κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων, τῶν Δημοσίων Ἐπιχειρήσεων, τῶν ἐπιχειρήσεων κοινοφελοῦς σκοποῦ καί τινος ὀφελείας ἢ δημοσίου χαρακτῆρος, ἔστω καί ἂν ἀσκοῦνται ὑπό μορφήν ἀνωνύμου ἑταιρείας, τῶν Τραπεζῶν καί τῶν Ἐταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν, τῶν πληρουμένων διά διορισμοῦ διακειτῶν ἐκ πολεμιστῶν τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 1836) 1951 ἐπεκτείνεται πρός ὅσους μή πολεμιστάς. Ἀι πρός τοῦτο προσλήψεις θά ἐνεργοῦνται ὑπό τῶν οἰκείων Συμβουλίων Προστασίας Ἀπολεμιστῶν κατά τάς διατάξεις τοῦ προκειμένου ἀ. ν. 1836) 1951.

2. Ἡ σχέσις ἰσχύος τῶν κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 7§1) 1948, ν. δ. 1196) 1949 καί ἀ. ν. 1846) 1951 τοποθετηθέντων ἢ τοποθετουμένων ἐφεξῆς διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ ἐπί μίαν ἐνιαυτίνην ἀπό τῆς τοποθετήσεως τῶν προστατευομένων.

Ἡ παροῦσα πρόξις κυρωθήσεται νομοθετικῶς.

Ἐκδοθήναι πρός τούτοις τήν ὑπ' ἀριθ. 23 παρούσαν πρᾶξιν ἥτις δημοσιευθήσεται διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Κ.Α.Π.

622.47) 4406) 1955 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περί καθορισμοῦ ἡμερίδος τῶν ἀρθυλεργατῶν καί βοηθῶν αὐτῶν ἁπάσης τῆς Χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 211 ἤς 1 Δεκεμβρίου 1955)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ν. 3239) 1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κ.λ.π., ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (Τεῦχος Β' .1 ἡ από 21ης Ὀκτωβρίου 1955 συλλογική σύμβασις ἐργασίας περί καθορισμοῦ ἡμερίδος τῶν ἀρθυλεργατῶν καί βοηθῶν αὐτῶν ἁπάσης τῆς Χώρας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τήν 1 Νοεμβρίου 1955, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 29 πρακτικοῦ κατηθύνσεως, ἔχοντος ὡς ἀκολούθως:

«Ἐν Ἀθήναις, σήμερον τήν 21 Ὀκτωβρίου 1955, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνός ὁ κ. Νικόλαος Πόγιας, ἐκπρόσωπος τοῦ Ἐμπορικοῦ καί Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, νομίμως ἐξουσιοδοτημένος καί ἀφ' ἑτέρου οἱ κ.κ. Στυλιανός Τριανταφύλλακης, ἐκπρόσωπος τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. καί Σπῦρος Παπάλογλου, Χρῆστος Ἀλαφούζος καί Γεώργιος Λάτρας καί Νικόλαος Φυλακτός, ἐκπρόσωποι τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Δέρματος Ἑλλάδος, νομίμως καί οὗτοι ἐξουσιοδοτημένοι, ἀποφάσισαν νά ὑπογράψουν τήν κανελλαδικήν συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας, δι' ἧς τά κατώτατα ὅρια ἡμερίδος τῶν ἀρθυλεργατῶν καί βοηθῶν αὐτῶν ἁπάσης τῆς χώρας, ὁρίζεται ὡς κάτωθι, κατ' ἀποκοπήν ἐργασίας.

1) Ἄρθυλα κατασκευαζόμενα ἐν γένει ἐκ δακεττας ἐμπορίου, τύπου στρατοῦ, γάζωμα καί ξεφουμάρισμα στή μηχανή, τό ζεύγος ὅραχ. 21 (μετά περισφυρίων καί ἄνευ περισφυρίων).

2) Ἄρθυλα ἐμπορίου, τύπου στρατοῦ, γάζωμα διά τῆς χειρός καί ξεφουμάρισμα στήν μηχανή, ὅραχ. 26.

3) Κρητικά ἐν γένει ἄρθυλα:

α) Ἄρθυλα κατασκευαζόμενα ἐν γένει ἐκ δακέττας, τύπου στρατοῦ, μετά περισφυρίων, γάζωμα καί ξεφουμάρισμα στήν μηχανή, τό ζεύγος ὅραχ. 21 (ἡμιμηχανοποίητα).

β) Ἄρθυλα κατασκευαζόμενα ἐν γένει ἐκ δακέττας, τύπου στρατοῦ, γάζωμα στό χέρι καί ξεφούμαρισμα στή μηχανή, ὅραχ. 26 (μετά περισφυρίων καί ἄνευ περισφυρίων).

4) Αἱ δοσεῖαι τῶν κατασκευαζόντων τάς ὡς ἄνω ἄρθυλας τεχνιτῶν θά λαμβάνουν παρά τῶν καλφάδων τό 40 — 50% ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἡμερίδων (καλφαδιλικόν).

5) Διανυκτέρευσις.

Διά τήν κοπήν ἑνός ζεύγους, πλήρους δακεττῶν, ἄνευ περισφυρίων, ὅραχ. 1,60. Διά τήν κοπήν ἑνός ζεύγους περισφυρίων, 1 ὅραχμή.

6) Κοπτικόν ξαρνισήματος φοντιῶν, ἄνευ περισφυρίων, δραχμ. 2, μετά περισφυρίων καί συφοφῆς, 3.70 ὅραχ.

7) Τό γάζωμα, ξεφουμάρισμα καί ἅπαντα τά ἐπίκαιρα τοῦ πάγκου, κλαβί καί τό σύρμα, βαρύνουν τόν ἐργοδότην.

Διά τάς Ἐπαρχίας, ἡ ἀνωτέρω ἡμερίδα μειοῦται κατά 10%.

Τό ὡς ἄνω τιμολόγιον τίθεται ἐν ἰσχύϊ ἀπό τήν 1ην Νοεμβρίου 1955.

Διά τάς ὑπογραφείσας συμβάσεις πρό τῆς 1ης Νοεμβρίου 1955, μεταξύ ἐργοδοτῶν ἀρθυλοποιΐας καί ἑλληνικοῦ Δημοσίου, δέν ἰσχύει τό ὡς ἄνω τιμολόγιον.

Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης συμβάσεως λήγει τήν 31ην Δεκεμβρίου 1956.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Νοεμβρίου 1955

29) 1955 Ἀποφ. Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως Ι.Κ.Α

Περί ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως ταῦ Ι.Κ.Α. εἰς περιοχήν Γούρνες Ἡρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 229 ἤς 23 Δεκεμβρίου 1955)

(Συνεδρίασις 29ης Σ.10.1955).

Ἡ Ἐπιτροπή Διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν:

α) Τάς διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1846) 1951 περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθησαν ὑπό τοῦ ν. δ. 2961) 1954.

β) Τάς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ περί τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως κλπ. τοῦ Ι.Κ.Α.

γ) Τάς διατάξεις τοῦ ὑπό 11.5.1954 Β.Δ. περί Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

δ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 299 ἀπόφασιν τῆς ΤΑΕ τοῦ Περιφ. Ὑγ/νος Ἡρακλείου, λεχθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 51 τῆς 13.8.55 συνεδρίασιν αὐτῆς, καί

ε) Τό ὑπ' ἀριθ. 69832) 1955 εἰσηγητικόν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Δ)νσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφ)σιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως

Την επέκτασιν της ασφαλίσεως του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων εις τους απασχολουμένους εις τας στρατιωτικάς εγκαταστάσεις της κειμένης εις την περιοχήν Γούρνες Ηρακλείου Κρήτης, δι' εκτέλεσιν εις την περιοχήν ταύτην της ασφαλιστικής περιοχής του Ύπτιος Ηρακλείου του Ιδρύματος και την έναρξιν της ασφαλίσεως ταύτης από της πρώτης του μηνός του μεθεπομένου εκείνου της δημοσιεύσεως της αποφάσεως ταύτης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

2839) 1955 Απόφασις Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί μετατροπής του Παραρτήματος Αμαλιάδος εις Τοπικόν Υποκατάστημα.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 229 της 23 Δεκεμβρίου 1955)

Το Δ. Σ. του Ι.Κ.Α., δια της υπ' αριθ. 1587 αποφάσεώς του ληφθείσης κατά την υπ' αριθ. 67)4.11.55 συνεδρίασίν του, αποφασίσαν την μετατροπήν του Παραρτήματος Αμαλιάδος εις Τοπικόν Υποκατάστημα.

72414) 6381) 1955 Αποφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως της από 26.11.1955 συλλογικής συμβάσεως εργατοτεχνιτών και οδοκαθαριστών Δήμου Ρόδου.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 232 της 28 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών συμβάσεων εργασίας κλπ., αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 26 Νοεμβρίου 1955 συλλογική σύμβασις εργασίας των εργατοτεχνιτών και οδοκαθαριστών του Δήμου Ρόδου, καταλήξασα ήδη την 1ην Δεκεμβρίου 1955, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 34 πρακτικού καταλήξεως, έχουσα ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας των εργατοτεχνιτών και οδοκαθαριστών Δήμου Ρόδου.

Εν Ρόδω σήμερον την 26ην του μηνός Νοεμβρίου του 1955 έτους, ημέραν Σάββατον και ώραν 17.30' εις το Γραφείον της Επιθεωρήσεως Εργασίας Ρόδου, κατόπιν του υπ' αριθ. 6101)2865)18.11.1955 εγγράφου του Εργατικού Κέντρου Ρόδου προσκλήσεως αφ' ενός ο Μιχαήλ Γιαπλής, δήμαρχος Ρόδου, εξουσιοδοτηθείς δια της υπ' αριθ. 306)15.11.1955 αποφάσεως του Δημοτικού Συμβουλίου Δήμου Ρόδου, ενημερίσθη δια της υπ' αριθ. 22903)25.11.1955 αποφάσεως της Νομαρχίας Δωδεκανήσου και αφ' ετέρου ο Γεώργιος Λαμπρινός, πρόεδρος Εργατικού Κέντρου Ρόδου, εξουσιοδοτηθείς κατ' ιδίαν υπό των Τομεακών Οδοκαθαριστών Δήμου Ρόδου και Εργατοτεχνιτών Τεχνικών Υπηρεσιών Δήμου Ρόδου και εξ ετέρου οι 1) Νικόλαος Ταλιγκώρης, 2) Ιωβάννης Μιχαηλίδης, εκπρόσωποι Σωματείου Οδοκαθαριστών, 3) Βασίλειος Κεφάλας και 4) Νικόλαος Πάλλας, εκπρόσωποι του Σωματείου Εργατοτεχνιτών Τεχνικών Υπηρεσιών Δήμου Ρόδου, άπαντες κομίσαντες εξουσιοδοτήσεις δια τού από 27.10.1955 κοινού πρακτικού των γενικών συνελεύσεων άμφοτέρων των σωματείων, επί παρουσία και του Προϊσταμένου της Επιθεωρήσεως Εργασίας Ρόδου Νικολάου Δημητρίου, εξουσιοδοτημένου δια της υπ' αριθ. 24407)3950)1955 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας συνεφωνήσαμεν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως και συμφώνως αυτής συνεφωνήθησαν τους κατωθι όρους:

Άρθρον 1.

Οι συμβαλλόμενοι, λαβόντες υπ' όψιν τας γενικάς τοπικάς και διεθνείς συνθήκας της Ρόδου και την ανάγκην, συνεπεία τούτων, αυξήσεως των αποδοχών τού εις τον Δήμον Ρόδου απασχολουμένου εργατοτεχνικού προσωπικού αυτού, τού συνδεομένου δια σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου, αύξησιν τα καταβαλλόμενα σήμερον ημερομίσθια των εργαζομένων εις μόνιμα συνεργεία του Δήμου είτε δια την ιδιότητα τού πολυτέκνου προσωπικού είτε τού εργατικού υπερωριακώς απασχολουμένου κατά ποσοστόν 20% (είκοσι επί τοις εκατόν), χωρίς να δύνανται τα ούτω διαμορφούμενα ημερομίσθια γενικώς των επί ημερομισθίω απειθουμένων να είναι κατώτερα των 45 δραχμών ημερησίως και δι' εκτάκτους εργασίας.

Άρθρον 2.

Συμφωνείται ότι τα εν τού ως άνω εργατοτεχνικού προσωπικού άτομα εις τα τεχνικά τοιαύτα, όπερ θα κατατάξη επιτροπή του Δήμου, είναι ανθοκόμοι, κηπουροί, ανθοκηπουροί, δενδροκόμοι, ηλεκτροτεχνίται, αρχιτεχνίται, ως και τα προσωπικά του Παγκοπείου του Δήμου, θα λαμβάνη ημερομίσθιον τριζήμενον, πλέον τού δια τού προηγουμένου άρθρου διαμορφουμένου ημερομισθίου, κατά δραχμάς 5—7 (πέντε έως επτά).

Άρθρον 3.

Συμφωνείται ότι η παρούσα σύμβασις αφορά τα σήμερον απασχολούμενα προσωπικά του Δήμου Ροδίων, ταυτάτι τα εργατοτεχνικού και το τού οδοκαθαρισμού, τα εργαζόμενα εις τα μόνιμα συνεργεία του Δήμου, ως ταύτα ορίζονται υπό των οικείων αποφάσεων του Δημοτικού Συμβουλίου, λαμβανομένου δόπει του άρθρου 143 του ν. 1726)51 και θα εξέλθη απολύτως θα λάβη χώραν εκ του προσωπικού τούτου συνεπεία της υπογραφής της παρούσης συμβάσεως.

Άρθρον 4.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 1ης Δεκεμβρίου 1955.

Εν Αθήναις τη 17 Δεκεμβρίου 1955.

53038) 1629) 1955 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί παροχής αυξήσεως συντάξεως εις συνταξιοδοτουμένους υπαλλήλους του Τ.Α.Κ.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 235 της 29 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 2 του υπ' αριθ. 191)1944 νόμου περί εξουσιοδοτήσεως του Υπουργού των Οικονομικών όπως προβαίνη εις τροποποιήσεις των φορολογικών συντελεστών και 2) τας κοινωνικάς οικονομικάς συνθήκας, αποφασίζομεν:

1. Εγκρίνομεν την χορήγησιν από της 1ης Οκτωβρίου 1954 εις τους συνταξιοδοτουμένους υπαλλήλους τού συγχωνευθέντος εις τό Τ.Α.Κ. τέως Τ.Α.Κ. αυξήσεως κατά 5% διά τους συνταξιούχους τους έχοντας δεκαετή προϋπηρεσίαν, κατά 10% διά τους έχοντας εικοσαετή τοιαύτην και 15% διά τους έχοντας τριακονταετή τοιαύτην.

2. Ώσαυτως εγκρίνομεν την χορήγησιν εις τους ανωτέρω από της 1ης Απριλίου 1955 αυξήσεως της συντάξεως των κατά ποσοστόν 10%.

Το σύνολον της ούτω αυξανομένης συντάξεως εν ουδεμιά περιπτώσει δύναται να υπερβαίνη το ποσόν των 80% των αποδοχών, τας οποίας θα έλαμβανεν ο συνταξιούχος, εάν εξηκολούθει εργαζόμενος.

Εν Αθήναις τη 21 Δεκεμβρίου 1955.

343366) 1955 Απόφ. Υπουργού Οικονομικών

Περί παροχής προσωρινού επιδόματος εις υπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. της περιφερείας Βόλου τούς συνδεομένους δια σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 239 της 30 Δεκεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν: Την υπ' αριθ. 334139)15.12.1955 ημετέραν απόφασιν, δι' ής ενεκρίθη η καταβολή προσωρινού επιδόματος κατά το τρίμηνον Ιανουαρίου έως Μαρτίου 1956 εις τους πάσης φύσεως υπαλλήλους Νομικών Προσώπων Δ. Δικαίου και Αλληλοδιακυμένων Οργανισμών περιφερείας Βόλου.

2) Τας ήδη κρατούσας εκτάκτους οικονομικάς συνθήκας διαβιώσεως τού προσωπικού της περιφερείας ταύτης, ορίζομεν τα κατωθι:

Τού προσωρινού επιδόματος, τού παρατεινόμενου μέχρι ποσοστού 25% επί των μηνιαίων αποδοχών εις τους υπαλλήλους των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου Βόλου δύνανται να τύχη από 1ης Ιανουαρίου 1956 και μέχρι

31ης Μαρτίου 1956 καὶ τὸ δικαίωμα ἐργασίας ἀσφαλισμένων προσωπικὸν ταύτων, τὸ ὁποῖον ἀμείβεται ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἢ ἡμερομισθίῳ (ἐξαιρέσει τοῦ ἐκτάκτως καὶ δι' ἐκτέλεσιν ἐποχιακῶν ἐργασιῶν προσωρινῶς προσλαμβανομένου τοιούτου) καὶ ὑπηρετοῦντος εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βόλου καὶ τοὺς περὶ αὐτὴν οἰκισμοὺς καὶ χωρία κατὰ τὰ ὡς ἄνω χρονικὰ διαστήματα.

Τὸ ἐν λόγῳ ἐπίδομα θέλει ὑπολογισθῇ προκειμένου περὶ τοῦ ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένου προσωπικοῦ ἐπὶ τοῦ μηνιαίου αὐτοῦ μισθοῦ, προκειμένου δὲ περὶ τοῦ ἡμερομισθίου τοιούτου ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου αὐτῷ ἡμερομισθίου, πάντως μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ οἰκείου Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἡ πρὸς τοῦτο οἰκονομικὴ κάλυψις τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο δὲν καταβάλλεται διὰ τὰς ἡμέρας καθ' ἃς δικαιολογεῖται ἡμέρησία ἐντὸς ἕδρας ἀποζημιώσεις, ὑποκεῖται δὲ εἰς τὰς κρατήσεις τὰς ἐπιβαλλομένας ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων εἰς τὰ ἐπιδόματα.

Πρὸς τούτοις παρέχομεν τὴν ἐγκρισιν ἡμῶν διὰ τὴν τροποποίησιν τῶν προϋπολογισμῶν καὶ τὴν ἐγγραφὴν τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπαιτουμένης πιστώσεως.

Ἡ παροῦσα κυρωθήσεται καὶ δημοσιευθήσεται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1955.

340451)1955 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων

Περὶ καθορισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς χορηγουμένης ἐργάνῃ συντάξεως προκαταβολῆς εἰς τοὺς τέως σιδηροδρομικούς.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 241 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1955)

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν: α) ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν.δ. 3395 τοῦ 1955 ὡρίσθη ὅτι εἰς τοὺς ἐξερχομένους τῆς ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς Μαρτίου 1955 καὶ ἐφεξῆς σιδηροδρομικοὺς ἀναβάλλονται μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἀποδοχῶν τριμήνου καὶ ἐπὶ τρίμηνον εἴδους 50% τῶν ἀποδοχῶν ἐναργείας ἡ προκαταβολὴ ἐναντι τῆς μελλούσης νὰ ἀποτιμηθῇ τοιαύτης συντάξεως, β) ὅτι μὴ ἐκδεθησόμενος εἶναι τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 57 τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. 3395)1955 προβλεπομένου Β. Δ. περὶ καθορισμοῦ τῶν ὑποβλητέων διὰ τὸν κανονισμὸν τῆς συντάξεως δικαιολογητικῶν (*) θέλει ἐκδοθῇ καὶ γ) ὅτι ἡ χορηγουμένη ὡς ἄνω κατὰ παράτασιν κειμένην λῆξιν τοῦ δευτέρου τριμήνου ἀπὸ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας προκαταβολὴ 50% τῶν ἀποδοχῶν ὡς ἄλλως μὴ περαιτέρω ὑπολείπεται κατὰ πολὺ τῆς ἀποκεκλημένης συντάξεως εἰς ἄλλας δὲ περιπτώσεις ὑπερβαίνει ταύτην ὁρίζομεν:

Ὅτι τὸ ποσὸν τῆς χορηγουμένης εἰς τοὺς ἐξελθόντας τῆς ὑπηρεσίας μετὰ τὴν 1 Μαρτίου 1955 καὶ ἐφεξῆς ἐξερχομένους σιδηροδρομικοὺς προκαταβολὴς διαφορᾶς τῆς συντάξεως των ἰσοῦται πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἀποκεκλημένης αὐτοῖς κατὰ τὸ ν.δ. 3395)1955 συντάξεως ὑπολογιζομένης παρὰ τῆς οἰκείας ὑπηρεσίας τοῦ δικτύου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πρὸ αὐτῆς διανυθείσης ὑπηρεσίας καὶ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν.δ. 3395)1955 συντελίσμου μισθοῦ.

Ἐὰν ὁ τοῦ συμφερτισμοῦ τῆς προκαταβολῆς πρὸς τὴν ὁριστικὴν σύνταξιν προκύψῃ διαφορὰ ὑπὲρ τοῦ συνταξιούχου αὕτη θὰ καταβάλλεται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς σχετικῆς πράξεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἂν δὲ προκύψῃ χρέος αὐτοῦ, τοῦτο θὰ παρακρατῆται ἐκ τῆς συντάξεως διὰ μηνιαίων δόσεων ἴσων πρὸς τὸ 1/10 ταύτης.

Ἡ κατὰ τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν προκαταβολὴ, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς λήξεως τῶν ἀποδοχῶν τριμήνου ἢ εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν δικαιοῦται ὁ ἐξελθὼν ἀποδοχῶν τριμήνου, ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπομακρύνσεώς του λήγει μετὰ πάροδον τριμήνου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Β. Δ. περὶ καθορισμοῦ τῶν ὑποβλητέων διὰ τὸν κανονισμὸν τῶν σιδηροδρομικῶν συντάξεων δικαιολογητικῶν.

Διὰ τοὺς ἐξελθόντας τῆς ὑπηρεσίας μέχρι 1 Ὀκτωβρίου 1955 ἡ καταβολὴ τῆς προκαταβολῆς ἀρχεται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1956.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Δεκεμβρίου 1955.

(*) Ἐξεδόθη τὸ ἀνωτέρω σελ. 279 διάταγμα.

Ἀπόφ. Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. εἰς περιοχὴν ἐκτελουμένων ἔργων τοῦ ΝΑΤΟ ἐν τῷ νησιῷ Λέρου «Παρθένι».

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 2 τῆς 5 Ἰανουαρίου 1956)

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων
Συνεδρίασις 34) 30.11.1955

Ἡ Ἐπιτροπὴ Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α., λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν: α) τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7, 13, 14 § 1 καὶ 62 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», β) τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καὶ 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι. Κ. Α.», γ) τὸ ὑπ' ἀριθ. 89973)1955 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διεύθυνσις Ὑπαγωγῆς εἰς τὴν Ἀσφάλισιν) τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1. Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ἐν τῷ νησιῷ Λέρου «Παρθένι» ἐκτελουμένων ἔργων τοῦ ΝΑΤΟ δι' ἐπεκτάσεως ἐκείνης τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἐν τῷ νησιῷ Λέρου Τοπικοῦ Παραρτήματος τοῦ Ὑποκαταστήματος Καλύμνου.

2. Τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν ὡς ἄνω περιοχὴν δι' ἅπαντας τοὺς ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2961)1954 ν. δ., ἀναφερομένους κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὡς πρὸς πάντα τὰ ἀπασχολούμενα ἐντὸς τῆς περιοχῆς ταύτης πρόσωπα τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 §§ 1—2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἀ. ν. «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» καὶ ὑφ' ἣν ἔκτασιν ἐφαρμόζεται ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις εἰς τὰς λοιπὰς τοπικὰς περιοχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθέπομένου ἑκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

76023) Σ (1762)1955 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως ἄρθρου Κανονισμοῦ Συντάξεων Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 8 τῆς 16 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς τοῦτο κυρωθὲν καὶ τροποποιηθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694) 1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας»,

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 νομοθετικὸν διάταγμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ἃ ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἢ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 (1 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.»,

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 νομοθετικοῦ διατάγματος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 «διατάγματος»,

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5759)15.10.1955 ἀναφορᾶς του

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 353)1955, συνεδριάσεως 174ης τῆς ΙΑ' περιόδου, τῆς 21 (1 1955), ἀποφαινόμεθα

Ὅπως τὸ ἄρθρον 21 τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«Ἄρθρον 21

1. Δικαιοῦνται ἐφ' ἅπαξ διαθέματος πρόνοιας οἱ ἠσφαλισμένοι οἱ τεθέντες εἰς σύνταξιν ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Τ. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων, λόγῳ γήρατος ἢ ἀναπηρίας, ἐφόσον ἔχουν τραγματοποιήσει τὸν προβλεπόμενον ἐλάχιστον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ὑπο-

ολοσωτικώς εἰς ἐπαγγελμα ἀσφαλιζομένων ὑπὸ τοῦ ΤΑΤ.

2. Δικαιοῦνται ἐπίσης ἐφ' ὅσον διαβιβάσματος πράξεως ἐν περιπτώσει θανάτου του ἠσφαλισμένου: α) ἡ χήρα, β) ἐλλείψει χήρας τὰ ἄνηλικα τέκνα κατ' ἰσομοιρίαν, γ) ἐλλείψει τέκνων οἱ ζῶντες γονεῖς ἐάν συνεπορεύοντο κυρίως ὑπὸ τοῦ θανόντος ἢ θανούσης.

Οἱ ἀνωτέρω δικαιοῦνται διαβιβάσματος ἐφόσον δικαιοῦχοι φυσικῶς ὑπὸ τοῦ ΤΑΤ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 §§ 1 καὶ 2 τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων καὶ ἐφόσον ὁ θανὼν ἠσφαλισμένος εἶχε πραγματοποιήσει τὸν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπόμενον ἐλάχιστον ἀριθμὸν καταβολῶν εἰς ἐπάγγελμα ἀσφαλιζόμενον ὑπὸ τοῦ ΤΑΤ».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Δεκεμβρίου 1955

76029) Σ 1761) 1955 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης ἄρθρου εἰς Κανονισμὸν Πυροχῶν Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 8 τῆς 16 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4 ν. τ. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς καὶ τὰ ἐκδοθέντα δημοσίᾳ διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 6941/1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεων διατάξεων νόμων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας,

2. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 ν.δ. διάταγμα περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4 ν. τ. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.,

3. Τὰς διατάξεις τοῦ ὑπὸ 30 Ἀπριλίου 1948 ἀναγκαστικοῦ διατάγματος περὶ ὀργανώσεως καὶ συντάσεως τῶν παραρτημάτων τῆς Ἑταιρείας Κοινωνικῆς Πολιτικῆς κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1299/1949 ν. διατάγματος,

4. Πρόταση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Ὑπαλλήλων καὶ Ἐργατοτεχνικοῦ Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης, ἐπαβληθείσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 81 καὶ 103 Σ. Ε. ἐσωτερικοῦ του,

5. Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (Α' σπθ. πράξ. Σ.Κ.Α. 92/31/1955), συνεδριάσεως 175 τῆς 14ης περιόδου τῆς 28.11.1955, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸν Κανονισμὸν Πυροχῶν τοῦ Ταμείου Προνοίας Ὑπαλλήλων καὶ Ἐργατοτεχνικοῦ Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης προστεθῇ ἄρθρον 12 ἔχον ἑξῆς:

Ἄρθρον 12

Τὸ Ταμεῖον δύναται νὰ παρέχῃ δάνεια εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους του Ταμείου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀποτιμητέου μισθοῦ, τοῦ ἐφαρμοζομένου διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀσφαλίστρων ἀναλόγως τῶν ἐξυπηρετουμένων ὑπ' αὐτοῦ ἀσφαλιστικῶν βάσεων καὶ ἐκατοστιαίων μερίδων τοῦ ν. 992/1933 περὶ κανονισμοῦ τῶν δανείων τῶν Ταμείων Συντάξεως.

Τὰ ὡς ἄνω δάνεια δύνανται νὰ διδόνται ὑπὸ τοὺς ὑπογεγραμμένους τῆς Διοικητικῆς Διαφορᾶς Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης ὅρους.

Τὸ ποσὸν τοῦ χορηγουμένου δανείου δὲν δύναται νὰ εἶναι μεγαλύτερον ἑνὸς μηνιαίου δώρου τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας ἄνω τῶν δέκα ἐτῶν, δύο μηνιαίων δώρων ἄνω τῶν εἴκοσι ἐτῶν καὶ τριῶν μηνιαίων δώρων ἐφόσον ὑπηρετοῦσιν ἄνω τῶν εἴκοσι ἐτῶν.

Τὰ ὡς ἄνω δάνεια χορηγοῦνται ἐπὶ τόκῳ 6%.

Τὸ αὐτὸ χορηγηθησόμενον τοιοῦτον δάνειον ἐξοφλεῖται ἐντὸς δεκαοκτὼ (18) ἰσομήνων δόσεων συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ μηνὸς τῆς ἐκταμιεύσεως.

Εἰς περιπτώσεις θανάτου ἢ ἀναπηρίας τοῦ ἐργαζομένου, πρὸ τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ δανείου, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ δανείου ἀπαιτεῖται ἀμέσως ἐξ ὁλοκλήρου.

Τὸ σύνολον τῶν οὕτω χορηγηθησομένων δανείων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ 4/5 τῶν ἐτησίων τοῦ Ταμείου.

Αἴτησις νεωτέρου δανείου δὲν δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ ἐὰν δὲν ἔχῃ ἐξοφληθῇ τὸ προηγούμενον δάνειον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Δεκεμβρίου 1955.

76317) 6867) 1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλων κουρείων καὶ κομμωτηρίων πόλεως Ρόδου

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 10 τῆς 18 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1955 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὑπαλλήλων κουρείων καὶ κομμωτηρίων πόλεως Ρόδου, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 20ὴν Δεκεμβρίου 1955, συντοχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 41 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Ἐν Ρόδῳ, σήμερον τὴν 8ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ 1955 ἔτους, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 14ην, εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ρόδου, κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6132/2074/24.11.1955 ἐγγράφου τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ρόδου πρὸς τὸν Σύλλογον Καταστηματαρχῶν Κουρέων, κοινοποιηθέντος καὶ εἰς τὸ Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας, καὶ κατόπιν προηγηθείσης ἀναβολῆς τῶν διαπραγματεύσεων, αἵτινες ἔλαβον χώραν τὸ πρῶτον τὴν 1.12.1955, προσῆλθον ἐφ' ἑνὸς μὲν οἱ 1) Στέφανος Παπαγεωργίου, 2) Λιμίλιος Ἀρκάς καὶ 3) Ἀλέξανδρος Χαλκιάδης, ἀπαντες καταστηματάρχαι κουρεῖς, ἐξουσιοδοτηθέντες, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 28.11.1955 πρακτικοῦ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ Συλλόγου Καταστηματαρχῶν Κουρέων πόλεως Ρόδου καὶ ἐφ' ἑτέρου οἱ 1) Γεώργιος Λαμπρινάκος, πρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ρόδου, 2) Ἰωάννης Φραντζῆς, πρόεδρος τοῦ Σωματείου Ὑπαλλήλων Κουρείων καὶ 3) Ἀντώνιος Κρατήρης, σύμβουλος, ἀπαντες ὡσαύτως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ Σωματείου, παρουσίᾳ καὶ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ρόδου Ν. Δημητρίου ἀπευθύνοντος τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως καὶ συναφθέντων τοὺς κάτωθι ὅρους:

1. Ὅπως εἰς τοὺς τεχνίτας (καλφάδες) τῶν κουρείων καὶ κομμωτηρίων τῆς πόλεως Ρόδου, αἵτινες ἀνήκουν εἰς τὴν Α' κατηγορίαν τεχνιτῶν, χαρακτηριζομένων ὡς τοιούτων ἐν ἀπολύτῳ ὁμοφωνίᾳ τῶν ὡς ἄνω συμβαλλομένων μερῶν, ἅτινα οὗτοι ἀναφέρονται ὀνομαστικῶς ἐν τῇ ἐπισυναπτομένῃ καταστάσει, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καταβάλληται ἀμοιβή, ἀνερχομένη εἰς ποσοστὸν ἑξήκοντα τοῖς ἑκατὸν (60%) ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων δικαιωμάτων.

2. Ὅπως εἰς ὅσα τὰ λοιπὰ προσωπικὰ τῶν κουρείων πόλεως Ρόδου τὰ ἀπασχολούμενα εἰς ἐργασίαν κλίνης, ἐφ' ὅσον ἀνήκουσιν εἰς τὴν συναπτομένην ὀνομαστικὴν κατάστασιν, καταβάλληται ἀμοιβή, ἀνερχομένη εἰς ποσοστὸν τριάντα πέντε τοῖς ἑκατὸν (35%) ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων δικαιωμάτων.

Γίνεται μνεία ὅτι ὅσα τῆς παρούσης δὲν θίγονται εἰς λοιπὰ θέματα ἐργασίας, οἱ ἰσχύοντες μέχρι σήμερον.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1955, λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1956».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1956

76122) 6843) 1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 4.10.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν Νεμέας

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 10 τῆς 18 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 4 Ὀκτωβρίου 1955 συλλογικὴ σύμ-

βασις έργασίας των φορτοεκφορτωτών Νεμέας, κατατεθείσα ήμιν την 19 Δεκεμβρίου 1955, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 40 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Ἐν Νεμέᾳ σήμερον τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1955, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 11 π.μ., οἱ ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς μὲν 1) Οἰκονόμου Εὐάγγελος, Πρόεδρος τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Νεμέας, 2) Πέππας Δημήτριος, Πρόεδρος Ἑνώσεως Συνεταιρισμῶν Νεμέας, 3) Κωστούρος Παναγιώτης, Πρόεδρος Οἰναποιητικῶν Συνεταιρισμῶν Νεμέας, ἀπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ 1) Βασιλάκης Βασίλειος, Πρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Κορίνθου, 2) Μπουκούτσος Μιχαήλ, Πρόεδρος Σωματείου Φορτοεκφορτωτῶν Νεμέας, καὶ 3) Κουτλῆς Βασίλειος, Γενικὸς Γραμματεὺς αὐτοῦ, ὁμοίως ἐξουσιοδοτημένοι νομίμως, συνελθόντες εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς Νεμέας, παρουσίᾳ τοῦ Διοικητοῦ Ὑπομοιράρχου Μαυρουλέα Δημοσθένους, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Γραφείου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Κορίνθου Γεωργίου Πετρακάκη καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν αὐτοῦ ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δι' ἧς ρυθμίζονται οἱ ὅροι ἐργασίας καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐργατῶν φορτοεκφορτωτῶν Νεμέας ἐπὶ τῶν φορτοεκφορτωνομένων ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ περιοχῇ αὐτῆς εἰδῶν Γενικοῦ Ἐμπορίου, ὡς κάτωθι:

1) Σταφὶς μαύρη φόρτωσις καὶ ζύγισμα δρχ. 0,014 (14 παλαιὰς) κόφιμο, σάκκισμα, ράφιμο, ζύγισις καὶ φόρτωσις δρχ. 0,036 (36 παλαιὰς) κατ' ὀκάν.

2) Σταφὶς σουλτανίνα: φόρτωσις, ζύγισις, δρχ. 0,014, κόφιμο σάκκισμα κλπ., ὡς ἡ μαύρη, δρχ. 0,03 (30 π.) κατ' ὀκάν.

3) Λυπάσματα καὶ ἐφόδια ἐν γένει (πατάσσα κλπ.) κατ' ὀκάν, φόρτωσις καὶ ζύγισις, δρχ. 0,015 (15 π.), μόνον φόρτωσις δρχ. 0,012 (12 π.).

4) Θεῖον, χαλκὸς κατ' ὀκάν φόρτωσις, ζύγισμα δρχ. 0,016, μόνον φόρτωσις 0,013.

5) Τσιμέντα, γύψοι φόρτωσις ἢ ἐκφόρτωσις κατὰ τόννον δρχ. 11,50.

6) Σίδερα κατ' ὀκάν δρχ. 0,015.

7) Ξυλεῖα κατ' ὀκάν δρχ. 0,019.

8) Τούβλα, κέραμοι κατὰ χιλιάδα δρχ. 19.

9) Δημητριακά, ὄσπρια, κτηνοτροφικὰ καὶ ἀπυρικὰ κατ' ὀκάν φορτοεκφόρτωσις καὶ ζύγισμα δρχ. 0,016 σάκκισμα, ράφιμο, ζύγισις, φόρτωσις δρχ. 0,03 (3 π.).

10) Πετρέλαιον εἰς δοχεῖα κατ' ὀκάν δρχ. 0,015.

11) Ἔλαιον εἰς βαρέλια, ἑκατὸν δρχ. 5.

12) Κρασὶ κατ' ὀκάν δρχ. 0,02.

13) Ἀσβέστος κατ' ὀκάν δρχ. 0,02.

14) Ἐλαιοτριβεῖα, φόρτωσις δρχ. 0,02, σάκκισμα καὶ φόρτωσις δρχ. 0,03.

15) Ρητίνη φορτοεκφόρτωσις δρχ. 0,02.

16) Τυρὶ εἰς βαρέλια δρχ. 0,016 κατ' ὀκάν.

17) Ἅλας κατ' ὀκάν δρχ. 0,016.

18) Καυστικὴ ποτάσσα κατ' ὀκάν δρχ. 0,016.

19) Μηχανήματα ἄνω τῶν 200 ὀκάδων δρχ. 30.

20) Λοιπὰ ἐμπορεύματα ἐν γένει, δρχ. 0,01 κατ' ὀκάν.

Πρόσθετοι ὅροι:

1) Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁριζομένη ἀμοιβὴ καταβάλλεται δι' ὅπαντα τὰ εἴδη, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποστάσεως, ἐξ ἧς μεταφέρονται διὰ φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν.

2) Ἡ στοίβασις, ὅπου ἀπαιτεῖται, καὶ ἀνεξαρτήτως ὕψους, θὰ γίνεται ἄνευ ἐπιβαρύνσεως.

3) Ἡ κατὰ Κυριακὴν ἐργασία θὰ ἀμείβεται ἐπὶ πλέον κατὰ 75%, ἡ δὲ νυκτερινὴ ἐργασία κατὰ 25%.

4) Τὸ ἀνωτέρω τιμολόγιον θὰ ἐπιβαρύνεται κατὰ τὰς ἑορτὰς Πάσχα καὶ Χριστουγέννων διὰ προσθέτου ἐπιδόματος, ὡς θὰ ὁρίζῃ ἡ σχετικὴ ὑπουργικὴ ἀπόφασις.

5) Ἰσχὺς τῆς παρούσης ὁρίζεται ἐτησία, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς της (4 Ὀκτωβρίου 1955)».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰανουαρίου 1956.

77650) 1949) 1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ Ὑπαλληλικοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 11 τῆς 11 Ἰανουαρίου 1956).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1846) 1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, 2) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου 3210)1955 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ Ι.Κ.Α. Νομοθεσίας», 3) πρότασιν τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., διατυπωθεῖσαν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 72)9.12.1955 καὶ 74)20.12.1955 συνεδριάσεις αὐτοῦ καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 102207)27.12.1955 ἀναφορᾶς τοῦ Ι.Κ.Α., ἀποφασίζομεν:

1. Ὅπως εἰς τὸν Κανονισμὸν Ὑπαλληλικοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπέλθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ προσθῆκαι:

1) Ἡ περίπτωσις Δ' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 2 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

Δ' Ὑπηρέται:
12. Ἀρχιταξινόμος.
13. Ἀρχικλητήρ.
14. Ταξινόμος.
15. Νυκτοφύλαξ.
16. Κλητὴρ Α'.
17. Κλητὴρ Β'.
18. Κλητὴρ Γ'.

2) Εἰς τὸ τέλος τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 8 προστίθενται ἐδάφια ε' καὶ στ', ἔχοντα οὕτω:

ε) Μηχανικὸς ἐπὶ βαθμῷ τμηματάρχου Β' τάξεως διορίζεται ὁ κεκτημένος πτυχίον τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου ἢ ἰσοτίμου ἀλλοδαπῆς Σχολῆς, τετραετῆ πεῖραν ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ σχετικοῦ ἐπιστημονικοῦ κλάδου καὶ εὐμενέστερον κατάρτισιν, ἀποδεικνυομένην εἴτε ἐξ αὐτοτύπων ὑποβοῶν εἴτε ἐκ θεωρητικῶν μελετῶν ἢ δημοσιεύσεων. Εἰδικῶς κατὰ τὰ πρῶτον ἑξάμηνον ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος αἱ θέσεις τῶν τμηματαρχῶν μηχανικῶν Β' ἢ α' τάξεως πληροῦνται διὰ μετατάξεως ὑπηρετούντων ἤδη τακτικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος, οἱασδήποτε κατηγορίας, κεκτημένων πτυχίου τῆς Σχολῆς Πολιτικῶν Μηχανικῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου ἢ ἰσοτίμου ἀλλοδαπῆς Σχολῆς.

στ) Κοινωνικὴ λειτουργὸς ἐπὶ βαθμῷ γραμματέως Β τάξεως διορίζεται ἡ κεκτημένη πτυχίου Σχολῆς Κοινωνικῆς Προνοίας ἡμεδαπῆς ἢ ξένης ἰσοτίμου τοιαύτης.

Εἰδικῶς κατὰ τὰ πρῶτον ἑξάμηνον ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος αἱ τυχὸν ὑπάρχουσαι κεναὶ θέσεις κοινωνικῶν λειτουργῶν πληροῦνται διὰ μετατάξεως ἤδη ὑπηρετούντων ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος οἱασδήποτε κατηγορίας κεκτημένων πτυχίον Σχολῆς Κοινωνικῆς Προνοίας ἡμεδαπῆς ἢ ξένης ἰσοτίμου τοιαύτης.

3) Εἰς τὴν § 7 τοῦ ἄρθρου 8 προστίθενται ἐδάφια στ' καὶ ζ', ἔχοντα οὕτω:

στ) Ταξινόμος ἐπὶ βαθμῷ «κλητῆρος α' τάξεως διορίζεται ὁ ἐκπληρώσας τὰς στρατολογικὰς του ὑποχρεώσεις καὶ κεκτημένος ἀπολυτήριον Β ας ἑξαταξίου Γυμνασίου καὶ ἡλικίαν αὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 35 ἐτῶν.

ζ) Νυκτοφύλαξ ἐπὶ βαθμῷ κλητῆρος α' τάξεως διορίζεται ὁ ἐκπληρώσας τὰς στρατολογικὰς του ὑποχρεώσεις καὶ ἡλικίαν αὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 50 ἐτῶν καὶ γνωρίζων γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν.

Δύνανται νὰ διορίζωνται νυκτοφύλακες καὶ ἀνάπηροι ἀσφαλισμένοι τοῦ Ι.Κ.Α. ἔχοντες, κατόπιν γνωματεύσεως τῆς Διυπουργοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἱκανότητα ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας ταύτης.

4) Αἱ κατωτέρω διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 24, ὡς αὗται νῦν ἰσχύουσι «καταργοῦνται.

«Βεβαιοῦνται α' τάξεως (γραμματεῖς Β') συμπληρώσαντες πενταετῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ βαθμῷ ταύτῳ καὶ ἔχοντες ἐπιδείξει ἐξαιρετικὴν ὑπηρεσιακὴν ἐπίδοσιν δύνανται νὰ προάγωνται εἰς τὸν μισθὸν τοῦ γραμματέως α'».

«Αἱ δακτυλογράφοι ἐπὶ βαθμῷ γραφέως α' δύνανται νὰ προάγωνται μετὰ συμπλήρωσιν μὲν πενταετοῦς εὐδοκίμου ὑπηρεσίας ἐν συνόλῳ ἐν τῷ Ἱδρύματι εἰς τὸν μισθὸν τοῦ γραμματέως Β' τάξεως, καὶ μετὰ συμπλήρωσιν ὁ-

κινητών ιδρύσεως συνδικάτων ήτοι της εις την μισθολογικήν κατάταξιν α' τάξεως.

3) Η κατωτέρω διάταξις του τελευταίου εδαφίου της § 2 του άρθρου 24 καταργείται.

«Εάν η περί ταύτης έχουσα προαχθή εις την μισθολογικήν κλίμακα Ε' ή Δ' ή μετάταξις δεν συνεπάγεται μείωσιν του μισθού ταύτης».

4) Εις το τέλος της § 2 του άρθρου 24 προστίθενται αι ακόλουθοι διατάξεις:

α) Βεβαιωταί γραφείς δ' τάξεως και δακτυλογράφοι γραφείς δ' τάξεως μετά τριετή ειδικόν υπηρεσίαν εις τον βαθμόν τούτον δύνανται να προάγωνται αντιστοίχως εις τον βαθμόν του βεβαιωτού γραφέως α' τάξεως και δακτυλογράφων γραφέων α' τάξεως.

β) Βεβαιωταί γραφείς β' τάξεως και δακτυλογράφοι γραφείς α' τάξεως μετά τριετή ειδικόν υπηρεσίαν εις τον βαθμόν τούτον δύνανται να προάγωνται αντιστοίχως εις τον βαθμόν του βεβαιωτού γραφέως β' τάξεως και δακτυλογράφων γραφέων β' τάξεως.

γ) Βεβαιωταί γραμματείς δ' τάξεως και δακτυλογράφοι γραμματείς δ' τάξεως μετά πενταετή ειδικόν υπηρεσίαν εις τον βαθμόν τούτον δύνανται να προάγωνται αντιστοίχως εις τον βαθμόν του βεβαιωτού γραμματέως γ' τάξεως και δακτυλογράφων γραμματέων γ' τάξεως.

δ) Βεβαιωταί γραμματείς α' τάξεως και δακτυλογράφοι γραμματείς α' τάξεως μετά οκταετή ειδικόν υπηρεσίαν εις τον βαθμόν τούτον δύνανται να προάγωνται αντιστοίχως εις τον βαθμόν των βεβαιωτού ιδιαιτέρου και δακτυλογράφων ιδιαιτέρου.

ε) Κατά την πρώτην εφαρμογήν της εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 59582/7713/17.10.1950 αποφάσεως ημών προτυποποιήσεως του Κανονισμού συνθέσεως και αρμοδιότητος υπηρεσιών και βοώντος οι ήδη υπηρετούντες βεβαιωταί και δακτυλογράφοι εντασσόμενοι κατά την κρίσιν του Υπηρεσιακού Συμβουλίου εις αντιστοίχους θέσεις αναλόγως των δι' αυτών υπηρεσιών και του ειδικού αυτής συμφώνως προς τον εις άνωτέρω εδάφιον χρόνον ο υπηρετήσας επί πέραν τούτου πλειοψάφιον χρόνος υπολογίζεται εις το ακέραιον δι' ενιαύσιον εις προαγωγήν, διά την αρχαιότητα και γενικώς διά την υπηρεσίαν των καταστάσεων.

στ) Τυπιστάρχαι επί βαθμώ «Αστέρος α' τάξεως μετά τριετή ειδικόν υπηρεσίαν εν τη βαθμώ ταύτη δύνανται να προάγωνται εις τον βαθμόν των Αρχιτυπιστών επί βαθμώ «Αστέρος Α' τάξεως εξαιρέτου Γυμνασίου.

2) Εις το άρθρον 27 προστίθεται η § 3, έχουσα ως εξής:

«Αι αποφάσεις του Υ.Σ. δύνανται να μεταστασωθούν υπάλληλοι Ασφαλ. Οργανισμών διοικήσεως Υπουργείου Εργασίας διατελούντες απεσπασμένοι παρά τη Διοικήσει Αναγ. της προτέρας εφ' όσον υπηρέτησαν παρ' αυτή ειδικήν έχουσι τε και τα τυχόν προσόντα δια την κατάληψιν της εις ην μετατασσονται θέσεως.

Τα Υ. Σ. αποφαίζει περί της κατά τα ανωτέρω μεταταξέως μετά συμφώνου γνώμην του Δ. Σ. του εξ ού ο μετατασσόμενος Ασφαλ. Οργανισμού.

Οι μετατασσόμενοι υπάλληλοι δύνανται εις τον βαθμόν εν φέρει κατά τον χρόνον της μεταταξέως. Μη προβλεπόμενοι υπό του Κανονισμού του ιδρύματος του βαθμού τούτου δύνανται εις τον αμέσως ανώτερον βαθμόν τασσονται δε εις το αντίστοιχον των εναπόβαθμων του.

Ο χρόνος προϋπηρεσίας εν κλίμακι κατά τον χρόνον της μεταταξέως αι ούτω μετατασσόμενοι υπολογίζεται διά την προαγωγήν των εις τον αμέσως ανώτερον βαθμόν και δεν γίνει υπηρεσιακή κατάσταση τούτων.

Η ανωτέρω διάταξις ισχύει επί τριμήνου από της δημοσιεύσεως της διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 9 Ιανουαρίου 1956.

---

5)148) 1956 Απόφ. Υπουργού Γεωργίας

Περί εγκρίσεως Εσωτερικού Κανονισμού οργανώσεως λειτουργίας και προσωπικού του Οργανισμού Κωπαΐδος (*).

(Ε.Κ. τ. Β φ. 17 της 23 Ιανουαρίου 1956)

76900) 114) 1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού, Οικονομικών και Εργασίας

Περί αυξήσεως των υπό του Ταμείου Συντάξεων Εφημεριδοπωλών και Υπαλλήλων Πρακτορείων πόλεως Θεσσαλονίκης παρεχομένων συντάξεων κατά ποσοστόν 20%

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 14 της 24 Ιανουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψει:

1) Τας διατάξεις του άρθρου 2 του υπ' αριθ. 191/1944 νόμου περί εξουσιοδοτήσεως του Υπουργού Οικονομικών όπως προβαίνη εις τροποποιήσεις των φορολογικών συντελεστών.

2) Την διά της υπ' αριθ. 44619/17 Σεπτεμβρίου 1955 αναφοράς του Ταμείου Συντάξεων Εφημεριδοπωλών και Υπαλλήλων Πρακτορείων πόλεως Θεσσαλονίκης υποβληθείσαν άμα πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού περί αυξήσεως των συντάξεων κατά ποσοστόν 20%.

3) Την απόφασιν της Νομισματικής Επιτροπής την ληφθείσαν κατά την 918 συνεδρίασιν αυτής της 3 Ιανουαρίου 1955 κοινοποιηθείσαν διά του υπ' αριθ. 14786/16 Μαΐου 1955 εγγράφου της και

4) Τας κειμένας οικονομικάς συνθήκας, αποφασίζομεν:

Από της Οκτωβρίου 1955 αυξάνονται αι παρά του Ταμείου Συντάξεων Εφημεριδοπωλών και Υπαλλήλων Πρακτορείων πόλεως Θεσσαλονίκης καταβαλλόμεναι συντάξεις κατά ποσοστόν 20% συμψηφιζομένης προς τούτο πάσης τυχόν διά γενικής αποφάσεως χορηγηθησομένης αυξήσεως εις τας υπό των Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως αρμοδιότητος Υπουργείου Εργασίας καταβαλλομένας συντάξεις.

Το σύνολον της ούτω αυξανομένης συντάξεως εν ουδενί περιπτώσει δύναται να υπερβαίνη το ποσόν των 80% των αποδοχών τας οποίας θα ελάμβανεν ο συνταξιούχος αν εξηκολούθει εργαζόμενος ή προκειμένου περί συνταξιούχων δια τους οποίους δεν υφίστανται αντίστοιχοι αποδοχαί, αι συντάξεις αύτων δεν θα υπερβαίνουν το ανώτατον όριον το τιθέμενον υπό των ειδικών διατάξεων διά τας υπό του Ι.Κ.Α. παρεχομένας συντάξεις.

Εν Αθήναις τη 17 Ιανουαρίου 1956.

53574) Τ 804) 1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού, Οικονομικών και Εργασίας

Περί αυξήσεως των υπό του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορίου Τροφίμων παρεχομένων συντάξεων κατά 30 %

(Ε.Κ. τ. Β φ. 14 της 24 Ιανουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψει:

1) Τας διατάξεις του άρθρου 2 του υπ' αριθ. 191/1944 νόμου περί εξουσιοδοτήσεως του Υπουργού Οικονομικών όπως προβαίνη εις τροποποιήσεις των φορολογικών συντελεστών.

2) Την διά της υπ' αριθ. 29418.7.1955 αναφοράς του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορίου Τροφίμων υποβληθείσαν άμα πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου αύτου περί αυξήσεως των συντάξεων κατά ποσοστόν 30%.

3) Την υπ' αριθ. 14786/16.5.1955 απόφασιν της Νομισματικής Επιτροπής.

4) Τας κρατούσας οικονομικας συνθήκας, αποφασίζομεν:

Όπως από της 1ης Ιουλίου 1955 αυξηθούν αι παρά του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορίου Τροφίμων χορηγούμεναι συντάξεις κατά ποσοστόν

(*) Αναδημοσιεύεται ως ελλιπώς δημοσιευθείσα εις το υπ' αριθ. 8 της 16 Ιανουαρίου 1956 φύλλον ο Ε.Κ.

30%, συμπεφιζομένης εἰς ταύτην πάσης τυχὸν διὰ γενικῆς ἀποφάσεως χορηγηθησομένης αὐξήσεως εἰς τὰς ὑπὸ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας, καταβαλλομένας συντάξεις.

Τὸ ποσὸν τῶν, μετὰ τὴν ἀνωτέρω αὔξησιν, συντάξεων ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ 80% τῶν ἀποδοχῶν τὰς ὁποίας θὰ ἐλάμβανεν ὁ συνταξιοῦχος ἂν ἐξηκολούθει ἐργαζόμενος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰανουαρίου 1956.

75852) Τ. 1113) 1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως κατωτάτου ὁρίου συντάξεων Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 14 τῆς 24 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19)1944 νόμου,

2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2649)11.6.1951 ἀπόφασιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς,

3) Τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1147)16.12.1955 ἀναφορὰν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τοῦ Ὑπαλληλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ,

4) Τὰς κρατούσας οἰκονομικὰς συνθήκας, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὸ κατώτατον ὅριον τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τοῦ Ὑπαλληλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων χορηγουμένων συντάξεων καθορισθῇ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1956 εἰς πεντακοσίας πεντήκοντα (550) δραχμάς, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν θὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ 80% τῶν ἀποδοχῶν τὰς ὁποίας θὰ ἐλάμβανεν ὁ συνταξιοῦχος ἂν ἐξηκολούθει ἐργαζόμενος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1956.

77667) Σ. 1793) 1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης μεταβατικῆς διατάξεως εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 14 τῆς 24 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. νόμου 694)1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας,

2. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1954 ν. διάταγμα περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. νόμου τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κ.λ.π.,

3. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. διατάγματος περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς πολιτικῆς ἐκδοθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. διατάγματος,

4. Πρότασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 348)2.7.1955.

5. Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 262)1955, συνεδρίασις 145η τῆς 1Α' περιόδου τῆς 1.8.1955), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλληλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων, προστεθῇ μεταβατικὴ διάταξις ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Μεταβατικὴ διάταξις.

Ὀφειλαὶ τῶν ἑταιρειῶν τσιμέντων πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλληλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων περὶ ὧν προβλέπουν τὰ ἄρθρα 7α καὶ 7β τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, ὡς ταῦτα συνεπληρώθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5203)1(1951) ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐξοφληθεῖσαι μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως προβλεπομένης προθεσμίας, θεωροῦνται ὡς νομίμως ἐξοφληθεῖσαι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Δεκεμβρίου 1955.

76025) Σ. 1764) 1955 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως εἰς § 5 ἄρθρου 11 Καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 14 τῆς 24 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694)1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας,

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 νομ. διάταγμα περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.,

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 νομοθ. διατάγματος περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1941 νομ. διατάγματος,

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑτ. Διαχειρίσεως Ὑπηρ-

γων Προσόδων υπαλλήλους ήτοι διά της υπ' αριθ. 358) 1955 αναφοράς του, 5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 392)1955, συνεδρίασις 17ης της ΙΑ' περιόδου της 28.11.1955), αποφασίζομεν:

Όπως το άρθρον 25 του καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Επιχειρείας Διαχειρίσεως Υπεγγύων Προσόδων τροποποιηθή ώς ακολούθως:

«Οι εξελθόντες της υπηρεσίας της Ε.Δ.Υ.Π., λόγω συμπληρώσεως του ορίου ηλικίας, ασφαλισμένοι παρά τω Ταμείω προ της ισχύος της υπ' αριθ. 38602)18.10.1948 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, δικαιούνται συντάξεως εφόσον συνεπλήρωσαν κατά την χρονολογίαν της εξόδου των 15ετή συντάξιμον υπηρεσίαν, μη εφαρμοζομένης διά τα πρόσωπα ταύτα της περιπτ. γ' της § 1 του άρθρου 9 του καταστατικού του Ταμείου, ως αύτη επροτυποιήθη διά της δευτέρας αποφάσεως».

Εν Αθήναις τη 30 Δεκεμβρίου 1955.

76028) Σ. 1760) 1955 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του Καταστατικού Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Εμπορικής Τραπέζης

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 14 της 24 Ιανουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Το άρθρον 59 § 1 του α. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας, ως ούτο εδόθη τοις ήρμοσεν διά του άρθρου 1 του α. ν. 694) 1937 περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων νόμων της ασφαλιστικής νομοθεσίας»,

2) Το υπ' αριθ. 2520)1953 νομ. διάταγμα περί προσδιορισμού των αντικειμένων εφ' ων εφαρμόζεται η διαθεσιμότητα ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του α. ν. της 11.11.1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.»,

3) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 νομ. διατάγματος περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής, κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. (392)1949 νομ. διατάγματος,

4) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Εμπορικής Τραπέζης της Ελλάδος υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 73)29.10.1955 αναφοράς του,

5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (ως προς τον ΣΚΑ 376)1955, συνεδρίασις 174 της ΙΑ' περιόδου της 21.11.1955), αποφασίζομεν:

Εις το άρθρον 22 του καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Εμπορικής Τραπέζης της Ελλάδος, επέρχονται αι κάτωθι τροποποιήσεις:

Α) Η § 1 του ως άνω άρθρου τροποποιείται ως ακολούθως:

«1. Η διαπίστωσις της παντελούς ή μερικής ανικανότητος των δικαιουμένων συντάξεως επέρχεται, προκειμένου μεν περί των ασφαλισμένων και συνταξιούχων Αθηνών και Πειραιώς υπό τριμελούς υγειονομικής επιτροπής ενεργούσης ως πρωτοβαθμίου και αποτελουμένης εκ του Ελεγκτού Ιατρού του κλάδου ασθενείας ως προέδρου, εξ ενός ιατρού κύρους ή ειδικότητος, αναλόγως της περιπτώσεως, και ενός ιατρού υποδεικνυομένου υπό του ενδιαφερομένου, προκειμένου δε περί των ασφαλισμένων «λοιπών περιοχών της Ελλάδος, υπό των κατά τόπους πρωτοβαθμίων επιτροπών του ΙΚΑ, εις ας παραπέμπονται οι ασφαλισμένοι και συνταξιούχοι μερίμνη του Ταμείου.

Κατά των αποφάσεων των δευτέρου υγειονομικών επιτροπών, επιτρέπεται δια του αιτούντος την σύνταξιν, του συνταξιούχου ή του Ταμείου προσφυγή.

Η προσφυγή αύτη απευθύνεται, προκειμένου μεν περί αποφάσεως της πρωτοβαθμίου επιτροπής του Ταμείου, ενώπιον τριμελούς υγειονομικής επιτροπής, ενεργούσης ως δευτεροβαθμίου, αποτελουμένης εξ ενός καθηγητού ή επιτρόπου της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, ως προέδρου, εκ του αρχιάτρου του Κλάδου Ασθενείας και εκ του διευθυντού Επαγγελματικής Υγιεινής του Υπουργείου Εργασίας, προκειμένου δε περί αποφάσεων των κατά τόπους πρωτοβαθμίων επιτροπών του ΙΚΑ, ενώπιον των δευτεροβαθμίων τοιούτων.

Χρεί γραμματέως της πρωτοβαθμίου και δευτεροβαθμίου επιτροπής του Ταμείου εκτελεί εις των υπαλλήλων του Ταμείου.

Εις τα μέλη των υγειονομικών επιτροπών και τον γραμματέα του Ταμείου παρέχεται κατά συνεδρίασιν αποζημίωσις καθοριζομένη δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου εγκρινομένης υπό του Υπουργού Εργασίας, μη δυναμένη όμως ούτε να υπερβή εν τω συνόλω κατά μήνα το ήμισυ των αποδοχών του Ελεγκτού της κλάδου υγείας.

Ως προς την ακολουθητέαν διαδικασίαν, την προθεσμίαν υποβολής της προσφυγής κλπ., εφαρμόζονται κατ' αναλογίαν αι οικείαι διατάξεις της νομοθεσίας του ΙΚΑ.

Η δαπάνη μετακινήσεως των ασφαλισμένων ή συνταξιούχων θέλει βαρύνει το Ταμείον.

Β) Η § 3 του αυτού ως άνω άρθρου τροποποιείται ούτω:

«3. Το Δ. Συμβούλιον του Ταμείου δύναται να ζητή άνα έτος εν εξέτασιν των λόγω αναπηρίας συνταξιούχων, ενεργουμένην κατά τα ανωτέρω ή οποτεδήποτε ήθελε κρίνει ότι εξέλιπον ο λόγος δι' ον εχορηγήθη ή σύνταξις λόγω αναπηρίας».

Εν Αθήναις τη 30 Δεκεμβρίου 1955

73645) 6334) 1955 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί εγκρίσεως αυξήσεως της υπέρ Κ. Α. Φ. Λιμένος Θεσσαλονίκης εργοδοτικής εισφοράς

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 14 της 24 Ιανουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 11 του κωδ. νόμου 5167)1932 περί ρυθμίσεως των εις τους λιμένας φορτοεκφορτωτικών εργασιών ως αύται επροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν διά του άρθρου 6 του ν.δ. 1254)1949, τα διά της υπ' αριθ. 158)3 Δεκεμβρίου 1955 αποφάσεως του Γραφείου Εργασίας Λιμένος Θεσσαλονίκης, υποβληθείσαν ημίν πρακτικών της υπ' αριθ. 513)24 Νοεμβρίου 1955 συνεδριάσεως της Επιτροπής Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένος Θεσσαλονίκης ως διοικούσης το ΚΑΦ, περί αυξήσεως της υπέρ του ως άνω κεφαλαίου εργατικής εισφοράς, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν, όπως ή εκ του ποσοστού τρία επί τοις εκατόν (3%) τεθεσπισμένη διά της υπ' αριθ. 4285)1952 υπουργικής αποφάσεως, υπέρ του ΚΑΦ Λιμένος Θεσσαλονίκης εράσης επί των εκάστοτε εισπραττομένων νομίμων εργατικών δικαιωμάτων, αύξηθή είσαι κατά ποσοστόν δύο επί τοις εκατόν (2%), ήτοι εν συνόλω πέντε επί τοις εκατόν, (3%+2%=5%).

Εν Αθήναις τη 27 Δεκεμβρίου 1955.

Απόφ. Διοικ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί επεκτάσεως ασφαλιστικής περιοχής Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Πύργου εις Κρέστενα

(Ε. Κ. τ. Β φ. 15 της 25 Ιανουαρίου 1956)

Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων

Συνεδριάσεως 73) 16.12.1955

Το Δ. Σ. του ΙΚΑ, επί της από 15.12.1955 εισηγήσεως του Ασφαλιστικού Κλάδου ον σχέσει με την επέκτασιν της ασφαλίσεως του Ιδρύματος εις την κωμόπολιν Κρέστενα, έχον υπ' όψιν και σχετικην προφορικήν εισήγησιν του διευθυντού του Ασφαλιστικού Κλάδου, τας εκτεθείσας απόψεις των μελών αύτου, αποφασίζει:

1) Την επέκτασιν της ασφαλιστικής περιοχής του Υποκαταστήματος Πύργου εις Κρέστενα, καθοριζομένων των ορίων ως ακολούθως:

Προς ανατολάς το γυμνάσιον (περιλαμβανομένου), Β.Α. το Κέντρον Υγείας (περιλαμβανομένου), Β. τα ηλεκτρικών εργοστάσιον (περιλαμβανομένου), Β.Δ. η γέφυρα Πα-

νιτιάς (περιλαμβανομένη), Δ. τὸ νεκροταφεῖον (περιλαμβανόμενον), Ν. ἡ θέσις Γουλά (περιλαμβανομένη) καὶ Ν.Δ. ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (περιλαμβανόμενος) καὶ

2) Τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν ὡς ἄνω περιοχὴν, δι' ἁπάντας τοὺς ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ Δ. ν. 1846)1951 ὡς οὗτοι ἐπροσδιορίσθη μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 2961)1954, ἀναφερομένους κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὡς πρὸς πάντα ταῦτα ἀπασχολουμένα ἐντὸς τῆς περιοχῆς ταύτης πρόσωπα τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ΙΚΑ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 §§ 1—2 τοῦ ὡς ἄνω ἀνεγκ. νόμου καὶ ὑφ' ἣν ἐκτασιν ἐφαρμόζεται ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις καὶ εἰς τὰς λαιπὰς περιοχὰς, ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπόφ. Διοικ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ διορθώσεως τῆς ἀπὸ 22.4.1955 ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 15 τῆς 25 Ἰανουαρίου 1956)

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Συνεδρίασις Δ. Σ. 72) 9.12.1955

Τὸ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπ' ἀριθ. Υ041(0)671)1955 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διεύθυνσις Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν) τῆς Διευθύνσεως, ὡς καὶ τὴν ἀπὸ 22.4.1955 ἀπόφασιν αὐτοῦ, δημοσιευθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 20 συνεδρίασιν αὐτοῦ καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 129)14.7.1955 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β'), ἀποφασίζει ὁμοφώνως

Διορθοῖ τὴν ἀπὸ 22.4.1955 ἀπόφασιν αὐτοῦ, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 20 συνεδρίασιν καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 129)1955 τεῦχος Β' Φ.Ε.Κ. μόνον τροποποιήσεως τῆς ἐν Θέματι ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Καβάλας ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς Λιμενορίων Θάσου ὡς ἀκολούθως: «Ἀσφαλιστικὴ περιοχὴ Λιμενορίων Θάσου. Ἀρχομένη δυτικῶς ἐκ τοῦ σημείου ἔνθα τὰ ἐλαιστρίβεια Καλλιγῆ ὅπερ συμπεριλαμβάνεται, ἐκτεινομένη πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ Δημ. Σχολείου καὶ ἐκεῖθεν μέχρι Συνοικισμοῦ Καλυβίων, ἅτινες συμπεριλαμβάνονται, πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τῆς δεξαμενῆς, ἐκείθεν νοτίως μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ χειμάρρου Ἁγίου Νικολάου ἐπανακάμπτουσα πρὸς τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας. Ἐπίσης περιλαμβάνει τὰ ἐληφόρα τοῦ χωρίου λειτουργοῦντα μεταλλεῖα, ὡς καὶ τὸν παραλίμενα λιμένα Σκάλα Μαρίων περιλαμβάνουσα ἀποκλειστικῶς τὰ μέλη τοῦ Σωματείου Φορτοεκφορτωτῶν.

3226) 600) 1955 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως τῆς εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 20 τῆς 28 Ἰανουαρίου 1956)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ., ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 31.12.1955 εἰδικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περὶ αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1955, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 42 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Εἰδικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1955 ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐνώπιον τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ Κων. Μ. Χρυσανθοπούλου, παρουσίᾳ καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ Δημ. Ἔργων Στυρ. Ξανθοπούλου, ὡς νομίμως ἐξουσιοδοτουμένου ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου τούτου, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Οὐίλλιαμ Φάρελλ καὶ Ἀνδρ. Κ. Γεωργαλᾶς, σύμβουλος διευθυντής, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Ἀνων. Ἑλλην. Ἑταιρείας Ὑδάτων καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ: Ἀνδρέας Κυριακόπουλος, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος, καὶ Δημ. Βρυώνης, ἀντιπρόεδρος, καὶ Χαρ. Κάσσιος, Γεν. Γραμματεὺς τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων Α. Ε., ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῆς ὀργάνωσεως, ἃς ἐκπροσωποῦσιν, ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς κανονίζεται αὔξησις ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων, ὡς ἀκολούθως:

1. Οἱ καταβαλλόμενοι τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1955 μισθοὶ ἢ ἡμερομίσθια εἰς τὸ ἐν γένει προσωπικὸν τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων αὐξάνονται ἀπὸ 1.1.1956, ὡς ἀκολούθως:

Τὸ μὲν τμῆμα μισθοῦ μέχρι καὶ μιᾶς χιλιάδος δραχμῶν (1.000) ἢ τμῆμα ἡμερομισθίου μέχρι καὶ τεσσαράκοντα δραχ. (40), αὐξάνεται κατὰ 20%.

Τὸ τμῆμα μισθοῦ ὑπὲρ τὰς 1.000 δραχ., καὶ μέχρι δύο χιλιάδων (1.001—2.000) ἢ τμῆμα ἡμερομισθίου ὑπὲρ τὰς 40 καὶ μέχρι καὶ 80 δραχ. αὐξάνεται κατὰ 12%, τὸ δὲ τμῆμα μισθοῦ ὑπὲρ τὰς 2.000 καὶ μέχρι καὶ 3.000 δραχ. (2.001—3.000) ἢ τμῆμα ἡμερομισθίου ὑπὲρ τὰς 80 καὶ μέχρι καὶ 120 δραχ. αὐξάνεται κατὰ 10%.

Διὰ τὸ πέραν τοῦ ποσοῦ τῶν 3.000 δραχ. τμῆμα μισθοῦ ἢ 120 δραχ. τμῆμα ἡμερομισθίου οὐδεμίαν αὔξησιν ὑποχρεοῦται νὰ παράσχῃ ὁ ἐργοδότης.

Ὡς μισθοὶ ἢ ἡμερομίσθια, ἐφ' ὧν χορηγεῖται ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω αὔξησις, νοοῦνται οἱ ὀργανικοὶ ἢ δοτικοὶ μηνιαῖοι μισθοὶ ἢ ἡμερομίσθια.

2. Τὰ κατὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1955 ἐπιδόματα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐν 10% διὰ τὴν σύζυγον καὶ 5% δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν, ὡς καὶ αἱ προσαυξήσεις αἱ προβλεπόμεναι ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 14, 17, 20 καὶ 51 τοῦ κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ, δι' ὃσους δικαιοῦνται ταυτότων, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ὑπολογίζονται ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον προκυπτόντων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων.

3. Συμφωνεῖται ὅπως εἰς τὸ ἐν γένει προσωπικὸν τῆς Ἀνων. Ἑλλην. Ἑταιρείας Ὑδάτων καταβάλλωνται κατ' ἔτος αἱ ἀποδοχαὶ ἑνὸς μὲν μηνὸς ἢ 25 ἡμερομισθίων ὡς δῶρον διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, ἑνὸς δὲ δεκαπενθημέρου ἢ 15 ἡμερομισθίων, ὡς δῶρον διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα.

Τὰ ἀνωτέρω δῶρα δὲν καταβάλλωνται εἰς τὸ ἀκέραιον μὲν εἰς ἐκείνους, ὧν ἡ ἐργασιακὴ σχέσις διήρκεσε καθ' ὅλον τὸ παρεμβαλλόμενον μεταξὺ τῶν ὡς ἄνω ἑορτῶν διάστημα, μειωμένον δὲ ἀναλόγως εἰς ἐκείνους, ὧν ἡ ἐργασιακὴ σχέσις διήρκεσεν ὀλιγώτερον κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα, ἤτοι διὰ διαιρέσεως τοῦ διὰ πλήρη ἀπασχόλησιν ὀφειλομένου, λόγῳ τῆς ἑορτῆς, δώρου διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρατιθεμένων μεταξὺ τῶν δύο ἑορτῶν ἡμερῶν, τὸ δὲ πολλαπλάσιον τοῦ πηλίκου τῆς διαιρέσεως ταύτης, ἐπὶ τὰς ἡμέρας διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ἀπαντεῖ τὸ ὀφειλόμενον εἰς ἑκάστην περίπτωσιν ποσὸν δραχμῶν, λόγῳ δώρου.

Εἰς τὰ χορηγηθησόμενα ὡς ἄνω δῶρα διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα συγχωνευθήσονται, ὡς εἰκός, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰσχύος τῆς ὑπογραφησομένης συλλογικῆς συμβάσεως, τὰ ὑπὸ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἀνων. Ἑλλην. Ἑταιρείας Ὑδάτων προβλεπόμενα δῶρα Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

4. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ἀρχομένη ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1956, ὁρίζεται ἐξαμήνου διαρκείας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰανουαρίου 1956

77666) Σ. 1792) 1955 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως εἰς ἄρθρον τοῦ κατα-

στατικού ταμείου Επικουρικού Ταμείου Εξόδου Γερόντων και Ανικάνων Εργατών Μετάλλου

(Ε.Κ. τ. Β', φ. 20 της 28 Ιανουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Το άρθρον 39 § 1 του α. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας, ως τούτο αυθεντικώς ερμηνεύθη διά του άρθρου 1 του α. ν. 694) 1937 περί αυθεντικής ερμηνείας συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινών της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας.

2) Το υπ' αριθ. 2520)1953 κ. διάταγμα περί προσδιορισμού των αντικειμένων εφ' ών εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του α.ν. της 11.11.1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.

3) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 Νομοθετικού διατάγματος περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 κ. ν. τος.

4) Πρόταση του Διοικητικού Συμβουλίου του Επικουρικού Ταμ. Εξόδου Γερόντων και Ανικάνων Εργατών Μετάλλου υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 1084)10.11.1955 εισφοράς του.

5) Γνώμη του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (ημίν πράκτ. ΣΚΑ 391)1955, συνεδριάσεως 177η της ΙΑ' περιόδου της 30.11.1955), δημοσιεύομεν

Όπως δε τελευταίου άρθρου 22 του Κατ/κού του Επικουρικού Ταμείου Εξόδου Γερόντων και Ανικάνων Εργατών Μετάλλου προστεθή διάταξις έχουσα ως ακολούθως:

«Τα Δ. Σ. δύναται δι' αποφάσεως του να συνιστά τριμελή Επιτροπήν εκ μελών αυτού αποτελουμένην εξ ενός εκ της τάξεως των δημοσίων υπαλλήλων, εκ του εκπροσώπου των εργοδοτών και ενός εκ της των ημεδαπών εταιρειών, διά την προκαταρκτικήν μελέτην και υποβολήν εκθέσεως επί των αιτήσεων περί συνταξιοδοτήσεως ως και επί άλλων γενικωτέρας σημασίας θεμάτων, όπερ τελικώς αποφασίζει διά της απολύτου ή μη πλειοψηφίας.

Χρέη γραμματέως εκτελεί εις των υπαλλήλων του Ταμείου, οριζόμενος υπό του Διοικητικού Συμβουλίου.

Η θητεία της ούτω συνισταμένης Επιτροπής αρχεται από της δημοσιεύσεως της παρούσης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και λήγουσι μετά τέσσερα έτη.

Εις τα μέλη του Δ. Σ. τα μετέχοντα της ως άνω Επιτροπής (εν Κυβερνητικόν Επίτροπον και τον γραμματέα) εκχωρούνται έξοδα κινήσεως κατά πενθημερίαν δια πράξεως του εκάστοτε διατάσσοντος δαπάνας διά τα εκ δημοσίων υπαλλήλων μέλη του Δ. Σ.

Αι συνεδριάσεις συνεδριάζεις της εν λόγω Επιτροπής δεν δύνανται να υπερβούν τας τέσσαρας (4) κατά μήνα.

Εν Αθήναις τη 29 Δεκεμβρίου 1955.

8584) Σ. 88) 1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσωρινής μετοδοτικής διοικήσεως εις καταστατικόν Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Εκπροσώπων και Υπαλλήλων Εργατικών και Επαγγελματικών Οργανώσεων.

(Ε.Κ. τ. Β. φ. 29 της 11 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψει:

1) Το άρθρον 39 § 1 του α. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας» ως τούτο αυθεντικώς ερμηνεύθη διά του άρθρου 1 του α. νόμου 694)1937 περί αυθεντικής ερμηνείας συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινών της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας».

2. Το υπ' αριθ. 2520) 1953 Νομ. διάταγμα περί προσδιορισμού των αντικειμένων εφ' ών εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του α. ν. της 11.11.1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.

3. Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 Νομοθετικού διατάγματος περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής» κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392) 1949 κ. διατάγματος.

4. Πρόταση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλ. Εκπροσώπων και Υπαλλήλων Εργατικών Επαγγελματικών Οργανώσεων υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 3239)394)1955 αναφοράς του,

5. Γνώμη του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (ημ. πράκτ. ΣΚΑ 416)1955 συνεδριάσεως 194η της ΙΑ' περιόδου της 30.1.1956), αποφασίζομεν:

Όπως δε τελευταίου άρθρου 35 (Μεταβατικαί διατάξεις) του καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως των Εκπροσώπων και Υπαλλήλων Εργατικών Επαγγελματικών Οργανώσεων προστεθή μεταβατική διάταξις έχουσα ως ακολούθως:

«Συντάξεις απονεμηθείσαι μέχρι της ισχύος του αναδιατυπωθέντος καταστατικού του Ταμείου (10.5.1951) εις εκπροσώπους Συνδικαλιστικών οργανώσεων δυνάμει του νόμου 602 και εξελιχθείσαι εις επαγγελματικά σωματεία κατά τας διατάξεις του ν. 281, επαναχορηγούνται από της δημοσιεύσεως της παρούσης εις τους δικαιούχους, καταργουμένων των περί παύσεως τούτων αποφάσεων της Επιτροπής Αναθεωρήσεως και του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου».

Εν Αθήναις τη 8 Φεβρουαρίου 1956

6970) 4307) 1955 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως της από 15.9.1955 συλλογικής συμβάσεως εργασίας πτηνοσφαγέων Αθηνών.

(Ε.Κ. τ. Β φ. 197 της 9 Νοεμβρίου 1955)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ., αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 15 Σεπτεμβρίου 1955 συλλογική σύμβασις εργασίας πτηνοσφαγείων Αθηνών, καταρτισθείσα ήδη την 1ην Οκτωβρίου 1955, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 23 πρακτικού καταθέσεως έχουσα ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις καταστηματαρχών πτηνοεμπόρων και εργατών πτηνοσφαγείων Αθηνών ή Θεσσαλονίκης.

Εν Αθήναις σήμερον την 15ην (δεκάτην πέμπτην) του μηνός Σεπτεμβρίου 1955, οι υπογεγραμμένοι Μάνθος Θεοχαρίδης και Χαραλάμπος Αναστασιάδης, πρόεδρος και γενικός γραμματεύς του σωματείου Πτηνοεμπόρων Καταστηματαρχών Αθηνών και προκριτέων αφ' ενός και αφ' ετέρου οι Νικόλαος Κουνουπάκης και Γεώργιος Αγγελής, πρόεδρος και γενικός γραμματεύς του σωματείου Πτηνοσφαγέων Αθηνών, όντες νομίμως εξουσιοδοτημένοι παρά των οργανώσεων των ως εκπροσωπούντων, αποφασίσαν την υπογραφήν του παρόντος πρακτικού συμβιβασμού, δι' ης συμφωνούνται τα κάτωθι:

Κεφάλαιον Α'.

Σκοπός.

Άρθρον 1.

Σκοπός της παρούσης τοπικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας είναι η ρύθμισις των μεταξύ των μελών των συμβαλλομένων οργανώσεων περί την εργασίαν της σφαγής και μαδήματος των πουλερικών εν γένει εργασιακών σχέσεων. Ούτω διά τού κατά το δυνατόν πλήρους καθορισμού των δικαιωμάτων αποχρεώσεων και δικαιωμάτων, τού ισοτίμου εκτελέσεως της εργασίας της θεσπίσεως συγχρονισμένου τιμολογίου τούτης, ως και του σαφούς καθορισμού των συνεπειών εκ των παραβάσεων των διατάξεων της παρούσης, θέλουσιν αποφευχθή αι συνήθεις μεταξύ των εργοδοτών και εργαζομένων διαφωνίαι και έριδες επί προφανεί ωφελείαν των μελών εφελκείς και πέραν τούτων τού κοινωνικού συνόλου.

Κεφάλαιον Β'.

Εργασία.

Άρθρον 2.

Η εργασία υπό των μελών της συμβαλλομένης εργατι-

κής οργανώσεως, παρεχομένη πρὸς τοὺς ὧδε συμβαλλομένους ἐργοδότας, συνίσταται:

I. Διὰ τὰ ἐκ τοῦ Δημοτικοῦ Σφαγείου σφαζόμενα πουλερικὰ ἐν γένει εἰς ἐπιμέλειαν καὶ εὐθύνην τῶν ὑπὸ τῆς πουμπσθείσης ὀργανώσεως καταρτιζομένων συνεργείων σφαγῆς καὶ μάδεμα τῶν πουλερικῶν.

II. Διὰ τὰ παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν εἰσαγόμενα σφαγμένα καὶ μαδημένα πουλερικὰ (πλὴν τῆς περιφερείας τῆς νέας Διευκπάσεως Πρωτευούσης).

Ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς παρούσης τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως καθορίζεται παροχὴ ἐργασίας καὶ διὰ τὰ εἰσαγόμενα ἐσφαγμένα καὶ μαδημένα πουλερικά, συνισταμένη εἰς τὴν ὑπὸ τῶν συνεργείων τῆς ἀντισυμβαλλομένης ἐργατικῆς ὀργανώσεως, καταμέτρησιν καὶ ταξινόμησιν καὶ ταιγελλιασμα.

Πρὸς τοῦτο ἡ ἐπισυμβαλλομένη ἐργατικὴ ὀργάνωσις ἀναλαμβάνει καὶ ἀσχέτως τῆς ὑπάρξεως ἐν τοῖς Δημοτικοῖς Σφαγείοις πουλερικῶν πρὸς σφαγὴν καὶ μαδήματος, ἐπιχορηγεῖται νὰ διατηρῇ καθημερινῶς ἀναλόγου καὶ ἱκανοῦ ἀριθμοῦ συνεργεῖα εἰς τὴν Κεντρικὴν ἀγορὰν διὰ τὴν παροχὴν τῶν ὡς ἄνω προβλεπομένων ἐργασιῶν διὰ τὰ ἐσφαγμένα πουλερικὰ ἐν περιπτώσει μὴ παροχῆς ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω ἐργασιῶν ἢ τινων ἐξ αὐτῶν θὰ ὑποχρεοῦνται οὗτοι εἰς τὴν καταβολὴν τῶν ἐν τῷ ἑκατῷ ἄρθρῳ καθοριζομένων ἐργατικῶν δικαιωμάτων. Ἐξ ἑτέρου, ἐν περιπτώσει μὴ παροχῆς ἐκ μέρους τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων μιᾶς ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἐργασιῶν, δὲν θὰ δικαιοῦνται οὗτοι οὐδεμιᾶς ἐργατικῆς ἀμοιβῆς, μὴ ἀποκλειομένης διὰ τὴν περίπτωσιν κακοτεχνίας καὶ ἄλλων ἀποζημιώσεων.

Ἄρθρον 3

Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναγραφομένη ἐργασία θὰ ἐκτελῆται ὑπὸ συνεργείων, καταρτιζομένων ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς συμβαλλομένης ἐργατικῆς ὀργανώσεως ἐκ τῶν ἐγκεκριμένων περὶ τὴν σφαγὴν καὶ ταξινόμησιν ἐργατῶν.

Κεφάλαιον Γ'

Τιμολόγιον ἐργασίας

Ἄρθρον 4.

Τὰ ἐργατικὰ δικαιώματα σφαγῆς, μαδήματος κλπ. καθορίζονται διὰ τῆς παρούσης ὡς ἀκολούθως: Διὰ τὴν σφαγὴν καὶ μάδημα τῶν πουλερικῶν ἐν γένει δραχμὰς 1,20 κατὰ κεφαλήν, διὰ δὲ τοὺς ἰνδιάνους 1,80 κατὰ κεφαλήν. Διὰ τὰ παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν εἰσαγόμενα ὡς ἀνωτέρω ἐσφαγμένα καὶ μαδημένα πουλερικὰ τὰ ἐργατικὰ δικαιώματα διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἐργατῶν παροχὴν τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ 2 § II ἀναφερομένων ὑπηρεσιῶν καθορίζονται ὡς ἀκολούθως: Διὰ μὲν τὰ πουλερικὰ 0,20 κατὰ κεφαλήν, διὰ δὲ τοὺς ἰνδιάνους 0,50 κατὰ κεφαλήν. Τὰ ὡς ἄνω ἐργατικὰ δικαιώματα θὰ εἰσπράττωνται μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας παρὰ τῆς συμβαλλομένης ἐργατικῆς ὀργανώσεως διὰ γραμματίων ἀποδείξεως, ἀποκλειομένου παντὸς ἄλλου τρόπου ἀποδείξεως τῆς γενομένης πληρωμῆς, ἡ δὲ ὀργάνωσις θέλει καταβάλλει ταῦτα εἰς τοὺς δικαιούχους ἐργάτας ἀπηλλαγμένη.

Κεφάλαιον Δ'.

Περὶ τρόπου ἐκτελέσεως ἐργασίας

Ἄρθρον 6.

Ἡ ἐργασία τῆς σφαγῆς καὶ μαδήματος τῶν πουλερικῶν ὡς ἀνωτέρω ἐκτίθεται θὰ τελῇ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν καὶ εὐθύνην τοῦ προέδρου τῆς συμβαλλομένης ἐργατικῆς ὀργανώσεως ἢ ὑπὸ προσώπου ὑποδεικνυομένου ὑπ' αὐτοῦ, ἀπουδήποτε καὶ ἂν ἐκτελῆται αὕτη ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ συνεργείου.

Ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς προηγουμένης παραγράφου, ὡς καὶ τῶν διατάξεων ὁλοκλήρου τῆς παρούσης καὶ ἵνα ἡ ἐργασία ἐκτελῆται ἀπροσκόπτως καὶ ὁμαλῶς, πλὴν τῶν πειθαρχικῶν διατάξεων τοῦ ἰσχύοντος κανονισμοῦ ἐργασίας τῶν ἐργατῶν μελῶν τῆς συμβαλλομένης ἐργατικῆς ὀργανώσεως, συνομολογεῖται ἀστικὴ εὐθύνη τοῦ σωματείου διὰ πᾶσαν βλάβην ἐκ τῶν σφαζομένων πουλερικῶν ἢ ἀπωλειαν.

Τελικαὶ διατάξεις

Ἄρθρον 7.

1. Εἰς τὰ διὰ τῆς παρούσης καθοριζόμενα τιμολόγια ἀμοιβῆς συμπεριλαμβάνεται τὸ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 41100) 1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (*) χορηγηθὲν ἐπίδομα ἀκριβείας, ὡς ταῦτο πρὸς ἐκάστ.

2. Ἀντὶ τῆς καταβολῆς δώρων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα εἰς τοὺς μισθωτούς, ὧν ἀφορᾷ ἡ παρούσα συμφωνεῖται ὅπως τὰ καθοριζόμενα ὡς ὧδε τιμολόγια ἀμοιβῆς τούτων προσαυξάνωνται ὡς ἀκολούθως:

α) Κατὰ ποσοστὸν 30% διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων ἐπὶ δύο μῆνα, ἀρχομένου ἀπὸ τῆς 20 Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους καὶ

β) Κατὰ ποσοστὸν 15% διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα ἐπὶ ἕνα μῆνα, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς Μ. Δευτέρας ἑκάστου ἔτους.

Ἄρθρον 8.

Πρὸς ἐπίλυσιν πάσης αἰσθητῆτε διαφορᾶς ἢ διενέξεως, ὁπωσδήποτε ἀναφυομένης ἐν τῷ μέλλοντι, μὴ προβλεπομένης ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς παρούσης, ὡς καὶ πρὸς ἑρμηνείαν ἀμφισβητουμένων ταύτης, συνίσταται διὰ τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ δύο ἐργοδοτικῶν καὶ δύο ἐργατικῶν μελῶν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1955.

(1103) 1924)1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 45 τῆς 27 Φεβρουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 14 καὶ 20 τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ., 2) τὴν ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω νόμου ἰσχυσιν καθ' ἣν ἡ ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 20 τοῦ νόμου τούτου τασσομένη 15ήμερος προθεσμία ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως διαιτησίας, πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ἐκδοθῇ πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐφορῶσα τὴν κύρωσιν καὶ δημοσίευσιν ἀποφάσεως διαιτησίας χαρακτηριζεται ὡς περιθωμία ἐκλείπης τοῦ ἀποφασισθέντος μέτρου καὶ 3) τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2) 1956 ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου ἀποφασισθέντα μέτρα ἀποτελοῦν λύσιν ἐπὶ αἰτημάτων τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ἐκκρεμούντων ἀπὸ ἐτῶν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας μελετηθέντων δὲ καὶ ἐξουσιοδοτηθέντων ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου, ἡ δὲ διάταξις ἐπ' αὐτῶν λύσις τίνι σύμφωνος πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω αἰτημάτων τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ἀπόψεις τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, 4) ἐπειδὴ κατόπιν τῶν ἀνωτέρω πάσα περαιτέρω μελέτη τῶν ἀποφασιστέων μέτρων παρέλκει, ἡ δὲ τήρησις τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955 προβλεπομένης 15 ἡμέρου προθεσμίας ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει θὰ ἀντετίθετο εἰς τοὺς γενικωτέρους σκοποὺς τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐγκειμένους κυρίως εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ συντομωτέρου χρόνου λύσιν πάσης συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καὶ θὰ καθυστέρει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀποφασισθέντων, ἐντὸς δὲ θὰ ἐδημιουργοῦντο ἠὐξημένοι διὰ τοὺς ἐργοδότας ὑποχρεώσεις, ὡς ἐκ τῆς ἀναδρομικῆς ἀπὸ 24—1—1956 ἰσχύος τῶν ἀποφασισθέντων.

Ἀποφασίζομεν

Κηρύττομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀπόφασιν τοῦ δευτεροβαθμίου διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἔχουσαν αὐτως:

Ἀριθ. ἀποφάσεως 2)1956

«Τὸ κατὰ νόμον 3239)1955 δευτεροβάθμιον διοικητικὸν διαιτητικὸν δικαστήριον Ἀθηνῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν Ἐμμανουὴλ Σφυριδάκη Προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν, ὡς Προέδρου, Γεωργίου Παπαϊωάννου,

---

(*) ΕΕΔ 12, σελ. 806, 6λπ. καὶ ΕΕΔ 13, σελ. 437.

διευθυντού Υπουργείου Εργασίας, Κλεοβούλου Μπέμπη, έκπροσώπου του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, Έλληνοφόρου Παππά, ως δευτέρου εργοδοτικού μέλους ορισθέντος υπό του Προέδρου, Φωτίου Μακρή και Νικολάου Βρυγιοκλή, εκπροσώπων των μισθωτών, ως μελών.

Συνεδρίασε δημοσίᾳ εν τῷ Εφετείῳ Αθηνών την 13ην Φεβρουαρίου 1956, ημέραν Δευτέραν και ώραν 18.00, παρουσίᾳ και του γραμματέως Ιωάννου Πατήρη, υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας, ίνα αποφανθῇ επί υποβληθεισῶν ἐφέσεων κατά της υπ' αριθ. 12)1956 αποφάσεως του πρωτοδικείου διαιτητικού διαιτητικού δικαστηρίου Αθηνών, των τε εκκαλουσῶν και εκκαλουμένων επαγγελματικῶν οργανώσεων παραστασῶν δια των νομίμων εκπροσώπων των, αίτινες διώρισαν τους πληρεξουσίους δικηγόρους των ως εν τοις πρακτικοῖς διαλεμβάνεται.

Προκειμένης συζητήσεως

Και διαπιστωθέντος υπό του Προέδρου του νομίμου της συγκροτήσεως του δικαστηρίου, ἀκούσαν των αναγνωσθεισῶν ἐφέσεων και των συμπαρομαρτούντων ἐγγράφων, ὡς ἐν τοις πρακτικοῖς ἀναγράφεται, και λαβόν γνῶσιν των υπό των πληρεξουσίων διηγόρων κατατεθέντων σχετικῶν σημειωμάτων.

Ἰδόντα τα ἐγγραφα σκεφθέν κατά νόμον

1. Επειδή ορθώς ἡ εκκαλουμένη απόφασις διά των ορθῶν αὐτῆς σκέψεων, εἰς ἃς και τὸ δικαστήριον τοῦτο παραπέμπει, ἐκτιμήσασα τας πλογομικὰς ἀνάγκας των μισθωτῶν, ἐκρινε ἀφ' ἑνὸς μεν ὅτι ἡ αμοιβὴ της ἐργασίας ἐν σχέσει προς τὸ κόστος της ζωῆς (ατιεφ), ἀφ' ἑτέρου ὅμως ὅτι, ἐν ὄψει τοῦ γενικωτέρου συμφέροντος της ἐθνικῆς οἰκονομίας, δὲν εἶναι ἐφικτὸς ὁ κατ' ἀξιολόγησιν της συμβολῆς της ἐργασίας εἰς την ἐν γένει παραγωγικὴν διαδικασίαν και κατ' αμοιβὴν ἐκτίμησιν των ἀναγκῶν συντηρήσεως καθορισμὸς τοῦ ὕψους της αμοιβῆς ταύτης. Ἐπομένη δὲ της σκέψεως ταύτης καθώρισε τὰ κατωτάτα και πυσὰ αὐξήσεων ἐντὸς των πλαισίων των διαγραφομένων ἐκ της ἐπελθούσης ἀκριβείας του βίου και των δυνατοτήτων της καθ' ὅλου οἰκονομίας της Χώρας, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνάληψις της ἐπιβαρύνσεως, της περαιτέρω ἐρώσεως και ἁπλώσεως τοῦ θεσμοῦ ἀφιερωμένης και κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου εἰς τὰς κατὰ κλάδους και ἀναλόγως τῶν εἰς τούτους ὑφισταμένων ἐιδικῶν συνθηκῶν ρυθμίσεις. Ὅθεν τὰ περὶ τῶν ἐναντίων παράπονα των ἐκκαλούντων ἐλέγχονται ἀβάσιμα και ἀπορριπτέα.

2. Επειδή ορθῶς ἐκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη, καταργήσασα τὴν κατὰ παρέκκλισιν ἐκ της παραδεδεγμένης βάσεως γενομένην ἐν ἔτει 1954 διαφοροποίησιν εἰς τὸ ὕψος τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου των ἀνειδικεύτων ἐργατῶν και ἐργατονῶν, ἀφοῦ αἱ εἰσηχθεῖσαι τότε προυποθέσεις και ἡ συνεπεία τούτων ελιμάκωσις οὐδένα δικαιολογητικὸν λόγον εἶχον, διδομένου ὅτι διὰ την ἐκτέλεσιν της ἐργασίας τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου και ἐργατρίας δὲν ἀπαιτεῖται παρὰ μόνον ἡ ρώμη τοῦ ὑγιοῦς ἀνθρώπου και ποία τις δεξιότης, διὰ την ἀπόκτησιν της ὁποίας ἀναμφισβητήτως δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσουν προυπόθεσιν αἱ κατὰ τὰ προειρημένα εἰσαχθεῖσαι διακρίσεις. Ὅθεν τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου παράπονα των ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἐλέγχονται ἀβάσιμα και ἀπορριπτέα.

3. Επειδή ἐκ της κατὰ νόμον ἐκθέσεως τοῦ μεσολαβήσαντος διὰ την διενέργειαν των συλλογικῶν διαπραγματεύσεων ὑπαλλήλου τοῦ Υπουργείου Εργασίας και των λοιπῶν συμπαρομαρτούντων στοιχείων, εἰς ἃ ἀναφέρεται ἡ ἔκθεσις, σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ αἴτημα παροχῆς αὐξήσεως ἐπὶ τῶν πράγματι καταβαλλομένων ἀποδοχῶν ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον της διαιτησίας και ὡρίσθησαν ἐπ' αὐτοῦ ἡ κατὰ νόμον προδικασία. Ἐξ ἄλλου κατ' ἄρθρ. 1 § 2 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας, δυναμένη νὰ ἐπιλυθῇ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, θεωρεῖται πᾶσα διένεξις ἀφορῶσα εἰς τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς, ὡς ἐν προκειμένῳ ἡ αὔξησις τῶν καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, ἤτις ὡς δικαιολογητικὸν λόγον ἔχει τὴν ἐπελθοῦσαν μείωσιν της ἀγοραστικῆς δυνάμεως των μισθωτῶν, λόγῳ της αὐξήσεως τοῦ κόστους ζωῆς και παρέχεται μέχρι τῆς, κατὰ κλάδους και ἐν σχέσει πρὸς τὰς εἰδικὰς συνθήκας ἐν ἑκάστῳ τούτων, ρυθμίσεως τῶν μισθολογικῶν ζητημάτων. Ἀλλὰ και ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ των § 1 ἐδ. β' και § 2 τοῦ ἄρθρ. 21 τοῦ ν. 3239)1955 προκύπτει ὅτι, διὰ των εἰς ἐθνικὸν γενικὸν πλαίσιον διαιτητικῶν ἀποφάσεων εἶναι δυνατὸς ὁ καθορισμὸς των κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν μόνον, ἐνῷ των λοιπῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὁ καθορισμὸς τῶν ὁρίων ἀμοιβῆς κατὰ κλάδους, δὲν εὑρεθεῖ δεθέντος ὅτι ἐκ της καθ' ὅλου οἰκονομίας τοῦ νόμου και ἰδιαιτερα της § 1 ἐδ. α' τοῦ ἄρθρ. 21 τούτου συνάγεται, ὅτι πάντες οἱ ὅροι ἐργασίας και ἀμοιβῆς, δύνανται νὰ ἀποτελέσουν ἀντικείμενον διενέξεως, οἱ δὲ γενικοὶ ὅροι της ἐργασίας —και κατὰ τὰ ἐκτεθέντα περὶ γενικοῦ ὅρου πρόκειται— δύνανται νὰ ρυθμισθοῦν και διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἰς ἐθνικὸν γενικὸν πλαίσιον, ἐὰν δὲ πρόθεσις τοῦ νομοθέτου ἦτο νὰ περιορίσῃ μόνον εἰς τὸν καθορισμὸν των κατωτάτων ὁρίων τὸ ἀντικείμενον των διαιτητικῶν τούτων ἀποφάσεων, ρητῶς θὰ ὡριζε τοῦτο, ὡς ἔπραξεν εἰς ἄλλα σημεῖα και ἐπομένως ἡ ἔννοια της ὑπὸ των ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἐπικαλουμένης διατάξεως εἶναι ὅτι δι' ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῶν ἀποφάσεων δύνανται νὰ καθορισθοῦν και τὰ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν, δηλον ὅτι τὰ ἐλάχιστα ὅρια ἀμοιβῆς της ἐργασίας. Ὅθεν τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου παράπονα των ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἐλέγχονται ἀβάσιμα και ἀπορριπτέα.

4. Επειδή ὀρθῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, καθορίσασα κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ την προκύπτουσαν της ἀμοιβῆς, διὰ τὰς κατόπιν ἀδείας της Ἀρχῆς πραγματοποιουμένας ὑπερωρίας μέχρι των 120 ὡρῶν ἐτησίως, καθόσον ἐκ της καταβολῆς μείζονος προσαυξήσεως και ἐπομένως κοπώσεως διὰ τον ἐργαζόμενον δικαιολογεῖται ἡ παροχὴ ηὐξημένης ἀμοιβῆς, ἥτις ὡς καθορισθεῖσα ὑπὸ της ἐκκαλουμένης διὰ τὰς μετὰ τὰς 60 ὥρας τοιαύτας εἰς 50% εἶναι δικαία και ἀνάλογος πρὸς την καταβαλλομένην προσπάθειαν. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀμοιβὴ της ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ἀποτελοῦσα γενικὸν ὅρον ἐργασίας, δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ρυθμίσεως κατὰ την διαδικασίαν τοῦ ν. 3239)1955 και ἐπομένως τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου παράπονα των ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἐλέγχονται ἀβάσιμα και ἀπορριπτέα.

5. Επειδή ὀρθῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη, σκεφθεῖσα ὅτι, καθ' ἃς περιπτώσεις ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἄνευ ἀδείας της Ἀρχῆς, ἡ ἀμοιβὴ τούτου δέον ὅπως ὁρίζηται προσηυξημένη και τοῦτο λόγῳ ἀποζημιώσεως και ποινικῆς ρήτρας πρὸς περιατολὴν της καταστρατηγήσεως των διατάξεων τοῦ νόμου. Περαιτέρω ὅμως ἔσφαλε κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ποσοστοῦ προσαυξήσεως, ὅπερ κατὰ την κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου δέον νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὸ ποσοστὸν προσαυξήσεως διὰ τὰς πέραν των 60 και μέχρι 120 ὡρῶν πραγματοποιουμένας ἀδείᾳ της Ἀρχῆς ὑπερωρίας, καθ' ὃν λόγον διαφέρει τὸ τελευταῖον τοιοῦτον ὁπό τὸ γενικῶς ἰσχῦον διὰ τὰς πρώτας 60 ὥρας ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως. Ἐπομένως δέχεται ἐν μέρει τὰ παράπονα των ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων και μεταρρυθμιστέαν κρίνει την ἐκκαλουμένην κατὰ τὸ ἐν τῷ διατακτικῷ.

6. Επειδή ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη καθορίσασα την προσαύξησιν λόγῳ ἀπασχολήσεως κατὰ τὰς Κυριακὰς και τὰς ἐκ τοῦ νόμου ἡμέρας ἀργίας εἰς 100%, κατὰ τροποποίησιν των ἰσχυόντων, ἐνῷ, κατὰ την κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, οὐδεὶς δικαιολογητικὸς λόγος συντρέχει πρὸς τοῦτο. Ὅθεν δέχεται τὰ πρὸς τοῦτο παράπονα των ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων.

7. Επειδή ὀρθῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη, καθορίσασα ὅτι, ὁ ἐργοδότης, μὴ χορηγῶν τὴν δέουσαν ἀναπαύσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλὰ χρησιμοποιῶν ταύτην εἰς την ἐργασίαν, ὑποχρεοῦται εἰς την καταβολὴν των ἀποδοχῶν τῶν εἰς την δέουσαν ἀντιστοιχουσῶν ἡμερῶν, προσηυξημένων κατὰ 100% λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ θέσπισις τοιαύτης προσαυξήσεως, δίκην ποινικῆς ρήτρας ἐπιβάλλεται πρὸς περιφρούρησιν τοῦ εἰς δέουσαν ἀναπαύσεως δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ και πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ ν. 539)1945 ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

8 'Επιδή κατά την κρίσιν του δικαστηρίου ταύτου κατά τας μεγάλας θρησκευτικάς καί εθνικάς εορτάς, ώς είναι ή της Γεννήσεως τού Χριστού, ή Δευτέρα τού Πάσχα, ή της 25ης Μαρτίου καί ή της 28ης 'Οκτωβρίου, ώς επίσης κατά την εργατικήν εορτήν της 1ης Μαΐου, ένα ό εργάτης απερίσπαστος δυνηθή νά μετάσχη είς τάς κατ' αύτάς πανηγυρικάς χαρακτήρα, απαιτείται νά έχη εξασφαλίσει τά πρός ταύτο οικονομικά μέσα ή τοιαύτη δι ρυθμισις, έχουσα την έννοιαν της εξασφαλίσεως κατ' έτος ενός ελαχίστου ορίου αροιθής, δύναται νά υπαχθή είς την υπό τού ν. 3239)1955 διαγραφομένην διαδικασίαν. Περαιτέρω όμως, κατά την κρίσιν τού δικαστηρίου ταύτην, δύναται ή εκκαλουμένη επεκτείνασα καί πέραν των ως άνω εντός τάς εξαιρετικάς καί αυξήσασα την ληξάσαν διά την εργασίαν κατά τάς ήδη καθωρισμένας ήμέρας όργίας προσαύξησιν. Δέχεται δέν εν μέρει τά παράπονα των εκκαλουσών εργοδοτικών οργανώσεων καί μεταρρυθμίζει κατά τά εν τώ διατακτικώ την εκκαλουμένην απόφασιν.

9. Επειδή ώς συνάγεται εκ της καθ όλου οικονομίας των διατάξεων τού ν. 3239)1955 δύναται νά απατελέση αντικείμενον συλλογικής συμβάσεως εργασίας εν όσω-σιδήρου δε των εν διενέξει μερών, αποφάσεως υποχρεωτικής διαιτησίας, ο τρόπος εισπράξεως, αποδόσεως, κλπ. των υπέρ των επαγγελματικών οργανώσεων των μισθωτών αριζομένων εισφορών, ώς καί ο τρόπος καταθέσεως των δηλώσεων των μη επιθυμούντων νά καταβάλλωσι την εισφοράν ταύτην μισθωτών, όστις όμως ορίζεται υπό τού νόμου, δέχεται τά πρός ταύτα παράπονα της εκκαλούσης εργατικής οργανώσεως καί μεταρρυθμίζει την εκκαλουμένην κατά τά εν τώ διατακτικώ.

10. Επειδή, κατά την κρίσιν τού δικαστηρίου ταύτου, ή εκκαλουμένη ώς προς τό σημείον τό δρίζον τά συνεφωνημένα ποσά εις την υπό ταύτης προβλεπομένην αύξησιν, χωρίς διευκρινίσεως, ένεκα τό «έλαι υπως κατωτέρω» σαφές ότι δέν υπόκεινται είς συνεφωνημένα ποσά καί αύξήσεις αύτάς παρασχεθείσας από 1ης 'Ιουλίου 1955 καί εντεύθεν είτε λόγω βαθμολογικής καί μισθολογικής προαγωγής, είτε δι' ειδικούς λόγους, ώς οδοιπορικά έξοδα, επιδόματα καί προσαυξήσεις οικογενειακών βαρών, πολυετούς υπηρεσίας, συνουσίας της ώρας, άπεργίας κλπ. 'Εξ άλλου ή εκκαλουμένη, ρυθμίσασα τά περί καταπάτεως ορίων ημερομισθίων των μαθητευομένων εντός τά εν αύτή έσφαλε, καθ' όσον δέν έλαβεν υπ' όψιν ότι ή ένιαία περιπτώσεις (μαθητεύόμενοι Βασ. Νοσοκομείων, Τεκτονουργίας κλπ.) λόγω των ίδιαζουσών συνθηκών απασχολήσεως, τά απαιτούντα ισχύοντα ημερομίσθια είναι κατώτερα των γενικώς ισχυόντων τοιούτων. 'Ωσαύτως δέν διαπράττεται το πέμπτον της χορηγήσεως αύξήσεως είς τούς ημιεβδομάδιους διά μίσθιον σιτηρασίου (ημάδος καί σκορπή ή γενική ενδυμασίας κλπ.) Επομένως μεταρρυθμίσεται τυγχάνει ή εκκαλουμένη κατά τά εν τώ διατακτικώ.

Δ ι ώ τ ο υ τ ο

Δεχόμενον νόμοις καί εν μέρει κατ' ουσίαν τάς υπό διαφοράς εφέσεις.

'Αναιρείται τά ως άνω εν τώ σκεπτικώ απορριπτέα μέρη.

Μεταρρυθμίζει ως ακολούθως την υπ' αριθ. 12)1956 απόφασιν τού πρωτοβαθμίου βιομηχανικού διαιτητικού δικαστηρίου 'Αθηνών.

1. Τά κατώτατα όρια ημερομισθίων των υπό σιτηρέσιον εργαζόμενων, πλήρως ηλικίας εργασίας ιδιωτικού δικαίου, απασχολουμένων εργατοτεχνιτών καί μαθητευομένων καθορίζονται ώς ακολούθως:

α) Διά τους αρρενας: Μετά την συμπλήρωσιν τού 19ου έτους της ηλικίας, άσχέτως προϋπηρεσίας, ή μετά την συμπλήρωσιν τού 18ου έτους της ηλικίας καί ενός τουλάχιστον έτους προϋπηρεσίας περί' οιωδήποτε εργοδότη ή, ορκεκλημένως περί των μαθητευομένων μισθωτεχνιτών τού κλάδου της υποδηματοβιομηχανίας, μετά την συμπλήρωσιν τού 19ου έτους της ηλικίας καί ενός τουλάχιστον έτους απασχολήσεως εν τώ κλάδω δραχ. 42.

β) Διά τάς θήλεις: Μετά την συμπλήρωσιν τού 17ου έτους της ηλικίας, άσχέτως προϋπηρεσίας, ή μετά την συμπλήρωσιν τού 16ου έτους της ηλικίας καί ενός τουλάχιστον έτους προϋπηρεσίας περί' οιωδήποτε εργοδότη, δραχ. 32.

γ) Τά ήμέρσιον ισχύοντα κατώτατα όρια ημερομισθίων των μαθητευομένων αμφοτέρων των φύλων, των μή συγκαταλεγόντων τυχόν τούς εν τοίς προηγουμένοις εδαφίοις προϋποθέσεις ηλικίας καί προϋπηρεσίας, αύξάνονται, διά μέν τους απασχολουμένους είς την διομηχανίαν άπο δραχ. 13 είς δραχ. 16, διά δέ τούς απασχολουμένους είς τούς λοιπούς κλάδους οικονομικής δραστηριότητος άπό δραχ. 12 είς δραχ. 15.

Τά σήμερον ισχύοντα, ανώτερα μέν, κατά τάς ως άνω διακρίσεις των δραχ. 13 ή 12, ουχί όμως καί των δραχ. 16 ή 15 αντιστοίχως, κατώτατα όρια ημερομισθίων μαθητευομένων προσαρμόζονται είς τά περί ταύτα.

Τά κατώτερα των δραχ. 13 ή 12 κατώτατα όρια ημερομισθίων των μαθητευομένων αύξάνονται κατά ποσοστόν 15%.

2. Τά πράγματι καταβαλλόμενα κατά τον χρόνον έναρξεως ισχύος της παρούσης ημερομισθια μέχρις 70 δραχμών αύξάνονται κατά δραχ. 3 μέν διά τούς άρρενας εργατοτεχνίτας, κατά δραχ. 2 διά τάς θήλεις εργατοτεχνίτριας.

3. Τά κατά την έναρξιν της ισχύος της παρούσης διά τούς επί μηνιαίω μισθώ αμειβομένους μισθωτούς ισχύοντα κατώτατα όρια μηνιαίων βασικών μισθών, ώς καί αί εις ταύτους πράγματι καταβαλλόμενοι μηνιαίοι αποδοχαί, νοουμένων ώς τοιούτων των ως βασικών μισθών πραγματι καταβαλλομένων ποσών προσηυξημένων κατά τά επιδόματα καί προσαυξήσεις οικογενειακών βαρών καί πολυετούς υπηρεσίας μόνον, αύξάνονται κατά ποσοστόν 15%, μέν, εφ' όσον δέν υπερβαίνουν τάς δραχ. 1500, έως δέ υπερβαίνουν τάς δραχ. 1500 κατά ποσοστόν 10% καί διά τά μέχρι 3.000 δραχ. τμήμα αύτών.

Αί κατά τ' ανωτέρω αύξήσεις δέν δύνανται νά δια-τάσσωνται των δραχμών 125 μέν διά την πρώτην περίπτωσιν, των δραχμών δέ 225 διά την δευτέραν τοιαύτην.

Διευκρινίζεται ότι οί λαμβάνοντες υπόψυχάς ηλίου τών 3.000 δραχμών διατηρούν αύξήσεως έκ δραχμών 300.

4. Οί διά μισθού συντήματος αμειβόμενοι μισθωτοί (μισθός καί τροφή, ή τροφή, ή φιλοδωρήματα κλπ.) δικαιούνται αύξήσεως εκ 15% επί τού εις χυμίαν ισχύοντος κατωτάτου ορίου βασικού μισθού ή πράγματι καταβαλλομένου τοιούτου. 'Η ως άνω αύξησις δέν δύναται νά είναι κατωτέρα των δραχμών 50.

5. Εις τάς διά της παρούσης χορηγουμένας αύξήσεις συμπεριλαμβάνεται πάσα αύξησις βασίσει επί τού βασικού μισθού ή ημερομισθίου, είτε οικειοθελώς υπό τού εργοδότου από 1—7—1955 είτε διά συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή διαιτητικών αποφάσεων ή διαιτητικών κανονισμών ή άλλων διατάξεων δημοσιευθεισών ή κατατεθειμένων κατά τον χρόνον της εν Εφημερίδι από 1—7—1955 καί εφεξής ανεξαρτήτως της τυχόν αναδρομικότητος.

'Εάν αί κατά τα προηγούμενα χορηγηθείσαι αύξήσεις υπερβαίνουν αυτάς διά της παρούσης παρεχομένας, διατηρούνται.

6. Εις περίπτωσιν απασχολήσεως αμειβομένου μισθωτού πέραν των υπό του νόμου οριζομένων δι' έκάστην κατηγορίαν χρονικών ορίων εργασίας, κατόπιν άδείας της 'Αρχής, αύτη εφ' όσον αίτησις επιτρέπεται ταύτα, παρέχεται διά τάς πέραν των 60 ωρών εβδομάδος πραγματοποιουμένας τοιαύτας υπερωρίας, δμοίδι δι' έκάστην ώραν, τουλάχιστον πρός τό ωρομίσθιον αύξημένον κατά 50%.

Διά τάς μέχρι των 60 ωρών εβδομάδος πραγματοποιουμένας υπερωρίας εξακολουθούν ισχύουσαι αί κείμεναι διατάξεις.

7. 'Εάν ο μισθωτός απορριφθή υπό τού εργοδότου εις προσοχήν εργασίας πέραν των υπό τού νόμου, δι' έκάστην περίπτωσιν, ορισμένων ανωτάτων ορίων υπερωριακής απασχολήσεως, ή άνευ άδείας της 'Αρχής, ή καταλυθείσα εις τον πρώτον αποζημίωσιν δι' έκάστην ώραν τοιαύτης υπερωριακής απασχολήσεως είναι ίση πρός τά ωρομίσθια αυξημένου κατά 75%.

8. 'Εάν ο εργοδότης δέν χορηγήση εις τον μισθωτόν την υπό τού νόμου προβλεπομένην άδειαν αναπαύσεως έντός τού έτους, καθ' ά έδει νά χορηγηθή αύτη, υπαρχο-

αύτοι άμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, ὅπως καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν τῆς ἀδείας αὐξημένους κατὰ 100%.

9. Μισθωτοὶ ἀπασχολούμενοι κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς κατωτέρω ἀναφερομένας ἑορτάς, δικαιοῦνται τῆς ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 καὶ 25825)1951 ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας προβλεπομένης προσαυξήσεως ἐξ 75% κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ ἀποφάσεων ὡς ἐκάστοτε ἰσχύουσαι σήμερον ὁριζόμενα.

Ὡς ἐξαιρέσιμοι ἑορταὶ καθ' ἃς παρέχεται ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσαύξησις, νοοῦνται: α) ἡ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, β) ἡ τῆς 25ης Μαρτίου, γ) ἡ τῆς Δευτέρας τοῦ Πάσχα, δ) ἡ τῆς 1ης Μαΐου καὶ ε) ἡ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

Ἐν περιπτώσει ἀργίας κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας καὶ μὴ ἀπασχολήσεως ἐκ τοῦ λόγου τούτου τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων μισθωτῶν καταβάλλεται εἰς τούτους ἀφοῦ ἴσχυσε πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ἄνω τῆς ἀνωτέρω προσαυξήσεως.

10. Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 1ης Μαΐου ἑκάστου ἔτους τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ αὐτῶν, τοῦ διατελοῦντος εἰς σχέσιν ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, παρακρατῶν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου διὰ τοὺς ἄρρενας ἢ πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τῆς ἀνειδικεύτου ἐργατρίας διὰ τὰς γυναῖκας, ὡς εἰσφορὰν συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὰς οἰκείας ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις τῆς ἀναστρεμμένας ἐν ἄρθρῳ 22 § 2 τοῦ ν. 3239)1955 κατανεμομένην μεταξὺ αὐτῶν ὡς ἐν § 2 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου τούτου ὁρίζεται.

Ἡ διαβίβασις καὶ εἰσπραξις τῆς εἰσφορᾶς ταύτης, ὁ χρόνος ἀποδόσεως εἰς τοὺς δικαιούχους ὡς καὶ ἡ ἐξαίρεσις τῶν ἀρρένων μισθωτῶν νὰ καταβάλωσι αὐτὴν, γενήσεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν §§ 3, 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ν. 3239)1955.

11. Ἡ παροῦσα κατισχύει πάσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὑπουργικῆς ταυτότητος, ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ κλπ. ἐφ' ὅσον ὑπὸ τούτων δὲν προβλέπεται εὐνοϊκότερος τῆς ὑπὸ τῆς παρούσης γενομένης ρυθμίσεως διὰ τοὺς μισθωτούς.

12. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀποτελεμένη καθ' ὁλοκληρίαν τὴν χώραν, ἄρχεται ἀπὸ 24ης Ἰανουαρίου 1956.

Ἐκδίδη, δημοσιεύθη καὶ ἐδημοσιεύθη τὴ 17η Φεβρουαρίου 1956.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Φεβρουαρίου 1956

4943) Σ. 35) 1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης παραγράφου εἰς καταστατικὸν Ταμείου Συντάξεων Ἠθοποιῶν, Συγγραφέων, Μουσικῶν καὶ Τεχνιτῶν Θεάτρου καὶ Κινηματογράφου

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 25 τῆς 4 Φεβρουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ α. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ α. ν. 694)1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας.

2. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 νομ. διάταγμα περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἢ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ α. ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.»

3. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 νομοθετικοῦ διατάγματος περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως, καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν «Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 νομ. διατάγματος.

4. Πρότασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Διαχειρίσεως Ὑπεγγύων Προσόδων, ὑποβληθείσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 707)30.11.1955 ἀναφορᾶς του.

5. Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 401)1955, συνεδρίασις 179η τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 7.12.1955), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἐν συνεχείᾳ τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Διαχειρίσεως Ὑπεγγύων Προσόδων προστεθῇ ἐδάφιον τρίτον, ἔχον ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ ἀναπροσαρμοζομένη σύνταξις συνεπείᾳ αὐξήσεως τῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας λόγῳ ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας ἄρχεται καὶ καταβάλλεται ἐπὶ μὲν τῷ ἀπαξ καταβολῇ τοῦ πρὸς ἐξαγορὰν ποσοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς αὐτοῦ, ἐπὶ δὲ καταβολῇ τούτου διὰ δόσεων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς τῆς α' δόσεως».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἰανουαρίου 1956

2894) 555) 1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 10.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Ἐπιχειρήσεως Δημοτικοῦ Ὑδραγωγείου Ρόδου

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 25 τῆς 4 Φεβρουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ., ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου 1956 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Ἐπιχειρη-

σεως Δημοτικού Υδραγωγείου Ρόδου, κατατεθείσα ημίν την 16ην Ιανουαρίου 1956, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 43 πρακτικού καταθέσεως, έχουσα ως ακολούθως:

«Εν Ρόδω, σήμερον την 10ην του μηνός Ιανουαρίου του 1956 έτους, ημέραν Τρίτην και ώραν 17ην, εις τα Γραφεία του Εργατοπαλληλικού Κέντρου Ρόδου, κατόπιν του υπ' αριθ. 6219/2104/27.12.1955 εγγράφου του Εργατοπαλληλικού Κέντρου Ρόδου, προσκληθέν υφ' ημών ο Δήμαρχος Ροδίων Μιχαήλ Πετρίδης, υπό την ιδιότητά του ως Προέδρου της Διοικούσης Επιτροπής της Επιχειρήσεως Δημοτικού Υδραγωγείου Ρόδου, εξουσιοδοτηθείς υπό των μελών της Επιτροπής κατά την συνεδρίασιν αύτης της 31/1/1956, όφ' ετέρου δε οι: 1) Γεώργιος Λαμπριανός, Πρόεδρος του Εργατοπαλληλικού Κέντρου Ρόδου, 2) Γεώργιος Κωνός, Πρόεδρος του Σωματείου Εργατοϋπαλλήλων (ΕΔΥΡ), 3) Βασίλειος Παπαπολίτου και 4) Ιωάννης Μαυρωνάς, μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του ιδίου σωματείου, άπαντες νομίμως εξουσιοδοτηθέντες υπό της Γενικής Συνελεύσεως του Σωματείου Εργατοϋπαλλήλων (ΕΔΥΡ), συνεφώνησαν την υποβολήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως και δι' ημών αποδέχονται τους εξής όρους:

Άρθρον 1.

Λαμβάνουν τας αποδοχάς των καταβαλλομένων σήμερον υπαρχόντων εν εργατοτεχνίταις της Επιχειρήσεως Δημοτικού Υδραγωγείου Ρόδου (ΕΔΥΡ) κατά 20%.

Συγκεκριμένως καθορίζουν ταύτα ως ακολούθως:

1) Αρχιτεχνίτης	Δρχ.	66
2) Τεχνίτης	»	60
3) Τεχνίτης Β' και ειδικευμένος εργάτης	»	54
4) Ανειδίκευτος εργάτης	»	48

Άρθρον 2.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 1ης Ιανουαρίου του 1956 έτους, ή διάρκεια αύτης ορίζεται χρόνος εξήντα, δυναμένη να καταγγελθή υπό εκατέρου των συμβαλλομένων, κατά τας διατάξεις του άρθρου 4 του νόμου 3239/1955.

Άρθρον 3.

Εις τα ως άνω καθοριζόμενα κατώτατα όρια ημερομισθίων δεν συμπεριλαμβάνονται τα δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα.

Εν Αθήναις τη 31 Ιανουαρίου 1956

Αποφ. Διοικ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί υπαγωγής του Τοπικού Υποκαταστήματος Κορινθου εις το Περιφερειακόν Υποκατάστημα Αθηνών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 25 της 4 Φεβρουαρίου 1956)

Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων

(Συνεδρίασις Διοικητικού Συμβουλίου 76/30.12.1955)

Τα Δ. Σ. του Ι.Κ.Α. λαβόν υπ' όψιν την εισήγησιν της Διευθύνσεως Οργανώσεως και Μεθόδων, αποφασίζει δρομένους όπως τα Τοπικόν Υποκατάστημα Κορίνθου υπαχθή υπό την επαπτείαν του Περιφερειακού Υποκαταστήματος Αθηνών από της 1ης του μηνός του μεθεπομένου της δημοσιεύσεως της παρούσης αποφάσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

6293) Σ. 61/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθηκών εις § 1 άρθρου 8 του καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Λαϊκής Τραπέζης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 30 της 13 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψει: 1) τα άρθρον 59 § 1 του αν. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας, ως ούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του αν. νόμου 694/1937 περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινών της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας, 2) το υπ' αριθ. 252/1953 νομ. Δίγμα περί προσδιορισμού των αντικειμένων εφ' ων εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά. ν. της 11.11.1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ., 3) τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 νομ. δ/τος περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής, κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392/1949 ν. δ/τος 4) πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Λαϊκής Τραπέζης, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 182/12/12/1955 αναφοράς του, 5) γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 419/1955, Συνεδρίασις 165η της 1Α' Περιόδου της 21.12.1955), αποφασίζομεν:

Ι. Εν τέλει του εδ. Β' β' της § 1 του άρθρου 8 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Λαϊκής Τραπέζης προστίθενται τα ακόλουθα:

«Εκτός αν είναι σωματικώς ή πνευματικώς ανάπηρα και άνικανα προς εργασίαν και συγχρόνως άποροι».

ΙΙ. Εν τέλει του εδ. γγ' της § 1 του άρθρου 8 του ως άνω Καταστατικού προστίθενται τα ακόλουθα:

«Εκτός αν είναι σωματικώς και πνευματικώς ανάπηρα και άνικανοι προς εργασίαν και συγχρόνως άποροι».

Διά την βεβαίωσιν της σωματικής ή πνευματικής ανικανότητος των ανωτέρω δικαιούχων εφαρμόζονται αι σχετικαί διατάξεις του άρθρου 7 §§ 1 και 11.

ΙΙΙ. Τα εδάφια γ' και δ' του άρθρου 24 του ως ανω Καταστατικού τροποποιούνται ως κατωτέρω:

«δ) γ'. Τα θήλεα τέκνα, αι έγγαμοι, προγονοί ή αδελφαί άνευ το συμπληρώσει του τριακοστού (30ού) έτους της ηλικίας των και πρό τούτου διά της τελέσεως γάμου ή του θανάτου των.

«δ) δ'. Τα άρρενα τέκνα, οι προγονοί, έγγαμοι ή αδελφοί άνευ το συμπληρώσει του (21ου) εικοστού πρώτου έτους της ηλικίας των και πρό αυτού εν περιπτώσει γάμου, ειδικώς δε διά τα άρρενα τέκνα παρατείνεται μέχρι του εικοστού πέμπτου (25ου) έτους ηλικίας, εφ' όσον τα ανωτέρω πρόσωπα συνεχίζουσι την μόρφωσιν αυτών εις σχολάς γενικής ή επαγγελματικής εκπαιδεύσεως και δεν ασκούσι διοπορίστικον επάγγελμα».

Εν Αθήναις τη 31 Ιανουαρίου 1956

66904) Ι δις 803) 1955 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του άρθρου 27 του Κ. Υ. Υ του Ι.Κ.Α.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 27 της 7 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) τας διατάξεις του άρθρου 16 του ά. ν. 1846/1951 περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων, 2) πρότασιν του Δ. Σ. του Ι.Κ.Α. διατυπωθείσαν κατά τας υπ' αριθ. 56/30.9.1955 και 58/11.10.1955 συνεδριάσεις αύτου και υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 86957/31.10.1955 αναφοράς του Ι.Κ.Α., αποφασίζομεν:

Όπως η υπό στοιχείον ΣΤ' διάταξις του άρθρου 27 του Κανονισμού Υπηρεσίας του Ι.Κ.Α. προστεθείσα διά της υπ' αριθ. 123/11.3.1950 αποφάσεως του τότε Αμερικανού Διοικητού του Ι.Κ.Α., απαλειφθή.

Εν Αθήναις τη 11 Δεκεμβρίου 1955

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΛΟΓΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

«Άπ' όλα τά άγαθά τό μεγαλύτερον ή πρόβλεψις καί ό σοφός νοῦς». Ἐνεθυμήθημεν τό τοῦ Σοφοκλέους, ἐπί τῇ ἐκδόσει τῆς ἀνωτέρω δημοσιευομένης, σελ. 281, πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «περί παρατάσεως ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1845/1951».

Ἐνῷ κατά τό ἄρθρ. 4 τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἔχει ὁρισθῇ ὑποχρέωσις τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ὡς καί τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου κλπ., ὅπως ἐπί μίαν τριετίαν ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ ἐν λόγῳ νόμου πληρῶσι κενάς ἤ κενωθησομένας θέσεις ἐκ πολεμιστῶν τοῦ ἄρθρ. 1 αὐτοῦ, κατ' ἀναλογίαν δύο πολεμισταί πρός ἕνα μή τοιοῦτον, παρῆλθε τόσος χρόνος καί ὁ Νομοθέτης δέν προέβλεψε νά παρατείνῃ τήν ἀρχικήν τριετίαν διά τήν ἀποκατάστασιν τῶν πολεμιστῶν.

Μετά τό λάθος αὐτό, ἐκ τοῦ ὁποίου καθηλώθησαν εἰς ἀνεργίαν πρόσωπα, τά ὁποῖα προσέφερον ὑπηρεσίας εἰς τό Ἔθνος, ἀκολουθεῖ ἤδη τό ἄλλο, νομικόν αὐτήν τήν φοράν, ἀνώμαλον. Ἐνῷ τό πρόβλημα τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πολεμιστῶν δέν ἀγνοοῦμεν κἀγνιδίως, ἀλλά συνηρτημένον καί αὐτό εἰς τό γενικόν πρόβλημα τῆς ἀνεργίας, ἡ ὁποία μαστίζει τήν Χώραν, ὑπῆρχε πρό πολλοῦ καί ἔπρεπε νά ἀντιμετωπισθῇ ἡ ρύθμισις τοῦ δι' ἐγκύρου νομοθετικῆς πράξεως διακοπείσης τῆς δράσεως τῆς Βουλῆς, ἀπασχοληθείσης ἀποκλειστικῶς νά λύθῃ διά πολιτειακῆς πράξεως, ἡ ὁποία, κατά τά συνταγματικά θέσμια, ἀπαιτεῖται μέχρι τῆς νομοθετικῆς κυρώσεως αὐτῆς κύρους.

Ἐν τῷ μεταξύ ποῖα θά εἶναι ἡ τύχη τῶν δυνάμει ἐγκύρου πολιτειακῆς πράξεως γινομένων διορισμῶν καί πῶς εἶναι δυνατόν τά δικαστήρια, ὑποχρεωμένα νά μένουν ἐντός τῶν αὐστηρῶν συνταγματικῶν προσταγῶν, νά ἀναγνωρίσουν ὑποχρεώσεις καί δικαιώματα ἐκ τῶν τοιούτων διορισμῶν κατά τόν χρόνον, κατά τόν ὁποῖον ἡ πρᾶξις αὐτή τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου θά διατελῇ ὑπό τήν αἴρεσιν τῆς νομοθετικῆς κυρώσεως αὐτῆς;

Καί ἄκουσον πῶς θά εἶναι βιωτόν νά παραταθῇ νομίμως λήξις ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ ὑποχρεωτικῆς ἐκπληρώσεως ἐν ἰσχύϊ συμβάσεως ἐργασίας, συνταθείσης κατά τούς ἐν τῷ δευτέρῳ παραγράφῳ τῆς ἐν λόγῳ πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου νόμους, ὅταν καί αὐτή ἡ παράτασις τῆς ἰσχύος τῶν σχέσεων αὐτῶν ἐργασίας νομοθετῆται κατά συνταγματικῶς ἀνώμαλον τρόπον;

Ἡ παρέκτασις κατασφαλίζεται μετεπειτα ἄλλως, χαρακτηριστικόν διά τήν προχειρότητα, μετά τῆς ὁποίας «κόπτονται» ἡμιβαθέως σημαδιακά προβλήματα, ὡς ἐσημειώσαμεν πρό ὀλίγου (ΕΕΔ 15, 219).

ΑΝΑΓΚΗ ΡΥΘΜΙΣΕΩΣ

Τά ζητήματα τῶν συνεπειῶν τῆς ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας δι' ἄλλον λόγον, πλήν ἀσθενείας, κατά τό ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112/1920 ἐπί τῇ ἰσχύϊ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, μετά διαφόρου ἐρμηνευτικῆς γνώμης, κατελήξαν, ὡς γνωστόν, εἰς τήν δικαίως ἐπικρατήσασαν λύσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 230/1955 ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 14, 404, δμοίως καί ἡ ὑπ' ἀριθ. 440/1955, Β' Τμήματος, ΕΕΔ 14, 767), κατά τήν ὁποίαν ἀπόκειται εἰς τόν δικαστήν, ἵνα ἐπί τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καί τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρα 200 καί 288 Α.Κ.) κρίνῃ, ἐκτιμῶν τάς ἑκάστοτε εἰδικάς περιστάσεις καί συνθήκας, ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν ἡ ἀποχή, ἐάν τό χρονικόν διάστημα, καθ' ὃ διήρκεσεν αὕτη, καί ἡ αἰτία, ἥτις τήν προεκάλεσε, δικαιολογοῦν ὅπως θεωρηθῇ ἡ τοιαύτη ἀποχή ὡς συνιστῶσα σιωπηρᾶν δήλωσιν βουλήσεως τοῦ ἀπέχοντος μισθωτοῦ περί λύσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς συμβάσεως.

Ἂν ὅμως ἡ ἀποψις αὐτη ἱκανοποιῇ τό κοινόν περί δικαίου συναίσθημα, τό ὁποῖον δεινῶς ἐπλήγωσεν ἐκ τῆς προτέρας δικαστηριακῆς ἀπόψεως ὅτι κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112/1920 πᾶσα ἄλλη, ἐκτός λόγῳ ἀσθενείας, ἀποχή τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, ἀκόμη καί εἰς ἀνωτέραν βίαν ὀφειλομένη, ἐστήμαινε λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ἐν τοιούτοις θά ἔπρεπε νά ὑπάρχῃ νομοθετικῶς, ὡς εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἕνεκα ἀσθενείας, κατά τό ἄρθρον 3 τοῦ ν. 4359/1930, ἓν στάδιον σαφοῦς κατά χρόνον ἀναμονῆς τοῦ ἐργοδότου πρός ἐπάνοδον τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ἐργασίᾳ, πέρας τοῦ ὁποίου νά καθίσταται ζήτημα ἐρεύνης τοῦ δικαιοῦ ἐν διά τῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἐπήλθεν ἢ ἔχει σιωπηρᾶ ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ λύσις τῆς συμβάσεως.

Παρ' ὅλον ὅτι ἐμφανίζεται ἐν τῇ ζωῇ ποικιλία περιπτώσεων ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι δυσχερῶς θά ἠδύναντο νά ὑποταχθῶν εἰς τόν αὐτόν κανόνα, ἡ ἀπό ὡρισμένου λογικοῦ χρονικοῦ ὁρίου διά πᾶσαν αἰτίαν ἀποχῆς ἐπέλευσις τῶν ἐσφαρῶν διά τόν μισθωτόν συνεπειῶν τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως αὐτοῦ θά ἐξησφάλιζε καί τόν ἐργοδότην ἀπό τῶν ἀπροσδοκήτως δι' αὐτόν ἐπερχομένων συνεπειῶν νά μή θεωρηθῇ ὑπό τοῦ δικαστοῦ λυθεῖσα ἡ σύμβασις καί διεζευγμένον ὅτι ἡ μή ἀποδοχή τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ θά ἠρμηνεύετο αὐτῷ ὡς ἀπόλυσις αὐτοῦ, ἀκόρεως ἐπελθοῦσα κατά τόν νόμ. 3198/1955, συμφέρον καλῶς ἐννοούμενον θά εἶχε τόσον ὁ μισθωτός, ὅσον καί ὁ ἐργοδότης, νά γνωρίζῃ ἐκ τῶν προτέρων σαφῶς τήν ἔκτασιν τοῦ δικαιώματος καί τῆς ἀντιστοίχου ὑποχρεώσεως.

Ἀπό τῆς ἀντιλήψεως αὐτῆς ὡρμήθη καί ὁ νομοθέτης τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ νόμ. 1546/1939, καθορίσας τά χρονικά ὅρια ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας, δικαιολογήσας τοῦτο κατά τήν σχετικήν εἰσηγητικήν ἔκθεσιν ὡς ἑξῆς: «Ἡ ἐκλείψῃ ἢ ἐν τῷ νόμ. 2112 ὑπάρχουσα ἀοριστία, ἥτις πολλάκις καταλήγει εἰς ἔδρος καί τοῦ ἐργοδότου καί τοῦ ὑπαλλήλου, δεδόντος ὅτι ἡ ἐκ τῶν διατάξεων λύσις τοῦ ζητήματος ὑπό τοῦ δικαστοῦ, ἐνῷ ἀφ' ἑνός δύναται νά ἐκθέσῃ τόν ἐργοδότην εἰς ἀπροσδόκητον ἐπιζημίωσιν, ἀφ' ἑτέρου οὐδόλως συντελεῖ εἰς πρόληψιν τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὑπαλλήλου».

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Παρακαλοῦμεν νά ἐπανεχθῶσιν αἱ κατωτέρω διορθώσεις εἰς τόν ν. 3464/1955 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν περί ἀσφαλίσεως ἀναργίας διατάξεων» καί εἰς τό ἄρθρ. 14 αὐτοῦ (ΕΕΔ 15, 107).

Ἡ § 1 αὐτοῦ ἔχει ὀρθῶς οὕτως: 1. Ἡ § 5 τοῦ ἄρθρου 7 (ἀντί τοῦ φερομένου ὡς ἄρθρ. 17) τοῦ ν. 3252/1955 καταργεῖται.

Ἡ § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἔχει ὀρθῶς οὕτω: 2. Εἰς τήν § 1 τοῦ ἄρθρ. 12 (ἀντί τοῦ φερομένου ὡς ἄρθρ. 17) τοῦ ν. 3252/1955. . . .

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεύχος 6 (348)

Ἀθῆναι, 15 Μαρτίου 1956

ΜΕΙΩΣΙΣ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΟΥ ΛΟΓΩ ΜΗ ΑΝΑΛΟΓΟΥ ΑΠΟΔΟΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΩΝ

Γνωμοδότησις ὑπ' ἀριθ. 1358/1955 τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους
Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. Κ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐρώτημα τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Ναυτικοῦ: Ἐν ὄψει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 32 § 2 τοῦ ν. 6321/1934 ἐρωτᾶται, ἐὰν ὑπάρχῃ δυνατότης μειώσεως τοῦ παρεχομένου ἡμερομισθίου εἰς ἕκαστον ἐργατοτεχνίτας, λόγῳ μὴ ἀναλόγου ἀποδόσεως τούτων.

1. Θεωρητικῶς τὸ ζήτημα, ἐὰν δικαιοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ μειώσῃ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ μισθωτοῦ ἐν περιπτώσει μειωμένης ἀποδόσεως τούτου, ἐπιλύεται καταφατικῶς. Ὑποστηρίζεται ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ ἐργοδότου προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων περὶ ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων καὶ ἰδίᾳ, παρ' ἡμῖν, ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 382, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰ ἄρθρα 380 καὶ 374 τοῦ Α.Κ. Ἕτεροι ὑποστηρίζουν, ἰδίᾳ ἐν Γερμανίᾳ, ὅτι, ἀφοῦ ἡ ἐργασία παρέχεται ποιοτικῶς, ὄχι ὅμως καὶ ποσοτικῶς, ὀφείλεται μὲν ὁλόκληρος ὁ μισθός, πλὴν ὅμως ὁ ἐργοδότης ἔχει δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὴν μὴ πλήρη ποσοτικὴν ἀπόδοσίν του, ἣν (ἀποζημίωσιν) δικαιοῦται νὰ συμψηφίσῃ εἰς τὸν μισθόν, καταλήγει δ' οὕτω καὶ ἡ ἐκδοχὴ αὕτη, κατ' ἀποτέλεσμα, εἰς τὴν αὐτὴν λύσιν, ἤτοι ὅτι δύναται νὰ λάβῃ χώραν μείωσις τῶν ἀποδοχῶν εἰς περίπτωσιν μειωμένης ἀποδόσεως τοῦ ἐργαζομένου (βλ. *Λιτζερόπουλον* ἐν ΕΕΔ τόμ. 12, 641). Ἐπὶ τῆς τελευταίας ὅμως ἐκδοχῆς, ἤτοι τῆς τοῦ συμψηφισμοῦ, ἀνακύπτει τὸ θέμα, ἐὰν εἶναι δυνατὸν ὁ συμψηφισμὸς οὗτος ἐν ὄψει τῆς διατηρηθείσης ἐν ἰσχύϊ (ἄρθρ. 38 § 1 Εἰσαγ. Νόμου) διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 ε' τοῦ ν. ΔΛ'/1912, ὡς ἐκωδικοποιήθη διὰ τοῦ 6. δ/τος τῆς 24 Ἰουλίου/21 Αὐγούστου 1920, κατὰ τὴν ὁποίαν παρακράτησις μισθοῦ ἐπιτρέπεται μόνον ἐπὶ ἀντιτίμου ζημιῶν προξενηθεισῶν παρὰ τοῦ ἐργάτου εἰς εἴδη ἢ μηχανήματα τοῦ ἐργοδότου ἢ πραγματικῆς ἀξίας πρώτης ὕλης προϊόντων καταστραφέντων ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργάτου. Ὑποστηρίζεται ὅμως, καὶ ὀρθῶς, ὅτι ναὶ μὲν τὸ ἄνω ἄρθρον διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ ὑπὸ τοῦ Εἰσαγ. Νόμου (ἄρθρ. 38 § 1), πλὴν ἡ διατήρησίς του δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ταῦτα (τὰ ἄνω ἄρθρον) δὲν ὑφίστανται ἐπίδρασιν ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Α.Κ. καὶ εἰδικῶς ἐκ τῶν περὶ μισθώσεως ὑπηρεσιῶν διατάξεων τούτου (ἄρθρα 648 - 680), ἀλλ' ἔχει ἁπλῶς τὴν ἔννοιαν ὅτι ἐκ τῆς ρυθμίσεως καὶ μόνης ὑπὸ τοῦ Α.Κ. τῆς μισθώσεως ἐργασίας δὲν ἐπέρχεται αὐτομάτως κατάργησις τῆς εἰδικῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, ἑπομένως καὶ τοῦ ἄνω ἄρθρου, κατὰ τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου. Συνεπῶς, ἂν διάταξίς τις τῆς προϋφισταμένης ἐργατικῆς νομοθεσίας ὀφίσταται ἐπίδρασιν, δηλαδὴ τροποποιῆται ἢ σιωπηρῶς καταργῆται ἐκ συγκεκριμένης τινὸς διατάξεως τοῦ μεταγενεστέρου Α.Κ., εἶναι ἑκάστοτε ζήτημα ἑρμηνείας (βλ. *Λιτζερόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτέρω). Ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος οἱ ἑρμηνευταὶ καὶ ἡ νομολογία εἶναι σύμφωνοι, ὅτι τὸ ἄρθρον 664 τοῦ Α.Κ. ἐπικρατεῖ τοῦ ἄρθρ. 3 ε' τοῦ

προρρηθέντος Δ.Δ. τοῦ 1920, τὸ ὁποῖον ἀντικατέστησε (*Κ. Καιτᾶ*, Ἐνοχικόν, ἄρθρον 664, σ. 8, *Π. Ζέπου*, Ἐνοχικόν, ΙΙ § 11, σ. 359, *Α. Σακελλαροπούλος*, ΕΕΔ 8, 804, στήλη 2, *Δ. Δετζερόπουλος*, ΕΕΔ 12, 664, Πρωτ. Μυτ. 4/1952, ΕΕΔ 11, 308 καὶ 18/1949, ΕΕΔ 8, 257). Ἄρα σήμερον ὁ συμψηφισμὸς ἐπιτρέπεται ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις ὅμως τοῦ ἄρθρ. 664 τοῦ Α.Κ. (βλ. ἀνωτέρω συγγραφεῖς καὶ νμλγ. εἰς Συμπλήρωμα Νομολογίας, ἐργασίας σύμβασις, ἀριθ. 1974 καὶ ἑπ.). Τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν Συνεργείων Ναυστάθμου, ἔστω καὶ ἂν ἡ συνδέουσα τούτους σχέσις μετὰ τοῦ Δημοσίου εἶναι δημοσίου δικαίου (βλέπε Γνωμ. Νομ. Συμβ. 1157/1955, ΕΕΔ 14, 1258, ἔνθα καὶ νμλγ.) καὶ τοῦτο διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου (σχετικαὶ Α.Π. 410/1951, ΕΕΔ 10, 1208, Α.Π. 152/1952, ΕΕΔ 11, 415).

Ἐν ὄψει πάντων τῶν ἀνωτέρω πρέπει νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι εἰς περίπτωσιν ἐσκεμμένης μειώσεως τῆς ἀποδόσεως τοῦ μισθωτοῦ ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ μειώσῃ τὰ καταβλητέα εἰς τὸν ἐργαζόμενον λόγῳ μισθοῦ ποσά, ἀναλόγως τῆς μειώσεως τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας τούτου, εἴτε κατ' ἐφαρμογὴν τῶν περὶ μὴ ἐκτελέσεως τῶν ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων διατάξεων, εἴτε κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 664 § 2, ὅπερ ἐπιτρέπει νὰ προταθῇ εἰς συμψηφισμὸν ἀπαίτησις τοῦ ἐργοδότου διὰ ζημίαν προξενηθεῖσαν ἐκ δολίας ἐνεργείας τοῦ ἐργαζομένου καὶ ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἐκτελέσει τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

2. Θεωρητικῶς ὡς ἀνωτέρω ἔχει τὸ ζήτημα, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ ὑπάρχει καὶ ἡ εἰδικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 32 § 2 τοῦ ν. 6321/1935, ἥτις ὁρίζει ὅτι «τὸ παρεχόμενον ἑκάστοτε ὡρομίσθιον εἰς ἕκαστον τῶν ἐκτάκτων κανονίζεται δι' ἐγγράφου διαταγῆς τοῦ προϊσταμένου τοῦ Συνεργείου ἀναλόγως τῆς πείρας, ἐπιμελείας καὶ ἱκανότητος αὐτοῦ. Ἐπιτρέπεται αὐξομείωσις τοῦ ὡρομισθίου δι' ἐγγράφου πάντοτε διαταγῆς τοῦ προϊσταμένου». Καὶ ἀνακύπτει ὄντως τὸ ζήτημα, ἐὰν ἡ διάταξις αὕτη ἰσχύῃ σήμερον. Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο προσήκει ἀρνητικὴ ἀπάντησις διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: α) διότι σήμερον αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ τούτου καθορίζονται κατ' ἄλλον τρόπον ὑπὸ νεωτέρων νομοθετημάτων, δι' ὧν οὕτω ἔχει καταργηθῇ ρητῶς, ἄλλως σιωπηρῶς, ἡ ὡς ἄνω διάταξις, β) διότι οὕτε κατὰ τὸ ἐδ. 2 τὸ ὁρίζον «ἐπιτρέπεται αὐξομείωσις τοῦ ὡρομισθίου δι' ἐγγράφου πάντοτε διαταγῆς τοῦ προϊσταμένου» ἰσχύει ἡ διάταξις αὕτη: αα) διότι καὶ τοῦτο ἐτέθη, διὰ νὰ ἰσχύῃ, ἐφ' ὅσον θὰ ἴσχυε καὶ τὸ ἐδάφ. 1, ἐφ' ὅσον δὲ τοῦτο (τὸ ἐδάφ. 1) ἀναμφισβητήτως κατηργήθη, ἔπαυσε νὰ ἰσχύῃ καὶ αὐτὸ (τὸ ἐδάφ. 2), καὶ ββ) διότι καὶ τὸ ἐδάφιον τοῦτο (τὸ ἐδάφ. 2) χορηγεῖ ἐξουσίαν καθορισμοῦ τοῦ ὡρομισθίου καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχει καταργηθῇ διὰ τῶν νεωτέρων νομοθετημάτων, ἅτινα καθιστοῦν ἕτερα ὄργανα ἁρμόδια πρὸς καθορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων, εἴτε συνδέονται οὗτοι μετὰ τοῦ ἐργοδότου διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ, εἴτε δημοσίου δικαίου.

3. Εἰς πάντα ταῦτα δέον νὰ προστεθῶσι καὶ τὰ ἑπόμενα: ὅτι ἐν ὄψει τῶν ὅσων ἐκτίθενται εἰς τὴν πρώτην παράγραφον εἶναι παρακεκινδυνευμένον σήμερον νὰ ἐνεργοῦνται περικοπαὶ ἀποδοχῶν, διότι τὰ δικαστήρια, λόγῳ τῶν μικρῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων, κρίνουν πάντοτε ἐπιεικῶς τὰς ἐργατικὰς ὑποθέσεις καὶ εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ἀχθῶσιν εἰς τὴν κρίσιν, ὅτι καλῶς ἐνηργήθησαν αἱ περικοπαὶ ἀποδοχῶν. Ἐκτὸς ἐὰν ἔχωμεν δολίαν τινὰ περίπτωσιν τοῦ ἐργαζομένου καὶ ζημίαν τοῦ ἐργοδότου ἕνεκα ταύτης, ὁπότε, φυσικά, δύναται νὰ ἀχθοῦν καὶ εἰς τὴν κρίσιν ταύτης, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι πάρα πολὺ δολία ἡ περίπτωσις καὶ νὰ ἀποδεικνύηται ἡ δολία πρᾶξις καὶ ἡ ζημία παραχρῆμα (ἄρθρ. 442 Α.Κ.) ἐν τῇ δίκῃ περὶ ἀξιώσεως τοῦ συνόλου τῶν ἀποδοχῶν, πρᾶγμα δύσκολον, ἐκτὸς ἐὰν ἔχῃ προηγηθῇ διὰ τὴν ζημίαν ταύτην χωριστὴ δίκη καὶ ἔχῃ περὶ τούτου ἐκδοθῇ ὁριστικὴ ἀπόφασις.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΑΞΙΩΣΕΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΞ ΑΚΥΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ

Απαιτήσεις υπαγόμεναι εις τον Ν. 18/1944 «περί νομισματικής διαρρυθμίσεως»

Παροχή υπηρεσιών εξ άκύρου συμβάσεως μισθώσεως έργασίας.—Αξίωσις έντεύθεν του μισθωτού εις απόδοσιν ως ενιαίου όλου της ωφελείας, κατά την αξίαν της οποίας ο λήπτης των υπηρεσιών κατέστη πλουσιώτερος.—Υπαγωγή αξιώσεως εις εικοσαετή παραγραφήν άρθρου 247 Α.Κ.—Ανεφάρμοστον Ν. 18/1944 περί νομισματικής διαρρυθμίσεως επί απαιτήσεων εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού εκ της παροχής υπηρεσιών.—Πάροδος χρόνου μόνον εν τη ασκήσει δικαιώματος και εφαρμογή άρθρου 281 Α.Κ.

Επικυρούται ή υπ' αριθ. 6043/1955 απόφασις του Πρωτοδικείου Αθηνών, ως εφετείου εισηγητής Σ. *Διαμαντάκος*, ΕΕΔ 14, 827).

Η εν λόγω απόφασις του Πρωτοδικείου, υποκειμένης αγωγής υπηρετρίας περί καταβολής αποζημιώσεως, λόγω του αδικαιολογήτου πλουτισμού του εργοδότου της εκ της παροχής εις αυτόν υπηρεσιών δυνάμει άκύρου συμβάσεως (ούσης στερουμένης βιβλιαρίου υγείας, κατ' άρθρ. 2 ά. ν. 759/1937, ως τούτο εκράτει παρά τη νομολογία πρό των επί του θέματος αποφάσεων του Αρείου Πάγου, ΕΕΔ 14, 1826, κατά τας οποίας δεν απαιτείται εφοδιασμός διά βιβλιαρίου υγείας των κατ' οίκον υπηρετών, οι οποίοι συνεπλήρωσαν το 15ον έτος της ηλικίας των και επομένως η σύμβασις εργασίας είναι έγκυρος), είχε δεχθή κατά πλειοψηφίαν, ότι η σχετική αξίωσις (περί αποζημιώσεως εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού) δεν υπάγεται εις την πενταετή παραγραφήν του άρθρ. 250 § 6 του Αστικού Κώδικος, αλλ' εις την εικοσαετή τοιαύτην του άρθρ. 249, αντιθέτως προς την μειοψηφήσασαν γνώμην της αυτής αποφάσεως (συμφώνως προς την τελευταίαν ταύτην γνώμην έσπευσε και η της Πρωτοδικείου Κοζάνης 243/1954, εισηγητής *Α. Τσελεντάκης*, ΕΕΔ 14, 815).

Σημειωτέον ότι το Πρωτοδικείον Αθηνών διά σειράς αποφάσεων αυτού (βλ. ΕΕΔ 11, 309 επ.) έχει δεχθή και δέχεται σταθερώς, ότι η παραγραφή αξιώσεων εξ άκύρου συμβάσεως έργασίας (υπερβάσεως των νομίμων ωρών εργασίας κλπ.) υπάγεται εις την εικοσαετή παραγραφήν του άρθρ. 249 του Αστικού Κώδικος.

Η άποψις αύτη επικυρούται ως ορθή υπό της κατωτέρω αρεοπαγιτικής αποφάσεως, η οποία το πρώτον ασχολείται επί του ζητήματος (βλέπε και συμφώνους σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 14, 826 επί της επικυρωθείσης αποφάσεως, εν αις αναφέρεται και η υπ' αριθ. 201/1941 απόφασις της Ολομελείας του Αρείου Πάγου, εισηγητής *Κ. Κυριλλόπουλος*, ΕΕΔ 1, 114, περί της έννοίας του προϊσχύοντος του άρθρου 250 Α.Κ. ν. ΓΥΛΓ' περί βραχυπροθέσμων παραγραφών, εν αναφορά προς τον όρον του νόμου τούτου «αξιώσεις εκ μισθοδοσιών»).

Εκαινέρχεται διά της αυτής αποφάσεως των ο Άρειος Πάγος εις την άποψιν προηγηθεισών αποφάσεών του περί της εννοίας του ν. 18/1944 περί νομισματικής διαρρυθμίσεως, εν αναφορά και προς τον ν. 1073/1946 (βλέπε Α.Π. 157/1953, Α' Τμήματος, εισηγητής *Μ. Παντελής*, ΕΕΔ 12, 486, ένθα και λοιπή νομολογία, Α.Π. 627/1953, Β' Τμήματος, εισηγητής *Ν. Παλαιολογόπουλος*, ΕΕΔ 13, 27).

Επανέρχεται επίσης ο Άρειος Πάγος εις την και δι' άλλων αποφάσεών αυτού δεκτην γενομένην άποψιν επί των συνεπειών εκ της βραδείας άσκησεως του δικαιώματος, εν σχέσει προς την εκ του άρθρου 281 Α.Κ. άσκησιν του δικαιώματος και την αποκληθείσαν υπό της επιστήμης «απόδυναμωσιν» του δικαιώματος (βλέπε Α.Π. 682/1955, εισηγητής *Κ. Σούρλος*, ΕΕΔ 15, 77 και λοιπάς εν ΕΕΔ 14, 830, περί των διαφόρων δε θεωριών *Σ. Καρακατσ*ή, Η άσκησις και η άσκησις του δικαιώματος εν τω ελληνικώ δικαίω, έκδ. 1954).

Αρείου Πάγου 108/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. ***Κ. Σούρλος***
Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Αναστασίου, Δ. Βουζάς

Κατά τας διατάξεις των νόμων Π. 19-5, Π. 25 εν Β. 20.4.25, Κώδικος Ιουστινιανού 4.5-1 Β 24. 1.18, οι οποίοι βάσει του άρθρου 24 του εισαγωγικού νόμου του Αστ. Κώδικος έχουν εφαρμογήν και εν προκειμένω, επί παροχής υπηρεσιών εξ άκύρου συμβάσεως μισθώσεως εργασίας η εντεύθεν αξίωσις του μισθωτού συνίσταται εις την απόδοσιν ως ενιαίου όλου της ωφελείας, κατά την αξίαν της οποίας ο λήπτης των υπηρεσιών κατέστη εξ αυτών πλουσιώτερος, ουχί δε εις την καταβολήν συμφωνηθέντος ή άλλως εθιζομένου μισθού, κατά περιοδικάς παροχάς, και επομένως κατ' εφαρμογήν του άρθρου 18 του εισαγωγικού του Αστ. Κώδικος νόμου υπόκειται αύτη ουχί εις την υπό του άρθρ. 250 § 6 προβλεπομένην πενταετή παραγραφήν των εκ περιοδικών παροχών αξιώσεων των υπηρετών και εργατών δια την πληρωμήν των μισθών ή άλλων αμοιβών και εξόδων αυτών, αλλ' εις την εικοσαετή κοινήν τοιαύτην του άρθρου 249

τοῦ Ἰδίου Κώδικος. Ὅθεν τοῦτο εἰποῦσα καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ ἀπορρίψασα τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ πενταετοῦς παραγραφῆς τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσιβλήτου, δι' ἧς ὁπολας, ὡς δέχεται, ἐδιώκετο ἡ ἀπόδοσις εἰς αὐτὴν τῆς ὠφελείας, τὴν ὁποίαν ὁ ἀναιρεσείων ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς παροχῆς εἰς αὐτὸν τῶν ὑπηρεσιῶν της ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασιακῆς σχέσεως, ὀρθῶς τὰς προαπαρατεθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἡ διάταξις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 18/1944 «περὶ νομισματικῆς διαρρυθμίσεως», ἡ ὁποία ὁρίζει, ὅτι «ὀφειλαὶ πάσης φύσεως εἰς δραχμάς, στηριζόμεναι εἰς γενεσιουργὸν αἰτίαν, ὑφισταμένην πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου, ἐξοφλοῦνται δι' ἰσαρίθμων τραπεζογραμματίων τῆς § 1 ἢ διὰ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 δραχμῶν μὲ ἀναλογίαν μιᾶς ταιαύτης πρὸς πεντήκοντα διισεκατομμύρια δραχμῶν», ἐξαιρέσει τῶν εἰδικῶς ἐκεῖ μνημονευομένων ὀφειλῶν, περὶ ὧν ἦδη δὲν πρόκειται, καθὼς καὶ ἡ ἑτέρα διάταξις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Α.Ν. 1073/1946, ἡ ὁποία ὁρίζει, ὅτι αἱ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ παραμείναισι ἀνεξόφλητοι ἀπαιτήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐμπίπτουν εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ ν. 18/1944, λογίζονται ἐξοφληθεῖσαι τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐφαρμογὴν ἔχουσιν ἐπὶ ἐννόμων σχέσεων, αἱ ὁποῖαι ἐγεννήθησαν μὲν πρὸ τοῦ εἴθους ἀνωτέρω νόμου, συνίστανται ὅμως εἰς ἀκριβῶς ἔκτοτε ὡρισμένην ποσότητα δραχμῶν, διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ἰσοπόσου τῶν ὁποίων καὶ εἶναι ἔκτοτε ἐξοφλητέαι, ἀδιαφόρως πρὸς τὰς ἐν τῷ μεταξὺ μεταπτώσεις τῆς ἀνταλλακτικῆς αὐτῶν ἀξίας, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀπαιτήσεων, τῶν ὁποίων ἡ γενεσιουργὸς αἰτία ἀνατρέχει μὲν εἰς τὸν χρόνον ἐκεῖνον, ἀλλὰ πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ ἐντεῦθεν πιστωτοῦ ἐπιβάλλεται προηγουμένη ἐκτίμησις πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ καταβλητέου ποσοῦ δραχμῶν, ὅτε ἡ δραχμὴ χρησιμοποιεῖται ὡς μέτρον μετρήσεως ἀξίας, οὐχὶ δὲ ὡς μέσον πληρωμῆς. Ὑπὸ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ δὲ σκέψει δεδομένα ἡ δραχμὴ ἀπαιτήσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ λόγῳ παροχῆς ὑπηρεσιῶν βάσει ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας δὲν συνιστᾷ μέσον ἐξοφλήσεως ταύτης, ἀλλὰ μέτρον μετρήσεως τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐπελθόντος ἐντεῦθεν πλουτισμοῦ τοῦ λήπτου καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ ἀ.ν. 1073/1946.

Οὕτως ὅθεν ἀποφανθεῖσα καὶ πλήρως δεδικαιολογημένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ ἀπορρίψασα τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι ἡ ἀπαίτησις τῆς ἀναιρεσιβλήτου περὶ καταβολῆς εἰς αὐτὴν τοῦ ποσοῦ τῆς προσπορισθείσης εἰς ἐκεῖναν ὠφελείας ἐκ τῶν ἀκύρως παρασχεθεισῶν ὑπηρεσιῶν ἀπεσβέσθη κατὰ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ πρὸ τοῦ ν. 18/1944 διάστημα καὶ μετὰ ταῦτα, μετ' ἀνελέγκτου ἐκτίμησιν ἀποδείξεων, ἐπιδικάσασα τὸ ποσόν, ὅπερ ὁ ἀναιρεσείων ἐκ τῆς λήψεως τῶν ὑπηρεσιῶν ὠφελήθη, ὀρθῶς τὰς προαπαρατεθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου τρίτος λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ δεύτερον αὐτοῦ σκέλος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ μετὰ πάροδον χρόνου μόνον, δίχως τὴν συνδρομὴν καὶ ἄλλου τινὸς περιστατικοῦ, ἄσκησις τοῦ δικαιώματος, αὐτὴ καὶ μόνη, οὔτε εἰς τὴν καλὴν πίστιν ἀντιτίθεται, οὔτε τὰ χρηστὰ ἤθη προσβάλλει, οὔτε εἰς τὸν οἰκονομικὸν καὶ κοινωνικὸν σκοπόν, ὅστις διὰ τοῦ ἀναγνωριζομένου δικαιώματος ἐπιδιώκεται, εἶναι ἀντίθετος καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἀποβαίνει αὐτὴ, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ἀνενεργὸς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπορρουστέα. Ὅθεν, οὕτω κρίναν καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ μετὰ ταῦτα ἀπορρίψαν τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ ἀποδυναμώσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐκ τοῦ λόγου καὶ μόνου τῆς βραδείας ἀσκήσεως αὐτοῦ, ὀρθῶς τὴν προπαρατεθεῖσαν διάταξιν ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο.

Ὁ αὐτὸς λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃ μέρος πλήττει τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν διὰ σφάλμα περὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐνστάσεώς του περὶ δόλου τῆς ἀναιρεσιβλήτου, δίχως νὰ καθορίζωνται τὰ συνιστῶντα τοῦτον κατ' Ἰδίαν περιστατικά, ὁ τρίτος λόγος ἀναιρέσεως, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποδίδεται τὸ σφάλμα ὅτι ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμὸς ἐξοφλήσεως, δίχως νὰ προσδιορίζηται ὁ τόπος, ὁ χρόνος, καὶ τὸ ποσὸν τῆς καταβολῆς ὡς καὶ ὁ τέταρτος, ἕκτος, ἕβδομος, καὶ ὄγδοος, διὰ τῶν ὁποίων προβάλλεται τὸ παράπονον, ὅτι δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν προσκομισθεῖσαι ἀποδείξεις, ὅτι δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν πράγματα προταθέντα καὶ ἀσκοῦντα οὐσιώδη ἐπιρροήν, ὅτι δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμοὶ περὶ αἰωπηρᾶς παραιτήσεως καὶ τέλος ὅτι ἀπερρίφθη ἀνταγωγή, δίχως νὰ ἐκτίθενται ποῖα εἶναι τὰ προβληθέντα ὡς τὰ θεμελιωτικὰ τούτων πραγματικὰ περιστατικά, εἶναι τελείως ἀόριστοι καὶ ἀνεπίδεκτοι δικαστικῆς ἐκτιμήσεως καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπορριπτέοι.

Ὁ τρίτος λόγος ἀναιρέσεως, διὰ τοῦ ὁποίου προβάλλεται τὸ παράπονον, ὅτι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ ἐξοφλήσεως τῶν μισθῶν τῶν ἐτῶν 1942 - 1944, ὡς καὶ ὁ ἕκτος περὶ ψευδοῦς ἑρμηνείας τοῦ ἄρθρ. 905 καὶ 665 Α. Κ., ἐφ' ὅσον δὲν προβάλλεται συνάμα, ὅτι ὑπεβλήθησαν ἐνώπιον τοῦ ἀνεκκλήτως ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου κατὰ τὴν συζήτησιν, μεθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν ἀνάγονται ἐξ ἑτέρου εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν καὶ εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρ. 811 § 2 Π. Δ. ἀπαράδεκτοι.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑ Ν.Δ. 2510/1953

Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς ὑπό τοῦ Σ. τῆς Ε. ὡς ἀναιτιολογήτου καί συνέπειαι

Καταγγελία συμβάσεως δικηγόρου παρά τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος καί Ἀθηνῶν κατ' ἄρθρον 4 Ν. Δ. 2510/1953. — Ἐφαρμογή καί ἐπί δικηγόρου τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 648 καί ἐπ. Α.Κ. περί μισθώσεως ἐργασίας. — Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς ἄρθρου 4 Ν. Δ. 2510/1953 ὡς ἀναιτιολογήτου δι' ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. — Ὑπαρξις δεδικασμένου διά τά τακτικά δικαστήρια. — Ἰσχύς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως. — Ἀκυρότης μετά ταῦτα καταγγελίας συμβάσεως καί ἐξακολούθησις ἰσχύος συμβάσεως διεπομένης ὑπό ὁρίου ἡλικίας καί μονιμότητος, ὡς ὡρισμένου χρόνου μέχρι συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας, μή δυναμένης νά λυθῇ, εἰμή διά σπουδαῖον λόγον. — Δικαίωμα ἀποδοχῶν. — Ἀνεφάρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἄρθρου 3 Ν.Δ. 8/11 Μαΐου 1946 ἐπί ἐπιχειρήσεων Ν. 683/1945. — Ὑστέρα μετά τήν ἀκυρωτικήν ἀπόφασιν τοῦ Σ. τῆς Ε. ἀπόφασις Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 4 Ν.Δ. 2510/1953. — Συνέπειαι. — Ἰσχυρισμός περί συμψηφισμοῦ κερδηθέντων ἄλλαχοῦ. — Μισθοδοσία δικηγόρου.

Διά τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. δ. 2510/1953 περί ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν τοῦ προσωπικοῦ Τραπεζιτικῶν Ἱδρυμάτων καί ἄλλων τινῶν διατάξεων» (ΕΕΔ 12, 923) παρεσχέθη εἰς τήν συσταθεῖσαν Τράπεζαν «Ἐθνική Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος καί Ἀθηνῶν» τό δικαίωμα νά ἐνεργῇ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ της (εἰς ὃ κατά τήν § 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ αὐτοῦ ν.δ. ὑπάγονται καί οἱ διοικηγόροι), ὁρίσθη ὅμως ρητῶς (§ 2 τοῦ ἄρθρου 4), ὅτι διά τάς τοιαύτας καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἀπαιτεῖται προηγουμένη ἔγκρισις Ἐπιτροπῆς, διοριζομένης δι' ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καί Ἐμπορίου, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν ἐν τῇ ἄνω διατάξει μελῶν.

Εἶναι ἐκ τῆς ἄνω διατάξεως φανερόν (βλέπε καί Σ.Ε. 517/1955, Ὁλομελείας, εἰσηγητής *Γ. Δ. Σαμοθράκης*, ΕΕΔ 14, 192), ὅτι ἡ συσταθεῖσα Ἐπιτροπή εἶναι συλλογικόν διοικητικόν ὄργανον, αἱ δέ πράξεις αὐτῆς ὑπόκεινται εἰς τό ἔνδικον μέσον τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ὡς πράξεις ἐκτελεσταί διοικήσεως. Καί ναί μέν δέν ἐπιβάλλεται ὑπό τῶν ἄνω διατάξεων αἰτιολογήσις τῶν πράξεων τούτων, οὔτε ἦτον ὡς πράξεις ἐκδιδόμεναι ἐπί τῇ βάσει καί πρός ἔλεγχον τῆς τηρήσεως κατά τῆς ἀπολύσεως τῶν τηρητέων κριτηρίων (πρβλ. τήν εἰσηγητικήν ἔκθεσιν τοῦ ν.δ. 2510/1953, ΕΕΔ 12, 936), δέον, λόγῳ τῆς φύσεως αὐτῶν, νά εἶναι αἰτιολογημέναι, τῆς αἰτιολογίας δυναμένης νά συναχθῇ καί ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου, ἡ παντελής δέ ἔλλειψις αἰτιολογίας ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς πράξεως τῆς Ἐπιτροπῆς (Σ.Ε. 517/1955, ἔνθ' ἀνωτ.). (Κατά τήν Α.Π. 651/1955, εἰσηγητής *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 15, 82, δέν ἀπαιτεῖται εἰδική αἰτιολόγησις τῆς πράξεως).

Ἐκ τήν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω καταχωριζομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἠκυρώθη δι' ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀπόφασις τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς περί ἀπολύσεως τοῦ ἐναγοντος δικηγόρου ὡς ἀναιτιολογήτου.

Συνέπεια τούτου ὑπῆρξεν, ὅτι ἡ πράξις τῆς Ἐπιτροπῆς ἦτο νόμῳ ἀνύπαρκτος, ὅτι κατά τοῦτο, ὡς δέχεται τό Πρωτοδικεῖον, ἐκωλύετο τό ταχτικόν δικαστήριον νά ἐξετάσῃ τήν ἀκυρωθεῖσαν πρᾶξιν, ὑφισταμένου δεδικασμένου ἐκ τῆς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (πρβλ. Α.Π. 416/1955, εἰσηγητής *Μ. Παπαλῆς*, ΕΕΔ 14, 761), ἐφ' ὅσον δι' κατά τό ἄρθρ. 4 τοῦ προμνησθέντος ν.δ. 2510/1953 προϋπόθεσις τοῦ κύρους τῆς κατά ταῦτα ἀπολύσεως τίθεται ἡ προηγουμένη ἔγκρισις τῆς πράξεως ὑπό τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀκολουθεῖ, ὅτι ὑπῆρξεν αὕτη, ἄνευ ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἄκυρος καί ἐντεῦθεν ἀνέκυψε κατ' ἄρθρα 349 καί 656 Α.Κ. τό δικαίωμα τοῦ ἀπολυθέντος πρός λῆψιν τῶν μετά τήν (ἄκυρον) ἀπόλυσιν ἀποδοχῶν του (πρβλ. τήν αὐτήν ὡς ἄνω Α.Π. 416/1955).

Περαιτέρω, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, μετά τήν ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀκύρωσιν τῆς πράξεως αὐτῆς, συνῆλθεν ἐκ νέου ἡ Ἐπιτροπή καί διά νέας πράξεως αὐτῆς ἐπεκύρωσε τήν ἀπό τοῦ ἔτους 1953 γενομένην ἀπόλυσιν, ἐρευνᾶται δέ ὑπό τοῦ Πρωτοδικείου ποία ἡ ἐκ τῆς νέας αὐτῆς πράξεως τῆς Ἐπιτροπῆς προελθοῦσα συνέπεια.

Κατά τήν νομολογίαν τοῦ Σ.Ε. (βλέπε Συμπλήρωμα Νομολογίας, λέξ. αἴτησις ἀκυρώσεως, ἀριθ. 3877 ἐπ.) ἀκυρωθεῖσα τῆς ἀπολύσεως ὑπαλλήλου διά λόγους τυπικούς, (ἔλλειψις ἢ ἀνεπάρκεια αἰτιολογίας), τά ἀποτελέσματα τῆς ἐκ νέου ἐντός ἐλάττου χρόνου ἀπό τῆς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως ἀπολύσεώς του, ἐπί τῇ βάσει τῶν αὐτῶν πραγματικῶν συνθηκῶν, ἀνατρέχουσιν εἰς τόν χρόνον τῆς ἀρχικῆς ἀπολύσεως καί ὁ ἀπολυθείς δέν δύναται νά ἀξιώσῃ ἀποδοχάς ἢ ἄλλα ὀφειλήματα διά τόν ἐνδιάμεσον χρόνον, ἀλλά καί αὐτός ἔχει συμφέρον νά ἀξιώσῃ τήν ἔστω καί διά τυπικόν λόγον ἀκύρωσιν τῆς περί ἀπολύσεως ἀποφάσεως, διότι, ἀκυρωθείσης ταύτης, ἔστω καί διά τυπικόν λόγον, θά ἀκολουθήσῃ νέα κρίσις, ἥτις δύναται ἐνδεχομένως νά ἀποβῇ ὑπέρ αὐτοῦ (πρβλ. καί Α.Π. 128/1954, εἰσηγητής *Μ. Παπαλῆς*, ΕΕΔ 13, 475).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17947/1955

Πρόεδρος ὁ κ. *Δ. Μητρᾶκος*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Χ. Βασιλείου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Τ. Βελισσαρίτης, Σ. Γκαβάλας

Κατά τά ἐν τῇ ὑπό κρίσιν ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα

πραγματικά περιστατικά, ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ὡς ὑπάλληλος αὐτῆς εἰς τὸν λογιστικὸν κλάδον τὴν 4.7.1939, ἀσφαλισθεὶς συγχρόνως καὶ εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεως τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς. Ὅτι τὴν 14.6.1941 μετετάχθη εἰς τὸν νομικὸν κλάδον ὡς δικηγόρος αὐτῆς ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ, εἰργάσθη δὲ ὡς τοιοῦτος μέχρι καὶ τῆς 1.9.1950, ὅτε, ὡς τεθεὶς εἰς διαθεσιμότητα, ἀπελύθη. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τῆς ἀπολύσεώς του ἐλάμβανε παγίαν ἀμοιβὴν βασικῶν δραχ. 4.800 μηνιαίως, πλέον προσαυξήσεως 15 ο/ο. Ὅτι τὴν 6.6.1951 ἐπαναπροσελήφθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐναγομένης ὑπὸ τὴν αὐτὴν, ὑφ' ἣν ἐτέλει, κατάστασιν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς του, συνεχισθείσης τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεως τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, προαχθεὶς ἀκολούθως εἰς δικηγόρον ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ βασικῶν δραχμῶν 6.600 καὶ ἐργασθεὶς μέχρι τῆς 30.11.1953, ὅτε ἀπελύθη δυνάμει τοῦ ν.δ. 2510/1953. Ὅτι τὴν ὑφ' ἧς ἐπηρίχθη ἡ καταγγελία τῆς μετ' ἐκείνης συμβάσεώς του πρᾶξιν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 2510/1953 προσέβαλεν οὗτος ἐνώπιον τοῦ Σ. τῆς Ε. ὡς ἄκυρον, τοῦτο δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1201/1955 ἀποφάσεώς του, δεχθὲν τὴν προσφυγήν, ἠκύρωσε τὴν πρᾶξιν ταύτην ὡς ἀνεπιτηδείως. Τούτων οὕτως ἐχόντων αἰτεῖται περαιτέρω ὁ ἐνάγων τὰς ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ὡς ἄνω ἀπολύσεώς του μέχρι τῆς ἀγωγῆς συμπεφωνημένας παγίας ἀμοιβάς του, ὡς καὶ τὰ ἄπερ δικαιοῦται δῶρα ἑορτῶν τοῦ χρόνου τούτου, ὡς ἀναλυτικῶς τὰ καθ' ἕκαστον κονδύλια τούτων ἐκτίθενται ἐν τῇ ἀγωγῇ. Τοιοῦτον περιεχόμενον ἔχουσα ἡ ἀγωγὴ αὕτη νομῳ βάσιμος παρίσταται, ἔρεισμα ἔχουσα τὰς περὶ μισθώσεως ἐργασίας διατάξεις τῶν ἄρθρων 648 καὶ ἑπ. τοῦ Α.Κ., αἵτινες ἰσχύουσιν ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν διὰ τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1950 ἐπαναπροσλήψεως τοῦ ἐνάγοντος ἐπανιδρύθη ἡ προκειμένη σχέσις, ἐφαρμοζομένας καὶ εἰς τὰς συμβάσεις τῶν δικηγόρων μετὰ τῶν πελατῶν των, ὅταν οὗτοι παρέχωσιν, ὡς ἐν προκειμένῳ, τὰς δικηγορικὰς φύσεως ὑπηρεσίας των ἐφ' ὡρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον ἔναντι ἀμοιβῆς, τῶν τῆς ἐντολῆς τοιούτων, ὡς ἐπάγεται ἡ ἐναγομένη, μὴ ἐφαρμοζομένων ὧδε, καθόσον ἐν προκειμένῳ ὑπόκειται ἔμμισθος σχέσις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τῆς ἐντολῆς, ἥτις ὑπὸ τὸν Α. Κ. εἶναι ἄμισθος (Κ. Κανελ. ἄρθρ. 648-649 σελ. 273), διατάξεις αἵτινες ρυθμίζουσι τὴν προκειμένην σχέσιν διὰ τὸν μετὰ τὴν καταγγελίαν χρόνον, λόγῳ τῆς ἐπικαλουμένης ὡς χωρησάσης ἀκυρώσεως τῆς ἐν αὐτῇ ἀποφάσεως (πράξεως) τῆς ῥηθείσης Ἐπιτροπῆς, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐχώρησεν, ἀκύρως ἐπίσης, καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα ταύτην ὡς ἄνω καταγγελία τῆς συμβάσεως, περὶ ἧς εἰδικώτερον κατωτέρω, ὡς ἐπίσης καὶ τὰς σχετικὰς περὶ δώρων ἑορτῶν διατάξεις κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 27500/1953, 27540/1954, 20030/1954 καὶ 24400/1955 ἀποφάσεις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀριμοδίως φερομένης πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν προκειμένην τακτικὴν τοῦ δικαστηρίου τούτου διαδικασίαν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 180 Κώδικος Δικηγόρων.

Κατ' ἀρχὴν ἡ ἐναγομένη ἐπάγεται ὡς κῦρος ἔχουσαν τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθεμένην ὡς ἄνω ἀπόφασιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 2510/1953 Ἐπιτροπῆς καὶ ὅτι συνεπῶς ἡ ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης στηριζομένη καταγγελία τῆς μετὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐργασιακῆς σχέσεως, ἐγκύρως χωρήσασα, ἐπέφερε τὴν λύσιν τῆς μεταξὺ τῶν ὑφισταμένης σχέσεως καὶ ἐπομένως στερεῖ τὸν ἐνάγοντα τοῦ δικαιώματος, ὅπως ἀξιώσῃ τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀμοιβάς του. Ὁ ἰσχυρισμός της οὗτος καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ θεμελιουμένη ἔνστασις περὶ τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας, ἧς τὸ ἄκυρον ὅμως προβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, καθ' ὑποφοράν, ἐν τῇ ἀγωγῇ του, ἐρευνητέος ἀποβαίνει, ἅτε τείνων εἰς ἀναίρεσιν τοῦ δικαιώματος τοῦ τελευταίου τούτου (ἐνάγοντος) περὶ καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων ἀποδοχῶν δυνάμει τῆς ἐνεργοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομένης συμβάσεως.

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 83 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, ἑρμηνευομένων ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰ ἄρθρ. 46 καὶ 50 § 1 τοῦ ν. 3713/1928 «περὶ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας», ὡς τὸ δεύτερον τούτων ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. 5468/1932, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ ἀπαγγέλλουσα τὴν ἀκύρωσιν ὡρισμένης πράξεως τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς, διοικητικοῦ καὶ οὐχὶ νομοθετικοῦ περιεχομένου, ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐπάγεται τὴν νόμιμον κατάργησιν τῆς πράξεως ταύτης ἐναντι πάντων, ἔχουσα, καθ' ὃ μέρος ἀφορᾷ τὴν ἀπαγγελλομένην ἀκύρωσιν, καὶ δὴ ἀδιαφόρως τῶν αἰτιολογιῶν, δι' ὧν κατέληξεν εἰς ταύτην τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας, ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν διὰ πᾶσαν Ἀρχήν, ὡς καὶ διὰ τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ὅταν ἡ νόμιμος ὑπόστασις τῆς διαληφθείσης πράξεως ἀποτελῇ προδικαστικὸν ζήτημα ἐν διαφορᾷ ὑποκειμένῃ εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τούτων, ἀπινα, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν δύνανται νὰ ἐλέγξωσι τὴν ὀρθότητα τῆς κρίσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὡς πρὸς τὸ νόμιμον τοῦ λόγου τῆς ἀκυρώσεως τῆς πράξεως ταύτης, οὐδ' ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς ὡς πράξεως ἐκτελεστῆς, τοῦ ἐλέγχου τούτων περιοριζομένου μόνον εἰς τὴν διαπίστωσιν ἂν ἡ ἀκυρωθεῖσα πρᾶξις εἶναι ἢ μὴ τοιαύτη διοικητικῆς Ἀρχῆς καὶ διοικητικοῦ περιεχομένου (Α. Π. 416/1955 ΕΕΝ 22,927). Ἐξ ἄλλου, διὰ τὴν ὕπαρξιν κατὰ νόμον διοικητικῆς πράξεως ἀπαιτεῖται δήλωσις βουλήσεως ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου διὰ τοῦτο ἀτομικοῦ ἢ συλλογικοῦ ὀργάνου, ὁριζομένου κατὰ τὸν νόμον καὶ τεταγμένου πρὸς θεραπείαν δημοσίου συμφέροντος (Α.Π. 32/1952, Ὁλ. ΕΕΝ Κ' 111). Ἐν προκειμένῳ ἡ ὑπὸ 6 Νοεμβρίου 1953 ἀπόφασις τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 2510/1953 Ἐπιτροπῆς, διορισθείσης νομίμως ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορίου, ἐφ' ἧς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος στηρίζεται ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας μεταξὺ ἐνάγοντος καὶ ἐναγομένης, ἀποτελεῖ ἀναμφιβητήτως διοικητικὴν πρᾶξιν, καθ' ὅσον ἡ ἐκδόσασα ταύτην Ἐπιτροπὴ δὲν ἀποτελεῖ ὄργανον τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς ἐναγομένης, ἀλλὰ συλλογικὸν τοιοῦτον, τεταγμένον πρὸς θεραπείαν δημοσίου συμφέροντος, ἤτοι πρὸς περιστολὴν αὐθαιρεσιῶν ἐκ τῆς ἐπελθούσης συγχωνεύσεως τῶν Τραπεζῶν Ἐθνικῆς καὶ Ἀθηνῶν καὶ ἀθρόων ἀπολύσεων τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν, δι' ἣν ἐνδιαφέρεται ἡ δημοσία τάξις. Ἐφ' ὅσον δὲ περαιτέρω ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς Ἐπιτροπῆς, μὴ ἔχουσα νομοθετικὸν περιεχόμε-

νον, άλλά διοικητικόν τοιοῦτον, ἀποτελεῖ τό θεμέλιον τῆς προκειμένης διαφορᾶς, ἀφοῦ, ὡς ἐλέχθη, ἐπ' αὐτῆς στηρίζεται ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς τῆς ἐναγομένης μετά τοῦ ἐνάγοντος σχέσεως, ἤτοι προδικαστικόν τῆς παρούσης δίκης ζήτημα, ἕπεται, ὅτι ἡ ἀκυρώσασα ταύτην ὑπ' ἀριθ. 1201/1955 ἀπόφασις τοῦ Σ. τῆς Ε. ἀποτελεῖ δεδικασμένον διά τό Δικαστήριον τοῦτο, μή δικαιούμενον νά ἐρευνήσῃ τό κῦρος τῆς πράξεως ταύτης, ὅσα δέ περί τοῦ ἐναντίου ἐπάγεται ἡ ἐναγομένη μή νόμιμα καί ἀπορριπτέα κρίνονται. Ὅθεν, προκύπτοντος ἐκ τῆς παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένης καί προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 1201/1955 ἀποφάσεως τοῦ Σ. τῆς Ε. ὅτι ἡ ἐκτεθεῖσα διοικητική πρᾶξις τῆς ρηθείσης Ἐπιτροπῆς τῆς 6.11.1953 ἠκυρώθη ὑπ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅλος ἀποβαίνει ἡ περαιτέρω ἔρευνα τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐναγομένης ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη τυγχάνει ἔγκυρος, ἀτε τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὄντος ὑποχρέου ὅπως δεχθῇ τήν ὕπαρξιν τῆς ἀκυρότητος ταύτης, λόγῳ τοῦ κατά τά ἄνω δεδικασμένου τοῦ ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Σ. τῆς Ε. προκύπτοντος.

Ἐξ ἄλλου αἱ τοιαῦται ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθεῖσαι ἀκυρωτικαί διοικητικῶν πράξεων ἀποφάσεις τοῦ Σ. τῆς Ε., ὡς ἐξαφανίζουσαι καί καταργοῦσαι ἐξ ὑπαρχῆς ταύτας ἔναντι πάντων, ἔχουσιν ἀναδρομικήν ἰσχύν, ἀνατρέχουσαι εἰς τόν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀκυρωθείσης πράξεως καί ἐπαναφέρουσαι τά πράγματα εἰς ὃ χρονικόν σημεῖον εὑρίσκοντο ταῦτα πρός τῆς ἐκδόσεως τῆς διοικητικῆς πράξεως (Σ. τῆς Ε. 851/1951, 1161/1952). Ἑπομένως καί ἐν προκειμένῳ, ἐξαφανισθείσης τῆς ὡς ἄνω ἀπό 6.11.1953 ἀποφάσεως (πράξεως) τῆς ρηθείσης Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 2510/1953 διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 1201/1955 ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Σ. τῆς Ε., ἡ ἐπακολουθήσασα ταύτην καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, τῆς μεταξύ ἐναγόντος καί ἐναγομένης ὑφισταμένης, ἡ ἀπαιτουμένη διά τήν λύσιν τῆς σχέσεως δυνάμει τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 5 § 2, 4 ἐδ. πρωτ. τοῦ ν.δ. 2510/1953, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ τοιαύτη καταγγελία μόνον μετά προηγουμένην ἔγκρισιν τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς, ὡς διά τόν ἐνάγοντα δικηγόρον, ὡς μετέχοντα τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐναγομένης, (κατά τά μή ἐν τούτῳ ἀμφισβητούμενα, ἐν πάσῃ περιπτώσει πλήρως ἀποδεικνυόμενα ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης καί προαποδεικτικῶς προσαγομένης, νομίμως δ' ἅμα χαρτοσεσημασμένης, ἀπό 26.9.1955 βεβαιώσεως τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ταμείου τούτου), οὐδαμοῦ πλέον εὑρίσκουσα ἔρεισμα, εἶναι καί αὕτη ἄκυρος, οὐδεμίαν ἐπαγομένη ἔννομον συνέπειαν, μή δυναμένη μόνη, ἄνευ τοιαύτης ἐγκύρου ἀποφάσεως τῆς κατά τό ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 2510/1953 ἀπαιτουμένης γνωμοδοτήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ἄνευ ἐπικλήσεως σπουδαίου λόγου προβλεπομένου ὑπό τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐναγομένης νά ἐπιφέρῃ τήν λύσιν τοῦ ὑπάρχοντος δεσμοῦ, καθ' ὅσον ἡ σχέσις, ἧν ἀφορᾷ αὕτη, ὡς γενομένη διά προσχωρήσεως εἰς ἐσωτερικόν κανονισμόν τοῦ ἐργοδότου, διεπόμενον ὑπό ὁρίου ἡλικίας καί μονιμότητος, καθορίζοντα δέ ρητῶς τάς περιπτώσεις λύσεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, πρό τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ὡς καί τήν τηρητέαν διαδικασίαν, εἶναι τοιαύτη ὡρισμένου χρόνου, ἀτε οὖσης ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένης τῆς διαρκείας αὐτῆς, ἤτοι μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας καί μή οὔσης δυνατῆς τῆς καταγγελίας ταύτης κατά βούλησιν τοῦ ἐργοδότου εἰς χρόνον προγενέστερον, εἰ μή διά σπουδαῖον λόγον ἐν τῷ κανονισμῷ ἀναφερόμενον καί μετά τήν πλήρωσιν τῶν ὅρων τούτων (Α.Π. 346/1953, ΕΕΝ κ' 963), ὡς ἐπίσης δέν δύναται οὐδέ τήν ὑποχρέωσιν τῆς ἐναγομένης πρός καταβολήν τῶν ὀφειλομένων, ὡς καί πρότερον, παγίων ἀμοιβῶν ἀποδοχῶν νά ἀναιρέσῃ, ἀφοῦ αὕτη (καταγγελία) ἄνευ τῆς συνδρομῆς τῶν ἐκτεθεισῶν προϋποθέσεων, ἤτοι τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ἢ τῆς ἐπικλήσεως σπουδαίου λόγου καταγγελίας τῆς συμβάσεως, κατά τόν κανονισμόν, εἶναι συμφώνως τῷ ἄρθρ. 174 Α. Κ. ἄκυρος. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, ἀκύρου οὔσης καί τῆς ἐπακολουθησάσης τήν ἄκυρον πρᾶξιν τῆς Ἐπιτροπῆς καταγγελίας τῆς ὑπό τῆς ἐναγομένης γενομένης, ἡ τελευταία αὕτη ὀφείλει νά καταβάλῃ τῷ ἐνάγοντι δικηγόρῳ δυνάμει τῆς μεταξύ αὐτῆς καί τούτου ὑφισταμένης καί μή ἀναιρεθείσης λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ἐννόμου σχέσεως τάς ἃς καί πρό τῆς καταγγελίας κατέβαλλεν αὐτῷ ἀποδοχάς του, εἶναι δέ ἀδιάφορον, ἐάν ὁ ἐνάγων οὗτος δέν παρέσχε πρός αὐτήν τάς ὑπηρεσίας του, ἀφοῦ αὕτη, ὡς ἀρνηθεῖσα νά δεχθῇ ταύτας, καθ' ἃ συνομολογεῖται, κατέστη ὑπερήμερος (ἄρθρ. 656, 349 καί 350 τοῦ Α.Κ.). Ὅθεν νομίμως ὁ ἐνάγων διά τῆς ἀγωγῆς του διώκει τήν καταψήφισιν τῶν ἐν αὐτῇ παγίων ἀμοιβῶν καί δώρων δυνάμει τῆς μεταξύ αὐτοῦ καί τῆς ἐναγομένης ὑφισταμένης ἐνεργοῦ συμβάσεως (λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς χωρησάσης καταγγελίας) καί τῆς μή ἐκ τούτου ἐπελεύσεως τῆς λύσεως τῆς σχέσεως, τά περί τοῦ ἐναντίου δέ ὑπό τῆς ἐναγομένης ἐπαγόμενα ἀπορριπτέα κρίνονται ὡς μή νόμιμα.

Τῆς ὑπό τῆς ἐναγομένης ἐπικαλουμένης διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. δ. 8/11.5.1946, καθ' ἣν πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ πηγάζουσα ἐξ ἀκύρου καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετική ἀγωγή δέν ἐκοινοποιήθη ἐντός τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπό τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ρητήν ὁ νόμος (ἄρθρ. 1 § 2 ν.δ. 8/11.5.1946) ποιεῖται ἐξαίρεσιν διά τάς ἐπιχειρήσεις τάς ἀναφερομένας εἰς τόν νόμον 683/1945, ὡς καί ἐκείνας, ὧν οἱ μισθωτοί τυγχάνουν ἠσφαλισμένοι κατά τοῦ κινδύνου τῆς ἀνεργίας εἰς ἄλλους, πλήν τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, Ὀργανισμούς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. Ἐφ' ὅσον δέ ἐν προκειμένῳ ὑπόκειται ἐπιχείρησις ἐκ τῶν ἐν τῷ νόμῳ 683 τοιούτων, ἤτοι Τράπεζα, συντρέχει δέ ἅμα καί περίπτωσις ἀσφαλίσεως τοῦ ἐνάγοντος εἰς ἕτερον, πλήν τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, Ὀργανισμόν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἤτοι τό Ταμεῖον Συντάξεων τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐναγομένης, ὁ περί ἀπαραδέκτου τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς ἰσχυρισμός αὐτῆς, λόγῳ παρόδου τοῦ τριμήνου ἀπό τῆς καταγγελίας, μή νόμιμος καί ἀπορριπτέος κρίνεται.

Περαιτέρω ἡ ἐναγομένη ἐπάγεται, ὅτι ἡ αὐτή ὡς ἄνω Ἐπιτροπή τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. δ. 2510/1953, μετά τήν ἀκύρωσιν τῆς προγενεστέρας αὐτῆς ὡς ἄνω ἀπό 6.11.1953 ἀποφάσεώς της διά τῆς ἐκτεθείσης ὑπ' ἀριθ. 1201/1955 ἀποφάσεως τοῦ Σ.τ.Ε., συνελθοῦσα ἐκ νέου τήν 27.8.1955, ἐπεκύρωσε τήν προγενεστέραν ὡς ἄνω

ληφθείσαν άπόφασίν της, καὶ ὅτι συνεπῶς, μετὰ τὴν τοιαύτην ἐπικύρωσιν, ἀπέκτησε κύρος ἡ παρ' αὐτῆς γενομένη τὴν 10.11.1953 καταγγελία τῆς μετὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐργασιακῆς σχέσεως, οὗ ἕνεκεν οὐδὲν ὀφείλει αὐτῷ, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἐπικύρωσις δέον νὰ θεωρηθῇ ἰσχυρὰ ὡς νέα ἀπόφασις τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς, παρέχουσα τὴν ἔγκρισίν της πρὸς καταγγελίαν τῆς ὑπαρχούσης ἐργασιακῆς ταύτης σχέσεως. Ὁ ἰσχυρισμός της οὗτος, κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ σκέλος, καθ' ὃ τοιοῦτον ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπεκύρωσε τὴν προγενεστέραν ἄκυρον ἀπόφασίν της, μὴ νόμιμός ἐστι καθόσον κατὰ τὸ ἄρθρ. 183 τοῦ Α.Κ., ἐφαρμοζόμενον καὶ ἐν προκειμένῳ κατ' ἀναλογίαν, ἐλλείμει εἰδικωτέρας διατάξεως, ἡ ἐπικύρωσις ἀκύρου δικαιοπραξίας ἰσχύει ὡς νέα κατάρτισις αὐτῆς, ὅπερ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην ἐπικύρωσιν πρέπει οὐ μόνον ὁ ἐπικυρῶν νὰ τελῇ ἐν γνώσει τῆς ἀκυρότητος, ἀλλὰ πρόσθετι καὶ νὰ συντρέχωσιν ὅλοι οἱ ὅροι, οἵτινες κατὰ νόμον ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν ἐξ ὑπαρχῆς κατάρτισίν της, ἀποκλειομένης κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῆς ἐπικυρώσεως ταύτης (Γ. Μπαλῆς, Γεν. Ἀρχ. § 70), μόνον δὲ ἐν συνδρομῇ τῶν ὅρων ταύτων, ὅτε, ἂν ἡ νεωτέρα αὕτη πρᾶξις φέρῃ πάντα τὰ προσόντα τῆς προγενεστέρας πράξεως, ὡς ταῦτα ἔδει νὰ ὑπάρχουν διὰ τὸ κῦρος ἐκείνης, μόνον τότε δύναται νὰ θεωρηθῇ αὕτη ὡς κῦρος ἔχουσα, πλὴν νέα καὶ κυρία πρᾶξις ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς ὑπάρχουσα καὶ ἐνεργοῦσα, ἐνδεδυμένη δὲ μόνον ψευδὲς ὄνομα ἐπικυρώσεως. Ἐν προκειμένῳ ὅμως, καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ, ὅτι ἡ ὡς ἄνω νέα ἐπικυρωτικὴ πρᾶξις τῆς Ἐπιτροπῆς φέρει πλήρη τὰ κατὰ νόμον διὰ τὸ κῦρος αὐτῆς ἀπαιτούμενα προσόντα, ἐφ' ὅσον τὴν πρᾶξιν ταύτην, δὲν ἐπηκολούθησε νέα καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀπαιτουμένη ὁπωσδήποτε διὰ τὴν λύσιν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ἑτέρωθεν μὲν ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. δ. 2510/1953, ἐπιτάσσοντος ὅπως ἡ τοιαύτη καταγγελία ἐπακολουθήσῃ τὴν περὶ τούτου πρᾶξιν τῆς Ἐπιτροπῆς (διὰ τὰς τοιαύτας καταγγελίας ἀπαιτεῖται ἐπομένως ἡ «προηγουμένη ἔγκρισις Ἐπιτροπῆς ...»), ἑτέρωθεν δὲ καὶ ἐκ τῶν γενικῶν τοῦ ἀστικοῦ καὶ ἐργατικοῦ δικαίου διατάξεων, αἵτινες ἐπιβάλλουν τὴν καταγγελίαν διὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως, μὴ δυναμένην (καταγγελίαν) νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ τῆς πρότερον γενομένης ταυτῆς, λόγῳ τῆς ἐκ τῆς ἀκυρότητος αὐτῆς παντελοῦς κατὰ νόμον ἀνυπαρξίας της, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λυθεὶς ὁ μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενος ἐκ τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἐργασιακῆς σχέσεως δεσμὸς καὶ ἐπομένως ἡ ἐναγομένη ἐξακολουθεῖ, ὡς ἐν δεσμῷ τελοῦσα, νὰ ὀφείλῃ τὰς συμπεφωνημένας ταύτης τοῦ ἐνάγοντος ἀμοιβὰς καὶ ἐν μὴ παροχῇ τῶν ὑπηρεσιῶν του ὑπὸ τούτου, ὅτε ἐξακολουθοῦσα νὰ τελῇ διὰ τῆς ἀρνήσεως της ὅπως ἀποδεχθῇ ταύτας ἐν ὑπερημερίᾳ. Ὅθεν, καὶ ὁ περαιτέρω παρ' αὐτῆς προβαλλόμενος ὡς ἄνω ἰσχυρισμός της, ὅτι ἡ νεωτέρα αὕτη πρᾶξις τῆς Ἐπιτροπῆς δέον νὰ ἰσχυσῃ ὡς νέα πρᾶξις κῦρος ἔχουσα, ἴσως ἐστίν, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἐπικαλεῖται, ὅτι καὶ μετὰ τὴν νέαν ταύτην πρᾶξιν ἔλαβε χώραν νέα ἔγκυρος καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, διὸ καὶ δέον νὰ ἀπορριφθῇ οὗτος, ἄτε οὐδεμίαν ἀσκῶν ἐπιρροήν.

Τέλος ἡ ἐναγομένη ἐπάγεται, ὅτι καὶ ἄκυρου ἔτι οὔσης τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας τὸ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀξιούμενον ποσὸν ἔχει ὑπερκαλυφθῇ ἐκ τῶν ὅσων οὗτος θὰ ἀπεκέρδιζεν, ἄλλως ἠδύνατο γὰ ἀποκερδίσῃ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του ὡς δικηγόρου, ἔχοντος εἰς τὴν διάθεσίν του ὁλόκληρον τὸν ὃν θὰ ἔδει νὰ διαθέτῃ εἰς τὴν νομικὴν ἐξυπηρέτησίν της χρόνον. Πλὴν καὶ ὁ ἰσχυρισμός της οὗτος, ἐπέχων προφανῶς θέσιν ἐνστάσεως τῶν ἀλλαχοῦ κερδηθέντων (ἄρθρ. 656 ἐδ. τελ. Α.Κ.), τυγχάνει παντελῶς ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, καθ' ὅσον οὐδὲν ἐν αὐτῷ διὰ τὴν θεμελίωσιν αὐτοῦ στοιχεῖον ἐκτίθεται, οὐδ' ἀναφέρεται ποσόν τι, ὅπερ κατὰ τὸν προβαλλόμενον ἰσχυρισμὸν ἀπεκέρδισεν ὁ ἐνάγων ἐκ τῆς ἀλλαχοῦ τοιαύτης ἐργασίας του, ὥστε νὰ δύναται τὸ δικαστήριον νὰ κρίνῃ περὶ τούτου καὶ διατάξῃ τὰς δεούσας ἀποδείξεις, δι' ὃ καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς του οὗτος ἀπορριπτέος κρίνεται.

Ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐπικαλουμένης καὶ προσαγομένης ἀπὸ 4.11.1955 ἐπιστολῆς τῆς ἐναγομένης ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ μηνιαία παγία ἐκείνου ἀμοιβὴ κατὰ τὴν 1.12.1953 ἀνήρχετο εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 2.264.90. Ἐξ ἄλλου, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 128491/1954 ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, ἐκδοθείσῃ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 92 § 2 τοῦ Κώδικος Δικηγόρων, καθωρίσθη ἀπὸ τῆς 19.11.1954 κατώτατον ὅριον παγίας ἀμοιβῆς τῆς κατηγορίας τοῦ ἐνάγοντος τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 2.500, ὅπερ δέον νὰ προσαυξηθῇ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1, ἐπὶ γενικῶν αὐτῆς διατάξεων κατὰ 10 α/ο λόγῳ τῆς ὑπὲρ τὴν δεκαετίαν δικηγορικῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ παρὰ τῇ ἐναγομένῃ, ἀποδεικνυομένης πλήρως καὶ ταύτης ἐκ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων νομίμως χαρτοσημασμένων ἐπιστολῶν τῆς τελευταίας. Ἑπομένως ἡ ἂν δικαιοῦται αὐτὸς νὰ ἀπαιτήσῃ παγίαν ἀμοιβὴν ἀνέρχεται διὰ τὸν ἀπὸ 1.12.1953 μέχρι 16.11.1954 χρόνον, καθ' ὃν ἐξεδόθη καὶ ἀφ' οὗ χρόνου ἰσχυσε, κατὰ ἔδαφ. τελευταῖον τοῦ ἄρθρου 92 τοῦ Κώδικος, ἡ μνησθεῖσα ὑπουργικὴ ἀπόφασις εἰς δραχμὰς 2.264,90 μηνιαίως, ἤτοι ἐν ὅλῳ δραχμὰς 26.046,35, καὶ ἀκολούθως ἐκτοτε μέχρι 30.9.1955 βάσει τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 2.750 μηνιαίως, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, εἰς δραχμὰς 28.875 καὶ ἐν συνόλῳ δικαιοῦται διὰ παγίαν ἀμοιβὴν δραχμὰς 54.921,35, ποσὸν ὅπερ καὶ δέον νὰ τῷ ἐπιδικασθῇ, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ κατὰ τὰ σχετικὰ πρῶτον καὶ δεύτερον κεφάλαια αὐτῆς.

Ἐξ ἄλλου διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 4 § 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 27500/1953, ἄρθρ. 4 § 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 27540/1954, ἄρθρ. 4 § 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28030/1954 καὶ ἄρθρ. 3 § 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 24400/1955 ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας παρεσχέθησαν τὰ δι' αὐτῶν χορηγηθέντα δῶρα ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ μισθῷ νομικοὺς συμβούλους τῶν Τραπεζῶν, εἰς οὓς, κατὰ τὴν ἀληθῆ τῶν διατάξεων τούτων ἔννοιαν, δέον νὰ συμπεριληφθῶσι καὶ οἱ τοιοῦτοι ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ, δικαιούμενοι τῶν αὐτῶν δώρων, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ μισθωτοί, ἤτοι ἑνὸς μὲν μισθοῦ διὰ δῶρον Χριστουγέννων 1953 καὶ 1954, ἡμίσεως δὲ τοιούτου διὰ δῶρον Πάσχα 1954 καὶ 1955.

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΔΙ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Δικαίωμα άδείας μισθωτών κατά τον Α.Ν. 539/1945

Έξακολούθησις ισχύος συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου μέχρι της καταγγελίας αύτης, ούσης μονομερούς δικαιοπραξίας, γνωστοποιητέας, μή υποκειμένης εις άνάκλησιν και έπιφερούσης την λύσιν της συμβάσεως διά τό μέλλον.— Συνυπολογισμός ώς χρόνου υπηρεσίας και του χρόνου άδείας του μισθωτού.—Δικαίωμα αποζημιώσεως απολυομένου κατά Ν. 3198/1955.— Υπολογισμός βάσει των τακτικών αποδοχών του τελευταίου μηνός υπό καθεστώς πλήρους απασχολήσεως, ανεξαρτήτως δηλαδή αν είσέπραξε μειωμένον μισθόν λόγω ασθενείας, διαθεσιμότητος ή άλλης αιτίας.—Παρακράτησις έκ της αποζημιώσεως δανείου εργοδότου προς μισθωτόν.—Δικαίωμα άδείας μισθωτού κατ' Α.Ν. 539/1945 και αποζημιώσεως δι' απόλυσιν.—Στέρησις δικαιώματος μετά λήψιν άδείας άνευ αποδοχών.

Μεταξύ των άλλων θεμάτων, τα οποία απησχόλησαν την απόφασιν του Πρωτοδικείου Πειραιώς, ενδιαφέρει και το θέμα, αν ο διατελέσας εν διαθεσιμότητι μισθωτός ή και ο τυχών άδειας άνευ αποδοχών δικαιούται της εκ του ά. ν. 539/1945 «περί χορηγήσεως κατ' έτος εις τους μισθωτούς αδειών μετ' αποδοχών» (ΕΕΔ 1, 174) παροχής αδείας και συνεπομένως, απολυόμενος, και της εκ του άρθρ. 5 § 5 του ανωτέρω ά.ν. αποζημιώσεως διά την μη λήψιθείσαν, ένεκεν απολύσεως, άδειαν, ως ή περίπτωσις της καταχωριζομένης αποφάσεως.

Είναι άληθες ότι, παρ' όλον ότι ο ά.ν. 539/1945 περί αδειών είναι μεταγενέστερος του ά.ν. 118/1945, ο οποίος προέβλεπεν αρχικώς περί του δικαιώματος των επιχειρήσεων και εκμεταλλεύσεων να θέτουν τους μισθωτούς αύτων εις διαθεσιμότητα ένεκα περιορισμού ή έλλείψεως εργασιών (άρθρ. 9) (ήδη ισχύει το άρθρον 10 του ν. 3198/1955, ΕΕΔ 14, 503 και προηγούμενος αύτου το άρθρον 13 § 6 του ν.δ. 2961/1954, ΕΕΔ 13, 943), δεν εξεφράσθη περί του θέματος, ορισθέντος μόνον, κατά το άρθρον 2 § 1 του ά.ν. 539/1945, ότι εδει τον υπολογισμόν του χρόνου απασχολήσεως τα διαστήματα, καθ' ά ο μισθωτός απέσχεν ή απέχει της απασχολήσεως του παρά τη υποκειμένη επιχειρήσει, λόγω βραχείας σχετικώς διαρκείας ασθενείας, στρατεύσεως, απεργίας ή ανταπεργίας ή ανωτέρας βίας, δεν θεωρούνται ώς χρόνος μη απασχολήσεως, ούδε συμψηφίζονται προς τας ημέρας αδείας, ών ούτοι δικαιούνται.

Έκ του ότι ήμεις δεν προέβλεψε την περίπτωσιν διαθεσιμότητος, δεν σημαίνει, ότι εσκοπήθη να περιορισθή ή ρύθμισις μόνον εις τας εν άρθρω 2 § 6 ανωτέρω περιπτώσεις, άλλ' είναι ζήτημα ερμηνείας της καθ' όλου νομοθετικής θελήσεως.

Δοθέντος περαιτέρω ότι ή διαθεσιμότης του μισθωτού, κατά έκ του νόμου δικαίωμα του εργοδότου, δεν είναι, ώς ή εκ του ά. ν. 539/1945 άδεια, παροχή ελευθέρου χρόνου αναπαύσεως μετά πλήρων αποδοχών, ίνα δοθή εις τον εργαζόμενον ή ευκαιρία να ανανεώση τας σωματικάς δυνάμεις του όχι μόνον επ' ωφελεία αύτου ή της επιχειρήσεως, άλλα και προς όφελος της λαϊκής κοινότητος (βλέπε την σαφή ώς προς τούτο είσηγητ. έκθεσιν του ν. 539/1945, ΕΕΔ 5, 391, πρβλ. και Γερμ. Άκυρωτικού απόφασιν 28 Μαΐου 1940, ΕΕΔ 1, 858, *A. Nikisch*, Έργ. Δίκαιον, έλλ. μετάφρ. σελ. 323), άλλ' είναι δικαίωμα του εργοδότου, παρεχόμενον αύτω εκ του νόμου προς ελάφρυνσιν των εκ της συμβάσεως εργασίας βαρών, εφ' όσον αντιμετωπίζει μείωσιν της οικονομικής δραστηριότητος αύτου, υπαρχούσι εις καταβολήν του ήμίσους των αποδοχών, χωρίς εξ ετέρου να καθίσταται εκ των πραγμάτων εφικτόν εις τον μισθωτόν να αναπαυθή, αφού δεν θά έχη τα απαιτούμενα διά την διατροφήν αύτου και της οικογενείας του βιοτικά μέσα (ανεπαρκή ακόμη και όταν αμείβηται διά πλήρων αποδοχών), αλλά, ώς έχει και δικαίωμα, θά επιζητήση την αναπλήρωσιν του νομίμως εκ της διαθεσιμότητος μειωμένου μισθού διά της εις άλλον εργοδότην παροχής εργασίας, οπότε δεν ικανοποιείται και ο σκοπός του νόμου περί παροχής άδείας, προκύπτει, ότι, κατά την αληθή έννοιαν του νόμου, η διαθεσιμότης δεν παραβλάπτει το δικαίωμα της άδείας του μισθωτού, θεωρουμένου του χρόνου αύτης ώς χρόνου απασχολήσεως (βλέπε την ομοίως αποφανθείσαν Πρωτοδικείου Αθηνών 4149/1953, εισηγητής *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 12, 792, ένθα και λοιπαί παραπομπαί εις σημειώσεις μας).

Έξ ετέρου, δεν είναι, νομίζομεν, νοητόν διατί να υπολογίζηται, κατά το άρθρ. 2 § 6 του ά.ν. 539/1945, ώς χρόνος απασχολήσεως του μισθωτού το χρονικόν διάστημα, κατά το οποίον ο μισθωτός άπεσχε της εργασίας του λόγω απεργίας, κατά χρήσιν δηλαδή δικαιώματος του, και να αποκλείηται τούτο, όταν κατά χρήσιν του δικαιώματος του εργοδότου δεν απησχολήθη, τεθείς εις διαθεσιμότητα.

Ακριβώς δε και εκ του ότι εν τη αύτη διατάξει ορίζεται, ότι και τα χρονικά διαστήματα, καθ' ά ο μισθωτός άπεσχε της απασχολήσεως ή άπέχει (έχει σημασίαν να τονισθή τούτο, διότι εννοείται χρήσις του δικαιώματος της άδείας και όταν ο μισθωτός *άπέχη*) ένεκεν ανταπεργίας (άσκήσεως δικαιώματος του εργοδότου) ή ανωτέρας βίας, ενισχύεται ή άποψις ότι η διαθεσιμότης (άσκησις δικαιώματος του εργοδότου) δεν παραβλάπτει το δικαίωμα άδείας.

Αλλά και ή άποψις ότι ο τυχών άδειας άνευ αποδοχών (δικαίωμα του εργοδότου) δεν δικαιούται της κατά τον ά.ν. 539/1945 άδείας παραβλέπει, ότι, ώς εκ της φύσεως της άδείας, δεν νοείται αποχωρισμός της αμοιβής

ἀπὸ τῆς παροχῆς τοῦ ἐλευθέρου χρόνου (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4363/1955, εἰσηγητὴς Σ. Ράγκος, ΕΕΔ 14, 745, Β. Βασιλείου, ΕΠΔ 15, 185), θὰ συνέβαινε δὲ αὐτὸ διὰ τὸν τυχόντα ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν μισθωτὸν νὰ περιεγράφετο ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς παροχὴν μισθοῦ καὶ ὅταν ὁ μισθωτὸς τελῇ ὑπὸ τὴν ἄδειαν τοῦ ἀ.ν. 539/1945, ἐνῷ καὶ οὕτω δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ πληρωθῇ ὁ σκοπὸς τοῦ ἀ.ν. 539/1945, ἐγκείμενος, ὡς ἐσημειώθη, εἰς τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν σωματικῶν του δυνάμεων διὰ τῆς παροχῆς μὲν ἐλευθέρου χρόνου, ἀλλὰ καὶ τῶν οἰκονομικῶν μέσων (τοῦ μισθοῦ) διὰ τὴν δυνατότητα τῆς ἀποχειώδους ἀναψυχῆς, ἣν ὁποίαν σέβεται ὁ νόμος ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἀπαγορεύῃ τὴν διαρκοῦντος τοῦ χρόνου ἀδείας ἀπόλυσιν τοῦ μισθωτοῦ.

Πρωτοδίκου Πειραιῶς 1689/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. **Σ. Ἀλεξανδρῆς**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Καποδίστριας, Δ. Μοίρας

Ἐκ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112 καὶ τοῦ νομικοῦ χαρακτῆρος τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ἤτις καταγγελία, ὡς μονομερὴς δικαιοπραξία γνωστοποιητέα τῷ ἑτέρῳ καὶ μὴ ὑποκειμένη εἰς ἀνάκλησιν, δρᾷ ἀμέσως διαμορφώνουσα τὴν νέαν νομικὴν κατάστασιν, ἤτοι τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως διὰ τὸ μέλλον, ἀφ' ἧς περιέλθῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνεται (ἄρθρα 167, 168 Α.Κ., Α.Π. 659/1952, **Μπαλῆ**, Γεν. Ἀρχαὶ σελ. 37), προκύπτει ὅτι ἡ σύμβασις μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα, μέχρις οὗ καταγγελθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, πρὸ δὲ τῆς καταγγελίας ταύτης δὲν θεωρεῖται λυθεῖσα ἡ σύμβασις, ἔστω καὶ ἂν ὁ μισθωτὸς ἐτέθη εἰς διαθεσιμότητα βάσει τοῦ ἄρθρου 13 ὑ.ὑ τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἢ ἔτυχεν ἀδείας ἢ ἀπουσίασεν ἐκ τῆς ἐργασίας ἕνεκα λόγων οὐχὶ δηλωτικῶν αἰωνηρᾶς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ἀφοῦ εἰς τοιαύτας περιπτώσεις δὲν λύεται ὁ ἐκ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως δεσμὸς δι' αὐτοβούλου ἀποχωρήσεως τοῦ ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας (Α. Π. 229/1955, 440/1955, 317/1953, 231/1953, 191/1949).

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἀναγγελίας τῆς καταγγελίας ἐκ μέρους τῆς ἐναγομένης ἐργοδότιδος, ἥτις ἀναγγελία ἐγένετο βάσει τοῦ ἄρθρου 9 ν. 3198/1955, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν προτάσεων τῆς ἐναγομένης ὁμολογεῖται, ὅτι ἡ ἐνάγουσα προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλου τὴν 3 Ἰουνίου 1936 καὶ ἀπελύθη τὴν 2 Ἰουνίου 1955, στερεῖται δὲ νομικῆς σημασίας ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης, ὅτι εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας δὲν περιλαμβάνεται τὸ χρονικὸν διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἐνάγουσα διετέλει ἐν ἀδείᾳ, μὴ ἐξομοιουμένη προφανῶς πρὸς αὐθαίρετον ἀποχώρησιν ἐκ τῆς ἐργασίας. Περαιτέρω κατ' ἄρθρον 5 τοῦ ν. 3198/1955 ὁ ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως τοῦ ἀπολυομένου ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου τούτου ὑπαλλήλου γίνεται βάσει τῶν τακτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ κανονικὴν πλήρους ἀπασχολήσεως, ἤτοι βάσει τοῦ μισθοῦ, τὸν ὁποῖον θὰ ἐλάμβανεν ὁ ὑπάλληλος, ἐὰν ἀπησχολεῖτο πλήρως, ἀνεξαρτήτως ἂν οὗτος τυχὸν εἰσέπραξεν ἠλαττωμένον μισθὸν λόγω ἀσθενείας, διαθεσιμότητος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας κειμένης εἴτε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐργοδότου εἴτε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μισθωτοῦ (Α.Π. 91/1954, 729/1954).

Αἱ τακτικαὶ ἀποδοχαὶ τῆς ἐναγούσης, οἵαι νοοῦνται αἱ συνιστάμεναι οὐχὶ μόνον εἰς μισθόν, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην παροχὴν χρηματικὴν ἢ μή, διδομένην ἀντὶ μισθοῦ (Α.Π. 639/1952) ἀνήρχοντο, κατὰ τὴν ἀγωγὴν εἰς δραχμὰς 2063 καὶ ἐπὶ πλέον ἀξίαν κώκ εἰς δραχμὰς 50, ἤτοι ἐν ὅλῳ δραχ. 2113 μηνιαίως, οἷον ποσόν, μειοῦμενον κατὰ δραχμὰς 5, συνομολογεῖ ἡ ἐναγομένη. Ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων καὶ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων (ἔγγραφα καὶ μαρτυρίαι) συνάγεται, ὅτι αἱ τακτικαὶ μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ τῆς ἐναγούσης κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα πρὸ τῆς ἀπολύσεως (2 Ἰουνίου μέχρι 2 Ἰουλίου 1955) ἀνήρχοντο εἰς δραχμὰς 2108. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων καὶ βάσει τῶν ἄρθρων 2 ν. 3198, 1 καὶ 3 ν. 2112 ἡ καταβλητέα ἀποζημίωσις εἰς τὴν ἐνάγουσαν, ἔχουσαν συμπεπληρωμένην ὑπηρεσίαν 19 ἐτῶν, εἶναι ἴση πρὸς τὰς ἀποδοχὰς 15 μηνῶν, ἤτοι δραχμαὶ 15Χ2108 = 31620.

Ἡ ἐναγομένη ἰσχυρίζεται ὅτι ἐκ τῆς καταβλητέας εἰς τὴν ἐνάγουσαν ἀποζημιώσεως παρεκρατήθησαν αἱ δραχ. 3210, ὑπόλοιπον ὀφειλόμενον ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ἐκ δανείων, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν αὕτη καὶ ἀπέδιδε κατὰ δόσεις. Ἐκ τῆς προσαγομένης καταστάσεως ὑπὸ χρονολογίαν 10.11.1955, συνταχθείσης ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, ἐν συνδυασμῷ πρὸς αἴτησιν περὶ χορηγήσεως δανείου τριῶν ἑκατομμυρίων, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τῆς ἐναγούσης, καὶ πρὸς ἔνταλμα λήψεως δανείου ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῆς ἐναγούσης, προκύπτει, ὅτι πράγματι ἡ ἐνάγουσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1950 καὶ ἐφεξῆς ἔλαβε δάνεια, εἰς ἐξόφλησιν τῶν ὁποίων παρεκρατήθησαν ἐκ τῶν ἀποδοχῶν αὐτῆς χρηματικὰ ποσὰ μέχρι καὶ τοῦ Μαρτίου 1955, ἀπομείναντος ὀφειλομένου ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ὑπολοίπου ἐκ δραχμῶν 3210 κατὰ Μάρτιον 1955. Προσάγονται ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας καὶ ἕτεραι καταστάσεις ὑπὸ χρονολογίας 18.8.1948, 28.2.1951 καὶ 14.8.1952 ἐμφαίνουσαι χορήγησιν δανείων καὶ ἐκτάκτων οἰκονομικῶν παροχῶν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἐναγομένης, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐνάγουσα, β) δραχμαὶ 2823 ὡς ὀφειλὴν προερχομένην ἐπίσης ἐκ δανείων, εἰς ἀπόδοσιν τῶν ὁποίων ὑπεχρεοῦτο ἡ ἐνάγουσα, περὶ τῆς ὀφειλῆς δὲ ταύτης προσάγεται ὑπὸ τῆς ἐναγομένης κατάστασις ὑπὸ χρονολογίαν 11.11.1955 ἐμφαίνουσα δοθέντα ἔκτακτα δάνεια εἰς τὴν ἐνάγουσαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1948 - 1953.

Ἡ ἐναγομένη διὰ τῶν προτάσεων ὑποστηρίζει τὴν ἐκδοχὴν ὅτι τὰ παρακρατηθέντα ὡς ἀνω χρηματικὰ ποσὰ προέρχονται ἐκ δανείων ἀποδοτέων καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν δανείων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐχορηγοῦντο γενικῶς εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως πρὸς οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν. Τούναντίον ἡ ἐνάγουσα ἰσχυρίζεται, ὅτι πάντα τὰ δοθέντα δάνεια εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἐναγομένης ἀποτελοῦσιν ἐκτάκτους οἰκονομικὰς παροχὰς τῶν μισθωτῶν ταύτων κατάπιν διαβημάτων καὶ ἀπεργιῶν λόγῳ γλισχροτητος μισθῶν καὶ οἰκονομικῆς δυσπραγίας τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην. Κατ' ἐκτίμησιν τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύ-

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΠΡΟΣ ΠΛΗΡΩΣΙΝ ΚΕΝΩΝ ΘΕΣΕΩΝ

Χρόνος ἐνάρξεως δικαιώματος τοποθετηθέντος πρὸς λῆψιν μισθοδοσίας αὐτοῦ

Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστῶν πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως κατ' ἄρθρ. 4 Α.Ν. 1836/1951.—Γέννησις ἀξιώσεως μισθοῦ ἀπὸ ἐμπροθέσμου ἐμφανίσεως δι' ἀνάληψιν ὑπηρεσίας καὶ ἂν ἔτι δὲν ἔχῃ τηρηθῇ ἡ διαδικασία διορισμοῦ.—Προσφυγὴ ἐργοδότου εἰς Δευτεροβάθμιον Συμβούλιον ἄρθρου 11 Ν.Δ. 2657/1953.—Ἀνεπηρέαστον αὐτῆς ἐπὶ δικαιώματος μισθοῦ ἀπὸ ἐμφανίσεως.—Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθοῦ.—Δικαίωμα λήψεως καὶ «δώρων» δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων ἐπὶ ἀρνήσεως ἐργοδότου εἰς ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω καταχωριζομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖον, εἶναι ὑποχρεωτική, κατ' ἄρθρον 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, τοποθέτησις προσώπου, προστατευομένου ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου, παρ' ἐργοδοτρίᾳ Τραπέζῃ.

Ἔχει ἤδη γίνει δεκτὸν διὰ σειρᾶς ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου (βλέπε ΕΕΔ 12, 470, ΕΕΔ 13, 1200), τοῦτο δὲ ἀκολουθεῖται καὶ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας, ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 τοποθέτησις πολεμιστῶν (ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου τοποθέτησιν) δὲν ἀπαιτεῖ συντετελεσμένον διορισμόν, ἀλλ' ἐπιτρέπει τὴν ὁρμοδίαν Ἀρχὴν, ἵνα προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ τοποθετηθέντος κατὰ τὴν νόμιμον διαδικασίαν, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ὁ τοποθετηθεὶς δικαιοῦται, ἀφ' ἧς προσέλθῃ ἐμπροθέσμως (ἐντὸς μηνός) πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, «τῆς ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων νόμων ἢ ὀργανισμῶν προβλεπομένης διὰ τὴν θέσιν, εἰς ἣν ἡ τοποθέτησις μισθοδοσίας», κατὰ τὴν Α.Π. 158/1953 (εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 11, 471), «ἀποζημιώσεως, ἧς τὸ ποσὸν ὁρίζεται ἴσον πρὸς τὸν μισθόν, ὃν θὰ ἀπελάμβανεν ὁ δικαιοῦχος ἐργαζόμενος παρὰ τῷ ἐποχέρᾳ, κατὰ τὴν Α.Π. 145/1953 (εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 12, 469) (ὁμοίως καὶ ἡ Α.Π. 657/1954, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 13, 1201).

Λύτη εἶναι καὶ ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2420/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Ἰμβριώτης*, ΕΕΔ 14, 115).

Σχετικῶς πρὸς τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως περὶ τοῦ ἂν ὑπῆρξεν ἐν προκειμένῳ ... ρων, τῶν ἐπικαλουμένων διὰ τῶν προτάσεων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων καὶ τῶν ἐν γένει ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων, κρίνεται ὅτι πράγματι εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας κατ' ἐπανάληψιν ἐχορηγήθησαν οἰκονομικαὶ ἐνισχύσεις ὑπὸ μορφὴν δανείων, ἀκολουθουμένης τῆς διὰ δανείων καλύψεως τῶν ἐκτάκτων οἰκονομικῶν παροχῶν, ἵνα μὴ αὗται ἀποτελέσωσιν ἀντικείμενον ἐπιδιώξεως ἐκ μέρους τῶν μισθωτῶν νὰ καταβάλλωνται ὁμοιαι παροχαὶ καὶ εἰς τὸ μέλλον ὡς ἀποδοχαί (ἴδε περίπτωσιν κριθεῖσαν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 415/1955 ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν). Ἐντεῦθεν ὅμως δὲν ἀποκλείεται συγκεκριμένη περίπτωσις συνάψεως δανείου ἀποδοτέου κατὰ δόσεις, πράγματι δὲ ἡ ἐνάγουσα κατόπιν αἰτήσεώς της ἔλαβε δάνειον ἐκ δραχμῶν (παλ. ἐκδ.) 3.000.000 τὴν 13 Ἰουλίου 1953 (ἴδε προσαγομένην αἴτησιν καὶ ἔνταλμα πληρωμῆς ποσοῦ δραχμῶν 3.000.000), οἷον δάνειον, ὡς ἐκ τοῦ ποσοῦ καὶ τῶν πραγματοποιηθεισῶν μερικῶν καταβολῶν μέχρι τοῦ Μαρτίου 1955, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔκτακτος οἰκονομικὴ παροχὴ ὁμοία πρὸς ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἔλαβον πάντες οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐναγομένης. Ἐπίσης πραγματικὰ δάνεια εἶναι καὶ τὰ λοιπὰ ποσὰ εἰς χρέωσιν τῆς ἐναγούσης, τὰ σημειούμενα εἰς τὴν προσαγομένην κατάστασιν ὑπὸ χρονολογίαν 10.11.1955, ἔναντι τῶν ὁποίων ἐγένοντο μερικαὶ καταβολαί. Συνεπῶς, ὑπὸ τὰ βεβαιωθέντα περιστατικά, νομίμως ἡ ἐναγομένη παρεκράτησε τὸ ἐκ πραγματικῶν δανείων ὑπόλοιπον δραχμῶν 3210, ἐνῷ τοὐναντίον ἡ ἐπὶ πλέον τοῦ ποσοῦ τούτου παρακράτησις καὶ δραχ. 2823 ὡς ὀφειλομένων ἐπίσης ἐκ δανείων δὲν ἦτο νόμιμος.

Ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων (ὑπ' ἀριθ. 20 τῆς 12ης Ἰανουαρίου 1955, ὑπ' ἀριθ. 202 τῆς 17 Μαΐου 1955, τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 16 Μαΐου 1955 αἰτήσεως τῆς ἐναγούσης) προκύπτει, ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου 1955 μέχρι 15 Μαΐου 1955 διετέλει εἰς κατάστασιν διαθεσιμότητος βάσει τοῦ ἄρθρ. 13 § 6 τοῦ ν.δ. 2951/1954, ἀπὸ δὲ τῆς 16.5.1955 μέχρι τῆς ἀπολύσεώς της διετέλει ἐν ἀδείᾳ ἄνευ ἀποδοχῶν. Ἐφ' ὅσον ἡ ἐνάγουσα, κατὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος 1955, τῇ αἰτήσει της ἔτυχεν ἀδείας πλέον τῶν 26 ἡμερῶν, ὅσων ἐδικαιοῦτο κανονικῆς ἀδείας βάσει τοῦ ἄρθρ. 2 § 2 στοιχ. α' τοῦ ν. 539/1945, ἐπληρώθη ὁ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον σκοπὸς (ἄρθρ. 5 §§ 1 καὶ 2), ἀφοῦ ἐπραγματοποιήθη τῇ αἰτήσει τῆς ἐνδιαφερομένης ὑπαλλήλου ἡ ἀνάπαυσις διὰ τῆς μὴ ἀπασχολήσεως εἰς ἐργασίαν, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δὲν ἠδύνατο νὰ χορηγηθῇ ἐκ νέου ἄδεια διὰ τὸ αὐτὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος. Ὅθεν οὐχὶ νομίμως προβάλλεται ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀξίωσις περὶ ἀποζημιώσεως, ὑπὸ τὴν αἰτίαν ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἀπελύθη, δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὴν ἐναγομένην ἑταιρείαν, πρὶν ἡ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην ἐτησίαν ἄδειαν.

καταχρηστική άσκησις τοῦ δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ, ἀξιώσαντος ἀποδοχὰς διὰ τὸν πρὸ τῆς προσλήψεως αὐτοῦ χρόνον καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως του δι' ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἀνέβρε περιστατικά, δυνάμενα νὰ θεμελιώσουν παράβασιν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ὡς ἐσκέφθη, ὑπομιμνήσκεται ἡ Α.Π. 113/1955 (εἰσηγητὴς *Κ. Γκολφινόπουλος*, ΝοΒ, ἔτος 3ον, σελ. 112), κατὰ τὴν ὁποίαν «ὡς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ., ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος ἀπαγορεύεται, ἐὰν αὕτη ὑπερβαίνῃ προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ τοῦ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος, πλὴν ὅμως ἡ τοιαύτη ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προστασία δὲν ἐκτείνεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἀποκλείῃ τὴν ἄσκησιν δικαιώματος, παρεχομένου ὑπὸ νόμον δημοσίας τάξεως, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑφίσταται νομοθετικὴ ἐπιταγὴ πρὸς ὑπαρξὶν ἐτέρας τάξεως πραγμάτων, ἥτινα μὲ οὐδὲν ἰσχύει νὰ μεταβάλῃ ἀναδήσασι ἰδιωτικὴ βούλησις καὶ συμπεριφορά».

Τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 εἶναι ἀναμφισβητήτως καὶ κατ' ἐξοχὴν δικαίωμα ἐκ κανόνων δημοσίας τάξεως (βλέπε περὶ τῶν τελευταίων τούτων *Κ. Καυκᾶ*, Ἀρεοπαγίτου, ἐν Ἀρχ. Νομολογίας, ἔτος Ζ', σελ. 65 ἑπ.).

Σχετικῶς ἤδη πρὸς τὰ διὰ τὰς ἑορτὰς «δῶρα», τὰ ὁποῖα ἐπιδικάζει ἡ ἀπόφασις, ὑπομιμνήσκεται καὶ ἡ ὑπ' αὐτῆς ἐπιδικασθεῖσα τοιαύτα Α.Π. 301/1950, Τμ. Η' (εἰσηγητὴς *Ν. Οἰκονομόπουλος*, ΕΕΔ 11, 607).

Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 1445/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Λαμπράπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Παπαχατζόπουλος, Ι. Βακαλόπουλος

Κατ' ἄρθρον 4 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 τὸ διορισθὲν τῶν προσώπων τοῦ ἄρθρου 1 μετὰ τὴν τοποθέτησιν των ὑπὸ τοῦ κεντρικοῦ ἢ τῶν τοπικῶν Συμβουλίων ἐνεργεῖται παρὰ τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ κατὰ τὴν § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὑποχρέου, τηρουμένων τῶν σχετικῶν περὶ διορισμοῦ διατάξεων, ἐξ ἑτέρου κατ' ἄρθρ. 8 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁ προστατευόμενος ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῷ τῆς περὶ τοποθετήσεώς του ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Συμβουλίου παρουσιασθῇ εἰς τὸν παρ' ᾧ τοποθετεῖται ἐργοδότην, ἵνα ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν, κατ' ἄρθρον δὲ 9 § 5 τοῦ αὐτοῦ ἐπίσης νόμου (ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρ. 9 τοῦ ν.δ/τος 2657/1953), ἡ παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου συνεπάγεται, ἀνεξαρτήτως τῆς ποινικῆς διώξεως, καὶ τὴν αὐτοκὴν τοῦ ὑποχρέου εὐθύνην διὰ τὴν καταβολὴν τῆς μισθοδοσίας τοῦ μὴ προσλαμβανομένου τοποθετηθέντος παρὰ τῶν ἁρμοδίων συμβουλίων, ἀφ' ἧς χρονολογίας οὗτος προσέλθῃ παρὰ τῷ ἐργοδότῃ πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας ἢ ὑπηρεσίας.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι καὶ ἐπὶ προστατευομένου νεοπαλεμιστοῦ τοποθετηθέντος, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ἡ αἴτησις αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις τοῦ παρ' ᾧ ἡ τοποθέτησις ὑποχρέου πρὸς καταβολὴν τῆς ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων νόμων ἢ ὀργανισμῶν προβλεπομένης μισθοδοσίας (διὰ τὴν θέσιν, ἣν ἀφορᾷ ἡ τοποθέτησις), γεννᾶται ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ τοποθετηθεὶς προσέλθῃ ἐμπροθέσμως πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας καὶ ἂν ἔτι πρὸ τῆς τοιαύτης ἐμφανίσεως δὲν ἔχῃ τηρηθῇ εἰσέτι ἡ διὰ τὸν διορισμὸν ἀπαιτουμένη νόμιμος διαδικασία κατὰ τοὺς κανονισμοὺς τῆς ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ἐγένετο ἡ τοποθέτησις (βλ. Α.Π. 158/1953, ΕΕΔ 12, 471). Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 26 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 5.6.1954 ἀπεφάσισε, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 4, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 (ὡς οὗτος τροποποιηθεὶς καὶ συμπληρωθεὶς ἰσχύει), τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος, προστατευομένου νεοπολεμιστοῦ τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ὡς κεκτημένου τὰ νόμιμα προσόντα παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ - ἐναγομένῃ Τραπέζῃ καὶ εἰς θέσιν ἀνάλογον τῶν προσόντων του. Ἡ ἀνωτέρω τοποθέτησις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐγνωστοποιήθη εἰς τὴν ἐφεσίβλητον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 43367/16 τῆς 8.6.1954 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας (Γραφεῖον προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ), ἀπὸ τῆς ἰδίας δὲ ἡμέρας (8.6.1954) ὁ ἐκκαλῶν παρουσιάσθη εἰς τὴν παρ' ᾗ ἐτοποθετήθη ἐφεσίβλητον ἐργοδότιδα Τράπεζαν, ἵνα ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν. Ἡ ἐφεσίβλητος ἠρνήθη νὰ προσλάβῃ τὸν παρ' αὐτῇ, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, τοποθετηθέντα ἐκκαλοῦντα καὶ, ἀμφισβητήσασα τὴν νομιμότητα καὶ σκοπιμότητα τῆς τοποθετήσεως τούτου, προσέβαλε τὴν τοποθέτησιν ταύτην ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν. δ/τος 2657/1953. Τὸ Δευτεροβάθμιον Συμβούλιον ἀπέρριψε τὴν ἀνωτέρω γενομένην προσφυγὴν κατὰ τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, τὸν ὁποῖον ἡ ἐφεσίβλητος ἐδέχθη μετὰ ταῦτα νὰ προσλάβῃ ἀπὸ 23.10.1954, τοποθετήσασα τοῦτον εἰς τὸ Ὑποκατάστημα αὐτῆς Κυψέλης ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχ. 1122. Συμφώνως ὅμως πρὸς ὅσα ἐξετέθησαν ἀνωτέρω ἡ ἐφεσίβλητος εἶναι ὑπόχρεως, ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ μισθοδοσίαν, ἀφ' ἧς ἡμέρας οὗτος παρουσιάσθη νὰ ἀναλάβῃ παρ' ἐκείνῃ ὑπηρεσίαν, ἤτοι εἶναι ὑπόχρεως νὰ καταβάλῃ αὐτῷ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ ἀπὸ 8.6.1954 μέχρις 23.10.1954 χρονικοῦ διαστήματος. Τὴν τοιαύτην ὑποχρέωσιν τῆς ἐφεσιβλήτου οὐδαμῶς ἐπηρεάζει ἡ παρεμβληθεῖσα προσβολὴ τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ν.δ. 2657/1953, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τούτου ἐπεκυρώθη ἡ ἐν λόγῳ τοποθέτησις καὶ κατ' ἀκολουθίαν αἱ ἐξ αὐτῆς (ὡς ἐγκύρου ἐκτελεστῆς διοικητικῆς πράξεως) ἀπορρέουσαι συνέπειαι εἰς βάρος τῆς ἐφεσιβλήτου, ὑποχρέου ἐργοδότιδος, ἄρχονται ἀφ' ἧς χρονολογίας ὁ ἐκκαλῶν παρουσιάσθη πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας. Ἡ διάταξις τῆς § 2 τοῦ

ἄρθρ. 11 τοῦ ἀνωτέρω ν.δ. 2657/1953, καθ' ἣν «...αἱ ἀποφάσεις τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου εἶναι ἐκτελεσταὶ καὶ κατισχύουν πάσης ἄλλης...» οὐδόλως ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅπως μεταθέσῃ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀστικῆς εὐθύνης τοῦ ὑποχρέου, ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἐμφανίσεως τοῦ τοποθετηθέντος πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας εἰς τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, τοῦ ἐπικυροῦντος τὴν ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου γενομένην τοποθέτησιν τοῦ προστατευομένου, ὡς ἀβασίμως ἰσχυρίζεται ἡ ἐφεσίβλητος. Περαιτέρω ἡ ἐφεσίβλητος ἰσχυρίσθη πρωτοδίκως (ὡς πρόκυπτει ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων προτάσεων τῆς πρωτοβαθμίου δίκης), ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν προκειμένην συζήτησιν ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν «... ἀνεγνώρισεν ὅτι δὲν ἐδικαιοῦτο ἀποδοχῶν διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ δὲν εἰργάζετο, ἤτοι ἀπὸ 8.6.1954 μέχρις 23.10.1954, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχεν ὁριστικῶς κριθῇ ἡ τοποθέτησίς του καὶ δι' αὐτό, ἐνῷ εἰσέπραξε τοὺς ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του καὶ ἐντεῦθεν μισθούς, δὲν ἐζήτησε τοὺς προηγουμένους, ἀλλ' ἤδη μετὰ πάροδον ἐτῶν πράττει τοῦτο «καὶ ἐπὶ πλέον ὁ ἐκκαλῶν ἠχθη εἰς τὴν ἔγερσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, διότι αὕτη (ἐφεσίβλητος) διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰανουαρίου 1955 πρὸς τὴν ἁρμοδίαν Πρωτοδικειακὴν Ἐπιτροπὴν αἰτήσεώς της ἠτήσατο τὴν ἀπόλυσιν ἐκείνου δι' ἀποδεδειγμένην ἀνεπάρκειαν, ἀκαταλληλότητα καὶ ἀνάρμοστον συμπεριφοράν, ἀπορριφθείσης ὅμως τελικῶς ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς τῆς τοιαύτης αἰτήσεώς της». Ἐκ τῶν αὐτῶν ὅμως ἀποδεικτικῶν στοιχείων οὐδόλως προκύπτει, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἀνεγνώρισεν, ὅτι δὲν ἐδικαιοῦτο τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἀπὸ 8.6.1954 μέχρις 23.10.1954 χρονικοῦ διαστήματος, οὔτε τοιαύτην ἀναγνώρισιν ὑποδηλοῖ ἡ μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς (23.7.1955) ἐπιβράδυνσις τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐν λόγῳ δικαιώματος. Ἑτέρωθεν ἐκ τῶν δεδομένων τῆς αὐτῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας δὲν ἐβεβαιώθη ἡ συνδρομὴ περιστατικοῦ τινος, ἐμφαίνοντος τὴν ἄσκησιν τοῦ κρινομένου δικαιώματος ὡς γενομένην καθ' ὑπέρβασιν προφανῶς τῶν ἐν ἄρθρῳ 281 Α.Κ. τασσομένων ὁρίων τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ ἐγκειμένου εἰς τὸ δικαίωμα τοῦτο σκοποῦ. Ἄλλως τε ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου οὔτε προεβλήθη τοιοῦτο περιστατικόν, οὔτε ἐγένετο εἰδικώτερον ἐπίκλησις καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τοῦ κρινομένου δικαιώματος, τοῦ μόνου προταθέντος ὑπ' αὐτῆς περιστατικοῦ τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς εὐθὺς μετὰ τὴν, ὡς ἐξετέθη, ἀπορριπτικὴν ἀπόφασιν τῆς ἁρμοδίας Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ ἀληθοῦς ὑποτιθεμένου, μὴ ὄντος ἱκανοῦ, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅπως καταστήσῃ τὴν ἄσκησιν τοῦ ὑπὸ δίκην δικαιώματος προφανῶς καὶ ἐκδήλως καταχρηστικὴν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρ. 281 Α.Κ. Ἀκολούθως πᾶσι τούτοις ἡ ἐφεσίβλητος, καταστᾶσα ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν προσηκόντως προσφερθεισῶν αὐτῇ, ὡς ἐβεβαιώθη, ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τὸ ἀπὸ 8.6.1954 μέχρις 23.10.1954 χρονικὸν διάστημα, νόμῳ ὑπόχρεως τυγχάνει κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 9 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν.δ. 2657/1953, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρ. 656 Α.Κ., νὰ καταβάλῃ εἰς ἐκεῖνον τὴν μισθοδοσίαν τοῦ ἀνωτέρω χρονικοῦ διαστήματος, ἀνερχομένην, ὡς προέκυψεν ἐκ τῶν δεδομένων τῆς αὐτῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, εἰς δραχ. 5.049 (μῆνες 4 1/2 ἐπὶ 1122 δραχμάς). Ἐπὶ πλέον ὁ ἐκκαλῶν δικαιοῦται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 28030/1954 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας δι' ἔκτακτον οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων 1954 δραχ. 625, ἤτοι τὴν μὴ καταβληθεῖσαν αὐτῷ ἀναλογίαν τοῦ ἀνωτέρω δώρου προσδιοριζομένην εἰς 14/25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατὰ 10ήμερα χρονικὰ διαστήματα διαρκείας τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐργασιακῆς σχέσεως ἐντὸς τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 23.4.1954 μέχρις 24.12.1954. Εἰδικώτερον δὲ ὁ ἐκκαλῶν δικαιοῦται τοῦ δώρου τούτου, καίτοι ἐξ ὑπερημερίας τῆς ἐφεσιβλήτου δὲν εὑρίσκετο ἐν πραγματικῇ παροχῇ ἐργασίας, καθ' ὅσον ἡ προμνησθεῖσα ὑπουργικὴ ἀπόφασις ὡς προϋπόθεσιν χορηγήσεως τοῦ ἐν λόγῳ δώρου τίθησι, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅπως ὁ μισθωτὸς συνδέηται μετὰ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ ὁριζομένην χρονικὴν περίοδον διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου, ἡ προϋπόθεσις δὲ αὕτη συντρέχει ἐν προκειμένῳ, ἐφ' ὅσον ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐξηναγκασμένη ἐργασιακὴ σχέσις ὑφίστατο κατὰ τὸ κρίσιμον διάστημα (ἀπὸ 8.6.1954 μέχρι 23.10.1954), καίτοι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο αἱ προσφερθεῖσαι ὑπηρεσίαι τοῦ ἐκκαλοῦντος δὲν ἐγένοντο ἀποδεκταὶ ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου. Συνεπῶς, κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 281 Α.Κ., ὡς καὶ κατ' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὁ δικάσας Πρωτοδίκης διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἄσκησις τοῦ κρινομένου δικαιώματος ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως καὶ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος τούτου.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΩΝ

ΑΠΟΚΡΟΥΣΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΜΕΤ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΕΚ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Μεταβίβασις ὑποχρεώσεως ἐκ τοῦ Ν. 1514/1928 ἐπὶ μεταβολῆς προσώπου τοῦ ἐργοδότου.

Διατήρησις ἐν ἰσχύϊ συμβάσεως ἐργασίας μετὰ πρόσκλησιν μισθωτοῦ ὑπὸ τὰ ὅπλα κατὰ Ν. 3514/1928.— Δικαίωμα ἐπανολήψεως ἐργασίας μετ' ἀπόλυσιν ἐκ τοῦ Στρατοῦ.— Μεταβίβασις ὑποχρεώσεως ἐργοδότου πρὸς ἐπαναπρόσληψιν ἐν περιπτώσει μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου.—Στοιχεῖα νομίμου μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου.— Τοιαύτη καὶ ἐπὶ ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ, ἔχοντος ἀποτελέσματα ἀγοραπωλησίας.— Συνέπεια ἀποκρούσεως ὑπηρεσιῶν ἀπολυθέντος ἐκ τοῦ στρατοῦ μισθωτοῦ ἡ καταβολὴ παρὰ τοῦ διαδόχου ἐργοδότου τῶν ἐκ τῶν Ν. 3514 καὶ 2112 ἀποζημιώσεων, μὴ ἐπηρεαζομένου τοῦ δικαιώματος ἐκ τῆς διακοπῆς ἢ ἀναστολῆς ἐργασιῶν ἐπιχειρήσεως.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖον, εἶναι ἀπόκρουσις τῶν ὑπηρεσιῶν ἀπολυθέντος ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ὑπὸ νέας ἐργοδότιδος, εἰς τὴν ὁποίαν περιῆλθεν ἡ ἐπιχείρησις παρ' ᾗ εἰργάζετο ὁ μισθωτὸς κατὰ τὴν πρόσκλησιν αὐτοῦ ὑπὸ τὰ ὅπλα, δυνάμει ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ.

Δοθέντος ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ ν. 3514/1928 περὶ τῆς θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως, ὡς ἐπεξετάθη μεταγενεστέρως, αἱ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργοδότου μεταβιβάζονται αὐτοδικαίως ἐν περιπτώσει μεταβολῆς τοῦ προσώπου αὐτοῦ (ἡ μεταβολὴ νοεῖται καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 2112), τὸ Πρωτοδικεῖον θεωρεῖ καὶ ἐν προκειμένῳ, ὅτι ἐχώρησε μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ἐξ ἧς ἐγεννήθησαν τὰ δικαιώματα τοῦ μισθωτοῦ (περὶ τούτων βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 262).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11158/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ε. Ποταμίτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Δημούρης*

Κατὰ τὰς συνδυαζομένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 8 τοῦ κωδικοποιηθέντος ν. 3514/1928, ὡς τὸ πρῶτον τούτων ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ν.δ. 10/13 Ὀκτωβρίου 1925, καὶ τοῦ ἄρθρ. 11 § 2 τοῦ ν.δ. 2 ἀ.ν. 547/1937, ὡς καὶ τῶν ἄρθρων 1, 3 καὶ 6 τοῦ ν. 2112/1920, ὡς οὗτος νῦν ἰσχύει, ἡ ὑπὸ τὰ ὅπλα ὁπωσδήποτε πρόσκλησις παντὸς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἐργάτου, τεχνίτου ἢ ὑπηρέτου, ὑπηρετοῦντος πλέον τῶν ἓξ μηνῶν εἰς οἱονδήποτε γραφεῖον, κατάστημα ἢ ἐπιχείρησιν, δὲν ἀποτελεῖ λόγον διαλύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας αὐτοῦ, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν συνήφθη αὕτη, ἐφ' ὅσον οὗτος ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπολύσεώς του δηλώσῃ πρὸς τὸν ἐργοδότην ἢ τὸν ἀντιπρόσωπόν του, ὅτι προτίθεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του καὶ προσέλθῃ πρὸς τοῦτο ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τοιαύτης δηλώσεως. Ἡ πρὸς ἐπαναπρόσληψιν τοῦ στρατευθέντος μισθωτοῦ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου μεταβιβάζεται αὐτοδικαίως ἐν περιπτώσει μεταβολῆς τοῦ προσώπου αὐτοῦ. Στοιχεῖα τῆς νομίμου μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου εἶναι α) ἡ ταυτότης τῆς ἐπιχειρήσεως (πρβλ. Α. Π. 374/1953, Θέμ. ΜΔ' 722) καὶ β) ἀλλαγὴ τοῦ προσώπου διὰ καθολικῆς ἢ εἰδικῆς διαδοχῆς (Ε. Αἰγ. 208/1938, Δ/κὴ 11, 220), δι' ὑπεισελεύσεως ἄλλου εἰς τὴν θέσιν του ἢ διὰ μετατροπῆς καὶ μετασχηματισμοῦ τοῦ προηγουμένου ἐργοδότου κατὰ νομικὸν τύπον (Α.Π. 21/1933, Θέμ. ΜΔ' 161, *Α. Σακελλαροπούλου*, Μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, (1942). Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διάδοχος ἐπιχείρησις δὲν τίθεται ἐν λειτουργίᾳ οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ὡς πρὸς τὰς ἐναντι τοῦ στρατευομένου ὑποχρεώσεις της, τὰς ὁποίας τοῦ ν. 2112/1920 ἐπιβαλλομένας, δύναται νὰ ἔχῃ, ἐφ' ὅσον αὕτη ἐξακολουθεῖ ὀφισταμένη.

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐφεσίβλητος (ἐνάγων) τὴν 28 Νοεμβρίου 1945 προσελήφθη ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης Ὑφαντουργικῆς Ἑταιρείας «Λ.Ε.» καὶ προσέφερεν αὐτῇ ἔκτοτε τὰς ὑπηρεσίας του ὡς ἠλεκτρολόγος, ἀπασχοληθεὶς μέχρι τῆς 3 Ἰουλίου 1952, ὅτε ἐστρατεύθη. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας του, τὸ ἐργοστάσιον τῆς ἐργοδότιδος ἐπιχειρήσεως, μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῷ μηχανημάτων καὶ ἐγκαταστάσεων, οἰκοπέδου καὶ ἐν γένει περιοχῆς του, ἦτοι τὸ σύνολον τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, κατασχεθὲν ἀναγκαστικῶς διὰ τῆς ἀπὸ 16.8.1953 ἐπιταγῆς τῆς ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης Α.Ε. ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐθνικὴ Τράπεζα Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν», ἐξεπλειστηριάσθη ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ι. Κ.*, ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, καὶ κατεκυρώθη ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐκκαλούσης ἐπιχειρήσεως δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 7959/1953 περιλήψεως κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως τοῦ ὡς ἄνω συμβολαιογράφου, περιελθὸν εἰς τὴν κυριότητα τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, ἥτις οὕτω κατέστη εἰδικὴ διάδοχος τῆς ἐργοδότιδος τῆς ἐφεσιβλήτου ἐπιχειρήσεως, δεδομένου ὅτι ὁ ἀναγκαστικὸς πλειστηριασμὸς ἔχει τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀγοραπωλησίας (*Α. Τούσης*: Ἐμπρ. Δίκαιον (1948) σελ. 256), τελειουμένης διὰ τῆς κατακυρώσεως (*Γ. Μαλῆ*: Ἐμπρ. Δίκαιον (1950) § 76 σελ. 182), καὶ μεταβιβαζομένης τῆς κυριότητος τῶν ἐκπλειστηριασθέντων πραγμάτων, τῶν μὲν κινητῶν διὰ παραδόσεως, τῶν δ' ἀκινήτων διὰ τῆς μεταγραφῆς τῆς περιλήψεως τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως (*Γ. Μαλῆς*, ἔνθ' ἀνωτ.). Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ ἐκκαλοῦσα ὑπεχρεοῦτο εἰς ἀποδοχὴν τῶν προσφερθεισῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν τούτου καὶ ἐμπρόθεσμον

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑΙ ΠΟΙΝΑΙ

ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΙΒΟΛΗΝ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗΣ ΚΑΤΑ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΠΟΙΝΗΣ

Έννοια Ν.Δ. 1289/1942 περί άγωγῆς ἐργαζομένων εἰς ἀπολογιστικῶς διά λογαριασμόν τοῦ Δημοσίου ἐκτελούμενα ἔργα

Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τοῦ Ν.Δ. 1289/1942 ἡ ἀπασχόλησις τοῦ ἐνάγοντος μισθωτοῦ εἰς ἔργα ἐκτελούμενα ἀπολογιστικῶς διά λογαριασμόν τοῦ Δημοσίου καὶ ἡ ἐπιβάρυνσις διά τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἀξίας τῶν ἔργων. — Προϋπόθεσις τῆς ἐξουσίας ἐργοδότου πρὸς ἐπιβολήν πειθαρχικῆς κατά τοῦ μισθωτοῦ ποινῆς ἡ ὕπαρξις διατάξεως Νόμου (ὅρου κανονισμοῦ ἔχοντος ἰσχύν Νόμου) ἢ κανονιστικοῦ ὅρου συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας — Παράνομος ἡ ἐπιβολὴ πειθαρχικῆς ποινῆς (προσωρινῆς ἀπολύσεως) προτάσει Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν, μὴ στηριζομένης εἰς διάταξιν Νόμου. — Δικαίωμα ἀποδοχῶν μισθωτοῦ.

Ὡς δέχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετεῖον δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, καθορίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὁ τρόπος ἐπιβολῆς πειθαρχικῶν κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ποινῶν.

Καὶ ἐάν μὲν πρόκειται περὶ κανονισμοῦ, ἔχοντος ἰσχὺν νόμου, εἴτε διότι ἐκυρώθη ὑπὸ τυπικοῦ νόμου, εἴτε διότι ἐξεδόθη κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου, εἴτε ἐκυρώθη διὰ διατάγματος, ὁπότε προβλέπονται καὶ τὰ ἀρμόδια διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν ὄργανα, ὄντα συλλογικὰ ὄργανα διοικήσεως, ὁριζόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου, εἶναι νόμιμος ἡ ἐπιβολὴ πειθαρχικῶν ποινῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ ἐλέγξωσι τὴν οὐσιαστικὴν κρίσιν (Α.Π. 35/1953, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Κ. Γκολφινόπουλος*, ΕΕΔ 12, 289, Α.Π. 464/1953, εἰσηγητὴς *Ι. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 12, 1189).

Νομίμως ἐπίσης εἶναι ἡ ἐπιβολὴ πειθαρχικῶν ποινῶν διὰ κανονισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπέχει θέσιν συμβάσεως, δυναμένων τῶν δικαστηρίων νὰ ἐλέγξωσι τὴν κρίσιν κατ' ἄρθρ. 371 Α.Κ. (βλέπε σημείωσιν μας ἐν ΕΕΔ 14, 21, ἔνθα περαιτέρω εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐπεβλήθησαν πειθαρχικαὶ ποιναὶ εἰς μισθωτὸν δυνάμει διατάξεως Δημοσίας Ἀρχῆς, ἡ ὁποία, καθ' ἣν δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, δὲν στηρίζεται εἰς διάταξίν τινα νόμου καὶ συνεπῶς ἀκύρως ἐπεβλήθησαν, ἐξ οὗ ἡ ἐπιχείρησις τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἡ ἐντεῦθεν ὑποχρεώσεως καταβολῆς τοῦ μισθοῦ (ἄρθρον 656 Α.Κ.).

Παρόμοιον θέμα εἶχεν ἀντιμετωπίσει ἡ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 2819/1951 (Πρωτοδίκης *Μ. Κυριλλόπουλος*, ΕΕΔ 10, 677).

Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ εἶχε διατάξει ἀπόλυσιν μισθωτοῦ ἐξ ἐπιχειρήσεως κατασκευῆς ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἐκ τῆς κειμένης νομοθεσίας ἐπιβάλλεται ἡ παρακολούθησις τῆς διαθέσεως καὶ καταναλώσεως αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν παρέχεται καὶ τὸ δικαίωμα εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν, ἵνα δι' οἱανδήποτε ἀφορμὴν διατάσσῃ τὴν ἀπόλυσιν ἐργατῶν, ἐργαζομένων εἰς τοιαῦτα ἐργοστάσια.

Παρὰ ταῦτα ἡ ἐπιχείρησις προέβη πράγματι εἰς ἀπόλυσιν τοῦ μισθωτοῦ, τοῦ ὁποίου διετάχθη ἡ ἀπόλυσις, καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου προέβαλεν, ὅτι τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀποτελεῖ δι' αὐτὴν ἀνωτέραν βίαν, συνιστᾷ δὲ καὶ ἀπαλλακτικὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτῆς πρὸς καταβολὴν μισθοῦ ὑπερημερίας, κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ.

Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐσκέφθη ὡς ἑξῆς: Ἡ διαταγὴ τῆς Ἀρχῆς εἶναι γεγονός, δυνάμενον νὰ ἀποτελέσῃ ἀνωτέραν βίαν, ὅταν αὕτη ἐξεδόθη ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου ἐντὸς τῆς ἀφαίρας τῆς ἁρμοδιότητος αὐτοῦ ἐνεργοῦντος, ἤτοι ὅταν αὕτη τυγχάνῃ τύπου καὶ οὐσίᾳ νόμιμος (*Dallοz - Répert*, Τόμος 24 § 6, *Demolombe*, Traité des contrats, Τόμος 24 § 555), ἀλλ' ἡ προκειμένη παρ' αὐτῆ ἐμφάνισιν αὐτοῦ, ὑποκαταστήσασα τὴν ἀρχικὴν ἐργοδότιδα ἐπιχείρησιν εἰς ὅλας τὰς νομίμους καὶ συμβατικὰς ὑποχρεώσεις της ἔναντι τοῦ ἐφεσιβλήτου μισθωτοῦ. Καὶ παραλλήλως πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ν. 3514 ὑποχρέωσιν αὐτῆς πρὸς διατήρησιν τούτου ἐπὶ ἓν ἔτος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ της, ἄλλως τὴν καταβολὴν αὐτῷ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, περὶ ἧς νῦν δὲν πρόκειται, ὑφίσταται καὶ ἡ ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 ὑποχρέωσις της πρὸς πληρωμὴν αὐτῷ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένης ἀποζημιώσεως ἐν ἀπροειδοποιήτῳ ὑπὸ ταύτης καταγγελίᾳ τῆς συμβάσεως, οὐδαμῶς ἐπηρεαζομένου τοῦ ἐπὶ τὴν ἀποζημίωσιν ταύτην δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐνδεχομένης διακοπῆς ἢ ἀναστολῆς τῶν ἐργασιῶν της. Ἑπομένως ὀρθῶς ἔκρινεν ἐν τούτῳ ὁ πρωτοδίκως δικάσας δικαστής, δεχθεὶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὡς πρὸς τὸ σχετικὸν αὐτῆς αἴτημα, τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν καὶ ἀπορριπτέα ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις. Ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης, ὁ ἐν ταῖς κατὰ τὴν παροῦσαν συζήτησιν προτάσεσιν αὐτῆς διατυπούμενος, ὅτι ἡ ἀρχικὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐργοδότις ἐπιχείρησις εἶχε διαλυθῇ πρὸ τῆς ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπολύσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ συνεπῶς ἐπῆλθεν αὐτοδικαίως ἔκτοτε ἡ λύσις τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως καὶ ἡ ἀνωτέρω ἐπιχείρησις ἀπηλλάγη πάσης ἐναντι τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑποχρεώσεως, οὕτω δὲ οὐδεμία ὑποχρέωσις ἔναντι τοῦ ἐφεσιβλήτου ταύτου μετεβιβάσθη τῇ ἐκκαλούσῃ, μὴ νόμιμος ἐλέγχεται, ἐπὶ πλέον δὲ ἀβάσιμος οὐσίᾳ κρίνεται, διότι οὐδαμῶς ἐβεβαιώθη.

νη δέν ἦτο, ὡς ἐκδοθεῖσα ἄνευ δικαιοδοσίας καὶ ἁρμοδιότητος.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18493/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Λαμπρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Πρίφτη, ὁ κ. Β. Βασιλείου

Κατ' ἄρθρ. 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1289/1942 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «πᾶσα ἀγωγὴ πάσης φύσεως ὑπαλλήλου, ἐπιστάτου, τεχνίτου, ἢ ἐργάτου ἐκ τῶν ἐργαζομένων εἰς ἀπολογιστικῶς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου ἐκτελούμενα ἔργα καὶ ἀμειβομένων εἰς βάρος τῆς ἑξίας τῶν ἔργων», στηριζομένη εἰς τὴν σύμβασιν ἐργασίας, εἴτε αἰανδήποτε σχέσιν ἔχουσα πρὸς αὐτήν, ἐγείρεται ἢ συνεχίζεται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος ἔχῃ προσληφθῆ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν ἢ τοῦ ἀναδόχου, οὐχὶ δὲ καὶ ἂν οὗτος προσελήφθη ὑπὸ ὑπεργολάβου».

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς συνάγεται, ὅτι προϋπόθεσις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μνησθέντος ἄρθρου εἶναι, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἡ ἀπασχόλησις τοῦ ἐνάγοντος μισθωτοῦ νὰ γίνηται εἰς ἔργα ἐκτελούμενα ἀπολογιστικῶς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου, ἡ δ' ἀμοιβὴ τούτου νὰ βαρύνῃ τὴν «ἀξίαν τῶν ἔργων».

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων προσελήφθη τὴν 17.4.1953 παρὰ τῆς ἐκκαλούσης—ἐναγομένης Προνομιούχου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν τῆς Ἑλλάδος (Π.Α.Ε.Γ.Α.Ε.), ἀναλαβούσης διὰ συμβάσεως μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου τὴν παραλαβήν, ἀποθήκευσιν κλπ. τῶν ἐφοδίων ἐξωτερικοῦ, ὡς φύλαξ ἀποθηκῶν τῶν ἐφοδίων τούτων, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, συναφθείσης μετ' αὐτῆς, νομίμως ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ τοῦ πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένου καὶ τὴν νόμιμον ἐξουσίαν ἔχοντος ὀργάνου της, καὶ οὐχὶ δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας, συναφθείσης ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου διὰ τῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν. Ἐτέρωθεν, καθ' ἃ ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων προέκυψεν, ἐν ὄψει καὶ τῶν ὅρων τῆς ἀπὸ 6.5.1953 συμβάσεως τῆς ἐκκαλούσης μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ἐν προκειμένῳ δὲν ὑφίσταται «ἀξία τοῦ Ἔργου», τουτέστιν ἀξία τοῦ ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης, ὡς ἀναδόχου Ἑταιρείας, ἀναληφθέντος ἔργου τῆς παραλαβῆς, μεταφορᾶς, ἀποθηκεύσεως καὶ προωθήσεως τῶν κρατικῶν ἐφοδίων, εἰς βάρος τῆς ὁποίας (ἀξίας) νὰ γίνηται ἡ πληρωμὴ τῆς μισθοδοσίας τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου ἐκείνου προσλαμβανομένου προσωπικοῦ, ὡς ἐπιτάσσει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 1289/1942 πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου. Ἀκολούθως, τούτοις ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, βάσιν ἔχουσα τὴν προδιαληφθεῖσαν σύμβασιν ἐργασίας τοῦ ἐφεσιβλήτου μετὰ τῆς ἐκκαλούσης ἀναδόχου Ἑταιρείας καὶ διώκουσα τὴν καταψήφισιν ταύτης εἰς τὴν καταβολὴν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας καὶ καθυστερουμένων τοιούτων ἀποδοχῶν, κρατηθεισῶν ὑπὸ τύπον προστίμου, κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ εἰδικώτερον ἐκτιθέμενα, νομίμως ἀπευθύνεται κατὰ τῆς ἐκκαλούσης καὶ οὐδεμίαν ἔλλειψιν παθητικῆς νομιμοποιήσεως πάσχει. Ὅθεν, ὀρθῶς ὁ δικάσας Πρωτοδίκης ἐδέχθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος συνῆψε τὴν κρινομένην σύμβασιν ἐργασίας μετὰ τῆς ἐκκαλούσης καὶ οὐχὶ μετὰ τοῦ Δημοσίου, ὡς ἐπίσης οὗτος ὀρθῶς ἐδέχθη, ὅτι δὲν εἶχεν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν.δ. 1289/1942, κατ' ἀκολουθίαν δὲ τούτων νομίμως ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἐλλείψεως παθητικῆς νομιμοποιήσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἔνστασις τῆς ἐκκαλούσης, οἱ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζοντες ἴσ ἐν τῷ ἐφετηρίῳ λόγος, ὡς καὶ ὁ διὰ τῶν προτάσεων παραδεκτῶς προτεινόμενος συναφὴς πρόσθετος τοιοῦτος, ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι.

Ἡ ἐξουσία τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἐπιβολὴν πειθαρχικῆς τινος ποινῆς κατὰ μισθωτοῦ αὐτοῦ προϋποθέτει τὴν ὕπαρξιν διατάξεως νόμου (ὅρου κανονισμοῦ ἔχοντος ἰσχὺν νόμου) ἢ κανονιστικοῦ ὅρου συλλογικῆς συμβάσεως εἰς ὅρον ἀτομικῆς διατάξεως, προβλεπόντων τὰ κατ' ἰδίαν πειθαρχικὰ παραπτώματα καὶ τὰς κατ' αὐτῶν ἀπειλουμένας πειθαρχικὰς ποινάς. Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἐβεβαιώθη, ὅτι εἰς τὸν ἐφεσίβλητον (ὑπηρετήσαντα παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω προσλήψεώς του μέχρι τῆς 2 Ὀκτωβρίου 1954), ἐπεβλήθησαν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν Δημοσίου αἱ ἀκόλουθοι πειθαρχικαὶ ποιναί: α) 10ήμερος προσωρινὴ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του ἀπόλυσις, ἀρξαμένη ἀπὸ 28.6.1954, καὶ β) 10ήμερος προσωρινὴ ἐπίσης ἀπόλυσις, ἀρξαμένη ἀπὸ 19.7.1954 (βλ. συνημμένα ἔγγραφα τῆς Α.Υ.Φ.Α). Προσέτι ἐπεβλήθησαν εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης, τῇ προτάσει τῆς ἀνωτέρω Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν, ἕνδεκα (11) πειθαρχικαὶ ποιναὶ προστίμου, συνολικοῦ ποσοῦ δραχμῶν 117 (βλ. ἀπὸ 13/8/1955 συνημμένην βεβαίωσιν, ἐν ᾗ ἀναφέρονται αἱ κατ' ἰδίαν πρασαγόμεναι καὶ ὧδε ἔγγραφοι προτάσεις τῆς Α.Υ.Φ.Α). Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς 20ημέρου προσωρινῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ἡ ἐκκαλοῦσα δὲν ἀπεδέχθη τὰς προσηκόντως προσφερθείσας ὑπηρεσίας ἐκείνου, ἐκ τοῦ μισθοῦ τοῦ ὁποίου προσέτι αὐτὴ ἐκράτησε καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἐπιβληθέντος προστίμου. Αἱ ἀνωτέρω ὅμως εἰς τὴν ἐφεσίβλητον ἐπιβληθεῖσαι πειθαρχικαὶ ποιναὶ εἶναι παράνομοι, καθ' ὅσον δὲν ὑφίσταται διάταξις νόμου ἢ ὅρου κανονισμοῦ τινος ἔχοντος ἰσχὺν νόμου ἢ κανονιστικοῦ ὅρου συλλογικῆς συμβάσεως, προβλέπουσα περὶ τῆς ἐπιβολῆς τοιούτων ποινῶν, οὔτε ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν δεδομένων τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, ὅτι κατὰ τὴν σύναψιν τῆς κρινομένης συμβάσεως, δυνάμει συμφωνηθέντος μεταξὺ τῶν διαδίκων ὅρου, ἐπεφυλάχθη εἰς τὴν ἐργοδότιδα ἐκκαλοῦσαν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν ἐφεσίβλητον τοιαύτας πειθαρχικὰς ποινάς. Ἐξ ἑτέρου ἡ ὑπ' ἀριθ. 6288/1950 ἀπόφασις τοῦ τέως Ὑπουργοῦ τῆς Δημοσίας Τάξεως, ἐξ ἧς αἱ προδιαληφθεῖσαι πειθαρχικαὶ ποιναὶ φέρονται ἀντλοῦσαι τὴν νομιμότητα καὶ ἰσχύν των, μὴ στηριζομένη εἰς διάταξίν τινα νόμου, δὲν δύναται νὰ κατοχυρώσῃ ἰσχυρὰς τὰς ὡς ἄνω ποινάς. Συνεπῶς ἡ ἐκκαλοῦσα, ὡς καταστᾶσα ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐπὶ 20 ἡμέρας, εἶναι ὑπόχρεως, κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ., νὰ καταβάλῃ αὐτῷ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος ἐκ δραχμῶν 720

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΡΓΑ

Άρμοδιότης Έπιτροπῶν διαπιστώσεως βασικῶν τιμῶν, ἡμερομισθίων καὶ ὑλικῶν

Διάταξις Ν. 5367/1932 «περὶ ἐκτελέσεως τῶν δημοσίων ἔργων».– Ἔργον τῶν εἰδικῶν Ἐπιτροπῶν παρὰ Νομαρχίαις ὁ καθορισμὸς τῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ τριμήνου τρεχουσῶν τιμῶν καὶ ἡμερομισθίων διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν μεταξὺ ἐργολάβου καὶ Δημοσίου δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, οὐδαμόθεν συναγομένου ὅτι παρεσχέθη εἰς τὰς Ἐπιτροπὰς ἐξουσιοδότησις πρὸς καθορισμὸν ἐλαχίστων ὁρίων ἡμερομισθίων ἐργαζομένων εἰς δημόσια ἔργα.– Δικαίωμα προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀντιπάλων γνωμῶν τῆς νομολογίας τῶν δικαστηρίων περὶ τοῦ ἂν αἱ δυνάμει τοῦ ν. 28/1944 ἐκδοθεῖσαι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις καὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ἔχουν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐργολάβων ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων, ὡρισταμένου τοῦ ν. 5067/1932 περὶ ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων καὶ τοῦ ἐκτελεστικοῦ τούτου διατάγματος τῆς 12/7/1932 (καταφατικῶς αἱ Πρωτοδικείου Πατρῶν 1099/1951, εἰσηγητὴς *Β. Γούρης*, ΕΕΔ 11, 94, Πρωτοδικείου Μυτιλήνης 919/1951, εἰσηγητὴς *Μ. Καλεύρας*, ΕΕΔ 11, 96, ἀρνητικῶς αἱ Ἐφετ. Ἀθηνῶν 2042/1949, εἰσηγητὴς *Χ. Ρομπόκος*, ΕΕΔ 9, 120, Πρωτοδικείου Βόλου 13/1951, εἰσηγητὴς *Κ. Δάρας*, ΕΕΔ 10, 687, Πρωτοδικείου Καρδίτσης 970/1950, εἰσηγητὴς *Ν. Μελᾶς*, ΕΕΔ 10, 124, ἐφ' ἧς σύμφωνοι παρατηρήσεις *Τ. Ἀντωσᾶ*, ΕΕΔ 10, 125), τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἠκολούθησεν εἰς τὸ θέμα διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως αὐτοῦ τὴν ὀρθοτέραν καὶ καθ' ἡμᾶς ἄποψιν.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1763/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Κρέτσης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Βιτσέντζος, Ι. Παπαθεοδώρου

Διὰ τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ ν. 5367/1932 «περὶ ἐκτελέσεως τῶν δημοσίων ἔργων» ὁρίζεται ὅτι τὰ ἀφορῶντα τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων, τὴν καταμέτρησιν καὶ λεπτομερείας τῆς παραλαβῆς αὐτῶν, τὰς λοιπὰς ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα τῶν συμβαλλομένων μερῶν, τὰς λεπτομερείας τῶν τροποποιήσεων κατ' εἶδος καὶ κατὰ ποσὸν τῶν ἐργασιῶν..., καὶ πᾶσαι αἱ ἀναγκαῖαι λεπτομέρειαι κανονισθήσονται διὰ διατάγματος. Κατ' ἐξουσιοδότησιν καὶ εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως ταύτης, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν. 1381/1944 «περὶ ὀργανισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τῶν Δημοσίων Ἔργων» ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 6/20.8.1951 β. δ/γμα «περὶ ἀναθεωρήσεως τῶν τιμῶν μονάδος ἐκτελέσεων τῶν δημοσίων κλπ. ἔργων», διὰ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ὁποίου ὡρίσθη, ὅτι ἐν τῇ ἕδρᾳ ἑκάστου Νομοῦ συνιστᾶται, ἐδρεύουσα ἐν τῇ Νομαρχίᾳ, μόνιμος εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ διαπιστώσεως βασικῶν τιμῶν καὶ ἡμερομισθίων καὶ ὑλικῶν, ἀποτελουμένη ἐκ μελῶν, ὁριζομένων διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν, Κοινωνικῆς Προνοίας, Γεωργίας καὶ Δημ. Ἔργων καὶ ἀνηκόντων εἰς Δημοσίας Ὑπηρεσίας, νομικὰ πρόσωπα, ὀργανώσεις κλπ., ἔργον δὲ τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρ. 2 § 1 ἐδ. 1 τοῦ β. δ/τος εἶναι ὁ καθορισμὸς τῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ τριμήνου τρεχουσῶν τιμῶν ἡμερομισθίων (καταβαλλομένων τοῖς ἐργαζομένοις) καὶ ὑλικῶν ἁπασῶν τῶν ἐργολαβικῶν ἐκτελέσεων δημοσίων κλπ. ἔργων τῆς περιφερείας ἑκάστου Νομοῦ.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ πρὸς ἀλλήλας τῶν ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, συνάγεται, ὅτι ἡ ὡς ἄνω Ἐπιτροπὴ ἔργον ἔχει τὸν καθορισμὸν τῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ τριμήνου τρεχουσῶν τιμῶν ἡμερομισθίων, διὰ διαπιστώσεως τῶν καταβαλλομένων τοιούτων εἰς τοὺς ἐργαζομένους καὶ ὑλικῶν, καὶ ταῦτα διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν μεταξὺ ἐργολάβου καὶ Δημοσίου ἑκατέρωθεν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, οὐδαμόθεν συναγομένου ὅτι εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην παρεσχέθη ἐξουσιοδότησις κατὰ νόμον, ὅπως καθορίζῃ αὕτη ἐλάχιστα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν εἰς τὰ δημόσια ἔργα ἀπασχολουμένων μισθωτῶν, τῶν συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τῶν ἐργολάβων. Ἡ τοιαύτη ἄποψις σαφῶς συνάγεται καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ ρηθέντος ν. 5367/1932, δι' ἧς δὲν φαίνεται, ὅτι παρέχεται ἐξουσιοδότησις καθορισμοῦ ἐλαχίστων ὁρίων ἡμερομισθίων, ὅσον καὶ ἐκ τῶν τοῦ ὡς ἄνω β. δ/τος, ὁριζόντος τὴν

(20 ἡμ. Χ 36 δραχ.), ὡς ἐπίσης αὕτη εἶναι ὑπόχρεως νὰ καταβάλῃ εἰς τοῦτον καὶ τὰς δραχ. 117, τὰς ὁποίας παρανόμως ἐκράτησεν ἐκ τοῦ μισθοῦ του ἔναντι τῶν ἐπιβληθέντων προστίμων, κατ' οὐδὲν δὲ ἐπηρεάζει τὴν κρίσιν ταύτην ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης (κἂν οὗτος ἀληθὴς ἦθελε ὑποτεθῇ), ὅτι τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἀνωτέρω ποσὰ δὲν ἐκρατήθησαν πρὸς ἴδιον αὐτῆς ὄφελος, ἀλλὰ κατετέθησαν ταῦτα τῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ, δοθέντος ὅτι ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς δὲν συνιστᾷ κατὰ νόμον λόγον αἴροντα τὴν ὑπερημερίαν ἐκείνης καὶ τὰς ἐκ τῆς ὑπερημερίας ταύτης ἐπερχομένας συνεπείας. Ὅθεν ὀρθῶς ὁ δικάσας Πρωτοδίκης ἔκρινε παρανόμους τὰς μνησθείσας πειθαρχικὰς ποινὰς καὶ κατ' ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων ἡ ἐκκαλοῦσα ὑπεχρεώθη καὶ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἐκ τῆς ἀνωτέρω αἰτίας τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 837 καὶ οἱ ἐναντίοι 2ος καὶ 3ος λόγοι τοῦ ἐφετηρίου τυγχάνουσιν ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι κρίνονται.

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Έννοια άρθρου 7 Α.Ν. 547/1937 περί έπταώρου έργασίας Ανωνύμων Εταιρειών

Ανεφάρμοστον διατάξεων από 8/13 Απριλίου 1932 Π.Δ. «περί κωδικοποιήσεως διατάξεων περί χρονικών όρίων έργασίας είς τά καταστήματα κλπ.», κατ' άρθρον 16 αύτοῦ, έπί βιομηχανιῶν καί βιοτεχνιῶν, έξαιρέσει τῶν καταστημάτων αύτῶν καί τοῦ είς αύτά άπασχολουμένου προσωπικοῦ.—Έφαρμογή περιορισμοῦ όκταώρου έργασίας (άρθρον 18 τοῦ άνω Διατάγματος) είς έπτάωρον διά τοῦ άρθρου 7 § 3 Α.Ν. 547/1937 έπί τοῦ ύπαλλήλικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ανωνύμων Εταιρειῶν, τῶν Τραπεζῶν, διά δέ τάς βιομηχανίας ίσχύς τοῦ όκταώρου, έν προκειμένῳ τοῦ από 14/24 Αύγούστου 1936 Β. Δ.

Επικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 14072/1954 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖον.

Ἐπρόκειτο περί Ἀνωνύμου Ἑταιρείας τεχνητῆς μετάξης, τήν ὁποίαν ἐδέχθη τό Πρωτοδικεῖον ὡς βιομηχανικήν (χημικήν βιομηχανίαν) καί ἐπί ἀγωγῆς μισθωτοῦ περί καταβολῆς εἰς αὐτόν ἀποζημιώσεως κατά τάς διατάξεις περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ δι' ὑπερεργασίαν μιᾶς ὥρας ἡμερησίως (ὑποστηρίξαντος ὅτι, ἐνῷ τό ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 547/1437 καθορίζει τάς ὥρας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν εἰς ἑπτά, αὐτός εἰργάζετο ἐπί ὀκτώ ὥρας), ἐδέχθη τό Πρωτοδικεῖον, ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ ἐναγομένη ἀσκεῖ βιομηχανίαν, ἔχει ἐφαρμογήν τό ἀπό 14/24.8.1936 β.δ., κατά τό ὁποῖον αἱ νόμιμοι ὧραι ἐργασίας ὁρίζονται εἰς ὀκτώ. (Κατ' ἀκρίβειαν εἶχεν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογήν τό β.δ. 28/29 Ἀπριλίου 1937, ὁρίζον καί τοῦτο ὀκτώ ὡρῶν ἐργασίαν).

Ἡ γεννηθεῖσα σύγχυσις ὡς πρός τάς ὥρας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, αἱ ὁποῖαι ἀσκοῦσι βιομηχανίαν, προῆλθεν ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 547/1937, ἡ ὁποία ὥρισε τά ἑξῆς: Ἡ ὑπό τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ ἀπό 8.4.1932 διατάγματος «περί κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τα καταστήματα κλπ.» ὁριζομένη ὀκτάωρος διάρκεια τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ ὑπαλλήλικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καί τῶν Τραπεζῶν ὁρίζεται τοῦ λοιποῦ εἰς ἑπτά ὥρας. Τό ἄρθρον 18 τοῦ ἀνωτέρω ν. δ. (ἄρθρ. 7 τοῦ

δι' αὐτοῦ συνιστωμένην Ἐπιτροπήν ὡς τοιαύτην διαπιστώσεως βασικῶν τιμῶν ἡμερομισθίων καί ὁλικῶν, δηλονότι διακριβώσεως τῆς ἐνεστώσης εἰς τήν ἀρχήν ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ τριμήνου καταστάσεως ἀπό ἀπόψεως τρεχουσῶν τιμῶν ὁλικῶν καί καταβαλλομένων εἰς τούς ἐργαζομένους ἡμερομισθίων.

Διά τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐκρίθη, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος, προσληφθείς εἰς τήν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκκαλούσης ἑταιρείας τήν 12.4.1954 ἐπί συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου καί ἡμερομισθίῳ δραχμῶν 120, παρέχων αὐτῇ τάς ὑπηρεσίας του ὡς μηχανοδηγός δδοστρωτῆρος καί εἰς τα παρ' αὐτῆς ἐκτελούμενα δημόσια ἔργα ὁδοποιΐας Βουλιαγμένης - Σουνίου, μέχρι τῆς 5.3.1955, καθ' ἣν ἀπελύθη, ληξάσης τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεώς του, ἐργασθείς καθ' ἁπάσας τάς Κυριακάς τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος (ἐν ὅλῳ 50), δέν προβάλλεται δέ αἰτίασις ὡς πρός ταῦτα κατά τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως. Κατά τήν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου δέν ἐβεβαιώθη ἡ ἐπικαλουμένη παρά τῆς ἐκκαλούσης πρόσθετος συμβασις μεταξύ αὐτῆς καί τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὅπως εἰς τό ἐξ 120 δραχμῶν συμβατικόν ἡμερομίσθιόν του περιλαμβάνηται καί ἡ ἐξ 75ο/ο προσαύξησις, ἥς ἐδικαιοῦτο διά τήν κατά Κυριακάς ἐργασίαν του, ἐφ' ὅσον τοῦτο τῷ κατεβάλλετο καθ' ἁπάσας τάς ἡμέρας ἐργασίας καί οὐχί μόνον κατά τάς Κυριακάς.

Ὁ ἐφεσίβλητος, τυγχάνων, καθ' ἃ ἐβεβαιώθη, διπλωματοῦχος πρακτικός μηχανοδηγός μέ ὑπέρ 5ετῆ προϋπηρεσίαν, ἀδιαφόρως ἐργοδότου, ἐδικαιοῦτο διά τήν κατά Κυριακάς ἐργασίαν του προσαυξήσεως ἐξ 75 ο/ο ἐπί τοῦ 1/25 τεθεσπισμένου ἐλαχίστου ὁρίου μηνιαίου μισθοῦ του, ὡς τοῦτο καθωρίσθη βασικῶς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 59451/1950 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας, ἐν ἀναφορᾷ πρός τήν ὑπ' ἀριθ. 2/1948 ἀπόφασιν Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Ἀθηνῶν, καί προσηυξήθη μεταγενεστέρως, οὐχί δέ ἐπί τοῦ ἡμερομισθίου τῶν μηχανοδηγῶν ὁδοστρωμάτων τοῦ καθοριζομένου ἑκάστοτε διά τῆς ἀποφάσεως τῆς μονίμου Ἐπιτροπῆς τιμαριθμικῆς διαπιστώσεως βασικῶν τιμῶν ἡμερομισθίων καί ὁλικῶν τοῦ β. δ. τῆς 6/20.8.1951, τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς μή καθοριζουσῶν, καθ' ἃ ἐξετέθη, ἐλάχιστα ὅρια ἡμερομισθίων. Ὁ ὡ, ἄνω μισθός τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀνήρχετο κατά τόν χρόνον τῆς προσλήψεώς του εἰς δραχμάς 1025 (βασικός 580 + 30 ο/ο ὑπ. ἀπ. 29488/1949 + 100 ὑπ. ἀπόφ. 2750/1951 + 15 ο/ο ἐπί 5 ἀκριβείας + 50 ο/ο προσαύξησις πολυετίας), ἡ δέ προσαύξησις, ἥς ἐδικαιοῦτο διά τάς 3 Κυριακάς τοῦ ἀπό 12.3.1954 μέχρι 1.5.1954 χρονικοῦ διαστήματος, ἀνέρχεται εἰς δραχμάς 92.25 (1025 : 25 = 41 × 75 ο/ο = 30.75 × 3 = 92.25). Ἀπό 1.5.1954 ὁ μισθός οὗτος ἀνῆλθεν εἰς δραχμάς 1110 (ὑπ. ἀποφ. 27653/1954), ἡ δέ προσαύξησις, ἥς ἐδικαιοῦτο ὁ ἐφεσίβλητος, διά τάς 32 Κυριακάς τοῦ ἀπό 1.5.1954 μέχρι 31.12.1954 χρονικοῦ διαστήματος ἀνήρχετο εἰς δραχμάς 1065 (1110 : 25 = 44,40 × 75 ο/ο = 33.30 × 32). Τέλος διά τάς ὑπολοίπους 15 Κυριακάς ἐδικαιοῦτο λόγῳ προσαυξήσεως δραχ. 556.50, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι ἀπό 1.1.1955 ὁ μισθός του προσηυξήθη κατά δραχμάς 128 (ὑπ. ἀποφ. 28050/1954), ἐν συνόλῳ δέ διά τάς ὡς ἄνω αἰτίας ἐδικαιοῦτο δρχ. 1713.75 καί οὐχί ὀρθῶς ἐπεδικάσθη αὐτῷ ὑπό τοῦ Πρωτοδίκου τό ποσόν τῶν δραχ. 3.000.

νόμου 4486/1930) ὥριζε τὰ ἑξῆς: Ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν Γραφείων ἐν γένει δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ ἡμερησίως τὰς ὀκτὼ ὥρας. (Διὰ τὰ Γραφεῖα ἐν γένει δὲν ἐτροποποιήθη ἡ διάταξις, Α. Π. 465/1951, εἰσηγητὴς Σ. *Βλαχογιάννης*, ΕΕΔ 12, 354).

Ἐξ ἄλλου, τὸ ν.δ. 21/21 Σεπτεμβρίου 1926 «περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας τῶν καταστημάτων», τὸ ὁποῖον, τροποποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3/4 Νοεμβρίου 1926, ἐκυρώθη διὰ τοῦ ν.δ. 13/13 Νοεμβρίου 1927 καὶ τοῦτο ἐκυρώθη, τροποποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ν. 3502/1928, τροποποιηθέντος ἐπὶ τοῦ ν. 1486/1930, ὁρίσαντος ἐν ἄρθρῳ 9 αὐτοῦ ὅτι διὰ διατάγματος, ἐπεχόντος ἰσχὺν νόμου, δύνανται νὰ κωδικοποιηθῶσιν αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος εἰς τὸν οἰκεῖον ν. 3502 «περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα», εἶχεν ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ νὰ ρυθμίσῃ καὶ ἐρρύθμισε τὰς ὥρας ἐργασίας τῶν ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἐργαζομένων, διὰ τοῦτο δὲ εἰς τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ ν. 3502 ὡρίσθη, ὅτι δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις αὐτοῦ εἰς τὰς διαφόρους βιομηχανίας καὶ βιοτεχνίας, τὰ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος καταστήματα ὅμως αὐτῶν, ὡς καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς ἀπασχολούμενον προσωπικόν, ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τούτου.

Διὰ τὰς βιομηχανίας ὑπῆρχε πρὸ τοῦ ν.δ. 21/21 Σεπτεμβρίου 1926 (τοῦ βραδύτερον κωδικοποιηθέντος ν. 3502) ὁ ν. 2269/1920 «περὶ κυρώσεως διεθνοῦς συμβάσεως συνδιασκέψεως Οὐασιγκτῶνος» καὶ τὰ ἐκδιδόμενα εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ν. ΓΨΛΔ' περὶ ὡρῶν ἐργασίας διατάγματα.

Ἡ τροποποίησις συνεπῶς τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 547/1937, ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἐπεκυρώσα τὴν ὁμοίαν ἄποψιν τοῦ Πρωτοδικείου (σταθερῶς ἐφαρμόζοντος τοῦτο, βλέπε ΕΕΔ 14, 94, ἔνθα καὶ λοιπαί παραπομπαί, ὁμοίως καὶ ἡ Α.Π. 429/1948), δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰς βιομηχανίας, ἀλλ' εἰς λοιπὰς Ἀνωνύμους Ἑταιρείας. (Ὁμοίως ἀπεφάνθη καὶ ἡ Α. Π. 142/1956, ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον).

Ἀλλ' ἐγὼ ταῦτα οὕτως ἔχουν, δυσνόητος, θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ εἴπωμεν, εἶναι ἡ σκέψις τῆς αἰτιολογίσεως «προκειμένου ὁμοίως βιομηχανιῶν καὶ βιοτεχνιῶν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν τῶν καταστημάτων αὐτῶν προσωπικόν».

Διὰ τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 1486/1930 (ἄρθρ. 18 τοῦ κωδικοποιηθέντος ν. 3502) δὲν ἐθίγη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ ν. 3502, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἀπασχολούμενον εἰς τὰ καταστήματα τῶν βιομηχανιῶν προσωπικὸν (ἀνεξαρτήτως ἂν ἀσκοῦνται ὑπὸ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν) ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. τούτου περὶ ὡρῶν ἐργασίας τῶν καταστημάτων ἐν γένει, συνεπῶς καὶ ἡ τροποποίησις αὐτοῦ διὰ τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 547/1937 δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰς βιομηχανικὰς Ἀνωνύμους Ἑταιρείας ἢ τὰ καταστήματα αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν τὰς ὥρας τῶν λοιπῶν καταστημάτων.

Ἀρείου Πάγου 105/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Παπασίνος, Ν. Φετοκάκης

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ ἀπὸ 8/13 Ἀπριλίου 1932 δ/τος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.» αἱ διατάξεις αὐτοῦ δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογήν, ἐκτὸς ἄλλων, καὶ εἰς τὰς διαφόρους βιομηχανίας καὶ βιοτεχνίας, ἐξαιρέσει τῶν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ καταστημάτων αὐτῶν, καθὼς καὶ τοῦ ἐν αὐταῖς ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ. Λογίζεται δὲ κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 αὐτοῦ κατάστημα πᾶς τόπος, ἀνοικτὸς ἢ κλειστός, ὅπου συνήθως ἐνεργοῦνται ἀγοραπωλησίαι εἰδῶν, ὑλικῶν ἢ προϊόντων φυσικῶν ἢ βιοτεχνικῶν ἢ βιομηχανικῶν. Σαφῶς ἐντεῦθεν προκύπτει, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 18 αὐτοῦ ὁριζομένη ὀκτάωρος ἐργασία, ἥτις καὶ περιωρίσθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 7 § 3 τοῦ ἀ.ν. 547/1937 εἰς ἑπτάωρον ἀφορᾷ τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν Γραφείων ἐν γένει, προκειμένου ὅμως βιομηχανιῶν καὶ βιοτεχνιῶν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν τῶν καταστημάτων αὐτῶν προσωπικόν. Δι' αὐτὰς ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἀπὸ 14/24 Αὐγούστου 1936 β. δ/γμα «περὶ ἐπεκτάσεως τῶν περὶ ὀκταώρου διατάξεων καὶ εἰς ἄλλας κατηγορίας βιομηχανιῶν καὶ βιοτεχνιῶν», ὅπερ ἐν ἄρθρῳ μὲν 1 ὁρίζει, ὅτι αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν ἐν τῷ ἑπομένῳ ἄρθρῳ βιομηχανιῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς 8 καθ' ἑκάστην καὶ τὰς 48 καθ' ἑβδομάδα, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρ. 2 αὐτοῦ κατονομάζει τὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ ὀκτάωρος ἐργασία, εἰς ἃς ὑπὸ στοιχ. Η' αὐτοῦ περιλαμβάνονται καὶ πᾶσαι ἐν γένει αἱ χημικαὶ βιομηχανίαι. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὰ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ, δέχεται, κατὰ κρίσιν περὶ πραγμάτων, ἀνέλεγκτον οὖσαν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, προσληφθεὶς ὡς ἐργάτης ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, προήχθη μεταγενεστέρως εἰς τιμηματάρχην τοῦ ἐργοστασίου καὶ ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος ἀσκεῖ ἐπιχείρησιν χημικῆς βιομηχανίας, παράγουσα τεχνητὴν μέταξαν, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων ἀπεφήνατο, ὅτι τὸ νόμιμον ὡράριον ἐργασίας τοῦ ἀναιρεσείοντος ἦτο ὀκτάωρον καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου διὰ τοῦ πρώτου τοῦ ἀναιρετηρίου λόγου καὶ τοῦ δευτέρου τῶν προσθέτων ἀναπτυσσόμενα εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμα. Οὐδαμῶς δὲ τοῦτο εἰς τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω κρίσιν του ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπὸ 16.9.1937 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, ἥτις καὶ ἀφορᾷ τὴν ρύθμισιν καὶ μόνον τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλληλικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἀνωνύμων ἑταιρειῶν καὶ συνεπῶς καὶ ὁ πρῶτος τῶν προσθέτων λόγος περὶ κακῆς ἑρμηνείας τῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως εἶναι ἀπορριπτέος ἐπὶ ἀνακριβοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος.

Κατὰ τὴν αὐτὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τὸ Δικαστήριον τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀφορῶσαν εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ χορηγηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἐπιδόματος παραγωγῆς, ἔκρινεν ἀπορριπτέαν, δεχθὲν μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, κατὰ κρίσιν ἀνέλεγκτον, ὅτι τὸ ἐπίδομα παραγωγῆς, ὅπερ ἐχορηγεῖτο ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου εἰς τοὺς τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ ἐνάγοντος κατηγορίας μισθωτούς, κατεβάλλετο εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

ΑΤΕΛΕΙΑ ΠΡΑΞΕΩΝ ΔΙΑ ΠΑΡΟΧΑΣ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

"Εννοια άρθρου 40 § 2 έδ. β' Α. Ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων»

Υπαγωγή είς την διά της διατάξεως του άρθρου 40 § 2 έδ. β' του Α. Ν. 1846/1951 καθιερουμένην άπαλλαγήν τελών χαρτοσήμου των πράξεων δικαστικών, διοικητικών και έξωδίκων, πρός άναγνώρισιν, δικαστικήν έπιδίωξιν ή πραγματοποίησιν των παροχών του Ι.Κ.Α., και των περιπτώσεων, καθ' άς σκοπείται διά δικαστικής έπιδιώξεως ή πραγματοποίησις της παροχής ώς άνόρθωσις της ζημίας έκ της παρανόμου ένεργείας των όργάνων του Ι.Κ.Α.

Άναιρείται ή υπ' αριθ. 6155/1955 απόφασις του Πρωτοδικείου Αθηνών.

Διά της αγωγής εζητείτο ή αναγνώρισις δικαιώματος ησφαλισμένης εις το Ι.Κ.Α. προς συνταξιοδότησιν αυτής, όπερ δικαίωμα προσεβλήθη υπό των αρμοδίων οργάνων του Ι.Κ.Α. και εξ αυτού εζητήθη ή επιδίκασις αποζημιώσεως διά την στέρησιν της συντάξεως (συνδ. άρθρ. 105, 106 του Είσαγ. Νόμου Α.Κ., περί της οποίας αξιώσεως αρμόδια τυγχάνουσι τα πολιτικά δικαστήρια, βλ. Α.Π. 316/1955, εισηγητής *Μ. Παυλής*, ΕΕΔ 14, 630 και σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 14, 629, Πρωτοδικείου Αθηνών 17698/1955, εισηγητής *Β. Ζέππος*, ΕΕΔ 15, 91).

Δοθέντος όμως ότι το άρθρ. 40 § 2 έδ. β' του α.ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων» καθιεροί άπαλλαγήν διά τας παροχάς, ή καταχωριζομένη κατωτέρω αρεοπαγιτική απόφασις ερμηνεύει την διάταξιν ως αφορώσαν και εις την περί ης ο λόγος αγωγήν (πρβλ. και Σ. Ε. 1550/1955, εισηγητής *Π. Μαρκόπουλος*, ΕΕΔ 15, 154 και Σ.Ε. 105/1956, εισηγητής *Δ. Καλοδούκας*, ΕΕΔ 15, 220, καθ' άς εν τη εννοία του άρθρ. 10 του α.ν. 1846/1951 περί απαλλαγής είναι και η περίπτωσις της διά της άκυρωτικής δόδου ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αναγνωρίσεως του δικαιώματος των υπό του Ι.Κ.Α. χορηγουμένων συνταξιοδοτικών και άλλων παροχών προς τους παρ' αυτώ ησφαλισμένους, μη υποκειμένης εις τοιαύτας περιπτώσεις της αιτήσεως άκυρώσεως εις τέλη χαρτοσήμου).

Άν ληφθούν υπ' όψιν τα διωγκωμένα διά τα στοιχεία βαλλάντια τέλη χαρτοσήμου (ματαίως αναμένεται ή μείωσις των κατά τα επανειλημμένως συζητηθέντα υπό των αρμοδίων), δέν είναι άσημαντος ή ωφέλεια των αδικουμένων, περί των οποίων ο λόγος.

Άρείου Πάγου 106/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εισηγητής ο Άρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Χ. Κωστόπουλος, Πάρεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Έκ της διατάξεως του άρθρ. 40 § 2 έδ. β' Α.Ν. 1846/1951, οριζούσης ότι «πάσαι αι πράξεις δικαστικαί, διοικητικαί και έξώδικαι πρός αναγνώρισιν, δικαστικήν επιδίωξιν ή πραγματοποίησιν των παροχών του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων απαλλάσσονται παντός τέλους, των διά πληρεξουσία καταβλητέων συμβολαιογραφικών δικαιωμάτων μη δυναμένων να υπερβώσι το 1/3 των νομίμων», σαφώς προκύπτει, ότι εις την διά της διατάξεως ταύτης καθιερουμένην απαλλαγήν περιλαμβάνονται και αί περιπτώσεις, καθ' άς σκοπείται διά δικαστικής επιδιώξεως ή πραγματοποίησις της παροχής ώς άνόρθωσις προσγενομένης ζημίας έκ της παρανόμου ενεργείας των αρμοδίων οργάνων του Ιδρύματος, αρνηθέντων παρά τον νόμον την αναγνώρισιν και χορήγησιν της παροχής εις τον δικαιούμενον τοιαύτης. Όθεν το ως έφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον, αντιθέτως πρός ταύτα αποφηνάμενον διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, ότι ή έκ της ως άνω διατάξεως άτέλεια δέν δύναται να επεκταθή και εις τας περιπτώσεις, καθ' άς επιδιώκεται ή καταβολή αποζημιώσεως έκ παρανόμου ενεργείας των οργάνων του Ι.Κ.Α. και όταν ή μη ανορθουμένη ζημία είναι ίση κατά ποσόν πρός την σύνταξιν, ής εστερήθη ο ζημιωθείς έκ της παρανόμου ενεργείας και δικάσαν την ένάγουσαν δι' αγωγής, έχούσης, ως δέχεται, το ως άνω αντικείμενον, ερήμην, λόγω του ότι δέν προκατεβλήθησαν υπό ταύτης τα τέλη της συζητήσεως και το τέλος δικαστικού ενσήμου, ούδ' έχαρτοσημάνθησαν αί υπό ταύτης υποβληθείσαι προτάσεις, απορρίψαν δέ λόγω της ερημοδικίας ταύτης την αγωγήν της εναγούσης, ψευδώς ηρμήνευσε και εσφαλμένως εφήρμοσε την ως άνω διάταξιν του άρθρ. 40 § 2 έδ. β' α.ν. 1846/1951, κατά την έννοιαν της οποίας περιλαμβάνεται εν τη υπ' αυτής προβλεπομένη απαλλαγή και το τέλος του δικαστικού ενσήμου και άκύρως κατά παράβασιν των ορισμών των άρθρ. 208 και 580 Πολ. Δικ. εδίκασεν ερήμην την ένάγουσαν, δι δ και αναιρετέαν την απόφασίν του κατέστησε συμφώνως τω άρθρω 807 § 5 Πολ. Δικ. και κατά τον βάσιμον περί τούτου εν τω αναιρετηρίω λόγον αναιρέσεως, παραπεμπτέα δι' έστίν ή υπόθεσις, διά τοιούτον λόγον γενομένης της αναιρέσεως, εις έτερον ισοβάθμιον και όμοειδές τω αποφηναμένω την αναιρεθείσαν απόφασιν δικαστήριον.

μετά των νομίμων, ών εδικαιούτο κατά διάφορα χρονικά διαστήματα, αποδοχών. Τοιαύτην την κρίσιν έξενεγκόν ούδεμίαν διάταξιν νόμου παρεβίασε και δή του άρθρ. 11 § 2 ν. 2053/1952 και ο περί του εναντίου δεύτερος του αναιρετηρίου λόγος είναι απορριπτέος.

ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΑΡΟΧΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΓΗΡΑΤΟΣ ΚΑΤΑ Ν. 6298)1934

Άποδοχή άποφάσεως στερούσα δικαιώματος μελλούσης προσβολής

Κατοχύρωσις άποφάσεως δι' άποδοχής αύτής κατά μελλούσης προσβολής, έκ των άρθρων 750' 813 και 486 Πολιτ. Δικονομίας, ούχι δέ και κατά γενομένης ήδη τοιαύτης, ότε μόνον περί παραιτήσεως ύπό τάς διατυπώσεις του άρθρου 487 Πολιτ. Δικονομίας δύναται νά γίνη λόγος.— Καταργησις δίκης, κατ' άρθρ. 476 Πολιτ. Δικονομίας και δι' έκλείψεως του άντικειμένου αύτης.— Άναγκαία, κατ' άρθρ. 34 και 40 Ν. 6298/1934, έν συνδρομή της οποίας δικαιούται ο ήσφαλισμένος συντάξεως λόγω γήρατος, και ή προϋπόθεσις, καθ' ήν δέν κερδίζει έξ οιασδήποτε έργασίας πλέον του ημίσεος έκείνου, τό οποίον κερδίζει υγιής άνθρωπος.

Άναιρείται ή ύπ' άριθ. 1159/1955 άπόφασις του Έφετείου Άθηνών.

Μεταξύ των προϋποθέσεων του προϊσχύσαντος του ά.ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικών Άσφαλίσεων» νόμου 6298/1934 (άρθρα 34 και 40) διά την άπονομήν συντάξεως γήρατος είναι, έκτος της συμπληρώσεως του τεταγμένου όρίου ήλικίας και της πραγματοποιήσεως ώρισμένων ημερών έργασίας, και νά μή έργάζηται ο ήσφαλισμένος εις έργασίαν οιανδήποτε έκ της οποίας νά κερδίζη πλέον του ημίσεος έκείνου, όπερ κερδίζει έν τη αύτη περιφερεία και έπαγγελματικη κατηγορία σωματικώς και πνευματικώς υγιής άνθρωπος.

Τούτο δέχεται ή κατωτέρω παρατιθεμένη άρεοπαγιτική άπόφασις, της οποίας ή άποψις συμπίπτει πρός έκείνην της προηγουμένης ύπ' άριθ. 420/1955 (εισηγητής Κ. Σούρλος), άντιθέτως πρός τά ύπο του Συμβουλίου της Έπικρατείας δεχθέντα γενόμενα (ΕΕΔ 14, 1158 έπ.).

Σημειωτέον ότι το Ι.Κ.Α. μετά τας έπανειλημμένας άποφάσεις του Συμβουλίου Έπικρατείας, σχετικώς πρός την συνταξιοδότησιν των κατά νόμον 6298/1934 συμπληρωσάντων το όριον ήλικίας και των έχόντων τας ώρισμένας ημέρας έργασίας, απεδέχθη την άποψιν του Συμβουλίου της Έπικρατείας (βλέπε άπόφασιν Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. έν ΕΕΔ 14, 784), καίτοι ή άποψις του Άρείου Πάγου θεωρείται ως όρθοτέρα.

Άρείου Πάγου 76/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ο Άντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εισηγητής ο Άρεοπαγίτης κ. *Γ. Βαρσάμου*
Δικηγόροι οί κ. κ. Χ. Κωστόπουλος, Πάρεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, Σ. Σπετσάκης

Ώς συνάγεται έκ των άρθρ. 750, 813 και 486 Πολ. Δικ., ή άποδοχή της άποφάσεως κατοχυρώνει ταύτην κατά μελλούσης προσβολής, ούχι δέ και κατά γενομένης ήδη τοιαύτης, ότε μόνον περί παραιτήσεως ύπό τάς διατυπώσεις του άρθρου 487 Πολ. Δικ. δύναται νά γίνη λόγος. Έξ άλλου κατά τό άρθρ. 476 § 2 Πολ. Δικ. ή κατάργησις της δίκης έπέρχεται και δι' έκλείψεως του άντικειμένου αύτης. Όθεν ή ύπό του άναιρεσιβλήτου προβαλλομένη ένστασις άπαραδέκτου της ύπό κρίσιν αίτήσεως άναιρέσεως ένεκεν άποδοχής της προσβαλλομένης άποφάσεως, προκυπτούσης έκ του ότι τό άναιρεσείον την 22 Νοεμβρίου 1955, ήτοι μετά την άσκησιν του περί ού πρόκειται ένδίκου μέσου, λαβούσαν χώραν την 6 Ίουνίου 1955, έχορήγησε και κατέβαλεν εις τον ένιστάμενον σύνταξιν άναδρομικώς άπό 1 Φεβρουαρίου 1953, είναι άπορριπτέα ως άβάσιμος, άφου ή τοιαύτη ένέργεια του άναιρεσείοντος δέν συνιστά ούτε παραίτησιν άπό της κρινομένης αίτήσεώς του, ως μή τηρηθεισών των διατυπώσεων του άρθρ. 487 Πολ. Δικ., ούτε κατάργησιν της δίκης δι' έκλείψεως του άντικειμένου αύτης, έφ' όσον ή άναιρεσιβαλλομένη άπόφασις είναι είσέτι έκτελεστή, ως μή άποβαλούσα την ισχύν της.

Έκ των άρθρ. 34 και 40 § 1 του ν. 6298/1934 σαφώς προκύπτει, ότι μεταξύ των άναγκαίων προϋποθέσεων, έν συνδρομή των οποίων ο παρά τω άναιρεσείοντι ήσφαλισμένος δικαιούται συντάξεως λόγω γήρατος, είναι και ή τοιαύτη, καθ' ήν ούτος δέν κερδίζει έξ οιασδήποτε έργασίας πλέον του ήμίσεος έκείνου, όπερ κερδίζει έν τη αύτη περιφερεία και έπαγγελματική κατηγορία σωματικώς και πνευματικώς υγιής άνθρωπος. Όθεν, άντιθέτως πρός ταύτα άποφηνάμενον το δικάσαν Έφετείον, ψευδώς ήρμήνευσε και έσφαλμένως έφήρμοσε τάς είρημένας διατάξεις και άναιρετέαν κατέστησε την άπόφασίν του κατά το άρθρ. 807 § 17 Πολ. Δικ. και τον περί τούτου βάσιμον λόγον του άναιρετηρίου, δέον δέ νά παραπεμφθή ή ύπόθεσις εις νέαν συζήτησιν ένώπιον του Β' Τμήματος διά την κατάλληλον του νόμου έφαρμογήν συμφώνως τω άρθρω 836 Πολ. Δικ., έν συνδυασμώ πρός το άρθρ. 3 έδ. β' του νόμου ΧΜΖ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΟΔΗΓΟΥ ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΥ ΒΕΝΖΙΝΑΚΑΤΟΥ

Άρμόδιον δικαστήριον περί τῆς ἐξ αὐτῆς προκυπτούσης διαφορᾶς

Θεώρησις, κατ' ἄρθρ. 9 § 4 τοῦ Β. Δ. 15.5.1920, ἐκδοθέντος δυνάμει τοῦ Ν. 2151/1520 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων», ὡς ἐργοτῶν τῶν κατόχων ἢ ἰδιοκτητῶν ἀπαραιτήτων ἐργαλείων τέχνης ἢ ἐργασίας, ὡς οἱ κτίσται, λεμβοῦχοι, καρραγωγεῖς, ἐφ' ὅσον ἐργάζονται αὐτοπροσώπως.— Ὑπαγωγὴ τῆς ἐκ τῆς τοιαύτης σχέσεως ἐργασίας ἀπαιτήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἐναντίον τοῦ ἐργοδότου περὶ μισθοῦ εἰς τὴν κατὰ Ν.Γ ΠΟΔ' ἐργατικὴν διαδικασίαν.—Οὕτω καὶ ἡ ἀπαίτησις ὁδηγοῦ βενζινακάτου, ἐργαζομένου προσωπικῶς, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν καὶ ἐποπτείαν τοῦ ἐργοδότου διὰ μεταφοράς.

Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 1061/1954 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν, ὡς ἐφετείου.

Ἐπὶ τοῦ ἀπασχολήσαντος τὸν Ἄρειον Πάγον ζητήματος, περὶ οὗ ἡ καταχωριζομένη κατωτέρω ἀπόφασις, ὁμοία εἶναι ἡ ἄποψις καὶ τῶν προηγηθεισῶν Α.Π. 105/1953 (εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 12, 422), Α. Π. 475/1954 (εἰσηγητὴς *Κ. Σοῦρλος*, ΕΕΔ 13, 760), τῶν ὁποίων θέμα ὑπῆρξεν ἡ σχέσις τῶν δι' ἰδιοκτήτου κάρρου ἐργαζομένων αὐτοπροσώπως καρραγωγέων, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ αὐτοῦ ἐπικαλουμένου καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως β. δ. ἐδέχθησαν, ὅτι, ὑφισταμένης ἐξαρτήσεως τοῦ ἐργαζομένου ἐκ τοῦ ἐργοδότου του, ὑποκειται σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας. (Βλ. σχετικῶς καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 12, 421 ἑπ., ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, πρβλ. καὶ *Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις ἐκδ. 1955, σ. 98, καθ' ὃν, ἐὰν πρόκειται περὶ μισθώσεως μεταφορικοῦ μέσου ἢσσονος σπουδαιότητος, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν συμμισθουμένην προσωπικὴν ἐργασίαν τοῦ ὁδηγοῦ, π. χ. ὑπου ἢ κάρρου κλπ., ἐφ' ὅσον λείπει ἡ ὑπόσχεσις τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐργασίας, ἡ σύμβασις χαρακτηριστέα ὡς καθαρὰ μίσθωσις ὑπηρεσιῶν (παραπέμπει εἰς Α.Π. 195/1953, ἔνθ' ἀνωτ., Πρωτ. Βεροίας 47/1946, ΕΕΔ 5, 658, Πρωτ. Καρδίτσης 975/1950, ΕΕΔ 10, 124, *Hoeniger*. Die gemischten Verträge in ihren Grundformen, 1910, *Lotmar* I, σ. 176 ἑπ., *Kreil* σ. 50 ἑπ., *Σούρλαν* ἐν ΕρμΑΚ (εἰσαγ. παρατ. ἄρθρου 361 - 37/3, ἀριθ. 40 - 47, *Π. Ζέπον*, Ἐνοχ. Δίκ. 1 360 ἑπ. II, σ. 12 ἑπ., *Ι. Σάνην*, Ν. Δ. 9, σ. 439 ἑπ.).

Κριθέντος μετὰ ταῦτα ὅτι ἡ προκειμένη σχέσις εἶναι τοιαύτη συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀκολουθεῖ ἡ λύσις ὅτι ἡ ἐξ αὐτῆς διαφορὰ παραδεκτῶς εἰσάγεται πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ἀρείου Πάγου 148/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Σοῦρλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σαρλᾶς, Θ. Σαλάτας

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 § 4 τοῦ β.δ. ἀπὸ 15.5.1920, ἐκδοθέντος δυνάμει τοῦ ν. 2151/1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων», θεωροῦνται ἐργάται οἱ κάτοχοι ἢ ἰδιοκτῆται ἀπαραιτήτων ἐργαλείων τέχνης ἢ ἐργασίας, ὡς εἶναι οἱ κτίσται, οἱ λεμβοῦχοι, οἱ καρραγωγεῖς, ἐφ' ὅσον ἐργάζονται αὐτοπροσώπως, ἡ δ' ἐκ τῆς τοιαύτης σχέσεως ἐργασίας πηγάζουσα ἀπαίτησις τοῦ μισθωτοῦ ἐναντίον τοῦ ἐργοδότου περὶ μισθοῦ ὑπάγεται, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1 § 1 τοῦ β. δ/τος περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἐνιαῖον κείμενον τοῦ ν. ΓΠΟΔ' «περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν κλπ.», ὡς ἀντικατεστάθη τοῦτο διὰ τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 τοῦ ν. 765/1943 καὶ περαιτέρω διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου § 1 τοῦ ν. 1968/1944, ἀνεξαρτήτως δὲ ποσοῦ, εἰς τὸν διὰ τὰς ἐργατικὰς διαφορὰς ὡρισμένον Πρωτοδίκην. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων - ἐναγόμενος προσέλαβε τὸν ἀναιρεσίβλητον - ἐνάγοντα, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅπως ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν καὶ ἐποπτείαν αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀνελκύσεως ναυαγίου, κειμένου ἐν τῷ λιμένι Πύλου, μεταφέρῃ οὗτος ἐργαζόμενος αὐτοπροσώπως διὰ τῆς βενζινακάτου του ἀπὸ τῆς προκυμαίας τῆς Πύλου εἰς τὸ βάθος τοῦ λιμένος καὶ τἀνάπαλιν τοὺς δύτας, τοὺς ἐργάτας, τὰ ἐργαλεῖα καὶ ὅσα ἄλλα πράγματα ἦσαν ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἀνελκύσεως, ὅτι συνεφωνήθη ὡς ἀντιπαροχὴ ἡμερομίσθιον 150.000 καὶ ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος - ἐνάγων εἰργάσθη οὕτω προσωπικῶς ὡς ὁδηγὸς τῆς βενζινακάτου, δι' ἣν διέθετεν ἐξ ἰδίων διὰ τὴν καύσιμον ὕλην καὶ μετὰ ταῦτα κρίνασα ὅτι ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου - ἐνάγοντος, διὰ τῆς ὁποίας ἐδιώκετο ἡ καταβολὴ τῶν ἐκ τῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων ὀφειλομένων μισθῶν, ἀρμοδίως ἠσκήθη ἐνώπιον τοῦ πρὸς τοῦτο ὡρισμένου Πρωτοδίκου, ὀρθῶς τὰς παρατεθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Έννοια Νόμου 2119/1952 «περί των διά λεωφορείων αυτοκινήτων συγκοινωνιών»

Σύστασις και οργάνωσις των Κ.Τ.Ε.Λ., έκαστον των οποίων αποτελεί ίδιον νομικόν πρόσωπον ιδιωτικού δικαίου.— Επιβάρυνσις αυτών και εύθυνη εκ του Ν. 2119/1952 διά τά γενικά έξοδα, ούχι όμως και διά τάς δαπάνας των αντιμισθίων των οδηγών, εισπρακτόρων και βοηθών, τελούντων εν συμβάσει εργασίας μετά των ιδιοκτητών, βαρυνομένων διά των σχετικών δαπανών, εν τη καταβολή των οποίων τά Κ.Τ.Ε.Λ. ενεργούσιν ως διαχειρισταί και νόμιμοι εκπρόσωποι των ιδιοκτητών, κατά τούτων μόνον νομιμοποιουμένων των οδηγών, εισπρακτόρων και βοηθών διά τάς εκ της σχέσεως εργασίας αξιώσεις των.

Αναιρείται ή υπ' αριθ. 167/1953 απόφασις του ως έφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ναυπλίου (ΕΕΔ 12, 1309).

Προηγήθη της δημοσευομένης κατωτέρω ή Α.Π. 687/1955 (εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 15, 37), ή οποία το πρώτον επελήφθη του ζητήματος, προς την γνώμην δε αυτής συμφωνεί και ή νεωτέρα αύτη απόφασις του Α' Τμήματος, ότι δεν νομιμοποιείται το προσωπικόν των λεωφορείων αυτοκινήτων, στρεφόμενον κατά των Κ.Τ.Ε.Λ. διά τάς εκ της συμβάσεως εργασίας αξιώσεις των, αλλά ή αγωγή απευθύνεται κατά των εργοδοτών ιδιοκτητών των αυτοκινήτων, περί ού ζητήματος, ως εσημειώσαμεν εν ΕΕΔ 15, 37, δεν υπήρχεν ομοφωνία γνώμης παρά τοίς δικαστηρίοις της ουσίας.

Αρείου Πάγου 144/1956 Τμ.Α'

Προεδρεύων ο Αρειοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανής*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Αντιγόρος ο κ. Ι. Γρηγορίου

Εκ των διατάξεων των άρθρ. 5-9 του ν. 2119/1952 «περί των διά λεωφορείων αυτοκινήτων συγκοινωνιών», καθ' ας συνιστώνται, επί τω σκοπώ οργανώσεως των διά λεωφορείων αυτοκινήτων συγκοινωνιών, Κοινά Ταμεία Εισπράξεων Λεωφορείων, εις ά εντάσσονται τά κατά την έναρξιν της ισχύος αυτού κυκλοφορούντα και νομίμως τοποθετημένα εις τάς γραμμάς αυτών λεωφορεία, και έκαστον των οποίων αποτελεί ίδιον νομικόν πρόσωπον ιδιωτικού δικαίου μέ μέλη υποχρεωτικώς τούς ιδιοκτήτας των λεωφορείων, άτινα θά απαρτίζωσι την εις λεωφορεία δύναμιν αυτών και θά κυκλοφορώσιν εις τάς γραμμάς της περιφερείας των, συνδυαζομένων προς την διάταξιν του άρθρ. 17 του αυτού αυτού νόμου, ορίζουσαν ότι αι δαπάναι εκμεταλλεύσεως έκάστου λεωφορείου αυτοκινήτου (κινήσεως, ημερσργιών, χρηματικής ποινής) βαρύνουσιν αποκλειστικώς τον ιδιοκτήτην αυτών, ότι αι αντιμισθίαι του προσωπικού των λεωφορείων (οδηγών, βοηθών και εισπρακτόρων) βαρύνουσι μέν τον ιδιοκτήτην, παρά του οποίου και προσλαμβάνεται τό προσωπικόν τούτο, καταβάλλονται όμως υπό των Κ.Τ.Ε.Λ., ότι αι δαπάναι λειτουργίας των Κ.Τ.Ε.Λ. θεωρούνται ως γενικά έξοδα και βαρύνουσι ταύτα και ότι εις τά έξοδα έκάστου Κ.Τ.Ε.Λ. περιλαμβάνονται και αι αντιμισθίαι του προσωπικού αυτών, συμπεριλαμβανομένων των σταθμαρχών και έλεγκτών, σαφώς προκύπτει, ότι είναι μέν τά Κοινά Ταμεία νομικά πρόσωπα, βαρύνονται όμως ταύτα και εύθύνονται μόναν διά τά ως άνω γενικά έξοδα, ούχι δέ και διά τάς δαπάνας των αντιμισθίων των οδηγών, εισπρακτόρων και βοηθών, οίτινες προσλαμβανόμενοι παρά των ιδιοκτητών των αυτοκινήτων, ους βαρύνουσιν αι σχετικαί δαπάναι, εν τη καταβολή των οποίων τά Κοινά Ταμεία ενεργούσιν ως διαχειρισταί και νόμιμοι εκπρόσωποι των ιδιοκτητών, τελούσιν εν συμβάσει εργασίας μετά τούτων, καθ' ων και μόνον νομιμοποιούνται στρεφόμενοι διά τάς εκ της σχέσεως εργασίας αξιώσεις των οδτοι. Όθεν τά ως έφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον, αντιθέτως προς ταύτα κρίναν διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, ότι κατά την έννοιαν των ως άνω διατάξεων τά Κοινά Ταμεία, ως υπόχρεα εις την καταβολήν των βαρυνόντων τους ιδιοκτήτας αντιμισθίων του προσωπικού (οδηγών, εισπρακτόρων, βοηθών), εν αίς και ή διά την εκτός της έδρας διανυκτέρευσιν αποζημίωσις, ενάγονται διά την καταβολήν αυτών εν περιπτώσει δυστροπίας του ιδιοκτήτου προς εκπλήρωσιν της υποχρεώσεώς του ταύτης και αποφηνάμενον, ότι ενομιμοποιείτο παθητικώς ο αναιρεσίβλητος, οδηγός, ως δέχεται, λεωφορείου εντεταγμένου εις τό αναιρεσείον Ταμείον, παρά του ιδιοκτήτου του οποίου. Σ. Κ.** είχε προσληφθή ως τοιούτος, στρεφόμενος κατά του αναιρεσείοντος διά της υπό κρίσιν αγωγής του, διωκούσης αποζημίωσιν διά διανυκτερεύσεις εκτός της έδρας του αναιρεσείοντος Κοινού Ταμείου, δεξάμενον δ' εν μέρει ως βάσιμον ταύτην, κατά μεταρρύθμισιν της πρωτοδίκου αποφάσεως, απορριψάσης την αγωγήν ως παθητικώς ανομιμοποίητον, ψευδώς ήρμήνευσε τάς ως άνω διατάξεις του ν. 2119/1952 και εσφαλεν, απορρίψαν κατά παράβασιν του άρθρ. 68 Πολ. Δικον. την περί έλλείψεως παθητικής νομιμοποιήσεως ένστασιν του αναιρεσείοντος και μή κηρύξαν την άκυρότητα του δικογράφου της αγωγής, στρεφομένης κατ' αυτού. Ούτω δέ αναιρετέαν την απόφασίν του κατέστησε, συμφώνως τω άρθρ. 807 § 11 Πολ. Δικον. και κατά τον βάσιμον περί τούτου πρώτον εν τω αναιρετηρίω λόγον αναιρέσεως. Διά τοιούτον δέ λόγον γινομένης δεκτής της αναιρέσεως παραπεμπτέα έστίν ή υπόθεσις προς νέαν συζήτησιν εις έτερον ισοβάθμιον και όμοειδές προς το εκδόν την αναιρουμένην απόφασιν Δικαστήριον.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ ΔΙΑ ΠΛΗΡΩΣΙΝ ΚΕΝΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΕΚ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Έννοια σχετικής διατάξεως άρθρου 4 τοῦ Α.Ν. 1836/1951

Δικαίωμα Συμβουλίων Α.Ν. 1836/1951 εἰς ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν τῶν κεκτημένων τὰ νόμιμα προσόντα καὶ πέραν τῆς ταχθείσης ὑπὸ τοῦ Νόμου τούτου τριετοῦς προθεσμίας (5 Ἰουνίου 1954), ἐὰν ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης παραβῇ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 § 2 ὑποχρέωσίν του πρὸς ἀναγγελίαν τῶν κενῶν θέσεων καὶ πληρώσῃ ταύτας οἰκειοθελῶς ἢ προβῇ μὲν εἰς τοιαύτην ἀναγγελίαν, ἀλλὰ κατὰ παράβασιν προσλάβῃ οἰκειοθελῶς μισθωτοὺς καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ποσοστοῦ, ἐκτὸς ἂν τὸ Συμβούλιον δὲν ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμά του ἐντὸς 30 ἡμερῶν.—Κῦρος τοποθετήσεως γενομένης ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς τελευταίας παραβάσεως τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐφ' ὅσον ὁ τοποθετηθεὶς ὑπέβαλε τὴν αἴτησιν αὐτοῦ ἐγκαίρως.— Ἀναίρεσις ἀποφάσεως δι' ἐκ πλαγίου παραβιασιν διατάξεων τοῦ Νόμου.

Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 15546/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 περὶ πληρώσεως κενῶν θέσεων τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Δήμων, Κοινοτήτων, Κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων κλπ. (ΕΕΔ 14, 1110) ἐκ πολεμιστῶν τοῦ ἀνωτέρω νόμου.

Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην ἡ ἀνωτέρω ὑποχρέωσις ἐξετείνετο ἐπὶ τρία ἔτη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 (σχετικὴ ἦδη ἡ ὑπ' ἀριθ. 23/1956 Πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ΕΕΔ 15, 281, περὶ ἧς βλέπε σημείωμά μας ἐν ΕΕΔ 15, 296), ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ δὲ αὐτῆς προέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῶν τριῶν ἐτῶν, ὡς ἄνω, δύνανται τὰ Συμβούλια νὰ τοποθετήσωσιν ἀναγκαστικῶς πρόσωπα τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ἐκ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ πληρωθοῦν αἱ κεναὶ θέσεις, ἐν τῇ ἁρμοδιότητι τῶν Συμβουλίων νὰ τοποθετοῦν ἀναγκαστικῶς, ἂν χωρήσῃ παράβασις τοῦ νόμου, προσληφθοῦν δηλαδὴ πρόσωπα μὴ προστατευόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου (Σ.Ε. 1868/1952, εἰσηγητὴς Σ. *Διβάρης*, ΕΕΔ 12, 148, Σ. Ε. 1197/1952, εἰσηγητὴς *Α. Ραγκούσης*, ΕΕΔ 11, 1328, Α.Π. 149/1954, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 299).

Κατὰ δεκτὴν γενομένην ἄποψιν (Σ.Ε. 1270/1955, εἰσηγητὴς *Α. Δήμτσας*, ΕΕΔ 15, 13, Γνωμ. Νομ. Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Ὁλομέλειας, 778/1955, εἰσηγητὴς *Α. Μαλαγαρδὴς*, ΕΕΔ 14, 662, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15519/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Λιμούρης*, ΕΕΔ 15, 14) τὸ δικαίωμα τῆς Διοικήσεως ὅπως τοποθετήσῃ βάσει τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 προστατευόμενον τοῦ νόμου τούτου παρὰ ἐργοδότῃ, μὴ τηρήσαντι τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὑφίσταται καὶ μετὰ τὴν 5 Ἰουνίου 1954, ἡμερομηνίαν λήξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρ. 4, ἐφ' ὅσον ἡ παράβασις ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἔλαβε χώραν πρὸ τῆς 5 Ἰουνίου 1954, ἀλλ' ἡ τοποθέτησις δέον νὰ γίνῃ ἐντὸς εὐλόγου χρόνου.

Τὸ πρῶτον ἦδη ἀσχολουμένου τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ τοῦ ζητήματος γίνεται δεκτὴ καὶ ὑπὸ τούτου διὰ τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως ἡ ἀναπτυσσομένη ἀνωτέρω ἄποψις περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ νόμου.

Ζήτημα κρίσεως περαιτέρω τοῦ δικαστοῦ εἶναι, ἂν ἡ τοποθέτησις ἐγένετο ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου.

Ὡς πρὸς τὴν σκέψιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ ὑποβάλει ὁ τοποθετηθεὶς τὴν περὶ τούτου ἀγωγὴν ἐγκαίρως, ἤτοι μέχρι τῆς 5.6.1954, σημειωτέα τὰ ἑξῆς: Ὑποκειμένης ἐκ τοῦ Νόμου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ὑποβολῆς ἐκ μέρους τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστατευομένου αἰτήσεως πρὸς διορισμόν, δὲν δύνανται τὰ Συμβούλια νὰ ἐξετάσωσιν αἴτησιν ὑποβληθεῖσαν εἰς αὐτὰ ἐκπροθέσμως, τῆς σχετικῆς πράξεως τῶν οὕτως ἄλλως ἀκύρου (Σ.Ε. 795/1951, ΕΕΔ 10, 1235), τοῦτο δὲ κεῖται καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ἐννοεῖται ὅμως ἡ αἴτησις ὡς ὑποβληθεῖσα ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 7 § 2 τοῦ ν.δ. 2657/1953 (ΕΕΔ 14, 1111).

Ἀρείου Πάγου 137/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Σημίτης, Κ. Μπουρνέζος

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 4 §§ 1, 2 καὶ 3 καὶ 9 § 3 ν. 1836/1951 σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὰ οἰκεῖα Συμβούλια δύνανται νὰ προβοῦν εἰς ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν τῶν κεκτημένων τὰ νόμιμα προσόντα καὶ πέραν τῆς ταχθείσης ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου τριετοῦς προθεσμίας (5 Ἰουνίου 1954), ἐὰν ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης παραβῇ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 4 § 2 ἀπορρέουσαν ὑποχρέωσίν του πρὸς ἀναγγελίαν τῶν κενῶν θέσεων καὶ πληρώσῃ ταύτας οἰκειοθελῶς ἢ προβῇ μὲν εἰς τοιαύτην ἀναγγελίαν, ἀλλὰ κατὰ παράβασιν τῆς ρηθείσης διατάξεως προσλάβῃ οἰκειοθελῶς μισθωτοὺς καθ' ὑπέρβασιν τοῦ δικαιουμένου ὑπ' αὐτοῦ ποσοστοῦ, ἐν ἀναλογίᾳ 1 πρὸς 2, ἐκτὸς ἐὰν τὸ Συμβούλιον δὲν ἀσκήσῃ τὸ πρὸς τοποθέτησιν δικαίωμά του ἐντὸς 30 ἡμερῶν, ἡ τοιαύτη δὲ πέραν τῆς 5.6.1954 γενομένη ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις, ἵνα ᾖ ἔγκυρος, δέον νὰ ἔχῃ λάβει χώραν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς τελευταίας παραβάσεως τοῦ ἐργοδότου καὶ νὰ ἔχῃ ὑποβάλει ὁ τοποθετηθεὶς τὴν περὶ τούτου αἴτησιν ἐγκαίρως, ἤτοι μέχρι τῆς 5.6.1954.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς 4ης αἰτιολογίας τῆς

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΥΠΑΓΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΝ ΣΥΜΒΑΣΙΝ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

Παροχή ὑπηρεσιῶν ἐν ὑπαίθρῳ ὑπὸ φύλακος Ἀνωνύμου Ἑταιρείας

Ἐφαρμογὴ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας 16 Σεπτεμβρίου 1937 εἰς μόνον τὸ προσωπικὸν τῶν γραφείων τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ λοιπῶν ἐν αὐτῇ ἐπιχειρήσεων, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἐξωτερικῶν ὑπηρεσιῶν.—Ἀνεφάρμοστον οὕτω ἐπὶ φύλακος ἐν ὑπαίθρῳ.

Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 1702/1955 ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

Ἐπρόκειτο περὶ φύλακος ἐν ὑπαίθρῳ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι διὰ τὸ μέγεθος τοῦ μισθοῦ του εἶχεν ἐφαρμογὴν ἡ ἀπὸ 16.9.1937 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ἐπιχειρήσεων καὶ ἰδιωτικῶν γραφείων, ἀναπροσαρμοζομένη.

Ὡς ὅμως δέχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦτο εἶναι σύμφωνον πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοῦ νομολογηθέντα (Α.Π. 107/1941, εἰσηγητὴς *Κ. Βαϊανίδης*, ΕΕΔ 1, 39, Α.Π. 178/1949, εἰσηγητὴς *Β. Μακρῆς*, ΕΕΔ 8, 361 (ἀπόκλισις ἐσημειώθη ὑπὸ τῆς Α.Π. 201/1955, Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 14, 467), ἡ ἐν λόγῳ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἀναφέρεται εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν γραφείων τῶν εἰς ἃς ἀφορᾷ ἐπιχειρήσεων καὶ δὲν ἔχει, ἑπομένως, αὐτὴ ἐφαρμογὴν ἐπὶ φύλακος ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας (οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδικείου Καλαμῶν 1143/1954, εἰσηγητὴς *Κ. Καραχάλιος*, ΕΕΔ 14, 365, ἡ ὁποία, μὴ ὑφισταμένης εἰδικῶς διὰ τοὺς μισθωτοὺς τῆς κατηγορίας αὐτῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφήρμοσεν ὀρθῶς τὴν γενικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῆς 19.8.1938 τῶν ἀνειδικεύτων ἐργατῶν, ἀναπροσαρμοζομένην· τὴν σύμβασιν αὐτὴν ἐθεώρησεν ἐφαρμοστέαν καὶ ἡ Α.Π. 656/1955, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 15, 22, ἐπὶ φύλακος Δήμου, ὄντος ἐργάτου).

Ἀρείου Πάγου 134/1956 Τμ. Α'

Προέδρεύων καὶ εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Δ. Οἰκονομίδης

Ἡ συλλογικὴ σύμβασις τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1937, ἀναφέρουσα ἐν προοιμίῳ μέν, ὅτι διὰ τῆς συνομολογήσεως αὐτῆς ἐσκοπήθη ἡ θέσις κανόνων, ρυθμιζόντων τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ὑπαλληλικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τῶν γραφείων τῶν ἐν Ἑλλάδι λειτουργουσῶν πάσης φύσεως ἀνωνύμων ἑταιρειῶν (βιομηχανικῶν, ἐμπορικῶν κλπ., ἐκτὸς τραπεζιτικῶν καὶ ἀσφαλιστικῶν), ἰδιωτικῶν γραφείων, ἐπιχειρήσεων ἐν γένει, ἐν τῷ κειμένῳ δ' αὐτῆς μνημονεύουσα ἐν προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα Τράπεζα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τριετίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 1836/1951 προσέλαβε κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 4 οἰκειοθελῶς 193 ὑπαλλήλους καὶ μετ' ἀπόφασιν τοῦ οἰκείου Συμβουλίου 136 πολεμιστάς, ἡ τοιαύτη ὅμως βεβαίωσις τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ μόνον τῶν οἰκειοθελῶς καὶ ἀναγκαστικῶς προσληφθέντων, καθιστᾷ ἀνέφικτον τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ συγκεκριμένης παραβάσεως τοῦ ἄρθρ. 4, ἀφοῦ ἐν συνεχείᾳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, εἰδικεύουσα τὰς προσαπτομένας εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν παραβάσεις, προκυπτούσας, ὡς λέγει, ἐξ ἐγγράφων ὁμολογιῶν της, ἐπάγεται 1) ὅτι, καίτοι ἐζήτησεν ἡ ἀναιρεσείουσα τὴν τοποθέτησιν 15 πολεμιστῶν, τὸ Συμβούλιον ἐτοποθέτησε μόνον 2 καὶ ἡ ἀναιρεσείουσα προσέλαβεν «ἀργότερον» οἰκειοθελῶς 36 ὑπαλλήλους, χωρὶς νὰ καθορίζῃ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεως καὶ 2) ὅτι τὴν 31.10.1953 ἐζήτησεν ἡ ἀναιρεσείουσα τὴν τοποθέτησιν 15 πολεμιστῶν καὶ τὴν 2.12.1953 ἑτέρων 15, αὐτὴ δὲ προσέλαβεν οἰκειοθελῶς 41 ὑπαλλήλους. Καὶ εἰς μὲν τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν ἀνακύπτει παράβασις τοῦ ἄρθρ. 4, ἀφοῦ τὸ Δικαστήριον δὲν βεβαιοῖ, ἂν τὸ Συμβούλιον ἤσκησε τὸ πρὸς τοποθέτησιν δικαίωμά του, ἐξ οὗ λόγου ἡ ἀναιρεσείουσα ἐδικαιοῦτο λόγῳ ἀπράκτου παρελεύσεως τῆς ἄνω 30ημέρου προθεσμίας νὰ προσλάβῃ οἰκειοθελῶς τόσον τοὺς ζητηθέντας 30, ὅσον καὶ ἑτέρους 15 ὑπαλλήλους, ἤτοι τὸν ἀναλογοῦντα αὐτῇ ἀριθμόν, ἐν δὲ τῇ πρώτῃ περιπτώσει δὲν καθορίζεται παντάπασι πότε ἐγένετο ἡ οἰκειοθελὴς πρόσληψις, ἀφ' ἧς, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἔδει νὰ κριθῇ, ἐὰν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἐγένετο ἡ τοποθέτησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, οὐδ' ἐπίσης βεβαιοῦται ἐν αὐτῇ, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος εἶχεν ὑποβάλει αἴτησιν περὶ τοποθετήσεως εἰς τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον πρὸ τῆς 6.6.1954. Ὅθεν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, κατ' ἐξαφάνισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δεχθὲν ὡς ἔγκυρον τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, γενομένην τὴν 21.3.1955, καὶ ἐπιδικάσαν εἰς αὐτὸν τοὺς μισθούς του, ἀφ' ἧς προσῆλθε παρὰ τῇ ἀναιρεσειούσῃ πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, ἐκ πλαγίου παρεβίασε τὰς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ ἀναιρετέαν ὡς ἐκ τούτου κατέστησε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου 4ον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου, παραπεμπτέα δὲ εἶναι ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 836 Πολ.Δικ. καὶ 3 ἐδ. β' Νόμου ΧΜΖ/1877.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ι. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀσφάλισις μονίμων ὑπαλλήλων Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν.

Ἀσφάλισις τῶν ἄνω ὑπαλλήλων παρὰ τῷ Ταμείῳ Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν κατὰ τοῦ κινδύνου ἀσθενείας.—Ἀπαλλαγὴ τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως διὰ τὸν ἀντίστοιχον κλάδον ἀσφαλίσεως ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1951, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», μὴ ὑποχρεουμένων ἀπὸ τῆς ἄνω χρονολογίας εἰς τὴν καταβολὴν εἰσφορῶν διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

Ἀρείου Πάγου 72/1956 Τμ. Α΄

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Π. Τσαρούχης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Κωστόπουλος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Κ. Ζάκκας.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846 τῆς 14/21 Ἰουνίου 1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ἰσχυούσης κατ' ἄρθρον 65 αὐτοῦ ἀπὸ τῆς 1ης Αὐγούστου 1951, καθ' ἣν πάντα τὰ ὑφιστάμενα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παράντος νόμου οἱασδήποτε μορφῆς Ταμεῖα, τὰ συνεστημένα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ν. 2868 ἢ εἰδικῶν νόμων ἢ τοῦ διατάγματος τῆς 15 Μαΐου 1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων» καὶ ἀσφαλίζοντα εἴτε ἀποκλειστικῶς, εἴτε ἐν μέρει πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος ἀναφερομένων, ἐξακολουθοῦν λειτουργοῦντα καὶ διεπόμενα ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν δι' ἕκαστον τούτων διατάξεων. Πάντα τὰ εἰς τοιαῦτα Ταμεῖα κυρίας ἀσφαλίσεως ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα ἀπαλλάσσονται, καθ' οὓς κλάδους εἶναι ἠσφαλισμένα παρ' αὐτοῖς, τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν ἀντίστοιχον κλάδον ἀσφαλίσεως, ἀδιαφόρως ἂν τὸ οἰκεῖον Ταμεῖον χορηγῇ ἅπασαν ἢ μέρος μόνον τῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιστοίχου κλάδου τοῦ Ι.Κ.Α. πραγματοποιουμένων κατηγοριῶν παροχῶν καὶ τοῦ ὕψους αὐτῶν, συνδυαζομένης πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 2 ἐδ. 29 τοῦ ν. 6033/1934 «περὶ κυρώσεως τοῦ ν.δ. τῆς 22 Ἰουλίου 1933 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ αὐτοκινήτων ἐν γένει καὶ τοῦ Τ.Π.Ι.Α.Μ. κειμένης νομοθεσίας», τοῦ συμπληρώσαντος τὸ ἄρθρον 51 § 4, καθ' ἣν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ταμείου Συντάξεως Αὐτοκινητιστῶν μετέχουν ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ παρεχομένην ἀσφάλισιν, καταβάλλοντες ὡς εἰσφοράν 5ο/ο ἐπὶ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν των, καὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 61 τοῦ ὀργανισμοῦ ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου Συντάξεως Αὐτοκινητιστῶν, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27908/Σ 495 τῆς 15.5.1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἰσχυούσης ἀπὸ 1 Μαρτίου 1951 κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 62 αὐτῆς, ὁριζουσῶν ὅτι τὸ Ταμεῖον ὑποχρεοῦται εἰς νοσοκομειακὴν, ἰατρικὴν καὶ φαρμακευτικὴν περίθαλψιν καὶ τὰς ἁπάνας κηδείας τῶν μονίμων ὑπαλλήλων, σαφῶς προκύπτει, ὅτι οἱ μόνιμοι ὑπάλληλοι τοῦ ρηθέντος Ταμείου εἶναι ἠσφαλισμένοι παρ' αὐτῷ κατὰ τοῦ κινδύνου ἀσθενείας, καταβάλλοντες ὡς εἰσφορὰν διὰ τὴν πλήρη ἀσφάλισιν ποσοστὸν 5ο/ο ἐπὶ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν των, ἀπαλλάσσονται δ' ἐκ τούτου τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως διὰ τὸν ἀντίστοιχον κλάδον ἀσφαλίσεως ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1951, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, μὴ ὑποχρεούμενοι ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν καταβολὴν εἰσφορῶν διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας πρὸς τὸ ἀναιρεσεῖον Ἵδρυμα. Συνεπῶς οὕτω κρίναν καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, καὶ δεξάμενον ἀκολούθως, δι' ἀπορρίψεως τῆς κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀσκηθείσης ἐφέσεως, τὴν ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου, διώκουσαν ὅπως ἀναγνωρισθῇ, ὅτι οὐδὲν ὀφείλει τοῦτο εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον Ἵδρυμα ἐξ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας τῶν παρ' αὐτῷ ὑπηρετούντων μονίμων ὑπαλλήλων διὰ τὸ ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1951 μέχρι 30 Ἰουνίου 1953 χρονικὸν διάστημα, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος (*).

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 1541/1954 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ἀρχῇ, καθὼς καὶ ὑπὸ στοιχ. Β,9 τὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς ἀφορᾷ ἡ σύμβασις, ἤτοι πάσας τὰς ἐν Ἑλλάδι ἀνωνύμους ἑταιρείας, ἐπιχειρήσεις καὶ ἰδιωτικὰ γραφεῖα, πλὴν ἐκείνων, δι' ἃς ἰσχύουσιν εἰδικαὶ κατὰ κλάδους συλλογικαὶ συμβάσεις, οὐχὶ δὲ κατὰ κλάδους ἐργασιῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει καὶ περαιτέρω ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Α—Ζ κατονομάζουσα ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικόν, ἀνήκοντας πάντας εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν (εἰσπράκτορας, ἀποθηκαρίους, δακτυλογράφους, κλητῆρας, τηλεφωνητάς, καθαριστρίας), σαφῶς καθορίζει, ὅτι ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἀφορᾷ εἰς μόνον τὸ προσωπικὸν τῶν γραφείων τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν ἐξωτερικῶν ὑπηρεσιῶν. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τελεσιδίκου καταστάσης, ἐκρίθη ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀνωνύμου ἑταιρείας ὡς φύλαξ ἐν ὑπαίθρῳ τῶν ἐν τῇ περιοχῇ Μάνδρας—Ἐλευσῖνος μεταλλείων Βωξίτου, αὐτὴ, δεξαμένη περαιτέρω ὅτι διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ ὡς ἄνω συλλογικὴ σύμβασις, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν σύμβασιν ταύτην, ἰσχύν νόμου ἐπέχουσαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. τῆς 16/21 Νοεμβρίου 1935 καὶ ἄρθρ. 5 ἀ.ν. 1367/1938, καὶ ἀναιρετέα κατέστη κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως.

II. ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έννοια διατάξεων οργανισμοῦ.

Ἐφαρμογὴ τοῦ διὰ τοῦ ἀ.ν. 2584/1940 κυρωθέντος καὶ ἰσχύν νόμου ἔχοντος ὀργανισμοῦ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.— Στέρησις δικαιώματος καταβολῆς ἀποδοχῶν, ὡς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του ἀπολύσεως, μετ' ἄρνησιν ἀσθενοῦντος ὑπαλλήλου ὅπως τεθῇ ἐν νοσοκομείῳ εἰς τὴν διάθεσιν ἰατρῶν πρὸς ἐξέτασιν, κατ' ἄρθρον 58 τοῦ ὀργανισμοῦ.—Πειθαρχικὸν παράπτωμα, κατ' ἄρθρ. 58 § 1 τοῦ ὀργανισμοῦ, δυνάμενον νὰ ἐπισύρῃ ποινὴν καὶ μέχρις ὁριστικῆς ἀπολύσεως ἢ μὴ μετάβασις τοῦ μετατεθέντος καὶ μὴ τυχόντος ἀδείας ὑπαλλήλου εἰς τὴν νέαν θέσιν.— Δικαιοδοσία τακτικοῦ δικαστηρίου πρὸς κρίσιν περὶ νομιμότητος τῆς ἐνεργείας τῶν πειθαρχικῶν συμβουλίων, ὄντων συλλογικῶν ὀργάνων, τεταγμένων ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς θεραπείαν δημοσίου συμφέροντος.— Πιστοποίησις ἀσθενείας ὑπαλλήλου Ἀγροτικῆς Τραπέζης.—Ἀναγκαία κατ' ἄρθρ. 9 ἀ.ν. 118/1945 ἀναγγελία τῆς ὁριστικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας, ἀφ' ἧς καὶ λύεται ἡ σύμβασις.— Προθεσμία ἀναγγελίας ἀπολύσεως ὡς πειθαρχικῆς ποινῆς.—Ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν διοίκησιν Ἀγροτικῆς Τραπέζης ἡ ἀπόφασις τῶν Πειθαρχικῶν Συμβουλίων.—Ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος πρὸς ἐκδίκησιν ἐκ μέρους τοῦ Διοικητοῦ.— Αἴτησις ἐπιστροφῆς καταβληθέντων δυνάμει ἀποφάσεως διὰ τῶν προτάσεων.

Γενικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀπόψεις τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος Ἀρείου Πάγου, ἐρχομένης μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 467/1955 Α' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 14, 1150), εἶναι :

α) Ὅτι, ἐφ' ὅσον τὰ Πειθαρχικὰ Συμβούλια συντίθενται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς συλλογικὰ ὄργανα διοικήσεως (καὶ οὐχὶ ὡς ὄργανα τοῦ ἐργοδότου), εἶναι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ὁ ἔλεγχος τῆς νομιμότητος τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν (χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ὑπεισέλθωσιν εἰς τὴν οὐσιαστικὴν κρίσιν αὐτῶν) (οὕτω καὶ ἡ Α. Π. 213/1955, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 14, 475, Α.Π. 831/1954, εἰσηγητὴς *Μ. Παπαλῆς*, ΕΕΔ 14, 80, Α.Π. 418/1955, εἰσηγητὴς *Μ. Παπαλῆς*, ΕΕΔ 14, 815).

Προκειμένου περὶ ἀποφάσεως Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, κρινομένου ὡς ὀργάνου τοῦ ἐργοδότου, ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι δικαία κατ' ἄρθρ. 371 Α.Κ. καὶ κατὰ τοῦτο ἐλέγχεται ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων (Α. Π. 582/1955, εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 14, 1276 καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς σημειώσεις μας αὐτόθι).

β) Ὅτι, κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου 118/1945 (ἰσχύον ἤδη ὁ νόμος 3198/1955, ΕΕΔ 14, 502), ἐπιβάλλεται ἡ ἀναγγελία τῆς καταγγελίας συμβάσεως καὶ ὅταν αὕτη ἐπέρχηται ὡς πειθαρχικὴ ποινή (οὕτω καὶ ἡ Α.Π. 714/1955, Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 129, διαφωνήσασα πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 438/1954 Α' Τμήματος, βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 128).

Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἐν λόγῳ ἀποφασις ἔχει ὑπ' ὄψιν αὐτῆς ἐφαρμογὴν τοῦ προϊσχύοντος ἄρθρ. 9 τοῦ ἀ.ν. 118/1945, ἐκ τούτου δὲ ἐξηγεῖται ἡ σκέψις αὐτῆς ὅτι ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας λύεται ἡ σύμβασις, διότι τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ἀ. ν. 118/1945 συνέδεε τὴν ἀναγγελίαν πρὸς τὸ κῦρος τῆς ἀπολύσεως (ὁ ἰσχύων ἤδη ν. 3198/1955 ἐπιβάλλει μὲν τὴν ἀναγγελίαν, ἀλλ' ὄχι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως).

Ἄ εἰου Πάγου 634/1955 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Β. Κυριακόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Δαράκης, Λ. Καλαμπαλίκης

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν ἐπὶ τῶν νομικῶν ζητημάτων, ἤτοι 1) ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 58 § 1 τοῦ διὰ τοῦ ν. 2584/1940 κυρωθέντος καὶ ἰσχὺν νόμου ἔχοντος ὀργανισμοῦ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης οἱ δύο ἰατροὶ οἱ ὁριζόμενοι πρὸς βεβαίωσιν τῆς λόγῳ ἀσθενείας ἀδυναμίας τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας δύνανται νὰ ἀξιώσωσι τὴν εἰς Νοσοκομεῖον εἰσαγωγὴν τοῦ ἀσθενοῦντος ὑπαλλήλου πρὸς παρατήρησιν καὶ διάγνωσιν τῆς ἀσθενείας, δι' ἣν αἰτεῖται τὴν ἀναρρωτικὴν ἄδειαν ὁ ὑπάλληλος, ἵνα μετὰ ταῦτα πιστοποιήσωσι περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τῆς ἀσθενείας καὶ χορηγήσεως τῆς ἀδείας, ὀφειλομένης ὑποχρεώσεως τοῦ αἰτουμένου τὴν ἄδειαν ὑπαλλήλου λόγῳ ἀσθενείας του, ὅπως τεθῇ ἐν Νοσοκομείῳ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν δύο ἰατρῶν πρὸς ἐξέτασιν καὶ ὅτι ἡ ἄρνησίς του πρὸς τοῦτο μετὰ πρόσκλησιν τῆς Διοικήσεως τῆς Τραπέζης καὶ ἡ ἐντεῦθεν ματαίωσις τῆς ἐξετάσεώς του πρὸς πιστοποίησιν τῆς ἀσθενείας, ἕνεκεν ἧς ἀπέχει τῆς ὑπηρεσίας, ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν στέρησιν τοῦ δικαιώματος καταβολῆς αὐτῷ ἀποδοχῶν ὡς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπουσίας του, καὶ 2) ὅτι κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 63 § 8 καὶ 67 τοῦ ἰδίου ὀργανισμοῦ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρ. 58 § 1 αὐτοῦ, συνιστᾷ πειθαρχικὸν παράπτωμα, δυνάμενον νὰ ἐπισύρῃ πειθαρχικὴν ποινὴν μέχρι καὶ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, καὶ ἡ μὴ μετάβασις τοῦ μετατεθέντος καὶ μὴ τυχόντος ἀδείας ὑπαλλήλου εἰς τὴν νέαν θέσιν του ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, αὐσα ἀπειθεια τούτου πρὸς τὴν σχετικὴν ἐπιταγὴν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τὴν διαταγὴν τῆς Διοικήσεως, ὡς ἐπίσης συνιστᾷ τοιαύτην ἀπείθειαν καὶ ἡ ἄρνησις τοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπέχοντος ὑπαλλήλου, ὅπως ὑποβληθῇ εἰς τὴν κατ' ἄρθρ. 58 § 1 (ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν) ὁριζομένην ἐξέτασιν, καθιστῶσαν ἀδικαιολόγητον τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπουσίαν του καὶ συνεπαγομένην τὴν στέρησιν τῶν ἀποδοχῶν του.

Ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως καὶ ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων κατ' ἄρθρ. 834 § 1 Πολ. Δικονομίας εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ἐρευνητέα περαιτέρω ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως καὶ δὴ ἡ ἀπὸ 7.9.1954 ἔφεσις τοῦ Δ. Ρ** κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5103/1954 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, κατατεθέντος τοῦ νομίμου προστίμου.

Οὐδαμῶς ἐκφεύγει τῆς δικαιοδοσίας τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἡ κρίσις περὶ τῆς νομιμότητος τῆς ἐνεργείας τῶν διὰ τῶν §§ 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρ. 69 τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Ἀγροτ. Τραπέζης θεσπιζομένων πειθαρχικῶν συμβουλίων, ὄντων συλλογικῶν ὀργάνων τεταγμένων ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς θεραπείαν δημοσίου συμφέροντος. Βάσιμος οὕτω κατ' ἀρχὴν δείκνυται ὁ πρῶτος λόγος ἐφέσεως, καθ' ὃν οὐχὶ ὀρθῶς ἀπερρίφθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης οἱ 1ος, 2ος καὶ 4ος προβαλλόμενοι διὰ τῆς ἀγωγῆς λόγοι ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς ἀναγόμενοι, ὡς ἐκ τῆς ἀναλύσεως τούτων ἐν τῇ ἀγωγῇ προκύπτει, οὐχὶ εἰς τὴν ἀνέλεγκτον οὐσιαστικὴν κρίσιν τῶν πειθαρχικῶν συμβουλίων, ὡς ἐσφαλμένως ἐδέχατο ἡ ἐκκαλουμένη, ἀλλ' εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς νομιμότητος τῆς ἐνεργείας τῶν συμβουλίων καὶ δέον νὰ ἐρευνηθῶσιν οἱ λόγοι οὗτοι κατ' οὐσίαν.

Ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ ἐξετασθέντος μάρτυρος ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδίκου καὶ πάντων τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων, ὡς καὶ τῆς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 16098/1953 πράξει τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Δ. Σ** ἐνόρκου βεβαιώσεως, βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν, ὑπηρετῶν ἀπὸ τοῦ 1935 ὡς μόνιμος ὑπάλληλος τῆς ἐφεσιβλήτου Τραπέζης καὶ τελευταίως ἐπὶ βαθμῷ ἀρχιλογιστοῦ, μετετέθη εἰς τὸ Ὑποκατάστημα Πολυγύρου τὸν Δεκέμβριον 1952, κατόπιν ὅμως σχετικῆς ἀναφορᾶς του, ὅτι πάσχων ἐκ καρδιοπαθείας ἀδυνατεῖ νὰ μεταβῇ εἰς Πολύγυρον, ὑπεβλήθη εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἁρμοδίας Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Α.Τ.Ε., μεθ' ἣν, ἀνασταλείσης τῆς εἰς Πολύγυρον μεταθέσεώς του, μετετέθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22816/16.6.1953 διαταγῆς τῆς Διοικήσεως τῆς Α.Τ.Ε. εἰς Ἰωάννινα, πόλιν θεωρουμένην ὡς ἓν τῶν ἐπιστημονικῶν κέντρων, κατάλληλον διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς χρονίας ἀσθενείας του, συμφώνως τῇ γνωματεύσει τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς. Πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς μεταθέσεώς του ταύτης εἶχεν ὑποβάλει τὰς ἀπὸ 29.4.1953 καὶ ἀπὸ 18.5.1953 αἰτήσεις, δι' ὧν ἀνέφερεν, ὅτι πάσχει ἐκ καρδιοπαθείας καὶ ἠτεῖτο τρίμηνον ἀναρρωτικὴν ἄδειαν. Ἡ ἰατρικὴ ὑπηρεσία τῆς Α.Τ.Ε. ἐκ δύο ἰατρῶν ἐγνωμάτευσεν, ὅτι ἔδει νὰ εἰσαχθῇ ὁ ἐκκαλῶν εἰς νοσοκομεῖον πρὸς εἰδικὴν ἐξέτασιν καὶ ἐξακρίβωσιν τῆς παθήσεώς του καὶ τῆς ἱκανότητός του πρὸς ἐργασίαν, διακοπείσης καὶ τῆς μισθοδοσίας του ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1954. Ὁ ἐκκαλῶν ἠρνήθη νὰ εἰσαχθῇ εἰς νοσοκομεῖον καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν εἰς Ἰωάννινα θέσιν του, ἕνεκα τούτου δέ, εἰσαχθεὶς εἰς τὸ ἁρμόδιον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, ἐτιμωρήθη διὰ τῆς ποινῆς τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, «διότι δὲν συνεμορφώθη πρὸς διαταγὴν τῆς Διοικήσεώς του περὶ μεταθέσεώς του, ἀποσκιάζων αὐθαιρέτως τῆς ὑπηρεσίας, προφασιζόμενος δὲ ἀσθένειαν δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς ἁρμοδίας ἰατρικῆς ὑπηρεσίας διὰ τὴν εἰσαγωγήν του εἰς Νοσοκομεῖον πρὸς παρατήρησιν».

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει ἐκτιθέμενα περὶ τῆς σαφοῦς ἐννοίας τῶν ἄρθρων 58 § 1, 63 § 8,67, 68 τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Α.Τ.Ε., ἰσχύν νόμου ἐχόντος, ἡ ἄρνησις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅπως, συμφώνως τῇ ὑποδείξει τῶν ὑπὸ τῆς Διοικήσεως ὁριζομένων ἰατρῶν (ἄρθρον 58 ὀργ.), εἰσαχθῇ εἰς νοσοκομεῖον πρὸς παρατήρησιν καὶ πιστοποίησιν τῆς ἀσθενείας, ἣν ἠτιᾶτο ὡς λόγον ἀδυναμίας ἐκτελέσεως ὑπηρεσίας, καθιστᾷ ἀδικαιολόγητον τὴν ἐκ τῶν καθηκόντων του ἀποχήν καὶ δικαιοῖ τὴν Α.Τ.Ε. εἰς μὴ πληρωμὴν τῶν ἀποδοχῶν διὰ τὸ διάστημα, καθ' ὃ οὗτος ἀπέχει τῆς ὑπηρεσίας, ἕνῳ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἄρνησις αὕτη, ὡς καὶ ἡ μὴ μετάβασις τούτου, μετατεθέντος εἰς Ἰωάννινα, εἰς τὴν νέαν θέσιν του ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, συνιστῶσι πειθαρχικὰ παραπτώματα, δυνάμενα νὰ ἐπισύρωσι καὶ τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως ὡς ἀπειθείαι τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς τὴν σχετικὴν ἐπιταγὴν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τὴν διαταγὴν τῆς Διοικήσεως. Ὅθεν νομίμως ἡ ἐφεσίβλητος Α.Τ.Ε. ἠρνήθη τὸν καταβολὴν ἀποδοχῶν τῷ ἐκκαλοῦντι, ἀφ' ἧς οὗτος, ἀρνηθεὶς ὡς εἴρηται νὰ εἰσαχθῇ εἰς νοσοκομεῖον πρὸς παρατήρησιν ὑπὸ τῶν ἰατρῶν τῆς Τραπέζης, ἀπέσχεν ἀδικαιολογήτως τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων του, ἐγκύρως δὲ ἐξ ἄλλου εἰσήχθη ὁ ἐκκαλῶν ἐνώπιον τῶν πειθαρχικῶν συμβουλίων καὶ ἐτιμωρήθη ὑπ' αὐτῶν ἕνεκεν ἀπειθείας τούτου πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Α. Τ. Ε. καὶ τῆς διαταγὰς τῆς Διοικήσεώς του, συνισταμένας εἰς τὴν μὴ μετάβασιν ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας εἰς τὴν εἰς Ἰωάννινα θέσιν του καὶ τὴν ἄρνησίν του ὅπως εἰσαχθῇ εἰς νοσοκομεῖον πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀσθενείας, ἣν ἠτιᾶτο, καὶ ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι οἱ 1ος, 2ος καὶ 4ος λόγοι ἐφέσεως, ὀρθῶς κρινάσης τῆς ἐκκαλουμένης ἀπορριπτέαν τὴν ἀγωγήν, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 58 § 1 τοῦ ἰσχύν νόμου ἔχοντος Κανονισμοῦ τῆς Α.Τ.Ε. οὐδαμῶς προκύπτει, ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ εἰς Νοσοκομεῖον πρὸς εἰδικὴν παρατήρησιν καὶ ἐξακρίβωσιν τῆς ἀσθενείας, ὁσάκις ἀπαιτεῖται τοιαύτη, δέον νὰ διαταχθῇ ὑπὸ δύο ἰατρῶν, ἐξ ὧν ὁ εἷς εἰδικός, ἀλλ' ὅτι ἡ πιστοποίησις τῆς ἀσθενείας καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς παροχῆς ἀναρρωτικῆς ἀδείας πρέπει νὰ γίνῃ ὑπὸ δύο ἰατρῶν τῆς Τραπέζης, ἐξ ὧν ὁ εἷς εἰδικός· κατὰ συνέπειαν, ἀποδεικνυομένης ἐκ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευομένου ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ, ὅτι ἅμα τῇ ὑποβολῇ τῆς αἰτήσεως ἀναρρωτικῆς ἀδείας ἐκ μέρους τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑπαλλήλου, τὸν ἐπεσκέφθη ἰατρὸς τῆς Τραπέζης, ὅστις μετ' ἐξέτασιν ἠτήσατο τὴν ὑποβολὴν τῶν πιστοποιητικῶν τῶν ἰδιωτῶν ἰατρῶν καὶ τῶν ἐργαστηριακῶν ἐξετάσεων τούτων καὶ ὅτι μετὰ τὴν ὑποβολὴν τούτων δύο ἰατροὶ τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης ἐγνωμάτευσαν, ὅτι διὰ τὴν πιστοποίησιν τῆς ἀσθενείας (καρδιοπαθείας) καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἀδυναμίας ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων ἀπαιτεῖται ἡ εἰς Νοσοκομεῖον εἰσαγωγὴ πρὸς εἰδικὴν παρατήρησιν καὶ ἐξακρίβωσιν τούτων, οὐδεμία παράβασις τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως τοῦ Κανονισμοῦ ἐγένετο καὶ ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς ἀντίθετος προβαλλόμενος διὰ τῶν προτάσεων πρόσθετος λόγος ἐφέσεως.

Ὁριζομένου ἐν ἄρθρῳ 58 § 1 τοῦ τρόπου τῆς πιστοποιήσεως τῆς ἀσθενείας, ἕνεκεν ἧς ἀπέχει ὁ ὑπάλληλος τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων, ἤτοι τῆς ὑπὸ δύο ἰατρῶν, ἐξ ὧν ὁ εἷς εἰδικός, καὶ κριθέντος, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὅτι σύννομος εἶναι ἡ ἀπαίτησις τῶν ἰατρῶν, ὅπως

ὁ προβάλλων ἀσθένειαν ὡς λόγον ἀποχῆς ὑπάλληλος εἰσαχθῆ εἰς νοσοκομεῖον πρὸς εἰδικὴν ἐξέτασιν καὶ πιστοποίησιν τῆς ἀσθενείας, ἄνευ ἐπιρροῆς καθίσταται ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι παρὰ τὴν τοιαύτην γνωμοδότησιν τῶν ἰατρῶν τῆς Τραπέζης δὲν ἦτο ἐνδεδειγμένη ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὸ νοσοκομεῖον πρὸς παρατήρησιν συμφώνως πρὸς γνωμάτευσιν ἰδιωτικῶν ἰατρῶν τῆς ἐπιλογῆς τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς μὴ νόμιμος.

Ἡ περὶ δεδικασμένου ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἡ βασιζομένη ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7458/1954 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δείκνυται ἀβάσιμος, δοθέντος ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀφορᾷ εἰς ἄλλην ἀπαίτησιν τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τῆς Α.Τ.Ε., ἤτοι τὴν ἀπαίτησιν ἀποδοχῶν διὰ τὰ ἀπὸ 1.6.1953 ἕως 31.7.1953 χρονικὸν διάστημα, ὀφειλομένων λόγῳ ἀδυναμίας παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν ὑφισταμένης κατ' ἐκεῖνο τὸ χρονικὸν διάστημα, ἐνῷ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐγείρεται ἀπαίτησις διὰ μισθοὺς ἀπὸ 1.8.1953 καὶ ἐντεῦθεν, μὴ ὑπαρχούσης οὕτω ταυτότητος διαφορᾶς, καὶ ἀπορριπτέος ὡς μὴ νόμιμος ὁ ἀντίθετος λόγος ἐφέσεως.

Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 9 ἀ.ν. 118/1945 καὶ τὸν νομοθετικὸν λόγον τῆς διατάξεως ταύτης ἀπαιτεῖται ἀναγγελία τῆς ὁριστικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας, ἀφ' ἧς καὶ λύεται ἡ σύμβασις. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 69 ὀργανισμοῦ τῆς Α.Τ.Ε., ὡς ἐτροποποιήθη καὶ ἀντικατεστάθη διὰ τῶν εἰς Φ.Ε.Κ. δημοσιευθεισῶν ἀποφάσεων 257/1952 καὶ 268/1952, συνδυαζομένων πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ ἰδίου Κανονισμοῦ, ἡ περὶ ὁριστικῆς ἀπολύσεως ὑπαλλήλου λόγῳ πειθαρχικοῦ παραπτώματος ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου ἐκ μέρους τοῦ τε ὑπαλλήλου καὶ τοῦ Διοικητοῦ, ἀσκουμένην ἐντὸς προθεσμίας 20ημέρου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Συμβουλίου τῷ ὑπαλλήλῳ, ἡ ἄσκησις δὲ ἐφέσεως καὶ ἡ πρὸς ἄσκησιν ταύτης προθεσμία ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς μέχρις ἐκδόσεως τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ὁ δὲ ὑπάλληλος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναστολῆς παραμένει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἐὰν δὲν ἔχῃ τεθῇ εἰς ἀργίαν. Μόνον δὲ τῶν τελεσιδίκων ἀποφάσεων τῶν Συμβουλίων ἐπακολουθεῖ ἡ ἐκτέλεσις ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ. Κατὰ ταῦτα ἐπιβάλλεται μὲν ἡ ἐπίδοσις τῷ διωκομένῳ ὑπαλλήλῳ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐπιβαλούσης τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, ἵνα ἄρξηται ἡ προθεσμία ἐφέσεως ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, ἀλλ' ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 9 ἀ.ν. 118/1945 ἐπιβαλλομένη ἀναγγελία τῆς ἀπολύσεως δέον νὰ γίνῃ ἐντὸς 8ημέρου προθεσμίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας ταύτης, ἀφ' ἧς ἡ ἀπόλυσις καθίσταται ἀμετάκλητος καὶ ἐκτελεῖται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ. Ὅθεν, προκύπτοντος ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου ἀπὸ 27.1.1954 ὑπ' ἀριθ. 9540 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Σ.Μ.**, ὅτι τὴν 27.1.1954 ἐπεδόθη ἡ ἀπὸ 26.1.1954 ἀναγγελία ὁριστικῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος πρὸς τὸ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας Ι.Κ.Α. καὶ ὅτι ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Συμβουλίου ἐγένετο πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα, ὡς συνομολογεῖ οὗτος, τὴν 30.12.1953, ὑπολογιζομένης τῆς 20ημέρου προθεσμίας ἐφέσεως, μεθ' ἣν καθίσταται ἀμετάκλητος ἡ ἀπόλυσις καὶ ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ, ἐμπροθέσμως ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις εἰς τὸ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας τῆς ἀναγγελίας καὶ ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ ἐναντίος λόγος ἐφέσεως.

Ἡ πειθαρχικὴ ἀπόφασις, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ἀναφέρει τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα, δι' ὃ ἐκλήθη εἰς ἀπολογίαν καὶ εἰσήχθη ἐνώπιον τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου καὶ δι' ὃ ἐτιμωρήθη διὰ τῆς ποινῆς τῆς ἀπολύσεως, συνιστάμενον δὲ εἰς τὸ ὅτι δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὴν διαταγὴν τῆς Δ/σεως περὶ μεταθέσεώς του, ἀπουσιάζων αὐθαιρέτως τῆς ὑπηρεσίας, προφασιζόμενος δὲ ἀσθένειαν, δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς ἁρμοδίας ἰατρικῆς ὑπηρεσίας διὰ τὴν εἰσαγωγήν του εἰς νοσοκομεῖον πρὸς παρατήρησιν, παραπέμπουσα καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 67 τοῦ Κανονισμοῦ, ὅπερ μεταξὺ τῶν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων περιλαμβάνει καὶ τὴν ἀπείθειαν τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων του, εἰς τρόπον ὥστε περιλαμβάνονται τὰ ἐν ἄρθρῳ 69 Κανονισμοῦ ὁριζόμενα ὡς ἀναγκαῖα στοιχεῖα καὶ ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ ἐναντίος λόγος ἐφέσεως.

Ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς ἀπολύσεως, ὡς ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 63 § 8, 68 καὶ 69 προκύπτει, ἐπιβάλλεται μετὰ τήρησιν ὡρισμένης διαδικασίας καὶ ἀποφάσεως τῶν Πρωτοβαθμίου καὶ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίων, ὄντων συλλογικῶν ὀργάνων ὑπὸ τοῦ νόμου τεταγμένων πρὸς θεραπείαν δημοσίου συμφέροντος καὶ οὐχὶ ὀργάνων τῆς ἐργοδότιδος Ἀγροτικῆς Τραπέζης, καὶ ὧν ἡ ἀπόφασις εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν Διοικητὴν τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης καὶ οὕτως ἀβάσιμος δείκνυται ὁ προβαλλόμενος διὰ τῆς ἀγωγῆς λόγος ἀκυρότητος, ὁ διὰ τῶν προτάσεων προβαλλόμενος ἤδη, ὅτι ἡ ἀπόλυσις ἐγένετο κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος πρὸς ἐκδίκησιν ἐκ μέρους τοῦ Διοικητοῦ καὶ μόνον καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος.

Ἡ αἴτησις τῆς ἐφεσιβλήτου Τραπέζης περὶ ἐπιστροφῆς αὐτῷ τῶν δυνάμει τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου καταβληθέντων ὑπ' αὐτῆς πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα ἀπαραδέκτως προβάλλεται κατ' ἄρθρ. 766α Πολ. Δικ., τὸ προστεθὲν δι' ἄρθρ. 2 ἀ.ν. 2497/1940, διὰ τῶν προτάσεων καὶ οὐχὶ δι' ἰδίου δικογράφου, κοινοποιηθέντος τῷ ἐκκαλοῦντι, ὡς ῥητῶς ἀπαιτεῖται, καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Έννοια τής διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. 3464/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεων» (*). (Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ): Καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν. 3464/1955 ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα ἡ διάταξις τῆς § 6 ἐδ. β' ἄρθρ. 17 ν.δ. 2961/1954, καθ' ἣν ἡ προσθετος προϋπόθεσις τῶν 80 ἡμερομισθίων δὲν ἰσχύει διὰ τοὺς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυομένους ἐφέδρους, καθ' ὅσον διὰ τῆς νέας διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. 3464/1955 τροποποιεῖται μόνον ἡ § 7 τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ ὡς ἄνω ν. δ/τος, παρεχομένης δι' αὐτοῦ εὐχερείας ἐπιμηκύνσεως καὶ τῆς προθεσμίας τῆς § 6 (τριετία) διὰ τοὺς ὁριζομένους ἐν τῷ νόμῳ λόγους.

Ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν λόγων τούτων ἀναφέρεται ἡ στράτευσις τοῦ μισθωτοῦ, εἶναι προφανὲς ὅτι ἐκ τῆς συνδεδυασμένης ἑρμηνείας τῶν διατάξεων τῶν §§ 6 καὶ 7 τοῦ ἄρθρ. 17 ν.δ. 2961/1954, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ ν. 3464, προκύπτουν δύο τινά :

α) Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος ἔχῃ ὑπηρετήσει εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ διαρκούσης τῆς κρισίμου δετίας καὶ ἔχῃ ἀπολυθῇ κατ' αὐτὴν ὡς ἔφεδρος, δὲν εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐπιδότησίν του λόγῳ ἀνεργίας νὰ ἔχῃ πραγματοποιήσει ἀνὰ 80 ἡμερομίσθια καθ' ἕκαστον τῶν τριῶν προηγουμένων ἐτῶν.

β)' Ἐὰν ὅμως, καίτοι ἔχει ὑπηρετήσει εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ἐντὸς τῆς δετίας, ἀπελύθη καθ' ὃν χρόνον ἐξεπλήρου τὴν στρατιωτικήν του ὑπηρεσίαν ὡς κληρωτοῦ, διὰ τὸν χρόνον τῆς τοιαύτης ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας ἐπιμηκύνεται ἀναλόγως ἡ πρὸ τῆς ἐπιδοτήσεως δετία, ἵνα κριθῇ, ἐὰν συντρέχῃ ἡ προϋπόθεσις τῆς πραγματοποιήσεως τῶν 80 ἡμερομισθίων, ἥτις ἐν προκειμένῳ ἀπαιτεῖται ὑποσδήποτε. (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 921/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας*).

Ἐφεδρικὰ ἐπιδόματα κατὰ Ν. 2054/1952. (Χρόνος εἰσόδου εἰς τὴν ἐφεδρείαν προστατῶν οἰκογενειῶν): Εἰς ἀπάντησιν ἐγγράφου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., ἀφορῶντος τὸν χρόνον εἰσόδου εἰς τὴν ἐφεδρείαν τῶν χαρακτηριζομένων ὡς προστατῶν οἰκογενειῶν, κοινοποιοῦμεν κατωτέρω τὸ ὑπ' ἀριθ. Φ. 17608/620529/31.1.1956 ἔγγραφον τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ.

Ὡς ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου προκύπτει, χαρακτηριζόμενοι ὡς προστάται οἰκογενείας κληρωτοὶ μετὰ συμπλήρωσιν ὀκταμήνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας λογίζονται ἔφεδροι καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου δικαιοῦνται τοῦ κατὰ τὸν ν. 2054/1952 ἐπιδόματος στρατεύσεως. (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 1204/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας*).

Γενικὸν Ἐπιτελεῖον Στρατοῦ
Διεύθυνσις Στρατολογίας
17608/620529/1956

Πρὸς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας.

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσωμεν, εἰς ἀπάντησιν τοῦ συνημμένου ἐγγράφου ὑμῶν, ὅτι οἱ ὑπόχρεοι ἐκγυμνάσεως ὑπηρετοῦσιν ἐφεδρικὴν ὑποχρέωσιν ἅμα τῇ συμπληρώσει ὑπὸ τούτων ὀκταμήνου στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως τῶν πραγματικῆς, δεδομένου ὅτι ὁ χρόνος φυλακίσεώς των, ἀγγολίας, λιποταξίας, ἀνυποταξίας, ὡς καὶ ἡ διάρκεια τῆς παρ' οἱουδήποτε δικαστηρίου ἐπιβαλλομένης ποινῆς, δὲν λογίζεται ὡς χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ συνεπῶς δὲν συνυπολογίζεται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ὀκταμήνῳ.

Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀνέργου διαρκούσης ἐπιδοτήσεως αὐτοῦ. (Ἐφαρμογὴ διατάξεων ἄρθρου 24 Ν.Δ. 2961/1954): Ἐπειδὴ ἐν τῇ πράξει ἐγεννήθησαν ἀμφιβολίαι ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῶν §§ 1 καὶ 3 τοῦ ἄρθρ. 24 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954, παρέχομεν τὰς ἀκολούθους ἐπὶ τοῦ θέματος ὁδηγίας :

Ἡ § 1 τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου ὁρίζει, ὅτι ὁ ἄνεργος, διαρκούσης τῆς περιόδου ἐπιδοτήσεως, θεωρεῖται ἠσφαλισμένος διὰ τὴν χορήγησιν τῶν εἰς εἶδος παροχῶν διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀσθενείας παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ, παρ' ᾧ οὗτος τυγχάνει ἠσφαλισμένος διὰ τὸν κίνδυνον τοῦτον.

Ἐξ ἄλλου ἡ § 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου ὁρίζει, ὅτι ἡ εἰσφορὰ διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας ὑπολογίζεται βάσει τοῦ καταβαλλομένου ἐπιδόματος ἀνεργίας, ἀνέρχεται δὲ αὕτη εἰς τὸ ἓν τέταρτον τῆς ὀφειλομένης εἰσφορᾶς ἀσθενείας, καταβάλλεται ἐκ τῶν κεφαλαίων τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸν οἰκεῖον Ὀργανισμὸν ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνός, καθ' ὃν κατεβλήθη τὸ ἐπίδομα.

Ἐκ τῆς ὅλης διατυπώσεως τῶν προεκτεθεισῶν διατάξεων τοῦ Ν.Δ. 2961/1954, (ἰσχυόντος, ὡς γνωστόν, ἀπὸ 25.8.1954) σαφῶς προκύπτουν τὰ ἀκόλουθα, ἅτινα δέον νὰ ἐφαρμόσητε, προκειμένου περὶ τῶν ἐπιδοτουμένων ἀνέργων ἠσφαλισμένων διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. :

α) Ὅτι οἱ ἄνεργοι ἠσφαλισμένοι, διαρκούσης τῆς ἐπιδοτήσεώς των λόγῳ ἀνεργίας, ἀσφαλίζονται παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. μόνον διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας εἰς εἶδος.

β) Ὅτι ἡ ὀφειλομένη πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰ ἀνέρχεται εἰς τὸ 1/4 τῆς ἑκάστοτε ὁριζομένης συνολικῆς εἰσφορᾶς (ἐργοδότου καὶ ἠσφαλισμένου) κλάδου παροχῶν ἀσθενείας εἰς εἶδος μόνον. Ἐνταῦθα δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι εἰς ἃς περιπτώσεις δυνάμει εἰδικῶν διατάξεων ἰσχύει μειωμένη κατὰ περιοχὰς ἢ κατηγορίας εἰσφορά, ἡ περὶ ἧς ἡ παροῦσα ἐγκύκλιος εἰσφορὰ ὑπολογί-

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 105.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΣΥΝΤΑΞΙΜΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΚΑΙ ΔΩΡΑ ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑ

Περίληψις ἐρωτήματος Ὑπουργείου Ἐργασίας: Ἐρωτᾶται ἂν εἰς τὸν ὅρον «ἀποδοχαὶ» τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεως καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Γεωργικῶν Συνεταιρικῶν Ὀργανώσεων περιλαμβάνονται καὶ τὰ δῶρα τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ.

Νομικοῦ Συμβουλίου Γνωμ. 1220/1955

Πρόεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Τρ. Κοντογιαννόπουλος*
Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλαντζάκος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Δ. Κοΐγιας, Πάρεδροι

Τὸ Συμβούλιον ἀπεδέχθη ὁμοφώνως τὴν εἰσήγησιν τοῦ Εἰσηγητοῦ, ἐχούσαν ὡς ἀκολούθως: Ἡ οἰκεία διάταξις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 21 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου λέγει ἐπὶ λέξει: «Ὡς συντάξιμος μισθός, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου κανονίζονται αἱ συντάξεις, λαμβάνεται ποσοστὸν 80 ο/ο τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἐκάστοτε ἀποδοχῶν, ἐφ' ὧν ἀποδίδονται εἰσφοραὶ εἰς τὸ Ταμεῖον (ἐξαιρέσει τῶν οἰκογενειακῶν ἀφορῶν) ἢ τῶν βαθμῶν, οὓς ἔφερεν ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τοὺς τελευταίους 12 μῆνας τῆς ὑπηρεσίας του». Τίθεται ὡς δεδομένον ὅτι ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν, αἵτινες παρέχονται εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τοῦ Ταμείου ὑπὸ τὸν τύπον τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἀποδίδονται εἰσφοραὶ εἰς τὸ Ταμεῖον, ἑπομένως καὶ αἱ ἀποδοχαὶ αὗται περιλαμβάνονται εἰς τὸν ὅρον τῆς διατάξεως «αἱ ἐκάστοτε ἀποδοχαὶ» καὶ θὰ συνυπολογισθῶσι διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ τῶν ἠσφαλισμένων. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 109/135 ἀπόφασις τοῦ Α. Πάγου (*) ἀποφαίνεται, ὅτι μεταξὺ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ δὲν συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Α.Π. οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κρίσεως ἡμῶν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐν προκειμένῳ α) διότι αὕτη ἐξεδόθη πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ν. 2112/1920, διὰ τὸν καθορισμὸν δὲ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν κατὰ ρητὴν ἐπιταγὴν τοῦ νόμου αἱ τακτικαὶ ἀποδοχαὶ τοῦ μισθωτοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ εἰρημένη ἀπόφασις τοῦ Α.Π. προέβη εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ὅρου τούτου τοῦ νόμου «τακτικαὶ ἀποδοχαί», ὁποῖος ὅρος δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν διατάξει τοῦ ἄρθρ. 21 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, καίτοι καὶ ὑπὸ τὴν γραμματικὴν διατύπωσιν τοῦ ὅρου τούτου ἐν τῷ εἰρημένῳ νόμῳ θὰ ἠδύνατό τις βασίμως καὶ σοβαρᾶς ἀμφιβολίας νὰ ἔχῃ περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς δοθείσης ἑρμηνείας, δεδομένου ὅτι ἀρχικῶς μὲν αἱ ἀποδοχαὶ αὗται, αἵτινες εἶχον τὴν μορφὴν δώρου, ἀπέρρεον πράγματι ἐκ τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐδίδοντο ὡς πραγματικὸν δῶρον ἄνευ τῆς ὑπάρξεως παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ὑποχρεώσεώς τινος πρὸς παροχὴν αὐτῶν, βραδύτερον ὅμως ἀπέβαλον αὗται τὴν ἔννοιαν τοῦ δώρου καὶ ἀπέκτησαν τὴν ἔννοιαν τοῦ ὑποχρεωτικοῦ μισθοῦ, τῶν ὑποχρεωτικῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς ταύτας κατὰ τρόπον πάγιον καὶ τακτικόν, οὕτως ὥστε νὰ θεωροῦνται αὗται τακτικαὶ ἀποδοχαί, νὰ καταστῇ κοινὴ συνείδησις περὶ τούτου παρά τε τοῖς ἐργοδόταις καὶ ἐργαζομένοις, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην νὰ συμπεριλαμβάνωνται εἰς τὰς ἑκάστοτε συλλογικὰς συμβάσεις, εἰς τὰς ὁποίας μάλιστα νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς «εἰς μισθὸς» ἢ «ἡμίσους μισθός», καὶ δὴ μέχρι τοῦ σημείου κλέος, ὥστε νὰ μὴ ἀποτολμᾶται παρ' οἱουδήποτε νομοθέτου εἰς τὸ μέλλον κατάργησις ἢ καὶ περικοπὴ αὐτῶν, β) διότι ἡ ἐπίμαχος διατύπωσις τοῦ Καταστατικοῦ δὲν ὁμιλεῖ περὶ «τακτικῶν ἀποδοχῶν», ἀλλὰ περὶ «τῶν ἑκάστοτε ἀποδοχῶν, ἐφ' ὧν ἀποδίδονται εἰσφοραί», μεταξὺ δὲ «τῶν ἑκάστοτε ἀποδοχῶν» συγκαταλέγονται καὶ τὰ ἐν λόγῳ δῶρα τῶν ἑορτῶν, ἐφ' ὧν δῶρων μάλιστα ἀποδίδονται εἰσφοραὶ εἰς τὸ Ταμεῖον (*).

(*) Σημ. ΕΕΔ: Συναφὴς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀνωτέρω γνωμοδοτήσεως εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 6081/1950 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητὴς *Β. Κίνεζος*), ἀφορῶσα εἰς ἑρμηνείαν τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλείας τοῦ Προσωπικοῦ τῶν Τραπεζῶν (πρώην) Ἐθνικῆς καὶ Ταμείου Ἀσφαλείας τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Κτηματικῆς, ἔχουσα ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ἀγωγὴ ἀφορᾷ ἐπιδίκασιν ἀπαιτήσεως ἐξ ὑπολοίπου ἀσφαλιστικῆς παροχῆς (ἐφ' ἅπαξ «ἀποζημιώσεως»), προκυφάντος ἐκ τοῦ μὴ ὑπολογισμοῦ εἰς τὰς ἐτησίους ἀποδοχὰς τῆς ἠσφαλισμένης ἐναγούσης, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων καθορίσθη αὕτη, ἀφ' ἑνὸς τῶν δυνάμει ἐθίμου, εἴτε ὑπουργικῶν ἀποφάσεων δοθεισῶν παροχῶν (δώρων) κατὰ τὰς ἑορτὰς Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁλοκλήρου τῆς ἐξ 21,21 ο/ο προσαυξήσεως λόγῳ συνεργειακῆς ἀμοιβῆς, προσηκόντως δὲ φέρεται εἰς συζήτησιν καὶ δέον νὰ ἐξεταισθῇ περαιτέρω.

Κατὰ τὸ πρῶτον κεφάλαιον ἡ ἀγωγὴ δέον νὰ

(*) ΕΕΔ 13, 368. Πρόσθες καὶ τὴν Α.Π. 362/1951, ΕΕΔ 13, 456.

ζεται εἰς τὸ 1/4 τῆς οὕτω μεσωμένης εἰσφορᾶς διὰ τὰς εἰς εἶδος παροχὰς ἀσθενείας.

γ) Ὅτι ἡ εἰσφορὰ αὕτη ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ πραγματι καταβαλλομένου εἰς τὸν ἄνεργον ποσοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐν προκειμένῳ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 25 § 2 Α.Ν. 1846/1951 (ἄνευ δηλονότι κατατάξεως εἰς κλάσεις) καὶ ὅτι αὕτη βαρύνει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας. ***(Ἐγκύκλιος ὑπ' ἀριθ. 295/1955 Διοικήσεως Ι.Κ.Α.).***

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΑΙ ΝΕΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΔΟΧΑΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Διὰ τῆς προσφάτου ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, ἡ ὁποία ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1924/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 15, 291), κατὰ τὸν νόμον 3239/1955 (ΕΕΔ 14, 601), καὶ ἰσχύει ἀναδρομικῶς ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1956, ἐπῆλθον οὐσιώδεις μεταβολαὶ εἰς τὰ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις, ὡς αὗται ἔχουν ἑρμηνευθῆ καὶ ἐφηρμόζοντο ὑπὸ τῆς δικαστηριακῆς πράξεως.

Οὕτω ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ἐπῆλθε συνέχεια ρυθμίσεως ἀπὸ τῆς τελευταίας προϊσχυούσης ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως «περὶ αὐξήσεως τῶν ἡμερομισθίων καὶ μισθῶν τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἀπὸ 1.1.1955» (ΕΕΔ 14, 52) καὶ τῶν ἐν τῷ μεταξὺ εἰσαχθεισῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κλπ., τῶν ὁποίων, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν (11) τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου κατισχύει ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τούτων δὲν προβλέπεται εὐνοϊκώτερα τῆς ὑπὸ ταύτης γενομένης ρυθμίσεως διὰ τοὺς μισθωτούς.

Αὐξάνονται ἐπίσης κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ μέτρον ὄχι μόνον τὰ ἰσχύοντα κατώτατα νόμιμα ὅρια μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἀλλὰ καὶ οἱ κατὰ τὴν 24ην Ἰανουαρίου 1956 πράγματι καταβαλλόμενοι μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν καὶ ἂν οὗτοι εἶναι ἀνώτεροι τῶν νομίμων, δοθέντος ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 25 τοῦ νόμ. 3239/1955 (ΕΕΔ 14, 608) ἡ ἀπόληψις μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου ἀνωτέρου τοῦ διὰ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ἀποφάσεως διαιτησίας ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθορισθέντος, ἡ συμφωνία περὶ τοιαύτης ἀπολήψεως δὲν ἀπαγορεύεται (βλέπε σχετικῶς καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 224).

Αὐξάνεται ἡ πρόσθετος ἀμοιβὴ τοῦ κατόπιν ἀδείας τῆς Ἀρχῆς (ἄρθρ. 9 τοῦ π. δ. 27 Ἰουνίου/4 Ἰουλίου 1932 περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων) ἐργαζομένου ὑπερωριακῶς ἄνω τῶν 60 ὡρῶν ἐτησίως εἰς 50/ο, ἐνῷ διὰ τὸν μέχρι τῶν 60 ὡρῶν ἐτησίως παραμένει ἡ αὐτὴ (25ο/ο κατ' ἄρθρ. 9 τοῦ ἄνω π. δ., 30ο/ο κατ' ἄρθρ. 7 ἀ. ν. 547/1937 καὶ κατὰ τὰ εἰς εἰδικὰ διατάγματα, δυνάμει τοῦ ν. Γ?ΛΔ' ἐκδοθέντα, εἰδικῶς ὁριζόμενα.

Εἰς τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑποχρεωθῇ ὁ μισθωτὸς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς παροχὴν ἐργασίας πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου δι' ἑκάστην περίπτωσιν ὁριζομένων ἀνωτάτων ὁρίων ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἢ ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ἡ καταβλητέα εἰς τὸν πρῶτον ἀποζημίωσις δι' ἑκάστην ὥραν τοιαύτης ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως εἶναι ἴση πρὸς τὸ ὡρομίσθιον, ηὐξημένον κατὰ 75%.

Κατὰ τὰ ἰσχύοντα ἡ σύμβασις περὶ παροχῆς

ἀπορριφθῇ ὡς μὴ νόμιμος. Ἐκ τοῦ διέποντος τὴν προκειμένην ἀσφαλιστικὴν περίπτωσιν συμβατικοῦ κανονισμοῦ τοῦ ἀναδιοργανωθέντος αὐτασφαλιστικοῦ Ταμείου, ὃν κατὰ τὸ περιεχόμενον συνομολογεῖ καὶ ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων, ἀποκλείεται νὰ ὑπολογισθοῦν αἱ ὡς ἄνω παροχαὶ διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐν λόγῳ ἀποζημιώσεως. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 5 περ. α' καὶ 8 § 3 αὐτοῦ ὁρίζουν εἰδικῶς, ὅτι ἐν προκειμένῳ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ δωδεκαπλάσιον τοῦ συνόλου τῶν ἀποδοχῶν ἐξ ὀργανικοῦ μισθοῦ, «ποσοστῶν, ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ τῶν λόγῳ γάμου καὶ τέκνων ἐπιδομάτων». Ἐὰν ἦτο εἰς τὴν πρόθεσιν τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Ταμείου (τὸν κανονισμὸν τοῦ ὁποίου ἀπεδέχθησαν οἱ ἡσφαλισμένοι (contrat d' adhesion), νὰ ὑπολογίζηται οἱαδήποτε ἄλλη, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω in concreto ἀναφερομένων παροχῶν καὶ δὴ τὰ ἐν λόγῳ δῶρα, θὰ περιελαμβάνετο ρητῶς εἰς τὸν κανονισμόν, ὡς γίνεται εἰς τὸν μὴ ἐφαρμοζόμενον ἐνταῦθα νέον τοιοῦτον, μνημονεύοντα εἰς τὰς ὑπολογιζομένας τόσον διὰ τὴν εἰσφοράν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀσφαλιστικὴν παροχήν, ἀποδοχὰς τῶν ἡσφαλισμένων καὶ τὰς περὶ ὧν πρόκειται καταβολάς. Ὑπὸ τὴν περιοριστικῶς ἄρα διατυπουμένην ἀνωτέρω διάταξιν δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ διασταλτικὴ ταύτης ἑρμηνεία. Ἀφ' ἑτέρου περὶ ἐθίμου δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος, μὴ νοσουμένου τοιούτου περὶ χαρακτηρισμοῦ καὶ ἀπαγωγῆς ὡρισμένου ποσοῦ, ὅπερ καταβάλλεται εἰς τοὺς ὑπαλλήλους εἰς τὸν ὀργανικὸν μισθόν των, ἀφοῦ ἐξ ἄλλου κριτηρίου ἤρτηται ὁ χαρακτὴρ πάσης παροχῆς, μόνη δὲ ἡ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καταβολὴ ταύτης δὲν προσδίδει τὴν ἔννοιαν τοῦ ὀργανικοῦ μισθοῦ. Ἀντίθετος ἐκδοχὴ ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν παροχῶν τούτων εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχὰς ἀποκλείεται καὶ ἐκ τοῦ πνεύματος τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν ὑπὸ τοῦ ν. 28/1944 ἐκδοθεισῶν ἀπὸ τοῦ 1946 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, καθ' ἃς ἡ χορήγησις τῶν ὡς ἄνω παροχῶν συνιστᾷ ἔκτακτον οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν καὶ βοήθημα πρὸς τοὺς μισθωτούς (πρβλ. Α.Π. 262/1954, ΕΕΔ 13, 456 καὶ τὴν αὐτόθι νομολογίαν ἐπὶ τοῦ παρεμφερούς θέματος τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112). Τέλος, εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι αἱ ὑπ' ἀριθ. 19400/1947, 50416/1948 καὶ 18531/1949 ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ἃς ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων, ὁρίζουν ὅτι τὰ δῶρα λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν χορήγησιν τῶν νομίμων ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀσκεῖ ἐπιρροὴν ἐν προκειμένῳ, καθ' ὅσον ἡ διάταξις ἐτέθη ἄνευ ἐξουσιοδοτήσεως ἐκ τοῦ ὡς ἄνω νόμου 28/1944, προβλέποντος περὶ «μισθοῦ, ἡμερομισθίων, ὡς καὶ προσαυξήσεων ἢ κρατήσεων» τῶν μισθωτῶν.

εργασίας ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια, ἐφ' ὅσον προσκρούει εἰς νόμον δημοσίας τάξεως, εἶναι ἄκυρος, λογίζεται ὡς μὴ γενομένη (ἄρθρ. 180 Α.Κ.) καὶ ὁ μισθωτὸς ἔχει μόνον ἀξίωσιν ἀποδόσεως τῆς γενομένης εἰς τὸν ἐργοδότην ὠφελείας, κατὰ τὰς ἐν ἄρθρῳ 904 ἐπ. Α.Κ. ἀρχὰς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (Α.Π. 345/1949, ΕΕΔ 8, 542 καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ ἐν ΕΕΔ 14, 97), ζήτημα δὲ ἀποδείξεως εἶναι ποῖον ποσὸν ὠφελήθη πραγματι ὁ ἐργοδότης (ΕΕΔ 14, 98), χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὴ ἐφαρμογὴ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων προσαυξήσεων τῆς ἀμοιβῆς, αἱ ὁποῖαι προϋποθέτουν νόμιμον παροχὴν ἐργασίας (Α.Π. 29/1955, ΕΕΔ 14, 690 καὶ λοιπὴ νομολογία ἐν ΕΕΔ 14, 97).

Ὁρίζει περαιτέρω ἡ ἀπόφασις τοῦ διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου (8), ὅτι, ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν χορηγήσῃ εἰς τὸν μισθωτὸν τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην ἄδειαν ἀναπαύσεως ἐντὸς τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἔδει νὰ χορηγηθῇ αὕτη (ἀ.ν. 539/1945, ΕΕΔ 4, 474), ὑποχρεοῦται ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, ὅπως καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν τῆς ἀδείας, ηὐξημένας κατὰ 100ο/ο.

Ἡ διάταξις ἀναχωρεῖ φαίνεται ἀπὸ τῆς ὑποστηριχθείσης (ΕΕΔ 15, 185 ἐπ.) ἀντιλήψεως, ὅτι τελεῖ ἐν ὑπερημερίᾳ ὁ ἐργοδότης ἐν μὴ παροχῇ τῆς ἀδείας καὶ εὑρίσκεται εἰς τὸ διαφέρον ὑπερημερίας, τὸ ὁποῖον καθορίζει. Ἂν καὶ ἐκ τοῦ σκεπτικοῦ τῆς ἀποφάσεως δείκνυται, ὅτι ἡ καταβολὴ τῶν οὕτω καθοριζομένων ἀποδοχῶν ἐπιβάλλεται δίκην ποινικῆς ῥήτρας πρὸς περιφρούρησιν τοῦ εἰς ἄδειαν ἀναπαύσεως δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ καὶ πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου 539/1945 ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Τοῦτο ἀπομακρύνεται τοῦ ἀ.ν. 539/1945, κατ' ἄρθρον 5 § 3 τοῦ ὁποίου ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τῶν ἀποδοχῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ κατεβάλλοντο εἰς αὐτόν, ἐὰν ἤθελε τύχει ἀδείας, πλὴν τῆς κανονικῆς του ἀντιμισθίας, εἰς περίπτωσιν μόνον, κατὰ τὴν ὁποίαν, λόγῳ ἐκτάκτων σοβαρῶν ἀναγκῶν τοῦ Κράτους, διὰ διατάγματος ἀναστέλλεται ἡ χορήγησις ἀδειῶν εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένων ἢ καὶ πάντων τῶν παραγωγικῶν κλάδων ὁλοκλήρου τῆς χώρας ἢ ὡρισμένων περιφερειῶν αὐτῆς.

Διατηρεῖται ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου ἡ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946, ὡς ἠρμηνεύθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388), πρόσθετος ἀμοιβὴ ἐξ 75ο/ο ἐπὶ τοῦ νομίμου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ τὰς λοιπὰς ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους, ἐνῷ δὲ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ π.δ. τῆς 8/14.3.1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» ἑορτάσιμοι ἡμέραι, πλὴν τῶν Κυριακῶν, ὁρίζονται μόνον α) ἡ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ 2) ἡ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ γ) ἡ Δευτέρα τοῦ Πάσχα, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ μὴ ἐργάσιμοι (Α.Π. 416/1951, ποινική, ΕΕΔ 11, 144), ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ τῆς διατάξεως αὐτῆς τίθενται καὶ αἱ ἀνωτέρω ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις (Α.Π. 170/1953, ΕΕΔ 12, 496, 516/1954, ΕΕΔ, 13, 767), προστίθενται ἤδη καὶ ἡ τῆς 1ης Μαΐου καὶ 28ης Ὀκτωβρίου.

Ἀλλ' ὡς ἔχει ἑρμηνευθῇ καὶ ὑπὸ τῆς Α. Π. 416/1951, ἐνθ' ἀνωτ., ναὶ μὲν ὁ ἀ. ν. 606/1937 «περὶ καθιερώσεως ἑβδομάδος ἐργατικῆς ἀμίλλης καὶ ἡμέρας ἑορτασμοῦ τῆς ἐργασίας», κατ' ἄρθρον 1 τοῦ ὁποίου ἡ τελευταία ἑβδομὰς τοῦ Ἀπριλίου ἑκάστου ἔτους καθιεροῦται ὡς ἑβδομὰς ἐργατικῆς ἀμίλλης, ἡ δὲ 1 Μαΐου ὡς ἡμέρα ἑορτασμοῦ τῆς ἐργασίας, δὲν θεσπίζει καὶ ἀπαγόρευσιν τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ ἐργάσιμος.

Ἐξ ἄλλου καὶ κατ' ἄρθρον 2 τοῦ Διατάγματος τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1944 ἡ 28 Ὀκτωβρίου ὁρίζεται ὡς ἡμέρα ἐθνικοῦ ἑορτασμοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἀπαγορεύεται κατ' αὐτὴν ἡ ἐργασία, ὥστε νὰ θεωρηθῇ μὴ ἐργάσιμος ἑορτὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων.

Παραμένει πάντως τὸ ὅτι καὶ ἡ ἐξ 75ο/ο αὕτη προσαύξησις προϋποθέτει κατὰ βάσιν νὰ ἐπιτρέπηται εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν ἡ παροχὴ ἐργασίας κατὰ τὰς ἄνω ἡμέρας (Α.Π. 240/1952, ΕΕΔ 11, 572, Α.Π. 587/1953, ΕΕΔ 13,23).

Σοβαροῦ περιεχομένου εἶναι ἡ διάταξις (9) ὅτι ἐν περιπτώσει ἀργίας κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας καὶ μὴ ἀπασχολήσεως ἐκ τοῦ λόγου τούτου τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων μισθωτῶν καταβάλλεται εἰς τούτους ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ἄνευ τῆς ἀνωτέρω προσαυξήσεως.

Κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας νομολογηθέντα (Σ.Ε. 195/1952, ΕΕΔ 11, 466), ὑποκειμένης πράξεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατὰ τὴν ὁποίαν, διαταχθέντος δυνάμει τοῦ νόμου 606/1937 τοῦ κλεισίματος τῶν καταστημάτων κατὰ τὴν 1ην Μαΐου 1951, ὡρίσθη ὅτι «ὁ ὡς ἄνω χρόνος θέλει θεωρηθῇ ἐργάσιμος διὰ τὴν καταβολὴν ἀποδοχῶν», ἐδέχθη (καὶ ὀρθῶς), ὅτι καθ' ὑπέρβασιν πάσης ἁρμοδιότητος ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ὥρισε τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰς σχέσεις ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν ἀποτελέσματα τῆς διαταγῆς του, κατὰ δὲ τὰ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων νομολογηθέντα, ἐν ὄψει τοῦ νόμου 28/1944 περὶ διοικητικοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν, δὲν παρείχετο εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς ἐξουσία νὰ καθορίζωσι μισθοὺς κατὰ παρέκκλισιν τῶν διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ καὶ ἐργατικοῦ δικαίου (ΕΕΔ 5, 686 κλπ.).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς καταστήματα τῆς πόλεως Σοφάδων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 61 τῆς 15 Φεβρουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 6 § 1 καὶ 18 § 3 τοῦ π. διατάγματος τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», σύμφωνον αἴτησιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπαγγελματικῶν ἐργοδοτικῶν καὶ ὑπαλληλικῶν ὀργανώσεων Σοφάδων, τὴν ὑπ' ἀριθ. 19583/8.10.1955 σύμφωνον γνώμην τῆς Νομαρχίας Καρδίτσης, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10/1956 ταυτότητα τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Καθιεροῦμεν ὁλοκληρωτικὴν Κυριακὴν ἀργίαν εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, παντοπωλεῖα, κουρεῖα καὶ λαχανοπαρόπωλεῖα τῆς πόλεως Σοφάδων, πλὴν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 15ης Μαΐου ἕως 15 Αὐγούστου, καθ' ὃ τὰ ὡς ἄνω καταστήματα θὰ ἀνοίγουν ἀπὸ τῆς 10ης π.μ. ἕως τῆς 1ης μ.μ. ὥρας.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰανουαρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς καταστήματα κωμοπόλεων Κρανιδίου, Πύλης Τρικάλων, Καινουρίου Τριχωνίδος καὶ Μοιρῶν Ἡρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 61 τῆς 15 Φεβρουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 καὶ 8 § 3 τοῦ π. διατάγματος τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», σύμφωνον αἴτησιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτικῶν καὶ ὑπαλληλικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων Κρανιδίου, Πύλης Τρικάλων, Καινουρίου Τριχωνίδος καὶ Μοιρῶν Ἡρακλείου Κρήτης, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 9/1956 ταυτότητα τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1. Καθιεροῦμεν ὁλοκληρωτικὴν Κυριακὴν ἀργίαν εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ παντοπωλεῖα τῆς κωμοπόλεως Κρανιδίου.

2. Καθιεροῦμεν ὁλοκληρωτικὴν Κυριακὴν ἀργίαν εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα ὑφασμάτων, ἀποθήκας ἐγχωρίων προϊόντων, παντοπωλεῖα καὶ κατοπωλεῖα τῆς κωμοπόλεως Πύλης Τρικάλων καὶ μερικὴν τοιαύτην εἰς τὰ κουρεῖα, ἅτινα θὰ ἀνοίγουν ἀπὸ τῆς 10ης π.μ. ἕως τῆς 1ης μ.μ. ὥρας.

3. Καθιεροῦμεν μερικὴν Κυριακὴν ἀργίαν εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ παντοπωλεῖα τῆς κωμοπόλεως Καινουρίου Τριχωνίδος, ἅτινα θὰ ἀνοίγουν ἀπὸ τῆς 10ης π.μ. ἕως τῆς 1ης μ.μ. ὥρας.

4. Καθιεροῦμεν ὁλοκληρωτικὴν Κυριακὴν ἀργίαν εἰς τὰ κουρεῖα καὶ κομμωτήρια τῆς κωμοπόλεως Μοιρῶν Ἡρακλείου Κρήτης.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰανουαρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ἑορτῶν ἀργίας εἰς καταστήματα Ἁγιᾶς, Μεγαλοπόλεως, Φαρσάλων, Χαλανδρίου

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 61 τῆς 15 Φεβρουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ π. δ/τος τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», αἴτησιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων Ἁγιᾶς, Μεγαλοπόλεως, Φαρσάλων καὶ Χαλανδρίου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 27261/17—85 καὶ 31861/23.9.1955 σύμφωνον γνώμην τῆς Νομαρχίας Λαρίσης, τὴν ὑπ' ἀριθ. 23589/20.8.1955 τῆς Νομαρχίας Ἀρκαδίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 20/51/20β/5.9.1955 τοιαύτην τῆς δ/σεως Χωροφυλακῆς Χαλανδρίου, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 11/1956 ταυτότητα τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1. Καθιεροῦμεν τὴν 17ην Ἰανουαρίου ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ὡς ἡμέραν ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας εἰς ἅπαντα τὰ ἐμπορικά, ἐπαγγελματικὰ καὶ βιοτεχνικὰ καταστήματα τῆς κωμοπόλεως Ἁγιᾶς, πλὴν τῶν ἐστιατορίων, καφενείων καὶ γαλακτοζαχαροπλαστείων, ἅτινα θὰ ἀνοίγουν μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας.

2. Καθιεροῦμεν τὴν 6ην Δεκεμβρίου ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὡς ἡμέραν ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας εἰς ἅπαντα τὰ ἐμπορικά, ἐπαγγελματικὰ καὶ βιοτεχνικὰ καταστήματα τῆς πόλεως Μεγαλοπόλεως, πλὴν τῶν ἐστιατορίων, καφενείων καὶ γαλακτοζαχαροπλαστείων, ἅτινα θὰ ἀνοίγουν μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας.

3. Καθιεροῦμεν τὴν 26ην Ἰουλίου, ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ὡς ἡμέραν ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας εἰς ἅπαντα τὰ ἐμπορικά, ἐπαγγελματικὰ καὶ βιοτεχνικὰ καταστήματα τῆς κωμοπόλεως Φαρσάλων, πλὴν τῶν ἐστιατορίων, καφενείων καὶ γαλακτοζαχαροπλαστείων, ἅτινα θὰ ἀνοίγουν μετὰ τὸ πέρας τῆς περιφορᾶς τῆς εἰκόνος.

4. Τροποποιοῦντες τὰ ἀπὸ 24 Νοεμβρίου/19 Δεκεμβρίου 1953 δ.δ. περὶ τροποποιήσεως τοῦ 6. δ/τος τῆς 22/31 Αὐγούστου 1952 περὶ καθιερώσεως τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως ὡς ἡμέρας ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας εἰς ἅπαντα τὰ καταστήματα τῆς περιφερείας Χαλανδρίου κλπ. καὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Δήμου Χαλανδρίου ὁρίζομεν, ὅτι τὰ ἐστιατόρια, αἰθουσοπωλεῖα, καφενεῖα, ζαχαροπλαστεῖα καὶ γαλακτοπωλεῖα τοῦ Δήμου Χαλανδρίου θὰ ἀνοίγουν μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰανουαρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ἱδρύματος Κοινων. Ἀσφαλίσεων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 67 τῆς 18 Φεβρουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ν. δ. 2698/1953, ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 118/15.2.1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

Μόνιμοι ἰατροὶ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων εἶναι:

1) Οἱ κατέχοντες ὀργανικὴν θέσιν μονίμου θεραπευτοῦ ἰατροῦ, ὡς καὶ ἐπιμελητοῦ τῶν Θεραπευτηρίων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

2) Οἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 21 καὶ 1 τοῦ Κανονισμοῦ Υ-

τεχνομικής Υπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. ὑγιεινοί ἰατροί, ὡς καὶ οἱ διευθυνταὶ τμημάτων Θεραπευτηρίων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Μόνιμοι Θεραπευταὶ ἰατροί

Ἄρθρον 2

Ἀρμοδιότης, διαδικασία καὶ προϋποθέσεις διορισμοῦ

1. Οἱ μόνιμοι ἰατροὶ θεραπευταὶ διορίζονται δι' ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων μετὰ γνώμην τῆς οἰκείας Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐγκρίσεως ἐπὶ εἰσηγήσεως τοῦ διευθυντοῦ τοῦ οἰκείου ὑποκαταστήματος μετὰ γνώμην τοῦ προϊσταμένου ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας.

Ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων μονίμων ἰατρῶν θεραπευτῶν ὁ Διοικητὴς τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καλεῖ διὰ προκηρύξεως δημοσιευομένης διὰ δύο ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων ἐφημερίδων, προκειμένου δὲ περὶ ἰατρῶν προοριζομένων δι' ὑποκαταστήματα ἐντὸς ἐκτὸς τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ, διὰ τῶν ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ ὑποκαταστήματος τυχὸν ἐκδιδομένων δύο ἢ ὀλιγωτέρων ἡμερησίων ἐφημερίδων, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ διορισθοῦν, ὅπως ὑποβάλωσιν ἐντὸς προθεσμίας οὐχὶ βραχυτέρας τοῦ μηνὸς αἴτησιν μετὰ τῶν οἰκείων δικαιολογητικῶν. Αἱ συγκαταβαλλόμεναι ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας αἰτήσεις φέρονται μετὰ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ εἰσηγήσεως καὶ γνώμης ἐκάστων τῆς οἰκείας Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις βάσει τῶν τίτλων ἀποδεῖ, τῆς τυχὸν προϋπηρεσίας παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὑπὸ οἱανδήποτε ἰδιότητα καὶ τῆς ἐν γένει ἐπιστημονικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς δράσεως τῶν αἰτούντων, καταρτίζει πίνακα ἀξιολογήσεως αὐτῶν κατ' εἰδικότητα, οὓς καὶ παραπέμπει εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἥτις ἐκτιμῶσα τὰς ἀνωτέρω γνώμας καὶ λοιπὰ στοιχεῖα, καταρτίζει τοὺς ἀριστικοὺς πίνακας, ἐξ ὧν διενεργεῖ τοὺς διορισμούς. Οἱ πίνακες διατηροῦσι τὴν ἰσχύν των ἐπὶ ἓξ ἔτη.

2. Πρὸς διορισμὸν ἰατροῦ κατὰ τὴν § 1 τοῦ παρόντος ἀπαιτεῖται, ὅπως οὗτος πληροῖ τὰς κάτωθι προϋποθέσεις:

α) Νὰ κέκτηται πτυχίον Ἰατρικῆς Σχολῆς Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου ἢ ξένου ὁμοταγοῦς ὡς καὶ ἄδειαν ἀσκήσεως τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος ἐν Ἑλλάδι, προκειμένου δὲ περὶ ὀδοντιάτρων, πτυχίον Ὀδοντιατρικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου.

β) Νὰ εἶναι Ἕλλην ὑπήκοος ἢ ὁ γάμος.

γ) Νὰ ἔχῃ ἡλικίαν οὐχὶ ἀνωτέρων τῶν 65 ἐτῶν.

δ) Νὰ μὴ ἔχῃ στερηθῇ τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ στέρησις. Ἀποκλείονται ἀσυζητῶς οἱ δυνάμει ἀριστικοῦ βουλεύματος παραπεμφθέντες εἰς δίκην ἐπὶ ἀδικήματι συνεπαγομένῳ στέρησιν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

ε) Νὰ μὴ ἔχῃ ἀπομακρυνθῇ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἢ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος ἢ ἄλλων ὀργανισμῶν δημοσίου δικαίου δι' αἰτίαν ἀντιβαίνουσαν κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἁρμοδίας πρὸς διορισμὸν ἐπιτροπῆς εἰς τὴν ὑπαλληλικὴν τιμήν.

στ) Νὰ μὴ ἔχῃ παραιτηθῇ κατεχούσης παρὰ τῷ Ἱδρύματι θέσεως ἄνευ δεδικαιολογημένης αἰτίας κατὰ τὴν κρίσιν τῆς πρὸς διορισμὸν ἁρμοδίας ἐπιτροπῆς.

ζ) Νὰ εἶναι ἀποκλειστικῶς ἐπαγγελματικῆς διαγωγῆς. Παραπτώματα τοῦ ἰατροῦ δι' ἃ τυχὸν ἐπεβλήθησαν αὐτῷ πειθαρχικαὶ ποιναὶ ἐκτιμῶνται ὡς πρὸς τὴν βαρύτητα αὐτῶν ὑπὸ τῆς αὐτῆς ὡς προηγουμένως ἐπιτροπῆς.

η) Νὰ ἀπολαύῃ ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ὑγείας, βεβαιουμένης παρὰ ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς ὁριζομένης ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος.

θ) Νὰ ἀσκῇ τὸ ἐπάγγελμά του ἀπὸ πενταετίας τοὐλάχιστον, ἐπὶ δὲ ἰατροῦ εἰδικότητος νὰ κέκτηται ἄδειαν ἀσκήσεως τῆς εἰδικότητος ταύτης.

ι) Νὰ εἶναι ἐγκατεστημένος ἀπὸ διετίας τοὐλάχιστον ἐν τῷ τόπῳ, ἔνθα προκειται νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του, ἢ νὰ ἔχῃ πενταετῆ τοὐλάχιστον προϋπηρεσίαν παρ' ὀργανισμῷ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.

ια) Νὰ μὴ διατηρῇ κλινικὴν καὶ νὰ μὴ διευθύνῃ ἰδιωτικὴν τοιαύτην.

ιβ) Νὰ μὴ κατέχῃ ἑτέραν δημοσίαν ἢ παρ' ὀργανισμῷ δημοσίου δικαίου ἐμμισθον θέσιν, ἐξαιρουμένων τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων καθηγητῶν, ὑφηγητῶν καὶ ἐπιμελητῶν Πανεπιστημίου, ὡς καὶ τῶν ἐπιμελητῶν πανεπιστημιακῶν κλινικῶν ἢ κλινικῶν ἀνηκουσῶν εἰς ὀργανισμοὺς δημοσίου δικαίου.

Αἱ προϋποθέσεις ὑπὸ στοιχεῖα θ - ιβ δὲν ἀπαιτοῦνται, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν ἐν τῷ τόπῳ ἰατροὶ πληροῦντες ταύτας ἢ οἱ ὑπάρχοντες δὲν αἰτοῦνται τὸν διορισμὸν των.

Ἄρθρον 3

Μονιμοποιήσεις ἰατρῶν — θεραπευτῶν.

1. Οἱ διοριζόμενοι εἰς μονίμους ὀργανικὰς θέσεις ἰατροὶ θεραπευταὶ λογίζονται κατὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ ἔτος ὡς δόκιμοι, τῆς μονιμοποιήσεως τῶν συντελουμένης μετὰ πάροδον ἔτους ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος μετ' ἐκτίμησιν τῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους ὑπηρεσιακῆς αὐτῶν δράσεως, δόσει τῶν περὶ ταύτης συνταχθησομένων ἑκάστοτε ἐκθέσεων.

Ἐπὶ τῶν δοκίμων ἰατρῶν θεραπευτῶν ἰσχύουν κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας αὐτῶν πᾶσαι αἱ περὶ μονίμων ἰατρῶν θεραπευτῶν διατάξεις.

2. Ἐν περιπτώσει ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος περὶ μὴ μονιμοποιήσεως δοκίμου τινός, οὗτος ἀπολύεται, τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως λυομένης ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης. Οἱ οὕτως ἀπολυόμενοι δικαιοῦνται ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχὰς ἑνὸς μηνός.

3. Παρεχομένου ἀπράκτου ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως ἔτους ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ ἰατροῦ θεραπευτοῦ εἰς τινα τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 τοῦ παρόντος μονίμων ὀργανικῶν θέσεων, οὗτος λογίζεται αὐτοδικαίως μονιμοποιηθείς.

Ἄρθρον 4

Τοποθετήσεις, μετακινήσεις, ἄδειαι διαθεσιμότητος, ἔξοδα κηδείας

1. Προκειμένου περὶ τοποθετήσεων, ἀδειῶν πάσης φύσεως, διαθεσιμότητος καὶ ἐξόδων κηδείας τῶν μονίμων θεραπευτῶν ἰατρῶν, ἐφαρμόζονται αἱ ἰσχύουσαι ἑκάστοτε διὰ τοὺς τακτικοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ἱδρύματος διατάξεις.

2. Οἱ μόνιμοι θεραπευταὶ ἰατροὶ τοῦ Ἱδρύματος δύνανται νὰ μετατίθενται ἐκ τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς, παρ' ἣ κατέχουσιν ὀργανικὴν θέσιν, εἰς ἑτέραν περιοχὴν ἀριθμοῦσαν χαμηλότερον ἀριθμὸν ἀσφαλισμένων, τῇ αἰτήσει των, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος καὶ ἐφ' ὅσον αἱ ἀνάγκαι ἐπιτρέπουσι τοῦτο.

Ἐφ' ὅσον αἱ ὑπηρεσιακαὶ ἀνάγκαι ἐπιβάλλουσι τὴν χρησιμοποίησιν μονίμου θεραπευτοῦ ἰατροῦ εἰς ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν διαφόρου ἐκείνης, παρ' ἣ κατέχει ὀργανικὴν θέσιν, ἐπιτρέπεται ἡ μετακίνησις του ἐπὶ δύο τὸ πολὺ μῆνας ἑτησίως, τηρουμένων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τῶν ἰσχυουσῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος περὶ μετακινήσεων τακτικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος, πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας, διατάξεων.

Ἄρθρον 5

Λῆξις ὑπηρεσιακῆς σχέσεως.

Προκειμένου περὶ λήξεως τῆς ὑπηρεσιακῆς σχέσεως τῶν μονίμων ἰατρῶν θεραπευτῶν, ἐφαρμόζονται αἱ ἰσχύουσαι ἑκάστοτε διὰ τοὺς τακτικοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ἱδρύματος διατάξεις.

Ἄρθρον 6

Πειθαρχικαὶ διατάξεις.

Πειθαρχικὸν παράπτωμα τῶν μονίμων ἰατρῶν θεραπευτῶν ἀποτελεῖ πᾶσα ὑπαίτιος παράβασις ἢ παραμέλησις τῶν διὰ νόμων, διαταγμάτων, κανονισμῶν, ὑπηρεσιακῶν ὁδηγιῶν ἢ ἄλλως πως νομίμως ἀνατεθειμένων εἰς τὰ ὑγειονομικὰ ὄργανα τοῦ Ἱδρύματος καθηκόντων καὶ ἰδίᾳ ἡ ἀπρόσεκτος ἢ βραδύτης περὶ τὴν περίθαλψιν τῶν ἀσθενῶν, ἡ κακὴ συμπεριφορὰ ἔναντι τούτων καὶ τῶν ἀσφαλισμένων ἐν γένει, ἡ ἀνωφελὴς παροχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν των, ἡ χορήγησις παροχῶν κατὰ παράβασιν τῶν διατεταγμένων, ὡς καὶ τῶν κειμένων περὶ οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῶν μέσων τοῦ Ἱδρύματος, ἡ ἀκάρμοστος διαγωγὴ ἐντὸς τῆς ὑπηρεσίας.

συμπεριφορά, άπαντελεί πειθαρχικόν παράπτωμα συνεπαγόμενον τήν επιβολήν των εν τῷ παρόντι οριζομένων πειθαρχικῶν ποινῶν.

Ὡς πρὸς τὰς ποινὰς καὶ τὴν πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν καὶ διαδικασίαν, ἰσχύουσιν αἱ διέπουσαι τοὺς τακτικοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ἱδρύματος, κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος, διατάξεις. Κατὰ τὴν ἐκδίκασιν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων μονίμων ἰατρῶν θεραπευτῶν, εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου (Πρωτοβαθμίων Πειθαρχικῶν Συμβουλίων Ὑγειονομικοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος) μετέχει, ἀντὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Κλάδου Διοικητικῶν Ὑπηρεσιῶν, εἷς Ὑγειονομικὸς Διευθυντὴς τῆς Διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος ἢ, ἐλλείψει τούτου, εἷς τῶν παρὰ τῇ Διοικήσει ὑπηρετούντων ἐλεγκτῶν ἰατρῶν, ὁριζομένου μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των κατ' ἔτος δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἄρθρον 7.

Ἰατροὶ θεραπευτηρίων.

Οἱ διευθύνται τμημάτων καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν ἰδιοκτήτων θεραπευτηρίων τοῦ Ἱδρύματος μονιμοποιοῦνται κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος. Οἱ βοηθοὶ ἰατροὶ τῶν ἀνωτέρω θεραπευτηρίων μονιμοποιοῦνται καὶ αὐτοὶ κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν καὶ μετὰ συμπλήρωσιν πενταετοῦς ὑπηρεσίας.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 8, 9, 11 καὶ 12 τοῦ παρόντος, οἱ μὲν διευθυνταὶ τμημάτων λογίζονται ὡς ἐλεγκταί, οἱ δὲ ἐπιμεληταὶ ὡς μόνιμοι θεραπεύται ἰατροί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἄρθρον 8.

Ἐλεγκταὶ ἰατροί.

1. Οἱ βαθμοὶ τῶν ἐλεγκτῶν ἰατρῶν εἶναι οἱ ἑξῆς: α) ἐλεγκταὶ ἰατροὶ Α' τάξεως, β) ἐλεγκταὶ ἰατροὶ Β' τάξεως καὶ γ) ἐλεγκταὶ ἰατροὶ Γ' τάξεως.

2. Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ Γ' τάξεως μετατάσσονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος ἰατροὶ ἔχοντες συμπληρωμένην 10ετῆ τοὐλάχιστον ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος των καὶ ὑπηρετοῦντες ἀπὸ δετίας τοὐλάχιστον παρὰ τῷ Ἱδρύματι ὑφ' οἱανδήποτε νομικὴν σχέσιν. Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐλεγκτοῦ Β' τάξεως προάγονται ἐλεγκταὶ Γ' τάξεως μετὰ 3ετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν ἐν τῷ βαθμῷ τούτῳ. Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐλεγκτοῦ Α' τάξεως προάγονται ἐλεγκταὶ Β' τάξεως μετὰ 3ετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν ἐν τῷ βαθμῷ τούτῳ καὶ ἐφ' ὅσον εἰς ἑκάστην τῶν ἐν λόγῳ περιπτώσεων, ὀφίστανται καὶ ὀργανικαὶ θέσεις εἰς τοὺς ἀνωτέρω βαθμούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Καιναὶ διατάξεις.

Ἄρθρον 9.

1. Ὁ βασικὸς μηνιαῖος μισθὸς τῶν ἐλεγκτῶν ἰατρῶν Α' τάξεως ὁρίζεται εἰς δραχμὰς 4.600, τῶν ἐλεγκτῶν Β' τάξεως εἰς δραχμὰς 4.200, τῶν ἐλεγκτῶν Γ' τάξεως εἰς δραχμὰς 3.800, καὶ τῶν μονίμων θεραπευτῶν ἰατρῶν εἰς δραχμὰς 3.200.

2. Οἱ ἀνωτέρω μισθοὶ προσαυξάνονται λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας κατὰ τὰς περὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος ἰσχυούσας διατάξεις.

3. Εἰς τοὺς ἐλεγκτὰς καὶ μονίμους θεραπευτὰς ἰατροὺς τοῦ Ἱδρύματος παρέχεται ἐπίδομα ἑστίας εἰς τὸν βαθμὸν τῶν ἐκ 10% ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ των ἀπὸ τετρατίαν καὶ ἐπὶ δύο μὲν τὰ πολὺ τετραετίας εἰς τοὺς ἐλεγκτὰς β' καὶ γ' τάξεως, ἐπὶ τρεῖς δὲ τὸ πολὺ τετραετίας εἰς τοὺς ἐλεγκτὰς α' τάξεως καὶ εἰς τοὺς μονίμους θεραπευτὰς ἰατροὺς δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος.

4. Εἰς τοὺς κατ' οἶκον ἐλεγκτὰς καὶ τοὺς κατ' οἶκον μονίμους θεραπευτὰς ἰατροὺς, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀσκοῦντας ἐλεγχον ἐν θεραπευτηρίῳ, νοσοκομείῳ, κλινικῇ, ἢ ἀσυστόρῳ ἐλεγκτὰς ἰατροὺς, δύναται νὰ παρέχεται κατ' ἀποκοπὴν ἐπίδομα μέχρι 10% ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ των λόγῳ ἐξόδων κινήσεως ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος.

5. Εἰς τοὺς προϊσταμένους Διευθύνσεων ἢ Ὑγειονομικῶν Ὑπηρεσιῶν ἢ διευθυντὰς Ἰατρείων, ἐλεγκτὰς ἢ μονίμους θεραπευτὰς ἰατροὺς δύναται νὰ παρέχεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος ἐπίδομα θέσεως λόγῳ ἐξόδων κινήσεως μέχρι 30% ἐπὶ τοῦ μισθοῦ των, εἰς δὲ τοὺς διευθυντὰς τμημάτων κλινικῶν τοῦ Ἱδρύματος μέχρι 100% ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ των.

6. Εἰς τοὺς ἀσχολουμένους ἐντὸς τῶν ἀκτινολογικῶν ἐργαστηρίων μονίμους θεραπευτὰς ἰατροὺς παρέχεται ἐπίδομα ἀκτινοβολίας κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν. δ. 3083/1954.

7. Μόνιμοι θεραπευταὶ ἰατροὶ μετατασσόμενοι εἰς ἐλεγκτὰς ἢ ἐλεγκταὶ ἰατροὶ προαγόμενοι εἰς ἀνωτέρων βαθμῶν διατηροῦσι τὰς ἀποδοχὰς των ἐφ' ὅσον αὗται μετὰ τῶν ἐν §§ 2 καὶ 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου προσαυξήσεων καὶ ἐπιδομάτων, ὑπερβαίνουσι τὸν μισθὸν τῆς θέσεως ἢ τοῦ βαθμοῦ, εἰς ἣν μετατάσσονται ἢ εἰς ὃν προάγονται, μέχρις οὗ αἱ ἀποδοχαὶ τῆς νεωτέρας θέσεως ἢ βαθμοῦ συνυπολογιζομένων καὶ τῶν ἀνωτέρω προσαυξήσεων καὶ ἐπιδομάτων, ὑπερβῶσι ταύτας.

8. Εἰς τοὺς ἰατροὺς ἐν γένει τοῦ Ἱδρύματος οὐδεμία χορηγεῖται δι' οἱανδήποτε λόγον ὑπερωριακὴ ἀμοιβή.

9. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος δύναται νὰ παρέχεται εἰς τοὺς μονίμους θεραπευτὰς ἰατροὺς ἐνίων εἰδικοτήτων (ἀναισθησιολόγοι, ὀρθοπαιδικοί, ὀφθαλμίατροι, χειρουργοὶ κλπ.) καὶ ἀναλόγως τῶν ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν εἰδικὸν ἐπίδομα μέχρι 15% ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ των.

10. Ὡς πρὸς τὴν ἐναρξιν καὶ λῆξιν τῆς ἀξιώσεως ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τῶν ἐλεγκτῶν καὶ τῶν μονίμων ἰατρῶν θεραπευτῶν τοῦ Ἱδρύματος καὶ ὡς πρὸς τὸν χρόνον καταβολῆς αὐτοῦ ἰσχύουσιν αἱ ἰσχύουσαι κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος διὰ τοὺς τακτικοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ἱδρύματος διατάξεις.

Ἄρθρον 10.

Ὅπου τοῦ παρόντος γίνεται μνεία ἰατρῶν, νοοῦνται καὶ οἱ ὀδοντίατροι.

Ἄρθρον 11.

Εἰς ἅπαντας τοὺς παρὰ τῷ Ἱδρύματι ὑπηρετοῦντας ὑφ' οἱανδήποτε ἰδιότητα καὶ νομικὴν σχέσιν ἰατροὺς, ἐπιτρέπεται ἡ ἐλευθέρα ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματός των. Οἱ ἰατροὶ οὗτοι δὲν δύνανται νὰ διατηρῶσι κλινικὴν ἢ νὰ διευθύνωσι ἰδιωτικὴν τοιαύτην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἄρθρον 12.

Μεταβατικαὶ διατάξεις.

1. Οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ὑπηρετοῦντες ἐλεγκταὶ ἰατροὶ τοῦ Ἱδρύματος διαβαθμίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος οἱ μὲν ἔχοντες συμπεπληρωμένην δεκαετῆ ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός των καὶ ὑπηρετήσαντες ἐπὶ πενταετίαν τοὐλάχιστον εὐδοκίμως παρὰ τῷ Ἱδρύματι ὑφ' οἱανδήποτε νομικὴν σχέσιν, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐλεγκτοῦ Γ' τάξεως οἱ συμπληρώσαντες δωδεκαετῆ ἄσκησιν ἐπαγγέλματος καὶ δεκαετίαν τοὐλάχιστον κατὰ τ' ἀνωτέρω παρὰ τῷ Ἱδρύματι, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐλεγκτοῦ Β' τάξεως, καὶ οἱ συμπληρώσαντες δεκαπενταετῆ ἄσκησιν ἐπαγγέλματος καὶ ἐνδεκαετίαν κατὰ τ' ἀνωτέρω παρὰ τῷ Ἱδρύματι, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐλεγκτοῦ Α' τάξεως. Ἐλεγκταὶ ἰατροὶ τοῦ Ἱδρύματος μὴ συγκεντρούντες ἐνδεχομένως οὐδεμίαν τῶν ἀνωτέρω χρονικῶν προϋποθέσεων, διαβαθμίζονται εἰς τὸν βαθμὸν ἐλεγκτοῦ Γ' τάξεως ἐντὸς ἐὰν συμπληρώσωσι τὴν ἀπαιτουμένην δεκαετῆ ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τριετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν κατὰ τ' ἀνωτέρω παρὰ τῷ Ἱδρύματι, ἅτινα δύνανται δι' ἀποφάσεως τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου νὰ διαβαθμίζωνται εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐλεγκτοῦ Β' τάξεως. Παρερχομένου ἀπράκτου ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, οἱ ἀνωτέρω ἐλεγκταὶ ἰα-

γίζονται αὐτοδικαίως διαβαθμισθέντες εἰς τὸν βαθμόν, διὰ τὴν κατάληψιν τοῦ ὁποίου κέκτηνται τὰς χρονικὰς προϋποθέσεις. Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διαβαθμιζόμενοι ἐλεγκταὶ ἰατροὶ ἐντάσσονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου εἰς τὰς συστηθησομένας ὀργανικὰς θέσεις τῶν βαθμῶν, εἰς οὓς διεβαθμίσθησαν τυχὸν πλεονάζοντες κατὰ τὴν ἔνταξιν διατηροῦνται ὡς ὑπεράριθμοι ἐν τῷ βαθμῷ, ἐν ᾧ διεβαθμίσθησαν.

2. Ἐπὶ διετίαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος καὶ μετὰ τὴν ἐν § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἔνταξιν τῶν ὑπηρετούντων ἐλεγκτῶν ἰατρῶν, δύνανται νὰ διορίζωνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος εἰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις ἐλεγκτῶν ἰατρῶν καὶ μέχρι τοῦ 1/6 τοῦ ἐν ἑκάστῳ βαθμῷ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν θέσεων τούτων ἰατροὶ ἔχοντες τὴν κάτωθι προϋπηρεσίαν ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἀντιστοίχως πρὸς ἑκάστην τῶν βαθμῶν τοῦ ἐλεγκταὶ ἰατροί:

Ἐλεγκτὴς Γ' τάξεως 12ετῆ ἄσκησιν

Ἐλεγκτὴς Β' τάξεως 15ετῆ ἄσκησιν

Ἐλεγκτὴς Α' τάξεως 18ετῆ ἄσκησιν

προτιμωμένων τῶν προϋπηρετησάντων ὡς διευθυντῶν ἢ ἐπιμελητῶν μεγάλων νοσηλευτηρίων καὶ διαθετόντων διοικητικὰς ἱκανότητας καὶ πεῖραν διοικήσεως καὶ ἐποπτείας ὑγειονομικῶν σχηματισμῶν.

Ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν τοῦ διορισμοῦ τῶν ἀνωτέρω ἰατρῶν ἐφαρμόζεται ἐν προκειμένῳ ἀναλόγως τὸ ἐδάφιον Β' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος, τῶν ἀρμοδιοτήτων τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος ἀσκουμένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ.

3. Ἰατροὶ θεραπεύοντες καθ' οἱανδήποτε τρόπον προσληφθέντες καὶ ὑπηρετοῦντες εἰς περιοχὰς παρ' αἷς προβλέπονται ὀργανικαὶ θέσεις μονίμων θεραπευτῶν ἰατρῶν, καὶ ἀμειβόμενοι διὰ ταγίας ἀποζημιώσεως, νομιμένων ὡς τοιούτων καὶ τῶν βάσει τοῦ ἄρθρου 13 ἢ τοῦ ἄρθρου 18 κανονισμοῦ ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος, ὡς καὶ τῶν ὑπὸ στοιχ. Γ' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ κανονισμοῦ τούτου θεραπευτῶν διὰ τὰς κατ' οἶκον ἐπισκέψεις προσληφθέντων, ὡς καὶ ταχτικοὶ ὑγειονομικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Ἱδρύματος, συμπληρώσαντες ἀπάντων ἐτησίαν τοιαύτην συναφῆ ἢ διοικουμένην εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ Ἱδρύματι, μονιμοποιοῦνται εἰς ὀργανικὰς θέσεις μονίμων θεραπευτῶν ἰατρῶν ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς συστάσεως ταύτων δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος μετὰ γνώμην τῆς οἰκείας Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, κρινούσης ἐπὶ εἰσηγήσεως ὡς ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 ἐδ. α' τοῦ παρόντος. Ἡ ὑπηρεσιακὴ σχέσις τῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἰατρῶν θεραπευτῶν μὴ κρινομένων ὡς εὐδοκίμως ὑπηρετησάντων, καταγγέλλεται κατὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 22 κανονισμοῦ ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος.

4. Προκειμένου περὶ τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ὑπηρετούντων ἐλεγκτῶν καὶ κατὰ τὴν § 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου μονιμοποιουμένων θεραπευτῶν ἰατρῶν καὶ ὑγειονομικῶν ὑπαλλήλων, ἀναγνωρίζεται διὰ πράξεως τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως διὰ μὲν τὴν προσαύξησιν τοῦ ἄρθρου 9 § 2 τοῦ παρόντος ὁλόκληρος ὑφ' οἱανδήποτε νομικὴν σχέσιν προϋπηρεσία αὐτῶν παρὰ τῷ Ἱδρύματι, διὰ δὲ τὴν παροχὴν του ἐν ἄρθρῳ 9 § 3 τοῦ παρόντος ἐπιδόματος τὸ 1/3 τῆς ταυτότητος προϋπηρεσίας. Ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους ἀναγνωρίζεται ἡ παρὰ τῷ Ἱδρύματι προϋπηρεσία ἰατρῶν διοριζομένων ἐφεξῆς ὡς ἐλεγκτῶν ἢ μονίμων θεραπευτῶν ἰατρῶν.

5. Ἐκ τοῦ ὀπωσδήποτε κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ὑπηρετοῦντος ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ καταργηθείσης κλινικῆς τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων λαγίζονται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος οἱ μὲν διευθυνταὶ τμημάτων ὡς ἐλεγκταὶ ἰατροὶ α' τάξεως, οἱ δὲ ἐπιμεληταὶ ὡς μόνιμοι θεραπευταὶ ἰατροί.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν ἐκτέλεσιν καὶ δημοσίευσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Φεβρουαρίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐπεκτάσεως ὁρίων ἀρμοδιότητος Γ.Ε.Ε. Ἀθηνῶν.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 70 τῆς 21 Φεβρουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ν. 3252 περὶ διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ ὀργανώσεως τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τροποποιήσεως τινῶν νόμων, καὶ 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 862/1955 γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἐπεκτείνομεν τὰ ὅρια ἀρμοδιότητος τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας Ἀθηνῶν καὶ εἰς τὰς περιοχὰς τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων Χαλαργοῦ, Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἀμαρουσίου, Μελισσίων καὶ Κηφισιᾶς.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰανουαρίου 1956.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

2391)1955 Πρᾶξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων ἀφορώντων τὴν ἐν νέᾳ θέσει κατηγορίαν ὑπαλλήλων τοῦ Ε.Ι.Ρ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 61 τῆς 15 Φεβρουαρίου 1956)

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ἔχον ὑπ' ὄψιν ὅτι μέχρι τοῦ τερματισμοῦ τῶν διὰ τοῦ ν. 3188)1955 διαταχθησῶν ἐντάξεων τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας δέον νὰ ἀντιμετωπισθοῦν ἐπείγοντά τινα ζητήματα, ἀφορῶντα τὴν ἐν νέᾳ κατάστασιν κατηγοριῶν τινων ὑπαλλήλων αὐτοῦ.

Ἰδὸν τὴν σχετικὴν πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ε.Ι.Ρ. καὶ ἀκούσαν εἰσηγήσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας Κυβερνήσεως,

Ἀ π ο φ α σ ί ζ ε ι

1. Αἱ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως γενόμεναι προσλήψεις προσωπικοῦ παρὰ τῷ Ἐθνικῷ Ἱδρύματι Ραδιοφωνίας ἀνεξαρτήτως τῆς σχέσεως, εἰς ἣν τὸ προσωπικὸν τοῦτο τελεῖ καὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἀμείβεται, θεωροῦνται ὡς νομίμως συντελεσθεῖσαι καὶ ἂν ἔτι δὲν ἐπληρώθησαν ὡς πρὸς αὐτὰς πάντες οἱ νόμιμοι τύποι.

2. Πᾶσαι αἱ συμβάσεις ἐργασίας ὑπαλλήλων τοῦ Ε.Ι.Ρ. μετατρέπονται εἰς τοιαύτας διαρκείας μέχρι πέρατος τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 19 τοῦ ν. 3188)1955 ἐντάξεων καὶ πάντως οὐχὶ πέραν τοῦ τέλους Φεβρουαρίου 1956 καὶ ἂν ἔτι αὗται κατὰ τοὺς ὅρους τῶν λήγουσι πρὸ τῶν ἀνωτέρω χρονικῶν ὁρίων.

3. Αἱ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς παρούσης πληρωθεῖσαι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. 3188)1955 ἀποδοχαὶ εἰς ὑπαλλήλους καὶ ταχτικοὺς συντάκτας τοῦ Ε.Ι.Ρ. θεωροῦνται ὡς νομίμως καταβληθεῖσαι. Ἐγκρίνεται ὅπως ἡ πληρωμὴ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται προσωπικοῦ συνεχισθῇ ἐντὸς πάντων τῶν καθωρισμένων ἤδη τοιούτων μέχρι τοῦ πέρατος τῶν ἐντάξεων καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει οὐχὶ πέραν τοῦ τέλους Φεβρουαρίου 1956.

4. Ἀναστέλλει μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1956 τὴν ἰσχὺν τῆς διατάξεως τῆς § 6 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ νόμου 3188 τοῦ 1955, πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ Ἔργου τῶν ἐντάξεων τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ε.Ι.Ρ.

5. Ἐξαιρεῖ τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ν. 3188)1955 διαταχθείσας ἐντάξεις τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ε.Ι.Ρ. ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 630)1952 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου περὶ ἀπαγορεύσεως διορισμῶν κλπ.» ὁριζομένης διαδικασίας καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐφαρμοζομένης τῆς διατάξεως τῆς § 11, ἄρθρου 19 τοῦ ν. 3188)1955.

6. Ἐπικυρώνει τὴν ὑπ' ἀριθ. 546)1953 (Θέμα 28) τῆς 8.7.1954 Πρᾶξιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ε.Ι.Ρ. περὶ καθορισμοῦ ἐξόδων ἐκτὸς ἕδρας τῶν δι' ὑπηρεσίαν

μετακινουμένων μελών τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ μετακίνησις ἐνεργεῖται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος καὶ μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ τελευταία αὕτη ἔγκρισις δύναται νὰ δοθῇ ἐκ τῶν ὑστέρων διὰ τὰς μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς παρούσης πραγματοποιηθείσας μετακινήσεις.

7. Ἐπιτρέπεται ὅπως διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας Κυβερνήσεως, ἐκδιδομένης μετὰ εἰδικῶς ἠτιολογημένης τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου καὶ συμφώνου ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, παρατείνῃ μέχρι δύο ἔτη τὸ ὅριον ἡλικίας δι' ἀριθμὸν ὑπαλλήλων μέχρι 10 ἐκ τῶν κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τῆς § 4 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ν. 3188|1955 κατενεχθέντων ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ κριθησομένων ὡς λίαν ἀπαραιτήτων διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος.

Ἐκδόσαν πρὸς ταῦτα τὴν ὑπ' ἀριθ. 2391 παρούσαν πρᾶξιν του, κυρωθησομένην νομοθετικῶς μετὰ ψήφισμα τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ δημοσιευθησομένην διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

---

265) 1956 Πρᾶξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Περὶ χορηγήσεως ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1956 ἐπιδόματος ἀκριβείας εἰς συντεζιούχους καὶ βοηθηματούχους τοῦ Δημοσίου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 64 τῆς 17 Φεβρουαρίου 1956)

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπ' ἀριθ. 169 ἐ. ἔ. πρᾶξιν αὐτοῦ περὶ χορηγήσεως εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους ἐπιδόματος ἀκριβείας ἐξ 9% ἐπὶ τοῦ βασικοῦ αὐτῶν μισθοῦ διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ Θεσσαλονίκης καὶ 6% ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὰς λοιπὰς περιφερείας ὡς καὶ εἰσηγήσεων τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν περὶ χορηγήσεως ἀναλόγου ἐπιδόματος καὶ εἰς τοὺς συνταξιούχους ἐκ γένει τοῦ Δημοσίου, ἀποφασίζει:

1. Τὴν χορήγησιν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1956 εἰς τοὺς ἐν γένει συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους τοῦ Δημοσίου ἐπιδόματος ἀκριβείας ἐξ 9% διὰ τοὺς συνταξιοδοτουμένους ἐκ τῶν Ταμείων τῆς περιφερείας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ Θεσσαλονίκης καὶ ἐξ 6% διὰ τοὺς συνταξιοδοτουμένους ἐκ τῶν λοιπῶν Ταμείων τοῦ Κράτους.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο ὑπολογίζεται διὰ μὲν τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς συνταξιούχους ὡς καὶ τοὺς λαμβάνοντας πολεμικὴν σύνταξιν ἀναπροσαρμοσθεῖσαν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὁ. ν. 1854|1951 ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως τοῦ προκύπτοντος ἐκ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ, ὑφ' ὃν ἐσυνταξιοδοτήθησαν, διὰ δὲ τοὺς λαμβάνοντας πολεμικὴν σύνταξιν ἢ βοήθημα ἐπὶ τῆς καταβαλλομένης ἀνευ ἐπιδόματος τινος συντάξεως.

Ἐφ' ὅσον ἡ καταβαλλομένη σύνταξις καθωρίσθη διὰ τοῦ συνυπολογισμοῦ εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν καὶ ἐπιδόματος εἰδικῶν παρομονῆς ἢ ἐξοπλίσεως ἱεραρχίας ἢ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, τὸ κατὰ τὴν παρούσαν πρᾶξιν ἐπίδομα ὑπολογίζεται μέχρι τῆς ἐξευρέσεως τοῦ ἀκριβοῦς δικαιουμένου ποσοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καταβαλλομένης συντάξεως, συμφωνιζομένου τοῦ τυχὸν ἐπὶ πλέον ληφθέντος ποσοῦ κατὰ τὰς μεταγενεστέρας ἐκκαθαρίσεις.

Οἱ μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς παρούσης μεταφέροντες τὴν πληρωμὴν τῆς συντάξεώς των εἰς τὰ Ταμεῖα τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ Θεσσαλονίκης δικαιοῦνται τοῦ τυχὸν ὀφειλομένου ποσοῦ ἐπιδόματος μόνον ἐφ' ὅσον θὰ ἐγκατασταθῶσι μονίμως εἰς τὰς περιφερείας τῶν Ταμείων τούτων.

Τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπίδομα δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 250 μηνιαίως διὰ τοὺς συνταξιοδοτουμένους παρὰ τῶν Ταμείων τῆς περιφερείας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ Θεσσαλονίκης καὶ τῶν δραχμῶν 170 διὰ τοὺς λοιποὺς.

Τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης ἀπαλλάσσεται παντὸς φόρου, τέλους ἢ κρατήσεων ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ τρίτων.

2. Τοῦ αὐτοῦ ἐπιδόματος καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις δικαιοῦνται καὶ οἱ συνταξιοῦχοι τῶν ἀπηλλάτων Σιδηροδρόμων.

3. Διὰ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν θὰ λεί καθορισθῇ ὁ τρόπος ἀναγνωρίσεως καὶ πληρωμῆς τοῦ περὶ οὗ ἡ παρεῦσα ἐπιδόματος.

Ἐκδόσαν πρὸς τούτοις τὴν ὑπ' ἀριθ. 265 παροῦσαν πρᾶξιν του.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Κ.Α.Π.

945) 125) 1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 14.12.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τεχνικῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. τῆς 27 Ἰανουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239|1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ. ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1955 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐτεχνικῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 17ην Δεκεμβρίου 1955, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 37 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τεχνικῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 14ην Δεκεμβρίου 1955 ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι:

1. Νικόλαος Ἀβέρωφ, πρόεδρος τῆς διοικούσης ἐπιτροπῆς τῆς κρατικῆς ἐκμεταλλεύσεως «Ἐθνικαὶ Ἀεροπορικαὶ Γραμμαὶ ΤΑΕ»

2. Βασ. Ράπτης, πρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν

3. Παναγιώτης Ζέπκος, πρόεδρος τῆς Ε.Τ.Ε.Μ. καὶ

4. Ἰωάννης Σφακιανάκης, γραμματεὺς τῆς Ε.Τ.Ε.Μ., νομίμως πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτημένοι, προέβημεν εἰς τὴν κατ' ἄρθρον ἀνάγνωσιν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως καὶ διαπιστωθείσης πλήρους συμφωνίας ἀμφοτέρων τῶν μελῶν, ἤτοι τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Ἐθνικαὶ Ἀεροπορικαὶ Γραμμαὶ ΤΑΕ ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Ε.Τ.Ε.Μ. ἀφ' ἑτέρου, προέβημεν εἰς τὴν ὑπογραφὴν ταύτης.

Ἄρθρον 1

Ποίους ἀφορᾷ ἡ σύμβασις.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἀφορᾷ:

Τὰ ἐνεργὰ μέλη τῆς Ε.Τ.Ε.Μ. τὰ ἐργαζόμενα εἰς τὴν ΤΑΕ τῶν κάτωθι εἰδικοτήτων:

Μηχανικοὺς κινητήρων, σκαφῶν, ἐλίκων καὶ ἐξαρτημάτων, ὀργάνων, ἠλεκτρολόγους, τηλεπικοινωνίας, παρελκομένων κινητήρων καὶ ἀκροσκαφῶν, ἐλασματουργούς, μηχανουργούς, συγκολλητὰς μετάλλων, ξυλουργούς, συνδέτας, ἐπενδύτας σωστικῶν μέσων, διαχειριστὰς ἀεροπορικοῦ ὑλικοῦ, σχεδιαστάς, τεχνικούς, γραφεῖς συντηρητὰς ἀεροπορικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ συντηρητὰς μηχανημάτων ἐδάφους πτήσεως.

Ἄρθρον 2

Προσλήψεις.

Διὰ νὰ προσληφθῇ τις εἰς τὴν ΤΑΕ δέον νὰ κέκτηται τὰ κάτωθι γενικὰ προσόντα ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν τῶν ἀπαιτουμένων δι' ἑκάστην κατηγορίαν καὶ περίπτωσιν:

α) Νὰ εἶναι Ἕλλην πολίτης.

β) Νὰ ἔχῃ ἐκπληρώσει τὰς στρατολογικάς του ὑποχρεώσεις (ἐκτὸς τῶν μαθητευομένων) ἢ νὰ ἔχῃ νομίμως ἀπαλλαγῇ ταύτων.

γ) Νὰ εἶναι ὑγιής.

δ) Νὰ προσκομίσῃ πᾶν πιστοποιητικόν, ὅπερ ἤθελε ζητηθῇ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εἰδικότητος, ἱκανότητος, σπουδῶν, πτυχίων, ποινικοῦ μητρώου, διαγωγῆς κλπ., εἴτε ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, εἴτε ὑπὸ τῶν νόμων προβλέπεται ἢ ἐπιβάλλεται.

Πρό της προσλήψεως δύναται νά λάβη χώραν έξέτασις έπί της ικανότητος διά την είδικότητα, δι' ην προορίζεται.

Της όριστικής προσλήψεως προηγείται περίοδος δοκιμασίας διαρκείας ταύλάχιστον 6 μηνών και ούχι πέραν της διετίας.

Η πρόσληψις καθίσταται όριστική μόνον μετά πάροδον διετίας, άφ' ής μόνης ισχύουν και έφαρμόζονται οι όροι της παρούσης. Προηγείται όμως δοκιμαστική περίοδος ΕΞ μηνών, κατ' ην ο προσληφθείς τεχνικός θεωρείται ύπηρετών άνευ χρονικού τινος όρίου δεσμεύοντος τούς συμβαλλομένους, μισθοδοτουμένου κατ' άπόφασιν τού διοικητικού Συμβουλίου.

Πρό της παρελεύσεως τού ώς άνω χρονικού διαστήματος, θεωρείται άορίστου χρόνου, δσον άφορά την έν περιπτώσει καταγγελίας συμβάσεως καταβλητέαν άποζημίωσιν.

Αί προσλήψεις θά γίνωνται κατά προτίμησιν έκ των ένεργων μελών της ΕΤΕΜ, έφόσον ούτοι κέκτηνται τά γενικά και είδικά προσόντα διά την προβλεπομένην περίπτωσιν και δέν προέκειτο περί παραιτηθέντων ή άπολυθέντων διά λόγους άκατελληλότητος, πειθαρχικούς, ή τέλος διά λόγους εμποδίζοντας την έπαναπρόσληψιν. Η ΕΤΕΜ υποβάλλει είς την διεύθυνσιν προσωπικού της Εταιρείας άνά τρίμηνον πίνακα των ένεργων μελών των κρινομένων ικανοτέρων ικανών δι' έπαναπρόσληψιν.

Κατά τάς διενεργουμένας προσλήψεις λαμβάνεται μέριμνα προτιμήσεως τών τέκνων των έργαζομένων ή παλαιών έργατοπαλλήλων της πολιτικής άεροπορίας έπί ίσοις όροις.

Πάσις κάλυψις έκτάκτων αναγκών της έπιχειρήσεως ή πρόσληψις δύναται νά είναι ώρισμένου χρόνου.

Διά την διαβάθμισιν τού προσωπικού λογίζονται άπό τής ώς άνω άφετηρίας μόνον έτη σαφώς καθοριζομένης άπασχολήσεως είς τεχνικάς καθαρώς έργασίας και δή είς βιοτικάς έπιχειρήσεις, κρατικάς τοιαύτας ή ύπηρεσίας της Ε.Β.Α.

Τά έτη τεχνικής προϋπηρεσίας είς αεροπορικούς όργανισμούς ή έπιχειρήσεις, αεροτεχνικά συνεργεία και τεχνικάς ύπηρεσίας της Ε.Β.Α. λογίζονται κατά 100%. Τά υπόλοιπα έτη κύδοκίμου τεχνικής προϋπηρεσίας λογίζονται κατά 50%. Δι' άποφοίτους τεχνικών σχολών, πλην Ε.Β.Α. ώς έν άρθρω 4 § 6 της παρούσης ορίζεται, τό σύνολον της συμβατικής προϋπηρεσίας αύξάνεται κατά έν έτος.

"Αρθρον 3.

Κατηγορίαι προσωπικού — Διαβάθμισις — Μισθοί — Έπιδόματα.

Οι μισθοί τού τεχνικού προσωπικού καθορίζονται έκάστοτε διά κοινών άποφάσεων των κ.κ. Υπουργών Οικονομικών και Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων, συμφώνως τώ νόμω και κατ' δ χρονικόν διάστημα ή Εταιρεία τελεί ύπό κρατικήν έκμετάλλευσιν.

Έπιδόματα.

Έπί των βασικών μισθών χορηγούνται τά κατωθι έπιδόματα:

Α) Οικογενειακόν:

α) Συζύγου 10%.

β) Τέκνου 5% μέχρι τριών (3). Τούτο διακόπτεται δι' α τώ συμπληρούσαι διά τά θήλεα 21 έτών και τά άρρενα 18 έτών, ή τώ άναλήψει ύπό τούτων έργασίας ή συνάψεως γάμου.

Β) Έπίδομα πολυετούς ύπηρεσίας:

Καταβάλλεται είς άπαντας τούς μισθωτούς άνά τριετίαν 5% και μέχρι των άκτώ τριετιών κατ' άνώτατον όριον.

Τά έπίδομα τούτο καταβάλλεται και είς τούς βαθμούς τεχνίτας Α' και Β' μετά την συμπλήρωσιν τού 22ου έτους.

Γ) Έπίδομα πτυχίων Υ.Π.Α.:

5% διά τά πρώτον, 3% διά τό δεύτερον και 2% διά τό τρίτον.

Δ) Τροφής:

Είς άπαντας τούς μισθωτούς τούς μή μετέχοντας όργανωμένου έταιρικού συσσιτίου, παρέχεται έπίδομα τροφής καθοριζόμενον έκάστοτε δι άποφάσεως τού διοικητικού συμβουλίου της έταιρείας και άναλόγου πρός τάς συνθήκας και τόν τόπον. Όπου παρατίθεται συσσίτιον ή λήψις τούτου τυγχάνει ύποχρεωτική δι' άπαντας, έπιτρεπομένης της άπαλλαγής και της χορηγήσεως έπιδόματος μόνον δι' ύγειονομικούς λόγους άποδεικνυομένους διά σχετικής γνωματεύσεως τού ιατρού της έταιρείας.

Ε) Θέσεως—Κινήσεως—Παραστάσεως κλπ.:

Η έταιρεία χορηγεί έπίδομα θέσεως και κινήσεως είς διευθυντάς και προϊσταμένους ύπηρεσιών και λοιπούς ύπαλλήλους έκτελούντας είδικά καθήκοντα (έξωτερικάς έργασίας κλπ.) μετά προηγουμένην άπόφασιν τού διοικητικού συμβουλίου της έταιρείας, στηριζομένην είς ήτιολογημένην είσήγησιν τού διευθύνοντος συμβούλου ή τού προέδρου.

Τά παρεχόμενα ποσά είναι άνάλογα της θέσεως, ην κατέχει ο τεχνικός και ρυθμίζονται έπί τή βάσει των συνθηκών και τού τόπου, ούδέποτε δμως ύπερβαίνοντα τόν βασικόν μηνιαίον μισθόν.

ΣΤ) Μισθοδοσία.

Αί άποδοχαί τού προσωπικού καταβάλλονται δεδουλευμένοι την 31ην και 15ην έκάστου μηνός.

Άποδοχαί νοούνται: Ο βασικός μηνιαίος μισθός, έπίδομα οίκογενειακόν, έπίδομα πολυετούς ύπηρεσίας και τό έπίδομα πτυχίου Υ.Π.Α.

Αί άποδοχαί τού προσωπικού ύπόκεινται είς τάς κάτωθι νομίμους κρατήσεις:

α) Φόρον μισθωτών ύπηρεσιών.

β) Φόρον χαρτοσήμου.

γ) Κρατήσεις ύπέρ Ι.Κ.Α.

δ) Κρατήσεις ύπέρ ΓΣΕΕ, Έργατικής Έστίας, ΕΤΕΜ και λοιπών κατά νόμον προβλεπομένων Όργανισμών.

ε) Κράτησιν πρός έξόφλησιν χρεών πρός την Εταιρείαν προερχομένων έκ δανείων ή προκαταβολών.

στ) Κράτησιν πρός έξόφλησιν χρεών προερχομένων έκ καταλογισμού ζημιών.

ζ) Κράτησιν πρός έξόφλησιν χρεών πρός τόν συνεταιρισμόν των ύπαλλήλων τή συγκαταθέσει τούτων.

Αί άποζημιώσεις λόγω ύπερεργασίας (ύπερωρίαι—έργασίαι Κυριακών και έργασίαι κατά την νύκτα) καταβάλλονται μέ την έκκαθάρισιν τού έπομένου μηνός.

Δώρα έορτών Χριστουγέννων—Πάσχα.

Άποδοχαί ένός μηνός (ώς είς § ΣΤ Μισθοδοσία) καταβάλλονται είς τό προσωπικόν ώς δώρον Χριστουγέννων—Νέου Έτους και ήμίσεως μηνός ώς δώρον έορτών Πάσχα.

Η καταβολή τού πρώτου δύναται να γίνη είς δύο δόσεις έντός 15θημέρου άναλόγως των ταμειακών δυνατοτήτων, της πρώτης καταβαλλομένης 3 ήμέρας πρό των Χριστουγέννων, τού δέ δευτέρου έφ' άπαξ 3 ήμέρας πρό τού Πάσχα.

Έπί των δώρων ένεργούνται αί προβλεπόμεναι κατά νόμον κρατήσεις.

Ημερομίσθιον—Άποδοχαί δοκίμων.

Τά ήμερομίσθια και αί άποδοχαί τού δοκίμου προσωπικού και των μαθητευομένων καθορίζονται ύπό διοικητικού συμβουλίου της Εταιρείας.

Άποδοχαί έκτάκτου προσωπικού.

Καθορίζονται έν τή συναπτομένη συμβάσει έργασίας ώρισμένου χρόνου.

"Αρθρον 4.

Ο ύπολογισμός των έτών ύπηρεσίας διά την άπονομήν έπιδομάτων πολυετούς ύπηρεσίας γίνεται μόνον άπό τού 22ου έτους ήλικίας των τεχνιτών και έφ' δσον κατέχουν τόν βαθμόν τού βαθμού τεχνίτου Β' και άνω.

Δέν προσμετρείται ώς προϋπηρεσία διά την άπόληψιν έπιδόματος πολυετούς ύπηρεσίας ο χρόνος ο διανυθείς:

α) έν άδεία άνευ άποδοχών.

β) έν άσθενεία πέραν των δύο μηνών.

Η προϋπηρεσία άποδεικνύεται δι' έπισήμων πιστοποιητικών των έργοδοτών.

"Αρθρον 5.

Πρόγραμμα έργασίας, έργασία νυκτός, Κυριακής ή έορτών, έβδομαδιαία άνάπαυσις, ύπερωρίαι.

Διά τό τεχνικόν προσωπικόν ή διάρκεια της έργασίας ορίζεται είς 48 ώρας έβδομαδιαίως.

Έβδομαδιαίον πρόγραμμα ρυθμίζει τάς καθ' ήμέραν

ώρας των τεχνικών ομάδων. Επιτρέπεται ο καθορισμός κανονικών ημερησίων ωρών εντός των ορίων ελάχιστον 6 ώραι, μέγιστον 10 ώραι.

Εις το πρόγραμμα δύναται να προβλεφθή διακοπή από μιάς ώρας μέχρι τριών ωρών.

Διά το προσωπικόν των Ομάδων Κινήσεως της Υπηρεσίας Συντηρήσεως, το κατ' αναλλαγήν εργαζόμενον, ή διακοπή μειούται εις 30' προς λήψιν γεύματος.

Το πρόγραμμα εκδίδεται ανά Παρασκευήν και κοινοποιείται εις άπαν το προσωπικόν την επομένην.

Όποι ή Υπηρεσία δεν κωλύεται δύναται να εκδίδη μηνιαίων ή 15θήμερον πρόγραμμα εργασίας ή και αρυτέρας περιόδου, υπό την προϋπόθεσιν ότι δεν θά μεταβάλληται ή εβδομαδιαία απασχόλησις εις σύνολον ωρών.

Όπου λόγω των συνθηκών της εργασίας προβλέπεται εργασία νυκτός, εις ταύτην εναλλάσσονται άπαντες οι υπάλληλοι της υπηρεσίας ταύτης.

Η εργασία νυκτός αμείβεται κατά 25% υψηλότερον της κανονικής, λογίζεται δε από της 22ας ώρας και λήγει την 06.00 ώραν.

Η εργασία κατά Κυριακήν και νόμιμο αργίαν τυγχάνει υποχρεωτική δι' άπαντας τους εργαζομένους τους απασχολουμένους με πάσης μορφής κίνησιν των δρομολογίων. Οι κατά Κυριακήν και νόμιμο αργίαν εργαζόμενοι τεχνικοί λαμβάνουν πρόσθετον αποζημίωσιν εξ 75% του ημερομισθίου των.

Εις άπαντας τους μισθωτούς παρέχεται μία ημέρα καθ' εβδομάδα ως ανάπαυσις. Εις εργαζομένους κατά νόμον αργίαν θά παρέχηται ανάπαυσις εις άλλην ημέραν της εβδομάδος. Μη παροχή αναπαύσεως δικαιολογουμένη υποχρεοί την επιχείρησιν εις την καταβολήν αποζημιώσεως ενός πλήρους ημερομισθίου.

Αι πέραν του ωραρίου προγράμματος πραγματοποιούμεναι ώραι εργασίας χαρακτηρίζονται ως υπερωρίαι και αποζημιώνονται προσηυξημέναι κατά 50% του ωρομισθίου των.

Άρθρον 6.

Άδειαι—Είσιτήρια—Στολαί

Αι κατ' έτος χορηγούμεναι κανονικαί άδειαι εις το προσωπικόν διέπονται υπό του σχετικού νόμου 539)1945 και των επομένων διατάξεων.

1. Η άδεια χορηγείται εντός του ημερολογιακού έτους από 1 Ιανουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου τη αιτήσει του μισθωτού, άλλ' αναλόγως των αναγκών της υπηρεσίας.

2. Το προσωπικόν καταγράφεται καθ' άπαν τό έτος εκ των προτέρων εις πίνακας συντασσομένους υπό των αρμοδίων οργάνων της Εταιρείας. Οι μισθωτοί καλούμενοι άφειλουν νά δηλώσουν την εποχήν, καθ' ην επιθυμούν νά κάμουν χρήσιν του δικαιώματος των. Η κατανομή έχει σκοπόν την αποφυγήν συμφορήσεως αδειούχων εις ωρισμένας περιόδους επί ζημία της καλής διεξαγωγής της υπηρεσίας.

3. Η διάρκεια της αδείας είναι συνάρτησις των ετών υπηρεσίας και της ιδιότητος του μισθωτού. Ούτω εις τους υπαλλήλους και τους προς τούτους εξομοιουμένους χορηγείται άδεια 12 εργασίμων ημερών μετά την συμπλήρωσιν 12μήνου εν τη Εταιρεία υπηρεσίας, αυξάνεται κατά 1 ημέραν δι' έκαστον παρερχόμενον πέραν του έτους εξάμηνον, δυναμένη νά φθάση κατ' άνώτατον όριον τάς 26 εργασίμους ημέρας.

Εις τους βοηθούς τεχνίτας και μαθητευομένους χορηγείται άδεια 8 εργασίμων ημερών μετά την συμπλήρωσιν 12 μήνου παρά τη Εταιρεία υπηρεσίας και αύξάνεται κατά 1 ημέραν δι' έκαστον παρερχόμενον πέραν του έτους εξάμηνον, δυναμένη νά φθάση κατ' άνώτατον όριον τάς 16 εργασίμους ημέρας.

Εις τάς ημέρας των αδειών δεν περιλαμβάνονται αι Κυριακαί και νόμω αργίαι.

Η άδεια είναι συνεχής, δυναμένη νά διαιρεθή εις περιόδους τη αιτήσει του μισθωτού, υπό την προϋπόθεσιν ότι μία περίοδος θά είναι διαρκείας 12 ημερών τουλάχιστον.

Εις τους εις άδειαν απερχομένους μισθωτούς προκαταβάλλονται αι αποδοχαί των ημερών της αδείας.

Απαγορεύεται εκ ταύτης του νόμου η χορήγησις αποζημιώσεως αντί αδείας.

Ομοίως απαγορεύεται η επ' αμοιβή εργασία του μισθωτού παρ' οιωδήποτε εργοδότη κατά την διάρκειαν της αδείας του.

Άδεια άνευ αποδοχών.

Εις το μόνιμον τεχνικόν προσωπικόν της Εταιρείας δύναται νά χορηγηθή άδεια άνευ αποδοχών δια καθαρώς άτομικούς λόγους, μέχρι διαρκείας 3 μηνών.

Η άδεια αύτη χορηγείται υπό της διοικήσεως της Εταιρείας, αναλόγως των αναγκών της υπηρεσίας και μόνον εφ' όσον δεν απαιτείται αντικατάστασις του αιτούντος εις την εργασίαν αυτού.

Ο εις άδειαν άνευ αποδοχών διατελών μισθωτός φύδεμιάς αποζημιώσεως δικαιούται, διακοπτομένης και της ασφαλίσεώς του.

Ο χρόνος της αδείας άνευ αποδοχών δεν προσμετρείται ως χρόνος προϋπηρεσίας, ούδε διά την αρχαιότητα.

Υποχρέωσις πρό της αναχωρήσεως.

Ούδείς ποιείται έναρξιν αδείας κανονικής άνευ προηγουμένης εγκρίσεως του προϊσταμένου του και πρό της εκ των προτέρων καθοριζομένης ημερομηνίας εναρξεως.

Προκειμένου περί προσώπου, διά την απουσίαν του οποίου απαιτείται αντικατάστασις, δεν επιτρέπεται ή χρήσις αδείας πρό της αφίξεως του αντικαταστάτου και πρίν κατά τό κεκοινωνισμένα παραδόσεως εις τούτον της υπηρεσίας.

Πάσα τυχόν αδυναμία ή ζημία, προκύπτουσα εξ αντικανονικής αναχωρήσεως, βαρύνει εξ ολοκλήρου τον υπαίτιον.

Υποχρέωσις των εις άδειαν απερχομένων είναι νά γνωστοποιούν την διεύθυνσιν των εις το μέρος εις ο θά διέλθουν την άδειάν των.

Διά τους εις άδειαν άνευ αποδοχών απερχομένους, εκτός των ανωτέρω, υφίστανται και αί κάτωθι υποχρεώσεις:

α) Της παραδόσεως των ειδών, μεθ' ών φέρονται χρεωμένοι (εργαλεία, ζητπλα, στολήν κλπ.)

β) Της τακτοποιήσεως υφισταμένων εκκρεμοτήτων, εξοφλήσεως δανείων, προκαταβολών και λοιπών υποχρεώσεων.

Υποχρέωσις κατά την επιστροφήν.

Πάς μισθωτός επί τη λήξει της αδείας του υποχρεούται, όπως επιστρέψη εις την υπηρεσίαν του, εις ην εύρίσκετο πρό της αναχωρήσεως του.

Εάν παρέλθωσι την υπηρεσίαν του εις αντικαταστάτην, οφείλει νά παραλάβη κανονικώς, αναφέρων σχετικώς εις την προϊσταμένην του υπηρεσίαν, ο δε αντικαταστάτης ενυπέρχεται εις την πρότερον του θέσιν άνευ έτέρας διατυπώσεως, εκτός άν άλλως αναγράφηται εις την σχετικήν εντολήν της Διευθύνσεως.

Μισθωτοί υπερβαίνοντες αδικαιολογήτως την χορηγηθείσαν αυτοίς άδειαν υπόκεινται εις κυρώσεις προβλεπομένας διά της παρούσης, εκτός της περικοπής των αποδοχών διά τας ημέρας υπερβάσεως.

Είσιτήρια

Τά εις το προσωπικόν χορηγούμενα υπό της Εταιρείας είσιτήρια διακρίνονται εις πρωτοβαθμίου και εις δευτεροβαθμίου και διέπονται υπό των διατάξεων του εν ισχύι κανονισμού της Εταιρείας εις ον αναγράφονται ή διάφασις των είσιτηρίων, ο αριθμός των είσιτηρίων και τίνες δικαιούνται, ή περίοδος της χορηγήσεως και ο τρόπος της χορηγήσεως.

Στολαί

Η Διεύθυνσις της Εταιρείας δύναται νά επιβάλη εις το προσωπικόν το εχόμενον εις επαφήν μετά των πελατών της, όπως φέρη στολήν και φόρημα εργασίας τύπου της άρεσκείας της.

Οι δικαιούμενοι στολής, το είδος της στολής, ο τρόπος χορηγήσεως, ή διάρκεια χρήσεως, ή εποχή και αί υποχρεώσεις του φέροντος στολήν προσωπικού περιλαμβάνονται εις ιδιαίτερον κανονισμόν της επιχειρήσεως.

Άρθρον 7.

Μετακινήσεις προσωπικού.

Αί μετακινήσεις του προσωπικού της Εταιρείας ΤΑΕ διακρίνονται εις:

α) Μεταθέσεις από της μιάς υπηρεσίας εις έτέραν εις

τὴν αὐτὴν περιοχὴν ἢ καὶ εἰς ἄλλην πόλιν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

β) Ἀποσπάσεις προσωρινῆς διαρκείας μέχρις 2ξ (6) μηνῶν.

γ) Μετακινήσεις δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας περιωρισμένης διαρκείας, ἀναλόγως τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας.

Αἱ μεταθέσεις τοῦ προσωπικοῦ πραγματοποιοῦνται συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ἑταιρείας καὶ προκαλοῦνται ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος ταύτην.

Ὁ μετατιθέμενος τεχνικὸς ὑποχρεοῦται ὅπως ἐντὸς τῶν ὑπὸ τῆς σχετικῆς ἐντολῆς καθοριζομένων προθεσμιῶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν νέαν του θέσιν.

Ὁ μετατιθέμενος τεχνικὸς δικαιοῦται εἰς ἀπαλλαγὴν ἀποζημιώσεως ἐκτὸς ἕδρας ἐπὶ πέντε (5) ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὴν νέαν του θέσιν, δαπανῶν μεταφορᾶς αὐτοῦ, τῆς οἰκογενείας του καὶ τῶν ἀποσκευῶν του καὶ ἐπιδόματος στέγης καθοριζομένου ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς Ἑταιρείας συναρτήσει τῶν συνθηκῶν τῆς περιοχῆς εἰς ἣν μετατίθεται καὶ ἀναλόγου πρὸς τὴν θέσιν ἣν κατέχει.

Μετάθεσις ἀπὸ τῆς μιᾶς ἕδρας εἰς ἄλλην δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν πρὸ τῆς παρελεύσεως διετίας ἀπὸ τῆς τελευταίας μεταθέσεως τοῦ αὐτοῦ ὑπαλλήλου, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ ἀνακλήσεως εἰς τὴν προτέραν του θέσιν προκαλουμένης ἐκ λόγων ἀσταλληλότητος ἢ ἀνεπαρκείας. Τοιοῦτος ὅρος δὲν ὑφίσταται διὰ μετάθεσιν ἐντὸς τῆς αὐτῆς περιοχῆς.

Δύναται νὰ λάβῃ χώραν μετάθεσις ὑπαλλήλου καὶ διὰ τοὺς κάτωθι λόγους:

α) Ἀμοιβαία μετάθεσις τεχνικῶν τῆς αὐτῆς κατηγορίας ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἐγκρίσεως τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἑταιρείας.

β) Σοβαροὶ λόγοι ὑγείας πιστοποιούμενοι ὑπὸ τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἑταιρείας.

γ) Ἐκτάκτως ἀναφυόμεναι ὑπηρεσιακαὶ ἀνάγκαι.

δ) Κατάργησις θέσεως ἢ δημιουργία νέας.

ε) Προαγωγὴ τεχνικοῦ κατὰ βαθμόν.

Αἱ ἀποσπάσεις λαμβάνουν χώραν πρὸς κάλυψιν προσκαίρων ἀναγκῶν προκαλουμένων διὰ προτάσεων τῶν προϊσταμένων τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν.

Εἰς τὸν ἀποσπώμενον τεχνικὸν καταβάλλονται ὡς ἀναιτίῳ ἔξοδα μετακινήσεως μὴ δικαιολογουμένης τῆς ἐξ ὁλοκλήρου μεταφορᾶς τῆς οἰκοσκευῆς του. Ὁμοίως καταβάλλεται αὐτῷ προσωρινὸν ἐπίδομα στέγης ἀνάλογον πρὸς τὴν περίπτωσιν.

Αἱ μετακινήσεις δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας διενεργοῦνται ὁσάκις ἀναφύωνται ἔκτακτοι ὑπηρεσιακαὶ ἀνάγκαι καὶ εἶναι περιωρισμένης διαρκείας.

Εἰς τοὺς οὕτω μετακινουμένους χορηγοῦνται ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ὁδοιπορικὰ ἔξοδα καὶ τοιαῦτα ἐκτὸς ἕδρας.

Τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως ἐκτὸς ἕδρας καθορίζεται ἑκάστοτε διὰ μονίμων ἐντολῶν τῆς ἑταιρείας ἀναλόγων τῶν συνθηκῶν καὶ τοῦ τόπου.

Ἄρθρον 8

Ὑπηρεσία ἐν πτήσει

1. Εἰς τὸν τεχνικὸν ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις ὑπηρεσίας ἐν πτήσει, πρὸς ἔλεγχον λειτουργίας μηχανημάτων.

2. Κατὰ τὴν ἐν πτήσει ὑπηρεσίαν ὁ τεχνικὸς θεωρεῖται ὡς ὑπηρεσιακὸς ἐπιβάτης καὶ ἀναγράφεται τοῦτο εἰς τὸ δηλωτικὸν τῆς πτήσεως.

3. Διὰ τὴν ἐν πτήσει ὑπηρεσίαν ὁ τεχνικὸς λαμβάνει ἀποζημίωσιν, ἐφ' ὅσον ἐξετέλεσε ταύτην, βάσει ἐγγράφου ἐντολῆς τοῦ ἁρμοδίου, κατὰ τὸν κανονισμόν, ὀργάνου τῆς ἑταιρείας καὶ βεβαιοῦται αὕτη ἐκ τοῦ δηλωτικοῦ πτήσεως.

4. Ἡ ἀποζημίωσις δι' ὑπηρεσίαν ἐν πτήσει λογίζεται πρὸς 80 καθ' ὅραν ἐπὶ πλέον τῶν συνήθων ἀποδοχῶν.

5. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀφοροῦν τοὺς τεχνικοὺς ἐδάφους. Οἱ κατέχοντες θέσιν ἑταιρικὴν ὑπαμένου μηχανικοῦ ὑπάγονται εἰς τὸ ὑπάμενον προσωπικὸν καὶ δὲν δύνανται νὰ καταλάβουν ὀργανικὴν θέσιν τεχνικοῦ ἐδάφους ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται πέραν τῶν δύο ἡμερῶν ἑβδομαδιαίως μὲ τὴν πτητικὴν αὐτῶν ὑπηρεσίαν. Οἱαδήποτε πάντως ὑπηρεσία τούτων ἐν πτήσει λογίζεται ὡς ὑπαμένου μηχανικοῦ.

Ἄρθρον 9.

Προαγωγαί

Τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν τῆς ἑταιρείας ΤΑΕ προάγεται ἀπὸ τοῦ ἑνὸς βαθμοῦ εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκει κατὰ τὰ κατωτέρω καθοριζόμενα:

1. Ὀργανικαὶ θέσεις.

Ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ἑταιρείας θὰ ὑποβάλῃ πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ ἁρμόδιον Ὑπουργεῖον Συγκοινωνιῶν τὸν ὀργανισμὸν τῆς ἑταιρείας, εἰς ὃν θὰ προβλέπηται ἡ διάρθρωσις τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς ἑταιρείας καὶ αἱ ὀργανικαὶ θέσεις κατὰ κατηγορίαν καὶ διαβαθμισιν δυναμένου νὰ παραταθῇ ἐπὶ ἓν εἴσετι ἓμηνον. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ προαγωγαὶ θὰ διενεργηθοῦν τὸ πρῶτον μὲ ἀναδρομὴν ἓμήνου.

Μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἐντὸς ἓμήνου θὰ λάβουν χώραν προαγωγαὶ καὶ ἐντάξεις τοῦ προσωπικοῦ πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν καὶ τακτοποίησιν τῆς ἀρχαιότητος τοῦ προσωπικοῦ.

Ἐφ' ἑξῆς καὶ κατ' ἔτος, εἰς περίοδον καθοριζομένην ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς ἑταιρείας, θὰ διενεργοῦνται προαγωγαὶ πρὸς πλήρωσιν τῶν κενουμένων ὀργανικῶν θέσεων.

2. Προϋποθέσεις προαγωγῆς:

α) Ἐλάχιστος χρόνος παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τεχνίτου Β' μέχρι καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀρχιτεχνίτου α', 3 ἔτη. Ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ μηχανικοῦ Β' καὶ ἄνω, 4 ἔτη.

β) Γενικὴ διαγωγή, ἀμεμπτος, ἐπαγγελματικὴ ἱκανότης ἐξαίρετος, χαρακτήρ, ἦθος, ἐνεργητικότης ἐξαίρετα, πειθαρχία, ἀπόδοσις ἐξαίρετος.

γ) Πρότασις τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς πρὸς προαγωγήν.

3. Συμβούλιον προσωπικοῦ:

Ἡ κρίσις ἐπὶ τῶν προτάσεων γίνεται ὑπὸ τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τῆς ἑταιρείας εἰς ὃ μετέχουν:

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ ὁ διευθύνων τὴν ἑταιρείαν σύμβουλος ἢ ἕτερον μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὁριζόμενον ὑπὸ τούτου.

Οἱ Διευθυνταὶ τῶν Διευθύνσεων.

Προσωπικὸν καὶ τῆς Διευθύνσεως, εἰς ἣν ὑπάγεται ὁ ὑπὸ κρίσιν.

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τίθενται ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Τὸ Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον συντάσσει πίνακας προακτέων κατὰ ὑπηρεσίαν, μὴ προακτέων καὶ σταρείμων.

Ἐκ τοῦ πίνακος προακτέων διενεργοῦνται αἱ προαγωγαὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κατὰ τὸ ἔτος κενωθησομένων ὀργανικῶν θέσεων ἢ τῶν τυχὸν δημιουργηθησομένων νέων.

Οἱ κριθέντες μὴ προακτέοι παραμένουν εἰς τὴν θέσιν των.

Οἱ ἐπὶ δύο διαδοχικὰ συμβούλια κριθέντες ὡς ἀπαράσιμοι ἀπολύονται τῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου τῆς παρούσης.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὑπάρξεως κενῶν ὀργανικῶν θέσεων τεχνικοί, κριθέντες εἰς δύο διαδοχικὰ συμβούλια προακτέοι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἡμίσεος τοῦ διὰ τὴν προαγωγὴν ἀπαιτουμένου χρόνου, τυγχάνουν οἰκονομικῆς προαγωγῆς ἴσης πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς διαφορᾶς τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τοῦ ἐπομένου βαθμοῦ.

Ἐὰν καὶ τρίτην φορὰν κριθῇ προακτέος, πλὴν ἐλλείψει θέσεως δὲν πραγματοποιηθῇ προαγωγή, τότε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος τοῦ ὡς ἄνω χρόνου τυγχάνει ἀπολαβῆς τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τοῦ ἐπομένου βαθμοῦ.

Τεχνικὸς προαγόμενος δὶς οἰκονομικῶς ὡς ἄνω, αὐθημερὸν μισθολογικῆς μεταβολῆς δικαιοῦται καὶ ὅταν καταλάβῃ τὸν ἑπόμενον βαθμόν.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως τεχνικοί, κεκτημένοι τὰ τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα προαγωγῆς καὶ κριθέντες πρὸ τοῦ Συμβουλίου Προσωπικοῦ προακτέοι, ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος τῆς παραμονῆς εἰς τὸν τελευταῖον βαθμὸν ἐδικαιολόγει τὴν ὡς ἄνω οἰκονομικὴν προαγωγήν, εἴτε τοῦ πρώτου σταδίου, εἴτε τοῦ δευτέρου, τυγχάνουν τοῦ εὐεργετήματος τούτου.

Ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης

τεχνικοί, παραμεναντες εις τον αύτον βαθμόν επί χρόνον διπλασιολογούντα την κατά δύο βαθμούς προαγωγήν, εφ' όσον ύφίστανται κεναί οργανικαί θέσεις και κρίνονται προακτέοι, τυγχάνουν προαγωγής κατά δύο βαθμούς.

Τεχνικοί, κατέχοντες τον ανώτερον βαθμόν της κατηγορίας των και συμπληρώσαντες εν αυτή εύδοκίμως πενταετίαν, τυγχάνουν αυξήσεως 10% επί του βασικού των μισθού.

Άρθρον 10.

Ασθένειαι

Μισθωτοί της εταιρείας, απέχοντες της εργασίας των λόγω ασθενείας, διαπιστωθείσης υπό του ιατρού της εταιρείας κατά τας σχετικάς περί ασθενών διατάξεις, τυγχάνουσι των κάτωθι ευεργετημάτων, ανεξαρτήτως της υφισταμένης αντιλήψεως και παροχών εκ μέρους του ΙΚΑ:

1. Ασθένεια προερχομένη εξ ατυχήματος επισυμβάντος κατά την εκτέλεσιν της υπηρεσίας και ένεκεν ταύτης.

α) Κατά τον πρώτον μήνα της απoχής εκ της εργασίας ανεξαρτήτως χρόνου υπηρεσίας δεν διακόπτονται αι αποδοχαί.

β) Διά τεχνικούς, μη συμπληρώσαντας έτος πραγματικής εν τη εταιρεία υπηρεσίας, παρέχεται, πέραν των ανωτέρω, ως επίδομα νοσηλείας ή διαφορά ή συμπλήρωσις τας μηνιαίας αποδοχής, προσαυξημένου τού επιδόματος τού υπό του ΙΚΑ παρεχομένου, επί δίμηνον.

γ) Διά τεχνικούς, υπερβάντας το έτος πραγματικής υπηρεσίας και μη συμπληρώσαντας τριετίαν, ή ως άνω παροχή διαρκεί επί τρίμηνον.

δ) Διά τεχνικούς, υπερβάντας την τριετίαν, ή παροχή τού επιδόματος διαρκεί επί ό μήνας.

ε) Εις απάσας τας περιπτώσεις ή εταιρεία παρέχει πρόσθετον φαρμακευτικήν περίθαλψιν, εφ' όσον αύτη είναι αναγκαία, πέραν της υπό του ΙΚΑ παρεχομένης.

Τεχνικοί απέχοντες της εργασίας των διά τους ανωτέρω λόγους διαγράφονται των στελεχών της εταιρείας μετά πάροδον 6 μηνών οι έχοντες μέχρι 3 έτών πραγματικήν υπηρεσίαν και 12 μηνών οι έχοντες υπερβή την τριετίαν.

Κατά την διαγραφήν καταβάλλεται, εκτός των ανωτέρω παροχών, ή λόγω απολύσεως προβλεπομένη αποζημίωσις κατά τας διατάξεις του νόμου 2112.

Η ως άνω διαγραφή δύναται να λάβη χώραν ενωρίτερον τη αιτήσει τού μισθωτού, μετ' την υποχρέωσιν της επιχειρήσεως εις καταβολήν της αυτής αποζημιώσεως.

2. Ασθένεια προερχομένη εξ οιουδήποτε άλλου λόγου.

α) Διά τους τεχνικούς μη συμπληρώσαντας έτος αι αποδοχαί διακόπτονται μετά 15ήμερον από της ασθενείας.

β) Διά τεχνικούς έχοντας εν τη εταιρεία υπηρεσίαν μέχρι 3 έτών, ή διακοπή των επιδομάτων λαμβάνει χώραν μετά πάροδον μηνός και παρέχεται πέραν τούτου, ως επίδομα νοσηλείας συμπλήρωμα αποδοχών δύο μηνών, προκύπτον μετά την αφαίρεσιν των υπό του ΙΚΑ παρεχομένων.

γ) Διά τεχνικούς υπερβάντας την τριετή πραγματικήν υπηρεσίαν εν τη Εταιρεία ή παροχή τού επιδόματος νοσηλείας διαρκεί επί 4μηνον.

Εννοείται ότι αι ανωτέρω διατάξεις δεν έχουν εφαρμογήν επί διαρκούς φύσεως ασθενειών παρό εφ' απαξ και ότι εξ άλλου ασθένειαι εκδηλούμεναι συνεχώς ή μία μετά την άλλην κατά διαστήματα ολιγώτερα των 12 μηνών τυγχάνουν και αύται εφ' απαξ μόνον της εφαρμογής των ανωτέρω διατάξεων.

Η διαγραφή των τεχνικών διά λόγους ασθενείας λαμβάνει χώραν μετά πάροδον τριών μηνών διά τους μη συμπληρώσαντας έτος, 6 μηνών διά τους έχοντας πραγματικήν υπηρεσίαν μέχρι 3 έτών και 9 μηνών διά τους έχοντας υπερβή την τριετή πραγματικήν υπηρεσίαν.

Κατά την ως άνω διαγραφήν αύθημία αποζημίωσις καταβάλλεται.

Άρθρον 11.

Θάνατος μισθωτού

Εν περιπτώσει θανάτου τεχνικού ή επιχείρησις υποχρεούται:

1. Εις την καταβολήν αποζημιώσεως εις την οικογένειαν λόγω προσθέτων δαπανών κηδείας, εκτός των τυχόν χορηγουμένων υπό του ΙΚΑ.

2. Εις καταβολήν αποζημιώσεως εις την οικογένειαν του θανόντος, ανερχομένην εις το ποσόν, όπερ θα έλάμβανε λόγω απολύσεως.

Εφ' όσον ο θάνατος οφείλεται εις ατύχημα επισυμβόν εν υπηρεσία και ένεκεν ταύτης και δεν έχει προβλεφθή έτερα ασφάλισις, τότε εις την οικογένειαν του θανόντος ή καταβληθησομένη αποζημίωσις θα είναι ή τριπλασία της κατά τα άνω οριζομένης.

Άρθρον 12.

Λύσις της σχέσεως εργασίας και ή εκ της εταιρείας απόλυσις του τεχνικού δύναται να λάβη χώραν δια τους κάτωθι μη πειθαρχικούς λόγους:

1. Παραίτησις.
2. Σταδιμότης.
3. Αποποίησις μεταθέσεως.
4. Ανικανότης σωματική — πνευματική.
5. Όριον ηλικίας.
6. Κατάργησις θέσεων — περιορισμός κύκλου εργασιών.

1. Παραίτησις.

Άπαν το προσωπικόν της εταιρείας δικαιούται να παραιτηθή εκ της υπηρεσίας εις οιανδήποτε στιγμήν θέλήσει, χωρίς να έχη υποχρέωσιν να αναφέρη τους λόγους της παραιτήσεως.

Η παραίτησις υποβάλλεται εγγράφως, ο δε παραιτούμενος δέν αποχωρεί της υπηρεσίας του, άν δέν του γνωσθή ότι ή παραίτησις του έγένετο δεκτή. Από της υποβολής της παραιτήσεως μέχρι της αποδοχής και αποχωρήσεως μεσολαβεί χρονικόν διάστημα, μηνός τουλάχιστον.

Δέν γίνεται δεκτή παραίτησις, εαν ο παραιτούμενος κατέχων οιανδήποτε διαχείρισιν δέν απέδωσε λογαριασμόν, ή έάν έκκρεμή ένοτίων του πειθαρχική δίκη μέχρις εκδόσεως της αποφάσεως. Τυχόν αποχώρησις εκ της υπηρεσίας αυθαιρέτως τον καθιστά υπεύθυνον της προξενηθείσης τυχόν ζημίας εις την εταιρείαν.

Παραίτησις υποβαλλομένη ως ανωτέρω και περιέχουσα όρους δέν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Ο παραιτούμενος τεχνικός δικαιούται αποζημιώσεως, εφ' όσον έχει συμπεπληρωμένην 5ετή υπηρεσίαν ποσού ανερχομένου εις τας αποδοχάς 2 μηνών. Από 5—8 έτών 3 μηνών, 8—10 4 μηνών και 10 και άνω ενός μηνός επί πλέον ανά διετίαν.

Εφ' όσον ή παραίτησις υποβάλλεται, διά να αποφύγη ο τεχνικός τυχόν κυρώσεις εκ πειθαρχικών ή άλλων παραπτωμάτων, ούδέν δικαίωμα υφίσταται δι' απόληψιν οιασδήποτε αποζημιώσεως.

2. Σταδιμότης.

Τεχνικός κρινόμενος στάσιμος κατά τας διατάξεις του άρθρου 8 εις δύο διαδοχικάς αποφάσεις του συμβουλίου προαγωγών απολύεται της υπηρεσίας, δικαιούμενος εις αποζημίωσιν την προβλεπομένην υπό του νόμου 2112, ως έτροποποιήθη κλπ.

3. Αποποίησις μεταθέσεως.

Τεχνικός αποσπασθείς μετάθεσιν από μιάς έδρας εις έτέραν λαμβάνουσαν χώραν κατά τας διατάξεις του άρθρου 7 της παρούσης συμβάσεως θεωρείται καταγγέλλων την σύμβασιν έργασίας και απολύεται της υπηρεσίας, δικαιούμενος εις απόλυσιν αποζημιώσεως της υπό του ως άνω νόμου προβλεπομένης, ανεξαρτήτως της αποζημιώσεως, ής έτυχε κατά τα υπό του άρθρου 10 προβλεπόμενα.

4. Ανικανότης σωματική — πνευματική.

Μισθωτός καθιστάμενος ανίκανος λόγω βαρείας νόσου, διαπιστουμένης είτε υπό της Υγειονομ. Υπηρεσίας της Εταιρείας, είτε παρ' άρμοδίας Επιτροπής του ΙΚΑ, απολύεται της υπηρεσίας της Εταιρείας, δικαιούμενος την διά τας περιπτώσεις παραιτήσεως καθοριζομένην αποζημίωσιν.

5. Όριον ηλικίας.

Μέχρι καταρτισμού εσωτερικού κανονισμού της επιχειρήσεως, προβλέποντος όριον ηλικίας κατά κατηγορίαν προσωπικού, ως τοιούτον θα θεωρήται το υπό του ΙΚΑ οριζόμενον, ήτοι το 65ον.

Εις τους αύτω συμπληρούντας τα όριον ηλικίας ή Εται-

ρεία καταγγέλλει την σύμβασιν εργασίας, καταβάλλουσα την ύπό τού ν. 2112 άποζημίωσιν.

Ή ήλικία τών μισθωτών διαπιστούται δι' επισήμων πιστοποιητικών τηρουμένων είς τούς άτομικούς φακέλλους των παρά τή Δ)νσει Προσωπικού.

6. Κατάργησις θέσεων.

Έάν έπέλθη κατάργησις ή μείωσις τών οργανικών θέσεων έν τή Έταιρεία δι' οιανδήποτε αίτίαν (περιορισμός κύκλου εργασιών, διακοπή γραμμών κλπ.), δύναται ή Έταιρεία νά άπολύη τά πλεονάζον προσωπικόν έκ τών καταργουμένων θέσεων είς άντιστοίχους βαθμούς καί κατηγορίας προσωπικού. Τά ούτω άπολυόμενον προσωπικόν διατηρεί έπί μίαν διετίαν τό δικαίωμα τής έπανιεσροσλήψεως, έφ' όσον καί πάλιν ήθελον αύξηθή αί θέσεις, προτιμώμενον παντός άλλου.

Είς τά ούτω άπολυόμενον προσωπικόν ή Έταιρεία καταβάλλει τήν ύπό τού ν. 2112 άποζημίωσιν, ηύξημένην κατά δύο μήνα διά τούς έχοντας δεκαετή ύπηρεσίαν καί δύο μήνας διά τούς μέχρι 10ετίας καί κατά 3 μήνας διά τούς πέραν τής 10ετίας.

Δόκιμον καί έκτακτον προσωπικόν.

Τό προσωπικόν τούτο άπολύεται τής ύπηρεσίας διά τούς άνωτέρω λόγους, χωρίς νά άπαιτήται ή διά τούς λοιπούς μισθωτούς διαλαμβανομένη διαδικασία, τηρουμένων έν πρακτικώ τών διατάξεων τής εργατικής νομοθεσίας.

Είς τό ούτω άπολυόμενον προσωπικόν χορηγείται παρά τής Εταιρείας, τή αίτήσει των, πιστοποιητικόν ύπηρεσίας.

Άτάκτως άποχωρούντες μισθωτοί έκ τής ύπηρεσίας των καί έφ' όσον έκ τού λόγου τούτου έπήλθεν ή ήδύνατο νά έπέλθη άνωφελές ή ζημία είς τήν Έταιρείαν, υπόκεινται είς άπειλήν ποινικής διώξεως καί υποχρεούνται είς άποκατάστασιν τών προξενηθεισών ζημιών.

Άπασαι αί άνωτέρω άπολύσεις λαμβάνουν χώραν κατόπιν ήτιολογημένων προτάσεων τών άρμοδίων ύπηρεσιών κοινωνούν υπό τού Διοικ. Συμβουλίου τής Έταιρείας.

Άρθρον 13.

Π ο ι ν α ί.

Τό προσωπικόν τής Έταιρείας υποπίπτον είς παραπτώματα, παραβάσεις κανονισμών, έγκυκλίων καί έντολών, πημελούν τήν έκτέλεσιν τής εργασίας του, ώς καί είς πάν άλλον, όπερ έκθέτει ή δυσφημεί ή ζημιοί ή καθ' οιονδήποτε τρόπον άντίκειται πρός τά συμφέροντα τής επιχειρήσεως καί πρός τήν ίδιότητά του ώς μισθωτού τιμωρείται διά τών κάτωθι πειθαρχικών ποινών:

1. Δι' επιπλήξεως.

2. Διά προστίμου άπό τού 1)4 τού ημερομισθίου καί μέχρι 3 ημερομισθίων κατ' άνώτατον όριον.

3. Διά προσωρινής παύσεως έκ τής υπηρεσίας μέχρι 15 ημερών.

4. Δι' όριστικής άπολύσεως.

Διαδικασία — Άπολογία — Έπιβολή.

Πλήν ειδικών περιπτώσεων αύτασφδίκων παραπτωμάτων ούδείς τιμωρείται άνευ απολογίας.

Διά τάς ποινάς επιπλήξεως καί προστίμου ή απολογία δύναται νά είναι προφορική, διά τάς λοιπάς απαιτείται έγγραφος.

Είς τήν κλήσιν πρός απολογίαν δέον νά καθορίζηται ή καταλογιζομένη πράξις.

Ή έγγραφος απολογία υποβάλλεται έντός τής τασσομένης προθεσμίας, μή δυναμένη νά είναι μικροτέρα τών 48 ώρών άπό λήψεως τής κλήσεως.

Ό μή απολογούμενος εμπροθέσμως θεωρείται ώς αποδεχόμενος τό παράπτωμά του.

Αί ποιναί επιπλήξεως, προστίμου καί προσωρινής παύσεως έκ τής εργασίας επιβάλλονται υπό τού Διευθύνοντος τήν Έταιρείαν μέλους τού Διοικ. Συμβουλίου (Προέδρου ή Διευθύνοντος Συμβούλου).

Ό Διευθύνων τήν Έταιρείαν δύναται νά μεταβιβάζη μερικώς τήν πειθαρχικήν δικαιοδοσίαν του είς Δ)ντάς τής Έταιρείας.

Αί υπό τών Διευθυντών επιβαλλόμεναι ποιναί υπόκεινται είς άναθεώρησιν υπό τής Διοικήσεως.

Ή ποινή τής οριστικής απολύσεως έκ τής Έταιρείας επιβάλλεται υπό τού κάτωθι πειθαρχικού συμβουλίου τής Έταιρείας.

1. Τού Προέδρου τού Δ.Σ. ή τού Δ)ντος τήν Εταιρείαν Συμβούλου ώς Προέδρου.

2. Τού Δ)ντού Προσωπικού.

3. Τού Δ)ντού τών Τεχνικών Υπηρεσιών.

4. Ένός ανωτέρου υπαλλήλου τού Υπουργ. Συγκοινωνιών (ΥΠΑ).

Χρέη γραμματέως εκτελεί υπάλληλος τής Έταιρείας διοριζόμενος υπό τής Διοικήσεως.

Πρό τής είς Συμβούλιον παραπομπής διενεργείται έρευνα υπό ανωτέρου υπαλλήλου, οριζομένου υπό τής Διοικήσεως. Ή απόφασις τής παραπομπής κοινοποιείται είς τόν εγκαλούμενον.

Τό Συμβούλιον συνεδριάζει παρόντων απάντων των μελών του. Τό Συμβούλιον δύναται νά καλέση καί εξετάση έκατέρωθεν προτεινομένους μάρτυρας.

Ή απόφασις λαμβάνεται κατά πλειοψηφίαν, είναι τελεσίδικος καί εκτελείται υπό τού Διοικητικού Συμβουλίου.

Ή απόφασις αύτη κοινοποιείται είς τόν ενδιαφερόμενον καί είς τήν άρμοδίαν υπηρεσίαν διά τά περαιτέρω.

Ό κατόπιν αποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου, στηριζομένης είς ταυτήν τού Πειθαρχικού Συμβουλίου, απολυόμενος δύναται νά στερηθή έν όλω ή έν μέρει τής υπό τού ν. 2112 προβλεπομένης άποζημιώσεως, κατά τήν κρίσιν τού Πειθαρχικού Συμβουλίου.

Θέσις έκτός υπηρεσίας

Όσάκις μισθωτός τις υποπέσῃ είς παράπτωμα, όπερ συνεπάγεται τήν είς Πειθαρχικόν Συμβούλιον παραπομπήν του, ή Διοίκησις τής Έταιρείας δύναται νά θέση ταύτον έκτός υπηρεσίας.

Κατά τήν διάρκειαν τής θέσεως του εκτός υπηρεσίας ό μισθωτός δικαιούται είς απολαβήν τού ήμίσεος τών αποδοχών του.

Ή διάρκεια αύτη, συνυπολογιζομένης καί τής διαδικασίας παραπομπής μέχρι τής αποφάσεως, δέν πρέπει νά υπερβαίνη τάς 20 ήμέρας.

Παραγραφή

Πάν παράπτωμα θεωρείται παραγεγραμμένον, έάν δέν επιβληθή ποινή έντός 2μήνου από τής υποβολής τής απολογίας τού πταίσαντος, διά τάς 3 πρώτας κλάσεις ποινών.

Ή ανωτέρω παραγραφή δέν συντρέχει, άν ή μή επιβολή ποινής οφείληται είς ανώτέραν βίαν.

Άνεξαρτήτως τών ανωτέρω παραγράφεται πάν παράπτωμα οιασδήποτε κατηγορίας έντός έτους (άφ' ής έλαβε γνώσιν ή Διοίκησις).

Άρθρον 14.

Προσταοία.

Έν περιπτώσει άλλαγής τής μορφής τής επιχειρήσεως καθ' οιονδήποτε τρόπον πάντες οί μισθωτοί οί υπαγόμενοι είς τάς διατάξεις τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως διατηρούν είς τό ακέραιον τά έκ ταύτης απορρέοντα δικαιώματά των, ή δέ σύμβασις είναι υποχρεωτική διά τόν τυχόν νέον εργοδότην.

Άρθρον 15.

Διαιτησία.

Πάσα διαφορά συλλογική ή ατομική, νιοθετουμένη υπό τής Ένώσεως, προκύπτουσα έκ τής εφαρμογής τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως, κρίνεται υπό Διαιτητικής Επιτροπής, συνισταμένης δι' αποφάσεως τού Υπουργού τής Εργασίας.

Ή Διαιτητική επιτροπή αποτελείται έκ των κάτωθι μελών:

(α) Ένός Έφέτου, οριζομένου υπό τού Προέδρου Έφετών Άθηνών, ώς Προέδρου.

(β) Τού Δ)ντού τών Συλλογικών Σχέσεων καί Διαφορών τού Υπουργείου Εργασίας.

(γ) Ένός ανωτέρου υπαλλήλου τού Υπουργείου Συγκοινωνιών (ΥΠΑ).

(δ) Ένός αντιπροσώπου τής Έταιρείας, υποδεικνυομένου υπ' αύτής.

(ε) Ένός αντιπροσώπου της Επαγγελματικής Ενώσεως.

Εις την Επιτροπην διαιτησίας δύναται να παρίσταται ο νομικός σύμβουλος της Εταιρείας άνευ ψήφου.

Η Διαιτητική Επιτροπή συνεδριάζει τῇ προσκλήσει του Προέδρου, εύρίσκεται δε εν απαρτία παρόντων άπάντων των μελών αύτης.

Αι αποφάσεις λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν, επικρατούσης εν ισοψηφία της ψήφου του Προέδρου.

Η επιτροπή επιλαμβάνεται του αντικειμένου της διαφοράς, καλούσα προς εξέτασιν τους ενδιαφερομένους και τυχόν προτεινομένους μάρτυρας, ορίζουσα εν ανάγκη πραγματογνώμονας και προβαίνουσα εις αυτοψίας.

Τόσον η Εταιρεία είτε προσφεύγουσα, είτε εγκαλουμένη, όσον και η ΕΤΕΜ υπό τας αυτάς ιδιότητας, υποχρεούνται εις παροχην των υπό της Επιτροπής αιτουμένων στοιχείων και γενικώς να διευκολύνωσι το έργον αυτής.

Η Επιτροπή κρίνει εκ των ένόντων κατ' ελευθέραν αυτής εκτίμησιν και άνευ δικονομικών διατυπώσεων, επί τῇ εγγράφω προς αυτην αίτήσει των συμβαλλομένων ή και παντός εργαζομένου, αύτινος την σχέσιν εργασίας ρυθμίζει ή παρούσα σύμβασις και του οποίου το παράπονον υιοθετήθη προηγουμένως υπό της ΕΤΕΜ και παρουσιάσθη παρ' αυτής προς ικανοποίησιν.

Αι αποφάσεις της Διαιτητικής Επιτροπής είναι οριστικαί, τελεσίδικοι και υποχρεωτικαί δι' αμφότερα τα μέρη ως υποκείμεναι εις ούδέν ένδικον μέσον.

Άρθρον 16

Διάρκεια.

Η διάρκεια της παρούσης συλλογικής συμβάσεως ορίζεται ετησία αρχομένη την 1ην Δεκεμβρίου 1955.

Εν Αθήναις τῇ 19 Ιανουαρίου 1956

75495)ν. 919)1956 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί προσθήκης παραγράφου εις μεταβατικην διάταξιν κανονισμού Ταμείου Συντάξεων Ήθοποιών.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 33 της 15 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Το άρθρον 59 § 1 του ά. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως ταύτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά. ν. 694) 1937 περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας».

2) Το υπ' αριθ. 2520)1953 νομ. διάταγμα περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ών εφαρμόζεται η διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά. ν. της 11.11.1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.».

3) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 νομ. δ)τος περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 ν. δ.

4) Πράξιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υποδηματεργατών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 1326)30.6.1955 αναφοράς του.

5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 251)1955, συνεδριάσεως 182α της ΙΑ' περιόδου της 19.12.1955), αποφασίζομεν:

Όπως η § 1 του άρθρου 7 του κανονισμού παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υποδηματεργατών τροποποιηθῇ ως ακολούθως:

Άρθρον 7

Διαγωρίσεις και εξαγορά προϋπηρεσίας.

«1. Εις ησφαλισμένους του Ταμείου, πληρούντας τας υπό του άρθρου 2 του παρόντος προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως, παρέχεται το δικαίωμα, εφ' όσον κέκτηνται προϋπηρεσίαν ασφαλιστέας εργασίας πρό της ιδρύσεως του Ταμείου, ή εφεδρικήν εν τῷ Στρατῷ υπηρεσίαν, να αναγνωρίσουν εκ ταύτης ως συντάξιμον χρόνον τόσας ημέρας, όσας ημέρας πραγματικής εν τῇ ασφαλίσει του Ταμείου εργασίας έχουν και κατ' ανώτατον όριον μέχρι χιλίας (1000) ταυτάς, εξαγοραζομένας δι' ατομικής εισφοράς του ησφαλισμένου ίσης προς (6%), εξ επί τοις εκατόν, επί του μισθού ή ημερομισθίου, εφ' ού υπολογίζονται αι τακτικαί εισφοραί κατά τον χρόνον της εξαγοράς».

Εν Αθήναις τῇ 26 Ιανουαρίου 1956.

6794)Σ. 67)1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί αντικαταστάσεως και προσθήκης διατάξεως εις καταστατικόν Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Ηλεκτρικής Εταιρείας Μεταφορών.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 35 της 16 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Το άρθρον 59 § 1 του ά. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας, ως ταύτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά. ν. 694) 1937 περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας».

2) Το υπ' αριθ. 2520)1953 νομ. διάταγμα περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ών εφαρμόζεται η διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά. ν. της

11.11.1935 επιφ όργανισμού τού Υπουργείου Εργασίας κλπ.».

3) Τάς διατάξεις τού από 30 Απριλίου 1946 νομ. δ/τος επιφ όργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και τού ελέγχου των «Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά τού ύπ' αριθ. 1392/1949 ν. δ.

4) Πράτασιν τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Η.Ε.Μ. υποβληθείσαν ήμιν διά της ύπ' αριθ. 1947/6.12.1955 αναφοράς του.

5) Γνώμην τού Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 42/1/1956 συνεδρίασις 186η της ΙΑ' περιόδου της 2.1.1956), αποφασίζομεν:

1. Όπως ή τελευταία λέξις τού εδαφίου δ' της § 3 τού άρθρου 15 τού καταστατικού τού Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Ηλεκτρικής Εταιρείας Μεταφορών «συνταξιοδοτήσεως» αντικατασταθή διά της λέξεως «αναπαντήτου».

II. Εν τέλει τού εδαφίου δ' της αυτής § 3 τού άρθρου 15 τού αυτού ώς άνω καταστατικού προστίθεται διάταξις, έχουσα ώς ακολούθως:

«Εν τή δευτέρα δέ ταύτη περιπτώσει (τού 60ού Έτους της ηλικίας) τό Δ. Σ. αποφασίζει υποχρεωτικώς υπέρ της αριστικής αύτού συνταξιοδοτήσεως».

Η ισχύς της ανωτέρω διατάξεως ανατρέχει από της δημοσιεύσεως τού εδαφίου δ' της § 3 τού άρθρου 15 μόνον ώς προς την δημιουργίαν δικαιώματος επαναστυνταξιοδοτήσεως, ουχί όμως και τής καταβολής συντάξεως ούσης ταύτης απαιτητής από της δημοσιεύσεως της παρούσης.

Εν Αθήναις τή 31 Ιανουαρίου 1956.

4620)Ι. 40)1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως εις Κανονισμόν Ασθενείας τού Ι.Κ.Α.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 35 της 16 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις τού ν. 2080)1952 περί κυρώσεως της ύπ' αριθ. 42 διεθνούς συμβάσεως περί αποζημιώσεως των επαγγελματικών ασθενειών, 2) τάς διατάξεις τού άρθρου 16 τού ά. ν. 1846)1951 περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων, 3) πράτασιν τού Δ. Σ. τού Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, διατυπωθείσαν κατά τάς ύπ' αριθ. 72)9.12.1955 και 74)20.12.1955 συνεδριάσεις αύτού και υποβληθείσαν διά της ύπ' αριθ. 77494/1465)20.1.1956 αναφοράς τού Ι.Κ.Α., αποφασίζομεν:

Όπως εις τά άρθρα 40 τού Κανονισμού Ασθενείας τού Ι.Κ.Α. επέλθωσιν αι ακόλουθοι τροποποιήσεις:

1. Τό εδ. α' της στήλης - επιχειρήσεις - εργασίαι - τού πίνακος ύπ' αριθ. 1 (μολυβδίασις) αντικαθίσταται ώς εξής:

«Εξαγωγή, κατεργασία, παρασκευή, χρήσις, μεταχείρισις τού μολύβδου, των μεταλλευμάτων του, των κραμάτων και ενώσεων αύτού, ώς και παντός προϊόντος περιέχοντος μόλυβδον και της μολυβδούχου τέφρας των εργαστασίων φευδαργύρου. Ειδικώτερον, εξαγωγή και κατεργασία των μεταλλευμάτων μολύβδου και των μολυβδούχων υπολειμμάτων».

2. Τό εδ. β' της στήλης - επιχειρήσεις - εργασίαι - τού πίνακος ύπ' αριθ. 1 (μολυβδίασις) αντικαθίσταται ώς εξής:

«Μεταλλουργία, κάθαρσις, τήξις, έλασις τού μολύβδου, των κραμάτων αύτού και των μολυβδούχων μετάλλων.

Συγκόλλησις και επιμετάλλωσις τή βοηθεία κραμάτων μολύβδου. Χύσις τυπογραφικών στοιχείων εκ κραμάτων μολύβδου και χειρισμός των μηχανών, των συνδεουσών ταύτα. Κατασκευή, συγκόλλησις, στίλβωσις και λείανσις παντός αντικειμένου εκ μολύβδου ή κράματος αύτού. Τήξις παλαιού φευδαργύρου και μολύβδου εις ακατεργάστους όγκους».

3. Τό εδ. α' της στήλης - επιχειρήσεις - εργασίαι - τού πίνακος ύπ' αριθ. 4 (δηλητηριάσεις) αντικαθίσταται ώς εξής:

«Παρασκευή, χρήσις, μεταχείρισις τού διενζενίου ή των αμιδίων αύτού, των διενζολίων και ετέρων προϊόντων περιεχόντων διενζένιον ή τά ομόλογα ταύτου ή των νιτροαμινοπαραγώγων αύτών.

Ειδικώτερον, παρασκευή, εξαγωγή, διύλισις των διενζολίων. Χρησιμοποίησις τού διενζενίου και των ομολόγων του διά την παρασκευήν των παραγώγων αύτών».

Εν Αθήναις τή 31 Ιανουαρίου 1956.

6294)Σ. 58)1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως άρθρου κανονισμού παροχών Ταμείου Ασφαλίσεως Υποδηματεργατών.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 35 της 16 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τό άρθρον 59 § 1 τού ά. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού τού Υπουργείου Εργασίας», ώς ούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά τού άρθρου 1 του ά. ν. 694)1937 περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας»

2) Τό ύπ' αριθ. 2520)1953 νομ. διάταγμα περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ών εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων τού ά. ν. της 11.11.1935 περί οργανισμού τού Υπουργείου Εργασίας κλπ.»,

3) Τάς διατάξεις τού από 30 Απριλίου 1946 νομ. δ/τος περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και τού ελέγχου των «Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά τού ύπ' αριθ. 1392)1949 ν. δ.

4) Πράτασιν τού Διοικ. Συμβουλίου τού Ταμείου Επικ. Ασφαλίσεως Υποδηματεργατών, υποβληθείσαν ήμιν διά της ύπ' αριθ. 1151)11.6.1955 αναφοράς του.

5) Γνώμην τού Συμβουλίου Κοιν. Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 232)1955, Συνεδρίασις 181η της ΙΑ' περιόδου της 14.12.1955), αποφασίζομεν:

Όπως το άρθρον 2 τού Κανονισμού Παροχών τού Ταμείου Επικ. Ασφαλίσεως Υποδηματεργατών τροποποιηθή ώς ακολούθως:

«Άρθρον 2.

Σύνταξις λόγω γήρατος.

1. Δικαιούνται συντάξεως λόγω γήρατος εκ τού Ταμείου, οι ασφαλισμένοι οι καθ' οιονδήποτε τρόπον διακόπτοντες την άσκησιν της ασφαλιστείας παρά τώ Ταμείω εργασίας:

α) Εάν συνεπλήρωσαν τό 65ον έτος της ηλικίας, προκειμένου περί αρρένων, και τό 60όν, προκειμένου περί θηλέων, και 2.500 τοιλάχιστον ημέρας εργασίας εν τή ασφαλίσει του Ταμείου, μή συνυπολογιζομένων των λόγω αναγνωρίσεως προϋπηρεσίας εξ ών 500 τοιλάχιστον κατά την τελευταίαν πρό της υποβολής της αιτήσεως περί απονομής συντάξεως πενταετίαν.

β) Εάν επραγματοποίησαν εν τή ενεργώ ασφαλίσει τού Ταμείου τοιλάχιστον ανά εκατόν (100) ημέρας εργασίας καθ' έκαστον των πέντε (5) ετών των αμέσως προηγουμένων της ημέρας της υποβολής της περί απονομής συντάξεως λόγω γήρατος αιτήσεως και εφ' όσον κατά την ημέραν ταύτην έχει συμπληρώσει ό μέν άρρην τό 65ον έτος της ηλικίας του, ή δέ θήλυς τό 60όν.

Η διάταξις τού εδαφίου β' τού παρόντος άρθρου ισχύει μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου 1960.

γ) Εάν συνεπλήρωσαν τό 60όν έτος της ηλικίας, προκειμένου περί αρρένων, και τό 55ον περί θηλέων και 4.000 τοιλάχιστον ημέρας εργασίας εν τή ενεργώ ασφαλίσει τού Ταμείου, μή συνυπολογιζομένων των λόγω αναγνωρίσεως προϋπηρεσίας, εξ ών 500 τοιλάχιστον κατά την τελευταίαν πρό της υποβολής της αιτήσεως περί απονομής συντάξεως πενταετίαν.

Εν Αθήναις τή 31 Ιανουαρίου 1956.

9538)875)1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί συμπληρώσεως της ύπ' αριθ. 40009)28.8.1954 αποφάσεως και εγκρίσεως τού κανονισμού των τελικών εξετάσεων των εις την Σχολήν Επαγγελματικού Προσανατολισμού φοιτώντων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 35 της 16 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τάς διατάξεις τού ν. δ. 2656)1953 περί οργανώ-

σεως και ελέγχου ένορίας εργασίας»

2) Τὸ ἀπὸ 1.2.1954 β. δ. ἐπεφ' συστάσεως εἰδικοῦ τμήματος διὰ τὴν μορφωτικὴν ἐξειδίκευσιν ὑπαλλήλων τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας παρὰ τῷ Κέντρῳ Ἐρευνῶν Ψυχοτεχνικῶν Ἀθηνῶν (Φ.Ε.Κ. 17 τ. Α' τῆς 1.2.1954).

3) Τὸ ἀπὸ 2.1.1954 β.δ/γμα ἐπεφ' συστάσεως Κέντρου Ἐρευνῶν Ψυχοτεχνικῶν παρὰ τῷ Γραφείῳ Εὑρέσεως Ἐργασίας Ἀθηνῶν (Φ.Ε.Κ. 1 τ. Α' τῆς 2.1.1954) καὶ

4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 40009)28.8.1954 ἡμετέραν ἀπόφασιν, ἀποφαινόμεθα:

Συμπληροῦντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 40009)28.8.1954 ἀπόφασιν ἐγκρίνομεν τὸν Κανονισμὸν τῶν τελικῶν ἐξετάσεων τῶν εἰς τὴν Σχολὴν Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ φοιτώντων καὶ τὴν χορήγησιν πτυχίου εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας, ἔχοντα οὕτω:

I. Ὡς κύρια μαθήματα τῶν ἐν τῇ Σχολῇ διδασκομένων μαθημάτων ὁρίζονται:

1) Ψυχοδιαγνωστική.

2) Μέθοδος ἐρευνῶν ἐπαγγελματικῆς καταλληλότητος.

3) Ψυχολογία τῆς ἐργασίας.

4) Ἐξελικτικὴ ψυχολογία (ψυχολογία παιδὸς καὶ ἐφήβου).

5) Ψυχολογία προσαρμογῆς.

6) Ἐφαρμογὴ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ καὶ μέθοδος αὐτοῦ.

7) Ἐπαγγελματολογία.

Ὡς δευτερεύοντα δὲ τοιαῦτα ὁρίζονται:

1) Ἀνατομία — Φυσιολογία.

2) Στατιστική.

3) Πολιτικὴ Οἰκονομία — Γεωοικονομία, καὶ

4) Τὰ διδαχθέντα κατὰ τὸ πρῶτον μόνον ἐξάμηνον.

II. Διὰ τὴν προσέλευσιν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Ψυχοδιαγνωστικῆς καὶ τῆς μεθόδου ἐρευνῶν ἐπαγγελματικῆς καταλληλότητος ἀπαιτεῖται προσαγωγὴ ψυχολογικῶν ἀναλύσεων πρακτικῶς 15 περιπτώσεων δι' ἑκαστον ἐξ αὐτῶν τῶν μαθημάτων.

III. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀσκηθῇ πρακτικῶς εἰς τὰ Ψυχοτεχνικὰ Κέντρα Ἐρευνῶν, ἐὰν δὲν ἔχῃ ἐξετασθῇ ἐπιτυχῶς εἰς τὴν ψυχοδιαγνωστικὴν (θεωρητικῶς ἢ καὶ εἰς τὴν μέθοδον ἐρευνῶν ἐπαγγελματικῆς καταλληλότητος (ἐκμάθησις τῆς τεχνικῆς τῆς μεθόδου). Ἡ σειρὰ τῆς ἀσκήσεως εἰς τὰ Ψυχοτεχνικὰ Κέντρα καθορίζεται βάσει τῆς σειρᾶς ἐπιτυχίας εἰς τὰ ἀνωτέρω μαθήματα.

IV. Διὰ νὰ θεωρηθῇ τις ἐπιτυχὼν, δέον νὰ λάβῃ εἰς μὲν τὰ πρωτεύοντα μαθήματα τὸν βαθμὸν 6 (ΣΞ), δυναμένων πρὸς τοῦτο νὰ συμψηφισθοῦν δύο μόνον ἐκ τῶν βαθμῶν τῶν μαθημάτων τούτων, πλὴν τοῦ μαθήματος τῆς μεθόδου ἐρευνῶν ἐπαγγελματικῆς καταλληλότητος, ὅπερ δὲν δύναται νὰ συμψηφισθῇ, εἰς δὲ τὰ δευτερεύοντα τὸν βαθμὸν 5 (πέντε) (τῶν τελευταίων τούτων ἐστω καὶ συμψηφιστικῶς).

Ὁ ὡς ἄνω συμψηφισμὸς δὲν χωρεῖ εἰς τὸ κύρια μαθήματα, ἐφ' ὅσον ὁ σπουδαστὴς δὲν ἔτυχεν εἰς ἑκατὸν τῶν συμψηφισθησομένων μαθημάτων τοὐλάχιστον τὸν βαθμὸν πέντε (5).

Ὡς βαθμὸς ἑκάστου μαθήματος λαμβάνεται ὁ μέσος ὅρος τῆς βαθμολογίας τοῦ πρώτου ἐξαμήνου (ἐφ' ὅσον ὑπάρχει τοιαύτη) καὶ τῶν τελικῶν ἐξετάσεων, διὰ δὲ τὰ ἔχοντα θεωρητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρακτικὴν ἐξάσκησιν ὁ μέσος ὅρος καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς βαθμολογιῶν ἢ τῶν δύο εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν. Διὰ τὸ μάθημα τῆς ἐφαρμογῆς ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ καὶ τῶν μεθόδων αὐτοῦ, ὅπερ ἐδιδάχθη παρὰ δύο Καθηγητῶν, ὡς βαθμὸς λαμβάνεται ὁ μέσος ὅρος τῆς βαθμολογίας καὶ τῶν δύο Καθηγητῶν.

Διὰ τὰ μαθήματα: 1) Ἱστορία τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ, 2) Ἐργατικὸν Δίκαιον, 3) Κοινωνικὴ Πολιτική, 4) Γενικὴ Ψυχολογία, 5) Κοινωνιολογία, 6) Ἀτομικὸν τοῦ πολίτου, 7) Ἐξέλιξις τῆς ἐπιστημονικῆς σκέψεως καὶ τῆς τεχνικῆς καὶ 8) Ψυχοτεχνία, θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ βαθμολογία τοῦ πρώτου ἐξαμήνου διαρκούντος τοῦ ὁποίου ἐγένετο καὶ ἡ διδασκαλία καὶ ἐφ' ὅσον ἐδόθη βαθμολογία ὑπὸ τῶν οἰκείων Καθηγητῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἄλλως παραλείπονται.

V. Σπουδαστὴς ὁ ὁποῖος ἔχει περισσοτέρας τῶν 15 ἐν συνόλῳ ἀπουσιῶν εἰς ἓν ἐστω τῶν κυρίων μαθημάτων ἀποκλείεται τῶν ἐξετάσεων.

VI. Ἡ ἐξέτασις εἰς τὰ κύρια μαθήματα, πλὴν τῆς ἐξελικτικῆς ψυχολογίας καὶ τῆς ἐπαγγελματολογίας, εἶναι προφορική. Ὑποχρεοῦνται ὅμως οἱ σπουδασταὶ ὅπως καταρτίσωσι μίαν γραπτὴν γνωμάτευσιν δι' ἕκαστον τῶν προφορικῶς ἐξεταζομένων κυρίων μαθημάτων βάσει δεδομένων στοιχείων ἐνώπιον τῆς κατωτέρω ἀναγραφομένης ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ γνωμάτευσις αὕτη ἐπέχει θέσιν γραπτῆς ἐξετάσεως, βαθμολογουμένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Καθηγητοῦ. Εἰς τὴν ἐξελικτικὴν ψυχολογίαν καὶ τὴν ἐπαγγελματολογίαν ὡς καὶ εἰς τὰ δευτερεύοντα, ἡ ἐξέτασις εἶναι γραπτή. Αἱ γραπταὶ ἐξετάσεις θὰ διεξαχθῶσιν ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς ἀπαρτιζομένης ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς, ἐκ τοῦ Καθηγητοῦ οὗτινος τὸ μάθημα ἐξετάζεται καὶ ἐκ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ψυχοδιαγνωστικῆς. Ἡ Ἐπιτροπὴ δικαιοῦται τῶν οἰκείων ἐξόδων κινήσεως.

Ἡ Ἐπιτροπὴ μονογραφεῖ ἕκαστον γραπτὸν τῶν σπουδαστῶν, ἡ βαθμολογία ὅμως γίνεται ἀπὸ τὸν διδάξαντα τὸ μάθημα Καθηγητήν.

VII. Ἡ θεωρητικὴ ἐξέτασις εἰς τὴν ψυχοδιαγνωστικὴν καὶ εἰς τὰς μεθόδους ἐρεύνης ἐπαγγελματικῆς καταλληλότητος διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἀσκηθησομένων εἰς τὰ ψυχοτεχνικὰ Κέντρα θέλει λάβει χώραν κατὰ τὴν 25 Φεβρουαρίου 1956.

VIII. Διὰ τὴν προσέλευσιν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς Ψυχολογίας τῆς ἐργασίας ἀπαιτεῖται εἰδικὴ ἐργασία ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος.

IX. Βαθμολογικὴ κλίμαξ καθορίζεται 1—10.

Ἡ περίοδος τῆς διδασκαλίας λήγει τὴν 15ην Ἀπριλίου 1956, αἱ δὲ τελικαὶ ἐξετάσεις θέλουσι διεξαχθῆ μέχρι τῆς 15 Μαΐου 1956. Ἡ πρακτικὴ ἐξάσκησις δέον νὰ περαιωθῇ ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουνίου 1956.

Οἱ Καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς ὑποχρεοῦνται νὰ παραδώσωσιν εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς μέχρι τῆς 15ης Ἀπριλίου 1956 πίνακα τῶν τακτικῶς φοιτώντων σπουδαστῶν μὲ ἐνδείξεις δι' ἕκαστον τούτων τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀπουσιῶν διαρκούσης τῆς διδακτικῆς περιόδου εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐξετάσεων, πίνακα τῆς βαθμολογίας ἑκάστου τῶν σπουδαστῶν, διεύθυνσις ὑπογεγραμμένον, ὡς καὶ τὰ γραπτὰ τῶν ἐξετάσεων.

Τὸ παρεχόμενον πτυχίον εἰς τοὺς τελικῶς ἐπιτυχόντας τῶν ἐξετάσεων σπουδαστὰς ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς, τοῦ Γραμματέως αὐτῆς καὶ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ψυχοδιαγνωστικῆς.

Ὁ πίναξ τῶν βάσει τῆς παρούσης ἐχόντων δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰς τελικὰς ἐξετάσεις σπουδαστῶν καθὼς καὶ ὁ πίναξ ἐπιτυχίας αὐτῶν συντάσσεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπὸ τῶν Καθηγητῶν παραδεδομένων στοιχείων ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς καὶ τῶν Καθηγητῶν αὐτῆς εἰς κοινὴν σύσκεψιν καὶ ὑπογράφεται παρὰ τῶν παρόντων κατὰ τὴν σύσκεψιν προσώπων.

Τὸ παρεχόμενον πτυχίον εἰς τοὺς τελικῶς ἐπιτυχόντας τῶν ἐξετάσεων σπουδαστὰς ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς, τοῦ Γραμματέως αὐτῆς καὶ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ψυχοδιαγνωστικῆς καὶ φέρει τὴν σφραγῖδα τῆς Σχολῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Φεβρουαρίου 1956.

10426) Σ. 99) 1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων.

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 35 τῆς 16 Φεβρουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694) 1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας·

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 νομ. διάταγμα περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς

11.11.1935 επερί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.».

3) Τάς διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 νομοθετικού επερί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής, κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392|1949 ν. δ.

4) Πράξιν του Διοικ. Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 497|1.2.1956 αναφοράς του.

5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 43. 50|1956, συνεδρίασις 197 της ΙΑ περιόδου της 8.2.1956), αποφασίζομεν:

Οπως το άρθρον 3 του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων τροποποιηθή ως ακολούθως:

«Άρθρον 3.

Π ό ρ ο ι.

Πόροι του Ταμείου είναι:

1. Εισφορά των ησφαλισμένων ίση προς 7% επί των πάσης φύσεως τακτικών αποδοχών των, ήτοι μισθού, φιλοδωρήματος και αποτιμήσεως τροφής.

2. Ισόποσος προς την ανωτέρω συνεισφορά των εργοδοτών.

3. Η κατά το άρθρον 10 του ά. ν. 844|1937 συνδρομή των ησφαλισμένων προς το Ταμείον, αναπροσαρμοσθείσα εις δραχμάς 8 διά των υπ' αριθ. 5616|1954 και 727321 Σ. 1698|1955 αποφάσεων Υπουργού Εργασίας.

4. Αι εκ της περιουσίας πρόσοδοι και αι τυχόν δωρεαί.

Εκ της κατά τας §§ 1 και 2 εισφοράς των ησφαλισμένων και συνεισφοράς των εργοδοτών ποσοστόν μεν 5% εξ εκατέρας αποτελεί πόρον του Κλάδου Ασθενείας, ποσοστόν δε 2% εξ εκατέρας αποτελεί πόρον του Κλάδου Προνοίας».

Εν Αθήναις τη 15 Φεβρουαρίου 1956

Απόφ. Διοικητικού Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί συστάσεως εν Λευκάδι Τοπικού Υποκαταστήματος του Ι.Κ.Α.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 35 της 16 Φεβρουαρίου 1956)

Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων

(Συνεδρίασις Διοικητικού Συμβουλίου Ι.Κ.Α. 5|20.1.1956)

Το Δ.Σ. του Ι.Κ.Α., λαβόν υπ' όψιν το από 18.1.1956 εισηγητικόν σημείωμα της Διευθύνσεως οργανώσεως και μεθόδων, ως και προφορικήν εισήγησιν του Διευθυντού αυτής, αποφασίζει ομοφώνως:

1. Εγκρίνει την σύστασιν εν Λευκάδι Τοπικού Υποκαταστήματος του Ι.Κ.Α.

2. Ορίζει τα όρια της ασφαλιστικής περιοχής αυτού ως κατωθι:

Αναπολικώς από κεντρικής εισόδου των παλαιών Αλυκών (οικία Γ. Κατωπόδη) τα όρια ακολουθούν νοητήν ευθείαν γραμμήν ν. δ. μέχρι της βάσεως (κέντρου) Πάλλα. Από του σημείου τούτου δυτικώς μέχρι της οδού της άγκυρας προς χωρίον Τσουκαλάδες και εκείθεν προς Δ. μέχρι του Ιχθυοτροφείου Λευκάδος Ν. των φυσικών Λευκάδος. Από του σημείου τούτου κατά μήκος ής ακτής της θαλάσσης Β—ΒΑ και Ν. μέχρι της κεντρικής εισόδου παλαιών Αλυκών (σημείου εκκινήσεως) συμπεριλαμβανομένων και ο λιμενοβραχίων ολόκληρος και

3. Οπως το συνιστώμενον Τοπικόν Υποκατάστημα όπαγθή υπό την εποπτείαν του Περιφερειακού Υποκαταστήματος Πατρών.

Απόφ. Διοικητικού Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί συστάσεως εν Ναυπλίω Τοπικού Υποκαταστήματος του Ι.Κ.Α.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 35 της 16 Φεβρουαρίου 1956)

Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων

(Συνεδρίασις Διοικητικού Συμβουλίου Ι.Κ.Α. 5|20.1.1956)

Το Δ. Σ. του Ι.Κ.Α., λαβόν υπ' όψιν το από 18.1.1956 εισηγητικόν σημείωμα της Διευθύνσεως οργανώσεως και μεθόδων, ως και προφορικήν εισήγησιν του Διευθυντού αυτής, αποφασίζει ομοφώνως:

1. Την σύστασιν εν Ναυπλίω Τοπικού Υποκαταστήματος του Ι.Κ.Α. και

2. Τον ορισμόν των ορίων ασφαλιστικής περιοχής του συνισταμένου Υποκαταστήματος ως κάτωθι:

Τα όρια της ασφαλιστικής περιοχής άρχονται από της βορειοδυτικής ακτής με κατεύθυνσιν νοτιοδυτικήν, διερχόμενα δε εκ της νοτιοδυτικής πλευράς του τουριστικού ξενοδοχείου Μπαζιγιώ, ανέρχονται εκ της νοτίου πλευράς του Παλαμηδίου και προχωρούν προς ανατολάς διά μέσου περιοχής Αγίας Παρασκευής μέχρι της Μονής Ζωοδόχου Πηγής περικλείοντα ούτω τους συνοικισμούς Προνοίας και Νέου Βυζαντίου.

Εντεύθεν κάμπτουσι βορείως και' ευθείαν προς το όφωμα Προφήτης Ηλίας Κοφινά, τέμνοντα την λεωφόρον Ασκληπιού εις 2.800 μέτρα και διασχίζουν την περιοχήν Ροδίου και μέχρι της κοίτης του χειμάρρου Ραμαντάνη, διερχόμενα ακριβώς από τους πρόποδας του ύφώματος Προφήτης Ηλίας.

Εκείθεν κάμπτουσιν οριστερά μέ βορειοδυτικήν κατεύθυνσιν και ακολουθούντα την κοίτην του χειμάρρου, τέμνουν την δημοσίαν όδόν Ναυπλίου — Άργους εις το 3ον χλμ. και προχωρούν καταλήγοντα εις την θάλασσαν, διά της κοίτης του χειμάρρου.

Ούτως περιλαμβάνεται και ο χώρος εις ακτίνα ενός χιλιομέτρου εκατέρωθεν της δημοσίας όδου Ναυπλίου — Άργους μέχρι της στάσεως Μπαλανίου παρά το 6ον χλμ. της οδού ταύτης.

3. Την υπαγωγήν του συνισταμένου Τοπικού Υποκαταστήματος υπό την εποπτείαν του Περιφερειακού Υποκαταστήματος Τριπόλεως.

8607) Ε 191) 1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως εις καταστατικόν Ταμείου Συντάξεως Προσωπικού Γεωργικών Συνεταιρικών Οργανώσεων

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 40 της 21 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Το άρθρον 59 § 1 του ά. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 επερί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας, ως ταύτο αυθεντικώς ερμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά. ν. 694|1937 επερί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας.

2) Το υπ' αριθ. 2520|1953 νομ. διάταγμα επερί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ών εφαρμόζεται η διαδικασία η διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά. ν. της 11.11.1935 επερί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.».

3) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 νομοθετικού επερί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής, κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392|1949 ν. δ.

4) Πράξιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεως και Προνοίας Προσωπικού Γεωργικών Συνεταιρικών Οργανώσεων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 1410|427|13.4.1955 αναφοράς του.

5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως συνεδρίασις 178η της ΙΑ' Περιόδου της 5.12.1955, αποφαινόμεθα:

Οπως εις το Καταστατικόν του Ταμείου Συντάξεως και Προνοίας Προσωπικού Γεωργικών Συνεταιρισμών Οργανώσεων επέλθωσιν αι κάτωθι τροποποιήσεις:

Α'. Το άρθρον 8 του ως άνω Καταστατικού τροποποιείται ως ακολούθως:

Επιτροπαί προς κρίσιν ανικανότητος

Άρθρον 8.

1. Η διαπίστωσις της σωματικής ή διανοητικής ανικανότητος διά την απονομήν των υπό του παρόντος προβλεπομένων λόγω αναπηρίας συντάξεων ενεργείται υπό

των κατά τόπους Πρωτοβαθμίων Υγειονομικών Επιτροπών τού Ι.Κ.Α. Κατά των αποφάσεων των ως άνω επιτροπών επιτρέπεται προσφυγή τού τε ησφαλισμένου και τού Ταμείου, ενώπιον των Δ)βαθμίων Υγειον. Επιτροπών τού Ι.Κ.Α. εφαρμοζομένων αναλόγως των εκάστοτε οικείων διατάξεων της νομοθεσίας αύτού, ως πρός την ακολουθητέαν διαδικασίαν, τάς προθεσμίας υποβολής των προσφυγών κλπ.

2. Πρός διαπίστωσιν της εξακολουθήσεως της προς εργασίαν ανικανότητος του συνταξιούχου δύναται τό Δ. Συμβούλιον τού Ταμείου να ζητή παρ' αύτού προσαγωγήν άπό εξαμηνίαν σχετικού πιστοποιητικού παρ' αύτού καθοριζομένου ή και να παραπέμπη τούτον εκ νέου οπωσδήποτε εις την κατά τό εδάφιον 1 τού παρόντος άρθρου επιτροπήν.

Η ανωτέρω διάταξις δέν έχει εφαρμογήν επί περιπτώσεων μονίμως κριθέντων ανικάνων πρός εργασίαν ησφαλισμένων, με ποσοστόν 60% και άνω.

3. Προκειμένου περί Ασφαλιστικών Κέντρων, εις ά δέν ισχύει ή ασφάλισις τού Ι.Κ.Α., ο ησφαλισμένος παραπέμπεται πρός έξέτασιν δι' αποφάσεως τού Δ. Σ. εις την Υγειονομικήν Επιτροπήν τού πλησιεστέρου Υποκαταστήματος τού Ι.Κ.Α. τού τόπου διαμονής.

Η σχετική δαπάνη μετακινήσεως ώς και αι δαπάναι εξετάσεως των ησφαλισμένων δι' άκρις διατάσσονται παρά τού Ταμείου βαρύνουν τούτο και καταβάλλονται εις τούς δικαιούχους κατόπιν αποφάσεως τού Δ. Σ., εκτός της περιπτώσεως καθ' ην η επιτροπή αποφαίνεται απορριπτικώς επί προσφυγής τού ησφαλισμένου ή συνταξιούχου οπότε βαρύνουν τούτον.

4. Διά την απόληψιν συντάξεως λόγω αναπηρίας δέον αύτη να μή είναι κατωτέρα τού ποσοστού 60 % (εξήκοντα τοις εκατόν).

5. Εις ην περίπτωσιν ο λόγω αναπηρίας συνταξιούχος κριθή άπό των εν § 1 επιτροπών τελεσιδίκως με ποσοστόν κάτω τού 60%, ή λόγω αναπηρίας σύνταξις διακόπτεται άπό της 1ης τού επομένου μηνός της γνωμοδοτήσεως, ο δέ ενδιαφερόμενος δέν δύναται να υποβάλη πρό της παρελεύσεως τού έτους νέαν αίτησιν περί παραπομπής του εις Υγειονομικήν Επιτροπήν.

Εις την περίπτωσιν της διακοπής της συντάξεως κατά τά άνωτέρω οριζόμενα δύναται ο συνταξιούχος να ζητήση δι' αιτήσεώς του την μεταφοράν του εις μίαν των κατηγοριών τού άρθρου 15, εφ' όσον έχει τάς προϋποθέσεις τούτου, περί συνταξιοδοτήσεως.

6. Κατά την πρώτην εφαρμογήν τού παρόντος άρθρου δύναται τό Δ. Σ. τού Ταμείου να παραπέμψη, κατά την κρίσιν του, τούς λόγω αναπηρίας συνταξιούχους δσους εκ τούτων κρίνει αναγκαίον όπως επανεξετασθούν είτε εις την πρωτοβάθμιον είτε εις την δευτεροβάθμιον Υγειονομικήν Επιτροπήν τάσσων 20ήμερον προθεσμίαν παρουσιάσεως άπό της λήξεως της εξαμηνίας.

Η ανωτέρω διάταξις δέν έχει εφαρμογήν επί των συνταξιούχων των κριθέντων ανικάνων με ποσοστόν αναπηρίας 60% και άνω.

Η καταβολή της συντάξεως αναστέλλεται εφ' όσον χρόνον ο συνταξιούχος λόγω αναπηρίας αναιτίως δέν προσέρχεται πρός επανεξέτασίν του μετά την λήξιν της ταασσομένης ως άνω 20ημέρου προθεσμίας.

7. Εις τούς συνταξιοδοτουμένους λόγω φυματιώσεως χορηγείται επί πλέον της τακτικής συντάξεως, μηνιαίον τακτικόν επίδομα φυματιώσεως, καθώς και εφ' άπαξ επίδομα αποθεραπείας κατά την πρώτην περίοδον τού βίου, ως ταύτη καθορίζονται διά των εκάστοτε εκδιδομένων κοινών υπουργικών αποφάσεων.

8. Εν τέλει τού άρθρου 13 τού εν λόγω Καταστατικού προστίθεται ή 3η έχουσα ούτω.

Άρθρον 13

3. «...Της ασφαλίσεως τού Ταμείου εξαιρούνται οι εκ των απασχολουμένων εις Γεωργικάς Συνεταιρικάς Οργανώσεις μηχανικοί, χημικοί, ηλεκτρολόγοι, θερματαί διπλωματούχοι μηχανικών, και εν γένει τό εργατοτεχνικόν προσωπικόν, ώς και οι οδηγοί αυτοκινήτων, εάν τυγχάνουν ησφαλισμένοι εις έτέραν κυρίαν ασφάλισιν».

Γ'. Τό άρθρον 15 τού ως είρηται Καταστατικού τροποποιείται ώς κατωτέρω.

Δικαιώματα άμέσως ησφαλισμένων.

Άρθρον 15.

Δικαίωμα συντάξεως έχει πάς ησφαλισμένος

α) Εάν αποχωρήση οπωσδήποτε της υπηρεσίας μετά την συμπλήρωσιν τού 65ου έτους της ηλικίας του προκειμένου περί αρρένων και τού 60ού προκειμένου περί θηλέων και έχη 15ετή τοιλάχιστον πραγματικήν εν ασφαλίσει τοιαύτην.

β) Εάν αποχωρήση οπωσδήποτε εκ της υπηρεσίας μετά την συμπλήρωσιν τού 60ού έτους της ηλικίας του προκειμένου περί αρρένων και τού 55ου προκειμένου περί θηλέων και έχη 25ετή συντάξιμον υπηρεσίαν εξ ής 15ετή πραγματικήν εν ασφαλίσει τοιαύτην.

γ) Εάν απολυθή της υπηρεσίας λόγω καταργήσεως θέσεως ή εξ άλλων λόγων μή αφειλομένων εις υπαιτιότητα αύτού μετά την συμπλήρωσιν τού 50ού έτους της ηλικίας του προκειμένου περί αρρένων και τού 45ου προκειμένου περί θηλέων και έχη 20ετή συντάξιμον υπηρεσίαν εξ ής 15ετή πραγματικήν εν ασφαλίσει τοιαύτην ή ανεξαρτήτως αρίου ηλικίας μετά συμπλήρωσιν 25ετούς συνταξίμου υπηρεσίας εξ ής 15ετή (δεκαπενταετή) εν ασφαλίσει τοιαύτην. Η ένεκα υποδιδασμού κατά βαθμόν λόγω μεταβολής εις την οργανικήν θέσιν τού προσωπικού παραίτησις εξομοιούται πρός την λόγω καταργήσεως θέσεως απόλυσιν. Εάν ή απόλυσις οφείλεται είτε αποδεδειγμένως εις βαρύ πειθαρχικόν παράπτωμα είτε εις καταδίκην συνεπεία άξιοποίνου πράξεως εις βαθμόν κακουργήματος είτε διά κατάχρησιν, κλοπήν, υπεξαίρεσιν, άπάτην ή πλαστογραφίαν, απιστίαν εις βαθμόν πλημμελήματος, ο ούτω απολυθείς δέν δικαιούται συντάξεως. Εν τοιαύτη περιπτώσει ή σύνταξις απονέμεται εις τά κατά τό παρόν δικαιούχους μέλη της οικογενείας του, άλλά μόνον εφ' όσον ο ησφαλισμένος έχει συμπληρώσει 25ετή συντάξιμον υπηρεσίαν εξ ής 15ετή πραγματικήν εν ασφαλίσει υπηρεσίαν και ηλικίαν 55 έτών.

Η παρά τή διαλιθείση Κεντρική Επιτροπή Προστασίας Εγχωρίου Σίτου (ΚΕΠΕΣ) ως και ή παρά τή ΠΑΕΓΑΕ υπηρεσία των μεταταχθέντων εις την ΚΥΔΕΠ δυνάμει των ν. 466)1941 και 255)1947 υπαλλήλων αύτών θεωρείται ώς υπηρεσία παρά γεωργική συνεταιρική οργανώσει και συμπολογίζεται ώς τοιαύτη διά την συμπλήρωσιν της δεκαπενταετίας τού παρόντος εδαφίου.

δ) Εάν αποχωρήση οπωσδήποτε εκ της υπηρεσίας μετά την συμπλήρωσιν 35ετούς συνταξίμου υπηρεσίας, εξ ής 20ετή πραγματικήν εν τή ασφαλίσει τού Ταμείου τοιαύτην προκειμένου περί αρρένων και μετά την συμπλήρωσιν 30ετούς συνταξίμου υπηρεσίας εξ ής 15ετή πραγματικήν, εν ασφαλίσει τοιαύτην προκειμένου περί θηλέων, ανεξαρτήτως δέ ορίου ηλικίας κατ' άμφοτέρας τάς περιπτώσεις.

Εν περιπτώσει αποχωρήσεως εκ της υπηρεσίας ησφαλισμένου πληρούντος άπασας τάς κατά τά άνωτέρω εδ. α, β, γ προβλεπομένας διά την απόκτησιν δικαιώματος συντάξεως προϋποθέσεις εκτός της τού ορίου ηλικίας, ή σύνταξις απονέμεται μετά την συμπλήρωσιν τού απαιτουμένου ορίου ηλικίας, υπό τον όρον ότι ή κατά την νομοθεσίαν τού Ταμείου συνάξιμος υπηρεσία του δέν ελήφθη ύπ' όψιν διά την απονομήν αύτώ συντάξεως παρ' ετέρου Οργανισμού κυρίας ασφαλίσεως.

ε) Εάν απολυθή της υπηρεσίας λόγω σωματικής ή πνευματικής ανικανότητος εκ νόσου καθιστώσης αύτόν ανίκανον πρός περαιτέρω εργασίαν μετά δέκα (10) έτών συντάξιμον υπηρεσίαν, εξ ής πενταετή πραγματικήν εν ασφαλίσει τού Ταμείου τοιαύτην.

στ) Ασχέτως χρόνου ασφαλίσεως, άν ή κατά τό προηγούμενον εδάφιον ανικανότης προήλθεν εξ εργατικού ατυχήματος, ήτοι εκ διαλείποντος επελθόντος προβλήτου και αναμφισβητήτως κατά την εκτέλεσιν της υπηρεσίας του ή εξ αφορμής αύτης και εφ' όσον διαρκεί ή ανικανότης αύτη. Πρός εργατικόν άτύχημα εξομοιούνται και τά υπό της υπ' αριθ. 6772)1940 απουργικής αποφάσεως προβλεπόμενα πολεμικά ατυχήματα ώς και τά διαρκούντος της αντάρσιας και εξ αφορμής αύτης εξερχόμενα τοιαύτα, εφ' όσον δέ πάντως ταύτα δέν οφείλονται εις συμμετοχήν τού παθόντος εις την αντάρσιαν.

ζ) Οι συνταξιοδοτηθέντες υπό τού Ταμείου υπάλληλοι και υπηρέται επί τή βάσει των περί συνταξιοδοτήσεως

διατάξεων της νομοθεσίας του Ι.Κ.Α. ἐξακολουθοῦσι νὰ συνταξιοδοτοῦνται, ἀκολουθοῦντες τὰς ἑκάστοτε ἰσχυούσας καὶ τροποποιουμένας διατάξεις τοῦ Ἰδρύματος.

Ἡ Διοίκησις τοῦ Ταμείου δύναται, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἐδαφίου, νὰ προβῇ εἰς ἀναπροσαρμογὴν τῶν ταιούτων συντάξεων βάσει τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων τοῦ Ι.Κ.Α.

η) Ἡ ἡλικία ἀποδεικνύεται μόνον διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως ἢ, ἐλλείψει τοιαύτης, διὰ τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὰ μητρῶα ἀρρένων ἢ τὰ δημοτολόγια γενομένης τοία συλλήψεως ἐπὶ τῇ ὑπαγωγῇ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου.

Ἐφ' ὅσον δὲν προσκύνεται ληξιαρχικὴ πρᾶξις ἐξ ὑπαρχῆς συντάγματος ἢς τοιαύτης γεννήσεως λογίζεται ἡ ἐν ἰσχύϊ τοῦ ἔτους γεννήσεως.

Δ. Ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ αὐτοῦ καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

Π ά ρ ο χ α ί.

Ἄρθρον 17.

Πόροι τοῦ Ταμείου τακτικοὶ καὶ ἔκτακτοι, εἰσὶν οἱ ἀκόλουθοι:

1. Τακτικοί:

α) Αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ πρώτου μηνὸς παντὸς ἀσφαλισμένου καταβαλλόμεναι εἰς ἄλλα (10) ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ του παντὸς ἄλλου δόσεις. Προκειμένου περὶ ἐκτάκτων ἐπὶ ἡμέρᾳ καὶ ὑπαλλήλων, ἐφ' ὅσον οὗτοι συμπληρώσωσι τὸ ἕνα τοῦ ἐξαμήνου. Ὡς ἀποδοχαὶ πρώτου μηνὸς ἐκάστου τούτων δύνται ἀσφαλισμένους τοὺς πρὸ τῆς Ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου ὑπηρετοῦντας εἰς Συνεταιρισμοὺς Ὀργανισμοὺς λογίζονται διὰ τοὺς κλητῆρας καὶ ὑπηρέτας τῶν ἐργατικῶν τοιούτων δραχμῶν ἑξακοσίων (600), διὰ τοὺς ὑπαλλήλους ἐπὶ μισθῷ κάτω τῶν τιμαριθμούχων ποσῶν δραχμῶν ἑπτακοσίων (700), διὰ δὲ τοὺς ἐπὶ μισθῷ τιμαριθμούχων καὶ ἄνω ὑπαλλήλους ποσῶν δραχμῶν ὀκτακοσίων (800), καταβάλλεται δὲ εἰς ἄλλα (10) συνεχεῖς μηνιαίας δόσεις ἀπὸ τῆς δημοταιρίσεως τῆς παρούσης. Ἡ αὐτὴ ρύθμισις ἰσχύει προκειμένου διὰ τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ταμείου.

Ὅσοι καταβληθῶσι ἐπὶ πλέον τῶν ἀνωτέρω ὑπὸ τῶν συνταξιούχων δὲν διαλογίζονται, ὀφειλόμενα δὲ τυχὸν ὑπ' αὐτῶν καταβάλλονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνωτέρω καθορισμοῦ.

β) Ἡ διαφορὰ μισθοῦ λόγῳ προαγωγῆς ἔνεκα πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἢ λόγῳ προαγωγῆς καταβαλλομένη ἐφ' ἅπαξ.

γ) Κατακράτησις 5% κατὰ μῆνα ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν ἑκάστου ἀσφαλισμένου, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ δευτέρου μηνός.

δ) Προσαρτᾶται ταὐτόχρονον πρὸς πάσας τὰς ἀνωτέρω α, β καὶ γ κατηγορίας τῶν ἀσφαλισμένων εἰσφορὰ τῶν ἐργατικῶν Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν Ὀργανώσεων. Αἱ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου ἐκάστοτε εἰσφοραὶ ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν ὁρίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καταβαλλομένων εἰς τοὺς ἀσφαλισμένους πάσης φύσεως ἀποδοχῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς μορφῆς ἐπὶ τῶν χρονικῶν ὁρίων καταβολῆς αὐτῶν.

Ε. Ἡ § Α τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ρηθέντος καταστατικοῦ τροποποιεῖται αὐτη:

Τοποθέτησις κεφαλαίων.

Ἄρθρον 20.

1. .....
2. .....
3. .....
4. .....
5. .....

6. Ἐπιτρέπεται ἐπίσης ὅπως ἐκ τῶν διαθεσίμων κεφαλαίων τοῦ Ταμείου παρέχωνται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς ὅρους ποὺ αὐτὸ ἠσφαλισμένους τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει ἓν τοὐλάχιστον ἔτος ἐν ἀσφαλίσει καὶ τοὺς συνταξιούχους αὐτοῦ δάνεια βάσει μέχρι τοῦ ποσοῦ ἴσου τὸ πολὺ πρὸς ἀποδοχὰς τριῶν μηνῶν δι' ἐκείνους τοὺς πρώτους καὶ πρὸς τὰς ἀνωτέρω τριῶν μηνῶν διὰ τοὺς δευτέρους ἐπὶ ἐπιτοκίῳ οὐχὶ μικροτέρῳ τοῦ διὰ τὰς καταβολὰς ὁρίου τοῦ Ταμείου χορηγουμένου. Ἡ χορήγησις τῶν δάνειων τούτων ἀποκλείεται εἰς τοὺς δρους καὶ περιορισμοὺς τοὺς τιθεμένους ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεων καὶ ἐγκυκλίων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἡ ἐξόφλησις δὲ τούτων ἐνεργεῖται εἰς 36 τὸ πολὺ μηνιαίας τοκοχρεωλυτικὰς δόσεις.

ΣΤ. Τὸ ἄρθρον 21 τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς κατωτέρω:

Παροχαὶ συντάξεως ἀμέσως ἠσφαλισμένων.

Ἄρθρον 21.

1. Ὡς συνταξιμος μισθὸς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ σύνταξις, λαμβάνεται ποσοστὸν 80% τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἑκάστοτε καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, ἐφ' ὃν ἀποδίδονται εἰσφοραὶ εἰς τὸ Ταμεῖον κατὰ τοὺς τελευταίους ἕξ ἕξ μῆνας (δωδεκάμηνον) τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἠσφαλισμένου.

2. Ἡ σύνταξις συνίσταται μέχρι 25 ἐτῶν συντάξιμου ὑπηρεσίας εἰς τὰ ἑπτηκοστὰ τοῦ ἀνωτέρω συντάξιμου μισθοῦ, ὅσα εἶναι τὰ ἔτη τῆς συντάξιμου ὑπηρεσίας.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 25ετοῦς συντάξιμου ὑπηρεσίας ἡ σύνταξις αὐτη προσαυξάνεται κατὰ δύο πεντηκοστὰ τοῦ ὡς ἀνωτέρω συνταξίμου μισθοῦ δι' ἑκαστον ἔτος συντάξιμου ὑπηρεσίας ἀπὸ τοῦ ἑκαστοῦ ἕκτου (26ου) ἔτους μέχρι τοῦ τριακοστοῦ (30) ἔτους συμπεριλαμβανομένου καὶ κατὰ τρία πεντηκοστὰ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω μισθοῦ δι' ἑκαστον ἔτος συντάξιμου ὑπηρεσίας ἀπὸ τοῦ τριακοστοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τριακοστοῦ πέμπτου συμπεριλαμβανομένου.

3. Ὁ καθορισμὸς τῆς συντάξεως ἀνικαπτήτου των βικεκαμμένων τοιούτης βάσει τῶν διατάξεων τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 19 ἐνεργεῖται ὑπολογιζομένου ὡς χρόνου ὑπηρεσίας, κατ' ὁλόκληρον: α) 25 ἐτῶν συντάξιμου ὑπηρεσίας ἐφ' ὅσον ἐπήλθε μόνιμη ἐπαγγελματικὴ ἀνικανότης τὸ ποσοστὸν τῆς ὁποίας ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ 60% διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν καθηκόντων του παθόντος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του ἢ παρεμφερεῖ Ὀργανισμῷ, β) τριακοντα δὲ ἐτῶν συντάξιμου ὑπηρεσίας ἐφ' ὅσον ἐπήλθε πλήρης ἀνικανότης πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν.

4. Τὰ ποσὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου καταβαλλομένων συντάξεων εἰς τοὺς συνταξιούχους λόγῳ ἀναπηρίας προσαυξάνεται κατὰ 30% μὲν ἐφ' ὅσον ὁ ἀνάπηρος εὑρίσκεται διαρκῶς εἰς κατάστασιν ἀπαιτοῦσαν συνεχῆ ἐπίβλεψιν, ἀεὶ παρίστανται καὶ συμπαράστασιν ἑτέρου προσώπου, κατὰ 30% δὲ ἐφ' ὅσον ὁ ἀνάπηρος καθιστᾶ ἀπολύτως ἀναγκαίαν διὰ τὰς μετακινήσεις του συνταξιούχου, τὴν χρησιμοποίησιν μεταφορικοῦ μέσου (πάλιν κάτω ἄκρων).

5. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβῇ τῶν συντάξιμων μισθῶν τοῦ ἠσφαλισμένου ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας.

6. Συνταξιοῦχοι τοῦ Ταμείου τυχόντες συντάξεως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τῶν ἰσχυουσῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης δύνανται νὰ αἰτήσωνται ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Κυβερνήσεως τὸν διοικοδοσιμόν τῆς συντάξεως των ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τῆς παρούσης.

7. Τυχὸν ἀμφισβητήσεις κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς § 6 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπιλύονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετὰ γνώμην τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

Ζ. Τὸ ἄρθρον 23 τοῦ ρηθέντος καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Καταβολὴ συντάξεως.

Ἄρθρον 23.

1. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως καταβάλλεται τῇ τὴν ὀκτὴν ἑκάστου μηνὸς εἰς τὸν συνταξιοῦχον ἢ τὸν νόμιμον αὐτοῦ πληρεξούσιον ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ βιβλιαρίου συντάξεως, χορηγουμένου ὑπὸ τοῦ Ταμείου, φέροντος δὲ τὴν φωτογραφίαν τοῦ συνταξιούχου καὶ ἀσφραγίστου τὸ δὶς μετακόμισμα, τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ποσὸν τῆς μηνιαίας αὐτοῦ συντάξεως.

2. Ὁ συνταξιοῦχος ὑποχρεοῦται νὰ προσκομίζῃ κατ' ἐκάστην ἑξαμηνίαν διάρκειαν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ βιβλιαρίου του ὑπὸ τῆς οἰκείας δημοτικῆς ἢ κοινοτικῆς Ἀρχῆς, ἐμφαίνουσαν ὅτι οὐδεμία μεταβολὴ ἐπῆλθεν αὐτῷ συνεπαγομένη τὴν παῦσιν διακοπὴν ἢ μείωσιν τῆς ἐκαπτουσένης συντάξεως.

3. Οι καταβάλλοντες συντάξεις, άνω των ανωτέρω στοιχείων, τυγχάνουσιν υπεύθυνοι έναντι τοῦ Ταμείου διά πάσαν ζημίαν ήτις ήθελε προέλθει έκ τῆς παραλείψεως ταύτης».

Η'. Τό άρθρον 27 τοῦ ἐν λόγω καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

"Αρθρον 27

1. Τὸ Ταμεῖον ἐκπροσωπεῖται δικαστικῶς καὶ ἐξωδίκως ὑπό τοῦ προέδρου τοῦ Δ. Σ. καὶ ἐν κωλύματι ἡ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ ὑπό τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτὸν ἀντιπροέδρου.

Δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. νὰ ἀνατίθεται ἡ ἐκπροσώπησις τοῦ Ταμείου εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις καὶ εἰς ἕτερα μέλη αὐτοῦ.

2. Τὸ Ταμεῖον δὲν δεσμεύεται ἔναντι τρίτων καὶ δὲν ἀναλαμβάνει οἱαδήποτε ἀπολύτως ὑποχρέωσιν ἔναντι οἱουδήποτε, παρὰ μόνον δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. καταχωρουμένης εἰς τὰ πρακτικά.

3. Μέλος τοῦ Δ. Σ. ἐξερχόμενον δι' ὑπηρεσίαν ἐκτὸς τῆς ἕδρας αὐτοῦ, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ., λαμβάνει παρὰ τοῦ Ταμείου ἡμερησίαν ἀποζημίωσιν Υπουργικοῦ Διευθυντοῦ Α' τάξεως καὶ ὁδοιπορικὰ ἔξοδα συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυούσας διατάξεις ὁδοιπορικῶν ἐξόδων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Τὸ Δ. Σ. δύναται νὰ ἐγκρίνῃ τὴν προκαταβολὴν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων ἐπὶ ἀποδόσει λογαριασμοῦ.

Διὰ τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. καθορίζεται καὶ ὁ ἀνώτερος ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν τῶν ἐκτὸς ἕδρας ὑπηρεσίας τοῦ συμβούλου.

Θ'. Τὸ ἄρθρον 31 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ τροποποιεῖται οὕτω:

«"Αρθρον 31

1. .....

2. Δύναται ἐπίσης ν' ἀναγνωρισθῇ συντάξιμος ὑπηρεσία καὶ ἡ παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ παρ' Ὀργανισμοῖς Δημοσίου ἢ παρ' ἀναγνωρισμένοις Τραπέζαις ἢ Ἀνωνύμοις Ἑταιρείαις, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δ. Σ. καὶ ἐφ' ὅσον ἡ προσφερθεῖσα ὑπηρεσία εἶναι ὁμοιοειδὴς πρὸς τὴν ἐργασίαν τῶν Γεωργικῶν Συνεταιρικῶν Ὀργανώσεων, ἀναγνωρισθῇ δὲ αὕτη διὰ τὴν μισθολογικὴν ἢ βαθμολογικὴν ἐνταξίν του παρ' αὐτῷ.

Ὁ χρόνος τῆς οὕτω ἀναγνωριζομένης προυπηρεσίας δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ δέκα (10) ἔτη κατ' ἀνώτατον ὅριον.

Ἡ ἀναγνώρισις ὡς συνταξίμου τῆς ἀνωτέρω προϋπηρεσίας ἐπιτρέπεται μόνον μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δι' οἱασδήποτε περιπτώσεων δωδεκαετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου.

Ἡ παρὰ τῇ διαλυθείσῃ Κεντρικῇ Ἐπιτροπῇ Προστασίας Ἐγγωρίου Σιτοπαραγωγῆς (ΚΕΠΕΣ), ἡ παρὰ τῇ ΠΑΕΓΑΕ ὑπηρεσία τῶν μεταθέντων εἰς τὴν ΚΥΔΕΠ δυνάμει τῶν ν. 2551)1947 καὶ 4661)1941 ὑπαλλήλων τούτων, ὡς καὶ ἡ ὑπηρεσία ὑπαλλήλων παρὰ τοῖς Γεωργικοῖς Ἐπιμελητηρίοις καὶ τοῖς Οἴκοις τοῦ Ἀγρότου, θεωρεῖται ἐν ἀσφαλίσει παρὰ Γεωργικῇ Συνεταιρικῇ Ὀργανώσει.

Ἡ ἐξαγορὰ τῆς κατὰ τ' ἀνωτέρω προϋπηρεσίας ἐνεργεῖται ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς προηγουμένης παραγράφου, ἐπὶ ἀσφαλίστρῳ 5% καταβλητέῳ ἐξ ὁλοκλήρου παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου.

Πάντως προϋπηρεσία ἡ ὁποία ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ ὑπελογίσθη ὡς συντάξιμος διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ ἄλλου Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, δὲν προσμετρεῖται ἐφεξῆς εἰς τὸν παρὰ τῷ Ταμείῳ συντάξιμον χρόνον.

3. Ἐὰν, διαρκούσης τῆς καταβολῆς τῶν ἀνωτέρω εἰσφορῶν, γεννηθῇ δικαίωμα συντάξεως, τὰ ἀπομένοντα ὑπόλοιπα καταβάλλεται διὰ κρατήσεως μέχρι τοῦ ἑνὸς πέμπτου τῆς συντάξεως.

4. Αἱ ἀνωτέρω προϋπηρεσίαι ἀναγνωρίζονται συντάξιμοι δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου, τῇ αἰτήσει τοῦ ἀσφαλισμένου ἢ μετὰ τὸν θάνατον τούτου, τῇ αἰτήσει τῶν δικαιοδόχων αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει στοιχείων καθοριζομένων ὑπὸ τοῦ Δ. Σ.

5. Δύναται ἐπίσης νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς συντάξιμος ὑπηρεσία, ἐφ' ὅσον ἀποδεικνύεται ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ πιστοποιητικῶν:

α) Ὁ χρόνος τῆς ἀναγκαστικῆς ἀπομακρύνσεως τῶν ἠσφαλισμένων ἀπὸ τὰς εἰς ἃς ὑπῆρξαν Γεωργικὰς Συνεταιριστικὰς Ὀργανώσεις, τὰς ἐδρευούσας εἰς τὰς δουλγαροκρατηθείσας περιοχὰς τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Δυτικῆς Θράκης.

β) Ὁ χρόνος ἀπομακρύνσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἀμηρίας, αἰχμαλωσίας ἢ φυλακίσεως δι' ἐθνικὴν δρᾶσιν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ κατοχῆς. Ὡς συντάξιμος χρόνος ἀναγνωρίζεται ἐπίσης ὁλόκληρος ἡ ἐφεδρικὴ ὑπηρεσία τῶν ἠσφαλισμένων. Ἡ ἀνωτέρω ἐφεδρικὴ ὑπηρεσία ὑπολογίζεται πέραν τῆς ὑπὸ τῆς § 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀναγνωριζομένης. Ἡ ἐξαγορὰ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναγνωριζομένης συντάξιμου ὑπηρεσίας ἐνεργεῖται κατὰ τὰ ἐν τῇ § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενα.

Ἡ ἐκ τῶν ἠσφαλισμένων τούτων ἐφεδρικὴ ὑπηρεσία ἐλέγχεται ἐξ ἐπισήμου πιστοποιητικοῦ ἢ ἀντιγράφου φύλλου μητρώου τοῦ στρατολογικοῦ μητρώου αὐτῶν.

6. Διὰ τὴν ἀναγνώρισιν προϋπηρεσίας τῶν §§ 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀπαιτεῖται: α) Πρωτότυπον πιστοποιητικὸν ὑπηρεσίας ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου (Δημοσίας Ἀρχῆς, Ν.Π.Δ.Δ.) ἐν ᾧ νὰ ἀναγράφεται ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ὑπηρεσίας, ἡ κατάστασις του (ἐὰν ὑπηρέτει ὡς μόνιμος ἢ ἡμερομίσθιος κλπ.), τὸ συνεχὲς ἢ μὴ ταύτης καὶ ὁ μισθὸς ἢ ἀπολάβιαν ἑκάστοτε. β) Προκειμένου περὶ Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων, σὺν τοῖς ἀνωτέρω καὶ ἀπόσπασμα πρακτικῶν διορισμοῦ, τεθεωρημένον ἀπὸ τὸν Ἐπόπτην Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν τῆς ΑΤΕ. γ) Προκειμένου περὶ δημοσίων ὑπηρεσιῶν ἢ Ν.Π.Δ.Δ. ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' δικαιολογητικῶν καὶ ἀντίγραφον ΦΕΚ.

7. Προϋπηρεσίαι ἀναγόμεναι εἰς τὴν μετὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ταμείου (22-1-40) χρονικὴν περίοδον καὶ αἵτινες κρίνονται ἀναγνωριστέαι ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου κατὰ τὸ ἀνωτέρω ὁριζόμενον, ἐξαγοράζονται διὰ τῆς καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου εἰσφορᾶς πρὸς 10% (δέκα τοῖς ἑκατὸν) ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἀποδοχῶν τῶν λαμβανομένων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως του περὶ ἀναγνωρίσεως τούτων.

Ἡ καταβολὴ τῆς οὕτω ἐξαγοραζομένης προϋπηρεσίας ἐνεργεῖται ἐφ' ἅπαξ ἢ κατὰ δόσεις, ὧν ὁ ἀριθμὸς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. καὶ δὲν δύναται ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ὑπερβῇ τὰς 60».

Μεταβατικὴ διάταξις.

Κατὰ τὴν πρώτην πενταετίαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐδ. δ' τοῦ ἄρθρου 15 τῆς παρούσης ἀπαιτεῖται τόσος χρόνος πραγματικῆς ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου ὑπηρεσίας, ὅσα ἔτη ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου μέχρι τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Φεβρουαρίου 1956.

5331)1003)1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 19.1.1956 τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περὶ καθορισμοῦ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν Ἀθηνῶν καὶ Προαστείων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 48 τῆς 29 Φεβρουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ», ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 19 Ἰανουαρίου 1956 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας «περὶ καθορισμοῦ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν Ἀθηνῶν καὶ Προαστείων» κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 28 Ἰανουαρίου 1956, συντελεσθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 48 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Τοπικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασί-

ας τῶν ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν Ἀθηνῶν καὶ Προαστείων.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον 19ην Ἰανουαρίου 1956, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 12.30' μ.μ., οἱ ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς μὲν Χ. Καραχάλιος, Πρόεδρος καὶ Μ. Καυκαυτάκης, Γεν. Γραμματεὺς καὶ Β. Κλειτσούνης, ἐκπρόσωποι τοῦ Συλλόγου Ἐμπορορραπτῶν Ἀθηνῶν, Ν. Κοκόβλης, Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἐμπορορραπτῶν, Καταστηχῶν Ἀθηνῶν, Κ. Μπόμπολας, Πρόεδρος καὶ Π. Νομικός, Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου Στρατιωτικῶν Ραπτῶν καὶ Πιλοποιῶν Α.Π., ἀφ' ἑτέρου δὲ Β. Ράπτης, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐργατ. Κέντρου Ἀθηνῶν, Α. Καντιώτης, Πρόεδρος καὶ Κ. Βάτσιος, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Σωματείου Ραπτεργατῶν Α. Π., Ἰγγλέσης Κωνστ. Γ. Γραμματεὺς Σωματείου Ραπτεργατῶν, ἀποφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης κανονικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς καθορίζονται οἱ ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν Ραπτεργατῶν καὶ Ραπτεργατριῶν Ἀθηνῶν — Προαστείων, πλὴν τῶν τοιούτων τῶν ἀπασχολουμένων εἰς Ραφεῖα κλπ. ἐτοίμων ἐνδυμάτων, ὡς ἀκολούθως:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὅροι ἀμοιβῆς

Ἄρθρον 1

Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν ἐνδυμασιῶν ἐπὶ παραγγελίᾳ καθορίζονται ἀναλόγως τῶν ὑπὸ τῶν ραφείων, εἰς ἃ ἐργάζονται, εἰσπραττομένων μαστικῶν, ὡς ἕπεται:

1) Προκειμένου περὶ ραπτεργατῶν ἐργαζομένων εἰς ραφεῖα, εἰσπράττοντα ραπτικὰ ἄνω τῶν 1.200 δραχμῶν, τὰ περὶ ὧν ἡ ἐπομένη παράγραφος κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, αὐξάνονται κατὰ 10%. Ὡσαύτως αὐξάνονται κατὰ 15% αἱ ἐν τῇ ἐπομένῃ παραγράφῳ καθοριζόμεναι κατὰ τεμάχιον ἐργασίας ἀμοιβαί.

2) Ἐπὶ ραπτικῶν ἀπὸ 1001 μέχρι 1200 δραχμῶν.

α) Κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίου.

Τεχνίτης	δραχ.	65
Α' Βοηθὸς	»	50
Β' Βοηθὸς	»	35

β) Ἀμοιβὴ κατὰ τεμάχιον ἐργασίας:

Σακκάκια	δραχ.	220
Παλτὸ ἐν γένει	»	280
Φράκα	»	440
Σμόκιν	»	300
Παντελόνια	»	70
Γιλέκα κοινὰ	»	50
Γιλέκα σταυρωτὰ	»	60

3) Ἐπὶ ραπτικῶν ἀπὸ 751 μέχρι 1000 δραχμῶν:

α) Κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίου:

Τεχνίτης	δραχ.	60
Α' βοηθὸς	»	42
Β' »	»	30

β) Ἀμοιβὴ κατὰ τεμάχιον ἐργασίας:

Σακκάκια	δραχ.	175
Παλτὸ ἐν γένει	»	220
Φράκα	»	440
Σμόκιν	»	300
Παντελόνια	»	55
Γιλέκα κοινὰ	»	40
Γιλέκα σταυρωτὰ	»	50

4) Ἐπὶ ραπτικῶν κάτω τῶν 750 δραχμῶν:

α) Κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίου:

Τεχνίτης	δραχ.	60
Α' Βοηθὸς	»	42
Β' »	»	30

β) Ἀμοιβὴ κατὰ τεμάχιον ἐργασίας:

Σακκάκια	δραχ.	150
Παλτὸ ἐν γένει	»	185
Παντελόνια	»	46
Γιλέκα κοινὰ	»	35
Γιλέκα σταυρωτὰ	»	40

Ἄρθρον 2

Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ραφεῖα κατασκευῆς στρατιωτικῶν στολῶν, καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

α) Κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων:

Τεχνίτης	δραχ.	50
Α' Βοηθὸς	»	40
Β » (γυναῖκα)	»	29

β) Ἀμοιβὴ κατὰ τεμάχιον ἐργασίας:

1) Στολαὶ κλπ. ἀξιωματικῶν Στρατοῦ, Ναυτικοῦ, Ἀεροπορίας, Χωροφυλακῆς καὶ Ἀστυνομίας Πόλεων:

Ἐπίσημοι στολαὶ ἀξιωματικῶν	δραχ.	145
Χλιναὶ ἀξιωματικῶν	»	130
Στολαὶ χακὶ ἀξιωματικῶν	»	120

2) Στολαὶ ὁπλιτῶν Χωροφυλακῆς, Ἀστυνομίας Πόλεων:

Στολαὶ Ἀστυφυλάκων	δραχ.	80
Χλιναὶ Ἀστυφυλάκων	»	90
Στολαὶ Χωροφυλάκων	»	70
Χλιναὶ »	»	80

3) Θερινὴ στολὴ ὁπλιτῶν Χωροφυλακῆς καὶ Ἀστυνομίας Πόλεων:

Θερινὴ στολὴ Χωροφυλάκων, Ἀστυφυλάκων	δραχ.	30
Περισκελίδες Χωροφυλάκων, Ἀστυφυλάκων	δραχ.	15

Ἄρθρον 3.

Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν μαθητευομένων ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν καθορίζονται εἰς δραχμὰς 12 διὰ τοὺς τὸ πρῶτον ἀπασχολουμένους εἰς δραχμὰς δὲ 13 μετὰ συμπλήρωσιν διετοῦς προϋπηρεσίας.

Οἱ περὶ ὧν ἡ παροῦσα ραπτεργάται καὶ ραπτεργάτριαι, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν, προκειμένου μὲν περὶ ἀνδρῶν, τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίας ἢ τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, προκειμένου δὲ περὶ γυναικῶν, τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίας ἢ τοῦ 17ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, δικαιοῦνται ἡμερομισθίου δραχμῶν 33 καὶ 26,50, ἀντιστοίχως, κατ' ἐλάχιστον ὅριον. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ δύο ἐτῶν προϋπηρεσίας, τὰ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου καθορίζεται εἰς δραχ. 37 διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ 29 διὰ τὰς γυναῖκας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Πρόσθετοι ὅροι καὶ διευκρινήσεις

Ἄρθρον 4.

Εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπάγονται καὶ οἱ ραπτεργάται καὶ ραπτεργάτριαι, οἵτινες, ἀμειβόμενοι κατὰ τεμάχιον ἐργασίας, ἐργάζονται εἰς ἰδίους ἐργαστηρίους ἢ κατ' οἶκον, ἐφ' ὅσον ἐκτελοῦσιν ἐργασίαν διὰ λογαριασμὸν ἑνὸς μόνου ἐργοδότου καὶ δὲν ἀπασχολοῦσι, πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν, βοηθητικὸν προσωπικόν.

Εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ὁ ἐργοδότης διατηρεῖ πάντοτε τὸ δικαίωμα ἀνακλήσεως τῶν περὶ ὧν πρόκειται μισθωτῶν εἰς τὸ ραφεῖον.

Ἄρθρον 5.

Οἱ ἐκ τῶν περὶ ὧν ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας μισθωταί, ἀμειβόμενοι κατὰ τεμάχιον ἐργασίας, ὀφείλουσι νὰ ἑτοιμάζωσι τὴν εἰς αὐτοὺς ἀνατιθεμένην ἐργασίαν, καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ὡς ἐπί-

σης νά έκτελέσει πάσαν επιδιόρθωσιν (κουμαντατούρα), όφειλομένην εις υπαιτιότητα αύτών.

Άρθρον 6.

Μισθωτοί, υπαγόμενοι εις τάς διατάξεις της παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας, μετά την συμπλήρωσιν δωμήνου απασχολήσεως, προτιθέμενοι νά αποχωρήσωσι της έργασίας, υποχρεούνται όπως ειδοποιήσωσι τόν παρ' ού έργάζονται, έργοδότην, τουλάχιστον πρό μιάς εβδομάδος.

Άρθρον 7.

Έφ' όσον, διά υπουργικών αποφάσεων θά παρέχωνται εις τούς μισθωτούς της χώρας δώρα επί ταίς έορταίς Χριστουγέννων καί Πάσχα, ταύτα, προκειμένου περί των εις την παρούσαν συλλογικήν σύμβασιν υπαγομένων μισθωτών, θά υπολογίζωνται βάσει τών υπό τών ειρημένων υπουργικών αποφάσεων καθοριζομένων ειδικώς διά τόν υπολογισμόν τού δώρου τών κατά μονάδα έργασίας αμειβομένων μισθωτών ημερομισθίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Βιβλιάρια τεχνικής καί μισθολογικής κατατάξεως.

Άρθρον 8.

Δι' αποφάσεως τού Υπουργού Έργασίας, συγκροτείται Επιτροπή Ίσου αριθμού εκπροσωπήσεως, απαρτιζομένη έκ δύο υπαλλήλων τού Υπουργείου Έργασίας, έξ ών ο κατά βαθμόν ανώτερος, ως Πρόεδρος, έκ δύο έργοδοτικών αντιπροσώπων, υποδεικνυομένων, τού μέν ενός, από κοινού, υπό τού Συλλόγου Εμπορορραπτών Αθηνών καί τού Συνδέσμου Εμπορορραπτών Κατ)ρχήν Αθηνών, τού δέ ετέρου υπό τού Συλλόγου Στρατιωτικών Ραπτών καί Πιλοποιών, υπό τού Σωματείου Ραπτεργατών Α. Π. καί έκ δύο εργατικών αντιπροσώπων, υποδεικνυομένων υπό τού Συνδέσμου Ραπτεργατών Α. Π. Χρέη Γραμματέως της Επιτροπής εκτελεί υπάλληλος τού Υπουργείου Έργασίας.

Άρθρον 9.

Έργον της ως άνω Επιτροπής είναι ή σύνταξις Κανονισμού, προβλέποντος τάς απαιτουμένας προυποθέσεις διά τόν χαρακτηρισμόν μισθωτού τινος ως τεχνίτου ή βοηθού, ή έκδοσις, βάσει τών υπό τών ενδιαφερομένων προσκομιζομένων πιστοποιητικών καί βεβαιώσεων προϋπηρεσίας κ.λ.π., επαγγελματικών βιβλιαρίων μισθολογικής καί τεχνικής κατατάξεως καί ή επίλυσις πάσης διαφοράς αναφερομένης εις θέματα, θυθμιζόμενα υπό της παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας.

Άρθρον 10.

Ο εφοδιασμός τών περί ών ή παρούσα μισθωτών επαγγελματικών βιβλιαρίων μισθολογικής καί τεχνικής κατατάξεως, ως καί ή κατ' έτος ανανέωσις τούτων, δέν έχει σκοπόν την θέσπισιν περιορισμών εις την ελευθερίαν της έργασίας καί την κατοχύρωσιν τού επαγγέλματος, άλλά αποβλέπει εις την κατά κρίσιν άγαθού ανδρός κατά τάς αρχάς της καλής πίστεως κατάταξιν των μισθωτών αναλόγως της πείρας καί ειδικεύσεως αύτών καί την απαιτουμένην διενέξεων μεταξύ έργοδοτών καί μισθωτών, όσον αφορά την εφαρμογήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως. Πρός τόν σκοπόν αύτόν ρητώς συνομολογείται ότι πάς ενδιαφερόμενος, ανεξαρτήτως τού άν τυγχάνη μέλος τού εν τή παρούση συμβαλλομένου Έργατικού Σωματείου, δύναται νά προσφύγη εις την Επιτροπήν διά την χορήγησιν, υπό τάς προυποθέσεις πάντοτε τού συνταχθησομένου κανονισμού, βιβλιαρίου τεχνικής καί μισθολογικής κατατάξεως.

Άρθρον 11.

Εντός τριμήνου από της ισχύος της παρούσης δέον όπως άπαντες οί ραπτεργάται καί ραπτεργάτριαι εφοδιασθώσι δι' επαγγελματικών βιβλιαρίων τεχνικής καί μισθολογικής κατατάξεως, άτινα υπόκεινται εις ανανέωσιν κατ' έτος. Αί προϋποθέσεις διά την χορήγησιν τούτων ως καί πάσα λεπτομέρεια διά την εφαρμογήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως ορισθήσονται διά κανονισμού.

Ο περί ού τό άρθρον 8 καί τό παρόν κανονισμός, αποτελών συμπληρωματικήν της παρούσης συλλογικήν σύμβασιν έργασίας, κατατεθήσεται παρά τώ Υπουργείω Έργασίας κατά την διαδικασίαν τού νόμου 3239)1955.

Άρθρον 12.

Αποδοχαί (ημερομίσθια, αμοιβαί κατά μονάδα έργασίας), ανώτεραι τών υπό της παρούσης προβλεπομένων δέν δύνανται νά μειωθώσιν.

Άρθρον 13.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Ιανουαρίου 1956 καί έσται έτησία.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τή 20 Φεβρουαρίου 1956

6059)1114)1956 Απόφ. Υπουργού Έργασίας

Περί δημοσιεύσεως είς την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 7.12.1955 συλλογικής συμβάσεως έργασίας υποδηματεργατών Χίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 48 της 29 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τάς διατάξεις τού νόμου 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών έργασίας κ.λ.π., αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή είς την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 7 Δεκεμβρίου 1955 συλλογική σύμβασις έργασίας υποδηματεργατών Χίου, κατατεθείσα ήμίν την 28ην Ιανουαρίου 1956, συνταχθέντος τού υπ' αριθ. 47 πρακτικού καταθέσεως, έχουσα ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις έργασίας υποδηματεργατών Χίου

Εν Χίω σήμερον τή 7η Δεκεμβρίου 1955, ημέραν Τετάρτην καί ώραν 10 π.μ. εν ταίς γραφείοις της Διοικήσεως Χωροφυλακής Χίου, παρουσία τού Αναπληρωτού τού Διοικητού ως σκοπούντος τά καθήκοντα Επόπτου Έργασίας, προσήλθον αφ' ενός οί: 1) Ελευθέριος Κάρμαλης, Πρόεδρος Εργατικού Κέντρου, δεόντως εξουσιοδοτημένος υπό τού Σωματείου Υποδηματεργατών καί οί Χαράλαμπος Βαδρόχαλος, Π. Μιχαλιάδης καί Λ. Κλήμης, αντιπρόσωποι τού Σωματείου Υποδηματεργατών, δεόντως εξουσιοδοτημένοι, αφ' ετέρου δέ οί Δημ. Ψαλτάκης, Πρόεδρος Ομοστασίας Επαγγελματιών καί Βιοτεχνών Χίου, δεόντως εξουσιοδοτημένοι υπό τού Συνδέσμου Υποδηματοποιών Χίου καί οί: Βασ. Παπαδάκης, Πρόεδρος Σωματείου Υποδηματοποιών Χίου, 2) Παντελής Παπαμιχαλάκης καί 3) Σπυρίδων Σιταρένιος, δεόντως εξουσιοδοτημένοι υπό τού Συνδέσμου Υποδηματεργατών Χίου, απεφάσισαν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας, δι' ής συνεφωνήθησαν τά ακόλουθα:

1) Από της ισχύος της παρούσης, ήτις άρχεται από 8.12.1955, προσαυξάνεται ή κατ' αποκοπήν καταβαλλομένη αμοιβή των υποδηματεργατών Χίου κατά 15% επί του κατωτέρω ισχύοντος μέχρι 7.12.1955 τιμολογίου αμοιβής αυτών.

Τιμοκατάλογος

Τιμαί καλφαλικιού	Δραχ.	Λεπτά
1) Κρέπ γενικώς τό ζεύγος	54	20
2) Άνδρικά γενικώς τό ζεύγος	51	
3) Γυναικεία φελλά	51	
4) Γυναικεία σκέτα	48	

5) Παιδικά γενικά ὁ πάντος ἀπό 22—38 ἐτῶν			90
6) Ψίδια ἀνδρικά τό ζεύγος		27	65
7) Ψίδια γυναικεία τό ζεύγος		24	
8) Σόλες ἀνδρικές τό ζεύγος		12	90
9) Σόλες ὁλόκληρες ἀνδρικές τό ζεύγος		16	60
10) Σόλες γυναικείες τό ζεύγος		11	10
11) Σόλες γυναικείες ὁλόκληρες τό ζεύγος		14	80
12) Σόλες παιδικές Νο 35—38		11	10
13) Σόλες παιδικές Νο 31—34		9	90
14) Σόλες παιδικές Νο 22—30		7	20
15) Σόλες ὁλόκληρες καί ἀλλαγή τακούνια		22	10
16) Ἀλλαγή τακουνιῶν σκέτα		9	60
17) Ἀλλαγή παπαγαλάκι τό ζεύγος		12	
18) Φτιαχτές ἀνδρικοί τό ζεύγος		2	40
19) Φτιαχτές γυναικεῖαι τό ζεύγος		1	90
20) Πέδιλα γενικά ὁ πάντος			70
21) Ρεμόντες γενικά		22	50
22) Κόψιμο τακουνιῶν		2	60
23) Ὅλη ἀλλαγμα μέ πάτωμα		37	50

Γενικά μηχανής

1) Ἀνδρικά Μελίδα	Δραχ.	Λεπτά
1) Ψίδια φτέρνες	11	
2) Μέ μύτες	11	70
3) Γκολφ σκέτα	14	70
4) Γκολφ φιλές χονδρές	15	50
5) Ἀνδρικά μέ λάστιχο	17	70
6) Ἀνδρικά μέ φυτίλια στίς φτέρνες	18	50
2) Γυναικεία		
1) Γυναικεία σκέτα	12	50
2) Γυναικεία περίπλοκα	14	60
3) Γυναικεία φατίλιες ταντού	3	
4) Γυναικεία στό γύρο	1	20
3) Παιδικά		
1) Ἀνδρικά ἀπό 22—30	5	90
2) Ἀνδρικοπούλια 31—38	8	80
3) Ἀνδρικοπούλια 36—38	8	80
4) Γυναικεία ἀπό 22—27	6	60
5) Γυναικεία ἀπό 28—32	8	11
4) Πέδιλα		
1) Πέδιλα ἀπό 22—30	4	50
2) Πέδιλα ἀπό 31—35	5	80
3) Πέδιλα ἀπό 36—38	5	90
4) Πέδιλα ἀνδρικά	7	40
5) Λουρόπια ἀπό παλιά Μουρατσαπουτσήδες	1	50
1) Ἀνδρικά		
1) Σκαρπίνια	37	50
2) Σκαρπίνια Νο 36—38	23	80
3) Σκαρπίνια Νο 31—35	19	20
4) Σκαρπίνια Νο 22—30	12	90
5) Γραβάτσικα	24	40
6) Ἀρβύλες	27	50
2) Γυναικεῖα		
1) Χαμηλά τακούνια Νο 36—38	23	70
2) Χαμηλά τακούνια Νο 31—35	19	20
3) Χαμηλά τακούνια Νο 22—30	12	90
4) Γυναικεία τακούνια ξύλινα	25	70
5) Γυναικεία πέτσινα τακούνια	25	70
3) Πέδιλα		
1) Ἀπό Νο 22—30	12	90
2) Ἀπό Νο 31—38	18	80
3) Ἀπό Νο 39—44	23	60
4) Πασούμια, παντοῦφλες		
1) Παντοῦφλες διπλές	12	50
2) Παντοῦφλες φελένιες	8	90
3) Πασούμια	6	60
4) Γαλλικές	7	50
5) Γαῖνες φτέρνα	4	30
6) Γαῖνες συρτές	4	
7) Μοιά	5	
8) Παντοῦφλες μοιές	5	

Σημείωσις: Ἡ αὔξησις 25% ἐδόθη γενικά στούς καλφάδες, μηχανικούς, μουρατσαπουτσήδες καί σέ ὅλους τούς παραγωγικούς πάσης ἡλικίας, ἀνεξάρτητα, ἐάν ἐργάζωνται σέ ἐργοδότη, κάλφα ἤ σέ μηχανικούς. Ὅστις ἐκ τῶν ἐργατῶν ὑπερβῇ τάς 300 δραχ. ἑβδομαδιαίως δικαιοῦται νά λάβῃ τό 20% ἐπί τῆς αὐξήσεως. Καί ὅστις ὑπερβῇ τάς 600 δραχ. δέν συμπεριλαμβάνεται ἐπί τῆς αὐξήσεως.

2) Εἰς ἣν περίπτωσιν διά γενικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἡ ὅλλης τινός πράξεως ἤθελε πραγματοποιηθῇ προσαρμογή τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν τῆς Χώρας, αὕτη θέλει συνυπολογισθῇ εἰς τήν διά τῆς παρούσης χορηγουμένην. Διευκρινίζεται ὅτι ἐάν ἡ γενική αὔξησις εἶναι μικροτέρα τοῦ ποσοστοῦ 15%, τό ποσοστόν ἐξακολουθεῖ διατηρούμενον, ἐάν ἡ αὔξησις εἶναι ἀνωτέρα τοῦ ποσοστοῦ 15%, οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται εἰς τήν συμπλήρωσιν τούτου.

3) Ὡσαύτως ἀποφασίζεται ὅπως τά ὑλικά διά τήν κατασκευήν τῶν ὑποδημάτων, ἤτοι καρφάκια, σπάγγοι, κηρία, βαφαί κλπ., καταβάλλωνται ὑπό τῶν ὑποδηματοργατῶν ὡς μέχρι τοῦδε ἐγίνετο.

Οἱ Συμβαλλόμενοι

(Ἐπονται ὑπογραφαί)

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1956.

Τ1141)1925)1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περί δημοσιεύσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπό 26.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περί ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ Ἄξιας Ἔργων τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδραυλικῶν καί Ἐξυγιαντικῶν Ἔργων Α. Ε.».

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 52 τῆς 6 Μαρτίου 1956)

Ἔχοντες «ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπό 26 Ἰανουαρίου 1956 συλλογική σύμβασις ἐργασίας «περί ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ Ἄξιας Ἔργων τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδραυλικῶν καί Ἐξυγιαντικῶν Ἔργων Α. Ε.», κατατεθεῖσα ἡμῖν τήν 28 Ἰανουαρίου 1956 συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 45 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Συλλογική σύμβασις περί ρυθμίσεως ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ Ἄξιας Ἔργων τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδραυλικῶν καί Ἐξυγιαντικῶν Ἔργων Α. Ε.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τήν 26ην Ἰανουαρίου 1956 οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνός 1) Παναγιώτης Στουπάθης, Γεν. Διευθυντής τῆς ὡς ἄνω Ἑταιρείας, καί 2) Δημήτριος Λουκίσας, Προϊστάμενος τῆς Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Κατασκευῆς Ὑπονόμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καί Περιχώρων, τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων, ἀφ' ἑτέρου δέ: 1) Νικόλαος Ὀρφανουδάκης, Γενικός Γραμματεύς τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ τῆς ὡς ἄνω Ἑταιρείας, καί 2) Νικόλαος Σιαπέρας, ἀντιπρόεδρος τῆς αὐτῆς Ἑνώσεως, ἀπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι, ἀπεφασίσαμεν τήν σύναψιν καί ὑπογραφήν τῆς παρούσης ἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς ὁρίζονται τά ἑξῆς:

Αἱ καταβαλλόμεναι εἰς τό ἐν γένει προσωπικόν, τό βαροῦν τήν ἀξίαν τῶν ἔργων τῆς ὡς ἄνω Ἑταιρείας, ἀποδοχαί, αὐξανόμεναι ἀπό 1ης Φεβρουαρίου 1956 κατά 14% περίπου, διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως:

Α'. Ἐργατοτεχνικόν προσωπικόν.

1. Ἐργάται (χωματουργικαί ἤ γενικαί ἐργασίαι, σκυροκονίαμα, φορτοεκφορτώσεις καί μεταφοραί ἐν γένει διαφόρων ὑλικῶν κλπ.) Ἡμερομίσθιον: δρχ. 56—58—60.

2. Ἐργάτριαι: δρχ. 50—52.

3. Τεχνίται ἐν γένει (ξυλουργοί, κτίσται, κονιασταί, σιδηρουργοί, μηχανοτεχνίται, τορνευδόροι, ἐλαιοχρωματισταί), μιναδόροι γεμισταί), ἡμερομίσθιον δρχ. 72—74—78.

4. Βοηθοί τεχνίται ἐν γένει (ὡς ἀνωτέρω), ἡμερομίσθιον δρχ. 56—58—60.

5. Ὀξυγονοκολλήται - ἠλεκτροσυγκολλήται, ἡμερομίσθιον δρχ. 80.

6. Μιναδόροι ὑπαίθριοι, ἡμερομίσθιον δρχ. 62.

7. Μιναδόροι σήραγγος, ἡμερομίσθιον δρχ. 90.

8. Βοηθοὶ μιναδόροι σήραγγος, ἡμερομίσθιον δρχ. 78.

9. Μπαζαδόροι σήραγγος, ἡμερομίσθιον δρχ. 72.

10. Μπουκαδόροι σήραγγος, ἡμερομίσθιον δρχ. 90.

Β' Διάφοροι εἰδικότητες.

	Μηνιαῖαι ἀποδοχαί Δρχ.
1. Διπλωματοῦχοι γενικοὶ ἐπιστάται	3.200
2. Διπλωματοῦχοι ἀρχιτεχνῖται	3.200
3. Γενικοὶ ἐπιστάται σήραγγος	3.400
4. Ἐπιστάται σήραγγος	ἀπὸ 2.500 ἕως 2.800
5. Γενικοὶ ἐπιστάται	» 2.100 » 2.900
6. Ἐπιστάται	» 1.850 » 2.200
7. Βοηθοὶ ἐπιστάται	» 1.550 » 1.850
8. Ἀρχιτεχνῖται	» 2.000 » 2.550
9. Χειρισταὶ ἐκσκαφέων	» 2.100 » 2.700
10. Διπλωματοῦχοι πρακτικοὶ μηχανικοί, μηχανοδηγοί, χειρισταὶ γερανῶν, προωθητήρων	» 1.550 » 2.250
11. Ἠλεκτροτεχν. κάτοχοι ἀδειῶν	» 1.550 » 2.000
12. Εἰδικοὶ τεχνῖται ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων	» 2.000 » 2.550
13. Ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων	» 1.550 » 2.000
14. Διανομεῖς ὑλικῶν καὶ ἐργαλείων	» 1.300 » 1.850
15. Ἀρχιφύλακες	» 1.550 » 1.700
16. Φύλακες	» 1.100 » 1.550

Ἐκτὸς τῶν ὡς ἀνωτέρω καθοριζομένων ἡμερομισθίων καὶ μηνιαίων ἀποδοχῶν οὐδὲν ἕτερα προσαύξησις ἢ ἐπίδομα θὰ καταβάλληται, εἴτε λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, εἴτε λόγῳ προϊπηρεσίας, εἴτε δι' οἱανδήποτε ἄλλον λόγον, πλὴν τῶν κατωτέρω ὁριζομένων ἐπιδομάτων χειρισμοῦ ἐπικρουστικῶν μηχανημάτων (πιστολέτων), ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ἐργασίας ἐντὸς σήραγγος, ὡς καὶ τῶν προσαυξήσεων τῶν προβλεπομένων δι' ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, διὰ τὴν ἐργασίαν κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας καὶ Κυριακάς.

Ἐπιδόματα.

1. Χειρισμοῦ ἐπικρουστικῶν μηχανημάτων.

Εἰς ζεῦγος χειριζομένων ἐπικρουστικὰ μηχανήματα (πιστολέτα) εἰς συνεργεῖο ὑπαίθρου, θὰ χορηγῆται ἐπίδομα ἐκ 50% ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν μόνον δι' ἃς ὥρας ἀσχολοῦνται εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν προαναφερθέντων μηχανημάτων.

2. Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας.

Εἰς τὸ ἀσχολούμενον προσωπικὸν ὅλων τῶν εἰδικοτήτων εἰς ἐργασίας ἐπισκευῆς, συντηρήσεως, καθαρισμοῦ ἀγωγῶν ἀκαθάρτων ὑδάτων ἐν λειτουργίᾳ ὡς καὶ ἀντλιοστασίων ἀκαθάρτων ὑδάτων, θὰ καταβάλληται δι' ἃς ὥρας ἀσχολεῖται εἰς τὰς ἐργασίας ταύτας, ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐξ 25% ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν των.

3. Ἐπίδομα ἐργασίας ἐντὸς σήραγγος.

Εἰς τὸ ἀσχολούμενον ἑκάστοτε προσωπικὸν εἰς ἐργασίας ἐντὸς σήραγγος πλὴν τῶν εἰδικοτήτων γενικοῦ ἐπιστάτου σήραγγος, ἐπιστάτου σήραγγος, μιναδόρου σήραγγος, βοηθοῦ μιναδόρου σήραγγος, μπουκαδόρου σήραγγος καὶ μπαζαδόρου σήραγγος, εἰς τὰς ἀποδοχὰς τῶν ὁποίων ἔχει συμπεριληφθῆ τὸ ἐπίδομα ἐργασίας ἐντὸς σήραγγος, θὰ καταβάλληται ἐπίδομα ἐκ δρχ. 6 ἡμερησίως ἢ κλάσμα αὐτοῦ μόνον δι' ἃς ὥρας ἡ ἡμέρας ἀσχολεῖται ἐντὸς σήραγγος.

Τὰ ὡς ἀνωτέρω ἐπιδόματα δὲν συνυπολογίζονται οὔτε εἰς τὴν ἀποζημίωσιν λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, οὔτε εἰς τὰς ἀποδοχὰς τῆς ἐτησίας κανονικῆς ἀδείας, οὔτε εἰς τὰ δῶρα Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, οὔτε εἰς τὴν περίπτωσιν συμπληρώσεως ἀποδοχῶν, λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἀτυχήματος.

Βραχαί.

Κατὰ τὰς ἐργασίμους ὥρας, καθ' ἃς ἐπέρχεται διακοπὴ τῆς ἐργασίας λόγῳ βροχῆς, θὰ καταβάλληται εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τὸ 50% τῆς ἀξίας τῶν ὡρῶν, καθ' ἃς ἐπῆλθε διακοπὴ τῆς ἐργασίας.

Δῶρα.

Βάσει τῶν ὡς ἀνωτέρω καθοριζομένων ἡμερομισθίων καὶ μηνιαίων ἀποδοχῶν θὰ καταβάλληται εἰς ὅπαν τὸ προσωπικὸν Ἀξίας Ἔργων ἐκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις (δῶρον) 1) ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους, εἰς μηνιαίως μισθὸν διὰ τοὺς ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένους ἢ 25 ἡμερομίσθια διὰ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους, 2) ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα ἴσῃ πρὸς ἥμισυ μηνιαίου μισθὸν διὰ τοὺς ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένους ἢ 15 ἡμερομίσθια διὰ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους.

Τὰ ἀνωτέρω δῶρα θὰ χορηγῶνται, εἰς τὸ ἀκέραιον μὲν εἰς ἐκείνους, ὧν ἡ ἐργατικὴ σχέσις διήρκεσε καθ' ὅλον τὸ παρεμβαλλόμενον μεταξὺ τῶν ὡς ἄνω ἑορτῶν διάστημα, μειωμένων δὲ ἀναλόγως εἰς ἐκείνους, ὧν ἡ ἐργασιακὴ σχέσις διήρκεσεν ὀλιγώτερον κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα.

Ὁ χρόνος ἀδείας ἑνὸς ἀποδοχῶν δὲν θεωρεῖται κατὰ συμφωνίαν διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὡς ἐργασιακὴ σχέσις, ἐνῷ ἀντιθέτως ὁ χρόνος ἀσθενείας, ὁ προβλεπόμενος ὑπὸ τῶν οἰκείων νόμων θεωρεῖται ὡς ἐργασιακὴ σχέσις.

Αἱ ὡς ἀνωτέρω οἰκονομικαὶ ἐνισχύσεις (δῶρα) θεωροῦνται ὡς ἔκτακτοι παροχαὶ καὶ ὡς ταιαῦται δὲν συμπολογίζονται εἰς τὴν ἀποζημίωσιν λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ εἰδικῶς διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἑταιρείαν Ὑδραυλικῶν καὶ Ἐξυγιαντικῶν Ἔργων δὲν ἰσχύουν καὶ ἐφ' ὅσον ἰσχύει ἡ παρεῦσα, ἅπασαι αἱ μέχρι σήμερον ὑπογραφεῖσαι εἰδικαὶ ἐλαδικαὶ συμβάσεις, ὡς καὶ αἱ μέλλουσαι νὰ ὑπογραφοῦν ταιαῦται, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὅρια μισθοδοσίας τοῦ προσωπικοῦ ἐν γένει τῆς Ἀξίας τῶν Ἔργων.

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν χορηγηθῇ μελλοντικῶς γενικὴ αὔξησις τῶν ἀποδοχῶν, εἴτε διὰ γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως, εἴτε δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἀνωτέρα τῆς διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένης, τότε θὰ δοθῇ μόνον ἡ διαφορὰ μέχρι συμπληρώσεως τῆς τυχὸν χορηγηθησομένης τοιαύτης αὐξήσεως.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1956 καὶ ἡ διάρκεια ταύτης ὁρίζεται ἐτησία.

Οἱ Συμβαλλόμενοι
(Ἕπονται ὑπογραφαί)
Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1956

5719)1061)1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 20.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως τοῦ προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ρόδου.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 52 τῆς 6 Μαρτίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ., ἀποφασίζομεν, ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1956 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ρόδου, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 28.1.1956, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 49 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ρόδου (Α.Η.Ε.Ρ.).

Ἐν Ρόδῳ σήμερον τὴν 20ὴν τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1956, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 17ην, εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ρόδου, κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 828)1955 ἀπὸ 7.1.1956 ἐγγράφου τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας καὶ συνεπείᾳ προκλήσεως ἀναβολῆς προσῆλθον ἀφ' ἑνὸς οἱ κ. κ. 1) Κωνίνος Μπόνης, Ἀντιπρόεδρος Ἀνωνύμου Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ρόδου, 2) Μιχαὴλ Ἀναστασιάδης, Ἐντεταλμένος Σύμβουλος αὐτῆς καὶ 3) Νικόλαος Γιαννᾶς, Σύμβουλος τοῦ Διοικητικοῦ

Συμβουλίου της Εταιρείας και ἀφ' ἑτέρου οἱ κ. κ. 1) Θωμᾶς Θ/κλης, Ἀντιπρόεδρος Ἐργατικοῦ Κέντρου Ρόδου, 2) Θωμᾶς Διακαντώνης, Πρόεδρος Σωματείου Προσωπικοῦ Α.Η.Ε.Ρ., 3) Ἰων Λαμπρινός καὶ 4) Μιχαὴλ Λαζουνάκης, μέλη τοῦ Σωματείου ὅπαντες κομίμως ἐξουσιοδοτημένοι, διατμῆμα τῶν κατατεθέντων παρατικῶν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Σωματείου Ἐργατοϋπαλλήλων καὶ ἀποφασίσας τὴν ἀναπομπὴν τοῦ Συμβουλίου τῆς Α.Η.Ε.Ρ. καὶ τῶν δύο μερῶν διὰ τὴν συζήτησιν πρὸς ὑπογραφὴν συλλογικῆς συμβάσεως ρυθμιζούσης τοὺς ὅρους καὶ συνθήκας ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐταιρείας.

Κατὰ τὰς συζητήσεις παρίσταντο καὶ ὁ προϊστάμενος τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ρόδου Ν. Δημητρίου, ἐξουσιοδοτημένος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5440(1)1950)1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὅστις καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς ἀντιδίκους ἐκπροσώπους, ὅτι μετεβιβάσθη ὡς ταῦτα ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Δωδεκανήσου ἡ ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας παρασχεθεῖσα αὐτῷ ἀποφασιστικὴ ἐξουσιοδότησις, ἵνα παρατηρήσῃ κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ν. 3239)1955 ὡς ἐκπρόσωπος τὸ Ὑπουργείον Βιομηχανίας. Οἱ παρόντες συνεφώνησαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως καὶ ὁμοφώνως ἀπεδέχθησαν τοὺς κατωθὶ ὅρους: Χορηγεῖται αὔξησις ἐπὶ τῶν σήμερον καταβαλλομένων βασικῶν ἀποδοχῶν ὡς ἀκολούθως, ἐξαιρουμένων τῶν 2 Διευθυντῶν τοῦ Κέντρου:

I. Διὰ τοὺς ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένους

α) Διὰ τὸ τμῆμα τῶν βασικῶν μισθῶν μέχρι δρχ. χιλίων διακοσίων (1.200) αὔξησις 16%.

β) Διὰ τὸ τμῆμα ἀποδοχῶν ἄνω χιλίων διακοσίων μιᾶς —χιλίων ἑπτακοσίων (1.201 μέχρι 1.700) αὔξησις 12% καὶ γ) διὰ τὸ τμῆμα ἀποδοχῶν χιλίων ἑπτακοσίων μιᾶς (1.701) καὶ ἄνω αὔξησις 8%.

II. Διὰ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους

α) Διὰ τοὺς μέχρι ἡμερομισθίου πενήντα (50) δρχ. ἀμειβομένους αὔξησις κατὰ 16% καὶ

β) Διὰ τὸ τμῆμα τοῦ ἡμερομισθίου πλέον τῶν πενήντα μιᾶς (51) δρχ. αὔξησις κατὰ 12%.

2) Ἐπὶ τῶν ὑπὸ διπλοεφημερίαν μετὰ τὴν χορήγησιν αὐξήσεων ἀποδοχῶν θὰ ὑπολογίζωνται τὰ ἐπιδόματα παλιᾶς ὑπηρεσίας, ἀδείας ἀρχιτεχνίτου ἠλεκτρολόγου, ἀδείας ἐργοδηγοῦ ἠλεκτρολόγου, τῶν ἠλεκτρατεχνιτῶν, τῶν μηχανικῶν α, β, καὶ γ τάξεως καὶ μηχανοδηγῶν, ὡς ταῦτα ὁρίζονται κατὰ κατηγορίας διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 27287)31)1954 καὶ 27236)1954 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς καὶ τὰ ταιαῦτα τοῦ ὀλίγου πλειόνων, ὡς καθορίζονται ταῦτα ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27477)(1)1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

3) Ἀπολαμβάνουσι δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν θὰ παρέχεται, ὡς διὰ τῶν κειμένων διατάξεων ὁρίζεται, εἰς τοὺς ὑπαλλήλους ἀπασχολουμένους

4) Εἰς τὴν ἐξαιρουμένην ἐκτὸς βάρους δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας, δὲ παρέχεται ἀποζημίωσις, δι' ἑκάστην ἐκτὸς βάρους διανυκτέρευσιν ἴση πρὸς τὸ 1)25 τῶν ἐκάστοτε καταβαλλομένων ἀποδοχῶν ἢ ἐν ἡμερομισθίων ὡς καὶ τὰ δι-απαιτούμενα ἔξοδα αὐτῶν.

Εἰς περίπτωσιν ἀποσπάσεως ἀπὸ τοῦ Κεντρικοῦ εἰς τὰ Ὑποκαταστήματα Κῶ — Λέρου καὶ τανάπαλιν ἢ ἀπὸ Ὑποκαταστήματος εἰς Ὑποκατάστημα θὰ καταβάλληται, ὡς ἡμερησία ἀποζημίωσις τὸ 1)25 τῶν ταχτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν ἢ ἐν ἡμερομισθίων, οὐδέποτε ὅμως δίδεται τὸ παραπάνω ἢ ἀπόσπασις πέραν τοῦ τριμήνου.

5) Εἰς τὸ προσωπικὸν ἐν γένει θὰ καταβάλληται κατ' ἔτος διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους ὡς δῶρον ποσὸν ἴσον πρὸς τὰς ταχτικὰς ἀποδοχὰς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, διὰ δὲ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἴσον πρὸς 25 ἡμερομισθία. Ἐπίσης διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα θὰ καταβάλληται εἰς μὲν τοὺς ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένους τὸ ½ τῶν ταχτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τοῦ μηνὸς καθ' ὃν συμπίπτει τὸ Πάσχα, εἰς δὲ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ 15 ἡμερομίσθια.

Τὰ ἀνωτέρω θὰ καταβάλλωνται εἰς τὸ ἀκέραιον μὲν εἰς ἐκείνους, ὧν ἡ ἐργασιακὴ σχέσις διήρκεσε καθ' ὅλον τὸ παρεμβαλλόμενον μεταξὺ τῶν ὡς ἄνω ἑορτῶν διάστημα ἤτοι ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων μέχρι τοῦ Πάσχα καὶ ἀπὸ τοῦ Πάσχα μέχρι τῶν Χριστουγέννων ἑκάστου ἔτους, μειουμένα δὲ ἀναλόγως εἰς ἐκείνους, ὧν ἡ ἐργασιακὴ σχέσις διήρκεσε ὀλιγωτέρων χρόνων κατὰ τὰ αὐτὰ διαστήματα, ὑπὸ τὰς διαφορίσεις τῶν ἑκάστοτε ἀποφάσεων τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

6) Εἰς τοὺς ταχτικοὺς ἐργατοϋπαλλήλους τῶν τεχνικῶν τμημάτων Κεντρικοῦ καὶ Ὑποκαταστημάτων παρέχεται κατ' ἔτος εἰς ἑβδομὰς ἐργασίας (φορμὲ). Τὰ ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας χορηγούμενα σήμερον πάσης φύσεως ἐπιδόματα βάσεως, πλὴν τῶν ρητῶς κατονομαζομένων ἐν τῇ παρούσῃ, θὰ ἐξακολουθήσουν παρεχόμενα, ὡς καὶ τὰ χορηγούμενα ποσὰ εἰς χιλιοβάτ.

Εἰς τὰ προσωπικὰ τοῦ Ἠλεκτροτεχνικοῦ Τμήματος Ἀποθήκης, ἠλεκτροτεχνίτης, φύλακας καὶ ἐλπτῆρας θὰ χορηγῆται ἀνὰ δίετίαν οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις ἐκ δρχ. 250 διὰ τὴν ἀγορὰν ἑνὸς ἀδιαβρόχου. Εἰς τοὺς χρησιμοποιοῦντας δι' ὑπηρεσιακὰς ἀνάγκας ποδήλατον ἢ μοτοσικλέτ θὰ χορηγῆται ἐπίδομα ποδηλάτου ἄνω τῶν 40 καὶ μοτοσικλέτ δρχ. 100 μηνιαίως.

7) Εἰς περίπτωσιν ὑπογραφῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἐκδόσεως ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐὰν μὲν διὰ τούτων καθορισθῶσι κατώτερα ποσοστὰ αὐξήσεων θὰ ἰσχύσῃ τὸ διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως καθοριζόμενον, ἐὰν δὲ ἀνώτερα θὰ καταβάλληται ἡ διαφορὰ μεταξὺ ποσοστῶν τῆς παρούσης καὶ τῆς ἐθνικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

8) Ἡ διὰ τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως παρεχομένη αὔξησις θέλει ἰσχύσει μετὰ τὴν ἔγκρισιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, ἐφ' ὅσον θὰ ἐφαρίνῃ τὴν τιμὴν τῶν καταπιλουμένων ρεύματος κατὰ 20 λεπτά.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ 1.1.1956 λήγει δὲ κατὰ ἑξάμηνον, ἤτοι τὴν 30.6.1956.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα εἰς διπλοῦν καὶ ἐλάβεν ἑκάστη μία ἐν ἀντίτυπον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Φεβρουαρίου 1956

7372(1)6337)1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας Περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης.

(Ε Κ τ Β' φ. 39 τῆς 20 Φεβρουαρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 16 καὶ 17 τοῦ π. δ)τος τῆς 8)13 Ἀπριλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὡρῶν ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.», 2) τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ Ν. Δ. 81)1944 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ν. 3502)1928», καὶ 3) γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τὰς ὡρας ἐργασίας τῶν κρεοπωλείων καὶ τῶν ἐν γένει καταστημάτων ἢ πρατηρίων φωλήσεως κρέατος καὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης ὡς ἑξῆς (9) καθ' ἑκάστην τὰ δὲ Σάββατον καὶ τὰς παραμονὰς τῶν ἑορτασίμων ἡμερῶν εἰς ἕξ καὶ ἡμίσειαν (10½) ὥρας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Φεβρουαρίου 1956

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Έκ τοῦ σκεπτικοῦ τῆς σημαντικοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἀκηρύχθη ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1924/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 15, 291), ἀντιγράφομεν ἐνίας ἐκ τῶν σκέψεων αὐτῆς:

«Καθ' ἃς περιπτώσεις ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ἡ ἀμοιβὴ ταύτου δὲν ὁπως ὁρίζηται προσηυξημένη καὶ τοῦτο λόγῳ ἀποζημιώσεως καὶ ποινικῆς ρήτρας πρὸς περιστολὴν τῆς καταστρατηγήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου . . .».

«Ὁ ἐργοδότης, μὴ χορηγῶν τὴν ἄδειαν ἀναπαύσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλὰ χρησιμοποιῶν τοῦτον εἰς τὴν ἐργασίαν, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν τῶν εἰς ἄδειαν ἀντιστοιχουσῶν ἡμερῶν, προσηυξημένων κατὰ 100%, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ θέσπισις τοιαύτης προσαυξήσεως, δίκην ποινικῆς ρήτρας, ἐπιβάλλεται πρὸς περιφρούρησιν τοῦ εἰς ἄδειαν δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ καὶ πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ ν. 539/1945 ἐπιδιωκομένου σκοποῦ».

«Κατὰ τὰς μεγάλας θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἑορτάς, ὡς εἶναι ἡ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ Δευτέρα τοῦ Πάσχα, ἡ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ ἡ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ὡς ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν ἐργατικὴν ἑορτὴν τῆς 1ης Μαΐου, ἵνα ὁ ἐργάτης ἀπεριόριστος συνηθῇ νὰ μετάσχῃ εἰς τὸν κατ' αὐτὰς πανηγυρικὸν χαρακτῆρα, ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ ἐξασφαλίσει τὰ πρὸς τοῦτο οἰκονομικὰ μέσα, ἡ τοιαύτη δὲ ρύθμισις, ἔχουσα τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξασφαλίσεως κατ' ἔτος ἑνὸς ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς, δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου 3239/195 διαγραφομένην διαδικασίαν».

Δὲν δύναται βεβαίως κανεὶς, κοινωνικῶς σκεπτόμενος, νὰ ἔχῃ ἀντίρρησιν διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀξίαν τῶν ἐν λόγῳ ρυθμίσεων. Ἀλλὰ πολὺ φοβούμεθα ὅτι, διαπλατύνον τὴν ἐκ τοῦ νόμου 3239/1955 ἁρμοδιότητά του, τὸ διοικητικὸν διαιτητικὸν δικαστήριον μετεβλήθη εἰς νομοθετικὸν ὄργανον. Ἐθεσπίσαν οὕτω διατάξεις, αἱ ὁποῖαι συγκρούονται πρὸς τοὺς κειμένους νόμους καὶ αἱ ὁποῖαι, ὅσον καὶ ἂν ἀπὸ ἀπόψεως κοινωνικῆς πολιτικῆς εἶναι ὀρθαί, ἐξ' ὅσον τείνουν εἰς περιστολὴν τῶν κατοχυρώσεων κατὰ τὴν τήρησιν αὐτῶν, ὅταν τὰ τεταγμένα διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων ὄργανα εἶναι ἀνεπαρκῆ, διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν πιστὴν αὐτῶν ἐφαρμογήν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλονται κατὰ τῶν παραβατῶν καὶ αἱ δέουσαι ποιναὶ καὶ κυρώσεις, ἦσαν ἐν τούτοις ἀντικείμενον μόνον τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Νομοθέτου.

Εἶναι νομικῶς δυσχερὲς νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τὸ δίκαιον ἡ θέσπισις τῆς κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου προσηυξημένης ἀμοιβῆς λόγῳ ποινικῆς ρήτρας, πρὸς περιστολήν, καθ' ἃ ὁρίζεται ἐν αὐτῇ, τῆς καταστρατηγήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, ὅταν, κατ' ἄρθρον 408 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐὰν ἡ ὑπόσχεσις τῆς παροχῆς εἶναι ἄκυρος (ὡς εἶναι ἐν προκειμένῳ), εἶναι ἄκυρος καὶ ἡ ποινικὴ ρήτρα, ἀφοῦ δὲν νοεῖται ποινικὴ ρήτρα δι' ἐκπλήρωσιν παροχῆς, τὴν ὁποίαν ὁ νόμος ἀπαγορεύει, ὡς συμβαίνει ἐπὶ παροχῆς ἐργασίας ὑπὲρ τὰ χρονικὰ ὅρια τοῦ νόμου.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν προϋπόθεσις τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ, κατὰ τὸ βασικὸν ἄρθρον 648 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, εἶναι ἡ παροχὴ ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἐργασίας, τῆς ὁποίας ἀντάλλαγμα εἶναι ὁ μισθός, πολὺ φοβούμεθα, ὅτι τὰ δικαστήρια θὰ ἀχθοῦν εἰς ἀδυναμίαν νὰ ἐφαρμόσουν τὰ ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου ὁριζόμενα περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τῶν ἐργοδοτῶν εἰς καταβολὴν «κατ' ἔτος ἑνὸς ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς» κατὰ τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἑορτάς, διὰ τὰς ὁποίας, ἀφοῦ δὲν παρέχεται ἐκ τοῦ νόμου ἐργασία, δὲν νοεῖται καὶ καθιέρωσις «ἑνὸς ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς» «πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν οἰκονομικῶν μέσων, ἵνα ὁ ἐργάτης ἀνεπηρέαστος δύνηται νὰ μετάσχῃ εἰς τὸν κατ' αὐτὰς πανηγυρισμόν», ἐπιδίωξις, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἐκ τοῦ νόμου ἀνατεθειμένη εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργοδότου.

Τὸ ἐργατικὸν δίκαιον, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, πάσχει ἀπὸ ἀδυναμίαν στερεοποιήσεως αὐτοῦ ἐπὶ σταθερῶν νομοθετικῶν ὁρίων. Αἱ καθημερινῶς σχεδὸν ἀκορεστοῦσαι διοικητικαὶ πράξεις παρέχουν σχετικὴν μαρτυρίαν. Ἀντί, λοιπόν, νὰ θεσπίζωνται, κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, ὡς ἐν προκειμένῳ, διατάξεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπιτείνουν τὴν κρατοῦσαν σύγχυσιν, ὠφέλιμον καὶ διὰ τοὺς μισθωτοὺς καὶ διὰ τὴν στερεότητα τοῦ δικαίου των εἶναι νὰ κατοχυρωθοῦν τὰ κριθέντα αὐτὰ ὡς ἐνδεδειγμένα διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν μισθωτῶν μέτρα (καὶ εἶναι πράγματι ἐνδεδειγμένα) διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ, πρὶν ἀκόμη ἀναγκασθοῦν τὰ δικαστήρια νὰ μὴ τὰ ἀναγνωρίσουν ὡς νομικῶς ἔγκυρα.

Εἰδοποιήσαμεν (ὡς ἓν ἐκ τῶν ἀνωμάλων τοῦ δικαίου, τὰ ὁποῖα μετ' ἐπιμονῆς ἀποκαλύπτομεν ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ δίκαιον) ἐγκαίρως τὴν Διοίκησιν (Ὑπουργεῖον Ἐργασίας) ἀπὸ τοῦ ἔτους 1954 (ΕΕΔ 13, 960) νὰ ἐναργήσῃ διὰ τὴν νομοθετικὴν κύρωσιν σημαντικῆς διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀναργίας ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία δὲν ἐστηρίζετο εἰς τὸν νόμον, ἤτο ἐν τούτοις θεμελιώδους σημασίας διὰ τὴν ἐπιβίωσιν χιλιάδων ἀνέργων, ἀλλὰ δὲν εἴχομεν τὴν τιμὴν νὰ προσέξωσιν οἱ ἁρμόδιοι τὴν εἰδοποίησίν μας. Μετὰ δύο ἔτη ἐκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἄκυρος (ΕΕΔ 15, 220), μὲ εὐνοήτους ἐξ αὐτοῦ συνεπείας.

Τὸ σημερινὸν προεισποιητικὸν σημείωμά μας ἐλπίζομεν νὰ ἔχῃ καλλιτέραν τύχην.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεύχος 7 (349)

Ἀθῆναι, 1 Ἀπριλίου 1956

ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΣ ΑΝΤΑΠΑΙΤΗΣΕΩΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΚΑΤ' ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΚΡΙΝΟΜΕΝΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ

('Εξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 16041/1955 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν)

Ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Θ. ΡΑΜΜΟΥ, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 16041/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (κατωτέρω σελ. 366) θίγει ἐνδιαφέρον ζήτημα, ἀναγόμενον εἰς τὴν διαδικασίαν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν καὶ εἰς τὴν δικονομίαν καθόλου. Πρόκειται περὶ τοῦ ζητήματος, ἐάν, συντρεχουσῶν τῶν προϋποθέσεων τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου περὶ συμψηφισμοῦ, δύνηται νὰ προβληθῇ εἰς συμψηφισμὸν κατ' ἀπαιτήσεως κρινομένης κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν ἀνταπαιτήσεως, ἥτις, διὰ κυρίας ἀγωγῆς φερομένη πρὸς κρίσιν, θὰ ὑπήγετο εἰς τὴν γενικὴν ἢ τακτικὴν διαδικασίαν.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ἔνστασις συμψηφισμοῦ ἀνήκει εἰς τὰς οὕτω καλουμένας γνησίας ἐνστάσεις, δηλαδὴ τὰς ἐρειδομένας ἐπὶ αὐτοτελοῦς δικαιώματος τοῦ ἐναγομένου (πρβλ. Στοιχ. Ἑλλ. Πολ. Δ. τ. Ι γ' ἐκδ. § 126) καὶ ὅτι διὰ τῆς προβολῆς αὐτῆς ἀσκεῖται δικαστικῶς τὸ δικαίωμα, εἰς τρόπον ὥστε ἡ περὶ τῆς βασιμότητος ἢ τοῦ ἀβασίμου αὐτῆς ἀποφαινομένη ἀπόφασις νὰ παράγῃ καθ' ὡρισμένην ἔκτασιν δεδικασμένον (ὅρα Στοιχ. Ἑλλ. Πολ. Δ. ἔνθ' ἀνωτ. § 144). Ἐκ τούτου καλεῖται καὶ «μὴ γνησία ἀνταγωγή». Συνεπῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποτεθῇ ὅτι καὶ ἡ ἔνστασις συμψηφισμοῦ ὑπόκειται ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν προϋποθέσεων καὶ ἰδίᾳ τῆς ἁρμοδιότητος καθ' ὕλην καὶ τῆς ταυτότητος τῆς διαδικασίας εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῆς ἀνταγωγῆς. Τότε θὰ ἐτίθετο ὑπὸ εἰδικὴν μορφὴν τὸ ζήτημα κατὰ πόσον εἰς δίκην δικαζομένην κατὰ εἰδικὴν διαδικασίαν ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκησις ἀνταγωγῆς περὶ ὑποθέσεως ὑπαγομένης εἰς τὴν γενικὴν διαδικασίαν, περὶ οὗ κρατεῖ ὡς γνωστόν, ἀμφισβήτησις (πρβλ. *Λιβαδᾶ - Ράμμου*: Περὶ ἀνταγωγῆς, 6' ἐκδ. σελ. 94, *Γ. Ράμμου*: Στοιχ. Ἑλλ. Πολ. Δ. τ. Ι γ' ἐκδ. § 125, σελ. 323, *Glasson Tissier - Morel - Ράμμου*, τ. IV § 241α, Γ. Ε. Θέμιδος, λ. ἀνταγωγή, ἀριθ. 20 ἐπ., Συμπλήρωμα νομολογίας, λ. ἀνταγωγή, ἀριθ. 44 ἐπ.).

Ἡ ἰσχύουσα ὅμως Ἑλλ. Πολ. Δ. καὶ ἡ Κρητ. Πολ. Δ. δὲν ἀναγράφουν παρόμοιον περιορισμόν. Ὡς ἐκ τούτου δέον νὰ γίνηται δεκτὸν ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ προβολὴ τῆς ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ καὶ ὅταν ἡ δι' αὐτῆς πρὸς συμψηφισμὸν ἀντιτασσομένη ἀνταπαίτησις, διὰ κυρίας ἀγωγῆς ἀσκουμένη, θὰ ὑπήγετο εἰς τὴν καθ' ὕλην ἁρμοδιότητα ἄλλου δικαστηρίου ἢ εἰς διάφορον δικδικασίαν. Βεβαίως τὸ δικαστήριον, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι καθ' ὕλην ἁρμόδιον ἢ ὑπάρχει διαφορὰ διαδικασίας, μόνον παρεμπιπτόντως δικαιοῦται νὰ ἐξετάσῃ, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ διαγνώσῃ τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως κλπ. τῆς εἰς συμψηφισμὸν προβαλλομένης ἀνταπαιτήσεως. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τὸν ἐκτεθέντα λόγον ἡ ἀπόφασις του δὲν παράγει κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο δεδικασμένον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι, κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην, μόνον πρὸς τὰ παρεμπιπτόντως κριθέντα ὑπάρχει δεδικασμένον μόνον καθ' ὅσον τὸ δικαστήριον ἦτο καθ' ὕλην ἁρμόδιον καὶ οὐ μόνον ἐξήτασεν, ἀλλὰ καὶ διέγνωσεν αὐτά. (Πρβλ. *Glasson-Tissier Morel-Ράμμου* τ. IV § 774β, *Γ. Ράμμου*: Στοιχ. Ἑλλ. Πολ. Δ. τ. Ι γ' ἐκδ. § 144, Γεν. Εὐρ. Θέμιδος, λ. Δεδικασμένον Πολ. Διχ., ἀριθ. 351 ἐπ., Συμπλήρωμα νομολ., λ. Δεδικασμένον, ἀριθ. 210 ἐπ. κλπ.)

Περαιτέρω ὅμως κώλυμα διὰ τὴν προβολὴν

ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΑΚΥΡΟΥ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Π. ΙΩΣΗΦΙΔΗ, Δικηγόρου

Ι. Ὁ ὅρος καταγγελία εἶναι δημιούργημα τῆς νομικῆς ἐπιστήμης. Ὁ ὁρισμὸς τῆς ἐννοίας δὲν δίδεται ὑπὸ τοῦ νόμου. Ὅθεν ἡ εἰς τὰ νομοθετικὰ κείμενα χρῆσις τοῦ ὅρου δέον νὰ ἐκλαμβάνηται ὑφ' οἱανδήποτε σημασίαν νοεῖται ἐν τῇ νομικῇ ὁρολογίᾳ καὶ τοῦτο διότι ἀποκλείεται νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐν τῇ ἐπιλογῇ τῶν μέσων ἐπικοινωνίας δὲν ἀπέβλεψεν εἰς χρῆσιν ὅρων καὶ λέξεων ὑπὸ τὴν καθιερωμένην ἐν τῇ νομικῇ γλώσσῃ σημασίαν των.

Ἡ ἀντίληψις αὕτη ἐπιβάλλει, ὅπως δεχθῶμεν ὅτι, ἐφ' ὅσον δὲν προκύπτει ἄλλο τι ἐκ τῆς ὅλης διαρθρώσεως τοῦ νομοθετικοῦ κειμένου, ὑπὸ τὸν ὅρον καταγγελία δέον νὰ ἐννοήσωμεν τὴν μονομερῆ, δικαιοπρακτικῆς ἀξίας, δήλωσιν βουλήσεως, πρὸς ἣν ὁ νόμος συνδέει ἀποτελέσματα ἐπαγόμενα μεταβολὴν προϋφισταμένης καταστάσεως. Ἐνέχει, δηλονότι, δύναμιν διαπλαστικήν, ἀλλοιοῦσαν ἢ δημιουργοῦσαν νομικὰς καταστάσεις, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι τῷ καταγγέλλοντι ἀπονέμεται ἡ ἐξουσία, ὅπως οὐχὶ κατ' ἐνάκησιν ἀξιώσεως αὐτοῦ τεταγμένης ἔναντι ἑτέρου, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν αὐτοῦ προαίρεσιν διαμορφώσῃ προϋφισταμένην ἔννομον κατάστασιν. Εἰδικώτερον μάλιστα ἐπὶ καταγγελίας ἡ διαμορφωτικὴ ἐξουσία φθάνει καὶ μέχρις ἀναιρέσεως ἀλλοτρίου δικαιώματος (Γ. Μπαλῆ, Γεν. Ἀρχαὶ § 28).

Ὑπὸ τὴν ἀνω ἐκτιθεμένην ἔννοιαν ἡ καταγγελία, ἐφ' ὅσον λάβῃ ὑπόστασιν — ἐκδηλουμένη κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου — δὲν δύναται νὰ νοηθῇ, εἰμὴ ὡς πρᾶξις κατευθυνομένη εἰς κατάλυσιν προϋφισταμένης καὶ ἐννόμως ὑπαρκτῆς καταστάσεως, ἧς τὴν ἀναίρεσιν ἐπισύρει ἡ διαπλαστικὴ ἐξουσία, μεθ' ἧς εἶναι ἐξοπλισμένη, ἄλλως δὲν εἶναι νοητή, διότι καταγγελία νόμῳ ἀνυπάρκτου καταστάσεως ὑπὸ τὴν ἔννοιαν καταλύσεως αὐτῆς εἶναι τι τὸ νομικῶς ἀδιανόητον. Εἶναι κατὰ συνέπειαν φανερόν, ὅτι ἀντιβαίνει εἰς τὸν στοιχειώδη νομικῶν ὁρθολογισμῶν συζήτησις περὶ καταλύσεως νόμῳ ἀνυποστάτου σχέσεως.

ΙΙ. Ὑπεμνίσθημεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ νομοθέτης κατὰ τὴν διατύπωσιν τῆς βουλήσεώς του δὲν εἶναι δυνατόν, παρὰ νὰ ποιῆται χρῆσιν παραδεδεγμένης ἐν τῇ νομικῇ γλώσσῃ ὁρολογίας, προκειμένου νὰ ἐκφράσῃ ἀφηρημένας ἐννοίας ἀνταποκρινομένας εἰς συνθέτους καταστάσεις, ὡς αὗται ἔχουσιν ἀποκρυσταλλωθῇ διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπεξεργασίας. Ὅταν ὅμως διαπιστωθῇ, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ νομοθετικοῦ κειμένου, ὅτι ἡ χρῆσις τοιούτων ὅρων ἄγει εἰς ἀντιφάσεις πρὸς τὰ παραδεδεγμένα συστατικὰ στοιχεῖα τῆς ἐννοίας, ἣν ἐκφράζει ὁ χρησιμοποιούμενος ὅρος, δύο τινὰ ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν: ἢ ὅτι ἠστόχησεν ὁ νομοθέτης ἐν τῇ ἐπιλογῇ τοῦ ὅρου, ἐπιλεγόμενος ἐκ πλείονος ἄλλον ἢ τὸν ἁρμόζοντα, ἢ ὅτι ἐν ἐπιγνώσει ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ὅρου λόγῳ ἀδυναμίας διατυπώσεως τῆς θελήσεώς του δι' ἄλλου προσφορωτέρου. Κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἡ προσβολὴ εἰς τὸν χρησιμοποιούμενον ὅρον τῆς προκαθιερωμένης ἐπιστημονικῆς του σημασίας δὲν ἔχει πλέον βάσιν, ἀλλ' ἐπιβάλλεται νὰ ἀναζητηθῇ τί πλέον ἢ ἕτερον αὐτοῦ ἐπεζήτησε νὰ δηλώσῃ ὁ νομοθέτης.

Ὑπὸ τὸ πρίσμα τοῦτο νομίζομεν ὅτι δέον νὰ προσατενίσωμεν τοὺς ἐν τῇ νομοθεσίᾳ ἀπαντωμένους ὅρους καταγγελία σχέσεως ἐργασίας» ὑπὸ τὴν μορφὴν ἁπλῆς σχέσεως ἀπασχολήσεως κατὰ διάκρισιν πρὸς τὴν τοιαύτην ἐξ ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας.

ΙΙΙ. Ὅταν ἐκ τῶν νομοθετικῶν κειμένων προκύπτῃ ἀνενδοιάστως, ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησεν, ὅπως καταγγέλληται καὶ ἡ ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας (ἁπλῆ σχέσις ἀπασχολήσεως), καθ' ὃν τρόπον καταγγέλλεται καὶ ἡ ἔγκυρος σύμβασις ἐργασίας, τοῦτο δὲν δύναται βεβαίως νὰ σημαίνει τῆς ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ εἰς δίκην δικαζομένην κατὰ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν δὲν ὑπάρχει. Ἀφοῦ, κατά τινα γνώμην, εἰς δίκην δικαζομένην κατά τινα τῶν εἰδικῶν διαδικασιῶν δύναται νὰ ἀσκηθῇ ἀνταγωγὴ περὶ ἀπαιτήσεως, ὑπαγομένης εἰς τὴν γενικὴν ἢ τακτικὴν διαδικασίαν, ἐφ' ἧς τὸ δικαστήριον καλεῖται ν' ἀποφανθῇ ἀμέσως καὶ κατ' εὐθεῖαν, κατὰ μεῖζονα λόγον δέον νὰ δύναται νὰ χωρῇ εἰς τὴν αὐτὴν δίκην προβολὴ ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ, ἐφ' ἧς τὸ δικαστήριον κρίνει κυρίως μόνον, καθ' ὅσον αὕτη ὑπάγεται εἰς τὴν καθ' ὅλην ἁρμοδιότητα καὶ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ παρεμπιπτόντως.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ νομοθετικῆς ἀπόψεως ἡ παραδοχὴ τῆς ἐκτεθείσης ἀπόψεως δὲν παρουσιάζει μειονεκτήματα, ἀλλ' ἀντιθέτως συντελεῖ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀρχῆς τῆς οἰκονομίας τῆς δίκης καὶ τῆς δικαστικῆς ἐνεργείας καὶ εἰς τὴν προστασίαν τῶν συμφερόντων πάντων τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἀληθῶς διὰ τῆς παραδοχῆς αὐτῆς ἀφ' ἑνὸς ἀποφεύγεται ἡ διεξαγωγὴ πλειόνων δικῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀποφυγὴ ἀδικαιολογήτου ζημίας τοῦ ἐργοδότου, ὅστις, ἐνῷ θὰ κατεδικάζετο καὶ θὰ ἐξηναγκάζετο διὰ τῆς ταχείας διαδικασίας νὰ καταβάλῃ τὰ εἰς τὸν ἐργαζόμενον ὀφειλόμενα, θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ καταφύγῃ εἰς ἰδίαν δίκην διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἰδίας ἀπαιτήσεως, ἐνδεχομένως δὲ θὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνον, ὅταν ἐπετύγχανε (τὴν) ἐκτελεστὴν ἀπόφασιν, νὰ εὑρεθῇ πρὸ τῆς συνήθους πραγματικῆς ἢ φαινομενικῆς ἀφερεγγυότητος τοῦ ἐργαζομένου.

νη ὅτι, κατὰ παραβίασιν πάσης ὀρθοδοξίας, τὸν τὸ πρῶτον δημιουργεῖται ἡ δυνατότης καταλύσεως νόμῳ ἀνυποστάτου σχέσεως. Διότι, ὡς εἴπομεν, κατάργησις τοῦ μηδενὸς ἀποκλείεται λόγῳ ἐλλείψεως τοῦ πρὸς καταλυσιν - διὰ καταγγελίας - ἀντικειμένου.

Ἀνάγκη ἑπομένως νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ὁ νομοθέτης, ἀποκαθιστῶν τὴν καταλυσιν διὰ καταγγελίας ἀκύρων νομικῶν καταστάσεων πηγαζουσῶν ἐξ ἀκύρων συμβάσεων, ἔχει ἐπ' ὄψιν του τὴν ἀντινομίαν τοῦ πράγματος, δι' ὃ καὶ ποιεῖται χρῆσιν τοῦ γενικωτέρου ὅρου «σχέσις ἐργασίας», ἵνα προσδώσῃ καὶ εἰς ταύτην αὐτοτελῆ νομικὴν ὑπόστασιν καὶ δυνηθῇ νὰ θεμελιώσῃ τὸ νοητὸν τῆς καταλύσεως καὶ τῶν καταστάσεων τούτων διὰ καταγγελίας, χωρὶς νὰ δίδῃ σημασίαν εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ νομιμοποιούμεναι οὕτω ἐπ' αὐτοῦ καταστάσεις ἐπὶ τῇ βάσει κριτηρίων ἑτέρων κανόνων τοῦ δικαίου εἶναι ἀνυπόστατοι.

Τοῦτο εἶναι νοητὸν εἰς τὸν τομέα τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου.

Τὸ ἐργατικὸν δίκαιον ἀποχρισταλλώνει ἐν πολλοῖς στοιχεῖα κοινωνικῆς πολιτικῆς, δι' ὧν θεσπίζονται καταστάσεις δυσκόλως πλαισιούμεναι εἰς τὰ γνωστὰ κλισιὰ τῶν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ δικαίου διαπλασσομένων καὶ ἀπὸ μακροῦ παραδεδεγμένων μορφῶν, ἐξ οὗ καὶ ἡ δημιουργουμένη ἐν τῇ ρυθμίσει τῶν καθ' ἑκάστων ἀτομικῶν περιπτώσεων ἀντίθεσις τοῦ ἀντιφάσκοντος καὶ ἀσυμβιβάστου. Ὅταν ὁ νόμος ἐπιζητῇ τὴν καταγγελίαν τῆς ἐξ ἀκύρου σχέσεως ἐργασίας δημιουργηθείσης καταστάσεως, γνωρίζει καλῶς τὸ ἀδύνατον τῆς καταλύσεως νόμῳ ἀνυποστάτου σχέσεως, πλὴν ὅμως ταυτοχρόνως ὑποδηλοῖ, διὰ τῆς ἐμμονῆς εἰς τὴν ἀντιφατικὴν ταύτην θέσιν, ὅτι διὰ τὸν ἐργατικὸν νομοθέτην δὲν ὑφίσταται, αἰ διὰ ὡς προκειμένου περὶ σχέσεων ἐπαγομένων εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν, κατάστασις νόμῳ ἀνυπόστατος, ὅταν πραγματι ἔχῃ μεσολαβήσει ἁπλῆ σχέσις ἀπασχολήσεως μεταξὺ μισθωτοῦ καὶ ἐργοδότου. Τὸ περιστατικὸν καὶ μόνον τοῦτο ἀρκεῖ διὰ τὴν νομιμοποίησιν τῆς καταστάσεως καὶ τὴν ἐπέκτασιν ἐπ' αὐτῆς τῆς κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφαλίσεως, καθ' ὃ αἰτημα διαρθροῦται τοῦτο. Ἡ κατάστασις αὕτη, ἥτις δυνάμει ἑτέρων κανόνων τοῦ δικαίου εἶναι τι τὸ ἀδιάφορον, διὰ τὸν ἐργατικὸν νομοθέτην καὶ διὰ τὸν κύκλον τῶν ἐπιπτουσῶν εἰς τὴν ἀσφαλισιν του σχέσεων ἔχει ὑπόστασιν.

Ὁ νομοθέτης, ἀντιμετωπίζων τὸ πρόβλημα τῆς ἀνεργίας, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς παροχῆς (διὰ λόγους κοινωνικῆς πολιτικῆς) στοιχειώδους προστασίας κατὰ τῆς ἀνεργίας, πρὸς τοὺς ἀποχειροβιώτους ἢ διανοητικοὺς ἐργάτας, ἀποβλέπει κατὰ βάσιν α) εἰς τοὺς φορεῖς τῶν ἐπιχειρήσεων ἐκείνων, αἵτινες ἔχουσι κοινωνικὴν βαρύτητα, καὶ β) εἰς τὸ ἐξ ἀντικειμένου περιστατικὸν τῆς ἐντασσομένης εἰς τὴν παραγωγικὴν διαδικασίαν τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων ἐργασίας.

Ἐκ τοῦ λόγου τούτου ὑποκεινται ὡς ὑποκείμενα τοῦ νόμου περὶ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος καταγγελίας αἱ ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις αἱ ὑπαγόμεναι εἰς τὴν ἔκτασιν ἐφαρμογῆς τοῦ ν. δ. 2961/1954 - κύκλου στενωτέρου τοῦ συνόλου τῶν διατελούντων ἐν σχέσει ἐργασίας - ὡς ἀντικειμένου δὲ αὐτοῦ ἡ ἁπλῆ σχέσις ἐργασίας ἀδιαφόρως τοῦ ἐλαττωματικοῦ ἢ μὴ τῆς πηγῆς, ἐξ ἧς πηγάζει ἡ ἀτομικὸς προσφερομένη ἐργασία, ἀρκεῖ ὅτι αὕτη ἔχει ἐνταχθῇ εἰς τὴν παραγωγικὴν διαδικασίαν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἥτις ὑποκειται εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν. Διὰ τὸν ἐργατικὸν νομοθέτην, ἀπὸ τοῦ σκοποῦ, εἰς ὃ ἀπέβλεψεν, οὐδεὶς ἀποχρῶν λόγος διαφοροποιήσεως τῶν δύο κατηγοριῶν ἐργαζομένων (τῶν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, καὶ τῶν ἐν ἁπλῇ σχέσει ἀπασχολήσεως διατελούντων) συντρέχει, προκειμένου νὰ παρασχεθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀντίληψις, ἡμῆμα τῆς ὁποίας εἶναι καὶ ἡ λόγῳ καταγγελίας ὑποχρέωσις ἀποζημιώσεως τοῦ ἐργοδότου, παραλλήλως πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ταμείου ἐπιδότησιν τοῦ ἀνέργου, δι' ὃν λόγον ἐπιβάλλει καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀκύρου ἀποσχολήσεως αἱ καταγγελίαν ἔγγραφον, νομιμοποιοῦσαν οὕτω ἐμμέσως τὴν καταλυομένην κατάστασιν, β) καταβολὴν ἀποζημιώσεως, ὡς ἐὰν ὑπέκειτο ἔγκυρος σχέσις ἐργασίας, καὶ γ) ἀναγγελίαν εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀνεργίας διὰ τὴν ἐπιδότησιν.

Οἱ σκοποὶ οὗτοι καὶ αἱ ἐπιταγαὶ τῆς νομοθεσίας εἶναι πασίδηλοι, ὥστε οὐδεμία νὰ δύναται νὰ διατυπωθῇ ἀμφιβολία ἢ παρερμηνεία ἐκ τοῦ ὅτι τυχὸν ἡ εἰς τὰ ἐπὶ μέρους θέματα ἐφαρμογὴ τῶν συμπληρουσῶν τὰ κενὰ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου διατάξεων ἢ διδαγμάτων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος παρουσιάζει ἀντιφάσεις.

Οὕτω ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας, ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ νόμου καὶ πρὸ πάσης καταγγελίας, δὲν δύναται ν' ἀποκρουσθῇ ἀξιώσις τοῦ ἐργαζομένου δι' ὑποδοχὴν, ἐν περιπτώσει διακοπῆς των, χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ νομότυπος καταγγελία, μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἐπὶ ἀκύρου σχέσεως ἐργασίας δὲν γνείται ὑπερήμερος ἐργοδότης. Διότι ἐκ τοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον ἡ εἰς σχέσιν ἀπασχολήσεως ἐνταχθῇ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, μέχρι τῆς κατὰ νόμιμον τρόπον καταλύσεως τῆς σχέσεως, ὀφείλονται αἱ παροχαί, αἵτινες μακρὰν τοῦ ν' ἀποτελοῦν ἀμοιβὴν ἐξ ἠθικῆς σχέσεως, συνιστῶσι κύριον πόρον ζωῆς, ἔναντι τῶν ἐκχωρουμένων εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ἐργατικῶν δυνάμεων.

Ἐκ τούτου δὲν νομίζομεν ὅτι μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς σχέσεως ἡ ἀπόλυσις ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀποζημιώσεως, ἀποκαθιστώσης τὴν ὀφείλειαν, ἣν προσεκτήσατο, ἢ ἠδύνατο νὰ κερδηθῇ ὁ ἐργοδότης, ἀφοῦ μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς σχέσεως αὕτη εἶναι νόμῳ ὑποστατή, θεμελιωθεῖσα ἁπλῶς καὶ μόνον εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἐργαζόμενος ἐνετάχθη εἰς τὴν παραγωγικὴν διαδικασίαν τῆς ἐπιχειρήσεως τῇ βουλήσει τοῦ ἐπιχειρηματίου. Δηλονότι διὰ σχέσιν νόμῳ ἀναγνωριζομένην καὶ μὴ δυναμένην νὰ καταλυθῇ ἄνευ νομοτύπου καταγγελίας.

Αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ δὲν νομίζομεν ὅτι ἐξυπηρετοῦν, διότι ἐλλείπει ἡ βάσις τῆς μὴ νομίμου αἰτίας, ἀφοῦ ἡ ἁπλῆ σχέσις ἀπασχολήσεως τυγχάνει νόμῳ ἀκαταλύτου καὶ κατοχυροῦται, καθ' ὃν καὶ ἡ ἔγκυρος σύμβασις τρόπον, μέχρι καταγγελίας, νομοτύπως ἐναπομενούσης. Νομίζομεν ὅτι βαίνει ὁμαλώτερον νὰ δεχθῶμεν, ὅτι δὲν πρόκειται περίπτωσις ἀποζημιώσεως, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἀποκαταστάσεως ἐπελθούσης ζημίας, ἢ πλουτισμοῦ εἰς βάρος ἄλλου, ἀλλ' εὐθεῖα ἀξίωσις ἐκ τοῦ νόμου δι' ὑποστατὴν σχέσιν καὶ δι' ἀντιπαροχὴν ἐργασίας, εἴτε ὁριζομένης ἐκ τοῦ νόμου, εἴτε ἐθιζομένης ἐκ τῶν περιστάσεων. Ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς λόγῳ ἁπλῆς σχέ-

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Ἐφαρμογὴ τῆς κατ' ἄρθρ. 7 Α.Ν. 547/1937 ἑπταώρου ἐργασίας προσωπικοῦ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν

Ἀναφορὰ διατάξεως ἄρθρου 7 § 3 Α.Ν. 547/1937 περὶ περιορισμοῦ τῆς ὀκταώρου ἐργασίας τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Π. Δ. τῆς 8/3 Ἀπριλίου 1932 εἰς ἑπτάωρον εἰς Ἀνωνύμους Ἑταιρείας ἄλλας καὶ οὐχὶ εἰς ἐκείνας, αἵτινες ἀσκοῦσι βιομηχανίας.—Χαρακτηρισμὸς τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων πόλεων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς κλπ. ὡς βιομηχανικῆς.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς ὀκταώρου ἐργασίας, ἐλλείποντος οὕτω δικαιώματος ἀποζημιώσεως δι' ὑπερεργασίαν ὑπὲρ τὸ ἑπτάωρον.

Σύμφωνος εἶναι ἡ ἄποψις τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀναιρούσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 12986/1955 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, πρὸς ἐκείνην τῆς ἀμέσως προλαβούσης ὑπ' ἀριθ. 105/1956 ἀποφάσεως αὐτοῦ (εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 15, 315) περὶ τῆς ἐκτάσεως ἐφαρμογῆς τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ. ν. 547/1937 καθιερωθείσης (κατὰ τροποποίησιν τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ ν. 3562/1928) ἑπταώρου ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν (βλέπε ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 314 ἐπ.).

Ὑποκειμένης ὅμως ἐργασίας ἐν προκειμένῳ παρὸ τῇ Ἀνωνύμῳ Ἑταιρείᾳ Ὑδάτων τῶν πόλεων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀναιρεσιμένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου εἶχε δεχθῇ, ὅτι δὲν ἀποτελεῖ βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν καὶ συνεπῶς ὑπήγετο εἰς τὴν τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 547/1937 ἑπτάωρον ἐργασίαν, ὡς οὖσης Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, μὴ ἀσκούσης βιομηχανίαν (οὕτω γενικῶς ἡ ἄποψις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς μαρτυρεῖται καὶ ἐκ σειρᾶς ἄλλων ἀποφάσεων αὐτοῦ· βλέπε ΕΕΔ 14, 909 ἐπ., πρβλ. καὶ Α.Π. 29/1955, Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς Θ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 14, 690), ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δέχεται, ἀντιθέτως, ὅτι ἡ περὶ ἧς πρόκειται Ἀνώνυμος Ἑταιρεία ἀσκεῖ βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν καὶ συνεπῶς ἡ ἐργασία τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς εἶναι ὀκτάωρος, στηριζομένη εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 ἐδ. γ' τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2269/1920 κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως.

Ἀρείου Πάγου 142/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Κατσιγιάννης, Ι. Ἰωάννου

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 7 § 3 τοῦ ἀ. ν. 547/1937, δι' ἧς περιωρίσθη τὸ ὀκτάωρον τῆς ἐργασίας, τὸ ὁρισθὲν διὰ τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ διατάγματος τῆς 8/13 Ἀπριλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς καταστήματα κλπ.» εἰς ἑπτάωρον, ἀναφέρεται εἰς ἀνωνύμους ἑταιρείας ἄλλας καὶ οὐχὶ ἐκείνας, αἵτινες ἀσκοῦσι βιομηχανίας, αἵτινες, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπ' αὐτῶν τῶν διατάξεων τούτων, κατ' ἄρθρον 16 γ' αὐτοῦ, ὑπάγονται ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν, ἀναλόγως τῆς ὑφ' ἑκάστης ἀσκουμένης βιομηχανίας εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2 ν. 2269/1920, ἄρθρ. 2 τοῦ προεδρικοῦ διατάγματος τῆς 27 Ἰουνίου/4 Ἰουλίου 1932, τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ 6. δ. τῆς 14/24 Αὐγούστου 1936 καὶ ἄρθρ. 1 τοῦ 6. δ. τῆς 10/29 Σεπτεμβρίου 1937, δι' ὧν ὁρίζεται, ὅτι αἱ ὧραι ἐργασίας εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ταύτας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς 8 καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ τὰς 48 καθ' ἑ-

---

σεως ἀπασχολήσεως ὀφειλομένης ἀντιπαροχῆς ὡς ἀποζημιώσεως—διὰ τὸν μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς σχέσεως χρόνον—ἐνέχει καὶ περαιτέρω πρακτικὴν σημασίαν, διότι ὡς ἀποζημίωσις θὰ ὑπόκειται εἰς ἐκχώρησιν καὶ κατάσχεσιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἐξ ἐγκύρου συμβάσεως ἀποδοχάς. Ἡ τοιαύτη διαφοροποίησις δὲν θὰ ἔχῃ πλέον λόγον, ἀφοῦ δεχόμεθα ὅτι μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς σχέσεως καὶ ἀσχέτως πρὸς τὰς περὶ ὑπερημερίας ἀρχὰς ὑπάρχει ὑποχρέωσις πρὸς καταβολὴν τοῦ ἀντιτίμου ἐργασίας, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ λόγον ἡ διάκρισις ἡ αὐτὴ ἀντιπαροχὴ, προκειμένου καὶ περὶ ἁπλῆς σχέσεως ἀπασχολήσεως ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ νόμου, νὰ θεωρῆται ἀποζημίωσις, ἂν δὲ ἐπήγαζεν ἐξ ἐγκύρου συμβάσεως (πρὸς ἣν ταυτίζεται πλέον ἀπὸ ἀπόψεως προστασίας) νὰ θεωρῆται μισθός. Ἐκ τῶν ὑπ' ὄψιν μου ἀσχοληθέντων ἐγχρίτων νομικῶν ἐναρμονίζονται τὰ ἀνωτέρω, ὡς πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὸ σύστημα τῆς καταγγελίας καὶ αὐτῆς τῆς ἁπλῆς σχέσεως ἐργασίας, πρὸς τὰ παρὰ τοῦ κ. *Κ. Κανελ* ἐν Ἐνοχ. ἐκδ. Β' σελ. 424 καὶ ΕΕΔ 15, σελ. 65 διαλαμβανόμενα, ὡς ἐπίσης καὶ πρὸς τὴν ἄποψιν τῆς *Συντάξεως* τῆς ΕΕΔ (14, σελ. 836), μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι χαρακτηρίζει οὗτος τὴν ἐκ τῆς ἁπλῆς σχέσεως ἐργασίας ἀπαίτησιν ὡς ἀποζημίωσιν. (Ὅλως ἀντίθετος ὡς πρὸς τὸ καταγγελτὸν τῆς ἁπλῆς σχέσεως ἐργασίας ὁ κ. *Δ. Σακελλαροπουλος* ἐν Δελτ. Ἐργ. Νομοθεσίας 1955, σελ. 491).

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΑΡΘΡΟΥ 281 Α.Κ.

Τοποθέτησις μισθωτοῦ εἰς νέαν θέσιν κατ' ἐνάσκησιν διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου

Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας. — Μὴ ἀντίθεσις πρὸς ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἕνεκεν ἀρνήσεως μισθωτοῦ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ θέσιν, ὁμοίαν, ὡς ἡ προηγουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτοποθετήθη κατ' ἐνάσκησιν τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου.

Ἐπικυροῦται ὑπὸ τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 7625/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπαναλαμβάνεται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως ἡ σταθερῶς κρατοῦσα ἐν τῇ νομολογίᾳ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἄποψις, ὅτι ἡ διατάξις τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἔχει ἐφαρμογήν, ὡς ἐπὶ παντὸς δικαιώματος, καὶ ἐπὶ ἐκείνου τοῦ ἐργοδότου, ὅπως μονομερῶς καὶ ἀναιτιωδῶς καταγγείλῃ τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ μισθωτοῦ σύμβασιν ἐργασίας (βλέπε ΕΕΔ 14, 70 καὶ ἐκ τῶν τελευταίων ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων τὴν ὑπ' ἀριθ. 58/1956, εἰσηγητὴς Δ. *Οἰκονομόπουλος*, ΕΕΔ 15, 251).

Δοθέντος ὅτι τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος (ἄρθρον 281 Α.Κ.) ἡ ἔννοια εἶναι νομικὴ, δυναμένου τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ κρίνῃ, ἂν τὰ δεκτὰ γενόμενα πραγματικὰ γεγονότα συνιστοῦν ἢ ὄχι παράβασιν αὐτῶν (Γ. *Μπαλῆς*, Γεν. Ἀρχαὶ § 92, Κ. *Καυκᾶς*, Ἐνοχ. Δίκαιον, Εἰδικὸν, σελ. 310, Ι. *Κακουλίδης*, ΕΕΔ 5, 550, Α.Π. 66/1948, εἰσηγητὴς Κ. *Βαϊτσῆς*.

ἑβδομάδα. Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐδ. γ' τῆς διὰ τοῦ ν. 2269/1920 κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως Ἐργασίας τῆς Οὐάσιγκτῶνος, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐφαρμογῆς ταύτης, θεωροῦνται ὡς βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις, πλὴν ἄλλων, καὶ αἱ τοιαῦται συντηρήσεως καὶ ἐπισκευῆς ἔργων διανομῆς ὕδατος. Κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τῆς διὰ τοῦ νόμου 3316/1925 κυρωθείσης συμβάσεως, ἧς πάντες οἱ ὅροι, ἔχοντες ἰσχὺν νόμου (ἄρθρ. 2 ν. 3316), ἐφαρμογὴν ἔχουσι καὶ ἐπὶ τῆς ἀναιρεσειούσης ἑταιρείας (ἄρθρ. 44 συμβάσεως), αὕτη παραλαβοῦσα τὰ ἔργα ὑδρεύσεως διευθύνει καὶ διαχειρίζεται ταῦτα ἐπ' ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως, ἔργον ἔχουσα καὶ τὴν συντήρησιν καὶ ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν. Τοιαύτην ἐπιχείρησιν διανομῆς ὕδατος μὲ σκοπὸν καὶ τὴν συντήρησιν τῶν πρὸς τοῦτο κατασκευασθέντων ἔργων ἀσκοῦσα κατὰ τὰς ὡς ἄνω διατάξεις τοῦ ν. 3316/1925 καὶ τῆς διὰ τούτου κυρωθείσης συμβάσεως (ἄρθρ. 44 αὐτῆς) ἡ ἀναιρεσείουσα ὑπάγεται εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ν. 2269/1920 ἀναφερομένας βιομηχανίας καὶ ἔχουσιν ἐπὶ ταύτης ἐφαρμογὴν αἱ περὶ ὡρῶν ἐργασίας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 αὐτοῦ, καθ' ἃ αὐτὴ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς ὀκτὼ καθ' ἑκάστην (ἄρθρ. 1 § 2 Π. Δ. 10/29 Σεπτεμβρίου 1937). Ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἀναιρεσειούσης ἑταιρείας ἐργαζόμενοι ἡμερησίως ἐπὶ ὀκτάωρον, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ νόμιμον ἐπιτρεπτὸν ὅριον ἐργασίας, (ὑπὲρ τὰ 7ωρον), μὴ ἰσχυούσης ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ ἀ. ν. 547/1937, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης αἰτιολογίας εἴρηται. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσληφθεὶς παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου πρὸ τοῦ ἔτους 1940 προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν τοῦ φράγματος Μαραθῶνος, ἐνταχθεὶς δυνάμει τοῦ κανονισμοῦ αὐτῆς ἀναδρομικῶς ἀπὸ 1.6.1945 εἰς τὸ μόνιμον τεχνικὸν ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν ἐπὶ βαθμῷ ὑπεργοδηγοῦ α' καὶ ὅτι κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὸν διάστημα εἰργάζετο ἐπὶ ὀκτάωρον κατ' ἀπαίτησιν τῆς ἀναιρεσειούσης, μετὰ ταῦτα δὲ ἀποφηνάμενον ὅτι αὐτὸς, ὑποχρεούμενος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 7 § 3 ἀ. ν. 547/1937 εἰς ἑπτάωρον ἐργασίαν ἡμερησίως, ἀφ' ὅτε τῆς ἀναιρεσειούσης ἀνωνύμου ἑταιρείας μὴ ἀσκούσης βιομηχανίαν, οὐδὲ περιλαμβανομένης εἰς τὰς ἐν ἄρθρ. 1 τῆς διὰ τοῦ ν. 2269/1920 κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως ἀναφερομένας ἐπιχειρήσεις, καὶ ἐργασθεὶς συνεπείᾳ ἀκύρου κατὰ τὸ ἄρθρ. 174 Α. Κ. συμφωνίας ὑπὲρ τὸ νόμιμον ὅριον τῶν 7 ὡρῶν ἡμερησίως, ἐδικαιοῦτο ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 904 ἐπ. Α. Κ. διὰ παρασχεθείσας ὑπηρεσίας καὶ, δι' ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ παραδοχῆς τῆς ἀντεφέσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δεξάμενον ἐν μέρει ὡς βάσιμον τὴν τοιαύτην ἀποζημίωσιν διώκουσαν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ψευδῶς ἠρμήνευσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις τῶν νόμων 2269/1920 καὶ 3316/1925 καὶ τῶν διὰ τούτων κυρωθεισῶν συμβάσεων, ἰσχὺν ὀκταώρου νόμου ἐχουσῶν, ἐσφαλμένως ἐφαρμόσας μετὰ ταῦτα καὶ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 174 καὶ 904 καὶ ἐπόμ. Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν του κατέστησε συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγον ἀναιρέσεως.

ΕΕΔ 7, 238, Α.Π. 200/1949, εἰσηγητὴς Κ. Καυκᾶς, ΕΕΔ 8, 368), κρίνεται ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἤδη ὅτι συγκεκριμένη καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, γενομένη ἕνεκεν ἀρνήσεως τοῦ μισθωτοῦ νὰ ἀποδεχθῇ θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτοποθετήθη ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα αὐτοῦ, δὲν ὑπῆρξε καταχρηστική.

Πράγματι, ἐφ' ὅσον ἀναγνωρίζεται εἰς τὸν ἐργοδότην διευθυντικὸν δικαίωμα, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει καὶ τὸ δικαίωμα τῆς διαθέσεως τῆς ἐργατικῆς δυνάμεως τοῦ μισθωτοῦ (βλέπε *Α. Nikisch*, Ἐργατ. Δίκαιον, ἑλλ. μετάφρ., σελ. 221), χωρὶς βεβαίως τὸ δικαίωμα τοῦτο νὰ ἐξικνῆται μέχρις ἀλλοιώσεως τῶν συμπεφωνημένων ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ μισθωτοῦ, ὁπότε ἀνακύπτει τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112/1920 δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, καλεῖται αὐτὸς ὑποχρεως νὰ δεχθῇ νὰ παράσχῃ τὰς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀνατιθεμένας εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας, ἡ δὲ ἄρνησις αὐτοῦ εἰς παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν, ἡ ὁποία καὶ ὡδήγησεν εἰς ἀπόλυσιν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου (δυναμένη ἄλλως καὶ νὰ ἐκληφθῇ ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ), δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παρέχουσα εἰς τὸν μισθωτὸν θεμελίωσιν δικαιώματός του ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ἀφοῦ δὲν ἐμφανίζεται ἡ καταγγελία ὡς πρᾶξις ἐκδικήσεως τοῦ μισθωτοῦ (διὰ τὴν τοιαύτην καταγγελίαν βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 13, 569, 911, ΕΕΔ 15, 251), ἀλλ' ὡς κινηθεῖσα ἐκ λόγου κειμένου εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μισθωτοῦ.

Ἀρείου Πάγου 109/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Σοῦρλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Καρυοφύλλης, Ν. Μπουκαούρης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 281 Α. Κ. ἀπαγορεύεται ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος, ὅταν αὐτὴ ὑπερβαίνῃ τὰ ὅρια, τὰ ὁποῖα προσδιορίζει ἡ διέπουσα τὰς συναλλαγὰς καλὴ πίστις, ἢ προσκρούῃ εἰς τὰ κατὰ τὴν κοινὴν ἀντίληψιν χρηστὰ ἤθη ἢ εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὸν κοινωνικὸν ἢ οἰκονομικὸν σκοπὸν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ὁποίου τὸ δικαίωμα ὑφίσταται, τὰ δὲ μετὰ τοιαύτην ἄσκησιν δικαιώματος ἔννομα ἀποτελέσματα ὑπόκεινται εἰς ἀνατροπήν. Ὥστε καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀναιτιώδη μονομερῆ καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διαρκείας πρέπει νὰ γίνηται τόσον κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καλῆς πίστεως, ὅσον καὶ κατὰ τὰς ἐπιταγὰς τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἐξ ἑνὸς καὶ ἐξ ἑτέρου συμφώνως πρὸς τὸν οἰκονομικὸν καὶ κοινωνικὸν σκοπόν, χάριν τοῦ ὁποίου τὸ δικαίωμα τοῦτο παρεσχέθη εἰς τὸν ἐργοδότην. Ὅπως δ' ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀφοῦ μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν ἀποδείξεων ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων εἶχε προσληφθῇ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, τῆς ὁποίας ἡ οἰκονομικὴ δραστηριότης ἐξετείνετο εἰς πλείστα ἐργοστάσια, οὐχὶ διὰ νὰ παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς ἓν ὡρισμένον ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ὅπου ὑφίστατο ἢ ἐδημιουργεῖτο ἀνάγκη ὑπηρεσίας ὑπηρέτει ὡς ἐπόπτης συνεργείου ἠλεκτροτεχνιτῶν εἰς τὸ ἐν τῇ λεωφόρῳ Συγγροῦ ἐργοστάσιον τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι ὑπὸ τῆς διευθύνσεως ταύτης, ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ διευθυντικοῦ της δικαιώματος, διετάχθη τὴν 21 Αὐγούστου 1954 νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν ἐπιβλέποντος εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῆς ὁδοῦ Πατησίων, ὅτι ἡ τοιαύτη μετάθεσις ἐγένετο εἰς ὁμοίαν, ὡς τὴν δέχεται, ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, θέσιν, ἐντὸς δὲ τῶν ὁρίων, τὰ ὁποῖα προσδιώριζεν ἡ ἀνάγκη τῆς εὐρύθμου καὶ ἀποδοτικῆς λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως, οὐχὶ δὲ συνεπείᾳ ἑτέρου τινὸς λόγου, ἔκρινε μετὰ ταῦτα, ὅτι ἡ ἕνεκα τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος νὰ μετοβῇ εἰς τὴν νέαν του θέσιν ἐπακολουθήσασα καταγγελία τῆς συμβάσεως τῆς ἐργασίας καὶ ἀπόλυσις αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου εἶναι ἔγκυρος καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διὰ τῆς ὁποίας ἐζήτει τὴν καταβολὴν ὀφειλομένων μισθῶν μετὰ τὴν προβαλλομένην, ὡς ἄκυρον, ὡς ἀνωτέρω, καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ὅθεν, οὕτως ἀποφανθεῖσα, ὀρθῶς τὴν προπαρατεθεῖσαν διάταξιν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἡρμήνευσε καὶ ἐπὶ τῶν πραγμάτων ἐφήρμοσε καὶ οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου δεύτερος, τρίτος, τέταρτος καὶ πέμπτος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀπορριπτέοι, ὡς ἀβάσιμοι. Κατὰ τὸν ὡς ἄνω, μετὰ κυριαρχικὴν δὲ ἐκτίμησιν ἀποδείξεων, χαρακτηρισμὸν τῆς θέσεως τοῦ ἐπόπτου συνεργείου ἠλεκτροτεχνιτῶν, ὡς ὁμοίας πρὸς ἐκείνην τοῦ ἐπιβλέποντος, ἔλαβεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπ' ὄψιν της περιστατικά, τὰ ὁποῖα συνήπτοντο πρὸς τὴν ἱστορικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ τὰ ὁποῖα ὤφειλε νὰ ἐκτιμήσῃ διὰ τὴν περὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ βασίμου ταύτης κρίσιν της, οὐχὶ δὲ αὐτοτελεῖς ἰσχυρισμοὺς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως, ὅστις ἀποδίδει εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τὸ σφάλμα ὅτι προέβη εἰς τὸν ἐκτεθέντα χαρακτηρισμὸν ἄνευ προτάσεως, εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 7 Π.Δ. ἀπαράδεκτος.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗΣ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

I

Περιπτώσεις μισθωτών θεωρουμένων κατά τόν Νόμον ώς έργατών

Στοιχεία ίδιωτικού ύπαλλήλου κατ' άρθρ. 10 Ν. 1234/1918, ώς ίσχυε τροποποιηθέν διά τού άρθρου 7 Ν. 4558/1930 καί ώς ίσχύει τούτο, άντικατασταθέν διά τού άρθρου 1 τού Νόμου 2655/1953.—Άναγκαία παροχή έργασίας άποκλειστικώς πνευματικής ή τουλάχιστον κατά κύριον χαρακτήρα μή σωματικής.—Χαρακτηρισμός λινοτύπου ώς έργάτου.

Και αί τρεις παρατιθέμεναι κατωτέρω άποφάσεις τού Άρείου Πάγου άσχολούνται περί τής έννοίας τού ίδιωτικού ύπαλλήλου, ή όποία είναι έννοια νομική (βλέπε ΕΕΔ 14, 1210), έν όψει τού νομοθετικού όρισμού τού ίδιωτικού ύπαλλήλου (βλέπε σχετικώς «ίδιωτικοί ύπάλληλοι καί έργάται κατά τήν έννοιαν τού νόμου», πάνυ σπουδαίων γνωμών θεωρίας καί πράξεως, ΕΕΔ 14, 1200 έπ.).

Ή ύπ' άριθ. 151/1956 άπόφασις άναιρεί τήν ύπ' άριθ. 6730/1955 άπόφασιν τού Πρωτοδικείου Άθηνών (ΕΕΔ 14, 529), ή δευτέρα ύπ' άριθ. 149/1956 έπικυροί τήν ύπ' άριθ. 2584/1955 άπόφασιν τού Πρωτοδικείου Άθηνών καί ή τρίτη ύπ' άριθ. 143/1956 έπικυροί τήν ύπ' άριθ. 5511/1955 άπόφασιν τού Πρωτοδικείου Πειραιώς.

Θα μάς έπιτραπή νά σημειώσωμεν, έν όψει τής πολυπλόκου καί διά τούς μή είδότας (άπαρχάς πληροφορουμένους έκ τής πλήρους άναλύσεως τής έργασίας τού λινοτύπου, είς τήν όποίαν προέβη ή άναιρεθείσα άπόφασις) πολυσυνθέτου αύτής έργασίας, ότι δυσχερώς δύναται νά καταταχθή ό παρέχων αύτήν είς τήν κατηγορίαν τών έργατών, ένώ έξ έτέρου κατατάσσεται είς τήν κατηγορίαν τών ύπαλλήλων ό όδηγός π.χ. αύτοκινήτου (Α.Π. 195/1950, ΕΕΔ 14, 598), όρθώς βεβαίως ούτος, άλλά δυσκόλως άνευρισκομένης έν τή έργασία τού τελευταίου μείζονος πνευματικής έργασίας, δεδομένου ότι ό λινοτύπης νοχθημερόν άσχολείται μέ άναγνωσιν καί άπόδοσιν είς στοιχεία γραμμάτων, άκριβώς ώς ό δακτυλογράφος ό δακτυλογραφών χειρόγραφα ή άλλα έντυπα.

Γεννάται έπί τή εύκαιρία ή σκέψις, άν δέν θα ήτο ένδεδειγμένον, πέραν τών γενικών όρισμών τού νόμου περί τής ύπαλληλικής ίδιότητος τού μισθωτού, νά καθορισθούν νομοθετικώς ποίαι συνηθέστεραι τουλάχιστον έργασίαι χαρακτηρίζουν τούς μισθωτούς ώς ίδιωτικούς ύπαλλήλους, κατά κοινήν έμπειρίαν, δεδομένου ότι τό θέμα συνδέεται πρός σοβαρά δικαιώματα, ώς είναι τό δικαίωμα άπολύσεως κατ' άρθρ. 2112, τό δικαίωμα άδείας τού ά.ν. 539/1945 (κρινομένου καί τούτου άναλόγως τής ίδιότητος τού μισθωτού ώς ίδιωτικού ύπαλλήλου ή έργάτου).

Άρείου Πάγου 151/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ό Άρεοπαγίτης κ. *Ι. Τρατσανής*
Είσηγητής ό Άρεοπαγίτης κ. *Κ. Σούρλος*
Δικηγόροι οί κ.κ. Σ. Άλεξίου, Σ. Σπετσάκης

Κατά τό άρθρον 10 τού Νόμου 1234/1918, ώς ίσχυε τροποποιηθέν ύπό τού άρθρου 7 τού νόμου 4558/1930 καί όπως ίσχύει τούτο άντικατασταθέν ύπό τού άρθρου 1 τού νόμου 2655/1953, ό μισθωτός, όστις, άσχολούμενος είς ύπηρεσίαν ίδιωτικού καταστήματος, γραφείου, έπιχειρήσεως ή έν γένει είς οίανδήποτε έργασίαν, παρέχει τοιαύτην άποκλειστικώς πνευματικήν ή τουλάχιστον κατά κύριον χαρακτήρα μή σωματικήν, θεωρείται ύπάλληλος. Όπως όμως προκύπτει έκ τής προσβαλλομένης άποφάσεως, αύτή, μετ' άνέλεγκτον έκτίμησιν άποδείξεων, έδέχθη ότι ή άναιρεσείουσα προσέλαβε τόν άναιρεσίβλητον διά συμβάσεως έργασίας άορίστου χρόνου διαρκείας ώς λινοτύπην, ή έργασία τού όποίου, προσευχθείσα άπό 30.10.1952 — 28.8.1954, συνίστατο είς τούτο: ότι ό άναιρεσίβλητος, καθήμενος πρό τής λινοτυπικής μηχανής ή όποία φέρει πλήκτρα, έκαστον τών όποίων άντιστοιχεί πρός έν γράμμα τού άλφαβήτου, άριθμόν κ.λπ., καθ' ον τρόπον τούτο παρατηρείται έπί γραφομηχανής, καί άναγινώσκων τά κείμενον τού διδομένου είς αύτόν χειρογράφου πλήττει έκαστον πλήκτρον καί προκαλεί ούτω τήν πτώσιν τών διατεταγμένων έντός θήκης χαλυβδίνων μητρών, αί όποίαι έχουν άποτυπωμένον τό σχήμα τού είκονιζομένου έπί τού πλήκτρου γράμματος, άριθμού κλπ. καί ούτω έπιτυγχάνει τήν παράταξιν τούτων, έν σχηματισμώ τυπογραφικού στίχου, καί έν συνεχεία, τή ένεργεία είδικού μοχλού, προκαλεί τήν έγχυσιν έντός τών μητρών ρευστού μολυβδοκράμματος, έντεύθεν δέ προκύπτει συμπαγής στίχος έκ μολυβδοκράμματος, έξ έκάστου τών όποίων ψυχομένου καί τακτοποιουμένου σχηματίζεται αύτομάτως ή στήλη ή σελίς πρός έκτύπωσιν, ότι τόν έλεγχον τής όρθότητος τού κειμένου ένεργεί είδικός διορθωτής, κατά τάς ύποδείξεις τού όποίου έπανασυντίθεται, κατά τά έκτεθέντα, ό έσφαλμένος στίχος καί ότι σπανίως καί είς έξαιρετικώς έπεγγούσας περιπτώσεις τήν έκτεθείσαν έργασίαν του ένήργει καθ' ύπαγόρευσιν καί μετά ταύτα χαρακτηρίσασα τόν άναιρεσίβλητον ώς ύπάλληλον, έκρινε βάσιμον τήν άγωγήν τούτου, διά τής όποίας έζήτει ή καταβολή τής είς ύπάλληλον καταβλητέας άποζημιώσεως, ένεκα καταγγελίας τής ώς άνωτέρω συμβάσεως έργασίας. Πλήν κατά τά πραγματικά ταύτα περιστατικά ή ύπό τού λινοτύπου παρεχομένη έργασία κατά κύριον γνώρισμα είναι σωματική καί ούχί πνευματική καί κατ' άκολουθίαν ό λινοτύπης είναι έργάτης. Όθεν, άντιθέτως κρίνασα ή προσβαλλομένη άπόφασις, ψευδώς ήρμήνευσε τάς προπαρατεθείσας διατάξεις καί έσφαλμένως έπί τών δεκτών γενομένων πραγματικών περιστατικών έφήρμοσε καί άναιρετέαν έαυτήν κατέστησε κατά τόν περί τούτου βάσιμον μονα-

δικόν λόγον αναιρέσεως συμφώνως πρός τό άρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. Άναιρουμένης δέ τής αποφάσεως δέον ή ύπόθεσις νά παραπεμφθή ένώπιον τού δευτέρου Τμήματος τού Άρείου Πάγου διά τήν κατάλληλον τού νόμου εφαρμογήν.

II

Παροχή έργασίας ύπό θερμαστού άτμολέβητος

Χαρακτηρισμός ώς έργάτου, τών ύπηρεσιών αύτού θεωρουμένων ώς κατά κύριον χαρακτήρα σωματικών. — Δικαίωμα αποζημιώσεως δι' απόλυσιν εκείνης τής εις έργάτας παρεχομένης.

Άρείου Πάγου 149/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ό Άντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εισηγητής ό Άρεοπαγίτης κ. *Κ. Σούρλος*
Δικηγόροι οί κ. κ. Α. Λυμπερόπουλος, Π. Άλεξίου

Έκ τής φύσεως τών παρεχομένων ύπηρεσιών, συμφώνως πρός τό άρθρ. 11 τού Ν. 2112)1920, καθώς έτροποποιήθη ύπό τού νόμου 4558)1930, έν συνδυασμώ πρός τό άρθρ. 10 τού Ν. 1234) 1918, τόσον καθώς ίσχυε τούτο πρό τού Νομ. Διατάγματος 2655 τής 31)31 Όκτωβρίου 1953 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τού νόμου 2112)1920 περί καταγγελίας τής συμβάσεως εργασίας», όσον καί μετ' αύτό, ό μισθωτός τότε μόνον θεωρείται ύπάλληλος, όταν παρέχη αποκλειστικώς ή κατά κύριον χαρακτήρα εργασίαν, είς τήν οποίαν επικρατεί τό πνευματικόν στοιχείον. Όπως δέ προκύπτει έξ αύτής, ή προσβαλλομένη απόφασις μετ' ανέλεγκτον εκτίμησιν αποδείξεων έδέχθη, ότι ό αναιρεσείων, προσληφθείς ύπό τής αναιρεσιβλήτου διά συμβάσεως έξηρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου έν έτει 1926 ώς θερμαστής άτμολέβητος, προσέφερεν έκτοτε καί μετά τήν έν έτει 1936 απόκτησιν ύπό τούτου, βάσει τού Νόμου 6422)1934, πτυχίου θερμαστού ύπηρεσίας, μεχρι δέ τής επελθούσης κατά τήν 17.2.1954 καταγγελίας τής συμβάσεως εργασίας τοιαύτας, αί οποίαι συνίσταντο αφ' ενός είς τήν αναλόγως τών ενδείξεων τού μανομέτρου ρύθμισιν τής θερμοκρασίας τού άτμολέβητος διά τής τροφοδοτήσεως τής εστίας τούτου διά καυσίμου ύλης, αφ' ετέρου είς τήν παροχήν τού απαραιτήτου διά τήν δημιουργίαν ατμού ύδατος διά τής πληρώσεως διά τούτου τών υδαταποθηκών καί τέλος είς τόν καθαρισμόν τής εστίας τού άτμολέβητος έκ τής τέφρας, ότι τάς εργασίας ταύτας εξετέλει ίδιαις χερσί, μόνον ένίοτε βοηθούμενος ύπό ετέρου προσώπου καί ότι έξ αντιθέτου ή επίβλεψις τής ομαλής λειτουργίας τών μηχανημάτων έν γένει, άρα καί τού άτμολέβητος, διεξήγετο παρ' ετέρων επιστημόνων μηχανικών, καί ούχι ύπό τού αναιρεσείοντος καί ύπό τά πραγματικά ταύτα δεδομένα έκρινεν, ότι αί ώς άνωτέρω ύπηρεσίαι τού αναιρεσείοντος ήσαν κατά κύριαν χαρακτήρα σωματικαί καί μετά ταύτα ότι ό αναιρεσείων έχει τήν ιδιότητα έργάτου καί ούχί τοιαύτην ύπαλλήλου. Όθεν ούτως αύτη κρίνασα καί διά μεταρρυθμίσεως τής πρωτοβαθμίου αποφάσεως απορρίψασα τήν αγωγήν, διά τής οποίας ό αναιρεσείων-ένάγων, προβάλλων ότι έκέκτητο υπαλληλικήν ιδιότητα καί ότι έδει ή κατά τόν νόμον 2112)1920 αποζημίωσις νά υπολογισθή βάσει τών διατάξεων αύτού, αί οποίαι προβλέπουν περί τής τοιαύτης, ή οποία καταβάλλεται είς τούς υπαλλήλους καί ούχι έπί τή βάσει τών διατάξεων, αί οποίαι προνοούν περί τής αποζημιώσεως έν περιπτώσει καταγγελίας συμβάσεως εργασίας έργάτου, ώς ό υπολογισμός έγινε δι' αύτόν, εδίωκεν άκολούθως τήν καταβολήν τής έπί πλέον διαφοράς τής αποζημιώσεως μεταξύ έργάτου καί υπαλλήλου, όρθώς τάς προπαρατεθείσας διατάξεις ήρμήνευσε καί εφήρμοσε καί οί περί τού αντιθέτου πρώτος καί δεύτερος λόγοι αναιρέσεως είναι άβάσιμοι καί απορριπτέοι. Έφ' όσον δ' όμως ούτω στηρίζεται αύτοτελώς τό διατακτικόν τής αποφάσεως, ματαία κρίνεται ή έρευνα τού τρίτου λόγου αναιρέσεως, διά τού οποίου πλήττεται ή προσβαλλομένη απόφασις κατά τό επάλληλον έρεισμα, κατά τό οποίον αύτη αποφαίνεται, ότι ό χαρακτηρισμός τού αναιρεσείοντος-ενάγοντος ώς έργάτου καί όχι ώς υπαλλήλου βασίζεται άλλως καί είς τό ότι ούτος διά τον πρό τού νόμου 2655)1953 επληρώνετο δι' ημερομισθίου καί ούχι διά μηνιαίου μισθού. Έν όψει δέ τών ώς άνωτέρω δεκτών γενομένων πραγματικών περιστατικών είναι προφανές, ότι ή προσβαλλομένη απόφασις έλαβεν υπ' όψιν τούς συνδεομένους μέ τήν βάσιν τής άγωγής αναφορικώς μέ τήν φύσιν τών παρεχομένων υπό τού αναιρεσείοντος υπηρεσιών ισχυρισμούς τούτου, τούς οποίους μετά μή υποκειμένην είς έλεγχον κατά τό άρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικ. εκτίμησιν αποδείξεων απέρριψε καί κατ' ακολουθίαν οί περί τού αντιθέτου τέταρτος καί πέμπτος λόγοι αναιρέσεως είναι απορριπτέοι ώς αβάσιμοι.

III

Παροχή έργασίας ύπό μυλεργάτου

Χαρακτηρισμός ώς έργάτου, δεκτού γενομένου ότι ή εργασία τού μισθωτού ήτο τεχνίτου καί δέν ηλέγχθη ότι παρείχεν εργασίαν αρχιτεχνίτου, δέοντος εντολάς καί καθοδηγούντος τούς έργάτας κυλινδρομύλου.

Άρείου Πάγου 143/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ό Άντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εισηγητής ό Άρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Δικηγόροι οί κ. κ. Γ. Πισκιρίγκος, Δ. Τρίμης

Κατά τό άρθρον 11 ν. 2112)1920, έν συνδυασμώ πρός τό άρθρον 10 ν. 1234)1918, ώς συνεπληρώθη διά τού άρθρου 7 ν. 4558)1930, ί-

διωτικὸς ὑπάλληλος εἶναι ὁ παρέχων ἐργασίαν εἰς ἰδιωτικὸν κατάστημα, γραφεῖον ἢ ἐν γένει ἐπιχείρησιν, ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν, μὴ θεωρουμένου ὡς τοιούτου τοῦ ἡμερομισθίου, ἐκτὸς ἐὰν ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ὡς ἡμερομισθίου ἐγένετο πρὸς περιγραφὴν τοῦ νόμου, ἢ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1 ν. 2655)1953, δι' οὗ ἀντικατέστη ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἡ ὡς ἄνω διάταξις τοῦ ἄρθρου 10 ν. 1234)1918, ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου, ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας, παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν. Κατὰ τὴν σαφῆ τῶν διατάξεων τούτων ἔννοιαν κριτήριον τῆς διακρίσεως τοῦ ὑπαλλήλου ἀπὸ τοῦ ἐργάτου εἶναι ἡ παρεχομένη ὑπὸ τούτων κατὰ κύριον χαρακτῆρα ἐργασία πνευματικὴ ἢ σωματική, ἐν μὲν τῷ ὑπαλλήλῳ προέχοντος τοῦ πνευματικοῦ στοιχείου, ἐν δὲ τῷ ἐργάτῃ τοῦ σωματικοῦ τοιούτου.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἐκτιμήσαν τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις, ἐδέξατο ὅτι ἐβεβαιώθη ἐξ αὐτῶν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1927 παρὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ εἰργάσθη εἰς τὸν ἐνταῦθα διομηχανικὸν κυλινδρόμυλον αὐτῆς, ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρόνου ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ, καταγγελθείσης τῆς συμβάσεως ταύτης διὰ τῆς ἀπὸ 30) 10)1954 καταγγελίας καὶ προειδοποιήσεως ὅπως παύσῃ οὗτος ἐργαζόμενος μετὰ 60 ἡμέρας, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ὁποίων καὶ ἀπεχώρησεν οὗτος τῆς ἐργασίας. Ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τὸν ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του χρόνον μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του ἦτο τοῦ τεχνίτου μυλωνᾶ (μυλεργάτου) κατὰ κύριον λόγον σωματικὴ καὶ ὅτι δὲν ἀληθεύει ὁ ἰσχυρισμός του, ὅτι παρεῖχε τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀρχιτεχνίτου μυλωνᾶ (ἀρχιμυλωνᾶ), δίδων ἐντολὰς καὶ καθοδηγῶν τοὺς ἐργάτας τοῦ κυλινδρομύλου, ὅτι οὗτος ἐστερεῖτο γραμματικῶν γνώσεων, αἵτινες εἶναι ἀπαραίτητοι, ἵνα καταστῇ τις ἐμπειρικὸς ἀρχιμυλωνᾶς εἰς διομηχανικὸν κυλινδρόμυλον, ὡς ὑποστηρίζει ὅτι ἦτο ὁ ἀναιρεσείων, καὶ ὅτι, καὶ ἂν ἐχρησιμοποίει βοηθοὺς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του, οὐδαμῶς ἐβεβαιώθη ὅτι οὗτος εἶχεν εὐθύνην τινά, ὡς πρὸς τὴν παραγωγικὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν, ὁ ἴδιος δὲ δὲν εἶχε πρωτοβουλίαν τινὰ εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἀλλ' ἐλάμβανεν ἐντολὰς παρὰ τοῦ Κ. Κ.** καὶ ὅτι τέλος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1945 ἢ 1946 ἔπαυσεν οὗτος νὰ ἐργάζηται καὶ ὡς μυλωνᾶς, χρησιμοποιούμενος μᾶλλον εἰς ὑπηρετικὰς ἐργασίας παρὰ τῶν διοικούντων τὴν ἀναιρεσίβλητον ἑταιρείαν, ἀπασχολούμενος μὲ τὴν παρασκευὴν τοῦ φαγητοῦ καὶ τὴν περιποίησιν αὐτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας των εἰς τὸν κυλινδρόμυλον. Τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικά, ἅτινα, κατ' ἀνέλεγκτον, ὡς εἰς πράγματα ἀναγομένην, κρίσιν του, ἐδέξατο τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ὡς προκύψαντα ἐκ τῶν ἀποδείξεων, δὲν συνιστῶσι τὴν, κατὰ τὰς ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ μνημονευθείσας διατάξεις, ἔννοιαν τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ συνιστῶσι τὴν τοιαύτην τοῦ ἐργάτου καὶ ἑπομένως κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων καὶ κατ' ὀρθὴν εἰς τὸν νόμον ὑπαγωγὴν τῶν ἐν πληρότητι ἐκτεθέντων πραγματικῶν περιστατικῶν, τῶν ἐκ τῶν ἀποδείξεων προκυψάντων καὶ τὴν τοῦ ἐργάτου κατὰ τὸν νόμον ἰδιότητα ἀπαρτιζόντων, ἐχαρακτήρισε τὸ Πρωτοδικεῖον τὸν ἀναιρεσείοντα ὡς ἐργάτην καί, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν ἀποζημίωσιν ὑπαλλήλου διὰ τὴν ἀπόλυσίν του ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ εἶναι ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ δεύτερος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγοι ἀναιρέσεως, δι' ὧν πλήττεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς ψευδῶς ἑρμηνεύσασα καὶ ἐφαρμόσασα τὰς διαληφθείσας διατάξεις τοῦ ν. 2112) 1920, ν. 1234)1918 καὶ 2655)1953, ἄλλως δι' ἐκ πλαγίου παράδοσιν τούτων.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Πρωτοδικεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος προβληθέντα ἰσχυρισμόν, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος ἀνεγνώρισε διὰ τῆς ἀπὸ 8) 11)1954 ἐγγράφου δηλώσεώς της τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἀπέκρουσε ταύτην ὡς μὴ βάσιμον, ἅτε τοῦ ἐγγράφου τούτου μὴ ἐκδοθέντος ὑπὸ τῶν κατὰ τὸ καταστατικὸν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐκπροσώπων αὐτῆς, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει δοθέντος, διὰ νὰ τύχῃ οὗτος συντάξεως ὑπαλλήλου ἐκ τοῦ Ταμείου Μυλεργατῶν καὶ ἑπομένως εἶναι ἀπορριπτέος καὶ ὁ τρίτος τῆς ἀναιρέσεως λόγος, πλήττων τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν διὰ μὴ λῆψιν ὑπ' ὄψιν πραγμάτων προταθέντων, ἤτοι τοῦ ὡς ἄνω ἰσχυρισμοῦ. Καθ' ὅσον δὲ περαιτέρω ὁ αὐτὸς λόγος ἀναιρέσεως ὑποστηρίζει, ὅτι δὲν ἐξετιμήθη ὀρθῶς τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπὸ 9 11 1954 ἐπιστολῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἥτις, ὡς ἰσχυρίζεται, προσεκτικῶς καὶ δὲν ἀναιρεῖ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, εἶναι ἐπίσης ἀπορριπτέος οὗτος ὡς ἀπαράδεκτος, κατὰ τὸ ἄρθρον 810 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας, ὡς πλήττων τὴν περὶ πραγμάτων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Έφαρμογή τῶν διά τοὺς μισθωτοὺς τοῦ Δημοσίου ἰσχυουσῶν διατάξεων

Ἰσχὺς διά τὸν Ὀργανισμὸν Λιμένος Πειραιῶς, κατ' ἄρθρ. 3 § 1 τοῦ Α.Ν. 1559/1950, ἁπάντων τῶν προνομίων, ἀπαλλαγῶν καὶ ἀτελειῶν, ὧν ἀπολαύει τὸ Δημόσιον εἰς ὅλας τὰς δημοσίας καὶ ἰδιωτικὰς σχέσεις καὶ συναλλαγὰς αὐτοῦ, ἐφαρμοζομένων ἐν γένει ἐπὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ ὅλων τῶν σχετικῶν διατάξεων ἐξαιρετικοῦ δικαίου, τῶν ἰσχυουσῶν ἑκάστοτε διὰ τὸ Δημόσιον.—Ἐφαρμογὴ ἐπομένως διὰ τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν αὐτοῦ τῆς διὰ τὸ Δημόσιον ἰσχυούσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 60 § 2 τοῦ Α.Ν. 1846/1951.

Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 3211/1954 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτ/κείου Πειραιῶς.

Ἡ συγκεκριμένη ἀπόλυσις μισθωτοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς ἐγένετο ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ πρὸ τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἰσχύοντος ἄρθρ. 9 τοῦ νόμου 118/1945, ἀπὸ τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου διεπέτο σαφῶς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 60 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὡς ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 48 τοῦ ν.δ. 2698/1953.

Ἰσχύοντος ἤδη τοῦ νόμου 3198/1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας (ΕΕΔ 14, 502) συνισχύουν πάντοτε, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην (βλ. σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 1201, νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 1339 ἑπ., γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 1395/1955, εἰσηγητὴς *Β. Σάββας*, ΕΕΔ 15,67, ἀντίθετος *Π. Παπαπάνος*, ΕΕΔ 14, 1343), αἱ ἄνω περὶ τοῦ Δημοσίου διατάξεις, ἐνδιαφέρουσαι καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν ἐργατῶν περὶ ὧν ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις.

Ἀρείου Πάγου 147/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος *κ. Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης *κ. Π. Ταρούχης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κρεμέζης, Μ. Βορβώνης

Ἀφ' ἑνὸς κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 60 § 2 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 «περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων» αἱ τυχὸν ἑκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως μισθωτῶν, συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μέσω τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας, καὶ αἱ τυχὸν τοιαῦται περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀναγγελίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῶν ὡς ἄνω συμβάσεων δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τὸ Δημόσιον, ἡ παράλειψις δὲ τῆς τοιαύτης ἀναγγελίας εἰς τὰ οἰκεῖα Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας δὲν συνεπάγεται οἱανδήποτε ἀστικὴν ἢ ποινικὴν κύρωσιν ἢ ὑποχρέωσιν ἀποζημιώσεως ἐναντι τοῦ μισθωτοῦ ἢ τρίτων ἐναντι τοῦ Δημοσίου, ἀφ' ἑτέρου κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1559/1950 «περὶ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς», κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ ν. 1630/1951, ὁ Ὀργανισμὸς Λιμένος Πειραιῶς ἀπολαύει ἁπάντων τῶν προνομίων, ἀπαλλαγῶν καὶ ἀτελειῶν, ὧν ἀπολαύει τὸ Δημόσιον εἰς ὅλας τὰς δημοσίας καὶ ἰδιωτικὰς σχέσεις καὶ συναλλαγὰς αὐτοῦ, ἐφαρμοζομένων ἐν γένει ἐπὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ ὅλων τῶν σχετικῶν διατάξεων ἐξαιρετικοῦ δικαίου τῶν ἰσχυουσῶν ἑκάστοτε διὰ τὸ Δημόσιον, ἐνῷ ἐκ τρίτου, κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ. ν. 1559/1950, αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου εἶναι ἐπικρατέστεραι πάσης γενικῆς ἢ εἰδικῆς διατάξεως γενικῶν ἢ εἰδικῶν νόμων.

Ἐκ τοῦ πρὸς ἀλλήλας συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945, ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν δι' ἄρθρου 6 § 1 ἀ. ν. 1255/1949, περὶ ἐμπροθέσμου ἀναγγελίας τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας προσληφθέντος μισθωτοῦ καὶ συνδεομένου μετὰ τοῦ ἐργοδότου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς τὰ Ταμεῖον Ἀνεργίας καὶ τὸ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, δὲν ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τὸν ἀναιρεσείοντα Ὀργανισμόν, ἀπαλλαγέντα τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως διὰ τῆς μηθείσης ἐξαιρετικοῦ δικαίου διατάξεως τοῦ ἄρθρου 60 § 2 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 τῆς ἰσχυούσης διὰ τὸ Δημόσιον, ἐφαρμοζομένης κατὰ τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1559/1950 καὶ δι' αὐτόν. Συνεπῶς ἀντιθέτως κρίναν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, καὶ δεξάμενον ἀκολούθως, δι' ἀπορρίψεως τῆς κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀσκηθείσης ἐφέσεως, τὴν ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος, τὴν διώκουσαν τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐν αὐτῇ ποσοῦ διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένας αἰτίας, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικον. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου δεύτερον τοῦ ἀναιρετηρίου λόγον ἀναιρέσεως, δέον δὲ νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν συμφώνως τοῖς ἄρθροις 836 Πολ. Δικ. καὶ 3 ἐδ. β' τοῦ ν. ΧΜΖ/1877.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΧΕΣΕΩΣ ΑΣΦΑΛΙΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποζημιώσεως ὡς προϋποθέσεως τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας

Ἐπιδόσεις εἰς τὸ Νοσοκομεῖον «ἡ Σωτηρία».—Παροχὴ ἐργασίας εἰς Νοσοκομεῖον «ἡ Σωτηρία», νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ὑπὸ ὑπηρεσίας ἐκτάκτου συνιστᾷ σχέσιν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Σχέσις προσωπικοῦ Νοσοκομείου.—Ἀναγκαία, διὰ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, μετὰ τὸν Ν. 3198/1955, ἡ καταβολὴ ἀποζημιώσεως παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 9 § 1 τοῦ Α. Ν. 565/1937 περὶ ἐλλείψεως δικαιώματος ἀποζημιώσεως τοῦ Ν. 2112 ἢ τοῦ Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 τῶν ἀπολυομένων μισθωτῶν τῶν Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων.

Διαφωνεῖ ἡ καταπέρω παρατιθεμένη νεωτέρα ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (τῆς ὁποίας περίπτωσις ὑπῆρξε καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ τοῦ δημοσίου νοσηλευτικοῦ ἱδρύματος σανατορίου «ἡ Σωτηρία», ὡς ἡ περίπτωσις τῆς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 886/1956, εἰσηγητὴς *Κ. Παρδάκης*, ΕΕΔ 15, 255), κατὰ τὴν πλειοψηφήσασαν γνώμην πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ληκτὴν γενομένην ἄποψιν, ὅτι, ἐφ' ὅσον κρατοῦσιν τοῦ ν. 3198/1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας (ΕΕΔ 14, 502) νόμος, ὡς ἐν προκειμένῳ ὁ ν. 960/1937, ἀποκλείει τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112, ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὸν ν. 3198/1955 νὰ ἰσχύῃ ἡ εἰδικὴ αὐτοῦ νόμος, ὥστε νὰ εἶναι ἔγκυρος ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ ἄνευ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης, τῆς ὁποίας τὴν καταβολὴν συνεδήκαν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 πρὸς τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν καὶ πάλιν (βλέπε καὶ ΕΕΔ 14, 1289 ἐπ.), ὅτι τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου ἀποδίδει, νομίζομεν, ἡ μειοψηφήσασα γνώμη τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου.

Τὸ ζήτημα ἀνεκινήθη καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἰσχύοντος ἄρθρ. 9 τοῦ νόμου 118/1945 ὑπὸ τὴν ἑξῆς μορφήν: «Ὁρίζοντος τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ νόμου 118/1945 ὅτι ἐπιχειρήσεις κλπ. δύνανται νὰ καταγγέλλουν τὴν σύμβασιν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των, ὑποχρεούμεναι νὰ καταβάλλουν εἰς αὐτὸ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀποζημίωσιν ἢ, ποσοστιαίως περὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, τὴν ὑπὸ τοῦ Β.Δ. 16/18.7.1920 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν, προέκυψεν ἐν τῇ δικαστηριακῇ πρακτικῇ τὸ ζήτημα, ἂν καὶ ἐπιχειρήσεις μὴ ὑπαγόμεναι εἰς τὸ ἄνω Β.Δ. (ὡς ἐπαγγελματικαί, ἐμπορικαί, Τράπεζαι κλπ. μὴ περιεχόμεναι εἰς τὴν διὰ τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ νόμου 2112 δοθεῖσαν ἐξουσιοδότησιν πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ νόμου 2112 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν), ὑποχρεοῦνται εἰς καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἄνω διατάγματος.

Μετὰ πολλὰς ἀμφισβητήσεις γνωμῶν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 91/1954 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 13, 193), ἡ ὁποία ἐδέχθη, ὅτι ἡ διὰ τοῦ Β.Δ. 16/18.7.1920 ὁριζομένη διὰ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως καταβλητέα ἀποζημίωσις δὲν περιλαμβάνει μόνον τοὺς δικαιουμένους ταύτης ὑπὸ τὴν περίπτωσιν τῆς κατ' ἰδίαν ἐφαρμογῆς τούτου, ἀλλὰ γενικῶς ὅλους τοὺς κατὰ τῆς ἀνεργίας προστατευομένους μισθωτούς. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ Β.Δ. ἀκολουθεῖται μόνον διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου, βάσει τοῦ ὁποίου θὰ χρηθῇ ἢ κατ' ἔκτασιν καταβλητέα ἀποζημίωσις, ἀναλόγως τῆς διαρκείας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, καθ' ὃν ὁ καθορισμὸς τοῦ ποσοῦ ταύτης ὁρίζεται ἐπὶ ὅλως διαφόρου βάσεως κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 9 § 1 τοῦ νόμου 118/1945.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ὑπῆρξεν ἀναμφισβητήτως ὀρθή, ἀφοῦ ὅτι τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 118/1945 ὑπὸ τοῦ ν.δ. 8/11.5.1946 καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν ἐπιχειρήσεων (αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπήγοντο εἰς τὸ ἀπὸ 16/18.7.1920 β.δ.), συνήγετο σαφῶς πρόθεσις τοῦ νομοθέτου νὰ καταβάλληται καὶ διὰ τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐπιχειρήσεων ταύτων ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ἄνω β.δ.

Σημειωτέον ὅτι ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 δὲν ἐπεβάλλετο προειδοποίησις τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὸν ν. 2112 ἢ τὸ β. δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, ἀλλ' ἠδύνατο ὁπωσδήποτε καταβολὴ τῆς ἐκ τοῦ ἄνω νόμου ἀποζημιώσεως (Α.Π. 79/1955, εἰσηγητὴς *Μ. Παπαεμμανουήλ*, ΕΕΔ 14, 357).

Ὁ νόμος ὅμως 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502) ἐπανέφερε μὲν ἐν ἰσχύι τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, ἀλλὰ τροποποιούμενος δι' αὐτοῦ, ὥστε νὰ ἐμφανίζηται ὁ Νομοθέτης, ἀποβλέπων πάλιν εἰς τὸν ν. 2112/1920 ἀπὸ τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν αὐτοῦ τῆς προειδοποιήσεως τοῦ ἐπαλλήλου (τὴν ὁποίαν ἐπιτρέπει) καὶ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς παραλείψεως αὐτῆς ἐπιβάλλει τὴν καταβολὴν τῆς ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀποζημιώσεως, τῆς ὁποίας τὴν καταβολὴν συνδέει πρὸς τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας (ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955), ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἐργάτας, τεχνίτας καὶ ὑπηρέτας ἐπιβάλλει τὴν καταβολὴν τῆς ἐκ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως, ὁριζομένην (ἄρθρ. 1), ὅτι δι' αὐτοὺς δὲν ἐπιτρέπεται προειδοποίησις (προμήνυσις).

Σαφῶς ἐκ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 3198/1955 προκύπτει, ὅτι ὁ Νομοθέτης αὐτοῦ ἀναχωρεῖ ἀπὸ τοῦ δεδομένου ὅτι ὁ ν. 2112 ἐφαρμόζεται εἰς τὴν ἐπιχείρησιν καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀποζημιώσεως ρυθμίζει τὴν καταβολήν. Ὑφισταμένης ἄρα εἰδικῆς διατάξεως περὶ μὴ ἐφαρμογῆς τοῦ ν. 2112 δὲν νοεῖται, νομίζομεν, καταργησις αὐτῆς, ἡ ὁποία δὲν προκύπτει ἄλλως τε καὶ ἐκ τοῦ ὅλου νόμου (πρβλ. καὶ γνωμ. Νομι-

κῆς Ὑπηρεσίας Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, ΕΕΔ 14, (289)

Τέλος ἀφοῦ κατὰ τὴν § 3 τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 3198/1955 ὁρίζεται, ὅτι τὰ ἐν τῇ ἀνωτέρω δευτέρᾳ παραγράφῳ ὁριζόμενα ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τὸ ἐργατοϋπαλληλικὸν προσωπικὸν τῶν Δήμων (μὴ ὑπαγομένων εἰς τὸ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920), ἠννοήθη σαφῶς ὑπὸ τοῦ νομοθέτου καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ β.δ. καὶ εἰς τοὺς μισθωτούς, τοὺς ὁποίους δὲν καλύπτει τὸ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920, ὡς ἐνομολογήθη καὶ ὑπὸ τῆς Α.Π. 91/1954, ἔνθ' ἄνωτ., ὑπὸ τὸ καθεστὼς ἰσχύος τοῦ πρότερον ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945.

Τοῦτο ὅμως εἶναι διάφορον τοῦ ζητήματος ἂν ἐπιβάλληται ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ β.δ. καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς δι' εἰδικῆς διατάξεως ἀποκλείεται ἡ καταβολή.

Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 2957/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. **Χ. Κομοτοῦρος**
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. **Σ. Τούσας**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Πασχαλάκης, Γ. Μπουκουβάλας

Ἡ ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου νοσοκομείου «ἡ Σωτηρία» περὶ ἀπαραδέκτου τῆς συζητήσεως τῆς ἐφέσεως, ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι αὕτη δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν γενικὸν διευθυντὴν αὐτοῦ, εἰς ὃν μόνον γίνονται αἱ ἐπιδόσεις δικογράφων ἀπευθυνομένων κατὰ τοῦ νοσοκομείου, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῶν κατ' ἄρθρον 1 § 2 ν. 2450/1953, εἶναι ἀπορριπτέα τὸ μὲν διότι, ὡς ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως προκύπτει, ἡ ἐπίδοσις ἐγένετο εἰς τὸν ἐκπρόσωπον τῆς ἐφεσιβλήτου Γ.Π., ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι οὗτος ἦτο συμφώνως πρὸς τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν ἐπιτετραμμένος νὰ παραλάβῃ τὸ δικόγραφον, δὲν προτείνεται δὲ ὑπὸ τοῦ ἐνισταμένου, οὐδὲ βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων βεβαιώσεων, ὅτι δὲν ἐκέκτητο τὴν ἰδιότητα ταύτην ἀναπληρωτοῦ τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ, τὸ δὲ διότι ἡ ἔνστασις προτείνεται ἄνευ συμφέροντος, ἀφοῦ τὸ ἐφεσίβλητον παρίσταται καὶ ὑποστηρίζει ἑαυτό, μὴ ὠφελουμένου βλάβην τινὰ ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης ἀκυρότητος τῆς ἐπιδόσεως (Ε.Α. 223/1933, Δικαστική, τόμος ΣΤ' σελ. 205, Ε.Α. 2422/1949, Θέμ. ΞΑ' σ. 551).

Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν κατὰ τὰς αἰτήσεις αὐτῆς α) πληρωμῆς μισθοῦ ἀπὸ 1)8)1955 μέχρι 15)9)1955 καὶ β) πληρωμῆς προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, ὡς καὶ διαφορᾶς καταβλητέου καὶ καταβληθέντος μισθοῦ ἀπὸ 12)10)1954 μέχρι 30)7)1955, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι, ὑποκειμένης σχέσεως δημοσίου δικαίου, ἀναρμοδίως καθ' ὅλην εἰσήχθησαν αὗται κατὰ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιημένου νόμου ΓΞΟΔ', ἔσφαλε διὰ τὸν ἐξῆς λόγον: Ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ νομίμως προσαγομένων βεβαιώσεων, ἤτοι καταθέσεων μαρτύρων ἐξετασθέντων ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ, ἐγγράφων, ὡς καὶ τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων βεβαιοῦται, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα (ἐνάγουσα) προσελήφθη παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου (ἐναγομένου) νοσοκομείου πανατορίου «ἡ Σωτηρία», νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου (ἄρθρον 2 § 1 ἀ.ν. 965/1937, ἄρθρον 8 § 1 ν. δ. 2592/1953) ἐν ἔτει 1950 δι' ἀόριστον χρόνον ὡς ἔκτακτος ὑπηρέτρια πρὸς προσωρινὴν πλήρωσιν ὀργανικῆς θέσεως ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ κλητῆρος α' τάξεως, εἰς ἣν θέσιν ὑπηρέτησε μέχρι τῆς ἀπολύσεώς της κατὰ τὴν 1)8)1955. Ὡς ἔκτακτος ὑπηρέτρια συνεδέετο μετὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου διὰ σχέσεως μισθώσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 15 § 2 ἀ.ν. 312/1936 «περὶ ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τοῦ ἐν Ἀθήναις σανατορίου «ἡ Σωτηρία»», ἥτις σχέσις δὲν μετεβλήθη εἰς τοιαύτην δημοσίου δικαίου οὔτε διὰ τοῦ β.δ. τῆς 13—16)2)1951, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν βάσει τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ ἀ. ν. 2769/1941, δι' οὗ (διατάγματος) ὡρίσθη, ὅτι τὸ προσληφθὲν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ βάσει τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ ἀ.ν. 329/1945 προσωπικὸν τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, ὡς καὶ τὸ κατ' ἐφαρμογὴν διατάξεων τοῦ ὀργανισμοῦ πρὸς προσωρινὴν πλήρωσιν ὀργανικῶν θέσεων προσληφθέν, μετατάσσεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δοκίμων, ἀφοῦ καὶ οἱ δόκιμοι δὲν συνδέονται διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου (Α.Π. 397/1952, Θέμ. ΞΓ' σ. 563), οὔτε διὰ τοῦ ἄρθρου 17 ν. δ. 3097/1954, δι' οὗ ὡρίσθη, ὅτι ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων τοῦ ν. δ. 2592/1953 συνδέεται μετὰ τοῦ ἱδρύματος διὰ σχέσεως ἐργασίας δημοσίου δικαίου, πλὴν τοῦ εἰς εἰδικοὺς ὀργανισμοὺς ἄλλως ὁριζομένου, ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ συντρέχει ἡ ἐξαίρεσις αὕτη, ὁριζομένου ἐν ἄρθρῳ 15 § 2 ἀ.ν. 312/1936, ὅτι τὴν σχέσιν τοῦ ἐκτάκτου προσωπικοῦ διέπει τὸ ἀστικὸν δίκαιον. Ἐπομένως ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὰς ἄνω αἰτήσεις ὑπήγετο εἰς τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιημένου ν. ΓΞΟΔ', ὡς ἰσχύει νῦν, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀξιώσεων μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου πηγαζουσῶν ἐκ σχέσεως ἐργασίας. Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις εἶναι μεταρρυθμιστέα κατὰ τὸν σχετικὸν πρῶτον τῆς ἐφέσεως λόγον, μεθ' ὃ ἡ ὑπόθεσις δέον ὅπως κρατηθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου πρὸς περαιτέρω ἔρευναν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 780 πολ. δικ. ἔχον ἐφαρμογὴν καὶ ἐν τῇ διαδικασίᾳ ταύτῃ, κατ' ἄρθρον 20 τοῦ ρηθέντος ν. ΓΞΟΔ'.

Ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς αἴτησιν, διώκουσα τὴν πληρωμὴν μισθοῦ δραχμῶν 1134, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι μεταξὺ τῆς ἐναγούσης καὶ τοῦ ἐναγομένου ὑπῆρξε σύμβασις μισθώσεως ἐργασίας ἐπὶ μισθῷ ἀπὸ 1)8)1955 — 15)9)1955 δραχ. 1134 καὶ τὸ ἐναγόμενον δὲν ἀπεδέχθη τὰς προσηκόντως προσενεχθείσας αὐτῷ ὑπηρεσίας τῆς

έναγούσης, νόμιμος εἶναι κατὰ τὰ ἄρθρα 648, 653 καὶ 656 Α.Κ. Ἡ σύμβασις ἐργασίας βεβαιοῦται ὡς προεξετέθη. Τὸ ἐναγόμενον προτείνει λύσιν αὐτῆς κατὰ τὴν 1)8)1955, ἐπελθοῦσαν διὰ καταγγελίας ἐκ μέρους αὐτοῦ, ἐγγράφως γενομένης. Ἡ καταγγελία βεβαιοῦται ὡσαύτως ἐκ τῶν ἀνωτ. ἀποδείξεων. Πλὴν ἡ ἐκκαλοῦσα ἀμφισβητεῖ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας, ἰσχυριζομένη ὅτι δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατυπώσεις τοῦ νόμου, ἰδίᾳ δὲν κατεβλήθη ἡ νόμιμος ἀποζημίωσις (πρβλ. Α.Π. 407)1947, Θεμ. Ν' σελ. 126, Α. Π. 263)1952, Θεμ. ΞΓ' σελ. 582).

Κατ' ἄρθρον 5 § 3 ν. 3198)1955, ἵνα ἡ ἔγκυρος καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου μισθωτοῦ ὑπαγομένου εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961)1954, δέον νὰ γίνῃ ἐγγράφως καὶ νὰ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις "*Ἠδύνατό τις εἰπεῖν*", ὅτι ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ποιουμένης χρῆσιν τῶν λέξεων «ὀφειλομένη ἀποζημίωσις», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀντίστοιχον διάταξιν τοῦ ἄρθρου 9 § 1 τοῦ ν. 118)1945, ἐν ᾗ ἐγίνετο χρῆσις τῆς φράσεως «ἀποζημίωσις ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ ν. 2112 ἢ τοῦ ἀ. ν. τῆς 16—18)7)1920», προκύπτει, ὅτι διὰ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν ἀπαιτεῖται καταβολὴ ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 ἢ τοῦ ἀ. ν. 16 — 18)7)1920, ὁσάκις δὲν ὀφείλεται τοιαύτη, ὅπερ διατυποῦται καὶ ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ νόμου, ἐν ᾗ ἀναφέρεται, ὅτι ἔπρεπε νὰ καταβληθῇ εἰς τὸν μισθωτὸν ἡ ἀποζημίωσις, τὴν ὁποίαν δικαιοῦται. Ἓν προκειμένῳ δὲ δὲν ἀπῃτεῖτο κατὰ νόμον καταβολὴ ἀποζημιώσεως, διότι ὁρίζεται μὲν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ν. 3198)1955 ὅτι ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, ὑπαγόμεναι εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν. δ. 2961)1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας», δύνανται νὰ καταγγέλλωσι τὴν σχέσιν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ὑποχρεοῦνται ὅμως νὰ καταβάλλωσιν εἰς αὐτὸ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀ. δ. τῆς 16—18)7)1920 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, πλὴν κατ' ἄρθρον 9 § 1 τοῦ ἀ. ν. 965)1937, εἰς ὃ παραπέμπει καὶ τὸ ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν.δ. 2592)1953, οἱ ἐκάστοτε ὑπάλληλοι νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, οἷα εἶναι, ὡς προεξετέθη, ἡ ἐκκαλοῦσα, δὲν δικαιοῦνται συντάξεως ἢ ἄλλης ἀποζημιώσεως κατὰ τὴν ἔξοδον των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἥτοι δὲν δικαιοῦνται τῆς κατὰ τὸν ν. 2112 ἢ τὸ ἀ. δ. τῆς 16—18)7)1920 ἀποζημιώσεως (Α.Π. 50)1948 Θεμ. ΝΘ' σελ. 354), ἡ δὲ διάταξις αὕτη δὲν κατηργήθη διὰ τοῦ ἀ. ν. 1746)1951 ἢ καὶ τοῦ ν. 2968)1953, ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζει ἡ ἐκκαλοῦσα, ἑπομένως ἡ ὡς ἄνω καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι ἔγκυρος κατὰ τὸν ν. 3198)1955, ὡς τοιαύτη δὲ ἐπήνεγκε λύσιν τῆς συμβάσεως, μεθ' ἣν τὸ ἐφεσίβλητον (ἐναγόμενον) δὲν ὀφείλει εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν (ἐνάγουσαν) τὸν ζητούμενον μισθὸν διὰ τὸν ἀπὸ 1)7)1955 — 15)9)1955 μεταγενεστέρου τῆς λύσεως χρόνου καὶ ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὴν σχετικὴν αἴτησιν εἶναι ἀβάσιμος κατ' οὐσίαν. Πλὴν, *κατὰ τὴν κρατήσασαν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ γνώμην*, ἐκ τοῦ σκοποῦ, ὃν ὁ νομοθέτης ἐπεδίωξε διὰ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ν. 3198)1955, ὅστις εἶναι ὁ αὐτὸς σκοπός, ὃν ἐπεδίωξε διὰ τοῦ ἄρθρου 9 ν. 118)1945, ὅπερ καὶ διατηρεῖται ἐν ἰσχύι δι' ἄρθρου 1 ἐδ. α' τοῦ ν. 3198)1955, τῆς ἐκ παραλλήλου τουτέστιν οἰκονομικῆς ἀρωγῆς τῶν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνέργων μεταπιπτόντων διὰ τῆς ἀπολύσεως μισθωτῶν, συνάγεται ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον ταῦτα καταβλητέα ἀποζημίωσις δὲν περιλαμβάνει μόνον τοὺς δικαιουμένους ταύτης διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ γενικῶς ὅλους τοὺς κατὰ τῆς ἀνεργίας προστατευομένους μισθωτούς (Α.Π. 91)1954, Θεμ. ΞΒ' σελ. 441 καὶ Α.Π. 718)1954, Θεμ. ΞΣΤ' σελ. 42), τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ ταύτῳ φράσεως «ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως» μὴ τεθείσης ἐν κυριολεξίᾳ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ἣν ἀποδίδει αὐτῇ ἡ μειοψηφοῦσα γνώμη, ὅπερ καταφαίνεται ἐκ τῆς ἐν ἄλλῃ διατάξει, τῆς τοῦ ἄρθρου 1 ἐδ. β' τοῦ αὐτοῦ νομοθετήματος χρήσεως τῆς φράσεως «ὁριζομένην ἀποζημίωσιν». Ἑπομένως, ἵνα ᾖ ἔγκυρος ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐφεσιβλήτου (ἐναγομένου) καταγγελία τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐκκαλούσης (ἐναγούσης) συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον, καθ' ἃ βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ἡ τελευταία παρεῖχεν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ὑπηρετρίας ἐναντι ἀμοιβῆς (κατόπιν συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου) ἀπὸ τοῦ ἔτους 1950, ὡς τοιαύτη δὲ ὑπήγετο εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν τοῦ ν. δ. 2961)1954 ἀπῃτεῖτο κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐδ. δ καὶ 5 § 3 ν. 3198 τοῦ 1955, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀ. δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920, νὰ καταβληθῇ αὐτῇ ἡ διὰ τοῦ τελευταίου τούτου ἀ.δ. ὁριζομένη ἀποζημίωσις, μὴ καταβληθείσης δὲ ταύτης ἡ καταγγελία εἶναι ἄκυρος καὶ ὡς τοιαύτη ἀνίσχυρος λογιζομένη κατ' ἄρθρον 180 Α.Κ. δὲν ἐπήνεγκε λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνέπεια δὲ τούτου εἶναι νὰ ὀφείλῃ τὸ ἐφεσίβλητον (ἐναγόμενον) τὸν διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητούμενον μισθὸν ἀπὸ 1)8)1955 μέχρι 15)9)1955, ἀνερχόμενον, καθ' ἃ δὲν ἀμφισβητεῖται, ἐκ δραχμῶν 1134, ὅστις μισθὸς δέον ὅπως ἐπιδικασθῇ, γενομένης δεκτῆς τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὴν σχετικὴν αἴτησιν.

ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΣ

ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ Ν.2112 ΠΡΟΣ ΑΝΤΑΠΑΙΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Πρότασις ἐργοδότου πρὸς συμψηφισμὸν ἀνταπαιτήσεως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν

Πρόσληψις ἐργατικοῦ προσωπικοῦ ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Προστασίας Ἀμπελουργῶν Ἀττικοβοιωτίας, ὄντος νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, συνιστῶ σχέσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Ἀοριστία ἰσχυρισμοῦ ἐργοδότου περὶ συμψηφισμοῦ κερδηθέντων ἀλλαχοῦ.—Συμψηφιστέα ἀποζημίωσις Ν. 2112 πρὸς ἀνταπαίτησιν τοῦ ἐργοδότου κατὰ τοῦ μισθωτοῦ, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται, ὅπως ἡ ἀνταπαίτησις εἶναι ἐκκαθαρισμένη, τούτου ἀπαιτουμένου διὰ τὴν προβολὴν τῆς ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ ἐν δίκῃ μετὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν ἢ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν.—Δυνατὴ ἡ πρότασις καὶ μὴ ἐκκαθαρισμένης ἀνταπαιτήσεως καὶ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.—Συμψηφισμὸς καὶ τῆς κατὰ τὸν Α.Ν. 539/1945 ἀποζημιώσεως δι' ὀφειλομένην ἄδειαν.

Ἐνδιαφέρουν ζητηθεῖσαι παρατεθῶσιν κατωκέρω ἀποφάσεις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τόσον ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὅσον καὶ τοῦ δικονομικοῦ νόμου.

Ὑπάρχουσιν ἀξιώσεις μισθωτῶν περὶ καταβολῆς εἰς αὐτοὺς ὀφειλομένων ἕνεκεν ἀπολύσεως ἀποζημιώσεων ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ Α.ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ἀποζημίωσις δι' ὀφειλομένην κατὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος τῆς ἀπολύσεως καὶ μὴ ληφθεῖσαν, ἕνεκεν αὐτῆς, ἄδειαν).

Δοθέντος ὅτι, καθ' ἃ ἐγένετο δεκτὸν παγίως ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ (βλέπε ἀντὶ πάσης ἄλλης τὴν Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 3756/1953 εἰσηγητὴς *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 12, 664, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί), ἡ ἐκ τοῦ ν. 2112 ἀξίωσις φέρει χαρακτῆρα ἀποζημιώσεως καὶ ὡς τοιαύτη συμψηφίζεται πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ ἐργοδότου κατὰ τοῦ μισθωτοῦ (οὕτω καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Α.ν. 539/1945 περὶ ἀδειῶν ἀποζημίωσις), αἱ παρατιθέμεναι δικαστικαὶ ἀποφάσεις χωροῦν εἰς τὸν τοιοῦτον συμψηφισμόν.

Ἀξία προσοχῆς περισσότερον εἶναι ἡ ἄποψις τῆς τρίτης κατὰ σειρὰν δημοσιευομένης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 2271/1956, ἡ ὁποία δέχεται τὸ ἐπιτρεπτὸν τοῦ συμψηφισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 πρὸς ἀνταπαίτησιν τοῦ ἐργοδότου καὶ προκειμένης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸν ἰσχύοντα ἤδη νόμον 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502), ὁ ὁποῖος ἐπανέφερεν ἐν ἰσχύϊ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ὁποίου προέκυψαν ἀμφισβητήσεις ἐν τῇ δικαστηριακῇ πράξει, ἂν, διότι ὁ νόμος ἐπιβάλλει τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, ἐπετρέπετο ὁ συμψηφισμὸς τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῆς, λυθέντος τοῦ ζητήματος κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην (βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 12, 664, ἔνθα νομολογία, ἐπίσης ΕΕΔ 13, 410) καταφατικῶς.

Ζήτημα ὑπῆρξε παρὰ τῇ δικαστηριακῇ πράξει, ἂν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δύναται νὰ εἰσαχθῇ παραδεκτῶς πρὸς συζήτησιν ἀνεξαθαρίστου ἀνταπαίτησις τοῦ ἐργοδότου πρὸς συμψηφισμὸν καὶ ἐκ τῶν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν δεδομένων τὸ ζήτημα ἐλύετο διὰ τῆς ἀποφάσεως ὅτι δὲν δύναται νὰ βεβαιωθῇ τοιαύτη ἀνταπαίτησις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἢ τὴν παρεμφερῆ διαδικασίαν τοῦ ν. 3514/1928 περὶ διαφορῶν στρατευομένων μισθωτῶν (βλέπε Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 223/1942, προέδρευον Χ. *Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 1, 467, διὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3514, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 11338/1950, εἰσηγητὴς *Σ. Κοκκινάς*, ΕΕΔ 10, 221, διὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ').

Διάφορος εἶναι ἤδη ἡ ἄποψις τῶν δημοσιευομένων κατωτέρω ἀποφάσεων (βλέπε καὶ σύμφωνον *Γ. Ράμμου*, ἀνωτέρω σελ. 353).

Ἐνδιαφέρει ἡ ἄποψις τῆς ἐκ τῶν δημοσιευομένων κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. 2271/1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 664 Α.Κ.

Πράγματι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀπαγόρευσις τοῦ συμψηφισμοῦ δὲν περιλαμβάνει καὶ τὰς γενομένας προκαταβολὰς μισθοῦ.

Ἡ προκαταβολὴ (μέρους ἐναντι τοῦ μισθοῦ) εἶναι μερικὴ καταβολὴ (*Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Εἰσηγητ. Ἔκθεσις προσχεδίου συμβάσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 1, 873, καθ' ἣν ἡ προκαταβολὴ μισθοῦ δὲν γίνεται obligandi causa, εἰς τρόπον ὥστε νὰ λογισθῇ ὁ ἐργοδότης ὡς δανειστὴς τοῦ προκαταβληθέντος ποσοῦ, ἀλλὰ solvendi causa, ἑπομένως ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ἔχει ἀξιώσιν πλέον ὁ ἐργάτης), κατὰ δὲ τὴν Α.Π. 396/1951 (εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 10, 1162) δὲν ἐξαιροῦνται τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ νόμου αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ἐργοδότου αἱ ἀναγόμεναι εἰς προκαταβολὰς τοῦ μισθοῦ ἢ ὁποιοδήποτε εἰς καταβολὰς ἐπεχούσας θέσιν μισθοῦ, εἴτε κατ' ἐπιταγὴν τοῦ νόμου, εἴτε ἐκ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, διότι αὗται συνδέονται ἀρρήκτως πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐνοχῆς.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16041/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. ***Γ. Σακελλαρίου***
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Β. Ζέππος***
Συνήγοροι οἱ κ. κ. Γ. Παπασπύρου, Ι. Παπαθεοδώρου

Ἐκ τῆς διατάξεως τῆς § 5 τοῦ ἄρθρ. 40 τοῦ ἀπὸ 29)30 Ἀπριλίου 1943 δ)τος «περὶ διοικήσεως

και λειτουργίας τοῦ Ὀργανισμοῦ Προστασίας Ἀμπελουργῶν Ἀττικοβοιωτίας, ὁριζούσης ὅτι ἐπὶ ἡμερομίσθιον ἐργατικὸν προσωπικὸν προσλαμβάνεται ὑπὸ τῶν προϊσταμένων τῶν ἐξωτερικῶν τμημάτων ἀναλόγως τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν διομηχανικῶν ἐργασιῶν, αἵτινες «καθορίζουσι καὶ τὴν ἡμερησίαν ἀποζημίωσιν αὐτοῦ», προκύπτει, ὅτι τὸ ὑπὸ τῶν προϊσταμένων τῶν ἐξωτερικῶν τμημάτων τοῦ Ὀργανισμοῦ Προστασίας Ἀμπελουργῶν Ἀττικοβοιωτίας, ἀπαλλοῦντος νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου (πρβλ. ἄρθρον 1 τοῦ ὡς ἄνω δ/τος) προσλαμβανόμενον ἐργατικὸν προσωπικόν, μὴ καταλαμβάνων ὀργανικὰς θέσεις, μὴ δίδον τὸν ὅρκον τῆς ὑπηρεσίας καὶ μὴ δημοσιευόμενον τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, συνδέεται μετὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου (πρβλ. Α.Π 152)1955, ΕΕΔ 14, σελ. 407, Α.Π 150)1953, ΕΕΔ 12. 486, Α. Π 395)1952, ΕΕΔ 11, σελ. 796). Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνάντιων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐναγόμενος προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου ὡς ἄνω Ὀργανισμοῦ τὴν 15.9.1948 ὡς ἐργάτης, εἰς τὸ ὁποῖον «ἐπωπώθη» Σκάλας Ὡραιοῦ βάσει τοῦ ἄρθρου 40 § 5 τοῦ ρηθέντος δ/τος. Ἑπομένως ὁ ἐφεσίβλητος συνδέεται μετὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἃ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων πρῶτος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος τυγχάνει.

Ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ καταγγελία τῆς ὡς ἄνω συμβάσεως ἐργασίας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος τὴν 5)3)1954. Ἡ προηγουμένη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 199985 τῆς 24)11)1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τὸ φ. ἀριθ. 1127 τῆς 11)12)1953 Φ.Ε.Κ. (πράξεις Ν.Π.Δ.Δ.) ἀπόλυσις τοῦ ἐφεσιβλήτου δὲν εἶναι νόμιμος, διότι τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν. δ. 2586)1953, βάσει τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις αὐτή, διαλαμβάνει περὶ τῆς ἐντάξεως καὶ ἀπολύσεως τοῦ ὑπαλλήλικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ἐργατικοῦ τοιούτου, ὅπερ, συνδεόμενον μετὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος Ὀργανισμοῦ διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, προσλαμβάνεται καὶ ἀπολύεται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας. Κατ' ἀκολουθίαν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ὀφείλεται ὁ μισθὸς μέχρι καὶ τῆς 5)3)1954. Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος εἰργάσθη ἀπὸ 1)1)1954 μέχρι τῆς ἡμερομηνίας τῆς καταγγελίας εἰς τὰ καταστήματα κ' Λ)φῶν Π**, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι τυγχάνει ἀόριστος, διότι δὲν διαλαμβάνει αὐτὸ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ὠφελήθη ἐκ τῆς εἰς τὰ καταστήματα ταῦτα προσφορᾶς τῆς ἐργασίας του, οὔτε ὅτι εἰργάσθη εἰς αὐτὰ κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θὰ εἰργάζετο εἰς τὸν Ὀργανισμὸν τοῦτον (πρβλ. Α.Π 665)1953, ΕΕΔ 13, σελ. 176), δὲν ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν μέσων. Οὕτως ἀποφανθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὀρθῶς ἔκρινεν, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων δεύτερος λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος τυγχάνει.

Ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ν. 2112, μὴ οὖσα μισθός, ὑπόκειται εἰς συμψηφισμόν. Ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ, ὅπως ἡ πρὸς συμψηφισμὸν ἀντιτασσομένη ἀνταπαίτησις εἶναι ἐκκαθαρισμένη, δηλ. τὰ ἀποδεικνυόμενα παραχρῆμα (πρβλ. ἄρθρον 440 Α. Κ., *Μιχελή*, Ἔνοχ. § 139 σελ. 442, *Ράμμου* ἐν Δικαιοσύνῃ 1955 σελ. 420). Τὸ ἐκκαθαρισμένον τῆς ἀνταπαιτήσεως ἀπαιτεῖται διὰ τὴν προβολὴν τῆς ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ ἐν δίκῃ μετὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν ἢ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν (πρβλ. ἄρθρον 442 Α.Κ.). Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐν τῇ ἐργατικῇ διαδικασίᾳ ὁ δικαστὴς κρίνει ἐκ τῶν ἐνάντων καὶ οὐχὶ βάσει τῶν ἐν τῇ Πολιτικῇ Δικονομίᾳ διαλαμβανομένων ἀποδεικτικῶν μέσων δὲν ἐμποδίζει τὸν ἐργοδότην, ὅπως προτείνῃ μὴ ἐκκαθαρισμένην ἀνταπαίτησιν αὐτοῦ κατὰ τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν. Ἄλλως τε ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως ἀπαγορεύεται ἡ προβολὴ μὴ ἐκκαθαρισμένων ἐνστάσεων ἐν τῇ ἐργατικῇ διαδικασίᾳ. Ἡ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν προτεινομένη ἀνταπαίτησις τοῦ ἐργοδότου θὰ κριθῇ βάσει τῶν ἐν αὐτῇ ἐπιτρεπομένων ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ οὐχὶ βάσει τῶν τοιούτων τῆς τακτικῆς διαδικασίας. Ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν μέσων ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἔλαβε διὰ μισθοδοσίαν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 1.7.1950 μέχρι 30.6.1951 δραχμὰς 13.349.260, ἐνῷ ἐδικαιοῦτο αὐτὸς νὰ λάβῃ μόνον 8.771.350, ἤτοι ἔλαβεν ἐπὶ πλέον δρχ. 4.577.000, κατὰ τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο αὐτὸς κατέστη πλουσιώτερος ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἄνευ νομίμου αἰτίας. Ὁ ἐκκαλῶν διὰ δηλώσεως του πρὸς τὸν ἐφεσίβλητον, γενομένης κατὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, συνεψήφισε τὴν ἐκ δραχμῶν 3.300.000 ἀπαίτησιν λόγῳ ἀποζημιώσεως αὐτοῦ τοῦ νόμου 2112 πρὸς ἴσον ποσὸν ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἀνταπαιτήσεώς του. Νομίμως χωρήσαντος τοῦ ὡς ἄνω συμψηφισμοῦ ἡ ἐκ δραχμῶν 3.300 ἀπαιτήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου λόγῳ ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ νόμου 2112 ἀπεσβέσθη. Ἐφ' ὅσον ὁ ἐφεσίβλητος ἀπελύθη δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἐτησίαν ἄδειαν, δικαιοῦται τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ νόμου 539)1945 ἀποζημιώσεως. Ἡ ἀποζημίωσις αὐτή, μὴ οὖσα μισθός, ὑπόκειται εἰς συμψηφισμὸν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δι' ὃν καὶ ἡ ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112. Βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδάφ. β' καὶ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ νόμου 539)1954 ὁ ἐφεσίβλητος δικαιοῦται 16 ἡμερῶν ἀδείας πρὸς δραχμὰς 37 τὸ ἡμερομίσθιον, ἤτοι δραχμὰς ἐν συνόλῳ 592. Τὸ ποσὸν τοῦτο συνεψηφίσθη ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος πρὸς τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὡς ἄνω ἀνταπαιτήσεώς του καὶ συνεπῶς ἡ ἐκ τούτου ἀξίωσις τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπεσβέσθη. Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὴν ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος προταθεῖσαν ἔνστασιν συμψηφισμοῦ τόσον τῆς ἐκ τοῦ νόμου 2112 ἀποζημιώσεως, ὅσον καὶ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ νόμου 539)1945 τοιαύτης, ἐπὶ τοῖς λόγοις ὅτι δὲν ἐβεβαιώθη ἡ ὡς ἄνω ἀνταπαίτησις, ἄλλως ὅτι δὲν τυγχάνει αὐτὴ ἐκκαθαρισμένη, οὐχὶ ὀρθῶς ἠρμήνευσε τὸν νόμον καὶ ἐξετίμησε τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις καὶ δέον ὅπως, δεκτῶν γιγνομένων τῶν τρίτου καὶ τετάρτου λόγων ἐφέσεως, μεταρρυθμισθῇ αὐτὴ ὡς πρὸς τοῦτο.

II

Ἔνστασις συμψηφισμοῦ ἀνταπαιτήσεως τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν

Παραδεκτὴ) προβολὴ καὶ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀνταπαιτήσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς συμψηφισμὸν εἰς τὴν κατὰ τὸν Α.Ν.

539/1945 ἀποζημίωσιν τοῦ μισθωτοῦ δι' ὀφειλομένην ἄδειαν καὶ μὴ ληφθεῖσαν ἕνεκεν ἀπολύσεως.— Ἀντιφάρμοστον ἐπὶ τοιούτου συμψηφισμοῦ ἄρθρου 664 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1334/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Γεωργακόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Σ. Ράγκος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Καμενόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης.

Διὰ τὴν ἐνστασιν δὲν ὑφίσταται ἰδιαιτέρα δικαιοδοσία, ἀλλ' αὐτὴ, μέρος τῆς ὅλης διαφορᾶς, ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἁρμοδιότητα τοῦ Δικαστηρίου τῆς ἀγωγῆς, ἀσχέτως ἂν τὸ σχετικὸν πρὸς ὑπεράσπισιν μέσον δύναται νὰ ἀντιταχθῇ ἢ στηρίζηται τοῦτο ἐπὶ ἰδίας δικαιολογικῆς σχέσεως, δυναμένου καὶ δι' ἀγωγῆς νὰ ἐπιδιαχθῇ. Τοῦτο εἶναι καὶ ἀπόρροια τῆς ἐκ τῶν ἄρθρων 225 ἐπόμ. τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἀπορρεούσης ἀρχῆς, καθ' ἣν ὁ δικαστὴς ὁ ἁρμόδιος διὰ τὴν ἀγωγὴν δικαιοῦται νὰ ἐπιλαμβάνηται καὶ πάντων τῶν παρεμπιπτόντων ζητημάτων, ἰδίᾳ δὲ τῶν προδικαστικῶν καὶ περὶ μὲν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα αὐτοῦ ν' ἀποφασίζῃ, τὰ λοιπὰ δὲ ἁπλῶς νὰ ἐξετάζῃ πρὸς ἀκριβῆ διάγνωσιν τῆς εἰς τὴν ἁρμοδιότητα αὐτῶν διαφορᾶς, μὴ προκύπτοντος ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης περιπτώσεως καὶ δεδικασμένου διὰ τοῦ οὕτω ἁπλῶς ἐξεταθέντος, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀποφασισθέντος ζητήματος. Διάφορόν τι δὲν προκύπτει ἐκ τινος διατάξεως δια τὴν ἐνστασιν συμψηφισμοῦ, οὐδὲ δικαιολογεῖται ἄλλωστε ἄλλη τις κρίσις καθ' ὅσον καὶ ἡ ἔνστασις αὕτη, παρ' ὅλον ὅτι πλησιάζει πρὸς τὴν ἀνταγωγήν, διότι προβάλλεται ἀξίωσις τοῦ ἐναγομένου, δυναμένη νὰ ἐπιδικασθῇ καὶ δι' αὐτοτελοῦς ἀγωγῆς, δὲν τείνει πάντως εἰς τὴν ἐπιδίκασιν τῆς ἀξιώσεως, ἀλλ' εἰς κατάργησιν τοῦ τῆς ἀγωγῆς δικαιώματος, περὶ οὗ ἁρμόδιον εἶναι τὸ Δικαστήριον τῆς ἀγωγῆς νὰ ἀποφανθῇ, ἐξετάζον παρεμπιπτόντως τὴν ὕπαρξιν ἢ μὴ τῆς ἀναξιώσεως καὶ ἂν ἔτι δὲν εἶναι ἁρμόδιον πρὸς τοῦτο, χωρὶς ἡ τοιαύτη κρίσις του νὰ ἀποτελῇ καὶ δεδικασμένον διὰ τὴν ἀναξίωσιν ταύτην. Κατόπιν τούτων παραδεκτῶς προεβλήθη ἐνώπιον τοῦ πρωτοβαθμίου δικαστοῦ κατὰ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος δι' ἀποζημίωσιν λόγῳ μὴ λήψεως μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του τῆς ἐτησίας ἀδείας του (ἄρθρ. 5 § 5 ἀ.ν. 539)1945), ἀνερχομένη, ὡς δέχεται ἡ ἐκκαλουμένη, μὴ πληττομένη κατὰ τοῦτο, εἰς δραχμὰς 540, ἀνταπαίτησις τοῦ ἐναγομένου ἐκ δραχμῶν 4.000, προερχομένη ἐκ συναλλαγματικῶν. Προκυπτούσης δὲ τοιαύτης ὀφειλῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐκ τῶν προσαγομένων δύο ληξιπροθέσμων ἤδη συναλλαγματικῶν ἀποδοχῆς αὐτοῦ καὶ μὴ βεβαιουμένου ποσῶς ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων τῶν περὶ εἰκονικότητος αὐτῶν ἀντεστάντων τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὀρθῶς ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἡ τοιαύτη περὶ συμψηφισμοῦ ἔνστασις καὶ ἐπὶ τῇ προσθέτῳ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητον τὸ ἄνω ποσὸν διὰ τὴν διατροφὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἤτις εἶναι καὶ περιττή, ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ μισθοῦ, ὥστε νὰ ἐχῃ ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 664 τοῦ Α.Κ., ἀλλὰ περὶ ἀποζημιώσεως μόνον, ἡ δὲ ἀντίθετος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

III

Συμψηφισμὸς ἀποζημιώσεως Ν. 2112 καὶ ἐπὶ καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας κατὰ τὸν Ν. 3198/1955

Ἐπιτρεπτὸν συμψηφισμοῦ ἀποζημιώσεως Ν. 2112, ὀφειλομένης καὶ ἐπὶ καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας κατὰ Ν. 3198/1955, πρὸς ἀνταπαίτησιν τοῦ ἐργοδότου κατὰ τοῦ μισθωτοῦ.— Ἔννοια ἄρθρου 664 Ἀστικοῦ Κώδικος.— Ἐπιτρεπτὸν καὶ αὐτὸ συμψηφισμοῦ προκαταβολῶν μισθοῦ, ἔστω καὶ ἂν ὁ μισθὸς εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς διατροφὴν τοῦ μισθωτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2271/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Α. Κρέτσης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Τσουλόγιαννης, Δ. Παπαμήτσος.

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν προσελήφθη τὴν 17)4)1950, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, εἰς τὸ ἐνταῦθα παρὰ τῶν ἐφεσιβλήτων διατηρούμενον πρακτορεῖον μεταφορῶν διὰ φορτηγῶν αὐτοκινήτων, ὡς λογιστής, ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν 1500, αὐξηθέντος εἰς δραχμὰς 2.500 ἀπὸ 1.1.1952 καὶ εἰς δραχμὰς 3.500 ἀπὸ 1.11.1954. Ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἰδιότητα καὶ σχέσιν ὁ ἐκκαλῶν προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του μέχρις 26.7.1955, καθ' ἣν ἡ οὕτως ἱσταμένη σύμβασις τῶν ἐργασίας ἐλύθη, μετ' ἐγγράφου καταγγελίαν τῆς δευτέρας ἐφεσιβλήτου, νομίμως ἐκπροσωπουμένης, καινοτοιηθείσης αὐτῷ τὴν 27)7)1955. Διαρκούσης τῆς συμβάσεως ὁ ἐκκαλῶν ἐλάβε διὰ τραπεζικῶν ἐκ τοῦ Ταμείου, ἐπὶ πλέον τοῦ συμπεφωνημένου μισθοῦ του, σημαντικὰ χρηματικὰ ποσά, ἀνερχόμενα, καθ' ἃ ἐβεβαιώθη, εἰς δραχμὰς πλέον τῶν 15.000. Κατὰ τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο ἡ δευτέρα ἐφεσιβλήτος εἶχεν ἀπαίτησιν κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ἣν νομίμως κατ' ἄρθρα 440, 441 Α.Κ. συνεψήφισε πρὸς τὴν ὀφειλομένην εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἀποζημίωσιν, βάσει τῶν ἄρθρ. 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112, ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρον 5 § 3 ν. 3198)1955, ἐκ δραχμῶν 11.250 (ἀποδοχῶν 3 μηνῶν), ἐφ' ὅσον ἡ ἀνταπαίτησις τῆς αὐτῆ ἦτο ὁμοειδὴς κατ' ἀντικείμενον πρὸς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐγκυρος καὶ ληξιπρόθεσμος, καθ' ἃ δὲ ἐβεβαιώθη καὶ ἐκκαθαρισμένη κατὰ ποσόν, παρὰ τὰ ἐναντία ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑποστηριζόμενα, τῶν ἀντιθέτων τούτων ἀπαιτήσεων θεωρουμένων ὡς ἀπεσβεσμένων, ἀφ' ἧς συνηντήθησαν καὶ καθ' ὃ μέρος καλύπτονται. Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος, καθ' ὃν δὲν ἦτο ἐπιτρεπτὸς ὁ προβληθεὶς συμψηφισμὸς πρὸς τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἀποζημίωσιν, ἐλέγχεται ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος, καθ' ὅσον ὁ τοιοῦτος συμψηφισμὸς οὔτε ἐκ τῶν ν. 3198)1955 καὶ 2112 εἶναι ἀνεπίτρεπτος, οὔτε ἐκ τοῦ ἄρθρου 664 τοῦ Α.Κ. (πρβλ. Πρ. Ἀθ. 3756)1953, ΕΕΔ 12,664 καὶ ***Κακοδίκια***, Ἐρμ. Ἐργ. Δικαίου § 436). Κατ'

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΣ

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΕΩΝ

Μόνη αἰτία νομικῆς ὑπάρξεως αὐτῆς καὶ ἐπιδιωκόμενος νομοθετικὸς σκοπός

Θέσις μισθωτῶν εἰς διαθεσιμότητα ἐν περιπτώσει μόνον περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῶν ἐπιχειρήσεων. — Χαρακτὴρ αὐτῆς ὡς μέσου πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ τοῦ δημιουργουμένου ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐπαρκῶν ἐργασιῶν καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἀνεργίας τῶν ἐργατοϋπαλλήλων. — Ἀνεπίτρεπτος θέσις εἰς διαθεσιμότητα μισθωτῶν δι' ἄλλον λόγον, ὡς διὰ κακὴν συμπεριφορὰν αὐτῶν ἢ ἀδιαφορίαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας.

Περίπτωσις τῆς παρατιθεμένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης εἶναι θέσις εἰς διαθεσιμότητα μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος τοποθετήθη παρὰ τῷ ἐργοδότῃ του ἀναγκαστικῶς δυνάμει τοῦ ν. 751/1948.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ζητήματος ἂν καὶ οἱ ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ αὐτοῦ νόμου (ἰσχύων ἤδη ὁ ν. 1836/1951, ΕΕΔ 14, 1105 ἐπ.) δύνανται νομίμως νὰ τεθῶσιν εἰς διαθεσιμότητα (περὶ αὐτῆς ἰσχύουσα ἤδη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ν. 3198/1955, ΕΕΔ 14, 502, πρὸ αὐτοῦ τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ ν.δ. 2961/1954, ΕΕΔ 13, 943, καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1935) (περὶ τοῦ ὁποίου ζητήματος βλέπε *Ι. Σαρρέα*, Τινὰ περὶ διαθεσιμότητος τῶν μισθωτῶν νόμου 751, κατωτέρω σ. 399), δὲν εὑρίσκει νομικὴν ἐξήγησιν ἐν προκειμένῳ ἡ θέσις τοῦ μισθωτοῦ εἰς διαθεσιμότητα, διὸ τὸν λόγον ὅτι ἐπέδειξε κακὴν καὶ ἀνάρμοστον συμπεριφορὰν πρὸς τοὺς συναδέλφους του καὶ ἀδιαφορίαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του.

Ὁ θεσμὸς τῆς διαθεσιμότητος τῶν μισθωτῶν, περὶ τοῦ ὁποίου ὀρθῶς ἐκφέρεται ἡ ἀπόφασις, δὲν εἰσήχθη βεβαίως, ἵνα ἐπέχῃ θέσιν παθαρχικῆς κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ποινῆς.

Ἐπιβαλλομένη ἡ διαθεσιμότης ἐκ τῆς αἰτίας τοῦ περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῶν ἐπιχειρήσεων, ὀφειλομένου κατ' αὐτὴν εἰς κατάβολὴν τοῦ ἡμίσεος τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ, ὡς δὲ λέγει ἡ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις τοῦ ν.δ. 3961/1954 (ΕΕΔ 18, 952) περὶ αὐτῆς «διατηρεῖται ὁ θεσμὸς τῆς διαθεσιμότητος, διότι οὗτος εἶναι ἀπὸ τῶν ἐργατῶν, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι συνδεδεμένοι μετὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως· ἂν δὲν παρασχεθῇ ἡ αἰτουμένη αὕτη, ὁ ἐργοδότης θὰ προβαίνῃ εἰς ἀπολύσεις», ἐπιδιώκει νὰ μὴ ἀποκοπῇ ὁ ἐργασιακὸς δεσμὸς δι' ἀπολύσεως καὶ ἐπιπτώσεως τοῦ βάρους ἐκ τῶν δεινῶν τῆς ἀνεργίας εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀνεργίας, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιδοτηθοῦν (τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας, ἔχει εἶπει χαρακτηριστικῶς ὁ *Las Cases*, εἶναι τὰ δεκανίκια, τὰ ὁποῖα βοηθοῦσι τὸν ἄνεργον εἰς τὴν πορείαν του, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἀναπληρώνουσι τὰς κνήμας, βλέπε *Ι. Ζάρρα*, Ἀνεργία καὶ ἐκ περιτροπῆς ἐργασία, σ. 72), ἐναντὶ δὲ τῆς ἐλαττώσεως τοῦ ἐργατικοῦ εἰσοδήματος ἐκτρέφεται πάντοτε ἡ ἐλπίς, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις θὰ ἀναπτύξῃ πάλιν τὴν προτέραν οἰκονομικὴν δραστηριότητά της, ὥστε νὰ ἀπασχοληθῇ πλήρως ὁ μισθωτός.

Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 1208/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Κ. Γκαμέρας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Ι. Σαρρέας*, *Ι. Ἰορδανόγλου*

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑπόμενα πραγματικὰ περιστατικά. Ἡ ἐναγομένη ἀσκεῖ ἐνταῦθα ἐπιχείρησιν ζαχαροπλαστικῆς. Τὴν 7.7.1949 ἐτοποθετήθη εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ὁ ἐνάγων, ὡς βοηθὸς τεχνίτου, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 20/6.7.1949 ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα Τοπικοῦ Συμβουλίου τοῦ ν. 751/1948. Εἰργάσθη οὗτος μέχρι τῆς 28.9.1955, ὅτε ἡ ἐναγομένη ἔθεσεν αὐτὸν ἐγγράφως εἰς διαθεσιμότητα μέχρι τῆς ἀγωγῆς, κατέβαλε δὲ αὐτῷ κατὰ τὸν χρόνον τῆς διαθεσιμότητος τὸ 1/2 τῶν ἀποδοχῶν του. Ὡς λόγον θέσεως τοῦ ἐνάγοντος εἰς διαθεσιμότητα ἐπικαλεῖται ἡ ἐναγομένη κακὴν καὶ ἀνάρμοστον συμπεριφορὰν αὐτοῦ πρὸς τοὺς συναδέλφους του καὶ ἀδιαφορίαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατεθειμένης αὐτῷ ἐργασίας, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ὑπέβαλεν αὕτη εἰς τὸ ἐνταῦθα Τοπικὸν Συμβούλιον τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 αἴτησιν ἀντικαταστάσεως του. Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης τῆς ἐναγομένης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 203/1955 ἀπόφασις τοῦ προδιαληφθέντος Συμβουλίου, ἥτις ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν.

Εἰς τὸν θεσμὸν τῆς διαθεσιμότητος οὐδέποτε περιελήφθη τοιοῦτος λόγος διαθεσιμότητος. Ὁ θεσμὸς τῆς διαθεσιμότητος τοῦ μισθωτοῦ εἶναι μέσον πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ ἡ ἔλλειψις ἐπαρκῶν ἐργασιῶν εἰς τὰς

ἀκολουθίαν ὀρθῶς καὶ ὁ Πρωτοδίκης ἔκρινεν, ὅτι διὰ τῆς ὡς ἄνω προτάσεως συμψηφισμοῦ παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου, ἀπευθύνεται ἡ ἀξίωσις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπὶ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἀποζημίωσιν λόγῳ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως καὶ ὀρθῶς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ αἰτιολογίᾳ ἀπέρριψε τὸ περὶ ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως, αἴτημα ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὡς καὶ τὸ ἐπικουρικῶς προβληθὲν τοιοῦτο περὶ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἐφέσεως δέον νὰ ἀπορριφθῶσιν ὡς ἀβάσιμοι.

Κατ' ἄρθρον 664 § 1 τοῦ Α.Κ. ὁ μισθωτὸς δὲν δύναται νὰ συμψηφίσῃ ὀφειλόμενον μισθὸν πρὸς ἀπαίτησίν του κατὰ τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον ὁ μισθὸς οὗτος εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος πρὸς διατροφὴν τοῦ ἐκμισθωτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του. Κατὰ τὴν ἀληθῆ τῆς διατάξεως ταύτης ἔννοιαν, εἶναι ἐπιτρεπτὸς ὁ συμψηφισμὸς ἀπαιτήσεων τοῦ ἐργοδότου, ὅταν αὗται συνίστανται εἰς προκαταβολὰς τοῦ μισθοῦ, ἔστω καὶ ἂν ὁ μισθός, ὃν δικαιοῦται ὁ ἐκμισθωτής, εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς διατροφὴν αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, διότι αἱ ὡς ἄνω ἀπαιτήσεις τοῦ ἐργοδότου δὲν ἔχουσιν ἄλλην τινὰ αἰτίαν, ἀλλὰ συνιστῶσι προπληρωμὴν αὐτοῦ τούτου τοῦ μισθοῦ εἰς χρῆμα (*Κ. Γκανιᾶ*, Ἐνοχ. ὑπ' ἄρθρον 664 § 2 σελ. 334).

ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ

ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΥΠΟ ΦΥΣΙΚΩΝ Ή ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΠΡΟΣΘΕΤΩΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ

Έννοια Νόμου περί των δικαιουμένων παρ' αύτών αποδοχών

Πρόσληψις προσθέτων άστυφυλάκων τη αίτήσει και δαπάνη φυσικών ή νομικών προσώπων έχόντων άνάγκην, κατά τό άρθρον 39 του Π. Δ. 30 Ίουνίου/13 Ίουλίου 1931.— Σύνδεσις μετ' αύτων διά συμβάσεως έργασίας άορίστου χρόνου και λύσις αύτης κατά Ν. 1653/1951.— Δικαίωμα των αύτων αποδοχών (μισθού και έπιδομάτων) των χορηγουμένων ύπό του Δημοσίου είς τούς έν ένεργεία άστυφύλακας, άλλ' έκ των έπιδομάτων έκείνων μόνον, τά οποία προσιδιάζουσιν είς την φύσιν της έκτελουμένης έργασίας.

Τά της προσλήψεως προσθέτων άστυφυλάκων, τη αίτήσει παντός φυσικού ή νομικού προσώπου, έχοντος προς τούτο άνάγκην, δαπάνη αύτου, ρυθμίζει τό άρθρ. 39 του άπό 30 Ίουνίου/13 Ίουλίου 1931 π.δ. κωδικοποιηθέντος ύπ' άριθ. 4971 νόμου «περί όργανισμού του Σώματος Άστυνομίας Πόλεων».

Τό της άπολύσεως και άποζημιώσεως αύτων ρυθμίζει ό ν. 1653/1951 «περί παροχής άποζημιώσεως του ν. 2112 εις τούς προσθέτους άστυφύλακας» (ΕΕΔ 11, 140). (Περί αύτης βλέπε Πρωτοδικείου Άθηνών 12164/1952, εισηγητής Σ. Σταματιάδης, ΕΕΔ 12, 88, Πρωτοδικείου Άθηνών 9825/1953, εισηγητής ό αύτός, ΕΕΔ 12, 1073, Πρωτοδικείου Άθηνών 7064/1953, εισηγητής Σ. Λιβανός, ΕΕΔ 13,318).

Τά των άποδοχών αύτων ρυθμίζει τό άρθρ. 39 ώς άνωτέρω του π.δ. 30 Ίουνίου/13 Ίουλίου 1931.

Περί αύτου άσχολείται ή κατωτέρω άπόφασις του ώς έφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Άθηνών (πρβλ. και Α.Π. 234/1953, εισηγητής Ι. Τραχανής, ΕΕΔ 12, 596, Πρωτοδικείου Άθηνών 12164/1952, ένθ' άνωτ., Πρωτοδικείου Άθηνών 9825/1953, ένθ' άνωτ.).

Πρωτοδικείου Άθηνών 3250/1956

Διαδικασία έργατικών διαφορών κατ' έφεσιν
Προεδρος ό κ. Γ. Σακελλαρίου
Εισηγητής ό Πρωτοδίκης κ. Β. Ζέπος
Δικηγόροι οί κ.κ. Χ. Κατσικόπουλος, Σ. Άρβανίτης

Κατά τάς διατάξεις του άρθρου 39 του διά του άπό 30 Ίουνίου/13 Ίουλίου 1931 π.δ. κωδικοποιηθέντος ύπ' άριθ. 4971 νόμου «περί όργανισμού Σώματος Άστυνομίας Πόλεων» οί κατ' αύτό πρός τήρησιν της κοινής ευταξίας άριζόμενοι πρόσθετοι άστυφύλακες προσλαμβάνονται μετ' έγκρισιν του Άρχηγού της Άστυνομίας, έπι τη αίτήσει παντός φυσικού ή νομικού προσώπου, έχοντος προς τούτο άνάγκην, δαπάνη μέν του αίτούντος, άλλ' ύπό τάς διαταγάς του οίκείου Άστυνομικού Διευθυντού και έφ' όσον ούτος ήθελε κρίνει άναγκαίον και περιβάλλονται διά πασών των έξουσιών, προνομίων και καθηκόντων των άστυφυλάκων της άστυνομικής δυνάμεως. Ή προς τούτο βαρύνουσα τόν αίτούντα δαπάνη όρίζεται είς τό διπλάσιον των κανονικών άποδοχών (μισθού και έπιδομάτων) των άστυφυλάκων και διατίθενται ύπό του είς ον προκαταβάλλεται Άρχηγού της Άστυνομίας κατά τό ήμισυ διά τόν μισθόν αύτων, τό δ' έτερον ήμισυ κατατίθεται είς τό Δημόσιον Ταμείον. Ύπό δέ του άρθρου μόνου του ν. 1653/1951 «περί παροχής άποζημιώσεως του ν. 2112 εις τούς προσθέτους άστυφύλακας» όρίζεται, ότι οί πρόσθετοι άστυφύλακες άπό του διορισμού των τελούσιν έν συμβάσει έργασίας άορίστου χρόνου διαρκείας πρός τό πρόσωπον, αίτήσει του οποίου έγένετο ό διορισμός αύτων, ή δέ ύπηρεσία των τερματίζεται πάντοτε διά διαταγής του Άρχηγού της Άστυνομίας, μετ' έγγραφον προειδοποίησιν του έργοδότου, κοινοποιουμένην και πρός τόν πρόσθετον άστυφύλακα.

Έκ των συνδεδυασμένων τούτων διατάξεων προκύπτει, ότι οί πρόσθετοι άστυφύλακες δικαιοποιηθέντος ύπ' άριθ. 4971 νόμου «περί όργανισμού Σώματος Άστυνομίας Πόλεων» οί κατ' αύτό πρός τήρησιν της κοινής ευταξίας άριζόμενοι πρόσθετοι άστυφύλακες προσλαμβάνονται μετ' έγκρισιν του Άρχηγού της Άστυνομίας, έπι τη αίτήσει παντός φυσικού ή νομικού προσώπου, έχοντος προς τούτο άνάγκην, δαπάνη μέν του αίτούντος, άλλ' ύπό τάς διαταγάς του οίκείου Άστυνομικού Διευθυντού και έφ' όσον ούτος ήθελε κρίνει άναγκαίον και περιβάλλονται διά πασών των έξουσιών, προνομίων και καθηκόντων των άστυφυλάκων της άστυνομικής δυνάμεως. Ή προς τούτο βαρύνουσα τόν αίτούντα δαπάνη όρίζεται είς τό διπλάσιον των κανονικών άποδοχών (μισθού και έπιδομάτων) των άστυφυλάκων και διατίθενται ύπό του είς ον προκαταβάλλεται Άρχηγού της Άστυνομίας κατά τό ήμισυ διά τόν μισθόν αύτων, τό δ' έτερον ήμισυ κατατίθεται είς τό Δημόσιον Ταμείον. Ύπό δέ του άρθρου μόνου του ν. 1653/1951 «περί παροχής άποζημιώσεως του ν. 2112 εις τούς προσθέτους άστυφύλακας» όρίζεται, ότι οί πρόσθετοι άστυφύλακες άπό του διορισμού των τελούσιν έν συμβάσει έργασίας άορίστου χρόνου διαρκείας πρός τό πρόσωπον, αίτήσει του οποίου έγένετο ό διορισμός αύτων, ή δέ ύπηρεσία των τερματίζεται πάντοτε διά διαταγής του Άρχηγού της Άστυνομίας, μετ' έγγραφον προειδοποίησιν του έργοδότου, κοινοποιουμένην και πρός τόν πρόσθετον άστυφύλακα.

Έκ των συνδεδυασμένων τούτων διατάξεων προκύπτει, ότι οί πρόσθετοι άστυφύλακες δικαι-

---

διαφόρους έπιχειρήσεις και ή έκ ταύτης δημιουργουμένη άνεργία των έργατοϋπαλλήλων. Τό θέμα των έκ της άνεργίας κινδύνων άντιμετώπισεν ό ά.ν. 2000/1939 και τό ν.δ. 424/1941. Ό νόμος 118/1945 περιελάμβανεν εις τό άρθρ. 9 § 2, ότι αί έπιχειρήσεις, έφ' όσον ό κύκλος των έργασιών δέν έπιτρέπει την άπασχόλησιν όλου ή μέρους του προσωπικού των, δύνανται, άντι της καταγγελίας της συμβάσεως έργασίας, νά θέτουν είς διαθεσιμότητα τούς μισθωτούς των. Έπίσης τό ν.δ. 2961/1954 έν άρθρ. 13 § 6 ώριζεν, ότι ό έργοδότης έν περιπτώσει περιορισμού της οίκονομικής δραστηριότητος της έκμεταλλεύσεώς του δύναται, άντι της καταγγελίας της σχέσεως έργασίας, νά θέτη είς διαθεσιμότητα τό προσωπικόν του μέχρι 4 μηνών. Τέλος ό ν. 3198/1955 έν άρθρω 10 § 1 όρίζει, ότι αί έπιχειρήσεις και έκμεταλλεύσεις έν περιπτώσει περιορισμού της οίκονομικής των δραστηριότητος δύνανται, άντι της καταγγελίας της συμβάσεως έργασίας, νά θέτουν είς διαθεσιμότητα τούς μισθωτούς των, μή δυναμένην νά ύπερβή έν συνόλω τούς τρείς μήνας έτησίως.

Έκ των άνωτέρω διατάξεων ούδόλως προκύπτει, ότι δύνανται αί έπιχειρήσεις και αί έκμεταλλεύσεις νά θέτουν είς διαθεσιμότητα τούς μισθωτούς των και έξ άλλων λόγων, ώς άβασίμως ίσχυρίζεται ή έναγομένη. Έπομένως αύτη, έφ' όσον δέν ίσχυρίζεται, ότι συνεπεία της ώς άνωτέρω συμπεριφοράς του ένάγοντος έπήρχετο περιορισμός της οίκονομικής δραστηριότητος, ούδ' έβεβαιώθη τοιούτον τι, ούχι νομίμως έθεσε τόν ένάγοντα είς διαθεσιμότητα κατά τό ώς άνωτέρω χρονικόν διάστημα, διά τόν είρημένον λόγον, καταβαλούσα αύτω μόνον τό ήμισυ των άποδοχών του. Όθεν δικαιούται ούτος και του έτέρου ήμίσεος αύτων βάσει των διατάξεων του άρθρ. 656 Άστικού Κώδικος, δοθέντος, ώς συνομολογείται, ότι ό ένάγων προσεφέρθη νά έργασθή, ή δέ έναγομένη ήρνήθη νά άποδεχθή τούτο, καταστάσα ούτω ύπερήμερος περί την άποδοχήν της έργασίας, και δέον νά γίνη δεκτή ή ένδικος άγωγή ώς βάσιμος νόμω και ούσία διά τό ώς άνωτέρω χρηματικόν ποσόν.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΑΠΟΧΗ ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΤΟΚΕΤΟΝ

Ρύθμισις τοῦ θέματος ὑπό τοῦ Ν. 2274/1920 περί κυρώσεως διεθνοῦς συμβάσεως

Λῆψις ἀδείας ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας πρό καί μετά τόν τοκετόν κατά τόν Ν. 2274/1920.— Παράτασις ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας μετά τοκετόν λαβόντα χώραν ὀψιτέρων τοῦ προβλεφθέντος χρονικοῦ ὁρίου ἐξ ἐσφαλμένης διαγνώσεως τοῦ ἰατροῦ δέν σημαίνει λύσιν συμβάσεως ἐκ μέρους τῆς ἐργαζομένης.— Ἀπόκρουσις μετά ταῦτα ὑπηρεσιῶν θεμελιοῦ δικαίωμα ἀποζημιώσεως Ν. 2112/1920.

Θέμα ἐνδιαφέρον τήν θέσιν τῆς ἐργαζομένης γυναικός πρό καί μετά τόν τοκετόν πραγματεύεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Κατά τό ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου 2112/1920 περί ἀποχρώσης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων (ὁμοίων καί τό ἄρθρ. 8 τοῦ διατάγματος 16/18 Ἰουλίου 1920 περί ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112 ἐπί τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καί ὑπηρετῶν) ἀποχή τοῦ ὑπαλλήλου ἀπό τῆς ἐργασίας, ὀφειλομένη εἰς βαρυσήμους σχετικῶς διαρκείας ἀσθενείαν, προσηκόντως ἀποδεδειγμένην, ἡ **προκειμένου περί γυναικός εἰς λοχείαν**, δέν θεωρεῖται ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ.

Προηγήθη ὅμως τοῦ νόμου 2112/1920 τό ἄρθρ. 13 καί νόμ. ΔΚΘ' τῆς 21 Ἰανουαρίου/7 Φεβρουαρίου 1912 «περί ἐργασίας γυναικῶν καί ἀνηλίκων», κατά τό ὁποῖον εἰς τάς ἐπιχειρήσεις καί ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τό ἄρθρ. 1 αὐτοῦ καί εἶναι α) βιομηχανικά καί βιοτεχνικά ἐργοστάσια καί ἐργαστήρια β) λατομεῖα, μεταλλεῖα καί ὀρυχεῖα παντός εἴδους γ) οἰκοδομικαί ἤ ἄλλαι παρεμφερεῖς ὀπαίθριοι ἐργασίαι δ) ἐπιχειρήσεις μεταφορᾶς προσώπων ἤ πραγμάτων διά γῆς ἤ ὕδατος ε) ἐμπορικά καταστήματα καί πρατήρια παντοειδῶν στ) ἐπιτετραμμένα καφενεῖα, οἰνοπωλεῖα, ζαχαροπλαστεῖα καί τά τοιοῦτος ὁμοῖα καταστήματα ζ) ξενοδοχεῖα, δέν ἐπιτρέπεται νά χρησιμοποιοῦνται ἐργάτιδες ἐπί ὀκτώ ἐν ὅλῳ ἑβδομάδας πρό τοῦ τοκετοῦ καί μετ' αὐτόν, ὑδέ πρό τῆς παρελεύσεως τεσσάρων ἑβδομάδων μετά τόν τοκετόν· κατά τόν χρόνον τοῦτον αἱ ἐργάτιδες θεωροῦνται ἐν ἀδείᾳ διαλυόσαι καί δέν ἐπιτρέπεται ἡ ὁριστική ἀντικατάστασις των.

Μετά τόν ἄνω νόμον καί μετά καί τόν νόμον 2112/1920 εἰσήχθη ὁ νόμος 2274 τῆς 24 Ἰανουαρίου/1 Ἰουλίου 1920 περί κυρώσεως τῆς διεθνοῦς συμβάσεως τῆς διεθνοῦς συνδιασκέψεως τῆς ἐργασίας τῆς Οὐασιγκτῶνος περί ἐργασίας τῶν γυναικῶν πρό καί μετά τόν τοκετόν.

Κατά τό ἄρθρον 1 τῆς διεθνοῦς αὐτῆς συμβάσεως ὑπό τήν ἐποψιν τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς θεωροῦνται βιομηχανικαί ἐπιχειρήσεις αἱ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμεναι καί ὡς ἐμπορικόν κατάστημα πᾶς τόπος προοριζόμενος διά τήν πώλησιν ἐμπορευμάτων ἤ δι' οἱανδήποτε ἐμπορικήν πρᾶξιν.

Κατά τό ἄρθρον 3 τῆς αὐτῆς διεθνοῦς συμβά-

οὐνται τῶν αὐτῶν ἀποδοχῶν (μισθοῦ καί ἐπιδομάτων) τῶν χορηγουμένων ὑπό τοῦ Δημοσίου εἰς τούς ἐν ἐνεργείᾳ ἀστυφύλακας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Ἐκ τῶν ἐπιδομάτων ὅμως τούτων οὗτοι δικαιοῦνται μόνον ἐκείνων, ἅτινα προσιδιάζουσιν εἰς τήν φύσιν τῆς ἐκτελουμένης ὑπ' αὐτῶν ὑπηρεσίας, ἀποκλείονται δ' ἐκεῖνα, τά ὁποῖα δέν ἐναρμονίζονται πρός αὐτήν, οἷον τό ἐπίδομα ἐπιφυλακῆς (πρβλ. Πρωτ. Ἀθ. 12164/1952, ΕΕΔ 12, σελ. 88, Πρωτ. Ἀθην. 9825/1953, ΕΕΔ 12, σελ. 1073). Παρά τό γεγονός ὅτι οἱ πρόσθετοι ἀστυφύλακες ἔχουσιν ἐκ τοῦ νόμου τάς ἰδίας ἐξουσίας καί προνόμια τῶν ἀστυφυλάκων τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως ἡ ὑπηρεσία τῶν πρώτων διαφέρει τῆς τῶν δευτέρων, τόσον ἐκ τοῦ τρόπου διορισμοῦ, μισθοδοσίας καί ἀπολύσεως, ὅσον καί ἐκ τοῦ ὅτι αὕτη περιορίζεται εἰς τήν ἐξυπηρέτησιν τοῦ φυσικοῦ ἤ νομικοῦ προσώπου, ὅπερ ζήτησε τόν διορισμόν. Τά χορηγηθέντα ἐκ τῶν ἐφοδίων τῆς ἀμερικανικῆς βοηθείας εἰς τούς ἄνδρας τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, μεταξύ τῶν ὁποίων καί εἰς τούς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τρόφιμα εἶχον ὡς σκοπόν τήν ἐνίσχυσιν τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων διά τήν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκ τῆς βαρείας ἀποστολῆς δημιουργουμένων ἐξαιρετικῶν δι' αὐτούς ἀναγκῶν. Ὁ δικαιολογητικός οὗτος λόγος συνέτρεχε καί διά τούς προσθέτους ἀστυφύλακας. Κατ' ἀκολουθίαν, καί ἐάν ἤθελε θεωρηθῇ, ὅτι ἡ χορήγησις τῶν ὡς ἄνω τροφίμων ἀποτελεῖ ἐπίδομα ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς ρηθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 39 τοῦ κωδ. νόμου 4971, οἱ πρόσθετοι ἀστυφύλακες δέν δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος τούτου. Δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὅτι ὁ ἐνάγων, ὅστις ἐτύγχανε πρόσθετος ἀστυφύλαξ τοῦ ἐναγομένου Δήμου καί ὑπηρέτει εἰς αὐτόν ὡς τοιοῦτος, ἐδικαιοῦτο διά τό ἀπό 1.1.1951 μέχρι 30.6.1951 χρονικόν διάστημα τά ἐκ τῶν ἐφοδίων τῆς ἀμερικανικῆς βοηθείας χορηγηθέντα κατά τό αὐτό διάστημα εἰς τούς ἐν ἐνεργείᾳ ἀστυφύλακας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τρόφιμα καί ἐπιδικάσασα τήν ἐκ δραχμῶν 8 ἡμερησίως ἀξίαν αὐτῶν εἰς τοῦτον, οὐχί ὀρθῶς ἐφήρμοσε τάς προδιαληφθείσας διατάξεις. Μετά ταῦτα δέον ὅπως γίνῃ δεκτόν ὁ περί τούτου πρῶτος λόγος τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεως καί ἐξαφανισθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διακρατουμένης δέ ἀκολούθως τῆς ὑποθέσεως ὑπό τοῦ δικαστηρίου τούτου, κρίνοντος ὅτι ὁ ἐνάγων δέν δικαιοῦται τῶν ὡς ἄνω εἰς τούς ἀστυφύλακας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων χορηγηθέντων τροφίμων, ἡ ἐφ' ἧς προσβαλλομένη ἐκθεσις ἀγωγῆς, διώκουσα ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νά καταβάλῃ εἰς τόν ἐνάγοντα τήν ἀξίαν τῶν μή χορηγηθέντων αὐτῷ ὡς ἄνω τροφίμων, ἀπορριπτέα ὡς μή νόμιμος τυγχάνει.

σεως εἰς ὅλας τὰς βιομηχανικὰς ἢ ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις, δημοσίας ἢ ἰδιωτικάς, ἢ εἰς τὰ παραρτήματα αὐτῶν, ἐξαιρουμένων τῶν καταστημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦνται μόναι τὰ μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἡ γυνή:

α) Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐργάζηται ἐπὶ χρονικὸν διάστημα ἓξ ἑβδομάδων μετὰ τὸν τοκετόν.

β) Δικαιοῦται νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν κατόπιν προσαγωγῆς ἰατρικοῦ πιστοποιητικοῦ, ἐμφαίνοντος ὅτι ὁ τοκετὸς πιθανῶς θὰ λάβῃ χώραν ἐντὸς ἓξ ἑβδομάδων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τῆς αὐτῆς διεθνοῦς συμβάσεως κατὰ τὴν συμφώνως πρὸς τὰς §§ α καὶ β τοῦ ἄρθρου 3 διακοπὴν τῆς ἐργασίας, ὡς καὶ ἐὰν ἡ γυνὴ ἀπομακρυνθῇ ταύτης ἐπὶ μακρότερον χρόνον, ἕνεκεν ἀσθενείας, ἤτις δι' ἰατρικοῦ πιστοποιητικοῦ βεβαιοῦται, ὅτι προῆλθεν ἐκ τῆς κυήσεως ἢ τοῦ τοκετοῦ, καθιστῇ δὲ αὐτὴν ἀνίκανον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν, δὲν δικαιοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτὴν πρὸς ἀπόλυσιν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐν λόγῳ διακοπὴ ἢ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς ἐργασίας δὲν ὑπερβῇ τὸ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Ἀρχῆς ἑκάστης χώρας καθορισθησόμενον ἀνώτατον χρονικὸν διάστημα ἢ ἐφ' ὅσον ἡ πρόθεσμία τῆς εἰδοποιήσεως ἐκπνέει, διαρκούσης ἀκόμη τῆς ὡς ἄνω διακοπῆς ἢ ἀπομακρύνσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου 2274/1920 πᾶσα διάταξις τῆς ὑφισταμένης ἑλληνικῆς νομοθεσίας, παρέχουσα τυχὸν μείζονα πλεονεκτήματα εἰς τὰ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου αὐτοῦ κυρουμένης συμβάσεως προστατευόμενα πρόσωπα, διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ.

Δυνάμει τῶν ἄνω διατάξεων ἡ ἀποχὴ τῆς γυναικὸς ἕνεκα τοῦ ἐπικειμένου τοκετοῦ καὶ μετ' αὐτὸν δὲν θὰ χριθῇ κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112/1920 (ὁ ν. 2274/1920 εἶναι μεταγενέστερος, ὡς ἐσημειώθη, τοῦ ν. 2112), ἀλλὰ βάσει αὐτοῦ τοῦ ν. 2274/1920, ἂν δὲ μετὰ τὸν δι' αὐτοῦ ἀναγνωριζομένον χρόνον ἀπουσίας ἐκ τῆς ἐργασίας ἀσθενήσῃ ἡ γυνή, θὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112/1920 ἢ ἂν δι' ἄλλον λόγον ἀπουσιάσῃ θὰ χριθῇ ἡ ἀπουσία αὐτῆς, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἰσχὺν τῆς συμβάσεως, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (Α. Π. 229/1955, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 14, 694, Α.Π. 440/1955, εἰσηγητὴς *Ε. Λουδροπωλίτης*, ΕΕΔ 14, 767).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως βεβαίως, ὡς δέχεται αὕτη, δὲν ἐγεννήθησαν ἐπιζήμιοι διὰ τὴν ἐνάγουσαν συνέπειαι ἐκ τῆς ὑπερβάσεως τῆς χορηγηθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀδείας, ἀφοῦ ὑπῆρξεν, ἄλλως τε, ἐσφαλμένη ἡ διάγνωσις τοῦ ἰατροῦ περὶ τοῦ χρόνου τοῦ τοκετοῦ (βλέπε καὶ τὸ ἄρθρον 4 τῆς διὰ τοῦ ν. 2274/1920 κυρωθείσης συμβάσεως).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1963/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν.

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Χ. Ἀκτσιόπουλος, Γ. Θεοφιλάκης.

Ἡ ἐνάγουσα καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος, συνδεομένη μετὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου νομικοῦ προσώπου διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου συναφθείσης τὴν 22 Ἰουλίου 1948, εἰργάσθη ἐκτοτε συνεχῶς ὡς ὑπάλληλος μέχρι τῆς 28)12 1954, ὅτε λόγῳ κυοφορίας καὶ μετὰ γνωμάτευσιν τοῦ ἰατροῦ τοῦ ΙΚΑ ὅτι ὁ τοκετὸς ἤθελεν ἐπέλθει τὴν 25)2)1955, ἔλαβε 72 ἡμερῶν ἄδειαν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 3 τῆς διὰ τοῦ ν. 2274)1920 κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Οὐασιγκτῶνος περὶ ἐργασίας τῶν γυναικῶν πρὸ καὶ μετὰ τὸν τοκετόν. Ἡ διάγνωσις ὅμως τοῦ ἰατροῦ καὶ ἡ πρόβλεψις τῆς ἐφεσιβλήτου περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ τοκετοῦ δὲν ἐπηλήθευσε, ἀλλ' ὁ τοκετὸς οὗτος ἐπῆλθε τὴν 21 Μαρτίου 1955, ὅτε καὶ ἔλαβεν ἡ χορηγηθεῖσα τῇ ἐφεσιβλήτῳ ἄδεια, εἰς τρόπον ὥστε ἠναγκάσθη αὕτη συνεπείᾳ τῆς λοχείας της νὰ ἀπόσχῃ ἐκ τῆς ἐργασίας της καὶ πέραν τοῦ χρόνου τούτου. Ἀλλὰ ἡ τοιαύτη ἀποχὴ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ αὐθαίρετος, ἐφ' ὅσον ὀφείλετο εἰς τὸν τοκετόν, ἀφοῦ μάλιστα, ἀσχέτως τῆς ἐσφαλμένης διαγνώσεως τοῦ ἰατροῦ λήψεως ἀδείας πέραν τῶν 6 ἑβδομάδων διὰ τὸν πρὸ αὐτοῦ χρόνον, κατὰ τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν τῆς διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Οὐασιγκτῶνος, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐργάζηται ἡ γυνὴ ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας μετὰ τὸν τοκετόν. Ἀλλ' οὐδὲ καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 2112, ἐν ὄψει καὶ τοῦ ἄνω χρόνου τῆς διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, χρονικὰ ὅρια ὑπερέβη ἡ μετὰ λῆξιν τῆς ἀδείας ἀπουσία τῆς ἐφεσιβλήτου, δεδομένου ὅτι αὕτη προσῆλθε πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαΐου 1955, ἤτοι πρὸ τῆς παρόδου τριμήνου ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἀδείας της. Πάντως ὅμως τὸ τρίμηνον τοῦτο δὲν εἶχε παρέλθει ὁπωσδήποτε τὴν 28 Μαρτίου 1955, ὅτε τὸ ἐκκαλοῦν, ὡς ἐκ τῶν ἀποδείξεων βεβαιοῦται, δι' ἐγγράφου δηλώσεώς του ἀπέκρυπτεν ὁριστικῶς τὰς ὑπηρεσίας τῆς ἐφεσιβλήτου, θεωρήσαν τὴν σύμβασιν ἐργασίας ὡς παρ' αὐτῆς λυθεῖσαν καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτήν, ὅτι διέγραψε ταύτην ἐκ τοῦ πίνακος τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀναρρωτηρίου ἔνθα ὑπηρέτει. Ἡ ἀποψις ὅμως τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ καταγγελίας ἐκ μέρους τῆς ἐφεσιβλήτου λόγῳ τῆς ἄνω ἀποχῆς αὐτῆς ἐκ τῆς ἐργασίας δὲν εἶναι νόμιμος, καθ' ὅσον οὔτε κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν. 2112)1920 ὑφίσταται τεκμήριον περὶ ταύτης, οὔτε ἐκ τῶν ἄνω ἀποδείξεων ὁπωσδήποτε ἐβεβαιώθη πρόθεσις τῆς ἐφεσιβλήτου περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Κατόπιν τούτων ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐκκαλοῦντος ρητὴ ἀπὸ τῆς 28 Μαρτίου, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα κατὰ ἐμφάνειαν τῆς ἐφεσιβλήτου πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας ἀπόκρυσις τῶν ὑπηρεσιῶν της, ὡς καὶ ἡ διαγραφὴ αὐτῆς ἐκ τῶν πινάκων τοῦ προσωπικοῦ, συνιστᾷ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους αὐτοῦ, καθισταμένου ὡς ἐκ τούτου ὑποχρέου, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ τοιαύτη καταγγελία ἐγένετο ἀπροειδοποιήτως, εἰς τὴν καταβολὴν τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112)1920 ἀποζημιώσεως. Ὅθεν οὕτω κρίνασα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ δεχθεῖσα ἀκολούθως τὴν κρινομένην ἀγωγὴν κατὰ τὸ σχετικὸν περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112)1920 κεφάλαιον, ὀρθῶς τὰς ἀποδείξεις ἐξετίμησε καὶ ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος, 2ος καὶ 3ος λόγοι τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΔΙΑ ΠΛΗΡΩΣΙΝ ΚΕΝΩΝ ΘΕΣΕΩΝ

Έκδίκασις διαφορών έκ της παραβάσεως υποχρεώσεως έργοδοτών προς διορισμόν

Τοποθέτησις πολεμιστών Α.Ν. 1836/1951 κατ' άρθρον 4 αύτου πρός πλήρωσιν κενών θέσεων δέν άποτελεί πλήρως συντετελεσμένον διορισμόν, τούτου συντελουμένου μόνον διά της μετά την τοιαύτην τοποθέτησιν τηρήσεως των διά την Ίδρυσιν της ύπαλληλικής σχέσεως προϋποθέσεων. — Γέννησις άξιώσεως τοποθετηθέντος διά μισθοδοσίαν, ύπό τύπον άποζημιώσεως, άπό της έμφανίσεως πρός άνάληψιν ύπηρεσίας. — Έκδίκασις διαφοράς κατά την έργατικήν διαδικασίαν. — Άδέσμευτον έργατικού δικαστού έκ των περί άποδείξεως διατάξεων Πολιτ. Δικονομίας. — Άπαράδεκτον λόγου άναιρέσεως διά παραδοχήν ώς άληθών πραγμάτων, περί ών δέν διετάχθη άπόδειξις. — Προϋποθέσεις διορισμού έπιστημόνων κατά Α.Ν. 1836/1951. — Ισχυρισμός έργοδότου περί μή ύποβολής έκ μέρους τοποθετηθέντος δηλώσεως νομιμοφροσύνης.

Έπαναλαμβάνεται ύπό της κατωτέρω παρατιθεμένης άποφάσεως του Άρείου Πάγου, ή όποία έπεκυρού την ύπ' άριθ. 275/1955 άπόφασιν του Πρωτοδικείου Ίωαννίνων, έπί αιτήσεως άναιρέσεως του Νοσοκομείου Σανατορίου Ήπείρου, ή διά πειράς άποφάσεων του Άρείου Πάγου και του Συμβουλίου Έπικρατείας (βλέπε παραπομπάς είς σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 15, 307) δεκτή γενομένη άποψις, άκολουθουμένη και ύπό των δικαστηρίων της ούσίας (βλέπε ΕΕΔ 15, 307), ότι ή κατά τό άρθρ. 4 του ά.ν. 1836/1951 τοποθέτησις πολεμιστών διά πλήρωσιν κενών θέσεων δέν άποτελεί πλήρη, συντετελεσμένον διά μόνης της πράξεως του Συμβουλίου, διορισμόν, άλλ' ύποχρεοί την άρμοδίαν Άρχήν, ίνα προβή είς τόν διορισμόν του τοποθετηθέντος κατά την νομίμων διαδικασίαν, του τοποθετηθέντος δικαιουμένου της μισθοδοσίας του, ύπό τύπον άποζημιώσεως, άπό της ήμερομηνίας έμφανίσεως του δι' άνάληψιν ύπηρεσίας (βλέπε παραπομπάς είς λοιπάς άρεοπαγιτικάς άποφάσεις έν ΕΕΔ 15, 307).

Περαιτέρω, έφ' όσον κατ' άρθρ. 9 § 5 του ά.ν. 1836/1951 ή έκδίκασις των έκ της παραβάσεως του νόμου τούτου διαφορών ένεργείται κατά την έργατικήν διαδικασίαν, άκολουθεί άβιάστως ή ύπό της άρεοπαγιτικής άποφάσεως δοθείσα λύσις ότι και ή προκειμένη διαφορά έτέθη πρός έκδίκασιν κατά την έργατικήν διαδικασίαν (πρβλ. ώς πρός τούτο και Α.Π. 487/1950, είσηγητής Σ. Μαυρομιχάλης, ΕΕΔ 14, 1196, ένθα και λοιπαί παραπομπαί).

Σχετικώς πρός την άποψιν της άποφάσεως έπί της ύποχρεώσεως του διωρισμένου πρός ύποβολήν δηλώσεως νομιμοφροσύνης, προκειμένου νά διορισθή είς Ύπηρεσίας κλπ. του ά.ν. 516/1948, έπαναλαμβάνεται ή ήδία άποψις προηγηθεισών άποφάσεων του Άρείου Πάγου (βλέπε Α.Π. 542/1955, είσηγητής Κ. Σούρλας, ΕΕΔ 14, 1197, ένθα είς σημειώσεις μας και λοιπαί παραπομπαί).

Άρείου Πάγου 136/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ό Άντιπρόεδρος κ. **Δ. Χαμάρτος**
Είσηγητής ό Άρεοπαγίτης κ. **Ι. Τραχανής**
Δικηγόροι οί κ.κ. Κ. **Μπουρνάζος**, Γ. **Μπλάτσιος**

Έκ του πρός άλλήλας συνδυασμού των διατάξεων του άρθρ. 4 §§ 1 και 4, άρθρ. 8 και άρθρ. 9 του ύπό του ν. 2113/1952 κυρωθέντος ά. ν. 1836/1951 περί τροποποιήσεως της νομοθεσίας περί προστασίας των άπολυομένων έκ των τάξεων του στρατού κλπ., ώς τά τελευταίον τούτων έτροποποιήθη διά του άρθρου 9 του ν. δ. 2657/1953, σαφώς προκύπτει τό μέν, ότι ή κατά τάς διατάξεις του νόμου τούτου ύπό των άρμοδίων συμβουλίων τοποθέτησις πολεμιστών είς τάς ύπό του άρθρου 4 § 1 αύτου καταλαμβανομένας ύπηρεσίας δέν άποτελεί πλήρως συντετελεσμένον διορισμόν, τούτου συντελουμένου μόνον διά της μετά την τοιαύτην τοποθέτησιν τηρήσεως των διά την πληρότητα αύτου και ίδρυσιν της ύπαλληλικής σχέσεως έπιβαλλομένων προϋποθέσεων ύπό των διεπουσών τό είς πρόσληψιν ύπόχρεου νομικών προσώπων σχετικών διατάξεων, άφ' έτέρου δέ ότι άφ' ού χρόνου ό τοποθετηθείς προσέλθη έμπροθέσμως πρός άνάληψιν ύπηρεσίας γεννάται άξίωσις αύτου και άντιστοιχος ύποχρέωσις του παρ' ώ ή τοποθέτησις είς καταβολήν έκτοτε της ύπό των σχετικών διατάξεων προβλεπομένης διά την θέσιν, είς ήν ή τοποθέτησις, μισθοδοσίας ύπο τύπον άποζημιώσεως. Κατά την ρητήν δέ διάταξιν της § 8 του άρθρου 9 του προρρηθέντος ν. δ. 2657/1953 ή έκδίκασις των έκ της παραβάσεως των διατάξεων του νόμου τούτου προκυπτουσών διαφορών ένεργείται κατά την διαδικασίαν του ν. ΓΞΟΔ'. Έν προκειμένω, ώς δείκνυται έκ της προσβαλλομένης άποφάσεως, τό ώς έφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον, μετ' έκτιμησιν των ύπό των διαδίκων προσκομισθεισών άποδείξεων, δέχεται, κατά κρίσιν άνέλεγκτον, ώς βεβαιωθέντα ότι ό άναιρεσίβλητος έτοποθετήθη είς την θέσιν του διοικητικού διευθυντού του άναιρεσειβλήτου Ίδρύματος, άπαιτούντος νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου (άρθρον 1 του διά του άπό 17)9)24)10)1953 Β.Δ. κυρωθέντος όργανισμού αύτου) διά της ύπ' άριθ. 4 της 4)12)1953 άποφάσεως του τοπικού συμβουλίου προστασίας άπολυομένων πολεμιστών, ώς συγκεντρόν τά νόμιμα προσόντα και κατόπιν έγγράφου αύτου πρός πλήρωσιν της θέσεως ταύτης κενής ούσης, ότι, κοινοποιηθείσης αύτώ της άποφάσεως, έμπροθέσμως την 11)1)1954 δι' έγγράφου δηλώσεώς του, έδήλωσεν είς τό Διοικητικόν Συμβούλιον του Ίδρύματος, ότι άποδέχεται τόν ώς άνω διορισμόν και είναι έτοιμος νά άναλάβη ύπηρεσίαν αύθημερόν. Τό Ίδρυμα ό-

μως την 2)4)1954 έγνωρισεν αὐτῷ ἐγγράφως, ὅτι δι' ἀποφάσεως τῆς Δ' ὑγειονομικῆς περιφερείας προσληφθη προσωρινῶς διοικητικὸς διευθυντής, δι' ἓν ἔτος ἐπὶ συμβάσει. Βάσει δὲ τῶν στοιχείων τούτων δέχεται περαιτέρω, κατὰ κρίσιν μὴ πληττομένην διὰ λόγου ἀναιρέσεως, ὅτι διὰ τῆς ταιαύτης προσλήψεως δὲν πραγματοῦται ἡ νομικὴ ὑποχρέωσις τῆς ὁριστικῆς προσλήψεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς πολεμιστοῦ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 καὶ τὰς τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς τοποθετήσεως ὀργανισμοῦ καὶ τῶν ν. 965)1937 καὶ ἄρθρ. 24 ν. δ. 2592)1953 καὶ οὕτω, παρὰ τὸν προσωρινὸν διορισμόν, δὲν ἔπαυσε τὸ ἀναιρεσειον τελοῦν ἐν ὑπερημερίᾳ, ἐφ' ὅσον δὲν προῆλθεν εἰς τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς ὁριστικοῦ διοικητικοῦ διευθυντοῦ. Συνεπῶς βάσει τούτων ὀρθῶς τοῦτο ἔκρινε ἁρμοδίως εἰσαγομένην τὴν ἐνδικον διαφορὰν ἀφορῶσαν εἰς τὴν καταβολὴν μισθοδοσίας διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως χρόνον κατὰ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΨΟΔ' καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου διὰ τῶν 1ου καὶ 2ου λόγων τοῦ ἀναιρετηρίου ἀναπτυσσόμενα εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμα

Κατὰ τὰς τῶν ἄρθρων 5,12,16 καὶ 20 τοῦ ὡς ἄνω κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΨΟΔ' διατάξεις, ἐπὶ τῶν ὑπὸ τούτου διεπομένων διαφορῶν καὶ τὸ κατ' ἔφεσιν δικάζον Πρωτοδικεῖον εἰς τὴν ἐπὶ ταύτων κρίσιν του οὐδόλως δεσμεύεται ἐκ τῶν περὶ ἀποδείξεων διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας ἢ ἄλλων δικονομικῶν τύπων, ἀλλ' ἀδέσμευτον τοιούτων τύπων ἀνευρίσκει τὴν ἀλήθειαν βάσει τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν δικάσιμον προσαγομένων χρησίμων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἀποβλέπον μόνον εἰς τὴν οὐσίαν. Συνεπῶς δὲν ἰδρύεται λόγος ἀναιρέσεως ἐπὶ τῷ ὅτι ἐδέξατο ὡς ἀληθῆ πράγματα, περὶ ὧν δὲν διετάχθη ἀπόδειξις καὶ ὁ 3ος τῆς ἀναιρέσεως λόγος εἶναι κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἀπορριπτέος. Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰς περαιτέρω διὰ τοῦ αὐτοῦ λόγου ἀναπτυσσομένας εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν αἰτιάσεις εἶναι οὗτος ἀπορριπτέος, καθ' ὅσον οὐδόλως δι' αὐτοῦ διατείνεται τὸ ἀναιρεσεῖον τί προεβλήθη ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου, οὔτε καὶ καθορίζονται ποῖα τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα, ἅτινα ἐπάγονται τὴν πλημμέλειαν εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ὡς καὶ ποία διάταξις νόμου ἠρμηνεύθη ψευδῶς. Εἰδικῶς δὲ ὡς πρὸς τὴν τελευταίαν τῶν διὰ τούτου αἰτιάσεων ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς πρὸς τὰς ἐκ τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος προσόδους του, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν προσαχθέντα ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειοντος ἔγγραφα καὶ ἐπιδάλη ἐπαχθέντα περὶ τούτων ὅρκον, εἶναι ἀπορριπτέος καὶ ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος, καθ' ὅσον τοῦτο οὐδεμίαν μνείαν ποιεῖται διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ περὶ τυχὸν προσόδων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἐνσωματωθείσης μετὰ τὴν κατ' αὐτῆς ἔφεσιν εἰς τὴν τοῦ Ἐφετείου, τοῦτο δὲ οὐδόλως ἀναφέρεται εἰς ταύτην, μόνη δεκτικὴ τοῦ τῆς ἀναιρέσεως ἐνδίκου μέσου ἀπέμεινεν ἡ τούτου ἀπόφασις καὶ συνεπῶς ὁ 4ος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος ἀφορῶν εἰς πλημμελείας τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος. Ἀπορριπτέος δὲ εἶναι, ὡς φέρεται διατυπούμενος, καὶ ὁ 5ος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὅσον δι' αὐτοῦ οὔτε τὸ σφάλμα, εἰς ὃ ὑπέπεσε τὸ Ἐφετεῖον ἐκτίθεται, οὔτε οἱ κανόνες τοῦ δικαίου, οἵτινες παρεδιάσθησαν ἢ εἰς ποῖα πραγματικὰ γεγονότα, δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀναφέρεται ἡ παράβασις.

Αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. δ. 2657)1953, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου καὶ ἐγένετο ἡ τοποθέτησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐπιβαλλόμεναι ἐπιπροσθέτως προϋποθέσεις διὰ τὴν τοποθέτησιν προστατευομένου τοῦ ἀ. ν. 1836)1951, ἤτοι α) νὰ εἶναι ἄπορος καὶ β) νὰ εἶναι ἄνεργος, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τῆς § 5 τοῦ ἄρθρ. 4 αὐτοῦ νόμου, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοποθετήσεων ἐπιστημόνων, ὡς πρὸς οὓς ἀξιοῖ μόνον τὴν ὑποβολὴν μεταξὺ τῶν λοιπῶν δικαιολογητικῶν καὶ ἑνὸς ἐπαύτῶν βεβαιώσεως ἐνώπιον Εἰρηνοδίκου ἢ Συμβολαιογράφου ὅτι τὰ ἐκ πάσης πηγῆς μηνιαῖα εἰσοδήματα αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνουσι τὰς 700 δραχμάς. Συνεπῶς καὶ ἂν τὸ ἀναιρεσειον, ὡς διατείνεται, προέβαλεν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ὃν καὶ δέχεται ὡς δικηγόρον τὸ ἐπαγγελμα, κατὰ τὴν παρ' αὐτῷ τοποθέτησίν του, δὲν ἦτο οὔτε ἄπορος, οὔτε ἄνεργος, ὀρθῶς τοῦτο φιγῇ ἀντιπαρῆλθε τοῦτον, ὡς ἀλυσιτελῆ καὶ ἄνευ ἐπιρροῆς, μετὰ τὰ ὡς ἀνωτέρω, ὄντα. Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ παράλειψις τοῦ δικαστηρίου κατ' ἰδίαν ἀπαντήσεως ἐπὶ τοιούτου ἰσχυρισμοῦ δὲν συνιστᾷ λόγον ἀναιρέσεως, οἱ εἰς ταύτην ἀφορῶντες 3ος τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ 2ος τῶν προσθέτων λόγοι εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀπαράδεκτοι.

Ἡ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ ἀπὸ 7)8 Μαΐου 1948 β. δ., ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ διὰ τοῦ ψηφίσματος ΜΘ)1948 κυρωθέντος ἀ. ν. 516)1948 ἐπιτασσομένης ὑποβολῆς ὑπὸ τοῦ διωριστέου δηλώσεως νομιμοφροσύνης ἀκυρότης τοῦ διορισμοῦ, ἀποτελοῦσα βάσιν αὐτοτελοῦς ὑπὸ τοῦ διαδίκου προσβολῆς τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ μὴ οὖσα κατάδηλος ἐκ τῶν τῆς δίκης ἐγγράφων, ὡς μὴ ἀποτελοῦσα στοιχεῖον περιληπτέον ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ μισθωτοῦ πρὸς θεμελίωσιν τοῦ δι' αὐτῆς ἀξιουμένου δικαιώματός του, οὔτε ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ δικαστηρίου ἐξετάζεται, λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος της, οὔτε τοῦτο ἐπιβάλλεται ἐκ ρητῆς τοῦ νόμου διατάξεως. Συνεπῶς ὁ 1ος τῶν προσθέτων λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν μέμφεται τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ὅτι αὐτεπαγγέλτως ὤφειλε διὰ τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑποβολὴν τῆς, κατὰ τὰ ἀνωτέρω δηλώσεως νομιμοφροσύνης εἶναι ἀπορριπτέος.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙΑ ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Ἀνάθεσις προσδιορισμοῦ παροχῆς εἰς τρίτον καὶ ἐφαρμογὴ ἄρθρου 371 Ἀστικοῦ Κώδικος

Ὀργανισμός τῆς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἐπέχων θέσιν συμβάσεως μετ' ἀποδοχῆν ὑπό προσωπικοῦ διά προσχωρήσεως εἰς αὐτόν.—Ἁρμοδιότης κατά τό Καταστατικόν ταῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς Τραπέζης, μεταξύ τῶν Ἄλλων, διά προσδιορισμόν μισθῶν κλπ.—Δικαίωμα αὐξήσεως μισθοῦ μετ' εὐδόκιμον παραμονήν ἐν ἑκάστῳ βαθμῷ καὶ μετά παρέλευσιν τοῦ ὁριζομένου χρόνου.—Θέσις τοῦ Συμβουλίου ὡς τρίτου προσώπου, εἰς ὅ ἀνετέθη ὁ προσδιορισμός τῆς παροχῆς.—Ἁρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου, ἂν ὁ προσδιορισμός τῆς παροχῆς δέν ἐγένετο κατά δικαίαν κρίσιν ἢ βραδύνῃ ἢ ἀρνῆται ὁ δικαιούμενος εἰς προσδιορισμόν (ἄρθρ. 371 Α.Κ.).—Κρίσις τοῦ δικαστηρίου περί εὐδοκίμου παραμονῆς.

Ἔννοιαν εἶναι τό θεωρητικόν καὶ πρακτικόν ἐνδιαφέρον τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Κατά τόν ἐπίκοινον θέσιν συμβάσεως ὀργανισμόν τῆς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος (βλέπε καὶ Ἐφετ. Ἀθηνῶν 103/1941, ΕΕΔ 1, 310) τό Γενικόν Συμβούλιον αὐτῆς εἶχεν ἁρμοδιότητα νά χορηγῇ ὡρισμένας παροχάς (ὡς ἡ ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Πρωτοδικείου) μετά εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν, ἐφ' ὅσον δέ δέν ἰκανοποιήθη τό δικαίωμα τοῦτο τοῦ συγκεκριμένου εἰς τήν περίπτωσιν μισθωτοῦ της, ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου προέβη εἰς τήν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ καὶ ἐπιδίκασιν τοῦ ποσοῦ, προσδιορίσασα τήν παροχήν κατ' ἄρθρ. 371 Α.Κ., ἀφοῦ ἐθεώρησε τό Συμβούλιον ὡς τρίτον.

Ὅριζον τό ἄρθρ. 371 Α.Κ. νόμον ὁ προσδιορισμός τῆς παροχῆς ἀνετέθη εἰς τινα τῶν συμβαλλομένων ἢ εἰς τρίτον, ἐν ἀμφιβολίᾳ θεωρεῖται, ὅτι ὁ προσδιορισμός πρέπει νά γίνῃ κατά δικαίαν κρίσιν ἐάν δέν ἐγένετο κατά δικαίαν κρίσιν ἢ βραδύνῃ, γίνεται ὑπό τοῦ δικαστηρίου» (διά τό προϊσχύον δίκαιον βλέπε τήν Ἐφετ. Ἀθηνῶν 103/1941, ΕΕΔ 1, 310), ἔχει πράγματι τήν ἔννοιαν, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, διδάσκουν δέ οἱ συγγραφεῖς (Γ. Μαλῆς, Ἐνοχ. § 8[10], Κ. Σπύρος ἐν Ἐφ.ΑΚ. ὑπ' ἄρθρ. 371, Π. Ζέπος, Γεν. Ἐνοχ. δεύτερη ἔκδοσις, σ. 116 ἑπ., Κ. Καικάς, Ἐνοχ. Ἰδ., δεύτερη ἔκδοσις, σ. 406 ἑπ.), ὅτι ἁρμόδιον νά προσδιορίσῃ τήν παροχήν κατά δικαίαν κρίσιν (περί αὐτῆς βλέπε Φ. Ἀγγελή, Ἡ δικαστική κρίσις «ἀνδρός ἀγαθοῦ», ΕΕΔ 10, 897 ἑπ., Α.Π. 582/1955, εἰσηγητής Ν. Χαραλάμπης, ΕΕΔ 14, 1276) καὶ ἐν ἀρνήσει, ἰδίᾳ περιπτώσει ἢ βραδύτητι τοῦ τρίτου,

Ἀμφισβητεῖται ἂν ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστοῦ ὑπόκειται εἰς τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, ἀπό τῆς ἀπόψεως ἂν ἡ ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει κρίσις εἶναι ὄντως «ἀγαθή», ἐν ὄψει τῶν ἀνελέγκτως ὑπό τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας γενομένων πραγματικῶν περιστατικῶν (περί τούτου βλέπε Κ. Δημάκην, ΕΕΔ 14, 969, β' στήλη, ἔνθα καὶ παραπομπαί).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2233/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. Γ. **Κροκίδας**
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. Γ. **Λαμπρόπουλος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Γκαβόλος, Π. Καλαθᾶς

Κατ' ἄρθρ. 28 § 2 ταῦ Καταστατικοῦ τῆς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος τό Γενικόν Συμβούλιον αὐτῆς, ἐκτός Ἄλλων, ἔχει καὶ τήν ἁρμοδιότητα νά προσδιορίζῃ τούς μισθούς, ἀποδοχάς ἢ ἄλλα βοηθήματα καὶ τάς ἐγγυοδοσίας καὶ ἐν γένει τά ἔξοδα διαχειρίσεως. Ἀφ' ἑτέρου κατ' ἄρθρ. 25 § 1 τοῦ ἀπό 31.1.1950 ἰσχύσαντος καὶ τήν 16.3.1950 κωδικοποιηθέντος ὀργανισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἀνωτέρω Τραπέζης (ἀντίστοιχον ἄρθρ. 14 § 1 τοῦ ἀπό 10.1.1946 ἰσχύσαντος βίου ὀργανισμοῦ) μετά παρέλευσιν τῶν κατωτέρω ὁριζομένων χρονικῶν διαστημάτων παραμονῆς ἐν ἑκάστῳ βαθμῷ ἡ ἀμοιβή καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ὑπηρεσία τοῦ ὑπαλλήλου ἢ δικηγόρου κρίνεται εὐδόκιμος, χορηγεῖται αὔξησις ἐπί τοῦ ὀργανικοῦ μισθοῦ ἢ τῆς παγίας μηνιαίας ἀμοιβῆς ὡς ἀκολούθως α) .... β) .... γ) .... δ) 10 ὀκτώ μετά τριῶν ἐτῶν πραγματικήν ὑπηρεσίαν εἰς τούς βαθμούς τοῦ τμηματάρχου Α καὶ Β τάξεως ταῦ Λογιστικοῦ Κλάδου ἢ τούς ἀντιστοίχους τῶν Κλάδων Ταμειακοῦ, Νομικοῦ καὶ Τεχνικοῦ».

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι τό Γενικόν Συμβούλιον τῆς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης κατά τόν ἀνωτέρω ὀργανισμόν (ὅστις ἔχει συμβατικόν χαρακτῆρα, γενόμενος ἀποδεκτός διά προσχωρήσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς αὐτῆς Τραπέζης), ἐνήργει καὶ τήν ἀνωτέρω προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων τῆς μνησθείσης κατηγορίας βάσει ποιοτικοῦ κριτηρίου (τῆς εὐδοκίμου ὑπηρεσίας) καὶ δέον, κατ' ἀκολουθίαν, τό Συμβούλιον τοῦτο νά τεθῇ ὡς τρίτον πρόσωπον, εἰς ὃ ἐτέθη ὑπό τῶν μερῶν ὁ προσδιορισμός ὡρισμένης παροχῆς, ἤτοι τῆς προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ τοῦ ὑπαλλήλου μετ' εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν καὶ ὡρισμένου χρόνου παραμονήν ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ. Συνεπῶς,

ἂν ὁ προσδιορισμὸς τῆς τοιαύτης παροχῆς δὲν ἐγένετο κατὰ δικαίαν κρίσιν ἢ βραδύνῃ, γίνεται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου. Εἰς τὸν ὅρον τῆς βραδύτητος, χορηγούσης τὸ δικαίωμα εἰς προσφυγὴν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς προσδιορισμόν, περιλαμβάνεται καὶ ἡ περίπτωσις τῆς ἀρνήσεως τοῦ δικαιουμένου εἰς προσδιορισμὸν νὰ ἐνεργήσῃ αὐτόν (ἄρθρ. 371 Α. Κ., κατὰ δὲ τὸ προϊσχύον δίκαιον L. 24 ,pr. De l.oc. 19.2 Βασ. (20.1), *Σούτλας* ἐν Ἐρμ.ΑΚ 371, ἀριθ. 3, 18 ἑπ., *Windscheid - Πολυγένης*, § 254, σημ. 4, 5, 8, § 314). Ἐν προκειμένῳ κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐκτιμῶντος κατ' ἰδίαν καὶ ἐν ἀλληλουχίᾳ πρὸς ἀλλήλας τὰς καταθέσεις τῶν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς πάντα τὰ παρὰ τῶν διαδίκων ἐπικαλούμενα καὶ προσαγόμενα ἔγγραφα, ὡς καὶ πάντας τοὺς ἑκατέρωθεν διαμειφθέντας ἰσχυρισμούς, ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων προσελήφθη τὴν 17 Νοεμβρίου 1921, δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐνταῦθα ἐδρευούσης ἀνωνύμου τραπεζιτικῆς ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος» καὶ ὑπηρέτησεν ἔκτοτε συνεχῶς παρὰ τῇ Τραπέζῃ ταύτῃ, ὡς καὶ εἰς τὴν νέαν ἀνώνυμον τραπεζιτικὴν ἑταιρείαν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐθνικὴ Τράπεζα Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν», συσταθεῖσαν δυνάμει τοῦ β. δ/τος τῆς 26/27 Φεβρουαρίου 1953, μετὰ τὴν διὰ τοῦ αὐτοῦ δ/τος ἐπελθοῦσαν συγχώνευσιν τῶν Τραπεζῶν Ἐθνικῆς καὶ Ἀθηνῶν, μέχρι καὶ τῆς 10 Ἰουλίου 1953, ὅτε παρητήθη. Οὗτος εἶχε προαχθῆ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Τμηματάρχου Α' ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1950 καὶ συνεπῶς κατὰ τὴν 1.1.1953 εἶχε συμπληρώσει τριῶν ἐτῶν χρονικὸν διάστημα παραμονῆς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ βαθμῷ. Ἐτέρωθεν ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ προδιαληφθεῖσα ὑπηρεσία τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑπῆρξεν εὐδόκιμος (βλ. καὶ τὴν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου ληφθεῖσαν κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος Γ.Κ.**). Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐφεσίβλητος ἐδικαιοῦτο ἀπὸ 1.1.1953 τῆς διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς αἰτηθείσης προσαυξήσεως ἐκ ποσοστοῦ 10% ἐπὶ τοῦ ὀργανικοῦ αὐτοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ Τμηματάρχου Α', ἀνερχομένης εἰς δραχμὰς 449,50 κατὰ μῆνα καὶ διὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ταύτῃ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα 6 μηνῶν καὶ 10 ἡμερῶν εἰς δραχμὰς 2845,80 (=449,50×6μ.10 ἡμ.), πλέον δρχ. 224, 75 διὰ διαφορὰν τοῦ δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1953 (Υ.Α. 19500/1400/1953 Α.Υ.Ο.Ε.), ἤτοι ἐν συνόλῳ εἰς δραχ. 3071,55. Ἡ προσαύξησις αὕτη εἶναι διαφορος τῆς εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ὑπὸ τῆς Τραπέζης ἀπὸ 1.6.1953 χορηγηθείσης προσαυξήσεως 10% ἐπὶ τοῦ μισθοῦ του αὐτοῦ ὡς ἄνω βαθμοῦ «λόγῳ παραιτήσεως», καθ' ἃ προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου ὑπ' ἀριθ. 692229/10.7.1953 ἐγγράφου τῆς ἐκκαλούσης περὶ ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεως ἐκείνου (ὁρᾶτε καὶ σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 14 § 4 τοῦ ἀπὸ 10.1.1946 προμνησθέντος ὀργανισμοῦ, ἀντίστοιχον ἄρθρ. 25 § 4 τοῦ ἀπὸ 31.1.1950 ὀργανισμοῦ)

Παρὰ πάντα ταῦτα ὅμως τὸ Γενικὸν Συμβούλιον τῆς ὡς εἴρηται Τραπέζης ἐβράδυνε νὰ προσδιορίσῃ τὴν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ὀφειλομένην, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, παροχὴν τῆς ἐκ 10% προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ του ἀπὸ 1.1.1953 ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ποιοτικοῦ κριτηρίου τῆς εὐδοκίμου ὑπηρεσίας του καὶ ἡ ἐκκαλοῦσα (ὀλογεῖ καθολικὴ διάδοχος τῆς συγχωνευθείσης τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης) ἀρνεῖται τὴν χορήγησιν τῆς προσαυξήσεως ταύτης, καίτοι ὁ ἐφεσίβλητος ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ὑποβολῆς τῆς παραιτήσεώς του ἠτήσατο, ὅπως γίνῃ ἀποδεκτὴ παρ' ἐκείνης ἡ παραίτησίς του, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ ἐχορήγει αὐτῷ τὴν ἀπὸ 1.1.1953 προσαύξησιν λόγῳ συμπληρώσεως τριετίας ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ (βλ. συνημμένην αἴτησιν παραιτήσεως ἐφεσιβλήτου). Τούτων δοθέντων νομίμως κρίνεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου, ζητουμένων διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς, τὸ εὐδόκιμον ἢ μὴ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ περαιτέρω νομίμως προσδιορίζεται ὑπ' αὐτοῦ ἡ ὀφειλομένη προσαύξησις λόγῳ συμπληρώσεως τριετίας ἐν τῷ βαθμῷ τοῦ Τμηματάρχου Α'.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι κατ' ἄρθρ. 14 § 3 τοῦ προμνησθέντος ἀπὸ 10.1.1946 ὀργανισμοῦ (ἀντίστοιχον ἄρθρον 25 § 3 τοῦ ἀπὸ 31.1.1950 ὀργανισμοῦ) ἡ διοίκησις τῆς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης ἠδύνατο νὰ ἀναστείλῃ, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Γεν. Συμβουλίου τῆς Τραπέζης, τὴν χορήγησιν καὶ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος προσαυξήσεως 10% λόγῳ συμπληρώσεως τριετίας ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ τοῦ Τμηματάρχου Α.' Ἐν προκειμένῳ ὅμως δὲν προσάγεται τοιαύτη ἀπόφασις τῆς Διοικήσεως τῆς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ, ὅτι εἶχε ἀνασταλῇ παρ' αὐτῆς ἡ χορήγησις ἀπὸ 1.1.1953 τῶν κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄθροον προσαυξήσεων μισθοῦ. Ἑπομένως ὁ δικάσας Πρωτοδίκης κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν τῶν διατάξεων τῶν προδιαληφθέντων ἄρθρων τοῦ παρὰ τῇ τέως Ἐθνικῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος ἰσχύοντος ὀργανισμοῦ ὑπηρεσίας, ὡς καὶ κατ' ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ἔκρινε διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐδικαιοῦτο τῆς ἐκ 10% προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ ὀργανικοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Τμηματάρχου Α' ἀπὸ 1.1.1953, λόγῳ συμπληρώσεως τριετίας ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, καὶ ὀρθῶς οὗτος περαιτέρω, κατ' ἀποδοχὴν τοῦ σχετικοῦ αἰτήματος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἐπεδίκασεν εἰς ἐκεῖναν διὰ τὴν προμνησθεῖσαν αἰτίαν τὸ ἀνωτέρω προσδιορισθὲν τοσόν. Ὅθεν ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων ἐν τῷ ἐφετηρίῳ μοναδικὸς λόγος ἐφέσεως (καθ' ἃ ἀνεπτύχθη διὰ τῶν προτάσεων), ὡς καὶ ὁ πρόσθετος, παραδεκτῶς διὰ τῶν προτάσεων διατυπωθεὶς τοιοῦτος, περὶ ἀναστολῆς δι' ἀποφάσεων τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης χορηγήσεως τῆς περὶ ἧς πρόκειται προσαυξήσεως καὶ περὶ χορηγήσεως τῷ ἐφεσιβλήτῳ ἀπὸ 1.6.1953 τῆς αἰτηθείσης παρ' αὐτοῦ προσαυξήσεως, ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι.

Μετὰ ταῦτα δέον ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις νὰ ἀπορριφθῇ ἐν τῷ συνόλῳ της ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΥΠΕΡ ΤΡΙΤΩΝ ΚΑΙ ΒΑΡΥΝΟΜΕΝΟΙ ΔΙ' ΑΥΤΩΝ

Κράτησις ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων, τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου κλπ.

Παροχὴ ἐργασίας εἰς ἀπολογιστικῶς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου ἐκτελούμενα ἔργα.—Ἀγωγὴ κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου κατὰ τὸ Ν. Δ. 1289/1942.— Ἐπιβαλλόμεναι ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κρατήσεις.— Τίνες βαρύνονται.—Κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου καὶ βαρυνόμενοι δι' αὐτῶν.— Κράτησις ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου.

Πρακτικὸς λίαν ἐνδιαφέροντα εἶναι τὰ θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀπησχολήθη ἡ κατωτέρω ἀποφασίσασα τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖον, ἐπικυροῦσα τὴν πρωτόδικον ὑπ' ἀριθ. 1877/1955 (βλέπε καὶ σύμφωνον ὑπ' ἀριθ. 19/1955 γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, εἰσηγητὴς *Β. Κουνεάκης*, κατωτέρω σ. 397).

Τὸ Πρωτοδικεῖον ἔδωσεν εἰς τὰ ἐρευνηθέντα θέματα λύσεις, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πνεύματος τῶν ἐρμηνευομένων διατάξεων καὶ τοῦ διὰ ταύτων ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, συνιστωμένου εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν περὶ ὧν πρόκειται Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ἀλλ' ἄνευ ἐπιβαρύνσεως τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενῶν καὶ ἀξίων προστασίας ἐργαζομένων μισθωτῶν.

Σχετικὸς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ Ν. Δ. 1289/1942 βλέπε καὶ τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18490/1955 (Εἰσηγητὴς *Γ. Δημητρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 313).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1173/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Μαλαφέκας*

Συνήγοροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαπολυμέρης, διαστικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, Α. Σακελλαρίου, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Π. Κορκόβελος

Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος διὰ τῆς ἀπὸ 7.7.1955 ἐκθέσεως ἀγωγῆς, συνταχθείσης ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. Γ' 3ΟΔ' πρωτοδίκου δικαστοῦ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐζήτησεν, ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον (Δημόσιον) καὶ ἤδη ἐκκαλοῦν καὶ ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν ποσὸν δραχ. 3150, ὅπερ ἡ ἀπολογιστικῶς καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἐκτελοῦσα ἀντιπλημμυρικὰ καὶ ἀποστραγγιστικὰ ἔργα ἐν τῇ πεδιάδι Ἄρτης Ἑταιρεία Τεχνικῶν Κατασκευῶν Ἀράχθου (Ε.Τ.Κ.Α.), εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὁποίας καὶ εἰργάσθη οὗτος (ὁ ἐνάγων), ὡς ἐπιστάτης τῶν ἔργων, διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1952 καὶ ἐντεῦθεν, παρεκράτησεν ἐκ τῶν ἀποδοχῶν του διὰ δήθεν νομίμους κρατήσεις ὑπὲρ τρίτων καὶ δὴ τοῦ Μετοχ. Ταμείου Πολ. Ὑπαλλήλων, Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος καὶ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου, ἀνερχομένων (τῶν κρατήσεων) ἐν συνόλῳ εἰς ποσοστὸν 4,7 ο/ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν του, αἵτινες ὅμως κρατήσεις δὲν ὀφείλοντο. Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς του ταύτης ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἥτις, δεχθεῖσα ἐν μέρει τὴν ἀγωγήν, ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἐνάγοντα διὰ τὴν ἀνωτέρω αἰτίαν δραχμὰς 1.928, ἀναλογούσας εἰς ἀχρεωστήτως παρακρατηθείσας κρατήσεις τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 1.9.1952 μέχρι 18.9.1954, καθ' ἃς καὶ παραπονεῖται τὸ ἐκκαλοῦν, αἰτούμενον τὴν μεταρρύθμισίν της καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, τὸ μὲν ὡς παθητικῶς ἀνομιμοποιήτου, τὸ δὲ καὶ ὡς ἀβασίμου νόμῳ.

Ὡς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἑταιρείας Τεχνικῶν Κατασκευῶν Ἀράχθου (Ε.Τ.Κ.Α.), ἥτις ἑταιρεία διὰ τῆς ἀπὸ 27.8.1952 συμβάσεως μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐναγομένου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, εἶχεν ἀναλάβει ἀπολογιστικῶς διὰ λογαριασμὸν τούτου τὴν ἐκτέλεσιν ἀντιπλημμυρικῶν καὶ ἀποστραγγιστικῶν ἔργων ἐν τῇ πεδιάδι Ἄρτης, εἰς ἃ ἔργα καὶ εἰργάσθη ὁ ἐνάγων ὡς ἐπιστάτης κατὰ τὸ ἀπὸ 1.9.1952 μέχρι 31.8.1955 χρονικὸν διάστημα, λαμβάνων ἀποδοχάς, ἀνερχομένας διὰ μὲν τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.9.1952 ἕως 30.11.1952 εἰς δραχμὰς 1250 μηνιαίως, διὰ τὸ ἀπὸ 1.12.1952 ἕως 15.5.1953 εἰς δραχμὰς 1.350 μηνιαίως, διὰ τὸ ἀπὸ 16.5.1953 ἕως 30.6.1954 εἰς δραχμὰς 1.450 μηνιαίως, διὰ τὸ ἀπὸ 1.7.1954 ἕως 31.1.1955 εἰς δραχμὰς 1.685 καὶ διὰ τὸ ἀπὸ 1.2.1955 ἕως 31.8.1955 εἰς δραχμὰς 1.815 μηνιαίως, ἐφ' ὧν ἀποδοχῶν καὶ τῷ ἐγένοντο παρὰ τῆς ἐργοδότιδός του Ἑταιρείας κρατήσεις, 3 ο/ο ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολ. Ὑπαλλήλων, 1 ο/ο ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν Ἐργοληπτῶν Δημ. Ἔργων (Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε.), 0,5 ο/ο ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου καὶ 0,2 ο/ο ὑπὲρ τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ν.δ. 1289/1943, κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324/1946 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, «πᾶσα ἀγωγὴ πάσης φύσεως ὑπαλλήλου, ἐπιστάτου, τεχνίτου ἢ ἐργάτου ἐκ τῶν ἐργαζομένων εἰς ἀπολογιστικῶς, διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου, ἐκτελούμενα ἔργα καὶ ἀμειβομένου εἰς βάρος τῆς ἁξίας τῶν ἔργων, στηριζομένη εἰς τὴν σύμβασιν ἐργασίας, εἴτε οἱανδήποτε σχέσιν ἔχουσα πρὸς αὐτήν, ἐγείρεται ἢ συνεχίζεται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐὰν ὁ ἐνάγων ἔχει προσληφθῇ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν ἢ τοῦ ἀναδόχου». Συνεπῶς καὶ ἡ ἀ-

γωγή τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐπιστάτου τῆς προειρημένης ἑταιρείας, ἔχοντος προαληφθῆ παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας καὶ ἀμειβομένου κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τῆς προειρημένης συμβάσεως, εἰς βάρος τῆς ἀξίας τῶν ἔργων, σχέσιν δὲ ἔχουσα πρὸς τὴν σύμβασιν ἐργασίας, καλῶς ἠγέρθη κατὰ τοῦ ἐναγομένου καὶ οὐχὶ κατὰ τῆς ἀναδόχου ἑταιρείας. Τοῦτ' αὐτὸ δὲ εἰπὼν καὶ ὁ πρωτόδικος δικαστὴς ὀρθῶς τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ὁ λόγος ἐφέσεως ἐλέγχονται ἀπορριπτέα, ὡς ἀβάσιμα νόμῳ.

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν.δ. 1050/1942 «ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1942 ἐπιβάλλεται ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κράτησις 4 ο/ο (περιορισθεῖσα εἰς 3 ο/ο διὰ τοῦ ἄρθρ. 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 8350/1945 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐκδοθείσης δυνάμει τῆς διὰ τοῦ ν. 19/1944 παραχωρηθείσης αὐτῷ ἐξουσιοδοτήσεως): Α'. Ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου τῶν δι' ἐργολαβίας ἢ ἄλλως πως ὁπωσδήποτε παρ' οἱουδήποτε καὶ ὑφ' οἱονδήποτε τύπον προμηθευομένων ἢ χορηγουμένων ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ ἐξωτερικοῦ εἰδῶν ἢ ἐκτελουμένων ἔργων. Β'. Ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου τῶν πάσης φύσεως ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργασιῶν τῶν προσφερομένων ὑπὸ μὴ κεκτημένων τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπαλλήλου εἰδικοῦ Ταμείου ἢ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου». Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τῆς § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον κράτησις ἐπιβάλλεται μόνον ἐφ' ὅσον ἡ διὰ τὰς ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ περιπτώσεις δαπάνη βαρύνει τὸν προϋπολογισμὸν α) τῶν πολιτικῶν Ὑπουργείων καὶ Ὑπηρεσιῶν, β) τῶν εἰδικῶν Ταμείων ἢ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ὑπὸ τοῦ Κράτους συσταθέντων καὶ γ) πάσης ἐπιτροπῆς ἢ ἄλλου συλλογικοῦ ὀργάνου Διοικήσεως συσταθέντος ὑπὸ τοῦ Κράτους πρὸς ἄσκησιν κρατικῆς λειτουργίας.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ διὰ τῆς πρώτης ἐξ αὐτῶν ἐπιβληθεῖσα ὑπὲρ τοῦ ρηθέντος Ταμείου κράτησις βαρύνει τὸν μισθὸν ἢ ἡμερομίσθιον παντὸς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, μὴ κεκτημένου τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπαλλήλου εἰδικοῦ Ταμείου ἢ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, προσφέροντος δὲ τὰς ὑπηρεσίας ἢ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Δημόσιον ἢ τὸ εἰδικὸν Ταμεῖον, νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου κλπ., οὗτινος τὸν προϋπολογισμὸν καὶ βαρύνει ἡ πρὸς μισθοδοσίαν αὐτοῦ δαπάνη, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν μισθὸν τῶν ἐργαζομένων εἰς ἕτερα φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν, ἔστω καὶ ἂν τὰ πρόσωπα ταῦτα παρεντίθενται ἁπλῶς μεταξὺ δημοσίου καὶ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, ἐνεργοῦντα διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ, ὡς ἐργολάβοι ἢ προμηθευταί, διότι, καὶ τότε πρὸς αὐτοὺς προσφέρονται αἱ ὑπηρεσίαι καὶ αὐτοὺς βαρύνει ἡ ἀνωτέρω κράτησις, ὡς δικαιούχους τοῦ ἀντιτίμου τῶν δι' ἐργολαβίας ἐκτελουμένων ἔργων, συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἐδαφ. α' τῆς § 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. 5, καὶ οὐχὶ τὸν μισθὸν ἢ τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, ἐφ' ὧν οὐδεμία κράτησις ἐπιβάλλεται. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ προειρημένα, ὁ ἐναγων προσελήφθη καὶ προσέφερε τὰ ὑπηρεσίας του οὐχὶ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἐναγόμενον, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀνάδοχον ἑταιρείαν, ἀποτελοῦσαν νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὁ μισθός του δὲν ὑπέκειτο εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου κράτησιν 3ο/ο καὶ ἀχρεωστήτως παρεκρατήθη. Ὀρθῶς ὅθεν ὁ δικάσας Πρωτοδίκης καὶ τὴν διάταξιν ταύτην ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀβάσιμον καὶ ἀπορριπτέον.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 35 τοῦ β.δ/τος τῆς 27ης Νοεμβρίου/14 Δεκεμβρίου 1925 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ συστάσεως Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου κειμένων διατάξεων» «πόροι τοῦ Τ.Ε. εἶναι... 3) ποσοστὸν 1ο/οο ἐκ τῶν καταβαλλομένων ποσῶν εἰς ἐργολάβους διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων δημοσίων, δημοτικῶν, κοινοτικῶν, λιμενικῶν ἢ ὑπὸ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἐκτελουμένων».

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ. ν. 2326/1940 πόροι τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. εἶναι, μεταξὺ ἄλλων, καὶ κράτησις 1ο/ο, ἐπὶ παντὸς ἀνεξαιρέτως λογαριασμοῦ πληρωμῆς ἐργολάβου φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου, εἴτε οὗτος κέκτηται πτυχίον ἐργολάβου δημοσίων ἔργων, εἴτε μή, καὶ ἐπὶ τῶν ὁπωσδήποτε ἔργων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, Δήμων, Κοινοτήτων καὶ νομικῶν ἐν γένει προσώπων δημοσίου δικαίου κλπ. Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν.δ/τος 1076/1942 «ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 35 § 3 τοῦ ν.δ/τος 27/11/14-12 1926 κράτησις 1ο/οο ὑπὲρ τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου καὶ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 § 1 ἐδάφ. β' τοῦ ἀ.ν. 2324/1940 κράτησις 1ο/ο ὑπὲρ τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. ἐπιβάλλεται ἐπὶ πάσης τῆς ἀξίας ἐν γένει τῶν ἀπολογιστικῶς διὰ τῶν ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργολάβων ἐκτελουμένων ἔργων καὶ προμηθειῶν». Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς προκύπτει ὅτι αἱ δι' αὐτῶν θεσπισθεῖσαι κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Τ.Ε. καὶ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. βαρύνουσι τοὺς ἐργολάβους καὶ ἀφορῶσι τὰ εἰς τούτους καταβαλλόμενα ποσὰ ἐκ τῆς ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων κλπ., μὴ δυνάμενα νὰ ἐπιπέσωσιν ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου χρησιμοποιουμένων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὡς ἄνω ἔργων ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν. Τέλος ἡ ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐνάγοντος γενομένη κράτησις 0,50ο/ο ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου ἐξ οὐδεμιᾶς νομικῆς διατάξεως ὁρίζεται. Ὀρθῶς, ὅθεν, ὁ δικάσας Πρωτοδίκης τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε, δεχθεὶς τὴν ἀγωγὴν καὶ διατάξας τὴν ἐπιστροφὴν τῶν γενομένων κρατήσεων καὶ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς καὶ ἡ ἔφεσις, ἀπορριπτέα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΑΓΩΓΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

"Εννοια άρθρου 2 Νόμου ΧΛ'/1877 (άρθρ. 28 Διατάγματος περί Κώδικος τῶν Νόμων περί δικῶν τοῦ Δημοσίου)

Ἀνεφάρμοστον τῆς διά τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Νόμου ΧΛ'/1877 (ἄρθρου 28 Διατάγματος ἀπό 26.6/10.7.1944 «περί Κώδικος τῶν Νόμων περί δικῶν τοῦ Δημοσίου») θεσπιζομένης διετοῦς παραγραφῆς τῶν κατά τοῦ Δημοσίου προσωπικῶν ἀγωγῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ὅταν ἡ τοιαύτη κατά τοῦ Δημοσίου ἀπαίτησις ἀνεγνωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ, ὁπότε αἱ ἐκ τῆς τοιαύτης ἐνοχῆς ἀπορρέουσαι προσωπικαί ἀγωγαί περί τῶν μεταγενεστέρων περιοδικῶν παροχῶν ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν καί ἄλλων ἀποδοχῶν ὑπόκεινται εἰς πενταετῆ παραγραφήν. - Τοῦτ' αὐτό κατ' ἄρθρ. 268 Α.Κ. ἐπί τῶν διά τελεσιδίκων ἀποφάσεων βεβαιωθεισῶν ἀξιώσεων. — Νόμιμος ἀναγνώρισις ἀξιώσεως.

Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 71/1956 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου.

Ἐπί τῆς παραγραφῆς τῶν κατά τοῦ Δημοσίου προσωπικῶν ἀγωγῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἕνεκα ἀπολύσεως, καθυστερήσεως μισθῶν καί ἄλλων ἀποδοχῶν κατά τό ἄρθρ. 2 τοῦ ν. ΧΛ/1877 ἀσχολοῦνται καί αἱ Α.Π. 50/1953, Α' Τμήματος (εἰσηγητής *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 19, 357, Α.Π. 305/1953, Β' Τμήματος (εἰσηγητής *Γ. Βασδέκης*, ΕΕΔ 19, 726), ἐν σχέσει πρός τήν διανοητήν τῆς παραγραφῆς κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 269 Α.Κ., καί ἡ Α.Π. 168/1954 (εἰσηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 19, 593) ἐν σχέσει πρός τήν παραγραφήν ἀποζημιώσεως, δι' ὑπαιτίου ἐνεργείαν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου, ἐκ τῆς στερήσεως συντάξεως.

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἄνω διάταξις (διαληφθεῖσα εἰς τό ἄρθρ. 28 τοῦ ἀπό 26/6/10.7.1944 Διατάγματος «περί Κώδικος τῶν Νόμων περί δικῶν τοῦ Δημοσίου» δέν ἐφαρμόζεται διά τάς ἀξιώσεις μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου, τῶν συνδεομένων δηλαδή μετ' αὐτοῦ διά σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, δι' ἃς ἐφαρμόζεται ἡ ἐνταῦθα παραγραφή τοῦ ἄρθρ. 250 Ἀστικοῦ Κώδικος (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10816/1955, εἰσηγητής *Π. Παπαναστάσης*, ΕΕΔ 15, 209).

Ἀρείου Πάγου 67/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανίας*
Ἀντιγρόφου οἱ κ.κ. Π. Μαυρογιαννάκης, Α. Γιαννουλάτος, Παρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους.

Κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου ΧΛ (1877) «περί ὑπερημερίας τοῦ Δημοσίου καί παραγραφῆς τῶν κατ' αὐτοῦ ἀγωγῶν», διατηρηθέντος ἐν ἰσχύι καί μετά τήν εἰσαγωγήν τοῦ Α. Κ. (ἄρθρ. 17 εἰσαγωγικοῦ νόμου) καί διαληφθέντος εἰς τό ἄρθρ. 28 τοῦ ἀπό 26/6.10.7.1944 δ/τος «περί Κώδικος τῶν Νόμων περί δικῶν τοῦ Δημοσίου» αἱ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐν γένει προσωπικαί ἀγωγαί κατά τοῦ Δημοσίου ἕνεκα ἀπολύσεως, καθυστερήσεως μισθῶν καί ἄλλων ἀποδοχῶν παραγράφονται μετά διετίαν, ἀφ' ἧς κατά πρῶτον ἐγεννήθη τό πρός ἀγωγήν δικαίωμα, πλήν ἐάν ἡ ἀπαίτησις ἀνεγνωρίσθη παρά τοῦ Δημοσίου, ὁπότε παραγράφονται μετά πενταετίαν ἀπό τῆς ἀναγνωρίσεως κατά τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 69 καί 70 τοῦ περί δημοσίου λογιστικοῦ νόμου.

Κατά τήν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης ἡ κατ' ἀρχήν θεσπιζομένη διετής παραγραφή τῶν κατά τοῦ Δημοσίου προσωπικῶν ἀγωγῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων δέν ἔχει ἐφαρμογήν, ὅταν ἡ τοιαύτη κατά τοῦ Δημοσίου ἀπαίτησις ἀνεγνωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ, ὅτε αἱ ἐκ τῆς τοιαύτης ἐνοχῆς ἀπορρέουσαι προσωπικαί ἀγωγαί περί τῶν μεταγενεστέρων περιοδικῶν παροχῶν ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν καί ἄλλων ἀποδοχῶν ὑπόκεινται εἰς τήν ἀπό ταύτης ὁριζομένην πενταετῆ παραγραφήν, ἥτις καί μετά τήν ἀναγνώρισιν τῆς τοιαύτης ἀξιώσεως ἐξακολουθεῖ ἐφαρμοζομένη καί ἐπί τῶν ἐν τῷ μέλλοντι ληξιπροθέσμων καταστατῶν περιοδικῶν παροχῶν. Τό αὐτό θεσπίζεται ὑπό τῆς διατάξεως τοῦ ἐδ. β' τοῦ ἄρθρου 268 Ἀστ.Κώδ. ἐπί τῶν διά τελεσιδίκων ἀποφάσεων βεβαιωθεισῶν τοιούτων ἀξιώσεων. Ἐν πρακειμένῳ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό δικάσαν Ἐφετεῖον ἀπεφήνατο κατά μέρος παραγεγραμμένην τήν ἐπίδικον τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀπαίτησιν, δεχθέν κατ' αὐτήν, κατά κρίσιν ἀνέλεγκτον, καί δή τῶν 7ης καί 9ης αὐτῆς ὑκέφεων, ὅτι αὕτη ἀφορᾷ εἰς πληρωμήν κατά μῆνα ὑπαλληλικῶν αὐτοῦ ἀποδοχῶν λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεώς του καί οὐδόλως δέχεται αὐτήν ἐδραζομένην εἰς τό δεδικασμένον ἢ εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἀπαιτήσεως παρά τοῦ Δημοσίου. Ἡ ἀπόφασις δέχεται ἁπλῶς ὡς προκύπτον ἐκ τῶν ὑπό τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπικληθεισῶν τελεσιδίκων ἀποφάσεων δεδικασμένον ὡς πρός τήν ὑπεριμερίαν τοῦ Δημοσίου ἐν τῇ ἀποδοχῇ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ διά τό κατ' ἀρχήν βάσιμον τῆς ἀπαιτήσεώς του. Συνεπῶς τόσον ὁ πρῶτος τῆς ἀναιρέσεως λόγος, δι' οὗ ἀποδίδεται εἰς τήν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἡ αἰτίασις ὅτι ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς περί δεδικασμένου διατάξεις καί δή τήν τοῦ ἐδ. α' τοῦ ἄρθρου 293 Α.Κ., ὡς μή δεχθεῖσαν 20ετῆ παραγραφήν, εἶναι προεχόντως ἀπαραδεκτος, ὡς ἐπί ἀναληθοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος, ὅσον καί ὁ δεύτερος ὡς προϋπόθεσιν ἔχων τήν ὑπό τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀναγνώρισιν τῆς ἀπαιτήσεως. Οὔτε δέ καί προκύπτει ἐκ τοῦ ἐφετηρίου, καθώς καί τῶν τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης ὑποβληθεισῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι οὗτος προέβαλεν, ὡς διά τοῦ τρίτου τῆς ἀναιρέσεως λόγου διατείνεται, εἰς ἀπόκρουσιν τῆς ὑπό τοῦ ἀναιρε-

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

Παραίτησις άπό ένδίκου μέσου καί άποδοχή προσβαλλομένης άποφάσεως

Άναγκαία πρός παραίτησιν άπό ένδίκου μέσου (άρθρον 487 § 2 Πολιτ. Δικονομίας) ρητή δήλωσις, άπαράδεκτος δέ σιωπηρά τοιαύτη έκ πράξεων μεταγενεστέρως τοῦ ένδίκου μέσου τελεσθεισῶν.—Πληρωμή συντάξεως πορά τοῦ Ι.Κ.Α. μετά τήν προσβληθεῖσαν δι' άναιρέσεως άπόφασιν, έπιδικάσασαν άποζημίωσιν λόγῳ παρανόμου άπορρίψεως τῆς περί συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως, δέν συνεπάγεται κατάργησιν τῆς κατ' άναίρεσιν δίκης, έφ' όσον παραμένει τό ἔννομον συμφέρον τοῦ Ι.Κ.Α. νά έξαφανισθῇ ἡ καταδικάσασα τοῦτο άπόφασις εἰς τήν πληρωμήν τῶν δικαστικῶν έξόδων.—Έφαρμογή διά τό Ι.Κ.Α. τῶν διά τό Δημόσιον ἰσχυουσῶν διαδικαστικῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος περί δικῶν τοῦ Δημοσίου τῆς Πολιτικῆς καί Ποινικῆς Δικονομίας.

Κατά τό άρθρον 19 τοῦ ά.ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (ΕΕΔ 10, 1294) τό Ι.Κ.Α ἀπαλλάσσεται παντός δημοσίου, δημοτικοῦ, κοινοτικοῦ ἡ λιμενικοῦ φόρου, ἀμέσου ἡ ἐμμέσου, παντός τέλους ταχυδρομικοῦ, ὡς καί δικαστικοῦ εἰς πᾶσαν δίκην του καί ἀπολαύει ἀνεξαιρέτως ἁπασῶν τῶν ἀτελειῶν καί τρονομίων δικαστικῶν, διοικητικῶν καί οἰκονομικῶν, ὡς ἐάν εἶναι αὐτό τό Δημόσιον.

Ἡ διάταξις εἶναι σαφής, ἐρμηνευθεῖσα ὑπό δικαστικῶν ἀποφάσεων, ὡς ἔχουσα τήν ἔννοιαν, ὅτι περιλαμβάνει καί τά ὑπό τοῦ Κώδικος τῶν νόμων περί δικῶν Δημοσίου (δ. 26 Ἰουνίου/10 Ἰουλίου 1944) δικονομικά προνόμια, ἐν οἷς καί αἱ προθεσμίαι ἀσκήσεως ἐνδίκων μέσων.

Ἐκ τοῦ ὅτι ὅμως εἰς τήν εἰσηγητικήν ἔκθεσιν τοῦ ά.ν. 1846/1951 ἀνεγράφη, ὅτι καί διά τοῦ ἄρθρ. 19 καθιερούμεναι φορολογικαί καί λοιπαί ἀπαλλαγαί τοῦ Ι.Κ.Α., αἵτινες προσβλέπουν καί παρά τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου τοῦ ν. 6298/1934... ἀποτελοῦν τήν μόνην κρατικήν συμμετοχήν εἰς τάς δαπάνας τῆς ἀσφαλίσεως» προέκυψαν, εἰ καί ἀσθενῶς, ἀμφισβητήσεις περί τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως.

Οὕτω διά τοῦ μεταγενεστέρου ν. 3210/1955 «περί τροποποιήσεως τῆς περί Ι.Κ.Α. νομοθεσίας» καί διά τοῦ ἄρθρου 5 αὐτοῦ (ΕΕΔ 14, 665) ὡρίσθη, ὅτι τό Ι.Κ.Α. ἀπολαύει ὅλων τῶν διαδικαστικῶν προνομίων τοῦ Δημοσίου, ἐπί τούτου δέ, ὡς ἐνάγοντος ἢ ἐναγομένου, ἐφαρμόζονται ἅπασαι αἱ διά τό Δημόσιον ἑκάστοτε ἰσχύουσαι ἀντίστοιχοι διαδικαστικαί διατάξεις τοῦ Κώδικος περί δικῶν τοῦ Δημοσίου τῆς Πολιτ. καί Ποιν. Δικονομίας. Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης διατάξεως, ὅσον ἀφορᾷ τά ἀσκηθέντα ἔνδικα μέσα, ἀνατρέχει ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ ά.ν. 1846/1951.

Οὕτω ἀποφαίνεται ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, ἀναιροῦσα τήν ὑπ' ἀριθ. 1501/1955 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ὡς πρός τάς σκέψεις τῆς ἀποφάσεως περί παραιτήσεως ἀπό ἐνδίκου μέσου ὑπομιμνήσκεται καί ἡ σύμφωνος Α.Π. 76/1956 (εἰσηγητής *Γ. Βορεάμου*, ΕΕΔ 15, 317).

Ἀρείου Πάγου 146/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Π. Τσαρούχης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Κωστόπουλος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Σ. Σπετσάκης

Ἡ περί ἀπαραδέκτου τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἔνστασις τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι τό ἀναιρεσεῖον διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 10980/24.11.1955 ἀποφάσεως τοῦ Δ/τοῦ αὐτοῦ Ἀθηνῶν, ἐκδοθείσης μετά τήν ἄσκησιν αὐτῆς, ἐχορήγησε τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ πλήρη σύνταξιν ἀπό τῆς ὑποβολῆς τῆς ἀρχικῆς περί συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεώς της ἴσης πρός τό ποσόν, ὅπερ ἐζητεῖτο διά τῆς ἀπό 6 Φεβρουαρίου 1953 ἀγωγῆς της καί εἶχεν ἐπιδικασθῇ διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἀποζημίωσις λόγῳ παρανόμου ἀπορρίψεως τῆς ρηθείσης περί συνταξιοδοτήσεως λόγῳ γήρατος αἰτήσεώς της, ἀπεδέχθη δ' οὕτω τήν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέα, διότι πρός παραίτησιν ἀπό ἐνδίκου τινός μέσου ἀπαιτεῖται καταφανής βούλησις τοῦ ἐχοντος τό δικαίωμα τοῦ ἐνδίκου μέσου νά παραιτηθῇ τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ, ἡ δέ σιωπηρά παραίτησις δύναται νά συναχθῇ μόνον ἐκ πράξεων τοῦ διαδίκου, αἱ ὁποῖαι ἀποκλείουν πᾶσαν ἀμφιβολίαν περί τῆς βουλήσεως αὐτοῦ ταύτης. Ἐν προκειμένῳ ἡ ἀναιρεσιβλήτη δέν ἐπεδίωξε τήν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἐδέχθη τήν ἐκτέλεσιν αὐτῆς ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α., ἐπί τῇ ἐπιφυλάξει ὅμως τῶν δικαιωμάτων της ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐκ τῶν ὁποίων ἐν τῇ ἀναιρέσει ἀπορρέει τό δικαίωμα νά ἀναιρεσιβλήτου προβληθείσης διετοῦς παραγραφῆς, τόν ἰσχυρισμόν ὅτι ἡ ἀξίωσίς του ἀνεγνωρίσθη, ὡς ὁ νόμος ἐπιτάσσει (ἄρθρα 34 - 35 τοῦ ἀνωτέρω δ/τος «περί Κώδικος τῶν Νόμων περί δικῶν τοῦ Δημοσίου»). Τούτου ἐγένετο ἐπίκλησις καί ἠσχολήθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐν σχέσει πρός τήν ὑπερημερίαν καί μόνον τοῦ ἐναγομένου ἀναιρεσιβλήτου. Ὅθεν καί αὕτος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος κατά τό ἄρθρ. 811 § 2 Πολ. Δικ., ὡς μή ἀφορῶν εἰς τήν κατωτέραν εὐταξίαν.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς 9ης τῶν αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό δικάσαν Ἐφετεῖον τόν περί διακοπῆς τῆς παραγραφῆς ἰσχυρισμόν τοῦ ἀναιρεσείοντος, τόν στηριζόμενον εἰς ἔγερσιν προηγηθείσης ἑτέρας αὐτοῦ ἀγωγῆς, ἀπορριφθείσης ὡς ἀορίστου, ἀπέρριψε διά δύο αἰτιολογιῶν, ἑκάστη τῶν ὁποίων καί στηρίζει αὐτοτελῶς τό διατακτικόν της, καί δή τό μέν ὡς ἀόριστον, τό δέ καί ὡς ἀβάσιμον. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον διά τοῦ τετάρτου τῆς ἀναιρέσεως λόγου μόνον ἡ δευτέρα τῶν σκέψεων πλήττεται, οὐχί δέ καί ἡ πρώτη, καθ' ἣν ἐκρίθη ἀπαράδεκτος ὡς ἀόριστος ὁ κατά τά ἀνωτέρω ἰσχυρισμός του, ματαία ἀποβαίνει ἡ ἔρευνα τῆς ὀρθότητος ἢ μή τοῦ ἑτέρου τῶν ἐρεισμάτων, διότι τό τυχόν πλημμελές τούτου οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιρροήν ἐπί τοῦ διατακτικοῦ κατά τοῦτο τῆς ἀποφάσεως.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΑΜΟΙΒΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

N. 3239/1955 περί συλλογικών διαφορών έργασίας μισθωτών και έργοδοτών και άρμοδιότης Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας διά καθορισμόν άμοιβῶν ἰατρῶν

Καθορισμός ἐλαχίστων ὁρίων μισθοῦ ἢ ἀμοιβῆς ἰατρῶν, ὑπηρετούντων ἢ ἐφεξῆς προσλαμβανομένων εἰς Νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα κλπ., δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας, κατόπιν γνωμοδοτήσεως εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, κατὰ τὸν Α.Ν. 1843/1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Ν. 2049/1952.—Ἐξακολούθησις ἁρμοδιότητος Ὑπουργοῦ καὶ μετὰ τὸν Ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.».—Νόμιμος σύνθεσις Ἐπιτροπῆς.—Ἀναγκαῖος ὁ ὁρισμὸς τοῦ Πρωτοδίκου, ὡς προέδρου, ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης.—Ἀκύρωσις ἀποφάσεως, μετὰ γνωμοδότησιν Ἐπιτροπῆς μὴ νομίμως συγκροτηθείσης.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Δι' ἀποφάσεώς της, ληφθείσης κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 6ης Μαρτίου 1955, ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τινων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1563/1939 ἀ. ν. περὶ κώδικος ἀσκήσεως τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος», ὡς αὕτη ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου δευτέρου (§ 2) τοῦ εὐρώσταντος τὸν ὡς ἄνω νόμον ὑπ' ἀριθ. 2049/1952 νόμου, ἐγνωμοδότησεν, ὅπως τὰ ἐλάχιστα ὅρια μισθοῦ τῶν εἰς τὸ Δρομοκαΐτειον θεραπευτήριον ὑπηρετούντων ἰατρῶν διὰ τὸν ἐν αὐτῇ χρόνον ἐργασίας καθορισθῶσιν εἰς τὰ ἐν αὐτῇ ὁριζόμενα χρηματικὰ ποσὰ μηνιαίως καὶ ὅτως ἐπὶ πλέον κατανέμηται μεταξὺ αὐτῶν, κατὰ τὸν ὁριζόμενον ἐν τῇ γνωμοδοτήσει τρόπον, ποσοστὸν 5 ο/ο ἐπὶ τῶν νοσηλείων τῶν α, β/α καὶ β/β θέσεων.

Ἡ γνωμοδότησις αὕτη, τροποποιηθεῖσα ἐν μέρει, ἐνεκρίθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8151 τῆς 11 Ἰουνίου 1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ βάσει τῆς § 5 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἀ.ν. 1843/1951, ὡς ἀντικατεστάθη καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου δευτέρου τοῦ ν. 2049/1952, καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 136 τῆς 21.

τα νόμον (ἄρθρ. 487 § 2 Πολ. Δικ.) ρητὴ δήλωσις, ἥτις ἐν προκειμένῳ δὲν ὑφίσταται, σιωπηρὰ δὲ τοιαύτη ἐκ πράξεων μεταγενεστέρως τούτου τελεσθεισῶν, ἐξ ὧν θὰ ἠδύνατο νὰ συναχθῇ ἀποδοχὴ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω ἄρθρον. Περαιτέρω ἡ αὐτὴ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἔνστασις τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι μετὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνω ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος γενομένην πληρωμὴν τῆς ρηθείσης συντάξεως εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον ἐξέλιπε τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης, εἶναι ἀπορριπτέα, διότι ἡ πληρωμὴ τῆς ὡς ἄνω συντάξεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου δὲν συνεπάγεται κατ' οὐδεμίαν διάταξιν τὴν κατάργησιν τῆς προκειμένης κατ' ἀναίρεσιν δίκης, ἐφ' ὅσον πάντως παραμένει τὸ ἔννομον συμφέρον τοῦ ἀναιρεσείοντος νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ καταδικάσασα ταύτο προσβαλλομένη ἀπόφασις εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

Κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 3210 τῆς 26 Ἀπριλίου/6 Μαΐου 1955 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας» τὸ Ι.Κ.Α. ἀπαλλάσσει ὅλων τῶν διαδικαστικῶν προνομίων τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ τούτου δὲ ὡς ἐνάγοντος ἢ ἐναγομένου ἐφαρμόζονται ἅπασαι αἱ διὰ τὸ Δημόσιον ἑκάστοτε ἰσχύουσαι ἀντίστοιχοι διαδικαστικαὶ διατάξεις τοῦ Κώδικος περὶ δικῶν τοῦ Δημοσίου, τῆς Πολιτ. καὶ Ποιν. Δικονομίας. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης διατάξεως, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀσκηθέντα ἔνδικα μέσα, ἀνατρέχει ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ἤτοι ἀπὸ τῆς 21 Ἰουνίου 1951, κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ δ/τος τῆς 21 Ἰουνίου/10 Ἰουλίου 1944 «περὶ Κώδικος τῶν Νόμων περὶ δικῶν τοῦ Δημοσίου» αἱ προθεσμίαι πρὸς ἄσκησιν ἐνδίκων μέσων εἶναι διὰ τὸ Δημόσιον αὐξημέναι κατὰ βραχύτεραι τῶν τριάκοντα (30) ἡμερῶν. Συνεπῶς, δεξάμενον τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ἐκδοθείσης τὴν 25 Μαΐου 1955, ἤτοι μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 3210/1955, ὅτι δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν διὰ τὸ ἀναιρεσεῖον τὰ παραχωρούμενα αὐτῷ διὰ τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 δικονομικὰ προνόμια τοῦ Δημοσίου καὶ ἀποφηναμένου ἀκολούθως ἀπαράδεκτον καὶ ἀπορριπτέαν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς ἐν αὐτῇ μνημονευομένης ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἀσκηθεῖσαν ἐκπροθέσμως, ἤτοι τὴν 29ην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως τῷ ἀναιρεσείοντι, παρεβίασε τὰς διαληφθείσας δικονομικὰς διατάξεις καὶ παρὰ τὸν νόμον ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 11 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου μοναδικὸν τοῦ ἀναιρετηρίου λόγον ἀναιρέσεως, δέον δὲ νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς ἄλλο δικαστήριον ἰσόβαθμον καὶ ὁμοειδές, τὸ ἀποφηναμένῳ τὴν ἀναιρουμένην ἀπόφασιν (ἄρθρον 833 Πολιτικῆς Δικονομίας).

7 1955 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος β').

Τὸ Δρομοκαϊτειον θεραπευτήριον προσέβαλε τὴν ἄνω ἀπόφασιν δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως καὶ διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

α) Διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 42 § 1 τοῦ ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 1 § 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, κατηργήθη πᾶσα διάταξις γενικὴ ἢ εἰδική, ὁρίζουσα ἄλλως τὰ τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν μισθωτῶν, ἤτοι, καθ' ὃ ἐν τῇ εἰρημένῃ § 3 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 1 ὁρίζεται, φυσικῶν προσώπων παρεχόντων εἰς οἱονδήποτε φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον (ἐργοδότην) ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς, ὑπολογιζομένης εἴτε κατὰ χρονικὴν διάρκειαν, εἴτε κατὰ μονάδα ἢ κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατὰ ποσότητα, καὶ κατὰ συνέπειαν κατηργήθη καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου 2049/1952, δι' ἧς παρεσχέθη εἰς τὸν ὡς ἄνω Ὑπουργὸν ἡ ἐξουσία, ὅπως ἐκδίδῃ ἀποφάσεις ἐπεχούσας ἰσχὺν συλλογικῆς συμβάσεως καὶ βάσει τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἥτις οὕτω τυγχάνει ἀκυρωτέα, ὡς ἀντισυνταγματική, λόγῳ τῆς ἐλλείψεως ἐξουσίας παρὰ τῷ ἐκδόντι αὐτὴν διοικητικῷ ὀργάνῳ πρὸς ἄσκησιν νομοθετικῆς λειτουργίας, οἷα ἐστὶν ὁ καθορισμὸς τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ἀμοιβῆς ὡρισμένων μισθωτῶν.

β) Διότι ἡ Ἐπιτροπή, τῆς ὁποίας ἡ γνωμοδότησις ἐνεκρίθη, τροποποιηθεῖσα ἐν μέρει, δὲν εἶχε συντεθῇ νομίμως, καθόσον ὁ μετασχὼν αὐτῆς καὶ προεδρεύσας Πρωτοδικῆς διορίσθη μὲν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 664 τῆς 19 Ἰανουαρίου 1955 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφέτου Προϊσταμένου τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, πλὴν παρ' ἀναρμοδίου ὀργάνου, καθ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ εἰρημένου νόμου 2049/1952 τὸν προεδρεύοντα Πρωτοδίκην διορίζει μόνον ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὴν ἀρχὴν ἑκάστου ἔτους.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κατὰ τὸ προηγούμενον τοῦ διορισμοῦ ἔτος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 145156/1954 ἀποφάσεώς του μετεβίβασε τὴν διὰ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως θεσπισθεῖσαν ἁρμοδιότητα πρὸς τὸν Προϊστάμενον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, πλὴν τὸ τοιοῦτον τυγχάνει παράνομον, καθ' ὅσον ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου θεσπισθεῖσα ὡρισμένης ἁρμοδιότητος ὀργάνου τινὸς τῆς Διοικήσεως δὲν παρέχει ἅμα τῷ ὀργάνῳ τούτῳ τὴν ἐξουσίαν, ὅπως κατὰ τὴν κρίσιν του μεταβιβάσῃ ταύτην εἰς ἕτερον ὄργανον, κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἐν τούτων ἡ προσβαλλομένη, στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς γνωμοδοτήσεως τῆς ἄνω Ἐπιτροπῆς, παρανόμως κατὰ τὰ ἄνω συντεθεῖσης, ἐξεδόθη κατὰ παράβασιν οὐσιώδους τύπου.

Ἐπὶ τούτων ἐξεδόθη ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ἡ ὀρθότης τῆς δοθείσης λύσεως δὲν δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ.

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 418/1956, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Σ. Σολιώτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Τσιμαράκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Μαριντσέβης, Α. Γιαννακάτος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ ἀ.ν. 1843/1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ κυρώσαντος αὐτὸν νόμου 2049/1952, Ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐξ ἑνὸς Πρωτοδίκου ὡς Προέδρου, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ οἰκείου Ὑγειονομικοῦ Κέντρου, μετέχοντος τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς εἰσηγητοῦ ἄνευ ψήφου, καὶ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων τοῦ οἰκείου Ἰατρικοῦ Συλλόγου καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτῶν, γνωμοδοτεῖ ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων ὁρίων μισθοῦ ἢ ἀμοιβῆς κατ' ἰατρικὴν ἐπιστρεφῆ καὶ πρᾶξιν ἢ καθ' ὡρισμένην ἐργασίαν τῶν ἰατρῶν τῶν ὑπηρετούντων ἢ ἐφεξῆς προσλαμβανομένων εἰς νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα, ἰατρεῖα, ἐργαστήρια, ὑπηρεσίας ἰατρικῆς ἀντιλήψεως καὶ ὑγιεινῆς πάσης φύσεως καὶ κατηγορίας κλπ. καὶ ἐν γένει πάντα τὰ φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα τὰ ἀπασχολοῦντα ἰατρικὸν προσωπικὸν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ οἰκείου Ὑγειονομικοῦ Κέντρου, ἐξαιρέσει τῶν κρατικῶν νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων, ὡς καὶ τῶν ἀποτελούντων νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου τοιούτων καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου συντηρουμένων. Ἡ γνώμη τῆς Ἐπιτροπῆς, λαμβανομένη αὐτεπαγγέλτως ἢ τῇ αἰτήσει παντὸς ἐνδιαφερομένου, εἶναι γενικὴ ἢ εἰδικὴ δι' ὡρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον καὶ ἀφορᾷ μίαν ἢ πλείονας ὀργανώσεις ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων, ὑποβάλλεται δὲ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Κοινωνικῆς Προνοίας, ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ ἐγκρίνῃ ἢ ἀπορρίψῃ ταύτην ἢ νὰ ἐπιφέρῃ τὰς κατὰ τὴν κρίσιν του ἐπενεκτέας τροποποιήσεις διὰ πράξεως του ἠτιολογημένης, ἐκδιδομένης ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς καὶ δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Αἱ τοιαῦται πράξεις τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπέχουν θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ναὶ μὲν διὰ τοῦ ἄρθρ. 42 § 1 τοῦ νεωτέρου ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» ὡρίσθη, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καταργοῦνται οἱ προϊσχύσαντες νόμοι περὶ συλλογικῶν συμβάσεων καὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ὡς καὶ πᾶσα ἑτέρα διάταξις, γενικὴ ἢ εἰδική, ὁρίζουσα ἄλλως τὰ τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἀναφερομένων, καθὼς καὶ πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη ὁπωσδήποτε διὰ τοῦ περιεχομένου της εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, πλήν, μεταξὺ τῶν οὕτω καταργουμένων διατάξεων, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι περιλαμβανόμεναι καὶ αἱ προμνησθεῖσαι διατάξεις τοῦ Κώδικος περὶ ἀσκήσεως τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος, δι' ὧν ρυθμίζεται ὁ τρόπος καθορισμοῦ τῶν ἐλαχίστων ὁρίων μισθοῦ κλπ. τῶν ἰατρῶν τῶν ὑπηρετούντων παρὰ νομικοῖς ἢ φυσικοῖς προσώποις, καθόσον ὁ μνησθεὶς ν. 3239/1955 δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ μισθωτῶν ἰατρῶν. Πράγματι, ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ὡς εἴρηται νόμου ὁρίζεται, ὅτι συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας ἐπιλύονται, τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν ἐν-

διαφερομένων έπαγγελματικών όργανώσεων διά καταρτίσεως συλλογικής συμβάσεως έργασίας, έν περιπτώσει δέ διαφωνίας δι' υποχρεωτικής διαιτησίας. Ως συλλογική διαφορά έργασίας θεωρείται πάσα διένεξις μεταξύ οργανώσεων έργοδοτών καί οργανώσεων μισθωτών, άφορώσα είς τούς όρους ή τάς συνθήκας ή τήν άμοιβήν τής έργασίας. Μισθωτός δέ, κατά τήν έννοιαν τού νόμου τούτου, θεωρείται ό παρέχων είς έργοδότην έξηρτημένην έργασίαν έναντι άμοιβής. Περαιτέρω, έν άρθρω 2 τού ιδίου νόμου ορίζεται, ότι ή συλλογική σύμβασις έργασίας καταρτίζεται μεταξύ μιάς ή πλειόνων έργοδοτικών οργανώσεων άφ' ενός καί μιάς ή πλειόνων έπαγγελματικών οργανώσεων μισθωτών άφ' έτέρου καί καθορίζει τούς όρους, τούς οποίους δέον νά περιλαμβάνουν αί συλλεγόμεναι συμβάσεις έργασίας αί συναπτόμεναι μεταξύ προσώπων διαμεμορφωμένων ύπ' αύτών.

Έκ τών διατάξεων τούτων συνάγεται, ότι ή έφαρμογή τού είρημένου νόμου προϋποθέτει έπαγγελματικήν οργάνωσιν μισθωτών ύπό τήν ώς αύτου όριζομένην έννοιαν. Όμως κατά τόν Α.Ν. 1565/1939 «περί κώδικος άσκήσεως τού ιατρικού έπαγγέλματος», ούτινος τροποποίησιν άπετέλουν οί προμνησθέντες νόμοι 1843/1951 καί 2043/1952, οί ιατροί είναι ώργανωμένοι κατά περιφερείας είς ιατρικούς συλλόγους καί είς τόν Πανελλήνιον Ιατρικόν Σύλλογον, οίτινες άπετέλουν νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, άπαγορευομένης τής συστάσεως έτέρων ιατρικών έπαγγελματικών σωματείων (άρθρ. 48). Συνεπώς ή μόνη οργάνωσις τών ιατρών, ό οικείος Ιατρικός Σύλλογος, έκτός τού ότι δέν άποτελεί έπαγγελματικόν σωματείον, άλλά νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, δέν άποτελεί πάντως οργάνωσιν μισθωτών ύπό τήν έν τώ ρηθέντι νόμω 3239/1955 έννοιαν. Άκριβώς δέ, διότι ένδέχεται καί ιατροί νά άσκώσι τό έπάγγελμά των ύπό τήν μορφήν τής συμβάσεως μισθώσεως έργασίας, ό αύτός Κώδιξ περί άσκήσεως τού ιατρικού έπαγγέλματος, έν δψει τού ίσχύοντος τότε Α.Ν. 16/21 Νοεμβρίου 1935 «περί συλλογικών συμβάσεων έργασίας», προέβλεψε διά τών προμνησθεισών διατάξεων αύτού είδικήν ρύθμισιν τού θέματος τού καθορισμού τής άμοιβής τών ιατρών τούτων κατά τήν ώς άνω διαδικασίαν, ήτις έπέχει θέσιν συλλογικής συμβάσεως έργασίας, κατά τρόπον συμβιβαζόμενον πρός τάς λοιπάς διατάξεις τού Κώδικος άσκήσεως τού ιατρικού έπαγγέλματος, ούτινος ή άσκησις, λόγω τής ύψίστης κοινωνικής άποστολής του, ρυθμίζεται είδικώς άπό τού Κώδικος τούτου καί ύπάγεται ώς πρός πάντα έν γένει τά ζητήματα τά άφορώντα τάς συνθήκας έργασίας, άμοιβήν κλπ. είς τήν άρμοδιότητα τού Υπουργού Κοινωνικής Προνοίας, ένώ τά περί ών ό ώς είρηται νόμος 3239/1955 θέματα τών συλλογικών συμβάσεων άνήκουσιν είς τήν άρμοδιότητα τού Υπουργού τής Έργασίας. Όθεν ή ύπό τών προδιαληφθεισών διατάξεων τών Ν. 1843/1951 καί 2049/1952 όριζομένη διαδικασία καθορισμού άμοιβής τών ιατρών τών ύπηρετούντων είς νοσηλευτικά ιδρύματα, ώς καί πάντα έν γένει τά φυσικά ή νομικά πρόσωπα τά άπασχολούντα ιατρικόν προσωπικόν, έξακολουθεί νά ισχύη καί μετά τήν ισχύν τού ώς είρηται Ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών έργασίας», καί, κατ' άκολουθίαν, νομίμως κατά τήν ύπό τών διατάξεων ταύτων προβλεπομένην διαδικασίαν έξεδόθη ή προσβαλλομένη άπόφασις, ό δέ τά έναντία ύποστηρίζων πρώτος τών προσθέτων λόγος άκυρώσεως άπορριπτέος τυγχάνει.

Κατά τήν ώς άνω διάταξιν τής § 1 τού άρθρου 1 τού Α.Ν. 1843/1951, ώς άντικατεστάθη ύπό τής § 2 τού άρθρου δευτέρου τού κυρωτικού αύτού νόμου (2049/1952), τό έκ τών μελών τής Επιτροπής καί Πρόεδρος αύτής Πρωτοδίκης ορίζεται είς τήν άρχήν έκάστου έτους ύπό τού Υπουργού Δικαιοσύνης. Ή διάταξις δ' αύτη, ώς μεταγενεστέρα καί είδική, κατισχύει τής διατάξεως τής § 2 τού άρθρου 3 τής 61/1945 Συντακτικής Πράξεως, καθ' ήν, όσάκις ό νόμος ορίζει συμμετοχήν δικαστικού λειτουργού είς Επιτροπάς ή Συμβούλια, ό Πρόεδρος τού Δικαστηρίου ορίζει, τή αίτήσει τής άρμοδίας Αρχής, έκείνον, όστις θέλει μετάσχει τής Επιτροπής ή τού Συμβουλίου, δοθέντος ότι ή τελευταία αύτη διάταξις, ώς κοινού πλέον νομοθετικού περιεχομένου, άλλά καί έπί τή βάσει τού άρθρου 3 § 2 τού ψηφίσματος τής 10/29 Απριλίου 1952, ήδύνατο νά καταργηθή διά μεταγενεστέρου ούχί ηδεημένης τυπικής δυνάμεως νόμου. Έν προκειμένω, καθ' ά προκύπτει έκ τών έγγράφων τού φακέλλου, τής ώς άνω Επιτροπής μετέσχεν ώς Πρόεδρος ό Πρωτοδίκης Λ. Β**, ορισθείς ούχί ύπό τού Υπουργού Δικαιοσύνης, άλλά ύπό τού Εφέτου Προϊσταμένου τού Πρωτοδικείου Αθηνών, κατόπιν τού ύπ' άριθ. 145156 τής 30.12.1954 έγγράφου τού Υπουργείου Δικαιοσύνης.

Ούτως όμως ό έκ τών μελών τής Επιτροπής Πρωτοδίκης ώρίσθη παρ' άναρμοδίου όργάνου καί κατ' άκολουθίαν ή προσβαλλομένη άπόφασις τού Υπουργού, ώς έγκρίνουσα γνωμοδότησιν, έκδοθείσαν παρ' Επιτροπής μή νομίμως συγκεκροτημένης, τυγχάνει διά τούτο άκυρωτέα κατά τόν βάσιμον περί τούτου δεύτερον πρόσθετον λόγον άκυρώσεως.

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΚΑΤ' ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΑΛΙΕΡΓΑΤΩΝ ΤΕΛΟΥΝΤΩΝ ΕΝ ΣΥΜΒΑΣΕΙ ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συνταγματική ἰσότης.—Ἀναδρομική ἰσχὺς διοικητικῶν πράξεων

Ὑπαγόμενα εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 πρόσωπα.— Ὑπαγωγὴ καὶ τῶν ἁλιέων, ὡς τοιούτων νοουμένων καὶ τῶν εἰς μηχανοκίνητα μέσα ἀπασχολουμένων, ὡς τῶν κατ' ἐξοχὴν ἐξηρτημένην ἐργασίαν παρεχόντων προσώπων.— Ρύθμισις τῶν τῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν ἁλιείας καὶ τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν διὰ κανονισμοῦ καὶ κατ' ἀπόκλισιν ἔτι ἀπὸ τῶν γενικῶν διὰ τοὺς λοιποὺς ἠσφαλισμένους ὁρισμῶν τοῦ Ν.Δ. 2961/1954.—Δυνατότης ἐπομένως καθορισμοῦ εἰσφορᾶς ἀνωτέρας τῆς ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 γενικῶς προβλεπομένης, μὴ ἀντικειμένου ταύτου καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος.—Ἀνεπίτρεπτον προσδόσεως εἰς αὐτὰς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν κανονιστικῶν πράξεων, ἐν ἐλλείψει εἰδικῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως.— Ἀκυρότης τοιούτων πράξεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Ζητήματα σχετικὰ πρὸς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας τῶν ἐργατῶν ἁλιείας ἐπιλύει ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Σημειωτέον ὅτι διὰ τῆς μεταγενεστέρας τοῦ ἄρθρου 12 § 1 τοῦ ν.δ. 2961/1954, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἡ προσβληθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 2 § 3 τοῦ νόμου 3464/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεων» (ΕΕΔ 15, 105) ὡρίσθη, ὅτι «ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας, τὸ ὕψος τῶν εἰσφορῶν καὶ αἱ προϋποθέσεις ἐν γένει ἐπιδοτήσεως τῶν ἐργατῶν ἁλιείας ρυθμίζονται ὑπὸ εἰδικοῦ Κανονισμοῦ, ἐγκρινομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ πρόταιναν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου».

Γενικοῦ ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ ἄποψις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὅτι, ἐν ἐλλείψει εἰδικῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, δὲν δύνανται αἱ κανονιστικαὶ πράξεις νὰ προσδώσωσιν εἰς ἑαυτὰς ἀναδρομικὴν δύναμιν (οὕτω καὶ *Μ. Σταθοπούλου*, Αἱ διοικητικαὶ πράξεις, ἐκδ. 1951, σελ. 139, Ἐφετείου Λαρίσης, 34/1953, εἰσηγητὴς *Π. Πατῆς*, ΕΕΔ 12, 679, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 686/1954, Πρωτοδίκης *Ν. Παπανικολάου*, ΕΕΔ 13, 1155).

Σχετικῶς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, περὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόφασις, λητέαι ὡς ὅμοιαι καὶ αἱ Α.Π. 658/1954 (εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 13, 1304), Α.Π. 19/1955, (εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 14, 588, καὶ λοιπαὶ παραπεμπόμεναι εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 13, 1204, Α.Π. 661/1955, (εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 15, 82, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 998/1955 (εἰσηγητὴς *Σ. Τσάτσος*, ΕΕΔ 14, 867).

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1645/1955, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Χ. Μητρέλλας***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Δ. Παπαλάμπρου***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Παπαδόπουλος, Δ. Ζώρας, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Τὸ ν.δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» ὁρίζει γενικῶς μὲν ἐν ἄρθρῳ 11 § 1, ὅτι «εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας ὑπάγονται τὰ ἐπ' ἀμοιβῇ κατὰ κύριον λόγον ἐξηρτημένην ἐργασίαν παρέχοντα πρόσωπα δυνάμει σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου καὶ ἠσφαλισμένα κατὰ τῆς ἀσθενείας παρ' Ὀργανισμῷ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως», εἰδικῶς δὲ ἐν ἄρθρῳ 12 § 1, ὅτι «οἱ ἁλιεῖς ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν καταβολὴν εἰσφορᾶς καὶ δικαιοῦνται ἐπιδοτήσεως κατὰ τὰ εἰδικώτερον διὰ κανονισμοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ, ἐγκρινομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁριζόμενα».

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως προβάλλεται, ὅτι οὐχὶ νομίμως καὶ δὴ καθ' ὑπέρβασιν τῆς ἀνωτέρω ἐν ἄρθρῳ 12 § 1 τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἐξουσιοδοτήσεως ἡ προσβαλλομένη κανονιστικὴ ἀπόφασις ὁρίζει (ἄρθρ. 1), ὅτι εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν ὑπάγονται οἱ εἰς μηχανοκίνητα μέσα ἁλιείας ἀπασχολούμενοι ἁλιεργάται. Ὁ λόγος ὅμως οὗτος ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι ἐν τῷ ὡς εἴρηται ἄρθρῳ 12 § 1 τοῦ ν.δ. 2961/1954 ὁρίζεται, ὅτι εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν ὑπάγονται οἱ ἁλιεῖς, ἄνευ περαιτέρω διακρίσεως, εἰς τὴν γενικὴν δὲ ταύτην ἔννοιαν περιλαμβάνονται κατὰ κύριον λόγον, ἐν ὄψει καὶ τῆς ἐν ἄρθρῳ 11 § 1 γενικῶς περὶ τῶν εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀσφάλισιν ὑπαγομένων προσώπων διατάξεως τοῦ ν.δ. 2961/1954, οἱ εἰς μηχανοκίνητα μέσα ἁλιείας ἀπασχολούμενοι ἁλιεργάται, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐξηρτημένην ἐργασίαν παρέχοντα πρόσωπα.

Κατὰ τὴν ἐξ αὐτῆς τῆς διατυπώσεως τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 § 1 τοῦ ν.δ. 2961/1954 προκύπτουσαν ἔννοιαν αὐτῆς τὰ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν ἁλιείας καὶ δὴ τὰ τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν δύνανται νὰ ρυθμίζωνται διὰ τοῦ αὐτόθι προβλεπομένου κανονισμοῦ καὶ κατ' ἀπόκλισιν ἔτι ἀπὸ τῶν γενικῶν διὰ τοὺς λοιποὺς ἠσφαλισμένους ὁρισμῶν τοῦ ν.δ. 2961/1954. Ἀπορριπτέος εἶναι ὅθεν ὡς ἀβάσιμος ὁ λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν οὐχὶ νομίμως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὡρισεν (ἄρθρ. 2 § 1) τὴν καταβλητέαν διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας τῶν ἁλιεργατῶν εἰσφορὰν κατὰ 0,5 ο/ο ἀνωτέραν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ ὡς εἴρηται νομοθ. διατάγματος γενικῶς προβλεπομένης.

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως προβάλλεται περαιτέρω, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὁρίσασα τὴν διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας τῶν ἁλιεργατῶν εἰσφορὰν κατὰ 0,5 ο/ο ἀνωτέραν τῆς διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν λοιπῶν μισθωτῶν προβλεπομένης, ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 3

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΟΙ ΕΙΣ ΕΙΣΦΟΡΑΣ

Έννοια ὑποχρέων εἰς εἰσφορὰς Ἐπικουρικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν

Ὑπαγωγὴ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν.Δ. 2963/1954 «περὶ ἱδρύσεως Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας» ἁπάντων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν τῶν παρεχόντων πρόσθετον προστασίαν ἐπὶ πλέον τῆς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῶν λοιπῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως παρεχομένης, ἐν οἷς καὶ οἱ αὐτασφαλιστικοὶ τοιοῦτοι, ἐφ' ὅσον καὶ οὗτοι παρέχουν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν καὶ ἀδιαφόρως ἂν οἱ πόροι αὐτῶν ἀποτελοῦνται ἐξ ἐργατικῶν εἰσφορῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐξ ἐργοδοτικῶν τοιούτων. — Ὑπαγωγὴ ἐπομένως εἰς ὑποχρέωσιν καὶ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν.

Τὰ τῆς παροχῆς ἐργατικῆς κατοικίας, τῶν ὑποχρέων εἰς καταβολὴν εἰσφορῶν κλπ. ρυθμίζει τὸ ν.δ. 2963/1954 «περὶ ἱδρύσεως Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας» (ΕΕΔ 13, 1000).

Τὰ τῆς εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν κλπ. ρυθμίζει ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10218/1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθεὶς Κανονισμός (ΕΕΔ 13, 1209) (περὶ τῶν ἐγκύρων καὶ ἀκύρων διατάξεων αὐτοῦ βλέπε τὴν Σ.Ε. 741/1955, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς Κ. Δάμης, ΕΕΔ 14, 1204).

Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων ἐργοδοτῶν διὰ κρατήσεις ἐκ τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων προνοεῖ ἡ ὑπ' ἀριθ. 45186/1951 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 13, 1230).

Περὶ τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰσφορᾶς καὶ διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, τὸ συνδεόμενον μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως ἐκ δημοσίου δικαίου, ἀσχολεῖται ἡ Σ.Ε. 741/1955, Ὁλομελείας, ἔνθ' ἀνωτ.

Ἐκ τῆς παρατεθειμένης ἤδη ἀποφάσεως εἶναι, εἰς ἣ ἔννοια τῶν κατὰ τὸ ν.δ. 2963/1954 ὑποχρέων εἰς εἰσφορὰς Ἐπικουρικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν (περὶ αὐτοῦ βλέπε καὶ Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους (εἰσηγητὴς Κ. Καμπουράκογλου, ΕΕΔ 14, 853).

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1613/1955, Ὁλομελείας.

Πρόεδρος ὁ κ. **Σ. Σολεώτης**
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος **Δ. Μαρτίδας**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Ζούκας, Γ. Μυλωνᾶς, Δ. Χωρὶς Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Δ. Παπαγεωργίου.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1631 τῆς 4/8.1.1951 νόμου ἱδρύθη Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν (Ο.Ε.Α.Σ.) καὶ Ὑπαλλήλων Γραφείων Κοινῶν Ταμείων Ἰδιωτικῶν Λεωφορείων, ὡς σκοπὸς τοῦ ὁποίου ὡρίσθη ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ νόμου ἡ χορήγησις ἐφ' ἅπαξ ἢ περιοδικῶν παροχῶν εἰς τὰ κατὰ τὸ ἑπακολουθοῦν ἄρθρ. 3 ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ κλπ. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 8 πόροι τοῦ Ταμείου εἶναι ἀποκλειστικῶς μηνιαία εἰσφορὰ τῶν ἠσφαλισμένων ἴση πρὸς 5 ο/ο ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν των καὶ αἱ τακτικαὶ ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ Ταμείου πρόσοδοι.

Δι' ἑτέρου ν.δ. ὑπ' ἀριθ. 2963 τῆς 20/24.8.1954 συνέστη Αὐτόνομος Ὀργανισμὸς Ἐργατικῆς Κατοικίας, οὗ σκοπὸς εἶναι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου, ἡ παροχὴ κατοικίας εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους, συνδεομένους μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς καὶ ὑπαλλήλους νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου. Διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὡρίσθησαν ὡς πόροι διὰ τὴν ἐπιτευξιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ ἐπιδιωκομένων σκοπῶν, πλὴν ἑτέρων, τὸ 1/5 τῆς καταβαλλομένης ἐργοδοτικῆς καὶ ἐργατικῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ τῶν Ὀργανισμῶν Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, «ὡς εἰδικώτερον ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἤθελεν ὁρίσει» (§ 1, στοιχ. γ' ἄρθρου).

Ἐν ὄψει τοῦ τελευταίου τούτου νόμου ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. Φ. 45186/1/43 τῆς 21.9.1954 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ὡρίσθη, ὅτι εἰς τὴν ὑπὸ στοιχ. γ' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου εἰσφορὰν ὑπὲρ τοῦ Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας ὑποχρεοῦνται ἅπαντες οἱ Ὀργανισμοὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 11347 Ε 545 τῆς 15.2.1955 πρᾶξις τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Σύνδεσμον Ὑπαλλήλων τοῦ

τοῦ Συντάγματος καθιερουμένην ἀρχὴν τῆς ἰσότητος. Καὶ ὁ λόγος ὅμως οὗτος ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι οἱ ἁλιεργάται τελοῦσιν ὑπὸ εἰδικὰς συνθήκας ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς (ἀπασχόλησις καθ' ὡρισμένας ἐποχὰς τοῦ ἔτους, ἀμοιβὴ ἐπὶ ποσοστῷ ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν ἁλιευομένων ἰχθύων κλπ.), αἵτινες δύνανται νὰ δικαιολογήσωσι τὸν καθορισμὸν διαφόρου ὕψους εἰσφορᾶς διὰ τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν τούτων.

Ἐν ἐλλείψει εἰδικῆς περὶ τούτου ἐξουσιοδοτήσεως αἱ κανονιστικαὶ πράξεις τῆς διοικήσεως δὲν δύνανται νὰ προσδώσωσι εἰς ἑαυτὰς ἀναβρομικὴν ἰσχύν. Οὐχὶ νομίμως ἄρα ἐν προκειμένῳ, ἤτοι καθ' ὑπέρβασιν τῆς ἐν ἄρθρῳ 12 § 1 τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἐξουσιοδοτήσεως, μὴ συμπεριλαμβανούσης καὶ τὴν θέσπισιν ἀναβρομικῆς ἰσχύος διατάξεων, ἡ προσβαλλομένη κανονιστικὴ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὁρίζει ἐν μὲν τῷ ἄρθρῳ 7, ὅτι ἡ ἰσχὺς τοῦ δι' αὐτῆς θεσπιζομένου κανονισμοῦ ἀνατρέχει εἰς τὴν 26.8.1954, ἐν ἄρθρῳ 6 ὅτι ἀνακαλεῖται ἐξ ὑπαρχῆς ἡ προκληθεῖσα ὑπ' ἀριθ. Φ. 40612/3/54.8.12.1954 ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, τέλος δὲ ἐν ἄρθρῳ 2 § 3, ὅτι ὀφείλονται εἰσφοραὶ καὶ διὰ τὸ ἀπὸ 26.8.1954 μέχρι 31.1.1955 χρονικὸν διάστημα, ἐφ' ᾧ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας τυγχάνει ἀκυρωτέα κατὰ τὰς διατάξεις αὐτῆς ταύτης, δεκτῆς ἐν μέρει καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Ρύθμισις ὀφειλῶν ἐξ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν πρὸς τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. (Ὁδηγίαι ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 92/1956 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (*).

Διὰ τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 92)1956 Π.Υ.Σ. (Ἐφ. Κυβ. Τεῦχ. Α' 39)1956), ἧς ἡ ἐκτέλεσις ἐνεκρίθη παρὰ τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 27—1—1956, ρυθμίζονται ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ ἐφεξῆς καταβλητέα ἐπὶ καθυστερήσει τῶν εἰσφορῶν πρόσθετα τέλη, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐξόφλησις τῶν παλαιῶν ἐξ εἰσφορῶν ὀφειλῶν τῶν ἐργοδοτῶν, ὡς καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν ἐπιβλητέα πρόσθετα τέλη.

Ἐξαιρετικῆς σημασίας μεταρρύθμισις ἐπέρχεται διὰ τῆς πράξεως ταύτης εἰς τὸ σύστημα ὑπολογισμοῦ τῶν προσθέτων τελῶν ἐπὶ τῶν ἐφεξῆς καθυστερουμένων εἰσφορῶν, καταργουμένων τῶν ἀντιστοίχων διατάξεων τῶν §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 27 ἀ. ν. 1846)1951.

Διὰ τοῦ καθιερουμένου διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τῆς Π.Υ.Σ. νέου τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν προσθέτων τελῶν ἐλαφρύνεται ὁ συνεπὴς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις του ἐργοδότης, ὅστις συνέπεσε νὰ καθυστερήσῃ ἐπ' ὀλίγον τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν του, ἐπιβαρυνόμενος διὰ μικρᾶς προσαυξήσεως τῆς κυρίας ὀφειλῆς, ἀναλόγου πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς καθυστερήσεως, καὶ ὑφίσταται αὐτομάτως τὰς βαρείας συνεπείας τῆς μακροχρονίου καθυστερήσεως ὁ ἐκ συστήματος ἀποφεύγων νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς πρὸς τὸ Ἵδρυμα ὑποχρεώσεις του, ὅστις κατὰ τὸ παρελθὸν ἅμα τῇ παρόδῳ τῶν 30 ἡμερῶν προθεσμίας ἐφησύχασεν, ἀφοῦ τὸ ἐκ 10% πρόσθετον τέλος οὐδεμίαν πιθανότητα εἶχε νὰ αὐξηθῇ, ἐφ' ὅσον χρόνον δὲν ἤθελεν ἐπιβληθῇ σχετικὴ Π.Ε.Ε καὶ ἐπὶ ἕνα μῆνα μετὰ ταῦτην. Νῦν ἡ αὐτόματος ἀνὰ τριήμερον καὶ κατὰ μῆνα αὔξησις τοῦ ποσοστοῦ ἐπιβαρύνσεως θέλει ἀποτελέσει τὸ κίνητρον τῆς κατὰ τὸ δυνατὸν ταχυτέρας τακτοποιήσεως τῶν ἐκ συστήματος καθυστερούντων εἰσφορὰς ἐργοδοτῶν. Δὲν παραγνωρίζεται βεβαίως τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ τῆς νέας ρυθμίσεως θέλει ἐπέλθει ποιά τις ἐπιβάρυνσις τῶν ὑπηρεσιῶν ἐσόδων ἀπὸ ἀπόψεως ἐργασίας, αὕτη ὅμως συγκρινομένη πρὸς τὰ ἀγαθὰ ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ Ἱδρύματος καὶ τῶν καλῆς πίστεως ἐργοδοτῶν ἀποτελέσματα δὲν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπουσιώδης.

Κατωτέρω παρέχομεν λεπτομερεῖς ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῆς Π.Υ.Σ. ὁδηγίας:

Α' Ποσοστὰ προσθέτων τελῶν

1) Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τῆς

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 229.

Ὁ.Ε.Α.Σ., δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Ε.Α.Σ. καὶ Ὑπαλλήλων Γραφείων Κ.Τ.Ε.Λ., ὡς Ἐπικουρικὸς Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμός, ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν τῆς ἐξ 1/6 τῶν εἰσφορῶν ἡσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, ἀμφότεραι προσβαλλόμεναι διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Ε.Α.Σ. καὶ τοῦ Γ.Π., ἡσφαλισμένου παρὰ τῷ Ταμείῳ.

Ἀνεξαρτήτως ἂν ἀπαιτῆται, κατὰ τὴν διάξιν τοῦ ἄρθρ. 7 § 1 στοιχ. γ' τοῦ ν.δ. 2693, ἔκδασις κανονιστικῆς πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην ὑποχρεώσεων πρὸς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς καὶ ἂν ἡ ὑπ' ἀριθ. 45186 πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπέχουσα θέσιν τοιαύτης κανονιστικῆς ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, πάντως ἡ ἐπακολουθήσασα καὶ συμπροσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 11347/Ε 545/1955 πρᾶξις, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου καὶ τῆς διατυπώσεως αὐτῆς συνάγεται, δὲν ἀποτελεῖ ἁπλῆν ἔκφρασιν γνώμης τοῦ ἐποπτεύοντος τὸ Ταμεῖον, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου, Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀλλ' ἐπιβάλλει σαφῶς εἰς αὐτὸ τὴν καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς, οὕτω δ' ἔχουσα δέον νὰ θεωρηθῇ δημιουργοῦσα ὑποχρεωτικὴν ὡς πρὸς αὐτὸ νομικὴν κατάστασιν, παραδεκτῶς ἄρα προσβάλλεται αὕτη διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Ἐν τῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 1, στοιχ. γ', τοῦ ν.δ. ἐννοίᾳ τῶν Ὀργανισμῶν Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως περιλαμβάνονται, τοῦ νόμου μὴ διακρίνοντος, ἅπαντες οἱ Ἀσφαλιστικοὶ Ὀργανισμοί, οἱ παρέχοντες πρόσθετον προστασίαν, ἐπὶ πλέον τῆς ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τῶν λοιπῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως παρεχομένης, ἀποτελοῦσης τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ἐν τῇ Χώρᾳ ἐξασφαλιστέας προστασίας, ἐν οἷς καὶ οἱ αὐτασφαλιστικοὶ τοιοῦτοι, ἐφ' ὅσον καὶ οὗτοι παρέχουν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν, ταῦ στοιχείου τούτου ἀποτελοῦντος τὸ ἀποφασιστικὸν κριτήριον τῆς διακρίσεως. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ αἰτοῦν Ταμεῖον ὑπάγεται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ στοιχ. γ' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ., καθ' ὅσον, καίτοι οἱ πόροι αὐτοῦ ἀποτελοῦνται ἐξ ἐργατικῶν εἰσφορῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐξ ἐργοδοτικῶν τοιούτων, ἔχον οὕτω ἀσφαλιστικὸν χαρακτῆρα, δὲν παύει νὰ ἀποτελῇ ἐπικουρικὸν Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, ἀφοῦ ἡ παρεχομένη ὑπ' αὐτοῦ προστασία εἶναι ἐπικουρική. Νομίμως ἄρα ἐκρίθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ὑποχρεοῦται ταύτα εἰς τὴν καταβολὴν τῆς ἐξ 1/6 εἰσφορᾶς, ἀβασίμως συνεπῶς ἐλέγχονται πάντες οἱ ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου ἰσχυρισμοῦ ἐρειδόμενοι λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις ἀπορριπτέα οὕτω ἀποβαίνει, δεκτῆς γινομένης οὐσίᾳ τῆς ἀσκηθείσης παρεμβάσεως.

Π.Υ.Σ. καθορίζονται τὰ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἑ. καὶ ἑφεξῆς καταβλητέα ἐπὶ καθυστερήσει τῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν πρόσθετα τέλη.

Διὰ τῆς ἐν λόγῳ Π.Υ.Σ. δὲν θίγονται αἱ διατάξεις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 26 ἀ. ν. 1846)1951 καὶ τῶν §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τρόπου εἰσπράξεως εἰσφορῶν ταῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἑπομένως ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν αἱ ἑρμηνευτικαὶ τῶν διατάξεων τούτων ὁδηγίαι, αἱ παρασχεθεῖσαι διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 41661)8516)7—8—1953 καὶ 34435)1774)28—5—54 διαταγῶν ἡμῶν πρὸς ἅπαντα τὰ Ὑποκαταστήματα ὁδηγίαι, καθ' ἃς ἡ 30ήμερος προθεσμία τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 26 ἀ. ν. 1846)1951 ἀρχεται τὴν 1ην τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἐκείνου, καθ' ὃν παρεσχέθη ἡ ἐργασία, καὶ λήγει διὰ τῆς παρελεύσεως ὁλοκλήρου τῆς 30ής ἡμέρας τοῦ μηνὸς τούτου. Διὰ τὸν Φεβρουάριον ἡ λῆξις θὰ ἐπέλθῃ τὴν 1ην ἢ 2αν Μαρτίου ἀναλόγως διὰ δὲ τοὺς ἀριθμοῦντας 31 ἡμέρας μῆνας, κατ' ἐπιείκειαν διὰ τῆς συμπληρώσεως ὁλοκλήρου τῆς 31ης ἡμέρας. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει, ἂν ἡ τελευταία ἡμέρα εἶναι ἑορτάσιμος, διὰ τῆς παρόδου ὁλοκλήρου τῆς ἑπομένης ἐργασίμου. Εἰς τὰ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τῆς Π.Υ.Σ. ὁριζόμενα πρόσθετα τέλη ὑπόκεινται αἱ εἰσφοραὶ τῶν μισθολογικῶν περιόδων ἀπὸ 1—30)11)1955 καὶ μεταγενεστέρων, ἐφ' ὅσον αἱ πρῶται ἔχει νὰ καταβληθοῦν μέχρι 31—12—1955, τοῦ ἐκπροθέσμου αὐτῶν ἀρχομένου ἀπὸ 1—1—1956. Ὡσαύτως ὑπὸ τῶν αὐτῶν διατάξεων ρυθμίζονται τὰ πρόσθετα τέλη καὶ ἐπὶ τῶν εἰσφορῶν τοῦ δώρου Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους 1955—1956.

Δοθέντος ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐδεμία ἐπιρροὴ θέλει ἀσκῇ ἡ σύνταξις Π.Ε.Ε. ἐπὶ τοῦ ἐπιβλητέου ποσοστοῦ προσθέτων τελῶν, ἅτε τούτου αὐξανομένου αὐτομάτως, σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, αἱ ἑφεξῆς συντασσόμεναι Π.Ε.Ε. δέον ὅπως μὴ περιλαμβάνωσι καταλογισμὸν διὰ πρόσθετα τέλη, ἅτινα θὰ ὑπολογίζωνται εἰς τὸ σύναλλαγμα πλέον κατὰ τὴν ἐξόφλησιν τῆς σχετικῆς Π.Ε.Ε., πλὴν τῶν περιπτώσεων τῆς ἐκπροθέσμου ἀγορᾶς ἐνσήμων, δι' ἃς θὰ συντάσσεται Π.Ε.Π.Τ.

Εἰς τὰς Π.Ε.Ε. ὅμως δέον ὅπως αἱ ὀφειλαὶ διαχωρίζωνται κατὰ μῆνα, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι εὐχερὴς ὁ ὑπολογισμὸς τῶν προσθέτων τελῶν κατὰ τὴν κλίμακα τοῦ ἄρθρου 1 τῆς Π.Υ.Σ. Ἵνα δὲ παρακαμφθῶσιν αἱ τυχὸν ἀναφυόμεναι δυσχέρειαι κατὰ τὴν σύνταξιν Π.Ε.Ε. ἀφορώσας περιόδους περιλαμβανούσας πλείονας τοῦ ἑνὸς μῆνας, ὁσάκις ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης ἔχει καταβάλλει εἰσφορὰς ἐναντὶ τῆς περιόδου ταύτης, χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὸς ὁ προσδιορισμὸς τοῦ μηνός, εἰς ὃν ἀντιστοιχεῖ ἡ μερικὴ καταβολή, δέον ὅπως τὸ καταβληθὲν ποσὸν ἄγεται εἰς πίστωσιν τῶν ἐν ἀρχῇ μηνῶν τῆς Π.Ε.Ε.

2) Τὰ ποσοστὰ προσθέτων τελῶν κατ' ἄρθρον 1 τῆς Π.Υ.Σ. διὰ μὲν τὸ πρῶτον δίμηνον ὁρίζονται εἰς 1% δι' ἕκαστον τριήμερον καὶ εἰς 3% δι' ἕκαστον τῶν ἑπομένων τοῦ διμήνου μηνῶν, μὴ δυνάμενα ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ὑπερβῶσι τὰ 50% τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν.

Τὸ πρῶτον τριήμερον ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς λήξεως τῆς κατὰ τὴν § 3 τοῦ ἄρθρου 26 ἀ. ν. 1846)1951 30θημέρου προθεσμίας, ὡς ἀνωτέρω ἑρμηνεύθη, καὶ λήγει διὰ τῆς παρελεύσεως ὁλοκλήρου τῆς τρίτης ἡμέρας, ὁπότε ἐπιβάλλεται πρόσθετον τέλος 1%. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως ἡ ἔναρξις τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ πρώτου τριημέρου συμπέσῃ μὲ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ μηνός. Τοῦτο π.χ. θὰ συμβῇ προκειμένου περὶ τῶν εἰσφορῶν τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, αἵτινες εἶναι καταβλητέαι μέχρι καὶ τῆς 1ης Μαρτίου ἑ.ἐ.

Δοθέντος ὅτι ἕκαστον τριήμερον ἀποτελεῖ ἰδίαν προθεσμίαν, εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ τελευταία ἡμέρα τριημέρου τινὸς εἶναι ἑορτάσιμος, ὀφειλὴ ἐξοφλουμένη τὴν ἑπομένην ἐργάσιμον δὲν θὰ ἐπιβαρυνθῇ διὰ τοῦ 1% τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὸ τριήμερον τοῦτο. Ἐν συνεχείᾳ δι' ἕκαστον ἑφεξῆς συμπληρούμενον τριήμερον ἐπιβάλλεται πρόσθετον τέλος ἀνὰ 1% μέχρι συμπληρώσεως διμήνου, ὅπερ ἐν πάσῃ περιπτώσει θεωρεῖται συμπεπληρωμένον ἅμα τῇ παρόδῳ τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ δευτέρου μηνός. Οὕτω τὸ συναλλιῶν ποσοστὸν προσαυξήσεων τοῦ πρώτου συμπεπληρωμένου διμήνου θὰ ἀνέρχηται εἰς 20%, ἀσχέτως ἐὰν τὸ δίμηνον περιλαμβάνῃ 59, 60, 61 ἢ 62 ἡμέρας. Κατὰ συνέπειαν τὸ τελευταῖον τριήμερον τοῦ διμήνου συμπληροῦται ὑποχρεωτικῶς τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ δευτέρου μηνός, θεωρουμένου ἐν πάσῃ περιπτώσει ὡς τριήμερον, ἀσχέτως ἐὰν τοῦτο ἀπαρτίζηται ἀπὸ 2, 3, 4 ἢ 5 ἡμέρας. Π.χ. τὸ δίμηνον Φεβρουαρίου — Μαρτίου τρ. ἐ. περιλαμβάνει 20 πλήρη τριήμερα, δοθέντος ὅτι ἀπαρτίζεται ἀπὸ 60 ἡμέρας. Τὸ δίμηνον ὅμως Ἰουλίου — Αὐγούστου περιλαμβάνει 62 ἡμέρας, ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ 20 πλήρη τριήμερα καὶ δύο εἰσέτι ἡμέρας. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει αἱ ὑπολειπόμεναι μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν 19 τριημέρων 5 ἡμέραι τοῦ Αὐγούστου θὰ ληφθῶσιν ὡς ἓν τριήμερον συμπληρούμενον τὴν 31ην Αὐγούστου.

Ἐὰν ἡ καθυστέρησις συνεχίζηται καὶ πέραν τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διμήνου, τὸ ποσοστὸν προσθέτου τέλους θὰ προσαυξάνηται κατὰ 3% δι' ἕκαστον συμπληρούμενον ἑφεξῆς μῆνα καὶ διὰ δέκα μῆνας, ὅτε συμπληροῦται τὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ προσθέτου τέλους ἐκ 50%.

Β' Ρυθμισις καθυστερουμένων εἰσφορῶν

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ. ρυθμίζονται τὰ καταβλητέα πρόσθετα τέλη ἐπὶ τῶν καθυστερουμένων κατὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς εἰσφορῶν καὶ παρέχονται διευκολύνσεις τμηματικῆς ἐξοφλήσεως αὐτῶν εἰς τοὺς ὀφειλέτας ἐργοδότας.

1. Ἐντεῦθεν δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τῆς Π.Υ.Σ. εἶναι ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων, τῆς μὲν πρώτης ρυθμιζούσης τὰ ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ ἡμερομηνίας καὶ ἑφεξῆς ἐπιβλητέα πρόσθετα τέλη, τῆς δὲ δευτέρας τὰ ἐπὶ τῶν ἤδη καθυστερουμένων εἰσφορῶν παλαιῶν μισθολογικῶν περιόδων ἐπιβλητέα ἐφ' ἅπαξ τοιαῦτα, ὡς καὶ τὴν τμηματικὴν ἐξόφλησιν τῶν παλαιῶν ὀφειλῶν.

Δοθέντος ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι χρονικὸν κριτήριον χαρακτηρισμοῦ τῶν εἰσφορῶν ὡς καθυστερουμένων κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ Π.Υ.Σ. εἶναι ἡ ἡμερομηνία ἐκδόσεως ταύτης καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι

ὡς καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ θεωροῦνται αἱ μὴ καταβληθεῖσαι ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 26 § 3 ἀ.ν. 1846)1951 προθεσμίας (οὐχὶ δὲ αἱ ἀναγόμεναι εἰς μισθολογικὰς περιόδους μέχρι 31—12—1955, ἀφοῦ αὗται δὲν εἶναι καθυστερούμεναι κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς Πράξεως) ὡς τοιαῦται θὰ θεωρηθῶσι διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν περὶ ὧν ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ. προσθέτων καὶ τὴν κατὰ τὴν § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τμηματικὴν ἐξόφλησιν αὐτῶν, αἱ παλαιαὶ ἐξ εἰσφορῶν ὀφειλαὶ μέχρι καὶ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1955.

Ἐὰν εἰς τὰς συγκεκριμένας περιπτώσεις ἡ 30 Νοεμβρίου π. ἔ. δὲν ἀποτελῇ τὴν ἡμερομηνίαν λήξεως μισθολογικῆς περιόδου, ἀλλ' αὐτὴ ἐμπίπτει εἰς μισθολογικὴν περίοδον ἀρχομένην ἀπό τινος ἡμέρας τοῦ Νοεμβρίου καὶ λήγουσαν ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου, εἰς τὴν ρύθμισιν θὰ περιληφθοῦν αἱ μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἀμέσως προηγουμένης μισθολογικῆς περιόδου ὀφειλαί, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης προσφέρηται νὰ διαχωρίσῃ τὰς μέχρι 30 Νοεμβρίου ὀφειλομένας εἰσφορὰς, συντάσσων ἰδίας πρὸς τοῦτο καταστάσεις.

Αἱ κατὰ τ' ἀνωτέρω καθυστερούμεναι εἰσφοραί, ἀφαιρουμένων τῶν βάσει τῶν μέχρι τοῦδε ἰσχυουσῶν διατάξεων ἐπιβληθεισῶν προσαυξήσεων πάσης μορφῆς, θὰ ὑποβληθῶσι εἰς ἑφ' ἅπαξ πρόσθετον τέλος κατὰ τὴν ἐν § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ. κλίμακα, τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων ἐτῶν λαμβανουμένων ὡς ἡμερολογιακῶν τοιούτων.

Καὶ ἐνταῦθα ἐὰν ἡ λῆξις τῆς μισθολογικῆς περιόδου δὲν συμπίπτῃ πρὸς τὴν λῆξιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους (31 Δεκεμβρίου), ἤτοι ἐὰν ἡ συγκεκριμένη μισθολογικὴ περίοδος μετέχῃ δύο ἐτῶν καὶ δὲν καθίσταται ἐφικτὸς ὁ διαχωρισμὸς ταύτης κατὰ ἡμερολογιακὸν ἔτος, αὕτη θὰ θεωρηθῇ ἀνήκουσα εἰς τὸ ἔτος ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἐμπίπτει ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς ἡμερῶν της. Ἐπὶ ἴσου ἀριθμοῦ ἡμερῶν θὰ θεωρηθῇ ἀνήκουσα εἰς τὸ ἔτος ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἐμπίπτει ἡ ἔναρξις ταύτης.

Λυτστελεῖς ὀφειλαὶ ἐκ προσθέτων τελῶν ἀναγομένων εἰς μισθολογικὰς περιόδους, δι' ἃς κατεβλήθησαν ἤδη αἱ ἐφ' ὧν ταῦτα εἰσφοραί, δὲν ὑπάκεινται εἰς νέα πρόσθετα τέλη.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν: α) Ὅτι σκοπὸς τοῦ Νομοθέτου εἶναι ἡ ἐλάφρυνσις τῶν ἐργοδοτῶν ἀπὸ τῶν προσθέτων τελῶν παρελθουσῶν μισθολογικῶν περιόδων καὶ ἡ διευκόλυνσις τῆς ἐξοφλήσεως τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν καὶ συνεπῶς ὅτι ἀπόκειται εἰς τὴν βούλησιν αὐτῶν ἡ χρῆσις τῶν παρὰ τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ. παρεχομένων μειώσεων καὶ διευκολύνσεων, καὶ β) ὅτι, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τῆς Π.Υ.Σ. ρυθμίζουσι ἑκάστη κεχωρισμένως διαφορα θέματα, μὴ ἐπηρεάζουσαι ἀλλήλας, δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι ὁσάκις τὰ βάσει τῶν προϊσχυσάντων διατάξεων προσθετα τέλη τὰ ἀναγόμενα εἰς τὰς μισθολογικὰς περιόδους Ὀκτωβρίου 1955 καὶ πρωγενεστέρας εἶναι κατώτερα τῶν διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ. ὁριζομένων, δέον ὅπως ἐπιβάλλωνται τὰ κατώτερα ταῦτα, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης προσφέρεται εἰς τὴν ἄμεσον ἐξόφλησιν ὁλοκλήρου τῆς ὀφειλῆς, π.χ. περιπτωσις συντάξεως Π.Ε.Ε. κατόπιν καταγγελίας διὰ μισθολογικὰς περιόδους ἐτους 1952. Αἱ κατόπιν τῆς πραξεως ταύτης καταβαλλόμεναι εἰσφοραὶ θὰ ἐπιβαρυνθῶσι διὰ τῶν προσθέτων τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, οὐχὶ δὲ διὰ προσθέτου τέλους ἐκ 50%, ὡς ὁρίζει ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ., ἀφοῦ ταῦτα εἶναι ἀνώτερον τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1846)1951.

Εἰς ἣν ὅμως περίπτωσιν ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης, ποιούμενος χρῆσιν τῶν διατάξεων τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 1 τῆς Π.Υ.Σ., αἰτήσηται τὴν κατὰ δόσεις πληρωμὴν τῆς ὀφειλῆς, θὰ ἐπιβληθῶσιν ἀποκλειστικῶς τὰ πρόσθετα τέλη τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ., ἀσχέτως τοῦ ὁρισθησομένου διὰ τῆς οἰκείας ἀποφάσεως ἀριθμοῦ δόσεων.

Εἰδικώτερον, προκειμένου περὶ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Νοεμβρίου 1955, ἐπειδὴ αὗται καταλαμβάνονται τόσον ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1, ὅσον καὶ αὐτῶν τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ., εἰς ἣν περίπτωσιν αὗται περιληφθῶσιν εἰς τὴν κατὰ δόσεις πληρωμὴν τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν του ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ. θὰ ἐπιβαρυνθῶσι μὲ πρόσθετον τέλος 20%, ἄλλως θὰ ἐπιβληθῶσι τὰ πρόσθετα τέλη τοῦ ἄρθρου 1 τῆς Π.Υ.Σ. Οἰκοθέν νοεῖται ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως του οἰκείου ὀργάνου δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ παραιτηθῇ τῶν δόσεων προσφερόμενος εἰς τὴν ἄμεσον ἐξόφλησιν τῆς ὀφειλῆς, ἐφ' ὅσον ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τῆς Π.Υ.Σ. τυχὸν μείζονα διὰ προσθέτων τελῶν ἐπιβάρυνσιν αὐτῆς.

2. Ὡς εἴπομεν, διὰ τῶν §§ 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ. ὁρίζεται, τὴν κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου τούτου κεφαλαιοποίησιν τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν καὶ τὴν τμηματικὴν ἐξόφλησιν τούτων δέων νὰ ζητῇ ὁ ἐνδιαφερόμενος ἐργοδότης δι' αἰτήσεώς του, ὑποβαλλομένης εἰς τὸ κατὰ τὸν Κανονισμὸν Ἀναστολῶν ἁρμόδιον ὄργανα καὶ κατὰ τὴν καθιερωμένην διὰ τοῦ Κανονισμοῦ τούτου διαδικασίαν. Ὡς τοιαύτη δύναται νὰ θεωρηθῇ (ἐφ' ὅσον ἤθελε ζητήσει ταῦτα ὁ ἐνδιαφερόμενος) καὶ ἡ ὑποβληθεῖσα ἤδη αἴτησις διὰ τὴν κατὰ τὰς κοινὰς διατάξεις ρύθμισιν τῆς ὀφειλῆς. Αἱ αἰτήσεις αὗται εἶναι ἀπαράδεκτοι, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελε κατατεθῇ προηγουμένως τὴ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ Ἀναστολῶν ὁριζομένου παράβολου.

Προθεσμία διὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως περὶ κεφαλαιοποιήσεως τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν δὲν ὁρίζεται εἰς τὴν Π.Υ.Σ. Λαμβανομένου ὅμως ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ πρώτη δόσις εἶναι καταβλητέα τὸ ἀργότερον ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου 1956, ἕπεται ὅτι ἡ σχετικὴ αἴτησις δέον κατ' ἀρχὴν νὰ ὑποβληθῇ τὸ ἀργότερον μέχρι τῆς χρονολογίας ταύτης.

Καὶ αἱ ὑποβαλλόμεναι ὅμως αἰτήσεις μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην θὰ δύνανται νὰ γίνωσι δεκταὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀμέσου καταβολῆς τῶν δόσεων ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου καὶ ἑξῆς, οὐν τῇ προσθέτῳ ἐπιβαρύνσει ἑκάστης τῶν δοσέων τούτων διὰ τῶν προσθέτων τελῶν περὶ ὧν αἱ διατάξεις τῆς § 4 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ.

Ἡ κεφαλαιοποίησις καὶ ἡ ἐξόφλησις κατὰ δόσεις εἶναι δυνητικὴ δι' ἀμφοτερα τὰ μέρη καὶ κατὰ συνέπειαν τὰ ἁρμόδια ὄργανα τοῦ Ἱδρύματος δύνανται, ὁσάκις κρίνουσιν ὅτι δὲν δικαιολογεῖται ἡ καθυστέρησις ἐκ τῶν πραγματικῶν καὶ οἰκονομικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς τελεῖ ἡ ἐπιχείρησις, νὰ ἀπορρίψωσι τὴν αἴτησιν ἢ νὰ ὁρίσωσι τὴν εἰς ἐλαχίστας δόσεις ἐξόφλησιν ἢ νὰ ὁρίσωσι δόσεις ἀρχομένας ἐνωρίτερον τοῦ Ἀπριλίου 1956. Εἰς

οὐδεμίαν ὅμως περίπτωσιν αἱ δόσεις δύνανται νὰ εἶναι μείζονες τῶν 18.

Ὡσαύτως, κατ' ἐκτίμησιν τῶν οἰκονομικῶν κλπ. συνθηκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, τὸ ποσὸν ἑκάστης τῶν δόσεων δύναται νὰ ὁρίζηται μεγαλύτερον ἢ μικρότερον τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐξευρισκομένου διὰ τῆς διαιρέσεως τοῦ συνόλου τῆς ὀφειλῆς διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου ὀργάνου ὁριοθεισῶν δόσεων, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι ὁ χρόνος, ἐφ' ὃν θὰ καταβάλλεται τυχὸν μικρότερα δόσις, δὲν θὰ δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ ¼ τοῦ συνολικοῦ χρόνου ἐξοφλήσεως τῆς περὶ ἧς πρόκειται ὀφειλῆς.

3. Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 τῆς Π.Υ.Σ. ὀφειλέται τοῦ Ἱδρύματος, οἵτινες ὑπαγόμενοι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3213)1955 ἐτύχον ἀποφάσεως περὶ κεφαλαιοποιήσεως τῶν μέχρι 31.12.1954 ὀφειλομένων εἰσφορῶν καὶ ἐξοφλήσεως τούτων κατὰ δόσεις, δύνανται, ἂν συμφέρῃ αὐτοῖς, νὰ παραιτηθῶσι τῆς κατὰ τὸν ν. 3213)1955 κεφαλαιοποιήσεως καὶ νὰ ζητήσωσι τὴν ἐξ ὁλοκλήρου ρύθμισιν τοῦ σήμερον ἀπομένοντος ὑπολοίπου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πράξεως. Τῆς αὐτῆς εὐχερείας ἀπολαμβάνουσι καὶ οἱ τυχόντες διευκολύνσεων κατὰ τὰς κοινὰς διατάξεις.

Τὰ εἰς τὰς καταβληθείσας ὅμως μέχρι τοῦδε δόσεις ἀνήκοντα πρόσθετα τέλη οὔτε ἐπιστρέφονται, οὔτε συμψηφίζονται κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4. Ὡς εἶναι προφανές, τοιοῦτον συμφέρον ὠφελεῖται διὰ τὸν ὀφειλέτην μόνον εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις τὰ περιληφθέντα εἰς τὴν κεφαλαιοποίησιν πρόσθετα τέλη εἶναι σημαντικῶς ἀνώτερα ἀπὸ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Πράξεως προβλεπόμενα.

Οἰκοθεν νοεῖται ὅτι, ἀσχέτως τῶν ἀνωτέρω, οἱ κατὰ τὰ ὡς ἄνω ὀφειλέται δύνανται νὰ τύχωσι τῶν διευκολύνσεων τῆς Π.Υ.Σ. δι' ὀφειλὰς τοῦ ἔτους 1955, ἀσχέτως τῆς ρυθμίσεως τῶν πρὸ τοῦ 1954 ὀφειλῶν των βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3213)1955.

4. Ἡ μὴ καταβολὴ δόσεως τινος ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων καθορισθησομένων μέχρι τέλους τοῦ μηνός, δι' ὃν ἑκάστη ὀφείλεται, θὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν τὴν ἐπιβάρυνσιν μόνον ταύτης καὶ κατὰ τὸ τμῆμα αὐτῆς τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὴν κυρίαν ὀφειλὴν διὰ τῶν προσθέτων τελῶν, ὡς ταῦτα καθορίζονται ἐν § 4 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ. ἀσχέτως πρὸς τὰ δι' ὧν ἐπιβαρύνθη ἀρχικῶς ὁλόκληρος ἡ ὀφειλὴ τοιαῦτα.

5. Ἡ διὰ τῆς Π.Υ.Σ. παρεχομένη εὐχέρεια τμηματικῆς ἐξοφλήσεως τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν δὲν ἐμποδίζει τὸ Ἵδρυμα εἰς τὴν λῆψιν συντηρητικῶν μέτρων, ὁσάκις ἐπιβάλλεται τοῦτο κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ταμειακῆς Ὑπηρεσίας (ὡς π.χ. ὅταν ὑπάρχῃ κίνδυνος πτωχεύσεως τοῦ ὀφειλέτου ἢ θέσεως τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ ἀναγκαστικὴν διαχείρισιν ἢ πρόκειται περὶ ἐργοδότου καθυστεραύντος αὐχνὰ τὴν ἐξόφλησιν δόσεων ἢ τῶν τρεχουμένων εἰσφορῶν κλπ.). Ἀναστέλλεται ὅμως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῆς Π.Υ.Σ. πᾶν μέτρον ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, ὡς καὶ ἡ ὑποβολὴ μηνύσεων διὰ χρέη περιλαμβανόμενα εἰς τὴν Πρᾶξιν ταύτην, ἐφ' ὅσον ὁ ὀφειλέτης θὰ εἶναι ἐνήμερος εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δόσεων.

Προκειμένου ὅμως περὶ πλειστηριασμῶν προσδιορισθέντων ἤδη, ἡ ἀναστολὴ τῆς διεξαγωγῆς τούτων θὰ γίνηται ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς καταβολῆς ποσοῦ τινος, ὅπερ θὰ καθορίζῃ τὸ ἁρμόδιον ὄργανον καὶ ὅπερ θὰ ἀποτελῇ τὴν πρώτην δόσιν. Αἱ λοιπαὶ δόσεις θὰ δύνανται νὰ εἶναι ἐν συνεχείᾳ ταύτης ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου 1956 κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου.

Ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὡς ἄνω ὅρους θὰ δύναται νὰ ἀποφασίζηται ἡ συγκατάθεσις τοῦ Ἱδρύματος εἰς τὴν ἀναβολὴν τῆς ποινικῆς δίκης, διεξαγομένης κατόπιν ὑποβληθείσης ἤδη μηνύσεως, κατ' ἐξαίρεσιν τῶν ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀναστολῶν, ὡς πρὸς τὸ καταβλητέον πρὸ τῆς δίκης ποσόν.

6. Αἱ αἰτήσεις διὰ τὴν χορήγησιν δόσεων θὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ταμειακῆς Ὑπηρεσίας τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος, ὅστις θὰ ἐνεργῇ ἐπ' αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀναστολῶν ὁριζόμενα. Προκειμένου περὶ ὀφειλετῶν τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς αἱ αἰτήσεις θὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὸ ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα, Τοπικὸν ἢ Περιφερειακόν, καὶ δι' αὐτοῦ θὰ κατευθύνωνται πρὸς τὸ ἁρμόδιον διὰ τὴν λῆψιν ἀποφάσεως ὄργανον, ἀφοῦ προηγουμένως ζητηθῶσι σχετικὰ στοιχεῖα περὶ τῆς ὀφειλῆς ἀπὸ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον Ἐσόδων Ι.Κ.Α. κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε καθιερωμένα.

Πρὸς διευκόλυνσιν τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Δημοσίου Ταμείου εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ποσοῦ τῆς ὀφειλῆς δέον ὅπως συνιστᾶται εἰς τοὺς ὀφειλέτας καὶ ἀναγράφωσιν ἐπὶ τῶν αἰτήσεών των καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν οἰκείων πράξεων ἐπιβολῆς εἰσφορῶν.

Τέλος αἱ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Π.Υ.Σ. ἐγειρόμεναι ἐν τῇ πράξει ἀμφιβολίαι δέον ὅπως τίθενται ὑπ' ὄψιν ἡμῶν διὰ τὴν παροχὴν σχετικῶν ὁδηγιῶν (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 40/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Ρύθμισις καταβολῆς τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν πρὸς τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων. (Ὁδηγίαι ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 91/1956 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου(*).

1. Εἰς τὴν παρὰ τῶν διατάξεων τῆς ἀνωτέρω πράξεως προβλεπομένην ρύθμισιν ὑπόκεινται αἱ καθυστερούμεναι πρὸς τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους Ὀργανισμοὺς εἰσφοραὶ μόνον τῶν ἐκδοτῶν τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων. Ἐπομένως δὲν καταλαμβάνονται ὑπὸ τῶν διατάξεων αὐτῆς αἱ καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ ἐκδοτῶν περιοδικοῦ τύπου.

2. Ὡς καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ θεωροῦνται αἱ ἀναγόμεναι εἰς μισθολογικὰς περιόδους μέχρι καὶ τῆς 30 Νοεμβρίου 1955, ὡς τοῦτο ἐγένετο δεκτὸν παρὰ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ἱδρύματος (συν. 6127.1.1956) κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῆς αὐτῆς διατάξεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 92)1956 Π.Υ.Σ. (Ἐγκ. 40)11.2.1956).

3. Αἱ κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ ἀπαλλάσσονται ταύτας προσθέτου τέλους καὶ πάσης ἐν γένει προσαυξήσεως, ἐπιβαρύνονται δὲ ἀπὸ 1ης Φεβρουα-

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 220.

ρίου έ. έ. διά τοῦ νομίμου τόκου, ὅστις συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 21.8.1946 ὁ. δ. (Φ. Ε.Κ. Α' 243)1946) ἀνέρχεται εἰς ποσοστὸν 12% ἐτησίως. ('Αποφ. Δ. Σ. 9)10.2.1956 καὶ 11)21. 2.1956).

Ἐπίσης αὐτοὶ δέον νὰ καταβληθῶσι παρὰ τῶν ὑποχρέων εἰς 60 ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας ὑποχρεωτικῶς ἐντὸς τοῦ 'Απριλίου ἐ. ἔ.

4. Ὁ τόκος ὑπολογίζεται κατὰ τὴν ἐξόφλησιν ἑκάστης δόσεως καὶ πάντοτε ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ὡς ἀνωτέρω ἀναφέρεται. Πρόσθετα τέλη καταβληθέντα βάσει τῶν προϊσχυουσῶν διατάξεων δὲν ἐπιστρέφονται, οὐδὲ συμψηφίζονται.

5. Ἡ μὴ καταβολὴ δόσεώς τινος ἐντὸς τοῦ μηνός, ὃν αὐτὴ ἀφορᾷ, συνεπάγεται ἀνατροπὴν τῆς βάσει τῆς πράξεως γενομένης ρυθμίσεως, ἀναβιούσης ὁλοκλήρου τῆς ὀφειλῆς μετὰ τῶν ὡς ἐπεβαρύνετο εἰς τὸ παρελθὸν προσθέτων καὶ λοιπῶν προσαυξήσεων, ὡς ἐὰν μὴ εἶχε λάβει χώραν ἡ ρύθμισις. Δεδομένου ὅτι, κατὰ τὴν γενομένην παρὰ τοῦ Δ. Σ. δεκτὴν ἐρμηνείαν, διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ρυθμίσεως καθίσταται ἀμέσως ἀπαιτητὸν ὁλόκληρον τὸ χρέος, ἕπεται ὅτι ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος καταβολὴ δόσεώς τινος, συνεπάγεται τὴν ἀνατροπὴν πάσης μέχρι τοῦδε γενομένης ρυθμίσεως, εἴτε βάσει τῆς παρούσης, εἴτε βάσει προγενεστέρων διατάξεων, ὡς αἱ περὶ ὧν αἱ ὑπ' ἀριθ. 292)1954 καὶ 124)1955 ἡμέτεραι ἐγκύκλιοι.

6. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κατὰ τ' ἀνωτέρω ρύθμισις τῶν ὀφειλῶν ἐπέρχεται αὐτοδικαίως δυνάμει τῶν διατάξεων τῆς Πράξεως, οὐδεμία πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται αἴτησις τῶν ἐνδιαφερομένων, τῶν οἰκείων Ὑπηρεσιῶν ὑποχρεουμένων ὅπως οἰκοθεν ρυθμίσωσι τὰς περὶ ὧν ἡ Π.Υ.Σ. ὀφειλάς, γνωστοποιοῦσαι τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν ἐγκαίρως εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους.

7. Αἱ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 292)1954 καὶ 124) 1955 ἡμετέρων ἐγκυκλίων παρασχεθεῖσαι ὁδηγίαι ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 24 ν. δ. 3083)1954 καὶ τοῦ ἄρθρου 15 ν. 3210)1955 ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν, καθ' ὅ μέρος δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰς διὰ τῆς παρούσης παρεχομένας ὁδηγίας. Εἰδικώτερον ἡ ἐν τελ. παραγράφῳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 124)1955 ἐγκυκλίου ἀπόφασις Δ. Σ. δέον νὰ τύχῃ ἀναλόγου ἐφαρμογῆς καὶ ἐν προκειμένῳ (*'Εγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 77/1956 Διοικήσεως Ι. Κ. Α. πρὸς τὰ 'Υποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τῶν ἰατρῶν, δικηγόρων καὶ μηχανικῶν τῶν παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς νομικὰ ἢ φυσικὰ πρόσωπα ἐπὶ παγίῳ περιοδικῇ ὁμοιβῇ.

Καθ' ἃ ἐγνώρισεν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 940)) 3154)21.1.1956 ἐγγράφου του ὁ 'Οργανισμὸς 'Απασχολήσεως καὶ 'Ασφαλίσεως 'Ανεργίας, τὸ Διοικητικὸν τούτου Συμβούλιον κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 8.12.1955 ἀπεφάνθη, ὅτι κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν. δ)τος 296))1954 οἱ ἰατροί, δικηγόροι, μηχανικοὶ καὶ λοιποὶ ἀσκοῦντες ἐλευθέριον ἐπάγγελμα ἐπιστήμονες, παρέχοντες τὰς μὴ ξένας πρὸς τὸ ἐπάγγελμά των ὑπηρεσίας των πρὸς νομικὰ ἢ φυσικὰ πρόσωπα ἐπὶ παγίῳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ, ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, καθ' ὅσον ἐκ τῆς φύσεως τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀσκουμένης ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος ταῦτα δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸν κίνδυνον τῆς ἀνεργίας.

Συνεπῶς καὶ εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς γίνεται δεκτόν, ὅτι τὰ περὶ ὧν ἀνωτέρω πρόσωπα συνδέονται μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν των (φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου) διὰ σχέσεως παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ συνεπῶς ὑπάγονται εἰς τὴν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισιν ἀσθενείας ἢ τὴν τοιαύτην ἑτέρου 'Οργανισμοῦ ἀσφαλίζοντος κατὰ κυρίαν ἀσφάλισιν πρόσωπα παρέχοντα ἐξηρτημένην ἐργασίαν, θέλουσιν ἐξαιροῦνται τῆς κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ἀνεργίας ἀσφαλίσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς προστασίας τοῦ ν. 2054)1952 (ἐφεδρικὰ ἐπιδόματα).

Ἐφ' ὅσον, ὅθεν, κατεβλήθησαν ὑμῖν διὰ τὴν κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀσφάλισιν τῶν ῥηθέντων προσώπων εἰσφοραὶ διὰ χρονικὰς περιόδους ἀπὸ 25. 8.1954 καὶ ἐφεξῆς, δέον ὅπως μεριμνήσητε διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τούτων κατὰ τὰ κεκανονισμένα. (*'Εγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 28)1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ 'Υποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Προθεσμία καταβολῆς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.

Κοινοποιοῦμεν ὑμῖν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθ. 390)20—2—1956 γνωμοδότησιν τῆς Νομικῆς 'Υπηρεσίας τοῦ 'Ιδρύματος περὶ τοῦ ἐν περιλήψει θέματος, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα:

Συμφώνως πρὸς ταύτην ἡ προθεσμία καταβολῆς τῶν πρὸς τὰ ἡμέτερον 'Ίδρυμα εἰσφορῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Ν.Π.Δ.Δ. εἶναι ἡ 30ὴ ἡμέρος τοῦ ἄρθρου 26 § 3 ἀ. ν. 1846)1951, παρεκτεινομένη εἰς 60 ἡμέρας κατὰ τὰ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 25972)4472)21—5—1952 γενικῷ ἐγγράφῳ ἡμῶν ὁριζόμενα (Δελτίον ΙΚΑ Β', τεύχ. 5, σελ. 226). Πέραν ὅμως τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω προθεσμιῶν οὐδεμία ἑτέρα τοιαύτη δι' οὐδένα λόγον παρέχεται, μὴ χωρούσης ὁπωσδήποτε ἀναστολῆς τῶν προθεσμιῶν τούτων, τῶν ἀντιθέτων ὁδηγιῶν τῆς μνησθείσης γενικῆς διαταγῆς ἡμῶν τοῦ λοιποῦ μὴ ἐφαρμοζομένων (*'Εγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 76)1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ 'Υποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

'Αριθ. Πρωτ. 390

'Εν 'Αθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1956

Πρὸς

Τὸν Κλάδον Οἰκον. 'Υπηρεσιῶν

Διεύθυνσιν 'Εσόδων

Παρ' ἡμῖν

Ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7040)6156)26—1—1956 ὑμετέρου ἐγγράφου ὑποβαλλομένου ἐρωτήματος σᾶς γνωρίζομεν, ὅτι ἡ διάταξις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὸ Δημόσιον, μὴ συγχωρουμένης ὅμως ὁπωσδήποτε καθυστερήσεως πέραν τῆς ἑξηκουθημέρου προθεσμίας, μεθ' ἣν ἐπέρχονται αἱ ἐκ τοῦ νόμου συνέπειαι.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος

Δ. Μαλαγαρδὴς

Χρόνος καταβολής τῶν εἰσφορῶν ἐπὶ τοῦ δώρου τῶν μισθωτῶν Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους 1955-1956.

Διακρινίζοντες τας δια τῆς ὑπ' ἀριθ. 340)1912—1955 ἐγκυκλίου ἡμῶν(*) παρασχεθείσας ἐπὶ τῆς καταβολῆς τοῦ δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους 1956 ὁδηγίας, ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω δώρου, γνωρίζομεν τὰ κάτωθι.

Ὡς εἰς τὰς κατωτοιηθείσας διὰ τῆς ἐν ἀρχῇ ἡμετέρας ἐγκυκλίου ὑπουργικὰς ἀποφάσεις περὶ δώρου ὁρίζεται, ταῦτα ἔδει νὰ καταβληθῇ εἰς δύο δόσεις ἐντὸς τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου 1955 καὶ Ἰανουαρίου 1956, μὲ τὴν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 74960)13—12—1955 ἀποφάσει διακρισιν ὅτι ἂν τοῦτο εἶναι κατώτερον τῶν δρχ. 650 καταβάλλεται ὁλόκληρον ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου 1955.

Ἐντεῦθεν ἀνεφύησαν ἀμφιβολίαι ἀπὸ ποίας ἡμερομηνίας ἀρχεται ἡ 30ήμερος προθεσμία τοῦ ἄρθρου 26 § 3 ἀ.ν. 1846)1951 διὰ τὴν καταβολὴν τῶν ἐπ' αὐτοῦ εἰσφορῶν.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν: α) Ὅτι, συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, αἱ πρὸς τὸ ἡμέτερον Ἵδρυμα εἰσφοραὶ δέον ὅπως καταβάλλωνται ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνός, καθ' ὃν παρεσχέθη ἡ ἐργασία καὶ ἐν προκειμένῳ, καθ' ὃν ἦτο καταβλητέον τὸ δῶρον καὶ β) ὅτι εἰς ἃς περιπτώσεις τὸ δῶρον καταβάλλεται εἰς δύο δόσεις ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ προκαταβολὴν ἐπὶ τοῦ δ-λου ποσοῦ, τὸ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8)3—2—1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ ἀπεδέχθη τὴν ἑρμηνείαν καθ' ἣν: 1) Ἐὰν τὸ δῶρον καταβληθῇ εἰς δύο δόσεις ἢ ἦτο καταβλητέον εἰς δύο δόσεις, ἀλλὰ κατεβλήθη ἐξ ἐλευθεριότητος τοῦ ἐργοδότου ὁλόκληρον κατὰ μῆνα Δεκέμβριον π.ἔ., ἡ προθεσμία τοῦ ἄρθρου 26 § 3 ἀ. ν. 1846)1951 ἀρχεται ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνός, καθ' ὃν κατεβλήθη ἡ ἦτο καταβλητέα ἡ δευτέρα δόσις τοῦ δώρου, ἤτοι ἐν προκειμένῳ ἀπὸ τῆς Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. καὶ 2) ἐὰν ἐκ τῆς οἰκείας ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὁρίσταται ὑποχρεώσεις καταβολῆς αὐτοῦ ἐξ ὁλοκλήρου κατὰ μῆνα Δεκέμβριον π.ἔ., ἡ κατὰ τ' ἀνωτέρω προθεσμία ἀρχεται τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 83 1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα καθ' Ι.Κ.Α.*).

Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας μισθωτῶν Δημοσίου.

Ἐξ ἀφορμῆς ἀνακυψάντων ἐν τῇ πράξει ζητημάτων ἐν σχέσει μὲ τὴν ὑποχρέωσιν ἢ μὴ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν πρὸς καταβολὴν τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 3198)1955 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως εἰς τὸ παρ' αὐτῶν ἀπολυομένου πάσης φύσεως προσωπικὸν τὸ συνδεόμενον μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι τὸ Δ.Σ. τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 23)2)1956, ἀποδεχθὲν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1395)1955 γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ἧς ἀπόσπασμα κοινοποιοῦμεν κατωτέρω, (**) ἀπεφάσισεν ὅπως ἑρμηνεύηται τὸν ν. 3198)1955 ὡς μὴ ἐπενεγκόντα μεταβολήν τινα ἐν σχέσει πρὸς τὰ πρὸ αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. 118)1945 (ἄρθρ. 9) ἰσχύοντα, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ θέμα τοῦτο. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, τροποποιουμένης τῆς ὑπ' ἀριθ. 14)24—9—1955 ἡμετέρας ἐγκυκλίου (*), γνωρίζομεν ὑμῖν τὰ ἀκόλουθα:

Αἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως προσωπικοῦ, συνδεομένου μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς καταβολὴν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 3198)1955 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112)1920 ἢ τοῦ δ. δ. 16—18)7)1920, ἀλλὰ τῆς ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976)1947 Πράξεων Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἀ.ν. 913)1949), ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, ἡ μὴ καταβολὴ τῆς ὁποίας δὲν συνεπάγεται πάντως ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεως. Οὕτω δέον ὅπως αἱ Ὑπηρεσίαι ὑμῶν χωρῶν εἰς τὴν ἐπιδότησιν τῶν ἐκ τοῦ Δημοσίου ἀπολυομένων ἠσφαλισμένων, ἄνευ ἐρεύνης περὶ τῆς ἐκ μέρους ταύτου καταβολῆς ἀποζημιώσεώς τινος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑποχρέωσιν ἢ μὴ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως προσωπικοῦ, ὡς ἀνωτέρω, πρὸς τήρησιν τῶν λοιπῶν διατυπώσεων τοῦ ν. 3198)1955, ἤτοι τῆς κοινοποιήσεως ἐγγράφου καταγγελίας εἰς τὸν ἀπολυόμενον καὶ ὑποβολῆς ἀναγγελίας εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τὸ οἰκεῖον Γ.Ε.Ε., γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι αἱ ἐπὶ τῶν κοινῶν ἐργοδοτῶν ἰσχύουσαι σχετικαὶ διατάξεις δέον ὅπως ἐφαρμόζωνται καὶ ἐπὶ τῶν ἀπολυομένων μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ τυχὸν παράλειψις τῶν διατυπώσεων τούτων, ὡς καὶ τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῶν μνημονευθεισῶν ἀνωτέρω Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δὲν ἐπάγεται καὶ ἐν προκειμένῳ ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεως ἢ ἕτεραν ἀστικὴν κύρωσιν εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ μόνην πειθαρχικὰς κυρώσεις κατὰ τῶν ὑπευθύνων ὀργάνων.

Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω δέον ὅπως χωρήσητε εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐκκρεμῶν παρ' ὑμῖν περιπτώσεων, ὡς καὶ εἰς τὴν οἰκείαν ἀνάκλησιν τῶν ὑπὸ σειρὰν προγενεστέρων ἡμῶν ὁδηγιῶν ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται θέματος ἐκδοθεισῶν ἀπορριπτικῶν ἀποφάσεων. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 81 1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ*).

Ζητήματα ἀφορῶντα τὴν διαδικασίαν καταβολῆς τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας.

Πρὸς τὸν σκοπὸν ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν, ἀνακυψάντων ἐν τῇ πράξει, παρέχομεν ὑμῖν τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας:

1) Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 27 §§ 1 καὶ 6 τοῦ ν. δ. 2961)1954 ὁ ἄνεργος, ἵνα τύχῃ ἐπιδόματος ἀνεργίας, δέον ὅπως ἀναγγείλῃ τὴν ἀνεργίαν του εἰς τὴν Τ.Υ. ἢ τὸ Ὑποκατάστημα τῆς κατοικίας ἢ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἀπασχολήσεως, ἁρμοδίου δὲ ὀργάνου διὰ τὴν ἀποδοχὴν ἢ μὴ τῆς αἰτήσεως του τυγχάνει ὁ διευθυντὴς τοῦ ὡς ἄνω Ὑποκαταστήματος.

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 47.

(**) Βλέπε αὐτὴν πλήρη ἐν ΕΕΔ 15, σελ 67 ἑπ.

(*) ΕΕΔ 14, σελ. 1287 ἑπ.

Οὕτω κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν, ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ τόπος ἀπασχολήσεως δὲν συμπίπτει μὲ τὸν τόπον κατοικίας τοῦ ἠσφαλισμένου, ἡ ἐπιδότησις τούτου δύναται νὰ ἐγκριθῇ παρὰ τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς κατοικίας, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως δικαιολογητικά, ἐνημερουμένου σχετικῶς τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς περιοχῆς, εἰς ἣν ἔλαβε χώραν ἡ ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀποφυγὴν παραλλήλων ὑπηρεσιακῶν ἐνεργειῶν ἢ καὶ διπλοπληρωμῶν.

Ἄλλως, ἤτοι ἐὰν ἡ ἀναγγελία τοῦ ἀνέργου ὑπεβλήθη εἰς τὸ παρ' ᾧ ἔλαβε χώραν ἡ ἀπασχόλησις Ὑποκατάστημα, δύναται τοῦτο νὰ προβῇ εἰς ἔκδοσιν ἀποφάσεως καὶ ἀκολούθως νὰ ἐγκρίνῃ τὴν μεταφορὰν τῆς ἐπιδοτήσεως.

2. Ὡς γνωστόν, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας ἢ στρατεύσεως, ἐπιτίθεται ἐπὶ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου εἰδικὴ σφραγίς, ἀναγραφομένου τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς ἐπιδοτήσεως.

Ἐπειδὴ διὰ τὴν ἐκ μέρους τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἢ ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἀναγνώρισιν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως ὡς ἡμερῶν ἐργασίας, εἰς ἃς περιπτώσεις ἐν τῇ κειμένῃ νομοθεσίᾳ προβλέπεται τοῦτο, ἀπαιτεῖται ὁ ἀκριβὴς ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας ἢ στρατεύσεως, συνιστῶμεν ὅπως ἐφεξῆς ἐπὶ τῆς σφραγίσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου ἀναγράφηται, πλὴν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, καὶ ὁ ἐν λόγῳ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως. Σχετικῶς μὲ τὴν προσμέτρησιν ἢ μὴ εἰς τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας ἐπιδοτήσεως καὶ τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ὁ ἠσφαλισμένος δὲν εἰσέπραξε ὀφειλόμενον αὐτῷ ἐπίδομα λόγῳ παραγραφῆς ἢ στερήσεως, παραπέμπομεν εἰς τὴν § 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)3—2—1955 ἡμετέρας ἐγκυκλίου.

3. Ἐν σχέσει μὲ τὰς παρὰ τῶν ἠσφαλισμένων ἐπιβαλλομένας ἡμῖν ἐναντάσεις κατ' ἀπορριπτικῶν ὑμῶν ἀποφάσεων, τὴν κοινοποίησιν τῶν ἐπὶ τούτων ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τὴν καταβολήν, ἐν περιπτώσει ἐγκρίσεως, τοῦ ὀφειλομένου ἐπιδόματος παραγγέλλομεν ὑμῖν τὰ κάτωθι:

α) Ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων ὑμῖν αἰτήσεων διὰ καταβολὴν ἐπιδόματος ἀνεργίας ἢ στρατεύσεως δέον ὅπως ἐρευνῶνται ἅπασαι αἱ προϋποθέσεις ἐπιδοτήσεως καὶ, ἐφ' ὅσον ἐκδίδεται ἀπορριπτικὴ ἀπόφασις, αὕτη δέον νὰ περιλαμβάνῃ ὅλας τὰς αἰτίας ἀπορρίψεως, οὕτως ὥστε νὰ ἀποφεύγηται τὸ ἄτοπον τῆς μετὰ μακρὰν διαδικασίαν καὶ πάροδον χρόνου ἀποδοχῆς ἐνστάσεως τινος διὰ τὰ τοιοῦτον καὶ τῆς ἐκ μέρους τῆς ὑπηρεσίας ἐκ τῶν ὑστέρων ἐμφανίσεως ἑτέρου κωλύματος παρεμποδίζοντος τὴν ἐπιδότησιν, καίτοι τοῦτο ἔδει νὰ εἶχεν ἐρευνηθῇ καὶ νὰ εἶχεν ἐξ ἀρχῆς κριθῇ τόσον κατὰ τὴν πρωτόδικον, ὅσον καὶ τὴν εἰς δεύτερον βαθμὸν ἐκδικομένην ἀπόφασιν.

β) Ἐφ' ὅσον αἱ ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ. εἶναι ἐγκριτικαί, δέον ὅπως αὗται κοινοποιοῦνται ἀμέσως εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους, καταβάλληται δὲ παρὰ τῶν ὑπηρεσιῶν ὑμῶν μέριμνα, ἵνα ἡ καταβολὴ τοῦ δεδουλευμένου ἐπιδόματος γίνηται ἐντὸς δραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος, εἰδοποιουμένου τοῦ ἠσφαλισμένου περὶ τῆς ἡμερομηνίας πληρωμῆς διὰ τοῦ συντομωτέρου δυνατοῦ τρόπου. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 13/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ*).

Ἀναπροσαρμογὴ τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας χορηγουμένων ἐπιδομάτων ἀνεργίας:

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103)8924)25.2.1956 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 45)27.2.1956 τεῦχ. Β' φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐκηρύχθη ἐκτελεστή, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955, ἡ ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου περὶ αὐξήσεως μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων (*).

Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκτὸς τῶν ἄλλων:

α) Αὐξάνεται τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργατοτεχνίτου εἰς 42 δραχ., τῆς δ' ἀνειδικεύτου ἐργατοτεχνιτρίας εἰς δραχ. 32.

β) Αὐξάνονται γενικῶς τὰ μέχρι 70 δραχμῶν ἡμερομίσθια τῶν ἐργατοτεχνιτῶν, τῶν μὲν ἀνδρῶν κατὰ πέντε (5) δραχμάς, τῶν δὲ γυναικῶν κατὰ τρεῖς (3) δραχμάς.

γ) Αὐξάνονται οἱ μέχρι 1.500 δραχμῶν μηνιαίως μισθοὶ τῶν ἐπὶ μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ ἀμειβομένων μισθωτῶν κατὰ 15% γενικῶς.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καὶ δοθέντος ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 ν. 3464)1955 ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ κατώτερον ὅριον τοῦ ἡμερησίου ἐπιδόματος ἀνεργίας δὲν δύναται νὰ εἶναι ἔλασσον τῶν 2)3 τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἢ ἐργατρίας καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι τὸ ἐκ δραχ. 35 ἀνώτατον βασικὸν ὅριον ἡμερησίου ἐπιδόματος ἀναπροσαρμόζεται ἀναλόγως ἀνὰ πᾶσαν ἀναπροσαρμογὴν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἕπεται ὅτι:

1. Τὸ κατώτερον ὅριον ἐπιδόματος ἀνεργίας αὐξάνεται τῶν μὲν ἀνδρῶν εἰς εἴκοσι ὀκτὼ (28) δραχ., τῶν δὲ γυναικῶν εἰς δραχμὰς εἴκοσι μίαν (21).

2. Τὸ ἀνώτατον ὅριον βασικοῦ ἡμερησίου ἐπιδόματος αὐξάνεται ὡς ἑξῆς:

I. Ἐργατοτεχνῖται:

α) ἄρρενες δραχ. τεσσαράκοντα (40)

β) θήλεις δραχ. τριάκοντα ὀκτὼ (38)

II. Ὑπάλληλοι γενικῶς δραχ. τεσσαράκοντα (40)

Οὕτω μετὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω αὔξησιν τῶν ἐπιδομάτων, ἤτις ἀφορᾷ μόνον τοὺς ἀπὸ 24ης Ἰανουαρίου καὶ ἐφεξῆς ἀπολυομένους μισθωτούς, ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1956 ἡμετέρας ἐγκυκλίου κοινοποιηθεὶς πίναξ ὑπολογισμοῦ ἐπιδομάτων ἀνεργίας τροποποιεῖται κατὰ τὸν ἐπισυναπτομένον τῇ παρούσῃ τύπον (βλ. σελ. 393).

Δέον ὅθεν ὅπως ἔχητε ὑπ' ὄψιν ὑμῶν τὸν πίνακα τοῦτον ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας διὰ τοὺς ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας ἀπολυομένους μισθωτούς, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν πάντως ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν § 3 τοῦ ἄρθρου 21 ν. Δ. 2961)1954, διατηρουμένων ἐν ἰσχύι καὶ μετὰ τὸν ν. 3464)1955, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει τὸ καταβαλλόμενον εἰς τὸν ἠσφαλισμένον ἐπίδο-

(Συνέχεια ἐκ τῆς 394 σελ(δος)

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 291 ἐπ.

ΠΙΝΑΞ ὑπολογισμοῦ ἐπιδομάτων ἀνεργίας διὰ τοὺς ἀπὸ 24.1.1956 ἀπολυομένους μισθωτούς

Ἡμερομηνία	Τ.Η.	Ἐργάτ. ὑπάλλ.			1Μ		2Μ		3Μ		4Μ		5Μ		6Μ		7Μ		8Μ		9Μ	
			Α	Γ	Α	Γ	Α	Γ	Α	Γ	Α	Γ	Α	Γ	Α	Γ	Α	Γ	Α	Γ	Α	Γ
12.50	10	Ε	7	7	Οὐδεμία προσαύξησις																	
		Υ	7	7																		
12.51 — 17.50	15	Ε	10.5	10.5																		
		Υ	10.5	10.5																		
17.51 — 22.50	20	Ε	14	14																		
		Υ	14	14																		
22.51 — 27.50	25	Ε	17.5	17.5																		
		Υ	17.5	17.5																		
27.51 — 32.50	30	Ε	21	21																		
		Υ	21	21																		
32.51 — 37.50	35	Ε	24.5	21	24.5	23.10	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5
		Υ	24.5	21	24.5	23.10	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5	24.5
37.51 — 45	40	Ε	28	21	28	23.10	28	25.2	28	27.3	28	28	28	28	28	28	28	28	28	28	28	28
		Υ	28	21	28	23.10	28	25.2	28	27.3	28	28	28	28	28	28	28	28	28	28	28	28
45.01 — 55	50	Ε	28	21	30.8	23.10	33.6	25.2	35	27.3	35	29.4	35	31.5	35	33.6	35	35	35	35	35	35
		Υ	28	25	30.8	27.5	33.6	30	35	32.5	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35
55.01 — 65	60	Ε	28	24	30.8	26.4	33.6	28.8	36.4	31.2	39.2	33.6	42	36	42	38.4	42	40.8	42	42	42	42
		Υ	30	30	33	33	36	36	39	39	42	42	42	42	42	42	42	42	42	42	42	42
65.01 — 75	70	Ε	28	28	30.8	30.8	33.6	33.6	37.4	36.4	39.2	39.2	42	42	44.8	44.8	47.6	47.6	49	49	49	49
		Υ	35	35	38.5	38.5	42	42	45.5	45.5	49	49	49	49	49	49	49	49	49	49	49	49
75.01 — 85	80	Ε	32	32	35.2	35.2	38.4	38.4	42.6	41.6	44.8	44.8	48	48	51.2	51.2	54.4	54.4	56	56	56	56
		Υ	40	40	44	44	48	48	52	52	56	56	56	56	56	56	56	56	56	56	56	56
85.01 — 115	100	Ε	40	38	44	41.8	48	45.6	52	49.4	56	53.2	60	57	64	60.8	68	64.6	70	68.5	70	70
		Υ	40	40	44	44	48	48	52	52	56	56	60	60	64	64	68	68	70	70	70	70
115.01 καὶ ἄνω	130	Ε	40	38	44	41.8	48	45.6	52	49.4	56	53.2	60	57	64	60.8	68	64.6	72	68.4	76	72.2
		Υ	40	40	44	44	48	48	52	52	56	56	60	60	64	64	68	68	72	72	76	76

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 392)

μα ἀνεργίας (εἴτε μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, εἴτε, κατὰ μείζονα λόγον, τὸ βασικὸν μόνον) εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἀνώτερον τῶν 70% τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 25 § 2 α. ν. 1846 μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἐνδιαφερόμενος ἐάσει τῶν κατὰ τὸν χρόνον ἀπολύσεως ἀποδοχῶν αὐτοῦ, ἐξ οὗ παρέπεται ὅτι κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν νομίμως καταβάλλεται ἡμερομίσθιον ἔλασσον τῶν κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἀπόφασιν τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου κατωτάτων ὁρίων ἢ καθ' ἣν νομίμως κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 ἔχει καταταγῇ ὁ ἠσφαλισμένος εἰς κατωτέραν τυχὸν κλάσιν (π.χ. σερβιτόροι καὶ λοιποὶ μισθωτοὶ ἀμειβόμενοι μὲ κυμαινομένας ἀποδοχάς), καταβάλλεται ἐπίδομα, μὴ δυνάμενον ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ὑπερβῇ τὰ 70% τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς τοιαύτης μισθολογικῆς κατατάξεως.

Οὕτω ἐπὶ παραδείγματι καθαριστρια, ἥτις, καίτοι ὑπερβαίνουσα τὸ 17ον ἔτος ἡλικίας, λόγῳ περιωρισμένου ὡραρίου ἀπασχολήσεως, λαμβάνει ἡμερομίσθιον ἐκ δραχ. 16, τὸ καταβλητέον αὐτῇ ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀνέρχεται εἰς δραχ. 10,5· ὡσαύτως σερβιτόρος, καταταχεὶς εἰς τὴν Υ μισθολογικὴν κλάσιν (τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον δραχ. 30), δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὡς ἐπίδομα ἀνεργίας «καθ' ἡμέραν ποσὸν μεῖζον τῶν δραχ. 21, ἐνῶ τοῦ καταταγέντος εἰς τὴν IX κλάσιν (τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον δραχ. 60) τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας ὑπολογίζεται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἐπισυναπτομένῳ πίνακι ἀγαφερόμενα. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 9/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ).*

Ἀναπροσαρμογὴ τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας χορηγουμένων ἐπιδομάτων στρατεύσεως.

Κοινοποιοῦμεν ὑμῖν κατωτέρω ἀπόσπασμα τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103)1924)25—2—1956 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ 45)27—2—1956 τεῦχ. β' φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δι' ἧς ἐκηρύχθη ἐκτελεστή, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955, ἡ ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου περὶ αὐξήσεως μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων (*).

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, παρακαλοῦμεν ὅπως, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 3 ν. 519)1948, μεριμνήσητε διὰ τὴν κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀνωτέρω ἀποφάσει ὁριζόμενα ἀναπροσαρμογὴν τῶν παρ' ὑμῖν χορηγουμένων ἐπιδομάτων στρατεύσεως ν. 2054)1952 ἀναδρομικῶς ἀπὸ 24ης Ἰανουαρίου 1956.

Σχετικῶς παραπέμπομεν ὑμᾶς εἰς τὰς ὁδηγίας, αἵτινες ἔχουν παρασχεθῇ ὑμῖν διὰ τῶν ἐγκυκλίων 156)1952 § 7(**) καὶ 257)1954 § 9(***) τοῦ ΙΚΑ καὶ αἵτινες τυγχάνουν ἐφαρμοστέαι ἐν προκειμένῳ. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 7/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ).*

Ἐργατικὰ ἀτυχήματα εἰς ἠσφαλισμένους, ἀσχολουμένους προσκαίρως ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως.

Ἐπὶ περιπτώσεων ἀτυχημάτων, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν κατὰ τὴν ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως πρόσκαιρον ἀπασχόλησιν ἠσφαλισμένων, τῶν ὁποίων ὁ ἐργοδότης εὑρεύει ἐν κέντρῳ ἀσφαλίσεως, τῆς ἐρεύνης τοῦ ἀτυχήματος ἐπιλαμβάνεται τὸ πλησιέστερον πρὸς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α., εἰς τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰ ἄρθρον 22 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῆς Ἀρμοδιότητος, ὑποβάλλεται ἡ δήλωσις τοῦ ἀτυχήματος.

Διὰ τὸν περαιτέρω χαρακτηρισμὸν τοῦ ἀτυχήματος ὡς ἐργατικοῦ ἢ μή, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀρμόδια νὰ ἀποφασίζωσιν ἐπὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 § 3 τοῦ Κανονισμοῦ τούτου ἀναφερομένων «ὑποθέσεων ἀσφαλίσεως», ἐν αἷς περιλαμβάνεται ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀτυχήματος, εἶναι τὰ ἀσφαλιστικὰ ὄργανα, ἐν τῇ τοπικῇ περιφερείᾳ τῶν ὁποίων ἔχει τὴν κατοικίαν ἢ τὴν ἀπασχόλησίν του ὁ δικαιοῦχος, εὐνόητον δὲ εἶναι ὅτι, προκειμένου περὶ τοῦ ἀτυχήματος, κατὰ πρῶτον λόγον ἁρμόδιον εἶναι τὸ Ὑποκατάστημα τοῦ τόπου τῆς ἀπασχολήσεως, ἔνθα καὶ συνέβη τὸ ἀτύχημα.

Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἐν ἄρθροις 21—26 τοῦ Ἰδίου Κανονισμοῦ δὲν ὁρίζεται ἄλλως ἡ ἁρμοδιότης τῶν ἀσφαλιστικῶν ὀργάνων, προκειμένου περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν ἐκτὸς τῶν ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν συμβαινόντων ἀτυχημάτων, προφανὲς εἶναι, ὅτι, ὡς ἐπὶ τῶν προκειμένων περιπτώσεων, ἁρμόδιον, ἵνα ἀποφασίσῃ, εἶναι κατ' ἀρχὴν τὸ Ὑποκατάστημα, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ὁποίου ὁ ἠσφαλισμένος ἔχει τὴν ἐπαγγελματικὴν αὐτοῦ ἐξάρτησιν, δηλαδὴ ὁ τόπος τῆς ἕδρας τοῦ ἐργοδότου του, ὅστις χαρακτηρίζεται ἐν προκειμένῳ πλάσματι ὡς καὶ ὁ τόπος τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ παθόντος.

Ὅσάκις ὅμως ὁ παθὼν, μετακινηθεὶς εἰς τὸ πλησιέστερον πρὸς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος Ὑποκατάστημα παραμείνῃ ἐν τῇ περιοχῇ τούτου πρὸς περίθαλψιν, τότε, ἵνα μὴ καθυστερῇ ἡ πραγματοποίησις τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν ἐν ἀναμονῇ λήψεως ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς περιπτώσεως ὡς ἐργατικοῦ ἢ μὴ ἀτυχήματος, τὸ ἐν λόγῳ Ὑποκατάστημα, τὸ ὁποῖον ἐν προκειμένῳ συνιστᾷ τὸ Ὑποκατάστημα τῆς κατοικίας τοῦ δικαιούχου, θεωρεῖται ὅτι εἶναι ἁρμόδιον νὰ προβῇ καὶ εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἀτυχήματος. Εὐνόητον εἶναι, ὅτι εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις δὲν περιλαμβάνονται ἐκεῖναι, καθ' ἃς ἡ παραμονὴ τοῦ παθόντος εἰς τὸ πλησιέστερον πρὸς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος Ὑποκατάστημα εἶναι ἐντελῶς πρόσκαιρος, διὰ τὴν ἐπίδεσιν τραυμάτων, εἰς τὴν παροχὴν αὐτῶν ἐν γένει τῶν πρώτων βοηθειῶν. Εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις ἁρμόδιον διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἀτυχήματος εἶναι καὶ πάλιν ἐκεῖνο, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ὁποίου ἔχει τὴν ἕδραν του ὁ ἐργοδότης. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 31/1956 τῆς Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 231 ἐπ.
(**) ΕΕΔ 11, σελ. 767 ἐπ.
(***) ΕΕΔ 13, σελ. 1118 ἐπ.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΒΑΡΟΣ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ ΕΞΟΦΛΗΤΙΚΩΝ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΝ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος *('Υπουργείου Ἐργασίας): Ἐρωτᾶται η) ἂν ἡ μισθοδοσία τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων τῶν Ἐργατικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων ἐμπίπτῃ εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Ν. 2053/1952, καθ' ἣν τὸ ἐπὶ τῶν ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων λήψεως μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου χαρτόσημον βαρύνει ἐξ ἡμισείας τοὺς ἐργοδότας καὶ τοὺς ἐργαζομένους ὑπαλλήλους των, καὶ β) ἂν, ἐν καταφατικῇ περιπτώσει, δικαιοῦνται ἀναδρομικῶς καὶ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ὡς ἄνω Νόμου οἱ ἐν λόγῳ ὑπάλληλοι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ 1/2 ο/ο παρακρατηθέντος ὑπὸ τοῦ Ταμείου ἀχρεωστήτως χαρτοσήμου, ὅπερ θέλει βαρύνει τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Ταμείου.*

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμ. 1414/1955

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Τρ. Κοντοναούλος*
Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλαντζάκος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τάγας, Π. Σάββας, Δ. Κούγιας, Χ. Γεωργιόπουλος, Κ. Τυχεροπούλης, Δ. Λιγνάδης, Πάρεδροι.

Τὸ Συμβούλιον ἀπεδέχθη ὁμοφώνως τὴν εἰσήγησιν τοῦ Εἰσηγητοῦ, ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως: Ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3430/1955 ἐγγράφου τοῦ ἐν τῷ ἐρωτήματι Ταμείου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, τὸ Ταμεῖον τοῦτο ἔχει ὑπαλλήλους δύο κατηγοριῶν, ἤτοι ὑπαλλήλους, συνδεομένους μετὰ τοῦ Ταμείου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου καὶ ὑπαλλήλους, συνδεομένους μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου. Καὶ καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ οἰκείου χαρτοσήμου ἐπὶ τῆς ἐξοφλητικῆς ἀποδείξεως λήψεως μισθοῦ, ἀποδοχῶν, ἡμερομισθίου, ἐφαρμογὴν ἔχει ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν κατηγοριῶν τῶν ὡς ἄνω ὑπαλλήλων ἡ διάταξις τῆς ὑπ' 18 τοῦ ἄρθρ. 15 τοῦ Δ/τος ἀπὸ 28/7/1931 «περὶ κώδικος τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου», ὡς ἀντικατεστάθη, ἡ ὁποία ὁρίζει, ὅτι εἰς τέλος χαρτοσήμου 1% ἀνεξαρτήτως ποσοῦ, ὑπάκεινται α) αἱ ἐξοφλήσεις μισθοῦ καὶ ἄλλων ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων τῶν Δήμων, τῶν Κοινοτήτων, τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἢ ἄλλων Ἱδρυμάτων, τῶν Νομικῶν Προσώπων καὶ τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν γένει· β) αἱ ἐξοφλήσεις μισθῶν, ἢ μερομισθίων καὶ ἄλλων ἀποδοχῶν τῶν τεχνιτῶν, ἐργατῶν καὶ ὑπηρετῶν, ἔστω καὶ ἂν ἐργοδότης αὐτῶν εἶναι τὸ Δημόσιον ἢ Δῆμοι ἢ Κοινότητες ἢ ἄλλα Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, καθ' ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἡμίσεος τοῦ ὡς ἄνω χαρτοσήμου ἐπὶ τοῦ ἐργοδότου ἐφαρμογὴν ἔχει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ Ν. 2053/1952 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν σχέσεων καὶ διαφορῶν ἐργασίας» ἐπὶ τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων μόνον τῶν συνδεομένων διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἥτις ὁρίζει, ὅτι τὸ ἐπὶ τῶν ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων λήψεως μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου χαρτόσημον βαρύνει ἐξ ἡμισείας τοὺς ἐργοδότας καὶ ἐργαζομένους». Κατ' ἀκολουθίαν τῆς διατάξεως ταύτης καὶ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Νόμου τούτου τὰ οἰκεῖα Ταμεῖα ὀφείλουσι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπαλλήλους αὐτῶν τοὺς συνδεομένους διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, τὸ ἥμισυ τοῦ χαρτοσήμου, ὅπερ κατεκράτησαν ἐκ τοῦ μισθοῦ αὐτῶν διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ οἰκείου χαρτοσήμου, ὅπερ κατὰ τὰ ἄνω ἀναλογεῖ εἰς βάρος τοῦ Ταμείου.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΠΡΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Περίληψις ἐρωτήματος *('Υπουργείου Ἐργασίας): Ἐρωτᾶται ἂν αἱ ἀξιώσεις πρὸς εἰσπραξιν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ὑπόκεινται εἰς τὴν βραχυπρόθεσμον παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 250 Α.Κ., εἰς ἃς περιπτώσεις δὲν ὑφίστανται σχετικαὶ διατάξεις εἰς τὴν διέπουσαν τοὺς καθ' ἕκαστα Ὀργανισμοὺς νομοθεσίαν.*

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμ. 1406/1955

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Τρ. Κοντοναούλος*
Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλαντζάκος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τάγας, Π. Σάββας, Δ. Κούγιας, Χ. Γεωργιόπουλος, Πάρεδροι.

Τὸ Συμβούλιον ἀπεδέχθη ὁμοφώνως τὴν εἰσήγησιν τοῦ Εἰσηγητοῦ, ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως: Δεδομένου ὅτι καὶ αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ πρὸς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἀποτελοῦσι παροχὰς πρὸς αὐτοὺς περιοδικῶς (ἤτοι κατὰ μῆνα) ἐπαναλαμβανομένας καὶ παρακρατουμένας μάλιστα, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐργατικὰς εἰσφορὰς ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἐκ τῶν μισθῶν τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἐργαζομένων μισθωτῶν, ὑπόκεινται ἀναμφισβητήτως εἰς ἀξιώσεις περὶ καταβολῆς τῶν τοιούτων παροχῶν – ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 250 περ. 17 τοῦ Α.Κ., ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίστανται διατάξεις εἰς τὴν διέπουσαν τοὺς καθ' ἕκαστα Ὀργανισμοὺς νομοθεσίαν κατὰ τρόπον διάφορον ρυθμίζουσαι τὴν παραγραφὴν αὐτῶν.

ΕΝΝΟΙΑ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΥΠΕΥΘΥΝΟΥ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ Ι.Κ.Α. ΔΙΑ ΚΑΤΑΒΟΛΗΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): *Ἐὰν ἐπὶ ἐργολαβίας καθαριότητος Δήμων θεωρῆται διὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου χρησιμοποιουμένους ἐργάτας καὶ διὰ τὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ὀφειλομένας εἰσφορὰς ὡς ἐργοδότης καὶ ὁ Δῆμος.*

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμ. 235/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Τρ. Κοντοναστόπουλος, Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλαντζάκος, Λ. Μαλαγαρδῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Χ. Γεωργιόπουλος, Κ. Γεαγκαράκης, Πάρεδροι

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς κάτωθι:

1. Ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου «ἐργοδότης», ὁ ὁποῖος κατ' ἄρθρ. 26 § 1 ἀν. ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 2113)1952, εἶναι ὑπεύθυνος ἔναντι τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν καταβολὴν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν τῶν παρὰ τῷ Ἱδρύματι τούτῳ ἀσφαλιζομένων προσώπων, δίδεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 8 § 5 τοῦ ὡς εἴρηται νομοθετήματος καὶ ἔχει περιεχόμενον διαφέρον κατὰ περίπτωσιν.

2. Γενικῶς ὅμως καὶ κατ' ἀρχήν, συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, ὡς ἐργοδόται θεωροῦνται «τὰ φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, διὰ λογαριασμὸν τῶν ὁποίων τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα προσφέρουν τὴν ἐργασίαν των (ἄρθρ. 8 § 5, περ. α', ἀν. ν. 1846)1951), ἤτοι, κατὰ τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας τοῦ Τμήματος τούτου (*Δίων, Μπαρμπάτης, Δημοσθ. Καλαντζάκος, Ἀντ. Μαλαγαρδῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος*, Σύμβουλοι, *Κ. Τέγος* καὶ *Κ. Γεαγκαράκης*, Πάρεδροι), πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον, διὰ λογαριασμὸν καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται τὸ ἔργον ἢ παρέχεται ἡ ὑπηρεσία, ἤτοι, ἐν περιπτώσει ἐργολαβίας, ἐκτὸς τοῦ ἐργολάβου, καὶ ὁ κύριος τοῦ ἔργου, διὰ λογαριασμὸν καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον κατασκευάζεται πράγματι. Διότι ἡ ἔκφρασις «διὰ λογαριασμὸν τῶν ὁποίων», ἀντὶ τῆς πλέον ἄλλως ἐνδεδειγμένης ἐκφράσεως «μισθωτὴς ἐργασίας» ἢ ἄλλης παρεμφεροῦς καὶ σαφεστέρας τοιαύτης, δὲν ἐτέθη εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τυχαίως, ἀλλ' ἐτέθη ἀκριβῶς, διὰ νὰ δηλώσῃ τὴν πρόθεσιν τοῦ νομοθέτου, ὅπως διευρύνῃ τὸν κύκλον τῶν ἔναντι τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποχρέων (βλ. καὶ *Χρ. Ἀγαλλοπούλου*, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, 1955, σελ. 163). Αἱ λοιπαὶ ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ διατάξεις ἐτέθησαν, διὰ νὰ ρυθμίσουν ἢ διασαφηνίσουν εἰδικὰ θέματα.

Ὅθεν, κατὰ τὴν ἄποψιν τῆς πλειοψηφίας, δοθέντος καὶ ὅτι διὰ τοὺς Δήμους δὲν ὑφίσταται εἰδικὴ διάταξις, ὑπόχρεοι διὰ τὴν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν εἰς περιπτώσεις ἐργολαβιῶν καθαριότητος εἶναι καὶ οἱ Δῆμοι.

3. Κατὰ τὴν γνώμην τῆς μειοψηφίας (*Γ. Φραγκούλης*, Ἀντιπρόεδρος, *Τρ. Κοντοναστόπουλος*, Σύμβουλος, *Χαρ. Γεωργιόπουλος* καὶ *Δ. Κούγιας*, Πάρεδροι), ὡς ἐργοδότης, συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω διάταξιν, νοεῖται μόνον ὁ ἀπ' εὐθείας προσλαβὼν τὸν ἀσφαλιζόμενον ἢ ὁ ὑπὲρ οὗ ὁ τελευταῖος οὗτος προσελήφθη (δι' ὃ καὶ ἡ ἔκφρασις «διὰ λογαριασμὸν τῶν ὁποίων»), λόγῳ κατ' ἀρχὴν τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως, ἀναφερομένης εἰς τὰ πρόσωπα, ὑπὲρ τῶν ὁποίων οἱ ἀσφαλιζόμενοι «προσφέρουν τὴν ἐργασίαν των», ἤτοι εἰς τοὺς προσλαμβάνοντας τὰ πρόσωπα ταῦτα καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς κυρίους τοῦ ἔργου, οἵτινες ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ «ἔργον» καὶ οὐχὶ διὰ τὴν «ἐργασίαν».

Ἡ ἄποψις αὕτη ἐνισχύεται ἀλλωστε καὶ ἐκ τῆς ἐπακολουθούσης διατάξεως τῆς περ. γ', δι' ἧς, ἐπὶ οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, λαμβάνεται εἰδικὴ πρόνοια, ὅπως ὁρισθῇ ὡς ἐργοδότης καὶ ὁ κύριος τοῦ κτίσματος (βλ. καὶ τὴν ἐν ἄρθρ. 40 § 1 ν. δ. 2698)1953, Α315, τροποποίησιν), ὅπερ ἐν ἀντιθέτῳ ἐρμηνείᾳ τῶν διατάξεων τῆς περ. α' θὰ ἦτο ἐντελῶς περιττόν. Ἡ ἀξία δὲ τοῦ ἐπιχειρήματος τούτου δὲν μειοῦται ἐξ ἀντεπιχειρήματος, τὸ ὁποῖον φαίνεται, ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ διατυπωθῇ ἐκ τῆς ἑτέρας ἐν τῇ αὐτῇ παραγράφῳ διατάξεως, δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι ἐπὶ ἐργολαβιῶν τοῦ Δημοσίου εὐθύνεται μόνον ὁ ἐργολάβος, διότι ἡ διάταξις αὕτη ἦτο ἀναγκαία πρὸς ἄρσιν οἱασδήποτε τυχὸν ἀμφιβολίας δυναμένης νὰ προκύψῃ διὰ τὸ Δημόσιον, ἰδίᾳ μετὰ τὴν θέσπισιν τῆς εὐθὺς ἀνωτέρω μνημονευομένης διατάξεως, ἀφ' ἑνός, καὶ ρυθμίσιν τοῦ πρὸς παρακράτησιν δικαιώματος τούτου ἀφ' ἑτέρου.

Ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως ταύτης συνηγορεῖ τέλος καὶ ἡ σκέψις περὶ τοῦ κινδύνου, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προκύψῃ ἐν ἀντιθέτῳ ἐκδοχῇ ἐπὶ πασῶν ἐκτὸς τῶν οἰκοδομικῶν ἐργολαβικῶς ἐκτελουμένων ἐργασιῶν, ἐφ' ὧν δὲν ὑφίσταται νομοθετικὴ πρόνοια, ὡς καὶ ἐπὶ ἐκείνων λόγῳ τῶν εἰδικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 40 § 1 ν. δ. 2698)1953, ἵνα λαμβάνῃ ἐγκαίρως γνῶσιν ὁ κύριος τοῦ ἔργου περὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεώσεών του καὶ ἵνα δύναται οὕτω νὰ διασφαλίζῃ ἑαυτὸν ἀπὸ πάσης ζημίας ἢ διώξεως.

4. Κατόπιν τούτων, συμφώνως πρὸς τὴν ἄποψιν τῆς πλειοψηφίας, ἥτις ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἐπίσημον γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος, εἰς τὸ τεθὲν ὡς ἄνω ἐρώτημα δέον νὰ δοθῇ καταφατικὴ ἀπάντησις.

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΕΜΠΙΠΤΟΥΣΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΩΣ ΜΗ ΕΡΓΑΣΙΜΟΙ ΗΜΕΡΑΙ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): *Ἐὰν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ἀπὸ 21.11.1939 συλλογικῆς συμβάσεως τῶν χημικῶν*

προβλεπομένην 20ήμερον ἄδειαν προσμετρῶνται ὡς ἡμέραι ἀδείας καὶ αἱ ἑορταὶ καὶ γενικῶς αἱ παρεμπίπτουσαι μὴ ἐργάσιμοι ἡμέραι.

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμ. 27/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Τρ. Καντοναδόπουλος, Δ. Μπαρμπάτης, Α. Αλαγκαρβῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Θ. Σάββας, Κ. Τσαγκράνης, Πάρεδροι.

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κάτωθι:

Διὰ τοῦ 11ου ὅρου τῆς από 21)11)1939 συλλογικῆς συμβάσεως τῶν χημικῶν (κατεβ. εἰς Εἰρ. Ἀθ. τῇ 25/11/1939) προβλέπεται, ὅτι ὁ ὑπάλληλος χημικὸς δικαιοῦται ἐτησίως εἰκοσαημέρου κανονικῆς ἀδείας μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν ὑποχρεωτικῆς δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὸν ἐργοδότην.

Ἀλλ' ἐκ τῆς τοιαύτης διατυπώσεως τοῦ ὅρου τούτου προκύπτει μέν, ὅτι ἡ δι' αὐτῆς προβλεπομένη ἄδεια χορηγεῖται εἰς ἀλλεπαλλήλους ἡμέρας, διότι οὕτω μόνον ἐπιτυγχάνεται ὁ ὑπὸ τοῦ ὅρου τούτου ἐπιδιωκόμενος σκοπός, ἡ διὰ τῆς ἐπὶ τι ταύτεστι χρονικὸν διάστημα συνεχοῦς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας διατήρησις καὶ ἀνανέωσις τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τῶν χημικῶν, δὲν προκύπτει ὅμως καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ἀδείας ταύτης ἐξαιροῦνται αἱ ἑορταὶ καὶ ἐν γένει αἱ μὴ ἐργάσιμοι ἡμέραι.

Ἀντιθέτως ἐκδοχὴ θὰ εὑρίσκετο εἰς ἀντίθεσιν οὐχὶ μόνον πρὸς τὰ γράμματα τῆς συμβάσεως, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ ταύτης προκύπτουσαν βούλησιν τῶν μερῶν.

Ὁ ὅρος οὗτος ἀποτελεῖ πράγματι κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ ἀκριβῆ σχεδὸν ἐπανάληψιν τοῦ ἀρθρ. 19 § 1 κωδ. πν. δ. 8)13.4.1932 (Γεν. Κωδ. ΙΓ', 972), καθ' ὃ ὁ ἐπὶ ὑπαλλήλου δικαιοῦται κατ' ἔτος εἰς λήψιν 15ημέρου «κανονικῆς ἀδείας μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν». Κατὰ τὴν διαταξιν ὅμως ταύτην δὲν ἐξαιροῦνται αἱ ἑορταὶ καὶ αἱ ἀργίαι. Τοῦτο συνάγεται οὐχὶ πλέον μόνον ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς ταύτης πρὸς τὰς μεταγενεστέρας διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2 §§ 1 καὶ 2 ἀν. ν. 539)1945 καὶ τοῦ ἄρθρ. 2 § 3, περ. α', τῆς ὑπ' ἀριθ. 52)1936 διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Γενεύης, ὡς αὕτη ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 2081)1952, δι' ὧν τὸ πρῶτον ἐξαιροῦνται κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς εἰς τοὺς μισθωτοὺς παρεχομένης ὑποχρεωτικῆς ἀδείας αἱ ἑορταὶ καὶ αἱ ἀργίαι καὶ διὰ τῶν ὁποίων, ἐν ὄψει καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ δι' αὐτῶν καθοριζομένη ἐλαχίστη διάρκεια τῆς ἀδείας μόλις φθάνει τὰς ἓξ (6) ἡμέρας καὶ προκειμένου διὰ τὸ ὑπαλληλικὸν-ἐπιστημονικὸν προσωπικὸν τῶν ἀν. ἑταιρειῶν κλπ. τὰς δώδεκα (12) ἢ τὰς ὀκτὼ (8) ἡμέρας (ἀναλόγως τῆς μορφῆς τῆς ἐπιχειρήσεως), σαφῶς οὕτως ὑποδηλοῦται ὅτι ἡ προηγουμένως διὰ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων τοῦ δ)τος τοῦ 1932 ὑπ' αὐτοῦ καθορισθεῖσα ηὐξημένη κατ' ἐλάχιστον ὅριον «δεκαπενθήμερος κανονικὴ» ἄδεια περιεῖχε καὶ τὰς μὴ ἐργασίμους ἡμέρας. Ἀλλ' οὕτω, καὶ ἡ περὶ ἧς ἐνταῦθα πρόκειται ἀπὸ 21)11)1939 συλλογικὴ σύμβασις τῶν χημικῶν, προβλέπουσα ἐπίσης «κανονικὴν ἄδειαν» εἴκοσιν ἡμερῶν, τοῦτο μόνον ἠθέλησε, τὴν αὔξησιν τοῦ ἐν τῷ διατάγματι τοῦ 1932 προβλεπομένου ἐλαχίστου ὁρίου ἀδείας δεκαπέντε (ἐργασίμων ἢ μή) ἀλλεπαλλήλων ἡμερῶν κατὰ πέντε εἰσέτι τοιαύτας ἡμέρας, καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἄλωστε, ἐὰν ὑπὸ τῆς ὡς εἴρηται συμβάσεως τῶν χημικῶν ἐσκοπεῖτο ἐξαίρεσις τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν ἐν γένει μὴ ἐργασίμων ἡμερῶν κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ὑπ' αὐτῆς προβλεπομένης ἀδείας, ἁπλῶς καθοριζομένης ὡς εἰκοσαημέρου κανονικῆς, τοῦτο, ἀποτελοῦν βασικὸν σημεῖον τῆς εἰδικῆς ταύτης συμφωνίας ἀφ' ἑνὸς καὶ κείμενον ἐκτὸς τῆς ἐκ τοῦ γράμματος τῆς διατάξεως κατ' ἀρχὴν τοὐλάχιστον προκυπτούσης βουλήσεως τῶν συμβαλλομένων ἀφ' ἑτέρου, θὰ ἠδύνατο ρητῆς ρυθμίσεως (πρβλ. καὶ ἄρθρον 2 § 3, περίπτ. α' τῆς διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Γενεύης, ἔνθ' ἀν.)

Αἱ ὡς ἐκ τῆς προϋπηρεσίας τῶν χημικῶν εὐνοϊκώτεραι δι' αὐτοὺς διατάξεις τῆς κειμένης νομοθεσίας (πρβλ. ἄρθρ. 2 § 1 καὶ 2 ἀν. 539)1945) κατισχύουν τῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως.

Κατόπιν τούτων εἰς τὸ τεθὲν ὡς ἄνω ἐρώτημα προσήκει ἀρνητικὴ ἀπάντησις.

ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΝΤΙΤΙΜΟΥ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Περίληψις ἐμπεπιστευμένου (Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων): Ἐὰν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Ν.Δ. 1052/1942 ὑπὲρ τοῦ Μ.Τ.Π.Υ. καὶ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Ν.Δ. 1076/1942 ὑπὲρ τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου καὶ τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. ἐπιβαλλόμεναι κρατήσεις βαρύνωσι τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας ἢ τοὺς ἐργολάβους καὶ προμηθευτάς.

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Α'

Γνωμ. 19/1959

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Μ. Σταυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ε. Κουντούρης*
Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγίνας, Θ. Φιλιππάκος, Κ. Ραμπάντης, Ι. Μπιζήνης, Σύμβουλοι, Κ. Κυριαζῆς, Ε. Κουρουσόπουλος, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως, ὡς ἑξῆς.

Ι. Διὰ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν.δ. 1052/1942 ὡρίσθη, ὅτι ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1942 ἐπιβάλλεται ὑπὲρ τοῦ Μ.Τ.Π.Υ. κράτησις τέσσαρα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (4%) «ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου τῶν πάσης

φύσεως ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργασιῶν τῶν προσφερομένων ὑπὸ μὴ κεκτημένων τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπαλλήλου εἰδικοῦ Ταμείου ἢ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου».

Τὸ ποσοστὸν τῆς ἐν λόγῳ κρατήσεως ἐμειώθη εἰς (3%) τρία ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν διὰ τοῦ ἄρθρ. 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 8350)27.1.1945 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν (Φ.Ε.Κ. 7)3.2.1945 τεῦχος β'), ἐκδοθείσης δυνάμει τῆς διὰ τοῦ ν. 19)1944 παρασχεθείσης αὐτῷ ἐξουσιοδοτήσεως.

Ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς διαληφθείσης διατάξεως σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ δι' αὐτῆς ἐπιβληθεῖσα ὑπὲρ τοῦ ρηθέντος Ταμείου κράτησις βαρύνει τοὺς προσφέροντας τὰς πάσης φύσεως ὑπηρεσίας ἢ ἐργασίας αὐτῶν, μὴ κεκτημένους δὲ τὴν ἰδιότητα δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπαλλήλου εἰδικοῦ Ταμείου ἢ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἤτοι ὅτι ἀντικείμενον τῆς ἐν λόγῳ κρατήσεως εἶναι τὸ ἀντίτιμον τῆς πάσης φύσεως ὑπηρεσίας ἢ ἐργασίας τῆς προσφερομένης ὑπὸ προσώπων μὴ κεκτημένων τινὰ τῶν ὡς ἄνω ἰδιοτήτων, ἧς ἡ ὕπαρξις συνεπάγεται τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ ἔχοντος ταύτην προσώπου ἀπὸ τῆς περὶ ἧς πρόκειται κρατήσεως. Τοιούτοις συνεπῶς ἡ κράτησις αὕτη βαρύνει τὸν μισθὸν ἢ τὰ ἡμερομίσθιον παντὸς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, μὴ κεκτημένου τὴν ἰδιότητα δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπαλλήλου εἰδικοῦ Ταμείου ἢ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, προσφέροντος δὲ τὰς ὑπηρεσίας ἢ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Δημόσιον. Τοῦτο καθίσταται ἐναργέστερον ἐκ τῆς διατάξεως τῆς § 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, καθ' ἣν, προκειμένου περὶ καθαριστριῶν καὶ λοιποῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ, ἡ κράτησις μειοῦται εἰς 1%. Εἰς ἣν ὅμως περίπτωσιν μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου παρεντίθεται τρίτον πρόσωπον, ἤτοι ἐργολάβος ἢ προμηθευτής, ἡ ὡς ἄνω κράτησις δὲν ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ ὑπαλλήλου ἢ τοῦ ἡμερομισθίου ἐργάτου, ἀλλ' αὕτη βαρύνει τὴν ἀξίαν τοῦ ἐκτελουμένου ἔργου ἢ τῶν προμηθευομένων εἰδῶν, ἤτοι τὸν ἐργολάβον ἢ τὸν προμηθευτήν, ἀντιστοίχως, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἐδαφίου Α' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τοῦ νόμου, καθ' ἣν ἡ ἐν λόγῳ κράτησις ἐπιβάλλεται «ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου τῶν δι' ἐργολαβίας ἢ ἄλλως πως ἀποδοθησομένων παρ' οἱουδήποτε καὶ ὑφ' οἱονδήποτε τύπον προμηθευομένων ἢ χορηγουμένων ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ ἐξωτερικοῦ εἰδῶν ἢ ἐκτελουμένων ἔργων».

Περαιτέρω διὰ τῆς § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὁρίζεται, ὅτι ἡ περὶ ἧς πρόκειται κράτησις ἐπιβάλλεται μόνον ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ δαπάνη βαρύνει τὸν προϋπολογισμὸν α') τῶν πολιτικῶν Ὑπουργείων καὶ Ὑπηρεσιῶν, β') τῶν Εἰδικῶν Ταμείων ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ὑπὸ τοῦ Κράτους συσταθέντων καὶ γ') πάσης ἐπιτροπῆς ἢ ἄλλου συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως, συσταθέντος ὑπὸ τοῦ Κράτους πρὸς ἄσκησιν κρατικῆς λειτουργίας. Ἐξαιροῦνται δὲ τῆς κρατήσεως αἱ δαπάναι αἱ βαρύνουσαι τὸν προϋπολογισμὸν τῶν ἐν τῇ § 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου ἀπαριθμουμένων ὑπηρεσιῶν καὶ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.

11. Ἐξ ἄλλου διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. δ. 1076) 1942 ὡρίσθη, ὅτι «ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 35 § 3 τοῦ ἀπὸ 27 Νοεμβρίου 1926 Π.Δ. περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ συστάσεως Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου κειμένων διατάξεων κράτησις ἑνὸς ἐπὶ τοῖς χιλίοις καὶ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 § 1 ἐδ. β' τοῦ ἀ. ν. 2326)1940 κράτησις ἑνὸς ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπιβάλλεται ἐπὶ πάσης τῆς ἀξίας ἐν γένει τῶν ἀπολογιστικῶς, διὰ τῶν ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργολάβων, ἐκτελουμένων ἔργων καὶ προμηθειῶν». Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ δύο διαφόρων κρατήσεων, ἐξ ὧν ἡ μὲν ἔχει ἐπιβληθῆ ὑπὲρ τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Νοεμβρίου)14 Δεκεμβρίου 1926 Π.Δ. «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ συστάσεως Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου κειμένων διατάξεων», ὁρίζοντος ἐν ἄρθρῳ 35 αὐτοῦ, ὅτι πόροι τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου εἶσιν .....

3) ποσοστὸν ἑνὸς ἐπὶ τοῖς χιλίοις ἐκ τῶν καταβαλλομένων προσῶν εἰς ἐργολάβους διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων δημοσίων, δημοτικῶν, κοινοτικῶν, λιμενικῶν ἢ ὑπὸ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἐκτελουμένων. Ἡ δὲ ἐθεσπίσθη, ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ. ν. 2326)1940, ὅπερ ὁρίζει, μεταξὺ ἄλλων, ὡς πόρον τοῦ Ταμείου τούτου «κράτησιν 1% ἐπὶ παντὸς, ἀνεξαιρέτως, λογαριασμοῦ πληρωμῆς ἐργολάβου φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου, εἴτε οὗτος κέκτηται πτυχίον ἐργολάβου δημοσίων ἔργων, εἴτε μὴ καὶ ἐπὶ τῶν ὁπωσδήποτε ἐκτελουμένων ἔργων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, Δήμων, Κοινοτήτων καὶ Νομικῶν ἐν γένει προσώπων Δημοσίου Δικαίου, μὴ ἰσχυούσης ἀντιθέτου διατάξεως, καθιερούσης ἐξαιρέσεις ἢ ἀπαλλαγάς».

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν παρατεθεισῶν διατάξεων προκύπτει, ὅτι αἱ δι' αὐτῶν θεσπισθεῖσαι κρατήσεις, ἡ μὲν ὑπὲρ τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου, ἡ δὲ ὑπὲρ τοῦ Τ.Σ. Μ.Ε.Δ.Ε., βαρύνουσι τοὺς ἐργολάβους καὶ ἀφορῶσι τὰ καταβαλλόμενα εἰς τούτους ποσὰ ἐκ τῆς ἐκτελέσεως ἔργων δημοσίων, δημοτικῶν κλπ. καὶ κατ' ἀκολουθίαν αἱ ἐν λόγῳ κρατήσεις δὲν δύνανται, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων, νὰ ἐπιπίπτωσι ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου χρησιμοποιουμένων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὡς ἄνω ἔργων ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν.

ΘΕΜΑΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ Ν. 751

(Ἐξ ἀφορμῆς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1208/1955 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου Θεσ/νίκης, ἀνωτ. σελ. 369)

Ὑπὸ τοῦ κ. ΙΩ. ΣΑΡΡΕΑ, Δικηγόρου ἐν Θεσσαλονίκῃ

I. Ἐν τε τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ πράξει, ἐλλείψει ρητῶν διατάξεων, ὑφίσταται τὸ ἑξῆς ζήτημα: Δύνανται νὰ τεθοῦν ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν εἰς διαθεσιμότητα, κατ' ἄρθρον 10 ν. 3198/1955, οἱ προστατευόμενοι ὑπὸ τοῦ ν. 751/1948 καὶ 1836/1951 μισθωτοί;

Τὸ αὐτὸ ζήτημα ὑφίσταται καὶ δι' ἄλλας τινὰς κατηγορίας μισθωτῶν, προστατευομένων ὑπὸ εἰδικῶν νόμων, ὡς τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, ἀναπήρων κλπ.

Ἐν προκειμένῳ αἱ γνῶμαι εἶναι διχασμέναι, μὲ ἀπόκλισιν μᾶλλον ὑπὲρ τῆς θετικῆς ἀπόψεως. Ἐξ ἀφορμῆς καὶ τῆς ἀνωτέρω σημειουμένης ἀποφάσεως, ἥτις μόνον ἐμμέσως ἅπτεται τοῦ θέματος, σημειοῦντες τὰς κατωτέρω σκέψεις μας, δίδομεν ἐν ταχεῖ μίαν εἰκόνα τοῦ ἀρκετὰ πρακτικοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου θέματος.

II. Κατ' ἄρθρον 10 ν. 3198/1955 αἱ ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς των δραστηριότητος, δύνανται, ὅπως τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, νὰ θέτουν εἰς διαθεσιμότητα τοὺς μισθωτούς των, μὴ δυναμένην νὰ ὑπερβῇ τοὺς τρεῖς μῆνας ἑτησίως. Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις ἔκρινεν, ὅτι δὲν ὑπῆρχε περίπτωσις περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ αὐτοὶ ἡ θέσις εἰς διαθεσιμότητα ἐγγενῶς παρὸ τὸν νόμον, ἐκθέτουσα αὐτὸν εἰς ἄγαν τοῦ μισθωτοῦ. Ἐνώπιον ὅμως αὐτῆς εἶχε τεθῇ τὸ ζήτημα: Καὶ ἂν εἴχετο ὑφίστατο νομίμως περίπτωσις θέσεως τοῦ ὅλου ἢ μέρους τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς διαθεσιμότητα, θὰ ἠδύνατο ὁ ἐργαζόμενος νὰ τεθῇ εἰς διαθεσιμότητα, δοθέντος ὅτι ἦτο προστατευόμενος τοῦ ν. 751/1948 καὶ ὡς τοιοῦτος εἶχε τοποθετηθῇ παρ' αὐτῇ;

III. Ἐπὶ τοῦ θέματος ἐδιδάχθησαν καὶ αἱ δύο, ὡς ἐρρήθη, ἀπόψεις. Οὕτω ἐθεωρήθη (Ἀγγελής, ἐν ΕΕΔ 11, σ. 169, σημ. 2, ἔνθα καὶ σχετικὴ νομολογία, Σημειώσεις ΕΕΔ 14, σ. 1292, καὶ ΕΕΔ 12, σ. 1238, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, 3646/1951, ΕΕΔ 10, σ. 513, Πρωτοδικείου Πατρῶν 1105/1952, ΕΕΔ 12, σ. 621, Πρωτοδικείου Βόλου 235/1954, ΕΕΔ 13, σ. 1250 κ.ἄ.), ὅτι καὶ οἱ προστατευόμενοι ὑπὸ εἰδικῶν νόμων μισθωτοί, ἐν οἷς καὶ οἱ ταῦ ν. 751/1948, ὡς διὰ τοῦ ν. 1836/1951 ἐτροποποιήθη οὗτος, δύνανται νὰ τεθοῦν εἰς διαθεσιμότητα, ἐξομοιούμενοι ἐν προκειμένῳ πρὸς τοὺς μὴ προστατευομένους μισθωτούς. Παρὰ ταῦτα καὶ ἡ ἄποψις αὕτη δέχεται, ὅτι (βλ. ἔνθ' ἀνωτ.) δέον νὰ ἐρευνᾶται ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει καὶ ἡ ἄποψις παραβάσεως τυχὸν ὅρων τῶν ἄρθρ. 281 καὶ 288 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ἀντιθέτως ἐκρίθη ὑπὸ τῆς Σ.Ε. 1996/1953 (ΕΕΔ 12, σ. 1238), τῆς Α.Π. 274/1950 (ΕΕΔ 9, σ. 510), τῆς Πρωτ. Ἀθηνῶν 5206/1954 (ΕΕΔ 13, σ. 758), προκειμένου περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν, ὑπὸ τῆς Πρωτ. Ἀθηνῶν 15032/1954 (ΕΕΔ 14, σ. 164), προκειμένου περὶ ἀναπήρων, κλπ. (λοιπὴν νομολογίαν βλ. καὶ ἐν ΕΕΔ 11, σ. 169, σημ. 3), ὅτι εἶναι ἄκυρος καὶ παρὰ τὸν νόμον ἡ θέσις αὐτῶν εἰς διαθεσιμότητα, καθ' ὅσον ἐθεωρήθη αὐθαίρετος καὶ μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ τοιαύτη θέσις εἰς διαθεσιμότητα προστατευομένων ὑπὸ εἰδικῶν νόμων μισθωτῶν παλαιῶν πολεμιστῶν κλπ. (οὕτω καὶ *Βελέντζας* ἐν ΕΕΔ 14, σ. 216). Αἱ σημειούμεναι ἐνταῦθα ἀποφάσεις ἀσφαλῶς τυγχάνουν ἐφαρμογῆς καὶ ἐπὶ τῶν μισθωτῶν τοῦ ν. 751/1948, ἐφ' ὧν ἀναλόγοι ἰσχύουν διατάξεις.

IV. Τὸ ζήτημα εἶναι ἀσφαλῶς ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον, καθ' ὅσον ἐν προκειμένῳ δέον νὰ ἰσορροπήσουν τὰ ἀντιτιθέμενα συμφέροντα ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν, τοιούτων μάλιστα τυγχανόντων προστασίας ἐκ εἰδικῶν νόμων, τῆς δὲ προστασίας ταύτης τὸ βάρος μεθ' ἱκανῆς διαφορίας δέχονται οἱ ἐργοδόται, προσπαθοῦντες νὰ τὸ ἀποσείσουν. Ἡ ὁδὸς τῆς ἐξισορροπήσεως τῶν ἀντιτιθεμένων τούτων συμφερόντων δέον νὰ εἶναι τοιαύτη, προστατεύουσα μὲν τοὺς ἀδυνάτους μισθωτοὺς πολεμιστὰς ἄνευ καταχρήσεων, καὶ δὴ τοιούτων εἰς βάρος οἰκονομικῶν Ὀργανισμῶν πολυχιλιάδας χρησίμων εἰς τὴν κοινότητα, καὶ εἰς αὐτοὺς τούτους τοὺς μισθωτούς ἐν ὁλότητι λαμβανομένους. Ἄλλωστε τοῦτο νομίζομεν ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἐπιδίαν λίθον τοῦ καθ' ὅλου ἐργατικοῦ δικαίου, ἀφοῦ τοῦτο προσπαθεῖ ἀκριβῶς νὰ συμβιβάσῃ τὰ ἀντιτιθέμενα συμφέροντα κεφαλαίου καὶ ἐργασίας διὰ τῆς ἐξισορροπήσεως αὐτῶν. Οὕτω, ἐν προκειμένῳ, θὰ πρέπει διὰ τῆς ἑρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων περὶ διαθεσιμότητος ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐξασφαλισθῇ βασικῶς ἡ προστασία τῶν ὑπὸ εἰδικῶν νόμων, καὶ δι' εἰδικοὺς φυσικὰ λόγους, προστατευομένων μισθωτῶν (ν. 751/1948 κλπ.), χωρὶς νὰ παραγνωρισθῇ τὸ νομιμον, ἀλλὰ καὶ σκόπιμον κοινωνικῶς, δικαίωμα τῆς ἐπιχειρήσεως νὰ διατηρηθῇ ἐν τῇ ζωῇ καὶ χωρὶς ἀντιστρόφως οὔτε τὸ τοιοῦτον νὰ τραπῇ εἰς κατάχρησιν, παραβλάπτουσαν τὸ βασικὸν δικαίωμα ταῦ προστατευομένου ἐργάτου μισθωτοῦ, οὔτε ὅμως καὶ οὕτως νὰ δημιουργήσῃ κατάστασιν ἀφόρητον διὰ τὴν ἐπιχείρησιν, ἥτις καὶ τὸν διατηρεῖ.

V. Ἐν ὄρει τῶν ἀνωτέρω ἢ παρομοίων γενικῶν ἀρχῶν ἐχώρησε, προφανῶς, ἡ ὑπ' ἀριθ. 65/529/1953 γνωμοδοτήσις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας (ΕΕΔ 13, σ. 216), δεχομένη ὅτι ἐν περιπτώσει θέσεως εἰς διαθεσι-

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚ ΠΕΡΙΤΡΟΠΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 503) καὶ ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς των δραστηριότητος δύνανται, ἀντὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, νὰ θέτουν ἐγγράφως εἰς διαθεσιμότητα τοὺς μισθωτούς των, μὴ δυναμένην νὰ ὑπερβῇ ἐν συνόλῳ τοὺς τρεῖς μῆνας ἐτησίως. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ μισθωτὸς λαμβάνει τὸ ἥμισυ τοῦ μέσου ὅρου τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν δύο τελευταίων μηνῶν ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως».

Παραλλήλως ὅμως ἰσχύει καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 13 § 7 τοῦ ν.δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλί-

μότητα μέρους τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως θὰ προταχθοῦσιν ἐν τῇ σειρᾷ οἱ μὴ προστατευόμενοι ὑπὸ τῶν ν. 751/1948 καὶ 1836/1951, κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῆς ἐν ἄρθρῳ 7 ν. 1836/1951 καὶ ἄρθρ. 10 ν. 751/1948 διαγορευομένης ἀρχῆς. Δηλαδὴ κατ' ἀρχὴν εἴθενται καὶ οὗτοι εἰς διαθεσιμότητα, ἀλλ' ἀφοῦ προηγηθοῦν οἱ μὴ προστατευόμενοι, διδομένης οὕτω μιᾶς σιωπηρᾶς ἐκ τῶν ἀντιτιθεμένων ἀπόψεων λύσεως.

VI. Πλὴν τῆς λύσεως ταύτης ὅμως ὑποστηρικτέα εἶναι καὶ ἡ ἄποψις, ἣν κρίνομεν ὀρθοτέραν, ὅτι οἱ ὑπὸ εἰδικῶν νόμων (ν. 751 κλπ.) προστατευόμενοι ἐν τῇ ἀπολύσει μισθωτοὶ δὲν δύνανται νὰ τεθοῦν εἰς διαθεσιμότητα, πλὴν βεβαίως τῆς περιπτώσεως ἀπολύσεως τῶν μὴ προστατευομένων μισθωτῶν λόγῳ περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῆς ἐπιχειρήσεως, καθ' ὅσον αὕτη, ἐξομοιουμένη πρὸς μερικὴν ἀπόλυσιν - ἀφοῦ ὁ μισθωτὸς στερεῖται τῶν 50 0/0 τῶν ἀποδοχῶν του διὰ τῆς μονομεροῦς θελήσεως τοῦ ἐργοδότου - ἀποτελεῖ μονομερῆ βλαπτικὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως διὰ τὸν τυγχάνοντα εἰδικῆς προστασίας, μὴ δυνάμενον νὰ ἀπολυθῇ κατὰ τὸν χρόνον τῆς προστασίας. Τὸ ἀντίθετον ἄλλωστε δύναται νὰ ἀποβῇ ἁπλῶν εἰς χεῖρας κακοπίστων ἐργοδοτῶν, οἵτινες μὴ δυνάμενοι νὰ ἀκυρώσουν - ὡς συχνὰ ἐπιδιώκουν - τὴν γενομένην τοποθέτησιν, θὰ δύνανται οὕτω κατὰ τρίμηνον ἐτησίως νὰ θέτουν τὸν προστατευόμενον μισθωτὸν εἰς διαθεσιμότητα, καταστρατηγοῦντες οὕτω ἐν μέρει τὸν ν. 751. Πρὸς τὴν ἀπόψιν αὐτὴν κινοῦνται αἱ ἀνωτέρω σημειούμεναι ἀποφάσεις (Σ.Ε. 1936/1953, Α.Π. 274/1950 κλπ., ἐνθ' ἀνωτ.), κρίνουσαι περιπτώσεις παλαιῶν πολεμιστῶν, ἀναπήρων κλπ., ἐφ' ὧν ἀνάλογοι πρὸς τὸν ν. 751/1948 καὶ ν. 1836/1951 ἰσχύουν διατάξεις (ἀ.ν. 244/1936 κλπ.) περὶ ἀπολύσεως. Συνεπῶς, ἐλλείψει καὶ ἐνταῦθα εἰδικῶν ρητῶν διατάξεων, τυγχάνουν ἐφαρμογῆς αἱ αὐταὶ σκέψεις, διὰ τὸν αὐτὸν δικαιολογητικὸν λόγον.

Ἐπιβοηθητικῶς ὀρθὴ τυγχάνει ὡσαύτως καὶ ἡ θεωρία τῆς ἐρεύνης τοῦ ζητήματος τῆς θέσεως εἰς διαθεσιμότητα προστατευομένων ὑπὸ εἰδικῶν νόμων (ν. 751 κλπ.) μισθωτῶν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν ἄρθρ. 281 καὶ 288 Α.Κ. (οὕτω: Ἄγγελης, ἔνθ' ἀνωτ. γενικῶς ΕΕΔ 14, σ. 194 καὶ 1292, Βελέντζας ἐν ΕΕΔ 14, σ. 210), ταυτέστι τῆς καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τοῦ τοιούτου δικαιώματος θέσεως εἰς διαθεσιμότητα τῶν οὕτω προστατευομένων μισθωτῶν ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν, ὡς καὶ τῆς καλῆς πίστεως, ἥτις δέον νὰ κυριαρχῇ ἐν τῇ χρήσει τοῦ τοιούτου δικαιώματος, ἔχοντος καὶ ἔξοχὴν κοινωνικὸν ἐνδιαφέρον. Ἡ ἄποψις αὕτη νομίζομεν ὅτι ἐμπεριέχεται ἐν σπέρματι εἰς τὴν ἄμεσον ἀνωτέρω προταισσομένην ἐρμηνείαν, ἣν καὶ ἡμεῖς κρίνομεν ὀρθοτέραν, καὶ εἶναι ἀπαραίτητον αἱ ἐν λόγῳ γενικαὶ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 281 καὶ 288 Α.Κ. νὰ λαμβάνωνται ἀεὶ ὑπ' ὄψιν εἰς τὴν κρινομένην περίπτωσιν μετὰ σχολαστικότητος καὶ ἀπὸ τὸ πρίσμα αὐτῶν κατὰ τὸ μᾶλλον νὰ ἐρευνᾶται ἑκάστη συγκεκριμένη περίπτωσις. Ἄλλωστε οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀντίθετον πρὸς ἡμᾶς ἄποψιν, συμβλέποντες τὴν ἐν σπέρματι ἐμπεριεχομένην ἀτέλειαν τῆς θέσεως τὴν δυναμένην νὰ γεννήσῃ καταχρήσεις ἐν τῇ πράξει, πρωτεινουν ἀκριβῶς τὴν ἔρευναν ταύτην τῶν ἄρθρ. 281 καὶ 288 Α.Κ.

VII. Ἐν κατακλείδι ἔχομεν νὰ τονίσωμεν, ὅτι τὸ ἀνωτέρω θέμα δέον νὰ ἐρευνᾶται καὶ ἐξετάζηται πάντοτε ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς μεγαλυτέρας δυνατῆς προστασίας τοῦ ὑπὸ εἰδικῶν νόμων (ν. 751) προστατευομένου μισθωτοῦ, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ τοιοῦτον τῶν ἄρθρ. 281 καὶ 288 Α.Κ., καθ' ὅσον ἐμφανίζει χαρακτῆρα κατ' ἐξοχὴν κοινωνικόν, ἵνα εὑρισκόμενον εἰς τὰ ὅρια προδρόμων ἀντιτιθεμένων συμφερόντων, ἡ δὲ τοιαύτη ἢ τοιαύτη λύσις του προδίδει καὶ τὸ κατ' ἔξοχὴν πνεῦμα τῆς ἀπονεμομένης κοινωνικῆς δικαιοσύνης παρὰ τῆς συγχρόνου κοινωνικῆς μας ὀργανώσεως.

σεως 'Ανεργίας», κατά την όποίαν «ο έργοδότης και ο μισθωτός δύνανται είτε κατά την σύστασιν της σχέσεως έργασίας, είτε διαρκούσης ταύτης, να συμφωνήσωσιν έγγράφως πάσης μορφής έκ περιτροπής έργασίαν, καθορίζοντες και την άνάλογον μισθοδοσίαν βάσει των έκαστοτε ισχυόντων ημερομισθίων ή μισθών. Επίσης ο έργοδότης δύναται να επιβάλη εν περιπτώσει περιορισμού της δραστηριότητός του μετά προηγουμένην απόφασιν της Επιτροπής του ν.δ. 2511 1953 σύστημα έκ περιτροπής έργασίας».

Το άρθρ. 10 του ανωτέρω ν. 3198/1955, ενώ αντικατέστησε την § 6 του άρθρ. 13 του ν.δ. 2961/1954 (προνοούσαν και αύτη περί διαθεσιμότητος των μισθωτών εν περιπτώσει περιορισμού της οικονομικής δραστηριότητος των επιχειρήσεων), διετήρησεν εν ισχύι την ανωτέρω § 7 του άρθρ. 13 του ν.δ. 2961/1954.

'Αφ' ετέρου ή δευτέρα περίοδος της § 7 του άρθρ. 13 του ν.δ. 2961/1954 «Επίσης ο έργοδότης δύναται να επιβάλη εν περιπτώσει περιορισμού της δραστηριότητός του, μετά προηγουμένην άνάφασιν της Επιτροπής του ν.δ. 2511/1953, σύστημα «κ περιτροπής εργασίας», διάταξις, ή οποία ανεφέρετο εις επιχειρήσεις και εκμεταλλεύσεις, αι οποίαι απησχόλουν περισσότερον άνω των 50 και δια τας οποίας είχεν εισαχθή το ν.δ. 2511/1953 «περί ελέγχου ομαδικών απολύσεων», δεν ισχύει ήδη εφ' όσον δια του ν. 3464/1955 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί απολύσεως της άνεσγίας διατάξεων» (ΕΕΔ 15, 1161 (άρθρων 15) κατηργήθη άπό της ισχύος του άνω νόμου τό νομοθετικόν τούτο διάταγμα.

Δια της καταργήσεως του ν.δ. 2511/1953 κατηργήθη και δια τας περί των οποίων επρονοείτο τούτο επιχειρήσεις και εκμεταλλεύσεις, τας απασχολούσας άνω των 50 μισθωτών, ή δυνατότης θεσπίσεως βραχείας έργασίας, συγκεκριμένης δηλ. ομάδος έργασίας (βλ. βάσεις) κλπ.

Σχετικώς προς την κατά την ανωτέρω § 7 του άρθρ. 13 του ν.δ. 2961/1954 επιτρεπομένην συμφωνίαν εκ περιτροπής έργασίας ή σχετική αιτιολογική έκθεσις του Υπουργού Εργασίας (ΕΕΔ 15, 443) δικαιολογεί αύτην ώς εξής: «Σήμερον δεν υφίστανται νομοθετικαί ευχέρειαι, όπως ο Υπουργός Εργασίας επιβάλη εξουσιαστικώς το εκ περιτροπής σύστημα εργασίας, καταργηθέντος του ν. 2000/1939. Πιστεύομεν ότι το εκ περιτροπής σύστημα εργασίας δύναται να αποβαίνη εις βάρος των εργατών και δια τούτο δεν επαναφέρομεν τούτο, μολονοτι ορθόμεθα σχετικώς και υπό των εργοδοτών. Εν τούτοις φρονούμεν, ότι δεν ενδείκνυται να απαγορευθή το σύστημα τούτο, εφ' όσον θεσπίζεται δια συμφωνίας των μερών. Το θεσπιζόμενον νέον στοιχείον είναι ή άρχή της εγγράφου σχετικής συμφωνίας προς αποφυγήν δικαστικών αμφισβητήσεων».

Τον όρον «εκ περιτροπής έργασία» έχρησιμοποίησεν ο παλαιός ν. 2000/1939, ο οποίος έδωσε και τον ορισμόν αύτης ώς εξής: 'Η εκ περιτροπής έργασία δύναται να συνίσταται είτε εις τον περιορισμόν των ωρών ημερησίας έργασίας των μισθωτών, είτε εις τον καθορισμόν ανωτάτου αριθμού ημερομισθίων, άτινα θά δύναται να πραγματοποιή έκαστος μισθωτός καθ' εβδομάδα, κατά μήνα ή άλλην χρονικήν περίοδον, εις τρόπον ώστε να επιτυγχάνηται ή πραγματοποίησις υπό των μισθωτών του αύτου περίπου αριθμού ημερομισθίων» (άρθρ. 1 § 3 του ν. 2000/1939).

'Ως όμως παρετηρήθη (Γ. Ζάρος, 'Ανεργία και εκ περιτροπής έργασία, έκδοσις 1940, σελ. 239), ο υπό του νόμου τούτου χρησιμοποιηθείς όρος «εκ περιτροπής έργασία» δεν ανταπεκρίνετο πλήρως εις το περιεχόμενον αύτου. Η λέξις «περιτροπή» σημαίνει εννοιολογικώς διαδοχήν, ο όρος άρα «εκ περιτροπής έργασία» υποδηλοί γραμματικώς το φαινόμενον της αλληλοδιαδόχου εναλλαγής των εργαζομένων κατα την εκτέλεσιν ωρισμένης εργασίας.

Το σύστημα της εκ περιτροπής έργασίας του νόμου 2000/1939 επανήλθε το καθεστώς έργασίας, το γνωστόν υπό τον άγγλικόν όρον «short time» «μερική απασχόλησις».

Ορίζον όμως ήδη το ν.δ. 2961/1954 όσα ορίζονται εν άρθρω 10 § 7 ώς ανωτέρω «πάσης μορφής εκ περιτροπής έργασίαν», συμφωνουμένην μεταξύ εργοδότου και μισθωτού, πρέπει να ενοή την ατομικήν ελάττωσιν των ωρών ημερησίας απασχολήσεως του μισθωτού ή τον περιορισμόν των ημερών της εβδομαδιαίας έργασίας του.

Η διαφορά μεταξύ της κατά τό άρθρον 10 του νόμου 3198/1955 διαθεσιμότητος και της «εκ περιτροπής εργασίας» του άρθρου 13 § 7 του ν.δ. 2961/1954 είναι, ότι ή μεν διαθεσιμότης είναι δικαίωμα του εργοδότου, κρινόμενον, ως τοιούτον δικαίωμα, κατ' άρθρον 281 Α. Κ. (ώς γνωστόν, ή αίτια της διαθεσιμότητος, ή περιορισμός των εργασιών, δεν ελέγχεται υπό των δικαστηρίων), ενώ δια την εκ περιτροπής έργασίαν απαιτείται κατάρτισις συμβάσεως (και εις τας δύο περιπτώσεις ώς άνω έγγράφως), άπολλαγήναι φυσικά ελαττωμάτων βίας κλπ., όπότε διαμορφούται νόμιμος κατάστασις, ή οποία όμως δεν παραβλάπτει το εκ του άρθρου 5 του νόμου 3198/1955 δικαίωμα του μισθωτού, εν απολύσει του, να απολημιωθή βάσει των τακτικών αυτού, από καθεστώς πλήρους απασχολήσεως απολαβών, ώς απολημιούται και ο τεθείς εις διαθεσιμότητα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί χορηγήσεως χρηματικής ενισχύσεως εις άπόρους άνέργους ναυτικούς λόγω των εορτών των Χριστουγέννων 1955.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 73 της 24 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Το άρθρον 5 του ν. 6002)1934 «περί προστασίας των άνέργων έργατών θαλάσσης και των οικογενειών αύτών» (ΦΕΚ 37 Α').

β) Το άρθρον 1 του ά. ν. 113)1936 «περί συμπληρώσεως του νόμου 6002 «περί προστασίας των άνέργων έργατών θαλάσσης και των οικογενειών αύτών» (ΦΕΚ 398 Α').

γ) Την υπ' αριθ. 32)20.1.1956 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού.

δ) Την υπ' αριθ. 79)1956 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργού αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Παρέχεται έκτακτος λόγω των εορτών των Χριστουγέννων 1955 χρηματική ενίσχυσις υπό μορφήν δοσολήψιας εις άνέργους ναυτικούς εκ του Κεφαλαίου Ανεργίας και Ασθενείας Έργατών Θαλάσσης ως ακολούθως:

α) Εις κατώτερα πληρώματα Ε. Ν. έγγάμους δρχ. 350

β) Εις κατώτερα πληρώματα Ε.Ν. άγάμους δρχ. 250

Άρθρον 2

1. Ίνα ναυτικός τύχη της κατά το παρόν Β διατάγματος χρηματικής ενισχύσεως, δέον:

α) Να είναι απογεγραμμένος ναυτικός ή μαθητευόμενος ναυτικός.

β) Να κέκτηται υπερπενταετή θαλασσίαν υπηρεσίαν διαμυδίσιον επί ελληνικών εμπορικών πλοίων και πλοιαρίων μετά την ως ναυτικού ή μαθητευομένου ναυτικού απογραφήν του, εξ ής ενεκάμησαν τουλάχιστον υπηρεσίαν κατά την τελευταίαν τριετίαν. Υπηρεσία διανυθείσα επί πλοίων υπό ξένην σημαίαν λαμβάνεται υπ' όψιν συμφώνως προς τας κειμένας σχετικάς διατάξεις περί επιδοτήσεως του από 26.7.1955 Β. δ/τος.

γ) Να ευρίσκεται εν ανεργία τουλάχιστον από 1 Νοεμβρίου 1955 και μέχρι της ημέρας της καταβολής της οικονομικής ενισχύσεως, ουχί όμως και πρό της 1ης Νοεμβρίου 1953.

Ναυπολόγησις μέχρι δέκα ημερών δεν διακόπτει την από 1 Νοεμβρίου 1955 ανεργίαν.

Άρθρον 3

Δικαιούνται του κατά το παρόν Β διάταγμα δοσολήψιας άνεργοι ναυτικοί μη δικαιωθέντες επιδόματος ανεργίας κατά το 6ον 15θήμερον του μηνός Δεκεμβρίου 1955, κατά τας διατάξεις του οικείου άπό 27.5.1953 (Φ.Ε.Κ. 161 Α') Β. διατάγματος, ως ούτο συνεπληρώθη και τροποποιήθη διά του από 26.7.1955 (Φ.Ε.Κ. 217 Α') Β. διατάγματος.

Άρθρον 4

1. Η καταβολή της ενισχύσεως ενεργείται εις τους μέχρι και της 20 Φεβρουαρίου 1956 αυτοπροσώπως παρουσιαζομένους δικαιούχους υπό του εν Πειραιεί Οίκου Ναύτου διά τους διαμένοντας εν τη περιφερεία της πρώην Διοικήσεως Πρωτευούσης και υπό των κατά τόπους Κεντρικών Λιμεναρχείων, Λιμεναρχείων και Υπολιμεναρχείων διά τους διαμένοντας εν τη περιφερεία αύτών.

2. Επί τη παροχή της χρηματικής ενισχύσεως καταχωρίζεται ειδική πράξις εν τω ναυτικώ φυλλαδίω του ενισχυομένου και υπογράφεται απόδειξις. Εάν ο ενισχύμενος δεν γνωρίζη γράμματα, η καταβολή της χρηματικής ενισχύσεως γίνεται παρουσία δύο μαρτύρων, οίτινες υπογράφουν εν τη αποδείξει.

Εις των Ημετέρων επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργών διατάσσομεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 10 Φεβρουαρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί μειώσεως των εργοδοτικών εισφορών των καταβαλλομένων υπέρ του Ι.Κ.Α. επί των μισθών και ημερομισθίων των αναλογούντων εις την παραγωγήν των εις την άλλοδαπήν εξαγομένων μεταλλευτικών προϊόντων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 82 της 9 Μαρτίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Το άρθρον 5 του νόμου 2861)1954 «περί μέτρων ενισχύσεως της εξαγωγής βιομηχανικών και άλλων έγχωρίων προϊόντων», και

2) Την υπ' αριθ. 860)1955 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει των Ημετέρων Υπουργών Συντονισμού, Οικονομικών, Εμπορίου, Βιομηχανίας και Εργασίας, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

1. Εις περίπτωσιν εξαγωγής μεταλλευτικών προϊόντων της κατηγορίας Ι του Τελωνειακού Δασμολογίου Εισαγωγής ή υπέρ του Ι.Κ.Α. καταβαλλομένη εργοδοτική εισφορά επί μισθών και ημερομισθίων αναλογούντων επί των προϊόντων τούτων μειούται καθοριζομένη ίση προς το ποσόν της υπό των μισθίων καταβαλλομένης τοιαύτης.

2. Τα επί πλέον των διά του παρόντος οριζομένων εργοδοτικών εισφορών καταβαλλόμενα υπέρ του ανωτέρω Οργανισμού ποσά επιστρέφονται εις τον εξαγωγέα, συμφώνως προς τους όρους και τας διατυπώσεις τους καθοριζομένους εν τη § 3 του άρθρου 5 του νόμου 2861)1954.

Εις τον επί των Οικονομικών Υπουργόν διατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 26 Φεβρουαρίου 1956

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Κ.Α.Π.

8710)Δ.221)1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί εγκρίσεως κανονισμού περί τρόπου καταρτίσεως και εγκρίσεως προϋπολογισμού κλπ. Εργατικής Εστίας.

(Ε.Κ. τ. Β φ. 43 της 22 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις των άρθρων 4, 5, 10, 11, 12 και 21 του υπ' αριθ. 3467)1955 νόμου «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της περί Εργατικής Εστίας Νομοθεσίας».

2) Αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου της Εργατικής Εστίας ληφθείσας κατά τας συνεδρίας αύτου της 30.1.1956 και 6.2.1956 και γνωστοποιηθείσας ημίν διά της υπ' αριθ. 18361382)1956 δικαιοδοσίας της, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν τον ως έπεται Κανονισμόν περί του τρόπου καταρτίσεως και εγκρίσεως προϋπολογισμού των εσόδων και εξόδων, απολογισμού της εν γένει διαχειρίσεως της περιουσίας και της ταμειακής και λογιστικής υπηρεσίας της Εργατικής Εστίας».

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Περί του τρόπου καταρτίσεως και εγκρίσεως προϋπολογισμού εσόδων και εξόδων, απολογισμού της εν γένει διαχειρίσεως της περιουσίας και της ταμειακής και λογιστικής υπηρεσίας της Εργατικής Εστίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α

Γενικαί διατάξεις.

Άρθρον 1

Η οικονομική και λογιστική λειτουργία, η κατάρτισις

και ἔγκρισις τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐσόδων καὶ ἐξόδων, ὡς καὶ ταῦ ἀπολογισμοῦ διαχειρίσεως τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 2

Οἰκονομικὸν καὶ λογιστικὸν ἔτος τοῦ Ὀργανισμοῦ εἶναι τὸ ἡμερολογιακὸν τοιοῦτον (1 Ἰανουαρίου—31 Δεκεμβρίου).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Προϋπολογισμός

Ἄρθρον 3.

1. Τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα τοῦ Ὀργανισμοῦ προσδιορίζονται κατὰ οἰκονομικὸν ἔτος διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ.

2. Ὁ προϋπολογισμὸς περιλαμβάνει κεχωρισμένως τὰ προβλεπόμενα ἔσοδα καὶ ἔξοδα ὡς καὶ τὰ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ διατιθέμενα κεφάλαια κατὰ στοιχεῖα ἀναγραφῆς εἰς κεφάλαια καὶ ἄρθρα.

3. Εἰς τὸν προϋπολογισμὸν ἀναγράφεται ταμειακὸν μὲν ἀπαθὲς μετρητικὸν κεφάλαιον πρὸς ἐκπλήρωσιν τυχὸν μεταβατικῶν ἐκπρόθεσμων πιστώσεων, ἑκάστοτε δὲ διὰ τὴν ἀναγραφὴν νέων πιστώσεων, δι' ἔξοδα μὴ προβλεφθέντα ἐν τῷ ἀρχικῷ προϋπολογισμῷ.

4. Ἀναπληρωματικαὶ καὶ ἐκτακτοι πιστώσεις μεταφέρονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. ἐκ τοῦ ταμειακοῦ καὶ ἐκτάκτου ἀπαθοῦς κεφαλαίου μετ' ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἄρθρον 4.

1. Ὁ προϋπολογισμὸς καταρτίζεται ὑπὸ τοῦ Γραφείου Λογιστηρίου βάσει τῶν παρεχομένων αὐτῷ στοιχείων καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Λογιστηρίου, ὅστις δι' εἰδικῆς ἐκθέσεώς του ὑποβάλλει τοῦτον μέχρι τῆς 15ης τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἑκάστου ἔτους διὰ τοῦ διευθυντοῦ εἰς τὸ Δ. Σ. πρὸς ἔγκρισιν.

2. Τὸ Δ. Σ. δύναται κ' ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ προϋπολογισμοῦ εἰς Ἐπιτροπὴν ἐκ μελῶν τοῦ Δ. Σ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ὑποβάλλει ἐπεξεργασμένον τὸν προϋπολογισμὸν εἰς τὸ Δ. Σ. πρὸς ἔγκρισιν.

3. Τὸ Δ.Σ. ἀποφασίζει ἐπὶ τούτου, ὑποβάλλει αὐτὸν πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας τὸ ἀργότερον μέχρι 15ης Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους, ὅστις δύναται νὰ τροποποιήσῃ ἢ συμπληρώσῃ τοῦτον.

4. Ἐν περιπτώσει μὴ ὡς ἄνω ὁριζομένης προθεσμίας ἐπιτρέπεται μέχρι ἐν περιπτώσει ἀπροβλέπτου κωλύματος καὶ κατόπιν δημοσιογραφικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καθορίζεται τὸ χρονικὸν διάστημα κατ' ὃ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προϋπολογισμοῦ θὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ μῆνα πιστώσεων τοῦ προηγουμένου ἔτους.

Ἄρθρον 5.

1. Εἰς τὸ Γραφεῖον Λογιστηρίου ἀνήκει ἡ παρακολούθησις τῆς πορείας τῆς ἐκτελέσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ.

2. Ἡ διάθεσις πιστώσεων ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ παρέχεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ., ἐφ' ὅσον μὴ πρόκειται περὶ πιστώσεων κατ' ἔτος ἄλλως διὰ ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἀπογραφή — Ἰσολογισμὸς — Ἀπολογισμός.

Ἄρθρον 6.

1. Εἰς τὸ τέλος ἑκάστης λογιστικῆς χρήσεως, τὸ βραδύτερον δὲ μέχρι τέλους Ἰανουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους, διενεργεῖται ἡ ἀπογραφὴ τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Ὀργανισμοῦ ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ὁριζομένης ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. εἰς ἣν συμμετέχει ὑποχρεωτικῶς ὁ προϊστάμενος τοῦ Γραφείου Λογιστηρίου.

2. Ἡ Ἐπιτροπὴ ὑποβάλλει ἐντὸς πενθημέρου ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἀνωτέρω μηνὸς τὸ πρακτικὸν αὐτῆς εἰς ὃ δέον γ' ἀναγράφωνται οἱ ἀναλυτοὶ τῶν ἀπογραφέντων περιουσιακῶν στοιχείων.

Ἄρθρον 7.

1. Ὁ Ἰσολογισμὸς καὶ ἀπολογισμὸς τῆς διαχειρίσεως συντάσσεται ἐπιμελείᾳ τοῦ Γραφείου Λογιστηρίου ἐντὸς τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους καὶ ὑποβάλλεται ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας.

2. Ὁ Ἰσολογισμὸς τῆς διαχειρίσεως ἑκάστου οἰκονομικοῦ ἔτους περιλαμβάνει τὴν γενικὴν κατάστασιν τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ τῆς περιουσίας τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ἀναγραφομένων εἰς ἰδίους ἀναλυτικοὺς πίνακας ὅλων τῶν μεταβολῶν ἃς ὑπέστησαν διαφοροῦντος τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ τῆς περιουσίας.

Τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα ἀναγράφονται εἰς τὸν ἰσολογισμὸν κατὰ σειρὰν ρευστότητος αὐτῶν.

3. Οἱ πίνακες τοῦ ἰσολογισμοῦ καὶ ἀπολογισμοῦ ὑπογράφονται διὰ τὴν τάξιν τῆς ἐμφανίσεως ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τοῦ Γραφείου Λογιστηρίου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ.

4. Ὁ προϊστάμενος τοῦ Λογιστηρίου συντάσσει εἰδικὴν περὶ τοῦ ἰσολογισμοῦ καὶ ἀπολογισμοῦ ἔκθεσιν καὶ ὑποβάλλει ταύτην διὰ τοῦ Διευθυντοῦ πρὸς τὸ Δ. Σ. πρὸς ἔγκρισιν, μετὰ τὴν ὁποίαν κυροῦνται οὗτοι καὶ διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Προέδρου.

Ἄρθρον 8.

Ὁ ἀπολογισμὸς διαχειρίσεως περιλαμβάνει κατὰ σκέλος τὰ κατὰ τὴν λῆξιν ὑπολειπόμενα ἔσοδα καὶ δαπάνας τοῦ Ὀργανισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἔσοδα.

Ἄρθρον 9

Ἡ πραγματοποίησις εἰσπράξεως τῶν πόρων τοῦ Ὀργανισμοῦ διενεργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας εἴτε δι' ὀργάνων αὐτῆς, εἴτε μέσῳ ἄλλων Ὀργανώσεων μεθ' ὧν συμβάλλεται.

2. Αἱ Τράπεζαι ὑποχρεοῦνται νὰ μεταφέρουν ἀνὰ δεκαπενθήμερον εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος τὰς διενεργουμένας εἰσπράξεις ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας.

3. Ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὰς διενεργουμένας παρ' αὐτῆς εἰσπράξεις τοῦ Ὀργανισμοῦ ὡς καὶ διὰ τὰς μεταφερομένας ὑπὸ τῶν ἄλλων Τραπεζῶν εἰσπράξεις τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, τηρεῖ δύο λογαριασμοὺς ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐξ ὧν ὁ εἷς τῆς Ταμειακῆς Διαχειρίσεως καὶ ὁ ἕτερος διὰ τὰ διαθέσιμα κεφάλαια τῆς.

4. Μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, διὰ τὰς διὰ λογαριασμῶν τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας γενομένας ἡμερησίας εἰσπράξεις, τὰ Λογιστήρια καταχωροῦν εἰς βοηθητικὸν βιβλίον κατὰ κατηγορίας τὰ πραγματοποιηθέντα ἔσοδα.

5. Ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ ἑπομένου μηνὸς ὑποβάλλει εἰς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν ἀντίγραφον εἰς διπλοῦν τῆς κινήσεως τοῦ παρ' αὐτῇ λογαριασμοῦ τῆς Ταμειακῆς Διαχειρίσεως τοῦ προηγουμένου μηνὸς (ἔξοδα), τὸ ἓν ἐκ τῶν ἀντιγράφων τούτων διαβιβάζεται εἰς τὸ Γραφεῖον Ἐσόδων, τὸ δὲ δεύτερον παραμένει εἰς τὸ Γραφεῖον Λογιστηρίου.

Τὸ Γραφεῖον Λογιστηρίου ἐλέγχει τοῦτο μὲ τὰς ἡμερησίας ἀναγγελίας τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ διενεργεῖ περαιτέρω τὸν λογιστικὸν ἔλεγχόν.

6. Ἐπιταγαὶ ἐκδιδόμεναι εἰς διαταγὴν τοῦ Ὀργανισμοῦ εἰσπράττονται διὰ καταθέσεως ἐν παρὰ τῷ αἰτείῳ λογαριασμῷ τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, ὑπογραφόμεναι διὰ τῆς ἐξόφλησιν παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. ἢ τοῦ νομίμως ἀναπληροῦντος αὐτὸν Ἀντιπροέδρου, τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Γραφείου Ἐσόδων.

7. Πρὸς διασφάλισιν τοῦ Ὀργανισμοῦ δέον ὅπως ἐπὶ τῶν ἐκδιδομένων εἰς διαταγὴν τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐπιταγῶν τίθεται σφραγὶς ἀναγράφουσα ἐπληρώσατε εἰς διαταγὴν Τραπέζης Ἑλλάδος ἵνα φερῃ εἰς πίστωσιν τοῦ παρ' αὐτῇ λογαριασμοῦ Ἐργατικῆς Ἑστίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Δαπάναι.

Διάκρισις - Πραγματοποίησις - Ἐντολαὶ πληρωμῆς.

Ἄρθρον 10.

1. Αἱ δαπάναι τοῦ Ὀργανισμοῦ διακρίνονται εἰς:

α) Δαπάνας διοικήσεως, β) διαφόρους δαπάνας γ) ἐπιτεύξεως σκοπῶν, δ) περιουσιακῶν στοιχείων.

Αἱ κατηγορίαι πάσης φύσεως τῶν ἐν ἑκάστῃ τῶν ἀνωτέρω διαιρέσεων ὑποκειμένων δαπανῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν λει-

τουργίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ, καθορίζονται δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ., ἀνεγράφονται δὲ καὶ προβλέπονται ἐν τῷ ἐγκρινομένῳ ἑκάστοτε προϋπολογισμῷ.

2. Πάσης δαπάνης προηγεῖται ἀπόφασις τοῦ Δ. Σ. λαμβανομένη εἴτε οἰκοθεν, εἴτε προτάσει τῶν ὑπηρεσιῶν, ἐντὸς πάντοτε τῶν ὁρίων τῶν πιστώσεων τῶν ἐγκρινομένων ἐν τῷ προϋπολογισμῷ.

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐγκριτικὴ ἀπόφασις προκειμένου περὶ μεγαλειτέρων δαπανῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῶν περὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας διατάξεων ἢ προκυπτουσῶν ἐκ συμβατικῶν ὑποχρεώσεων ὡς καὶ δαπανῶν καθοριζομένων διὰ γενικῶν ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ.

Ἄρθρον 11.

1. Ἡ πληρωμὴ τῶν πάσης φύσεως δαπανῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ διενεργεῖται μέσῳ τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος διὰ χρηματικῶν ἐνταλμάτων πληρωμῆς ἢ προπληρωμῆς, ἐκδιδομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ καὶ Οἰκονομικοῦ Γραφείου.

Τὰ χρηματικὰ ἐντάλματα ἐκδίδονται εἰς τετραπλοῦν, ἐξ ὧν τὸ πρωτότυπον ἀποστέλλεται εἰς τὴν Τράπεζαν Ἑλλάδος πρὸς ἐξόφλησιν, τὸ πρῶτον ἀντίγραφον διαβιβάζεται εἰς τὸ Γραφεῖον Λογιστηρίου πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων, τὸ δὲ δεύτερον ἀντίγραφον μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν καὶ λοιπῶν παραστατικῶν ἐγγράφων τῶν δικαιολογούντων τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἐντάλματος, φυλάσσονται παρὰ τῷ Διοικητικῷ καὶ Οἰκονομικῷ Γραφείῳ καὶ τὸ τρίτον ἀντίγραφον παραμένει ἐπὶ τοῦ στελέχους.

2. Τὰ εἰς βάρος τοῦ παρὰ τῇ Τραπέζῃ Ἑλλάδος λογαριασμοῦ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐκδιδόμενα χρηματικὰ ἐντάλματα δι' ἀναλήψεως χρημάτων ὡς καὶ τὰ ἔγγραφα μεταφορᾶς κεφαλαίων ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. ἢ τοῦ νομίμως ἀναπληροῦντος αὐτὸν Ἀντιπροέδρου, τοῦ Διευθυντοῦ ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Λογιστηρίου τοῦ ἀσκοῦντος τὸν προληπτικὸν ἔλεγχον, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐδαφ. γ' τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν. 3467 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας Νομοθεσίας» ὡς καὶ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Διοικητικοῦ καὶ Οἰκονομικοῦ Γραφείου.

3. Μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῶν διὰ λογαριασμῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ γενομένων πληρωμῶν, τὸ Λογιστήριον ἐκδίδει τὰς ἡμερολογιακὰς καταστάσεις, ἐν αἷς καταγράφονται αὐταὶ κατὰ κατηγορίας λογαριασμῶν, βάσει δὲ ταύτων διενεργοῦνται αἱ περαιτέρω λογιστικαὶ ἐγγραφαί.

4. Αἱ ἡμερολογιακαὶ καταστάσεις ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τοῦ Γραφείου Λογιστηρίου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ.

5. Οὐδεμία λογιστικὴ καταχώρισις εἰς τὰ λογιστικὰ βιβλία συντελεῖται, ἂν τὰ παραστατικὰ, βάσει τῶν ὁποίων διενεργεῖται αὕτη, δὲν φέρουν τὰς ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου καθοριζομένας ὑπογραφάς.

Ἄρθρον 12.

1. Ἡ πληρωμὴ δαπανῶν ἀφορεκτῶν τὰς ἐκτελούσας ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ δύναται νὰ ἐνεργῆται καὶ δι' ἀπολλήλων αὐτοῦ, ὑπευθύνως ἐγγράφως τοῦ Δ. Σ., ἀναλαμβάνουσι τὰ προϋπολογιζόμενα ποσὰ δι' ἐνταλμάτος, καθιστάμενοι ὑπόλογοι διαχειρίσεως μέχρι τακτοποιήσεως τοῦ λογαριασμοῦ των διὰ τῆς ὑποβολῆς πάντων σχετικῶν δικαιολογητικῶν ἐντὸς τασσομένης προθεσμίας.

Καθυστέρησις ἀποδόσεως λογαριασμοῦ διὰ καταβλητέας τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν πέραν τῶν 45 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἀποτελεῖ λόγον διώξεως τῶν ὑπολόγων ἀσχέτως πρὸς τὴν ὀφειλομένην ποινικὴν εὐθύνην αὐτῶν.

2. Τὰ δικαιολογητικὰ ἐντελμάτων προπληρωμῆς ὑποβάλλονται ὑπὸ τῶν ὑπολόγων διαχειριστῶν εἰς τὸ Γραφεῖον Λογιστηρίου. Τὸ Γραφεῖον Λογιστηρίου ἐνημερώνει τὰ λογιστικὰ του βιβλία καὶ ἐν συνεχείᾳ τὰ διαβιβάζει εἰς τὸ Γραφεῖον Διοικητικῶν καὶ Οἰκονομικῶν διὰ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἀπαλλαγήν.

Πρὸ πάσης κοινοποιήσεως τοῦ ἀπαλλακτικοῦ εἰς τὸν ὑπόλογον διαχειριστήν, τὸ Δ. Σ. λαμβάνει γνῶσιν τῶν πρὸς ἀπόδοσιν λογαριασμοῦ ὑποβληθέντων δικαιολογητικῶν καὶ ἐγκρίνει ἢ οὐ τούτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Λογιστικὸν σύστημα - Λογιστικὰ βιβλία.

Ἄρθρον 13.

Ἡ λογιστικὴ ὑπηρεσία τηρεῖται κατὰ τὸ κλασικὸν διπλογραφικὸν σύστημα. Τὰ τηρούμενα δὲ λογιστικὰ βιβλία εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Βιβλίον Ἀπογραφῶν - Ἰσολογισμῶν, Ἀπολογισμῶν

β) Ἡμερολόγιον.

γ) Γενικὸν Καθολικόν.

δ) Ἀναλυτικὰ Καθολικά

ε) Βιβλίαν Ἰσοζυγίων.

στ) Λοιπὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν βοηθητικὰ βιβλία.

Τὰ βιβλία ἀπογραφῶν καὶ τὸ Ἡμερολόγιον θεωροῦνται καὶ μονογράφονται πρὸ τῆς ἐκάρξεως τῶν ἐγγραφῶν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. ἐπιτιθεμένης τῆς σφραγῖδος τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Τινὰ τῶν ὡς ἄνω βιβλίων δύνανται νὰ τηρῶνται καὶ κατὰ τὸ σύστημα τῶν κινουμένων φύλλων (καρτελλῶν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Διάφοροι διατάξεις.

Ἄρθρον 14.

1. Ὅπου ἐν τῷ παρόντι κανονισμῷ δὲν προβλέπεται ρύθμισις θέματός τινος σχέσιν ἔχοντος μὲ τὴν οἰκονομικὴν καὶ λογιστικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ, ρυθμίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ.

2. Ἐν περιπτώσει διαφωνίας ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ παρόντος κανονισμοῦ μεταξὺ τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν, ἀποφαίνεται τὸ Δ. Σ. κατόπιν ἐγγράφου ἀναφορᾶς τοῦ Διευθυντοῦ.

3. Πλὴν τῶν τίτλων ἀκινήτου ἰδιοκτησίας τοῦ Ὀργανισμοῦ, ἅπαντα τὰ λοιπὰ διαχειριστικὰ στοιχεῖα καταστρέφονται μερίμνῃ τῆς ὑπηρεσίας, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. μετὰ παρέλευσιν δεκαετίας συμφώνως τῷ ν. 3467)1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας νομοθεσίας.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Φεβρουαρίου 1956

5428)1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν

Περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Δ.Κ.Υ. χορηγουμένων μηνιαίων βοηθημάτων.

(Ε. Κ. τ. Β' σ. 54 τῆς 9 Μαρτίου 1956).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις

1) Τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1726)1944 νόμου περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων ἰσχυουσῶν διατάξεων.

2) Τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ν. 1974)1952 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων περὶ ἀπονομῆς συντάξεως εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Δήμων, Κοινοτήτων κλπ., καὶ

3) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 14786)16 Μαΐου 1955 ἔγγραφον τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, δι' οὗ ἐξουσιοδοτοῦνται οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ ὁ ἐποπτεύων ἕκαστον Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον Ὑπουργός, ὅπως ἀναπροσαρμόζουν τὰς παρεχομένας ὑπὸ τῶν διαφόρων Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων συντάξεις, ἐπιδόματα, βοηθήματα κλπ., καὶ

4) Τὴν κατὰ τὴν 11ην συνεδρίασιν τῆς 25 Ἰανουαρίου 1956 ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου τούτου παρεχομένων μηνιαίων βοηθημάτων, ἀποφασίζομεν:

Αὐξάνομεν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1956 καὶ ἐφεξῆς τὰ εἰς τοὺς κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις δικαιούχους καταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Δ.Κ.Υ. μηνιαῖα ἰσόβια βοήθημα, ἀπὸ τοῦ 300πλασίου εἰς 350πλάσιον, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι διὰ τῆς αὐξήσεως ταύτης τὸ ἐν λόγῳ βοήθημα, μετὰ τῆς τυχὸν παρεχομένης ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ταμείου συντάξεως δὲν ὑπερβαίνει τὸ 80 % τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν, ἃς θὰ ἐλάμβανεν ἕκαστος δικαιοῦχος, ἐὰν ἐξηκολούθει ἐργαζόμενος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Φεβρουαρίου 1956.

(10199)1844)1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 15) 1956 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 55 τῆς 10 Μαρτίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 12 καὶ 14 § 1 ἐδ. 6' καὶ 20 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἀποφαινόμεθα:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 15)1956 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου (Π.Δ.Δ.Δ.) Ἀθηνῶν «περὶ αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε.» καὶ ἐγκρίνομεν τὴν δημοσίευσιν της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β'), ἔχούσης ὡς ἀκολούθως:

Ἀριθ. ἀποφάσεως 15)1956

Τὸ κατὰ τὸν νόμον 3239)1955, Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν, συγκείμενον ἐκ τῶν κ.κ. Σόλωνος Ράγκα, Προέδρου, ὡς Προέδρου, Κων. Δικαίου, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ, Ν. Βερνάρδου, ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων καὶ Συγκοινωνιῶν, Βασ. Ράπτου Δικηπροσώπου τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., ὡς μελῶν.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ καὶ ἐν τῷ Πρωτοδικείῳ Ἀθηνῶν τὴν 9ην Ἰανουαρίου 1956 ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 12.30 μ.μ. παρουσίᾳ τοῦ ἐπὶ βαθμῷ 6ῳ ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Νικ. Τσιγάντε, ὡς Γραμματέως, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἀνακοφείσης μεταξὺ τοῦ Ο.Τ.Ε. καὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, παραστάντων διὰ τῶν ἀντιπροσώπων των, διαιρσώτων καὶ τοὺς πληρεξουσίους των δικηγόρους, ἐν ᾗ τῇ πρακτικοῖς διαλαμβάνονται, διενέξεως

Προκειμένης συζητήσεως

καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ Δικαστηρίου ταύτου, Ἀκούσαν τῶν ἀνωγνωσθέντων, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ἐγγράφων καὶ διαπιστώσαντος τοῦ τύπους βασίμου τῆς παραπομπῆς τῆς ὑπὸ κρίσιν διενέξεως καὶ λαβὸν γνῶσιν τῶν ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων κατατεθέντων σχετικῶν σημειωμάτων.

Ἐδέησε τὰ ἔγγραφα, ἀκυρθὲν κατὰ Νόμον

I. Ἐπειδὴ τῆς ὑπὸ κρίσιν μεταξὺ τοῦ ΟΤΕ καὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ ὑφισταμένης διενέξεως δὲν ἐπετεύχθη ἡ συμφωνίας τῇ § 2 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», τῇ μεσολαβήσει τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας διὰ τοῦ καταρτισμοῦ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκτίλωσις ταύτης καὶ οὗτο νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως ἀπὸ κοινοῦ ἐκάλεσαν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 3239)1955.

II. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν γένει συζητήσεως καὶ τῶν προσκομισθέντων ἐγγράφων, τῶν ἀναπτυχθέντων ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων, τὸ Δικαστήριον κατὰ πλειοψηφίαν κρίνει, ὅτι ὑπὸ τὰς παρούσας οἰκονομικὰς συνθήκας δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἱκανοποίησις ἁπάντων τῶν αἰτημάτων τῶν περὶ ὧν ἡ διένεξις μισθῶν.

Τούτῳ λαμβάνον ὑπ' ὄψιν καὶ σταθμίζον τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετεῖ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἐπιστρεπτικὴ διαφορά, τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν αὐτῆς ἀντοχήν, τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἀμοιβῶν, ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος ζωῆς, τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἔχεται κατὰ πλειοψηφίαν εἰς τὴν κρίσιν, ὅπως ἡ ὑπὸ κρίσιν διένεξις ἐπιλυθῇ ὡς ἐν τῷ διατακτικῷ, γνωμένων δεκτῶν ἐν μέρει τῶν αἰτημάτων τῶν μισθωτῶν, μειοψηφούντων τῶν κ.κ. Νικ. Βερνάρδου καὶ Βασ. Ράπτου, ἐχόντων τὴν γνώμην τοῦ μὲν πρώτου ὅτι οὐδὲν τῶν αἰτημάτων τοῦ προσωπικοῦ ἔδει νὰ γίνῃ δεκτόν, τοῦ δὲ δευτέρου, ὅτι ἅπαντα τὰ αἰτήματα ἔδει νὰ γίνωσιν ἀποδεκτά.

III. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης δέον νὰ ἀνατρέξῃ ἀπὸ τῆς παραπομπῆς τῆς διενέξεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς αὐτὸ (27.12.1955), ὑφισταμένων ἐξαιρετικῶν πρὸς τοῦτο λόγων, μειοψηφούντος τοῦ κ. Νικ. Βερνάρδου.

Διὰ ταῦτα

Ἐπιλύει τὴν μεταξὺ τοῦ ΟΤΕ καὶ τοῦ προσωπικοῦ του ὑφισταμένην διένεξιν δέχεται ἐν μέρει ταύτην

Ἀποφαίνεται κατὰ πλειοψηφίαν ὡς κατωτέρω:

1) Ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν τῆς πρώτης μισθολογικῆς βαθμίδος ἁπάντων τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. χορηγεῖται αὔξησις, διὰ μὲν τοὺς μέχρι τῶν 1500 δρχ. μισθοὺς, ἐκ ποσοστοῦ 15%, διὰ δὲ τοὺς μείζονας τῶν δραχμῶν 1500 μισθοὺς καὶ διὰ τὸ μέχρι 3.000 δρχ. τμῆμα αὐτῶν, ἐκ ποσοστοῦ 10%. Ἡ αὔξησις αὕτη δὲν δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα διὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν, τῶν 125 δραχ., διὰ δὲ τὴν δευτέραν τῶν 225 δραχμῶν.

2) Τὰ σήμερον καταβαλλόμενα εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ ΟΤΕ δι' ὀδοιπορικὰ ἔξοδα ποσὰ διατηροῦνται.

3) Ὁ μισθὸς τῶν καθαριστριῶν καθορίζεται εἰς τὸ 25πλάσιον τοῦ ἐκάστοτε ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τῆς ἀνειδικεύτου ἐργατρίας δι' ἀπασχόλησιν μέχρι 3½ ὡρῶν τοιλάχιστον ἡμερησίως.

4) Τὸ εἰς τὰ προσωπικὸν τῆς κατηγορίας νυκτοφυλάκων χορηγούμενον ἐπίδομα νυκτερινῆς ἐργασίας καθορίζεται εἰς ποσοστὸν 50% ἐξισουμένων πρὸς τὸ χορηγούμενον τοιοῦτον εἰς τὰς λοιπὰς κατηγορίας προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε.

5) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ ΟΤΕ καὶ τοῦ νόμου 3105) 1954, ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθησαν.

6) Ἡ παροῦσα ἰσχύει ἀπὸ τῆς 27.12.1955.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Φεβρουαρίου 1956

15289)2657)1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου 1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν σανατορίων

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 57 τῆς 17 Μαρτίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἀποφαινόμεθα:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου 1956 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν σανατορίων, κατατεθεῖσα παρ' ἡμῖν τὴν 16ην Φεβρουαρίου 1956, συντεχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 55 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν σανατορίων

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 10ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1956 ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου (ὁδὸς Ἀγγελάκου 10) παρουσίᾳ τοῦ Βασιλείου Ράπτη, ἐκπροσώπου τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι Κωνσταντῖνος Μ. Παπανικολάου καὶ Γεώργιος Λ. Τσιγκάρης, τῆς Ἑνώσεως Ἰδιωτικῶν Σανατορίων, ἀφ' ἑνὸς καὶ Παναγιώτης Στρατηγάκος, Πρόεδρος, ἀντιπρόσωπος τῶν ἐργαζομένων, ἁπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν ὀργανώσεών των, τὰς ὁποίας ἀντιπροσωπεύουν, συνεφωνήσαμεν τὰ κάτωθι:

(1) Καθορίζονται τὰ ἐξῆς κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἰδιωτικῶν σανατορίων

Α'. Γυναικῶν.

1) Ἀπὸ τῆς προσλήψεως καὶ μέχρι συμπληρώσεως 1 ἔτους ὑπηρεσίας θεωρουμένου ὡς χρόνου δοκιμασίας δραχ. 575.

2) Ἀπὸ 1 ἔτους καὶ μέχρι συμπληρώσεως 3 ἐτῶν ὑπηρεσίας δραχ. 625.

3) Ἀπὸ 3 ἐτῶν καὶ μέχρι συμπληρώσεως 5 ἐτῶν ὑπηρεσίας δραχ. 675.

4) Ἀπὸ 5 ἐτῶν καὶ μέχρι συμπληρώσεως 8 ἐτῶν ὑπηρεσίας δραχ. 725.

5) Ἀπὸ 8 ἐτῶν καὶ μέχρι συμπληρώσεως 11 ἐτῶν ὑπηρεσίας δραχ. 800.

6) Από 11 έτη και μέχρι συμπληρώσεως 15 έτών ὑπηρεσίας δραχ. 875.

7) Από 15 έτη και μέχρι συμπληρώσεως 20 έτών ὑπηρεσίας δραχ. 950.

Διά πάν έτος πέραν της εἰκοσαετούς ὑπηρεσίας παρέχεται αὔξησις ἐκ δραχμῶν πεντήκοντα (50) μηνιαίως.

Β' Ἀνδρῶν.

Αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ ἄρρενος προσωπικοῦ καθορίζονται κατὰ 10% πλέον τοῦ ὡς ἄνω καθοριζομένου εἰς χρήμα μισθοῦ.

Γ' Γενικοὶ ὅροι.

Εἰς ἅπαν τὸ ἀνωτέρω ναυηλευτικὸν προσωπικὸν παρέχονται ὑπαρκτικῶς ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ καὶ τὰ κάτωθι μέσα, ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπηρεσιῶν των.

Ι. α) Τροφὴ μετὰ ὄρτου, ὡς εἰδικώτερον κατωτέρω καθοριζομένη.

Πρωϊνόν. Γάλα ἢ ταὶ καὶ ἐλαῖαι.

Γεῦμα. Τρὶς τῆς ἑβδομάδος κρέας, μία φορὰ ἡ βακαλάος καὶ τῆς λοιπὰς ἡμέρας λαδερὸν ἢ ὄσπρια.

Δεῖπνον. Ἅπαντα τὰ βραδυνὰ δέον νὰ εἶναι ζωμαρικὰ ἢ ὀρυζα ἢ γεώμηλα ἢ ἄλλου εἴδους ποδλάχιστου ἴσης ἀξίας, ταύτων, συνοδευόμενα μετὰ γιαούρτης ἢ τυροῦ φέτα.

Ἐν περιπτώσει μὴ χορηγήσεως τροφῆς, θὰ καταβάλληται εἰς τὸ ἀνωτέρω προσωπικὸν τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς, καθοριζόμενον διὰ τῆς παρούσης εἰς δραχμὰς 300 μηνιαίως.

β) Κατοικία. Ἐν περιπτώσει μὴ χορηγήσεως τοιαύτης θὰ καταβάλληται τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς ὁριζόμενον εἰς δραχμὰς 100 μηνιαίως.

γ) Στολὴ ὑπηρεσίας.

δ) Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα. Εἰς τοὺς ἄρρενας μόνον καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι αἱ σύζυγοι αὐτῶν δὲν ἐργάζονται χορηγεῖται οἰκογενειακὸν ἐπίδομα ἐπὶ τοῦ εἰς χρήμα μισθοῦ ἴσον πρὸς 10% διὰ τὴν σύζυγον καὶ ἀνὰ 5% δι' ἕκαστον τέκνον μέχρι καὶ τριῶν τέκνων.

ε) Πλυστικά. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ Ἵδρυμα δὲν διαθέτει πλυντήριον, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν ἀντιτίμου πλυστικῶν ὁριζομένου εἰς δραχ. 75 μηνιαίως.

στ) Τὰ ἀντίτιμον τροφῆς, οἰκήσεως καὶ πλυστικῶν, ὡς ταῦτα ἀναφέρονται ἐν τῷ παρόντι, οἰκοθεν νοεῖται ὅτι δὲν θὰ λάνανται νὰ ἀπαιτηθῶσιν εἰς χρῆμα παρὰ τοῦ προσωπικοῦ, ἐφ' ὅσον ταῦτα παρέχονται ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων εἰς εἶδος.

ζ) Εἰς ἅπαν τὸ ναυηλευτικὸν προσωπικὸν κατὰ τὴν ἑτησίαν κανονικὴν ἄδειαν του θὰ καταβάλληται ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν ὡς ἄνω μέσων ἐκτελέσεως τῆς ὑπηρεσίας του, ἤτοι ἀντίτιμον τροφῆς, κατοικίας καὶ πλυστικῶν, ἐφόσον δὲν ποιεῖται χρῆσις τούτων.

ΙΙ. α) Ὁ χρόνος ὑπηρεσίας λογίζεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον ἀναλαμβάνει ὑπηρεσίαν εἰς ναυηλευτικὸν Ἵδρυμα ἢ κατάστημα ὁ μισθωτός, πλὴν τῶν ἐν ταῖς σχολαῖς ναυοκόμων ἀδελφῶν τῶν ἱδρυμάτων φοιτησάντων μαθητῶν, δι' ὃς λογίζεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ διορισμοῦ των ὡς ἀδελφῶν.

β) Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ συνόλου ἐτῶν ὑπηρεσίας, βάσει τῶν ὁποίων κανονίζεται κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ μισθοδοσία, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ χρόνος προϋπηρεσίας εἰς ὁμοειδῆ ναυηλευτικὰ ἱδρύματα καὶ καταστήματα δημοσίου ἢ κοινωφελοῦς χαρακτῆρος, κείμενα ὁπουδήποτε τῆς Χώρας, κατὰ τὰς ἑξῆς διακρίσεις.

1) Προϋπηρεσία τῶν προερχομένων ἐξ Ἱδρυμάτων καὶ προσληφθησομένων εἰς κλινικὰς λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν εἰς τὸ ἀκέραιον.

2) Ἡ προϋπηρεσία θὰ ἀποδεικνύηται διὰ πιστοποιητικῶν προϋπηρεσίας καὶ βιβλιαρίου προϋπηρεσίας καὶ μισθολογικῆς κατατάξεως, προσκομιζομένων ἐντὸς 30ημέρου ἀπὸ τῆς προσλήψεως καὶ ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ βιβλιαρίου ἐνσήμων τοῦ Ι.Κ.Α., ἐν ᾧ θὰ ἐμφαίνηται ὅτι κατὰ τὴν περίοδον τῆς προϋπηρεσίας ἦσαν ἠσφαλισμένοι, ἄλλως ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ἔκδοσιν βιβλιαρίου προϋπηρεσίας καὶ μισθολογικῆς καταστάσεως.

3) Ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπαρξεως ἢ μὴ τοῦ ὡς ἄνω βιβλιαρίου τὰ σανατόρια οὐδεμίαν δέσμευσιν ἐφίστανται ὡς πρὸς τὴν ἐπιλογὴν καὶ πρόσληψιν τοῦ ναυηλευτικοῦ των προσωπικοῦ.

ΙΙΙ. Αἱ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης χορηγούμεναι ἀνώτεραι τῶν ὡς ἄνω κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχαὶ δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν. Αὗται παραμένουσιν σταθεραὶ καὶ ἄνευ αὐξήσεώς τινος. Τὸ εἰρημένον ἰσχύει καὶ ὑπὸ τύπον ἐπιδόματος ἢ ἄλλως πως καθ' ὑπέρβασιν καταβαλλόμενον κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τμῆμα συμψηφίζεται μέχρις ἐξισώσεως εἰς τὰ διὰ τῆς παρούσης καὶ τὰς ἑκάστοτε, ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας, πραγματοποιουμένας δυνάμει τῆς παρούσης ἀναπροσαρμογῆς τῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν.

ΙΥ. Διὰ τῆς παρούσης καθορίζεται ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι ναυοκόμοι καὶ ἀδελφαὶ εἰς χειρουργεῖα καὶ δι' ὃς ἡμέρας αὐτοὶ ἤθελον ἐργασθῆ εἰς αὐτὰ θὰ παρέχεται ἐπίδομα 25% ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ.

Υ. Εἰς τὸ ἀνωτέρω προσωπικὸν θὰ παρέχηται ὡς δῶρον ἐπὶ μὲν ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους εἰς μισθός, ἐπὶ δὲ τοῦ Πάσχα τὸ ἥμισυ τούτου μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν, ἤτοι τροφῆς καὶ κατοικίας.

ΥΙ. Διὰ τῆς παρούσης παρέχεται εἰς τὸ ὡς ἄνω προσωπικὸν 24ωρος ἀνάπαυσις ἑβδομαδιαίως.

ΥΙΙ. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1956.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Μαρτίου 1956

7668)1388)1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 30.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ ὀπωρολαχανοπωλείων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως Θεσσαλονίκης.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 57 τῆς 17 Μαρτίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955 περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.κ. ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1956 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ ὀπωρολαχανοπωλείων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως Θεσσαλονίκης, καταρτισθεῖσα ἡμῖν τὴν 3ην Φεβρουαρίου 1956 συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 52 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ ὀπωρολαχανοπωλείων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως Θεσσαλονίκης.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ σήμερον τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου 1956 ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης, παρουσίᾳ τοῦ Προϊσταμένου της ὑπηρεσίας ταύτης Κωνσταντίνου Κανελλοπούλου, οἱ ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς 1) Δημ. Ζαφειράπουλος καὶ Θεοδ. Ζαχαριάδης, ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Ὀπωραγοράς Θεσσαλονίκης, 2) Γεώργ. Μπρόκος καὶ Δημ. Λασκαρίδης, ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Καταστηματαρχῶν Ὀπωρολαχανοπωλῶν Θεσσαλονίκης, 3) Νικ. Βελτσίης καὶ Κων. Χαρίτος, ἐκπρόσωπος τῆς Συντεχνίας Λαχανοπαλῶν χονδρικῆς πωλήσεως Λαχαναγορᾶς Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης, 4) Ἰωάν. Νάκος καὶ Ἀντώνιος Γαΐτας, ἐκπρόσωποι τῆς Συντεχνίας Λαχανοπρομηθευτῶν Θεσσαλονίκης πλατείας Μοριχόβου καὶ ἀφ' ἑτέρου 5) Λάμ. Στέφου καὶ Ἰωάν. Ἐμμανουήλ, ἐκπρόσωποι τῶν μισθωτῶν, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων τῶν Ὀργανώσεων, ἃς ἐκπροσωποῦσιν, ἐν περαιώσει τῆς ὑπογραφῆς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὀπωρολαχανοπωλείων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως Θεσσαλονίκης, συνομολογήσαντες καὶ συναποδεξάμενοι τ' ἀκόλουθα:

Ι. Καθορίζουσι κατώτατα ὅρια μισθῶν τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ:

Διὰ τοὺς ἄγοντας ἡλικίαν:

14—15	ἐτῶν	δραχ.	650
16—17	»	»	750
18—19	»	»	850
20—21	»	»	950

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 21 ἔτους τῆς ἡλικίας ἡ μισθοδοσία καθορίζεται ἀναλόγως τῶν ἐτῶν τῆς παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ ὁμοειδοῦς ὑπηρεσίας.

Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν:

Μέχρι	2	ἐτῶν	δραχ.	1.050
Ἀπὸ	3—4	»	»	1.100
»	5—6	»	»	1.200
»	7—8	»	»	1.300
»	9—10	»	»	1.400
»	11—12	»	»	1.500

» 13—14 » » 1.600
» 15—16 » » 1.700
» 17—18 » » 1.800
» 19—20 » » 1.900

2. Καθορίζει κατώτατα όρια ημερομισθίων του εργατικού προσωπικού:

Διά τους ανειδικεύτους εργάτας το πρώτον προσλαμβανομένους ημερομίσθιον δραχ. 43. Διά τους έργατας τους συμπληρώσαντας υπηρεσίαν παρά τω αυτώ ή έτερω εργοδότη αρκετάς υπηρεσίας 31ής ετών ημερομίσθιον 50 δραχ.

3. Τα ως άνω καθοριζόμενα κατώτατα όρια μισθού του υπαλληλικού προσωπικού προσαυξάνονται κατά 10% διά τον έγγαμον άνευ τέκνων και κατά 13% διά τον έγγαμον μετά τέκνων (ανεξαρτήτως αριθμού αυτών).

4. Τυχόν καταβαλλόμενοι ανώτεροι μισθοί ή ημερομίσθια υπό του διά της παρούσης καθοριζομένων δεν δύνανται να μειωθούν.

5. Προς αποφυγήν διαφορών μεταξύ εργοδοτών και εργατών ανωμολογείται η θέσπισις βιβλιαρίων προϋπηρεσίας των απολλύων και εργατών χορηγουμένων παρ' Επιτροπής, απαλλαγομένης εξ ενός υπαλλήλου της Υπηρεσίας Διατηρήσεως Θεσσαλονίκης, οριζομένου μετά του Γραμματέως υπό των Διευθυντών ταύτης, ενός εργοδότου και ενός μισθωτού οριζομένων υπό των αρμοδίων Οργανώσεων δι' εγγράφων των προς την Υπηρεσίαν Διατηρήσεως.

Ο τύπος του βιβλιαρίου, ο τρόπος λειτουργίας της υπό της Επιτροπής ως και πάσα άλλη λεπτομέρεια, καθορίζονται δι' αποφάσεως της Επιτροπής.

Η υπό της Επιτροπής υποχρέωσις να χορηγή το εν λόγω βιβλιάριον εις πάντα εργαζόμενον εις υποκαταστήματα, επαρχιακάς μονάδας της απασχολήσεως του μισθωτού δεν βιβλιαρίου πέραν του δεκαημέρου.

6. Η ισχύς της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας αρχομένη από σήμερον, λήγει μετά έν έτος.

7. Πάσα παράβασις ή μη συμμόρφωσις προς τας διατάξεις της παρούσης θεωρείται αδικαιολογήτως καταγγελτική συμβάσεως εργασίας, υποχρεούσα τους παραβάτας εις πενταπλασίαν αποζημίωσιν της υπό του ν. 2112 ως επαυξηθείσης μετασυναγκέως οριζομένης.

Οι πληβαλλόμενοι
(Έπονται υπογραφαί)
Εν Αθήναις τη 12 Μαρτίου 1956

10641)1927)1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 25.1.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών πλακών Μάλτας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 53 της 8 Μαρτίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239)1955 περί ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ., αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 25 Ιανουαρίου 1956 συλλογική σύμβασις εργασίας εργατοτεχνιτών πλακών Αθηνών κατατεθείσα ήμιν την 20 Φεβρουαρίου 1956, συνταχθείσα τω υπ' αριθ. 56 πρακτικώ καταλλήλως, έχουσα ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας εργατοτεχνιτών πλακών Μάλτας

Εν Αθήναις σήμερον τη 25.1.1956 οι κάτωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός 1) Χάης Άγγελος, ως εκπρόσωπος του Συλλόγου Εμπόρων Οικοδομικών Υλών Αθηνών — Πειραιώς και αφ' ετέρου 1) Βαρκαράλης Δημ., 2) Ψαριώτης Κων/νος, ως εκπρόσωποι του Σωματείου Εργατοτεχνιτών Πλακών Μάλτας, 3) Κων. Λυκιαρδόπουλος, ως εκπρόσωπος της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατοτεχνιτών Οικοδομών, 4) Βασ. Ράπτης, ως εκπρόσωπος του Εργατικού Κέντρου Αθηνών, απαντες εξουσιοδοτημένοι παρά των αρμοδίων οργάνων των οργανώσεων, τας οποίας εκπροσωπούσι, απεφασίσαμεν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως, διά της οποίας καθορίζονται οι κατωτέρω όροι, τους οποίους δέον να περιλαμβάνουν αι ατομικαί συμβάσεις εργασίας αι συναπτόμεναι από της ισχύος της παρούσης.

Άρθρον 1

Καθορίζεται η αμοιβή των εργατοτεχνιτών των απασχολουμένων εις τας κάτωθι εργασίας ως εξής:

Σχιστικά καυτουκιών Μάλτας και ήγκωρίων τύπου Μάλτας.

α) Καυτούκια των 0,50Χ0,50 δι' εκάστην σταθμην δραχμάς 2.20.

β) Καυτούκια των 0,60Χ0,60 δι' εκάστην σταθμην δραχ. 3.20.

2) Γωνιαστικά πλακών παράτασης μέ σκεπάρνι 50Χ50 εκάστη πλάκα δραχ. 0.60.

α) Γωνιαστικά πλακών παράτασης με πριόνι και λούκια και κλειδιά δραχ. 4

β) Γωνιαστικά πλακών 50Χ30 με πριόνι και λούκια και κλειδιά δραχ. 3.

γ) Γωνιαστικά πλακών πεζούλια 2 εκ. με πριόνι και κλειδιά και λούκια δραχ. 3

Διά τας κάτω των 30 εκ. τοιαύτας δραχ. 2.

5) Γωνιαστικά πλακών φούρνου μέ σκεπάρνι πάχους 4—5 εκ. δραχ. 1.

Γωνιαστικά πλακών φούρνου με σκεπάρνι πάχους 4—6 εκ. δραχ. 1

Γωνιαστικά πλακών φούρνου μέ τουρκέτα πάχους 8—10 εκ. δραχ. 1

3) Δι' οικοδομάς υψηλοκειμένας μακράν της έδρας του Συνδέσμου 10% επί πλέον. Διά δε τας των επαρχιών 25% επί πλέον εντός των εξόδων αποστολής τα οποία επιβαρύνουν τον εργοδότην.

4) Η φόρτωσις και εκφόρτωσις των καυτουκιών δέν θά γίνεται υπό των περιττών και γωνιαστών πλακών Μάλτας. Εν περιπτώσει όμως απασχολήσεως αυτών εις την εργασίαν αύτην, η αμοιβή της ημερομισθίας των θά πληρώνεται ως εξής:

α) Διά την εκφόρτωσιν των καυτουκιών καθορίζεται αμοιβή κατά τεμάχιον δραχ. 0,60.

β) Διά την φόρτωσιν ή εκφόρτωσιν πλακών παράτασης εφ' όσον εκφορτώνονται άνω των 100, καθορίζεται τιμή κατά τεμάχιον δραχ. 0.10.

5) Οι εργοδόται υποχρεούνται να είναι εφοδιασμένοι με καροτσάκια κατάλληλα διά την μεταφοράν των καυτουκιών από τις σπίδες εις τον πάγκον της κατεργασίας, όστις δέον νά είναι τοποθετημένος απαραιτήτως κάτωθεν υποστέγου, προφυλάσσοντος τους κάτωθεν αυτού εργαζομένους αχίστας και γυναικπάς έκ των άνωθεν, των βροχών και του ήλιου.

Άρθρον 2.

Από της ισχύος της παρούσης οι περί ών η παρούσα εργατοτεχνίται δέον να ώσιν εφοδιασμένοι διά βιβλιαρίου ειδικότητος και τεχνικής κατατάξεως, εκδιδομένου και ανανεουμένου υπό της Επιτροπής της προβλεπομένης υπό της από 18.11.1955 συλλ. συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδομικών έργων κατά τά εν αυτή ορι-ζόμενα (*).

Άρθρον 3.

Οι εργοδόται υποχρεούνται να προσλαμβάνωσι τό προσωπικόν αύτων έκ των μελών των ως άνω συμβαλλομένων Σωματείων.

Πάς όμως εργατοτεχνίτης, όστις δέν ήθελε γίνει δεκτός ως μέλος του σωματείου εντός 15 ημερών από της προς αυτό υποβολής σχετικής αιτήσεώς του, δύναται νά εργασθή ελευθέρως, των εργοδοτών μη δεσμευμένων εν τοιαύτη περιπτώσει από τον όρον της προηγουμένης παραγράφου του παρόντος άρθρου.

Άρθρον 4.

Η ισχύς της παρούσης συλλογικής συμβάσεως άρχεται από της δημοσιεύσεώς της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και δέν δύναται νά καταγγελθή πρό της παρελεύσεως ενός έτους από ταύτης.

Πάσα παράβασις ή μη συμμόρφωσις προς τους όρους της παρούσης συνεπάγεται διά τον παραβάτην τας υπό των κειμένων διατάξεων προβλεπομένας ποινικάς και αστικάς κυρώσεις.

(Οι Συμβαλλόμενοι. Έπονται υπογραφαί)
Εν Αθήναις τη 27 Φεβρουαρίου 1956

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 180

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Bureau International du Travail, *Annuaire des Statistiques du Travail*, Genève, 1955.

Ὑπό τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας ἐξεδόθη καί ἐκυκλοφόρησεν ἡ «Ἐπετηρίς τῶν Στατιστικῶν τῆς Ἐργασίας» διά τό ἔτος 1955. Συνοψίζει αὕτη καί ἀναλύει τά στατιστικά στοιχεῖα τῆς ἐργασίας εἰς πάσας τάς χώρας τοῦ κόσμου. Ἐξετάζονται τά προβλήματα τοῦ πληθυσμοῦ, τῆς ἀπασχολήσεως, τῆς ἀνεργίας, τῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας, τῶν μισθῶν καί τῶν εἰσοδημάτων τῆς ἐργασίας, τῶν τιμῶν καταναλώσεως, τῶν οἰκογενειακῶν δαπανῶν, τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας, τῶν ἀτυχημάτων ἐργασίας, τῶν ἐργατικῶν διενέξεων καί τῶν μεταναστεύσεων. Ἐν παραρτήματι δημοσιεύονται αἱ παγκόσμιοι στατιστικαί βιομηχανικῆς παραγωγῆς, αἱ δεῖκται τῶν χονδρικῶν τιμῶν καί αἱ ἑκατοντάδες τιμαί τῶν νομισμάτων. Προηγοῦνται ἑκάστου ἐκ τῶν κεφαλαίων, τά ὁποῖα εἶναι κατατεταγμένα κατά θέματα, ἐκτεταμένα εἰσαγωγικά σημειώματα, καθορίζοντα τήν διεθνῆ συγκριτικότητα τῶν δεδομένων. Ἐξ ἄλλου, αἱ χῶραι διαχωρίζονται κατά ἤπειρους, μέ μίαν τάξιν ἀλφαβητικήν.

***

Bureau International du Travail, *L'assurance chômage et ses divers systèmes*, Genève 1956.

Ὑπό τόν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη ὀγκώδης μελέτη τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας, εἰς τήν ὁποίαν ἐκτίθενται τά διάφορα συστήματα τῆς ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας, καθώς καί αἱ γενικαί ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι τά διέπουν. Ἡ μελέτη συνοδεύεται ἀπό ἀναλυτικούς πίνακας τῶν διαφόρων ἐπικρατουσῶν σήμερον μισθῶν ἀσφαλίσεως. Ἐξετάζεται ἡ ἔκτασις τῆς ἐφαρμογῆς τῶν συστημάτων, γεωγραφική καί ἐπαγγελματική, αἱ συνθῆκαι τῆς χορηγήσεως καί τῆς ἀναστολῆς ἤ τῆς διακοπῆς τῶν ἐπιδομάτων, τό ὕψος αὐτῶν, τά χρονικά ὅρια, ἡ διάθεσις τῶν κεφαλαίων, ἡ ὀργάνωσις καί λειτουργία τῶν Ταμείων κλπ. Συστήματα ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας, πού λειτουργοῦν σήμερον εἰς 22 χώρας, ἀναλύονται λεπτομερῶς. Ἐξ αὐτῶν 10 χῶραι ἐφαρμόζουν τήν ὑποχρεωτικήν ἀσφάλισιν, 3 χῶραι τήν προαιρετικήν καί 8 χῶραι ἀπονέμουν ἐπιδόματα ἐκτός ἀλλων ἀρχῶν. Ἡ μελέτη προτείνει πρακτικάς λύσεις καί ἀπευθύνεται κυρίως εἰς τάς χώρας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τό στάδιον τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας.

***

Bureau International du Travail, *Nationaux d'emploi. Etats Unis*, Genève 1955.

Ἡ μελέτη αὕτη τοῦ Δ.Γ.Ε. εἶναι ἡ τρίτη κατά σειράν, τῆς ὁποίας προηγήθησαν ἀνάλογοι μελέται περί τοῦ Καναδᾶ καί τῆς Μεγάλης Βρεταννίας.

Ὁ σκοπός τῶν μονογραφιῶν τούτων εἶναι νά συγκεντρώσῃ καί νά παρατάξῃ ὑπό μορφήν συγκριτικήν τάς διαφόρους ὑπηρεσίας ἀπασχολήσεως, τήν ἐπικρατοῦσαν νομοθεσίαν, τούς τρόπους τῆς λειτουργίας, τήν ὀργάνωσιν τῶν διοικητικῶν ὀργάνων, δημοσιονομικῶν καί τοπικῶν, τά προγράμματα καί τάς μεθόδους, τά συμβούλια καί τήν ἐκπαίδευσιν τοῦ προσωπικοῦ καί τήν λειτουργίαν τῶν ἰδιωτικῶν γραφείων εὑρέσεως ἐργασίας εἰς τάς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

(Ἐπί τῆς ὑπ' ἀριθ. 677/1955 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΕΕΔ 15, σ. 39).

Φίλη «Ἐπιθεώρησις Ἐργατικοῦ Δικαίου»,

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 677/1955 ἀπόφ. τοῦ Ἀρείου Πάγου (ΕΕΔ 15, σ. 39), προκειμένου νά καθορίσῃ τόν βασικόν μισθόν τῶν ὁδηγῶν ἀστικῶν αὐτοκινήτων λεωφορείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς πρός ἐφαρμογήν τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἔκρινεν, ὅτι ὁ βασικός μισθός τῶν ὁδηγῶν ἀστικῶν αὐτοκινήτων λεωφορείων Πειραιῶς - Περιχώρων, ὁριοθείς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 10/1949 ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 54597/1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀνῆλθε μετά τήν 2750/1951 ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας εἰς δραχ. 815.

Ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις ἐκ παραδρομῆς ἐθεώρησεν, ὅτι ἡ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 10/1949 ἀπόφασις ἔχει ἰσχύν διά τούς ὁδηγούς τῶν ἀστικῶν λεωφορείων Πειραιῶς καί Περιχώρων καί τοῦτο διότι ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις ἐφαρμόζεται μόνον ἐπί τῶν ὁδηγῶν τῶν ἀστικῶν λεωφορείων τῆς περιφερείας τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἔχει ὡς ἑξῆς: Α'. Ὁρίζει ἀπό 15.5.1949 καί ἐφεξῆς τούς βασικούς μισθούς τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων εἰς δρχ. 715. . . .]". Ὁρίζει τά τοπικά ὅρια ἰσχύος τῆς παρούσης τήν περιφέρειαν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν». Περί τῆς ἰσχύος τῆς ἄνω ἀποφάσεως μόνον ἐντός τῆς περιφερείας τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὁρίζουν καί αἱ ὑπ' ἀριθ. 47752/4611/1949 καί 54497/5700/1951 ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 9, σ. 46 καί 10 σ. 1140). Οἱ μισθοί τῶν ὁδηγῶν τῶν ἀστικῶν λεωφορείων Πειραιῶς διέπονται ἀπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 28398/2865/1948 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περί κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 5/1948 ἀποφάσεως Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 7, σ. 619), δι' ἧς καθωρίζετο ὁ μισθός τῶν ὁδηγῶν τῶν λεωφορείων ἀστικῶν γραμμῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καί Θεσσαλονίκης εἰς δρχ. 550.000. Ἡ ἄνω ἀπόφασις παρέμεινεν ἰσχύουσα διά τούς ὁδηγούς τῶν ἀστικῶν λεωφορείων Πειραιῶς, διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. 10/1949 διαιτητική ἀπόφασις ἰσχυε μόνον ἐντός τῆς περιφερείας τοῦ Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν.

Ὑπέρ τῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 28398/1948 ἀποφάσεως συνηγοροῦν καί αἱ ὑπ' ἀριθ. 30686/4097/1951 (ΕΕΔ 10, 838) καί 54498/5701/1951 (ΕΕΔ 10, 1137) ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, αἵτινες ρέπουσι ταύτην ἰσχύουσαν.

Ὁ ἄνω μισθός ηὐξήθη κατά 30 τοῖς ἑκατόν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2948/2592/1949 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 8, 810), ἤτοι εἰς δρχ. 715.000, διά δέ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750/1951 (ΕΕΔ 10, 141) ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀπό 15.1.1951 εἰς δραχ. 815.000. Συνεπῶς ὁ μισθός τῶν ὁδηγῶν ἀστικῶν λεωφορείων Πειραιῶς καί Περιχώρων ἦτο κατά τήν 15.1.1951 δρχ. 815 βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 28398/1948 ἀποφάσεως καί αὐξ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54497/1951 ταιαύτης, ὡς ἐδέχθη ἡ ὡς ἄνω ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις.

Ταῦτα εἶναι, νομίζομεν, χρήσιμα διά τήν νομικήν ἀκρίβειαν. Μετά τιμῆς

Νομικός

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεύχος 8 (350)

Ἀθῆναι, 15 Ἀπριλίου 1956

Η ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

(Κατά τήν Διεθνή Σύμβασιν τῆς 12/25 Ὀκτωβρίου 1921)

Ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ι. ΔΗΜΑΚΗ, Δικηγόρου

§ 1

1. Ἡ Α.Π. 138/1956, κατωτέρω σελ. 416 (εἰσ. Σ. *Μανρομιχάλης*), ἑρμηνεύσασα τήν ὑπό τοῦ ν. 2990/1922 κυρωθεῖσαν Διεθνῆ Σύμβασιν τῆς Γ' Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως Ἐργασίας τῆς Γενεύης «περί ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἐν τοῖς βιομηχανικοῖς καταστήμασι», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ π.δ. τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως», κατέληξεν εἰς τὸ ἑξῆς συμπέρασμα:

«Οἱ ἀπὸ τοῦ 1909 καὶ ἐφεξῆς τεθέντες ἐν ἰσχύϊ νόμοι περί «Κυριακῆς ἀναπαύσεως», οἵτινες κατὰ τὸ πλεῖστον περιέχονται εἰς τὴν ἀνωτέρω κωδικοποίησιν, ἀποτελοῦν κυρίως ἐκδήλωσιν κοινωνικῆς προνοίας ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν διὰ τῆς καθιερώσεως τῆς Κυριακῆς ἢ ἄλλης ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος ὡς ἡμέρας ἀναπαύσεως, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον ἀποσκοποῦν εἰς τὴν τήρησιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος· ἄλλοις λόγοις οἱ κανόνες οὗτοι ἀποτελοῦν ὕλην τοῦ δικαίου τῆς ἐργασίας.

Ἐτέρωθεν καὶ ἡ Δ. Σ. ὑποβοηθεῖ τὸν αὐτὸν σκοπὸν τῆς προστασίας τῶν ἐργαζομένων. Ἡ ὁμοιότης λοιπὸν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ὑπηρετοῦν ἀμφότεραι αἱ κατηγορίαι τῶν διατάξεων τούτων, ἐπιβάλλει νὰ εἴπωμεν, ὅτι αὗται «ἐμπαρτίζουν ἓν ἐνιαῖον ὅλον».

Ἡ ἐκδικὴ αὐτὴ κρίσις τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως ἀνεζήτησεν ἐπὶ πλέον ἔρεισμα εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ κυρωτικοῦ νόμου 2990/1922, δι' ἧς παρηγγέλθη ἡ κωδικοποίησις τῶν διατάξεων τῆς Δ.Σ. πρὸς τοὺς «οἰκείους νόμους» (δηλ. τοὺς περί «Κυριακῆς ἀναπαύσεως») καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 4 τῆς Δ.Σ., δι' ἧς διετηρήθησαν αἱ ὑφισταμέναι ἤδη κατὰ τὴν ἐγχώριον νομοθεσίαν «ἐξαιρέσεις».

2. Ὑπὸ τὸν θεμελιώδη τοῦτον κανόνα, ὅτι δηλ. αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως καὶ αἱ διατάξεις τῆς Δ.Σ. «ἐμπαρτίζουν ἓν ἐνιαῖον ὅλον» καὶ μάλιστα ὅτι ἡ Δ.Σ. διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 4 ἐσεβάσθη τὰς ὑφισταμένας εἰς τὴν ἐγχώριον νομοθεσίαν «ἐξαιρέσεις», ἤχθη εἰς τὴν λύσιν, ὅτι τὸ προσωπικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων μεταφορᾶς προσώπων (τοιαύτην ἐπιχείρησιν ἀφεώρα ἡ δίκη) δὲν δικαιοῦται τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως τῆς θεσπισθείσης ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ Δ. Συμβάσεως διότι ὑφίσταται «ἐξαίρεσις» διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις ταύτας εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἰσχύοντος Κώδικος «περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως» (ἀντίστ. ἄρθρ. 3 Κωδ. Δ/τος 5/12 Ἀπριλίου 1914), ἥτις ὁρίζει, ὅτι αἱ διατάξεις τούτου δὲν ἐφαρμόζονται, ἐκτὸς ἄλλων, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιχειρήσεων μεταφορᾶς, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, δὲν ἐξεδόθη ἔτι διάταγμα περί παροχῆς εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων ἀναπαύσεως 12—24 ὡρῶν κατὰ τὴν πρόβλεψιν τοῦ ἄρθρ. 12 § 1 τοῦ ἰσχύοντος Κώδικος (ἀντίστ. ἄρθρ. 8 Κωδικ. Δ/τος 5/12 Ἀπριλίου 1914).

3. Τὰ συμπεράσματα τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως προκαλοῦν ἀμέσως ἐκπληξιν. Τὸ δικαίωμα πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπὶ μίαν ἡμέραν ἀνὰ ἑπτὰ ἡμέρας ἐργασίας ἔχει σχεδὸν ἱερὸν χαρακτῆρα. Εἶναι δύσκολον λοιπὸν νὰ συνηθίσῃ τις εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι οἱ μισθωτοὶ τῶν ἐπιχειρήσεων μεταφορᾶς ὑποχρεοῦνται νὰ ἐργάζωνται ἄνευ τινὸς ἀναπαύσεως, διότι ὑφίστανται εἰς τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. ΓΥΝΕ/1909 «περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως» (ἀντίστ. ἄρθρ. 3 Κ. Δ/τος 5/12 Ἀπριλίου 1914 καὶ 7 ἰσχύοντος Κωδ. Δ/τος 8/14 Μαρτίου 1930) «ἐξαίρεσις»,

διατηρηθείσα ἐν ἰσχύϊ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 4 τῆς Δ. Συμβάσεως καὶ διότι παρημελήθη ἡ ἔκδοσις σχετικοῦ Δ/τος, τοῦ ὁποίου ἓν τοσοῦτῳ προεβλέπετο ἡ ἔκδοσις ἀπὸ τοῦ ἔτους 1909 (ν. ΓΥΝΕ ἄρθρ. 8 § 2). Ἡ δυσπιστία μάλιστα ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα τῆς δοθείσης λύσεως μεταβάλλεται εἰς ἀνησυχίαν· διότι εἰς τὸν ἰσχύοντα Κώδικα εὑρίσκονται καὶ ἄλλαι ἀκόμη τοιούτου εἴδους «ἐξαιρέσεις» (ἄρθρ. 8, 9 καὶ 10), αἵτινες, ἂν θεωρηθοῦν, κατὰ τὴν ἰδίαν συλλογιστικήν, ἐπίσης διατηρηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 4 τῆς Δ.Σ., δὲν θὰ ὑπάρξῃ σχεδὸν ἔδαφος ἐφαρμογῆς ταύτης.

Τὸ ζήτημα λοιπόν, καὶ διότι τίθεται ὑπὸ ἀμφιβολίαν θεμελιώδες δικαίωμα τῶν μισθωτῶν, ἀλλὰ καὶ διότι κατέστη πλέον ἀναφὴς ἡ σχέσις τοῦ ἐν λόγῳ Κώδικος περὶ «Κυριακῆς ἀργίας» πρὸς τὴν Δ.Σ., δικαιολογεῖ τὰς κατωτέρω παρατηρήσεις:

§ 2

1. Ὁ νόμος ΓΥΝΕ τῆς 3/7 Δεκεμβρίου 1909 «περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», ὅστις σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ἐπαναλαμβάνεται εἰς ὅλας τὰς κωδικοποιήσεις (περὶ τούτων βλέπε: *Ἀντύπα*, Ἐργ. Νομοθεσία σελ. 258 ἐπ.), ἀπηγόρευσε πᾶσαν ἐργασίαν βιομηχανικήν, βιοτεχνικὴν καὶ ἐμπορικὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς καὶ τὰς τρεῖς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῆς Δευτέρας τοῦ Πάσχα (ἄρθρ. 1 καὶ 2). Ὡς «πᾶσα ἐργασία», ἧς ἡ ἐκτέλεσις ἀπηγορεύθη, νοεῖται κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην οὐχὶ (ἢ οὐχὶ μόνον) ἡ ἐκπλήρωσις ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεών του, ἀλλὰ εὐρύτερον ἡ λειτουργία τῆς ἐπιχειρήσεως. Τοῦτο προκύπτει ἐκ πλείστων διατάξεων, ἐξ ὧν θὰ μνημονεύσωμεν ὡς πλέον χαρακτηριστικὰς τὰς ἑξῆς δύο: τοῦ ἄρθρ. 19 § 1 ν. ΤΥΝΕ, δι' ἧς ἠπειλήθη ποινὴ κατὰ τοῦ ἐπιχειρηματίου, ὅστις διατηρεῖ τὴν ἐπιχείρησίν του ἐν λειτουργίᾳ, ἔστω καὶ ἂν δὲν χρησιμοποιῇ μισθωτοὺς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀργίας, καὶ τοῦ ἄρθρ. 3 Κωδ. Δ/τος 23/30 Νοεμβρίου 1928 (καὶ ἄρθρ. 3 ἰσχύοντος Κώδικος), δι' ἧς ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς πλανοδίους πωλητὰς (οἱ ὁποῖοι οὔτε μισθωτοί, οὔτε ἔμποροι εἶναι) ἐτέθησαν περιορισμοὶ εἰς τὴν ἐργασίαν των κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀργίας.

2. Ἐτέθη τὸ ἐρώτημα, ἂν ἀπαγορευτικαὶ διατάξεις τοῦ Κώδικος περὶ «Κυριακῆς ἀναπαύσεως» ἐτέθησαν ἐκ λόγων θρησκευτικῶν ἢ ἐκ λόγων προστασίας τῶν μισθωτῶν. (Βλέπε τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν καὶ ἀντιθέτους ἀπόψεις εἰς ἀγόρευσιν Εἰσαγγ. Ἀρ. Πάγου *Κιουσοπούλου*, ΕΕΔ 9, 76). Τὸ ἐρώτημα, κατὰ τὴν γνώμην μας, θὰ εἶχε βαρυτέραν ἀξίαν, ἂν ἐτίθετο ζήτημα νομιμότητος τῆς παροχῆς ἐργασίας κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ δὴ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ἂν ἡ παροχὴ αὕτη εἶναι «ἀπηγορευμένη» ἢ μή· ἢ ἂν ἐτίθετο ζήτημα ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν μισθοῦ δι' ἐργασίαν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας. Εἰς τὴν ἀπασχολοῦσαν ὅμως περίπτωσιν, εἰς ἣν τίθεται ζήτημα σχέσεως τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος περὶ Κυριακῆς πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Δ. Συμβάσεως, δὲν προάγεται ἡ λύσις τοῦ ζητήματος ἐκ τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸ ἐρώτημα, ἂν αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος ἐξυπηρετοῦν προεχόντως τὴν λατρείαν τῶν θείων ἢ τὴν προστασίαν τῆς ἐργασίας· διότι καθ' οἱανδήποτε ἐκδοχήν, ἐφ' ὅσον αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος εἶναι συνήθεις διατάξεις καὶ ἐφ' ὅσον, ὡς δὲν ἀρνεῖταί τις, κατ' ἀρχὴν ἰσχύουν, ἀπομένει ἐρευνητέον τοῦτο καὶ μόνον: ἐὰν καὶ μέχρι ποίου σημείου αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος ἐτροποποιήθησαν ἢ συνεπληρώθησαν ὑπὸ τῆς Δ Συμβάσεως· ἢ ἄν, ἀντιθέτως, ἀπεκλείσθη ὑπὸ τούτων ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Δ. Συμβάσεως.

3. Δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι τὸ ἐρώτημα, ἂν τὰς ἀπαγορεύσεις τοῦ Κώδικος ἐπέβαλον λόγοι προστασίας τῆς ἐργασίας ἢ λόγοι θρησκευτικοί, ἔχει ἀξίαν, μεγάλην μάλιστα ἀξίαν, διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ συστηματικὴν μελέτην τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς πλευρᾶς πρέπει νὰ λεχθοῦν τὰ ἑξῆς:

Αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος (ἴδια αἱ διατάξεις τῶν παλαιοτέρων νόμων) ἔχουν ἐκδηλον τὸν θρησκευτικὸν χαρακτῆρα· παρ' ὅλων ἐξαίρεται, ὅτι ἡ ἀργία ἐπιβάλλεται διὰ θρησκευτικοὺς λόγους· ἀκόμη καὶ εἰς χωρία ἢ κωμοπόλεις ἡ ἀργία πρέπει νὰ τηρῆται μέχρι τῆς 10ης πρωϊνῆς ἢ τοὐλάχιστον μέχρι πέρατος τῆς θείας λειτουργίας (ἄρθρ. 5 § 2 ἰσχύοντος Κώδικος). Ἡ «ἀνάπαυσις» εἶναι τὸ ἀναγκαῖον ἐπακόλουθον τῆς ἀργίας καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν (ἔμμεσον) ταύτην ἀνάπαυσιν οὐ μόνον οἱ μισθωτοί, ἀλλὰ καὶ οἱ αὐτοτελῶς ἐργαζόμενοι. Θὰ ἦτο ὅμως ἐξ ἴσου λάθος νὰ παραβλέψωμεν, ὅτι ὑπάρχουν εἰς πλείστας ἐκ τῶν διατάξεων τούτων στοιχεῖα, αἱ πρῶται καταβολαί, τοῦ δικαιώματος τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως τῶν μισθωτῶν (βλέπε κατωτέρω 4). Τὸ σύνηθες, τὸ προέχον ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ ἀνάπαυσις εὑρίσκεται συνηρτημένη πρὸς τὴν ἀργίαν, ἣν ἐπιβάλλουν θρησκευτικὰ καθήκοντα. Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι εὑρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὴν ἐ-

ποχήν (ὁ ν. ΓΥΝΕ ἐδημοσιεύθη τὸ ἔτος 1969), κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ προστασία τῆς ἐργασίας ἐξαντλεῖται εἰς τὰ παραγγέλματα τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς καὶ τὰ ὅρια τῶν ἀνθρωπιστικῶν κηρυγμάτων εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχήν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν χώραν μας, καθυστερημένην βιομηχανικῶς, θὰ ἦτο ἐκτὸς τῶν ἱστορικῶν δεδομένων νὰ ὑποστηρίξῃ τις, ὅτι ὑπῆρχεν αὐτοτελὲς δικαίωμα τῶν μισθωτῶν πρὸς ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν. Ἡ διάπλασις τοῦ δικαιώματος τούτου ἐχρειάσθη ἀκληρούς καὶ μακρούς ἀγῶνας τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἐπὶ παγκοσμίου κλίμακος καὶ ἡ καθιέρωσις τοῦ δικαιώματος τούτου διὰ Δ. Συμβάσεων ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς διαθέσεως καὶ εἰς παγκόσμιον πλάτος ἀνακατατάξεως τῶν σχέσεων κεφαλαίου καὶ ἐργασίας μετὰ τὸν πρῶτον πόλεμον.

4. Ἡ ἀνωτέρω θεώρησις, καθ' ἣν οἱ νόμοι περὶ «Κυριακῆς ἀναπαύσεως» ἐπέβαλον κυρίως τὴν ἀργίαν (καὶ μέσῳ ταύτης τὴν «ἀνάπαυσιν» τῶν μισθωτῶν), ἐν σπέρματι δὲ εἰς αὐτοὺς ἀνευρίσκεται αὐτοτελὲς τὸ δικαίωμα πρὸς ἀνάπαυσιν, μᾶς εὐκολύνει νὰ ἑρμηνεύσωμεν τὰς διαφόρους ἐν αὐτοῖς «ἐξαιρέσεις».

α. Εἰς τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ ἰσχύοντος Κώδικος (ἄρθρ. 8 ν. ΓΥΝΕ) λέγεται, ὅτι «ἀποκλείονται τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τούτου» αἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀσκούμεναι βιομηχανίαι, αἱ γεωργικαὶ κλπ. ἐπιχειρήσεις καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις μεταφορᾶς διὰ γῆς ἢ ὕδατος. Ἡ διάταξις αὕτη κυρίως εἰπεῖν δὲν ἰδρύει «ἐξαίρεσιν», ὡς αἱ ἀμέσως ἐν συνεχείᾳ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 8,9 καὶ 10. Ἡ ἐν λόγῳ διάταξις θαίνει ἔτι πλέον: ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἐξ ὁλοκλήρου (βλέπε κατωτέρω § 5/3). Ἡ ἐξήγησις εἶναι εὔκολος: Ὡς ἐλέχθη, ὁ νόμος κατὰ κύριον λόγον ἐπέβαλε τὴν ἀργίαν εἰς ὡρισμένας ἡμέρας. Ἀλλὰ ἡ ἀργία ἦτο ἀδύνατος ἐπὶ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν ἢ ἐπὶ ἐπιχειρήσεων ὡς αἱ γεωργικαὶ ἢ μεταφορῶν. (Ἡ διάταξις εἶναι χρήσιμος διὰ τὴν ἐν γένει κατανόησιν τοῦ νόμου διότι ἐν αὐτῷ γίνεται λόγος καὶ περὶ «Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν», δηλαδὴ περὶ Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν· τοιαύτη ρητὴ ἐξαίρεσις δὲν θὰ εἶχε θέσιν, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ νόμου καθιεροῦντος οὐχὶ τὴν ἀργίαν, ἀλλὰ δικαίωμα τῶν μισθωτῶν πρὸς ἀνάπαυσιν).

β. Εἰς τὸ ἄρθρ. 5 ν. ΓΥΝΕ (ἀντίστ. ἄρθρον 9 ἰσχ. Κώδ.) κατεχωρίσθη ἡ πρώτη ἐξαίρεσις τῆς Κυριακῆς ἀργίας· αὕτη ἀφορᾷ τὰς ἐργασίας συντηρήσεων, ἐπισκευῶν μηχανῶν κλπ. Διὰ τοὺς μισθωτούς, οἵτινες ἀπησχολήθησαν εἰς τοιαύτας ἐργασίας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀργίας ὡρίσθη, ὅτι θὰ ἔχουν ἐλευθέραν «τὴν ἐπομένην Κυριακήν» ἢ ἑτέραν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἢ τοὐλάχιστον δύο ἐξάωρα κατὰ δύο ἐργασίμους ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος (ἄρθρ. 7 ν. ΓΥΝΕ, ἀντίστ. 12 § 1 ἰσχ. Κώδ.) Ἡ διάταξις αὕτη περιέχει τὴν πρώτην ἐν σπέρματι καθιέρωσιν δικαιώματος ἀναπαύσεως τῶν μισθωτῶν κατὰ τρόπον ἄμεσον καὶ ἀνεξάρτητον τῆς ἀναπαύσεως συνεπείᾳ ἀργίας τῆς ἐπιχειρήσεως.

γ. Εἰς τὸ ἄρθρ. 4 ν. ΓΥΝΕ (ἀντίστ. ἄρθρ. 8 ἰσχύοντος Κώδ.) κατεχωρίσθη ἑτέρα ἐξαίρεσις τῆς Κυριακῆς ἀργίας· αὕτη ἀφορᾷ ἐπιχειρήσεις βιομηχανίας περιοδικῶς ἀσκουμένας, ἐπιχειρήσεις φωτισμοῦ, διανομῆς ὕδατος, θεάτρων κλπ., περιληφθείσας εἰς 13 κατηγορίας. Διὰ τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων, αὐχὶ ὅλων, ἀλλὰ μόνον τῆς 1ης, 10ης καὶ 11ης, ὡρίσθη, ὅτι θὰ καθωρίζετο ὡς ἡμέρα ἀναπαύσεως ἄλλη ἐργάσιμος ἡμέρα ἢ τμῆμα ἡμέρας ἀποτελούμενον ἐκ 12-24 ὡρῶν. Ἡ χορήγησις ὅμως τῆς ἀναπαύσεως ταύτης δὲν ἐγένετο ἀμέσως (ὡς ἡ ἀνωτέρω β) ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλ' ἐξηρτήθη ἐκ τῆς ἐκδόσεως Δ/τος (ἄρθρ. 8 ν. ΓΥΝΕ). Βραδύτερον ἡ διάταξις διεπλατύνθη καὶ ἐξετάθη (ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντοτε τῆς ἐκδόσεως Διατάγματος) καὶ ἐπὶ τῶν μισθωτῶν τῶν ἄλλων κατηγοριῶν (ἄρθρ. 8 ν. 180/1914, ἀντίστ. ἄρθρ. 12 § 4 ἰσχ. Κώδ.).

Ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην, διὰ τὴν χορήγησιν τῆς ὁποίας, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀπῃτήθη προηγουμένη ἔκδοσις Δ/τος, παρεσχέθη ἡ περιωρισμένη ἀνωτέρω (β) ἀνάπαυσις καὶ εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν 13 τούτων κατηγοριῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τῆς μεταγενεστέρας διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1 ν. 180/1914, περιληφθείσης εἰς τὸ ἄρθρ. 7 § 2 Κωδ. Δ/τος 5/12 Ἀπριλίου 1914 καὶ ἄρθρ. 12 § 2 ἰσχύοντος Κώδ. Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι εἰς τοὺς νόμους περὶ Κυριακῆς ἀργίας ἀρχίζει νὰ ἀναπτύσσηται ἐν ὑποτυπώδες δικαίωμα τῶν μισθωτῶν πρὸς ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν.

δ. Τέλος εἰς τὸ ἄρθρ. 18 ν. ΓΥΝΕ (ἀντίστ. ἄρθρ. 10 ἰσχύοντος Κώδ.) περιελήφθη ἑτέρα ἐξαίρεσις τῆς Κυριακῆς ἀργίας· αὕτη ἀφορᾷ ἐργασίας ἐκτελουμένας «λόγῳ κοινωνικῆς ἀνάγκης» καὶ ἐκτείνεται εἰς βιομηχανίας καὶ βιοτεχνίας ὁριζομένας διὰ Δ/των, τὰ ὁποῖα ἐκδίδονται ὑπὸ τὰς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ προϋποθέσεις· οἱ ἐργασθέντες μισθωτοὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀργίας θὰ λάβουν ἀνάπαυσιν 12-24 ὡρῶν εἰς ἄλλην ἡμέραν, ἐφ' ὅσον ἤθελεν

ἐκδοθῇ περὶ ταύτης Δ/γμα (βλέπε μεταγενεστέραν διάταξιν ἄρθρ. 2 ν. 180/1914, ἀντίστοιχ. ἄρθρ. 12 § 4 ἰσχύοντος Κώδ.).

5. Σημειοῦμεν τέλος, ὅτι ὁ ν. ΓΥΝΕ (ἄρθρ. 20) ἀρχικῶς ἰσχυσε μόνον διὰ τὰς πόλεις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Βόλου. Σήμερον ἡ Κυριακὴ ἀργία εἶναι ὀλίγων μόνον ὡρῶν εἰς τὰς πόλεις ἢ κωμοπόλεις κάτω τῶν 30 χιλ. κατοίκων· διὰ τὴν ἐπιβολὴν ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς ἀπαιτεῖται ἡ ἔκδοσις Δ/τος (ἄρθρ. 4, 5 καὶ 6 ἰσχ. Κώδ., βάσει τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν ἑκατοντάδες Δ/των περὶ ἐπεκτάσεως τῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς διαφόρους πόλεις καὶ κωμοπόλεις). Καὶ αἱ διατάξεις αὗται, ἐξαρτῶσαι τὴν ἀργίαν (καὶ συνεπῶς τὴν ἔμμεσον ἀνάπαυσιν τῶν μισθωτῶν) ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, ἀποδεικνύουν, ὅτι ἐξακολουθεῖ ἔτι τὸ προέχον εἰς τὰς διατάξεις νὰ εἶναι ἡ καθιέρωσις τῆς Κυριακῆς ἀργίας καὶ οὐχὶ αὐτοτελοῦς δικαιώματος ἀναπαύσεως τῶν μισθωτῶν.

§ 3

Καθ' ὃν χρόνον ἰσχυον αἱ πλεῖσται τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ὑπεγράφη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἡ Δ. Σύμβασις «περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως», ἥτις κυρωθεῖσα ἀκολούθως διὰ τοῦ ν. 2290/1922 ἀπετέλεσεν ἐγχώριον δίκαιον. Ἂς ἴδωμεν ποῖα τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα ταύτης.

1. Ἡ Δ. Σ. ἱδρύει εὐθέως δικαίωμα τῶν μισθωτῶν, ὅπως ἀναπαυθοῦν τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, ἀφοῦ ἐργασθοῦν ἓξ ἡμέρας· τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀποτελεῖ, ὡς ἤδη ἐλέχθη, κατάκτησιν τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ ὡς τοιαύτη καλύπτει μόνον τοὺς μισθωτούς (βλ. ἄρθρ. 3, δι' οὓς ἐξηρέθησαν τῆς προστασίας οἱ ἐργαζόμενοι ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐπιχειρηματίου) καὶ μάλιστα τῶν «βιομηχανικῶν καταστημάτων» ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρ. 1 ταύτης. (Ὁ περιορισμὸς εἰς μόνους τοὺς μισθωτοὺς τῶν «βιομηχανιῶν» ἀποκαλύπτει, ὅτι ἡ καθιέρωσις τοῦ δικαιώματος ὑπῆρξε καρπὸς ἀγώνων τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ἥτο δὲ φυσικὸν τὸ δικαίωμα τοῦτο νὰ ἐκταθῇ εἰς τὸ πλάτος, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτον αἱ ὀργανούμεναι εἰς συνδικάτα δυνάμεις τῶν ἐργατῶν). Ἀκόμη τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐξεταζόμενον ἀπὸ ἄλλης πλευρᾶς, ἔχει ὡς μοναδικὸν λόγον γενέσεως τὸ γεγονός, ὅτι ὁ μισθωτὸς εἰργάσθη ἐπὶ ἓξ ἡμέρας· συνεπῶς εἶναι ἀνεξάρτητον πρὸς τὰς ἀργίας διὰ λόγους θρησκευτικούς, λατρείας, ἑορτῶν κλπ.· τοιοῦτοι λόγοι ἄλλωστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν εἰς Διεθνῆ Σύμβασιν, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχον λαοὶ διαφόρων θρησκευμάτων. Βεβαίως εἶναι δυνατὸν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως νὰ συμπίπτῃ πρὸς τὰς ἡμέρας ἀργίας ἡ Δ.Σ. μάλιστα συνιστᾷ (ἄρθρ. 2 § 2), ὅπως κατὰ τὸ δυνατὸν συμπίπτῃ ἡ ἀνάπαυσις πρὸς ἐτάς ἡμέρας τὰς καθιερωμένας ἀπὸ τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἔθιμα ἑκάστης χώρας», διότι οὕτω ἡ ἀνάπαυσις παρέχει εἰς τὸν μισθωτὸν τὴν εὐχέρειαν νὰ ἐκπληρώνῃ κατ' αὐτὴν καὶ ἄλλα, θρησκευτικὰ ἢ κοινωνικά, καθήκοντά του. Τοῦτο ὅμως εἶναι δευτερεῦον καὶ ἀσχετον πρὸς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ δικαιώματος πρὸς ἀνάπαυσιν.

2. Τὸ ἄρθρον 4 τῆς Δ.Σ. παρέσχε τὴν εὐχέρειαν εἰς ἕκαστον μέλος, ὅπως ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ μέλλον ἐξαιρέσεις (peut autoriser des exceptions, κατὰ τὸ ἐπίσημον εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν κείμενον τῆς Συμβάσεως) τοῦ γενικοῦ κανόνος περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως. Ἡ διάταξις ὅμως αὕτη, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο διὰ τῶν «ἐξαιρέσεων» νὰ ὁδηγήσῃ εἰς περιγραφὴν τῆς Δ.Σ., ἔθετο, πρὸς ἀποφυγὴν ἀκριβῶς τοῦ κινδύνου τούτου, τοὺς ἑξῆς περιορισμούς:

Διὰ νὰ ἐπιτραπῇ «ἐξαίρεσις» (ὑπὸ πολιτείας τινός) τοῦ κανόνος τῆς Δ.Σ., θὰ πρέπει οὐ μόνον νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ συγκεκριμέναι ἐν τῇ Πολιτείᾳ ταύτῃ «οἰκονομικαὶ καὶ ἀνθρωπιστικαὶ ἀπόψεις», ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπάρξῃ προηγουμένη γνωμοδότησις τῶν ἀρμοδίων σωματείων ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν, ὅπου βεβαίως ὑπάρχουν τοιαῦται. (Τὸ συνδικάτον ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου ἔχει ἀναγνωρισθῇ διὰ πλείστων διεθνῶν κανόνων καὶ τῶν ἐπακολουθησάντων τὸν πόλεμον ἐκεῖνον συνταγμάτων ὅλων τῶν χωρῶν, ὡς ἡ οὐσιαστικὴ καὶ ἐνεργὸς δύναμις θεμελιώδους ἀτομικῆς ἐλευθερίας, τοῦ συνεταιρίζεσθαι, μέσῳ τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τὸν φρουρὸν τῶν λοιπῶν δικαιωμάτων τῶν μισθωτῶν). Ἡ γνωμοδότησις ὅμως αὕτη δὲν ἀπαιτεῖται δι' «ἐξαιρέσεις, αἵτινες ὑφίστανται ἤδη διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας» (ἄρθρ. 4 § 2).

Ἡ ἔννοια τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως εἶναι ἡ ἑξῆς: Εἰς οἱανδήποτε χώραν ὑφίστανται ἤδη «νομοθετημέναι ἐξαιρέσεις», διὰ νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐξαίρεσις τοῦ γενικοῦ κανόνος τῆς Δ.Σ., δὲν χρειάζεται ἡ γνωμοδότησις τῶν ὡς ἄνω σωματείων· δηλαδὴ ἡ ὕπαρξις τῆς «νομοθετημένης ἐξαιρέσεως» ἀναπληροῖ μόνον τὴν γνωμοδότησιν τῶν σωματείων (cette consultation ne sera pas nécessaire). Κατὰ τὰ λοιπά, διὰ νὰ χωρήσῃ ἡ ἐξαίρεσις τοῦ γενικοῦ κανόνος, δὲν ἀρκεῖ ἡ ἤδη «νομοθετη-

ένη έξαίρεσις», άλλά θά πρέπει νά τεθῆ νέος κανών, έπιτρέπων τήν έξαίρεσιν, χωρίς πλέον νά άπαιτῆται, ὡς ἐλέχθη, ἡ γνωμοδότησις τῶν σωματείων.

Ἡ ἑρμηνεία αὕτη προκύπτει ἐκ τοῦ ρητοῦ ρήματος τῶν διατάξεων τῶν §§ 1 καί 2 ἀρθρ. 4 τῆς Δ.Σ., ἰδίᾳ τῆς ὁριζούσης, ὅτι ὁπόταν πολιτεία τις ἐκδημιουργεῖ ἐξαιρέσεις ἀπό γενικοῦ κανόνος, ὑποχρεοῦται νά λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τάς «προσαρμοζομένας οἰκονομικάς καί ἀνθρωπιστικάς ἀπόψεις». Ἡτις ὑποχρέωσις, βεβαίως, δέν θά εἶχε νόημα, ἐάν πρόκειτο περί τῶν πρό τῆς Δ. Σ. νομοθετηθεισῶν ἐξαιρέσεων.

Ἡ ἄποψίς μας ἐνισχύεται ἀκόμη καί ἐκ τῶν ἀκολούθων σκέψεων: Κατά τήν ἐποχήν τῆς ὑπογραφῆς τῆς Δ.Σ. (1921) εἰς πλείστας χώρας (ἰδίᾳ ἐν Εὐρώπῃ) ὑπῆρχον, περισσότερον ἤ ὀλιγώτερον, νομοθετημέναι ἀναπαύσεις τῶν μισθωτῶν, ποικίλλουσαι κατά κλάδους καί διαστήματα. Ἐάν λοιπόν αἱ νομοθετημέναι ἤδη ἀναπαύσεις εἰς τάς διαφόρους χώρας ἤθελον θεωρηθῆ ὡς «ἐξαιρέσεις», τάς ὁποίας ἐπεδίωκεν καί διετήρησεν ἡ Δ. Σ. ἐκ μέρους τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 4 καί ἄνευ ἄλλου τινός, ἡ ὑπό τῆς Δ. Σ. τεθεῖσα διεθνής κανών περί ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως θά ἀπέβαλε τόχι κατάκτησιν τῶν μισθωτῶν, ἀλλά τήν κύρωσιν τοῦ ὑφισταμένου καθεστῶτος, οὗτος ἐν τούτοις τήν τροποποίησιν ἐπεδίωξεν διεθνῆ. Οὕτω πλέον ἡ χρησιμότης τῆς Δ. Σ. περιωρίζετο διά τάς καθυστερημένας χώρας, αἵτινες πρό ταύτης δέν εἶχον νομοθετήσει ἀναπαύσεις. Θά συνέβαινε μάλιστα καί ἐξῆς ἄτοπον: Οἱ μισθωτοί τῶν καθυστερημένων χωρῶν νά ἐπιθυμοῦν αἴφνης εἰς καλυτέραν μοῖραν ἀπό τούς μισθωτούς τῶν προηγουμένως χωρῶν διότι οἱ πρῶτοι θά ἐδικαιοῦντο ἐν τῆς Δ.Σ., λόγῳ τῆς ἀνυπαρξίας εἰς τάς χώρας των νομοθετημένων ἤδη ἀναπαύσεων ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, ἐνῷ οἱ δεύτεροι θά παρέμενον μέ τάς νομοθετημένας ἤδη ἀναπαύσεις, αἵτινες, παρ' ὅτι ὑπελείποντο τῶν ὑπό τῆς Δ. Σ. θεσπισθεισῶν, θά ἠκολούθουν νά ἰσχύουν ὡς διατηρηθεῖσαι «ἐξαιρέσεις» ταύτης.

Καταλήγομεν λοιπόν εἰς τό συμπέρασμα, ὅτι, ἐάν ἐν τινι χώρᾳ, εἰς ἣν ὑφίστατο πρό τῆς Δ.Σ. ὁ κανών τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, ὑπῆρχον νομοθετημέναι ἤδη ἐξαιρέσεις» τοῦ κανόνος τούτου, αἱ ἐξαιρέσεις αὗται δέν διετηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι εἶχον ἤδη νομοθετηθῆ· διά νά ἰσχύσουν καί μετά τήν Δ.Σ. θά πρέπει νά ὑπάρξῃ νέα νομοθετική προσταγή τῆς πολιτείας.

Ἡ αἰτιολογία τῆς περιοριστικῆς ταύτης διατάξεως εἶναι προφανής: Ἡ Δ. Σ ἐδημιούργησεν ἐν παγκοσμίου ἀναγνωρίσεως καθεστώς, καθ' ὃ οἱ μισθωτοί δικαιοῦνται ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως. Ἑκάστη λοιπόν πολιτεία δέν ἦτο εὔκολον νά προδῷ εἰς τήν ἐκ νέου θέσπισιν ἐξαιρέσεως τοῦ διεθνοῦς κανόνος, διότι, ἐάν δέν ὑπῆρχον εἰδικοί καί ἐπαρκεῖς λόγοι δικαιολογοῦντες τήν ἐξαίρεσιν, θά ἐκινδύνευεν ἡ πολιτεία αὕτη νά θεωρηθῆ ἀποσχιζομένη τῆς διεθνοῦς τάξεως. Ὁ φραγμός αὐτός (πολιτικός καί ἠθικός) προκύπτει καί ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 5 καί 6, δι' ὧν ὡρίσθη, ὅτι ἕκαστον μέλος ὀφείλει νά συντάξῃ κατάλογον τῶν θεσπιζομένων ἐξαιρέσεων, ὅν νά ὑποβάλῃ εἰς τό Δ. Γραφεῖον Ἐργασίας, καί ὅτι εἰς ἀντιστάθμισμα θά καθιερώσῃ νέας περιόδους ἀναπαύσεως.

§ 4

Ὁ κυρωτικός νόμος (2990/1922) τῆς ἐν λόγῳ Δ.Σ. περιέλαβε τάς ἑξῆς δύο διατάξεις:

1. Διά τοῦ ἄρθρου «δευτέρου» ὡρισεν, ὅτι πᾶσα διάταξις τῆς ὑφισταμένης νομοθεσίας παρέχουσα τυχόν μείζονα πλεονεκτήματα διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ. Ἡ διάταξις αὕτη καταργεῖ πᾶσαν προγενεστέραν διάταξιν, δι' ἧς ἀπεκλείετο ἤ παρείχετο προστασία μικροτέρα τῆς ὑπό τῆς Δ.Σ. ἀναγνωριζομένης. Θά ἠδύνατο μάλιστα νά παρατηρήσῃ τις, ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ Δ.Σ. ἀπετέλεσεν ἐγχώριον δίκαιον, δέν ἐχρειάζετο ἡ διάταξις αὕτη περί καταργήσεως τῶν προγενεστέρων ἀντιθέτων διατάξεων. Ἡ διάταξις ὅμως ἐτέθη ἀκριβῶς, διά νά περιαιώσῃ τήν ἰσχύν τῶν ἀντιθέτων, ἀλλ' εὐνοϊκωτέρων διά τούς μισθωτούς, διατάξεων τοῦ ἐγχωρίου δικαίου.

2. Διά τοῦ ἄρθρου «τρίτου» ἐξουσιοδότησε τήν ἐκτελεστικήν ἐξουσίαν νά προδῷ εἰς κωδικοποίησιν τῶν διατάξεως τῆς Δ. Σ. εἰς τούς «οἰκείους νόμους». Ἐφ' ὅσον ὅμως οἱ «οἰκείοι νόμοι» κατηργήθησαν, καθ' ὅ μέρος ὑπελείποντο εἰς προστασίαν τῶν μισθωτῶν, συγκρινόμενοι πρός τάς διατάξεις τῆς Δ.Σ., ἡ κωδικοποίησις θά ἔδει νά περιλάβῃ τάς διατάξεις τῆς Δ. Σ. καί ἐκείνας μόνον ἐκ τῶν διατάξεων τῶν «οἰκείων νόμων», αἵτινες, ὡς παρέχουσαι προστασίαν μείζονα τῆς ὑπό τῆς Δ.Σ. παρασχεθείσης, διέφυγον τήν κατάργησιν.

3. Σημειωθήτω τέλος, ὅτι ἡ κωδικοποίησις, ἣν παρήγγειλε ὁ κυρωτικός οὗτος νόμος (2990/1922), οὐδέποτε ἐγένετο. Αἱ μετά ταῦτα γενόμεναι κωδικοποιήσεις τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀργίας ἐγένοντο βάσει ἄλλων ἐξου-

σιοδοτικῶν διατάξεων (τοῦ ἄρθρου 13 ν. δ/τος 28/29 Ὀκτωβρίου 1925, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη τὸ Δ/γμα Κωδ. 3/11 Δεκεμβρίου 1925 καὶ τὸ Κωδ. Δ/γμα 23/30 Ν/βρίου 1928, τοῦ ἄρθρ. 11 ν. 4388/1929, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη ἡ ἰσχύουσα Κωδ. τοῦ Δ/γματος τῆς 8/14 Μαρτίου 1930) καί, τὸ σπουδαιότερον, αἱ ἐν λόγῳ κωδικοποιήσεις ἠγνόησαν τελείως τὴν Δ. Σύμβασιν, περιορισθεῖσαι εἰς τὰς διατάξεις μόνον τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως.

Οὕτω πλέον ἰσχύουν παραλλήλως ἡ Δ. Σύμβασις καὶ οἱαδήποτε ἄλλη προγενεστέρα ταύτης διάταξις (συνεπῶς καὶ αἱ περιεχόμεναι εἰς τὸν Κώδ. περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως), ἐφ' ὅσον περιέχει προστασίαν μείζονα τῆς ὑπὸ τῆς Δ. Σ. παρασχεθείσης (βλ. κατωτ. § 6). Ἐπίσης θὰ ἰσχύῃ καὶ πᾶσα μεταγενεστέρα ταύτης διάταξις, ἔστω ἀντίθετος πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς Δ. Σ.

§ 5

Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἔχει γίνει φανερόν, ὅτι ὑπάρχουν πλεῖστα σημεῖα διαφωνίας πρὸς τὰς γνώμας τῆς ἐν ἀρχῇ ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως. Θὰ τονίσωμεν ἐκ τούτων τὰ ἑξῆς:

1. Ὑποστηρίζεται, ὅτι ὁ Κῶδιξ «περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» εἶναι ὁ (ἐγχωρίας προελεύσεως) νόμος περὶ ἀναπαύσεως τῶν μισθωτῶν καὶ ὅτι τὸ ἄρθρ. 7 τούτου ἐξήρεσε τῆς ἀναπαύσεως ταύτης τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐν αὐτῷ ἐπιχειρήσεων, εἰς ἃς περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις μεταφορᾶς. Ἀνωτέρω (§ 2/4α) ἐξετάσαμεν τὰς ἀπόψεις μας τόσον ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀναπαύσεως, ὅσον καὶ περὶ τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 7. Ἤδη περιοριζόμεθα νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἑξῆς:

Ἐὰν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου ἀπετέλει ὄντως ἐξαίρεσιν τοῦ ἐκ τῆς Δ.Σ. γενικοῦ κανόνος περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δικαιοῦνται οἱ ἐν λόγῳ μισθωτοὶ τῆς ἀναπαύσεως ταύτης, θὰ πρέπει νὰ θεωρῆται κατηργημένη ὑπὸ τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ «δευτέρου» ἄρθρου τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου τῆς Δ.Σ. (2990/1922)· διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 7, ὑπὸ τὴν δοθεῖσαν αὐτῇ ἔννοιαν, ἀντιβαίνει εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 2 καὶ 1 περίπτ. δ τῆς Δ Σ., δι' ὧν ἐχορηγήθη ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐπιχειρήσεων μεταφορᾶς. Οὕτω δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 7 εἶναι νεωτέρα τῆς Δ.Σ. (καὶ συνεπῶς ἐπικρατεστέρα ταύτης) ἐκ τοῦ ὅτι περιελήφθη εἰς τὰς κωδικοποιήσεις τοῦ ν.δ. 3/11 Δεκεμβρίου 1925, π.δ. 23/30 Νοεμβρίου 1928 καὶ τὴν ἰσχύουσαν ἤδη τοῦ π.δ/τος 8/14 Μαρτίου 1930· διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Κώδικος εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 3 ν. ΓΥΝΕ τοῦ ἔτους 1909 καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἐπὶ λέξει εἰς ὅλας τὰς μεταγενεστέρας κωδικοποιήσεις· ἐπανάληψις ὅμως διατάξεως ἐν κωδικοποιήσει δὲν καθιστᾷ νέαν τὴν διάταξιν, ἀλλ' αὐτὴ θεωρεῖται ὑφισταμένη, ἀφ' ὅτου ἴσχυσεν ὁ νόμος, ἐξ οὗ παρελήφθη.

Ἄλλωστε, ἐφ' ὅσον ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 7 θὰ πρέπει νὰ ἦτο κατηργημένη ὑπὸ τοῦ ν. 2990/1922, ἦτο ἐκτὸς ἐξουσιοδοτήσεως ἡ ἐν τῇ κωδικοποιήσει καταχώρισις ταύτης, διότι ἡ πρὸς κωδικοποίησιν ἐξουσιοδότησις ἀφορᾷ τὰς ἰσχυούσας, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς κατηργημένας διατάξεις.

2. Περαιτέρω ἡ αὐτὴ ἄποψις ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Κώδικος, ἣν θεωρεῖ «ἐξαίρεσιν» τοῦ γενικοῦ κανόνος, διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Δ.Σ. δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 4 ταύτης. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, δηλ. ὡς πρὸς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, θὰ διαφωνήσωμεν.

Ὡς ἀνωτέρω (§ 3/2) εἴπομεν, ἡ κατ' ἄρθρ. 4 τῆς Δ.Σ. «ἐξαίρεσις» πρέπει νὰ θεσπισθῇ μετὰ τὴν Δ.Σ. καὶ μάλιστα μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τῶν οἰκείων σωματείων· ἡ γνωμοδότησις δὲν ἀπαιτεῖται, ἐὰν ὑπῆρχε νομοθετημένη ἤδη τοιαύτη ἐξαίρεσις. Ἐὰν λοιπὸν θεωρηθῇ, ὅτι ἐκ τοῦ ἄρθρ. 3 ν. ΓΥΝΕ (ἄρθρ. 3 Κωδ. Δ/τος 5/12 Ἀπριλίου 1914) ὑπῆρχε τοιαύτη «νομοθετημένη ἐξαίρεσις» (ἡμεῖς ἀποκλείομεν τοῦτο, διότι ἄλλη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης, βλέπε ἀνωτ. § 2/4) δὲν ἀπῃτεῖτο μὲν γνωμοδότησις τῶν οἰκείων σωματείων, ἀλλ' ἐχρειάζετο ὁπωσδήποτε ἡ ἔκδοσις νέας διατάξεως καθιερούσης τὴν ἐξαίρεσιν.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν ἐντοπίζεται εἰς τὸ ἑξῆς ἐρώτημα: ἐὰν ἐξεδόθη μετὰ τὴν Δ.Σ. διάταξις, ἥτις ἐν ὄψει τοῦ γενικοῦ κανόνος ταύτης περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἐπιβάλλει «ἐξαίρεσιν» τοῦ κανόνος τούτου.

Ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν τοιαύτην διάταξιν. Βεβαίως δὲν δύναται νὰ προβληθῇ ὡς τοιαύτη νεωτέρα διάταξις ἡ τοῦ ἄρθρου 7 τῶν Κωδίκων, εἵτινες συνετάχθησαν μετὰ τὴν Δ.Σ. διὰ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἀμέσως ἀνωτέρω (1) ἐξετάσαμεν, καὶ κυρίως διότι ὁ ἡμέτερος νομοθέτης δὲν περιωρίσθη ἁπλῶς εἰς τὴν κύρωσιν τῆς Δ.Σ., ἀλλὰ διέλαβεν ἐν τῷ κυρωτικῷ νόμῳ εἰδικὴν διάταξιν περὶ καταργήσεως τῶν ἀντιθέτων πρὸς ταύτην διατάξεων.

3. Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ἓν σημεῖον διαφωνίας ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ὑποστηρίζεται, ὅτι οἱ ἐξαιρεθέντες τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως

διά τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Κώδικος μισθωτοί ἦτο δυνατόν νά τύχουν ἀναπαύσεως 12 - 14 συνεχῶν ὡρῶν ἑβδομαδιαίως διά διατάγματος, ἐκδιδομένου κατά τήν πρόβλεψιν τοῦ ἄρθρ. 12 § 4 τοῦ Κώδικος, ἀλλ' ὅτι παρημελήθη ἡ ἔκδοσις τοιούτου διατάγματος. (Ὑποψιαζόμεθα, ὅτι ἡ σκέψις αὕτη προσπαθεῖ νά ἀπαλύνῃ τήν σκληρότητα τῆς προκριθείσης λύσεως, καθ' ἣν μισθωτοί ὡρισμένων ἐπιχειρήσεων ὀφείλουν νά ἐργάζωνται ἄνευ ἀναπαύσεως, καί νά ἐπιρρίψῃ τήν εὐθύνην εἰς τήν Διοίκησιν διά τήν ἀνυπόφορον ταύτην κατάστασιν).

Ὅμως ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 7 ἀποκλείει τήν ἐφαρμογήν τοῦ Κώδικος ἐπί τῶν ἐν ταύτῃ ἐπιχειρήσεων εἰς τό σύνολόν του, δηλαδή καί κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 12 § 4, καί συνεπῶς δέν θά ἦτο δυνατόν νά στηριχθῇ Διάταγμα ἀφορῶν τούς μισθωτούς τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων ἐπί τῆς διατάξεως ταύτης. Καί εἶναι μέν ἀληθές, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 12 § 4 λέγει, ὅτι δύναται Διάταγμα νά ἐξασφαλίσῃ εἰς πάντα μισθωτόν, μή ἀπολαύοντα τῆς διά τοῦ νόμου καθιερουμένης ἀναπαύσεως, ἡμέραν ἀναπαύσεως εἰς ἑτέραν ἡμέραν ἢ τμῆμα ἡμέρας ἐκ 12 24 συνεχῶν ὡρῶν, ὅμως ἡ διάταξις αὕτη ἀφορᾷ τούς κατ' ἀρχήν ὑπαγομένους εἰς τόν νόμον τοῦτον μισθωτούς, ἀλλ' ἐξαιρεθέντας τῆς προστασίας τούτου βάσει εἰδικῶν διατάξεων (π.χ. ἄρθρ. 10, βλέπε ἄνωτ. § 2/4 δ), οὐχί δέ καί τούς μισθωτούς τῶν ἐπιχειρήσεων, δι' ἃς ἀπεκλείσθη τελείως καί ὁλοκληρωτικῶς ἡ ἐφαρμογή τοῦ Κώδικος. Ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 12 § 4 δέν καλύπτει τούς μισθωτούς τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ ἄρθρ. 7 προκύπτει καί ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ νομοθέτης, ἐάν ἤθελε νά περιλάβῃ ὑπ' αὐτήν καί τούς μισθωτούς τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων, θά διελάμβανέ τι εἰς τάς διαφόρους διευρύνσεις ταύτης, ὡς τοῦτο ἔπραξε περί τῶν μισθωτῶν ἄλλων ἐξαιρεθεισῶν ἐπιχειρήσεων (βλέπε ἀνωτέρω § 2/4 β καί γ). Ἀντίθετος ἄποψις περί τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρ. 12 § 4 θά ἠδύνατο νά ὑποστηριχθῇ, ἐάν ὁ Κῶδιξ εἶχε θέσει ὡς γενικόν κανόνα τό δικαίωμα τῶν μισθωτῶν πρός ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν, ὡς ἔπραξε βραδύτερον ἡ Δ.Σ. Ἀλλ' ὡς εἴδομεν ὁ Κῶδιξ ἔθετο ὡς κανόνα τήν ἀργίαν καί καθώρισεν ἐντελῶς ὑποτυπώδεις καί περιωρισμένης ἐφαρμογῆς δικαίωμα ἀναπαύσεως εἰς τά ἄρθρα 8 καί 9 (βλέπε ἄνωτ. § 2/4 β καί γ).

§ 6

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ ἡμετέρα ἄποψις συνοψίζεται ὡς ἑξῆς: Ἡ Δ.Σ. καθιέρωσε τήν ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν τοῦ προσωπικοῦ διομηχανικῶν ἐργασιῶν· ὅπου δέν ὑφίστατο ἐκ προγενεστέρας διατάξεως τοιοῦτον δικαίωμα (ὡς εἰς τάς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Κώδ.), ἱδρύθη τό πρῶτον διά τῆς ἐν λόγῳ Δ.Σ. τό δικαίωμα τοῦτο· ὅπου ὑπῆρχε μέν τοιοῦτον δικαίωμα, ἀλλά ὑπελείπετο τοῦ διά τῆς Δ.Σ. ἱδρυθέντος (ὡς εἰς τάς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 8, 9 κλπ. ἰσχύοντος Κώδ.), τό δικαίωμα ταῦτα ὡλοκληρώθη ὑπό τῆς Δ.Σ. διά παραμερισμοῦ τῶν ἀντιθέτων δυσμενεστέρων διατάξεων.

Πέραν τῆς λειτουργίας ταύτης τῆς Δ. Σ., συνισταμένης ἀποκλειστικῶς εἰς τήν παροχήν ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως εἰς τούς μισθωτούς τῶν ἐν αὐτῇ «διομηχανικῶν καταστημάτων», ἐξακολουθεῖ νά ἰσχύῃ ὁ Κῶδιξ «περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως» καί νά ἐπιτελῇ τόν διπλοῦν σκοπόν του: νά καθορίζῃ τάς ἡμέρας ἀργίας εἰς τάς διαφόρους πόλεις ἢ περιοχάς, ὡς καί τάς ἐπιχειρήσεις κατ' εἶδος, εἰς ἃς ἐπιτρέπεται παρά τήν ἀργίαν ἡ λειτουργία τούτων· καί ἀκόμη νά καθορίζῃ τάς ἡμέρας ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων, εἴτε ἐμμέσως, δηλ. ὡς ἐπακόλουθον τῆς ἐπιβληθείσης ἀργίας τῆς ἐπιχειρήσεως, εἴτε ἀμέσως διά τῆς παροχῆς ἀναπαύσεως εἰς ἄλλην ἡμέραν· ἀλλά τό τελευταῖον τοῦτο, δηλ. ἡ παροχή ἀναπαύσεως, ἀπέμεινε νά ρυθμίζηται ὑπό τοῦ Κώδικος μόνον ἐφ' ὅσον πρόκειται περί μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων, κειμένων ἐκτός τοῦ κύκλου τῶν «διομηχανιῶν» τῆς Δ.Σ. ἢ καί τῶν «διομηχανιῶν» τούτων, ὁπόταν αἱ περί ἀναπαύσεως διατάξεις τοῦ Κώδικος εἶναι εὐεργετικώτεραι διά τούς μισθωτούς τῶν ἀντιστοίχων διατάξεων τῆς Δ.Σ.

Ἡ λύσις συνεπῶς εἰς τήν περίπτωσιν, ἥτις ἀπησχόλησε τήν ἐν ἀρχῇ ἀρεοπαγιτικήν ἀπόφασιν, εἶναι ἡ ἑξῆς: Ἡ ἐπιχείρησις μεταφορᾶς δέν ἐμποδίζεται μέν νά ἐργάζηται καί τάς ἡμέρας ἀργίας, ὑποχρεοῦται ὅμως νά παρέχῃ ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν εἰς τό προσωπικόν της οἱανδήποτε ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος).

Ἀπομένει ἀκόμη ἓν σημεῖον ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος: ἐάν ὁ μισθωτός, λαμβάνων βάσει τῆς Δ.Σ. 24ωρον ἀνάπαυσιν ἀνά ἑπτά ἡμέρας ἐργασίας, δικαιοῦται νά εἰσπράξῃ παρά τοῦ ἐργοδότου του (ὡς ἐπί τῆς κατ' ἔτος χορηγουμένης αὐτῷ κανονικῆς ἀδείας ν. 539/1945, ἄρθρ. 3 Δ.Σ. ὑπ' ἀριθ. 52/22.9.1939, κυρωθείσα ὑπό τοῦ ν. 2041/1952) τάς ἀποδοχάς τῆς ἡμέρας ταύτης. Τό ζήτημα τοῦτο θά μᾶς ἀπασχολήσῃ εἰς ἕτερον σημείωμα.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΡΓΙΑ ΚΑΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Σχέσις Νόμου περί Κυριακῆς ἀργίας πρὸς τὸν Νόμον 2990/1922 περὶ κυρώσεως Διεθνοῦς Συμβάσεως

Ἐπιδίωξις Νόμου ΓΥΝΕ'/1909, ὡς ἐτροποποιήθη, περὶ Κυριακῆς ἀργίας.—Ὑστέρα εἰσαγωγὴ ἐν ἰσχύϊ Διεθνοῦς Συμβάσεως τῆς Γενεύης περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως μισθωτῶν, κυρωθείσης διὰ τοῦ Ν. 2990/1922.—Ὑποβοήθησις δι' αὐτῆς τοῦ αὐτοῦ κοινωνικοῦ σκοποῦ τῆς προστασίας τῶν ἐργαζομένων διὰ τῆς θεσπίσεως 24ώρου ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως.—Ἀποκλεισμὸς τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου περὶ Κυριακῆς ἀργίας ἐπιχειρήσεών τινων, ἐν αἷς καὶ ἡ διὰ γῆς ἢ ὕδατος μεταφορὰ προσώπων ἢ ἐμπορευμάτων.—Ἐξάρτησις ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἐκ τῆς ἐκδόσεως σχετικοῦ διατάγματος, μὴ ἐκδοθέντος εἰσέτι.

Τὸ θέμα τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ ὁποία ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3877/1955 ἀπόφασιν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου, εἶναι ζωηρῶς ἐνδιαφέρον (περὶ αὐτοῦ βλέπε καὶ ἀνωτέρω, σ. 400, σχόλια Α. Δημάκη).

Σημειοῦμεν ὅτι μὲ τὸ αὐτὸ θέμα ἔχει ἀπασχοληθῆ καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 9906/1954 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου (ΕΕΔ 18, 1139), ποία δὲ ἡ σχέσις τῆς διὰ τοῦ ν. 2990/1922 κυρωθείσης Διεθνοῦς Συμβάσεως πρὸς τὸν ν. ΓΥΝΕ'/1909 (κωδικοποιημένον ἤδη διάταγμα 8/14 Μαρτίου 1930 «περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως») ἠρευνήθη καὶ ὑπὸ τῆς Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3401/1950 (Πρωτοδικεῖον Δ. Σκούμπης, ΕΕΔ 9, 982).

Ἀρείου Πάγου 139/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Μανουρίδης, Α. Σακελλαροπούλος

Ὁ νόμος ΓΥΝΕ)1909, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῶν νόμων ΓΦΜΔ)1910, ΓΧΙΣΤ)1910 καὶ 180)1914 καὶ ἐκωδικοποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 5)12 Ἀπριλίου 1914 Β. Δ., ἀποτελεῖ κυρίως ἐκδήλωσιν κοινωνικῆς προνοίας ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν, διὰ τῆς καθιερώσεως τῆς Κυριακῆς ἢ, εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις, ἄλλης ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, ὡς ἡμέρας ἀναπαύσεως αὐτῶν (ἄρθρα 1, 3 καὶ 7), κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος διὰ τῆς ἐπιβληθείσης, ἀναγκαστικῆς ἀργίας τῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτασίμους ἡμέρας (ἄρθρα 1 καὶ 2). Ἡ ἐπακολουθήσασα ἀπὸ 12)25 Ὀκτωβρίου 1921 Διεθνὴς Σύμβασις τῆς Γενεύης, κυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ νόμου 2990)1922 καὶ ἀποκτήσασα ἰσχὺν ἐσωτερικοῦ δικαίου, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ νόμου τούτου, ὑποβοηθεῖ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω κοινωνικὸν σκοπὸν τῆς προστασίας τῶν ἐργαζομένων, διὰ τῆς θεσπίσεως 24ώρου ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, μὴ δι-δουσα προτίμησιν, λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς ὡς Διεθνοῦς Συμβάσεως, εἰς τὴν Κυριακήν, ἀλλ' ἀρκουμένη, κατὰ τὸ ἄρθρον 2, εἰς οἱανδήποτε ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, «καθιερωμένην» ἀπὸ τὰς παραδόσεις ἢ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου ἢ διαμερίσματος καὶ ἑπομένως τὰ μνησθέντα δύο νομοθετήματα, μὴ θίγοντα τὸ αὐτὸ θέμα, ἀπαρτίζουν ἓν ἑνιαῖον ὅλον, ὡς τοῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 2990)1922, δι' οὗ προεβλέφθη ἡ κωδικοποίησις τῶν διατάξεων τῆς Διεθνοῦς Συμβάσεως πρὸς τοὺς «οἰκείους νόμους» καὶ τοῦ ἄρθρου 4 τῆς Συμβάσεως ταύτης, ὁρίζοντος ὅτι διατηροῦνται αἱ ὑφισταμέναι ἤδη κατὰ τὴν ἐγχώριον νομοθεσίαν ἐξαιρέσεις.

Κατὰ τὰ ἄρθρον 3 τοῦ ἄνω ἀπὸ 5)12 Ἀπριλίου 1914 Κώδικος, ὅπερ μάλιστα μετεφέρθη καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 7 τῆς ἰσχυούσης κωδικοποιήσεως, ἧτις ἐγένετο διὰ τοῦ ἀπὸ 8)14 Μαρτίου 1930 διατάγματος εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 11 νόμου 4388)1929, ἀποκλείονται τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου περὶ Κυριακῆς ἀργίας τρεῖς κατηγορίαι ἐπιχειρήσεων, ἐν αἷς καὶ ἡ διὰ γῆς ἢ ὕδατος μεταφορὰ προσώπων ἢ ἐμπορευμάτων, ὡς πρὸς ἃς δύναται νὰ χωρήσῃ διὰ Βασ. Διατάγματος ἀνάπαυσις τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων εἰς ἐργασίμων ἡμέραν ἢ τμῆμα ταύτης, ἀποτελούμενον ἐκ 12—24 συνεχῶν ἐργασίμων ὡρῶν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 8 τοῦ ἄνω ἀπὸ 5)12 Ἀπριλίου 1914 Κώδικος (ἄρθρ. 12 § 4 ἰσχυούσης κωδικοποιήσεως), κατὰ δὲ τὸ διαληφθὲν ἄρθρον 4 τῆς ἄνω Διεθνοῦς Συμβάσεως διετηρήθη ἐν ἰσχύι ἡ ἐξαίρεσις αὕτη, ὡς προϋφισταμένη, καὶ ἑπομένως οἱ μισθωτοὶ τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων δὲν δικαιοῦνται ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, ἐκτὸς ἐὰν ἐκδοθῇ περὶ τούτου διάταγμα, οὗτινος παρημελήθη μέχρι σήμερον ἡ ἔκδοσις, ἢ ἐπιτρέψῃ τοῦτο ὁ Κανονισμὸς τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τέλος συμφωνηθῇ τοιοῦτον τι μεταξὺ τῶν μερῶν. Ὅθεν ὁ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκης, ἀπορρίψας διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καταστάσης τελεσιδίκου, λόγῳ ἀπράκτου παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης ἑταιρείας, σκοπὸν ἐχούσης, ὡς δέχεται, τὴν διὰ γῆς μεταφορὰν προσώπων, δι' ἃς ἐζητήθη ἡ δικαστικὴ ἀναγνώρισις, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ὑπάλληλος αὐτῆς δὲν δικαιοῦται κατὰ τὴν ἄνω Διεθνῆ

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΑΔΕΙΑΣ

I

Πρόσθετος άμοιβή διά παροχήν έργασίας κατά Κυριακάς καί λοιπάς μή έργασίμους ήμέρας

Δικαίωμα μισθωτοῦ κατά τήν διάρκειαν τῆς κατά τόν Α.Ν. 539/1945 ἀδείας πλήρων τῶν συνήθων ἀποδοχῶν, ὧν θά ἐδικαιοῦτο, ἐάν εἰργάζετο, ἤτοι, ἐκτός ἄλλων, καί τῶν παντός εἴδους προσθέτων ἢ συμπληρωματικῶν τακτικῶν παροχῶν (ἀντιτίμου τροφῆς, ἐπιδομάτων κλπ.), πλήν τῆς τυχόν παρεχομένης κατοικίας.— Ἔλλειψις δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ πρός λῆψιν καί τῆς προσθέτου δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς καί μή ἐργασίμους ἡμέρας ἀμοιβῆς δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 9700/1746 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον εἰς τήν ἄδειαν μετ' ἀποδοχῶν τοῦ Α.Ν. 539/1945 δέν περιλαμβάνονται αἱ ἐπίσημοι ἢ κατ' ἔθιμον ἑορτάσιμοι ἡμέραι

§

Τό πρῶτον ἤδη ὁ Ἄρειος Πάγος, διά τῆς κατωτέρω ἀπορίας αὐτοῦ, ἐπλήρωθη τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος, ἂν ὑπό τόν ὅρον τοῦ ἄρθρ. 3 §§ 1, 3 τοῦ ἀ. ν. 539/1945 «περί χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τούς μισθωτούς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 4, 474) «συνήθεις ἀποδοχαί», τῶν ὁποίων δικαιοῦται ὁ μισθωτός κατά τόν χρόνον τῆς ἀδείας του (καί ἡ διά τοῦ ν. 2081/1952, ΕΕΔ 11, 827, κυρωθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 52 Διεθνοῦς Συμβάσεως περί κανονικῶν κατ' ἔτος ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν χορηγουμένων τόν ὅρον «συνήθης ἀμοιβή»), περιλαμβάνεται καί ἡ ἐξ 75 ο/ο προσαύξησις ἀμοιβῆς δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 9700/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς τροποποιηθεῖσα ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 2582/1951 ὁμοίας (ΕΕΔ 12, 388), ἡ ὁποία παρέχεται δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς.

Τό ζήτημα σημειοῦται γεννᾶται μόνον ἐφ' ὅσον πρόκειται περί ἐργασίας, ἡ ὁποία διεξάγεται νομίμως καί κατά Κυριακάς (εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως συνέδαινε τοῦτο, πρακτικοῦ περί ἐπιχειρήσεως μεταφορῶν), διότι, ἂν ἀπαγορεύηται ἡ ἐργασία κατά τό π. δ. 11.8. 1910 περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως, δέν θά ἠδύνατο ὁ μισθωτός νομίμως νά ἀπασχοληθῇ, τῆς συμβάσεως αὐτῆς ἀκύρου (Α.Π. 210—211/1952, εἰσηγητής *Μ. Παπαδῆς*, ΕΕΔ 11, 592) καί συνεπῶς δέν δύναται δι' αὐτόν νά τεθῇ ζήτημα, ἂν κατά τόν χρόνον τῆς ἀδείας του δικαιοῦται καί τῆς ἐξ αὐτῆς ἀνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προσαυξήσεως.

Ἄλλο τό ζήτημα, ἂν, ἐργαζόμενος τυχόν κατά Κυριακήν, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως βάσει τῶν περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων (Α.Π. 210—211/1952, ἔνθ' ἀνωτ.)

Ἡ δημοσιευομένη ἀναιρετική ἀπόφασις, ἐπικυροῦσα τήν ὑπ' ἀριθ. 6681/1954 ἀπόφασιν τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀποφαίνεται ἐπί τοῦ ζητήματος ἀρνητικῶς (οὕτω καί ἡ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖον, 10188/1954, εἰσηγητής *Σ. Λιβανός*, ΕΕΔ 15, 1030, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ, 10, 657 ἑπ.).

Ἀρείου Πάγου 169/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαλάρτος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βασιλείου*
Διοικοῦντες οἱ κκ. Κ. Δημάκης, Δ. Τριμής

Ὡς σαφῶς συνάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 2 §§ 1, 2 καί 3 §§ 1, 3 τοῦ ἀ. ν. 539/1945, ὁ μισθωτός ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ἰδίου νόμου ἀναφερομένων κατά τήν διάρκειαν τῆς καθ' ἑκάστην ἡμερολογιακῶν ἔτους χορηγουμένης αὐτῷ καί ἐξ ἀλλεπαλλήλων ἐργασίμων ἡμερῶν —ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας του— συνισταμένης ἀδείας δικαιοῦται πλήρων τῶν συνήθων ἀποδοχῶν, ὧν θά ἐδικαιοῦτο, ἐάν εἰργάζετο, ἤτοι ἐκτός ἄλλων καί τῶν παντός εἴδους προσθέτων ἢ συμπληρωματικῶν τακτικῶν παροχῶν (ἀντιτίμου τροφῆς, ἐπιδομάτων κλπ.), πλήν τῆς τυχόν παρεχομένης κατοικίας. Εἰς τήν ἄδειαν ὅμως ταύτην μετ' ἀποδοχῶν κατά τήν ρηθεῖσαν διάταξιν τῆς § 3 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 2 δέν περιλαμβάνονται αἱ ἐπίσημοι ἢ κατ' ἔθιμον ἑορτάσιμοι ἡμέραι, ἐξ οὗ συνέπεται, ὅτι κατά ταύτας ὁ μισθωτός δέν δικαιοῦται τῶν ἐν λόγῳ προσθέτων παροχῶν. Περί τοῦ ἀντικειμένου δέ τούτου οὐδέν τό ἀντίθετον ὁρίζουσιν αἱ ὁμοίου περιεχομένου διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 καί 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 52/1936 Διεθνοῦς Συμβάσεως, κυρωθείσης διά τοῦ νόμου 2081/1952. Ὅθεν, ὁ ἐκδούς τήν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δικαστής, ἀποφηναμένος, ὡς ἐκ ταύτης δείκνυται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων κατά τήν διάρκειαν τῆς ὑπό τῆς ἀναιρεσιβλήτου χορηγουμένης αὐτῷ καθ' ἑκάστην ἡ-

---

Συμβάσιν ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, ἤτις τῷ παρέχεται ἄλλως ἐκουσίως, ἐπί ταῖς ἐπιφερομέναις αἰτιολογίαις 1) ὅτι τό ἄρθρον 7 τοῦ ἄνω ἀπό 8 Μαρτίου 1930 διατάγματος, ὡς ἐκδοθέν διά θρησκευτικούς λόγους, εἶναι ἀσχετον πρός τήν ἄνω Διεθνῆ Σύμβασιν, μή ταυτιζομένης τῆς κατά τήν Κυριακήν ἀναπαύσεως πρός τήν ἑβδομαδιαίαν ταύτην καί 2) ὅτι τό διάταγμα τοῦτο, ἐστερημένον νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, δέν ἠδύνατο νά κατισχύσῃ τοῦ νόμου 2990/1922, φευδῶς ἠρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς διαληφθείσας σαφεῖς διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καί ἀναιρετέα ὡς ἐκ τούτου ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατά τό ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καί τόν βάσιμον περί τούτου 2ον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου, παραπεμπτέα δέ εἶναι ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Β τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διά τήν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 836 Πολ. Δικονομίας καί 3 § 6 νόμου ΧΜΖ/1877.

μερολογιακών έτος άπό τοῦ 1946 μέχρι τοῦ 1953 άδείας δέν έδικαιοῦτο διά τάς εἰς ταύτην περιλαμβανομένας έορτασίμους ήμέρας, ήτοι τάς Κυριακάς, τῆς προβλεπομένης ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς αὕτη ἡρμηνεύθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)1951 ὁμοίας, προσυζητήσεως τοῦ μισθοῦ του, ἥς ἐδικαιοῦτο ἄνευ τῆς ἀδείας του, ὡς ἐργαζόμενος κατά ταύτας, ἀρθῶς τάς εἰρημένας διατάξεις ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσεν, ἀπορριπτέος δ' ὁ τ' ἀντίθετα ὑποστηρίζων μοναδικός τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, ὡς ἀβάσιμος.

II

Ἔννοια δικαιουμένων ἀποδοχῶν μισθωτῶν κατά χρόνον ἀδείας κατ' ἀ.ν. 539/1945.

Παροχή εἰς τόν ἀδειοῦχον μισθωτόν, κατ' ἀ.ν. 539/1945, ὑπό τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 § 1 αὐτοῦ, ὄχι μόνον τῶν ὑφ' οἱανδήποτε μορφήν παγίως παρεχομένων τακτικῶν ἀποδοχῶν, ἀλλά καί πάσης ἄλλης παροχῆς, γενικῶς παρεχομένης εἴτε εἰς ὁλόκληρον τό προσωπικόν, εἴτε εἰς ὡρισμένην κατηγορίαν αὐτοῦ, ἥν θά ἀπελάμβανεν οὗτος τελῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ κατά τόν ἀντίστοιχον τῆς ἀδείας χρόνον.—Παροχαί εἰς προσωπικόν Σ.Π.Α.Π. —Τίνες ὑπολογίζονται καί τίνες ὄχι.

Ἀρείου Πάγου 163/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Π. Γεωΰτης

Κατά τήν διάταξιν τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ. ν. 539)1945 «περί χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τούς μισθωτούς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν», ἐν χορηγήσει ἀδείας ὑπό τάς προϋποθέσεις τῶν ἄρθρ. 1 καί 2 αὐτοῦ, κατά τήν διάρκειαν τῆς ἀδείας ὁ μισθωτός δικαιοῦται τῶν συνήθων ἀποδοχῶν, ἄν θά ἐδικαιοῦτο, ἐάν ἀπησχολεῖτο παρά τῇ ὑποκειμένῃ ἐπιχειρήσει κατά τόν ἀντίστοιχον χρόνον, κατά δέ τήν τῆς § 3 αὐτοῦ ἄρθρου ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἀποδοχῶν περιλαμβάνονται καί αἱ πάντος εἴδους προσθετοι ἢ συμπληρωματικαί τακτικαί ἀποδοχαί (ἀντίτιμον τροφῆς, ἐπιδόματα κ.λ.π.), πλήν τῆς τυχόν παρεχομένης κατοικίας. Τήν συνήθη δ' ἀμοιβήν προβλέπει καί ἡ ἐπικαλουθήσασα διά τοῦ ν. 2081)1952 κυρωθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 52 διεθνής σύμβασις «περί κανονικῶν κατ' ἔτος ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν». Ἐκ τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐσκοπήθη, ὅπως εἰς τόν ἀδειοῦχον μισθωτόν παρέχωνται ὄχι μόνον αἱ ὑφ' οἱανδήποτε μορφήν παγίως παρεχόμεναι χάριν οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τακτικαί ἀποδοχαί, ἀλλά καί πᾶσα ἄλλη παροχή, γενικῶς παρεχομένη εἴτε εἰς ὁλόκληρον τό προσωπικόν, εἴτε εἰς ὡρισμένην κατηγορίαν αὐτοῦ, ἥν ὁπωσδήποτε θά ἀπελαμβανεν οὗτος τελῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ κατά τόν ἀντίστοιχον τῆς ἀδείας χρόνον.

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 68.907)1950 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Μεταφορῶν, Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας «περί καθορισμοῦ μισθολογίου προσωπικοῦ ἁτμηλάτων σιδηροδρόμων» (Φ.Ε.Κ. 214 τῆς 28)11)1950 Τεῦχ. Β'), ἐκδοθείσης βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ. ν. 1545)1950, κυρωθέντος διά τοῦ ν. 2339)1953 καί ἐνεύθεν θέσιν νόμου ἐπεχούσης, διατηρηθείσης δ' ἐν ἰσχύϊ διά τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ἀπό 18 Μαΐου)1 Ἰουνίου 1954 Β. διατάγματος, καθ' ὅσον ἀφο τό προσωπικόν τοῦ σιδ)κοῦ δικτύου Σ.Π.Α.Π. εἰς τό προσωπικόν τούτου καταβάλλονται πλ τοῦ ὑπό τοῦ ἄρθρ. 1 αὐτῆς ὁριζομένου μισθοῦ κ αἱ δευτερεύουσαι ἀπολαυαί τοῦ προσωπικοῦ τ Σ.Ε.Κ, ρητῶς ὁριζομένου ἐν ἄρθρ. 4 αὐτῆς, ὁ ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της (καθορίζετ δ' αὐτῆ ὑπό τοῦ ἄρθρ. 9 αὐτῆς), τίθεται ἐν ἰσχ διά τό προσωπικόν τῶν ἁτμηλάτων σιδηροδρόμ ὁ διά τοῦ ἀπό 19)1)1926 Β. διατάγματος κ ρωθείς κανονισμός τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυ τῶν Σ.Ε.Κ. Διά τοῦ ὑπό τοῦ διατάγματος τα του, ἐκδοθέντος ἐν ὄψει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπό 1 12)1925 Νομ. Διατάγματος «περί τροποποιήσ ως διατάξεων ἀφορωσῶν τά μισθολογικά κλιμ κια τῶν Σ.Ε.Κ.», κυρωθέντος, καί ἐντεῦθεν θέσ νόμου ἐπέχοντος κανονισμοῦ τῶν δευτερευουσ ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σιδηροδρόμω ὁρίζεται ἐν προοιμίῳ μέν ἡ ἔννοια ὡρισμένων τ θεμένων δι' αὐτοῦ ὅρων, περαιτέρω δέ διακεκρ μένως ἑκάστη τῶν ἀπολαυῶν, ἥς δικαιοῦται κα τά κατηγορίας τό προσωπικόν. Οὕτω ὑπό κεφ λαιον Α, στοιχ. ΙΙ, ὁρίζεται ὅτι τό προσωπικό τῶν ἁμαξοστοιχιῶν, ἕλξεως καί κινήσεως, δι πᾶσαν ἐκτός τῆς ἕδρας διακοπήν (καθ' ἣν νοε ται τό διάστημα ἀπό τῆς λήξεως τῆς ἡμερησία ἐργασίας τοῦ ὑπαλλήλου μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆ ἑπομένης τοιαύτης ὑπό τοῦ ἰδίου), καθ' οἱανδή ποτε ὥραν, δικαιοῦται τῆς δι' αὐτοῦ ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, ἐφ' ὅσον τῷ χορηγεῖται κλίνη ἐ ταῖς ὑπνωτηρίοις. Ὑπό κεφάλαιον Β στοιχ. Ι ὅτ τό αὐτό προσωπικόν λαμβάνει ἀνά χίλια χιλιό μετρα διανυόμενα ἐν ὑπηρεσίᾳ τάς ὡς ὁρίζει ἀμοι βάς καί περαιτέρω ὅτι, ἐάν ἐν τῇ περιόδῳ ἐργα σίας (ὑπό τόν διδάμενον ὁρισμόν αὐτῆς) ὁ ὑπάλ ληλος δέν ἤθελε πραγματοποιήσει, δι' ὡς ἡμέρας εἰργάσθη, μέσην ἡμερησίαν διαδρομήν ἀμφοτέ ρων τῶν δι' αὐτοῦ ὁριζομένων κατηγοριῶν διαδρομῆς 70 χιλιόμετρα, θά λαμβάνῃ ὡς συμπλήρωμα δι' ἑκάστην ἡμέραν ἐργασίας τό ἥμισυ τῆς διαφορᾶς μεταξύ τῶν 70 χιλιομέτρων καί τῆς πραγματοποιηθείσης μέσης διαδρομῆς, τό συμπλήρωμα δέ τοῦτο θά ὑπάγηται εἰς τά χιλιόμετρα τῆς πρώτης κατηγορίας. Τέλος ὑπό στοιχ. ΙΧ αὐτοῦ κεφαλαίου ὅτι διά πᾶσας ἀνεξαιρέτως τάς συμπληρωματικάς ὥρας ἐργασίας, ὑπολογιζομένας κατά τάς ἑκάστοτε ἐν ἰσχύϊ διατάξεις τοῦ σχετικοῦ κανονισμοῦ, τό προσωπικόν ἀμείβεται μέ ἡξημένον τό ὡρομίσθιόν του κατά 25%.

Μετά τά ἐν ταῖς ἠγουμένας σκέψεσιν οἱ ἐκ τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν ἀποζημιώσεις λόγῳ διανυκτερεύσεως, καθώς καί αἱ ἀμοιβαί ἐκ συμπληρωματικῆς ἐργασίας, ὡς προϋπόθεσιν ἔχουσαι ἐκτακτον ὅλως ἐργασίαν τῶν δικαιουμένων, παρεισβαλλομένην ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ὑπηρεσίας των, οὐδαμῶς δύνανται νά θεωρηθῶσιν ὡς μέρος τῶν συνήθων ἀποδοχῶν, διά τόν συνυπολογισμόν καί τούτων εἰς τάς ἀποδοχάς τοῦ ἀδειούχου μισθωτοῦ. Ὅθεν οὕτως ἀποφηνάμενον καί τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ὅτι τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του κατ' ὀρθήν ἑρμηνείαν καί ἐφαρμογήν τῶν προαναφερθεισῶν διατάξεων ἔκρινε κατά τοῦτο ἀπορριπτέαν τήν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀγωγήν καί ὁ περί τοῦ ἐναντίου πρώτος τῆς ἀναιρέσεως λόγος εἶναι κατά τό μέ-

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ

Σχέσις τοῦ Α. Ν. 1836/1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ Στρατοῦ πρὸς τὸν Α. Ν. 1803/1951

Περιορισμοὶ ἀπολύσεως συνδικαλιστικῶν στελεχῶν διὰ τοῦ Α.Ν. 1803/1951.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις μισθωτῶν κατ' Α.Ν. 1836/1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ.—Χαρακτηριζομένου, κατ' ἄρθρον 13 αὐτοῦ, τοῦ Α.Ν. 1836/1951 ὡς εἰδικοῦ ἔναντι παντὸς ἄλλου νομοθετήματος, ἐφαρμοστέαι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 7 καὶ 11 τοῦ Α.Ν. 1836/1951 περὶ ἀντικαταστάσεως καὶ ἀπολύσεως καὶ ἐπὶ τῶν νεοπολεμιστῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τῆς ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν οὗτοι δέλουσι φέρει καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ συνδικαλιστικοῦ στελέχους, κατ' Α.Ν. 1803/1951.—Ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἐργοδότου.—Λόγος ἀναιρέσεως ἐπὶ ἀντιφασκουσῶν ἀποφάσεων.

Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 4655/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητὴς Χ. Βασιλείου, ΕΕΔ 14, 536).

Ἄποψις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι, ὅτι καὶ προκειμένου περὶ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ μεταξὺ ἐξελέγη πρόεδρος ἢ γραμματεὺς ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, περὶ ὧν ἡ εἰδικὴ δι' ἀπόλυσιν προστασία τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» (ΕΕΔ 10, 532), δύναται νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 περὶ προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀντικαταστασις, ὡς ὑπῆρξεν ἡ ἐν προκειμένῳ περίπτωσις.

Ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 14, 535 ἐπ.) ποία, καθ' ἡμᾶς, δύναται καὶ πρὸς τὸν βραχεῖς σημασίας σκοπὸν τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 προσδιάζουσα λόγοις ἐνδείκνυται εἰς τὸ ἀπασχολήσαν αὐτὸ ζήτημα, ἡ παραφύλαξις δηλαδὴ τῆς εἰδικῆς προστασίας τοῦ ἀ.ν. 1803/1951, ὅστις καὶ αὐτὸς εἶναι νόμος εἰδικός, καταργήσας διὰ τοῦ ἄρθρου 6 αὐτοῦ πᾶσαν διάταξιν γενικὴν ἢ εἰδικήν, ἀντικειμένην εἰς τὸν νόμον τοῦτον.

Βεβαίως, ὡς σκέπτεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, εἰς τὸ ἄρθρον 13 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀναγράφεται, ὅτι ὁ παρὼν νόμος χαρακτηρίζεται ὡς εἰδικὸς ἔναντι παντὸς ἄλλου νομοθετήματος· ὡς ὅμως πηγάζεται ἐκ τῆς θέσεως τῆς διατάξεως ταύτης ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτην παράγραφον τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁρίζεται «οὐδαμοῦ ἀπαγορεύεται ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως προσωπικοῦ ἡ ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων 751/1948 καὶ 1496/1949, θεσπισθείσα διὰ προγενεστέρου τοῦ παρόντος νόμου ἢ διατάγματος, δὲν ἰσχύει, προκειμένου περὶ τοποθετήσεως προσώπων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος νόμου», ἐπεδιώχθη, νομίζομεν, ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου διὰ τῆς ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτην αὐτὴν παραγράφων ἀκολουθούσης παραγράφου 2 «ὁ παρὼν νόμος χαρακτηρίζεται ὡς εἰδικὸς κλπ.» νὰ καταστῇ πλέον ἡ ἐμφανὴς ἐν τούτῳ ἡ θέλησις τοῦ Νομοθέτου νὰ μὴ ἰσχύῃ οὐδὲν ἄλλο νομοθέτημα διὰ τὸ θέμα τῆς προσλήψεως ἢ ἐξαιρέσεως (πρβλ. καὶ τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν ἐν ΕΕΔ 10, 591, ἡ ὁποία λαμβάνει ὡς ἐνιαῖον ὅλον τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 13 (13 §§ 1 καὶ 2) καὶ ἐξηγεῖ, ὅτι «διὰ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ παρόντος καταργοῦνται αἱ τυχὸν θεσπισθεῖσαι διὰ προγενεστέρου τοῦ παρόντος νόμου ἢ διατάγματος ἀπαγορεύσεις ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως προσωπικοῦ ἢ ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου»).

Ἀλλὰ εἶναι χρήσιμοι, νομίζομεν, καὶ οἱ ἀκόλουθοι συλλογισμοί: Προηγήθη τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ὁ δυσὶς νόμος 751/1948, ὁ ὁποῖος δὲν προέβλεπε περὶ ἀντικαταστάσεως καὶ εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν αὐτὴν διαδικασίαν καὶ λόγους ἀπολύσεως τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων, ὡς ὁ ἀ.ν. 1836/1951.

Ἂν ἐγεννᾶτο, κατὰ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ τοῦ νόμου 751/1948 μέχρι τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ζήτημα ἀπολύσεως τοῦ συνδικαλιστικοῦ στελέχους, ἀναμφιβόλως θὰ προσῆκεν ἡ λύσις, ὅτι ὁ τοιοῦτος μισθωτὸς ἐπροστατεύετο ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 περὶ προστασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, διότι σαφῶς ἐν ἄρθρῳ 6 αὐτοῦ ὁρίζει, ὅτι πᾶσα διάταξις γενικὴ ἢ εἰδική, ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον τοῦτον, καταργεῖται, ἑπομένως καὶ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ προϊσχύοντος ν. 751/1948 ρύθμισις ἀπολύσεως ἄλ-

---

ρως ταῦτα ἀπαρρίπτεος ὡς ἄβάσιμος. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὴν περαιτέρω κρίσιν αὐτοῦ ὅτι ὁ ἀδειοῦχος μισθωτὸς οὔτε καὶ τῆς ἀμοιβῆς τῶν χιλιομετρικῶν διανύσεων δικαιοῦται καὶ συνεπῶς οὔτε καὶ ὁ ἀναιρεσείων, ὃν δέχεται προϊστάμενον ἀμαξοστοιχίας ὄντα καὶ ἀνήκοντα ὡς τοιοῦτον εἰς τὸ δικαιοῦχον ταύτης προσωπικόν, ἀπαρρίψαν κατὰ τοῦτο τὴν ἀγωγὴν του, ψευδῶς τὰς ὡς ἄνω σχετικὰς διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀναιρετέαν κατὰ τοῦτο κατέστησε τὴν ἀπόφασιν

του κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 17 Πολ. Δικανομίας καὶ τὸν περὶ τούτου βάσιμον πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τὸ οἰκεῖον σκέλος αὐτοῦ. Ἡ περαιτέρω ἔρευνα τοῦ δευτέρου λόγου ἀναιρέσεως, ἀφορῶσα εἰς μόνον τὸ ὡς ἄνω κεφάλαιον τῆς ἀμοιβῆς χιλιομετρικῶν διανύσεων, καθίσταται μετὰ τὰ ἀνωτέρω περιττή (*).

(*) Ἀναιρεῖται ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 1417δ/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 15, 196).

λιος τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 συνδικαλιστικῶν στελεχῶν.

Πρέπει μετὰ ταῦτα νὰ θεωρηθῇ σύμφωνον πρὸς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου (1836/1951) ὅτι ὁ Νομοθέτης αὐτοῦ ἀμέσως σχεδὸν μετὰ τὸν ἀ.ν. 1803/1951 ἤθελησε (καὶ διατί;) νὰ ἀνατρέψῃ τὴν προστασίαν τοῦ νόμου τούτου διὰ τῆς κατὰ τὸν ἀ.ν. 1836/1951 πλέον ἀπολύσεως καὶ ἀντικαταστάσεως;

Ἐκ τῆς ἀποφατικῆς ἀπαντήσεως ἐνισχύεται, νομίζομεν, ἡ σκέψις ὅτι ἄλλην ἔννοιαν ἔχει ἡ διάταξις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 (ἐκείνη, περὶ τῆς ὁποίας ἀνωτέρω ἐσημειώσαμεν).

Δὲν εἶναι ἀληθῶς δικαιολογούμενον νὰ ὑποτεθῇ ὅτι διὰ τῆς παρεχομένης εἰς τὸν ἐργοδότην εὐχερείας ἀντικαταστάσεως τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος (διὰ τὴν ὁποίαν μάλιστα, κατὰ τὴν διδομένην ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἔννοιαν, δὲν ἀπαιτεῖται αἰτιολογία τις) πρέπει, κατὰ τὴν νομοθετικὴν θέλησιν, νὰ καταστρέφηται ἡ προστασία τοῦ ἀ.ν. 1803/1951, ἐν τῇ θεσπίσει τῆς ὁποίας ὁ Νομοθέτης ὑπέβαλε βαρεῖς περιορισμοὺς εἰς τὸν ἐργοδότην, δυνάμενον ἐν τούτοις νὰ ἀποφύγῃ αὐτοὺς διὰ μιᾶς αἰτήσεως ἀντικαταστάσεως δι' ἄλλου (ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶναι καὶ συνδικαλιστικῶν στελεχῶν).

Ἀρείου Πάγου 167/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Παντελῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Παναγιωτόπουλος, Β. Χαλιτᾶς

Διὰ τῶν ἄρθρων 1—3 τοῦ ἀ. ν. 1803)1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» ὡρίσθη, ὅτι, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας καὶ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, πρόσωπα παρέχοντα ὁπωσδήποτε ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον τυγχάνουσι πρόεδροι ἢ γενικοὶ γραμματεῖς οἱασδήποτε ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως παντὸς βαθμοῦ, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 μελῶν φυσικῶν προσώπων, δὲν ἀπολύονται διὰ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τῶν πάσης φύσεως ἐργοδοτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των καὶ ἓν ἔτος μετ' αὐτήν, εἰμὴ διὰ σπουδαῖον λόγον ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 ἀναφερομένων καὶ ἐφ' ὅσον ἡ συνδρομὴ τοιούτου λόγου ἤθελε διαπιστωθῇ ὑπὸ ἐπιτροπῆς, συνιστωμένης κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 3 ὁριζόμενα, τῆς τυχὸν καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἀνωτέρω προσώπων, ἄνευ προηγουμένης διαπιστώσεως σπουδαίου λόγου, αὐτῆς ἀκύρου. Ἀφ' ἑτέρου ὁ ἐπακολουθήσας ἀ. ν. 1836)1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κ.λ.π.» διέλαβεν: α) ἐν μὲν τῷ ἄρθρῳ αὐτοῦ 7, ὡς ταῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου § 1 τοῦ ν. 2223)1952, ὅτι ἡ σχέσις ἐργασίας τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον αὐτοῦ 3 τοποθετουμένου εἰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις κλπ. προσωπικοῦ, διατηρεῖται ἐν ἰσχύι ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ πενταετίαν τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του, τῆς κατὰ τὴν πενταετίαν ταύτην ἀπολύσεως του ἐπιτρεπομένης ἐξαιρετικῶς εἰς τὰς ἐν §§ 2—3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου διαλαμβανομένας περιπτώσεις καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐταῖς προϋποθέσεις καὶ δὴ προκειμένου περὶ τῶν ἐν § 3 περιπτώσεων, ἐφ' ὅσον ἤθελε διαπιστωθῇ ἡ συνδρομὴ τινος τούτων δι' ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ. ν. 244)1936 καὶ 771)1937, 6) ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ 11, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. δ. 2657)1953, ὅτι οἱ ὑπόχρεοι τοῦ ἄρθρου 3 ἐργοδόται δύνανται νὰ ζητήσωσι τὴν ἀντικατάστασιν τῶν τοποθετηθέντων δι' ἄλλου προσώπου προστατευομένου ὑπ' αὐτοῦ (ἀ. ν. 1836) καὶ ὅτι τὰ οἰκεῖα συμβούλια ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς περὶ ἀντικαταστάσεως αἰτήσεως ἀνακαλέσωσι τὸν τοποθετηθέντα καὶ τοποθετήσωσι ταυτοχρόνως ἢ μεταγενεστέρως ἕτερον πρόσωπον τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ, τῆς τοιαύτης πρὸς ἐπιβίωξιν τῆς ἀντικαταστάσεως εὐχερείας παραυχθείσης τῷ ἐργοδότῃ προδήλως εἰς ἀντιστάθμισμα τῶν ἐπιβληθέντων αὐτῷ βαρῶν διὰ τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς τοποθετήσεως κλπ. διατάξεων τοῦ νόμου.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἁπασῶν τῶν διατάξεων ταύτων πρὸς ἀλλήλας, ὡς καὶ πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ἀνωτέρω ἀ. ν. 1836)1951, καθ' ἣν «ὁ παρὼν νόμος χαρακτηρίζεται ὡς εἰδικὸς ἐναντι παντὸς ἄλλου νομοθετήματος», σαφῶς συνάγεται ὅτι οἱ ἀνωτέρω παρατεθεῖσαι διατάξεις τῶν ἄρθρων 7 καὶ 11 τοῦ νόμου τούτου περὶ ἀντικαταστάσεως καὶ ἀπολύσεως τῶν ὡς ἄνω νεοπολεμιστῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τῆς ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας των ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν οὗτοι ἤθελον φέρει καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ συνδικαλιστικοῦ στελέχους κατὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἔννοιαν τοῦ ἀ. ν. 1803)1951. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀποφηνάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὅτι κατὰ τὴν ὡς προείρηται περίπτωσιν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ προαναφερθεῖσα εἰδικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 καὶ ἀκολούθως κατ' ἐπικύρωσιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπορρίψαν τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀπὸ 24.9.1954 ἀγωγήν, διαλαμβάνουσαν, καθ' ὃ δέχεται, ὅτι ὁ ἤδη ἀναιρεσείων ἐνάγων, τοποθετηθεὶς κατὰ τὸ ἔτος 1952 δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ὡς ἡμερομίσθιος τεχνίτης ξυλουργός, παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ἐναγομένῃ ἑταιρείᾳ καὶ τυγχάνων ἀπὸ τῆς 31.1.1954 γενικὸς γραμματεὺς τοῦ «Σωματείου τεχνιτῶν ξυλουργῶν Πειραιῶς», ἀριθμούντος πλέον τῶν 100 μελῶν φυσικῶν προσώπων, ἀπελύθη κατ' Αὔγουστον 1954, κατόπιν προκληθείσης ὑπ' αὐτῆς ἀποφάσεως ταύ ὡς ἄνω Συμβουλίου περὶ ἀντικαταστάσεώς του δι' ἑτέρου νεοπολεμιστοῦ, χωρὶς νὰ διαπιστωθῇ προηγουμένως, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1803)1951, ὅτι συνετρέχε πρὸς τοῦτο σπουδαῖος λόγος ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 αὐτοῦ ἀναφερομένων καὶ διώκουσαν ἀποδοχὰς ἀπὸ τῆς ὡς ἀκύρου, λόγῳ παραλείψεως τῆς ὡς εἴρηται διατυπώσεως, προσβαλλομένης ἀπολύσεως του, οὐδαμῶς ἡμαρτεν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίου, εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέρᾳ αἰτιολογίᾳ, εἰς ὀρθὸν κατέληξε συμπέρασμα διὰ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεώς του (ἄρθρ. 809 Πολ. Δικ.), τοῦ-

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΧΡΟΝΟΥ ΙΣΧΥΟΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Άκυρότης ὑπ' ἀριθ. 23/1956 σχετικῆς πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Χρόνος ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως σχέσεως ἐργασίας ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων πολεμιστῶν κατὰ τοὺς Ν. 751/1748 καὶ 1836/1951. — Νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διὰ παράτασιν χρόνου ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως σχέσεως ὡρισμένων κατηγοριῶν. — Ἀναγκαία ἡ δημοσίευσις σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. — Ἀνίσχυρον ἄλλως αὐτῆς. — Παράτασις χρόνου ἰσχύος ἀναγκαστικῆς σχέσεως πολεμιστῶν Α.Ν. 1836/1951 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23/1956 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Ἀνίσχυρον καὶ αὐτῆς, ὡς τροποποιούσης νόμον ἄνευ ἁρμοδιότητος. — Ἐπιστροφὴ ἀχρεωστήτως καταβληθέντων δυνάμει ἐξαφανιζομένης δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐκδηλοῦνται αἱ συνέπειαι ἐκ τυπικῶν ἀνωμαλιῶν περὶ τὴν ἰσχὺν ὡς διαταξέων νομοθετικῶν εἰσαχθεισῶν ἐπὶ θέματος σοβαρᾶς σημασίας.

Ἐπαναλαμβάνεται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τὸν Πρωτοδικείου τὸ διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 16303/1955 ἀποφάσεως αὐτοῦ (εἰσηγητὴς Γ. Λαμπρόπουλος, ΕΕΔ 15, 16) δεκτὸν γενόμενον, ὅτι αἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ ν.δ. 2657/1953 (ΕΕΔ 14, 1113) περὶ παρατάσεως τῆς προστασίας πολεμιστῶν τοῦ ἀν. 1836/1951 ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις χρήζουν δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, οὖσαι ἄλλως ἄκυροι (παρέλκει ἤδη περὶ τῆς αὐτῆς, περὶ ἧς ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ὑπ' ἀριθ. 16152/1362/1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 14,1113).

Καὶ ναὶ μὲν ἡ ἀπόφασις αὕτη (καὶ λοιπαὶ) μετὰ πολὺν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν χρόνον ἐδημοσιεύθησαν (βλ. ΕΕΔ 15, 65), ἀλλ' ἡ δημοσίευσις των, τοὐλάχιστον εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, δὲν διέσωσε τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐναγοντος (δικηγόρου).

Περαιτέρω τὸ Πρωτοδικεῖον, κληθὲν νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 23/1956 Πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 (ΕΕΔ 15, 281), ἀποφαίνεται, ὅτι καὶ ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (μέχρι τῆς διὰ νόμου κυρώσεώς της) εἶναι ἄκυρος κατὰ τὸ Σύνταγμα (πρβλ. διὰ τὸ αὐτὸ θέμα, Πρᾶξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, καὶ *Λ. Μάνεση*, ἐν ΕΕΝ 1955, σελ. 948, ἐπ., Σ. Ε. 111/1955, Ὁλομέλειας, ΕΕΔ 14, 1169, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 852/1955, 3 35/1954, ΕΕΝ 1955, σελ. 947).

Εἰς σημείωμα μας (ΕΕΔ 15, 64) ἐπεσημάναμεν ἄμεσως μὲ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀνωτέρω Πράξεως τὸν κίνδυνον,

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3064/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Χρέτσης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Χάρκιος, Γ. Γιντίρης.

Κατ' ἄρθρον 10 ἐδ. 1 τοῦ ν. 751/1948 «περὶ προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν ὑπηρετούντων ἢ ὑπηρετησάντων εἰς τὰς τάξεις τοῦ Στρατοῦ κλπ.», ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ. 1196/1949, ὁ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου προσλαμβανόμενος διατηρεῖται ὑποχρεωτικῶς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἢ ἐπιχειρήσει, παρ' ᾗ τοποθετεῖται, ἐπὶ δύο ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του ἔτη. Μετὰ ταῦτα ὡρίσθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, δι' οὗ κατηργήθη ὁ ν. 751/1948, ὅτι ἡ σχέσις ἐργασίας τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 αὐτοῦ τοποθετουμένου εἰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις προσωπικοῦ διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ τριετίαν τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν. 2223/1952, δι' οὗ ἀντικατεστάθη ἡ διάταξις αὕτη, ἡ ἀναγκαστικὴ διατήρησις τῆς σχέσεως ἐργασίας τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 τοποθετουμένου εἰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις προσωπικοῦ ἢ τοποθετηθέντος δυνάμει προγενεστέρων τοῦ ἀ.ν 1836/1951 νόμων ὡρίσθη πενταετὴς τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του. Ἐξ ἄλλου, διὰ τοῦ ἄρθρ.13 τοῦ ν.δ. 2657/1953 «περὶ παρατάσεως τῆς προστασίας πολεμιστῶν τοῦ ἀν. 1836/1951 ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις χρήζουν δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, οὖσαι ἄλλως ἄκυροι (παρέλκει ἤδη περὶ τῆς αὐτῆς, περὶ ἧς ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ὑπ' ἀριθ. 16152/1362/1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 14,1113).

Καὶ ναὶ μὲν ἡ ἀπόφασις αὕτη (καὶ λοιπαὶ) μετὰ πολὺν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν χρόνον ἐδημοσιεύθησαν (βλ. ΕΕΔ 15, 65), ἀλλ' ἡ δημοσίευσις των, τοὐλάχιστον εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, δὲν διέσωσε τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐναγοντος (δικηγόρου).

Περαιτέρω τὸ Πρωτοδικεῖον, κληθὲν νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 23/1956 Πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 (ΕΕΔ 15, 281), ἀποφαίνεται, ὅτι καὶ ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (μέχρι τῆς διὰ νόμου κυρώσεώς της) εἶναι ἄκυρος κατὰ τὸ Σύνταγμα (πρβλ. διὰ τὸ αὐτὸ θέμα, Πρᾶξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, καὶ *Λ. Μάνεση*, ἐν ΕΕΝ 1955, σελ. 948, ἐπ., Σ. Ε. 111/1955, Ὁλομέλειας, ΕΕΔ 14, 1169, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 852/1955, 3 35/1954, ΕΕΝ 1955, σελ. 947).

Εἰς σημείωμα μας (ΕΕΔ 15, 64) ἐπεσημάναμεν ἄμεσως μὲ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀνωτέρω Πράξεως τὸν κίνδυνον,

---

τοῦ στηριζομένου εἰς τὰς ὡς ἀνωτέρω αἰτιολογίας, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων ἰσχυρισμὸς ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς τετάρτης αἰτιολογίας αὐτῆς, συνδυαζομένης καὶ πρὸς τὴν τρίτην τοιαύτην, κατ' ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν, ἐδέξατο ὅτι ἐκ τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων δὲν ἐβεβαιώθησαν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος προταθέντα περιστατικά, ἐφ' ὧν οὗτος ἐβάσιζεν ἰσχυρισμόν του περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐργοδότιδος τοῦ περὶ ἐπιδιώξεως τῆς ἀντικαταστάσεως του δικαιώματός της. Ἐπομένως ὁ 2ος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν, κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 281 Α. Κ., ἀπεφήνατο τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ὅτι τὸ εἰρημένον δικαίωμα τῆς ἀναιρεσιβλήτου δὲν ἠσκήθη καταχρηστικῶς, καίτοι τοῦτο δέχεται ὡς βεβαιωθέντα τὰ ὡς εἰρηται περιστατικά, ἐπὶ ἀνακριβοῦς προϋποθέσεως ἐρείδεται καὶ, ὡς τοιοῦτος, ἀπορριπτέος καθίσταται.

Ἵνα ὑπάρξῃ λόγος ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἐδαφ. 14 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀπαιτεῖται, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅπως αἱ ἀντιφάσκουσαι ἀποφάσεις ἐχώσιν ἐκδοθῆ παρὰ δικαστηρίων ἐξοικούντων δικαιοδοσίαν ἐπὶ πολιτικῶν διαφορῶν. Ἐπομένως ὁ ἐκ τοῦ ἐδαφίου τούτου προβαλλόμενος τρίτος καὶ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως περὶ ἀντιφάσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως πρὸς τὴν πρὸ ταύτης ἐκδοθεῖσαν καὶ ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ ἀναφερομένην ἀπόφασιν διοικητικοῦ δικαστηρίου ἀπορριπτέος τυγχάνει.

ρί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τοῦ ά. ν. 1836)1951 κλπ.» ὡρίσθη ὅτι, διά τινας ἐπιχειρήσεις καί κατηγορίας πολεμιστῶν δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ἐφ' ἅπαξ ἤ κατ' ἐπανάληψιν ἐκδιδομένης, νά παρατείνηται ἡ προθεσμία τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1836) 1951, ὡς ἐτροποποιήθη, μέχρι δύο ἐτῶν. Κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς διατάξεως ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 16152)1362)7.3.1955 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δι' ἧς παρετάθη ἐπί μίαν εἰσέτι διετίαν ἡ ὑπό τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, προβλεπομένη πενταετής διατήρησις τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ν. 751)1948 τοποθετηθέντων πολεμιστῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τήν Γ' κατηγορίαν τοῦ νόμου τούτου καί διά τάς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένας ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς καταλέγεται καί ἡ ἐκκαλοῦσα, πλήν ἡ ἐν λόγῳ ὑπουργική ἀπόφασις, εἰσάγουσα κανόνα δικαίου καί μή δημοσιευθεῖσα εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, οὐδεμίαν δύναται νά ἔχῃ ἰσχύν, ἐφ' ὅσον διά τοῦ ἄρθρου 103 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου τοῦ Α.Κ., ἀναλόγως ἐφαρμοζομένου καί ἐπί τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμων ἐκδιδομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν τίθενται κανόνες δικαίου, ὁρίζεται, ὅτι ἡ ἰσχύς τοῦ νόμου ἀρχεται μετά 10 ἡμέρας ἀπό τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (πρβλ. *Ἠλ. Κυριακόπουλον*, ἐν Ἑρμ. Α. Κ. 103 Εἰσ. Νόμος, ἀριθ. 2 ἐπ. § 21, Α. Π. 711951 Θέμ. ΞΒ', 134).

Συνομολογεῖται ἐν προκειμένῳ, βεβαιούμενον ἄλλωστε καί ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐπικαλουμένων καί προσαγομένων ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος δικηγόρος ἐτοποθετήθη ὡς τοιοῦτος παρά τῇ ἐκκαλούσῃ διά τῆς ἀπό 18.8.1949 ἀποφάσεως τοῦ Κ.Σ.Π.Λ. ὡς δικαιούμενος τῆς ὑπό τοῦ νόμου 751)1948 θεσπιζομένης προστασίας καί ὅτι ἐμφανισθείς τήν 19.8.1949, ὅπως ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν, ἀπεκρούσθη ὑπ' αὐτῆς, προκληθέντος δικαστικοῦ ἀγῶνος, ὅστις τελικῶς ἀπέβη ὑπέρ τοῦ ἐφεσιβλήτου, μέ ἀποτέλεσμα νά δικαιωθῇ οὗτος ἀποδοχῶν ἀπό 19.8.1949, χρονολογίας ἐμφανίσεώς του. Ἡ μεταξύ τῶν διαδίκων ἀναγκαστική σχέσις ἐργασίας διετηρήθη μέχρι τῆς 19.8.1954, καθ' ἥν, ληξάσης τῆς δετούς χρονικῆς διαρκείας ἰσχύος ταύτης, ἡ ἐκκαλοῦσα ἐξεδήλωσε τήν βούλησίν της περί τερματισμοῦ αὐτῆς καί ἐπαυσεν ἀπό τῆς ὡς ἄνω χρονολογίας νά ἀποδέχηται τάς ὑπηρεσίας τοῦ ἐφεσιβλήτου. Τήν 7.3.1955 ἐξεδόθη ἡ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 16152 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δι' ἧς παρετείνετο ἡ ὑπό τῶν προπαρατεθεισῶν νομίμων διατάξεων καθοριζομένη διετής διάρκεια ἰσχύος τῆς ἀναγκαστικῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ν. 751)1948 τοποθετηθέντων πολεμιστῶν τῆς Γ' κατηγορίας τοῦ νόμου τούτου, εἰς ἣν ὑπήγετο καί ὁ ἐφεσίβλητος, ἐπί μίαν εἰσέτι διετίαν, δέκα δέ ἡμέρας μετά τήν ἔκδοσιν ταύτης (17.3.1955) ὁ ἐφεσίβλητος ἐνεφανίσθη εἰς τήν ἐκκαλοῦσαν καί ἔθεσεν εἰς τήν διάθεσιν αὐτῆς τάς ὡς δικηγόρου ὑπηρεσίας του, ἃς ὅμως αὕτη δέν ἀπεδέχθη. Ἡ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 16152) 7.3.1955 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, μή δημοσιευθεῖσα, κατά τά ἀνωτέρω, εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δέν ὑπεχρέου τήν ἐκκαλοῦσαν, ὅπως ἀποδεχθῇ τάς ὑπηρεσίας τοῦ ἐφεσιβλήτου καί δέν γεννᾶται ζήτημα ὑπερημερίας αὐτῆς ἐκ τῆς τοιαύτης ἀρνήσεώς της διά τό ἀπό 1. 6.1955 μέχρι 30.9.1955 χρονικόν διάστημα, οὐδέ ἄγει εἰς ἀντίθετον συμπέρασμα ἡ δημοσίευσις τῆς ἐν λόγῳ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως εἰς τό ὑπ' ἀριθ. 222 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β') τῆς 14.12.1955, ἐφ' ὅσον, ἀνεξαρτήτως ἄλλου τινός, ἡ τοιαύτη δημοσίευσις δέν καλύπτει τόν ἐπίδικον χρόνον.

Ἐτέρωθεν, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 76 § 1 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος, τά Ὑπουργικά Συμβούλιον, ἀποτελοῦν τήν ἐν ὀργανικῇ ἐννοίᾳ «Κυβέρνησιν» τῆς Πολιτείας, ἔχει πλειστας καί μεγίστης σπουδαιότητος ἁρμοδιότητας, πράξεις ὅμως νομοθετικοῦ περιεχομένου, ἤτοι ταιαύτας περιεχούσας κανόνας δικαίου, δέν δύναται νά ἐκδίδῃ, εἰμή μόνον εἰς ἃς περιπτώσεις διάταξις νόμου παρέχει σχετικήν νομοθετικήν ἐξουσιοδότησιν (*Γ. Παπαχατζῆ*, Διοικητ. Δίκαιον, Γεν. Μέρος §. 53 6, *Ἠλ. Κυριακοπούλου*. Διοικητ. Δίκαιον Β', σ. 48). Κατά δέ τό ἄρθρον 22 τοῦ Συντάγματος πᾶσα πράξις τῆς Πολιτείας, δι' ἧς τίθενται, τροποποιοῦνται, ἀναστέλλονται ἤ καταργοῦνται κανόνες δικαίου, δέον νά γίνηται ὑπό νόμου, καταρτιζομένου ὑπό τοῦ Βασιλέως καί τῆς Βουλῆς καί μόνου δυνάμει τοῦ ἄρθρου 35 § 2 τοῦ Συντάγματος ἡ δυνάμει ρητῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἐν αὐτῷ (ἄρθρα 39 καί 91) ἤ τοιαύτης ἐν νόμῳ τινί εἰδικῶς καί ὡρισμένως δύναται τοιαύτη πολιτειακή πρᾶξις νά θεσπισθῇ διά διατάγματος ἤ ἀναγκαστικοῦ νόμου, συγχωρουμένης παρεκκλίσεως ἀπό τῶν ἀνωτέρω, ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Βουλῆς, δι' ἐκδόσεως ὑπό τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλά τῇ συμπράξει τοῦ Βασιλέως, προσωρινῆς ἰσχύος νομοθετικῶν διαταγμάτων ἤ ἀναγκαστικῶν ἤ προσωρινῶν νόμων, ἐφ' ὅσον συντρέχει περίπτωσις ἀπροβλέπτου, ἐπιτακτικῆς καί ἀναπότρεπτου ἀνάγκης (Α. Π. 334)1950, Θέμ. ΞΑ' 542). Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἐκδοθεῖσα ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Βουλῆς, διαλυθείσης διά τοῦ ἀπό 11.11.1956 Β. Δ)τος, ὑπ' ἀριθ. 23)14.1.1956 πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ὁρίζεται (§ 2), ὅτι ἡ σχέσις ἐργασίας τῶν κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ν. 751)1948, ν. δ. 1196)1949 καί ἀ. ν. 1836) 1951 τοποθετηθέντων ἤ τοποθετουμένων ἐφεξῆς (πολεμιστῶν) διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ ἐπί μίαν ἐνεαετίαν ἀπό τῆς τοποθετήσεως τῶν προστατευομένων, δημοσιευθεῖσα εἰς τό ὑπ' ἀριθ. 54)1956 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Α'), μή προελθοῦσα ἐκ τῶν κατά τό Σύνταγμα ἁρμοδίων νομοθετικῶν παραγόντων, οὐδέ ἐρειδομένη ἐπί νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ἧς ἄλλωστε οὐδεμία γίνεται ἐν αὐτῇ ἐπίκλησις, οὔτε συνάγεται τοιαύτη ἐκ τοῦ ἀ.ν.1671) 1951, ὁπωσδήποτε δέ καταρτισθεῖσα ἄνευ συμπράξεως τοῦ Βασιλέως καί θέτουσα κανόνας δικαίου, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου της προκύπτει, συνιστᾷ ἄσκησιν ὑπό μόνου τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου νομοθετικῆς ἐξουσίας, μή προβλεπομένην ὑπό τοῦ Συντάγματος, καί ὡς τοιαύτη οὐδεμίαν δύναται νά ἔχῃ ἰσχύν, μή κυρωθεῖσα εἰσέτι νομοθετικῶς (πρβλ. Σ. Ε. 227)1952, Θέμ. ΞΓ' 378), τά δέ ἐναντία εἶσιν ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ ἀβάσιμα. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, ἐσφαλμένως ὁ Πρωτοδίκης ἐδέχθη τήν ἀγωγήν τοῦ ἐφεσιβλήτου, δι' ἧς οὗτος ἠξίου τήν καταψήφισιν τῆς ἐκκαλούσης πρός καταβολήν αὐτῷ ἀποδοχῶν ὑπερημερίας ἀπό 1.6.1955 μέχρι 30.9.1955, ἐ-

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΝΕΟΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Άρνησις μισθωτοῦ εἰς ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν κατὰ τὴν περὶ τοποθετήσεως πρᾶξιν τοῦ Συμβουλίου

Ἀποκλειστικὴ κρίσις Συμβουλίων Α.Ν. 1836/1951 διὰ τοποθέτησιν τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ νόμου προσώπων ὑπὸ τινα τῶν γενικῶν κατηγοριῶν ὡς ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν ἢ ὑπηρετῶν, ὑποκειμένης εἰς τὸν ἐργοδότην τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ τοποθετηθέντος ἀναλόγως τῶν σωματικῶν αὐτοῦ ἱκανοτήτων, γραμματικῶν ἢ τεχνικῶν γνώσεων καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ προσόντων — Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις μισθωτοῦ ὡς ἐργατοτεχνίτου.— Ἀξίωσις αὐτοῦ πρὸς χρησιμοποίησιν ὡς ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου.— Ἔλλειψις μετὰ τοῦτην ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν ἢ παραβάσεως τοῦ Νόμου δι' ὑποχρέωσιν μισθοῦ.

Ἔχει ἤδη γίνει δεκτὸν (βλ. πρὸ Σ. Ε. 838/1952, εἰσηγητὴς *Δ. Μελισσηνός*, ΕΕΔ 11, 447 καὶ λοιπὴν νομολογίαν τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἐν ΕΕΔ 12, 170, ἔνθα σημειώσεις μας), ὅτι, προκειμένου περὶ ἀναγκαστικῆς κατὰ τὸν ἀ.ν. 1836/1951 τοποθετήσεως μισθωτῶν εἰς ἐπιχείρησιν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 αὐτοῦ, τὰ Συμβούλια δικαιοῦνται νὰ τοποθετήσωσιν αὐτοὺς ὡς ὑπαλλήλους ἢ ἐργατοτεχνίτας ἢ ὑπηρέτας, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπηρετούντων παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει, πῶς δὲ εἰδικώτερος καθορισμὸς τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνατεθησομένων εἰς τὸν τοποθετηθέντα εἰς μίαν τῶν κατηγοριῶν τοῦ νόμου (ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν) καθηκόντων ἀνήκει εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 3 § 5 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, καθ' ἣν οἱ τοποθετούμενοι χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἀναλόγως τῶν σωματικῶν αὐτῶν ἱκανοτήτων, γραμματικῶν ἢ τεχνικῶν γνώσεων καὶ λοιπῶν προσόντων αὐτῶν (πρβλ. καὶ Σ. Ε. 1840/1953, εἰσηγητὴς *Κ. Καραπάνος*, ΕΕΔ 13, 1208, ἡ ὁποία ἠκύρωσεν ἀκριβῶς πρᾶξιν τοῦ Συμβουλίου, διὰ τῆς ὁποίας ἐτοποθετήθη μισθωτὸς ὡς ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, Α.Π. 638/1952, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 74).

Ἐφ' ὅσον, συνεπῶς, ὡς δέχεται εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφα-

---

πει τὴν ἰσχυρισμὸν ὅτι μετὰ τὴν ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 16152)1955 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἔθεσεν ἐμπροθέσμως τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐκκαλούσης καὶ δέον ὅπως, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ πρώτου λόγου ἐφέσεως ὡς βασίμου, μεταρρυθμισθῇ καὶ ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορριπτομένης τῆς ἐφ' ἧς αὕτη ἀγωγῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου, τῆς ἐρεύνης τοῦ δευτέρου λόγου ἐφέσεως, τεινόντος ὁμοίως εἰς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, κριομένης ἀλυσιτελοῦς.

Κατ' ἄρθρον 766 Α Πολ. Δικον. ἀποδεικνυομένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον, δεχόμενον ὁριστικῶς καὶ κατ' οὐσίαν τὴν ἀνακοπὴν ἢ τὴν ἔφεσιν καὶ ἀπορρίπτον ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὴν ἀγωγήν . . . , διατάσσει, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις, τὴν ἐπαναφορὰν τῶν πραγμάτων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐξαφανισθείσης ἢ μεταρρυθμισθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ἡ τοιαύτη δὲ αἴτησις ὑποβάλλεται διὰ τοῦ κυρίου ἢ προσθέτου δικογράφου τῆς ἀνακοπῆς ἢ τῆς ἐφέσεως ἢ καὶ δι' ἰδίου δικογράφου, κοινοποιουμένου εἰς τὸν ἀντίδικον.

Ἐκ τῆς, ἐν νομίμως κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ, προσαγομένης καὶ ἐπικαλουμένης ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἀπὸ 1.12.1955 ἀποδείξεως πληρωμῆς, ἧς τὴν γνησιότητα δὲν ἀμφισβητεῖ ὁ ἐφεσιβλήτος, προκύπτει, ὅτι ὁ τελευταῖος ἔλαβε παρὰ τῆς ἐκκαλούσης, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 5837)1955 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΩΟΔ' δικάζοντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς, τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 12.740 δι' ἐπιδικασθείσας ἀποδοχάς του ἀπὸ 1.6.1955—30.9.1955, περιστατικόν, ὅπερ ἄλλωστε συνομολογεῖ διὰ τῶν ὑπ' ὄψιν προτάσεών του. Ὅθεν, ἡ διὰ τοῦ ἐφετηρίου διατυπουμένη αἴτησις τῆς ἐκκαλούσης, ἀναπτυσσομένη παραδεκτῶς διὰ τῶν προτάσεων, δι' ἧς αὕτη αἰτεῖται τὴν ἐπαναφορὰν τῶν πραγμάτων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως κατάστασιν, διὰ τῆς ὑπεχρεώσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου πρὸς ἐπιστροφὴν αὐτῇ τῶν καταβληθεισῶν δραχ. 12.740, δέον ὅπως γίνῃ δεκτὴ ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ βάσιμος.

Τέλος δέον ὅπως, ἕνεκεν τῆς ὑφισταμένης κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου εὐλόγου ἀμφιβολίας τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῆς προκειμένης δίκης, συμψηφισθῇ ἡ ἑκατέρωθεν δικαστικὴ δαπάνη ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν, διατασσομένης τῆς εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ἐπιστροφῆς τοῦ προστίμου.

σις τοῦ Πρωτοδικείου, ὁ μισθωτὸς ἠρνήθη νὰ ἀποδεχθῇ ὑπηρεσιακὴν ἐργατοτεχνίτου, ὑφ' ἣν ἰδιότητα ἐτοποθετήθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου, δὲν προέκυπτε διὰ τὴν ἐπιχείρησιν ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ.

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 § 6 τοῦ ν. δ. 2657/1953 (ΕΦΑ 14, 1109) «πᾶσα μεταβιβήτης περὶ τῆς ἰδιωτητος καὶ εἰδικότητος, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐτοποθετήθη ὑπὸ τῶν Κεντρικοῦ ἢ τῶν Τοπικῶν Συμβουλίων τὸ προστατευόμενον πρόσωπον, λύεται τῇ αἰτήσει τοῦ τοποθετηθέντος ἢ τῆς ἀντιστοίχου ἐνδιαφερομένης ἐπιχειρήσεως δι' ἀποφασιζούσης τὸν ἐνεργήσαντος τὴν τοποθέτησιν Συμβουλίου».

Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 2542/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρανίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Σ. Πολιτόπουλος

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν §§ 2, 3 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ κλπ» σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ τοποθέτησις τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προσώπων ὑπό τινα τῶν γενικῶν κατηγοριῶν ὡς ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν ἢ ὑπηρετῶν ἀνήκει εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν κρίσιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου Συμβουλίων (Κεντρικοῦ καὶ Τοπικοῦ), εἰς τὸν ἐργοδότην ἀποκειμένης μόνου τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ τοποθετηθέντος ἀναλόγως τῶν σωματικῶν αὐτοῦ ἱκανοτήτων, γραμματικῶν ἢ τεχνικῶν γνώσεων καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ προσόντων, ἐντὸς πάντοτε τοῦ πλαισίου τῆς γενικῆς κατηγορίας μισθωτῶν, εἰς ἣν παρὰ τοῦ ἁρμοδίου συμβουλίου ἐτοποθετήθη.

Ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦνται τὰ ἑξῆς περιστατικά: Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν, συγκεντρῶν τὰς προϋποθέσεις προστασίας τοῦ ἀ. ν. 1836)1951, ἐτοποθετήθη, δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ, ληφθείσης κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 25 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 6.4.1955, εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐφεσιβλήτου ἐναγομένης ὡς ἐργατοτεχνίτης. Οὗτος ὅμως ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν ἐφεσίβλητον πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας ἤξίωσε ἀπ' ἀρχῆς, ὅπως τοποθετηθῇ ὡς ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, διότι εἶχε σχετικὴν ἄδειαν, ἀρνηθεὶς νὰ ἀπασχοληθῇ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐργατοτεχνίτου, ὑφ' ἣν ἡ ἐφεσίβλητος προσεφέρετο νὰ τὸν προσλάβῃ. Μετὰ ταῦτα μάλιστα προσέφυγε διὰ τῆς ἀπὸ 19.5.1955 αἰτήσεως του πρὸς τὸ ρηθὲν Κεντρικὸν Συμβούλιον, ζητῶν τὴν ἀνάκλησιν τῆς τοποθετήσεώς του, πλὴν ὅμως τὸ Συμβούλιον ταῦτο ἐνέμεινε εἰς τὴν ἄνω ὡς ἐργατοτεχνίτου τοποθέτησιν, ἀπορρίψαν τὴν ἐν λόγῳ αἴτησιν ἀνακλήσεως δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, ληφθείσης κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 41 τῆς 30.5.1955 συνεδρίασίν του. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ὁ ἐκκαλῶν ἐπέμεινε διὰ τὴν πρόσληψίν του ὡς ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, ὅπερ ἀπέκρουεν ἡ ἐφεσίβλητος, προσφερομένη πάντοτε εἰς τὴν πρόσληψίν του ὡς ἐργατοτεχνίτου, ὡς ταῦτα πάντα κατὰ τὸν πλέον σαφῆ τρόπον προκύπτουσι ἐκ τῶν ἀποδείξεων καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς κρινομένης ἀγωγῆς, δι' ἧς ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων ἐμμένει εἰς τὴν ἄποψιν ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος ὑπεῖχεν ὑποχρέωσιν, ὅπως προσλάβῃ αὐτὸν ὡς ὁδηγὸν αὐτοκινήτου. Ἡ τοιαύτη ὅμως ἄποψις τοῦ ἐκκαλοῦντος δὲν εἶναι νόμιμος, καθ' ὅσον ὁ ὁδηγὸς αὐτοκινήτου ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὑπαλλήλων, ἐνῷ αὐτὸς ἐτοποθετήθη ὡς ἐργατοτεχνίτης καὶ μόνον ἐντὸς τῆς κατηγορίας ταύτης ὑπεῖχεν ἡ ἐφεσίβλητος ὑποχρέωσιν, ὅπως χρησιμοποιήσῃ ταῦτον ἀναλόγως πρὸς τὰ προσόντα του, ὅπερ ὅμως αὐτὸς ἀπ' ἀρχῆς ἀπέκρουσεν, ἡ δὲ κατὰ τὴν πρωτόδικον συζήτησιν (23.9.1955) γενομένη δήλωσις αὐτοῦ, ὅτι προσφέρεται νὰ ἐργασθῇ ὡς ἐργατοτεχνίτης ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν φαίνεται εἰλικρινής, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ὑπὸ τὴν ἀντίθετον ἐκδοχὴν οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἀσκεῖ, ἐφ' ὅσον ἐγένετο πολὺ μετὰ τὴν πάροδον τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 τασσομένης πρὸς ἐμφάνισιν τοῦ τοποθετηθέντος μηνιαίας προθεσμίας καὶ ἀνάγεται ὁπωσδήποτε εἰς χρόνον, δι' ὃν δὲν ζητεῖται τι διὰ τῆς κρινομένης ἀγωγῆς. Κατόπιν τούτων, μὴ ὑφισταμένης προσηκόντως καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἄνω ἀπόφασιν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐναγομένου, δὲν ὑπέχει ὑποχρέωσιν ἡ ἐφεσίβλητος καταβολῆς ἀποδοχῶν εἴτε κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 3 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951, εἴτε κατὰ τὸ ἄρθρον 656 τοῦ Α.Κ., ἡ δὲ κρινομένη ἀγωγή, διώκουσα τὴν καταβολὴν τῷ ἐκκαλοῦντι τοιούτων ἀποδοχῶν ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1955 μέχρι 31 Αὐγούστου 1955, βάσει τῆς ἄνω ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ τοποθετήσεώς του, τυγχάνει ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος. Ὅθεν ὀρθῶς, ταῦτα δεχθεὶς καὶ ὁ πρωτοβάθμιος δικαστὴς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν, οἱ δὲ τ' ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες δύο λόγοι τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀπορριπτέα τυγχάνει καὶ αὐτὴ ἡ ἔφεσις.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ Ν. 3198)1955

Προϋπόθεσις ἀκυρότητος καταγγελίας ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς συμπληρωματικῆς ἀποζημιώσεως

Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 11 § 3 Ν. 3198/1955 —Προϋπόθεσις τῆς ἀκυρότητος γενομένης πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ν. 3198/1955 καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ἀπὸ 9 Φεβρουαρίου 1955, λυθείσης τῆς συμβάσεως μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου (23 Ἀπριλίου 1955), ἡ προηγουμένη αἴτησις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς καταβολὴν τῆς συμπληρωματικῆς ἀποζημιώσεως. – Διατήρησις πάντως ἀξιώσεως μισθωτοῦ πρὸς συμπληρωματικὴν ἀποζημίωσιν. —Ἀπόσβεσις ἐνοχῆς διὰ δημοσίας καταθέσεως. —Χρονικὰ ὅρια ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων.

Ἀντικείμενον ἐρεύνης τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφέτειου, εἶναι ἡ ἔννοια τῆς μεταβατικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 11 § 3 τοῦ νόμου 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502).

Μολονότι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἐγέννησαν ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἐννοίας αὐτῶν, πρέπει νὰ θεωρηθῇ σαφὴς ἡ § 3 αὐτοῦ.

Ὡς δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον (πρβλ. καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 112/1956 ἀπόφασιν αὐτοῦ, εἰσηγητὴς Σ. Ράγκος, ΕΕΔ 15, 241), προϋπόθεσις τῆς κατὰ τὴν διάταξιν ἀπαγγελλομένης ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς τῆς ἐν αὐτῇ ἀποζημιώσεως εἶναι νὰ ζητήσεν ὁ μισθωτὸς τὴν καταβολὴν αὐτῆς καὶ ὁ ἐργοδότης νὰ ἠρνήθη νὰ συμμορφωθῇ εἰς τοῦτο ἐντὸς τῆς τακτῆς προθεσμίας τοῦ ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου (23 Ἀπριλίου 1955), χωρὶς νὰ καθορίζηται ὑπὸ τῆς διατάξεως πρὸς τοῦτο ὡρισμένος τύπος, δυναμένης τῆς αἰτήσεως νὰ γίνῃ καὶ προφορικῶς. (Ἄλλο τὸ ζήτημα τῆς τυχὸν δυσχερείας τῆς ἀποδείξεως).

Περαιτέρω ἡ ἀξίωσις τῆς ἀποζημιώσεως (καὶ ἂν παρῆλθεν ἄπρακτος ἡ προθεσμία τῆς αἰτήσεως, ἑξακουομένης καὶ αὐτῆς ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου) ὑφίσταται πάντοτε, ὑποβαλλομένη εἰς τὴν ἐξαμηνον ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 3198/1955 (βλέπε καὶ σημείωσίν μας εἰς ΕΕΔ 14, 551, ἐν τέλει), ἀφοῦ δὲ ἐν προκειμένῳ τὸ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀποζημιώσεως ὀφειλόμενον ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ποσὸν κατετέθη παρ' αὐτοῦ εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων ἐπηλθεν, ὡς δέχεται ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις, ἀπόσβεσις τῆς ἐνοχῆς (ἄρθρ. 427, 431 Α.Κ.), χωρὶς ἡ παράλειψις τῆς γνωστοποιήσεως τῆς καταθέσεως νὰ ἐπηρεάζῃ τὸ κῦρος τῆς καταθέσεως (βλέπε καὶ σημείωσίν μας ἐν ΕΕΔ 12, 1002, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία).

Ὡς πρὸς τὰς ὥρας ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ἰσχύουσα διάταξις εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ π.δ. τῆς 8/13 Ἀπριλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα», ὡς ἐτροποποιήθη δι' τοῦ ἀ.ν. 10/12 Ἰουνίου 1935, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὰς πόλεις, τὰς ἐχούσας πληθυσμὸν ἄνω τῶν 10.000 κατοίκων, αἱ ὧραι, καθ' ἃς τὰ καταστήματα ἐπιτρέπεται νὰ μένωσιν ἀνοικτά, δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνουν τὰς ἑνδεκα καθ' ἑκάστην· τὰ καταστήματα κλείουν τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἡμίσειαν ὥραν βραδύτερον τῆς κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας ὡς ἄνω ὁριζομένης ὥρας.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18646/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Παπαδάκης, Κ. Ρεπετοῦς

Καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, προσαγομένης ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ, οὐδόλως αὐτὴ δέχεται, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 11 § 3 τοῦ ν. 3198/1955, προκειμένου περὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένης περιπτώσεως τῶν ἀπὸ 9ης Φεβρουαρίου 1955 μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου (23/4/1955) λυθεισῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ θεωρηθῶσιν αὗται ἄκυραι, ἐν μὴ καταβολῇ ἢ μὴ συμπληρώσει, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, τῆς κατὰ τὸν ν. 2112/1920 ἀποζημιώσεως, ἔγγραφος κατ' ἀποκλειστικὸν τύπον αἴτησις τοῦ ἀπολυθέντος μισθωτοῦ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, ἀλλ' ἁπλῶς ἡ ἀποφασις αὕτη τὴν κρίσιν αὐτῆς περὶ μὴ ἀναζητήσεως τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης ἐκ μέρους τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐντὸς τῆς ἄνω προθεσμίας συνήγαγε καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι δὲν ὑπεβαλεν ἐξώδικος ἔγγραφον περὶ τούτου αἴτησιν. Συνεπῶς ὁ πρῶτος λόγος ἐφέσεως, ὁ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν ὅτι αὕτη ἐδέξατο, ὅτι μόνον ἔγγραφος αἴτησις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπητεῖτο, διὰ νὰ ἐπέλθῃ τὸ ἄνω ἀποτέλεσμα, ἐρείδεται ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως καὶ τυγχάνει διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀπορριπτέα.

Οὐδόλως καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν, ὑπηρετῶν τῷ ὄντι ὡς ὑπάλληλος τοῦ ἐνταῦθα ἐμπορικοῦ καταστήματος (σιδηροπωλείου) τῶν ἐφεσιβλήτων ἀπὸ τῆς 9 Αὐγούστου 1952 καὶ ἀπολυθεὶς ὑπὸ τούτων τὴν 28 Μαρτίου 1955 μετ' ἐγγράφων προειδοποίησιν, γενομένην τὴν 28 Ἰανουαρίου 1955 καὶ ἐπὶ τῇ καταβολῇ τοῦ τετάρτου τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2112/1920 διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπρειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, ἠτήσατο ἐντὸς μη-

ΛΥΣΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΙΝ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ

Ἐφαρμογὴ ὀργανισμοῦ Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν κατὰ δικαίαν κρίσιν

Παροχὴ διὰ τοῦ ἰσχύν Νόμου ἐπεχόντος ὀργανισμοῦ Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν δικαιώματος προσουξήσεως μισθοῦ μετὰ συμπλήρωσιν ὡρισμένου χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας καὶ εὐδόκιμον αὐτῆς.—Ἀναγκαία δικαία κρίσις ὀργάνων Τραπέζης, ἐλεγχομένη ὑπὸ δικαστηρίων κατ' ἄρθρ. 371 Α.Κ.— Ἔννοια διατάξεως περὶ ἀναστολῆς χορηγήσεως προσαυξήσεων.—Δικαίωμα 1/2 ἀποζημιώσεως Ν. 2112/1920 ἢ Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 ἐπὶ ἀποχωρήσεως μισθωτοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, κατ' ἄρθρον 3 Ν. 3198/1955. Ἔννοια διατάξεως.—Χαρακτηρισμὸς συμβάσεως προσωπικοῦ Ἐθνικῆς Τραπέζης ὡς ἀορίστου χρόνου.

Γενικοῦ ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ ἄποψις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν περὶ τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 936).

Κατὰ ταύτην μισθωτοί, συνδεόμενοι διὰ σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας, συμπληρώσαντες δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 2112 καὶ ἐπὶ μεταβολῆς διηλαδὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου) ἢ τὸ ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτου τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀποχωροῦντες τῆς ὑπηρεσίας, τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, δικαιοῦνται τοῦ ἡμίσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2112, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, καὶ τοῦ β. δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑπολογιζομένης βάσει τῶν §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου (3198/1955).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἡρμήνευσε τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως, ὡς ἡ ἐν ΕΕΔ 14, 1147 δημοσιευθεῖσα σχετικὴ ὑπ' ἀριθ. 4747/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν (Πρωτοδίκης Ὀρ. Νικόπαιδος) (βλ. καὶ συμφώνους σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 1146 ἐπ.).

Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ ἐν λόγῳ διάταξις ἀναφέρεται

νὸς ἀπὸ τῆς 23 Ἀπριλίου 1955 κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3198/1955 συμπλήρωσιν τῆς ἀποζημιώσεως, ἀνερχομένης πλέον κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας οὐχὶ εἰς τὸ τέταρτον, ἀλλ' εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀνωτέρω πλήρους κατὰ τὸν ν. 2112/1920 τοιαύτης. Τοῦτο ὅθεν δεχθεὶς καὶ ὁ πρωτοβάθμιος δικαστὴς καὶ ἀποφηνάμενος ἀκολούθως ὅτι δὲν ἐπῆλθε ἀκυρότης τῆς καταγγελίας κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 11 § 3 τοῦ ν. 3198/1955, ἀπορρίπτας δὲ ἐπὶ τῇ δικαιολογίᾳ ταύτῃ τὴν κρινομένην ἀγωγήν, κατὰ τὴν κυρίαν αὐτῆς βάσιν, δι' ἧς ἐπὶ τῇ προβολῇ ἀκυρότητος διὰ τὸν ἄνω λόγον τῆς ἐν λόγῳ καταγγελίας ἐζητοῦντο ἀποδοχαὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπὸ 28 Μαρτίου 1955 καὶ ἑφεξῆς μέχρις 22 Ἰουνίου 1955, οὐδόλως ἐσφαλεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 5 § 4 καὶ 6 § 1 τοῦ Π.Δ. τῆς 8/13 Ἀπριλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα» σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ προσωπικὸν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων Ἀθηνῶν (πόλεως ἐχούσης πληθυσμὸν ἄνω τῶν 10.000 κατοίκων), οἷον εἶναι καὶ τὸ τῶν ἐφεσιβλήτων, ὑπάκειται οὐχὶ εἰς ὀκτάωρον, ὡς ἀβασίμως ὁ ἐκκαλῶν διατείνεται, ἀλλ' εἰς ἐννεάωρον καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπασχόλησιν, τούτου δὲ ἡ πέραν τοῦ ὁρίου τούτου ἐργασία εἶναι ἀπηγορευμένη. Συνεπῶς ἡ κρινομένη ἀγωγὴ κατὰ τὸ κεφάλαιον αὐτῆς, δι' οὗ, ἰσχυριζόμενος ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων ὅτι εἰργάζετο καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα τῶν ἐφεσιβλήτων ἐναγομένων, αἰτεῖται ἀποζημίωσιν, κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις, διὰ τὴν μίαν πέραν τοῦ ὀκταώρου ὥραν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ κατ' αὐτὴν ἀπασχόλησις εἶναι παράνομος, τυγχάνει ἀπορριπτέα, ὡς μὴ νόμιμος. Ὀρθῶς ὅθεν, εἰ καὶ ἐπ' ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ἀπερρίφθη κατὰ τὰ κεφάλαιον τῆς τοῦτο ἡ ἀγωγὴ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος (ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δηλώσεως τοῦ νόμου) ἀναζήτησις ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ τῆς ἀποζημιώσεως ἢ τῆς συμπληρώσεως αὐτῆς ὡς μόνην συνέπειαν ἔχει, ὅτι ἀποτρέπει τὴν ἀκύρωσιν τῆς καταγγελίας καὶ δὲν ἀπαλλάσσει τὸν ἐργοδότην τῆς πρὸς καταβολὴν αὐτῆς ὑποχρεώσεώς του, πλὴν ὅμως ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἀποδείξεων, τὸ ὀφειλόμενον ἐκ μέρους τῶν ἐφεσιβλήτων ὑπόλοιπον ἀποζημιώσεως, ἀνερχόμενον εἰς δραχμὰς 270, κατέθεσαν οὗτοι μετὰ προηγουμένην προσφορὰν πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων τὴν 22 Ἰουνίου 1955 (προσαγομένου γραμματίου τοῦ Ταμείου τούτου), διὰ τῆς τοιαύτης δὲ καταθέσεως καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐπῆλθεν ἀπόσβεσις τῆς σχετικῆς ἐνοχῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 431 τοῦ Α.Κ., χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται διὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ ἀποτελέσματος τούτου καὶ ἡ γνωστοποίησις τῆς καταθέσεως, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἡ κοινοποίησις τοῦ σχετικοῦ γραμματίου παρακαταθήκης (*Κεφαλᾶ Διατριβαὶ* ἐν Ἑρμ. Ἀστ. Κώδικος ὑπ' ἄρθρον 430 ἀριθ. 14). Κατόπιν τούτων ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐν μέρει ἐπὶ ἄλλαις αἰτιολογίαις, ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τὸ ἐπικουρικὸν αἴτημα τῆς κρινομένης ἀγωγῆς περὶ καταβολῆς τῷ ἐκκαλοῦντι τοῦ ἄνω ἐν δραχμαῖς 270 ὑπολοίπου τῆς κατὰ τὸν ν. 2112/1920 ἀποζημιώσεως. Ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου διὰ τῶν προτάσεων διατυπούμενος πρόσθετος λόγος ἐφέσεως, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος, καθ' ὃ ἀφορᾷ κεφάλαιον μὴ ἐκληθὲν διὰ τοῦ ἐφετηρίου, εἶναι ἀπορριπτέος καὶ ὡς ἀβάσιμος, μεθ' ὃ ἀπορριπτέα τυγχάνει καὶ αὐτὴ ἡ ἔφεσις.

εἰς μόνας τὰς συμβάσεις ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, ἐφ' ὧν καὶ ἐφαρμόζεται ὁ ν. 2112/1920, ἔχουσα ὡς προϋπόθεσιν τὴν ἀμοιβαίαν τῶν μερῶν συναίνεσιν λύσιν τῆς συμβάσεως αὐτῆς, κατ' ἐξαίρεσιν τῆς ἀρχῆς τοῦ ν. 2112/1920, κατὰ τὸν ὁποῖον παρέχεται ἀποζημίωσις ἐπὶ μονομεροῦς διὰ καταγγελίας λύσεως τῆς συμβάσεως (πρβλ. ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον Α.Π. 445/1951, εἰσηγητὴς Γ. Βουμβουλάκης, ΕΕΔ 13 697), ἀπητήθη νὰ κριθῇ ἐν προκειμένῳ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ποῖος ὁ χαρακτὴρ τῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, κατὰ τὸν ἰσχύοντα ὀργανισμὸν αὐτῆς (ΕΕΔ 12, 1087), ἐχαρακτήρισε δὲ τὴν σύμβασιν αὐτοῦ ὡς ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας.

Πράγματι ἐκ τῆς ὅλης διαρθρώσεως τοῦ ὀργανισμοῦ τούτου καὶ τῆς ἀναφορᾶς αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112/1920 διὰ τοὺς ἀπολυομένους ὑπὸ τῆς Τραπέζης ἄνευ αἰτίας προκύπτει ἡ δοθεῖσα λύσις, δὲν ἐννοεῖται δέ, δυνατὸν ἐκκειμένης ἀξιώσεως ἐκ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ν. 3198/1955, ἀπορριπτομένης εἰς ἀσυμβάσεις ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, ἐπεκτηρίχθη ἤτο τῷ μισθωτῷ, ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας του ἦτο ὡρισμένου χρόνου ἐν τῇ ὑπάρξεως ὅριον ἡλικίας ἀποχωρήσεως τοῦ προσωπικοῦ.

Σχετικῶς πρὸς τὸ εἰδικὸν θέμα τοῦ δικαιώματος προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀνωτέρω ὀργανισμοῦ, ὑπομνήσθη καὶ ἡ σχετικὴ ὑπ' ἀριθ. 2223/1956 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητὴς Γ. Δασκαλόπουλος, ΕΕΔ 16, 475).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3403/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Καρκαντώνης, Σ. Γκαβάλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ 2310/1953 διὰ τοῦ ἀπὸ 17/26 Σεπτεμβρίου 1953 β. δ. κυρωθέντος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἰσχύν νόμου ἐπεχοντος ὀργανισμοῦ ὑπηρεσίας τῆς ἐφεσιβλήτου ἐναγομένης Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, εἰς ὑπαλλήλους ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ λογιστοῦ Α' καὶ ταμίου Α' καὶ ἄνω, ὑπηρετοῦντας εὐδοκίμως καὶ μὴ προαγομένους λόγῳ ἐλλείψεως κενῶν ὀργανικῶν θέσεων ἀνωτέρων βαθμῶν, χορηγεῖται προσαύξησις ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τριῶν ἐτῶν πραγματικῆς ὑπηρεσίας εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν. Τὸ εὐδόκιμον τῆς ὑπηρεσίας κρίνεται ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ, προκειμένου δὲ περὶ ὑπαλλήλων ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ συμπράττοντος ὑποδιευθυντοῦ καὶ ἄνω, ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, προτάσει τοῦ Διοικητοῦ. Ἡ προσαύξησις ὁρίζεται εἰς 10% ἐπὶ τοῦ μισθοῦ δι' ἑκάστην τριετίαν καὶ μέχρις ἓξ τριετιῶν κατ' ἀνώτατον ὅριον. Προτάσει τοῦ Διοικητοῦ, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ ἀναστέλλῃ τὴν χορήγησιν τῶν κατὰ τὰ παρόν ἄρθρον προσαυξήσεων».

Ἐκ τῶν διατάξεων ταύτων σαφῶς προκύπτει τὸ μὲν ὅτι ἡ περὶ εὐδοκίμου τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ ἐν αὐταῖς ἐπιδόματος κρίσις τῶν ὀργάνων τῆς ἐφεσιβλήτου Τραπέζης (Διοικητοῦ ἢ Διοικητικοῦ Συμβουλίου) δέον νὰ εἶναι δικαία, ἐλεγχομένης κατὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἢ ἀναπληρουμένης ἐὰν δραδύνῃ (ἄρθρον 371 Α. Κ.), τὸ δὲ ὅτι δύναται μὲν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον νὰ ἀναστέλλῃ τὴν ἑκάστοτε χορήγησιν τῶν τοιούτων προσαυξήσεων, πλὴν ὅμως ἡ τοιαύτη ἀναστολὴ ἀφορᾷ μόνον εἰς τὰ μέλλον, μὴ ἀνατρέχουσα εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναται νὰ θίξῃ δικαιώματα τῶν ὑπαλλήλων πρὸ τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως κτηθέντων.

Ἐὰν συνεπῶς δι' ὡρισμένον ὑπάλληλον συνέτρεχαν ἐν δεδομένῃ στιγμῇ αἱ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ ἐπιδόματος καὶ ἐγεννήθη οὕτω δικαίωμα αὐτοῦ καὶ ἀντιστοίχως ὑποχρέωσις τῆς ἐφεσιβλήτου ἐπὶ τὴν τοιαύτην παροχήν, δὲν δύναται αὕτη νὰ στερηθῇ τῆς παροχῆς ταύτης διὰ τῆς μεταγενεστέρως ἐκδιδομένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου περὶ ἀναστολῆς τῶν προσαυξήσεων, ἥτις μόνον τὴν ἐν τῷ μέλλοντι κτῆσιν τοιούτου δικαιώματος, παρὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ἄνω προϋποθέσεων, δύναται νὰ ἐμποδίσῃ. Ὅθεν, ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα ἀποφηνάμενος ὁ πρωτοβάθμιος δικαστὴς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του καὶ δεχθεὶς ὅτι αἱ ἀπὸ 23.1.1954 καὶ ἀπὸ 10.3.1955 ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐφεσιβλήτου περὶ ἀναστολῆς τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ρηθέντος ὀργανισμοῦ προσαυξήσεων διὰ τὰ ἔτη 1954 καὶ 1955 εἶχον ὡς συνέπειαν τὴν στέρησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγοντος, ἔχοντος τὸν βαθμὸν τοῦ τμηματάρχου Α', πρὸς χορήγησιν 3ης προσαυξήσεως τοῦ κτηθέντος, κατὰ τὰ ἐν τῇ κρινομένῃ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, ἀπὸ 1.1.1954, ἤτοι πρὸ τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων, ἀπορρίψας δὲ ἀκολούθως τὴν κρινομένην ἀγωγὴν κατὰ τὸ σχετικὸν κεφάλαιον αὐτῆς, δι' οὗ ἐζητεῖτο ἡ καταβολὴ τῆς προσαυξήσεως, ταύτης ἀπὸ 1.1.1954 μέχρι 4.4.1955, ὡς καὶ τοῦ ἀναλόγου ποσοῦ διὰ τὰ δῶρα Πάσχα 1954 καὶ 1955 καὶ Χριστουγέννων 1954, ἔσφαλε καὶ δέον, κατὰ τὸν βασικὸν ἐν τούτῳ πρῶτον λόγον τῆς κρινομένης ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ κατὰ τοῦτο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἐρευνηθῇ περαιτέρω ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὰ ἐν λόγῳ κεφάλαια αὐτῆς, παρελκούσης οὕτω καὶ τῆς ἐρεύνης τοῦ εἰς αὐτὸ τεινοντος δευτέρου λόγου τῆς ἐφέσεως.

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. 3198/1955, οὗτινος ἡ ἰσχὺς ἤρξατο κατὰ τὸ ἄρθρον 12 αὐτοῦ ἀπὸ τῆς 9 Φεβρουαρίου 1955, ὁρίζεται ὅτι μισθωτοί, συνδεόμενοι διὰ σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας, συμπληρώσαντες δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 2112, ἢ τὸ ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτου τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀποχωροῦντες τῆς ὑπηρεσίας, τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, δικαιοῦνται τοῦ ἡμίσεος τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2112, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἢ τοῦ β. δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑπολογιζομένης βάσει τῶν §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ παρόντος.

Ἐκ τῶν ὁρισμῶν τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι τῆς ἀνωτέρω ἀποζημιώσεως δικαιοῦνται οἱ διὰ σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας συνδεόμε-

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΠΡΟΣΘΕΤΟΣ ΑΜΟΙΒΗ ΔΙ' ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΑΣ ΚΑΙ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΣ ΩΡΑΣ

Έφαρμογή γενικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας 19/8/1938 έργατών, μη ὑφισταμένης ειδικής

Παροχή έργασίας ὑπό φύλακος καὶ κλητῆρος εἰς Δῆμον, ἄνευ τηρήσεως τῶν διατάξεων τῆς δημοτικῆς νομοθεσίας καὶ εἰς θέσιν μὴ ὀργανικήν, συνιστᾷ σχέσιν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς διαφορὰ ἐκδικάζεται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.— Ἐφαρμογὴ γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας 19/8/1938 περὶ ἡμερομισθίων ἐργατῶν καὶ ἐπὶ φύλακος, κλητῆρος Δήμου, δημοσίου ἢ ἑτέρου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, μὴ ὑπαρχούσης εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.— Ἐφαρμογὴ καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καὶ 18310/1946 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας.—Ἐπιτρεπτὴ ἡ κατὰ Κυριακὰς ἐργασία φύλακος Δήμου.— Κῦρος ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Συμφωνεῖ καὶ τὸ Β' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Α' Τμήματος (656/1955, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 15, 22) περὶ τῆς ἐκτάσεως ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ὡσ' ἀριθ. 18310/1946, ὡς ἠρμηνεύθησαν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 (ΕΕΔ 12, 388) περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς μισθωτῶν διὰ παροχὴν ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ λοιπὰς μὴ ἐργασίμους ἡμέρας καὶ νυκτερινὰς ὥρας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀπὸ 19.8.1938 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν (βλ. περὶ τοῦ θέματος ἐκτενέστερον καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 953 ἐπ. ἐπὶ τῆς ἀναιρεθείσης ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 656/1955 τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία περὶ τῶν ἰδιωτικοῦ δικαίου σχέσεων Δήμων μετὰ ἐργαζομένων, ὡς ἡ περίπτωσις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως).

Σχετικῶς πρὸς τὴν σκέψιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως τοῦ ἐναχθέντος Δήμου ὅτι ἦτο ἀπορριπτέα ἡ ἀγωγή, ἐπιδιώκουσα τὴν καταβολὴν τῆς προσθέτου ταύτης ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου μὴ ἐργασίμους ἡμέρας, ἐφ' ὅσον δὲν ἐτηρεῖτο ἐπὶ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, καὶ τὴν ὁποίαν ὀρθῶς ἀπορρίπτει ἡ ἀπόφασις, ἐφ' ὅσον διὰ τὴν περὶ ἧς πρόκειται ἐργασίαν δὲν ὑπῆρχεν ἐκ τοῦ νόμου ἀπαγόρευσις, ὑπομιμνήσκεται καὶ ἡ Α.Π. 587/1953 (εἰσηγητὴς Κ. *Σαββόλης*, ΕΕΔ 13, 231), καθ' ἣν, ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει, ἂν δηλαδὴ δὲν ἐπετρέπετο ἐκ τοῦ νόμου ἡ παροχὴ ἐργασίας κατὰ Κυριακάς, ἡ σχετικὴ σύμβασις θὰ ἦτο ἄκυρος (πρβλ. καὶ Α.Π. 240-241/1952,

---

νοι μισθωτοί, ὅταν, συντρεχόντων καὶ τῶν λοιπῶν ὅρων, ἀποχωροῦσι τῆς ὑπηρεσίας τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, τοὐτέστι κατόπιν συμφωνίας μετ' αὐτοῦ περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν καταγγέλλωσιν αὐτοὶ τὴν σύμβασιν, ὁπότε λύεται αὕτη οὐχὶ διὰ συμφωνίας, ἀλλὰ διὰ τῆς μονομεροῦς πράξεως τῆς καταγγελίας, ἀδιαφόρου οὔσης καὶ ἄνευ ἐνόμου συνεπείας τῆς τυχὸν ἀποδοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου.

Ἐν προκειμένῳ ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις εἶναι μὲν ἀορίστου χρόνου, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρον 26 τοῦ ρηθέντος ὀργανισμοῦ ὑπηρεσίας τῆς ἐφεσιβλήτου, παρὰ τὸν ὁρισμὸν ὁρίου ἡλικίας, ὅπερ ὁρίζεται ὡς ἀνώτατον ὅριον διατηρήσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας, αὕτη λύεται ὁποτεδήποτε καὶ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας διὰ καταγγελίας ἐκ μέρους οἱουδήποτε τῶν μερῶν, πλὴν ὅμως ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων οὐδόλως βεβαιοῦται, ὅτι ἡ ἀποχώρησις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐγένετο τῇ συγκαταθέσει τῆς ἐφεσιβλήτου κατόπιν συμφωνίας μετ' αὐτῆς. Ἀντιθέτως βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν τούτων στοιχείων ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἐργασίας ἐλύθη τὴν 4ην Ἀπριλίου 1955 διὰ καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅστις κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἄνευ προαναγγελίας τινὸς μετὰ τῆς ἐφεσιβλήτου ἢ συγκαταθέσεως αὐτῆς ὑπέβαλεν ἐγγράφως τὴν παραίτησίν του, διαδηλώσας οὕτω τὴν θέλησίν του, ὅπως ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐργασιακοῦ δεσμοῦ. Ἡ μεταγενεστέρως καὶ δὴ τὴν 6 Ἀπριλίου 1955 ἐπακολουθήσασα ἀποδοχὴ ἐκ μέρους τῆς ἐφεσιβλήτου τῆς ἐν λόγῳ παραιτήσεως δὲν ἀσκεῖ ἐπιρροήν, οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ συγκατάθεσις αὐτῆς, ἀγούσα εἰς τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δεδομένου ὅτι αὕτη ἐλύθη ἀπὸ τῆς 4ης Ἀπριλίου 1955 διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἥτις καὶ μόνη, μὴ χρήζουσα οἱασδήποτε ἀποδοχῆς, ἐπήνεγκε τὸ ἀποτέλεσμα ταῦτο, τῆς συμβάσεως οὔσης, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα, ἀορίστου καὶ οὐχὶ ὡρισμένου χρόνου, ὡς ἤδη διὰ τῶν προτάσεων τῆς παρούσης συζητήσεως ἀβασίμως διατείνεται ὁ ἐκκαλῶν. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἂν βάσιμος ἦθελεν ὑποτεθῇ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, δὲν ὠφελεῖται ὁπωσδήποτε ὁ ἐκκαλῶν, ἐφ' ὅσον, ὡς ἤδη ἐρρήθη, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. 3198/1955 ἐφαρμογὴν ἔχει ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου καὶ οὐχὶ ὡρισμένου χρόνου. Κατόπιν τούτων δὲν δικαιοῦται ὁ ἐκκαλῶν τῆς ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, οὕτω δὲ ἀποφηκμένος καὶ ὁ πρωτοβάθμιος δικαστὴς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του καὶ ἀπορρίψας τὴν κρινομένην ἀγωγὴν κατὰ τὸ σχετικὸν κεφάλαιόν της, οὐδόλως ἐσφαλε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τέταρτος καὶ τελευταῖος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 11, 572) καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ εὐθεῖαν ἐφαρμογὴν ἡ ἄνω σημειουμένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις, δυναμένου τοῦ μισθωτοῦ νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις (Α. Κ. 904), ὁπότε πάλιν ἡ ἀγωγὴ θὰ εἰσήγετο κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, καθ' ἣν εἰσάγονται ἀγωγαὶ εἴτε ἐξ ἐγκύρου, εἴτε ἐξ ἀκύρου συμβάσεως (βλ., ἀρτοπαγιτικὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 150).

Ἀρείου Πάγου 182/1956 Τμ. Β'

Πρόεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Β. Κυριακόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Χατζηδάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Κ. Ριζόπουλος

Μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 656)1955 ἀπόφασιν τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἀνελοῦσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 5173)1955 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς, μετ' ἐπικύρωσιν κατὰ τοῦτο τῆς ἐκκληθείσης ὑπ' ἀριθ. 5052)1954 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐναγοντος κατὰ τὰ κεφάλαια αὐτῆς περὶ ἐπιδικάσεως τῶν προσαυξήσεων 75% καὶ 25% δι' ἐργασίαν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους, ὡς καὶ διὰ νυκτερινὴν τοιαύτην, καὶ παραπέμψασαν τὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου διὰ τὴν καταλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, νομίμως ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου εἰσάγεται ἡ διαφορά, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀναιρεθέν, ὡς εἴρηται, μέρος.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο, ἀναφερόμενον εἰς τὰς ἐν τῇ ἀναιρετικῇ ἀποφάσει ἐκτιθεμένας αἰτιολογίας, σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν ὑπὸ ταύτης ἐξενεχθεῖσαν κρίσιν ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῇ νομικοῦ ζητήματος, ὅτι ὁ φύλαξ καὶ κλητήρ, παρέχων εἰς τὸν ἐργοδότην, καὶ ἂν οὗτος εἶναι τὸ Δημόσιον ἢ ἕτερον νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐργασίαν, οὐσαν φύσεως σωματικῆς, ὑπάγεται, μὴ ὑπαρχούσης εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἢ ὑπουργικῆς ταυτης καθοριζούσης τὰς ἀποδοχὰς αὐτοῦ, εἰς τὴν ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1938 γενικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργατῶν ἐν γένει καὶ ὅτι ἑπομένως ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τούτου ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, δι' ἧς παρέχεται προσαύξησις 75% ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε κεκανονισμένου ἡμερομισθίου τοῦ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους ἀπασχολουμένου ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας του προσωπικοῦ «πασῶν ἐν γένει τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν», καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 18310)1946 ὁμοία τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, δι' ἧς παρέχεται προσαύξησις 25% ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας ἀπασχολουμένων «πάσης φύσεως μισθωτῶν τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν ἐν γένει συνεχοῦς ἢ μὴ λειτουργίας», ὡς ἀμφότεραι αἱ ἀποφάσεις αὗται ἡρμηνεύθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)254 τοῦ 1951 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 § 2, καὶ 2 §§ 1 καὶ 2, τῆς ὁποίας ὡς προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τῶν προμνησθεισῶν ἀποφάσεων τίθεται ἡ ὕπαρξις ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἐφ' ὧν καὶ αἱ περὶ ὧν πρόκειται προσαυξήσεις ὑπολογίζονται.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 834 Πολ. Δικονομίας, ἀναιρουμένης ἀποφάσεως, οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις συζητήσεως. Κατ' ἀκολουθίαν ἐξεταστέα ἡ ὡς εἴρηται ἔφεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5052)1954 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν καὶ δὴ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν πρῶτον λόγον αὐτῆς, τὸν ἀφορῶντα τὸ ἀναιρεθὲν μέρος, καταβληθέντος καὶ τοῦ κατὰ νόμον προτίμου.

Μετὰ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ ἐκτιθέμενα, ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ κεφάλαια αὐτῆς περὶ ἐπιδικάσεως τῶν προσαυξήσεων 75% δι' ἐργασίαν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγοντος κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους καὶ 25% διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι, μὴ ὑπάρχοντος ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένου ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερομισθίου αὐτοῦ, ὡς φύλακος τοῦ ἀμαξοστασίου τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου Δήμου, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τούτου αἱ προμνησθεῖσαι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, δι' ὧν θεσπίζονται αἱ ρηθεῖσαι προσαυξήσεις καὶ δέον ὅπως, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἐφέσεως, μεταρρυθμισθῇ, ἐξετασθῇ δὲ περαιτέρω ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὡς εἴρηται κεφάλαια αὐτῆς.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρου 1 δ. δ)τος 1)4 Αὐγούστου 1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 ν. 765)1943 καὶ ἄρθρου μόνου νόμου 1968)1944 πρὸς τὰ ἄρθρ. 6 ν. 765)1943 σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ ν. Γ»ΟΔ' ὑπάγεται πᾶσα ἀξίωσις φυσικοῦ προσώπου, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐπ' ἀμοιβῇ καὶ ἂν ὁ πρὸς ὃν παρεσχέθη ἡ ἐργασία αὐτη (ἐργοδότης) εἶναι νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ συναφθεῖσα σχέσις ἤθελε συνιστᾶ σύμβασιν ἀνήκουσαν εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἐν προκειμένῳ, ἐκ τῶν κατατθέσεων τῶν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου

έξετασθέντων μαρτύρων, τῆς ἐνόρκου βεβαιώσεως τοῦ Π. Γ***, περὶ ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 19684)1954 ἔκθεσις τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ε. Σ.*** καὶ τῶν προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐν γένει ἐγγράφων, βεβαιοῦται ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων προσελήφθη παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου Δήμου ἄνευ τηρήσεως τῶν περὶ προσλήψεως διατάξεων τῆς δημοτικῆς νομοθεσίας εἰς μὴ ὀργανικὴν θέσιν ὡς προσωρινὸς ἡμερομίσθιος φύλαξ τοῦ ἀμαξοστασίου αὐτοῦ καὶ ἐντεῦθεν συνδέεται οὗτος διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου Δήμου. Ἀρμοδίως ἄθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ἔχουσα ὡς ἀντικείμενον, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐξεταζόμενα κεφάλαια αὐτῆς, ἀξιώσεις πηγαζούσας ἐκ τῆς παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς φύλακος παρασχεθείσης εἰς τὸν ἐφεσιβλήτου ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους, ὡς καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἐργασίας, κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΞΟΔ' εἰσήχθη καὶ ἀπορριπτέα ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου Δήμου ὡς μὴ βάσιμος.

Καὶ ἡ ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου Δήμου, ὅτι ἀβάσιμος νόμῳ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐπιδιώκεται ἡ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν 75% προσαύξησις διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι αὕτη, ἀναφερομένη εἰς παροχὴν ἐργασίας νόμῳ ἀπαγορευομένην, δὲν στηρίζεται, ὡς ἔδει, εἰς τὸν ἀδικαιολόγητον ἄνευ νομίμου αἰτίας πλουτισμόν, τὸν προσγενόμενον αὐτῷ ἐκ τῆς παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ νόμου παρασχεθείσης ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐργασίας, ἀλλ' εἰς σύμβασιν ρητὴν ἢ σιωπηρὰν περὶ παροχῆς τῆς ἐργασίας ταύτης, ἄκυρον οὖσαν, ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως στηριζομένη, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ πρ. δ)τος τῆς 8)14 Μαρτίου 1932 περὶ «καθιερώσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς λοιπὰς ἐν ἄρθρῳ 2 αὐτοῦ ἀριζομένας ἑορτασίμους ἡμέρας ἀπαγορεύεται πᾶσα βιομηχανική, βιοτεχνικὴ καὶ ἐμπορικὴ ἐργασία, οὐδεμίαν δὲ τῶν ἐργασιῶν τοιούτου εἴδους ἐνασκεῖ ὁ ἀναιρεσίβλητος Δῆμος.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, κατὰ παρασχεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ νόμου 28)1944, ὡς οὗτος αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἀ. ν. 866)1946, εἰς αὐτοὺς ἐξουσιοδότησιν καὶ δημοσιευθεῖσα, ὡς ὁ νόμος οὗτος ὁρίζει, εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, οὐχὶ δὲ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν. 19)1944, πλήρες ἔχει κῦρος καὶ ἄνευ συμπράξεως τοῦ ἀσκοῦντος ἐπὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου Δήμου ἐποπτείαν Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τοῦ τελευταίου τούτου ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ βεβαιοῦται ὅτι: Α') ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων ὡς φύλαξ ἡμέρας τοῦ ἀμαξοστασίου τοῦ ἐφεσιβλήτου Δήμου εἰργάσθη κατὰ τὸ ἀπὸ 15 Μαΐου 1949 ἕως 30 Ἰουνίου 1950 τοιοῦτο ἐπὶ 59 Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους, κατὰ δὲ τὸ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1950 ἕως 14 Ἰανουαρίου 1951 ἐπὶ 29. Ὅθεν, δικαιοῦται διὰ τὴν τοιαύτην ἐργασίαν κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως διὰ μὲν τὸ ἀπὸ 15 Μαΐου 1949 ἕως 30 Ἰουνίου 1950 χρονικὸν διάστημα δρχ. 652.70 (ἐλάχιστον τεθεσπισμένον δριον διὰ τῆς ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1947 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατοτεχνιτῶν τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν δρχ. 11. Αὔξησις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29488)2592 τοῦ 1949 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας 30% = 14.30Χ 75% = 10.70Χ59, διὰ δὲ τὸ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1950 ἕως 14 Ἰανουαρίου 1951 χρονικὸν διάστημα δραχ. 391 50. (Ἐλάχιστον τεθεσπισμένον δριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33700)2890 τῆς 16 Ἰουνίου 1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (Συντονισμοῦ, Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν) δρχ. 18Χ75% = 13. 50Χ29). Β') Ὅτι ὁ αὐτὸς ἐκκαλῶν εἰργάσθη ὡς φύλαξ νυκτὸς τοῦ ἀμαξοστασίου τοῦ ἐφεσιβλήτου Δήμου ἀπὸ 7 Ὀκτωβρίου 1952 ἕως 15 Ἰουνίου 1953 καὶ ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰργάσθη 249 ἡμέρας, ἐκ τῶν ὁποίων 39 Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους. Ὅθεν δικαιοῦται οὗτος, κατ' ἐφαρμογὴν μὲν τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως δραχ. 731.25 (ἐλάχιστον τεθεσπισμένον δριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 49500)1952 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως δραχ. 25Χ75% = 18.75Χ 39), κατ' ἐφαρμογὴν δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18310) 1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως διὰ τὴν ἐν γένει κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα νυκτερινὴν ἐργασίαν δραχ. 1.556.25 (ἐλάχιστον τεθεσπισμένον δριον διὰ τῆς ὡς εἴρηται ὑπ' ἀριθ. 49500)1952 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως δραχ. 25Χ25% = 6.25Χ 249.), ἤτοι δικαιοῦται ἐν ὅλῳ δραχμῶν νέας ἐκδόσεως 3.331.70, δι' ὃ πρεπόν καὶ δέον ὅπως, ἀσχέτως πρὸς τὸ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐπιβικασθὲν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τοιοῦτο, γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ὡς βάσιμος, κατ' ἀποδικασθῇ δὲ ὁ ἐφεσίβλητος Δῆμος εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τὴν παροῦσαν συζήτησιν, ὡς καὶ τὴν τοιαύτην ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκως δικάσαντος ὡς ὑπαίτιος τούτων.

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΚΑΤΩΤΑΤΟΥ ΟΡΙΟΥ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΟΥ ΑΝΕΙΔΙΚΕΥΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Έννοια της σχετικής ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικής ἀποφάσεως

Κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτων ἐργατῶν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 33700/2890/1950 ὑπουργικήν ἀπόφασιν.—Δικαίωμα ἐπ' αὐτοῦ πάντων τῶν ἐργατῶν, τροποποιουμένης κατά τοῦτο πάσης διατάξεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας ἢ ἀποφάσεως ἐκδοθείσης κατά Ν. 28/1944, ἐπομένως καί τῆς ἀπό 3 Μαρτίου 1939 περί ἀποδοχῶν «λαντζέρη» ἑστιατορίων (Γνώμη μειοψηφίας).—Ἐφαρμογή τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐπί τῶν σωματικῶς ἐργαζομένων ἀνειδικεύτων ἐργατῶν.—Ἀνεφάρμοστον ἐπί ὑπηρετῶν, οἷος ὁ «λαντζέρης» ἑστιατορίου (Γνώμη πλειοψηφίας).

Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ὑφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, θέμα τῆς ὁποίας ἦτο, ἂν ἐπί «λαντζέρη» ἑστιατορίου ἔχῃ ἐφαρμογήν ἡ ὑπ' ἀριθ. 33700/2890/1950 ὑπουργική ἀπόφασις (ΕΕΔ 9, 623) περί κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτων ἐργατῶν, ἐφισταμένης τῆς ἀπό 15 Ἰουλίου 1939 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περί καθορισμοῦ τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀποδοχῶν καί λοιπῶν ὅρων ἐργασίας ὑπαλλήλων ἑστιατορίων κλπ.», ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ἀμφισβητουμένη ἡ ἔννοια τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Ἀντιθέτως πρός προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου (ὑπ' ἀριθ. 12450/1955, εἰσηγητής Ι. Ἰωαννόπουλος, ΕΕΔ 14, 1257) διά τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεώς του τό Πρωτοδικεῖον δέχεται, κατά πλειοψηφίαν γνώμην, ὅτι δέν ἔχει ἐπί τῆς περιπτώσεως ἐφαρμογήν ἡ ἀνωτέρω ὑπουργική ἀπόφασις, ἀλλ' ὁ μισθός τῶν ἐργαζομένων της κατηγορίας αὐτῆς διέπεται ὑπό τῆς μνημονευθείσης προπολεμικῆς συλλογικῆς συμβάσεως (ἀναπροσαρμοζομένης). Παρερχερές θέμα (ἀποδοχῶν «καπελα») ἀντιμετώπισε καί ἡ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 16501/1955 (ΕΕΔ 14, 1327), ἀποφανθεῖσα καί αὐτή περί τοῦ ἀνεφαρμόστου τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 14, 1327, πρβλ. καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 933 ἑξ.) ποία, καθ' ἡμᾶς, ἡ ὀρθή ἔννοια τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς τήν ἀντιλαμβάνεται καί ἡ μειοψηφήσασα γνώμη τῆς δημοσιευομένης δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία δίδει καί ἀπάντησιν εἰς τό τεθέν ὑπ' ὄψιν ἐνώπιον τοῦ ἑρμηνευτοῦ ἐρώτημα ποίαν ἔννοιαν τότε ἔχει ἡ διάταξις τοῦ α' θρ. ὁ τῆς αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, κατά τήν ὁποίαν «πᾶσα διάταξις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀποφάσεως Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας ἢ ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης κατά τάς διατάξεις τοῦ ν. 28/1944, ἐφ' ὅσον εἶναι δυσμενεστέρα τῶν διατάξεων τῆς παρούσης, τροποποιεῖται, συμφώνως πρός τά δι' αὐτῆς θεσπιζόμενα»;

Προκρίνοντες ὡς ὀρθοτέραν τήν γνώμην, ὡς δέχεται ἡ πλειοψηφία τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως εἶναι νά εἶναι τις πράγματι «ἀνειδίκευτος ἐργάτης» (κατά τήν γνώμην ταύτην ὁ «λαντζέρης» ἑστιατορίου θεωρεῖται ὑπηρέτης), τότε δέν ὑπάρχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἀφοῦ περί ἀνειδικεύτων ἐργατῶν ἐπροvόει μόνη ἡ ἀπό 19.8.1938 συλλογική σύμβασις ἐργασίας, τροποποιηθεῖσα διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, τοῦτο δέ τό ἐγνώριζον οἱ ἁρμόδιοι κατά τόν ν. 28/1944 Ὑπουργοί καί θά ἔπρεπε νά θεωρηθοῦν ὡς νομοθετοῦντες εἰς τό κενόν διά τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἐν τούτοις ἐκφράζεται περί πάσης συλλογικῆς συμβάσεως κλπ., τροποποιουμένης κατά τά διά ταύτης ὁριζόμενα.

Εἰς ἐνίσχυσιν τέλος τῆς ὀρθότητος τῆς ἀντιθέτου ἐκείνης τοῦ Πρωτοδικείου ἀπόψεως σημειοῦται ὅτι διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2250/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 33700/1950» (ΕΕΔ 10, 142), ὁμιλούσης ἤδη αὐτῆς περί «ἐργατοτεχνιτῶν», ὁρίζονται τά ἑξῆς: Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου (1) δέν ἀφορῶσι τούς ἐκ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἀμειβομένους διά μικτοῦ συστήματος (ἡμερομισθίου ἢ μισθοῦ καί τροφῆς, ἡμερομισθίου ἢ μισθοῦ καί ποσοστῶν, ἡμερομισθίου ἢ μισθοῦ καί φιλοδωρημάτων) καθιερωθέντος διά συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας ἢ τοιούτων ἐκδοθεισῶν κατά τάς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 28/1944, ἐφ' ὅσον τό ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἀμοιβῆς των προϊόν ἐξασφαλίζει εἰς αὐτούς ἡμερησίως τό διά τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθοριζόμενον ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου.

Περαιτέρω διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 45941/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 10, 957) ἡ ἀξία τῆς ὑπό τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν Ὑποχρεωτικῆς Διαιτησίας προβλεπομένης πλήρους καθ' ἡμέραν τροφῆς εἰδικῶς διά μόνην τήν περίπτωσιν τῆς ἐξυφάνσεως τοῦ ὑπό τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2250/1951 ἀποφάσεως καθοριζομένου ἡμερομισθίου ὁρίσθη εἰς δρχ. 3500 καί διά τῆς νεωτέρας ὑπ' ἀριθ. 27316/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 13, 440) ὁρίσθη, ὅτι ἡ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 45941/1951 ἀποφάσει ἀποτίμησις τῆς ἀξίας τῆς παρεχομένης εἰς τινας κλάδους μισθωτῶν τροφῆς ὁρίζεται ἐφεξῆς εἰς ποσοστόν 15 0/0 ἐπί τοῦ «κάστοτε ἰσχύοντος ἐλαχίστου ὁρίου βασικοῦ μισθοῦ καί ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

Πῶς ὅθεν, κατόπιν τούτων, δύναται νά ἀληθεύῃ ἡ ἄποψις ὅτι ἠδύνατο πᾶς μισθωτός νά ἐλάμβανεν ἀποδοχάς κατωτέρας τῶν ὁριοθει-

σῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως;

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3330/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Δημούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ζ. Ντίνος, Δ. Φωτόπουλος

Κατὰ τὴν ἐλάσσονα τοῦ Δικαστηρίου τούτου γνώμην ὁ λαντζέρης ἑστιατορίου, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένης ἐργασίας, εἶναι χαρακτηριστέος ὡς ἀνειδίκευτος ἐργάτης, διότι παρέχει ἐργασίαν χειρωνακτικήν, ἀπαιτοῦσαν καταβολὴν ἐνεργείας, ἐξαντλούσης, κατὰ κανόνα, τὰς σωματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, ἰδίᾳ λόγῳ τοῦ συνεχοῦς τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀπασχολήσεώς του καὶ μάλιστα ἐν περιωρισμένῳ καὶ ἥκιστα ὑγιεινῷ χώρῳ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ὡραρίου (10ώρου) τῆς ἐργασίας του, ἥτις συνίσταται κυρίως εἰς τὸν καθαρισμὸν τῶν σκευῶν τοῦ μαγειρείου τοῦ ἑστιατορίου, ἄτινα καὶ ἱκανὰ τὸν ἀριθμὸν συνήθως εἶναι καὶ σοβαρὰν προσπάθειαν διὰ τὸν ἐντελῆ καθαρισμόν των ἀπαιτοῦσιν. Ἑπομένως οὗτος, ἐφ' ὅσον συγκεντρώνει τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 33700)2890)1950 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ἤτοι ἡλικίαν 18 ἐτῶν, μὲ ἓν ἢ περισσότερα ἔτη ἀπασχολήσεως ἐν τῷ κλάδῳ, ἢ ἡλικίαν ἄνω τῶν 19 ἐτῶν, δὲν εἶναι ἐπιτρεπτόν, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως νὰ λαμβάνῃ ἡμερομίσθιον μικρότερον τοῦ βασικῶς ὑπ' αὐτῆς διὰ τοὺς ἀνειδίκευτους ἐργάτας θεσπιζομένου, ἀτονούσης οὕτως, ὡς πρὸς τὸν εἰς χρῆμα μισθόν, ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρω χρόνου, προκειμένου περὶ λαντζέρη ἑστιατορίου, κειμένου ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀθηνῶν καὶ προαστείων, τῆς ἀπὸ 3 Μαρτίου 1939 συλλογικῆς συμβάσεως «περὶ καθορισμοῦ κατωτάτων ὁρίων μισθῶν κλπ. μαγείρων ζυθεστιατορίων, ἑστιατορίων, μπάρ κλπ. Ἀθηνῶν καὶ Προαστείων», ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς θεσπίζονται ἡμερομίσθια μικρότερα τῶν διὰ τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως διὰ τοὺς ἀνειδίκευτους ἐργάτας κατ' ἐλάχιστον ὅριον καθοριζομένων (πρβλ. ἰδίως ἡ ὑπ' ἀριθ. 12450)1955 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐν ΕΕΔ 14, 1257 καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 19)1954 ὁμοία Πρωτ. Θηβῶν ἐν ΕΕΔ 13, 654). Ἀλλὰ καὶ ἂν γίνῃ δεκτὴ ἡ ἄποψις ὅτι ὁ λαντζέρης οὗτος εἶναι χαρακτηριστέος ὡς ὑπηρέτης, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὴν ἄποψιν ταύτην, παρέχει ἐργασίαν ἐντελεστέραν καὶ ὀλιγώτερον ἐπίπονον τῆς τοῦ ἐργάτου, καὶ πάλιν δέον νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἡ ρηθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 33700)2890)1950 ὑπουργικὴ ἀπόφασις, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 αὐτῆς, καθ' ἣν πᾶσα διάταξις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀποφάσεων ἐπιτροπῶν διαιτησίας ἢ ἀποφάσεως ἐκδόσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. 281)1944, ἐφ' ὅσον εἶναι δυσμενεστέρα τῆς παρούσης, τροποποιεῖται συμφώνως πρὸς τὰ δι' αὐτῆς θεσπιζόμενα. Διότι ἡ τελευταία αὕτη διάταξις (ἄρθρου 5) εἶναι γενική, περιλαμβάνουσα πάντας ἀδιακρίτως τοὺς ἐν τῇ γενικῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου «ἐργάτης» ὑπαγομένους, ἑπομένως καὶ τοὺς ὑπηρέτας. Διὰ ταύτης ὁ Νομοθέτης ἐσκόπησε νὰ διασφαλίσῃ τὰ δικαιώματα πάντων τῶν ἐργατῶν ἐπὶ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας των καὶ νὰ προστατεύσῃ αὐτοὺς ἀφ' οἱασδήποτε ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἐκ μέρους τῶν οἰκονομικῶς ἰσχυροτέρων ἐργοδοτῶν αὐτῶν διὰ τοῦ καθορισμοῦ ἑνὸς ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ, ἧσσο τοῦ ὁποίου νὰ μὴ δικαιοῦνται οἱ τελευταῖοι νὰ προωθήσωσι τὴν ἐλευθέραν διαπραγμάτευσιν εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς ἐργασίας (πρβλ. εἰσηγ. ἔκθεσιν νόμου 2053)1952). Δι' ὃ καὶ εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἐκδοχή, καθ' ἣν ὁ Νομοθέτης, διασφαλίσας διὰ μὲν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως μόνον τοὺς ἐργάτας τοὺς ὑπαγομένους εἰς γενικὰς ἢ εἰδικὰς κλαδικὰς συμβάσεις ἐργασίας, διὰ τῆς ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1938 συλλογικῆς συμβάσεως τοὺς ἐργάτας τοὺς μὴ ὑπαγομένους εἰς τοιαύτας συμβάσεις καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 12 Αὐγούστου 1936 συλλογικῆς συμβάσεως τοὺς ἰδιωτικοὺς ἐν γένει ὑπαλλήλους, οὐδαμῶς ἐπρονόησε περὶ τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες περισσότερον παντὸς ἄλλου ἐργαζομένου ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς προστασίας αὐτοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας των. Ἑπομένως, κατὰ τὴν ἐλάσσονα τοῦ Δικαστηρίου γνώμην, ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ λαντζέρης ἑστιατορίου δὲν δύναται νὰ λάβῃ μισθὸν ἐλάσσονα τοῦ τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου. Πρὸς διαπίστωσιν τούτου εἰς τὸν καταβαλλόμενον εἰς χρῆμα μισθὸν δέον νὰ συνυπολογισθῇ ἡ ἀξία τῆς παρεχομένης αὐτῷ τροφῆς, ὡς ἡ ἀξία αὕτη καθορίζεται ἐν τῇ ἀποφάσει τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας 45941)1951 καὶ τῇ ἀποφάσει Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 27316)1954. Καὶ ἐὰν μὲν τὸ προκῦπτον ποσὸν εἶναι μικρότερον τοῦ διὰ τοὺς ἀνειδικεύτους ἐργάτας καθοριζομένου ἑκάστοτε κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου, θὰ συμπληρωθῇ, ἂν δὲ εἶναι μεγαλύτερον αὐτοῦ θὰ διατηρηθῇ, συμφώνως τῇ § 2 τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 33700)2890)1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (Γενικ. Νομ. Συμβ. Κράτους ὑπ' ἀριθ. 42)1950 ἐν ΕΕΔ 10, 332). ***Κατὰ τὴν εἰζονα δίκως τοῦ Δικαστηρίου τούτου γνώμην***, οἱ ὑπηρέται, οἷος εἶναι χαρακτηριστέος ὁ λαντζέρης ἑστιατορίου, λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένης ἐργασίας, οὐσης μᾶλλον εὐτελοῦς καὶ ὀλιγώτερον ἐπιπόνου τῆς τοῦ χειρώνακτος ἐργάτου, δὲν δύνανται νὰ περιληφθῶσιν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου «ἀνειδίκευτος ἐργάτης», ἐν ᾗ περιλαμβάνονται μόνον οἱ χειρωνακτικῶς ἐργαζόμενοι, ἐκεῖνοι τουτέστι, τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία ἀπαιτεῖ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον συνεχῆ καταβολὴν ἐνεργείας, μειούσης σοβαρῶς τὰς σωματικὰς αὐτῶν δυνάμεις. Δι' ὃ καὶ ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 33700)2890)1950 ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἀφορῶσα ἀποκλειστικῶς τοὺς ἀνειδικεύτους ἐργάτας, τοὺς εἰς τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν τοῦ ὅρου ὑπαγομένους, ὡς ἐκ τοῦ τίτλου καὶ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεών της σαφῶς προκύπτει, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν λαντζερῶν ἑστιατορίου, ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα ἡ ἀπὸ 3 Μαρτίου 1939 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας. Κατ' ἀκολουθίαν τούτου ἐσφαλὲν ὁ πρωτοδίκως δικάσας δικαστής, ἀποφανθεὶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως του ὅτι ὁ ἐκ τῶν ἐκκαλούντων ἐνάγων, ὑπηρετῶν ὡς λαντζέρης εἰς τὸ ἑστιατόριον τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας, ἀνήκων εἰς τὴν α' κατηγορίαν ἑστιατορίων, ἐδικαιοῦτο ἐκ τοῦ νόμου τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ἐξ ὧν ἐδει νὰ ἀφαιρεθῇ ἡ ἀξία τῆς παρεχομένης αὐτῷ τροφῆς καὶ ὅτι, ἐφ' ὅσον κατεβλήθησαν αὐτῷ ἀποδοχαὶ ἐλάσσονες τῶν ὡς ἀνωτέρω νομίμων, οὗτος ἐδικαιοῦτο τῆς διαφορᾶς.

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΝΟΜΙΜΟΥ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΟΥ ΑΞΙΑΣ ΑΛΛΩΝ ΣΥΜΒΑΤΙΚΩΝ ΠΑΡΟΧΩΝ

Καθορισμὸς νομίμου ἐλαχίστου ὁρίου μαθητευομένων ἐργατῶν ἐπιχειρήσεων

Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ μετέπειτα ἐκδοθεισῶν περὶ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου μαθητευομένων ἐργατῶν — Παροχὴ συμβατικῶς τροφῆς, οἰκήσεως, φωτισμοῦ. Κάλυψις διὰ τῆς ἀξίας αὐτῶν τοῦ ἐλαχίστου νομίμου ἡμερομισθίου. — Ἀνεφάρμοστον διατάξεως ἄρθρου 3 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας 1 Δεκεμβρίου 1947 περὶ τῶν κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ μέτρον ἐκπτώσεων διὰ παροχὴν εἰδῶν, ἐπὶ ἡμερομισθίου καθοριζομένου δι' ὑπουργικῆς κατὰ Ν 28/1944 ἀποφάσεως.

Οἱ συλλογικῶς συμβληθέντες διὰ τῶν ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1947 συμπληρωματικῶν τῶν ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1947 συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καθώρισαν, ὅτι, ἐὰν εἰς τοὺς μισθοὺς ὁ ἐργοδότης παρέχῃ οἴκησιν, φωτισμὸν ἢ πάντα ταῦτα, ἢ χορηγῇ κατὰ τρόπον συνεχῆ εἴδη, δικαιοῦται νὰ προβῇ εἰς ἀναλόγους ἐκπτώσεις τῆς ἀμοιβῆς των, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἀνώτεραι διὰ μὲν τὸν οἰκισμὸν τοῦ 5 ο/ο διὰ τὸν φωτισμὸν 2 ο/ο, διὰ τροφὴν ὑπολογιζομένην πάντοτε εἰς τιμὴν κόστους τοῦ 13 ο/ο καὶ διὰ τὰ χορηγούμενα εἴδη τοῦ 12 ο/ο ἐπὶ τοῦ κοσοῦ τῶν ἡμερομισθίων τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Τὰ ἡμερομίσθια τῶν μαθητευομένων, περὶ τῶν ὁποίων ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ὡρίζοντο διὰ τῆς ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1947 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, βραδύτερον δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 9, 683), κατὰ χρῆσιν τῆς ἐκ τοῦ ν. 28/1944 ἐξουσιοδοτήσεως, μεθ' ἣν ἐπηκολούθησαν αἱ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου μνημονευόμεναι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις (βλέπε καὶ ΕΕΔ 12, 1208, ΕΕΔ 14, 195).

Δὲν κωλύουν λόγῳ αἱ ἀποφάσεις αὐτὰι περὶ ἐκπτώσεως τῆς ἀξίας τῶν παρεχομένων τυχὸν εἰδῶν, μόνον δὲ αἱ ἀνωτέρω, σ. 128, μνημονευόμεναι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις καθορίζουν τὴν ἀξίαν τῆς παρεχομένης τροφῆς, ἡ παροχὴ τῆς ὁποίας προβλέπεται ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν Ὑποχρεωτικῆς Διαιτησίας καὶ ὅταν ἡ παροχὴ αὐτὴ ἀποτελῇ μέρος μικτῆς ἀμοιβῆς τοῦ μισθωτοῦ (ἡμερομισθίου καὶ τροφῆς), λαμβανομένης πάντοτε ὡς βάσεως ὅτι τὸ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἀμοιβῆς τοῦ μισθωτοῦ πρόσον πρέπει νὰ ἐξασφαλίζῃ εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἡμερησίως τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33700/1950, ὡς ἀναπροσηρμόσθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3250/1951, ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου.

Περιπτωσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου εἶναι παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ μαθητευομένου εἰς ξυλουργεῖον, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν προβλέπεται ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως παροχὴ τροφῆς ἢ ἄλλου εἴδους.

Ὁ ἐργοδότης ἐχορήγει ἐν τούτοις τροφήν, οἴκησιν καὶ φωτισμὸν καὶ προέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν διὰ τῶν παροχῶν τούτων ἐκαλύπτετο τὸ ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου ἢ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ κατὰ τὴν ἐπικαλουμένην ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἔκπτωσις καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀποφαίνεται ἡ ἀπόφασις ἄνω τοῦ πρώτου.

Διάφορον ὅμως λύσιν ἔχει δώσει ἡ Α.Π. 160/1952 (εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 11, 169), ἡ ὁποία ἐφήρμοσε τὴν ἄνω διάταξιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ τῶν ὡρισμένων ἐκπτώσεων καὶ διὰ νομίμους ἀποδοχὰς ἐκ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νομικοῦ λόγου τοῦτου καὶ ἡ Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 13913/1952, εἰσηγητὴς *Ι. Μαρινάκος*, ΕΕΔ 12, 321).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1962/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Δημητρακόπουλος, Κ. Ἐγγλέζος

Ὁ ἐναγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος προσελήφθη κατὰ Νοέμβριον τοῦ ἔτους 1953, δεκαεξαετὴς τότε, περίπου τὴν ἡλικίαν, ὡς μαθητευόμενος εἰς τὸ ξυλουργεῖον καὶ ἐπιπλοποιεῖον τοῦ ἐπικαλούντος ἐναγομένου καὶ εἰργάσθη ἔκτοτε μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου 1955. Ὁ νόμιμος μισθὸς τοῦ ἐνάγοντος, ἔχοντος τὴν ἄνω ἰδιότητα τοῦ μαθητευομένου, ἀνήρχετο συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καὶ τὰς ἐπακολουθησάσας ὑπ' ἀριθ. 49500/1952, 41100/1953, 27333/1954, 27653/1954 καὶ 28050/5ε ὑπουργικὰς ἀποφάσεις εἰς δραχμὰς 10 μέχρι τῆς 28.2.1954, εἰς δραχμὰς 10.35 ἀπὸ 1.5.1954 μέχρι 31.12.1954 καὶ εἰς δραχμὰς 12 ἀπὸ 1.1.1955 καὶ ἐφεξῆς. Κατὰ τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὁμοφωνίαν ὁ ἐφεσίβλητος ἐλάμβανε τρὶς τῆς ἡμέρας τροφήν, παρείχετο δὲ οὗτω ἐπὶ πλέον οἴκησις καὶ φωτισμός, ἡ ἀξία δὲ τῶν τριούτων παροχῶν, ὑπερβαίνουσα κατὰ πολὺ τὰ ἄνω ποσὰ τοῦ νομίμου μισθοῦ, ἐκάλυπτε τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἐφεσιβλήτου. Κατόπιν τῆς συμφωνίας ταύτης, μὴ ἀντιτιθεμένης εἰς τὰς μηθείσας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, οὐδ' εἰς ἄλλην τινὰ διάταξιν, καὶ τῆς ἀνελλιποῦς καταβολῆς τῶν ἄνω παροχῶν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ὡς καὶ τῆς παροχῆς μιᾶς ἐνδυμασίας ἀξίας 500 δραχμῶν, ἐπῆλθεν ἐξόφλησις πάσης ἀξιώσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου, μὴ ἐχούσης ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ἀπὸ 1.12.1947 συλλογικῆς συμβάσεως περὶ ἐκπτώσεως μόνον τῶν ἐν αὐτῇ ποσοστῶν ἐκ τοῦ εἰς χρῆμα μισθοῦ, διὰ τὴν περίπτωσιν παροχῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ εἰδῶν, ἀφοῦ ὁ μισθὸς τοῦ ἐφεσιβλήτου

ΧΡΟΝΙΚΑ ΩΡΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΝΟΜΙΜΩΝ ΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΩΝ

Κῶρος ὑπ' ἀριθ. 15103/1170/1951 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὡς πρὸς τὰ ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς

Καθιέρωσις διὰ τοῦ Π. Δ. 27 Ἰουνίου/4 Ἰουλίου 1932 ὀκταώρου ἐργασίας διὰ τοὺς εἰς τὰ ἐν γένει ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς ἐργαζομένους, εἴτε ταῦτα λειτουργοῦν αὐτοτελῶς, εἴτε ἀπατελοῦν τμήματα ζαχαροπλαστείων, στεγαζόμενα ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι. – Ἀκυρότης ὑπ' ἀριθ. 15103/1170/1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ εἰς δέκα ὥρας ἐργασίας ἀποσχολουμένων καὶ εἰς ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς, ὡς καθ' ὑπέρβασιν νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15103/1170/1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 10, 540) περὶ καθορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν καφενείων, ζαχαροπλαστείων κλπ.» καθορίσθησαν αἱ ὧραι ἐργασίας τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ τῶν καφενείων, ζαχαροπλαστείων καὶ ἀναψυκτηρίων τῶν πόλεων τῶν ἐχουσῶν πληθυσμὸν ἄνω τῶν 10.000 κατοίκων εἰς δέκα (10) ἡμερησίως. (Διὰ τοὺς πωλητὰς ζαχαροπλαστείων αἱ ὧραι ἐργασίας εἶναι ἕννέα, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 40136/4769/1949 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ΕΕΔ 9, 47).

Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, μισθωτὸς εἰργάσθη εἰς ἐργαστήριον ζαχαροπλαστικῆς ἐντὸς τοῦ καταστήματος ζαχαροπλαστείου καὶ προέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν ἐπ' αὐτοῦ εἶχεν ἐφαρμογὴν ἡ ἄνω ὑπουργικὴ ἀπόφασις, καθοριζουσα δεκάωρον ἐργασίαν.

Τὸ Πρωτοδικεῖον, ἐν ὄψει τοῦ π.δ. τῆς 27 Ἰουνίου/4 Ἰουλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων» (ἄρθρ. 1, Ε'), κατὰ τὸ ὁποῖον ἔχουν καθορισθῆ εἰς ὀκτὼ ἡμερησίως αἱ ὧραι ἐργασίας εἰς τὰ ἐργοστάσια μπισκότων καὶ σοκολάτας καὶ εἰς τὰ ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς, ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ ἀνωτέρω ὑπουργικὴ ἀπόφασις εἶναι ἀνίσχυρος, ἐφ' ὅσον καθορίζει 10 ὥρας ἐργασίας καὶ τῶν μισθωτῶν τῶν ἐργαστηρίων ζαχαροπλαστικῆς, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει του σκέψεων.

Ἡ ἄνω ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἔχει ἐκδοθῆ δυνάμει τῶν ἄρθρων 16 καὶ 17 τοῦ π.δ. τῆς 8/13 Ἀπριλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.» καὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ.ν 41/1944 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ν. 3502/1928».

Τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ ἄνω π.δ. ὁρίζει, ὅτι αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων ἄρθρων τοῦ π.δ. δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰ καφενεῖα, ζαχαροπλαστεῖα κλπ., τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ αὐτοῦ π.δ., ὅτι διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κανονισθήσονται αἱ ὧραι ἐργασίας εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ παρόντος (μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ζαχαροπλαστεῖα), ὡς καὶ εἰς τὰς μὴ ὑπαγομένας εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν. Γ'ΔΛΔ' «περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν καὶ περὶ ὡρῶν ἐργασίας».

Τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ ἀ.ν. 41/1944 περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρ. 16 ὁρίζει, ὅτι δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δύνανται νὰ ὑποβιβάζωνται μέχρις ὀκτὼ αἱ ὧραι ἐργασίας.

Ἀφ' ἑτέρου κατὰ τὸ ἄρθρ. 18 τοῦ αὐτοῦ ν.δ. δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις αὐτοῦ εἰς τὰς διαφόρους βιοτεχνίας, τὰ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ν.δ. καταστήματα ὅπως αὐτῶν, ὡς καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς ἀπασχολούμενον προσωπικόν, ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου.

Περαιτέρω εἰς τὸν ὅρον «ζαχαροπλαστεῖα» τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἀνωτέρω π.δ., τῶν ὁποίων τὰς ὥρας ἐργασίας τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ αὐτῶν καθορίζει ἡ ὡς ἄνω ὑπουργικὴ ἀπόφασις, παρὰ τὰ ὑπὸ τῆς δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου δεκτὰ γενόμενα, νομίζομεν, ὅτι περιλαμβάνεται καὶ τὸ τμῆμα τοῦ καταστήματος, εἰς τὸ ὁποῖον παρασκευάζονται τὰ πωλούμενα προϊόντα, τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς δι' αὐτὸ βιοτεχνικῆς (καὶ τὰ καταστήματα τῶν βιοτεχνιῶν, ὡς ἐσημειώθη, ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα, ἄρθρ. 16) καὶ συνεπῶς καθίσταται, νομίζομεν, ἐγκυρος ἡ ἀνωτέρω ὑπουργικὴ ἀπόφασις, τὴν ὁποίαν ὡς ἄκυρον, κατ' αὐτήν, δὲν ἐφήρμοσεν ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου.

Τὸ ἐπικαλούμενον ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως π.δ. τῆς 8/13 Ἀπριλίου 1932 ἀναφέρεται βεβαίως εἰς

δὲν ρυθμίζεται ὑπὸ τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως, ἀλλὰ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων. Κατόπιν τούτων δὲν ὑφίσταται ἡ κρινομένη ἀγωγὴ κατὰ τὸ κεφάλαιον αὐτῆς περὶ καθυστερουμένων μισθῶν, μὴ ὀφειλομένης ἐν προκειμένῳ καὶ περαιτέρω συμφωνίας τινός, διὰ νὰ δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 664, ἀλλ' ἐπελθούσης τῆς ἀποσβέσεως διὰ καταβολῆς τῶν συμφωνηθεισῶν λόγῳ μισθοῦ παροχῶν. Ὅθεν ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα ἀποφηναμένος ὁ πρωτοβάθμιος δικαστὴς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του καὶ ἐπιδικάσας τὸ ἐφεσιβλήτῳ κατὰ μερικὴν ἀποδοχὴν τῆς κρινομένης ἀγωγῆς τὰ ποσὰ τῶν δραχμῶν 3930 διὰ καθυστερουμένους μισθοὺς τοῦ ἀπὸ 1.1.1954 μέχρις 28.2.1955 χρονικοῦ διαστήματος ἐσφαλε καὶ δέον, δεκτῶν γιγνομένων τῶν σχετικῶν λόγων τῆς κρινομένης ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορριφθῇ ἡ κρινομένη ἀγωγὴ καὶ κατὰ τὸ κεφάλαιόν της τοῦτο.

«έργαστήρια ζαχαροπλαστικής», άλλ' ασχέτως τοῦ ἂν τοῦτο νομίμως ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ βάσει τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου ΓΨΛΔ', διὰ τοῦ ὁποίου ἐδόθη ἐξουσιοδότησις πρὸς καθορισμὸν τῶν ὡρῶν ἐργασίας *βιομηχανικῶν* ἐπιχειρήσεων (τὰ ἐργαστήρια δὲν συνιστοῦν βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις, βλέπε σημειώσεις μας περὶ τῆς διακρίσεως ἐπιχειρήσεως ὡς βιομηχανικῆς ἢ βιοτεχνικῆς ἐν ΕΕΔ 1, 137), ἐννοεῖ, νομίζομεν, μετὰ τὰ ἄνω σημειωθέντα, τὰ αὐτοτελῆ ἐργαστήρια, τὰ ὁποῖα δὲν συνιστοῦν τὴν ἔννοιαν καταστήματος τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ περὶ χρονικῶν ὁρίων εἰς τὰ καταστήματα νόμου.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16257/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Λιμούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βλεσσίδης, Η. Μανώλης

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἐδαφ. Ε' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν παρασχεθεῖσαν δι' ἄρθρου 2 τοῦ ν. ΓΨΛΔ' περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν καὶ περὶ ὡρῶν ἐργασίας» ἐκδοθέντος Π. διατάγματος τῆς 27 Ἰουνίου)4 Ἰουλίου 1932 περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων, αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν εἰς τὰ ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς ἀπασχολουμένων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς ὀκτὼ ὥρας καθ' ἑκάστην καὶ τὰς τεσσαράκοντα ὀκτὼ καθ' ἑβδομάδα. Τοῦ νόμου μὴ διακρίναντος, τὸ ὡράριον τοῦτο ἐργασίας καθιερούται διὰ πάντας εἰς τὰ ἐν γένει ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς ἐργαζομένους, εἴτε δηλονότι τὰ ἐργαστήρια ταῦτα λειτουργοῦν αὐτοτελῶς, εἴτε ἀποτελοῦν τμήματα ζαχαροπλαστείων ἢ ἄλλων συναφῶν κέντρων, στεγαζόμενα ἐν τῷ αὐτῷ μετὰ τούτων καταστήματι. Διὸ καὶ ἐν ἄρθρῳ 17 ἐδ. γ' τοῦ Π.δ. τῆς 8)13 Ἀπριλίου 1932 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.» (ἄρθρ. 17 ν. 3502) ὡρίσθη, ὅτι ἡ διὰ τῆς § α' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου παρεχομένη ἐξουσιοδότησις εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας (νῦν Ἐργασίας) ὅπως διὰ πράξεώς του κανονίσῃ τὰς ὥρας ἐργασίας εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 16 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος ἀναφερομένας ἐπιχειρήσεις, ἐν οἷς καὶ τὰ ζαχαροπλαστεῖα, δὲν ἰσχύει ὡς πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις τὰς ὑπαγομένας εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΓΨΛΔ', ἐν αἷς, καθ' ἃ προείρηται, ὑπῆχθησαν καὶ τὰ ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς.

Ἑπομένως ὁ διὰ τῆς ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 15103)1170)1951 γενόμενος καθορισμὸς τῶν ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ἐν γένει τῶν ζαχαροπλαστείων εἰς δέκα ἡμερησίως ἀκύρως ἐγένετο ὡς πρὸς τοὺς εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν ζαχαροπλαστείων ἀπασχολουμένους, διότι ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα ταῦτα ἡ ρηθεῖσα ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἐξεδόθη καθ' ὑπέρβασιν τῆς διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 17 τοῦ Π. διατάγματος τῆς 8)13 Ἀπριλίου 1932 δοθείσης εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἐξουσιοδοτήσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἐπὶ τῶν προσώπων τούτων, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐκκαλῶν, ἅτινα, ὑπαγόμενα εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ ἐδαφ. Ε' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ Π. διατάγματος τῆς 27 Ἰουνίου) 4 Ἰουλίου 1932, ὑποχρεοῦνται εἰς 8ωρον ἡμερησίαν ἐργασίαν καὶ οὐχὶ εἰς 10ωρον τοιαύτην. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ὁ πρωτοδίκως δικάσας δικαστὴς ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος τὰς εἰρημένας διατάξεις νόμων, ἀποφανθεὶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως του ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ὑπεχρεοῦτο εἰς 10ωρον ἡμερησίαν ἐργασίαν, τῷ λόγῳ δὲ τούτῳ, δεκτῆς, ὡς βασίμου οὐσίᾳ, καθισταμένης, κατὰ τὸν σχετικὸν δεύτερον αὐτῆς λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, δέον νὰ μεταρρυθμισθῇ ἐν τούτῳ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις. Βεβαιωθέντος δὲ ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων ὑπεχρεοῦτο κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούλιον, Αὔγουστον καὶ Σεπτέμβριον τῶν ἐτῶν 1953 καὶ 1954 καὶ κατὰ τὴν ἀμέσως προηγουμένην τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα, τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους τῶν αὐτῶν ἐτῶν ἑβδομάδα εἰς δεκάωρον ἡμερησίως ἐργασίαν, ἀπασχολούμενος οὕτω ἐπὶ δίωρον ἡμερησίως καθ' ὑπέρβασιν τοῦ νομίμου ὡραρίου ἐργασίας, χωρὶς, ἐπὶ πλέον τοῦ καταβαλλομένου αὐτῷ ὡς ἄνω νομίμου μισθοῦ, νὰ λαμβάνῃ ποτὲ ἀποζημίωσίν τινα διὰ τὴν ἀνωτέρω ὑπερεργασίαν του, οὖσαν, καθ' ἃ προείρηται, παράνομον, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐργασίας του ταύτης ὁ ἐφεσίβλητος κατέστη ἐπὶ ζημίᾳ αὐτοῦ ἀδικαιολογήτως πλουσιώτερος, καθ' ὃ ποσὸν θὰ κατέβαλλεν ὁπωσδήποτε εἰς ἕτερον νομίμως ἀπασχολούμενον ἐργάτην τῆς εἰδικότητος τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἂν ἀναγκαίως θὰ προσελάμβανε διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας, ἣν, κατὰ τ' ἀνωτέρω, ἐξετέλει οὗτος, βάσιμος κρίνεται ἐν τούτῳ ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ καὶ δέον ὅπως, δεκτῆς ταύτης καθισταμένης, ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς καταβολὴν τῷ ἐνάγοντι τοῦ ρηθέντος πλουτισμοῦ, ἀνερχομένου κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀποδείξεων δεδομένα εἰς δραχμὰς 1367,30.

ΑΚΥΡΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΚΥΡΟΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΞ ΕΛΛΕΙΨΕΩΣ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΥ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ

Κατάργησις σχετικής διατάξεως περί βιβλιαρίου ύγείας καί έπικύρωσις άκύρου συμβάσεως

Ὑποχρέωσις τεχνιτῶν καὶ ἐργατῶν βουστασίων πρὸς ἐφοδιασμὸν αὐτῶν διὰ βιβλιαρίων ὑγείας κατὰ τὸ ἀπὸ 17/31 Δεκεμβρίου 1938 Β.Δ. — Ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας συναφθείσης κατὰ παράβασιν ὑποχρεώσεως — Ὕστερα διὰ τοῦ Β.Δ. ἀπὸ 16 Ἰουνίου/14 Ἰουλίου 1953 κατάργησις ὑποχρεώσεως ἐφοδιασμοῦ διὰ βιβλιαρίων ὑγείας. — Ἐπικύρωσις ἀκύρου δικαιοπραξίας κατ' ἄρθρον 183 Α.Κ. ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ καταργητικοῦ Διατάγματος.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου 1938 β.δ. εἶχεν ἐπιβληθῇ ὁ ἐφοδιασμὸς διὰ βιβλιαρίων ὑγείας τῶν τεχνιτῶν καὶ ἐργατῶν βουστασίων.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Ἰουνίου/14 Ἰουλίου 1953 β.δ. κατηργήθη ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὸ ἄνω διάταγμα (βλέπε ΕΕΔ 12, 8 ὁ)

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐργάτης βουστασίου, προσληφθεὶς ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ μετέπειτα καταργηθέντος ἄνω β.δ., ἐστερεῖτο βιβλιαρίου ὑγείας, ὑπηρέτησε δὲ οὕτω συνεχῶς καὶ μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς ὑποχρεώσεως του ταύτης.

Ἀκολουθήσαν τὸ Πρωτοδικεῖον τὴν μᾶλλον κρατήσασαν ἐν τῇ νομολογίᾳ γνώμην περὶ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως διὰ τὸν πρὸ τῆς καταργήσεως τῆς ὑποχρεώσεως ἐφοδιασμὸν διὰ βιβλιαρίου ὑγείας χρόνον (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 11, 700, ΕΕΔ 15, 261), ἐθεώρησε ταύτην ὡς ἔγκυρον ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ καταργητικοῦ τοῦ ἄνω β.δ. διπλοῦ τῆς 16 Ἰουνίου/14 Ἰουλίου 1953, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 183 § 1 Α.Κ. (πρβλ. καὶ Α.Π. 310/1953, εἰσηγητὴς Σ. *Μανωλαράκης* ΕΕΔ 12, 719, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 14598/1953, εἰσηγητὴς Α. *Καλλέργης*, ΕΕΔ 13, 189, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 13063/1953, εἰσηγητὴς Σ. *Ράγκας*, ΕΕΔ 13, 317, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 14600/1953, εἰσηγητὴς Α. *Καλλέργης*, ΕΕΔ, 13,369).

Σημειωτέον ἐν προκειμένῳ εἶχεν ἡ διάκρισις αὕτη, διότι ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἔπρεπε νὰ ζητηθῇ, ὡς ἐζητήθη ἄλλως τε διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἀποζημίωσις ἐκ τοῦ περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κανόνος τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ., ὡς ἀξιοῦται ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων, ἐνῷ ἐπὶ ἐγκύρου συμβάσεως αἱ σχετικαὶ ἀξιώσεις θὰ ἐζητοῦντο διὰ τῆς ἐκ συμβάσεως ἀγωγῆς.

Σημειωτέον περαιτέρω ἀκόμη θὰ εἶχε ἡ διάκρισις αὕτη καὶ διὰ τὴν παραγραφὴν τῶν ἀξιώσεων, δοθέντος ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν τοιούτων ἐξ ἀκύρου συμβάσεως (ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ) ἡ παραγραφὴ εἶναι (ἡ συνήθης) εἰκοσαετὴς τοῦ ἄρθρου 249 Α.Κ. (Α.Π. 108/1956, εἰσηγητὴς Κ. *Σαΐτης*, ΕΕΔ 15, 299), ἐνῷ ἐπὶ τῶν ἐξ ἐγκύρου συμβάσεων ἀξιώσεων μισθοῦ εἶναι πενταετὴς τοῦ ἄρθρου 250 τοῦ Α.Κ.

Οὕτοι, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως, θὰ συνέβαινεν αἱ παλαιότεραι μὲν ἀξιώσεις ἐξ ἀκύρου συμβάσεως νὰ ὑπήγοντο εἰς τὴν εἰκοσαετῆ παραγραφήν, αἱ νεώτεραι δὲ ἐκ μισθοῦ εἰς τὴν πενταετῆ τοιαύτην.

Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι μόνον ἀπὸ νομοθετικῆς ἀπόψεως κατά τινα τρόπον ἀνώμαλον, χωρὶς νὰ ἀμφισβητῆται ἡ νομικὴ ὀρθότης τοῦ πράγματος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κειμένων νόμων.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3402/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Λαμπρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Δοντᾶς, Δ. Ἐλευθεντῆς

Τὸ δικάσιμεν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ 6. δ)τος τῆς 25.8.1920 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν κλπ. διατάξεων ἐκδοθὲν ἀπὸ 17)31 Δεκεμβρίου 1938 6. δ)γμα περὶ ἐφοδιασμοῦ διὰ βιβλιαρίου ὑγείας τῶν τεχνιτῶν καὶ ἐργατῶν βουστασίων κατηργήθη ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ 6. δ)τος τῆς 16 Ἰουνίου)14 Ἰουλίου 1953, ἐκδοθέντος καὶ τούτου κατὰ χρῆσιν τῆς ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 6 τοῦ 8)τος τῆς 25.8.1920 παρασχεθείσης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως. Ἀλλ' ἐν προκειμένῳ ὁ ἐφεσίβλητος κατὰ τὴν ἐν τῷ βουστασίῳ τῶν ἐκκαλούντων πρόσληψίν του, συντελεσθεῖσαν κατὰ μῆνα Φεβρουάριον 1953, ἤτοι καθ' ὃν χρόνον ἰσχυε εἰσέτι τὸ προμνησθὲν ἀπὸ 17)31 Δεκεμβρίου 1938 6. δ) γμα, ἐστερεῖτο, καθ' ἃ ἐβεβαιώθη, τοῦ διὰ τὸ κῦρος τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν μισθωτῶν τῆς κατηγορίας του ἀπαιτουμένου βιβλιαρίου ὑγείας, ἐν γνώσει τῆς ἐλλείψεως τούτου τελούντων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν του. Ὡς ἐκ τούτου ἡ κρινομένη σύμβασις ἐργασίας κατὰ τὸ ἀπὸ 1.2.1953 μέχρις 24.7.1953 χρονικὸν διάστημα, συμφώνως ταῖς ἄρθροις 174 καὶ 180 Α.Κ., λογίζεται ὡς ἄκυρος, ὡς ἀντικειμένη εἰς ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ νόμου. Μετὰ ταῦτα ὅμως, ἀρθείσης τῆς ὑποχρεώσεως ἀποκτήσεως βιβλιαρίου ὑγείας ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐφ' ὅσον συνεχίσθη, ἀμοιβαίᾳ τῶν διαδίκων θελήσει, ἡ παρ' αὐτοῦ παροχὴ ἐργασίας, ὑπόκειται, τῇ συνδρομῇ πασῶν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων διὰ τὴν κατάρτισιν ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἐπικύρωσις τῆς ἀκύρου τοιαύτης ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἐπικυρώσεως (ex tunc) ὡς νέα κατάρτισις αὐτῆς, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 183 § 2 Α.Κ. (βλ. *Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαὶ § 70). Συνεπῶς οὐχὶ ὀρθῶς ὁ δικάσας Πρωτοδίκης ἐδέχθη ἔγκυρον τὴν ὑπὸ κρίσιν σύμβασιν ἐργασίας καθ' ὅλον τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα, ἐνῷ ἔδει νὰ δεχθῇ ταύτην

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΕΚΤΑΣΙΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΔΙ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΟΙΚΕΙΟΘΕΛΩΣ ΠΡΟΣΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Καταγγελία σχέσεως έργασίας κατά Ν. 3198/1955 και συμψηφισμός οφειλομένης αποζημιώσεως

Καταγγελία σχέσεως έργασίας φύλακος κατά Ν. 3198/1955. — Συμψηφισμός ανταπαιτήσεως έργοδότου προς την δικαιουμένην υπό του μισθωτού αποζημίωσιν εκ του Β.Δ. 16/18 Ιουλίου 1920. — Συνέπεια εκ της παραλείψεως αναγγελίας καταγγελίας συμβάσεως κατά Ν. 3198/1955 μόνον ή επιβολή ποινικών κατά του έργοδότου κυρώσεων. — Υπαγωγή εις την ειδικήν προστασίαν του άρθρου 7 Α.Ν. 244/1936 και των οικειοθελώς προσληφθέντων εφέδρων παλαιών πολεμιστών, εκείνων όμως, οι οποίοι προσελήφθησαν μέχρι της 17/10/1936 και έχουν προσκομίσει εις τον έργοδότην τα σχετικά δικαιολογητικά μέχρι της δημοσιεύσεως του Ν. 118/1945. — Απόδειξις αποκλειστικώς ιδιότητος εφέδρου παλαιού πολεμιστού διά φύλλου μητρώου

Άπτεται ή άποψις της κατωτέρω δημοσιευομένης αποφάσεως του επί των εργατικών διαφορών Πρωτοδικού Αθηνών την (ορθώς) κρατησάσαν εν τη δικαστική πρακτική τοιαύτην περί προστασίας των εφέδρων παλαιών πολεμιστών μισθωτών, των οικειοθελώς προσληφθέντων, ανεξαρτήτως ιδιότητος αυτών ως υπαλλήλων, εργατών, τεχνιτών ή υπηρετών, και εφ' όσον υπηρέτουν κατά την δημοσίευσιν του ά.ν. 244/1936 (17 Οκτωβρίου 1936). (Σαφές περί αυτού και το προϊσχύσαν άρθρ. 9 του ν. 118/1945) (βλέπε εκ των τελευταίων δικαστικών αποφάσεων και σημειωτέον την Πρωτοδικείου Πειραιώς 1367/1953, Πρωτοδικείου Δ' Κατερίνης, ΕΕΔ 13, 92, ένθα σημειώσεις μας, ομοίως ΕΕΔ 13, 1153).

Ευκαιρίας ήδη τυχούσης σημειούται, ότι ο ισχύων ήδη ν. 3198/1955 περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας διατάξεων (ΕΕΔ 14, 502), δεν έθεσε βεβαίως την ειδικήν προστασίαν των εφέδρων παλαιών πολεμιστών, μη δυναμένων να απολυθούν ελευθέρως υπό των εργοδοτών, είμη μόνον κατά την διαδικασίαν και τους λόγους απολύσεως του άρθρ. 7 του ά.ν. 244/1936, εάν δε μετά ταύτα επιτραπή η απόλυσις, ο εργοδότης καθίσταται υπόχρεος και προς τήρησιν των επί ποινή ακυρότητος της καταγγελίας διατυπώσεων του ισχύοντος ήδη ν. 3198/1955, προχειρισμού περί μισθωτού ασφαλιζομένου κατά της ανεργίας (πρβλ. και Πρωτοδικείου Αθηνών 7760/1952, Πρωτοδικού Χ. Καλαμαρίας, ΕΕΔ 12, 210, ένθα σημειώσεις μας).

Και ή απόφασις αύτη δέχεται το επιτρεπτόν του συμψηφισμού ανταπαιτήσεως του έργοδότου προς την αποζημίωσιν του ν. 2112/1920 (βλέπε σχετικώς και ΕΕΔ 15, 366 εξ., ένθα νομολογία, και διά το δικονομικόν μέρος του Θέματος Γ. *Ρήμων*, ΕΕΔ 15, 363 εξ.).

Πρωτοδικείου Αθηνών 719/1956

Διαδικασία εργατικών διαφορών
Πρωτοδίκης ο κ. **Α. Κυριακόγγονης**
Δικηγόροι οι κ.κ. Π. Λάτσης, Σ. Δασκαλόπουλος

Διά της υπό κρίσιν αγωγής ισχυρίζεται ο ενάγων, ότι προσελήφθη εις την υπηρεσίαν του εναγομένου Εθνικού Ιδρύματος Ραδιοφωνίας την 1)7)1954 ως φύλαξ του ραδιοφωνικού του πομπού, την δε 13)9)1954 προήχθη εις αρχιφύλακα, εκτοτε δε είργάσθη συνεχώς μέχρι της 5)8)1955, ότε και απελύθη άκύρως διά τους εν αυτή λόγους, δι' ο εξαιτείται αποδοχάς υπερημερίας.

Εβεβαιώθησαν τα εξής: Ότι ο ενάγων προσελήφθη παρά του εναγομένου διά συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου και από 1)7)1954 ως φύλαξ του εν Μπογιατίφ ραδιοφωνικού του πομπού, έκτοτε δε είργάσθη υπό την ιδιότητα ταύτην, προσωρινώς δε και του αρχιφύλακος, μέχρι της 5)8)1955, ότε και κατηγγέλθη έγγράφως παρά του εναγομένου και συμφώνως προς τας διατάξεις του ν. 3198)1955 ή εργασιακή σύμβασις (όρα σχετικόν έγγραφον και αποδεικτικόν επιδόσεως) και δι' αναγγελίας προς το αρμόδιον Γραφείον Ευρέσεως Εργασίας κλπ. Ως προς την δικαιουμένην αποζημίωσιν λεκτέον ότι ο ενάγων, ως εκ των προσφερομένων υπ' αυτού υπηρεσιών του φύλακος, ως και του αρχιφύλακος, ούσών υπηρεσιακής φύσεως, προσελάμβανε την ιδιότητα του έργάτου και ούχι του υπαλλήλου (όρα και άρθρ. 1 ν. δ. 2655)1953). Κατά συνέπειαν και ανεξαρτήτως του τρόπου πληρωμής εδικαιού-

---

άκυρον διά το από 1.2.1953 μέχρις 24.7.1954 χρονικόν διάστημα και επικυρωθείσαν μετά ταύτα διά το από 25.7.1953 μέχρι 2.7.1955 υπόλοιπον κρίσιμον χρονικόν διάστημα. Δέον όθεν, δεκτού γινομένου του σχετικού εν τω 2ω λόγω του εφετηρίου διαλαμβανομένου παραπόνου, να μεταρρυθμισθή ή εκκαλουμένη απόφασις, επί τω τέλει όπως απορριφθή ή υπό κρίσιν αγωγή, κατά την επί της συμβάσεως εργασίας ερειδομένην κυρίαν βάσιν αύτης, καθ' όσον αύτη αφορά ειδικώτερον το πρώτον χρονικόν διάστημα (1.2.1953 — 24.7.1953) και εξετασθή ή εις το αυτό διάστημα αναγομένη εις τας περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις στηριζομένη επικουρική βάσις της αγωγής, ην ο δικάσας Πρωτοδίκης παρέλειψε να ερευνήση, ελεγχομένων περαιτέρω και των λοιπών αιτιάσεων, αίτινες πλήττουσι την εκκαλουμένην απόφασιν διά την υπ' αυτής παραδοχήν των επί της κυρίας βάσεως της αγωγής ερειδομένων ενδίκων αξιώσεων του δευτέρου χρονικού διαστήματος από 25.7.1953 μέχρι 2.7.1955.

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΟΙΚΟΣΙΤΟΥ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΣ ΚΑΙ ΕΙΘΙΣΜΕΝΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Ένορκοι βεβαιώσεις μαρτύρων ένώπιον Συμβολαιογράφου καί έπιβολή όρκου κατ' έργατικήν διαδικασίαν

Έπιτρεπτή κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν λήψις ὑπ' ὄψιν ὑπό τοῦ Δικαστοῦ ἐνόρκων βεβαιώσεων μαρτύρων ἐνώπιον συμβολαιογράφου καί ἄνευ κλητεύσεως τοῦ ἀντιδίκου.—Ὑποχρέωσις Δικαστοῦ πρός ἐπιβολήν ἐπαγομένου ὅρκου, ἐφ' ὅσον παρίστανται οἱ διάδικοι αὐτοπροσώπως καί ἡ ἐπαγωγή τοῦ ὅρκου λαμβάνει χώραν κατά τήν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν καί ὄχι μεταγενεστέρως διά τῶν ἐγγράφων προτάσεων, τῆς καταθέσεως αὐτῶν μή ὑποχρεωτικῆς.—Παροχή ἐργασίας ὑπό οἰκοσίτου ὑπηρετρίας καί εἰθισμένος μισθός, κατ' ἄρθρ. 653 Α.Κ., μή συμφωνηθέντος τοιούτου

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω καταχωριζομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, εἶναι παροχή ἐργασίας ὑπό ὑπηρετρίας κατ' οἶκον, διά τήν ὁποίαν δέν συνεφωνήθη κατά τήν πρόσληψιν τό μέγεθος τοῦ μισθοῦ, ἀλλά θά ἦτο ὁ κατ' ἄρθρον 653 Α. Κ. εἰθισμένος τοιοῦτος (περί αὐτοῦ βλέπε *Κ. Καυκά*, Ἐνοχ. Ἐκδικον, Β' ἔκδοσις, σελ. 455, 458, *Γ. Σιμωνέτου*, Τό τεκμήριον ἀ οἰβῆς τοῦ ἐργαζομένου, ΕΕΔ 6, 93 ἑπ., Πρωτοδ. Ἀθηνῶν 9581/1951, Πρωτοδικης *Μ. Κυριλλόπουλος*, ΕΕΔ 10, 732, Πρωτοδ. Κερκύρας 17/1954, Πρωτοδικης *Γ. Κατσιγιάννης*, ΕΕΔ 13, 815).

Κατά τήν αἰτιολογικήν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Σχεδίου Μισθώσεως Ἔργασίας *(Κ. Τριανταφυλλοπούλου)* (ΕΕΔ 9, 450), ἀξιοσημείωτον εἶναι τό εἰσαχθέν διά τοῦ ἄρθρ. 618 Α. Κ. (Σχεδίου ἄρθρ. 508) μισχητόν τεκμήριον.

Δυνάμει τοῦ τεκμηρίου τούτου, ἐάν πρόκειται ὑπηρεσίαι ἐκ τῶν κατά τήν κρατοῦσαν συναλλακτικήν ἀντίληψιν ἐπ' ἀμοιβῇ παρεχομένων, δέν ἔχει τις νά ἀποδείξῃ, ὅτι παρέσχεν (ἢ ἐδέχθη) ὑπηρεσίας μέ πρόθεσιν ἀμοιβῆς αὐτοῦ. Ἔργον τοῦ ἀντιδίκου, τοῦ ἐπικαλουμένου τό τεκμήριον, εἶναι νά ἀποδείξῃ, ὅτι ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει βουλῆσαι ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἦτο νά μή ὀφείληται μισθός διά τάς παρασχεθείσας ὑπηρεσίας (πρβλ. καί *Κ. Καυκά*, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ἐνδιαφέρει ἡ κρίσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου περί τοῦ εἰθισμένου μισθοῦ, ἡ ὁποία παρατίθεται πρός κατατοπισμόν τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ὡς πρός τό μή ὑποχρεωτικόν τῶν ἐγγράφων προτάσεων κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν ἐπαναλαμβάνεται ἡ σταθερῶς ἐν τῇ νομολογίᾳ κρατοῦσα ἄποψις (βλέπε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2386/1954, εἰσηγητής *Σ. Διαμαντάκος*, ΕΕΔ 13, 430 καί λοιπάς παραπομπάς εἰς σημ.

τό δρσει τοῦ ἀπό 16)18 Ἰουλίου 1920 Β. διατάγματος, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασιακή σχέσις διήρκεσε πέραν τοῦ 12μήνου, ἀποζημίωσιν ἐξ ἀποδοχῶν ἡμερῶν ΒΧ54,90 δρσχ. 439. Πλήν ὅμως εἶχε λάβει ὁ ἐνάγων προκαταβολήν (δάνειον) τήν 26)4) 1955 δρσχ. 1500, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγένοντο κρατήσεις ἐκ τῶν ἀποδοχῶν του δρσχ. 939,50 καί παρέμεινεν ὑπόλοιπον δρσχ. 560,50, εἰς ὃ ποσόν καί συνεψηφίσθη ἐπιτρεπτῶς ἡ ἐκ τοῦ ὡς ἄνω Β. διατάγματος δικαιουμένη ἀποζημίωσις, ἐφ' ὅσον αὕτη, κατά τήν κρατήσασαν ἐν τῇ νομολογίᾳ γνώμην, δέν εἶναι μισθός (*Καποδίστρια* Ἑρμηνεία Ἐργατ. Δικαίου § 436, Πρωτοδικείου Ἀθ. 3756)1953, ΕΕΔ 12, 665). Ὡς πρός δέ τήν παράλειψιν τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος τόσον ἐν τῇ καταγγελίᾳ, ὅσον καί ἐν τῇ ἀναγγελίᾳ της καταγγελίας, ὡς ἀρχιφύλακος, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι προσωρινῶς μόνον εἶχεν ἀναλάβει νά ἐκτελέσῃ τοιαῦτα καθήκοντα, ἐκ τούτου καί μόνον δέν μεταβάλλεται ὁ χαρακτηρισμός αὐτοῦ, οὐδέ δύναται νά ἀσκήσῃ ἐπιρροήν τινα, ἀφοῦ καί ἡ ἐντελής παράλειψις τῆς ἀναγγελίας δέν ἐπιφέρει ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, ἀλλά μόνην ποινικάς κυρώσεις (ὅρα ἄρθρ. 9 § 4 ν. 3198) 1955).

Εἶναι μέν ἀληθές ὅτι ἡ προστασία τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, κατ' ἄρθρ.7 ἀ.ν. 244)1936, ὡς ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἀ. ν. 771)1937, ἀφορᾷ οὐ μόνον τούς ὑπαλλήλους, ἀλλά καί τούς ὑπηρέτας καί ἐργατοτεχνίτας (Α. Π. 129)1947, ΕΕΔ 6,343), ἐφ' ὅσον ὅμως διωρίσθησαν βάσει τῶν νόμων τούτων, κατά δέ τό ἄρθρον 9 § 8 ἀ. ν. 118) 1945 ἡ προστασία αὕτη ἐπεκτείνεται καί ἐπί τῶν οἰκειοθελῶς προσληφθέντων μέχρι τῆς 17)10) 1936, ἐφ' ὅσον εἶχον προσκομίσει μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου τά ἐμφαίνοντα τήν ἰδιότητα ταύτην δικαιολογητικά, ἤτοι φύλλον μητρώου, ἐκδιδόμενον ὑπό τῆς οἰκείας Στρατιωτικῆς Ἀρχῆς, δι' οὗ ἀποδεικνύεται ἀποκλειστικῶς ἡ ἰδιότης τοῦ παλαιοῦ πολεμιστοῦ (Α.Π. 102) 1947, ΕΕΔ 6,345). Πλήν, ἐν προκειμένῳ, ὁ ἐνάγων, καίτοι φέρει τήν ἰδιότητα τοῦ παλαιοῦ πολεμιστοῦ, ὡς τυγχάνων τῆς κλάσεως τοῦ 1910, ἐν τούτοις δέν δύναται νά τύχῃ τῆς προστασίας τῆς ὡς ἄνω παλαιοπολεμιστικῆς νομοθεσίας, ἐπικαλούμενος τήν ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεώς του, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι δέν προηγήθη τῆς ἀπολύσεώς του ἀπόφασις τῆς κατά τό ἄρθρον 7 ἀ. ν. 244)1936 Ἐπιτροπῆς, καθόσον προσελήφθη οἰκειοθελῶς πολύ βραδύτερον κατά τήν 1)7)1954, ἐπί τούτων δέ δέν ἰσχύουν οἱ περιορισμοί τῶν ὡς ἄνω νόμων, οὐδέ χωρεῖ καί προσφυγή εἰς τήν ὡς ἄνω ἐπιτροπήν (ὅρα σχετικῶς καί Συμβ. Ἐπικρατείας 1093) 1949 εἰς Συμπλ. Νομολ. Τόμ. Α', σελ. 479). Κατ' ἀκολουθίαν τούτου, ἐγκύρου τυγχανούσης τῆς γενομένης καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἀπορριπτέα τυγχάνει ἡ ἔνδικος ἀγωγή ὡς πρός τούς αἰτουμένους μισθούς ὑπερημερίας

μειώσεις μιας έν ΕΕΔ 14, 129. πρβλ. όμως *Γ. Ράμπον*, ΕΕΔ 11, 345 έπ.).

Πρωτοδικείου Αθηνών 2119/1956

Διαδικασία έργατικών διαφορών κατ' έφεσιν
Πρόεδρος ο κ. *Γ. Κρονίδας*
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Γ. Δαμπράπουλος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Σταμάτης, Π. Γιαννάκος

Ο την έκκλησιν άπόφασιν έκδούσας Πρωτοδίκης Αθηνών, συνεκτιμήσας κατά την προκειμένην διαδικασίαν τού ν. ΓΞΟΔ', μετά των λοιπών αποδεικτικών στοιχείων, προς μόρφωσιν της κρίσεώς του, περί της είς την έφεσίβλητον, ως οικοσίτου υπηρετρίας, οφειλομένης υπό τού εκκαλούντος μισθοδοσίας και τάς εν τώ έφετηρίω αναφερομένας ένόρκους βεβαιώσεις μαρτύρων της εφεσιβλήτου, λεχθείσας ενώπιον τού Συμβολαιογράφου Αθηνών Β. Α., εν απουσία και άνευ κλητεύσεως τού αντιδίκου της, έλαβεν υπ' όψιν αποδεικτικόν μέσον επιτρεπόμενον κατά την υπό τού άρθ. του 6. δ. της 1)4 Λύγούστου 1920 κωδικοποιηθέντος ν. ΓΞΟΔ' θεωρηθείσαν ως άνω είδικήν διαδικασίαν, συμφώνως προς τάς διατάξεις των άρθρων 12 και 20 αύτού, τού α.ν. 264)1945 (περιέχοντος δεκταίαν συμπλήρωσιν τού ν. ΒΧΗ), μή έχοντος εφαρμογήν έπι θεμάτων ξένων προς την διαδικασίαν τού εν λόγω ν. ΒΧΗ (βλ. Α.Π. 827)1954, ΕΕΔ 14,65, 203)1954, ΕΕΔ 13, 405). Όθεν, ό τε έναντία υποστηρίζων 5ος λόγος τού έφετηρίου απορριπτέος κρίνεται ως αβάσιμος.

Εβεβαιώθησαν τά άκόλουθα: Η έφεσίβλητος έναγουσα προσελήφθη την 5ην Μαρτίου 1947 παρά τού εκκαλούντος - ενάγοντος δυνάμει συμβάσεως έργασίας αορίστου χρόνου, ως οικόσιτος υπηρέτρια εν τή ενταύθα οικία του και είργάσθη ως τοιαύτη από της ανωτέρω προσλήψεώς της μέχρι της 13 Οκτωβρίου 1955. Ο εκκαλών έναντι των ανωτέρω υπηρεσιών της εφεσιβλήτου ανέλαβε την υποχρέωσιν κατά την σύναψιν της κρινομένης συμβάσεως έργασίας, όπως, εκτός της τροφοδοσίας και οικήσεως, καταβάλη είς έκείνην και τον είς χρήμα είθισμένον εν τή υποκειμένη περιπτώσει μισθόν, καθοριζθησόμενον όμο της λύσεως της ανωτέρω συμβάσεως. Η έφεσίβλητος, ως δείκνυται έκ τού προσαγομένου και επικαλουμένου πιστοποιητικού, εγεννήθη εν έτει 1930 και κατ' άκολουθίαν αύτη κατά την κατάρτισιν της υπό δίκην συμβάσεως ήγεν ηλικίαν 17 έτών. Η οικία τού εκκαλούντος αποτελείται έκ 4 δωματίων, χώλ, μαγειρείου, πλυντηρίου και αποχωρητηρίου, ή δε οικογένεια τούτου αποτελείται έκ τού ιδίου, της συζύγου του και τριών τέκνων των, εξ ών τό πρώτον εγεννήθη εν έτει 1949, το δεύτερον κατά το έτος 1951 και τό τρίτον κατά τό έτος 1954. Εκτός τών μελών τούτων εν τή οικία τού εκκαλούντος διέμενον, επ' αρκετόν χρονικόν διάστημα, και οι γονείς τού εκκαλούντος, ως και ο αδελφός τούτου. Η έφεσίβλητος, προϊόντος τού χρόνου, κατά τό κρίσιμον χρονικόν διάστημα προσέφερε εν τή οικία τού εκκαλούντος άπασας τάς αναγκαίας υπηρεσίας διά την καθαριότητα και περιποίησιν εν γένει της οικίας ταύτης, ως και πάσαν έργασίαν υπηρετικής φύσεως (σκούπισμα, σφουγγάρισμα, πλύσιμο, σιδέρωμα, μαγείρεμα, ψώνια κλπ). Τούτων δεθέντων και κατά την κρίσιν τού δικαστηρίου, συναγομένην έκ τών αύτών αποδεικτικών στοιχείων, ο είθισμένος και είς την έφεσίβλητον οφειλόμενος είς χρήμα μισθός ως αντάλλαγμα των προδιαληφθέντων υπηρεσιών της, τούτέστιν ο μισθός, όστις θά κατεβάλλετο, συμφώνως τοίς άρθροις 648 και 653 Α.Κ. είς άλλους έκμισθωτάς τού αύτού φύλου και ηλικίας, παρέχοντας εργασίαν τού ανωτέρω είδους και εν τώ αύτώ ως άνω τόπω και υπό τάς ίδίας συνθήκας, ανέρχεται 1) από τού Μαρτίου 1947 μέχρι τού Μαρτίου 1949 είς δραχμάς 100 μηνιαίως 2) από τού Μαρτίου 1949 μέχρι τού Μαρτίου 1951 είς δραχμάς 150 μηνιαίως 3) από τού Μαρτίου 1951 μέχρι τού Μαρτίου 1953 είς δραχμάς 200 μηνιαίως 4) από τού Μαρτίου 1953 μέχρι τού Μαρτίου 1955 είς δραχμάς 250 μηνιαίως και 5) από τού Μαρτίου 1955 μέχρι και τού Οκτωβρίου 1955 είς δραχμάς 300 μηνιαίως. Ητοι ο είς χρήμα μισθός της εφεσιβλήτου ανέρχεται εν συνόλω είς τό ποσόν των δραχμών 18.900. Ακολούθως τούτοις κατ' όρθήν ερμηνείαν και εφαρμογήν των άρθρων 648 και 653 Α.Κ., ως και κατ' όρθήν εκτίμησιν των προσκαμισθείσων αποδείξεων, ο δικάσας Πρωτοδίκης έδέχθη διά της εκκαλουμένης αποφάσεως του, ότι η υπό κρίσιν αγωγή, δι' ής διώκεται η καταβολή της είς την εφεσίβλητον οφειλομένης μισθοδοσίας, κατ' ακολουθίαν της προμνησθείσης συμβάσεως έργασίας, είναι νόμω βάσιμος και ότι ο είθισμένος μισθός διά την υποκειμένην περίπτωσιν ανέρχεται είς τά ανωτέρω κατ' ίδίαν ποσά, οι δ' εναντίοι 1ος, 2ος και 6ος λόγοι τού έφετηρίου είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

Κατ' άρθρον 12 του κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΞΟΔ' ο Πρωτοδίκης καταβάλλει πάσαν προσπάθειαν, όπως η υπόθεσις περατωθή κατά το δυνατόν εν μιά και τή αύτή συνεδριάσει, μή δεσμευόμενος υπό διαδικαστικών διατυπώσεων, άλλ' ακολουθών εκάστοτε την οδόν, δι' ής νομίζει, ότι ασφαλέστερον, ταχύτερον και ολιγοδαπανηρότερον δύναται να φθάση είς την ανεύρεσιν της αληθείας... όρκον επαγόμενον υπό διαδίκου μή αυτοπροσώπως παρισταμένου ή είς διάδικον μή αυτοπροσώπως παριστάμενον δέν είναι υποχρεως να επιβάλη ο Πρωτοδίκης».

Εκ της διατάξεως ταύτης σαφώς συνάγεται, ότι ο κατά την διαδικασίαν τού νόμου ΓΞΟΔ' δικάζων Πρωτοδίκης, κατά την ενώπιον αύτού συζήτησιν, καθ' ην δέν είναι υποχρεωτική ή κατάθεσις προτάσεων, είναι υπόχρεως να επιβάλη τον εποχθέντα όρκον, όταν οι διάδικοι παρίστανται αυτοπροσώπως εν τώ ακροατηρίω και η επαγωγή τού όρκου λάβη χώραν κατά την επ' ακροατηρίω συζήτησιν της υποθέσεως, ούχί δε μεταγενεστέρως διά των εγγράφων προτάσεων. Η αντίθετος άποψις δέν συμβιβάζεται προς την όλην οικονομίαν και το πνεύμα τού ν. ΓΞΟΔ', αύτινος τά κύρια χαρακτηριστικά είναι το ολιγοδάπανον και η ταχύτης είς την λύσιν της εκάστοτε κρινομένης υποθέσεως. Εν προκειμένω, ως δείκνυται εκ των ως άνω προσαγομένων πρακτικών της πρωτοβαθμίου δίκης, ο εκκαλών κατά την επ' ακροατηρίω συζήτησιν της εφ' ής εξεδόθη η εκκαλουμένη απόφασις αγωγής δεν επήγαγεν είς την εφεσίβλητον όρκον περί της αληθείας τού πραγματικού ισχυρισμού του, ότι κατέβαλεν αύτή, έναντι των οφειλομένων μισθών της και είς μερικήν

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΕΝΟΧΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Παραγραφή διά τοῦ Ν. 3398/1955 ἀξιώσεων ἐργατῶν Ο.Λ.Π.

'Ανεφάρμοστον ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ προσθέτου ὁμοιβῆς δι ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς ἐπὶ τῶν διὰ πολλαπλῶν ἡμερομισθίων ἀμειβομένων ἐλευθέρων ἐργατῶν τοῦ Ο.Λ.Π.—Παραγραφὴ διὰ τοῦ Ν. 3398 1955 ἀπαιτήσεων κατὰ τοῦ Ο.Λ.Π. ἐργατῶν φορτοεκφορτώσεων, γεννηθεισῶν μέχρι τῆς 31/12/195 .—Ἐφαρμογὴ τοῦ Νόμου καὶ παρ' Ἐφέταις.—Πανταδυναμία Νομοθέτου ἐν τῷ νομοθετικῷ αὐτοῦ ἔργῳ ὑπὸ τινος μόνον συνταγματικοὺς περιορισμούς.—Τίνες οὗτοι.—Ἀρχὴ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος περὶ ἰσότητος.—Δικαστικὸς ἔλεγχος συνταγματικότητος Νόμου.—Ἐπιτρεπτὴ ἡ παρέκκλισις τοῦ Νομοθέτου ἐκ δεδικαιολογημένων κατὰ τὴν σύγχρονον περὶ δικαίου συνείδησιν λόγων.—Συνταγματικὴ ἡ διὰ τοῦ Ν. 3398/1955 παραγραφὴ τῶν ἐν αὐτῷ ἀπαιτήσεων.

Τὸ θέμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἀπησχολήθη ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιῶς, εἶναι περὶ τῆς συνταγματικότητος τοῦ ν. 3398/1955, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε παραγεγραμμένους ἀξιώσεις ὡρισμένων ἐργατῶν τοῦ Ο.Λ.Π.

Ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀποφάσεως περὶ τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος (ἰσότητος) εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς θεωρίας καὶ δικαστηριακῆς πράξεως δεκτὰ γενόμενα (πρβλ., καὶ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6339/1954, Πρωτοδίκης Ὀρ. Νικόπουλος, ΕΕΔ 13, 1201, ἐπικυρωθεῖσαν καὶ ὑπὸ τῆς ἐπ' ἀριθ. 2585/1955 Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (ἀδημοσιεύτου) καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 1201, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν).

Καὶ κατὰ τὴν πρόσφατον Α.Π. 651/1956 (εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 15, 82) ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένη ἀρχὴ τῆς ἰσότητος τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ νόμου διὰ τῆς ὁμοιομόρφου μεταχειρίσεως αὐτῶν ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις οὐδόλως κωλύει τὸν νομοθέτην νὰ προσβάλῃ μὴ συνταγματικῶς κατοχυρωμένα δικαιώματα, ὡς εἶναι, ὅταν χάριν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου περιορίζῃ ἢ θίγῃ ἀπωσδήποτε τὰ δικαιώματα ἢ τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα οὐχὶ ὡρισμένων ἀτόμων καθ' ὡρισμένας κατηγορίας προσώπων, ἀλλ' ὡρισμένους ὅρους διακρινομένη.

Ὅ,τι δὲν δύναται συνταγματικῶς νὰ κάμῃ ὁ κοινὸς νομοθέτης εἶναι νὰ θεωρήσῃ κατηργημένας καὶ ἄνευ ἰσχύος αὐτὰς ταύτας τὰς πράξεις τῶν ὀργάνων τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, ἤτοι τὰς ἀποφάσεις των (Α.Π. 303/1955, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 14, 684, καὶ λοιπὰς σημειώσεις μας αὐτόθι, Α.Π. 552/1955, εἰσηγητὴς ὁ αὐτός, ΕΕΔ 15, 153).

Ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐλέγχου ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, ἂν συντρέχουν, κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν, λόγοι δικαιολογοῦντες τὴν δημιουργίαν διακρίσεων ἢ ἐξαιρέσεων ἀπὸ κανόνος, περιεχομένου ἐν νόμῳ, σύμφωνος πρὸς τὴν σύγχρονον περὶ δικαίου συνείδησιν (*Α. Σβώλου—Γ. Βιάχου*, Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, ἔκδ. 1954, σελ. 187 ἑπ.), ἰσχυρᾷ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου τὴν συνταγματικότητα τοῦ περὶ οὗ πρόκειται νόμου.

Ἐπικαλεῖται τὰ πρακτικὰ συζητήσεων τῆς Βουλῆς περὶ τοῦ λόγου τῆς παραγραφῆς καὶ εὑρίσκει τοῦτον δικαιολογοῦντα τὸν νόμον.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ὁ φερόμενος ὡς λόγος τῆς διακρίσεως αὐτῆς διὰ πτωχοὺς ἐργάτας δὲν εἶναι ἀντιθέτως σύμφωνος πρὸς τὴν σύγχρονον περὶ τοῦ δικαίου συνείδησιν.

Ἂν προηγήθησαν ἀνωμαλίαι κλπ., τοῦτο δὲν καθιστᾷ συνταγματικῶς ἐπιτρεπτὴν τὴν παρέκκλισιν, οὔτε ἡ ὀλιγωρία χρηστῆς διοικήσεως πρέπει νὰ βαρύνῃ τοὺς ἐργάτας, τὴν βασιμότητα τῶν ἀξιώσεων τῶν ὁποίων ἦσαν μόνα ἁρμόδια τὰ δικαστήρια νὰ κρίνουν.

Κατέληξε, τῇ ἀληθείᾳ, νὰ εἶναι συνηθὲς σχεδὸν ἡ καταργήσεις δικαιωμάτων ἐργατῶν ὡρισμένων κατηγορῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ὀργανισμῶν ὑπὸ τὴν αἰτιολογίαν τοῦ (ἀμφισβητουμένου) κοινωνικοῦ συμφέροντος.

Εἰς τὴν ἔμφρονα κρίσιν τοῦ δικαστοῦ ἀποκειμένης τῆς χαράξεως τῆς ὀρθῆς ἐπὶ ἑκάστης περιπτώσεως λύσεως (*Α. Σβώλος—Γ. Βιάχος*, ἔνθ' ἀνωτ.), ὑπάρχει ἡ παρηγορία τοῦ περιορισμοῦ εἰς αὐστηρὰ πλαίσια τῆς παρεκκλίσεως ἀπὸ τῆς συνταγματικῆς ἀρχῆς.

Πρωτοδικεῖου Πειραιῶς 639/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Γαλανόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Χρυσανθάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Κουτουλογένης, Ε. Ἀνδιανάκης

Ναὶ μὲν κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 2948/1954 ἡ ἔχουσα ἐφαρμογὴν ἐπὶ παντὸς ἐργοδότου καὶ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Ν.Π.Δ.Δ. οἷος ὁ Ο.Λ.Π. (Α.Π. 911/1952, 856/1955) ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, δι' ἧς παρέχεται προσαύξησις 75% ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου

ἐξόφλησιν τούτων, δραχμὰς 700 τοῖς μετρητοῖς καὶ ὅτι ἐβασάνισε διὰ δύο ἐγχειρήσεις, εἰς ἃς ὑπεβλήθη αὐτή, ἑτέρας δραχμὰς 500. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ δικάσας Πρωτοδίκης κατ' οὐδὲν ἐσφαλε, μὴ ἐπιβαλὼν τὸν ἀνωτέρω ὅρκον, ἐπαυθέντα τὸ πρῶτον διὰ τῶν πρωτοδίκων προτάσεων ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τὴν ἐφεσίβλητον.

δι' ἐργασίαν παρασχεθεῖσαν κατὰ Κυριακὴν ἢ ἐκ τοῦ νόμου μὴ ἐργάσιμον ἑορτήν, δὲν ἔχει ἐφαρμογήν, ἀφ' ἧς ἴσχυσε, μόνον ἐπὶ τῶν διὰ πολλαπλῶν ἡμερομισθίων ἀμειβομένων ἐλευθέρων ἐργατῶν τοῦ Ο.Λ.Π., ἐν προκειμένῳ ὅμως ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἔχει ἐφαρμογήν, διότι τοιαύτη προσαύξησις (75%) ἐπεδικάσθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως μόνον διὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ἀπὸ τῆς 1.10.1951 καὶ ἐντεῦθεν, ὅτε ὁ ἐνάγων (ἐφεσίβλητος) ἠμείβετο μόνον διὰ μισθοῦ καὶ οὐχὶ δι' ἡμερομισθίου καὶ δὴ πολλαπλοῦ καὶ ἀπορριπτέος ὄθεν ὁ σχετικὸς λόγος ἐφέσεως ὅτι ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἐπιδικάσασα κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.2948)1954 προσαύξησιν 75% διὰ ἐργασίαν παρασχεθεῖσαν κατὰ τὰς Κυριακάς.

Οὐδαμόθεν ἐβεβαιώθη ὅτι κατὰ τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασιν ἐργασίας, γενομένην κατ' Ὀκτώβριον 1951, καθ' ἣν ὁ ἐνάγων προσελήφθη παρὰ τοῦ ἐναγομένου ὡς ὑπάλληλος (φύλαξ) ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν 900.000, ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ μηνιαίου τούτου μισθοῦ ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ ἐνάγων θὰ εἰργάζετο καὶ τὰς Κυριακὰς καὶ συνυπελογίσθη ἐν τῷ μισθῷ τούτῳ ἡ διὰ τὴν παρασχεθησομένην κατὰ Κυριακὰς ἐργασίαν ἀντιπαροχὴ καὶ ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς διὰ τῶν προτάσεων λόγος ἐφέσεως ὡς μὴ βάσιμος.

Μετὰ τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 3398)1955 νομοθετικὸν διάταγμα, δι' οὗ ἐν ἄρθρῳ 5 ὁρίζεται, ὅτι ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ Ο.Λ.Π. μονίμων ἢ ἐκτάκτων (ἐλευθέρων) ἐργατῶν φορτοεκφορτώσεως, ἀπορρέουσαι ἐκ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως αὐτῶν, γεννηθεῖσαι μέχρι 31.12.1951 κηρύσσονται παραγεγραμμέναι καὶ αἱ ἐκκρεμεῖς τυχὸν δίκαι καταργοῦνται, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξεδόθη μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος τελεσίδικος ἀπόφασις. Βάσει τῶν διατάξεων τούτων, αἵτινες προφανῶς ἀναφέρονται εἰς τὴν διὰ παραγραφῆς ἀπόσβεσιν ἐνοχικῶν κατὰ τοῦ Ο.Λ.Π. ἀξιώσεων καὶ τὴν ἐντεῦθεν κατάργησιν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξεδόθη τελεσίδικος ἀπόφασις ὁ ἐκκαλῶν Ο.Λ.Π. νομίμως προτείνει κατ' ἔφεσιν τὸ πρῶτον τὴν περὶ παραγραφῆς τῶν μέχρι τῆς 31.12.1951 γεγεννημένων ἐνδίκων ἀξιώσεων, διότι πρόκειται περὶ ἐνστάσεως ὀψιγενοῦς, ἤτοι γεννηθείσης μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως (*Ὀλκαν.—Δημ.* §§ 63, *Κεκελίδου* § 156 σελ. 7, Α.Π. 193)1955, Θέμ. ΜΔ΄ 276). Καὶ ναὶ μὲν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 776 ἐδαφ. 1 Πολ. Δικον. τὸ Ἐφετεῖον ἐξετάζει, ἐὰν τὸ κατώτερον δικαστήριον ἀπεφήνατο ὀρθῶς ἢ ὄχι καὶ πρὸς τοῦτο ἐφαρμόζει τοὺς καθ' ἣν ἐποχὴν ἀπηγγέλθη ἡ ἀπόφασις ἰσχύοντας νόμους, συνεπῶς ἐὰν μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐκκαλουμένης πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἐξεδόθη νεώτερος νόμος τροποποιῶν τὸν ὑπὸ ταύτης ἐφαρμοσθέντα νόμον, καὶ ἂν ἔτι ὁ νεώτερος οὗτος νόμος ἔχῃ ἀναδρομικὴν ἐνέργειαν, ἤτοι ἐπιβάλλῃ τὴν ἐφαρμογήν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγονότων ἢ σχέσεων καὶ τότε τὸ Ἐφετεῖον δὲν θὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νεώτερον νόμον, ἀλλὰ τὸν ἰσχύοντα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποφάσεως, οὐχὶ ὅμως ἐὰν ἡ ἀναδρομικότης τοῦ νέου νόμου ἐπεξετάθη ρητῶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν πρωτοδίκως ὁριστικῶς κριθέντων ὡς ἐν προκειμένῳ ὑπὸ τοῦ προδιαληφθέντος νομοθετικοῦ δ)τος, ὁπότε θὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νεώτερον νόμον (Α.Π. 39)1954, 37)1939, *Σὐκλ.—Παπαδ.* § 256 σ. 1, *Κιτσικοπούλου* πολ. δικ. σ. 659), ἤτοι ἐν προκειμένῳ τὸ ν.δ. 3398)1955, ἄρθρ. 5, ὅπερ ὅμως ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων μεμφεται ὡς ἀντιτιθέμενον εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ ἐφαρμοστέον, ἐφ' ᾧ καὶ ἐρευνητέα ἡ συνταγματικότης τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος.

Κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου ὁ νομοθέτης εἶναι παντοδύναμος ἐν τῷ νομοθετικῷ αὐτοῦ ἔργῳ, ρυθμίζων διὰ γενικῶν διατάξεων τὰ ἰδιωτικὰ δίκαια, δημιουργῶν καὶ καταλύων τοιαῦτα, καθορίζων τὸν τρόπον τῆς ἐνασκήσεως αὐτῶν, τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς προστασίας αὐτῶν εἰς δεδομένας περιστάσεις καὶ ψηφίζων νόμον μετ' ἀναδρομικῆς ἰσχύος, προσβάλλοντα κεκτημένα (ἐνοχικὰ) δικαιώματα, ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίστανται ὑπερτέρα, ἤτοι ἐκ τοῦ Συντάγματος, ἀπαγόρευσις, θέτουσα ὅρια εἰς τὴν δρᾶσιν του (Α. Π. 438)1932, Θέμ. ΜΔ'97, Α.Π. 136)1935 ΕΕΝ δ' 853, Ε. Λίγ. 27)1935 ΕΕΝ 6' 898, Ε.Π 61)1935 ΕΕΝ β' 766, *Σβώλος* ἐν Θέμ. ΜΔ' 476). Τοιαῦτα δὲ ἐκ τοῦ Συντάγματος ἀπαγορεύσεις ὑφίστανται: 1) Ὅταν διὰ τοῦ νομοθετήματος προσβάλληται ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος προστατευομένη ἰδιοκτησία, εἰς ἣν ὅμως δὲν περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐνοχικὰ δικαιώματα (Σ.Ε. 598)1953, 256)1932, Α.Π. 438)1932, περὶ ὧν πρόκειται ἐν προκειμένῳ), 2) ὅταν παραβιάζηται ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις 21, 22 27 καὶ 28 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος διατυπουμένη ἀρχὴ τῆς διακρίσεως τῶν λειτουργιῶν τῆς πολιτείας εἰς νομοθετικήν, ἐκτελεστικὴν καὶ δικαστικήν καὶ ἡ νομοθετικὴ ἀντιποιεῖται τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 82, 86, 87 καὶ 93 τοῦ Συντάγματος ἁρμοδιότητα τῆς δικαστικῆς, ἤτοι ὅταν παρενείρῃ ἑαυτὴν εἰς τὰ ἔργα ταύτης ἐπιλαμβανομένη τῆς λύσεως τῶν διαφορῶν, ἐφ' ἂν μόνη ἡ δικαστικὴ δικαιοῦται νὰ ἀποφαίνηται καὶ νὰ κηρύσσῃ ἀκύρους καὶ μηδέποτε λαβοῦσας ὑπαρξιν τὰς τετελεσμένας πράξεις αὐτῆς (Α.Π. 136)1935, 206)1947, 601)1952, 8)1954, 303)1955). Ἐν προκειμένῳ ὅμως ὁ νομοθέτης τοῦ ν. δ. 3398)1955 διὰ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως, δι' ἧς παραγράφονται αἱ ὡς ἄνω μέχρι 31.12.1951 γεννηθεῖσαι κατὰ τοῦ Ο.Λ.Π. ἀξιώσεις, καταργεῖ ὑφιστάμενα ἐνοχικὰ δικαιώματα ἄνευ ἀποζημιώσεως, καθ' ὃ ἔχει κατὰ τὰ προδιαληφθέντα ἐκ τοῦ Συντάγματος δικαίωμα καὶ δὲν παρενείρει ἑαυτὸν εἰς τὰ ἔργα τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, οὐδὲ καταργεῖ τετελεσμένας πράξεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον αἴρεται τὰ τελεσιδίκως ὑπ' αὐτῆς κριθέντα. Συνεπῶς ἡ ὡς ἄνω διάταξις δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὰς περὶ διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν διατάξεις τοῦ Συντάγματος, 3) ὅταν ἡ νομοθετουμένη διάταξις ἀντίκειται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος τῶν πολιτῶν, τὴν διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος θεσπισθεῖσαν, αἵτινες, κατὰ πάγιον ἤδη κρατήσασαν γνώμην, δὲν συνιστοῦν κατευθυντήριον διὰ τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν γραμμήν, ἀλλὰ συνταγματικὴν ἐπιταγήν, δεσμεύουσαν οὐ μόνον τὰ δικαστήρια ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ τὸν νομοθέτην, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἀπαγορεύει εἰς

αὐτὸν τὴν ἀνισον ρύθμισιν, ἐκεῖ ὅπου θὰ ἔδει νὰ ὑπάρχῃ ὁμοία μεταχείρισις (*Σβώλος* ἐν Θέμ. ΜΔ' 476, ἔνθα καὶ παραπομπαὶ εἰς ἀλλοδαπὴν βιβλιογραφίαν. *Σβώλου — Βλάχου*, Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος σελὶς 187, Α. Π. 658) 1954, 19)1955, 171)1955, 480)1955, Σ. Ε. 1400)1948, 667)1950, 300)1951, 1656) 1952). Τὴν ἀρχὴν ὅμως ταύτην τῆς ἰσότητος δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸ Σύνταγμα ὡς ἐμπόδιον πρὸς θέσπισιν διακρίσεων δεδικαιολογημένων ἐκ τῆς συνδρομῆς εἰδικῶν περιστάσεων ἢ λόγων γενικωτέρου συμφέροντος, δι' ὃ παρέχεται εἰς τὸν νομοθέτην εὐρεῖα εὐχέρεια, ὅπως ἐν ὄψει τῶν ἑκάστοτε κοινωνικῶν, οἰκονομικῶν, τοπικῶν καὶ ἄλλων συνθηκῶν πρὸς θέσπισιν ἐξαιρέσεων ἀπὸ γενικῶν κανόνων, διακρίσεων καὶ διαστολῶν κατὰ τὴν σύγχρονον περὶ δικαίου συνείδησιν, ἀρκεῖ ἡ εὐχέρεια αὕτη νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὰ ἄκρα ὅρια, πέραν τῶν ὁποίων ἡ ἀνισότης ἐμφανίζεται ἔκδηλος καὶ ἡ θέσπισις αὐθαίρετος (Α.Π. 480)1955, 19)1955, 658)1954, Σ.Ε. 2998)1953, Θέμ. ΞΕ' 280, Σ.Ε. 321)1948, 1511)1949, 924) 1951, 830)1950, 1656)1952).

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. δ. 3398)1955 θεσπίζεται παραγραφὴ τῶν μέχρι τῆς 31.12.1951 γεννηθεισῶν κατὰ τοῦ Ο.Λ.Π. ἀσκουύντος κατὰ παραχώρησιν δημοσίαν ἐξουσίαν, δν ὁ νόμος (Α.Ν. 1559)1950 κυρωθεὶς διὰ ν. 1630)1951) ἐξίσωσε πρὸς τὸ Δημόσιον, παρασχὼν διὰ ρητῆς διατάξεως πάντα τὰ προνόμια τούτου, ἀξιώσεων ἀπορρεουσῶν ἐκ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως οὐχὶ ὡρισμένου τινὸς ἀτόμου, ἀλλὰ κατηγορίας ἀτόμων (τῶν ἐργατῶν φορτοεκφορτώσεως). Εἰς τὴν θέσπισιν δὲ τοῦ κανόνος τούτου ἀποτελοῦντος ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος, καθ' ὃν αἱ κατὰ τοῦ Ο.Λ.Π. ἀξιώσεις ὑπόκεινται εἰς 5ετῆ παραγραφὴν καὶ διάκρισιν εἰς βάρος ὡρισμένης κατηγορίας ἐργατῶν προέβη ὁ νομοθέτης ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐνώπιον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 35 τοῦ Συντάγματος Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς συζητήσεων (ἐπίσημα πρακτικὰ 4.10.1955) ἐξ ἀποχρώντος λόγου, συνισταμένου εἰς τὸ ὅτι μέχρι τοῦ ἔτους 1951 ἐπεκράτησαν, ὡς ἐξετέθη κατὰ τὰς ὡς ἄνω συζητήσεις, «ἀνωμαλίαι» ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Ο.Λ.Π., αἵτινες ἔχουν καταστήσει ἀνίκανον τὸν Ο.Λ.Π. νὰ ἀμυνθῇ κατὰ τοιούτων ἀξιώσεων καὶ αἵτινες παρέχουσι προφανῶς βάσιμον ὑπόνοιαν, ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις αὗται τῶν ἐργατῶν φορτοεκφορτώσεως τοῦ Ο.Λ.Π. κατὰ κανόνα οὐσιαστικῶς εἶναι ἀβάσιμοι, ἐν ὄψει καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι μετὰ πάροδον τόσων ἐτῶν ἠγέρθησαν ἀξιώσεις περὶ αὐτῶν. Ὑπὸ τὰ περιστατικὰ ταῦτα συντρέχουν ἰδιαίτεραι συνθῆκαι δικαιολογοῦσαι, κατὰ τὴν σύγχρονον τοῦ δικαίου συνείδησιν, τὴν τοιαύτην θεσμοθέτησιν, ἥτις δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν ὡς ἄνω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος.

Κατὰ ταῦτα ὁ περὶ ἀντισυνταγματικότητος τοῦ ὡς εἴρηται νόμου ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσιβλήτου εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος, ὁ δὲ νόμος οὗτος ἐφαρμοστέος.

Ἀξιώσεις ἐν προκειμένῳ, καθ' ὧν δύναται νὰ προβληθῇ ἡ ἐκ τοῦ ν. δ. 3398)1955 παραγραφή, εἶναι αἱ μέχρι τῆς 1.10.1951 γεννηθεῖσαι ἐκ τῆς ἐργασιακῆς, ὡς εἴρηται, μεταξὺ τῶν διαδίκων σχέσεως, διότι μέχρι τότε ὁ ἐνάγων εἶχε προσληφθῇ ὡς ἐλεύθερος ἐργάτης φορτοεκφορτώσεων καὶ ἀπησχολεῖτο ὡς φύλαξ, ἀπὸ τῆς 1.10.1951 ὅμως ὁ ἐνάγων προσελήφθη οὐχὶ ὡς ἐργάτης φορτοεκφορτώσεων, αὐτὸς μόνον παραγράφονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὡς εἴρηται νόμου αἱ μέχρι τῆς 31.12.1951 κατὰ τοῦ Ο.Λ.Π. ὡς ἄνω ἀξιώσεις, ἀλλὰ ὡς ὑπάλληλος, ὡς ρητῶς ἀναφέρεται ἐν τῷ ἐγγράφῳ συμβάσει καὶ δὴ φύλαξ, αὐτὸς αἱ ἀξιώσεις δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν περὶ παραγραφῆς διάταξιν τοῦ προμνησθέντος νόμου. Συνεπῶς ἐκ τῶν ἐπιδικασθεισῶν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀξιώσεων μόνον ἡ ἀναγομένη εἰς τὴν ἐκ δραχ. 80 διαφορὰν διὰ τὸ ἐπὶ ἔλαττον καταβληθὲν δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1951 ὑπάγεται εἰς τὴν ὡς εἴρηται παραγραφὴν καὶ δέον, γινομένης δεκτῆς τῆς περὶ τούτου ἐνστάσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, νὰ μεταρρυθμισθῇ κατὰ τοῦτο ἡ ἐκκαλουμένη καὶ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ καὶ κατὰ τὸ κονδύλιον τοῦτο, ἀπορριφθῇ δὲ ἡ ἔνστασις τῆς παραγραφῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὰς λοιπὰς ἐπιδικασθείσας διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὡς ἄνω ἀξιώσεις τὰς γεννηθείσας ἐκ τῆς ἀπὸ 1.10.1951 συναφθείσης ἐργασιακῆς σχέσεως.

Ἐκ τῶν ἐπιδικασθέντων διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως κεφαλαίων τῆς ἀγωγῆς μόνον τὸ ἀναγόμενον εἰς τὸ δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1951 ἐπεδικάσθη βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750)1951 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, κατὰ τὸ κεφάλαιον ὅμως τοῦτο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐξαφανίζεται δι' ἄλλον λόγον, ἀμέσως ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, ἐφ' ᾧ παρέλκει πλέον ἡ ἔρευνα περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750)1951 ὡς ἄνω ἀποφάσεως καὶ ἐπὶ τοῦ Ο.Λ.Π., ἥτις ἄλλωστε ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τούτου δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ἀ. ν. 1559)1950, κυρωθέντος, διὰ τοῦ ν. 1630)1951 διὰ τὸν μέχρι 1.6. 1951 χρόνον, ὅτε ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ ὁ βάσει τοῦ ἀ. ν. 1559)1950 κανονισμὸς ἐργασίας ἐργατῶν λιμένος, ὁ κυρωθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 111)1941 ἀπὸ 31.5.1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίων Ἔργων.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΤΩΝ

ΑΡΜΟΔΙΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΣ ΕΚΔΙΚΑΣΙΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΤΩΝ

Παραπομπή τοῦ σχετικοῦ Νόμου εἰς τὸν Νόμον ΓΨΟΔ'

Ὁρισμοὶ ἄρθρου 3 § 4 Π.Δ. 4/9 Μαρτίου 1932 «περὶ ρυθμίσεως τῶν εἰς τοὺς λιμένας φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν». — Ἁρμόδιος μετὰ Ν. 1968/1944 πρὸς ἐκδίκασιν καὶ τῶν διαφορῶν φορτοεκφορτωτῶν ὁ Πρωτοδίκης.

Λύεται, τὸ πρῶτον ἤδη ἐπιληφθέντος τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ ζήτημα ποῖος ὁ ἁρμόδιος δικαστὴς διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐκ τοῦ νόμου περὶ ρυθμίσεως τῶν εἰς τοὺς λιμένας φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν διαφορῶν, θέμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλέκεται ὅσαι ἀμφισβητήσεις καὶ ἀντιθέσεις γνωμῶν ἐσημειώθησαν ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας (βλέπε ΕΕΔ 11, 84, ΕΕΔ 14,151, ΕΕΔ 11, 372).

Ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀναιροῦσα τὴν ὑπ' ἀριθ. 100/1955 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἠλείας, δεχθεῖσαν ἁρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἀποφαίνεται, ὅτι ἁρμόδιος δικαστὴς εἶναι ὁ κατὰ τὸν νόμον 1968/1954 ἁρμόδιος διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκης.

Ἐσημειώσαμεν ἤδη ἀπὸ τῆς πρώτης ἀνακινήσεως τοῦ ζητήματος (βλέπε ΕΕΔ 9, 1149) ὅσα ὑπὲρ τῆς γενομένης ἤδη δεκτῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπόψεως ἠδύναντο νὰ σημειωθοῦν.

Τὸ αὐτὸ ζήτημα καὶ ἡ αὐτὴ λύσις προκύπτει καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν.δ. 1254/1949 περὶ φορτοεκφορτωτῶν ξηρᾶς (ΕΕΔ 8, 1006), κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ὁποίου αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἐπιτροπῶν τίθενται ἐπ' ὄψιν τῶν ἁρμοδίων δικαστικῶν Ἀρχῶν, αἵτινες δικάζουσι κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, ἀκριβῶς δὲ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Νομοθέτης τοῦ νεωτέρου τοῦ ἄνω ν.δ. περὶ τῶν εἰς τοὺς λιμένας φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν νόμου 1254/1949, γνωρίζων ἤδη, ὅτι κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' ἐδίκαζον οἱ κατὰ τὸν νόμον 1968/1944 Πρωτοδίκαι, δὲν ἐνέμεινεν εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ προηγουμένου σχετικοῦ νόμου «ἁρμόδιαι δικαστικαὶ Ἀρχαὶ ἐν προκειμένῳ εἶναι οἱ Εἰρηνοδίκαι, δικάζοντες κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΓΨΟΔ'...» (διατύπωσις, ἡ ὁποία ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸ τότε ἰσχὺον δικονομικὸν καθεστώς), ἀλλ' ἐξεφράσθη ετίθενται ὑπ' ὄψιν τῶν ἁρμοδίων δικαστικῶν Ἀρχῶν, αἵτινες δικάζουσι κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΓΨΟΔ'...», χωρὶς νὰ ἀναφερθῇ εἰς τοὺς Εἰρηνοδίκας πλέον, ἀφοῦ κυρίως εἶχεν ἀφαιρεθῇ αὐτῶν ἡ ἁρμοδιότης πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν μετὰ τὸν νόμον 1968/1944.

Ἀρείου Πάγου 171/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανὴς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βαρσάμου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Βασιλακόπουλος, Γ. Διαμόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 4 τοῦ ἀπὸ 4/9 Μαρτίου 1932 π. δ. «περὶ ρυθμίσεως τῶν εἰς τοὺς λιμένας φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν», δι' οὗ ἐκωδικοποιήθησαν αἱ διατάξεις τῶν νόμων 3459)1928 καὶ 5167)1931, πᾶσα διαφορά, προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Φορτοεκφορτώσεων ἑκάστου λιμένος ἐκδιδομένων κανονισμῶν καὶ τιμολογίων, εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ οἰκείου Εἰρηνοδίκου, δικάζοντος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως. Ἡ περὶ ἧς πρόκειται διάταξις, θεσπισθεῖσα καθ' ὃν χρόνον αἱ ἐργατικαὶ διαφοραὶ ἐν γένει ὑπήγοντο εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἧς ὡς ἄνω παραπομπὴ ἐγένετο εἰς τὸν νόμον ΓΨΟΔ', ὡς οὗτος θέλει ἑκάστοτε ἰσχύσει, τροποποιούμενος διὰ μεταγενεστέρων νόμων καὶ δὴ οὐ μόνον ὡς πρὸς τὴν τηρητέαν διαδικασίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν καθ' ὕλην ἁρμοδιότητα τοῦ δικάζοντος. Ἐφ' ὅσον δὲ διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ νόμου 1968)1944, ἀντικαταστήσαντος τελικῶς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', αἱ μεταξὺ μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφοραὶ ἐκ σχέσεως ἐργασίας δικάζονται ὑπὸ Πρωτοδίκου, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ κατοικία τοῦ ἐναγομένου ἢ ἐν ᾗ παρεσχέθησαν ἢ ἔδει νὰ παρασχεθῶσιν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ μισθωτοῦ, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ ἐνώπιον τοῦ ὑπὸ τὰς αὐτὰς διακρίσεις ἁρμοδίου Εἰρηνοδίκου, ἐὰν οὗτος ἐδρεύῃ ἐκτὸς τῆς ἕδρας τοῦ Πρωτοδικείου, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἐν λόγῳ νόμου ἔπαυσεν ἡ ἁρμοδιότης τοῦ Εἰρηνοδίκου, τοῦ ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ Πρωτοδικείου ἐδρεύοντος, πρὸς ἐκδίκασιν ἐργατικῶν διαφορῶν. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀπορρίψαν τὴν προβληθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἔνστασιν περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ ἐν τῇ ἕδρᾳ αὐτοῦ Εἰρηνοδίκου Πύργου, ὅπως δικάσῃ κατὰ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' καὶ ἀποφηνάμενον περαιτέρω δι' ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως δεκτὴν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐσφαλμένως ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἁρμόδιον καὶ ἀναιρετέαν ἐκ τούτου κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, προκειμένης ἀναρμοδιότητος καθ' ὕλην, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 4 Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τοὺς περὶ τούτου βασίμους λόγους ἀναιρέσεως πρῶτον τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ πρῶτον τοῦ προσθέτου δικογράφου.

Ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν ἐκτεθέντα λόγον εἶναι παραπεμπτέα ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον κατὰ τὸ ἄρθρον 831 Πολ. Δικονομίας.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Κατάταξις είς κλάσεις των μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν:

Ἀνακοινοῦμεν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθ. 92)10.3.1956 ἐγκύκλιον διαταγήν μας, περὶ τοῦ ὡς ἄνω ἀντικειμένου, λόγῳ ἐσφαλμένης ἐκτυπώσεως ταύτης ἀπὸ τὴν σελίδα 2 καὶ ἑξῆς.

Ἡ ὡς ἄνω ἐγκύκλιος εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τοὺς συνημμένους αὐτῇ πίνακας νὰ θεωρηθῇ ὡς οὐδέποτε ἐκδεθεῖσα καὶ νὰ καταστραφῇ.

Ἀπόφασις (336)

Τὸ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁποίου ἐτέθη τὸ θέμα τῆς καταπάξεως εἰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν διὰ τὸ ἔτος 1956, ἔχον ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς ἀπὸ 20.12.1955 (Συν. 74) καὶ 23.12.1955 (Συν. 75) ἀποφάσεις αὐτοῦ περὶ συστάσεως Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ὡς ἄνω θέματος.

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 699) Φεβρουαρίου 1956 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῆς Διευθύνσεως Ἐσόδων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτίθενται αἱ ληφθεῖσαι ὑπὸ τῆς συσταθείσης ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς ἀποφάσεις.

3) Προφορικὴν εἰσήγησιν τοῦ μέλους αὐτοῦ κ. Μπαρλᾶ.

4) Τὰς ἐπὶ τοῦ θέματος ἀπόψεις τῶν μελῶν αὐτοῦ.

Ἀποφασίζει ὁμοφώνως

ἐγκρίνει τὴν κατάταξιν εἰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων διὰ τὸ ἔτος 1956 τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν, ὡς κάτωθι:

ΠΙΝΑΞ

ἐμφαίνων τὴν κατάταξιν εἰς κλάσεις τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν

ΟΜΑΔΕΣ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ Κατηγορίαι Μισθωτῶν	Ἀθῆναι	Πειραιεύς, Θεσσαλονίκη — Πάτραι — Βόλος	Λοιπὰ περίχωρα Κέρκυρα Σύρος	Λοιπὰ Ὑπαίθρια καὶ Παράκτια
Α'. Γαλακτοπωλεῖα - Ζαχαροπλαστεῖα - Καφενεῖα - Καφεγαλακτοπωλεῖα - Καφεζαχαροπλαστεῖα, Μικρὰ Καταστήματα Γαλακτοχορτοφαγίας				
1ον) Β' — Γ' — Δ' Κατηγορίας, ὡς καὶ ἁπασῶν τῶν κατηγοριῶν, οἰνομαγειρεῖαι, οἰνοστιατόρια, οἰνοπωλεῖα, ποτοπωλεῖα, κυλικεῖα.				
Σερβιτόροι	37	37	30	30
2ον) Α' κατηγορίας				
Σερβιτόροι	42	42	30	30
3ον) Πολυτελείας καὶ ὑπερπολυτελείας				
Σερβιτόροι	48	46	42	37
Β'. Ἑστιατόρια - Ζυθεστιατόρια - Μπὰρ Ἐξοχικὰ Κέντρα				
1ον) Β' — Γ' — Δ' Κατηγορίας καὶ Καφωδεῖα				
Σερβιτόροι	47	42	37	30
Βοηθοὶ (19 ἐτῶν & ἄνω)	22	22	15	15
2ον) Α' Κατηγορίας & Πολυτελείας Κοσμικαὶ Ταβέρναι καὶ Κέντρα Διασκεδάσεως Α' καὶ Β' Κατηγορίας				
Ἀρχισερβιτόροι	80	80	45	45
Σερβιτόροι	55	50	37	30
Βοηθοὶ (19 ἐτῶν καὶ ἄνω)	25	22	22	15
3ον) Ἑστιατόρια, Ζυθεστιατόρια, Μπάρ, ὑπερπολυτελείας, Κοσμικαὶ Ταβέρναι καὶ Κέντρα Διασκεδάσεως Πολυτελείας				
Ἀρχισερβιτόροι	100	70	45	45
Σερβιτόροι	65	60	37	37
Βοηθοὶ (19 ἐτῶν καὶ ἄνω)	30	25	22	22
Γ'. Νοσοκομεῖα - Κλινικαί				
Νοσοκόμοι ἄνδρες	37	37	32	32
» γυναῖκες	32	32	32	32
Βοηθοὶ νοσοκόμοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες	37	37	22	22
Πλύντριαι καὶ καθαρίστριαι	32	32	22	22
Δ'. Ὁδηγοὶ Αὐτοκινήτων				
Κατ' ἐναλλαγὴν	50	45	37	32
Ἄνευ ἐναλλαγῆς	60	60	45	37
Ὁδηγοὶ φορτοταξὶ	45			
Ε'. Κουρεῖα - Κομμωτήρια				
1ον) Κομμωτήρια Α' Κατηγορίας				
Κομμωταὶ	60	50	37	37
Μανικιουρίστριαι	40	32	32	32
Βοηθοὶ (19 ἐτῶν καὶ ἄνω)	27	27	22	17
2ον) Κομμωτήρια Β' Κατηγορίας				
Κομμωταὶ	50	45	37	32
Μανικιουρίστριαι	37	32	27	27
Βοηθοὶ (19 ἐτῶν καὶ ἄνω)	22	22	22	17
3ον) Κουρεῖα καὶ Μικτὰ Κουρεῖα — Κομμωτήρια Α' Κατηγορίας				
Κομμωταὶ	50	45	37	37
Κουρεῖς	45	45	37	32
Μανικιουρίστριαι	37	32	32	27
Βοηθοὶ (19 ἐτῶν καὶ ἄνω)	22	22	22	17

4ον) Κουρεία καί Μικτά Κουρεία — Κομμωτήρια Β' — Γ' Κατηγορίας

Κομμωτοί	45	37	37	32
Κουρείς	37	37	32	27
Μανικιουρίστριαι	32	32	27	22
Βοηθοί (19 ἐτῶν καί ἄνω)	22	22	17	17

ΣΤ'. Πλανιέ

Παραγωγοί ἀμειβόμενοι διά ποσοστῶν	60	60	45	45
Εἰσπράκτορες, Μεσάζοντες Σίγγερ καί λοιπῶν ἐπιχειρήσεων ἀμειβόμενοι διά ποσοστῶν	60	45	37	37
Ἀντιπρόσωποι, Διευθυνταί, Διαχειρισταί Σίγγερ ἀμειβόμενοι διά ποσοστῶν καί μισθοῦ	70			

Η'. Κλινάμαξαι - Αὐτοκινητάμαξαι - Ἁμαξοστοιχίαι Σ.Ε.Κ.—Σ.Π.Α.Π.

Σερβιτόροι ἄνδρες	50	50	37	37
» γυναῖκες	37	37	27	27
Βοηθοί	22	22	22	22

Θ'. Καρραγωγεῖα - Ἁμαξοκαρραγωγεῖα

Καρραγωγεῖα Δήμων	37	37	37	32
Λοιποί καρραγωγεῖα	45	37	37	37

Ι'. Σιδηρόδρομοι

Ἀχθοφόροι Σταθμῶν	50	37	37	32

ΙΑ'. Λουτρά

Ὑπάλληλοι θαλασσίων λουτρῶν, ἄνδρες	37	37	37	32
» γυναῖκες	37	32	32	32
Ὑπάλληλοι λουτρῶν πολυτελείας, ἄνδρες	45	37	37	37
» γυναῖκες	45	37	32	32
Ὑπάλληλοι λουτρῶν κοινῶν, ἄνδρες	37	37	37	32
» γυναῖκες	37	32	32	32
Ὑπάλληλοι λουτρῶν καθ' γεν., ἄνδρες	37			
» γυναῖκες	32			

ΙΒ'. Σκοπευτήρια

Ἄνδρες	37	37	32	32
Γυναῖκες	32	32	27	27

ΙΓ'. Οἶκοι Ἀνοχῆς

Διευθύντρια — Ὑποδιευθύντρια	70	60	50	45
Καθαρισταί - θυρωροί ἄνδρες	45	37	32	22
» γυναῖκες	32	32	22	22

ΙΔ'. Στιλβωτήρια

Στιλβωταί	37	37	27	27
Θαφεῖς	45	37	32	32

ΙΕ'. Ἑταιρεία Διαχειρίσεως Ὑπεγγύων Προσόδων

Βοηθοί, διαχειριταί Μονοπωλιακῶν εἰδῶν	50	45	37	37

ΙΣΤ'. Νεωκόροι

1ον) Προϋπολογισμός 75.001 καί ἄνω

Νεωκόροι	45	37	32	32
Καθαρίστριαι	27	22	17	17

2ον) Προϋπολογισμός 50.001 — 75.000

Νεωκόροι	37	32	27	27
Καθαρίστριαι	27	22	17	17

3ον) Προϋπολογισμός 25.001 — 50.000

Νεωκόροι	32	27	22	22
Καθαρίστριαι	22	17	17	17

4ον) Προϋπολογισμός κάτω τῶν 25.000

Νεωκόροι	22	17	17	17
Καθαρίστριαι	22	17	17	17

5ον) Μή ἐνοριακοί ναοί, παρεκκλήσια ἤ ἐνοριακοί ναοί ἄνευ προϋπολογισμοῦ

Νεωκόροι	17	17	17	17
Καθαρίστριαι	17	17	17	17

6ον) Νεκροταφεῖα

Νεωκόροι	37	32	27	22
Καθαρίστριαι	27	22	17	17

ΙΖ'. Κινηματογράφοι - Θέατρα

1ον) Κινηματογράφοι α' προβολῆς καί Μπάρ ἐντός αὐτῶν

Ταξιθέται	50	32
Σερβιτόροι	32	27

2ον) Κινηματογράφοι β' προβολῆς — Θερινοί κινηματογράφοι γενικῶς — Βαριετέ, Θέατρα σύνοικιακά, Μπάρ ἐντός αὐτῶν

Ταξιθέται	32	32	22	22
Σερβιτόροι	27	27	22	22

3ον) Θέατρα — Μπάρ ἐντός αὐτῶν

Ταξιθέται	50	37	32	22
Σερβιτόροι	32	32	22	22

ΙΗ'. Καμπαρέ - Βαριετέ

1ον) Πολυτελείας

Μαίτρ	120	80
Ἀρτίσται	80	60
Ἱματιοφύλακες	37	37
Καθαρίστριαι	32	32
Θυρωροί	37	37
Σερβιτόροι	80	50
Διερμηνεῖς	50	37
Βοηθοί (19 ἐτῶν καί ἄνω)	32	27

2ον) Λαϊκά

Μαίτρ	60	60	45	37
Ἀρτίσται	50	45	37	32
Ἱματιοφύλακες	32	32	22	22
Καθαρίστριαι	32	32	22	22
Θυρωροί	37	37	32	32
Σερβιτόροι	50	45	37	37
Διερμηνεῖς	37	37	32	32
Βοηθοί (19 ἐτῶν καί ἄνω)	27	27	22	17

Βοηθοί καί γενικῶς πρόσωπα μέχρι 18 ἐτῶν συμπεπληρωμένων: ¼ ἡμερομισθίου 30 ἤ 25 δρχ. (ἄρθρον 30 ν. δ. 2698)1953)

ΙΘ'. Χοροδιδασκαλεῖα καὶ Μπὰρ ἐντὸς αὐτῶν

	Ι	ΙΙ	ΙΙΙ	ΙV
Χοροδιδάσκαλοι	45	37	32	32
Ἐκπαιδευταί, ἄνδρες	37	37	32	32
» γυναῖκες	37	32	32	32
Ἰματιοφύλακες — Καθαρίστριαι	32	32	22	22
Σερβιτόροι	37	32	32	27
Βοηθοί (19 ἐτῶν καὶ ἄνω)	27	22	22	17

Κ'. Μουσικοί

Μουσικοὶ ἀμειβόμενοι διὰ μισθοῦ καὶ φιλοδωρημάτων	80	50	37	37
Μουσικοὶ ἀμειβόμενοι διὰ φιλοδωρημάτων	60	37	32	27

ΚΑ'. Ἀμμοχάλικα

Ἐργάται θαλάσσης		42	42	42
Ἐργάται ξηρᾶς		42	42	42

ΚΒ'. Φωτοκινηματογράφοι

Φωτογράφοι ἐργαζόμενοι διὰ λογαριασμὸν φωτογραφείου	45	42	37	37

ΚΓ'. Τοιχοκολληταὶ μέλη Συνεργατικῆς

37

ΚΔ'. Διανομεῖς παστεριωμένου γάλακτος καὶ πάγου

Διανομεῖς γάλακτος	45	37
Διανομεῖς πάγου	45	37

ΚΕ'. Ἀλιεργάται

	45	37	37

Βοηθοὶ καὶ γενικῶς πρόσωπα μέχρι 18 ἐτῶν συμπληρωμένων εἰς οἱανδήποτε κατηγορίαν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐργασιῶν καὶ ἂν ἀπασχολοῦνται : ¼ τεμαχιστοῦ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἢ ἐργατρίας (ἄρθρον 30 ν. δ. 2698)1953).

Ἀποτίμησις τῶν εἰς εἶδος παροχῶν

Ἓν γεῦμα ἡμερησίως	6	5	4	4
Πλήρης τροφὴ	10	8	7	6
Κατοικία	50	50	50	50
Τροφὴ καὶ κατοικία	300	250	225	220

(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 9²/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).

Σχετικῶς παρέχομεν ὑμῖν τὰς κάτωθι πληροφορίας:

1) Ἡ κοινοποιουμένη ἀπόφασις θέλει ἰσχύσει διὰ μισθολογικὰς περιόδους ἀπὸ 1 Μαρτίου 1956 κ. ἐ., συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ 348)24.2.1956 ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Δ. Σ. Κατὰ συνέπειαν αἱ μέχρις 29.2.1956 εἰσφοραὶ θέλουν ὑπολογισθῆ βάσει τῶν ὁριζομένων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 182)1954 (*) ἐγκυκλίου διαταγῆς μας.

2) Ἡ ἀποτίμησις τῆς εἰς εἶδος παρεχομένης τροφῆς καὶ κατοικίας παρέμεινεν ἡ αὐτὴ καὶ διὰ τὸ 1956.

(*) Ε.Ε.Δ. 13,882

3) Εἰς τὴν κοινοποιουμένην ἀπόφασιν δὲν ἐπαναλαμβάνεται ἡ διάταξις τῶν παλαιοτέρων ὁμοίων ἀποφάσεων περὶ κατατάξεως εἰς ἀνωτέραν κλάσιν, ὁσάκις μισθωτός τις ἐκ τῶν περὶ ὧν πρόκειται κατηγοριῶν λαμβάνει ἀποδοχάς, ὧν τὸ ποσὸν ὑπερβαίνει τὸ δι' αὐτὸν καθαρισθὲν τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον. Τὸ ζήτημα τοῦτο θέλει ρυθμισθῆ διὰ νεωτέρας ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ., ἀφοῦ προηγουμένως ἐρωτηθῆ σχετικῶς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Ἱδρύματος.

Τῆς παρούσης δέον ὅπως λάβωσι γνῶσιν δι' ἀνακοινώσεως ὑμῶν πᾶσαι αἱ ἐνδιαφερόμεναι ἐργοδοτικαὶ καὶ ἐργατικαὶ ὀργανώσεις. ***(Ἐγκ. ὑπ' ἀριθ. 82/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).***

Ἑρμηνεία τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 657, 658 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. (Ἀνυπαίτιον κώλυμα παροχῆς ἐργασίας καὶ δικαίωμα μισθοῦ) :

Ἐξ ἀφορμῆς ὑποβληθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12813/28.11.1955 ἐγγράφου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ὑπ/τος ἐρωτήματος, ἐὰν ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ὑποχρεωτικὴ καταβολὴ τῆς ἀντιμισθίας εἰς τὸν ἀσθενήσαντα μισθωτόν του, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 657 καὶ 658 Α.Κ., χωρῇ ἅπαξ μόνον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασιακῆς μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐργοδότου σχέσεως ἢ τοὐναντίον ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται ταύτης δι' ἑκάστην περίπτωσιν ἀποχῆς του ἀπὸ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας, κοινοποιοῦμεν ὑμῖν κατωτέρω ὡς ἔχει, ἵνα λάβητε γνῶσιν, τὴν ὑπ' ἀριθ. 42/332/20.2.1956 γνωμάτευσιν τῆς Διευθύνσεως Νομικῆς Ὑπηρεσίας, πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς ὁποίας συμφωνοῦμεν.

Δὲν παραλείπομεν νὰ σημειώσωμεν, ὅτι, ὡς εἰκός, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ § 2 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου 1846/1951 ὁριζόμενα καὶ τὰς παρασχεθείσας ὑμῖν ὁδηγίας διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 39450/7261/3.12.1951 καὶ 20163/3578/30.1.1952 διαταγῶν (Δελτίον Ι.Κ.Α. Β' 398) τὰ ἀσφαλιζόμενα παρ' ἡμῖν πρόσωπα θέλουν συνεχίσει τοιαύτην ἀσφάλισίν των ἐν περιπτώσει ἀποχῆς των ἀπὸ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας, οὐ μόνον δι' ὃν χρόνον, βάσει τῶν ὡς ἄνω διατάξεων τοῦ Α.Κ., καταβάλλονται αὐτοῖς ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου αἱ ἀποδοχαί των, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκεῖνον, καθ' ὃν ὁ ἐργοδότης ἐξακολουθεῖ αὐτοβούλως καταβάλλων εἰς τοὺς μισθωτούς αὐτοῦ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὰς ἀποδοχάς του, ἐφ' ὅσον ὅμως πράγματι καὶ οὐχὶ εἰκονικῶς συνεχίζεται ἡ σχέσις ἐργασίας, τόσον δὲ κατὰ τὴν πρώτην, ὅσον καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς περιπτώσεις ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ. ***(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 88/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).***

Ἀριθ. πρωτ. 42/332

Πρὸς

Τὸν Κλάδον Διοικ. Ὑπηρεσιῶν
Δ/νσιν Ὑπαγωγῆς εἰς τὴν Ἀσφάλισιν
Τμῆμα Ὑπαγωγῆς εἰς τὴν Ἀσφάλισιν

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 95573/828/31.12.1955 ὑμετέρου ἐγγράφου ὑποβαλλομένου ἐρωτήματος σᾶς γνωρίζομεν, ὅτι, κατὰ τὰ χρατήσαντα, ἔχοντα ὡς ἐπιχείρημα δηλώσεις τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ κατὰ τὴν ἐν τῇ Γερουσίᾳ ἐπιψήφισιν ἀναλόγου τροποποιητικῆς διατάξεως

τοῦ ν. 2112/1920, ὁ ἐκμισθωτὴς ἅπαξ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας δικαιοῦται τῶν εὐεργετημάτων ἐκ τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658 τοῦ Α.Κ. Ἡ πλέον ἐπιβαλλομένη ἐπὶ τοῦ θέματος φύσις θὰ ἦτο ἡ ἄποψις τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως κατὰ πᾶν διακεκριμένον κώλυμα, ὅμως ἡ ἄποψις αὕτη δὲν ἐκράτησε (*).

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
Δ. Μαλαγαρδῆς

Ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας καὶ τῆς προστασίας τοῦ ν. 2054/1952 περὶ ἐπιδοτήσεως στρατευομένων μισθωτῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων Σιδηροδρομικῶν Δικτύων:

Κοινοποιοῦμεν ὑμῖν κατωτέρω ὡς ἔχει, ἵνα λάβητε γνῶσιν, τὸ ὑπ' ἀριθ. 2045/29.2.1956 ἔγγραφον τοῦ Ο.Α.Α.Α., δι' οὗ γνωστοποιεῖται ἡμῖν ἀπόφασις τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἑρμηνείαν τῆς διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ ν.δ. 3395/1955, τὸ ἐφ' οὗ ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἐν λόγῳ ν.δ. προσωπικὸν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, ὅπερ εἰδικώτερον καθορίζεται ἐν τῷ ὡς ἄνω κοινοποιουμένῳ ἐγγράφῳ τοῦ Ο.Α.Α.Α. (βλέπε σχετικῶς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 312/1955 ἐγκύκλιον διαταγήν μας), ἐξαιρεῖται ἀπὸ 1.8.1955 τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας, ὡς καὶ τῆς προστασίας τοῦ ν. 2054/1952 ὑπὲρ τῶν στρατευομένων μισθωτῶν. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 97/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

Ἐπὶ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων Σιδηροδρομικῶν Δικτύων μετὰ τὸ ν.δ. 3395/1955.

Ὀργανισμὸς Ἀπασχολήσεως
καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας
Ἀριθ. πρωτ. 2045

Πρὸς τὴν Διοίκησιν τοῦ Ι.Κ.Α.
Κλάδον Ἀσφαλίσεως
Δ/σιν Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν

Ἀναφερόμενοι εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 87025/664/16.11.1956 ὑμέτερον ἔγγραφον, ἀφορῶν τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων Σιδηροδρομικῶν Δικτύων μετὰ τὸ ν.δ. 3395/1955, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσωμεν, ὅτι τὸ ἡμέτερον Δ. Συμβούλιον κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 2.2.1956, λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 675/1955 σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Α.Π.(**), ἀπεφήνατο ὅτι διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 34 § 2 τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. περὶ συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων «περὶ ἀπαλλαγῆς ταύτων ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς πάσης εἰσφορᾶς ὑπὲρ οἱουδήποτε Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ κλπ.» θεσπίζεται ταυτοχρόνως ἐξαίρεσις τοῦ περὶ οὗ τὸ ἐν λόγῳ ν.δ. προσωπικοῦ ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας, ὡς καὶ τῆς προστασίας τοῦ ν. 2054/1952 ὑπὲρ τῶν στρατευομένων μισθωτῶν. Ἡ ἐξαίρεσις αὕτη, ἥτις ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω ν. δ., ἤτοι ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου 1955, ἀφορᾷ βεβαίως μόνον τὸ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ὡς ἄνω ν. δ. 3395/1955 διεπόμενον προσωπικόν, ἤτοι τοὺς ἀνήκοντας α) εἰς τὸ μόνιμον, ἔκτακτον ἢ ἐπὶ συμβάσει προσωπικὸν (ὑπάλληλοι, τεχνῖται ἢ ἐργάται), ἐφ' ὅσον κατέχουν θέσιν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ δικτύου, εἰς ὃ ὑπηρετοῦν, β) εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σιδηροδρομικῶν Δικτύων καὶ γ) εἰς τὸ ἐξ Ἑλλήνων πολιτῶν προσωπικὸν τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοθαλάμων, ὅπερ ἐργάζεται ἐν Ἑλλάδι.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν, ὅπως παράσχητε σχετικὰς ὁδηγίας εἰς τὰς ὑφ' ὑμᾶς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας. Σχετικῶς προσθέτομεν ὅτι πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἐργοδότας τῶν τυχὸν καταβληθεισῶν ὑπ' αὐτῶν εἰσφορῶν ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1955 καὶ ἐφεξῆς δέον νὰ παρακρατηθοῦν τὰ ποσά, ἅτινα βάσει τούτων ἔχουν καταβληθῆ δι' ἐπιδόματα ἀνεργίας καὶ στρατεύσεως.

Ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ Α.Ν. 1846/1951:

Ἐπὶ τοῦ τεθέντος καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ζητήματος, ἂν ἡ διάταξις τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 περὶ μειώσεως τῶν πραγματοποιουμένων ὑπὸ τῶν ὑπερηλίκων ἠσφαλισμένων ἡμερῶν ἐργασίας ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἢ ὄχι διὰ τὸν κατὰ τὴν § 1, στοιχ. β', τοῦ ἄρθρ. 29 ταῦτοῦ νόμου ὑπολογισμὸν τῶν προσαυξήσεων πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ βασικοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ὡς καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ βασικοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως χορηγουμένων ἑκάστοτε αὐξήσεων, ἡ παρ' ἡμῖν Ἐπιτροπὴ Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν, κρίνασα ἐπὶ συγκεκριμένης περιπτώσεως, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 53/συν. 5η/24.1.1956 ἀποφάσεώς της, ἐπικυρωθείσης κατὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ Δ.Σ., ἐδέχθη, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ τὴν § 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου χρονικῶν προϋποθέσεων, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ βασικοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ αὐξήσεων.

Ἀποδεχόμενοι τὴν ἑρμηνείαν ταύτην τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν ὡς πλέον σύμφωνον πρὸς τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ γράμμα, τῆς ἑρμηνευομένης διατάξεως τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, παραγγέλλομεν ὑμῖν τὴν συμμόρφωσιν πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς παρούσης.

Αἱ μέχρι λήψεως τῆς παρούσης ἀντιμετωπισθεῖσαι περιπτώσεις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δυσμενεστέρας διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους ἑρμηνείας δέον νὰ ἀναθεωρῶνται τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 98/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

Κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν ἐργατῶν οἰκοδόμων μελῶν Συνεταιρισμῶν:

Ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 294/1955 ἡ-

(*) *Σημ. Ε.Ε.Δ.* Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι δὲν εἶναι κρατήσασα ἡ ἄποψις ὅτι ὁ ἐκμισθωτὴς ἅπαξ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας δικαιοῦται τοῦ εὐεργετήματος ἐκ τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658 τοῦ Α.Κ. (Βλ. σχετικῶς ΕΕΔ 13, 1048, ἔνθα σύνοψις γνωμῶν θεωρίας καὶ πράξεως, *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχ., Εἰδικόν, τόμος Β' ὑπ' ἄρθρα 657, 658, ἔτι δὲ νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 15, 137.

(**) ΕΕΔ 15 σελ. 42.

μετέρων ἐγκύκλιον κοινοποιοῦμεν ἡμῖν κατωτέρω τὴν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10/14.3.1956 συνεδρίασιν Κ.Δ. τοῦ Ἱδρύματος ληφθεῖσαν ἀπόφασιν αὐτῆς περὶ κατατάξεως εἰς κλάσεις καὶ καθορισμοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως τῶν ἐν περιλήψει μισθωτῶν, διὰ τὰ καθ' ὑμᾶς. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 98/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

Συνεδρίασις 10/14.3.1956

Ἀ π ό φ α σ ι ς

Ἡ Ε.Δ. τοῦ Ι.Κ.Α. λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπ' ἀριθ. 16530/994/10.3.1956 εἰσήγησιν τῆς Διευθύνσεως Ἐσόδων περὶ κατατάξεως εἰς κλάσεις τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς καὶ τεχνικὰς ἐργασίας μισθωτῶν μελῶν συνεταιρισμῶν.

Ἀ π ο φ α σ ί ζ ε ι ὁ μ ο φ ώ ν ω ς

Ὅπως οἱ μισθωτοὶ τῶν ὡς ἄνω κατηγοριῶν πάσης τῆς χώρας διὰ τὸ ἔτος 1956 καταταγῶσιν εἰς κλάσεις καὶ ὁρισθῇ περίοδος ἀπασχολήσεως αὐτῶν, ὡς καὶ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐργασίας καθ' ἑβδομάδα ὡς ἀκολούθως:

Α'. Κατάταξις εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις: 1. Τεχνῖται γενικῶς ἡμερομ. δρχ. 70 ἀσφαλ. κλάσις Χ.

2. Ἐργάται γενικῶς ἡμερομ. δρχ. 50 ἀσφαλ. κλάσις VIII.

3. Μαθητευόμενοι καὶ βοηθοὶ γενικῶς ἡμερομ. δρχ. 10 ἀσφαλ. κλάσις VII.

Β'. Περίοδος ἀπασχολήσεως: Ἐννεάμηνος, ἀρχομένη τὴν 1ην Μαρτίου καὶ λήγουσα τὴν 30ὴν Νοεμβρίου.

Γ'. Ἡμέραι ἐργασίας: 3 ἑβδομαδιαίως.

Ὁδηγίαι τινὲς ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως προσώπων ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας:

Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 65469/29.8.1955 ἡμετέρας Δ/γῆς καὶ κατόπιν τῶν εἰς ἐκτέλεσιν ταύτης ὑποβληθεισῶν ἡμῖν ἀναφορῶν παρὰ τῶν Ὑποκαταστημάτων μας, δι' ὧν διατυποῦνται παρατηρήσεις καὶ ὑποβάλλονται σχετικαὶ ὑποδείξεις ἐπὶ τῆς εὐστοχωτέρας ἐφαρμογῆς τοῦ ἐσχάτως τεθέντος ἐν ἰσχύϊ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως τῶν εἰς οἰκοδομικὰς καὶ ἐν γένει τεχνικὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένων μισθωτῶν», γνωρίζομεν ὑμῖν τὰ κάτωθι.

Καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὰ θέματα ἐκεῖνα, ἡ ρύθμισις τῶν ὁποίων ἠρτῆτο ἐκ τῆς προηγουμένης τροποποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ, γίνονται πάσαι αἱ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖαι ἐνέργειαι, θέλουσι δ' ἐν καιρῷ παρασχεθῇ εἰς ὑμᾶς αἱ σχετικαὶ ὁδηγίαι.

Τοιαῦτα θέματα εἶναι ὁ δι' ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος καὶ οὐχὶ τῆς Τ.Δ.Ε. καθορισμὸς τοῦ τμήματος τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου τοῦ ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὴν δαπάνην δι' ἀμοιβὴν τῶν μισθωτῶν, ἐφ' οὗ ὑπολογίζονται αἱ καταβλητέαι εἰσφοραί, ὁ καθορισμὸς καὶ ἑτέρων κατηγοριῶν ἔργων, πλὴν τῶν ἐν ἄρθρῳ 3 § 2 τοιούτων, δι' ὧν ὁ ὑπολογισμὸς τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν γίνεται βάσει σταθεροῦ καὶ ἐνιαίου συντελεστοῦ καὶ τινα ἄλλα.

Ὡς πρὸς τὰ ἕτερα θιγόμενα εἰς τὰς ὡς ἄνω ὑποβληθείσας ἡμῖν ἀναφορὰς θέματα παρεχομεν εἰς ὑμᾶς τὰς κατωτέρω ὁδηγίας:

Ἐπὶ τοῦ Κεφαλαίου Α' τοῦ Κανονισμοῦ

1. Παρετηρήθη ὅτι εἰς πλείστας περιπτώσεις μικροοικοδομικῶν ἰδίᾳ ἐργασιῶν οἱ ἰδιοκτῆται χρησιμοποιοῦσι, εἴτε τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἐργασίαν, εἴτε καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας των ἢ ἄλλων προσώπων μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν.

Εἰς τὰς ἐν λόγῳ περιπτώσεις ἡ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν θὰ ρυθμίζηται ὡς κάτωθι, συμφώνως πρὸς τὴν ἀπὸ 24.2.1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 12 συνεδρίασιν αὐτοῦ.

Προκειμένου περὶ οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένων (ἀνέγερσις ἐργοστασίων, ἀποθηκῶν, καταστημάτων, συνήθων οἰκοδομῶν ἐξ ἑνός, δύο ἢ τριῶν ὀρόφων, οἰκοδομῶν μονορόφων ἢ διορόφων πολυτελῶν, ἐπαύλεων, πολυκατοικιῶν, ξενοδοχείων καὶ νοσοκομείων), καθ' ἃς ἐκ τοῦ Κανονισμοῦ ὁρίζεται τὸ τμῆμα τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἀμοιβὴν δι' ἐργατικά, θὰ καταβάλληται ἡ νόμιμος εἰσφορὰ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ (προκαταβολὴ καὶ δόσεις). Καὶ ἐὰν μὲν ἐκ τῶν ὑστέρων διαπιστωθῇ ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας, ὅτι πάντα τὰ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου ἀπασχοληθέντα πρόσωπα εἶναι ἐκ τῶν ἐξαιρουμένων τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως (ὁ ἰδιοκτήτης, τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, ἀγρόται ἐκκαιρικῶς μόνον ἀπασχολούμενοι εἰς τὴν οἰκοδομήν), θὰ ἐπιστρέφηται ὁλόκληρος ἡ καταβληθεῖσα εἰσφορά, δεδομένου ὅτι ὑποχρεώσεις καταβολῆς εἰσφορῶν ὑφίστανται μόνον, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται ἠσφαλισμένα παρὰ τῷ Ἱδρύματι πρόσωπα. Ἐὰν ἀντιθέτως διαπιστοῦται, ὅτι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου ἀπησχολήθη ἔστω καὶ ἓν πρόσωπον, ὑπαγόμενον εἰς τὴν παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι ἀσφάλισιν, οὐδὲν ποσὸν θὰ ἐπιστρέφηται, δεδομένου ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενα ποσοστὰ καθορίζονται, χάριν ἁπλουστεύσεως τῆς σχετικῆς διαδικασίας, χωρὶς νὰ ἐξετάζηται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπασχοληθέντων εἰς τὸ ἔργον προσώπων.

Προκειμένου περὶ οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, περὶ ὧν ἡ § 3 τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Κανονισμοῦ ὁρίζει, ὅτι τὸ τμῆμα τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἐργασίαν καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τῆς οἰκείας Τ.Δ.Ε. βάσει τῶν συγκεκριμένων στοιχείων τοῦ ἔργου, τὸ γεγονὸς τῆς ἀπασχολήσεως τῶν ὡς εἴρηται μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν προσώπων δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς Τ.Δ.Ε. διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν ἐκ τῶν προτέρων μέν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπασχόλησις αὕτη εἶναι γνωστή, ἐκ τῶν ὑστέρων δὲ κατὰ τὰς περιπτώσεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Κανονισμοῦ, ἤτοι κατὰ τὴν τελικὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ ἐργοδότου. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ἡ Ὑπηρεσία, βάσει τῶν συγκεκριμένων στοιχείων, θὰ εἰσηγῆται εἰς τὴν Τ.Δ.Ε. τὴν τροποποίησιν τῆς πρώτης ἀποφάσεώς της καὶ τὸν καθορισμὸν ἀναλόγως μικροτέρου ποσοστοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὴν ἐργασίαν ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου, ὡς καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐπὶ πλέον καταβληθεισῶν εἰσφορῶν, ὡς ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεισῶν.

2. Ἐφ' ὅσον ἡ διάρκεια τοῦ ἐκτελουμένου ἔργου προβλέπεται βραχεῖα, τὸ πέραν τῆς προκα-

ταβολής ποσόν τῆς εἰσφορᾶς δέον νὰ καταβάλληται εἰς μίαν δόσιν ἐντὸς 15θημέρου ἀπὸ τῆς ἐναρξεως τοῦ ἔργου.

3. Οἱ παρὰ τῶν ἐργολάβων ἀπασχολούμενοι ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων, γραφεῖς καὶ ἐπιστάται δὲν ἀσφαλίζονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὰς κοινὰς τοιαύτας, δι' ὃ καὶ εἰς τὰ τεκμήρια ποσοστὰ ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου (ἄρθρον 3 § 2) δὲν ἔχει ὑπολογισθῆ καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐν λόγῳ προσώπων. Συνεπῶς δὲν τίθεται ζήτημα ὑπολογισμοῦ εἰσφορᾶς ἐπὶ αὐτῶν, οὐδὲ κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 3 § 3 τοῦ Κανονισμοῦ.

4. Ἀντὶ τοῦ προβλεπομένου διὰ τῆς ἐπ' ἀριθ. 177/1955 ἐγκυκλίου Διοταγῆς ἀντιγράφου τοῦ ἐγκεκριμένου προϋπολογισμοῦ καὶ σχεδίου, δύναται ἡ Ὑπηρεσία, ἐφ' ὅσον ἡ λῆψις τοῦ ἀντιγράφου τούτου εἶναι δυσχερής, νὰ λαμβάνῃ τὰ ἀναγκαῖα ἐν αὐτῇ στοιχεῖα ἐκ τῶν τηρουμένων παρὰ τῷ Πολεοδομικῷ Γραφείῳ καὶ λοιπαῖς Ὑπηρεσίαις τοιούτων.

5. Εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ παρὰ τῆς Τ.Α.Ε. καθορισθεῖσα δαπάνη ἐργατικῆς ἀμοιβῆς εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἔργασιῶν τοῦ ἄρθρ. 3 § 3 τοῦ Κανονισμοῦ κρίνεται βάσει τῶν ἐκ τῶν ἰστορικῶν προσδιορισθέντων στοιχείων ὑπερβολική, δέον, καίτοι δὲν ἐχώρησε μεταβολὴ τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου, νὰ τροποποιῆται ἡ ἀπόφασις τῆς Τ.Δ.Ε. καὶ ἀναπροσαρμοζομένων τῶν ποσῶν τοσὸν τῆς προκαταβολῆς, ὅσον καὶ τῶν λοιπῶν δόσεων, καὶ νὰ ἐπιστρέφωνται αἱ τυχὸν καταβληθεῖσαι ἐπὶ πλέον εἰσφοραί, ἐφ' ὅσον ἤδη ἐπερατώθη τὸ ἔργον. Πάντως ταύτη τροποποίησις τῆς ἀποφάσεως τῆς Τ.Δ.Ε. δέον νὰ γίνηται μόνον ἐφ' ὅσον προσκομιζόμενα στοιχεῖα πείθουν ἀπολύτως, ὅτι ἐχρησιμοποιήθη ὀλιγωτέρα ἐργασία ἢ ἡ προϋπολογισθεῖσα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου.

6. Δοθέντος, ὅτι, κατὰ νόμον, ἡ ἐκδοθεῖσα ἄδεια οἰκοδομήσεως ἀποβάλλει τὴν ἰσχύν της, ἐὰν δὲν λάβῃ χώραν ἔναρξις τοῦ ἔργου ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν δὲ τοῦ ἔργου ἀπαιτεῖται νέα ἄδεια, χορηγουμένη μετὰ ἀναθεωρήσεως τῶν τιμῶν, δέον ὅπως εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας προβαίνηται ὁ ἐνδιαφερόμενος καὶ διὰ νέας βεβαιώσεως περὶ προκαταβολῆς ἡμῖν τοῦ κεκανονισμένου ποσοστοῦ τῆς εἰσφορᾶς, ἥτις, ὡς εἰκός, θὰ ὑπολογίζηται νέον βάσει τοῦ ἀναθεωρηθέντος προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔργου. Σημειωτέον ὅτι προκαταβολὴ δέον νὰ καταβάλληται καὶ κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς τρίτης βεβαιώσεως, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ἐκδοθησομένη ἄδεια οἰκοδομήσεως προβλέπει ἔναρξιν ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου μετὰ παρόδον ἱκανοῦ χρόνου.

Εἰς πάσας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἡ χορήγησις τῆς δευτέρας βεβαιώσεως ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι καταβλήθη ἡμῖν καὶ ἡ τυχὸν ἐπὶ πλέον τῆς ἀρχικῶς ὑπολογισθείσης προκαταβολῆς διαφορά, ἡ προκύπτουσα ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς καταβλητέας εἰσφορᾶς βάσει τοῦ ἀναθεωρηθέντος προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔργου.

Δέον σχετικῶς, ὅπως εἰδοποιήσητε τὰς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας χορηγήσεως ἀδειῶν, ὅπως, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν παρατάσεως τοῦ χρόνου ἰσχύος ἐκδοθείσης ἀδείας, αἰτῶνται τὴν προσαγωγὴν βεβαιώσεως τῆς ἑτέρας Ὑπηρεσίας περὶ καταβολῆς τῆς προκαταβολῆς.

7. Ὁσάκις ἔργα, ἐκτελούμενα διὰ λογαριασμῶν Ν.Π.Δ.Δ. καὶ ἑτέρων τοιούτων ἐργοδοτῶν, ἀναλαμβάνονται κατόπιν σχετικοῦ μειοδοτικοῦ διαγωνισμοῦ ὑπὸ ἐργολάβων, τὸ ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς θὰ ὑπολογίζηται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐγκριθέντος προϋπολογισμοῦ καὶ οὐχὶ τῶν ποσῶν, ἅτινα προσφέραν οἱ ἐργολάβοι.

8. Εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν χωρὶς νὰ λάβῃ χώραν ἀναγγελία, ἐγίνετο ἔναρξις τῶν ἔργων, ἄνευ λήψεως ἀδείας λόγῳ καθυστερήσεως τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς (παιτιότητι τῆς ἁρμοδίας· ὀχῆς, ἐφ' ὅσον ὁ ἐνδιαφερόμενος ἐξώφλησε τὰς συνταχθείσας κατ' αὐτὸν πράξεις ἐπιβολῆς κυρίας εἰσφορᾶς καὶ προσθήκου τέλους δὲν θὰ ὑποβάλληται μήνυσις ἐναντίον του. Ὡσαύτως δὲν θὰ ὑποβάλληται μήνυσις, ὁσάκις δὲν ἐγένετο ἀναγγελία ἐργασιῶν κατεδαφίσεως οἰκοδομῆς διαταχθείσης ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς διὰ λόγους ἀσφαλείας. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως ταύτην δέον, πλὴν τῆς κυρίας εἰσφορᾶς, νὰ καταβάλλωνται καὶ τὰ νόμιμα προσθετα τέλη.

9. Ἐν περιπτώσει ἀπασχολήσεως τοῦ κυρίου τοῦ ἔργου προσωπικῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ οὗτος, ὡς εἰκός, μὴ συντρέχοντος τοῦ στοιχείου τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, δὲν θὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἀσφάλισιν διὰ τὴν τοιαύτην ἀπασχόλησίν του, καίτοι εἶναι ἐνδεχόμενον, κατὰ τὰς ἐν ἄρθρ. 1 ὁδηγίας, νὰ ὑπολογισθῶσι καὶ διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν εἰσφοραί.

10. Εἰς ἃς περιπτώσεις ἐργολάβοι δημοσίων ἔργων ὑπέχουσιν ἔναντι τοῦ Ἰδρύματος εὐθύνην καταβολῆς εἰσφορῶν, προερχομένων ἐκ πλειόνων τοῦ ἑνὸς ἔργων τοῦ Δημοσίου, δέον ὅπως χορηγῆται αὐτοῖς ἡ κατ' ἄρθρ. 6 § 3 τοῦ Κανονισμοῦ βεβαίωσις δι' ἕκαστον συγκεκριμένον ἔργον, ἐφ' ὅσον αἱ εἰς αὐτὸ ἀντιστοιχοῦσαι εἰσφοραὶ ἔχουν ἐξοφληθῆ, ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ἐργολάβου ὀφειλῇ εἰσφορὰς ἀντιστοιχούσας εἰς ἕτερον παρ' αὐτοῦ ἀναληφθὲν ἔργον ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας.

11. Εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ κατὰ νόμον ἐκδοθεῖσα ἄδεια οἰκοδομήσεως ἀποβάλλει τὴν ἰσχύν της, χωρὶς νὰ λάβῃ χώραν οἱαδήποτε ἔναρξις ἐκτελέσεως τῆς οἰκοδομῆς, ἀποβάλλεται δὲ ἐκ μέρους τοῦ ἰδιοκτήτου δήλωσις ὅτι τὸ δι' ὃ ἡ χορηγηθεῖσα ἄδεια ἔργον δὲν πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ, δέον νὰ ἐπιστρέφηται ἡ κατατεθεῖσα προκαταβολὴ εἰσφορῶν, ἐντὸς, κατὰ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας. Ἐν περιπτώσει χορηγήσεως νέας ἀδείας ἢ παρατάσεως τοῦ χρόνου ἰσχύος τῆς πρώτης ἀδείας διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ αὐτοῦ ἔργου, θὰ ἀκολουθῆται ἡ διαδικασία ἡ προβλεπομένη προκειμένου περὶ ἔργων τὸ πρῶτον ἐκτελουμένων (κατάθεσις ἀναγγελίας, προκαταβολὴ εἰσφορῶν κλπ).

Ἐπὶ τοῦ Κεφαλαίου Β' τοῦ Κανονισμοῦ

Δεδομένου, ὅτι εἰς τὰς περιοχὰς πλείστων Ὑποκαταστημάτων δὲν συνεστήθησαν εἴσετι «Ἀσφαλιστικοὶ Συνεταιρισμοὶ» καὶ συνεπῶς οἱ εἰς τὰς περιοχὰς ταύτας ἀπασχολούμενοι εἰς μικρὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας ἐργάται - οἰκοδόμοι παραμένουσιν ἄνευ ἀσφαλιστικῆς προστασίας, τὸ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος ἀπεφάσισε διὰ τῆς ἀπὸ 3.2.1956 (συνεδριάσεως 81ης) ἀποφάσεώς του, ἣν κοινοποιοῦμεν ἡμῖν ἐν τέλει τῆς παρούσης, τὴν τροποποίησιν τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς

οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων», ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρον 18

Ἐναρξις ἰσχύος

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1955, πλὴν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων τοῦ Κεφαλαίου Β', ὧν ἡ ἰσχὺς ἀρχεται, προκειμένου μὲν περὶ τῶν ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν, εἰς ἃς συνεστήθησαν Ἀσφαλιστικοὶ Συνεταιρισμοὶ ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου μηνὸς τῆς συστάσεώς των, προκειμένου δὲ περὶ τῶν λοιπῶν ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν ἀπὸ τῆς 1ης Ἀπριλίου 1956».

Κατόπιν τούτου, τὰ μὲν Ὑποκαταστήματα, εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ὁποίων συνεστήθησαν Ἀσφαλιστικοὶ Συνεταιρισμοί, δέον ὅπως καὶ διὰ τὸ μέχρι τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς τῆς συστάσεώς των χρονικὸν διάστημα προβοῦν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἀπασχοληθέντων εἰς τὰς μικρὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας προσώπων, κατὰ τὸν τρόπον τὸν ἐφαρμοζομένων πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ Κεφαλαίου Β' τοῦ Κανονισμοῦ, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ Ὑποκαταστήματα, εἰς ἃ δὲν συνεστήθησαν Συνεταιρισμοί, προβαίνουσιν εἰς τὴν κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω τρόπον ἀσφάλισιν τῶν ὡς εἴρηται προσώπων διὰ τὴν μέχρι τῆς 31ης Μαρτίου 1956 χρονικὴν περίοδον (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 80/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Συνεδρίασις 8 3.2.1956

Τὸ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁποίου ἐτέθη αἴτημα ἠσφαλισμένων οἰκοδόμων, ἀπασχοληθέντων κατὰ τὴν μετὰ τὴν 1.10.1955 χρονικὴν περίοδον εἰς μικρὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας, ἀναγνωρίσεως τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τῶν πραγματοποιηθεισῶν εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐργασίας διὰ τὴν λῆψιν παροχῶν, λαβὸν ὑπ' ὄψιν προφορικὴν εἰσήγησιν τοῦ Διευθυντοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως.

Ἀποφασίζει ὁμοφώνως

Ἐγκρίνει τὴν ἄμεσον ἐφαρμογὴν τῆς ψηφισθείσης κατὰ τὴν παροῦσαν συνεδρίασιν τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως τῶν εἰς οἰκοδομικὰς καὶ συναφεῖς τεχνικὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένων προσώπων», εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἱκανοποιηθῇ τὸ ἀνωτέρω αἴτημα.

Ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 92/1956 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (*).

Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40/1956 ἡμετέρας ἐγκυκλίου (**), παρέχομεν τὰς ἀκολούθους διευκρινίσεις ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐν περιλήψει Π. Υ. Σ.

1. Καθυστερούμενοι εἰσφοραί, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 2 § 1 τῆς Π.Υ.Σ., καταβαλλόμεναι μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἐπιβαρύνονται διὰ τῶν ἐφ' ἅπαξ προσθέτων τελῶν τῆς ἀνωτέρω παραγράφου τοῦ ἄρθρ. 2 τῆς Π.Υ.Σ. ἡ τοῦ μικροτέρου τοιούτου τῶν προϊσχυσάντων διατάξεων ἄνευ ἑτέρας τινὸς ἐπιβαρύνσεως.

Καθυστερούμεναι ὡς ἄνω εἰσφοραί, ὧν δὲν ἐζητήθη ἡ κατὰ δόσεις ἐξόφλησις, καταβαλλόμεναι μετὰ τὴν 30 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἐπιβαρύνονται, πλὴν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐφ' ἅπαξ προσθέτων, καὶ διὰ τῶν προσθέτων τελῶν τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 3 τῆς Π.Υ.Σ. ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ποσοῦ καὶ διὰ τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς, μὴ ὑφισταμένης τῆς εὐχερείας τῆς καταβολῆς τοῦ μικροτέρου προσθέτου τέλους τῶν προϊσχυσασῶν διατάξεων, ἔστω καὶ ἂν προσφέρηται ὁ ὀφειλέτης εἰς ἐξόφλησιν ὁλοκλήρου τῆς ὀφειλῆς. Εἰς ἣν περίπτωσιν οὗτος αἰτήσηται τὴν κατὰ δόσεις ἐξόφλησιν θὰ ἐφαρμοσθῶσι τὰ ἐν σελίδι 5 § 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 40/1956 ἐγκυκλίου ὁριζόμενα.

2. Ὡς ἐξόφλησις τῆς ἐκ τῶν καθυστερουμένων πρὸ τοῦ Νοεμβρίου 1955 εἰσφορῶν ὀφειλῆς νοεῖται καὶ ἡ δι' ἀγορᾶς ἐναΐμων μέχρι 30 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. τοιαύτη, ὁπότε θὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν αἱ ἐν σελ. 4 τῆς ἀνωτέρω ἐγκυκλίου ἡμῶν ὁδηγίαι, καθ' ἃς ἐπιβάλλεται τὸ μικρότερον πρόσθετον τέλος.

3. Καθυστερούμεναι ὀφειλαί, αἵτινες ἐρρυθμίσθησαν ἢ ρυθμίζονται βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ Ἀναστολῶν ἢ αὐτῶν τοῦ νόμ. 3213/1955, ἐπιβαρύνονται διὰ τῶν προσθέτων τελῶν τῆς Π.Υ.Σ. διὰ τὰς ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου καὶ ἐφεξῆς καταβλητέας δόσεις, τροποποιουμένων ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο τῶν ἐν σελ. 6 τῆς ὡς ἄνω ἐγκυκλίου ἡμῶν ὁδηγιῶν.

4. Ἐργοδόται, ὀφείλοντες εἰσφορὰς διὰ τὸ μέχρι 30.11.1955 διάστημα, δὲν δύνανται νὰ τύχωσι πιστοποιητικοῦ ἀσφαλιστικῆς ἐνημερότητος παρὰ μόνον ἐφ' ὅσον ἠτήσαντο τὸν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς 92/1956 Π.Υ.Σ. διακανονισμὸν τούτων καὶ εἶναι ἐνήμεροι ἀπὸ ἀπόψεως καταβολῆς τῶν διὰ τῆς οἰκείας ἀποφάσεως καθοριζομένων δόσεων, δοθέντος ὅτι κατὰ τὴν δοθεῖσαν παρὰ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ἱδρύματος ἑρμηνείαν τὰ ἁρμόδια ὄργανα δύνανται νὰ ὁρίσωσι δόσεις καταβλητέας ἐνωρίτερον τοῦ Ἀπριλίου ἐ.ἔ. (Ἐγκ. 40/1956 σ. 4).

5. Ὅσάκις ἐργοδότης ζητεῖ τὴν τμηματικήν, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς 92/1956 Π.Υ.Σ., ἐξόφλησιν εἰσφορῶν μισθολογικῶν περιόδων μέχρι Νοεμβρίου 1955, δι' ἃς δὲν ἐγένετο εἰσέτι ἔλεγχος καὶ δὲν εἶναι ἐφικτὸν νὰ προηγηθῇ τοιοῦτος τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως, δέον ὅπως συντάσσηται Π.Ε.Ε. βάσει δηλώσεως τοῦ ὀφειλέτου. Ἡ ὁριστικὴ ἐκκαθάρισις θὰ γίνηται κατὰ τὸν πρῶτον μετὰ τὴν δήλωσιν ἔλεγχον καὶ ἀναλόγως θὰ συντάσσηται συμπληρωματικὴ Π.Ε.Ε. ἢ θὰ γίνεται μείωσις τοῦ ποσοῦ τῆς συνταχθείσης πράξεως.

Ἐὰν ἡ δήλωσις περιέλαβε ποσὸν μικρότερον τοῦ πράγματι ὀφειλομένου, τὸ ἐπὶ πλέον, δι' ὃ θὰ συνταχθῇ συμπληρωματικὴ πρᾶξις, δὲν θὰ περιληφθῇ εἰς τὴν κατὰ τὴν Π.Υ.Σ. κεφαλαιοποίησιν καὶ ἑπομένως δέον νὰ ἐξοφληθῇ ἀμέσως.

6. Ὅσάκις εἰς τὴν περὶ κεφαλαιοποιήσεως ἀπόφασιν τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου ὁρίζεται ὅτι δόσις τις δέον νὰ καταβληθῇ ἀμέσως καὶ δι' οἱονδήποτε λόγον ὁ ὀφειλέτης δὲν συμμορφώθη πρὸς τὸν ὅρον τοῦτον, τὸ πρόσθετον τέλος τῆς § 1 ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ. δὲν δύναται πάντως νὰ ἀρχίσῃ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ μηνός, εἰς ὃν ἀναφέρεται ἡ δόσις, δι' ἣν ὡρίζετο ἄμεσος καταβολή.

7. Ἡ μὴ καταβολὴ δόσεώς τινος ἐκ τῶν δυο τῆς ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου ὀργάνου καθοριζομένων δὲν συνεπάγεται ἀνατροπὴν τῆς κεφαλαιοποιήσεως, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐπιβάρυνσιν ὧν ἡ τῆς καθυστερουμένης δόσεως μὲ νέα πρόσθετα τέλη συμφώνως τῇ § 4 ἄρθρ. 2 τῆς Π.Υ.Σ. Πι-

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 329.
(**) ΕΕΔ 15, σελ. 386.

στοποιητικόν ὅμως ἀσφαλιστικῆς ἐνημερότητος δὲν χορηγεῖται, ἐφ' ὅσον ὁ ὀφειλ. της καθυστερεῖ ἔστω καὶ μίαν ἐκ τῶν δόσεων τούτων.

8. Ἐφ' ὅσον μετὰ τὸ ν.δ. 2698/1953, προκειμένου περὶ οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, ἀποκλειστικὸς ὑπεύθυνος διὰ τὴν καταβολὴν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν εἶναι ὁ κύριος τοῦ κτίσματος, μόνον οὗτος νομιμοποιεῖται διὰ τὴν ὑποβολὴν αἰτήσεως περὶ τμηματικῆς ἐξοφλήσεως τῶν ὀφειλομένων, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ οἰκεῖος ἐργολάβος ἢ οἱ ἐργολάβοι.

9. Δοθέντος ὅτι κατὰ τὴν 92 Π.Υ.Σ. εἰς κεφαλαιοποίησιν καὶ τμηματικὴν ἐξόφλησιν ὑπόκεινται οἱ καθυστερούμεναι εἰσφοραί, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ πρόσθετα τέλη (τὰ αὐτοτελῆ), ἡ ἐξόφλησις τῶν τελευταίων τούτων δέον νὰ γίνηται ἀνεξαρτήτως τῆς κεφαλαιοποιήσεως τῆς κυρίας εἰσφορᾶς, ταύτης δὲ μὴ πραγματοποιουμένης δὲν δύναται νὰ χορηγῆται πιστοποιητικὸν ἀσφαλιστικῆς ἐνημερότητος. Δύνανται οὕτω ἦτταν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὀφείλεται νὰ ζητῶσι καὶ τούτων τὴν τμηματικὴν ἐξόφλησιν οὐχὶ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Π.Υ.Σ., ἀλλὰ κατὰ τὰς τοιαύτας τοῦ Κανονισμοῦ Ἀναστολῶν. Ἡ ἀπόφασις περὶ τμηματικῆς ἐξοφλήσεως καὶ τούτων δύναται νὰ λαμβάνηται εἴτε συγχρόνως μὲ τὴν περὶ κεφαλαιοποιήσεως ταιαύτην, εἴτε καὶ ἰδιαιτέρως, ὁπότε ὅμως θὰ ἀπαιτῆται ἰδιαιτέρα αἴτησις καὶ ἰδιον παράβολον. Ἁρμόδιον, ἵνα ἀποφασίσῃ καὶ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης, εἶναι τὸ ὄργανον, ὅπερ ἔσχεν ἁρμοδιότητα καὶ διὰ τὴν κυρίαν ὀφειλήν, ἀδιαφόρως ἂν διὰ τῆς προσθήκης τῶν προσθέτων τελῶν ὑπερβάλληται τὸ ποσόν, μέχρι τοῦ ὁποίου ἔσχεν ἁρμοδιότητα τὸ συγκεκριμένον ὄργανον.

Κατὰ συνέπειαν τούτων καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἐκδόσεως καὶ νέας ἀποφάσεως διὰ τὰ πρόσθετα τέλη δέον ὅπως συνιστᾶται εἰς τοὺς ὀφειλέτας, ἵνα, ἂν τὸ ἐπιθυμῶσι, περιλαμβάνωσι εἰς τὴν αἴτησίν των καὶ τὸ αἴτημα τοῦτο, ὅτε, εἰς τὰ διδόμενα παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας στοιχεῖα δέον τὰ τέλη ταῦτα νὰ ἀναγράφωνται ἰδιαιτέρως μετὰ σαφοῦς μνείας ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοτελῶν προσθέτων τελῶν.

10. Ὁσάκις διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου ὀργάνου ὁρίζεται ἐξόφλησις τῶν ὀφειλομένων εἰς ὡρισμένον ἀριθμὸν ἴσων μηνιαίων δόσεων, τὸ ποσὸν ἑκάστης δόσεως ἀποτελεῖ τὸ ἄθροισμα τῶν πηλίκων διαιρέσεως τοῦ ποσοῦ τῆς κυρίας ὀφειλῆς διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δόσεων ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν προσθέτων τελῶν τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Π.Υ.Σ. διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ τῶν δόσεων ἀφ' ἑτέρου. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προσδιορίζεται τὸ ποσὸν τῆς μηνιαίας δόσεως καὶ ὅταν ἐν τῇ ἀποφάσει δὲν ὁρίζηται ἐναίσιον ποσοστὸν δι' ὅλας τὰς δόσεις.

Παράδειγμα: Διὰ τὸν ὀφειλέτην Α ὀφείλοντα κυρίαν εἰσφορὰν δρχ. 50.000 διὰ τὸ 1953, δρχ. 30.000 διὰ τὸ 1954 καὶ δρχ. 20.000 διὰ τὸ 1955.

α) Ἂν ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀναστολῶν ὁρίζῃ ἐξόφλησιν τῆς ὀφειλῆς ταύτης εἰς 18 ἴσας μηνιαίας δόσεις, τὸ ποσὸν ἑκάστης δόσεως θὰ εἶναι: Κυρία εἰσφορὰ 50.000 + 30.000 + 20.000 = 100.000 : 18 = 5.556

πρόσθετα τέλη 20.000+9.000+4.000= 33.000 : 18 = 1.834

Μηνιαία δόσις δρχ. 7.390

β) Ἂν ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀναστολῶν ὁρίζῃ ἐξόφλησιν τῆς ὀφειλῆς διὰ καταβολῆς ἐπὶ 4 μῆνας τοῦ 1/36 καὶ τοῦ ὑπολοίπου εἰς 14 ἴσας μηνιαίας δόσεις, τὸ ποσὸν τῶν μὲν πρώτων θὰ εἶναι: 7.390 : 2=3.695, ἐξ ὧν δρχ. 2.778 διὰ κυρίαν εἰσφορὰν καὶ 917 διὰ πρόσθετον τέλος, τῶν δὲ τελευταίων:

100.000—(2.778×4) 11. 112 = 88.888 :14 = 6.349

33.000—(917×4) 3.668 = 29.333:14 = 2.095

8.444

Ἤτοι 3.695×4 καὶ 8.444×14 = 132.996

Ὅταν ὅμως διὰ τῆς ἀποφάσεως ὁρίζηται ἡ ἐπὶ ἀριθμόν τινα μηνῶν καταβολὴ ὡρισμένου ποσοῦ καὶ ἡ ἐξόφλησις τοῦ ὑπολοίπου εἰς ἴσας ἐν συνεχείᾳ μηνιαίας δόσεις, τὰ καταβλητέα ποσὰ θὰ ὑπολογίζωνται ὡς κάτωθι:

Ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω παράδειγμα ὁρίζεται παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς ἡ καταβολὴ ἐπὶ 4μηνον ἀνὰ 5.000 καὶ ἡ ἐξόφλησις τοῦ ὑπολοίπου εἰς 14 ἴσας μηνιαίας δόσεις.

Δοθέντος ὅτι κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦτο τὸ συνολικὸν πρόσθετον τέλος ἀποτελεῖ τὸ 33 ο/ο τῆς κυρίας εἰσφορᾶς δι' ἑκάστην ἐκ τῶν ἐκ 5.000 δρχ. μηνιαίων δόσεων θὰ ἐξοφλῆται καὶ ἀνάλογον ποσὸν ἐκ τῶν προσθέτων τελῶν, ἤτοι δρχ. 5.000×33 ο/ο=1.650 καὶ ἑπομένως ἐκ τοῦ καταβαλλομένου ἐπὶ 4μηνον ποσοῦ δρχ. 3.350 θὰ καταλογίζωνται εἰς τὴν ὀφειλὴν ἐκ κυρίας εἰσφορᾶς καὶ τὸ ὑπόλοιπον θὰ λογίζηται ὡς πρόσθετον τέλος. Μετὰ τὴν καταβολὴν τῶν τεσσάρων δόσεων θὰ ἀπομένῃ ὑπόλοιπον δραχμῶν 86.000 κυρίας εἰσφορᾶς καὶ 28.050 προσθέτου τέλους, διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ὁποίων θὰ καταβάλλωνται κατὰ μῆνα καὶ ἐπὶ 14μηνον δρχ. 8.190, ἐξ ὧν δρχ. 6.185 διὰ κυρίαν εἰσφορὰν καὶ 2.005 διὰ πρόσθετα τέλη.

11. Εἰς τὰ διαβιβαστικὰ αἰτήσεων περὶ τμηματικῆς ἐξοφλήσεως ἔγγραφα τῶν Ὑποκαταστημάτων δὲν συντρέχει λόγος ν' ἀναγράφωνται καὶ τὰ πρόσθετα τέλη, μὲ τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ἐπιβαρυνθῇ ἡ ὀφειλὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2 τῆς Π.Υ.Σ. Μόνον τὰ αὐτοτελῆ πρόσθετα τέλη θὰ ἀναγράφωνται καὶ δὴ ἰδιαιτέρως δι' οὓς λόγους ἐπιβάλλεται ἐκ τῆς § 8 τῆς παρούσης.

12. Αἱ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 1956 καὶ μέχρι τῆς ἐναρξεως ἐφαρμογῆς τῆς 92 Π.Υ.Σ. ληφθεῖσαι ἀποφάσεις παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀναστολῶν ἔχουσι πλήρη ἰσχύν, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελε ληφθῇ νεωτέρα τις ἀπόφασις, τῶν προσθέτων τελῶν ρυθμιζομένων κατὰ τὰ ἐν § 3 τῆς παρούσης ὁριζόμενα.

13. Καὶ μετὰ τὴν 92 Π.Υ.Σ. οἱ ὀφειλέται θὰ δύνανται νὰ παραδίδωσιν εἰς τὸ Ἵδρυμα γραμμάτια πελατῶν των λόγῳ ἐνεχύρου καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς πληρωμῆς τῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου ὀργάνου καθοριζομένων δόσεων, πλὴν αἱ λῆξεις τούτων πρέπει νὰ συμπίπτουν ἀκριβῶς πρὸς τὴν χρονολογίαν πληρωμῆς ἑκάστης δόσεως. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 87/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΜΗ ΠΑΡΟΧΗ ΑΔΕΙΑΣ ΚΑΤ' Α.Ν. 539/1945 ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΡΓΟΔΟΤΗΝ.— ΠΑΡΟΧΗ ΑΔΕΙΑΣ ΕΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΕΠΙ ΣΧΕΣΕΙ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.

Περίληψις ἐρωτημάτων (Ὑπουργείου Ἐργασίας): *Ἐὰν α) τὸ προσωπικὸν τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, μὴ λαβὸν ἐξ ὑπηρεσιακῶν λόγων κανονικὴν ἄδειαν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ν. 3467/1955, δικαιοῦται ἤδη τοιαύτης εἰς χρῆμα, β) ὀφείλει ἡ Ἐργατικὴ Ἑστία μετὰ τὸν Ν. 3467/1955 νὰ περιλάβῃ τὰς τυχὸν μείζονας τῶν ὑπὸ τοῦ ο.ν. 1538/1950, ὡς ἐτροποποιήθη, προβλεπομένων ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ της, ἐν αἷς καὶ τὸ δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1955—Πάσχα τοῦ 1956 καὶ γ) ἡ ὑπ' ἀριθ. 58956/1949 ἀπόφασις Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ἰσχύει κατὰ πάσας αὐτῆς τὰς διατάξεις.*

Νομικοῦ Συμβούλου Ὑπουργείου Ἐργασίας Γνωμοδοτῶν ὁ Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου κ. *Δ. Κούγιας*

Γνωμ. 7/151/1956

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐρωτήματος

1. Ἡ Ε.Ε., καθ' ἣν ἤδη τὸ Συμβούλιον τοῦτο ἐν Ὁλομελείᾳ ἐγνωμοδότησε (Γνωμ. Ν.Σ.Κ. 210/1955, ἴδε βλ. εἰς ΔΕΝ/1955, 778), καὶ ὑπὸ τὸ κράτος ἔτι τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρ. 6 ν.δ. 26/6/1953 καὶ τοῦ ἀπὸ 4.2/11.6.1954 β. δ., οὐδέποτε ἀπεβαλε τὴν κατὰ τὴν προϊσχύσαν περὶ αὐτῆς νομοθεσίαν ἰδιότητά της τοῦ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου (πρβλ. καὶ ὑπ' ἀριθ. 4/1954 πρακτικῶν τοῦ Α' Τμ. Σ. Ε.). Ὑπὸ τοιαύτην ὅμως ἐκδοχὴν τὸ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ 2626/1953 ὑπὸ ἐξουσιαστικὴν δημοσίου δικαίου σχέσιν τελοῦν προσωπικὸν τῆς Ε.Ε. ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νομοθετήματος τούτου νὰ τελῇ ὑπὸ τὸ αὐτὸ καθεστὼς, μὴ δυνάμενον ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐπικαλῆται δικαιώματα ἀπορρέοντα ἐκ διατάξεων διεπουσῶν σχέσεις τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐν οἷς οὗτοι καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἀ.ν. 539/1945 δικαίωμα εἰς ἐτησίαν ἄδειαν. Τὸ δικαίωμα τοῦτο δύναται ἀντιθέτως νὰ ἐπικαλῆται τὸ ὑπὸ σχέσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου τελοῦν προσωπικὸν τῆς Ε.Ε.

2. Τὸ ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 539/1945 ἱδρυόμενον δικαίωμα συνίσταται κατ' ἀρχὴν εἰς χορήγησιν πράγματι ἐλευθέρου χρόνου πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν εἰς οὓς τὸ νομοθέτημα τοῦτο ἀναφέρεται μισθωτῶν, ἀσκεῖται δὲ κατόπιν αἰτήσεώς των (ἄρθρ. 4) Ἐργοδότης, δυνάμενος νὰ ἱκανοποιήσῃ τοιαύτην αἴτησιν μισθωτοῦ πέρα τοῦ δικαίου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς της, χωρὶς νὰ τηρήσῃ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 4 § 2, καθίσταται ὑπερήμερος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅμως μόνον ὅτι τοῦ λοιποῦ ὑπέχει ὑποχρέωσιν πρὸς ἱκανοποίησιν καὶ οἱασδήποτε ἄλλης ξημίας τοῦ μισθωτοῦ του, τὴν ὁποίαν ὁ τελευταῖος οὗτος ὑπέστη, ὡς ἐκ τῆς μὴ ἐγκαίρου λήψεως τῆς ἀδείας του ἄρθρ. 343 § 1 Α.Κ.), καὶ οὐχὶ καὶ πρὸς ἀποζημίωσιν κατ' ἐπιλογήν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 343 § 2 Α.Κ., διότι, ἐρχόντος εἰσέτι τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, ὡς ἐκ τῆς ἰδιομορφίας τοῦ θέματος καὶ τῶν κανόνων τοῦ ἀ.ν. 539/1945, τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἡ ἀντιστοιχος ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου συνίστανται παντοτε εἰς χορήγησιν πραγματικῆς ἀδείας.

Τοιοῦτο δικαίωμα ἀποζημιώσεως γεννᾶται μόνον μετὰ τὴν ἄπρακτον παρόδον τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, ὅτε εἶναι πλέον ἐκ τῶν πραγμάτων ἀδύνατος ἡ χορήγησις πραγματικῆς ἀδείας. Προϋπόθεσις ὅμως τοῦ τοιούτου δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ εἶναι παντοτε ἡ προηγουμένη ὀχλησις τοῦ ἐργοδότου. Οὐχὶ δὲ μόνον διότι δι' ὅλων τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 539/1945 καθιεροῦται «δικαίωμα» καὶ οὐχὶ «ὑποχρέωσις» τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι, πλέον ἡ ἄπρακτος παρέλευσις ἐν τῷ νομοθετήματι τούτῳ ἡ χορήγησις τῆς ἀδείας συνδέεται πρὸς σχετικὴν αἴτησιν τοῦ μισθωτοῦ.

Τὴν γένεσιν τοῦ δικαιώματος τούτου τοῦ μισθωτοῦ οὐδαμῶς παρακωλύει τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἄρνησις τοῦ ἐργοδότου ὀφείλεται εἰς «ὑπηρεσιακὰς του ἀνάγκας». Ἀφ' ἑνὸς μέν, διότι ὁ λόγος οὗτος δὲν ἐμπίπτει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 342 Α.Κ. καὶ ἀφ' ἑτέρου, διοτι περιπτωσις ἀπαλλαγῆς τοῦ ἐργοδότου εἶναι μονον ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 ἀ. ν. 539/1945 προβλεπομένη, ἥτις ὁρίζει καὶ εἰδικὴν διαδικασίαν.

Ἡ διὰ τῶν διατάξεων τέλος τοῦ ἄρθρ. 5 § 7 ἀ.ν. 539/1945 ἀναγόρευσις ἀμφοτέρων τῶν ἀντιτέρω ἀδικοπραξιῶν τοῦ ἐργοδότου καὶ εἰς ποινικῶς κολασίμους πράξεις, κατ' οὐδὲν μεταβάλλει τὴν ἔκτασιν τῶν ὑποχρεώσεων τούτου.

3. Περὶ χορηγήσεως τῆς ἀδείας τοῦ ὑπὸ ἐξουσιαστικὴν σχέσιν δημοσίου δικαίου τελοῦντος προσωπικοῦ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου εἰς χρῆμα οὐδεμία διαταξις προβλέπει, ἐνῷ παγίως γίνεται δεκτόν, ὅτι οὗτοι δύνανται καὶ νὰ στεροῦνται τῆς κανονικῆς ἀδείας των, ὁσάκις ὑπηρεσιακοὶ λόγοι τὸ ἐπιβάλλουν (Σ. Ε. 47/1944, 1198/1948 κλπ.).

4. Ἐν ὄψει τούτων, εἰς τὸ τεθὲν ὡς ἄνω πρῶτον ἐρώτημα προσήκει ἡ ἀπάντησις, ὅτι ἄδειας εἰς χρῆμα, λόγῳ μὴ λήψεως αὐτουσίας τοιαύτης ἐξ «ὑπηρεσιακῶν λόγων» πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. 3467/1954, δικαιοῦται μόνον τὸ ὑπὸ ἰδιωτικοῦ δικαίου σχέσιν τελοῦν προσωπικὸν τῆς Ε.Ε. τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποβάλει σχετικὴν αἴτησιν.

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἐρωτήματος

5. Τὸ ἐρώτημα ἀφορᾷ προφανῶς μόνον τὸ ὑπὸ δημοσίου δικαίου σχέσιν προσωπικὸν τῆς Ε.Ε., διότι διὰ τὸ ὑπὸ σχέσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν οὐδεὶς περὶ μειώσεως τῶν οἱωνδήποτε ἀποδοχῶν του δύναται νὰ γίνῃ λόγος.

6. Ὡς πρὸς τὸ ὑπὸ δημοσίου δικαίου σχέσιν προσωπικὸν τῆς Ε.Ε., ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει εἰδικὴ διαταξις καὶ ἐφ' ὅσον ἡ μισθοδότησις του δι' ἀποδοχῶν μειζόνων τῶν ὑπὸ τοῦ ἀν.ν. 1538/1950 προβλεπομένων ὀφείλεται εἰς πλάνην περὶ τὸ ἐφαρμοστέον δίκαιον, ἴσως εἰς λόγους ἀποκλειόντας παντελῶς τούτου ἐνεργείας, δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται κατ' ἀρχὴν εἰς ἐπιστροφὴν τῶν ἐπὶ πλέον εἰσπραχθέντων (Σ. Ε. 207/1912, 1062/1948 κλπ.). Ἀλλ' ἐὰν δὲν ὑπόκειται εἰς ἐπιστροφήν, δὲν δικαιοῦται ὅμως καὶ εἰς συνέχισιν τῶν μειζόνων

τούτων αποδοχών ήδη, άφ' ής ήρθη ή περί το δίκαιον πλάνη της Ε.Ε. Διότι δεν πρόκειται περί αποδοχών ανωτέρας θέσεως, αίτινες μειούνται λόγω μειώσεως του βαθμού της θέσεως, ότε θά ήτο δυνατόν νά γίνη λόγος περί αντισυνταγματικού υποβιβασμού (ρβλ. Σ.Ε. 801/1948), αλλά περί μειώσεως εκ πλάνης καταβαλλομένων μειζόνων αποδοχών, αίτινες μάλιστα κατά το επί πλέον τμήμα των θά ήτο υπό τινας προϋποθέσεις δυνατόν και νά αναζητηθούν και των οποίων ή μείωσις, ως εκ της κανονιστικής εν τούτω θέσεως των υπαλλήλων της κατηγορίας ταύτης, είναι ούχι μόνον επιτρεπτή (πρβλ. Σ.Ε. 436/1942, 420/1941, 185-190/1944, 82/1946 κλπ.), αλλά, λόγω των αυστηρών διατάξεων του άν.ν. 1538/1950, και επιβεβλημένη.

7. Εξ άλλου, ή επί μακρόν (δύο και πλέον έτη) εκ πλάνης εφαρμογή ηυξημένου μισθολογίου δεν δημιουργεί πραγματικήν κατάστασιν σεβαστήν διά το μέλλον, αφού, λόγω της κανονιστικής κατά τα ανωτέρω θέσεως του υπό εξουσιαστικήν σχέσιν προσωπικού των Δημοσίων Υπηρεσιών, τούτο εν ουδεμιά περιπτώσει δύναται, ούδε εκ νομοθετικής πράξεως, να αποκτά εξ υποκειμένου δικαίωμα διά τον και εις το μέλλον διατήρησιν του ύψους των οπωσδήποτε καθοριαθεισών αποδοχών του.

8. Κατόπιν τούτων, εις το τεθέν ως άνω δεύτερον ερώτημα προσήκει καταφατική απάντησις, όσον αφορά το υπό δημοσίου δικαίου σχέσιν τελούν προσωπικόν της Ε.Ε. και αρνητική απάντησις, όσον αφορά το υπό σχέσιν ιδιωτικού δικαίου προσωπικόν της.

Επί του τρίτου ερωτήματος

9. Η υπ' αριθ. 58956/29.12.1949/8.3.1950 απόφασις Υπουργού Εργασίας (Β' 43), δι' ής εκυρώθη ο Κανονισμός Προσωπικού της Ε.Ε και ή οποία διετηρήθη εν ισχύι υπό του άρθρου 22 § 1 ν. 467/20 - 31.12.1955, παρά την εν ταις διατάξεσι ταύταις ρητήν περί αυτής έκφρασιν ως «ισχούσης κατά πάντα», δεν ισχύει ούχ ήττον κατά πάσας αυτής τας διατάξεις, αλλά μόνον κατά το τμήμα αυτής, το μη τροποποιηθέν υπό των εν τω μεταξύ εκδοθέντων νόμων (ειδικήν επιχειρηματολογίαν και υπέρ της αντιθέτου απόψεως βλ. εις γνωμοδ. Ν.Σ.Κ. 234/1956 Β' Τμ.).

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΕΛΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΠΡΟΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΝ ΚΑΤ' Α.Ν. 1836/1951.

Περίληψις ερωτήματος *(Υπουργείον Εργασίας)*: ***Εάν μέλος της Οργανώσεως Ε.Δ.Ε.Σ. κατά το διάστημα 1.8.1943 - 12.2.1945 δύναται να τοποθετηθή αναγκαστικώς παρά τινι τραπεζιτικήν επιχειρήσει βάσει των διατάξεων του ά.ν. 971/194 - και της ειδικής περί των πολεμιστών νομοθεσίας.***

Νομικού Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμ. 236/1956

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*
Λοιπά μέλη: Οι κ.κ. Τρ. Κοντονασόπουλος, Δ. Μπαμπάτης, Σ. Καλαντζάκος, Α. Μαλαγκρδής, Κ. Παπαμιχελόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τάγος, Χ. Γεωργιόπουλος, Κ. Τσαγκαράκης, Πάρεδροι

1. Διά των διατάξεων του άρθρου 9 §§ 2, περίπτ. β' και 3 ά.ν. 971/1949 ορίζεται αντιστοίχως, ότι ή υπηρεσία των κατά την εχθρικήν κατοχήν δρασάντων εν Ελλάδι εθνικών οργανώσεων πληροφοριών και δολιοφθοράς «εθ ρείται» ως στρατιωτική υπηρεσία ζώνης εταιρής μετά του εχθρού και ότι οι παρασχόντες τοιαύτην υπηρεσίαν εκπολεμήσαντες πάντων των κατά την εκάστοτε ισχύουσαν νομοθεσίαν αναγνωριζομένων ευεργετημάτων υπέρ των αντιστοίχων κατηγοριών των πολεμιστών του πολέμου 1940—1941 και της Μ. Ανατολής, πλην των συνταξιοδοτικών τοιούτων», ήτοι και του κατά τον ά.ν. 1836/1951 ευεργετήματος της αναγκαστικής τοποθετήσεως επί εργασιακή συμβάσει παρά τινι τραπεζιτική επιχειρήσει, του οποίου, και υφ' ούς ακριβώς όρους και προϋποθέσεις, απολαύουσι και οι πολεμισταί του πολέμου 1940—1941 και Μ. Ανατολής.

2. Οι πολεμισταί όμως του πολέμου 1940 - 1941 και Μ. Ανατολής δύνανται, κατ' άρθρ. 1 § 1 ά.ν. 1836/1951, να τοποθετώνται δι' εξηναγκασμένης εργασιακής συμβάσεως παρά τινι τραπεζιτική επιχειρήσει μόνον εάν υπάγωνται εις τινα των εν ταις διατάξεσι ταύταις αναγραφομένων περιπτώσεων, ήτοι εάν είναι α') ανάπηροι, β') τραυματίαι ή ανδραγαθήσαντες, γ') τετιμημένοι δι' αριστείου ανδρείας ή πολεμικού σταυρού και έχουν 10μήνων στρατιωτικήν υπηρεσίαν, δ) εις περίπτωσιν θανάτου τούτων, τέκνα, σύζυγοι κλπ. θανόντος πολεμιστού, ε') 42 μηνών στρατιωτικής υπηρεσίας, εξ ής 5μηνος τοιαύτη εις μάχιμον μονάδα, στ') 28μήνου τοιαύτης από της «απελευθερώσεως της Χώρας», εξ ής 12μηνος εις μάχιμον μονάδα, και έχουν λάβει μέρος εις συγκρούσεις μετά των συμμοριτών, ζ') 18μήνου στρατιωτικής υπηρεσίας από της «απελευθερώσεως», εξ ής 10μηνος εις μάχιμον μονάδα, και έχουν λάβει μέρος εις συγκρούσεις μετά των συμμοριτών και η') ιαθέντες εξ ανοικτής φυματιώσεως, προκληθείσης εκ των κακουχιών του πολέμου, και μόνον εάν έχωσιν υποβάλλει εντός τριμήνου από της απολύσεώς των σχετικήν αίτησιν μετά των αναγκαίων πιστοποιητικών (προσκομιζομένων εντός «ευλόγου χρόνου») εις το Κεντρικόν ή το οικείον Νομαρχιακόν Συμβούλιον Προστασίας Απολυομένων Πολεμιστών (άρθρ. 5 § 1 ά.ν. 1836/1951 και άρθρ. 8 § 1 ν. 751/1948, ισχύοντος κατά την δημοσίευσιν του ά.ν. 971/1949 και καταργηθέντος διά του άρθρου 12 § 1 ά.ν. 1836/1951).

3. Τούτων τεθέντων, το περί ού το ερώτημα μέλος του Ε.Δ.Ε.Σ., έχον μόνον συνολικήν υπηρεσίαν 20 μηνών προ της απελευθερώσεως της χώρας (1.6.1943 - 12.2.1945), χωρίς δε να υπάγηται εις άλλην τινά των υπό στοιχεία α', β', γ' και η' περιπτώσεων, δεν δύναται να τύχη του εκ του άρθρ. 9 § 3 ά. ν. 971/1949 και του ά.ν. 1836/1951 παρεχομένου ευεργετήματος της τοποθετήσεώς του παρά τινι Τραπέζη.

Αρνητική θά ήτο άλλωστε ή απάντησις και εκ μόνου του λόγου ότι ο περί ού πρόκειται δεν είχεν υποβάλει σχετικήν αίτησιν εις το οικείον Σ.Π.Α. εντός τριμήνου από της ισχύος του ά.ν. 971/1949 κατ' ανάλογον εφαρμογήν των διατάξεων του άρθρ. 8 § 1 ν. 751/1948 (πρβλ. και άρθρ. 5 § 1 ά. ν. 1836/1951).

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑ ΔΙΑΛΥΣΙΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ἐπὶ διαλύσεως ἐπιχειρήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εἰργάζετο ὁ μισθωτός, πρέπει διὰ τὸ δικαίωμα τοῦ τελευταίου ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558/1930 (ΕΕΔ 11, 159), ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἢ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐκτάσεως τοῦ νόμου 2112/1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν (ΕΕΔ 11, 216), ἐὰν πρόκειται περὶ τῶν τελευταίων τούτων, νὰ διακρίνωμεν τὰς περιπτώσεις α) ἐὰν ἡ διάλυσις ἐγένετο οἰκειοθελῶς καὶ β) ἐὰν αὕτη ἐπῆλθεν ἐκ γεγονότος ἀνωτέρας βίας.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, κατὰ τὴν παγίως κρατοῦσαν ἐν τῇ δικαστηριακῇ πράξει ἑρμηνείαν τοῦ νόμου 2112/1920, ἡ ὁποία σαφῶς προκύπτει ἐξ αὐτοῦ, ὀφείλεται πάντοτε ἡ ἀποζημίωσις ἐκ τῶν ἄνω νόμων (Α.Π. 229/1926, Θέμ. ΑΙΙ 162, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2733/1954, ΕΕΔ 13, 406 καὶ λοιπὴ νομολογία).

Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἐν ἰσχύϊ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558/1930, κατὰ τὴν ὁποίαν «ὑπάλληλος, ἀπολυόμενος ἕνεκα διακοπῆς τῆς ἐργασίας λόγῳ πυρκαϊᾶς ἢ ἄλλου περιστατικοῦ ἀνωτέρας βίας, καθ' ὃν τυγχάνει ἠσφαλισμένος ὁ ἐργοδότης, δικαιοῦται εἰς τὰ 2/3 τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἐδ. α' ἀποζημιώσεως», πρέπει νὰ διακρίνωμεν, ἂν διὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀνωτέρας βίας, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας (καὶ ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ), ὁ ἐργοδότης ἐτύγχανεν ἠσφαλισμένος, ὁπότε ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τῆς ἀνωτέρω ἀποζημιώσεως.

Κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς διατάξεως αὐτῆς εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἀσφάλεια καλύπτει πᾶσαν τὴν ζημίαν, δὲν δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι τὰ εἰρημένα περιστατικὰ (πυρκαϊὰ ἢ ἄλλο περιστατικὸν ἀνωτέρας βίας) ἀποβαίνουν πάντοτε ἐντελῶς ἀζήμια εἰς τὸν ἐργοδότην, ὅστις εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ» καὶ προετάθη ὁ περιορισμὸς τῆς ἀποζημιώσεως κατὰ τὸ ἄνω μέτρον.

Ἀνιθέτως, εἰς τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐργοδότης δὲν εἶναι ἠσφαλισμένος κατὰ τοῦ περιστατικοῦ ἀνωτέρας βίας, δὲν ὑπάρχει ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέωσις ἀποζημιώσεως, διότι, κατὰ τὴν αὐτὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν, καὶ ὁ ἐργοδότης διατελεῖ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς αὐτῆς καταστροφῆς.

Εἶναι δέ, ὡς ἡρμηνεύθη (Α.Π. 505/1950, ΕΕΔ 9, 1086, Α.Π. 444/1954, ΕΕΔ 13, 680), ἀδιάφορον, ἐὰν δὲν ἐπῆλθεν ὁλικὴ καταστροφὴ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ μόνον ἐπλήγη αὐτή.

Περιστατικὸν ἀνωτέρας βίας νοεῖται ἐπάρχον πᾶν τυχηρὸν καὶ ἀπρόβλεπτον γεγονός, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀπατραπῇ, ἀκόμη καὶ ἐκ μέτρων ἄκρας ἐπιμελείας καὶ συνέσεως (Α.Π. 505/1950, 444/1954, ἔνθ' ἀνωτ.).

Περαιτέρω, ἐκ τοῦ ὅτι, ὡς ἔχει ἑρμηνευθῇ, ἡ σύμβασις ἐργασίας ἀκολουθεῖ ἰσχύουσα μέχρις ὅτου καταγγελθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀσφαλίζεται κατὰ τῆς ἀνεργίας, κατὰ τὸ ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941), ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 3464/1955 (ΕΕΔ 15, 105), ὁ ἐργοδότης, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἡ διακοπὴ τῆς ἐργασίας ἐπῆλθεν ὡς συνέπεια τοῦ περιστατικοῦ ἀνωτέρας βίας (ἐπὶ οἰκειοθελοῦς διαλύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως δὲν συζητεῖται τὸ πρᾶγμα), ὑπέχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰ διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας διατασσόμενα ὑπὸ τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502): Νὰ καταγγείλῃ τὴν σχέσιν ἐργασίας ἐγγράφως (ἄρθρον 5 § 3 τοῦ νόμου), νὰ ἀναγγείλῃ τὴν καταγγελίαν (ἄρθρον 9 τοῦ νόμου) καὶ ὡς πρὸς τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως, ἐὰν ἡ διάλυσις τῆς ἐπιχειρήσεως ἐπῆλθεν ἐκ περιστατικοῦ ἀνωτέρας βίας, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶναι ἠσφαλισμένος ὁ ἐργοδότης, ὑπέχει ὑποχρέωσιν καταβολῆς τῶν 2/3 τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω, ἄλλως οὐδεμίαν ἀποζημίωσιν ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ.

Καὶ λέγει μὲν ὁ νόμος (3198/1955, ἄρθρον 1 ἐπ.), ὅτι ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὴν ὁριζομένην ὑπὸ τῶν νόμων περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀποζημίωσιν, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας (ἄρθρον 5 § 3 τοῦ νόμου), ἀλλ' ἐννοεῖ προδήλως ὅπου ἐκ τῶν νόμων τούτων ὀφείλεται, χωρὶς κατὰ τὸ ἐρευνώμενον θέμα νὰ μεταβάλῃ τὰ πρότερον ἰσχύοντα.

Συνέπεια τῆς παραλείψεως τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας καὶ τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112 (εἰς τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ὡς σημειοῦται ἀνωτέρω, ὀφείλεται ἡ ἀποζημίωσις) εἶναι, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ νόμου 3198/1955, ἡ ἀκυρότης τῆς καταγγελίας. Αἱ αὐταὶ βεβαίως συνέπειαι ἐπέρχονται καὶ ὅταν ὁ ἐργοδότης, διαλύων οἰκειοθελῶς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ, δὲν ἐνεργεῖ τὴν καταγγελίαν ἐγγράφως καὶ δὲν καταβάλλει τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112 (ὁμιλοῦμεν πάντοτε περὶ τῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεις τοῦ νόμου 2961/1954, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν παντὸς ἐργοδότου, εἴτε καὶ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἀπασχολοῦντος μισθωτοὺς ἐπὶ σχέσει τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου).

Αὕτη εἶναι καὶ ἡ ἄποψις τῶν δικαστηρίων ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προϊσχύοντος ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945 διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ διακοπῇ τῆς ἐργασίας ἕνεκα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐπεκτάσεως εἰς τὴν περιοχὴν Λαγκάδες Χίου τῆς ὑπὸ τοῦ Οἴκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 79 τῆς 2 Μαρτίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 6002/1934 περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν (Φ.Ε.Κ. 37).

β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ Δ. ν. 816/1948 περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 6002 παρεχομένης ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς προστασίας καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν, ὡς αὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ νόμου 978/1949 (Φ.Ε.Κ. 120).

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2052/13.1.1956 πρότασιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Οἴκου Ναύτου.

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 31/18.1.1956 γνωμοδότησιν Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ καὶ

ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 98/1.2.1956 γνωμοδότησιν Συμβουλίου Ἐπικρατείας, πρατάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 14.11.1951 6. δ/τος περὶ προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των (Φ.Ε.Κ. 301), ὡς τοῦτο ἐκάστοτε ἰσχύει, προβλεπομένη προστασία ἐπεκτείνεται ἐν μέρει, παρεχομένης ἰατρικῆς συνδρομῆς καὶ περιθάλψεως, φαρμάκων ὑπὸ μορφὴν χημικῶν παρασκευασμάτων ἢ ἰδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικῶν ἐν γένει εἰδῶν καὶ ἐπιδόματος τοκετοῦ καὶ εἰς μονίμους εἰς τὴν περιοχὴν Λαγκάδες Χίου διαμένοντας:

α) Ἀνέργους ναυτικοὺς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τούτων καὶ

β) Μέλη οἰκογενειῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Φεβρουαρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ παρατάσεως ἐπιδοτήσεως ἀνέργων ναυτικῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 79 τῆς 2 Μαρτίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ Δ. ν. 413/1936 περὶ συμπληρώσεως τοῦ ν. 6002/1934 περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν των (Φ.Ε.Κ. 398 Α').

β) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 32/20.1.1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ.

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 97/1.2.1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, πρατάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν

Ἄρθρον μόνον.

Ἡ ἐπιδότησις ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 28.7.1955 6.δ. περὶ παρατάσεως ἐπιδοτήσεως ἀνέργων ναυτικῶν καὶ τροποποιήσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων (Φ.Ε.Κ. 217 Α') παρατείνεται δι' ἅπαντας τοὺς ἀνέργους ναυτικούς, ἤτοι ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρα πληρώματα, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις τοῦ προαναφερθέντος Β. διατάγματος, μέχρι 30 Ἰουνίου 1956.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Φεβρουαρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ἑορτασίμων ἡμερῶν ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας τῶν καταστημάτων τῶν πόλεων Δράμας καὶ Ρόδου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 93 τῆς 30 Μαρτίου 1956).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ π. δ/τος τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 περὶ καθιεροποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως, αἰτήσιν τῶν δι-αιρεμένων ἐργοδοτικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων Δράμας καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς πόλεως Ρόδου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 31052/16.11.1955 σύμφωνον γνώμην τῆς νομαρχίας Δράμας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 9469/9.8.1955 δ-μοίαν τῆς Νομαρχίας Ρόδου, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 122/1956 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, πρατάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

1. Συμπληροῦντες τὸ ἀπὸ 12 Ἰουνίου / 10 Ἰουλίου 1953 6. δ/γμα περὶ καθιερώσεως ἑορτασίμων ἡμερῶν ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας τῶν καταστημάτων Δράμας καθιεροῦμεν ὡς ἑορτασίμους ἡμέρας ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας τῶν καταστημάτων τῆς πόλεως Δράμας καὶ τὰς κάτωθι:

Ὁλοκληρωτικὴ ἀργία:

1) Τῆς Ἁγίας Βαρβάρας (πολιούχου τῆς πόλεως)

Μερικὴ ἀργία:

1) Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, 2) τῆς Ὑψώσεως Τιμίου Σταυροῦ, καθ' ἃς θὰ ἀνοίγων ἀπὸ τοῦ πέρατος τῆς Θείας Λειτουργίας μέχρι τῆς 1ης μ.μ. ὥρας.

2) Καθιεροῦμεν ὡς ἡμέρας ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας τῶν παντοπωλείων, λαχανοπαραπωλείων, καφεκαπνίων, κρεοπωλείων, ἰχθυοπωλείων καὶ πτηνοπαυγοπωλείων τῆς πόλεως Ρόδου, τὰς κάτωθι ἑορτάς:

Ὁλοκληρωτικὴ ἀργία:

1) Τὴν 1η Ἰανουαρίου (Ἁγίου Βασιλείου), 2) ἡ δη Ἰανουαρίου (Θεοφανείων), 3) ἡ 7η Μαρτίου (Ἐπέτειος Ἑνσωματώσεως), 4) Πέτρου καὶ Παύλου, 5) 15η Αὐγούστου (Κοιμήσεως Θεοτόκου), 6) Δευτέρα ἡμέρα Χριστουγέννων.

Μερικὴ ἀργία:

1) Ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, 2) 23η Αὐγούστου (τοπικὴ ἑορτή), 3) τῆς Ὑψώσεως Τιμίου Σταυροῦ, 4) Ἁγίου Νικολάου, καθ' ἃς θὰ ἀνοίγων μέχρι τῆς 2ας μ.μ. ὥρας.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Μαρτίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καταργήσεως τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ τος τῆς 4.3—7.4.1954 «περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας

περιπατικοῦ ἀνωτέρας βίας (βλέπε ΕΕΔ 10, 554, ΕΕΔ 11, 319).

Θὰ προκύψῃ μόνον ζήτημα ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ, τὴν ὁποίαν, κατὰ τὸ ἄρθρον 656 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, δὲν ὑπέχει ὁ ἐργοδότης, ἂν ἡ μὴ ἀποδοχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ ὀφείληται εἰς ἀνωτέραν βίαν (πρβλ. καὶ Α.Π. 17/1951, ΕΕΔ 18, 235).

Ἔχει ὅμως συμφέρον νὰ καταγγείλῃ πάλιν νομοτύπως τὴν σχέσιν ἐργασίας, ἵνα λυθῇ ἐγκύρως ὁ ἐργασιακὸς δεσμός.

εἰς τὰ καταστήματα Κυπαρισσίας, Φιλιατρῶν, Γαργαλιάνων κλπ. ὡς πρὸς τὰ κατ' οτήματα τῆς πόλεως Γαργαλιάνων καὶ «ἀθιερώτως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ ὁπωρολαχανοπωλεῖα τῆς πόλεως Καρδίτσης».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 93 τῆς 30 Μαρτίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ π. δ. τῆς 8)14.2.1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», σύμφωνων αἰτήσεων τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτικῶν καὶ ὑπαλληλικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων Γαργαλιάνων καὶ Καρδίτσης, τὴν ὑπ' ἀριθ. 15)36)43)14.12.1955 σύμφωνον γνώμην τῆς Ὑποδιοικήτριας Χωροφυλακῆς Καρδίτσης, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 12)1)1956 ταυτάτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1. Καταργοῦμεν τὴν § 1 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ δ. δ. τῆς 4 Μαρτίου)7 Ἀπριλίου 1954 «περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ καταστήματα Κυπαρισσίας, Φιλιατρῶν, Γαργαλιάνων κλπ.» ὡς πρὸς τὰ καταστήματα τῆς πόλεως Γαργαλιάνων, ἅτινα θὰ ἀνοίγωνται κατὰ τὴν Κυριακήν, ἀπὸ τοῦ πέρατος τῆς Θείας Λειτουργίας μέχρι τῆς 1ης μ.μ. ὥρας.

2. Καθιεροῦμεν ὁλοκληρωτικὴν Κυριακὴν ἀργίαν εἰς τὰ ὁπωρολαχανοπωλεῖα τῆς πόλεως Καρδίτσης.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Μαρτίου 1956

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

16442/Σ. 144/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως εἰς Β' μέρος Καταστατικοῦ οἰκονομικῆς καὶ ἀσφαλιστικῆς ὀργανώσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ν. Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 67 τῆς 2 Ἀπριλίου 1956).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἢ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11. 11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ. «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν ὀργανισμῶν κοινωνικῆς πολιτικῆς» κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ.

4) Πρόταστν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ταμείου ἀσφαλίσεως ναυτικῶν πρακτόρων καὶ ὑπαλλήλων ἀποδεχθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3302)28.11.1955 ἀναφορᾶς του.

5) Γνώμην τοῦ συμβουλίου κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως (συνεδρίασις 192α τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 25.1.1956), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ Β' μέρος τοῦ καταστατικοῦ οἰκονομικῆς καὶ ἀσφαλιστικῆς ὀργανώσεως τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων ἐπέλθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις:

1) Αἱ §§ Ι...Α τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Β' μέρους τοῦ καταστατικοῦ οἰκονομικῆς καὶ ἀσφαλιστικῆς ὀργανώσεως τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου τροποποιοῦνται οὕτω:

«Ἡ κατάταξις τῶν ἠσφαλισμένων αὐτοτελῶς ἐργαζομένων εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις, ὡς καθορίζονται αὗται κατὰ τὰ διὰ τὸ Ι.Κ.Α. ἰσχύοντα, ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου εἴτε μετὰ προηγουμένην ὑπεύθυνον δήλωσιν τοῦ ἠσφαλισμένου περὶ τῶν πραγματοποιουμένων παρ' αὐτοῦ προσόδων ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἀσφαλιζομένου ἐπαγγέλματος, εἴτε αὐτεπαγγέλτως ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως ἢ παραλείψεως τούτου διὰ τὴν ἐμπρόθεσμον καὶ δὴ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Ταμείου εἰδοποιήσεως πρὸς ὑποβολὴν τῆς ἐν λόγῳ δηλώσεως.

2) Τὸ Δ. Σ., προκειμένου νὰ κατατάξῃ τὴν κλάσιν αὐτοτελῶς ἐργαζομένου ἠσφαλισμένου πλὴν τῆς κατὰ τὰ ἄνω ὑπευθύνου δηλώσεως αὐτοῦ, λαμβάνει ὑπ' ὄψιν καὶ ἄλλα στοιχεῖα, δυνάμενα νὰ βοηθήσουν τοῦτο εἰς τὸν σχηματισμὸν κρίσεως περὶ τῆς κλάσεως, εἰς ἣν δέον νὰ καταταγῇ οὗτος βάσει τῶν πραγματοποιουμένων ὡς ἄνω προσόδων του (ὡς π.χ. φορολογικὰ στοιχεῖα, ἐπίσημα βιβλία, ἔλεγχος τοῦ Ταμείου κλπ.).

3) Οἱ ἠσφαλισμένοι δικαιοῦνται, ὅπως ἐντὸς μηνὸς οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ καὶ ἐντὸς δεκαμήνου οἱ ἐν ἐπαρχίαις ἀσκοῦντες τὸ ἐπάγγελμα, ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτοῖς τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. περὶ τῆς κατατάξεώς των κατὰ τ' ἀνωτέρω εἰς ἀσφαλιστικὴν κλάσιν, ὑποβάλλουν εἰς τὸ Ταμεῖον αἴτησιν περὶ μετατάξεώς των εἰς ἀνωτέραν ἢ κατωτέραν ἀσφαλιστικὴν κλάσιν, ὁπότε τὸ Δ. Σ. δύναται ν' ἀναθεωρήσῃ τὴν προηγουμένην ἀπόφασίν του, ἐφ' ὅσον κρίνῃ βασίμους τοὺς λόγους τῆς αἰτουμένης μετατάξεως κατὰ τὸ αὐτὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος.

4) Ὁμοίως οἱ αὐτοτελῶς ἐργαζόμενοι δύνανται, ὅπως ἐντὸς τοῦ τελευταίου ἑξαμήνου ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους ὑποβάλλουν εἰς τὸ Ταμεῖον αἴτησιν μεθ' ὑπευθύνου δηλώσεως περὶ τῶν ἐκ τοῦ ἀσφαλιζομένου ἐπαγγέλματος των διὰ τὴν μετάταξίν των ἀπὸ τοῦ ἑπομένου ἔτους εἰς ἀνωτέραν ἀσφαλιστικὴν κλάσιν, ὁπότε τὸ Δ. Σ. ἀποφαίνεται κατὰ τ' ἀνωτέρω.

Τὴν αὐτὴν μετάταξιν δύνανται νὰ ἐνεργήσουν κατόπιν ἐλέγχου τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Ταμείου αὐτεπαγγέλτως, παρεχομένου εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις τοῦ ὑπὸ τῆς προηγουμένης παραγράφου δικαιώματος».

ΙΙ) Ἡ περίπτωσις α' τοῦ ἐδαφίου Α' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ καταστατικοῦ Β' ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«α) Ἀτομικαὶ εἰσφοραὶ τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἠσφαλισμένων ἴσαι πρὸς τὰ ἑκάστοτε ἰσχύοντα διὰ τὸν κλάδον ἀνεπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ποσοστὰ εἰσφορῶν, ἠσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου διὰ τὸ Ι.Κ.Α. ὑπολογιζόμενον βάσει τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως τοῦ Ι.Κ.Α. τῆς ἀντιστοιχούσης εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν κλάσιν, εἰς ἣν καταπάσσονται οὗτοι κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 4 §§ 1—4 τοῦ παρόντος καθοριζόμενα».

ΙΙΙ) Ἐν τέλει τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ καταστατικοῦ Β' προστίθεται διάταξις ἔχουσα ὡς κατωτέρω:

«Διὰ τὴν κατὰ τ' ἀνωτέρω ὑπολογισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ μέσος ὅρος τῶν ἀσφαλιστικῶν κλάσεων, εἰς ἃς φέρονται κατατεταγμένοι οἱ ἠσφαλισμένοι κατὰ τὸ ἀπὸ 1.1.1948 καὶ ἑξῆς χρονικὸν διάστημα, ἄλλως ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν διὰ τοὺς μετὰ τὴν ἀνωτέρω χρονολογίαν ὑποχθέντας εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου καὶ μέχρι τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, τούτου ἐξευρισκομένου διὰ τῆς ἀθροίσεως ἀριθμητικῶν τῶν ὡς ἄνω κλάσεων, βάσει τῶν ὁποίων ἐπιγειρατοπιήθησαν αἱ μηνιαῖαι καταβολαὶ τῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας καὶ τῆς διαιρέσεως τοῦ ἀθροίσματος τούτου διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀντιστοίχων μηνῶν. Εἰς περίπτωσιν δικαιολογημένου ἐλαττώματος τὸ κάτω τοῦ ἡμίσεος ἀπολείπεται. Τὸν δὲ ἀνώτερον λογίζεται ὡς ὁλόκληρος μονάς».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαρτίου 1956

14368)Σ. 119.)1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας.

Περί τροποποιήσεως παραγράφου 4 του άρθρου 14 του Κανονισμού παροχών Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 57 της 17 Μαρτίου 1956).

Έχοντες υπ' όψιν: 1) το άρθρον 59 § 1 του αν. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως ούτο αυθεντικώς ερμηνεύθη διά του άρθρου 1 του αν. ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας», 2) το υπ' αριθ. 2520)1953 ν. δ)γμα «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά. ν. της 11.11.1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.», 3) τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. δ)τος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 ν. δ., 4) πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 334 Ε.Ε. αναφοράς του, 5) γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 19)1956) Συνεδρίασης 192α της ΙΑ' περιόδου της 25.1.1956, αποφασίζομεν:

Όπως η § 4 του άρθρου 14 του Κανονισμού παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων τροποποιηθή ως ακολούθως:

«4. Α) Υπό των άρθρων 4 § 3 και 5 § 5 του παρόντος Κανονισμού προβλεπόμενοι αναστρεπτικοί προθεσμίαι περί ανανεώσεως και εξαγοράς προϋπηρεσίας παρατείνονται, αφ' ής έληξαν, μέχρι και της 31ης Δεκεμβρίου 1956».

Εν Αθήναις τη 9 Μαρτίου 1956.

11291)2031)1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας. Περί κηρύξεως έκτελεστής υπ' αριθ. 1)1956 αποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Ρόδου.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 58 της 21 Μαρτίου 1956).

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις των άρθρων 12 § Β', 14 § 1 εδαφίου β' του ν. 3239)1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.», αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 1)1956 απόφασιν του Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου (Π.Δ.Δ.Δ.) Ρόδου «περί των ημερομισθίων εργατοτεχνιτών οικοδομών Δωδεκανήσου» και εγκρίνομεν την δημοσίευσιν της διά της «Εφημερίδος της Κυβερνήσεως (τεύχος Β')», έχουσης ως ακολούθως:

Αριθ. αποφάσεως 1)1956.

Το κατά τον ν. 3239)1955 Πρωτοβάθμιον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον Ρόδου.

Συγκείμενον εκ των Γεωργίου Βουγιουκαλάκη, Πρωτοδίκου, ως Προέδρου, Νικολάου Δημητρίου, υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας, Αναστασίου Θάλλα, αντιπροσώπου των Βιοτεχνών, και Γεωργίου Λαμπριανού, αντιπροσώπου των μισθωτών, ως μελών.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ και εν τῷ Καταστήματι του Πρωτοδικείου Ρόδου την 7ην Ιανουαρίου 1956, ημέραν Σάββατον και ώραν 11 π.μ., παρουσίᾳ και του παρά τῷ Πρωτοδικείῳ Ρόδου υπογραμματέως γ' τάξεως Γεωργίου Οικονομίδου, ως γραμματέως, ίνα αποφανθή επί της αναφυείσης διενέξεως μεταξύ του σωματείου εργατοτεχνιτών οικοδόμων Ρόδου, παραστάντος διά του εκπροσώπου του Λαγγαρίου Ρεΐσσου, και του συνδέσμου εργοληπτών δημοσίων έργων Δωδεκανήσου, παραστάντος διά του εκπροσώπου του Σ. Ιωλιανού Σταματάκη.

Προκειμένης συζητήσεως και διαπιστωθέντος υπό του προέδρου του νομίμου της συγκροτήσεως του δικαστηρίου τούτου, κατά τα εν άρθρῳ 10 του ν. 3239)1955 και τῇ υπ' αριθ. 43637)3235 αποφάσει του Υπουργού Εργασίας οριζόμενα.

Ακούσαν του αναγνωσθέντος, ως εν τοις πρακτικοίς, υπ' αριθ. 7379)5540 π.έ. εγγράφου του Υπουργού Εργασίας και της συνημμένης αυτῷ εκθέσεως του επιληφθέντος της διαφοράς υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας Νικολάου Δημητρίου και διαπιστωθέντος του τύπου παραδεκτού της υπό κρίσιν προσφυγής. Άκουσαν και των εκπροσώπων των ενδιαφερομένων μερών, κατά τα εν τοις ταυταρίθμοις πρακτικοίς, ίδιον τα έγγραφα, οσαφθέντα κατά τον νόμον.

Επειδή κατ' άρθρον 15 § 1 του ν. 3239)1955 δημοσίᾳ φέρεται ενώπιον του δικαστηρίου τούτου ή προκειμένη διένεξις αντικειμένου έχουσα την ρύθμισιν συλλογικής διαφοράς μεταξύ του σωματείου εργατών οικοδόμων Ρόδου και του συνδέσμου εργοληπτών δημοσίων έργων Δωδεκανήσου, αφορώσης τας αποδοχάς των εργατοτεχνιτών οικοδόμων Δωδεκανήσου.

Επειδή, λαμβανομένων υπ' όψιν των κοινωνικών και οικονομικών αναγκών των εξυπηρετουμένων υπό της διαδικού εργοδοτικής οργανώσεως, της οικονομικής και τεχνικής αυτής αντοχής, των όρων, συνθηκών και είδους της υπό των ως άνω μισθωτών παρεχομένης εργασίας, του επιπέδου των καταβαλλομένων τοιούτοις αποδοχών, εν σχέσει προς τον υφισταμένον εν Δωδεκανήσῳ τιμάριθμον κόστους ζωής και του γενικωτέρου συμφέροντος της Εθνικής Οικονομίας, το δικαστήριον, λαμβάνον υπ' όψιν και τα βεβαιωθέντα και αναπτυχθέντα υπό των παρισταμένων, κρίνει ότι τα περί ων πρόκειται ημερομίσθια δέον όπως καθορισθώσι κατά τα εν τῷ διατακτικῷ οριζόμενα και διά τα εν αυτῷ χρονικόν διάστημα.

Επειδή κατά την διάταξιν της § 5 του άρθρου 15 του ως άνω υπ' αριθ. 3239)1955 νόμου το δικαστήριον, δικαιούμενον όπως προσδώσῃ αναδρομικήν ισχύν εις την παρούσαν απόφασίν του, κρίνει ως προσήκοντα χρόνον έναρξεως ισχύος ταύτης την 1ην Ιανουαρίου 1956.

Διά ταύτα

Καθορίζει τα εις τους εργάτας και τεχνίτας οικοδόμους της περιφερείας Δωδεκανήσου καταβλητέα ημερομίσθια ως εξής:

α) Τεχνίται οικοδόμοι ημερομίσθιον δρχ. 67.

β) Ειδικευμένοι εργάται ημερομίσθιον δρχ. 55.

γ) Ανειδίκευτοι εργάται ημερομίσθιον δρχ. 48.

Καθορίζει την διάρκειαν της παρούσης εις εξ (6) μήνας, χρόνον δε έναρξεως ταύτης την 1ην Ιανουαρίου 1956.

Αποφασίσθη και εδημοσιεύθη αυθημερόν.

Εν Αθήναις τη 15 Μαρτίου 1956

15478)2707)1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας.

Περί κηρύξεως έκτελεστής της υπ' αριθ. 1)1956 αποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών μετά τροποποιήσεως και συμπληρώσεως αυτής.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 59 της 21 Μαρτίου 1956).

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955.

β) Σχετικήν γνωμοδότησιν του κατά τα άρθρον 28 του ν. 3239)1955 εθνικού γνωμοδοτικού συμβουλίου κοινωνι-

κής πολιτικής, ληφθείσαν κατά την ὑπ' ἀριθ. 13 της 9.3.1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ καὶ ἀποβλητέαν ἦν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7)12.3.1956 ἐγγράφου του.

γ) Την ὑπ' ἀριθ. 1)1956 ἀπόφασιν τοῦ δευτεροβαθμίου διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου (Δ.Δ.Δ.Δ.), Ἀθηνῶν ἐπερὶ τῶν ἀποδοχῶν, ὅρων ἐργασίας κλπ. τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιΐας βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐργαστασίων ἀπάσης τῆς Χώρας».

Δι' Τὴν ἀνάγκην ὅπως τροποποιηθῇ καὶ συμπληρωθῇ αὕτη αὐτὴ ἐν ὄψει πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀναδρομικότητος, λόγῳ τῆς ἀδυναμίας καλύψεως τῆς ἐκ ταύτης ἐπιβαρύνσεως τῶν ἐπιχειρήσεων δι' ἀναλόγου αὐξήσεως τῶν τιμῶν τῶν ἤδη παραχθέντων καὶ διατεθέντων προϊόντων των καὶ β) ὡς πρὸς τὸν τρόπον πληρωμῆς τῶν ὀφειλῶν ἐκ τῆς ἀναδρομικῆς αὐξήσεως τῶν ἡμερομισθίων τῆς ἐν λόγῳ κατηγορίας μισθωτῶν, λόγῳ παρόδου ἤδη τοῦ εἰς τὴν προμνησθεῖσαν διαιτητικὴν ἀπόφασιν ὁριζομένου χρόνου καταβολῆς τῆς πρώτης δόσεως, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1)1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, τροποποιουμένην καὶ συμπληρουμένην παρ' ἡμῶν, ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἀναδρομικῆς ἰσχύος ταύτης, ὡς καὶ τὸν τρόπον καταβολῆς τῶν ἐκ τῆς τοιαύτης ἀναδρομικῆς αὐξήσεως ὀφειλομένων ποσῶν καὶ ἐγκρίνομεν τὴν δημοσίευσιν της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (Τεύχ. Β'), ἐχούσης ὡς ἀκολούθως μετὰ τῶν προκειμένων τροποποιητικῶν ὅρων περὶ ἀναδρομικῆς ἰσχύος καὶ χρόνου καταβολῆς τῶν τῆς αὐξήσεως ὀφειλῶν.

Ἀριθ. ὑποφ. 1)1956

Τὸ κατὰ τὸν ν. 3239)1955 δευτεροβάθμιον διοικητικὸν διαιτητικὸν δικαστήριον Ἀθηνῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν Ἐμμανουὴλ Σαμαδάκη, προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν ὡς προέδρου καὶ Γεωργ. Παπανικολάου, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Κλεοβούλου Μπέμπη, ἐκπροσώπου τῶν βιομηχάνων, Ὀρέστη Ἀθανασούλια, ἐκπροσώπου τῶν βιοτεχνῶν, Φώτιου Μακρῆ καὶ Ἀποστ. Βογιατζῆ, ἐκπροσώπων τῶν μισθωτῶν ὡς μελῶν.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ Ἐφετείῳ Ἀθηνῶν τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου 1956, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10.00, παρούσης τοῦ γραμματέως Ἰωάννου Ἀρτέρη, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ ἀσκηθείσῶν ἐφέσεων ὑπὸ τῶν βιομηχάνων κεραμοποιΐων περιοχῆς πρωτευούσης, βιοτεχνῶν κεραμοπλινθοποιΐων καὶ τῆς ὁμοσπονδίας ἐργατῶν κεραμοποιΐων, πλινθοποιΐων καὶ ἀγγειοπλαστῶν Ἑλλάδος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)1955 ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου Ἀθηνῶν, τῶν ἐν ἀκολουθίᾳ καὶ ἐκκαλουμένων ὑπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἀφαστασιῶν διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων των, αἵτινες διώρισαν τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους των, ὡς ἐν ταῖς πρακτικαῖς διαλαμβάνεται.

Προκειμένης συζητήσεως

Καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ δικαστηρίου.

Ἀκροάσεως τῶν ἀναγνωσθέντων ἐφέσεων καὶ τῶν συμπαρομαρτούντων ἐγγράφων, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀναγράφεται, καὶ λοιπῶν γραπτῶν ὡν ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων διηγήσεων κατατεθέντων ἐγκύρων ὑπομνημάτων.

Τῶν τὰ ἐγγραφα σκεφθέντων κατὰ νόμον

1. Ἐπειδὴ ἐν τῇ γενομένῃ αὐξήσει, εἰς ἣν ἔθηκεν ἐργασίας διαπιστωθῇ, ὅτι, ὡς ἐκ τῆς ἐξελίξεως τῶν τοιούτων μελῶν εἰς τὰ ἐργαστήρια, ἡ ἀντιμισθία τῶν ἀργολογωμένων δι' ὅλου διὰ τὴν παρασκευὴν πηλοῦ, πρὸς κατασκευὴν τῶν πλινθων, ἐκφεύγει δι' εἰδικοῦ μηχανήματος, ἡ δὲ μόρωσις τῆς ἀπαιτουμένης ποσότητος ὕδατος, διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ καταλλήλου, ἀναλόγως τοῦ ὑπὸ κατασκευὴν τύπου πλίνθου, πηλοῦ, γίνεται ὑπὸ εἰδικευμένου ἐργάτου, ἐκτελουμένης ἐργασίας παρομοίας φύσεως πρὸς τὴν τοῦ λοιποῦ, πλὴν ὅμως δὲν ὑφίσταται ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων ἡμερομισθιακὴ κατάταξις ταύτου, τὰ παράπονα τῆς ἐκκαλούσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως, κρίνονται ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο κατὰ πλειοψηφίαν, μειοψηφούντων τῶν κ.κ. Μπέμπη καὶ Ἀθανασούλια, δόκιμα, καὶ συνεπῶς μεταρρυθμιστέα τυγχάνει ἡ πρωτοβάθμιος ἀπόφασις. Ἐξ ἄλλου τὰ παράπονα τῆς αὐτῆς ἐκκαλούσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως, διὰ τὴν παραιτέρω ἐπέκτασιν τῶν εἰδικοτήτων, κρίνονται ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα κατὰ πλειοψηφίαν, μειοψηφούντων τῶν κ.κ. Μακρῆ καὶ Βογιατζῆ, διὰ τοὺς ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως λόγους.

2. Ἐπειδὴ καὶ ὡς ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57644)1951 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ἐπερὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς κατηγορίας τινὰς ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοποιΐας» προκύπτει, διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν δικαιουμένων ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐργατῶν κεραμοποιΐας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἀπόφασις τῆς πρὸς τοῦτο συσταθείσης εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἐξαιρεθέντων ἀνθυγιεινῶν ἐργασιῶν, ἐκτοτε δέ, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, αἱ συνθῆκαι ἐργασίας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐβελτιώθησαν. Ἐξ ἄλλου δὲν προσάγονται ἀποχεῖα καὶ δὴ γνωμοδότησις εἰδικῶν ἀργάνων περὶ τοῦ ὅτι αἱ ὑπὸ τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων ἀνοφερόμεναι κατηγορίαι ἐργατῶν ἀπασχολοῦνται εἰς ἐργασίας δικαιολογούσας τὴν ὑπαγωγὴν των εἰς τὴν μνησθεῖσαν ὑποιαγικὴν ἀπόφασιν, ἀπορριπτέα ὄθεν τὰ παράπονα τῆς ἐκκαλούσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως ὡς ἀβάσιμα, μειοψηφούντων τῶν κ.κ. Μακρῆ καὶ Βογιατζῆ.

3. Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἔκρινεν ἀ. περιπτέρω τὸ αἴτημα τῆς ἐκκαλούσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως περὶ καθορισμοῦ μηνιαίου μισθοῦ διὰ τοὺς ἐργάτας ὧν ἡ σχέσις ἐργασίας ἐμφωλεύει διόρκειαν, καθ' ὅσον τοῦτο ἀναστελεῖ ἀντικειμένων γενικωτέρας ἐρεύνης κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου καὶ οὐχὶ κατὰ κλάδους ἐργαζομένων, κατὰ παρέκκλισιν τῶν μέχρι τοῦδε ἰσχυόντων. Ἐξ ἄλλου ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως ὅτι δηλαδὴ διὰ τοῦ ὑφισταμένου συστήματος ἡμερίδης (ἡμερομίσθια) καταστρατηγοῦνται αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 656, 657 καὶ 658 τοῦ Ἀστ. Κώδικος περὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου καὶ τῶν λόγων καλύψεως τοῦ μισθωτοῦ ἐν περιόδῳ ἐργασίας ἐλέγχεται ἀβάσιμος καθ' ὅσον ἡ ἔρευνα καὶ ἐκτίμησις τῶν πραγματικῶν τοιούτων ἀποκειται εἰς τὴν κρίσιν τῶν πρακτικῶν δικαστηρίων, μειοψηφούντων τῶν κ.κ. Μακρῆ καὶ Βογιατζῆ.

4. Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη διὰ τῆς ὀρθῆς σκέψεως της, εἰς ἣν καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀνοφέρεται, τὸ αἴτημα τῆς ἐκκαλούσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως περὶ αὐξήσεως τοῦ παρόντος προσαυξήσεως διὰ τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν καὶ τὴν καθ' ὑπέρβασιν τοῦ κανονισμένου ὡραρίου τοιαύτην (ὑπερωρίαι), ὡς καὶ τὰ περὶ παροχῆς ἐπιδομάτων οἰκογενειακῶν βαρῶν, καθ' ὅσον πάντα τὰ τοῦτο ἀποτελοῦν γενικώτερον αἴτημα τῶν ἐργαζομένων, ὅπερ κατὰ τὴν κρίσιν καὶ τοῦ δικαστηρίου τούτου, δέον νὰ ἐξετασθῇ εἰς γενικὸν πλαίσιον. Ὄθεν τὸ περὶ τοῦ ἐκαστέου παραπόνου τῆς ἐκκαλούσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως κρίνονται ἀπορριπτέα.

5. Ἐπειδὴ τὰ περὶ ὁδῶν τῶν μισθωτῶν διέπονται ὑπὸ τοῦ ν. 539)1945, ὑφ' οὗ προβλέπεται ἡ κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ διαγραφομένην διαδικασίαν καθιέρωσις ἀδείας ἀναπαύσεως μείζονος διαρκείας διὰ τοὺς μισθωτοὺς ἐκείνους οἵτινες ἀπασχολοῦνται ὑπὸ ἰδιαζούσας συνθήκας καὶ εἰς κανονίδεις ἐργασίας καὶ συλλήβδην τὰ σχετικὰ παράπονα τῆς ἀναλόγου ἐργατικῆς ὀργανώσεως ἀπορριπτέον ἐλέγχεται ὡς ἀβάσιμον.

6. Επειδή ως εκ της φύσεως της εργασίας οι εν τοις κεραμοποιείοις εργαζόμενοι υπόκεινται εις υπερβολικήν ρύπανσιν, ή δε παροχή αυτοίς των μέσων διά τον καθαρισμόν μετά το πέρας της εργασίας αποτελεί κοινωνικήν υποχρέωσιν των εργοδοτών και επιβάλλεται προς διατήρησιν της υγείας των μισθωτών, εταμένως δέοντα το προς τούτο παράπονον της εκκαλούσης εργατικής οργανώσεως και μεταρρυθμιστέα κατά τα εν τω διατακτικώ ως προς το σημείον τούτο η εκκαλουμένη απόφασις.

7. Επειδή εκ της γενομένης αυτοψίας διεπιστώθη ότι, ως και εν τη ηγουμένη σκέψει εκτίθεται, οι εν τοις κεραμοποιείοις εργαζόμενοι, λόγω της φύσεως της εργασίας, υπόκεινται εις υπερβολικήν ρύπανσιν και συνεπώς εις υπέρμετρον φθοράν του ιματισμού και της υποδήσεως. Εξ άλλου, ως εκ του γεγονότος ότι η εργασία διεξάγεται εις χώρους, είτε υγρούς και λασπώδεις, είτε υπερθέρμους, επιβάλλεται διά την διατήρησιν της υγείας των μισθωτών η χρησιμοποίησις ειδικών υποδημάτων. Περαιτέρω δμως, ως εκ της κινητικότητος του επαγγέλματος, ή παροχή υπό των εργοδοτών ειδικών υποδημάτων ευθύς μετά την πρόσληψιν του μισθωτού, θα είχεν ως αποτέλεσμα υπέρμετρον επιβάρυνσιν των πρώτων, ως εκ της ανάγκης αγοράς μεγάλου αριθμού ζευγών υποδημάτων διαφόρων μεγεθών. δέχεται εν μέρει τα παράπονα των εκκαλουσών εργοδοτικών οργανώσεων και μεταρρυθμιστέαν κατά τα εν τω διατακτικώ κρίνει την πρωτοβάθμιον απόφασιν.

8. Επειδή το αίτημα περί αυξήσεως της αμοιβής των κατ' αποκοπήν αμειβομένων εργατών κεραμοποιίας, ως εξάγεται εκ της εκθέσεως του μεταλαβόντος δια την διενέργειαν των συλλογικών διαπραγματεύσεων υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας και των συμπαραμαρτουμένων εγγράφων, δεν απετέλεσεν αντικείμενον της διενέξεως και συνεπώς ορθώς δεν απεφάνθη επ' αυτού το πρωτοβάθμιον δικαστήριον, αφού δεν ώφειλετο ή εκ του νόμου απαιτουμένη διαδικασία, τα δε περί τούτου παράπονα της εκκαλούσης εργατικής οργανώσεως ελέγχονται άβασιμα και απορριπτέα.

9. Επειδή ο των κειμένων διατάξεων ώφειλετο διαφορισμός ως προς τα κατώτατα όρια ημερομισθίων μεταξύ των εις εξωτερικάς εργασίας εργαζομένων εις τα βιομηχανικά εργοστάσια και των εις τας αυτάς εργασίας εις βιοτεχνικά εργοστάσια απασχολουμένων εργατών και δη η αμοιβή των δευτέρων ορίζεται ανωτέρα της των πρώτων, η δε τοιαύτη ρύθμισις κατά την κρίσιν του δικαστηρίου τυγχάνει αδικαιολόγητος, αφού εις αμφοτέρους τους περιπτώσεις ή αυτή εργασία εκτελείται δέχεται εν μέρει τα παράπονα της εκκαλούσης εργατικής οργανώσεως κατά τα εν τω διατακτικώ.

10. Επειδή εκ των προσαχθέντων εγγράφων και της γενομένης έρευνης προέκυψεν, ότι αι περί ων πρόκειται επιχειρήσεις εν σχέσει προς το προπολεμικόν επίπεδον αύξησαν εις αριθμόν και τελειοποιήσασαι τα τεχνικά των μέσα ηύξησαν εις σημαντικόν βαθμόν την παραγωγήν των, χρησιμοποιούσαι δμως κατά μονάδα παραγομένων προϊόντων τον αυτόν περίπου αριθμόν εργατών, ενώ παραλλήλως και μάλιστα από του Ιανουαρίου 1955, οπότε εδόθη ή τελευταία αύξησις εις τους μισθωτούς της χώρας, η τιμή διαθέσεως των προϊόντων ηύξηθη σημαντικώς, έστε όρθως έκρινεν η εκκαλουμένη χορηγήσασα τας εν ταύτη αιτήσεις από δε της εκδόσεως της εκκαλουμένης αποφάσεως και μέχρι δημοσιεύσεως της παρούσης παρετηρήθη περαιτέρω αύξησις της τιμής διαθέσεως, ώστε να θεωρήται κατά την κρίσιν του δικαστηρίου δεδικαιολογημένη η εις μεγαλύτερον ύψος του καθορισθέντος υπό της πρωτοβαθμίου αποφάσεως ποσοστού αύξησις της αμοιβής των εργατών, κατά τα εν τω διατακτικώ, τα δε περί οικονομικής αδυναμίας των υπ' όψιν επιχειρήσεων παράπονα των εκκαλουσών εργοδοτικών οργανώσεων ελέγχονται άβασιμα και απορριπτέα. Αλλά περαιτέρω εύλογος προβάλλεται ο ισχυρισμός των εργοδοτικών οργανώσεων ότι εκ της ανισοβαρομικότητος της ισχύος της πρωτοβαθμίου αποφάσεως θέλει προκύψει ταμειακή δυσχέρεια των επιχειρήσεων ταύτων διά την εξόφλησιν των μισθολογικών διαφορών, συνεπώς δέχεται εν μέρει τα παράπονα των εκκαλουσών εργοδοτικών οργανώσεων περί του τρόπου και χρόνου καταβολής των αυξήσεων κατά τα εν τω διατακτικώ.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δεχόμενον τύπους και εν μέρει κατ' ουσίαν τας υποβληθείσας εφέσεις. Απορρίπτον τα ως άνω εν τω σκεπτικώ απορριπτέα κριθέντα. Μεταρρυθμίζει, ως ακολούθως, την υπ' αριθ. 3)1955 απόφασιν του πρωτοβαθμίου διοικητικού διαιτητικού δικαστηρίου Αθηνών.

1. Τα κατά την 1.12.1955 διά την περιφέρειαν των νομών Αττικής και Εύβοιας και τα κατά την 16.12.1955 διά την λοιπήν χώραν ισχύοντα κατώτατα όρια ημερομισθίων των εις τας βιομηχανικάς και βιοτεχνικάς επιχειρήσεις κεραμοποιίας και πλινθοποιίας εργαζομένων εργατών αυξάνονται άπαξ των ημερομισθίων ταύτων ως ακολούθως:

α) Διά τους εργάτας των επιχειρήσεων των νομών Αττικής και Εύβοιας κατά ποσοστόν 15%.

β) Διά τους εργάτας των επιχειρήσεων της όλης χώρας πλην των νήσων κατά ποσοστόν 10%.

γ) Διά τους εργάτας των επιχειρήσεων των νήσων κατά ποσοστόν 8%.

2. Τα ως άνω ποσοστά αυξήσεων αυξάνονται περαιτέρω από της δημοσιεύσεως της παρούσης 11.2.1956 κατά 5% κατά τας ως άνω διακρίσεις, ήτοι εις 20%, 15% και 13% αντιστοίχως.

3. Από των ως άνω ημερομισθίων αυξάνονται και τα πράγματι καταβαλλόμενα κατά την 1.12.1955 διά την περιφέρειαν των νομών Αττικής και Εύβοιας και τα κατά την 16.12.1955 διά την λοιπήν Χώραν, όπερ τα κατώτατα όρια, ημερομίσθια, κατά το αυτό ποσόν, τα προκύπτον εκ του υπολογισμού των ως άνω ποσοστών αυξήσεων επί των κατωτάτων ορίων βασικών ημερομισθίων.

4. Τα κατώτατον όριον βασικού ημερομισθίου του υφορρυθμίστου, θεωρουμένου ως τοιούτου του εκτελούντος την εργασίαν ρυθμίσεως της απαιτουμένης ποσότητος ύδατος διά την διά μηχανικών μέσων ανάμιξιν των αργιλοχωμάτων προς παρασκευήν πηλού, εξομοιούται προς τα κατώτατον όριον βασικού ημερομισθίου του κατά τας κειμένας διατάξεις χαρακτηριζομένου ως λασπά, ως τούτο διαμορφούται βάσει της παρούσης αποφάσεως.

5. Τα κατώτατα όρια βασικών ημερομισθίων των εις τας εξωτερικάς εργασίας των βιομηχανικών και βιοτεχνικών επιχειρήσεων κεραμοποιίας και πλινθοποιίας απασχολουμένων εργατών, εφ' όσον συμπληρώσων το 18ον έτος της ηλικίας και ένος έτους προϋπηρεσίαν παρ' οιφδήποτε εργοδότη ή τα 19ον έτος της ηλικίας, άσχετος προϋπηρεσίας, καθορίζεται εις δραχμάς 48 μεν διά τους εργαζομένους εις επιχειρήσεις των νομών Αττικής και Εύβοιας, εις δραχμάς 46 διά τους εργαζομένους εις τας επιχειρήσεις της λοιπής Χώρας πλην των Νήσων και εις δραχμάς 45 διά τους εργαζομένους εις επιχειρήσεις των Νήσων.

Διά τας λοιπάς περιπτώσεις εργατών και εργατριών εξωτερικών εργασιών ως κατώτατα όρια ημερομισθίων ισχύουσι τόσον διά τα βιομηχανικά, όσον και τα βιοτεχνικά εργοστάσια, τα ήδη καθορισθέντα διά τα βιοτεχνικά τοιαύτα, ως διαμορφούνται υπό της παρούσης.

Επί των ως άνω εργατών και εργατριών εξωτερικών εργασιών έχει εφαρμογήν ή δ. 3 της παρούσης περί αυξή-

σεως των πράγματι καταβαλλομένων ημερομισθίων, κατά τα ύπ' αυτής οριζόμενα.

6. Τα ως εκ της παρούσης οφειλόμενα διά το μέχρι της 31 Ιανουαρίου 1956 χρονικόν διάστημα ποσά δύνανται να εξοφληθούν εις δύο ισοπόσους δόσεις, εξ ων η πρώτη καταβληθήσεται μέχρι της 20.3.1956, η δε δευτέρα μέχρι της 20.4.1956.

7. Εις άπαντας τους εργαζομένους εις τας βιομηχανίας και βιοτεχνίας κεραμοποιίας και πλινθοποιίας άπασης της Χώρας μετά την πραγματοποίησιν 50 ημερομισθίων παρά τω αυτώ εργοδότη χορηγούνται παρά τούτου κατά την εκτέλεσιν της εργασίας των εν ζεύγος υποδημάτων εξ ελαστικού μεν (μπότες) διά τους απασχολουμένους εις χώρους υγρούς ή λασπώδεις, καταλλήλων δε διά την εργασίαν των (ξυλοπάπουτσα ή έτερον είδος) διά τους εργαζομένους εις υπερθέρμους κλπ. χώρους.

Εξ άλλου εις άπαντας τους εργαζομένους εν ταις ανωτέρω επιχειρήσεσι παρέχεται μία φορά κατά την έκτέλεσιν της εργασίας των.

Τα ως άνω είδη αντικαθιστάμενα κατ' έτος και εφ' όσον εφθάρησαν, ανήκουσι κατά κυριότητα εις τους εργοδότας, των εργατών υποχρεουμένων όπως επιμελούνται της συντηρήσεως αυτών.

8. Οι υπό της παρούσης δεσμευόμενοι εργοδόται υποχρεούνται, όπως διαρρυθμίσωσι καταλλήλους χώρους και εγκαταστήσωσι εις τούτους τον απαιτούμενον αριθμόν κα. τεννιατήρων (ντους) προς χρήσιν υπό των εργατών μετά το τέρας της εργασίας των, κατά τας υποδείξεις των κατα τόπους αρμοδίων οργάνων Επιθεωρήσεως Εργασίας.

9. Διευκρινίζεται ότι ο υπολογισμός του δώρου Χριστουγέννων 1955 των περί ων η παρούσα μισθωτών γενήσεται βάσει των μέχρι της δημοσιεύσεως της οικείας υπουργικής αποφάσεως καθορισμένων κατωτάτων ορίων βασικών ημερομισθίων και ουχί βάσει των υπό της παρούσης διαμορφουμένων τοιούτων.

Έκρίθη και αποφασίσθη και εδημοσιεύθη τη 11η Φεβρουαρίου 1956.

Εν Αθήναις τη 21 Μαρτίου 1956

7320|1)1956 Απόφ. Υπουργών Εθνικής Αμύνης και Οικονομικών.

Περί καθορισμού ημερομισθίων κατηγοριών τινων του εργατοτεχνικού και βοηθητικού προσωπικού του Κ.Ε.Α.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 63 της 29 Μαρτίου 1956).

Έχοντες υπ' όψιν:

1. Τον Α. ν. 1846|1939 «περί ιδιωτικού προσωπικού εν γένει του Κ.Ε.Α.»

2. Τα άρθρον 2 του ν. 191|1944 «περί εξουσιοδοτήσεως του Υπουργού των Οικονομικών όπως προβαίνη εις τροποποιήσεις των φορολογικών συντελεστών κλπ.»

3. Την υπ' αριθ. 38711|4|28.12.1945 απόφασιν των Υπουργών Οικονομικών, Αεροπορίας και Εργασίας «περί τρόπου καθορισμού αμοιβών εργατικού προσωπικού Κ.Ε.Α.»,

4. Την υπ' αριθ. 6455|5.2.1955 κοινήν απόφασιν ημών «περί καθορισμού ημερομισθίων του εργατοτεχνικού και βοηθητικού προσωπικού του Κ.Ε.Α.»

5. Ότι δια της υπ' αριθ. 2 του 1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Α. Αθηνών, ληφθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 11103|1924|22.3.1956 πράξεως του Υπουργού Εργασίας και ισχούσης και επί των συνδεομένων διά σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου μισθωτών του Δημοσίου, ούδεμία προσαύξησις δίδεται εις τα άνω των 70 δρχ. ημερομίσθια και

6. Την ανάγκην της διατηρήσεως ενότητος και συμπαιάς μεταξύ των διαφόρων κλάδων του εργατοτεχνικού προσωπικού του Κ.Ε.Α., αποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τα ημερομίσθια των κατωτέρω κατηγοριών του εργατοτεχνικού και βοηθητικού προσωπικού του Κ.Ε.Α. ως ακολούθως:

1. Υπεργοδηγός Α' δρχ. 89
2. Υπεργοδηγός Β' δρχ. 82

Η ισχύς της παρούσης, δημοσιευθησομένης διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, άρχεται από 24 Ιανουαρίου 1956.

Εν Αθήναις τη 21 Μαρτίου 1956

9228|1664)1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 31.1.1956 σ.σ.ε εκδοροσφαγέων Λαρίσης.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 57 της 17 Μαρτίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239|1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.»,

αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τ. Β') η από 31 Ιανουαρίου 1956 συλλογική σύμβασις εργασίας των εκδοροσφαγέων Λαρίσης, καταρτισθείσα ημίν την 10ην Φεβρουαρίου 1956, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 53 πρακτικού καταθέσεως, έχουσα ως ακολούθως:

«Εν Λαρίση, σήμερον την 31ην Ιανουαρίου 1956, εν τω Γραφείω της Επιθεωρήσεως Εργασίας Λαρίσης και εαι παρουσία του Προϊσταμένου του Γ.Ε.Ε κ. Βασιλάκη Ηλία και του Προέδρου του Εργατικού Κέντρου Λαρίσης κ. Τζίντζου Ηλία, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός 1) Δούσιας Χρήστος, Πρόεδρος της Συντεχνίας Κρεοπωλών Λαρίσης, 2) Δούκης Γεώργιος, Γεν. Γραμματεύς της Συντεχνίας Κρεοπωλών Λαρίσης, 3) Κώτσιος Κων)νος καιά 4) Σπαθάς Νικόλαος, μέλη του Δ. Σ. της Συντεχνίας Κρεοπωλών Λαρίσης, και αφ' ετέρου 1) Αγγελόπουλος Γεώργιος, Πρόεδρος της Ενώσεως Εκδορέων Λαρίσης, 2) Παγούρας Παναγ., Γεν. Γραμματεύς 3) 3) Τελκιώνης Γεώργιος και 4) Σπανός Μιχαήλ, μέλη του Δ. Σ. της Ενώσεως Εκδορέων Λαρίσης, άπαντες νομίμως εξουσιοδοτημένοι παρά των αρμοδίων οργάνων και οργανώσεων, ας εκπροσωπούμεν, αποφασίσαμεν την υπογραφήν της παρούσης τοπικής συλλογικής συμβάσεως, δι' ης καθορίζεται η αμοιβή των εκδοροσφαγέων Λαρίσης, ως κάτωθι, κατά κεφαλήν σφαζομένου ζώου:

Αρνιά - κατσίκια	διά σφαγήν και εκδορήν δραχ.	4
Αίγα-πρόβατα	» » » » »	6
Μόσχοι μέχρις 1 έτους	» » » » »	17
Αγελάδες - Βόες	» » » » »	19
Χοίροι	» » » » »	17

Πρόσθετοι όροι

1) Συμφωνείται ότι, εν περιπτώσει χορηγήσεως αυξήσεως υπό των αρμοδίων Κρατικών Υπηρεσιών επί της μέχρι τούδε κατά κεφαλήν σφαζομένου ζώου αμοιβής, εάν προκύψωσιν ευμενέστεραι αποδοχαί, θα ισχύσωσιν αι ευνοϊκώτεραι τοιαύται διά τους εργαζομένους.

2) Η εργασία δέν παρέχεται υπό του Σωματείου των Εκδορέων υπό κύριον συνεργαττικής (ως η Αστυνομική διάταξις ορίζει διά την καλήν δορών), η δε είσπραξις της αμοιβής θά γίνηται διά τριπλοτύπων του Ι.Κ.Α. υπό του εντεταλμένου οργάνου του Σωματείου.

3) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Φεβρουαρίου 1956 και λήγει μετά έν έτος, δυναμένης να παραταθή κοινή συμφωνία των ενδιαφερομένων οργανώσεων.

4) Πάσα παράβασις ή μη συμμόρφωσις προς τους όρους της παρούσης συνεπάγεται διά των παραβατών τας υπό των κειμένων διατάξεων προβλεπομένας ποινικάς και αστικάς κυρώσεις».

Οι Συμβαλλόμενοι

Εν Αθήναις τη 12 Μαρτίου 1956.

16444/Σ. 146/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης διατάξεως εις Καταστατικόν Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Προνομιούχου Εταιρείας Γεν. Αποθηκών

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 67 της 2 Απριλίου 1956).

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τό άρθρον 59 § 1 του άν. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως ούτο αυθεντικώς ερμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά. ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινών της ασφαλιστικής νομοθεσίας», 2) τό υπ' αριθ. 2520)1953 ν. δ)γμα «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ών εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά. ν. της 11.11.1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.», 3) τάς διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. δ)τος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των οργανισμών κοινωνικής πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 ν. δ)τος, 4) πράξιν του διοικητικού συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Προνομιούχου Εταιρείας Γενικών Αποθηκών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 7)1956 αναφοράς του, 5) γνώμην του συμβουλίου κοινωνικής ασφαλίσεως (Αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 54)1956 συνεδρίασις 201η της περιόδου της 24.2.1956, αποφασίζομεν.

Εν τέλει της § 1 του άρθρου 3 του καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Προνομιούχου Εταιρείας Γενικών Αποθηκών προστίθεται διάταξις, έχουσα ούτω:

«Αι άνωτέρω υπό στοιχεία 3 και 5 εισφοραί, προκειμένου περί εκτάκτων, δαρύνουν ταύτας από της μονιμοποιήσεώς των παρά τη υπηρεσία της Π.Α.Ε.Γ.Α.Ε. τυχόν καταβληθείσαι υπό τούτων δόσεις επιστρέφονται αυτοίς.

Εν Αθήναις τη 20 Μαρτίου 1956

17206/Σ. 160 1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί μετονομασίας του Ταμείου Προνοίας Προσωπικού Σ.Ε.Κ εις Ταμείον Προνοίας Προσωπικού Ελληνικών Σιδηροδρόμων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 65 της 31 Μαρτίου 1956).

Έχοντες υπ' όψει: 1) το άρθρον 59 § 1 του άν. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ερμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά. ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινών της ασφαλιστικής νομοθεσίας», 2) Τό υπ' αριθ. 2520)1953 ν. δ)γμα «περί προσδιορισμού των αντικειμένων εφ' ών εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά. ν. της 11.11.1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.», 3) Τάς διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. δ)τος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των οργανισμών κοινωνικής πολιτικής» κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 ν. δ)τος, 4) Πράξιν του διοικητικού συμβουλίου του Ταμείου Προνοίας Προσωπικού Σ.Ε.Κ., υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 53112) Σ. 1956 ε.ε. αναφοράς του, 5) Γνώμην του συμβουλίου κοινωνικής ασφαλίσεως, («Αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 29)1956 συνεδρίασις 193η της ΙΑ' περιόδου της 1.2.1956, αποφασίζομεν:

Τό διά του από 29 Νοεμβρίου 1931 δ)τος διλύμει του ν. 3752 ιδρυθέν, μέ έδραν τάς Αθήνας, Ταμείον Προνοίας Προσωπικού Σ.Ε.Κ μετονομάζεται από της δημοσιεύσεως του ν. δ 3395)1955 εις «Ταμείον Προνοίας Προσωπικού Ελληνικών Σιδηροδρόμων».

Εφεξής όπου εις τό καταστατικόν αναφέρεται ο τίτλος «Ταμείον Προνοίας Προσωπικού Σ.Ε.Κ.» νοείται «Ταμείον Προνοίας Προσωπικού Ελληνικών Σιδηροδρόμων», όπου δε προσωπικόν του Σ.Ε.Κ. νοείται προσωπικόν των Ελληνικών Σιδηροδρόμων.

Εν Αθήναις τη 23 Μαρτίου 1956

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ Ι.Κ.Α.

Απόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί συστάσεως Τοπικού Υπ)τος Ι. Κ. Α. εν Λήμνω.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 59 της 21 Μαρτίου 1956).

Συνεδρίασις διοικητικού συμβουλίου 10)13.2. 1956.

Τό Δ. Σ του Ι.Κ.Α., υπ' όψιν του οποίου ετέθη τό ζήτημα της συστάσεως του Τοπικού Υποκαταστήματος εις Λήμνον (διά μετατροπής του λειτουργούντος παραρτήματος), λαβών υπ' όψιν τό από 8.2.1956 εισηγητικόν σημείωμα της διευθύνσεως οργανώσεως και μεθόδων, ως και προφορικήν εισήγησιν του διευθυντού αύτης, αποφασίζει ομοφώνως την σύστασιν Τοπικού Υποκαταστήματος εν Λήμνω, υπαγομένου υπό την επόπτειαν του Περιφερειακού Υποκαταστήματος Μυτιλήνης, ορίζει δε ως ασφαλιστικήν περιοχήν ταύτου την περιοχήν του Δήμου Κάστρου Λήμνου και του εξωθι της κωμοπόλεως εκκλησιαστηρίου Αγίου Δάμβακος, ήτις και σήμερον εξυπηρετείται υπό του Παραρτήματος Λήμνου.

Απόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί καθορισμού νέων ορίων ασφαλιστικής περιοχής Υπ)τος Ι.Κ.Α. Χαλκίδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 59 της 21 Μαρτίου 1956).

Συνεδρίασις 6)15.2.1956.

Η Επιτροπή Διοικήσεως του ΙΚΑ, λαβούσα υπ' όψιν α) τάς διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 7 και 13 του ά. ν. 1846)1951, ως ετροποποιήθη, β) τάς διατάξεις του από 11.5.1954 Β. διατάγματος «περί τοπικών διοικητικών επιτροπών του ΙΚΑ», γ) τάς διατάξεις του κανονισμού «περί τρόπου εκτιμήσεως της ασφαλίσεως και υπολογισμού των ασφαλιστικών εισφορών του ΙΚΑ», δ) την υπ' αριθ. 1 απόφασιν της ΤΔΕ του Υποκαταστήματος Χαλκίδος, ληφθείσαν κατά την υπ' αριθ. 1 της 13.1.1956 συνεδρίασιν αυτής, και ε) τό υπ' αριθ. 6506)747)1956 εισηγητικόν σημείωμα του κλάδου ασφαλίσεως (διεύθυνσις υπαγωγής εις ασφάλισιν), αποφασίζει ομοφώνως:

1. Τών καθορισμών νέων ορίων της ασφαλιστικής περιοχής του εν Χαλκίδι Τοπικού Υποκαταστήματος του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων ως κάτωθι:

α) Περιοχή Χαλκίδος: Τό τμήμα τό περικλειόμενον εντός των εξής ορίων: Αφετηρία προς Β από του σημείου Κακοκεφαλή, Ακολούθως σύνδεσις διά νοητών γραμμών των σημείων Μάντικα, Κερατοράχη, Γιαμίνα, Δύο Δένδρα, Τροχός, Μύλος, Ξηροβούνι, Εικοσιτάσι, Μεγάλη Ράχη, Ρεύμα Κωστάκη, μέχρι του σημείου της αφετηρίας (Κακοκεφαλή).

β) Περιοχή Νέας Αρτάκης: Τό τμήμα τό περικλειόμενον εντός των εξής ορίων: Αφετηρία προς Β από του σημείου εγγωνία περιτειχίσματος οικίας Βουδούρη. Ακολούθως σύνδεσις διά νοητών γραμμών των σημείων Δημοτικόν Σχολείον, Βατώντες, Λαδεστοκάμινο, Στ. Μαγιάτη, Ιερός Νάος Ταξιαρχών, Αγροτική οικία Θ. Παζαριώτη, γωνία αγροικίας Παζαριώτη, Εργοστάσιον Ρητίνης Φιλιππαπούλου — Ανδριτσοπούλου, ορνιθοτροφείον Γ. Κελαϊδίτη, Κτηνοτροφικός σταθμός Βατώντος, μέχρι του σημείου της αφετηρίας (γωνία περιτειχίσματος οικίας Βουδούρη). Πάσαι αι επί των ορίων σημεία επιχειρήσεις περιλαμβάνονται εντός της ασφαλιστικής περιοχής.

γ) Περιοχή Ψαχνών και Κοστέλλας: Τό τμήμα τό περικλειόμενον εντός των εξής ορίων: Αφετηρία προς Δ από του εργοστασίου Βρωπικών. Ακολούθως σύνδεσις διά νοητών γραμμών των σημείων ανδεστοκάμινος Λίνκα, άγρος κτήματα Ε. Κωστούλα, άγροικία Ι. Κορωνάκη, Λόφος

Κατασυντήρ. έκβολή κεντρικού αύλακος εις ποταμόν Ψαχνάν, ανάντων σημείου εις τας παρυφάς Ν. του Λόφου Σελληρού, ολίγα Δ. Ρίζου, Αγρόκτημα Ν. Βασιλείου, δρυόκτιστρόφιον Ν. Καραμιδά ρίπη Κ. Κεντίου, μέχρι του σημείου της άφετηρίας (γωνιοστάσιον μητέρας Βρυσακίου). Πάσαι αι επί των ορίων σημεία επιχειρήσεις περιλαμβάνονται εντός της ασφαλιστικής περιοχής. Ωσαύτως περιλαμβάνονται εντός της περιοχής και το χωρίον Τριλόβα (κατωκημένον τμήμα) και η Μονή Μακρομάλλη.

δ) Περιοχή Νέας Λαμψάκου: Το τμήμα το περικλειόμενον εντός των εξής ορίων: Άφετηρία προς Β. από της κορυφής του Λόφου Βαθροδωνίου. Ακολούθως σύνδεσις διά νοητών γραμμών των σημείων διασταυρώσεως οδών προς Κύμην και Μπουρτζί, όνομα αγροκτημάτων Δημ. Σαλιγαρτζή και Βασιτάση, Άλυκαί Κοπανά, έκβολή ρύακος Τροχού, Γέφυρα Τροχού μέχρι του σημείου της αφετηρίας (κορυφή Βαθροδωνίων). Πάσαι αι επί των ορίων σημείων επιχειρήσεις περιλαμβάνονται εντός της ασφαλιστικής περιοχής.

ε) Περιοχή Μικρού Βαθέος Αύλιδος: Το τμήμα το περικλειόμενον εντός των εξής ορίων: Άφετηρία προς Β. Α. από του επί της θαλάσσης σημείου Άλμυρό Νερό, Ακολούθως σύνδεσις διά νοητών γραμμών των σημείων τοποθεσίας Βεσαλά, τοποθεσίας Παρίπα, Μονή Αγίου Νικολάου μέχρι του σημείου της αφετηρίας (Άλμυρό Νερό). Πάσαι αι επί των ορίων σημείων επιχειρήσεις περιλαμβάνονται εντός της ασφαλιστικής περιοχής.

στ) Περιοχή Λίμνης Εύβοίας: Το τμήμα το περικλειόμενον εντός των εξής ορίων: Άφετηρία από της επί της παραλίας φάτνης του Αγίου Χριστοδούλου. Ακολούθως σύνδεσις διά νοητών γραμμών των σημείων Ναός Αγίου Χριστοδούλου, Προφήτης Ηλίας, Δεξαμενή, Άγιος Αθανάσιος, Νεόδμητος Ναΐσκος. Εκείθεν εκτείνεται κατά μήκος της παραλιακής οδού μέχρι της Μονής Γαλατάκη περιλαμβάνουσα τας τοποθεσίας Κρίνη Κρίζα, Βορεινό Ρέμμα, Καταύτα, Άγ. Ιωάννης και Μονή Γαλατάκη. Πάσαι αι επί των ορίων σημείων επιχειρήσεις περιλαμβάνονται εντός της ασφαλιστικής περιοχής. Ωσαύτως εις την ασφαλιστικήν περιοχήν περιλαμβάνεται και το χωρίον Μουρτιάς.

Η ασφαλιστική περιοχή του Τοπικού Παραρτήματος Λίμνης Εύβοίας περιλαμβάνει το υπό στοιχείον στ' ανωτέρω τμήμα της περιοχής του Υποκαταστήματος Χαλκίδος.

2. Την έναρξιν της εφαρμογής της ασφαλίσεως εις τα τμήματα της ανωτέρω περιοχής εις ά τα πρώτον επεκτείνεται αύτη δι' άπαντας τους κλάδους της ασφαλίσεως τους αναφερομένους εν άρθρω 1 § 2 του α. ν. 1846/1951, ως ούτος συμπληρώθη υπό του ν. δ. 2961/1954 και ως προς πάντα τα απασχολούμενα εντός του τμήματος τούτου της περιοχής πρόσωπα τα υπαγόμενα εις την ασφάλισιν του ΙΚΑ και υφ' ην εκτασιν εφαρμόζεται η κοινωνική ασφάλισις εις τας λοιπάς τοπικάς περιοχάς, από της πρώτης του μηνός του μεθεπομένου εκείνου της δημοσιεύσεως της άπαφάσεως ταύτης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Άπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α. Περί επεκτάσεως ασφαλίσεως του Ι.Κ.Α. εις περιοχάς Ν. Λέσβου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 60 της 22 Μαρτίου 1956)

Συνεδρίασις Δ. Σ. 12/24.2.1956

Τό Δ. Σ. του ΙΚΑ λαβόν υπ' όψιν

α) Τάς διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 7 και 13 του Α. ν. 1846/1951 περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων,

β) Τάς διατάξεις του από 11.5.1954 Β. δ. περί Τοπικών Διοικητικών Επιτροπών του ΙΚΑ,

γ) Τάς διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3 και 4 του Κανονισμού περί τρόπου επεκτάσεως της ασφαλίσεως και υπολογισμού των ασφαλιστικών εισφορών του ΙΚΑ,

δ) Την υπ' αριθ. 94 απόφασιν της Τ.Δ.Ε. του Υποκαταστήματος Μυτιλήνης, ληφθείσαν κατά την υπ' αριθ. 12 της 2.9.1955 συνεδρίασιν αύτης,

ε) Τό υπ' αριθ. Φ00241/1956 εισηγητικόν σημείωμα του κλάδου ασφαλίσεως (διευθύνσεως υπαγωγής εις ασφάλισιν),

Συμπλήρουν την υπ' αριθ. 116 (συν. 5 της 20.1.1956) απόφασίν του, αποφασίζει:

1. Την επέκτασιν της ασφαλίσεως του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων εις τας περιοχάς των Κοινοτήτων Πέτρας και Μεθύμνης (Μολύβου) Λέσβου δι' επεκτάσεως εκτός της ασφαλιστικής περιοχής του Περιφερειακού Υποκαταστήματος Μυτιλήνης, ως προς μόνους τους απασχολουμένους εις τας περιοχάς ταύτας αλιεργάτας αλιευτικών συγκροτημάτων γρι-γρι και μηχανοτρατών και τους φορτοεκφορτωτάς λιμένος.

2. Την έναρξιν της εφαρμογής της κατά τα ανωτέρω ασφαλίσεως δι' άπαντας τους εν άρθρω 1 § 2 του α. ν. 1846/1951, ως ούτος εκαπεταιθη μεταγενεστέρως υπό του ν. δ. 2961/1954, αναφερομένους κλάδους ασφαλίσεως και υφ' ην έκτασιν εφαρμόζεται η κοινωνική ασφάλισις εις τας λοιπάς τοπικάς περιοχάς από της πρώτης του μηνός του μεθεπομένου εκείνου της δημοσιεύσεως της αποφάσεως ταύτης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Άπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α. Περί επεκτάσεως ασφαλίσεως του Ι.Κ.Α. εις περιοχήν Χανίων Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β φ. 60 της 22 Μαρτίου 1956)

Συνεδρίασις 7/22.2.1956

Η Ε.Δ. του ΙΚΑ έχουσα υπ' όψιν:

α) Τάς διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 7, 13 και 14 § 1 του α. ν. 1846/1951 περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων,

β) Τάς διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3 και 4 του κανονισμού περί τρόπου επεκτάσεως της ασφαλίσεως και υπολογισμού των ασφαλιστικών εισφορών του ΙΚΑ,

γ) Την υπ' αριθ. 10/16.1.1956 απόφασιν της Τ.Δ.Ε. του εν Χανίοις Υποκαταστήματος του ΙΚΑ και

δ) Το υπ' αριθ. 571/1130/1956 εισηγητικόν σημείωμα του κλάδου ασφαλίσεως της διευθύνσεως του ΙΚΑ, αποφασίζει ομοφώνως:

1. Την επέκτασιν της ασφαλίσεως του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων εις την δυτικήν της πόλεως Χανίων και μέχρι του 9ου χιλιομέτρου της οδού Χανίων — Μάλεμε κειμένην περιοχήν, οριζομένην προς βορράν μεν υπό της παραλίας, προς νότον δε υπό γραμμής διηκούσης παραλλήλως της ως άνω οδού και εις απόστασιν 500 μέτρων από ταύτης δι' επεκτάσεως εν τη περιοχή ταύτη της ασφαλιστικής περιοχής του εν Χανίοις Υποκαταστήματος του Ιδρύματος και

2. Την έναρξιν της εφαρμογής της ασφαλίσεως εις την ως άνω περιοχήν δι' άπαντας τους εν άρθρω 1 § 2 του α. ν. 1846/1951 αναφερομένους κλάδους της ασφαλίσεως και ως προς πάντα τα απασχολούμενα εντός της περιοχής ταύτης πρόσωπα, πλην των μισθωτών των εντός ταύτης λειτουργουσών γεωργικών, κτηνοτροφικών και δασικών επιχειρήσεων, τα υπαγόμενα εις την ασφάλισιν του ΙΚΑ κατά τας διατάξεις του άρθρου 2 §§ 1-2 του αύτου ως άνω νόμου περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων και υφ' ην έκτασιν εφαρμόζεται η κοινωνική ασφάλισις και εις τας λοιπάς τοπικάς περιοχάς από της πρώτης του μηνός του μεθεπομένου εκείνου της δημοσιεύσεως της παρούσης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

(Θέμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπασχολήσῃ τὴν προσεχῆ Συνδιάσκεψιν τῆς Ἐργασίας).

Διὰ πρώτην φορὰν τὸ θέμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως, θὰ ἐξετασθῇ, ἀπὸ ὅλας τὰς πλευρὰς του, εἰς τὴν Διεθνῆ Συνδιάσκεψιν τῆς Ἐργασίας τὸν προσεχῆ Ἰούνιον. Εἶναι θέμα ζωτικὸν καὶ πρωταρχικὸν διὰ τὰς σχέσεις μεταξὺ κυβερνήσεως καὶ ἐργατικῶν σωματείων καὶ ὡς τοιοῦτον παρουσιάζει ἐνδιαφέρον καὶ διὰ τὴν χώραν μας.

Ἡ ἀνεξαρτησία τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἀπησχόλησε τὴν Διεθνῆ Ὀργάνωσιν τῆς Ἐργασίας ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἱδρύσεώς της καὶ ὁ θεσμὸς τῆς τριμεροῦς ἀντιπροσωπείας (κυβερνήσεων, ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν), εὑρίσκεται εἰς τὴν βάσιν ὅλων τῶν καταστατικῶν της διατάξεων καὶ ἐφαρμόζεται μὲ ἐπιτυχίαν εἰς ὅλας τὰς πολλαπλὰς ἐκδηλώσεις της.

Ὁ θεσμὸς οὗτος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ξεχωρίζει τὴν Διεθνῆ Ὀργάνωσιν τῆς Ἐργασίας ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους διεθνεῖς ὀργανισμούς, οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦν, ἐξυπηρετοῦντες πολιτικὰς ἢ οἰκονομικὰς σκοπιμότητας, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὴν Δ.Ο.Ε., τῆς ὁποίας πρωταρχικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ ἐκπροσώπησις ὅλων τῶν παραγωγικῶν τάξεων καὶ ἡ ἄμεσος συμμετοχὴ τῶν τάξεων τούτων εἰς τὸ ἔργον τῆς βελτιώσεως τῶν ὅρων τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐργασίας παντὸς ἐργαζομένου.

Σχετικῶς μὲ τὸ ἀνωτέρω θέμα μία εἰδικὴ τριμερὴς Ἐπιτροπὴ ἀπηύθυνε κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1955 πρὸς ὅλα τὰ Κράτη-Μέλη τῆς Δ.Ο.Ε. λεπτομερὲς ἐρωτηματολόγιον, περιστρεφόμενον κυρίως εἰς τὰ κάτωθι τέσσαρα προβλήματα:

α) Ὑπάρχουν εἰς τὴν χώραν σας καὶ κατὰ ποῖον τρόπον λειτουργοῦν ὀργανώσεις ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν;

β) Ποῖαι αἱ ἀμοιβαῖαι σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῶν κυβερνήσεων;

γ) Ποία εἶναι ἡ δρᾶσις τῶν ὀργανώσεων τούτων εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν καὶ πολιτικὴν διαμόρφωσιν τῆς χώρας;

δ) Ποῖος εἶναι ὁ βαθμὸς τῆς ἀνεξαρτησίας των, ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυριαρχίαν ἢ τὸν ἔλεγχον τοῦ Κράτους;

Ἑξηκοντατέσσαρες χῶραι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἑλλάς, ἀπήντησαν ἐμπεριστατωμένως εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματα καὶ τὰ κείμενα τῶν μονογραφιῶν αὐτῶν, ἐκδοθέντα εἰς περιωρισμένον ἀριθμὸν ἀντιτύπων, καλύπτουν 1803 δακτυλογραφημένας σελίδας.

Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν της καὶ τὰς γνώμας τῶν ἐργατικῶν καὶ τῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, ἀναιρέρεται εἰς τὰ ἑξῆς ζητήματα: Ὀργανώσεις ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν. Δημόσιος τομεὺς τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι. Συλλογικαὶ διαπραγματεύσεις καὶ συλλογικαὶ συμβάσεις. Συνδιαλλαγὴ καὶ διαιτησία. Ἀπεργίαι καὶ lock-out. Διατήρησις τῆς δημοσίας τάξεως. Καθορισμὸς ἐλαχίστων ἡμερομισθίων. Παρέχονται, ἐπὶ πλέον, πληροφορίαι ἐκ τῆς ἰσχυούσης σωματειακῆς νομοθεσίας μας καὶ ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς χώρας μας μὲ τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἐργασίας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς συμβάσεως περὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ συνεταιρίζεσθαι.

Ἀναλόγους μονογραφίας, κάποτε πολὺ περισσοτέρων ἐκτεινομένας, ἀπηύθυναν εἰς τὸ Δ.Γ.Ε., ὡς ἀνεφέραμεν, καὶ ἄλλαι 63 Κυβερνήσεις, παρέχουσαι τὴν πλήρη εἰκόνα καὶ τὴν λεπτομερῆ σύνθεσιν τῆς ἐπικρατούσης συνδικαλιστικῆς καταστάσεως εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου καὶ εἰς ὅλα τὰ πολιτειακὰ συστήματα.

Τῆς πολυτίμου ταύτης καὶ μεγαλειώδους συμβολῆς τοῦ Δ.Γ.Ε. εἰς τὴν μελέτην τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου προηγεῖται μία συγκριτικὴ μελέτη τῶν διαφόρων τούτων ἀπαντήσεων, αἱ ὁποῖαι ἀναλύονται καὶ κατατάσσονται καθ' ἕκαστον θέμα χωριστά, ἐνδεικνυομένων τῶν σημείων, εἰς τὰ ὁποῖα συνταυτίζονται ἢ διαχωρίζονται, εἰς ἐπικρατοῦντα, κατὰ χώρας, συστήματα ἢ νομοθεσίας.

Μεταξὺ τῶν ἀναλυομένων θεμάτων ἐπιλέγομεν μερικὰ μόνον, διὰ νὰ δείξωμεν τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐρεύνης τοῦ Δ.Γ.Ε., καὶ τὸ μέγιστον ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἀνακινεῖ μεταξὺ ὄχι μόνον τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐπαγγελματικῶν τάξεων καὶ τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν νομικῶν καὶ τῶν ἐπιστημόνων, ἡ πρωτοβουλία αὐτή, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὸ ἀρχικόν της στάδιον καὶ τῆς ὁποίας αἱ συνέπειαι θὰ ἔχουν μεγάλον ἀντίκτυπον εἰς τὰς οἰκονομίας ὅλων τῶν χωρῶν:

1) Χαρακτῆρες καὶ μορφαὶ τῆς κρατικῆς δραστηριότητος, ἀπὸ ἀπόψεως διοικητικῆς, βιομηχανικῆς ἢ οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως. 2) Σχέσεις μεταξὺ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ τομέως. 3) Σύνθεσις τῶν ὀργανώσεων «ἄνευ προηγουμένης ἐξουσιοδοτήσεως», ἢ «ἄνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως», ἢ ὀργανώσεων «τῆς ἐλευθέρας ἐκλογῆς τῶν συμβαλλομένων». Εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν κατηγορίαν ἐξετάζεται ἡ ἐλευθέρα λειτουργία τῶν ὀργανώσεων, ἡ ἐπέμβασις ἢ ὁ ἔλεγχος κατὰ τὰς ἐκλογάς, αἱ ἐνασκούμεναι πολιτικαὶ ἐπιδράσεις, αἱ οἰκονομικαὶ ἢ κοινωνικαὶ ἐπιδράσεις, αἱ οἰκονομικαὶ ἀρωγαί, ἡ ἐπίβλεψις καὶ ὁ ἔλεγχος, τὸ δικαίωμα τοῦ συνέρχεσθαι, ἡ παρουσία ἑνὸς δημοσίου ὑπαλλήλου εἰς τὰς συγκεντρώσεις, τὰ παρεχόμενα εἰδικὰ προνόμια, ἡ ἐλευθερία τῆς συγκεντρώσεως μὲ μόνην τὴν ἐπιφύλαξιν τὴν διατήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως, ἡ ἀναστολὴ ἢ ἡ διάλυσις τοῦ σωματείου, αἱ ὁμοσπονδίαι, συνομοσπονδίαι καὶ οἱ διεθνεῖς ὀργανισμοί, τὸ δικαίωμα τῆς ἐκπροσωπήσεως εἰς τοὺς διεθνεῖς ὀργανισμοὺς κ.τ.λ.

Ἡ «ξήτασις καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ σκέψεων ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω θεμάτων θὰ δώσουν μίαν μεγάλην ἐπικαιρότητα καὶ ἐνδιαφέρον εἰς τὴν προσεχῆ 39ην Σύνοδον τῆς Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως τῆς Ἐργασίας, ἡ ὁποία θὰ λάβῃ χώραν τὴν 4ην Ἰουνίου.

Μ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΞΕΝΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Festschrift für H. C. Nipperdey, Rolf Dietz, Alfred Hueck - Rudolf Reinhardt. C. A. Beck'sche Verlagsbuchhandlung - München - Berlin 1955 (*).

Κατά τήν ἐγκαιρότητα ἑπταετίδων τῶν γεναθλίων (21 Ἰανουαρίου 1955) τοῦ διακρίτου γερμανοῦ νομομαθοῦς *Hans Carl Nipperdey*, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κολωνίας καί Προέδρου τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Ἐργατικοῦ Ἀκροατικοῦ Δικαστηρίου, ἐξεδόθη ὑπό τῶν *Rolf Dietz*, *Alfred Hueck* καί *Rudolf Reinhardt* τιμητικός τόμος. Εἰς τόν τόμον αὐτόν οἱ διαπρεπέστεροι γερμανοί νομικοί συμβάλλουν μέ μελέτας ἐξ ὅλων ἐκείνων τῶν κλάδων τοῦ δικαίου, μέ τούς ὁποίους κυρίως ἠσχολήθη ὁ *Nipperdey*.

Οὕτω, ἐκτός τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, τό ὁποῖον θά μᾶς ἀπασχολήσῃ ἰδιαιτέρως περαιτέρω, εἰς τό πρῶτον μέρος τοῦ τόμου ἐρευνῶνται θέματα τοῦ ἀστικοῦ δικαίου. Ὁ *Walter Schmidt - Rimpler* ἐξετάζει τό πρόβλημα τοῦ δικαιοπρακτικοῦ θεμελίου (Zum Problem der Geschäftsgrundlage) σ. 1 - 30. Ὁ *Heinrich Lehmann* ἀσχολεῖται μέ τήν κτῆσιν ἀλλοτρίου πράγματος καί τήν ἐκ ταύτης ὠφέλειαν ἕνεκα πλουτισμοῦ (Berücksichtigung der für den Erwerb einer fremden Sache gemachten Aufwendungen bei der Bereicherungshaftung) σ. 31 - 39. Τέλος ὁ *Wilhelm Lauttke* ἐρευνᾷ τό πρόβλημα τῆς ἐφαρμογῆς τῶν κανόνων τοῦ ἰδιωτικοῦ διεθνοῦς δικαίου ἐπί τοῦ διατοπικοῦ δικαίου (Internationales und Interlokales Privatrecht σ. 41 - 57.

Τό τελευταῖον μέρος τοῦ τιμητικοῦ τόμου τοῦ Nipperdey καταλαμβάνουν μελέται ἐκ τοῦ λίαν ἀναπτυγμένου ἐν Γερμανίᾳ κλάδου τοῦ «οἰκονομικοῦ δικαίου». Ἀβάτ ἀνήκουν εἰς τόν *Justus Wilhelm Hedemann* (Der Kontrahierungszwang, Erinnerung und Ausblick) σ. 251 - 260, τόν Kurt Ballerstedt (Zur Lehre vom Gattungskauf) σ. 261 - 282 καί τόν Wolfgang Hefermehl (Der Anwendungsbereich des Wettbewerbsrechts) σ. 283 - 302.

Τό δεύτερον μέρος τοῦ τιμητικοῦ τόμου περιλαμβάνει μελέτας ἐκ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Ὁ *Wilhelm Herschel* (Persönlichkeitsbild und Dienst am Arbeitsrecht σ. 59 - 64), ἐκκινῶν ἀπό τήν προσωπικότητα τοῦ Nipperdey καί τάς ὑπ' αὐτοῦ προσφερθείσας εἰς τό ἐργατικόν δίκαιον ὑπηρεσίας, ἐξετάζει τήν προσωπικότητα τοῦ ἐργασιολόγου ἐν γένει. Ἡ «μουσικότης τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου» (Arbeitsrechtliche Musikalität, σ. 60), κατά τόν *Herschel*, δημιουργεῖ ἰδιαίτερον τύπον νομικοῦ.

Εἰς ὅλως ὅμως ἐνδιαφέρουσαν διατριβήν του ὁ *Arthur Nikisch* ἀναπτύσσει τήν περί ἐντάξεως εἰς τήν ἐκμετάλλευσιν θεωρίαν του (Dienstpflicht und Arbeitspflicht σ. 65 - 82). Διά τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁ ἐργαζόμενος ἀναλαμβάνει τήν ὑποχρέωσιν νά εἰσέλθῃ εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐργοδότου (καθήκον ὑπηρεσίας - Dienstpflicht), ἐνῶ ἡ ὑποχρέωσις πρός παροχήν ἐργασίας (Arbeitspflicht) γεννᾶται διά τῆς ἐντάξεως εἰς τήν ἐκμετάλλευσιν (Βλ. σχετικῶς καί *Nikisch*, Arbeitsrecht 1955 I σ. 233 ἑπ., 251 ἑπ.) Ὁ *Erich Molitor* πραγματεύεται περί τῆς θεωρίας τῆς ἀδείας (Zur Theorie des Urlaubs σ. 83 - 97), συμπληρῶν οὕτω τάς ἀπόψεις τοῦ *Dersch* (Urlaubsgesetze, 1954 καί RdA I 54 σ. 9 ἑπ.) καί ὁ *Alfred Hueck* «περί τῆς ἀγωγῆς καί τῆς ἀποφάσεως εἰς τήν περί προστασίας τῆς καταγγελίας διένεξιν» (Klage und Urteil im Kündigungsschutzstreit) σ. 99 - 118. Τό πρόβλημα τῶν σχέσεων ἀτομικοῦ καί συλλογικοῦ δικαίου ἐρευνᾶται λεπτομερῶς ὑπό τοῦ *Wolfgang Siebert* (Kollektivnorm und Individualrecht im Arbeitsverhältnis) σ. 121-144. Τό δίκαιον τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων καί τῆς συμμετοχῆς τούτων εἰς τήν διεύθυνσιν τῶν ἐκμεταλλεύσεων καί ἐπιχειρήσεων ἐξετάζεται εἰς τάς μελέτας τοῦ *Rolf Dietz*, «Ἡ ἀξίωσις πρός σύναψιν συλλογικῆς συμφωνίας εἰς τήν ἐκμετάλλευσιν κατά τήν § 56 τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῶν ἐκμεταλλεύσεων» σ. 144 - 162 (Der Anspruch auf Abschluss einer Betriebsvereinbarung nach § 56 Betr. V. G.) καί *Rudolf Reinhardt* (Die für die Ordnung der Wirtschaft massgebenden Rechtsgrundsätze für die Rechtsform der Mitbestimmung σ. 235 - 250).

Ὅλως ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ περί τοῦ ἀμφιμεροῦς συλλογικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἐργατικοῦ ἀγῶνος μελέτη τοῦ *Gustav - Adolf Bulla* (Das zweiseitig Kollektive Wesen des Arbeitskampfes) σ. 163 - 192. Ἡ ἐκεῖ διατυπουμένη θεωρία, καθ' ἣν ὁ ἐργατικός ἀγών, ὡς ἐνέργεια συλλογική, μόνον διά συλλογικῶν μέσων δύναται νά ἀντιμετωπισθῇ, ἐγένετο μέ τινας μικράς ἀποκλίσεις δεκτή καί ὑπό τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Γερμανικοῦ Ἀκροατικοῦ (βλ. *Bundesarbeitsgericht*, Grosser Senat, Beschluss vom 28.1.1955 GS 1/54, AP Nr. 1 zu Art. 9 GG Arbeitskampf).

Αἱ μορφαί τῆς διαιτησίας ἐπί συλλογικῶν διαφορῶν, αἱ ἐνέργειαι αὐτῆς καί αἱ σχέσεις τῆς συμβατικῆς πρός τήν κρατικήν διαιτησίαν ἀποτελοῦν τό ἀντικείμενον τῆς ἐρεύνης τοῦ *Friedrich Sitzler* εἰς τήν διατριβήν του, Zur Neuordnung des Schlichtungswesens (σ. 193 - 213). Ὁ συγγραφεύς προβαίνει εἰς ὑποδείξεις πρός νέαν ρύθμισιν τοῦ συστήματος τῆς διαιτησίας καί ἀποκρούει τελείως τήν κρατικήν διαιτησίαν καί τήν κήρυξιν τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὡς ὑποχρεωτικῶν.

Ὁ *Hermann Dersch* τέλος πραγματεύεται περί τῆς ἐννοίας τῶν διοικητικῶν πράξεων εἰς τήν νεωτέραν ἐξέλιξιν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου καί τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως (Die Bedeutung der Verwaltungsakte in der neueren Entwicklung des Arbeitsrechts und der Sozialversicherung σ. 215 - 234). Τό θέμα εἶναι καί διά τό ἑλληνικόν δίκαιον ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον, δεδομένου ὅτι αἱ διοικητικαί πράξεις ἐξακολουθοῦν εἰσέτι νά παίζουν πρωτεύοντα ρόλον εἰς τήν διαμόρφωσιν τῶν συνθηκῶν τῆς ἐργασίας εἰς βάρος τῆς αὐτονομίας τῶν ὀργανώσεων.

Ὁ τόμος κλείει μέ τόν κατάλογον τῶν ἐπιστημονικῶν ἔργων τοῦ Nipperdey, ἤτοι βιβλίων, αὐτοτελῶν μελετῶν, συμβολῶν εἰς συλλογικά ἔργα, ἄρθρων, σχολίων, βιβλιοκρισιῶν κλπ., ὁ ὁποῖος δίδει πλήρη εἰκόνα τῆς τεραστίας συμβολῆς του εἰς τήν ἔρευναν τῆς ἐπιστήμης τοῦ δικαίου.

Δ. Κ. Καλομοίρης

(*) Βλ. ὡσαύτως καί κριτικήν *Galperin* ἐν RdA 1955 σ. 473 ἑπ.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεῦχος 9 (351)

Ἀθῆναι, 1 Μαΐου 1956

Η ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΘΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΣΘΕΝΟΥΝΤΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

(Συγκριτικαὶ παρατηρήσεις)

Ὑπὸ τοῦ κ. Π.Κ. ΒΕΡΡΟΙΟΠΟΥΛΟΥ, Δ.Ν., Δικηνόρου

I

α. Ὡς γνωστόν, τὸ δίκαιον τὸ διέπον τὴν σχέσιν ἐργασίας, ἀπεμακρύνθη τῆς ἀφῃρημένης θεωρήσεως «δανειστοῦ» καὶ «ὀφειλέτου» ὡς ὑποκειμένων ἀμφοτεροβαροῦς συμβάσεως παροχῆς ὑπηρεσιῶν καὶ προέβη εἰς ρύθμισιν τῶν σχέσεων τῶν συμβαλλομένων, ὡς σχέσεων «ἐργαζομένων» καὶ «ἐργοδοτῶν», λαμβάνον ὡς βάσιν τὴν συγκεκριμένην οἰκονομικὴν κατάστασιν καὶ τὰς διοτικὰς αὐτῶν ἀνάγκας, ὡς αὗται διεμορφώθησαν εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν (1). Ἡ ρεαλιστικὴ ἀντιμετώπισις τῶν ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας προκυπτόντων προβλημάτων ὡδήγησεν εἰς τὴν διαπίστωσιν τῆς ἀνεπαρκείας τῆς τεχνικῆς ἐκείνης τοῦ δικαίου, τῆς στηριζομένης ἐπὶ τῆς αὐτονομίας τῆς ἰδιωτικῆς βουλήσεως (2). Ἡ «ἐλευθέρα» σύμβασις παρεχώρησε τὴν θέσιν της εἰς τὴν ρυθμιζομένην ὑπὸ τοῦ κρατικοῦ καὶ τοῦ αὐτονόμου συλλογικοῦ δικαίου σχέσιν ἐργασίας (3).

Τὸ εἰς τὰ πλαίσια αὐτὰ κινούμενον δίκαιον ἐργασίας φυσικὸν ἦτο νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐξαλείψῃ τοὺς λόγους ἐκείνους, οἵτινες μέχρι τοῦδε ἐν τῇ σχέσει ἐργασίας ἐγέννων ἢ καὶ ἐπέτεινον τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος ἀβεβαιότητα καὶ ἀνησυχίαν τοῦ οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρου μέρους (3α). Ἡ ἐξάλειψις τοῦ θεσμοῦ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως πρὸς ἓν δίκαιον κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ σύγχρονος προστατευτικὴ τῆς θέσεως ἐργασίας νομοθεσία τείνουν πρὸς δημιουργίαν νέας μορφῆς δικαιωμάτων (3β) καὶ χαρακτηρίζουν τὴν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν κυρίαν προσπάθειαν τοῦ ἐργασιακοῦ δικαίου εἰς τὰς διαφόρους νομοθεσίας.

---

(1) *Boubier*, Théorie générale du droit, 1946 σ. 256: «Il existe, dans nos sociétés contemporaines, une décomposition, sinon en classes sociales, au moins en grandes formations économiques, lesquelles jouissent de certaines règles qui leur sont spécialement appropriées».

(2) Ἀπὸ γενικωτέραν ἀποψιν ἐξετάζων τὸν περιορισμὸν τῆς ἰδιωτικῆς αὐτονομίας, παρατηρεῖ ὁ *Burdeau*, Traité de science politique, T. VI, La démocratie gouvernante (1956) No 17 σ. 60: La liberté - autonomie est une faculté de l'homme seul. Dans une société où la solitude n'est pas seulement impuissante, mais suspecte, cette liberté ne peut plus être qu'un luxe ou une provocation».

(3) *Savatier*, Réalisme et idéalisme en droit civil d'aujourd'hui, Etudes Ripert I σ. 90: «Lorsque, contrairement à l'ancienne mystique de l'autonomie de la volonté, les juristes contemporains font apparaître la réalité et la richesse de la «relation du travail» aux dépens de ce «contrat de travail», dont les conditions économiques modernes feraient souvent un leurre, c'est bien une réalité qu'ils servent au dépens d'un idéalisme périmé». Πρβλ. καὶ κριτικὴν τοῦ *Ripert*, Forces créatrices du droit, 19 5 σ. 278.

(3α) Χαρακτηριστικῶς *Kautsky*, Das Erfurter - Programm 1919[11] σ. 46: «Die stete Unsicherheit ist von allen Übeln der heutigen Produktionsweise das Quälendste, aber auch das Empörendste, dasjenige, welches die Gemüter am tiefsten aufregt... Diese ewige Unsicherheit der eigenen Lage untergräbt den Glauben an die Sicherheit des Bestehenden und das Interesse an seiner Erhaltung...». Ὡς πρὸς τὴν ψυχολογικὴν ἐπεξεργασίαν τῆς τοιαύτης ἀβεβαιότητος βλ. *Sombart*, Das Proletariat, 1906 σ. 75 ἑπ., ἰδίως Die gewerbliche Arbeiterfrage, 1912[8] σ. 17 ἑπ. *Brinkmann* εἰς Der Arbeiter als Partner im Betrieb, 1953 σ. 1 ἑπ. Ὅσον καὶ ἂν συντελῇ ἡ ἐπιδότησις τῆς ἀνεργίας εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων, δὲν ἐξαλείφεται δι' αὐτῆς τὸ συναίσθημα τῆς ἀσφαλείας. Πρβλ. *Brinkmann*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 6 ἑπ. *Hasse*, Arbeitslosigkeit ein menschliches Problem, BArbBl 1954, 371 ἑπ.

(3β) Βλ. παρατηρήσεις ἐν ΕΕΔ 14, 1017 ἑπ.

δ. Ἐν τῇ τειαύτῃ ἐξελίξει, χάριν τῆς ὁποίας κυρίως πραγματοῦται ἡ ὑπὸ τοῦ Roubier (4) παρατηρουμένη ἐν τῷ δικαίῳ «substitution, au culte de l'individu, du respect de la personne», ἰδιάζουσαν θέσιν κατέχει τὸ πρόβλημα τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ. Ἐπειδὴ ἡ ἀσθένεια τοῦ μισθωτοῦ ἀλλοιώνει ὄχι μόνον τὸ δικαίωμα πρὸς λῆψιν μισθοῦ, ἀλλὰ θέτει ἐν ἀμφιβόλῳ καὶ αὐτὴν τὴν διατήρησιν τῆς θέσεως ἐργασίας ἢ καὶ τὴν ἐξεύρεσιν ἄλλης, παρουσιάζει ἐνδιαφέρον ἡ ἔρευνα τῶν σχετικῶν διατάξεων ἀλλοδαπῶν νομοθεσιῶν.

γ. Περὶ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ ὅρου «ἀσθένεια», ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐξεταζόμενον θέμα, δὲν ὑπάρχει διάταξις εἰς τὰ ὑπ' ὄψιν δίκαια.

Κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ γερμανικοῦ ἐργατικοῦ ἀκυρωτικοῦ (RAG, τοῦ BAG μὴ ἀσχοληθέντος εἰσέτι), ὡς «ἀσθένεια» νοεῖται ἀνώμαλος σωματικὴ ἢ ψυχικὴ κατάστασις: αα) ἐπιφέρουσα προσωρινὸς ὁλικὴν ἢ μερικὴν ἀνικανότητα πρὸς συγκεκριμένην ἐργασίαν, ἢ ββ) μὴ ἐπιφέρουσα τὴν ὑπὸ (αα) ἀνικανότητα, ἀλλ' ἀπαιτοῦσα ἰατρικὴν παρακολούθησιν καὶ θεραπείαν, ἥτις δὲν δύναται ἄλλως νὰ γίνῃ, παρὰ διὰ τῆς κατὰ ἰατρικὴν συμβουλὴν διακοπῆς τῆς παροχῆς ἐργασίας ἐπὶ σκοπῷ ἐπιτεύξεως τῆς θεραπείας (Heilbehandlung). Πρὸς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐξισοῦνται καὶ περιπτώσεις, καθ' ἃς μεθ' ὡρισμένην ἀσθένειαν ἀναλαμβάνει ὁ τὸς ἀσθενὴς δυνάμεις δι' ὡρισμένης θεραπείας (Kurbehandlung), ἵνα μὴ ἡ ἐκ νέου παροχὴ ἐργασίας παραβλάψῃ τὴν μόλις ἀποκτηθεῖσαν ὑγείαν του. Τέλος θεωρεῖται γγ) ὡς ἀσθένεια κατάστασις ἐπιφέρουσα κὴν ὑπὸ (αα) ἀνικανότητα (Arbeitsunfähigkeit) καὶ ἀπαιτοῦσα τὴν ὑπὸ (ββ) θεραπείαν (Heil = und Kurbehandlung) (5).

Λόγῳ τῆς συνδρομῆς τῶν ὡς ἄνω τριῶν ὑποθέσεων δὲν καλύπτονται ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς «ἀσθενείας» ἅπασαι αἱ περιπτώσεις διαταραχῶν τῆς ὑγείας (6).

δ. Ἡ κατὰ παρέκκλισιν τῶν γενικῶν κανόνων τοῦ ἐνοχικοῦ δικαίου ἀντιμετώπισις τοῦ ζητήματος ἀντιπαροχῆς (μισθοῦ), ἐπὶ σπουδαίου λόγου κωλύσαντος ἀνυπαιτίως τὸν μισθωτὸν πρὸς ἐργασίαν, δὲν ἐξετάζεται ἐνταῦθα.

Ἐν τοῖς ἑπομένοις γίνεται συγκριτικὴ σκιαγράφησις τῆς παρεχομένης εἰς τὸν ἀσθενοῦντα μισθωτὸν προστασίας κατὰ τῆς ἀπωλείας τῆς θέσεως ἐργασίας του καὶ ἐξ αὐτῆς συναγωγὴ συμπερασμάτων.

Δύο κυρίως ζητήματα προβάλλονται, ἐξεταζόμενα κατωτέρω:

Ὑπὸ § 1. Λύει ἡ ἀσθένεια τοῦ μισθωτοῦ τὴν σχέσιν ἐργασίας καὶ ἄνευ καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου;

Ὑπὸ § 2. Ἀποκλείεται ὁλοσχερῶς ἢ περιορίζεται ἁπλῶς καὶ διὰ πόσον χρόνον τὸ πρὸς καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου, ὅταν ἡ ἄσκησις αὐτοῦ προκαλῆται εἴτε λόγῳ ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ, εἴτε δι' ἄλλους μὲν λόγους, ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας;

II

§ 1. α. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 § 3 ν. 2112/1920 (ἄρθρ. 8 δ.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920) ἀποχὴ τοῦ ἐργαζομένου ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ὀφειλομένη εἰς βραχείας χρονικῆς διαρκείας ἀσθένειαν, προσηκόντως ἀποδεδειγμένην, δὲν θεωρεῖται λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ. Ὡς βραχείας δὲ διαρκείας ἀσθένεια θεωρεῖται ἡ καθοριζομένη εἰς τὸ ἄρθρ. 3 νόμου 4558/1930. Τοῦτο ἐφαρμόζεται ὄχι μόνον ἐπὶ ὑπαλλήλων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐργατῶν κλπ., ὑπαγομένων εἰς τὸ δ.δ. τοῦ 1920, διὰ τὴν ταὐτότητα τοῦ νομικοῦ λόγου (7).

αα) Ἑρμηνεύουσα, κατ' ἀντιδιαστολήν, τὰς διατάξεις αὐτάς, ἡ νομολογία δέχεται ὅτι, ἐφ' ὅσον εἰς περίπτωσιν βραχείας ἀσθενείας, ἡ σχέσις ἐργασίας δὲν θεωρεῖται λυθεῖσα ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ἀντιθέτως, ἐπὶ ἀσθενείας ὑπὲρ τὰ χρονικὰ ὅρια τοῦ ἄρθρου 3 ν. 4558/1930, ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐπέρχεται ἐκ τοῦ νόμου, θεωρουμένου τοῦ μισθωτοῦ ὡς σιωπηρῶς καταγγείλαντος τὴν σχέσιν, ἐφ' ὅσον βεβαίως οὗτος ἔπαυσε προσφέρων οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν συνεχῶς κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον.

Κατὰ νόμιμον δηλ. τεκμήριον (8) ἐπέρχεται λύσις τῆς σχέσεως τῇ βουλήσει τοῦ ἀπέχοντος μισθωτοῦ, χωρὶς νὰ ἐρευνᾶται ἡ πρὸς λύσιν ἢ μὴ τῆς σχέσεως πραγματικὴ πρόθεσις τοῦ ἀπέχοντος (9).

αβ) Περαιτέρω ὑπὸ τῆς νομολογίας γίνεται δεκτόν, ὅτι ἡ ὡς ἄνω σιωπηρὰ καταγγελία δὲν χρήζει ἀποδοχῆς, οὔτε εἶναι ἐπιδεκτικὴ παραιτήσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, ἐκτὸς ἐὰν συναινέσῃ πρὸς τοῦτο καὶ ὁ ἐργοδότης, ὁπότε ἡ μὲν καταγγελία τῆς συμβάσεως θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη, αἰρομένων τῶν νομικῶν συνε-

(4) Théorie générale σ. 230 (233).

(5) Πρβλ. RAG ἐν ARS (Bensheimer) τόμ. 10 σ. 100, τόμ. 41 σ. 389 καὶ Amtl. Sammlung τόμ. 7 σ. 345, *Heimeier*, Krankheit u. Arbeitsverhältnis, Beilage Nr 2/53 zu «Betrieb» (A).

(6) *Heimeier*, ἔνθ' ἀνωτ. A, 1.

(7) Πρβλ. Α.Π. 299/1950, ΕΕΔ 9, 632, Α.Π. 452/1952, ΕΕΔ 11, 951.

(8) Κατ' ὀρθοτέραν ἀντίληψιν πρόκειται νομικὸν πλάσμα, πρβλ. Δ. Σακελλαροπούλου, ΕΕΔ 8, 178.

(9) Α.Π. 432/1948, ΕΕΔ 7, 814, Α.Π. 247/1950, ΕΕΔ 9, 447, Α.Π. 12/1953, ΕΕΔ 12, 176, Α.Π. 224/1953, ΕΕΔ 12, 693, Α.Π. 109/1955, ΕΕΔ 14, 814, Α.Π. 710/1955, ΕΕΔ 15, 131.

πειῶν αὐτῆς, ἡ δὲ σύμβασις ἐργασίας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἰσχυρά (10). Ἐκτὸς τούτου δ-μως δύνται ὁ ἐργοδότης, μετὰ παρέλευσιν τῶν νομίμων προθεσμιῶν τοῦ ἄρθρ. 3 ν. 4558/1930, νὰ παρατείνῃ τὰ χρονικὰ ταῦτα ὅρια, παρέχων ἀναρρωτικὴν ἄδειαν εἰς τὸν ἀσθενοῦντα ἐργαζόμενον, ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια (11).

Ἡ ἄρνησις τοῦ ἐργοδότου εἰς ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ τελευταίου οὕτω πως γενομένην καταγγελίαν τῆς σχέσεως δὲν ἀποτελεῖ κατάχρησιν δικαιώ-ματος (12), ἔστω καὶ ἂν διετηρήθησαν ἐν τῇ θέσει ἐργασίας των ἄλλοι τῆς αὐτῆς κατηγο-ρίας μισθωτοί (13).

αγ) Ἐκ τούτων συνάγεται, ὅτι ἡ παράτα-σις τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἀσθενείας δὲν ἐπάγεται αὐτοδικαίως καὶ ὑποχρεωτικῶς δι' ἀμφότερα τὰ μέρη λύσιν τῆς σχέσεως, ἀλλὰ παρέχει, ἐν τῇ οὐσίᾳ, δικαίωμα εἰς τὸν ἐργο-δότην, ὅπως θεωρήσῃ τὴν σχέσιν ὡς καταγ-γελθεῖσαν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ - τοῦ νόμου ἀνα-πληροῦντος τὴν ἐλλείπουσαν δούλησιν τοῦ τε-λευταίου — ἢ ἀποδεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας του καὶ μετὰ πάροδον τῶν νομίμων ἀνωτάτων χρονι-κῶν ὁρίων διαρκείας τῆς ἀσθενείας, θεωρῶν ὡς μὴ λυθεῖσαν τὴν ἐργασιακὴν σχέσιν (14).

αδ) Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι τῆς ὡς ἄνω ρυθμίσεως διαφεύγουν κατὰ τὴν νομολογίαν: Πρῶτον, οἱ τελοῦντες ὑπὸ σχέσιν ἐργασίας ὡρισμένης διαρκείας, καὶ οἱ μὴ ὑποκείμενοι εἰς τὸ β.δ 16/18 Ἰουλίου 1920 ἐργατοτεχνῖται. Ἐπὶ τῶν κατηγοριῶν αὐτῶν ἐφαρμόζον-ται αἱ διατάξεις τοῦ ΑΚ ἢ τοῦ ΒΡ.Δ. ἀνα-λόγως χρόνου συνάψεως τῆς συμβάσεως (15). Δεύτερον, οἱ βάσει τοῦ ν. 1836/1951 ἀναγ-καστικῶς τοποθετούμενοι. Ἐπ' αὐτῶν ἐφαρ-μοζονται καὶ ἐπὶ ἀσθενείας αἱ εἰδικαὶ περὶ λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας τοῦ νόμου τού-του, ὡς ἐτροποποιήθη, διατάξεις (16). Τρίτον, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην, οἱ ἔφεδροι παλαιοὶ πολεμισταί, δι' οὓς ἰσχύουν εἰδικαὶ διατάξεις προστατεύουσαι τὴν θέσιν ἐργασίας των (ἀ.ν. 244/1936) (17). Τέταρτον, τὰ συνδικαλιστικὰ στελέχη τὰ προ-στατευόμενα ὑπὸ τοῦ ν. 1803/1951 (18).

αε) Ἐκ τῆς τοιαύτης ὡς ἄνω ἑρμηνείας τοῦ νόμου προφανὴς ἡ ἀνεπιτεικὴς λύσις.

Οὕτω καὶ τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ὁ Ο.Α.Α.Α. δὲν ἐδε-χθησαν τὴν στέρησιν τοῦ ἐπιδόματος ἀνερ-γίας τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ὡς ἄνω περιπτώ-σει: «Τοῦτο διότι ἐν προκειμένῳ ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν ἐπέρχεται πράγματι καὶ ἀκριβῶς κατ' εἰπεῖν τῇ ἐπενεργείᾳ τῆς βουλή-σεως τοῦ ἰσφαλισμένου. Ἐν τῇ πραγματικό-τητι εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις ὑφίσταται ἀντικειμενικὴ ἀδυναμία συνεχίσεως τῆς ἐργα-σίας ἐξ ἀφορμῆς τῆς προκαλούσης ἀνικανότη-τα πρὸς ἐργασίαν ἀσθενείας, ἡ δὲ ἐν συνε-χείᾳ λύσις τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ἐπέρχεται ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ὑπὲρ παρέχεται εἰς τὸν ἐργοδότην δικαιώματος...». (19).

Δὲν δύναται τις ἢ νὰ συμφωνήσῃ πρὸς τὴν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ διατυπωθεῖσαν ἄποψιν, ὅτι διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 ν. 2112, ὁ νομοθέτης ἐσκόπει εἰς τὴν ὀξυγμένην προστα-σίαν τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὸ πρῶτον τοὐλάχι-στον βραχὺ διάστημα τῆς ἀσθενείας του, ἀπο-κλείσας τὴν ἐκδοχὴν νὰ ἐκληφθῇ ἡ συνεπείᾳ τῆς ἀσθενείας ἀπουσία, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ὡς ὑποδηλοῦσα πρόθεσιν τοῦ μισθωτοῦ πρὸς λύ-σιν τῆς σχέσεως ἐργασίας (20).

Ἐν παρατάσει ὅμως τῆς ἀσθενείας, μὴ ὑ-παρχούσης εἰδικῆς προστατευτικῆς διατάξεως, ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐπέρχεται κα-τὰ τὰς διατάξεις τοῦ κοινοῦ δικαίου, ἄρα καὶ διὰ τυχὸν σιωπηρᾶς καταγγελίας της ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰς γενικὰς περὶ δικαιοπραξιῶν ἀρχάς, ἐκ τοῦ συνόλου τῶν περι-στάσεων ἀποδεικνύεται τοιαύτη βούλησις (21).

Τὸ ἐκ τοῦ a contrario ἐπιχειρήματος συνα-γόμενον ὄχι μόνον δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν τεχνικὴν τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ὀρθῶς

(10) Α.Π. 237/1949, ΕΕΔ 8, 447, Α.Π. 585/1953, ΕΕΔ 13, 20, Α.Π. 543/1954, ΕΕΔ 15, 863. Σύμφω-νος ὡς πρὸς τὴν δυνατότητα ἀνακλήσεως τῆς κα-ταγγελίας, τῇ συναινέσει τοῦ ἐργοδότου καὶ ἡ Α.Π. 710/1955, ΕΕΔ 15, 132, ἥτις ὅμως ἀποφαίνεται περὶ «οὕτω καταρτισθείσης νέας συμβάσεως». Βλ. ἐπίσης Πρωτ/κεῖου Ἀθηνῶν 1255/1954, ΕΕΔ 13, 180, Πρ/κου Ἀθηνῶν 4129/1951, ΕΕΔ 10, 1062. Ἐφ' ὅσον δεχθῶμεν τὴν κατασκευὴν τῆς «σιωπη-ρᾶς καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ» τὰ ὡς ἄνω συμπεράσματα τῆς νομολογίας εἶναι ὀρθά. Πρβλ. *Molitor*, Die Kündigung, 1951² σ. 147 σημ. 12, *Schnorr v. Carolsfeld*, Arbeitsrecht, 1954² σ. 362. *Adler - Höller* ἐν Klang, Kommen-dar zum ABGB (2α ἐκδ.) § 1159 Anm. A. c, ἐπίσης LAG Düsseldorf τῆς 30.3.1951, AR-Blattei, D Rechtspr. Nr. 1642, πρβλ. ὅμως καὶ κριτικὴν *Δημάκην* ΕΕΔ 7, 151 (ε) καὶ *Σακελλαροπούλου*, ΕΕΔ 8, 179.

(11) Α.Π. 432/1948, ΕΕΔ 7, 814.

(12) Α.Π. 710/1955, ΕΕΔ 15, 132.

(13) Α.Π. 12/1953, ΕΕΔ 12, 177.

(14) Πρβλ. Πρωτ/κεῖου Ἀθηνῶν 6982/1952, ΕΕΔ 11, 862 4577/1953, ΕΕΝ κ', 738, 125/1954, ΕΕΔ 15, 180.

(15) Πρβλ. Σύνοψιν γνωμῶν ἐν ΕΕΔ 13, 1047 (§§ 4, 5), πρόσθ. Α.Π. 353/1955, ΕΕΔ 14, 692.

(16) Πρβλ. σύνοψιν γνωμῶν ἐν ΕΕΔ 13, 1046(§ 3).

(17) Πρβλ. σύνοψ. γνωμῶν ἐν ΕΕΔ 13, 1046(§2).

(18) Πρβλ. Πρ. Ἀθηνῶν 1103/1955, ΕΕΔ 14,483.

(19) Πρβλ. Ἐγκύκλιον 107 1953 Γ Δ Ι.Κ.Α., ΕΕΔ 12, 629. Ἔγγραφον 704/1955 τοῦ Ο.Α.Α.Α., ΕΕΔ 14, 26.

(20) Πρβλ. *Δημάκην*, ΕΕΔ 7, 152, *Σχολιαστήν*, ΕΕΔ 8, 529, *Σακελλαροπούλου*, ΕΕΔ 8, 182.

(21) Πρβλ. *Δημάκην*, ΕΕΔ 7, 150 ἑπ. (153,155), *Σακελλαροπούλου*, ΕΕΔ 8, 182.

παρετηρήθη (22), ἀλλὰ ἀνατρέπει τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη ἀπὸ τοῦ 1930, ἐπιδιωκόμενον κοινωνικὸν σκοπόν (23).

Ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν πρῶτον ὅτι κατὰ τὸ σύστημα τοῦ ἡμετέρου νόμου καὶ εἰς περίπτωσιν ἀνωτέρας βίας ἀπαιτεῖται καταγγελία ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου πρὸς λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ μάλιστα ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρ. 4 ν. 4558/1930, δεύτερον ὅτι, κατὰ τὴν ἰδίαν πάντοτε νομολογίαν, καὶ συντρέχοντος σπουδαίου λόγου, ὑπόκειται ἡ λύσις τῆς σχέσεως εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ νόμου (24), δὲν εἶναι νοητὸν πῶς δι' ἐννοιολογικῆς κατασκευῆς τίθεται ἐκτὸς τῆς νομίμου προστασίας ὁ ἀσθενῶν μισθωτός, ὅταν καὶ ὁ προκαλῶν π.χ. ἀναταραχὴν εἰς τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως ἀπειθάρχας ἢ ἀμελὴς ἀπολαύῃ τῆς προστασίας τούτου.

Ἐκ τῆς ἀνωμαλίας αὐτῆς κυρίως δείκνυται, ὅτι ἡ διδομένη λύσις εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ἐν τῷ ν. 2112 ἠθελημένην στάθμισιν τῶν συγκρουομένων συμφερόντων τῶν ὑποκειμένων τῆς σχέσεως ἐργασίας (24α), ἥτις ἐνταῦθα ἔδει νὰ ἐρευνηθῇ. Ἡ ἀμφιβόλου ὀρθότητος ξηρὰ ἑρμηνεία διατάξεων τοῦ ἐργασιακοῦ δικαίου δι' ἐννοιοκρατικῆς μεθόδου δὲν παρέχει ἔδαφος πρὸς τοιαύτην ἔρευναν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἄλλωστε διάφορα θὰ ἐξήγοντο συμπεράσματα, περὶ τῆς ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς πραγματικότητος (emotionale Fortbildung) ἐννοίας τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 ν. 2112, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν παρατεινομένην ὑπὲρ τὰ ὅρια ἀσθένειαν.

Βεβαίως τὸ ἐργασιακὸν δίκαιον διέπεται τόσον ἐκ κοινωνικῆς σκοπιμότητος (προστασία τοῦ οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρου), ὅσον καὶ ἐξ οἰκονομικῆς τοιαύτης (ἐπιβίωσις τῆς ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως) (25). Ὁ εἰς τὴν παροῦσαν ἀκριβῶς περίπτωσιν ὑπὸ τῆς νομολογίας, ἐν συμπεράσματι, ὑπερτονισμὸς τῆς οἰκονομικῆς σκοπιμότητος, τοῦ περιουσιακοῦ δηλ. συμφέροντος, πρὸ τῆς κοινωνικῆς τοιαύτης, τῆς ἀντιμετωπίσεως δηλ. τῆς ἀνθρωπίνης ἀνάγκης, εἶναι τοὐλάχιστον ἀτυχής, μὴ ἐναρμονιζόμενος πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ κατ' ἐξοχὴν δυναμικοῦ ἐργασιακοῦ δικαίου (26), ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν σκοπὸν νόμου προστατεύοντος, κατὰ τὴν ἰδίαν τὴν νομολογίαν, τὸν μισθωτὸν ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τῆς θέσεως ἐργασίας του, ἐξ οἱουδήποτε κατ' ἀρχὴν λόγου (27).

δ. Ἐνῷ εἰς τὸ ἑλληνικὸν δίκαιον ἡ μακρᾶς διαρκείας ἀσθένεια, κατὰ κρατοῦσαν γνώμην, ἐπιδρᾷ ἐκ τοῦ νόμου διαλυτικῶς ἐπὶ τῆς σχέσεως ἐργασίας (κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα), ἀλλοδαπὰ δίκαια ἀκολουθοῦν ἄλλην ὁδόν.

δα. Οὕτω εἰς τὸ γερμανικὸν δίκαιον γίνεται δεκτόν, ὅτι κατὰ τὴν λόγῳ ἀσθενείας ἀπουσίαν τοῦ μισθωτοῦ ἠρεμοῦν αἱ ἐκατέρωθεν ἐκ τῆς σχέσεως ἐνοχικαὶ ὑποχρεώσεις (βλ. ὅμως § 616 BGB) -ruhen die beiderseitigen vertraglichen Pflichten-, μὴ λυομένης τῆς σχέσεως ἀορίστου διαρκείας, ὅσον καὶ ἂν διαρκέσῃ ἡ λόγῳ ἀσθενείας ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας, ἐφ' ὅσον δὲν ἀσκηθῇ ὑπό τινος τῶν μερῶν τὸ διαπλαστικὸν δικαίωμα τῆς καταγγελίας (28). Ἡ κατὰ νόμιμον τεκμήριον, ἀνεξαρτήτως τῆς βουλήσεως τοῦ μισθωτοῦ, λύσις τῆς σχέσεως δὲν συναντᾶται οὔτε εἰς τὸ ἑλβετικόν, οὔτε εἰς τὸ αὐστριακὸν δίκαιον. (Βλ. κατωτέρω ὑπὸ § 2 γ').

δβ) Πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ρύθμισιν πλησιάζει ἐν συμπεράσματι τὸ γαλλικὸν δίκαιον. Ἐλλείψει διατάξεως, γίνεται δεκτὸν ὑπὸ τῆς νομολογίας τῆς Cour de Cassation, ἣν ἀκολουθοῦν καὶ τὰ δικαστήρια οὐσίας, ὅτι ἡ ἀσθένεια, ἐντασσομένη εἰς τὰ γεγονότα ἀνωτέρας βίας, ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὡς ἀκριβῶς καὶ τὰ γεγονότα αὐτὰ γενικῶς.

Οὕτω, ἡ ἐπέλευσις γεγονότος ἀνωτέρας βίας, ἐφ' ὅσον καθίσταται αἰτία προσωρινῆς μόνον ἀναταραχῆς, ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς σχέσεως σχετικῶς καὶ ὄχι ἐπιφέρει τὴν ἠρεμίαν τῶν ἑκα-

(22) Πρβλ. ὀρθὰς παρατηρήσεις *Δημάκη*, ΕΕΔ 7, 154 (α,β,γ,ε.).

(23) Πρβλ. παρατηρήσεις ἐν ΕΕΔ 14, 1022, 1026.

(24) Πρβλ. παρατηρήσεις ἐν ΕΕΔ 14, 1027.

(24α) Πρβλ. *Ripert*, Forces créatrices σ. 72: «Toute règle nouvelle modifiant quelque chose dans l' ordre établi, profite aux uns et nuit aux autres. Il faut tenter une conciliation d'intérêts opposés en vue d'une acceptation générale».

(25) Πρβλ. ΕΕΔ 14, 1017 σημ. 3.

(26) Πρβλ. *Morin*, La révolte du droit contre le Code, 1945 σ. 114: «Nous assistons aujourd'hui à un renversement dans la hierarchie des valeurs juridiques: la valeur chose tend à ne plus l'emporter sur la valeur personne».

(27) Ἡ ὑπὸ τῆς νομολογίας τοῦ ἀκυρωτικοῦ ἐγκαταλείψις τοῦ a contrario ἐπιχειρήματος ἐπὶ ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἐξ ἄλλων πλὴν τῶν ἐν ἄρθρ. 5 § 3 ν. 2112 λόγων (βλ. Α.Π. 229/1955, ΕΕΔ 14, 465, Α.Π. 440/1955, ΕΕΔ 14, 767) ἀποτελεῖ ἄλλωστε τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς νέαν κατεύθυνσιν. Βλ. καὶ ἀγόρευσιν Ἀντωνοπούλου Α.Π. *Α*. Τόμον ἐν ΕΕΔ 14, 526.

(28) Πρβλ. *Heimeier*, Krankheit u. Arbeitsverhältnis, ἐνθ' ἀνωτ. ὑπὸ Β.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΟΥ ΤΩΝ ΕΞΑΙΡΕΣΙΜΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΕΙΣΦΟΡΑΣ

('Επί τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου 'Αθηνῶν)

'Υπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓ. Α. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Δικηγόρου ἐν Πάτραις

'Η ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου 'Αθηνῶν, ἥτις ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1924/1956 ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας (Ε.Κ. τ. Β' φ. 45/1956), μεταξὺ ἄλλων, ὁρίζει: α) ὅτι οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται εἰς καταβολὴν ἑνὸς ἡμερομισθίου εἰς τοὺς, ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους μισθωτούς, κατὰ τὰς ὑπὸ ταύτης ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς (1) καὶ ἐν περιπτώσει ἀργίας καὶ μὴ ἀπασχολήσεώς των ἐκ τοῦ λόγου τούτου (ἄρθρον 9), καὶ β) ὅτι οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 1ης Μαΐου ἑκάστου ἔτους τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ αὐτῶν, τοῦ διατελοῦντος εἰς σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, παρακρατοῦν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου διὰ τοὺς ἄρρενας ἢ πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τῆς ἀνειδικεύτου ἐργατρίας, ὡς εἰσφορὰν συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις τὰς ἀναφερομένας ἐν ἄρθρῳ 22 § 2 τοῦ ν. 3239/1955 (ἄρθρ. 10)(2). Καθ' ἡμᾶς εἶναι λίαν ἀμφίβολος ἡ νομιμότης τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, αἵτινες μόνον ἀφορμὴν διενέξεων θὰ παράσχωσι, διότι ἀμφότερα ὑποχρεώσεων (suspension). Ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς σχέσεως διαλυτικῶς (rupture) (29).

(1) Χριστούγεννα, 25 Μαρτίου, Δευτέρα τοῦ Πάσχα, 1η Μαΐου καὶ 28 'Οκτωβρίου.

(2) Τοπικῶν 'Εργατικῶν Κέντρων, 'Ομοσπονδίας, Σωματεία, Γ.Σ.Ε.Ε.

Κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω ἡ ἐπὶ ὁρισμένῳ σχετικῶς διάστημα παράτασις τῆς ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἠρεμίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας. 'Η ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας ἐπισύρει ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους διάσπασιν τοῦ ἐργασιακοῦ δεσμοῦ: 'Ο ἐργοδότης δύναται ἀζημίως νὰ θεωρήσῃ τὴν σχέσιν ὡς διασπασθεῖσαν (l' employeur serait en droit de considerer le contrat comme rompu), ἐφ' ὅσον αἱ ἐπειγουσαι ἀνάγκαι τῆς ἐπιχειρήσεως ἐπιβάλλουν τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦντος, ἤτις ἄλλωστε δέον ὅπως ἐνεργῆται κατόπιν σχετικῆς προειδοποιήσεως (30).

βγ) Εἰς τὰ αὐτὰ πρὸς τὴν γαλλικὴν συμπεράσματα κατέληξαν ἐπίσης, προκειμένης σχέσεως ἐργασίας ἐργατῶν, ἡ βελγικὴ νομολογία καὶ ἐπιστήμη, στηριζόμεναι εἰς τὰ ἄρθρα 16 § ὅ καὶ 28 § 1 ν. τῆς 10.3.1900 (loi sur le contrat de travail) (31).

βδ) Τῶν ἀνεπιεικῶν ὅμως ὡς ἄνω λύσεων ἀπεμακρύνθησαν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπὸ τοῦ 1939 τὸ γαλλικὸν αὐτόνομον συλλογικὸν δίκαιον ἐργασίας, ὅπερ κατὰ χαρακτηριστικὴν ἔκφρασιν τῶν Durand Vitu (32) ἐπιβάλλει λύσεις «plus humaines que celles du droit commun», ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ βελγικὸν δίκαιον ἀπὸ τοῦ τροποποιητικοῦ τῆς loi sur le contrat de travail νόμου τῆς 4.3.1954, ὅστις καὶ ἐξίσωσε τὴν τῶν ἀσθενούντων ἐργατῶν προστασίαν πρὸς τὴν ἤδη ἀπὸ τοῦ ν. τῆς 7.8.1922 (loi relative au contrat d' emploi) εἰς τοὺς ὑπαλλήλους παρεχομένην τοιαύτην. (Περὶ αὐτῶν κατωτέρω ὑπὸ § 2. δ.).

'Εκ τῶν ὡς ἄνω παρατηρήσεων συνάγεται ὅτι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ πρῶτον ὑπὸ ἐξέτασιν θέμα παρ' ἡμῖν δὲν ἀκολουθεῖται ἡ καλυτέρα λύσις, τὰ δὲ ἀποδεχόμενα ἰδίας μορφῆς ρύθμισιν ξένα δίκαια τείνουν νὰ ἀπομακρυνθοῦν αὐτῆς. *(Συνεχίζεται εἰς τὸ ἑπόμενον)*

(29) Πρβλ. *Durand - Vitu*, Traité II σ. 883, *Lyon-Caen*, Manuel de droit du travail, 1955 σ. 200, 202.

(30) Πρβλ. *Durand - Vitu*, Traité II σ. 808 ἑπ. (No 424) 885. Χαρακτηριστικῶς ἐν σ. 810: «Lorsque la suspension ne peut être admise, le contrat est considéré comme rompu par l'effet de la force majeure et l'employeur n' est tenu d'aucune indemnité» βλ. ἐπίσης *Rouast - Durand*, Précis de legisl. industrielle, 1953 Nos 335, 844. *Lyon-Caen*, Manuel No. 260.

(31) Πρβλ. *Geysen*, Les contrats des travailleurs et les juridictions du travail, Bruxelles 1948 σ. 212 μὲ πλείστας παραπομπάς. Τὸν αὐτὸν Jurisprudence du travail 1922 - 1948 avec notes critiques, Bruxelles 1949 σ. 330 ἑπ. *Goethem - Geysen*, Droit du Travail, Bruxelles 1950 σ. 78.

(32) Traité II σ. 811.

τεραι κεῖνται ἐκτὸς πάσης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως.

I

Ὡς ὀρθῶς παρετηρήθη (3), ὅταν προϋπόθεσις τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ, κατὰ τὸ βασικὸν ἄρθρον 648 Α.Κ., εἶναι ἡ παροχὴ ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἐργασίας, δυσκόλως δύναται νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην ἡ ἐπιβαλλομένη ὑποχρέωσις καταβολῆς ἑνὸς ἡμερομισθίου διὰ μὴ παρεχομένην ἐργασίαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν νομοθετικῶν διατάξεων, δυνάμει τῶν ὁποίων παρέχεται ἐξουσιοδότησις πρὸς τὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια πρὸς ἐπίλυσιν συλλογικῶν διαφορῶν, δὲν ἀπορρέει διαφορετικὴ λύσις. Προκύπτει σαφῶς τοῦτο ἐκ τοῦ βασικοῦ νόμου 3239/1955, ὅστις, ἐν ἄρθρῳ 1 § 2, ὁρίζει, ὅτι ὡς συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας θεωρεῖται πᾶσα διένεξις μεταξὺ ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ ὀργανώσεων μισθωτῶν, ἀφορῶσα εἰς τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας. Καὶ ὁ νόμος οὗτος προβλέπει ρύθμισιν καὶ καθορισμὸν τῆς ἀμοιβῆς διὰ παρεχομένην ἐργασίαν, οὐχὶ δὲ καθιέρωσιν ὑποχρεώσεων ἀσχέτων πρὸς τὴν ἐργασίαν, ὡς εἶναι ἡ ὑποχρέωσις καταβολῆς ἡμερομισθίου διὰ μὴ ἐργάσιμον ἡμέραν. Τὸ τελευταῖον δὲν προκύπτει ἀπὸ καμμίαν διάταξιν καὶ εἶναι ἄσχετον πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς συγχρόνου ἐργατικῆς νομοθεσίας, ὥστε δὲν βλέπομεν τὸν λόγον, δι' ὃν θὰ δοθῇ καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν διάφορος λύσις ἀπὸ ἐκείνην, ἥτις ἐδόθη ὑπὸ τῆς νομολογίας ἐπὶ βάσει ἄλλων διατάξεων (4).

II

Τὸ Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον ὑπερέβη τὴν ὑπὸ τοῦ ν. 3239/1955 δοθεῖσαν αὐτῷ ἐξουσιοδότησιν κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ὑποχρεώσεως τῶν πάσης φύσεως μισθωτῶν, τῶν συνδεομένων διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, εἰς καταβολὴν εἰσφορᾶς ἴσης πρὸς ἓν ἡμερομίσθιον ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἢ ἐργατρίας, ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων, διότι εἰς οὐδεμίαν διάταξιν προβλέπεται τοῦτο ὡς πρὸς τὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια. Τοὐναντίον τὸ ἀντίθετον προκύπτει ἐκ τοῦ νόμου, διότι οὗτος, ἐν ἄρθρῳ 22, ὁρίζει, ὅτι ἡ συνομολόγησις τοιαύτης ὑποχρεώσεως δύναται νὰ εἶναι ἀντικείμενον γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ἐξ οὗ παρέπεται ὅτι ἀποκλείονται αἱ ἀποφάσεις τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων. Τοῦτο καθίσταται ἔτι πλέον κατάδηλον ἐξ ἀντιπαραβολῆς τοῦ ἄρθρ. 22 καὶ ἄρθρ. 21 §§ 1, 2, 3 καὶ 4, ἔνθα γίνεται ρητὴ μνεία τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ τῶν ὁμοίας ἐφαρμογῆς ἀποφάσεων διαιτησίας, ἐξ ὧν αἱ τελευταῖαι παρελείφθησαν ἐκ τοῦ ἑπομένου ἄρθρ. 22, ἴσως διότι ὁ νομοθέτης ἠθέλησεν, ὅπως ἡ καθιέρωσις τῆς εἰσφορᾶς εἶναι ἀντικείμενον μόνον ἐλευθέρας διαπραγματεύσεως καὶ συμφωνίας, οὐχὶ δὲ διαιτητικῆς κρίσεως καὶ ἐπιβολῆς (*).

Ἐξ ἄλλου ἡ εἰσφορὰ αὕτη, ὡς ἐπιβάλλεται, εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ ἀφορᾷ ἅπαντας τοὺς μισθωτούς, ἀδιάφορον ἂν μετέχουν ἢ δὲν μετέχουν τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ὑπὲρ τῶν ὁποίων θεσπίζεται καὶ εἶναι ἀσχετος πρὸς τὴν εἰσφοράν, τὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλωσιν οὗτοι εἰς τὰς οἰκείας ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις δυνάμει τοῦ Καταστατικοῦ των. Ἐπὶ πλέον, κατανέμεται μεταξὺ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος, τοῦ τοπικοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου, τῶν Ὁμοσπονδιῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ οἰκείου Σωματείου τῶν μισθωτῶν, χωρὶς νὰ ὁρίζηται τί θὰ γίνῃ εἰς περίπτωσιν ὑπάρξεως πλειόνων ὁμοειδῶν Σωματείων, Ἐργατικῶν Κέντρων, Ὁμοσπονδιῶν ἢ Συνομοσπονδιῶν, ὡς πρὸς τοὺς εἰς ταῦτα ὑπαγομένους μισθωτοὺς ἢ Σωματεῖα μισθωτῶν. Κοινὸν τυγχάνει δέ, ὅτι οἱ μισθωτοί, πλὴν τοῦ οἰκείου Σωματείου, οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ὑπέχουσι ἔναντι τῶν λοιπῶν ὀργανώσεων, εἰς ἃς δὲν μετέχουσιν ἀτομικῶς, διότι αὗται ἀποτελοῦσι δευτεροβαθμίους Ἑνώσεις. Ὑπὸ τοιαύτας προϋποθέσεις καὶ ὑπὸ τὸν μανδύαν τῆς «εἰσφορᾶς» τὸ Δευτεροβάθμιον Διαιτητικὸν Δικαστήριον ἐκάλυψε φορολογίαν εἰς βάρος τῶν μισθωτῶν ὑπὲρ τρίτων, ἥτις φορολογία εἶναι παράνομος καὶ ἀντισυνταγματική, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 52 τοῦ Συντάγματος οὐδεὶς φόρος ἐπιβάλλεται, οὐδ' εἰσπράττεται ἄνευ νόμου, τὸ δὲ ἀντικείμενον τῆς φορολογίας καὶ ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι ἀντικείμενον νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως. Συνεπῶς καὶ ἂν δεχθῇ τις, ὅτι ὁ ν. 3239/1955 ἐπιτρέπει τὸν καθορισμὸν τῆς εἰσφορᾶς καὶ εἰς τὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, ἡ διάταξις του αὕτη δὲν ὑπερβαίνει ὡς ἀντικειμένη εἰς τὴν ἐκτεθεῖσαν συνταγματικὴν διάταξιν τὴν ἀπαγορεύουσαν τὴν ἐπιβολὴν κατὰ τὸ ἀντικείμενον φορολογίας καὶ τὸν καθορισμὸν τοῦ συντελεστοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν.

(3) ΕΕΔ 15, 352.

(4) Σ.Ε. 810/1951, ΕΕΔ 10, σελ. 729 καὶ Εἰσαγωγ. Σχόλ., ἔνθα εὐρύτερα ἀνάπτυξις τῆς νομοθετικῆς τοποθετήσεως ἐν σχέσει μὲ τὸν Ἀστικὸν Κῶδικα.

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Μεταξὺ τῶν λόγων ἀκυρώσεως τῆς κατατεθείσης ἤδη εἰς τὸ Σ.Ε. προσφυγῆς εἶναι καὶ ὁ λόγος οὗτος.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΡΣΙΣ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΔΙΑ ΣΙΩΠΗΡΑΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Ἄκυρος καταγγελία συμβάσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 9 Ν. 118/1945 καὶ συνέπειαι ἐκ τῆς καταργήσεως

Κρίσις δικαστηρίου οὐσίας ὅτι ἡ ἐκ προηγουμένης ἀκύρου ἀπολύσεως μισθωτοῦ δημιουργηθεῖσα ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου ἤρθη διὰ μεταγενεστέρας ἐγκύρου τοιαύτης, γενομένης σιωπηρῶς ἅμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ Ν. 2961/1954. — Σχηματισμὸς πεποιθήσεως ἐκ τῆς ἐπιμόνου ὀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου, ὅπως ἀποδέχηται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ἐκ τῶν προηγουμένων μεταξὺ τῶν δικαστικῶν ἀγώνων καὶ τῆς συγχρόνου μετὰ τῆς καταγγελίας καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Ν. 2112, ἐμφαινούσης ὅτι ἡ δήλωσις βουλήσεως τοῦ ἐργοδότου περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τοῦ μισθωτοῦ, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 167 Α.Κ. — Μὴ λῆψις οὕτω ὑπ' ὄψιν πραγμάτων μὴ πραταθέντων, οὐδὲ παράβασις τοῦ νόμου. — Ἐπιχείρησις πράξεως ὑπὸ νομίμων ἀντιπροσώπων νομικοῦ προσώπου.

Ὑπέκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἄκυρος καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ἕνεκα τῆς μὴ τηρήσεως τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνεργείας της προϋποθέσεων διὰ τὸ κῦρος αὐτῆς τοῦ ἰσχύοντος ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὡς γνωστόν, κατηργήθη μετέπειτα διὰ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941) (ἔχει ἐπαναφερθῆ ἤδη ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ νόμου 3198/1955, ΕΕΔ 14, 502).

Ἐκ τούτου προέκυψεν ἐν τῇ δικαστηριακῇ πρακτικῇ τὸ ζήτημα τίνες αἱ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἔννομοι συνέπειαι.

Κατὰ τὴν κρατήσασαν ἐν τῇ δικαστηριακῇ πρακτικῇ γνώμην (βλέπε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8537/1955, εἰσηγητὴς *Λ. Κρίτσης*, ΕΕΔ 14, 817, Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 11372/1955, εἰσηγητὴς *Γ. Δαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 14, 1148), ἐφ' ὅσον ἡ κατάργησις νόμου τινὸς δὲν ἐπηρεάζει τὰς ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ προκυψάσας ἐννόμους συνεπείας, ἐκτὸς ἂν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ὁ νεώτερος νόμος (ὁ καταργητικὸς) διατάσσῃ τοῦτο (Α.Π. 202/1948, ΕΕΔ 7, 395), ἡ διὰ τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἐπελθοῦσα κατάργησις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 δὲν ἐπηρέασε μόνη αὐτὴ τὴν ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου ἀπορρέουσαν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως.

Ἐπερωτᾶται δέ, ἐφ' ὅσον ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ αἴρεται εἴτε διὰ δηλώσεως τοῦ ἐργοδότου ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, εἴτε δι' ἀποσβέσεως τῆς ἐνοχῆς, εἴτε διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν (Α.Π. 130/1952, ΕΕΔ 11, 617), ἔπρεπε, διὰ τὴν ἄρσιν ἐν προκειμένῳ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, νὰ χωρήσῃ τοιοῦτον γεγονὸς (βλ. καὶ συμφώνους σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 12, 934).

Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας εἶναι ἀποσβεστικὸν τῆς ἐνοχῆς νομικὸν γεγονὸς (*Ι. Καποδίστριας*, ἐν ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρα 416 - 451 εἰσαγ.), αὕτη δὲ ὡς μονομερὴς δήλωσις βουλήσεως, διὰ τῆς ὁποίας σκοπεῖται ὁ τερματισμὸς τῆς διαρκοῦς ἐνοχῆς, ἀπευθυντέα πρὸς τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνεται (ἄρθρ. 167 Α. Κ.) καὶ καθισταμένη ἐνεργός, ἀφ' ἧς περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τοῦ τελευταίου (*Γ. Μπαλῆς*, Γεν. Ἀρχ. § 37, *Κ. Κουκάς*, Ἐνοχ. Εἰδ. β' ἔκδοσις, σελ. 528, *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΝ με' 585, Α.Π. 659/1952, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 67), ἐὰν πρόκειται περὶ σιωπηρᾶς τοιαύτης (μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν. δ. 2961/1951 κατάργησιν τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, ὃς εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, δὲν ὑπεβάλλετο ἡ καταγγελία εἰς τὸν τύπον τοῦ ἐγγράφου), ὀφείλεται, συναγομένης τῆς βουλήσεως ἐξ οἱουδήποτε γεγονότος ἢ πράξεως αὐτοῦ, δηλωτικῆς τῆς προθέσεως τοῦ καταγγέλλοντος (*Κ. Κουκάς*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 529).

Πάντοτε ὅμως κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ γνωρίζῃ ὁ ἕτερος, ὅτι πρόκειται περὶ πράξεως ἐμφαινούσης δήλωσιν περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως (*Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, ΕΕΔ 1, 906).

Τὸ ὑπὸ τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ἀπορριπτούσης ἀναίρεσιν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13051/1955 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀναφερομένων γεγονὸς τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920 βεβαίως, ὡς δέχεται αὐτή, ὑποθηλοῖ, πλέον ἢ ἐμφανῶς, τὴν βούλησιν τοῦ ἐργοδότου περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, μὲ συνέπειαν τὴν ἄρσιν ἀπ' αὐτῆς τῆς προηγουμένης ὑπερημερίας αὐτοῦ περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἀκυρότητος ἀπολύσεως ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945.

Ἀρείου Πάγου 170/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βαρσάμου*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Β. Βασιλείου, Ι. Μαρκόπουλος

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ ὡς ἐφετείου

ΑΚΥΡΟΣ ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΚ ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ Ν. 2112

Ἰσχυρισμὸς ὑπερημέρου ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ

Προβολὴ νέου πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ τὸ πρῶτον παρ' Ἐφετείῳ.—Παραδεκτός, μὴ προβαλλομένου τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 747 Πολιτ. Δικ. ἀπαραδέκτου.—Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ τοῦ ὅτι ὁ μισθωτός, ὡς καταστήσας ἀδύνατον τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, συνεπείᾳ ἐλαττώματός του, ἀποκρούεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. νὰ ἐπιδιώξῃ τοὺς μισθοὺς ὑπερημερίας.—Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ἐκ τῆς μὴ κατὰ τὸν Ν. 3198/1955 καταβολῆς ἀποζημιώσεως Ν. 2112.—Ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου καὶ ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποδοχῶν.—Δικαίωμα ἀποζημιώσεως μετὰ συμπλήρωσιν διμήνου ὑπηρεσίας.—Αἴτησις περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων ἐν μεταρρυθμίσει ἀποφάσεως.

Ὑπόκειται εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ, ἀσφαλιζομένου κατὰ τῆς ἀνεργίας, κατὰ τὸ ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941), χωρὶς νὰ καταβληθῇ ἡ ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 ὀφειλομένη ἀποζημίωσις.

Τούτου δοθέντος ἐκρίθη, ὡς πράγματι ἦτο (ἄρθρον 5 § 3 ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων», ΕΕΔ 14, 502) ἄκυρος.

Προεβλήθη ὅμως τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ἐκ μέρους τοῦ ἐναχθέντος ἐργοδότου ὁ ἐν τῇ ἀποφάσει ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ τοῦ δικαιώματός του.

Ὑπὸ τὴν κρατήσασαν μᾶλλον ἐν τῇ δικαστηριακῇ πράξει ἄποψιν ὅτι καὶ ἐν τῇ ἐργατικῇ διαδικασίᾳ ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 160 καὶ 747 τῆς Πολ. Δικονομίας (βλέπε ἐκ τῶν πολλῶν τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9023/1953, εἰσηγητὴς *Χ. Καθάρειος*, ΕΕΔ 12, 937, πρβλ. *Γ. Ράμων*, ΕΕΔ 11, 345, *Α. Πετρόγλου*, ΕΕΔ 14, 1036), ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἔκρινεν ὡς παραδεκτὸν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον μόνον διότι δὲν προεβλήθη τὸ ἀπαράδεκτον.

Καὶ ναὶ μὲν θεωρία καὶ πρᾶξις δέχονται, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 281 Α.Κ. ὡς δημοσίας τάξεως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, ἡ δὲ ἔννοια τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος (ἄρθρ. 281) εἶναι ἔννοια νομική, δυναμένου τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ κρίνῃ, ἂν τὰ δεκτὰ γενόμενα πραγματικὰ περιστατικὰ συνιστῶσιν ἢ ὄχι παράβασιν αὐτῶν (βλέπε παρεμπιπτόντως εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 11, 314), ἀλλὰ πρέπει, διὰ νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου, νὰ ἔχουν ταῦτα ὑποβληθῇ κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν (βλέπε σχετικῶς ΕΕΔ 11, 314, ἔνθα νομολογία).

Παραιτοῦμαι τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπορρίπτει τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτὸν διὰ τῆς ἐν τῇ ἀποφάσει του ἀρτίας πράγματι συλλογιστικῆς.

Ὁ λόγος, ὅτι ἐν προκειμένῳ ὁ μισθωτὸς κατέστησε διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του ἀδύνατον τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρ. 672 Α.Κ. (πρβλ. Α.Π. 443/1954, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 687), ἀλλ' ἀποκλειστικῶς ὁ ν. 3198/1955, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν ν. 2112/1920, προβλέποντα περίπτωσιν μόνον καταγγελίας συμβάσεως ἄνευ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως εἰς περίπτωσιν ὑποβολῆς κατὰ τοῦ μισθωτοῦ μηνύσεως δι' ἀξιοποίνων πράξεων ἢ ἀπαγγελίας κατ' αὐτοῦ κατηγορίας (ἄρθρ. 5 ν. 2112/1920) καὶ ἡ τοιαύτη ἔννοια τοῦ ν. 2112

δικάσαντος πρωτοδικείου κατατεθεισῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τοῦ δικογράφου τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐφέσεώς του, τοῦτο διὰ τοῦ τρίτου λόγου αὐτῆς προέβαλεν, ὅτι ἡ ἐκ τῆς προηγουμένης ἀκύρου ἀπολύσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος δημιουργηθεῖσα ὑπερημερία του ἤρθη διὰ μεταγενεστέρας ἐγκύρου τοιαύτης, γενομένης σιωπηρῶς ἅμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ ν. 2961/1954, ἤτοι ἀπὸ τῆς 25 Αὐγούστου 1954. Ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, δεξάμενον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ὡς ἄνω ἰσχυρισμὸς ἦτο βάσιμος καὶ ὅτι τὴν περὶ σιωπηρᾶς καταγγελίας τῆς συμβάσεως πεποίθησίν του ἤρυσθη ἐκ τῆς ἐπιμόνου ἀρνήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅπως ἀποδέχηται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἐκ τῶν προηγουμένων μεταξὺ των δικαστικῶν ἀγώνων καὶ τῆς συγχρόνου μετὰ τῆς καταγγελίας καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, ἧτις προδήλως ἐμφαίνει, ὅτι ἡ τοιαύτη δήλωσις βουλήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 167 Α.Κ., τὸ μὲν οὐδαμῶς ἐλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ προταθέντα, τὸ δὲ δὲν ὑπέπεσεν εἰς παράβασιν νόμου τινὸς εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε ἐκ πλαγίου, ἐφ' ᾧ δέον ν' ἀπορριφθῶσιν ὡς ἀβάσιμοι οἱ δύο πρῶτοι λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου. Ἐξ ἄλλου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεβαιοῦσα, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ὅτι τὸ ἀναιρεσίβλητον παρέστη ὡς νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πρόνοια Συμμοριοπλήκτων», νομίμως ἐκπροσωπουμένον, καὶ ὅτι τοῦτο προέβη εἰς τὰς ἐκτεθείσας ἐνεργείας, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι αἱ τοιαῦται πράξεις ἐπεχειρήθησαν ὑπὸ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων του, δὲν καθίσταται δ' αὐτὴ ἐνδεὴς νομίμου βάσεως ἐκ τῆς μὴ μνείας τῶν ὀνομάτων τῶν τοιούτων φυσικῶν προσώπων. Ἀπορριπτέος ὅθεν ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων τρίτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἐκ τῆς ὅλης διαρθρώσεως τοῦ ν. 3198/1955, ἀναφερομένου τούτου εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112 (ἀντιδοξεῖ ὡς πρὸς τοῦτο ὁ Κ. Καυκᾶς, Ἐγοχ., Εἰδ., β' ἔκδοσις, σ. 561, καὶ μετὰ τὴν Α.Π. 443/1954, ἔνθ' ἀνωτ.), δὲν ἐλέσμενε τὸν ἐργοδότην νὰ ἀπαγκιστρωθῇ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταγγέλλων μόνον νομοτύπως τὴν σύμβασιν ἐργασίας.

Ἐπιβάλλων ὁ ν. 3198/1955 τὴν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τήρησιν τῶν προϋποθέσεων αὐτοῦ ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν αἰτίαν τῆς καταγγελίας (ὁ ἀ.ν. 1803/1951 περὶ προστασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, ΕΕΔ 10, 552, ἔχει εἰδικὴν διατύξιν περὶ τοῦ μεθυσκομένου μισθωτοῦ, ὡς λόγον μόνον ἀπολύσεως, ἄρθρ. 2, καὶ μόνον μετ' ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, χωρὶς βεβαίως ὁ ἐργοδότης καὶ ὅταν ἐπιτύχῃ τοιαύτην ἀπόφασιν, ὁπότε ὑποχρεοῦται νὰ τηρήσῃ τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3198/1955, νὰ δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ, ὅτι ὁ μισθωτὸς ποιεῖται κατάχρησιν δικαιώματος, προβάλλων τὸ ἐκ τοῦ νόμου τούτου (3198) δικαίωμα).

Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 3405/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Μαρτάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Β. Βρυώνης

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν τοῦ Δικαστηρίου τούτου κρίσιν, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος, προσληφθεὶς παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς ὑπάλληλος τοῦ κρεοπωλείου του, ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρόνου καὶ ὑπηρετήσας ὡς τοιοῦτος ἐπὶ χρόνον πολὺ μείζονα τοῦ διμήνου ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του, ἀπελύθη τὴν 18 Ἰουλίου 1955, χωρὶς νὰ τῷ καταβληθῇ ἡ διὰ τὴν τοιαύτην καταγγελίαν κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112 ἀποζημίωσις.

Τὰ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος δὲ περαιτέρω, παραδεκτῶς τὸ πρῶτον νῦν προβαλλόμενα, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποκρούονται διὰ τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 747 Π.Δ. ἀπαραδέκτου, περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ὡς καταστήσας ἀδύνατον τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως συνεπείᾳ τοῦ ἐλαττώματός του ὡς μεθύσου ἀποκρούεται μετὰ τοῦτο ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. νὰ ἐπιδιώξῃ τοὺς μισθοὺς ὑπερημερίας, ὡς κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος ἐπωφελούμενος τοῦ ἄκυρου τῆς καταγγελίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ καὶ οὐσίᾳ ἀβασίμου αὐτοῦ, ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμα ἐλέγχονται, λόγῳ τοῦ ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ ἔτι τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ ἐλαττωμάτων τοῦ ἐφεσιβλήτου, καθιστώντων ἀδύνατον τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, παρείχετο αὐτῷ ἔνομος διὰ τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως προστασία ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ νόμῳ ὅμως τιθεμένους ὡς πρὸς τοῦτο περιορισμούς, ἡ παράλειψις τῶν ὁποίων οὔτε τὴν ἐπιχειρουμένην ἄκυρον πρᾶξιν δύναται νὰ ἰσχυροποιήσῃ καὶ οὔτε περαιτέρω νὰ ἀτονήσουν τὰ ἐκ τῆς τοιαύτης ἀκύρου τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνεργείας ἐπιβλαβῆ ὡς πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐκ τῆς μὴ νομίμως λυθείσης ἐργασιακῆς συμβάσεως, δικαιώματα, ἅτινα οὕτω οὔτε πρὸς τὸν νόμον, οὔτε πρὸς τὴν καλὴν πίστιν καὶ οὔτε πρὸς τὰ χρηστὰ ἤθη ἀντιστρατεύονται, ἀναγνωριζόμενα τοὐναντίον καὶ προστατευόμενα ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει παρὰ τούτων. Κατὰ ταῦτα ὄθεν ἡ ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω συνθήκας καταγγελία τῆς συμβάσεως τυγχάνει ἄκυρος, κατ' ἄρθρον 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 ὡς ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς τῆς κατὰ ν. 2112 ἀποζημιώσεως καὶ συνεπῶς ὁ ἐκκαλῶν, ἀποκρούων τὰς μετὰ τοῦτο προσηκόντως καὶ κατὰ τὴν σύμβασιν προσφερθείσας παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑπηρεσίας, περιέστη εἰς ὑπερημερίαν, ὑποχρεούμενος ἐκ τούτου εἰς τὴν καταβολὴν τῶν διὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον (19.7.1955 μέχρι 30.9.1955) μισθῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου (Α. Κ. 656). Τὰ αὐτὰ δὲ καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις δεχθεῖσα ὀρθῶς τὰς ἀποδείξεις ἐξετίμησε καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τῆς ἐφέσεως.

Ὁ τῆς ἐφέσεως λόγος περὶ τοῦ ὅτι κακῶς εἰς τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν φέρεται ὁ ἐφεσίβλητος ὡς προσληφθεὶς τὸ 1946, ἀντὶ τοῦ 1950, ὅτε καὶ κατὰ τὸν ἐκκαλοῦντα προσελήφθη, ἀλυσιτελῶς παρὰ τοῦ τελευταίου τούτου προβάλλεται, δεδομένου ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦ κατενεχθέντος δικαιώματος ἀπετέλει ἡ ἐκ τῆς ἀκύρου καταγγελίας καταβολὴ τῶν μισθῶν ὑπερημερίας τοῦ ἐφεσιβλήτου, πρὸς ἣν συνείχετο, διὰ τὸ ὑποστατὸν τοῦ δικαιώματος, ἡ συμπλήρωσις μόνον διμήνου τοὐλάχιστον πρὸ τῆς καταγγελίας ὑπηρεσίας ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρόνου (ἄρθρον 1 ν. 2112) καὶ οὐχὶ ἡ ἀκριβὴς τοῦ ἐφεσιβλήτου πρόσληψις, ἐφ' ὅσον αὕτη ὑπερέβαινε τὸν ἀνωτέρω, ὡς ἐν προκειμένῳ, χρόνον, τοῦ ἀκριβοῦς τῆς προσλήψεως χρόνου ἀποτελοῦντος στοιχεῖον τῆς ἐν νομίμῳ μόνον καταγγελίᾳ ἀποζημιώσεως, περὶ ἧς ὅμως δὲν πρόκειται.

Ὀρθῶς κατὰ τοῦ ἠττηθέντος ἐκκαλοῦντος, ὡς ὑπαιτίου, ἐπεβλήθη ἡ ἐν πρώτῳ βαθμῷ ἐκ δρχ. 500 δικαστικὴ δαπάνη (Π.Δ. 210) καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τούτου διὰ τῶν προτάσεων πρόσθετος λόγος τῆς ἐφέσεως.

Ἡ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος παραδεκτῶς ὑποβαλλομένη αἴτησις περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων ἐν μεταρρυθμίσει τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, διὰ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν ὅσων κατεβλήθησαν πρὸς ἐκτέλεσιν διατάξεως περὶ προσωρινῆς τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐκτελέσεως, παραδεκτῶς μὲν κατ' ἄρθρον 776 Α Πολ. Δικ. ὑποβάλλεται, πλὴν ὅμως ἀπορριπτέα ἐν τῇ οὐσίᾳ ἀποβαίνει, ὡς μὴ ὑφισταμένης, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, περιπτώσεως διὰ τὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἀποφάσεως.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑ ΔΙΑΠΡΑΞΙΝ ΑΞΙΟΠΟΙΝΟΥ ΠΡΑΞΕΩΣ

Χρόνος ὑποβολῆς μηνύσεως διά τό κῦρος τῆς καταγγελίας κατά Ν. 3198/1955

Ἀπόλυσις ἄνευ τηρήσεως προϋποθέσεων Ν. 3198/1955 ἄκυρος.— Μή ἀνατροπή τοῦ διά τῆς καταγγελίας ἐργασιακῆς συμβάσεως, ὡς μονομεροῦς δηλώσεως βουλήσεως, ἀποκτώσης πλήρη νομικήν ἐνέργειαν, ὅφ' ἧς περιέλθῃ εἰς τόν πρός ὅν ἀπευθύνεται, ἐπερχομένου ἀποτελέσματος τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως διά γενομένης ἀνακλήσεως τῆς καταγγελίας, ἄνευ συγκαταθέσεως τοῦ ἀπολυθέντος.—Ὑποβολή μηνύσεως κατά τοῦ μισθωτοῦ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν μετά τήν γενομένην καταγγελίαν.—Συμψηφισμός ἀνταπαιτήσεως τοῦ ἐργοδότου πρός τόν μισθόν, κατ' ἄρθρ. 664 Α. Κ.

Τό ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 3198/1955 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 602) ὁρίζει τα ἑξῆς:

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος δέν ἐφαρμόζονται ἐπί μισθωτῶν, ἀπολυομένων συνεπείᾳ ὑποβολῆς κατ' αὐτῶν μηνύσεως, συμφώνως πρός τά ὑπό τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112 ἤ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ὁριζόμενα.

Ἐάν ὅμως ἐπακολουθήσῃ ἀπαλλαγή τοῦ μισθωτοῦ διά βουλεύματος ἤ δικαστικῆς ἀποφάσεως, αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἔχουσιν ἐφαρμογήν καί ἐπ' αὐτοῦ ἀπό τῆς εἰς τόν ἐργοδότην κοινοποιήσεως ὑπό τοῦ ἐνδιαφερομένου τοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἤ τῆς ἀποφάσεως (βλέπε περί τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 712 ἑπ.)

Ὑπό τήν ἰσχύν τῆς ὁμοίας κατά τήν πρώτην παύσαν διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ νόμου 118/1945 ἔχει διά σειρᾶς ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐρμηνευθῇ, ὅτι ἀπαιτεῖται νά ἔχῃ προηγηθῇ τῆς καταγγελίας ἡ μήνυσις (Α.Π. 471/1954, εἰσηγητής *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 13, 633 καί λοιπαί εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 13, 693, παραπομπαί).

Τοῦτο ἐφαρμόζεται καί διά τάς κατά τόν νόμον 3198/1955 ἀπολύσεις, ὡς ἡ περίπτωσις τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἀλλά καί' αὐτῆς δύνανται νά προβληθοῦν αἱ ἀκόλουθοι, βάσιμοι, νομίζομεν, ἀντιρρήσεις.

Ὡς συνάγεται ἐξ αὐτῆς, ὁ μισθωτός ἀπελύθη τήν 7 Ὀκτωβρίου 1955 (ἰσχύοντος τοῦ ν. 3198/1955) ἄνευ τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων.

Περαιτέρω ὅμως, κατά τήν 13 Ὀκτωβρίου 1955, ὑπεβλήθη κατά τοῦ μισθωτοῦ μήνυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν κατά τήν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του καί τήν ἑπομένην, 14 Ὀκτωβρίου 1955, ἐχώρησε νέα καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως.

Ἡ προσικοῦσα ἐν προκειμένῳ λύσις ἦτο, νομίζομεν, ἡ ἑξῆς: Νά κηρυχθῇ ἄκυρος, ὡς πράγματι ἦτο, ἡ πρώτη καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον δέν εἶχε πρό αὐτῆς ὑποβληθῇ μήνυσις (οὕτω καί αἱ ἀνωτέρω μνημονευόμεναι ἀρεοπαγιτικαί ἀποφάσεις), νά καταδικασθῇ ὁ ἐργοδότης εἰς τήν καταβολήν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ, λογῳ τῆς ἐκ τῶν ἄρθρ. 349, 656 Α.Κ. ὑπερημερίας αὐτοῦ ἀπό τῆς πρώτης ἀπολύσεως, αἰρομένης ὅμως τῆς ὑπερημερίας του ἀπό τῆς νέας καταγγελίας (14 Ὀκτωβρίου 1955), ἡ ὁποία ὑπῆρξε νόμιμος, ἐφ' ὅσον πρό αὐτῆς (τήν προηγουμένην) ὑπεβλήθη μήνυσις.

Ὡς σημειοῦμεν ἀνωτέρω (οὕτω ἡ Α.Π. 130/1952, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 617), ἡ ὑπερημερία αἴρεται καί δι' ἀποσβέσεως τῆς ἐνοχῆς, ἡ καταγγελία δέ τῆς συμβάσεως εἶναι ἀποσβεστικόν τῆς ἐνοχῆς νομικόν γεγονός (*Ι. Καποδίστρας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρα «16 454, εἰσαγ.), ἐφ' ὅσον δέ ὁ ἐναγών μισθωτός ἐν προκειμένῳ ζήτησε καί ἀποδοχάς, αἱ ὁποῖαι ἐνέπιπτον εἰς τό χρονικόν διάστημα καί ἀπό τῆς ἐπελεύσεως τοῦ νέου αὐτοῦ νομικοῦ γεγονότος, ἀπό τοῦ ὁποίου ἐγκύρως ἐχώρησεν ἡ ἄρσις τῆς ὑπερημερίας τοῦ ὀφειλέτου ἐργοδότου, περιωρίζετο ἡ ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ πρός λῆψιν τῶν μέχρις αὐτοῦ τοῦ γεγονότος ἀποδοχῶν του.

Κατά τήν συλλογιστικήν τῆς Α.Π. 657/1952 (εἰσηγητής *Α. Χαμάρος*, ΕΕΔ 12, 69) ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112/1920 περί ὑποβολῆς μηνύσεως πρό τῆς ἀπολύσεως δικαιολογεῖται, ἵνα διατελῇ ἡ ἀπόλυσις εἰς αἰτιώδη σύνδεσιν πρός τήν ἀξιόποινον πρᾶξιν, κατά δέ τήν τῆς Α.Π. 471/1954 (εἰσηγητής *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 13, 693), διά τῆς ἐννοίας αὐτῆς πληροῦται ἡ τοῦ Νομοθέτου βούλησις νά βεβαιοῦται, ὅτι ἡ ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ γίνεται συνεπείᾳ τῆς ἀπό ταύτην ἐν τῇ ἐνασκήσει τῆς ὑπηρεσίας του διαπράξεως ἀξιοποίνου πράξεως, ἧς ἕνεκεν ἀδυνάτως καθίσταται ἡ ὑπό τοῦ ἐργοδότου διατήρησις αὐτοῦ ἐν τῇ ἐργασίᾳ.

Ὑπό τήν ἔννοιαν ταύτην τοῦ νόμου, ἡ ἐν προκειμένῳ ὑποβολή μηνύσεως δέν θά εἶχε, μεταγενεστέρως τῆς καταγγελίας γενομένη, ἐπιρροήν τινα, ὡς δέν θά εἶχε καί πολύ πρό τῆς καταγγελίας ὑποβαλλομένη, ἀφοῦ, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 13, 645), θά ἠδύνατο νά ἀποκτηρίχθῃ ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ὅτι ἐπῆλθεν «ἀνάλωσις» καί κατ' ἀκολουθίαν ἀπόρριψις τοῦ δικαιώματος τῆς καταγγελίας ἄνευ ἀποζημιώσεως, ἕνεκεν ἀπραξίας του εἰς ταύτην δικαιουμένου, ἄλλως καί διότι δέν θά ὑπῆρχεν ὁ αἰτιώδης ἐκ τοῦ νόμου συνδεσμος τῆς ἀπολύσεως πρός τήν ἀξιόποινον πρᾶξιν, ἀφοῦ ὁ ἐργοδότης καί μετά τήν ὑποβολήν μηνύσεως διετήρησε τόν μισθωτόν ἐπί χρόνον εἰς τήν ὑπηρεσίαν του.

Εἰς τήν περίπτωσιν ὅμως τῆς δημοσιευομένης

δικαστικής ἀποφάσεως δὲν ἐπρόκειτο μόνον περὶ τῆς κατὰ τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1955 καταγγελίας, ἀλλ' ἐμεσολάβησεν, ὡς ἐσημειώθη, καὶ ἡ νέα μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἀμέσως τὴν ἑπομένην τῆς ὑποβολῆς τῆς μηνύσεως, τὴν 14 Ὀκτωβρίου 1955, καταγγελία, δι' αὐτῆς δὲ οὕτω ἠρθη ἡ ἐκ τῆς πρώτης καταγγελίας ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου.

Ἡ σκέψις τῆς ἀποφάσεως περὶ τοῦ μὴ δυνατοῦ τῆς ἀνακλήσεως τῆς καταγγελίας εἶναι βεβαίως ὀρθή (βλ. καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 12, 67 ἔνθα παρεπεμπαμεν εἰς τὴν θεωρίαν καὶ νομολογίαν), ἀλλ' ἐφ' ὅσον, ἐν προκειμένῳ, ὑπῆκειτο ἄκυρος ἀπόλυσις καὶ ἐξ αὐτῆς ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου, ἠδύνατο νομίμως ὁ ἐργοδότης νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν δήλωσίν του καὶ προσκαλέσῃ τὸν μισθωτὸν εἰς παροχὴν ἐργασίας νὰ ἀρῃ τὰ ἐκ τῆς ὑπερημερίας του ἀποτελέσματα (Α. Διζεράκος, Ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τὸ Ν.Δ. 424/1941, σελ. 59, πρβλ. καὶ Α.Π. 130/1952, εἰσηγητὴς Σ. Μανρομιχάλης, ΕΕΔ 11, 617).

Τότε μόνον ἡ ἀνάκλησις δὲν θὰ εἶναι δυνατή, ἂν ὁ μισθωτός, καθ' ὃ ἔχει δικαίωμα, θεωρήσῃ τὴν ἄκυρον καταγγελίαν ὡς ἔγκυρον, ὁπότε ἀνακύπτει τὸ δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920, τὴν κατάλυσιν τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ὁ ἐργοδότης διὰ τῆς ἄνευ συγκαταθέσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀνακλήσεως τῆς δηλώσεώς του περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως.

Σχετικῶς πρὸς τὸν κατ' ἄρθρ. 661 Α.Κ. συμψηφισμὸν ἀνταπαιτήσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸν μισθὸν βλέπε καὶ λοιπὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 15, 366 ἐπ.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1426/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Α. Κυριακόγονας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σαράτσης, Π. Κωνσταντόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἐπικαλούμενος ὁ ἐνάγων σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας, δυνάμει τῆς ὁποίας εἰργάσθη ἐπ' ἀορίστου χρόνου ἀπὸ 3.2.1955 ὡς λογιστὴς τῶν γραφείων τῶν ἐναγομένων, αἰτεῖται 1) μισθοὺς ὑπερημερίας, καθόσον ἀπελύθη τὴν 7.10.1955 ἄνευ τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων καὶ καταβολῆς τῆς δικαιουμένης ἀποζημιώσεως καὶ 2) δραχ. 696,25 ἀντίτιμον καθυστερουμένων ἀποδοχῶν του.

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς: Ὅτι ὁ ἐνάγων εἶχε πράγματι προσληφθῆ παρὰ τῶν ἐναγομένων, ἀποτελούντων ὁμόρρυθμον ἑταιρείαν, διὰ συμβάσεως ἀορίστου χρόνου, προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας λογιστοῦ ἀπὸ 3.2.1955, ἀμειβόμενος διὰ μηνιαίου μισθοῦ δραχ. 1.300. Κατὰ τὴν 7.10.1955 παρηγγέλθη ὁ ἐνάγων νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνσήμων ΙΚΑ ἀξίας δραχ. 1.060, λόγῳ ὅμως τῆς κηδείας τοῦ Στρατάρχου Παπάγου, δὲν ἐλειτούργει ἡ κρατικὴ ὑπηρεσία, ἐπέστρεψε δὲ μόνον δρχ. 440, κατακρατήσας αὐτογνωμόνως τὰς ὑπολοίπους 620. Παρὰ τὴν ἐν συνεχείᾳ πρόσκλησιν τῶν ἐναγομένων, ὅπως ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, ὁ ἐνάγων ἠρνήθη, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐδημιουργήθη ἐπεισόδιον, καθ' ὃ ἐδηλώθη εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ πρᾶξις του συνεπήγετο τὴν ἀπόλυσίν του καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς ὑπηρεσίας, εἰς ἀπάντησιν δὲ τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ἔδει νὰ τοῦ ἐπιδώσουν ἔγγραφον ἀπολύσεως ὁ ἐκ τῶν ἐναγομένων Ν. Μ. τῷ εἶπεν, ὅτι θὰ τοῦ κοινοποιήσουν διὰ τοῦ δικηγόρου των. Κατόπιν τούτου, παρουσίᾳ καὶ τοῦ ὡς μάρτυρος ἐξετασθέντος, ἀπῆλθεν ὁ ἐνάγων, δὲν ἦτο δὲ ὑπόχρεως νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μετὰ τὴν κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἄτυπον καταγγελίαν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, καθόσον αὕτη εἶναι μονομερὴς δήλωσις βουλήσεως καὶ ἀποκτᾷ πλήρη νομικὴν ἐνέργειαν, ἀφ' ἧς περιέλθῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνεται, τὸ δι' αὐτῆς δὲ ἐπερχόμενον ἔννομον ἀποτέλεσμα τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως δὲν ἀνατρέπεται διὰ τῆς γενομένης ἀνακλήσεως ἄνευ συγκαταθέσεως τοῦ κατὰ τὸν ὡς ἄνω τρόπον ἀπολυθέντος (Α.Π. 569/1952, ΕΕΔ 12, 68, *Κ. Καυκά*, Ἐνοχικόν, Εἰδικόν, σελ. 348) καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι ἀνεζητήθη ὁ ἐνάγων μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ὡς καὶ τὰς ἑπομένας ἡμέρας, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι τοῦτο δὲν ὤφειλετο εἰς ἄλλους λόγους, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ παραδώσῃ τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν ἀμέσως προσληφθέντα ὑπολογιστήν. Ἡ κατὰ τὴν 13.10.1955 ὑποβληθεῖσα μήνυσις δι' ἰδιοποίησιν τοῦ ὡς ἄνω μὴ ἐπιστραφέντος ποσοῦ τῶν δρχ. 620 καὶ κατὰ τὴν 14.10.1955 γενομένη καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως εἶναι περιστατικὰ λαβόντα χώραν μεταγενεστέρως τῆς κατὰ τὴν 7.10.1955 γενομένης ἀτύπου ἀπολύσεως καὶ ξὲν δύναται εἰς τοιαύτην περίπτωσιν νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ ἐναγομένη τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ ν. 3198/1955 (ἄρθρων 5 ν. 2112/1920 καὶ ἄρθρου 7 ν. 3198, ὅρα σχετικῶς καὶ Α.Π. 47/1954, ΕΕΔ 13, 693 καὶ 14, 712). Κατ' ἀκολουθίαν τούτων δέον ὅπως ἐπιδικασθῇ ὁ αἰτούμενος μισθὸς ὑπερημερίας ἀπὸ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεως 7.10.1955 μέχρις 6.11.1955 ἐκ δραχ. 1.300. Διὰ τὰς καθυστερουμένας ἀποδοχὰς ἐβεβαιώθη, ὡς ἄλλως ὁμολογοῦν καὶ οἱ ἐναγόμενοι, ὅτι ὀφείλεται εἰς τὸν ἐνάγοντα ποσὸν δραχ. 332 διὰ δεδουλευμένας ἀποδοχὰς τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1955, ὡς καὶ ποσὸν δραχ. 364 διὰ τὰς 7 ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου ἐν ὅλῳ δραχ. 696, ἐξ ὧν δέον νὰ ἀφαιρεθῇ τὸ παρανόμως παρακρατηθὲν ποσὸν τῶν δραχ. 620, ὅπερ δὲν κρίνομεν ἀναγκαῖον διὰ τὴν συντήρησιν τούτου (ἄρθρου 664 Α.Κ.), ἐφ' ὅσον ὁ ἐνάγων ἐκέκτητο καὶ ἰδίαν περιουσίαν καὶ ἠδύνατο νὰ δανείζῃ ἐνίοτε καὶ τὴν ἐναγομένην (ὅρα καταθέσεις μαρτύρων).

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΑΝΤΩΝ ΔΙΜΗΝΟΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ

Προϋποθέσεις κύρους καταγγελίας κατά τόν Νόμον 3198/1955

Άναγκαία, διά τό κύρος καταγγελίας συμβάσεως έργασίας τών ύπαγομένων είς τήν κατά τής άνεργίας άσφάλισιν, κατά τόν Ν. 3198/1955, έκτός τής καταβολής τής κατά τόν Ν. 2112/1920 άποζημιώσεως, καί ή τήρησις τοῦ έγγράφου τύπου τής καταγγελίας, άπαιτουμένου όπωσδήποτε καί διά τάς περιπτώσεις, καθ' άς, λόγῳ μή συμπληρώσεως διμήνου ύπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, δέν όφείλεται κατά Ν. 2112/1920 άποζημίωσις.

Άποψις τῆς κατωτέρω άποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικασαντος Πρωτοδικείου Άθηνῶν εἶναι, ὅτι, προκειμένου περί μισθωτοῦ, ἠσφαλισμένου κατά τῆς ἀνεργίας, συμφώνως πρός τό ν. δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941), ὡς ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη ὑπό τοῦ ν. 3161/1955 (ΕΕΔ 15, 105), διά τήν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας τοῦ ὁποίου προνοεῖ ὁ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502), θά τηρηθῇ ὁ ὑπό τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ἄνω νόμου τύπος τῆς ἐγγράφου καταγγελίας καί εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ μισθωτός δέν ἔχει συμπληρώσει χρόνον διμήνου ὑπηρεσίας παρά τῷ ὑφ' οὗ ἀπολύεται ἐργοδότῃ καί μόνον δέν ὀφείλει οὗτος ἀποζημίωσιν.

Τοῦτο εἶναι σύμφωνον πρός τά ὀρθῶς ἐπί τοῦ θέματος ἐφαρμοζόμενα (βλέπε Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς 1719/1955, Πρωτοδίκης *Σ. Ξανθόπουλος*, ΕΕΔ 15, 202 καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 202, ἔνθα παραπομπαί καί εἰς τήν ὑπό τήν ἰσχύν τοῦ προηγουμένου ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 διαμορφωθεῖσαν νομολογίαν, πρβλ. καί Πρωτοδικεῖον Άθηνῶν 3855/1955, εἰσηγητής *Ι. Κατσικᾶς*, ΕΕΔ 14, 581).

Ὑπεστηρίχθη ὅμως (βλέπε *Κ. Καυκᾶ*, Ἔνοχ. Δικαιων. Ἐιδικόν, α' ἔκδ. σελ. 353 καί β' ἔκδοσις, σελ. 540) ἡ ἀκόλουθος ἄποψις, ἡ ὁποία εὗρεν ἀπήχησιν εἰς ἐνίας δικαστικάς ἀποφάσεις (Πρωτοδικείου Άθηνῶν 6082/1953, εἰσηγητής *Α. Καλλέργης*, ΕΕΔ 12, 708, Πρωτοδικου Δράμας 12/1949, Πρωτοδίκης *Ε. Κοντοφρύδης*, ΕΕΔ 8, 544, Πρωτοδικου Ἐδέσσης 7/1955, Πρωτοδίκης *Χ. Κολυβοδιάκης*, ΕΕΔ 14, 703): Διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 2112 (ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διά τοῦ ὁμοίου ν. 4558) καί ἄρθρου 2 τοῦ Διατάγματος τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, ἵνα οἱ νόμοι οὗτοι ἔχωσιν ἐφαρμογήν, θά πρέπει ὁ ἰδιωτικός ὑπάλληλος κλπ. νά ἔχῃ ὑπηρετήσει παρά τῷ ἐργοδότῃ πλέον τῶν δύο μηνῶν, ἵνα ὑποχρεοῦται νά συμμορφωθῇ πρός τάς διατάξεις αὐτοῦ. Διά τοῦ ἄρθρου 669 Α.Κ. δέν τίθεται τοιαύτη προϋπόθεσις, ἑπομένως καί ἐπί τῶν μισθωτῶν τῶν ἀναφερομένων ὑπό τῶν νόμων 2112 καί 4558 ἤ τοῦ διατάγματος τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, τῶν μή συμπληρωσάντων δίμηνον ὑπηρεσίαν, θά ἐφαρμόζηται τό ἄνω ἄρθρον, τοῦ ἐργοδότου μή δυναμένου νά ἀπολύσῃ αὐτούς, ἄνευ προηγουμένης πρό 15 ἡμερῶν καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας του, ὑποχρεούμενος εἰς τήν πληρωμήν αὐτοῖς τοῦ μισθοῦ τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, ἐν μή τηρήσει παρ' αὐτοῦ τῆς προθεσμίας ταύτης.

Ἡ ἄποψις αὕτη (κατά τόν *Κ. Καυκᾶν*, ἔνθ' ἀνωτ., σημ. 20), ἐρείδεται εἰς τό ὅτι οἱ διατηρηθέντες διά τοῦ ἄρθρ. 38 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Α.Κ. ἐργατικοί νόμοι θά ὑπερισχύσωσι τοῦ Κώδικος καί συνεπῶς καί τοῦ ἄνω ἄρθρου (669), ὅπου περιέχουσι διατάξεις ἀντιθέτους πρός τό περιεχόμενον αὐτοῦ. Ἑπομένως, προκειμένου περί ἀπολύσεως μισθωτῶν, μή συμπληρωσάντων δίμηνον ὑπηρεσίαν, περί τοῦ τρόπου τῆς ἀπολύσεως τῶν ὁποίων οὐδέν ὁρίζει ὁ ν. 2112, θά ἔχῃ ἐφαρμογήν τό ἄνω ἄρθρ. 669, ὅπερ, ὁρίζον ὅτι καί ἡ ἀπόλυσις τούτων δέον νά προαναγγελθῇ πρό 15 ἡμερῶν, οὐδαμῶς ἀντίκειται εἰς τόν ν. 2112 καί ν. 4558. Θά ἦτο δέ τελείως ἄδικον καί ἀπαράδεκτον καί οἱ ἐργαζομενοι οὗτοι νά μή τύχωσι τῆς ὑπό τοῦ ἄνω ἄρθρου (νεωτέρου νόμου) παρεχομένης εἰς αὐτούς εὐνοίας.

Ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 12, 708, ΕΕΔ 14, 702) ποῖα ἀσθενῆ σημεῖα ἔχει, νομίζομεν, ἡ ἀνωτέρω ἄποψις.

Τό ἐν ΕΕΔ 14, 702, μεταξύ τῶν ἄλλων, σημειούμενον ὅτι, ἂν ἠλήθευεν ἡ ἄποψις, θά ἐνεφανίζετο τό φαινόμενον νά καταγγέλληται ἡ σύμβασις ἐργασίας τοῦ ὑπαγομένου εἰς τό β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 ἐργάτου καί συμπληρώσαντος δίμηνον ὑπηρεσίαν παρά τῷ ἐργοδότῃ πρό 5 ἡμερῶν (ἄρθρ. 3 β.δ.) καί τοῦ ἐργάτου τοῦ μή συμπληρώσαντος δίμηνον πρό 15 ἡμερῶν (ἄρθρ. 669 Α.Κ.), νομίζομεν, ὅτι βοηθεῖ ἀποφασιστικῶς εἰς τήν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ νόμου.

Ἐξ ἄλλου θά μᾶς ἐπιτραπῇ νά διαφωνήσωμεν καί πρός τόν συλλογισμόν ὅτι περί τοῦ τρόπου ἀπολύσεως τῶν μισθωτῶν τῶν μή συμπληρωσάντων δίμηνον ὑπηρεσίαν οὐδέν ὁρίζει ὁ ν. 2112, ὥστε νά ἔχῃ τό ἄρθρ. 669 Α.Κ. ἐπικουρικήν ἰσχύν (*Κ. Τριανταφυλλ.*, Αἰτιολογική ἔκθεσις προσχεδίου μισθώσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 9, 168).

Ὁρίζοντος τοῦ ν. 2112/1920 καί τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τῆς καταγγελίας γενικῶς ἄρχεται μετά παρέλευσιν διμήνου ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, ὁρίζει συγχρόνως, ἐξ αὐτῆς τῆς ρυθμίσεως, ὅτι ἐπί ὑπηρεσίας ἐλάσσονος τῶν δύο μηνῶν εἶναι ἐλευθέρα, ἄνευ προειδοποιήσεως, ἡ καταγγελία καί τοῦτο προδήλως, διότι θέλει νά λογισθῇ ὁ χρόνος οὗτος ὡς χρόνος δοκιμασίας (χαρακτηριστικῶς τό ἄρθρ. 2 § 3 τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀναγράφει, ὅτι «ἡ ὑποχρέωσις τῆς καταγγελίας γενικῶς ἄρχεται μετά παρέλευσιν διμήνου ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, συνυπολογιζομένου καί τοῦ τυχόν συμφωνηθέντος χρόνου δοκιμασίας»). Καί ὑπ' αὐτήν τήν ἔννοιαν τό ἄρθρον 38 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Α.Κ.

διετήρησεν έν ίσχύϊ τὸν ν. 2112 καὶ τὸ β.δ. 'Αντιλαμβανόμεθα τὴν κοινωνιστικὴν διάθεσιν τοῦ ἑρμηνευτοῦ, ἡ ὁποία περικλείεται εἰς τὴν ἐν τέλει τῆς ἀπόψεως αὐτοῦ ὡς ἄνω φράσιν «θὰ ἦτο τελείως ἄδικον καὶ ἀπαράδεκτον καὶ οἱ ἐργαζόμενοι οὗτοι νὰ μὴ τύχωσι τῆς ὑπὸ τοῦ ἄνω ἄρθρου (663 Α.Κ.) παρεχομένης εἰς αὐτοὺς εὐνοίας».

'Αλλὰ ἡ ἰδία σκέψις περὶ τελείως ἀδίκου καὶ ἀπαραδέκτου γεννᾶται καὶ ὅταν (ἰσχύοντος τοῦ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920, ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται, διὰ τοὺς ἄνω τῶν δύο μηνῶν ὑπηρετήσαντας), ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως τούτων γίνεται πρὸ ὀ ἡμερῶν, ἐνῷ, κατὰ τὴν σχολιαζομένην ἄποψιν, ἡ καταγγελία τῶν μὴ ἐχόντων διμηνον ὑπηρεσίαν πρέπει νὰ γίνηται (ἄρθρ. 669) πρὸ 15 ἡμερῶν (ὅσος δηλαδὴ ὁ χρόνος προειδοποιήσεως κατὰ τὸ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 δι' ἐργάτας ὑπὲρ τὴν διετίαν).

Ἐξ ἄλλου, διατί θὰ ἔπρεπε νὰ παροραθῇ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Νομοθέτης μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ., ρυθμίσας ἐπανειλημμένως θέματα καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας (χαρακτηριστικὸς καὶ ὁ ἰσχύων νόμος 3198/1955, ΕΕΔ 14, 502), οὐδαμῶς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἄλλην, πλὴν τοῦ νόμου 2112/1920 καὶ τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920, ρύθμισιν, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἀνεχώρησεν, ἵνα ρυθμίσῃ τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν καταγγελίαν;

Δὲν εἶναι καὶ ἐκ τούτου φανερὸν ποία εἶναι ἡ ἔκτασις ἐφαρμογῆς (καὶ μόνου) τοῦ νόμου 2112;

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4133/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Μπαλῆς, Α. Δαράκης

Ἐκ τῆς κρινομένης ἀγωγῆς, ἐκτιμωμένης ἐν τῷ συνόλῳ της, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αὕτη στρέφεται κατὰ τῆς ἐκκαλούσης ὀργανώσεως (σωματείου) ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἑλληνοαμερικανικὴ Προοδευτικὴ Ὀργάνωσις ΑΧΕΠΑ», ἐδρευούσης ἐν Οὐάσιγκτων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐκτιθεμένου ἐν αὐτῇ εἰδικώτερον ὅτι ἡ ἐναγουσα καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος προσελήφθη ὡς ὑπάλληλος τοῦ ἐνταῦθα παραρτήματος ἢ γραφείου τῆς ὀργανώσεως ταύτης, ὑπὸ τὸν εἰδικώτερον τίτλον «Ἐπιτροπὴ Περιθάλψεως Προσφύγων», ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον τοῦτο καὶ ἔχοντος τὴν πρὸς ταῦτα ἐντολὴν καὶ πληρεξουσιότητα ἐκ μέρους τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἐκκαλούσης. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἡ ἀγωγὴ αὕτη, ἥτις καὶ αντικείμενον ἔχει ἀξιώσεις τῆς ἐφεσιβλήτου, ἀπορρεούσας ἐκ τῆς ἐν λόγῳ συμβάσεως ἐργασίας (μισθοὺς λόγῳ ἀκύρου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας), νομιμοποιεῖται παθητικῶς στρεφομένη κατὰ τῆς ἐκκαλούσης, ἥτις καὶ παρέστη κατὰ τὴν πρωτόδικον συζήτησιν καὶ κατέθεσε πρατάσεις (προσάγονται αὗται ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ), ἀπαντήσασα ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως. Οὕτω δὲ καὶ οὐδεμίαν βλάβην ὑπέστη ἐκ τῆς τυχὸν μὴ νομιμότητος τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς μετὰ τῆς πρὸς συζήτησιν κλήσεως, γενομένης εἰς τὰ ἐνταῦθα γραφεῖα τῆς ἄνω ἐπιτροπῆς. Ὅθεν ὀρθῶς οὕτω ἔκρινε καὶ ὁ πρωτοβάθμιος Δικαστὴς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, ἀπορρίψας ἀκολούθως τὰς σχετικὰς ἐνστάσεις τῆς ἐκκαλούσης, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 1-5 τοῦ Ν. 3198/1955 σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν ἐγκυρότητα τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954 ὑπαλλήλων ἀπαιτεῖται, ἐκτὸς τῆς καταβολῆς τῆς κατὰ τὸν ν. 2112/1920 ἀποζημιώσεως, καὶ ἡ τήρησις τοῦ ἐγγράφου τύπου τῆς καταγγελίας, ὅστις ὁπωσδήποτε εἶναι ἀναγκαῖος καὶ διὰ τὰς περιπτώσεις ἔτι ἐκείνας, καθ' ἃς, λόγῳ μὴ συμπληρώσεως διμήνου ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου, δὲν ὀφείλεται κατὰ τὰς διαταξεις τοῦ ρηθέντος ν. 2112/1920 ἀποζημίωσις. Κατόπιν τούτων, ἐφ' ὅσον ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, μὴ πλήττομένη κατὰ τοῦτο, δέχεται ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος, συνδεομένη διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας χρόνου μετὰ τῆς ἐκκαλούσης, παρ' ᾗ ὑπηρέτει ὡς ὑπάλληλος τῶν γραφείων τοῦ ἐνταῦθα παραρτήματος αὐτῆς ὑπὸ τὸν εἰδικώτερον τίτλον «Ἐπιτροπὴ Περιθάλψεως Προσφύγων», ἀπελύθη ὑπ' αὐτῆς ἄνευ τηρήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ ν. 3198/1955 διατυπώσεων, τουτέστι καὶ ἄνευ ἐγγράφου καταγγελίας, καίτοι, ὡς παρέχουσα ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐνταῦθα, ὑπήγετο εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954, ὑφίσταται ἐκ τούτου καὶ μόνον, δεκτῆ γενομένη ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀκυρότης τῆς καταγγελίας, ἀσχέτως τοῦ ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας διήρκεσε πλέον ἢ ἔλασσον τοῦ διμήνου, ὅπερ ἔχει ἐπιρροὴν μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῆς κατὰ τὸν ν. 2112/1920 ἀποζημιώσεως. Ὅθεν οἱ 2ος καὶ 3ος λόγοι τῆς κρινομένης ἐφέσεως, δι' ὧν αἰτιᾶται ἡ ἐκκαλοῦσα τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὅτι ἐσφαλμένως ἐδέξατο αὕτη, ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος εἰργάσθη εἰς τὸ ἄνω γραφεῖον συνεχῶς ἀπὸ 1.3.1955 μέχρι 1.9.1955, ἐνῷ εἰργάσθη εἰς τοῦτο ἀπὸ 16.4.1955 μέχρι 31.5.1955 καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀφοῦ εἰργάσθη ἀλλαχοῦ ἀναλαβοῦσα ἐργασίαν εἰς τὸ αὐτὸ γραφεῖον ἐκ νέου ἀπὸ 16.7.1955, ὡς καὶ οὕτω κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τοῦ ρηθέντος ν. 3198/1955 ἐδέξατο, ὅτι ἀπητεῖτο, ἐν προκειμένῳ, ἡ τήρησις τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον ἡ ἐφεσίβλητος δὲν εἰργάσθη συνεχῶς πλέον τῶν 45 ἡμερῶν, τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι ὁ μὲν πρῶτος ὡς ἀλυσιτελής, ὁ δὲ δεύτερος ὡς ἀβάσιμος, διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐπὶ 45 μόνον ἡμέρας διήρκεσεν ἡ τελευταία σύμβασις ἐργασίας, ἀπητεῖτο, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα, νὰ γίνῃ ὁπωσδήποτε ἐγγράφως ἡ καταγγελία, διὰ νὰ εἶναι αὕτη ἔγκυρος. Μετὰ ταῦτα δέ, μὴ ὑπάρχοντος ἄλλου λόγου ἐφέσεως πρὸς ἔρευναν, ἀπορριπτέα τυγχάνει καὶ ἡ ἔφεσις.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΕΥΘΥΝΗ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

Έννοια Νόμων 6298/1934 και 1846/1951 περί ύπαγωγής εις άσφάλισιν Ι.Κ.Α.

Απαλλαγή έργοδότου της έκ του Β.Δ. 24 Ιουλίου 1920 ευθύνης προς αποζημίωσιν των εξ ατυχήματος εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων, κατ' άρθρ. 69 § 4 Νόμου 6298/1934, εάν ο παθών έχη υπαχθή εις την άσφάλισιν του Ι.Κ.Α. και ως εκ τούτου δικαιούται των παροχών ασφαλίσεως. — Επανάληψις διατάξεως και εν § 3 του άρθρου 60 του καταργήσαντος τον Νόμον 6298/1934 Α.Ν. 1846/1951. — Υπαγωγή υποχρεωτικώς εις την άσφάλισιν του Ι.Κ.Α., ανεξαρτήτως του άν ο μισθωτός έχη εγγραφή ή όχι εις τα μητρώα του Ι.Κ.Α. — Απαλλαγή υπ' αύτην την έννοιαν έργοδότου ευθύνης προς αποζημίωσιν εν περιπτώσει εργατικού ατυχήματος.

Επί του θέματος, επί του οποίου η κατωτέρω δημοσιευομένη απόφασις του Αρείου Πάγου, επικυρούσα την υπ' αριθ. 6183/1955 απόφασιν του ως εφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Αθηνών, σημειούμεν τα εξής:

Κατά το άρθρ. 69 § 4 του νόμου 6298/1934 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων» (προϊσχύοντος του εν ισχύι ήδη ά.ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων») εις περίπτωσιν ανικανότητος προς εργασίαν ή θανάτου, οφειλομένου εις άτύχημα εκ βιαίου συμβάντος, επελθόντος εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αύτης, εάν ο παθών έχη υπαχθή εις την ασφάλισιν και ως εκ τούτου δικαιούται ο ίδιος ή τα εν άρθρ. 35 αναφερόμενα πρόσωπα των παροχών του παρόντος νόμου, ο οικείος εργοδότης απαλλάσσεται της εκ των διατάξεων του β.δ. της 24 Ιουλίου 1920 «περί κωδικοποιήσεως του νόμου περί ευθύνης προς αποζημίωσιν των εξ ατυχήματος εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων» υποχρεώσεως προς καταβολήν της υπ' αύτών προβλεπομένης αποζημιώσεως και εξόδων νοσηλείας και κηδείας.

Υπό την ισχύν της άνω διατάξεως προέκυψαν εν τη θεωρία και δικαστηριακή πράξει διχογνωμίαι περί της εννοίας αύτης, άν δηλαδή ταύτης οριζούσης «εάν ο παθών έχη υπαχθή εις την ασφάλισιν...» απαιτήται να είναι ούτος και εγγεγραμμένος εις τα μητρώα του Ι.Κ.Α., έχων ούτω ασφαλιστικόν βιβλιάριον. Τούτο εδέχθησαν (ότι δηλαδή απητείτο να ήτο ο παθών εγγεγραμμένος) δικαστικαί τινες αποφάσεις (ούτω και *Βεζανής*, Θέμ. ΝΑ' 204), αλλ' η άποψις αύτη επεκρίθη (και ορθώς), ως μη άπτεσθαι την αληθή εννοιαν του νόμου (βλέπε *Γ. Παλαιολόγου*, ΕΕΔ, 3, 90, *Μ. Ανδρέου*, ΕΕΔ 9, 481, σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 9, 890).

Εν όψει των αμφισβητήσεων τούτων ο Νομοθέτης του νεωτέρου και ισχύοντος ήδη ά.ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων» διεσκέψατο το άρθρ. 2 αύτου σαφώς: «εις την ασφάλισιν του παρόντος νόμου υπάγονται *υποχρεωτικώς και αυτοδικαίως*...».

Επεξηγούσα την διατάξιν ή σχετική εισηγητική έκθεσις (ΕΕΔ 10, 626) αναγράφει: «Δεν κρίνομεν άσκοπον να σημειώσωμεν την δια του νομοσχεδίου τιθεμένην ρητώς αρχήν, καθ' ην τα εις την ασφάλισιν υπαγόμενα πρόσωπα υπάγονται όχι μόνον υποχρεωτικώς, αλλά και *αυτοδικαίως*», ήτοι άνευ της τηρήσεως προσθέτου τινός διατυπώσεως, οία είναι ή εγγραφή εις τα μητρώα ή ο εφοδιασμός του ησφαλισμένου δι' ασφαλιστικής ταυτότητος κλπ., *επιλυομένων ούτω νομοθετικώς των αμφισβητήσεων, τας οποίας εγέννησε το ζήτημα εν τη θεωρία και τη νομολογία των δικαστηρίων*».

Η άποψις αύτη είναι και η διεθνώς κρατούσα, στηριζομένη εις την φύσιν της κοινωνικής ασφαλίσεως (βλέπε *Χ. Αγαλλοπούλου*, Αι Κοινωνικαί Ασφαλίσεις, έκδ. 1955, σελ. 61).

Τούτο δέχεται και η κατωτέρω δημοσιευομένη αρεοπαγιτική απόφασις, ερμηνεύουσα τόσον τον προϊσχύοντα ν. 6298/1934, όσον και τον σαφή κατά τούτο, κατά τα άνω σημειωθέντα, ά.ν. 1846/1951 (πλειφώνως δια τον τελευταίον και ή Α.Π. 141/1954, εισηγητής *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 18, 706).

Άρειου Πάγου 201/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Σ. Μακκανάκης, Κ. Μπουρής

Κατά το άρθρον 69 § 4 του ν. 6298/1934 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων», εις περίπτωσιν ανικανότητος προς εργασίαν ή θανάτου, οφειλομένου εις άτύχημα εκ βιαίου συμβάντος, επελθόντος εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αύτης, εάν ο παθών έχη υπαχθή εις την ασφάλισιν και ως εκ τούτου δικαιούται αύτος ή, εν περιπτώσει θανάτου του, τα εν άρθρω 35 αναφερόμενα πρόσωπα των παροχών των ασφαλίσεων του παρόντος νόμου, ο οικείος εργοδότης απαλλάσσεται της εκ των διατάξεων του β. δ. της 24 Ιουλίου 1920 «περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί ευθύνης προς αποζημίωσιν των εξ ατυχήματος εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων, ως αύται επροσαρμοσθήσαν μεταγενεστέρως», αποζημιώσεως και εξόδων νοσηλείας και κηδείας. Η διάταξις αύτη περιελήφθη, επαναληφθείσα και εν § 3 του άρθρου 60 του καταργήσαντος τον νόμον 6298 (υπ' αριθ. 1846) 1951 αναγκαστικού νόμου.

Εξ άλλου, κατά τα άρθρα 2 και 4 του αύτου νόμου εις την άσφάλισιν του νόμου τούτου υπάγονται υποχρεωτικώς πάντα τα πρόσωπα τα παρέχοντα κατά κύριον λόγον εξηρτημένην εργασίαν, εφ' όσον έχει επεκταθή η ασφάλισις εις τας

ΕΡΓΑΤΙΚΟΝ ΑΤΥΧΗΜΑ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΥ ΕΙΣ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ

Παροχή συντάξεως καὶ ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ Ν. 551

Διατήρησις ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος τοῦ Νόμου 551 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων — Ἀνίσχυρον, κατ' ἄρθρον 18 Νόμου 551, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν σιδηροδρομικῶν ἑταιρειῶν, αἵτινες ἵδρυσαν Ταμεῖα Συντάξεων καὶ μόνον ἐφ' ὅσον τὰ Ταμεῖα ταῦτα χορηγοῦσι σύνταξιν εἰς τὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης ἀτυχήσαντα καὶ ἐφ' ὅσον ἡ σύνταξις αὕτη, κεφαλαιοποιουμένη, συμπληροῖ τὸ κατὰ τὸν αὐτὸν Νόμον καταβλητέον ποσὸν ἀποζημιώσεως, ἄλλως δικαιοῦται ὁ παθὼν νὰ ζητήσῃ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ποσοῦ. — Ἐξαίρεσις ἐφαρμογῆς Νόμου 551 μόνον ὡς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας σιδηροδρομικῶν ἑταιρειῶν — Δικαίωμα ἀποζημιώσεως Ν. 551 εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἡσφαλισμένου εἰς εἰδικὸν Ταμεῖον, ἂν μὴ ἄλλως διὰ Νόμου ὡρίσθη. — Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν.

Τὸ μεγίστου πρακτικοῦ ἐνδιαφέροντος ζήτημα, ποία ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ν. 551 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ὡς ἐκωδικοποιήθη διὰ τοῦ β.δ. τῆς 24 Ἰουλίου/25 Αὐγούστου 1920, ν σχέσει πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ ἐπὶ ἡσφαλισμένων εἰς Ταμεῖα Συντάξεων, ἀπησχόλησε πάλιν τὸν Ἄρειον Πάγον.

Ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τον (μετ' ἀναίρεσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου) ἐπικυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 14686/1955 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖον (αἱ ἐκ τοῦ ν. 551 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἀγωγαὶ ἐκδικάζονται εἰς α' βαθμὸν ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ εἰς β' ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου, Α.Π. 74/1952, εἰσηγητὴς *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 11, 311, Α.Π. 641/1952, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 12, 88, Α.Π. 251/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Βλαχογιάννης*, ΕΕΔ 14, 575). (Πρβλ. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος τὴν ὑπ' ἀριθ. 844/1954 Α' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Ι. Τρικαπῆς*: (ΕΕΔ 14, 125), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας ἀπέκλινεν ἡ Α.Π. 251/1955, Β' Τμήματος, ἔνθ' ἀνωτ.) (βλέπε ἐπὶ τοῦ θέματος σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 124 ἑπ., ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, *Ε. Ποντζίκας*, ΕΕΔ 14, 129 ἑπ.)

Ἀρείου Πάγου 203/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Μ. Παντελῆς***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Σάββας, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Ι. Ρεμούνδος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 18 § 1 τοῦ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ νόμου 551, ὡς οὗτος ἐκωδικοποιήθη διὰ τοῦ 6. δ. τῆς 24 Ἰουλίου/25 Αὐγούστου 1920 καὶ μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, δὲν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν σιδηροδρομικῶν ἑταιρειῶν, αἵτινες ἵδρυσαν Ταμεῖα Συντάξεων, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΓΣΚ' /1907 περὶ τοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας Σιδηροδρόμων Πειραιῶς—Ἀθηνῶν—Πελοποννήσου, καὶ μόνον ἐφ' ὅσον τὰ Ταμεῖα ταῦτα χορηγοῦσι σύνταξιν εἰς τὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης ἀτυχήσαντα ἐργάτην ἢ ὑπάλληλον καὶ ἐφ' ὅσον ἡ σύνταξις αὕτη, κεφαλαιοποιουμένη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, συμπληροῖ τὸ κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον καταβλητέον ποσὸν ἀποζημιώσεως, ἄλλως δικαιοῦται ὁ παθὼν νὰ ζητήσῃ κατὰ νόμον τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ποσοῦ. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, καθιερούσης ἐξαίρεσιν μόνον ὡς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας σιδηροδρομικῶν ἑταιρειῶν, σαφῶς κατ' ἀντιδιαστολὴν συνάγεται, ὅτι εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, ἂν μὴ εἰδικῶς ἄλλως ὡρίσθη ὑπὸ νόμου, εἰς τὴν ἀπολημψιν τῆς ἐκ τοῦ προμνησθέντος νόμου 551 παρεχομένης, ἀνεξαρτήτως ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργοδότου, ὡριαμένης ἐκ τῶν προτέρων τεκμαρτῆς ἀποζημιώσεως ἔχει δικαίωμα ὁ παθὼν ἐργάτης ἢ ὑπάλληλος (ἢ, ἐν περιπτώσει θανάτου του, τὰ ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερόμενα πρόσωπα) καὶ ἂν ἔτι δικαιοῦται διὰ τὸ ἐπελθὸν ἀτύχημα ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, καλυπτούσης τὴν ἐν λόγῳ ἀποζημίωσιν, ἐξ εἰδικοῦ Ταμείου Συντάξεων, εἰς ὃ ἦτο ἡσφαλισμένος καὶ εἰς ὃ κατέβαλλεν εἰσφορὰν καὶ ὁ ἐργοδότης. Ἀνεξαρτήτως δὲ τῆς ἐκ τοῦ ἀτυχήματος ἀποζημιώσεως ἔχει δικαίωμα ὁ παθὼν ἢ οἱ ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερόμενοι νὰ ζητήσωσι καὶ τὴν ἐκ τοῦ ἀτυχήματος ἀπώλειαν τῆς ἀπασχολήσεως αὐτῶν. Τὰ αὐτὰ ὡρίσθησαν καὶ ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, διατυπωθέντος σαφέστερον ὅτι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπάγονται τὰ ὡς ἄνω πρόσωπα ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως.

Ἐκ τῶν ἐν συνδυασμῷ διατάξεων ταύτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ὁ ἐργοδότης τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ 6. δ. τῆς 24 Ἰουλίου 1920 προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, ἀρκεῖ ὁ θανὼν ἐκ διαίου συμβάντος ἐξ ἀτυχήματος ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης νὰ ἦτο ἐκ τῶν ἀσφαλιστέων κατὰ τὰς ὡς ἄνω διατάξεις εἰς τὰς κοινωνικὰς ἀσφαλίσεις προσώπων καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν οὗτος ἔχῃ ἐγγραφῇ ἢ οὐ ἐν τοῖς μητρώοις τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Ὅθεν, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ παιδόντος συζύγου καὶ πατρὸς τῶν ἀναιρεσειόντων, παρέχοντος τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς, προῆλθε, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, ἐκ διαίου συμβάντος ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας καὶ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης καὶ ὅτι οὗτος ἦτο ἡσφαλισμένος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., τοῦ ἀτυχήματος λαβόντος χώραν ἐν τοπικῇ περιοχῇ, ἐν ᾗ ἰσχύει ἡ ἀσφάλισις αὐτοῦ, μετὰ ταῦτα δὲ ἀπορρίψαν, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς δεξαμένης ταύτην πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐργοδότου ἀγωγὴν τῶν ἀναιρεσειόντων περὶ ἀποζημιώσεως, ὡς παθητικῶς ἀνομιμοποιήτων, ὀρθῶς τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΚ ΠΑΡΟΧΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΕΡ ΤΑΣ ΝΟΜΙΜΟΥΣ ΩΡΑΣ

Νομοθετικόν ἔρεισμα τὸ ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως

Καθορισμὸς εἰς ὀκτὼ νομίμων ὡρῶν ἐργασίας προσωπικοῦ βιομηχανικῶν ἐργοστασίων σιδηρουργίας. — Ἀπασχόλησις μισθωτοῦ πλέον τοῦ ὀκταώρου ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς παράνομος — Δικαίωμα δι' αὐτὴν ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ κατ' ἄρθρ. 904 Ἀστικοῦ Κώδικος. — Μέγεθος ἀποδοτέας ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶναι παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ μισθωτοῦ ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας.

Ἡ ἀπόφασις, ἀκολουθοῦσα τὰ παγίως ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ δικαστηριακῇ πράξει δεκτὰ γενόμενα, ὅτι ἡ τοιαύτη σύμβασις εἶναι ἄκυρος, ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς ἀπαγορευτικὴν διάταξιν νόμου (ἄρθρ. 174 Α.Κ.) (βλ. σχετικῶς ἐν ΕΕΔ 14, 97 π., ἔνθα παρατίθενται αἱ γνῶμαι τῆς θεωρίας καὶ πράξεως) χωρεῖ εἰς τὴν ἐπιδίκασιν ἀποζημιώσεως, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 904 Α.Κ.

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου δὲν ἐτέθη βεβαίως, ὅτι δὲν παρίσταται ἀνάγκη (τῆς ἀξιώσεως ἀναγομένης εἰς προηγούμενον χρόνον), ζητήματα ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως (7) τῆς ὑπ' ὁριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103 1921/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 15, 291), κατὰ τὴν ὁποίαν εἰδικὸς μισθωτὸς ὑποχρεοῦται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς παροχὴν ἐργασίας πέραν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου δι' ἑκάστην περίπτωσιν ὁριζομένου ἀνωτάτου ὁρίου ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἢ ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ἡ καταβλητέα εἰς τὸν πρῶτον ἀποζημίωσις δι' ἑκάστην ὥραν τοιαύτης ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως εἶναι ἴση πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον, ηὐξημένον κατὰ 75%.

Ἴδωμεν ποία, κατὰ τὴν δικαστικὴν κρίσιν, θὰ εἶναι ἡ ἰσχὺς τῆς ἄνω διατάξεως (βλ. ΕΕΔ 15, 328 ἑπ.), δοθέντος ὅτι ὁ νόμος 3239/1955 (ΕΕΔ 14, 601), ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου, ὁμιλεῖ (ἄρθρ. 3 *περὶ συμβάσεων*,

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18491/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Δαμπράπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Μελιμπάκης, Γ. Σκουλαρίκος

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐφεσίβλητος — ἐναγὼν προσελήφθη τὴν 1.8.1951 παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος — ἐναγομένου, διατηροῦντος ἐνταῦθα βιομηχανικῶν ἐργοστασίων κατασκευῆς λευκοσιδήρων δοχείων καὶ εἰδῶν στιλβωμάτων, ὡς τεχνίτης λευκοσιδηρουργός, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἐξηρτημένης, καὶ εἰργάσθη παρ' αὐτῷ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἰδιότητά του, μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου 1955, ἀντὶ ἡμερομισθίου, ἐκ δραχμῶν 85, μέχρι τῆς 5)5)1952, ἐκ δραχμῶν δὲ 100, κατὰ τὸ ἐφεξῆς χρονικὸν διάστημα.

Ἡ νόμιμος χρονικὴ διάρκεια τῆς ἡμερησίας ἀπασχολήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὡς τεχνίτου λευκοσιδηρουργοῦ ἐν βιομηχανικῷ ἐργοστασίῳ, εἶναι, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Διεθνοῦς Συμβάσεως τῆς Οὐασιγκτῶνος (ἐπικυρωθείσης ἐν Ἑλλάδι διὰ τοῦ ν. 2269)1920),

---

τίθετος ἐκδοχὴ δὲν δύναται νὰ συναχθῇ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 69 § 4 τοῦ μεταγενεστέρου ἐκδοθέντος νόμου 6298)1934 καὶ τῶν ἀντικαταστησασῶν ταύτας τοῦ ἄρθρου 60 § 3 τοῦ ἤδη ἰσχύοντος περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων νόμου 1846)1951, θεσπιζουσῶν χορηγήσεις παροχῶν ἀσφαλίσεως, ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ν. 551 καὶ καθιερουσῶν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐργοδότου τῆς ἐκ τοῦ νόμου τούτου ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν ἀποζημιώσεως, τοὐναντίον μάλιστα καὶ ἐκ τούτων ἐξάγεται ὅτι, ὅπου ὁ νομοθέτης ἠθέλησε τὸν καταλογισμὸν τῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 551 ἢ τὴν πλήρη ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐργοδότου ἀπὸ ταύτης, ὥρισε ταῦτα ρητῶς. Ἐπομένως ἐφ' ὅσον ὁ διὰ τοῦ Πρ.Δ. τῆς 26)9 Ἀπριλίου 1935 κυρωθεὶς κανονισμὸς τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν καὶ ἡ διέπουσα ταῦτον ἐν γένει νομοθεσία δὲν ἀποκλείουσιν εἰς τὸν παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ἠσφαλισμένον καὶ ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος παθόντα μισθωτὸν ὁδηγὸν αὐτοκινήτου τὴν ἐκ τοῦ ν. 551 ἀποζημίωσιν, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀποφηνάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του, ὡς ἐξ αὐτῆς ἐμφαίνεται, ὅτι ἡ ἐνάγουσα καὶ ἤδη ἀναιρεσίβλητος, ἧς, ὡς ἀνελέγκτως δέχεται, ὁ υἱὸς Β. Γ***, εἰς βάρος τοῦ ὁποίου ἔζη αὕτη, τυγχάνων μισθωτὸς ὁδηγὸς αὐτοκινήτου ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ ἄνω Ταμείῳ Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν, ἐθανατώθη τῇ 10.5.1952 ἐξ ἀτυχήματος ἐκ διαύλου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του, δικαιοῦται εἰς τὴν καταβολὴν ταύτης παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος (ἐργοδότου) πλήρους τῆς ἐκ τοῦ ν. 551 ἀποζημιώσεως, μὴ ἀσκούντος ἐπιρροὴν τοῦ δικαιώματος αὐτῆς πρὸς λῆψιν συντάξεως ἐκ τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου, καὶ ἀκολούθως ἀπορρίπτων τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσειόντος κατὰ τῆς ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ περὶ ἐπιδικάσεως τῆς ῥηθείσης ἐκ τοῦ ν. 551 ἀποζημιώσεως ἀγωγὴ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, εἰς ὀρθόν, εἰ καὶ ἐπὶ διαφόρῳ αἰτιολογίᾳ, κατέληξε συμπέρασμα διὰ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως του, τούτου πλήρως στηριζομένου εἰς τὰς ἀνωτέρω αἰτιολογίας, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπορριπτέος καθίσταται ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως, ὡς ἀβάσιμος

ΑΝΕΡΓΙΑ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΙΑ ΣΤΕΡΗΣΙΝ ΕΠΙΔΟΜΑΤΩΝ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΙ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς περὶ αὐτῆς διαφορᾶς δικαστήριον.

Ἀγωγὴ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ περὶ πληρωμῆς ἀποζημιώσεως δι' ἐπελθοῦσαν εἰς αὐτὸν ζημίαν (στέρησιν τῶν κεκανονισμένων ἐπιδομάτων ἀνεργίας) ἐκ τῆς μὴ ἀναγγελίας τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 9 Ν. 118/1945 — Ἀρμοδιότης καὶ ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης τοῦ Δικαστοῦ τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας — Ὑπολογισμὸς ἐπιδομάτων ἀνεργίας πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως.

Τὸ πρωτησθὲν προπράτως δικονομικὸν ζήτημα ἂν ἀξιώσεως μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου περὶ ἀποζημιώσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐνεκα παρελεύσεως ἀναγγελίας τῆς ἀπολύσεώς του στερήσεως τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας του δύναται νὰ ἐκδικασθῇ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, λύθη ἤδη καταφατικῶς ὑπὸ τῆς Α.Π. 650/1951 (εἰσηγητὴς *Γ. Βεμβουλάκης*, ΕΕΔ 18, 44), τοῦτο δὲ ἀκολουθεῖ καὶ ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις.

Περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως εἶναι ἀπόλυσις μισθωτοῦ ἐπὶ τῇ ἰσχύϊ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, ἄνευ ὅμως σημειοῦται ἐν αὐτῇ, τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων, καὶ δὴ κατὰ παράλειψιν ἀναγγελίας καταγγελίας, καὶ ὁ ὑπὸ τοιαύτης ἀπολύσεως ὑπόστη (στέρησις ἐπιδόματος ἀνεργίας).

Ἰσχύοντος τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945 κατὰ σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΚΔ 11, 1160) ἀπῃτεῖτο διὰ τὴν καταβολὴν ἐπιδόματος ἀνεργίας, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ κατάθεσις τῆς κοινοποιηθείσης εἰς τὸν ἠσφαλισμένον παρὰ τοῦ ἐργοδότου ἐγγράφου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, προϋποτιθεμένου βεβαίως καὶ ὅτι ἡ καταγγελία εἶχεν ἤδη ἀναγγελθῇ.

Ὑπὸ τὴν ἰσχὺν ὅμως τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502), διὰ τοῦ ὁποίου ἐπαναφέρεται ἐν ἰσχύϊ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, ἡ ἀναγγελία τῆς καταγγελίας συμβάσεως δὲν συνδέεται πρὸς τὴν ἐπιδότησιν τοῦ ἀνέργου μισθωτοῦ (οὔτε

καὶ τοῦ ἄρθρου 2, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. δ/τος τῆς 27 Ἰουνίου)4 Ἰουλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων», ὀκτὼ (8) ὥραι καθ' ἑκάστην καὶ τεσσαράκοντα ὀκτὼ (48) ὥραι καθ' ἑβδομάδα. Ὁ ἐφεσίβλητος εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπησχολήθη, ἐντὸς τῆς ἀπὸ 20.8.1951 μέχρι 3.5.1952 χρονικῆς περιόδου, ἐπὶ 210 ἡμέρας ἀνὰ μίαν ὥραν καθ' ἑκάστην, πέραν τοῦ νομίμου ὀκταώρου, ἤτοι ὑπερωριακῶς ἐπὶ 210 ὥρας, καὶ ἐντὸς τῆς ἀπὸ 5.5.1952 μέχρι 4.1.1954 χρονικῆς περιόδου ἐπὶ 506 ἡμέρας, ἀνὰ μίαν (1) ὥραν καθ' ἑκάστην, πέραν τοῦ νομίμου ὀκταώρου, ἤτοι ὑπερωριακῶς ἐπὶ 506 ὥρας. Τὴν προσφορὰν τῆς ὑπερωριακῆς ταύτης ἐργασίας τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐπέβαλλεν ἡ ἀνάγκη τῆς μεγαλυτέρας ἀποδόσεως τοῦ ἐργοστασίου τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀποτελοῦντος μετ' ἄλλων 5—6 τοιούτων τὰ μοναδικὰ ἐν Ἑλλάδι ἐργοστάσια κατασκευῆς λευκοσιδηρῶν δοχείων, ὡς καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς παραμονῆς ἐκείνου ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς λειτουργίας του, ἕνεκα τῶν εἰδικῶν τεχνικῶν ἱκανοτήτων, τὰς ὁποίας ἐκέκτητο. Ἡ προδιαληφθεῖσα ὑπερωριακὴ ἐργασία τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐγένετο παρανόμως, ἄνευ ἀδείας τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς καὶ ἄνευ καταβολῆς αὐτῷ ἀποζημιώσεως ἐνὸς. Ὡς ἐκ τούτου ὁ ἐφεσίβλητος διατηρεῖ τὴν ἀξίωσιν πρὸς ἀπόδοσιν αὐτῷ τῆς εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα προσγενομένης ἐκ τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας του ὠφελείας, ἄνευ νομίμου αἰτίας, κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. Ἡ εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἀποδοτέα ἀνωτέρω ὠφέλεια ἀνέρχεται, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, συναγομένην ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 8.551, καθ' ὃ ὁ ἐκκαλῶν κατέστη ἀδικαιολογήτως πλουσιώτερος, διὰ τῆς ἀποφυγῆς τῆς δαπάνης, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος, ἐν ὄψει τῶν βεβαιωθεισῶν ἀνάγκων τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ἀσφαλῶς θὰ ὑπεβάλλετο κατὰ τὴν ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐν τῇ προσφορᾷ τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας ταύτου, δι' ἑτέρου μισθωτοῦ, ἔχοντος τὰς ἰδίας πρὸς αὐτὸν τεχνικὰς ἱκανότητας καὶ ἐπαγγελματικὴν ἀπόδοσιν καὶ ἀμειβομένου, δι' ἀναλόγου ἡμερομισθίου. Ἤτοι, ἀναλυτικώτερον, ἡ ἐν λόγῳ ὠφέλεια ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 2226 ἐκ τῆς παρασχεθείσης ὑπερωριακῆς ἐργασίας κατὰ τὸ ἀπὸ 20.8.1951 μέχρι 3.5.1952 χρονικὸν διάστημα (210 ὡρ. Χ 10, 6 ἡμερομίσθιον) καὶ εἰς δραχμὰς 6325 ἐκ τῆς παρασχεθείσης τοιαύτης ἐργασίας κατὰ τὸ ἀπὸ 5.5.1952 μέχρι 4.1.1954 χρονικὸν διάστημα (506 ὥρας Χ 12,5 ἡμερομίσθιον). Ἐπίσης ὁ ἐφεσίβλητος δικαιοῦται λαμβάνειν παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. τὸ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐπιδικασθὲν αὐτῷ ποσὸν τῶν δραχμῶν 111,60, ὡς ἐργασθεὶς παρανόμως ἐπὶ ἓξ Κυριακάς, ἐντὸς τοῦ ἀπὸ 1.11.1952 μέχρι 19.12.1953 χρονικοῦ διαστήματος, ἄνευ καταβολῆς αὐτῷ τῆς ἐξ 75% νομίμου προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένου ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερομισθίου του, ἣν προσαύξησιν ὁ ἐκκαλῶν ἀπέφυγε νὰ δαπανήσῃ καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐδαπάνα κατὰ τὴν ἀναπλήρωσιν ἐκείνου δι' ἑτέρου μισθωτοῦ (ἤτοι 25 Χ 0,75 = 18,75, ἐπὶ 6). Οὕτω τὸ λαβεῖν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐκ τῶν ἀνωτέρω αἰτιῶν ἀνέρχεται ἐν συνόλῳ εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 8662,60 (8651 σὺν 111,60).

ἐκ τῆς παραλείψεως αὐτῆς προέρχεται ὡς συνέπεια ἡ ἀκυρότης τῆς καταγγελίας) καὶ ἐπόμενος δὲν ἐφίσταται καὶ περίπτωσις ζημίας τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς ἀναγγελίας (βλέπε σχετικῶς ΕΕΔ 10, 143).

Ἡ ἀπόφασις, προκειμένου νὰ καθορίσῃ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ μισθωτοῦ ἐν προκειμένῳ, λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 38 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (ΕΕΔ 10, 637) ὁριζόμενον ἐπίδομα ἀνεργίας, χωρὶς νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν ἀφαίρεσιν εἰς τὸν κρίσιμον ἐν αὐτῇ χρόνον, ἐν προκειμένῳ, ὑπ' ἀριθ. 19370 τῆς 10 Ἀπριλίου 1952 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 11, 606), ὀρθῶς δὲ δὲν λαμβάνει ταύτην ὑποπόδην ὑπ' ὄψιν αὐτῆς, ὡς ἀκυρωθείσης ἤδη ὑπὸ τῆς Σ. Ε. 165/1956 (εἰσηγητὴς Δ. Καλοδούκας, ΕΕΔ 15, 219).

Ἰσχύουν ἤδη νόμος περὶ ἐπιδοτήσεως ἀνέργων εἶναι τὸ ν.Δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941), ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 3464/1956 (ΕΕΔ 15, 105).

Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 1647/1956

Λαθραναλώσεις ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ε. Καραμουζιώλης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Λουκάκος, Σ. Ἐκκέλος

Κατ' ἃ ἐκτίθεται ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, ὁ ἐνάγων εἰργάσθη παρὰ τῇ Α.Ε ὡς ὑφαντὴς ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἐπὶ συμπεφωνημένῳ ἡμερομισθίῳ δραχμῶν 34 ἀπὸ 1.10.1951 μέχρι τῆς 18.10.1952, ὅτε ἐστρατεύθη ὡς κληρωτὸς Ἀπολυθεὶς τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ τὴν 18.1.1954 ἐνεφανίσθη ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν εἰς τὴν διάδοχον διὰ συμβάσεως ἢ ἄλλως τῆς ἐδῶ ἐναγομένην, πρὸς ἣν προσῆνεγκε τὰς ὑπηρεσίας του, αὕτη ὅμως ἠρνήθη νὰ τὰς ἀποδεχθῇ, ἀπολύσασα ταύτην καὶ καταγγείλασα τὴν σύμβασιν ταύτην ἐργασίας ἄνευ τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων αἱ δὴ ἄνευ ἐγγράφου καταγγελίας καὶ ἀναγγελίας πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας καὶ τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ὡς καὶ πλήρους καταβολῆς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, καὶ ὅτι ἀποτέλεσμα τῆς παρανόμου ταύτης πράξεως τῆς ἐναγομένης ἦτο νὰ στερηθῇ οὗτος τοῦ οὕτινος ἐδικαιοῦτο ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐκ δραχμῶν 3.600, ἃς καὶ αἰτεῖται, ὅπως ὑποχρεωθῇ καὶ καταβάλῃ αὐτῷ ἡ ἐναγομένη, ὡς ὑπαιτία πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ὡς ἄνω ἐπελθούσης αὐτῷ ζημίας.

Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ἡ ἀξίωσις τοῦ ἐναγόντος, ἀντικειμένου ἔχουσα τὴν πληρωμὴν ἀποζημιώσεως δι' ἐπελθοῦσαν αὐτῷ ζημίαν (στέρησιν τῶν κεκανονισμένων ἐπιδομάτων ἀνεργίας) ἐκ τῆς μὴ ἀναγγελίας τῆς ἀπολύσεώς του εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας καὶ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, εἶναι νόμῳ βάσιμος, ὡς ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ. ν. 118/1945, ὡς ἐτροποποιήθη, καὶ ἄρθρου 914 Α.Κ. Ἀπορρέουσα δὲ ἐκ τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένης συμβάσεως ἐργασίας, καταγγελθείσης ὑπὸ τῆς ἐργοδότριδος (ἐναγομένης) ἄνευ τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων, εἶναι ἐργατικὴ διαφορά, προελθοῦσα ἐκ τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων σχέσεως ἐργασίας καὶ ὡς ταύτης ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ δ. δ. τῆς 1 Αὐγούστου 1920 περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἓν ἐνιαῖον κείμενον τῶν διατάξεων τοῦ ν. ΓΨΟΔ», ὡς τοῦτο μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη (Α.Π. 655/1955, ΕΕΔ 15, 45) καὶ ἐξεταστέα αὐτὴ περαιτέρω κατ' οὐσίαν ἀποβαίνει, ἀντιμωλίᾳ τῶν διαδίκων.

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὅτι ὁ ἐνάγων προσληφθεὶς ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1951 παρὰ τῆς Α. Ε. ἐπ. ἀσκούσης βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν ὑφαντουργίας ἐνταῦθα, ὡς ὑφαντής, εἰργάζετο συνεχῶς μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου 1952, ὅτε ἐκλήθη εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, εἰς ὃν ὑπηρέτησε μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου 1954, ὅτι προσῆλθεν ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του εἰς τὴν διάδοχον Ἑταιρείαν ἐπ. (ἐναγομένην), ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του καὶ ὅτι αὕτη ἠρνήθη νὰ τὸν ἐπαναπροσλάβῃ, δηλώσασα ὅτι δὲν ἔχει ἐργασίαν καὶ καταγγείλασα τὴν σύμβασιν ταύτην ἐργασίας ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων καὶ δὴ ἄνευ ἐγγράφου καταγγελίας καὶ ἀναγγελίας πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας καὶ τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ὡς καὶ πλήρους καταβολῆς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως καὶ ὅτι ἀποτέλεσμα τῆς παρανόμου ταύτης πράξεως τῆς ἐναγομένης (παραλείψεως ἀπὸ νομίμου ὑποχρεώσεως διὰ πρᾶξιν, ἥτις θὰ ἐπέφερε περιουσιακὴν ζημίαν ἄλλου, πρωήλθε δὲ αὕτη ἔστω καὶ ἐξ ἀμελείας) ἦτο νὰ στερηθῇ ὁ ἐνάγων τοῦ οὕτινος ἐδικαιοῦτο ἐπιδόματος ἀνεργίας. Βεβαιωθέντος δὲ ὅτι ὁ ἐνάγων κατὰ τὸ ἐξάμηνον, δι' ὃ ζητεῖ ἀποζημίωσιν διὰ μὴ ληφθὲν ἐπίδομα ἀνεργίας, δὲν εἰργάσθη παντάπασι, δικαιοῦται οὗτος τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐξ μηνῶν, ὅπερ ὑπολογίζεται ὡς ἀκολούθως: Διὰ τῶν ὑπολογισμῶν τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας, συνῳδὰ τῷ ἄρθρῳ 37 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ τεσσαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὰς περισσοτέρας ἡμέρας ἐργασίας τῶν 30 τελευταίων ἡμερῶν ἀπασχολήσεώς του. Ἐν προκειμένῳ συνωμολογήθη, ὅτι τὸ ἡμερομίσθιον χρόνου ἀπολύσεως τοῦ ἐναγοντος ἐκ τοῦ στρατοῦ καὶ μὴ ἀποδοχῆς τῶν ἐργασιῶν του παρὰ τῆς ἐναγομένης (18.1.1954) ἦτο δραχμαὶ 42,50, τὸ δὲ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας (ἄρθρων 38 ἀ. ν. 1846/1951) ἰσοῦται πρὸς 50% τοῦ τεσσαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἠσφαλισμένος, ἐξ ὧν ἕπεται, ὅτι τὸ τεσσαρτὸν ἡμερομίσθιον τοῦ ἐνάγοντος ἦτο δραχμαὶ 40, ἑκάστη δὲ ἡμέρα ἐπιδοτήσεως δέον νὰ ὑπολογισθῇ πρὸς δραχμὰς 20 (τὸ 50% τῶν 40) ἐπὶ 180 ἡμέρας (ἄρθρων 38 § 3 ν. 1846/1951), ἤτοι δραχμαὶ 3.600, ὅσας θὰ ἐλάμβανεν συνεχῶς καὶ διὰ τὰς μὴ ἐργασίμους ἡμέρας (Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς) ἐκ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας (Ι.Κ.Α.). Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἄνω ἡ ἐπίδικος ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 3.600, δι' ὃ ποσὸν δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐνδικος ἀγωγή, ὡς οὐσίᾳ βάσιμος.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΔΙΑ ΠΛΗΡΩΣΙΝ ΚΕΝΩΝ ΘΕΣΕΩΝ

Δικαίωμα ἐργοδότου πρὸς μετάθεσιν κατὰ τὸν ἰσχύοντα ὀργανισμόν

Ὑποχρέωσις τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ὡς καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, τῶν Δήμων, Κοινοτήτων, Κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων κλπ., κατ' ἄρθρ. 4 Α.Ν. 1836/1951, διὰ πλήρωσιν ἐπὶ μίαν τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Νόμου τῶν κενῶν ἢ κενωθησομένων θέσεων ἐκ πολεμιστῶν κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἀναλογίαν.—Ἔνταξις ἀναγκαστικῶς διοριζομένων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ προαγωγή, ὡς καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους Νόμους ἢ τοὺς ὀργανισμοὺς τοὺς διέποντας τὰ προσωπικὰ αὐτῶν.—Ἔννοια Νόμου.—Δικαίωμα μεταθέσεως δι' ὑπηρεσιακὰς ἀνάγκας.—Ὀργανισμὸς προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.—Μεταθέσεις ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς χώρας καὶ ἐλάθη μισθωτοῦ.—Ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μεταθέσεως.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶναι ἀναγκαστικὸς διορισμὸς προσώπου, προστατευομένου ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ (ΕΕΔ 14, 1106), ἔνθα καὶ δικαιοπραξίαι τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων κατ' ἄρθρ. 4 αὐτοῦ.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως βάσει τοῦ ἐκ τοῦ ἰσχύοντος δια τὸν ἐργοδότην (Ο.Τ.Ε.) ὀργανισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας του, ἐπεχόντος ἰσχὺν νόμου, ὁ οὗτος τοποθετηθεὶς μισθωτὸς μετετέθη ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Θεσσαλονίκην, δι' ὑπηρεσιακοὺς λόγους, προκύψαντος δὲ τοῦ ζητήματος, ἂν ὑπῆρχεν οὗτος ὑποχρεωμένος νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διαταχθεῖσαν μετάθεσιν.

Τὸ Πρωτοδικεῖον, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει του σκέψεων ἀπορρίπτει κατηγορικῶς, τοῦτο δέ, καὶ καθ' ἡμᾶς, προκύπτει ἐκ τοῦ ὅλου νόμου.

Ὁ ἀ.ν. 1836/1951 πέραν τῆς ἐν τῷ ἄρθρ. 3 αὐτοῦ ὑποχρεώσεως τῶν ἐπιχειρήσεων κ.λ.π. πρὸς ἀναγκαστικὴν πρόσληψιν προσωπικοῦ ἀναλόγου πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς αὐτάς, καθιερώσας καὶ τὴν ὀλιγώτερον ἐκείνης τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου ἐπαχθῆ ὑποχρέωσιν ἐν ἄρθρῳ 4 (Σ.Ε. 10/2/1952, εἰσηγητὴς *Μ. Σταυρινούδης*, ΕΕΔ 11, 674) τῆς συμπληρώσεως κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἀναλογίαν τῶν ὑφισταμένων κενῶν θέσεων τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου κλπ., ἀφοῦ γνωρισθοῦν ἐγγράφως εἰς τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον προστασίας τῶν ἀριθμὸν τῶν ὑπὸ πλήρωσιν κενῶν θέσεων, ὡς δὲ ἐνομολογήθη ὑπὸ τοῦ Σ. Ε. (10/1953, εἰσηγητὴς *Δ. Μελισσηνός*, ΕΕΔ 12, 623), ὁ νόμος δὲν ἀφήρεσεν ἀπὸ τῆς οἰκείας Ὑπηρεσίας ἢ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα τὴν κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς ἀνήκουσαν εἰς αὐτὰς ἁρμοδιότητα, ὅπως ἀποφασίσωσι κατὰ διακριτικὴν ἐξουσίαν περὶ τῆς κατ' ἀρχὴν πληρώσεως ἢ μὴ τῶν κενῶν θέσεων, ἀναλόγως τῶν ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν.

Ἐντὸς τῆς ἰσχύος αὐτῆς, τῆς ἀδεσμεύτου ἐν τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 λειτουργίας τῆς ὑπηρεσίας, κινεῖται καὶ ἡ διάταξις τῆς § 1β τοῦ ἄρθρ. 4, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ βάσει τοῦ παρόντος νόμου διορισθεὶς ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης εἰς Ὑπηρεσίαν τοῦ Δημοσίου, τῶν Δήμων κλπ. ἐντάσσεται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ προάγεται, ὡς καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικόν, συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους νόμους ἢ τοὺς ὀργανισμοὺς τοὺς διέποντας τὰ προσωπικὰ αὐτῶν (πρβλ. καὶ Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους *Τ. Κωνσταντοπούλου*, ΕΕΔ 11, 317).

Τοῦτο σημαίνει κατηφορικῶς, ὅτι ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ὁ ἀναγκαστικῶς διορισθεὶς ὑπέχει τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις, οἵας καὶ οἱ λοιποὶ προσωπικοί, ἄφρον ἄλλως δὲν θὰ ἠννοεῖτο ἐπὶ ἐσοφίστου σεβασμοῦ ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας τῶν Ὑπηρεσιῶν ἐν τῇ πληρώσει τῶν κενῶν θέσεων αὐτῶν κατὰ τὰς ἀνάγκας των (χωρὶς δηλαδὴ νὰ ἐπιβάλῃ εἰς αὐτὰς τὴν πλέον ἐπαχθῆ ὑποχρέωσιν τῆς ἀναγκαστικῆς προσλήψεως τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου) καὶ δημιουργία ἀντιθέτως εἰδικῶν προνομίων τοῦ ἀναγκαστικῶς διοριζομένου, ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεών του, τὰ ὁποῖα θὰ εἶχον τὴν μορφὴν τροχοπέδης ἐν τῇ εὐρύθμῳ διεξαγωγῇ τῆς ὑπηρεσίας των, ἐκτὸς καθωρισμένης ἐκ τῶν ὀργανικῶν διατάξεων ὅρας.

Διάφορος εἶναι (καὶ ἄσχετος) ἡ διαδικασία τῆς ὑποχρεωτικῆς τοποθετήσεως καὶ ἡ ἁρμοδιότης τῶν Συμβουλίων (περὶ αὐτῶν Σ. Ε. 167/1950, εἰσηγητὴς *Δ. Τσιρόπινος*, ΕΕΔ 11, 1140).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3542/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Φρακίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Ι. Κωτσόβελος*, *Μ. Δημολέτσας*

Ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ κλπ.» ἐκτὸς τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 3 ἐπιβληθείσης ὑποχρεώσεως εἰς τὰς ἐν αὐτῇ ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν κατὰ ποσοστὸν 7% τοῦ παρ' ἑκάστῃ τούτων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ κενῶν θέσεων, δι' πολεμιστῶν, τοποθετουμένων ὑπὸ τοῦ κεντρικοῦ ἢ τοπικῶν συμβουλίων, ἡ πρὸς τὸν ἐργοδότην σχέσις ἐρρυθμίσθη εἰδικώτερον ὑπὸ τῆς § 3 τοῦ αὐτοῦ

άρθρου 3 καὶ § 1 τοῦ ἄρθρου 7, ὡρίσθη ἐπὶ πλέον διὰ τοῦ ἄρθρου 4, ὅτι, πλὴν τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον περιπτώσεων, αἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι ὡς καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες, τὰ κοινωφελῆ Ἱδρύματα, αἱ δημόσιαι ἐπιχειρήσεις καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει κοινωφελοῦς σκοποῦ ἢ δημοσίας χρήσεως, ἐφ' ὅσον καὶ ἂν ἀσκῶνται ὑπὸ μορφὴν Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, καθὼς καὶ αἱ Τράπεζαι, ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐπὶ μίαν τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου πληρώσι τὰς κενὰς ἢ κενωθησομένας θέσεις ἐκ πολεμιστῶν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος νόμου, κατ' ἀναλογίαν δύο πολεμισταὶ πρὸς ἕνα μὴ τοιοῦτον. Ἀκολούθως δέ, ἀφοῦ διὰ τῶν ἀκολούθων παραγράφων τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐρρύθμισεν ὁ νόμος τὴν διαδικασίαν καὶ ἐν γένει τὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν ὑπὸ τῶν οἰκείων συμβουλίων τοποθέτησιν καὶ τὸν μετὰ ταῦτα παρὰ τῶν ὑποχρέων διορισμὸν τῶν βάσει τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως τοποθετουμένων, ὥρισεν ἐν τέλει διὰ τῆς § 13 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ὅτι ὁ βάσει τοῦ παρόντος νόμου διοριζόμενος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ Δημοσίου, τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἐντάσσεται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ προάγεται ὡς καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικόν, συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους νόμους ἢ τοὺς ὀργανισμοὺς τοὺς διέποντας τὸ προσωπικὸν αὐτῶν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι αἱ βάσει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 εἰς τὰ ἐν αὐτῷ Νομικὰ Πρόσωπα τοποθετούμενοι πολεμισταί, ἀσχέτως τῆς εἰδικωτέρας προστασίας τῆς παρεχομένης καὶ αὐτοῖς ὑπὸ τῶν §§ 2 καὶ 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 7 διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπολύσεώς των κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τριετίας ἀρχικῶς καὶ πενταετίας μετὰ ταῦτα (ν. 2223)1952) ἀπὸ τῆς προσλήψεώς των, ἐντάσσονται κατὰ τὰ λοιπὰ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μετὰ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου καὶ προάγονται ὡς αὐτό, διεπόμενοι, ἀπὸ τῆς τοποθετήσεώς των (καὶ οὐχὶ μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἄνω πενταετίας, ὡς μόνον περὶ τῶν τοποθετουμένων βάσει τοῦ ἄρθρου 3 ὁρίζει ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 7) ὑπὸ τῶν κειμένων νόμων καὶ τῶν ἀφορώντων τὸ προσωπικὸν ὀργανισμῶν, ἐξαιρέσει μόνον, ὡς ἐρρέθη, τῆς περιπτώσεως τῆς ἀπολύσεως, περὶ ἧς ρητῶς προνοεῖ ὁ νόμος διὰ τῶν μνησθεισῶν §§ 2, 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 7, ἐπιτρέπων ταύτην, ἐφ' ὅσον γίγνεται ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω πενταετίας, γενικῶς δι' ἅπαντας τοὺς δυναμένους τῶν διατάξεων αὐτοῦ τοποθετηθέντας πολεμιστάς, μόνον διὰ τοὺς ἐν ταῖς παραγράφοις ταύταις ἀναφερομένους λόγους καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐταῖς διατυπώσεις.

Ἐκ τούτων παρέπεται ὅτι, ἐὰν ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ τοποθέτησις πολεμιστοῦ, βάσει τῆς ρηθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951, προβλέπεται ἡ μετάθεσις τοῦ προσωπικοῦ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ὑπόκειται εἰς ταύτην καὶ ὁ οὕτω τοποθετηθεὶς πολεμιστής, καθ' ὅσον οὔτε ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως, οὔτε ἐξ ἄλλης τινὸς ταιαύτης, προκύπτει, ὅτι ὑφίσταται ὑποχρέωσις τοῦ Νομικοῦ Προσώπου πρὸς χρησιμοποίησιν αὐτοῦ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν τόπον εἰς ὃν, ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεώς του, ἐτοποθετήθη ὑπὸ τοῦ οἰκείου συμβουλίου. Ἡ διάταξις τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 3, ἥτις ὁμιλεῖ περὶ χρησιμοποιήσεως τῶν τοποθετουμένων ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τὸ κεντρικὸν κατάστημα τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τὰ ὑποκαταστήματα αὐτῆς, τὰ κείμενα εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ κεντρικοῦ ἢ τοπικοῦ συμβουλίου, παρ' οὗ τοποθετοῦνται, ἀφορᾷ μόνον τοὺς βάσει τοῦ ἄρθρου 3, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως κενῆς θέσεως, τοποθετουμένους καὶ δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν τοποθετουμένων βάσει τοῦ ἄρθρου 4 εἰς κενὴν θέσιν, ὧν τὴν μετὰ τοῦ ἐργοδότου σχέσιν ρυθμίζει εἰδικώτερον ἡ ρηθεῖσα § 13 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 4. Οὐδ' ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 6 συνάγεται τι διάφορον, καθ' ὅσον αἱ διατάξεις αὗται ρυθμίζουσι μόνον τὸ ζήτημα τῆς κατὰ τόπον ἁρμοδιότητος τῶν συμβουλίων, διὰ τὴν ἐν ἑκάστῃ δεδομένῃ περιπτώσει τοποθέτησιν εἰς ὡρισμένην θέσιν, καὶ δὲν θίγουσι παντάπασι τὸ ζήτημα τῶν ἐκ τῆς τοιαύτης τοποθετήσεως γεννωμένων μεταξὺ τῶν τοποθετουμένων καὶ τοῦ ἐργοδότου σχέσεων καὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἐξελίξεως αὐτῶν, θέματα, ἅτινα ρυθμίζονται ὑπὸ τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων. Τέλος δὲ οὐδὲ περὶ μονομεροῦς δλαπτικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις, ἰσουμένη μὲ ἀπόλυσιν, θὰ ἐπέβαλλε τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῶν §§ 2, 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 7, δύναται νὰ γίνῃ λόγος, προκειμένου περὶ τοιαύτης μεταθέσεως, καθ' ὅσον, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς χώρας ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετάθεσις δὲν συνιστᾷ καθ' ἑαυτὴν δλαπτικὴν μεταβολήν (arg. ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 2112)1920, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 4558)1930), πάντως δὲν ἀποτελεῖ αὐτὴ ὁπωσδήποτε μονομερῆ μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον, προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ, αὐτὸς αἱ διατάξεις, κατὰ τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 § 13 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, διέπουσι καὶ τοὺς βάσει τοῦ ἄρθρου τούτου τοποθετηθέντας πολεμιστάς, γίνεται συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως.

Ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦνται τὰ ἑξῆς περιστατικά: Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν ἐτοποθετήθη, βάσει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προσταασίας ἀπολυημένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ληφθείσης κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 17)10)1953, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐφεσιβλήτου ἐναγομένης ὡς

όδηγός αὐτοκινήτου πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως. Ἀκολούθως ὁ ἐκκαλῶν ἐνεφανίσθη ἐμπροθέσμως πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐφεσίβλητον, ἥτις, ἀφοῦ καὶ ἀρχὰς ἠμφεσβήτησε τὴν νομιμότητα τῆς τοποθετήσεώς του, ἀναγνωρισθεῖσαν ἐν τέλει τελεσιδίκως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1336)1954 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, προσέλαβε τοῦτον ἀπὸ τῆς 17 Νοεμβρίου 1954, χρησιμοποιήσασα αὐτὸν ἐντοχθέντα, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 18)18 Αὐγούστου 1955 Β. Δ/τος Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ της εἰς τὸ μόνιμον προσωπικὸν αὐτῆς, πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας ἐν Ἀθήναις. Ἀκολούθως ὅμως, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου προσωπικοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου μετετέθη ὁ ἐκκαλῶν ἀπὸ 3)1)1955, λόγῳ εἰδικῆς ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης, εἰς τὸ τεχνικὸν τμῆμα Θεσσαλονίκης, ὅπου ὑπῆρχε ἔλλειψις προσωπικοῦ, πλεονάζοντος, ἀντιθέτως, ἐν Ἀθήναις. Ἡ μετάθεσις αὕτη ἐγένετο συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου, ὅστις κυρωθεὶς διὰ τοῦ ἄνω διατάγματος, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν. δ. 1049)1949, τοῦ ἀ. ν. 1944)1951 καὶ 3 τοῦ ν. δ. 2459)1953, ἐπέχει ἰσχὺν νόμου, ἐφαρμοζόμενος τόσον κατὰ τὰς διαληφθείσας διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1836)51, ὅσον καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 § 2 αὐτοῦ ὁπωσδήποτε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ρηθέντος ἀ.ν. 1836)1951 τοποθετουμένου προσωπικοῦ. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν ἀποτελεῖ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα, καὶ μονομερῆ μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ ἐν λόγῳ μετάθεσις, πάντως δὲ δὲν ἀποτελεῖ ὁπωσδήποτε ὀλαπτικὴν μεταβολήν, ἀπαιτοῦσαν τὴν τήρησιν τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρου 7 §§ 2 καὶ 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπέχει ὑλικὴν ἢ ἠθικήν τινα μειωσιν διὰ τὸν ἐκκαλοῦντα, αὐτινος ἡ ὑπηρεσιακὴ ἐν γένει κατάστασις ἀπὸ ἀπόψεως ἀμοιβῶν καὶ ἄλλων πλεονεκτημάτων θὰ παρέμενεν ἡ αὐτὴ καὶ ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ θέσει. Ἐξ ἄλλου δὲ οὐδὲ καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α. Κ., βάσει τῶν ἐν αὐτῷ ἀντικειμενικῶν κριτηρίων (καλὴ πίστις, χρηστὰ ἤθη, κοινωνικὸς καὶ οἰκονομικὸς σκοπὸς τοῦ δικαιώματος), ταυτομένων πρὸς ἄσκησιν παντὸς δικαιώματος ὁρίων ἠσκήθη τὸ δικαίωμα τῆς ἐφεσιβλήτου πρὸς μετάθεσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, μὴ δεβαιουμένου ἐκ τῶν ἄνω ἀποδείξεων ὅτι ἡ μετάθεσις αὕτη ἐγένετο διὰ λόγους ἐκδικήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος λόγῳ τῆς ἐγέρσεως ὑπ' αὐτοῦ ἀγωγῆς κατὰ τῆς ἐφεσιβλήτου ἢ ὅτι προετιμήθη ὁ ἐκκαλῶν ἐναντι ἄλλων μισθωτῶν, ἐχόντων ὀλιγωτέρας ἐν Ἀθήναις οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις, ἀλλὰ τούναντιον δεβαιουμένου ὅτι ἡ μετάθεσις ἐπεβλήθη ἐκ τῆς ἀνωτέρω εἰδικῆς ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης, ἡ δὲ ἐπιλογὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐγένετο, διότι ἦτο ἄγαμος καὶ περιλαμβάνετο μεταξὺ τῶν μισθωτῶν τῆς κατηγορίας του, οἵτινες εἶχον τὰς ὀλιγωτέρας οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις. Κατόπιν τούτων δὲν πάσχει ἀκυρότητά τινα ἡ ἐν λόγῳ μετάθεσις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὑπείχε δὲ αὐτὸς ὑποχρέωσιν, ἅμα τῇ καινοποιήσει τῆς διαταγῆς κατὰ τὴν 3 Ἰανουαρίου 1955, νὰ μεταβῇ εἰς τὴν νέαν του θέσιν πρὸς παροχὴν συμφώνως τῇ συμβάσει τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ. Παρὰ ταῦτα ὅμως ὁ ἐκκαλῶν, ἀρνούμενος τὸ δικαίωμα τῆς ἐφεσιβλήτου, ὅπως προβῇ εἰς τὴν μετάθεσιν του, δὲν ἐπραξε τοῦτο, μὴ παρασχὼν ἔκτοτε, οὐδὲ προσφερθεὶς νὰ παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν προσήκοντα ὡς ἄνω τόπον, διατεινόμενος ὅτι μόνον ἐν Ἀθήναις ἦτο δυνατὴ ἡ ἀπασχόλησίς του κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1836)1951, ὅπερ ὅμως, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα, δὲν εἶναι βάσιμον, μὴ ἀποτελούσης οὕτω τῆς ἐν Ἀθήναις προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν του τὴν προσήκουσαν καὶ σύμφωνον πρὸς τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως προσφοράν. Ὑπὸ τοιαῦτα δεδομένα, ἀσχέτως τοῦ ἂν τυγχάνῃ ἐφαρμοστέα ἢ μὴ ἐν προκειμένῳ ἡ § 5 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ προσωπικοῦ τοῦ ΟΤΕ, καθ' ἣν ὡς παραίτησις (καταγγελία τῆς συμβάσεως) τοῦ προσωπικοῦ θεωρεῖται ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀδικαιολόγητος ἀποχὴ αὐτοῦ ὑπὲρ τὸν μῆνα καὶ ἐλύθη οὕτω ἐκ τῆς ἄνω ἀδικαιολογήτου ἀποχῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος ἡ σύμβασις ἐργασίας, ὡς διατείνεται ἡ ἐφεσίβλητος, πάντως ὁπωσδήποτε ἀπὸ τῆς 3 Ἰανουαρίου 1955 δὲν ὀφείλονται εἰς ἐκεῖνον (τὸν ἐκκαλοῦντα) μισθοί, ἐφ' ὅσον οὔτε τὰς ἐργασίας του παρέσχε μέχρι σήμερον, οὔτε καὶ προέβη εἰς τὴν προσήκουσαν προσφορὰν αὐτῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταστήσῃ ὑπερήμερον περὶ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῶν τὴν ἐφεσίβλητον. Συνεπῶς ἡ κρινομένη ἀγωγή, κατὰ τὸ κεφάλαιον αὐτῆς, δι' οὗ, ἐπικαλούμενος ὁ ἐκκαλῶν τὴν ἄνω μετάθεσίν του ὡς συνιστῶσαν μονομερῆ ὀλαπτικὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἄκυρον ὡς ἐκ τούτου ἀπόλυσίν του, ὡς γενομένην τὰ μὲν κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1836)1951, τὸ δὲ κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ, αἰτεῖται λόγῳ ὑπερημερίας τῆς ἐφεσιβλήτου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν προσφερομένων ὑπ' αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν ἄνω μετάθεσιν ἐν Ἀθήναις ὑπηρεσιῶν του, μισθοὺς τοῦ ἀπὸ 15)1)1955 μέχρι 15)3)1955 χρονικοῦ διαστήματος, τυγχάνει ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος. Ὅθεν ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ αὕτη, εἰ καὶ ἐν μέρει ἐπὶ ἄλλαις αἰτιολογίαις, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΣΧΕΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΝ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ

Συνέπεια ἐκ τῆς ἄνευ βιβλιαρίου ὑγείας προσφορᾶς τοῦ μισθωτοῦ διά παροχήν ἐργασίας

Ἀναγκαστική τοποθέτησις μισθωτοῦ, κατ' Α.Ν. 1836/1951, καί ἐμφάνισις αὐτοῦ εἰς τήν παρ' ᾗ ἐτοποθετήθη ἐπιχείρησιν, ὅτι ἐργασίαν τῆς ὁποίας ἀπαιτεῖται κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 1101/1955 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας, νομίμως ἐκδοθεῖσαν, ἐφοδιασμός διά βιβλιαρίου ὑγείας. — Ἄρνησις τοῦ ἐργοδότου, ἐλλείποντος τοιούτου βιβλιαρίου, εἰς ἀποδοχήν ἐργασίας δέν καθιστᾷ αὐτόν ὑπερήμερον καί οὕτω ὑπόχρεων εἰς καταβολήν μισθοῦ.

Τό θέμα τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως, τίς ἡ συνέπεια ἐκ τῆς ἐλλείψεως βιβλιαρίου ὑγείας, ἐπιβαλλομένου εἰς τήν περίπτωσιν ἐξ εἰδικῆς διατάξεως νόμου, παρά τῷ ἀναγκαστικῶς κατά τόν ἀ. ν. 1836/1951 τοποθετηθέντι εἰς ἐπιχείρησιν, ἡ ἐργασία τῆς ὁποίας ἀπαιτεῖ τόν ἐφοδιασμόν παρ' αὐτῇ ἀπασχολουμένων διά βιβλιαρίου ὑγείας, ὡς ἡ περίπτωσις τῆς δημοσιευομένης δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἔχει καί εἰς τό παρελθόν ἀπασχολήσει τήν δικαστηριακήν πρᾶξιν (βλ. Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 5061/1953, εἰσηγητής *Σ. Διαμαντάκος*, ΕΕΔ 12, 615, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 13715/1953 (εἰσηγητής *Α. Κρέσσης*, ΕΕΔ 14, 1263). Ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, ἐν ὄψει τῶν παρελλαμισουσῶν γνωμῶν τῶν ἄνω δικαστικῶν ἀποφάσεων, δίδει λύσιν, ἡ ὁποία, νομίζομεν, ἐνδεικνύετο εἰς τήν περίπτωσιν (βλ. καί συναφούσας σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 1262).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1634/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Π. Πετρόχειλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Παντελόπουλος, Ν. Παπανικολάου

Ἐν τῇ ὑπό κρίσιν ἐκθέσει ἀγωγῆς ἱστορεῖται, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐτοποθετήθη διά τῆς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένης ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου κατά τόν ἀ. ν. 1846/1951 Συμβουλίου ὡς ἐργατοτεχνίτης εἰς τό ἐργοστάσιον μπισκοτοποιίας τοῦ ἐναγομένου, ἥτις καί ἐκοινοποιήθη εἰς τόν τελευταῖον τοῦτον, ὅτι ἐνεφανίσθη τήν 24.11.1955 πρός παροχήν τῆς ἐργασίας του εἰς ταῦτο καί ὅτι ὁ ἐναγόμενος δέν ἀπεδέχθη τήν προσφοράν του ταύτην. Κατ' ἀκολουθίαν δέ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου διώκεται ἡ καταβολή τοῦ ἐναγομένου εἰς τήν πληρωμήν τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων 81 ἡμερομισθίων.

Ἐβεβαιώθησαν, κατά τήν κρίσιν ἡμῶν, τά ἐξῆς: Τό τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 Συμβούλιον κατά τήν 98ην, τῆς 14.11.1955, συνεδρίασίν του ἐτοποθέτησε τόν ἐνάγοντα, κατά τό ἄρθρον 3 § 2 τοῦ προαναφερομένου νόμου, εἰς τό ἐργοστάσιον μπισκοτοποιίας τοῦ ἐναγομένου ὡς ἐργατοτεχνίτην καί ἐκοινοποίησεν εἰς τούς διαδίκους τήν ἀπόφασίν του ταύτην. Ὁ ἐνάγων εἶναι ἀνειδίκευτος ἐργάτης καί τήν 4.12.1955 ἐνεφανίσθη εἰς τό ὡς ἄνω ἐργοστάσιον πρός ἀνάληψιν ὑπηρεσίας. Ὁ ἐναγόμενος τῷ ἐδήλωσεν, ὅτι, διά νά τόν δεχθῇ εἰς τήν ἐργασίαν του, δέον νά ἔχῃ βιβλιάριον ὑγείας. Τοιοῦτον ὅμως δέν εἶχεν ὁ ἐνάγων, οὐδ' ἀπέκτησε μέχρι καί τῆς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένης ἡμέρας τῆς συζητήσεως τῆς ὑπό κρίσιν ἐκθέσεως. Οὗτος διεμαρτυρήθη εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διά τήν μή ἀποδοχήν τῆς προσφερθείσης ἐργασίας του, χωρίς ὅμως προφανῶς νά ἀναφέρῃ καί τόν λόγον τῆς μή ἀποδοχῆς. Τήν 4.1.1956 προσῆλθε καί πάλιν εἰς τό ἐργοστάσιον πρός ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, ἀλλά καί πάλιν ὁ ἐναγόμενος ἠρνήθη νά τόν δεχθῇ ἄνευ βιβλιαρίου ὑγείας. Τήν 18.1.1956 ἐνεφανίσθη ἐνώπιον ἡμῶν καί ἐζήτησε διά τῆς ὑπό κρίσιν ἐκθέσεως τήν ἐπιδίκασιν 81 ἡμερομισθίων καί δῆ τῶν μέχρι τῆς κατά τήν 1.3.1956 συζητήσεως τοιούτων.

Ὁ διάδικος οὗτος ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ ἐναγόμενος δέν τῷ ἐγνώρισεν, ὅτι ἔδει νά ἐφοδιασθῇ διά βιβλιαρίου ὑγείας, πλήν ὅμως ἐκ τῆς ἐν γένει διαδικασίας καί ἰδίᾳ ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος τούτου, ὅστις παρίστατο κατά τήν συζήτησιν, ἐβεβαιώθημεν περί τοῦ ἀντιθέτου. Τούτων οὕτως ἐχόντων, διά τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐνάγοντος εἰς τήν ἐπιχείρησιν τοῦ ἐναγομένου ἐτελειώθη ὁ διορισμός του, κατά τήν κρατοῦσαν ὀρθοτέραν γνώμην, πλήν ὅμως κατά τήν ἐκδοθεῖσαν κατά τά ἄρθρα 1 καί 2 τοῦ ἀ. ν. 2520/1940 ὑπ' ἀριθ. 1101/1955 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας, ὅστις ὡν ἄσκει τάς κατά τόν νόμον τοῦτον ἁρμοδιότητας τοῦ ἄλλοτε Ὑπουργοῦ ἐπί τῆς Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καί Ἀντιλήψεως, νομίμως ὁ ἐναγόμενος ἠρνήθη νά ἀποδεχθῇ τήν προσφερθεῖσαν ἐργασίαν πρό τῆς προσαγωγῆς βιβλιαρίου ὑγείας, ἐφ' ὅσον τό ἐργοστάσιόν του εἶναι ἀρτοποιεῖον, παράγον ἀρτίδια, ἀποξηρούμενα εἰς «λίβανον (μπισκότα), δοθέντος μάλιστα ὅτι, ἂν ἐδέχετο τοῦτον ἄνευ τοιούτου βιβλιαρίου, θά εἶχε ποινικήν εὐθύνην. Ἡ ἄσκησις ὅθεν παρά τοῦ ἐναγομένου τοῦ δικαιώματός του τούτου δέν καθιστᾷ αὐτόν ὑπερήμερον περί τήν ἀποδοχήν τῆς προσφερθείσης ἐργασίας (*Μπαλῆ*, Ἐνοχικόν § 61, ἀριθ. 9, ὅπου ἑτέρας δικαιολογίας δι' ἅρσιν ὑπερημερίας, συντρεχούσας ἐν προκειμένῳ εἰς *Ζέπου* Ἐνοχικόν, τόμος Α', ἔκδοσις Α', σελ. 619, καί εἰς *Καποδίστριαν*, Ἑρμ. Α. Κ. 349, ἀριθ. 13). Ἔτι, ἐφ' ὅσον ἡ προαναφερομένη ὑπουργική ἀπόφασις ἐπιβάλλει τήν κτῆσιν βιβλιαρίου ὑγείας εἰς τούς ἐργαζομένους, ἡ μή ἀποδοχή τῆς προσφερθείσης ἐπιδίκου ἐργασίας, ἐλλείψει τοιούτου, ὀφείλεται εἰς λόγον ἀφορῶντα τόν ἐκμισθωτήν αὐτῆς ἐνάγοντα καί οὐχί εἰς ταυτόν ἀφορῶντα τόν ἐργοδότην, δοθέντος μάλιστα ὅτι ἐκ τῆς ἐν γένει διαδικασίας, καί ἰδίᾳ ἐκ τῆς ὑπουργικῆς ταύτης ἀποφάσεως, δέν βεβαιοῦται ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἔχει ἐν τῷ ἐργοστασίῳ του ἐργασίαν, δι' ἣν δέν ἀπαιτεῖται ἡ προσαγωγή βιβλιαρίου ὑγείας, τήν ὕπαρξιν τοῦ ὁποίου, κατά τό ἄρθρον 5 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, δέν ἐ-

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΕΚΤΑΣΙΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΦΕΔΡΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΔΙ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ

Συμψηφισμός αχρεωστήτως ληφθείσης αποζημιώσεως Νόμου 2112 προς μισθόν

Αναγκαστική διοχείριση επιχειρήσεως. — Στέρησις τοῦ ἐπιχειρηματίου τοῦ δικαιώματος διαχειρίσεως καὶ ἐκπροσωπήσεως διὰ τὴν ἐπὶ δικαστηρίου παράστασιν ὑπὸ μόνου τοῦ διοχειριστοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διεξάγεται ὁ δικαστικὸς ἀγών. — Προστασία ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν κατὰ τὸν Α Ν. 244/1936 ἀπὸ ἐλευθέρας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀπολύσεως — Ἔκτασις προστασίας καὶ ἐπὶ τῶν οἰκειοθελῶς προσληφθέντων μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Α Ν. 244/1936, εἴτε ἐν ἰδιότητι ἐργάτου, εἴτε ἐν ἰδιότητι ὑπαλλήλου. — Προϋπόθεσις ὅμως ἡ προσκόμισις εἰς τὸν ἐργοδότην μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ν. 118/1945 τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν. — Συνέπεια ἐκ τῆς καταργήσεως τοῦ ἄρθρου 9 Ν. 118/1945. — Ἀκυρότης ἀπολύσεως ἄνευ ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Α Ν 244 1936 καὶ δικαίωμα μισθοῦ. — Συμψηφισμὸς ἀποζημιώσεως Ν. 2112 πρὸς μισθὸν κατ' ἄρθρ. 664 Α.Κ.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποτράσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Προσωδικείου Ἀθηνῶν εἶναι ἀπόλυσις μισθωτοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ ἄνευ ἀποφάσεως τῆς εἰδικῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936 Ἐπιτροπῆς καὶ συνεπῶς ἄκυρος.

Ἡ ἀπόφασις, ἀκολουθοῦσα τὴν κρατήσασαν ἐν τῇ νομολογίᾳ καὶ ὀρθὴν ἀναμφιβόλως γνώμην (ἐπιβεβαιωμένην ἄλλως τε καὶ ἐκ μεταγενεστέρων τοῦ ἀ.ν. 244 1936 νομοθετημάτων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τοῦ ἄρθρου 9 § 8 τοῦ προϊσχύσαντος ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, τὸ ὁποῖον ἐξαιρεῖ τῆς κατ' αὐτὸ ἀπολύσεως τοὺς μισθωτοὺς ἐφέδρους παλαιοὺς πολεμιστάς, ἀδιαφόρως ἰδιότητος αὐτῶν ὡς ὑπαλλήλων, ὑπηρετῶν ἢ ἐργατῶν), δέχεται, ὅτι τῆς εἰδικῆς αὐτῆς προστασίας ἀπολαμβάνουν καὶ οἱ ἐργάται ἔφεδροι παλαιοὶ πολεμισταί (ἡ ἀρχικὴ ἀμφισβήτησις ἐγεννήθη ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἀ.ν. 244/1936 ἀνεφέρετο εἰς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρεσίας), πάντες δὲ οἱ οἰκειοθελῶς καὶ ὑπηρετοῦντες κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀ.ν. 244/1936, ἤτοι τὴν 17 Ὀκτωβρίου 1936 (βλέπε καὶ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 719/1956, Πρωτοδίκης Δ. Κυριακόγγονας, ΕΕΔ 15, 137, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί). Τὸ προϊσχύον ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118 1945 ἐν § 8 αὐτοῦ ὥριζεν Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν. Δὲν ἐφαρμόζονται ἐπίσης ἐπὶ τῶν οἰκειοθελῶς προσληφθέντων μέχρι τῆς 17 Ὀκτωβρίου 1936 ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος (13 Φεβρουαρίου 1945) ἔχουν προσκομισθεῖ εἰς τὸν ἐργοδότην τὰ ἐμφαίνοντα τὴν ἰδιότητά των δικαιολογητικά.

Διὰ τῆς διατάξεως ἐνομοθετήθη ὅ,τι ἡ δικαστηριακὴ πρᾶξις ἐδέχετο σταθερῶς καὶ πρὸ αὐτῆς, τοῦτέστιν ὅτι προϋπόθεσις τῆς προστασίας ἀπὸ ἐλευθέρας ἀπολύσεως ἦτο ἡ προηγουμένως αὐτῆς γνωστοποίησις τῆς ἰδιότητός του ὡς παλαιοῦ πολεμιστοῦ εἰς τὸν ἐργοδότην (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 1, 404, 534, ΕΕΔ 2, 174 κλπ.).

Ἐτέθη ὅμως ὑπὸ τῆς διατάξεως ἀκρότατος χρόνος γνωστοποιήσεως τῆς ἰδιότητος ὁ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. 118/1945, ἐν τῇ λογικῇ σκέψει ὅτι ὤφειλεν ἤδη κατὰ τὴν διαδρομὴν μιᾶς δεκαετίας ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1936 νὰ εἶχεν ὁ μισθωτὸς γνωστοποιήσει τὴν ἰδιότητά του εἰς τὸν ἐργοδότην.

Ἡ ἀνωτέρω διατάξις τοῦ ἄρθρ. 9 § 8 τοῦ νόμου 118/1945, ὅμοῦ μετὰ τοῦ ὅλου νόμου 118, κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941), ὁ δὲ νόμος 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502), διὰ τοῦ ὁποίου ἐπανεφέρθησαν ἐν ἰσχύϊ, τροποποιηθεῖσαι, αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118 1945, δὲν κάμνει εἰδικὴν μνείαν περὶ τῆς προστασίας των.

Δὲν δύναται ὅμως νὰ ἀμφισβητηθῇ, ὅτι οὔτε φυσικὰ διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ ν. 118/1945, οὔτε ἐκ τῆς μὴ ἀναφορᾶς τοῦ ν. 3198/1955 εἰς αὐτοὺς παρεβλάβη ἡ εἰδικὴ τούτων προστασία, ὑπὸ τὴν ἔκτασιν πάντως ἡ ὁποία καθωρίσθη νομοθετικῶς διὰ τοῦ ἄρθρ. 9 § 8 τοῦ ν. 118/1945, διότι ναὶ μὲν ἤδη δὲν ἰσχύει ἡ (καταργηθεῖσα) διάταξις αὕτη, ἀλλὰ διὰ τῆς καταργήσεως δὲν ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου ἡ ἐκδηλωθεῖσα ἤδη διὰ τῆς διατάξεως τὸ Συμβούλιον τοῦ νόμου τούτου, ὥστε νὰ μὴ ὑπόκειται εἰς τὴν κρίσιν ἡμῶν τὸ γεγονὸς τῆς κατοχῆς ἢ μὴ κατοχῆς τοιούτου παρὰ τοῦ ἐναγόντος (ὅρα σχόλια τῆς ΕΕΔ, 14, σελ. 1262).

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 § 4 καὶ 11 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ἄρθρων 4 § 6 καὶ 10 τοῦ ν δ 2657) 1953, δὲν δύνανται νὰ μᾶς ἀγάγωσιν εἰς διάφορον κρίσιν περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐναγομένου νὰ ἀρνηθῇ τὴν προσφερομένην ἐργασίαν τοῦ μὴ ἔχοντος διβλιάριον ὑγείας, διότι αἱ διατάξεις αὗται, ὡς ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς προϋποθέσεων, δὲν ἐφαρμόζονται ἐν προκειμένῳ. Κατὰ ταῦτα ὅθεν δὲν ὑφίστανται αἱ ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 656 τοῦ Α.Κ., ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔκθεσις ἀγωγῆς, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον δέον νὰ ἀπορριφθῇ αὕτη (ὅρα παρομοίαν περίπτωσιν εἰς Α. Π. 181)1953, ΕΕΔ 12, 205).

Ὡς ἐκ τῆς εὐλόγου ἀμφιβολίας τῶν διαδίκων διὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν προαναφερομένων διατάξεων (ὅρα ἀντὶ ἄλλων ὑπ' ἀριθ. 556)1953 καὶ 1371)1955 ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου τούτου εἰς ΕΕΔ 12, 615 καὶ 14, 1263), δέον νὰ συμψηφισθῶσι μεταξὺ αὐτῶν αἱ δικαστικαὶ δαπάναι τῆς παρούσης δίκης.

τάξεως θέλησις αὐτοῦ νά εἶχον οἱ μισθιῶται μέχρι της 10 Φεβρουαρίου 1945 γνωστοποιήσει τήν ἰδιότητά των ὡς παλαιῶν πολεμιστῶν. Δοθέντος δέ ὅτι ὁ ν. 3198/1955 καταλαμβάνει τόν αὐτόν κύκλον ὑποχρεώσεως, ὡς τό προϊσχύσαν ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 11, 435, ἔνθα ἑρμηνευτική δήλωσις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας), δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιστηριχθῇ, ὅτι ἡ γνωστοποίησις της ἰδιότητος τοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ εἰς τόν ἐργοδότην ἐξικνεῖται πλέον, μετά τήν καταργησιν της § 8 του ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, καί παραν του χρόνου τούτου, παντως δέ μεχρι της ἀπολύσεως.

Τοῦτο δέχεται καί ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἡ ὁποία ἀνεγνώρισε τήν προστασίαν εἰς τόν συγκεκριμένον μισθιότην, ἀφοῦ ἀπεδείχθη, ὅτι εἶχε καί πολύ πρό τοῦ ν. 118/1945 γνωστοποιήσει τήν ἰδιότητά του.

Σχετικῶς ἤδη πρός τόν συμψηφισμόν πρός τόν μισθόν της ληφθείσης ὑπό τοῦ μισθωτοῦ ἀχρεωστήτως ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920, ὑπομιμνήσκεται καί ἡ ὁμοίως ἀποφανθεῖσα Α.Π. 336/1951 (εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 10, 1162).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3832/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. ***Γ. Κροκίδας***
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Ι. Παπαδόπουλος***
Διηγόρευσαν οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Ν. Φετσάκης

Κατά τό ἄρθρον 997 Γ τῆς Πολ. Δικ. ,ἀπό τῆς κοινοποιήσεως εἰς τόν ὀφειλέτην τῆς ἀποφάσεως, διά τῆς ὁποίας ἐπιβάλλεται ἡ ἀναγκαστική διαχείρισις τῆς ἐπιχειρήσεώς του, στερεῖται οὗτος πλέον τῆς διαχειρίσεως αὐτῆς καί ἐκπροσωπεῖται ἐκτοτε καί διά τήν ἐπί δικαστηρίῳ παράστασιν ὑπό μόνου τοῦ διαχειριστοῦ, ὑπό τοῦ ὁποίου καί διεξάγεται ὁ δικαστικός ἀγών (Α. Π 682/1955, ΕΕΔ 15, σ. 77). Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων, διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 14366/1955 ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, κοινοποιηθείσης εἰς τήν ἐφεσίβλητον τήν 29 Νοεμβρίου 1955, ἐπεβλήθη ἐπί τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς ἡ ἀναγκαστική διαχείρισις, διορισθέντος ὡς διαχειριστοῦ τοῦ Γ.Α.. Νομίμως συνεπῶς ἐκλήθη πρός συζήτησιν τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεως, ἀσκηθείσης πρό τῆς ἐπιβολῆς τῆς ἀναγκαστικῆς διαχειρίσεως, ἀφορώσης δέ ὑπόθεσιν σχετιζομένην πρός τήν ὑπό ἀναγκαστικήν διαχείρισιν τεθεῖσαν ἐπιχείρησιν, ὁ ἀναγκαστικός διαχειριστής τῆς ἐφεσιβλήτου καί νομίμως παρέστη οὗτος διά ταύτην, ἀπαραδέκτου οὔσης τῆς παραστάσεως καί τοῦ κατά τό καταστατικόν ἐκπροσώπου αὐτῆς.

Διά τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἡ λαβοῦσα χώραν τήν 27.10.1954 ἀπόλυσις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐκ μέρους τῆς ἐφεσιβλήτου ἦτο ἔγκυρος, ἀπορριφθείσης τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος, καθ' ὅ μέρος ἐδιώκετο δι' αὐτῆς ἡ ἐπιδίκασις ἀποδοχῶν ὑπερημερίας ἀπό τῆς ἀπολύσεώς του καί ἐφεξῆς, ἐπεδικάσθη δέ αὐτῷ ὑπόλοιπον ἀποζημιώσεως ν. 2112, γενομένης ἐν μέρει δεκτῆς τῆς ἀγωγῆς κατά τήν ἐπικουρικήν αὐτῆς βάσιν, ὡς καί τό δῶρον Χριστουγέννων 1954 ἐκ δραχμῶν 1500. Διά τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεως παραπονεῖται ὁ ἐκκαλῶν, ὅτι ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη, ἀπορρίψασα τήν ἀγωγήν του κατά τό κεφάλαιον τῶν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, δοθέντος ὅτι, ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητός του ὡς παλαιοῦ πολεμιστοῦ καί μή τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ. ν. 244/1936, ἡ ἀπόλυσις αὐτοῦ ἦτο ἄκυρος, διά ταύτης δέ ἀναγκαίως συνεκκαλεῖται ἡ ἐκκαλουμένη καί κατά τό κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς περί ἐπιδικάσεως ὑπολοίπου ἀποζημιώσεως ν. 2112/1920, αἰτηθέντος ἐπικουρικῶς διά τήν περίπτωσιν ἐγκυρότητος τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου. Ὡς πρός τό κεφάλαιον, ἀντιθέτως, τοῦ δώρου Χριστουγέννων 1954, ἡ ἐκκαλουμένη οὐδόλως ἐκκαλεῖται Ὁ ἰσχυρισμός ἑπομένως τῆς ἐφεσιβλήτου περί πληρωμῆς τοῦ δώρου τούτου, πρός ἀπόδειξιν τοῦ ὁποίου μάλιστα ἐπάγει ὅρκον, ἀλυσιτελῶς προβάλλεται, ἐάν δέ ἤθελε θεωρηθῆ, ὅτι διά τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἡ ἐφεσίβλητος ἀσκεῖ ἀντέφεσιν, ἡ ἀντέφεσις αὕτη εἶναι ἀπορριπτέα, ὡς ἀπαράδεκτος, ὡς μή ἀναφερομένη εἰς τά ἐκκληθέντα διά τῆς ἐφέσεως κεφάλαια, κατ' ἄρθρον 758 Πολ. Δικ., τοῦ τοιούτου ἀπαραδέκτου ἐξεταζομένου καί ἐξ ἐπαγγέλματος (*Κειρικουλούλον* Πολ. Δικ. ὑπ' ἄρθρα 736–784 § 848).

Κατά τά ἄρθρα 2 καί 7 § 1 τοῦ ἀ. ν. 244/17 Ὀκτωβρίου 1936 ἔφεδροι παλαιοί πολεμισταί, ὑπηρετοῦντες εἰς ἐπιχειρήσεις οἱασδήποτε μορφῆς ἢ τύπου, ὡς καί εἰς Ὀργανισμούς ἢ Νομικά Πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, δέν ἀπολύονται, εἰμή μόνον διά τινα τῶν ἐν ἄρθρ. 1 § 1 ἐδάφ. α—δ τοῦ ἀπό 23/24 Ἰανουαρίου 1936 ἀναγκαστικοῦ νόμου ἀναφερομένων λόγων ἀπολύσεως καί κατόπιν εἰδικῆς ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τῆς ὑπό τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου προβλεπομένης ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς. Ἀπόλυσις διά λόγους ἀναφερομένους εἰς τήν § 1 ἐδάφ. α' τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 23/24 Ἰανουαρίου 1936, ἤτοι διά παράβασιν τῶν ἐν ἄρθρ. 22, 23 καί 24 τοῦ Π.Ν. ἀναφερομένων ἀδικημάτων, ὡς καί τοῦ ν. 4229, γίνεται ἄνευ ἀποφάσεως τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς. Ἡ κατά τά ἄνω προστασία τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἐκτείνεται καί ἐπί τῶν οἰκειοθελῶς προαληφθέντων μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀ. ν. 244/1936 (Α.Π. 230/1949, ΕΕΔ 8, σ. 467), εἴτε ἐν ἰδιότητι ἐργάτου, εἴτε ἐν ἰδιότητι ὑπαλλήλου (Α.Π. 129/1947 Θέμ. ΝΗ', σ. 261), ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι οὗτος μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. 118/1945 προσεκό-

μισεν εἰς τὸν ἐργοδότην τὰ ἐμφαίνοντα τὴν ἰδιότητά του δικαιολογητικὰ κατ' ἄρθρον 9 § 8 τοῦ νόμου τούτου. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ ν. 118) 1945 κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν. δ 2961)1954, πλὴν ἡ κατάργησις αὕτη, μὴ ἔχουσα ἀναδρομικὴν δύναμιν, οὐδαμῶς σημαίνει, ὅτι οἱ ἐφεδροι παλαιοὶ πολεμισταί, οἱ ὁποῖοι ἔπαυσαν προστατευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 244)1936, λόγῳ μὴ προσκομίσεως εἰς τὸν ἐργοδότην των μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. 118)1945 τῶν ἐμφαινόντων τὴν ἰδιότητά των δικαιολογητικῶν, ἐτέθησαν καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ νόμου τούτου. Ἀφ' ἑτέρου κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 28)31 Ὀκτωβρίου 1935 ὡς ἐφεδροι παλαιοὶ πολεμισταὶ θεωροῦνται μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ οἱ κατὰ τὰς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1912 ἕως 1923 ἐπιστρατεύσεις ὑπηρετήσαντες εἰς τὸν Στρατὸν τῆς ξηρᾶς ἢ τῆς χωροφυλακῆς καὶ μὴ προερχόμενοι ἐκ τῶν μονίμων στελεχῶν, ἐφ' ὅσον εἶναι τραυματίαι πολέμου ἐν γένει καὶ ἔχουν ἐξαμηνον τουλάχιστον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ζώνην τῶν πρόσω, τοῦ χρόνου τῆς τυχὸν αἰχμαλωσίας θεωρουμένου ὡς χρόνου ὑπηρεσίας ἐν τῇ ζώνῃ τῶν πρόσω. Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς: Ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων προσελήφθη τὴν 27 Αὐγούστου 1934 διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐφεσιβλήτου ἐναγομένης καὶ εἰργάσθη παρ' αὐτῇ ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του καὶ ἔκτοτε συνεχῶς μέχρι τῆς 27)10)1954, ὅτε ἀπελύθη, ἀρχικῶς ὡς ἐργάτης καὶ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1950 ὡς ὑπάλληλος (ἐπόπτης), ἀμειβόμενος ἔκτοτε διὰ μηνιαίου μισθοῦ, ἀνελθόντος τελικῶς εἰς δραχμὰς 1469. Οὗτος τυγχάνει ἐφεδρος παλαιὸς πολεμιστής, καθ' ὅσον, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων φύλλων μητρώου αὐτοῦ, ἐκδοθέντων ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Κρατικῆς Ἀρχῆς, ἦτοι τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς καὶ τοῦ Β' Στρατολογικοῦ Γραφείου Ἀθηνῶν, κατετάγη τὴν 15) 2) 1922 ὡς χωροφύλαξ ἐπὶ θητείᾳ, ἐτραυματίσθη εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα εἰς Μικρὰν Ἀσίαν ἐν συμπλοκῇ μετὰ τῶν Τούρκων καὶ ἠχμαλωτίσθη τὴν 29.8.1922, παραμείνας ἐν αἰχμαλωσίᾳ. Περαιτέρω, ὡς ἐβεβαιώθη, προσεκόμισεν οὗτος εἰς τὴν ἐφεσίβλητον τὰ νόμιμα δικαιολογητικά, τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ ὡς παλαιοῦ πολεμιστοῦ, κατ' Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους 1940 ἢ 1941. Τοῦτο προκύπτει ἰδίᾳ ἐκ τῆς ἀπὸ 4)11)1954 πιστοποιήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Παλαιῶν Πολεμιστῶν Ἑλλάδος, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ἡ λαβοῦσα χώραν τὴν 27)10)1954 καταγγελία ἐκ μέρους τῆς ἐφεσιβλήτου τῆς μετὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος συμβάσεως ἐργασίας, γενομένη ἄνευ ἀποφάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ἀ. ν. 244) 1936 προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς καὶ οὐχὶ διὰ λόγου ἀναφερομένου ἐν τῇ § 1, ἐδάφ. α', τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 23)24 Ἰανουαρίου 1936, εἶναι ἄκυρος, ὡς ἀντικειμένη εἰς ἀπαγορευτικὴν διάταξιν νόμου. Τοῦτο ἐδέχθη καὶ ἡ ἁρμοδία παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἀ. ν. 244) 1936, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 81)1955 ἀποφάσεως αὐτῆς. Ἐσφαλέ, κατ' ἀκολουθίαν, ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, δεχθεὶς ὡς ἔγκυρον τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ δέον, δεκτῆς κατὰ τοῦτο καθισταμένης τῆς ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, τόσον ὡς πρὸς τὴν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἀπόρριψιν τῆς κυρίας βάσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐν μέρει παραδοχὴν τῆς ἐπικουρικῆς αὐτῆς βάσεως, ἐρευνηθῇ δὲ περαιτέρω ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὴν κυρίαν αὐτῆς βάσιν, μὴ ἐξεταζομένης τῆς ἐπικουρικῆς βάσεως.

Ἡ ἐφεσίβλητος, ἀπολύσασα, ὡς εἴρηται, ἀκύρως τὴν 27)10)1954 τὸν ἐκκαλοῦντα, ἐξεδήλωσε διὰ τῆς τοιαύτης ἀπολύσεως τὴν βούλησιν, ὅπως μὴ ἀποδέχηται τοῦ λοιποῦ τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ καὶ κατέστη συνεπῶς ἔκτοτε ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του. Ὀφείλει, ὅθεν, κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἐφαρμοστέου ἐν προκειμένῳ ρωμαϊκοῦ δικαίου, κατ' ἄρθρον 24 Εἰσαγωγικοῦ νόμου Α.Κ., νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς 27)10) 1954 μέχρις 27)12)1954 ἐκ δραχμῶν 2.938 Συνομολογεῖται ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τῶν διαδίκων ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος κατέβαλε εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα δι' ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112)1920 δραχμὰς 4407. Τὸ ποσὸν τοῦτο, ἀκύρου οὔσης τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, κατεβλήθη ἀχρεωστήτως καὶ δικαιοῦται ἡ ἐφεσίβλητος νὰ ἀναζητήσῃ αὐτὸ κατὰ τὰς διατάξεις περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Ἐφ' ὅσον ὅθεν ἡ ἐφεσίβλητος προβάλλει πρὸς συμψηφισμὸν τὴν ἐντεῦθεν ἀνταπαίτησίν της, ἡ ἐκ μισθῶν ὑπερημερίας ὡς ἄνω ἀπαίτησις τοῦ ἐκκαλοῦντος, καλυπτομένη ὑπὸ τῆς ἀνταπαιτήσεως τῆς ἐφεσιβλήτου, ἀπεσβέσθη ἐξ ὁλοκλήρου (ἄρθρ. 440 Α. Κ.), οὐδενὸς ἀπαραδέκτου ὑφισταμένου διὰ τὸν συμψηφισμὸν τοῦτον, δοθέντος ὅτι ὁ μισθὸς τῶν 2 μηνῶν, ὃν δικαιοῦται ὡς ἄνω νὰ λάβῃ ὁ ἐκκαλῶν, δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος εἰς διατροφὴν αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του (ἄρθρ. 664 Α.Κ.), ἀφοῦ, ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ ἐβεβαιώθη, ἐργάζεται οὗτος ἀπὸ 16)6) 1955 καὶ ἐφεξῆς ὡς φύλαξ εἰς τὴν Ἑταιρείαν Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου καὶ δέον ὡς πρὸς τὴν ἐρευνωμένην κυρίαν βάσιν αὐτῆς νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος, κατόπιν τῆς προβληθείσης ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΑΡΧΗ ΙΣΗΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Αξίωσις μισθωτού πρός λήψιν αποδοχών καταβαλλομένων εις τούς όμοτέχνους του

Άσκησις δικαιώματος υπό τούς περιορισμούς τού άρθρου 281 Αστικού Κώδικος. — Έννοια χρησιμοποιουμένου έν αύτώ όρου «δικαίωμα». — Θεώρησις τής αρχής τής ίσης μεταχειρίσεως ώς πρακτικής όδηγίας διά την καλόπιστον καί ήθικήν χρήσιν των έκ τής συμβάσεως έργασίας δικαιωμάτων τού έργοδότου, έχούσης τάς αύτάς προϋποθέσεις έφαρμογής, ώς αί τού άρθρου 281 Α.Κ. — Αξίωσις μισθωτού πρός λήψιν μισθού όμοίου τού καταβαλλομένου είς όμοτέχνους του. — Δεδικαιολογημένη διαφοροποίησις μισθού.

Θέμα τής κατωτέρω αποφάσεως τού ως εφετείου δικασαντος Πρωτοδικείου Αθηνών είναι ή «αρχή της ίσης μεταχειρίσεως» των μισθωτών έν τω καθορισμώ υπό τού εργοδότου των αποδοχών των.

Θεωρία καί δικαστηριακή πράξις έχουν επανειλημμένως είς τό θέμα άσχοληθή (βλέπε έκτός των έν τη αποφάσει παραπομπών καί λοιπας έν ΕΕΔ 12, 786, ένθα δημοσιεύεται ή τελευταία, κατά χρονολογικήν σειράν, επί τού θέματος Α.Π. 355/1953, εισηγητής *Ι. Τρωιανής*), χωρίς νά δύναται νά λεχθή, ότι ή δοτρινα τού θέματος έχει αποδώσει σαφή έπ' αύτού συμπεράσματα (βλέπε σχετικώς καί *Κ. Καυκά*, Ένοχ. Είδ. β' έκδοσις έπί άρθρων 653 Α.Κ. § 2, ύποστηρίζοντα ότι ή «αρχή τής ίσης μεταχειρίσεως» έπαρκώς στηρίζεται είς τό άρθρον 288 Α.Κ., ούτω καί *Α. Σακελλαράπουλος*, ΕΕΔ 7, 424, *Ι. Κυπολίστρας*, Θέμ. ΝΘ' 551).

Υποδείπτει ή κατωτέρω δημοσιευομένη απόφασις τού Πρωτοδικείου Αθηνών (πρβλ. καί Πρωτοδικείου Αθηνών 5423/1954, εισηγητής *Σ. Δαμαντάκος*, ΕΕΔ 13, 910) έρευνῆ, άν ή διαφοροποίησις τών αποδοχών εδικαιολογείτο έν προκειμένω (ούτω καί *Κ. Καυκάς*, ένθ' άνωτ.).

Πρωτοδικείου Αθηνών 1968/1956

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Γ. Κρονίδας*
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Δ. Τρίμης, Χ. Μυριάνθης

Κατά τό άρθρον 281 τού Αστικού Κώδικος, ή άσκησις δικαιώματος απαγορεύεται, έάν αύτη υπερβαίνη προφανώς τά όρια τά επιβαλλόμενα έκ της καλής πίστεως κλπ. Έκ τών άρθρων δέ 34, 36, 282, 458, 470, 475 κ.λ.π. τού Αστικού Κώδικος σαφώς προκύπτει, ότι τό άρθρον 281 ποιείται χρήσιν τού όρου «δικαίωμα» υπό την έννοιαν της υπό τού εξ αντικειμένου δικαίου παρεχομένης είς τό πρόσωπον εξουσίας της βουλήσεως άναφορικώς πρός τό εξασκούμενον πρόσωπον ή πράγμα καί συνεπώς δέν υπάγεται είς τούς περιορισμούς τού άρθρου τούτου καί ή νομική δύναμις, ήν τό πρόσωπον τού δικαίου κέκτηται έκ της ενόμου τάξεως, όπως ελευθέρως διαθέτη τά εαυτού, ήτις καί αύτη συνήθως δικαίωμα αποκαλείται. Συνεπώς ή εφαρμογή τού άρθρου 281 προϋπόθεσιν έχει την ύπαρξιν δικαιώματος υπό την πρώτην έννοιαν καί ένάσκησιν αύτού υπό τού δικαιούχου κατά τρόπον αντιβαίνοντα προφανώς είς τά υπό τούτου καθοριζόμενα κριτήρια. Έξ άλλου ή αρχή τής ίσης μεταχειρίσεως, ής επίκλησις γίνεται είς τάς έκ της συμβάσεως εργασίας σχέσεις, δέν καθιερούται υπό νόμου τινός ως κανών δικαίου, άλλ' άποτελούσα πρακτικήν όδηγίαν διά την καλόπιστον καί ήθικήν χρήσιν των έκ της συμβάσεως εργασίας απορρεόντων δικαιωμάτων τού εργοδότου έχει τάς αύτάς προϋποθέσεις εφαρμογής, ας καί τό άρθρον 281 Α.Κ. (πρβλ. Α.Π. 136/1948, ΕΕΔ 7, σελ. 730, Α.Π. 239/1949, ΕΕΔ 8, 533, Α.Π. 355/1953, ΕΕΔ 12, 787, contra: *Κατσδίστρας*, Θέμ. ΝΘ' 552, *Σακελλαράπουλος* ΕΕΔ 6, 547, *Καυκά*, ΕΕΔ 13, 906, *Πετρόγλου* ΕΕΔ 13, 1233, *Χ. Μυριάνθης* ΔΕΝ 1955, σελ. 497). Έν προκειμένω διά της εφ' ής εξεδόθη ή εκκαλουμένη απόφασις αγωγής ο ενάγων ισχυρίζεται, ότι την 27 Αυγούστου 1952 προσελήφθη είς την υπηρεσίαν της εναγομένης εταιρείας, άπό δέ της 25 Δεκεμβρίου 1953 εργάζεται ως ελιγμοδηγός τρόλλεϋ-μπάς, αμειβόμενος όμως διά 90 μεταλλικών δραχμών μηνιαίως καί από 1 Μαρτίου 1954 διά 110 καί ούχί, ως έδει, διά 145 μεταλλικών δραχμών, ως αμείβονται παρά της εναγομένης ού μόνον οί όδηγοί τρόλλεϋ-μπάς καί οί ελιγμοδηγοί λεωφορείων αυτοκινήτων, άλλά καί δύο έκ των ελιγμοδηγών τών τρόλλεϋ-μπάς. Περαιτέρω δέ, διατεινόμενος ότι διά την ανωτέρω εργασίαν του, ήτις ούδόλως διαφέρει της παρεχομένης υπό τών ως άνω ειδικοτήτων καί όμοτέχνων του τοιαύτης, κατά κατάχρησιν δικαιώματος καί παράβασιν της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως των μισθωτών ή εναγομένη καταβάλλει είς αύτόν τόν προαναφερθέντα μειωμένον μισθόν, αίτείται την διαφοράν, ήτις προκύπτει μεταξύ τού καταβληθέντος είς αύτόν ως άνω ποσού καί τού καταβαλλομένου είς τάς ρηθείσας ειδικότητας τοιούτου έκ δραχμών εν συνόλω 11.000. Ή αξίωσις αύτη περί καταβολής μειζόνων αποδοχών, ερειδομένη επί τού άρθρου 281 τού Αστικού Κώδικος, ούδόλως ευσταθεί, τοσούτω μάλλον καθ' όσον ή εναγομένη καταβάλλουσα, καθ' ά συνομολογείται, τόν νόμιμον μισθόν τού ενάγοντος, δέν δύναται, κατά τά προπαρατεθέντα, νά θεωρηθή ότι εποιήσατο κατάχρησιν τινα τών έκ της μετά τού ενάγοντος συμβάσεως παρεχομένων αύτή δικαιωμάτων, ούδέ έκ τού ότι παρεί-

χεν εἰς ἄλλους ὁμοτέχνους του ἡδεημένας ὑποδοχάς, «καθ' ἣν εἶχε νόμιμον εὐχέρειαν καὶ ἀδέσμευτον ἐλευθερίαν νὰ πράττῃ, δύναται νὰ θεωρηθῇ, ἄνευ ἄλλου τινὸς δεδομένου, ὅτι ἐποιεῖτο κακὴν χρῆσιν τῶν εἰρημένων ἐναντίον τοῦ ἐναγόντος δικαιωμάτων της, ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν ὁποίων κατέβαλεν εἰς ἐκεῖνον ὅ,τι ὁ νόμος ὡρίζε. Πέραν δὲ τούτου καὶ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἡ μισθολογικὴ διαφορά, ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ ἐναγόντος ὡς ἐλιγμοδηγοῦ τρόλλεϋ - μπάς καὶ τῶν ὁδηγῶν τῶν ἰδίων ὀχημάτων οὐδόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν, διότι ἡ ἐπικαλουμένη ἄνισος μεταχείρισις δὲν εἶναι αὐθαίρετος, ἀλλὰ δεδικαιολογημένη, δοθέντος ὅτι ὁ ἐλιγμοδηγὸς τῶν τρόλλεϋ - μπάς εἶναι ἐφωδιασμένος δι' εἰδικῆς ἀδείας ὁδηγοῦ ὑπηρεσιακοῦ ὀχήματος, προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 17)22.3.1927 Π.Δ. περὶ προσόντων καὶ δοκιμασίας ὁδηγῶν αὐτοκινήτων κλπ.», ἐχόντος ἐφαρμογὴν καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν τοῦ μὴ ἀντικειμένου εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος ἀπὸ 27.12.1939)9.1.1940 Β. Δ., ἐνῶ ὁ ὁδηγὸς τῶν τρόλλεϋ κυκλοφορίας ἔχει ὑποβληθῇ εἰς διαφόρων δοκιμασίαν καὶ δὴ εἰς γραπτὴν ἐξέτασιν διὰ τὴν χορήγησιν εἰς αὐτὸν τῆς ἀδείας πρὸς ὁδήγησιν ὀχημάτων κυκλοφορίας. Ἐπίσης ἡ ἐργασία τοῦ πρώτου ἐξ αὐτῶν, συνισταμένη εἰς ὁδήγησιν τοῦ ὑφισταμένου ἐλάδην ὀχήματος εἰς τὸ συνεργεῖον ἐπισκευῆς, εἶναι, ὡς ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν εἰς τὰς προσαγομένας καὶ ἐπικαλουμένας συμβολαιογραφικὰς ἐκθέσεις ὁμοίων καταθέσεων, τῶν προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων καὶ τῆς ἐν γένει διαδικασίας ἐβεβαιώθη, εὐχερεστέρα τῆς τοιαύτης τοῦ ὁδηγοῦ τρόλλεϋ-μπάς κυκλοφορίας, διότι εἶναι ὑποχρεωμένος καθ' ἑκάστην καὶ κατὰ πλείονας ὥρας ἐργασίας νὰ ὁδηγῇ τοῦτο εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ νὰ ἐκτελῇ μετὰ πάσης ἀκριβείας τὰ κεκανονισμένα δρομολόγια. Ἐξ ἄλλου ἡ καταβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς ἐναγομένης εἰς τοὺς ἐλιγμοδηγοὺς καὶ ὁδηγοὺς τῶν λεωφορείων μισθοῦ ἐκ μεταλλικῶν δραχμῶν 145 μηνιαίως δὲν δύναται νὰ θεμελιώσῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος, διότι ἡ εἰδικότης ἐκείνων εἶναι τελείως διαφόρου τῆς εἰδικότητος τοῦ ἐνάγοντος, ἡ μισθολογικὴ δὲ ἐξομοίωσις τοῦ ὁδηγοῦ καὶ τοῦ ἐλιγμοδηγοῦ λεωφορείου δὲν δύναται νὰ ἐξομοιώσῃ μισθολογικῶς τὸν ὁδηγὸν καὶ ἐλιγμοδηγὸν τρόλλεϋ - μπάς, διότι ἡ καταβολὴ τοῦ ἰδίου μισθοῦ εἰς τὸν ὁδηγὸν καὶ ἐλιγμοδηγὸν λεωφορείου ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τόσον ὁ εἷς, ὅσον καὶ ὁ ἕτερος, εἶναι ἐφωδιασμένοι διὰ τῆς αὐτῆς ἀδείας καὶ ἐν δεδομένῃ στιγμῇ ἐναλλάσσονται ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας των ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐναγομένης, τοῦθ' ὅπερ δὲν δύναται νὰ συμβῇ μεταξὺ τῶν ὁδηγῶν καὶ ἐλιγμοδηγῶν τρόλλεϋ, διότι ὁ μὲν πρῶτος εἶναι κάτοχος ἀδείας πρὸς ὁδήγησιν ὀχήματος κυκλοφορίας, ὁ δὲ δεύτερος, πρὸς ὁδήγησιν ὀχήματος ὑπηρεσιακοῦ. Ἐξ ἄλλου τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἐκ τῶν ἐλιγμοδηγῶν τρόλλεϋ-μπάς Σ.Ρ.ᾶ καὶ Λ. Β.ᾶ λαμβάνουσι μισθὸν ἀνώτερον τοῦ καταβαλλομένου εἰς τὸν ἐνάγοντα καὶ δὴ 145 μεταλλικῶν δραχμῶν μηνιαίως δὲν ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν καὶ δὲν θεωρεῖται κατάχρησις δικαιώματος, διότι, ὡς ἐκ τῆς διαδικασίας ἐβεβαιώθη, ὁ ἐκ τούτων Λ. Β.ᾶ, ὑπηρετῶν εἰς τὴν ἐναγομένην ἀπὸ τοῦ ἔτους 1936, ἦτο προηγουμένως ὁδηγὸς τρόλλεϋ - μπάς κυκλοφορίας, ὁ δὲ Σ. Ρ.ᾶ, ὑπηρετῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1938, ἦτο ὁδηγὸς λεωφορείου κυκλοφορίας, ἀμφότεροι δὲ ἐλάμβανον μέχρι τῆς ἀποσπάσεως των εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐλιγμοδηγοῦ τρόλλεϋ μισθὸν ἐκ μεταλλικῶν δραχμῶν 145 μηνιαίως, ὃν δὲν ἠδύνατο ἡ ἐναγομένη νὰ μειώσῃ, διότι ἡ τοιαύτη μείωσις θὰ ἀπετέλει ἀνεπίτρεπτον μονομερῆ ὀλοπτικὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως (πρβλ. Α.Π. 981)1953, ΕΕΔ 12, 411, Α.Π. 317)1953, ΕΕΔ 12, 703). Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος ὅτι εἶναι κάτοχος καὶ ἀδείας ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, καὶ ἀληθὴς ὑποτιθέμενος, οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιρροήν, διότι δὲν προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὡς ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, ἀλλ' ὡς καθαριστὴς ὀχημάτων καὶ μετέπειτα ἐχρησιμοποιήθη ὡς ἐλιγμοδηγὸς τρόλλεϋ-μπάς. Τούτων οὕτως ἐχόντων ἡ ἐναγομένη ἑταιρεία δὲν παρεβίασε τὴν ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν καὶ δὲν ἤσκησε καταχρηστικῶς τὰ ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρέοντα δικαιώματά της καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγή, ἐρειδομένη ἐπὶ ἀντιθέτου προϋποθέσεως, ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος. Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι ἡ ἄρνησις τῆς ἐναγομένης, ὅπως ἐξομοιώσῃ μισθολογικῶς τὸν ἐνάγοντα πρὸς τοὺς ὁδηγοὺς τρόλλεϋ καὶ ἐλιγμοδηγοὺς λεωφορείων δὲν ἀντίκειται πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ., ὀρθῶς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου ἡρμήνευσεν, οἱ τὰ ἀντίθετα δὲ ὑποστηρίζοντες 1 καὶ 2 λόγοι ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι, περαιτέρω δὲ δεχθεῖσα ὅτι ἡ μισθολογικὴ διαφορὰ μεταξὺ τῶν προαναφερθέντων δύο ἐλιγμοδηγῶν τρόλλεϋ - μπάς καὶ τοῦ ἐνάγοντος ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν καὶ ἀκολούθως δεχθεῖσα ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν ἐσφαλμένως ἔκρινε μετὰ τοὺς βασίμους λόγους ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης.

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΙΣΘΩΣΙΣ ΕΡΓΟΥ

ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ ΟΡΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΙΣΘΩΣΕΩΣ ΕΡΓΟΥ

Κρίσις δικαστηρίου ουσίας ότι μισθωτός ανέλαβε κατά τά έτη 1951, 1952, 1953 καί 1954 τήν συλλογήν ρητίνης έν πευκοδάσει έπί ωρισμένη έκάστοτε άμοιβή κατ' όκάν συλλεγομένης καθαράς ρητίνης καί δι' ωρισμένον χρόνον, άπό τοῦ Άπριλίου έως τοῦ Νοεμβρίου έκάστου έτους, έντός τοῦ όποίου ὤφειλε νά έργασθῆ, έχων έλευθερίαν έκλογῆς τοῦ χρόνου (ήμερῶν, ὡρῶν). — Χαρακτηρισμός τῆς συμβάσεως οὐχί ὡς συμβάσεως έργασίας, άλλά τοιαύτης έργου, κατ' άρθρον 681 Α.Κ., όφοῦ κύριος σκοπός ὑπῆρξεν ἡ ἐκτέλεσις ωρισμένου έργου, ήτοι ἡ ρητινοσυλλογή έντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας. — Άνεφάρμοστον ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περί ἐπιδομάτων ἀκριβείας ζωῆς καί δώρων Χριστουγέννων καί Πάσχα.

Ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀπορριπτουσα ἀναίρεσιν κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 112/1955 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος, ὡς ἐφετείου, ἀσχολεῖται μέ τά διακριτικά ὅρια μεταξύ μισθώσεως ἔργου καί συμβάσεως ἐργασίας.

Δέχεται ὅτι ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων εἶχε ἀναλάβει διά συμβάσεως μετά τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δι' ωρισμένον χρόνον τήν συλλογήν ρητίνης ἐν τῷ πευκοδάσει τοῦ δευτέρου ἐπί ἀμοιβῇ ωρισμένῃ κατ' ὁκάν συλλεγομένης καθαρᾶς ρητίνης, τελῶν ὑπό τήν ἐποπτείαν τοῦ ἐργοδότου, καί μετά ταῦτα κρίνει, ὅτι ὑπό τά περιστατικά ταῦτα ὑπόκειται οὐχί σύμβασις ἐργασίας, ἀλλά σύμβασις μισθώσεως ἔργου κατ' ἄρθρ. 681 Α.Κ.

Θά μᾶς ἐπιτραπῇ νά σημειώσωμεν ἐπί τούτων τά ἀκόλουθα.

Ἡ ἀπόφασις διά τόν νομικόν χαρακτηρισμόν τῆς σχέσεως ὡς μισθώσεως ἔργου ἀποδίδει ἰδιαιτέραν, ὡς φαίνεται, βαρύτητα εἰς τό περιστατικόν ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐντός τοῦ συμφωνημένου χρόνου διαρκείας τῆς συμβάσεως εἶχεν ἐλευθερίαν ἐκλογῆς τοῦ καθ' ἕκαστον χρόνου ἐργασίας (ἡμερῶν, ὡρῶν).

Τό γεγονός ὅμως τοῦτο καί μόνον δέν εἶναι, νομίζομεν, ἀποφασιστικόν, ἵνα προσδώσῃ εἰς τήν σχέσιν τόν χαρακτῆρα τῆς μισθώσεως ἔργου.

Διά τῆς συμβάσεως μισθώσεως ἔργου κατ' ἄρθρον 681 Α.Κ. ὁ μέν ἐργολάβος ὑποχρεοῦται εἰς τήν ἐκτέλεσιν τοῦ συμφωνηθέντος ἔργου, ὁ δέ ἐργοδότης νά καταβάλῃ τήν συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβήν, ἐνῷ διά τῆς συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ἀναλαμβάνει τις νά προσφέρῃ τήν ἐργασίαν του ἐπί ωρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον (ἄρθρον 648 Α.Κ., εἰς τό ὁποῖον τό στοιχεῖον τοῦ χρόνου προσετέθη ἀκριβῶς διά τήν διάκρισιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπό τήν ἐργολαβίαν, εἰς τάς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ μισθός ὁρίζεται κατά τεμάχιον ἢ κατ' ἀποκοπήν (Αἰτιολογική Ἔκθεσις *Κ. Τριανταφυλλοπούλου*, ΕΕΔ 9, 470, Αἰτιολογική Ἔκθεσις τοῦ *αὐτοῦ*, ἐπί τοῦ Προσχεδίου τῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἔτους 1913, ἐν ΕΕΔ 1, 903, βλέπε καί *Γ. Σιμωνέτου*, Δώδεκα μελέται, σελ. 338), ἀφ' ἑτέρου τοῦ ἔργου, ὅπερ θά ἐκπληρώσῃ δι' αὐτῆς κατά τόν χρόνον τοῦτον.

Ἐν τῇ μισθώσει ἔργου, καθ' ἃ παγίως καί ἡ ἐπιστήμη καί ἡ νομολογία ἔχουν δεχθῆ, τό κύριον καί προέχον στοιχεῖον, εἰς τό ὁποῖον κατευθύνεται ἡ βούλησις τῶν συμβαλλομένων εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, ἐνῷ ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι αὐτή καθ' ἑαυτήν ἡ ἐργασία, παρεχομένη ἐπί ωρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον (πρβλ. *Κ. Καυκᾶν*, Ἐνοχ., Εἰδικόν Β' ἔκδοσις, ὑπ' ἄρθρα 648, 682 Α.Κ., *Ζέπος*, Ἐνοχ., Εἰδικόν, Τεῦχος 3ον, σελ. 310, Α. Π. 470/1954, εἰσηγητής *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 13, 770, Α. Π. 705/1954, εἰσηγητής *Μ. Παντελής*, ΕΕΔ 13, 1285).

Οὕτω, ἐάν ἀνετίθετο εἰς τόν ρητινοσυλλέκτην ἡ συλλογή 100 ὁκάδων ρητίνης, ἀντί ωρισμένης ἀμοιβῆς, θά ἐπρόκειτο μισθώσεως ἔργου, διότι οἱ συμβαλλόμενοι ἀπέβλεψαν εἰς τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, τοῦτέστιν εἰς τήν συλλογήν τῶν 100 ὁκάδων ρητίνης, αἵτινες συνιστοῦν τό ἐκτελεστέον ἔργον. (Ὑπ' αὐτήν τήν ἔννοιαν καί ἡ Α.Π. 470/1954, εἰσηγητής *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 13, 770).

Ἐάν ἀντιθέτως προσλαμβάνεται τις διά τήν συλλογήν ρητίνης ἐπ' ἀμοιβῇ, ἐφ' ωρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον, πρόκειται σύμβασις μισθώσεως ἐργασίας, διότι οἱ συμβαλλόμενοι δέν ἀπέβλεψαν ἀμέσως εἰς ωρισμένον ἀποτέλεσμα ἐργασίας, ἀλλ' εἰς αὐτήν ταύτην τήν ἐργασίαν τῆς ρητινοσυλλογῆς καί ἐμμέσως εἰς τό διά ταύτης μέλλον νά ἐπιτευχθῇ ἀποτέλεσμα.

Ὁ τρόπος ὑπολογισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει διά τόν χαρακτηρισμόν τῆς σχέσεως τῆς μισθώσεως ἐργασίας, ρητῶς ἀναγραφείσης ἐν ἄρθρ. 648 Α.Κ. πρός ἄφαιν τῶν ὑπό τό κράτος τοῦ προϊσχύοντος δικαίου ἀναφυεισῶν ἀμφισβητήσεων, ὅτι μίσθωσις ἐργασίας ὑπάρχει καί ὅταν ὁ μισθός ὑπολογίζηται κατά μονάδα ἐργασίας ἢ κατ' ἀποκοπήν, ἀρκεῖ μόνον νά προσλαμβάνηται ἢ ἀπασχολῆται ἐφ' ωρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον (βλέπε περί τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τοῦ μισθοῦ καί ἄρθρ. 6 τοῦ νόμου 765/1943, ΕΕΔ 2, 634).

Ἐφ' ὅσον συνεπῶς ἡ ἀπόφασις δέχεται, ὅτι συντρέχει τό στοιχεῖον τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐφ' ωρισμένον χρόνον διά τήν συλλογήν τῆς ρητίνης, τό στοιχεῖον τῆς ἀμοιβῆς αὐτοῦ κατ' ὁκάν συλλεγομένης καθαρᾶς ρητίνης, ἤτις συνιστᾶ κλασικήν περίπτωσιν ἀμοιβῆς κατά μονάδα ἐργασίας (μέ βάσιν μονάδα μετρήσεως), ὡς καί τό στοιχεῖον ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐτέλει ὑπό τήν ἐποπτείαν τοῦ ἐργοδότου, δέν θά ἔπρεπε, νομίζομεν, ἡ σχέσις νά χαρακτηρισθῇ ὡς μίσθωσις ἔργου, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι κύριος σκοπός τῆς συναφθείσης συμβάσεως εἶναι ἡ ἐκτέλεσις ωρισμένου ἔργου, ἤτοι ρητινοσυλλογή ἐντός τῆς ταχθείσης προ-

θεσμίας, άφοῦ, ὡς ἐλέχθη, ἡ ρητινοσυλλογὴ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἐργασίας, ἀλλ' αὐτὴ αὕτη ἡ ἐργασία, ὁ δὲ συμφωνηθεὶς ὡρισμένος χρόνος (ρητινοσυλλεκτικὴ περίοδος) ἀπετέλει *χρόνον διαρκείας* τῆς συμβάσεως καὶ οὐχὶ προθεσμίαν ἐκτελέσεως ἔργου.

Ἐὰν παλιν διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς σχέσεως ἡ ἀπόφασις ἐστηρίχθη εἰς τὸ ὡς βεβαιωθὲν φερόμενον περιστατικόν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων εἶχεν ἐλευθερίαν ἐκλογῆς τοῦ καθ' ἑκάστου χρόνου (ἡμερῶν, ὡρῶν), τὸ γεγονὸς τοῦτο καὶ μόνον (ἐφ' ὅσον συντρέχουν τὰ κύρια στοιχεῖα τῆς παροχῆς ἐργασίας παρὰ τοῦ μισθωτοῦ δι' ὡρισμένων χρόνων ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἐργοδότου ἐπ' ἀμοιβῇ κατὰ μονάδα ἐργασίας), δὲν δύναται ν' ἀναιρέσῃ καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὸν χαρακτῆρα τῆς σχέσεως ὡς συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, δοθέντος ὅτι ὁ σημεῖος τοῦ μισθωτοῦ, ὅτως ἐργάζηται κατὰ ὡρισμένας ἐκ τῶν προτέρων ἡμέρας καὶ ὥρας (ὡρολόγιον πρόγραμμα ἐργασίας), οὐδόλως ἀναιτεῖται κατὰ νόμον διὰ τὴν ἀνεγκρότησιν τῆς ἐννοίας τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, δι' ἣν ἀρκεῖ μόνον ἡ ὕπαρξις προσωπικῆς ἐξαρτήσεως, τοῦτέστιν ἡ παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἐργοδότου, κατὰ τὰ παγίως ὑπὸ τῆς ἡμετέρας νομολογίας καὶ θεωρίας ἀκολουθούμενα, χωρὶς νὰ ἀσκῇ πιρροὴν τινα ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ μισθωτὸς δύναται νὰ ἔχῃ ἀρκετὴν πρωτοβουλίαν ἐν τῇ παροχῇ τῆς ἐργασίας (Α. Π. 395/1946, εἰσηγητὴς *Α. Θεοφίλου*, ΕΕΔ 6, 30, Α.Π. 559/1951, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 176, Α.Π. 316/1953, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης* ΕΕΔ 12, 838).

Προκειμένης μάλιστα συμβάσεως ἐργασίας, ἐν ᾗ δὲν ἔχει συμφωνηθῇ χρονικὸς μισθός (τοῦτέστι κατὰ μῆνα, ἡμέραν ἢ ὥραν), ἀλλ' ἔχει συμφωνηθῇ μισθὸς κατὰ μονάδα ἐργασίας, οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχει διὰ τὸν ἐργοδότην ἡ δέσμευσις τοῦ μισθωτοῦ, ὅπως ἐργάζηται καθ' ὡρισμένας ἡμέρας καὶ ὥρας, ἀφοῦ ὁ μισθωτὸς ἀμείβεται ἀναλόγως μὲ τὴν παρ' αὐτοῦ παραγομένην ποσότητα προϊόντων καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ μισθωτὸς δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀράσχῃ τὴν ἐργασίαν του καθ' ὡρισμένον συγκεκριμένον χρόνον (ὡράριον ἐργασίας), προσδιορισθέντα ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, οὐδόλως ἕπεται, ὅτι ἀναιρεῖται ἡ φύσις τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατωτέρω ἀπόφασιν ἔκρινε τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, τὸ ὁποῖον ἐπὶ αἰτήσεως ἀκυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 58/1940 διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 371/1941 ἀποφάσεώς του ἐδέχθη τὰ κάτωθι:

«Ὁ Α. Ν. 1620 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 ὁρίζει, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ μισθωτὸς λογίζεται ὁ παρέχων εἰς ἐργοδότην ἐφ' ὡρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον ἐξηρτημένην ἐργασίαν σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀντὶ ἀμοιβῆς, ὑπολογιζομένης εἴτε ἐπὶ τῇ βάσει χρονικῆς διαρκείας, εἴτε κατ' ἀναλογίαν τῆς παρεχομένης ἐργασίας κατὰ μονάδα, κατ' ἀποκοπὴν ἢ ἐπὶ ποσοστοῖς. Εἰς τὴν κατὰ τὴν διαταξιν ταύτην ἔννοιαν τοῦ μισθωτοῦ ὑπάγονται καὶ οἱ ρητινοσυλλέκται, ὡς παρέχοντες τοῖς ἐργοδόταις ἐξηρτημένην ἐργασίαν, καθ' ὅσον ὑποχρεοῦνται νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰ δάση τῶν ἐργοδοτῶν ὑφ' ὡρισμένους ὅρους, ὀφείλοντες νὰ καταβάλωσι προσοχὴν κατὰ τὴν συλλογὴν τῆς ρητίνης, νὰ παραδίδωσιν αὐτὴν ἐντὸς ὡρισμένου χρόνου, νὰ προφυλάττωσιν ἀπὸ ἐνδεχομένης καταστροφῆς τὰ δένδρα κλπ., ἀμείβονται δὲ κατ' ἀποκοπὴν ἢ ἐπὶ ποσοστοῖς· συνεπῶς ὁ ἐν τῇ αἰτήσει λόγος ἀκυρώσεως (ὅτι πρόκειται περὶ μισθώσεως ἔργου) τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος».

Τέλος ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ρητινοσυλλέκτου, ὡς ἐν προκειμένῳ, θέμα μόνον χαρακτηρισμοῦ τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἀνηκόντος εἰς τὴν κατηγορίαν ἐποχιακῶς ἐργαζομένων προκύπτει, περὶ τῶν ὁποίων τὰ ἄρθρα 36 τοῦ ν. δ. 2968/1953 περὶ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ν.δ. 2961/1954 περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας (βλέπε ἑρμηνευτικὴν ἐγκύκλιον Ι.Κ.Α., ΕΕΔ 13, 1061) καὶ τοῦτο διὰ τὴν ἐπιδοτησιν αὐτοῦ ὡς ἀνέργου, προϋποτιθεμένου ἐκ τοῦ νόμου (αὐτὸ εἶναι τὸ ἐν προκειμένῳ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐπικληθεισῶν περὶ ἀποδοχῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων) ὅτι εἶναι καὶ αὐτοὶ μισθωτοί, ἐν σχέσει δηλαδὴ ἐξηρτημένης ἐργασίας.

Ἀρείου Πάγου 145/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Ι. Μιχόπουλος

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, αὕτη, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέξατο, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, κατὰ τὴν συμβάσεως μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀνέλαβε κατὰ τὰ ἔτη 1951, 1952, 1953 καὶ 1954 τὴν συλλογὴν ρητίνης ἐν τῷ πευκοδάσει τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπὶ ὡρισμένῃ ἑκάστοτε ἀμοιβῇ, κατ' ὀκᾶν συλλεγομένης καθαρᾶς ρητίνης, μὴ ὑπολογιζομένων τούτέστι τῶν ξένων ὑλῶν καὶ δι' ὡρισμένον χρόνον, τούτέστι ἀπὸ τοῦ Ἀπριλλίου ἕως τοῦ Νοεμβρίου ἑκάστου ἔτους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὤφειλε νὰ ἐργασθῇ ὁ ἀναιρεσείων, ἔχων ἐλευθερίαν ἐκλογῆς τοῦ καθ' ἕκαστον χρόνου (ἡμερῶν, ὡρῶν). Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ὑπόκειται οὐχὶ σύμβασις ἐργασίας, ἀλλὰ σύμβασις μισθώσεως ἔργου, κατ' ἄρθρ. 681 Ἀστ. Κώδικος, ἀφοῦ κύριος σκοπὸς τῆς συναφθείσης συμβάσεως εἶναι ἡ ἐκτέλεσις ὡρισμένου ἔργου, ἤτοι ἡ ρητινοσυλλογὴ ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, δὲν ἀσκεῖ ὁ ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ τοιούτου χαρακτηρισμοῦ τῆς συμβάσεως ἡ ἐποπτεία τοῦ ἐργοδότου καὶ ἑπομένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὴν ὑπὸ δίκην ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν εἰς αὐτὸν καταβολὴν τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσοῦ δι' ἐπιδόματα ἄρτου, ἀκριβείας τῆς ζωῆς καὶ δῶρα Χριστουγέννων καὶ Πάσχα τῶν ὡς ἄνω ἐτῶν, ὀρθῶς ἔκρινεν, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλαις αἰτιολογίαις, ἐφ' ᾧ καὶ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ ψευδοῦς ἑρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τῶν ὑπ' ἀριθ. 38700/1953 καὶ 41100/1953 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 25100/1951, 67800/1951, 19200/1952, 62300/1952, 27500/1953 καὶ 27540/1954 ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, προϋποθέτων τὴν σύμβασιν ἐργασίας, λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

ΑΝΥΠΑΙΤΙΟΝ ΚΩΛΥΜΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΣΘΟΥ

Έννοια των σχετικών άρθρων 657 και 658 του Αστικού Κώδικος

Διατήρησις, κατ' άρθρον 657 Αστικού Κώδικος, αξιώσεως έκμισθωτού υπηρεσιών επί τον μισθόν αύτού, κατά την εν άρθρω 658 Αστικού Κώδικος διάκρισιν, επί ανυπαιτίου κωλύματος προς παροχήν υπηρεσιών, οίον κώλυμα αποτελεί και ή ασθένεια.—Εφαρμογή των ανωτέρω άρθρων και επί συμβάσεως εργασίας ωρισμένου χρόνου, εφ' όσον κατά τον χρόνον του κωλύματος υφίστατο ή σύμβασις. Περιορισμός της αξιώσεως μέχρι της λήξεως του ωρισμένου χρόνου, όπερ εκπέρχεται εκ του Νόμου το τέρμα της μισθωτικής σχέσεως.—Σύμβασις εργασίας προσλαμβανομένων εις την επεξεργασίαν του καπνού και λύσις αύτης κατ' άρθρ. 9 Ν. 2348/1953.

Περίπτωσις της κατωτέρω αποφάσεως του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης είναι ανυπαίτιον κώλυμα μισθωτού προς παροχήν υπηρεσιών (ίδιόν του αύτού), ένεκα του οποίου ούτος προέβλεπε κατά του εργοδότου αξιώσεις καταβολής μισθού κατά τα άρθρα 657, 658 του Αστικού Κώδικος (βλέπε συναφείς γνώμας θεωρίας και πράξεως επί της εννοίας και εφαρμογής γενικώς των άρθρων τούτων εν ΕΕΔ 13, 1048 επ.).

Η απόφασις, πρόκειμένου περί μισθωτού προσληφθέντος εις την επεξεργασίαν των καπνών, την σπουδαιότητα του οποίου διέπει το άρθρ. 9 του ν. 2348/1953 (ΕΕΔ 12, 506), χαρακτηριζόν ταύτην με τας ιδιορρυθμίας του ως ορισμένου χρόνου, δέχεται α) ότι τα ανωτέρω άρθρα του Κώδικος εφαρμόζονται και επί συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου και β) ότι προϋπόθεσις εφαρμογής αυτών είναι να υφίσταται ή σύμβασις κατά τον χρόνον, καθ' όν εκωλύθη ο μισθωτός να εργασθή.

Και αι δύο αύται παρ' ημίν απόψεις της αποφάσεως αναμφισβητήτως είναι εντός της αληθούς εννοίας των άνω διατάξεων (βλέπε συμφώνους ως προς την πρώτην *Κ. Καικά*, Ένοχ., εκδ., β' έκδοσις, σελ. 491, Πρωτοδικείου Αθηνών 5561/1953, εισηγητής *Σ. Καμαρέλος*, ΕΕΔ 12, 618, και ως προς την δευτέραν *Α. Nikisch*, Εργατ. Δικαιων., έλλην. μετάφρασις, σελ. 342 επ., επί τη βάσει της ομοίας διατάξεως του άρθρ. 616 του Γερμανικού Κώδικος, Πρωτοδικείου Πειραιώς 1574/1953, Πρωτοδίκης *Γ. Κάνακης*, ΕΕΔ 12, 1180).

Πράγματι, εφ' όσον η εκ των άνω άρθρων του Κώδικος αξίωσις του μισθωτού συνίσταται εις την καταβολήν εκείνου του μισθού, τον οποίον πράγματι θα εκαμβάνεν ο μισθωτός, εργαζόμενος παρά τω εργοδότη του, άνευ του κωλύματος (*Δ. Τριανταφυλλόπουλος*, ΕΕΔ 1, 870, βλέπε σχετικώς και νομολογίαν εν ΕΕΔ 13, 1049), δεν νοείται υφισταμένη αξίωσις επί λήξάσης ήδη συμβάσεως.

Μόνον κατά το *ibidem* άρθρ. 9 τ. ο άρθρ. 658 του Α.Κ. ή διά το διάστημα τούτο αξίωσις του έκμισθωτού των υπηρεσιών (εργαζομένου) υφίσταται και άν ο εργοδότης καταγγειλε την σύμβασιν, ως δε έχει εφαρμογήν, άν καταγγειλε βάσει του σπουδαίου λόγου εκ του κωλύματος (βλέπε *Κ. Καικά*, Ένοχ., Ειδ., β' έκδοσις, σελ. 489, *Η. Ζέπος*, Ένοχ., Ειδ., τεύχος 3ον, σελ. 356, *Γ. Βάλληνδαν*, Ένοχ. υπ' άρθρον 658, *Κ. Αποστολίδην*, Ένοχ., Τόμος 3ος, Ειδικών, Τεύχος 3ον, σελ. 603, Πρωτοδίκου Πειραιώς 197/1951, Πρωτοδίκης *Κ. Παπαμιχαηλούδης*, ΕΕΔ 10, 1003, πρβλ. και *A. Nikisch*, ένθ' άνωτ. σελ. 345).

Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 1193/1955

Διαδικασία εργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ο κ. *Κ. Σφακιανάκης*

Δικηγόροι οι κ.κ. Α. Παπαδοκωστάκου, Κ. Βουλγαρίδης

Διά της αγωγής διώκεται η εις τον εναγόντα καπνεργάτην επιδίκασις μισθού ημερών, καθ' ας, ένεκα σπουδαίου λόγου, μη οφειλομένου εις υπαιτιότητα αυτού (ανυπαίτιος ασθένεια), δεν ηδυνήθη να εργασθή. Λύτη είναι νόμιμος (Α. Κ. 657, 658) και δέον να εξετασθή, αρμοδίως φερομένη ενώπιον ημών κατά την εργατικήν διαδικασίαν, καθ' όσον πρόκειται περί αξιώσεως απορρεούσης εκ σχέσεως εργασίας.

Κατά το άρθρ. 657 του Α. Κ. ο εκμισθωτής διατηρεί την αξίωσιν αυτού επί τον μισθόν (επί ένα μήνα ή ½ μήνα κατά την εν άρθρ. 658 διάκρισιν, αναλόγως του χρόνου διαρκείας της σύμβασεως), εάν μετά 10ήμερον τουλάχιστον προσοχήν εργασίας κωλύηται να εργασθή ένεκα σπουδαίου λόγου, μη οφειλομένου εις υπαιτιότητα αύτου. Πάσα καταβληθείσα εις τον εκμισθωτήν συνεπεία του κωλύματος δυνάμει υποχρεωτικής εκ του νόμου ασφαλίσεως δικαιούται ο μισθωτής να εκπέση εκ του μισθού. Αι διατάξεις του Α. Κ. εφαρμόζονται και επί συμβάσεως εργασίας ωρισμένου χρόνου, εφ' όσον κατά τον χρόνον του κωλύματος υφίστατο σύμβασις. Πλην όμως η επί τον μισθόν αξίωσις περιορίζεται μέχρι της λήξεως του ωρισμένου χρόνου, όπερ έχομεν εκ του νόμου το τέρμα της μισθωτικής σχέσεως.

Κατά την § 4 του άρθρ. 9 ν. 2348/1953 περί τροποποιήσεως, συμπληρώσεως και καταργήσεως διατάξεων ισχυουσών την επεξεργασίαν των φύλλων του καπνού κλπ., άτινες, ως προκύπτει εκ του συνόλου των διατάξεων αυτού, εισήγαγε την ελευθερίαν της εργασίας εν τω καπνεργασίω διά λόγους δημοσίου συμφέροντος, εγκειμένου εις μείωσιν του κόστους εμπορικής επεξεργασίας των καπνών και εντεύθεν διευκόλυνσιν της εξαγωγής τούτων (ώρα εισηγητικήν έκθεσιν), οι προσλαμβανόμενοι εις την επεξεργασίαν του καπνού θεωρούνται προσλαμβανόμενοι επί συμβάσει εργασίας ωρισμένου χρόνου (εξαήμερον από Δευ-

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΕΚΔΙΚΑΣΙΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΩΣ ΤΟΥ Α. Ν. 1836)1951

Έννοια των σχετικών διατάξεων άρθρου 6 Ν. 751/1948 και άρθρου 9 Α.Ν. 1836/1951

Έκδίκασις κατά την έργατικήν διαδικασίαν των διαφορών, αί οποίαι προκύπτουν έκ της παραβάσεως των Νόμων 751/1948 και Α.Ν. 1836/1951, επομένως και εκείνων μέ αντικείμενον την αποζημίωσιν ένεκεν άκύρου απολύσεως των αναγκαστικώς προσληφθέντων, αδιαφόρως δε πρός την νομικήν φύσιν της δημιουργηθείσης αναγκαστικής σχέσεως έργασίας.

Κατά τό άρθρ. 9 § 3 του Α. ν. 1836/1951 (αντίστοιχον τό άρθρ. 6 § 2 τού προϊσχύσαντος ν. 751/1948) ή εκδίκασις των έκ της παραβάσεως του νόμου τούτου διαφορών ενεργείται κατά την εργατικήν διαδικασίαν του νόμου ΓΨΟΔ', αναλόγως εφαρμοζομένου.

Έκ της σαφούς ταύτης διατυπώσεως της άνω διατάξεως δέν πρέπει νά γεννάται αμφιβολία, ότι εσκοπήθη ή κατά την διαδικασίαν ταύτην εκδίκασις των διαφορών τού άνω νόμου, άδιαφόρως της νομικής φύσεως της σχέσεως, δεδομένου ότι ό νόμος προνοεί καί περί αναγκαστικών εκτοπίσεων διαιτητών καί λοιπών επιστημόνων, όπερ λήψιν έχει δημοσίου δικαίου κλπ. (βλέπε άμοίως, ως καί ή νεωτέρα αύτη αρεοπαγιτική απόφασις, άπαφαινομένας τάς Α.Π. 487/1955, εισηγητής Σ. Μανουηλάκης, ΕΕΔ 14, 1196, της ίσως περιπτώσεως υπήρξεν ήμέα, ως ή της δημοσιευομένης αρεοπαγιτικής αποφάσεως (λάτρου εἰς το Ι.Κ.Α.), Α.Π. 314/1952, εισηγητής Π. Γζαννετάκης, ΕΕΔ 11, 669, δια διαιτητήν, Α.Π. 571/1952, εισηγητής Ι. Τρακατέλλης, ΕΕΔ 11, 1295, δι' υπάλληλον εν σχέσει δημοσίου δικαίου, Πρωτοδικείου Πειραιώς 3133/1955, εισηγητής Σ. Μανωλιδάκης, ΕΕΔ 14, 1261, δι' αναγκαστικώς διορισθέντα διαιτητήν προς επιβίωσιν της κατά τόν Κώδικα περί Διαιτητών κεκανονισμένης μηνιαίας αντιμισθίας του).

Είναι άληθές ότι, εν αντιθέσει προς την § 2 του άρθρ. 6 του προϊσχύσαντος ν. 751/1948 (ΕΕΔ 7, 859), ή οποία εξεφράζετο κατηγορηματικώς επιφυλάσσουσα κατά πάσαν έποχήν εις την πολιτείαν αύτών καί την αστικήν αύτών ευθύνην διά την καταβολήν της μισθοδοσίας των μή προσληφθέντων ή τών κατά παράβασιν τών διατάξεων του νόμου τούτου απολυομένων, ή έκδίκασις των ούτω προκυπτουσών διαφορών ενεργείται κατά τάς διατάξεις του ν. ΓΨΟ..., ως ετροποποιήθη μεταγενεστέρως, αναλόγως εφαρμοζομένων, ή διάταξις της § 3 του άρθρου 9 του Α.ν. 1836/1951, διατυπουμένη ούτω «παράβασις των διατάξεων του παρόντος νόμου συνεπάγεται... καί την άστικην τού υποχρέου εύθυνην διά την καταβολήν της μισθοδοσίας του μή προσληφθέντος, αποθετηρίου τινός παρά τών αρμοδίων Συμβουλίων... Ή εκδίκασις εών ούτω προκυπτουσών διαφορών ενεργείται κατά τάς διατάξεις του ν. Γ'ΨΟ...», ως ετροποποιήθη μεταγενεστέρως, αναλόγως εφαρμοζομένων», ή διάταξις της § 3 του άρθρου 9 του Α.ν. 1836/1951, διατυπουμένη ούτω «παράβασις των διατάξεων του παρόντος νόμου συνεπάγεται... καί την άστικην τού υποχρέου εύθυνην διά την καταβολήν της μισθοδοσίας του μή προσληφθέντος, αποθετηρίου τινός παρά τών αρμοδίων Συμβουλίων... Ή εκδίκασις εών ούτω προκυπτουσών διαφορών

τέρας έως Σαββάτου), αύτοδικαίως λυομένη καθ' έκαστον Σάββατον, αύτοδικαίως δέ επίσης επαναλαμβανομένη διά την επομένην εβδομάδα, εφ' όσον δέν υπάρξη αντίθετος δήλωσις του εργοδότου, υποβαλλομένη μέχρι τού Σαββάτου της προηγουμένης εβδομάδος. Κατά δέ τό άρθρον 7 τού άπο 29.4.1953 6 δ)τος περί κανονισμού ωρών εργασίας προσωπικού καπνεμπορικών, εκδοθέντος κατ' εξουσιοδότησιν έκ τού άρθρου 10 ρηθέντος ν. 2348)1953 καί επέχοντος θέσιν εσωτερικού κανονισμού, οί ασθενούντες, καθ' ον χρόνον κρίνονται εκτός τού τόπου της εργασίας των, οφείλουν νά είδοποιήσουν τήν διεύθυνσιν μέχρι της μεσημβρίας ή τό πολύ μέχρι της μεσημβρίας της επομένης της ασθενείας των, εφ' όσον καθίστανται πανελλώς άδύνατον νά είδοποιήσουν αύθημερόν, άλλως θεωρούνται ως απουσιάζοντες αύθαιρέτως. Ή διάταξις αύτη καθιερεί τεκμήριον σιωπηράς καταγγελίας της συμβάσεως τό οποίον δικαιούται ο εργοδότης νά ανατρέψη διά πάσης νομίμου αποδείξεως.

Εξεδικάσθη ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ή υπ' αριθμόν 1836/1955 αγωγή, δι' ής ο ενάγων εζήτει την καταβολήν ποσού 3.000 δρχ. ως αποζημιώσεως ένεκα αδικαιολογήτου απολύσεως του εκ μέρους της εναγομένης εταιρείας, ήτις ήτο εργοστάσιον παραγωγής ηλεκτρικών συσσωρευτών. Ο ενάγων προσελήφθη παρά της εναγομένης εταιρείας ως καπνεργάτης την 2.5.1955 άντι ημερομισθίου δραχ. 47. Ή σύμβασις ήτο ορισμένης διαρκείας, μιάς εβδομάδος (άπο Δευτέρας έως Σαββάτου), κατά δέ την λήξιν αύτης προσελήφθη διά νέας συμβάσεως, της αύτης διαρκείας. Την 16.7.1955 προσεβλήθη υπό οξείας σκωληκοειδίτιδος καί μετεφέρθη εις κλινικήν, ένθα υπέστη εγχείρησιν νοσηλευθείς μέχρις 7.8.1955. Ή ασθένεια αύτη εξεδηλώθη εις τόν τόπον της εργασίας του καί δέν υφίστατο υποχρέωσις έκ τού κανονισμού όπως είδοποιηθή ή διεύθυνσις της επιχειρήσεως, ήτις καί έλαβε γνώσιν ταύτης αύθημερόν. Ούτος είχε συμπληρώσει κατά τόν χρόνον έπελεύσεως τού κωλύματος (16.7.1955) ήμέρων παροχής εργασίας καί ή ασθένεια αποτελεί δικαιολογίαν κώλυμα παροχής των υπηρεσιών. Καθ' ά προκύπτει έκ του ημερολογίου, τό κώλυμα επήλθεν ήμέραν Σαββάτου, ήτοι την τελευταίαν ήμέραν λήξεως της συμβάσεως. Ή έναγομένη περιέλαβε τούτου εις την υποβληθείσαν εις την Επιθεώρησιν Εργασίας, την Υπηρεσίαν Ανεργίας καί τό ΙΚΑ κατάστασιν μή επαναπροσληπτέων κατά την επομένην εβδομάδα καπνεργατών, όπερ προκύπτει άσφαλώς καί έκ τού ότι έλαβεν ούτος παρά τού ΙΚΑ επίδομα ημερών ασθενείας του, καθ' ά ομολογεί διά της αγωγής. Ούτω ή σύμβασις έλυθη διά της παρόδου τού ωρισμένου χρόνου καί δέν υφίστατο κατά τό χρονικόν διάστημα, κατά τό οποίον εκολλήθη ο ενάγων να εργασθή. Συνεπώς δέν δικαιούται των αιτουμένων αποδοχών ημερών ασθενείας καί δέον νά απορριφθή ή αγωγή, συμψηφισθή δέ ή δικαστική δαπάνη, διότι ο ενάγων είχε εύλογον άφορμήν νά αμφιβάλη περί της ενισχύσεως των ανωτέρω ερμηνευομένων διατάξεων καί συνεπώς περί της εκβάσεως της δίκης (άρθρ. 211 § 2 Πολ. Δικ.).

ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΜΕΤ' ΑΣΚΗΣΙΝ ΕΦΕΣΕΩΣ

Ἐπιδίκασις μισθῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ἕνεκεν ἀκύρου ἀπολύσεως

Ἐπιτρεπτή ἀναστολή ἐκτελέσεως ἀποφάσεως, κηρυχθείσης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς, μόνον ὑπό τάς ἐν ἄρθρῳ 764 Πολιτ. Δικονομίας προϋποθέσεις εἰς τάς περιπτώσεις τῆς δυνητικῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως καί οὐχί ἐπί τῶν περιπτώσεων τῆς ὑποχρεωτικῆς προσωρινῆς ἐκτελεστότητος, ἤτοι ἐπί τῶν τοῦ ἄρθρου 186 Α Πολιτ. Δικονομίας — Ὑποχρέωσις Δικαστηρίου ἐπί αἰτήσεων ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν, ἐπί τῇ αἰτήσει τοῦ νικῶντος διαδίκου, πρός κήρυξιν τῆς ἀποφάσεως προσωρινῶς ἐκτελεστῆς μόνον διά τόν μετά τήν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς χρόνον καί τριῶν μηνῶν πρό ταύτης (ἄρθρον 186 Α Πολιτ. Δικονομίας). Ὑπαγωγή ἐν τῇ ἐννοίᾳ καθυστερουμένων μισθῶν καί τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ἐπί ἀκύρου ἀπολύσεως μισθωτοῦ.

Ἀπηχεῖ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη δικαστική ἀπόφασις τήν κρατήσασαν ἐν τῇ δικαστηριακῇ πράξει γνώμην ὅτι καί ἐπί ἀκύρου ἀπολύσεως μισθωτοῦ πρόκειται «καθυστερούμενος μισθός» ὑπό τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 186 (περίπτωσις στ'), καί κατ' ἄρθρον 186α Πολ. Δικ. ἐπί αἰτιάσεων ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν καί ἡμερομισθίων τοῦ τελευταίου πρό τῆς ἀγωγῆς τριμήνου ἤ τοῦ μετ' αὐτήν χρόνου τό Δικαστήριον ὑποχρεοῦται, ἐπί τῇ αἰτήσει τοῦ νικῶντος διαδίκου, νά κηρύξῃ τήν ἀπόφασιν προσωρινῶς ἐκτελεστήν, ὁπότε, κατά τά ἄρθρα 761 καί 765 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, δέν χωρεῖ ἀναστολή ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως (βλέπε συμφώνους πρός τήν νεωτέραν ταύτην ἀπόψιν καί λοιπάς ἐν ΕΕΔ 13, 837, ΕΕΔ 13, 589, ἔνθα παρατίθενται καί αἱ ἀντίθετοι, μή κρατησασαι, γνῶμαι).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 174/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Α. Μίχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Δοντᾶς, Δ. Ἀλεξάντης

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀναστολή ἐκτελέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 6004/1955 ἀποφάσεως ἡμῶν μέχρις ἐκδόσεως ἀποφάσεως ἐπί τῆς κατά ταύτης ἀσκηθείσης ἐμπροθέσμως ἐφέσεως.

Ἀναστολή ἐκτελέσεως ἀποφάσεως, κηρυχθείσης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς, χωρεῖ μόνον ὑπό τάς

σῶν διαφορῶν ἐνεργεῖται κατά τάς διαταξεις τοῦ νόμου ΓΞΟΔ', ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀναλόγως ἐφαρμοζομένων», παραλειπουσα δηλαδή τήν φρᾶσιν τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 751/1948 εἰ τῶν κατά παράβασιν τοῦ νόμου τούτου ἀπολυομένων ἐμβάλλει, ἐκ πρώτης ὄψεως, εἰς ἀμφιβολίαν περί τῆς ἐννοίας αὐτῆς.

Ἀλλά εἶναι προδηλον. Ὁ Νομοθέτης ἠστόχησεν εἰς τήν ἔκφρασιν καί ἡ λύσις εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ ὑπό τῆς ἀντιπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἐπικυρούσης τήν ὑπό ἀριθ. 8108/1955 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δυθείσα Πρόθεσις τοῦ Νομοθέτου ἠπῄρξε νά προσιατευθῇ δικονομικῶς ὁ τοποθετούμενος δι' ὅλα τά ἐξ αὐτοῦ δικαιώματα, ἑπομένως καί εἰς τήν κατά παράβασιν τοῦ νόμου ἀπόλυσιν (πρβλ. καί τό ἀντίστοιχον ἄρθρ. 10 τοῦ ἀ.ν. 241/1936 περί προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν).

Ἐπί ἀκύρου ἀπολύσεως κατ' ἀ. ν. 1836/1951 δέν εἶναι ἐπιδικαζόμενος «ἀποζημίωσις», ἀλλά μισθός, (βλέπε Κ. Τριανταφυλλόπουλον, ΕΕΔ 9, 171, ἀποκρούοντα τό δεκτόν ἐστιν ὅτε ὑπό τῆς νομολογίας γενόμενον, ὑπό τήν ἰσχύν τῶν προϊσχουσῶν τοῦ Α.Κ. διατάξεων, ὅτι ἐπρόκειτο περί διαφέροντος, Γ. Μπαλῆν, Θέμ. ΙΖ' 190 ἑξ., Κ. Καυκᾶν, Ἔνοχ. Εἰδ. β' ἔκδοσις, ὑπ' ἄρθρα 656, 672 Α.Κ.).

Ἀρείου Πάγου 205/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Σοῦλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Νικολόπουλος, Κ. Γκονόπουλος

Συμφώνως πρός τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6 § 2 ἐδ. 2 τοῦ ἀ. ν. 751 καί τοῦ ἄρθρου 9 § 3 τοῦ ν. 1836/1951 ἡ ἐκδίκασις τῶν διαφορῶν, αἱ ὁποῖαι προκύπτουν ἐκ τῆς παραβιάσεως τῶν νόμων τούτων, ἑπομένως καί ἐκείνων, ἀντικειμένων τῶν ὁποίων εἶναι ἡ δίωξις ἀποζημιώσεως ἕνεκεν ἀκύρου ἀπολύσεως τῶν οὕτως ἀναγκαστικῶς προσληφθέντων, ἀδιαφόρως δέ πρός τήν νομικήν φύσιν τῆς δημιουργηθείσης ἀναγκαστικῆς σχέσεως ἐργασίας, γίνεται κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΞΟΔ'. Ὅπως δ' ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῆς ἐπικληθείσης καί προσαχθείσης ὑπ' ἀριθ. 6626/1954 ὁριστικῆς καί τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου, ἐδέχθη ὅτι ὑφίσταται δεδικασμένον τόσον περί τοῦ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ὑπάγεται εἰς τήν κατηγορίαν τῶν ἀναγκαστικῶς προσληφθέντων, βάσει τοῦ ν. 751/1948, ὑπό τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς ἰατρῶν, ὅσον καί περί τοῦ ὅτι ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπόλυσις τούτου ἐγένετο κατά παράβασιν τοῦ νόμου τούτου καί εἶναι ἄκυρος, καί μετά ταῦτα, μετά τό οὕτω δεκτόν γενόμενον δεδικασμένον, καθ' ὃ μέρος οὐδεμία αἰτίασις προβάλλεται, ἔκρινεν ὅτι ἡ ἀγωγή, διά τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἐν συνεχείᾳ τῆς προηγουμένης ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐξ ἧς ἀπορρέει τό δεδικασμένον ἀπόφασις, καταβολή ἀποζημιώσεως ἕνεκα τῆς τοιαύτης ἀκύρου ἀπολύσεως, ἀρμοδίως ἠχθη κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΞΟΔ' καί ἐδέχθη αὐτήν. Ὀρθεν οὕτω κρίνασα, τό μέν ἐλαβεν ὑπ' ὄψιν τήν ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος περί ἀνορμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου νά ἐπιληφθῇ τῆς περί ἧς ἐγένετο λόγος ἀγωγῆς κατά τήν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΞΟΔ', τό δέ μετ' ὀρθήν ἑρμηνείαν καί ἐφαρμογήν τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων ἀπέρριψε ταύτην. Κατ' ἀκολουθίαν οἱ περί τοῦ ἀντιθέτου πρῶτος καί δεύτερος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένων δι' ἀπονομὴν συντάξεως

1. *Ἐξουσία Νομοθέτου, ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς ἰδίᾳ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Συντάγματος, δο ν ἀφορᾷ τὴν ἰδιοκτησίαν, πρὸς ρυθμισιν ὄχι μόνον τῶν σχέσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ δημιουργηθοῦν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἐγεννήθησαν πρότερον ὑπὸ τὸ κράτος τ ς ἰσχύος ἀντιθέτων κανόνων δικαίου.—Συνεπῶς ἂν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προϊσχύον ος δικαίου, δι' ἀναγνωριζόμενον ὑπὸ τούτου δικαίωμα, ἀμ ισθη ηθεὶν καὶ ἐπιδιωχθὲν δικαστικῶς, ἐξεδόθη, συμφώνως πρὸς τὸν προϊσχύοντα Νόμον, τελεσίδικος ἀπόφασις, μὴ κατασταθὲν ἀνετάκλητος, ἡ νομικὴ ὀρθότης ταύτης, ἐφ' ὅσον τοῦτο ὁρίζεται ὑπὸ ταῦ μ ετ' ἀναδρομικῆς ἰσχύος ε ωτέρου Νόμου, θὰ κριθῇ συμφώνως πρὸς τὸν νεώτερον Νόμον.—Ἐποδ ικτικὰ μέσα ἡλικίας ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. δι' ἀπονομὴν συντάξεως κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Ν.Δ. 3083/1954 μετ' ἀναδρομικῆς δυνάμεως.*

Τὸ θέμα τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἐπικυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8154/1954 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἔχει ἐπανειλημμένως ἀπασχολήσει. Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὐτὴ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις εἰς τὰ δεκτὰ καὶ διὰ προηγουμένων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου γενόμενα (βλέπε ΕΕΔ 14, 654 ἐπ., ΕΕΔ 14, 1151, ΕΕΔ 15, 150) ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 3083/1954 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας κλπ.», ἡ ὁποία καθώρισεν, ὡς ἐν αὐτῇ, τὸν τρόπον ἀποδείξεως τῆς ἡλικίας τοῦ ἠσφαλισμένου διὰ τὴν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπονομὴν συντάξεως, μετ' ἀναδρομικῆς δυνάμεως, εἶναι νόμιμος καὶ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ γεννηθεισῶν ἐννόμων σχέσεων.

Διάφορος ὑπῆρξεν ἡ γνώμη τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προϊσχύσαντος τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3083/1954 ἄρθρου 28 τοῦ ν.δ. 2698/1953 (βλέπε ΕΕΔ 14, 657), μὴ ὁρισθέντος δι' αὐτοῦ, ὅτι ἐφαρμόζεται ἀναδρομικῶς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε ἡ ἐφαρμοζομένη ἤδη διάταξις τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 3083/1954, ἰσχύσασα ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 (βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 653) (σχετικὴ καὶ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ὑπ' ἀριθ. 17347/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν).

Ἀρείου Πάγου 207/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Σοῦρλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Χ. Κωστόπουλος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Ὁ νομοθέτης, κατὰ τὴν θέσπισιν κανόνων δικαίου, διὰ τῶν ὁποίων, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς εὐρύθμου λειτουργίας τῶν διωτικῶν σχέσεων, εἴτε θεμελιοῖ τὰ πρῶτον δικαιώματα καὶ ἀντιστοίχους ὑποχρεώσεις προσώπων, εἴτε ἀλλοιώνει, τούτων ὑφισταμένων, τὸ περιεχόμενον, εἴτε καταργεῖ ταῦτα, ἔχει ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς ἰδίᾳ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Συντάγματος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἰδιοκτησίαν, τὴν ἐξουσίαν νὰ ρυθμίσῃ οὐ μόνον τὰς σχέσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ δημιουργηθοῦν μετὰ τὴν ἰσχὺν ταύτων, ἀλλὰ καὶ ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἐγεννήθησαν πρότερον ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος ἀντιθέτων κανόνων δικαίου, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ὕπαρξις, τὰ περιεχόμενον καὶ ἡ διάρκεια τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ὑποχρεώσεων, τὰ ὁποῖα ἐδημιουργήθησαν δυνάμει τῶν παλαιῶν κανόνων δικαίου, οἱ ὁποῖοι ἴσχυον, ὅτε τὰ δικαιογονικὰ ταύτων περιστατικὰ ἐπισυνέβησαν, νὰ ὑπόκεινται ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, τουτέστιν ἀπὸ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ δικαιογονικοῦ περιστατικοῦ, εἰς τοὺς περιβεβλημένους διὰ τοιαύτης ἀναδρομικῆς ἰσχύος νεωτέρους κανόνας καὶ κατ' ἀκολουθίαν αἱ ἔννομοι συνέπειαι τῶν δικαιογονικῶν τούτων περιστατικῶν νὰ λαγίζωνται ὅτι ἐπῆλθον, ἀφ' ἧς ταῦτα ἐπραγματώθησαν, ὡς ταῦτας προσδιορίζουν οἱ ἀναδρομικὴν ἰσχὺν ἔχοντες νεώτεροι κανόνες δικαίου. Συνεπῶς,

---

ἐν τῷ ἄρθρῳ 764 Πολ. Δικονομίας προϋποθέσεις εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς δυνητικῆς προσωρινῆς ἐκτελεστότητος καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τῆς ὑποχρεωτικῆς προσωρινῆς ἐκτελεστότητος, ἤτοι ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 186 α Πολ. Δικον. (Πολ. Δικον. *Κιτσικοπούλου*, σ. 6618 § 899). Ἐξ ἄλλου, ἐπὶ ἀπαιτήσεων ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν, τὸ δικαστήριον ὑποχρεοῦται, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ νικῶντος διαδίκου, νὰ κηρύξῃ τὴν ἀπόφασιν προσωρινῶς ἐκτελεστὴν μόνον διὰ τὸν μετὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς χρόνον καὶ τριῶν μηνῶν πρὸ ταύτης (ἄρθρ. 186α Πολ. Δικον.). Ἐν τῇ ἐννοίᾳ δὲ τῶν καθυστερουμένων μισθῶν περιλαμβάνονται οὐ μόνον οἱ δεδουλευμένοι τοιοῦτοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν ὀφειλόμενοι μισθοί (ἡμετέρα 3872/1954, ΕΕΔ 13, σ. 827). Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ σκεπτικοῦ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἧς αἰτεῖται ἡ ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως, διὰ ταύτης ἐπεδικάσθησαν εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ αἴτησις μισθοὶ ἐξ ὑπερημερίας τῶν αἰτούντων περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν, ἀναγόμενοι εἰς τὰ χρονικὰ διαστήματα τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 186α ἐδ. 6 Πολ. Δικονομίας, ἐκηρύχθη δὲ ἐκ τοῦ λόγου τούτου προσωρινῶς ἐκτελεστή, κατ' ἄρθρ. 186α Πολ. Δικονομίας. Δέον ὅθεν ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ὡς μὴ νόμιμος. Ἄλλο καὶ ἐπὶ τῇ ἀντιθέτῳ ἐκδοχῇ, ὅτι τουτέστιν εἰς τὰς καθυστερουμένας ἀποδοχὰς δὲν περιλαμβάνονται οἱ ἄνω μισθοὶ ὑπερημερίας, δὲν συντρέχει, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, περίπτωσις ἀναστολῆς ἐκτελέσεως ταύτης.

ἂν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προϊσχύοντος δικαίου, δι' ἀναγνωριζόμενον ὑπὸ τούτου δικαίωμα, ἀμφισβητηθεὶ καὶ ἐπιδιωχθὲν δικαστικῶς, ἐξεδόθη, συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τὸν προϊσχύοντα, τελεσίδικος ἀπόφασις, μὴ καταστᾶσα ἀμετάκλητος, ἡ νομικὴ πλέον ἀρθότης ταύτης, ἐφ' ὅσον τοῦτο ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ μετ' ἀναδρομικῆς ἰσχύος νεωτέρου νόμου, θὰ κριθῇ, οὐχὶ συμφώνως πρὸς τὸν ἐφαρμοσθέντα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως παλαιὸν νόμον, ἀλλὰ κατὰ τὸν νεώτερον ἀναδρομικῆς ἰσχύος νόμον, ὅστις οὕτω λογίζεται ἰσχύων καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως.

Ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ μοναδικοῦ λόγου τοῦ κυρίου δικογράφου τῆς ἀναιρέσεως, τοῦ πρώτου τοιούτου, τοῦ πρώτου τῶν προσθέτων καὶ τοῦ μοναδικοῦ τοῦ δευτέρου τῶν προσθέτων λόγων ἀναιρέσεως, ὁ ἀναιρεσείων παραπονεῖται, ὅτι προκειμένης ἀγωγῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐδιώκετο ἀποζημίωσις ἀπὸ τὸ ἀναιρεσίβλητον, ἕνεκα τοῦ ὅτι τὸ ἁρμόδιον ὄργανον αὐτοῦ ἀπέρριψε, παρανομήσαν, τὴν αἴτησιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἀναιρεσείων οὗτος εἶχεν ὑποβάλει καὶ ἐζήτει τὴν ἀπονομὴν εἰς αὐτὸν συντάξεως λόγῳ γήρατος, καθ' ὅσον μετὰ τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων, ἐν αἷς καὶ τὸ ὅριον ἡλικίας, συνεπληρώθησαν ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ὁποίου καθωρίζοντο καὶ τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα τῆς ἡλικίας τοῦ ἠσφαλισμένου, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ προσαχθεῖσα καὶ ἐπικληθεῖσα ληξιαρχικὴ πρᾶξις, ἡ ὁποία συνετάγη κατόπιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπέπεσεν εἰς τὸ σφάλμα, ὅτι κατὰ φευδῆ ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Α. Κ. ἔκρινεν ὅτι δὲν διεῖπετο ἡ ἀπόδειξις τῆς ἡλικίας τοῦ ἀναιρεσείοντος ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος ἄρθρου 10 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ν. δ. 2698)1953 καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1846)1951, τὸ ὁποῖον ἔδει νὰ ἐφαρμόσῃ, ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 116)1953 ληξιαρχικὴ πρᾶξις γεννήσεως, ἡ ὁποία συνετάγη κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 8323)1953 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου δὲν ἀπεδείκνυε τὸν χρόνον γεννήσεως, καὶ ἐπὶ τῇ ἐκβοχῇ ταύτῃ ἀπέρριψε τὴν ὡς ἀνωτέρω ἀγωγήν, ὡς μὴ ἀποδειχθείσης τῆς συμπληρώσεως τοῦ νομίμου ὁρίου ἡλικίας.

Βάσει τῆς ρητῆς περὶ τούτου διατάξεως τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. δ. 3083)1954, διὰ τοῦ ὁποίου ἀντικατεστάθη τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, ἡ ἡλικία τοῦ ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀποδεικνύεται κατ' ἀποκλειστικὸν τρόπον μόνον εἴτε διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, καταρτισθείσης ἢ τοιαύτης διορθωθείσης πρὸ τριετίας τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἢ ἐλλείψει ταύτης διὰ τῆς εἰς τὸ μητρῷον ἀρρένων ἢ τὸ δημοτολόγιον ἐγγραφῆς του καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐνεργηθείσης, ἐφ' ὅσον αὕτη ἔλαβε χώραν πρὸ τριετίας τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς τούτου εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἐλλειπούσης δὲ τοιαύτης ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ ἐγγραφῆς εἰς τὰ μητρῷα ἢ τὸ δημοτολόγιον, δι' ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου κλπ. Κατὰ τὴν εἰδικὴν δὲ καὶ σαφῆ περὶ τούτου ἐπιταγὴν τῆς § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, τὸ ν. δ. 3083)1954, ἂν καὶ ἐδημοσιεύθη τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1954 (Ε. Κ. τ. Α' ἀριθ. 247)1954), ἰσχύει, ἀφ' ὅτου ἴσχυσε καὶ ὁ νόμος 1846)1951 καὶ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων, ὡς ἐν προκειμένῳ σχέσεων. Κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ ὀρθότης ἢ μὴ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως θὰ κριθῇ συμφώνως πρὸς τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. δ. 3083)1954, αἱ ὁποῖαι λογίζονται ἰσχύουσαι ἀφ' ἧς ἴσχυσε τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 καὶ ἑπομένως ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀποδεικτικοῦ μέσου τῆς ἡλικίας τοῦ ἠσφαλισμένου θὰ ἐξετασθῇ συμφώνως πρὸς τὴν § 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. δ. 3083)1954.

Μετὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, δεχθεῖσα, μετ' ἀνελέγκτου ἐκτιμήσεν ἀποδείξεων, ὅτι μετὰ τὴν ὁμολογουμένην ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀνυπαρξίαν ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως ἢ διορθώσεως τοιαύτης ληξιαρχικῆς πράξεως, συνταγείσης πρὸ τριετίας ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς αὐτοῦ εἰς τὴν ἀσφάλισιν, καὶ μὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἀναφερομένην ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει ληξιαρχικὴν πρᾶξιν γεννήσεως ἐπικαλουμένην καὶ προσαγομένην, ὡς τὸ μόνον ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον, καθ' ὃ, ὁμολογουμένης ἀνυπαρξίας ἑτέρου, ὡς συνταγείσης δὲ μετὰ τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ ἀποφανθεῖσα ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἔχει συμπληρώσει τὸ νόμιμον ὅριον ἡλικίας καὶ μετὰ ταῦτα ἀπορρίψασα τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὀρθῶς εἰ καὶ ἐπ' ἑτέρᾳ αἰτιολογίᾳ, τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. δ. 3083)1954 ἐφήρμοσε, καὶ οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου, ὡς ἐσημειώθησαν, λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, δέχεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐβάσισε τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἡλικίας του, τόσον ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, εἰς ὃ ἀποδίδεται ἡ παρανομία τῆς ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως περὶ συνταξιοδοτήσεώς του λόγῳ γήρατος, ὅσον καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν δικαστηρίου, κατ' ἀποκλειστικὸν τρόπον, εἰς τὸ ἐπικληθὲν καὶ προσκομισθὲν ἔγγραφον, περὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 116)1953 ληξιαρχικῆς πράξεως, καὶ ὅτι οὕτω ὁμολογεῖ οὐχὶ τὴν ἀνυπαρξίαν τοῦ προσκομιζομένου τοιούτου ἀποδεικτικοῦ στοιχείου, ἀλλ' ἑτέρου τοιούτου, τὸ ὁποῖον νὰ πληροῖ τὰς προϋποθέσεις τοῦ προμνησθέντος νόμου 3083)1954, κατὰ τὸ κεφάλαιον δὲ τοῦτο δὲν πλήττεται ἡ ἀπόφασις. Ὅθεν μετὰ ταῦτα, ἐκτιμήσασα τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἀνελέγκτως καὶ ἀνευ διατάξεως ἀποδείξεως ἀποφανθεῖσα ὅτι ἐξ αὐτοῦ, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ πρᾶξις περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ἀναιρεσείοντος κατηρτίσθη μετὰ τὴν ὑπαγωγὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀσφάλισιν, δὲν ἀπεδεικνύετο ἡ συμπλήρωσις τοῦ νομίμου ὁρίου ἡλικίας πρὸς ἀπόληψιν συντάξεως, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅτι τὸ ἁρμόδιον ὄργανον τοῦ Ι.Κ.Α., ἀπορρίψαν τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως αὐτοῦ αἴτησιν ἕνεκα τῆς τοιαύτης μὴ συμπληρώσεως τοῦ νομίμου ὁρίου ἡλικίας, δὲν παρενόμησε, τὸ μέν, συμμορφωθεῖσα πρὸς τὸ ἄρθρον 245 § 1 Π.Δ., οὐδαμῶς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὡς ἀληθῆ πράγματα ἀνευ ἀποδείξεως, τὰ δὲ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησε τὸ ὡς ἀνωτέρω ἔγγραφον καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου δεύτερος τοῦ πρώτου τῶν προσθέτων λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος καὶ ὁ μοναδικὸς τοῦ δευτέρου τῶν προσθέτων λόγος ἀναιρέσεως εἶναι τὸ μὲν ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, τὸ δὲ ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος. Ἀπορριπτέος ὅμως εἶναι καὶ ὁ τρίτος λόγος τοῦ πρώ-

του δικογράφου των προσθέτων λόγων άναιρέσεως, ώς άόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικής ἐκτιμήσεως, καθ' ὅσον δεν καθορίζεται εἰς τί συνίσταται τὸ σφάλμα τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

2. *Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. δι' ἀπονομὴν συντάξεως κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ Ν.Δ. 3083/1954, ἰσχύουσαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Α.Ν. 1846/1951.—Ἐφαρμογὴ ἄνω διατάξεως καὶ ἐπὶ καταληφθεισῶν ἐπιδίκων σχέσεων.—Ἀνακοπὴ κατὰ ἐρήμην ἀποφάσεως.—Μὴ καταβολὴ τοῦ ὁρισθέντος παραβόλου ἐρημοδικίας δὲν καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπήν.—Ἐπίκλησις δεδικασμένου ἐκ προηγουμένης δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐπιδικαζούσης ἀποζημίωσιν ἐκ παρανόμου ἐνεργείας ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως.—Ὅροι καὶ προϋποθέσεις δεδικασμένου κατ' ἄρθρα 273 καὶ 274 Πολιτ. Δικονομίας.*

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17347/1955

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέπκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Κωστόπουλος, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Σ. Σπετσάκης

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6494)1955 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐκδοθείσης ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος ΙΚΑ, νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, δέον ὅπως γίνῃ δεκτὴ καὶ ἐξαφανισθῇ ἡ ἀνακοπτομένη ἀπόφασις καθ' ἁπάσας αὐτῆς τὰς διατάξεις, πλὴν τῆς περὶ ἐξόδων καὶ τελῶν τοιαύτης, μετὰ τὴν καταβολὴν τῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁρισθέντων ἐξόδων ἐρημοδικίας, ὡς αὐτὴ προκύπτει ἐκ τῆς κάτωθι τοῦ δικογράφου τῆς ἀνακοπῆς βεβαιώσεως τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ διὰ τοῦ ν. 3887)1929, κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 4.9.1925 ν.δ. ἐπερὶ τῆς ἐν μέρει καταργήσεως τῆς ἐρημοδικίας», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ν. δ. τῆς 20)4)1926, κυρωθέντος διὰ τοῦ νόμου 4290)1929. Τὸ διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως ὁρισθὲν παράβολον ἐρημοδικίας δὲν κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος, ἐκ τούτου ὅμως δὲν τυγχάνει ἀπαράδεκτος ἡ ἀνακοπή, οὔτε ἀπορρίπτεται αὐτὴ ὡς ἀνυπόστατος, ἀλλὰ τιμωρεῖται πειθαρχικῶς ὁ γραμματεὺς κατὰ τὰ ῥηθέντα ν. διατάγματα (Ε. Α. 1813)33, Θέμ. ΜΕ', 440, Ε.Ν. 87)37, Ε.Ε.Ν. Δ' 797). Νομίμως χωρησάσης τῆς κατ' ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος συζητήσεως κατὰ τὰς σκέψεις τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως, εἰς ἃς τὸ δικαστήριον ἀναφέρεται, δέον ὅπως διαταχθῇ ἡ κατάθολὴ τῶν προκαταβληθέντων ἐξόδων ἐρημοδικίας εἰς τὴν καθ' ἧς ἡ ἀνακοπή. Ἐπερχομένης διὰ τῆς προσηκόντως ἀσκήσεως τῆς ἀναιρετικῆς νέας συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως (*Βέκλείδης* § 241, σημ. 3, *Οἰκον. - Λιβαδᾶς*, § 228, *Κιτσικόπουλος* ὑπ' ἄρθρ. 507, §§ 507, 229), ἐξεταστέα τυγχάνει ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀνακοπτομένη ἀπόφασις ἀγωγή.

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ὡς αὐτὴ διὰ τῶν προτάσεων τῆς ἐναγούσης παραδεκτῶς διασαφηνίζεται, αὐτὴ ἐκτίθησιν ὅτι, ἐχούσας τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου 6298)34 προβλεπομένας προϋποθέσεις, ὑπέβαλε τὴν 18)7)1951 αἴτησιν πρὸς τὸ ἐναγόμενον διὰ τὴν ἀπονομὴν αὐτῇ συντάξεως λογῳ γήρατος, ὅτι τὸ ἐναγόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου αὐτοῦ, ἐνεργοῦντος κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ δημοσίας ἐξουσίας, παρανόμως ἀπέρριψε τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως αὐτῆς ὡς ἄνω αἴτησίν της, τῆς παρανομίας ταύτης συνισταμένης εἰς τὴν μὴ λῆψιν ὑπ' ὄψιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 84)Β.)1951 ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, δι' ἧς ἀπεδεικνύετο ὅτι εἶχεν αὐτὴ τὴν πρὸς τοῦτο νόμιμον ἡλικίαν, ὅτι ἡ ὡς ἄνω παρανομία τοῦ ὀργάνου τοῦ ἐναγομένου ἐκρίθη τελεσιδίκως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4392)1954 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, καταστάσης ἀμετακλήτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 346)1955 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς ἐφετειακῆς ἀποφάσεως ἐπεδικάσθη αὐτῇ ἀποζημίωσις μέχρι καὶ 28)2)1953, ὅτι ἐκ τῆς παρανόμου ταύτης πράξεως ἐζημιώθη διὰ τὸ ἀπὸ 11.3.1953 μέχρις 28.2.1955 χρονικὸν διάστημα τὸ ποσόν, ὅπερ κατὰ τὸ διαστημα τοῦτο θὰ ἐλάμβανεν ὡς σύνταξιν μετὰ τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα ἄνευ τῆς παρανομίας, ἀνερχόμενον εἰς τὸ τοιοῦτον τῶν δραχμῶν 12.120, καὶ αἰτεῖται ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον νὰ καταβάλῃ αὐτῷ τὸ ποσὸν τοῦτο λόγῳ ἀποζημιώσεως. Ὑπὸ τὰ περιστατικὰ ταῦτα ἡ ἀγωγὴ εἶναι νόμῳ βάσιμος, ἐρειδομένη εἰς τὸ ἄρθρον 106 τοῦ Εἰσαγ. νόμου τοῦ Α. Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 105 αὐτοῦ, δοθέντος ὅτι τὸ ἐναγόμενον Ι.Κ.Α. ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου ἀσκοῦν διοίκησιν, καὶ ἐξεταστέα περαιτέρω τυγχάνει.

Ὡς ἐκ τῶν ἄρθρων 273 § 3 καὶ 274 Πολ. Δικ. σαφῶς προκύπτει, τὸ ἐκ τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως πηγάζον δεδικασμένον εἶναι περὶ τοῦ ἀμφισβητουμένου μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων δικαιώματος καὶ τῆς ἐφ' ἧς παρήχθη νομικῆς αἰτίας, ἐφ' ὧν, ὡς κυρίων ἀντικειμένων τῆς διαφορᾶς, ἀπεφήνατο τὸ δικαστήριον, προσέτι δὲ καὶ περὶ ἐκείνων μὲν τῶν δικαίων, ἅτινα τοῦτο, ὡς ἔχοντα ἐπιρροὴν εἰς τὴν δίκην κατὰ τὰ ἄρθρα 225, 226 καὶ 234 § 2 Πολ. Δικ., ἐξήτασε καὶ ἐφ' ὧν ἔκρινε παρεμπιπτόντων, ἔστω καὶ ἐν μόνῳ τῷ αἰτιολογικῷ, ἀλλὰ μόνον καθόσον καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων προκριματικῶν ἢ παρεμπιπτόντων λεγομένων ζητημάτων τῆς τελειωτικῶς περατωθείσης δίκης, δὲν ἦτο καθ' ὅλην ἀναρμόδιον καὶ ν' ἀποφασίσῃ, ἐὰν ὡς κύριον ἀντικείμενον εἰσήγετο (Α.Π. 115)1951, Θέμ. ΞΒ', σελ. 287). Διὰ τῆς ἐπικαλουμένης καὶ νομίμως προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 4392)1954 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἐκρίθη παρεμπιπτόντως ἡ συνδρομὴ τῶν κατὰ νόμον (οὐχὶ οὐσιαστικῶν) προϋποθέσεων, ἐν αἷς καὶ ὅτι ἡ ῥηθεῖσα ληξιαρχικὴ πρᾶξις ἀπεδείκνυε συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ νόμου 6298)1934 τὴν ἡλικίαν, διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀπονομὴν τῇ ἐναγούσῃ συντάξεως λόγῳ γήρατος. Ἐὰν εἰς τὸ πρωτοδίκως δικάσαν δικαστήριον εἰσήγετο ὡς κύριον ζήτημα τὸ τοιοῦτον τῆς συνδρομῆς τῶν κατὰ νόμον (οὐχὶ οὐσιαστικῶν) προϋποθέσεων πρὸς ἀπονομὴν τῆς ὡς ἄνω συντάξεως, τοῦτο δὲν θὰ ἦτο καθ' ὅλην ἁρμόδιον, διότι ἡ ἔρευνα περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν προϋποθέσεων τούτων ἔχει ἀνατεθῇ εἰς τὰ ἁρμόδια ὄργανα τοῦ ἐναγομένου, τὰ δὲ τακτικὰ δικαστήρια δικαιοῦνται, κρίνοντα ἐπὶ τῶν εἰς αὐτὰ ὑπαγομένων κατ' ἄρθρον 1 Πολ. Δικ. διαφορῶν περὶ ἰδιωτικῶν δικαιωμάτων, ἱδρυομέ-

νων ή προσβαλλομένων εκ πράξεως της διοικήσεως, να εξετάσωσι μόνον παρεμπιπτόντως το κύρος και την νομιμότητα αυτών, έρευνώντα άν εγένοντο κατά τους διαγεγραμμένους υπό του νόμου όρους και έντός της ανηκούσης αυτή εξουσίας, εκτός άν υπό του νόμου απεκλείσθη ή υπ' αυτών έρευνα συγκεκριμένου τινός θέματος, περί ού ή καστινή ζρις (Α. Π. 50)1932, Θέμ. ΜΓ', σελ. 261, Α.Π. 505)40, Θέμ ΝΒ' σελ. 45, Α.Π. 305) 52, Θέμ. ΞΓ' σελ. 490, Α.Π. 821)54,Θεμ. ΞΣΤ' σελ. 63 Α.Π 436)55, ΕΕΔ 14, σελ. 854). Κατ' ακολουθίαν η ρηθείσα απόφασις του Έφετείου δεν αποτελεί δεδικασμένον, ως προς την, εν τη έρευνη της νομιμότητος της απορριπτικής αποφάσεως του οργάνου του εναγομένου αποτελούσης διοικητικήν πράξιν, παρεμπιπτόντως κριθείσαν συνδρομήν των νομίμων προϋποθέσεων προς άπονομήν συντάξεως προς την ενάγουσαν. Μετά ταύτα το δικαστήριον δέον να έρευνήση εξ υπαρχής, παρεμπιπτόντως δεδαίως, την συνδρομήν των ως άνω νομίμων προϋποθέσεων και δη εάν η προσαχθείσα ληξιαρχική πράξις απεδείκνυε την ηλικίαν της εναγούσης, προκειμένου να κρίνη περί της υπάρξεως παρανομίας και επιδικάσεως ή μη αυτή αποζημιώσεως.

Το παραδεκτόν αποδεικτικού τινος μέσου προς απόδειξιν εννόμου τινός σχέσεως ή νομίμου γεγονότος διέπεται υπό του νόμου του ισχύοντος καθ' ον χρόνον ταύτα έλαβον χώραν. Ο νομοθέτης δύναται διά νόμου, έχοντος αναδρομικήν ισχύν, να καθορίση, ότι ωρισμέναι σχέσεις ή γεγονότα αποδεικνύονται δι' ετέρων αποδεικτικών μέσων και ουχί δι' εκείνων, άτινα ίσχυον κατά τον χρόνον της γενέσεως αυτών, χωρίς ή τοιαύτη ενέργειά του να προσκρούη εις διάταξιν τινα του ισχύοντος Συντάγματος (πρβλ. Α. Π. 255)55, ΕΕΔ 14, σελ. 654). Πολύ περισσότερον ο νομοθέτης δύναται να δρίση, ότι ωρισμέναι σχέσεις ή γεγονότα, γεννηθέντα εις προγενέστερον χρόνον, άφ ωρισμένου χρόνου και εφεξής αποδεικνύονται αποκλειστικώς δι' ωρισμένων αποδεικτικών μέσων. Εκ της διατάξεως του άρθρου 4 § 1 του ν. δ. 3083)1954, ισχυούσης από της ισχύος του ά. ν. 1846)1951 και εφαρμοζομένης και επί των επιδίκων σχέσεων, προκύπτει, ότι ο νομοθέτης ήθέλησεν ή ηλικία του εις το ΙΚΑ ησφαλισμένου να αποδεικνύηται από της ισχύος του ά. ν. 1846) 1951 αποκλειστικώς διά των εν αυτή διαλαμβανομένων αποδεικτικών μέσων, εν οις και διά ληξιαρχικής πράξεως γεννήσεως συνταχθείσης ή διορθωθείσης προ τριετίας τουλάχιστον από της υποταγής του εις την ασφάλισιν, ανεξαρτήτως του χρόνου της γενέσεως του συνταξιοδοτικού του δικαιώματος (πρβλ. Α. Π 307)1955, ΕΕΔ 14, σελ. 656). Καταλαμβανομένης της επιδίκου σχέσεως υπό της ρηθείσης διατάξεως, ή απόρριψις της περί συνταξιοδοτήσεως αιτήσεως του εναγαντος δεν δύναται να θεωρηθή πλέον παράνομος, διότι η προσαχθείσα εις το Ι.Κ.Α. υπ' αριθ 84)Β)1951 ληξιαρχική πράξις γεννήσεως της εναγούσης, συνταχθείσα κατόπιν της υπ' αριθ 2759)1951 αποφάσεως του δικαστηρίου τούτου, δεν έχει συνταχθή προ τριετίας τουλάχιστον από της υποταγής αυτής εις την ασφάλισιν. Μη υπαρχούσης παρανομίας ή υπό κρίσιν αγωγή απορριπτέα τυγχάνει.

Αγωγή αποζημιώσεως ησφαλισμένου διά παράνομον απόρριψιν υπό του Ι.Κ.Α αιτήσεως αυτού προς συνταξιοδότησιν.

Εφαρμογή Νόμου 6298/1934 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων».— Προϋπόθεσις διά την βάσει αυτού απόκτησιν δικαιώματος συντάξεως λόγω γήρατος, εκτός εών λοιπών (άρθρα 34 και 40), και η τοιαύτη μη εξακολουθήσεως της παροχής της εργασίας εφ' ής ούτος να αποκερδαίνη πλέον του ημίσεος ενείνου, όπερ κερδίζει εν τη περιφερεία και επαγγελματική κατηγορία σωματικώς και πνευματικώς υγιής άνθρωπος.— Απόρριψις υπό του αρμοδίου Διευθυντού Υποκαταστήματος τ.ου Ι.Κ.Α. περί συνταξιοδοτήσεως αιτήσεως, με την αιτιολογίαν ότι ο ησφαλισμένος εξηκολούθησε να εργάζηται και εάν έχει πραγματοποιήσει τα υπό του άρθρου 28 του Α.Ν. 1846/1951 προβλεπόμενα ημερομίσθια.—Ανεπίτρεπτος μετά ταύτα έλεγχος δικαστηρίων επί πεπιστευκότων ανωμένων εις την κατ' ουσίαν κρίσιν του αρμοδίου διοικητικού οργάνου.—Έναρξις ισχύος Α.Ν. 1846/1951 και κατάργησις δι' αυτού Ν. 6298/1934.—Συνέπειαι διά την παροχην συντάξεως.

Η άποψις της κατωτέρω αποφάσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών σχετικώς προς τας προϋποθέσεις απονομής συντάξεως παρά τον Ι.Κ.Α. κατά τον ν. 6298/1934 (προϊσχύσαντα του ά.ν. 1846/1951), εν συνδυασμώ, προς τον τελευταίον τούτον νόμον, έχει γίνει δεκτή και υπό της Α.Π. 129/1955 (εισηγητής Κ. Σοδρός) και Α.Π. 76/1956 (εισηγητής Γ. Καραμούν, ΕΕΔ 15, 317), αντιθέτως προς τα υπό του Συμβουλίου της Επικρατείας δεκτά γενόμενα (βλ. πε σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 15, 317).

Ως προς τον δικαστικόν έλεγχον των διοικητικών πράξεων του Ι.Κ.Α., περί του οποίου ασχολείται παρών η απόφασις του Πρωτοδικείου, βλ. πε και Α.Π. 316/1955 (εισηγητής Μ. Παπαδής, ΕΕΔ 14, 629, σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 14, 629, ένθα και λοιπαί παραπομπαί).

Πρωτοδικείου Αθηνών 17349/1955

Πρόεδρος ο κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέπος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Χ. Κωστόπουλος, Πάρεδρος Νομικού Συμβουλίου του Κράτους

Διά της υπό κρίσιν αγωγής ο ενάγων εκτίθησιν, ότι, έχων τας υπό του ν. 6298/1934 προβλεπομένας προϋποθέσεις, υπέβαλε την 10.12. 1953 αίτησιν προς το εναγόμενον διά την απονομήν αυτώ συντάξεως λόγω γήρατος, ότι το εναγόμενον διά της υπ' αριθ. 1162)1954 αποφάσεως του Διευθυντού του Υποκαταστήματος Αθηνών, ενεργούντος κατά την ανάκλησιν της ανατεθείσης αυτώ δημοσίας εξουσίας, απέρριψε παρανόμως την περί συνταξιοδοτήσεως αυτού ως άνω αίτησιν του, με την δικαιολογίαν ότι δεν επλήρου τας υπό του ν. 1846)1951 απαιτουμένας προϋποθέσεις, ότι εκ της παρανόμου πράξεως του ως άνω οργάνου του εναγομένου της μη εφαρμογής του ν. 6298)1934, υπό την ισχύν του ό-

ΕΞΙΣΩΣΙΣ ΠΑΡΟΧΩΝ ΕΙΔΙΚΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ. ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

Ἑρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ Α.Ν. 1846/1951

Ἀγωγὴ περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἡσφαλισμένου εἰς Εἰδικὸν Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας, διὰ μὴ ἔξίσωσιν συντάξεως αὐτοῦ πρὸς τὸ κατώτατον ὅριον συντάξεως τῆς παρεχομένης ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α., κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».—Χαρακτηρισμὸς τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου.—Ἁρμοδιότης Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως, διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν παροχῶν συντάξεων καὶ διὰ τροποποίησιν τῆς ἀρχικῆς περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἀποφάσεως, ὅταν συντρέχῃ περίπτωσις τοιαύτης τροποποιήσεως λόγῳ μεταβολῆς τῶν προϋποθέσεων.—Ἁρμοδιότης δικαστηρίου πρὸς ἐκδίκασιν ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως ἐν παραλείψει ἐκδόσεως ἀποφάσεως περὶ ἀναπροσαρμογῆς συντάξεως ὑποχρεώσεως Εἰδικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων πρὸς ἔξίσωσιν παροχῶν πρὸς τὰς τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.—Ἔννοια ἄρθρου 5 Α.Ν. 1846/1951.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1777/1956

Προεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ν. Παπανικολάου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ἐλεφάντης, Δ. Τζίτζας

Ὑποκειμένης ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως ἡσφαλισμένου διὰ μὴ καταβολὴν ἐκ μέρους Εἰδικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου (ἐν προκειμένῳ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν) συντάξεως εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951, καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐπανέρχεται εἰς τὴν περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἄποψιν τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 16760/1955 (εἰσηγητὴς *Ι. Σκουμπης*, ΕΕΔ 15, 85).

Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ ἡ ἐνάγουσα ἐκθέτει τὰ ἑξῆς: Ὅτι εἰς αὐτήν, δι' ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου, μετεδιβάσθη, ὡς δικαιοδόχον, τὸ δικαίωμα συντάξεως τοῦ ποίου ἐκτήθη τὸ πρὸς συνταξιοδότησιν δικαίωμά του, αὕτος ἐξημιώθη διὰ τὸ ἀπὸ 1.1.1954 μέχρι 30.9.1955 χρονικὸν διάστημα τὸ ποσόν, ὅπερ κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα θὰ ἐλάμβανεν ὡς σύνταξιν μετὰ τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα ἄνευ τῆς παρανομίας, ἀνερχόμενον εἰς τὸ τοιοῦτον τῶν δραχμῶν 16.334, καὶ αἰτεῖται ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον νὰ καταβάλῃ αὐτῷ λόγῳ ἀποζημιώσεως τὸ ποσὸν τοῦτο. Ὑπὸ τὰ περιστατικὰ ταῦτα ἡ ἀγωγὴ εἶναι νόμῳ βάσιμος, ἐρειδομένη εἰς τὸ ἄρθρον 106 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου τοῦ Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ 105 αὐτοῦ, δοθέντος ὅτι τὸ ἐναγόμενον Ι.Κ.Α. ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ἀσκοῦν διοίκησιν, καὶ ἐξεταστέα περαιτέρω τυγχάνει. Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων ἄρθρων 34 καὶ 40 § 1 τοῦ νόμου 6298)34 προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν βάσει τούτου ἀπόκτησιν δικαιώματος συντάξεως λόγῳ γήρατος δέον νὰ συντρέχῃ, πλὴν τῶν οὐσιαστικῶν προϋποθέσεων τῆς ἡλικίας καὶ τῆς πραγματοποιήσεως ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἡμερομισθίων, καὶ ἡ τοιαύτη τῆς μὴ ἐξακολουθήσεως τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας τοῦ ἡσφαλισμένου, ἐξ ἧς οὗτος νὰ ἀποκερδαίνῃ πλέον τοῦ ἡμίσεος ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος (Α.Π. 429)1955, ΕΕΝ, ἔτος 22ον, σελ. 929). Ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης καὶ νομίμως προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 1162)1954 ἀποφάσεως τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν προκύπτει, ὅτι τὸ ἁρμόδιον τοῦτο ὄργανον τοῦ ἐναγομένου ἐδέχατο, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐξηκολούθησε νὰ ἐργάζηται μέχρι τῆς 31.8.1952 καὶ ὅτι οὗτος δὲν ἔχει πραγματοποιήσει τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 προβλεπόμενα ἡμερομίσθια, μετὰ ταῦτα δὲ ἀπέρριψε τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως λόγῳ γήρατος αἴτησιν τούτου. Τὰ ὡς ἄνω δεκτὰ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως γενόμενα περιστατικά, ἀναγόμενα εἰς τὴν κατ' οὐσίαν κρίσιν τοῦ ὡς ἄνω διοικητικοῦ ὀργάνου, δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, δοθέντος ὅτι ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν ἀποτελεῖ διοικητικὴν πρᾶξιν (Α.Π. 50)32 Θέμ. ΜΓ', σελ. 261, Α.Π. 505)40, Θέμ. ΜΒ', σελ. 45, Α.Π. 305)52, Θέμ. ΞΓ' σελ. 490, Α.Π. 821)54, Θέμ. ΞΣΤ' σελ. 63, Α.Π 436)55, ΕΕΔ 14, σελ. 854, Α.Π. 316)55, ΕΕΔ14, σελ. 630). Κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀποφάσεως, αὕτη δέχεται ὅτι διὰ τῆς ἐξακολουθήσεως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τῆς ἐργασίας του οὗτος ἀπεκέρδαινε πλέον τοῦ ἡμίσεος ἐκείνου, ὅπερ ἐκέρδιζεν ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος. Ὁ ἀ. ν. 1846)1951 ἤρξατο ἰσχύων ὡς πρὸς τὰς ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένας παροχὰς ἀπὸ 1.8.1951 (πρβλ. ἄρθρον 65 τοῦ νόμου τούτου), ἀφ' ἧς κατηργήθη ὡς πρὸς ταύτας ὁ προϊσχύων νόμος 6298)1934 (πρβλ. ἄρθρον 60 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951). Ἐφ' ὅσον ὁ ἐνάγων δὲν ἔπαυσε νὰ ἐργάζηται καὶ νὰ κερδίζῃ πλέον τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡμίσεος μέχρι τῆς 1.8.1951, ὅτε ἔπαυσεν ἰσχύων ὁ νόμος 6298)1934, ἀλλ' ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος ὑπὸ τοὺς ἄνω ὅρους μέχρι τῆς 31.8.1952, δὲν ἀπέκτησε δικαίωμα συντάξεως βάσει τοῦ νόμου 6298)1934, μὴ ἔχων δὲ οὐδὲ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ νόμου 1846)1951 προβλεπόμενα ἡμερομίσθια, νομίμως τὸ ρηθὲν ὄργανον τοῦ ἐναγομένου προέβη εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως. Μὴ ὑπαρχούσης ὑπὸ τὰ δεκτὰ γενόμενα διὰ τῆς ἄνω ἀποφάσεως περιστατικὰ οὐδεμιᾶς παρανομίας, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἀπορριπτέα τυγχάνει.

συνταξιούχου πατρός της λόγω θανάτου τούτου. Ὅτι, ἐνῷ συντρέχουσι παρ' αὐτῇ αἱ προϋποθέσεις τῶν ἄρθρων 28 § 6 καὶ 29 § 6 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἠτήσατο δὲ παρὰ τοῦ ἐναγομένου, ὅπως τοῦτο δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου του, ὡς ἁρμοδίου ὀργάνου, ἀναπροσαρμόσῃ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ἀπὸ 1.1.1952 εἰς τὸ κατώτατον ὅριον τῆς συντάξεως τῆς παρεχομένης ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α., συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, τὸ ὄργανον τοῦτο τοῦ ἐναγομένου αὐθεμίαν ἐξέδωκεν ἐπὶ τοῦ αἰτήματός της τούτου ἀπόφασιν. Ὅτι ἐκ τῆς παρανόμου ταύτης παραλείψεως ἐζημιώθη τὴν διαφορὰν συντάξεως μεταξὺ τῆς καταβληθείσης ἐκ δραχμῶν 175 καὶ τῆς καταβλητέας ἐκ δραχμῶν 300 μέχρι 30.6.1953, ἐκ δραχμῶν 324 ἔκτοτε καὶ μέχρι 31.3.1954, καὶ ἐκ δραχμῶν 360 ἔκτοτε καὶ μέχρι 31.12.1955. Αἰτεῖται ἀκολούθως τὴν ἀνόρθωσιν τῆς οὕτω προσγενομένης ζημίας διὰ καταβολῆς τῆς ὡς ἄνω διαφορᾶς τοῦ ἀπὸ 1.1.1952 μέχρι 31.12.1955 χρόνου, ἀνερχομένης μετὰ τῆς ἀναλόγου διαφορᾶς τῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς δώρων εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 8.245.

Τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον (Ταμεῖον Μεταλλευτῶν), διεπόμενον διὰ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΒΩΜΑ', ὡς οὗτος τροποποιηθείς ἐκωδικοποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 23.3)30.4.1952 δ)τος τοῦ νόμου 1607)1939 καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13987)6.3.1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος καταστατικοῦ αὐτοῦ (Φ.Ε.Κ. 82129.3.1940), εἶναι νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ὡς μητὼς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁρίζεται (ἄρθρων 1 τοῦ ν. 1607)1939, ἄρθρον 1 τοῦ καταστατικοῦ) καὶ συνάγεται ἐκ τῆς καθόλου συγκροτήσεως, τῆς φύσεως καὶ τῶν σκοπῶν αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ βαθμοῦ ἐξαρτήσεως ἐκ τῆς Πολιτείας. Ἐκ τῶν διεπουσῶν αὐτὸ διατάξεων (ἰδίᾳ ἄρθρ. 6 τοῦ καταστατικοῦ) προκύπτει ὅτι διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν προβλεπομένων παροχῶν συντάξεων ἁρμόδιον καθίσταται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, ὅπερ ἀποτελεῖ συλλογικὸν ὄργανον διοικήσεως. Τὸ αὐτὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καθίσταται ἁρμόδιον (ἄρθρα 18, 19, 24, 25 τοῦ καταστατικοῦ) καὶ διὰ τὴν τροποποίησιν τῆς ἀρχικῆς περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἀποφάσεως, ὅταν συντρέχῃ περίπτωσις τοιαύτης τροποποιήσεως λόγῳ μεταβολῆς τῶν προϋποθέσεων, ὑφ' ἃς ἀπενεμήθη.

Ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 ὁρίζεται ὅτι τὰ διατηρούμενα καὶ συνεχίζοντα τὴν λειτουργίαν τῶν Εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως, ἐὰν ὑπάγωνται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑποχρεοῦνται τὰ ἐκ τούτων ἀσκούντα ἀσφάλισιν συντάξεων, ὅπως χορηγοῦν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1952 ὡς κατώτατα ποσὰ συντάξεως τὰ διὰ τοῦ παρόντος νόμου (1846) προβλεπόμενα κατωτάτα ὅρια συντάξεων δι' ἑκάστην κατηγορίαν δικαιουμένων (συνταξιοῦχοι λόγῳ γήρατος, ἀτυχήματος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου), ὑπολογιζόμενα βάσει τοῦ τεκμαρταῦ ἡμερομισθίου τῆς πρώτης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως καὶ τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν χορήγησιν τῆς συντάξεως, προσαυξανόμενα δὲ κατὰ τὰς τυχὸν προσιυξήσεις λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν τὰς καθοριζομένας ὑπὸ τοῦ παρόντος. Ὁρίζεται περαιτέρω ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ, ὅτι αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τοὺς διὰ τῶν ὡς ἄνω Εἰδικῶν Ταμείων συνταξιοδοτουμένους, ἐὰν οὗτοι: α) δὲν εἶχον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως συμπληρώσει, προκειμένου περὶ ἀρρένων τὸ 60ὸν καὶ προκειμένου περὶ θηλέων τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἢ β) δὲν πληροῦν τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας τοῦ ἄρθρου 28 § 1, ἐδάφιον πρῶτον, ἢ γ) δὲν πληροῦν, προκειμένου περὶ συνταξιούχων λόγῳ θανάτου, τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 28 § 6 ὁριζομένας προϋποθέσεις χαρακτηρισμοῦ των ὡς μελῶν οἰκογενείας δικαιουμένων συντάξεως καὶ τὰς τοιαύτας τῆς § 6 τοῦ ἄρθρου 29. Ὁρίζεται ἐν συνεχείᾳ, ὅτι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1952 πάντα τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα (ἠσφαλισμένοι ἢ συνταξιοῦχοι τῶν Εἰδικῶν Ταμείων) δικαιοῦνται ὅπως ἀξιοῦν παρὰ τῶν Εἰδικῶν Ταμείων των, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς ἀνωτέρω ὁριζομένας προϋποθέσεις, τὰς ὡς ἄνω παροχάς, αἱτίνες θεωροῦνται ὡς ἐλάχιστον ὅριον τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐξασφαλιστέας προστασίας παρὰ τῶν ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐξαρτωμένων Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως. Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀξιώσεις θεμελιοῦνται ἐπὶ τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ παρόντος καὶ τῶν κανονισμῶν τοῦ Ι.Κ.Α., θεωρουμένων αὐτοδικαίως καὶ ὡς διατάξεων τῆς διεπούσης τὰ οἰκεῖα Εἰδικὰ Ταμεῖα νομοθεσίας. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων συνάγεται, ὅτι ἡ ἀναπροσαρμογὴ τῆς συντάξεως εἰς τὸ ἄνω κατώτατον ὅριον συνταξιούχου Εἰδικοῦ Ταμείου δὲν ἐπέρχεται βάσει τῆς πρότερον ἀπονεμηθείσης συντάξεως καὶ ἄνευ ἑτέρου τινός, ἀλλ' ἀρτᾶται ἐκ τῆς συνδρομῆς τῶν ὡς ἄνω ὁριζομένων προϋποθέσεων, γίγνεται δὲ ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως ὀργάνου, μετὰ διαπίστωσιν τῆς συνδρομῆς τῶν προϋποθέσεων τούτων. Ἐπομένως καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου διατηρηθέντος Εἰδικοῦ Ταμείου κυρίας ἀσφαλίσεως ἀναπροσαρμογὴν τῆς συντάξεως ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὅπερ, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, εἶναι ἁρμόδιον, κατὰ τὴν διέπουσαν τὸ Ταμεῖον τοῦτο νομοθεσίαν, διά τε τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τροποποίησιν τῆς ἀρχικῆς περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἀποφάσεως. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἶναι δυνατὴ ἡ ἄσκησις ἐφέσεως ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν (ἄρθρον 34 τοῦ ἀπὸ 23.3)30.4.1925 διατάγματος, ἄρθρον 38 τοῦ καταστατικοῦ), τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου ὑποκειμένης καὶ εἰς τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀναιρέσεως (ἄρθρον 6 ν. 1607)1939). Ἐν παραλείψει ὅμως ἐκδόσεως ἀποφάσεως ἐπὶ σχετικῆς αἰτήσεως τοῦ δικαιουμένου ἀναπροσαρμογῆς ἱδρύεται ἰδιωτικὴ ἀξίωσις ἀποζημιώσεως λόγῳ παρανόμου προσβολῆς τοῦ δικαιώματος κατὰ τὰ ἄρθρα 105, 106 τοῦ Εἰσ. Νόμ. τοῦ Α. Κ. Διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀξιώσεως ταύτης εἶναι ἁρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια καὶ δὴ τὸ Πρωτοδικεῖον, μὴ ἀποκλειομένης τῆς ἁρμοδιότητος ταύτης ὡς ἐκ τῆς ἱδρυθείσης ὡς ἄνω μικτῆς δικαιοδοσίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου καὶ τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, διότι αὕτη προϋποθέτει διὰ τὴν κίνησιν τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, παραδεχομένης ἢ ἀπορριπτούσης τὴν σχετικὴν αἴτησιν. Ἡ ὑπὸ κρίσιν ὅθεν ἀγωγή, τὰ ἐν ἀρχῇ ἐκτεθέντα ἀντικείμενον καὶ αἴτημα, εἶναι τύποις νόμιμος, ἁρμοδίως ἀσκηθεῖσα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Ἐκ τῶν παρατεθεισῶν ὡς ἄνω διατάξεων τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 σαφῶς συν-

άγεται ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγούμενον εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένους ἑκάστοτε ἐλάχιστον ποσὸν συντάξεως τίθεται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἐλάχιστον ὅριον συντάξεως, ἤτις ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1952 δέον νὰ παρέχηται εἰς πάντα τῆς ἀντιστοίχου κατηγορίας ἠσφαλισμένου τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου, ἀνεξαρτήτως τῶν διατάξεων τοῦ καταστατικοῦ του, αἵτινες, ἐφ' ὅσον εἶναι δυσμενέστεραι διὰ τὸν μισθωτόν, δὲν δύνανται νὰ κατισχύσωσι τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ νόμου (Σ. Ε. 707/1953, Θέμ. ΞΒ΄, σελ. 642). Ἡ μεταξὺ τῶν ἐδαφίων δ' καὶ ε' § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 διαφορὰ διατυπώσεως, καθ' ἣν, προκειμένου περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας, ὁρίζεται ὅτι τὰ Ταμεῖα ὑποχρεοῦνται, ὅπως χορηγοῦν τὰς αὐτὰς τοὐλάχιστον παροχὰς πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας καὶ μητρότητος ἑκάστοτε χορηγουμένας καὶ προκειμένου περὶ ἀσφαλίσεως συντάξεων, ὅπως χορηγοῦν ὡς κατώτατα ποσὰ συντάξεων τὰ ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 προβλεπόμενα κατώτατα ὅρια συντάξεων, δὲν εἰσάγει οὐσιαστικὴν διάκρισιν μεταξὺ παροχῶν ἀσθενείας καὶ συντάξεων, οὐδὲ διαφοροποίησιν τῶν ὑποχρεώσεων, οὐσα ἁπλῶς φραστική, ὡς τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ Ὑπουργοῦ, καθ' ἣν τὰ Εἰδικὰ Ταμεῖα ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἀπὸ 1.1.1952 παρέχωσι τὴν αὐτὴν προστασίαν, τὴν ὁποίαν θὰ παρέχῃ τὸ Ι.Κ.Α. Ἑπομένως οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐναγομένου ὅτι δὲν δύνανται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 διὰ τὴν ἐνάγουσαν, οὐδὲ νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ μεταγενέστεραι αὐτοῦ ἀποφάσεις, δι' ὧν ηὐξήθησαν τὰ ὑπ' αὐτοῦ προβλεπόμενα ποσὰ συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α., ἐκ τοῦ λόγου ὅτι αἱ συντάξεις τῶν παρ' αὐτῷ (ἐναγομένῳ) ἠσφαλισμένων προβλέπονται εἰς ἔλασσον ποσὸν ὑπὸ εἰδικῶν δι' αὐτὸ διατάξεων καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὡς κατώτατα ὅρια συντάξεων κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 δέον νὰ νοηθῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπόμενα καὶ οὐχὶ τὰ ἑκάστοτε νομίμως ὁριζόμενα εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Κατὰ τὴν παρατεθεῖσαν ὡς ἄνω διάταξιν τοῦ ἐδαφίου στ', περίπτωσις γ' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951, διὰ τὴν ὑποχρέωσιν χορηγήσεως ὑπὸ τῶν Εἰδικῶν Ταμείων τῶν κατωτάτων ποσῶν συντάξεων τῶν παρεχομένων ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α., προκειμένου περὶ συνταξιούχων λόγῳ θανάτου, δέον ὅπως οὗτοι πληρῶσι τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 28 § 6 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 ὁριζομένας προϋποθέσεις χαρακτηρισμοῦ τῶν ὡς μέλους οἰκογενείας δικαιουμένων συντάξεως, ὡς καὶ τὰς ταυτάς τῇ § 6 τοῦ ἄρθρου 29. Κατὰ τὴν § 6 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ νόμου τούτου ἐν περιπτώσει θανάτου συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος δικαιοῦνται συντάξεως, ἐκτὸς ἄλλων, τὰ νόμιμα τέκνα, τὰ ὁποῖα δὲν λαμβάνουν οἱανδήποτε σύνταξιν ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α., κατὰ δὲ τὴν § 6 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ αὐτοῦ νόμου τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν τῶν τέκνων λήγει εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, καθ' ὃν συνεπλήρωσαν τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἢ πρὸ τούτου συνῆψαν γάμον, τὸ δὲ ὅριον τοῦτο ἡλικίας δὲν ἰσχύει, προκειμένου περὶ τέκνου ἀνικάνου πρὸς πᾶσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν. Ἐξ ἄλλου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62280/1952 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καθωρίσθη ἀπὸ 1.12.1951 κατώτατον ὅριον καταβλητέας ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως δραχμαὶ 300 διὰ τὰ μέλη οἰκογενείας, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 49557/1953 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν ἀπὸ 1.7.1953 παρεσχέθη εἰς τοὺς πάσης φύσεως συνταξιούχους τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος Ὑπουργοῦ Ἐργασίας προσωρινὸν ἐπίδομα 8% τῆς καταβαλλομένης συντάξεως καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27548/1954 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐχορηγήθη ἀπὸ 1.4.1954 αὔξησις κατὰ ποσοστὸν 20% ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένων συντάξεων, εἰς ἣν συμφηφίζεται τὸ διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως χορηγηθὲν προσωρινὸν ἐπίδομα ἐξ 8%. Μετὰ ταῦτα ἡ ἐνάγουσα, ἰσχυριζομένη ὅτι τυγχάνει συνταξιοῦχος τοῦ ἐναγομένου Ταμείου, ὡς τέκνον τοῦ ἀρχικοῦ συνταξιούχου πατρός της, ὅτι δὲν λαμβάνει σύνταξιν παρ' ἄλλου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ὅτι εἶναι ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν, νομίμως, ὡς συντρεχουσῶν τῶν ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων, ἠξίωσε τὴν καταβολὴν τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσοῦ συντάξεως, ὅπερ εἶναι τὸ κατώτατον ὅριον συντάξεως παρεχομένης ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς συνταξιοῦχον τῆς αὐτῆς κατηγορίας.

Δέον νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐνάγουσα πρὸς ἀπόδειξιν τῶν θεμελιούντων τὴν ἀγωγήν της περιστατικῶν, ἤτοι α) ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐναγομένου παρέλειψε νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν περὶ ἀναπροσαρμογῆς τῆς συντάξεως ἐπὶ σχετικῇ αἰτήσει της β) ὅτι τυγχάνει νομίμων τέκνων τοῦ ἀρχικοῦ συνταξιούχου Ε. Ζ., γ) ὅτι δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου μετεβιβάσθη εἰς αὐτὴν συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα τοῦ εἰρημένου πατρός της δ) ὅτι δὲν λαμβάνει σύνταξιν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ε) ὅτι εἶναι ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν. Ἐκ τούτων τὸ ὑπὸ στοιχεῖον α' περιστατικὸν ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ προσαγομένου καὶ ἐπικαλουμένου ὑπ' ἀριθ. 6269 τῆς 18.4.1955 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ κλητῆρος Η.Π.Δ., ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι ἡ ἐνάγουσα τὴν 18.4.1955 ὑπέβαλε αἴτησιν πρὸς τὸ ἐναγόμενον περὶ αὐξήσεως τῆς συντάξεώς της βάσει τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951, τοῦ ἐναγομένου μὴ ἰσχυριζομένου ὅτι τὸ Διοικητικὸν αὐτοῦ Συμβούλιον ἐξέδωσεν ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης. Τὸ ὑπὸ στοιχεῖον γ' περιστατικὸν εἶναι ἀποδεικτέον διὰ προσαγωγῆς τῆς οἰκείας ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου. Τὰ λοιπὰ περιστατικὰ εἶναι ἀποδεικτέα διὰ παντὸς νομίμου ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ μαρτύρων, ἐπιτρεπομένων λόγῳ ἀδυναμίας κτήσεως ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτέων.

Παρατηρήσεις.

Ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶναι ἡ δευτέρα μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 16760/1955 (βλ. ἐν ΕΕΔ 1956, σελ. 85, εἰσηγητὴς *Δ. Σκούμπης*), ἥτις ἀσχολεῖται ἐπιτυχῶς μὲ τὸ θέμα τῶν συνταξιούχων τῶν Εἰδικῶν Ταμείων, ὅπερ τυγχάνει μεγίστου ἐνδιαφέροντος, καθ' ὃ ἀφορᾷ τὰς ἀπομάχων ἐργατῶν, οἵτινες δὲν τυγχάνουν τῆς αὐτῆς μεταχειρίσεως, ἧς καὶ οἱ συναδελφοί των τοῦ Ι.Κ.Α., παρὰ τὸ καθεστὼς τοῦ ἀ. ν. 1846/1951.

Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης λύονται τὰ κατωτέρω θέματα :

Ι. Δέχεται αὐτὴ ὅτι, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 5 ἀ.ν. 1846/1951, πάντα τὰ Εἰδικὰ Ταμεῖα κυρίας ἀσφαλίσεως τὰ ἐξαρτώμενα παρὰ

τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑποχρεοῦνται ὅμως ἀπὸ 1.1.1952 παρέχουν τὰς ἐν γένει παροχάς (καὶ συντάξεις), ἃς παρέχει τὸ Ι.Κ.Α. ἑκάστοτε, ἀνεξαρτήτως τῶν διατάξεων τῶν Καταστατικῶν αὐτῶν.

Πράγματι τὸ ἄρθρ. 5 ὁρίζει ἀποκλειστικῶς περὶ τῶν Εἰδικῶν Ταμείων καὶ, ἐκτὸς τῆς σαφηνείας τοῦ γράμματος τῶν διατάξεων αὐτοῦ, ἐν τῇ εἰσηγ. ἐκθέσει ἐπὶ τοῦ νόμου τούτου (βλ. ΕΕΔ 10, 697) διασαφηνίζεται καὶ ἐξαίρεται ὡς «ἀξιόλογος καινοτομία» ἡ τοῦ ἄρθρ. 5, δι' ἧς «αὐτομάτως ἀνυψοῦται ἀπὸ 1.1.1952 τὸ ἐπίπεδον τῆς ὅλης ἀσφαλιστικῆς προστασίας εἰς τὸ ἐλάχιστον τῆς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένης τοιαύτης, ἥτις ἀναχωρύσσεται ὡς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐξασφαλιστέας προστασίας».

Συνεπῶς λίαν ὀρθῶς καὶ ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις ἀναγνωρίζει ὡς νομίμους τὰς παροχὰς τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους καὶ συνταξιούχους τῶν εἰδικῶν Ταμείων. Λυθεισῶν τῶν παροχῶν διὰ τὸ Ι.Κ.Α., ἀκολουθοῦν αὐτομάτως καὶ τὰ Εἰδικὰ Ταμεῖα.

ΙΙ. Λέγεται ἡ σχολιαζομένη ἀπόφασις λίαν ἠτιολογημένως, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ἔχουσιν ἀναδρομικὴν ἰσχύν, ἤτοι ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τοὺς παλαιοὺς συνταξιούχους τοὺς ἤδη κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου συνταξιοδοτουμένους καὶ δὴ ἐφ' ὅσον ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις μόνον τοῦ ἐδ. 6 τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5, ὑπὸ στοιχεῖα α,β,γ, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως συντάξεως λόγῳ γήρατος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου (προϋποθέσεις ἀναπροσαρμογῆς) καὶ οὐχὶ αἱ τῶν ἄρθρ. 28, 29 καὶ 34 τοῦ αὐτοῦ νόμου (χρονικαὶ καὶ ἀσφαλιστικαὶ προϋποθέσεις).

Πράγματι ἡ ἄποψις τῆς ἀποφάσεως ταύτης τυγχάνει ὀρθοτάτη. Ὡς πρὸς τὴν ἀναδρομικότητα, διότι ρητῶς εἶναι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 5 § 1 ἐδαφ. 7, ὅτι «ἀπὸ 1.1.1952 πάντα τὰ κατὰ τ' ἀνωτέρω πρόσωπα (ἠσφαλισμένοι καὶ συνταξιοῦχοι διατηρουμένων Εἰδικῶν Ταμείων...)...». Συνεπῶς καὶ οἱ ἤδη συνταξιοῦχοι καταλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου (βλ. καὶ Σ.Ε 707/1953, Θέμ. ΞΔ' σ. 542).

Ὡς πρὸς τοὺς παλαιοὺς συνταξιούχους ἐθεσμοθετήθησαν εἰδικαὶ διατάξεις ἐν ἄρθρῳ 5 § 1. Εἰδικώτερον δι' αὐτῶν (ἐδαφ. 6) ἐπιδιώκεται ὁ περιορισμὸς τοῦ κύκλου τῶν δικαιουμένων κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου ἀναπροσαρμογῆς τῶν συντάξεων τῶν προσώπων, ἀποκλειομένων ἐκείνων, οἵτινες δὲν θὰ ἐδικαιοῦντο συντάξεως κατὰ τὰς διατάξεις τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς μὴ πληροῦντες τὰς προϋποθέσεις γήρατος, ἀναπηρίας ἢ μέλους οἰκογενείας, τὰς καθοριζομένας ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 (ἀνίκανοι κάτω τῶν 66ῶν ὁ, συνταξιοῦχοι λόγῳ ἀπολύσεως ἢ παραιτήσεως εἰς νεαρὰν ἡλικίαν κ.λ.π.), χριθέντος ὅτι (βλ. καὶ σαφῆ περικοπὴν εἰσ. ἐκθ. ἐν ΕΕΔ 10, 697, ὡς καὶ ἐκτενῆ ἄρθρον *Ε. Παπαντωνίου* «Ὑποχρεώσεις τῶν Εἰδ. Ταμείων μετὰ τὸν ἀ.ν. 1846/1951», Δελτίον Ι.Κ.Α., ἔτος Γ' σελ. 335) διὰ πρόσωπα τῶν κατηγοριῶν τούτων, ἅτινα ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἐργασθοῦν παραγωγικῶς, δὲν θὰ ἦτο δίκαιον νὰ θεμελιωθῇ ἀξίωσις ὁμοίας εὐνοϊκῆς μεταχειρίσεως των. Οὕτω δέον νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ τὸ «ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις», τούτων νοουμένων, ὡς ἀρνητικῶν προϋποθέσεων δημιουργίας τοῦ δικαιώματος διὰ τὴν ποσοτικὴν προσαρμογὴν τῶν συντάξεων καὶ οὐχὶ ὡς ἀσφαλιστικῶν προϋποθέσεων, πρὸς ἃς ἔδει νὰ προσαρμοσθοῦν αἱ διατάξεις τῶν Εἰδικῶν Ταμείων.

Ταῦτα ἀκριβῶς προσεπιβεβαιοῦνται καὶ ὑπὸ τῆς διατάξεως τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 56 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἔνθα ἐπὶ συγχωνεύσεως Εἰδικοῦ Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α., τὸ τελευταῖον τοῦτο καταβάλλει ηὐξημένας παροχὰς ἐπὶ τῇ συνδρομῇ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων τοῦ ἐδαφ. 6 τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5. Ἤτοι, ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν συγχώνευσιν ἀπαιτοῦνται αἱ προϋποθέσεις μόναι αὗται καὶ οὐχὶ τῶν ἄρθρ. 28, 29 καὶ 34, κατ' ἀντιδιαστολὴν ἕπεται, ὅτι καὶ πρὸ τῆς συγχωνεύσεως ἰσχύουν τὰ αὐτά, ἤτοι τὰ ὁριζόμενα ἐν ἐδαφ. 6 τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 καὶ μόνον, δηλαδὴ αἱ προϋποθέσεις «ἀναπροσαρμογῆς».

Αἱ διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 θεσπίζουν ὑποχρέωσιν τῶν Εἰδικῶν Ταμείων διὰ λυσιτελῆ ἐξίσωσιν τῶν παροχῶν ἢ μᾶλλον, γενικώτερον, ἐξίσωσιν ὡς πρὸς τὸ περιεχομένων (ὕψος, ἔκτασιν τῶν παροχῶν), οὐχὶ καὶ ὡς πρὸς τὰς προϋποθέσεις (χρονικὰς καὶ ἀσφαλιστικὰς) δημιουργίας τοῦ δικαιώματος ἐπὶ ταύτας, ὅπερ δικαίωμα θὰ κρίνηται κατὰ τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου. Τὸ ὕψος ὅμως τῶν παροχῶν, ἐπὶ τῇ συνδρομῇ τῶν προϋποθέσεων ἀναπροσαρμογῆς, θὰ ἀνέρχηται εἰς τὸ κατὰ τὸν Νόμον τοῦτον θεωρούμενον ὡς κατώτατον ὅριον τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐξασφαλιστέας προστασίας, ἤτοι τὸ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἑκάστοτε καταβαλλόμενον τοιοῦτον.

Περαιτέρω ὅμως γεννᾶται ἕν ἄλλο ζήτημα.

Καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς διατάξεως τοῦ ἐδ. 8 τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 ὁρίζει ὅτι: «Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀξιώσεις θεμελιοῦνται ἐπὶ τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ παρόντος καὶ τῶν κανονισμῶν τοῦ Ι.Κ.Α., θεωρουμένων αὐτοδικαίως καὶ ὡς διατάξεων τῆς διεπούσης τὰ οἰκεῖα Εἰδικὰ Ταμεῖα νομοθεσίας». Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ εἰσ. ἔκθεσις ὁρίζει ὅτι: «... ἡ τοιαύτη ἀνύψωσις τοῦ γενικοῦ ἐπιπέδου τῆς ἀσφαλιστικῆς προστασίας τῆς χώρας θὰ εἶναι αὐτόματος καὶ δὲν θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως τῶν διοικήσεων τῶν Κλάδικῶν Ὀργανισμῶν πρὸς ἀναπροσαρμογὴν τῶν παροχῶν των πρὸς τὰς τοῦ Ι.Κ.Α., δοθέντος ὅτι ἀντίστοιχος διάταξις τοῦ ν. 6298 δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐν τῇ πράξει, παραμείνασα γράμμα κενὸν περιεχομένου».

Ὁ αὐτὸς Α.Ν. ἐν συνεχείᾳ ὁρίζει, ὅτι εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν Εἰδικὸν τι Ταμεῖον ἀδυνατεῖ ἢ ἀρνεῖται νὰ καταβάλῃ τὰς ηὐξημένας ὡς ἄνω παροχάς, τὸ Ταμεῖον τοῦτο συγχωνεύεται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἀκολουθουμένης τῆς ἐν τῷ νόμῳ διαδικασίας συγχωνεύσεως.

Ἐξ αὐτῶν παρίπετας ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἀποτελεῖ βάθρον τοῦ θεσμοῦ Καινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, θέτει ὑγιεῖς βάσεις Κοιν. Ἀσφαλίσεως, καθορίζει ἓν κατώτατον ὅριον διαβιώσεως καὶ τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐξασφαλιστέας προστασίας. Εἶναι κατὰ ταῦτα γενικωτέρου συμφέροντος καὶ δημοσίας τάξεως. Εἰσήγαγε τὴν «ἀξιόλογον καινοτομίαν» τῆς αὐτομάτου ἀνυψώσεως τοῦ ὅλου ἐπιπέδου τῆς ἀσφαλιστικῆς προστασίας, θεωρήσας ὅτι δὲν εἶναι ἀνεκτὴ ἡ διατήρησις Ταμείων ἀδυνατούντων ἢ ἀρνουμένων νὰ καταβάλλωσι ηὐξημένας παροχάς, δι' ὃ καὶ συγχωνεύονται ταῦτα.

Ἐρωτᾶται: Ἐὰν ἐκδοθῇ ὑπουργικὴ τις ἀπό-

φασις, αναφερομένη δηθεν εις τον ά.ν. 1846/1951, πράγματι δε αφισταμένη τοῦ τε γράμματος καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, θίγουσα ἄμεσως καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου τοιούτου θεσπισθείσας βασικὰς ἀρχὰς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, θὰ εἶναι νομίμως αὐτὴ καὶ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «ειδικὴ» καὶ ὡς μεταγενεστέρα νὰ κατισχύσῃ τοῦ νόμου τούτου;

Τοιαύτη ἀπόφασις ἐξεδόθη διὰ τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν ἡ ὑπ' ἀριθ. 56058/1952 Ὑπ. Ἐργασίας, ἥτις σαφῶς ἀφίσταται τῶν διατάξεων τοῦ ά.ν. 1846/1951 καὶ δὴ κατὰ τὸν χρόνον ἐνάρξεως τῶν ηὐξημένων παροχῶν, κατὰ τὸν καθορισμὸν τῶν κατηγοριῶν τῶν συνταξιούχων τῶν δικαιουμένων προσαρμογῆς καὶ ὡς πρὸς τὰς προϋποθέσεις, τῇ συνδρομῇ τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ἀναπροσαρμογή.

Ἡ σχολιαζομένη ἀπόφασις ἀπέφυγε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἀνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, νομίζομεν ὅμως ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεγαλυτέρα παρανομία καὶ καταστρατήγησις νόμου ἐξ αὐτῆς, ἣν ἐπεχείρησεν ἡ ὑπουργικὴ αὕτη ἀπόφασις.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι ἄκυρος: Αὕτη ἐξεδόθη κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρ. 59 ά.ν. 11.11.19 ὁ καὶ τοῦ ἑρμηνεύσαντος αὐτὸν ά.ν 694/1937, ἄρθρ. 1. Κατὰ τὴν ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὅμως παγίαν νομολογίαν τοῦ Σ.Ε., αὕτη εἶναι ἀντισυνταγματικὴ καὶ ἄκυρος, ὡς ἐρειδομένη ἐπὶ γενικωτάτης ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς τροποποίησιν ἀσφαλιστικῶν διατάξεων (Σ.Ε. 854/1950, ΕΕΔ 9, 857, 197/1951, ΕΕΔ 10, 471, 64/1952, ΕΕΔ 11, 327 κ.ἄ.). Καὶ ἡ νομολογία ὅμως τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀκυρωτικοῦ εἶναι σιωπηρῶς ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ χρῆσις τῆς ἐξουσιοδοτήσεως ταύτης θίγει τὰς βασικὰς ἀρχὰς τοῦ θεσμοῦ τῆς Κοιν. Ἀσφαλίσεως, ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ εἶναι ἀντισυνταγματικὴ καὶ ἄκυρος (Α.Π. 649/1950, ΕΕΔ 10, 168, Ἐφ. Λαρ. 34/1953, ΕΕΔ 12, 679 κλπ.).

Βεβαίως ἐπηκολούθησε τὸ ν.δ. 2520/1953, δι' ὃν ἀφ' ἑνὸς καθώρισε τὰς μὴ βασικὰς ἀρχάς, ὡς δύναται ὁ Ὑπουργὸς νὰ ρυθμίζῃ, ἀφ' ἑτέρου ἐκύρωσε συλλήβδην πᾶσας τὰς προηγουμένως ἐκδοθείσας ἀποφάσεις, ἀφ' ἧς ἴσχυσαν. Αἱ καθορισθεῖσαι ὅμως ὡς μὴ βασικαὶ ἀρχαὶ καταλαμβάνουσι πράγματι τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν σχέσεων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἀντικείμενον ρυθμίσεως ὑπὸ τῶν καταστατικῶν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, συνεπῶς ἐπανερχόμεθα διὰ τοῦ ν.δ. τούτου εἰς τὴν ἀντισυνταγματικότητα πάλιν τῆς ὑπὸ τοῦ ά.ν. 694/1937 παρασχεθείσης ἐξουσιοδοτήσεως, ἀφοῦ αἱ μὴ βασικαὶ διατάξεις, ὡς ὁπαριθμοῦνται εἰς τὸ ν.δ. τοῦτο, εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖναι, τὴν τροποποίησιν τῶν ὁποίων τὸ Σ.Ε. ἔκρινεν ὡς ἀντισυνταγματικήν (βλ. Σ.Ε. 2201/1953, ΕΕΔ 13, 173). Καὶ ἡ ἐξουσιοδότησις λοιπὸν αὕτη λόγῳ τῆς εὐρύτητός της καὶ τῆς ἀορίστου της εἶναι ἀντισυνταγματική, ἀντικειμένη εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν καὶ αἱ ἐκδοθεῖσαι κατὰ τὸν ά.ν. 11.11.1935, ἄρθρ. 59, ά.ν. 694/1937 ἄρθρ. 1 καὶ ν. δ. 2520/1953 ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις εἶναι παράνομοι (Σ.Ε. 1255/1954, ΕΕΔ 14 296, ἔνθα παραπομπὴ καὶ εἰς τὰς λοιπάς).

Οὐδαμοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀναφέρεται ἑτέρα ἐξουσιοδότησις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς τροποποίησιν τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἥτις καὶ ἐπιχειρεῖται διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὡς πρὸς δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 13 ν. 1607/1939 διδομένην, αὕτη δὲν διαφέρει ἀπὸ τῆς τοῦ ν. δ. 2520/1953 καὶ συνεπῶς ἰσχύουν τὰ ἀνωτέρω ἐπαγόμενα.

Ἡ ἀπόφασις ὅμως αὕτη εἶναι ἄκυρος, διότι ἐξεδόθη κατὰ κατάχρησιν ἐξουσίας ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθ' ὅσον, ἐνῷ ὁ ά.ν. 1846/1951, ἄρθρ. 5, διαγράφει διαδικασίαν συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. παντὸς Εἰδικοῦ Ταμείου, ὅπερ ἀδύνατει ἢ ἀρνεῖται νὰ καταβάλῃ τὰς ηὐξημένας παροχάς, τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, εὑρεθὲν ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ ταύτῃ, ὅλως παρανόμως δὲν ἠκολούθησε τὴν διαδικασίαν συγχωνεύσεώς του εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἀλλὰ ἐτέρωσε τὴν διὰ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τροποποίησιν τοῦ καταστατικοῦ του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐξωτράκισιν τοῦ ά. ν. 1846/1951, ὃν καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν αὐτὴν μοῖραν μὲ τὸν προηγηθέντα του 6298.

Ἡ αὐτὴ ὑ.ἀ. εἶναι καὶ ἀντισυνταγματική, ὡς παραβιάσασα τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Συνταγματικοῦ περὶ ἴσης μεταχειρίσεως, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν συνταξιοῦχοι μὲ τὰ αὐτὰ πάντοτε πραγματικὰ δεδομένα, ἤτοι μὲ τὰς αὐτὰς χρονικὰς καὶ ἀσφαλιστικὰς προϋποθέσεις νὰ τυγχάνωσιν ἀνίσου μεταχειρίσεως (βλ. Α.Π. 658/1954, ΕΕΔ 13, 1301, Α.Π. 259/1949, ΕΕΔ 8, 411, καὶ 2091/1954 Σ.Ε. ἐν ΕΕΝ 1954 σ. 1092), ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὸ τὴν κατὰ τὰ κατωτέρω σταδιακὴν ἰσχύν, ἀρχικῶς μὲν (ἀπὸ 1.1.1952) τοῦ ά.ν. 1846/1951, ἐν συνεχείᾳ τῆς 56058/1952 ὑ.ἀ (ἀπὸ 1.10.1952) καὶ ἐν συνεχείᾳ μετὰ τὴν συγχώνευσίν του εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ ά. ν. 1846/1951, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐναντι τῶν συναδέλφων των τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α., δοθέντος ὅτι ἀκριβῶς τὴν ἴσην ταύτην μεταχείρισιν ἁπάντων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἠσφαλισμένων καὶ συνταξιούχων ἐθέσπισεν ὁ ά. ν. 1846/1951, ὁρίσας τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐξασφαλιστέας προστασίας.

Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, ἂν παρὰ ταῦτα θεωρηθῇ ἰσχύουσα ἡ ὑ.ἀ. αὕτη, τότε ἀναμφιβόλως δὲν νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι ὁ ά.ν. 1846/1951 ἔχει ἐφαρμογὴν διὰ τὰ Εἰδικὰ Ταμεῖα μέχρι τῆς ἰσχύος αὐτῆς, ἤτοι μέχρι τῆς 1.10.1952.

Λέγομεν ὅμως νὰ σημειωθοῦν τὰ κατωτέρω:

Ἀφ' ἧς συγχωνεύθη Εἰδικὸν τι Ταμεῖον εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 56 § 4 ά. ν. 1846/1951, ἔνθα ὁρίζεται: «Οἱ συνταξιοῦχοι Εἰδ. Ταμείων συγχωνευομένων.... εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐξακολουθοῦν συνταξιοδοτούμενοι παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. . . . οἱ ἀνωτέρω δικαιοῦνται τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων συντάξεων . . . ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς κατωτέρω προϋποθέσεις: α) . . . ἢ β) . . . ἢ γ) . . .». Ἤτοι τῶν αὐτῶν προϋποθέσεων «προσαρμογῆς» τοῦ ὡς ἀνω εδ. 6 τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5. Κατ' ἀντιδιαστολὴν τῆς διατάξεως ταύτης ἕπεται, ὅτι καὶ πρὸ τῆς συγχωνεύσεως δέον νὰ ἐφαρμόζωνται αἱ αὐταὶ διατάξεις, ἤτοι νὰ συντρέχουν αἱ αὐταὶ προϋποθέσεις, ὧν τὴν συνδρομὴν μετὰ τὴν συγχώνευσιν θὰ ἀπαιτῇ τὸ Ι.Κ.Α.

Ἐνταῦθα δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν τελεῖ ἐν ἀναμονῇ τῆς ὁσονούπω ὑπογραφῆς τοῦ σχετικοῦ νομοθετήματος περὶ συγχωνεύσεώς του εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Κατὰ συνέπειαν, ἐφ' ὅσον κριθῇ ἰσχύουσα ἡ ἄνω 56058/1952 ὑ. ἀ., τότε οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν θὰ

ΞΕΝΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΙΣΧΥΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Απόφ. Γαλλικού Ακυρωτικού 13.10.1955

Ότι αίτήσεως άναιρέσεως κατ' αποφάσεως του Πρωτοδικείου της Ροσουάρ της 13.7.1953.

Σύμβασις εργασίας. Απεργία (grève). Απασχόλησις του απεργού παρά τρίτω (embauchage chez un tiers). Λύσις της σχέσεως. Αδιάφορος μεταγενεστέρα καταγγελία (congédiement abusif) του εργοδότου. Αγωγή των εργατών περί αποζημιώσεως. Απόρριψις.

Αίτήσεις άναιρέσεως δι' έλλειψιν αίτιολογίας και δι' έλλειψιν νομίμου βάσεως. Από ρησις. Γαλλικόν, Ιταλικόν, Γερμανικόν και Ελληνικόν δίκαιον.

Επειδή προκύπτει έκ των δεκτών (énonciations et constations) υπό της προσβαλλομένης αποφάσεως γενομένων γεγονότων αφ' ενός μέν ότι οι έργάται επιχειρήσεως αξιούντες αύξησιν ημερομισθίου και ευρεθέντες προ της αρνήσεως του εργοδότου (employeur) άπεφάσισαν να άπεργήσουν τη 2.4.1952, αφ' ής έπαυσαν εργαζόμενοι, αφ' έτέρου δε ότι ο εργοδότης πληροφορηθείς ότι οι έργάται ανέλαβον εργασίαν είτε εις ίδιάς τας, είτε εις την υπηρεσίαν της πόλεως ή και εις άλλους επιχειρηματίας τοις απηύθυνε τη 21.4.1952 επιστολήν, δι' ής έγνώριζεν ότι, εφ' όσον είργάζοντο άλλαχού, έλυσαν την μετ' αυτού σύμβασιν εργασίας και ότι υπό τοιούτους όρους έθεώρει αύτην και αυτός καταγγελθείσαν, ήτοι αυτούς καταχρηστικώς απολυθέντας (abusivement congédiés), περαιτέρω δε ότι ούτοι ένήγαγον τον εργοδότην των επί αποζημιώσει ενώπιον του διαιτητικού δικαστηρίου (juridiction prud'homale), όπερ όμως άπέρριψε την αίτησίν των, το αυτό δε έπραξε και το δικαστήριον (Tribunal), εις ο ούτοι κατέφυγον.

Επειδή υπό της αίτήσεως άναιρέσεως (pourvoi) των εργατών (Β. και 22 άλλων) προβάλλεται κατά της άναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι αρνηθείσα αύτη να έφαρμόση το άρθρ. 23 του 1ου βιβλίου του κώδικος εργασίας (1) παρέβλαψε το άρθρ. 7 του νόμου της 20.4.1810 (2) και πάσχει έλλειψιν αιτιολογίας και νομίμου βάσεως (défaut de motifs, manque de base légale), καθ' όσον, άναγνωρισθέντος του γεγονότος ότι οι άπεργήσαντες έργάται άπησχολήθησαν υπό του Δήμου, ίνα εύρωσι βοήθειαν κατά την διάρκειαν της άπεργίας (chômage) εις κοινοτικάς εργασίας, είπετο ότι ούδαμώς ούτοι έλυσαν την μεταξύ αυτών και του άρχηγού της επιχειρήσεως υφισταμένην σύμβασιν και τούτο ένεκα έλλείψεως δηλώσεως τοιαύτης προθέσεως, κατ' άκολουθίαν ούχι ορθώς ή άναιρεσιβαλλομένη δέν έδέχθη ότι υπάρχει καταχρηστικός (abusif) χαρακτήρ εις την άπόλυσιν την άπαγγελθείσαν υπό του εργοδότου υπό το πρόσχημα, ότι ούτος ένήργησε δήθεν καλοπίστως, και ούχί ορθώς δέν έξηγήθη έπι των άλλων ένστάσεων, δι' ών προεβλήθη ότι οι άντιπρόσωποι των εργατών εύρίσκοντο κατά τον χρόνον τούτον (της άπεργίας) εν στενή και διαρκεί έπαφή μετά του έπι κεφαλής της επιχειρήσεως, μεθ' ού διεπραγματεύοντο τους όρους της διευθετήσεως έπι σκοπώ έπαναλήψεως της εργασίας.

Επειδή όμως το δικαστήριον (Tribunal) παρετήρησεν ότι, έαν οι έργάται έπίστευον ότι όντως άπελύθησαν λόγω της επιστολής της άπευθυνθείσης αυτοίς τη 21.4.1952, έδει προς άποχρώσαν αιτιολόγησιν (justifier) της αιτήσεως των περί αποζημιώσεως ν' άποδείξουν, ότι ο «εργοδότης (patron) προήλθεν εις την άπόλυσίν των

1. Ανακοινούται μετά παρατηρήσεων, υποσημειώσεων και σχολίων εκ της παρισινής επιθεωρήσεως Droit Social (Ιαν. 1956, σ. 32) υπό Αθ. Μπάμπορα.

2. Και να δεχθή την αγωγήν. Κατ. παρατ. ΙΙ.

3. Κατ. παρατ. ΙΙΙ, Γ. Ο νόμος ούτος του 1810 διατηρείται είσέτι παρά Γάλλοις. Ένεκα τον ιδικόν μας της Πολ. Δικ. (1306) θέλουν (και τούτον) άνευ άποχρώντος λόγου να τον καταρτήσουν, διά να είσαγάγουν δήθεν τελειότερον.

διέπονται άπό τας ισχυούσας κατά τα τρία χρονικά σημεία διατάξεις, ήτοι: του Α.Ν. 1846/1951 άπο 1.1.1952, ότε και θά τύχουν ηύξημένων παροχών, συντρεχουσών των προϋποθέσεων «προσαρμογής» του έδ. 6 της § 1 του άρθρ. 5, έν συνεχεία της 56058/1952 ό. ά. άπό 1.10.1952, ότε θά μειωθούν αί παροχαί των, άφου αύτη τάσσει ούσιαστικάς προϋποθέσεις διά την αύξησιν των παροχών, και έν συνεχεία άπό της ισονομώτατα συγχωνεύσεώς του εις το Ι.Κ.Α. και πάλιν υπό του ά.ν. 1846/1951, ότε θά τύχουν και πάλιν ηύξημένων παροχών.

Και ε ρ ω τ ά τ α ι: Υπάρχει προηγούμενον νομοθετικής παλινφδίας και δή υπό την σκιάν της συνταγματικής προστασίας περί ίσης μεταχειρίσεως των Ελλήνων;

Το θέμα δέν λύεται άλλως, ει μή διά της κηρύξεως άκύρου της άνω ό. ά. και ως ανομου, έκτος των άλλων, και ώς άντιβαινούσης εις τας άρχας της ίσης μεταχειρίσεως του Συντάγματος, ώς έθέσπισεν ο ά.ν. 1846/1951 διά τους ησφαλισμένους έργάτας πάσης της χώρας και της άναγνωρίσεως ότι ο τελευταίος ούτος και μόνον ισχύει άπό 1.1.1953 και μέχρι σήμερον.

Εν πάση όμως περιπτώσει το έδ. 6 της § 1 του άρθρ. 5 του νόμου τούτου ισχύει, άναμφισβητήτως και υπό οιανδήποτε έκδοχήν, άπό 1ης Ιανουαρίου 1952 μέχρι 1.10.1952, ήτοι μέχρι της ισχύος της άνω υπουργικής αποφάσεως.

Β. Δάγκλης, δικηγόρος

(licenciement) ἐκ μὴ νομίμων λόγων (motifs illegitimes)». Ὅτι προσέτι προκύπτει ἐκ τοῦ τρόπου, μεθ' οὗ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη συνετάχθη, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ γνωστοποιήσεως (notification) τῆς ἀπολύσεως, ἀλλὰ περὶ διαπιστώσεως ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ὅτι τὸ συνάλλαγμα τῆς ἐργασίας εἰς τὰ ὅρματά της (à ses yeux) εὑρίσκετο διερευνημένον ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ ἐργάται ἀνέλαβον ἐργασίαν ἀλλαχοῦ. Οὕτως οἱ τῆς οὐσίας δικασταί, χωρὶς νὰ ἐξέλθουν τῶν ὁρίων τῆς πρὸς ἐκτίμησιν (appreciation) ἐξουσίας των, παρεδέχθησαν ὅτι, ὅταν ἡ ἐπιχείρησις εἶχεν ἀποστείλει τὴν ἐπίδικον ἐπιστολήν, δὲν ἀμφεβάλλετο ὅτι ἔδρασε καλῇ τῇ πίστει.

Ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀπάντησις εἰς τὰς αἰτιάσεις τῶν ἀναιρεσειόντων, χωρὶς νὰ διαπιστώνῃ (relever) ἄλλο τι εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου, μήτε κακὴν πρόθεσιν (intention malicieuse ou malveillante), μήτε πταῖσμα (faute), μήτε πρᾶξιν γενομένην μετ' ἐπιφόρου ἐλαφρότητος (légèreté blâmable) (1), δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ἀγάγῃ εἰς ἀπόρριψιν τῆς ὑποβληθείσης αὐτῷ ἀγωγῆς, οὕτω δὲ πρᾶξαν τὸ δικαστήριον οὐ μόνον δὲν παρέβιασε τὰς ὡς ἄνω διατάξεις, ἀλλὰ τοὐναντίον μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ἐφήρμοσεν αὐτάς.

Παρατηρήσεις.

I. Πρόκειται περὶ τῶν ἀμέσων ἢ ἐμμέσων ἀποτελεσμάτων τῆς ἀπεργίας καὶ σχεδὸν περὶ τῶν περιπετειῶν αὐτῆς. Πῶς μετ' αὐτὴν ἡ διαγωγὴ τῶν μερῶν ἄλλοτε λύει καὶ ἄλλοτε οὐχὶ τὴν σύμβασιν τῆς ἐργασίας. Ὅπερ ἔχει σημασίαν καὶ διὰ τὸ ἰδικόν μας δίκαιον. Ἐκρατήθη ὅμως ἡ λύσις ὡς ζήτημα πραγματικόν. Δηλαδὴ ὁ δικαστὴς τῆς οὐσίας ἀποφαίνεται κυριαρχικῶς ἐκ μέρους (ὑπαιτιότητι) τίνος προῆλθε τὸ ἐπενεγκὸν τὴν λύσιν γεγονός.

Τὸ ζήτημα, ὅπερ εἶχον νὰ ἀντιμετωπίσουν ἐν προκειμένῳ τὰ γαλλικὰ δικαστήρια ἐν τῇ συγκεχριμένῃ περιπτώσει, ἦτο ἂν οἱ ἐξ ἀφορμῆς ἀρνήσεως τῶν ζητηθεισῶν αὐξήσεων ἀπεργήσαντες ἐργάται βιομηχανίας, οἵτινες δι' ἐπιτροπῆς εὑρίσκοντο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπεργίας ἐν συνεχεῖ ἐπαφῇ μετὰ τοῦ ἐργοδότου, μεθ' οὗ διεπραγματεύοντο ἐπὶ σκοπῷ ἐξομαλύνσεως τῶν σχέσεων καὶ ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας καὶ οἵτινες προσωρινῶς καὶ προδήλως ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πρὸς βιοπορισμὸν ἐπεζήτουν, τινὲς δὲ καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀποτελεσματικῆς μεσολαβήσεως τῆς δημοτικῆς Ἀρχῆς, ἀνέλαβον παρ' αὐτῆς καὶ παρ' ἄλλους ἐργασίαν, ἔλυσαν οὕτως αὐτοὶ ὑπαιτίως τὴν σύμβασιν ἐργασίας, ἢ ὁ ἐργοδότης, ὅστις μετὰ ταῦτα ἀπηύθυνε πρὸς αὐτοὺς ἐπιστολήν, δι' ἧς τοὺς ἐγνώριζεν ὅτι θεωρεῖ (καὶ αὐτὸς) ἐκ τῆς διαγωγῆς των ταύτης λελυμένην ὑπαιτιότητι των τὴν σύμβασιν. Καθ' ὃ ἄρα (ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ) δὲν ἦτο δεκτὴ ἡ ἐκ μέρους τῶν ἐργατῶν ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἐκ τῆς καταχρηστικῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου διὰ τῆς ἐπιστολῆς λύσεως τῆς συμβάσεως, ὡς τοῦτο εἶπον τὸ ἁρμόδια δικαστήρια τῆς οὐσίας, ἐπεκύρωσε δὲ καὶ τὸ ἀκυρωτικὸν ἀπορρίψαν τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως ἐπὶ ταῖς ἄνω αἰτιολογίαις. Ἀντὶ τούτων ὅμως, ἐὰν ὁ δικαστής, ὡς φρονοῦμεν, ἐχρησιμοποίει τὸν κανόνα, καθ' ὃν ἐν γένει: Causa proxima non remota examinatur, περὶ ἧς αἰτίας κυρίως ἐπρόκειτο καὶ ἣν προδήλως παρέσχον οἱ ἐργάται, ἐφ' ὅσον δὲν ἐδικαιολογήθησαν ἐπαρκῶς, ὡς ἔδει, κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, ἐν τῇ καταστάσει τῆς ἀνάγκης των, ὡς θέλομεν ἀλλαχοῦ διαλάβει, θ' ἀπηλλάσσετο ταχύτερον καὶ συντομώτερον δι' ἄλλης ὁδοῦ τῆς περιπτώσεως.

Τοιουτοτρόπως ἔχομεν ἐνταῦθα μίαν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἀπεργία λύει τὴν σύμβασιν. Κατὰ τὰς ἄνω ἀποφάσεις ἡ ἀπεργία ἔλαβε χώραν μετὰ τοιαύτην βούλησιν καὶ ἀπόφασιν, δηλ. λύσεως τῆς σχέσεως, ὡς ἐφάνη ἐκ τῶν ὑστέρων. Οὕτως ὅμως αὗται δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν, ἢ δὲν ἐξετίμησαν ἐπαρκῶς οὔτε τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ διαπραγματεύσεις δὲν εἶχον διακοπῇ, οὔτε ὅτι οἱ ἀλλαχοῦ πρὸς βιοπορισμὸν ἢ πρὸς εὕρεσιν προστάτου ἐξ ἀνάγκης ἀναλαβόντες ἐργασίαν ἀπεργοὶ ἐργάται ἔπραξαν τοῦτο οὐχὶ ἐπὶ προθέσει διακοπῆς τῆς παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει ἐργασίας, ἀλλ' ἁπλῶς πρὸς πρόχειρον καὶ ὅλως προσωρινόν, ὅσῳ καὶ ἀναγκαῖον, βιοπορισμόν (εἶναι τοῦτο πρᾶξις contraria facto, ὡς εἶπεν ἡ ἀπόφασις), οὔτε ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπακολουθήσασαν διὰ τῆς ἐπιστολῆς ρητὴν βούλησιν τοῦ ἐργοδότου περὶ λύσεως τῆς σχέσεως, ἣν ἐθεώρησαν ἁπλῶς ὡς ἐπιβεβαιωτικὴν τῆς γενομένης ἤδη πρότερον συμπτωματικῶς καὶ κατ' αὐτὰς σαφοῦς ἐναντίας δηλώσεως βουλήσεως τῶν ἐργατῶν τῆς γενομένης οὐχὶ διὰ τοῦ γεγονότος τῆς (ὁμαδικῆς) διακοπῆς τῆς ἐργασίας (ἀπεργίας) ἀλλὰ διὰ τῆς μεταγενεστέρως ἀλλαχοῦ ἀναλήψεως (νέας) ἐργασίας, ὅπερ ἠρμήνευσαν ὡς ἐγκατάλειψιν τῆς πρώτης. Καὶ σχεδὸν που κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπελάθοντο τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 νόμου 11.2.1950, καθ' ὃ ἡ ἀπεργία δὲν διαρρηγνύει τὴν σύμβασιν ἐργασίας, πλὴν ἐν περιπτώσει βαρέος πταίσματος τοῦ μισθωτοῦ. Ὅπερ ὅμως θὰ ἐξητάζετο, ἐὰν ὑπῆρχε μόνον κατὰ τὸν χρόνον τῆς διακοπῆς. Ἀσχέτως τοῦ ὅτι θὰ ἦτο ὅλως ἄνισον νὰ μὴ ἐξετασθῇ ὁμοίως καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἑτέρου συμβαλλομένου, μή τοι καὶ αὐτὸς διὰ τῆς ἀπληστίας του ἐγένετο παραίτιος τῆς ἀπεργίας καὶ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως. Ἐὰν ἡ διακοπὴ ἐπῆλθε νόμιμος ἢ ἀδιάφορος διὰ τὴν λύσιν, ὡς πιστεύεται ἐν Γαλλίᾳ, διατί τότε ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν μεταγενεστέρα διαγωγὴ τῶν ἀπεργῶν, δι' ἣν μάλιστα οὗτοι δὲν ἠθύνοντο, ὡς ἐν καταστάσει ἀνάγκης εὑρεθέντες καὶ χρησιμοποιήσαντες πάλιν τὸν μόνον τρόπον ἐντίμου βιοπορισμοῦ, ἦτοι τοὺς βραχίονάς των; Προδήλως αἱ ἀποφάσεις ἐπηρεάσθησαν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν αἰτουμένων (ἀποζημιώσεων), τὰς ὁποίας δὲν ἠθέλησαν νὰ δώσουν.

II. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 23 τοῦ Code de Travail (1910-1928), ὅπερ ἀναφέρεται ἐν τῇ ἄνω ἀποφάσει, «ἡ ἐργασιακὴ σχέσις ἀορίστου διαρκείας δύναται νὰ λυθῇ τῇ βουλήσει τοῦ ἑτέρου τῶν συμβαλλομένων. Πάντοτε, τηρουμένων προθεσμιῶν καὶ ἑπομένων ἀποζημιώσεων κλπ.». Ἡ διάλυσις τῆς συμβάσεως τῇ βουλήσει τοῦ ἑνὸς μόνον τῶν συμβαλλομένων δύναται νὰ συνεπαγάγῃ ἀποζημιώσεις. Αἱ δυνάμεναι ὅπως ἐπιδικασθῶσιν

---

1. Πρβλ. τὴν ἀμέλειαν τοῦ ἄρθρ. 330 ἑλλ. ἀ. κώδικος. Διὰ τῆς légèreté blâmable νοεῖται, ὡς φρονοῦμεν, ὅ,τι καὶ διὰ τῶν ν. 218 § 2, 223 Π 50, 16, καθ' οὓς «ἐλαφρὸ πταῖσμα» εἶναι μεγάλη ἀμέλεια, ἦτοι τὸ μὴ νοεῖν ὃ πάντες νοοῦσι, καὶ ν. 226 Π 50, 16, καθ' ὃν μεγάλη ἀμέλεια εἶναι πταῖσμα, μέγα δὲ πταῖσμα εἶναι δόλος.

ἀποζημιώσεις διά μή τήρησιν τῶν νομίμων προθεσμιῶν λύσεως καθόλου δέν ταυτίζονται πρός τας παρεχομένας ἕνεκα διασπάσεως (résiliation) καταχρηστικῆς (abusive) τῆς συμβάσεως τῇ βουλήσει ἑνός τῶν συμβαλλομένων. Τό δικαστήριον βεβαιοῦν ὅτι ὑπάρχει καταχρησις (ἐν τῇ ἀπολύσει) ἐρευνᾷ τας περιστάσεις τῆς διαρρήξεως (rupture). Ἡ ἀπόφασις ὀφείλει ἐν πάσῃ περιπτώσει νά μνημονεύσῃ ρητῶς τον λόγον, δι' ὃν ὁ διαλυσας διέλυσε την συμβασιν.

ΙΙΙ. Α. Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ *Durand*, Traité de Droit du Travail, 1950, τ. ΙΙ, παραπεμπομεν διά τά γαλλικόν δίκαιον εἰς σελ. 872 διά την résiliation par l'employeur. Εἰς σελ.: 875 περί της résiliation du contrat par le salarié. Εἰς σελ. 876 περί τῶν ἑξῆς: «Τέλος ἡ νομολογία, ἥτις ὁρίζει την ἀπεργιαν ὡς ὁμαδικήν λῆξιν της ἐργασίας (dénonciation collective du contrat de travail), ἐδέχθη την ἔννοιαν τῆς καταχρήσεως (abus), ὅταν οἱ μισθωτοί καμνουν χρησιν τοῦ μέσου τῆς ἀπεργιας ἐπί σκοπῷ ἄλλῳ ἢ τῷ της ὑπερασπίσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν αὐτῶν συμφερόντων, καί δή κατ' ἀλληλεγγυην πρός ἄλλους ἐργατας, ἢ διά λόγους ἀναφερομένους εἰς την δημοσιαν τάξιν κλπ. Ἴδετε νομολογιαν ἐν μνημ. ἔργῳ. Εἰς σελ. 826 πραγματεύεται περί των motifs légitimes de réalisation. Εἰς τας §§ 416, 423 ἀναφέρονται παραδείγματα ἀπεργίας (grève).

Β. Ἄλλην ἐπί τοῦ θέματος γαλλικήν νομολογιαν ἴδετε ἐν *Dalloz*, Encycl. Droit Civil, III, 1951, Dalloz, Proc. Civ. 1952, σ. 896 ἀριθ. 10. Ἔνθα grève complète, perlée καί grève de zele. Σχόλια ἐπί ταύτης ὑπό *Γ. Σπυροπούλου* ἐν ΕΕΔ 14, 1129 ἑξ. Ἕτερον δημοσίευμα περί τοῦ γαλλικοῦ δικ. ἐν ΕΕΔ 12, 1026.

Γ. Περί τοῦ κατά τό γαλλικόν δίκαιον λόγου ἀναιρέσεως δι' ἔλλειψιν αἰτιολογιῶν καί νομίμων βάσεως (5) (défaut de motifs, manque de base l'égale) ἴδετε ἐν Dalloz P. Civ. τ. I, 1955, σ. 27 ἑπ.

Δ. Ἰταλικόν δίκαιον ἐν N. B. 1,94. L. Barassi, Dir. Lav. τ. 2, 1936, σ. 373, scioperο.

Ε. Γερμανικόν δίκαιον ὑπό *Η. Νίπperdey* καί *Ι. Καποδίστρια* ἐν ΕΕΔ 11, 225 - 240.

ΣΤ. Τέλος παραπεμπομεν περί τινων περιορισμῶν τῆς ἀπεργίας, ἰδίᾳ εἰς τας χώρας τοῦ παραπετάσματος, ὅπως τάς περιγράφει τό Συνέδριον τῶν Νομικῶν εἰς πρόσφατον τόμον του: Justice Enslaved, International Commiss. of Jurists 1955. Ὅπερ εἶναι συλλογή ἐγγράφων (ντοκουμέντων) περί τῆς ὑποδουλώσεως τῆς δικαιοσύνης πρός πολιτικούς σκοπούς. Ἐν σελ. 181 - 120 τοῦ τόμου ἐκτίθενται ἀποδείξεις, καθ' ἃς ἡ ἀπεργία βαπτίζεται εἰς σαμποτάζ, ὅπερ τιμωρεῖται εἰς τινας ἐκ τῶν σημειωθεισῶν χωρῶν διά θανάτου. Ἐν σελ. 416 καταχωρίζονται ἐγγραφα, κατά τά ὁποῖα εἰς τούς ἐργάτας ἀπαγορεύεται ἡ ἀπεργία. Εὔλογος, λέγομεν, ἐφ' ὅσον ἔχει ἀπεκτησαν μιαν δεσπόζουσαν κοινωνικήν θέσιν. Ἀπό ἀντιπολιτεύσεως ἐγένοντο συμπολιτευσις.

Ζ. α. Ἐκ τῆς ἑλληνικῆς περί ἀπεργίας νομολογίας παραπέμπομεν περαιτέρω συντόμως μόνον εἰς τάς ἑξῆς σελίδας τοῦ τελευταίου τόμου τοῦ ἐγκύρου περιοδικοῦ ΕΕΔ τ. 14, σ. 65, 289, 369, 401, 1050, 1076.

Ἡ ἑλληνική νομολογία δεσπόζεται πρός τό παρόν ὑπό τῆς Α.Π. 670/1953. Κατ' αὐτήν (εἰσηγητής κ. Σ. *Μαυρομιχάλης*): «Ὡς σαφῶς συνάγεται ἐκ τοῦ Ψ. ΑΘ' 1947 καί ἐκ τοῦ καταργήσαντος τό Ψήφισμα τοῦτο Ψ. ΝΕ' τοῦ 1948 καί ἐκ τοῦ ἄρθρ. 2 α.ν. 539/1945 καί ἐκ τοῦ ἄρθρ. 1 ν. 5458/1932, ἡ προσχώρησις τοῦ ἐργατου ἢ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου εἰς κηρυχθεῖσαν ἀπεργίαν ἀποσκοποῦσαν τήν βελτίωσιν τῶν ὅρων ἐργασίας ἀποτελεῖ δικαίωμα αὐτοῦ, δέν ὑποδηλοῖ δέ κατ' ἀρχήν βούλησιν πρός λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασιας εἴτε ἀπολύτως, εἴτε ἀπό τήν ἔννοιαν ὑποβολῆς προτάσεως εἰς τόν ἐργοδότην πρός λύσιν τῆς συμβάσεως, συντελουμένην διά τῆς πλήρους ἢ μερικῆς ἀποδοχῆς τῶν ἀπεργιακῶν αἰτημάτων, ἀλλά τοὐναντίον ἐκ ράζει τήν ὑπό πλέον ἱκανοποιητικούς ὅρους ἐμμονήν του εἰς τήν ὑφισταμένην σύμβασιν, ἀφ' οὗ αὐτη ἐνδεχομένως τῷ ἐπιφυλάσσει ἄλλα πλεονεκτήματα, οἷαν ἀποζημίωσιν ἐν περιπτώσει καταγγελίας τῆς συμβάσεως ὑπό τοῦ ἐργοδότου, ἐκτός ἂν δύναται σαφῶς νά συναχθῇ ἄλλο τι ἐκ τῶν κατ' ἰδίαν περιστάσεων, αἵτινες συνώδευσαν την ἀπεργίαν, κατ' ἀναλογίαν τῶν κρατούντων ἐπί ἀνανεώσεως συνῳδά τῷ ἄρθρ. 138 Α.Κ. Ἀφ' ἑτέρου ἡ λόγῳ ἀπεργίας προκληθεῖσα ἀποχή ὑπό τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας δέν ἀποτελεῖ σωρηράν ὑπό τούτου καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, μή συναγομένου κατ' ἀντιδιαστολήν τεκμηρίου ἐκ τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 ν. 2112/1920, ἢ τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ β.δ. 16/18.7.1920, διότι ἡ ἀποχή ἐχώρησε συνεπείᾳ ἀσκήσεως νομίμου δικαιώματος μή ὑποβεβλημένου εἰς χρονικόν περιορισμόν ὡς πρός τήν διάρκειαν τῆς ἀποχῆς, ἀλλ' ὑποκειμένου μόνον εἰς προσβολήν κατά τούς ὅρους τοῦ ἄρθρ. 281 Α.Κ. (καλήν πίστιν κλπ., οἰκονομικόν σκοπόν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας, τόν ἐντός εὐλόγων χρονικῶν ὁρίων τερματισμόν τῆς ἀπεργίας χάριν τῆς διαφολίξεως τῆς κοινωνικῆς καί οἰκονομικῆς εὐρυθμίας τῆς χώρας). Ἐφ' ὅσον τό Ἐφετεῖον ἐδέχθη πάντα ταῦτα (κυριαρχικῶς) καλῶς ἐφήρμοσε τάς ἀνω διαταξεις.

Η. Σχετικῶς πρβλ. τάς ἐμπεριστατωμένας καί προτασσομένας τῇ ἀποφάσει ταύτῃ σημειώσεις τῆς *Συνιάξεως* τοῦ ὡς ἄνω περιοδικοῦ (ΕΕΔ σ. 59 ἑπ.), ὡς καί τάς παρά πόδας τῇ ἀποφάσει δημοσιευομένας ὑπ' αὐτοῦ προτάσεις τῶν διαδίκων.

Θ. Παρά ταῦτα φρονοῦμεν ὅτι διά τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως γίνεται μᾶλλον νομική κατασκευή τῆς περιπτώσεως. Περί ἧς, μή ἐπαρκοῦντος σήμερον τοῦ φιλοξένου τούτου βήματος, θέλομεν ἄλλοτε ἐκτενῶς διαλάβει.

Ἀθανάσιος Μπόμπορας, Δικηγόρος

---

5. Ὁ λόγος οὗτος ἐκ τοῦ ν. τῆς 20.4.1810 μετεβλήθη καί εἰς τόν ἡμέτερον Α.Π. Ἴδετε *Π. Ζέπη* Ν.Δ. 11, 149. Ὡς θά ἴδωμεν ἀλλαχοῦ, καί τό ἀποτέλεσμα τοῦτο, ὡς καί ὁ νέος ἀστ. κῶδιξ, ἔδον ὅπως ἀποδοθεῖσαν οὐχί εἰς ἄλλο τι, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἰς τήν ἀφόρητον συγκριτικολογίαν, ὑφ' ἧς μαστίζεται καί εἰς ἣν ἐσχάτως ὁλοσχερῶς ὑπετάγη ἡ ἑλληνική νομική διανόησις.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Παράλληλος ασφάλισις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ εἰς ἕτερον Ὀργανισμὸν κυρίας ἀσφαλίσεως: Ἐξ ἀφορμῆς ἐπαβληθέντων ἡμῖν ἐφοτημάτων ὑπό ἑνιων Ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος ἐπί τοῦ ἐπιτρεπτοῦ ἢ μὴ τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως προσώπων, παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἀσφαλιστέαν παρ' ἡμῖν, ἠσφαλισμένων παραλλήλως εἰς εἰδικὰ Ταμεῖα λόγῳ ἑτέρας ἀπασχολήσεως των, παρέχομεν ὑμῖν τας κατωθι ὁδηγίας, εἰς συμπλήρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 254/1953 ἐγκυκλίου διαταγῆς μας: (*)

Ὡς ἀσφῶς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων της § 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ν.δ. 2698/1953, ἡ δι' αὐτοῦ θεσπιζομένη ἐξαίρεσις ἀπό τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως προσώπων ἠσφαλισμένων εἰς Εἰδικὰ Ταμεῖα ἀφορᾷ μόνον πρόσωπα ἠσφαλισμένα εἰς Ταμεῖα κυρίας ἀσφαλίσεως, ἀσφαλίζοντα εἴτε ἀποκλειστικῶς, εἴτε μεθ' ἑτέρων κατηγοριῶν προσώπων (ἐν μέρει), πρόσωπα παρέχοντα ἐξηρτημένην ἐργασίαν (μισθωτούς). Συνεπῶς διά τά ἠσφαλισμένα εἰς Ταμεῖα, ἀσφαλίζοντα ἀποκλειστικῶς αὐτοτελῶς ἀπασχολούμενα πρόσωπα (π.χ. Τ.Ε.Β.Ε.), οὐδεμία θεσπίζεται ἐξαίρεσις ἀπό τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως, εἰς ἣν περίπτωσιν τά πρόσωπα ταῦτα, παραλλήλως πρός τήν δι' ἣν ἀσφαλίζονται εἰς τά εἰδικά Ταμεῖα αὐτοτελῆ ἀπασχόλησίν των, παρέχουν κατά κύριον ἐπάγγελμα ἐξηρτημένην ἐργασίαν, πληροῦσαν τάς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 2 § 1α' τοῦ ἀ.ν. 1846/1951.

Διά τήν ἄρσιν πάσης ἐν τῷ μέλλοντι ἀμφιβολίας, διευκρινίζοντες τά ἀνωτέρω, γνωρίζομεν ὑμῖν τά ἀκόλουθα:

α) ***Πρόσωπα ἠσφαλισμένα εἰς Εἰδικὰ Ταμεῖα ἀσφαλίζοντα μόνον μισθωτούς.*** Τά πρόσωπα ταῦτα ἐξαιροῦνται τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως διά τούς κλάδους, δι' οὓς τυγχάνουσιν ἠσφαλισμένα εἰς τά Εἰδικά Ταμεῖα, οὐ μόνον διά τήν ἀπασχόλησιν, δι' ἣν ἀσφαλίζονται εἰς τά Εἰδικά Ταμεῖα ταῦτα, ἀλλά καί διά πᾶσαν ἑτέραν, παρεχομένην ὑπό τάς προϋποθέσεις τοῦ ἀ.ν. 1846/1951. Οὕτω: ὑπάλληλος Ἰονικῆς Τραπέζης, ἀσφαλιζόμενος εἰς τό Εἰδικόν Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἰονικῆς Τραπέζης διά τούς κλάδους ἀσθενείας καί συντάξεως, ἐξαιρεῖται τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. διά τούς κλάδους τούτους καί διά τήν ἀπασχόλησίν του κατά τάς ἀπογευματινάς ὥρας ὡς προϊστάμενος λογιστηρίου ἑτέρας ἐπιχειρήσεως καί εἰς ἣν ἔτι περίπτωσιν ἡ δευτέρα αὕτη ἀπασχόλησίς του δύναται νά θεωρηθῇ συνιστῶσα παράλληλον κύριον ἐπάγγελμα αὐτοῦ.

β) Πρόσωπα ἠσφαλισμένα εἰς Εἰδικὰ Ταμεῖα ἀσφαλίζοντα κατηγορίας τινὰς προσώπων, ἀνεξαρτήτως τῆς παροχῆς ἢ μὴ ὑπὸ τούτων ἐξηρτημένης ἐργασίας. Εἰς τήν κατηγορίαν ταύτην τῶν Ταμείων ἀνήκουσι κυρίως τά Ταμεῖα αα) Συντάξεως Μηχανικῶν καί Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, ββ) Συντάξεως καί Ἀσφαλίσεως Ὑγειονομικῶν, γγ) Συντάξεως Νομικῶν καί δδ) Συντάξεως Ἐκτελωνιστῶν, ἅτινα ἀσφαλίζουσιν ὡρισμένας κατηγορίας προσώπων (μηχανικούς, ἐργολήπτας δημοσίων ἔργων, ἰατρούς, δικηγόρους, ἐκτελωνιστάς κλπ.), ἀνεξαρτήτως ἂν τά πρόσωπα ταῦτα ἀσκῶσιν ἐλεύθερον ἐπάγγελμα ἢ παρέχωσι τάς ὑπηρεσίας τοῦ ἐπαγγέλματός των πρός φυσικά ἢ νομικά πρόσωπα ἐπί παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ.

Τά περί ὧν ἀνωτέρω πρόσωπα εἰς τάς περιπτώσεις, καθ' ἃς γίνεται δεκτόν ὅτι, παρέχοντα τάς μή ξένας πρός τό ἐπάγγελμά των ὑπηρεσίας πρός φυσικά ἢ νομικά πρόσωπα, συνδέονται μετά τοῦ ἐργοδότου των διά σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἐξαιροῦνται τῆς παρά τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι ἀσφαλίσεως διά τούς ὑπό τῶν εἰδικῶν Ταμείων καλυπτομένους κινδύνους, καθ' ὅσον ἡ παρά τῷ Ι.Κ.Α παράλληλος ἀσφάλισις των θά ἀπετέλει πρόσθετον ἀσφάλισιν διά τήν αὐτήν ἐργασίαν, καλυπτομένην συγχρόνως παρά δύο Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως, τοῦθ' ὅπερ ἀντιτίθεται πρός τήν ἔννοιαν καί τόν σκοπόν τῆς περί ἀσφαλίσεως των μηχανικῶν, ἰατρῶν, δικηγόρων, ἐκτελωνιστῶν κλπ. εἰδικῶν νομοθεσιῶν, αἵτινες ἀποβλέπουν εἰς τήν ἀποκλειστικήν δι' αὐτῶν ἀσφάλισιν τῶν ὑπαγομένων εἰς ταύτας προσώπων, ἐφ' ὅσον πάντως ἀπασχολοῦνται εἰς τάς ἀναφερομένας εἰς τάς νομοθεσίας ταύτας ἐργασίας καί εἰς τήν νομοθεσίαν περί τῆς εἰς τό Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως, ἥτις, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, ἔχει συμπληρωματικόν χαρακτῆρα, ἀποβλέπουσα εἰς τήν ἀσφαλιστικήν κάλυψιν προσώπων καί ἐργασιῶν, μή ὑπαγομένων εἰς τήν ἀσφάλισιν ἑτέρων Ὀργανισμῶν.

Εἰς ἣν ὅμως περίπτωσιν τά περί ὧν πρόκειται πρόσωπα παρέχουσι παραλλήλως ἐξηρτημένην ἐργασίαν ὑπό τάς προϋποθέσεις τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ἄσχετον πρός τό ἐπαγγελμά των, δι' ὃ ἀσφαλίζονται εἰς τό Εἰδικόν Ταμεῖον, ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς διά τήν ἀπασχόλησίν των ταύτην εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον, ὡς εἰκός, αὕτη δύναται νά θεωρηθῇ συνιστῶσα παράλληλον κύριον ἐπάγγελμα αὐτῶν. Οὕτω ἰατρός, ἠσφαλισμένος εἰς τό Τ.Σ.Α.Υ., παρέχων παραλλήλως, κατά κύριον ἐπάγγελμα, ἐργασίαν ὡς πωλητής ἐμπορικοῦ καταστήματος, ἀσφαλίζεται παρά τῷ Ι.Κ.Α. καί διά κλάδον συντάξεως.

γ) Πρόσωπα ἠσφαλισμένα εἰς Εἰδικὰ Ταμεῖα ἀσφαλίζοντα μισθωτούς καὶ αὐτοτελῶς ἀπασχολουμένους: Διακριτέον τάς ἀκολούθους δύο περιπτώσεις:

αα) Πρόσωπα ἠσφαλισμένα εἰς Εἰδικὰ Ταμεῖα διά παρεχομένην ὑπ' αὐτῶν ἐξηρτημένην ἐργασίαν.

Τά πρόσωπα ταῦτα θέλουσιν ἐξαιρεθῇ τῆς παρά τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι ἀσφαλίσεως, δι' οὓς

(*) ΕΕΔ 12, σελ. 1327.

κλάδους ἀσφαλίζονται εἰς τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον καὶ διὰ πᾶσαν ἑτέραν παράλληλον ἐξηρτημένην ἀπασχόλησίν των, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖον α' περιπτώσει ἐλέχθη, π.χ. μηχανικὸς κινηματογράφου, ἀσφαλισμένος διὰ τὸν κλάδον συντάξεως εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεως Ἠθοποιῶν κλπ., ἀπασχολούμενος παραλλήλως κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ὡς πωλητὴς καταστήματος, θέλει ἐξαιρεθῇ τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως διὰ τὸν κλάδον συντάξεως καὶ διὰ τὴν δευτέραν του ἀπασχόλησιν.

ββ) *Πρόσωπα ἠσφαλισμένα εἰς Εἰδικὰ Ταμεῖα ὡς αὐτοτελῶς ἀπασχολούμενα, παρέχοντα παραλλήλως ἐξηρτημένην ἐργασίαν κατὰ κύριον ἐπάγγελμα.*

Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην καταλέγονται τὰ ἀσφαλίζοντα μισθωτοὶ καὶ αὐτοτελῶς ἀπασχολούμενοι Ταμεῖα, πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἐν τῇ ὑπὸ στοιχεῖον β' περιπτώσει ἀναφερομένων. Ταῦτα Ταμεῖα εἶναι κυρίως τὰ Ταμεῖα αα) Συντάξεως Ἠθοποιῶν, Μουσικῶν κλπ., ββ) Συντάξεως Αὐτοκινητιστῶν γγ) Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν καὶ Μεσιτῶν, Ἀντιχρυστῶν καὶ Ὑπαλλήλων Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν καὶ δδ) Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων.

Τὰ ἠσφαλισμένα ὡς αὐτοτελῶς ἀπασχολούμενα εἰς τὰ ἀνωτέρω Ταμεῖα πρόσωπα, παρέχοντα παραλλήλως ἐξηρτημένην ἐργασίαν κατὰ κύριον ἐπάγγελμα, ἀσφαλιστέαν παρ' ἡμῖν, ὑπάγονται διὰ τὴν δευτέραν των ἀπασχόλησιν εἰς τὴν παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι ἀσφάλισιν καὶ διὰ τοὺς κλάδους, δι' οὓς ἀσφαλίζονται εἰς τὰ Εἰδικὰ Ταμεῖα. Οὕτω, ἔμπορος διατηρῶν κατάστημα νεωτερισμῶν καὶ ἠσφαλισμένος λόγῳ τῆς ἰδιότητός του ταύτης εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, ἀπασχολούμενος παραλλήλως, κατὰ κύριον ἐπάγγελμα, ὡς ὑπάλληλος εἰς κατάστημα νεωτερισμῶν, ὑπάγεται διὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἀπασχόλησιν εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν καὶ διὰ τὸν κλάδον συντάξεως. Τοῦτο δὲ διότι παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἐμπόρων ἀσφαλίζεται ὡς αὐτοτελῶς ἀπασχολούμενος, λόγῳ τῆς ἐμπορικῆς του ἰδιότητος, ἐνῷ ἡ παρ' ἡμῖν ἀσφάλισίς του βασίζεται ἐπὶ τῆς ἰδιότητός του ὡς παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἡ τελευταία δὲ αὕτη ἐργασία οὐδαμῶς καλύπτεται ὑπὸ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ταμείου Ἐμπόρων. Ὡσαύτως χρηματιστής, ἠσφαλισμένος εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντιχρυστῶν καὶ Ὑπαλλήλων τοῦ Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν, ἀπασχολούμενος παραλλήλως, κατὰ κύριον ἐπάγγελμα, ὡς ὑπάλληλος εἰς Χρηματιστικὸν Γραφεῖον, ὑπάγεται διὰ τὴν δευτέραν του ταύτην ἀπασχόλησιν καὶ μὴ καλυπτομένην ὑπὸ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Χρηματιστῶν κλπ. εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν καὶ διὰ τὸν κλάδον συντάξεως.

δ) Πρόσωπα ἠσφαλισμένα εἰς Εἰδικὰ Ταμεῖα ἀσφαλίζοντα ἀποκλειστικῶς αὐτοτελῶς ἀπασχολούμενα πρόσωπα.

Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ἀνήκει τὸ Ταμεῖον Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος (Τ.Ε.Β.Ε).

Ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας δὲν θεσπίζεται ἐξαίρεσις τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τοιαῦτα Ταμεῖα προσώπων, εἰς ἣν περίπτωσιν παρέχουσι ταῦτα παραλλήλως ἐξηρτημένην ἐργασίαν κατὰ κύριον ἐπάγγελμα. Συνεπῶς ἐπαγγελματίας ἠσφαλισμένος εἰς τὸ Τ.Ε.Β.Ε., παρέχων παραλλήλως ἐξηρτημένην ἐργασίαν κατὰ κύριον ἐπάγγελμα, ὑπάγεται διὰ τὴν δευτέραν ἀπασχόλησιν εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν καὶ διὰ τοὺς καλυπτομένους ὑπὸ τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. κλάδους ἀσφαλίσεως. Εἶναι δὲ καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἀδιάφορον τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἐπαγγελματίου κατὰ τὴν παροχὴν ἐξηρτημένης ἐργασίας. Οὕτω, ῥάπτης ἠσφαλισμένος εἰς τὸ Τ.Ε.Β.Ε., ἀπασχολούμενος παραλλήλως εἰς ραφεῖον ὡς τεχνίτης, θέλει ὑπαχθῇ εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐξηρτημένη του ἀπασχόλησις συνιστᾷ τὸ κύριον αὐτοῦ ἐπάγγελμα.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν, ὅτι εἰς πάσας τὰς περὶ ὧν ἀνωτέρω περιπτώσεις, καθ' ἃς γίνεται δεκτόν, ὅτι τὰ ἀσφαλιζόμενα εἰς Εἰδικὰ Ταμεῖα πρόσωπα, παρέχοντα συγχρόνως ἐξηρτημένην ἐργασίαν κατὰ κύριον ἐπάγγελμα δὲν ἐξαιροῦνται τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως διὰ τὴν δευτέραν των ἀπασχόλησιν, δέον ὅπως μετὰ ἰδιαιτέρας αὐστηρότητος ἐξετάζηται ἡ συνδρομὴ τῶν στοιχείων τῶν χαρακτηριζόντων τὴν δευτέραν ἀπασχόλησιν ὡς συνιστῶσαν τὸ κύριον ἢ δεύτερον παράλληλον κύριον ἐπάγγελμα τοῦ παρέχοντος τὴν ἐργασίαν. Μόνον δὲ ἐφ' ὅσον ἐξ ἀναμφισβητήτων στοιχείων πείθεσθε περὶ τούτου, θεωρεῖτε τὰ περὶ ὧν πρόκειται πρόσωπα ὡς ὑπαγόμενα παραλλήλως καὶ εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 1/6/1956 Διοικήσεως τοῦ Ι. Κ. Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Ἀσφάλισις κατ' ἀνεργίας μισθωτῶν τοῦ Ο.Τ.Ε.: Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1583/1956 ἐγγράφου του ὁ Ὀργανισμὸς Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ἐγνώρισεν ἡμῖν, ὅτι τὸ Δ.Σ. αὐτοῦ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 107/15.3.1956 συνεδρίασίν του ἀπεφάσισεν, ὅπως ὁ Ὀργανισμὸς μὴ παραιτηθῇ τῶν ἐνεργειῶν του πρὸς διεκδίκησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ο.Τ.Ε. ὀφειλομένων εἰσφορῶν ἀνεργίας παρὰ τὴν ἔκδοσιν ἀντιθέτου ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως ἐπηκολούθησεν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 15 § 2 τοῦ ν. 3164/1955, δι' ἧς, αὐθεντικῶς ἑρμηνευομένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν. δ. 2961/1954, ἐλύθη ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τοῦ ἐν λόγῳ Ὀργανισμοῦ τὸ θέμα τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 114/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος: *Ἐὰν ἐργατοϋπηρετικὸν προσωπικὸν τῆς Σχολῆς Ὁπλιτῶν Χωροφυλακῆς Πατρῶν, προσληφθὲν ἀπὸ τοῦ 1945 καὶ ἐντεῦθεν διὰ συμβάσεως ἐργασίας τριμήνου ἀρχικῆς διαρκείας, συνεχῶς ἀνανεουμένης ἕκτοτε δι' ἴσον ἑκάστοτε χρονικὸν διάστημα, ὡς ἐπίσης καὶ προσωπικόν, προσληφθὲν ἐσχάτως τὸ πρῶτον, δύναται νῦν νὰ ἀπολυθῇ ἀζημίως πρὸ ἢ καὶ κατὰ τὴν λῆξιν τοῦ τελευταίου τριμήνου, εἰς ποίους ὅρους ἢ διατυπώσεις ὑπόκειται ἡ ἀπόλυσίς του καὶ ποίας ἀποζημιώσεως δικαιοῦται τοῦτο.*

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμ. 362/1952

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. Γ. *Φραγκούλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μπαρμπάτης, Α. Ἀλεξίου, Δ. Καλατζάκος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Χ. Γεωργιόπουλος, Κ. Τσαγκαράκης, Πάρεδροι.

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως, ὡς κάτωθι:

1. Ἐκ τῆς διατυπώσεως καὶ τοῦ σκοποῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 60 § 2 ἀν. ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 2113/1952, τοῦ ἄρθρ. 48 §§ 1 καὶ 2 ν.δ. 2698/1953 καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976/1947 Π.Υ.Σ., ὡς αὗται ἐκυρώθησαν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ἀ. ν. 913/1949, ἐν ἀντιπαραβολῇ δὲ καὶ πρὸς τὰς διατάξεις καὶ τὴν ὅλην οἰκονομίαν τοῦ ν. 2112/1920 καὶ τοῦ ἐκτελεστικοῦ τούτου Β.Δ. ἀπὸ 16/18.7.1920, ὡς ἐπίσης καὶ πρὸς ἐκείνας τοῦ ἄρθρ. 9 ἀν. ν. 118/1945, τῶν ἄρθρ. 1 καὶ 9 §§ 1-3 ν. 3198/1955 καὶ τοῦ ἄρθρ. 38 § 1 Εἰσαγ. Ν.Α.Κ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ Δημόσιον, προκειμένου νὰ καταγγείλῃ σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας οἱουδήποτε ὑπαλλήλου, ἐργάτου, τεχνίτου ἢ ὑπηρέτου (πρβλ. ἄρθρ. 48 § 1 ν. δ. 2698/1953), ὀφείλει νὰ καταβάλῃ «βοήθημα» ἴσον πρὸς τὰς ἀποδοχὰς εἴκοσιν (20) ἡμερῶν, ἐὰν ὁ ἀπολυόμενος ἔχῃ συνεχῆ ὑπηρεσίαν μείζονα τῶν δύο μηνῶν καὶ ἐλάσσονα τοῦ ἔτους, πρὸς τὰς ἀποδοχὰς ἑνὸς μηνός, ἐὰν ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἀπολυομένου εἶναι μείζων τοῦ ἔτους καὶ ἐλάσσων τῶν τριῶν ἐτῶν, καὶ πρὸς τὰς ἀποδοχὰς δύο μηνῶν, ἐὰν ἡ ὑπηρεσία τούτου εἶναι μείζων τῶν τριῶν ἐτῶν.

Διὰ τὴν τοιαύτην εἰς τὸ βοήθημα ἀξίωσιν ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἀπολυομένου δύναται νὰ μὴ εἶναι καὶ συνεχής, μεταξὺ ὅμως τῶν διακοπῶν δὲν πρέπει ἐπὶ νὰ μεσολαβῇ διάστημα μείζον τῶν δέκα (10) ἡμερῶν (Π.Υ.Σ. 976/1947).

2. Προκειμένου περὶ ἀπολύσεως προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου οὐχὶ διὰ καταγγελίας, ἀλλὰ λόγῳ λήξεως τοῦ χρόνου τῆς ὡρισμένης διαρκείας συμβάσεώς του, τὸ Δημόσιον εἰς οὐδὲν βοήθημα ἢ ἄλλην ἀποζημίωσιν ὑπόκειται (βλ. καὶ γνμδ. Ν. Σ.Κ. 815/1951 εἰς ΕΕΔ/1952, 328).

3. Ἐξ ἄλλου, προκειμένου νὰ ἀπολυθῇ τις ἐκ τοῦ ἀνωτέρω προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου πρὸ τῆς λήξεως τῆς ὡρισμένης διαρκείας συμβάσεώς του, τὸ Δημόσιον, ἀρνούμενον τὰς ὑπηρεσίας τοῦ τοιούτου ἐκμισθώτου ἐργασίας ἐκ λόγων ἀφορώντων αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν, ὡς ἐν προκειμένῳ οἱ λόγοι μειώσεως τῶν ἀναγκῶν του, ὑποχρεοῦται, κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ., νὰ καταβάλῃ τὸν μέχρι λήξεως τῆς συμβάσεως ὀφειλόμενον μισθόν.

4. Περαιτέρω, προκειμένου τὸ Δημόσιον νὰ καταγγείλῃ σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας, καθ' ἃ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 60 § 2 ἀν. ν. 1846/1951, τοῦ ἄρθρ. 48 § 2 ν.δ. 2698/1953 καὶ τοῦ ἄρθρ. 9 § 1 ν. 3198/1955 σαφῶς συνάγεται, ὑποχρεοῦται, ἐπὶ ποινῇ μόνον ποινῇ τοῦ ἀρμοδίου ὀργάνου καὶ οὐχὶ καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως, νὰ ἀναγγείλῃ ἐγγράφως τὴν γενομένην ἀπόλυσιν εἰς τὸ οἰκεῖον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας εἰς τὸν ἀπολυόμενον.

Τὴν αὐτὴν κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ὑποχρέωσιν πρὸς ἀναγγελίαν εἰς τὸ οἰκεῖον Γ.Ε.Ε. ὑπέχει τὸ Δημόσιον καὶ προκειμένης ἀποχωρήσεως μισθωτοῦ του λόγῳ λήξεως τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεώς του, τοῦ ὀκταημέρου ἀρχομένου ἐνταῦθα ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς ἡμέρας τῆς λήξεως τῆς συμβάσεως (ἄρθρ. 661 § § 1, 241 Α.Κ. 9 § 3 ν. 3198/1955) (*).

5. Ἐξ ἄλλου τὸ Δημόσιον ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως ὑποχρεοῦται εἰς προμήνυσιν τῆς καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, εἴτε ἀορίστου, εἴτε ὡρισμένης διαρκείας, ἀλλ' οὔτε δύναται καὶ νὰ ὀφειληθῇ τι ἐκ τοιαύτης προμηνύσεως. Τοιαύτη ὑποχρέωσις προμηνύσεως πρὸ εὐλόγου χρόνου ἐπιβάλλεται ὅμως ἐκ πνεύματος ἀγαθῆς διοικήσεως, ἵνα μὴ αἰφνιδιάζηται ὁ ἀπολυόμενος.

6. Τούτων δοθέντων, πρὸς ἀκριβῆ διάγνωσιν τῶν ἑκάστοτε ὑποχρεώσεων τοῦ Δημοσίου, παρίσταται πάντοτε ἀνάγκη διαπιστώσεως τοῦ ὡρισμένου ἢ μὴ τῆς διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως. Ἡ κατ' ἐπανάληψιν ἀνανέωσις ἢ παράτασις συμβάσεως βραχείας διαρκείας δὲν ἀρκεῖ καθ' ἑαυτήν, ὅτως ἀποτελέσῃ αἰτίαν χαρακτηρισμοῦ τούτων ὡς συμβάσεων ἀορίστου διαρκείας, διότι ἡ βούλησις τῶν συμβαλλομένων εἶναι κατ' ἀρχὴν πάντοτε σεβαστή. Ὅσάκις ὅμως ἡ συνομολογησις ρήτρας περὶ βραχείας διαρκείας τῆς συμβάσεως δὲν δικαιολογεῖται ἐκ τῶν πραγμάτων, ὡς ὅταν ἀντικείμενον τῆς συμβάσεως εἶναι ἡ θεραπεία μονίμων ἀναγκῶν (π.χ περιπτώσεις μαγείρων, τραπεζοκόμων, καθαριστρῶν κλπ.) καὶ ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἀνανεοῦται ἢ παρατείνεται ἐπαναλημμένως καὶ μάλιστα ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, ὡς αἱ πλεῖσται τῶν περὶ ὧν τὸ ἐρώτημα περιπτώσεων, τοῦτο προδήλως προσθέσιν καταστρατηγήσεως καὶ πάντως ἄγει ὁπωσδήποτε εἰς καταστρατήγησιν τῶν ἀνωτέρω περὶ καταβολῆς βοηθήματος εἰς τὸ ἀπολυόμενον προσωπικόν

(*) *Σημ. ΕΕΔ:* Βλέπε διὰ τὸ αὐτὸ θέμα καὶ ὑπ' ἀριθ. 1395/1955 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ΕΕΔ 15, 67 καὶ ἐγκύκλ. Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, 391.

τοῦ Δημοσίου διατάξεων, προδήλως δημοσίας τάξεως. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις αἱ συμβάσεις δέον νὰ θεωρῶνται, ἀπὸ ἀπόψεως καταβολῆς τοῦ βοηθήματος τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976/1947 Π.Υ.Σ., ὡς συμβάσεις ἀορίστου διαρκείας (πρβλ. καὶ Α.Π. 204/1955 εἰς ΕΕΔ 1956, 467), ἐνῷ ἡ ἐν αὐταῖς πρόθεσμα ἐνεργὸς δι' ἀμφοτέρων ἀποκλείουσιν τὴν καταγγελίαν πρὸ τῆς ἐκπνοῆς της. Ἡ παρὰ ταῦτα καταγγελία ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἄκυρον συμβάσεως, ἐκτὸς τοῦ βοηθήματος, συνεπαγεται καὶ ὑποχρέωσιν καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπολειπομένου χρόνου.

7. Μετὰ ταῦτα εἰς τὸ τεθὲν ὡς ἄνω ἐρώτημα προσήκει κατὰ περίπτωσιν ἡ ἑξῆς συνοπτικὴ ἀπάντησις: α) Ἀπόλυσις παλαιοῦ προσωπικοῦ κατὰ τὴν λῆξιν τῆς τελευταίας παρατάσεως: Ἀπαιτεῖται ἔγγραφος καταγγελία τῆς συμβάσεως, ἀναγγελία ταύτης εἰς τὸ οἰκεῖον Γ.Ε.Ε. ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν καὶ καταβολὴ βοηθήματος, ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου, προσέτι δὲ καὶ προειδοποίησις τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως πρὸ «εὐλόγου» χρόνου, ὡς μέτρου ἀγαθῆς διοικήσεως. β) Ἀπόλυσις τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ πρὸ τῆς λήξεως τῆς τελευταίας συμβάσεως: Ἀπαιτοῦνται πάντα τὰ ἀνωτέρω καὶ ἔτι πλέον καταβολὴ πλήρων τῶν ἀποδοχῶν μέχρι τοῦ χρόνου λήξεως τῆς συμβάσεως. γ) Ἀπόλυσις προσωπικοῦ πρὸ τῆς λήξεως τῆς συμβάσεως του (μὴ ἀνανεωθείσης ἢ παραταθείσης): Ἀπαιτεῖται καταγγελία, ἀναγγελία καὶ καταβολὴ τοῦ μισθοῦ μέχρι τοῦ χρόνου λήξεως τῆς συμβάσεως. Βοήθημα δὲν καταβάλλεται καὶ δ) ἀπόλυσις προσωπικοῦ κατὰ τὴν πρώτην λῆξιν τῆς συμβάσεώς του: Ἀπαιτεῖται μόνον ἀναγγελία καὶ προειδοποίησις. Βοήθημα καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν καταβάλλεται.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΑΞΙΩΣΕΩΝ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν αἱ ἀξιώσεις τοῦ καθόλου βαρείας κακώσεως (ἡμιπληγίαν, θραῦσιν σπονδυλικῆς στήλης κλπ.) ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὑπόκεινται εἰς τὴν εἰδικὴν τριετῆ τοῦ ἄρθρου 17 νόμου 551 ἢ εἰς τὴν κοινὴν παραγραφήν.

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμ. 364/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*
Λοιποὶ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μπαρμπάτης, Α. Ἀλεξίου, Δ. Καλατζάκος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Χ. Γεωργιόπουλος, Κ. Τσαγκαράκης, Πάρεδροι.

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως, ὡς κατωθι:

Διὰ τοῦ ὡρθρου 249 Α.Κ. ὁρίζεται, ὅτι «ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς τῶν ἀξιώσεων, ἐφ' ὅσον δὲν ὁρίζεται ἄλλως, εἶναι εἰκοσιν ἐτῶν», ἐνῷ διὰ τῶν μόνων ἐκ τοῦ θεσμοῦ διατάξεων τοῦ ἄρθρου 17 § 1 τοῦ εἰδικοῦ «περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων» ν. 551/1914, ὡς οὗτος ἐκωδ. ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 21.7/23.8.1920 β. δ/τος (Γεν. Κωδ. Θ' 935) καὶ διετηρήθη ἐν ἰσχύι διὰ τοῦ ἄρθρ. 88 § 1 Εἰσαγ. Νόμου Α.Κ., ὁρίζεται, ὅτι «πᾶσα ἐκ τοῦ παρόντος νόμου ἀξίωσις παραγράφεται μετὰ τριετίαν ἀπὸ τοῦ ἀτυχήματος· ἐπ' ἐναντίω ὅμως ἐργοδότου, μὴ συμμορφωθέντος πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10, χωρεῖ μόνον ἡ κοινὴ παραγραφή».

Ἐκ τῶν τοιούτων ὅμως σαφοῦς ἐννοίας καὶ διατυπώσεως διατάξεων ἀβιάστως συνάγεται, ὅτι τῆς κοινῆς παραγραφῆς τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἀπολαύουν αἱ ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀξιώσεις μόνον ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10 κωδ. ν. 551, ἐνῷ εἰς οἱανδήποτε ἄλλην περίπτωσιν, ὡς ἐν προκειμένῳ, αἱ ἀξιώσεις αὗται ὑπόκεινται εἰς τὴν εἰδικὴν ὡς ἄνω τριετῆ παραγραφήν, ἀνεξαρτήτως τῆς βαρύτητος καὶ τῶν συνεπειῶν τοῦ ἀτυχήματος (*).

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΚΑΤ' Α.Ν. 1836/1951

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν δικηγόρος, τοποθετηθεὶς ὡς πληρῶν τὰς προϋποθέσεις τοῦ ν. 751/1948 παρά τινι Ὀργανισμῷ καὶ ἀνακληθεὶς βραδύτερον τῇ αἰτήσει του, διατηρῇ τὸ δικαίωμά του πρὸς τοποθέτησιν εἰσέτι καὶ νῦν ὑπὸ τὸ κράτος ἤδη τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 836/1951, τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν πληροῖ πλέον τὰς πρὸς τοῦτο προϋποθέσεις.

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β.

Γνωμ. 365/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*
Λοιποὶ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μπαρμπάτης, Α. Ἀλεξίου, Δ. Καλατζάκος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Χ. Γεωργιόπουλος, Κ. Τσαγκαράκης, Πάρεδροι.

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως, ὡς κατωθι:

Τῆς ἀνακλήσεως διοικητικῆς πράξεως ἐχούσης, κατὰ τὰ κρατοῦντα, ὡς συνέπειαν τὴν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως της ἀναδρομικὴν ἐξαφάνισιν τῆς πράξεως, ἥτις ἐκτοτε θεωρεῖται νομικῶς οὐδέποτε ὑπαρξασα, ἡ νομικὴ κατάστασις, εἰς ἣν τελεῖ ὁ εἰς ὃν ἡ διοικητικὴ πρᾶξις ἀφεώρα μετὰ τὴν ἀνάκλησιν, τοιαύτη τυγχάνει ἐφ' ὅσον νόμος δὲν ὁρίζει ἄλλως, εἶναι ἐκείνη, εἰς ἣν οὗτος ἐτέλει πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς πράξεως.

Κατόπιν τούτων, δοθέντος καὶ ὅτι οὔτε ὁ ν. 751/1948, οὔτε ἄλλη διάταξις ὁρίζει ἄλλως, ἡ νομικὴ κατάστασις τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου τοποθετηθέντος μετὰ τὴν ἀνάκλησιν τῆς τοποθετήσεώς του εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ὑφίστατο καὶ πρὸ τῆς τοποθετήσεώς του, ἡ κατάστασις ἦτοι τοῦ ἔχοντος νόμιμον προσδοκίαν τοποθετήσεως ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ὑφισταμένου νομικοῦ καθεστῶτος. Τοῦ καθεστῶτος ὅμως τοῦ τότε ἰσχύοντος ν. 751/1948 μεταβληθέντος βραδύτερον ὑπὸ τοῦ ἀν.ν. 1836/1951, ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 2113/1952, ὅστις παλαιστὰ καὶ ρητῶς κατήργησε τὸν ν. 751/1948 (ἄρθρ. 12 § 1 ἀν. ν. 1836/1951), ὁ περὶ οὗ τὸ ἐρώτημα δικηγόρος δὲν δύναται πλέον νὰ ἔχῃ ἀξίωσιν πρὸς τοποθέτησιν, ἀφοῦ δὲν πληροῖ κατὰ τὸν νεώτερον νόμον τὰς πρὸς τοῦτο ἀξιουμένας προϋποθέσεις, ὡς ἀκριβῶς καὶ πᾶς ἕτερος ἐνδιαφερόμενος πρὶν ἀπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ν. 751/1948.

Μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ τεθὲν ὡς ἄνω ἐρώτημα προσήκει ἀρνητικὴ ἀπάντησις.

(*) *Σημ. ΕΕΔ.* Οὕτω καὶ ἡ Α.Π. 108/1953, ΕΕΔ 12, 127.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΘΥΡΩΡΩΝ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΩΝ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Διὰ τοὺς θυρωροὺς πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων ἰσχύει ἡ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1938 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, νομίμως κατατεθεῖσα καὶ κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5374/1939 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀπὸ 20.1.1939 συμπληρωματικὴν τῆς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (*Τσιμπούκη*, Κώδιξ Συλλογικῶν Συμβάσεων Ἐργασίας, ἔκδ. 1947, σελ. 160, 162).

Αἱ διὰ τῶν ἄνω συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καθορισθεῖσαι νόμιμοι ἀποδοχαὶ ἀναπροσηρμόσθησαν διὰ τῶν ἀπὸ 4 Νοεμβρίου καὶ 1 Δεκεμβρίου 1947 γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ ηὐξήθησαν μεταγενεστέρως διὰ τῶν περὶ αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν σχετικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων (βλέπε πίνακα μισθῶν ἐν ΕΕΔ 12, 1066 καὶ μεταγενεστέρας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις ἐν ΕΕΔ 14, 495 μέχρι τῆς τελευταίας ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ΕΕΔ 15, 291).

Ἐφαρμόζονται ἐπίσης καὶ ἐν προκειμένῳ αἱ ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καὶ 18310/1946 ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νυκτερινὰς ὥρας (ΕΕΔ 12, 388).

Ὁ νόμιμος οὗτος μισθὸς βαρύνει πάντας τοὺς ἰδιοκτήτας καὶ μισθωτάς, ἐξυπηρετουμένους ἢ μὴ ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ (Α.Π. 478/1955, ΕΕΔ 14, 832), κατὰ τὸ μέτρον τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀ.ν. 1001/1946 (ΕΕΔ 5, 152) ἐκδοθεισῶν καὶ ἰσχυουσῶν ὑπ' ἀριθ. 10006/1334/1946 (ΕΕΔ 5, 223) καὶ 204313/1948 (ΕΕΔ 7, 503) ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, χωρὶς ὅμως νὰ παύῃ ὀφειλόμενος μόνον μεταξὺ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς πολυκατοικίας καὶ τοῦ θυρωροῦ ὁ ἐκ τῆς συμβάσεως ἐνοικικὸς δεσμὸς (Α.Π. 71/1955, ΕΕΔ 14, 353), τοῦ πρώτου βαρυνομένου μὲ τὴν καταβολὴν τῆς διὰ τὴν ἀπόλυσιν ἀποζημιώσεως τοῦ θυρωροῦ (Α.Π. 71/1955).

Σχετικῶς πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν αὐτήν, κατὰ διάταξιν τῆς ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1938 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον χωρήσῃ ἀπόλυσις τοῦ θυρωροῦ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου ἐξ λόγων μὴ δυναμένων νὰ θεμελιώσουν παραβίασιν ἢ μὴ συμμόρφωσιν πρὸς τὴν συλλογικὴν ταύτην σύμβασιν, ἁπλῶς καταβάλλεται διπλασία τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 211/1920, ὡς ἐτροποποιήθη, ὁριζομένης ἀποζημιώσεως), ὁ θυρωρὸς δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις προειδοποιήσεως ἴσης πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς προβλεπομένης διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους ὑπὸ τοῦ ν. 2112, ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας του (Α.Π. 71/1955, ἔνθα ἀνωτ.).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τῆς ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀνετέθη εἰς τὴν ἐν αὐτῇ ὁριζομένην Ἐπιτροπὴν καὶ ἡ ἐκπόνησις κανονισμοῦ, καθορίζοντος λεπτομερέστερον τὰ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν θυρωρῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν ἐναρμονίσεως τῶν μεταξὺ αὐτῶν σχέσεων, καὶ ὅστις, ἐγκρινόμενος δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑφυπουργοῦ (τότε) Ἐργασίας, θὰ θεωρῆται ὡς προσάρτημα τῆς συλλογικῆς συμβάσεως.

Ὁ κανονισμὸς οὗτος, συνταχθεὶς ὑπὸ τῆς συσταθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5126 τῆς 20 Ἰανουαρίου 1939 ἀποφάσεως τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐργασίας εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐγκριθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19135 τῆς 3 Ἀπριλίου 1939 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑφυπουργοῦ, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κανονισμὸς δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων τῆς 11 Μαρτίου 1939.

1. Ὧραι ἐργασίας τοῦ θυρωροῦ καθορίζονται ἀπὸ τῆς 7ης π.μ. μέχρι τῆς 2ας μ.μ. καὶ ἀπὸ τῆς 4ης μ.μ. μέχρι τῆς 10ης μ.μ.

2. Ὁ θυρωρὸς δὲν ἀπὸ τῆς 7ης π.μ. νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν καθαριότητα τῆς κεντρικῆς κλίμακος τῆς πολυκατοικίας, τῆς κυρίας εἰσόδου αὐτῆς, ὡς καὶ τῆς ἐξωθύρας καὶ τῶν ἐλαφινάκων αὐτῆς.

3. Ὁ θυρωρὸς μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διὰ τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ἐπιβαλλομένης αὐτῷ καθαριότητος τῆς πολυκατοικίας καὶ πάσης ἄλλης ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας δέον νὰ εὑρίσκηται εἰς τὴν δι' αὐτὸν καθωρισμένην θέσιν (θυρωρεῖον).

4. Ὁ θυρωρὸς ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ πληροφορίας εἰς πάντα αἰτοῦντα τοιαύτας ἐνοίκων ἢ ἐπισκέπτην τῆς πολυκατοικίας ἐπὶ ζητημάτων τοῦ κύκλου τῆς ἁρμοδιότητος του.

5. Ὁ θυρωρὸς δέον πρὸ παντὸς νὰ φέρηται εὐγενῶς καὶ μετὰ προθυμίας εἰς τὸν ἰδιοκτήτην, ἐνοικιαστὰς ἢ ἐπισκέπτας τῆς πολυκατοικίας κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του.

6. Ὁ θυρωρὸς ὑποχρεοῦται νὰ παρακολουθῇ καὶ νὰ ζητῇ πληροφορίας δι' ἅπαντα ἄγνωστον καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἐπισκέπτην τῆς πολυκατοικίας.

7. Ὁ θυρωρὸς ὑποχρεοῦται νὰ ἐπιβλέπῃ διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ ἀνελκυστῆρος (ἀσανσέρ) καὶ τῆς θερμάνσεως (καλοριφέρ), ἐὰν δὲ ἤθελε παρουσιασθῇ βλάβη εἰς τὰ ὡς ἄνω (ἀσανσέρ καὶ καλοριφέρ) νὰ φροντίζῃ ἀμέσως διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τούτων, καλῶν τὸν ἁρμόδιον συντηρητήν, συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολήν, ἣν ἔχει λάβει παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου ἢ τοῦ διαχειριστοῦ.

Ἐπίσης διὰ πᾶσαν βλάβην ἢ μὴ κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ φωτισμοῦ τῶν κοινοχρήστων χώρων θὰ καλῇ τὸν ἁρμόδιον συντηρητὴν ἠλεκτρολόγον, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ βλαβῶν, ἡ ἐπιδιόρθωσις τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖ εἰδικὰς ἠλεκτρολογικὰς γνώσεις.

8. Ὁ θυρωρὸς ἐπιμελεῖται τῆς καθαριότητος τῆς κλίμακος ὑπηρεσίας, ἥτις θὰ ἐνεργῆται παρὰ

τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν κατ' ὄροφον ἐνοικιαστῶν.

9. Ὁ θυρωρὸς ὑποχρεοῦται νὰ φροντίζῃ ἐγκαίρως διὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀπορριμμάτων τῆς πολυκατοικίας, ἁτινα ὅμως αἱ ὑπηρεσιαι τῶν κατ' ὄροφον ἐνοικιαστῶν δέον νὰ συγκεντρώνουν εἰς τὸν φωταγωγὸν τῆς πολυκατοικίας ἢ εἰς ἄλλον προκαθωρισμένον τόπον, κειμενον πάντως εἰς τὸ ἰσόγειον αὐτῆς.

10. Ὁ θυρωρὸς οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἔχει νὰ ἐκτελῇ ἐξωτερικὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἰδιοκτήτου ἢ τῶν ἐνοικιαστῶν τῆς πολυκατοικίας.

11. Ὧραι ἀνοίγματος τῆς κεντρικῆς θύρας τῆς πολυκατοικίας ὁρίζονται ὡς ἑξῆς: Ἀπὸ 7 π. μ. μέχρι 2ας μ.μ. καὶ 4 μ.μ. μέχρι 10 μ.μ., ὁπότε θεωρεῖται περατωθεῖσα τελείως ἡ ἡμερησία ὑπηρεσία τῶν θυρωρῶν. Ἐὰν μετὰ τὴν 10ην νυκτερινὴν ὥραν δι' οἱονδήποτε λόγον ἢ αἰτίαν ὁ ἰδιοκτήτης ἢ ἐνοικιαστὴς τις τῆς πολυκατοικίας ἤθελε ζητήσει τὴν ἀπασχόλησιν τοῦ θυρωροῦ, θὰ ὑποχρεοῦται οὗτος διὰ τὴν ἐπὶ πλέον ταύτην ὑπηρεσίαν, μὲ πρόσθετον ἀμοιβήν, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν του, ἐὰν μὲν ἡ ἀπασχόλησις διαρκέσῃ ἀπὸ τῆς 10ης νυκτερινῆς μέχρι τοῦ μεσονυκτίου μὲ δραχμὰς ἑκατὸν (100), ἐὰν ἤθελε διαρκέσει πέραν τοῦ μεσονυκτίου τότε ἡ ὡς ἄνω πρόσθετος ἀμοιβὴ ὁρίζεται εἰς δραχμὰς τριακοσίας (300).

12. Διὰ πᾶσαν ὥρλησιν τοῦ θυρωροῦ μετὰ τὴν 10ην νυκτερινὴν ὥραν οὗτος δικαιοῦται δι' ἑκαστην ὥρλησιν προσθέτου ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν (20) εἴκοσι, καταβλητέων εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνὸς ὑπὸ τοῦ προκαλέσαντος τὴν ὥρλησιν, ἢ τοῦ ὠφεληθέντος ἐξ αὐτῆς.

13. Ὁ θυρωρὸς δικαιοῦται ἀναπαύσεως ἐξόδου ἑκάστην Κυριακὴν ἀπὸ 1ης μ.μ. ὥρας καὶ ἐκεῖθεν.

14. Ὁ θυρωρὸς δικαιοῦται νὰ ἀπουσιάζῃ ἐκ τῆς θέσεώς του ἐκτάκτως καὶ διὰ δεδικαιολογημένην αἰτίαν, ἀναπληρούμενος κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀπουσίας του παρὰ τοῦ βοηθοῦ του ἢ τῆς συζύγου του ἢ παρὰ προσώπου τῆς ἐμπιστοσύνης του καὶ ἐπὶ πλήρη εὐθύνην του.

15. Ὅπου ἐν τοῖς μεγάροις, ἐκτὸς τῶν θυρωρῶν, ὑπάρχουσιν εἰδικαὶ καθαρίστριαι, ἀμειβόμεναι ἀπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου, ὁ θυρωρὸς ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καθαρισμὸν τῶν κοινοχρήστων χώρων τοῦ μεγάρου.

16. Ὁ θυρωρὸς ὑποχρεοῦται νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν ταχεῖαν παράδοσιν τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τῶν ἐφημερίδων εἰς τοὺς παραλήπτας ἐνοικιαστὰς τῆς πολυκατοικίας, ὅπου δὲν ὑπάρχουσιν εἰδικὰ γραμματοκιβώτια.

17. Ὁ θυρωρὸς ὀφείλει νὰ εἶναι καθαρὸς εἰς τὴν περιβολὴν καὶ τὴν ἐμφάνισιν, διατηρῶν ἄκρως καθαρὸν τὸ δωμάτιον αὐτοῦ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀπαγορεύεται νὰ διατηρῇ ζῶα ἢ νὰ δέχηται ἐπισκέψεις ἐνοχλητικὰς ἢ φίλους περισπῶντας αὐτὸν ἐκ τῶν καθηκόντων του.

18. Ὁ ἀνωτέρω καθορισμὸς τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν θυρωρῶν εἶναι ἐνδεικτικός, δυνάμενος νὰ συμπληρωθῇ κατόπιν κοινῆς συμφωνίας τῶν μερῶν, ἐγγράφως ἀποδεικνυομένης, εἰς τρόπον ὅμως ὥστε νὰ μὴ τροποποιῶνται οἱ βασικοὶ ὅροι τοῦ παρόντος.

Π α ι ν α ί

19. Οἱ ἐκ τῶν ἰδιοκτητῶν παραβάται τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, θεωρουμένου ὡς ἀναποσπάστου προσαρτήματος τῆς ἀπὸ 31.12.1938 συλλογικῆς συμβάσεως θυρωρῶν, θεωροῦνται ὡς καταγγέλλοντες ἀδικαιολογήτως τὴν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν θυρωρῶν των ὑφισταμένην σύμβασιν ἐργασίας καὶ ὑποχρεοῦνται εἰς καταβολὴν διπλασίας ἀποζημιώσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2112, ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, ὁριζομένης, ὑπόκεινται δὲ πρόσετι καὶ εἰς τὰς ποινικὰς κυρώσεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 547/1937 Α.ν., ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη.

20. Οἱ ἐκ τῶν θυρωρῶν παραβάται τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ὑπόκεινται, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ποινῶν, καὶ εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ κατωτέρω ποινολογίου προβλεπομένας τοιαύτας:

α) Διὰ παράβασιν οἱουδήποτε ὅρου τοῦ παρόντος: Διὰ πρώτην φορὰν ἐπίπληξις, διὰ δευτέραν φορὰν προστιμον 10-30 δραχμῶν, διὰ τρίτην φορὰν προστιμον 30-75 δραχμῶν, διὰ τετάρτην φορὰν προστιμον 75—200 δρχ., διὰ πέμπτην φορὰν ἀπόλυσις ἄνευ προειδοποιήσεως ἢ ἀποζημιώσεως.

β) Διὰ μέθην ἐν ὑπηρεσίᾳ: Διὰ πρώτην φορὰν πρόστιμον 10-30 δραχῶν, διὰ δευτέραν φορὰν προστιμον 30-75 δραχμῶν, διὰ τρίτην φορὰν πρόστιμον 75-200 δραχμῶν, διὰ τετάρτην φορὰν ἀπόλυσις ἄνευ προειδοποιήσεως ἢ ἀποζημιώσεως.

γ) Δι' ἐξόβρισιν καὶ χειροδικίαν ἰδιοκτήτου ἢ ἐνοικιαστοῦ: Ἀπόλυσις ἄνευ προειδοποιήσεως ἢ ἀποζημιώσεως.

δ) Διὰ φθορὰν ἐκ προθέσεως τῆς πολυκατοικίας. Διὰ πρώτην φορὰν πρόστιμον 30-75 δραχμῶν, διὰ δευτέραν φορὰν πρόστιμον 75-200 δραχμῶν, διὰ τρίτην φορὰν ἀπόλυσις ἄνευ προειδοποιήσεως ἢ ἀποζημιώσεως.

21. Αἱ ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ποινολογίου προβλεπόμεναι ποιναὶ ἐπιβάλλονται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἰδιοκτήτου, δύναται δὲ νὰ ἀσκηθῇ κατ' αὐτῶν προσφυγὴ, ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας 10 ἡμερῶν, ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 11 τῆς ἀπὸ 31.12.1938 συλλογικῆς συμβάσεως, ἥτις δύναται νὰ ἐγκρινῃ μετατροπὴν ἢ ἄρῃ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινήν. Ἡ ἄσκησις τῆς προσφυγῆς ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς. Αἱ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ ἀνακοινοῦνται ἐγγράφως εἰς τὸν τιμωρούμενον θυρωρὸν καὶ εἰς τὴν ὡς ἀνωτέρω Ἐπιτροπήν, ἡ πρὸς τὴν ὁποίαν ἀνακοίνωσις ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν τῆς ἀνακοινώσεως τῆς τιμωρίας εἰς τὸν θυρωρόν. Ἡ προθεσμία τῆς ἀσκήσεως τῆς προσφυγῆς ἄρχεται, ἐν περιπτώσει χειρογράφου ἀποδείξεως ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ, ὅτι ἔλαβε γνῶσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου του ἐπιβληθείσης αὐτῷ ποινῆς, ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἀποδείξεως, ἄλλως ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τὸν τιμωρηθέντα θυρωρόν».

Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ, ὡς πρὸς τὴν πειθαρχικὴν ποινὴν τῆς ἀπολύσεως τοῦ θυρωροῦ ἄνευ προειδοποιήσεως ἢ ἀποζημιώσεως διὰ τὰ ἀνωτέρω πειθαρχικὰ παραπτώματα, ὅτι ἡ σχετικὴ διάταξις τοῦ Κανονισμοῦ εἶναι ἄκυρος, ἀφοῦ ἀντιτίθεται εἰς νόμον δημοσίας τάξεως, ὡς εἶναι ὁ νόμος 2112 (πρβλ. Σ. Ε. 370/1943, ΕΕΔ 2, 759 καὶ τὰ ἐν ΕΕΔ 11, 9 ἐπ. σημειούμενα).

Περὶ τῶν προϋποθέσεων ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ θυρωροῦ πολυκατοικίας, κειμένης εἰς τὰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ καὶ περιχώρα, ὁρίζει ἡ ὑπ' ἀριθ. 21/1951 ἀστυνομικὴ διάταξις (ΕΕΔ 10, 1025), ἀλλ' ἔχει κριθῇ (Α.Π. 513/1951, Α.Π. 71/1955, ΕΕΔ 14, 358) ἄκυρος, ὡς στερουμένη νομοθετικοῦ ἐρείσματος.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΟΧΑΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Διευκρινίσεις επί της ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν περὶ αὐξήσεως ἀποδοχῶν: Σχετικῶς μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀποφάσεως ἡμῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 2/1956(*), παρέχομεν τὰς κατωτέρω ἐπὶ σχετικῶν ἐρωτημάτων διευκρινίσεις:

1) Ἡ διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως χορηγηθεῖσα αὔξησις δὲν ἀποτελεῖ ἐπίδομα, ἀλλὰ προσαύξησιν τῶν κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχυόντων αὐτῆς ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἢ πράγματι καταβαλλομένων, ὑπὲρ ταῦτα, ἀποδοχῶν, ἐνσωματουμένην εἰς ταύτας. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐν λόγῳ αὔξησις ὑπόκειται εἰς πάσας τὰς ὑπὲρ τῶν οἰκείων Ἀσφαλιστικῶν κλπ. Ὀργανισμῶν κειμένας εἰσφοράς, κρατήσεις κλπ.

2) Διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ χορηγητέου ποσοστοῦ αὐξήσεως (15% ἢ 10% ἀπὸ τοὺς ἐν τῇ ἀποφάσει περιορισμοὺς τῶν 125 ἢ 225 δραχμῶν) λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἀθροιστικῶς ὁ βασικὸς μισθὸς μετὰ τῶν τυχὸν χορηγουμένων ἐπιδομάτων οἰκογενειακῶν βαρῶν καὶ πολυετοῦς ὑπηρεσίας. Διὰ τοῦ προαδιορίζομένου διὰ τοῦ τρόπου τούτου ποσοστοῦ (15 ἢ 10%) αὐξήσεως προσαυξάνεται ὁ βασικὸς μισθός, ἐπὶ δὲ τοῦ προσηυξημένου νέου βασικοῦ μισθοῦ ὑπολογίζονται περαιτέρω τὰ ὑπὸ τῶν ἐν ἰσχύϊ διατάξεων προβλεπόμενα δι' ἑκάστην κατηγορίαν μισθωτῶν ἐπιδόματα καὶ προσαυξήσεις.

Σημειωτέον ἐν προκειμένῳ ὅτι διὰ τῆς προειρημένης ἀποφάσεως οὐδόλως ἐθίγησαν καὶ συνεπῶς δὲν μετεβλήθησαν αἱ ὁπωσδήποτε ἰσχύουσαι δι' ἑκάστην κατηγορίαν μισθωτῶν διατάξεις, αἱ διαγράφουσαι τοὺς ἀκολουθουμένους κανόνας διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἐν γένει ἀποδοχῶν αὐτῶν.

3) Σαφὴς εἶναι ἡ διάταξις τῆς § 5 τῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣν συμψηφιστέα τυγχάνει μόνον ἡ ὡς προσαύξησις τοῦ βασικοῦ κατωτάτου ἢ καταβαλλομένου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου χορηγηθεῖσα οἰκειοθελῶς ἢ ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1955 καὶ ἐντεῦθεν αὔξησις. Συνεπῶς ἡ καθ' οἱονδήποτε ἕτερον τρόπον ἢ δι' οἱανδήποτε ἑτέραν αἰτίαν ἐπελθοῦσα ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω χρονολογίας βελτίωσις ἀποδοχῶν, ὡς βαθμολογικὴ καὶ μισθολογικὴ προαγωγή, μεταβολὴ οἰκογενειακῆς καταστάσεως, παροχὴ ἐξόδων κινήσεως, κατοικίας κλπ., δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν πρὸς συμψηφισμόν.

Συναφῶς ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω παραγράφου γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι, προκειμένου περὶ μισθωτῶν προσληφθέντων μετὰ τὴν 1.7.1955 με μισθὸν ἢ ἡμερομίσθιον ὑπερτέρον τοῦ διὰ τὴν κατηγορίαν των ἰσχύοντος ἐλαχίστου ὁρίου, τὸ ὑπὲρ τὸ κατώτατον τοῦτο ὅριον ποσὸν μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου δέον ὅπως θεωρηθῇ ὡς οἰκειοθελὴς παροχὴ καὶ συνεπῶς συμψηφιστέα τυγχάνει (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 15653/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας*).

Τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐξοιρεσίμων ἑορτῶν: Ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καθιερωθεῖσα ὑποχρέωσις καταβολῆς τοῦ ἡμερομισθίου εἰς τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους μισθωτούς, καίτοι μὴ ἀπασχολουμένους κατὰ τὰς ἑορτάς 1) τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, 2) τῆς Δευτέρας τοῦ Πάσχα, 3) τῆς 25ης Μαρτίου, 4) τῆς 1ης Μαΐου καὶ 5) τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους ἐθεσπίσθη ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξασφαλίσεως εἰς τοὺς περὶ ὧν ὁ λόγος μισθωτοὺς κατ' ἔτος ἑνὸς ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς, ὡς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 8 σκέψει τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως διαλαμβάνεται.

Ὅθεν ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἔννοιαν ἡ ὑποχρέωσις τῆς καταβολῆς τοῦ ἡμερομισθίου εἰς τοὺς μὴ ἀπασχολουμένους κατὰ τὰς ὡς εἴρηται ἑορτὰς καὶ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους μισθωτοὺς ὑφίσταται καὶ ἐὰν τις τούτων συμπέσῃ καθ' ἡμέραν Κυριακήν, ἐσοῦτον μᾶλλον ὅσον ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, τῆς ἐξασφαλίσεως δηλονότι ἑνὸς ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς, ἡ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἐπιβάρυνσις τῶν ἐργοδοτῶν συνυπολογίζεται εἰς τὸ κόστος τῶν παραγομένων ἀγαθῶν ἢ τὰς δαπάνας τῶν προσφερομένων ὑπηρεσιῶν.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν αὐτὴν ὑπ' ἀριθ. 8 σκέψιν τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως, ἡ καταβολὴ τοῦ ἡμερομισθίου κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἑορτὰς εἰς τοὺς ἡμερομισθίους μισθωτούς, καίτοι μὴ ἀπασχολουμένους, ἐπιβάλλεται, ἵνα ὁ ἐργάτης δυνηθῇ νὰ μετάσχῃ εἰς τὸν κατ' αὐτὰς ἰδιαίτερον πανηγυρικὸν χαρακτῆρα, ἔχων ἐξασφαλίσει πρὸς τοῦτο οἰκονομικὰ μέσα. Ὁ δικαιολογητικὸς δὲ οὗτος χαρακτὴρ οὐδόλως αἴρεται, ἐὰν τις τῶν ἑορτῶν τούτων συμπέσῃ καθ' ἡμέραν Κυριακήν.

Διευκρινίζεται πάντως, ὅτι οἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρω μισθωτῶν ἀπασχολούμενοι, τυχόν, κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἑορτάς, ἔστω καὶ συμπιπτούσας καθ' ἡμέραν Κυριακήν, δικαιοῦνται τοῦ ἡμερομισθίου των, προσηυξημένου μόνον κατὰ 75%, κατὰ τὰ λεπτομερέστερον ὁριζόμενα ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ἀποφάσει ἡμῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν(*) (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 15172/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας*).

(*) ΕΕΔ 15, σ. 291.

(*) ΕΕΔ 13, σελ. 389.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

475/1956 Πράξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Περὶ ἀπαλλαγῆς ὀφειλομένων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν ἐργοδοτῶν Ἰδιοκτητῶν στεγάστρων

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 94 τῆς 30 Μαρτίου 1956)

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἔργου τῆς ἀνοικοδομήσεως τῶν ὑπὸ τῶν σεισμῶν πληγεισῶν περιφερειῶν τῆς χώρας καὶ σχετικὴν εἰσήγησιν τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκισμοῦ, ἀποφασίζει:

Ἄρθρον 1.

1. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. δύνανται οἱ ἐργοδόται ἰδιοκτῆται τῶν εἰς τὰς σεισμοπλήκτους Ἰονίους Νήσους κατασκευασθέντων στεγάστρων, κατὰ τὴν μέχρι 30.4.1954 περίοδον, ν' ἀπαλλαγῶσι τῶν πρὸς αὐτὸ ὀφειλομένων εἰσφορῶν διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν παρὰ ταύτων ἀπασχοληθέντων μισθωτῶν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν στεγάστρων των, ἐφ' ὅσον ἀντιγράφησαν τῇ μερίμνῃ καὶ ἀμέσῳ ἐπιβλέψει αὐτῶν ταύτων τῶν ἰδιοκτητῶν.

Ἄρθρον 2.

1. Ἐπὶ ἀνεγειρομένων εἰς τὰς σεισμοπλήκτους περιοχὰς τῆς χώρας οἰκοδομῶν παρὰ προσώπων ἀπολεσάντων συνεπείᾳ τῶν σεισμῶν τὴν ἰδιοκτησίαν στέγης αὐτῶν, ὑπὲρ τοῦ ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ἐργοδοτικαὶ εἰσφοραὶ διὰ τὴν παρ' αὐτοῖς ἀσφάλισιν τῶν εἰς τὰς οἰκοδομὰς ταύτας ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν μειοῦνται εἰς τὸ ἥμισυ.

2. Ἡ ἀνωτέρω μείωσις ἰσχύει διὰ τὰς καταβλητέας μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1956 ἐπὶ περιπτώσει τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐργοδοτικὰς εἰσφοράς, αἵτινες δύνανται, δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τῶν ἀνωτέρω Ὀργανισμῶν, νὰ ἐξοφλῶνται ἀνευ προσθέτων ἐπιβαρύνσεων εἰς μηνιαίας δόσεις, ὧν ὁ ἀριθμὸς δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς δέκα ἐκτός.

3. Εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ παρόντος ἄρθρου περιλαμβάνονται καὶ αἱ τυχὸν ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας ὀφειλόμεναι κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης εἰς τὸ ΙΚΑ καὶ τὸν ΟΑΑΑ ἐργοδοτικαὶ εἰσφοραί, αἵτινες ἀπαλλάσσονται τῶν προσθέτων τελῶν, ἐφ' ὅσον καταβληθοῦν εἰς 18 ἴσας μηνιαίας δόσεις καὶ γίνῃ ἔναρξις καταβολῆς ταύτων ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης.

4. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐφαρμόζονται μόνον ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀνεγέρσεως ἢ ἐπισκευῆς οἰκοδομῶν προοριζομένων διὰ τὴν στέγασιν τῶν παρὶ ὃν ἡ § 1 προσώπων καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν.

Ἐκδόσει πρὸς ταῦτα τὴν ὑπ' ἀριθ. 475 παρούσαν πρᾶξιν του, ἧτις ἰσχύει δημοσιευθεῖσα διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ κυρωθεῖσα νομοθετικῶς.

Ὁ Πρόεδρος — Τὰ Μέλη

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

15195/405/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τοῦ τρόπου καταβολῆς καὶ εἰσπράξεως τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας πόρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 68 τῆς 7 Ἀπριλίου 1956)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν: α) τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4, 6, 7 καὶ 8 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 346/1955 νόμου περὶ κρατικοπαιγνίων καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας Νομοθεσίας (Φ.Ε.Κ. 250/31.12.1955 τεύχος Α') καὶ β) ἀποφάσεις τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ληφθείσας κατὰ τὰς συνεδριάσεις αὐτοῦ τῆς 5.3.1956 καὶ 8.3.1956, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὸν κάτωθι Κανονισμὸν περὶ τοῦ τρόπου εἰσπράξεως καὶ καταβολῆς τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας πόρων, ἔχοντα οὕτω:

Κ α ν ο ν ι σ μ ὸ ς

Περὶ τοῦ τρόπου καταβολῆς καὶ εἰσπράξεως τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας πόρων

Ἄρθρον 1.

Πόροι τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας

Πόροι τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας εἶναι οἱ ὑπὲρ αὐτῆς ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας θεσπισθέντες τοιοῦτοι (ἄρθρ. 6 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 346/1955 νόμου) ἤτοι:

1) Αἱ νόμιμοι εἰσφοραὶ καὶ ἐπιχορηγήσεις τοῦ Δημοσίου, Δήμων καὶ Κοινοτήτων, Ὀργανισμῶν καὶ παντὸς τρίτου (ἐδάφ. 1 ἄρθρ. 3 ἀ. ν. 665/1937, Φ.Ε.Κ. 273/21.7.1937 τεῦχος Α').

2) Αἱ ἐκ τῆς περιουσίας αὐτῆς πρόσοδοι (ἐδάφ. 2 ἄρθρ. 3 ἀ. ν. 665/1937).

3) Αἱ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ποινικῶν διατάξεων τῆς ἐργατικῆς καὶ ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας ἐπιβαλλόμεναι χρηματικαὶ ποιναὶ καὶ πρόστιμα (ἐδάφ. 3 ἄρθρ. 3 ἀ. ν. 665/1937 ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἐδάφ. δ ἄρθρ. 4 ἀ. ν. 1688/1939).

4) Τὰ ποσὰ τὰ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἐδαφ. 6' τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Β. δ/τος τῆς 24 Ἰουλίου 1920 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῶν εἰς τὸ Ταμεῖον Προνοίας Ἐργατῶν περιερχόμενα (ἐδάφ. 4 ἄρθρ. 3 ἀ. ν. 665/1937).

5) Αἱ δικαιοῦ τοῦ β' ἐδαφ. τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Β. δ. τῆς 24.7.1920 περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἕνιαον κείμενον τῶν νόμων περὶ πληρωμῆς τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν κ.λ.π. ἐπιβαλλόμενοι παρὰ τῶν κυρίων, διευθυντῶν πάσης μορφῆς ἐπιχειρήσεων κρατήσεις λόγῳ πάσης φύσεως προστίμων ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ἀμειβομένων ὑπαλλήλων, τεχνιτῶν, ἐργατῶν καὶ βοηθῶν αὐτῶν (ἰδ. 6 ἄρθρ. 3 ἀ. ν. 665/1937 ἐν συνδυασμῷ μὲ ἐδάφ. 5 ἄρθρ. 4 ἀ. ν. 1688/1939).

6) Αἱ παντὸς εἴδους δωρεαὶ καὶ κληροδοτήματα (ἐδάφ. 7 ἄρθρ. 3 ἀ. ν. 665/1937).

7) Εἰσφοραὶ εἰδικῶν Ταμείων καὶ Ὀργανισμῶν ἐν γένει Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας τακτικαὶ ἢ ἐφ' ἅπαξ χορηγούμεναι δι' ἀποφάσεων τῶν οἰκείων Διοικητικῶν Συμβουλίων, ἐγκριναμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας (ἐδάφ. 4, ἄρθρ. 4, ἀ. ν. 1688/1939).

8) Τὰ πάσης φύσεως πρόστιμα τὰ ἐπιβαλλόμενα εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἐφ' ὅσον καταστατικὴ ἢ ἄλλη διάταξις τῶν Ὀργανισμῶν τούτων δὲν ὁρίζει ἄλλως τὰ τῆς διαθέσεως αὐτῶν (§ 3 ὑποσ. 2 ν. δ. 1875/1942).

9) Εἰσφορὰ ἑκάστου ἐργοδότου ὁριζομένη ἑτησίως ἀπὸ τοῦ Ἔτους 1942 ἴση μὲ ἥμισυ (½) ἡμερομισθίου δι' ἕκαστον ἐργάτην ἢ τεχνίτην ἢ τὸ ἓν πεντηκοστὸν (1/50) τοῦ μισθοῦ διὰ τοὺς ὑπαλλήλους ἢ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετοῦντας παρὰ τῷ ἐργοδότῃ (ἄρθρ. 2 ν. δ/τος 1875/1942 Φ.Ε.Κ. 263/19.10.1942 τεῦχος Α') κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324/1946 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (Φ.Ε.Κ. 183/30.5.1946 τεῦχος Α').

10) Εἰσφορὰ ἐργαζομένων ἀνεγχωμένη εἰς τὸ ποσὸν τῶν τεσσάρων (4) δραχμῶν μηνιαίως ἀπὸ 1.9.1953 (ὑπ' ἀριθ. 45023/14.9.1953 κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 190 τεῦχος Β' τῆς 14.9.1953) ἐκδοθεῖσαν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2510 ν. δ. (Φ.Ε.Κ. 212 τεῦχος Α' τῆς 13.8.1953).

Τὸ ἥμισυ τῆς εἰσφορᾶς ταύτης ἀπὸ 4.9.1954 καὶ ἐπὶ μίαν ἐπέτειον ἐπιβάλλεται εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἐργατικῆς Κατοικίας (ἐδάφ. δ' ἄρθρ. 7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. ν. δ. 2963/

Φ.Ε.Κ. 195 τεύχος Α' της 24.8.1954) ή είσπραξις όμως ενεργείται παρά της 'Εργατικής 'Εστίας (άρθρον 6 της ὑπ' άριθ. 45218.1.1954 αποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας, Φ.Ε.Κ. 210 τεύχος Β' της 20.10.1954).

11) Αί χρηματικαί ποιναί αί επιβαλλόμεναι εις έργοδότας ἢ Ναυτικὰ Πρόσωπα κατ' εφαρμογὴν τῶν διατάξεων της § 4 τοῦ άρθρου 5 τοῦ ὑπ' άριθ. 2656)1953 ν. δ)τος διὰ παράβασιν τῶν §§ 2 καὶ 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω δ)τος (Φ.Ε.Κ. 299 τεύχος Α' της 31.10.1953).

12) Τὰ πρόστιμα τὰ επιβαλλόμενα εις ὅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ τε ΚΤΕΛ καὶ τοῦ εἰς αὐτὸ ἐκπεταγμένου προσωπικοῦ τῶν λιμενορείων (άρθρον 8 άρθρον τρίτον §§ 1, 2 καὶ 3 τοῦ από 2.7.1954 δ)τος επερὶ κυρώσεως τοῦ κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τῶν Κοινῶν Ταμείων εἰσπράξεων αὐτοκινήτων (Φ.Ε.Κ. 141 τεύχος Α' της 2.7.1954) καὶ

13) Εἰσφορὰ μέχρι δύο (2) ἡμερομισθίων ἐτησίως ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων τῆς περιφερείας τοῦ οἰκείου 'Εργατικοῦ Κέντρου, επιβαλλομένη δι' αποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας, μετὰ σύμφωνον γνώμην τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν 'Εργατικῶν Κέντρων πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ 'Εργατικοῦ Κέντρου τῆς περιφερείας δι' ἣν επεβλήθη ἡ εἰσφορὰ (άρθρον 28 τοῦ ὑπ' άριθ. 3083 ν. δ)τος, Φ.Ε.Κ. 247 τεύχος Α' της 11.10.1954).

"Αρθρον 2.

'Εργοδοτικὴ εἰσφορά.

1) 'Η βάσει τοῦ άρθρου 2 τοῦ ν. δ. 1875)1942 ('Εφ. Κυβερνήσεως 263 τεύχος Α' της 19.10.1942) κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' άριθ. 324)1946 Πράξεως τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου (Φ.Ε.Κ. 183)30.5.1946 τεύχος Α') επιβληθεῖσα εἰσφορὰ εἰς βάρος τῶν ἐργοδοτῶν ἀνερχομένη ἐτησίως εἰς ἥμισυ (½) ἡμερομισθίου δι' ἕκαστον ἐργάτην ἢ τεχνίτην ἢ εἰς τὸ ἓν πεντηκοστὸν (1)50) τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν δι' ἕκαστον ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβόμενον μισθωτόν, καταβάλλεται ἐκ μέρους τοῦ ὑποχρέου ἐργοδότου εἰς δύο (2) δόσεις κατ' ἔτος κατὰ τὴν ἀρχὴν ἑκάστης ἐξαμηνίας (ἤτοι 'Ιανουαρίου καὶ 'Ιουλίου), πάντως δὲ ἐντὸς διμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς της ἐξαμηνίας, ἤτοι μέχρι τῆς 28ης Φεβρουαρίου καὶ μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου.

2) 'Εργοδόται ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰσφορὰν νοοῦνται πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον, ἡμεδαπὸν ἢ ἀλλοδαπόν, ἀσκοῦν επιχείρησιν ἢ ἐκμετάλλευσιν, αἱ επιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας οἱασδήποτε μορφῆς καὶ αἱ κατὰ παραχώρησιν τοῦ Δημοσίου τοιαῦται, οἱ πάσης φύσεως τραπεζικοὶ ὀργανισμοὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν οὗτοι ἀπολαμβάνουν ἀπαλλαγῶν ἢ ἰσχυόντων εἰδικῶν προνομίων, ἐξαιρουμένων μόνων τῶν δασικῶν, γεωργικῶν, κτηνοτροφικῶν καὶ ἁλιευτικῶν επιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων, ὡς καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὑπ' εὐθείας καὶ δι' ἰδίων λογαριασμῶν διεξαγομένων ἐργασιῶν.

3) 'Ο ὑπολογισμὸς τῆς εἰσφορᾶς ταύτης γίνεται βάσει τοῦ συνόλου τῶν μηνιαίων ἐν γένει ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ χρησιμοποιουμένου παρὰ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον ἑκάστης ἐξαμηνίας.

'Ως μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ νοοῦνται τὸ σύνολον τῶν καταβαλλομένων ἀμοιβῶν (μισθὸς ἢ ἡμερομίσθιον, ἐπιδόματα, προσαυξήσεις κλπ.) διὰ τοὺς ἐπὶ ποσοστοῖς ἢ ἐπὶ φιλοδωρήμασιν ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἀμειβομένους λαμβάνοντα ὑπ' ὄψιν αἱ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. θεωρούμεναι ἑκάστοτε τεκμήρται ἀποδοχαί. 'Ως ἀριθμὸς προσωπικοῦ θεωρεῖται τὸ σύνολον τοῦ κατὰ τὸ α' 15ήμερον ἑκάστης ἐξαμηνίας ὑπηρετοῦντος παρὰ τῷ ἐργοδότῃ προσωπικοῦ ἀσχέτως τοῦ ἂν τοῦτο εὑρίσκεται ἐν πλήρει ἢ μερικῇ ἀπασχολήσει ἢ εἰς κατάστασιν διαθεσιμότητος, ἀσθενείας, ἀδείας κλπ. Διὰ πᾶσαν νέαν προσληψιν προσωπικοῦ ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ προβῇ εἰς κατάθεσιν τῆς ἀντιστοίχου εἰσφορᾶς ἐντὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς προσλήψεως τούτου.

Διὰ τὸ προσωπικὸν τὸ προσλαμβανόμενον εἰς τὰς ἐποχιακὰς ἢ ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐκτελουμένης ἐργασίας (ἐπεξεργασία καπνοῦ, οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι κλπ.) πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς ἀνωτέρω ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῶν καταβληθεισῶν εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦτο ἀποδοχῶν ὅπερ διαιρούμενον διὰ 600 (½ τῶν 300 ἐργασίμων ἡμερῶν ἢ 1)50 τῶν μηνῶν) ἀποδίδει τὴν ἀναλογοῦσαν διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην εἰσφοράν, ἥτις καὶ καταβάλλεται ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους ἢ τῆς ἐργασίας καὶ ἐντὸς διμήνου ἀπὸ ταύτης.

"Αρθρον 3.

'Εργατικὴ εἰσφορά.

1) 'Η βάσει τῆς ὑπ' άριθ. 45023)14.9.1953 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν 'Υπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ 'Εργασίας ('Εφημ. Κυβερν. 199 τεύχος Β' της 14.9.1953) επιβληθεῖσα ἀπὸ 1.9.1953 εἰσφορὰ τῶν ἐργαζομένων, ἀνερχομένη εἰς τὸ ποσὸν τῶν τεσσάρων (4) δραχμῶν μηνιαίως βαρύνει πάντας τοὺς ἀντὶ μισθοῦ, ἡμερομισθίου ἢ ἀποζημιώσεως ἐργαζομένους ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐργοδότου (ἰδιώτου, Νομικοῦ Προσώπου ἢ Δημοσίου) ἐφ' ᾧ μόνον ἡ συνδέουσα τὸν ἐργαζόμενον (μισθωτὸν) πρὸς τὸν ἐργοδότην σχέσις νὰ εἶναι τοιαύτη ἰδιωτικοῦ δικαίου.

2) 'Η ἀνωτέρω εἰσφορὰ παρακρατεῖται κατὰ μῆνα ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ.

'Εὰν ἡ σχέσις ἐργασίας διήρκεσεν ὀλιγώτερον τοῦ μηνός, πέραν ὅμως τῶν 13 ἡμερῶν, κρατεῖται ὁλόκληρος ἡ εἰσφορά, ἐὰν δὲ κάτω τῶν 12 ἡμερῶν καταβάλλεται καὶ κρατεῖται τὸ ἥμισυ (½) ταύτης, ἤτοι δραχμαὶ δύο (2).

'Εὰν τέλος ἡ σχέσις ἐργασίας διήρκεσε κάτω τῶν τριῶν (3) ἡμερῶν κατὰ μῆνα δὲν καταβάλλεται ἡ εἰσφορά.

3) 'Οσάκις ὁ μισθωτὸς (ἐργαζόμενος) ἀμείβεται ἐπὶ ποσοστοῖς ἢ φιλοδωρήμασιν ἢ κατ' ἄλλον τρόπον, ἡ εἰσφορὰ παρακρατεῖται κατὰ μῆνα μερίμνῃ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἀποδίδεται παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν 'Εργατικὴν 'Εστίαν.

4) Διὰ τοὺς ἐν πολλαπλῇ ἀπασχολήσει μισθωτοὺς ἡ εἰσφορὰ κρατεῖται παρὰ τοῦ περισσοτέρων ἀπασχολήσαντος τὸν μισθωτὸν ἐργοδότου, ἐν ἀμφιβολίᾳ δὲ ἀποφαίνεται ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τῆς 'Εργατικῆς 'Εστίας. 'Εφ' ὅσον ὅμως ἀποδεικνύεται ἡ κράτησις καὶ καταβολὴ τῆς εἰσφορᾶς ἐκ μέρους τοῦ ἑνὸς ἐργοδότου, ἀπαλλάσσονται οἱ λοιποὶ τῆς ὑποχρεώσεως διὰ τὴν κράτησιν τῆς εἰσφορᾶς.

5) Διὰ τοὺς ἐργαζομένους τοὺς στερουμένους μονίμου ἐργοδότου (φορτοεκφορτωτάς, ἐκδοροσφαγεῖς κλπ.) ἡ εἰσφορὰ κρατεῖται καθ' ἕκαστον μῆνα παρὰ τοῦ ὑποχρέου κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις εἰς τὴν εἰσπραξιν τῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν ὀργάνου (ΚΑΦ, Σωματείου κλπ.) καὶ ἀποδίδεται παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν 'Εργατικὴν 'Εστίαν.

6) "Αρνησις τοῦ μισθωτοῦ (ἐργαζομένου) πρὸς καταβολὴν τῆς βαρυνούσης αὐτὸν ὡς ἀνωτέρω εἰσφορᾶς ἀποτελεῖ λόγον καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἄνευ οἱασδήποτε ἀποζημιώσεως (ἐδάφ. 2 § 1 ἄρθρου 26 ν. 1846)1951).

7) Μὴ ἐκπλήρωσις ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑποχρεώσεώς του ὅπως κατὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθωτῶν παρακρατῇ τὴν βαρύνουσαν τὸν μισθωτὸν εἰσφορὰν ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῶν μισθῶν, καθιστᾷ τοῦτον ὑπόχρεον εἰς τὴν ἐξ ἴδιων καταβολὴν τῆς μὴ παρακρατηθείσης εἰσφορᾶς.

8) 'Ο ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ καταθέσῃ τὰ ὡς ἄνω παρακρατηθέντα ποσὰ τῆς ἐργατικῆς εἰσφορᾶς ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κρατήσεως.

'Εξαιρετικῶς διὰ τοὺς ἐργοδότας τοὺς ἀπασχολοῦντας κάτω τῶν 10 μισθωτῶν ἡ κατάθεσις αὕτη ἐπιτρέπεται νὰ πραγματοποιῆται ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κρατήσεως.

'Εὰν ὁ ἐργοδότης δὲν καταθέσῃ τὰ ποσὰ ταῦτα ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν, διαπράττει τὸ ἀδίκημα τῆς ὑπεξαιρέσεως εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ἀσχέτως ποσοῦ, καὶ διώκεται διὰ ταῦτα, ἀσχέτως ἄλλων κυρώσεων.

"Αρθρον 4

Τρόπος καταβολῆς πόρων 'Εργατικῆς 'Εστίας.

1) 'Η κατάθεσις τῶν εἰσφορῶν ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένων ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς 'Ελλάδος ἢ εἰς μίαν τῶν ἀνεγνωρισμένων Τραπεζῶν τῶν χορηγουσῶν ἔντοκα ἐνσήμα τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπ' ὀνόματι τῆς 'Εργατικῆς 'Εστίας ἢ εἰς τοὺς εἰσπράκτορας τοῦ 'Οργανισμοῦ τούτου ('Εργατικὴ 'Εστία).

2) 'Η κατάθεσις δύναται νὰ γίνῃ εἴτε βάσει ὑπολογισμοῦ τοῦ ἐργοδότου (καταστάσεως κλπ.), εἴτε βάσει πρὸ-

έως επιβολής εισφοράς εκδιδομένης παρά των Ελεγκτών της Εργατικής Εστίας, ή έλλειψη τηλοτύπων παρά τον εισπράκτορα αυτής. Η έκδοσις της πράξεως επιβολής δεν αποτελεί απαραίτητον προϋπόθεσιν καταβολής των εισφορών ταύτων, δυναμένων να προβλεφθούν εις την καταβολήν δύσει των εν άρθροις 2 και 3 υπολογισμών.

3) Κατά πάσαν καταβολήν των δωσθησομένων εισφορών οι εργοδόται δέον όπως προσκομίζουν εις την Τράπεζαν ή τους εισπράκτορας της Εργατικής Εστίας τα ειδικά δελτία καταβολής ταύτην, τα χορηγηθησόμενα υπ' αυτής παρά του Οργανισμού, εις το οποίον θα σημειούται παρά τοις αντιπαλαίου μι την είσπραξιν υπαλλήλου εις ειδικήν στήλην ο αριθμός του γραμματίου εισπράξεως, το εισπραχθέν ποσόν, η περίοδος δι' ην η καταβολή. Θα τίθηται δε η υπογραφή και σφραγίς του εισπράκτορος. Άνευ προσκομίσεως του ειδικού τούτου δελτίου ειδικής καταβολή θα γίνηται δεκτή παρά των Ταμείων και των εισπρακτόρων της Εργατικής Εστίας. Τα ειδικά ταύτα δελτία καταβολής των εισφορών οι εργοδόται υποχρεούνται να επιδεικνύουν εις τα αντιπαλαίου μι τον έλεγχον όργανα της Εργατικής Εστίας προς διευκόλυνσιν του διενεργουμένου ελέγχου διά την ακριβή καταβολήν των εισφορών.

Η ισχύς της παραγράφου ταύτης δύναται μετά την παράδοσιν των εν λόγω δελτίων εις τους υπηρεσίους προς καταβολήν.

4) Κατά πάσαν είσπραξιν εισφοράς παρά των Τραπεζών δεδίδεται τετραπλότυπον γραμματίου εισπράξεως εισφοράς, εις ο δέον ν' αναγράφηται ευκρινώς παρά του εντεταλμένου υπαλλήλου της οικείας Τραπέζης τα είδος της εισφοράς, το ονοματεπώνυμον και η διεύθυνσις του εργοδότου, ως και το είδος της επιχειρήσεως, ο αριθμός των μισθωτών, η περίοδος δι' ην καταβάλλεται η εισφορά και το εισπραχθέν ποσόν ολογράφως και αριθμητικώς. Εκ των τεσσάρων αντιτύπων του γραμματίου εισπράξεως το πρωτότυπον παραδίδεται εις τον καταθέτην, το πρώτον αντίγραφον (2ον φύλλον) επισυνάπτεται μετά των σχετικών δικαιολογητικών (καταστάσεως ή πράξεως επιβολής εισφοράς κλπ.) εις την ειδικήν παρά τη Τραπέζης συντασσομένην ημερησίαν κατάστασιν εισπράξεως ήτις πέμπεται εις την Υπηρεσίαν Εσόδων της Εργατικής Εστίας, τα δεύτερον αντίγραφον (3ον φύλλον) παραμένει εις την βιβλιοδοσίαν Τράπεζαν, το δε τρίτον αντίγραφον (4ον φύλλον) το οποίον επί του στελέχους μετά την εξόφλησιν των εν τω στελέχει γραμματίων επιστρέφεται εις την Εργατικήν Εστίαν.

Η ισχύς της ανωτέρω παραγράφου άρχεται όφ' ής θέλουσι εξουσιωθή τα εις χείρας της Εργατικής Εστίας και των Τραπεζών υπάρχοντα τριπλότυπα γραμμάτια εισπράξεως.

5) Εν περιπτώσει τυχόν ακυρώσεως δι οιασδήποτε λόγον γραμματίων τινών παρά της Τραπέζης δέον να επιστρεφονται εις την Εργατικήν Εστίαν αμού μετά των δικαιολογητικών εισπράξεως άπαντα τα αντίτυπα, μηδέ των σταθέντων επί του στελέχους εξαιρουμένων, επί του οποίου δε αυτών δέον όπως αναγράφεται ευκρινώς η λέξις «ΑΚΥΡΟΝ».

Δεν επιτρέπονται επί των σωμάτων των γραμματίων εισπράξεως διαγραφαί, διορθώσεις, προσθήκαι και ξέσματα, επιβαλλομένης εν περιπτώσει διαγραφής κλπ. της ακυρωτέας αυτών.

6) Αι Τράπεζαι δέον όπως ανά 15ήμερον (ήτοι την 1ην και 16ην εκάστου μηνός) μεταφέρουν τα εις αυτάς εξ εισφορών υπέρ της Εργατικής Εστίας καταπιπτόντα ποσά εις τον παρά τω Κεντρικώ Καταστήματι της Τραπέζης της Ελλάδος προειμένον λογαριασμόν αυτής, κοινοποιούσαι εν αντιγράφω συγχρόνως τα φιγουρώντα έγγραφα εις την Εργατικήν Εστίαν.

7) Τα ως άνω δικαιολογητικά εισπράξεως δέον να υποβάλλωνται παρά των Τραπεζών ανά 15ήμερον (ήτοι την 1ην και 16ην εκάστου μηνός) εις την Εργατικήν Εστίαν αμού μετά του εις ανωτέρω πιστωτικού εγγράφου προς τεκμηρίωσιν των διατικών λογαριασμών των οικείων.

8) Εάν οι εργοδόται αρνούνται τυχόν να καταθέσουν τας δωτέας εισφοράς, αι Τράπεζαι κρατούν σημείωσιν των ονομάτων αυτών, αποστέλλουν δε κατάλογον των αρνουμένων εις την Εργατικήν Εστίαν.

9) Κατά πάσαν είσπραξιν εισφοράς παρά των εισπρακτόρων της Εργατικής Εστίας εκδίδεται τριπλότυπον γραμμάτιον εισπράξεως εις ο δέον ν' αναγράφηται ευκρινώς το είδος της εισφοράς, το ονοματεπώνυμον και η διεύθυνσις του εργοδότου, ως και το είδος της επιχειρήσεως, ο αριθμός των μισθωτών, η περίοδος δι' ην καταβάλλεται η εισφορά και το εισπραχθέν ποσόν ολογράφως και αριθμητικώς. Εκ των τριών αντιτύπων του γραμματίου εισπράξεως το πρωτότυπον παραδίδεται εις τον καταθέτην (ή πρακτικευόμενον παρά των Εσπορείων εις την Υπηρεσίαν Εσόδων προς έλεγχον) μετά της συντασσομένης οικείας ημερησίας καταστάσεως των εισπράξεων, το πρώτον αντίγραφον (2ον φύλλον) εις τον καταθέτην, το δε δεύτερον αντίγραφον (3ον φύλλον) το σταθερόν επί του στελέχους παραμένει εις το στέλεχος, όπερ μετά την εξόφλησιν του παραδίδεται δια παραλαβήν νέου στελέχους γραμματίου εισπράξεως.

10) Οι εισπράκτορες υποχρεούνται καθ' εκάστην και άμα τω πέρατι της διενεργείας των εισπράξεων να συντάσσουν τας οικείας διπλοτύπους ημερησίας καταστάσεις χωρηγουμένας αυτοίς παρά της Υπηρεσίας Εσόδων, διαγράφοντες επ' αυτών τα ονοματεπώνυμον του εργοδότου, τον αριθμόν του εκδοθέντος τριπλοτύπου γραμματίου εισπράξεως, την ημερομηνίαν εισπράξεως, το εισπραχθέν ποσόν εις μετρητά και επιταγάς κατ' εργοδότην και το σύνολον των εισπράξεων εκάστης ημέρας. Το πρωτότυπον φύλλον της διπλοτύπου ημερησίας καταστάσεως παραμένει μετά την διόρθωσίν του εις την Υπηρεσίαν Εσόδων, το δε αντίγραφον πέμπεται εις την Υπηρεσίαν του Λογιστηρίου.

11) Οι εισπράκτορες οφείλουσι να προσέρχωνται καθ' εκάστην πρωΐαν εις την Υπηρεσίαν Εσόδων ή προκειμένου περί των Επαρχιών εις τους ως κατωτέρω ορισθησομένους διά τον έλεγχον των εισπράξεων, προς έλεγχον των τριπλοτύπων γραμματίων εισπράξεως. Αι παρά των εισπρακτόρων της Εργατικής Εστίας εισπράξεις εκάστης ημέρας δέον να καταθέτωνται την πρωΐαν της επομένης εργασίμου ημέρας της μεν περιοχής της πόλεως Διοικητού Γραμματέως εις τον προϊστάμενον των Εσόδων μέρους του οποίου, δι' οργανικού ορισμένου υπό του Δ. Συμβουλίου της Εργατικής Εστίας, θα καταστίθηται αυθημερόν εις το εν Αθήναις Κεντρικόν Κατάστημα της Τραπέζης της Ελλάδος των δε επαρχιών δι' εμβίου παρά των εισπρακτόρων εις ο εν τη πόλει των Υποκατάστημα της Τραπέζης της Ελλάδος ή εν ελλείψει εις έτερον Υποκατάστημα τούτου Τραπέζης, μετά δε την καταθεσιν οι εισπράκτορες, προσκομίζοντες μετά των δικαιολογητικών εισπράξεως της προτεραίας ημέρας την απόδειξιν καταθέσεως της Τραπέζης, προσέρχονται εν θα μεν ορίστανται Τοπικαί Επιτροπαί της Εργατικής Εστίας εις τας Τοπικάς Επιτροπάς προς έλεγχον εν θα δε δεν ορίστανται Τοπικαί Επιτροπαί εις τους Επόπτας Εργασίας ή έτερους δημοσίους υπαλλήλους ή υπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ., ορισμένους παρά του Δ. Σ. της Εργατικής Εστίας, παραδίδοντες και τα σχετικά δικαιολογητικά εισπράξεως, άτινα κατά τα κεκανονισμένα θ' αποστέλλωνται εις την Κεντρικήν Υπηρεσίαν της Εργατικής Εστίας δια των τελικών Ελέγχου. Κατ' εξαίρεσιν αι εισπράξεις της τελευταίας ημέρας εκάστου μηνός δέον να καταθέτωνται ως άνω αυθημερόν, ίνα υπάρχη συμφωνία μεταξύ πιστωτικού της Τραπέζης και δικαιολογητικών εισπράξεως.

12) Οι εισπράκτορες υποχρεούνται ν' απασχολώνται εις την διενέργειαν εισπράξεων δύσει των διατάξεων του παρόντος Κανονισμού και οδηγιών και προγραμμάτος καταρτιζομένων παρά της Υπηρεσίας Εσόδων, υποχρεούμενοι ν' αναγράφουν καθ' εκάστην και τας επιχειρήσεις τας οποίας επισκέφθησαν προς είσπραξιν ονομαστικώς, τας ειδικάς καταστάσεις και άν έτι δέν επραγματοποιήθη τοιαύτη.

13) Εισπράκτορες ολιγωρούντες τα καθήκοντα αυτών ή παραμελούντες να διενεργούν είσπράξεις παρά μικρών επιχειρήσεων ή άπεχοντες της υπηρεσίας των ή απασχολούμενοι κατά τας ώρας της υπηρεσίας των εις ιδιωτικά έργα, υπόκεινται πλην της κατά τον κανονισμόν προσωπικής πειθαρχικής ποινής και εις πρόσθετον κράτησιν ε-

νι των αποδοχών αυτών ίσης με τόσα τριακοστά των αποδοχών όσαι αι ημέραι, καθ' ας παρημελήσαν τα υπηκοά των.

14) Τα ως είρηται γραμμάτια εισπράξεως των εισφορών χορηγούνται κατ' σύρτα αριθμόν στελεχών, υπό της Υπηρεσίας Εσόδων εφού παραγωγώσιν αφαγγέλεια και θεωρηθώσι παρά της Υπηρεσίας Επιθεωρήσεως και Ελέγχου του Υπουργείου Εργασίας.

Διά την χρησιμοποίησιν των στελεχών γραμματίων εισπράξεως πρέπει ειδικόν βιβλίον εις ο αναγράφεται προκειμένου μεν περί των Τραπεζών των Εμπορικών ο αριθμός του εγγράφου αποστολής των εντύπων, ο αριθμός του εγγράφου λήψεως των εντύπων, ο αριθμός των στελεχών και ο εξής αριθμός των γραμματίων εισπράξεως προκειμένου δε περί των Τραπεζών της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης ο αριθμός της εκδιδομένης τριπλοτύπου αποδείξεως παραλαβής των γραμματίων εισπράξεως. Οι εισπράκτορες της Εργατικής Εστίας υπογράφουν εις ειδικόν βιβλίον, όπου και χρεούνται κατ' αύξοντα αριθμόν τριπλοτύπων γραμματίων εισπράξεως.

15) Παρά της Υπηρεσίας Εσόδων θα συμπάσσηται καθ' έκάστην πρωΐαν μετά τον Έλεγχον των διενεργηθεισών εισπράξεως των εισπρακτόρων ομοιοτύπων δελτίων εις ο θ' αναγράφεται το ολικώς εισπραχθέν ποσόν παρ' εκάστου εισπράκτορος κεχωρισμένως διά την εργοδοτικήν εισφοράν και την ιδικήν των εργαζομένων. Τα ομοιοτύπα ταύτα δελτία υπογραφόμενων παρά του Προϊσταμένου της Υπηρεσίας Εσόδων και του αρμοδίου υπαλλήλου της Τραπέζης της Ελλάδος μετά την κατάθεσιν των εισπράξεων εκάστης ημέρας θα πέμπηται μετ' αντιγράφων των παρά των εισπρακτόρων συντασσομένων διπλοτύπων ημερησίων καταστάσεων εισπράξεως εις την Υπηρεσίαν του Λογιστηρίου διά τα αρμοστέρια.

Άπαντα τα δικαιολογητικά εισπράξεως τα υποβαλλόμενα εις την Εργατικήν Εστίαν παρά των Τραπεζών πέμπονται εις την Υπηρεσίαν Εσόδων αύτης, ήτις μετά τον έλεγχον των συντάσσει και εκδίδει επί ειδικού τριπλοτύπου στελέχους δελτίου (μπορντερώ) εν τώ οποίω εμφαίνονται τα έσοδα, κατ' είδος εισφοράς.

Το εν λόγω δελτίον θ' αποστέλληται εκάστοτε παρά της Υπηρεσίας Εσόδων εις την Υπηρεσίαν του Λογιστηρίου, ήτις βάσει αυτού θα διενεργή τας λογιστικάς εγγραφάς αναγνώσεως τας οικείας μερίδας του απολογισμού της διαχειρίσεως.

Τα πιστωτικά έγγραφα της Τραπέζης της Ελλάδος τα υποβαλλόμενα εις την Εργατικήν Εστίαν πέμπονται εις την Υπηρεσίαν του Λογιστηρίου, προς ενημέρωσιν της ακολούθως δε αποστέλλονται αυτώς διημέρου εις τη Υπηρεσίαν Εσόδων διά τα περαιτέρω.

16) Άπασα η διακινούμενα εισπράξεως των ζητών της Εργατικής Εστίας εισφορών μετά των ελέγχων των καταχωρούνται εις τους οικείους ατομικούς λογαριασμούς (Καρτέλλες—Κάρντες) των εργοδοτών, μετά δε την καταχώρισιν των καταστάσεων κατ' αριθμητικήν σειράν και κατ' είδος εισφοράς εις ειδικούς φακέλλους (κλασέρ).

17) Αι διατάξεις του δ' εδαφίου του άρθρου 3 του ν. δ/τος της 24.7.1920 περί καθικοποιήσεως εις ένιαίον κείμενον των νόμων περί πληρωμής των ημερομισθίων των εργατών κλπ. επιβαλλόμεναι παρά των αγρίων ή διαφόρων των πάσης φοράς επιχειρήσεων κρατήσεις λόγω πάσης φύσεως προστίμων επί των μισθών και ημερομισθίων των εργαζομένων εν γένει, ως και τα πρόστιμα τα επιβαλλόμενα εις άπαν το προσωπικόν του τε ΚΤΕΛ και του εις αυτό συνταγμένου προσωπικού των λεωφορείων κατατίθενται παρά των υποχρέων εργοδοτών κατά τριμηνίαν, βάσει ειδικών εντύπων παρεχομένων υπό της Εργατικής Εστίας, εις την Τραπεζαν της Ελλάδος, γινομένης σχετικής ανακοινώσεως προς την Εργατικήν Εστίαν ή έλλειψει Υποκαταστήματος Τραπέζης της Ελλάδος εις έτερον ανεγνωρισμένην Τράπεζαν, υποχρεουμένην όπως εν τώς 15ημέρου μεταφέρη το κατατεθέν ποσόν εις τον παρά τη Τραπέζη της Ελλάδος τηρούμενον λογαριασμόν.

Διά την είσπραξιν προστίμου δέον όπως εκδίδεται παρά της επιχειρήσεως τριπλότυπον δελτίον επιβολής προστίμου, χορηγούμενον αυτή παρά της Εργατικής Εστίας. Το πρώτον αντίτυπον του δελτίου επιβολής προστίμου παραδίδεται εις τον εις ον επιβλήθη το πρόστιμον, το δεύτερον δέον να υποβάλληται εις την Εργατικήν Εστίαν δι' ενγράφου, εις ο ν' αναφέρηται το κατατεθέν ποσόν, ο αριθμός και η ημερομηνία του γραμματίου εισπράξεως της Τραπέζης και το τρίτον παραμένει εις την επιχείρησιν διά τον Έλεγχον. Αι Τράπεζαι δεχόμεναι κατάθεσιν ποσού εκ προστίμου δέον να εκδίδωσι γραμμάτιον εισπράξεως ειδικόν της Εργατικής Εστίας άλλα ίδιον αυτών απόδειξιν, αντίγραφον της οποίας θα υποβάλλουν εις την Εργατικήν Εστίαν.

18) Αι κατ' εφαρμογήν των ποινικών διατάξεων της Εργατικής Νομοθεσίας επιβαλλόμεναι υπό των Δικαστηρίων υπέρ της Εργατικής Εστίας χρηματικαί ποιναί και πρόστιμα και τα ποσά τα κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του δ. δ/τος της 24ης Ιουλίου 1920 περί καθικοποιήσεως των νόμων περί εύθυνης προς αποζημίωσιν των εξ απυχήματος εν τη εργασία παθόντων εργατών και υπαλλήλων, ως και αι χρηματικαί ποιναί αι επιβαλλόμεναι εις εργοδότας ή νομικά πρόσωπα διά παράβασιν των §§ 2 και 3 του άρθρου 5 του ν. δ. 2656/1953, εκκαθαρίζονται παρά των αρμοδίων δικαστικών υπαλλήλων, των συνταλμένων κατά τας κειμένας διατάξεις την είσπραξιν των δικαστικών εξόδων και τελών και κατατίθενται πρωΐτερον μερίδιον του οικείου ταμείου παρά τη Τραπέζη της Ελλάδος, γινομένης σχετικής ανακοινώσεως προς τον ταμίαν της Εργατικής Εστίας.

19) Άπαντες οι λοιποί πόροι της Εργατικής Εστίας ήτοι αι νόμιμοι εισφοραί και επιχορηγήσεις του Δημοσίου, Δήμων και Κοινοτήτων, Οργανισμών και παντός τρίτου, αι εισφοραί ειδικών Ταμείων και Οργανισμών εν γένει Κοινωνικής Ασφαλίσεως αρμοδιότητος Υπουργείου Εργασίας, τα πάσης φύσεως πρόστιμα, τα επιβαλλόμενα εις το προσωπικόν των υπό τον Έλεγχον του Υπουργείου Εργασίας Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής και αι μέχρι 2 ημερομισθίων εισφοραί έτησίως επί των εργαζομένων της περιφερείας του οικείου Εργατικού Κέντρου, κατατίθενται εις τον παρά τη Τραπέζη της Ελλάδος τηρούμενον λογαριασμόν της Εργατικής Εστίας, γινομένης σχετικής ανακοινώσεως εις την Εργατικήν Εστίαν ή έλλειψει Υποκαταστήματος Τραπέζης Ελλάδος εις έτεραν Τράπεζαν, υποχρεουμένην όπως μεταφέρη το κατατεθέν ποσόν εντός 15ημέρου εις τον παρά τη Τραπέζη της Ελλάδος τηρούμενον λογαριασμόν της Εργατικής Εστίας.

20) Το Διοικητικόν Συμβούλιον της Εργατικής Εστίας δύναται ν' αναθέτη την είσπραξιν των εσόδων αυτής εις το Ι.Κ.Α. κατά τας διατάξεις του ν. 2698/1953 (άρθρον 34) και εις άλλον Οργανισμόν όπότε ισχύουν και διά την Εργατικήν Εστίαν άπασαι αι περί είσπράξεως των πόρων του εισπράττοντος Οργανισμού διατάξεις νόμων και κανονισμών.

Άρθρον 5

Έλεγχος — Εποπτεία

1) Η παρακολούθησις και ο έλεγχος διά την κανονικήν είσπραξιν των εισφορών εργοδοτών και εργαζομένων και την καταβολήν των επιβληθέντων προστίμων ενεργείται παρά του Προϊσταμένου της Υπηρεσίας Εσόδων και των Ελεγκτών της Εργατικής Εστίας. Προς τούτο οι ελεγκταί εφοδιάζονται διά τριπλοτύπου πράξεως επιβολής εισφοράς υποχρεούνται να εξακριβώσωσι και βεβαιούν τας οφειλομένας εισφοράς υπέρ της Εργατικής Εστίας. Το τριπλότυπον τούτο το εν αντιτύπω παραδίδεται εις τον εργοδότην, ίνα δώσει αυτού ενεργήση την κατάθεσιν, το έτερον παραδίδεται εις την Υπηρεσίαν Εσόδων, το δε τρίτον παραμένει εις το στέλεχος, όπερ μετά την έξάντλησιν των εν αυτώ τριπλοτύπων επιστρέφεται εις την Εργατικήν Εστίαν.

2) Οι Έλεγκταί της Εργατικής Εστίας διενεργούν βάσει οδηγιών και προγράμματος του Προϊσταμένου της Υπηρεσίας Εσόδων και Έλεγχον επί των διενεργηθεισών παρά των εισπρακτόρων είσπράξεων προς εξακρίβωσιν δι αι είσπράξεις εγένοντο κανονικώς και ανεγράφησαν επακριβώς εις τα τριπλότυπα γραμμάτια εισπράξεως. Περί του ελέγχου των υποβάλλουσι λεπτομερή εκθέσιν αναφέροντες την γενομένην εργασίαν και τον τρόπον της παρ'

δικάστων των εισπρακτόρων άπολύσεώς της ύπηρεσίας αύτών.

3) Προκειμένου περί των είσπράξεων των πραγματοποιηθεισών παρά των είσπρακτόρων των έπαρχιών ο Έλεγκτος διενεργείται άπαξ τού έτους παρά τού Προϊσταμένου της Υπηρεσίας Έσόδων και των Έλεγκτών αύτής διά της έπιτοπίου μεταβάσεως αύτών είς τάς διαφόρους έπαρχίας.

4) Έπιχειρήσεις ένεργήσασαι προηγουμένως την κατάθεσιν της είσφοράς αύτών είς μίαν των Τραπεζών έπ' όνόματι της Έργατικής Έστίας ύποχρεούνται νά έπιδείξουν είς τά ένταλμένα διά τον Έλεγκτον όργανα ή είς τούς είσπράκτορας της Έργατικής Έστίας τό γραμμάτιον είσπράξεως προς Έλεγκτον της άκριβείας τού ποσού των είσφορών.

5) Ο Προϊστάμενος της Υπηρεσίας Έσόδων δικαιούται, οποτεδήποτε οίκοθεν ή έντολή τού Διευθυντού, νά καλή τούς είσπράκτορας προς Έλεγκτον, προβαίνων δέ είς Έλεγκτον των είς χείρας των είσπρακτόρων τριπλοτύπων γραμματίων είσπράξεως, ύπογράφει έπ' αύτών διά τό εολώς έχειν.

Όμοίως δφείλει, κΐτε οίκοθεν, είτε έντολή τού Διευθυντού, νά διενεργή έπιτόπιον έλεγκτον είς τάς έπιχειρήσεις καί γραφεία πρός έξακρίβωσιν της κανονικότητος των είσπράξεων, της άναγραφής έπακριβώς είς τά τριπλότυπα γραμμάτια των είσπραχθέντων ποσών καί της έν γένει διαγωγής των όργάνων έλέγχου της Έργατικής Έστίας καί των είσπρακτόρων αύτής.

6) Ο Προϊστάμενος της Υπηρεσίας Έσόδων ύποχρεούται κατά μήνα νά ύποβάλη είς τον Διευθυντήν πρός άνακοίνωσιν είς τό Διοικητικόν Συμβούλιον, κατάστασιν των έξ είσφορών πραγματοποιηθεισών κατά την διάρκειαν τού μηνός είσπράξεων Κεντρικής Υπηρεσίας καί Έπαρχιών.

7) Τά κατά τόπους όργανα της Έπιθεωρήσεως Έργασίας όφείλουν κατά την θεώρησιν καταστάσεων ή διενέργειαν έλέγχου κλπ., νά έλέγχουν καί διαπιστώνουν την κανονικήν κατάθεσιν των έσόδων της Έργατικής Έστίας, νά ύποβάλλουν δέ κατά μήνα σχετικήν έκθεσιν πεπραγμένων είς την Υπηρεσίαν Έσόδων της Έργατικής Έστίας.

Άρθρον 6.

Κυρώσεις

1) Καθυστέρησις καταβολής των άνωτέρω είσφορών περαν των έν τή παρούση όριζομένων προθεσμιών, ήτοι, τού μέν Ιουνίου μέν άπό της άρχής έκάστης έξαμηνίας προκειμένου περί της έργοδοτικής, τού μηνός δέ άπό της ήμέρας της κρατήσεως της έργατικής είσφοράς, συνεπάγεται έκτός των ύπό των κειμένων διατάξεων έπιβαλλομένων κυρώσεων καί πρόσθετον τέλος βάσει της ύπ' άριθ. 92 της 20 Ιανουαρίου 1956 πράξεως τού Υπουργικού Συμβουλίου περί έπιβαρύνσεως διά προσθέτου τέλους είσφορών προς τό Ι.Κ.Α. καί λοιπούς Όργανισμούς Κοινωνικής Άσφαλίσεως, μή καταβαλλομένων έντός των νομίμων προθεσμιών δημοσιευθείσης είς τό ύπ' άριθ. 39 Φ.Ε.Κ. της 1ης Φεβρουαρίου 1956 (τεύχος Α') (Άρθρον 6 τού ύπ' άριθ. 3467)1955 νόμου, Φ.Ε.Κ. 350 της 31.12.1955 (τεύχος Α').

2) Δι' άποφάσεων τού Διοικητικού Συμβουλίου της Έργατικής Έστίας, έγκρινομένων παρά τού Υπουργείου Έργασίας, δύνανται νά παρέχωνται έφ' άπαξ δι' έκαστον όφειλέτην διευκολύνσεις τμηματικής καταβολής μέχρι 12 τό πολύ μηνιαίων δόσεων καί προσωρινής άναστολής μέχρι (3) τριών τό πολύ μηνών όφειλομένων δόσεων διά την έξόφλησιν καθυστερουμένων είσφορών ύπέρ της Έργατικής Έστίας έφ' όσον έκ των προαναγομένων στοιχείων διαπιστούται ή έξαιρετικώς δυσχερής οίκονομική καί ταμειακή θέσις των ύποχρέων πρός καταβολήν αύτών.

3) Κατά τά άρθρον 6 τού ν. 1373)1944 (Φ.Ε.Κ. 83 τεύχος Α')1944) κυρωθέντος διά της ύπ' άριθ. 324)30.5.1946 Πράξεως τού Υπουργικού Συμβουλίου (Φ.Ε.Κ. 183 τεύχος Α')1946), οί ύπόχρεοι πρός καταβολήν είσφορών τιμωρούνται, έν περιπτώσει μή έγκαίρου καταβολής αύτών, έκτός των δι' άλλων διατάξεων προβλεπομένων κυρώσεων καί διά φυλακίσεως μέχρι τριών (3) μηνών. Έν περιπτώσει ύποτροπής ή έπιβαλλομένη ποινή δύναται νά φθάση μέχρι τού διπλασίου. Ειδικώς, προκειμένου περί Άνωνύμων Έταιρειών καί Όργανισμών Δημοσίου ή Ιδιωτικού Δικαίου, λογίζονται ώς ύπεύθυνοι, κατά πρώτον λόγον, οί Πρόεδροι των Διοικητικών Συμβουλίων καί οί Γενικοί Διευθυνταί ή Διευθυνταί αύτών, προκειμένου δέ περί προσωπικών Εταιρειών οί συνεταίροι καί οί Διευθυνταί αύτών.

Αί σχετικαί μηνύσεις κατά των ύποχρέων ύποβάλλονται παρά των οίκείων Όργανισμών καί παρά παντός έχοντος έννομον συμφέρον, διενέργονται δέ δ' άπ' εύθείας κλήσεως.

4) Διά την είσπραξιν των καθυστερουμένων είσφορών της Έργατικής Έστίας έφαρμόζονται αί διατάξεις της κειμένης νομοθεσίας περί είσπράξεως των Δημοσίων Έσόδων, ώς συνεπληρώθησαν διά των ν. 2097)1952 καί 2252)1952 (άρθρον 7 τού ύπ' άριθ. 3467)1955 ν.).

5) Έν περιπτώσει είσπράξεως των άπαιτήσεων της Έργατικής Έστίας διά πλειστηριασμού ή άναγγελίας είς την πτώχευσιν, ή κατάταξις αύτών γίνεται προνομιακώς μετά των άπαιτήσεων της § 4 τού άρθρου 940 της Πολιτικής Δικονομίας, έπί ένδεχομένης δέ άπαιτήσεως τού άπομένοντος ύπολοίπου πρός έντολή έξόφλησιν, αί αύται συντρέχουσαι προνομιακαί άπαιτήσεις κατατάσσονται συμμέτρως.

6) Είσφοραί άχρεωστήτως είσπραχθείσαι, έπιστρέφονται άτόκως έπί τή αίτήσει τού ένδιαφερομένου.

Άρθρον 7

1) Τ άπαραίτητα διά την έφαρμογήν της παρούσης έντυπα καί λοιπά είδη δέον νά χορηγώνται ύπό της Έργατικής Έστίας.

2) Πάσα άναγκαία λεπτομέρεια έφαρμογής της παρούσης ρυθμίζεται ύπό τού Διοικητικού Συμβουλίου ή της Διευθύνσεως της Έργατικής Έστίας ή τού Προϊσταμένου της Υπηρεσίας Έσόδων.

3) Ή ύπ' άριθ. Φ. 28564)872)1955 ήμετέρα άπόφασις δημοσιευθείσα είς Φ.Ε.Κ. 12)18.7.1955 (τεύχος Β'), καταργείται άπό της ισχύος της παρούσης.

Ή ισχύς της παρούσης άρχεται άπό της δημοσιεύσεώς της είς την Έφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 14 Μαρτίου 1956

25600/4700/1955 Άπόφ. Υπουργών Οίκονομικών καί Έργασίας

Περί παροχής δώρου έπί ταίς έορταίς τού Πάσχα 1956 είς τούς μισθωτούς ής χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 81 της 26 Άπριλίου 1956).

Έχοντες ύπ' όψιν τάς διατάξεις τού ν. 1901)1951 περί κυρώσεως τού ά. ν. 1777)1951 περί συμπληρώσεως των διατάξεων τού ά. ν. 281)1944 καί τού άρθρου μόνου τού ά. ν. 866)1946.

Άποφασίζομεν:

Άρθρον 1ον.

1. Οί πάσης φύσεως έργοδόται ύποχρεούνται, όπως καταβάλλουν είς έκαστον έκ τού άπαλλήλικού, ύπηρετικού καί έργατοτεχνικού προσωπικού αύτών, μεθ' ού συνδέονται διά σχέσεως έργασίας ίδιωτικού δικαίου, άορίστου ή ώρισμένου χρόνου, καί έφ' όσον ή σχέσις αύτη διήρκεσε τοιλάχιστον άπό 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956, έκτακτον οίκονομικήν ένίσχυσιν (δώρον) έπί ταίς έορταίς τού Πάσχα 1956, ίσην πρός ήμισυ (½) μηνιαίου μισθού διά τούς έπί μισθώ άμειβομένους ή δέκα πέντε (15) ήμερομίσθια διά τούς έπί ήμερομισθίω άμειβομένους.

2. Είς έκείνους έκ των άνωτέρω μισθωτών, ών ή υγιείς έργασίας παρά τώ ύποχρέω είς καταβολήν τού δώρου έργοδότη δέν διήρκεσε καθ' όλον τό άνωτέρω χρονικόν διάστημα, διότι, συναφθείσα πρό ή μετά την 1.1.1956, έλύθη, έντός τού άπό 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956 χρονικού διαστήματος, θέλει καταβληθή ώς δώρον ποσόν ίσον πρός τό 1/15 τού ήμίσους μηνιαίου μισθού ή έν ήμερομισθίω, άναλόγως τού τρόπου άμοιβής τού μισθωτού, διά έκαστον θήμερον χρονικόν διάστημα διαρκείας της έργασιακής αύτών σχέσεως, έντός της χρονικής περιόδου άπό 1.1.1956

μέχρι 1.5.1956. Διά χρονικόν διάστημα μικρότερον τοῦ θημέρου καταβάλλεται ἀναλόγως κλάσμα.

Εἰς τὸν χρόνον διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως δὲν ὑπολογίζονται αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ μισθωτὸς κατόπι μὴ λυθείσης τῆς ἐργασιακῆς αὐτοῦ σχέσεως, ἀπέσχε τῆς ὑπηρεσίας του λόγῳ ἀδείας ἢ ἀποδοχῶν ἢ ἀδικαιολογήτως.

Ἄρθρον 2ον.

1. Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει τῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀναγκ. νόμου 28)1944 ἢ τοῦ νόμου 2053)1952 ἢ τοῦ ἀν. δ)τος 2510)1953 ἢ τοῦ νόμου 3229)1955 ἢ ἑτέρων ὑπαρχουσῶν ἀποφάσεων ἢ ἀποφάσεων συλλογικῶν ἢ ἄλλων ὀργάνων, καθορισμένων κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων, προσαυξημένων τῶν αὐτῷ καθορισμένων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων διὰ τῶν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον παρασχεθέντων ἐφ' αὐτῶν αὐξήσεων, προσαυξήσεων καὶ ἐπιδομάτων, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν ἐπιδομάτων, προσαυξήσεων καὶ ἀποζημιώσεων τῶν παρεχομένων λόγῳ ηὐξημένης ἀποδόσεως, ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, ἀδεισφορικῶν ἐξόδων καὶ πάσης ἐν γένει παροχῆς, οἱκειοθελῶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου παρεχομένης.

Εἰς τοὺς ἐργατοϋπαλλήλους τῶν καθ' οἱονδήποτε τρόπον (ἀπολογιστικῶς, ἐργολαβικῶς κλπ.) ἐκτελουμένων δημοσίων, δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἔργων ἀπασχολουμένους ἐπὶ σχέσει ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου χειριστὰς ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καὶ ἰσοπεδωτικῶν μηχανημάτων καὶ γεωτρυπανιστὰς τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ καθοριζομένου, κατ' εἰδικότητα, κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τριμηνιον, ὑπὸ τῶν οἰκείων ε'Επιτροπῶν τιμαριθμικῆς διαπιστώσεως βασικῶν ἡμερομισθίων καὶ ὡλικῶν.

2. Δὲν ὑπολογίζεται ἐπίσης τὸ ἀντίτιμον τῶν τυχὸν εἰς εἶδος χορηγουμένων παροχῶν, οἷον τροφῆς, οἰκήσεως, ἐνδύσεως, φωτισμοῦ κλπ., ἐφ' ὅσον αἱ τοιαῦται παροχαὶ δὲν προβλέπονται ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, συμπολογίζονται ὅμως αἱ τυχὸν διὰ τὰ ἀνωτέρω εἴδη ἐνεργούμεναι κρατήσεις ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν.

Ἄρθρον 3ον.

1. Εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ ἀμοιβὴ τῶν μισθωτῶν καθορίζεται δι' ἐλευθέρας συμφωνίας, ἐλλείψει εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἄλλης τινὸς πρόξεως τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου διὰ τοὺς ἐκ τούτων ὑπαλλήλους θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ 15πλάσιον τοῦ διὰ τῆς ἑπομένης παραγράφου, διὰ τοὺς τεχνίτας ἢ τεχνίτρας, ἀναλόγως τοῦ φύλου τοῦ μισθωτοῦ, καθοριζομένου ἡμερομισθίου, διὰ δὲ τὸ ἐργατοτεχνικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν τὰ ὑπὸ τῆς αὐτῆς παραγράφου καθοριζόμενα, κατ' εἰδικότητα καὶ φύλον, ἡμερομίσθια.

2. Εἰς τοὺς κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμειβομένους τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει ἡμερομισθίου: διὰ τοὺς ἄρρενας τεχνίτας δραχ. 48, διὰ τοὺς εἰδικευμένους βοηθοὺς αὐτῶν καὶ εἰδικευμένους ἐργάτας δραχ. 45, διὰ τοὺς βοηθοὺς τεχνιτῶν ὑποδηματεργατῶν καὶ ραπτεργατῶν, τοὺς ἀνειδικεύτους ἐν γένει ἐργάτας, δραχ. 42, διὰ τὰς θήλεις τεχνίτρίας καὶ εἰδικευμένας ἐργατρίας δραχ. 40, διὰ τὰς ἀνειδικεύτους ἐργατρίας δραχ. 32 καὶ τέλος διὰ τοὺς μαθητευομένους ἀμφοτέρων τῶν φύλων δραχ. 16, ἐφ' ὅσον δὲν προβλέπονται ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἢ ἄλλως πως εὐνοικώτερα βασικὰ ἡμερομίσθια.

3. Διὰ τοὺς ἐργαζομένους ἐπ' ἀμοιβῇ κατὰ μονάδα ἐργασίας εἰς ἐργοστάσια ὑαλουργίας τὰ ὑπὸ τῆς προηγουμένης παραγράφου καθοριζόμενα ποσὰ θὰ ὑπολογισθοῦν προαυξημένα κατὰ 20%.

Ἄρθρον 4ον.

1. Τοῦ διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένου δώρου καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις δικαιοῦνται παρὰ τοῦ ὑποχρέου πρὸς τοῦτο: Α') Οἱ ἐν καταστάσει στρατεύσεως τελοῦντες μισθωτοί. 'Ἐκ τούτων: α') οἱ τυχόντες κατὰ τὸ ἀπὸ 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956 χρονικὸν διάστημα ἐπιδόματος στρατεύσεως θὰ λάβουν δῶρον ἀνάλογον, τόσον πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ἐπιδόματος τούτου, ὅσον καὶ πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐδικαιοῦντο τούτου ἐντὸς τῆς περιόδου ἀπὸ 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956 καὶ β') οἱ ἀπολυθέντες τῶν τάξεων τοῦ στρατιωτικοῦ μισθωτοῦ, ἐντὸς τῆς περιόδου ἀπὸ 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956, ἐφ' ὅσον, ὑπηρετοῦντες ἐν τῷ στρατῷ κατ' αὐτὴν τὴν χρονικὴν περίοδον, ἐδικαιοῦντο ἐπιδόματος στρατεύσεως, θὰ λάβουν τὸ δῶρον των, κατὰ τμῆμα μὲν ἀνάλογον πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας των παρὰ τοῦ ὑποχρέου πρὸς τοῦτο Ὀργανισμοῦ, κατὰ τμῆμα δὲ ἀναλογοῦν πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς των ἐκ τοῦ στρατοῦ μέχρι 1.5.1956 ὑπηρεσίας των παρὰ τοῦ ἐργοδότου των.

2. Οἱ ἐν καταστάσει ἀσθενείας τελοῦντες μισθωτοί. 'Ἐκ τούτων: α') οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης τελοῦντες ἐν ἀσθενείᾳ θὰ λάβουν παρὰ τοῦ ἐργοδότου των ὡς δῶρον ποσὸν ἀνάλογον πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν εἰργάσθησαν παρ' αὐτῷ, ἐντὸς τῆς περιόδου ἀπὸ 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956, τοῦ ὑπολοίπου καταβληθησομένου παρὰ τοῦ οἰκείου Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως· β') ἐκεῖνοι, ὧν ἡ ἀσθένεια καὶ ἐπιδότησις ἐπέτασαν εἰς χρόνον προηγούμενον τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, δικαιοῦνται ὁλοκλήρου τοῦ δώρου παρὰ τοῦ ἐργοδότου των ἢ κλάσματος τούτου, ἀναλόγως πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασιακῆς των σχέσεως ἐντὸς τῆς περιόδου ἀπὸ 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956 καὶ ἂν ἔτι ἡ ἀσθένειά των ἀπεγίλετε λόγου λύσεως τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἐργασιακῆς σχέσεως.

3. Οἱ ἐν καταστάσει διαθεσιμότητος ἢ ὑπὸ σύστημα ἐκ περιτροπῆς ἐργαζόμενοι δικαιοῦνται διὰ τὸν χρόνον τῆς τοιαύτης καταστάσεώς των τοῦ ἡμίσεος τοῦ εἰς τὸν χρόνον τούτου ἀναλογοῦντος πλήρους δώρου.

4. Ἐπίσης δικαιοῦνται δώρου, ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης προϋποθέσεις καὶ διακρίσεις, καὶ οἱ ἐπὶ μισθῷ νομικοὶ σύμβουλοι, δικηγόροι, μηχανικοί, γεωπόνοι, γεωλόγοι καὶ ἱατροὶ τῶν Ὀργανισμῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, Ἱδρυμάτων, Τραπεζῶν, Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ ἐπιχειρήσεων ἐν γένει, ὑπολογιζομένου βάσει τοῦ καταβαλλομένου μηνιαίου μισθοῦ.

5. Τοῦ διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως παρεχομένου δώρου δικαιοῦται καὶ τὸ προσωπικὸν (μουσικοί, ἠθοποιοὶ καὶ τεχνῖται) τῶν Κρατικῶν Θεάτρων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καταβαλλομένων αὐτῷ ἀποδοχῶν.

6. Εἰς τοὺς ἠθοποιοὺς τῶν ἰδιωτικῶν θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων θέλει καταβληθῆ δῶρον ἐκ δραχ. 460, ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης ὁριζομένας προϋποθέσεις.

7. Εἰς τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν τῶν θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων ἡ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένη παροχὴ καταβληθήσεται ὑπὸ τῶν ὑποχρέων πρὸς τοῦτο ἐργοδοτῶν, παρ' οἷς τοῦτο εἰργάσθη ἀπὸ 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τῆς παρούσης ὁριζόμενα.

Ἄρθρον 5ον.

1. Εἰς τοὺς εἰς τὰ Δημόσια Ἔργα καὶ τὰς ἐποχιακῶς ἐκτελουμένας ἐργασίας ἐργαζομένους, ὡς καὶ εἰς τοὺς πρὸς ἐκτέλεσιν ὡρισμένου ἔργου ἐργασθέντας ἐργατοτεχνίτας, θέλει καταβληθῆ δῶρον ἐν ἡμερομισθίοις ἀπὸ ἑπτὰ (7) πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα ἢ ἀναλογοῦν κλάσμα διὰ τὰ κάτω τῶν 7 πραγματοποιηθέντα ἐντὸς τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956, τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ τὰ 15 ἡμερομίσθια.

2. Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἐπεξεργασίαν καὶ συσκευασίαν σταφίδος θέλει καταβληθῆ ὡς δῶρον ἓν ἡμερομίσθιον ἀπὸ πέντε πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα κατὰ τὸ ἀπὸ 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956 χρονικὸν διάστημα, κλάσμα δὲ τούτου ἀναλογοῦν διὰ τὰ κάτω τῶν πέντε πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα. Ταῦτα ὑπολογίζονται διὰ μὲν τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 3 § 2 τῆς παρούσης ὁριζόμενα, ἐκτὸς ἐὰν ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἄλλων πράξεων ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων προβλέπωνται εὐνοικώτερα ἡμερομίσθια, ὁπότε τὸ δῶρον ὑπολογίζεται βάσει αὐτῶν, διὰ δὲ τοὺς ἀμειβομένους κατὰ μονάδα ἐργασίας (κατασκευαστάς, καροτιὰς σταφιδοκιβωτίων κλπ.) ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πηλίκου τῆς διαιρέσεως τῶν πραγματοποιηθέντων ἀμοιβῶν κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων, τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου, δι' ἑκάστην ἐργάτην, νὰ ὑπερβῇ

τά 15 ημερομίσθια εάν έκαστον ημερομίσθιον δέν είναι κατώτερον των 40 δραχμών.

3. Είδικώς περί εξαιρέσεων των πραγματοποιηθέντων ημερομισθίων των επί τιμολογίω αμειβομένων απασχολουμένων 'Ηρακλείου δέον όπως ού σύνολον των πραγματοποιηθέντων άμισθων από 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956 διαιρεθή διά τού υπό της ισχυούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας προβλεπομένου ημερομισθίου, του συνολικού ποσού τού δώρου μή δυναμένου νά υπερβή δι' έκαστον, τά 15 ημερομίσθια, ούδέ την ανωτέρω των ενός (1) ημερομισθίου ανά πέντε (5) πραγματοποιηθέντα τοιαύτα. Ό υπολογισμός ούτος εφαρμόζεται, εφ' όσον υπό ην ισχύει συλλογική συμβάσεως εργασίας δέν προβλέπονται άλλως τά περί καταβολής τού δώρου είς τούς μισθωτούς ταύτους.

4. Είς πάσι εφαλτηριοπλοίαρχος, καπηγοπλοίαρχος και ματαιονιστάρι θέλει καταβληθή ώς δώρον, άνά πέντε (5) πραγματοποιηθέντα κατά τό από 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956 χρονικόν διάστημα ημερομίσθια, εν ημερομισθίων πρός δραχ. 42 ή αναλόγου κλάσμα διά τά κάτω των πέντε πραγματοποιηθέντα, τού συνολικού ποσού τού δώρου μή δυναμένου νά υπερβή τά 15 ημερομίσθια. Είδικώς διά τούς καπηγαβλιούργους τά ούτως υπολογιζόμενα ημερομίσθια δώρου δέν δύνανται νά υπερβούν τά πέντε 15), κατά τό χρονικόν διάστημα μιάς, άνευ της άνωτέρω περιόδου.

Τά εγκεκριμένα εργατικά τιμολόγια των εφαλιεργωματικών και ματαιονιστών προσαυξάνονται κατά ποσοστόν 30% από 1.5.1956 μέχρι 15.5.1956.

5. Οι μουσικοί των κέντρων διασκεδάσεως και κοσμικών κέντρων (ταβέρναι) δικαιούνται των 50% μόνον τού υπό της παρούσης προβλεπομένου δώρου και από τάς προϋποθέσεις της παρούσης.

6. Είς έκαστον εκ των ταξιθετών ή ταξιθετριών εκάστης έκατικής ή κινηματογραφικής επιχειρήσεως πρώτης προβολής θέλει καταβληθή παρά ταύτης δώρον εκ δραχ. 401 της δε δευτέρας ή πολλαπλής προβολής εκ δραχ. 315, εφαρμοζομένων αναλόγως των διατάξεων του άρθρου 1 της παρούσης.

7. Τού υπό της παρούσης προβλεπομένου δώρου δικαιούνται και οι άστεγοι. Είς ταύτας τό δώρον θέλει καταβληθή παρά των οίκείων εργοδοτών άσκει της διά τον σκοπόν τούτον ανανγνωρισθείσης επιβαρύνσεως εν τη κατατάξει τού άρτου.

8. Έκαστος των οδηγών αγροτικών επιβατηγών αυτοκινήτων (ταξί) δικαιούται, πρός άπό την δώρου τά κλασθέντα Δεκέμβριον των χορηγηθέντα λόγω των εορτών τού Πάσχα, αδείαν τής πτώσεως της σημαίας. Είς περιπτώσεις καθ' ας ούτοι δέν ήθελον εξασφαλίσει την διαφοράν ταύτην, δικαιούνται νά λάβωσι δώρον παρά των ενδιαφερομένων τών αυτοκινήτων και υπό τάς προϋποθέσεις και πρός δρους της παρούσης αποφάσεως, εν δραχμών 400, κατά τά εν άρθρω 1 της παρούσης. Τού τελευταίου τούτου ποσού δώρου δικαιούται και έκαστος των οδηγών αυτοκινήτων ενικών άσθρων, εφ' όσον δέν αμείβεται διά μηνιαίου μισθού, άλλα διά ποροστών ή κατ' άλλον τρόπον.

9. Πρός τον ποσοστόν όπως τύχωσι δώρου και οι σερβιτόροι και βοηθοί των εστιατορίων, ζυθοπωλητηρίων οίνομαγειρείων, ταβερνών κοσμικών κέντρων διασκεδάσεως κεφενείων, καφεζαχαροπλαστείων, ουζερί, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων και λοιπών συναφών καταστημάτων ώς και τό επί της περιποιήσεως προσωπικόν της διπλής εταιρίας κλινικών, αύξάνονται επί χρονικόν διάστημα 15 ημερών, άρχόμενον από της 5.5.1956, τά εκκαθαιρόμενα εν 10% ή 15% ποσοστά αμοιβής και επί των λογαριασμών των πελατών, κατά 20% περιοριζόμενη ούτω εις 13% και 20%. Τό 1/3 της αυξήσεως ταύτης προσαρτιζόμενον πρός πακτών δώρου εις πάσι βοηθούς σερβιτόρους, περιλεγεται εις βιβλίον λογαριασμών και καταβάλλεται κατ' ισομοιρίαν μεταξύ πάντων των εν εκάστω καταστήματι υπηρετούντων βοηθών.

10. Πρός τον σκοπόν όπως τύχη και διά της παρούσης χορηγουμένου δώρου και το επί ποσοστού μόνον αμειβόμενον προσωπικόν των κομμωτηρίων αυξάνονται κατά 30% και επί χρονικόν διάστημα 15 ημερών, άρχόμενον από 28.4.1956, οι τιμαί των κομμώσεων και λοιπών εν τοις ούς δώρα καταστήμασι παρεχομένων υπηρεσιών. Τά εκ της αύξήσεως ταύτης ποσόν μετά την εξ αύτου πορογήν 90 δραχμών εις έκαστον βοηθόν κομμωτηρίου και 115 δραχμών εις έκαστον βοηθόν κομμωτηρίου θέλει καταβληθή κατ' ισομοιρίαν μεταξύ πάντων των τεχνιτών και τεχνιτρίων εκάστου κομμωτηρίου ή κομμωτηρίου, αποκλειομένων των προσωπικώς εργαζομένων εργοδοτών.

11. Πρός απολήψιν δώρου υπό τού επί ποσοστού αμειβομένου προσωπικού των εν τη χώρα λειτουργούντων λουτρών καθορισθέντος αύξάνονται κατά ποσοστόν 15% αί τιμαί των εισιτηρίων και διά χρονικόν διάστημα 15 ημερών, άρχόμενων από 3.5.1956. Τό εκ της αύξήσεως ταύτης προϊόν διανεμηθήσεται κατ' ισομοιρίαν μεταξύ άπάντων των άνωτέρω μισθωτών.

12. Επίσης πρός πορογήν τού υπό της παρούσης προβλεπομένου δώρου εις τά προσωπικόν των στιλβωτηρίων αυξάνονται επί 15ήμερον, άρχόμενον από 5.5.1956, κατά ποσοστόν 30% οι τιμαί τού στιλβώματος. Τό εκ της αύξήσεως ταύτης συγκεντρούμενον ποσόν διανεμηθήσεται κατ' ισομοιρίαν μεταξύ πάντων των εν εκάστω καταστήματι εργαζομένων μισθωτών (υπαλλήλων κλπ.) των ασχολουμένων διά την εξυπηρέτησιν του τμήματος τού στιλβωτηρίου μή εφαρμοζομένων εν προκειμένω των διατάξεων τού άρθρου 1 της παρούσης.

13. Είς έκαστον εκ τού επί ποσοστού αμειβομένου προσωπικού των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου και των Επαγγελματικών Οργανώσεων, είς τούς επί ποσοστού αμειβομένους εκπροσώπους και παραγωγούς (πλασιέ) των πάσης φύσεως επιχειρήσεων, τούς απασχολουμένους παρ' ένι μόνον εργοδότη, ώς και είς τούς ζυγιστάς των δημοτικών σταθμών χορηγείται, υπό τάς εν άρθρω 1 της παρούσης προϋποθέσεις και περιορισμούς, δώρον εκ δραχ. 160, εκτός εάν υπό των οίκείων συλλογικών συμβάσεων εσωτερικών κανονισμών ή άλλων σχετικών διατάξεων προβλέπηται ή χορήγησις μεγαλυτέρου ποσού δώρου.

14. Οι εκ των μισθωτών αμειβόμενοι διά ποσοστών ή φιλοδωρημάτων επί μισθού ή ημερομισθίου εις χρήμα, δικαιούνται δώρου επί τού μισθού ή ημερομισθίου, όπως λαμβάνουσι, εφαρμοζομένων κατά τά λοιπά των διατάξεων της παρούσης. Τό δώρον τούτο είναι άσχετον, μή συμπεριλαμβανόμενον πρός τό δώρον, όπερ δικαιούνται οι απερτόροι, βάσει των διατάξεων της § 9 τού παρόντος άρθρου.

"Αρθρον δον.

Πρός απόληψιν δώρου υπό των απασχολουμένων εις μή μόνιμον εργοδότην και επί τιμολογίω ή κατά μονάδα εργασίας αμειβομένων ως ενδυροσφαγέων, ξυστών κοπτεργασίας, ξυλουργών, συντηρητών ζώων, ελαιοτεροτών, καροαγωγέων, ραπτηργατών, φορτοεκφορτωτών, μή διπαρένων υπό της περί φορτοεκφορτωτών λιμένος ή ζώης κείμενης νομοθεσίας κλπ. αύξάνονται τά νομίμως εγκεκριμένα ή συμφωνηθέντα τιμολόγια άμισθής αξίας κατά 30% από της 27.4.1956 μέχρι και της 11.5.1956.

"Αρθρον 7ον.

Τού υπό της παρούσης προβλεπομένου δώρου και υπό τάς εν αυτή προϋποθέσεις και διαρίσεις δικαιούνται και οι μισθωτοί των χειρουργοπυροφοιείων (επιχειρήσεων (βιομηχανιών, λαχανοκήπων, ανθωνίων, πτηνοτροφείων κλπ.), εφ' όσον αι σχέσεις ταύτων διέπονται υπό συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή άλλων πράξεων εκ των εν άρθρω 2 της παρούσης αναφερομένων ή υπάγονται εις την ασφάλισιν τού Ι.Κ.Α. Ταυτών δικαιούται του υπό της παρούσης προβλεπομένου δώρου και το προσωπικόν των χειρουργοπυροφοιείων εργασίας των ασκουμένων υπό τού Δημοσίου, Ανωνύμων Εταιρειών, Συνεταιριστικών Οργανώσεων και λοιπών Νομικών Προσώπων Δημοσίου ή Ιδιωτικού Δικαίου, ανεξαρτήτως της υπαγωγής του εις την ασφάλισιν τού Ι.Κ.Α. ή καθορισμού των αποδοχών του διά συλλογικών συμβάσεων ή άλλων σχετικών πράξεων.

"Αρθρον 8ον.

Οι απασχολούμενοι εις πλείονας του ενός εργοδότας και αμειβόμενοι επί μισθώ ή ημερομισθίω ή ωρομισθίω θά τύχωσι, παρ' εκάστου τούτων μεθ' ού συνδέονται διά σχέσεως εργασίας τού Ιδιωτικού Δικαίου, δώρου, ίσου πρός τό ποσόν των αποδοχών, ας έλαβον παρ' εκάστου εργοδότου κατά τό τελευταίον πρό της δημοσιεύσεως της

παρούσης ἡ πρὸ τῆς λύσεως τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως 15ο ἡμέρες ἐφαρμοζομένων καὶ ἐν προκειμένῳ τῶν προϋποθέσεων καὶ περιορισμῶν τῶν λοιπῶν διατάξεων τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ἄρθρον 9ον

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις:

α') Ἐπὶ τῶν ἐργατῶν τῶν λοιπῶν ἐκτὸς τῶν ἐν ἄρθρῳ 7 ἀναφερομένων, γεωργοκτηνοτροφικῶν ἢ κτηνοτροφικῶν ἐργασιῶν.

β') Ἐπὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ προσωπικοῦ (ὑπηρετριῶν, βαλαμπόλων παιδαγωγῶν, ἐπιτρόπων, μαγείρων κλπ.)

γ') Ἐπὶ τῶν κατ' οἶκον ἐργαζομένων εἰς ἐκμισθώσεις (Δήμους ἢ Κοινότητας) πληθυσμοῦ κατωτέρου τῶν 5000 κατοίκων.

Ἄρθρον 10ον

1. Μισθωτοί, ὧν τὰ τῆς παροχῆς τῶν ἄνω ἐκτὸς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα ρυθμίζονται ἄλλως διὰ ὑπογραφεισῶν καὶ κηρυχθεισῶν ἐκτελεστῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἄλλων πράξεων ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων θὰ λάβωσι τοῦτο κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν τελλογραφικῶν τούτων συμβάσεων ἢ πράξεων ὁριζόμενα. Εἰς ἃς περιπτώσεις τὸ ὕψος τῶν ἐκ λόγῳ συλλογικῶν συμβάσεων προβλεπομένων ἐδικῶς διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἄνω ἡμερομισθίου τυγχάνῃ κατώτερα τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης γενικῶς ἰσχυόντων διὰ τοὺς ἀνειδικεύτους ἐργάτας, ἐργατρίας καὶ μαθητευομένους ἡλικίας ἄνω ἡμερομισθίου, τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης χορηγούμενον ἄνω θέλει καταβληθῇ βάσει τῶν ἐλαχίστων τούτων ἡμερομισθίων.

2. Ἡ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένη ἐκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις (δῶρον) συμπαρέλκεται πρὸς πάσαν ἐπὶ σκοπῷ δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα, ἑτέραν παροχὴν πλὴν τῆς περιπτώσεως κρατήσεων ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τῷ σκοπῷ καταβολῆς τοιούτων δώρων, καθ' ἣν αἱ κρατήσεις αὗται θὰ καταβληθοῦν ἐπὶ πλέον ταύτης.

3. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης καταβάλῃ εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπασχολουμένους μισθωτοὺς ἀποδοχὰς ὑψηλοτέρας τῶν καθοριζομένων ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας ἢ ὑποχρεωτικῶν ἀποφάσεων, δὲν δύναται τὰ ἐπὶ πλέον ποσὰ νὰ συμψηφίσῃ πρὸς τὴν διὰ τῆς παρούσης προβλεπομένην παροχήν.

Ἄρθρον 11ον

Ἐπιχειρήσεις, αἵτινες, λόγῳ οἰκοσιμικῶν δυσχερειῶν, ἤρξαντο ἀπὸ 1.1.1956 καὶ ἐφεξῆς, μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, δύνανται νὰ καταβάλωσι τὰ ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς παρούσης προβλεπόμενα δῶρα μειωμένα κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐὰν ἤρξαντο συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἐπὶ χρόνον πλέον τοῦ μηνὸς ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος.

Ἄρθρον 12ον

Ἡ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένη ἐκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις (δῶρον) ὑποκεῖται εἰς πᾶσας τὰς ὑπὲρ τῶν οἰκείων ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν καθιερωμένας κρατήσεις καὶ εἰσφοράς.

Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον, ὑπερ ἡ οὐδεμία περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ καταβληθῇ εἰς εἶδος, ἀλλ' εἰς χρῆμα μόνον, θέλει καταβληθῇ μέχρι τῆς 31.5.1956.

Ἄρθρον 13ον

Τὸ ὑπὸ τῆς § 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 23845/1835/30.8.1951 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Ἐργασίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ὡς καὶ τῆς § 1 τοῦ κεφ. Ε' τῆς ὑπ' ἀριθ. 23845/1835/29.9.1951 ἐγκυκλίου τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν ὁριζόμενον δῶρον φορτοεκφορτωτῶν κλπ. ὑπολογίζεται ἐφεξῆς ἡμερομισθίου μέχρι δρ. 75 κατ' ἀνώτατον ὅριον καὶ διὰ 15 τὸ πολὺ ἡμερομίσθια, διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα ἐξ, προσαυξανομένων, εἰδικῶς διὰ τοὺς φορτοεκφορτωτὰς τῶν σιτοαμπλήστων πλοίων τῶν Ἰονίων Νήσων, κατὰ 30%. Τὸ εἰς τοὺς ἐργάτας κομμωτικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ε.Σ. Θεσσαλονίκης καταβλητέον ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης προϋποθέσεις δῶρον ὑπολογισθήσεται βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ αὐτῶν ἡμερομισθίου ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., μὴ δυναμένου πάντως νὰ εἶναι ἀνώτερον τῶν δραχμῶν 75.

Ἡ παροῦσα κοινοποιηθήσεται πρὸς ἐκτέλεσιν, θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1956

25134/2301/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παροχῆς ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα εἰς τοὺς ἀνέργους μὴ ἐπιδοτουμένους ἐκ τοῦ Ο.Α.Α.Α.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ὑπάρχουν ἄνεργοι μὴ ἐπιδοτούμενοι παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ἢ ἄλλων ἀσφαλιστικῶν φορέων, οἱ μὴ συγκεντρούντες τὰς κατὰ νόμον προϋποθέσεις ἐπιδοτήσεως καὶ ἐπιβωσύντες ὅπως οὗτοι ἐνισχυθῶσιν οἰκονομικῶς, λόγῳ τῶν ἐπερχομένων ἑορτῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα.

Ἀποφασίζομεν

1. Ὅπως εἰς τοὺς ἀνέργους ἠσφαλισμένους ὑπ' οἱουδήποτε κλάδου ἀσφαλίσεως καὶ μὴ ἐπιδοτουμένους ἐκ τοῦ Ο.Α.Α.Α. ἢ παρ' ἑτέρῳ Ὀργανισμῷ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως χορηγηθῇ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα ἐκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις, ἐφ' ὅσον πληροῦσι τὰς κατωτέρω προϋποθέσεις:

α) Νὰ ἔχωσι πραγματοποιήσει τοὐλάχιστον 200 ἡμερομίσθια κατὰ τὸ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1953 καὶ μέχρι τῆς 28ης Φεβρουαρίου 1956 χρονικὸν διάστημα καὶ

β) Νὰ μὴ ἔχωσι πραγματοποιήσει κατὰ τὸ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1955 καὶ ἐντεῦθεν πλεῖον τῶν 40 ἡμερομισθίων.

γ) Αἱ ἡμέραι ἐργασίας αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν οἰκείαν στήλην ἀσκεφαλαιώσεως τοῦ βιβλιαρίου ἀσφαλίσεως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, εἰ μὴ μόνον ἐφ' ὅσον προκύπτουν καὶ ἐκ τῶν ἀνὰ χεῖρας τῶν ἠσφαλισμένων προηγουμένων ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων ἢ σχετικῶν βεβαιώσεων τῶν οἰκείων ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

2. Τὸ ποσὸν τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως ὁρίζεται εἰς δραχμὰς διακοσίας πεντήκοντα (250) διὰ τοὺς ἐγγάμους ἄνδρας καὶ εἰς δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα (150) διὰ τοὺς ἀγάμους καὶ τὰς γυναῖκας γενικῶς.

3. Τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην § καθοριζομένης οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως θὰ τύχωσι καὶ οἱ ἄνεργοι κατὰ κύριον ἐπάγγελμα οἰκοδόμοι, τῆς τὸ ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον τῶν ὁποίων δὲν διβεβαιοῦται ὑπὸ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1955 ἀπασχόλησις, ἐφ' ὅσον α) ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1953 μέχρι 30 Ἰουνίου 1955 ἔχουν πραγματοποιήσει τοὐλάχιστον 180 ἡμερομίσθια καὶ β) ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1955 καὶ ἐντεῦθεν οὐχὶ πλεῖον τῶν 40 ἡμερομισθίων.

4. Οἱ τυγχάνοντες ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως κατηργήθησαν βάσει τῶν ὑπ' ἀριθ. 4039/40/1201/1956, 8471/7901/7.2.1956, 8174/8485/26.1.1956, 10202/9311/14.2.1956, 10872/10161/17.2.1956, 10006/11051/8.3.1956 καὶ 20983/18881/6.4.1956 ἡμετέρων ἀποφάσεων δικαιούνται οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, ἐφ' ὅσον τυγχάνουσιν ἄνεργοι, ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν πεντήκοντα (150) οἱ ἄνδρες καὶ ἑκατὸν (100) αἱ γυναῖκες.

5. Ἡ καταβολὴ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω καθοριζομένης οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως ἐνεργεῖται, ἐφ' ὅσον ὁ δικαιοῦχος προσέρχεται εἰς τὸν κατὰ τὰ κατωτέρω ἁρμόδιον ὑπηρεσίαν.

α) Ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων τοῦ οἰκείου Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως καὶ

β) Τὰ βιβλιάρια ἀνεργίας.

6. Ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως θὰ τύχωσιν ὡσαύτως κατὰ τὰ κατωτέρω ὁριζόμενα καὶ:

α) Οἱ δυνάμει ἀποφάσεων τῶν Ἐπιτροπῶν ἐκ περιτροπῆς ἐργασίας ἀπηργατῶν ἐργαζόμενοι ἐκ περιτροπῆς ἀπηργάται καὶ μὴ δικαιούμενοι δώρου ἐκ τῶν ἐργοδοτῶν αὐτῶν. Ἡ οἰκονομικὴ ταύτην ἐνίσχυσις ὁρίζεται εἰς δραχμὰς διακοσίας (200).

β) Οἱ ἄνεργοι μακαρωνατεχνῖται, μωλεγάται, ὑπάλληλοι κυλινδρομύλων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ ἁλιεργοὶ βάσει τοῦ δελτίου (κάρτας) ἀνεργίας τοῦ οἰκείου Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ των

διβλιαρίου τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ.

Ἡ οἰκονομική ἐνίσχυσις τούτων ὁρίζεται εἰς δραχμὰς διακοσίας πεντήκοντα (250).

γ) Οἱ ἠθοποιοί, ὑποβολεῖς, μουσικοὶ καὶ τεχνῖται θεάτρου, ὡς καὶ οἱ ὑπάλληλοι κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ ὀνομαστικῆς καταστάσεως τοῦ Ταμείου Συντάξεως Ἠθοποιῶν, ἐφ᾽ ὅσον βεβαιοῦται ὅτι τυγχάνουσιν ἠσφαλισμένοι παρ᾽ αὐτῷ καὶ ὅτι τυγχάνουσι ἄνεργοι ἢ ἐφ᾽ ὅσον δὲν τυγχάνουσι ἠσφαλισμένοι παρὰ τῷ ἄνω Ταμείῳ, ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ὡς καὶ βεβαιώσεως περὶ τῆς ἀνεργίας των τῆς οἰκείας ἐπαγγελματικῆς των ὀργανώσεως.

Ἡ οἰκονομική ἐνίσχυσις τούτων ὁρίζεται εἰς δραχ. διακοσίας πεντήκοντα (250) δι᾽ ἕκαστον.

δ) Οἱ μουσικοὶ τῶν κέντρων διασκεδάσεων ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ ὀνομαστικῆς καταστάσεως, ὑποβαλλομένης ὑπὸ τῆς οἰκείας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως καὶ βεβαιώσεως περὶ τῆς ἀνεργίας των.

Ἡ οἰκονομική ἐνίσχυσις τούτων ὁρίζεται εἰς δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα (150).

ε) Οἱ λυρικοὶ μουσικοὶ καὶ οἱ κορεργιοζοπαίκται ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ ὀνομαστικῶν καταστάσεων, ὑποβληθησομένων ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεών των.

Ἡ οἰκονομική ἐνίσχυσις τούτων ὁρίζεται εἰς δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα (150).

στ) Τὰ μέλη τῆς ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης συνεργατικῆς στοφιδεργατῶν, ἐφ᾽ ὅσον ἐντὸς τοῦ ἔτους 1955 ἔχουν πραγματοποιήσει ἑκατὸν (100) τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας.

Ἡ οἰκονομική ἐνίσχυσις τούτων ὁρίζεται εἰς δραχμὰς διακοσίας πεντήκοντα (250) δι᾽ ἕκαστον.

7. Εἰς ἣν περίπτωσιν διαπιστοῦται καταβολὴ οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων 1955 καὶ Νέου Ἔτους 1955, καίτοι ὁ ἐνδιαφερόμενος δὲν ἐτύγχανε ἄνεργος, ἡ χορηγηθεῖσα οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις συμψηφίζεται εἰς τὴν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένην ταύτην.

8. Ἡ καταβολὴ τῆς διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένης οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως ἐνεργηθήσεται διὰ τῶν κατὰ τόπους ὑπηρεσιῶν τοῦ Ο.Α.Α.Α., καὶ τῶν τοιούτων τοῦ Ι.Κ.Α., ἐνεργουσῶν κατόπιν ἐντολῆς του καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἄνω Ο.Α.Α.Α.

9. Ἡ καταβολὴ τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως ἄρχεται τὴν 30ὴν Ἀπριλίου ἐ.ἔ. καὶ λήγει τὴν 12ην Μαΐου ἐ.ἔ., τὸ δὲ ἀπαιτηθησόμενον συνολικὸν ποσὸν βέλει διατεθῇ ὑπὸ τοῦ Ο.Α.Α.Α. ἐκ τῶν κεφαλαίων αὐτοῦ.

10. Αἱ διὰ τῆς παρούσης καθιστάμεναι ἁρμόδιοι διὰ τὴν χορήγησιν τῆς ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως Ὑπηρεσίαι ἐντέλλονται:

α) Ὅπως τηλεφωνικῶς ἢ τηλεγραφικῶς ἀναφέρωσι καθ᾽ ἑκάστην εἰς τὸ ἐνταῦθα κεντρικὸν κατάστημα τοῦ Ο.Α.Α.Α. τὸν ἀριθμὸν τῶν δικαιωθέντων οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως καὶ τὸ διατεθὲν πρὸς τοῦτο ποσόν.

β) Ὅπως, ἅμα τῇ λήξει τῆς χορηγήσεως τῆς ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως καὶ πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν διανομῆς, ἀναφέρωσι τῷ Ο.Α.Α.Α. τὸν συνολικὸν ἀριθμὸν ἐπιδοτηθέντων ἐγγάμων καὶ ἀγάμων κεχωρισμένως καὶ τὸ διατεθὲν συνολικὸν ποσόν.

γ) Ὅπως ὑποβάλωσιν εἰς τὸν Ο.Α.Α.Α. πλήρη καὶ λεπτομερῆ δικαιολογητικὰ διανομῆς.

11. Εἰς τὸ ἀπασχοληθησόμενον καθ᾽ ὑπηρωρίαν προσωπικὸν τῶν ἄνω Ὀργανισμῶν καὶ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας θέλει καταβληθῇ ἀποζημίωσις ὁριοθησομένη δι᾽ ἡμετέρας ἀποφάσεως.

Ἡ παροῦσα κυρωθήσεται διὰ νόμου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἀπριλίου 1956

25133/2303/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παροχῆς ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα τῶν ἐκ τοῦ Ο.Α.Α.Α. ἐπιδοτουμένων ἀνέργων.

Ἔχοντες ὑπ᾽ ὄψιν τὰς κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα ἐπιτρεχομένας ἀνάγκας τῶν ἐκ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ἐπιδοτουμένων ἀνέργων καὶ ἐπιθυμοῦντες ὅπως οὗτοι ἐνισχυθῶσιν οἰκονομικῶς πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκτάκτων ὡς ἄνω ἀναγκῶν των,

Ἀ π ο φ α σ ί ζ ο μ ε ν

1. Ὅπως οἱ ἐκ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ἐπιδοτούμενοι ἄνεργοι τύχωσιν ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως (δώρου) ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα κατὰ τὰ κατωτέρω ὁριζόμενα:

α) Οἱ ἄνεργοι οἱ ἀναγγελθέντες μέχρι καὶ τῆς 30ῆς Ἀπριλίου ἐ.ἔ. εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς ἀνάληψιν ἐπιδόματος ἀνεργίας καὶ τελοῦντες ἐν ἐπιδοτήσει κατὰ τὴν 30ὴν τοῦ αὐτοῦ μηνός, δικαιοῦνται ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, ἴσης πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ ν. δ. 2961/1954 καθοριζόμενον ἐπίδομα ἀνεργίας ἑνὸς δεκαπενθημέρου, ἤτοι 12ων ἡμερησίων ἐπιδομάτων.

β) Οἱ ἄνεργοι οἱ ἀπολυθέντες τῆς ἐργασίας των πρὸ τῆς 30ῆς Ἀπριλίου ἐ.ἔ. καὶ ἀναγγελθέντες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μετ᾽ αὐτὴν καὶ μέχρι τῆς 30ῆς τοῦ αὐτοῦ μηνὸς δικαιοῦνται ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, ἴσης πρὸς πέντε (5) ἡμερήσια ἐπιδόματα.

γ) Ἄνεργοι, ὧν ἡ ἐπιδότησις λόγῳ ἀνεργίας ἔληξε μετὰ τὴν 25/12/1955 καὶ πρὸ τῆς 30ῆς Ἀπριλίου ἐ.ἔ., δικαιοῦνται ἀποσβέσεως τῆς διὰ τῆς ὑπ᾽ ἀριθ. 25134/2301/21.4.1956 ἡμετέρας ἀποφάσεως ὁριζομένης ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως διὰ τοὺς μὴ ἐπιδοτουμένους ὑπὸ τοῦ ΟΑΑΑ ἀνέργους.

2. Ἐγκρίνομεν ὅπως ὁ ΟΑΑΑ διαθέσῃ ἐκ τῶν κεφαλαίων αὐτοῦ ποσὸν μέχρι τεσσάρων ἑκατομμυρίων (4.000.000) διὰ τὴν παροχὴν τῆς περὶ ἧς ἡ παροῦσα ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως.

Ἡμερομηνίαν ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς ὁρίζομεν τὴν 2αν Μαΐου ἐ.ἔ.

Ἡ καταβολὴ τῆς περὶ ἧς ἡ παροῦσα ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως ὑπόκειται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ν. δ. 2961/1954 προβλεπομένην προθεσμίαν.

3. Ἡ παροῦσα κυρωθήσεται διὰ νόμου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἀπριλίου 1956

105292/89/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ τοῦ ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Ἔχοντες ὑπ᾽ ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀναγκ. νόμου 1502/1950, τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀναγκ. νόμου 1537/1950, τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ ν. 1811/1951 καὶ 8 τοῦ ν. δ. 2195/1952, καθορίζομεν ὡς κάτωθι τοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις καταβολῆς τοῦ ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων προβλεπομένου ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1956.

Ἄρθρον 1.

1. Τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1956 ἐπίδομα θὰ καταβληθῇ:

α) εἰς τοὺς δημοσίους πολιτικοὺς ὑπαλλήλους

β) εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς ἐν γένει

γ) εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων

δ) εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς κρατικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν τροχιοδρόμων Θεσσαλονίκης

ε) εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικοὺς τῶν ἐν ταῖς προηγουμέναις παραγράφοις Ὑπηρεσιῶν, τοὺς ἀπολυθέντας μετὰ τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1955 καὶ μέχρι καὶ τῆς 15 Ἀπριλίου 1956, καὶ

στ) εἰς τοὺς δικαιούχους τῶν ἀποδοχῶν τριμήνου τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ. 2500/1953 ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἔληξαν μετὰ τὴν 15 Δεκεμβρίου 1955.

2. Εἰς τὸ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ εἰς τὸ ἡμερομίσθιον ἐργατικὸν προσωπικὸν τοῦ Συνεργείου τοῦ Β. Ναυτικοῦ τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ν. 6321/1934 θὰ καταβληθῇ ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1956 κατὰ τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν τῆς διεπούσης τοὺς μισθωτοὺς τῆς Χώρας καὶ ἐπὶ τῇ συνδρομῇ τῶν ἐν αὐτῇ ὅρων καὶ προϋποθέσεων.

Ἄρθρον 2.

Τοῦ ἐν § 1 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου δικαιώματος δὲν δικαιοῦνται:

α) Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπηρετοῦντες οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἀλλοδαπῆς ἐξαιρέσει τῶν ἀξιωματικῶν καὶ

όπλιτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκστρατευτικοῦ Σώματος οἵτινες δικαιοῦνται τούτου.

β) Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ στρατιωτικοὶ οἱ συμπληρωματικῶς κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1955 μέχρι καὶ 15 Ἀπριλίου 1956 τρεφηναν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνεχῇ ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ ὑπηρεσίαν καθ' ἣν ἔτυχον ἀποζημιώσεως ἀλλοδαπῆς.

γ) Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ μετεκπαιδευόμενοι στρατιωτικοὶ οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἐσωτερικοῦ καὶ ἀποζημίωσιν ἀλλοδαπῆς, ἐφ' ὅσον αὗται ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16.12.1955 μέχρι 15.4.1956 συνεπληρώσαν ἐξάμηνον εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν συνεχῆ ἐκπαίδευσιν καθ' ἣν ἔτυχον ἀποζημιώσεως.

καὶ δ) Οἱ διορισθέντες ἀπὸ τῆς 16 Ἀπριλίου 1956.

Ἄρθρον 3.

Τὸ ἐν ἄρθρῳ 1 ἐπίδομα ὁρίζεται:

α) Διὰ τοὺς τακτικοὺς καὶ ἐπὶ συμβάσει δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς ἐν γένει εἰς τῶν βασικῶν μισθῶν ἑνὸς δεκαπενθημέρου μετὰ τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἄνευ οὐδενὸς ἄλλου ἐπιδόματος (ὡς εἶναι ἡ προσαύξησις τιμωρίας, τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας, δικαστικῶν, ἐκπαιδευτικῶν κλπ.). Διὰ τοὺς ἐν ἐκπαιδευτικῇ εἰς ἀλλοδαπὴν ἀδείᾳ τελοῦντας τὸ ἐπίδομα δὲν ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν δι-πλασίων ἀποδοχῶν.

Διὰ τοὺς τακτικοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους τοὺς συνταξιοδοτουμένους ὡς ἀναπήρους ἢ θύματα πολέμου, οἵτινες κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 125213)1954 ἀποφάσεως ἡμῶν μισθοδοτοῦνται μὲ μισθὸν μειωμένον κατὰ 15%, τὸ ἐπίδομα τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα καταβάλλεται ὑπολογιζομένων ἐπὶ τοῦ ἀκεραίου μισθοῦ μετὰ τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἄνευ τῆς κατὰ 15% ἐκπτώσεως.

Διὰ τοὺς στρατιωτικοὺς τῶν πολεμικῶν καταπτάσεων καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς μονίμου διαθεσιμότητος εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν μετὰ τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ τῶν ἐπιδομάτων ἀκριβείας καὶ ἀναπηρίας.

β) Διὰ τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἐκτάκτους καὶ τοὺς ἡμερομισθίους τῶν Κέντρων Κοινωνικῆς Προνοίας τοὺς μισθολογικῶς ἐξομοιουμένους πρὸς ἕνα τῶν βαθμῶν τῆς διοικητικῆς ἱεραρχίας εἰς τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν ἑνὸς 15θημέρου ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας καὶ

γ) Διὰ τοὺς ἡμερομισθίους δημοσίους ὑπαλλήλους εἰς τὰ ἡμερομίσθια 13 ἡμερῶν ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας.

Ἄρθρον 4.

1. Εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικούς, οἵτινες δι' οἱανδήποτε λόγον δὲν ἐμισθοδοτήθησαν ὁλόκληρον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1955 μέχρι καὶ 15 Ἀπριλίου 1956 (στράτευσις, ἀπουσίαι ἄνευ ἀδείας κλπ.) εἰς τοὺς διορισθέντας μετὰ τὴν 16 Δεκεμβρίου 1955, εἰς τοὺς ἀπολυθέντας μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, ὡς καὶ εἰς τοὺς δικαιούχους ἀποδοχῶν τριμήνου, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἐλήφθησαν μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης καταβάλλεται μετ' ἐκπτώσεων τοῦ ἑνὸς ὀγδόου (1)8) τοῦ ἡμερησίου αὐτῶν μισθοῦ δι' ἑκάστην ἡμέραν καθ' ἣν οὗτοι κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα δὲν ἐμισθοδοτήθησαν.

2. Διὰ τοὺς προαχθέντας, ἢ τυχόντας ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, μετὰ τὴν 16)12)1955 τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 15 Ἀπριλίου 1956.

3. Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικοὺς τοὺς μισθοδοτουμένους κατὰ τὴν 15.4.1956 μὲ μειωμένας ἀποδοχὰς λόγῳ στρατεύσεως, ἀργίας, διαθεσιμότητος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ὡς καὶ τοὺς ἀποβιβασθέντας, τὸ ἐπὶ τοῖς ἑορταῖς ἐπίδομα ὁρίζεται εἰς τὸ ἓν ὄγδοον (1)8) τῶν καταβληθησομένων αὐτοῖς ἐν συνόλῳ ἀποδοχῶν (μισθοῦ καὶ εὐδοκίμου) ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16.12.1955 μέχρι 15.4.1956.

4. Οἱ ἐκ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐφέδροι ἀξιωματικοὶ οἱ προτιμηθέντες τὸν μισθὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ θὰ τύχωσι παρὰ τῆς μισθοδοτούσης ταύτους στρατιωτικῆς διευθύνσεως ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος, ἔστω καὶ ἂν ἦρξαντο μισθοδοτούμενοι ὡς ἀξιωματικοὶ μετὰ τὴν 16 Δεκεμβρίου 1955. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἐφέδρους ὑπαξιωματικοὺς στρατευθέντας δημοσίους ὑπαλλήλους τοὺς μισθοδοτουμένους μὲ μισθὸν μονίμου ὑπαξιωματικοῦ.

5. Οἱ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυθέντες ἐφέδροι ἀξιωματικοὶ θὰ τύχωσιν ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος παρὰ τῆς πολιτικῆς των θέσεως, ἔστω καὶ ἂν ἦρξαντο μισθοδοτούμενοι παρ' αὐτῆς μετὰ τὴν 16.12.1955.

Ἄρθρον 5.

Ὑπάλληλοι ἢ στρατιωτικοί, λαμβάνοντες καὶ σύνταξιν ἐκ τοῦ Δημοσίου ἢ ἑτέρου Ταμείου ἢ κατέχοντες οἱανδήποτε ἐμμισθον θέσιν παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, δικαιοῦνται κατ' ἐπιλογὴν τῶν τοῦ ἐπὶ τοῖς ἑορταῖς ἐπιδόματος ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς.

Ἄρθρον 6.

1. Τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐπίδομα, ἀπαλλασσομένων παντὸς ὑπὲρ Δημοσίου ἢ τρίτων κρατήσεως καὶ τέλους χαρτοσήμου, ὑπόκειται μόνον εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ εἰσοδήματος.

Κατ' ἐξαίρεσιν τὸ ἐπίδομα τὸ ἀνῆκον εἰς τοὺς ἐκτάκτους καὶ ἐπὶ συμβάσει ὑπόκειται εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰς ἢ τὰς εἰσφορὰς ὑπὲρ ἑτέρων ἀντιστοίχων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείων κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως.

2. Τὸ ἐπίδομα τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης Κρατικῶν Ἐκμεταλλεύσεων ὑπόκειται εἰς ὅπασας τὰς ὑπὸ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων τοῦ προσωπικοῦ τούτων κρατήσεις καὶ εἰσφοράς.

Ἄρθρον 7.

Τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης θὰ καταβληθῇ τὴν 1ην Μαΐου 1956.

Τὸ ἐπίδομα θὰ ἐνταλθῇ καθ' ὃν καὶ αἱ ἀποδοχαὶ τρόπον, καὶ θὰ καταλογισθῇ εἰς βάρος τῶν πιστώσεων τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τοὺς Προϋπολογισμοὺς διὰ τὰς ἀποδοχὰς τῶν ὑπαλλήλων.

Τὸ ἐπίδομα τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου θὰ καταβληθῇ εἰς βάρος τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου.

Ἄρθρον 8.

Εἰς τοὺς ἐφέδρους ὁπλίτας, ἐξαιρέσει τῶν μισθοδοτουμένων μὲ μισθὸν μονίμου, δι' οὓς ἰσχύουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων ἄρθρων, τοὺς στρατευσίμους ὁπλίτας, τοὺς μαθητευομένους ὁπλίτας τοῦ Β. Ν., τοὺς ναυτόπαιδας καὶ τοὺς δοκίμους χωροφύλακας καὶ ἀστυφύλακας, τοὺς ὑπηρετοῦντας τὴν 1 Μαΐου 1956, θὰ καταβληθῇ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ὡς ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ὁ μισθὸς ἑνὸς δεκαπενθημέρου.

Τὸ ἄρθρον 5 τῆς παρούσης δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν διὰ τοὺς ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένους.

Ἄρθρον 9.

Εἰς τὰς οἰκογενείας τὰς λαμβανούσας ἐπίδομα στρατεύσεως κατὰ τὴν 15 Ἀπριλίου 1956 θὰ καταβληθῇ τὴν 1 Μαΐου ὡς δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ καταβαλλόμενον αὐταῖς ἐπίδομα ἑνὸς 15θημέρου. Ἦτοι δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος τούτου αἱ οἰκογένειαι τῶν ὑπηρετούντων ὡς καὶ οἱ ἐπιδοτούμενοι ἐπὶ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ προστάτου των, δικαιοῦνται ἐπιδόματος στρατεύσεως μέχρι καὶ τῆς 1 Μαΐου 1955.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ἀπριλίου 1956.

105726/91/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ παροχῆς βοηθήματος εἰς τοὺς συνταξιούχους Ν.Π.Δ.Δ. ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1956.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 19)1944 «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν»,

Ἀ π ο φ α σ ί ζ ο μ ε ν

1. Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1956 παρέχομεν τὴν ἐγκρισίν μας διὰ τὴν χορήγησιν εἰς ἅπαντας τοὺς συνταξιούχους τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.), τοὺς λαμβάνοντας σύνταξιν ἢ βοήθημα ὑπὸ τύπον συντάξεως, βοηθήματος ἴσου πρὸς τὰ ἥμισυ (½) μιᾶς μηνιαίας συντάξεως μετὰ τῶν πάσης φύσεως συνταξιοδοτικῶν ἐπιδομάτων.

11. Τοῦ βοηθήματος τούτου δικαιοῦνται οἱ λαμβάνοντες σύνταξιν ἢ βοήθημα ὑπὸ τύπον συντάξεως, ἐφ' ὅσον ἔχει διαταχθῇ ἢ θὰ διαταχθῇ ἡ πληρωμὴ τῆς συντάξεως μέχρι 15ης Ἀπριλίου 1956.

III. Τό δοθησόμενον τοῦτο θά καταβληθῇ μόνον ἐφ' ὅσον ἡ οἰκονομική κατάστασις τοῦ Ν.Π.Δ.Δ., διαπιστουμένη δι' ἀποφάσεων τῶν οἰκείων Διοικητικῶν Συμβουλίων, ἐπιτρέπει τήν καταβολήν τούτου.

IV. α) Τό δοθησόμενον τοῦτο εἰς τούς συνταξιούχους περί ὧν ἡ παροῦσα θά διατεθῇ ἐκ μιᾶς καί μόνης πηγῆς, εἴτε λόγῳ μισθοῦ, εἴτε λόγῳ συντάξεως κατά κύριον ἀσφαλιστικόν λογαριασμόν.

β) Εἰς περίπτωσιν πλήρους συντάξεως, δοθησόμενον ἢ μερίσματος ἐξ Ἐπικουρικοῦ Ὀργανισμοῦ αὐξῆ κατά κύριαν ἀσφάλειαν, ἀλλ' ὡς ἐπικουρικῆς ταυτότης, οἱ περί ὧν ἡ παροῦσα συνταξιοῦχοι θά δικαιοῦνται ἐπιδόματος καί ἐκ τοῦ ἐπικουρικοῦ των Ταμείου.

V. Τό διά τῆς παρούσης παρεχόμενον δοθησόμενον θά καταβληθῇ τήν 1ην Μαΐου 1956.

VI. Τό ὑπό τῆς παρούσης ἀποφάσεως παρεχόμενον ἐπίδομα ἀπαλλάσσεται τέλους χαρτοσήμου καί πάσης κρατήσεως ὑπέρ Δημοσίου καί τρίτων, ὑποκειμένων μόνον κατά περίπτωσιν εἰς τόν φόρον εἰσοδήματος.

VII. Ἡ διά τῆς καταβολῆς τοῦ δοθησόμενος τούτου δαπάνη θά βαρύνῃ τό κεφάλαιον καί ἄρθρον τοῦ Προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τῶν Ν.Π.Δ. Δικαίου διά τήν πληρωμήν τῶν συντάξεων παρεχόντες πρός τοῦτο διά τῆς παρούσης τήν σχετικήν ἐγκρισιν ἡμῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1956

26120|Ε.751|1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας

Περί χορηγήσεως δώρου Πάσχα εἰς συνταξιούχους τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19|1944 νόμου «περί ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν».

2) Τήν ὑπ' ἀριθ. 5345|25.11.1950 ἀπόφασιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

3) Τάς κρατούσας οἰκονομικάς συνθήκας.

Α π ο φ α σ ί ζ ο μ ε ν

Ἐγκρίνομεν τήν χορήγησιν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐπικειμένων ἑορτῶν τοῦ Πάσχα 1956.

I. α) Εἰς ἑκαστον τῶν συνταξιούχων καί δοθησομένων (τύπου συντάξεως) τῶν Ὀργανισμῶν κυρίας καί ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δῶρον ἴσον πρός τό ἥμισυ μιᾶς μηνιαίας συντάξεως ἢ ἑνός μηνιαίου δοθησόμενος μετά τῶν ἀναλογούντων πάσης φύσεως ἐπιδομάτων.

Τοῦ δώρου δικαιοῦνται οἱ συνταξιοῦχοι ἢ δοθησομενοχοι (τύπου συντάξεως) ἐφ' ὅσον ἔχει διαταχθῇ ἢ θέλει διαταχθῇ ἡ ἔναρξις τῆς συνταξιοδοτήσεώς των μέχρι καί τῆς 30ῆς Ἀπριλίου 1956.

Προκειμένου περί προσώπων, τῶν ὁποίων ἡ σύνταξις ἢ τό δοθησόμενον (τύπου συντάξεως) διεκόπη κατά τό διάστημα 1.1.1956 μέχρι 30.4.1956 χρονικόν διάστημα, χορηγεῖται δῶρον μειωμένον κατά τό ½ τοῦ ἡμίσεως τῆς τελευταίας συντάξεως ἢ δοθησόμενος δι' ἑκαστον πλήρες τριακονθήμερον, ἐλλεῖποντος ἐκ τοῦ κατά τά ἄνω ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1956 μέχρι 30 Ἀπριλίου 1956 χρονικοῦ διαστήματος. Ἀριθμός ἡμερῶν μικρότερος τῶν τριάκοντα δέν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διά τήν κατά τά ἄνω μείωσιν.

β) Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεως ἢ δοθησόμενων (τύπου συντάξεως) ἐκ πλειόνων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως τό δῶρον καταβάλλεται ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς καί ἰσούται πρός τό ἥμισυ τῆς λαμβανούσης μεγαλυτέρας συντάξεως ἢ δοθησόμενος (τύπου συντάξεως) κατονομάζουσαν κατ' ἰσοσυμβίαν μεταξύ τῶν συνταξιοδοτούντων Ὀργανισμῶν. Ἐν ταυτῷ περιπτώσει ἡ καταβολή εἰς τόν δικαιοῦχον ὅλου τοῦ δώρου ἐναρχεται ἀμέσως παρά τοῦ παρέχοντος τήν μεγαλυτέραν κατά πόσην σύνταξιν ἢ δοθησομένην Ὀργανισμόν, δικαιουμένου τούτου νά ἀναζητήσῃ παρά τῶν λοιπῶν συνταξιοδοτούντων Ὀργανισμῶν τά κατ' ἀναλογίαν τῆς παρεχθείσης ἀπολογισμοῦ τε καί βαρύνοντα ταύτας ποσά, μή ἐπιβαρυνομένου κατά τήν ἐν οὐσιᾷ περίπτωσιν ἑκάστου τῶν Ὀργανισμῶν τούτων διά ποσοῦ μείζονος τοῦ ἡμίσεως τῆς παρ' αὐτοῦ καταβαλλομένης συντάξεως. Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεων ἢ δοθησομένων (τύπου συντάξεως) ἐξ μόνον ἐξ ἑνός Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως καί ἑνός Ὀργανισμοῦ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, εἴτε μόνον ἐκ δύο Ὀργανισμῶν ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως τό δῶρον καταβάλλεται καί ἐκ τῶν δύο πηγῶν.

Κατ' ἐξαίρεσιν ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεων ἢ δοθησομένων ἐκ πλειόνων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ἐξ ὧν ὁ εἷς λόγῳ οἰκονομικῆς ἀδυναμίας δέν καταβάλλει τό ὑπό τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον, εἰς αὐξησιν τῶν συντάξεων του, τοῦτο καταβάλλεται ὑπό τοῦ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ, ἰσοῦται δέ πρός τό ἥμισυ τῆς ὑπό τοῦ τελευταίου χορηγουμένης συντάξεως ἢ δοθησομένης.

γ) Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεων ἢ δοθησομένων (τύπου συντάξεως) ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ καί τοῦ Δημοσίου, τό δῶρον θά καταβληθῇ ὑπό τοῦ συντηξιοδοτοῦντος Ὀργανισμοῦ. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐάν τό ὑπό τοῦ Ὀργανισμοῦ καταβλητέον δῶρον εἶναι κατώτερον κατά ποσόν ἐκείνου, ὅπερ θά ἐλάμβανε ὁ δικαιοῦχος ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, τήν ἐπί πλέον διαφοράν λαμβάνει ὁ συνταξιοῦχος παρά τοῦ Δημοσίου Ταμείου, ἐξ οὗ λαμβάνει τήν σύνταξίν του, ἐπί τῇ προσαγωγῇ βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου Ὀργανισμοῦ, ἐμφαινούσης τό καταβληθέν αὐτῷ παρ' ἐκείνου ποσόν δῶρου.

II. α) Εἰς ἑκαστον τῶν ὑπό τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐπιδοτουμένων λόγῳ ἀσθενείας, προκειμένου μέν περί τῶν συμπληρούντων δίμηνον συνεχῆ ἐπιδότησιν κατά τήν 30ήν Ἀπριλίου 1956 δῶρον ἴσον πρός δέκα τρία (13) ἡμερήσια ἐπίδοματα ἀσθενείας, προκειμένου δέ περί τῶν μή συμπληρούντων δίμηνον ἐν ἄνευ συνεχῆ ἐπιδότησιν, δῶρον ἴσον πρός ἓν (1) ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀσθενείας δι' ἑκαστον πενθημέρου ἐπιδοτηθείσης ἀσθενείας.

β) Τά κατά τά προηγούμενα ἐδάφια δῶρα θά λάβουν οἱ ἀνωτέρω ἠσφαλισμένοι ἐφ' ὅσον μία τουλάχιστον ἡμέρα ἐπιδοτήσεών των ἐμπίπτει εἰς τά ἀπό 20 μέχρι 30 Ἀπριλίου 1956 χρονικόν διάστημα.

γ) Ὡς ἐπίδομα διά τόν ὑπολογισμόν τοῦ κατά τ' ἀνωτέρω δῶρου λαμβάνεται τό ὑπ' ἐκάστου ἐπιδομοτούχου λαμβανομένου ἡμερησίου ἐπιδόματος ἀσθενείας ἢ ἀνεργίας μετά τῶν τυχόν ἐπί τούτοις προσαυξήσεων (λόγῳ φιλοτεκνίας κλπ.).

III. Τά δῶρα, περί οὗ ἡ παροῦσα, ἀπαλλάσσεται πάσης ὑπέρ τοῦ Δημοσίου καί τρίτων κρατήσεως, ὡς καί τῶν ὑπέρ οἱουδήποτε Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν.

IV. Ἡ καταβολή τοῦ περί οὗ ἡ παροῦσα δώρου θέλει ἀρχίσει τήν 1ην Μαΐου 1956.

V. Τό διά τῆς παρούσης προβλεπομένου δῶρον παρέχεται μόνον ἐφ' ὅσον ὑφίστανται αἱ σχετικαί οἰκονομικαί δυνατότητες παρά ταῖς οἰκείαις Ὀργανισμοῖς καί μετ' ἀπόφασιν τῶν Διοικητικῶν αὐτῶν Συμβουλίων δικαιολογούντων τήν δυνατότητα αὐτῶν.

Ἡ παροῦσα θέλει δημοσιευθῇ διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἀπριλίου 1956

105725|1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περί τοῦ ἐπί ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1956 ἐπιδόματος (δώρου) τῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.

Πρός ἅπαντα τά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου

I. Ἐπί ταις ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1956 παρέχομεν τήν ἔγκρισίν μας διά τήν καταβολήν εἰς τό ἐν γένει προσωπικόν τῶν Ν.Π.Δ.Δ., σπουδαιοκομμάτων Ὀργανισμῶν καί τῶν Ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως τοῦ κατά τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ. ν. 1538|1950 καί τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ. 2195|1952 προβλεπομένου ἐπιδόματος (δώρου) κατά τά κατωτέρω:

II. Τό ὑπό τῆς παρούσης προβλεπόμενον ἐπίδομα θά καταβληθῇ ὑπό τῶν οἰκείων Ὀργανισμῶν καί Ν.Π.Δ.Δ.,

ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ποσὸν αὐτοῖς ἢ πρὸς ταῦτο οἰκονομικὴ ἀνάγκη. Τοῦτο δείξεται:

α) Διὰ τοὺς τακτικοὺς καὶ ἐπὶ συμβάσει ἢ θητείᾳ ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας ὡς καὶ τοὺς Νομικοὺς Συμβούλους τοὺς μισθοδοτουμένους βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1538/1950 ἴσην πρὸς τὸν βασικὸν αὐτῶν μισθὸν ἑνὸς δεκαπενθημέρου μετὰ μόνου τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ κύβικοτμοῦ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἢ ἐξελίξεως τῆς εἰδικῆς αὐτῶν ἱεραρχίας ἄνευ τῆς προσαυξήσεως λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἢ ἑτέρου τινὸς ἐπιδόματος.

β) Διὰ τοὺς ἐκτάκτους ἴσην πρὸς τὰ κύκλια τῶν ἀποδοχῶν ἑνὸς δεκαπενθημέρου ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας.

γ) Διὰ τοὺς ἡμερομισθίους ἴσην πρὸς τὰ δημερομίσθια δέκα τριῶν (13) ἡμερῶν ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας.

ΙΙ) Τοῦ κατὰ τὴν παράγρ. Ι ἐπιδόματος θὰ τυγχάνουν καὶ οἱ δικαιοῦχοι τῶν ἀποδοχῶν τριμήνου, ὧν οἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἐλήξαν μετὰ τὴν 16 Δεκεμβρίου 1955.

ΙΥ. Οἱ παρέχοντες τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς τὰ ἐλεύθερα Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ μισθοδοτούμενοι βάσει τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας θὰ τύχωσι τοῦ ἐπιδόματος τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῆς κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν καὶ ἐπὶ τῇ συνδρομῇ τῶν ἐν αὐτῇ ὅρων καὶ προϋποθέσεων.

Υ. α) Εἰς τοὺς μὴ μισθοδοτηθέντας δι' ὁλόκληρον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1955 μέχρι καὶ τῆς 15 Ἀπριλίου 1956 λόγῳ στρατεύσεως, ἀπουσίας κλπ. εἰς τοὺς διορισθέντας μετὰ τὴν 16ην Δεκεμβρίου 1955 καὶ εἰς τοὺς ἀπολυθέντας μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην ὡς καὶ εἰς τοὺς δικαιοῦχους ἀποδοχῶν τριμήνου, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἐλήξαν μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην καταβάλλεται τὸ ἐν παραγράφῳ ΙΙ τῆς παρούσης ἐπίδομα μετ' ἐκπτώσεων τοῦ 1/8 τοῦ ἡμερησίου ὁπωσδήποτε μισθοῦ δι' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἣν οὗτοι δὲν ἐμισθοδοτήθησαν.

Προκειμένου περὶ ἡμερομισθίων ἡ ἔκπτωσις ἐνεργεῖται μόνον διὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, καθ' ἃς οὗτοι δὲν ἐμισθοδοτήθησαν.

β) Διὰ τοὺς προσληφθέντας ἢ τυχόντας ἐπιδόματος λόγῳ κύβικοτμοῦ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ μετὰ τὴν 16ην Δεκεμβρίου 1955 τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 15 Ἀπριλίου 1956.

γ) Εἰς τοὺς μισθοδοτουμένους τὴν 15ην Ἀπριλίου 1956 μὲ μειωμένας ἀποδοχὰς λόγῳ στρατεύσεως, ἀργίας, διεθνοῦς ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας τὸ ἐπίδομα τῆς παραγρ. ΙΙ τῆς παρούσης ὁρίζεται εἰς τὸ ἐν ὀγδοον (1/8) τῶν καταβλητέων αὐτοῖς ὡς συνήθων ἀποδοχῶν (μισθοῦ καὶ ἐπιδόματος) ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16.12.1955 μέχρι 15.4.1956.

ΥΙ. Οἱ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ ἀκολουθοῦντες ἔφεδροι ἀξιωματικοὶ (ἀπόλλωνες, Ν.Π.Δ.Δ. θὰ τύχωσι ὅλων τῶν ἐπιδομάτων παρὰ τῆς ἰδιοτητός των ὡς ἐφέδρων καὶ ἂν οὗτοι ἤρξαντο μισθοδοτούμενοι παρ' αὐτοῖς μετὰ τὴν 16.12.1955.

ΥΙΙ. Δὲν δικαιοῦνται τοῦ διὰ τῆς παρούσης παντὸς χαρακτῆρος ἐπιδόματος:

α) Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπηρετοῦντες, οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἀλλοδαπῆς ἐξαιρέτων τῶν ὑφισταμένων καὶ ἀπὸ τῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλικοῦ Στρατιωτικοῦ Σώματος οἵτινες δικαιοῦνται τούτου.

β) Οἱ διορισθέντες ἀπὸ τῆς 15 Ἀπριλίου 1956 καὶ ἑξῆς.

ΥΙΙΙ. Οἱ δικαιοῦχοι ἐπιδόματος ἐπὶ τοῖς ἑορτοῖς τοῦ Πάσχα 1956 καὶ εἰς ἑτέρας πηγὰς δὲν τύχουσι τούτου κατ' ἐπιλογὴν τῶν ἐκ μιᾶς μόνης πηγῆς.

ΙΧ. Τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης δὲν ὑπόκειται εἰς κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ τρίτων ἢ τέλη χαρτοσήμου, ὑπόκειται δὲ μόνον εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἐπιδόματος, εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰς, ὡς καὶ εἰς τὰς εἰσφορὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀντιτορπιλικοῦ Ταμείου καὶ τὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν.

Χ. Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης παραβλεπόμενον ἐπίδομα θὰ καταβληθῇ τὴν 1ην Μαΐου 1956.

Ἐπὶ τούτοις παρέχομεν τὴν ἐγκρισιν ἡμῶν διὰ τὴν ἐπὶ αὐτῷ τροποποίησιν τῶν οἰκείων προϋπολογισμῶν 1955 — 1956 καὶ ἐγγραφὴν τῆς ἀπὸ τοιούτου πιστώσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1956

70027/4/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Οἰκονομικῶν

Περὶ αὐξήσεως κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίου ἐργατοτεχνιτῶν Β. Ναυτικοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 76 τῆς 18 Ἀπριλίου 1956).

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τοῦ ν. 6321/1934 περὶ συστάσεως τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ (Φ.Ε.Κ. 353 Α/1 β' τῆς 6ης/7ης Ἀπριλ. 1934) καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντα Β.Δ. β) τὴν ὑπ' ἀριθ. 11103/1924 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ καθορίσεως ἡμερολογίου τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν (ΦΕΚ 45 Β'), γ) τὰς ὑπ' ἀριθ. 159 καὶ 190 τοῦ 1952 ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθ' ἃς αἱ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν. 6321/1934 προσλαμβανόμενοι ἐργατοτεχνῖται συνδέονται μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ μισθωτικοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀποφασίζομεν:

1. Τὰ κατώτατα βάσια ἡμερομισθίων τῶν βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν. 6321/1934 προσλαμβανομένων παρὰ τῆς Φυσιογνωμίας καὶ Β. Ναυτικοῦ ἐργατοτεχνιτῶν καὶ καθηκοντοφόρων καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

α) Διὰ τοὺς ἐργατοτέχνιτας 42 δραχμαί.

β) Διὰ τὰς ἐργατοτεχνίτρίας 32 δραχμαί.

γ) Διὰ τοὺς μαθητευομένους ἀμφοτέρων τῶν φύλων τοὺς μὲν συμπληρώσαντας δίετῆ ὑπηρεσίαν παρὰ ταῖς συνεργείοις Β. Ναυτικοῦ 16 δραχμαί, διὰ δὲ τοὺς μὴ συμπληρώσαντας τὴν δίετῆ ταύτην ὑπηρεσίαν 14 δραχμαί.

δ) Διὰ τοὺς μαθητευομένους ἡλικίας 14—16 ἐτῶν, τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰ συνεργεῖα Β. Ναυστάθμων, Σαλαμῖνος καὶ ἐδαιτημονίους ἔσου, παρ' ὃν ἡ ὑπ' ἀριθ. 29802/2388/1955 ἀπὸ 3.2.1955 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, 8 δραχμαί.

2. Ὡς μαθητευόμενοι νοοῦνται οἱ μὴ συμπληρώσαντες τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἀνειδικεύτητοι φύλου καὶ προϋπηρεσίας.

3. Τὰ κατὰ τὸν χειμερινὸν ἰσχύοντα τῆς παρούσης διαμορφωθέντα μέχρις 70 δραχμῶν αὐξάνονται κατὰ 5 δραχμὰς διὰ τοὺς ἐργατοτεχνίτας καὶ κατὰ 3 δραχμὰς διὰ τὰς ἐργατοτεχνίτρίας.

Οἱ λαμβάνοντες ἡμερομίσθιον 71—74 δραχμῶν προσαυξάνονται κατὰ ὀγδοον, καὶ 71—72 δραχμῶν ποσοστιαίου καὶ θιλλον, προσαρμόζονται εἰς τὰς 75 καὶ 73 δραχμὰς ἀντιστοίχως.

Οἱ μαθητευόμενοι οἱ λαμβάνοντες ἡμερομίσθιον ἀνώτερον τῶν κατωτάτων ὁρίων τῶν 16 καὶ 14 δραχμῶν αὐξάνουν ἀναλόγως.

4. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 24.1.1956.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Μαρτίου 1956.

5321/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων

Περὶ πολιτικῆς ἐπιστρατεύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τ.Α.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 77 τῆς 19 Ἀπριλίου 1956).

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν συμφωνίαν ἀπὸ 19.2.1955 ἀποφάσεως τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς διαταγῆς περὶ πολιτικῆς ἐπιστρατεύσεως, ἀποφασίζομεν:

Διατάσσομεν τὴν πολιτικὴν ἐπιστράτευσιν ἁπάντων τῶν προσωπικῶν τῆς ὑπὸ ἐκκαθάρισιν Ἑλληνικῆς Ἀεροπορικῆς Ἑταιρείας Τ.Α.Ε. ἀναγκαίου διὰ τὴν ὁμαλὴν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Δημοσίου ἐναερίων ἀεροπορικῶν συγκοινωνιῶν τῆς Χώρας.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἀπριλίου 1956

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜ ΔΙΑΙΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

Διά πρώτην φοράν τό πρόβλημα τής έβδομαδιαίας άναπαύσεως είς τά καταστήματα καί γραφεία, τό οποίον ήρεύνήθη πολλαπλώς άπό τάς έθνικάς νομοθεσίας θά τοποθετηθή κατά τήν προσεχή Συνδιάσκεψιν τής Έργασίας είς τό διεθνές έπίπεδον. Ή έβδομαδιαία άνάπαυσις είναι πράγματι μία άπό τάς συνήθεις τής έργασίας, πού έφαρμόζονται είς όλας τάς χώρας τού κόσμου, όχι μόνον άπό τήν σχετικώς πρόσφατον έποχήν τής βιομηχανικής έπαναστάσεως καί τής καθιερώσεως τής έργατικής νομοθεσίας, άλλά καί πολύ πρίν. Καί όχι μόνον είς τας χριστιανικάς χώρας, άλλά καί είς τάς άλλοθρήσκους. Είναι ένας θεσμός, πού έλκύει τήν θέσιν του όχι μόνον είς τούς Αυτικούς Κώδικας, άλλά καί είς τα Συντάγματα πλείστων χωρών, είς τας δημοτικάς καί κοινοτικάς των διατάξεις, καθώς έπίσης καί είς τούς νόμους, πού καθορίζουν τό άνάστημα καί τό κλείσιμον των καταστημάτων. Ή άπαίτησις τών νέων οικονομικών καιρών τής σημερινής μας έποχής ό θεσμός τής έβδομαδιαίας άναπαύσεως όχι μόνον διατήρησε διόκληρον τήν ισχύν του, άλλά καί ένισχύθη κατά πολύ, συναπτά τών συλλογικών διαπραγματεύσεων μεταξύ τών ένδιαφερομένων τάξεων καί τής τελικής πλέον προαιρέσεώς του πρός τάς έκάστοτε κατηγορίας τών έργαζομένων.

Ένώ, κατ' άρχάς, ή έβδομαδιαία άνάπαυσις ένατενίζθη είς τάς βιομηχανικάς έπιχειρήσεις (Διεθνής Σύμβασις, υπ' άριθ. 14, έπικυρωθείσα καί δπό τής Ελλάδος διά τού νόμου 2990), σήμερον, χάρις, έπίσης, καί είς τήν δύναμιν τής παραδόσεως, έφαρμόζεται είς όλους τούς κλάδους τής άνθρωπίνης δράσεως. Οί όπαδοί τού Ισλάμ άργούν κατά τήν ήμέραν τής Παρασκευής, οί Ισραηλίται τό Σάββατον, ήμείς οί Χριστιανοί τήν Κυριακήν.

Συνταγματικαί διατάξεις κατοχυρώνουν τήν έβδομαδιαίαν άνάπαυσιν είς τήν Γαλλίαν, Γερμανίαν, Ιταλίαν, Ρουμανίαν καί είς πλείστας χώρας τής Νοτίου Αμερικής. Είς άλλας χώρας διέπεται άπό λεπτομερείς προβλέψεις τής έμπορικής αύτών νομοθεσίας καί έπεκτείνεται είς τά ξενοδοχεία, είς τά θέατρα, είς τά τουριστικά έπαγγέλματα κτλ. Αλλαχού ή έβδομαδιαία άνάπαυσις είναι τομεύς γενικωτέρας νομοθεσίας περί διαρκείας τής έργασίας, ή άποτελεί άντικείμενον ίδιαιτέρων νόμων (Ελλάς).

Οί ίδιαίτεροι αύτοί νόμοι άποβλέπουν είς άνάγκας φυσιολογικάς ή ψυχολογικάς τών έργαζομένων, είς τήν ύγείαν καί είς τήν ύγιεινήν των, είς τήν καλλιτέρευσιν τής οικογενειακής των ζωής καί είς αύτήν άκόμη τήν βελτίωσιν τής παραγωγής καί τής παραγωγικότητος, πού θά προκύψη άπό τήν άναψυχήν τών δυνάμεών των. Διά πολλά έπαγγέλματα καί έπιχορηγήσεις ή έβδομαδιαία άνάπαυσις κανονίζεται αύστηρότατα διά συλλογικών διαπραγματεύσεων καί κάποτε διά διαιτητικών άποφάσεων καί, έν περιπτώσει άνάγκης, σηλαδή, καθ' ήν περίπτωσιν ή έργασία τής Κυριακής καθίσταται άπαραίτητος, ή εικοσιτετράωρος άνάπαυσις μετατίθεται είς άλλην ήμέραν τής έβδομάδος, ή άποδημιώνεται δι' ίδιαιτέρας έπιχορηγήσεως. Τό δικαίωμα αύτό έφαρμόζεται μέχρις ύπερβολής ίσως καί είς τήν χώραν μας.

Όλα αύτά τά άνόμοια, τά άλληλοδιαπλεκόμενα, τά άντιφατικά κάποτε συστήματα έδωσαν άφορμήν, άρχήθεν, είς τήν πρωτοβουλίαν τής Δ.Ο.Ε., να τοποθετήση τό όλον πρόβλημα είς μίαν εύλογικήν όδόν καί, έφ' όσον τούτο είναι δυνατόν, νά τα συντονίση είς μίαν Διεθνή Σύμβασιν.

Καίτοι δέν άποτιμώνται τά κατά μέρη πολλαπλά έπαγγέλματα πού έχουν σχέσιν μέ τάς έμπορικάς συναλλαγάς, τό Σχέδιον Συμβάσεως, πού θά συζητηθή κατά τήν προσεχή 39ην Συνδιάσκεψιν τής Έργασίας, θά περιορισθή είς τήν έβδομαδιαίαν άνάπαυσιν τών έργαζομένων είς τά Γραφεία καί είς τά έμπορικά καταστήματα. Τά κράτη, τά όποία, άναδεχόμενα, θά έπικυρώσουν τήν Σύμβασιν, θά έχουν τήν δυνατότητα νά δηλώσουν, έάν θά έπεκτείνουν τό μέτρον είς τάς όργανώσεις καί Υπηρεσίας, πού παρέχουν προσωπικάς υπηρεσίας, είς τους άπαλλήλους τών τριών Τ, είς τάς έπιχειρήσεις τύπου ξενοδοχείων κλπ, είς τά δημόσια θεάματα, είς τάς έμπορικάς υπηρεσίας παντός είδους έπιχειρήσεως, πού έχουν άπλούν χαρακτήρα, βιομηχανικόν καί έμπορικόν.

Όπως συμβαίνει είς όλα τά προηγούμενα άνάλογα καίμενα τών Συμβάσεων, θά έξαιροθνται τής προστασίας τά πρόσωπα, πού άνήκουν είς τήν οικογένειαν τού έργαζομένου ή τά πρόσωπα, που κατέχουν θέσιν έμπιστοσύνης, ή ήγετικήν είς τήν έπιχείρησιν. Ή έβδομαδιαία άνάπαυσις θά χορηγήται έπί 24 εικοσιτετράωρον, θά χορηγήται όμαδικώς είς όλους τούς έργαζομένους καί θά πρέπει νά συμπίπτη, καθ' όσον είναι δυνατόν, μέ τήν ήμέραν τής Κυριακής. Διάφοροι προσωρινοί έξαιρέσεις προβλέπονται διά τάς περιπτώσεις άτυχημάτων, έπειγουσών έργασιών, άνωτέρας βίας, έξαιρετικής συσσωρεύσεως έργασίας, ή έργασίας προωρισμένης νά προφυλάξη έμπορεύματα, κινδυνεύοντα νά καταστραφούν. Έπίσης προβλέπεται διά τούς νέους ηλικίας μικροτέρας τών 18 έτών ή χορήγησις μιάς καί ήμισείας ήμέρας έβδομαδιαίας άναπαύσεως.

Ή Ελληνική νομοθεσία (Διά αγμα 8 Μαρτίου 1930), ή όποία έχει κωδικοποιήσει τάς διατάξεις περί έβδομαδιαίας άναπαύσεως καί τάς έχει έπεκτείνει όχι μόνον είς τά Γραφεία καί τά έμπορικά καταστήματα, άλλά καί είς τά ξενοδοχεία, τά φαρμακεία, τά νοσοκομεία κλπ., δέν άπέχει καθόλου άπό τό κείμενον τής νέας Διεθνούς Συμβάσεως καί προβλέπεται ότι ή Ελληνική Αντιπροσωπεία είς την Δ.Σ.Ε. δέν θά φέρη ούδέν έμπόδιον είς την ύπερψήφισιν αύτής.

Μ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Κατετέθη ένώπιον τού Συμβουλίου τής Επικρατείας έκ μέρους έργοδοτικού Συνδέσμου αίτησις άκυρώσεως τής γνωστής υπ' άριθ. Β 1956 άποφάσεως τού δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου, ώς περιεχούσης παρανόμους διατάξεις.

Κατετέθη έπίσης ένώπιον τού Συμβουλίου τής Επικρατείας έκ μέρους έργατικής όργανώσεως αίτησις άκυρώσεως τής αύτής άποφάσεως κατά τας διατάξεις περί παρακρατήσεως ήμερομισθίου δι' είσφοράν ύπερ έπαγγελματικών όργανώσεων, ώς έκτός νομοθετικής έξουσιοδοτήσεως, άντισυνταγματικάς κλπ.

Η έκδίκασις τών δύο αίτήσεων άκυρώσεως όρίσθη διά την 29ην Ιουνίου τρέχοντος έτους.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεύχος 10 (352)

Ἀθῆναι, 15 Μαΐου 1956

Η ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΘΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΣΘΕΝΟΥΝΤΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ (*)

(Συγκριτικαὶ παρατηρήσεις)

Ὑπὸ τοῦ κ. Π.Κ. ΒΕΡΡΟΙΟΠΟΥΛΟΥ, Δ.Ν., Δικηγόρου

§ 2. α. Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς § 1 (ΕΕΔ 15,465 ἐπ.), εἰς τὰ περισσότερα τῶν ὑπὸ σύγκρισιν δικαίων λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας παρὰ τὴν δούλησιν τοῦ ἀσθενοῦντος μισθωτοῦ ἐπέρχεται μόνον διὰ τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου καταγγελίας, τόσον ἐπὶ μακροχρονίου, ὅσον καὶ ἐπὶ βραχυχρονίου ἀσθενείας. Εἰς τὰ ἀκολουθοῦντα κυριαρχοτέραν ρύθμισιν δίκαια (ἑλληνικὸν καὶ γαλλικὸν) ἡ καταγγελία ἀποτελεῖ πάντως προϋπόθεσιν τῆς, κατὰ τὴν βραχυχρόνιον ἀσθένειαν, λύσεως τῆς σχέσεως.

Ὡς «σχέσιν ἐργασίας» ἐννοοῦμεν τὴν ἐξ ἐγκύρου συμβάσεως προκύπτουσαν σχέσιν (βλ. τὰς ὀρθὰς διακρίσεις *Καϊσομίδη*, ΕΕΔ 15, 97 ἐπ.). Ἡ ἐπίδρασις τῆς ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τῆς ἐξ ἀκύρου ἢ ἀνυρωσίμου συμβάσεως προκυπτούσης σχέσεως, τῆς καλουμένης ἐλαττωματικῆς ἢ παρασυμβατικῆς σχέσεως ἐργασίας (Fehlerhaftes Arbeitsverhältnis - relation de travail paracontractuelle), δὲν ἐξετάζεται ἐνταῦθα.

αα) Ἐρωτᾶται ἤδη, ἂν ἀπαγορεύηται ἢ ἁπλῶς περιορίζηται εἰς τὰς ὑπὸ σύγκρισιν νομοθεσίας ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ἐφ' ὅσον οὗτος προβαίνει εἰς αὐτήν:

Πρῶτον. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἕνεκα ἀσθενείας (μακροχρονίου ἢ βραχυχρονίου) ἀπουσίας τοῦ μισθωτοῦ, ἐπειδὴ ἡ ἐκ ταύτης ἀδυναμία χρησιμοποιήσεως τῆς ἐργασιακῆς αὐτοῦ δυνάμεως ἐπιφέρει ἀνωμαλίαν εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἡ καταγγελία εὑρίσκεται ἐν προκειμένῳ εἰς ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὴν ἀσθένειαν.

Δεύτερον. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ εἰς τὴν μέχρι τοιάδε θέσιν ἐργασίας ἀπασχόλησις τοῦ μετὰ τὴν ἀσθένειαν ἐπαναλαβόντος ἐργασίαν μισθωτοῦ ἢ τοῦ μὴ διακόψαντος τὴν παροχὴν ἐργασίας ἀσθενοῦς μισθωτοῦ, ἕνεκα τῆς ἐκ τῆς ἀσθενείας μειώσεως τῆς ἀποδοτικότητός των. Ἡ καταγγελία εὑρίσκεται εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἰς ἔμμεσον σχέσιν πρὸς τὴν ἀσθένειαν.

Καὶ αἱ δύο ὡς ἄνω περιπτώσεις κατατάσσονται εἰς τὴν λόγῳ ἀσθενείας καταγγελίαν. Ἐφ' ὅσον παρίσταται ἀνάγκη διαστολῆς των, γίνεται ἐν τοῖς ἑπομένοις μνεία περὶ καταγγελίας λόγῳ ἀσθενείας - ἄμεσος σχέσις - ἔμμεσος σχέσις.

Τρίτον. Διαρκούσης μὲν τῆς ἀσθενείας, ἀλλὰ ἐκ λόγων μὴ ὀφειλομένων εἰς τὴν ἀσθένειαν τοῦ μισθωτοῦ (π.χ. οἰκονομικοτεχνικοὶ λόγοι).

αβ) Κατωτέρω ἐξετάζεται συγχρόνως τὸ δυνατὸν τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου καὶ ἀορίστου χρόνου.

Προκειμένης σχέσεως ὡρισμένου χρόνου, ἀποκλείεται, ὡς γνωστόν, ἡ χωροῦσα ἄνευ συνδρομῆς «σπουδαίου λόγου» τακτικὴ (ἐμπρόθεσμος) καταγγελία. Ἡ διὰ καταγγελίας λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ἕνεκεν ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ εἶναι δυνατὴ μόνον εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ ἀσθένεια—συνήθως ἡ μακροχρόνιος κατὰ τὰς ὑπ' ὄψιν νομοθεσίας—συνιστᾷ σπουδαῖον λόγον πρὸς ἔκτακτον (ἀπρόθεσμον) καταγγελίαν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρα 672 A.K., 352 OR καὶ § 626 BGB ἢ τοὺς εἰδικοὺς νόμους (βλ. κατωτέρω ὑπὸ ββ, γα, γβ, γγ).

Ἐν τῇ γαλλικῇ νομολογίᾳ παρατηρεῖται τάσις, ὅπως ἀποκλείηται καὶ ἐπὶ μακροχρονίου ἀσθενείας ἡ λύσις (rupture βλ. ἀνωτ. §

(*) Συνεχίζεται ἐκ τῆς σ. 469 τοῦ παρόντος τόμου.

1. ββ) τῆς σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου(32α).

Ἀντίθετον ρύθμισιν συναντῶμεν εἰς τὸ βελγικὸν δίκαιον (βλ. κατωτέρω ὑπὸ δ.).

β. Καὶ διὰ μὲν τὸ ἑλληνικὸν (κατ' ἀρχήν, βλ. κατωτ. ὑπὸ 66), ὡς καὶ τὸ γαλλικὸν δίκαιον, ζήτημα ἀπαγορεύσεως ἢ περιορισμοῦ τῆς καταγγελίας δὲν τίθεται, ἐὰν παραταθῇ ἡ ἀσθένεια πέραν ὡρισμένου χρόνου.

βα) Νομολογία καὶ ἐπιστήμη συμφώνως παρ' ἡμῖν, ὅτι ὁ ἐργοδότης καὶ διαρκούσης βραχυχρονίου ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ δύναται, κατ' ἀρχήν, νὰ καταγγείλῃ τὴν σχέσιν ἀορίστου χρόνου, ἐμπροθέσμως ἢ ἄνευ προθεσμίας, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ν. 2112/20 καὶ β. δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 ἤ, ἐπὶ ἀπολύσεως ἀσφαλιζομένων κατὰ τῆς ἀνεργίας, κατὰ τὰς τοῦ ν. 3198/1955, καταβάλλων τὴν σχετικὴν ἀποζημίωσιν. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 657, 658 ΑΚ καὶ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 ν. 2112 (8 β.δ. 1920) δὲν ἐξικνοῦνται μέχρις ἀνατροπῆς τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταγγελίαν τῆς σχέσεως. Περιορίζεται ὅμως τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐκ τοῦ ἄρθρ. 281 ΑΚ (33).

Περὶ τὴν ἔκτασιν τοῦ περιορισμοῦ κρατεῖ ἀμφισβήτησις. Κατὰ μίαν ἄποψιν ἐν τῇ νομολογίᾳ ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ, αὐτὴ καὶ μόνη, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς γενομένη κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος, ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ περιστάσεων, αἵτινες συνιστοῦν ἐμφανῆ ὑπέρβασιν τῶν ὁρίων τοῦ ἄρθρ. 281 ΑΚ (34). Οὕτω εἶναι ἄκυρος ἡ καταγγελία, ἂν ἐγένετο ἄνευ ἀναμονῆς τῆς ἐξελίξεως τῆς νόσου, εὐθὺς ἀμέσως (35). Κατ' ἄλλην ἄποψιν, δὲν εἶναι καταχρηστικὴ ἡ καταγγελία, ἐφ' ὅσον δὲν βεβαιοῦται ὅτι εἰς αὐτὴν προέβη ὁ ἐργοδότης, διότι ἠσθένησεν ὁ ἐργαζόμενος(36).

Γενικῶς δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι δὲν ἐδόθη εἰς τὴν νομολογίαν εἰσέτι ἡ εὐκαιρία νὰ διαγράψῃ εἰς γενικὰς γραμμὰς τὰ ὅρια τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς καταγγελίας λόγῳ τῆς ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ ἢ ὅτ' ἄλλους μὲν λόγους, ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς.

Δὲν στερεῖται ὡς ἐκ τούτου ἐνδιαφέροντος ἡ ἀναδρομὴ εἰς τὴν σχετικὴν γερμανικὴν νομολογίαν (βλ. κατωτέρω ὑπὸ γα.). Ἰδίως παρατηρεῖται διαφορὰ ὡς πρὸς τὸ ἐπιτρεπτὸν τῆς καταγγελίας ἕνεκεν ἐλαττώσεως τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος, λόγῳ ἐπελθούσης ἀσθενείας, πολλῷ μᾶλλον λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος (καταγγελία λόγῳ ἀσθενείας—ἔμμεσος σχέσις).

Ἐνῷ κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἐν τῇ γερμανικῇ νομολογίᾳ γνώμην (ὑποσ. 51) ἡ καταγγελία εἶναι ἄκυρος, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατὴ ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ἐργαζομένου εἰς ἄλλην θέσιν ἐργασίας ἐν τῷ ἐπιχειρησιακῷ ὀργανισμῷ, ἡ Α.Π. 582/1949 (37) δὲν φαίνεται συμφωνοῦσα: «οὔτε καὶ εἰς τὰ κριτήρια τῆς καταχρήσεως δικαιώματος ἀντίκεινται τὰ περιστατικὰ τῆς ἐπὶ ἐξάμηνον μετὰ τὸ ἀτύχημα διατηρήσεως τοῦ μισθωτοῦ εἰς ἄλλας βοηθητικὰς ὑπηρεσίας καὶ ἡ οἰκονομικὴ εὐρωστία τοῦ ἐργοδότου...».

Ἀναμφισβητήτως, κατ' ἀρχήν, ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ ἐργαζομένου δικαιολογεῖ λύσιν τῆς σχέσεως, ἀλλ' ἡ αἰτία τῆς μειώσεως τῆς ἀποδοτικότητος τοῦ ἐργαζομένου δὲν ὀφείλει νὰ εἶναι γεγονὸς ἀδιάφορον διὰ τὴν συναγωγὴν κρίσεως περὶ τοῦ καταχρηστικοῦ τῆς καταγγελίας (38).

66) Ἐπὶ ὡρισμένων κατηγοριῶν μισθωτῶν δὲν ἐφαρμόζονται ὁ ν. 2112/1920 ἢ τὸ β. δ. Ἰουλίου 1920 καὶ ὡς ἐκ τούτου οὔτε αἱ περὶ ἀσθενείας διατάξεις αὐτῶν (βλ. ἀνωτέρω ὑπὸ § 1 αδ). Τίθεται, ἄρα, ἐπ' αὐτῶν ζήτημα λύσεως (καταγγελίας) τῆς σχέσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τόσον ἐπὶ βραχείας, ὅσον καὶ ἐπὶ μακρᾶς διαρκείας ἀσθενείας, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ζήτημα ἐφαρμοστέου δικαίου, εἰς ἃς περιπτώσεις δὲν πρόκεινται εἰδικοὶ προστατευτικοὶ νόμοι. Οὕτω, οἱ μὴ ὑπαγόμενοι εἰς τὸ β. δ. Ἰουλίου 1920 ἐργατοτεχνῖται, ἐφ' ὅσον εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένοι κατὰ τῆς ἀνεργίας, τυγχάνουν κατὰ κρατοῦσαν πλέον γνώμην τῆς προστασίας τοῦ ν. (118/1945) 3198/1955 (38α), ὥστε προστατεύονται ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐν ἀπωλείᾳ τῆς θέσεως ἐργασίας των ἕνεκα παρατάσεως τῆς ἀσθενείας. Οἱ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ΑΚ συνδεόμενοι μετὰ τοῦ ἐργοδότου διὰ σχέσεως ὡρισμένου χρόνου ὑπάγον-

(32α) *Durand - Vitu*, Traité II σ. 810: «Les tribunaux paraissent particulièrement enclins à exclure la rupture lorsque le contrat du travail est à durée déterminée...».

(33) Πρβλ. *Δημάκην*, ΕΕΔ 7, 153, *Βασιλείου*, Ν. Δίκαιον 7, 104, Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 6050/1951, ΕΕΔ 11, 1184, 6082/1953, ΕΕΔ 12, 708, Πρωτ/κου Ἀθηνῶν 4295/1950, Ν. Δίκ. 7, 104.

(34) Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 6050/1951, ΕΕΔ 11, 1184.

(35) Πρωτ/κου Ἀθηνῶν 4295/1950, Ν. Δίκ. 7, 104, ἔνθα καὶ σύμφωνοι παρατηρήσεις *Βασιλείου*.

(36) Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 6082/1953, ΕΕΔ 12, 708.

(37) Θέμις ΞΑ' 212, Ν. Δίκ. 6, 232.

(38) Ὁμοίως ἡ Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 10746/1948, ΕΕΔ 8, 53 ἐπὶ συγγενοῦς θάματος, ἐπικυρωθεῖσα ὑπὸ τῆς Α.Π. 593/1950, ΕΕΔ 10, 56.

(38α) Πρβλ. Α.Π. 91/1954, ΕΕΔ 13, 199, Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 1753/1954, ΕΕΔ 13, 368, Ἐγκύκλιον Ι.Κ.Α. 108/1954, ΕΕΔ 13, 540, ἀφορῶσας εἰς τὸν ν. 118/1945, ἄρα καὶ εἰς τὸν ἐπαναφέροντα αὐτὸν ν. 3198/1955.

ται εἰς τὸ δίκαιον τοῦ ΑΚ (38β). Ἡ ἔκτακτος καταγγελία διὰ σπουδαῖον λόγον τοῦ ἄρθρ. 672 ΑΚ χωρεῖ, ἐφ' ὅσον πρόκειται ἀσθένεια μακρᾶς διαρκείας (39).

Ἁπλῶς καὶ μόνον ἡ μακρὰ διάρκεια τῆς ἀσθενείας δὲν συνιστᾷ σπουδαῖον λόγον, ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ συνόλου τῶν συνθηκῶν δὲν συνάγεται κατ' ἀντικειμενικὴν κρίσιν τὸ in concreto ἀδύνατον τῆς περαιτέρω δεσμεύσεως τοῦ ἐπικαλουμένου τὴν ὕπαρξιν σπουδαίου λόγου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 658 § 2 ΑΚ, ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ προβῇ εἰς καταγγελίαν καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν διάγνωσιν τοῦ μακροχρονίου της ἀσθενείας, οὐχὶ δὲ μόνον μεταγενεστέρως, λόγῳ τῆς ἐπὶ μακρὸν παρατάσεως ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ.

Ἡ § 2 ἄρθρ. 658 ΑΚ ἀφορᾷ ἀκριβῶς εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπέρχεται λόγῳ τοῦ κωλύματος λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας διὰ καταγγελίας, πρὸ τῆς παρόδου τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τοῦ μηνὸς ἢ τοῦ 15θημέρου. Βάσει τῆς διατάξεως αὐτῆς ὁρίσταται ὑποχρέωσις πρὸς παροχὴν μισθοῦ διὰ τὸν μετὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως χρόνον καὶ μέχρι τῆς συμπληρώσεως 15θημέρου ἢ μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀνυπαιτίου ἀπουσίας τοῦ μισθωτοῦ. Εἰς τὰ αὐτὰ συμπεράσματα καταλήγουν, ἐπιστήμη καὶ νομολογία, ἐν τῷ γερμανικῷ δικαίῳ, στηριζόμενοι ἐπὶ ὁμοίων τοῦ ἄρθρ. 658 § 2 ΑΚ διατάξεων (βλ. ὑπισ. 42). Διάφορον γνώμην φαίνεται ὑποστηρίζων *Καυκᾶς*, Ἐνοχικὸν Ι (1956) σ. 489.

Ἡ διαρκούσης τῆς ἀσθενείας ἐξ ἄλλου σπουδαίου λόγου λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας εἶναι, ὑπὸ τὸ δίκαιον τοῦ ΑΚ, ἄνευ τινὸς περιορισμοῦ, δυνατή.

βγ) Παρελλήλως πρὸς τὴν ἑλληνικήν, παρατηρεῖται καὶ ἐν τῇ γαλλικῇ νομολογίᾳ τάσις περιορισμοῦ τῆς λόγῳ ἀσθενείας καταγγελίας κατὰ τὸ βραχὺ ἐκεῖνο διάστημα ἀσθενείας, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ σχέσις ἐργασίας ἠρεμεῖ (ἀνωτ. § 1 δδ) (40).

Οὕτω θεωρεῖται ὡς καταχρηστικὴ ἡ ταχτικὴ καταγγελία (licenciement) τῆς σχέσεως ἐργασίας, εἰς ἣν προβαίνει ὁ ἐργοδότης, εἴτε λόγῳ ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ (ἄμεσος σχέσις), εἴτε διότι, ἐνῷ ἐσκόπευε πρὸ τῆς ἀσθενείας νὰ προβῇ εἰς καταγγελίαν, ἐπωφελεῖται τῆς βραχείας ἀπουσίας τοῦ ἐργαζομένου τῆς ὀφειλομένης εἰς ἀσθένειαν, ἵνα ἀπολύσῃ αὐτὸν (καταγγελία διαρκούσης τῆς ἀσθενείας, ἐξ ἄλλων λόγων) (41).

Πολλῷ μᾶλλον δὲν δικαιολογεῖται εἰς τὰς ὡς ἄνω περιπτώσεις ἔκτακτος (ἀπρόθεσμος) καταγγελία (rupture brusque, immediate), ἥτις κατὰ τὸ γαλλικὸν δίκαιον προϋποθέτει σοβαρὸν πταῖσμα τοῦ καθ' οὗ ἡ καταγγελία (faute suffisament grave). Ὡς τοιοῦτο δὲ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀσθένεια τοῦ μισθωτοῦ. Ἡ ἄνευ ὑπάρξεως πταίσματος ἀπρόθεσμος καταγγελία ἀσκεῖται, κατὰ τὴν νομολογίαν, καταχρηστικῶς (41α).

Δέον ὅμως νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἐν τῷ γαλλικῷ δικαίῳ ὁ περιορισμὸς τῆς καταγγελίας λόγῳ καταχρήσεως δικαιώματος ἐνεργεῖ ἐνοχικῶς, ὥστε ἡ σχέσις μὲν λύεται, ὀφείλεται δὲ μόνον ἀποζημίωσις(42). Ἐν συμπεράσματι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἑλληνικήν, τοῦ ν. 2112, παρέχεται προστασία ἐν τῷ γαλλικῷ δικαίῳ καὶ ἐν καταχρήσει δικαιώματος.

γ. Συγκρίνοντες τὴν ὡς ἄνω ρύθμισιν τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ γαλλικοῦ δικαίου πρὸς τὴν τῆς ὁμάδος τῶν γερμανογλώσσων δικαίων παρατηροῦμεν εἰσαγωγικῶς τὰ ἑξῆς:

Τὰ γερμανικόν, ἑλβετικὸν καὶ αὐστριακόν, δίκαια, ἀφ' ἑνὸς μέν, ὡς (ὑπὸ § 1 βα) ἐλέχθη, δὲν δέχονται ἐκ τοῦ νόμου διαλυτικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐν περιπτώσει μακρᾶς διαρκείας ἀσθενείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ (κυρίως γερμανικὸν καὶ ἑλβετικὸν) σαφῶς ποιοῦνται διάκρισιν μεταξὺ ταχτικῆς καὶ ἐκτάκτου διὰ σπουδαῖον λόγον καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐν περιπτώσει ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ, τὴν μὲν ἔκτακτον μό-

(38β) Ἐπὶ τῶν μὴ συμπληρωσάντων 3μηνον ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ ἐφαρμόζεται, κατὰ μίαν ἄποψιν, τὸ δίκαιον τοῦ ΑΚ (*Καυκᾶς*, Ἐνοχικὸν Ι (1955²) σ. 540), κατ' ἄλλην, οἱ ν. 2112 καὶ 6.δ. Ἰουλίου 1920 (ν. 3198/1955) πλὴν τῶν περὶ ἀποζημιώσεως διατάξεων αὐτῶν (Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 4133/1956, ΕΕΔ 15, 477, ἔνθα καὶ παραπομπαὶ εἰς νομολογίαν).

(39) Πρβλ. *Καυκᾶ*, Ἐνοχικὸν (1955²) τόμ. Ι σ. 556 (γ).

(40) *Durand - Vitu*, Traité II σ. 792: «Une tendance profonde du droit du travail étend les cas de suspension au détriment des cas de résiliation afin d'assurer la stabilité de l' emploi». Δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἐν τῷ γαλλικῷ δικαίῳ δὲν ὁρίσταται ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέωσις πρὸς παροχὴν μισθοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἠρεμίας τῆς σχέσεως (657/658 ΑΚ). Πρβλ. *Durand - Vitu*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 810. *Durand*, RdA 1951, 243.

(41) Πρβλ. *Durand - Vitu*, Traité II σ. 810, 874 (b). *Lyon - Caen*, Manuel σ. 209, *Rouast - Durand*, Précis σ. 425, Cass. civ. soc. τῆς 11. 2.1955, Droit Social 1955, 300. Βλ. ἐπίσης Cass. civ. soc. τῆς 7.1.1954, Droit Social 1954, 231. *Βασιλείου*, Ν. Δίκ. 7, 105.

(41α) Πρβλ. *Durand - Vitu*, Traité II No 471. *Rouast - Durand*, Précis σ. 411/12.

(42) Πρβλ. παρατηρήσεις ἐν ΕΕΔ 14, 1022, 1025.

νον ἐπὶ μακροχρονίου ἀσθενείας ἐπιτρέποντα, τὴν δὲ τακτικὴν ἐπὶ βραχυχρονίου ἀσθενείας ἀπαγορεύοντα ἢ περιορίζοντα ὡς κατωτέρω.

γα) Εἰς τὸ γερμανικὸν δίκαιον ἡ λόγῳ ἀσθενείας ἔκτακτος (ἀπρόθεσμος) καταγγελία ἐπιτρέπεται κατὰ διαφόρους νόμους μόνον εἰς ἃς περιπτώσεις πρόκειται ἀσθένεια ἀποκρουστικὴ (abschreckende) ἢ μακρᾶς διαρκείας(43). Θεωρεῖται δέ, κατὰ τὴν νομολογίαν, ὡς μακρᾶς διαρκείας ἀσθένεια, ἥτις ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της θέλει παραταθῇ ἐπὶ τόσον διάστημα, ὥστε κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταγγελίας δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ πρόβλεψις ἀναρρώσεως(44). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει συντρέχει καὶ κατὰ τὴν § 626 BGB (672 ΑΚ) λόγος δικαιολογῶν τὴν λύσιν τῆς σχέσεως, ἐφ' ὅσον in concreto καθίσταται ἀδύνατος ἡ συνέχισις αὐτῆς(45).

Ἀλλὰ καὶ μικρᾶς διαρκείας ἐπανειλημμέναι ἀπουσίαι λόγῳ ἀσθενείας δικαιολογοῦν ἔκτακτον καταγγελίαν, ἐφ' ὅσον προβλέπεται εἰς τὸ μέλλον ἐπανάληψις αὐτῶν καὶ δὲν ὀφείλονται αὗται εἰς διαφόρους αἰτίας(46).

Ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας ἐξ ἄλλου σπουδαίου λόγου (π.χ. ἀνακαλυφθεῖσα κλοπὴ ὑλικῶν, δι' ἐνεργειῶν τοῦ ἐργαζομένου παράτασις τῆς ἀσθενείας) λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας, εἶναι καὶ ἐπὶ βραχυχρονίου ἀσθενείας δυνατή(47).

Διάταξις νόμου ἀπαγορεύουσα ἐφ' ὡρισμένον χρόνον τὴν τακτικὴν (ἐμπρόθεσμον) καταγγελίαν, λόγῳ ἀσθενείας ἢ δι' ἄλλους λόγους κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας, δὲν συναντᾶται(48). Ὑπὸ τῆς νομολογίας, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν γενικῶν διατάξεων τοῦ προστατεύοντος τὴν θέσιν ἐργασίας νόμου (KSchG 1951) τοῦ ἀπαγορεύοντος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν «κοινωνικῶς ἀδικαιολόγητον» (sozial ungerechtfertigte) καταγγελίαν(49), περιορίζεται τὸ δικαίωμα τῆς τακτικῆς καταγγελίας ὡς ἑξῆς:

Μόνον τότε δὲν εἶναι ἀντικοινωνικὴ «sozialwidrig» ἡ λόγῳ ἀσθενείας καταγγελία, ὅταν: Πρῶτον. Ἡ προκαλέσασα αὐτὴν ἀσθένεια συνοδεύηται ὑπὸ μακροχρονίου ἀνικανότητος πρὸς παροχὴν ἐργασίας, τοιαύτης δηλαδή, ἧς ἡ χρονικὴ διάρκεια δὲν δύναται νὰ προβλεφθῇ κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταγγελίας (ἄμεσος σχέσις)(50). Δεύτερον. Εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀντὶ τῆς ἀπολύσεως ἀπασχόλησις τοῦ ἐκ τῆς ἀσθενείας τυχὸν μειωμένης ἱκανότητος μισθωτοῦ εἰς ἄλλην θέσιν ἐργασίας ἐν τῷ ἐπιχειρησιακῷ ὀργανισμῷ (ἔμμεσος σχέσις)(51). Ἀφ' ἑτέρου ὅμως, τρίτον. Ἡ ἐξ ἄλλης (πλὴν ἀσθενείας) αἰτίας τακτικὴ καταγγελία τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας του ἢ ἀμέσως μετ' αὐτὴν δὲν εἶναι ἐν πάσῃ περιπτώσει κοινωνικῶς ἄδικος, «τοῦ ἐπιχειρησιακοῦ ὀργανισμοῦ μὴ ἀποτε-

(43) § 72, Nr 3 HGB, § 123, I Nr 8 GewO, § 82 Nr. 8 Pr. ABG καὶ 133c, 1 Nr. 4 GewO. Πρβλ. *Gros*, AR. Blattei, Krankheit des ArbN, B. II, 2. LAG Stuttgart τῆς 12.5.1954, Betrieb 1954, 520.

(44) Πρβλ. *Nikisch*, Lehrbuch 1 (1955) σ. 602 (7) μετὰ παραπομπῶν εἰς νομολογίαν.

(45) Πρβλ. *Hueck-Nipperdey*, Lehrbuch I (1932) σ. 340, 344, *Nikisch*, Lehrbuch 1, (1955) σ. 602, *Palandt*, BGB[9] Anm. 3c zu § 626, *Heimeier*, Krankheit u. Arbeitsverhältnis, ἐνθ' ἀνωτ. ὑπὸ B.C, IV, 1 - 3 καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀναφερομένους, LAG Düsseldorf - Köln τῆς 12. 1.1954, Betr. 1954, 259 ἐπ. Ἡ ἐνεκεν ἀσθενείας καταγγελία δύναται νὰ χωρήσῃ καὶ κάθις μετὰ τὴν διάγνωσιν τοῦ μακροχρονίου τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος. Ὁ ἐργοδότης εἶναι ὑπόχρεως πρὸς παροχὴν μισθοῦ εἰς τὸν ἀνυπαιτίως ἀσθενοῦντα μισθωτὸν καὶ μετὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως, ἐπὶ τόσον χρόνον, ὅσον θὰ ὑπεχρεοῦτο κατὰ τὰς διατάξεις τῶν §§ 616 BGB, 63 HGB, ἂν δὲν εἶχεν ἐπέλθει ἡ διὰ καταγγελίας λύσις τῆς σχέσεως. Πρβλ. *Nikisch*, Lehrbuch 1 σ. 511(6), *Schelp - Herbst*, BArbBl. 1956, 74.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο πρὸς λῆψιν μισθοῦ ἀναγνωρίζεται γενικῶς εἰς ὅλους τοὺς ἀπολυθέντας λόγῳ ἀσθενείας (ἀνυπαιτίου) μισθωτούς, ἂν καὶ αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῶν §§ 133c Abs. ZGewO καὶ 72 Abs. 2 HGB ἀφοροῦν μόνον εἰς ὑπαλλήλους. (Πρβλ. *Nikisch*, Lehrbuch 1 σ. 511 καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀναφερομένους). Βλ. ὅμως καὶ τὸ σχέδιον νόμου περὶ τροποποιήσεως τῆς § 616 BGB, ὅπερ περιέχει σχετικὴν γενικὴν διάταξιν, διατυπωθεῖσαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑποδείξεων τοῦ *Hueck*, RdA 1955, 291. Ἐπ' αὐτοῦ *Müller*, Arb.u.R. 1955, 353 ἐπ.

(46) Πρβλ. νομολογίαν ἐν *Heimeier*, ἐνθ' ἀνωτ. ὑπὸ C. IV, 3.

(47) Πρβλ. *Heimeier*, ἐνθ' ἀνωτ. ὑπὸ C. V. καὶ D. II μετὰ παραπομπῶν εἰς νομολογίαν.

(48) *Nikisch*, Lehrbuch 1, (1955) σ. 413 σημ. 19, *Gros*, ἐνθ' ἀνωτ. B. II, 1. Ἐξαίρεσιν ἀπετέλει ἡ § 1 Abs. 4 τοῦ καταργηθέντος Berliner KSchG τῆς 20.5.1950.

(49) Πρβλ. αἰτιολογίαν τῆς ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένης προστασίας πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 281 ΑΚ παρ' ἡμῖν προστασίαν ἐν ΕΕΔ 14, 1021 ἐπ. (1925).

(50) Πρβλ. *Hueck*, KSchG - Kommentar, 1954[4], § 1 Anm. 31, *Herschel - Steinmann*, KSchG - Kommentar, 1955[3], § 1 Anm. 36, 37. —*Nikisch*, Lehrbuch 1 σ. 622 (ὑποσ. 24). — LAG Düsseldorf—Köln τῆς 11.7.1952, Betr. 1952, 740 καὶ 10.9.1954, Betr. 1954, 912. — LAG Stuttgart τῆς 12.5.1954, Betr. 1954, 520.

(51) Πρβλ. *Molitor*, Betr. 1952, 677, *Hueck*, KSchG § 1 Anm. 38b, *Nikisch*, Lehrbuch 1 σ. 622. — LAG München τῆς 5.11.1948, AP 51 Nr. 115. — LAG Düsseldorf - Köln τῆς 5.8.1952, Betr. 1952, 828. — LAG Bayern τῆς 11.2.1955, Betr. Ber. 1955, 996, ἴδε ἐπίσης BAG τῆς 20.10. 1954, AP Nr. 6 zu § 1 KSchG μὲ σχόλιον *Hueck*.

λοῦντος φιλανθρωπικὸν κατάστημα», ἐφ' ὅσον μάλιστα ὁ μισθωτὸς δὲν ἀπέχει τῆς ἐργασίας λόγῳ ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας, ὑπερκοπώσεως ἢ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος (52). Εἰς τὰς ὡς ἄνω περιπτώσεις ἐναπόκειται εἰς τὸ δικαστήριον νὰ κρίνῃ, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰς συγκεκριμένας περιστάσεις (53). Οὕτω, ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας καταγγελία τοῦ ἀσθενοῦς λόγῳ ἐλλείψεως ἐργασιῶν τῆς ἐπιχειρήσεως εἶναι κοινωνικῶς ἄδικος, ὡς μὴ ὀφειλομένη εἰς οἰκονομικοτεχνικοὺς λόγους, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης δὲν ἀνέμενε τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας τοῦ ἐργαζομένου, ἵνα κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν κρίνῃ, ἐὰν ὑφίσταται λόγος ἀπολύσεως ἐκ τῆς συνεχιζομένης τυχὸν ἐλλείψεως ἐργασιῶν (54).

γβ) Εἰς τὸ ἑλβετικὸν δίκαιον περιορίζεται ἡ λόγῳ ἀσθενείας ἔκτακτος (ἀπρόθεσμος) καταγγελία—Rücktritt ἄρθρ. 352 OR—ἐκ τῆς § 3 ἄρθρ. 352 OR, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐπὶ βραχὺ σχετικῶς διάστημα διαρκοῦσα ἀσθένεια δὲν συνιστᾷ σπουδαῖον λόγον πρὸς ἀπρόθεσμον λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας. Ἡ κατὰ παράβασιν τῆς ὡς ἄνω διατάξεως καταγγελία πάσχει ἀκυρότητα, κατὰ κρατοῦσαν πλέον γνώμην, ἐφαρμοζομένων τῶν ἄρθρ. 332 OR ἢ 26 τοῦ Fabrikgesetz (FabrG) τῆς 18.6.1914 (656 A.K.)(55).

Κατὰ τὸ διέπον τὴν σχέσιν ἐργασίας δίκαιον τῶν ἐνοχῶν (OR) καὶ τοὺς εἰδικοὺς ἐργασιακοὺς νόμους, ἐλλείψει περιοριστικῶν διατάξεων(56), δικαιοῦται ὁ ἐργοδότης εἰς ταχτικὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως καὶ ἐν περιπτώσει ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ. Τὸ ἄρθρ. 2 § 2 ZGB. τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν κατάχρησιν δικαιώματος, δὲν ἐφαρμόζεται ὑπὸ τῆς νομολογίας εἰς τὴν περίπτωσιν λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας(57).

Ἡ τοιαύτη ἀνεπιεικὴς λύσις ἀντιμετωπίζεται διὰ τοῦ, εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα ἀποκλεισμοῦ τῆς καταγγελίας, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἐν ἄρθρ. 23 FabrG. εἰδικῆς ρυθμίσεως(58).

Τὸ ἄρθρ. 23 lit. α τοῦ ὡς ἄνω ἐπὶ ἐργατῶν βιομηχανίας ἐφαρμοζομένου νόμου περιέχει τὴν μοναδικὴν ἐν τῷ ἑλβετικῷ δικαίῳ ἀπαγόρευσιν τῆς καταγγελίας κατὰ τὴν διάρκειαν ἀνυπαιτίου ἀσθενείας ἐργάτου, ἐπὶ τέσσαρας ἑβδομάδας(59).

Σχετικῶς δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι διὰ τὴν ἔλλειψιν γενικῆς προστασίας τῆς θέσεως ἐργασίας ἠγέρθησαν ἀντιρρήσεις ἐν τῇ ἐπιστήμῃ (60). Τὸ σχέδιον νόμου «περὶ ἐργασίας», 1950, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀποδοκιμάζει ὡρισμένας, περιοριστικῶς ἀναφερομένας, ἄκρας περιπτώσεις καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος καταγγελίας(61), ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπαγορεύει καὶ τὴν διὰ ταχτικῆς καταγγελίας ἀπόλυσιν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τεσσάρων ἢ (ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους ὑπηρεσίας) τῶν ὀκτὼ πρώτων ἑβδομάδων τῆς ἀνυπαιτίου ἀσθενείας. Ἡ παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν γενομένη καταγγελία (Kündigungzur Unzeit) δὲν εἶναι μὲν ἄκυρος, ὥστε νὰ ἀπαιτῆται ἐνδεχομένως νέα καταγγελία πρὸς λύσιν τῆς σχέσεως, ἀλλὰ ὁ ἐργαζόμενος ἔχει ἀξίωσιν πρὸς λῆψιν τῶν ἀποδοχῶν του ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν, μετὰ τὴν ἐκπνοὴν τῆς ἀπαγορευτικῆς τῆς καταγγελίας προθεσμίας, θὰ ἐλύετο ἐμπροθέσμως ἡ σχέσις, κατὰ τὰς κοινὰς περὶ ταχτικῆς καταγγελίας διατάξεις(62).

---

(52) Πρβλ. LAG Düsseldorf τῆς 11.7.1952 Betr. 1952, 740, ArbG Bremen τῆς 15.4.1954, Betr. 1954, 804. *Monjau - Heimeier*, KSchG § 1 Anm. 8 καὶ *Heimeier* ἔνθ' ἀνωτ. (C.V.).

(53) Πρβλ. *Herschel - Steinmann*, KSchG § 1 Anm. 36. LAG Hannover τῆς 11.12.1953, Betr. Ber. 1954, 227.

(54) Πρβλ. LAG Düsseldorf τῆς 22.4.1955, Betr. Ber. 1955, 898.

(55) Πρβλ. *Grässli*, Die ausserordentliche Kündigung des Dienstvertrags nach schweizerischem Recht, Bern 1929 σ. 98 (114 ἑπ.). *Lang - Schweingruber*, Kommentar zum Dienstvertrag des OR, 1951, Art. 352 Anm. 3d, 4. *Daeppen*, Bundesgerichtspraxis zum Obligationenrecht, 1936, Art. 332 σ. 361 (11) ἑπ. καὶ Art. 353 σ. 373 (14). Βλ. ἐπίσης νεωτέραν νομολογίαν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ ἐν Rivista di diritto intern. e comp. del lavoro, Bologna 1955, Τεῦχος 1 σ. 181 μετὰ σχολίων τοῦ *Berenstein*.

(56) *Schweingruber*, Das Arbeitsrecht der Schweiz, 1951 σ. 41, *Kistler*, Die Betriebsgemeinschaft, 1953 σ. 57.

(57) Πρβλ. παρατηρήσεις ἐν ΚΕΔ 14, 1024, ἔνθα καὶ βιβλιογραφία.

(58) Πρβλ. *Lang - Schweingruber*, ἔνθ' ἀνωτ. Art. 335 Anm. 10c, ὡς καὶ τὴν ἐν Anm. 10 κριτικὴν τοῦ ἰσχύοντος δικαίου.

(59) *Eichholzer*, Fabrikgesetz - Kommentar, 1937, Art. 23.

(60) Πρβλ. *Gysin*, Arbeitsrecht, Zürich 1943 σ. 60 καὶ 192, ὅστις καὶ προτείνει τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ : «anerkanntermassen unzulänglichen, zum Teil sogar fehlerhaften Kündigungsrechts... ».

(61) Πρβλ. Art. 35 Nr 14 A, B τοῦ σχεδίου. Ἐπ' αὐτοῦ κριτικῶς *Hueck*, RdA 1949, 334 ὑποσ. 8 καὶ RdA 1952, 437, *Gysin*, Zur Revision des Arbeitsrechts, Basel 1951 (Zeitschr. für schweiz. Recht, N. Folge, Bd 70 H. 6 σ. 383). Ἴδε πρὸς τὴν προστασίαν τῆς θέσεως ἐργασίας ἐν τῷ συλλογικῷ ἑλβετικῷ δικαίῳ ἐργασίας ἐλ. *Lang - Schweingruber*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 115.

(62) Πρβλ. τὰ νέα ἄρθρα OR 351α, 351ε ἐν

γγ) Εἰς τὸ αὐστριακὸν δίκαιον ἰσχύουν ποικίλαι, εἰς εἰδικοὺς νόμους, ἀπαγορεύσεις τῆς καταγγελίας διαρκούσης τῆς ἀσθενείας καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου (ἄμεσος σχέσις).

Κατὰ τὴν § 82 lit. h GewO εἶναι δυνατὴ ἡ ἀπρόθεσμος ἀπόλυσις ἐργατῶν βιομηχανίας καὶ διοτεχνίας μόνον μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἑβδομάδων ἀνυπαιτίου ἀπουσίας ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἀτυχήματος. Ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας ὁ ἐργάτης, ἀναρρώσας, ἐπανήρχισεν ἐργαζόμενος, δὲν χωρεῖ καταγγελία, ἐκ μόνου τοῦ λόγου τῆς παραταθείσης ἀπουσίας(62).

Ἐπίσης, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων, οἰκιακῶν ὑπηρετῶν καὶ ἀγροτικῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων, εἰδικαὶ διατάξεις νόμων(63) ἀπαγορεύουν τὴν λόγῳ (wegen) ἀσθενείας (ἄμεσος σχέσις) ἀπρόθεσμον καταγγελίαν, καθ' ὃ διάστημα ἡ ἀπουσία ἐκ τῆς ἐργασίας δὲν ὑπερβαίνει κατὰ δύο ἑβδομάδας (ὑπάλληλοι) ἢ ἁπλῶς (οἰκιακοὶ ὑπηρέται) τὸν χρόνον, δι' ὃν ὑφίστανται κατὰ τοὺς νόμους αὐτοὺς(64) ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ παρὰ τὴν ἀνυπαίτιον ἀπουσίαν τοῦ μισθωτοῦ. Ἡ ὑπὲρ τὰ ὅρια αὐτὰ παράτασις τῆς ἀσθενείας θεωρεῖται ὡς σπουδαῖος λόγος πρὸς λύσιν τῆς σχέσεως(65).

Ἐξ αὐτῶν ἕπεται ὅτι ἡ πρόσκαιρος ἀπουσία τοῦ ἐργαζομένου δὲν δικαιολογεῖ ἀπρόθεσμον καταγγελίαν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου(66). Ὡς συνάγεται ὅμως ἐκ τῶν εἰδικῶν τούτων νόμων(67), ἡ παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν καταγγελία δὲν πλήττεται δι' ἀκυρότητος. Ἐν τῇ αὐστριακῇ ἐπιστήμῃ καὶ νομολογίᾳ ἐπικρατεῖ ἀλλωστε ἡ ἄποψις ὅτι καὶ ἡ παρὰ τὴν ἔλλειψιν σπουδαίου λόγου ἐνεργηθεῖσα ἔκτακτος (ἀπρόθεσμος) καταγγελία (vorzeitige Auflösung)(68) λύει τὴν σχέσιν ἐργασίας, ἐνεργοῦσα ἐνοχικῶς (ἀποζημίωσις)(69).

Μείζονα προστασίαν παρέχει ὅμως εἰς τὸν ἀσθενοῦντα μισθωτὸν τὸ αὐστριακὸν κρατικὸν συλλογικὸν δίκαιον ἐργασίας, καὶ δὴ τὸ ἰσχύον Betriebsrätegesetz 1947/48 (BRG)(70). Διὰ τοῦ νόμου αὐτοῦ εἰσήχθη ἡ διὰ παρεμβολῆς τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων τοῦ ἐπιχειρησιακοῦ ὀργανισμοῦ (Betriebsräte) προστασία τῆς θέσεως ἐργασίας τῶν μισθωτῶν. Οὕτω κατὰ τὴν § 25, I BRG, ὁ ἐργοδότης ὀφείλει πρὸ πάσης τακτικῆς καταγγελίας νὰ γνωστοποιῇ τὴν ἀπόφασίν του πρὸς τὸ ἐργατικὸν συμβούλιον, ὅπερ καὶ ὑποχρεοῦται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν νὰ λάβῃ σχετικῶς θέσιν (§ 25, II). Ἐὰν προβῇ ὁ ἐργοδότης εἰς καταγγελίαν, παρὰ τὴν ἀντίθετον γνώμην τοῦ συμβουλίου, δύναται τοῦτο ἐντὸς ἑβδομάδος, κατόπιν αἰτήσεως τοῦ μισθωτοῦ, νὰ προσφύγῃ ἐνώπιον διοικητικοῦ συλλογικοῦ ὀργάνου (Einigungsamt) καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς καταγγελίας, μεταξὺ ἄλλων μὴ ἐνδιαφερόντων ἐνταῦθα λόγων, ἐὰν ἔχῃ τὴν γνώμην ὅτι ἡ καταγγελία, ὑφ' οὓς ὅρους ἐγένετο, συνιστᾷ πρᾶξιν «κοινωνικῶς σκληρὰν» (soziale Härte(71) καὶ μὴ ἀναγκαίαν διὰ τὴν εὔρυθμον λειτουργίαν τοῦ ἐπιχειρησιακοῦ ὀργανισμοῦ (§ 25, IV BRG).

Ἐν ἀντιθέσει π.χ. πρὸς τὸ γερμανικὸν δίκαιον, ἔνθα ἡ διὰ παρεμβολῆς τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων προστασία τῆς θέσεως ἐργασίας ἔχει ἐπιβοηθητικὸν χαρακτῆρα (πρβλ. § 66 Betr VG), εἰς τὸ αὐστριακὸν δίκαιον, κατὰ κρατοῦσαν γνώμην, ὁ ἐργαζόμενος δὲν δύναται ἀτομικῶς νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν ὡς ἄνω διοικητικὴν Ἀρχήν, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἀκύρωσιν τῆς καταγγελίας, ἐφ' ὅσον τὸ ἐργατικὸν συμβούλιον, ἐπιληφθὲν τῆς ὑποθέσεως, ρητῶς ἢ σιωπηρῶς ἐθεώρησε δεδικαιολογημένην τὴν καταγγελίαν καὶ μὴ σκόπιμον τὴν προσφυγήν (ἴδε § 33, 3-7 BRGO). Τὸ ἐργατικὸν συμ-

---

BIGA, Vorarbeiten für ein Bundesgesetz über die Arbeit, Bern 1950 σ. 86, 87. Τὸ δικαίωμα πρὸς λῆψιν μισθοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν ἀσθενείας, ἐφ' ὅσον δὲν χωρήσῃ ἡ ὡς ἄνω «ἔκαιρος ἀπόλυσις», ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 335 OR. Βλ. τροποποίησιν αὐτοῦ ἐν σχεδίῳ, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 83.

(63) Πρβλ. Ἀκυρωτικὸν (OGH) τῆς 1.12.1953, Sozialrechtliche Mitteilungen der Arbeiterkammer Wien (SozRMittlAKWien) II B σ. 182.

(64) Πρβλ. §§ 9 Abs. I Angestelltengesetz, 9 Abs. I GutsangestelltenG., 12 Abs. I HausgehilfenG., 22 Landarbeitgesetz.

(65) Πρβλ. § 8 Abs. I AnG, § 8 GutsAnG, § 11 HausgehG.

(66) Πρβλ. § 27 Nr. 5 AngG, § 26 Nr. 4 GutsAngG, § 18 HausgehG.

(67) Πρβλ. *Haemmerle*, Arbeitsvertag, Wien 1949 σ. 287.

(68) Πρβλ. § 9 Abs. I Satz 2 AngG καὶ GutsAngG.

(69) § 1162 ABGB, § 25 AngGes, § 24 GutsAngG, πρὸς παραβολὴν 672 ΑΚ.

(70) Πρβλ. *Adler - Höller* ἐν Klang, Kommentar z. ABGB (2α) Τ. 5ος σ. 347 ἑπ. Ἐπίσης νομολογίαν ἐν *Strasser*, RdA Wien, August 1952, 7 σημ. 7.

(71) Βλ. *Hofmann - Pigler*, Das Betriebsrätegesetz, Kommentar, Wien 1952[2].

(72) Περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «soziale Härte» ἐν τῷ αὐστριακῷ δικαίῳ: *Kadecka*, RdA Wien, Juni 1953 σ. 9· ἐπίσης ἀποφάσεις τοῦ Verwaltungsgerichtshof ἐν SozRMittlAK Wien, II. B σ. 105, 137, 165, 186, 207 καὶ τῶν Einigungsämter Wien καὶ Linz, ἔνθ' ἀνωτ. II. B σ. 83 ἑπ., 125, 148 ἑπ.

δούλιον, ὡς ὀρθῶς ἐλέχθη, ἔχει συγχρόνως «ἀποκλειστικὴν καὶ ὑποχρεωτικὴν μεσολαβητικὴν δικαιοδοσίαν» (Sperr- und obligatorische Vermittlungsinstanz (73).

δ. Ἰδιορρυθμίαν παρουσιάζει τὸ βελγικὸν δίκαιον, ὡς ἐτροποποιήθη τῷ 1954. Τοῦτο ἐπιβάλλει ἀπαγόρευσιν τῆς διὰ καταγγελίας λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας διαρκούσης βραχυχρονίου ἀσθενείας, ἐπιτρέπει δέ, ἐν παρατάσει τῆς ἀσθενείας, τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀσθενοῦντος μισθωτοῦ ἐπὶ καταβολῇ ἀποζημιώσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 28bis τοῦ ν. τῆς 10.3.1900/4.3.1954 (loi sur le contrat de travail) προκειμένου περὶ ἐργατῶν, καὶ τὰ ἄρθρ. 8, 8 ter, 9 τοῦ ν. τῆς 7.8.1922/11.3.1954 (loi relative au contrat d'emploi), προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων (74), ἡ ἀσθένεια τοῦ μισθωτοῦ ἐπιφέρει κατ' ἀρχὴν ἠρεμίαν τῶν ἐκ τῆς σχέσεως ἐνοχικῶν ὑποχρεώσεων (suspend l'exécution du contrat). Ἐφ' ὅσον παρατείνεται αὕτη πέραν τῶν ἓξ μηνῶν ἐπὶ ἐργατῶν ἢ 90 ἡμερῶν ἐπὶ ὑπαλλήλων, δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγείλῃ ἀπροθέσμως τὴν σχέσιν ἐργασίας, καταβάλλων ὑποχρεωτικῶς ὡς ἀποζημίωσιν ποσὸν ἴσον πρὸς τὰς ἀποδοχάς, ἃς ἤθελε λάβει ὁ ἐργαζόμενος, ἐὰν εἶχεν ἀπολυθῇ διὰ τακτικῆς (ἐμπροθέσμου) καταγγελίας (75). Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι, καὶ ἂν ὁ ἐργοδότης προβῇ ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας εἰς τακτικὴν καταγγελίαν, ὀφείλεται ἡ ἐν λόγῳ ἀποζημίωσις (76). Ἐπὶ ὑπαλλήλων εἶναι δυνατὴ ἡ μείωσις τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόλυσις ἐπιβάλλεται ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῆς λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ ὑπαλλήλου (ἄρθρ. 9 § 3).

Παρατηρεῖται, ὅτι ἐν τῷ βελγικῷ δικαίῳ δὲν ὀφείλεται ἀποζημίωσις εἰς τὸν νομίμως ἀπολυόμενον, μὴ ἀσθενῆ μισθωτὸν (ὡς π.χ. παρ' ἡμῖν ἡ τοῦ ν. 3198/1955). Ἵνα ὅμως μὴ ἐπέρχηται ἡ κατόπιν ἐμπροθέσμου καταγγελίας, ἄνευ ἀποζημιώσεως ἀπόλυσις, εἰς τὸν ἀμέσως μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ μισθωτοῦ χρόνον, ἐθεσπίσθη τὸ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἠρεμίας τῆς σχέσεως ἀνενεργὸν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἐξ οἱουδήποτε λόγου ἀσκηθείσης πρὸ ἢ κατὰ τὴν ἀσθένειαν καταγγελίας. Αἱ προθεσμίαι τρέχουν οὐχὶ ἀπὸ τῆς καταγγελίας, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς «ἐξαφανίσεως τῆς αἰτίας τῆς ἠρεμίας τῆς σχέσεως» (77), ἤτοι ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ νομολογίᾳ γίνεται δεκτόν, ὅτι, ἐὰν ὁ ἐργοδότης, παρὰ τὴν ὑπερμέτρως παρατεινομένην ἀσθένειαν τοῦ μισθωτοῦ, δὲν προβαίνῃ εἰς καταγγελίαν τῆς σχέσεως, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν πληρωμὴν ἀποζημιώσεως, δύναται ὁ μισθωτὸς νὰ ἀπαιτήσῃ ταύτην, ἐὰν ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἐργοδότης κατήγγειλεν ἤδη σιωπηρῶς τὴν σχέσιν ἐργασίας, προσλαβὼν π.χ. μονίμως ἄλλον μισθωτὸν εἰς τὴν θέσιν ἐργασίας τοῦ ἀσθενοῦντος (78).

Αἱ ὡς ἄνω διατάξεις τυγχάνουν ἐφαρμογῆς, προκειμένου περὶ ἐργατῶν καὶ ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου. Ἐπὶ ὑπαλληλικῆς σχέσεως ὡρισμένου χρόνου ἐπιτρέπεται ἡ ἄνευ ἀποζημιώσεως ἀπόλυσις τοῦ ἀσθενοῦντος, μετὰ τὴν πάροδον ὀκταημέρου (ἄρθρον 10 νόμου περὶ ὑπαλλήλων). Ἡ πρὸ τῆς παρόδου τοῦ ὀκταημέρου λύσις τῆς σχέσεως εἶναι ἔγκυρος, ὀφείλεται ὅμως ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ νόμου. Ἡ διάφορος μεταχείρισις τῆς ὡς ἄνω κατηγορίας μισθωτῶν ἐπικρίνεται δικαίως ἐν τῇ ἐπιστήμῃ (79).

Κατάχρησις δικαιώματος καταγγελίας ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς βελγικῆς νομολογίας εἰς ἄκρας περιπτώσεις (circonstances exe-

---

(73) Πρβλ. *Hofmann - Pigler*, Komm. z. BRG, Erl. 158 σ. 81, νομολογίαν ἐν *Kadecka*, RdA Wien, Juni 1953 σ. 8 ἑπ. Ἀντιθέτου γνώμης: *Benedikt*, RdA Wien, März 1951 σ. 6, *Adler - Höller*, Klang Komm. z. ABGB § 1159 Anm. A (g). *Sachers*, Das Arbeitsrecht in Oesterreich, Riv. [dir. intern. comp. del lavoro, 1953, τεῦχος II σ. 392.

(74) Περὶ τῶν νόμων αὐτῶν βλ. ἀντὶ ἄλλων τὴν κατ' ἄρθρον ἑρμηνείαν *Biseau de Hauteville*, Contrat d'emploi, Bruxelles 1954 καὶ *Trine-Lamy*, Le contrat de travail, Bruxelles 1954. Ἐπίσης σύντομον ἀνασκόπησιν ἐν Riv. dir. intern. comp. lavoro, 1953, III σ. 691 ἑπ., 1955, I σ. 168 ἑπ.

(75) Ἡ καταβολὴ μειωμένης ἀποζημιώσεως ἀπαγορεύεται, ἀκόμη ὅδῳ τῆς σχετικῆς ἀντιθέτου συμφωνίας, οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς καταγγελίας. Πρβλ. *Geysen*, Les contrats σ. 220 μετὰ παραπομπῶν, τὸν αὐτόν, Jurisprudence σ. 335 ἑπ. *Goethem - Geysen*, Droit de Travail σ. 145 ἑπ.

(76) Πρβλ. *Horion*, La nouvelle loi sur le contrat d'emploi, Revue de Travail, Bruxelles 1954 σ. 666 (Nr. 32) καὶ τὴν ἐκεῖ νομολογίαν.

(77) Art. 28 bis III c. νόμου περὶ ἐργατῶν, Art. 8 ter § 2 νόμου περὶ ὑπαλλήλων.

(78) Πρβλ. *Horion*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 667 (Nr. 34) μετὰ παραπομπῶν.

(79) Πρβλ. *Geysen*, Les contrats σ. 219 ἑπ. *Goethem - Geysen*, Droit du travail σ. 147, *Horion*, Revue du travail 1954, 667/668 (Nr. 36,37). Κριτικὴν *Biseau de Hauteville*, Contrat d'emploi σ. 74/75: «c'est ouvrir la porte à bien des abus possibles» βλ. καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἀναφερόμενον *Houben*, Contrat d'emploi σ. 73.

ptionnelles) (80), ἐξ οὗ προέκυψε καὶ ἡ ἀνάγκη ἰδιαιτέρας ρυθμίσεως τῆς προστασίας τῶν μισθωτῶν ἐν περιπτώσει ἀσθενείας.

III

Ἐκ τῆς ἄνω ἀνασκοπήσεως ἐξάγονται τὰ ἑξῆς συμπεράσματα:

α. *Μακροχρόνιος ἀσθένεια.* Κατὰ τὸ βελγικὸν καὶ τὰ γερμανόγλωσσα δίκαια καὶ ἡ μακρᾶς διαρκείας ἀσθένεια τοῦ μισθωτοῦ δὲν ἐπιφέρει τὴν κατὰ νομικὸν πλάσμα λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ (ἑλληνικὸν δίκαιον κατ' ἀρχήν) ἢ τὴν λόγῳ ἀνωτέρας βίας ἀπρόβλεπτον, πρόωρον λύσιν αὐτῆς (rupture fortuite prématurée—γαλλικὸν δίκαιον). Αὕτη συνιστᾷ «σπουδαῖον λόγον» λύσεως τῆς σχέσεως διὰ (ἀπροθέσμου) καταγγελίας (81).

Ἐνῷ τὰ γερμανόγλωσσα δίκαια δὲν ἀναγνωρίζουν ἐν τῇ ὡς ἄνω περιπτώσει δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ, τὸ βελγικὸν δέχεται τὸ ἀντίθετον. Ἐν τούτῳ ὑπερέχει, διότι ἡ ἄνευ ἀποζημιώσεως καταγγελία τῶν γερμανογλώσσων δικαίων οὐσίᾳ ἰσοῦται πρὸς τὴν ἑλληνικὴν καὶ γαλλικὴν ρύθμισιν.

β. *Βραχυχρόνιος ἀσθένεια.* Ἕνεκα ταύτης δὲν χωρεῖ (ἔκτακτος) ἀπρόθεσμος καταγγελία εἰς τὰ ὑπὸ σύγκρισιν δίκαια, πλὴν τοῦ ἑλληνικοῦ, ἐκτὸς τοῦ ΑΚ. δικαίου (ν. 2112/1920, 6.δ. Ἰουλίου 1920, ν. 3198/1955) (82), ὅπερ δὲν προϋποθέτει τὴν ὕπαρξιν «σπουδαίου λόγου» ἐπὶ ἀπροθέσμου καταγγελίας. Τοὐναντίον χωρεῖ (ἔκτακτος) ἀπρόθεσμος καταγγελία καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν βραχυχρονίου ἀσθενείας, ἐφ' ὅσον συντρέχει ἄλλος τις λόγος, δυνάμενος νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «σπουδαῖος» (83).

Ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας (ταχτικὴ) ἐμπρόθεσμος καταγγελία, ἄλλοτε μὲν ἀποκλείεται (βελγικόν, σχέδιον ἑλβετικοῦ), ἄλλοτε δὲ περιορίζεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν περὶ καταχρήσεως δικαιώματος γενικῶν ρητρῶν ἢ εἰδικῶν διατάξεων (ἑλληνικόν, γαλλικόν, γερμανικόν, αὐστριακόν) (84).

Ἡ γερμανικὴ νομολογία, περισσότερον πάσης ἄλλης, διηκρίνησε τοὺς ὅρους ἐκείνους, οἵτινες καθιστοῦν καταχρηστικὴν τὴν καταγγελίαν, εἰς ἣν προβαίνει ὁ ἐργοδότης, εἴτε λόγῳ ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ, εἴτε ἐξ ἄλλων μὲν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας.

Ἡ καταχρηστικὴ καταγγελία ἀσθενοῦντος μισθωτοῦ, κατὰ τὸ ἑλληνικὸν καὶ τὸ γερμανικὸν δίκαιον εἶναι ἄκυρος, κατὰ τὸ αὐστριακὸν δίκαιον ἀκυρώσιμος, κατὰ δὲ τὸ γαλλικὸν δίκαιον ὑποχρεοῖ εἰς ἀποζημίωσιν.

Μεταξὺ τῶν περιοριζόντων ἁπλῶς τὴν καταγγελίαν εἰς περίπτωσιν βραχυχρονίου ἀσθενείας δικαίων ὑπερτερεῖ τὸ ἑλληνικὸν δίκαιον εἰς ἐκείνας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς πρόκειται μὴ καταχρηστικὴ καταγγελία διαρκούσης τῆς ἀσθενείας, διότι μόνον αὐτὸ δίδει δικαίωμα ἀποζημιώσεως εἰς τὸν ἀπολυόμενον ἀσθενοῦντα μισθωτὸν κατὰ τὸν ν. 3198/1955 κλπ.

γ. *Ἐπιεικεστέραν λύσιν*, μεταξὺ τῶν ὑπὸ σύγκρισιν δικαίων, δέχεται τὸ βελγικόν, διότι ἀφ' ἑνὸς ἀποκλείει τὴν λύσιν τῆς σχέσεως διαρκούσης βραχυχρονίου ἀσθενείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀναγνωρίζει δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἐπὶ ἀπολύσεως λόγῳ μακροχρονίου ἀσθενείας. Προσέτι ἀποκλείει τὴν ἄμεσον, μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ μισθωτοῦ, ἀπόλυσιν.

---

(80) Βλ. σχετικῶς ΕΕΔ 14, 1026.

(81) Ἄλλως (ἀπὸ τῆς 1.4.1954) τὸ ἄρθρ. 1639h ὁλλανδικοῦ ἀστικοῦ κώδικος, ἀπαγορεῦον ἐπὶ διετίαν τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος καταγγελίας, ἐν ἀσθενείᾳ τοῦ μισθωτοῦ.

(82) Κατὰ τὸ σοβιετικὸν δίκαιον ἐργασίας (ἄρθρον 47 lit. f. ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρ. 90 σοβ. κώδικος ἐργασίας), δύναται ἡ διεύθυνσις τῆς ἐκμεταλλεύσεως νὰ ἀπολύσῃ ἀπροθέσμως τὸν ἐπὶ δίμηνον, λόγῳ ἀσθενείας, ἀπουσιάζοντα μισθωτόν, ἄνευ ἀποζημιώσεως. Πρβλ. *Alexandrow*, Lehrbuch des sowjetischen Arbeitsrechts, Moskau 1949-Ost-Berlin 1952 σ. 137, 149. Ἀντιθέτως ἐν τῷ δικαίῳ τῆς (ἀνατολικῆς) γερμανικῆς λαϊκῆς δημοκρατίας (DDR) δὲν συγχαταλέγεται ἡ ἀσθένεια τοῦ μισθωτοῦ εἰς τοὺς περιοριστικῶς ἀναφερομένους λόγους ἀπροθέσμου καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας (§ 9 KVO). Πρβλ. *Schlegel*, Fragen des Arbeitsrechts, Ost-Berlin 1955 σ. 77 ἑπ.

(83) Ὅμοιον καὶ τὸ δίκαιον τῆς DDR πρβλ. *Schlegel*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 134.

(84) Καὶ ἐν τῷ δικαίῳ τῆς DDR, ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βραχυχρονίου ἀσθενείας ταχτικὴ καταγγελία εἶναι ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον δὲν προσκρούει εἰς τὴν γενικὴν περὶ ἀντικοινωνικῆς καταγγελίας ρήτραν τῆς § 10 KVO. Πρβλ. *Schlegel*, ἔνθ. ἀνωτ. σ. 75 ἑπ. 134. Σημειωτέον ὅτι πρὸς ἔγκυρον καταγγελίαν, ἀναγκαία καὶ ἡ συναίνεσις (vorherige Zustimmung) τῶν ἁρμοδίων συνδικαλιστικῶν ὀργάνων (διευθυνόμενος συνδικαλισμός): *Schlegel*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 87 ἑπ. Βλ. ὅμως καὶ τὴν κριτικὴν τῶν *Haas-Leulwein*, Die rechtliche und soziale Lage der Arbeitnehmer in der sowjet. Besatzungszone, Bonn 1951² σ. 8 ἑπ.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΜΟΝΙΜΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΜΕΤΑ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟΝ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑ

Άναγγελία αύτῆς κατά τό προϊσχθεσαν ἄρθρον 9 τοῦ Νόμου 118/1945

Ὑποχρέωσις ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 9 Νόμου 118/1945, ἐν συνδυασμῷ πρός ἄρθρα 1 καί 6 Ν.Δ. 1255/1949, πρός ἀναγγελίαν εἰς Ταμεῖον Ἀνεργίας καί Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης καταγγελίας τῆς μετά τοῦ μισθωτοῦ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου ἤ ἀορίστου χρόνου κατά πᾶσαν περίπτωσιν, ἑπομένως καί εἰς ἀπόλυσιν κατά συνέπειαν πειθαρχικῆς ποινῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, τῆς ὁποίας ἡ ἐκτέλεσις εἶναι ὑποχρεωτική διά τήν διοίκησιν.—Μόνη ἐξαίρεσις μετά μήνυσιν διά διάπραξιν ἀξιοποίνου πράξεως.

Ἐλύθη διά τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ γεννηθεῖσα μεταξύ τῶν δύο Τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου (βλέπε ΕΕΔ 15, 128) διαφωνία ἐπί τοῦ ζητήματος ἂν διά τήν ἐφαρμογήν τοῦ προϊσχύοντος ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 ἀπητεῖτο ἀναγγελία καί τῆς ἀπολύσεως μονίμου μισθωτοῦ μετά διάπραξιν πειθαρχικοῦ παραπτώματος κατά σχετικόν ἰσχύοντα κανονισμόν τοῦ προσωπικοῦ.

Ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου συνετάχθη πρός τήν γνώμην τοῦ Β' Τμήματος (714/1955, εἰσηγητής Θ. *Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 129) (οὗτω καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 12, 1062, ΕΕΔ 13, 692, ΕΕΔ 15, 128).

Πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι ὑπό τήν ἰσχύν τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 118/1945, περί τοῦ ὁποίου ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις, ἡ ἀναγγελία τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐπεβάλλετο ἐπί ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς, ἐνομολογήθη δέ (Α.Π. 481/1951, εἰσηγητής Σ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 30), ὅτι καί ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ἡ κατά τό ἄρθρ. 9 τοῦ νόμου 118/1945 ἀναγγελία ἐτίθετο καί εἰς αὐτάς (πρό τῆς παρόδου τοῦ χρόνου) ἐπί ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας.

Ὁ ἰσχύων ἤδη νόμος 3198/1955 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502), διά τοῦ ὁποίου ἐπανεφέρθη ἐν ἰσχύϊ τό ἄρθρ. 9 τοῦ νόμου 118/1955, ἐπιβάλλει μέν καί οὗτος τήν ἀναγγελίαν τῆς καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας, ἀλλά δέν συνδέει αὐτήν πρός τό κῦρος τῆς καταγγελίας (βλέπε περί τῶν συμβάσεων ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας ἐν ἀναφορᾷ πρός τόν νόμον 3198/1955 σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 598).

Ἀρείου Πάγου 237/1956, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Β. Κυριακόπουλος***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Β. Μακρῆς***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Καλαμπαλίκης, Δ. Δαρδκης

Μεταξύ τῶν δύο Τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀνεφύη διαφωνία ἐπί τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ἐάν διά τό κῦρος τῆς ἀπολύσεως μονίμου ὑπαλλήλου τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀπολυθέντος ὑπό τοῦ ἐκπροσωποῦντος αὐτήν Διοικητοῦ, κατόπιν πειθαρχικοῦ παραπτώματος τοῦ ὑπαλλήλου, συνεπαγομένου, κατά τόν ἰσχύν νόμου ἔχοντα κανονισμόν αὐτῆς, τήν ἀπόλυσιν, ἀπαιτεῖται ἡ μή ἡ κατά τό ἄρθρον 9 τοῦ ἀ. ν. 118)1945 ἀναγγελία τῆς ἀπολύσεως, τοῦ μέν πρώτου Τμήματος ἀποφανθέντος διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 438)1954 ἀποφάσεώς του ὅτι δέν ἀπαιτεῖται αὐτη, τοῦ δέ δευτέρου ἀποφανθέντος ἀντιθέτως διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 714)1955 ἀποφάσεώς του. Συνεπῶς ὁ ἰσχυρισμός τῆς ἀναιρεσειούσης Τραπέζης ὅτι δέν ὑφίσταται διαφωνία μεταξύ τῶν δύο Τμημάτων ἐπί νομικοῦ ζητήματος εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπαράδεκτος.

Ὡς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ. ν. 118)1945 καί τῶν ἄρθρων 1 καί 6 τοῦ ν. δ)τος 1255)1949, σκοπουσῶν, ὡς ἐξ αὐτῶν δείκνυται, τήν προστασίαν τῶν λόγῳ ἀπολύσεως παραμενόντων ἀνέργων ὑπαλλήλων καί ἐργατῶν, τό μέν διά τῆς εὐχερεστέρας ἐξευρέσεως ἐργασίας μέσῳ τοῦ πρός ταῦτα συσταθέντος Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας, τό δέ διά τῆς παροχῆς ἐπιδόματος ὑπό τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ κατ' αὐτάς ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρός ἀναγγελίαν εἰς τά ὡς ἄνω Ταμεῖον καί Γραφεῖον τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης καταγγελίας τῆς μετά τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου αὐτῆς ὑφισταμένης συμβάσεως ἐργασίας, ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου, ὑφίσταται κατά πᾶσαν περίπτωσιν ἀπολύσεως ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου καί συνεπῶς καί τήν τοιαύτην τήν ἐπερχομένην κατά συνέπειαν ἐπιβληθείσης πειθαρχικῆς ποινῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, ἧς ἡ ἐκτέλεσις εἶναι ὑποχρεωτική διά τήν διοίκησιν, ἀφοῦ καί κατά τήν περίπτωσιν ταύτην ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας δέν ἐπέρχεται τῇ βουλήσει τοῦ ἀπολυομένου, συντρέχει δέ καί διά τόν οὕτως ἀπολυόμενον ὁ κατά τά ἀνωτέρω σκοπός τοῦ νόμου. Μόνην ἐξαίρεσιν ἀναγνωρίζει ὁ νόμος τήν κατά τήν § 9 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ. ν. 118)1945, ὡς αὐτη ἔχει ἤδη, ἀντικατασταθεῖσα διά τοῦ ἄρθρου 2 § 4 τοῦ ἀπό 8)11 Μαΐου 1946 ν. δ)τος, καθ' ἣν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου δέν ἐφαρμόζονται ἐπί τῶν μισθωτῶν, οἵτινες ἀπολύονται δυνάμει τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 2112 ἢ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ θασ. δ)τος 16 Ἰουλίου

ΕΝΝΟΙΑ ΤΑΚΤΙΚΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΙ' ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ Ν. 2112

Έπιδόματα δι' έορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα προσωπικοῦ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου

Είδική ἐκ τοῦ Ν. 2348/1953 ἀποζημίωσις ὑπαλλήλων Ταμείου Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν, μὴ ἀποδεχομένων μετάταξιν εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἢ ἐκ τοῦ Ν. 2112/1920.— Ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν δι' ὑπολογισμὸν ἀποζημιώσεως Ν. 2112.—Παροχὴ ὑπὸ τοῦ Ν. 1538/1950, ἐφαρμοζομένου ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., τοῦ μισθοῦ ἑνὸς μηνὸς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ ἑνὸς δεκαπενθημέρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα.—Χαρακτὴρ καὶ αὐτῶν ὡς τακτικῶν ἀποδοχῶν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Ν. 2112.

Ἀναιρεῖται ἡ ἐπ' ἀριθ. 8116/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου.

Ἡ ἀναιρετικὴ ἀπόφασις εἶχεν ὑπ' ὄψιν αὐτῆς περίπτωσιν ἀπολύσεως ὑπαλλήλου Ταμείου Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ ν. 2348/1953, βασιζομένη δὲ εἰς τὸν ἀ.ν. 1538/1950 περὶ μισθοῦ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἐφαρμοζομένου καὶ διὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ Ι.Κ.Α., καὶ κατὰ τὸν ὁποῖον νόμον εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου παρέχεται ὁ μισθὸς ἑνὸς μηνὸς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ ὁ μισθὸς ἑνὸς δεκαπενθημέρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα, συνυπολογίζει, εἰς τὴν περίπτωσιν, καὶ τὰς ἀποδοχὰς ταύτας εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. 2112/1920 διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς νομίμου, ἐν προκειμένῳ, ὀφειλομένης εἰς τὸν ὑπάλληλον ἀποζημιώσεως.

Δὲν δύναται, ἀληθῶς, νὰ ἀμφισβητηθῇ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἐπικαλουμένων νομικῶν διατάξεων, ἡ ὀρθότης τῆς δοθείσης λύσεως.

Ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς λύσεως ἐξασθενίζει ἡ παγίως ἐν τῇ ἀρεοπαγιτικῇ νομολογίᾳ κρατοῦσα ἤδη ἄποψις, προκειμένου περὶ μισθωτῶν ἐν σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὅτι τὰ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα παρεχόμενα ἐπιδόματα συνιστῶσιν ἔκτακτον παροχήν, διδομένην ὡς βοήθημα καὶ οὐχὶ τοιαύτην ἀντὶ μισθοῦ χορηγουμένην, καὶ ἑπομένως δὲν εἶναι ταῦτα ὑπολογιστέα πρὸς καθορισμὸν τῆς κατὰ τὸν ν. 2112 καταβλητέας ἀποζημιώσεως» (οὕτω Α.Π. 310/1955, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 14, 632 καὶ λοιπὴ ἐν ΕΕΔ 13, 455 ἀρεοπαγιτικὴ νομολογία).

Ὡς ἤδη ἐπανειλημμένως ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ σημειώσωμεν (ΕΕΔ 12, 368, ΕΕΔ 13, 455, ΕΕΔ 14, 631), καὶ αἱ παροχαὶ αὗται, αἱ χορηγούμεναι πρὸς τοὺς μισθωτούς, δυνάμει τοῦ αὐτῆς ἐννοίας, ὡς ὁ ἐπικαλούμενος ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ν. 1538/1930 διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου (καὶ ὁ ν. 1502/1950 περὶ μισθοῦ δημοσίων ὑπαλλήλων), νόμ.1777/1951 «περὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 28/1944 καὶ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ.ν. 866/1937», ἔχουν τὴν ἔννοιαν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ (βλέπε καὶ τὴν σαφῆ ὡς πρὸς τοῦτο εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀ.ν. 1777/1951, ἐν ΕΕΔ 10, 432), οὕτω δὲ δὲν δύναται νὰ τοποθετηθῇ καὶ λυθῇ τὸ ζήτημα τοῦ χαρακτῆρος τῶν παροχῶν τούτων διαφόρως πρὸς τὴν λύσιν, εἰς τὴν ὁποίαν κατέληξεν ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις εἰς τὴν ὑπ' ὄψιν αὐτῆς περίπτωσιν.

Οὔτε ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1777/1951, οὔτε ἐκ τῶν προνοουσῶν περὶ αὐτῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἀποφάσεων διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων κατὰ τὸν νόμον 3239/1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας προκύπτει, ὅτι αἱ παροχαὶ αὗται δίδονται ὡς «βοηθήματα», δυσχερῶς τοῦτο δυνάμενον νὰ ἐννοηθῇ ἐν τῇ ἐκτελέσει ἀμφοτεροβαρῶς συμβάσεως, ὡς εἶναι ἡ σύμβασις ἐργασίας, τῆς ὁποίας οἱ ὅροι καθορίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ δὲν ὑπάρχει περίπτωσις νὰ μεταβαπτίζηται ἡ ἐπὶ μισθὸν ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου εἰς τοιαύτην καταβολῆς «βοηθημάτων», ὡς εἴδος μέτρου προνοίας ὑπὲρ ἀναξιοπαθούντος ἀτόμου, ἐνῷ ἐξ ἑτέρου αὐτὰ τὰ λεγόμενα βοηθήματα καταλογίζει ὁ ἐργοδότης εἰς τὰς τιμὰς τῶν ἐμπορευμάτων του, ἐν συνειδήσει ὅτι ἀποτελοῦν καὶ αὐτὰ τὸ ἀναγκαῖον ἐκ τοῦ νόμου κόστος αὐτῶν (βλ. καὶ *Γ. Σιμονέτου*, Δώδεκα Μελέται, σ. 385, *Α. Σακελλαροπούλου*, ΕΕΔ 9, 51 ἑπ.).

Ἀρείου Πάγου 244/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης *Π. Τσαρούχης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Ἀτσαλάκης, Κ. Νικολόπουλος

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ τελευταίου ἑδαφίου τοῦ ἄρθρου 12 § 3 τοῦ ν. 2348)1953, τοῦ προστεθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 3 § 2 τοῦ ν. δ. 2519)1953, καθ' ἣν εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ μνημονευομένους ὑπαλλήλους τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὸ Τ.Α.Κ. κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ν. 2348)1953, τοὺς μὴ ἀποδεχομένους τὴν μετάταξίν των εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ

1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112 ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν. Ἐὰν ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ ἐξαιρέσῃ καὶ τὴν, ὅλως διάφορον, περὶ ἧς πρόκειται περίπτωσιν, ῥητῶς θὰ ἐξῄρει καὶ ταύτην. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ἡ κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις ὑποχρέωσις πρὸς ἀναγγελίαν τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὑφίσταται καὶ ἐπὶ ἀπολύσεως μονίμου ὑπαλλήλου τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, γενομένης ἐκ μέρους τοῦ ἐκπροσωποῦντος αὐτὴν Διοικητοῦ της συνεπείᾳ πειθαρχικοῦ παραπτώματος τοῦ ὑπαλλήλου, συνεπαγομένου, κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμου ἔχοντα κανονισμὸν αὐτῆς, τὴν ἀπόλυσιν.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΗΛΕΚΤΡΟΤΕΧΝΙΤΩΝ ΩΣ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Τίνες κατά τό Ν. Δ. 381/1947 χαρακτηρίζονται ὡς ἰδιωτικοί ὑπάλληλοι

Ὡς ὑπάλληλοι, κατά τό Ν.Δ. 381/1947, νοοῦνται οἱ ἔχοντες ἄδειας ἐγκαταστάτου καί πτυχίο ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως, οἵτινες κατά τάς διατάξεις τῶν ἐκτελεστικῶν τοῦ Ν. 6422/1934 διαταγμάτων δικαιοῦνται νά ἀναλαμβάνωσιν ὑπευθύνως τήν ἐκτέλεσιν, ἐπίβλεψιν καί συντήρησιν τῶν ἐν αὐτοῖς ἠλεκτρολογικῶν καί λοιπῶν ἐγκαταστάσεων, ὡς βοηθοί δέ, μή χαρακτηριζόμενοι ὡς ὑπάλληλοι, οἱ ἀνήκοντες εἰς τό βοηθητικόν προσωπικόν, οἱ κεκτημένοι ἄδειαν, μή δίδουσαν εἰς αὐτούς τό δικαίωμα, ὅπως ἀναλαμβάνωσιν οἱ ἴδιοι τήν ἐκτέλεσιν τοιούτων ἐγκαταστάσεων, ἀλλ' ἐπιτρέπουσαν εἰς αὐτούς μόνον νά ἐργάζωνται ὑπό τάς ἀμέσους διαταγάς ἀδειούχου ἐγκαταστάτου ἤ συντηρητοῦ.— Ἀποδοχαί προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν.

Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 18287/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖον.

Ἡ δημοσιευομένη ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις ἀσχολεῖται μέ τήν ἔννοιαν τῶν κατά τό ν.δ. 381/1947 (ΕΕΔ 14, 1211) θεωρουμένων ὡς ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἠλεκτροτεχνιτῶν (περί αὐτῶν βλέπε καί Α.Π. 594/1948, εἰσηγητής *Κ. Γκολφινόπουλος*, ΕΕΔ 8, 99, Α. Π. 240/1949, εἰσηγητής *Β. Δάμης*, ΕΕΔ 8, 493, Α. Π. 73/1951, εἰσηγητής *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 10, 360, Α.Π. 275/1951, εἰσηγητής *Π. Τζαννετάκης*, ΕΕΔ 10, 787).

Ἀρείου Πάγου 245/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Παντελῆς*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. *Χ. Μαριάνθης*, *Δ. Τριμής*

Κατά τήν § 1 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ περί χαρακτηρισμοῦ τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν ὡς ὑπαλλήλων ν. δ/τος 381/1947, «θεωροῦνται ὑπάλληλοι καί ὑπάγονται εἰς τάς περί ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων διατάξεις οἱ κάτωθι ἐργαζόμενοι εἰς φυσικά ἤ νομικά προσώπα (συμπεριλαμβανομένων τῶν Δήμων καί Κοινοτήτων) α) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἠλεκτροτεχνίτου Α', Γ', Δ' καί Σ.Τ' εἰδικότητος, συμφώνως πρός τήν ὑπ' ἀριθ. 1/1948 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, β) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐγκαταστάτου ἠλεκτρολογικῶν ἐγκαταστάσεων, γ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἠλεκτρολογικῶν ἐγκαταστάσεων, δ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἠλεκτρολογικῶν ἐγκαταστάσεων, ε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀνελκυστήρων, στ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀνελκυστήρων, ζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεροσυμπιεστῶν, η) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεροσυμπιεστῶν, θ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοπαραγωγῶν, ι) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοπαραγωγῶν, ια) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ιβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ιγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ιδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ιε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ιστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ιζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ιη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ιθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, κ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, κα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, κβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, κγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, κδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, κε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, κστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, κζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, κη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, κθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, λ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, λα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, λβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, λγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, λδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, λε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, λστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, λζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, λη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, λθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, μ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, μα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, μβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, μγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, μδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, με) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, μστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, μζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, μη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, μθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ν) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, να) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, νβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, νγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, νδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, νε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, νστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, νζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, νη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, νθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ξ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ξα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ξβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ξγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ξδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ξε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ξστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ξζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ξη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ξθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ο) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, οα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, οβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ογ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, οδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, οε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, οστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, οζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, οη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, οθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, π) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, πα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, πβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, πγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, πδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, πε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, πστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, πζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, πη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, πθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ρ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ρα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ρβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ργ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ρδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ρε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ρστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ρζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ρη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ρθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, σ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, σα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, σβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, σγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, σδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, σε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, σστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, σζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ση) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, σθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, τ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, τα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, τβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, τγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, τδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, τε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, τστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, τζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, τη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, τθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, υ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, υα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, υβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, υγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, υδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, υε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, υστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, υζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, υη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, υθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, φ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, φα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, φβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, φγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, φδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, φε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, φστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, φζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, φη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, φθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, χ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, χα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, χβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, χγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, χδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, χε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, χστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, χζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, χη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, χθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ψ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ψα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ψβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ψγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ψδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ψε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ψστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ψζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ψη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ψθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ω) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ωα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ωβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ωγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ωδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ωε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ωστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ωζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ωη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ωθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ϡ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ϡα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ϡβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ϡγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ϡδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ϡε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ϡστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ϡζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ϡη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ϡθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ϡι) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ϡια) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ϡιβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ϡιγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ϡιδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ϡιε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ϡιστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ϡιζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ϡιη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ϡιθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ϡκ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ϡκα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ϡκβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ϡκγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ϡκδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ϡκε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ϡκστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ϡκζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ϡκη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ϡκθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ϡλ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ϡλα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ϡλβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ϡλγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ϡλδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ϡλε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ϡλστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ϡλζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ϡλη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ϡλθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ϡμ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ϡμα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ϡμβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ϡμγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ϡμδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ϡμε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ϡμστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ϡμζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ϡμη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ϡμθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ϡν) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ϡνα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ϡνβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ϡνγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ϡνδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ϡνε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ϡνστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ϡνζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ϡνη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ϡνθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ϡξ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ϡξα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ϡξβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ϡξγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ϡξδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ϡξε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ϡξστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ϡξζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ϡξη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ϡξθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ϡο) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ϡοα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ϡοβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ϡογ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ϡοδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ϡοε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ϡοστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ϡοζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ϡοη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ϡοθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ϡπ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ϡπα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ϡπβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ϡπγ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ϡπδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ϡπε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ϡπστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ϡπζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ϡπη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ϡπθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ϡρ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ϡρα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ϡρβ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ϡργ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ϡρδ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοσωλήνων, ϡρε) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοθαλάμων, ϡρστ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοθαλάμων, ϡρζ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοφορτωτῶν, ϡρη) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοφορτωτῶν, ϡρθ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοκαθαριστῶν, ϡσ) οἱ ἔχοντες ἄδειαν συντηρητοῦ ἀεριοκαθαριστῶν, ϡσα) οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως ἀεριοσωλήνων, ϡσβ)

πρὸς τὸν ν. 6422)1934 καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τούτου σχετικὰ διατάγματα, ἐφ' ὅσον ἀσχολοῦνται εἰς ἡλεκτρολογικὰς τεχνικὰς ἐργασίας», κατὰ δὲ τὴν § 2 «δὲν χαρακτηρίζονται ὑπάλληλοι οἱ βοηθοὶ τῶν μισθωτῶν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν». Ἐκ τῆς ὅλης διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου τούτου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς εἰς ἃς παραπέμπει διατάξεις καὶ ἰδίᾳ 1) τὴν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 6422)1934, καθ' ἣν δι' ἁπλᾶς μηχανολογικὰς ἢ ἠλεκτρολογικὰς ἢ ἠλεκτρομηχανολογικὰς ἐγκαταστάσεις, ὡς αὗται θέλουσι καθορισθῆ καὶ καταταχθῆ διὰ τῶν ἐκδοθησομένων διαταγμάτων, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 5 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκησις τοῦ ἐν ἄρθρῳ 1 ἐπαγγέλματος, ἄνευ δ-μως χρήσεως τοῦ τίτλου «διπλωματούχου μηχανολόγου» κ.λ.π., κατόπιν ἀδείας τοῦ ἐπὶ τῆς Συγκοινωνίας Ὑπουργοῦ, ἐκδιδομένης μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ συμβουλίου σιδηροδρόμων, εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους πτυχιούχους μέσων ἀνεγνωρισμένων τεχνικῶν σχολῶν κ.λ.π., τῆς ἀδείας ἐνταῦθα νοουμένης προδήλως πρὸς ὑπεύθυνον ἄσκησιν τῶν ἄνω ἐπαγγελμάτων, 2) τὰς τοῦ Πρ. Δ. τῆς 12)14 Σεπτεμβρίου 1935 «περὶ διαιρέσεως τῶν ἠλεκτρολογικῶν ἐγκαταστάσεων κατὰ εἰδικότητας καὶ κατηγορίας», ὡς ταῦτο συνεπληρώθη διὰ τοῦ 6.6. τῆς 14)25 Ὀκτωβρίου 1937 καὶ 3) τὰς τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 3 τοῦ ν. 6422)1934 καὶ διὰ τὰς εἰδικότητας Α', Γ', Δ' καὶ ΣΤ', ἐκδοθέντων δ)των (ν. δ. 13)19 Φεβρ. 1936, 6. δ. 19126 Μαρτίου 1938, 6. δ. 25)14 Ἰουνίου 1938, ὡς ταῦτα ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ 6. δ. τῆς 5)14 Νοεμβρίου 1938), σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὡς θεωρούμενοι ὡς ὑπάλληλοι ἀδειοῦχοι ἠλεκτροτεχνῖται Α', Γ' Δ', καὶ ΣΤ' εἰδικότητος νοοῦνται ἐν τῷ ν.δ. 381)1947 οἱ ἔχοντες ἄδειας ἐγκαταστάτου καὶ πτυχία ἐπιβλέψεως καὶ συντηρήσεως, οἵτινες, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν προμνησθέντων ἐκτελεστικῶν τοῦ ν. 6422)1934 διαταγμάτων, δικαιοῦνται νὰ ἀναλαμβάνωσιν ὑπευθύνως τὴν ἐκτέλεσιν, ἐπίβλεψιν καὶ συντήρησιν τῶν ἐν αὐταῖς ἠλεκτρολογικῶν κ.λ.π. ἐγκαταστάσεων, ὡς βοηθοὶ δέ, μὴ χαρακτηριζόμενοι ὡς ὑπάλληλοι, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ ἐν ἄρθροις 8—10 τοῦ 6. δ. τῆς 13)19 Φεβρουαρίου 1936 καὶ τοῖς ἀντιστοίχοις τοιούτοις τῶν λοιπῶν ὡς εἴρηται διαταγμάτων ἀναφερόμενον βοηθητικὸν προσωπικὸν (ἠλεκτροτεχνῖται, ἀρχιτεχνῖται, ἐργοδηγοί, βοηθοὶ καὶ μαθητευόμενοι), οἱ κεκτημένοι (πλὴν τῶν μαθητευομένων) ἄδειαν μὴ δίδουσαν αὐτοῖς τὸ δικαίωμα, ὅπως ἀναλαμβάνωσιν οἱ ἴδιοι τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτων ἐγκαταστάσεων, ἀλλ' ἐπιτρέπουσαν εἰς αὐτοὺς μόνον νὰ ἐργάζωνται ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς ἀδειούχου ἐγκαταστάτου ἢ συντηρητοῦ, τῆς τοιαύτης ἐννοίας τοῦ νόμου ἐνισχυομένης καὶ ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς αὐτοῦ ἐκθέσεως, καθ' ἣν ὡς κριτήρια διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν ὡρισμένης κατηγορίας ὡς ὑπαλλήλων ἐλήφθησαν ἡ ὑπ' αὐτῶν κτήσις εἰδικῆς ἀδείας ἢ πτυχίου, περὶ ἧς προβλέπουσι τὰ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ν. 6422)1934 ἐκδοθέντα διατάγματα, καὶ ἡ προσφορὰ ἐργασίας προϋποθετούσης θεωρητικὴν κατάρτισιν, ἰδιαιτέραν εὐθύνην καὶ πρωτοβουλίαν. Ὅθεν, δεξάμενον τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, κατ' ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν, ὡς ἐκ τῆς δευτέρας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐμφαίνεται, ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἀναιρεσείων τυγχάνει ἀπὸ τῆς 3.1.1938 κάτοχος ἀδείας ἠλεκτροτεχνίτου Α' εἰδικότητος, ἐκδοθείσης κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 8 καὶ 12 τοῦ 6. δ. τῆς 13)19 Φεβρουαρίου 1936 καὶ παρεχούσης αὐτῷ τὸ δικαίωμα ὅπως ἐργάζηται διὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἐπίβλεψιν ἐσωτερικῶν ἠλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἀδειούχου ἐγκαταστάτου, καὶ ὅτι ὡς τοιοῦτος ἠλεκτροτεχνίτης εἰργάζετο κατὰ τὸν περὶ οὗ πρόκειται χρόνον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐλέγχου τοῦ ὑλικοῦ τῆς ἐναγομένης καὶ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, κατ' ὀρθήν, μετὰ ταῦτα, ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω διαληφθεισῶν διατάξεων, ἐχαρακτήρισε τοῦτον οὐχὶ ὡς ὑπάλληλον, ἀλλ' ὡς ἐργατοτεχνίτην καὶ ἀπορριπτέως τυγχάνει ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων 1ος λόγος ἀναιρίσεως, ὡς ἀβάσιμος, συναπορριπτομένου καὶ τοῦ συναφοῦς 2ου τοιούτου ὡς ὅλως ἀορίστου καὶ ἀνεπιδέκτου δικαστικῆς ἐκτιμήσεως.

Τὸ Πρωτοδικεῖον, καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς ἑβδόμης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἑρμηνεύσαν τὸ περιεχόμενον τῶν ἐν αὐτῇ διαλαμβανομένων ὑπ' ἀριθ. 2795)1950 καὶ 63.520)1950 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Μεταφορῶν, αἵτινες, μὴ δημοσιευθεῖσαι ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, δὲν ἔχουσιν ἰσχὺν νόμου, ἀποτελοῦσαι ἁπλᾶ ἔγγραφα, ἐδέξατο ὅτι δι' αὐτῶν ἐνεκρίθη αὔξησις ἀπὸ 1)9)1950 καὶ ἐφεξῆς κατὰ 15% τῶν ἀποδοχῶν οὐχὶ ἅπαντος τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἀλλὰ μόνον ἐκείνου, δι' ὃ ἐφηρμόζετο τὸ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον μισθολογικὸν σύστημα, εἰς ὃ ὅμως, καθ' ἃ δέχεται, δὲν ὑπήγετο ὁ ἀναιρεσείων, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπέρριψε τὸν σχετικὸν λόγον ἐφέσεως τούτου κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δι' ἧς εἶχεν ἀπορριφθῆ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀπὸ 30.5.1955 ἀγωγὴ του κατὰ τὸ σχετικὸν κεφάλαιον αὐτῆς. Οὕτω δ' ἀποφηνάμενον τὸ μὲν ἐξετίμησε ἁπλῶς πράγματα κατὰ κρίσιν μὴ ὑποκειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατ' ἄρθρον 810 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ δὲ δὲν παρεβίασε διάταξίν τινα νόμου, οὐδὲ συγκεκριμένως τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ν. 28)1944 ἐκδοθεῖσαν καὶ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 11806)1951 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Συγκοινωνιῶν, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, δι' ἧς ἡ διὰ τῶν προμνησθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Μεταφορῶν ἐγκριθεῖσα αὔξησις κατὰ 15% τοῦ ῥηθέντος προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου προσηυξήθη ἀπὸ 15)1)1951, ὡς πρὸς τοὺς λαμβάνοντας μηνιαῖον βασικὸν μισθὸν ὑπερβαίνοντα τὸ ποσὸν τῶν 1.000.000 παλαιῶν δραχμῶν, κατὰ 8%. Ὅθεν ὁ 4ος λόγος τῆς ἀναιρέσεως, καθ' ὅσον μὲν δι' αὐτοῦ πλήττεται ἡ ὡς ἄνω εἰς ἐκτίμησιν πραγμάτων ἀναφερομένη κρίσις, εἶναι ἀπαράδεκτος, καθ' ὅσον δὲ ὑποστηρίζει ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς Υ.Α. 11.806)1951, εἶναι ἀβάσιμος καὶ συνεπῶς ἀπορριπτέος.

Διὰ τῆς § 7 τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν. 28)1944 ἐκδοθείσης καὶ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθείσης ὑπ' ἀριθ. 29.488)2599 τῆς 8)9 Ἰουλίου 1949 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν ῥητῶς ὁρίζεται, ὅτι ἡ παροχὴ τῆς διὰ τῶν προηγουμένων §§ 3—6 τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως θεσπιζομένης διὰ τὸν ἀπὸ 15)5)1949 καὶ ἐφεξῆς χρόνον προσαυξήσεως ἐκ 30% τῶν μισθῶν τοῦ διὰ συμβάσεως ἢ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένου ὑπαλληλικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπι-

ΛΥΣΙΣ ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Ἐφαρμογὴ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 3 Ν.Δ. 8/11 Μαΐου 1946

Ἐφαρμογὴ διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπολύσεως ὑπαλλήλου γεωργικῶν συνεταιριστικῶν ὀργανώσεων τῶν εἰδικῶν διατάξεων τοῦ Νόμου 1855/1944 καὶ τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1946 Β.Δ., ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, συγχωρουμένης τῆς ἀπολύσεως διὰ τινα τῶν περιοριστικῶς εἰς τὰς ἄνω διατάξεις ὁριοθέντων λόγων.—Μὴ ἔναρξις ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως, κατ' ἄρθρ. 3 Ν.Δ. 8/11 Μαΐου 1946, πρὸ τῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου τελεσιδίκου ἐπὶ τῆς ἀποδοθείσης εἰς τὸν ὑπάλληλον κατηγορίας ἀποφάσεως, πρὸ τῆς ὁποίας δὲν ἐπέρχεται λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως.—Ὑπερημερία ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ καὶ δικαίωμα μισθοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ.—Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ ἐλλείψεως δυνατότητος τοῦ μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ἐργασίας λόγῳ καταδίκης του.

Συμφωνεῖ καὶ τὸ Β' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀναφυέντος νομικοῦ ζητήματος γνώμην τῆς ἀναιρετικῆς τοῦ Α' Τμήματος ὑπ' ἀριθ. 539/19 ἀποφάσεως (εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 14, 1284).

Γενικώτερον ἐνδιαφέρον ἔχει ἡ ἄποψις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως περὶ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας πρὸς ἐπίδοσιν ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως μισθωτοῦ, ἰσχυούσης τῆς διατάξεως ταύτης κατὰ τὸν χρόνον ἀπολύσεως τοῦ ἐν προκειμένῳ μισθωτοῦ.

Ἡ διάταξις αὕτη, ἐνσωματωθεῖσα εἰς τὸν ν. 118/1945 διὰ τοῦ ἀπὸ 8/11 Μαΐου 1946 ν.δ., ἐπανελήφθη ἐν ἄρθρῳ 13 § 4 τοῦ ν.δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» (ΕΕΔ 13, 941), μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ἄνω ν.δ. κατάργησιν τοῦ ν. 118/1945, καὶ ἐπανελήφθη πάλιν ἐν ἄρθρῳ 6 § 4 τοῦ ἰσχύοντος ἤδη ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502), ἔχει δὲ οὕτω: «πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ, πηγάζουσα ἐξ ἀκύρου καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, τυγχάνει ἀπαραίδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας».

Ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τῆς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946, τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζει ἡ δημοσιευομένη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἔχει νομολογηθῆ, ὅτι αὕτη ἀφορᾷ εἰς πᾶσαν ἄκυρον σύμβασιν μισθώσεως, ἀνεξαρτήτως ποία εἶναι ἡ παραβιασθεῖσα νομικὴ διάταξις (ἑπομένως καὶ εἰς πᾶσαν ἄκυρον ἐκ κανονισμοῦ ἀπόλυσιν) (Α.Π. 576/1948, εἰσηγητὴς *Β. Μακρῆς*, ΕΕΔ 8, 96, Α.Π. 52/1953, εἰσηγητὴς *Α. Χαμάρης*, ΕΕΔ 12, 346, πρβλ., καὶ Α.Π. 485/1953, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 13, 1171).

Ἐν προκειμένῳ ὑφίστατο προστασία τοῦ ἀπολυθέντος μισθωτοῦ, ὑπαλλήλου γεωργικῆς συνεταιριστικῆς ὀργανώσεως ἐκ τῶν εἰδικῶν περὶ αὐτοῦ νόμων, καθοριζόντων τοὺς λόγους ἀπολύσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ καταδίκη δι' ἀδίκημα, βεβαιούμενον διὰ τελεσιδίκου καταδικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, προκειμένου νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἀποκλειστικὴ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 προθεσμία ἐπιδόσεως ἀγωγῆς, ἔκρινεν, εἰς τὴν περίπτωσιν, ὅτι ἡ προθεσμία αὕτη δὲν ἄρχεται, πρὶν ἡ ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου τελεσίδικος ἐπὶ τῆς ἀποδοθείσης εἰς τὸν ὑπάλληλον κατηγορίας ἀπόφασις, πρὸ τῆς ὁποίας δὲν ἐπέρχεται λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως καὶ τοῦτο διότι αἱ ἐπικαλούμεναι ὑπὸ τῆς ἀποφά-

---

κοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν κατ' ἐξαίρεσιν παραμένει προαιρετικὴ ἐπὶ τῶν διὰ τῶν οἰκείων διαιτητικῶν ἀποφάσεων καθορισθέντων μισθῶν τῶν ἀδειούχων ἠλεκτροτεχνιτῶν τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, ἡ διάταξις δ' αὕτη ἐπανελήφθη καὶ ἐν § 4 τῆς καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν καινῆς ὠφελείας ἐπεκτεινάσης τὴν ὡς ἄνω προαναφερθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 63703/3345 τῆς 10/12 Αὐγούστου 1949 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Μεταφορῶν κ.λ.π. καὶ Ἐργασίας (Ἐφημ. Κυβερν. Β' 120). Οὕτω δὲ κρίνασα καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ μὴ ὑπολογίσασα εἰς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὴν ἀξιουμένην ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων τῶν ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων προσαύξησιν 30%, ὀρθῶς ταύτας ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος ὁ 5ος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃ μέρος ὑποστηρίζει τὰ ἀντίθετα, ὡς ἀβάσιμος.

Ὁ 3ος λόγος ἀναιρέσεως καὶ ὁ 5ος τοιοῦτος κατὰ τὸ σχετικὸν μέρος αὐτοῦ, δυνάμενοι νὰ ἐξετασθοῦν ἑνιαίως ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρὰ τὸν νόμον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν γενομένας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ὁμολογίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου 1) περὶ τοῦ ὅτι αἱ μὴ ἐχούσαι, ὡς ἐρρήθη, ἰσχὺν νόμου ὑπ' ἀριθ. 2795/1950 καὶ 63520/1950 ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις ἀφεώρων καὶ τὸ προσωπικὸν ταύτης τῆς κατηγορίας τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ 2) ὅτι αὕτη τὴν προσαύξησιν 30% εἶχε παράσχει καὶ εἰς τοὺς ὡς ἠλεκτροτεχνίτας, ὡς καὶ ὁ ἀναιρεσείων, ἐργαζομένους παρ' αὐτῇ, εἶναι ἀπορριπτέοι, ὡς ἀπαράδεκτοι, ἐφ' ὅσον δὲν διατείνεται ὁ ἀναιρεσείων ὅτι τὰς τοιαύτας ὁμολογίας ἐπεκαλέσθη κατὰ τὴν συζήτησιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

σεως διατάξεις ὁρίζουν, ὅτι ἡ λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ὑπαλλήλου γεωργικῆς συνεταιριστικῆς ὀργανώσεως, καταδικασθέντος ἐπὶ ἀπάτῃ, δὲν ἐπέρχεται πρὶν ἢ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις καταστῇ τελεσίδικος.

Μήπως ὅμως ἠδύνατο βασίμως νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ἀκριβῶς ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἡ προηγουμένως ἐνεργηθεῖσα ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ ἦτο κατὰ τὸν νόμον ἄκυρος καὶ συνεπῶς ἡ προθεσμία ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἤρχιζεν ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἀκύρου ἀπολύσεως, ὡς ἐδέχθη ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, ἀφοῦ, ἂν ἐχώρει ἡ κατὰ τὰ ἄνω συγκεκριμένη προϋπόθεσις τῆς λύσεως τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, δὲν θὰ ἀνέκυπτε ζήτημα ἀκυρότητος ἀπολύσεως καὶ συνεπῶς προσβολῆς αὐτῆς, ἵνα ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις περὶ προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς;

Ἀρείου Πάγου 215/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Β. Κυριακόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Ροζάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Χαλικιόπουλος, Ι. Καποδίστριας

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν κρίσιν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὅτι δηλαδὴ ἐκ τῶν διατάξεων 1) τοῦ ἄρθρ. 3 § 1 τοῦ νόμου 1859)1944, καθ' ἃς τὸ προσλαμβανόμενον ὑπὸ τῶν πάσης φύσεως καὶ παντὸς βαθμοῦ γεωργικῶν συνεταιριστικῶν ὀργανώσεων προσωπικὸν εἶναι μόνιμον 2) τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τοῦ ρηθέντος νόμου 1859)1944 ἐκδοθέντος, δυνάμει τῆς χορηγηθείσης διὰ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ ἐξουσιοδοτήσεως καὶ ἰσχύν οὐσιαστικοῦ νόμου ἔχοντος, ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1946 ἐ. δ. «περὶ ὑπαλληλικῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν γεωργικῶν συνεταιριστικῶν ὀργανώσεων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἐ. δ. τῆς 18 Αὐγούστου)2 Σεπτεμβρίου 1953, καθ' ἃς ἡ λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ἐπέρχεται, πλὴν ἄλλων λόγων, καὶ ἂν ὁ ὑπάλληλος ἀπώλεσε τὰ προσόντα πρὸς κατάληψιν θέσεως 3) τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ αὐτοῦ ἐ. δ. καθ' ἃς, διὰ νὰ διορισθῇ τις ὑπάλληλος παρὰ συνεταιριστικῇ ὀργανώσει, ἀπαιτεῖται, πλὴν τῶν παρ' αὐτοῦ προβλεπομένων, νὰ μὴ ὑφίσταται κώλυμά τι ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἑκάστοτε κειμένης περὶ συνεταιρισμῶν νομοθεσίας προβλεπομένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ καταδίκη διὰ κακούργημα ἢ πλημμέλημα ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 10 τοῦ ν. 5289 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου 602 περὶ συνεταιρισμῶν κατονομαζομένων, σαφῶς συνάγεται, ὅτι διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπολύσεως ὑπαλλήλου γεωργικῶν συνεταιριστικῶν ὀργανώσεων ἐφαρμογὴν ἔχουσιν αἱ προμνησθεῖσαι εἰδικαὶ διατάξεις τοῦ νόμου 1859)1944 καὶ τοῦ ρηθέντος ἀπὸ 23 Ἰουλίου ἐ. δ., ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ὡς καθιεροῦσαι εἰδικὴν πρόβλεψιν περὶ τῆς λύσεως τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν συνεταιριστικῶν ὀργανώσεων, συγχωρουμένης διά τινα τῶν ὑπὸ τῶν ἄνω διατάξεων ὁρισθέντων λόγων, περιοριστικῶς τεθέντων πρὸς ὁλοκλήρωσιν τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ καθιερωθέντος θεσμοῦ τῆς μονιμότητος.

Ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 696)1954 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Σπάρτης καὶ ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων κατ' ἄρθρ. 834 § 1 Πολ. Δικ. εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς ἀναιρέσεως ταύτης κατάστασιν, ἐρευνητέα ἡ ἀπὸ 2 Αὐγούστου 1954 ἔφεσις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16)1954 ἀποφάσεως τοῦ δυνάμει τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Σπάρτης, ἐμπροθέσμως καὶ νομίμως ἀσκηθεῖσα μετὰ τὴν καταβολὴν καὶ τοῦ νομίμου προστίμου.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ μνησθεισῶν διατάξεων τοῦ ν. 1859)1944, τοῦ ἐ. δ. τῆς 23 Ἰουλίου 1946, τοῦ ἐ. δ. τῆς 18 Αὐγούστου) 2 Σεπτεμβρίου 1953 καὶ τοῦ ν. 5289, ὡς καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. δ τῆς 8)11 Μαΐου 1946, καθ' ἣν πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ πηγάζουσα ἐξ ἀκύρου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἐπὶ ὑπὸ γεωργικῆς συνεταιριστικῆς ὀργανώσεως καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλου ταύτης, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος κατεδικάσθη ἐπὶ ἀδικήματι ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 10 τοῦ νόμου 5289, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς ἀπάτης, ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος τῆς 8)11 Μαΐου 1946 ἀνωτέρω τρίμηνος ἀνατρεπτικὴ προθεσμία πρὸς κοινοποίησιν τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀξιώσεως τοῦ ὑπαλλήλου ἐκ τῆς καταγγελίας ταύτης, προσβαλλομένης ὡς ἀκύρου, πηγαζούσης, δὲν ἄρχεται πρὶν ἢ ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου τελεσίδικος ἐπὶ τῆς ἀποδοθείσης εἰς τὸν ὑπάλληλον κατηγορίας ἀπόφασις, πρὸ τῆς ὁποίας δὲν ἐπέρχεται λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως.

Ὡς ἐκ τῶν προβαλλομένων ἐγγράφων προκύπτει, ἡ ὑπ' ἀριθ. 163)1954 τελεσίδικος ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, δι' ἧς ὁ ἐνάγων ἠθωώθη τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ ἐπὶ ἀπάτῃ κατηγορίας, ἐφ' ᾗ εἶχε καταδικασθῇ πρωτοδίκως εἰς φυλάκισιν 5½ μηνῶν, ἐξεδόθη τὴν 14 Ἀπριλίου 1954, ἡ δὲ ἀγωγή, ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν ἐναγομένην τὴν 15 Ἰουνίου 1954, ἤτοι πρὸ τῆς παρόδου τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀνωτέρω τελεσιδίκου ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως. Ἑπομένως, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ ἐκτεθέντα, ἡ ἀγωγὴ ἐκοινοποιήθη ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. δ. τῆς 8)11 Μαΐου 1946 ὁριζομένης προθεσμίας. Ἄλλως κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τῇ μὴ ἀρθῇ ἐκδοχῇ, ὅτι ἡ ἀνωτέρω τρίμηνος ἀνατρεπτικὴ προθεσμία ἤρξατο ὄχι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς τελεσιδίκου ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς καταγγελίας, γενομένης κατὰ τὴν ἀγωγὴν τὴν 1 Δεκεμβρίου 1953, ἐσφαλμένως τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ δέον, δεκτοῦ γινομένου τοῦ περὶ τούτου μοναδικοῦ λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως καὶ μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, νὰ ἐρευνηθῇ περαιτέρω ἡ ὑπόθεσις.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ μνησθεισῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 4 καὶ 11 τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1946 ἐ. δ)τος, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἐ. δ)τος τῆς 18 Αὐγούστου)2 Σεπτεμβρίου 1953, σαφῶς, ὡς εἴρηται, συνάγεται ὅτι ἡ λύσις τῆς ὑπαλληλι-

ΑΚΥΡΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΞΕΝΟΔΟΧΟΫΠΑΛΛΗΛΟΥ ΣΤΕΡΟΥΜΕΝΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΥ

Νόμιμος μισθὸς προσωπικοῦ ξενοδοχείων θερινῶν διαμονῶν μὴ παρεχομένης τροφῆς καὶ κατοικίας

Χαρακτὴρ διατάξεων ἐπιβαλλουσῶν ἐφοδιασμὸν προσωπικοῦ ξενοδοχείων δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου, βεβαιουμένης τῆς ὑγείας αὐτοῦ, ὡς δημοσίας τάξεως.—Θεώρησις ὡς ἀκύρου τῆς συμβάσεως ἐν παροχῇ ἐργασίας ἄνευ αὐτοῦ.—Ἀξίωσις ἐργασθέντος πρὸς ἀπόδοσιν ὠφελείας ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ αὐτοῦ, κατ' ἄρθρ. 904 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Μισθὸς προσωπικοῦ ξενοδοχείων θερινῶν διαμονῶν καὶ λουτροπόλεων.—Ἔννοια ὑπ' ἀριθ. 28641/2826/1949 σχετικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.—Δικαίωμα μισθοῦ ἐν μὴ παροχῇ τροφῆς καὶ κατοικίας.—Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ ξενοδοχείων.

Ὑπόκειται εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ θαλαμηπόλου ξενοδοχείου ὑπ' ὄν, στερουμένης τοῦ κατὰ τὸν ἀ. ν. 891/1936 «περὶ χαρακτηρισμοῦ καὶ ὅρων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων» ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου, ἐκδιδομένου καὶ μετὰ διαπίστωσιν τῆς ὑγείας τῶν ἐργαζομένων εἰς ξενοδοχεῖα, ἄλλως καὶ ταῦ κατὰ τὴν νομίμως ἐκδοθεῖσαν, δυνάμει τοῦ ἀ.ν. 2520/1940, ὑπ' ἀριθ. 1101/1955 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας «περὶ ἰατρικῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ ἐφοδιασμοῦ δι' ἀτομικοῦ βιβλιαρίου ὑγείας τῶν ἀσκούντων ὡρισμένα τινὰ ἐπαγγέλματα ἀτόμων» (ΕΕΔ 14, 1122), βιβλιαρίου ὑγείας.

Κατ' ἀκολουθίαν τῆς κρατούσης ἐν τῇ νομολογίᾳ ἀπόψεως (βλέπε καὶ λοιπὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 13, 1255, ΕΕΔ 14, 1256 ἐπ.) ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω νεωτέρα ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, ἐθεώρησε τὴν τοιαύτην σύμβασιν ἐργασίας ὡς ἄκυρον καὶ ἠρεύνησε μετὰ ταῦτα τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου, ἀναγνωρίσασα εἰς τὴν ἐργα-

---

κῆς σχέσεως ὑπαλλήλου γεωργικῆς συνεταιριστικῆς ὀργανώσεως, καταδικασθέντος ἐπὶ ἀπάτῃ, δὲν ἐπέρχεται πρὶν ἢ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις καταστῇ τελεσίδικος.

Προκύπτοντος, ἔθεν, ἐν προκειμένῳ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 163)1954 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, δικάσαντος ἐπὶ ἐφέσει τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1128)1953 ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου Σπάρτης, δι' ἧς κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν 5½ μηνῶν ἐπὶ ἀπάτῃ, ὅτι οὗτος ἠθῴωθη τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ κατηγορίας ταύτης, ἡ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 969 τῆς 28 Νοεμβρίου 1953 ἐγγράφου τῆς ἐφεσιβλήτου πρὸς αὐτόν, δι' οὗ τῷ ἀνακοινοῖ, ὅτι τὸ Δ. Συμβούλιόν της ἀπεφάσισε τὴν ὁριστικὴν ἀπόλυσίν του ἐκ τῶν ὑπηρεσιῶν της, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου περὶ συνεταιρισμῶν, κατόπιν τῆς ἐπὶ ἀπάτῃ καταδίκης του ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου Σπάρτης, ὅτι παύει νὰ τὸν θεωρῇ ὑπάλληλόν της καὶ τοῦ παραγγέλλει, ὅπως ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1953 ἀπόσχῃ τῶν καθηκόντων του, γενομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, γενομένη κατόπιν μὴ τελεσιδίκου καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἄκυρος, μὴ ἐπιευγκαύσα τὴν λύσιν τῆς μετὰ τῆς ἐφεσιβλήτου ὑπαλληλικῆς σχέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ναὶ μέν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 19 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας καὶ καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐπέρχεται λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως καὶ ἐὰν ὁ ὑπάλληλος μηνυθῇ διὰ διαχειριστικὰς ἀνωμαλίας, συνιστώσας τὰ ἀδικήματα τῆς ἀπάτης καὶ ὑπεξαιρέσεως καὶ ἀπαλλαγῇ δι' ἀπόφασιν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς λόγῳ ἐμπράκτου μετανοίας, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ ἡ ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐπικαλουμένη καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, γενομένη διὰ ταῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου της, ἐγένετο οὐχὶ διὰ τοιοῦτον λόγου, ἀλλὰ διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου Σπάρτης καταδίκην ἐπὶ ἀπάτῃ· τῆς κατηγορίας δὲ ταύτης ἀπηλλάγη ὁ ἐκκαλῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, ὄχι δι' ἐμπράκτου μετάνοιαν, ἀλλὰ διότι προέκυψαν ἀμφιβολίαι περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Ὅθεν, ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τῆς ἐφεσιβλήτου εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 969)1953 ἐγγράφου τῆς ἐφεσιβλήτου πρὸς τὸν ἐναγόντα σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἀπὸ τῆς 1 Δεκεμβρίου 1953, ἀφ' ἧς τοῦ παρήγγειλε νὰ ἀπόσχῃ τῶν καθηκόντων του, κατέστη αὐτὴ ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ συνεπῶς δικαιοῦται οὗτος, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 656 Α. Κ., νὰ ἀπαιτήσῃ τὸν μισθόν του.

Ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ πρωτοδίκως ἐξεταθέντος μάρτυρος, ἐκτιμωρένης ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἑκατέρωθεν ἐπικαλούμενα καὶ νομίμως προσαγόμενα ἔγγραφα, δὲν ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐκκαλῶν παρὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἄσκησιν ἐφέσεως κατὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου Σπάρτης, ἐστερήθη τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας δι' ἓν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἐκτελέσεως αὐτῆς. Ὅθεν, ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐφεσιβλήτου, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν λόγῳ τῆς καταδίκης του ταύτης δὲν εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ παράσχῃ τὴν ἐργασίαν του εἶναι, ὡς ἀβάσιμος, ἀπορριπτέος.

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω διεξαχθεισῶν ἀποδείξεων ἐβεβαιώθη ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ σύμβασις ἐργασίας τοῦ ἐκκαλοῦντος μετὰ τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ ὅτι ὁ ἀπὸ τῆς 1 Δεκεμβρίου 1953, ἀφ' ἧς ἡ ἐναγομένη κατέστη, ὡς εἴρηται, ὑπερήμερος, μέχρι τῆς ἀγωγῆς μισθὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν συναφῶν κατὰ νόμον δώρων ἀνέρχεται εἰς τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτούμενον ποσὸν τῶν δραχμῶν 14.848. Ὅθεν, δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ ὡς βάσιμος.

σθείσαν δικαίωμα άπ' ζημιώσεως έκ τοῦ ἄρθρ. 904 Α.Κ., ἀκολουθήσασα καὶ ἐν τούτῳ τὴν ἐν τῇ νομολογίᾳ δεκτὴν γενομένην ἄποψιν ἐπὶ ἀκύρων γενικῶς συμβάσεων ἐργασίας (πρβλ. προχείρως τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 12450/1955, εἰσηγητὴς Γ. Λαμπρόπουλος, ΕΕΔ 14, 1257).

Περαιτέρω, προκειμένου ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου νὰ ἐξεύρῃ τὴν ὠφελειαν τοῦ ἐργαδότου ἐκ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία εἶναι, κατὰ τὸ ἄρθρον 904 Α.Κ., ἀποδοτέα εἰς τὸν μισθωτὸν (βλέπε σχετικῶς ΕΕΔ 11, 98 ἐπ., ἔνθα γνώμαι τῆς θεωρίας καὶ πράξεως ἐπὶ τοῦ θέματος), καθορίζει τὴν ἀποζημίωσιν κατὰ τὰ ἐν τῇ ἰσχυούσῃ περὶ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων ὑπνου ἀπάσης τῆς χώρας ὑπ' ἀριθ. 28841/2526 1949 ὑπουργικῇ ἀποφάσει (ΕΕΔ 8, 608) καὶ εἰς τὰς μετεπειτα περὶ αὐξήσεων ἀποδοχῶν ὑπουργικὰς ἀποφάσεις ὁριζόμενα.

Πρόκειται, εἰς τὴν περιπτωσιν, περὶ ξενοδοχείου θερινῶν διαμονῶν, περὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ὁποίου προβλέπει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 4 τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην εἰς ξενοδοχεῖα παρέχοντα τροφὴν καὶ ὕπνον καθορίζεται «συμβολικὸς» μισθὸς κατὰ κατηγορίας καὶ ἡ παρεχομένη ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων τροφὴ καὶ κατοικία ἀποτιμῶνται εἰς τὰ 60ο/ο ἐπὶ τοῦ ἀναφερομένου δι' ἑκάστην κατηγορίαν συμβολικοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων.

Ἑρμηνεύων τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν ἄνω διάταξιν (βλέπε τὸ ὑπ' ἀριθ. 82180/1954 ἔγγραφον αὐτοῦ, ΕΕΔ 13, 935) ἐξέφερε τὴν γνώμην, ὅτι εἰς περίπτωσιν μὴ παροχῆς τροφῆς καὶ κατοικίας δι' ὕπνον εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τῇ ἀνωτέρω ὑπουργικῇ ἀποφάσει μισθωτῶν παρέχεται ποσὸν ἴσον πρὸς τὰ 60ο/ο ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε ἀναπροσαρμοζομένου συμβολικοῦ μισθοῦ καὶ δὲν εἶναι ὀρθὴ ἡ ἄποψις ὅτι ἐν περιπτώσει παροχῆς τροφῆς καὶ κατοικίας δι' ὕπνον δικαιοῦνται νὰ ἐκπίπτωσι ποσοστὸν 60ο/ο ἐκ τοῦ συμβολικοῦ μισθοῦ.

Ἐπὶ τοῦ θέματος ἀσχολεῖται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου.

Σχετικῶς πρὸς τὰς νομίμους ὥρας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων ὕπνου βλέπε καὶ λοιπὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 95.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4040/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Δαμπρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Φ. Καραγιάννης, Σ. Σαράφης

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν §§ 8 καὶ 9 τοῦ ἀ. ν. 394 τῆς 23)28 Δεκεμβρίου 1936 «περὶ χαρακτηρισμοῦ καὶ ὅρων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων» οὐδεὶς δύναται νὰ ἐργασθῇ εἰς ξενοδοχεῖον ἄνευ ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου. Διὰ 6. δ)τος, ἐκδιδομένου μετὰ γνώμην τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 13, προτάσει τῶν Ὑφυπουργῶν Τύπου καὶ Ἐργασίας, θέλουσι καθορισθῇ λεπτομερέστερον τὰ τῆς χορηγήσεως τῶν βιβλιαρίων τούτων, τὰ προσόντα ἐν γένει, ἅτινα δέον νὰ συγκεντρώνῃ ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἐργασθῇ εἰς ξενοδοχεῖον, ἀναλόγως τῆς τάξεως τοῦ ξενοδοχείου, ὡς καὶ αἱ περιπτώσεις ἀπαγορεύσεως ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ξενοδοχοϋπαλλήλου. Ἑτέρωθεν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 § 2 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἐκδοθέντος ἀπὸ 3)10 Ἀπριλίου 1937 6. δ)τος οὐδεὶς δύναται νὰ ἐργασθῇ ἐν ξενοδοχείοις καὶ νὰ ἀσχολῆται εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 394)1936 ἀναγκαστικοῦ νόμου ἀναφερομένας εἰδικότητας (εἰς ἃς περιλαμβάνεται καὶ ἡ τοῦ θαλαμηπόλου), ἐφ' ὅσον στερεῖται ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἐργασίας, χορηγουμένου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος δ)τος, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὁποίου ἀπαγορεύεται ἡ πρόσληψις παρὰ ξενοδόχων ὑπαλλήλων ἄνευ προσαγωγῆς παρ' αὐτῶν τοῦ ὡς ἄνω ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἐργασίας. Περαιτέρω, συμφώνως τοῖς ἄνω ἄρθροις 5 καὶ 10 τοῦ ἰδίου δ)τος, πρὸς ἔκδοσιν ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ξενοδοχοϋπαλλήλου ἀπαιτεῖται, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ πιστοποιητικὸν περὶ τῆς σωματικῆς ὑγείας καὶ εὐεξίας τοῦ ὑπαλλήλου, ἡ ἰατρικὴ δὲ βεβαίωσις περὶ τῆς σωματικῆς ὑγείας τῶν ὑπαλλήλων ξενοδοχείων δέον νὰ ἀνανεοῦται ἐπὶ τῶν βιβλιαρίων ἐργασίας αὐτῶν κατ' ἔτος. Ὑπάλληλος μὴ εὑρεθεὶς ὑγιὴς στερεῖται τοῦ δικαιώματος ἐργασίας καὶ τὸ βιβλιάριον αὐτοῦ ἀφαιρεῖται ὑπὸ τῶν Ἐπιθεωρητῶν Ἐργασίας καὶ τῶν ἐντεταλμένων τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μνησθέντος δ)τος ἀστυνομικῶν ὀργάνων.

Ἐκ πασῶν τῶν ἀπαγορευτικῶν τούτων διατάξεων, συνδυαζομένων καὶ πρὸς τὸν δι' αὐτῶν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν, ἐγκειμένον, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ εἰς τὴν προφύλαξιν τῆς δημοσίας ὑγείας διὰ τῆς ἀποτροπῆς τῆς προσλήψεως ὡς ὑπαλλήλων ξενοδοχείων ἀτόμων πασχόντων ἐκ μεταδοτικῶν νόσων κλπ., προκύπτει προφανῶς ὁ χαρακτὴρ αὐτῶν ὡς διατάξεων δημοσίας τάξεως καὶ συνεπῶς αἱ κατὰ παράβασιν τούτων συναφθεῖσαι δικαιοπραξίαι εἶναι, κατ' ἄρθρον 174 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἄκυροι, ὡς τοιαῦται δὲ λογίζονται ὡς μὴ γενόμεναι, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 180 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος (ὁρᾶτε σχετικῶς διὰ τὸν ἀπὸ 18 Αὐγούστου 1955 καὶ ἐφεξῆς χρόνον τὴν ἐκτοτε ἰσχύουσαν ὑπ' ἀριθ. 1101)1955 ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας «περὶ ἰατρικῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ ἐφοδιασμοῦ δι' ἀτομικοῦ βιβλιαρίου ὑγείας τῶν ἀσκούντων ὡρισμένα τινὰ ἐπαγγέλματα ἀτόμων, ἐν οἷς καὶ οἱ ξενοδοχοϋπάλληλοι»). Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ἡ ἐφεσίβλητος ἐνάγουσα προσελήφθη τὴν 28 Ἀπριλίου 1954 παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, διατηροῦντος ἐν Γλυφάδᾳ Ἀττικῆς ξενοδοχεῖον ὕπνου (θερινῶν διαμονῶν) ὑπὸ τὸν τίτλον «Α' τάξεως ὡς θαλαμηπόλος τούτου, ἐπ' ἀορίστου χρόνου, καὶ εἰργάσθη ἐκτοτε ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἰδιότητά της μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1955, ὅτε ἀπελύθη. Λύτη ὅμως, τόσον κατὰ τὴν μετὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος γενομένην συμφωνίαν περὶ τῆς ἀνωτέρω προσλήψεώς της (ἀπὸ 28.4.1954), ὅσον καὶ ἐκτοτε συνεχῶς μέχρι τῆς ἀπολύσεώς της (31.3.55), ἐστερεῖτο τοῦ κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἀπαιτουμένου ἐπαγγελμ. βιβλιαρίου πρὸς κατάρτισιν ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας μεταξὺ αὐτῶν, οὐδ' ἄλλωστε αὐτὴ ἦτο ἐφωδιασμένη διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 18)30 Ἰανουαρίου 1930 Π. δ)τος ὁριζομένου πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν βιβλιαρίου ὑγείας (βλέπ. καὶ ἄρθρον 12 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28)1951 ἀστυνομικῆς διατάξεως τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, νομίμως ἐγκριθείσης ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργοῦ καὶ δημοσιευ-

θείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 166 τῆς 5)9)1951 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.) Ἀκολούθως τούτοις ἡ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, πρὸς θεμελίωσιν τῆς κυρίας βάσεως αὐτῆς, ἐπικαλουμένη σύμβασις ἐργασίας εἶναι ἄκυρος καὶ συνεπῶς τὸ τελευταῖον αἴτημα τῆς ἀγωγῆς ταύτης περὶ καταβολῆς, τοῦ ἐκ δραχμῶν 4356 ἀναφερομένου ἀντιτίμου τῶν ἐπὶ ἔτος περίπου παρασχεθεισῶν εἰς τὴν ἐφεσίβλητον εἰς εἶδος παροχῶν τροφῆς καὶ κατοικίας, μὴ δυναμένου νὰ εὕρῃ ἔρεισμα εἰς ἔγκυρον συμβατικὴν ἐνοχικὴν σχέσιν, ἐξετασθὲν ἀποβαίνει κατὰ τὴν εἰς τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις ἐρειδομένην ἐπιβοηθητικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ὡς αὕτη παραδεκτῶς ἐβελτιώθη καὶ ἀπεσαφηνίσθη διὰ τῶν πρωτοδίκων προτάσεων καὶ οὖσαν πλήρως ὡρισμένην, τὰ δ' ἐναντία ἀπαρριπτέα εἰσὶν ὡς ἀβάσιμα.

Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς § 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28641)2526 ἀπὸ 21)24 Ἰουνίου 1949 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας «περὶ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων ὅπου ἀπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθείσης κατ' ἐξουσιοδότησιν παρασχεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 28)1944 καὶ θέσιν νόμου ἐπεχούσης, ὁ βασικὸς μισθὸς τῶν ἐργαζομένων ἐν τοῖς ξενοδοχείοις θερινῶν διαμονῶν καὶ λουτροπόλεων ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν συμβολικὸν μισθὸν ἐκ μέρους τῶν ἐπιχειρήσεων, τροφήν, ὕπνον καὶ τὸ ὑποχρεωτικὸν φιλοδώρημα ἐκ 15% ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων ἐν γένει. Ἀφ' ἑτέρου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὑπὸ στοιχεῖα: Α ξενοδοχεῖα παρέχοντα τροφὴν καὶ ὕπνον.. 2) παραγράφου τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἡ παρεχομένη ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων τροφὴ καὶ ὕπνος ἀποτιμῶνται εἰς τὰ 60% ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀναφερομένου δι' ἑκάστην κατηγορίαν συμβολικοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων, ἤτοι προκειμένου περὶ θαλαμηπόλου γυναικὸς ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 160 δραχμῶν (ὡς τοῦτο προσηυξήθη μεταγενεστέρως κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα). Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, κατ' ἰδίαν καὶ ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἀλλήλας ἑρμηνευομένων, εἶναι κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ βασικὸς μισθὸς τῶν ἐργαζομένων ἐν ταῖς ξενοδοχείοις θερινῶν διαμονῶν καὶ λουτροπόλεων, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν παρέχεται τροφὴ καὶ ὕπνος ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν, ἀποτελεῖται (ἐκτὸς τοῦ ὑποχρεωτικοῦ φιλοδωρήματος) ἀπὸ ὁλόκληρον τὸν προβλεπόμενον δι' ἑκάστην κατηγορίαν τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν συμβολικὸν μισθόν, προσηυξημένον κατὰ ποσοστὰ 60%, ἐπ' αὐτοῦ ὑπολογιζόμενα, ὡς ἀποτίμησις τῶν μὴ παρεχομένων καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένων εἰς εἶδος παροχῶν τῆς τροφῆς καὶ ὕπνου καὶ οὐχὶ μόνον ἀπὸ τὸν συμβολικὸν μισθὸν εἰς ἀκέραιον καταβαλλόμενον. Ἡ κρίσις αὕτη ἐνισχύεται τόσον ἐκ τοῦ γράμματος τῆς προδιαληφθείσης ὑπ' ἀριθμὸν 4 § τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως, ὁριζούσης ἀδιακρίτως ὅτι «ὁ βασικὸς μισθὸς ..... ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν συμβολικὸν μισθὸν ..... τροφήν, ὕπνον κλπ», ὅσον καὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν ἀπέβλεψεν ὁ τὴν διάταξιν ταύτην θεσπίσας νομοθέτης, ὅστις δὲν παρίσταται εὔλογον νὰ ἠθέλησεν, ὅπως αἱ περὶ ὧν πρόκειται ἐπιχειρήσεις δύνανται νὰ ἀπαλλάγωσι τῆς πρὸς παροχὴν τροφῆς καὶ ὕπνου ὑποχρεώσεως των καταβάλλουσαι μόνον ὁλόκληρον τὸν συμβολικῶς εἰς μικρὸν ποσὸν ὁριζόμενον μισθόν, δοθέντος ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει σπανίως θὰ ἐνεφανίζετο περίπτωσις τοιούτου ἐργοδότου, προτιμῶντος νὰ παρέχῃ τροφήν, ὕπνον καὶ τὰ 40% τοῦ συμβολικοῦ μισθοῦ εἰς οἰκεῖον μισθωτόν, ἐνῶ θὰ παρείχετο αὐτῷ ἡ εὐχέρεια νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐκτάκτου παροχῆς τροφῆς καὶ ὕπνου μείζονος ὑποχρεώσεως διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ ὁλοκλήρου (100%) τοῦ συμβολικοῦ ποσοῦ. Ἡ τοιαύτη ὅμως λύσις θὰ καθίστα κενὴν περιεχομένου τὴν ρηματικῶς διατετυπωμένην ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 4 § τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἀποφάσεως, ὁρίζουσαν ὡς ὑποχρεωτικὸν βασικὸν μισθὸν καὶ τὸν συμβολικὸν μισθόν, καὶ οὐχὶ «.. συμβολικὸν μισθὸν..», τοῦ προτασσομένου ὁμοτίμου ἄρθρου, ἐν τῇ διατυπώσει τῆς ὑποκειμένης διατάξεως, ἔχοντος τὴν ἔννοιαν τῆς καταβολῆς ὁλοκλήρου τοῦ συμβολικοῦ μισθοῦ, ὡς ὑποχρεωτικὸν ἐνιαῖον σύμπλεγμα τῶν ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὁριζομένων βασικῶν ἀποδοχῶν.

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα δὲν παρείχεν εἰς τὴν μετ' αὐτοῦ δι' ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, συνδεομένην καὶ τὰς ὑπηρεσίας θαλαμηπόλου κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα προσενεγκοῦσαν εἰς τὸ ἀνωτέρω ξενοδοχεῖον τοῦ θερινῶν διαμονῶν ἐφεσίβλητον τροφὴν καὶ κατοικίαν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι αὐτὴ δὲν δύναται νὰ θεμελιώσῃ τὴν καταβολὴν τῆς ἀποτιμήσεως τῶν ἀνωτέρω εἰς εἶδος παροχῶν εὐθέως εἰς τὰς διατάξεις τῆς προμνησθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, λόγῳ τοῦ ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας της ἐμπεφυκότος ὡς εἴρηται ἐλαττώματος. Πλὴν ὅμως αὕτη διατηρεῖ κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ. καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπιβοηθητικῆς φύσεως ἀγωγῆς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τὸ δικαίωμα νὰ ἀξιώσῃ τὴν ἀπόδοσιν εἰς αὐτὴν τῆς προσγενομένης εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα καὶ ἐπὶ ζημίᾳ αὐτῆς ἄνευ «νομίμου αἰτίας» ὠφελείας διὰ τῆς ἀποφυγῆς τῆς δαπάνης τῶν 60% τοῦ ἐκάστοτε συμβολικοῦ μισθοῦ της, εἰς τὴν ὁποίαν αὕτη θὰ ἐπεβάλλετο, διότι ἀναγκαίως εἰς ἀναπλήρωσιν ταύτης θὰ προσελάμβανε δι' ἐγγράφου συμβάσεως ἐργασίας ἑτέραν θαλαμηπόλον, εἰς ἣν, ἐν παραλείψει παροχῆς τροφῆς καὶ ὕπνου, θὰ κατέβαλλε, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἐπὶ πλέον τοῦ συμβολικοῦ μισθοῦ της καὶ τὰ 60% αὐτοῦ. Ὁ συμβολικὸς μηνιαῖος μισθὸς θαλαμηπόλου γυναικός, κατὰ τὸ ἀπὸ 28)4)1954 μέχρι 31)12)1954 χρονικὸν διάστημα, ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 370,90 (ἤτοι βασικὸς δραχμαὶ 160+48 δραχμαί, αὔξησις 30% τῆς Υ.Α. 29488)1949+50 δραχμαί, αὔξησις τῆς Υ. Α. 2750)1951 + 38,70, αὔξησις 15% τῆς Υ. Α. 49500)1952 + 74,20 δραχμαί, αὔξησις 25% τῆς Υ.Α. 27374)1954), καὶ τὰ 60% τούτου εἰς δραχμὰς 222,54, δι' ὁλόκληρον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο εἰς δραχμὰς 1780,32 = 222,54Χ8 μῆνας. Ὁ αὐτὸς συμβολικὸς μισθὸς κατὰ τὸ ἀπὸ 1)1)1955 μέχρι 31)3)1955 χρονικὸν διάστημα ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 426,60

(ήτοι δραχμαί 370,90 + δραχμαί 55,70, αύξησις 15% της Υ.Α. 28050)1954) καί τά 60% τούτου είς δραχμάς 255, 98 καί δι' όλον τό διάστημα είς δραχμάς 767,88 = 255,96Χ3 μήνας. Συνεπώς ή συνολική δαπάνη, είς ήν ό έκκαλών θά ύπεβάλλετο, διά την έκτεθείσαν αίτίαν, άνέρχεται είς τό ποσόν των δραχμών 2548, 20 = 1780, 32 +767,88, όπερ ποσόν συνιστά καί την είς την έφεσίβλητον άποδοτέαν ώφέλειαν διά την αύτην αίτίαν. Ό έκκαλών ίσχυρίσθη πρωτοδίκως ότι δέν θά ύπεβάλλετο είς την άνωτέρω δαπάνην, διότι, άφ' ής έθεσπίσθη ή μνησθείσα ύπουργική άπόφασις, είς περίπτωσιν μή χορηγήσεως τροφής καί κατοικίας είς θαλαμηπόλον ξενοδοχείου θερινών διαμονών καταβάλλεται αύτη όλόκληρος ό συμβολικός μισθός της καί ούχί τά 160% τού μισθού τούτου, άντιθέτως δέ είς περίπτωσιν χορηγήσεως είς αύτην τροφής καί κατοικίας, αί τοιαύται είς είδος παροχαί άποτιμώνται είς τό 60% έπί τού συμβολικού μισθού, όπερ ποσοστόν έκπίπτεται έξ αύτού. Περαιτέρω ούτος ίσχυρίσθη ότι κατά την άνωτέρω έννοιαν έφαρμόζεται ή έν λόγω διάταξις έπί μίαν έξαετίαν καί έπί της τοιαύτης έννοίας της ούδέποτε ήγέρθη άμφισβήτησις μεταξύ των ένδιαφερομένων μερών (ήτοι των συνδέσμων ξενοδοχοϋπαλλήλων καί ξενοδόχων). Ήδη ό έκκαλών κατά την προκειμένην συζήτησιν έπαναφέρων ύπό κρίσιν τόν άνωτέρω ίσχυρισμόν, διατείνεται έπί πλέον ότι τό ώς άνω διαμορφωθέν μισθολογικόν καθεστώς της παροχής ή μή τροφής καί κατοικίας είς τούς ξενοδοχοϋπαλλήλους θερινών διαμονών καί της έντεύθεν μειώσεως ή μή τού συμβολικού μισθού παραμένει καί έφαρμόζεται παγίως, συνεχώς καί όμοιομόρφως έπί μακράν σειράν έτών κατά κοινήν πεποίθησιν δικαίου μισθωτών καί έργοδοτών είς όλα τά ξενοδοχεία θερινών διαμονών της Έλλάδος, ώστε έκ της τοιαύτης ρυθμίσεως της ύποκειμένης σχέσεως έδημιουργήθη έθιμον ταυτοσήμου περιεχομένου. Ό νέος όμως ούτος περί έθίμου ίσχυρισμός τού έκκαλούντος (περί τού παραδεκτού τού όποίου ώς τό πρώτον κατ' έφεσιν προβαλλομένου ή έφεσίβλητος δέν φέρει άντίρρησίν τινα), άνεξαρτήτως τού νόμω άβασίμου αύτού, ώς μή άναγνωριζομένου ήδη έθίμου (καί γενικού έτι) καταργητικού νόμου δημοσίας τάξεως δι' άντικαταστάσεως ή άνευ άντικαταστάσεως ύπ' άλλου κανόνος έκ τού έθίμου τούτου παραχθέντος, οίον νόμον δημοσίας τάξεως συνιστά καί ή τά έλάχιστα όρια των άποδοχών τού προσωπικού των ξενοδοχείων ύπνου καθορίζουσα ώς άνω ύπ' άριθ. 28641)2526) 1949 ύπουργική άπόφασις (όράτε καί άρθρ. 2 § 2 τού άποκαταστατικού τού Άστικού Κώδικος ν. δ)τος της 7)10 Μαΐου 1946, κυρωθέντος διά τού ν. δ)τος ύπ' άριθ. 1216)1949, καθ' ό τό έθιμον δέν καταργεί νόμον, ώς καί *Γ. Μπαλή*, Γενικαί Άρχαί, έκδ. 5η § 3 σημ. 1), είναι άπορριπτέος καί ώς άβάσιμος ούσία, καθ' όσον δέν έβεβαιώθη ή ρύθμισις της ύπό κρίσιν ένώμου σχέσεως, κατά τόν ύπό ταύτου (έκκαλούντος) άναφερόμενον ώς άνω τρόπον διά μακράς μεταξύ των ξενοδοχοϋπαλλήλων καί ξενοδόχων άσκήσεως καί έν κοινή συνειδήσει τούτων όπως τό άσκούμενον ίσχύη ώς δίκαιον, άντίθετον πρός την ύπό τού δικαστηρίου τούτου άποδιδομένην άληθή έννοιαν της ρηθείσης ύπουργικής άποφάσεως, ήτοι δέν έβεβαιώθη ή δημιουργία τού έπικαλουμένου έθίμου καί μάλιστα έντός διαρκείας 6 έτών. Πρός τούτοις έκ της έπικαλουμένης καί προσαγομένης έπιστολής της έφεσιβλήτου δέν προκύπτει, κατά την κρίσιν τού δικαστηρίου, παραίτησις ταύτης άπό της ένδίκου άξιώσεως πρός άπόληψιν τού κατά νόμον άντιτίμου της μή χορηγηθείσης αύτη τροφής καί οίκήσεως, καθ' όσον έν τή έπιστολή ταύτη δέν περιέχεται είδική, ρητή καί σαφής, ώς έδει, παραίτησις της έφεσιβλήτου άπό της προκειμένης άξιώσεως, άφορώσης, κατά τά προεκτεθέντα, άποζημίωσιν, καταβλητέαν κατά τάς περί άδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις. Άκολούθως πάσι τούτοις όρθώς έχει κατ' άποτέλεσμα τό διατακτικόν της έκκαλουμένης άποφάσεως, ύποχρεωσάσης τόν έκκαλούντα νά καταβάλη είς την έφεσίβλητον τό άνωτέρω ποσόν των δραχμών 2548, 20 ώς άντίτιμον της μή χορηγηθείσης τροφής καί κατοικίας (ύπνου), εί καί κατ' άποδοχήν έν μέρει τού έπί της κυρίας βάσεως (της έγκύρου συμβάσεως) της άγωγης έρειδομένου σχετικού αίτήματος, ούχί δ' ώς έδει κατά τά προεκτεθέντα τού έπί της έπικουρικής βάσεως της άγωγης έπί πλέον έρειδομένου ίδίου αίτήματος, έξηνέχθη είς την έν λόγω καταψήφισιν. Όθεν οί τά έναντία των άνωτέρω ύποστηρίζοντες 3ος, 4ος καί 5ος λόγοι τού έφετηρίου άπορριπτέοι κρίνονται, ώς άβάσιμοι.

Κατ' άρθρον 10 τού μνησθέντος ά. ν. 394 τού 1936 τό προσωπικόν των ξενοδοχείων, περί ού προβλέπει τό άρθρον 1 τού αύτού νόμου (είς ό ώς έξετέθη περιλαμβάνονται καί οί θαλαμηπόλοι), έχει δικαίωμα άναπαύσεως 14 ώρών κατά 24ωρον. Συνεπώς τό νόμιμον ώράριον της άπασχολήσεως τού έν λόγω προσωπικού όρίζεται κατ' άνώτατον όριον είς 10 ώρας. Έν προκειμένω έκ των αύτών ώς άνω άποδεικτικών στοιχείων δέν έβεβαιώθη ή άπασχόλησις της έφεσιβλήτου ώς θαλαμηπόλου έν τώ ξενοδοχείω τού έκκαλούντος, καθ' άπαν τό κρίσιμον χρονικόν διάστημα, πέραν των 10 ώρών ήμερησίως.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΩΝ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΣΤΡΑΤΕΥΘΕΝΤΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΠΡΟ ΠΑΡΕΛΕΥΣΕΩΣ ΕΤΟΥΣ ΑΠΟ ΕΠΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Προστασία έκ τοῦ εἰδικοῦ Ν. 3514 καὶ ἀκυρότης ἀπολύσεως ἐκ τοῦ Ν. 3198/1955

Ἔλλειψις δικαιώματος ἐργοδότου πρὸς καταγγελίαν συμβάσεως στρατευθέντος μισθωτοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς στρατεύσεως καὶ ἐπὶ ἓν ἔτος μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν αὐτοῦ καὶ ἐπανάληψιν τῆς ἐργασίας ἄνευ δεδικαιολογημένης αἰτίας, ὑποκειμένης εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Α.Ν. 244/1936.— Ἀπόλυσις παρὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους δὲν καθίσταται ἄκυρος, ἀλλ' ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης εἰς καταβολὴν τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 Ν. 3514 ἀποζημιώσεως.— Δικαίωμα ὅμως μισθωτοῦ, ἐπὶ ἀκυρότητος ἀπολύσεως δυνάμει ἄλλης διατάξεως (Ν. 3198/1955), ὅπως προβάλῃ ἀκυρότητα, ἐπιζητῶν μισθοὺς ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου.— Μεταβολὴ προσώπου ἐργοδότου μετ' ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν ἐπιχειρήσεως.— Διάλυσις ἐπιχειρήσεως καὶ συνέπειαι.— Ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ, ἐπὶ ἀκύρου ἀπολύσεως, πλὴν περιπτώσεως ἀνωτέρας βίας, οἷαν δὲν ἀποτελεῖ ἡ μὴ λειτουργία ἐπιχειρήσεως ἐκ λόγων ἀφορώντων εἰς τὸν ἐργοδότην.

Ζητήματα προστασίας τοῦ στρατευθέντος μισθωτοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ εἰδικὸς ν. 3514/1928 «περὶ τῆς θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως», ὡς ἐπεξετάθη διὰ τοῦ ἀ.ν. 547/1937 καὶ ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως (βλέπε κωδικοποίησιν διατάξεων ἐν ΕΕΔ 7, 581), ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν κοινὸν νόμον περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἐννοεῖται ἐν προκειμένῳ ὁ ν. 3198/1955 περὶ καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας ἀσφαλιζομένων κατὰ τῆς ἀνεργίας μισθωτῶν, ΕΕΔ 14, 503), λύονται ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, κατ' ἔφεσιν πράγματι νομικῶς τρόπον.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. 3514/1928, ὡς οὗτος ἐπεξετάθη καὶ ἐτροποποιήθη, ὁ στρατευθεὶς μισθωτός, ὁ ἐπαναλαβὼν τὴν ἐργασίαν του μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπόλυσίν του (ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου «ἐπαναλαβὼν» εἶναι καὶ ὁ ἀποκρουσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του μισθωτός, Α.Π. 68/1949, εἰσηγητὴς *Ι. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 8, 249), δὲν δύναται νὰ ἀπολυθῇ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους, εἰμὴ διὰ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν (κρινομένην ὑπὸ τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936, ἄρθρ. 11 ἀ.ν. 547/1937), ἄλλως δικαιοῦται εἰς ἀποζημίωσιν ἓξ μηνῶν, ὑπολογιζομένην ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως ἀποδοχῶν αὐτοῦ, ἄρθρ. 5 ἀ.ν. 765/1943).

Ἀλλ' ὡς ἔχει ὀρθῶς ἑρμηνευθῇ, δέχεται δὲ τοῦτο καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἡ κατὰ παράβασιν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἀπόλυσις δὲν καθίσταται ἄκυρος, ἀλλὰ ὁ νόμος (ἄρθρ. 4, 3514) ἐπιβάλλει μόνον τὴν ἐλάσσονα κύρωσιν τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἓξ μηνῶν (*Ι. Ἀποστολόπουλος*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἔκδ. β', σελ. 212 ἑπ., νομολογία ἐν ΕΕΔ 10, 68, ἔνθα σημειώσεις μας).

Τοῦτο ὅμως, ὡς ὀρθῶς ἔχει ἑρμηνευθῇ καὶ δέχεται καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη, δὲν ἀποκλείει εἰς τὸν ἀδικαιολογήτως ἀπολυθέντα μισθωτὸν νὰ προσβάλῃ τὴν ἀπόλυσίν του ὡς ἄκυρον, βάσει τῶν κοινῶν νόμων περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὡς εἶναι ἐν προκειμένῳ ὁ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ἐφαρμοζόμενος ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502), ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει διὰ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας τὴν τήρησιν ὡρισμένων προϋποθέσεων, ἐκτὸς ἂν ὁ μισθωτὸς ζητήσῃ διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ εἰσπράξῃ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. 3514/1928 ἀποζημίωσιν, ὁπότε θεωρεῖται παραιτηθεὶς τῆς ἐκ τοῦ ἄνω νόμου (3198) ἀκυρότητος (βλέπε ἐπὶ τοῦ θέματος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐπαναλαβόντων τὴν ἐργασίαν των μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Στρατοῦ ἀπόλυσιν ἐκτενέστερον σημείωσις μας ἐν ΕΕΔ 14, 780).

Ἡ ἀπολύσασα ἐν προκειμένῳ τὸν μισθωτὸν ἐπιχείρησις κατέστη ἐκ τοῦ νόμου διάδοχος τῆς ἀρχικῆς ἐργοδοτίδος μετ' ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν καὶ ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3514 (καὶ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 2112/1920) (βλέπε ὁμοίως καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11158/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Λιμούρης*, ΕΕΔ 15, 310), ἐφ' ὅσον δὲ ἡ ἀπόλυσις ἐνέπεσεν εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς § 3 τῆς μεταβατικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ν. 3198/1955 καὶ ὁ μισθωτὸς ἐζήτησε νὰ τῷ καταβληθῇ ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ν. 2112 (ὀφειλομένη, ὡς γνωστόν, ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3514 τοιαύτης), ἡ ὁποία δὲν κατεβλήθη, συνέπεια ὑπῆρξεν, ὡς δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον (πρβλ. καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18489/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Ράγκος*, ΕΕΔ 15, 199), ἡ ἀκυρότης τῆς καταγγελίας.

Σημασίαν δὲν εἶχεν, ὡς δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, καὶ ἀληθὴς ὑποτιθεμένη διάλυσις τῆς ἐπιχειρήσεως (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 454), ἡ ὁποία ἔχει μόνον σημασίαν διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου 3514 ἀποζημιώσεως, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπὶ ἓν ἔτος μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἀποστρατευθέντος διατήρησις αὐτοῦ εἰς τὴν θέσιν του προϋποθέτει ὡρισταμένην τὴν ἐπιχείρησιν (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 13, 989, ἔνθα νομολογία), ἀλλὰ δὲν ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφά-

σεως, ήτοι περί άξιώσεως πρός αποζημίωσιν έκ τοῦ ν. 3514, διά την οποίαν σημειωτέον καὶ ὁρμώμενος εἶναι ὁ εἰρηνοδίκης εἰς μ' βαθμόν καὶ ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν εἰς β'.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4571/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Θ. Γεωργίου, Σ. Γκαζόλος

Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. 3514)1928 ὁρίζει ὅτι «ἡ ὑπὸ τὰ ὅπλα οἱασδήποτε πρόσκλησις παντὸς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ὑπηρετοῦντος πλέον τῶν 6 μηνῶν εἰς οἱονδήποτε γραφεῖον, κατάστημα ἢ ἐπιχείρησιν, δὲν ἀποτελεῖ λόγον διαλύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας αὐτοῦ, οἱασδήποτε καὶ ἂν συνήφθη αὕτη. Ὁ ὑπάλληλος ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του ἐκ τοῦ στρατοῦ δέον νὰ δηλώσῃ πρὸς τὸν ἐργοδότην ἢ τὸν ἀντιπρόσωπόν του, ἐὰν προτίθηται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του, ὁπότε ὀφείλει νὰ προσέλθῃ πρὸς τοῦτο ἐντὸς 15 ἡμερῶν». Ἐξ ἄλλου τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἰδίου νόμου προσθέτει, ὅτι «ὑπάλληλος ἐπαναλαβὼν κατὰ τὸν νόμον τοῦτον τὴν ἐργασίαν του δὲν δύναται πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους νὰ ἀπολυθῇ τῆς θέσεώς του, εἰ μὴ διὰ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν, ἄλλως δικαιοῦται εἰς ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τοὺς μισθοὺς 6 μηνῶν, οὓς ἐλάμβανε πρὸ τῆς στρατεύσεώς του...».

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, αἵτινες δυνάμει τοῦ ἄρθρου 11 § 2 ἐδ. 2 τοῦ ἀ. ν. 547)1937 ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τοῦ στρατευομένου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων, ἀσφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ ἐργοδότης στρατευθέντος ὑπαλλήλου ἢ ἐργατοτέχνου, ἔχοντος παρ' αὐτῷ προϋπηρεσίαν ὁ τοὐλάχιστον μηνῶν, δὲν δύναται νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας κατά τε τὸν χρόνον τῆς στρατεύσεως καὶ ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν αὐτοῦ, ἡ τυχὸν δὲ καταγγελία τῆς συμβάσεως μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους ἀπ' αὐτῆς ἄνευ δεδικαιολογημένης αἰτίας, ὑποκειμένης εἰς τὴν κρίσιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν. 244)1936, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 11 § 2 τοῦ ν. 547)1937 ἐπιτροπῆς, οὐδόλως καθιστᾷ ἄκυρον τὴν ἀπόλυσιν, ἀλλ' ἁπλῶς ὑποχρεοῖ τὸν ἐργοδότην εἰς τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τοὺς μισθοὺς ἓξ μηνῶν, οὓς ἐλάμβανε πρὸ τῆς στρατεύσεώς του. Ἐὰν ὅμως εἶναι ἄκυρος ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἀποστρατευθέντος μισθωτοῦ δυνάμει ἄλλης διατάξεως, δύναται νὰ προβάλῃ τὴν ἀκυρότητα ταύτην ὁ ἀπολυθείς, ἀλλὰ τότε, λογιζομένης ἀκύρου τῆς ἀπολύσεως, δὲν δύναται νὰ ἀξιώσῃ τὴν ὡς ἄνω ἀποζημίωσιν τῶν 6 μισθῶν, ἀλλὰ μισθοὺς ὑπερημερίας (πρβλ *Ι. Ἀποστολοπούλου*, «Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν» ἔκδ. Β' παράγρ. 218 σ. 211). Εἰδικώτερον, ἐὰν ὁ ἀπολυθεὶς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ μισθωτὸς ἐμπροθέσμως ἐδήλωσε καὶ προσῆλθε πρὸς τὸν ἐργοδότην αὐτοῦ πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας καὶ δὲν ἐγένοντο ἀποδεκταὶ αἱ προσηκόντως προσφερθεῖσαι ὑπηρεσίαι αὐτοῦ, δύναται, ἐφόσον συντρέχουσιν αἱ ὑπὸ τοῦ ν. 3198)1955 προβλεπόμεναι προϋποθέσεις, νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀπορρέουσαν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ νὰ αἰτήσηται τὴν καταβολὴν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας.

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς περιστατικά: Δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου τὴν 4.1.1951 ὁ ἐνάγων (ἐκκαλῶν) προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης ὑφαντουργικῆς ἑταιρείας «Δ» καὶ προσέφερε αὐτῇ ἐκτοτε τὰς ὑπηρεσίας του ὡς ὑπάλληλος, ἀπασχοληθεὶς παρ' αὐτῇ μέχρι τῆς 20.10.1952, ὅτε ἐστρατεύθη. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς στρατεύσεώς του τὸ εἰς ὃ οὗτος εἰργάσθη ἐργοστάσιον τῆς ἐργοβάτιδος ἐπιχειρήσεως μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῷ μηχανημάτων καὶ ἐγκαταστάσεων, ἤτοι τὸ σύνολον τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, κατασχεθὲν ἀναγκαστικῶς τῇ ἐπισπεύσει τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν ἐξεπλειστηριάσθη ἐνώπιον τοῦ συμ)φου Ἀθηνῶν Ι. Κ***, καὶ κατεκυρώθη ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας (ἐφεσιβλήτου) δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 7969)1953 περιλήψεως κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως τοῦ ὡς ἄνω συμ)φου, περιελθὸν οὕτω εἰς τὴν κυριότητα τῆς ἐναγομένης (ἐκκαλούσης), ἥτις οὕτω, λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ ἀναγκαστικὸς πλειστηριασμὸς οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου πώλησις (πρβλ. Α.Π. 189)1927, Θέμ. ΛΗ' 625 καὶ ἄρθρου 521 Α.Κ.) κατέστη εἰδικὴ διάδοχος, εὐθυνομένη κατὰ τὸ ἄρθρον 479 τοῦ Α.Κ. διὰ τὰς εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἀρχικῆς ἐργοδότιδος ἑταιρείας ἀνηκούσας ὑποχρεώσεις, εἰς ἃς περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐπαναπρόσληψις τοῦ στρατευθέντος προσωπικοῦ αὐτῆς (πρβλ. Πρωτ. Ἀθην. 111581)1955). Μετὰ τὴν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος, ἐπισυμβᾶσαν τὴν 30.3.1955, ἐμπροθέσμως οὗτος ἐδήλωσε πρὸς τὸν νόμιμον ἐκπρόσωπον τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας, ὅτι προτίθεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του καὶ αὐθημερόν, ἤτοι τὴν 2 Ἀπριλίου 1955, προσῆλθε νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ ὡς ἄνω ἐργοστασίῳ τῆς ἐναγομένης, ἥτις ὅμως ἀπέκρου-

σε τοῦτον, καταγγείλασα οὕτω τὴν προεκτεθεῖσαν σύμβασιν ἐργασίας. Μετὰ ταῦτα ὁ ἐνάγων συνεπείᾳ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου 3198)1955, λαβούσης χώραν τὴν 23.4.1955 καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως μηνὸς ἀπ' αὐτῆς, εἰδικώτερον δὲ ἀπὸ 24.4.1955 μέχρις 24.5.1955 πολλάκις, τὴν δὲ 24.5.1955 δι' ἐξωδίκου προσκλήσεως ἐζήτησε παρὰ τῆς ἐναγομένης τὴν καταβολὴν αὐτῷ τῆς προαναφερομένης ἀποζημιώσεως, τὴν ὁποίαν αὕτη δὲν κατέβαλε. Ἡ μὴ καταβολὴ ὅμως τῆς αἰτηθείσης ἀποζημιώσεως, διὰ τὴν γενομένην τὴν 2.4.1955 ὡς ἄνω καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας συνεπάγεται κατ' ἄρθρον 11 § 3 τοῦ ν. 3198)1955 τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ ἐναγομένη, ὡς καταστᾶσα ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, ὑποχρεοῦται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 656 τοῦ Α.Κ., ὅπως ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του καὶ ἐφεξῆς, ἤτοι ἀπὸ 2.4.1955, καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἀποδοχάς αὐτοῦ, ἀνερχομένας εἰς τὸ μὴ ἀμφισβητούμενον ποσὸν τῶν δραχμῶν 2003 μηνιαίως καὶ κατὰ τὸν κρίσιμον ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον, ἤτοι ἀπὸ 2.4.1955 μέχρι 1.7.1955, εἰς δραχμὰς 6009 (3Χ2003) καθ' ὃ ποσὸν ἔδει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή, ἥτις περιέχουσα ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. ΓΞΟΔ' καὶ τοῦ ἄρθρ. 136 Π. Δικ. προβλεπόμενα στοιχεῖα εἶναι πλήρως ὡρισμένη. Ἡ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης προβαλλομένη ἔνστασις δεδικασμένου, ἀπορρέουσα ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4179)1955 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΞΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος, διότι ἡ προσαγομένη καὶ ἐπικαλουμένη ὡς ἄνω ἀπόφασις, συντεταγμένη ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου καὶ μὴ οὖσα ἐπικεκυρωμένη, οὐδόλως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι, καθ' ἃ ἡ ἐναγομένη ἰσχυρίζεται, ἤσκησε κατ' αὐτῆς ἔφεσιν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν κατέστη αἰτία τελεσίδικος, ἵνα περαιτέρω ἐρευνηθῇ, ἐὰν συντρέχουν αἱ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 273 § 3 καὶ 274 Πολ. Δικ. προβλεπόμεναι λοιπαὶ προϋποθέσεις τοῦ δεδικασμένου (ταὐτότης προσώπων καὶ ταὐτότης διαφορᾶς κ.λ.π.). Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν προσάγεται ἡ κατὰ τῆς προαναφερθείσης ὑπ' ἀριθ. 4179)1955 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐπικαλουμένη ἔφεσις, ἵνα βεβαιωθῇ ἐὰν τῷ ὄντι ἐκκρεμῇ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ διὰ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον ἑτέρα ἀγωγή, δέον νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 475 τῆς Πολ. Δικ. ἐρειδομένη ἔνστασις ἀπαραδέκτου τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς. Ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ὅτι ἡ ἐπιχείρησις τῆς προσλαβούσης τὸν ἐνάγοντα ἀρχικῆς ἐργοδότιδος ἑταιρείας «...», κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς στρατεύσεως αὐτοῦ διελύθη ἀπορριπτέος κρίνεται, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὡς ἀβάσιμος, διότι ἐξ οὐδενὸς ἀποδεικτικοῦ στοιχείου ἐβεβαιώθη τοιοῦτον περιστατικόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἡ οἰκειοθελὴς διάλυσις τῆς ἐπιχειρήσεως δὲν καταλύει αὐτοδικαίως τὸν ἐργασιακὸν δεσμόν, δοθέντος ὅτι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀπαιτεῖται καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας (πρβλ. Α.Π. 231)1953, ΕΕΔ 12, 602, Α.Π. 317)1953, ΕΕΔ 12, 703). Ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς ταύτης ὅτι ἡ ρηθεῖσα ἑταιρεία «...» προέβη εἰς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς στρατεύσεως αὐτοῦ ἀπορριπτέος κρίνεται, τοῦτο μὲν ὡς ἀβάσιμος, ἐφ' ὅσον δὲν ἐβεβαιώθη, ὅτι ἔλαβε χώραν τοιαύτη ἀπόλυσις, τοῦτο δὲ διότι ἐκ τοῦ νόμου 3514)1928 δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ διαρκούσης τῆς στρατεύσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπόλυσις αὐτοῦ, δοθέντος ὅτι κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ προαναφερθέντος νόμου καθίσταται ὑποχρεωτικὴ ἡ ἐπαναπρόσληψις τούτου μετὰ τὴν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπόλυσίν του (πρβλ. σχόλια ἐν ΕΕΔ 7,414) παρὰ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐν περιπτώσει μεταβιβάσεως τῆς ἐπιχειρήσεως ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 479 τοῦ Α.Κ., ὡς ἐν προκειμένῳ παρὰ τοῦ διαδόχου ἐκείνης. Ἐπίσης ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ὅτι τὸ περιελθὸν εἰς τὴν κυριότητα αὐτῆς ἐργοστάσιον, εἰς ὃ ἀπησχολεῖτο ὁ ἐνάγων πρὸ τῆς στρατεύσεώς του, ἔπαυσε νὰ λειτουργῇ, δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος, διότι ἐξ οὐδενὸς ἀποδεικτικοῦ στοιχείου ἐβεβαιώθη τοιοῦτον περιστατικόν, πέραν δὲ τούτου, καὶ ἀληθὴς ὑποτιθέμενος, οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς προκειμένης δίκης, διότι ἡ μὴ λειτουργία τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκ λόγων ἀφορώντων τὸ πρόσωπον τοῦ ἐργοδότου καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν οὐδόλως κατ' ἄρθρον 656 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀπαλλάσσει τὴν ἐναγομένην τῆς ὑποχρεώσεως, ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸν μισθὸν αὐτοῦ. Τούτων οὕτως ἐχόντων ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγήν, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ ἄρνησις τῆς ἐναγομένης ὅπως ἀποδεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος ἔχει ὡς μόνην συνέπειαν τὴν καταβολὴν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3514)1928 προβλεπομένης ἀποζημιώσεως τῶν ἓξ μηνιαίων μισθῶν, ἐσφαλμένως ἔκρινε κατὰ τοὺς βασίμους λόγους ἐφέσεως, ἧς δεκτῆς καθισταμένης δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1955 ἔκθεσις ἀγωγῆς διὰ δραχμὰς 6009.

ΑΝΑΒΟΛΗ ΚΑΤΑΤΑΞΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ Ν. 3514

Διατήρησις τοῦ στρατευθέντος μισθωτοῦ εἰς τὴν θέσιν του καὶ δικαίωμα ἀπολύσεως

Ἐρημοδικεῖο ἐν τῇ εἰδικῇ διαδικασίᾳ τοῦ Ν. 3514 περὶ ἐκδικάσεως τῶν ἐξ αὐτοῦ διαφορῶν.—Προστασία τοῦ στρατευομένου μισθωτοῦ κατὰ Ν. 3514.—Προϋπόθεσις τῆς διατηρήσεως ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ στρατευθέντος μισθωτοῦ, κατ' ἄρθρ. 4 Ν. 3514, ἡ κατάταξις καὶ ὑπηρεσία αὐτοῦ ἐν τῷ Στρατῷ, ἀδιαφόρως χρόνου αὐτῆς.—Ἔλλειψις δικαιώματος τοῦ τυχόντος ἀναβολῆς κατατάξεως.

Θέμα τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάσαντος Προέδρου Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν (αἱ ἐκ τοῦ ν. 3514 περὶ στρατευομένων μισθωτῶν διαφοραὶ ἐξακολουθοῦν καὶ μετὰ τὸν ν. 1968/1944 περὶ ἐκδικάσεως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν τῶν μεταξὺ μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν νὰ ἐκδικάζωνται εἰς α' βαθμὸν ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδείκου καὶ εἰς β' ὑπὸ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν, Α.Π. 568/1949, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 81) εἶναι ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. 3514 προστασία τοῦ στρατευθέντος μισθωτοῦ καὶ τυχόντος μετὰ ταῦτα ἀναβολῆς κατατάξεως.

Ἡ προεδρικὴ ἀπόφασις, βασιζομένη εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου, ἐξαγόμενον καὶ ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως αὐτοῦ (βλέπε αὐτὴν ἐν ΕΕΔ 9, 132), δὲν ἀναγνωρίζει εἰς τὸν ὑπὸ τὰς περιστάσεις ταύτας ἀπολυθέντα ἐκ τοῦ στρατοῦ μισθωτὸν δικαίωμα διατηρήσεως αὐτοῦ ἐν τῇ θέσει του ἐπὶ ἓν ἔτος, ἄλλως ἀποζημιώσεως ἐξ ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν (ἄρθρ. 4 ν. 3514) (οὕτω καὶ ἡ Πρόεδρος Πρωτ. Πατρῶν 886/1949, Πρόεδρος *Κ. Μαρμαρᾶς*, ΕΕΔ 9, 132, λοιπὴ νομολογία ἐν ΕΕΔ 8, 991, πρβλ. καὶ Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 2255/1954, προεδρεύων *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 13, 526).

Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 2247/1956

Διαδικασία Ν. 3514 κατ' ἔφεσιν
Προεδρεύων ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Κυριακόγγονας*
Δικηγόρος ὁ κ. Φ. Τσετσέκος

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15) 1956 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. 3514)1928 δικάσαντος Εἰρηνοδίκου Ἀθηνῶν, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, τύποις δεκτὴ καθίσταται, ἐφ' ὅσον δ' ὁ ἐκκαλῶν, κλητευθεὶς νομίμως, ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐφεσιβλήτου, δὲν ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν μετ' ἀναβολὴν δικάσιμον τοῦ δικαστηρίου τούτου, δέον ὅπως δικασθῇ ἐρήμην, διερευνωμένης ὅμως τῆς ἐφέσεως ὡς ἀργοῦντος ἐν τῇ προκειμένῃ διαδικασίᾳ τοῦ ἐκ τῆς ἐρημοδικίας συναγομένου τεκμηρίου ἐρημοδικίας. Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος διὰ τῆς ἀπὸ 1)12) 1955 ἀγωγῆς του ἐξέθηκεν, ὅτι προσελήφθη παρὰ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντος ὡς ὑπάλληλος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ... ἀσφαλιστικόν του γραφεῖον τὴν 5)9)1953 ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ὅτι τὴν 8)9)1955 ἐκλήθη εἰς τὰς τάξεις τοῦ Στρατοῦ, ὑπηρετήσας μέχρι τῆς 1)10) 1955, ὅτε ἔλαβεν ὁριστικὸν ἀπολυτήριον, ἐνῷ δὲ προσῆλθε καὶ ἠτήσατο παρὰ τοῦ ἐναγομένου ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του δὲν ἐγένετο δεκτός. Ὁ πρωτόδικος δικαστὴς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγήν, ἐπιδικάσας τὰς αἰτουμένας ἀποδοχὰς 6 μηνῶν, δι' ὃν λόγον καὶ παραπονεῖται ὁ ἐκκαλῶν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεώς του.

Διὰ τοῦ ν. 1234)1918 ἐρρυθμίσθη τὸ πρῶτον ἡ θέσις τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει ἐπιστρατεύσεως τούτων ὡς ἐφέδρων, βραδύτερον δὲ διὰ τοῦ ν. δ. 10)13 Ὀκτωβρίου 1925 εἰς τὰς προστατευτικὰς ὡς ἄνω διατάξεις ὑπήχθησαν καὶ οἱ κληρωτοί. Ἀκολούθως ὁ ἐν ἰσχύϊ ἤδη ν. 3514) 1928 ὥρισεν ἐν μὲν τῷ ἄρθρῳ 1, ὅτι ἡ ὑπὸ τὰ ὅπλα ὁπωσδήποτε πρόσκλησις παντὸς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ὑπηρετοῦντος πλέον τῶν 6 μηνῶν εἰς οἱονδήποτε γραφεῖον, κατάστημα ἢ ἐπιχείρησιν, δὲν ἀποτελεῖ λόγον διαλύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας αὐτοῦ, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν συνήφθη αὕτη, ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ 4 ὅτι ὑπάλληλος, ἐπαναλαβὼν κατὰ τὸν νόμον τοῦτον τὴν ἐργασίαν του, δὲν δύναται πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους νὰ ἀπολυθῇ τῆς θέσεώς του, εἰ μὴ διὰ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν, ἄλλως δικαιοῦται εἰς ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τοὺς μισθοὺς ἓξ μηνῶν, οὓς ἐλάμβανε πρὸ τῆς στρατεύσεώς του.

Διὰ τῶν νομοθετημάτων τούτων κύριος σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ἦτο νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν στρατευόμενον τὴν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς στρατεύσεως ἐπάνοδόν του εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ἐργασίαν, εἰς τρόπον ὥστε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς στρατεύσεώς του καὶ πρὸς τὸ Ἔθνος ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντός του νὰ ἐδραιωθῇ παρ' αὐτῷ ἡ πεποίθησις ὅτι, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Στρατοῦ, θὰ ἀνεύρῃ τὴν θέσιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἰργάζετο καὶ ὅτι δὲν θὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ εὑρεθῇ αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του πρὸ τῆς ἀνεχείας καὶ τῆς πείνης, τὴν ὁποίαν ἀπειλεῖ ἡ ἔλλειψις ἐργασίας (ὧρα καὶ Εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν ν. 1234)1918 καὶ *Καταδίστρια* Ἐργατικὸν Δίκ. § 329). Βασικὴ ὅμως προϋπόθεσις τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ προμνησθέντος νόμου 3514 παρεχομένης προστασίας εἶναι ὁ μισθωτὸς νὰ κατετάγη καὶ νὰ ὑπηρέτησεν ἀδιαφόρως τοῦ χρόνου τῆς τοιαύτης πραγματικῆς στρατεύσεως, ἡ προϋπόθεσις δὲ αὕτη προδήλως δὲν ὑφίσταται καὶ διὰ τοὺς μὴ καταταγέντας ὡς τυχόντας ἀναβολῆς κατατάξεως. Ἀντίθετος ἐκδοχή, καθ' ἣν τὸ εὐεργέτημα τοῦ ἄρθρου 4 ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς μὴ καταταγέντας, θὰ ὑπερηκόντιζε τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου καὶ θὰ ἦγεν εἰς τὸ ἄτοπον τοῦ νὰ παρέχηται τὸ ἐν λόγῳ εὐεργέτημα εἰς τὸν μηδόλως στρατευθέντα, ἀλλὰ κατ' ἐπανάληψιν τυχόντα ἀναβολῆς καὶ δὴ οὐχὶ ἅπαξ, ἀλλὰ μεθ' ἑκάστην ἀναβολὴν κατατάξεως, ὅπερ προφανῶς δὲν ἐσκοπήθη ὑπὸ τοῦ νομοθέτου (ὧρα σχε-

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΑΠΟ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Κρίσις ειδικής Έπιτροπής περί συνδρομής νομίμου σπουδαίου λόγου απολύσεως

Προβολή υπό έργοδότου δι' απόλυσιν συνδικαλιστικού στελέχους έκ των προστατευομένων υπό του Α.Ν. 1803/1951 λόγων α) άπειθείας είς διαταγάς αύτου και παραβάσεως ούσιωδών υποχρεώσεων β) άποχής έκ της έργασίας άνευ άδείας γ) βαρείας έξυβρίσεως του έργοδότου.—Δέν άποτελεί σπουδαίον λόγον απολύσεως κατ' Α.Ν. 1803/1951 ή άποχή του μισθωτού έκ της έργασίας έν τη άσκήσει δικαιώματος απεργίας.

Περί της προστασίας των συνδικαλιστικών στελεχών είς το θέμα απολύσεως αύτων προβλέπει ο ειδικός ά.ν. 1803/1951 «περί προστασίας των συνδικαλιστικών στελεχών» (ΕΕΔ 10, 552).

Ούτοι απολύονται διά τους έν άρθρω 2 του άνω νόμου λόγους και μόνον κατόπιν αποφάσεως της έν τω νόμω καθοριζομένης ειδικής Έπιτροπής, ή οποία αποκλειστικώς κρίνει περί της συνδρομής των νομίμων λόγων απολύσεως.

Μεταξύ των λόγων τούτων είναι... γ) όταν ο μισθωτός έγινεν ένοχος πικιών ή βαρείας έξυβρίσεως ή σοβαρών απειλών κατά του έργοδότου ή των οικείων του... ε) όταν διαπιστούται ότι ο μισθωτός είναι ανίκανος διά την συμπεφωνημένην έργασίαν ή παρεβίασεν ούσιώδεις υποχρεώσεις του ή και επουσιώδεις τοιαύτας, διά τας οποίας όμως του εγίνοντο υπό του έργοδότου επανειλημμέναι υποδείξεις, στ) όταν ο μισθωτός άπέσχε της έργασίας άνευ άδείας επί μακρόν σχετικώς χρονικόν διάστημα. Μακρόν χρονικόν διάστημα θεωρείται κατά τας περιστάσεις ιδίως όταν υπερβαίνη το δεκαπενθήμερον επί υπαλλήλων και το δεκαήμερον επί τεχνιτών, έργατών ή υπηρετών.

Τοιούτους λόγους φαίνεται παρείχεν ή υποβληθείσα υπό της έργοδότιδος προς την αρμοδίαν Έπιτροπήν αίτησις περί εγκρίσεως απολύσεως του μισθωτού.

Ως προς τον τελευταίον λόγον της αποχής του μισθωτού έκ της έργασίας άνευ άδείας του έργοδότου, είναι βεβαίως πρόδηλον, ως δέχεται ή άπόφασις της Έπιτροπής, ότι δέν υπάγεται είς τον νόμιμον σχετικόν λόγον και ή έκ της έργασίας αποχή του μισθωτού προς άσκησιν του νομίμου δικαιώματος της απεργίας (περί αύτου βλέπε παραπομπάς είς θεωρίαν και νομολογίαν έν ΕΕΔ 13, 1133 έπ., Α.Π. 829/1954, εισηγητής Σ. *Μανδρομαλής*, ΕΕΔ 14, 64, Δ. Κ. *Καλαμαϊρης*, ΕΕΔ 14, 401, πρβλ. και Πρωτοδικείου Πειραιώς 2326/1955, εισηγητής Χ. *Κακλίας*, ΕΕΔ 14, 1050), άφου βεβαίως ή άποχή έκ της έργασίας των απεργούντων μισθωτών δεν δύναται νά νοηθή έν προκειμένω, ότι προϋποθέτει άδειαν του έργοδότου, ώστε νά θεωρηθή αντιθέτως, ότι υπάρχει αποχή του μισθωτού έκ της έργασίας άνευ άδείας, περί ού όποίου τό άρθρ. 2 του ά.ν. 1803/1951.

Άκριβώς μάλιστα διά του ά. ν. 1803/1951 έσκοπήθη ή προστασία των έν αύτω συνδικαλιστικών στελεχών έναντι της αύθαιρέτου καταγγελίας της συμβάσεως έργασίας παρά των έργοδοτών αύτων λόγω της συνδικαλιστικής των δράσεως (εισηγητική έκθεσις, ΕΕΔ 10, 533) και βεβαίως είς την συνδικαλιστικήν δράσιν εμπίπτει κυρίως και ή απεργία.

Έπιτροπής άρθρου 3 Α.Ν. 1803/1951 «περί προστασίας συνδικαλιστικών στελεχών» Πειραιώς, 1|1956

Πρόεδρος ο Πρωτοδίκης κ. *Σ. Άλεξανδρής*

Λοιπά μέλη: Οι κ. κ. *Σ. Καλαρούτης*, αντιπρόσωπος της Γενικής Συνομοσπονδίας Έργατών της Έλλάδος, *Ε. Άναγνώρου*, αντιπρόσωπος του Συνδέσμου Βιομηχάνων Πειραιώς

Δικηγόροι οι κ. κ. Γ. Καλουζής, Α. Παντούλας

Η κατά τους ισχυρισμούς της αιτούσης εταιρείας περίπτωσις καταγγελίας της εργασιακής συμβάσεως δι' οικειοθελούς αποχωρήσεως του καθ' ού ή αίτησις έκ της έργασίας δέν υπάγεται

τικώς Πρ. Πρωτ. Σύρου 30|1954, Θέμ. ΞΕ' 595 και Πρ. Πρωτ. Άθ. 2225|1954, ΕΕΔ 13, 526).

Έβεβαιώθησαν τα έξης: Ότι ο ένάγων προσελήφθη ως εισπράκτωρ είς το ένταύθα και έπι της όδου Α. Ασφαλιστικών Γραφείων του ενάγομένου από 5|9|1953 επί συμβάσει έργασίας αορίστου χρόνου, έκτοτε προσέφερε τας υπηρεσίας του μέχρι της 9.9.1955, ότε και έκλήθη είς τας τάξεις του Στρατού, έμφανισθείς δε προς κατάταξιν παρέμεινεν επί τινας ημέρας, ότε την 1|10|1955, κατόπιν προγενεστέρας γνωμοδοτήσεως της αρμοδίας Έπιτροπής, έτυχεν αναβολής κατατάξεως δι' έν έτος διά λόγους υγείας, μεθ' ό και έπανήλθε παρά τω εκκαλούντι, ίνα αναλάβη υπηρεσίαν, πλην δέν έγένετο δεκτός. Και δυνατόν μέν νά δικαιούται αποζημιώσεως έκ του ν. 2112|1920, έφ' όσον ή αποχή του ενάγοντος έκ της υπηρεσίας του ήτο δεδικαιολογημένη έκ του ως άνω λόγου, πλην όμως ως πρός το αίτημα της άγωγής διά την επιδίκασιν εξαμήνων αποδοχών μετά τας άνωτέρω σκέψεις της παρούσης δέν εύρίσκει έρεισμα είς διατάξεις του άρθρου 4 ν. 3514, έσφαλε δε ο πρωτόδικος δικαστής δεχθείς έν μέρει την άγωγήν, δέον δέ, έξαφανιζομένης της προσβαλλομένης αποφάσεως, όπως απορριφθή ή άγωγή, ως και πάντες οι αντίθετοι περί τούτου ισχυρισμοί.

Μη επιτρεπομένης ανακοπής κατά την παρούσαν διαδικασίαν (όρα άρθρ. 6 ν. 3514 και *Απ. Σταυρ.*, Ό Πρ. Πρωτ. Διδ. Β' § 220) δέν συντρέχει περίπτωσις καθορισμού παραβόλου του ερημοδικασθέντος εκκαλούντος, άλλως δε και ως απορριπτομένης της άγωγής δέν υφίσταται πλέον έννομον τούτου συμφέρον.

εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 3 νόμου 1803)1951. Συνεπῶς ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις εἶναι ἐρευνητέα καθ' ὁ μέρος ἀναφέρεται εἰς διαπίστωσιν περὶ τῆς συνδρομῆς σπουδαίων λόγων, ἕνεκα τῶν ὁποίων δύναται ἡ αἰτοῦσα ἐργοδότις νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας, ἀπολύουσα τὸν καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἐργατοτεχνίτην, διατελοῦντα γενικὸν γραμματέα ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, ἤτοι γενικὸν γραμματέα τοῦ Συνδέσμου Ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν Πειραιῶς. Ὡς λόγοι σπουδαῖοι, δικαιολογοῦντες τὴν ἀπόλυσιν τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, ἀναφέρονται ἐν τῇ αἰτήσει α) ἀπείθεια εἰς δεδικαιολογημένας διαταγὰς τῆς ἐργοδότιδος καὶ παράβασις οὐσιωδῶν ὑποχρεώσεων, καθ' ὅσον ὁ περὶ οὗ πρόκειται μισθωτὸς δὲν εἰργάσθη κατὰ τὸ κεκανονισμένον ὡράριον τῆς ὁμάδος του (βάρδειας) κατὰ παράβασιν τοῦ τεθεωρημένου ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ἐργασίας προγράμματος, περὶ τῆς τοιαύτης δὲ αὐτοβούλου ἐκ μέρους τοῦ καθ' οὗ ἀλλαγῆς βάρδειας δὲν ἐγένετο προηγουμένη συνεννόησις μετὰ τοῦ διευθύνοντος τὴν ἐργασίαν β) ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας ἄνευ ἀδείας ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου 1956 μέχρι τῆς 3ης Φεβρουαρίου 1956, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ὁ καθ' οὗ συμμετεῖχεν ἀπεργίας, ἐνῷ οὐδεὶς ἕτερος ἐκ τῶν ἐργαζομένων εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῆς αἰτούσης ἀπήργησε, καθ' ὅσον τὰ αἰτήματα ἐργαζομένων εἰς ἄλλα ὅμοια ἐργοστάσια καὶ κατελθόντων εἰς ἀπεργίαν εἶχον ἤδη τακτοποιηθῆ ὑπὸ τῆς αἰτούσης ἐναντι τῶν μισθωτῶν τῆς ἐπιχειρήσεώς της, γ) βαρεῖα ἐξύβρισις ἐκ μέρους τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἐναντίον τῆς ἐργοδότιδος Ἑταιρείας.

Προέκυψαν τὰ ἑπόμενα: Ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις εἶναι γενικὸς γραμματεὺς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 μελῶν φυσικῶν προσώπων, ἤτοι τῆς Ἑνώσεως ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν Πειραιῶς — Ἀθηνῶν, προσελήφθη δὲ οὗτος εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ ἐργοστασίου τῆς αἰτούσης Ἀνωνύμου Ἑταιρείας τὴν 1ην Νοεμβρίου 1955. Ἡ συνδικαλιστικὴ δρᾶσις τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἐπέβαλλεν, ὅπως χορηγηθῶσι παροχαὶ εἰς τοὺς ἐργαζομένους ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τῆς αἰτούσης (φόρμες, ποσότης σάπωνος, πεντάδραχμος αὔξησις ἡμερομισθίου). Τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1955 ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἀπόλυσις, χωρὶς νὰ τηρηθῶσι προηγουμένως αἱ διατυπώσεις τοῦ νόμου 1803)1951, ἀπαραίτητοι, πρακειμένου περὶ ἀπολύσεως συνδικαλιστικῶν στελεχῶν (προέδρων ἢ γενικῶν γραμματέων ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων), περιελθούσης οὕτω τῆς αἰτούσης εἰς ὑπερημερίαν περὶ τὴν ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, ἥτις ὑπερημερία ἤρθη διὰ τῆς ἐπαναποδοχῆς ἐκ μέρους τῆς αἰτούσης ἐργοδότιδος τῆς ἐργασίας τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις. Ἀπὸ τῶν μέσων Ἰανουαρίου 1956, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς Ἑνώσεως τῶν ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν, κατῆλθον οὗτοι εἰς ἀπεργιακὸν ἀγῶνα καὶ ἀπέσχον ὁμαδικῶς ἐκ τῶν ἐργασιῶν των εἰς τὰ ἐλαιουργικὰ ἐργοστάσια, ἐπιδιώκοντες βελτίωσιν τῶν ἀποδοχῶν των. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐκ τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐργοστασίου τῆς αἰτούσης ἐργοδότιδος ἀπέσχεν ὁμαδικῶς, μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως κήρυξιν τῆς ἀπεργίας, μόνον μία ὁμὰς ἐργατῶν (βάρδεια), εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκε καὶ ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις καὶ ὅτι ἐν τέλει παρέμενον ἀπεργοῦντες ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐργοστασίου τῆς αἰτούσης, ἀκολουθοῦντες τὴν ἀπεργιακὴν κίνησιν τῶν ἐργαζομένων εἰς ἄλλα ἐργοστάσια, ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις καὶ ὁ ἐργατοτεχνίτης Σ.Κ‰. Οἱ δύο οὗτοι ἀπεργοί, ληξάσης τῆς ἀπεργίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐπετεύχθη μέρος τῆς ἐπιδιωχθείσης βελτιώσεως ἀποδοχῶν, προσῆλθον ὅπως συνεχίσωσι τὴν ἐργασίαν τὴν 3ην Φεβρουαρίου 1956, ἀλλ' ἡ αἰτοῦσα ἐδέχθη συνέχισιν ἐργασίας μόνον ἐκ μέρους τοῦ Σ.Κ‰, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκ μέρους τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις. Ὑπὸ τῶν μαρτύρων τῆς αἰτούσης ἀναφέρεται ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, ὅταν προσῆλθε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐργασίαν του μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀπεργίας, ἀπήντησε διὰ φράσεως ὑβριστικῆς πρὸς τὸν φύλακα τοῦ ἐργοστασίου, ἀπαγορεύσαντα εἰς τὸν καθ' οὗ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐργοστάσιον καὶ διαβιβάζοντα ἐντολὴν «νὰ περιμένῃ τὰ ἀφεντικά». Οἱ μάρτυρες οὗτοι δὲν καθορίζουσι σαφῶς τὰ φυσικὰ πρόσωπα, ἐναντίων τῶν ὁποίων ἀπηυθύνετο ἡ ὑβριστικὴ φράσις τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, ἐνῷ ἡ αἰτοῦσα ἐργοδότις ὡς ἀνώνυμος ἑταιρεία εἶναι νομικὸν πρόσωπον. Τοὐναντίον ὁ ἐνόρκως βεβαιώσας ἐνώπιον συμβολαιογράφου Σ.Κ‰, ὅστις προσῆλθε μετὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις πρὸς συνέχισιν τῆς ἐργασίας μετὰ τὴν ἀπεργίαν, καταθέτει ὅτι οὐδεμία ὑβριστικὴ φράσις ἐλέχθη παρὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις. Πράγματι, ἄνευ προηγουμένης εἰδοποιήσεως τοῦ διευθύνοντος τὰς ἐργασίας τοῦ ἐργοστασίου ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις εἰργάσθη κατὰ μίαν ἡμέραν πρὸ τῶν Χριστουγέννων εἰς ἄλλην ὁμάδα (βάρδεια) καὶ οὐχὶ εἰς τὴν καθωρισμένην διὰ τοῦ προγράμματος ἐργασίας, κατόπιν ἐναλλαγῆς μετὰ τοῦ ἐργάτου Μ.Χ‰, οὐδαμόθεν ὅμως προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην παραβίασιν ὑποχρεώσεως τοῦ καθ' οὗ νὰ ἐργασθῇ κατὰ τὴν καθωρισμένην διὰ τοῦ προγράμματος ἐργασίας ὁμάδα ἐγένετο ὑπόδειξις ἐκ μέρους τῆς αἰτούσης ἐργοδότιδος, ὑφ' οἵας δὲ περιστάσεις ἔλαβε χώραν ἡ εἰρημένη ἐναλλαγὴ ἐν τῇ ἐργασίᾳ πρόκειται περὶ παραβιάσεως ἐπουσιώδους ὑποχρεώσεως.

Κατ' ἐκτίμησιν τῶν ἀνωτέρω γεγονότων κρίνεται, ὅτι ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχὴ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου μέχρι 3ης Φεβρουαρίου 1956 ἐγένετο ἐν τῇ ἀσκήσει δικαιώματος ἀπεργίας (Α.Π. 829)1954, ΕΕΝ τόμ. 14 σελ. 65, *Καποδίστριας*, «Περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας» σ. 18-21, *Καλομοίρης*, ἐν ΕΕΔ τ. 14, 440, *Λιτζερόπουλος*, ἐν ΕΕΔ τ. 12,641-644), μὴ συνιστῶσα ἑπομένως τὸν προβλεπόμενον ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδάφ. στ' νόμου 1803)1951 σπουδαῖον λόγον καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως. Περαιτέρω κρίνεται μὴ βεβαιωθεῖσα περίπτωσις βαρείας ἐξυβρίσεως κατὰ φυσικῶν προσώπων, μετεχόντων εἰς τὴν αἰτοῦσαν ἀνώνυμον ἑταιρείαν ἐκ μέρους τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, ὡς ἐπίσης δὲν ἐβεβαιώθη περίπτωσις παραβιάσεως οὐσιώδους ὑποχρεώσεως τοῦ καθ' οὗ, ἡ δὲ ἅπαξ γενομένη ἀπασχόλησις τούτου ἐν τῇ ἐργασίᾳ οὐχὶ εἰς τὴν ἀναγραφομένην ἐν τῷ προγράμματι ἐργασίας ὁμάδα, ἀλλὰ εἰς ἑτέραν κατ' ἐναλλαγὴν μετ' ἄλλου ἐργατοτεχνίτου, ὑφ' οἵας περιστάσεις ἔλαβε χώραν, δὲν ἀποτελεῖ σπουδαῖον λόγον ἀπολύσεως. Ὅθεν ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέα καθίσταται ἡ αἴτησις, ἥτις τοὐναντίον, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ μειοψηφοῦντος μέλους, ἔδει νὰ γίνῃ δεκτή, καθ' ὅσον ἐβεβαιώθη πλήρως, κατ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις διὰ βαρείας προσβλητικῆς φράσεως ἐξύβρισε τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἐργοδότιδα ἑταιρείαν πρόσωπα.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΠΡΑΞΕΩΝ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΟΧΩΝ

Κρίσις ἀσφαλιστικῶν ὀργάνων περὶ συνδρομῆς πραγματικῶν προϋποθέσεων διὰ τὰς παροχάς

Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν.—Χαρακτηρισμὸς ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου.—Παροχὴ διὰ προσωρινοῦ κανονισμοῦ προσωρινῶν περιοδικῶν βοηθημάτων εἰς τὰ δι' αὐτοῦ ὁριζόμενα πρόσωπα καὶ ὑπὸ τὰς ἐν τῷ κανονισμῷ προϋποθέσεις.—Ἀνάθεσις ὑπὸ τοῦ Νόμου τῆς κρίσεως περὶ τῆς ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει συνδρομῆς τῶν ἀπαιτουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν χορήγησιν τῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς τοῦ περιοδικοῦ βοηθήματος, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὁρισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου, εἰς τὴν ἐλευθέραν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ἐξαιρουμένης κατὰ τοῦτο τῆς δικαιοδοσίας τῶν τακτικῶν δικαστηρίων καὶ μὴ ὑποκειμένης οὕτω εἰς δικαστικὸν ἔλεγχον.

Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 11386/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὑποκειμένης πράξεως διοικητικοῦ συμβουλίου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ἐπὶ ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, μετὰ τὴν ὁποίαν, θεωρηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου παράνομον, ἠγέρθη παρ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως, ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις εἰς τὴν δεκτὴν καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων γενομένην ἄποψιν ὅτι ἡ συνδρομὴ τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων διὰ χορήγησιν ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, ἀφιερωμένη ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, τοῦτο περιοριζομένου μόνον εἰς τὴν ἔρευναν περὶ νομιμότητος τῆς διοικητικῆς πράξεως (πρβλ. Α.Π 316/1955, εἰσηγητὴς *Μ. Πανελλῆς*, ΕΕΔ 14, 630 καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 629, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17319/1955, εἰσηγητὴς *Β. Ζέπος*, ΕΕΔ 15, 500).

Ἀρείου Πάγου 232/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανὴς*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Ν. Δανέλλης

Νομίμως ἀσκεῖται ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος παραίτησιν τοῦ κατ' αὐτῆς ἐνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου.

Τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ἀπὸ 28)2—19)4)1943 κανονιστικοῦ διατάγματος κυρωθὲν στος, ἀφ' ἧς ἐξεδόθη, διὰ τοῦ ν. 1731)1951, συνιστᾶται Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν Ἀθηνῶν — Πειραιῶς ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου (ἄρθρ. 1 αὐτοῦ), ρητῶς διὰ τοῦ ἄρθρ. 6 αὐτοῦ ὁριζομένου ὅτι τὸ καταστατικὸν αὐτοῦ, ὑπὸ τοὺς ἐν αὐτῷ τεθειμένους ὁρισμούς, θέλει ἐγκριθῆ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. 111)11)1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς τοῦτο ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἀ. ν. 694)1937. Ἐπηκολούθησεν ἐν ὄψει τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἀ. ν. τῆς 11)11)1935 ἡ ὑπ' ἀριθ. 36479)1184)1943 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 187 Τεῦχ. Β.) περὶ ἐγκρίσεως προσωρινοῦ κανονισμοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, δι' ἧς ἐγκρίνεται ὁ παρατεθεὶς ἐξ 28 ἄρθρων προσωρινὸς αὐτοῦ κανονισμός, δι' οὗ, ἀφοῦ μετονομάζεται τὸ διὰ τοῦ ὡς ἄνω κανονιστικοῦ δ)τος ἱδρυθὲν Ταμεῖον ὡς ταυτὸν Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν (ἄρθρ. 1 αὐτοῦ), χαρακτηρίζεται τοῦτο ὡς νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου (ἄρθρ. 2), ἧτις ἰδιότης προκύπτει καὶ ἐκ τῶν ἐν γένει διατάξεων αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦ ἄρθρ. 10 ὁρίζεται, ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, περὶ οὗ τὸ ἄρθρ. 6, διοικεῖ τὸ Ταμεῖον καὶ διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, εἰδικώτερον δ' ἀποφασίζει διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἐν ἄρθρ. 3 αὐτοῦ προσώπων, διὰ τὴν κανονικὴν εἴσπραξιν τῶν πόρων τοῦ Ταμείου, διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν παροχῶν εἰς τοὺς δικαιουμένους κ.λ.π. Ἐν συνεχείᾳ δὲ καὶ ὑπ' ἀριθ. 44760)1946 ἀπόφασις αὐτοῦ Ὑπουργοῦ (Φ.Ε.Κ. 197 Τεῦχ. Β'), δι' ἧς ἐνεκρίθη ἁπλῶς ὁ ἐσωτερικὸς τοῦ Ταμείου κανονισμὸς καὶ τέλος εἰς ἐκτέλεσιν τῆς αὐτῆς ὡς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἀ. ν. 111)11)1935, ὡς ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἀ. ν. 694)1937 καὶ τοῦ ἀπὸ 30)4)1946 Νομ. δ)τος περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν κοινωνικῆς πολιτικῆς ἡ ὑπ' ἀριθ. 630)13)1947 ὑπουργικὴ ἀπόφασις (Φ.Ε.Κ. 68 Τεῦχ. Β) περὶ ἐγκρίσεως προσωρινοῦ κανονισμοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν». Διὰ τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ ὁρίζεται ὅτι μέχρι καταρτίσεως τοῦ ὁριστικοῦ κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου χορηγοῦνται προσωρινὰ περιοδικὰ βοηθήματα εἰς τὰ δι' αὐτοῦ ὁριζόμενα πρόσωπα καὶ ὑπὸ τὰς ἐν τῷ κανονισμῷ προϋποθέσεις. Διὰ τῶν τοῦ ἄρθρου 2 αὐτοῦ διατάξεων ὁρίζονται τὰ πρόσωπα τὰ δικαιούμενα προσωρινοῦ ἐπιδόματος καὶ εἰδικώτερον διὰ τῆς § 2 αὐτοῦ, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις ἐκδοθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 34026)Σ)828)1948 (Φ.Ε.Κ. 156 Τεῦχ. Β') καὶ ὑπ' ἀριθ. 37175)Σ)859)1949 (Φ.Ε.Κ. 159 Τεῦχ. Β') καὶ αἱ ἡμέραι ἐργασίας, ἃς ὁ ἠσφαλισμένος ἔδει νὰ πραγματοποιήσῃ ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου, σὺν τῇ προσθήκῃ διὰ τῆς πρώτης ταύτων καὶ ὅτι εἰς τοὺς ἀποχωροῦντας καὶ μὴ συμπληροῦντας τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν ἡμερομισθίων χορηγεῖται ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, καθοριζόμενον δι' ἀποφά-

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΩΝ

Παραγραφή άξιώσεων περί παροχής συντάξεως γήρατος πρό καί μετά Ν. 1607/1939

Έναρξις πενταετούς παραγραφής, κατ' άρθρον 7 § 5 Α.Ν. 1607/1939 καί άρθρον 40 § 5 Καταστατικού Ταμείου Μεταλλευτών, άπαιτήσεως κατά τού Ταμείου πρός άπονομήν συντάξεως, ώς πρός μέν τούς άπό τής ίσχύος τού Α.Ν. 1607/1939 διακόπτοντας τήν έργασίαν άπό τής μετά τήν 9 Φεβρουαρίου 1939 διακοπής αύτής, ώς πρός δέ τούς πρό τής 10 Φεβρουαρίου 1939 διακόψαντας τήν έργασίαν άπό τής ίσχύος τού Νόμου τούτου καί ούχί άπό τής πρό τούτης διακοπής της.

Άναιρείται ή ύπ' άριθ. 28/1951 άπόφασις τού Έφετείου Άθηνών.

Λύεται διά τής άρεοπαγιτικής άποφάσεως προκύψαν ζήτημα παραγραφής άξιώσεως κατά τού Ταμείου Μεταλλευτών.

Ύπομιμνήσκεται, έπί τή εύκαιρία, καί ή Α.Π. 54/1951 (εισηγητής Δ. Άργυράκης, ΕΕΔ 10, 417), κατά τήν όποίαν, ώς προκύπτει έκ τού νόμου ΒΩΜΑ' «περί περιθάλψεως τών έν τοίς μεταλλείοις παθόντων καί τών οίκογενειών αύτών» καί τού ίσχύν νόμου έπέχοντος Καταστατικού τού Ταμείου Μεταλλευτών, διά τήν άπονομήν συντάξεως είς τούς έργάτας καί ύπαλλήλους, τούς ύποστάντας δυστύχημα έκ βιαίου συμβάντος έν τή έκτελέσει τής έργασίας αύτών έν μεταλλείοις ή έξ αφορμής αύτής, καθώς έπίσης καί διά τήν άπονομήν όμοίας συντάξεως είς τούς δικαιουμένους τοιαύτης συγγενείς τών είρημένων έργατών ή ύπαλλήλων, ίδρύθη είδική μικτή άποκλειστική δικαιοδοσία, άσκουμένη καθ' άπασαν τήν Έπικράτειαν είς πρώτον μέν βαθμόν ύπό τού διοικητικού συμβουλίου τού Ταμείου Μεταλλευτών, είς δεύτερον δέ βαθμόν ύπό τού Έφετείου Α-

σεως τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ταμείου. Τέλος διά τού άρθρ. 7 § 3 τού κανονισμού πρός άπονομήν τού προσωρινού περιοδικού βοηθήματος δέον όπως ό ένδιαφερόμενος ύποβάλη αίτησιν πρός τό Διοικητικόν Συμβούλιον τού Ταμείου, όπερ δι' άποφάσεώς του θέλει όρίσει τά άπαιτούμενα δι' έκάστην περίπτωσιν δικαιολογητικά.

Έκ τού πρός άλλήλας συνδυασμού τών ώς άνω διατάξεων τού διά τού ν. 1731)1951 κυρωθέντος κανονιστικού δ)τος καί τών θέσιν νόμου έπεχουσών ύπουργικών άποφάσεων σαφώς προκύπτει, ότι ή ούσιαστική κρίσις περί τής έν έκάστη συγκεκριμένη περιπτώσει συνδρομής τών ύπό τού νόμου άπαιτουμένων πραγματικών προϋποθέσεων διά τήν χορήγησιν τής άσφαλιστικής παροχής τού περιοδικού βοηθήματος, όσον άφορά τόν όρισμόν τού άριθμού τών ύπό τού ήσφαλισμένου πραγματοποιηθεισών ήμερών έργασίας έν τή άσφαλίσει τού Ταμείου, άφέθη είς τήν έλευθέραν κρίσιν τού Διοικητικού Συμβουλίου τού άναιρεσιβλήτου Ταμείου, άποτελούντος νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου άσκούντος διοίκησιν καί συνεπώς, έξαιρουμένη κατά τούτο τής δικαιοδοσίας τών τακτικών δικαστηρίων, δέν ύπόκειται είς τόν έλεγχον αύτών. Συνεπώς ή άρμοδιότης τών δικαστηρίων είναι περιωρισμένη είς τόν έλεγχον τής άποφάσεως τής διοικήσεως μόνον άπό άπόψεως νομιμότητος αύτής, τουτέστιν ώς πρός τήν κατά νόμον καί συμφώνως πρός τούς ύπό τούτου διαγραφομένους όρους καί τύπους έκδοσίν της. Έν προκειμένω, ώς δέχεται τό δικά-

σαν δικαστήριον διά τής προσβαλλομένης άποφάσεώς του, κατά τά έν τή άγωγή ύπό τού άναιρεσείοντος έκτιθέμενα, ούτος αίτείται άποζημίωσιν, διότι παρανόμως τό Διοικητικόν Συμβούλιον τού άναιρεσιβλήτου Ταμείου έκρινε δι' άποφάσεώς του, ότι δέν έδικαιούτο είς άπόληψιν προσωρινού περιοδικού βοηθήματος, καθόσον μέχρι τής έπαληθεύσεως τού άσφαλιστικού κινδύνου είχε πραγματοποιήσει έν τή άσφαλίσει τού Ταμείου μόνον διακοσίας έξήκοντα (260) ήμέρας έργασίας. Όθεν, άποφημάμενον τούτο περαιτέρω ότι παρανομία δέν ύφίσταται, διότι ό ένάγων δέν είχε πραγματοποιήσει 300 ήμέρας έργασίας πρό τής έπελεύσεως τού άσφαλιστικού κινδύνου, ώς ό νόμος όρίζει, καί ότι ή περί τού πραγματικού τούτου γεγονότος κρίσις τού ώς άνω τού άναιρεσιβλήτου όργάνου άνήκεν είς τήν έλευθέραν έκτίμησιν τού Διοικητικού Συμβουλίου, μή ύποκειμένη είς τόν έλεγχον τών τακτικών δικαστηρίων, καί άκολούθως άπορρίψαν τήν τούτου άγωγήν ώς νόμω άβάσιμον όρθώς τάς προπαρατεθείσας διατάξεις ήρμήνευσε καί έφήρμοσε καί ούδεμίαν έτέραν παρεδίασε καί ό περί τού έναντίου μοναδικός τών προσθέτων λόγος άναιρέσεως είναι άπορριπτέος ώς άβάσιμος. Άπορριπτέος δ' έπίσης είναι, μετά τά ώς άνωτέρω, καί ό μοναδικός τής άναιρέσεως λόγος ότι τό δικαστήριον δέν διέταξε άποδείξεις έπί τού άμφισβητουμένου πραγματικού περιστατικού τού άριθμού τών πραγματοποιηθεισών ύπό τού άναιρεσείοντος έν τή άσφαλίσει τού Ταμείου ήμερών έργασίας.

θηνῶν, ἀποκλεισθείσης ἀπολύτως ἐπὶ τῶν τοιούτων ὑποθέσεων τῆς δικαιοδοσίας ἁπάντων τῶν Πρωτοδικείων τοῦ Κράτους, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν Ἐφετείων, πλὴν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ μεταρρυθμίσεως δικαστικῆς ἀποφάσεως κατὰ νόμον 6439/1935.

Ὡς πρὸς τὸν ἀ. ν. 1607/1939 καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ὑποχρεωσιν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ἔναντι τοῦ παθόντος βλέπε τὴν Α.Π. 40/1951, εἰσηγητὴς *Β. Μακρῆς*, ΕΕΔ 10, 307 καὶ τὰς λοιπὰς εἰς αὐτὴν σημειώσεις μας παραπομπάς.

Κατὰ τὴν ἄνω ἀρεοπαγιτικὴν ἀπόφασιν κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν τυγχάνει ὑπόχρεον ἔναντι τοῦ δικαιούχου πρὸς καταβολὴν τῆς ἀπονεμηθείσης αὐτῷ συντάξεως ἢ ἐποζημιώσεως ἀπὸ 1 Μαρτίου 1939 καὶ ὅτι, συντρεχούσης τῆς κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 23 § 3 τοῦ Καταστατικοῦ περιπτώσεως, τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς τοιαύτης ἔναντι τοῦ δικαιούχου ὑποχρεώσεως, ἀλλ' ἁπλῶς ἔχει δικαίωμα ἀναγωγῆς κατὰ τοῦ παραλείψαντος τὰς βεβαιώσεις ἐργοδότου, τοῦ τελευταίου τούτου ἐνεχομένου μόνον ἔναντι τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν καὶ οὐχὶ ἔναντι τοῦ δικαιωθέντος τῆς συντάξεως, μεθ' οὗ δὲν δημιουργεῖται ἐνοχικὸς δεσμός.

Ἀρείου Πάγου 158/1956 Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Ἀποστολόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Χαραλάμπης*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Σ. Μαριολόπουλος, Κ. Γιαννακόπουλος

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 § 5 τοῦ ἀ. ν. 1607)6.2.1939 καὶ τὴν ὁμοίαν πρὸς ταύτην διάταξιν τοῦ ἄρθρου 40 § 5 τοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄρθρων 13 τοῦ εἰρημένου νόμου καὶ 59 ταῦ ἀ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀ. ν. 694)1937, καταρτισθέντος καὶ διὰ τῆς ἰσχὺν νόμου ἐχούσης ὑπ' ἀριθ 13987)1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος καὶ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β' φύλλ. 82) δημοσιευθέντος καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, πᾶσα ἀπαίτησις κατὰ τοῦ Ταμείου τούτου, ἐπιρερχομένη ἐξ ἀναπηρίας ἢ θανάτου μὴ ὀφειλομένου εἰς ἀτύχημα ἢ ἐκ γήρατος, παραγράφεται μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ γενεσιουργοῦ τοῦ δικαιώματος γεγονότος». Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 34 § 1 τοῦ αὐτοῦ καταστατικοῦ εἰς ἀπομακρυνθέντας καὶ ἀπομακρυνομένους τῆς ἐργασίας των ἐργάτας τῶν μεταλλείων καὶ λατομείων, τοὺς συμπληρώσαντας κατὰ τὴν ὁριστικὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας των τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἀσκήσαντας συνεχῶς ἢ διακεκομμένως τριάκοντα ἐτῶν ἐργασίαν εἰς μεταλλεῖα καὶ λατομεῖα, καταβάλλεται παρὰ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν σύνταξις γήρατος ἐκ δραχμῶν τετρακοσίων μηνιαίως, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν λαμβάνουν κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἐκ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν μηνιαίαν σύνταξιν ἐξ ἄλλης αἰτίας».

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς εἰρημένης περὶ πενταετοῦς παραγραφῆς διατάξεως πρὸς τὴν ὡς ἄνω τοῦ καταστατικοῦ διαταξιν περὶ παροχῆς συντάξεως γήρατος οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ. ν. 1607)1939, ἤτοι ἀπὸ τῆς 10 Φεβρουαρίου 1939 καὶ ἐντεῦθεν ἀπομακρυνομένους τῆς ἐργασίας των ἐργάτας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀπομακρυνθέντας τοιούτους, ἤτοι τοὺς πρὸ τῆς 10 Φεβρουαρίου 1939 ὁριστικῶς διακόψαντας τὴν ἐργασίαν των, ἐξ ὧν ὅμως ἡ προμνησθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 34 § 1 τοῦ καταστατικοῦ οὐδαμῶς ἐξαιρεῖ τοὺς ἐργάτας, οἵτινες διέκοψαν τὴν ἐργασίαν των πρὸ χρονικοῦ διαστήματος μείζονος τῶν πέντε πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ. ν. 1607 ἐτῶν, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ εἰρημένη πενταετὴς παραγραφὴ ἄρχεται, ὡς πρὸς μὲν τοὺς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου διακόπτοντας τὴν ἐργασίαν, ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν 9 Φεβρουαρίου 1939 διακοπῆς αὐτῆς, ὡς πρὸς δὲ τοὺς πρὸ τῆς 10 Φεβρουαρίου 1939 διακόψαντας τὴν ἐργασίαν των ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς πρὸ ταύτης διακοπῆς της. Ἐπομένως τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, ἐπικυρώσαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, τὴν ἐνώπιόν του ἐφεσιβληθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 127)1950 ἀπόφασιν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου Μεταλλευτῶν, ὅπερ, ὡς τὸ Ἐφετεῖον ἐδέξατο, ἀπέρριψε τὴν ἐν ἔτει 1941 ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐργάτου μεταλλείων περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ συντάξεως γήρατος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, ἐφ' ὅσον οὗτος, κατὰ τὰ ἐν τῇ αἰτήσει του ἐργασίαν του ἐν ἔτει 1934, ἡ πρὸς λῆψιν συντάἐκτιθέμενα, διέκοψεν ὁριστικῶς τὴν εἰς μεταλλεῖα ξεως ἀπαιτησίς του παρεγράφη κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 § 5 τοῦ ἀ. ν. 1607)1939, ὡς παρελθούσης ἐκτοτε πενταετίας, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προμνησθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1607 καὶ τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου, δι' ὃ καὶ ἀναιρετέα εἶναι ἡ ἀπόφασίς του κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 17 τῆς Πολ. Δικον. καὶ τοὺς βασίμους περὶ τούτου πρῶτον καὶ δεύτερον λόγους ἀναιρέσεως κατὰ τὰς σχετικὰς αἰτιάσεις των, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ 2ου Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 836 τῆς Πολ. Δικ. καὶ 3 ἐδ. 6' τοῦ ν. ΧΜΖ)1877.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Μισθός μαθητευομένων έργατριών είς έργαστήρια γυναικείων ένδυμάτων

Καθορισμός έλαχίστων όρίων ήμερομισθίων τών είς τάς έπιχειρήσεις καί έργασίας κοπτικής καί ραπτικής γυναικείων άμφιέσεων άπασχολουμένων μαθητευομένων γυναικών, άνεξαρτήτως ήλικίας, διά τής ύπ' άριθ. 13959/1952 ύπουργικής άποφάσεως. — Νόμιμος ίσχύς αύτής, ώς εύρισκομένης έντός τών όρίων τής ύπό τού Ν. 28/1944 παρασχεθείσης έξουσιοδοτήσεως.

Άντιτίθεται ή άποψις τής νεωτέρας αύτής άποφάσεως τού Πρωτοδικείου Άθηνών, ώς έφετείου, πρός έκείνην παλαιοτέρας (βλέπε ΕΕΔ 14, 484, ένθα παρατίθεται καί ή Πρωτοδίκου Άθηνών 1540/1955, Πρωτοδίκης *Α. Κυριακόγγονας*), σχετικώς πρός τό κύρος τής ύπ' άριθ. 13959 1068/1952 ύπουργικής άποφάσεως (ΕΕΔ 11, 398).

Διά τής ύπουργικής αύτής άποφάσεως, έκδοθείσης κατά χρήσιν τής έκ τού ν. 28/1944 έξουσιοδοτήσεως, έν ὄψει, ώς έν τῷ προοιμίῳ αύτής άναγράφεται, συμφωνίας τών όργανώσεων τών ένδιαφερομένων έργοδοτών καί μισθωτών, πρός τόν σκοπόν ὅπως παρασχεθῇ διευκόλυνσις διά τήν έκμάθησιν τής κοπτικής καί ραπτικής τών γυναικείων άμφιέσεων, καθωρίσθησαν κατά παρέκκλισιν τών διατάξεων τών ὑπ' άριθ. 33700/1950 (ΕΕΔ 9, 623) καί 2750/1951 (ΕΕΔ 10, 141) ύπουργικών άποφάσεων τά έλάχιστα όρια ήμερομισθίων τών είς τάς έπιχειρήσεις καί έργασίας κοπτικής καί ραπτικής γυναικείων άμφιέσεων άπασχολουμένων μαθητευομένων γυναικών, άνεξαρτήτως ήλικίας, μειωμένα έν σχέσει πρός τάς άνωτέρω ύπουργικάς άποφάσεις.

Άποψις τών άνωτέρω μνημονευομένων δικαστικών άποφάσεων ύπήρξεν, ὅτι δέν ήδύναντο οί άρμόδιοι Ὑπουργοί νά άπομακρυνθοῦν τῆς ύπό τών άνωτέρω γενικών ύπουργικών άποφάσεων γενομένης ρυθμίσεως.

Έντελώς όμως άντίθετος καί ή όρθή, ώς έσημειώσαμεν (ΕΕΔ 14, 484), είναι ή άποψις τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω άποφάσεως τού Πρωτοδικείου.

Πρωτοδικείου Άθηνών 4137/1956

Διαδικασία έργατικών διαφορών κατ' έφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ν. Παπαδάκης, Κ. Μανιατάκος

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 13959)1952 κοινή ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας, δι' ἧς καθωρίσθησαν ἀναλόγως τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας καί κατά παρέκκλισιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 33700)1950 καί 2750)1951 ἀποφάσεων τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν τά ἐλάχιστα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν εἰς τάς ἐπιχειρήσεις καί ἐργασίας κοπτικῆς καί ραπτικῆς γυναικείων ἀμφιέσεων ἀπασχολουμένων μαθητευομένων γυναικῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς ἡλικίας, ἐκδοθεῖσα κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἀ. ν. 28)1944, ὡς οὗτος αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη καί συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ἔχει πλήρως ἰσχύν, εὑρισκομένη ἐντός τῶν ὁρίων τῆς δοθείσης ἐξουσιοδοτήσεως, κατά τήν ἔννοιαν τῆς ὁποίας ἦτο ἐπιτρεπτός ὁ δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθορισμός τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν ὑφ' οἱουσδήποτε εἰδικωτέρους ὅρους καί δή εἴτε ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τῶν ἐργαζομένων, εἴτε καί ἀνεξαρτήτως πάσης ἡλικίας, ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας. Ἐξ ἄλλου, ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦται ὅτι ἡ ἐνάγουσα καί ἤδη ἐκκαλοῦσα προσελήφθη ἀπό 24.10.1954, ὅτε ἦγεν ἡλικίαν 18 ἐτῶν, ὡς μαθητευομένη ἐργάτρια τοῦ ἐνταῦθα ἐργαστηρίου ραπτικῆς γυναικείων ἀμφιέσεων τῆς ἐφεσιβλήτου ἐναγομένης καί εἰργάσθη ὡς τοιαύτη μέχρι τῆς 19.11.1955, ὅτε ἀπελύθη, μή ἔχουσα καί προϋπηρεσίαν τινά, ἥτις ἀλλωστε κατά τήν § 11 τῆς ρηθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται διά πιστοποιητικοῦ προϋπηρεσίας, ὅπερ καί δέν προσήχθη ὑπό τῆς ἐκκαλούσης. Ὑπό τά δεδομένα ταῦτα ἔχει ἐφαρμογήν, προκειμένου περί τῶν ἀποδοχῶν τῆς ἐκκαλούσης, ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας, μή λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν καί προυπηρεσίας τινός διά τόν καθορισμόν τῶν ἀποδοχῶν τούτων, ἀλλά θεωρουμένης ἀπό πρώτης προσλήψεώς της παρά τῇ ἐφεσιβλήτῳ γενομένης. Ὅθεν, ταῦτα δεχθεῖσα καί ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καί λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν διά τόν ὑπολογισμόν τῶν ἡμερομισθίων τῆς ἐκκαλούσης τά ἐλάχιστα ὅρια τά ὁριζόμενα ὑπό τῆς ἐν λόγῳ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς ταῦτα μεταγενεστέρως προσηυξήθησαν, τό μέν καλῶς τάς ἀποδικτέας ἐξετίμησε, τό δέ ὀρθῶς τάς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε, οἱ δέ περί τοῦ ἐναντίου δύο καί μοναδικοί λόγοι τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι. Μετά ταῦτα δέ ἀπορριπτέα τυγχάνει καί αὐτή ἡ ἔφεσις.

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΔΙΑ ΔΙΑΝΥΚΤΕΡΕΥΣΕΙΣ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝΤΩΝ ΕΙΣ ΥΠΕΡΑΣΤΙΚΑΣ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑΚΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

Έννοια της σχετικής ὑπ' ἀριθ. 5/1948 διαιτητικής ἀποφάσεως

Παροχή, κατά διάταξιν § 4 της ὑπ' ἀριθ. 5/1948 αποφάσεως Πρωτοβαθμίου Επιτροπής Διαιτησίας Αθηνών, κηρυχθείσης εκτελεστής διά της ὑπ' ἀριθ. 23378/2835/1948 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, εἰς τούς ὁδηγούς καί εἰσπράκτορας, τούς ὑπηρετοῦντας εἰς ὑπεραστικάς λεωφορειακάς γραμμάς, ἀποζημιώσεως ἴσης πρός τό 1/25 τῶν μηνιαίων αὐτῶν ἀποδοχῶν δι' ἑκάστην ἐκτός ἕδρας ἐπαγγελματικῆς κατοικίας των διανυκτέρευσιν.—Νοητέα ὡς ἕδρα ἐπαγγελματικῆς κατοικίας ὁ τόπος, εἰς ὃν κατά μόνιμον τρόπον παρέχει τάς ὑπηρεσίας του ὁ μισθωτός.—Οὗτος συμπίπτει συνήθως μέ τόν τόπον τῆς ἕδρας τῆς ἐπιχειρήσεως, δέν εἶναι ὅμως τοῦτο ἀπαραίτητον, τοῦ ζητήματος ὄντος πραγματικοῦ.

Κατά διάταξιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 5/1948 ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἀθηνῶν περί καθορισμοῦ μισθολογίου προσωπικοῦ λεωφορείων ἀστικῶν καί ὑπεραστικῶν γραμμῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά της ὑπ' ἀριθ. 23398/2835/1948 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 7, 619) «εἰς τούς ὁδηγούς καί εἰσπράκτορας τούς ὑπηρετοῦντας εἰς τάς ὑπεραστικάς λεωφορειακάς γραμμάς χορηγεῖται ἀποζημίωσις ἴση πρός τό 1/25 τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν αὐτῶν δι' ἑκάστην ἐκτός τῆς ἕδρας τῆς ἐπαγγελματικῆς κατοικίας των διανυκτέρευσιν».

Κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 15/1953 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους (εἰσηγητής *Α. Μαγγιώρος*, ΕΕΔ 12, 384) διανυκτέρευσιν ἐκτός της ἕδρας της ἐπαγγελματικῆς κατοικίας τοῦ ὁδηγοῦ ἤ εἰσπράκτορος, δι' ἣν προβλέπει ἀποζημίωσιν ἡ ἀνωτέρω διάταξις, νοεῖ προδήλως ἡ ἀπόφασις οὐχί πᾶσαν διανυκτέρευσιν ἐκτός τοῦ τόπου τῆς ἀστικῆς, κατ' ἄρθρον 51 τοῦ Ἀστ.Κώδικος, κατοικίας (τοῦ τόπου ἔνθα κυρίως καί μονίμως εἶναι ἐγκατεστημένος), ἀλλά τήν διανυκτέρευσιν ἐκτός της ἕδρας της ἐπαγγελματικῆς αὐτῶν κατοικίας. Ἕδρα δέ της ἐπαγγελματικῆς κατοικίας ἐν τῇ ἐννοίᾳ καί κατ' ἐφαρμογήν τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἶναι ὁ τόπος τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως, εἰς ὃν δέον νά παρέχηται, συμφώνως τῷ δευτέρῳ ἐδαφίῳ τοῦ ἄρθρ. 320 τοῦ Α.Κ., ἡ ὀφειλομένη παρά τῶν ὁδηγῶν καί εἰσπρακτόρων ἐργασία. Τοιοῦτος τόπος, ἀφ' ἧς διά τοῦ νόμου 2119/1952 συνεστήθησαν τά ὑπ' αὐτοῦ προβλεπόμενα Κοινά Ταμεῖα Εἰσπράξεων Λεωφορείων μέ ἕδραν τήν τοῦ οἰκείου Νομοῦ, δέον νά θεωρηθῇ ὁ τῆς ἕδρας ταύτης. Διότι ἐκ τοῦ τόπου τούτου ἐκκινοῦσιν αἱ ὑπό τῶν λεωφορείων ἑκάστου Κ.Τ.Ε.Λ. ἐξυπηρετούμεναι λεωφορειακαί γραμμαί, συνεπῶς δέ καί τά λεωφορεῖα πρός ἐκτέλεσιν τῶν δρομολογίων των ὑπ' αὐτῶν καί εἰς αὐτήν δέον νά προσέρχωνται οἱ ὁδηγοί καί εἰσπράκτορες πρός παροχήν τῶν ὀφειλομένων ὑπηρεσιῶν των (οὕτω καί ἡ Πρωτοδίκου Θηβῶν 9/1953, Πρωτοδίκης *Μ. Κουλούκης*, ΕΕΔ 12, 423, ἐφ' ἧς παρατηρήσεις *Ι. Σταμούλη*, ΕΕΔ 12, 424, Πρωτοδικείου Ναυπλίου 167/1953, εἰσηγητής *Ε. Κοκκινόπουλος*, ΕΕΔ 12, 1309, πρβλ. καί Πρωτοδίκου Πατρῶν 33/1952, Πρωτοδίκης *Ε. Ράντος*, ΕΕΔ 11, 811, πρός ἣν σιωπῶν καί ἡ Πρωτοδικείου Πατρῶν 309/1951).

Ἐπί τοῦ θέματος ἀσχολεῖται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δεχομένη τά ἐν αὐτῇ.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4832/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ι. Σδρῶνος, Ο. Γεωργακᾶς

Κατά τήν διάταξιν τῆς § 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 τοῦ 1948 ἀποφάσεως τῆς πρωτοβαθμίου ἐπιτροπῆς διαιτησίας Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 23398/2835/1948 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, εἰς τούς ὁδηγούς καί εἰσπράκτορας τούς ὑπηρετοῦντας εἰς τάς ὑπεραστικάς λεωφορειακάς γραμμάς χορηγεῖται ἀποζημίωσις ἴση πρός τό 1/25 τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν αὐτῶν δι' ἑκάστην ἐκτός ἕδρας τῆς ἐπαγγελματικῆς κατοικίας των διανυκτέρευσιν.

Κατά τήν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης ἕδρα τῆς ἐπαγγελματικῆς κατοικίας εἶναι ὁ τόπος, εἰς ὃν κατά τρόπον μόνιμον παρέχει τάς ὑπηρεσίας του ὁ ὑπάλληλος. Οὗτος συμπίπτει συνήθως μέ τόν τόπον τῆς ἕδρας τῆς ἐπιχειρήσεως, δέν εἶναι ὅμως τοῦτο ἀπαραίτητον, διότι πολλάκις συμβαίνει εἰς ἕτερον τόπον νά ἔχῃ τήν ἕδραν αὐτῆς ἡ ἐπιχείρησις καί εἰς ἕτερον τόπον νά παρέχῃ ὁ μισθωτός αὐτῆς κατά τρόπον μόνιμον τάς ὑπηρεσίας του, οὗτος δέ ζήτημα πραγματικόν εἶναι ἡ διακρίβωσις ἑκάστοτε τοῦ τόπου τῆς ἐπαγγελματικῆς κατοικίας τοῦ μισθωτοῦ, ἐρευνωμένης πρός τοῦτο τῆς τε προθέσεως αὐτοῦ πρός ἀπόκτησιν ἰδιαιτέρας ἐπαγγελματικῆς κατοικίας, ἀλλά καί τῆς πραγματικῆς, ἐν τινι τόπῳ πρός παροχήν τῶν ὑπηρεσιῶν του μονιμωτέρας καί ἐκτός ἔτι τῆς ἀστικῆς κατοικίας ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ. Ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦνται τά ἑξῆς περιστατικά: Ὁ ἐνάγων καί ἤδη ἐκκαλῶν προσελήφθη ὑπό τῶν ἐφεσιβλήτων ἐναγομένων ἐπί συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἀπό 12 Ἰουνίου 1948 ὡς ὁδηγός τοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου τῶν τελευταίων τούτων, ὅπερ, ἐκτελοῦν συγκοινωνίαν Ἀθηνῶν — Ναυπλίου, εἶχεν ἐντοχθῇ ἀπό 1)11)1952 εἰς τό 7ον ΚΤΕΛ Ἀργολίδος. Εἶναι ἀληθές ὅτι τό ΚΤΕΛ τοῦτο εἶχε τήν ἕδραν αὐτοῦ εἰς τό Ναύπλιον, τοῦτο ὅμως δέν εἶναι κρίσιμον διά τήν ἐξεύρεσιν τῆς ἐπαγγελματικῆς κατοικίας τοῦ ἐκκαλοῦντος, δεδομένου ὅτι οὗτος, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ὑπηρεσίας του, οὔτε ὑποχρεοῦτο ἤτο νά παρέχῃ ταύτην πάντοτε εἰς τό Ναύπλιον, οὔτε εἶχεν ἀνάγκην νά ἐγκατασταθῇ χάριν τῆς παροχῆς τῆς τοιαύτης ἐργασίας μονίμως εἰς τήν πόλιν ταύτην, ἀφοῦ τό αὐτοκίνητον διαρκῶς ἐκινεῖτο ἀ-

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΛΥΣΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΦΑΣΙΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Σχετική έξουσιοδότησις άρθρου 12 Ν.Δ. 2657/1953

Δυνατότης, κατ' άρθρον 12 Ν. Δ. 2657/1953, μειώσεως έν όλω ή έν μέρει δι' αποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας τοῦ κατά τό άρθρον 3 τοῦ Α.Ν. 1836/1951 ποσοστοῦ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως πολεμιστῶν, ἐφ' ὅσον οἱ ἐργασίαι τῶν ὑποχρέων ἔχουν ἀναστολή ἢ ἡ συνέχισις ἐπιφέρει ζημίας.—Ἐφαρμογή τῶν αὐτῶν καί ἐπί πολαιῶν πολεμιστῶν τοῦ Α.Ν. 244/1936.—Ἀναγκαία ὅμως ἡ ρητή δι' αὐτούς ἀπαλλαγή διά τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.—Ἀκυρότης ὁλοτύπου ἀνευ ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Α.Ν. 244/1936 καί ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ.—Ἀδιάφορος νομικῶς ὁ ἰσχυρισμός ἐργοδότου ὅτι αἱ ἐργασίαι του ἔχουν ἀναστολή καί ὅτι δέν ἀπασχολεῖ ἤδη προσωπικόν ἄνω τῶν 15 προσώπων.

Κατά τό ἄρθρ. 12 τοῦ ν.δ. 2657/1953 (ΕΕΔ 12, 1222) δύναται ὁ Ὑπουργός τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, μετά γνώμην τοῦ οἰκείου Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, νά μειώσῃ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τό κατά τό ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 ποσοστόν ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως πολεμιστῶν, προκειμένου περί ὑποχρέων τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον αἱ ἐργασίαι τῶν ὑποχρέων ἔχουν ἀναστολή οὐσιαστικῶς ἢ δέν δύνανται ἐπωφελῶς νά λειτουργήσωσιν ἢ προφανῶς ἡ συνέχισις τῶν ἐργασιῶν των ἐπιφέρει ζημίας. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ λύεται ὑποχρεωτικῶς ἡ σχέσις ἐργασίας ὁλοκλήρου ἢ μέρους τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων πολεμιστῶν. Ἡ αὐτή διαδικασία τηρεῖται καί τά αὐτά ἐφαρμόζονται, προκειμένου καί περί παλαιῶν πολεμιστῶν του ἀ.ν. 244/1936 (βλέπε περί τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως Σ.Ε. 912/1954, εἰσηγητής *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 13, 764).

Δικαιολογοῦσα ἡ σχετική εἰσηγητική ἔκθεσις (ΕΕΔ 12, 1224) τήν διάταξιν ἀναγράφει τά ἑξῆς: Διά τοῦ ἄρθρ. 12 παρέχεται ἡ δυνατότης ἐκτιμήσεως καί τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν ἐπί μέρους ὑποχρέων, ἐπειδή σκοπός τοῦ νόμου δέν εἶναι ἡ ἀνόητος καί ὑπέρ τάς δυνάμεις ἐπιβάρυνσις τῶν ἐπιχειρήσεων, ἀλλά ἡ διά τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας αὐτῶν προστασία τῶν πολεμιστῶν. Διά τοῦτο, ὅταν αἱ ἐργασίαι τῶν ὑποχρέων ἔχουν ἀναστολή ἢ ἡ συνέχισις αὐτῶν ἐπιφέρῃ ζημίας ἢ εἶναι ἀδύνατος, θά δύναται ὁ Ὑπουργός τῆς

πό Ναυπλίου εἰς Ἀθήνας καί τάνάπαλιν, εἰς τρόπον ὥστε ὑπῆρχεν εὐχέρεια ἐγκαταστάσεως εἰς οἱανδήποτε τῶν πόλεων τούτων. Καί πράγματι, κατά τά βεβαιούμενα, ὁ ἐκκαλῶν, ἔχων τήν ἀστικήν αὐτοῦ κατοικίαν εἰς Ἀθήνας, ὅπου μονίμως εἶχεν ἐγκατασταθῆ, οὐδέποτε ἀπέκτησεν ἰδιαιτέραν ἐπαγγελματικήν κατοικίαν εἰς τό Ναύπλιον, ἀλλ' ἐξηκολούθει διαμένων εἰς Ἀθήνας μετά τῆς οἰκογενείας του. Εἰς τήν πόλιν ταύτην παρεῖχε κατά τρόπον μόνιμον τάς ὑπηρεσίας του, ἐγκατεστημένος μονίμως εἰς αὐτήν, εἰς ἣν ὡς ἐπί τό πλεῖστον καί διενυκτέρευεν. Οὕτω καί ἐξ αὐτῶν ἔτι τῶν προσαγομένων ὑπό τοῦ ἐκκαλοῦντος καταστάσεων διανυκτερεύσεων, ἐκδοθεισῶν ὑπό τοῦ 7ου ΚΤΕΛ Ναυπλίου, προκύπτει ὅτι ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐντάξεως τοῦ λεωφορείου εἰς τό ΚΤΕΛ τοῦτο, ἰδίως δέ κατά τούς τελευταίους μῆνας καί δή ἀπό τοῦ μηνός Δεκεμβρίου 1953 καί ἐφεξῆς, παρεῖχεν οὗτος τάς ἐργασίας του καί διενυκτέρευεν εἰς Ἀθήνας ἐπί χρόνον κυμαινόμενον ἀπό 15 μέχρις 27 ἡμερῶν καθ' ἕκαστον μῆνα, τοῦτο δέ κατά τόν πλέον ἐναργῆ τρόπον καταδεικνύει τήν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ μόνιμον κατά τήν παροχήν τῆς ἐργασίας του ἐγκατάστασιν αὐτοῦ καί τήν ἔλλειψιν οἱασδήποτε προθέσεως πρός ἵδρυσιν ἰδιαιτέρας εἰς ἄλλον τόπον ἐπαγγελματικῆς κατοικίας, ἥτις ἄλλωστε, κατά τά ἀνωτέρω ρηθέντα, καί αὐδόλως ἦτο ἀναγκαία, λόγῳ τοῦ ὅτι τό αὐτοκίνητον διαρκῶς ἐκινεῖτο μεταξύ Ναυπλίου καί Ἀθηνῶν καί κατά τό πλεῖστον εἰς Ἀθήνας εὑρίσκετο. Ὑπό τά δεδομένα ταῦτα ὁ ἐκκαλῶν καί ὡς ἐπαγγελματικήν κατοικίαν ἔχει τάς Ἀθήνας, ὅπου εὑρίσκεται καί ἡ ἀστική αὐτοῦ κατοικία, καί οὕτω δέν δικαιοῦται τῆς ὑπό τῆς ρηθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως προβλεπομένης ἀποζημιώσεως διά τάς εἰς τήν πόλιν ταύτην διανυκτερεύσεις του. Ὅθεν τοῦτο, εἰ καί ἐπί ἄλλαις αἰτιολογίαις, δεχθεῖσα καί ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καί ἀπορρίψασα τήν ἀγωγήν κατά τό αἴτημα αὐτῆς περί καταβολῆς τῷ ἐκκαλοῦντι τῆς ἐν λόγῳ ἀποζημιώσεως καί διά τάς εἰς τήν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν διανυκτερεύσεις, ὀρθῶς ἔκρινεν, ὁ δέ περί τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Έργασίας νά μειώνη τό καθωριομένον ποσοστόν ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως πολεμιστῶν.

Κατ' ἐφαρμογήν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, προκειμένου περί ὑποχρεωτικῶς τοποθετηθέντων κατ' ἄρθρ. 3 τοῦ ά.ν. 1836/1951 πολεμιστῶν (σκοπίμως ὁ νόμος δέν περιέλαβεν εἰς τήν διάταξιν καί τούς κατά τό ἄρθρ. 4 τοῦ αὐτοῦ ά.ν. 1836/1951 τοποθετουμένους, διότι οὗτοι διορίζονται πρός πλήρωσιν κενῶν θέσεων, ἐνῶ ἡ ἀναγκαστική τοποθέτησις κατ' ἄρθρ. 3 ἀφορᾷ εἰς ὑποχρεωτικήν πρόσληψιν, ἀνεξαρτήτως ἄν αἱ ἀνάγκαι τῆς ἐπιχειρήσεως τό ἐπιβάλλουν), ἔχει νομολογηθῆ, ὅτι καταλαμβάνει ἡ διάταξις τόσον τούς κατά τόν ά.ν. 1836/1951 τοποθετηθέντας, ὅσον καί τούς κατά τόν προϊσχύσαντα αὐτοῦ νόμον 751/1948 (Α.Π. 412/1955, εἰσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 14, 855).

Προκειμένου περί τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν τοῦ ά.ν. 244/1936, διά τούς ὁποίους, κατά τήν διάταξιν, τηρεῖται ἡ αὐτή διαδικασία καί τά αὐτά ἐφαρμόζονται, ἔχει νομολογηθῆ, ὅτι αὐτη καταλαμβάνει τόσον τούς ἀναγκαστικῶς, ὅσον καί τούς οἰκειοθελῶς προσληφθέντας (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10403/1955, εἰσηγητής *Σ. Λιμούρης*, ΕΕΔ 14, 859), ὑπό τήν γνωστήν βεβαίως, ὡς πρός τούς τελευταίους, ἔκτασιν προστασίας των (περί αὐτῆς βλέπε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3832/1956, εἰσηγητής *Ι. Παπαδόπουλος*, ΕΕΔ 15, 488 καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 487 ἐπ.).

Ὡς ὅμως δέχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, πρέπει ἐν τῇ σχετικῇ κατά τήν ἄνω διάταξιν ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας νά γίνηται ρητή ἀπαλλαγή τῶν ἐκ τοῦ ά.ν. 244/1936 ὑποχρεώσεων, ἀφοῦ διακεκριμένος ἡ διάταξις καθορίζει τά σχετικά πρός τήν ἀπαλλαγήν.

Ἡ διάταξις, ἐν σχέσει πρός τό προϋφιστάμενον δίκαιον, εἶναι ἀντεργατική, διότι ἐνῶ κατά τό ἄρθρ. 1 § δ' τοῦ ά.ν. 23/24 Ἰανουαρίου 1936 ἐπιτρέπεται ἀπόλυσις τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν δι' ἀποδεδειγμένην οἰκονομικήν ἀνεπάρκειαν τῆς ἐπιχειρήσεως, ὅπως διατηρήσῃ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τόν ὑπάλληλον ἡ ὑπαλλήλους καί ὑπηρέτας, καί ἐν τοιαύτῃ δ' ὅμως περιπτώσει προτάσσονται καθ' ὁμοιότητας ἐν τῇ σειρᾷ ἀπολύσεως οἱ μή παλαιοί πολεμισταί ὑπάλληλοι καί ταῦτα ἔχουν τήν ἔννοιαν ὅτι, ἄν ἡ ἀμοιβαία πρός κρίσιν τοῦ λόγου ἀπολύσεως Ἐπιτροπή τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ά.ν. 244/1936 ἐπιτρέψῃ τήν ἀπόλυσιν, ὁ ἐργοδότης εἶναι ὑπόχρεως νά καταγγείλῃ τήν σύμβασιν καί νά καταβάλῃ τήν ἐκ τοῦ νόμου περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἀποζημίωσιν (ἄρθρ. 1 ά.ν. 771/1937 περί τροποποιήσεως τοῦ ά.ν. 244/1936), εἰς τήν περίπτωσιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ν.δ. 2657/1953 παραγγωρίζεται καί ἡ ἀνάγκη τῆς προτάξεως τῶν μή παλαιῶν πολεμιστῶν καί λύεται ὑποχρεωτικῶς ἡ σύμβασις ἐργασίας.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14232/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Ε. Ποταμίτης*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Δαμπράπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κοτσόβελος, Ν. Ἀρμακόλας

Κατ' ἄρθρον 12 τοῦ ν. δ. 2657/1953 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τοῦ ά. ν. 1836/1951 «περί προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κλπ.», ὡς ἐκυρώθη καί ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, «δύναται ὁ Ὑπουργός τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, μετά γνώμην τοῦ οἰκείου συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, νά μειώσῃ ἐν ὅλῳ ἤ ἐν μέρει τά κατά τό ἄρθρον 3 τοῦ ά. ν. 1836/1951 ποσοστόν ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως πολεμιστῶν, προκειμένου περί ὑποχρέων τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐφόσον αἱ ἐργασίαι τῶν ὑποχρέων ἔχουν ἀναστολῆ οὐσιαστικῶς ἤ δέν δύνανται ἐπωφελῶς νά λειτουργήσωσιν ἤ προφανῶς ἡ συνέχισις τῶν ἐργασιῶν των ἐπιφέρει ζημίας. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ λύεται ὑποχρεωτικῶς ἡ σχέσις ἐργασίας ὁλοκλήρου ἤ μέρους τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων πολεμιστῶν. Ἡ αὐτή διαδικασία τηρεῖται καί τά αὐτά ἐφαρμόζονται προκειμένου καί περί παλαιῶν πολεμιστῶν τοῦ ά. ν. 244/1936 ».

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἐν αὐτῇ γίνεται διάκρισις τῆς δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀπαλλαγῆς τῶν ὑποχρέων τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ά. ν. 1836/1951 ἐκ τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεών του, ἀπό τῆς δι' ὁμοίας ἀποφάσεως ἀπαλλαγῆς των ἐκ τῶν ὑποχρεώσεων, αἵτινες ἀπορρέουσιν ἐκ τοῦ ά. ν. 244/1936 καί ἀφορῶσι τούς παλαιούς πολεμιστάς, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἥτις ἀπαλλάσσει τινά ρητῶς τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ά. ν. 1836/1951 ὑποχρεώσεών του, νά μή δύναται νά ἑρμηνευθῆ ὡς τοιαύτη ἀπαλλάσσουσα τοῦτον καί τῶν ἐκ τοῦ ά. ν. 244/1936 ὑποχρεώσεών του, ἐφόσον ἡ ἀπαλλαγή αὕτη δέν ἐπεκτείνεται ρητῶς καί ἐπί τῶν τελευταίων ὑποχρεώσεων. Ἐν προκειμένῳ, κατά τήν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐκτιμώντος πάντα τά παρά τῶν διαδίκων ἐπικαλούμενα καί προσαγόμενα ἔγγραφα καί λοιπά

ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ὡς καὶ πάντας τοὺς ἐκατέρωθεν διαμειφθέντας ἰσχυρισμοὺς καὶ τὴν ἐν γένει διαδικασίαν, ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐκκαλῶν-ἐνάγων ἐτοποθετήθη κατὰ τὸ ἔτος 1937 ὡς προστατευόμενος ἔφεδρος παλαιὸς πολεμιστὴς παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ-ἐναγομένῃ ἀνωνύμῳ ἑταιρείᾳ, δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου Προνοίας Παλαιῶν Πολεμιστῶν, ληφθείσης κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 45)3.8.1937 συνεδρίασιν αὐτοῦ, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 28)31 Ὀκτωβρίου 1935 «περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν», ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 244)1936. Οὕτω, μετὰ τὴν ἀνωτέρω τοποθέτησίν του, προσελήφθη παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ ὑπηρέτησε παρ' αὐτῇ, ὡς κλητὴρ τῶν γραφείων της, μέχρι τῆς 29.9.1954, ὅτε ἀπελύθη, ἄνευ ὅμως ἀποφάσεως τῆς ἁρμοδίας ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ. ν. 244)1936, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ ἀ. ν. 771)1937. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος διὰ τῆς ἀπὸ 12.7.1954 πρὸς τὸ Κ.Σ.Π.Α. καὶ τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας αἰτήσεώς της, μετὰ τοῦ συνημμένου αὐτῇ πίνακος πολεμιστῶν (ἐν τέλει τοῦ ὁποίου ἀναγράφεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκκαλοῦντος), ἀνέφερεν, ὅτι συντρέχει περίπτωσις τῆς μειώσεως ἐν ὅλῳ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 ὑποχρεώσεώς της καὶ ᾐτήσατο τὴν κατὰ νόμον λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας ὁλοκλήρου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀναγκαστικῶς παρ' αὐτῇ τοποθετηθέντων πολεμιστῶν, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν ἀνωτέρω πίνακα. Ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, διὰ τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν. δ. 2657)1953 ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 43934)11.9.1954 ἀποφάσεώς του, ἀπεδέχθη τὴν κατὰ τὴν συνεδρίασιν 49)3.9.1954 ἐξενεχθεῖσαν γνωμοδότησιν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπαλλαγομένων καὶ ἀπήλλαξεν ὁλοσχερῶς τὴν ἐφεσίβλητον τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 ὑποχρεώσεών της διὰ τοὺς ἐν τοῖς οἰκείοις πρακτικοῖς τῆς ἀνωτέρω συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου ἀναγραφομένους λόγους. Ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου καὶ ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένου ἀποσπάσματος πρακτικοῦ τῆς 49)3.9.1954 συνεδριάσεως τοῦ Κ.Σ.Π.Α. προκύπτει, ὅτι τὸ Συμβούλιον τοῦτο ἐγνωμοδότησε κατὰ πλειοψηφίαν, ὅπως ἀπαλλαγῇ ἡ ἐφεσίβλητος τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 ὑποχρεώσεών της, ἵνα δυνηθῇ ν' ἀπολύσῃ τοὺς παρ' αὐτῇ τοποθετηθέντας προστατευομένους τοῦ ἀνωτέρω νόμου. Ἐκ τούτων δείκνυται, ὅτι τόσον ἐν τῇ ἀνωτέρω γνωμοδοτήσει τοῦ Κ.Σ.Π.Α., ὅσον καὶ ἐν τῇ ἀποδεξαμένῃ τὴν γνωμοδότησιν ταύτην ὑπ' ἀριθ. 43934)1954 ἀποφάσει Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἡ ἀποφασισθεῖσα ἀπαλλαγὴ τῆς ἐφεσιβλήτου περιορίζεται μόνον εἰς τὰς ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 ὑποχρεώσεις ἐκείνης καὶ δὲν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς ἐκ τοῦ ἀ. ν. 244)1936 ὑποχρεώσεις τῆς ἰδίας, ἐφόσον τοσαύτης σημασίας ἐπέκτασις δὲν δύναται νὰ συναχθῇ ἄνευ ρητῆς εἰδικῆς μνείας ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ καὶ τῶν ὑποχρεώσεων ἐκ τοῦ ἀ. ν. 244)1936. Ἀσφαλὲς τεκμήριον ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως ταύτης, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀληθὲς περιεχόμενον τῶν ἀνωτέρω, γνωμοδοτήσεως καὶ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου κεκυρωμένου ἀποσπάσματος πρακτικοῦ συνεδριάσεως 30)25.4.1955 τοῦ Κ.Σ.Π.Α., καθ' ἣν συνεδρίασιν τὸ Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν, ὅπως μὴ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀπὸ 9.4.1954 πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας αἴτησις τῆς ἐφεσιβλήτου (αἰτησαμένης τὴν συμπλήρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. Φ. 43934)1954 Α.Υ.Ε., κατὰ τρόπον, ὥστε αὕτη νὰ ἀφορᾷ καὶ τὸν δυνάμει τοῦ ἀ. ν. 244)1936 ἀναγκαστικῶς παρ' αὐτῇ τοποθετηθέντα ἐκκαλοῦντα, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὁ παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ τοποθετηθεὶς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀ. ν. 244)1936 μοναδικὸς παλαιὸς πολεμιστὴς ἐκκαλῶν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ μεταξὺ τῶν παρ' αὐτῆς διατηρηθέντων προσώπων διὰ συντήρησιν, φύλαξιν ἐργοστασίων κλπ. Ἡ γνωμοδότησις αὕτη εἶναι ἀληθές, ὅτι δὲν ἀποτελεῖ ὁριστικὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς τύχης τῆς ἀνωτέρω συμπληρωματικῆς αἰτήσεως τῆς ἐφεσιβλήτου. Ἀλλ' ὅμως, ἐφόσον δὲν ἐπικαλύπτεται (οὔτε ἡ ἐφεσίβλητος ἐπικαλεῖται τοιοῦτόν τι), ἀντίθετος πρὸς αὐτὴν ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἡ γνωμοδότησις αὕτη ἀποδίδει ἀνεπιδοιάστως τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς προηγηθείσης γνωμοδοτήσεως, ἐφ' ἧς καὶ ἐπικαλούμενος σύμφωνος πρὸς αὐτὴν ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ. Ἀκολούθως τούτοις ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἐκκαλοῦντος, γενομένη κατὰ παράβασιν τῶν κειμένων διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 ἀ. ν. 244)1936, κατ' ἄρθρον 12 ν. δ. 2657)1953, εἶναι ἄκυρος καὶ δὲν καταλύει τὸν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ νόμου ὑφιστάμενον εἰσέτι μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀναγκαστικὸν ἐργασιακὸν δεσμόν. Τὸν δεσμὸν τοῦτον κατ' οὐδὲν ἐπηρεάζει ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐφεσιβλήτου, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ἀνέστειλε τὰς ἐργασίας καὶ δὲν ἀπασχολεῖ πλέον προσωπικὸν ἄνω τῶν 15 προσώπων. Συνεπῶς ἡ ἐφεσίβλητος, ἀπολύσασα ἀκύρως τὸν ἐκκαλοῦντα, καὶ ἀρνουμένη ἐκτοτε νὰ ἀποδεχθῇ τὰς προσηκόντως προσφερομένας αὐτῇ, ὡς ἐβεβαιώθη, ὑπηρεσίας τούτου, κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 29.9.1954—29.4.1955, περιέστη ἐν ὑπερημερίᾳ καὶ εἶναι κατὰ νόμον ὑποχρεως νὰ καταβάλῃ εἰς ἐκεῖνον τοὺς αἰτουμένους μισθούς.

ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ Σ.Ε.Κ.

Ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ε. ΘΩΜΑ, Δικηγόρου, Νομικοῦ Συμβούλου παρὰ τοῖς Σ.Ε.Κ.

1. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 726)1954 γνωμοδοτήσεως (γνμ) τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους (Θ. ΞΕ' 887) ἐτέθησαν ἐκ νέου ὑπὸ δάσανον δύο ζητήματα ἀπὸ μακροῦ λελυμένα: τὸ περὶ τῆς φύσεως τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῶν ΣΕΚ καὶ τὸ περὶ τῆς ἰδιότητος τῶν ὑπαλλήλων των.

Ἴδωμεν, ἂν ὑπῆρξαν ὀρθὰ τὰ συμπεράσματα, εἰς τὰ ὁποῖα κατέληξεν ἡ γνμ. αὐτη.

2. Εἶναι γνωστὴ ἡ μετὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Σ.Ε. ἀνακύψασα πρακτικὴ ἀνάγκη καθορισμοῦ τῆς ἐννοίας τοῦ «ἀσκοῦντος διοίκησιν» νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἵνα κριθῇ τίνων, εἰς συγκεκριμένας περιπτώσεις, ν.π.δ.δ. αἱ ἐκτελεσταὶ διοικητικαὶ πράξεις ὑπόκεινται εἰς αἴτησιν ἀκυρώσεως κατὰ τὸν ν. 3713. Καὶ τὸ μὲν Σ.Ε., ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὑπ' αὐτὴν κρίσιν του ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του ἀχθέντων θεμάτων, διεχώρισε μέγαν ἀριθμὸν μεμονωμένων καὶ κατηγοριῶν ἀσκούντων διοίκησιν ν.π.δ.δ., ἐκ τῆς πλουσίας δέ, σχετικῶς, νομολογίας του ὁδηγουμένη, ἐν πολλοῖς, ἡ παρ' ἡμῖν θεωρία κατέληξεν εἰς ὡρισμένα ἀποκρυσταλλώματα, βοηθοῦντα εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς ἐννοίας ταύτης. Ἤδη κατὰ τὴν σύγχρονον θεωρητικὴν ἀντίληψιν τὸ ἀσκοῦν διοίκησιν ν.π.δ.δ. ταυτίζεται πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, τῆς ἀποκεντρωθείσης μόνον πρὸς εὐχερεστέραν ἐπίτευξιν τοῦ διωκομένου δι' αὐτῆς κρατικοῦ σκοποῦ, μὲ προέχον γνώρισμα τὴν ὑπὸ ταύτου ἄσκησιν δημοσίας ἐξουσίας (Ὅρα διὰ πολλὰ *Σταϊκοπούλου*, Ἀστικὴ εὐθύνη τοῦ κράτους, σ. 409 ἑπ., τοῦ αὐτοῦ, Δίκαιον τῶν διοικητικῶν πράξεων, σ. 71 ἑπ. Ἐπίσης Fleiner — *Στεμφελίδου*, Διοικ. Δίκαιον σ. 95 ἑπ.). Μὲ τὴν ἀποψιν δὲ ταύτην ὡς βάσιν διδάσκεται περαιτέρω ὅτι ἀδοκίμως καλοῦνται ν.π.δ.δ. τὰ μὴ ἀσκοῦντα διοίκησιν, ἀφοῦ ταῦτα στεροῦνται τοῦ χαρακτηριστικοῦ ἐκείνου γνωρίσματος τοῦ καταναγκασμοῦ, ὅπερ προσιδιάζει ἐν γένει εἰς τὸ Δημόσιον Δίκαιον (*Σταϊκοπούλου*, Ἀστ. εὐθύνη σ. 426, 427).

3. Ἡ γνμ. διαστέλλει μεταξὺ τῶν ἐννοιῶν ν.π.δ.δ., οἷον χαρακτηρίζει τοὺς ΣΕΚ, καὶ ἀποκεντρωμένης δημοσίας ὑπηρεσίας, ἧς τὸν χαρακτῆρα ἀρνεῖται εἰς τούτους. Ἐνήμερος δὲ τυγχάνουσα τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος διδασκομένων καὶ νομολογουμένων ἔπεται ὅτι κατατάσσει τοὺς ΣΕΚ μεταξὺ τῶν ν.π.δ.δ. τῶν μὴ ἀσκούντων διοίκησιν. Ἀλλ' ἡ ἀποδοχὴ μιᾶς τοιαύτης ἀντιλήψεως ὡς ὀρθῆς θὰ ὡδήγει εἰς τὸ μὴ προσβλητὸν τῶν ἐκτελεστῶν πράξεων τῆς διοικήσεως αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Σ.Ε., πρᾶγμα ἀντίθετον μὲ τὴν πρακτικὴν ὁλοκλήρου τριακονταετίας. Ἡ τελευταία ὅμως αὕτη συνέπεια δὲν φαίνεται ν' ἀπησχόλησε τὴν γνμ., ἥτις μᾶλλον ἠρεύνησε τὰ ἀνακινηθέντα ἀπὸ αὐτὴν ζητήματα κατὰ τρόπον δεδιασμένον. Τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι, ἐνῶ δέχεται ἡ γνμ. συντρέχοντα εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ΣΕΚ τὰ δύο γνωρίσματα τοῦ ἀσκοῦντος διοίκησιν ν.π.δ.δ., τὸν διωκόμενον δηλ. δημόσιον σκοπὸν (ἐσωτ. στοιχεῖον) καὶ τὴν δυνατότητα τῆς ὑπὸ τούτου ἀσκήσεως δημοσίας ἐξουσίας (ἐξωτ. στοιχεῖον), καταλήγει ἐν τούτοις εἰς τὸ ἀπροσδόκητον συμπέρασμα ὅτι οἱ Σ.Ε.Κ. ἀποτελοῦσιν ἁπλῶς ν.π.δ.δ., ἀσφαλῶς ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ μὴ ἀσκοῦντος διοίκησιν, ἀφοῦ, ὡς ἐλέχθη, ἀποκρούει τὴν ἄποψιν ὅτι ἀποτελοῦσιν αὐτοὶ ἀποκεντρωμένην δημοσίαν ὑπηρεσίαν. Ταῦτα ὡς γενικὴ παρατήρησις.

4. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶναι ἀκριβὲς τὸ ἐν τῇ γνμ. ὑποστηριζόμενον ὅτι σχετικῶς ἔχει τὸ Σ.Ε. δεχθῇ δύο ἀντιθέτους ἀπόψεις, ἤτοι: α) ὅτι οἱ ΣΕΚ ἀποτελοῦσιν ἀποκεντρωμένην δημοσίαν ὑπηρεσίαν καὶ εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι αὐτῶν (ἀποφ. 829)1937, 182?)1948) καὶ β) ὅτι ἀποτελοῦν οὗτοι Ν.Π.Δ.Δ. (ἀποφ. 109, 538, 726)1930, 385?)1935, 108?)1943, 179?)1951).

5. Τὸ Σ. Ε. εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, αἵτινες ἠχθησαν ἐνώπιον αὐτοῦ, εἴτε ὡς ἀκυρωτικοῦ, εἴτε ὡς δευτεροβαθμίου δικαστηρίου οὐσίας (ἐν τῷ Α' Τμ. αὐτοῦ) εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τὸ δεδομένον ἐκ τοῦ νόμου ὅτι οἱ ΣΕΚ ἀποτελοῦσι Ν.Π.Δ.Δ., δικάζων δὲ ἀρχικῶς μὲν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. 4101)1929 (ἄρθρ. 2), μεταγενεστέρως δὲ ὑπὸ τὸ καὶ ἤδη ἰσχύον ν. δ. τῆς 4)4.9.1935 «περὶ διοικήσεως τῶν ΣΕΚ κλπ.» (ἄρθρ. 1), εἶχεν ἐρευνήσει καὶ ὅλα τὰ προϋπάρξαντα ἀπὸ καταβολῆς τῶν ΣΕΚ νομοθετικὰ περὶ αὐτῶν κείμενα (ὅρα π. χ. Σ.Ε 538)1930), πρὶν καταλήξῃ εἰς τοὺς περὶ αὐτῶν χαρακτηρισμούς του. Διότι, ἀληθῶς, περὶ τῶν ΣΕΚ, ὡς ἀποτελούντων Ν.Π.Δ.Δ., ὁμιλεῖ καὶ τὸ παλαιότερον ν. δ. τῆς 4.6.1923 «περὶ διοικήσεως τῶν ΣΕΚ» (ἄρθρ. 2 καὶ 3) καὶ ὁ τὰ πρῶτον συστήσας τὸ Ν.Π. ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον ν. 2144)1920 (ἄρθρ. 2). Ὁ δὲ σχετικὸς πρὸς τὸ θέμα ἀρχικὸς ν. 1024)1917 «περὶ διοικήσεως τῶν σιδηροδρόμων τοῦ Κράτους», ἐκφραστικώτερος πάντων ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς δουλή-

σεως τοῦ νομοθέτου, ὡριζεν ἐπὶ λέξει (ἄρθρ. 1): Τὸ Κράτος ἀναλαμβάνει ἀμέσως τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ διοίκησιν ὑπὸ τὴν προσωνυμίαν «Σιδηρόδρομοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους» (ΣΕΚ) τῶν εἰς αὐτὸ ἀνηκόντων ἀκολούθων σιδηροδρόμων α...β... καὶ περαιτέρω (ἄρθρ. 2): Οἱ σιδηρόδρομοι τοῦ Κράτους ἀποτελοῦσιν ἰδιαιτέραν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ὑπαγομένην... κλπ.

6. Τὰ νομοθετικὰ ταῦτα κείμενα ἑρμηνεῦων τὸ Σ. Ε. ἐνομολόγησεν ἀπὸ μακροῦ, δι' ὅλων τῶν ἐν τῇ γνμ. ἀναφερομένων ἀποφάσεών του (ἐξ ἐκείνων αἵτινες πράγματι σχετίζονται μὲ τὸ θέμα τῶν ΣΕΚ) καὶ ὄχι διὰ τινων μόνον ἐξ αὐτῶν, ὡς ἐν αὐτῇ ὑποστηρίζεται, ὅτι οἱ ΣΕΚ ἀποτελοῦσιν ἀποκεντρωμένην δημοσίαν ὑπηρεσίαν (καὶ ὅτι οἱ ὑπάλληλοι αὐτῶν τυγχάνουσι δημόσιοι ὑπάλληλοι). Οὕτω, διὰ τῶν ἐν τῇ γνμ. παραδόξως ὡς ἀντιθέτων φερομένων ἀποφάσεων τοῦ Σ.Ε. ἐνομολογήθη: διὰ τῆς 109|1930 (σκέψις στ') ὅτι ἀποτελοῦντες οἱ ΣΕΚ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου «ἀσκοῦσι διοίκησιν, καθόσον τὸ νομικὸν τοῦτο πρόσωπον, συνιστῶν ἀναμφισβητήτως δημοσίαν ὑπηρεσίαν... εἶναι ἐνσωματωμένον ἐν τῷ Κράτει καὶ ἀποτελεῖ τμῆμα τῆς ὅλης αὐτοῦ Διοικήσεως..., ἐνυπάρχει δ' ἐν τῇ φύσει τῆς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ διωκούσης ἐπιχειρήσεως καὶ ἄσκησις δημοσίας ἐξουσίας διά τε τῆς ἐπὶ τμήματος ἐδάφους δημοσίας κτήσεως ἀποκλειστικῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ τῆς ἀστυνομικῆς καὶ ἀνακριτικῆς ἁρμοδιότητος σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων (νόμος ΑΡΟΒ|1884, ἄρθρα 11–17) (1). Οὐδ' ἐπηρεάζονται ταῦτα ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ν. δ. (2) ἀκολουθοῦνται αἱ οἰκονομικαὶ ἀρχαὶ περὶ ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, διότι τοῦτο, ἀφορῶν ἁπλῶς τὴν ἐπικερδεστέραν ἐκμετάλλευσιν, καθιεροῦται ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι δὲν παραβλάπτεται τὸ συμφέρον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας (3) καὶ δὲν ἀλλοιοῖ τὸν χαρακτῆρα δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ διοικήσεως. (Περὶ τῆς ἐν συνεχείᾳ ἀναφερομένης Σ.Ε. 538|1930 γίνεται λόγος κατωτέρω. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὰς Σ. Ε. 726|1930 καὶ 385|1935 μᾶλλον δὲν ἔχουσι θέσιν ἐνταῦθα, διότι δὲν σχετίζονται πρὸς τὸ θέμα. Οὕτω ἡ πρώτη ἀποφαίνεται ἐπὶ αἰτήσεως ἀκυρώσεως ὑπαλλήλου τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, ἀπολυθέντος λόγῳ καταργήσεως θέσεως, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀντίθεσις πρὸς τὸ ἄρθρον 114 τοῦ Σ. 1927, ἡ δὲ δευτέρα ἑρμηνεύει τὸν ν. 607|1934 «περὶ ἀστικῆς ἀποκαταστάσεως προσφύγων») (4).

Ἐπίσης ἡ Σ.Ε. 108|1943 (σκέψ. δ'), ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατάταξιν καὶ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ περιεχομένου της παρὰ τῆς γνμ. ἀποφαίνεται, ἐπὶ θέματος ἐπιτάξεως, ὅτι ὡς προκύπτει ἐκ τῶν περὶ αὐτῶν διατάξεων «οἱ ΣΕΚ εἶναι δημόσιον νομικὸν πρόσωπον, ὅθεν καὶ αἱ ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δημοσίας ὑπηρεσίας, γενόμεναι μετὰ τὴν 11ην Ἰουνίου 1942 ἐπιτάξεις διέπονται κλπ.» Τέλος ἡ τελευταία ἐκ τῶν εἰς ἃς παραπέμπει ἡ γνμ. Σ.Ε. 1799|1951 (ἀδημοσίευτος) δὲν προσθέτει τι τὸ νέον εἰς τὸ θέμα. Δι' αὐτῆς ἀκυροῦται ἀπόφασις τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῶν ΣΕΚ ἐκδοθεῖσα βάσει ἐξουσιοδοτήσεως, δοθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τῆς ὑπ' ἀριθ. 68907|1950 κανονιστικῆς Κ.Α. τῶν Ὑπουργῶν Μεταφορῶν, Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν (ΕΕΔ, τ. 9, 1156), ἐπίσης ἀκυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1166|1951 ἀποφ. τοῦ Σ.Ε. (ΕΕΔ τ. 10, 1113) ὡς παρ' ἀναρμοδίου ὀργάνου ἐκδοθείσης, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν δι' αὐτῆς γενομένην ρύθμισιν μετὰ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἄλλων ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων καὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ΣΕΚ, βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ. ν. 1545|1950, κριθέντος ὅτι διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο προσωπικὸν (τῶν ΣΕΚ) ἰσχὺν ἔχει ὄχι ὁ ἀ. ν. 1545 (ἄρθρον 3), ἀλλ' ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ἀ. ν. 1538|1950, καθ' ἣν θέλουσι ρυθμισθῆ διὰ β. δ. ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν τὰ τοῦ μισθολογίου τῶν ὑπαλλήλων τῶν Κοινοτήτων, τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

7. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀπεδείχθη, φρονοῦμεν, ὅτι, παρὰ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐν τῇ γνμ. ὑποστηριζόμενα, παγία ὑπῆρξεν ἡ νομολογία τοῦ Σ.Ε. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἱδρύσεώς του μέχρι σήμερον περὶ τῶν ΣΕΚ, ὡς ἀποτελούντων ἀποκεντρωμένην δημοσίαν ὑπηρεσίαν, λειτουργοῦσαν ὑπὸ

---

1. Διατηροῦνται σημειωτέον, ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρ. 594 ΚΠΔ. πλὴν τοῦ δεδου 1 αὐτοῦ, καταργηθέντος διὰ τοῦ Π. Κ. (473).

2. Τῆς 21.9.1926 (ν. 4101)

3. «Καὶ τῆς ἁμίνης τῆς χώρας» προσέθεσε τὸ νεώτερον (ἰσχύον) ν. δ. τῆς 4|4.9.1935 (ἄρθρ. 2 § 1 καὶ 20 § 1). Τὸ ν. δ. τοῦτο προσέθεσε καὶ ἄλλας διατάξεις ἐντονώτερον δηλωτικὰς τοῦ χαρακτῆρος τῶν ΣΕΚ ὡς δημοσίας ὑπηρεσίας, ὡς π.χ. ἡ καθιέρωσις ὑπὲρ αὐτῶν προνομίου τοῦ Δημοσίου (ἄρθρ. 2 § 3), ἡ ρητὴ ἀνάληψις ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου τῆς ὑποχρεώσεως καλύψεως τῶν ἐλλειμμάτων ἐκμεταλλεύσεως τῶν ΣΕΚ (ἄρθρ. 13 § 1) κ.ἄ.

4. Ἐκ παραδρομῆς προφανῶς, αἱ δύο αὗται ἀποφάσεις παρατίθενται ὡς ἀφορῶσαι εἰς τοὺς ΣΕΚ καὶ παρὰ **Στα σικοπούλου**, Διατ. Ἐθίμη κλπ. σ. 416 καὶ Δίκ. Διοικ. πράξ. σ. 78, ὡς ἐπίσης καὶ παρὰ *Τσάτσου*, Νομ. Πρόσωπα σ. 7 ὑποσ. 6.

τὴν νομικὴν μορφὴν τοῦ ἀσκοῦντος διοίκησιν Ν.Π.Δ.Δ.

8. Περαιτέρω ἐρευνῶσα ἡ γνμ. τὸ ζήτημα ἂν εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι οἱ ὑπάλληλοι τῶν ΣΕΚ ἁπανταχῆ ἀρνητικῶς, ἀποδεχομένη τὴν ἄποψιν ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ν.Π.Δ.Δ., ἔστω καὶ ἐξομοιούμενοι πρὸς δημοσίους ὑπαλλήλους, ἐν τούτοις δὲν εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι. Ἡ ἀπόφανσις θὰ ἦτο ὀρθή, ἐὰν εἶχεν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν ἡ συλλογιστική της, ἐάν δηλαδὴ συνέβαινεν οἱ ὑπάλληλοι τῶν ΣΕΚ νὰ «ἐξομοιοῦνται πρὸς δ. ὑ., τοιοῦτόν τι ὅμως δὲν συμβαίνει. Διότι τὰ κατὰ καιροὺς ἰσχύοντα νομοθετικὰ κείμενα ὁμιλοῦσι περὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν ΣΕΚ ὡς δημοσίων ὑπαλλήλων, ὁλονὲν καὶ σαφέστερον, ἀπὸ τοῦ ἀρχικοῦ μέχρι τοῦ ἰσχύοντος σήμερον (ὅρα τὸν ἀρχικὸν ν. 1024)1917 ἄρθρον 24, τὸν ν. 2144) 1920 ἄρθρον 32, τὸ ν. δ. 4.6.1923 ἄρθρον 33 καὶ τέλος τὸν ν. 4101)1929 ἄρθρον 22 καὶ τὸ ἰσχύον ν. δ. 4)4.9.1935 «περὶ διοικήσεως τῶν Σ.Ε.Κ. κλπ.» ἄρθρον 27, κατὰ τὰ ὁποῖα (δύο τελευταῖα) οἱ ὑπάλληλοι τῶν ΣΕΚ δίδοντες τὸν ὅρκον πῦ δημοσίου ὑπαλλήλου πρὶν ἀναλάβουν ὑπηρεσίαν «προσκτῶνται τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ ὑπέχουσι τὰς εὐθύνας δημοσίου ὑπαλλήλου»). Ὁ νόμος λοιπὸν ὁμιλεῖ ταγίως περὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν ΣΕΚ ὡς προακτωμένων, δηλαδὴ ὡς ἀποκτώντων διὰ τοῦ διορισμοῦ καὶ τῆς ὁρκωμοσίας των τὴν ἰδιότητα δημοσίων ὑπαλλήλων. Ὥστε δὲν ὑπάρχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς θεωρητικῆς ἀπόψεως, ἣν ἀποδέχεται ὡς ὀρθὴν ἡ γνμ. περὶ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. «ἐξομοιουμένων» κλπ. εἰς τὸν χῶρον τῶν ΣΕΚ. Κατὰ τὴν νομολογίαν ἐξ ἄλλου τοῦ Σ.Ε. οἱ ὑπάλληλοι τῶν Σ.Ε.Κ. ὡς ὄντες διοικητικοὶ καθ' ὅσον τὸ Ν. Π. τῶν ΣΕΚ εἶναι ἀποκεντρωμένον ἁπλῶς τμῆμα τῆς διοικήσεως τοῦ Κράτους τυγχάνουσιν κατόπιν τοῦ ἄρθρου 114 τοῦ Σ. μόνιμοι ὡς μὴ ὄντες ἐκτακτοι, ἑπομένως δὲν δύνανται ν' ἀπολυθῶσι κλπ. (Σ.Ε. 109)1930 σκέψ. ζ'). Ὁμοίως χαρακτηρίζονται οἱ ὑπάλληλοι τῶν ΣΕΚ καὶ ὑπὸ τῆς σφαλερῶς ὡς ἐναντίας ἐπικαλουμένης ὑπὸ τῆς γνμ. Σ.Ε. 538)1930 (σκέψ. γ'), καθ' ἣν ἀποτελοῦν οὗτοι ἰδίαν κατηγορίαν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἁπλῶς μὴ δικαιουμένων συντάξεως ἐκ τοῦ δημοσίου, ἀλλ' ἐξ ἰδιαιτέρου Ταμείου.

Τέλος ὑπὸ τῆς Σ.Ε. 331)1933 (Ὀλ.), ἣν ἡ γνμ. ὤφειλε νὰ μὴ παρίδῃ, διότι ἡ ἀπόφασις αὕτη, (σκέψ. γ'), λύει σαφῶς ἀμφότερα τὰ ζητήματα, ἅτινα τὴν ἀπησχόλησαν καταλήγουσα εἰς συμπεράσματα διαμετρικῶς ἀντίθετα τῶν τῆς γνμ., ἐνομολογήθη ὅτι τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρ. 114 τοῦ Σ. (5) προστασίας ἀπολαύουσι καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν ΣΕΚ διότι ἡ ὑπηρεσία αὕτη εἶναι, ὡς παγίως ἔκρινε τὸ Σ.Ε., «ἄμεσος κρατικὴ ὑπηρεσία, μὴ ἀλλοιουμένου τοῦ τοιούτου χαρακτῆρος αὐτῆς ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι δυνάμει διατάξεων νόμου ἀπεκεντρώθη, διοικουμένη αὐτονόμως». Συνεπῶς οἱ ὑπάλληλοι τῶν ΣΕΚ, ὄντες διοικητικοὶ ὑπάλληλοι, περιβαλλόμενοι τὰς διὰ τῆς ἄνω διατάξεως τοῦ Σ καθιερωθείσας ἐγγυήσεις καὶ μὴ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., οἵτινες διὰ τῶν οἰκείων νόμων ἁπλῶς ἐξομοιοῦνται πρὸς τοὺς κρατικοὺς ὑπαλλήλους, ἀλλὰ δὲν τελοῦσιν ἐν ἀμέσῳ πρὸς τὸ Κράτος ὑπηρεσιακῇ σχέσει, ὡς οἱ τῶν ΣΕΚ, δὲν δύνανται νὰ μετατεθῶσι, κλπ.».

9. Κατὰ τοὺς ἑρμηνευτὰς ἐξ ἄλλου οἱ ὑπάλληλοι τῶν Ν.Π.Δ.Δ. δὲν ἀπολαύουσι τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 114 τοῦ Σ. προστασίας, εἰμὴ μόνον καθ' ὅσον ταῦτα εἶναι ἄμεσος κρατικὴ ὑπηρεσία ἀποκεντρωθεῖσα κλπ. ἢ ἐφ' ὅσον ὁ νόμος προσδίδει εἰς αὐτοὺς τὰ δικαιώματα δημοσίου διοικητικοῦ ὑπαλλήλου (6). Διὰ τοὺς τακτικοὺς ὑπαλλήλους τῶν ΣΕΚ ὅμως διδάσκεται εἰδικῶς ὅτι ἀπολαύουσιν οὗτοι εὐθέως τῆς ἐκ τοῦ Σ. μονιμότητος, μὴ ἀπαιτουμένης διατάξεως νόμου ὡς ἐπὶ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. ἀσκούντων δημοσίαν ὑπηρεσίαν (Στασινόπουλος ἐν Berthelemy, Διοικ. Δίκ. Α' σ. 95).

10. Τὸ γενικὸν συμπέρασμα εἶναι, ὅτι, ἐν ἀντιθέσει ἐπὶ πλέον καὶ πρὸς παλαιοτέραν γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἀριθ. 547)273 (ἐν Ε.Ε.Ν. Δ. 810), ἐσφάλη ἡ γνμ. εἰς τοὺς χαρακτηρισμούς της τόσον περὶ τῆς φύσεως τοῦ νομικοῦ προσώπου τῶν Σ.Ε.Κ., ὅσον καὶ περὶ τῆς ἰδιότητος τῶν ὑπαλλήλων του. Ἥτο δ' ἐπιβεβλημένον ν' ἀνασκευασθῇ αὕτη, ἐν ὄψει δευτερογενῶν ἐκδηλώσεων ἐπίσης ἐσφαλμένων.

Σ υ μ π λ ή ρ ω μ α. Εἶχε γραφῇ πρὸ πολλοῦ τὸ παρόν, ὅτε ἐξεδόθη ἡ 1349 νεωτέρα γνμ. τοῦ Α' Τμ. τοῦ Ν.Σ.Κ. τῆς 29.12.1955 συνεπείᾳ ὑποβληθέντος αὐτῇ ἐρωτήματος, ἐάν, μετὰ τὸ ἄρθρον 7 § 1 τοῦ ν. 3240)1955, ἀπέκτησε τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν εἰς τοὺς ΣΕΚ ὑπαχθέντων τέως ἑταιρικῶν δικτύων τῶν σιδηροδρόμων Θεσσαλίας καὶ τῶν Γαλλοελληνικῶν σιδηροδρόμων. Ἡ νεωτέρα αὕτη γνμ. ἀποφαίνεται ὅτι καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν ἀνωτέρω δικτύων, ἀφ' ἧς ὑπήχθη εἰς τοὺς ΣΕΚ, προσεκτήσατο τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, βάσει τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ «περὶ διοικήσεως τῶν ΣΕΚ κλπ.» ν. δ. τῆς 4)4.9.1935, ἀναιρούσα οὕτω καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ὑπὸ τῆς σχολιαζομένης ἐξενεχθεῖσαν ἀντίθετον γνώμην ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος.

Γ.Ε.Θ

5. Νῦν 101 Σ, 1.1.1952.

6. *Παπαϊωάννου*, «Πορίσματα νομολογίας Σ.Ε.» 6 Ἔκδοσις ἡ 46 Α. Νῦν ὅρα τὸ ἄρθρον 9 τοῦ προσφάτου δ. δ. τῆς 23)31.12.1955 «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ν.Π.Δ.Δ. (ΦΕΚ 357 Α, διαδημοσίευσις). Ὑπομιμνήσκεται ὅμως ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς διὰ νόμου χορηγήσεως τῶν δικαιωμάτων τῶν δημ. διοικ. ὑπαλλήλων εἰς ὑπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. ἡ ἄρσις αὐτῆς εἶναι δυνατὸν νὰ συντελεσθῇ μεταγενεστέρως δι' ἁπλοῦ ἐπίσης νόμου (*Στασινόπουλος*, «Ὑπαλληλικὸς Κῶδιξ» σελ. 183 δ.). Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ καταφαίνεται σαφῶς ἡ οὐσιώδης διαφορὰ τῆς διὰ νόμου θεσπιζομένης μονιμότητος ἀπὸ τῆς μονιμότητος τῆς συνταγματικῶς κατοχυρωμένης.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΣΧΕΣΙΣ ΟΔΗΓΩΝ ΑΓΟΡΑΙΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ (ΤΑΞΙ) ΠΡΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐρεύνης ἂν οἱ ἐργατικοὶ νόμοι ἐφαρμόζωνται ἐπὶ τῆς σχέσεως τῶν ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων (ταξὶ) πρὸς τοὺς ἰδιοκτήτας ἐπανειλημμένως τὰ δικαστήρια ἀπασχολήθησαν, ἵνα δώσουν, εἰς τὰς ὑπ' ὄψιν αὐτῶν περιπτώσεις, τὸν προσήκοντα χαρακτηρισμὸν τῆς σχέσεως.

Δεδομένου ὅτι ὁ νομικὸς χαρακτηρισμὸς σχέσεως τινος ἀνήκει εἰς τὸν δικαστὴν καὶ ἐν ὄψει τῆς ἀρχῆς ὅτι εἰς τὴν σύμβασιν ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρει ἐν προκειμένῳ, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ὡς ἐννοιολογικὸν στοιχεῖον αὐτῆς ἡ προσωπικὴ ἢ νομικὴ ἐξάρτησις τοῦ ἐργαζομένου ἀπὸ τοῦ ἐργοδότου του (βλέπε περὶ αὐτοῦ Κ. Καυκά, Ἔνοχ. Εἰδ., Β' ἔκδοσις, σελ. 387 ἐπ.), ὡς ἄξιοι ἄλλως τε καὶ διάταξις τοῦ ἐργατικοῦ νόμου (ἄρθρ. 6 ν. 765 1943 περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ μισθωτοῦ (οὕτω καὶ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 3239/1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ΕΕΔ 14, 601), χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται ὁ μισθωτὸς νὰ ἀποξενοῦται πάσης πρωτοβουλίας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του (Α.Π. 241/1951, ΕΕΔ 13, 468), τὰ δικαστήρια ἀνεζήτησαν εἰς τὰς ὑπ' ὄψιν αὐτῶν περιπτώσεις εἰς τὸ κριτήριον τοῦτο τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς νομικῆς σχέσεως.

Μετ' ἀμφιταλαντεύσεις γνωμῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποδεικνυομένων ἑκάστοτε πραγματικῶν περιστατικῶν, τὰ δικαστήρια τῆς οὐσίας ἐχαρακτήριζον τὴν σχέσιν ἄλλοτε μὲν ὡς σύμβασιν ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ ἄλλοτε ὡς ταυτὴν μισθώσεως πράγματος (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 11, 1321).

Πρώτη ἡ ὑπ' ἀριθ. 636/1952 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου (ΕΕΔ 11, 1321), ὑπαγορεύσα τὰ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν) ἀποδειχθέντα πραγματικὰ περιστατικὰ εἰς τὸν προισχύοντα νομικὸν κανόνα, ἐδείχθη, ὅτι ὑπῆρχε σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀφοῦ ἀπεδείχθησαν ὅτι 1) τὸ αὐτοκίνητον, ἕτοιμον πρὸς λειτουργίαν καὶ ἐφωδιασμένον διὰ βενζίνης, λιπαντικῶν ἐλαίων κλπ., θὰ παρεδίδετο καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τὸν ὁδηγόν, ὑποχρεουμένου νὰ ἔχῃ τοῦτο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ ἐπὶ δεκαώρων κατ' ἐπιλογὴν ἡμερησίως καὶ δὴ ἐκ περιτροπῆς μὲ ἕτερον ὁδηγόν, ἡμέραν ἢ νύκτα, 2) ὁ ὁδηγὸς ὑπεχρεοῦτο νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην δραχμὰς 1600 κατὰ διανυόμενον χιλιόμετρον ὑπὸ τοῦ αὐτοκινήτου βάσει τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχοντος εἰδικοῦ μετρητοῦ τῶν διανυομένων χιλιομέτρων, 3) αἱ δαπάναι συντηρήσεως καὶ ἐπισκευῶν ἐβάρυνον τὸν ἰδιοκτήτην, 4) ὁ ὁδηγὸς ὤφειλε νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τὸ ἀνωτέρω ποσὸν καθ' ἑκάστην ἡμέραν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐργασίας του, 5) ὁ χρόνος τῆς διαρκείας τῆς συμβάσεως παρέμενεν ἀόριστος, 6) ὑπεχρεοῦτο ὁ ὁδηγὸς νὰ σταθμεύῃ εἰς ὡρισμένον μέρος (πιάτσα), 7) δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ὁδηγήσῃ τὸ αὐτοκίνητον ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας τοῦ ἰδιοκτήτου, καὶ 8) θὰ ὑφίστατο καθημερινῶς ἔλεγχον ἐκ μέρους τοῦ ἰδιοκτήτου, εἰς ὃν θὰ κατέβαλλε καὶ τὸ συμπεφωνημένον ὡς ἄνω ποσὸν κατὰ χιλιόμετρον.

Πρὸς τὴν γνώμην αὐτὴν τῆς ἀνωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως συνεφώνησε καὶ τὸ Β' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 306/1953 ἀποφάσεώς του (ΕΕΔ 12, 661).

Ἐκτοτε, ἐπὶ τὰ αὐτὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐξεδόθησαν καὶ ἄλλαι ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου μὲ τὴν αὐτὴν λύσιν, ὅτι δηλαδὴ ἐπρόκειτο περὶ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας (βλέπε Α.Π. 579/1953, ΕΕΔ 13, 19, Α. Π. 73/1954, ΕΕΔ 13, 237, Α.Π. 242/1954, ΕΕΔ 13, 471).

Ἀντιθέτως, βεβαιωθέντος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν) ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου παρεχώρησεν εἰς τὸν ὁδηγὸν τὸ αὐτοκίνητον πρὸς ὁδήγησιν καὶ «αὐτόβουλον» παρ' αὐτοῦ ἐκμετάλλευσίν του ἐπὶ καταβολῇ εἰς αὐτὸν 1500 δραχμῶν δι' ἕκαστον διανυόμενον ὑπὸ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ τούτου μετρητοῦ σημειούμενον χιλιόμετρον, τῶν λοιπῶν ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως εἰσπράξεων περιερχομένων εἰς τὸν ὁδηγόν, ὅστις δὲν ἐβεβαιώθη, ὅτι ἦτο ὑπόχρεως δυνάμει τῆς συμβάσεως νὰ συμμορφοῦται πρὸς ὡρισμένους περιορισμοὺς τοῦ ἐργοδότου, ἐχαρακτηρίσθη ἡ σύμβασις ὡς μίσθωσις πρωσοδοφόρου πράγματος, ἐφ' ὅσον ἔλειπε τὸ κριτήριον γνώρισμα τῆς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἡ ἐξάρτησις τοῦ ὁδηγοῦ (Α.Π. 132/1954, ΕΕΔ 13, 238, Α.Π. 159/1954, ΕΕΔ 13, 296) (τὴν διάκρισιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς σχέσεως τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ταξὶ δέχεται καὶ ὁ Κ. Καυκάς, Ἔνοχ., Εἰδ., Β' ἔκδοσις, σελ. 398 ἐπ.).

Ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰς ἄνω διακρίσεις, εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν ἤθελε χαρακτηρισθῇ ἡ προκειμένη σχέσις ὡς σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀκολουθεῖ ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐφαρμογὴ τῶν ἐργατικῶν καὶ ἀσφαλιστικῶν νόμων.

Οὕτω, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (ΕΕΔ 10, 637) εἰς τὴν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισιν ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς, ὑπάγονται οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς ἐπίσης, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ ν.δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» (ΕΕΔ 13, 943) εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν ὑπάγονται τὰ ἐπ' ἀμοιβῇ κατὰ κύριον λόγον ἐξηρτημένην ἐργασίαν παρέχοντα πρόσωπα, δυνάμει σχέσεως ἐργασίας

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΕΠΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΕΙΣΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ἐκ τῶν ἐπισήμων Πρακτικῶν συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς, καθ' ἣν συνεζητήθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Νόμου 3239/1955 (ΕΕΔ 14, 607), σχετικὴ πρὸς τὴν ἐπιβολὴν εἰσφορᾶς ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων (*).

Πρακτικὰ συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς
Περίοδος Γ' — Σύνοδος Γ'
Συνεδρίασις ΟΘ', 27 Ἀπριλίου 1955

Ν. Κουντούρης. . . . Ἐν ἄλλο θέμα, τὸ ὁποῖον ἔχει σπουδαίαν σημασίαν, εἶναι τὸ θέμα τὰ ἀφορῶν τοὺς πόρους τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων, διὰ νὰ δύνανται νὰ κινοῦνται ἐλευθέρως πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ σκοποῦ των. Καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ νομίζομεν, ὅτι τὰ ἐργατικὰ σωματεῖα, τὰ ἐκπροσωπούμενα δι' ἀντιπροσώπων των καὶ ἐλευθέρως ἀποφαίζοντα περὶ τῆς ἐνισχύσεως δι' εἰσφορῶν τῶν μελῶν τῶν σωματείων των, πρέπει νὰ μὴ τὰ ἀποστερήσωμεν τῆς ἐλευθέρας αὐτῆς συνδικαλιστικῆς ἐκδηλώσεως. Ἐνθυμούμεθα εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην τὸν τότε Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ἑλλ. Συναγερμοῦ συνάδελφον ἐξ Ἀθηνῶν κ. Γονῆν, ὁ ὁποῖος κατενεραύνωνε τὴν ὑποχρεωτικὴν εἰσφορὰν ὑπὲρ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος.

Ε. Γονῆς. Καὶ τώρα τὰ αὐτὰ φρονῶ.

Ν. Κουντούρης. Καὶ τώρα τὰ αὐτὰ φρονεῖ, μᾶς λέγει ὁ ἀξιότιμος τέως Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας, ἀλλὰ δὲν φρονεῖ τὰ αὐτὰ καὶ ὁ σημερινὸς Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας. Ἀλλὰ ὁ τότε ψηφισθεὶς νόμος ἀντικατώπτριζε τὴν ὅλην κυβερνητικὴν ἐργατικὴν πολιτικὴν καὶ συνεπῶς δὲν φέρει τὴν εὐθύνην μόνος ὁ τότε Ὑπουργός. Καὶ ὁ σημερινὸς νόμος ἐπίσης βαρύνει ὁλόκληρον τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Ἑλλ. Συναγερμοῦ καὶ ὄχι μόνον τὸν σημερινὸν Ὑπουργόν. Οὕτω, κύριοι συνάδελφοι, ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ἑλλην. Συναγερμοῦ ἐντὸς 6 μηνῶν μεταβάλλει ἄρδην θέματα ἀφορῶντα τὴν ἐργατικὴν τάξιν.

Ἡμεῖς συμφωνοῦμεν μὲ τὴν σημερινὴν διάταξιν, διότι εἶναι ἐπιβεβλημένον νὰ ὑπάρχῃ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία τῶν σωματείων. Μόνον τότε τὰ ἐργατικὰ σωματεῖα θὰ δύνανται πράγματι νὰ ἀκολουθήσουν ἀνεξάρτητον ἐργατικὴν πολιτικὴν καὶ μόνον τότε θὰ παύσουν νὰ εὑρίσκονται εἰς τὴν ἀπόλυτον ἐξάρτησιν τοῦ ἑκάστοτε Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας. Εἶπεν ὁ κ. τέως Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας, ὅτι καὶ τώρα ἐπιμένει εἰς τὴν μὴ ψήφισιν τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου. Θὰ θέλῃ ἀσφαλῶς ὁ ἀξιότιμος συνάδελφος καὶ τέως Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας νὰ παραμείνῃ ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐργατῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ

(*) Ἡ «Ἐπιθεώρησις Ἐργατικοῦ Δικαίου» κρίνει σκόπιμον νὰ δημοσιεύσῃ τὰς σχετικὰς ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεις ἐπὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Νόμου 3239/1955, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐπεβλήθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητ. Διατητ. Δικαστηρίου Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 15, 291) ἡ γνωστὴ εἰσφορὰ τῶν μισθωτῶν ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, τὸ κῦρος τῆς ὁποίας ἀμεσοδημοσιεύσαμεν θέλει χριθῆ προσεχῶς (28 Ἰουνίου) ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Καθίστανται οὕτω γνωσταὶ αἱ ἀναπτυχθεῖσαι ἐπὶ τοῦ θέματος ἐν τῇ βουλικῇ ἀντιπροσωπείᾳ ἀντιλήψεις.

ὁρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου καὶ ἠσφαλισμένα κατὰ τῆς ἀσθενείας παρ' Ὀργανισμῷ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἴδε χῶρον ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας μετὰ τὸν ν. 3164/1955, ΕΕΔ 15, 105, ἐν ΕΕΔ 15, 159, ἔνθα σχετικὴ ἐγκύκλιος τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας), ὑπάγονται οἱ αὐτοὶ μισθωτοὶ καὶ εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας.

Συνέπεια τοῦ τελευταίου εἶναι, ὅτι διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως αὐτῶν θὰ τηρηθοῦν αἱ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς τεθειμέναι ὑπὸ τοῦ νόμου 3198/1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502) προϋποθέσεις, ἤτοι νὰ γίνῃ ἡ καταγγελία ἐγγράφως καὶ νὰ καταβληθῇ ἡ ἐκ τοῦ νόμου 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558/1930, ἀποζημίωσις (οἱ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων θεωροῦνται ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι, ΕΕΔ 14, 1213, ἀριθ. 26) (ἄρθρ. 5 § 3 ν. 3198/1955).

Ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 3198/1955, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀποζημίωσις τῶν μισθωτῶν τῶν ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς, κατ' ἀποκοπὴν ἢ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας (οὕτω ἐχαρακτηρίσθη ἡ ἀμοιβὴ κατὰ χιλιόμετρον, Α.Π. 306/1953, ΕΕΔ 12, 660, Α.Π. 73/1954, ΕΕΔ 13, 37, Α.Π. 242/1954, ΕΕΔ 13, 471) ὑπολογίζεται βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν τῶν δύο τελευταίων πρὸ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας μηνῶν, πάντως ὅμως τὸ ποσὸν ταύτης δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ προκύπτοντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλίμακος, εἰς ἣν ὁ μισθωτὸς κατατάσσεται κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 (ἴδε τελευταίαν κατάταξιν ἐν ΕΕΔ 15, 444 ἑπ., πρὸ αὐτῆς δὲ ΕΕΔ 13, 882).

Σημασίαν δὲν ἔχει, ἂν ὁ μισθωτὸς εἶναι πράγματι ἐγγεγραμμένος εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ κατέχῃ ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον, διότι ἡ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισις εἶναι αὐτοδικαία καὶ ὑποχρεωτικὴ (Α.Π. 209/1956, ΕΕΔ 15, 47).

Ἂν, τέλος, τὸ Ι.Κ.Α. ἐπιδιώξῃ ἀναγκαστικῶς τὴν καταβολὴν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου καθυστερουμένων εἰσφορῶν, ἐφ' ὅσον ὁ ὀφειλέτης ἀμφισβητεῖ τὴν ὕπαρξιν συμβάσεως ἐργασίας, δικαιοῦται εἰς ἄσκησιν ἀνακοπῆς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων (ἴδε ΕΕΔ 13, 637 ἑπ.).

σημερινόν της κατάντημα νὰ δέχηται ἐμβάσματα καὶ ἐνισχύσεις ἀπὸ ὀργανώσεις ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ οὕτω νὰ παρουσιάζηται τὸ θέαμα, ὅτι αἱ ἑλληνικαὶ ὀργανώσεις δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ ἐπιτελέσουν τὸ καθῆκον των, ἐὰν δὲν λάβωσιν ἔξωθεν ἐνισχύσεις. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ἐρωτήσω τὸν ἀξιότιμον κ. Ὑπουργὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας, ἐὰν ἡ ἀντίρρησίς του ἀφορᾷ καὶ τὴν νεοϊδρυθεῖσαν ἐργατικὴν συνομοσπονδίαν, ἡ ὁποία τὸν διώρισεν ἐπίτιμον πρόεδρόν της.

Ε. Γονῆς. Κύριε συνάδελφε, ἀσφαλῶς ἔχει γίνει κάποια παρεξήγησις καὶ ὀφείλω νὰ ἀποσαφηνίσω τὸ θέμα. Ὁ ψηφισθεὶς νόμος περὶ συλλογικῶν συμβάσεων, κύριοι συνάδελφοι, προβλέπει τὸν θεσμὸν τῆς εἰσφορᾶς, συνεπῶς δὲν εἶμαι κατὰ τῆς εἰσφορᾶς τῆς προερχομένης ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἐλευθέρου συνδικαλισμοῦ, ἀλλὰ εἶμαι ἐναντίον τῆς ὑποχρεωτικῆς εἰσφορᾶς. Συνεπῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον στασιάζεται, εἶναι ἐὰν πρέπει νὰ συνεχισθῇ ἡ ὑποχρεωτικὴ εἰσφορὰ ἢ ὄχι. Αὐτὸ ἔλεγεν ὁ νόμος ἐκεῖνος καὶ κατὰ τοῦτο νομίζω ὅτι θὰ διορθώσητε τὰ ὅσα εἴπατε.

Ν. Κουντούρης. Κύριοι συνάδελφοι, τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο τὸ προέταξεν ὁ κ. Γονῆς καὶ τότε, ὅτε ἐψηφίζετο τὸ ν.δ. 3086/1954. Καὶ τοῦ ἀπηντήσαμεν τότε αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ ἀπόψε. Ὅτι εἶναι δεδομένον καὶ γνωστὸν ὅτι οἱ ἐργάται μας ἐκπροσωποῦνται ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους των καὶ αὐτοὶ ἐλεύθερος θὰ ἀποφασίσουν, ἐὰν δέχωνται τὴν εἰσφοράν ἢ ὄχι.

Ε. Γονῆς. Δὲν ἀνήκουν ὅλοι εἰς τὴν Γ.Σ.Ε.Ε.

Ν. Κουντούρης. Κύριε συνάδελφε, ἡ εἰσφορὰ γίνεται ἐλευθέρως, ἀλλὰ ὁ τρόπος τῆς εἰσπράξεως τῆς εἰσφορᾶς εἶναι θετικός, διότι ἄλλως δὲν θὰ εἶχε καμμίαν πρακτικὴν ἀπόδοσιν ἡ εἰσφορά. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν μᾶς ἔδωκεν ὁ τέως Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας ἀπάντησιν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος μας, ἐὰν ἡ ἀντίθεσίς του ὑφίσταται καὶ προκειμένου περὶ τῆς νεοϊδρυθείσης ἐργατικῆς συνομοσπονδίας.

Ε. Γονῆς. Κύριε συνάδελφε, νομίζω, ὅτι σᾶς ἀπήντησα σαφῶς. Μὴ θέλετε νὰ μετατοπίσετε ἄλλοῦ τὸ θέμα. Σᾶς εἶπον ὅτι ὅλα τὰ σωματεῖα εἶναι ἐλεύθερα νὰ ἀποφασίσουν, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ σωματεῖα, ποὺ δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν Γ.Σ.Ε.Ε. Πῶς θέλετε αὐτὰ τὰ σωματεῖα νὰ τὰ ὑποχρεώσωμεν νὰ εἰσφέρουν ὑπὲρ τοῦ Μακρῆ; Αὐτὸ θὰ ἦτο ἐλεύθερος συνδικαλισμός;

Ν. Κουντούρης. Εἰς τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ἀξιοτίμου τέως Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας ἡ ἀπάντησίς μας εἶναι ὅτι ἡ Γ.Σ.Ε.Ε. χειρίζεται ὅλα τὰ ἐργατικὰ θέματα καὶ ὑποστηρίζει τὰ δίκαια ὅλων τῶν ἐργαζομένων καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχομεν ὅλοι καθῆκον νὰ βοηθήσωμεν, ὅπως ἡ Γ.Σ.Ε.Ε. ἀποκτήσῃ τὰ μέσα διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς της. Δεύτερον, ἐκ τῆς συμφωνηθησομένης ἐλευθέρας εἰσφορᾶς τὸ μέγιστον μέρος πηγαίνει ὑπὲρ τῶν κατὰ τόπους σωματείων καὶ μόνον τὰ 5/20 ὑπὲρ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. Δὲν πρόκειται συνεπῶς νὰ ἐπιβληθῇ χαράτσι ὑπὲρ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. Κατὰ τοῦτο δὲν ἦτο ὀρθὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐπράξατε τότε, ἀξιότιμε κ. τέως Ὑπουργὲ τῆς Ἐργασίας, διότι ἐξηναγκάσατε τὴν Γ.Σ.Ε.Ε., διὰ νὰ μὴ καταστῇ ὑποχείριός σας, νὰ καταφύγῃ εἰς ξένην βοήθειαν.

Πρόεδρος. Ὁ κ. Ζορμπᾶς ἔχει τὸν λόγον.

Ν. Ζορμπᾶς.... Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὸ ζήτημα τῆς εἰσφορᾶς. Ἡμεῖς εἴμεθα ὑπὲρ τῆς εἰσφορᾶς, διότι ἐπιθυμοῦμεν τὰ συνδικάτα, ποὺ ἔχουν ἀνάγκην διοικήσεως, νὰ ἔχουν φανεροὺς καὶ τιμίους πόρους. Σήμερον τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζουν καὶ διαχειρίζονται αἱ ὀργανώσεις, εἶναι πολύπλοκα καὶ ἡ ἡγεσία αὐτῶν χρειάζεται νὰ ἔχῃ ἐπιτελεῖον, διὰ νὰ ἀποδεικνύῃ λύσεις εἰς διάφορα ζητήματα. Πρόκειται δὲ περὶ μεγάλων ὀργανώσεων, καὶ ὄχι μικροσωματείων, αἱ ὁποῖαι ρυθμίζουν τὴν ζωὴν τῶν ἐργαζομένων. Συνεπῶς ἡ εἰσφορὰ εἶναι ἐπιβεβλημένη. Τοῦτο τὸ θέλουν καὶ οἱ ἐργάται. Ἀλλὰ τὸ θέμα εἶναι ὡς πρὸς τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον δέον νὰ γίνηται ἡ εἰσπραξις καὶ ἡ διάθεσις αὐτῆς. Νὰ γίνηται ἐκ τῶν κάτω ἢ ἐκ τῶν ἄνω ἡ διάθεσις. Τὸ νομοσχέδιον ἀκολουθεῖ τὴν δευτέραν γραμμήν. Ὑπάρχει πρότασις νὰ γίνηται ἡ διάθεσις εἰσφορᾶς ἀπὸ τὰ σωματεῖα.

Α. Στράτος (Ὑπ. Ἐργασίας). Ποιος τὸ ἐζήτησεν αὐτό, κ. συνάδελφε;

Ν. Ζορμπᾶς. Ἔχω ὑπ' ὄψιν μου ὑπόμνημα τραπεζιτικῶν ὀργανώσεων. Τὸ πρᾶγμα πάντως δὲν ἔχει σημασίαν. Τὸ πνεῦμα τῆς εἰσφορᾶς, ὅπως εἶπον, μᾶς εὑρίσκει συμφώνους καὶ εἴμεθα ἱκανοποιημένοι διὰ τοῦτο.

Ε. Γονῆς. Κύριε Ὑπουργέ, ἂς μὴ ὁρίζωμεν ἐπὶ θέματος, τὸ ὁποῖον ἔπαυσε νὰ ὁρίσταται μετὰ τὴν δήλωσίν σας. Ἐγὼ εἶπον ὅτι ἐπὶ τοῦ θέματος, εἰς τὸ ὁποῖον διαφωνῶ, εἶναι τὸ θέμα τῆς καθολικῆς ὑποχρεωτικῆς εἰσφορᾶς, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται διὰ τοῦ νομοσχεδίου σας. Ὡς παλαιὸς συνδικαλιστὴς δὲν διαφωνῶ ἐπὶ τῆς εἰσφορᾶς τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, διότι βεβαίως τὰ συνδικάτα πρέπει νὰ ἔχουν οἰκονομικὰς δυνατότητας, διὰ νὰ ἀνταπεξέλθουν εἰς τὴν ἀποστολήν των, διαφωνῶ εἰς τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θέλετε νὰ ἐπιβάλητε τὴν ὑποχρεωτικὴν εἰσφοράν. Εἰς τὸν παλαιὸν νόμον 3086 εἶχα θέσει μίαν διάταξιν, τὴν ὁποίαν εἶχον ζητήσει νὰ μοῦ διατυπώσῃ ἡ Γ.Σ.Ε.Ε., ἡ ὁποία πράγματι καὶ διετυπώθη καὶ ἐτέθη ἐν τῷ νόμῳ. Σήμερον διὰ τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου ἐρχόμεθα νὰ εἴπωμεν τὰ ἀντίθετα. Εἶμαι σύμφωνος νὰ δώσωμεν τὴν εἰσφορὰν εἰς τὰ συνδικάτα, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγνοήσωμεν τὰ πραγματικὰ γεγονότα. Δὲν εἶναι δυνατὸν ἐπὶ συνόλου 600.000 ἐργαζομένων νὰ εἴπωμεν, ὅτι θὰ ἐπιβάλωμεν, χάριν τοῦ κ. Μακρῆ καὶ τῆς παρέας του, μίαν εἰσφορὰν ὑποχρεωτικήν, τὴν ὁποίαν θὰ κληθοῦν νὰ καταβάλουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ὡς εἶδος χαρίτσι. Εἶμαι σύμφωνος νὰ ἐπιβληθῇ ἡ εἰσφορά, ἀλλὰ ἐφ' ὅσον τοῦτο ζητήσουν αἱ συνδικαλιστικαὶ ὀργανώσεις διὰ τὰ μέλη των μόνον, οὐχὶ ὅμως νὰ ἐπιβάλωμεν χαράτσι εἰσφοράν καὶ δι' ὅσους ἐκ τῶν ἐργαζομένων δὲν θέλουν νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὸν Μακρῆν καὶ τὴν παρέαν του. Μὲ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἄποψίν μου ἀπαντῶ καὶ εἰς τὸν συνάδελφον κ. Κουντούρην, διότι πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι εἰς τὰ ἐργατικὰ συνέδρια δύο πράγματα συμβαίνουν: Ὑπάρχουν συνδικάτα, τὰ ὁποῖα μετέχουν εἰς αὐτὰ καὶ ὑπάρχουν συνδικάτα, τὰ ὁποῖα δὲν μετέχουν. Τί τιμιώτερον συνεπῶς καὶ δημοκρατικώτερον θὰ ὑπῆρχεν, ἐὰν ἐλέγομεν, ὅτι ἡ καθολικὴ εἰσφορὰ ἀφορᾷ μόνον τὰ μέλη τῶν συνδικάτων, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μετέχουν εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν; Νομίζω ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν κατ' οὐδεμίαν ἑρμηνείαν ὁ δημοκρατικὸς οὗτος τρόπος νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς ὑπο-

χρεωτική εἰσφορά. Εἰς ὅλα τὰ ἐργατικὰ συνδικάτα δὲν ἐκπροσωποῦνται ἄλλοι οἱ ἐργάται. Οὐδέποτε, λοιπόν, εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργήσωμεν μονοπώλιον καὶ ὑποταγὴν τῆς ἐργατικῆς τάξεως..... Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ συλλογικὴ σύμβασις δὲν περιορίζεται μεταξὺ τῶν συνδικαλισμένων ἐργατῶν καὶ ἤτις ἀποβλέπει νὰ ρυθμίσῃ τὰς σχέσεις τοῦ κλάδου. Κατὰ συνέπειαν εἶναι ἕτερον τὸ θέμα τῆς ρυθμίσεως τῶν ἀφορώντων τὸν κλάδον ζητημάτων καὶ ἕτερον τὸ θέμα τῆς εἰσφορᾶς. Ὀρθῶς, συνεπῶς, νομίζω ὅτι τοποθετῶ τὸ θέμα τοῦτο καὶ ὁ κ. Ὑπουργὸς θὰ πρέπει νὰ ἀποδεχθῇ τὴν ἄποψίν μου, διότι ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει ἡ ἐπιδιωκομένη συλλογικὴ εἰσφορὰ θὰ ἀποβῇ καθολικὴ ὑποχρεωτικὴ εἰσφορὰ εἰς βάρος τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Εἴμεθα Σῶμα Νομοθετικόν, κύριοι συνάδελφοι, καὶ, διότι τὸ θέμα εἶναι ἄκρως σοβαρόν, πρέπει νὰ εἴμεθα προσεκτικοὶ καὶ δίκαιοι. Παρακαλῶ συνεπῶς τὸν κ. Ὑπουργὸν νὰ μὴ ἐπιμείνῃ ἐπὶ τῆς διατάξεως τοῦ σχεδίου. Πρέπει ὁ κ. Ὑπουργὸς νὰ δεχθῇ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν διάταξιν τοῦ παλαιοῦ νόμου, τὴν ὁποίαν εἶχον ἐγκρίνει αἱ ἐργατικαὶ ὀργανώσεις. Ἐὰν παρ' ἐλπίδα ὁ κ. Ὑπουργὸς ἐπιμείνῃ, τότε πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι θὰ ἀφήσωμεν τὰς ἄλλας ἐργατικὰς ὀργανώσεις ἄνευ πόρων καὶ θὰ καθιερώσωμεν ἕνα μονοπώλιον καὶ μίαν ἀνέντιμον καὶ ἀντιδημοκρατικὴν εἰσφοράν. Διότι δὲν εἶναι δυνατὸν ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν νὰ ἐπικαλούμεθα δημοκρατικοὺς θεσμοὺς καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν νὰ καθιερώνωμεν χαράτσι μοναπαλιακόν. Νὰ γίνεται ἡ ἔθνικὴ συλλογικὴ εἰσφορὰ διὰ τὰ συνδικάτα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ δηλώσουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν τοῦτο διὰ τὰ μέλη των. Ὄχι ὅμως νὰ ὑποχρεώσωμεν 600.000 ἐργάτας νὰ συμμετέχουν εἰς μίαν εἰσφοράν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπιθυμοῦν.

Α. Στράτος (Ὑπ. Ἐργασίας). Κύριε συνάδελφε, θὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς τὸ ὅτι δήθεν ἡ εἰσφορὰ δὲν εἶναι δημοκρατικὸς θεσμὸς μὲ τὸ νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν Ἀμερικήν, ἡ ὁποία εἶναι γνωστὸν ὅτι εἶναι ἡ δημοκρατικωτέρα χώρα τοῦ κόσμου, ἐργάτης, μὴ καταβάλλων τὴν εἰσφοράν του εἰς τὸ συνδικάτον, διαγράφεται. Εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν, ἡ ὁποία ἐξ ἴσου εἶναι δημοκρατικὴ χώρα, ἐὰν δὲν καταβληθῇ εἰσφορὰ εἰς τὰ συνδικάτα, ὁ ἐργαζόμενος στερεῖται πάσης προστασίας. Συνεπῶς, ἐὰν τὰ Κράτη αὐτὰ δὲν εἶναι δημοκρατικά, ἐρωτᾶται ποῦ ὑπάρχει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ δημοκρατία;

Ε. Γονῆς. Κύριοι συνάδελφοι, ὁ ἀξιότιμος Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας μέγα λάθος νομίζω διέπραξεν εἰπών, ὅτι ἐργάτης μὴ καταβάλλων τὴν εἰσφοράν του εἰς τὴν Ἀμερικὴν διαγράφεται.

Πλανᾶται, διότι εἰς τὴν Ἀμερικὴν αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις γίνονται μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ συνομοσπονδιῶν τῶν ἐργατῶν. Συνεπῶς ὁ παραλληλισμὸς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ δὲν εὐσταθεῖ ἐν προκειμένῳ. Ἐδῶ ἡμεῖς ἐρχόμεθα δι' ἑνὸς νόμου καὶ ἐπιβάλλομεν μονοπώλιον καὶ ὑποχρεοῦμεν συνδικαλισμένους καὶ μὴ νὰ καταβάλλουν εἰσφορὰν εἰς τὸν Μακρήν. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καταχρίνω. Ἐπανέρχομαι λοιπὸν ἐπὶ τῆς προτάσεώς μου καὶ λέγω τί καλύτερον καὶ ἐντιμότερον θὰ ὑπῆρχεν, ἐὰν ἐπανηρχόμεθα εἰς τὴν θεσπισθεῖσαν διάταξιν τοῦ παλαιοῦ νόμου;

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα, κ. συνάδελφοι, ὡς παλαιὸς συνδικαλιστής, εἶχον νὰ εἴπω, διότι ἡ πεῖρα τοῦ παρελθόντος ἀρκετὰ μὲ ἐδίδαξε.

Σ. Ἀλλαμανῆς. Ὑποστηρίχθη, κύριε Πρόεδρε, ὅτι μεταβαίνομεν διὰ τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου ἀπὸ τὸ καθεστὼς διατιμήσεως τῆς ἐργασίας εἰς τὸ καθεστὼς τῶν ἐλευθέρων συλλογικῶν συμβάσεων. Καὶ ὅμως τοῦτο δὲν εἶναι ἀκριβές, διότι διὰ πλείστων ὅσων διατάξεων τοῦ ὑπὸ κρίσιν νομοσχεδίου διατηρεῖται τὸ παλαιὸν καθεστώς. Τοιαύτη π.χ. εἶναι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 20, διὰ τῆς ὁποίας παρέχεται τὸ δικαίωμα εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ τροποποιῇ ἢ νὰ μὴ ἐγκρίνῃ μίαν συλλογικὴν σύμβασιν.... Ἡ δευτέρα παρατήρησίς μου ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς εἰσφορᾶς. Ὅταν ἀνηγγέλθη εἰς τὴν Βουλὴν ἡ κατάργησις τῆς εἰσφορᾶς ταύτης τὸ παρελθὸν ἔτος, ὁμοθύμως ἀπεδέχθη τοῦτο ἡ Βουλή. Καὶ τοῦτο διότι κοινὴ ὑπῆρχεν ἡ συνείδησις ὅτι διὰ τῆς εἰσφορᾶς ταύτης διαφθορὰν μόνον ἐπετυγχάνομεν καὶ οὐδὲν ἄλλο. Θὰ ὑπῆρχεν ἴσως δικαιολογία ἐπιβολῆς τῆς εἰσφορᾶς ταύτης μόνον ἐὰν αὕτη ἐπεβάλλετο ὑπὲρ τοῦ σωματείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ὁ εἰσφέρων. Τὸ νὰ ἐπιβάλωμεν εἰσφορὰν εἰς οἱονδήποτε διὰ σωματεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκει, εἶναι ὄχι μόνον μὴ δημοκρατικόν, ὡς εἶπεν ὁ κ. Γονῆς, ἀλλ' αὐτόχρημα ἐγκληματικόν.

Πρόεδρος. Ἐξαντληθέντος τοῦ καταλόγου τῶν ρητόρων εἰσερχόμεθα εἰς τὴν κατ' ἄρθρον συζήτησιν.

Πρόεδρος. Ἄρθρον 22.

Ε. Γονῆς. Κύριοι συνάδελφοι, διὰ τοῦ ἄρθρου 22 ἐπιβάλλεται πάλιν ὑποχρεωτικὴ εἰσφορὰ καὶ δίδεται διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν κ. Μακρὴν ἡ εἰσφορὰ αὕτη μὲ τὸν ἐπαίσχυντον αὐτὸν τρόπον. Δηλ. ὅταν δὲν ἀνήκῃς εἰς τὴν συνδικαλιστικὴν ὀργάνωσιν, ὑποχρεοῦσαι νὰ πληρώνῃς τὴν εἰσφοράν. Νομίζω, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀκατανόητον. Πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν παλαιὰν διάταξιν, τὴν ὁποίαν ἐζήτησε καὶ ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐργατῶν, δηλ. νὰ ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν εἰσφορὰν τὰ μέλη, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς τὴν Γενικὴν Συνομοσπονδίαν Ἐργατῶν καὶ οὐχὶ καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνήκουν.

Σ. Ἀλλαμανῆς. Ἡ ἰδική μου πρότασις εἶναι ἡ εἰσφορὰ νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὴ μόνον εἰς τὰς κλαδικὰς καὶ τοπικὰς συλλογικὰς συμβάσεις καὶ τὸ προϊὸν αὐτῶν νὰ ἐνισχύῃ τὰ ταμεῖα τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν. Διότι πέραν τῶν ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων θὰ γίνουν καὶ τοπικαὶ καὶ ἐκεῖ νὰ προβλεφθῇ ὑποχρεωτικὴ εἰσφορά.

Α. Στράτος (Ὑπ. Ἐργ.). Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ τοῦτο. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον θὰ ἠδυνάμην νὰ δεχθῶ εἶναι τὸ ἑξῆς: «Παρ. δ. Τὰ μέλη τῶν ὀργανώσεων δύνανται διὰ δηλώσεων των..., (ἀναγινώσκει)...».

Ε. Γονῆς. Δι' αὐτοῦ λέγετε, ὅτι θὰ πληρώσῃ ὑποχρεωτικῶς καὶ μὴ ἀνήκων εἰς τὸ Σωματεῖον.

Α. Στράτος. (Ὑπ. Ἐργ.). Θὰ πληρώσῃ, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἀνήκῃ εἰς Σωματεῖον, διότι ἄλλωστε θὰ ἀπολαύσῃ τῶν εὐεργετημάτων τῶν συνδικαλιστικῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς συμβάσεως.

Ἀκολούθως τὸ ἄρθρον 22 γίνεται δεκτόν, ὡς ἐτροπολογήθη.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΕΙΣΠΡΑΞΙΣ ΕΙΣΦΟΡΑΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων
Ἀριθ. πρωτ. 35934/1890
Α. ἰθ. Ἐγκυκλ. 119

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι, ἐγκρίσει τοῦ Δ.Σ., συνήφθη αὔριον μεταξὺ τοῦ Ἱδρύματος καὶ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας τῶν Ἐργατῶν Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ἧς τὸ πλῆρες κείμενον παρατίθεται ἐν τέλει τῆς παρούσης.

Σχετικῶς μὲ τὴν ἐντέλεσιν τῆς συμβάσεως ταύτης πα ἔχομεν τὰς κάτωθι ὁδηγίας:

1. Τὸ ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων, ὅπερ δέον νὰ κρατηθῇ παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 1ης Μαΐου 1956, ὡρίσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν (*) ἴσον πρὸς ἓν ἡμερομίσθιον ἀνειδικεύτου ἐργάτου διὰ τοὺς ἄρρενας ἐργατας καὶ ὑπαλλήλους, ἤτοι δρχ. 42, καὶ πρὸς ἓν ἡμερομίσθιον ἀνειδικεύτου ἐργατρίας διὰ τὰς θηλείας ἐργατρίας καὶ ὑπαλλήλους, ἤτοι δρχ. 32. Προκειμένου εἰδικῶς περὶ τῶν μαθητευομένων τὸ ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον εἰς ἑκάστην περίπτωσιν τοῦ ἑνὸς ἡμερομισθίου μαθητευομένου.

2. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰσφορὰ βαρύνει πάντα μισθωτὸν ἀπασχολούμενον παρά τινι ἐργοδότῃ (φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον) συνεπείᾳ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, καλοπτούσης χρονικὸν διάστημα, εἰς ὃ περιλαμβάνεται καὶ ἡ 1η Μαΐου 1956.

3) Ἡ κατάθεσις εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς παρακρατηθείσης εἰσφορᾶς θὰ ἐνεργῆται ἐπὶ τῇ προσκομίσει εἰς αὐτὴν: α) τοῦ βιβλιαρίου ἀγορᾶς ἐνσήμων, ἐπὶ τῆς τελευταίας χρησιμοποιηθείσης σελίδος τοῦ ὁποίου θ' ἀναγράφωνται τὰ ἐν τῇ § 2 τῆς συμβάσεως στοιχεῖα, β) προχείρου σημειώματος ἐμφαίνοντος τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπασχολουμένων παρὰ τῷ ἐργοδότῃ μισθωτῶν μὲ διάκρισιν εἰς ἄρρενας καὶ θήλεις καὶ μαθητευομένους ἢ ἀντιγράφου τῆς μισθολογικῆς καταστάσεως, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς καταβλητέας συνολικῆς εἰσφορᾶς.

4) Δοθέντος ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἀνωτέρω εἰσφορὰ δέον νὰ κατατεθῇ εἰς τὴν Τράπεζαν τὸ βραδύτερον μέχρι τέλους Ἰουνίου 1956, ὁ ἔλεγχος παρὰ τῶν ὑπαλλήλων ἐξωτερικοῦ ἐλέγχου περὶ τῆς ἐκπληρώσεως ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν τῆς ὑποχρεώσεώς των ταύτης καὶ ἡ σύνταξις ἐκθέσεων βεβαιώσεως καὶ πράξεως καταλογισμοῦ κατὰ τὰ ἐν § 4 τῆς συμβάσεως ὁριζόμενα θὰ ἀρχίσῃ ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐλέγχων διὰ τας εἰσφορὰς τοῦ Ἱδρύματος διενεργουμένων ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1956 κ. ἑ. Στοιχεῖα διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς εἰσφορᾶς ταύτης θὰ ἀποτελῶσιν ἀφ' ἑνὸς τὸ μισθολογικὸν βιβλίον τοῦ ἐργοδότου, ἐξ οὗ προκύπτει ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὴν 1ην Μαΐου 1956 ἀπασχολουμένων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ εἰδικὴ ἀπόδειξις τῆς Τραπέζης διὰ τὴν τυχὸν κατάθεσιν τῆς εἰσφορᾶς, περὶ ἧς ἡ § 2 τῆς συμβάσεως. Ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τῆς ἀποδείξεως ταύτης ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τὸ στοιχεῖον τῆς καταθέσεως θὰ λαμβάνηται ἐκ τῆς σχετικῆς σημειώσεως τῆς Τραπέζης ἐπὶ τοῦ βιβλίου ἀγορᾶς ἐνσήμων.

5) Μέχρι νεωτέρων ὁδηγιῶν μας τὰ πρωτότυπα τῶν ἐκθέσεων βεβαιώσεως καὶ πράξεως καταλογισμοῦ θὰ φυλάσσωνται, ταξινομούμενα κατ' αὔξοντα ἀριθμὸν μητρῴου ἐργοδότου, παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ Ἐσόδων τοῦ Ὑποκαταστήματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἀπριλίου 1956

Σύμβασις

Τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, περαιτέρω συνοπτικῶς ἀποκαλούμενον «Ἵδρυμα», ἀφ' ἑνός, ἐκπροσωπούμενον ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ αὐτοῦ κ. Ἀντωνίου Ρικάκη, ἐξουσιοδοτηθέντος πρὸς τοῦτο διὰ τῶν ἀπὸ 23.3.1956 καὶ 13.4.1956 ἀποφάσεων τοῦ Δ.Σ. αὐτοῦ καὶ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 34 τοῦ ν.δ. 2698, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐργατῶν Ἑλλάδος ἐκπροσωπουμένη ὑπὸ τοῦ Γ' ἐκ τοῦ Γραμματέως αὐτῆς κ. Φώτη Μακρῆ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἐνεργοῦντος βάσει τοῦ ἄρθρ. 15 τοῦ Καταστατικοῦ της καὶ ἐξουσιοδοτηθέντος συμφώνως πρὸς αὐτό, συνεπεδέχθησαν τὰ ἀκόλουθα:

Πρὸς διασφάλισιν τῆς βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν ὑπὲρ τῶν διαφόρων ἐργατικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων πόρων, οἱ ὁποῖοι προβλέπονται ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, νομίμως κυρωθείσης, συμφωνεῖται, ὅπως ἡ βεβαίωσις καὶ εἴσπραξις αὕτη διενεργῆται ὑπὸ τῶν ὀργανισμῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α καὶ τὸ ἐντεῦθεν προϊὸν ἀποδίδηται εἰς τὰς ὀργανώσεις, τηρουμένων τῶν κάτωθι ὅρων καὶ συμφωνιῶν:

1. Τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἀναλαμβάνει, ὅπως διὰ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ ἢ παντὸς ἄλλου κατὰ τὴν κρίσιν του προσφόρου τρόπου καταστήσῃ γνωστὴν εἰς τοὺς ὑποχρέους ἐργοδότας φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα τὴν περὶ παρακρατήσεως καὶ καταθέσεως τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς ὑποχρέωσιν αὐτῶν ἐπὶ παντὸς μισθωτοῦ συνδεομένου μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου (ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου). Ἡ συνδικαλιστικὴ εἰσφορά, παρακρατουμένη ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 1ης Μαΐου ἑκάστου ἔτους, ἀποδίδεται τὸ πολὺ μέχρι τέλους Ἰουνίου, θεωρουμένη ἐφεξῆς ὡς τελοῦσα ἐν καθυστερήσει.

2. Τὸ Ἵδρυμα ὡσαύτως ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως ἐξουσιοδοτήσῃ τὰς μετ' αὐτοῦ συναλλασσομένας Τραπέζας, ἵνα κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἀγορᾶς ἐνσήμων τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῖς με-

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 291.

τρητοῖς καταθέσεως τῶν εἰσφορῶν ἀναζητοῦν καὶ ἀποδέχονται τὴν ὑπὸ τῶν ὑποχρέων ἐργοδοτῶν κατάθεσιν τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς. Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ Τράπεζα ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐφοδιάζει τὸν ἐργοδότην μὲ τὴν εἰδικὴν ἀπόδειξιν εἰσπράξεως τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς, ὡς τὸ συνημμένον ὑπόδειγμα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀναγράφει ἐπὶ τοῦ βιβλιαρίου ἀγορᾶς ἐνσήμων τοῦ Ι.Κ.Α. (ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως τῆς σελίδος, ἥτις παραμένει εἰς τὸ στέλεχος καὶ δι' ἧς ἐνεργεῖται ἡ πλέον πρόσφατος κατάθεσις) τὸν ἀξιοῦντα ἀριθμὸν τῆς ἀποδείξεως εἰσπράξεως, τὸ κατατεθὲν ποσόν, καθὼς καὶ τὸ ἔτος, ὅπερ ἀφορᾷ ἡ κατάθεσις.

3. Τὸ ὡς ἄνω ἔργον τῆς εἰσπράξεως τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. νὰ ἀνατεθῇ τῇ αἰτήσει τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. καὶ εἰς τὰ ὄργανα τῆς Ὑπηρεσίας ἐλέγχου καὶ βεβαιώσεως τῶν ἐσόδων τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰ ἀναλυτικώτερον προσδιοριζόμενα ὑπὸ τῆς οἰκείας ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. Πάντως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ἀπόδοσις τῶν εἰσπράξεων ὑπὸ τῶν ἐντεταλμένων ὀργάνων ἐνεργεῖται τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς μεθεπομένης τῆς εἰσπράξεως.

4. Αἱ Ὑπηρεσίαι Ἐλέγχου Ἐσόδων τῶν κατὰ τόπους Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν διενεργείας ἐλέγχου εἰς τινα ἐργοδότην, ὅστις ἀπασχολεῖ προσωπικὸν συνδεόμενον μετ' αὐτοῦ διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἐφ' ὅσον εἰς τὰς ἐλεγχομένας περιόδους περιλαμβάνεται ἡ 1η Μαΐου (ἑκάστου ἔτους), δέον ὅπως συντασσουν τὴν διὰ λογαριασμὸν τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων «ἔκθεσιν βεβαιώσεως καὶ πίστιν καταλογισμοῦ» συμφώνως πρὸς τὸ συνημμένον σχέδιον. Τὸ πρωτότυπον τῆς ὡς ἄνω ἐκθέσεως βεβαιώσεως καὶ πράξεως καταλογισμοῦ, δεόντως ὑπογεγραμμένον ὑπό τε τοῦ ἐνεργοῦντος τὸν ἔλεγχον ὀργάνου καὶ τοῦ ἐργοδότου, θὰ διαβιβάζηται πρὸς ἐκτέλεσιν εἰς τὰ ἁρμόδια ὄργανα τοῦ Ἱδρύματος καὶ ἐν ἀντιγράφῳ μετὰ συνοπτικῆς καταστάσεως ἀνὰ 10ήμερον μερίμνῃ τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἐσόδων εἰς τὴν Γ.Σ.Ε.Ε. ἢ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ἐργατοϋπαλληλικὰ Κέντρα.

5. Ὅπως τοῦτο διὰ συνοπτικῆς καταστάσεως, ὡς τὸ συνημμένον ὑπόδειγμα, θὰ διαβιβάζωνται κατὰ χρονικὰ διαστήματα, ὄχι ἀραιότερα τοῦ μηνός, τὰ ἀντίγραφα τῶν ἀποδείξεων εἰσπράξεων καὶ ἐκείνων, αἵτινες κατατίθενται εἰς τὰς μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συναλλασσομένας Τραπέζας, καθὼς καὶ ἐκείνων, αἵτινες εἰσπράττονται ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν ὀργάνων ἢ τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α. Αἱ εἰς τὰς Τραπέζας καταθέσεις θὰ διαβιβάζωνται ἀπαραιτήτως μέσῳ τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

6. Ἡ βεβαίωσις καὶ ἡ εἴσπραξις διενεργεῖται συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυούσας ἑκάστοτε διατάξεις περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν ἐσόδων τοῦ Ι.Κ.Α. (ἄρθρον 34 § 1 ἐδάφ. 1ον ν.δ. 2698/1953) καὶ εἰδικώτερον τὰς ἑξῆς:

7. Τὸ Ι.Κ.Α. ἐπὶ τῇ καταβολῇ τοῦ κόστους τῆς ὅλης ἐργασίας ἐκ μέρους τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ὑποχρεοῦται, ὅπως κατ' αἴτησιν τῆς τελευταίας ἐφοδιάσῃ τὰς συνδικαλιστικὰς ὀργανώσεις διὰ καρτῶν μηχανογραφήσεως τοῦ μητρώου ἐργοδοτῶν, ὅπερ θὰ συμπληροῦται κατὰ μῆνα ἢ ἀραιότερα χρονικὰ διαστήματα διὰ τῶν καρτῶν τῶν νεοεισερχομένων ἐργοδοτῶν, ὡς καὶ τῶν ἐπερχομένων μεταβολῶν.

8. Ἡ συνδικαλιστικὴ εἰσφορὰ ὁποσδήποτε εἰσπραττομένη μεταφέρεται εἰς εἰδικὸν λογαριασμὸν παρὰ τῇ Ε.Τ.Ε.Α. ὑπὸ τὸν τίτλον «Λογαριασμὸς εἰσφορᾶς ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῆς Γ.Σ.Ε.Ε.» καὶ ἀποδίδεται εἰς τὰς δικαιούχους ὀργανώσεις, κατανεμομένη ὡς ἑξῆς κατὰ νόμον:

α) Ὑπὲρ τοῦ οἰκείου Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. 7/20
β) ὑπὲρ τῶν Ὁμοσπονδιῶν τῆς Γ Σ.Ε.Ε. 4/20
γ) ὑπὲρ τοῦ οἰκείου Σωματείου τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. 4/20
δ) ὑπὲρ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. τὰ ὑπόλοιπα 5/20

9.—α) Διὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἐργατικοῦ Κέντρου ἑκάστης περιφερείας (τῆς γεωγραφικῆς ἐκτάσεως αὐτοῦ καθοριζομένης ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε.) ἐκδίδονται ἐντολαὶ τοῦ Προέδρου καὶ Ταμίου αὐτοῦ, ἐξουσιοδοτημένων ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν ὀργάνων, συμφώνως πρὸς τὸ καταστατικὸν ἑκάστου. Αἱ ἐντολαὶ αὗται θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἐξοφλοῦνται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης.

β) Διὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ἐκδίδονται ἐντολαὶ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως καὶ Ταμίου τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., δεόντως ἐξουσιοδοτημένων ὑπὸ τῶν οἰκείων συμφώνως πρὸς τὸ Καταστατικὸν τῆς ὀργάνων καὶ θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ ἐξουσιοδοτουμένου ὑπαλλήλου τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Ἐσόδων τοῦ Ι.Κ.Α.

γ) Διὰ τὴν ἀναλογίαν ἑκάστης Ὁμοσπονδίας ἐκ τοῦ συνόλου τῶν 4/20 τῆς ὡς ἄνω εἰσφορᾶς συνιστᾶται τριμελὴς Ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου ἐκλεγομένου ὑπὸ τῶν Γενικῶν Γραμματέων τῶν Ὁμοσπονδιῶν τῆς δυνάμεως τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., αἱ ὁποῖαι ἀριθμοῦν μέλη κάτω τῶν 15000 καὶ ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῶν Ὁμοσπονδιῶν τῆς δυνάμεως τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., αἱ ὁποῖαι ἀριθμοῦν μέλη ἄνω τῶν 15.000, τελούσα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Γ.Σ.Ε.Ε.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀντιπροσώπων τούτων γίνεται κατὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ἑξάμηνον καὶ διὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης μέχρι 1ης Μαΐου 1956 ὑπὸ τῶν Γενικῶν Γραμματέων τῶν Ὁμοσπονδιῶν, συγκαλουμένων εἰς χωριστὴν δι' ἑκάστην κατηγορίαν Ὁμοσπονδιῶν συνεδρίασιν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., συντασσομένου οἰκείου πρακτικοῦ ἐκλογῆς.

Ἡ οὕτω καταρτιζομένη τριμελὴς ἐπιτροπὴ καθορίζει τὴν ἀναλογίαν ἑκάστης Ὁμοσπονδίας ἐπὶ τῆς εἰσφορᾶς δι' ἀποφάσεών της, λαμβανομένων κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν, ἐν ἀδυναμίᾳ δὲ λήψεως ἀποφάσεων διὰ πλειοψηφίας λόγῳ τῆς ὑπάρξεως τριῶν γνωμῶν ὑπερισχύει ἡ γνώμη τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., ἀναγνωριζομένου ὡς διαιτητοῦ.

Βάσει τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς καὶ Ταμίας ἑκάστης Ὁμοσπονδίας, συμφώνως πρὸς τὸ Καταστατικὸν αὐτῆς, ὑπογράφει τὰ οἰκεῖα γραμμάτια εἰσπράξεως καὶ κατόπιν θεωρήσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἐντεταλμένου ὑπαλλήλου τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Ἐσόδων τοῦ Ι.Κ.Α. ἀναλαμβάνει τὸ ἀνῆκον εἰς αὐτὴν ποσὸν ἐκ τῆς Τραπέζης.

Διὰ τὴν ἀναλογίαν ἑκάστου Σωματείου ἐκ τοῦ συνόλου τῶν 4/20 τῆς ἀναλογούσης εἰς τὴν

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί επεκτάσεως εις την περιοχήν Καρδαμύλων Χίου της υπό του Οίκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 95 της 31 Μαρτίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Τάς διατάξεις του άρθρου 5 του ν. 6002/1934 επερί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αύτών (ΦΕΚ 37). β) Τάς διατάξεις του άρθρου 2 § 1 του α. ν. 816/1948 επερί επεκτάσεως της υπό του ν. 6002 παρεχομένης ιατροφαρμακευτικής και νοσοκομειακής προστασίας και εις τάς οικογενείας των εργαζομένων ναυτικών», ως ούτος ε-κυρώθη υπό του ν. 978/1949 (ΦΕΚ 120). γ) Την υπ' αριθ. 2055/23.1.1956 πράτασιν της Διοικητικής Επιτροπής Οίκου Ναύτου. δ) Την υπ' αριθ. 31/18.1.1956 γνωμοδότησιν Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού και ε) Την υπ' αριθ. 131/1956 γνωμοδότησιν Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Η κατά τας διατάξεις του άπό 14.11.1951 (ε. δ) περί προστασίας κατά της ασθενείας των ναυτικών και των οικογενειών των (ΦΕΚ 301), ως τούτο εκάστοτε ισχύει, προβλεπομένη προστασία επεκτείνεται εν μέρει, παρεχομένης ιατρικής συνδρομής και περιθάλψεως, φαρμάκων υπό μορφήν χημικών παρασκευασμάτων ή ιδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικών εν γένει ειδών και επιδέσμου τοκετού και εις μονίμως εις την περιοχήν Καρδαμύλων Χίου διαμένοντας:

α) Άνεργους ναυτικούς και τα μέλη των οικογενειών τούτων και

β) Μέλη οικογενειών εργαζομένων ναυτικών.

Εις τον Ημέτερον επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργόν εκατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 28 Μαρτίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί επεκτάσεως εις την περιοχήν Πάρου της υπό του Οίκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 95 της 31 Μαρτίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Τάς διατάξεις του άρθρου 5 του ν. 6002/1934 επερί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αύτών (ΦΕΚ 37). β) Τάς διατάξεις του άρθρου 2 § 1 του α. ν. 816/1948 επερί επεκτάσεως της υπό του ν. 6002 παρεχομένης ιατροφαρμακευτικής και νοσοκομειακής προστασίας και εις τάς οικογενείας των εργαζομένων ναυτικών», ως ούτος εκυρώθη υπό του ν. 978/1949 (ΦΕΚ 120). γ) Την υπ' αριθ. 2055/23.1.1956 πράτασιν της Διοικητικής Επιτροπής Οίκου Ναύτου. δ) Την υπ' αριθ. 33/15.2.1956 γνωμοδότησιν Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού και ε) Την υπ' αριθ. 178/1956 γνωμοδότησιν Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Η κατά τας διατάξεις του άπό 14.11.1951 (ε. δ) περί προστασίας κατά της ασθενείας των ναυτικών και των οικογενειών των (ΦΕΚ 301), ως τούτο εκάστοτε ισχύει, προβλεπομένη προστασία επεκτείνεται εν μέρει, παρεχομένης ιατρικής συνδρομής και περιθάλψεως, φαρμάκων υπό μορφήν χημικών παρασκευασμάτων ή ιδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικών εν γένει ειδών και επιδέσμου τοκετού και εις μονίμως εις την περιοχήν Πάρου διαμένοντας:

α) Άνεργους ναυτικούς και τα μέλη των οικογενειών τούτων και

β) Μέλη οικογενειών εργαζομένων ναυτικών.

Εις τον Ημέτερον επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργόν εκατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 28 Μαρτίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί επεκτάσεως εις την περιοχήν Βροντάδες Χίου της υπό του Οίκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 95 της 31 Μαρτίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Τάς διατάξεις του άρθρου 5

περιφέρειαν του οικείου Εργατικού Κέντρου εισφοράς συνιστάται τριμελής επιτροπή, αποτελουμένη εκ δύο αντιπροσώπων των Σωματείων της δυνάμεως του Κέντρου υπό την προεδρίαν του Προέδρου του Εργατικού Κέντρου. Η εκλογή των αντιπροσώπων των Σωματείων γίνεται υπό των Προέδρων των Σωματείων εκάστου Κέντρου, συγκαλουμένων προς τούτο υπό του Προέδρου του Εργατικού Κέντρου και συντασσομένου οικείου πρακτικού εκλογής. Η ούτω καταρτιζομένη τριμελής επιτροπή αποφασίζει κατ' απόλυτον πλειοψηφίαν, εν αδυναμία δε λήψεως αποφάσεως λόγω της ύπάρξεως τριών γνωμών υπερισχύει η γνώμη του Προέδρου του Εργατικού Κέντρου, αναγνωριζομένου ως διαιτητού. Βάσει της αποφάσεως αύτης το δικαιούχον Σωματείον αναλαμβάνει παρά της Τραπέζης το καθορισθέν ποσόν δι' εντολών των εκπροσώπων του συμφώνως προς το Καταστατικόν αύτου. Αί εντολαί αύται θεωρούνται υπό του Διευθυντού του οικείου Υποκαταστήματος του Ι.Κ.Α. και εξοφλούνται υπό του οικείου Υποκαταστήματος της Τραπέζης.

11. Το Ι.Κ.Α. υποχρεούται να ανακοινώνη κατά διμηνίαν τας γενομένας αναλήψεις εκ του οικείου Λογαριασμού προς την Γ.Σ.Ε.Ε. διά την ενημέρωσιν των φακέλλων των οργανώσεών της εν σχέσει προς τας πραγματοποιηθείσας παρ' εκάστης εισπράξεις.

12. Το Ι.Κ.Α. δικαιούται να δίδη εντολάς προς την Τράπεζαν, όπως εκ του συνόλου των πραγματοποιουμένων εισπράξεων μεταφέρη εις τον Λογαριασμόν του ποσοστόν 2ο/ο επ' αύτών.

13. Τα έντυπα και εν γένει γραφική ύλη διά την διενέργειαν της βεβαιώσεως και εισπράξεως της συνδικαλιστικής εισφοράς χορηγεί η Γ.Σ.Ε.Ε.

14. Η παρούσα σύμβασις ισχύει επί τριετίαν και δη καθ' όλην την διάρκειαν της ισχύος της εν αρχή της παρούσης αναφερομένης συλλογικής συμβάσεως εργασίας μεταξύ εργοδοτών και εργατών.

Το παρόν συνετάχθη εις διπλούν εν Αθήναις σήμερον την 17ην Απριλίου 1956 και υπογράφεται ως κάτωθι.

Ο Διοικητής του Ιδρύματος
Α. Ρικάκης

Ο Γεν. Γραμματεύς Γ.Σ.Ε.Ε.
Φ. Μακρής

τοῦ ν. 6002/1934 περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν (ΦΕΚ 37), β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ἀ. ν. 816/1948 περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 6002 παρεχομένης ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς προστασίας καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν, ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 978/1949 (ΦΕΚ 120) γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2055/23.1.1956 πρότασιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Οἴκου Ναύτου, δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 31/18.1.1956 γνωμοδότησιν Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ καὶ ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 132/1956 γνωμοδότησιν Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 14.11.1951 β. δ/τος περὶ προστασίας κατὰ τῆς ἀνθρακίας τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των (ΦΕΚ 301), ὡς τοῦτο ἐκάστοτε ἰσχύει, προβλεπομένη προστασία ἐπεκτείνεται ἐν μέρει, περιλαμβανούσης ἰατρικῆς συνδρομῆς καὶ παροχῆς φαρμάκων ὑπὸ μορφὴν χημικῶν παρασκευασμάτων ἢ ἰδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικῶν ἐν γένει εἰδῶν καὶ ἐπιδομάτος τοκετοῦ καὶ εἰς μονίμως εἰς τὴν περιοχὴν Θρανιάδες-Χίου διαμένοντας:

α) Ἀνέργους ναυτικοὺς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τούτων καὶ

β) Μέλη οἰκογενειῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαρτίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ παντοπωλεῖα τῆς κοινότητος Λουτρῶν Λέσβου.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 95 τῆς 31 Μαρτίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ Π. δ/τος τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως, αἰτησιν τοῦ Συνδέσμου Παντοπωλῶν Λουτρῶν Λέσβου καὶ τοῦ Παλλεσβιακοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 164/1956 ταυτάριθμον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Καθιεροῦμεν ὁλοκληρωτικὴν Κυριακὴν ἀργίαν εἰς τὰ παντοπωλεῖα τῆς κοινότητος Λουτρῶν Λέσβου.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαρτίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τῆς 2ας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 21 καὶ τῆς 1ης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Θεσσαλονίκης.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 103 τῆς 16 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὴν § 7 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3083/1954 ν. δ/τος περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας καὶ θεσπίσεως ἀσφαλιστικῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν. 1872/1951,

2) Γνώμην τοῦ Σ.Κ.Α. (ἀρ. πρωτ. 274/1955, συνεδρίασις 146/4.8.1955 καὶ 183 τῆς 21.12.1955 τῆς ΙΑ' περιόδου),

3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 119/1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Εἰς τὸ καταστατικὸν τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Θεσσαλονίκης τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν, τὸ ἐγκριθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56036/1953 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 214, τεῦχος Β' τῆς 2.10.1953), ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις:

Ἄρθρον 1

Ἡ δευτέρα παράγραφος τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ τροποποιεῖται οὕτω:

2. Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται, ὅπως μεταφέρωνται εἰς τοὺς λογαριασμοὺς Συντάξεως καὶ Προνοίας τοῦ Κλάδου Θεσσαλονίκης τὰ τυχὸν ἐναπομένοντα ἐκ τῆς ἐτησίας διαχειρίστεως τοῦ λογαριασμοῦ ἀνεργίας περισσεύματα, μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τοῦ κλεισίματος τοῦ ἰσολογισμοῦ τοῦ τελευταίου τούτου. Τὸ ποσὸν τοῦ περισσεύματος πρὸς μεταφορὰν καταλήγεται ἐξ ἴσου μεταξὺ τῶν δύο ὡς ἄνω ἀσφαλιστικῶν λογαριασμῶν.

Ἄρθρον 2

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἑπεται:

1. Τὸ ποσὸν τοῦ ἐφ' ἅπαξ δοθησομένου, τὸ ἀπονεμόμενον εἰς τοὺς δικαιουμένους τούτου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἐδαφ. α' καὶ δ' τῆς § 1 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ἠσφαλισμένους καὶ εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἀποβιούντων ἠσφαλισμένων ἰσοῦται πρὸς τὸ γινόμενον τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 32 συντάξιμων ἀποδοχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου ἐπὶ τὸ δι' ἓν δεύτερον (1/2) τῶν συντάξιμων ἐτῶν αὐτοῦ.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαρτίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀεριόφωτος Πειραιῶς.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 107 τῆς 20 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, 2) τὴν ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1955 ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς συγχωνεύσεως Ταμείων κυρίας Ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α., 3) σχετικὴν εἰσήγησιν τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 881/1955 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

1. Τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀεριόφωτος Πειραιῶς διαλύεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος μηνὸς, συγχωνευόμενον εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

2. Τὸ παρὰ τῷ ὡς ἄνω Ταμείῳ ὑπηρετοῦν πάσης φύσεως διοικητικὸν προσωπικὸν μετατάσσεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀπὸ τῆς εἰς τοῦτο κατὰ τὰ ἀνωτέρω συγχωνεύσεώς του.

Ἐπίσης εἰς τὸ Ι.Κ.Α. περιέρχεται καὶ ἡ περιουσία τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου.

3. Διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεως τῶν παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ ἠσφαλισμένων, τὴν συνταξιοδότησιν τῶν συνταξιούχων αὐτοῦ καὶ πᾶσαν ἑτέραν σχετικὴν πρὸς τὴν συγχώνευσιν λεπτομέρειαν ἐφαρμόζονται αἱ οἰκεῖαι διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἀπριλίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ προσθέτων χωροφυλάκων

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 98 τῆς 9 Ἀπριλίου 1956).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν: 1) ἄρθρου 73 τοῦ ν. δ. 3365/1955 περὶ Κώδικος τοῦ Σώματος τῆς

Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, 2) Α. Ν. 1671) 1951 περὶ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ Ὑπουργείων, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 3076)1954 3) γνώμην τοῦ ἀρχηγοῦ Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, διατυπωθεῖσαν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 83)5)64γ ἔ.Σ. ἀναφορὰν του καὶ 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 161)1956 Γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Προσώντα διορισμοῦ.

Ἄρθρον 1.

Ἵνα διορισθῇ εἰς πρόσθετος χωροφύλαξ, δέον νὰ κέκτηται τὰ ἑξῆς προσόντα:

1. Νὰ προϋπηρέτησεν εἰς τὴν Βασιλικὴν Χωροφυλακὴν ὡς Ὑπαξιωματικὸς (Ἐνωμοτάρχης ἢ Ὑπενωμοτάρχης) ἢ χωροφύλαξ καὶ νὰ ἀπολύθῃ ταύτης μὲ διαγωγὴν ἐξαίρετον ἢ ἀμεμπτον καὶ οὐχὶ σύνεπτα γνωμοδοτήσεως Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου.

2. Νὰ μὴ ἀπώλεσε τὴν Ἑλληνικὴν Ἰθαγένειαν.

3. Νὰ μὴ ἔχῃ καταδικασθῇ εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν ἢ εἰς ἐπαισχυντικὴν τοιαύτην, ἐπὶ κλοπῇ, ὑπεξαιρέσει, ἀπάτῃ, ἐγκλήματι περὶ τὰ ὑποθήματα, ψευδορκίᾳ, ψευδεῖ ἀνωμοτῳ καταθέσει, ψευδεῖ καταμηνύσει, συκοφαντικῇ δυσφημήσει, ἐγκλήματι ἀφορῶντι τὸ νόμισμα ἢ τὰ ἤθη, ζωοκλοπῇ, ζωοκτονίᾳ, λαθρεμπορίᾳ, ἢ χρήσει ναρκωτικῶν οὐσιῶν, ἢ νὰ μὴ ἐκφέρῃ κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐγκλήμασιν.

4. Νὰ ἐμφορῆται ὑπὸ ὑγιῶν κοινωνικῶν φρονημάτων.

5. Νὰ ἔχῃ ὑγείαν, ἐπιτρέπουσαν τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων του, νὰ εἶναι σωματικῶς ἄρτιος, μὲ ἐξωτερικὴν παράστασιν καλήν.

Δικαιολογητικὰ — Διορισμός.

Ἄρθρον 2.

Πρὸς διορισμὸν τινος ὡς προσθέτου χωροφύλακος ἀπαιτοῦνται τὰ ἑξῆς δικαιολογητικά:

1. Αἴτησις τοῦ ἐπιθυμοῦντος νομικοῦ ἢ φυσικοῦ προσώπου, δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν οἰκείαν παρ' Ἀξιωματικοῦ διοικουμένην Ὑπηρεσίαν Χωροφυλακῆς, ἐν τῇ ἕδρᾳ ἢ περιφερείᾳ τῆς ὁποίας ὁ διοριζομενος θέλει ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του, ἐν ᾗ σημειοῦται συγκεκριμένως ὁ τόπος καὶ τὸ εἶδος τῆς διατεθησομένης ἐργασίας.

2. Ὑπεύθυνος δήλωσις τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω προσώπου, ὅτι θέλει καταβάλλει τὰν ἐκάστοτε προβλεπόμενον διὰ τοὺς χωροφύλακας μισθόν, ἐπίδομα τροφῆς καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν εἰδῶν ἱματισμοῦ καὶ ἐξαρτήσεως εἰς τὸν διορισθησόμενον.

3. Αἴτησις τοῦ ἐνδιαφερομένου πρώην Ὑπαξιωματικοῦ ἢ χωροφύλακος, δι' ἧς νὰ αἰτῆται τὸν διορισμόν, μνημονεύοντος ἐν αὐτῇ τὸν ἐργοδότην, ἐφ' οὗ θέλει προηγηθῇ ἐφαστικὸς ἢ νομικὸν πρόσωπον, τὴν ἐργασίαν ἣν συγκεκριμένως θέλει ἐκτελεῖ. Ὡς καὶ τὸν τόπον ἔνθα θέλει ἐκτελεῖ ταύτην.

4. Πιστοποιητικὸν τῆς οἰκείας Εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς, ὅτι δὲν ἐκφέρει κατηγορίαν εἰς βάρος του ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 παρ. 3 ἐγκλημάτων τοῦ παρόντος διατάγματος.

5. Πιστοποιητικὸν Ποινικοῦ Μητρώου, ἐκδιδόμενον κατὰ τοὺς τελευταίους δύο μῆνας πρὸ τῆς ὑποβολῆς.

6. Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ αὐτοῦ βιβλιαρίου, ὅπερ τηρεῖται εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον Χωροφυλακῆς, περιλαμβάνον ἐκ τοῦ Φύλλου Μητρώου τὰ στοιχεῖα ταυτότητος, τὴν στρατολογικὴν αὐτοῦ κατάστασιν καὶ τὰς ἠθικὰς ἀμοιβάς.

7. Πιστοποιητικὸν Προέδρου Κοινότητος ἢ Δημάρχου τοῦ τόπου καταγωγῆς, ἐμφαῖνον καὶ τὴν οἰκογενειακὴν αὐτοῦ κατάστασιν.

8. Πιστοποιητικὸν τοῦ ἐκτελοῦντος τὴν Ὑγειονομικὴν Ὑπηρεσίαν Χωροφυλακῆς ἰατροῦ, ὅτι κρίνεται ἱκανὸς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων προσθέτου χωροφύλακος καὶ εἶναι σωματικῶς ἄρτιος.

9. Πιστοποιητικὸν τῆς οἰκείας τοῦ τόπου διαμονῆς του Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, ὅτι τυγχάνει νομιμόφρων καὶ δὲν ἐμφορεῖται ὑπὸ κομμουνιστικῶν ἰδεῶν. Τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο ὑποβάλλεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον Χωροφυλακῆς.

Ἄρθρον 3.

1. Τὰ κατὰ τὰ προηγούμενον ἄρθρον δικαιολογητικὰ ὑποβάλλονται ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὸ ἁρμόδιον Τμῆμα Ἀσφαλείας καὶ τοιαύτου μὴ ὑπάρχοντος εἰς τὴν οἰκείαν Διαίκησιν Ἀξιωματικοῦ Χωροφυλακῆς, ἐν τῇ ἐδαφικῇ δικαιοδοσίᾳ τῆς ὁποίας θέλει ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του ὁ αἰτούμενος τὸν διορισμόν. Ἡ δεχομένη τὰ δικαιολογητικὰ Ὑπηρεσία Χωροφυλακῆς, μετ' ἔλεγχον περὶ τῆς πληρότητος αὐτῶν, ὑποβάλλει ἰσαρχικῶς ταῦτα εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον Χωροφυλακῆς μετὰ τῶν προτάσεών της, τῶν ἐνδιαμέσων Ὑπηρεσιῶν ὑποχρεουμένων νὰ ἐκφέρωσι κατὰ τὴν ὑποβολὴν ἠτιολογημένην ἐπίσης γνώμην.

2. Ὁ Ἀρχηγὸς Χωροφυλακῆς, λαμβάνων ὑπ' ὄψει τὰ ἀνωτέρω δικαιολογητικά, ἀποφασίζει περὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἐκδίδει τὴν περὶ τούτου ἀπόφασίν του, ἥτις κοινοποιεῖται εἰς τε τὸν ἐνδιαφερόμενον ἐργοδότην καὶ τὸν διοριζόμενον, ὡς καὶ εἰς τὰς οἰκείας Ὑπηρεσίας Χωροφυλακῆς.

3. Μεταξὺ πλειόνων αἰτουμένων διορισμὸν παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ, πρατιμῶνται κατὰ σειράν:

α) Οἱ κατοικοῦντες τὴν ἰδιαίτερα τοῦ πολυτέκνου ἢ ἔχοντες μείζονας οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις.

β) Οἱ τραυματίαι πολέμου καὶ διατεταγμένης ὑπηρεσίας ἐν γένει, ὑπὸ τοὺς πτριορισμοὺς τῆς περιπτώσεως 5 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος διατάγματος.

γ) Οἱ τιμηθέντες δι' ἠθικῶν ἀμοιβῶν ἀπὸ εὐφήμου μνείας καὶ ἄνω καὶ

δ) Οἱ ὑπηρετήσαντες ταύλάχιστον ἐπὶ 5μηνον εἰς τὴν ζώνην τῶν πρόσω κατὰ τὸν πόλεμον 1940—1941 ἢ ὑπηρετήσαντες εἰς τὴν ζώνην ἐπιχειρήσεων εἰς τὸν κατὰ τῶν συμμοριτῶν ἀγῶνα ταύλάχιστον ἐπὶ 8μηνον.

4. Ἐὰν ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ προσώπῳ συντρέχωσι πλείονες λόγαι πρατιμήσεως, οὗτοι δημιουργοῦσι νέαν πρατίμησιν ἔναντι τοῦ ἔχοντος ὀλιγωτέρους τοιούτους.

Ὅρκωμοσία — Δελτίον Ταυτότητος.

Ἄρθρον 4.

1. Ὁ διοριζόμενος ὡς πρόσθετος χωροφύλαξ, ἅμα τῇ λήψει τοῦ περὶ διορισμοῦ του ἐγγράφου, παρουσιάζεται ἐνώπιον τοῦ οἰκείου Διοικητοῦ Ἀξιωματικοῦ Χωροφυλακῆς, ἐν τῇ ἐδαφικῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ ὁποίου θέλει ἀσκήσει τὰ καθήκοντά του καὶ δίδει τὸν προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ Κ.Σ.Σ.Κ ὅρκον ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Διοικητοῦ τῆς οἰκείας Ὑπηρεσίας Χωροφυλακῆς, τοῦ Ἐφημερίου καὶ δύο Ἀξιωματικῶν ἢ ἐλλείψει δύο Ὑπαξιωματικῶν ἢ χωροφυλάκων, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ τῆς ὁρκωμοσίας του θεωρεῖται διορισθεὶς ὡς πρόσθετος χωροφύλαξ.

Οἱ ἀρμόδιοι Διοικηταὶ Ἀξιωματικοὶ δὲν προβαίνουσιν εἰς τὴν ὁρκωμοσίαν τοῦ προσθέτου χωροφύλακος, ἐφ' ὅσον δὲν ἔλαβον ἔγγραφον βεβαίωσιν τοῦ οἰκείου Διαχειριστοῦ Ὑλικοῦ, ὅτι παρὰ τοῦ αἰτουμένου τὸν διορισμὸν ἐργοδότου κατετέθη τὸ ἀντίτιμον τῶν χορηγητέων εἰδῶν ἱματισμοῦ, ἐξαρτήσεως καὶ λοιπῶν δικαιουμένων δημοσίων εἰδῶν.

2. Πρὸς πίστωσιν τῆς ὁρκωμοσίας συντάσσεται πρακτικόν, ὅπερ τηρεῖται ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας Χωροφυλακῆς, ἐν τῇ ἐδαφικῇ δικαιοδοσίᾳ τῆς ὁποίας ἀσκεῖ τὰ καθήκοντά του.

3. Ἅμα τῇ ὁρκωμοσίᾳ ὁ πρόσθετος χωροφύλαξ ἐφοδιάζεται ὑπὸ τῶν οἰκείων Διοικήσεων Χωροφυλακῆς διὰ δελτίου ταυτότητος, ὅπερ εἶναι ὁμοιον πρὸς τὸ τῶν χωροφυλάκων καὶ ἐπὶ πλέον ὅτι παραπλεύρως τῆς φωτογραφίας τίθεται διὰ σφραγῖδος ξηρᾶς μελάνης ἡ ἔνδειξις διὰ κεφαλαίων γραμμάτων «ΠΡΟΣΘΕΤΟΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΞ».

Καθήκοντα προσθέτων χωροφυλάκων.

Ἄρθρον 5.

1. Οἱ πρόσθετοι χωροφύλακες ἅμα τῇ ὁρκωμοσίᾳ των καὶ μόνον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των κέκτηνται ἐξουσίαν καὶ καθήκοντα χωροφύλακος. Τὰ καθήκοντα αὐτῶν συνίστανται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας εὐταξίας ἢ ἀσφαλείας ἢ φρουρήσεως ἐργοστασίων καὶ ἐπιχειρήσεων φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων. Ἡ ἀνάθεσις

αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἄλλων ἔργων θιγόντων τὴν στρατιωτικὴν ἀξιοπρέπειαν ἢ ἐξερχομένων τοῦ κύκλου τῶν ἀναγομένων εἰς τὰ κύρια αὐτῶν ἔργα, περὶ ὧν ἀνωτέρω, ἀπαγορεύεται.

2. Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ἀπειλῆς ἢ διαταράξεως τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἢ πρὸς παροχὴν πληροφοριῶν περὶ τῶν ἔργων ἀπειλουμένων ἢ λαβόντων χώραν ἐγκληματικῶν πράξεων, δύνανται οἱ Διοικηταὶ Χωροφυλακῆς νὰ ἀναθέτωσιν αὐτοῖς, σὺν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων των, καὶ ἀποστολὰς ἐξακριβώσεως, παρακολουθήσεως ὑπάτων κινήσεων προσώπων, ἐν οἷς χώροις ἀσκοῦσι τὰ κυρίως αὐτῶν ἔργα, νὰ ἐξοπλίζωσιν αὐτοὺς δι' αὐτομάτων ἢ ἀτομικῶν ὅπλων τῆς Χωροφυλακῆς, λαμβανομένων ἐκ τῶν ἀποθηκῶν της καὶ, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν, νὰ διαθέτωσιν αὐτούς, εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις καὶ διὰ περιωρισμένον χρόνον, εἰς ὑπηρεσίαν ἀσφαλείας καὶ ἐκτὸς τῶν χώρων ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας των.

3. Αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν προσθέτων χωροφυλάκων δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνωσι τὸ θεωρον κατὰ 24ωρον, εἰς ἐξαιρετικὰς δὲ καὶ ἐκτάκτους περιπτώσεις, ἀπολύτως δεδικαιολογημένας, ἐπιτρέπεται ἡ ὑπέρβασις, ἀλλ' οὐδέποτε πέραν τοῦ δεκαώρου.

4. Μερίμνῃ τοῦ ἐποπτεύοντος τοὺς προσθέτους χωροφύλακας Διοικητοῦ Ἀξιωματικοῦ ἢ Ὑπαξιωματικοῦ, καλοῦνται οὗτοι ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Κατάστημα καὶ λαμβάνουσι γνῶσιν τῶν ἐκδιδομένων διαταγῶν, ἐγκυκλίων καὶ νόμων.

5. Οἱ πρόσθετοι χωροφύλακες ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ στρατολογίζονται εἰς στρατῶνας Χωροφυλακῆς, δύνανται ὅμως νὰ μετέχωσι τοῦ συσσιτίου, ἐπὶ τῇ προκαταβολῇ τοῦ ἀντιτίμου.

Στρατιωτικαὶ ὑποχρεώσεις προσθέτων χωροφυλάκων — Στολή

Ἄρθρον 6.

1. Οἱ πρόσθετοι χωροφύλακες ἐν τοῖς χώροις ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων των καὶ μόνον κατὰ τὴν ἄσκησιν αὐτῶν φέρουσι στολὴν χωροφύλακος, ἄνευ ὅμως διακριτικῶν βαθμοῦ. Ἐπὶ τῶν ἐπωμίων φέρουσι τὰ γραμματικὰ στοιχεῖα Π. Χ. καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀριθμόν.

2. Ὁ ἀριθμὸς λαμβάνεται ἐκ τοῦ εἰδίλιου δυνάμεως προσθέτων χωροφυλάκων, ὅπερ τηρεῖται ὑφ' ἑκάστης Διοικήσεως Χωροφυλακῆς, εἰς ὃ καταχωρίζονται κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν διορισμοῦ ἅπαντες οἱ διοριζόμενοι πρόσθετοι ἐν τῇ ἐδαφικῇ δικαιοδοσίᾳ τῆς Διοικήσεως καὶ εἶναι ὁ αὔξων ἀριθμὸς καταχωρίσεως ἐν αὐτῷ.

3. Οἱ πρόσθετοι χωροφύλακες δύνανται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των νὰ φέρωσιν ἰδιωτικὸν πιστόλιον ἢ περίστροφον.

4. Οἱ πρόσθετοι χωροφύλακες κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των διέπονται ὑφ' ὅλων ἐν γένει τῶν διατάξεων τῶν Κανονισμῶν τῆς Β. Χωροφυλακῆς, τῶν ἀφορωσῶν τὴν πειθαρχίαν καὶ στολήν, πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος διατάγματος γινομένων ἐξαιρέσεων καὶ ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Στρατοδικείων, ὡς οἱ ἐν ἐνεργείᾳ χωροφύλακες, διὰ τὰ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων των διαπραττόμενα ἐγκλήματα.

5. Οἱ πρόσθετοι χωροφύλακες ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἀπαγορεύεται νὰ φέρωσι τὴν στολήν των.

Διοικητικὴ ἐξάρτησις — Ἁρμοδιότης Ὑπηρεσιῶν Χωροφυλακῆς

Ἄρθρον 7.

1. Οἱ πρόσθετοι χωροφύλακες ὑπάγονται διοικητικῶς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν οἰκείων Διοικήσεων Χωροφυλακῆς, αἵτινες ἀσκοῦσι τὰς ἁρμοδιότητας αὐτῶν διὰ τῶν Τμημάτων Ἀσφαλείας καὶ ἐν ἐλλείψει διὰ τῶν οἰκείων Ἀστυνομικῶν Τμημάτων, ἐὰν δὲ οὗτοι ἀσκοῦσι τὰ καθήκοντά των ἐκτὸς τῆς ἕδρας τῆς Διοικήσεως, διὰ τῶν οἰκείων Ὑποδιοικήσεων, Τμημάτων, Σταθμῶν ἢ Φυλακείων Χωροφυλακῆς.

2. Αἱ ἁρμόδιαι Ὑπηρεσίαι Χωροφυλακῆς ὑποχρεοῦνται νὰ παρακολουθῶσι τοὺς προσθέτους χωροφύλακας, ὥστε νὰ διάγωσιν οὗτοι ἀξιοπρεπῶς καὶ νὰ φέρωσι κανονικῶς τὴν στολήν των, ἐὰν δὲ διαπιστώσωσι παραπτώματα τούτων, λαμβάνουσι τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς συμμόρφωσιν καὶ ἐν ἀνάγκῃ εἰσηγοῦνται τὴν ἀπόλυσιν των.

3. Οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ Ὑπαξιωματικοὶ Ἐπόπται ἢ Ἐφοδοι φρουρῶν ἐπιθεωροῦσι τοὺς προσθέτους χωροφύλακας ὡς καὶ τοὺς τακτικοὺς σκοπιοὺς καὶ περιπολους, καὶ ὑπογράφουσιν εἰς πρὸς τοῦτο τηρουμένου ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰδίλιον ἐπιθεωρήσεως.

Ὑποχρεώσεις ἐργοδοτῶν ἐναντι τῶν προσθέτων χωροφυλάκων.

Ἄρθρον 8

1. Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ προκαταβάλλωσιν εἰς τοὺς προσθέτους χωροφύλακας τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς τὸν μισθὸν καὶ τὸ ἐπίδομα τροφοδοσίας, οὗτινος ἑκάστοτε διακαιοῦνται οἱ ὑπηρετοῦντες χωροφύλακες.

Ὁ μισθὸς καὶ τὸ ἐπίδομα τροφοδοσίας καταβάλλονται εἰς τὸν δικαιοῦχον ἄνευ μεσολαβήσεως τῆς Ὑπηρεσίας Χωροφυλακῆς, ἥτις ὅμως ὑποχρεοῦται ἑκάστοτε νὰ γνωρίζῃ εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον ἐργοδότην δι' ἐγγράφου της περὶ τῶν δικαιουμένων ἀποδοχῶν.

2. Ὁμοίως οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν καταβολὴν τῆς ἀξίας τῶν εἰδῶν ἱματισμοῦ καὶ ἐξαρτύσεως εἰς τὰς κατὰ τόπους Διαχειρίσεις Ὑλικοῦ, αἵτινες προβαίνουσιν εἰς τὴν χορήγησιν τῶν εἰδῶν τούτων κατὰ τὰς ὑφιστάμενας διαταγάς.

Φύσις σχέσεων ἐργοδοτῶν καὶ προσθέτων χωροφυλάκων.

Ἄρθρον 9.

Οἱ πρόσθετοι χωροφύλακες ἀπὸ τῆς ὁρκωμοσίας των θεωροῦνται ἐναντι τοῦ ἐργοδότου ἰδιωτικοὶ αὐτοῦ ὑπάλληλοι καὶ ὡς τοιοῦτοι διέπονται καθ' ἅπαν τὰ ἀντικείμενα τὰ ἀπορρέοντα ἐκ τῆς ἰδιότητός των ταύτης ὑπὸ τῶν οἰκείων περὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας.

Εἰδικώτερον ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως προσθέτου χωροφύλακος, αἰτήσει τοῦ ἐργοδότου, καταβάλλεται αὐτῷ μηνιαία ἀποζημίωσις, ἐὰν δὲν προβλέπεται μεγαλυτέρα τοιαύτη κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας.

Ἀπόλυσις προσθέτων χωροφυλάκων.

Ἄρθρον 10.

1. Οἱ πρόσθετοι χωροφύλακες δύνανται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας νὰ λύωσι τὴν ὑπηρεσιακὴν των σχέσιν, εἰδοποιοῦντες πρὸς τοῦτο τὸν ἐργοδότην καὶ τὴν οἰκείαν Ὑπηρεσίαν Χωροφυλακῆς, ἥτις ὑποχρεοῦται ν' ἀναφέρῃ ἱεραρχικῶς εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον Χωροφυλακῆς, ὅπερ ἐκδίδει τὴν περὶ ἀπολύσεως ἀπόφασιν.

2. Ἡ ἀπόλυσις τῶν προσθέτων χωροφυλάκων διατάσσεται ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Χωροφυλακῆς, τῇ αἰτήσει τοῦ ἐργοδότου ὑποβαλλομένῃ ἐπὶ μῆνα τοὐλάχιστον πρὸ τῆς προαδιοριαθείσης πρὸς ἀπόλυσιν χρονολογίας ἢ τῇ ἠτιολογημένῃ προτάσει τοῦ οἰκείου Διοικητοῦ Χωροφυλακῆς, στηριζομένῃ εἰς ὁμοίας προτάσεις τῶν οἰκείων Ὑπηρεσιῶν Χωροφυλακῆς.

3. Ὡς λόγοι δικαιολογοῦντες τὴν ἀπόλυσιν, τῇ προτάσει τῶν Διοικητῶν Χωροφυλακῆς, θεωροῦνται καὶ οἱ ἑξῆς:

α) Ἡ καταδίκη ἐπί τινι τῶν ἐγκλημάτων, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 1 παρ. 3 τοῦ παρόντος διατάγματος καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Σ.Π.Κ. προβλεπομένων τοιούτων.

β) Ἡ ἀναξιοπρεπὴς διαγωγή.

γ) Ἡ ἀπὸ συστήματος παραμέλησις τῶν περὶ τὴν στολὴν ἢ τὴν πειθαρχίαν διατάξεων.

δ) Ἡ ἀπὸ συστήματος ἔλλειψις σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των.

ε) Ἡ ἐκτέλεσις ἔργων θιγόντων τὸ γόητρον τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς.

στ) Ἡ ἐκ προθέσεως μὴ συμμόρφωσις πρὸς τὰς ἐκάστοτε κοινοποιουμένας διαταγάς, ὡς καὶ ἡ μὴ ἐκτέλεσις ἢ παραμέλησις ἢ πλημμελὴς ἐκτέλεσις τῶν ἀνατιθεμένων ὑπὸ τῆς Χωροφυλακῆς προσθέτων ἔργων, ἐφ' ὅσον δὲν δικαιολογεῖται ἐπαρκῶς τοῦτο.

Μεταβολαὶ διορισμοῦ καὶ ἀπολύσεως.

Ἄρθρον 11.

Αἱ μεταβολαὶ διορισμοῦ καὶ ἀπολύσεως τῶν προσθέτων χωροφυλάκων καταχωρίζονται εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγείου Χωροφυλακῆς ἐπὶ τούτῳ τηρούμενα βιβλία καὶ τὰ ἀτομικὰ ἔγγραφα αὐτῶν.

Άρθρον 12

1. Από της δημοσιεύσεως του παρόντος διατάγματος καταργείται το από 12.3)29.3.1955 διάταγμα, καθώς και πάσα διατάξις αντικειμένη εις το παρόν διάταγμα.

2. Εις την αυτόν επί των Εσωτερικών Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 26 Μαρτίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ολοκληρωτικής Κυριακής άργίας εις καταστήματα Μηθύμνης Λέσβου και μερικής Κυριακής άργίας εις καταστήματα Κονιστρών Εύβοίας.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 98 της 31 Μαρτίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 6 § 2 του Π. Δ/τος της 8)14 Μαρτίου 1930 «περί καθιερώσεως των νομών περί Κυριακής αναπαύσεως», αιτήσεις των ενδιαφερομένων εργοδοτικών και υπαλληλικών οργανώσεων Μηθύμνης Λέσβου και Κονιστρών Εύβοίας, μετά γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εργασίας και την υπ' αριθ. 123) 1956 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, πρότασει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον.

1. Καθιερούμεν ολοκληρωτικήν Κυριακήν άργίαν εις τα εμπορικά καταστήματα υφασμάτων, παντοπωλεία και υποδηματοπωλεία του δήμου Μηθύμνης Λέσβου.

2. Άπαντα τα εμπορικά και επαγγελματοδιστεχνικά καταστήματα της κωμοπόλεως Κονιστρών Εύβοίας, πλην των καφενείων, καφενείων, γαλακτοπωλείων, ζαχαροπλαστείων, κανταπωλείων, ζυθεστιατορίων και οινοπωλείων, κατά το χρονικόν διάστημα από 1ης Απριλίου έως 31ης Οκτωβρίου θά ανοίγωσι κατά τας Κυριακάς μέχρι της 2ας μ.μ. ώρας.

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 19 Μαρτίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συμπληρώσεως του άρθρου 4 του από 30. 3)3.4.1951 Δ/τος περί μισθολογίου του προσωπικού του Ιδρύματος των Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 99 της 12 Απριλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: το άρθρον 15 § 1 του υπ' αριθ. 1538)1950 νόμου «περί ρυθμίσεως των αποδοχών των υπαλλήλων των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου» και 6) την υπ' αριθ. 815)1955 γνωμάτευσιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει των Ημετέρων επί της Εργασίας και Οικονομικών Υπουργών, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον.

Εις το άρθρον 4 του από 30.3)3.4.1951 δ/τος «περί μισθολογίου του προσωπικού του Ιδρύματος Κοιν. Ασφαλίσεων» προστίθεται παράγραφος υπ' αριθ. 4 έχουσα ούτω:

4. α) Προκειμένου περί των οδηγών αυτοκινήτων του Ιδρύματος ο Διοικητής αυτού, εκτιμών τας πιθανάς ανάγκας εκάστης υπηρεσίας, προσδιορίζει διά πράξεώς του την διά το επόμενον τρίμηνον αναγκαίαν υπερωριακήν εργασίαν τούτων. Εν περιπτώσει απροβλέπτων περιπτώσεων δύναται νά έκδοθή σιτιλληρωματική πράξις του Διοικητού. Οιαδήποτε υπέρβασις των ούτω καθοριοθέντων υπερωριών απαγορεύεται απολύτως, τυχόν δε γενομένη αύθημίαν αξίωσιν του οδηγού θεμελιοί κατά του Ιδρύματος. Μετά το τέλος εκάστου μηνός ο Διοικητής επίσης διά πράξεώς του, συνιστώσης απαραιτήτων δικαιολογητικόν της πληρωμής, αναγνωρίζει βάσει των οικείων εκθέσεων των προϊσταμένων των υπηρεσιών προ' ας οι οδηγοί υπηρετούν τας υφ' εκάστου τούτων πραγματοποιηθείσας υπερωρίας κατά τον προηγούμενον μήνα.

Η διά την άνω υπερωριακήν εργασίαν αμοιβή καθορίζεται εις το 1)7 των ημερησίων συνολικών αποδοχών προσηυξημένων κατά 50%, και διά την μέχρι 60 ωρών μηνιαίαν υπερωριακήν απασχόλησιν, ή πέραν των 60 ωρών υπερωριακή τοιαύτη προσαυξάνεται εις 100%.

β) Επιτρέπεται εξαιρετικώς ή κατά τας ημέρας αργίας εργασία των οδηγών. Αύτη δέον ν' αναγναριαθή διά πράξεως του Διοικητού εκδιδομένης βάσει αιτιολογημένης εκθέσεως του Προϊσταμένου της υπηρεσίας παρ' ή υπηρετεί ο οδηγός. Η αναγνώρισις γίνεται καθ' έκαστον μήνα, ή δε ημερησία αποζημίωσις είναι ίση προς το 1)25 των μηνιαίων αποδοχών προσηυξημένων κατά 75%.

Εις τον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 5 Απριλίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί αναπροσαρμογής του συντελεστού δευτερευουσών απολαυών του προσωπικού των Σ.Ε.Κ.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 107 της 20 Απριλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1. Τας διατάξεις του άρθρου 15 § 1 του ά. ν. 1538) 1950 «περί ρυθμίσεως των αποδοχών των υπαλλήλων Ν. Π.Δ.Δ.».

2. Σύμφωνον γνωμοδότησιν του Ανωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Υπηρεσιών, διατυπωθείσαν εν τω υπ' αριθ. 108)1956 πρακτικώ αύτου της 14.2.1956 και

3. Γνωμάτευσιν του Συμβουλίου της Επικρατείας, διατυπωθείσαν εν τω υπ' αριθ. 169 πρακτικώ αύτου της 29 Φεβρουαρίου 1956, προτάσει των Ημετέρων επί των Οικονομικών Υπουργού και επί των Συγκοινωνιών Υφυπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον.

Αι εν τω κανονισμώ δευτερευουσών απολαυών του προσωπικού των Σ.Ε.Κ., τω κυρωθέντι διά του από 19.1. 1926 δ/τος, καθοριζόμεναι βασικαί αποζημιώσεις ή αμοιβαί, υπολογιζόμεναι επί τη βάσει του ισχύοντος της 28 Οκτωβρίου 1940 τιμαρίθμου, αναπροσαρμόζονται από 1 Ιανουαρίου 1956 επί συντελεστήν τετρακόσια (400).

Εις τους αυτούς επί των Οικονομικών Υπουργόν και επί των Συγκοινωνιών Υφυπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 5 Απριλίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως της τελευταίας παραγράφου του άρθρου 4 του Κανονισμού ωρών εργασίας και αναπαύσεως του προσωπικού των εν Ελλάδι αιμηλάτων σιδηροδρόμων.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 107 της 20 Απριλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1. Τα άρθρα 1 και 2 του ν. 3752)1929 «περί κυρώσεως διά διαταγμάτων κανονισμών του προσωπικού κλπ.»

2. Την σύμφωνον γνώμην των διοικητών των δικτύων Σ.Ε.Κ. και Σ.Π.Α.Π. και της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Σιδηροδρομικών, ως αύτη διατυπούται εν τοις υπ' αριθ. 12666)10.6.1955, 970)25.1.1955, 3150)7.7.1955 αντιστοίχοις εγγράφοις αύτών.

3. Την γνώμην του Συμβουλίου Σιδηροδρόμων, διατυπωθείσαν εν τη υπ' αριθ. 5 πράξει αύτου της 30.1.1956.

4. Την υπ' αριθ. 127 σύμφωνον γνωμοδότησιν του Α.Σ.Δ.Υ., διατυπωθείσαν εν τω πρακτικώ αύτου της 23.2. 1956, και

5. Την γνώμην του Συμβουλίου της Επικρατείας, διατυπωθείσαν εν τω υπ' αριθ. 182)7.3.1956 πρακτικώ αύτου, προτάσει του Ημετέρου επί των Συγκοινωνιών Υφυπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον.

Η τελευταία παράγραφος του άρθρου 4 του από 15 Φεβρουαρίου 1926 κανονισμού ωρών εργασίας και αναπαύ-

σεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦτο ἡ διακοπὴ ἐσται κατ' ἐλάχιστον 10ωρος ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ ὑπαλλήλου καὶ 8ωρος ἐκτὸς αὐτῆς, θὰ χορηγῶνται δὲ τέσσαρες ἀναπαύσεις ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως οἱασδήποτε περιόδου ἐργασίας».

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος διατάγματος ἄρχεται μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑφυπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἀπριλίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ἑορτῶν ἀργίας εἰς καταστήματα τῶν πόλεων Σερρῶν καὶ Ἄργους.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 107 τῆς 20 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ π. δ/τος τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως, αἰτήσεις τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων Σερρῶν καὶ Ἄργους, τὴν ὑπ' ἀριθ. 42635/29.12.1955 σύμφωνον γνώμην τῆς Νομαρχίας Σερρῶν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 24838/29.12.1955 ὁμοίαν τῆς Νομαρχίας Ἀργολίδος, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 179/1956 ταυτότην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

1. Καταργοῦμεν τὸ ἅ διάταγμα τῆς 23.3/24.3.1953 «περὶ καταργήσεως τοῦ π. δ/τος τῆς 30.3/7.5.1935 περὶ ὁρισμοῦ ἡμερῶν ὁλοκληρωτικοῦ καὶ μερικοῦ κλεισίματος τῶν καταστημάτων τῆς πόλεως Σερρῶν» καὶ ὁρισμοῦ ἡμερῶν ὁλοκληρωτικοῦ κλεισίματος τῶν καταστημάτων τῆς πόλεως Σερρῶν καὶ καθιερούμεν, ὡς ἡμέρας ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας δι' ἅπαντα τὰ καταστήματα τῆς πόλεως Σερρῶν, πλὴν τῶν κρεοπωλείων, ἰχθυοπωλείων καὶ κουρείων καὶ ἀρτοποιείων, ὧν αἱ ἡμέραι ἀργίας καὶ ἡμιαργίας ὁρίζονται ὑπὸ τοῦ Β. δ/τος τῆς 4) 11.2.1936 «περὶ ὁρισμοῦ ἑορτασίμων ἡμερῶν κλπ», τὰς κάτωθι ἑορτάς:

Ὁλοκληρωτικὴ ἀργία:

1) Ἡ 1η Ἰανουαρίου Ἁγ. Βασιλείου, 2) 6η Ἰανουαρίου Θεοφανείων, 3) 7η Ἰανουαρίου Ἁγ. Ἰωάννου, 4) Εὐαγγελισμοῦ, 5) Μεγάλη Παρασκευή, 6) Δευτέρα ἡμέρα τοῦ Πάσχα, 7) 23η Ἀπριλίου Ἁγ. Γεωργίου, 8) 21η Μαΐου Ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, 9) Ἀναλήψεως, 10) Ἁγ. Πνεύματος, 11) 29η Ἰουνίου Πέτρου καὶ Παύλου, 12) 15η Αὐγούστου Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, 13) 14η Σεπτεμβρίου Ὑψώσεως Σταυροῦ, 14) 26η Ὀκτωβρίου Ἁγ. Δημητρίου, 15) 8η Νοεμβρίου Ταξιαρχῶν, 16) 6η Δεκεμβρίου Ἁγ. Νικολάου, 17) Χριστουγέννων, 18) Δευτέρα ἡμέρα Χριστουγέννων.

Μερικὴ ἀργία:

1. Καθαρὰ Δευτέρα, 2) 30ὴ Ἰουνίου, Ἁγ. Ἀποστόλων, καθ' ἃς θὰ ἀνοίγουν μέχρι τῆς 1ης μ.μ. ὥρας.

2. Καθιεροῦμεν τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος, ὡς ἡμέραν ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας διὰ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ κουρεῖα καὶ κομμωτήρια τῆς πόλεως Ἄργους.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἀπριλίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ἑορτῶν ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας τῶν καταστημάτων τῆς πόλεως Μυτιλήνης.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 107 τῆς 20 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ Π. δ/τος τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», αἴτησιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων Μυτιλήνης, τὴν ὑπ' ἀριθ. 14153/18.6.1955 σύμφωνον γνώμην τῆς Νομαρχίας Λέσβου, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 180/1956 ταυτότην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Καταργοῦμεν τὸ ἀπὸ 24.1 - 4.2.1950 Β. διάταγμα «περὶ καθιερώσεως ἡμερῶν ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας καὶ ἡμιαργίας τῶν παντοπωλείων τῆς πόλεως Μυτιλήνης» καὶ τὸ ἀπὸ 20.5 - 16.6.1953 Β. διάταγμα «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Β. δ/τος τῆς 24.1 - 4.2.1950 περὶ καθιερώσεως ἡμερῶν ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας καὶ ἡμιαργίας τῶν παντοπωλείων Μυτιλήνης» καὶ καθιεροῦμεν ὡς ἡμέρας ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας δι' ἅπαντα τὰ καταστήματα τῆς πόλεως Μυτιλήνης, πλὴν τῶν κρεοπωλείων, κουρείων, κομμωτηρίων καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὁριζομένων ἐξαιρέσεων, τὰς κάτωθι:

Ὁλοκληρωτικὴ ἀργία.

1) 1η Ἰανουαρίου Ἁγ. Βασιλείου, 2) 6η Ἰανουαρίου Θεοφανείων, 3) 17η Φεβρουαρίου Ἁγ. Θεοδώρου Πολιούχου πόλεως, 4) 15η Αὐγούστου Κοιμήσεως Θεοτόκου, 5) 8η Νοεμβρίου Ταξιαρχῶν Ἐπέτειος ἀπελευθερώσεως τῆς Νήσου, 6) Δευτέρα ἡμέρα Χριστουγέννων καὶ 7) Καθαρὰ Δευτέρα, ἥτις ὁρίζεται ἡμιαργία διὰ τὰ παντοπωλεῖα καὶ πρατήρια σιγαρέττων.

Μερικὴ ἀργία:

1) 23 Ἀπριλίου Ἁγ. Γεωργίου, 2) 21 Μαΐου Ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, 3) Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος, 4) 6 Δεκεμβρίου Ἁγ. Νικολάου, καθ' ἃς θὰ ἀνοίγουν ἀπὸ τῆς 10ης — 1ης μ.μ. ὥρας.

Διὰ τὰ κρεοπωλεῖα.

Ὁλοκληρωτικὴ ἀργία:

1) 1η Ἰανουαρίου Ἁγ. Βασιλείου, 2) 6η Ἰανουαρίου Θεοφανείων, 3) 15η Αὐγούστου Κοιμήσεως Θεοτόκου, 4) 8η Νοεμβρίου Ταξιαρχῶν.

Μερικὴ ἀργία:

1) 17η Φεβρουαρίου Ἁγ. Θεοδώρου (ἐφ' ὅσον δὲν συμπίπτει Σάββατον), 2) Ζωοδόχου Πηγῆς, 3) Δευτέρα ἡμέρα Χριστουγέννων καθ' ἃς θὰ παρεμένουν κλειστὰ ἀπὸ τῆς 1ης μ.μ. ὥρας.

Διὰ τὰ κουρεῖα — κομμωτήρια.

Ὁλοκληρωτικὴ ἀργία:

1) 29η Αὐγούστου.

Μερικὴ ἀργία:

1) 1η Ἰανουαρίου Ἁγ. Βασιλείου, 2) 6η Ἰανουαρίου Θεοφανείων, 3) 17η Φεβρουαρίου Ἁγ. Θεοδώρου, 4) 15η Αὐγούστου Κοιμήσεως Θεοτόκου, 5) 8η Νοεμβρίου Ταξιαρχῶν, 6) Δευτέρα ἡμέρα Χριστουγέννων, καθ' ἃς θὰ παραμένουν κλειστὰ ἀπὸ τῆς 1ης μ.μ. ὥρας.

Τῶν ἀνωτέρω ἑορτολογίων ἐξαιροῦνται τὰ ὀπωροπωλεῖα, καφενεῖα, ζαχαροπλαστεῖα, γαλακτοπωλεῖα, ἰατρεῖα, ζυθοπωλεῖα, οἰνομαγειρεῖα, ποτοπωλεῖα, καταστήματα τροφῆς ζώων, καταστήματα καυσίμου ὕλης, καταστήματα βενζίνης καὶ εἰδῶν αὐτοκινήτων, ἀνθοπωλεῖα καὶ φορετοπωλεῖα.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἀπριλίου 1956.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

16443/Σ. 145/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως ἄρθρου Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ὑπεγγύων Προσόδων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 68 τῆς 3 Ἀπριλίου 1956).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς τοῦτο ἀθροντικῶς ἠριθμήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν.

694)1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς 'Ασφαλιστικῆς Νομοθεσίας»

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ. περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἢ διενεργεῖται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ 'Υπουργείου 'Εργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 'Απριλίου 1946 ν. διατάγματος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν 'Οργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς» κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. διατάγματος.

4) Πράξιν τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ε.Δ.Υ.Π. ἀποδληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 407)1955 ἀναφορᾶς του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς 'Ασφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 260)1955, συνεδρίασις 193η τῆς ΙΑ περιόδου τῆς 27.1.1956), ἀποφασίζομεν:

1. Τὸ ἄρθρον 14 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ 'Εταιρείας Διαχειρίσεως 'Υπεγγύων Προσόδων τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

"Ἄρθρον 14.

1. Τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα ἄρχεται διὰ μὲν τὰς περιπτώσεις γήρατος καὶ ἀναπηρίας ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἐκείνου καθ' ὃν ὑπεβλήθη ἡ περὶ ἀπονομῆς συντάξεως αἴτησις, διὰ δὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ θανάτου, ἀπὸ τῆς ἑπομένης ἡμέρας ἐκείνης καθ' ἣν ἐπῆλθεν ὁ θάνατος.

2. Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν λήγει εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός:

α) Καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ὁ θάνατος τοῦ συνταξιούχου, ἢ ὁ ἀκάπηρος ἔπαυσε νὰ πληροῖ τὰς οἰκείας προϋποθέσεις περὶ ἀνικανότητος, δάσει τῶν ὁποίων ἔτυχε συντάξεως.

β) Καθ' ὃν συνῆψε νέον γάμον ἡ χήρα.

γ) Καθ' ὃν τὰ ἄρρενα τέκνα συνεπλήρωσαν τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ τέκνων σπουδαζόντων, ὁπότε ἡ συνταξιοδότησις τούτων παρατείνεται μέχρι πέρατος τῶν σπουδῶν καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει οὐχὶ πέραν τοῦ 23ου ἔτους τῆς ἡλικίας των συμπεπληρωμένου ἢ περὶ τέκνων διαρκῶς ἀνικάνων, ὁπότε ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἐδαφίῳ δ' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 13 ὁριζόμενα.

δ) Καθ' ὃν τὰ θήλεα τέκνα συνῆψαν γάμον ἢ καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν τὸ 30ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Τὰ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης συνταξιοδοτούμενα ἄγαμα θήλεα τέκνα ἐξακολουθοῦν λαμβάνοντα τὴν σύνταξίν των μέχρι τῆς τελέσεως γάμου ἀνεξαρτήτως ὁρίου ἡλικίας.

'Εν πάσῃ δὲ περιπτώσει διακόπτεται ἡ σύνταξις, ἐφ' ὅσον ἐκλείψῃ τι τῶν θεμελιούντων τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα γεγονότων.

3. 'Εκ τῶν ἀσφαλισμένων καὶ τῶν συνταξιούχων ἀποδάλλουσι τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα:

α) 'Ο καταδικασθεὶς δι' ἀμετακλήτου δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ πράξει συνεπαγομένῃ ἀποστέρησιν τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων κατὰ τὰ ἄρθρα 59—62 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ ἀποστέρησις αὕτη.

β) 'Ο ἀπολυθεὶς μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐν ἄρθρῳ 9 ὁρίων ἡλικίας καὶ ὑπηρεσίας δι' ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τῆς 'Εταιρείας ἕνεκα ἀπιστίας, ὑπεξαιρέσεως, ἀπάτης ἢ πλαστογραφίας περὶ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχ. α' καὶ β' περιπτώσεις, ἐὰν ὑπάρχουσι μέλη οἰκογενείας, ἅτινα ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ ἀσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου θὰ ἐδικαιοῦντο συντάξεως, καταβάλλεται αὐτοῖς ἡ σύνταξις, ἥτις θὰ τοῖς ἀπενέμετο εἰς περίπτωσιν θανάτου τοῦ ἀσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου.

γ) 'Η ἐκ νέου εἰς γάμον ἐλθοῦσα χήρα σύζυγος ἢ μήτηρ.

Δὲν ἀνακτᾶται τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα αἱ συνταξιοῦχοι μήτηρ ἢ σύζυγος ἢ θυγάτηρ ἐκσα διαλύσεις ἢ ἀκυρώσεις τοῦ νέου γάμου αὐτῶν.

4. 'Η καταβολὴ τῆς συντάξεως ἀναστέλλεται εἰς τὰς ἀκολούθους περιπτώσεις:

α) 'Εὰν ὁ συνταξιοῦχος ἐκτίῃ ποινὴν στερητικὴν τῆς ἐλευθερίας τοῦ μεγαλυτέρων τῶν ἓξ μηνῶν, ἐφ' ὅσον χρόνον ἐκτίει ταύτην.

'Εφ' ὅσον ὅμως ὑπάρχουσι πρόσωπα, ἅτινα ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου θὰ ἐλάμδανον σύνταξιν, ταῦτα δικαιοῦνται εἰς τὴν ἀπόληψιν τῆς συντάξεως ἥτις θὰ κατεδάλλετο εἰς ταῦτα ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ συνταξιούχου.

β) 'Εὰν ὁ συνταξιοῦχος ἐπαναδιορισθῇ ὡς μισθωτός, ὑφ' οἱασδήποτε μορφὴν παρὰ τῇ Ε.Δ.Υ.Π. καὶ ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ἡ ἐργασιακὴ αὐτὴ σχέσις αὐτοῦ.

5. 'Εν περιπτώσει καθ' ἣν πρόσωπόν τι δικαιοῦται πλειόνων τῆς μιᾶς συντάξεων ἐκ τοῦ Ταμείου, λαμδάνει τὴν μεγαλυτέραν τοιαύτην, προσηυξημένην κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς ἑτέρας ἀμέσως κατὰ ποσὸν ἑπομένης. 'Εὰν εἷς τινα σύνταξιν συντρέχουσι πλείονα πρόσωπα, ὁ ὑπολογισμὸς γίνεται ἐπὶ τῇ δάσει τοῦ ἀναλογοῦντος ἑκάστῳ ποσοστοῦ.

'Η διάταξις αὕτη θέλει ἰσχύσει διὰ τοὺς ἀπὸ τῆς ἰσχύος ταύτης καὶ ἐφ' ἑξῆς καθιστα μένους συνταξιούχους.

6. Τὸ εἰς σύνταξιν δικαίωμα παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν πενταετίας ἀπὸ τῆς γενήσεώς του.

7. 'Απαιτηταὶ συντάξεις ἢ ἄλλαι παροχαὶ μὴ εἰσπραχθεῖσαι ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς κατέστησαν ἀπαιτηταί, παραγράφονται ὑπὲρ τοῦ Ταμείου.

11. 'Η § 2 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου καταργεῖται.

'Εν 'Αθήναις τῇ 20 Μαρτίου 1956

24220/4280/1956 'Απόφ. 'Υπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ 'Εργασίας

Περὶ τροποποιήσεως καὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1956 τοῦ Δ.Δ Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τῶν εἰσπρακτόρων ἀστικῶν λεωφορείων Θεσσαλονίκης».

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 76 τῆς 18 'Απριλίου 1956)

'Εχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955. 2) τὴν ἀπὸ 10.4.1956 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ 'Εθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς. 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1)1956 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροδαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν κ.λ.π. δρων ἐργασίας τῶν εἰσπρακτόρων ἀστικῶν λεωφορείων Θεσσαλονίκης καὶ 4) τὸ ὅτι ὁρισμένοι ἐκ τῶν διατάξεων τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ δὴ αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὰ περὶ καθηκόντων τῶν εἰσπρακτόρων, περὶ δελτίων ἐλευθέρας κυκλοφορίας, περὶ στολῆς, περὶ δασικοῦ μισθοῦ καὶ περὶ χρονολογίας ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀντιτιθέμενοι, ὡς ἔχουσι, πρὸς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυδερνήσεως καὶ τὰς κειμένας διατάξεις, χρήζουσι τροποποιήσεως, συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω γνωμοδότησιν, ἣν ἀποδεχόμεδα, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν προμνησθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 1) 56 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροδαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης, τροποποιουμένην πως ἡμῖν ὡς κατωτέρω:

'Αριθ. ἀποφάσεως 1)1956

Τὸ κατὰ νόμον 3239)1955 Δευτεροδάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Θεσσαλονίκης.

Συγκείμενον ἐκ τῶν 'Αλεξάνδρου Παπαζήση, 'Εφέτου Θεσσαλονίκης, ὡς Προέδρου, ἀναπληρωματικοῦ μέλους, τοῦ τακτικοῦ τοιούτου Προέδρου 'Εφετῶν 'Εμμ. Μανωλεδάκη κωλυομένου, καὶ τῶν Κων. Κονιδλοπούλου ὑπαλλήλου τοῦ 'Υπουργείου 'Εργασίας ἐπὶ δαθμῷ τρίτῳ (3ῳ), Χρήστου Οἰκονόμου, ἐκπροσώπου τῶν Βιομηχάνων, Ν. Λούλη, ἐκπροσώπου τῶν ἐπαγγελματιῶν, Παναγιώτου Βασιλειάδου καὶ Σωτηρίου Ζαργιαλοπούλου, ἐκπροσώπων τῶν μισθωτῶν, τῶν δύο τελευταίων ἀναπληρωματικῶν, τῶν τακτικῶν μελῶν Δημητρίου Θεοδώρου καὶ Δημ. Καλιατσίδη κληθέντων νομίμως καὶ μὴ παραστάντων, ὡς μελῶν.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ 'Εφετείῳ Θεσσαλονίκης τὴν 15ην Φεδρουαρίου 1956, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 12.30 μεσημδρινήν, παρουσίᾳ τοῦ γραμματέως Νικολάου Καρκανιᾶ ὑπαλλήλου τοῦ 'Υπουργείου 'Εργασίας ἐπὶ δαθμῷ 7ῳ, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ ἀσκηθείσης ἐφέσεως ἐφ' ἑνὸς μέ-

ὑπὸ τῶν ἐν Θεσ/νίκῃ ἐδρευόντων Σωματείων Ἀστικῶν Λεωφορείων τὸ Μέγας Ἀλέξανδρος» καὶ ὁ «Ἡρακλῆς» καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Εἰσπρακτόρων Λεωφορείων Αὐτοκινήτων Μακεδονίας (Ἀστικῶν λεωφορείων Θεσσαλονίκης) κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Διαιτητικοῦ Διοικ. Δικαστηρίου Θεσ/νίκης), παραστάντων διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων των οἵτινες διώρισαν τοὺς πληρεξουσίους των δικηγόρους ἐς ἃ τοὺς ταὐτοπαθοῦντας προκειτωὶς διαλαμβάνεται.

Προκειμένης συζητήσεως καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Ἀκούσαν τῶν ἀναγνωσθέντων, ὡς ἐν τοῖς προκειτωὶς ἐγγράφων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τῆς ὑπ' ἀρ. 1)1956 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσ/νίκης, τῶν ἀσκηθεισῶν ὡς ἄνω ἐφέσεων, καὶ διαπιστωθέντος τοῦ τύπου βασίμου τῶν προσφυγῶν τῆς ὑπὸ κρίσιν διαφορᾶς καὶ λαβόν γνῶσιν τῶν ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων καταθεθέντων σχετικῶν σημειωμάτων, τῶν ἐκατέρωθεν παρὰ τῶν μελῶν λεγομένων.

Ἰδὸν τὰ ἔγγραφα — Σκεφθὲν κατὰ νόμον

Ἐπειδὴ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἠκούθησαν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεις τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων, ἐργοδοτικῶν καὶ μισθωτῶν, τηρηθεισῶν ἁπασῶν τῶν διατυπώσεων ἄρθρου 12 ν. 3239)1955.

Ἐπειδὴ κατ' ἄρθρον 1 ν. 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας θεωρεῖται πᾶσα διένεξις μεταξὺ ὀργανώσεων μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν, ἀφορῶσα εἰς τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐν ἀδυναμίᾳ ἐπιτεύξεως συμφωνίας διὰ τῶν ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεων πρὸς κατάρτισιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιλαμβάνεται ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας μισολαβῶν μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς κατάρτισιν ταύτης.

Ἐν ἀπουσίᾳ δμως τῶν διαπραγματεύσεων τούτων συντάσσει ἔκθεσιν κατ' ἄρθρον 9 τοῦ ὡς ἄνω νόμου 3239) 1955 ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῆς διαπιστώσεων καὶ ἀπόψεών του, ἣν ὑποβάλλει εἰς τὴν ἁρμοδίαν παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Διεύθυνσιν, ἥτις παραπέμπει ταύτην εἰς τὸ κατ' ἄρθρον 10 Πρωτοδάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον.

Ἐπειδή, ὡς πιστοῦται ἐκ τῶν συνημμένων τῇ ὑπ' ἀριθ. 7170)1955 παραγγελίᾳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης ἐγγράφων, ἐτηρήθησαν πᾶσαι αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις τῶν ἄνω ἄρθρων, ὅτε ὑφισταμένης διενέξεως μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων καὶ δὴ ὡς πρὸς ἅπαντα τὰ θέματα, περὶ ὧν ἀποφαίνεται ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονα τῶν ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἐλέγχονται ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐφέσεως τῶν ἐργοδοτικῶν Σωματείων ὅτι εἰς τὴν πρωτόδικον δίκην δὲν παρέστη τὸ ἕτερον Σωματεῖον τῶν μισθωτῶν, ἀπορριπτέος κρίνεται διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει μνημονευομένους, εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται.

Ἐπειδὴ κατ' ἄρθρον 1 § 2, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 § 1 ν. 3239)1955, ἀντικειμένου συλλογικῆς διαφορᾶς θεωρεῖται πᾶσα διένεξις, ἀφορῶσα τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην ἅπαντα τὰ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ρυθμισθέντα θέματα ἀφορῶσι τοιούτους ὅρους, συνθήκας καὶ ἀμοιβὴν ἐργασίας τῶν εἰσπρακτόρων ἀστικῶν λεωφορείων Θεσσαλονίκης, ἀπορριπτέα ἐλέγχονται τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονα τῶν ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ὡς νόμῳ ἀβάσιμα.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐφέσεως τοῦ Συνδέσμου Εἰσπρακτόρων Λεωφορείων Αὐτοκινήτων Μακεδονίας (Ἀστικῶν Λεωφορείων Θεσ/νίκης) ὅτι ἐσφαλμένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐχορήγησε δελτίον ἐλευθέρας κυκλοφορίας εἰς τὴν σύζυγον τοῦ εἰσπράκτορος, ἐνῷ ἔδει νὰ χορηγήσῃ τοιοῦτον ἁπλῶς εἰς ἓν μέλος τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἀπορριπτέος κρίνεται, διότι ὀρθῶς καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου τὸ δελτίον ἐλευθέρας κυκλοφορίας ἐδόθη μόνον εἰς τὴν σύζυγον τοῦ εἰσπράκτορος πρὸς οἰκονομικὴν ἀνακούφισιν τοῦ ἐγγάμου τοιούτου.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τοῦτο, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰς καταθέσεις τῶν ἐνόπιον τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. ἐξετασθέντων μαρτύρων τὰς περιεχομένας εἰς τὰ ταὐτάριθμα τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει πρακτικά, ἅπαντα τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ συνημμένα ἔγγραφα, τὰ ἐκατέρωθεν προφορικῶς καὶ ἐγγράφως ὑπομνήματα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀναπτυχθέντα κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως καὶ σταθμίζον τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετοῦσιν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἐργοδοτικαὶ ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν ἀντοχὴν των, τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων μισθῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος τῆς ζωῆς, τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας, ὡς καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ διατηρήσεως τοῦ ὑπάρχοντος τιμαρίθμου, κρίνει ἀπορριπτέον τὸν σχετικὸν λόγον ἐφέσεως τῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων περὶ μειώσεως τοῦ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καθορισθέντος βασικοῦ μισθοῦ τῶν εἰσπρακτόρων ἀστικῶν λεωφορείων Θεσσαλονίκης, ἀποδεχόμενον δὲ βάσει τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω στοιχείων τὸν σχετικὸν λόγον ἐφέσεως τοῦ Συνδέσμου Εἰσπρακτόρων Λεωφορείων καὶ κρίνον ἀναγκαίαν, ὡς καὶ ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, τὴν λῆψιν ἀποφάσεως καὶ καταρτίσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μεταξὺ τῶν διαδίκων ὡς ἐχούσης γενικώτερον ἐνδιαφέρον, τροποποιεῖ τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν καὶ καθορίζει βασικὸν μηνιαῖον μισθὸν τούτων ἀπὸ 18.1.1956 τὸ ποσὸν τῶν 1350 δραχμῶν, εἰς ὃν βασικὸν μισθὸν συμψηφίζεται οἱασδήποτε μορφῆς χορηγηθεῖσα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης αὔξησις.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐφέσεως τοῦ Συνδέσμου Εἰσπρακτόρων ὅτι αἱ προσαυξήσεις λόγῳ ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους ἢ νυκτερινῆς τοιαύτης ἐσφαλμένως καθορίζονται διὰ τῆς πρωτοδικείου ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μόνου μισθοῦ, ἐνῷ θὰ ἔδει νὰ ὑπολογισθοῦν ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τῶν ἐπιδομάτων προϋπηρεσίας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν, νόμῳ καὶ οὐσίᾳ βάσιμος κρίνεται καὶ καθορίζεται ὅτι αἱ προσαυξήσεις λόγῳ ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους, ὡς καὶ νυκτερινῆς τοιαύτης ὑπολογίζονται ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων καὶ ἐπιδομάτων προϋπηρεσίας.

Δ ι ὰ τ α ῦ τ α

Δεχόμενον τύπῳ τὰς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεις τῶν ἐκκαλουσῶν ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν. Ἀπορρίπτει τὴν ἔφεσιν τῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ ἀβασίμου κατὰ πλειοψηφίαν, δεχόμενον δὲ ἐν μέρει τὴν ἔφεσιν τοῦ Συνδέσμου Εἰσπρακτόρων Λεωφορείων Αὐτοκινήτων (ἀστικῶν λεωφορείων Θεσσαλονίκης) μεταρρυθμίζει ἐν μέρει τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν κατὰ τὸ κεφάλ. ζ' §§ 1 καὶ 2 καὶ καθορίζει 1) βασικὸν μηνιαῖον μισθὸν τῶν εἰσπρακτόρων ἀστικῶν λεωφορείων Θεσσαλονίκης τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 1350, εἰς ὃν βασικὸν μισθὸν συμψηφίζεται οἱασδήποτε μορφῆς χορηγηθεῖσα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης αὔξησις, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν εἶναι μεγαλυτέρα τῆς διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένης καὶ 2) ὅτι ἐπὶ τοῦ βασικοῦ τούτου μισθοῦ μετὰ τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων καὶ ἐπιδομάτων πολυετοῦς ὑπηρεσίας θέλουν ὑπολογίζονται αἱ προσαυξήσεις νυκτερινῆς ἐργασίας καὶ ταιαῦται Κυριακῶν καὶ λοιπῶν νόμῳ ἐξαιρετέων ἡμερῶν (8900)1946 καὶ 18310)1946 Υ.Α.).

Ἐπικυροῖ κατὰ τοὺς λοιποὺς ὅρους καὶ διατάξεις τὴν ἐκκαλουμένην ὑπ' ἀριθ. 1)1956 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, τὸ πλῆρες κείμενον τῆς ὁποίας, μετὰ τὰς γενομένας ὡς ἄνω τροποποιήσεις, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Α'. Ὧραι ἐργασίας.

Ὧράριον ἐργασίας θὰ εἶναι τὸ ὑπὸ ἰσχυουσῶν διατάξεων προβλεπόμενον.

Β'. Καθήκοντα εἰσπρακτόρων.

Τὰ καθήκοντα τῶν εἰσπρακτόρων θὰ ὦσι: 1) Χορήγησις εἰσιτηρίων εἰς τοὺς ἐπιβάτας, 2) σημαιοδοσία σταθμεύσεως καὶ ἀναχωρήσεως αὐτοκινήτων, 3) τήρησις καθαριότητος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν λεωφορείων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας των καὶ 4) ἡ παροχὴ ἐπικουρίας πρὸς τὸν ὁδηγὸν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς διαλῆς λειτουργίας τοῦ λεωφορείου ἐν περιπτώσει βλάβης τούτου κατὰ τὴν διαδρομήν.

Γ'. Άδειαι.

Ως πρός την χορήγησιν άδειών θλίψεως έχει έφαρμογήν ό ν. 539)1945, θεωρουμένης της έκπαιδεύσεως των άστικών λειτουργείων ως επιχειρήσεως κοινής ωφελείας.

Δ'. Δελτία έλευθέρας κυκλοφορίας.

Ο εισπράκτωρ (ήν ενεργεία) δικαιούται προσωπικώς ως κυκλοφορή διά των λεωφορείων, τά όποία άφορά ή παρούσα διαιτητική απόφασις, άνευ καταβολής αντιτίμου τού εισιτηρίου.

Ε'. Στολή.

Οί έργαζόμενοι υποχρεούνται είς παροχήν στολής τών εισπρακτόρων, μιάς θερινής κατ' έτος μετά πλησίον, μιάς χειμερινής μετά πλησίον άνά διετίαν καί μιάς χλαίνης άνά τριετίαν. Ή θερινή στολή χορηγείται μέχρι τής 15ης Μαΐου κάθ' έκαστον έτος, άρχής γενομένης άπό τού τρέχοντος έτους, ή χειμερινή μέχρι τής 15ης Όκτωβρίου έκάστου δευτέρου έτους, άρχής γενομένης άπό τού τρέχοντος έτους καί ή χλαίνη μέχρι τής 15ης Νοεμβρίου έκάστου τρίτου έτους, άρχής γενομένης άπό τού τρέχοντος έτους.

ΣΤ'. Χρόνος μισθοδοσίας.

1. Ή καταβολή τών διδουλευμένων αποδοχών θά γίνεται τήν πρώτην καί 15ην έκάστου μηνός.
2. Ή τελική εξόφλησις θά γίνεται τήν 5ην έκάστου επομένου μηνός (άπό ή τελική διακαθάρισις).

Ζ'. Βασικός μισθός.

Καθορίζει βασικόν μισθόν τών εισπρακτόρων άστικών λεωφορείων Θεσσαλονίκης τό ποσόν τών δραχμών χιλίων διακοσίων εβδομήκοντα (1.270), είς δν βασικόν μισθόν συμπεριλαμβάνεται οιασδήποτε μορφής χορηγηθείσα μέχρι τής δημοσιεύσεως τής παρούσης αύξησις, έφ' όσον αύτη δέν είναι μεγαλυτέρα τής διά τής παρούσης χορηγουμένης καί 2) έπί τού βασικού τούτου μηνιαίου μισθού μετά τών οικογενειακών επιδομάτων καί επιδομάτων πολυετούς υπηρεσίας θέλουν υπολογίζονται αί προσαυξήσεις νυκτερινής εργασίας καί τοιαύται Κυριακών καί λοιπών νόμω εξαιρετέων ημερών (Υ Α 8900)1946 καί 18310)1946 κλπ.).

Η'. Πολυετία.

Καθορίζεται επίδομα πολυετούς υπηρεσίας 5% άνά πενταετίαν καί μέχρι τριών πενταετιών.

Θ'. Επίδομα οικογενειακών βαρών.

Καθορίζεται επίδομα έγγάμων α) συζύγου 10% καί β) τέκνων εκάστου 5% καί μέχρι τριών τέκνων, διά δέ τό βρέφος μέχρι συμπληρώσεως 18ου έτους.

Ι'. Δώρα.

Καθορίζεται δώρον τών Χριστουγέννων είς πλήρες μισθόν καί Πάσχα τό ήμισυ τού δώρου τών Χριστουγέννων, ούς ταύτα έκάστοτε καθορίζονται κατά τά λοιπά ύπό τών έκάστοτε άκολουθουμένων υπουργικών αποφάσεων.

ΙΑ'. Γενικαί διατάξεις.

Πάσα τυχόν χορηγηθησομένη αύξησις, έφ' όσον είναι μεγαλυτέρα τής διά τής παρούσης χορηγουμένης, υπερισχύει τής παρούσης.

Ή ισχύς τής παρούσης άρχεται άπό τής 1ης Φεβρουαρίου 1956.

Έν Άθήναις τή 18 Άπριλίου 1956.

20237/3530/1956 Άπόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως τής από 1.3.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας βυρσοδεψεργατών τής χώρας.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 71 τής 12 Άπριλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τάς διατάξεις τού ν. 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.», αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 1ης Μαρτίου 1956 συλλογική σύμβασις εργασίας βυρσοδεφεργατών τής χώρας, κατατεθείσα ήμιν την 17 Μαρτίου 1956, συνταχθέντος τού υπ' άριθ. 59 πρακτικού καταθέσεως. Έχουσα ώς ακολούθως:

Πανελλαδική συλλογική σύμβασις εργασίας βυρσοδεφεργατών.

Έν Άθήναις σήμερον την 1ην Μαρτίου 1956, οί υπογεγραμμένοι άφ' ενός 1) Άγγελος Κ. Βαλιτζής, πρόεδρος, καί 2) Άντώνιος Θ. Παπαγεωργίου, γεν. γραμματεύς τού Πανελληνίου Συνδέσμου Βιομηχάνων Βυρσοδεψών, καί άφ' ετέρου οί 1) Στυλιανός Τριανταφυλλάκης, γενικός γραμματεύς τής Όμοσπονδίας Δέρματος Έλλάδος, 2) Λοϊκάς Κυριακίδης καί 3) Χαράλαμπος Παπαχρήστου, εκπρόσωποι τής Όμοσπονδίας Έργατών Δέρματος Έλλάδος καί εκ τρίτου οί 1) Νικόλαος Δρίτσας, εκπρόσωπος τού Συνδέσμου Έλλήνων Βιομηχάνων, καί 2) Φώτιος Μακρής, γενικός γραμματεύς καί εκπρόσωπος τής Γενικής Συνομοσπονδίας Έργατών Έλλάδος, νομίμως άπαντες εξουσιοδοτημένοι πρός τούτο, άπεφασίσαμεν την υπογραφήν τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, έν ή τίθενται οί κάτωθι όροι εργασίας τών έργατών βυρσοδεψών άπάσης τής χώρας.

Άρθρον 1.

Οί παρά τοίς βυρσοδεφείοις εργαζόμενοι διαιρούνται είς τάς ακολούθους κατηγορίας:

α) Είς τεχνίτας.
β) Είς υπαγκτίτας.
γ) Είς βοηθούς τεχνιτών.
δ) Είς αντιδικεύοντας εργάτας καί
ε) Είς μαθητευομένους.

Άρθρον 2.

Τά κατώτατα όρια ημερομισθίων ορίζονται ώς ακολούθως:

α) Τεχνίτου, είς δραχμάς	60
β) Υπαγκτίτου, είς δραχμάς	52
γ) Βοηθού τεχνίτου είς δραχμάς	50
δ) Αντιδικεύοντος είς δραχμάς	42 καί μετά
ένός έτους εργασίας είς δραχμάς	44 καί
ε) Μαθητευομένου (κατά τόν υπό τών ισχυουσών διατάξεων έκάστοτε χαρακτηρισμόν του) είς δραχμάς	22

Σημειώσεις.

1. Οί έκ τών μαθητευομένων προσάγοντες βεβαίωσιν ότι φοιτούν είς σχολείον ή τεχνικήν σχολήν θά εργάζωνται επί έξάωρον ημερησίαν άντί τού θλίψου.

2. Οί λαμβάνοντες σήμερον ημερομίσθια άνώτερα τών άνωτέρω καθοριζομένων ώς κατωτάτων τοιούτων θά εξακολουθούν νά λαμβάνωσι ταύτα.

3. Ή υπό τής § 2 τού διατακτικού τής υπ' άριθ. 2)1956 αποφάσεως τού Διαιτητικού Δικαστηρίου Άθηνών χορηγηθείσα πενταπλάσιος ή τριπλάσιος αύξησις επί τών κατά την ισχύν της πράγματι καταβαλλομένων ημερομισθίων δέν οφείλεται άπό τής ισχύος τής παρούσης έφόσον αύτη καλύπτεται υπό τών διά τής παρούσης οριζομένων κατωτάτων ορίων ημερομισθίων. Είς όσας όμως τυχόν περιπτώσεις αύτη, είτε εν όλω, είτε εν μέρει, δέν καλύπτεται είς ταύτας, τό μή καλυπτόμενον ποσόν θά καταβληθή.

Οί λαμβάνοντες, κατά την ισχύν τής παρούσης, ημερομίσθιον ανώτερον τού υπό τής παρούσης προβλεπομένου κατωτάτου καί μέχρι τού ποσού τών 70 δραχμών, δικαιούνται τής αύξήσεως τής χορηγηθείσης υπό τής Διυτεροβαθμίου Διαιτησίας.

Άρθρον 3.

Τεχνίται θεωρούνται όσοι εργάζονται είς τας κάτωθι εργασίας:

1) Καβαλέττο, 2) Παγκαδόροι (στρωτάδες), 3) Παστωταί, 4) Βακετιάδες, 5) Τράβηγμα γαντιών, 6) Οί επί κεφαλής έκάστου συνεργείου τελαρωτών, καί 7) Οί εργαζόμενοι επί τών μηχανημάτων, πλην εκείνων πού εργάζονται είς τά κάτωθι μηχανήματα: α) Την στρωτικήν μηχανήν επανωδεμάτων, β) την ξεζουμιστικήν, γ) τόν φελλόν, δ) την δούρταν, ε) τάς πρέσσας σιδερώματος, γενικώς, στ) τό στρωτηράκι, ζ) τάς βαρέλλας πλυσίματος, άσβεστώματος καί κατεργασίας, ώς καί τάς λοιπάς βαρέλλας βαφής καί δέψεως χρωμίου.

Παρατηρήσεις

α) Οι επί των ανωτέρω εξαιρουμένων μηχανημάτων εργαζόμενοι, εάν μεν είναι βοηθοί θα λαμβάνωσι το ημερομίσθιον του υποτεχνίτου, εάν δε ανειδίκευτοι, ημερομίσθιον ηύξημένον κατά δύο δραχμάς εκείνου του θα έλάμβανον εάν δεν εργάζοντο εις τα μηχανήματα ταύτα.

β) Όσοι βοηθοί εργάζονται εις τα κύρια μηχανήματα και εργαλεία, καθαρίζοντες την υπτίαν τεχνίτην, θα λαμβάνωσιν επί εν έτος το ημερομίσθιον του υποτεχνίτου, μετά δε την πάροδον του έτους το ημερομίσθιον του τεχνίτου. Έντος εξαμήνου όμως από της παρά ταις μηχανήμασι ταύτοις ή τοις εργαλείοις έναρξεως της εργασίας του έργάτου, ο εργοδότης δικαιούται να μεταθέση τούτον από της εργασίας ταύτης εις άλλην, δπότε θα λαμβάνη τα αναλογούντα εις την άλλην εργασίαν ημερομίσθια του βοηθού. Ειδικώς εις: α) τους τροχούς και γ) το πιστέλι, δύνανται να εργασθώσι και ανειδίκευτοι εργάται ως βοηθοί του υπευθύνου τεχνίτου, δπότε ούτοι θα λαμβάνωσι τα ημερομίσθια εκείνο το δποίον λαμβάνουσιν οι επί των ανωτέρω εξαιρουμένων μηχανημάτων εργαζόμενοι ανειδίκευτοι, ήτοι 2 δραχμάς επί πλέον του ημερομισθίου των ανειδικεύτων, εφ' δσον χρόνον εργάζονται ως τοιούτοι.

γ) Οι τελαρωταί (πλην των επί κεφαλής εκάστου συνεργείου περί ών ανωτέρω ελέχθη) θα λαμβάνωσι το ημερομίσθιον του βοηθού, μετά δύο έτών εργασίαν το τοιούτον του υποτεχνίτου και μετά συμπλήρωσιν τοιαύτης εργασίας το τοιούτον του τεχνίτου.

δ) Ο εργοδότης δικαιούται να τοποθετή όλους τους παρά τω βυρσοδεψείω του εργαζομένους από της μιάς εργασίας εις την άλλην, χωρίς τα τοιούτον να θεωρήται μεταβολή των όρων εργασίας, αρκεί ή μετάταξις ταύτων να γίνεται εις εργασίαν του βαθμού του μετατασσομένου, δηλαδή του τεχνίτου εις θέσιν άλλου τεχνίτου κ.ο.κ.

Εξαιρετικώς εάν είς εργαζόμενος, οιουδήποτε βαθμόν και αν ήχη ούτος, δεν ήχη εργασίαν εις την ειδικότητά του, υποχρεούται να εκτελέση, προσκαίρως βεβαίως, πάσαν άλλην ανατεθησομένην αυτώ εργασίαν.

Όλοι οι παρά την βυρσοδεψείω εργαζόμενοι υποχρεούνται, παραγγελλόμενοι προς τούτο να λάβωσι μέρος εις την εκτέλεσιν φοισμένης κατεπειγούσης φύσεως και βραχείας εργασίας.

Άρθρον 4.

α) Ο ανειδίκευτος εργάτης προάγεται εις την κατηγορίαν του βοηθού εάν ήχη συνεχή προϋπηρεσίαν εις το επάγγελμα του βυρσοδεψεργάτου, δεχομένου του αυτού ή μή εργοστασίου, επί δύο έτη, εξ ών τους τελευταίους εξ μήνας παρ' ώ εις ο συμπληρούται το ανωτέρω χρονικόν διάστημα εργοστασίω.

β) Ο βοηθός, μετά συμπλήρωσιν πενταετίας εις τον βαθμόν τούτον, προάγεται υποχρεωτικώς εις τον βαθμόν του υποτεχνίτου.

Άρθρον 5.

α) Αι γυναίκες, εφ' δσον εκτελούσι την αυτήν με τους άνδρας εργασίαν, θα λαμβάνωσι το αυτό με τούτους και ισότατον δριον ημερομισθίου.

β) Απαγορεύεται είς τους βυρσοδεψεργάτας, μετά την περάτωσιν της παρά τω εργοστασίω εις ο εργάζονται εργασίας των, να εργασθώσιν εις άλλο βυρσοδεψείον ή ταυτόσημον. Η παράβασις του όρου τούτου αποτελεί καταγγελίαν της συμβάσεως εκ μέρους του εργάτου.

γ) Εάν ο εργοδότης καθυστερή είς τον βυρσοδεψεργάτην τα δώρα ή την άδειαν ταύτην, δι' ήνικαν ο εργάτης καταγγέλλει τούτον, είναι υποχρεωμένος ο εργοδότης, μετά την έκδοσιν καταδικαστικής αποφάσεως, να επαναπροσλάβη (εάν εν τω μεταξύ ήχη προβή είς την απόλυσιν τούτου) τον εργάτην εις την εργασίαν του και να τον διατηρήση επί εν έτος.

δ) Η κατά απόκοπην εργασία παρά τοις βυρσοδεψείοις απαγορεύεται.

Άρθρον 6.

Η διάρκεια της παρούσης συλλογικής συμβάσεως δρίζεται έτησία, αρχομένη δε αύτη από της 1ης Μαρτίου 1956 θέλει λήξει την 28ην Φεβρουαρίου 1957.

Εν Αθήναις τη 4 Απριλίου 1956

13568/2413/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 1.3.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας άνδρών νοσοκόμων, τεχνιτών βοηθών εργαστηρίων και πρακτικών αδελφών του Θεραπευτηρίου «ο Ευαγγελισμός» Αθηνών.

(Ε. Κ. τ. Β' σ. 71 της 12 Απριλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239|1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ., αποφασίζομεν

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β) η από 1ης Μαρτίου 1956 συλλογική σύμβασις εργασίας άνδρών νοσοκόμων, τεχνιτών βοηθών εργαστηρίων και πρακτικών αδελφών του Θεραπευτηρίου «ο Ευαγγελισμός» Αθηνών, κατατεθείσα ήμιν την 2αν Μαρτίου 1956, συνταχθείσης υπ' όψιν του 57 προστατικού καταθέσεως, έχουσα ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις

Άνδρών νοσοκόμων, τεχνιτών βοηθών εργαστηρίων και πρακτικών αδελφών του Θεραπευτηρίου «ο Ευαγγελισμός».

Εν Αθήναις και εν τω Καταστήματι του Θεραπευτηρίου «Ευαγγελισμός» σήμερον την πρώτην του μηνός Μαρτίου 1956 έτους, οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός Χαρίλαος Κων. Παπαδόπουλος, Διευθυντής του Θεραπευτηρίου «Ευαγγελισμός», ενεργών εν προκειμένω κατ' εντολήν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος, εξουσιοδοτηθείς προς τούτο δι' αποφάσεως του ληφθείσης κατά την 43ην συνεδρίασιν αυτού της 14ης Φεβρουαρίου 1956, και αφ' ετέρου οι 1) Παναγιώτης Στρατηγάκος, Πρόεδρος του Εθνικού Συνδέσμου Υγειονομικών Υπαλλήλων Αθηνών — Πειραιώς και Περιχώρων και 2) Βασίλειος Ράπτης, Πρόεδρος του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Αθηνών, αμφότεροι νομίμως εξουσιοδοτημένοι, συνεφώνησαν τα εξής.

1) Επί των χορηγουμένων βασικών μισθών χορηγείται επίδομα πολυτείας, καθοριζόμενον ως εξής:

5%	εις τους	έχοντας	συμπληρώσει	5ετή	υπηρεσίαν
10%	»	»	»	10ετή	»
10%	»	»	»	15ετή	» (*)
20%	»	»	»	20ετή	» και άνω.

Διά τον υπολογισμόν των ανωτέρω χρονικών διαστημάτων λαμβάνεται υπ' όψιν ο χρόνος υπηρεσίας εις το Θεραπευτήριον ο «Ευαγγελισμός». Εις το επίδομα πολυτείας συγχωνεύεται και εις τινας του ανωτέρω προσωπικού χορηγουμένη μέχρι σήμερον οικονομική ενίσχυσις. Επί τω ποσόν ταύτης είναι ανώτερον του ποσού του επιδόματος πολυτείας, παραμένει εν ισχύι το ανώτερον ποσόν.

2) Επί των χορηγουμένων βασικών μισθών χορηγείται επίδομα οικογενειακών βαρών, καθοριζόμενον ως εξής:

10% εις τους άρρενας διά την σύζυγον, εφ' δσον δεν εργάζεται, 5% δι' εκαστον τέκνον και μέχρι τριών.

Το επίδομα τέκνων χορηγείται διά μεν τα άρρενα μέχρι της συμπληρώσεως του 18 έτους της ηλικίας των, διά δε τα θήλεα μέχρι του 20 έτους εφόσον εις αμφοτέρας τας περιπτώσεις δεν εργάζονται και συντηρούνται παρά του εργαζομένου εν τω Ιδρύματι και είναι άγαμα.

Το επίδομα τέκνων χορηγείται και εις το θήλυ προσωπικόν εφ' δσον διατελεί εν διαζυγίω ή χηρεία, εν τη πρώτη δε περιπτώσει μόνον εφ' δσον διά δικαστικής αποφάσεως ανετέθη εις την μητέρα ή συντήρησις των τέκνων.

3) Διά τον υπολογισμόν των επιδομάτων πολυτείας και οικογενειακών βαρών θα λαμβάνεται υπ' όψιν μόνον ο βασικός μισθός και ουχί και ή αξία τροφοκατοικίας ή άλλα τυχόν χορηγούμενα υφ' οιανδήποτε μορφήν επίδόματα.

4) Εις όπαν το ανώτερον προσωπικόν χορηγείται υποχρεωτικώς επί πλέον του εις δραχ. μισθού, τροφή, κατοικία και πλυστικά ή αξία διά το εσωτερικόν, ήτοι εντός του Θεραπευτηρίου διαμένον προσωπικόν, καθορίζεται ως εξής.

(*) Σημ. ΕΕΔ: Βλέπε καταπέρω, σελ. 580, α' στήλη, διόρθωσιν ημαρτημένων.

Τροφή δρ. 150 μηνιαίως
Κατοικία δρ. 100 μηνιαίως
Πλυστικά δρ. 50 μηνιαίως.

Εις περίπτωσιν μη χορηγήσεως ὑπὸ τοῦ Θεραπευτηρίου τῶν ἀνωτέρω παροχῶν θὰ καταβάλλεται εἰς τοὺς δικαιούχους τὸ εἰς δραχ. ὡς ἀνωτέρω ἀντίτιμον αὐτῶν.

5) Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν προσωπικόν, τὸ μὴ τυγχάνον τροφῆς, κατοικίας καὶ πλυστικῶν χορηγεῖται ἐπίσης ἐπίδομα δραχμῶν ἑκατὸν πεντήκοντα (150) εἰς ἑκαστον ἢ ἑκάστην, ὡς πρόσθετος οἰκογενειακὴ ἐνίσχυσις διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν δαπανῶν ἐνοικίου.

6) Εἰς τὸ ἐμπλαζόμενον εἰς τὰ χειρουργεῖα προσωπικὸν χορηγεῖται ἐπίδομα 20% ὑπολογιζόμενον ὡς μέχρι σήμερον.

7) Εἰς τοὺς καὶ τοὺς τεχνικοὺς βοηθοὺς ἐργαστηρίων χορηγεῖται ἐπίδομα 30% ὑπολογιζόμενον ὡς μέχρι σήμερον.

8) Εἰς ὅπαν τὸ ἀνωτέρω προσωπικὸν χορηγοῦνται τὰ ὑπὸ τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλων κειμένων διατάξεων καθοριζόμενα ἐπιδόματα νυκτερινῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἡμέρας ἀργίας. Διὰ τῶν ὑπολογισμῶν τούτων θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ βασικὸς μισθὸς καὶ ἡ ἀξία τροφοκατοικίας.

9) Ὅπαν τὸ ἀνωτέρω προσωπικὸν δικαιοῦται τῶν ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων καθοριζομένων κατ' Ἔτος ἀδείων καὶ ἡμερησίου καθ' ἑβδομάδα ἀναπαύσεων.

Εἰς τὸ μὴ διαμένον καὶ μὴ σιτιζόμενον ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ κατὰ τὴν ἐτησίαν κανονικὴν του ἄδειαν προσωπικὸν θὰ καταβάλλεται ἐκτὸς μισθοῦ καὶ ἡ ἀξία τῆς τροφοκατοικίας, ὡς αὕτη καθορίζεται διὰ τὸ ἐσωτερικὸν προσωπικὸν ἐν § 4 τῆς παρούσης.

10) Κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων — Νέου Ἔτους θὰ χορηγῆται εἰς τὸ ὡς ἄνω προσωπικὸν ὡς δῶρον ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταβολῆς μηνιαίου μισθοῦ, κατὰ δὲ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα θὰ χορηγῆται δῶρον τὸ ἥμισυ τοῦ ὡς ἄνω μισθοῦ. Εἰς τὰ ὡς ἄνω δῶρα, ἅτινα θὰ χορηγοῦνται εἰς τὸ ὡς ἄνω προσωπικόν, ἀνεξαρτήτως ἐκδόσεως ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παρούσης θὰ συνυπολογίζωνται καὶ αἱ προσαυξήσεις λόγῳ ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρετέας ἡμέρας ὡς καὶ κατὰ τὰς νύκτας. Τὸ ποσὸν τῶν ἀνωτέρω δώρων θὰ εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὸν πραγματοποιηθέντα χρόνον ὑπηρεσίας ἑκάστου ὡς θὰ καθορίζεται εἰς τὴν ἑκάστοτε ἐκδιδομένην σχετικὴν ὑπουργικὴν ἀπόφασιν.

11) Ἡ παροῦσα σύμβασις ἀφορᾷ τοὺς ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ ὁ «Εὐαγγελισμὸς» Ἀθηνῶν ὑπηρετοῦντας ἄνδρας γιατρούς, τεχνικοὺς καὶ τεχνικὰς βοηθοὺς τῶν ἐργαστηρίων καὶ πρακτικὰς ἀδελφάς.

12) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως ἀρχεται ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1956

Ὁ Ἀντιπρόεδρος Θεραπευτηρίου ὁ «Εὐαγγελισμὸς»
Κ. Παπαδόπουλος
Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου
Ὑγειονομικῶν Ὑπαλλήλων Α.Π.Π.
Π. Στρατηγάκος.
Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν
Β. Ράπτης

Διορθώσεις ἡμαρτημένων

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 13568)241)1956 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 1.3.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀνδρῶν νοσοκόμων τεχνιτῶν βοηθῶν ἐργαστηρίων καὶ πρακτικῶν ἀδελφῶν τοῦ Θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμὸς» Ἀθηνῶν, δημοσιευθείσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 71)12.4.1956 Φ.Ε.Κ. τεύχος Β',(*) ἐπισύρεται ἡ ἀκόλουθος διόρθωσις, λόγῳ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας:

Ἐν τῇ σελίδι 538, στίχος 16ος ἐκ τῶν κάτω ἀντὶ τοῦ «ἀσφαλιστέου εἰς 10% εἰς τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει 15ετῆ ὑπηρεσίαν, τίθεται τὸ ὀρθὸν «15% εἰς τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει 15ετῆ ὑπηρεσίαν.

(Ἐκ τοῦ Ἐθν. Τυπογραφείου)

(*) Σημ. ΕΔΔ : Βλέπε ἀμέσως ἀνωτέρω.

17209/Σ. 165/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως παραγράφου εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 70 τῆς 7 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς ταῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694) 1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας.

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ. περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ. περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς» κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ.

4) Πρότασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεως καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Α.Τ.Ε. ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 340)6.2.1956 ἀναφορᾶς του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀρ. πρωτ. ΣΚΑ 56)1956, συνεδρίασις 201 τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 24.2.1956), ἀποφασίζομεν:

Ι. Ἡ § 4 τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ εἰς δόσεις καταβολὴ ἐνεργεῖται δι' ἰσοπόσων μηνιαίων κρατήσεων ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου, ἑκάστης δόσεως μὴ δυναμένης νὰ εἶναι μικροτέρας τῶν 5% τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου».

ΙΙ. Ἡ ΙΙΙ μεταβατικὴ διάταξις τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου τροποποιεῖται οὕτω:

«Ἡ κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀφειλὴ ἐξοφλεῖται εἴτε ἅπαξ, εἴτε κατὰ δόσεις καθοριζομένας ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου, ὧν ὁ ἀριθμὸς δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερος τῶν 60 καὶ ἑκάστη δόσις δὲν δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῶν 5% τῶν μηνιαίων συνταξίμων ἀποδοχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Μαρτίου 1956

6978/Σ. 73/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως εἰς κοινὴν ἀπόφασιν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 18142)1326)18.12.1945.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 70 τῆς 7 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς ταῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694) 1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ. περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ. περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς» κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ.

4) Πρότασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας ὑπαλλήλων ΟΛΠ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1000)22.12.1955 ἀναφορᾶς του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀρ. πρωτ. ΣΚΑ 111)1956, συνεδρίασις 189η τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 11.1.1956), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἐν τέλει τῆς § 2α τῆς ὑπ' ἀριθ. 18142)1326 τῆς 18.12.1945 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας προστεθῇ διάταξις ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Προκειμένου όμως περί ησφαλισμένων αποχωρούντων της υπηρεσίας των δυνάμει ειδικής περί ζθελοντείας εξόδου διατάξεως, τό υπό της προηγουμένης παραγράφου δημιζόμενον ποσόν δέν καταβάλλεται».

Έν Άθήναις τή 23 Μαρτίου 1956

12724/1. 109/1956 Άπόφ. Υπουργού Έργασίας

Περί τροποποιήσεως § 4 άρθρ. 24 τού Κανονισμού Υπαλληλικού Προσωπικού τού Ι.Κ.Α.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 70 της 7 Άπριλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν

1) Τάς διατάξεις τού άρθρου 16 τού ά. ν. 1846)1951 περί κοινωνικών ασφαλίσεων.

2) Πρότασιν τού Δ. Σ. τού Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, διατυπωθείσαν κατά τάς υπ' άριθ. 9)10.2.1956 και 10)13.2.1956 συνεδριάσεις αύτού και υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' άριθ. 16282)27.2.1956 αναφοράς τού ΙΚΑ., αποφασίζομεν:

Όπως ή § 4 τού άρθρου 24 τού Κανονισμού Υπαλληλικού Προσωπικού τού ΙΚΑ τροποποιηθή ώς ακολούθως:

«4. Αί προαγωγαί αποφασίζονται υπό τού Υπηρεσιακού Συμβουλίου τό οποίον ενεργεί ταύτας εντός τριμήνου από της κενώσεως της θέσεως, εκτός εάν τούτο δέν ευρίσκη ικανούς προς προαγωγήν, κατά ήτιολογημένην αύτού απόφασιν, υπαλλήλους τού κατωτέρου βαθμού.

Η εκ της προαγωγής επαύξησις τού μισθού καταβάλλεται από της χρονολογίας δημοσιεύσεως εν τή Εφημερίδι της Κυβερνήσεως της περί προαγωγής αποφάσεως».

Έν Άθήναις τή 14 Μαρτίου 1956.

11951/234/1956 Άπόφ. Υπουργών Εμπορικής Ναυτιλίας και Οικονομικών

Περί ψύξήσεως συντάξεων συνταξιούχων Οίκου Ναύτου.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 72 της 14 Άπριλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) τάς διατάξεις τού ά. ν. 306)1936 περί προστασίας φυματικών καρδιοπαθών και εξ αδεκαπαθείας πασχόντων Ε. Θ.» ώς τροποποιηθή, 2) τό άρθρ. 7 § 1 τού ν. 161)1943 (κυρωθέν διά 310)1946 Π.Υ.Σ.) 3) τόν ν. 191)1944, 4) τήν υπ' άριθ. 14786) 16.3.1955 απόφασιν της Νομισματικής Επιτροπής και 5) τά διά των υπ' άριθ. 10002)29.12.1955 και 1461) 17.2.1956 αναφοράς Ο. Ν. υποβληθέντα ημίν αποσπάσματα πρακτικών των υπ' άριθ. 2047)16.12.1955 και 2062) 17.2.1956 συνεδριάσεων της Διοικητικής Επιτροπής τού Οίκου Ναύτου, αποφασίζομεν:

Αύξάνομεν από της Μαρτίου 1956 τάς υπό τού Οίκου Ναύτου καταβαλλομένας συντάξεις μετά τών πάσης φύσεως συνταξιοδοτικών επιδομάτων εις τούς εν γένει συνταξιούχους αύτού και τάς οικογενείας των αποβιωσάντων συνταξιούχων κατά ποσοστόν 10% (δέκα επί τοίς εκατόν).

Έν Άθήναις τή 22 Μαρτίου 1956

15459/2740/1956 Άπόφ. Υπουργού Έργασίας

Περί ηρύξεως εκτελεστής ύπ' άριθ. 1/1956 αποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Καλαμών.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 72 της 14 Άπριλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τάς διατάξεις των άρθρων 12 § δ', 14 § 1 έδάφ. δ τού νόμου 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.τ. αποφασίζομεν

Κηρύσσομεν εκτελεστήν τήν υπ' άριθ. 1)1956 απόφασιν τού Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου (Π. Δ. Δ. Δ.) Καλαμών περί καθορισμού τιμολογίου αμοιβής των εκδορασφαγέων Καλαμών και εγκρίνομεν τήν δημοσίευσίν της διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως (τεύχος Β'), έχούσης ώς ακολούθως:

Άριθ. Απορ. 1)1956

Τό κατά τό άρθρον 10 τού ν. 3239)1955 Πρωτοβάθμιον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον Καλαμών,

Συγκείμενον έκ τών Κυρ. Γεωμουλοπούλου, Πρωτοδίκου, ώς Προέδρου, Ίωάννου Κουλουρή, υπαλλήλου τού Υπουργείου Έργασίας Κωνστ. Κούση, εκπροσώπου τών επαγγελματιών, και Γεωργίου Γεωργοπούλου, εκπληρωτού τού τακτικού μέλους αντιπροσώπου τών μισθωτών, κωλυομένου τού τακτικού μέλους Ίωάν. Ηλία Μουσουράκου, μελών

Συνελθόν προσκλήσει τού Προέδρου αύτού εν τώ Πρωτοδικειακώ καταστήματι τήν 14ην Ίανουαρίου 1956, παρουσία και τού Γραμματέως αύτού Άντων. Γεωργιλά, Δικ. Γραμματέως παρά τώ Πρωτοδικείω Καλαμών, ίνα προβή εις τήν επίλυσιν της μεταξύ τού Σωματείου των εκδορασφαγέων Καλαμών και τού Σωματείου των κρεοπωλών ε'Η Πρόοδος» Καλαμών ανακυψίσης διαφοράς, εφ' ής ή από 8 Νοεμβρίου 1955 έκθεσις τού Προϊσταμένου τού εντεύθεν Γραφείου Επιθεωρήσεως Εργασίας, παραστάντων τού μέν σωματείου εκδορασφαγέων διά τού Προέδρου του Βασ. Κωνσταντάρα κατοίκου Καλαμών, παραστάντος αύτοπροσώπως, τού δέ Σωματείου κρεοπωλών διά τού πληρεξουσίου του Δικηγόρου Ήλ. Σπηλιώτη.

Προκειμένης συζητήσεως

Άκούσαν τά εν τοίς σχετικοίς πρακτικοίς

Ίδόν τά σχετικά. Σκεφθέν κατά τόν νόμον.

Επειδή πρόκειται περί συλλογικής διαφοράς εργασίας μεταξύ τών οργανώσεων εργοδοτών και μισθωτών, κρεοπωλών και εκδορασφαγέων Καλαμών, αφορώσης τήν αμοιβήν εργασίας τών τελευταίων, νομίμως φέρεται ή υπό κρίσιν υπόθεσις ενώπιον ημών μετά τήν μεσολάβησιν τού Υπουργείου Εργασίας και αποτυχίαν επιτεύξεως μεταξύ τών ενδιαφερομένων συμφωνίας, κατά τά άρθρα 1, 2 και 9 τού ν. 3239)1955

Επειδή ή μέχρι σήμερον αμοιβή τών εκδορασφαγέων Καλαμών καθορίζεται διά της από 13)10)1952 τοπικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας μεταξύ τών εκδορασφαγέων και κρεοπωλών Καλαμών, κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' άριθ. 40943)1953 αποφάσεως τού Υπουργού Εργασίας ώς εξής: Άρνιά κατά κεφαλήν δραχ. 3. Άρνιά γάλακτος από 23 Δεκεμβρίου μέχρι Κυριακής των Βαΐων δραχ. 3. Χοιρινά γενικώς (τράγοι, κριοί, πρόβατα) δραχ. 5. Μόσχοι κατά κεφαλήν δραχ. 17. Βόες σφαγή δραχ. 17. Βόες άνευ εκδοράς δι' Άθήνας δραχ. 22. Διά τά ξένης προελεύσεως βιαιτέρα συμφωνία. Χοίροι ανεξαρτήτως ηλικίας σφαγή και αποτρίχωσις κατά κεφαλήν δραχ. 20. Επί τής αμοιβής ταύτης διά της υπ' άριθ. 27727 τού 1954 αποφάσεως τού Υπουργού Εργασίας εδόθη αύξησις 20%. Ούτω αί δύο άριθμοί διεμορφώθησαν ούτως: Άρνιά κατά κεφαλήν δραχ. 3.60. Άρνιά γάλακτος από 23 Δεκεμβρίου μέχρι Κυριακής των Βαΐων δραχ. 3.60. Χοιρινά γενικώς (τράγοι, κριοί, πρόβατα) δραχ. 6 Μόσχοι κατά κεφαλήν δραχ. 20.40 Βόες σφαγή δραχ. 20.40. Βόες άνευ εκδοράς δι' Άθήνας δραχ. 26.40 Χοίροι ανεξαρτήτως ηλικίας σφαγή και αποτρίχωσις κατά κεφαλήν δραχ. 24 Εκ τών ισχυρισμών τών διαδίκων, τών επικαλουμένων και προσαγομένων υπ' αύτών εγγράφων και τών λοιπών εγγράφων της δικογραφίας, ίδίως δόσει τού υπ' άριθ. 38) 1956 πιστοποιητικού τού νομοκτηνιάτρου Καλαμών βεβαιούται, ότι οί εκδορασφαγείς Καλαμών, τριάκοντα τέσσαρες εν όλω, απολαμβάνουν εκ της εργασίας των ταύτης ημερομισθίου δραχ. 40.30, εξαιρουμένων τών Κυριακών. Λαμβανομένων υπ' όψιν τών συνθηκών εργασίας αύτών και τών γενικών οικονομικών συνθηκών, τά Δικαστήριον κρίνει ότι δέον νά χορηγηθή εις αύτούς αύξησις επί τού ισχύοντος σήμερον τιμολογίου αμοιβής 15% από σήμερον, πλήν τού καθαρίσματος τών άκρων, τών εντέρων και της καιλίας τών μόσχων, δι' ά ισχύει ιδιαιτέρα συμφωνία, μειοψηφούντων των μελών Ίωάν. Κουλούρη, Προϊσταμένου τού εντεύθεν Γραφείου Επιθεωρήσεως Εργασίας και Γεωργ. Γεωργοπούλου, αντιπροσώπου των μισθωτών, εχόντων την γνώμην τού μέν πρώτου ότι δέον νά χορηγηθή αύξησις 20%, ώς εκ τού ανθυγιεινού της εργασίας και της συνεκτιμήσεως των τελευταίως εκδοθέντων τιμολογίων εν άλλαις πόλεσι τού Κράτους, τού δέ δευτέρου όπως χορηγηθή αύξησις 30%, ώς εκ τού ανθυγιεινού της εργασίας των και ίνα αναπληρωθή τό αίτημα αύξήσεως των εργατών ταύτων.

Δ ι ά τ α ῦ τ α

Αὐξάνεται ἀπό σήμερον τό ἤδη ἰσχύον τιμολόγιον ἀμοιβῆς τῶν ἐκδοροσφαγέων Καλαμῶν κατά 15% ὡς ἑξῆς:

1) Ἀρνί κατά κεφαλήν δραχ. τέσσαρες καί 15 λεπτά (4.15).

2) Ἀρνιά γάλακτος ἀπό 23 Δεκεμβρίου μέχρι καί τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων δραχ. τέσσαρες καί 15 λεπτά (4.15).

3) Χοιρίδα γενικῶς (τράγοι, κοιροί, πρόβατα) δραχ. ἓξ καί 90 λεπτά (6.90).

4) Μόσχοι κατά κεφαλήν δραχ. εἴκοσι τρεῖς καί 45 λεπτά πλήν τοῦ καθαρίσματος τῶν ἔνδερων ταύτων, τῶν ἐντέρων καί τῆς κεφαλῆς δι' ἃ θά ἰσχύῃ διαφορά συμφωνία.

5) Βόες σφαγή δραχ. εἴκοσι τρεῖς καί 45 λεπτά (23.45).

6) Βόες ἄνευ ἐκδορᾶς δι' Ἀθήνας δραχ. τριάκοντα καί 35 λεπτά (30.35).

7) Χοῖροι ἀνεξαρτήτως ἐκάδων σφαγή καί ἀποτριχωσις κατά κεφαλήν δραχ. εἴκοσι ἑπτά καί 60 λεπτά (27.60).

Ἐγράφη, ἀπεφασίσθη καί ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Καλάμαις τῇ 13 Φεβρουαρίου 1956

20003/1955 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί καθορισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος τοποθετήσεως εἰς καπνεργασίαν ὑπό τῶν οἰκείων Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καπνεργατῶν.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 73 τῆς 14 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τήν διάταξιν τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. δ. 2656/1953 περί ὀργανώσεως καί ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας· καί

2. Τήν ἐπιτακτικήν ἀνάγκην ρυθμίσεως τῆς ἀπασχολήσεως ὡς πρός τήν καπνεργασίαν πρός προστασίαν τῶν κατ' ἐπάγγελμα εἰς ταύτην ἀπασχολουμένων, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν διά τήν καπνικήν περίοδον τοῦ 1956 τήν σειράν προτεραιότητος τοποθετήσεως εἰς τήν καπνεργασίαν ὑπό τῶν οἰκείων Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καί τῶν Ἐπιτροπῶν τοποθετήσεως καπνεργατῶν τῶν εἰς ταῦτα ἐγγεγραμμένων ἀνέργων ὡς κάτωθι:

1. Κατ' ἀπόλυτον προτεραιότητα δέον νά τοποθετοῦνται εἰς τήν καπνεργασίαν οἱ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1952 ἐγκατεστημένοι εἰς τάς πόλεις ἔνθα πραγματοποιεῖται ἡ ἐπεξεργασία.

2. Ἐξαντληθέντος τοῦ πίνακος τῆς ὡς ἄνω 1ης κατηγορίας δέον νά προτιμῶνται οἱ ἀπό τοῦ ἔτους 1953 ἐγκατασταθέντες εἰς τά κέντρα ἐπεξεργασίας.

3. Ἅπαντες οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀπασχοληθῶσιν εἰς τήν καπνεργασίαν ὀφείλουσιν νά ἐγκαταστήσωσιν.

Αἱ Ἐπιτροπαί τοποθετήσεως καπνεργατῶν καί τά Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας ἐντέλλονται διά τήν αὐστηράν τήρησιν τῆς παρούσης ἐφαρμογῆς.

Ἡ παροῦσα, ἥτις ἡ ἰσχύς ἄρχεται ἀπό τῆς ἐκδόσεώς της, δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἀπριλίου 1956

8586/Σ. 85/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί τροποποιήσεως παραγράφου Κανονισμοῦ Παροχῶν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 74 τῆς 16 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

Τό ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ὑπ. νόμου τῆς 4ης Νοεμβρίου 1935 περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 698/1937 περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας·

2) Τό ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 νομ. δ/γμα περί προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.»

3) Τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 30 Ἀπριλίου 1946 νομ. δ/γματος περί δραστηριοτήτων καί συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καί τοῦ ἐλέγχου τῶν «Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν. δ/τος·

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικ. Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 1150/11.6.1955 ἀναφορᾶς του·

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίστεως (ἀρ. πρωτ. ΣΚΛ 235)1955, συνεδρίασις 190η τῆς ΙΔ' Περιόδου τῆς 16.1.1955), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«Ἄρθρον 5.

1. Τό ποσόν τῆς μηνιαίας συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας καί γήρατος ὑπολογίζεται ὡς κάτωθι:

Διά τάς πρώτας 1500 ἡμερησίας καταβολάς παρέχεται βασικόν ποσόν συντάξεως, προστιθεται (2%) δύο ἑκατοστά τῶν συντάξιμων ἀποδοχῶν α) ἀνά ἑκατόν πεντήκοντα (150) ἡμέρας ἐργασίας καί μέχρι συμπληρώσεως τριῶν χιλιάδων (3000), β) ἀνά ἑκατόν τριάκοντα (130) ἡμέρας ἐργασίας καί μέχρι συμπληρώσεως τεσσάρων χιλιάδων τριακοσίων (4.300) τοιούτων, γ) ἀνά ἑκατόν εἴκοσι (120) ἡμέρας ἐργασίας καί μέχρι συμπληρώσεως πέντε χιλιάδων πεντακοσίων (5.500) τοιούτων καί δ) ἀνά ἑκατόν (100) ἡμέρας ἐργασίας καί μέχρι συμπληρώσεως ἓξ χιλιάδων πεντακοσίων (6.500) τοιούτων.

2. Τό ποσόν τῆς κατά τά ὡς ἄνω ὑπολογιζομένης συντάξεως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νά ὑπερβῇ τά ἑκατόν ἐπί τοῖς ἑκατόν τῶν συντάξιμων ἀποδοχῶν τοῦ δικαιούχου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαρτίου 1956

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Περί ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς κωμόπολιν Ἠγουμενίτσης.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 75 τῆς 16 Ἀπριλίου 1956)

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ ΙΚΑ

(Συνεδρίασις Δ. Σ. 1519.3.1956)

Λαβόν ὑπ' ὄψιν:

α) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καί 14 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

β) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καί 4 τοῦ Κανονισμοῦ περί τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν τοῦ ΙΚΑ.

γ) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 §§ 3—5 τοῦ Κανονισμοῦ συνθέσεως καί ἁρμοδιότητος τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ ΙΚΑ.

δ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 35 ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποτ)τος Κερκύρας τοῦ ΙΚΑ, ληφθεῖσαν κατά τήν 3ην συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 26.8.1955.

ε) Τό ὑπ' ἀριθ. 75624/477)1955 εἰσηγητικόν σημείωμα τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Κλάδου (Δ)νσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

α) Τήν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων εἰς τήν κωμόπολιν τῆς Ἠγουμενίτσης.

β) Τήν σύστασιν ἐν αὐτῇ Τοπικοῦ πρ)τος τοῦ ἐν Κερκύρᾳ Τοπικοῦ Ὑπ)τος τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

γ) Τήν ἐπέκτασιν εἰς τήν περιοχήν τῆς ὡς ἄνω κωμοπόλεως, καθοριζομένης εἰδικώτερον ὡς κατωτέρω τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκ)τος Κερκύρας. Ἡ περιοχή αὐτη θέλει ἀποτελεῖ τήν περιοχήν τοῦ παραρτήματος:

Αὕτη ἄρχεται ἀπό νότου καί ἀπό τῆς οἰκίας Ἀρκαδίας Τσιόπη, ἀκολουθεῖ νοητήν γραμμήν διερχομένην διά τοῦ λαχανοκήπου Σαφάκα καί καταλήγουσαν εἰς οἰκίαν Μοναστηριώτου. Πρός δυσμάς ἀπό κτῆμα Χατζηβασιλείου, ἀκολουθεῖ νοητήν γραμμήν καταλήγουσαν εἰς παραλιακήν δημοσίαν ὁδόν καί συγκεκριμένως εἰς γεφυρίδιον εἰς θέσιν Πλατάνια.

Πρός ἀνατολάς ἄρχεται ἀπό κτῆμα Χατζηβασιλείου, ἐκτείνεται διά νοητῆς γραμμῆς εἰς Μόλθρον καί οἰκίαν Πιτούλη, ἀκολουθεῖ ἐρείπια παλαιοῦ Τεμένους καί ἐν συνε-

χεία δι' εὐθείας εἰς οἰκίαν Κότσια καὶ Κόκα, ἐκεῖθεν πρὸς ἀνατολὰς εἰς οἰκίαν Ἰμπραΐμ — Χασὰν Ντινὲ Μπέζα καὶ περαιτέρω πρὸς οἰκίαν ἀδελφῶν Ἰσαμὶκ — Μελὶχ Τζαμαλίε, ἐκεῖθεν πρὸς Γράβαν ἀκολουθεῖ νοητὴν γραμμὴν καταλήγουσαν εἰς τελευταίαν οἰκίαν Δημοσίων.

Ἐν συνεχείᾳ ἀκολουθεῖ τὸ ρεῦμα, διέρχεται ὀπισθεν Χάνι Φίλιππα Διαραντῆ, ἀκολουθεῖ οἰκίαν Ρεμερτζῆ, φθάνει ὀπισθεν Διοικητηρίου, ἐκεῖθεν ὀπισθεν οἰκίας Μαυρομμάτη Δαφνιᾶ καὶ ἐκεῖθεν ὀπισθεν οἰκίας Ἀρκαδίας Τσούτη.

Ἡ δυτικὴ πλευρὰ ἄρχεται ἀπὸ γεφυριδίου Ἕξω Πλατανιᾶ, ἀκολουθεῖ τὴν παραλιακὴν ὁδόν, διέρχεται διὰ τῆς προβλήτας καὶ καταλήγει εἰς οἰκίαν Μανεστηριώτου.

Ἐπίσης ἡ ἀσφαλιστικὴ περιοχὴ περιλαμβάνει καὶ ὁλόκληρον τὴν τοποθεσίαν ἔνθα αἱ ἐγκαταστάσεις καὶ αἱ Διοικητικαὶ Ὑπηρεσίαι τῆς Μηχανικῆς Καλλιεργείας.

β) Τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν ὡς ἄνω περιοχὴν δι' ἅπαντας τοὺς ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ Δ. ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ. 2961)1954, ἀναφερομένους κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὡς πρὸς πάντα τὰ ἀπασχολούμενα ἐντὸς τῆς περιοχῆς ταύτης πρόσωπα τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ΙΚΑ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 §§ 1—2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Δ. ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ ὑφ' ἣν ἔκτασιν ἐφαρμόζεται ἡ Κοινωνικὴ Ἀσφάλισις εἰς τὰς λοιπὰς περιοχάς, ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α εἰς συνοικισμὸν "Ἔξω Ἁγιᾶς Πατρῶν.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 75 τῆς 16 Ἀπριλίου 1956)

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α.

Συνεδρίασις Δ. Σ. 12)24.2.1956

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. λαβὸν ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ Δ. ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 11.5.1954 Β. δ)τος περὶ Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καὶ 4 τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ

δ) Τὸ ὑπ' ἀριθ. ..... εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Δ)νσεις Ὑπαγωγῆς εἰς τὴν Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1. Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων εἰς τὸν συνοικισμὸν "Ἔξω Ἁγιὰ Πατρῶν διὰ τῆς ἐπεκτάσεως εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἐν Πάτραις Ὑπ)τος τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τὸν εἰδικώτερον καθορισμὸν τῆς περιοχῆς εἰς ἣν ἐπεκτείνεται ἡ ἀσφαλιστικὴ περιοχὴ τοῦ Ὑπ)τος τούτου ὡς κάτωθι:

Τὰ ὅρια τῆς περιοχῆς ταύτης ἄρχονται ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς ὁδοῦ Πατρῶν—Ἀθηνῶν κειμένης γεφύρας τοῦ χειμάρρου Συχαινῶν καὶ πρὸς δυσμὰς διὰ τῆς κοίτης τοῦ χειμάρρου τούτου μέχρι τῆς θαλάσσης.

Εἶτα ἐν συνεχείᾳ ἀκολουθοῦν τὴν πηγὴν βορρᾶ παραλιακὴν ἀκτὴν καὶ διήκουν μέχρι τῆς παραλίας ταύτης ἐξοικιωμένου ἀγροκτήματος τῶν ἀδελφῶν Καλίτση.

Εἶτα στρέφουν πρὸς ἀνατολὰς δι' εὐθείας νοητῆς γραμμῆς πρὸς σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Προαστείου μέχρι τῆς ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Πατρῶν—Ἀθηνῶν κειμένης οἰκίας τῶν ἀδελφῶν Τσιμπούκη. Ἐκεῖθεν πρὸς μεσημβρίαν ἀκολουθοῦν τὸ δεξιὸν μέρος τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Πατρῶν—Ἀθηνῶν, καὶ διήκουν μέχρι τῆς ἀφετηρίας—γέφυρα χειμάρρου Συχαινῶν.

2. Ὅπως καθορισθοῦν τὰ ὅρια τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Ὑπ)τος εἰς τὴν περιοχὴν Προαστείου (Μπογαζτίκα) Πατρῶν καὶ τὰ χωρία Ρίον καὶ Βερνικαδίκια ὡς ἀκολούθως:

4 Ἀφετηρία: Ἀπὸ παραλίας Προαστείου ἀγροκτῆμα ἀδελφῶν Καλίτση Σιδηροδρομικὸς Σταθμὸς Προαστείου —ἐθνικὴ ὁδὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ τῆς ἐπὶ ἐθνικῆς ὁδοῦ Πατρῶν—Ἀθηνῶν κειμένης οἰκίας τῶν ἀδελφῶν Τσιμπούκη. Ἐκεῖθεν ἀκολουθοῦν τὴν πρὸς Ἀθήνας ἐθνικὴν ὁδὸν καὶ διήκουν μέχρι τῆς ἐπὶ μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ ταύτης ἀρχῆς τῆς πρὸς Καστρίτσιον ὁδοῦ. Εἶτα ἀκολουθοῦν τὸ δεξιὸν μέρος ταύτης καὶ διήκουν μέχρι τῆς ἐπὶ τοῦ λοφίσκου Προφήτου Ἠλίᾳ κειμένης οἰκίας τῆς Πόπης Ἀνεγνωστοπούλου. Εἶτα στρέφουν πρὸς δυσμὰς καὶ διὰ τῶν παρυφῶν τοῦ λοφίσκου τούτου διήκουν μέχρι τῆς οἰκίας Σπύρου Καρέλλα, ἐκεῖθεν πρὸς βορρᾶν μέχρι χειμάρρου Βαλβιτσιάνου. Εἶτα πρὸς δυσμὰς καὶ διὰ τῆς κοίτης τοῦ χειμάρρου τούτου μέχρι τῆς ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Πατρῶν—Ἀθηνῶν κειμένης ὁμωνύμου γεφύρας. Ἐκεῖθεν ἀκολουθοῦν τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς πρὸς Ἀθήνας ἐθνικῆς ὁδοῦ περιλαμβάνοντα τὴν περιοχὴν Ρίου καὶ Βερνικαδίκια καὶ διήκουν μέχρι τοῦ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους ταύτης κειμένου ἐλαιοτριβείου τῶν ἀδελφῶν Παναγοπούλου περιλαμβανομένου.

Εἶτα στρέφουν πρὸς δυσμὰς καὶ διὰ νοητῆς γραμμῆς διήκουν μέχρι τῶν ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς κοινότητος Βερνικαδίκων ἐκβολῶν τοῦ χειμάρρου Σελήμου. Εἶτα στρέφουν πρὸς δυσμὰς καὶ διὰ τῆς παραλιακῆς ἀκτῆς διήκουν μέχρι τῆς ἀφετηρίας παραλίᾳ Προαστείου, κτῆμα ἀδελφῶν Καλίτση.

3. Ὅπως καθορισθοῦν τὰ ὅρια τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Ὑπ)τος εἰς τὴν κοινότητα Ἀντιρρίου ὡς ἀκολούθως:

Ταῦτα ἄρχονται ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς παραλιακῆς ἀκτῆς ἀνατολικῆς προβλήτας προσγειώσεως τῶν φερο-μπώτ. Ἐκεῖθεν ἀκολουθοῦν τὴν πρὸς νότον ἀκτὴν τῆς θαλάσσης καὶ διήκουν μέχρι τοῦ ἐπὶ ταύτης ἐξοικιωμένου ἀγροκτήματος τοῦ Ἐπαμ. Παπαμιχάλη, μὴ περιλαμβανομένου. Ἐκεῖθεν πρὸς βορρᾶν καὶ διὰ νοητῆς γραμμῆς μέχρι ἀγροκτήματος Κιτσοπούλου, μὴ περιλαμβανομένου ἀφ' οὗ σημείου στρέφουν πρὸς Ν. διέρχονται ὄπισθεν τῶν μαθητικῶν καταστεγνώσεων καὶ διήκουσι μέχρι τῆς ἀφετηρίας (ἀνατολικῆς προβλήτας προσγειώσεως φερο-μπώτ) καὶ 4) τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὰ τμήματα τῶν ἀνωτέρω περιοχῶν εἰς ἃ τὸ πρῶτον ἐπεκτείνεται αὕτη, δι' ἅπαντας τοὺς Κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως τοὺς ἀναφερομένους ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ Δ. ν. 1846)1951, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. δ. 2961)1954, καὶ ὡς πρὸς πάντα τ' ἀπασχολούμενα ἐντὸς τμημάτων τούτων τῆς περιοχῆς πρόσωπα τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ὑφ' ἣν ἔκτασιν ἐφαρμόζεται ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις εἰς τὰς λοιπὰς περιοχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

(Ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α.)

76845/6611/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῆς ὑπὲρ Κ.Α.Φ. Λιμένος Σύρου ἐργατικῆς εἰσφορᾶς.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 69 τῆς 4 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ κωδ. ν. 5167)1932 περὶ ρυθμίσεως τῶν εἰς τοὺς λιμένας φορτοεκφορτωτικῶν ἐργατιῶν, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ. 1254)1949, καὶ

2) πρότασιν τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Διοικούσης τὸ ΚΑΦ Λιμένος Σύρου, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν ἐν πρακτικῷ ὑπ' ἀριθ. 94)1955 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9454)19.12.1954 ἀναφορᾶς τοῦ προέδρου αὐτῆς, περὶ αὐξήσεως τῆς ὑπὲρ ΚΑΦ ἐργατικῆς εἰσφορᾶς, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν ὅπως ἡ ἐκ ποσοστοῦ 2% τεθεσπισμένη ὑπὲρ τοῦ Κεφαλαίου Ἀποζημιώσεως Φορτοεκφορτωτῶν Λιμένος Σύρου κράτησις ἐπὶ τῶν ἐκάστοτε εἰσπραττομένων ναυλίων ἐργατικῶν δικαιωμάτων αὐξηθῇ εἰς ποσοστὸν 4% συμπασαμενῆς αὐτῆς τῆς ἐργατικῆς κρατήσεως ὑπὲρ ΚΑΦ καὶ ΛΑΛ εἰς 5%.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰανουαρίου 1956.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ο ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Η Διεθνής Σύμβασις περί ὀκταώρου εἶναι μία ἀπό τάς παλαιοτέρας, καί μάλιστα ἡ πρώτη κατ' ἀξιολόγησιν, πού ἐψηφίσθη ἀπό τήν Διεθνῆ Συνδιάσκεψιν τῆς Οὐάσιγκτῶνος τό 1919 καί ἐπεκυρώθη σχεδόν ἀμέσως ἀπό τήν Ἑλλάδα διά τοῦ Νόμου 2269/1920. Ἡ ἀρχή τῆς ὀκταώρου καθημερινῆς ἐργασίας, συνδυαζομένη μέ ἐκείνην τῆς τεσσαρακονταοκταώρου ἑβδομαδιαίας ἐργασίας, ἐφαρμόζεται, κατά τό διαρρεῦσαν ἐκτός ἑνός διάστημα τῶν 37 ἐτῶν, ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, εἰς ὅλας τάς βιομηχανικάς μας ἐπιχειρήσεις. Ἐφαρμόζεται, ἐπίσης, καί εἰς ὅλας τάς ἄλλας χώρας τοῦ κόσμου, εἴτε ἐπεκύρωσαν αὐτήν— κατά τήν μεγάλην πλειονότητα — εἴτε δέν ἐπεκύρωσαν τήν Διεθνῆ Σύμβασιν.

Ἀλλ' ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς των ἤ τῆς κοινωνικῆς των ἐξελίξεως αἱ διάφοροι χῶραι προέβησαν, ἐν τῷ μεταξύ, εἰς περαιτέρω περιορισμόν τῶν ὡρῶν τῆς ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι, εἰς τινας ἐξ αὐτῶν, ἔφθασαν μέχρι τῆς ἑπταώρου καθημερινῆς ἐργασίας, κατωχυρωμένης μάλιστα καί διά νόμων, καί μέχρι τῆς ἐργασίας τῶν 30 ὡρῶν κατ' ἑβδομάδα, καί ἀκόμη μέχρι τῆς πενθημέρου μόνον ἐργασίας κατά τήν διάρκειαν τῆς ἑβδομάδος.

Οἱ ἐργάται, ἀπέναντι τῶν μεγάλων πλεονεκτημάτων, πού ἐπέφερεν ἡ ἀνάπτυξις καί ἡ πρόοδος τῆς βιομηχανίας, ἐζήτησαν νά συμμετάσχουν περισσοτέρων εἰς τά ἀγαθά τῆς βιομηχανικῆς προόδου. Οἱ ἐργοδόται, ἀπό μέρους των, δέν ἄφησαν κυρίως τό ζήτημα τοῦ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας, ἐδίστασαν νά διακινδυνεύσουν τά ἀγαθά ἀποτελέσματα τῆς παραγωγικότητος καί τῆς τεχνολογικῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐπιχειρήσεών των, περιορίζοντες τήν διάρκειαν τῆς ἐργασίας των εἰς ὄφελος τῶν συναγωνιστῶν των.

Ἐξ ἄλλου, θά ἔπρεπε νά ἐπιμελεῖται ἐκ τῶν λόγων τούτων καί ἡ καθιερωθεῖσα σχέσις μεταξύ ἐργασίας, μισθοῦ καί εἰσοδήματος. Δηλαδή ἡ ἐλάττωσις τῆς ἑβδομαδιαίας ἐργασίας θά περιώριζε καί τήν ἀπόδοσιν καί κατ' ἀναλογίαν θά ἠμείωζε, κατά τρόπον τινά, καί τήν αὔξησιν τῆς ἀμοιβῆς καί τήν βελτίωσιν τῶν ἄλλων συνθηκῶν τῆς ἐργασίας. Θά ἐπηρέαζεν, ἴσως, καί τό κόστος τῆς ζωῆς καί τάς τιμάς καί, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, καί αὐτό ἀκόμη τό ἐπίπεδον τῆς ζωῆς τῶν ἐργαζομένων.

Τό ὅλον πρόβλημα δύναται, ὁπωσδήποτε, νά τοποθετηθῇ ἐπί τῆς κοινωνικῆς του βάσεως, δηλαδή ἐπί τῆς ἐκλογῆς, πού θά πρέπει νά γίνῃ μεταξύ τῆς χορηγήσεως μεγαλυτέρας ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας ἤ τῆς ἐξασφαλίσεως περισσοτέρου χρόνου ψυχαγωγίας. Τήν ἀποψιν αὐτήν, ὡς εἶναι φυσικόν, ἀσπάζονται καί οἱ ἐργοδόται, ἀναζητοῦντες τήν λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς ἐλαττώσεως τοῦ χρόνου ἐργασίας ὄχι εἰς γενικούς κανόνας ὁμοιομόρφους, οἱ ὁποῖοι δασκόλως θά δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν εἰς ὅλας τάς χώρας καί εἰς ὅλας τάς βιομηχανίας, ἀλλ' εἰς εἰδικάς συμφωνίας μεταξύ ἐργατῶν καί ἐργοδοτῶν, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς αὐτῆς βιομηχανίας ἤ τοῦ αὐτοῦ οἰκονομικοῦ συστήματος, ἀναλόγως τῶν ἑκάστοτε συνθηκῶν καί ἐποχῶν.

Ἐάν τό θέμα δέν φαίνεται, ὡς ἐκ τούτου, ἀκόμη ἐντελῶς ὥριμον, διά νά ἀντιμετωπισθῇ ἐπί τοῦ διεθνοῦς ἐπιπέδου ἀπό μίαν Διεθνῆ Συνδιάσκεψιν τῆς Ἐργασίας, ἕνεκα τῶν ἐντόνων διαφορῶν, πού διαχωρίζουν ἀκόμη τούς ἐνδιαφερομένους, δέν ἀποκλείεται νά ἐξετασθῇ ὠφελίμως ἀπό μίαν «Περιφερειακήν Διάσκεψιν Ἐργασίας» τῆς Εὐρώπης ἤ τῆς Ἀσίας ἤ τῆς Ἀμερικῆς, εἴτε ἀπό μίαν ἀπό τάς ὀκτώ «Ἐπιτροπάς Βιομηχανίας», πού ἔχουν περιωρισμένην καί συγκεκριμένην ἁρμοδιότητα, ἤ ἀπό ἄλλο οἱονδήποτε τεχνικόν συμβουλευτικόν ὄργανον τῆς Δ.Ο.Ε.

Διά τήν ἀκρίβειαν πρέπει νά προστεθῇ, ὅτι ὅλαι αἱ Διεθνεῖς καί Ἐθνικαί Συνδικαλιστικαί Ὀργανώσεις δέν ἔπαυσαν οὐδέ ἐπί στιγμήν νά ἐπιζητοῦν, μέ τόν κατηγορηματικώτερον τρόπον, τόν περιορισμόν τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας. Εἰς τήν διακήρυξιν τῆς Διεθνοῦς Συνομοσπονδίας τῶν Ἐλευθέρων Συνδικάτων ὑπενθυμίζεται, ὅτι ἡ ἐλάττωσις τῶν ὡρῶν τῆς ἐργασίας, παντοῦ ὅπου ἐφηρμόσθη, «συνετέλεσεν εἰς τήν οἰκονομικήν καί κοινωνικήν πρόοδον τῶν λαῶν». Ἡ «Γενική Συνομοσπονδία τῶν Χριστιανικῶν Συνδικάτων» ζητεῖ νά προστατευθῇ ὁ ἐργάτης ἐναντίον τῆς ἐντατικῆς ἐργασίας, πού ἐπιβάλλουν αἱ νέαι τεχνικαί τελειοποιήσεις. Τό Συμβούλιον τῆς «Παγκοσμίου Συνδικαλιστικῆς Ὁμοσπονδίας» ζητεῖ τήν ἄμεσον ἐφαρμογήν τῆς ἑβδομάδος τῶν 40 ὡρῶν.

Ἀλλά καί αἱ ἐπί μέρους Διεθνεῖς Ἐπαγγελματικαί Ὀργανώσεις διεκδικοῦν τήν ἑβδομάδα τῶν 40 ὡρῶν, ὅπως αἱ Διεθνεῖς Ὁμοσπονδίαι τῶν Μεταφορῶν, τῶν Κλωστοϋφαντουργῶν, τῶν Μεταλλωρύχων, τῶν Ἐργατῶν Μετάλλου, τῶν Ἐργατῶν Οἰκοδομῶν καί ἄλλαι. Καί αὐταί αἱ Ἐθνικαί Συνδικαλιστικαί Συνομοσπονδίαι, τῶν μεγάλων καί τῶν μικρῶν χωρῶν, ἀγωνίζονται ἀπό ἐτῶν, πολύ συχνά μέ ἀποτελέσματα εὐνοϊκά, διά τήν ἑβδομάδα τῶν 30 ὡρῶν (Η. Π. Ἀμερικῆς, Καναδᾶ), διά τήν ἑβδομάδα τῶν 5 ἡμερῶν (Βέλγιον), διά τήν ἑβδομάδα τῶν 40 ὡρῶν (Ἀγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Αὐστραλία, Αὐστρία) κλπ., ἀλλά καί διά τήν ριζικήν κατάργησιν τῶν συμπληρωματικῶν ὡρῶν ἐργασίας, ὅταν αὐταί κρίνωνται ὑπερβολικαί ἤ ὅταν δέν εἶναι ἀπαραίτητοι.

Ἄς σημειωθῇ ἀκόμη, ὅτι ἡ στάσις τῶν ἐργοδοτικῶν Ὀργανώσεων δέν εἶναι πάντοτε ζυμωνής πρός τήν ἐλάττωσιν τῶν ὡρῶν ἐργασίας. Εἰς τό Βέλγιον ἡ Βιομηχανική Ὁμοσπονδία παραδέχεται, ὅτι ἡ ἑβδομάς τῶν 45 ὡρῶν δύναται νά ἐπιτευχθῇ κατά στάδια καί ὑπό τόν ὅρον νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ συναγωνιστικαί προσπάθειαι τῶν γειτονικῶν χωρῶν. Εἰς τήν Δανίαν οἱ ἐργοδόται πιστεύουν, ὅτι, ὅταν ἡ ἐλάττωσις τοῦ χρόνου ἐργασίας δέν ἀντιστοιχίζεται πρός μίαν ἠδυημένην παραγωγήν, ὁδηγεῖ συχνά εἰς τόν πληθωρισμόν. Εἰς τήν Γερμανίαν, χωρίς νά ἀντιτίθενται οἱ ἐργοδόται εἰς τόν περιορισμόν τῶν ὡρῶν ἐργασίας, φρονοῦν ὅτι ἡ ἐλάττωσις τῆς παραγωγῆς θά εἶναι δυνατόν νά ἰσοφαρισθῇ διά τῶν τεχνικῶν μέσων. Εἰς τήν Ἑλβετίαν τέλος αἱ διεκδικήσεις ἐργατῶν καί ἐργοδοτῶν ἀνέρχονται εἰς τήν ταὐτόχρονον ἐλάττωσιν τοῦ χρόνου ἐργασίας ἀπό ὅλας τάς ἐνδιαφερομένας χώρας, δηλαδή ἀπό μίαν διεθνῆ συμφωνίαν καί ὄχι μεμονωμένος μόνον ἀπό τινας ἐξ αὐτῶν. Ὁπωσδήποτε τό ὅλον πρόβλημα ἐτέθη, πλέον, ἀπό τό Διεθνές Γραφεῖον Ἐργασίας. Ἀπό τήν πλήρη ἐνημέρωσιν καί τήν εὐρύτητα τῶν συζητήσεων, πού θά προκαλέσῃ, θά ἐξαρτηθῇ, εἰς ὡρισμένον βαθμόν, καί ἡ λύσις του.

Μ.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεῦχος 11 (353)

Ἀθῆναι, 1 Ἰουνίου 1956

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΑΦΘΕΙΣΗΣ ΥΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΑΠΕΙΛΗΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Δ.Μ., Δικηγόρου

1. Ἓν ἐκ τῶν πλέον ἀμφισβητουμένων ζητημάτων τοῦ δικαίου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας εἶναι τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν δυνατότητα ἐφαρμογῆς ἐπ' αὐτοῦ τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν κανόνων, οἵτινες διέπουν τὸ δίκαιον τῶν συμβάσεων ἐν γένει. Ἡ ἀμφισβήτησις πηγάζει ἐκ τῶν ἀναφυεισῶν ἐν σχέσει μὲ τὴν νομικὴν φύσιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας διαφωνιῶν.

Αἱ συλλογικαὶ σχέσεις ἐργασίας ἀποτελοῦν λίαν πρόσφατον κοινωνικὸν φαινόμενον. Ὁ νεαρὸς χαρακτὴρ τῶν ἐν λόγῳ σχέσεων φυσικὸν ἦτο νὰ ἔχῃ ὡς συνεπακόλουθον μίαν δυσχέρειαν εἰς τὴν νομικὴν ἐπεξεργασίαν των. Ἡ ἰδιορρυθμία τῶν νεοεμφανισθεισῶν συλλογικῶν σχέσεων ἐργασίας, βοηθοῦντος καὶ τοῦ ἐπικρατοῦντος κατὰ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐνάτου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἀκράτου ἀτομικισμοῦ, δὲν ἐγένετο ἐξ ἀρχῆς ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς θεωρητικοὺς τοῦ δικαίου, οἵτινες προσεπάθησαν νὰ ἐξηγήσωσι τὰ νέα φαινόμενα βάσει τῶν δεδοκιμασμένων καὶ οἰκείων εἰς αὐτοὺς ἀρχῶν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου. Οὕτω τὸ ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον ἐθεωρήθη ὡς βασιζόμενον ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τοῦ κοινοῦ δικαίου τῶν συμβάσεων. Ἡ ἀπεργία ἀνελύετο ὡς ἁπλῆ παράθεσις πλειόνων καταγγελιῶν τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας. Ἡ ρύθμισις τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ὑπῆκουεν εἰς τὰς ἰδίας μὲ τὴν ρύθμισιν τῶν ἀτομικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἀρχάς. Τέλος ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἁπλῆ σύμβασις τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Δὲν ἀποτελεῖ ἀντικείμενον τοῦ παρόντος ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐσφαλμένου χαρακτῆρος τῶν τοιούτων ἀπόψεων. Ἀναμφίβολον τυγχάνει σήμερον, ὅτι τὸ δίκαιον τῶν συλλογικῶν σχέσεων ἐργασίας εὑρίσκει βαθμηδὸν τὴν ὁριστικὴν νομικήν του μορφήν, ἥτις εἶναι λίαν διάφορος τῶν καθιερωμένων ἐν τῷ ἀστικῷ δικαίῳ ἀρχῶν (1), ἀλλ' ἐκ τῶν ὁποίων οὐχ ἧττον ἀντλεῖ ἓν μέρος τῆς θεωρητικῆς του κατασκευῆς καὶ τῶν ἐφαρμοζομένων κανόνων.

2. Προκειμένου εἰδικώτερον περὶ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἡ ἐφαρμογὴ τῶν κανόνων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου θὰ ἐξαρτηθῇ ἐν πολλοῖς, εἴπομεν, ἐκ τῆς νομικῆς φύσεως, ἣν ἀναγνωρίζει τις εἰς ταύτας. Διὰ τοὺς παραδεχομένους ὅτι ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας βασίζεται ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς συμβάσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, οὐδεμία ἀμφιβολία χωρεῖ, ὅτι αἱ κανόνες τοῦ δικαίου τῶν συμβάσεων θὰ τύχουν ἐφαρμογῆς ἐν ἀπουσίᾳ εἰδικῶν κανόνων τοῦ δικαίου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων. Ἀντιθέτως, διὰ τοὺς ὑποστηρικτὰς τῆς κανονιστικῆς θεωρίας, οἵτινες θεωροῦν τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὡς θεσμὸν τοῦ δημοσίου δικαίου, ὡς νόμον ἐν τῇ οὐσιαστικῇ αὐτοῦ ἐννοίᾳ, ὡς οὐδεμίαν ἑπομένως σχέσιν ἔχουσαν μὲ τὴν σύμβασιν, τοιαύτη ἐφαρμογὴ εἶναι ἀδύνατος. Ἀλλ' ὡς γνωστόν, μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἀκραίων θεωριῶν ἀνεφάνη σὺν τῷ χρόνῳ μία ἐνδιάμεσος ἄποψις, ἥτις, συνθέτουσα τὰ εἰς τὰς δύο θεωρίας ἐνυπάρχοντα ὀρθὰ στοιχεῖα, κατέληξεν εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἀποτελεῖ ἰδιόρρυθμον θεσμὸν τοῦ δικαίου, παρουσιάζοντα τὰ στοιχεῖα τόσον τῆς συμβάσεως, ὅσον καὶ τῆς κανονιστικῆς δικαιοπραξίας· ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἕνα δυαδι-

(1) Βλ. *Π. Κ. Βορρισοπούλου*, Παρατηρήσεις ἐπὶ συγχρόνων τάσεων τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, ΕΕΔ 14, σ. 1018 ἑπ. καὶ τοὺς αὐτόθι μνημονευομένους συγγραφεῖς.

σμόν (2). Τὸ κανονιστικὸν στοιχεῖον ἐνυπάρχει εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ περιεχομένους κανόνας, οἵτινες παρουσιάζονται ὑπὸ ὡρισμένας ἐπόψεις ὡς κανόνες δικαίου ὑποχρεωτικοί, ἀπρόσωποι καὶ διαρκεῖς, διέποντες τὰς ἀτομικὰς συμβάσεις ἐργασίας. Ἐξ ἑτέρου, ὁ συμβατικὸς χαρακτὴρ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐξακολουθεῖ πάντοτε ὑπάρχων· οὐσιώδες γεγονὸς διὰ τὴν ὑπογραφὴν ταύτης παραμένει ἡ συμφωνία τῶν μερῶν. Αἱ διαπραγματεύσεις, αἱ συζητήσεις, αἱ ἀμοιβαῖαι ὑποχωρήσεις, ἡ ἐκδήλωσις ἐν γένει διὰ παντὸς τρόπου τῆς ὑπάρξεως διεστώτων συμφερόντων τῶν συμβαλλομένων μερῶν κατὰ τὸν πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως χρόνον ἀποτελοῦν τρανὴν περὶ τούτου ἀπόδειξιν. Ἐξ ἄλλου, δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι, παραλλήλως πρὸς τοὺς εὐθέως ἐπὶ τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐνεργοῦντας κανόνας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, αὕτη ἐμπεριέχει κανόνας ρυθμίζοντας τὰ ἐνοχικὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἀπ' εὐθείας συλλογικῶς συμβαλλομένων ὁμάδων.

3. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἕπεται, ὅτι εἶναι κατ' ἀρχὴν δυνατὴ ἡ ἐπὶ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐφαρμογὴ ὡρισμένων κανόνων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου. Εἰδικώτερον, καὶ ὁσάκις βεβαίως οὐδεὶς εἰδικὸς κανὼν τοῦ δικαίου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἀντιτίθεται εἰς τοῦτο, εἶναι δυνατὴ ἡ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴ τῶν σχετικῶν μὲ τὴν προστασίαν τῆς βουλήσεως τῶν συμβαλλομένων κανόνων τοῦ δικαίου τῶν συμβάσεων. Ὡς τοιούτους κανόνας δυνάμεθα ἐνδεικτικῶς νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς ἔχοντας σχέσιν μὲ τὰ ἐλαττώματα τῆς βουλήσεως τῶν μερῶν, τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, τὴν exceptio non adimpleti contractus, τὴν ἑρμηνείαν τῶν συμβάσεων κλπ. (3).

Ἀντικείμενον τοῦ παρόντος ἀποτελεῖ ἡ ἐξέτασις τῆς δυνατότητος ἐφαρμογῆς ἐπὶ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τῶν κανόνων περὶ δικαιοπραξιῶν τῶν σχετικῶν μὲ τὰ ἐλαττώματα τῆς βουλήσεως τῶν μερῶν καὶ εἰδικώτερον τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς συνεπείας τῆς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἀπειλῆς γενομένης δηλώσεως βουλήσεως (4). Βεβαίως ἡ ἐπιρροὴ τῆς πλάνης, τῆς ἀπάτης καὶ τῆς ἀπειλῆς ἐπὶ τῆς βουλήσεως τῶν ἐκπροσώπων τῶν συλλογικῶς συμβαλλομένων ἐπαγγελματικῶν ὁμάδων ἀποτελεῖ ἐν τῇ πράξει κάτι τὸ σπάνιον. Δὲν πρόκειται ὅμως καὶ περὶ ἁπλῆς θεωρητικῆς ὑποθέσεως: τὰ γαλλικὰ δικαστήρια ἐκλήθησαν ἐσχάτως ἐπανειλημμένως νὰ κρίνουν ἐπὶ τῆς νομιμότητος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπογραφείσης ὑπὸ τὸ κράτος ψυχολογικῆς βίας, ἀσκηθείσης ὑπὸ τῶν ἐργατῶν ἐπὶ τῶν ἐργοδοτῶν (5).

4. Ἡ ἀποψις, ἥτις ἀρνεῖται τὴν δυνατότητα ἀκυρώσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας λόγῳ ἐμφιλοχωρήσαντος ἐλαττώματος εἰς τὴν βούλησιν τῶν μερῶν (6), βασίζεται ἐπὶ τῆς ἰδιορρυθμίας τῆς συμβάσεως ταύτης ὡς περιεχούσης κανόνας δικαίου, ἐξ ὧν αὐτομάτως γεννῶνται δικαιώματα ὑπὲρ τρίτων. Ἀλλ' ὡς ἀνωτέρω ἀνεφέρθη, ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, παρ' ὅλον ὅτι πληροῖ ὡρισμένον κανονιστικὸν ρόλον, διατηρεῖ τὸν συμβατικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα. Δὲν εἶναι ἐπομένως δυνατὸν νὰ ὑποχρεωθῶσι τὰ συμβαλλόμενα μέρη νὰ ἐμμείνωσι καὶ νὰ σεβασθῶσι συμφωνίαν, ἥτις πάσχει οὐσιωδῶς, ὡς τελεσθεῖσα ὑπὸ τὸ κράτος πλάνης, ἀπάτης ἢ ἀπειλῆς. Τοῦτο ἄλλωστε παρεδέχθη καὶ μέγας ἀριθμὸς συγγραφέων (7). Πρὸς τὴν ὀρθὴν ταύ-

---

(2) *P. Durand*, Le dualisme de la convention collective de travail, ἐν Revue trimestr. dr. civ., 1939 σ. 853 ἑπ. Τοῦ αὐτοῦ, Traité, τ. 1ος, no 108, σ. 132 ἑπ. καὶ ΕΕΔ 9, σ. 1115.

(3) *P. Durand*, Le dualisme κλπ., no 5, σ. 361· τοῦ αὐτοῦ, Traité, τ. 1ος, no 109, σ. 134 καὶ ΕΕΔ 9, σ. 1116· *F. v. Goethem - R. Geysen*, Droit du travail, Bruxelles 1950, σ. 297.

(4) Ἐν προκειμένῳ, δεδομένου ὅτι ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὑπογράφεται ὑπὸ τῶν πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτημένων ἐκπροσώπων τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων, θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ γενικὴ περὶ ἀντιπροσωπεύσεως ἀρχὴ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, καθ' ἣν τὰ ἐλαττώματα τῆς βουλήσεως, ὡς καὶ ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν ἐπὶ τῆς δικαιοπραξίας κρίνονται ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ἀντιπροσώπου (ἄρθρ. 214 Α.Κ.).

(5) Βλ. τὴν κατωτέρω παρατιθεμένην ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Νάντης τῆς 6ης Ἰανουαρίου 1956 (σ. 613). Βλ. ὁμοίως τὴν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως προδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ ἰδίου δικαστηρίου, ἐκδοθεῖσαν τὴν 27ην Σεπτ. 1955, ἐν Droit ouvrier 1956 σ. 19 ἑπ. Πρβλ. Trib. civ. Saint - Nazaire 14 Νοεμβρίου 1955, ἐν Droit ouvrier 1956, σ. 23 ἑπ.

(6) Βλ. *A. Hueck - H. C. Nipperdey*, Lehrbuch, τ. II, § 12, σ. 138· *W. Kaskel - H. Dersch*, Arbeitsrecht, 4η ἐκδ., σ. 55· *H. Sinzheimer*, Grundzüge des Arbeitsrechts, 2α ἐκδ., σ. 274· *Δ. Πάντολον*, Ἡ ρύθμισις τῆς ἐργασίας διὰ συλλογικῶν συμβάσεων καὶ τὸ δίκαιον αὐτῆς, Ἀθῆναι 1939, σ. 117, καὶ τοὺς αὐτόθι ἐν σημ. 1 μνημονευομένους συγγραφεῖς· *Ι. Καποδίστρια*, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καὶ τὸ δίκαιον τῶν σωματείων, Ἀθῆναι 1940, § 114, σ. 193 ἑπ.

(7) Βλ. *P. Durand*, Le dualisme κλπ., no 5, σ. 361· τοῦ αὐτοῦ, Traité, τ. 1ος, no 109, σ. 134 καὶ ΕΕΔ 9, σ. 1116· *F. v. Goethem - R. Geysen*, ἔνθ' ἀν.· *E. Krotoschin*, Tratado prático

την ἄποψιν τάσσεται καὶ ἡ κατωτέρω παρατιθεμένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου τῆς Νάντης τῆς 6ης Ἰανουαρίου 1956, ἥτις, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρ. 1109 ἐπ. τοῦ Γαλλικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (7), ἐκήρυξεν ἄκυρον καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος συλλογικὴν σύμβασιν συναφθεῖσαν μεταξὺ ἑνὸς συνδικάτου ἐργοδοτῶν καὶ πλειόνων συνδικάτων ἐργαζομένων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ὑπογραφὴ τῆς ἐν λόγῳ συμβάσεως ἐπετεύχθη διὰ τῆς ἐπὶ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν ἀσκηθείσης ὑπὸ τῶν ἐργατῶν βίας (8).

Παρ' ἡμῖν, παρ' ὅλον ὅτι ὁ κανονιστικὸς χαρακτὴρ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ προεξέχον στοιχεῖον ταύτης κατὰ τὴν ἰσχύουσαν νομοθετικὴν ρύθμισιν τοῦ θεσμοῦ, δέον ὅπως, προκειμένου περὶ ἐλαττωμάτων τῆς βουλήσεως, τύχωσιν οὐχ ἧττον ἐφαρμογῆς αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 140 ἐπ. Α.Κ. (9) Ὁ ἔντονος κρατικὸς παρεμβατισμός, ὅστις ἐκδηλοῦται εἰς ὡρισμένας διατάξεις τοῦ ν. 3239/1955, δὲν εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς ὡς ἐνοχικῆς συμβάσεως. Ἀντιθέτως, θὰ ἐπετρέπετο ἡ ἔκφρασις τῶν πλέον ζωηρῶν ἐπιφυλάξεων ὡς πρὸς τὴν δυνατότητα μιᾶς τοιαύτης ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ προϊσχύσαντος ν.δ 3086/1954 προβλεπομένων συλλογικῶν συμβάσεων, τῶν ὁποίων ὁ κανονιστικὸς χαρακτήρ, ἐκδηλούμενος κυρίως διὰ τῆς συνυπογραφῆς τῶν ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου κρατικοῦ ὀργάνου, ἐξηφάνιζε σχεδὸν ὁλοσχερῶς πᾶν συμβατικὸν στοιχεῖον (10).

---

de derecho del trabajo, τ. II, π. 68 δ), σ. 730 ἐπ. *Carullo*, L'errore, il dolo e la violenza come causa di invalidità del contrato collettivo di lavoro, ἐν Riv. giur. lavoro 1941, σ. 101· *A. Hueck*, Das Tarifrecht, 1923, σ. 84. Βλ. νῦν καὶ *Δ. Κ. Καλομοίρη*, Ἡ νέα νομοθετικὴ ρύθμισις τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἐν ΕΕΔ 14, σ. 738.

(8) Τὰ ἄρθρα 1109 ἐπ. τοῦ Γαλλικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀποτελοῦν τὸ «περὶ συναινέσεως» τμῆμα τοῦ εἰς τοὺς οὐσιώδεις ὅρους τῆς ἐγκυρότητος τῶν συμβάσεων ἀναφερομένου κεφαλαίου. Ρυθμίζουν κατὰ κύριον λόγον τὰς συνεπείας τῆς πλάνης, τοῦ δόλου καὶ τῆς βίας ἐπὶ τῆς βουλήσεως (πρβλ. καὶ τὰ ἄρθρα 140 ἐπ. τοῦ ἡμετέρου Α.Κ. ρυθμίσεων. Ἐπ' αὐτῶν βλ. *Planiol - Ripert - Boulanger*, Traité élem. dr. civil, 4η ἔκδ., τ. II, πο 186 ἐπ., σ. 70 ἐπ.

(9) Βλ. κατωτέρω, σ. 613. Πρβλ. Trib. civ. Nantes 27 Σεπτ. 1955, ἔνθ' ἀνωτ.· Trib. civ. Saint - Nazaire 14 Νοεμβρ. 1955, ἔνθ' ἀνωτ.

(10) Σύμφωνος ὁ *Δ. Κ. Καλομοίρης*, ἔνθ' ἀνωτ.

(11) Πρβλ. καὶ *Δ. Κ. Καλομοίρη*, Συλλογικὴ

Β. Ἡ ἄρνησις ὡρισμένων συγγραφέων, ὅπως δεχθῶσι τὴν ἐπὶ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐφαρμογὴν τῶν περὶ ἐλαττωμάτων τῆς βουλήσεως διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ὡς καὶ ἡ παραδοχὴ ὑπὸ ἑτέρων μιᾶς τοιαύτης ἐφαρμογῆς, δέον ὅπως ἐξετασθῇ περαιτέρω ὑπὸ τὸ φῶς τῶν συνεπειῶν, τὰς ὁποίας ἐπισύρει ἐνδεχομένη ἀκύρωσις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐκ τοῦ λόγου τούτου. Πράγματι, ἡ ἀπασχολοῦσα ἡμᾶς περίπτωσις συνδέεται στενῶς μὲ τὸ γενικώτερον πρόβλημα τῶν συνεπειῶν τῆς ἀκυρώσεως μιᾶς συλλογικῆς συμβάσεως, καὶ πολλῶν συγγραφέων ἡ γνώμη περὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ μὴ τῆς ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς τῶν περὶ πλάνης ἀπάτης καὶ ἀπειλῆς διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἐξηρτήθη ἐκ τῆς θέσεως, ἣν οὗτοι ἐλάμβανον ἐπὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἀκυρώσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Εἶχεν ἀλλοτε ὑποστηριχθῇ, ὅτι ἡ ἀκύρωσις μιᾶς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐνεργεῖ ἀναδρομικῶς, ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς της (11), καὶ τοῦτο κατ' ἐφαρμογὴν τῶν γενικῶς παραδεδεγμένων προκειμένου περὶ ἀκυρωτῶν δικαιοπραξιῶν (12). Πᾶς τις ἀντιλαμβάνεται ὁποίας δυσμενεῖς συνεπείας θὰ ἐπέσυρε μία ex tunc ἀκύρωσις, λόγῳ τῆς ἐνεργείας τοῦ κανονιστικοῦ μέρους τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Αἱ ἀτομικαὶ συμβάσεις ἐργασίας θὰ ἔμενον τοιουτοτρόπως ἄνευ οὐδενὸς ἐρείσματος. Οἱ ἐργοδόται καὶ οἱ ἐργαζόμενοι θὰ ὑπεχρεώνοντο νὰ ἐπαναρρυθμίσουν τὰς παρελθούσας αὐτῶν σχέσεις βάσει νέων κανόνων.

Τὸ οὕτω παρουσιαζόμενον μέγα κοινωνικὸν πρόβλημα ἀπῄτει διάφορον νομικὴν λύσιν. Ὡρισμένοι συγγραφεῖς, ἐν οἷς ὁ Hueck, προσεπάθησαν νὰ ἀμβλύνωσι τὰς ἐκ τῆς ἀναδρομικῆς ἀκυρώσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως δυσμενεῖς διὰ τὸν κόσμον τῆς ἐργασίας συνεπείας, στηριχθέντες εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῆς βουλήσεως τῶν συλλογικῶς συμβαλλομένων

σύμβασις καὶ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας, ΕΕΔ 14, σ. 293. Ὁμοίως, κατὰ τὸν προϊσχύσαντα ἐν Γαλλίᾳ νόμον περὶ συλλογ. συμβάσεων τῆς 23ης Δεκ. 1946, ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἦτο κατ' ἐξοχὴν κανονιστικῆς φύσεως θεσμός, καὶ δὲν εἶναι οὐδόλως ἔκδικον, ὅτι τὰ δικαστήρια, καλούμενα νὰ ἐφαρμόσωσι τὸν νόμον τοῦτον, θὰ ἐκηρύσσοντο ὑπὲρ τῆς ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς τῶν περὶ πλάνης κλπ. διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου.

(12) *A. Hueck*, ἔνθ' ἀνωτ. Πρβλ. *Δ. Πόρτολου*, ἔνθ' ἀνωτ.

(13) Βλ. *Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαί, § 75, σ. 204 ἐπ.· *Planiol - Ripert - Boulanger*, ἔνθ' ἀνωτ., πο 873 ἐπ., σ. 302 ἐπ.

μερῶν. Κατ' αὐτούς, οἱ κανόνες τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐνσωματοῦνται εἰς τὰς ἀτομικὰς συμβάσεις ἐργασίας, ἀποκτῶντες οὕτω αὐτόνομον καὶ ἰδίαν ζωήν. Ἐνδεχομένη ὑστέρα ἀκύρωσις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ἔστω καὶ ἐνεργοῦσα ἀναδρομικῶς, κατ' οὐδὲν θίγει τοὺς τοιουτοτρόπως ἐνσωματωθέντας εἰς τὰς ἀτομικὰς συμβάσεις ἐργασίας κανόνας αὐτῆς. Ἀλλὰ μία τοιαύτη ἐξήγησις, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ συμπεριλάβῃ καὶ προστατεύσῃ τὰς πρὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως συναφθείσας ἀτομικὰς συμβάσεις, ὑπέπιπτε εἰς τὸ βασικὸν σφάλμα ὅτι ἐξήρτα τρόπον τινὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κανονιστικοῦ μέρους τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἀπὸ τὴν βούλησιν τῶν μερῶν, ἐνῷ, ὡς εἶναι γνωστόν, ἡ τοιαύτη ἐνέργεια χωρεῖ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἀτομικῶς συμβαλλομένων, ἀκόμη δὲ καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως τούτων.

Διὰ τοῦτο ὀρθότερον εἶναι, νομίζομεν, νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἀκύρωσις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χωρεῖ διὰ τὸ μέλλον (14). Πράγματι, ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἔχει τὴν μορφὴν συμβάσεως διαδοχικῆς ἐκτελέσεως. Ὡς γνωστόν, ἡ ἀκύρωσις τῶν ἐν λόγῳ συμβάσεων παρουσιάζει μεγάλας δυσχερείας, ὅταν ἡ ἐκτέλεσις των ἔχει ἤδη ἀρχίσει. Διὰ τοῦτο ἄλλωστε καὶ γίνεται πολλάκις δεκτόν, ὅτι ἡ ἀκύρωσις τῶν συμβάσεων διαδοχικῆς ἐκτελέσεως ἐνεργεῖ πάντοτε μόνον διὰ τὸ μέλλον (15). Ἕτερον ἐπιχείρημα ἐναντίον τῆς ἀναδρομικῆς ἀκυρώσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δύναται νὰ ἀνευρεθῇ εἰς τὸν ἰδιόρρυθμον αὐτῆς χαρακτῆρα ὡς συμβάσεως περιεχούσης κανόνας δικαίου: ἡ ἀναδρομικὴ ἀκύρωσις νόμου εἶναι κάτι τὸ καταδικαστέον (16).

Ἀφ' ἧς στιγμῆς δεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἀκύρωσις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας θὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα μόνον διὰ τὸ μέλλον, ἡ ἐπὶ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐφαρμογὴ τῶν περὶ ἐλαττωμάτων τῆς βουλήσεως διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου δὲν παρουσιάζει πλέον μεγάλας δυσχερείας. Διὰ τῆς ex nunc ἀκυρώσεως δὲν θίγονται πράγματι τὰ δικαιώματα τῶν τρίτων. Αἱ ἀτομικαὶ συμβάσεις ἐργασίας δύνανται νὰ συνεχισθῶσι μὲ τὸ περιεχόμενον, τὸ ὁποῖον προσέδιδεν ἡ ἀκυρωθεῖσα συλλογικὴ σύμβασις. Ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὴν πρὸ τῆς ἀκυρώσεως κατάστασιν ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι τὸ περιεχόμενον τοῦτο τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας δὲν στηρίζεται πλέον εἰς τὴν αὐτόματον καὶ ἀναγκαστικὴν ἐνέργειαν τοῦ κανονιστικοῦ μέρους τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἁπλῶς εἰς τὴν θέλησιν τῶν ἀτομικῶς συμβαλλομένων. Δύναται ἑπομένως τὸ περιεχόμενον τοῦτο νὰ μετατραπῇ ἐλευθέρως, τῇ βουλήσει τῶν συμβαλλομένων (17). Ἐν τοῖς πράγμασιν ὅμως ὁ ἐργοδότης δυσκόλως θὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἀποστῇ τῶν ἐμπεριεχουσῶν τοὺς κανόνας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας, φοβούμενος σύγκρουσιν μὲ τὸ προσωπικόν.

6. Ἀποδεχόμενοι τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἐπὶ σχέσεων συλλογικοῦ χαρακτῆρος, δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι αἱ τελευταῖαι διέπονται ὑπὸ ἰδίων ἰδιορρύθμων κανόνων καὶ ὅτι ἐνίοτε ἡ ἁπλῆ μεταφορὰ τῶν κανόνων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου εἰς τοὺς θεσμοὺς τοῦ συλλογικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου καὶ ἐπικίνδυνος δυνατὸν νὰ εἶναι καὶ ἀσυμβίβαστος πρὸς ἐνδεχομένως ὑπάρχοντας ἀντιθέτους κανόνας τοῦ τελευταίου τούτου δικαίου.

Οὕτω, προκειμένου περὶ ἀπειλῆς, καὶ ἵνα αὕτη ἀγάγῃ εἰς ἀκύρωσιν τῆς συναφθείσης δικαιοπραξίας, ὁ ἡμέτερος Ἀστικὸς Κῶδιξ (ἄρθρ. 150 ἐπόμ.) ἀπαιτεῖ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἑξῆς στοιχείων: α) Ἡ ἀπειλὴ δέον ὅπως ἐμποιῇ φόβον εἰς ἔμφρονα ἄνθρωπον καὶ νὰ ἐκθέτῃ εἰς σπουδαῖον καὶ ἄμεσον κίνδυνον

(14) *Paul Durand*, Accords collectifs et conflits collectifs dans le droit du travail, Cours de doctorat, Νομικὴ Σχολὴ Παρισίων, 1955-1956· *Κ. Krotoschin*, ἔνθ' ἀνωτ.· *Δ. Κ. Καλομοίρη*, Ἡ νέα νομοθετικὴ ρύθμισις κλπ., ΕΡΔ 14, σ. 738 καὶ τοὺς αὐτόθι ἐν σημ. 66 μνημονευομένους συγγραφεῖς.

(15) *Planiol - Ripert - Boulanger*, ἔνθ' ἀνωτ., ὑπ' ἀριθ. 80, σ. 32.

(16) *G. Ripert*, Le declin du droit, Paris, 1949, ὑπ' ἀριθ. 43, σ. 131 ἑπ.

(17) Πρβλ. καὶ *E. Krotoschin*, ἔνθ' ἀνωτ. καὶ ὑπ' ἀριθ. 70 d), σ. 760 ἑπ. Διάφορος θὰ εἶναι ἡ κατάστασις τῶν μετὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως συναπτομένων ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας, αἵτινες σαφῶς ὑπόκεινται εἰς τὰς διατάξεις ταύτης.

τὴν ζωήν, τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητα, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν τιμήν, τὴν περιουσίαν τοῦ ἀπειληθέντος ἢ τῶν στενώτατα μετ' αὐτοῦ συνδεομένων προσώπων. β) Ἡ ἀπειλὴ δέον νὰ ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ προκαλέσῃ δήλωσιν βουλήσεως καὶ νὰ ἦγαγε πράγματι εἰς τὴν δήλωσιν βουλήσεως, καὶ δὴ παρανόμως ἢ ἐναντίον τῶν χρηστῶν ἠθῶν (18).

Ἐφαρμόζοντες τὰς ἐν λόγῳ ἀρχὰς εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, θὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἀσκηθεῖσα κατὰ τὴν ὑπογραφὴν ταύτης ψυχολογικὴ βία ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου τῶν συμβαλλομένων δύναται νὰ ἀγάγῃ εἰς ἀκύρωσιν τῆς δικαιοπραξίας, ἐφ' ὅσον συγκεντροῖ τὰ ἀνωτέρω δύο χαρακτηριστικά. Ἀποτελεῖ πραγματικὸν γεγονός, οὗ ἡ ἐκτίμησις θὰ ἀφεθῇ εἰς τὸν δικαστὴν τῆς οὐσίας, ἡ ὕπαρξις ἢ μὴ ἀπειλῆς, ἥτις νὰ ἦγαγε πράγματι εἰς τὴν δήλωσιν βουλήσεως(19). Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ νόμου ὅπως ἡ ἀπειλὴ ἀγάγῃ εἰς τὴν δήλωσιν βουλήσεως παρανόμως ἢ ἐναντίον τῶν χρηστῶν ἠθῶν, δέον νὰ παρατηρηθοῦν εἰδικώτερον τὰ ἀκόλουθα: Ὅτι ἀπεργίας ἐξαναγκασμὸς ἐργοδότου ἢ ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως ἐργοδοτῶν, ὅπως συνάψωσι συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, δὲν ἐπισύρει ἀκυρότητα τῆς οὕτω ἀποσπασθείσης δηλώσεως βουλήσεως. Ἡ ἀπεργία ἀποτελεῖ δικαίωμα τῶν ἐργαζομένων προστατευόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἑπομένως ἡ ἐν προκειμένῳ χρησιμοποίησις του δὲν δύναται νὰ ἀγάγῃ εἰς ἀκύρωσιν τῆς δικαιοπραξίας, ἐφ' ὅσον τοὐλάχιστον ἀσκεῖται ἐντὸς τῶν νομίμων πλαισίων(20). Ἐπαγειλημμένως ἔχουν τονισθῇ οἱ συνδέοντες τὴν ἀπεργίαν καὶ τὴν συλλογικὴν σύμβασιν στενοὶ δεσμοὶ καὶ οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τῆς νομιμότητος τοῦ ὅπλου τῆς ἀπεργίας, ὁσάκις χρησιμοποιεῖται διὰ τὸν ἐξαναγκασμὸν τοῦ ἐργοδότου ὅπως δεχθῇ ἀναπροσαρμογὴν τῶν ὅρων ἐργασίας διὰ συλλογικῆς συμβάσεως(21). Τὸ στοιχεῖον τῆς ἀπειλῆς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀπεργία εἶναι παράνομος ἢ καταχρηστική. Κατ' ἀναλογίαν, ὁ διὰ νομίμως ἀσκουμένης ἀνταπεργίας ἐξαναγκασμὸς τῶν ἐργαζομένων ὅπως ὑπογράψωσιν ἀσύμφορον δι' αὐτοὺς συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας δὲν ἀποτελεῖ ἀπειλὴν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 150 Α.Κ.

Εἰς τὰς σχέσεις κεφαλαίου καὶ ἐργασίας, διεπομένας ἀπὸ ἕνα συνεχῆ καὶ ἀνηλεῆ ἀγῶνα μεταξὺ τῶν ἀντιθέτων παρατάξεων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἐργατῶν, τὸ στοιχεῖον τῆς ψυχολογικῆς βίας φωτίζεται μὲ νέον, διάφορον, φῶς. Τὸ γεγονὸς καὶ μόνον ὅτι ἡ ἀπεργία ἀποτελεῖ νόμιμον ὅπλον τῶν συλλογικῶς συμβαλλομένων ἀποτελεῖ τρανὴν ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἰδιομορφίας τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Τοῦτο βεβαίως δὲν σημαίνει, ὅτι τὸ δίκαιον ὀφείλει νὰ παραδεχθῇ τὴν καθιέρωσιν τῆς βίας ὡς νομίμου μέσου. Ὡς ὀρθῶς ἐτόνισε καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον Νάντης ἐν τῇ κατωτέρω παρατιθεμένῃ ἀποφάσει του, πέραν τῆς διὰ τῆς νομίμου ἀπεργίας ἀσκουμένης ψυχολογικῆς βίας, ἡ ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων παρατάξεων χρῆσις ἑτέρων παρανόμων ὅπλων θὰ ἐπιδράσῃ ἀκυρωτικῶς ἐπὶ τῆς συναφθείσης δικαιοπραξίας: «Παρ' ὅλον ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν κοινωνικῶν νόμων, οἵτινες ἐβοήθησαν τὸν ἐργάτην νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ὑπόδουλον θέσιν του, ὑπηγορεύθησαν ὑπὸ τῆς συνδικαλιστικῆς δυνάμεως, τῶν ἐργατῶν εὑρισκόντων ἐνίοτε διὰ τῆς ἀπεργίας ἢ, ἀκόμη καὶ διὰ τῆς βίας τὰ μέσα διὰ νὰ ἀκουσθοῦν, ἡ ἄσκησις τῆς βίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καθιερωθῇ. Διότι ὁλόκληρον τὸ δίκαιον ἔχει ὡς σκοπὸν τὸν περιορισμὸν τῶν τάσεων τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν βίαν, θεωρουμένην αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ὡς ἓν ἀντικοινωνικὸν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω»(22).

---

(18) Βλ. *Γ. Μπαλῆ*, Γενικαὶ Ἀρχαί § 62, σ. 148 ἑπ.

(19) Βλ. ἐπ' αὐτοῦ τὴν κατωτέρω παρατιθεμένην ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Νάντης σ. 613.

(20) *E. Krotoschin*, ἔνθ' ἀνωτ., no 68 c., σ. 731· *Carullo*, ἔνθ' ἀνωτ.· *Ardau*, Corso di dir. sindacale, Milano, 1949, no 66, σ. 294.

(21) Βλ. καὶ *Δ. Κ. Καλομοίρην*, ἐν ΕΕΔ 14, σ. 289.

(22) Βλ. κατωτέρω, σ. 613.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΔΙΚΟΠΡΑΞΙΑΙ

ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΠΡΟΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΕΞ ΑΔΙΚΟΠΡΑΞΙΑΣ

Έννοια προϋφισταμένων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος σχετικῶν διατάξεων

Ἀφαιρετέα κατὰ διάταξιν Νόμου 30 Πανδ. (17.2), ἐφαρμοζομένην κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Α.Κ. Νόμου ἐπὶ τελέσεως ἀδικοπραξίας πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ., πρὸς εὕρεσιν τοῦ ποσοῦ τῆς εἰς τὸν ζημιωθέντα προκληθείσης ἐκ τοῦ ζημιογόνου γεγονότος ζημίας, τῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος προσγεννηθείσης ὠφελείας, ἐπομένως καὶ τῆς συντάξεως παρ' Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου.

Συμφωνεῖ καὶ τὸ Β' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως αὐτοῦ, πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Α' Τμήματος (ἀπόφ. 694/1955, εἰσηγητὴς *Κ. Κανκᾶς*) ἐπὶ τοῦ συμψηφισμοῦ συντάξεως πρὸς τὴν ἐξ ἀδικοπραξίας ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Α' Τμήματος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ν. 30 Πανδ. (17.2) σαφῶς συνάγεται, ὅτι πρὸς εὕρεσιν τοῦ ποσοῦ τῆς εἰς τὸν ζημιωθέντα προκληθείσης ἐκ τοῦ ζημιογόνου γεγονότος ζημίας εἶναι ἀφαιρετέα ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος προσγεννηθεῖσα εἰς αὐτὸν ὠφέλεια, ἀφοῦ ζημία εἶναι ἡ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ κέρδους ἀπομένουσα. Ἡ διάταξις αὕτη τῶν Πανδεκτῶν τυγχάνει ἐφαρμοστέα ἐν προκειμένῳ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 24 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου, λόγῳ τοῦ χρόνου (πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ.) τελέσεως τῆς ἀδικοπραξίας καὶ διὰ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς (τὴν παροχὴν τῆς ἀποζημιώσεως) καὶ διὰ τὸν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος χρόνον, ἀφοῦ τὸ ἄρθρον τοῦτο τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου δὲν διακρίνει σχετικῶς. Ἐπομένως, ἐὰν πρόκειται νὰ κριθῇ ποῖον ποσὸν ὀφείλεται εἰς τὸν ζημιωθέντα ὡς διατροφή του, λόγῳ θανάτου τοῦ διατρέφοντος αὐτὸν συζύγου του, ἐπισυμβάντος πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ. καὶ διὰ τὸν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ χρόνον, θὰ πρέπει νὰ ἀφαιρῆται ἑκάστοτε ἐκ τοῦ ὀφειλομένου αὐτῷ ποσοῦ ὡς ζημίας παντὸς ἑτέρου ποσοῦ, ὅπερ οὗτος λαμβάνει ὡς σύνταξιν, ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου του. Ὅθεν ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα ἀποφανθὲν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον καὶ ἀπορρίψαν τὸν σχετικὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσειούσης, καθ' ὃν ἡ παρὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου λαμβανομένη σύνταξις παρὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσειούσης ἦτο ἐκπεστέα ἐκ τοῦ ἐπιδικαζομένου αὐτῷ ποσοῦ ἀποζημιώσεως, ἐσφαλμένως τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀναιρετέαν κατὰ τοῦτο κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του.

***

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπικαλουμένων ὡς ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ προϊσχύσαντος τοῦ Α.Κ. δικαίου ὑπῆρξεν, ὡς γνωστόν, ἰσχυρὰ διάστασις γνωμῶν ἐπὶ τοῦ θέματος ἂν ἡ ἐκ συντάξεως ὠφέλεια ἀφαιρῆται ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ὀφειλομένης ὑπὸ τοῦ ἀδικοπραγήσαντος ἀποζημιώσεως (περὶ αὐτοῦ βλέπε *Πολ. Μηλιόπουλον*, Compensatio lucri cum damno (ἐν τῷ ἀστικῷ καὶ ἐργατικῷ δικαίῳ), ΕΕΔ 3, 451, ἐπ., 481 ἐπ., 516 ἐπ., ἔνθα λεπτομερὴς ἀνάπτυξις τῶν γνωμῶν τῆς θεωρίας καὶ νομολογίας).

Τὸ ζήτημα ἐλύετο ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου καταφατικῶς (οὕτω Α.Π. 34/1938, Θέμ. ΜΘ' 387, 266/1940, Θέμ. ΝΑ' 607, 173/1941, Θέμ. ΝΒ' 452, 29/1942, Θέμ. ΝΓ' 292), πρὸς τὴν γνώμην δὲ ταύτην συμφωνοῦν καὶ αἱ δημοσιευόμεναι ἤδη νεώτεραι ἀρεοπαγιτικαὶ ἀποφάσεις (βλέπε ὅμως ἀντιθέτως *Κ. Τριανταφυλλόπουλον*, Ἐνοχ. Δίκαιον § 6, σελ. 176, *Πολ. Μηλιόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτ., *Α. Δεληγιάννην*, ΕρμΑΚ ἐπ' ἄρθρον 298, ἀριθ. 59).

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρ. 930 τοῦ Α.Κ. ἐνομολογήθη, ὅτι ἡ πρὸς ἀποζημίωσιν ἀξίωσις δὲν ἀποκλείεται ἐκ τοῦ ὅτι ἄλλος ὑποχρεοῦται εἰς διατροφὴν ἢ ἀποζημίωσιν, ἐπομένως καὶ εἰς νόμιμον σύνταξιν, ὅταν διὰ τὴν παροχὴν αὐτῆς προβλέπηται ἡ καταβολὴ ὑποχρεωτικῶν κατὰ νόμον εἰσφορῶν τοῦ θύματος, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἀποτελεῖ εἶδος ἀποζημιώσεως καὶ δὴ ἀσφαλιστικῆς καὶ δὲν συνιστᾷ ὠφέλειαν ἡ κέρδος ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς ὑπαιτίου θανατώσεως τοῦ εἰς διατροφὴν ὑποχρέου (Α.Π. 84/1951, εἰσηγητὴς *Κ. Γκολφινόπουλος*, ΕΕΔ 10, 372, πρβλ. καὶ Α.Π. 74/1952, εἰσηγητὴς *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 11, 311, Α.Π. 844/1954, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 14, 125, *Ν. Βικελίδου*, Σώρευσις ἀσφαλιστικῶν παροχῶν καὶ ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρ. 930 Α.Κ., ΕΕΔ 12, 933 ἐπ., *Ε. Βουζίκαν*, ΕΕΔ 14, 130 ἐπ., Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 11430/1954, εἰσηγητὴς *Π. Βουγᾶς*, ΕΕΔ 14, 25).

Ἀρείου Πάγου 216/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Β. Κυριακόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Δ. Τρίμης, Δ. Τριανταφυλλίδης

Εἰσάγεται πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἡ ὑπὸ

κρίσιν ὑπόθεσις μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 694)1955 ἀπόφασιν τοῦ Λου τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς, ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 1848)1955 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς, δι' ἐπικυρώσεως ἐν τούτῳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14209)1954 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀπερρίφθη ὁ παρὰ τῆς ἐκκαλούσης (ἐναγομένης) Ἑταιρείας προβληθεὶς ἰσχυρισμός, καθ' ὃν ἡ παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου (ἐναγούσης) λαμβανομένη λόγῳ θανάτου τοῦ συζύγου της σύνταξις παρὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς τυγχάνει ἐκπεστέα ἐκ τοῦ ἐπιδικασθησομένου τυχὸν αὐτῇ ποσοῦ ἀποζημιώσεως ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας (θανάτου τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐπελθόντος συνεπείᾳ θανατηφόρου τραυματισμοῦ αὐτοῦ ὑπὸ αὐτοκινήτου ἀνήκοντος κατὰ κυριότητα καὶ κατοχὴν εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν).

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο, ἀναφερόμενον εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην ὡς πρὸς τὸ δι' αὐτῆς λυθὲν νομικὸν ζήτημα, ὅτι ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ νόμου 30 Παυδ. (17.2), ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ ἐχούσης κατὰ τὸ ἄρθρον 24 Εἰσαγωγικοῦ Νόμου, λόγῳ τοῦ χρόνου (πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος) τελέσεως τῆς ἀδικοπραξίας (24 Ἀπριλίου 1941), σαφῶς συνάγεται, ὅτι πρὸς εὕρεσιν τοῦ ποσοῦ τῆς εἰς τὸν ζημιωθέντα προκληθείσης ἐκ τοῦ ζημιογόνου γεγονότος ζημίας εἶναι ἀφαιρετέα ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος προσγενηθεῖσα εἰς αὐτὸν ὠφέλεια, ἀφοῦ ζημία εἶναι ἡ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ κέρδους ἀπομένουσα καὶ ὅτι ἑπομένως, ἐὰν πρόκειται νὰ κριθῇ ποῖον ποσὸν ὀφείλεται εἰς τὸν ζημιωθέντα ὡς διατροφὴ τοῦ λόγῳ θανάτου τοῦ διατρέφοντος αὐτὴν συζύγου της, ἐπισυμβάντος πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ διὰ τὸν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ χρόνον, θὰ πρέπει νὰ ἀφαιρεθῇ ἑκάστοτε ἐκ τοῦ ὀφειλομένου αὐτῷ ποσοῦ ὡς ζημίας πᾶν ἕτερον ποσόν, ὅπερ οὗτος λαμβάνει ὡς σύνταξιν ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της.

Ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 1848)1955 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων, κατ' ἄρθρον 834 Πολ. Δικονομίας, εἰς ἣν ἦσαν οὗτοι κατάστασιν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀνωτέρω ἀποφάσεως, ἐξεταστέα τυγχάνει ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14209)1954 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ δὴ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν δεύτερον λόγον αὐτῆς, ἀφορῶντα τὸ ἀναιρούμενον κατὰ τὰ ὡς ἄνω μέρος αὐτῆς, καταβληθέντος καὶ τοῦ νομίμου προστίμου.

Μετὰ τὰ ἐν τῇ δευτέρᾳ αἰτιολογίᾳ τῆς παρούσης ἐκτεθέντα, ὁ δεύτερος λόγος ἐφέσεως, ὅτι ἐσφαλμένως διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ὁ παρὰ τῆς ἐκκαλούσης προβληθείς, ὡς εἴρηται, ἰσχυρισμὸς βάσιμος τυγχάνει καὶ δέον ὅπως ὁ ρηθεὶς ἰσχυρισμὸς ἐξετασθῇ περαιτέρω δικον τοιαύτην ὡς ὑπαιτίαν εἰς ταῦτα.

ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐκ τοῦ πράγματος βασιμότητος αὐτοῦ.

Ἐκ ταῦ προσαγομένου παρὰ τῆς ἐκκαλούσης ἀπὸ 26 Μαρτίου 1956 πιστοποιητικοῦ τοῦ Ταμείου Προσωπικοῦ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, οὗ ἡ μὴ ἐγκαίρως προσαγωγὴ κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τυγχάνει δεδικαιολογημένη, ἀποδεικνύεται, ὁμολογεῖται δὲ παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου, ὅτι αὕτη κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, εἰς ὃ περιωρίσθη ἡ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀξιουμένη ἀποζημίωσις, ἤτοι ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1946 μέχρι 30 Ἰουνίου 1952, εἰσέπραξε διὰ λογαριασμόν της καὶ ἀτομικῶς, λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, παρὰ τοῦ προρρηθέντος Ταμείου ὡς σύνταξίν της δραχμὰς ἐν συνόλῳ νέας ἐκδόσεως 22.360 καὶ 20 λεπτά. Ἐξ ἑτέρου, ἐκ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐπικυρωθείσης ἐν τούτῳ διὰ τῆς μὴ ἀναιρεθείσης, κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ὑπ' ἀριθ. 1848)1955 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, προκύπτει ὅτι ἡ αὐτὴ ἐφεσίβλητος ἐκρίθη ὡς δικαιουμένη ἐκ τῆς περὶ ἧς πρόκειται αἰτίας διὰ τὸ ρηθὲν χρονικὸν διάστημα ἀποζημιώσεως ἀνερχομένης εἰς δραχμὰς 20.120. Ὅθεν, καλυπτομένου τοῦ ποσοῦ ταύτου διὰ τοῦ ληφθέντος παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου κατὰ τὰ ὡς ἄνω τοιούτου λόγῳ συντάξεως, ἐσφαλὲ τὸ δικάσαν δικαστήριον, δεξάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν ὡς βάσιμον καὶ ἐπιδικάσαν εἰς αὐτὴν τὸ ποσὸν τοῦτο καὶ δέον ὅπως, μεταρρυθμιζομένης τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, καθ' ὅσον αὕτη ἠκήθη παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου δι' ἴδιον αὐτῆς λογαριασμὸν καὶ ἀτομικῶς.

Μετὰ ταῦτα, ἀποδεικνυομένου ἐκ τῆς παρὰ τῆς ἐκκαλούσης προσαγομένης ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1955 νομίμως χαρτοσημασμένης ἀποδείξεως τῆς ὑπογραφῆς τῆς ἐφεσιβλήτου, ὅτι αὕτη, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἐξαφανιζομένης ἀποφάσεως, εἰσέπραξε παρὰ τῆς ἐκκαλούσης δραχμὰς 30.766, ἤτοι τὸ ἐπιδικασθὲν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς αὐτὴν ὡς εἴρηται ποσὸν μετὰ τῶν τόκων καὶ ἐξόδων, κοινοποιηθείσης εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ἐπιταγῆς, δέον ὅπως τὸ διὰ τοῦ δικογράφου τῆς κλήσεως πρὸς συζήτησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ὑποθέσεως ὑποβαλλόμενον παρὰ τῆς τελευταίας ταύτης αἴτημα περὶ ἀποδόσεως εἰς αὐτὴν τοῦ ποσοῦ τούτου ἐντόκως ἀπὸ τῆς 1 Φεβρουαρίου 1956, ὅτε ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις τῆς ὡς εἴρηται κλήσεως, γίνῃ, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 766 α΄ τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο προσετέθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ. ν. 2407)1940, δεκτόν, καταδικασθῇ δὲ ἡ ἐφεσίβλητος εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τῆς ἐκκαλούσης κατά τε τὴν παροῦσαν δίκην καὶ τὴν πρωτό-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΚΑΤ' ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ Ν. Δ. 2510)1953

Κρίσις τοῦ Πρωτοδικείου περὶ συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου καὶ ἀνεφαρμόστου προστασίας παλαιῶν πολεμιστῶν

Ἀπόρριψις ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ἀγωγῆς περὶ καταβολῆς τῆς ὑπὸ τοῦ Ν. 2112/1920 προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, στηριχθέντος εἰς δύο ἐπαλλήλους αὐτοτελεῖς αἰτιολογίας α) ὅτι ἡ ἀποζημίωσις προϋποθέτει ἔγκυρον καταγγελίαν καὶ β) ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἦτο ὡρισμένου χρόνου, ὁπότε δὲν ὀφείλεται ἡ ἀποζημίωσις, δι' ἣν ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν Ν. 2112/1920 καὶ τὰς περὶ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν διατάξεις τῶν Α.Ν. 244/1936 καὶ 771/1937 σύμβασις ἀορίστου χρόνου. —Στήριξις τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ α' ἐρείσματος, μὴ πληττομένου δι' ἀναιρέσεως — Ἔνταξις καὶ διαβάθμισις προσωπικοῦ κατὰ κανονισμὸν Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη ἀναίρεσις κατὰ τῆς παρατιθεμένης ἐκείσης κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. 1912/1955 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, ἐπρόκειτο περὶ ἀπολύσεως μισθωτοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 2510/1953 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν προσωπικοῦ τραπεζιτικῶν ἱδρυμάτων καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» (ΕΕΔ 12, 923).

Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην (§ 2 ἄρθρ. 7) οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἀπολυόμενοι δικαιοῦνται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ὡς ἐτροποποιήθη, ἡ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν» μόνον ἐφ' ὅσον δὲν δικαιοῦνται ἐφ' ἅπαξ παροχῆς παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλείας ἢ Ταμείου Προνοίας. Ἐὰν τὸ ποσὸν τῆς ἐφ' ἅπαξ παροχῆς εἶναι μικρότερον τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 ἢ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, ἡ Τράπεζα ὑποχρεοῦται νὰ συμπληρώσῃ τὴν διαφοράν. Ἡ τοιαύτη παροχὴ θεωρεῖται ὡς ἀποτελοῦσα τὴν εἰδικὴν μέριμναν τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930 (ἄρθρ. 6) (περὶ τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως ταύτης βλέπε Α.Π. 651/1955, εἰσηγητὴς *Ι. Τρακανῆς*, ΕΕΔ 15, 82).

Ὁ ἐναγων διὰ τῆς ἀγωγῆς του, κατὰ τὴν κυρίαν βάσιν αὐτῆς, ἐπικαλεσθεὶς τὴν ἰδιότητά του ὡς ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ ἀπόλυσίς του ἔτυχανε παράνομος καὶ ἄκυρος, καθόσον δὲν ἐτηρήθη δι' αὐτὴν ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν προβλεπομένη διαδικασία (ἄρθρ. 7 § 1 ἀ.ν. 244/1936), ἀντὶ δὲ νὰ ζητήσῃ νὰ ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀκυρότης τῆς ἀπολύσεως, ὡς συνέπεια τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ἐζήτησε νὰ τῷ καταβληθῇ ἡ ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 ἀποζημίωσις.

Τοῦτο ἀναφέρεται, ἵνα κατανοηθῇ ἡ πρώτη σκέψις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου.

Ὡς πρὸς τὴν σκέψιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὅτι ἡ προκειμένη σύμβασις ἐργασίας, ὡς ἐκ τοῦ καθορισμοῦ ὁρίου ἡλικίας, θεωρεῖται ὡρισμένου χρόνου καὶ δὲν ἔχουσιν οὕτω ἐπ' αὐτῆς ἐφαρμογὴν οὔτε αἱ διατάξεις τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930, οὔτε αἱ διατάξεις τῶν ἀ.ν. 244/1936 καὶ 771/1937 περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν (κατὰ τοῦτο δὲν κατέστη δυνατόν, ἐκ τῆς μὴ ὑπάρξεως λόγου ἀναιρέσεως νὰ ἀποφανθῇ ἡ δημοσιευομένη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὡς ἐν τῇ α' σκέψει αὐτῆς ἀναφέρεται, καὶ ἀπωλέσθη οὕτω ἡ εὐκαιρία νὰ ἐρευνηθῇ τὸ σοβαρὸν αὐτὸ θέμα ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως), νομίζομεν, ὅτι ἔχουν θέσιν αἱ σημειούμεναι κατωτέρω γραμμαί:

Εἶναι βεβαίως ἀληθές, ὅτι αἱ διατάξεις τόσον τοῦ ν. 2112/1920, ὅσον καὶ τῶν ἀνωτέρω προστατευτικῶν τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν νόμων, προϋποθέτουν νὰ ὑπάρχῃ κατηρτισμένη σύμβασις ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας (Α.Π. 435/1954, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 697), ἀλλ' ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς συμβάσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ καθορίζεται ὅριον ἡλικίας τοῦ μισθωτοῦ, ὡς συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου (οὕτω ἀντιμετωπίζει τὸ ζήτημα καὶ ἡ τελευταία ἀρεοπαγιτικὴ νομολογία, βλέπε ΕΕΔ 14, 691 ἐπ., ἐγκαταλειφθείσης τῆς προτέρας ἀντιθέτου ἀπόψεως αὐτῆς, βλέπε ΕΕΔ 12, 822), τείνει νὰ διαγράψῃ τὴν ἐκ τοῦ ἀ.ν. 244/1936 ὑποχρέωσιν καὶ τῶν τραπεζιτικῶν ἱδρυμάτων (ἄρθρ. 2 αὐτοῦ) εἰς προσλῆψιν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἐνῷ ὁ Νομοθέτης, ἐν γνώσει διατελῶν τῆς ὑπάρξεως κανονισμῶν μὲ ὅριον ἡλικίας τῶν μισθωτῶν, καθώρισε μολαταῦτα ὑποχρέωσιν ἀναγκαστικῆς προσλήψεως καὶ ἀναγκαστικῆς διατηρήσεως εἰς τὴν θέσιν των (μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, Α.Π. 549/1940, Ὁλομελείας, Θέμ. ΝΒ' 212), χωρὶς νὰ ἀποστῇ τῆς ἀρχῆς τοῦ νόμου ὅτι ὁ ἀ.ν. 244/1936 ἐκτείνεται ἐπὶ συμβάσεων ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, περαιτέρω δέ, ὅταν διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀ.ν. 23/24 Ἰανουαρίου 1936 καθώριζεν ὡς λόγον ἀπολύσεως τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν παραβάσεις, προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ πρὸ τῆς προσλήψεως τοῦ παλαιοῦ πολεμιστοῦ ἰσχύοντος καὶ νομίμως ἀνεγνωρισμένου ὀργανισμοῦ ἢ κανονισμοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως, δι' ἃς προβλέπεται ὡς ποινὴ ἡ ἀπόλυσις, καὶ ὅταν διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀ.ν. 771/1937 περὶ

τροποποιήσεως τοῦ ἀ.ν. 244/1936 ὥριζεν, ὅτι «πᾶσα διάταξις προγενεστέρου νόμου, ὁρίζουσα ἄλλως τὰ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως, καταργεῖται, πλὴν τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφαρμοζομένων καὶ διὰ τοὺς κατὰ τὴν ἀνωτέρω διαδικασίαν ἀπολυομένους ἐφέδρους...», ἐν γνώσει διετέλει, ὅτι οἱ ὀργανισμοὶ ἢ κανονισμοὶ τῶν ἐπιχειρήσεων προβλέπουν ὅριον ἡλικίας τῶν μισθωτῶν.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 7 § 2 τοῦ ν.δ. 2510/1953, δυνάμει τῆς ὁποίας ἀπελύθη ἐν προκειμένῳ ὁ συγκεκριμένος μισθωτός, καθορίζουσα δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112/1920 καὶ ἀναφερομένη εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ νόμου 2112, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558/1930, εἰδικὴν μέριμναν (ἄλλο τὸ ζήτημα ἂν ὡς πρὸς αὐτὸ ἐγένετο παρέκκλισις τῆς ἀρχῆς τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ νόμου 2112, βλ. Α.Π. 557/1950, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 10, 23 καὶ λοιπὴν ἀρεοπαγιτικὴν νομολογίαν εἰς σημειώσεις μας ΕΕΔ 10,23), δὲν ἐσημείωσεν ἐκτροπὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ νόμου 2112/1920 νὰ ἐφαρμόζηται αὕτος ἐπὶ συμβάσεων ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, ἀλλ' ἐκινήθη ἀκριβῶς ἐντὸς τῆς ἀρχῆς αὐτῆς, θεωροῦντος τοῦ Νομοθέτου καὶ τὴν σύμβασιν τοῦ προσωπικοῦ τῆς περὶ ἧς πρόκειται Τραπέζης (ὁ κανονισμὸς αὐτῆς ἐπέχει ἰσχὺν συμβάσεως, Α.Π. 199/1948, εἰσηγητὴς *Ν. Πλατάκας*, ΕΕΔ 7, 473, Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 7178/1953, εἰσηγητὴς *Ι. Μαρινάκος*, ΕΕΔ 12, 834), μολονότι ὑφίσταται ὅριον ἡλικίας, ὡς σύμβασιν ἀορίστου χρόνου.

Ἐπὶ πλέον ἡ θεωρητικὴ κατασκευὴ ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ καθορίζεται ὅριον ἡλικίας τοῦ μισθωτοῦ, χαρακτηρίζεται ὡς ὡρισμένου χρόνου, ἔρχεται ἀποτόμως ἀντίθετος καὶ πρὸς τὴν (καταργηθεῖσαν ἤδη διὰ τοῦ νόμου 3464/1955, ΕΕΔ 15, 105, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ὅλου ν.δ. 2510/1953) διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν.δ. 2510/1953 «περὶ ἐλέγχου ὁμαδικῶν ἀπολύσεων» (ΕΕΔ 12, 910), κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ παρόντος νόμου δὲν ὑπόκεινται καὶ δὲν συνυπολογίζονται εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπολύσεων «ἀπολύσεις, δι' ἃς συντρέχουν οἱ κάτωθι λόγοι :....δ) ***συμπλήρωσις ὁρίου ἡλικίας, προβλεπομένου ὑπὸ ἐγκεκριμένου ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ ἐπιχειρήσεως***», τοῦ ν.δ. 2510/1953 ἀφορῶντος εἰς συμβάσεις ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας.

Τί θὰ ἔλεγον λοιπὸν τὰ δικαστήρια, ὑποκειμένης ἐφαρμογῆς τοῦ ἀνωτέρω νόμου; Ὅ,τι πάντως δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ εἴπουν, εἶναι ὅτι ἡ διάταξις δὲν θεωρεῖται... γεγραμμένη.

Ἐκ τῆς βαθυτέρας ἐπομένως μελέτης τῆς νομοθεσίας παρίσταται ὡς ὀρθότερα ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων ἄποψις τῆς παλαιοτέρας Α.Π. 200/1948 (εἰσηγητὴς *Κ. Καλοκούρης*, ΕΕΔ 7, 387) ὅτι ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἀποτελεῖ μόνον λόγον ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ (βλ. καὶ συμφώνους, *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 1, 651, *τὸν αὐτόν*, ΕΕΔ 14, 961, *Κ. Νάολαν*, ΕΕΔ 5, 589, *Α. Σακελλαροπούλου*, ΕΕΔ 6, 420).

Ἀρείου Πάγου 212/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Βαρούμου***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Παντέσης, Ι. Θεοφιλόπουλος

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖου προῆλθεν εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς πρὸς τὸ αἴτημα αὐτῆς τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν καταβολὴν τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2112 προβλεπομένης ἀποζημιώσεως ἕνεκα τῆς ἀκυρότητος τῆς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου γενομένης ἀπολύσεώς του, στηριχθὲν εἰς δύο ἐπαλλήλους αὐτοτελεῖς αἰτιολογίας, ἤτοι: α) ἡ ἐπιδικαζομένη ἀποζημίωσις κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112, ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν. δ. 2510/1953, προϋποθέτει ἔγκυρον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ οὐχὶ ἄκυρον τοιαύτην, ἔχουσαν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν διατήρησιν τῆς ἐν λόγῳ ἐνόμου σχέσεως καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ κεκανονισμένου μισθοῦ καὶ β) ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἦτο ὡρισμένου χρόνου καὶ οὐχὶ ἀορίστου, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δὲν ὀφείλεται ἡ ὀξυνμένη ἀποζημίωσις, δι' ἣν κατὰ τοὺς εἰρημένους νόμους καὶ τὰς διατάξεις τῶν νόμων περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν (ν. 244 καὶ 771 τοῦ 1937) ἀπαιτεῖται σύμβασις ἀορίστου χρόνου. Τοῦ πρώτου δ' ἐρείσματος, ὅπερ δι' οὐδενὸς λόγου ἀναιρέσεως πλήττεται, ἀρκοῦντος πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως, ματαία καθίσταται ἡ ἔρευνα τοῦ πρώτου λόγου τοῦ ἀναιρετηρίου, δι' οὗ πλήττεται ἡ δευτέρα αἰτιολογία, διότι καὶ βάσιμος ἂν ἦ ἡ προβαλλομένη αἰτίασις δὲν δύναται νὰ συνεπιφέρῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

Τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἐκτιμῶν τὸν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 11 τοῦ ἀ. ν. 765/1945 συντεγέντα καὶ μὴ ἀποτελοῦντα οὐσιαστικὸν νόμον ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 807 § 17 καὶ 809 Πολ. Δικ. κανονισμὸν ἐντάξεως καὶ ἀναβαθμίσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου διὰ τὸν λογιστικὸν κλάδον, εἰς ὃν ἀνῆκεν ὁ ἀναιρεσείων, ἐδέξατο ἀνελέγκτως, κατὰ τὸ ἄρθρον 810 ἐδ. 2 Πολ. Δικ., ὅτι ὡς κατώτατος βαθμός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου θὰ ἐλογίζετο ἡ κατὰ ταῦτα ἔνταξις, ἦτο ὁ τοῦ δοκίμου, ἀσχέτως τοῦ βαθμοῦ τῆς προσλήψεως, ὅστις, ἐφ' ὅσον ἦτο ἀνώτερος τοῦ δοκίμου, θὰ ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν μόνον διὰ τοὺς ἀναγκαστικῶς, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τοὺς οἰκειοθελῶς προσληφθέντας παλαιοὺς πολεμιστάς, οἷος ὁ ἀναιρεσείων. Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ δὲ κυρίᾳ αἰτιολογίᾳ τὸ Ἐφετεῖον ἔκρινεν, ὅτι νομίμως διὰ τὴν ἔνταξιν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐλογίσθη ὡς κατώτατος βαθμὸς εἰσόδου του εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον ὁ τοῦ δοκίμου. Ἀποφηνάμενον δὲ μετὰ ταῦτα ὡς μὴ εὐσταθοῦσαν τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀξίωσιν, τὴν ἀποσκοποῦσαν εἰς τὴν καταβολὴν μισθολογικῆς διαφορᾶς ἕνεκα παρανόμου ἐντάξεως τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐνάγοντος, αὐδεμίαν διάταξιν οὐσιαστικοῦ νόμου παρεβίασεν, ἀπορριπτέος δ' ὁ τ' ἀντίθετα ὑποστηρίζων δεύτερος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Καθ' ἃ ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, δὲν ὑπῆρξεν ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος αὐτὴν Δικαστηρίου ἀντικείμενον ἐρεύνης, ἂν ἡ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου γενομένη ἀπόλυσις τοῦ ἀναιρεσείοντος ἦτο ἔγκυρος ἢ οὔ. Ὅθεν ὁ μονα-

δικὸς τοῦ προσθέτου διαγράφου λόγος, καθ' ὃν ἐκεῖνο κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ. 2510/1953 ἀπεφήνατο, ὅτι ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἀναιρεσείοντος δὲν ἐχρῆζε τῆς προηγουμένης κρίσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἄρθρου προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς πραϊποθέσεως ἐρειδόμενος.

Ἡ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπικροτουμένη ὑπ' ἀριθ. 1912/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Γεωργακόπουλος*, εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης *Σ. Γάγκας*, διαιτηρέσι οἱ κ.κ. Λ. Χατζηκυριάκου, Σ. Εὐταξίας) ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112/1920 σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων προβλεπομένη ἀποζημίωσις ὀφείλεται εἰς περίπτωσιν ἀτάκτου μὲν (ἀπροειδοποιήτου), ἀλλὰ ἐγκύρου ὅμως καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς καταγγελίας ἐπέρχεται λύσις τῆς συμβάσεως ταύτης. Δὲν ἰσχύει τι διάφορον καὶ προκειμένου περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν, εἴτε ἀναγκαστικῶς, εἴτε οἰκειοθελῶς προσληφθέντων, καθ' ὅσον καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ μὴ τήρησις τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936 συνεπάγεται ἀληθῶς ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεως, αὕτη ὅμως, προβαλλομένη ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, ὡς συνεπειαν ἔχει τὴν συνέχισιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν τῶν μετὰ τοῦτο μισθῶν, λύγῳ ὑπερημερίας αὐτοῦ περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920, ἥτις ὀφείλεται καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς πολεμιστὰς κατὰ τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ. ν. 244/1936 ἐν περιπτώσει λύσεως τῆς συμβάσεως δι' ἐγκύρου καταγγελίας αὐτῆς. Δὲν προκύπτει ἐπίσης τι διάφορον καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν.δ. 2510/1953, καθ' ὅσον εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης διὰ τὰς ὑπ' αὐτῆς προβλεπομένας ἀπολύσεις τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καθιερώθη ὑποχρέωσις τῆς Τραπέζης πρὸς καταβολὴν εἰς τοὺς ἀπολυομένους ὑπαλλήλους τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, ἐὰν δὲν δικαιοῦνται ἐφ' ἅπαξ παροχῆς παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλείας ἢ Ταμείου Προνοίας ἢ τῆς προκυπτούσης διαφορᾶς, ἐὰν τὸ ποσὸν τῆς ἐφ' ἅπαξ παροχῆς εἶναι ἔλασσον τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, πλὴν ὅμως καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ τοιαύτη ἀποζημίωσις ἢ ἡ διαφορὰ ὀφείλεται, ἐὰν πρόκειται περὶ ἐγκύρου καταγγελίας, δι' ἧς λύεται ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ ἀκύρου τοιαύτης, μὴ ἐχούσης ὡς συνέπειαν τὴν λύσιν, ἀλλὰ τὴν διατήρησιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Κατ' ἀκολουθίαν τούτων αἱ σκέψεις τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως περὶ ἐγκυρότητος τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, λαβοῦσης χώραν, εἴτε, ὡς ἡ ἐκκαλουμένη δέχεται, τὴν 12 Αὐγούστου 1953, εἴτε, ὡς ὁ ἐφεσίβλητος διατείνεται, τὴν 13 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους (ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἰσχυσε τὸ ν.δ. 2510/1953), οὐ μόνον δὲν ἀναιροῦσιν, ἀλλὰ καὶ ταὐτοχρόνως στηρίζουσι τὸ αἴτημα τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὴν διὰ τῶν προσαγομένων ἐν ἀντιγράφῳ προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος διευκρίνισιν της περὶ καταβολῆς τῷ ἐκκαλοῦντι τούτῳ (ἐνάγοντι) ἀποζημιώσεως κατὰ τὸν ν. 2112/1920, ἀπορριφθὲν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὡς ἐξ αὐτῆς προσαγομένης ἐν ἀντιγράφῳ προκύπτει, δι' ἄλλους λόγους, ὁ δὲ 1ος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως, ὡς καὶ ὁ δι' ἰδίου δικογράφου διατυπούμενος πρόσθετος τοιοῦτος, καθ' οὗς κατ' ἐσφαλμένην κρίσιν ἡ ἐκκαλουμένη, μὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς παλαιοῦ πολεμιστοῦ, οἰκειοθελῶς προσληφθέντος, τὴν κατὰ τὸν κανονισμὸν τῆς ἐφεσιβλήτου ὑπαλληλικὴν μονιμότητα, ὡς καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἐκκαλοῦντος, γενομένη οὐχὶ τὴν 12, ἀλλὰ τὴν 13 Αὐγούστου 1953, ἔχρηζε τῆς ἐγκρίσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν.δ. 2510/1953 προβλεπομένης τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἐδέχατο ὡς ἔγκυρον τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ, ἀχθεῖσα ἐκ τοῦ λόγου τούτου εἰς τὴν ἀπόρριψιν τοῦ ἄνω αἰτήματος τῆς ἀγωγῆς, τὸ μὲν ἐπὶ ἐσφαλμένης ἐρείδονται προϋποθέσεως, τὸ δὲ ἀλυσιτελῶς καὶ ἄνευ συμφέροντος προβάλλονται, ἀφοῦ καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῶν δι' αὐτῶν ὑποστηριζομένων θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ ἐν λόγῳ αἴτημά της καὶ τυγχάνουσι διὰ τοὺς λόγους τούτους ἀπορριπτοί.

Βεβαιοῦνται τὰ ἑξῆς περιστατικά: Ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων, καίτοι ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ παλαιοῦ πολεμιστοῦ, προσληφθεὶς οὐχὶ ἀναγκαστικῶς, ἀλλ' οἰκειοθελῶς ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου, ἀρχικῶς, ἀπὸ τῆς 27 Ὀκτωβρίου 1932, ὡς ἔκτακτος ὑπάλληλος, ἐνταχθεὶς μετὰ ταῦτα ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1938 εἰς τὸ μόνιμον προσωπικὸν αὐτῆς μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ βοηθοῦ, καὶ ὑπηρετήσας ἐκτοτε μέχρι τῆς 13 Αὐγούστου 1953, ὅτε ἡ ἐφεσίβλητος κατήγγειλε τὴν σύμβασιν. Κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἰσχύν συμβάσεως ἐπέχοντος γενικοῦ Κανονισμοῦ τῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐφεσιβλήτου, εἰς ὃν προσεχώρησε καὶ ὁ ἐκκαλῶν, καθορίζεται ὅριον ἡλικίας διὰ τοὺς μονίμους ὑπαλλήλους τῆς ἐφεσιβλήτου οἵτινες ἀποχωροῦσιν αὐτοδικαίως, τιθέμενοι ὑπὸ σύνταξιν, ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἑπομένου ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁριζομένου τούτου ὁρίου ἡλικίας ἔτους. Ὑπὸ τοιαῦτα δεδομένα ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις φέρει τὸν χαρακτῆρα συμβάσεως ἐργασίας οὐχὶ ὡρισμένου, ἀλλ' ὡρισμένου χρόνου, καὶ συνεπῶς ἐπ' αὐτῆς δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν οὔτε αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας (Α.Π. 526/1952, ΕΕΔ 11, σ. 1264), οὔτε καὶ αἱ προστατευτικαὶ τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν διατάξεις τῶν νόμων 244/1936 καὶ 771/1937 καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἔτι ὅτι συνέτρεχον διὰ τὸν οἰκειοθελῶς προσληφθέντα ἐκκαλοῦντα καὶ αἱ λοιπαὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 8 τοῦ ν. 118/1945 προϋποθέσεις τῆς ἐφαρμογῆς των, ἀφοῦ καὶ αἱ διατάξεις αὗται προϋποθέτουσι τὴν ὕπαρξιν συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου καὶ οὐχὶ ὡρισμένου χρόνου (Α.Π. 445/1954, ΕΕΔ 13, σ. 697). Συνεπῶς ἐν προκειμένῳ μόνον ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν.δ. 2510/1953 θὰ ἐδικαιοῦτο ὁ ἐκκαλῶν ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου χωρήσασαν ἀπόλυσίν του. Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης ὁρίζεται μὲν ὅτι δικαιοῦνται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 οἱ κατ' ἐφαρμογὴν αὐτῆς ἀπολυόμενοι ὑπάλληλοι, πλὴν ὅμως τοῦτο, ἐφ' ὅσον δὲν δικαιοῦνται ἐφ' ἅπαξ παροχῆς παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλείας ἢ Ταμείου Προνοίας, ὑποχρεουμένης μόνον τῆς Τραπέζης ὅπως εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ποσὸν τῆς ἐφ' ἅπαξ πα-

ροχῆς εἶναι μικρότερον τῆς ἀποζημιώσεως ταῦ ν. 2112, συμπληρώσῃ τὴν διαφοράν. Καθ' ἃ ὅμως βεβαιοῦται ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὁ ἐκκαλῶν ἔλαβε μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλείας τοῦ Προσωπικοῦ τῶν Τραπεζῶν Ἐθνικῆς τῆς Ἑλλάδος, Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν (παλαιᾶς ἐκδόσεως) 101.441.000 (προσαγομένη ἀπὸ 28 Αὐγούστου 1953 ἀπόδειξις τοῦ ἐκκαλουμένου). Ἐξ ἄλλου διὰ τῶν ὑπολογισμῶν τῆς ἀποζημιώσεως θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν οὐχὶ ὡς ἐσφαλμένος, κατὰ τὸ βάσιμον ὑπὸ τῶν ἀντιφέσεις διατεινόμενον παράπονον τῆς ἐφεσιβλήτου, δέχεται ἡ ἐκκαλουμένη καὶ ὁ χρόνος τῆς προϋπηρεσίας τοῦ ἐκκαλοῦντος παρ' ἄλλαις Τραπέζαις, ὅπερ ἄλλως τε οὐδ' ἐν τῇ ἀγωγῇ σαφῶς τοὐλάχιστον καὶ ὁρισμένως ἐκτίθεται, ἀλλὰ ὁ χρόνος τῆς πραγματικῆς παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ ὑπηρεσίας, ὅστις κατὰ τὰ ἄνω ἀνέρχεται εἰς 20 ἔτη, 9 μῆνας καὶ 16 ἡμέρας. Βάσει τοῦ χρόνου τούτου ἡ καταβλητέα τῷ ἐκκαλοῦντι κατὰ τὸν ν. 2112/1920 ἀποζημίωσις ἀνήρχετο εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχὰς 16 μηνῶν, εἰς ἃς δὲν καταλέγονται καὶ τὰ βάσει τῶν ἐκάστοτε ὑπουργικῶν ἀποφάσεων χορηγούμενα δῶρα τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, δεδομένου δὲ ὅτι, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτίθεται καὶ βεβαιοῦται ἄλλως τε ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, αἱ συνολικαὶ μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος (βασικὸς μισθὸς καὶ ἐπιδόματα) ἀνήρχοντο εἰς δραχμὰς 5.070.000, ἐδικαιοῦτο οὗτος ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν 101.120.000. Ἐφ' ὅσον συνεπῶς ἔλαβε παρὰ τοῦ ρηθέντος Ταμείου Ἀσφαλείας ἐφ' ἅπαξ παροχὴν ἐκ δραχμῶν 101.441.000, οὐδὲν ἕτερον ποσὸν ὀφείλεται αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην καὶ ἀπορριπτέα τυγχάνει ἡ κρινομένη ἀγωγὴ κατὰ τὸ σχετικὸν αἴτημά της. Ὀρθῶς ὅθεν, εἰ καὶ ἐν μέρει ἐπὶ ἄλλαις αἰτιολογίαις, ἀπορρίφθη καὶ ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως κατὰ τὸ αἴτημα τοῦτο ἡ ἀγωγὴ καὶ ὁ ἀντίθετος τρίτος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ τοῦ δευτέρου λόγου τῆς κρινομένης ἐφέσεως ἄρθρων 3 καὶ 4 τοῦ βάσει τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 765/1945 συνταχθέντος ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐφεσιβλήτου κανονισμοῦ ἐντάξεως καὶ ἀναδιαβαθμίσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος (προσάγεται οὗτος) οὐδόλως προκύπτει, ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος εἶχεν ὑποχρεώσειν, ὅπως κατὰ τὴν ἀναδιαβάθμισιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀνήκοντος, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, εἰς τὸν λογιστικὸν κλάδον, θεωρήσῃ ὡς κατώτατον βαθμόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου θὰ ἐλογίζετο ἡ κατὰ τὸν κανονισμὸν τοῦτον ἔνταξις, τὸν βαθμὸν τοῦ βοηθοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον προσελήφθη ὁ ἐκκαλῶν καὶ οὐχὶ τοῦ κατωτάτου τοιούτου τοῦ δοκίμου, οἷος πράγματι ἐλογίσθη ὡς κατώτατος βαθμὸς αὐτοῦ, θεωρηθείσης ἀκολούθως τῆς ἐντάξεως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ ὡς ἀρχομένης ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου 1944. Τὸ ὅτι ὁ βαθμὸς οὗτος τοῦ δοκίμου, ἀσχέτως τοῦ βαθμοῦ τῆς προσλήψεως, λογίζεται ὡς κατώτατος βαθμὸς διὰ τὴν ἄνω ἔνταξιν, προκειμένου περὶ τοῦ λογιστικοῦ κλάδου, ρητῶς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 § 1 στοιχ. α' τοῦ ρηθέντος κανονισμοῦ, οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως γενομένης, εἰμὴ μόνον διὰ τοὺς ἀναγκαστικῶς προσληφθέντας παλαιοὺς πολεμιστάς, δι' οὓς λογίζεται ἡ ἔνταξις ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τῆς προσλήψεως, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνώτερος τοῦ δοκίμου, τοιοῦτος ὅμως πολεμιστὴς ἀναγκαστικῶς προσληφθεὶς δὲν ἦτο ὁ ἐκκαλῶν, ὅστις, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα, προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου οἰκειοθελῶς. Οὐδ' ἐξ ἄλλου ἐκ τινος διατάξεως τῶν περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν νόμων ὑπεχρεώνετο ἡ ἐφεσίβλητος, ὅπως λάβῃ ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἐν λόγῳ ἔνταξιν τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς παλαιοῦ πολεμιστοῦ οἰκειοθελῶς προσληφθέντος, καθ' ὅσον ἀφ' ἑνὸς μέν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα, οἱ περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν νόμοι δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, οἷα ἡ προκειμένη, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ νόμοι οὗτοι δὲν περιέχουσι διατάξεις κωλυούσας τὴν ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν ἔνταξιν τῶν οἰκειοθελῶς προσληφθέντων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἔστω καὶ ἐξομοιουμένων διὰ τὰ ὑπ' αὐτῶν ρυθμιζόμενα θέματα πρὸς τοὺς οἰκειοθελῶς προσληφθέντας, ἀρκεῖ μόνον ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει νὰ μὴ ἐπέρχηται διὰ τῆς οὕτω πως γενομένης ἐντάξεως βλαπτικὴ μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις θὰ ἐξωμοιοῦτο πρὸς ἄκυρον ἀπόλυσιν. Ἀλλ' ἐν προκειμένῳ οὐδὲ τοιαύτη βλαπτικὴ μεταβολὴ ἐπῆλθε, ἀφοῦ, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὁ ἐκκαλῶν ἀνεν τῆς ἐντάξεως κατεῖχε τὸν βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1946, ἐνῷ διὰ τῆς ἐντάξεως ἐθεωρήθη κατέχων τὸν βαθμὸν τοῦτον ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου 1944, ὅπερ εἶναι εὐνοϊκώτερον διὰ τὴν βαθμολογικὴν καὶ μισθολογικὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ.

Κατ' ἀκολουθίαν ταύτων ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἐδέχατο τὴν ἔνταξιν τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1944, δι' ἣν ἐλογίσθη ὡς κατώτατος βαθμὸς εἰσόδου εἰς τὴν Τράπεζαν ὁ βαθμὸς τοῦ δοκίμου καὶ οὐχὶ τοῦ βοηθοῦ, ὡς σύμφωνον πρὸς τὰς ρηθείσας διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ ἐντάξεως καὶ μὴ ἀντιτιθεμένην εἰς τοὺς περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν νόμους, ἀπορρίψασα ἀκολούθως τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὸ κεφάλαιον αὐτῆς, δι' οὗ ἐζητεῖτο μισθολογικὴ διαφορὰ ἐκ προσαυξήσεως μιᾶς τριετίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1949 μέχρι τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἥτις διαφορὰ θὰ προέκυπτεν, ἐὰν ἐγένετο ἡ ἔνταξις κατὰ τοὺς ἄνω ὑπολογισμοὺς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὁ δὲ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων 2ος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ μέρος τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ δεύτερον αὐτοῦ μέρος, δι' οὗ πλήσσεται ἡ ἐκκαλουμένη, ἐπὶ τῷ ὅτι κακῶς ἀπεφήνατο ὡς καλόπιστον τὴν ἄνω ἔνταξιν, τυγχάνει ἐπίσης ἀπορριπτέος ὁ λόγος οὗτος ὡς ἀόριστος, καθ' ὅσον, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἀβασίμων αἰτιάσεων, αἵτινες οὐδόλως περιέχουσι καὶ στοιχεῖα παριστῶντα ὡς ἀντιτιθεμένην εἰς τὴν καλὴν πίστιν τὴν ἄνω ἔνταξιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, οὐδόλως ἐκτίθενται ἕτερα περιστατικὰ συνιστῶντα τοιαύτην ἀντίθεσιν πρὸς τὴν καλὴν πίστιν. Μετὰ ταῦτα, μὴ ὑπάρχοντος ἄλλου λόγου ἐφέσεως πρὸς ἔρευναν, ἀπορριπτέα τυγχάνει καὶ αὐτὴ ἡ ἔφεσις.

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΕΠΙΔΟΣΕΩΣ ΑΓΩΓΗΣ ΕΞ ΑΚΥΡΟΥ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Καταγγελία συμβάσεως ορισμένου χρόνου άνευ σπουδαίου λόγου κατ' άρθρον 672 Α.Κ.

Αποκλειστική προθεσμία επιδόσεως αγωγής έξ ακύρου απολύσεως μισθωτού κατ' άρθρον 6 § 1 Νόμου 3198/1955. — Εφαρμογή αύτης εις πάσαν σύμβασιν εργασίας ωρισμένου ή αορίστου χρόνου και επί πάσης ακυρότητος, ητις εξ ούσης εκ της γενομένης καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας, αδιακρίτως άν προέρχηται αύτη εκ παραβάσεως εργατικού νόμου ή εξ άλλου λόγου, επομένως και επί ακύρου καταγγελίας συμβάσεως ωρισμένου χρόνου, άνευ συνδρομής σπουδαίου λόγου κατ' άρθρον 672 Α.Κ. — Έναρξις και συμπλήρωσις προθεσμίας.

Κατά το άρθρ. 6 του ν. 3198/1955 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 501) πάσα αξίωσις μισθωτού, πηγάζουσα εξ ακύρου καταγγελίας της σχέσεως εργασίας, τυγχάνει απαράδεκτος, εφ' όσον η σχετική αγωγή δεν εκοινοποιήθη εντός τριμήνου ανατρεπτικής προθεσμίας από της λύσεως της σχέσεως εργασίας.

Κατά την αυτήν μάλιστα διάταξιν (§ 2 άρθρου 6) πάσα αξίωσις μισθωτού περί καταβολής ή συμπληρώσεως της κατά τον ν. 2112, ως εκτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ή το β.δ. της 16/18 Ιουλίου 1920 αποζημιώσεως τυγχάνει απαράδεκτος, εφ' όσον η σχετική αγωγή δεν εκοινοποιήθη εντός εξαμήνου, αφ' ής κατέστη απαιτητή.

Δικαιολογούσα την διάταξιν ταύτην η εισηγητική έκθεσις του νόμου (ΕΕΔ 14, 275) αναγράφει τα εξής: Διά του άρθρου 6 του νομοσχεδίου ορίζονται ανατρεπτικαί προθεσμίαι, εντός των οποίων πρέπει να εγερθούν υπό των μισθωτών αι αγωγαί περί αξιώσεων αυτών εξ άκύρου καταγγελίας της σχέσεως εργασίας ή περί καταβολής ή συμπληρώσεως της αποζημιώσεως, την οποίαν δικαιούνται ούτοι κατά τους ισχύοντας νόμους.

Πρό της διατάξεως του άρθρ. 6 του ν. 3198 ίσχυεν ή διάταξις του άρθρ. 13 § 4 του ν.δ. 2961/1954 «περί συστάσεως Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας» (ΕΕΔ 13, 941), (καταργηθείσα διά του άρθρ. 10 § 2 του ν. 3198/1955), μολονότι δε εκ του ν.δ. 2961/1954 (διά του άρθρου 37 του οποίου κατηργήθη ο ν. 118/1945) δεν προέκυπτεν ακυρότης καταγγελίας συμβάσεως εργασίας, επαναχθέντος εν ισχύϊ του ν. 2112/1920, ως είχε πρό της ισχύος του άρθρου 9 του ν. 118/1945, έτέθη ή διάταξις αύτη του άρθρ. 10 § 4 του ν.δ. 2961/1954, ίνα διασωθή εκ της καταργήσεως του ν. 118/1945 ή αύτη προθεσμία (τριμήνου από της απολύσεως) του άρθρ. 3 του ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 περί επεκτάσεως του ν. 118/1945 επί ακυρότητος απολύσεως, προερχομένης εκ παραβάσεως άλλου νόμου, ως είναι ο ά.ν. 244/1936 περί προστασίας εφέδρων παλαιών πολεμιστών, το ν.δ. 1799/1942 περί προστασίας πολεμιστών πολέμου 1940 - 1941, τους οποίους νόμους ενδεικτικώς αναφέρει η εισηγητική έκθεσις της ανωτέρω διατάξεως του άρθρου 3 του ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 (ΕΕΔ 5, 287).

Περίπτωσις της κατωτέρω δικαστικής αποφάσεως είναι απόλυσις μισθωτού πρό της παρόδου του ορισμένου χρόνου της συμβάσεως άνευ σπουδαίου λόγου, κατ' άρθρ. 672 Α.Κ., και επομένως άκύρου (*Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Εισηγητ. Έκθεσις προσχεδίου μισθώσεως εργασίας, ΕΕΔ 9, 466, *Α. Καυκάς*, Ένοχ. Ειδικόν, Α' έκδοσις, σελ 345), εφαρμόζει δε ή απόφασις και επί της περιπτώσεως αύτης την ανωτέρω περί προθεσμίας αγωγής διάταξιν του άρθρ. 6 του ν. 3198/1955.

Νομίζομεν ότι ή άποψις αύτη δεν είναι απρόσμαχητος. Τόσον ή αρχική διάταξις του άρθρου 3 του ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946, όσον και αι μεταγενέστεραι όμοιαι διατάξεις, μέχρι και της τελευταίας και ισχυούσης του άρθρ. 6 του ν. 3198/1955, αναφέρονται *εις συμβάσεις αορίστου χρονικής διαρκείας* (βλέπε την σαφή κατά τούτο Εισηγητ. Έκθεσιν του άρθρ. 3 του ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946, ΕΕΔ 5, 287), δεν φαίνεται δε να ήθέλησεν ο Νομοθέτης την επέκτασιν και επί διασπάσεως συμβάσεως ωρισμένου χρόνου, εν τη οποία γνωστή είναι ή διάρκεια της συμβάσεως και δεν συντρέχει άκόμη και ο λόγος της ανατρεπτικής προθεσμίας επιδόσεως αγωγής, επί παρά τον Α.Κ. προώρου διασπάσεως της συμβάσεως, τοσούτον μάλλον καθ' όσον το άρθρ. 672 Α.Κ. δεν αναφέρεται μόνον εις συμβάσεις εξηρτημένης εργασίας, διά τας οποίας και ετέθη ή αποκλειστική προθεσμία επιδόσεως αγωγής. (Σύμφωνος πάντως προς την άποψιν της δημοσιευομένης δικαστικής αποφάσεως και ή Πρωτοδικείου Πειραιώς 1274/1954, εισηγητής *Χ. Καπετανάκος*, ΕΕΔ 13, 1057, ένθα σημειώσεις μας, Πρωτοδικείου Αθηνών 5560/1953, εισηγητής *Σ. Διαμαντάκος*, ΕΕΔ 12, 607, αντίθετος ή Πρωτοδικείου Πατρών 1105/1953, εισηγητής *Κ. Πούλος*, ΕΕΔ 13, 362, πρβλ. όμως την Α. Π. 52/1953, εισηγητής *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 12, 316, ένθα σημειώσεις μας).

Πρωτοδίκου Αθηνών 2679/1956

Διαδικασία εργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ο κ. *Ε. Καραμαγκιώλης*

Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Γιαννακόπουλος, Ε. Στεγανάκης

Κατά την διάταξιν του άρθρου 6 § 1 του νόμου 3198/1955 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας διατάξεων», επάσα αξίωσις μισθωτού, πηγάζουσα εξ ακύρου καταγγελίας της σχέσεως εργασίας, τυγχάνει απαράδεκτος, εφ' όσον η σχετική αγωγή δεν εκοινοποιήθη εντός τριμήνου

ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ ΕΠΙΔΟΣΕΩΣ ΑΓΩΓΗΣ ΕΝ ΥΠΑΡΞΕΙ ΔΟΛΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Καταχρηστική καταγγελία συμβάσεως έργασίας διά λόγον έκδικήσεως τοῦ μισθωτοῦ

Ἐφαρμογή, κατ' ἄρθρον 279 Ἀστικοῦ Κώδικος, τῶν περί παραγραφῆς διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καί ἐπί ἀποσβεστικῆς προθεσμίας ἀναλόγως, ἑπομένως καί τοῦ ἄρθρου 255 § 2 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περί ἀναστολῆς παραγραφῆς, ἐφ' ὅσον ἡ ἄσκησις τῆς ἀξιώσεως ἀπετράπη διά δόλου τοῦ ὑποχρέου, ὡς τοιούτου νοουμένου καί πάσης σκοπίμου παρελκυστικῆς συζητήσεως, κατευθυνομένης εἰς τήν ὀπραξίαν τοῦ δικαιούχου καί τήν συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου παραγραφῆς. — Διάρκεια ἀναστολῆς ἀποκλειστικῆς προθεσμίας. — Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἀσκηθείσης καταχρηστικῶς (ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος) ἐκ λόγου ἐκδικήσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, σελ. 596, τό ἄρθρον 6 τοῦ ν. 3198/1955 τάσσει τρίμηνον ἀποκλειστικήν προθεσμίαν ἐπιδόσεως ἀγωγῆς τοῦ ἀκύρως ἀπολυθέντος μισθωτοῦ.

Κατά τό ἄρθρον ὅμως 270 τοῦ Α.Κ., καθ' ἃς περιπτώσεις ὑπό τοῦ νόμου ἡ τῶν μερῶν τάσσεται προθεσμία, ἐντός τῆς ὁποίας δέον νά ἀσκηθῇ τό δικαίωμα (ἀποσβεστική προθεσμία) ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ περί παραγραφῆς διατάξεις.

Ἀνάλογος ἐφαρμογή διατάξεως γίνεται καί ἡ τοῦ ἄρθρ. 255 Α.Κ., κατά τήν ὁποίαν «ἀναστέλλεται ἐπίσης ἡ παραγραφή, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ δικαιοῦχος ἐντός τοῦ τελευταίου ἑξαμήνου τοῦ χρόνου αὐτῆς ἀπετράπη τῆς ἀσκήσεως τῆς ἀξιώσεως διά δόλου τοῦ ὑποχρέου (βλέπε περί τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ ἄρθρ. 255 Α.Κ. (152 τοῦ Προσχεδίου) *Γ. Μαριδάκη*, Αἰτιολογική ἔκθεσις Εἰσηγητοῦ, σελ. 255, καί διά τήν ἀνάλογον ἐφαρμογήν ἐπί ἀποκλειστικῆς προθεσμίας *Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαί § 164, *Ε. Βουζίκαν*, ΕΕΔ 5, 466, Πρωτοδικείου Πειραιῶς 2186/1949, εἰσηγητής *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*, ΕΕΔ 9, 22, καθ' ἣν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ δόλου εἶναι ἡ διεξαγωγή σκοπίμων διαπραγματεύσεων διευθετήσεως τῆς ἀξιώσεως πρός παρέλκυσιν μόνον, οὕτω καί *Γ. Μπαλῆς*, Γεν. Ἀρχ. § 152, σελ. 395).

Τήν ἀνάλογον ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρ. 255 Α.Κ. (ἀναστολή ἐκ λόγου ἀνωτέρας βίας) ἐπί ἀποσβεστικῆς προθεσμίας ἔχει δεχθῇ καί ἡ Α.Π. 414/1955 (εἰσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 14, 984).

Αὐτή εἶναι καί ἡ ἄποψις τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐχούσης ἐνδιαφέρον διά τήν περίπτωσιν προσβολῆς ἀπολύσεως μισθωτοῦ ὡς ἀκύρου, ἐν προκειμένῳ κατά κατάχρησιν δικαιώματος, ὑποκειμένης καί τῆς ἀγωγῆς ταύτης εἰς τήν ἀποσβεστικήν

ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπό τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας». Ἡ διάταξις αὐτή εἶναι ἐπανάληψις τῆς εἰς τό καταργηθέν ἄρθρον 3 τοῦ ν. δ. τῆς 8)11 Μαΐου 1946 περί ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 118)1945, ἀντικαταστάθεντος διά τοῦ ἄρθρου 13 § 4 τοῦ ν.δ.2961)1954 «περί συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας», ὅπερ καταργήθη διά τοῦ ἄρθρου 10 § 2 τοῦ ν. 3198)1955, ἀρχῆς καί ἀναφέρεται, ὡς ἐκ τῆς γενικότητος αὐτῆς καί τοῦ σκοποῦ, ὃν ἐπιδιώκει, τοῦ τερματισμοῦ δηλονότι τῆς ἀβεβαιότητος, ὡς πρός τό κῦρος τῆς καταγγελίας εἰς πᾶσαν σύμβασιν ἐργασίας ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου καί ἐπί πάσης ἀκυρότητος, πηγαζούσης ἐκ τῆς γενομένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀδιακρίτως ἐάν προέρχηται αὐτη ἐκ παραβάσεως ἐργατικοῦ νόμου ἢ ἐξ ἄλλου λόγου ἱδρύοντος ἀκυρότητα κατά τάς διατάξεις ἄλλου νόμου καί ἀδιακρίτως τοῦ ἂν πρόκειται περί μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων καί ἑταιρειῶν, δι' οὓς ἰσχύουσι καί αἱ λοιπαί διατάξεις τοῦ ἀνω νόμου ἢ μή (ἴδε νομολογίαν, κατά τό καταργηθέν ν. δ. 8)11)5)1946, Α.Π. 74)1955, ΕΕΔ 14, 359, Α.Π. 52)1953, Θ. ΞΔ' 340 καί ΕΕΔ 12, 346, Α.Π. 592)1953, ΕΕΔ 13,15, Α.Π. 263)1950, ΕΕΝ ΙΖ' 503 καί καί νέαι μεταρρυθμίσεις εἰς τήν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας» ὑπό *Συντάξεως*, ΕΕΔ 14, 436). Τό ἀπαράδεκτον τοῦτο αὐτεπαγγέλτως ἐρευνᾶται ὑπό τοῦ δικαστηρίου καί κατά πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν (ἄρθρον 280 Α.Κ., Α.Π. 263)1950 ΕΕΝ ΙΖ' 503), ἐφαρμόζεται δέ προδήλως καί ἐπί τῆς προκειμένης ἀξιώσεως τοῦ ἐνάγοντος μισθωτοῦ, ἀπορρέουσα κατά τά ἐν τῇ ἐνδίκῳ ἀγωγῇ του ἐκτιθέμενα, ἐξ ἀκύρου καταγγελίας τῆς συνδεούσης αὐτόν μετά τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου πρό τῆς παρόδου τοῦ ὁριαθέντος χρόνου, χωρίς νά συντρέχῃ ὁ κατ' ἄρθρον 672 Α. Κ. σπουδαῖος λόγος (Πρ. Πειρ. 1274)1954, ΕΕΔ 13, 1037). Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, κατά τά ἀνωτέρω δεκτά γενόμενα, ἡ ἀγωγή, ἔχουσα ἀντικείμενον τήν πληρωμήν τῶν ἀνω μισθῶν ὑπερημερίας, ἕνεκα ἀκύρου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐκοινοποιήθη εἰς τήν ἐναγομένην τήν 24ην Ἰανουαρίου 1956, ἤτοι μετά τήν ἐκπνοήν τῆς ρηθείσης τριμήνου ἀποσβεστικῆς προθεσμίας, ἀφετηριαζομένης ἀπό τῆς ἑπομένης τῆς ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἐνδικος ἀγωγή, δι' ἀκύρου καταγγελίας, ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος, λαβούσης χώραν τήν 18ην Ὀκτωβρίου 1955 ἐγγράφως, ὡς συνωμολόγησεν ἐν τῇ ἀγωγῇ του ὁ ἐνάγων καί συμπληρουμένης ἅμα τῇ παρόδῳ τῆς ἡμέρας τοῦ τελευταίου μηνός, τῆς κατ' ἀριθμόν ἀντιστοίχου πρός τήν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως (ἄρθρα 241 καί 243 τοῦ Α. Κ. καί Ἐφ. Ἀθ. 306)1951, Θ. ΞΒ' 655), δέον ὅπως ἀπορριφθῇ αὕτη, ὡς ἀπαραδέκτως ἀσκηθεῖσα, ἤτοι ὑποπεσοῦσα εἰς τήν κατ' ἄρθρον 6 § 1 τοῦ ν. 3198)1955 ἀποσβεστικήν προθεσμίαν, ἀπορριπτομένων τῶν ὑπό τοῦ ἐνάγοντος ὑποστηριζομένων ἐναντίων, ὡς ἀβασίμων.

προθεσμίαν τοῦ ἰσχύοντος ἤδη ἄρθρ. 6 τοῦ νόμου 3198/1955.

Ὡς πρὸς τὴν ἐν προκειμένῳ κρίσιν τῆς ἀποφάσεως ὅτι ἡ ἐνεργηθεῖσα καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἦτηρξε καταχρηστική, ὀφειλομένη εἰς λόγον ἐκδικήσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἡ ἀπόφασις διελαμβάνει κατὰ τοῦτο τὰ σταθερῶς ἐν τῇ δικαστηριακῇ πράξει δεκτὰ γενόμενα (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 13, 562, 911, ΕΕΔ 15, 201).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5917/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Βρομίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Κρέσσης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Στεφανόπουλος, Ι. Καποστρίας, Γ. Βλαχάκος

Κατ' ἄρθρον 279 Α.Κ. καθ' ἃς περιπτώσεις ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ ὑπὸ τῶν μερῶν τάσσεται προθεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας δέον νὰ ἀσκηθῇ τὸ δικαίωμα (ἀποσβεστικὴ προθεσμία) ἐφαρμόζονται αἱ περὶ παραγραφῆς διατάξεις, τοιαῦται δὲ ἀναλογικῶς ἐφαρμοστέαι διατάξεις, προκειμένης ἀποσβεστικῆς προθεσμίας, εἶναι πλὴν ἄλλων καὶ αἱ περὶ ἀναστολῆς τῆς παραγραφῆς τοιαῦται τῶν ἄρθρων 255 ἐπ. Α.Κ. (*Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαὶ § 164, πρβλ. καὶ Α.Π. 414/1955, ΕΕΔ 14, 984). Κατὰ τὸ ἄρθρον 255 § 2 Α.Κ. ἡ παραγραφὴ πλὴν τῆς περιπτώσεως τῆς § 1 αὐτοῦ, ἀναστέλλεται ἐπίσης, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ δικαιοῦχος ἐντὸς τοῦ τελευταίου ἑξαμήνου τοῦ χρόνου αὐτῆς ἀπετράπη τῆς ἀσκήσεως τῆς ἀξιώσεως διὰ δόλου τοῦ ὑποχρέου, ὃς τοιοῦτου νοουμένου καὶ πάσης σκοπίμου παρελκυστικῆς συζητήσεως, κατευθυνομένης εἰς τὴν ἀπραξίαν τοῦ δικαιοῦχου καὶ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς (*Βάλληνδα*, ὑπ' ἄρθρον 255 Ἀστ. Κώδικος, *Γιαννοπούλου*, Γεν. Ἀρχαὶ Β' σ. 398, *Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαὶ § 152 β'), ὡς συνέπεια δὲ τῆς τοιαύτης ἀναστολῆς τάσσεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 257 τοῦ Α.Κ. ὁ μὴ ὑπολογισμὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς ἀναστολῆς εἰς τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς, ἥτις συνεχίζεται μετὰ τὴν παῦσιν τῆς ἀναστολῆς, μὴ συμπληρουμένη ὅμως κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν πρὸ τῆς παρελεύσεως ἓξ μηνῶν ἀπὸ ταύτης, *Γ. Μπαλῆ*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 152 β). Ἄλλ' εἰς ἃς περιπτώσεις ὑπὸ τῶν μερῶν ἢ ὑπὸ τοῦ νόμου (ὡς ἐν προκειμένῳ) τάσσεται ὡς χρόνος ἀποσβεστικῆς προθεσμίας τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἀρκεῖ ἡ παρέλευσις τοῦ τριμήνου τούτου μετὰ τὴν παῦσιν τῆς ἀναστολῆς, ἵνα συμπληρωθῇ ἡ ἀποκλειστικὴ προθεσμία, διότι ἄλλως θὰ ἐπρόκειτο οὐχὶ περὶ προσθέτου εὐεργετήματος, ἀλλὰ περὶ καθορισμοῦ ἀποσβεστικῆς προθεσμίας διπλασίας διαρκείας, ἣν δὲν ἐπιτρέπει νὰ χορηγήσῃ ὁ νομοθέτης (*Γ. Μπαλῆ*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 153). Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 13 § 4 τοῦ ν. δ. 2961/1954 (ἤδη ἄρθρον 6 τοῦ ν. 3198/1955), ἀγωγὴ περὶ ἀκυρώσεως τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας εἶναι ἀπαράδεκτος μετὰ τρίμηνον ἀπὸ τῆς καταγγελίας αὐτῆς. Ἡ ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης καθοριζομένη τρίμηνος ἀποσβεστικὴ προθεσμία ἐνασκήσεως τοῦ δικαιώματος ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, ἀναστελλομένη, κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ μισθωτὸς ἕνεκα τοῦ ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἔννοιαν δόλου τοῦ ἐργοδότου ἐκωλύθη ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνασκήσῃ ταύτην, δὲν συμπληροῦται, εἰ μὴ μόνον μετὰ τὴν παρέλευσιν τριμήνου ἀφ' ὅτου ἐξέλιπεν ὁ λόγος οὗτος τῆς ἀναστολῆς.

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, συνομολογούμενον ἄλλως τε, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου προσελήφθη ὡς ὑπάλληλος τῆς ἐφεσιβλήτου Ἀν. Ἑταιρίας τὴν 14 Σ)βρίου 1928 ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ, ἀπασχολούμενος ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του εἰς τὸ τμῆμα προμηθειῶν ὑλικοῦ αὐτῆς, μέχρι τῆς 28)2)1955, καθ' ἣν ἡ οὕτως ἰσταμένη σύμβασις τῶν ἐργασίας ἐλύθη διὰ καταγγελίας ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου, γενομένης ἐγγράφως, καταβληθείσης δὲ καὶ τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως. Ὁ ἐκκαλῶν, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ οὕτωσι γενομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐγένετο ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐξ ἐκδικήσεως τῶν νομίμων ἐκπροσώπων τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ πρὸς τιμωρίαν του, δηλονότι κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος, ἤγειρε τὴν ἀπὸ 21)11)1955 ἀγωγήν του κατ' αὐτῆς, ἀξιῶν ὅπως κηρυχθῇ ἄκυρος διὰ ταύς ὡς ἄνω λόγους ἡ γενομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως καὶ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐφεσίβλητος εἰς πληρωμὴν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, ἐπαγόμενος ὅτι ἕνεκα δολίων ἐνεργειῶν τῶν ὡς ἄνω νομίμων ἐκπροσώπων τῆς ἐφεσιβλήτου, συνισταμένων εἰς σκοπίμως διοδομένας αὐτῷ ἐξακολουθητικῶς παρελκυστικὰς ὑποσχέσεις περὶ ἐπαναπροσλήψεώς του, εἰς ἃς παρεπείσθη, κατὰ τὰ λεπτομερῶς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, ἐκωλύθη ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνασκήσῃ τὴν ἀξίωσίν του ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω τριμήνου ἀποσβεστικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως. Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἅμα τῇ ἀπολύσει του διεμαρτυρήθη πρὸς τοὺς ὡς ἄνω νομίμους ἐκπροσώπους τῆς ἐφεσιβλήτου διὰ τὴν ἀπόλυσίν του, ἣν ἐθεώρει ὡς γενομένην καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὁρίων τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν, ἔτι δὲ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ δικαιώματός της, ὅπως καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν, τὴν πρόθεσιν του δὲ ὅπως δι' ἀγωγῆς ἐπιδιώξῃ τὴν ἀναχώρισιν τῆς ἀκυρότητος τῆς τοιαύτης καταγγελίας ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν ὡς μάρτυρα ἐξετασθέντα, ὅστις ὅμως τὸν ἀπέτρεψεν ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας, ἐπὶ τῇ διαβεβαιώσει ὅτι θὰ ἐμεσολάβει διὰ τὴν ἐπαναπρόσληψίν του. Κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαΐου 1955 ὁ ἐν λόγῳ μάρτυς μετὰ τοῦ ἐπίσης ὡς μάρτυρος ἐξετασθέντος καὶ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου ἔσχον συνέντευξιν μετὰ τοῦ δ)ντοῦ καὶ ἐκπροσώπου τῆς ἐφεσιβλήτου, ὅστις τοὺς διεβεβαίωσεν, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἦτο ὑπάλληλος ἐξαιρετικός, τίμιος, ἐργατικὸς κλπ. καὶ ὅτι τὸ μόνον, ὅπερ εἶχεν εἰς βάρος του, ἦτο ἡ ἐπιδειχθεῖσα ἀπειθαρχία του μὲ τὸ νὰ καταγγείλῃ ἐγγράφως συνάδελφόν του, ὅπερ ἦτο καὶ ὁ μόνος λόγος τῆς ἀπολύσεώς του, μετὰ μακρὰν δὲ συζήτησιν ἔδωσεν εἰς αὐτοὺς τὴν ὑπόσχεσιν ἐπαναπροσλήψεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, τοὺς συνέστησεν ὅμως ὑπομονήν, ἵνα παρέλθῃ τὸ τρίμηνον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ ἐκκαλῶν εἶχε δικαίωμα ἐγέρσεως ἀγωγῆς, καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ εἰς τὸ προσωπικὸν ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἡ ἐπαναπρόσληψίς του ἐγένετο πρὸ τοῦ φόβου τῆς ἀγωγῆς, μετὰ δὲ τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας οὗτοι ἀνέλαβον, ὅπως πείσωσι τὸν ἐκκαλοῦντα καὶ μὴ ἐγείρῃ ἀγωγήν. Περὶ τὰ τέλη Μαΐου 1955 ὁ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπεσκέφθη ἐκ νέου τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω διευθυντὴν καὶ ἐκπρόσωπον τῆς

έφεσιβλήτου, ὅστις ἐπανέλαβε τὴν ἀρχικῶς θεθεῖσαν ὑπόσχεσιν ἐπαναπροσλήψεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἠξίωσεν ὅμως ὅπως, ἐπικειμένης τῆς λήξεως τοῦ τριμήνου καὶ προκειμένου νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ τῆς ἐπαναπροσλήψεως, πεισθῇ ὁ ἐκκαλῶν καὶ ἀπευθύνῃ πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐπιστολὴν μετανοίας, διὰ τῆς ὁποίας νὰ ζητῇ συγγνώμην δι' ὅσα ἐγγράφως κατηγγειλε καὶ ἀναιρέσῃ ταῦτα, ὑπέδειξε δὲ εἰς τὸν ἐν λόγῳ μάρτυρα τὰς γενικὰς γραμμὰς καὶ τὸ ὅλον πνεῦμα τῆς ἐπιστολῆς, ἥτις καὶ συνετάγη, ἐγκριθεῖσα ἀπὸ τηλεφώνου ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω διευθυντοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου, ὑπογραφεῖσα δὲ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος παρελήφθη ἐκ τῆς οἰκίας του ὑπὸ ὑπαλλήλου τῆς ἐφεσιβλήτου. Αἱ ἐπαφαὶ τοῦ ἐν λόγῳ μάρτυρος μετὰ τοῦ ὡς ἄνω διευθυντοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου συνεχίσθησαν ἔκτοτε, ἐδίδετο δὲ κατ' αὐτὰς ἡ αὐτὴ διαβεβαίωσις περὶ ἐπαναπροσλήψεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, μέχρι τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1955, καθ' ὃ ὁριστικῶς διεκόπησαν. Κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐκτιμῶντος κατὰ τὸ δέον τὰ ὡς ἄνω ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, αἱ ὑποσχέσεις αὗται τοῦ ὡς ἄνω διευθυντοῦ καὶ ἐκπροσώπου τῆς ἐφεσιβλήτου, διδόμεναι ἐμμέσως πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα διὰ τῶν τῇ αἰτήσει ἢ τῇ συγκαταθέσει του μεσολαβησάντων διὰ τὴν ἐπαναπρόσληψιν του προσώπων, ἦσαν ἁπλῶς παρελκυστικαί, ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν ματαίωσιν τῆς ἀξιώσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, παρεπείσθη δὲ οὗτος ἐξ αὐτῶν, εὐλόγως πιστεύων εἰς τὴν ἐπαναπρόσληψίν του καὶ ἠμποδίσθη διὰ τὴν ἐμπρόθεσμον ἄσκησιν τῆς ἀξιώσεώς του. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ τριμηνος ὡς ἄνω ἀποσβεστικὴ προθεσμία διὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀνασταλεῖσα μέχρι 10ης Νοεμβρίου 1955 διὰ τοὺς ὡς ἄνω λόγους, δὲν συνεπληρώθη κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς (23.11.1955) καὶ οὐχὶ ὀρθῶς ὁ Πρωτοδίκης ἀπέρριψε ταύτην, ὡς ἀπαράδεκτον, οὗ ἕνεκεν δέον ὅπως ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασίς του, κατὰ τοὺς νομίμους καὶ βασίμους σχετικοὺς λόγους ἐφέσεως, ἐρευνηθῇ δὲ περαιτέρω ἡ ἀγωγὴ διὰ τὸ νόμῳ καὶ οὐσίᾳ ὑποστατὸν αὐτῆς.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. καταλαμβάνοντος καὶ τὰς ὑφισταμένας, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Ἀστ. Κώδικος, γεγεννημένας σχέσεις καὶ δικαιώματα, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ εἰσαγωγικοῦ αὐτοῦ νόμου, σαφῶς συνάγεται, ὅτι αὕτη ἐφαρμογὴν ἔχει καὶ ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐνασκήσει τοῦ δικαιώματός του ὅπως μονομερῶς καὶ ἀναιτιωδῶς προβαίνῃ εἰς καταγγελίαν τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ μισθωτοῦ συμβάσεως ἐργασίας, ἡ ἐνάσκησις ὅμως τοῦ τοιούτου δικαιώματός του δὲν εἶναι ἀνέλεγκτος, ὑποκειμένη εἰς τὴν δικαστικὴν κρίσιν ὡς πρὸς τὸ ἐὰν αὕτη ἐγένετο συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν, αἵτινες δέον νὰ διέπωσι τὰς συναλλαγάς, κατ' ἄρθρον 200 Α.Κ., καὶ δὲν ἀντίκειται εἰς τὸν κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν σκοπὸν τοῦ δικαιώματος, ὧν ἡ προφανὴς ὑπέρβασις, ἀπαγορευμένη ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 281 Α.Κ., ἄγει εἰς ἀκυρότητα τῆς οὕτω γενομένης καταγγελίας κατ' ἄρθρον 174 Α.Κ. (Α.Π. 341/1947, Θέμ. ΝΗ' 148, 701/1952, Θέμ. ΞΒ', 37, 25/1953, ΝοΒ 1, σ. 21, 91/1953, ΝοΒ1, σ. 8, 848/1954, ΕΕΔ 14, σ. 71, Α.Π. 1091/1956, ΕΕΔ 15, 357, Ζέπος, Ἔνοχ. Β' σ. 374—375, Κανκά, Ἔνοχ. ὑπ' ἄρθρ. 669 § 5).

Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη παρὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων τῆς ἐκκαλούσης, ὡς ὑπάλληλος αὐτῆς, τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1928, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἐξηρτημένης ἀορίστου χρόνου καὶ ὡς τοιοῦτος εἰργάσθη μεχρὶ τῆς 28/2/1955, καθ' ἣν ἀπελύθη διὰ καταγγελίας ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, ἐνεργούσης διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων της, τῆς ἀορίστου χρόνου συμβάσεώς των καὶ ὅτι ἡ καταγγελία αὕτη ἐγένετο ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐξ ἐκδικήσεως τῶν ἐν αὐτῇ κατονομαζομένων ἐκπροσώπων της καὶ πρὸς τιμωρίαν του, διότι ἐτόλμησεν ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ὑπαλληλικῶν του καθηκόντων νὰ προστατεύσῃ τὰ καλῶς ἐννοούμενα συμφέροντα τῆς ἑταιρείας, κατὰ τὰ λεπτομερῶς ἐν αὐτῇ ἐκτιθέμενα, αἰτεῖται δὲ ὅπως, ἀναγνωριζομένης ὡς ἀκύρου τῆς τοιαύτης καταγγελίας, ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῷ ἀποδοχῶν ὑπερημερίας ἀπὸ 1/3/1955 καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς 30/11/1955 ἐντόκως κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγὴ αὕτη εἶναι νόμῳ βάσιμος, ἐρειδομένη εἰς τὰς διαληφθείσας ὡς ἄνω νομίμους διατάξεις, παραδεκτῶς εἰσαγομένη κατὰ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΧΟΔ' δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ, καὶ δέον ὅπως γίνῃ δεκτὴ πρὸς οὐσιαστικὴν ἔρευναν.

. . . . . .

Ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω περιστατικά, ὡς τὸ δικαστήριον δέχεται, ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐναγομένης καὶ νομίμου ἐκπροσώπου της ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 281 καὶ 174 Α.Κ. δέον νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος, καὶ ὡς τοιαύτη μὴ γενομένη, ὑποχρεουμένης τῆς ἐναγομένης εἰς τὴν καταβολὴν πρὸς τὸν ἐνάγοντα τῶν ἀποδοχῶν του, λόγῳ τῆς ὑπερημερίας αὐτῆς (ἄρθρον 656 Α.Κ.) ἀπὸ 1/3/1955 μέχρι τῆς 30/11/1955, ἀνερχομένων ὡς ἐβεβαιώθη εἰς δραχμὰς 3.900 μηνιαίως, ἤτοι ἐν ὅλῳ δραχμὰς 35.100 κατὰ μερικὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς, ἥτις δέον ν' ἀπορριφθῇ διὰ τὸ πλέον τοῦ ποσοῦ τούτου ἀξιούμενον.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΑΝΤΩΝ ΔΙΜΗΝΟΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ

Προϋποθέσεις κύρους καταγγελίας κατά τον Νόμον 3198/1955

Τήρησις της ύπό του άρθρου 5 § 3 Νόμου 3198/1955 περί καταγγελίας σχέσεως έργασίας επιβαλλομένης, επί ποινή άκυρότητος, έγγράφου καταγγελίας της έργασιακής σχέσεως, άδιακρίτως άν ο μισθωτός δικαιούται ή μή αποζημιώσεως κατά τον Ν. 2112/1920 ή κατά τό Β.Δ. 16/18 Ιουλίου 1920, προϋποθέτοντος συμπλήρωσιν διμήνου υπηρεσίας.

Επικυρούται ύπό της κατωτέρω αποφάσεως του ως έφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιώς ή τό αύτό δεχθείσα πρωτόδικος απόφασις υπ' αριθ. 1719/1955 (Πρωτοδίκης Ξ. Ξανθόπουλος, ΕΕΔ 15, 202), επί του ότι, προκειμένης καταγγελίας σχέσεως έργασίας των κατά της ανεργίας ασφαλιζομένων μισθωτών, κατά τον ν. 3198/1955, πρέπει ή καταγγελία νά γίνηται έγγράφως, επί ποινή άκυρότητος αύτης (§ 3 άρθρ. 5 ν. 3198/1955), καί άν ο μισθωτός δέν έχη συμπληρώσει παρά τῷ εργοδότῃ του δίμηνον υπηρεσίαν, προϋπόθεσις, ως γνωστόν, καί του ν. 2112/1920 καί του β.δ. 16/18 Ιουλίου 1920 διά την καταβολήν αποζημιώσεως (βλέπε συμφώνους σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 15, 202, Πρωτοδικείου Αθηνών ως έφετείου, 4133/1955, εισηγητής Σ. Ράγκος, ΕΕΔ 15, 477, σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 15, 476).

Υποκειμένης, περαιτέρω, ακυρότητος της καταγγελίας καί συνεχιζομένης ούτω κατά νόμον της συμβάσεως έργασίας, θά χρειασθῇ, έφ' όσον ο μισθωτός συμπληρώσῃ έν τῷ μεταξύ δίμηνον υπηρεσίαν παρά τῷ εργοδότῃ, διά τό κύρος της νέας καταγγελίας της σχέσεως έργασίας νά καταβληθῇ ή έκ του άρθρ. 1 του ν. 3198/1955 αποζημίωσις, προκειμένου περί εργάτου, τεχνίτου ή υπηρέτου, άλλως καί ή νέα καταγγελία θά είναι άκυρος (§ 3 άρθρ. 5 ν. 3198/1955), ή, έφ' όσον πρόκειται περί υπαλλήλου, θά τηρηθούν τά έν άρθροις 2 καί 4 του ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502) οριζόμενα.

Πρωτοδικείου Πειραιώς 333/1956

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Χ. Καθάρειος*

Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Τρ. Κοτσόβελος*

Δικηγόροι οί κ.κ. Χ. Μιχαλόπουλος, Λ. Παντούλας

Κατά τά σχετικώς συνομολογούμενα ο έφεσίβλητος ενάγων, προσληφθείς εις την υπηρεσίαν του εκκαλούντος εναγομένου ως εργάτης επί συμβάσει εργασίας αορίστου διαρκείας, απελύθη εξ αύτης υπό το κράτος του νόμου 3198/1955 άνευ έγγράφου καταγγελίας της συμβάσεως ταύτης καί πρό της συμπληρώσεως έν τῷ σχέσει ταύτῃ της ύπό του δ. δ. της 16/18 Ιουλίου 1920 πρός λῆψιν της υπ' αύτου οριζομένης αποζημιώσεως απαιτουμένης διμήνου υπηρεσίας. Κατά τούς εκατέρωθεν δέ προβαλλομένους ισχυρισμούς ή έρις μεταξύ των διαδίκων στρέφεται περί του άν, κατά τόν άνωτέρω νόμον, ύπό τό κράτος του οποίου απελύθη ο έφεσίβλητος ενάγων, απαιτήται ή έγγραφος καταγγελία της συμβάσεως έργασίας αορίστου διαρκείας καί προκειμένου περί εργάτου μή δικαιουμένου της ύπό του άνω δ)τος ορισμένης αποζημιώσεως, ως μή συμπληρώσαντος την ύπό του δ)του τούτου απαιτουμένην πρός τοῦτο δίμηνον υπηρεσίαν έν τῇ σχέσει έργασίας καί περί του άν κατά συνέπειαν ή άνευ έγγράφου καταγγελίας της συμβάσεως ταύτης γενομένη απόλυσις του έφεσιβλήτου ενάγοντος, καίτοι αύτος δέν είχε συμπληρώσει έν τῇ σχέσει ταύτῃ δίμηνον υπηρεσίαν, είναι άκυρος, ως έδέξατο ή εκκαλουμένη απόφασις ή όν, έφ' όσον αύτος δέν είχε συμπληρώσει έν τῇ σχέσει ταύτῃ δίμηνον υπηρεσίαν καί δέν έδικαιούτο κατά συνέπειαν της ύπό του άνω δ)του ορισμένης αποζημιώσεως, είναι αύτη έγκυρος, καίτοι δέν εγένετο έγγραφος καταγγελία, ως υποστηρίζει καί παραπονείται κατά της αποφάσεως ταύτης ο εκκαλών εναγόμενος διά της ύπό κρίσιν εφέσεώς του.

Η ύπό του άρθρου 5 § 3 του άνω νόμου 3198/1955 επί ποινή ακυρότητος επιβαλλομένη διατύπωσις της έγγράφου καταγγελίας της έργασιακής σχέσεως, έφ' όσον έν τῷ νόμῳ τούτῳ δέν γίνεται διαστολή τις, δέον κατά τόν νόμον τοῦτον νά τηρήται επί πάσης καταγγελίας της έργασιακής σχέσεως, άδιακρίτως έάν ο μισθωτός δικαιούται ή μή αποζημιώσεως κατά τόν νόμον 2112 ή κατά τό άνω διάταγμα της 16/18 Ιουλίου 1920, τό ότι δέ τό άρθρον τοῦτο 5 § 3 του νόμου τούτου 3198/1955 αναφέρεται καί εις την καταβολήν της αποζημιώσεως του νόμου 2112/1920 καί του Β. δ)τος της 16/18 Ιουλίου 1920 ως έν έκ των συστατικών στοιχείων του κύρους της απολύσεως των μισθωτών των επιχειρήσεων καί εκμεταλλεύσεων των υπαγομένων εις τόν νόμον 2961/1954 καί προϋπόθεσις της εφαρμογῆς του νόμου τούτου καί του δ)τος τούτου είναι ή συμπλήρωσις διμήνου υπηρεσίας των μισθωτών, τοῦτο δέν σημαίνει ότι, έάν δέν οφείληται ή αποζημίωσις του νόμου τούτου καί του δ)τος τούτου, διότι ελλείπει ή βασική προϋπόθεσις του διμήνου, άφαντεί ή έτέρα προϋπόθεσις του άρθρου τούτου (5 § 3 νόμου 3198), ή έγγραφος δηλονότι καταγγελία της συμβάσεως, ή οποία καί αύτη, χωρίς συνάρτησιν, διά τούς σκοπούς της θεσπίσεώς της, πρός τόν χρόνον της υπηρεσίας, είναι τεταγμένη επί ποινῇ ακυρότητος της καταγγελίας. Ορθώς όθεν ή εκκαλουμένη απόφασις έδέχθη, ότι είναι άκυρος ή προκειμένη απόλυσις του έφεσιβλήτου ενάγοντος έκ της εις τόν νόμον 2961/1954 υπαγομένης επιχειρήσεως του εκκαλούντος εναγομένου, ως μή γενομένη αύτη έγγράφως καί ορθώς κατά συνέπειαν έδέχθη την ύπό κρίσιν άγωγήν του έφεσιβλήτου ενάγοντος, απορριπτέα δέ ή ύπό κρίσιν έφεσις.

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΔΕΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ

Συνέπειαι ἐκ τῆς μὴ κατ' ἔτος παροχῆς τῆς ἀδείας διὰ τὸν ἐργοδότην

Παροχή, κατ' Α.Ν. 539/1945, καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀδείας.— Ὀφείλεται παροχὴ ἐκπληρωτέα ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ, ἤτοι τὸ ἀργότερον τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ διανυομένου ἔτους.— Ἀναγκαία, ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ Νόμου, ἡ χορήγησις τῆς ἀδείας ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους.—Δυνατὴ ὅμως ἡ παροχὴ ἀδείας κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος, ἐὰν διαρκῇ ἡ ἐργασιακὴ σχέσις.—Παροχὴ εἰς χρῆμα ἀποζημιώσεως, ἐὰν ἡ ἄδεια δὲν δύναται νὰ χορηγηθῇ.— Ἀποκλεισμὸς ὅμως ἀποζημιώσεως διὰ μὴ αἰτηθεῖσαν καὶ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, ἐνῷ αὕτη δύναται νὰ χορηγηθῇ αὐτουσίως.— Δικαίωμα μισθωτοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς, σὺν τῇ ζημίᾳ ἐκ τῆς καθυστερήσεως.

Τὸ δικαίωμα τῆς κατὰ τὸν ἀ.ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 1, 174) παροχῆς ἀδείας ἔχει ἐπανειλημμένως ἀπασχολήσει τὴν θεωρίαν καὶ δικαστηριακὴν πρᾶξιν.

Ὡς ὅμως ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 15, 192, ἔνθα παράθεσις σχετικῆς νομολογίας), δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἀποσαφηνισθοῦν αἱ συνέπειαι ἐκ τῆς μὴ παροχῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τῆς ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ νόμου ἀδείας, ἐξ ἴσου δὲ ὑποστηρίζονται καὶ γίνονται δεκταὶ ἀντίθετοι πρὸς ἀλλήλας γνῶμαι.

Προσετέθη ἤδη καὶ ἡ διαταξις (7) τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1924/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 15, 291), κατὰ τὴν ὁποίαν «ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν χορηγήσῃ εἰς τὸν μισθωτὸν τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην ἄδειαν ἀναπαύσεως ἐντὸς τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἔδει νὰ χορηγηθῇ αὕτη, ὑποχρεοῦται, ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, ὅπως καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ηὐξημένας κατὰ 100ο/ο», ἵνα ἐπιτείνῃ τὴν σύγχυσιν.

Ἐπὶ τοῦ θέματος ἀσχολεῖται ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις, καταλήγουσα εἰς ἰδίαν λύσιν.

Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 299/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. Ι. Δέσπης

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ν. Βογιατζάκης, Β. Μπιτόπουλος

Δὲν θεωροῦμεν ἀπροσμάχητον τὴν ἄποψιν, ὅτι μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἔδει νὰ χορηγηθῇ ἡ ἄδεια, ἡ παροχὴ τῆς ἀδείας καθίσταται ἀδύνατος. Ὁ νόμος 539/1945 ὁμιλεῖ περὶ ἀδείας καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος. Δι' αὐτοῦ νοεῖται παροχὴ ἐκπληρωτέα ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ, ἤτοι τὸ ἀργότερον τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ διανυομένου ἔτους. Ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου ἐνδείκνυται ἡ χορήγησις τῆς ἀδείας ἐντὸς τοῦ ἔτους ἀδείας. Εἶναι ὅμως προφανὲς δυνατὴ ἡ παροχὴ τῆς ἀδείας κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος, ἐὰν διαρκῇ ἡ ἐργασιακὴ σχέσις, καὶ τὸ τοιοῦτον ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ συμφέρον τοῦ ἐργαζομένου (οὕτω *Καποδίστριας*, Ἡ ἄδεια ἀναψυχῆς, ΕΕΔ 4, 54, *Βασιλείου*, ΕΕΔ 10, 910, πρὸλ γνωσμαχήσαν, *Hueck — Nipperdey*, Lehrbuch des Arbeitsrechts § 47 III 5· ἡ ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ γνώμη ἐξεφράσθη, πρὶν θεσπισθῇ ἐν Γερμανίᾳ ὁ νόμος περὶ ἀδειῶν, ὅστις ρητῶς ἐθέσπισε καὶ τὸ δικαίωμα τῆς εἰς ὕστερον χρόνον παροχῆς τῆς ἀδείας). Ἐκ τούτων συνάγεται, ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος δὲν ἀποκλείει ρητῶς τὴν εἰς μεταγενέστερον χρόνον χορήγησιν τῆς ἀδείας, ἐντὸς τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου εἶναι ἡ ἀντίληψις, ὅτι δυνατὴ εἶναι πράγματι καὶ νόμῳ ἡ χορήγησις τῆς ἀδείας εἰς μεταγενέστερον χρόνον. Ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς παροχῆς καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ἡ εἰς χρῆμα ἀποζημίωσις ὀφείλεται, ἐὰν ἡ ἄδεια δὲν δύναται νὰ χορηγηθῇ πλέον (*Hueck - Nipperdey*, ἔ.ἀ. καὶ § 47 IV *Nikisch*, ἔ.ἀ. σ. 335). Τὸ νὰ ἀναγνωρίζηται δικαίωμα ἀποζημιώσεως διὰ μὴ αἰτηθεῖσαν καὶ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, ἐνῷ αὕτη δύναται νὰ χορηγηθῇ αὐτουσίως, τοῦτο σημαίνει ἐκφυλισμὸν τοῦ θεσμοῦ ἢ καταστρατήγησιν τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου, εἰς ὃν δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ συνεργῇ τις (Ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 598/1955 Α.Π. δὲν συνάγεται τι τὸ ἐναντίον. Διότι αὐτόθι ἡ ἄδεια λουτροθεραπείας, προοριζομένη δι' ἀσθενῆ, δὲν δύναται, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, νὰ χορηγηθῇ εἰς βραδύτερον χρόνον τοῦ καθωρισμένου τοιούτου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην πρόκειται περὶ αὐστηρῶς ἀκριβοχρόνου παροχῆς, καθ' ἣν ἐφαρμογὴν ἔχει τὸ ἄρθρ. 335 καὶ οὐχὶ τὸ 401 Α.Κ. (*Γαζῆς*, Ἑρμ. Α.Κ. 401/7, 13), ἐνῷ εἰς τὴν περίπτωσιν ἀδείας ἀναψυχῆς καὶ οὐχὶ τοιαύτης θεραπείας ἐν περιπτώσει ὑπερημερίας (καὶ οὐχὶ ἁπλῶς καθυστερήσεως) δικαιοῦται ὁ δανειστής, ἐὰν δὲν ἀσκήσῃ ὑπαναχώρησιν, νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς, σὺν τῇ ζημίᾳ ἐκ τῆς καθυστερήσεως (*Μιχαῆ*, Ἐνοχ. § 98/4), οὐχὶ δὲ καὶ ἀποζημίωσιν, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἐργασιακὴ σχέσις, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα καὶ ὑπὸ συγγραφέων ἀναμφισβητήτου κύρους ὑποστηριζόμενα. Ἐν τῇ ὑπὸ δίκην περιπτώσει ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις ἀορίστου διαρκείας ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη καὶ αἱ αἰτούμεναι ἄδειαι εἶναι δυνατὸν νὰ χορηγηθῶσιν αὐτούσιαι. Ὡς ἐκ τούτου, τὸ σχετικὸν αἴτημα ἐπιδικάσεως ἀποζημιώσεως ἢ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κρίνεται ἀβάσιμον καὶ ὡς τοιοῦτον ἀπορριπτέον.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΚΡΑΤΗΣΙΣ ΥΠΟ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΕΚ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΕΙΣΦΟΡΑΣ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ

Αποκλειστική προθεσμία άσκήσεως άξιώσεως έργοδότου, πάροδος αύτής καί συνέπειαι

Υποχρέωσις έργοδότου, κατ' άρθρον 26 § 5 τοῦ Α. Ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικῶν Ασφαλίσεων», πρός παρακράτησιν έκ τῶν μισθῶν, κατά τήν πληρωμήν αύτῶν, τῶν τμημάτων τῶν εισφορῶν τῶν βαρυνόντων τούς ήσφαλισμένους. — Επιβάρυνσις τοῦ έργοδότου διά τῆς καταβολῆς τῆς έργοδοτικῆς καί τῆς εισφορᾶς τοῦ ήσφαλισμένου έπί μή έκπληρώσεως ύποχρεώσεως αύτοῦ έντός δημήνου άπό τῆς ήμέρας τῆς πληρωμῆς τῶν μισθῶν. — Χαρακτηρισμός προθεσμίας ὡς άποσβεστικῆς. — Λῆψις ὑπ' ὄψιν καί αύτεπαγγέλτως, έφ' ὅσον ή παρέλευσις αύτῆς προκύπτει έκ τῶν ύποβαλλομένων στοιχείων.

Κατά τό άρθρ. 26 § 5 τοῦ ά.ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικῶν Ασφαλίσεων» κατά τήν πληρωμήν τῶν μισθῶν, έπί παρεχόντων έξηρτημένην έργασίαν, ό έργοδότης ύποχρεοῦται νά παρακρατῆ τά τμήματα τῶν εισφορῶν τά βαρύνοντα τούς ήσφαλισμένους.

Έάν ό έργοδότης δέν έκπληρώσῃ τήν ύποχρέωσιν του ταύτην έντός δημήνου άπό τῆς ήμέρας τῆς πληρωμῆς τῶν μισθῶν, ή καταβολή τῆς τε έργοδοτικῆς καί τῆς εισφορᾶς τοῦ ήσφαλισμένου βαρύνει τόν έργοδότην.

Ως ύποστηρίζεται (Χ. Αγαλλόπουλος, Κοινωνικαί Ασφαλίσεις, Έκδ. 1955, σελ. 161, σημ. 3), δέχεται δέ τοῦτο καί ή κατωτέρω άπόφασις τοῦ ὑπ' εἰρετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Αθηνῶν, τό «δίμηνον» εἶναι άποκλειστική προθεσμία, ύπολογιζομένη ήμερολογιακῶς άπό τῆς ήμέρας τῆς καταβολῆς.

Ο νόμος καθώρισε δίμηνον, διά νά μή συγκεντροῦνται πολλά καθυστερούμενα εἰς βάρος τοῦ ήσφαλισμένου, τά ὁποῖα οὗτος, βραδύτερον, δυσχερῶς θά ήδύνατο νά έξοφλήσῃ (Χ. Αγαλλόπουλος, ἔνθ' ἀνωτ.).

Έφ' ὅσον περαιτέρω γίνεται δεκτόν, ὅτι διά τήν πρός τό Ι.Κ.Α. καταβολήν τῶν εισφορῶν, τόσον τῶν ἑαυτοῦ, ὅσον καί τοῦ ήσφαλισμένου, εὐθύνεται άποκλειστικῶς ό έργοδότης, τοῦ ὁποίου ή εὐθύνη εἶναι μία obligatio dandi ἔναντι τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως, χωρίς νά ὑπάρχῃ καί εὐθύνη ἔναντι τοῦ ήσφαλισμένου πρός καταβολήν τῶν εισφορῶν (obligatio faciendi), (Χ. Αγαλλόπουλος, ἔνθ' ἀνωτ.), δέν εἶχε, νομίζομεν, εἰς τήν περίπτωσιν τῆς άποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὑπάρξεως ὀφειλῆς τοῦ έργοδότου πρός τό Ι.Κ.Α. έκ καθυστερουμένων εισφορῶν, περί τῆς ὁποίας ὑπῆρξε καταλογιστική πρᾶξις τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς βάρος τοῦ έργοδότου, ὑποχρέωσιν ό ήσφαλισμένος μισθωτός νά καταβάλῃ τό βαρῦνον αὐτόν τμῆμα εισφορῶν πέραν τοῦ δημήνου άπό τοῦ χρόνου καταβολῆς τῶν μισθῶν, ἐξ ὧν δέν παρεκρατήθησαν ὑπό τοῦ έργοδότου αἱ ἀνάλογοι δι' αὐτόν εισφοραί.

Μόνην ὑποχρέωσιν εἶχε νά καταβάλῃ οὐχί τό σύνολον τῶν ἐπιμεριζομένων δι' αὐτόν ἀσφαλιστικῶν καθυστερηθεισῶν εισφορῶν, ἀφοῦ τοῦτο θά ἀντέκειτο εἰς τήν ρητήν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 26 § 5 τοῦ ά.ν. 1846/1951, νά μή καλήται ό μισθωτός νά καταβάλῃ (κυρίως εἰπεῖν νά παρακρατῇ ό έργοδότης έκ τῶν μισθῶν) ποσά, τά ὁποῖα δυσχερῶς θά ήδύνατο νά έξοφλήσῃ, ἀλλά τάς εισφοράς τῶν δύο τελευταίων μηνῶν.

Πρωτοδικείου Αθηνῶν 5800/1956

Διαδικασία έργατικῶν διαφορῶν κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Δημούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Παρασκευόπουλος, Ι. Μόσχος

Κατά τήν διάταξιν τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ά. ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικῶν Ασφαλίσεων», κατά τήν πληρωμήν τῶν μισθῶν, ἐπί παρεχόντων έξηρτημένην έργασίαν, ὁ έργοδότης ὑποχρεοῦται νά παρακρατῇ τά τμήματα τῶν εισφορῶν τά βαρύνοντα τούς ήσφαλισμένους. Έάν έργοδότης δέν έκπληρώσῃ τήν ὑποχρέωσιν του ταύτην έντός δημήνου άπό τῆς ήμέρας τῆς πληρωμῆς τῶν μισθῶν, ή καταβολή τῆς τε έργοδοτικῆς καί τῆς εισφορᾶς τοῦ ήσφαλισμένου βαρύνει τόν έργοδότην. Κατά τήν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, μολονότι ή ἐν αὐτῇ τασσομένη προθεσμία ὁρίζεται διά τήν ὑπό τοῦ έργοδότου ἄσκησιν τῆς ἀξιώσεως αὐτοῦ πρός ἀπόδοσιν τῶν ὑπό τούτου καταβληθεισῶν εισφορῶν τῶν παρ' αὐτῷ ὑπηρετούντων ήσφαλισμένων, δέν πρόκειται περί προθεσμίας παραγραφῆς, ἀλλά περί ἀποσβεστικῆς ἐκ τοῦ νόμου τοιαύτης. Συνεπῶς αὐτη θέλει κριθῆ κατά τάς περί ἀποσβεστικῶν προθεσμιῶν ἀρχάς καί δή θά ληφθῇ αὐτεπαγγέλτως ὑπ' ὄψιν, ἐφ' ὅσον ή παρέλευσις αὐτῆς προκύπτει ἐκ τῶν ὑποβαλλομένων στοιχείων (ἄρθρον 280 Α. Κ., *Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Αρχ. § 164, σελ. 349). Όθεν, συμπληρωθείσης τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐπέρχεται ἀπώλεια τοῦ ἐνοχικοῦ δικαιώματος τοῦ έργοδότου κατά τοῦ μισθωτοῦ (πρβλ. *Γ. Μπαλῆ*, ἔνθ' ἀνωτ., *Δ. Γιαννοπούλου*, Γεν. Αρχ. § 279, ἔδ. III, τόμ. Β' σελ. 472).

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καί προσαγομένων ἐγγράφων, ὁ ἐκκαλῶν, μετά τήν ἀπόλυσίν του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἤγειρε κατ' αὐτοῦ τήν ἀπό 15 Σεπτεμβρίου 1954 ἀγωγήν, ἐξαιτούμενος τήν ἐπιδίκασιν αὐτῷ μεταξύ τῶν ἄλλων καί ὀφειλομένης διαφορᾶς ἀποδοχῶν. Δεκτῆς γενομένης τῆς ἀγωγῆς ἐπεδικάσθη τῷ ἐνάγοντι τοῦτῳ διά τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως καί διά τήν ρηθεῖσαν αἰτίαν ποσόν δραχμῶν 6171, ὅπερ κατόπιν ἐπιταγῆς του κατέβαλεν αὐ-

ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ

ΣΧΕΣΕΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΩΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ ΜΕΤΑ ΦΥΣΙΚΟΥ Ή ΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Διορισμός, κατάλυσις σχέσεως, αποζημίωσις και διατυπώσεις Ν. 3198/1955

Πρόσληψις προσθέτων αστυφυλάκων τῇ αἰτήσει καὶ δαπάναις παντὸς νομικοῦ ἢ φυσικοῦ προσώπου, μετ' ἔγκρισιν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, τιθεμένων ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ οἰκείου ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ καὶ περιβαλλομένων διὰ πασῶν τῶν ἐξουσιῶν, καθηκόντων καὶ προνομίων τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως. — Παροχὴ ἀποζημιώσεως Ν. 2112/1920 κατὰ Ν. 1653/1951. — Χαρακτηρισμὸς τῆς σχέσεως ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὑπαγωγὴ ἀξιώσεως εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν. — Λύσις σχέσεως ὑπὸ διαταγῆς Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας. — Ἀνεφάρμοστον Ν. 3198/1955 διὰ καταγγελίαν σχέσεως.

Αἱ ἀπόψεις τῆς παρατιθεμένης δικαστικῆς ἀποφάσεως περὶ τῆς φύσεως τῆς σχέσεως τῶν προσθέτων ἀστυφυλάκων, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ νόμος 1653/1951 «περὶ παροχῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112 εἰς τοὺς προσθέτους ἀστυφύλακας» (ΕΕΔ 11, 140), καὶ περὶ τοῦ τρόπου λύσεως τῆς σχέσεως ταύτης δὲν ἀφίστανται τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος νομολογηθέντων (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 370, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς νομολογίαν).

Σημασίαν ἔχουν τὰ δεκτὰ ὑπὸ τῆς νομολογίας γενόμενα καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προσφάτου καὶ παρεμφεροῦς Διατάγματος τῆς 26 Μαρτίου/9 Ἀπριλίου 1956 «περὶ προσθέτων χωροφυλάκων» (ΕΕΔ 15, 571), κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόλυσις τούτων διατάσσεται ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Χωροφυλακῆς, τῇ αἰτήσει τοῦ ἐργοδότου, ὑποβαλλομένῃ ἕνα τουλάχιστον μῆνα πρὸ τῆς προσδιορισθείσης πρὸς ἀπόλυσιν χρονολογίας ἢ τῇ ἠτιολογημένῃ προτάσει τοῦ οἰκείου Διοικητοῦ Χωροφυλακῆς, στηριζομένῃ εἰς ὁμοίας προτάσεις τῶν οἰκείων Ὑπηρεσιῶν Χωροφυλακῆς.

Ταῦτα διὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως (ὅτι δηλαδὴ ἀπὸ τῆς διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Χωροφυλακῆς, ὡς καὶ ἐπὶ προσθέτων ἀστυφυλάκων, ἀπὸ τῆς διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, λύεται αὕτη), καθορισθέντος διὰ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος ὅτι οἱ πρόσθετοι χωροφύλακες ἀπὸ τῆς ὁρκωμοσίας των θεωροῦνται ἔναντι τοῦ ἐργοδότου ἰδιωτικοὶ αὐτοῦ ὑπάλληλοι (ὡς καὶ οἱ πρόσθετοι ἀστυφύλακες κατὰ τὸν νόμον 1653/1951) καὶ ὡς τοιοῦτοι διέπονται καθ' ὅλα τὰ ἀντικείμενα τὰ ἀπορρέοντα ἐκ τῆς ἰδιότητός των ταύτης ὑπὸ τῶν οἰκείων περὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας. Εἰδικώτερον ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως προσθέτου χωροφύλακος, αἰτήσει τοῦ ἐργοδότου, καταβάλλεται αὐτῷ μηνιαία ἀποζημίωσις, ἐὰν δὲν προβλέπηται μεγαλυτέρα τοιαύτη κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας (διάφορος πως ἡ ρύθμισις τοῦ νόμου 1653/1951 περὶ προσθέτων ἀστυφυλάκων).

Πρωτοδίκου Πειραιῶς 104/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Π. Μακρυγιάννης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Παντοδλας, Γ. Παρασκευόπουλος

Ἐν τῇ κρινομένῃ ἀγωγῇ ἱστορεῖται, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὑπὸ πάντων τῶν ἐναγομένων σωματείων τὴν 12)8)1955 διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς πρόσθετος ἀστυφύλαξ, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ 1.250 δραχμῶν, ἐκδοθείσης κοινῇ τῶν ἐναγομένων αἰτήσει καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 66)1)1955 ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, καὶ ὑπηρέτησεν ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1955, ὅτε ἀπελύθη ὁ ἐναγόμενος τὴν 22 Ἰανουαρίου 1955. Πρὸ τῆς καταβολῆς τοῦ ποσοῦ τούτου καὶ δὴ τὴν 4 Ἰανουαρίου 1955 εἶχεν ἐκδοθῆ παρὰ τοῦ ΙΚΑ καὶ κοινοποιηθῆ πρὸς τὸν ρηθέντα ἐναγόμενον, κατόπιν ἐλέγχου, καθ' ὃν διεπιστώθη ὀφειλὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐργοδότου ἐκ δραχ. 1024, προκύπτουσα ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν ὀφειλομένων ἐκ τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος μισθωτοῦ, ἡ ὑπ' ἀριθ. 127818)4.1.1955 πρᾶξις ἐπιβολῆς εἰσφορῶν, δι' ἧς ἐπεβλήθη τῷ ἐφεσιβλήτῳ ἡ καταβολὴ τῶν καθυστερουμένων ὡς ἄνω εἰσφορῶν, ἐν αἷς περιεῖχετο καὶ ἡ τὸν ἐκκαλοῦντα μισθωτὸν βαρύνουσα εἰσφορὰ πρὸς τὸ ΙΚΑ ἐκ δραχ. 678,25. Τὴν εἰσφορὰν ὅμως ταύτην ὁ ἐφεσίβλητος δὲν παρεκράτησεν ὡς εἶχε, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, οὐ μόνον δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσιν νὰ πράξῃ, κατὰ τὴν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα πληρωμὴν τῶν διὰ τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 7254)1954 ἀποφάσεως ἐπιδικασθέντων αὐτῷ μισθῶν. Ἰσχυρίζεται ἤδη ὁ ἐφεσίβλητος ὅτι τὸ παρακράτημα τοῦτο δὲν ἐγένετο ὑπ' αὐτοῦ λόγῳ τῆς ἀπειλῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως, ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ὅμως οὗτος εἶναι ἀβάσιμος, διότι κατὰ νόμον ἠδύνατο, ὡς προεξετέθη, νὰ λάβῃ χώραν τὸ ἐν λόγῳ παρακράτημα. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τοῦ ρηθέντος χρόνου πληρωμῆς εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τῶν ὀφειλομένων αὐτῷ ἀποδοχῶν (22 Ἰανουαρίου 1955) παρῆλθε δίμηνον χρονικὸν διάστημα, ὁ ἐφεσίβλητος ἀπώλεσε τὸ δικαίωμά του, ὅπως ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ρηθέντος μισθωτοῦ τὰς καταβληθείσας εἰσφοράς. Συνεπῶς ἔσφαλεν ἐν προκειμένῳ ὁ πρωτοδίκως δικάσας δικαστής, δεχθεὶς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐφεσιβλήτου πρότασιν συμψηφισμοῦ τῆς ἀνωτέρω ἀποσβεσθείσης ἀπαιτήσεώς του πρὸς τὴν ἐπίδικον ἀξίωσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος κατ' αὐτοῦ καὶ δέον ὅπως, δεκτῆς, ὡς βασίμου οὐσίᾳ, καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως κατὰ τὸν σχετικὸν πρῶτον αὐτῆς λόγον, μεταρρυθμισθῇ ἐν τούτῳ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

θη ὑπὸ τούτων ἄνευ ἐγγράφου καταγγελίας τῆς συμβάσεως καὶ καταβολῆς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112, οὔσης οὕτω ἀκύρου τῆς καταγγελίας. Διώκεται δὲ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἡ καταψήφισις τῶν ἐναγομένων εἰς τὴν καταβολὴν τῶν μισθῶν τοῦ ἐνάγοντος τοῦ ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως μέχρι τῆς 31)1)1955 χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ὃ, ὡς ἐκ τῆς ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, μετέστησαν οὗτοι καὶ ἐτέλουν ἐν ὑπερημερίᾳ περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουνίου–15 Ἰουλίου 1931 π. δ. κωδικοποιηθέντος ὑπ' ἀριθ. 4971 νόμου «περὶ ὀργανισμοῦ Σώματος Ἀστυνομίας Πόλεων» οἱ κατ' αὐτὸ πρὸς τήρησιν τῆς κοινῆς εὐταξίας ὁριζόμενοι πρόσθετοι ἀστυφύλακες προσλαμβάνονται μετ' ἔγκρισιν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἐπὶ τῇ αἰτήσει παντὸς νομικοῦ ἢ φυσικοῦ προσώπου, ἔχοντος πρὸς τοῦτο ἀνάγκην, δαπάνῃ μὲν τοῦ αἰτοῦντος, ἀλλ' ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ οἰκείου ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ καὶ ἐφ' ὅσον ἤθελεν οὗτος κρίνῃ ἀναγκαῖον, καὶ περιβάλλονται διὰ πασῶν τῶν ἐξουσιῶν, καθηκόντων καὶ προνομίων τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως. Ὑπὸ δὲ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ νόμου 1653)1951 «περὶ παροχῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112 εἰς τοὺς προσθέτους ἀστυφύλακας» ὁρίζεται, ὅτι οἱ πρόσθετοι ἀστυφύλακες ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των τελοῦσιν ἐν συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διαρκείας πρὸς τὸ πρόσωπον (φυσικὸν ἢ νομικόν, δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου), αἰτήσει τοῦ ὁποίου ἐγένετο ὁ διορισμὸς αὐτῶν, ἡ δὲ ὑπηρεσία των τερματίζεται πάντοτε διὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, μετὰ προηγουμένην προειδοποίησιν τοῦ ἐργοδότου, κοινοποιουμένην καὶ πρὸς τὸν πρόσθετον ἀστυφύλακα. Οἱ ὅροι καὶ ὁ χρόνος προειδοποιήσεως καὶ ἡ ἐν παραλείψει ταύτης ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν προσθέτων ἀστυφυλάκων καθορίζονται, ἀναλόγως τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας, ὑπὸ τῶν νόμων 2112)1920 καὶ 4558)1930.

Ἐκ τοῦ πρὸς ἀλλήλας συνδυασμοῦ τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων σαφῶς προκύπτουσι τὰ ἀκόλουθα: α) ἡ σύμβασις ἐργασίας τοῦ προσθέτου ἀστυφύλακος λύεται πάντοτε διὰ διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ οὐδέποτε διὰ καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου. Συνεπῶς, μέχρις ἐκδόσεως τῆς διαταγῆς ταύτης ἡ σύμβασις θεωρεῖται συνεχιζομένη καὶ παράγουσα τὰ ἔννομα ἀποτελέσματα αὐτῆς, ἐν οἷς καὶ τὴν παρὰ τοῦ προσώπου παρ' ᾧ ὑπηρετεῖ ὁ πρόσθετος ἀστυφύλαξ, ὑποχρέωσιν καταβολῆς μισθοῦ, β) ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου παράλειψις τῆς πρὸς τὸν πρόσθετον ἀστυφύλακα κοινοποιήσεως ἐγγράφου προμηνύσεως τῆς καταγγελίας συμβάσεως δὲν συνεπάγεται ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, ἐφ' ὅσον ὡς μόνην κατὰ νόμον κύρωσιν ἐπιφέρει τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112 (ἐὰν βεβαίως ὑφίσταται κατὰ τὸν νόμον τοῦτον, βάσει τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ ἀστυφύλακος, τοιαύτη ὑποχρέωσις), ἀλλὰ σκοπὸν ἔχει τὴν πρόκλησιν τῆς περὶ τερματισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ προσθέτου ἀστυφύλακος διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐργοδότου, ἐφ' ὅσον ἤθελε γίνει ἔγκαίρως, ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης, γ) δὲν ὑφίσταται συνεπῶς ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς τήρησιν τῶν διατυπώσεων τοῦ νόμου 3198)1955, ἀφοῦ, ὡς ἐλέχθη, ἡ σύμβασις λύεται πάντοτε διὰ διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας (Πρωτοδ. Ἀθ. 7664/1953, ΕΕΔ 13,318), δ) οἱαδήποτε ἐκ τῶν προτέρων συμφωνία, καθορίζουσα τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως, εἶναι ἄνευ ἐπιρροῆς, οὔσης ταύτης κατὰ νόμον πάντοτε ἀορίστου διαρκείας, ε) κατόπιν τῆς διατάξεως τοῦ νόμου 1653)1951, ὑπαγούσης καὶ τοὺς προσθέτους ἀστυφύλακας ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ νόμου 2112, ἐφαρμοζομένου μόνον ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, δέον καὶ οὗτοι νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τελοῦντες ἐν σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ τοῦ ἐργοδότου των (Πρωτ)κείου Ἀθ. 12164)1952, ΕΕΔ 12, 88) καὶ συνεπῶς πᾶσα ἐκ τῆς ἐργασιακῆς ταύτης σχέσεως προκύπτουσα διαφορὰ ὑπάγεται, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', εἰς τὴν προκειμένην εἰδικὴν διαδικασίαν.

Συνῳδὰ ταῖς ἠγουμέναις σκέψεσιν ἡ ἀγωγὴ εἶναι νόμῳ βάσιμος, συμφώνως καὶ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ. καὶ τῇ ὑπ' ἀριθ. 74960)7730)1955 ἀποφάσει τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, νοουμένη καὶ ἐκτιμωμένη ὡς διαλαμβάνουσα ἐμμέσως τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι τὰ ἐναγόμενα σωματεῖα, προβάντα τὴν 15)10)1955 εἰς ἀπρόθεσμον καταγγελίαν τῆς μετὰ τοῦ ἐνάγοντος συμβάσεως καὶ μὴ ἀποδεξάμενα ἔκτοτε τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, περιέστησαν ἐν ὑπερημερίᾳ μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐξεδόθη διαταγὴ ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας περὶ τερματισμοῦ τῆς παρ' αὐτοῖς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος.

Ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 66)11)8)1955 ἐγκριτικῆς διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐκδοθείσης κατόπιν τῆς ἀπὸ 27)7)1955 κοινῆς πρὸς αὐτὰ αἰτήσεως πάντων τῶν ἐναγομένων σωματείων, ἐτοποθετήθη παρ' αὐτοῖς ὡς πρόσθετος ἀστυφύλαξ, ὡρκίσθη τὴν 12)8)1955 καὶ ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν τὴν 16ην τοῦ αὐτοῦ μηνός. Τὴν 14 Ὀκτωβρίου 1955 τῷ ἐδηλώθη προφορικῶς ὑπὸ τῶν ἐναγομένων, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἀπολύεται. Πλὴν ὅμως ἡ κατὰ τὸν νόμον 1653)1951 ἐπιφέρουσα τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας περὶ τερματισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ἐξεδόθη τὴν 10 Νοεμβρίου 1955, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1078)591)1 τῆς 6)2)1956 Π. Α. βεβαιώσεως τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς. Ὅθεν, κατὰ τὰ ἐν τοῖς πρόσθεν λεχθέντα, μὴ ἀσκοῦντος ἐπιρροήν τινα τοῦ ἀκριβοῦς χρόνου, ἀφ' οὗ δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀρξαμένη ἡ μετὰ τῶν ἐναγομένων σύμβασις τοῦ ἐνάγοντος, οὐδὲ τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτῶν, ὅτι ῥητῶς ἡ διάρκεια ταύτης ὡρίσθη δίμηνος, δικαιοῦται ὁ ἐνάγων τῶν μισθῶν ἀπὸ τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1955 μέχρι τοῦ χρόνου ἐκδόσεως τῆς ὡς ἄνω διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπίδικος σχέσις λαγίζεται συνεχιζομένη, συμποσουμένων, βάσει τοῦ συνομολογουμένου ἐκ δραχμῶν 1.250 μηνιαίου μισθοῦ αὐτοῦ, εἰς δραχμὰς 1.030 κατὰ τὴν περὶ τούτων ἐπικουρικὴν αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΛΗΞΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΑΡΟΔΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

Άποζημίωσις άρθρ. 4 § 4 Ν.Δ. 2657/1953 και Νόμος «περί Κώδικος Δικηγόρων»

Δυνατότης, κατ' άρθρον 4 § 4 Ν.Δ. 2657/1953, λήξεως άναγκαστικής συμβάσεως τοποθετηθέντων άναγκαστικώς δικηγόρων είς τούς ύποχρέους τοῦ Α. Ν. 1836/1951. — Δικαίωμα άποζημιώσεως ένός μηνός. — Διατήρησις είδικής διατάξεως καί μετά τόν Νόμον «περί Κώδικος Δικηγόρων»

Κατά τό άρθρον 4 § 4 τοῦ ν.δ. 2657/1953 (ΕΕΔ 14, 1108) ἡ ἀναγκαστική σύμβασις τῶν τοποθετηθέντων δικηγόρων εἰς τούς ὑποχρέους τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἑδαφ. 3 τοῦ ά.ν. 1836/1951 μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος δύναται νά λήξῃ κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, ἐφ' ὅσον ὁ Ὀργανισμός, παρ' ᾧ ἐτοποθετήθη ὁ δικηγόρος, δέν δύναται κατά τήν κρίσιν τοῦ Συμβουλίου νά φέρῃ τό βάρος τῆς μισθοδοσίας τούτου ἢ δι' ἄλλην δεδικαιολογημένην αἰτίαν. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου εἶναι ἐκτελεστή μετά παρέλευσιν μηνός ἀπό τῆς ἐκδόσεώς της, εἰς δέ τόν ἀπολυόμενον καταβάλλονται ***ἐπί πλέον ἀποδοχαί ἑνός μηνός***, τῶν ὑποχρέων τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ά.ν. 1836/1951 ἀπαλλασσομένων ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱασδήποτε ἄλλης ἀποζημιώσεως. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀμέσως προηγουμένου ἑδαφίου ἐφαρμόζονται προκειμένου καί περί ἀπαλλαγῆς διά μεταγενεστέρας ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑποχρέων πρός πρόσληψιν δικηγόρων (βλέπε περί τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως Σ.Ε 328/1955, εἰσηγητής *Γ. Μαραγκόπουλος*, ΕΕΔ 14, 1084).

Ἐξ ἑτέρου κατά τό ἄρθρον 248 τοῦ Κώδικος περί Δικηγόρων αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 63 § 5 καί 94 αὐτοῦ (περί ἀποζημιώσεως, λυομένης τῆς μεταξύ τοῦ δικηγόρου καί τοῦ πρός ὅν αἱ νομικαί ὑπηρεσίαι σχέσεως) ἐφαρμόζονται καί ἐπί τῶν βάσει τῶν νόμων 751/1948 καί 1836/1951 τοποθετηθέντων μετά τήν πάροδον τῆς κατά τούς νόμους τούτους διατηρήσεώς των.

Δυσχερῶς πράγματι θά ἠδύνατο νά ὑποστηριχθῇ τό ἀντίθετον τοῦ ὑπό τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως δεκτοῦ γενομένου, δοθέντος ὅτι καί αὐτή ἡ διάταξις τοῦ Κώδικος περί Δικηγόρων ὁμιλεῖ περί ἀποζημιώσεως μετά τήν πάροδον τῆς κατά τούς νόμους 751/1948 καί 1836/1951 διατηρήσεως τῶν διορισθέντων, ὁμαλῶς ἐκτελεσθείσης τῆς σχέσεως, ἐνῷ ἡ εἰδική διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 § 4 τοῦ ν. δ. 2657/1953 (πρβλ. καί τήν συγγενῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2657/1953, ΕΕΔ 14, 1109 ἑπ.) ἔχει σκοπόν νά διευκολύνῃ τούς ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέους εἰς πρόσληψιν δικηγόρων, διά τούς ὁποίους ἡ τοποθέτησις τοῦ δικηγόρου δέν δικαιολογεῖται ἐκ τῆς οἰκονομικῆς των ἀντοχῆς καί ἀποτελεῖ δυσβάστακτον βάρος (βλέπε εἰσηγητ. ἔκθεσιν, ΕΕΔ 12, 1223).

Ἀρείου Πάγου 295/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Βαρδάμου***
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Α. Καραγιαννάκης, Σ. Σπετσάκης

Κατά τό ἄρθρ. 4 § 4 τοῦ ν.δ. 2657/1953 ἡ ἀναγκαστική σύμβασις τῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ (31 Ὀκτωβρίου 1953) τοποθετηθέντων δικηγόρων εἰς τούς ὑποχρέους τοῦ ά.ν. 1836/1951 δύναται, ἐφ' ὅσον ὁ ὀργανισμός, παρ' ᾧ ἐτοποθετήθη ὁ δικηγόρος, εἶναι ἀνίκανος νά φέρῃ τό βάρος τῆς μισθοδοσίας του ἢ δι' ἄλλην δεδικαιολογημένην αἰτίαν, νά λήξῃ καί πρό τῆς παρόδου τοῦ διά τοῦ ἄρθρ. 7 § 1 τοῦ ά.ν. 1836/1951, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν. 2223/1952, ὁρισθέντος χρόνου, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, εἰς δέ τόν ἀπολυόμενον δικηγόρον καταβάλλονται ἐπί πλέον ἀποδοχαί μόνον ἑνός μηνός, ἀποκλειομένης οἱασδήποτε ἄλλης ἀποζημιώσεως. Ἡ διάταξις αὕτη, οὖσα εἰδική καί ἀποκλειστική διά τό ὡς ἄνω θέμα, ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα καί μετά τό ἀπό τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1954 ἰσχύσαν ν. δ. «περί Κώδικος Δικηγόρων», ἀφοῦ τοῦτο διά τοῦ ἄρθρ. 248 ἀορίστως ὥρισεν, ὅτι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 63 § 5 καί 94, αἱ κατά διάφορον τρόπον ρυθμίζουσαι τά τῆς ἀποζημιώσεως τῶν δικηγόρων ἐν περιπτώσει λύσεως τῆς μεταξύ αὐτῶν καί τῶν ἐντολέων των συμβάσεως, ἐφαρμόζονται καί ἐπί τῶν βάσει τῶν ν. 751/1948 καί 1836/1951 τοποθετηθέντων μετά τήν πάροδον τῆς κατά τούς νόμους τούτους διατηρήσεώς των, δέν περιέλαβε δέ καί τό εἰρημένον ν.δ. 2657/1953, ὅπερ ἤδη ἰσχυεν ἀπό τοῦ 1953. Ὅθεν τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δικηγόρος ἐτοποθετήθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 12/1952 ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου τοπικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ὡς νομικός σύμβουλος τοῦ ἀναιρεσείοντος καί ὅτι ἡ οὕτω καταρτισθεῖσα ἀναγκαστική σύμβασις κατηγγέλθη ὑπό τοῦ ἀναιρεσείοντος, καταβαλόντος αὐτῷ ἀποζημίωσιν ἑνός μηνός, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, ἐκδοθείσης κατά τό ν.δ. 2657/1953, εἶτα δι' ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ καταβλητέα ἀποζημίωσις ἔδει νά καθορισθῇ ηὐξημένη κατά τό ἄρθρ. 94 τοῦ Κώδικος περί δικηγόρων, ψευδῶς ἡρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς προπαρατεθείσας διατάξεις καί ἀναιρετέαν κατέστησε τήν ἀπόφασίν του κατά τό ἄρθρ. 807 § 17 Πολ. Δικ. καί τούς βασίμους λόγους τοῦ ἀναιρετηρίου δεύτερον καί τρίτον, μή ἐρευνωμένου τοῦ πρώτου, προσαπτοντος εἰς τήν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ὑπέρβασιν καθηκόντων, ἀφοῦ κατά τοῦτο ὁ ἀναιρεσείων παρητήθη ἐπ' ἀκροατηρίῳ, ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ οἰκείου πρακτικοῦ. Δέον δέ νά παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος διά τήν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 836 Πολ. Δικ., ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου ΧΜΖ'.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ι. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας.

Ἐξαγορὰ στρατιωτικῆς προϋπηρεσίας.—Ἐφαρμογὴ διατάξεων καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου περὶ ἐξαγορᾶς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.—Κατίσχυσις διατάξεως ἄρθρου 3 § 5 τοῦ ἀ.ν. 771/1937 περὶ ἐξαγορᾶς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν.

Ἀρείου Πάγου 230/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Β. Κυριακόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Π. Τζαννετάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Τρίμης, Η. Ἠλιού.

Ἡ ὑπόθεσις φέρεται πρὸς συζήτησιν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 690)1955 ἀπόφασιν τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου(*) ἀνελούσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 696)1955 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ παραπέμψασαν τὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς μνησθείσης ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν κρίσιν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, καθ' ἣν κατὰ τὰ ἄρθρα 33 καὶ 34 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας, ὡς ταῦτα συνεπληρώθησαν διὰ τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694)1937, ἐκδοθείσης καὶ ἰσχύν νόμου ἐπεχούσης ὑπ' ἀριθ. 38601)4722 τῆς 10 Φεβρουαρίου 1948 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1946 ἡ ὑπὸ τῶν μετόχων τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας ἐνεργεῖται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ αὐτοῦ συμβουλίου δι' ὑποβολῆς τῶν ὀλικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν εἰς πρόσθετον κράτησιν 4% ἐπὶ χρόνον τριπλάσιον τοῦ τῆς ἐξαγορᾶς, τὸ αὐτὸ δὲ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ἐξαγορᾶς στρατιωτικῆς προϋπηρεσίας ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1946. Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, θεσπισθεισῶν ὡς ἐκ τῆς ὑποτιμήσεως τοῦ νομίσματος, σαφῶς πρκύπτει, ὅτι αὗται ἔχουσιν ἐφαρμογὴν διὰ πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς μετόχους τοῦ Ταμείου, κατισχύουσαι οὕτω καὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 § 5 τοῦ ἀ. ν. 771)1937, καθ' ἣν ἡ ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσία τῶν ἐν αὐτῇ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, προσληφθέντων εἰς ὀργανισμοὺς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ἐξαγοράζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, ἀφοῦ ρυθμίζουσι τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον κατὰ τρόπον ἀποκλειστικόν, καθιστῶντα ἐκδηλον τὴν βούλησιν τοῦ νομοθέτου, ὅπως ἀπὸ τῆς ἰσχύος των καταργηθῇ πᾶσα ἀντίθετος διάταξις καὶ εἰδικὴ ἀκόμη.

Ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων μετ' ἀναίρεσιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 834 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, εἰς ἣν κατάστασιν ἦσαν οὗτοι πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ἐξεταστέα τυγχάνει, μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ προστίμου, ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1954 ἔφεσις τοῦ ἐναγομένου Ταμείου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12502)1954 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀπὸ 27 Μαρτίου 1954 ἀγωγή, διώκουσα τὴν εἰς τὸν ἐνάγοντα καταβολὴν τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 8.005, ὡς ἀχρεωστήτως καταβληθέντος καὶ προκύπτοντος ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου ἐνεργηθεισῶν κρατήσεων διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς στρατιωτικῆς προϋπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος παλαιοῦ πολεμιστοῦ καὶ τὴν προσμέτρησιν ταύτης εἰς τὸν χρόνον τῆς παρὰ τῇ Ἠλεκτρικῇ Ἑταιρείᾳ ὑπηρεσίας του, ἃς τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον ὑπελόγισεν οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 3 § 5 τοῦ ἀ. ν. 771)1937, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 38601)4722 τῆς 10 Φεβρουαρίου 1948 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐτροποποιήθησαν τὰ ἄρθρα 33 καὶ 34 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει ἐκτιθεμένων ἐσφαλμένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἔκρινεν, ὅτι ἡ ἐξαγορὰ τοῦ χρόνου τῆς στρατιωτικῆς προϋπηρεσίας τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος ἔδει νὰ γίνῃ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου, βάσει τοῦ ἄρθρου 3 § 5 τοῦ ἀ. ν. 771)1937 καὶ οὐχί, ὡς ὤφειλε, βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 38601)4722 τῆς 10 Φεβρουαρίου 1948 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καὶ δέον, κατὰ τὸν βάσιμον λόγον ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος Ταμείου, ἡ μὲν ἐκκαλουμένη ἀπόφασις νὰ ἐξαφανισθῇ, ἡ δὲ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ νὰ ἀπορριφθῇ ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

Ἀποδεικνυομένης προαποδεικτικῶς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως διὰ τῆς πρὸς τὸν ἐφεσίβλητον ἐνάγοντα πληρωμῆς κατὰ τὴν 18 Μαρτίου 1955 δι' ἐπιδικασθέντα ὑπ' αὐτῆς κεφάλαιον, τόκους, ἔξοδα καὶ ἔξοδα ἐπιταγῆς δραχμῶν 10.523, κατὰ τὴν προσαγομένην ἐξοφλητικὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐνάγοντος, δέον, καθιστα-μένης δεκτῆς, κατὰ τὸ ἄρθρον 766 α τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐναγομένου Ταμείου, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐπαναφορὰ τῶν πραγμάτων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐξαφανισθείσης ὡς ἄνω ἀποφάσεως κατάστασιν καὶ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνάγων, ὅπως καταβάλῃ πρὸς τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον δραχμὰς 10.523 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀπὸ 14 Ἰανουαρίου 1956 κλήσεως αὐτοῦ.

ΙΙ. ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρόσληψις ἐκτάκτου καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ καὶ μονιμοποίησις αὐτοῦ.

Πλήρωσις κενῶν εἰς περιφερειακὰς ὑπηρεσίας

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 269.

τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος διὰ προαλήψεως ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ ἐκτάκτου καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ κατ' ἄρθρον 7 ν.δ. 56/1946.—Ὅροι μονιμοποιήσεως.

Ἀρείου Πάγου 202/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Σεργάκης, Θ. Κωστόπουλος

Διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 56)1946 ν. δ. «περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀπὸ 8.5.1946 ν. δ.» περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος νομοθεσίας» ἐπετράπη ἡ πρόσληψις ἐπὶ συμβάσει ἐκτάκτου καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ πρὸς πλήρωσιν τῶν ὑπαρχόντων κενῶν εἰς τὰς περιφερειακὰς μόνον ὑπηρεσίας τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ κατὰ πλήρη καὶ ἀνεξέλεγκτον κρίσιν του, ὡρίσθη δὲ περαιτέρω, ὅτι διὰ τροποποιήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Τραπέζης θέλει ληφθῆ μέριμνα, ὅπως καθορισθοῦν οἱ ὅροι καὶ αἱ προϋποθέσεις τῆς ὁριστικῆς ἢ μὴ προσλήψεως τοῦ ὡς ἄνω προσλαμβανομένου ἐκτάκτου καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ, οἵτινες ὅροι καὶ προϋποθέσεις καὶ καθωρίσθησαν διὰ τῆς κατὰ νόμον ληφθείσης, ἐγκριθείσης καὶ δημοσιευθείσης ὑπ' ἀριθ. 405 τῆς 18.12.1946 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἐπενεχθεισῶν εἰς τὸ ἄρθρον 41 τοῦ ἰσχύν νόμου ἔχοντος (ἀ. ν. 2584)1940) ὀργανισμοῦ αὐτῆς τῶν σχετικῶν τροποποιήσεων. Ὡρίσθη οὕτω ἐν § 9Γ τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 41, ὅτι αἱ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 7 ν. δ. 56)1946 προσληφθεῖσαι ἐπὶ συμβάσει ἔκτακτοι ὑπάλληλοι, ὡς δακτυλογράφοι, μονιμοποιοῦνται μὲ τὸν βαθμὸν τῆς δακτυλογράφου Δ', κατόπιν ἐπιτυχοῦς ἐξετάσεως, ἐνεργηθησομένης καθ' ὃν τρόπον, τόπον καὶ χρόνον θέλει ὁρίσει ἀπόφασις τῆς Διοικήσεως καὶ ὅτι ἡ μὴ προσέλευσις αὐτῶν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἢ ἡ κατ' αὐτὴν ἀποτυχία των ἐπάγεται ὑποχρεωτικῶς τὴν διὰ πράξεως τῆς διοικήσεως ἀπόλυσίν των, ὁριζομένου προσέτι ἐν ἐδαφίῳ Δ', ὅτι αὗται ἀποκλείονται τοῦ διαγωνισμοῦ ἢ τῆς ἐξετάσεως, ἀπολυόμεναι ὑποχρεωτικῶς τῆς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουσιν εὐμενῆ ὑπὲρ αὐτῶν ἔκθεσιν εὐδοκίμου ὑπηρεσίας τῶν προϊσταμένων αὐτῶν διευθυντῶν ἢ ἁρμοδίων ἐπιθεωρητῶν τῆς Τραπέζης.

Ἐκ τῶν διατάξεων ταύτων, συνδυαζομένων πρὸς τὴν διάταξιν τῆς § 7 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 41, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ προσληφθεῖσαι βάσει τοῦ ἄρθρου 7 ν. δ. 56)1946 ἔκτακτοι ἐπὶ συμβάσει ὑπάλληλοι ὡς δακτυλογράφοι, μεταχοῦσαι καὶ μὴ ἀποκλεισθεῖσαι τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 41 § 9Γ τοῦ ὀργανισμοῦ ὁριζομένου διαγωνισμοῦ, μονιμοποιοῦνται ἄνευ ἑτέρας τινὸς κρίσεως ἢ δοκιμασίας, τῆς ἐπιτυχίας αὐτῶν ἐν τῷ διαγωνισμῷ συνεπαγομένης ἀμέσως τὴν μονιμοποίησιν, χωρὶς νὰ ὑπόκεινται αὗται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 41 § 7 ὁριζομένην ἐνιαύσιον δοκιμασίαν καὶ κρίσιν τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου, διότι αἱ τελευταῖαι αὗται προϋποθέσεις ἀπαιτοῦνται διὰ τοὺς τὸ πρῶτον προσλαμβανομένους ὑπαλλήλους, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τοὺς κατὰ τὰ ὡς ἄνω προσληφθέντας ἐκτάκτους τοιούτους, ἐφ' ὧν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ εἰδικαὶ περὶ τούτων διατάξεις τοῦ ὀργανισμοῦ, καθ' ἃς τὸ εὐδόκιμον τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν κρίνεται καθ' ὃν χρόνον ὑπηρετοῦσιν ὡς ἔκτακτοι, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν ἐκ τοῦ διαγωνισμοῦ ἀποκλεισμὸν τῶν μὴ εὐδοκίμως ὑπηρετουσῶν καὶ ὧν ἡ συμμετοχὴ ἐν τῷ διαγωνισμῷ ἐνέχει τὴν κρίσιν τοῦ εὐδοκίμου τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν. Ἐπὶ ἀπολύσεως ἑπομένως τοιούτων ὑπαλλήλων, καθισταμένων μονίμων διὰ τῆς ἐν τῷ διαγωνισμῷ ἐπιτυχίας των, δέον νὰ τηρηθῶσιν αἱ περὶ ἀπολύσεως τῶν μονίμων ὑπαλλήλων διατάξεις τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ οὐχὶ αἱ τοιαῦται τῆς § 7 τοῦ ἄρθρ. 41 αὐτοῦ. Τὴν τοιαύτην κατάστασιν τῶν ὑπαλλήλων, μονιμοποιουμένων δυνάμει τοῦ νόμου, δὲν δύναται νὰ μεταβάλωσι τὰ ἐκπροσωποῦντα τὴν Τράπεζαν ὄργανα καὶ ὁ Διοικητὴς αὐτῆς, διότι ἔχων οὗτος, κατὰ τὸ ἰσχὺν νόμου ἔχον καταστατικὸν αὐτῆς, τὰς διὰ τούτων καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ἁρμοδιότητας καὶ δικαιώματα καὶ διορίζων τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν συμφώνως πρὸς τὸ καταστατικὸν καὶ τὸν ὀργανισμὸν τῆς Τραπέζης, ἀπολύων δὲ τοῦτο κατὰ τὴν ἐν τῷ καταστατικῷ καὶ τῷ ὀργανισμῷ τῆς Τραπέζης ὁριζομένην διαδικασίαν, δὲν δύναται νὰ συνομολογήσῃ ἐγκύρως ἄλλην σύμβασιν ἐργασίας, καταλύουσαν τὴν δυνάμει τοῦ νόμου συσταθεῖσαν τοιαύτην, τιθέμενος εἰς τὸν διορισμόν της εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν. δ. 56)1946 ὑπαγομένης ὑπαλλήλου προϋπόθεσιν νέας δοκιμασίας καὶ κρίσεως τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου, ἧς προϋποθέσεως, μὴ ἀναγνωριζομένης ὑπὸ τῶν εἰδικῶν περὶ τούτου διατάξεων τοῦ νόμου ἰσχύν ἔχοντος ὀργανισμοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἡ τυχὸν ἀποδοχὴ ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου δὲν συνιστᾷ τὴν κατάρτισιν νέας ἐγκύρου συμβάσεως, καταλυούσης τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἐπελθοῦσαν μονιμοποίησιν τῆς ὑπαλλήλου καὶ ὑπαγωγὴν ταύτης εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν προσωρινῶς ἐπὶ ἐνιαυσίᾳ δοκιμασίᾳ προσλαμβανομένων, ἐφ' ὧν καὶ μόνον ἔχουσιν ἐφαρμογήν, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴρηται, αἱ διατάξεις τῆς § 7 τοῦ ἄρθρου 41 τοῦ ὀργανισμοῦ, οὐδὲ ἐμφαίνει, μὴ ἔγκυρος οὖσα, σιωπηρὰν παραίτησιν ἀπὸ τῶν ἐκ τοῦ ν. δ. 56)1946 δικαιωμάτων. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἀνελέγκτως, προκειμένης κρίσεως πραγμάτων, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα προσελήφθη τὸ πρῶτον τὴν 19 Ἰουλίου 1948 βάσει τοῦ ἄρθρου 7 ν. δ. 56)1946, ὡς δακτυλογράφος, ὅτι παρέμεινε παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ἐργαζομένη, ὡς τοιαύτη, ὅτι ἐπετράπη αὐτῇ, μὴ ἀποκλεισθείσῃ, νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν ἐνεργηθέντα κατὰ τὴν 18 Δεκεμβρίου 1949 διαγωνισμὸν διὰ τὴν κατάληψιν τῆς θέσεως δακτυλογράφου Δ' τάξεως καὶ ὅτι ἐπέτυχεν αὐτὴ εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον, μετὰ ταῦτα δέ, καίτοι ἑρμηνεῦον τὰς διατάξεις τῆς § 9 τοῦ ἄρθρου 41 τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, δέχεται, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀναιρεσειούσης ἐν τῷ διαγωνισμῷ συνεπήγετο ἀμέσως τὴν μονιμοποίησιν αὐτῆς ἄνευ ἑτέρας τινὸς κρίσεως ἢ παραμονῆς ταύτης ὑπὸ ἑτέραν ἐνιαύσιον δοκιμασίαν καὶ ὅτι ἔδει ἡ ἀναιρεσίβλητος νὰ μονιμοποιήσῃ ταύτην διὰ πράξεως τῆς Διοικήσεως ἀπὸ τῆς ἑπομένης τοῦ διαγωνισμοῦ, ἐν τούτοις ἔκρινεν, ὅτι διὰ τῆς κοινοποιήσεως πρὸς τὴν ἀναιρεσείουσαν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 85181)26106 Β' τῆς 28 Αὐγούστου 1950 ἐγγράφου τῆς ἀναιρεσιβλήτου, δι' οὗ ἀνεκοίνωσεν αὐτῇ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ ἐγνώρισεν αὐτῇ συγχρόνως, ὅτι

θέλει παραμείνει ὑπὸ δοκιμασίαν ἐπὶ ἓν ἔτος συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 41 § 7 τοῦ ὀργανισμοῦ, ὡς ἐὰν τὸ πρῶτον προσελαμβάνετο αὕτη καὶ τῆς μὴ ἀποκρούσεως, ἀλλὰ παραδοχῆς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιούσης τῆς τοιαύτης προσλήψεως, καταρτίσθη νέα σύμβασις μεταξὺ τῶν διαδίκων, καθ' ἣν ἔθεσεν ἡ ἀναιρεσείουσα ἑαυτήν, παραιτηθεῖσα τῶν ἐκ τοῦ ν. δ. 56)1946 δικαιωμάτων της, ὑπὸ νέαν δοκιμασίαν, ὑποκειμένη ἔκτοτε ὡς πρὸς τὴν μονιμοποίησιν αὐτῆς ἐκ τῆς γνώμης τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου καὶ ἀπεφήνατο ὅτι ἐγκύρως, τηρηθεισῶν τῶν διατυπώσεων τῆς § 7 τοῦ ἄρθρου 41 τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἀπελύθη αὕτη ὑπὸ τῆς Διοικήσεως μετὰ γνώμην τοῦ ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ἀπορρίψαν δι' ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως καὶ ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως τὴν βασιζομένην εἰς ἄκυρον ἀπόλυσιν ἀγωγὴν της. Οὕτως ὅμως κριναν καὶ ἀποφηνάμενον ψευδῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις τῶν ἰσχυόντων οὐσιαστικοῦ νόμου ἐχόντων καταστατικοῦ καὶ ὀργανισμοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπέζης ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸν δάσιμον περὶ τούτου ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγον ἀναιρέσεως καὶ τὸν πρῶτον τῶν προσθέτων λόγων.

III. ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ἀπόδοσις εἰς ἐργοδότην ὀχρεωστήτως καταβληθέντων ἐφεδρικῶν ἐπιδομάτων.

Λῆψις ὑπὸ ὑπαλλήλου Ὑπηρεσίας Ἐφοδίων Ἐξωτερικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος κατὰ διάρκειαν στρατεύσεως αὐτοῦ ἐφεδρικῶν ἐπιδομάτων, χωρὶς νὰ δικαιοῦται οὗτος, μισθοδοτούμενος ὡς ἀξιωματικὸς ὑπὸ τοῦ Στρατοῦ.—Ἀγωγὴ τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀπόδοσιν τῶν ποσῶν, κατὰ τὰ ὁποῖα κατέστη ἀδικαιολογήτως πλουσιώτερος, καὶ ἄρθρον 904 Α.Κ.—Ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἐργοδότου.—Ἰσχυρισμὸς ὅτι δὲν εἶναι πλουσιώτερος κατὰ τὸν χρόνον ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς.

Πρωτοδικείου Κερκύρας 87/1956

Πρόεδρος ὁ κ. *Κ. Ἠλιόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Κατερινάρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Μυλωνόπουλος, Σ. Φακιολᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ζητεῖται, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ καταβάλῃ εἰς τὴν ἐνάγουσαν Ἀγροτικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος δραχμὰς 8.180.755, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι — κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου γενομένην ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς — προσληφθεὶς οὗτος παρ' αὐτῆς κατ' Ὀκτώβριον 1946 ὡς ὑπάλληλος ὑπηρεσίας Ἐφοδίων Ἐξωτερικοῦ καὶ ὑπηρετῶν ὡς τοιοῦτος παρὰ τῷ ὑποκαταστήματι Κερκύρας τῆς ἐναγούσης, στρατευθεὶς ὡς κληρωτὸς κλάσεως 1943 τὴν 25ην Ἰουνίου 1948, ἐνῶ ἤρχισε μισθοδοτούμενος ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, λαμβάνων ἀπὸ 28)2)1949 τὰς μείζονας ἀποδοχὰς τοῦ δοκίμου ἀξιωματικοῦ καὶ ἀπὸ 31)5)1949 τοῦ ἐφέδρου ἀνθυπολοχαγοῦ, ἀφ' ἧς δὲν ἐδικαιοῦτο μισθοδοσίας παρὰ τῆς ἐναγούσης, παρὰ ταῦτα ἔλαβε μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἀπολύσεώς του ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ἤτοι μέχρι τῆς 14 Ἰουλίου 1950, τὸ ἀνωτέρω ποσόν, ὅπερ ἀχρεωστήτως κατέβαλεν εἰς αὐτὸν τὸ ἐν Κερκύρᾳ ὑποκατάστημα τῆς ἐναγούσης, ἐκλαβόν, ὅτι ὑφίστατο σχετικὴ ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέωσις, χωρὶς οὐδεμία πράγματι νὰ ὑφίσταται, καὶ οὕτω κατέστη τελικῶς ἀδικαιολογήτως πλουσιώτερος ὁ ἐναγόμενος, κατὰ τὸ ἀνωτέρω ποσόν, εἰς βάρος τῆς ἐναγούσης. Οὕτως ἡ ἀγωγὴ ἔχουσα τύποις νόμιμος εἶναι (ἄρθρ. 904 ἐπ. Α.Κ., ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρα 4 ν. δ. 519)1948 καὶ 2 ἀ. ν. 2672)1940, βλέπε καὶ *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχικόν, Α' ἔκδοσις, ἄρθρα 904—907 §§ 2, 3, 6 καὶ ἰδίως § 7 καὶ *Π. Ζέπου*, Εἰδικὸν Ἐνοχικόν, Α' ἔκδοσις, § 29 II, σελ. 737—741), καὶ ἐξεταστέα περαιτέρω ἀποβαίνει, μὴ ἀπαιτουμένης τῆς καταβολῆς δικαστικοῦ ἐνσήμου, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀγωγῆς ἀσκουμένης ὑπὸ τῆς Α.Τ.Ε. (πρβλ. Α.Π. 475)1951, Θεμ. ΞΓ', 13).

Ἐν σχέσει ὅμως πρὸς τὴν διὰ τῶν προτάσεων τῆς ἐναγούσης προστιθεμένην βάσιν, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἐγνώριζεν, ὅτι οὐδεμία ὑπῆρχεν ὑποχρέωσις πρὸς καταβολὴν αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἐναγούσης τοῦ ἀνωτέρω ἀχρεωστήτως καταβληθέντος ποσοῦ, ἡ τοιαύτη βάσις (ἥτις θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ τῆς διατάξεως ἄρθρου 911, § 1 Α. Κ. περὶ ἐπηυξημένης εὐθύνης τοῦ λήπτου, ὡς ἂν εἶχεν ἐπιδοθῇ ἡ ἀγωγή) ἀπορριπτέα κρίνεται, ὡς ἀπαραδέκτως προβαλλομένη διὰ τῶν προτάσεων (ἄρθρ. 158 Πολ. Δικον.).

Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, ὅτι εἶναι ἀπορριπτέα ἡ ἀγωγὴ βάσει ἄρθρου 281 Α. Κ., ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἀντίκειται προδήλως εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως νὰ ἀναζητοῦνται μετὰ πάροδον ὁλοκλήρου πενταετίας δοθέντα ἐφεδρικὰ ἐπιδόματα, ἀπορριπτέος κρίνεται, καθ' ὅσον, βάσει τῶν ἐκτιθεμένων τούτων περιστατικῶν, οὐδαμῶς δύναται νὰ θεμελιωθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ ἄνω ἄρθρου 281 Α. Κ. ἀπαγορευομένη ἄσκησις τοῦ δικαιώματος, ἐὰν αὕτη ὑπερβαίνῃ προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος. Ἀλλ' οὔτε ὡς ἐξ ἰδιαιτέρου ἠθικοῦ καθήκοντος ἢ ἐκ λόγων εὐπρεπείας δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ ὑπὸ τύπον ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος καταβληθὲν ἀχρεωστήτως ἀνωτέρω ποσὸν καὶ ἀπορριπτέος ὁ ὑποστηρίζων τὰ ἀντίθετα ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου περὶ τοῦ ὅτι ἀποκλείεται ἐν προκειμένῳ βάσει τοῦ ἄρθρου 906 Α.Κ. ἡ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐνασκουμένη ἀνωτέρω ἀπαίτησις ἀχρεωστήτου.

Ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου περὶ τοῦ ὅτι ἀπορριπτέα τυγχάνει ἡ ἀγωγή, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἰσχυρίζεται ἡ ἐνάγουσα, ὅτι κατέβαλε τὰ ἐν αὐτῇ ποσὰ ἐν γνώσει τοῦ ἀχρεωστήτου, ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος, καθόσον οὐδαμῶς ἐκτίθεται τοιοῦτον τι ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς.

Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, ὅτι ἡ ἐνάγουσα εἶχεν ἀποφασίσει ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας νὰ χορηγήσῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὰς ἀποδοχὰς εἰς ἅπαν τὸ ἐπιστρατευθὲν προσωπικόν της, ἀνεξαρτήτως ἰδιότητος κληρωτοῦ ἢ ἐφέδρου ὁπλίτου ἢ ἀξιωματικοῦ, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς κατηγορίας ΕΦΕΞ, τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως ληφθείσης βάσει τῶν ἐπικαλουμένων ἐγκυκλίων διαταγῶν της (ὑπ' ἀριθ. 9)1948, 66)1951 καὶ 105)1950), ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος,

καθόσον, ἀσχέτως ποσοῦ ἄλλου, ἐκ τῶν προσκομιζομένων τούτων ὑπὸ τῆς Τραπέζης δύο τελευταίων ὅρων ἐγκυκλίων της, ὡς καὶ τῆς ἐπικαλουμένης ὑπ' αὐτῆς καὶ προσκομιζομένης ὑπ' ἀριθ. 116 τῆς 10)5)1948 — κατὰ τὶ μόλις προγενεστέρας τῆς στρατεύσεως τοῦ ἐναγομένου —οὐδεμίως προκύπτει τοιοῦτόν τι (βλέπε ἐπίσης καὶ τὴν ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ἐπικαλουμένην καὶ προσκομιζομένην ὑπ' ἀριθ. 1362)24854 τῆς 12)3)1952 εἰδικὴν διαταγήν της καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένην ὑπ' ἀριθ. 28 τῆς 29)2)1952 γενικὴν τοιαύτην). Ἀλλ' ὁ ἕτερος συναφὴς ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, ὅτι ἦτο ἐκτακτος τῆς ἐναγούσης ὑπάλληλος καὶ δὲν ἀνήκεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὑπαλλήλων ΕΦΕΞ — κατὰ τὰ εἰς τὰς προτάσεις του λεπτομερῶς ἐκτιθέμενα — καὶ ὅτι εἰς πάντας τοὺς λοιποὺς ὑπαλλήλους της ἐχορήγει ἡ ἐνάγουσα τὰ ἐπιδόματα στρατεύσεως, ἔστω καὶ ἂν ἦσαν ἀξιωματικοί, νομίμως προβάλλεται, βάσει ἄρθρου 905 § 1 Α. Κ., τῆς γενομένης ταύτης ἐν γνώσει καταβολῆς ἐπιδόματος εἰς πάντας τοὺς ἀνωτέρω, πλὴν τῶν κατηγορίας ΕΦΕΞ ὑπαλλήλων της, ἀποδεικνυομένης ἐκ τῆς ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 66)1951 γεν. διαταγῆς της περὶ κωδικοποιήσεως τῶν σχετικῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀποφάσεων αὐτῆς (ὅλ. ἰδίως § Γ΄ ἀριθ. 1 ἐν τέλει 66)1951 γεν. διαταγῆς, ὁμιλούσης καὶ περὶ τῶν κληρωτῶν τῶν ἀποκτώντων πρὸ τῆς μετατάξεώς των εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐφέδρων τὴν ἰδιότητα τοῦ δοκίμου ἀξιωματικοῦ, δι' οὓς καταβάλλονται μέχρι 1ης Ἰουλίου 1950 τὰ ἐπιδόματα στρατεύσεως κληρωτῶν, ἀσχέτως τῆς τυχὸν μερικῆς μισθοδοσίας των ἐκ τοῦ στρατεύματος). Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ ἐνάγουσα ἐκθέτει ἐν τῇ ἀγωγῇ της, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἦτο ὑπάλληλος τῆς κατηγορίας ΕΦΕΞ, ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸς ταύτην ἀποτελεῖ ἀνεπτυγμένην ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς, δυνάμενος νὰ ἀποδειχθῇ ἀνταποδεικτικῶς.

Ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, ὁ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου γενομένην ἐκτίμησιν τοῦ συνόλου τῶν πρτάσεών του προβαλλόμενος ὡς κυρία ἔνστασις αὐτοῦ, ὅτι πᾶν ποσόν, ὅπερ κατὰ τὴν διαρκειαν τῆς στρατεύσεώς του κατέβαλεν αὐτῷ ἡ ἐνάγουσα, διέθεσεν ἀποκλειστικῶς πρὸς διατροφὴν τῆς μητρὸς καὶ ἀγάμου ἀδελφῆς του, ἧν δαπάνην οὐδόλως θὰ ἐνήργει, ἐὰν δὲν ἐλάμβανε τὰ ὅσα ἔλαβε λόγῳ τῆς στρατεύσεώς του παρὰ τῆς ἐναγούσης, λόγῳ τοῦ ὅτι στερεῖται περιουσίας καὶ ἄλλων πόρων, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι πλουσιώτερος κατὰ τὸν χρόνον ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, νομίμως προβάλλεται, βάσει ἄρθρου 909 Α. Κ., συνιστῶν καταλυτικὴν τῆς ἀγωγῆς ἔνστασιν (βλέπε καὶ *Κ. Καυκά*, Ἐνοχικόν, ἄρθρ. 908—912 § 3, καὶ *Π. Ζέπου*, Ἐνθ. ἀνωτ. § 28 ΙΙ ἀριθ. 1, σελ. 729). Κατὰ συνέπειαν δέον ὅπως ὑποχρεωθῇ καὶ ἀποδείξῃ ταῦτον ὁ ἐναγόμενος διὰ παντὸς νομίμου ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ διὰ μαρτύρων λόγῳ τοῦ ἀνεφίκτου κτήσεως ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτέων, ἀπορριπτέα δὲ τὰ ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ὑποστηριζόμενα ἀντίθετα. Εἰδικώτερον δὲ ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτῆς ὅτι ὁ ἐναγόμενος βαλίως διηγήσατο ἐν συνειδήσει μετὰ τῆς μητρός του καὶ ἀδελφῆς του ἀπορριπτέος κρίνεται, καθόσον, ἀσχέτως παντὸς ἄλλου, ὁ δόλος ἐν προκειμένῳ προϋποθέτει γνῶσιν τοῦ ἐναγομένου περὶ μὴ ὑπάρξεως χρέους τῆς ἐναγούσης περὶ καταβολῆς αὐτῷ ἐπιδόματος, δι' ὅπερ ὅμως περιστατικόν, περιέχον νέαν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἰσχύουν ὅσα ἐν τέλει τῆς ποιότης σκέψεως ἐκτίθενται. Τὸ ἕτερον ὅμως προβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἔνστασις, ὅτι ἐδώρησεν εἰς τὴν μητέρα του, χάριν τῆς διατροφῆς της, τὰ παρὰ τῆς ἐναγούσης καταβληθέντα ποσὰ ἀπορριπτέα κρίνεται, ὡς πρὸς ὃ μέρος δὲν ταυτίζεται καὶ οὐσίαν πρὸς τὴν (ἀνωτέρω) πρώτην, κριθεῖσαν ὡς κυρίαν, καθ' ὃ ἀντιφάσκουσα πρὸς ταύτην, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 552 § 2 Πολ. Δικον., ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 10 ἀ. ν. 98)1946, κατὰ τὸ βασίμως ὑπὸ τῆς ἐναγούσης προβαλλόμενον ἀπαράδεκτον (βλέπε καὶ Α. Π. 407)1953, Θέμ. ΞΔ΄ 854 καὶ Ἐφ. Λαρ. 94)1954 Νοβ. 3, 39—40).

Κατὰ τὰ λοιπὰ οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐναγομένου ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς ἀποτελοῦν ὡς πρὸς τὰ ἐφ' ὧν θεμελιοῦται αὕτη περιστατικά, ἐκτὸς τῶν μὴ ἀμφισβητουμένων μόνον τοῦ περιστατικοῦ τῆς στρατεύσεώς του καὶ τῶν στρατολογικῶν του μεταβολῶν. Προκύπτοντος συνεπῶς ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 4 ν.δ. 519)1948, 5 ν. 3514)1928, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 1 ν. δ. 519)1948, ὡς καὶ ἄρθρου 2 ἀ. ν. 2672)1940, ὅτι δὲν ὑφίστατο ὑποχρέωσις τῆς ἐναγούσης πρὸς καταβολὴν εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐτεηρικοῦ ἐπιδόματος, ἀφ' ἧς — κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα — ἤρχισεν οὗτος, μισθοδοτούμενος ὑπὸ τοῦ στρατεύματος, νὰ λαμβάνῃ τὰς μειζονας ἀποδοχὰς τοῦ ἀξιωματικοῦ, προϋποτιθεμένης ἅμα τῆς ἀποδείξεως τοῦ περιστατικοῦ ὅτι ἀνήκεν, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπίσης ἐκτίθεται, εἰς τὴν κατηγορίαν ὑπαλλήλου ΕΦΕΞ τῆς ἐναγούσης, καθόσον ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δὲν εὐσταθεῖ ἡ ἀγωγή, κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ τετάρτῃ σκέψει, δέον ὅπως ὑποχρεωθῇ ἡ ἐνάγουσα καὶ ἀποδείξῃ τὰ λοιπά, ἐφ' ὧν θεμελιοῦται ἡ ἀγωγή, περιστατικὰ (ἤτοι κατηγορίαν ὑπαλληλικὴν ἐναγομένου καὶ καταβολὴν αὐτῷ τοῦ ἐπικαλουμένου ὡς καταβληθέντος ἀντικανονικῶς ποσοῦ, λόγῳ ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος), διὰ παντὸς νομίμου ἀποδεικτικοῦ μέσου πλὴν μαρτύρων, λόγῳ ποσοῦ διαφορᾶς. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ διὰ τῶν προτάσεων τῆς ἐναγούσης τονιζόμενον περιστατικὸν ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἐπεστρατεύθη τὸν Ἰούνιον 1948 καὶ συνεπῶς τούτῳ τῷ λόγῳ οὐδόλως ἐδικαιοῦτο ἐπιδόματος γενικῆς στρατεύσεως, οὐχὶ νομίμως ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος προβάλλεται, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, ἀνήκει οὗτος εἰς τὴν κλάσιν 1943 (βλέπε ἄρθρον 4 ν. δ. 519)1948).

IV ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Ἀπόδοσις ἐργασίας καὶ ἀμοιβὴ ἀρτεργατῶν

Καθορισμὸς ἀμοιβῆς ἀρτεργατῶν δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κατὰ λόγον ἀποδόσεως ἐργασίας αὐτῶν. Νόμιμοι ὧροι ἐργασίας ἀρτεργατῶν.

Πρωτοδίκου Κερκύρας 6)1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν.

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Γ. Καστριγιάρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ψυχούλης, Α. Δήμας

Δυνάμει τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν §§ 1, 11 καὶ 111 τῆς ὑπ' ἀριθ. 123862)1948 1949 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Ἐφοδιασμοῦ καὶ Ἐργασίας ὡρίσθη, ὅτι τὸ ἐκ δρα-

χμῶν 22.100 ἡμερομισθίων τῶν ἀρτεργατῶν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα ἀντιστοιχεῖ εἰς ἡμερησίαν κατ' ἀρτεργάτην ἀπόδοσιν 70 ὀκάδων, ὁρισθέντος προσέτι τὸ μὲν ὅτι τὸ κλάσμα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀκάδων, ὅπερ θέλει ἐπιβάλλει τὴν διατήρησιν ἢ πρόσληψιν ἑνὸς εἰσέτι ἀρτεργάτου, ὁρίζεται εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀκεραίας ἀποδόσεως πλέον πέντε ὀκάδας (40 ὀκάδας), τὸ δὲ ὅτι ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου «ἡμερησία ἀπόδοσις ἀρτεργάτου», ὑφ' ἣν νοεῖται ἡ ποσότης ἀλεύρων, ἣν οὗτος κατεργάζεται ἡμερησίως, θέλει τοῦ λοιποῦ χρησιμοποιεῖται ὁ ὅρος οὗτος διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ ἀρτοποιεῖον ἀναγκαιούντων ἀρτεργατῶν, ὡς καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ἀγορανομικῶν ἐπιτροπῶν κατάστρωσιν τῶν δαπανῶν ἀρτοποιήσεως. Διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 91988)1949 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν ὡρίσθη, ὅτι ἡ κατ' ὀκὰν ἄρτου ἀμοιβὴ τῶν ἀρτεργατῶν ἐξευρίσκεται παρὰ τῶν οἰκείων ἀγορανομικῶν ἐπιτροπῶν βάσει τῆς κατ' ὀκὰν ἀλεύρων ἀμοιβῆς τῶν ἀρτεργατῶν καὶ τῆς ἑκάστοτε ἰσχυούσης ἀποδόσεως τῶν ἀλεύρων εἰς ἄρτον, διευκρινισθέντος προσέτι ὅτι ἕκαστος ἀρτεργάτης λαμβάνει δρχ. 22.100, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι κατεργάζεται 70 ὀκάδας ἀλεύρων, ἐνῷ εἰς ἣν περίπτωσιν κατεργάζεται ποσότητα πλέον τῶν 70 ὀκάδων ἢ ἔλαττον τούτων, ἀμείβεται ἐπὶ πλέον ἢ ἐπὶ ἔλαττον ἀναλόγως. Ἀκολούθως, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 70991)1951 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν καθωρίσθη ἀπὸ 1 Μαΐου 1951 ἡ ἀντιστοιχοῦσα εἰς κανονικὴν κατεργασίαν 70 ὀκάδων ἀλεύρου ἀμοιβὴ τῶν ἀρτεργατῶν εἰς δραχμὰς 38.760, ἤτοι κατ' ὀκὰν ἀλεύρου εἰς δραχμὰς 553,71. Διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1021) 1953 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ηὐξήθη ἀπὸ 5 Ὀκτωβρίου 1953 ἡ ποσότης, ἣν ἕκαστος ἀρτεργάτης δέον νὰ κατεργάζηται ἡμερησίως κατὰ 30%, ἀνελθούσης οὕτω τῆς ἡμερησίας κατ' ἀρτεργάτην ἀποδόσεως ἀπὸ 70 εἰς 91 ὀκάδας, καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27707)1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὡς πρὸς τὴν καθορισθεῖσαν τελευταίαν ἄνω βάσιν ἀποδόσεως, ὡρίσθη ὅτι ἀπὸ 1.3.1954 τὸ πλῆρες ἡμερομίσθιον τῶν ἀρτεργατῶν ἀνέρχεται εἰς 48,45 νέας δραχμάς, καθορισθέντος προσέτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20023)1954 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὅτι αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν ἐν τοῖς ἀρτοποιείοις ἀπασχολουμένων ἐργατῶν, ζυμωτῶν, κλιβανέων κλπ., δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνουν τὰς ὀκτώ, καθ' ἑκάστην, τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως ἐκδοθείσης κατόπιν σχετικῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρου 50 ν. δ. 2698)1953 καὶ οὔσης καθ' ὅλα ἐγκύρου (βλέπε Ὁλομ. Σ. Ε. 301)1955, ΕΕΔ 14, 1087). Τέλος ρητῶς ἐπίσης διὰ τοῦ ἄρθρου 3 § 2 ν. δ)τος 3089)1954 ὡρίσθη τὸ μὲν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἡμερησίας κατεργασίας τῶν ἀρτεργατῶν εἰς 91 ὀκάδας ἀλεύρου, διὰ τὰ ἀρτοποιεῖα τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 8.11.1931 πρ. δ)τος, ὑποχρεούμενα νὰ προσλαμβάνουν ἀναλόγων ἀριθμῶν ἀρτεργατῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατεργαζομένης ποσότητος ἀλεύρων, ὡς καὶ ὅπου ἐφαρμόζεται ὁ ν. 5245)1931, τὸ δὲ καθωρίσθη ὅτι ἡ πρόσληψις ἀρτεργάτου εἶναι ὑποχρεωτική, δι' ἃς περιφερείας ἰσχύει ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ταμείου Ἀρτεργατῶν, ἐφ' ὅσον ἡ ἡμερησία κατεργαζομένη ποσότης ἀλεύρου εἶναι ἀνωτέρα τῶν 50 ὀκάδων ἢ ἐφ' ὅσαν τὸ πέραν τῶν 91 ὀκάδων κλάσμα εἶναι μεῖζον τῶν 50 ὀκάδων. Διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 3 § 3 ἰδίου ὡς ἄνω ν. δ. 3089 ὡρίσθη, ὅτι ὁ ἀρτεργάτης δικαιοῦται πλήρους ἡμερομισθίου, ἐφ' ὅσον κατεργάζεται 91 ὀκάδας ἀλεύρου, ἐνῷ εἰς ἣν περίπτωσιν κατεργάζεται ποσότητα πλέον τῶν 91 ὀκάδων ἀλεύρου ἢ ἔλαττον ταύτης, ἀμείβεται ἐπὶ πλέον ἢ ἐπὶ ἔλαττον ἀναλόγως. Εἶτα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28051)1954 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὡρίσθη, ὅτι τὰ βασικὰ ἡμερομίσθια τῶν ἀρτεργατῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1955 καθορίζονται διὰ τὴν α' κατηγορίαν αὐτῶν (κλιβανεῖς καὶ μαζοποιούς) εἰς δραχμὰς 57,61, τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἰσχυούσης ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν προπαρατεθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 3 ν. δ. 3089 (βλέπε καὶ Πρωτ. Ἀθ. 14237)1955, ΕΕΔ 14, 1329). Διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 17)25.8.1955 δ)τος οἱ ἀρτοποιοὶ τῶν πρωτευουσῶν, τῶν νομῶν ἢ ἐπαρχιῶν τῆς χώρας, ἐξαιρέσει τῶν πόλεων Θεσσαλονίκης καὶ Πατρῶν, ὑποχρεοῦνται νὰ διατηρήσωσι μονίμως διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν ἀρτοποιείων των τὸ ἀπαιτούμενον ἀρτεργατικὸν προσωπικόν, ὁριζόμενον βάσει τῆς κατεργαζομένης ἡμερησίως ποσότητος ἀλεύρων... 1) μέχρις 141 ὀκάδων 1 τεχνίτης Α'' 2) μέχρι 232 ὀκάδων 2 τεχνῖται Α' κλπ.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἁπασῶν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων καὶ τῆς εἰσηγ. ἐκθέσεως τοῦ ν. δ. 3089) 1954 (βλέπε ταύτην ἐν ΔΕΝ 10, 827), σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ διὰ τῶν ἐξ αὐτῶν καθοριζομένη ἀμοιβὴ τῶν ἀρτεργατῶν καθωρίσθη κατ' ἀρχὴν διὰ τοὺς ἀρτεργάτας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸ ἀπαιτούμενον ὑποχρεωτικῶς βάσει τῶν μνησθεισῶν διατάξεων ἀρτεργατικὸν προσωπικὸν διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν ἀρτοποιείων, ἀναλόγως τῆς ποσότητος ἀλεύρων, ἣν κατεργάζονται ταῦτα ἡμερησίως. Ἐξ οὗ παρέπεται ὅτι εἰς ἣν περίπτωσιν ἀπασχολοῦνται ἐν τινι ἀρτοποιείῳ ἐκτὸς τοῦ ὑπὸ τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων προβλεπομένου ἀριθμοῦ ἀρτεργατῶν καὶ ἕτεροι, διὰ τοὺς πρώτους μόνον (ὑποχρεωτικῶς προσληπτέους) θέλουν

ἰσχύσει τὰ διὰ τῶν μνησθεισῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων προβλεπόμενα ἐλάχιστα ὅρια ἀμοιβῶν, συνισταμένα εἰς τὰ δι' αὐτῶν καθοριζόμενα πλήρη ἡμερομίσθια, αὐξομειούμενα ἀναλόγως πρὸς τὴν ἐπὶ πλέον ἢ ἔλαττον τῆς καθοριζομένης βάσεως (70 ἢ 91 ὀκάδων) κατεργαζομένην ποσότητα ἀλεύρων. Τῶν τοιούτων δὲ ἀποδοχῶν δὲν θὰ εἶναι ἐπιτρεπτὴ κατὰ νόμον ἡ μείωσις, ἔστω καὶ ἂν ἄνευ ἀντιρρήσεων τῶν ὡς ἄνω ὑποχρεωτικῶς προσληπτέων καὶ ὑπηρετούντων ἀρτεργατῶν ἢ τῇ σιωπηρᾷ συναινέσει των προσελήφθησαν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἕτεροι ὑπεράριθμοι ἀρτεργάται, καθ' ὃ μὴ οὖσης ἐπιτρεπτῆς κατὰ νόμον τῆς μειώσεως τῶν νομίμων ἀποδοχῶν, καθ' οἱανδήποτε τρόπον, ἤτοι ἔστω καὶ τῇ ἐγκρίσει τοῦ ἐργαζομένου.

Ἀντιθέτως, ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἐπὶ πλέον τυχὸν τοῦ ὑποχρεωτικῶς καθοριζομένου ἀριθμοῦ προσληφθησομένων ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀρτεργατῶν, θέλουν ἐφαρμοσθῆ μὲν ἐπίσης αἱ προμνησθεῖσαι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, οὐχὶ ὅμως ἀπολύτως, ἀλλὰ σχετικῶς, ἤτοι τὸ ποσὸν τῆς ὑπὸ τῶν τελευταίων τούτων ἀρτεργατῶν, δυνάμει τῶν ὡς ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ληφθησομένης ἀμοιβῆς, θέλει ἐξαρτηθῆ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν ἀρτεργατῶν τούτων κατεργαζομένης ἑκάστοτε ποσότητος ἀλεύρων (πρβλ. καὶ ὑπ' ἀριθ. 4061|15.1.1954 ἐγκ. Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑπ' ἀριθ. 1448|1|1955 ἐγγ. Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ 38409|1|1955 ἐγκ. Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐν ΔΕΝ 1954, σελ. 895, καὶ 1955 σελ. 157–158, 443–445). Οὕτως, ἐὰν μὲν ἐκτὸς τοῦ ὑποχρεωτικῶς προσληπτέου ἀρτεργάτου προσληφθῆ ἐπὶ πλέον καὶ ἕτερος, ὁ μὲν πρῶτος θέλει λάβει ὁλόκληρον τὴν ὑπὸ τῶν προμνησθεισῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθοριζομένην ἀμοιβήν (ἤτοι πλήρες ἡμερομίσθιον, ἂν ἡ κατεργασθεῖσα συνολικῶς ἐν τῷ ἀρτοποιείῳ ποσότης ἀλεύρου ἦτο 70 ὀκάδων ἢ — ἀφ' ἧς ηὐξήθη ἡ βάσις — ἦτο 91 ὀκάδων, ηὐξημένον ἢ μειωμένον ἀναλόγως τῆς ἐπὶ πλέον ἢ ἐπὶ ἔλαττον τῆς βάσεως ταύτης κατεργασθείσης), ἐνῶ ὁ δεύτερος θέλει ἀμειφθῆ μόνον βάσει τῆς εἰς τοῦτον ἀναλογούσης ὡς κατεργασθείσης ποσότητος ἀλεύρου ἐκ τῆς ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ πρώτου συνολικῶς κατεργασθείσης ποσότητος.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, συνομολογουμένου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς δευτέρας τῶν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῶν, ὡς καὶ διὰ τῶν προτάσεών του, ὅτι οὗτος προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἐπὶ πλέον τοῦ ὑποχρεωτικῶς καθοριζομένου ἀριθμοῦ ἀρτεργατῶν διὰ τὸ ἀρτοποιεῖον του, τὸ ὁποῖον κατειργάζετο πάντοτε 140 ὀκάδας ἀλεύρου ἡμερησίως (ἐξ οὗ περιστατικοῦ προκύπτει, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον προσλήψεως τοῦ ἐνάγοντος — 8.2.1954 — ἔδει ὑποχρεωτικῶς νὰ ἀπασχολῆται ἐν τῷ ἀρτοποιείῳ τοῦ ἐναγομένου εἷς μόνον ἀρτεργάτης καὶ οὐχὶ ἐν συνόλῳ — ἀπὸ τῆς προσλήψεως τοῦ ἐνάγοντος—τρεῖς), προσέτι δὲ συνομολογουμένου ὅτι ἡ εἰς τὸν μὴ ὑποχρεωτικῶς προσληφθέντα ἐνάγοντα καταβληθεῖσα ἀμοιβὴ διὰ τὴν εἰς αὐτὸν ἀνειλογοῦσαν ὡς κατεργασθεῖσαν ποσότητα ἀλεύρου ἡμερησίως ἐξ ὀκάδων 46,4 (ἤτοι 140:3) ἦτο δραχμαὶ 28, ἀπορριπτέα ἡ ἄνω ἀγωγὴ του κρίνεται ὡς πρὸς τὸ πρῶτον κεφάλαιον αὐτῆς, δι' οὗ ἀξιοῦται ἡ ἐπιδίκασις τῶν ἐν αὐτῇ ποσῶν, λόγῳ δικαιουμένης ὑπερτέρας τῆς ἄνω καταβληθείσης ἀμοιβῆς μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1954 ὡς μὴ νόμιμος, ἐφ' ὅσον βάσει τῶν προεκτεθέντων ἀναλόγως πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος κατεργασθεῖσαν ποσότητα ἀλεύρου πρὸ τῆς θέσεως εἰς ἐφαρμογὴν τῆς τελευταίας ὑπ' ἀριθ. 28051|1|1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἀπὸ 1.1.1955 καθωρίσθησαν τὰ βασικὰ ἢ πλήρη ἡμερομίσθια τῶν ἀρτεργατῶν διὰ τοὺς μαζοποιούς — οἷος καὶ ὁ ἐνάγων — καὶ διὰ κατεργαζομένην ποσότητα 91 ὀκάδων εἰς δραχμὰς 57,61 (πρὸ τῆς ὁποίας ἀποφάσεως ἴσχυεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 27704|1|1954, δι' ἧς καθωρίσθη τὸ πλῆρες ἡμερομίσθιον τῶν ἀρτεργατῶν εἰς δραχμὰς 48,45), ἔδει νὰ λάβῃ ὁ ἐνάγων ὡς ἀμοιβὴν δραχμὰς 24,80 [ἤτοι 48,45 × (140 : 3 = 46,4)], ἤτοι ποσὸν κατώτερον τοῦ ληφθέντος. Ταῦτα ἰσχύουν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν ἤθελε γίνει δεκτόν, ὅτι ὁ ἐνάγων ἔδει νὰ ἀμειφθῆ βάσει τῶν διὰ τοὺς λοιποὺς ἀνειδικεύτους ἐργάτας ἰσχυουσῶν νομίμων ἀμοιβῶν, καὶ τάλιν ἡ ἀγωγή του ἔδει νὰ ἀπορριφθῆ, ἐφ' ὅσον σαφῶς ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἐνάγοντος διήρκει ἐπὶ ὁλόκληρον θῶρον, ὁπότε καὶ μόνον θὰ ἐδικαιοῦτο πλήρους ἀμοιβῆς κοινοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

Ἀπὸ τῆς θέσεως εἰς ἐφαρμογὴν τῆς τελευταίας ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 28051|1|1955 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἔδει, βάσει τῶν προεκτεθέντων, ὅπως λάβῃ ὁ ἐνάγων δραχμὰς 29,5 [ἤτοι 57,61 × (140 : 3 = 46,46)]. Ἤτοι ἔδει νὰ λάβῃ 1,5 δραχμὰς ἐπὶ πλέον τοῦ ἐν δραχμαῖς 28 ληφθέντος ἡμερομισθίου καὶ συνεπῶς διὰ τὰς ἀπὸ 1.1.1955 μέχρι τοῦ χρόνου τῆς δευτέρας καταγγελίας (22.9.1955) ἀναλογούσας 228 ἐργασίμους ἡμέρας καὶ 13 τοιαύτας διὰ δοθὲν δῶρον Πάσχα 1955, ἔδει νὰ λάβῃ ἐν ὅλῳ δραχμὰς 364,5 (243 × 1,5), δι' ὃ ποσὸν μόνον δέον ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἐν μέρει ἡ ὑπὸ κρίσιν δευτέρα ἀγωγή, ὡς πρὸς τὸ ἀνωτέρω σχετικὸν κεφάλαιον αὐτῆς.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΔΟΤΗΣΕΙΣ ΔΙ' ΑΝΕΡΓΙΑΝ ΜΕΛΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ

Χρόνος επιδοτήσεως και ισχύουσαι δι' αυτήν μόναι προϋποθέσεις

Είδικαί διατάξεις τοῦ ἄρθρου 51 § 4 τοῦ Ν. Δ. 2698/1953.— Διατήρησις ἐν ἰσχύϊ διά τοῦ ἀκολουθήσαντος Ν.Δ. 2961/1954.—Ρύθμισις τοῦ θέματος ἐπιδοτήσεως δι' ἀνεργίαν τῶν ἐπί πενταετίαν τουλάχιστον μελῶν συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως ἢ ἐλέγχου ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἀποκλειστικῶς ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 51 § 4 τοῦ Ν. Δ. 2698/1953.

Κατα τὸ ἄρθρ. 51 § 4 τοῦ ν.δ. 2698/1953 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. κλπ.» (ΕΕΔ 12, 1269) ἠσφαλισμένοι τοῦ Ι.Κ.Α., διατελέσαντες ἐπὶ πενταετίαν τουλάχιστον μέλη συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως ἢ ἐλέγχου ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καὶ ἔχοντες πραγματοποιήσει ἐν συνόλῳ 750 τουλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, καθιστάμενοι ἄνεργοι, δικαιοῦνται ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐπὶ 12 συνεχεῖς μῆνας, προσμετρουμένων τῶν ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως τόσον διὰ τὰς παροχὰς ἀσθενείας, ὅσον καὶ διὰ τὰς παροχὰς συντάξεως.

Ἡ διάταξις ἀφορᾷ, ὡς σαφῶς ἐξ αὐτῆς συνάγεται, τὰ μέλη τῶν διοικητικῶν ἢ ἐποπτικῶν συμβουλίων **ἐπαγγελματικῶν** σωματείων ἢ ἑνώσεων. Δὲν ὑπάγονται ἑπομένως εἰς αὐτὴν ἠσφαλισμένοι, διατελέσαντες μέλη τῶν διοικητικῶν συμβουλίων σωματείων, ἅτινα ἐπιδιώκουν ἑτέρους, πλὴν τῆς προαγωγῆς τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τῶν μελῶν των σκοπούς, ὡς π.χ. προμηθευτικοὶ συνεταιρισμοί, μορφωτικοὶ σύλλογοι, κ. ἄ. (βλέπε ἐγκύκλ. Ι.Κ.Α. ἐν ΕΕΔ 12, 1332). Ἐξ ἄλλου, οἱ περὶ ὧν πρόκειται ἄνεργοι δικαιοῦνται ἐπιδοτήσεως βάσει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως καὶ ἂν τυγχάνουν ἠσφαλισμένοι παρ' ἑτέρῳ πλὴν τοῦ Ι.Κ.Α. Ὀργανισμῷ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἠσφαλίζοντο παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. (νῦν δὲ παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ Ἀνεργίας) διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας καὶ νὰ ἐπραγματοποίησαν τὰ κατὰ νόμον ὁριζόμενα ἡμερομίσθια ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ ἀνωτέρω κλάδου (βλ. ἔγγραφον Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας ἐν ΕΕΔ 14,870).

Ἡ διάταξις διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὸ ν.δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» καὶ διὰ τοῦ ἄρθρ. 37 αὐτοῦ (ΕΕΔ 13, 950).

Ὡς σήκεται ἤδη ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὀλομελείας τοῦ Σ.Ε. (καὶ ὀρθῶς ἀναμφιβητήτως), δὲν ἰσχύουν διὰ τὸ ἐν λόγῳ πρόσωπα ἄλλως διὰ τοὺς καινοὺς μαθητευτὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν εἰδικὴν ὡς ἄνω ρυθμιζομένην ἐπιδότησιν, ὡς ἡ πρόσθετος προϋπόθεσις τῶν 80 ἡμερομισθίων τῆς § 6 τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ ν.δ. 2961/1954.

Σχετικὴ πρὸς τὸ θέμα εἶναι καὶ ἡ νεωτέρα κατωτέρω, σελ. 623, δημοσιευομένη ὑπ' ἀριθ. 16/1956 ἐγκύκλιος τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας.

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 461/1956. Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. **Σ. Σολιώτης.**
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. **Ἠλ. Γλυκοφρύδης**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κλ. Νάσλας, Β. Κουρσαμπούλος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ὑπὸ τοῦ Δ.Ε. ., διατελέσαντος μέλους τῆς διοικήσεως τοῦ Σωματείου «Ἕνωσις Ὑπαλλήλων Στιλβωτηρίων Ἀθηνῶν», ἡ ἀκύρωσις κυρίως τῆς ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1955 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1955 προσφυγὴ αὐτοῦ περὶ ἐπιδοτήσεως του λόγῳ ἀνεργίας, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν συνέτρεχον ὑπὲρ αὐτοῦ, πρὸς ταῖς εἰδικαῖς προϋποθέσεσι τοῦ ἄρθρ. 51 § 4 τοῦ ν.δ. 2698/1953 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. κλπ.», καὶ αἱ γενικαὶ τοιαῦται τοῦ ἄρθρ. 17 § 6 τοῦ ν.δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας».

Κατὰ τὸ ἄρθρον 51 § 4 τοῦ ν.δ. 2698/1953 **ἠσφαλισμένοι** τοῦ Ι.Κ.Α., διατελέσαντες ἐπὶ πενταετίαν τοὐλάχιστον μέλη συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως ἢ ἐλέγχου ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καὶ ἔχοντες πραγματοποιήσει ἐν συνόλῳ 750 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, καθιστάμενοι ἄνεργοι δικαιοῦνται ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐπὶ 12 συνεχεῖς μῆνας, προσμετρουμένων τῶν ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως τόσον διὰ τὰς παροχὰς ἀσθενείας, ὅσον καὶ διὰ τὰς παροχὰς συντάξεως». Ἐπηκολούθησε τὸ ν.δ. 2961/1954, ὅπερ, καθορίσαν ἐν ἄρθρῳ 17ῳ τὰς γενικὰς προϋποθέσεις τῆς ἐπιδοτήσεως, συνεπείᾳ ἀνεργίας, περιέλαβεν ἐν § 6 διάταξιν, καθ' ἣν «ἡ πρώτη ἐπιδότησις τοῦ ἀνέργου ἔχει πρόσθετον προϋπόθεσιν καὶ τὴν πραγματοποίησιν τοὐλάχιστον 80 ἡμερομισθίων κατ' ἔτος κατὰ τὰ ἀμέσως προηγούμενα τῆς ἐπιδοτήσεως τοῖα ἔτη...». Ἐν συνεχείᾳ τὸ αὐτὸ ν.δ. 2961/1954, ρυθμίσαν ἐν ἄρθρῳ 37ῳ τὴν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὸ προγενέστερον δίκαιον, ὥρισεν ὅτι «καταργεῖται ὁ ἀ.ν. 118/1945..., ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις τῆς νομοθεσίας περὶ ἀνεργίας καὶ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τοῦ ν.δ. 2698/1953, πλὴν τοῦ ἄρθρ. 51 § 4, ἀντικειμένη εἰς

ΞΕΝΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΣΥΝΑΨΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΥΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΑΠΕΙΛΗΣ

Ὁπόκις ὁ φόβος ἑνός ἐκ τῶν συμβαλλομένων ὑπῆρξε σοβαρός, καταλύσας τὴν ἐλευθερίαν τῆς συναινέσεώς του καὶ πείσας εὐθέως τοῦτον νὰ δέσῃ τὴν ὑπογραφήν του, ἡ συμφωνία δὲν ὅπως κηρυχθῇ ἄκυρος κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 1109 ἐπ. τοῦ Γαλλικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (1). Ἐπομένως, δέον ὅπως κηρυχθῇ ἄκυρος καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος ἡ συλλογικὴ αὕτη σύμβασις ἡ συναφθεῖσα μεταξὺ ἑνὸς συνδικάτου ἐργοδοτῶν καὶ πλειόνων συνδικάτων ἐργατῶν, ἐφ' ὅσον, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἡ ὑπογραφὴ τῆς ἐν λόγῳ συμβάσεως ἐπετεύχθη διὰ τῆς ἐπὶ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν ἀσκηθείσης βίας (2).

Ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Βάννης τῆς 9ης Ἰανουαρίου 1958 (1)

Ἐπὶ τῆς προβληθείσης ἀκυρότητος τῆς μεταξὺ τῶν ἐναγόντων ἐργοδότου καὶ ἐργοδοτικοῦ συνδικάτου καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων C.G.T., C.F.T.C., C.G.T.-F.O. καὶ C.G.S.I. συναφθείσης συμφωνίας τῆς 17ης Αὐγούστου 1955, ὡς ἀποσπασθείσης διὰ τῆς βίας·

«Ἐπειδὴ τὰ ἐναγόμενα ἐργατικὰ συνδικάτα θεωροῦν, ὅτι ἡ βία, ἥτις καταλογίζεται εἰς τὰ μέλη των, δὲν ἦτο εἰ μὴ ἡ ἀπάντησις εἰς ἕν ἕτερον εἶδος βίας πραγματοποιηθείσης ὑπὸ μορφὴν συνεχῶν ἀναβολῶν διὰ προφάσεων, ὑπεκφυγῶν, ἀλλαγῆς λέξεων διὰ δόλου. Ἡ δὲ Γαλλικὴ Συνομοσπονδία Χριστιανῶν Ἐργατῶν C.F.T.C. ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ σχέσις τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς ἐργασίας εἶναι σχέσις ἀγῶνος καὶ ὅτι ἡ βία δέον ὅπως ἐκτιμηθῇ διαφόρως τῶν συνήθων ἐννοιῶν, δοθέντος ὅτι ἀποτελεῖ ἔργον τῶν ἀδυνάτων ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν.

«Ἐπειδὴ, παρ' ὅλον ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν κοινωνικῶν νόμων, οἵτινες ἐβούλήθησαν τὸν ἐργάτην νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ὑποδούλον θέσιν του, ὑπηγορεύθησαν ὑπὸ τῆς συνδικαλιστικῆς δυνάμεως τῶν ἐργατῶν εὑρισκόντων κέντρα διὰ τῆς ἀπεργίας ἢ ἀλλοιῶς καὶ διὰ τῆς βίας τὰ μέσα διὰ νὰ ἀσκηθοῦν, ἡ ἄσκησις τῆς βίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καθιερωθῇ. Διότι ὁλόκληρον τὸ δίκαιον ἔχει ὡς ἀκρογωνιαῖον τοὺς περιορισμοὺς τῶν πάσεων τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν βίαν, θεωρουμένην αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ὡς ἓν ἀντικοινωνικὸν θῆμα πρὸς τὰ ὁπίσω. Διότι ἐξ ἄλλου θεωρητικοί τινες τοῦ σοσιαλισμοῦ ἐδήλωσαν, ὅτι «ἡ βία ἦτο ἔκφρασις παραδεκτῆς ἀδυναμίας» καὶ ὁμιλοῦντες διὰ τὴν «πλέον καταληπτὴν δυνατότητα, ἡνὰ ὧν αὐτὸ στὴν περιεστιαμένην ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς γενικῆς ἀπεργίας βίαν».

«Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι αἱ διαπραγματεύσεις διὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ εἰς μίαν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας προσαρτηθέντος πίνακος ἡμερομισθίων, αἵτινες ἤρχισαν τὴν 17ην Αὐγούστου 1955 καὶ ὥραν 09.45, μεταξὺ τῶν ἐργοδοτικῶν καὶ τῶν ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, διεξήχθησαν ἐν μέσῳ ἑνὸς ἀξιοσημειώτου θορύβου μέχρι τῆς ὑπαρξεως, περὶ ὥραν 15.30, τῆς ἐπιδίκου σήμερον συμφωνίας. Διότι, πράγματι, πολλαὶ χιλιάδες ἐργατῶν ἐπάθμευσαν εἰς τὴν ὁδὸν ἐμπροσθεν τοῦ ἀκινήτου τῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, ἐνῷ μερικαὶ ἑκατοντάδες ἐξ αὐτῶν κατέκλυζον τὸ ἐν λόγῳ ἀκίνητον καὶ διεσκορπίζοντο εἰς τὰς διαφόρους αἰ-

---

(1) καὶ (2) Βλ., σχετικῶς πρὸς τὴν ἀνωτέρω, ἐν σελ. 580 ἑξ., ὑπομνηματισθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ κ. Γ. Π. Σπυρόπουλου.

(3) Trib. civ. Nantes, 6η Ἰαν. 1956, Droit social 1956, σ. 87 ἑπ. Droit ouvrier 1956, σ. 21 ἑπ., σχόλιον *M. Borlet*. Βλ. καὶ τὴν προσεκτικὴν ἀνάλυσιν ἐπὶ τῆς ἰδίας ἀποφάσεως, ἐν Droit ouvrier 1956, σ. 19 ἑπ., σχόλιον *Maurice Borlet*.

τὸ κατὰν νομοθετικὸν διάταγμα». Τέλος καὶ τὸ ἄρθρ. 15 § 2 τοῦ ν. 3454/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεων», ἑρμηνεύσαν αὐθεντικῶς τὸ ἄρθρ. 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954, ὥρισεν, ὅτι ἡ ἀληθὴς ἔννοια αὐτοῦ εἶναι, ὅτι «καταλαμβάνεται πᾶσα ἀντικειμένη εἰς τοῦτο διάταξις τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τοῦ ν.δ. 2593/1953, πλὴν τοῦ ἄρθρ. 51 § 4 τοῦ τελευταίου τούτου, ὡς ἐπίσης καὶ πᾶσα γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις, δι' ἧς ρυθμίζονται ἄλλως, ἢ ὡς ἐν τῷ ν.δ. 2961/1954 ὁρίζεται, τὰ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας κλπ.».

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων συνάγεται, ὅτι ἡ ἔκδηλος πρόθεσις τοῦ νομοθέτου, ἐκφρασθέντος ρητῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν ὑπὲρ τῆς ἐν ἰσχύϊ διατηρήσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 51 § 4 τοῦ ν.δ. 2593/1953, εἶναι, ὅπως τὸ ζήτημα τῆς ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας τῶν διατελεσάντων ἐπὶ πενταετίαν ταὐλάχιστον μελῶν συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως ἢ ἐλέγχου ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων διέπεται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 51 § 4 τοῦ ν.δ. 2593/1953 καὶ ἀνεξαρτήτως πρὸς οἱανδήποτε ἄλλην διάταξιν, μὴ ἀναφερομένην ρητῶς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 51 § 4 τοῦ ν.δ. 2593/1953 προβλεπομένην κατηγορίαν ἀνέργων, οἵα καὶ ἡ διάταξις τῆς § 6 τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ ν.δ. 2961/1954. Ἀνεπίθετος ἐμμονὴ θὰ κατέλειπεν ἀνεξήγητον τὴν ἐμμονὴν τοῦ νομοθέτου ἐπὶ τὴν ἐν ἰσχύϊ διατήρησιν ἄνευ ἑτέρας τινὸς διευκρινίσεως τῆς μνησθείσης εἰδικῆς διατάξεως. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, τὰ ἐναντία ἐν τούτῳ δεξαμένη, εἶναι ἀκυρωτέα, ὡς ἐρειδομένη ἐπὶ παρανόμου αἰτιολογίας, κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

θούσας, έπιδιδόμενοι είς πλήρη λεηλασίαν τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν διαφόρων ἐγκαταστάσεων. Τῆς συσκέψεως δὲ μὴ οὔσης πλέον δυνατῆς εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ ἰσογείου, αἱ δύο ἀντιπροσωπεῖαι ἠναγκάσθησαν νὰ ἀνέλθωσι εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, ἔνθα μετ' ὀλίγον τὰς ἠκολούθησαν καὶ πάλιν οἱ ἐπιδρομεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων μερικοὶ ἄνδρες ἐφωδιασμένοι διὰ μεταλλίνων ράβδων ἐκ τῶν χρησιμοποιουμένων διὰ τὴν στήριξιν τοῦ τάπητος τῶν κλιμάκων, διὰ πυροσκαλευθρων, διὰ ποδῶν θρανσθεισῶν πολυθρονῶν καὶ ἰδιαιτέρως ἐξημμένοι ἀπηύθυνον ἀπειλὰς θανάτου ἐναντίον τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν.

«Ἐπειδή, παρ' ὅλον ὅτι ὑποστηρίζεται, ὅτι αἱ σκηναὶ αὗται ἀταξίας ἐξηγοῦνται λόγῳ τοῦ ἐρεθισμοῦ, τὸν ὁποῖον πολλοὶ μῆνες ἀκάρπων συζητήσεων εἶχον προκαλέσει καὶ τὸν ὁποῖον ὑπέθαλπον αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συσκέψεως ὑπερεφυγαὶ τῶν ἐργοδατῶν, δὲν δικαιολογοῦνται αὗται καὶ καταδεικνύουν μόνον τὴν ἔλλειψιν ψυχραιμίας καὶ τὴν ἀπειθαρχίαν μερικῶν, ἥτις δὲν ἠδύνατο εἰ μὴ νὰ βλάψῃ τὰ συμφέροντα τοῦ συνόλου τῶν ἐργατῶν.

«Ἐπειδὴ οὐδὲν κτύπημα κατεφέρθη καὶ ἀκόμη καὶ μερικαὶ στιγμαὶ σχετικῆς γαλήνης παρετηρήθησαν, χωρὶς πάντως νὰ σταματήσῃ ὁλοσχερῶς ἡ ἀταξία, ἐκδηλουμένη δι' ἑνὸς παρανόμου ἀποκλεισμοῦ πραγματοποιηθέντος διὰ τῆς πιέσεως τοῦ ἐργατικοῦ πλήθους καὶ σχόντος ὡς ἀποτέλεσμα τὴν στέρησιν τῆς αἰχμαλώτου ἐργοδοτικῆς ἀντιπροσωπείας πάσης ἐπαφῆς μὲ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον. Δέον δὲ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ἰδία ἡ ἐργατικὴ ἀντιπροσωπεία δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιδληθῇ εἰς τοὺς οὓς ἐξεπροσώπει, δεδομένου ὅτι ἀφοῦ ἐν πρώτοις συνέταξε ἓν πρωτόκολλον συμφωνίας προβλεπούσης ὁμοιόμορφον αὔξησιν τοῦ ὡριαίου ἡμερομισθίου κατὰ 33 φράγκα, κατέστη ἀδύνατον ἐν συνεχείᾳ νὰ κάμῃ ταύτην ἀποδεκτὴν ἀπὸ τοὺς ἐργάτας, οἵτινες ἐπέμενον ζητοῦντες αὔξησιν ἐκ 40 φράγκων.

«Ἐπειδὴ ἡ ἀντίστασις, ἣν ἐπέδειξε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς συναντήσεως ὁ Rouchet, πρόεδρος τῆς ἐργοδοτικῆς ἀντιπροσωπείας, μὴ παραχωρῶν, προφανῶς διὰ νὰ κερδίσῃ χρόνον, εἰ μὴ αὐξήσεις ἡμερομισθίων μὴ ἱκανοποιούσας τοὺς ἐργάτας, ἐκάμφθη ὅταν ὁ Gand, διευθυντὴς ἐργασίας τοῦ νομοῦ, παρὼν κατὰ τὴν σύσκεψιν ὡς «ἐκκροατής», τὸν συνεβούλευσε «διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰ χείρονα» νὰ ὑπογράψῃ τὴν συμφωνίαν διὰ τὴν αἰτηθεῖσαν αὔξησιν.

«Ἐπειδὴ θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀναμένῃ, ὅπως ὁ Gand, πρόσωπον οὐδέτερον εἰς τὴν συζήτησιν, ἐπιδείξῃ τὸ ἀπαραίτητον κῦρος καὶ ἀπευθυνθῇ εἰς ὅλους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐγνώριζον καλῶς, διὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ἐννοήσουν, ὅτι πᾶσα συμφωνία θὰ ἦτο, λόγῳ τῶν περιστάσεων, ἀκυρώσιμος λόγῳ τοῦ ἐξαναγκασμοῦ καὶ τῆς βίας· ἀλλ' οὗτος δὲν ἔπραξεν οὕτω καὶ ἐδημιούργησεν, ὡς φαίνεται, μίαν κατάστασιν ἀμφιβολίας, συστήσας εἰς τοὺς ἐργοδότας νὰ ὑπογράψωσι καὶ δηλώσας, ὀλίγον κατόπιν εἰς τοὺς ἐργάτας, ὅτι ἡ συμφωνία ἦτο ἔγκυρος, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ τὴν πιθανότητα μιᾶς προσεχοῦς ἀκυρώσεώς της.

«Ἐπειδὴ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ κατάθεσις τοῦ Gand ἐβραιώνει τὴν πεποίθησιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ἐπαπειλοῦντο διαισπραγίαι κατὰ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν· καὶ ἐξ ἄλλου, ὁ ἴδιος ὁ Gand ἀναφέρει, ὅτι τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἐδέχθη διάφορα συνδικαλιστικὰ στελέχη, τοῦ ἐδηλώθη ὑπὸ τῶν περισσοτέρων ἐξ αὐτῶν, ὅτι οἱ συνάδελφοί των ἦσαν ἐξηγριωμένοι ἀπὸ τὴν ἀνένδοτον στάσιν τοῦ συνδικάτου τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ὅτι ἡ ζωὴ τῶν ἐργοδοτῶν θὰ ἐτίθετο ἐν κινδύνῳ, ἐὰν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐργατῶν ἐγκατέλειπον τὴν αἴθουσαν, ἐνῶ εἰς ἐξ αὐτῶν ἔδιδε μίαν διαφορετικὴν εἰκόνα τῶν γεγονότων, προσδιορίσας πάντως, ὅτι οἱ ἐργοδόται «θὰ ἐδέχοντο ὁπωσδήποτε κτυπήματα εἰς τὸ πρόσωπον». Διότι, ἐξ ἄλλου, εἷς συνδικαλιστικὸς ἐκπρόσωπος τῶν ἐργατῶν ἐδήλωσε, κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν διαδίκων, καὶ παρ' ὅλων ὅτι ἠμφεσβήτει ὅτι ἡ ζωὴ τῶν ἐργοδοτῶν ἐκινδύνευεν, ὅτι τὰ πολὺ-πολὺ οὗτοι «θὰ ἐδέροντο ἀγρίως». Καὶ ἐπὶ πλέον τὸ μέγεθος τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐρεθισμοῦ καταφαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συμφωνίας εἷς ἐκ τῶν ἐργοδοτῶν, ἐξερχόμενος τοῦ ἀκινήτου εἰς τὴν ὁδόν, ἐκτυπήθη ἀπὸ ἕνα ἐργάτην.

«Ἐπειδὴ, ναὶ μὲν ὑπῆρξαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς συσκέψεως ὡρισμέναι περίοδοι ἀνακωχῆς, καθ' ἃς ἔλαβον χώραν εἰρηνικαὶ συζητήσεις μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν μετὰ ἀνταλλαγῆς χειραφιῶν καὶ σιγαρέττων καὶ διεξήχθησαν παρτίδαι παιγνιοχάρτων μεταξὺ ἐργατῶν καὶ εἷς ἐκ τῶν ἐργοδοτῶν ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἑνὸς βιβλίου, ἀλλ' οὐχ ἧττον πάντα ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν, εἰ μὴ μικρὰ μεμονωμένα γεγονότα, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς πᾶσαν ἐπικίνδυνον κατάστασιν, καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἀφαιροῦν ἀπὸ ταύτην τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς ὡς ἐπικινδύνου.

«Ἐπειδὴ οἱ δέκα ἐκπρόσωποι τῶν ἐργοδοτῶν, ἄνδρες μὲ ἀνωτέραν κοινωνικὴν θέσιν, συνηθισμένοι εἰς τὰς εὐθύνας, δὲν ἠδύναντο εἰ μὴ νὰ αἰσθανθῶσι τὰ βάρρος τῶν κλονιζόμενον ἀπὸ ἀκράτητας, αἵτινες εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπεσκόπουν διὰ τῆς προκλήσεως τοῦ φόβου ἐπικειμένων αὐτοδικιῶν, ἐναντίον τῶν ὁποίων λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ἀντιπάλων των δὲν θὰ τοὺς ἦτο δυνατὸν νὰ ἀμυνθῶσι, χωρὶς μάλιστα νὰ ἔχωσι κἂν τὴν ἐλπίδα μιᾶς βοηθείας τῆς δημοσίας Ἀρχῆς, ἡ ὁποία ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ἐπέμβῃ, διὰ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀπὸ πολλῶν ὡρῶν ἀναπτυσσομένην μανιώδη ταραχήν. Καί, ἐξ ἄλλου, δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι σχεδὸν ὅλοι οἱ ἐργοδοτικοὶ ἀντιπρόσωποι ἦσαν ἁπλοῖ ἐντολοδόχοι τῶν διοικητικῶν συμβουλίων των, ἐκ τῶν ὁποίων ἐζητοῦντο, ἀντιλαμβάνεται δέ τις διατί οὗτοι δὲν ἀνέλαβον τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ὑπὸ διαφορετικὰς συνθήκας θὰ εἶχον ἀντιμετωπίσει.

«Ἐπειδὴ καταφαίνεται ἐν καταλλείδι, ὅτι οὗτοι ἠδύναντο δικαίως νὰ ἀποκτήσωσι συνείδησιν τοῦ γεγονότος, ὅτι ἐὰν ἠρνοῦντο τὴν αἰτηθεῖσαν συμφωνίαν, μία καὶ μόνον χειρονομία θὰ ἤρκει, διὰ νὰ προκαλέσῃ, μετὰ τῶν συνεπειῶν των, τὰς πλέον σοβαρὰς καὶ ἀνελέγκτους ἀντιδράσεις τοῦ πλήθους τῶν ἀνθρώπων οἵτινες τοὺς ἐκράτουν εἰς τὴν διάκρισίν των· ὅτι ὅλα τὰ περιστατικὰ καταδεικνύουν, ὅτι ὁ φόβος των ὑπῆρξε σοβαρὸς καὶ κατέλυσε τὴν ἐλευθερίαν τῆς συναινέσεώς των· καὶ ὅτι εὐθέως ἐνήργησε ἐπὶ τοῦ Rouchet, ἵνα τὸν κάμῃ νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφήν του.

«Ἐπειδὴ, ὅθεν, δέον ὅπως, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 1109 ἐπ. τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ συμφωνία.

«Διὰ ταῦτα, κλπ.».

(Μετάφρασις Γ.Π.Σ.)

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως κατ' ἀνεργίας ἰατρῶν, δικηγόρων, πολιτικῶν μηχανικῶν καὶ ἀρχιτεκτόνων. — Ὑποχωγὴ εἰς ἀσφάλισιν χημικῶν, φαρμακοποιῶν, λοιπῶν μηχανικῶν: Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28/1956 ἐγκυκλίου διατάξεως ἡμῶν (*), περὶ ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τῶν ἰατρῶν, δικηγόρων, μηχανικῶν κλπ. καὶ ἐξ ἀφορμῆς ὑποβληθέντος ἡμῖν ἐρωτήματος περὶ τῆς ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, κατόπιν τῶν ἐν τῇ ἀνωτέρω ἐγκυκλίῳ ἀναφερομένων, καὶ τῶν ὑπομηχανικῶν, χημικῶν, φαρμακοποιῶν κ.λ.π., γνωρίζομεν ὅτι, ὡς ἐγνώρισεν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1615/19.4.1956 ἐγγράφου του ὁ Ὀργανισμὸς Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, τὸ Διοικητικὸν τούτου Συμβούλιον κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 2.4.1956 ἀπεφάνθη, ὅτι ἐκ τῶν παρεχόντων ἐπὶ παγίῳ ἀποζημιώσει ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσιῶν ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας μόνον οἱ ἰατροί, δικηγόροι, πολιτικοὶ μηχανικοὶ καὶ ἀρχιτέκτονες, ὡς μὴ ὑποκείμενοι εἰς τὸν κίνδυνον τῆς ἀνεργίας. Διὰ τοὺς λοιποὺς ἐπιστήμονας (χημικούς, φαρμακοποιούς, λοιποὺς μηχανικοὺς κλπ.) οὐδὲν ζήτημα γεννᾶται ἐξαιρέσεως των ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς αὐτῆς αἰτιολογίας.

Σχετικῶς μὲ τὴν ἐξαίρεσιν ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας (ἰατρῶν, δικηγόρων, πολιτικῶν μηχανικῶν καὶ ἀρχιτεκτόνων) ὁ ἐν λόγῳ Ὀργανισμὸς ἐγνώρισεν ἡμῖν διὰ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἐγγράφου του, ὅτι οὗτοι ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς τυχὸν ἀπασχολήσεως αὐτῶν εἰς τὸ Δημόσιον ἢ τὰ Ν.Π.Δ.Δ., ἔστω καὶ ἐὰν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπασχολήσεως των ταύτης στερηθοῦν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐλευθέρου αὐτῶν ἐπαγγέλματος, ἣν ἐπιχείρειαν ἀποκτοῦν πάντως εἰδικῆς μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς τοιαύτης αὐτῶν ἐξηρτημένης ὑπηρεσίας (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 133/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Συμψηφισμὸς ἀπαιτήσεων ἐργοδοτῶν πρὸς ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. κατ' αὐτῶν ἐξ ἀσφαλιστικῶν ποροχῶν: Κοινοποιοῦμεν ὑμῖν κατωτέρω τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος ὑπ' ἀριθ. 910/13.4.1956 γνωμοδότησιν τῆς παρ' ἡμῖν Νομικῆς Ὑπηρεσίας, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα, παρέχοντες ἅμα τὰς ἀκολούθους διευκρινίσεις:

1. Συμψηφισμὸς ἐπιτρέπεται πρατάσει τοῦ ἐργοδότου μόνον εἰς τὰς ἐν τῇ γνωμοδοτήσει ἀναφερομένας περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 87 τοῦ Ν.Ε. Δ.Ε., μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ περίπτωσις ἀχρεωστήτου καταβολῆς εἰσφορῶν παρὰ τοῦ προτείνοντος τὸν συμψηφισμὸν ἐργοδότου.

2. Ὁ συμψηφισμὸς χωρεῖ μόνον, ἐφ' ὅσον ἠθέλε προταθῇ παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου διὰ σχετικῆς πρὸς τοῦτο δηλώσεως.

3. Προταθέντος τοῦ συμψηφισμοῦ αἱ συμψηφιζόμεναι ἀπαιτήσεις ἀποσβέννυνται ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ σημείου, καθ' ὃ αὗται συνηντήθησαν. Ἑπομένως ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ τούτου σημείου παύει ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου διὰ τὴν καταβολὴν προσθέτων τελῶν ἐπὶ τοῦ συμψηφιζομένου τμήματος ἢ ὅλου τῆς πρὸς τὸ ἡμέτερον Ἵδρυμα ὀφειλῆς του. Π.χ. ὁ Α ἐργοδότης ὀφείλει ἐξ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν περιόδου μέχρι 30.6.1955 δραχ. 5.000. Τὴν 1.10.1955 κατέβαλεν ἀχρεωστήτως ἡμῖν διὰ πρόσωπα μὴ ἀσφαλιστέα δραχ. 3.500. Τὴν 1.3.1956 ἐπρότεινεν εἰς συμψηφισμὸν πρὸς τὴν ἐκ δραχ. 5.000 ὀφειλὴν του τὰς ἀχρεωστήτως καταβληθείσας εἰσφορὰς ἐκ δραχ. 3.500.

Ἐν προκειμένῳ ὁ συμψηφισμὸς θὰ ἀνατρεχθῇ εἰς τὴν 1.10.1955. Ἑπομένως ὁ ἀνωτέρω ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν προσθέτων τελῶν μέχρι 1.10.1955 ἐπὶ ποσοῦ δραχ. 5.000 καὶ ἀπὸ 1.10.1955 καὶ ἐφεξῆς ἐπὶ τοῦ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν δραχ. 3.500 ὑπολοίπου ἐκ δραχ. 1.500 (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 136/1956 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Ἀριθ. πρωτ. 910

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ἀπριλίου 1956

Πρὸς τὸν Κλάδον Οἰκον. Ὑπηρεσιῶν
Διεύθυνσιν Ἐσόδων

Ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8589/627/27.2.1956 ἐγγράφου σας, ἐν σχέσει μὲ τὸν συμψηφισμὸν ἀπαιτήσεων ὀφειλετῶν τοῦ Ι.Κ.Α. τῇ εἰσηγήσει τοῦ παρ' ἡμῖν δικηγόρου κ. *Π. Μπαϊνέτα*, καὶ σὺν τῇ ἐπιστροφῇ τῶν σχετικῶν, γνωμοδοτοῦμεν ὡς ἀκολούθως:

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 87 τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων (Π.Δ. 24/27 Αὐγούστου 1931), ὡς ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν.δ. 1382/1942, αἱ ὁποῖαι ρυθμίζουσι εἰδικῶς τὰ περὶ συμψηφισμοῦ ἀπαιτήσεων ὀφειλέτου τοῦ Δημοσίου ἐνάντι χρεῶν αὐτοῦ πρὸς τὸ Δημόσιον, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ Ι.Κ.Α., συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 21 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τὸ ἄρθρ. 36 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν», δι' ὧν ὁρίζεται ὅτι διὰ τὴν ἀναγκαστικὴν εἴσπραξιν τῶν ἐξ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α. ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων. Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρ. 87 συμψηφισμὸς ἀπαιτήσεων ὀφειλέτου τοῦ Δημοσίου ἐναντι χρεῶν αὐτοῦ πρὸς τὸ Δημόσιον δύναται νὰ ἀντιταχθῇ μόνον εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις: α) Ἐφ' ὅσον ἡ ἀπαίτησις τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τοῦ Δημοσίου προέρχεται ἐξ ἐπιστροφῆς χρημάτων καταβληθέντων εἰς τὸ Δημόσιον ὑπὸ τούτου ἀχρεωστήτως ἢ ὑπὸ αἰτρεσιν πληρωθείσαν καὶ β) ἐφ' ὅσον ἡ ἀπαίτησις τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τοῦ Δημοσίου προέρχεται ἐκ τελεσιδίκως ἀναγνωρισθείσης ἀποζημιώσεως, λόγῳ ἐπιτάξεως ἢ ἀγορᾶς εἰδῶν ἢ ἀπαλλοτριώσεως γενομένης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἢ διὰ λογαριασμόν αὐτοῦ. Ὁρίζεται δὲ ἐν τῇ αὐτῇ διατάξει, ὅτι εἰς τὴν δευτέραν τῶν ὡς ἄνω

(*) ΣΕΔ 15, σελ. 890.

περιπτώσεων ὁ συμψηφισμὸς ὑπερχεται ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἦδεις προτεθῇ οὗτος ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἐγγράφως δι' ἀναφορᾶς ἐπιδιδομένης διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Ταμείου, παρ' ᾧ εἶναι βεβαιωμένον τὸ χρέος. Περὶ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ χρόνου τοῦ συμψηφισμοῦ εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν οὐδὲν ὁρίζεται καὶ συνεπῶς ἐφαρμογὴν ἔχουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 440 καὶ 441 τοῦ Α.Κ.

Κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας ὁ συμψηφισμός, ἐφ' ὅσον αἱ ἀντίθεται ἀπαιτήσεις πληροῦσι τὰς ὁριζομένας προϋποθέσεις, χωρεῖ διὰ τῆς προτάσεως τοῦ συμψηφισμοῦ, ἤτοι ἐὰν ὁ εἷς ἐπικαλεσθῇ αὐτὸν διὰ δηλώσεως πρὸς τὸν ἕτερον. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην αἱ ἀπαιτήσεις ἀποσβέννυνται, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐγένετο ἡ πρότασις, ἀλλὰ ἀναδρομικῶς ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς συναντήσεως αὐτῶν, ὁπότε παύουσι καὶ αἱ ὑποχρεώσεις παροχῆς ὁμοφρόντος, τόκων ὑπερημερίας κλπ. (Ἀπαν., Ἐνοχ. Δικ. ἄρθρ. 440 § 6 σ. 481 καὶ ἄρθρ. 441 § 5).

Ἐν τῇ ἐρωτωμένῃ ὅθεν περιπτώσει ὁ συμψηφισμὸς θὰ ἐπέλθῃ ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου γενομένης σχετικῆς προτάσεως διὰ τῆς ἀπὸ 3.12.1955 ἐπιστολῆς του, τὰ ἀποτελέσματα ὅμως τοῦ συμψηφισμοῦ, ἤτοι ἡ ἀπόσβεσις τῶν ἀντιθέτων ἀπαιτήσεων καὶ ἡ παῦσις τῆς ὑποχρεώσεως παροχῆς τόκων κλπ. θὰ ἐπέλθωσιν ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς συναντήσεως αὐτῶν.

Πρὸς συμψηφισμὸν δύνανται νὰ προταθῶσιν οὐχὶ αἱ οἱασδήποτε ἁπλῶς ἀπαιτήσεις τῶν ἐργοδοτῶν κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ἀλλὰ περιοριστικῶς αἱ ἀναφερόμεναι ἐν ἄρθρῳ 87 τοῦ Ν.Ε.Δ.Ε. καθοριζόμεναι.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
Δ. Μαλαγαρδῆς

Ἀπόδειξις ἡλικίας ἡσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. δι' ἀπονομὴν συντάξεως: Κοινοποιοῦμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1219/13.4.1956 γνωμοδότησιν τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα, πρὸς γνῶσιν σας καὶ ἐφαρμογήν της.

Κατὰ τὴν κοινοποιουμένην γνωμοδότησιν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. δ. 3083/1954 ἔχουν ἐφαρμογὴν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἡλικίας τῶν ἡσφαλισμένων τοῦ Ἱδρύματος τῶν ὑποβαλλόντων αἴτησιν περὶ ἀπονομῆς συντάξεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1846/1951, καὶ εἰς ἃς ἔτι περιπτώσεις ἔχουν ἐκδοθῆ ὑπὲρ αὐτῶν τελεσίδικοι καὶ ἀμετάκλητοι δικαστικαὶ ἀποφάσεις, ἐπιδικασασαι ἀποζημίωσιν διὰ καθυστερουμένας συντάξεις ἐπὶ τῇ βάσει ἡλικίας προσδιορισθείσης κατὰ τρόπον διάφορον τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄνω Ν. Δ. καθοριζομένου.

Οὕτω, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν χρισάσης δικαιώματος ἀπονομῆς συντάξεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 ἡ ἡλικία θὰ ἀποδεικνύηται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ρηθέντος ν. δ/τος, τῶν τυχὸν ὑπαρχουσῶν καταφατικῶν ὑπὲρ τοῦ ἡσφαλισμένου δικαστικῶν ἀποφάσεων δεσμευουσῶν τὸ Ἵδρυμα μόνον ὡς πρὸς τὴν ἐπιδικασθεῖσαν ἀποζημίωσιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ τὸν τρόπον ἀποδείξεώς της.

Ἀντιθέτως αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις εἶναι δεσμευτικαὶ καὶ ἀποτελοῦν δεδικασμένον καὶ ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν διὰ πᾶσαν περίπτωσιν, χρισμένην βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν. 6298/1934, ὡς τοῦτο, ἄλλως τε, ρητῶς διετυπώθη εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 165/1955 ἐγκύκλιον διαταγήν μας(*), ἥτις θὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ὡς πρὸς πᾶσαν αὐτὴν τὰς ὁδηγίας διὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν βάσει ταύτης ρυθμιζομένων ἐποθέσεων τοῦ νόμου τούτου (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 143/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Πρὸς
Τὸν Κλάδον Ἀσφαλίσεως
Δ/σιν Παροχῶν—Τμῆμα Συντάξεων

Ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 26917 τῆς 30 λήξαντος ἐγγράφου σας διατυπουμένου ἐρωτήματος ἀπαντῶμεν ὡς ἀκολούθως:

Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναίρεσις ἀποφάσεων λόγῳ ἀνεπαρκοῦς αἰτιολογίας τῆς διατάξεως τοῦ ν.δ. 3083/1954 — ἧς ἐπιτρεπομένης τὴν ἀκύρωσιν δικαστικῶν ἀποφάσεων, ὡς δεξαμένων διάφορον τρόπον βεβαιώσεως τῆς ἡλικίας ἀπὸ τὸν ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω ν.δ.—ἐπέφερεν ὡς ἀποτέλεσμα τὸ ἐκτελεστὸν τῶν ἀποφάσεων ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι εἰς κατωτέρους βαθμοὺς ἐκρίθησαν μὴ ἐκτελεσταί. Δι' ἐκτελεσταὶ αὗται ἀποφάσεις, αἱ κριθεῖσαι μὴ ἐκτελεσταί, πρὶν ἢ κοινοποιηθῇ ἐπιταγὴ πρὸς ἐκτέλεσίν των, εἶχον καταστῇ τελεσίδικοι καὶ ἀμετάκλητοι, ὥστε νὰ ἠγάζῃ ἐξ αὐτῶν ὡρισμένον δεδικασμένον, καταλαμβάνον ἀξιώσεις ἡσφαλισμένων καὶ τοῦ Ἱδρύματος ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας καὶ δι' ἀπώτερον χρόνον. Εἰς τὸ σημεῖον ὅμως τοῦτο πρέπει νὰ γίνῃ μία διάκρισις καὶ τοῦτο διότι ἡ ἀναδρομικότης τοῦ ν.δ. 3083/1954 ἐκτείνεται εἰς τὸν χρόνον, ἀφ' οὗ ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀ.ν. 1846/1951.

Δεδομένου ὅτι στοιχεῖα τοῦ δεδικασμένου εἶναι ἡ ἐκ νέου ἐν νέᾳ δίκῃ σωστικῶς ἱστορικῆς βάσεως καὶ νομίμου λόγου, εἰς τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις τὰς ἀφορώσας ἀξιώσεις ἡσφαλισμένων ὑπὸ τὰς συνθήκας τοῦ ν. 6298/1934, ἔχομεν ἐκ τούτων ὁριστικῶν δεδικασμένον, ἐφ' ὅσον κατέστησαν ἀμετάκλητοι, καταλαμβάνον καὶ τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἡσφαλισμένου ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας δι' ἀπώτερον χρόνον. Τὸ δεδικασμένον τοῦτο δὲν δύναται ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας ἢ ἐνεργείας νὰ ἀνατραπῇ, εἰ μὴ διὰ νόμου καταλύοντος τὸ ἐκ τούτων δικαίωμα. Οὕτω, ἀδιαταράκτου παραμένοντος τοῦ πραγματικοῦ καὶ νομικοῦ καθεστῶτος τοῦ πρὸ τοῦ ἀ. ν. 1846/1951, αἱ κατὰ τοῦτο δικαστικῶς κριθεῖσαι διαφορικῶς κριθεῖσαι τελειωτικῶς καὶ δι' ἀξιώσεις ἀπωτέρου χρόνου. Προκειμένου ὅμως περὶ δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἔστω καὶ ἀμετακλήτων, ἀναγνωριζουσῶν ὡρισμένον δικαίωμα ἐπὶ προϋποθέσεων τοῦ ἐπιγενομένου ν. 1846/1951 βάσει ἡλικίας ἀποδεικνυομένης καὶ ἀναγνωριζομένης, ὡς ὁρίζει ὁ νόμος οὗτος, τὸ ἐκ τούτων δεδικασμένον κατελύθη διὰ τὸν ἀπώτερον χρόνον λόγῳ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ν. δ. 3083/1954, ἰσχύσαντος ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀ.ν. 1846/1951. Λόγῳ τῆς τοιαύτης ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν τροποποιητικῶν διατάξεων τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος ἐλλείπει πλέον ἡ σωστικὴ τοῦ νομίμου λόγου, δηλονότι τὸ ἕτερον τῶν στοιχείων τοῦ δεδικασμένου. Κατὰ ταῦτα εἶναι στοιχειώδης ὑποχρέωσις διὰ τὸ Ἵδρυμα νὰ ἀποκρούσῃ ἀγωγὰς νέας στηριζομένας εἰς τὸ δεδικασμένον τῶν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, ὡς στοιχειωδῶς ἐπιβάλλεται ὑπὸ τὰ σήμερον κρατοῦντα εἰς ἀποζημιώσεις λόγῳ παρανομίας τοῦ Ἱδρύματος ἐπὶ ἐξόδων ἡσφαλισμένων λαβουσῶν χώραν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846/1951.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
Δ. Μαλαγαρδῆς

(*) βλέπε σελ. 794.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΥΞΗΣΙΣ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΩΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 2/1956 ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος *(Υπουργείου Ἐργασίας): Ἐάν, προκειμένης ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1953 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (*) περὶ καθορισμοῦ κατὰ περίπτωσιν τῶν δι' αὐτῆς παρεχομένων αὐξήσεων, δέον νὰ ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν ἰδιότητα τοῦ μισθωτοῦ ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου ἢ τὸ πραγματικὸν γεγονὸς τῆς διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου ἀμοιβῆς του.*

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'
Γνωμ. 482/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*
Δοῦμε μιλῆ: Οἱ κ.κ. Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλλιτσάκος, Α. Μαλαγαρδῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Γάγος, Β. Σαββᾶς, Χ. Γεωργιόπουλος, Δ. Διακατᾶς, Πάρεδροι.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ὡς αὐτὴ ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1944 25/27.21.956 ἀπ. Υπ. Ἐργ. (Β' 40), τροποποιοῦνται ἐπὶ τὰ βελτίω τὰ ὑπὸ τῶν μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἰσχυουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ τῶν σχετικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων προβλεπόμενα κατώτατα ὅρια μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἄνευ μεταβολῆς τινος τοῦ τρόπου ἀμοιβῆς τῶν διαφόρων κατηγοριῶν τῶν μισθωτῶν. Τὸ τελευταῖον οὗτο προκύπτει ἀφ' ἑνὸς ἐκ τῆς διατυπώσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ διατακτικοῦ της, αἱτινες αὐξάνουν τὰ ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων καὶ μηνιαίων μισθῶν (βλ. ὅρον 1, περίπτ. γ καὶ ὅρον 3 § 1), καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἀντιθέτου ρητῆς διατάξεως, ἣν ἡ σοβαρότης τῆς τροποποιήσεως προδήλως θὰ ἐπέβαλλεν. Ἡ ἐν ὅρῳ 2 διάταξις, καθ' ἣν τὰ «πράγματι καταβαλλόμενα» ἡμερομίσθια μέχρις 70 δρχ. αὐξάνονται κατὰ 5 δρχ. διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ κατὰ 3 δρχ. διὰ τὰς θήλεις, ἀφορᾷ προφανῶς οὗτω περίπτωσιν καταβολῆς ἐπιγράμματι» (οὐχὶ «νόμῳ») ηὐξημένου ἡμερομισθίου, ἐκεῖ ὅπου προεβλέπετο ἡ δι' ἡμερομισθίων ἀμοιβή (βλ. καὶ ὅρον 3 § 1 περὶ τῶν «πράγματι» καταβαλλομένων μηνιαίων μισθῶν, ὡς τοιούτων ὅμως νοουμένων ἐκεῖ μόνον τῶν βασικῶν μισθῶν προσηυξημένων κατὰ τὰ νομίμως προβλεπόμενα ἐπιδόματα).

Τὸ γεγονὸς τῆς δι' ἀτομικῆς συμβάσεως ἀμοιβῆς μισθωτοῦ διὰ μηνιαίου μισθοῦ, ἐνῷ προεβλέπετο, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ ἀμοιβὴ τούτου δι' ἡμερομισθίου, καί, ἀντιθέτως, τὸ γεγονὸς τῆς ἀμοιβῆς μισθωτοῦ δι' ἡμερομισθίου, ἐνῷ προεβλέπετο ἡ ἀμοιβὴ τούτου διὰ μηνιαίου μισθοῦ, παραμένουν οὕτω, καὶ μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν, ἐκτὸς πάσης ρυθμίσεως.

Αἱ ἀποδοχαὶ τῶν μισθωτῶν τῶν κατηγοριῶν τούτων, ἐν ὄψει τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, θὰ ἐξομοιῶνται πρὸς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νομίμων αὐτῶν ἀποδοχῶν, ὡς δὲν ὑπῆρχον κατάτασιν αἱ ἐκ' αὐτῶν συναφθεῖσαι ἀτομικαὶ συμβάσεις, ἤτοι, ἐὰν μὲν πρόκειται περὶ ἐργατοτεχνιτῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γενικῆς περὶ ἐργατῶν συλλογικῆς συμβάσεως τῆς 19ης Αὐγούστου 1938, ἢ τῶν εἰδικῶν καθ' ἕκαστα συλλογικῶν συμβάσεων, καί, ἐὰν πρόκειται περὶ ὑπαλλήλων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενικῶν περὶ ὑπαλλήλων συλλογικῶν συμβάσεων τῆς 12ης Αὐγούστου 1936 καὶ τῆς 16ης Σεπτεμβρίου 1937 ἢ τῶν εἰδικῶν τοιούτων (ὡς π.χ. ἡ ἀπὸ 10.7.1937 περὶ ὑπαλλήλων ἐμπορικῶν καταστημάτων), ὡς πάσαι ἀναπροσηρμόσθησαν ἀρχικῶς διὰ τῶν ἀπὸ 1.11.1947 καὶ 1.12.1947 ὁμοίων καὶ κατόπιν δι' ἀλληλοδιαδόχων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ διὰ τῶν ὁποίων κατὰ κανόνα, προκειμένου περὶ ἐργατοτεχνιτῶν, προβλέπεται ἡμερομίσθιον καὶ, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων, μηνιαῖος μισθός.

Ἐν ὄψει τούτων, δέον νὰ γίνῃ δεκτόν ὅτι, ἐὰν τὸ σύνολον τῶν καθ' ἕκαστον μῆνα πραγματοποιουμένων ἡμερομισθίων εἶναι ἀνώτερον τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐργατοτεχνίτου δυνάμει ἀτομικῆς συμβάσεως λαμβανομένου μηνιαίου μισθοῦ, ὅστις οὐδεμίαν κατὰ τὰ ἀνωτέρω λαμβάνει αὔξησιν, θὰ καταβληθῇ τὸ μεῖζον ὡς ἄνω νομίμως προβλεπόμενον ποσόν. Τὸ ἀντίθετον θὰ ἰσχύσῃ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐφαρμοζομένη ἡ ἀτομικὴ σύμβασις, ἐὰν τὸ σύνολον τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπολογιζομένων καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα πραγματοποιουμένων ἡμερομισθίων εἶναι κατώτερον τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως, ὁπωσδήποτε κατὰ τὰ λοιπὰ διατηρουμένης (πρβλ. καὶ ὅρον 5 § 2 τῆς ἀποφάσεως).

Ἀναλόγως λοιπὸν δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ καὶ προκειμένου περὶ ὑπαλλήλου, ὅστις διαίρεται δυνάμει ἀτομικῆς συμβάσεως δι' ἡμερομισθίου. Ὁ κατὰ τὰ προκείμενα ἀνώτερος νομίμως προβλεπόμενος μηνιαῖος μισθὸς κατισχύει τῆς ὁλασονος ἀμοιβῆς τῶν συμβατικῶν (πραγματοποιηθέντων ἢ μὴ) ἡμερομισθίων, ὑποκύπτων ἀντιθέτως εἰς τὴν μείζονα ἀμοιβὴν τῶν ἡμερομισθίων.

Μετὰ ταῦτα εἰς τὸ τεθὲν ὡς ἄνω ἐρώτημα προσήκει ἡ ἀπάντησις, ὅτι αἱ ἀπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν προβλεπόμεναι αὐξήσεις ἀναφέρονται εἰς τοὺς ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος τῶν μισθωτῶν νομίμως κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἰσχούσης μισθοὺς (διὰ τοὺς ὑπαλλήλους) καὶ ἡμερομίσθια (διὰ τοὺς ἐργάτας) καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς δυνάμει ἀτομικῶν συμβάσεων, παραγνωρισθεισῶν τῶν νομίμων τρόπων ἀμοιβῆς, πράγματι καταβαλλομένους τοιούτους.

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 291.

ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΜΙΣΘΟΥ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟΝ 656 ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ

Περίληψις ἐρωτήματος *(Υπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν ἀφείλῃται μισθὸς εἰς τὸ προσωπικὸν ἐργοστασίου, τὸ ὁποῖον*

δέν ἐλειτούργησεν ἐπὶ διήμερον, διότι, λόγῳ διακοπῆς τῶν συγκοινωνιῶν ἐκ σφοδροτάτης χιονοπτώσεως, δέν κατέστη δυνατὸς ὁ ἐφοδιασμὸς τούτου διὰ τῶν ἀναγκαίων πρώτων ὑλῶν.

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμ. 481/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*
Λοιπὰ μέλη οἱ κ. κ. Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλατζάκος, Α. Μαλαγαρδῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Β. Σάββας, Χ. Γεωργιόπουλος, Δ. Διακάτας, Πάρεδροι.

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κάτωθι:

Κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ. ὁ ἐργοδότης καθίσταται ὑπερήμερος καὶ ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὸν διὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπερημερίας του ὀφειλόμενον μισθόν, ἐὰν δὲν ἀποδεχθῇ τὴν ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ του προσφερομένην ἐργασίαν ἐκ λόγων ἀφορώντων αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέρων βίαν. Καὶ ναὶ μὲν τὸ φυσικὸν γεγονὸς τῆς χιονοπτώσεως καὶ ἡ ἐκ τούτου διακοπὴ τῶν συγκοινωνιῶν ἀπετέλουν καθ' ἑαυτὰ ὑπαιθήποτε γεγονότα ἀνωτέρας βίας, τὰ γεγονότα ὅμως ταῦτα, ὡς ἐκ τῆς βραχείας διαρκείας των, δὲν παρίστανται ὡς ὁ ἀποκλειστικὸς λόγος τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ του. Διότι ὁ ἐργοδότης, εὑθυνόμενος κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις μέχρις ἀνωτέρας βίας, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ πράξει πᾶν ὅ,τι θὰ ἔπραττε συνετὸς οἰκογενειάρχης καὶ νὰ ἔχῃ ἀπόθεμα πρώτων ὑλῶν ἐπαρκὲς πρὸς ἀντιμετώπισιν ἀπροβλέπτων περιπτώσεων δι' εὔλογον πάντοτε χρονικὸν διάστημα καὶ ἀνεμπόδιστον αὐτῷ ἀπασχόλησιν τοῦ προσωπικοῦ του. Ἀμελήσας ὅμως οὕτω ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει νὰ ἔχῃ ἀπόθεμα πρώτων ὑλῶν καὶ διὰ διήμερον μόνον λειτουργίαν τοῦ ἐργοστασίου του, ἐτέλει ἤδη κατὰ τὴν ἐπέλευσιν τῶν ὡς ἄνω γεγονότων ἀνωτέρας βίας ἐν πταίσματι καὶ δὲν δύναται νὰ ζητῇ τὴν ἀπαλλαγήν του ἐκ τῶν ἐπιγενομένων τούτων λόγῳ.

Μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ τεθὲν ὡς ἄνω ἐρώτημα πρέπει καταφατικὴ ἀπάντησις.

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΔΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΝ ΕΚΠΡΟΣΩΠΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΕΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΑΣ Ἢ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΦΟΡΟΣ ΚΑΘΑΡΑΣ ΠΡΟΣΟΔΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος *(Ὑπουργείου Ἐργασίας): **Ἐὰν ὑπόκεινται εἰς φόρον καθαρᾶς προσόδου αἱ ὑπὸ μορφὴν ἐξόδων κινήσεως καταβαλλόμεναι ἀποζημιώσεις εἰς ἐκπροσώπους ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων διὰ τὴν συμμετοχήν των εἰς Ἐπιτροπὰς ἢ Συμβούλια παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας.***

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμ. 479/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*
Λοιπὰ μέλη οἱ κ. κ. Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλατζάκος, Α. Μαλαγαρδῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Β. Σάββας, Χ. Γεωργιόπουλος, Δ. Διακάτας, Πάρεδροι.

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κάτωθι:

Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν διατάξεων τῶν §§ 2 καὶ 4 τοῦ ἄρθρ. 45 τοῦ νόμου 3323/1955, ὁριζουσῶν ἀντιστοίχως ὅτι εἰς τὸ εἰσόδημα ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων περιλαμβάνεται καὶ πᾶσα ἀμοιβὴ καταβαλλομένη α')... β')..., γ') εἰς ἀντιπροσώπους ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καὶ ἰδιώτας διὰ τὴν συμμετοχήν των εἰς πᾶσης φύσεως Ἐπιτροπὰς ἢ Συμβούλια ἐπὶ τοῦ Δημοσίου, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου...» καὶ ὅτι, ἀντιθέτως, «δὲν θεωρεῖται εἰσόδημα ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων ἡ ὑπὸ μορφὴν ἐξόδων κινήσεως ἀποζημίωσις, ὡς καὶ ἡ ἐκτὸς ἕδρας ἡμερησία τοιαύτη, ἡ καταβαλλομένη εἰς ἐκπροσώπους ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων», σαφῶς συνάγεται, ὅτι εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ νόμου τούτου ὑπόκεινται μόνον αἱ καθαραὶ ἀμοιβαὶ καὶ οὐχὶ τὰ «ἔξοδα κινήσεως» ἢ τὰ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας ἐκτὸς ἕδρας πραγματοποιούμενα ἢ καὶ αἱ πρὸς ἀντιμετώπισιν ἕνεκα τοιούτων ἐξόδων κινήσεως, κατ' ἀποκοπήν, συνήθως, καὶ διὰ τοῦτο, κατὰ καθιερωθεῖσαν ἔκφρασιν, «ὑπὸ μορφὴν ἐξόδων κινήσεως» καταβαλλόμεναι ἀποζημιώσεις, ἀρκεῖ βεβαίως αἱ τελευταῖαι αὗται νὰ μὴ ὑποκρύπτουν πρόθεσιν καταστρατηγήσεως τοῦ νόμου. Τοιαῦται καταστρατηγήσεις ὅμως δὲν δύναται νὰ νοηθῇ, ὅπου ἡ χορήγησις ἀποζημιώσεως «ὑπὸ μορφὴν ἐξόδων κινήσεως» προβλέπεται καὶ ρυθμίζεται ὑπὸ εἰδικῶν διατάξεων, ὡς καὶ ἐν προκειμένῳ ὑπὸ τῶν εἰδικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 4 νόμου 3252/1955. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 45 § 4 νόμου 3323/1955 ἀπαλλαγὴ ἀναφέρεται μόνον εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τοιαῦτα ἔξοδα καταβάλλονται ὑπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, οὐχὶ μόνον δὲν εὑρίσκει ἔρεισμα εἰς τὸν νόμον, εἰσάγων αὐθαίρετον διάκρισιν, ἀλλὰ καί, δεκτὸς γινόμενος, λόγῳ τῆς ἠὐξημένης εὐχερείας τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων πρὸς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον χαρακτηρισμὸν τῶν ὑπ' αὐτῶν καταβαλλομένων ἀποζημιώσεων εἰς τοὺς ἐκπροσώπους των θὰ περιώριζε τὴν ἀπαλλαγὴν ἐπὶ μόνων τῶν περιπτώσεων τῶν περισσοτέρων ἐπιδεκτικῶν διαφόρων καταστρατηγήσεων.

Μετὰ ταῦτα εἰς τὸ τεθὲν ὡς ἄνω ἐρώτημα πρέπει ἀρνητικὴ ἀπάντησις.

ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ ΠΡΑΞΕΩΣ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος *(Ὑπουργείου Ἐργασίας): **Ἐὰν δύναται νὰ ἀνακληθῇ ἡ πρᾶξις ἀπολύσεως ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας μετὰ παρέλευσιν εἰκοσαημέρου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δοθέντος εἰσέτι ὅτι εἰς τὴν θέσιν τούτου ἀναδιωρίσθη ἕτερος ὑπάλληλος, δικαιωθεὶς ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.***

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμ. 464/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*
Λοιπὰ μέλη οἱ κ. κ. Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλα-

τζάκος, Α. Μαλαγαρδής, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Β. Σάββας, Χ. Γεωργιόπουλος, Δ. Λεκκατάς, Πάρεδροι

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κάτωθι:

Ἐκ τοῦ σκεπτικοῦ τῆς συνοδευούσης τὸ ἐρώτημα ὑπ' ἀριθ. 1708/1955 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ εἰς συμμόρφωσιν ταύτης ἐκδοθεῖσα πρᾶξις περὶ ἀπομακρύνσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ὑπαλλήλου δὲν εἶναι πρᾶξις ἀπολύσεως, ἀλλὰ πρᾶξις ἀνακλήσεως τοῦ διορισμοῦ του, ὁ ὁποῖος, ἐνεργηθεὶς ἀντὶ τοῦ ἐπαναδιορισμοῦ τοῦ ἔχοντος νόμιμον ἔναντι τούτου προτίμησιν προαλήψεως καὶ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δικαιωθέντος τέως ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑπῆρξε πρᾶξις παράνομος.

Τούτου δοθέντος, ἡ ζητουμένη ἀνάκλησις ἀπολύσεως δὲν εἶναι πράγματι ἀνάκλησις ἀπολύσεως, ἀλλ' ἀνάκλησις ἀνακλητικῆς πράξεως. Ἥτις, ἐὰν δὲν στηρίζηται εἰς λόγον ἀκυρότητος τῆς ἀνακλητικῆς, δὲν ἐπαναφέρει ἐν ἰσχύϊ τὴν ἀρχικῶς ἀνακληθεῖσαν (Σ.Ε. 630, 1431/1952), ἀλλ' ἀποτελεῖ νέαν κατὰ περιεχόμενον καὶ αὐτοτελῆ πρᾶξιν, δι' ἣν δέον νὰ συντρέχουσιν αἱ προϋποθέσεις καὶ νὰ τηρηθῶσιν αἱ διατυπώσεις τῆς κατὰ τὴν ἔκδοσίν της ἰσχυούσης νομοθεσίας (πρβλ. καὶ Σ.Ε. 1211/1953).

Ἡ ἀνάκλησις ὅμως τοῦ διορισμοῦ (ἀπόλυσις) τοῦ περὶ οὗ τὸ ἐρώτημα ὑπαλλήλου ὑπῆρξε πρᾶξις νόμιμος. Διότι ναὶ μὲν τὸ δικαίωμα τοῦ ὡς ἄνω εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας προσφυγόντος τέως ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐθίγη οὐχὶ κατ' ἀνάγκην εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ διορισμοῦ ταῦ ὑπαλλήλου τούτου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ διορισμοῦ ἑνὸς ἑνάστου κεχωρισμένως ἐκ τῶν διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Α. Υ. Ἐργ. 60128/82/1951 εἰς Β', 230) διορισθέντων συγχρόνως δεκατεσσάρων εἰσέτι νέων ὑπαλλήλων, ὅμως ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, ὑπόχρεως εἰς συμμόρφωσιν πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἐπιτασσούσης τὴν ἀνάκλησιν ἑνὸς ἐκ τῶν διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἐνεργηθέντων διορισμῶν, εἶχε πλήρη εὐχέρειαν ἐπιλογῆς τοῦ ἀνακλητέου διορισμοῦ, ἀφοῦ πάντες οἱ διορισμοὶ οὗτοι ἐγένοντο οὐχὶ κατόπιν διαγωνισμοῦ ἢ οἱασδήποτε ἄλλης κατόπιν διαδικασίας τινὸς ἀξιολογικῆς κατατάξεως, ὅτε κατὰ νόμον ἢ κατὰ τὰς ἀρχὰς ἁπλῶς τῆς χρηστῆς διοικήσεως θὰ ὑπῆρχε σειρὰ προτιμήσεως, ἀλλὰ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3, ὃ καὶ 12 § 1 ν.δ. 2954/1954, ἄνευ διαδικασίας τινὸς καὶ κατὰ πλήρη οὕτω διακριτικὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τούτου εὐχέρειαν, ὅστις, ἐν ὄψει τοῦ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Σ. Ε. προκύπτοντος κωλύματος ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν θέσεων, ἦτο ἑπομένως καὶ ὁ μόνος ἁρμόδιος νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ποίαν πρᾶξιν διορισμοῦ δὲν θὰ ἐξέδιδε καὶ τὴν ὁποίαν οὗτος θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνακαλέσῃ.

Πέραν τούτων ἡ ἀνάκλησις ἀνακλητικῆς πράξεως, περὶ ἧς καὶ ἐνταῦθα πρόκειται κατὰ τὰ ἀνωτέρω, οὐδαμῶς κωλύεται ἐκ τῆς παρελεύσεως εἰκοσαημέρου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀνακλητικῆς, ἀφοῦ θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν νὰ ὀφεληθῇ ὁ εἰς ὃν αὕτη ἀφορᾷ ὑπάλληλος. Ἡ τοιαύτη ὅμως ἀνάκλησις, φέρουσα ἐνταῦθα, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, χαρακτῆρα νέας πράξεως, δὲν δύναται νὰ ἐκδοθῇ, εἰμὴ ἐφ' ὅσον συντρέχουν πᾶσαι αἱ πρὸς ἔκδοσιν τοιαύτης πράξεως νόμιμοι προϋποθέσεις.

Μετὰ ταῦτα εἰς τὸ τεθὲν ἐρώτημα προσήκει ἡ ἀνωτέρω διδομένη ἀναλυτικὴ ἀπάντησις.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ Α.Ν. 1836/1951 ΜΕΤ' ΑΝΑΚΛΗΣΙΝ ΔΙΟΡΙΣΜΟΥ ΚΑΤΑ Ν. 751/1948.

Περίληψις ἐρωτήματος: *(Ὑπουργεῖον Ἐργασίας): Ἐὰν δικηγόρος, τοποθετηθεὶς ὡς πληρῶν τὰς προϋποθέσεις τοῦ ν. 751/1948 παρά τινι Ὀργανισμῷ καὶ ἀνακληθεὶς βραδύτερον τῇ αἰτήσει του, διατηρῇ τὸ δικαίωμά του πρὸς τοποθέτησιν εἰσέτι καὶ νῦν ὑπὸ τὸ κράτος ἤδη τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν πληροῖ πλέον τὰς πρὸς τοῦτο προϋποθέσεις.*

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμ. 365/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. Γ. Φραγκούλης
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. Δ. Κούγιας
Λοιπὰ μέλη οἱ κ.κ. Ν. Μπαρμπάτης, Α. Ἀλεξίου, Δ. Καλατζάκος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Χ. Γεωργιόπουλος, Κ. Τσαγκαράκης, Πάρεδροι.

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κάτωθι:

Τῆς ἀνακλήσεως διοικητικῆς πράξεως, ἐχούσης, κατὰ τὰ κρατοῦντα, ὡς συνέπειαν τὴν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως της ἀναδρομικὴν ἐξαφάνισιν τῆς πράξεως, ἥτις ἐκτοτε θεωρεῖται νομικῶς ὡς οὐδέποτε ὑπάρξασα, ἡ νομικὴ κατάστασις, εἰς ἣν τελεῖ ὁ εἰς ὃν ἡ διοικητικὴ πρᾶξις ἀφεώρα μετὰ τὴν ἀνάκλησιν, τοὐλάχιστον ἐφ' ὅσον νόμος δὲν ὁρίζει ἄλλως, εἶναι ἐκείνη, εἰς ἣν οὗτος ἐτέλει πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς πράξεως.

Κατόπιν τούτων, δοθέντος καὶ ὅτι οὔτε ὁ ν. 751/1948, οὔτε ἄλλη διάταξις ὁρίζει ἄλλως, ἡ νομικὴ κατάστασις τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου τοποθετηθέντος μετὰ τὴν ἀνάκλησιν τῆς τοποθετήσεώς του εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ὑφίστατο καὶ πρὸ τῆς τοποθετήσεώς του, ἡ κατάστασις ἥτοι τοῦ ἔχοντος νόμιμον προσδοκίαν τοποθετήσεως ἀπὸ τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ὑφισταμένου νομοθετικοῦ καθεστῶτος. Τοῦ καθεστῶτος ὅμως τοῦ τότε ἰσχύοντος ν. 751/1948 μεταβληθέντος βραδύτερον ἀπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 2113/1952, ὅστις μάλιστα καὶ ρητῶς κατήργησε τὸν ν. 751/1948 (ἄρθρ. 12 § 1 ἀ.ν. 1836/1951), ὁ περὶ οὗ τὸ ἐρώτημα δικηγόρος δὲν δύναται πλέον νὰ ἔχῃ ἀξίωσιν πρὸς τοποθέτησιν, ἀφοῦ δὲν πληροῖ κατὰ τὸν νεώτερον νόμον τὰς πρὸς τοῦτο ἀξιουμένας προϋποθέσεις, ὡς ἀκριβῶς καὶ πᾶς ἕτερος εὐνοούμενος πρὶν ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ν. 751/1948.

Μετὰ ταῦτα εἰς τὸ τεθὲν ὡς ἄνω ἐρώτημα προσήκει ἀρνητικὴ ἀπάντησις.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥΣ ΠΑΡΟΧΑΙ ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Κατὰ τὴν πρόσφατον (σ' ἀριθ. 25500/4700/1955 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν «περὶ παροχῆς δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1956 εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας» (ΕΕΔ 15, 520) (δηλαδὴ καὶ αἱ προηγούμεναι) «ἡ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένη ἔκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις (δῶρον) ἀποκτᾶται εἰς χάσας τὰς ὑπὲρ τῶν οἰκείων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν καθοριζομένας κρατήσεις καὶ εἰσφοράς (ἄρθρ. 12).

Τοῦτο εἶναι συνεπὲς καὶ πρὸς τὸ ἄρθρ. 25 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (§ 4) (ΕΕΔ 10, 643), κατὰ τὸ ὁποῖον κάθε ἡμερήσιος μισθὸς διὰ τὴν κατάταξιν τῶν ἠσφαλισμένων εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις ὑφίστανται αἱ κάτωθι φύσεως ἀποδοχαὶ ταύτην εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος.

Εἶναι ἔτι συνεπὲς καὶ πρὸς τὴν διὰ τοῦ ἀ.ν. 1777/1951 «περὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 28/1944 καὶ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ.ν. 860/1937» (ΕΕΔ 10, 432) παρασχεθείσαν εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ἐξουσιοδότησιν (διατηρηθεῖσαν ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὸν τελευταῖον νόμον 3239/1955 «περὶ ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἄρθρ. 42, ΕΕΔ 14, 601), δυνάμει τῆς ὁποίας ἐκδίδονται αἱ σχετικαὶ ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξουσιοδότησιν δύνανται οἱ Ὑπουργοὶ νὰ προσδιορίζωσιν ἐκτάκτους οἰκονομικὰς ἐνισχύσεις ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων ἢ τοῦ Πάσχα (δῶρον) εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι καὶ ἡ οἰκονομικὴ αὕτη λεγομένη ἐνίσχυσις (δῶρον) (ἀτέχνως ἐκφρασθέντος τοῦ Νομοθέτου) ἀποτελεῖ προσαύξησιν τῶν τακτικῶν των ἀποδοχῶν (βλέπε τὴν σαφῆ περὶ αὐτοῦ εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀν. νόμου 1777/1951, ΕΕΔ 10, 432), οὕτω δὲ ἀντιλαμβάνεται (καὶ ὀρθῶς) τὸ ζήτημα καὶ ἡ ἀσφαλιστικὴ πρᾶξις διὰ τὴν καταβολὴν τῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν (βλέπε τὴν ὑπ' ἀριθ. 103/1955 Ἐγκύκλιον τοῦ Ι.Κ.Α. ἐν ΕΕΔ 14, 561, Χ. Ἀγγελοπούλου, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, ἔκδ. 1955, σελ. 176).

Ὁ ὁρισμὸς χαρακτηρισμὸς καὶ τῶν παροχῶν τούτων ὡς ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν προκύπτει ἄλλως τε καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς νομοθετικῆς διατάξεως, διὰ τῆς ὁποίας παρεσχέθη εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς ἡ ἐξουσιοδότησις τοῦ καθορισμοῦ αὐτῶν, ἀφοῦ τροποποιεῖ καὶ συμπληροῖ τὸν ἀ. ν. 28/1944 καὶ οὗτος προεβλέπετο περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν πρὸς καθορισμὸν τῶν μισθῶν καὶ τῶν ἡμερομισθίων, ὡς καὶ τῶν προσαυξήσεων ἢ κρατήσεων, πάντων τῶν ἐπαλλήλων, ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ παντὸς ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, βιομηχανικῶν ἢ βιοτεχνικῶν, γραφείων, καταστημάτων καὶ παντὸς προσώπου, ***ἐργαζομένου ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας*** εἰς ἰδιώτην ἐργοδότην, φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον.

Ἀλλὰ καὶ ἀκόμη, ἀποφασιστικὸν ἐπιχείρημα διὰ τὸν ὀρθὸν χαρακτηρισμὸν καὶ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος παροχῶν ὡς ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν παρέχει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 2855/1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων» (ΕΕΔ 13, 672), κατὰ τὴν ὁποίαν (§ 2) δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ συνιστᾶται Λογαριασμὸς παρὰ τοῖς αὐτοῖς ὡς ἄνω Ὀργανισμοῖς (Ι.Κ.Α. ἢ Ἐργατικὴ Ἑστία ἢ ἄλλῳ Ἀσφαλιστικῷ Ὀργανισμῷ κλπ.), ἀποβλέπων εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καταβαλλομένων ***προσθέτων ἀποδοχῶν*** δι' ἀντιστοίχου ἀπαλλαγῆς τοῦ οἰκείου ἐργοδότου. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως θὰ ὁρισθῇ τὰ τῆς διαχειρίσεως, τρόπου λειτουργίας καὶ ἐκπληρώσεως τῶν σκοπῶν τοῦ Λογαριασμοῦ τούτου, οἱ πόροι του ἐξ εἰσφορῶν τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἀσκήσεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας τῆς πολιτειακῆς ἐποπτείας καὶ τοῦ διαχειριστικοῦ ἐλέγχου.

Ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο, προκύψαντος καὶ ζητήματος παραγραφῆς τῶν παροχῶν αὐτῶν, ἡ δικαστηριακὴ πρᾶξις κατέληξεν εἰς τὴν ὀρθὴν γνώμην, ὅτι, ὅπου κατὰ τὸ ἄρθρ. 250 § 6 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὑπόκεινται εἰς πενταετῆ παραγραφὴν αἱ ἀξιώσεις τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἐργατῶν διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν ἢ ἄλλων ἀμοιβῶν καὶ ἐξόδων αὐτῶν, αἱ δὲ διὰ τῶν ἑκάστοτε ἐκδιδομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων χορηγούμεναι εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας ἔκτακτοι παροχαὶ (δῶρα) ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα οὐδὲν ἄλλο ἀποτελοῦσιν, εἰ μὴ πρόσθετον ἀμοιβήν, ὑπαγόνται καὶ αὗται εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρ. 250 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 489/1955, ΕΕΔ 14, 867).

Ἐφ' ὅσον δὲ καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 656 τοῦ Α.Κ. ὁ ἐργοδότης, ὅστις κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τοῦτον τὸν μισθόν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 653 τοῦ ἰδίου Κώδικος ὡς μισθὸς νοεῖται παν ὅ,τι δίδεται ὡς ἀντιπαροχὴ τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν μισθωτόν, εἴτε βάσει τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, εἴτε, ἐν ἐλλείψει εἰδικῆς συμφωνίας, βάσει τῆς κρατούσης συνηθείας (Α.Π. 154/1955, ΕΕΔ 14, 405), ἐθεωρήθη, ὀρθῶς, ὁ κατ' ἀποκοπὴν ἀπολύσεως μισθωτοῦ ὑπερήμερος ἐργοδότης ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν καὶ τοῦ χορηγηθέντος δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, δυνάμει τοῦ νόμου 28/1944, δώρου (Α.Π 201/1955, ΕΕΔ 14, 467, πρβλ. καὶ τὴν Α.Π. 854/1955, ΕΕΔ 14, 697, ἐπιδικάσασαν καὶ τὰ «δῶρα» ταῦτα εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ὀφειλομένην μισθοδοσίαν τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος καὶ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ καταγγελίᾳ σχέσεως ἐργασίας κατὰ Ν. 3198/1955.—Ἀπόλυσις προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων ὑπὸ ἀναγκαστικὴν διαχείρισιν.—Ἔλεγχος ἀνεργίας τῶν ἐπιδοτουμένων ἀνέργων.—Ἐπίδοσις ἀπορριπτικῶν ἀποφάσεων παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας εἰς ἠσφαλισμένους: Ἐξ ἀφορμῆς ἀναφυέντων ἐν τῇ πράξει ζητημάτων, ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως διατάξεων τοῦ ν. 3198/1955 καὶ τῶν περὶ ἐλέγχου ἀνεργίας τοιούτων τοῦ ν. 3461/1955 παρέχομεν τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας:

1. Ἀπαλλαγὴ Ὑπηρεσιῶν τινων ἀπὸ τῶν διατυπώσεων τοῦ ν. 3198/1955 λόγῳ ἰσχύος εἰδικῶν τινων προστατευτικῶν διατάξεων.

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 5 § 3 ν. 3198/1955 ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ ν. 118/1945, δι' ἧς ὡρίζετο, ὅτι διὰ τὴν ἔγκυρον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἦτο ἀπαραίτητος ἡ καταβολὴ τῆς ἐν τῷ ν. 2112 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, συνάγεται ὅτι διὰ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τότε μόνον εἶναι ἀπαραίτητος, ἐφ' ὅσον ὀφείλεται τοιαύτη συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν.

Οὕτω, ἐάν ὁ ἐργοδότης δὲν ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν ἀποζημιώσεως, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2112 ἢ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 [π.χ. ἐπὶ μισθωτῶν—ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. συνδεομένων μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας δημοσίου δικαίου ἢ ἐπὶ ἐργατοτεχνιτῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων κλπ. (*)] ἢ ὑπεχρεοῦτο μὲν κατ' ἀρχήν, ἀλλ' ἀπηλλάγη ταύτης διὰ ρητῆς διατάξεως νόμου, ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας τυγχάνει ἔγκυρος καὶ ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως καὶ κατὰ συνέπειαν διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας πᾶσα ἔρευνα περὶ τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112 παρέλκει.

Τοιαῦται εἰδικαὶ διατάξεις ἔχουν θεσπισθῇ διὰ τὸ ἐπὶ θητείᾳ, ἔκτακτον καὶ ἡμερομίσθιον προσωπικὸν τῶν Δημοσίων Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων (ἄρθρ. 9 ἐ. ν. 965/1937), διὰ τὸ ἀπὸ τῶν Σ.Ε.Κ. καὶ Σ.Π.ΑΙ. ἀπολυόμενον προσωπικὸν (ν.δ. 648/1948), διὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ (ν. 552/1945).

2. Ὑποχρέωσις ἢ μὴ τηρήσεως διατυπώσεων τοῦ Ν. 3198/1955 δι' ἀπολυόμενον προσωπικὸν ἐπιχειρήσεως τελούσης ὑπὸ ἀναγκαστικὴν διαχείρισιν δυνάμει Ν. 2810/1954.

Δοθέντος ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος νόμος (2810/1954) οὐδὲν προβλέπει εἰδικῶς διὰ τὰς ἀπολύσεις τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπὸ ἀναγκαστικὴν διαχείρισιν τελούσης ἐπιχειρήσεως, οὐδ' ἐξαίρεσιν ἀνάλογον προβλέπει ὁ ν. 3198/1955, αἱ διατυπώσεις τοῦ τελευταίου τούτου νόμου δέον νὰ τηροῦνται ἀπαραιτήτως καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω αἱ ἀπολύσεις προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεως, τελούσης ὑπὸ ἀναγκαστικὴν διαχείρισιν, ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως, τυγχάνουν ἄκυροι καὶ δὲν δημιουργεῖται ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας.

3. Περὶ ἐλέγχου ἀνεργίας ἐπιδοτουμένων, οἵτινες μετακινοῦνται ἐπί τινας ἡμέρας εἰς ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν ἑτέρου Ὑποκαταστήματος.

Ὡς γνωστόν, οἱ ἐπιδοτούμενοι ἄνεργοι ὑποχρεοῦνται, ὅπως παρουσιάζωνται διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς ἀνεργίας των τρὶς τῆς ἑβδομάδος εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ καὶ τοῦ Γ.Ε.Ε.

Ἡ ὡς ἄνω παρουσίασις δέον ὅπως πραγματοποιῆται ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν, εἰς ἡμέρας καὶ ὥρας ὁριζομένας ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας.

Πολλάκις ὅμως παρίσταται ἀνάγκη, ὅπως οἱ ἐπιδοτούμενοι ἄνεργοι μετακινηθοῦν, ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας, εἰς ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν ἑτέρου Ὑποκαταστήματος κυρίως πρὸς ἐξεύρεσιν ἐργασίας ἢ καὶ δι' ἕτερον σοβαρὸν λόγον ἐπιβάλλοντα τὴν ὀλιγοήμερον μετακίνησιν.

Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἀσκόπου μεταφορᾶς τῆς ἐπιδοτήσεως δι' ὀλίγας ἡμέρας ἢ ἀδίκου στερήσεως τοῦ ἐπιδόματος, δέον ἡ ἐξ ἧς ἡ μετακίνησις Ὑπηρεσία νὰ ἐφο-

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Διατί καὶ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων; Ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ὑπάγονται εἰς τὸ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112 δὲν ἀπαλλάσσονται αἱ ὑπαγόμεναι εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις τῆς καταβολῆς ἀποζημιώσεως (πρβλ. Α.Π. 91/1951, ΕΕΔ 19, 139).

μὴ προαληφθέντος πολεμικοῦ).

Ἐξ ἄλλου καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ ἀ.ν. 690/1945 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀ. ν. 2/1941» (διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ν. 3239/1955, ΕΕΔ 14, 601) τιμωρεῖται ὁ ἐργοδότης κλπ., μὴ καταβάλλων ἐμπροθέσμως καὶ τὰ «δίωρα» ταῦτα.

Τὰ ἀνωτέρω χωρία, νομίζομεν, στοιχεῖα καταδεικνύουσι τὸ ἐσφαλμένον τῆς κρατούσης, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 15, 538), ἀπόψεως ὅτι τὰ ἐπιδόματα ταῦτα συνιστῶσιν ἔκτακτον παροχὴν διδομένην ὡς βοήθημα *καὶ οὐχὶ τοιαύτην ἀντὶ μισθοῦ χορηγουμένην* καὶ ἐπομένως δὲν συνυπολογίζονται εἰς τὴν κατὰ ν. 2112 ἀποζημίωσιν, ἀπογῆς, ἡ ὁποία σημειοῦται καὶ ὡς ἀντιμαχὴ πρὸς τὴν ἐνεργουμένην ἤδη, ὡς ἀνωτέρω, ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἄρθρ. 656 Α.Κ. Εὐχόμεθα (καὶ βοηθήσῃς τῆς προσφάτου Α.Π. 244/1956, ΕΕΔ 15, 538) νὰ ἐπανεξετάσῃ ὁ Ἄρειος Πάγος τὸ ζήτημα.

διάζευξιν μετακινουμένου ἀνέργου διά σχετικοῦ δελτίου, βάσει τοῦ ὁποίου οὗτος θά ἐμφανίζηται διά τόν ἔλεγχον τῆς ἀνεργίας του εἰς τήν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ τόπου μεταβάσεως. Οὕτω κατά τήν ἐπιστροφήν τοῦ ἀνέργου θά παρέχηται ἡ εὐχέρεια εἰς τήν Ὑπηρεσίαν τοῦ τόπου καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος νά ἀποφασίζῃ, ἐάν ὁ ἐνδιαφερόμενος δικαιοῦται τοῦ ἐπιδόματος τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ἀπουσίασεν ἢ μή.

4. Κοινοποίησις ἀπορριπτικῶν ἀποφάσεων καί προθεσμία ὑποβολῆς ἐνστάσεων εἰς τό Δ.Σ.

Συμφώνως πρός τάς διατάξεις τῶν §§ 7 καί 8 τοῦ ἄρθρ. 27 τοῦ ν. δ. 2961/1954 ὁ ἠσφαλισμένος ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως περί ἐπιδοτήσεώς του ἔχει δικαίωμα προσφυγῆς εἰς τό Δ.Σ. τοῦ Ὀργανισμοῦ, ἐντός προθεσμίας 14 ἡμερῶν ἀπό τῆς κοινοποιήσεως αὐτῷ τῆς ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδή παρετηρήθη ὅτι αἱ παρ' ἐνίων Ὑποκαταστημάτων ἐκδιδόμεναι ἀπορριπτικαί ἀποφάσεις δέν φέρουσιν ἡμερομηνίαν κοινοποιήσεως (ἐπί ὑπογραφῆ) εἰς τόν ἐνδιαφερόμενον καί οὕτω δέν εἶναι δυνατόν νά πιστοποιηθῇ, ἂν ἡ σχετική ἔνστασις ὑπεβλήθη ἐμπροθέσμως, δέον ὅπως ἐπί ποινῇ ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεως γίνηται μνεία τῆς 14ημέρου προθεσμίας, ἐντός τῆς ὁποίας ἔχει δικαίωμα ὑποβολῆς ἐνστάσεως ὁ ἠσφαλισμένος, κοινοποιεῖται δ' ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις εἰς τόν ἐνδιαφερόμενον ἐπί ὑπογραφῇ. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 18/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρός τάς Τοπικάς Ὑπηρεσίας).*

Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν ἐργατικῶν στελεχῶν: Πρός τόν σκοπόν ρυθμίσεως ζητημάτων ἀναφυέντων ἐν τῇ πράξει, ἐν σχέσει μέ τήν ἐφαρμογήν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 51 § 4 ν.δ. 2698/1953 περί ἐπιδοτήσεως τῶν μετεχόντων εἰς τήν διοίκησιν ἐπαγγελματικῶν σωματείων μισθωτῶν μετά τήν ἰσχύν τοῦ νόμου 3464/1955, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ, ληφθείσης κατά τήν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 22.3.1955, τροποποιοῦντες προγενεστέρας ὡς πρός τό θέμα τοῦτο ὁδηγίας ἡμῶν, παραγγέλλομεν τά ἀκόλουθα:

1. Ἡ βάσει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως (ν. δ. 2698/1953) πρώτη ἐπιδότησις ἐργατικῶν στελεχῶν ἐπί 12μηνον δέον ὅπως χωρῇ μόνον ἐπί τῇ πραγματοποιήσει ὑποτεθήποτε 750 ἡμερῶν ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ κλάδου ἀνεργίας καί ἐφ' ὅσον ὁ ἐνδιαφερόμενος διετέλεσεν ἐπί πενταετίαν τοὐλάχιστον μέλος διοικήσεως ἢ ἐλέγχου ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως μισθωτῶν, μή ἀπαιτουμένης ἐν προκειμένῳ τῆς συνδρομῆς τῶν προϋποθέσεων τοῦ ἄρθρ. 17 ν.δ. 2961/1954 ἢ τοῦ ἄρθρ. 3 νόμου 3464/1955 (*).

2. Μετέπειτα, ἐφ' ὅσον ὁ ἔχων τήν ἰδιότητα τοῦ ἐργατικοῦ στελέχους ἠσφαλισμένος αἰτεῖται ἐπιδότησιν διά δευτέραν φοράν, δικαιοῦται ταύτης ἐπί 12μηνον, ἐάν ἐπραγματοποίησεν ἐκ νέου ἡμέρας ἐργασίας, περί ὧν τό ἄρθρ. 51 § 4 ν.δ. 2698/1953. Διά τήν τοιαύτην ὅμως διά δευτέραν φοράν ἐπιδότησιν κατά τό ἄρθρ. 51 § 4 ν. δ. 2698/1953 ἀπαραίτητος τυγχάνει ἡ ἰδιότης τοῦ συνδικαλιστικοῦ στελέχους ἐν ἐνεργείᾳ.

(*) Βλέπε καί ἀνωτέρω, σελ. 612, δημοσιευομένην Σ.Ε. 461/1956.

Ἄλλως καί ἐφ' ὅσον ἐπραγματοποιήθησαν ἐκ νέου αἱ ἐν τῷ νόμῳ 3464/1955 ὁριζόμεναι ἡμέραι ἐργασίας, (180 ἢ 150 ἢ 125), θά καταβληθῇ ἐπίδομα διά τήν ὑπό τοῦ νόμου τούτου ἀντιστοίχως ὁριζομένην διάρκειαν (125 ἢ 75 ἢ 50 ἡμερήσια ἐπιδόματα).

3. Διά τήν ἐπιδότησιν ἐργατικοῦ στελέχους κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρ. 51 § 4 ν.δ. 2698/1953 δέν ἰσχύει ὁ ἐν ἄρθρ. 19 § 4 ν.δ. 2961/1954, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ἄρθρ. 5 νόμου 3464/1955, περιορισμός περί μή ἐπιδοτήσεως τῶν συμπληρωσάντων ἐντός τῆς τελευταίας τετραετίας ἄνω τῶν 300 ἐπιδομάτων ἀνεργίας ἠσφαλισμένων, ἀρκεῖ διά τήν μή ἰσχύν τοῦ περιορισμοῦ τούτου ὁ ἐνδιαφερόμενος κατά τόν χρόνον ἐκδηλώσεως τῆς ἀνεργίας του νά φέρῃ τήν ἰδιότητα τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ συνδικαλιστικοῦ στελέχους.

4. Συμφώνως πρός τά ἀνωτέρω δέον ὅπως προβῆτε εἰς τήν τακτοποίησιν τῶν ἐκκρεμῶν παρ' ἡμῖν περιπτώσεων, ὡς ἐπίσης καί εἰς τήν οἰκοθεν ἀνάκλησιν τῶν ἐπί τῇ βάσει τῆς πρότερον ἀκολουθουμένης ἑρμηνείας τοῦ ἄρθρ. 51 § 4 ν. δ. 2698/1953 ἐκδοθεισῶν ἀπορριπτικῶν ἀποφάσεων, ἐφ' ὅσον αἱ εἰς ἃς αὗται ἀναφέρονται ἠσφαλισμένοι ἤθελον ἀναγγελθῆ ὑμῖν ἐντός 30 ἡμερῶν ἀπό τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης.

Ὅσον ἀφορᾷ τούς μή ἀναγγελθέντας δι' ἐπιδότησιν, ὡς μή πληροῦντας τάς προϋποθέσεις βάσει τῆς πρότερον ἀκολουθουμένης τακτικῆς, γνωρίζομεν, ὅτι καί διά τούτους εἶναι δυνατή νῦν ἡ ἔκδοσις ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως περί ἐπιδοτήσεως. Ἀλλ' ἡ ἔκδοσις τοιαύτης ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως προϋποθέτει, ὅτι οὗτοι θέλουν ἀναγγελθῆ ἐντός 30 ἡμερῶν ἀπό τῆς λήψεως τῆς παρούσης, ἡ δέ μή ἐγκυρος τούτων ἀναγγελία κατά τό παρελθόν ὀφείλεται εἰς τό ὅτι οὗτοι δέν ἐπλήρουν τάς κατά τήν ἀκολουθουμένην κατά τό παρελθόν ἑρμηνείαν ἀπαιτουμένας προϋποθέσεις.

5. Τέλος διευκρινίζομεν ὅτι οἱ ἔχοντες τήν ἰδιότητα τοῦ ἐργατικοῦ στελέχους ἠσφαλισμένοι, οἵτινες τυγχάνουν συνταξιοῦχοι, δέν δικαιοῦνται παντελῶς ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας, βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 12 § 1 ἐδ. γ' ν.δ. 2961/1954, ἐν συνδυασμῷ πρός τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 23 § 1 τοῦ αὐτοῦ ν. δ. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 18/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρός τάς Τοπικάς Ὑπηρεσίας).*

Παραγραφή ἀπαιτήσεων Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας ἀχρεωστήτως καταβληθέντων ἐπιδομάτων ἀνεργίας: Ἐν σχέσει μέ τήν παραγραφήν τῶν ἀχρεωστήτως καταβληθέντων ἐπιδομάτων ἀνεργίας — λόγῳ ταὐτοχρόνου πρός τήν ἐπιδότησιν ἀπασχολήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποκαλυπτομένης — κατόπιν σχετικῆς γνωματεύσεως τῆς παρ' ἡμῖν Νομικῆς Ὑπηρεσίας, γνωρίζομεν, ὅτι, ἐφ' ὅσον τό ν.δ. 2961/1954 καί οἱ μεταγενέστεροι τούτου νόμοι οὐδόλως ὁμιλοῦν περί παραγραφῆς τῶν τοιούτων ἀξιώσεων, οὐδέ γίνεται μνεία ἐν αὐτοῖς περί ἀναλόγου ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τῆς § 4 ἄρθρου 40 ἀ.ν. 1846/1951, αἱ περί ὧν πρόκειται ἀπαιτήσεις τοῦ Ὀργανισμοῦ πρός ἀναζήτησιν τῶν ἀχρεωστήτως καταβληθέντων ὑπόκεινται εἰς τήν συνήθη εἰκοσαετῆ παραγραφήν *(Ἐγγρ. ὑπ' ἀριθ. 5025/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρός τάς Τοπικάς Ὑπηρεσίας).*

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθορισμοῦ τῆς περιφερείας τῶν Γραφείων Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας περιοχῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ Δωδεκανήσου καὶ συστάσεως νέων τοιούτων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 113 τῆς 30 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2 § 2 τοῦ ν.δ. 2954/1954 «περὶ ὀργανώσεως Σώματος Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων», ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1

Ἡ περιφέρεια, εἰς ἣν ἐκτείνεται ἡ δικαιοδοσία ἑκάστου τῶν κατωτέρω γραφείων Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας τῆς περιοχῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως :

α) Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ἀθηνῶν :

Ἡ περιφέρεια τοῦ Γραφείου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ἀθηνῶν ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως :

Στῆλαι Ὀλυμπίου Διὸς—ὁδὸς Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου—Ἁγίου Παύλου πρὸς Ἁγ. Μαρίναν. Ἐκεῖθεν κατ' εὐθεῖαν πρὸς Ἁγ. Ἀσωμάτους—ὁδὸς Ἁγ. Ἀσωμάτων, ἐν συνεχείᾳ ὁδὸς Θερμοπυλῶν μέχρι συμβολῆς ταύτης μετὰ τῆς ὁδοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ διὰ ταύτης πρὸς ὁδὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου.

Διὰ τῆς ὁδοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου μέχρις ὁδοῦ Μενάνδρου καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὴν Βάθην καὶ ὁδὸν Ἀχαρνῶν. Διὰ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν μέχρις Ἁγ. Μελετίου, ἐν συνεχείᾳ δὲ ταύτης πρὸς ὁδὸν Φωκ. Νέγρη καὶ δι' αὐτῆς πρὸς ὁδὸν Βελβενδοῦ—Τουρκοβούνια—Β. πλευρὰ Γηροκομείου καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ Παπαδᾶ πρὸς ὁδὸν Μεσογείων. Διὰ τῆς ὁδοῦ Μεσογείων μέχρι Β. Σοφίας καὶ δι' αὐτῆς πρὸς λεωφόρον Β. Κωνσταντίνου — Στάδιον—λεωφ. Ὁλγας—Στῆλαι Ὀλυμπίου Διός.

β) Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Νέας Ἰωνίας :

Ἡ περιφέρεια τοῦ Γραφείου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ν. Ἰωνίας ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως :

Ἀπὸ δυτικῶν ὁρίων Δήμου Μενιδίου καὶ διὰ τοῦ δυτικοῦ σκέλους τοῦ ρεύματος Ποδονίφτη μέχρι νοτίας πλευρᾶς ἐργοστασίου Χρυσαλλὶς πρὸς ἀνατολικὸν σκέλος καὶ διὰ τούτου πρὸς νότον μέχρις ὁδοῦ Τσούντα—Σαρανταπόρου καὶ δι' αὐτῶν μέχρι συμβολῆς των μετὰ τῆς λεωφόρου Ν. Ἰωνίας. Ἐν συνεχείᾳ δὲ αὐτῆς μέχρι τῆς συμβολῆς της μετὰ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

γ) Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ρούφ:

Ἡ περιφέρεια τοῦ Γραφείου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ρούφ ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως :

Ὁδὸς Ἀθηνῶν ἀπὸ τῆς συμβολῆς της μετὰ τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ, ἐν συνεχείᾳ δὲ μέχρι τῆς ὁδοῦ Ἀχιλλέως—Θερμοπυλῶν—Ἁγίων Ἀσωμάτων μέχρις ὁμωνύμου Ἐκκλησίας καὶ ἐκεῖθεν κατ' εὐθεῖαν πρὸς Θησεῖον—Ἁγίαν Μαρίναν καὶ ἐκεῖθεν διὰ παρυφῶν ἄλσους Ἀστεροσκοπείου πρὸς ὁδὸν Δημοφῶντος μέχρι συμβολῆς ὁδοῦ Δωριέων. Ἐν συνεχείᾳ πρὸς ὁδὸν Ἀλούπης μέχρι συναντήσεως ὁδοῦ Πειραιῶς καὶ διὰ ταύτης μέχρι ποταμοῦ Κηφισσοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ τοῦ ρεύματος πρὸς Πηγάδαν— Β. πλευρὰν Νεκροταφείου—προποδας Λιγάλεω.

δ) Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ν. Φαλήρου:

Ἡ περιφέρεια τοῦ Γραφείου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Νέου Φαλήρου ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως:

Ἀπὸ ἀκτῆς Φαλήρου διὰ τοῦ Κηφισσοῦ μέχρι συναντήσεως σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Σ.Π.Α.Π.— Σ.Ε.Κ.καὶ διὰ ταύτης μέχρις ἐργοστασίου Σ.Π.Α.Π. Ἐκεῖθεν διὰ τῆς ὁδοῦ Μουτσοπούλου εἰς γέφυραν Καλαμάκι καὶ ἐν συνεχείᾳ δι' ὁδοῦ Ντενὺ - Κοσὲν (βλέπε Συντάγματος) εἰς συμβολὴν Πύλης πρὸς ὁδὸν Νεωρείων καὶ δι' αὐτῆς πρὸς Πασσαλιμάνι.

ε) Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Καλλιθέας :

Ἡ περιφέρεια τοῦ Γραφείου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Καλλιθέας ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως :

Κηφισσὸς ποταμὸς (Φάληρον) μέχρις ὁδοῦ Πειραιῶς, ἐν συνεχείᾳ δὲ μέχρις ὁδοῦ Ἀλούπης - ὁδὸς Δωριέων μέχρις ὁδοῦ Δημοφῶντος, διὰ ταύτης δέ, διὰ τῶν παρυφῶν τοῦ ἄλσους Ἀστεροσκοπείου, εἰς Ἁγ. Μαρίναν—ὁδὸς Ἀπ. Παύλου—Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου μέχρι Λεωφ. Συγγροῦ—(Στῆλαι Ὀλυμπίου Διός). Διὰ τῆς Λεωφόρου Συγγροῦ—Ἀναπαύσεως—Βουλιαγμένης καθ' ὅλον τὸ δυτικὸν τμῆμα αὐτῆς μέχρι Γλυφάδας, ἐκεῖθεν δὲ δι' ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν περιλαμβάνει τὴν μέχρι Βαρκίζης διήκουσαν γραμμήν.

στ) Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Βύρωνος :

Ἡ περιφέρεια τοῦ Γραφείου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Βύρωνος ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως :

Ἀπὸ Γλυφάδας διὰ τῆς Α. πλευρᾶς ὁδοῦ Βουλιαγμένης μέχρις ὁδοῦ Ἀναπαύσεως—Λεωφ. Συγγροῦ—Στῆλαι Ὀλυμπίου Διός—Β. Ὁλγας—Σταδίου—Β. Κων/νου μέχρι Β. Σοφίας καὶ, ἐν συνεχείᾳ, μέχρις ὁδοῦ Μεσογείων, δι' αὐτῆς δὲ μέχρι Σχολῆς Χωροφυλακῆς καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς εὐθείας νοητῆς γραμμῆς πρὸς Ὑμηττόν.

ζ) Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Πειραιῶς :

Ἡ περιφέρεια τοῦ Γραφείου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Πειραιῶς ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως :

Ἀπὸ Μικρὸν Καραβᾶν καὶ ἐν συνεχείᾳ μέχρις ὁδοῦ Ἁγίας Λαύρας—ὁδὸς Ἱπποκράτους—Θυμάτων—25ης Μαρτίου πρὸς ἐργοστάσιον Δηλαβέρη καὶ ἐν συνεχείᾳ πρὸς ἐργοστάσιον Σ.Π.Α.Π. μέχρι συναντήσεως ὁδοῦ Ἀραχώβης, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τῆς ὁδοῦ Μαυτσοπούλου, μέχρι τῆς συναντήσεώς της μετὰ τῆς ὁδοῦ Πύλης καὶ δι' αὐτῆς πρὸς Γηροκομεῖον—Ράλλου—Μνῆμα καὶ μέχρι Πασσαλιμάνι. Περαιτέρω, διὰ τῆς παραλίας τῆς περικλειούσης τὴν Πειραϊκὴν Χερσόνησον, μέχρι τοῦ Σταθμοῦ Λαρίσης καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δημητρίου μέχρι Μ. Καραβᾶ.

η) Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Κερατσινίου :

Ἀπὸ Ἁγίου Φιλίππου διὰ τῶν ἐπὶ τῶν Τουρκοβουνίων ὁρίων τοῦ Δήμου Νικαίας μέχρις ὁδοῦ Σαλαμῖνος καὶ ἐκεῖθεν πρὸς Μ. Καραβᾶν,

έκεῖθεν δέ, κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δημητρίου, μέχρι Σταθμοῦ Λαυρίου.

Ἄρθρον 2

Ἡ περιφέρεια, εἰς ἣν ἐκτείνεται ἡ δικαιοδοσία τοῦ Γραφείου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ρόδου, περιλαμβάνει ἅπασαν τὴν περιφέρειαν τῶν νήσων τοῦ Δωδεκανησιακοῦ συμπλέγματος, μὲ ἕδραν τὴν Ρόδον.

Ἄρθρον 3

Συνιστῶνται διὰ τοῦ παρόντος Γραφεῖα Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Νικαίας, Βορείων Προαστίων Ἀθηνῶν, Περιστερίου καὶ Κορίνθου, ὧν ἡ περιφέρεια ὁρίζεται ὡς κατωθι:

α) Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Νικαίας.

Ἀπὸ Ἁγ. Φιλίππου καὶ διὰ τῶν ἐπὶ τῶν Τουρκοβουνίων ὁρίων τοῦ Δήμου Νικαίας μέχρι τῆς ὁδοῦ Σαλαμῖνος καὶ ἐκεῖθεν διὰ ταύτης μέχρι Μ. Κορυβᾶ, ἐν συνεχείᾳ δὲ μέχρις Ἁγίας Λαύρας—ὁδὸς Ἱπποκράτους—Θυμίτων—Ἀβ Μυρτίου—Ἀχαΐας πρὸς ἐργοστάσιον Δηλαβέρη καὶ ἐν συνεχείᾳ πρὸς ἐργοστάσιον Σ.Π.Α.Π. Ἐκεῖθεν διὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Σ.Ε.Κ. μέχρι συναντήσεως αὐτῆς μὲ τὸν Κηφισσὸν καὶ ἐκεῖθεν διὰ Ρεύματος πρὸς Πηγάδαν—Γ' Νεκροταφείων—πρόποδας Λιγάλεω.

β) Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Βορείων Προαστείων Ἀθηνῶν μὲ ἕδραν τὸ Χαλάνδριον:

Περιλαμβάνει τὴν νοητὴν γραμμὴν τοῦ Ὑμηττοῦ πρὸς Σχηλεῖον Χωρίκης, ὁδὸς Μεσογείων—δι' αὐτῆς δὲ μέχρι τῆς συναντήσεως τῆς ὁδοῦ Παπαδᾶ καὶ διὰ ταύτης πρὸς Β. πλευρὰν τῶν Τουρκοβουνίων. Ἐν συνεχείᾳ μέχρι Καμάρες—ὁδὸς Εὐριπίδου Χοϊδᾶ μέχρι Σταθμοῦ Ν. Φιλοθέης—σιδ. γραμμὴ Λαυρίου—νοητὴ γραμμὴ Νεκροταφείων—Π. Ἡράκλειον—Λεωφόρος Ἀμαρουσίου καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς εὐθείας νοητῆς γραμμῆς πρὸς Πάνηθα.

γ) Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Περιστερίου:

Κατὰ μῆκος λεωφόρου Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ σημείου συμβολῆς ταύτης μὲ τὴν Ἱερὰν Ὁδὸν καὶ μέχρι τῆς ὁδοῦ Ἀχιλλέως. Ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ἀχιλλέως καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ Θερμοπυλῶν μέχρι τῆς ὁδοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἐν συνεχείᾳ δὲ δι' αὐτῆς μέχρι τῆς συναντήσεως τῆς ὁδοῦ Ἁγ. Κων/νου. Ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ἁγ. Κων/νου μέχρι τῆς ὁδοῦ Μεγάλου καὶ διὰ ταύτης μέχρι Πλατείας Βάθης. Ἐν συνεχείᾳ κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν μέχρι σημείου συναντήσεως μὲ τὴν ὁδὸν Ἰακωβίτων, ἐκεῖθεν δέ, ἐν συνεχείᾳ, πρὸς λεωφόρον Ν. Ἰωνίας μέχρις ὁδοῦ Γκολφῖ, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τῆς ὁδοῦ Νιρβάνα μέχρι ἡ Γεφυρῶν καὶ ἐκεῖθεν πρὸς Βορρᾶν διὰ τοῦ ῥέματος Παδονίφτη, διὰ τῆς νοητῆς γραμμῆς, μέχρι Μενιδίου.

δ) Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Κορίνθου:

Τὸ Γραφεῖον τοῦτο περιλαμβάνει ὁλόκληρον τὸν Νομὸν Κορινθίας, μὲ ἕδραν τὴν Κόρινθον.

Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸ παρὸν καταργεῖται.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος διατάγματος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἀπριλίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 130 τῆς 15 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», β) τὴν ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1955 ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς Συγχωνεύσεως Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α., γ) σχετικὴν εἰσήγησιν τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, δ) τὴν ὑπ' ἀριθ. 12/1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, πρότασει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1. Τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν διαλύεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος μηνός, συγχωνευόμενον εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

2. Διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεως τῶν παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ ἠσφαλισμένων, τὴν συνταξιοδότησιν τῶν συνταξιούχων αὐτοῦ, τὴν μετάταξιν τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ πᾶσαν ἑτέραν σχετικὴν πρὸς τὴν συγχώνευσιν λεπτομέρειαν, ἐφαρμόζονται αἱ οἰκεῖαι διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

Εἰς τὸν ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἀπριλίου 1956

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

619/1956 Πρᾶξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Περὶ παροχῆς δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα εἰς τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς συνταξιούχους.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 113 τῆς 30 Ἀπριλίου 1956)

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν σχετικὴν εἰσήγησιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀποφασίζει:

Ι. Εἰς τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς συνταξιούχους ἐν γένει, ὡς καὶ εἰς τοὺς μὴ περιλαμβανομένους εἰς τὸ ἐδάφ. 1 τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ἀ.ν. 1939/1951 πολεμικοὺς συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους τοῦ Δημοσίου, παρέχεται δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1956 ἴσον πρὸς τὸ ἡμισυ τοῦ χορηγηθέντος εἰς τούτους δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1955, ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2139 τῆς 30 Δεκεμβρίου 1955 πράξεως αὐτοῦ.

ΙΙ. Τὸ αὐτὸ δῶρον καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις παρέχεται εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ προσωπικοῦ τῶν σιδηροδρομικῶν δικτύων, καταβαλλόμενον ὑπὸ τῶν οἰκείων δικτύων, κατὰ τὰ διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων ὁρισθησόμενα (*).

Ἐδόσαν πρὸς ταῦτα τὴν ὑπ' ἀριθ. 619 ἀπόφασιν αὐτῶν.

(*) *Σημ. ΕΚΔ.*: Βλέπε κατωτέρω, σελ. 631.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

16437/Σ. 139/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεων και προσθηκών εις Καταστατικόν Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Ηλεκτρικής Εταιρείας Μεταφορών.

(Ε.Κ. τ. Β. φ. 68 της 3 Απριλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τό άρθρον 59 § 1 του άν. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 επερί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας, ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά. ν. 694)1937 επερί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας».

2) Τό υπ' αριθ. 2520)1953 νομ. διάταγμα επερί προσδιορισμού των άντικειμένων εφ' ών εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του άν. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 επερί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.»

3) Τάς διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 νομ. διατάγματος επερί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής» κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 νομ. διατάγματος.

4) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Ηλεκτρικής Εταιρείας Μεταφορών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 316)28.5.1954 αναφοράς του.

5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 483)1954, συνεδριάσεως 104 της ΙΑ' περιόδου, της 14.2.1955) αποφασίζομεν:

Όπως εις τό Καταστατικόν του Ταμείου Συντάξεως Προσωπικού Ηλεκτρικής Εταιρείας Μεταφορών επέλθωσιν αι κάτωθι τροποποιήσεις και προσθήκαι.

Α'. Τό άρθρον 2 του ώς δια Καταστατικού τροποποιείται ώς ακολούθως:

"Αρθρον 2.

Ασφαλιζόμενα πρόσωπα

1. Παρά τώ Ταμείω ασφαλίζονται υποχρεωτικώς από της προσλήψεώς των και εφ' όσον έχουν συμπληρώσει τό 18ον έτος της ηλικίας των, άλλως από της συμπληρώσεως τούτου:

α) Πάντες οι έμμισθοι ή ημερομίσθιοι υπάλληλοι, τεχνίται και έργάται άμφοτέρων των φύλων, περιλαμβανομένων και των καθαριστριών των άνηκουσών εις τό οργανικόν προσωπικόν της Εταιρείας, οι απασχολούμενοι παρά τή Εταιρεία και τή Τμήματι Λεωφορείων.

β) Τό προσωπικόν του Ταμείου, εξαιρέσει των καθαριστριών αυτού, και

γ) Οι ήδη υπηρετούντες πρόσθετοι άσφαλισμένοι.

2. Εις την ασφάλισιν του Ταμείου δέν υπάγονται:

α) Οι εφ' εξής προσλαμβανόμενοι πρόσθετοι άσφαλισμένοι.

β) Οι ιατροί του Ταμείου Αλληλοβοηθείας της Ηλεκτρικής Εταιρείας Μεταφορών ή της Η.Ε.Μ.

3. Διά τούς εν § 1 προσθέτους άσφαλισμένους δέν έχουν εφαρμογήν αι διατάξεις του άρθρου 3, ώς και αι διατάξεις της § 3 του άρθρου 11, εφ' όσον ή ανικανότης οφείλεται εις την νόσον, δι' ήν τυχόν εδυνατοδοτήθησαν παρά του Δημοσίου.

4. Επί γενεραίων αμφισβητήσεων διά την εις την ασφάλισιν υπαγωγήν ή τον από τούτης αποκλεισμόν προσώπων των ανωτέρω κατηγοριών αποφαίνεται, μέχρις ενάρξεως της λειτουργίας των Ασφαλιστικών Δικαστηρίων, κατά πρώτον βαθμόν τό Διοικητικόν Συμβούλιον του Ταμείου, δι' ητιολογημένης αποφάσεως αύτου, οριστικώς δέ, κατ' ένστασιν υποβαλλομένην υπό του Ταμείου ή του ενδιαφερομένου εντός προθεσμίας αναιρετικής 30 ημερών, αρχομένης από της κοινοποιήσεως της αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, ό Υπουργός της Εργασίας δι' αποφάσεως αύτου, μετά γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως.

Β'. Εις την § 3 του άρθρου 15, του αύτου ώς άνω Καταστατικού, προστίθεται εδάφιον, έχον ούτω:

«Ειδικώτερον οι λόγω φυματιώσεως συνταξιοδοτηθέντες και επανεξεταζόμενοι, κατά τάς διατάξεις της παρούσης παραγράφου, δέν λαμβάνουσι τά διά την νόσον ταύτην προβλεπόμενα ειδικά επιδόματα, εφ' όσον κατά την επανεξέτασίν των κριθώσιν ότι ίάθησαν μέν οι φυματιώσεις, άλλ' είναι άνίκανοι εξ άλλης αιτίας».

Γ'. Εις τό άρθρον 5 του εν λόγω Καταστατικού προστίθεται § υπ' αριθ. 3, έχουσα ώς έπεται:

«Η Ηλεκτρική Εταιρεία Μεταφορών υποχρεούται, άμα τή προσλήψει προσώπου, ν' ασφαλίση τούτο κις τό Ταμείον αναγγέλλουσα αύτώ την πρόσληψίν του.

Τό Ταμείον, μετά την γενομένην αναγγελίαν, υποχρεούται εντός τριμήνου νά καλέση τον νέον ήσφαλισμένον αύτου, επιδιδουσης αύτώ της προσκλήσεως υπό κλητήρος επί αποδεικτικώ επιδόσεως, ίνα προσέλθη και εξετασθή υπό τριμελούς «Υγειονομικής Επιτροπής απαρτιζομένης έκ τού Επιθεωρητού Επαγγελματικής Υγιεινής του Υπουργείου Εργασίας, ώς Προέδρου, εξ ενός ιατρού κύρους, διοριζομένου υπό του Υπουργού Εργασίας, και εξ ενός ιατρού διορίζομένου υπό του Ταμείου.

Ο νέος ήσφαλισμένος υποχρεούται, όπως, εντός μηνός από της κατά τά άνω προσκλήσεως υπό του Ταμείου προσέλθη προς εξέτασιν, άλλως διά τούτου δέν έχουσιν εφαρμογήν αι σχετικαί διατάξεις του παρόντος Καταστατικού περί συνταξιοδοτήσεως λόγω σωματικής ανικανότητος, εντός εάν πρόκειται περί τοιαύτης, προερχομένης εξ εργατικού ατυχήματος.

Διά τον κρινόμενον πάσχοντα εκ τινος νόσου δέν έχουσιν εφαρμογήν αι σχετικαί διατάξεις του παρόντος περί συνταξιοδοτήσεως λόγω ανικανότητος, εφ' όσον ή απασχόλησίς του εκ της Υπηρεσίας θά οφείλεται εις ανικανότητα προελθούσαν εκ της νόσου εξ ής εύρέθη πάσχων κατά τον χρόνον της κατά την πρόσληψιν γενομένης εξετάσεώς του ή κατ' έλλειψιν ταύτης, εφαρμοζομένων των λοιπών διατάξεων του παρόντος περί παροχών, εφ' όσον πληροί τάς υπ' αύτου προβλεπομένας προϋποθέσεις».

Εν Αθήναις τή 20 Μαρτίου 1956

16438/Σ. 140/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καταξέσεως εις κλάσεις ησφαλισμένων Ταμείου Εφημεριδοπωλών.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 68 της 3 Απριλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τό άρθρον 59 § 1 του ά. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 επερί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ώς τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά. ν. 694) 1937 επερί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας».

2) Τό υπ' αριθ. 2520)1953 ν. διάταγμα «περί προσδιορισμού των άντικειμένων εφ' ών εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.».

3) Τάς διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. διατάγματος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 ν. διατάγματος.

4) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Εφημεριδοπωλών και Υπαλλήλων Προσκτερείων υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 190 έ. ε. αναφοράς του.

5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 46)1956, συνεδριάσεως 199ης της ΙΑ' περιόδου της 15 Φεβρουαρίου 1956) αποφασίζομεν:

Όπως τό άρθρον 6 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Εφημεριδοπωλών και Υπαλλήλων Προκτερείων τροποποιηθή ώς ακολούθως:

"Αρθρον 6.

1. Διά τον καθορισμόν της βάσεως, εφ' ής θά υπολογίζονται αι προς τούς ησφαλισμένους παροχαί, ούτοι κατατάσσονται εις κλάσεις ώς κάτωθι:

Πρώτη	(1)	κλάσις		δρασ.	700
Δευτέρα	(2)	»		»	1.100
Τρίτη	(3)	»		»	1.600
Τετάρτη	(4)	»		»	2.100
Πέμπτη	(5)	»	και άνω	»	2.600

2. Η κατάταξις εις κλάσεις γίνεται δάσει των ετών υπηρεσίας και προϋπηρεσίας εκάστου ησφαλισμένου ως εξής:

Τα 5 πρώτα έτη εις την Ι κλάσιν.
Τα 5 επόμενα έτη εις την ΙΙ κλάσιν.
Τα 5 επόμενα έτη εις την ΙΙΙ κλάσιν.
Τα 5 επόμενα έτη εις την ΙΥ κλάσιν.

Τα υπόλοιπα μέχρι 35 ετών εις την Υ κλάσιν. Από δε τού 35ου έτους και πέραν ή απονεμομένη σύνταξις προσαυξάνεται κατά ποσοστόν 3% ετησίως.

3. Η απρατιωτική υπηρεσία κατατάσσεται μέχρι δεκάτας εις την Ι κλάσιν, ή επί πλέον της δεκάτας τοιαύτη εις την αμέσως ανωτέραν κλάσιν.

4. Το Συμβούλιον δύναται δι' αποφάσεώς του να μεταπάση εξ ανωτέρας εις κατωτέραν κλάσιν ή να μη προάγη εις ανωτέραν κλάσιν τον εφημεριδοπώλην όταν κρίνη ότι ούτος άπαξ τα επάγγελμα εξέλιπε.

Εν Αθήναις τη 20 Μαρτίου 1956

14439/Σ. 141/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως άρθρου Καταστατικού Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Εμπορικής Τραπέζης Ελλάδος.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 68 της 3 Απριλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1. Τα άρθρα 59 § 1 του άν. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας, ως ταύτα αυθεντικώς ερμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά. ν. 694)1937 περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας,

2. Το υπ' αριθ. 2520)1953 νομ. διάταγμα περί προσδιορισμού των αντικειμένων εφ' ών εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά. ν. της 11.11.1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.»,

3. Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 νομ. διατάγματος περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των «Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής» κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 ν. διατάγματος,

4. Πρότασιν του Διοικ. Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Εμπορικής Τραπέζης της Ελλάδος υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 579) 24.11.1955 αναφοράς του,

5. Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 400)1955, συνεδρίασις 199η της ΙΑ' Περιόδου της 15.2.1956), αποφασίζομεν:

Όπως τα άρθρον 16 του Καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Εμπορικής Τραπέζης της Ελλάδος τροποποιηθή ως ακολούθως:

«Άρθρον 16.

Αναγνώρισις και έξαγορά προϋπηρεσίας.

1. Εκ του χρόνου υπηρεσίας περί ού τα εδάφια δ' της § 1 και ή § 2 του προηγουμένου άρθρου δύναται να αναγνωρίζηται επί τη αιτήσει του ενδιαφερομένου ως συντάξιμος χρόνος ίσος προς τον χρόνον της πραγματικής παρά τω Ταμείω ασφαλίσεως και μέχρι 10 ετών κατ' ανώτατον όριον.

2. Η περί ής τα εδάφιον 6' της § 1 και ή § 2 του άρθρου 15 υπηρεσία αναγνωρίζεται υπό του Ταμείου μόνον εφ' όσον δεν ελήφθη υπ' όψιν και δεν προσμετρηθή διά την απονομήν συντάξεως παρ' ετέρου Οργανισμού Επικουρικής Ασφαλίσεως.

3. Ησφαλισμένοι αιτούμενοι την αναγνώρισιν προϋπηρεσίας υποχρεούνται όπως υποβάλωσι σχετικήν δήλωσιν εις το Ταμείον εντός αναιρετικής προθεσμίας ενός έτους από της δημοσιεύσεως της παρούσης ή, προκειμένου περί των εφεξής υπαγομένων εις την ασφάλισιν, από της υπαγωγής των εις ταύτην.

4. Η προϋπηρεσία αναγνωρίζεται ως συντάξιμος δι' αποφάσεως του Δ. Σ. όπερ καθορίζει τα προς τούτο απαιτούμενα δικαιολογητικά. Κατά την συγκεφαλαίωσιν των υπολογισμών προς εξαίρεσιν της συνολικής συντελίμου υπηρεσίας δεν απομένη υπόλειπον 6 μηνών και άνω λογίζεται ως πλήρες έτος, τυχόν δε υπόλοιπον κατώτερον των 5 μηνών παραλείπεται.

5. Κατ' εξαίρεσιν των εν ή 1 οριζομένων υπάλληλοι προσληφθέντες παρά τη Εμπορική Τραπέζη μετά την 1. 4.1953 και οι εφεξής προσλαμβανόμενοι δύνανται να αναγνωρίσωσιν εκ της κατά τα προηγούμενον άρθρον προϋπηρεσίας των μέχρι 5 έτη κατ' ανώτατον όριον υπό τους περιορισμούς και όρους των §§ 2, 3 και 6 του παρόντος άρθρου.

6. Η κατά την § 1 του παρόντος άρθρου υπηρεσία αναγνωρίζεται ως συντάξιμος υπό τον όρον της καταβολής προς το Ταμείον λόγω εξαγοράς ίσης προς το 6% επί των αποδοχών ας ελάμβανον κατά τον χρόνον της υποβολής της κατά την § 3 δηλώσεώς των.

Η καταβολή του ποσού της εξαγοράς ενεργείται είτε εφ' άπαξ, είτε κατά δόσεις άν ο αριθμός οριζόμενος υπό του Δ. Σ. δεν δύναται να είναι ανώτερος των 60.

Εν περιπτώσει θανάτου ησφαλισμένου προ της ολοσχεούς εξοφλήσεως του ποσού της εξαγοράς προϋπηρεσίας οι υπολειπόμενοι δόσεις παραγραπούνται εκ της χορηγητέας εις τα μέλη οικογενείας του θανόντος συντάξεως, μη δυναμένης πάντως εκάστης δόσεως να είναι ανωτέρας του ¼ της συντάξεως.

Εν Αθήναις τη 20 Μαρτίου 1956.

16447/Ξ. 149/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης άρθρου εις Κανονισμόν Παροχών Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ο.Ε.Α.Σ.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 69 της 4 Απριλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) το άρθρον 59 § 1 του άν. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως ταύτο αυθεντικώς ερμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά. ν. 694)1937 περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας», 2) το υπ' αριθ. 2520)1953 ν. δ περί προσδιορισμού των αντικειμένων εφ' ών εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά. ν. της 11.11.1935 περί οργανισμού τού Υπουργείου Εργασίας κλπ.», 3) τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. δ. περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του έλεγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 ν. δ)τος, 4) πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ο.Ε.Α.Σ. και Υ.Γ.Κ.Τ.Ι.Α., υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 748)Φ. Α1)14.10.1955 αναφοράς του, 5) γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 369)1955, συνεδρίασις 191η της ΙΑ' περιόδου της 18.1.1956), αποφασίζομεν:

Όπως εις τον Κανονισμόν Παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ο.Ε.Α.Σ. και Υ.Γ.Κ.Τ.Ι.Α. προστεθή άρθρον 86, έχον ως ακολούθως:

«Άρθρον 86.

Επιστροφή εισφορών.

1. Ησφαλισμένοι του «Ταμείου» καθιστάμενοι πλήρως άνικανοι προς εργασίαν μετά συμπλήρωσιν τουλάχιστον εξήκοντα (60) μηνιαίων ή χιλίων πεντακοσίων (1500) ημερησίων καταβολών εις αυτό, ως και τα εν άρθρω 6 μέλη οικογενείας εις περίπτωσιν θανάτου του προστάτου των ησφαλισμένου, μη πληρούντες τας προς απονομήν συντάξεως προϋποθέσεις, δικαιούνται εις επιστροφήν άπαξ του ποσού των εκ πάσης αιτίας καταβληθεισών τω Ταμείω εισφορών των.

2. Εκ του ποσού των επιστρεπτέων εισφορών παρακρα-

τείται πάσα άν γένει όφειλή τοῦ δικαιούχου πρὸς τὸ Ταμεῖον ἐκ δανείων, προσθέτων τελῶν κλπ.

2. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιστροφῆς εἰσφορῶν ἀσκεῖται ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς πλήρους ἀπαλλαγίας ἢ τοῦ θανάτου τοῦ ἀσφαλισμένου καὶ ἔφσον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀσφαλίσεως δὲν ἀπενεμήθη σύνταξις προσκαίρως ἢ δὲν ἀσκήθη μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἀσφαλίσεως ἕτερον δικαίωμα, προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος Κανονισμοῦ Παροχῶν ἢ ἑτέρου νόμου, πλὴν τῆς περιπτώσεως καταβολῆς ἐξόδων κηδείας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαρτίου 1956.

19210/Σ 189/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 78 τῆς 23 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὸ ἄρθρ. 59 § 1 τοῦ ά. ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ά.ν. 694/1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας», 2) τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 ν.δ. «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ά.ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.», 3) τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ. «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν.δ., 4) πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 378/21.2.1956 ἀναφορᾶς του, 5) γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 66/1956, συνεδρίασις 203η τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 2.3.1956), ἀποφασίζομεν:

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ προστίθεται διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Εἰς τοὺς δικαιουμένους ἐπιστροφῆς εἰσφορῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω καταβάλλονται αἱ ἀτομικαὶ αὐτῶν εἰσφοραί, ἀφαιρουμένων τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Κατοικίας κρατήσεων».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἀπριλίου 1956

19208/Σ. 190/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ συμπληρώσεως Κανονισμοῦ Ἀσθενείας Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 78 τῆς 3 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ά.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ά.ν. 694/1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 ν.δ. «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ά.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ. «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν.δ.

4. Πρότασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεως Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 271/17.2.1956 ἀναφορᾶς του.

5. Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 67/1956, συνεδρίασις 204η τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 5.3.1956), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὸ ἐδ. 2 τῆς περ. δ' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Συντάξεως Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων τροποποιηθῇ καὶ συμπληρωθῇ ὡς ἀκολούθως:

«Τὸ ὡς ἄνω ὅριον ἡλικίας τέκνων καὶ ἀδελφῶν παρατείνεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δ.Σ., ἐὰν τὰ τέκνα εἶναι ἀποδεδειγμένως μετ' ἐξέτασιν τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου σωματικῶς ἢ διανοητικῶς ἀνίκανα πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν καὶ ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ἡ κατάστασις αὕτη. Προσέτι τὸ Δ.Σ. δύναται νὰ παρατείνῃ τὸ ὅριον ἡλικίας τῶν ἀρρένων τέκνων μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου (25) ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἀποδεδειγμένως συνεχίζουσι τὰς σπουδάς των εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἢ εἰς ἄλλας Ἀνωτέρας Σχολάς».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἀπριλίου 1956

19209/Σ 188/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως Καταστατικοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσ/νίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 78 τῆς 23 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρ. 59 § 1 τοῦ ά.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ά. ν. 694/1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 ν. δ/γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ά. ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ/τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν. δ/τος.

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Ὑπαλλήλων καὶ Ἐργατοτεχνιτῶν Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσ/νίκης, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8/21.1.1956 ἀναφορᾶς του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ Α. 36/1956, συνεδρίασις 204η τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 5.3.1956), ἀποφασίζομεν:

Εἰς τὸ Καταστατικὸν παροχῶν τοῦ Ταμείου

Προνοίας Ὑπαλλήλικοῦ καὶ Ἐργατοτεχνικοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσ/νίκης ἐπέρχονται αἱ κατωθι τροποποιήσεις:

Ι. Τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ὡς ἄνω Καταστατικοῦ τροποποιεῖται οὕτω:

Ὑπολογισμὸς βοηθήματος

Ἄρθρον 4

1. Τὰ ποσὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου καταβλητέων βοηθημάτων εἰς ἠσφαλισμένους του, δικαιουμένους τοιούτου, καὶ εἰς τὰ ἐν ἄρθρῳ 2 ὁριζόμενα μέλη οἰκογενείας ἀποβιούντων ἠσφαλισμένων ὁρίζονται ὡς ἀκολούθως:

α) Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος συνεπλήρωσε μέχρι πέντε (5) ἐτῶν κρατήσεων, τὸ βοήθημα ἰσοῦται μὲ τὸ γινόμενον τῶν ἐτῶν κρατήσεων ἐπὶ 3/5 τῶν περὶ οὗ ἡ § 2 βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τῶν πάσης φύσεων προσαυξήσεων.

β) Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος συνεπλήρωσε ἀπὸ πέντε (5) μέχρι δέκα (10) ἔτη κρατήσεων, τὸ βοήθημα ἰσοῦται μὲ τὸ γινόμενον τῶν ἐτῶν κρατήσεων ἐπὶ 7/10 τοῦ ὡς ἄνω μισθοῦ.

γ) Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος συνεπλήρωσε ἀπὸ δέκα (10) μέχρι (15) ἔτη κρατήσεων, τὸ βοήθημα ἰσοῦται μὲ τὸ γινόμενον τῶν ἐτῶν κρατήσεων ἐπὶ 13/15 τοῦ ὡς ἄνω μισθοῦ.

δ) Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος συνεπλήρωσε ἄνω τῶν δεκαπέντε (15) ἐτῶν κρατήσεων, τὸ βοήθημα ἰσοῦται πρὸς τὸ σύνολον τόσων μηνιαίων μισθῶν, ὅσα τὰ ἔτη κρατήσεων, μὴ δυνάμενον πάντως νὰ ὑπερβῇ ἐν συνόλῳ τοὺς τριάκοντα μηνιαίους βασικοὺς μισθοὺς μετὰ τῶν πάσης φύσεως προσαυξήσεων.

2. Ὡς μισθὸς διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νοεῖται ὁ μέσος ὅρος τῶν δώδεκα (12) τελευταίων μηνιαίων βασικῶν μισθῶν μετὰ τῶν πάσης φύσεως προσαυξήσεων πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ ἠσφαλισμένου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἢ τοῦ θανάτου του.

ΙΙ. Τὸ ἐδάφ. 2 τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ἐν λόγῳ Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

Μεταβατικαὶ διατάξεις

Ἄρθρον 11

Ἐδάφ. 2. Διὰ τὰ μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1951 ἔτη ὑπηρεσίας τοῦ ἀνωτέρω προσωπικοῦ καὶ μέχρις εἴκοσι (20) κατ' ἀνώτατον ὅριον τὸ 70% τοῦ μέσου βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τῶν πάσης φύσεως προσαυξήσεων τῶν δώδεκα τελευταίων μηνιαίων βασικῶν μισθῶν μετὰ τῶν πάσης φύσεως προσαυξήσεων, πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ θανάτου του δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἀπριλίου 1956

25402/4652/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως καὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 23/1/1956 συλλογικῆς συμβάσεως τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ὑδραυλικολευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης.

(Ε. Κ τ. Β' φ. 83 τῆς 1 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 20 τοῦ ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κ.λ.π.».

β) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρ. 28 τοῦ ν. 3239/1955 ἐθνικοῦ γνωμοδοτικοῦ συμβουλίου κοινωνικῆς πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ἀπὸ 14 Μαρτίου 1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9 τῆς 26 Μαρτίου 1956 ἐγγράφου του.

γ) Τὴν ἀπὸ 23 Ἰανουαρίου 1956 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ὑδραυλικολευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης.

δ) Τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ τῆς ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως καθορίζονται ἡμερομίσθια κατώτερα τῶν γενικῶς ἰσχυόντων δυνάμει ἐπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ τῆς ἐσχάτως ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἐν ἐπικεφαλίδι συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, κατατεθεῖσα παρὰ τῇ Διευθύνσει Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 50 τῆς 31.1.1956 πρακτικοῦ καταθέσεως, τροποποιουμένη ὡς κατωτέρω:

Ἐν Θεσσαλονίκῃ σήμερον τὴν 23ην Ἰανουαρίου 1956 ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης, παρουσίᾳ τοῦ προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης διευθυντοῦ Κωνσταντίνου Κανελλοπούλου, οἱ ὑπογραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς 1) Ἰωακ. Οἰκονομίδης, 2) Παν. Μανωλόπουλος καὶ 3) Νικ. Συμώτας, ἐκπρόσωποι τῆς συντεχνίας ὑδραυλικολευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης, καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Ἰωάν. Κεμεντσετζίδης, 2) Νικ. Ἰορδανίδης καὶ 3) Ἀναστ. Σωτηριάδης, ἐκπρόσωποι τοῦ συνδέσμου ἐργατῶν τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν καὶ λευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τῶν ὀργανώσεων, ἃς ἐκπροσωποῦσιν, ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ὑδραυλικοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης, συνομολογήσαντες καὶ συναποδεξάμενοι τὰ ἀκόλουθα:

1) Καθορίζουσι κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων:

α) Διὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ἔτος μαθητείας δρχ. 16.

β) Διὰ τὸ τρίτον ἔτος μαθητείας δρχ. 22

γ) Διὰ τὸ τέταρτον ἔτος μαθητείας δρχ. 27

δ) Διὰ τὸ πέμπτον ἔτος ἐργάτης δρχ. 43

ε) Διὰ τὸ ἕκτον ἔτος ἐργάτης δρχ. 47

στ) Ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἔτους τεχνίτης δρχ. 52

ζ) Οἱ εἰς τὴν παροῦσαν συλλογικὴν σύμβασιν ὑπαγόμενοι μισθωτοὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους ὑπηρεσίας ἢ τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας ἀσχέτως προϋπηρεσίας δικαιοῦνται κατ' ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου δρχ. 42.

η) Διὰ τὰς γυναῖκας τὰς ἐχούσας συμπληρώσει τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους ὑπηρεσίαν ἡμερομίσθιον δρχ. 32, μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 17ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ἡμερομίσθιον δρχ. 33.

2) Τὰ ἡμερομίσθια τὰ καταβαλλόμενα μέχρι σήμερον, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνώτερα τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μειωθοῦν.

3) Ἀπαγορεύεται εἰς ἐργατοτεχνίτας ἀπασχολουμένους εἰς ὑδραυλικολευκοσιδηρουργικὰς βιο-

μηχανίας ή βιοτεχνίας νά άναλαμβάνωσι δι' ίδιων λογαριασμών έργασίας.

4) Πρός άποφυγήν διενέξεων μεταξύ έργοδοτών καί έργατών συνομολογείται ή θέσπισις βιβλιαρίων προϋπηρεσίας τών έργατών, χορηγουμένων παρ' έπιτροπής, άποτελουμένης έξ ένός ύπαλλήλου τής Ύπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης, όριζομένου ύπό τοῦ δ/ντοῦ ταύτης, ένός έργοδότου καί ένός έργάτου, όριζομένων ύπό τών οίκείων όργανώσεων δι' έγγράφων των πρός τήν Ύπηρεσίαν Διαιτησίας.

Ό τύπος τοῦ βιβλιαρίου, ό τρόπος λειτουργίας τής ώς άνω έπιτροπής, ώς καί πάσα άλλη λεπτομέρεια καθορίζεται δι' άποφάσεως τής έπιτροπής.

Ή ώς άνω έπιτροπή ύποχρεοῦται νά χορηγῆ τό έν λόγω βιβλιάριον είς παντα έργαζόμενον είς ύδραυλικολευκοσιδηρουργικάς έπιχειρήσεις, άπαγορευομένης τής άπασχολήσεως έργάτου άνευ βιβλιαρίου πέραν τοῦ δεκαημέρου.

5) Ή ίσχύς τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας, άρχομένη άπό σήμερον, λήγει μετά ἓν έτος.

6) Πάσα παράβασις ή μή συμμόρφωσις πρός τάς διατάξεις τής παρούσης θεωρεῖται άδικαιολόγητος καταγγελία συμβάσεως έργασίας, ύποχρεοῦσα τούς παραβάτας είς πενταπλασίαν άποζημίωσιν τής ύπό τοῦ νόμου 2112, ώς έτροποποιήθη μεταγενεστέρως, όριζομένης.

Οί συμβαλλόμενοι

(Έπονται ύπογραφαί)

Έν Άθήναις τῇ 24 Άπριλίου 1956

9123/182/1956 Άπόφ. Ύπουργῶν Έργασίας καί Οίκονομικῶν

Περί καθορισμοῦ τῶν παρά τοῦ Τ.Α.Ν.Π.Υ. καταβαλλομένων συντάξεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 83 τῆς 1 Μαΐου 1956)

Έχοντες ύπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ άρθρου 2 τοῦ ν. 19/1944, 2) Τάς διατάξεις τοῦ άρθρου 8 τοῦ Β' Μέρους τοῦ Καταστατικοῦ Οίκονομικῆς καί Άσφαλιστικῆς Όργανώσεως τοῦ Ταμείου Άσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καί Ύπαλλήλων, 3) Τήν ύπ' άριθ. 455/8256 άναφοράν τοῦ Ταμείου Άσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καί Ύπαλλήλων, 4) Τάς κρατούσας οίκονομικάς συνθήκας, άποφασίζομεν:

1. Άπό 1ης Μαρτίου 1956 τό Ταμεῖον Άσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καί Ύπαλλήλων καταβάλλει:

α) Είς έκαστον έκ τῶν συνταξιούχων του, ὧν ό καθορισμός τής συντάξεως προβλέπεται ύπό τής ύπ' άριθ. 27953/Ε. 671/1952 άποφάσεως τοῦ Ύπουργοῦ Έργασίας, σύνταξιν ἴσην πρός τό έκάστοτε χορηγούμενον ποσόν συντάξεως παρά τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ά.ν. 1846/1951 καί τῶν μεταγενεστέρων τούτου άποφάσεων περί άναπροσαρμογῆς τῶν συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α., μή έφαρμοζομένων τῶν γενικῶν περί αὐξήσεως τῶν συντάξεων κοινῶν άποφάσεων τῶν άφορωσῶν τούς λοιπούς, πλήν τοῦ Ι.Κ.Α., Άσφαλιστικούς Όργανισμούς άρμοδιότητος τοῦ Ύπουργείου Έργασίας. Έν ούδεμιᾷ πάντως περιπτώσει τό σύνολον τῆς συντάξεως δύναται νά ὑπερβαίνῃ τά τεθέντα άνώτατα ὅρια διά τῆς § 2 τῆς ύπ' άριθ. 14786/165.1955 άποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Έπιτροπῆς.

β) Είς έκαστον τῶν συνταξιούχων βάσει τῶν μέχρι 31.5.1952 ἰσχυουσῶν καταστατικῶν διατάξεων τό ποσόν τῆς κατά τήν ήμερομηνίαν ταύτην συντάξεώς των, προσηυξημένον κατά τά ύπό τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγηθέντα ποσοστά αὐξήσεως τῶν συντάξεών του, ήτοι κατά 30ο/ο, 20ο/ο, 15ο/ο, έπί συμψηφισμῷ τῶν ύπό τοῦ Ταμείου χορηγηθεισῶν αὐξήσεων κατά ποσοστόν 8·25ο/ο, 17ο/ο, καί 20ο/ο.

2. Είς τούς συνταξιούχους περί ὧν τό έδάφ. α' τῆς § 1 τῆς παρούσης καταβάλλεται ή τυχόν έπί πλέον διαφορά μεταξύ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν καταβληθεισῶν παρά τοῦ Τ.Α.Ν.Π.Υ. συντάξεων τῶν άναγομένων είς τό μέχρι 29.2.1956 χρονικόν διάστημα κατ' έφαρμογήν τῶν διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ, ὡς έτροποποιήθησαν διά τῆς ύπ' άριθ. 37.9.1953/Ε 671/1952 άποφάσεως τοῦ Ύπουργοῦ Έργασίας καί τῶν ήμετέρων ύπ' άριθ. 53125.1/1953, 53688/1954 καί 38741/Ν. 852/1955 κοινῶν άποφάσεων, καί τοῦ ποσοῦ, ὅπερ θά κατεβάλλετο αὐτοῖς κατ' έφαρμογήν τῶν αὐτῶν ὡς άνω διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ έπί τῇ βάσει τοῦ ά.ν. 1846/1951 καί τῶν μεταγενεστέρων περί άναπροσαρμογῆς τῶν συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α. άποφάσεων.

3. Αί ύπ' άριθ. 53125/1/1953, 53688/1954 καί 38741 Ν. 852/1955 κοιναί άποφάσεις παύουσιν ἰσχύουσαι ὡς πρός τό Τ.Α.Ν.Π.Υ., τά δέ βάσει τούτων προβλεπόμενα ποσά συμψηφίζονται πρός τήν διά τῆς παρούσης γενομένην ρύθμισιν τῶν συντάξεων.

Έν Άθήναις τῇ 18 Άπριλίου 1956

25767/4687/1956 Άπόφ. Ύπουργοῦ Έργασίας

Περί δημοσιεύσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς άπό 9.4.1956 συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας πρακτικῶν μηχανικῶν καί μηχανοδηγῶν τῆς Χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 83 τῆς 1 Μαΐου 1956)

Έχοντες ύπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν έργασίας κλπ.», άποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθῆ είς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ή άπό 4 Άπριλίου 1956 συλλογική σύμβασις έργασίας πρακτικῶν μηχανικῶν καί μηχανοδηγῶν τῆς Χώρας, κατατεθεῖσα ήμῖν τήν 9.4.1956, συνταχθέντος τοῦ ύπ' άριθ. 63 πρακτικοῦ καταθέσεως, έχουσα ὡς άκολούθως:

Συλλογική σύμβασις έργασίας πρακτικῶν μηχανικῶν καί μηχανοδηγῶν

Έν Άθήναις, σήμερον τήν 4ην Άπριλίου 1956, παρουσίᾳ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ύπουργείου Έργασίας κ. Κων. Χρυσανθοπούλου, νομίμως ἐξουσιοδοτημένου διά τήν ένώπιον αὐτοῦ ύπογραφήν συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας, οἱ ύπογεγραμμένοι, άφ' ένός Νικ. Δρίτσας, Πρόεδρος Συνδέσμου Έλλήνων Βιομηχάνων, καί άφ' ἑτέρου: 1) Δημ. Θεοδώρου, έκπρόσωπος τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., καί 2) Δημ. Παπαδόπουλος, Γεν. Γραμματεύς Όμοσπονδίας Μηχανικῶν καί Θερμαστῶν Βιομηχανίας καί Γεωργίας Έλλάδος, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διά τήν ύπογραφήν τῆς παρού-

-σης συλλογικής συμβάσεως, συνωμολόγησαν τα κάτωθι:

1. Από της ισχύος της παρούσης καθορίζονται ως ακολούθως τα κατώτατα όρια αποδοχών των διπλωματούχων ή πτυχιούχων ή άδειούχων πρακτικών μηχανικών α', β' και γ' τάξεως και των πτυχιούχων μηχανοδηγών, των κεκτημένων τα υπό του νόμου προβλεπόμενα πτυχία και απασχολουμένων εις τα πάσης φύσεως βιομηχανικά εργοστάσια και μηχανολογικάς εγκαταστάσεις της χώρας, κινητάς και μή:

Μηχανικός, κεκτημένος δίπλωμα πρακτ. μηχανικού α' τάξεως, δρχ. 3.100 μηνιαίως.

Μηχανικός, κεκτημένος δίπλωμα πρακτ. μηχανικού β' τάξεως, δρχ. 1.900 μηνιαίως.

Μηχανικός, κεκτημένος δίπλωμα πρακτ. μηχανικού γ' τάξεως, δρχ. 1.750 μηνιαίως.

Μηχανοδηγός, κεκτημένος πτυχίον μηχανοδηγού, δρχ. 1.650 μηνιαίως.

Οι υπό της επιχειρήσεως χαρακτηριζόμενοι ως υπεύθυνοι προϊστάμενοι πρακτικοί μηχανικοί δικαιούνται προσθέτου επιδόματος εκ 10 ο/ο επί του ως άνω βασικού αυτών μισθού. Υπό τας αυτάς προϋποθέσεις δικαιούνται του εκ 10 ο/ο επιδόματος και οι μηχανοδηγοί μόνον των ατμομηχανών και μηχανών εσωτερικής καύσεως.

2. Οι ανωτέρω βασικοί μισθοί προσαυξάνονται δια των ακολούθων επιδομάτων:

α) Δι' επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας παρά τω αυτώ ή διαφόροις εργοδόταις, ορίζομένου εις ποσοστόν 5 ο/ο υπό της συμπληρώσεως εκάστης δετίας και μέχρι πέντε (5) δετιών, του χρόνου υπολογιζομένου από της τ' πρώτου άσκησεως δημοσίων ή συναφών καθηκόντων και αποδεικνυομένων δια πιστοποιητικών, χορηγουμένων υπό των παρ' ών είργάσθησαν εργοδοτών, υποχρεουμένων εις την χορήγησιν τούτων εντός δύο μηνών από της ζητήσεώς των.

β) Δι' επιδόματος οικογενειακών βαρών εκ 10 ο/ο δια την σύζυγον και 5 ο/ο δι' έκαστον τέκνον και μέχρι τριών, εφ' όσον τα εκ τούτων άρρενα είναι ηλικίας κάτω των 18 ετών και δεν εργάζονται, τα δε θήλεα είναι κάτω των 20 ετών, άγαμα και δεν εργάζονται.

3. Εις τους εν § 1 της παρούσης βασικούς μισθούς συμψηφίζεται η δια της υπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Διαιτητικού Διοικητικού Δικαστηρίου Αθηνών, κηρυχθείσης εκτελεστής δια της υπ' αριθ. 11103/1924/1956 αποφάσεως Υπουργού Εργασίας, χορηγηθείσα αΰξησις.

4. Οι σήμερον καταβαλλόμενοι μισθοί, εφ' όσον είναι ανώτεροι των δια της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθούν. Επίσης δεν δύνανται να περικοπούν αι εν άρθρω 3 της από 1ης Δεκεμβρίου 1947 εθνικής συλλογικής συμβάσεως τυχόν καταβαλλόμεναι παροχαί, ούδε να εκπεσθούν τα εν αυτώ προβλεπόμενα ποσοστά, εφ' όσον ταύτα δεν εξεπίπτοντο μέχρι της υπογραφής της παρούσης.

5. Οι ανήκοντες εις την δύναμιν των δια της παρούσης συμβαλλομένων σωματείων μισθωτοί δικαιούνται δια δηλώσεώς των προς τον εργοδότην να εκχωρήσουν εκ του μισθού των τμήμα ίσον προς την κατά το καταστατικόν των ως άνω σωματείον συνδρομήν αυτών εις τα αντίστοιχα σωματεία· επί τη δηλώσει ταύτη οι εργοδόται υποχρεούνται να παρακρατούν το ως άνω ποσόν και αποδίδουν αυτό εις τα υπέρ ων η εκχώρησις σωματεία. Ανάκλησις της δηλώσεως εκχωρήσεως επιτρέπεται κατά τους όρους του καταστατικού των υπέρ ων η εκχώρησις σωματείων. Εν περιπτώσει, καθ' ην ούδεν εν προκειμένω αναφέρεται εν τω καταστατικώ, έχει εφαρμογήν η διάταξις του άρθρ. 87 του Α.Κ.

6. Πάσα παράβασις ή μη συμμόρφωσις προς τας διατάξεις της παρούσης θεωρείται ως αδικαιολόγητος καταγγελία της συμβάσεως εργασίας, υποχρεούσα τους παραβάτας εις πενταπλασίαν αποζημίωσιν της υπό του ν. 2112, ως ετροποποιήθη μεταγενεστέρως, οριζομένης.

7. Η παρούσα συλλογική σύμβασις εργασίας, ισχύουσα καθ' άπασαν την χώραν, είναι επικρατεστέρα πάσης προγενεστέρας τοιαύτης.

8. Η διάρκεια ισχύος της παρούσης συνομολογείται ετησία, ή ισχύς δε αυτής άρχεται από 1ης Φεβρουαρίου 1956.

9. Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα όσα και τα συμβαλλόμενα μέρη και εν έτι πλέον προς κατάθεσιν—κατά νόμον—εις την Διεύθυνσιν Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται αι υπογραφαί)

Εν Αθήναις τη 25 Απριλίου 1956

19735/3535/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής υπ' αριθ. 1/1956 αποφάσεως Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου (Δ. Δ. Δ. Δ.) Πειραιώς επερί των αποδοχών, όρων εργασίας κλπ. των ελαιοχρωματιστών και κοσμηματογράφων χρωματισμού πλοίων Πειραιώς».

(Ε.Κ.τ. Β' φ. 83 της 1 Μαΐου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις των άρθρων 12 παρ. Β', 14 παρ. Γ' εδ. β' του ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.», αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 1/1956 απόφασιν του Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου (Δ.Δ.Δ.Δ.) Πειραιώς επερί των αποδοχών, όρων εργασίας κλπ. των ελαιοχρωματιστών και κοσμηματογράφων χρωματισμού πλοίων Πειραιώς» και εγκρίνομεν την δημοσίευσίν της δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως (τεύχος Β'), έχούσης ως ακολούθως:

Αριθ. αποφάσεως 1/1956

Το Δευτεροβάθμιον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον Συλλογικών Διαφορών Εργασίας Πειραιώς.

Συγκειμένον συμφώνως τη υπ' αριθ. 47409/3462 από 30.7.1955 αποφάσει του Υπουργού Εργασίας εκ των 1) Ιωάννου Γαλανού, Εφέτου Αθηνών, ως προέδρου, 2) Ανδρέου Ταγκαλάκη Διευθυντού Υπουργείου Εργασίας, 3) Κωνσταντίνου Τσιάκου, εκπροσώπου των βιομηχάνων, 4) Κωνσταντίνου Θεοφανίδη, ως δευτέρου εργοδοτικού μέλους δια τας ως άφορά ή προκειμένη διένεξιν Ανωνύμους Εταιρείας, 5) Ιωάννου Καιμάτη και 6) Κωνσταντίνου Σταθοπούλου, εκπροσώπων των μισθωτών, ως λοιπών μελών.

Συνεδριάσαν μετά πρόσκλησιν του Προέδρου εν τω καταστήματι του Πρωτοδικείου Πειραιώς

τὴν 13ην Μαρτίου 1956, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 11ην π.μ., ἐκτελοῦντος χρέη γραμματέως τοῦ Ἀναστασίου Ἀγγαρίτη, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας (ἀναπληροῦντος τὸν κωλυόμενον ταχτικὸν γραμματέα Ἐμμανουὴλ Δελαμάνην), ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἀπὸ 29.2.1956 ὑποβληθείσης ἐφέσεως τοῦ Συνδέσμου Ἐλαιοχρωματιστῶν καὶ Κοσμηματογράφων Πειραιῶς, παραστάντος διὰ τῶν ἐκπροσώπων του Παναγιώτου Ἀντωνάτου καὶ Παναγιώτου Παπαϊωάννου, κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς.

Προκειμένης συζητήσεως

Καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ δικαστηρίου, ὑφ' ὁλοκλήρου δὲ τοῦ δικαστηρίου τοῦ τύποις παραδεκτοῦ τῆς ἐφέσεως.

Ἀκούσαν τῶν ἐκπροσώπων μετ' ἀνάγνωσιν τῆς ἐφέσεως.

Ἰδόν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἔγγραφα.

Σκεφθέν κατὰ νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν καὶ σταθμίζον τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετοῦσιν αἱ ἀτομικαὶ ἐπιχειρήσεις, τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν ἀντοχὴν αὐτῶν, τὰ ἐν τῇ πράξει καταβαλλόμενα σήμερον ὑπ' αὐτῶν ἡμερομίσθια διὰ τὰς σχετιζομένας μὲ τὸν χρωματισμὸν τῶν πλοίων ἐργασίας ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος τῆς ζωῆς, τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, κρίνει ὁμοφώνως ὅτι τὰ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου Πειραιῶς καθορισθέντα τοιαῦτα εἶναι ἀνεπαρκῆ καὶ μὴ ἀνταποκρινόμενα οὐδὲ πρὸς τὰ πράγματι καταβαλλόμενα καὶ δέον ὅπως, γενομένου ἐν μέρει δεκτοῦ τοῦ πρώτου λόγου ἐφέσεως, αὐξανόμενα ὁρισθῶσιν ὡς βασικὰ ἡμερομίσθια τὰ ἐν τῇ διατακτικῇ.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον κρίνει κατὰ πλειοψηφίαν δεκτὸν τὸ διὰ τοῦ δευτέρου λόγου ἐφέσεως προβαλλόμενον αἴτημα ὅπως διευκρινισθῇ ὅτι τὰ ἑκάστοτε διὰ τῶν γενικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων χορηγούμενα ἡμερομίσθια ὡς δῶρα ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καταβάλλονται εἰς τοὺς μισθωτούς, ὡς ταῦτα αὐξάνονται διὰ τῆς παρούσης.

Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον κρίνει σκόπιμον, ὅπως ἐν τῇ διατακτικῇ τῆς παρούσης ἐνσωματωθῶσιν εἰς ἓν ἑνιαῖον κείμενον ἅπασαι αἱ διατάξεις τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὡς αὕτη θὰ ἰσχύσῃ μετὰ τὰς διὰ τῆς παρούσης διατασσομένας τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενον τύποις καὶ ἐν μέρει κατ' οὐσίαν τὴν ὑπὸ κρίσιν ἔφεσιν μεταρρυθμίζει ὡς ἀκολούθως τὴν ἐκκαλουμένην ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς.

Ἐπιλύεται κατὰ τὰς ἀκολούθους διατάξεις ἡ ὑφισταμένη διένεξις μεταξὺ τῶν ἐν τῇ ἱστορικῇ τῆς παρούσης ὀργανώσεως ὡς πρὸς τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ ἀποδοχὰς τῶν ἐλαιοχρωματιστῶν καὶ κοσμηματογράφων Πειραιῶς διὰ τὰς σχετιζομένας πρὸς τὸν χρωματισμὸν τῶν πλοίων καὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ τέως Δήμου Πειραιῶς ἐνεργουμένας ὑπ' αὐτῶν ἐργασίας.

Α) Ἅπαντες οἱ ἄνω μισθωτοὶ δέον νὰ ὦσιν ἐφ' ἑξῆς ἐφωδιασμένοι διὰ βιβλιαρίου εἰδικότητος καὶ τεχνικῆς κατατάξεως, ἐκδιδομένου ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 1 § 2α τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν ἔργων τῆς 18.11.1955 (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 73248/5169), δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 223 τῆς 15.12.1955 Φ.Ε.Κ. τεῦχος Β' (*) καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ ὁριζομένην διαδικασίαν ἐκδόσεως καὶ ἀνανεώσεως.

Β) Οἱ ἐλαιοχρωματισταὶ πλοίων διακρίνονται εἰς τρεῖς κατηγορίας: 1) τεχνίτης, 2) βοηθός, 3) μαθητευόμενος.

Ἐκ τούτων ὁ πρῶτος ἐκτελεῖ πᾶσαν ἐργασίαν ἀναγομένην εἰς τὴν ὑδροελαιοχρωματιστικὴν τέχνην, ὁ δεύτερος ἐκτελεῖ τὰ ξυσίματα, στοκαρίσματα, μερεμέτια, ὡς καὶ τὰς πρώτας διαστρώσεις τῶν ἐλαιοχρωματισμῶν καὶ βοηθεῖ τὸν τεχνίτην καὶ ὁ τρίτος ἐκτελεῖ βοηθητικὰς ἐργασίας.

Πάντως διὰ τὴν κατάταξίν τινος ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων εἰς τὴν εἰδικότητα τοῦ τεχνίτου ἀπαιτεῖται ὀκταετὴς τοὐλάχιστον προϋπηρεσία ἐν τῇ τέχνῃ, διὰ δὲ τὸν χαρακτηρισμὸν ὡς βοηθοῦ τινὸς ἢ εἰδικευμένου ἐργάτου ἀπαιτεῖται τριετὴς τοὐλάχιστον ὑπηρεσία ἐν τῷ ἐπαγγέλματι.

Γ) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καθορίζονται τὰ κάτωθι βασικὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐλαιοχρωματιστῶν κατὰ τὰς ἀνωτέρω ὁριζομένας κατηγορίας αὐτῶν:

1) Τεχνίτης δραχμὰς ἐνενήκοντα (90).

2) Βοηθὸς δραχμὰς ἑβδομήκοντα (70).

3) Μαθητευόμενος α) ὁ ἔχων συμπεπληρωμένον τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἑνὸς ἔτους ὑπηρεσίαν ἢ τὸ 19ον ἔτος συμπεπληρωμένον ἄνευ προϋπηρεσίας δραχμὰς τεσσαράκοντα δύο (42) καὶ β) ὁ μὴ ἔχων τὰ εἰρημένα προσόντα δραχμὰς τριάκοντα (30).

Τὰ κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τῆς παρούσης καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια, ἐφ' ὅσον ἦθελον εἶναι ἀνώτερα τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσι ὡς πρὸς τὰς ἀτομικὰς συμβάσεις ἐργασίας τὰς ὑφισταμένας κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης.

δ) Τὰ ἑκάστοτε διὰ τῶν γενικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων χορηγούμενα ἡμερομίσθια ὡς δῶρα ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα θὰ καταβάλλωνται εἰς τοὺς μισθωτούς, ὑπολογιζόμενα ὡς ταῦτα καθορίζονται διὰ τῆς παρούσης.

ε) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1956.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐξεδόθη ἐν Πειραιεῖ τῇ 20 Μαρτίου 1956.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1956

107784/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων

Περὶ χορηγήσεως δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1956 εἰς τοὺς συνταξιούχους τῶν σιδηροδρομικῶν δικτύων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 84 τῆς 3 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπ' ἀριθ. 619 τοῦ 1956 Πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «περὶ χορηγήσεως δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 180.

1956 εἰς τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς συνταξιούχους κλπ.», ἀποφασίζομεν:

1. Εἰς τοὺς συνταξιούχους τῶν σιδηροδρομικῶν δικτύων ἐν γένει παρέχεται ἐκ τοῦ ἐξ οὗ συνταξιοδοτοῦνται δικτύου δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1956 ἴσον πρὸς 1/6 τῆς μηνιαίας συντάξεως μετὰ τοῦ τυχὸν ἐπιδόματος ἀνικανότητος, μὴ δυνάμενον νὰ εἶναι ἀνώτερον τῶν δραχμῶν διακοσίων πεντήκοντα (250), οὐδὲ κατώτερον τῶν δραχμῶν πεντήκοντα (50). Εἰς τοὺς λαμβάνοντας σύνταξιν ἐλάσσονα τῶν δραχμῶν 100 θὰ καταβληθῇ ὡς δῶρον τὸ ἥμισυ τῆς μηνιαίας συντάξεως.

Τὸ κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου προκῦπτον κλάσμα δραχμῆς παραλείπεται.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δώρου δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 265 τῆς 7 Φεβρουαρίου 1956 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθὲν ἐπίδομα ἀκριβείας 9 ο/ο ἢ 6 ο/ο.

2. Τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δώρου θὰ δικαιωθῶσι καὶ αἱ οἰκογένειαι, εἰς ἃς καταβάλλεται ἐπὶ τριμηνον ὁλόκληρος ἡ σύνταξις τοῦ ἀποβιώσαντος συνταξιούχου.

3. Οἱ συνταξιοδοτηθέντες διὰ τιμῆμα τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1956 μέχρι καὶ τῆς 6 Μαΐου 1956 θὰ δικαιωθῶσι δώρου μόνον ἐφ' ὅσον ἐσυνταξιοδοτήθησαν ἐπὶ 15 καὶ πλέον ἡμέρας τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος.

Οἱ τέως σιδηροδρομικοὶ οἱ δικαιωθέντες τμήματος δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Πάσχα 1956 κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 105 292 τῆς 25 Ἀπριλίου 1956 (Roneo 89) ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν δικαιοῦνται κατ' ἐπιλογὴν των τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Πάσχα 1956 δώρου εἴτε ὡς τέως ὑπάλληλοι, εἴτε ὡς συνταξιοῦχοι.

4. Οἱ λαμβάνοντες προκαταβολὴν ἔναντι συντάξεως θὰ δικαιωθῶσι δώρου, ὑπολογιζομένου ἐπὶ τῆς παρ' αὐτῶν λαμβανομένης προκαταβολῆς. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ καταβληθησόμενον ποσὸν θὰ συμψηφισθῇ πρὸς τὸ δῶρον, ὅπερ θὰ ἀντιστοιχῇ εἰς τὴν ὁριστικὴν των σύνταξιν.

5. Οἱ ὁπωσδήποτε λαμβάνοντες ὡς συμπλήρωμα συντάξεως τὴν διαφορὰν μεταξὺ συντάξεως καὶ ἀποδοχῶν ἐνεργείας θὰ δικαιωθῶσι τοῦ κατὰ τὴν παροῦσαν δώρου ὑπολογιζομένου ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς συντάξεως καὶ τοῦ συμπληρώματος.

6. Τὸ δῶρον ἀπαλλοτριοῦται πάσης ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ τρίτων κρατήσεως, ὑποκείμενον μόνον εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ εἰσοδήματος, εἶναι δὲ καταβλητέον τὴν 1ην Μαΐου 1956.

Δὲν δικαιοῦνται τοῦ κατὰ τὴν παροῦσαν ἀποφασιν δώρου οἱ δικαιούμενοι τοιούτου παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ νομικοῦ προσώπου δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου λόγῳ ὑπηρεσίας προσφερομένης εἰς ταῦτα.

Οἱ συνταξιοῦχοι οἱ λαμβάνοντες δύο συντάξεις δικαιοῦνται δώρου ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς κατ' ἐπιλογήν των.

Δὲν δικαιοῦνται ἐπίσης τοῦ κατὰ τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν δώρου οἱ συνταξιοδοτηθέντες διὰ τμῆμα τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1956 μέχρις 6 Μαΐου 1956 ἔλασσον τῶν 15 ἡμερῶν.

8. Διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ δώρου ἀπαιτεῖται ὑποβολὴ ὑπευθύνου δηλώσεως ὅτι δὲν ἐλήφθη τοιοῦτον ἐξ ἄλλης πηγῆς.

Ἡ ὡς ἄνω δήλωσις δύναται νὰ συντάσσηται καὶ ἐπὶ τῆς ἐξοφλητικῆς ἀποδείξεως πληρωμῆς τοῦ δώρου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1956

23458/Σ. 240/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως ἄρθρου καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 84 τῆς 3 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀ.ν. 694/1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 νομ. διάταγμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ἃ ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ».

3. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 νομ. διατάγματος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν. διατάγματος.

4. Πρότασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6458/1956 ἀναφορᾶς του.

5. Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 81/1956, συνεδρίασις 209 τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 23.3.1956), ἀποφασίζομεν:

Ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 86 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων ἡ προστεθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7/691/1955 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως εἰς τὸ καταστατικὸν τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου τροποποιεῖται οὕτω:

Μεταβατικὴ διάταξις

Καθυστεροῦμεναι εἰσφοραὶ ἀπὸ 1.1.1952 ἕως 31.8.1955, καταβαλλόμεναι μέχρι 31 Ἰουλίου 1956, ἀπαλλάσσονται πάσης ἐπιβαρύνσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἀπριλίου 1956

17203/Σ. 166/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεων εἰς Κανονισμὸν παροχῶν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 84 τῆς 3 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀ.ν. 694 1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας», 2) τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 ν. διάταγμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ἃ ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.», 3) τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30.4.1956 ν. δ/τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνι-

κῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1892/1949 ν. δ/τος, 4) πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 591/1956 ἀναφορᾶς του, 5) γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 32/1956, συνεδρίασις 196η τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 6.2.1956), ἀποφασίζομεν :

Εἰς τὸν Κανονισμὸν παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ προσθῆκαι.

1. Ἐν τέλει τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προστίθεται μεταβατικὴ διάταξις, ἔχουσα οὕτω :

«Ἡ ὑπὸ τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ παρόντος προβλεπομένη προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν δηλώσεως δι' ἀναγνώρισιν προϋπηρεσίας παρατείνεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐπὶ ἑξάμηνον».

2. Ἡ § 6 τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ ἀντικαθίσταται οὕτω :

6. Συμψηφισμὸς μὲ τὰς ὑπὸ τοῦ Ταμείου χορηγουμένας συντάξεις ἐπιτρέπεται μόνον πρὸς ἀπόσβεσιν ὀφειλῶν τῶν δικαιούχων πρὸς τὸ Ταμεῖον. Ὁ συμψηφισμὸς τοιούτων ἀπαιτήσεων τοῦ Ταμείου μετὰ τῆς συντάξεως ἐνεργεῖται κατὰ δόσεις, ἂν ὁ ἀριθμὸς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου. Τὸ ποσὸν ἑκάστης δόσεως δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ἓν τέταρτον (1/4) τῆς συντάξεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Μαρτίου 1956

25403/4651/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως καὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀπὸ 19.12.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατοτεχνιτῶν φύλλου κρούστας καὶ καταΐφιοῦ Ἀθηνῶν—Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 86 τῆς 9 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

α) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.».

β) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρ. 28 τοῦ ν. 3239/1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ἀπὸ 14 Μαρτίου 1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9 τῆς 26 Μαρτίου 1956 ἐγγράφου αὐτοῦ.

γ) Τὴν ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1955 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν φύλλου κρούστας καὶ καταΐφιοῦ Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ

δ) Τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ τῆς ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως καθορίζονται ἡμερομίσθια κατώτερα τῶν γενικῶς ἰσχυόντων, δυνάμει ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ τῆς ἐσχάτως ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν, ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἐν ἐπικεφαλίδι συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, κατατεθεῖσα παρὰ τῇ Διευθύνσει Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 51 τῆς 4.2.1956 πρακτικοῦ καταθέσεως, τροποποιουμένη ὡς κατωτέρω :

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 13ην Δεκεμβρίου 1955, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Δευτέραν καὶ ὥραν 10 π.μ., συνῆλθον εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, πρὸς σύναψιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀφ' ἑνὸς ὁ Σπυρίδων Τσιρίκος, Πρόεδρος τοῦ Βιοτεχνικοῦ Σωματείου κατασκευῶν φύλλου κρούστας καὶ καταΐφιοῦ Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, δεόντως ἐξουσιοδοτημένος, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἄνω Σωματείου τῆς 15 Δεκεμβρίου 1955, ὅπερ εἶχε δεόντως ἐξουσιοδοτηθῆ παρὰ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως αὐτοῦ, ληφθείσης κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 22 Νοεμβρίου 1955, πρὸς σύναψιν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, καταθέτων καὶ τὰ σχετικὰ πρακτικά, καὶ ἀφ' ἑτέρου, 1) ὁ Χαράλαμπος Γεωργόπουλος, Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου ἐργατῶν φύλλου καὶ καταΐφιοῦ, δεόντως ἐξουσιοδοτημένος πρὸς σύναψιν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, δι' ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, ληφθείσης κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 20 Νοεμβρίου 1955, καταθέτων καὶ τὸ σχετικὸν πρακτικὸν καὶ 2) ὁ Βασίλειος Ράπτης, Πρόεδρος τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, δεόντως ἐξουσιοδοτημένος, καταθέτων καὶ τὸ σχετικὸν πρακτικόν.

Οἱ ἀνωτέρω ἐκπρόσωποι κατήρτισαν τὴν ἀκόλουθον συλλογικὴν σύμβασιν, ἣν ἀπεδέχθησαν ἑκατέρωθεν ὁμοφώνως :

α) Μαθητευόμενοι κατὰ τὴν πρόσληψιν θὰ λαμβάνουν ἡμερομίσθιον δρχ. 16 καὶ μετὰ παρέλευσιν ἔτους μαθητείας δρ. 18.

β) Μετὰ συμπλήρωσιν τριετοῦς μαθητείας καὶ ἐνῷ ἔχει συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας, τότε θεωρεῖται βοηθὸς α' καὶ λαμβάνει ἡμερομίσθιον δρχ. 37.

γ) Διὰ τοὺς κατὰ τὴν πρώτην πρόσληψιν ἔχοντας συμπληρώσει τὸ 18ον, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, καθορίζεται κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου δρχ. 22, μετὰ συμπλήρωσιν ἑξαμήνου ἐν τῇ ἐργασίᾳ δρχ. 25 καὶ μετὰ συμπλήρωσιν ἔτους δρχ. 33. Μετὰ συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ δύο ἐτῶν προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ δρχ. 37.

Τὰ ἀνωτέρω ἀναγραφόμενα ἡμερομίσθια τῶν δρχ. 37, 33 καὶ 37 ἰσχύουσι μόνον διὰ τὸ μέχρις 24 Ἰανουαρίου 1956 χρονικὸν διάστημα.

δ) Οἱ κατὰ τὴν 24 Ἰανουαρίου 1 δὲ συμπληρώσαντες ἢ συμπληροῦντες μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους ὑπηρεσίαν ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, δικαιοῦνται, κατ' ἐλάχιστον ὅριον, ἡμερομισθίου δρχ. 42, ἀνεξαρτήτως τοῦ χαρακτηρισμοῦ των, ὡς μαθητευομένων ἢ βοηθῶν, κατὰ τὰς διακρίσεις τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως.

1. Μαθητευόμενοι νοοῦνται ἐργάται προορισμὸν ἔχοντες νὰ διενεργοῦν τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου κρούστας καὶ καταΐφιοῦ εἰς τοὺς τόπους τῆς καταναλώσεως, εἰς τὸ μάζεμα τοῦ φύλλου, τὸ τέντωμα τοῦ συντάνιου, τὸ κοψιμο τῆς ἄκρης τοῦ φύλλου καὶ ἐν γένει εἰς βοηθητικὰς ἐργασίας καὶ τὴν καθαριότητα τοῦ καταστήματος.

2. Βοηθοὶ νοοῦνται οἱ ἐργάται οἱ παριστάμενοι παρὰ τοῖς τεχνίταις καὶ βοηθοῦντες αὐτοὺς εἰς τὸ ζύμωμα, τὸ κόψιμο ζύμης μπαλακίου καὶ κυλίνδρισμα ζύμης, πάτημα καὶ μὲ παρομοίας φύσεως ἐργασίας πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου τοῦ τεχνίτου.

3. Τεχνίται λογίζονται οι απασχολούμενοι με το ζύμωμα, κόψιμο ζύμης μπαλακίου και άνοιγμα φύλλου και κατασκευής καταΐφιού.

Το ημερομίσθιον των δρχ. 47,50, όπερ καταβάλλεται εις τους τεχνίτας τούς εργαζομένους την 31ην Αυγούστου 1955 και εφ' έξης, μέχρις ισχύος της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εις τον αυτόν εργοδότην, προσαυξάνεται από της ισχύος της παρούσης εις δρχ. 55.

Οι βοηθοί από της ισχύος της παρούσης μέχρις 31 Ιανουαρίου 1956 θα λάβουν δρχ. 40, εφ' όσον εργάζονται την 31 Αυγούστου 1955 και επεξής εις τον αυτόν εργοδότην.

Βοηθοί, οι οποίοι γίνονται τεχνίται, θά λαμβάνουν ημερομίσθιον δρχ. 47. Η προσωρινή αναπλήρωσις τεχνίτου υπό βοηθού ή βοηθού υπό μαθητευομένου δέν συνεπάγεται καταβολήν αντιστοίχου ημερομισθίου.

Τά κατά την 24 Ιανουαρίου 1956 πράγματι καταβαλλόμενα ημερομίσθια μέχρι δρχ. 70 αύξάνονται κατά δρχ. 5, συμψηφιζομένης εις την αύξησιν ταύτην πάσης αύξήσεως χορηγηθείσης από 1 Ιουλίου 1955, είτε οικειοθελώς υπό του εργοδότου, είτε κατ' εφαρμογήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας.

Συμφωνείται, όπως εις το προσωπικόν των συμβαλλομένων επιχειρήσεων χορηγούνται κατ' έτος 25 ημερομίσθια, ως δώρον διά τάς εορτάς Χριστουγέννων, 15 ημερομίσθια, ως δώρον διά τάς εορτάς του Πάσχα.

Τά ανωτέρω δώρα διά τούς τεχνίτας θά καταβάλλωνται βάσει ημερομισθίου δρχ. 47,50, διά δέ τους λοιπούς βάσει των διά της παρούσης καθοριζομένων κατωτάτων ορίων ημερομισθίων.

Τά ανωτέρω δώρα θά χορηγούνται εις το άκεραιον μέν εις εκείνους, ων η εργασιακή σχέσις διήρκεσε καθ' όλον το παρεμβαλλόμενον μεταξύ των ως άνω εορτών διάστημα, μειωμένον δέ αναλόγως εις εκείνους, ων η εργασιακή σχέσις διήρκεσεν ολιγώτερον κατά το αυτό διάστημα.

Προς εξεύρεσιν του καταβλητέου δώρου θά διαιρήται το συνολικόν ποσόν δραχμών του οφειλομένου διά την εορτήν δώρου διά του συνολικού αριθμού ημερών των παρεντιθεμένων μεταξύ των δύο εορτών, το δέ πηλίκον της διαιρέσεως ταύτης πολλαπλασιαζόμενον επί τον αριθμόν ημερών διαρκείας της εργασιακής σχέσεως του δικαιούχου θά δίδη το άκριβές ποσόν του οφειλομένου δώρου.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις ισχύει επί έν έτος από της 26ης Νοεμβρίου 1955.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα όσα τά συμβαλλόμενα μέρη και δύο επί πλέον κατατιθέμενα εις το Υπουργείον Εργασίας.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Εν Αθήναις τη 24 Απριλίου 1956

26120/Ε. 751/1956 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

(Κ.Κ. τ. Β' φ. 86 της 9 Μαΐου 1956)

Περί χορηγήσεως δώρου Πάσχα εις συνταξιούχους των Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως. (*)

(*) Βλέπε ΕΕΔ 15, σελ. 526

25117/Σ. 276/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης διατάξεως εις Καταστατικόν Ταμείου Προνοίας Μηχανοδηγών Οδοστρωτήρων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 86 της 9 Μαΐου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1. Το άρθρ. 59 § 1 του ά. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρ. 1 του ά. ν. 694/1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας».

2. Το υπ' αριθ. 2520/1953 ν. διάταγμα «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται η διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά. ν. της 11.11.1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κ.λ.π.».

3. Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. διατάγματος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του έλεγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392/1949 ν. διατάγματος.

4. Πρότασιν του διοικ. συμβουλίου του Ταμείου Προνοίας Μηχανοδηγών Οδοστρωτήρων κλπ., υποβληθείσαν ήμιν διά της υπ' αριθ. 711/12.3.1956 αναφοράς του.

5. Γνώμην του Συμβουλίου Κοινων. Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 80/56, συνεδρίασις 206η της ια' περιόδου της 23.3.1956), αποφασίζομεν:

Όπως εν τέλει του άρθρ. 17 του Καταστατικού του Ταμείου Προνοίας Μηχανοδηγών Οδοστρωτήρων και Χειριστών Μηχανημάτων Εκτελέσεως Τεχνιτών Έργων προστεθή διάταξις έχουσα ως ακολούθως.

«Η διαπίστωσις της ανικανότητος των ηφαλισμένων του Ταμείου διά την άσκησιν των παροχών ενεργείται κατά πρώτον μέν βαθμόν υπό των πρωτοβαθμίων υγειονομικών επιτροπών του Ι.Κ.Α., κατά δεύτερον δέ βαθμόν υπό των δευτεροβαθμίων υγειονομικών επιτροπών του Ι.Κ.Α., εφαρμοζομένων αναλόγως εν τη δευτέρα ταύτη περιπτώσει ως προς τας προθεσμίας κ.λ.π. των οικείων διατάξεων της νομοθεσίας του Ι.Κ.Α.».

Εν Αθήναις τη 24 Απριλίου 1956

25115/Σ. 274/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί αντικαταστάσεως παραγράφου Καταστατικού Ταμείου Ασφαλίσεως Λιμενεργατών Πειραιώς.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 86 της 9 Μαΐου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1. Το άρθρ. 59 § 1 του ά.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρ. 1 του ά.ν. 694/1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας».

2. Το υπ' αριθ. 2520/1953 ν.δ. «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται η διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά.ν. της 11.11.1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κ.λ.π.».

3. Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν.δ.

«περί όργανώσεως καί συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καί τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν.δ.

4. Πρότασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Λιμενεργατῶν Πειραιῶς, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 631/20.5.1956 ἀναφοράς του.

5. Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοιν. Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 91/1956, συνεδρίασις 211η τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 2.4.1956), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἡ § 2 τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Λιμενεργατῶν Πειραιῶς ἀντικατασταθῇ ὡς ἀκολούθως:

«2. Περί τῆς ἀπολύτου ἀνικανότητος τοῦ ἀπόρου πατρός ἀποβιοῦντος ἠσφαλισμένου καί τῶν ἀνικάνων πρός ἐργασίαν τέκνων καί ἀδελφῶν, περί ὧν ἡ β' περίπτωσις τοῦ γ' ἐδ. τῆς § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἀποφαίνεται τό Δ. Συμβούλιον βάσει ἰατρολογηθείσης ἐκθέσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, παρά τῆς ὁποίας κρίνονται καί οἱ πρός συνταξιοδότησιν λόγῳ ἀναπηρίας ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1956

25118/Σ. 277/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί προσθήκης μεταβατικῆς διατάξεως εἰς Καταστατικόν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Ὑαλουργῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 86 τῆς 9 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τό ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀ.ν. 694/1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Τό ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 ν.δ. «περί προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 «περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 30 Ἀπριλίου 1918 ν.δ. «περί ὀργανώσεως καί συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καί τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν.δ.

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικ. Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Ὑαλουργῶν, ὑποβληθεῖσαν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 59 ἐ.ἔ. ἀναφοράς του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 74/1956, συνεδρίασις 206η τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 13.3.1956), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Ὑαλουργῶν προστεθῇ μεταβατική διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ ὑπό τῆς § 6 τοῦ ἄρθρου 24 ὁριζομένη προθεσμία ἐξαγορᾶς δι' ἀναγνώρισιν προϋπηρεσίας παρατείνεται μέχρι τῆς 31.12.1956».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1956

22304/3961/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας

Περί κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφ. Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς μετά τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως αὐτῆς περί ἀποδοχῶν κλπ. τυπογράφων Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 81 τῆς 26 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τάς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 2/1956 τοῦ ν. 3239/1955.

β) Σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ κατά τό ἄρθρ. 38 τοῦ ν. 3239/1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά τήν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 6.4.1956 καί ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11/12.4.1956 ἐγγράφου του.

γ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου (Δ.Δ.Δ.Δ.) Πειραιῶς «περί τῶν ἀποδοχῶν καί λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τῶν τυπογράφων Πειραιῶς»,

δ) Τό γεγονός ὅτι διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου (Δ.Δ.Δ.Δ.) Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθωρίσθησαν πέντε (5) ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, καθ' ἃς, ἐν περιπτώσει μή ἀπασχολήσεως τῶν ἐπί ἡμερομισθίῳ ἀπειρημένων μισθωτῶν, ὑφίσταται ὑποχρέωσις τῶν ἐργοδοτῶν, ὅπως καταβάλλωσιν εἰς τούτους ἓν ἡμερομίσθιον δι' ἑκάστην τούτων ἢ τοιοῦτον ηὐξημένον κατά τάς ὑπ' αὐτῆς προβλεπομένας προσαυξήσεις ἐν περιπτώσει ἐργασίας κατ' αὐτάς, ἐφ' ὅσον δέ ἡ ὡς ἄνω διαιτητική ἀπόφασις ἐκηρύχθη ἐκτελεστή, διαγράφει τό ὅριον τῆς κυβερνητικῆς ἐπί τοῦ θέματος τούτου πολιτικῆς, ἐνῷ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2/1956 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ἀφορῶσα τούς τυπογράφους τῆς αὐτῆς πόλεως, καθώρισε ταύτας εἰς ἀριθμόν πλείονα τῶν πέντε, ἤτοι εἰς ἑπτά (7) καί τήν ἀνάγκην ὅπως τροποποιηθῇ καί συμπληρωθῇ αὕτη ὡς πρός τό σημεῖον τοῦτο (παράγραφος Ε' ἐδάφ. β')

ε) Τό γεγονός ὅτι, ὡς διατυποῦται ἐν τῇ αὐτῇ ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσει τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς ἡ παράγραφος Γ', δέν ἀποσαφηνίζει τό ζήτημα τοῦ συμψηφισμοῦ εἰς τήν διά ταύτης χορηγουμένην αὔξησιν τῶν καθ' οἱονδήποτε τρόπον χορηγηθεισῶν ἀπό 1-7-1955 καί ἐντεῦθεν αὐξήσεων, περιλαμβανομένης καί τῆς χορηγηθείσης τοιαύτης διά τῆς γενικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ὑπ' ἀριθ. 2/1956 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν) καί τήν ἀνάγκην ὅπως τροποποιηθῇ αὕτη (παράγραφος Γ'), ὡς πρός τό σημεῖον τοῦτο, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστήν τήν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, τροποποιουμένην καί συμπληρουμένην παρ' ἡμῶν ὡς πρός τάς ἐξαιρεσίμους ἡμέρας καί τόν συμψηφισμόν τῶν ἀπό 1.7.55 αὐξήσεων καί ἐγκρίνομεν τήν δημοσίευσίν της διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β'), ἔχούσης ὡς ἀκολούθως μετά τοῦ προστεθέντος τροποποιητικοῦ ὅρου:

Ἀριθ. ἀποφάσεως 2/1956

Τό Δευτεροβάθμιον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας Πειραιῶς, συγκείμενον, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 47409/

3462 ἀπὸ 30.7.1955 ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκ τῶν : 1) Ἰωάννου Γαλανοῦ, Ἐφέτου Ἀθηνῶν, ὡς προέδρου, 2) Ἀνδρέου Ταγκαλάκη, Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, 3) Κωνσταντίνου Τσιάκου, ἐκπροσώπου τῶν Βιομηχάνων, 4) Βασιλείου Μακρῆ, ὡς δευτέρου ἐργοδοτικοῦ μέλους, διὰ τὴν ἣν ἀφαρῷ ἡ προκειμένη διένεξις τάξιν τῶν βιοτεχνῶν, 5) Ἰωάννου Κασιμάτη καὶ 6) Κωνσταντίνου Σταθοπούλου, ἐκπροσώπων τῶν μισθωτῶν, ὡς λοιπῶν μελῶν, συνεδριάσαν μετὰ πρόσκλησιν τοῦ προέδρου ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς τὴν 13ην Μαρτίου 1956, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινήν, ἐκτελοῦντος χρέη γραμματέως τοῦ Ἀναστασίου Ἀγγαρίτη, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας (ἀναπληροῦντος τὸν κωλυόμενον τακτικὸν γραμματέα Ἐμμ. Δελαμάνην), ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ τῶν ὑποβληθεισῶν ἀκολούθων ἐφέσεων κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς :

α) Ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου 1956 1) τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐπαγγελματικοῦ Σωματείου «Ἕνωσις Ἐργατῶν Τύπου καὶ Γραφικῶν Τεχνῶν Πειραιῶς» καὶ 2) τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Περαιῶς, παραστάντων τοῦ πρώτου διὰ τῶν Κωνσταντίνου Πάντου καὶ Χρήστου Βάπτισμα, τοῦ δὲ δευτέρου διὰ τοῦ Σταύρου Τηλιακοῦ, ὡς ἐκπροσώπων τῶν μισθωτῶν ὑπὸ τὰς ἰδιότητας τῶν ἐκκαλούντων καὶ ἐφεσιβλήτων.

β) Ἀπὸ 3 Μαρτίου 1956 1) τοῦ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς καὶ 2) τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Τυπογραφείων Πειραιῶς, παραστάντων διὰ τῶν Παναγιώτη Χαλβατζῆ καὶ Γεωργίου Προγκάκη μετὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Γεωργαντωπούλου, ὡς ἐκπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν ὑπὸ τὰς ἰδιότητας τῶν ἐκκαλούντων καὶ ἐφεσιβλήτων.

Προκειμένης συζητήσεως

Καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ Δικαστηρίου, ὑφ' ὁλοκλήρου δὲ τοῦ Δικαστηρίου τοῦ τύπου παραδεκτοῦ τῶν ἐφέσεων, οὐσῶν συνεκδικαστέων λόγῳ συναφείας.

Ἀκούσαν τῶν ἐκπροσώπων τῶν διαφερομένων καὶ τοῦ εἰρημένου πληρεξουσίου δικηγόρου μετ' ἀνάγνωσιν τῶν ἐφέσεων.

Ἰδόν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἔγγραφα.

Σκεφθέν κατὰ Νόμον

1) Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον, σταθμίζον τὰς ἀξιολόγους κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετοῦσιν αἱ ἐπιχειρήσεις τύπου καὶ γραφικῶν τεχνῶν, τὸ ὑφιστάμενον ἀνεπαρκὲς ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἡμερομισθίων ἐν σχέσει πρὸς τὸ αὐξηθὲν κόστος τῆς ζωῆς, τοὺς ἐνεκα τοῦ εἴδους τοῦ τυπογραφικοῦ ἐπαγγέλματος ἀνθυγιεινοὺς καὶ γενικώτερον δυσμενεῖς ὅρους καὶ συνθήκας τῆς παρεχομένης ἐργασίας, ἐπιρρωθὲν δὲ τὴν μειωμένην ἀντοχὴν τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων, συμβάλλοντος εἰς τοῦτο καὶ τοῦ μεταξὺ αὐτῶν ὑφισταμένου ὀξέος ἀνταγωνισμοῦ, ὡς καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, κρίνει ὅτι τὰ κατὰ τὴν 1ην Ἰουλίου 1955 καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ μετὰ τὰς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὁρισθείσας ἀπὸ 21.1.1956 αὐξήσεις τυγχάνουσιν ἐν μέρει ἀνεπαρκῆ. Συνεπῶς τὸ Δικαστήριον, κατὰ πλειοψηφίαν, κρίνει ἀπορριπτέον τὸν πρῶτον λόγον ἐφέσεως τῶν ἐργοδοτῶν περὶ μειώσεως τῶν διὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ὁρισθεισῶν αὐξήσεων, δεκτὸν δὲ ἐν μέρει τὸν πρῶτον λόγον ἐφέσεως τῶν μισθωτῶν, καθοριζομένων τῶν αὐξήσεων τῶν ἡμερομισθίων κατὰ τὰς ἐν τῷ διατακτικῷ ὁριζομένας διακρίσεις, ἀνταποκρινομένας εἰς τὴν μισθολογικὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀποδοτικότητα τῶν μισθωτῶν.

2) Ἐπειδή, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, οὐδεὶς συντρέχει λόγος μεταβολῆς τῶν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὀρθῶς ὁρισθεισῶν αὐξήσεων τῶν καταβαλλομένων μηνιαίων μισθῶν, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι σχεδὸν ἡ ὁλότης τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ Πειραιῶς ἐργαζομένων εἰς τυπογραφικὰς ἐργασίας ἀμείβεται ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, ἐλαχίστων ἀμειβομένων διὰ μηνιαίου μισθοῦ. Ὅθεν ἀπορριπτέον τυγχάνει τὸ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἐφέσεως τῶν μισθωτῶν σχετικὸν παράπονον.

3) Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὥρισε διὰ τὴν περίπτωσιν ὑπερωριακῆς ἐργασίας ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς ἀποζημίωσιν μείζονα τῆς ὁρισθείσης διὰ τὴν ἀδείᾳ τῆς Ἀρχῆς ἐκτέλεσιν ὑπερωριακῆς ἐργασίας, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει οὐδεμίαν πρακτικὴν ἀξίαν θὰ εἶχεν ἡ ἄδεια τῆς Ἀρχῆς, ἡ δὲ ἄνευ ἀδείας ἐπιβολὴ ὑπερωριακῆς ἐργασίας θὰ παρέμενεν ἄνευ κυρώσεως πρὸς βλάβην τῶν μισθωτῶν καὶ τοῦ γενικωτέρου συμφέροντος τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ ἐπὶ ζημίᾳ τῆς δημοσίας τάξεως, οὐχ ἧττον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἀρκεῖ ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 γενικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.ΔΔ Δ. Ἀθηνῶν ὁρισθεῖσα προσαύξησις 75 % τοῦ ὡρομισθίου καὶ δέον ὅπως, γινομένου ἐν μέρει δεκτοῦ τοῦ δευτέρου λόγου ἐφέσεως τῶν ἐργοδοτῶν, μεταρρυθμισθῇ τὸ ἐδάφ. Δβ. τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, μειουμένης εἰς τὸ εἰρημένον ποσοστὸν 75 % τῆς ὁρισθείσης εἰς 100 % προσαυξήσεως.

4) Ἐπειδὴ κατὰ τὴν κρατήσασαν γνώμην τοῦ δικαστηρίου ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὥρισεν, ὅπως ἐν περιπτώσει ἀργίας τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὰς ὑπὸ στοιχεῖον Ε ἐπτὰ μεγάλας θρησκευτικάς, ἐθνικὰς καὶ ἐργατικὰς ἑορτὰς καταβάλληται αὐτῷ τὸ ἡμερομίσθιον του, ὅστε νὰ δύναται οὗτος ἀπερισπάστως νὰ μετέχῃ εἰς τὸν ἑορτασμὸν ἄνευ στερήσεως τῶν ἀποδοχῶν του, καταβλητέων αὐτῷ νομίμως ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξασφαλίσεως αὐτῷ κατ' ἔτος ἑνὸς ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς, ὡς ἐδέξατο κατ' ἀρχὴν ἡ ἀνωτέρω γενικὴ διαιτητικὴ ἀπόφασις, μὴ κωλυομένου τοῦ δικαστηρίου τούτου ὅπως εὑρύνῃ τὸν κύκλον τῶν ἐξαιρεσίμων ἑορτῶν καὶ διὰ τὴν εἰρημένην ὑποχρέωσιν τῶν ἐργοδοτῶν, ἀπορριπτομένου κατὰ πλειοψηφίαν τοῦ ἀντιθέτου τρίτου λόγου ἐφέσεως τῶν ἐργοδοτῶν.

5) Ἐπειδὴ νομίμως ὁρίσθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, συμφώνως πρὸς τὸν διὰ τῆς γενικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀναγνωρισθέντα κοινωνικὸν σκοπὸν προστασίας τῆς ὑγείας τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἐξασφαλίσεως τῆς μείζονος καὶ καλλιτέρας ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, ὅπως ἐν παραβάσει τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς παροχὴν ἐτησίας ἀδείας ἀναπαύσεως τοῦ μισθωτοῦ ὑπόκειται ὁ παραβάτης εἰς τὰς διά τε τῆς γενικῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐκκαλουμένης ταυτοσήμως ὁριζομένας κυρώσεις. Ὅθεν ἀπορριπτέος

ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τέταρτος λόγος ἐφέσεως τῶν ἐργοδοτῶν.

6) Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον κρίνει κατὰ πλειοψηφίαν δεκτὸν τὸ διὰ τῆς ἐφέσεως τῶν μισθωτῶν, ὡς αὕτη ἀνεπτύχθη ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου συζήτησιν, προβληθὲν αἴτημα, ὅπως συμπληρωθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις διὰ διατάξεως ἐπιβαλλούσης τοῖς ἐργοδόταις ὅπως οὗτοι καταβάλλωσι ὑποχρεωτικῶς κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτούς τὰ δῶρα Χριστουγέννων καὶ Πάσχα βάσει τῶν διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ὁριζομένων ηὐξημένων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, διότι τὸ διὰ γενικῶν ἀποφάσεων λαμβανόμενον ἑκάστοτε ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν σχετικὸν μέτρον δὲν ἀπαγορεύει τὴν δι' εἰδικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπιβολὴν τοιούτου ὑπὲρ τάξεως μισθωτῶν ἐργαζομένης ὑπὸ ἐξαιρετικῶς δυσμενεῖς συνθήκας καὶ ἧτις τάξις θέλει ἀνακουφισθῇ καὶ ἐμψυχωθῇ διὰ τοῦ ὑπὲρ αὐτῆς σταθεροῦ καθορισμοῦ μέτρου, ὅπερ ἡ πολιτεία ἔχει ἤδη κατοχυρώσει νομοθετικῶς ὑπὲρ τῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν αὐτῆς.

7) Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον κρίνει ὁμοφώνως δεκτὸν τὸ κατὰ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ συζήτησιν προβληθὲν αἴτημα τῶν μισθωτῶν, ὅπως διευκρινισθῇ διὰ τῆς παρούσης ὅτι οἱ καθοριζόμενοι ὅροι αὐξήσεως μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ἀφορῶσι καὶ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰς ἐκδιδομένας ἡμερησίας ἐφημερίδας περιφερείας τέως Δήμου Πειραιῶς.

8) Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον κρίνει σκόπιμον, ὅπως ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης ἐνσωματωθῶσιν εἰς ἓν ἐνιαῖον κείμενον ἅπασαι αἱ διατάξεις τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὡς αὕτη θὰ ἰσχύσῃ μετὰ τὰς διὰ τῆς παρούσης διατασσομένας τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενον τύποις καὶ ἐν μέρει κατ' οὐσίαν τὰς ἐν τῷ ἱστορικῷ συνεκδικαζομένας ἀντιθέτους ἐφέσεις.

Ἀπορρίπτον τὰ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα ἐν τῷ σκεπτικῷ.

Μεταρρυθμίζει ὡς ἀκολούθως τὴν ἐκκαλουμένην ὑπ' ἀριθ. 1)1956 ἀπόφασιν τοῦ πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς.

Ἐπιλύεται ἡ ἐφισταμένη διένεξις μεταξὺ τῶν ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ὀργανώσεων κατὰ τὰς ἐφεξῆς διατάξεις, ἀφορώσας τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ ἀποδοχὰς τῶν μισθωτῶν τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ τέως Δήμου Πειραιῶς ἀπασχολουμένων δυνάμει σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς ἐργασίας τύπου καὶ γραφικῶν τεχνῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς ἐκδιδομένας ἡμερησίας ἐφημερίδας τῆς περιφερείας τέως Δήμου Πειραιῶς.

Α) Τὰ κατὰ τὴν 1ην Ἰουλίου 1955 καταβαλλόμενα μέχρι δραχμῶν ἐνενήκοντα (90) ἡμερομίσθια τῶν ἀνωτέρω μισθωτῶν αὐξάνονται α) δι' ἅπαντας τοὺς ἄρρενας κατὰ δρχ. ἓξ (6) τὰ μέχρι καὶ δραχ. πεντήκοντα τεσσάρων (54), κατὰ δραχ. δὲ ὀκτὼ (8) τὰ ἀπὸ δραχμῶν πεντήκοντα πέντε (55) μέχρι καὶ δραχμῶν ἐνενήκοντα (90). β) Διὰ πάσας τὰς θήλεις κατὰ δρχ. τέσσαρας (4) τὰ μέχρι καὶ δραχ. πεντήκοντα (50), κατὰ δραχμὰς δὲ πέντε (5) τὰ ἀπὸ δραχμῶν πεντήκοντα μία (51) μέχρι καὶ δραχ. ἐνενήκοντα (90).

Β) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης εἰς ἅπαντας τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἐργαζομένους εἰς τὰς ἄνω ἐπιχειρήσεις τύπου καὶ γραφικῶν τεχνῶν χορηγεῖται αὔξησις ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων αὐτοῖς τὴν 1ην Ἰουλίου 1955 ἀποδοχῶν, ὡς τοιούτων νοουμένων τῶν βασικῶν μισθῶν μετὰ τῶν τυχὸν ἐπιδομάτων πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν, διὰ μὲν τοὺς λαμβάνοντας ἀποδοχὰς μέχρι δραχ. χιλίων πεντακοσίων (1500) ἐκ ποσοστοῦ 15ο/ο (δέκα πέντε τοῖς ἑκατόν), διὰ δὲ τοὺς λαμβάνοντας ἀποδοχὰς μείζονας τῶν δραχμῶν χιλίων πεντακοσίων (1500) ἐκ ποσοστοῦ δέκα τοῖς ἑκατὸν (10ο/ο) διὰ τὸ μέχρι τῶν δραχμῶν τριῶν χιλιάδων (3000) τμῆμα αὐτῶν.

Ἡ αὔξησις αὕτη δὲν δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα διὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν τῶν δραχμῶν ἑκατὸν εἴκοσι πέντε (125), διὰ δὲ τὴν δευτέραν τῶν δραχμῶν διακοσίων εἴκοσι πέντε (225).

Γ) Εἰς τὴν διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένην αὔξησιν συμψηφίζεται πᾶσα αὔξησις δοθεῖσα ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου εἴτε οἰκειοθελῶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀπὸ 1.7.1955 καὶ ἐντεῦθεν, εἴτε διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλων διαταξέων δημοσιευθεισῶν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας καὶ ἐφεξῆς.

Δ) α) Εἰς περίπτωσιν ἀπασχολήσεως οἱουδήποτε μισθωτοῦ ἐκ τῶν οὓς ἀφορᾷ ἡ παροῦσα πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων δι' ἑκάστην κατηγορίαν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας κατόπιν ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, εἰς ἃς περιπτώσεις ἐπιτρέπεται τοῦτο, παρέχεται διὰ τὰς πέραν τῶν 60 ὡρῶν ἑτησίας πραγματοποιουμένας τοιαύτας ὑπερωρίας ἀμοιβὴ δι' ἑκάστην ὥραν ἰσουμένη πρὸς τὸ ὡρομίσθιον τοῦ ηὐξημένου κατὰ πεντήκοντα τοῖς ἑκατὸν (50 ο/ο). Διὰ τὰς μέχρι τῶν 60 ὡρῶν ἑτησίως πραγματοποιουμένας ὑπερωρίας ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι αἱ κείμεναι διατάξεις.

β) Ἐὰν ὁ μισθωτὸς ὑποχρεωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς παροχὴν ἐργασίας πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου δι' ἑκάστην περίπτωσιν ὁριζομένων χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ἡ καταβλητέα εἰς τὸν πρῶτον (μισθωτὸν) ἀποζημίωσις δι' ἑκάστην ὥραν τοιαύτης ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως εἶναι ἴση πρὸς τὸ ὡρομίσθιον τοῦ ηὐξημένου κατὰ ἑβδομήκοντα πέντε τοῖς ἑκατὸν (75 %).

Ε) α) Εἰς περίπτωσιν ἀπασχολήσεως οἱουδήποτε μισθωτοῦ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς κατωτέρω ἀναφερομένας ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς ἢ ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καὶ 25825/1951 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας προβλεπομένη προσαύξησις καθορίζεται εἰς 100 %, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τῶν ἀποφάσεων τούτων, ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθησαν.

β) Ὡς ἐξαιρέσιμοι ἑορταί, δι' ἃς, ἐκτὸς τῶν Κυριακῶν, παρέχεται ἡ ἄνω προσαύξησις, νοοῦνται 1) ἡ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, 2) ἡ 25η Μαρτίου, 3) ἡ Δευτέρα τοῦ Πάσχα, 4) ἡ 1η Μαΐου καὶ 5) ἡ 28η Ὀκτωβρίου.

γ) Ἐν περιπτώσει ἀργίας κατὰ τὰς ἀνωτέρω πέντε ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς καὶ μὴ ἀπασχολήσεως ἐκ τοῦ λόγου τούτου τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων καταβάλλεται εἰς αὐτοὺς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ἄνευ τῆς ἀνωτέρω προσαυξήσεώς του.

ΣΤ) Ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν χορηγήσῃ εἰς τὸν μισθωτὸν τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπομένην ἐτησίαν ἄδειαν ἐντὸς τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἔδει νὰ

χορηγηθῇ αὐτη, ὑποχρεοῦται ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, ὅπως καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν τῆς ἀδείας ηὐξημένας κατὰ ἑκατὸν τοῖς ἑκατὸν (100ο/ο).

Ζ) Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως καταβάλλωσιν εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὡς δῶρον διὰ τὰ Χριστούγεννα τὰ ἡμερομίσθια εἴκοσι πέντε (25) ἡμερῶν ἢ ἑνὸς μηνὸς μισθόν, διὰ δὲ τὸ Πάσχα τὰ ἡμερομίσθια δέκα πέντε (15) ἡμερῶν ἢ τὸ ἥμισυ ἑνὸς μηνιαίου μισθοῦ, ὡς τὰ ἡμερομίσθια καὶ οἱ μισθοὶ αὐξάνονται διὰ τῆς παρούσης.

Η) α) Οἱ ἄνω ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ αὐτῶν τοῦ διατελοῦντος εἰς σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου παρακρατοῦν ἓν (1) ἡμερομίσθιον ἢ ἓν εἰκοστὸν πέμπτον (1/25) τοῦ μισθοῦ αὐτῶν κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον ἑκάστου ἔτους, ἀποδιδόμενον εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις τῶν μισθωτῶν τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸ ἄρθρον 22 § 2 τοῦ ν. 3239/1955 κατὰ τὰ ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ εἰδικώτερον ὁριζόμενα.

β) Τῆς παρακρατήσεως ταύτης ἐξαιροῦνται οἱ ἐργατοϋπάλληλοι μέλη ἐργατικῶν ὀργανώσεων, διὰ τοὺς ὁποίους τὸ οἰκεῖον Ἐργατικὸν Κέντρον ἤθελε διαβιβάσει εἰς τοὺς ἐργοδότας δήλωσιν ὀργήσεως καταβολῆς εἰσφορᾶς, κατατεθεῖσαν εἰς τὸ οἰκεῖον σωματεῖον κατὰ μῆνα Ἰανουάριον ἑκάστου ἔτους.

γ) Ἐξαιροῦνται ἐπίσης τῆς παρακρατήσεως ἐργατοϋπάλληλοι, οἵτινες δι' ὑπευθύνου ἐγγράφου δηλώσεως πρὸς τὸν ἐργοδότην των ἤθελον δηλώσει, ὅτι δὲν τυγχάνουν μέλη ἐργατικῆς τινος ὀργανώσεως.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου 1956.

Ἐκρίθη, ἀποφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Πειραιεῖ τῇ 30ῇ Μαρτίου 1956.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἀπριλίου 1956

17608/3185/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας.

Περὶ ἐγκρίσεως ἐπεκτάσεως δικαιοδοσίας Ε.Ρ.Φ.Δ. καὶ ρυθμίσεως ἐργασίας φορτοεκφορτώσεων εἰς παραπλησίους ὅρμους λιμένος Κερκύρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 81 τῆς 26 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 1473/1950, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν. 3239/1955,

2) Τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 149/1955 ἀναφορᾶς τοῦ Γραφείου Ἐργασίας Λιμένος Κερκύρας ὑποβληθὲν ἡμῖν ἀντίγραφον πρακτικῶν συνεδριάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων τοῦ λιμένος τούτου, ὑπ' ἀριθ. 272/1955, θέμα μόνον περὶ λήψεως μέτρων πρὸς ρύθμισιν προκληθέντων εἰς τὸν λιμένα Κερκύρας φορτοεκφορτωτικῶν ζητημάτων ἐκ τῆς μετατοπίσεως τῆς ἐργασίας ἐκ τοῦ λιμένος Κερκύρας εἰς τοὺς παραπλησίους λιμένας καὶ ὅρμους, λόγῳ τῆς δρομολογήσεως φέρρυ - μπώτ εἰς τὴν γραμμὴν Κερκύρας—Ἠγουμενίτσης, ἤτοι τῆς ἐπεκτάσεως τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἐπιτροπῆς Ρυθμίσεως Φορτώσεων Λιμένος Κερκύρας εἰς τοὺς παραπλησίους λιμένας καὶ ὅρμους Γουβιῶν, Κοντόκαλλι καὶ Μπενιτσῶν τῆς περιφερείας τοῦ Λιμεναρχείου Κερκύρας καὶ τῆς ἀναθέσεως τῶν φορτοεκφορτώσεων των εἰς τοὺς ἐν λόγῳ λιμένας καὶ ὅρμους, μεθορμιζόντων ὡρισμένης χωρητικότητος πλοίων, εἰς τοὺς φορτοεκφορτωτὰς λιμένος Κερκύρας ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος εἰς τὸν λιμένα Κερκύρας τιμολογίου φορτοεκφορτώσεων κλπ.

3) Τὴν ἀπὸ 7.7.1955 ἔκθεσιν τῶν ἁρμοδίων ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, οἵτινες ἐπιτοπίως ἐξήτασαν τὸ ὅλον φορτοεκφορτωτικὸν ζήτημα τοῦ λιμένος Κερκύρας, ἀποφασίζομεν :

Ἐγκρίνομεν τὴν ἐπέκτασιν τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἐπιτροπῆς Ρυθμίσεως Λιμένος Κερκύρας εἰς τοὺς παραπλησίους λιμένας καὶ ὅρμους τῆς περιφερείας τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς Κερκύρας, Γουβιῶν, Κοντόκαλλι καὶ Μπενιτσῶν, ὡς καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν φορτοεκφορτώσεων τῶν προσορμιζόντων εἰς τοὺς ἐν λόγῳ λιμένας καὶ ὅρμους πετρελαιοκινήτων καὶ ἱστιοφορίων χωρητικότητος ἀνωτέρας τῶν 80 κόρων, ὡς καὶ σιδηρῶν πλοίων οἱουδήποτε τύπου ἀνεξαρτήτως χωρητικότητος, παρὰ τῶν ἐργατῶν φορτοεκφορτωτῶν λιμένος Κερκύρας τῶν ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος εἰς τὸν λιμένα Κερκύρας τιμολογίου φορτοεκφορτώσεων, μειωμένου κατὰ ποσοστὸν εἴκοσιν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (20 ο/ο).

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἀπριλίου 1956

17840/3225 1955 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀπὸ 10.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ τοῦ Ροδιακοῦ Ὀργανισμοῦ Δημοτικῶν Αὐτοκινήτων (Ρ.Ο.Δ.Α.).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 81 τῆς 26 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἀποφασίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1956 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ τοῦ Ροδιακοῦ Ὀργανισμοῦ Δημοτικῶν Αὐτοκινήτων (Ρ.Ο.Δ.Α.), κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 31ην Μαρτίου 1956, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 61 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως :

Πρακτικὸν

Συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ τοῦ Ροδιακοῦ Ὀργανισμοῦ Δημοτικῶν Αὐτοκινήτων (Ρ.Ο.Δ.Α.)

Ἐν Ρόδῳ σήμερον τὴν 10ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου 1956 ἔτους, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Σάββατον καὶ ὥραν 10ην, εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ρόδου, κατόπιν προηγηθείσης, κοινῇ συναινέσει τῶν ἐνδιαφερομένων, ἀναβολῆς τῶν διαπραγματεύσεων, προσῆλθον 1) ὁ Μιχ. Πετρίδης, Δήμαρχος Ρόδων καὶ Πρόεδρος τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ροδιακοῦ Ὀργανισμοῦ Δημοτικῶν Αὐτοκινήτων, ἐξουσιοδοτημένος νομίμως δυνάμει τῆς ἀπὸ 5.1.1956 ἀποφάσεως τούτου, καὶ 2) οἱ Γεώργιος Λαμπριανός, Πρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ρόδου, Φανούριος Νικολέτος, Πρόεδρος Σωματείου προσωπικοῦ Ρ.Ο.Δ.Α., Μερκούριος Μοντιάδης καὶ Παντελῆς Σαντορινιός, μέλη τοῦ ἐν λόγῳ Σωματείου, νομίμως ἅπαντες ἐξουσιοδοτημένοι

διά τοῦ ἀπό 12.11.1955 πρακτικοῦ τῆς Γεν. Συνελεύσεως τοῦ Σωματείου, μή προσελθόντος τοῦ ἑτέρου ἐργατικοῦ ἐκπροσώπου Ἀναστασίου Ματέττα, παριαταμένου καί τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Νικολ. Δημητρίου, ἐξουσιοδοτημένου διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 51407/3950/1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διά τήν ὑπογραφήν συλλ. συμβάσεως ἐργασίας περί αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ρ.Ο.Δ.Α., καθ' ἥν, μετά συζήτησιν, ὁμοφώνως οἱ παραστάντες ἀπεδέχθησαν καί συνεφώνησαν τά κάτωθι:

Ἄρθρον 1

Α) Ἐργατοτεχνικόν προσωπικόν

Ἀπό 1ης Μαρτίου 1956 τά ἡμερομίσθια τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ρ.Ο.Δ.Α. ὁρίζονται ὡς ἑξῆς:

1. Μαθητευόμενοι	δραχ.	16.—
2. Ἐργάται γενικῶς ἀνειδίκευτοι	»	45.—
3. Βοηθοί τεχνιτῶν καί εἰδικευμένοι ἐργάται	»	49.—
4. Τεχνῖται Β' κατηγορίας	»	54.—
5. Τεχνῖται Α' κατηγορίας	»	61.50
6. Ἀρχιτεχνῖται	»	68.—

Β) Ὑπαλληλικόν προσωπικόν

Ἅπαν τό ὑπαλληλικόν προσωπικόν, ἤτοι διευθύνσεως καί διαχειρίσεως, σταθιάρχαι, ἐλεγκταί, ὁδηγοί καί εἰσπράκτορες, ὡς καί τό ὑπηρετικόν προσωπικόν θέλει τύχει τῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περί κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν»* προβλεπομένης αὐξήσεως, ἀφ' ἧς ἐτέθη εἰς ἰσχύν αὕτη, ἤτοι ἀπό τῆς 24.1.1956.

Ἄρθρον 2

Συμφωνεῖται ὅτι διά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 24.1.1956 ἕως 1.3.1956, ἡμερομηνίας ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς παρούσης, θέλει ἰσχύσει ἡ ὡς εἴρηται ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐκηρύχθη ἐκτελεστή ἡ ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἡ δι' αὐτῆς δέ προβλεπομένη αὔξησις θέλει καταβληθῆ εἰς τό ἐργατοτεχνικόν προσωπικόν τό ἀργότερον μέχρι τῆς 30ῆς Ἀπριλίου 1956.

Ἄρθρον 3

Ἡ διάρκεια τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ὁρίζεται ἀορίστου χρόνου, δυναμένη νά καταγγελθῆ ὑπό ἑκατέρου τῶν συμβαλλομένων κατά τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. 3239/1955.

Διευκρινίζεται ὅτι τά διά τοῦ ἄρθρ. 1 τῆς παρούσης ὁριζόμενα ἡμερομίσθια ἀπό 1.3.1956 εἶναι εὐνοϊκώτερα τῆς ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περί κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν χορηγηθείσης αὐξήσεως.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα εἰς ὀπλοῦν καί ἔλαβεν ἕκαστος ἀνά ἓν ἀντίτυπον.

Οἱ συμβαλλόμενοι

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἀπριλίου 1956

23456/Σ. 238/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 81 τῆς 26 Ἀπριλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τό ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694/1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Τό ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 ν. δ/γμα «περί προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ/τος «περί ὀργανώσεως καί συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καί τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν. δ/τος.

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλ. Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν κλπ., ὑποβληθείσαν ἡμῖν δι' ἀναφορᾶς του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 57/1956, συνεδρίασις 212η τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 4.4.1956), ἀποφασίζομεν:

1) Ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν καί Ὑπαλλήλων τοῦ Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«1) Ἅπαντες οἱ νομίμως διωρισμένοι καί διατελοῦντες κατά τήν ἵδρυσιν τοῦ Ταμείου (6 Ἰουνίου 1935), ὡς καί οἱ ἀπό τῆς χρονολογίας ταύτης νομίμως διορισθέντες ἤ διορισθησόμενοι χρηματισταί, ἀντικρυσταί καί ὑπάλληλοι τοῦ Χρηματιστηρίου καί τοῦ Ταμείου».

II. Ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου τροποποιεῖται οὕτω:

«1) Αἱ συντάξεις καταβάλλονται εἰς τήν ἀρχήν ἑκάστου μηνός».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἀπριλίου 1956

---

* ΕΕΔ 15, σελ. 291.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΔΙΑ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

«Ὑπὸ τὸ σημερινὸν βιομηχανικὸν καθεστώς, ὑπὸ τὸν θεσμὸν τῆς μισθώσεως τῆς ἐργασίας, ὁ ἐργάτης εἶναι καὶ αὐτὸς μηχανὴ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐργοδότου, διαφέρων ἀπὸ τὴν χαλύβδινον μηχανὴν μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι εἶναι μηχανὴ σαρκίνη· δίκαιον εἶναι, ἑπομένως, καὶ λογικὸν ὁ ἐργοδότης νὰ ὑπέχῃ τὰς δαπάνας τῆς χρήσεως, τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ ἐργάτου, ὅπως ὑπέχει τὰς τῶν μηχανῶν του, τῶν ἀψύχων».

Αὐτά, μεταξὺ ἄλλων, ἐντόνως κοινωνιστικῶν, ἐτόνιζαν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ σχεδίου νόμου 551/1915 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἔκθεσίν της ἡ κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπή.

Καὶ ἐνῷ διὰ τὴν φθορὰν καὶ ἀντικατάστασιν τῶν μηχανῶν του ὁ ἐργοδότης ὑφίσταται τὰς σημερινάς, προσηρμοσμένας εἰς τὴν βιομηχανικὴν ζωήν, δαπάνας, οἱ ἁρμόδιοι διὰ τὴν ρύθμισιν τοῦ θέματος τῶν ἀποζημιώσεων τῶν παθόντων ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτῶν (καὶ εἶναι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 1224/1944, οἱ Ὑπουργοὶ Οἰκονομικῶν, Συγκοινωνιῶν καὶ Ἐργασίας) ἔχουν λησμονήσει, ὅτι ὁ διὰ τῆς ἰσχυούσης ἀκόμη (μετὰ τόσας οἰκονομικὰς ἀλλοιώσεις ἔκτοτε) ὑπ' ἀριθ. 40135/4764/1949 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 8, 1010) καθορισμὸς εἰς τὸ 200πλάσιον μόνον τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 4705/1930 ἀνωτάτων καὶ κατωτάτων ὁρίων τῆς ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως τῶν παθόντων ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος δὲν ἀντιπροσωπεύει σήμερον καμμίαν ἀξίαν λόγου καὶ ἀνάλογον διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θυσιάζονται ἐν τῇ ἐργασίᾳ, μέριμναν.

Διερμηνεύοντες τὴν φωνὴν τῶν θυμάτων εἰς ἐπανειλημμένα σημειώματά μας (ΕΕΔ 14, 800, 1184) ἐπεκαλέσθημεν τὴν ἐπιβαλλομένην ἐξ αὐτοῦ τοῦ πράγματος καὶ σύμφωνον πρὸς τὰς ἐκάστοτε διακηρύξεις περὶ τῆς σημασίας μιᾶς δικαίας κοινωνικῆς πολιτικῆς ἀνάγκην τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἀποζημιώσεων αὐτῶν κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ν. 1224/1944 διαγραφομένην ἁπλῆν διαδικασίαν (διὰ τῆς ἐκδόσεως ὑπουργικῆς ἀποφάσεως) εἰς τὸ στοιχειωδῶς δίκαιον μέτρον.

Διὰ νὰ γίνωμεν πλέον παραστατικοὶ εἰς τὴν εἰκόνα ἐμφανίσεως τοῦ θέματος, ἀνεφέραμεν (ΕΕΔ 14, 800) τὸ παράδειγμα τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐλάμβανε δρχ. 1000 μηνιαίως καὶ παθὼν ἀποκοπὴν τοῦ ἑνὸς ποδός του δικαιοῦται, κατὰ τὰ νομοθετικὰ κείμενα, ἀποζημιώσεως δραχμῶν 17.250! Τόσον διατιμᾶται, κατὰ τὰ αὐτὰ νομοθετικὰ κείμενα, ἡ μερικὴ διαρκὴς ἀνικανότης τοῦ μισθωτοῦ, κατὰ 40 - 60 %, δηλ. προκύπτει ἐκ τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ ἢ τελείας ἀχρηστίας τοῦ ἑνὸς ποδός, ἀνεξαρτήτως τοῦ διαρκοῦς «κάμψεως» τῆς ἀναπηρίας του.

Κοπιειώσαμεν (ΕΕΔ 14, 1184) καὶ τὴν κάποιαν ἀθύνην τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας τῶν Ἐργατῶν Ἑλλάδος, τοῦ ἀνωτάτου αὐτοῦ συνδικαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ, λόγῳ τῆς ἐσωτερότητος τοῦ θέματος, πληροφορίας τὴν ψυχὴν παντὸς κοινωνικοῦ ἀνθρώπου μὲ διαρκῆ ἀνησυχίαν (ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁμιλῶμεν περὶ «κέντρων ἐρευνῶν ψυχοτεχνικῶν» (ν.δ. 2650/1953) καὶ ἄλλων τινῶν, ὅταν ἀφήνωμεν τὰ θέματα τῆς ἐργασίας μὲ τὴν ὀλιγεράν ἐντύπωσιν, ὅτι αἱ ἄψυχοι μηχαναὶ τοῦ ἐργοδότου ἀξίζουν περισσότερον τῆς ζωῆς των) διαρκῶς ἐν ἐπιδιώξει τὸ ἠθικοκοινωνικὸν αὐτὸ ζήτημα, μέχρις ὅτου ἱκανοποιηθῇ ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη.

Δὲν ἐγάνετο τίποτε σχετικῶς μέχρι σήμερον. Καὶ αὐτὸ μὲ δαρεῖαν ψυχὴν ἀνεγνώσαμεν μίαν πρόσφατον, ὑπ' ἀριθ. 290/1956, ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου (θὰ ὁμολογηθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον), κατὰ τὴν ὁποίαν (φανταζόμεθα καὶ μὲ δαρεῖαν ψυχὴν τῶν ἐκδόντων αὐτὴν κ.κ. Ἀρεοπαγιτῶν), ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰσχυούσης ἀκόμη ὑπ' ἀριθ. 40135/4764/1949 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, τὸ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 3 § 2, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 4705/1930, ποσὸν τῆς ἐν περιπτώσει μερικῆς ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος διαρκοῦς ἀνικανότητος ἐφ' ἅπαξ ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, λογισθησομένης ἐκ τοῦ ποσοῦ, καθ' ὃ ἐλαττωθῇ ἢ δύναται νὰ ἐλαττωθῇ τὸ ἐτήσιον ἐκ μισθοῦ εἰσόδημα τοῦ παθόντος, εἶναι ἔλαττον τοῦ δριοθέντος εἰς τὸ 200πλάσιον κατωτάτου ὁρίου τῶν δραχμῶν 3.300.000 ἢ νέων δραχμῶν 3.300, θὰ λάβῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, ἂν δὲ εἶναι μεῖζον τοῦ δριοθέντος εἰς τὸ 200πλάσιον ἀνωτάτου ὁρίου τῶν δραχμῶν 11.000.000 ἢ νέων δραχμῶν 11.000, θὰ λάβῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, αὐτὸ δὲ ἐνὶ τετάρτῳ τοῦ ποσοῦ, καθ' ὃ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 11.000.000 ἢ νέων δραχμῶν 11.000. (Περίπτωσις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξεν ἐργατικὸν ἀτύχημα μισθωτοῦ, ἐξ οὗ ὑπέστη μερικὴν διαρκῆ ἀνικανότητα, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἠλαττώθη εἰς τὸ 1/2 τὸ ἐτήσιον ἐκ μισθοῦ εἰσόδημά του, λαμβάνοντος μέχρι τοῦ τραυματισμοῦ του ἡμερομισθίου δρχ. 50· ἡ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις εἶχεν ἐσφαλμένως ἐπιδικάσει ἀποζημίωσιν δρχ. 43.800).

Μετὰ ταῦτα αὐτονόητον εἶναι τὸ συμπέρασμα. Πρέπει ταχύτατα νὰ ἀποδοθῇ δικαιοσύνη εἰς τὰ θύματα τῆς ἐργασίας. Εἶναι ἐξαιρετικῶς στενόχωρος ἡ δικαία φωνὴ των.

ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΤΕΛΗ

Πληροφορίαι ὑπάρχουν πάλιν (καὶ δι' αὐτὸ κινεῖται δραστηρίως ὁ ἀναπτύσσων, κατὰ κοινὴν γνώμην, ἔντονον δραστηριότητα, Δικηγορικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν), ὅτι σχεδιάζεται ἡ ἐλάττωσις τῶν δικαστικῶν τελῶν, τὰ ὁποῖα, αὐξηθέντα, κατὰ κοινὴν διαπίστωσιν, ὑπὲρ τὸ προσῆκον μέτρον, καθιστοῦν διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν πτωχῶν βαλαντίων προβληματικὴν τὴν προσφυγὴν εἰς τὰ δικαστήρια καὶ ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης.

Ἐλπίζομεν νὰ λεχθῇ ἰδιαιτέρα μέριμνα διὰ τὰς ἐργατικὰς δίκας. Εἶναι γνωστόν, ὅτι τὰ τέλη τῶν δικῶν αὐτῶν, ἰδίως εἰς τὰ ὡς ἐφεταῖα δικάζοντα Πρωτοδικεῖα καὶ πολὺ περισσότερον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ὁποίου ἰσχύουν τὰ τέλη τῶν κοινῶν δικῶν, εἶναι δαρά.

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἰδιαιτέρας μεταχειρίσεως τῶν ἐνδεῶν εἰς τὸ προκείμενον θέμα ἔχει ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ νομοθέτου διὰ τὰς παροχὰς τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, νομολογηθέντος ὅτι καὶ ἡ ἐπιβίωσις τῆς γενομένης ζημίας ἐκ τῆς παρανόμου ἐνεργείας τῶν ἁρμοδίων διὰ τὰς παροχὰς διοικητικῶν ὀργάνων ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων καὶ ἀκόμη καὶ τῆς ἀκυρώσεως τῶν διοικητικῶν αὐτῶν πράξεων ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας διεξάγεται ἀτελῶς (δλέπε ΕΕΔ 15, 316).

Ἡ πλήρης ἀτέλεια εἰς τὰς ἐργατικὰς δίκας θὰ ἦτο βεβαίως ἰδιάζον μέτρον. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον τοῦτο ἤθελε κριθῇ ὡς ἀπρόσφορον διὰ τοὺς φυχροὺς δημοσιονομικοὺς ἀκροπύργους, ὁ καθορισμὸς τῶν τελῶν εἰς μικρὸν ὕψος, θὰ ἐλέγομεν «συμβολικόν», εἶναι μέτρον δικαιοσύνης δι' ὅσους ἔχουν ἀνάγκην ἀπονομῆς δικαιοσύνης καὶ ἐμποδίζονται ἐκ τῆς πτωχείας των νὰ τὴν ἀναζητήσουν.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεῦχος 12 (854)

Ἀθῆναι, 15 Ἰουνίου 1956

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

(Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 645/1955, ΕΕΔ§15, σελ. 30, ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου)

Ὑπὸ τοῦ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΟΥΣΗ, Ὑφηγητοῦ Πολιτικῆς Οἰκονομίας—Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας

1. Θεμελιώδες αἴτημα τῆς οἰκονομικῆς δημοκρατίας εἶναι τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς ἐλευθέρας ἀσκήσεως τούτου. Ἡ ἀρχὴ αὕτη τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐν γένει ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος εἶναι ἀγαθὸν ἀπροσδιορίστως μεγάλης κοινωνικῆς ἀξίας, διότι μόνον οὕτως ἐξασφαλίζεται ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ καλῶς νοουμένου γενικωτέρου κοινωνικοῦ συμφέροντος, τὸ ὁποῖον ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ ταυτίζηται μὲ τὰ περιωρισμένα ἐπαγγελματικὰ συμφέροντα δεδομένης ἐπαγγελματικῆς κατηγορίας, ἡ πλήρης ἀνάπτυξις τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων τοῦ προσώπου.

Ἀλλ' ὅπως τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας γεννᾷ κατὰ τὰς γενικῶς σήμερον κρατούσας ἀντιλήψεις ὑποχρεώσεις διὰ τὸν ἰδιοκτήτην, οὕτω καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος, ἥτις εἶναι πολύτιμον ἀγαθὸν ἐμπεπιστευμένον εἰς τὸ ἄτομον, δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀγάγῃ εἰς καταχρήσεις εἰς βάρος τῶν γενικωτέρων συμφερόντων τῆς κοινωνικῆς ὁλότητος. Ἐκ τοῦ περιορισμοῦ ὅθεν τούτου ἕπεται ὅτι τὸ πρόσωπον ὑποχρεοῦται ν' ἀσκῇ τὸ ἐπάγγελμά του μὲ ἱκανότητα, εὐσυνειδησίαν καὶ ἐντιμότητα. Ἡ ἐλευθερία ὅθεν τῆς ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος εἶναι ἀδιασπάστως συνηνωμένη μὲ τὴν ἠθικὴν κατ' ἀρχὴν εὐθύνην τοῦ προσώπου διὰ τὴν ὀρθὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἡ Πολιτεία, μολονότι δὲν ἀσκεῖ πλήρη κηδεμονίαν ἐπὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ προσώπου, διότι τοῦτο θὰ ἦτο πρόδηλος κίνδυνος διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐν τούτοις ἐν τῷ πλαισίῳ πάντοτε τῆς ὀρθῶς νοουμένης ἐπαγγελματικῆς ἐλευθερίας ἐρρύθμισε πρὸ πολλοῦ τὰ τῆς ἀσκήσεως ὡρισμένων ἐπαγγελμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουσι δημοσίου δικαίου ἀποστολήν, ὡς π.χ. τῶν δικηγόρων, συμβολαιογράφων, ἰατρῶν, φαρμακοποιῶν κλπ.

Ἀλλ' ἡ ρύθμισις τῆς ἀσκήσεως τῶν ἐπαγγελμάτων ἔγινε πάντοτε ἐν τῷ πνεύματι καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἐπαγγελματικῆς αὐτοδιοικήσεως καὶ αὐτονομίας, αἵτινες διέπουσιν ὡς θεμελιώδεις ἀρχαὶ τὸ σύγχρονον κοινωνικοπολιτικὸν καθεστώς, ἀναγνωρισθέντος εἰς τὰ μέλη τοῦ σχετικοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ δικαιώματος τῆς *αὐτοοργανώσεως διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀργάνων τῆς διοικήσεως, διὰ τῆς ψηφίσεως τοῦ καταστατικοῦ χάρτου καὶ διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως ἰδίων ὀργάνων ἐποπτείας καὶ πειθαρχικῆς ἐξουσίας*, ἀποκλειομένων κατ' ἀρχὴν τῶν δημοσιοϋπαλληλικῶν ὀργάνων ὡς ξένων πρὸς τὴν φύσιν τῆς ἐργασίας τοῦ ἐπαγγέλματος. Τὸ Κράτος ἐπεφύλαξεν ὅμως εἰς ἑαυτὸ τὸ δικαίωμα τῆς καθόλου ἐποπτείας ἐπὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, διὰ νὰ δύναται νὰ τιμωρῇ παραβάσεις γενικῶν νόμων τῆς ὠργανωμένης πολιτείας, πλὴν ὅμως τὸ Κράτος ἀναγνωρίζει τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος καὶ ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως ὡς θεμελιώδη προϋπόθεσιν διὰ τὴν *προσωπικῶς* ὑπεύθυνον ἄσκησιν τῶν ἐπαγγελματικῶν καθηκόντων. Ἡ διὰ τῆς αὐτονομίας θεμελιουμένη ἐπαγγελματικὴ αὐτοτέλεια συνεπάγεται, ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω, τὴν ἐπηυξημένην προσωπικὴν εὐθύνην, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ ἔχωσι μόνον πρόσωπα διακρινόμενα διὰ τὸ ἐπαγγελ-

ματικὸν ἦθος, τὸν σταθερὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν εἰδικότητα, ἀποδεικνυομένην διὰ τῶν εἰδικῶν γνώσεων καὶ τῆς σχετικῆς πείρας.

2. Οἱ πολιτικοκοινωνικοὶ οὗτοι ὑπολογισμοὶ ἐν γνησίῳ πνεύματι προαγωγῆς καὶ κατοχυρώσεως τῶν γενικωτέρων κοινωνικῶν συμφερόντων υἱοθετήθησαν ὡς θεμελιώδεις διατάξεις ὑπὸ τῶν Συνταγμάτων ὅλων τῶν δημοκρατιῶν τοῦ πράγματι φιλελευθέρου κόσμου. Οὕτω τὸ πρόσφατον Σύνταγμα τῆς Δυτικῆς Γερμανίας θεσπίζει τὴν ἀρχήν, καθ' ἣν τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας ἐκλογῆς τοῦ ἐπαγγέλματος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ θιγῇ ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτοῦ (ἄρθρ. 19 § 2). Ἐν γένει τὸ Σύνταγμα ἐξασφαλίζει εἰς ἕκαστον γερμανὸν τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας ἀναπτύξεως τῆς προσωπικότητός του, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι οὗτος δὲν προσβάλλει τὸ δικαίωμα ἄλλων προσώπων καὶ ἐφ' ὅσον δὲν συγκρούεται πρὸς τὴν συνταγματικῶς ὠργανωμένην γενικωτέραν τάξιν ἢ τὸν ἠθικὸν νόμον (ἄρθρ. 2 § 1). Παραλλήλως δμως, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 2 § 2 ἐδαφ. 1, ἡ ἄσκησις ἑνὸς ἐπαγγέλματος δύναται νὰ ρυθμισθῇ διὰ νόμου ὁρίζοντος ὅτι διὰ τὴν ἄσκησιν ὡρισμένων ἐπαγγελμάτων ἀπαιτεῖται ἡ πιστοποίησις προδιαγεγραμμένων εἰδικῶν γνώσεων. Ἑπομένως πᾶν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐκλέγει ὡρισμένον ἐπάγγελμα, ὑπάγει συγχρόνως ἑαυτὸ εἰς τοὺς γενικοὺς περιορισμούς, οἵτινες ρυθμίζουσι τὴν ἄσκησίν του.

Τὸ θεμελιῶδες δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας ἐκλογῆς τοῦ ἐπαγγέλματος ἔγκειται οὐσιαστικῶς ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἰς τὴν ἐλευθερίαν ν' *ἀποφασίσῃ* τὸ πρόσωπον περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐπαγγέλματος. Τὸ Σύνταγμα ὅμως *δὲν ἐπιτρέπει ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει περιορισμοὺς διὰ τὴν ἐκλογὴν ὡρισμένου ἐπαγγέλματος*. Ἑπομένως ὑπολογισμοὶ καὶ ἀπόψεις συναφεῖς πρὸς τὰς συνθήκας καὶ τοὺς ὅρους ἐργασίας δεδομένου ἐπαγγέλματος δὲν δικαιολογοῦσι τὴν θέσπισιν περιορισμῶν εἰσόδου εἰς τὸ σχετικὸν ἐπάγγελμα. Εἰδικώτερον δὲν ἐπιτρέπεται, ὅπως ἡ εἴσοδος εἰς δεδομένον ἐπάγγελμα ἐξαρτηθῇ *ἐκ τῆς πλουτολογικῆς ἐρεύνης τῆς ζητήσεως τοῦ σχετικοῦ ἐπαγγέλματος ἢ νὰ ἐξαρτηθῇ ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ πληθωρισμοῦ* εἰς τὸ σχετικὸν ἐπάγγελμα.

Ὀρθὰ ταῦτα καὶ ἡ θέσπισις ἑνὸς numerus clausus εἶναι σαφῶς ἀντισυνταγματική. Ἐν τούτοις τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος κατοχυρώνει τὸ ἀπαραβίαστον τῆς ἐλευθερίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς ἐργασίας, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι ὁ Ἕλλην ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στραφῇ πρὸς οἱονδήποτε ἐπάγγελμα διὰ νὰ καλλιεργήσῃ τὰς προσωπικάς του ἱκανότητας.

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος θεσπίζεται ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ νόμου καὶ ἑπομένως ὁ Ἕλλην ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς ἀσκήσεως τούτου ὑπόκειται μόνον εἰς τοὺς γενικοὺς περιορισμοὺς τοὺς ἰσχύοντας δι' ὡρισμένην κατηγορίαν προσώπων, πραγμάτων, σχέσεων ἢ καταστάσεων, δικαιούμενος νὰ τύχῃ ὁμοιομόρφου μεταχειρίσεως. Αἱ περὶ ἰσότητος συνταγματικαὶ διατάξεις, ὡς γίνεται γενικῶς σήμερον δεκτόν, δὲν ἔχουσιν ἁπλῶς ἠθικὴν ποδηγετικὴν δύναμιν διὰ τὴν νομοθετικὴν καὶ διοικητικὴν λειτουργίαν, ἀλλ' εἶναι οὐσιαστικὸν δίκαιον ἐξ ἀντικειμένου καὶ περαιτέρω αὗται θεμελιοῦσι δημόσιον ἐξ ὑποκειμένου δίκαιον ὑπὲρ τοῦ Ἕλληνος, ὅπως οὗτος ἀπαιτῇ παρὰ τῆς νομοθετικῆς καὶ ἐκτελεστικῆς λειτουργίας νὰ θεσπίζωνται ἢ νὰ ἐφαρμόζωνται διατάξεις ἐξασφαλίζουσαι τὸ ἐνιαῖον καὶ ὁμοιόμορφον τῆς μεταχειρίσεως ἄνευ δυσμενῶν ἢ εὐμενῶν διακρίσεων ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἢ παρεμφερεῖς καταστάσεις διὰ πάντα τὰ πρόσωπα ἢ ὁμάδας προσώπων. Οὕτως ὁ νομοθέτης δύναται δι' ὡρισμένην ἐργασίαν νὰ διακρίνῃ μεταξὺ ἐνηλίκων καὶ ἀνηλίκων, χωρὶς ἡ διάκρισις αὕτη νὰ ἀντίκειται εἰς τὸ Σύνταγμα· ἀλλ' ὁ νομοθέτης δὲν δύναται διὰ ρυθμίσεως ἀφορώσης τὴν ἄσκησιν τοῦ δικηγορικοῦ ἢ συμβολαιογραφικοῦ ἐπαγγέλματος νὰ ἐξαιρέσῃ τοὺς υἱοὺς τῶν δικηγόρων ἢ τῶν συμβολαιογράφων, διότι ἡ διάκρισις ἀντίκειται εἰς τὴν συνταγματικὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος, ὁ δὲ νομοθέτης ὀφείλει ἐπὶ ὁμοίων προσώπων, πραγμάτων, συνθηκῶν ἢ καταστάσεων νὰ τηρῇ ἴσην μεταχείρισιν. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σκέψεων ἕπεται, ὅτι ἡ νομοθετικὴ λειτουργία ὑποχρεοῦται καὶ ἐν τῇ ἀναγνωρίσει καὶ ρυθμίσει τοῦ δικαιώματος πρὸς ἐργασίαν τῶν Ἑλλήνων νὰ τηρῇ ἀπαρεγκλίτως τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως δι' ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας, καθ' ἣν ἔννοιαν ἐξετέθη ἀνωτέρω.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου δμως 4 τοῦ Συντάγματος ἡ νομοθετικὴ λειτουργία ἔχει δυνατότητα νὰ ρυθμίζῃ τὰ τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἐργασίας, θεσπίζουσα πάσης φύσεως περιορισμούς, ὑπὸ τὸν συνταγματικὸν περιορισμὸν ὅτι ἡ νομοθετικὴ ρύθμισις δὲν δύναται νὰ καταργήσῃ οὐσιαστικῶς τὸ δικαίωμα καὶ ὅτι οἱ περιοριστικοὶ κανόνες δέον νὰ ὁρίζωνται ἐξ

άντικειμένου ἐπὶ τῷ τέλει ἀποκλεισμοῦ τῆς αὐθαιρέτου δημιουργίας προνομιακῶν καταστάσεων. Ἡ θέσπισις διακρίσεων ἐπιτρέπεται μόνον ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, ἐλέγχοντος τὴν συνταγματικότητα τῶν σχετικῶν διατάξεων, συντρέχουσιν ἐπαρκεῖς λόγοι δημοσίου καὶ κοινωνικοῦ συμφέροντος, ἀποκλειομένης τῆς αὐθαιρέτου δημιουργίας εὐμενῶν ἢ δυσμενῶν διακρίσεων. Οἱ ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ νόμου ἐκτιθέμενοι τυχὸν λόγοι «περὶ δημοσίου ἢ κοινωνικοῦ συμφέροντος» πρὸς δικαιολογίαν τοῦ προνομίου ἐργασίας ὑπὲρ ὡρισμένων ὁμάδων προσώπων ἢ ὑπὲρ ὡρισμένης ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως δὲν ἐμποδίζουσι τὸν δικαστὴν νὰ κρίνῃ περὶ τῆς συνδρομῆς ἢ οὐ τούτων καὶ ν' ἀποφανθῇ περὶ τῆς συνταγματικότητος τῆς σχετικῆς διατάξεως.

4. Βάσει τῶν σημειωθεισῶν ὡς ἄνω συνταγματικῶν ἀρχῶν αἱ διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 2112/1940 καὶ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ αὐτοῦ ἀ.ν., ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 1749/1944, δι' ὧν ἐθεσπίσθη τὸ προνόμιον τῆς διεξαγωγῆς τῶν φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν ὑπὸ προσώπων ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων, ἐκρίθησαν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1145/1948, καὶ 1148/1948 ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 235/1949 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς ἀντισυνταγματικαί, διότι ἐν τῇ θεσπίσει περιορισμῶν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας ἐστεροῦντο τοῦ στοιχείου τῆς ἀντικειμενικότητος καὶ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως δι' ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας, ἄλλοις λόγοις διότι ἐθέσπισαν προνόμιον ὑπὲρ ὡρισμένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων κατ' ἀποκλεισμὸν παντὸς τρίτου.

Πρὸς ἄρσιν τῆς ἀντισυνταγματικότητος τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ἐδημοσιεύθη τὸ ν.δ. 1254/1949, πλὴν ὅμως καὶ αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ νομοθετήματος τούτου λόγῳ τῆς αὐθαιρέτου δημιουργίας προνομιακῆς καταστάσεως ἐκρίθησαν καὶ αὗθις ἀντισυνταγματικαὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 353/1951 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 493/1951 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐν τῷ πνεύματι τῆς παγίας νομολογίας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐξεδόθη καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 70175/1952 ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἄνω δικαστικῶν ἀποφάσεων πολλαὶ ἐπιχειρήσεις ἐχρησιμοποίουν διὰ τὰς φορτοεκφορτωτικὰς ἐργασίας οὐχὶ τοὺς *ἐπαγγελματικῶς*, ἀλλ' *ἀντισυνταγματικῶς*, κατωχυρωμένους φορτοεκφορτωτὰς ξηρᾶς, ἀλλὰ τοὺς ἰδίους αὐτῶν ἐργάτας ἢ ἄλλους ἐργάτας.

5. Τὸ πάγιον τοῦτο νομολογιακὸν καθεστὼς τῶν ἀνωτάτων δικαστηρίων ἀνετράπη καὶ μάλιστα, ὡς θὰ ἐκθέσωμεν ἀμέσως παρακατιόντες, οὐ μόνον ἄνευ μεγάλης καὶ δεδικαιολογημένης αἰτίας, ἀλλ' ἄνευ οἱουδήποτε νομικοῦ ἢ πραγματικοῦ ἀποχρῶντος λόγου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 645/1955 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐκ τῆς μεταβολῆς ὅμως ταύτης τῆς νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου γεννῶνται ἀφ' ἑνὸς μὲν τεράστιαι οἰκονομικαὶ ὑποχρεώσεις ἀπροσδιορίστου ἐκτάσεως διὰ τὰς ἐκμεταλλεύσεις, αἵτινες συμμορφούμεναι πρὸς τὰς ἀρεοπαγιτικὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς ὁμοίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δὲν ἐχρησιμοποίησαν τοὺς ἐπαγγελματικῶς κατωχυρωμένους φορτοεκφορτωτάς, ὑπὲρ τῆς ὀργανώσεως τῶν ὁποίων ἀναγνωρίζεται διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 645/1955 ἀποφάσεως Α.Π. προνόμιον μονοπωλίου ἐργασίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου σημειοῦται ἡ ἀπαρχὴ σοβαρωτάτων κοινωνικοοικονομικῶν προβλημάτων, διότι ὁ Ἄρειος Πάγος ἀναγνωρίζει ἤδη ὅτι ἡ νομοθετικὴ λειτουργία δύναται ἐπὶ τῇ ἁπλῇ ἀναγραφῇ εἴτε ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει, εἴτε ἐν τῷ νόμῳ, λόγων δημοσίου καὶ κοινωνικοῦ ὄθεν συμφέροντος νὰ δημιουργήσῃ τὰ ἀντικοινωνικὰ καὶ ἀντιπλουτολογικὰ μονοπώλια τῆς ἐργασίας ἢ τὰ ἐπαγγελματικὰ τοιαῦτα.

Ἐκ τῆς μνημονευθείσης ὑπ' ἀριθ. 645/55 ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως γεννᾶται προδήλως ἡ σαφὴς ὑποχρέωσις τῆς Πολιτείας, ὅπως διὰ νόμου καταργήσῃ ἀναδρομικῶς ἀποκτηθέντα ἐνοχικὰ δικαιώματα τῶν μελῶν δεδομένης ἐπαγγελματικῆς κατηγορίας, διότι αἱ σχετικαὶ ἐκμεταλλεύσεις ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς κειμένης νομοθεσίας περὶ διεξαγωγῆς τῶν φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν ξηρᾶς συνεμορφώθησαν ἁπλῶς πρὸς τὰς παλαιοτέρας ὡς ἄνω σημειωθείσας ἀποφάσεις τῶν ἀνωτάτων δικαστηρίων τῆς χώρας. Δυστυχῶς διὰ τὴν οἰκονομίαν μας τοιαῦται παγίδες, εἰς ἃς ἐμπίπτουσιν ἀνυπάπτως αἱ ἐκμεταλλεύσεις, μὲ δυσμενέστατον ἀντίκτυπον εἰς ὅλην τὴν οἰκονομικὴν διαδικασίαν τῆς χώρας μας, εἶναι συχναὶ καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἐξαλειφθῶσιν, ἐὰν οἱ ἁρμόδιοι καὶ ὑπεύθυνοι δὲν ἀντιληφθῶσιν ὅτι ἡ ἐκμετάλλευσις εἶναι κυψέλη παραγωγῆς ἀξίας καὶ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ συνεχὴς ἀνύψωσις τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἐργαζομένων μας.

6. Ἀλλ' ἂς προχωρήσωμεν ἐπὶ τῆς ἐρεύνης τῶν λόγων τοῦ δημοσίου καὶ κοινωνικοῦ συμ-

φέροντος, οἵτινες ἤγαγον εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς μέχρι σήμερον νομολογίας τῶν ἀνωτάτων δικαστηρίων.

Ἡ σχολιαζομένη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις 645/1955 ἐπεκύρωσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 886/1955 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν, τῆς ὁποίας υἱοθετεῖ τὰς σκέψεις, ἰδίᾳ τὰς θεμελιούσας τὴν ὕπαρξιν τοῦ δημοσίου καὶ κοινωνικοῦ συμφέροντος, ἐξ ὧν ἐπὶ τῶν ὁποίων αἰτιολογεῖται ἡ αὐθαίρετος δημιουργία τῆς προνομιακῆς καταστάσεως.

Ἐὰν βεβαίως εἶναι ὀρθὸν καὶ κοινωνικῶς σκόπιμον, ὅπως ἡ νομολογία τῶν ἀνωτάτων δικαστηρίων ἀναθεωρῆται περιοδικῶς, διὰ νὰ συγχρονίζηται καὶ ἐναρμονίζηται πρὸς διαμορφουμένας νέας πραγματικὰς καταστάσεις καὶ νέας κοινωνικὰς ἀνάγκας καὶ ἰδέας, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἡ νομολογία δέον νὰ μεταβάλληται συχνὰ καὶ δὴ ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου, διότι ἐπὶ ἀσταθοῦς καὶ συνεχῶς κυμαινομένης νομολογίας, μὲ συνεπείας συνήθως ἀναδρομικῶν ὑποχρεώσεων διὰ τὰς ἐκμεταλλεύσεις, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεμελιωθῇ οἰκονομικὴ δραστηριότης, ἐκ τοῦ ὄγκου τῆς ἀναπτύξεως τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ὁ μόνιμος καὶ πραγματικὸς διοπορισμὸς τοῦ συνεχῶς αὐξανομένου πληθυσμοῦ μας. Ἡ σοβαρότης τῆς σκέψεως ταύτης εἶναι προδηλοτάτη καὶ νομίζομεν ὅτι αὕτη δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν δικαστικὴν συνείδησιν, ὡς καὶ τὴν νομοθετικὴν καὶ διοικητικὴν λειτουργίαν.

Ἐρωτᾶται ἔθεν, ἂν μεταξὺ τῶν χρονικῶν σημείων τῶν παλαιοτέρων ἀποφάσεων τῶν ἀνωτάτων δικαστηρίων καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 645/1955 ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἔλαβον χώραν οἱασδήποτε φύσεως γεγονότα, π.χ. νομικαὶ ἔρευναι ἢ κοινωνικοπολιτικὰ γεγονότα, δικαιολογοῦντα ἀποχρώντως τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς παλαιᾶς νομολογίας. Καθ' ἡμᾶς ἐπὶ τοῦ νομικοῦ θέματος οὐδὲν τὸ ἀξιόλογον, συνηγοροῦν σοβαρῶς ὑπὲρ τῆς ἀνατροπῆς, ἐσημειώθη, ἐκτὸς τῶν ἀπόψεων τῶν *Α. Ι. Σβώλου* καὶ *Γ. Κ. Βλάχου*, οἵτινες συζητοῦσιν εὐμενῶς τὸ «θέμα, *ἂν ἀπαγορεύηται εἰς τὸν νόμον νὰ ὁρίσῃ προνόμιον ἐργασίας ὑπὲρ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργατῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐργατικοῦ συνδικαλισμοῦ*» (ἰδὲ Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, Μέρος Ι, τόμος Α', σελ. 202, σημ. 54).

Ἡ ἄποψις ὅμως αὕτη συγκρούεται εὐθέως πρὸς τὰς διαληφθείσας συνταγματικὰς ἀρχὰς τοῦ ἡμετέρου Συντάγματος περὶ ἰσότητος καὶ ἐλευθερίας, ὁ δὲ προβαλλόμενος ἰσχυρισμὸς ὅτι διὰ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ συνδικαλισμοῦ ἐνισχύομεν τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ βελτίωσις τῆς θέσεως τῶν ἐργαζομένων, εἶναι ἄποψις ἀσημάντου μειοψηφίας παρ' ἡμῖν καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποχρῶν λόγος δημιουργίας «*προνομίου ἐργασίας*».

Ἐπίσης καὶ εἰς τὸ θέμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ δικαστοῦ ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ κειμένου δικαίου οὐδὲν τὸ νεώτερον σημειοῦται. Ἀναγνωρίζεται ὅτι καὶ ἡ βούλησις τοῦ δικαστοῦ δὲν εἶναι ἀπροκαθόριστος κοινωνιολογικῶς, πλὴν ὅμως οὗτος ὡς ὄργανον τῆς Πολιτείας δὲν εἶναι δυνατὸν ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ δικαίου νὰ ἔχῃ ὡς πλοηγὸν τὴν διαίσθησίν του καὶ τὴν κοσμοθεωρίαν του περὶ τῆς οὐσίας τοῦ ὀρθοῦ δικαίου, διότι οὕτω τυχὸν σκεπτόμενος ὁ δικαστὴς καθιστᾷ εὐλόγως ἑαυτὸν ἐπιδεκτικὸν δικαίων ἐπικρίσεων ὅτι αὐθαίρετον καὶ ἀπαράδεκτον ἑρμηνείαν ὑποσκάπτουσαν τὸ κείμενον δίκαιον χάριν ἑνὸς δικαίου, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ἁπλῶς κατὰ τὴν διαίσθησίν του ἀνώτερον τοῦ κειμένου δικαίου. Ἡ ἀναγνώρισις μιᾶς τοιαύτης ἐλευθερίας εἰς τὴν δικαστικὴν κρίσιν θὰ ἦγεν ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἐννόμου τάξεως.

7. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐπικαλουμένους λόγους ὡς τοιούτους δημοσίου καὶ κοινωνικοῦ συμφέροντος παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς: Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἀναγνωρίζει τὸ στενὸν ἐπαγγελματικὸν συμφέρον ὡς ταυτόσημον πρὸς τὸ δημόσιον καὶ κοινωνικὸν συμφέρον, διότι, ὡς ἐκτίθεται ἐν αὐτῇ, διὰ τῆς ἐπαγγελματικῆς κατοχυρώσεως περιστέλλεται *ἡ ἀνεργία εἰς τὴν τάξιν τῶν φορτοεκφορτωτῶν* καὶ ἐξασφαλίζεται *ἡ πρόσληψις εἰδικευμένων, σωματικῶς ἱκανῶν, ἐντίμων καὶ ὑπὸ ἔλεγχον τελούντων ἐργατῶν, ὡς καὶ ἡ ἀσφαλεστέρα καὶ οἰκονομικωτέρα διεξαγωγὴ τῶν φορτοεκφορτώσεων*.

Ἀλλ' οἱ λόγοι οὗτοι, μολονότι ἀναφέρονται εἰς τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν καὶ τὸν νόμον, οὐδαμῶς συνιστῶσιν ἀποχρῶντα λόγον δημιουργίας προνομίου ἐργασίας διὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν τῶν φορτοεκφορτώσεων. Ἐν πρώτοις, ὡς ἐδέχθη τόσον ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 493/1951, ὡς καὶ ἡ γνωμάτευσις τοῦ Ἀντεισαγγελέως Α. Π. (Θέμ. ΞΓ' σ. 104) ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ γενικωτέρου συμφέροντος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ τὸ οἰκονομικὸν συμφέρον ἐπαγγελματικῆς τινος τάξεως, διότι ὅτε δικαστὴς καὶ νομοθέτης ἐν τῇ ἀξιολογήσει τοῦ ἐπαγγελματικοῦ συμφέροντος θὰ ἤγοντο ὑπὸ σαφῶς ὑποκειμενικῶν ἀπόψεων καὶ ἑπομένως αἱ σχετικαὶ κρίσεις

των θὰ ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσιν αὐθαίρετοι διακρίσεις λόγῳ τῆς ἀνυπαρξίας ἀντικειμενικῶν στοιχείων, συνιστώντων τὸν ἀποχρῶντα λόγον, ἐφ' οὗ στηριζόμενος ὁ νομοθέτης ἢ ὁ δικαστὴς θὰ ἠδύναντο νὰ θεμελιώσωσι τὸ προνόμιον (=μονοπώλιον) τῆς ἐργασίας ἐν σχέσει πρὸς ὡρισμένον εἶδος ἐργασίας. Ἡ ἀναγνώρισις τοιαύτης εὐχερείας εἰς τὸν νομοθέτην καὶ τὸν δικαστὴν ἀντίκειται σαφῶς πρὸς τὰς περὶ ἐλευθερίας καὶ ἰσότητος διατάξεις τοῦ Συντάγματος. Ἀλλὰ καὶ διὰ πραγματικοὺς λόγους ἡ εὐμενὴς μεταχείρισις ὡρισμένων προσώπων ἢ ἐπαγγελματικῆς κατηγορίας εἶναι ἀδύνατος. Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου σημειῶ τὰ ἑξῆς: Οἱ τέως ἐπαγγελματικῶς κατωχυρωμένοι καπνεργάται (18.000) ἐπιβιώκουσι καὶ αὐθις τὴν ἐπαναφορὰν τῆς ἐπαγγελματικῆς των κατοχυρώσεως.

Τὸ θέμα τοῦτο εἶναι ἴσως σοβαρώτερον τῆς ἐπαγγελματικῆς κατοχυρώσεως τῶν φορτοεκφορτωτῶν. Ἐρωτᾶται διὰ τίνα λόγον θὰ ἔδει νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ ἐπαγγελματικὸν συμφέρον τῶν καπνεργατῶν α) ἔναντι τῶν καπνοπαραγωγῶν, οἵτινες ἀσυγκρίτως πολυπληθέστεροι τῶν καπνεργατῶν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ταχυτέραν καὶ ὁμαλωτέραν διεξαγωγὴν τῆς ἐμπορικῆς ἐπεξεργασίας τῶν καπνῶν των καὶ τὴν διάδοσίν των εἰς τὸ ἐξωτερικόν, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ συνέχεια τῆς δραστηριότητός των, β) ἔναντι τῶν ἄλλων ἑλλήνων προσφερομένων νὰ ἐργασθῶσιν εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἐπεξεργασίαν, γ) ἔναντι τῶν καπνεμπόρων διεκδικούντων εὐλόγως τὸ δικαίωμα τῆς προσλήψεως τοῦ προσωπικοῦ καὶ ὀργανώσεως τῆς καπνεργασίας, διὰ νὰ δυνηθῶσι νὰ ἐπικρατήσωσιν εἰς τὸν διεθνῆ ἀνταγωνισμὸν καὶ δ) ἔναντι τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, ἥτις ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ὑπὸ καλυτέρους ὅρους ταχυτέραν ἐξαγωγὴν τοῦ καπνοῦ καὶ τὴν εἰσροὴν τοῦ ξένου συναλλάγματος, δεδομένου ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ τῶν τεσσάρων περιπτώσεων τάσσονται σαφῶς ἐναντίον τῆς ἐπαγγελματικῆς κατοχυρώσεως τῶν καπνεργατῶν;

Ἐρωτᾶται λοιπὸν εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν φορτοεκφορτωτῶν: Διατί πρέπει νὰ παραγνωρισθῇ τὸ συμφέρον τῶν ἐργοδοτῶν, οἵτινες ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των ἐνδιαφέρονται περισσότερον τῶν φορτοεκφορτωτῶν διὰ τὴν ταχεῖαν, ἐντιμον καὶ ἀσφαλῆ φορτοεκφόρτωσιν τῶν προϊόντων; Διατί πρέπει νὰ παραγνωρισθῇ τὸ συμφέρον τῆς κοινωνίας, ἥτις ἐνδιαφέρεται νὰ ἀγοράζῃ εἰς χαμηλὰς τιμὰς τὰ ἐμπορεύματα, ἡ διακίνησις τῶν ὁποίων εἶναι πάντοτε οἰκονομικωτέρα, ὅταν γίνηται ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ;

Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἐπικαλεῖται ὡς λόγον δημοσίου καὶ κοινωνικοῦ συμφέροντος τὴν τυχὸν ἀνεργίαν τῶν φορτοεκφορτωτῶν, ἥτις πρέπει νὰ περισταλῇ διὰ τῆς ἐπαγγελματικῆς κατοχυρώσεως. Ἐν πρώτοις μόνον ἡ ἀνεργία τῶν ἐν ἐπαγγελματικῇ ὀργανώσει τελούντων προσώπων μᾶς ἐνδιαφέρει: Ἡ ἀνεργία τῶν ἐκτὸς τῆς δεδομένης ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως δὲν εἶναι ὀξύτερον κοινωνικὸν πρόβλημα; Καὶ εἶναι δικαιότερον νὰ ἐξασφαλίζωμεν εἰς μὲν τοὺς ἐν τῇ *ἐπαγγελματικῇ ὀργανώσει* ἀνήκοντας πλήρη ἀπασχόλησιν, εἰς δὲ τοὺς ἐκτὸς ταύτης *πλήρη ἀνεργίαν*; Καὶ ὅμως θὰ ἔδει νὰ ἦτο γνωστὸν ὅτι εἰς χώρας πασχούσας ἀπὸ μόνιμον ὑποαπασχόλησιν ἡ ἐπαγγελματικὴ κατοχύρωσις εἶναι ἀπὸ κοινωνικοπολιτικῆς ἀπόψεως θεσμὸς ἀντικοινωνικὸς καὶ *ἀντιπλουτολογικός*, διότι δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ δημιουργῶμεν δι' ἀντισυνταγματικῶν νομοθετημάτων νησίδας εὐμαρείας ἐν τῷ πελάγει γενικωτέρας οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀθλιότητος.

Τέλος ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἐπικαλεῖται ὡς ἀποχρῶντα λόγον ὅτι οἱ φορτοεκφορτωταὶ πρέπει νὰ εἶναι ὑγιεῖς, ἔντιμοι, ἔμπειροι κλπ. Ἀλλὰ τοιοῦτοι Ἕλληνες εἶναι μόνον ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπέτρεψε τὸ προεδρεῖον τοῦ συνδικάτου ἢ ἡ ἁρμοδία ἐπιτροπὴ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν; Ποίας εἰδικῆς σχολῆς εἶναι ἀπόφοιτοι τὰ μέλη τῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως καὶ πῶς ταῦτα ἀπέκτησαν τὴν εἰδικότητα ταύτην, διὰ νὰ ἀποκλεισθῶσι τῆς ἐκτελέσεως φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν οἱ λοιποὶ Ἕλληνες; Βεβαίως δὲν στερεῖται σκοπιμότητος ἡ ρύθμισις τῶν φορτοεκφορτώσεων εἰς τοὺς σταθμούς, ἀερολιμένας, ἐργοστάσια κλπ., ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἡ εἴσοδος εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φορτοεκφορτωτοῦ δέον νὰ ἐξαρτηθῇ μόνον ἀπὸ ἀντικειμενικὰ κριτήρια καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τῆς Ἐπιτροπῆς. Οὕτως ἐν τῇ ρυθμίσει δυνατὸν νὰ θεσπισθῇ ὅριον ἡλικίας, φύλου, λευκοῦ ποινικοῦ μητρῴου, ὡρισμένου βάρους, ἐκπλήρωσις στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων, κατάθεσις ἐγγυήσεως ἢ, ἂν καὶ τοῦτο κριθῇ σκόπιμον, νὰ εἶναι ξανθὸς ἢ μελαχροινός, ἀλλ' ὅσοι ἔχουσι τὰς προϋποθέσεις ταύτας δέον νὰ δύνανται ἀκωλύτως νὰ λάβωσιν ἐπαγγελματικὴν ταυτότητα καὶ δὴ ἀσχέτως τοῦ ἂν εἶναι ἢ δὲν εἶναι μέλη τῆς φορτοεκφορτωτικῆς ὀργανώσεως.

Διότι νομίζομεν ὅτι δὲν εἶναι ἀποχρῶν λόγος χάριν τῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἐργατικοῦ συν-

δικαλισμοῦ νὰ περιορίζωμεν ἀντισυνταγματικῶς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας διὰ τῆς εὐμενοῦς μεταχειρίσεως ὡρισμένων προσώπων ἢ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων.

Ἐξ ὅσων ἀνεπτύχθησαν ἀνωτέρω «τὰ μονοπώλια τῆς ἐργασίας» ἢ «τῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων» ἐναρμονίζονται πρὸς τὰς διαληφθείσας συνταγματικὰς διατάξεις, ὅπως ἡ «γροθιὰ στὸ μάτι».

Καθ' ἡμᾶς εἶναι ἐπείγουσα συνταγματική, κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἀνάγκη, ὅπως ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπανέλθῃ εἰς τὴν παλαιοτέραν του νομολογίαν, ἥτις ὄχι μόνον εἶναι ἀπολύτως *συνταγματική*, ἀλλὰ συνδυάζει συγχρόνως καὶ τὸ κοινωνικῶς καὶ πλουτολογικῶς σκόπιμον, στοιχεῖα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κοσμῶσι τὰς ἀποφάσεις τῶν ἀνωτάτων δικαστηρίων. Ἡ ἀπουδαία ἀποστολὴ καὶ συμβολὴ τῶν μεγάλων θεσμῶν καὶ τῶν ἀνωτάτων δικαστηρίων δὲν ἔγκειται τόσον εἰς τὴν ἄρσιν τῆς ἀτομικῆς ἀδικίας, ὅσον εἰς τὰς δικαστικῶς παρεχομένας ἐγγυήσεις καὶ κατοχυρώσεις τῆς ἐλευθέρας ἀναπτύξεως τῆς προσωπικότητος εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς δραστηριότητός της.

Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ ἐκζεζητημένη νομικὴ κατασκευὴ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως διὰ τὴν θεμελίωσιν τῆς ἀξιώσεως τοῦ φορτοεκφορτωτοῦ, διότι κατὰ τὴν ἀπόφασιν ὁ φορτοεκφορτωτὴς ἔχει ἀξίωσιν ἀνάλογον πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κατωχυρωμένων φορτοεκφορτωτῶν ἐπὶ τοῦ σχετικοῦ τιμολογίου τῶν φορτοεκφορτωτικῶν, ἀσχέτως ἂν εἰργάσθη ἢ οὐ προσωπικῶς καὶ οὕτω διακόπτεται οἱαδήποτε ἠθικὴ καὶ προσωπικὴ εὐθύνη ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας. *Ἑπομένως δὲν ὑπολείπεται παρὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ καὶ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως τὸ δικαίωμα τῆς ἐμπορικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς φορτοεκφορτωτικῆς ταυτότητος* εἰς τὸν ἐπαγγελματικῶς κατωχυρωμένον φορτοεκφορτωτήν, διὰ νὰ προσλαμβάνῃ ἄλλους ἐλευθέρους ἐργάτας, οἵτινες θὰ ἐργάζωνται διὰ λογαριασμόν του, ἐκεῖνος δὲ θὰ δύναται ἀκωλύτως ν' ἀσκῇ ἄλλο ἐπάγγελμα!!! Οὕτω καὶ ὁ προλετάριος θὰ εἶχε πρὸς ἐκμετάλλευσιν ἄλλους ἐργαζομένους!

Οἱ λόγοι, οὓς ἐπικαλεῖται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, διὰ νὰ θεμελιώσῃ τὸ μονοπώλιον τῆς ἐργασίας τῶν φορτοεκφορτωτῶν, συντρέχουσι δι' ὅλας σχεδὸν τὰς ἐργασίας, π.χ. οἰκοδομικάς, καὶ δι' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα. Ἐσκέφθη ὅμως ὁ δικαστὴς τί θὰ ἐσήμαινε, ἂν αὔριον κατωχυροῦτο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τραπεζιτικοῦ ἢ ἐμπορικοῦ ὑπαλλήλου καὶ κατὰ μίμησιν τούτων ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα; Ἡ πολιτικὴ τῶν κλειστῶν ἐπαγγελμάτων θὰ ἦγεν κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ Συντεχνιακὸν Καθεστὼς τοῦ Μέσου Αἰῶνος μὲ ὅλας τὰς δυσμενεῖς συνεπείας ἄνευ τῶν πλεονεκτημάτων τούτου καὶ τοῦτο εἰς τὴν δυναμικωτέραν φάσιν τοῦ ἐν ἰσχύϊ τεχνικοοικονομικοῦ συστήματος καὶ τῆς ἐγκαινιαζομένης ἐποχῆς τοῦ αὐτοματισμοῦ ἐν τῇ παραγωγῇ. Θὰ ἦμην ὅμως τὰ μέγιστα ἄδικος ἐναντι τῆς συμπαθεστάτης ἐπαγγελματικῆς τάξεως τῶν φορτοεκφορτωτῶν, ἂν δὲν ἐσημείουν ὅτι εἶμαι ἀσυγκρίτως ὀξύτερος ἐναντι τῆς ἐπαγγελματικῆς κατοχυρώσεως καὶ τοῦ numerus clausus τῶν δικηγόρων, οἵτινες διὰ τῶν ἐπαγγελματικῶν αἰτημάτων των ἀποδεικνύουσιν ὅτι εἶναι ὥριμοι νὰ κρατικοποιηθῶσι!

Μολονότι εἶμαι κεκηρυγμένος ἐναντίον τῶν πάσης φύσεως μονοπωλίων, ἐργοδοτικῶν, ἐπιστημονικῶν καὶ ἐργατικῶν καὶ τοῦτο ἐν βαθυτάτῳ πνεύματι ὑπὲρ τοῦ συνεχῶς αὐξανομένου καὶ ὑποαπασχολουμένου πληθυσμοῦ μας, ἐν τούτοις πρέπει νὰ τύχῃ τῆς προσηκούσης καταναήσεως παρὰ τῶν ἁρμοδίων τὸ αἴτημα τῶν ἐπαγγελματικῶς κατωχυρωμένων ἐργατῶν, οἵτινες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ στερηθῶσι τῆς ἐπαγγελματικῆς των κατοχυρώσεως ἄνευ δικαίας καὶ εὐλόγου ἀποζημιώσεως. Ἡ τεχνικὴ ἐξέλιξις καὶ ὁ αὐτοματισμὸς ἐν τῇ παραγωγῇ κατέστησαν ἤδη περιττὰς πολλὰς ἐπαγγελματικὰς εἰδικότητας. Ἂν εἶναι πλουτολογικῶς σκόπιμον ν' ἀπαλλαγῇ ἡ παραγωγικὴ διαδικασία τῶν κατωχυρωμένων ἐργατῶν, εἶναι ἔτι περισσότερον ἐπιβεβλημένον νὰ ληφθῶσιν ἔντονα κοινωνικὰ μέτρα ὑπὲρ τῶν πληττομένων καὶ δὴ ἡ ἐφ' ἅπαξ ἀποζημίωσις καὶ ἡ πρόωρος συνταξιοδότησις. Αἱ οἰκονομικαὶ καὶ κοινωνικαὶ πρόοδοι δὲν πρέπει νὰ γίνωνται συνεχῶς εἰς βάρος τῶν ἐργατῶν. Ἐπίσης ἡ πολιτικὴ τῆς ἐργασίας καὶ ἡ τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐνεργῶσιν ἐν τῇ ἁρμοδιότητί των ἄνευ μεγάλης προσοπτικῆς ἐν τῇ ἀντιμετωπίσει τῶν ἐργατικῶν προβλημάτων, διότι ἄλλως δὲν λύομεν, ἀλλὰ δημιουργοῦμεν συνεχῶς, ἐργατικὰ ζητήματα. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι παρὰ τὴν ὄφεσιν τῶν οἰκονομικῶν διακυμάνσεων τὸ κοινωνικοοικονομικὸν σύστημα ἐξελίσσεται διὰ μέσου συνεχῶν ἀναπροσαρμογῶν, αἵτινες δὲν πρέπει νὰ πραγματοποιῶνται πάντοτε εἰς βάρος τῶν ἐργατῶν.

Οἱ μισθωτοὶ ἐν γένει, μολονότι αἱ κοινωνικοοικονομικαὶ καὶ δυναμικαὶ αὐτῶν συνθῆκαι ἔχουσιν εὐσωστῶς ἐλτιωθῇ, ἐξακολουθοῦσι νὰ εἶναι πάντοτε ἐπιδεεῖς κοινωνικῆς προστα-

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΔΙ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ

Γνῶσις ὑπὸ ἐργοδότου ἰδιότητος συνδικαλιστικῶν στελεχῶν δι' ἐφαρμογὴν Α. Ν. 1803/1951

Προστασία προέδρων ἢ γενικῶν γραμματέων ἐπαγγελματικῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων, κατ' Α.Ν. 1803/1951, ἀπολυομένων μόνον ἐν ὑπάρξει σπουδαίου λόγου καὶ μετὰ ὡρισμένην διαδικασίαν.— Ἀκυρότης ἄλλως καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.— Ἐφαρμογὴ διατάξεων Α.Ν. 1803/1951 ἀνεξαρτήτως τῆς γνωστοποιήσεως ἢ μὴ πρὸς τὸν ἐργοδότην τῆς ἰδιότητος τῶν μισθωτῶν ὡς συνδικαλιστικῶν στελεχῶν ἢ τῆς περὶ ταύτης γνώσεως ἢ μὴ αὐτοῦ καὶ ἀσχέτως τοῦ ἂν τὰ πρόσωπα ταῦτα ἀνέπτυξαν ἢ οὐ ἰδιαιτέραν τινά, ἀσύμφορον εἰς τὸν ἐργοδότην, συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν.

Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 12796/1955 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου.

Ἡ παρατιθεμένη κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἀσχολεῖται ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀ. ν. 1803/1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» (ΕΕΔ 10, 532).

Ἄποψις τῆς ἀποφάσεως εἶναι, ὅτι ἡ προστασία τοῦ ἀνωτέρω νόμου χωρεῖ, ὁσονεῖς τῆς παρὰ τοῦτον ἀπολύσεως ἀκύρου (ἄρθρον 3), ἀνεξαρτήτως τῆς γνωστοποιήσεως ἢ μὴ πρὸς τὸν ἐργοδότην τῆς τοιαύτης ἰδιότητος τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν (προέδρων ἢ γενικῶν γραμματέων) καὶ ἀσχέτως ταῦ ἂν τὰ πρόσωπα ταῦτα ἀνέπτυξαν ἢ ὄχι ἰδιαιτέραν τινά, ἀσύμφορον εἰς τὸν ἐργοδότην, συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν ἐπὶ τῆς γενομένης δεκτῆς ταύτης ἀπόψεως τὰ ἀκόλουθα: Ἐξηγεῖται εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ ἀνωτέρω νόμου εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 10, 533) ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου: Ἡ προστασία τῶν προέδρων καὶ γενικῶν γραμματέων ἐπαγγελματικῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας, τῶν ἀριθμουσῶν τοὐλάχιστον 100 μέλη φυσικὰ πρόσωπα, ἐναντι τῆς αὐθαιρέτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν αὐτῶν λόγῳ συνδικαλιστικῆς των δράσεως.

Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο—προστίθεται ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει—ἐκρίθη ἐπιβεβλημένον ὡς ἐκ τῶν προστριβῶν, αἵτινες ἐγεννήθησαν μεταξὺ μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν, συνεπείᾳ γενομένων κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος καταγγελιῶν συμβάσεων ἐργασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν. Ἐξ ἄλλου ὡς μέτρον δὲν εἶναι νέον, θεσπισθὲν τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ἀ.ν. 694/1937 διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς.

Ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι δὲν ἐξηρτήθη ἡ προστασία ἐκ τοῦ ἂν τὸ συνδικαλιστικὸν στέλεχος ἀνέπτυξεν ἢ ὄχι ἰδιαιτέραν τινά, ἀσύμφορον εἰς τὸν ἐργοδότην, συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν, ὡς εἶναι καὶ ἡ ἄποψις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ἡ προστασία χωρεῖ ἐξ αὐτῆς

σίας, τοσοῦτον δὲ μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ ἀνθρώπινος παράγων ἐν τῇ οἰκονομικῇ δραστηριότητι ἀξιολογεῖται ὁλονὲν ὑψηλότερον. Ἀλλὰ διὰ νὰ δυνηθῇ τὸ Κράτος ν' ἀντιμετωπίσῃ ἐπιτυχῶς ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν τὰς συνεχεῖς ἀναπροσαρμογὰς τοῦ οἰκονομικοῦ βίου, εἶναι ἀνάγκη τὰ κοινωνικοπολιτικὰ μέτρα νὰ μὴ ἀνατέλλωσι τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν, διότι ἡ πολιτικὴ τῆς ἐργασίας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πάντοτε ἡ ἀρίστη κοινωνικὴ πολιτική. Τὰ περιπτωσιολογικὰ καὶ μηχανιστικὰ μέτρα τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς, τὰ ὁποῖα παρέχουσι τὴν εἰκόνα τοῦ «ἀτάκτως ἐρριμένα», πρέπει νὰ ἀντικατασταθῶσιν ὑπὸ μιᾶς ὀργανικῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς. Πρὸς τοῦτο ὅμως εἶναι ἀνάγκη οἱ θέσει ἁρμόδιοι διὰ τὴν κοινωνικὴν πολιτικὴν νὰ καταστῶσι καὶ φύσει τοιοῦτοι, διότι ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ δύναται νὰ καταστῇ ἀντεργατική, ἐὰν δὲν ἀσκῆται μετὰ λόγου καὶ μέτρου.

Ἐφ' ὅσον αἱ συνταγματικαὶ ἀρχαὶ τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας εἶναι ἐναντίον τῆς ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν ἐπαγγελματικῆς καταχυρώσεως καὶ συνδυάζουσιν εἰς μέγιστον βαθμὸν τὸ καλῶς νοούμενον δημόσιον καὶ κοινωνικὸν συμφέρον, δὲν ἐπιτρέπεται ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει παρέκκλισις ἀπὸ τὴν αὐστηρὰν συνταγματικὴν νομοτυπίαν. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται ν' ἀναπτυχθῇ ἡ προσωπικότης μας, εἶναι τόσον πολύτιμον καὶ οὐσιώδες συστατικὸν στοιχεῖον τῆς συγχρόνου κοινωνικοπολιτικῆς ὀργανώσεως, ὥστε καὶ αἱ μετ' αὐτῶν τυχὸν συνδυαζόμεναι ἐνίοτε σκληρότητες εἶναι προτιμότεραι τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν συνταγματικῶν ἐγγυήσεων.

τῆς ἰδιότητος τοῦ συνδικαλιστικοῦ στελέχους, ἀφοῦ καταφανῶς προκύπτει ἐκ τοῦ νόμου, ὅτι ἐπεδιώχθη νὰ ἐξασφαλισθῇ μεγαλυτέρα προστασία ἐκείνης τῶν κοινῶν μισθωτῶν, εἰς τὸ θέμα καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ἀκριβῶς ἵνα ἐξυπηρετηθοῦν ἀφόβως ὑπὸ τοῦ συνδικαλιστικοῦ στελέχους οἱ ἐκ τοῦ νόμου ἀναγνωριζόμενοι σκοποὶ τοῦ συνδικαλισμοῦ.

Ὡς πρὸς τὴν σκέψιν ὅμως τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ὅτι ἡ προστασία χωρεῖ ἀνεξαρτήτως τῆς γνωστοποιήσεως ἢ μὴ πρὸς τὸν ἐργοδότην τῆς ἰδιότητός των ἢ τῆς περὶ ταύτης γνώσεως ἢ μὴ αὐτοῦ, ἡ ὁποία στηρίζεται εἰς τὸ ὅτι ἡ σχετικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀνωτέρω νόμου δὲν ἐπιβάλλει τὴν πρὸς τὸν ἐργοδότην γνωστοποίησιν τῆς ἐκλογῆς ἢ τῆς ἰδιότητός των, εἶναι, νομίζομεν, χρήσιμοι οἱ ἀκόλουθοι συλλογισμοί:

Ὁ ν. 1803/1951 δὲν ἐπιβάλλει διὰ ρητῆς διατάξεως τὴν γνωστοποίησιν τῆς ἰδιότητος τοῦ συνδικαλιστικοῦ στελέχους εἰς τὸν ἐργοδότην. Προκύπτει ὅμως, νομίζομεν, ἐξ αὐτοῦ, ὑποχρεοῦντος τὸν ἐργοδότην, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ὁ ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ νόμου σπουδαῖος λόγος καταγγελίας τῆς συμβάσεως, νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν Εἰδικὴν Ἐπιτροπήν, καὶ ἐξ αὐτῆς ἀκόμη τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ νόμου, καθ' ἣν ἡ προστασία παρέχεται εἰς τοὺς προέδρους ἢ γενικοὺς γραμματεῖς ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ἀριθμουσῶν πλέον τῶν 100 μελῶν φυσικῶν προσώπων, ὅτι ἡ ἰδιότης αὕτη πρέπει νὰ εἶναι γνωστὴ εἰς τὸν ἐργοδότην, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἀκόμη ἐκ τοῦ πράγματος δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ καὶ πόσα μέλη φυσικὰ πρόσωπα ἀριθμοῖ ἡ ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσις, ὥστε νὰ ἔχῃ ὁ μισθωτὸς τὴν προστασίαν τοῦ νόμου, ὑποχρεοῦται αὐτὸς οὗτος καὶ νὰ ἀποδείξῃ, ὡς στοιχεῖον τοῦ δικαιώματός του, ὅτι ἡ ὀργάνωσίς του ἀριθμεῖ πλέον τῶν 100 μελῶν (Πρωτ/κεῖου Βόλου 665/1953, εἰσηγητὴς *Ι. Μανωλόπουλος*, ΕΕΔ 13, 72), οὔτε καὶ τὸν χρόνον θητείας τοῦ συνδικαλιστικοῦ στελέχους καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ προστασία του (ἄρθρ. 1 ἀ.ν. 1803/1951).

Προκύπτει ἀκόμη καὶ ἐκ νομοθετικῆς διατάξεως (τοῦ ἄρθρ. 9 § 8 τοῦ ἀ. ν. 118/1945), ἡ ὁποία ἐπιβάλλει ρητῶς τὴν προσκόμισιν τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν εἰς τὸν ἐργοδότην ὑπὸ τοῦ τυγχάνοντος καὶ αὐτοῦ εἰδικῆς προστασίας διὰ τὴν ἀπόλυσιν ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ (πρβλ. καὶ διὰ τὴν κατὰ τὸν ἀ.ν. 565/1945 προστασίαν τῶν ἀναπήρων τὴν Α.Π. 330/1954, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 524), ἡ νομοθετικὴ θέλησις νὰ καθίσταται γνωστὴ εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ἰδιότης τοῦ μισθωτοῦ, ἐξ ἧς τὸ εἰδικὸν προνόμιον προστασίας, ὥστε νὰ ἐπιβληθοῦν μετὰ ταῦτα λογικῶς αἱ δέουσαι συνέπειαι ἐκ τῆς παρὰ τὸν νόμον δικαιοπρακτικῆς ἐνεργείας του, τοῦτο δέ, ἄλλως, εἶναι σύμφωνον καὶ πρὸς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου.

Εἰς ποῖα ἄτοπα καταλήγει ἡ ἄγνοια ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους μαρτυρεῖ καὶ ἡ περίπτωσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐργοδότης, μὴ κωλυόμενος ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης διατάξεως κατὰ τὴν ἐνέργειαν ταχτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ νόμον 2112/1920 (ἥτις ἐπιτρέπεται διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους κατὰ τὸν νόμον 3198/1955) ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅπου ἐπιτρέπεται), προειδοποιεῖ τὸν μισθωτὸν περὶ τῆς ἀπολύσεώς του ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558/1930, προθεσμιῶν.

Ἂν ὁ μισθωτός, διαρκοῦντος τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως αὐτοῦ, ἐκλεγῇ πρόεδρος ἢ γενικὸς γραμματεὺς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, ἀπολαμβάνει πλέον τῆς προστασίας τοῦ ἀ.ν. 1803/1951, καθίσταται δὲ ἀνενεργὸς οὕτω ἡ γενομένη προειδοποίησις.

Παρὰ ταῦτα, ἐνῷ ὁ ἐργοδότης ἅμα τῷ πέρατι τοῦ χρόνου τῆς γενομένης ἐγκύρως προειδοποιήσεως δι' ἀπόλυσιν (ἡ ἰδιότης τοῦ μισθωτοῦ ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους ἀπαιτεῖται νὰ ὑφίσταται κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταγγελίας, Α.Π. 293/1954, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 13, 463, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἀπολύσεως τοῦ ὅρου «καταγγελία») θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρήσῃ λελυμένην ἐγκύρως τὴν σύμβασιν, ἐπερχομένων δηλαδὴ τῶν νομίμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς γενομένης ἐγκύρως δικαιοπραξίας, θὰ κληθῇ μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως (ὅση ἡ προθεσμία ἐπιδόσεως ἀγωγῆς τοῦ ἀκύρως ἀπολυομένου μισθωτοῦ, ἄρθρον 6 νόμου 3198/1955, ΕΕΔ 14, 501) νὰ ὑποστῇ συνεπείας ἀκυρότητος καταγγελίας ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1803/1951, ἐνῷ δὲν ἐγνώριζε κἂν τὴν ὕπαρξιν τῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγκύρως ἐκ τοῦ νόμου 2112 λυομένης συμβάσεως.

Ἀρείου Πάγου 289/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Δ. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Βουμβουλάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Καποδίστριας, Δ. Σακελλαροπουλος

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1803/1951 ἀν. νόμου, ὁριζούσης ὅτι πρόσωπα, παρέχοντα ὁπωσδήποτε ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον τυγχάνουσι Πρόεδροι ἢ Γενικοὶ Γραμματεῖς οἱασδήποτε ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως παντὸς βαθμοῦ, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 μελῶν φυσικῶν προσώπων, δὲν ἀπολύονται διὰ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τῶν πάσης φύσεως ἐργοδοτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των καὶ ἓν ἔτος μετ' αὐτήν, εἰ μὴ μόνον διὰ σπουδαῖον λόγον (μὴ ἐπιβαλλούσης δὲ τὴν πρὸς τὸν ἐργοδότην γνωστοποίησιν τῆς ἐκλογῆς ἢ τῆς ἰδιότητός των ταύτης), συνδυαζομένης πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὁρίζοντος τοὺς κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ σπουδαίους λόγους, δι' οὓς χωρεῖ ἀπόλυσις διὰ καταγγελίας, καὶ τοῦ ἄρθρου 3, δι' οὗ ὁρίζεται ἡ τηρητέα πρὸς βεβαίωσιν τῆς συνδρομῆς σπουδαίου λόγου διαδικασία καὶ ὅτι εἶναι ἄκυρος ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ προηγουμένης διαπιστώσεως περὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ κατ' ἄρθρ. 2 σπουδαίου λόγου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου τούτου, ὅστις εἶναι ἡ εἰδικὴ προστασία τῶν προσώπων τούτων, ἅτινα, ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητός των ὡς ἐκπροσώπων τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων, φέρονται ἀναπτύσσοντα συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν, σαφῶς συνάγεται ὅτι αἱ διατάξεις αὗται τυγχάνουσιν ἐφαρμογῆς, οὐσης ἀκύρου τῆς γενομένης ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν ὑπὸ τούτων προβλεπομένων διατυπώσεων καταγγελίας τῆς συμβάσεως

ΑΚΥΡΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΕΠΙΚΥΡΩΣΙΣ ΥΠΟ ΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΥΡΟΥ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Σύμβασις έργασίας άνευ έπιβαλλομένου είς την περίπτωσιν βιβλιαρίου ύγείας καί έφοδιασμός δι' αύτοῦ ύστερος

Ἰσχύς ἐπικυρώσεως ἀκύρου δικαιοπραξίας, κατ' ἄρθρον 183 §§ 1 - 2 Α.Κ., ὡς νέας καταρτίσεως αὐτῆς, μὲ ἀναδρομικὴν ἐνοχικὴν ἐνέργειαν, ἐφ' ὅσον δὲν συνάγεται ἄλλοία πρόθεσις τῶν συμβαλλομένων, γεννωμένης μεταξὺ τῶν μερῶν ἀμοιβαίας ὑποχρεώσεως πρὸς πᾶσαν παροχήν, πρὸς ἣν θὰ ὑπεχρεοῦντο, ἐὰν ἡ σύμβασις ἦτο ἀρχῆθεν ἔγκυρος.—Κατάρτισις συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ ὑπαλλήλου ζαχαροπλαστείου, στερουμένου τοῦ κατὰ Νόμον βιβλιαρίου ὑγείας.—Ἐφοδιασμὸς αὐτοῦ διὰ βιβλιαρίου ὑγείας μεταγενεστέρως.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως, δεχθείσης ἐπικύρωσιν τῆς συμβάσεως ἀπὸ τοῦ ἐφοδιασμοῦ διὰ βιβλιαρίου ὑγείας καὶ ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας δι' ἀποζημίωσιν Ν. 2112 ἀπὸ τούτου, χωρὶς νὰ δέχηται συνάμα ἐκδηλωθεῖσαν πρόθεσιν τῶν μερῶν περὶ μὴ ἀναδρομικῆς ἐνεργείας ἐπικυρώσεως.

Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 10125/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὑπέκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ὑπαλλήλου ζαχαροπλαστείου, δυναμεῖ συμβάσεως καταρτισθείσης ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 1933, ἄνευ ὅμως ἐφοδιασμοῦ αὐτοῦ διὰ τοῦ ἐκ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένου εἰς τὴν περίπτωσιν βιβλιαρίου ὑγείας, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφωδιάσθη τὴν 1.3.1954.

Ἡ σύμβασις ἐργασίας κατηγγέλθη περαιτέρω τὴν 22.11.1954, προκειμένου δὲ νὰ καθορισθῇ ἡ ὀφειλομένη εἰς τὸν ἀπολυθέντα ἀποζημίωσις δι' ἀπόλυσιν, συμφώνως τῷ νόμῳ 2112/1920, ἡ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου δὲν ὑπολόγισε τὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας χρόνον μέχρις ἐκείνου, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ μισθωτὸς ἐφωδιάσθη διὰ βιβλιαρίου ὑγείας, ἐφ' ὅσον ἡ οὕτω καταρτισθεῖσα σύμβασις, δι' ἔλλειψιν βιβλιαρίου ὑγείας, λογίζεται, κατὰ τὴν κρατήσασαν δικαστηριακὴν ἄποψιν, ἄκυρος (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 260, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς νομολογίαν), ἐπὶ ἀκύρων δὲ συμβάσεων ἔχει νομολογηθῇ (Α.Π. 63/1948, εἰσηγητὴς *Κ. Καυκᾶς*, ΕΕΔ 7, 214, Α.Π. 267/1952, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 639), ὅτι δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ νόμος 2112 (δὲν ἐρευνᾶται ἐδῶ, ἂν ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν. 3198/1955, ΕΕΔ 14, 502, περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἤδη ὁ ν. 2112, βλέπε περὶ αὐτοῦ *Κ. Καυκᾶ*, Ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 15, 65 ἑπ., σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 836, *Π. Ἰωαννίδην*, ΕΕΔ 15, 354).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἀναιρεῖται, διότι δὲν δέχεται ἐκδηλωθεῖσαν πρόθεσιν τῶν μερῶν κατὰ τὴν ἐπικύρωσιν (διὰ τοῦ ἐφοδιασμοῦ διὰ βιβλιαρίου ὑγείας) περὶ μὴ ἀναδρομικῆς ἐνεργείας ταύτης.

Κατ' ἄρθρ. 183 τοῦ Α.Κ. ἡ ἐπικύρωσις ἀκύρου δικαιοπραξίας ἰσχύει ὡς νέα κατάρτισις αὐτῆς. Ἐὰν ἄκυρος σύμβασις ἐπικυρωθῇ ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων, ἐν ἀμφιβολίᾳ γεννᾶται ἀμοιβαία μεταξὺ αὐτῶν ὑποχρέωσις πρὸς πᾶσαν παροχήν, εἰς ἣν θὰ ὑπεχρεοῦντο, ἐὰν ἡ

ἐργασίας τῶν προσώπων τούτων, ἀνεξαρτήτως τῆς γνωστοποιήσεως ἢ μὴ πρὸς τὸν ἐργοδότην τῆς τοιαύτης αὐτῶν ἰδιότητος ἢ τῆς περὶ ταύτης γνώσεως ἢ μὴ αὐτοῦ καὶ ἀσχέτως τοῦ ἂν τὰ πρόσωπα ταῦτα ἀνέπτυξαν ἢ οὐ ἰδιαιτέραν τινὰ ἀσύμφορον πρὸς τὸν ἐργοδότην συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν. Ὅθεν τὰ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀπορρίψαν, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν δευτέραν βάσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τὴν ἐπὶ τῆς καταχρηστικῆς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς καταγγελίας ἐρειδομένην, ὡς μὴ βεβαιωθέντος, ὅτι ἔλαβε χώραν μέχρι τῆς καταγγελίας συνδικαλιστικὴ δρᾶσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀσύμφορος αὐτῇ, ἐρευνήσαν δὲ μετὰ ταῦτα τὴν πρώτην βάσιν τῆς ἀγωγῆς, τὴν ἐπὶ τοῦ ἀκύρου τῆς ἀπολύσεως, ὡς μὴ τηρηθεισῶν τῶν διατυπώσεων τοῦ νόμου 1803)1951 ἐρειδομένην, καὶ δεξάμενον, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἐβεβαιώθη ἐκ τούτων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐξελέγη νομοτύπως Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς ὑπὲρ τὰ 100 μέλη ἀριθμούσης καὶ νομίμως ἀνεγνωρισμένης ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πανελλήνιος ἕνωσις τεχνιτῶν μακαρονοποιῶν», ὅτι ἡ τοιαύτη αὐτοῦ ἰδιότης ὑφίστατο κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταγγελίας ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης τῆς μετ' αὐτοῦ συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὅτι ἡ ἀναιρεσειοῦσα προέβη εἰς τὴν καταγγελίαν ταύτην ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ ἀ. ν. 1803)1951, κρίναν δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ νόμου τούτου καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἦτο ἄκυρος, ἀνεξαρτήτως τῆς γνώσεως ἢ μὴ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἐργοδοτίδος τῆς συνδικαλιστικῆς αὐτοῦ ἰδιότητος καὶ δεξάμενον ὡς βάσιμον τὴν ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐρειδομένην ἀγωγήν, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις τοῦ ἀν. νόμου 1803)1951 ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασε καὶ εἶναι ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ τρίτος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγοι ἀναιρέσεως. Μετὰ τοῦτο ματαίᾳ ἀποβαίνει ἡ ἔρευνα τοῦ καὶ ἀπαραδέκτως προβαλλομένου δευτέρου τῆς ἀναιρέσεως λόγου, πλήττοντος τὴν περὶ πραγμάτων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, τὴν δι' ἐπικουρικῆς αἰτιολογίας ἐξενεχθεῖσαν, ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐναγόντος ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ὡς Γεν. Γραμματέως τῆς ὡς ἄνω ὀργανώσεως ἐγνώσθη τῇ ἀναιρεσειούσῃ τὴν προηγουμένην τῆς ἡμέρας τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως.

σύμβασις ἦτο ἀρχῆθεν ἔγκυρος.

Ὅμοιον εἶναι καὶ τὸ ἄρθρον 70 τοῦ Προσχεδίου τοῦ Εἰσηγητοῦ, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἐπικύρωσις ἀκύρου δικαιοπραξίας θεωρεῖται ὡς νέα ἐπιχείρησις αὐτῆς. Ἐπικυρουμένης τῆς δικαιοπραξίας τὰ μέρη ὑποχρεοῦνται εἰς τὰς παροχὰς ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ὑπεχρεοῦντο, ἐὰν ἡ δικαιοπραξία συνωμολογεῖτο ἀρχῆθεν ἔγκυρος».

Ἐπεξηγῶν ὁ Εἰσηγητὴς (*Γ. Μαριδάκης*) τὴν διάταξιν ταύτην ἐν τῇ αἰτιολογικῇ του ἐκθέσει (σελ. 198) ἀναφέρει, ὅτι τὰ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς ἀκύρου δικαιοπραξίας διατυποῦνται διὰ τοῦ πρώτου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρ. 70, ὅπως κρατοῦν εἰς τὸ ἰσχῦον δίκαιον, ἐπειδὴ ὅμως ἐγεννήθησαν ἀμφιβολίαι, ἐὰν ἡ ἐπικύρωσις ἔχῃ ἢ μὴ ἀναδρομικὴν δύναμιν, προσετέθη τὸ δεύτερον ἐδάφιον τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 70 (188 Α.Κ.), κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Γερμανικοῦ Κώδικος (ἄρθρ. 141 ἐδ. 2) τιθέμενον ἑρμηνευτικὸν κανόνα, συμφώνως πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ ἐπικύρωσις γεννᾷ ἐν ἀμφιβολίᾳ ἐνοχικὰς ὑποχρεώσεις μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων, ὅπως παράσχουν ἀμοιβαίως πᾶν ὅ,τι θὰ εἶχον, ἐὰν ἡ σύμβασις συνωμολογεῖτο ἀνεκαθεν ἐγκύρως.

Ὡς δὲ ἔχει ἑρμηνευθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 188 Α.Κ. (*Γ. Μπαλῆς*, Γεν. Ἀρχαὶ § 70), ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως, ἐὰν αὐτὴ ἐπικυρωθῇ ὑπὸ τῶν δύο μερῶν, ἐν ἀμφιβολίᾳ—δηλ. ἐφ' ὅσον δὲν συνάγεται ἄλλος σκοπὸς αὐτῶν— ἡ ἐπικύρωσις ἔχει μὲν ἀναδρομικὴν ἐνέργειαν, ἀλλὰ μόνον ἐνοχικὴν (ἐὰν καὶ αὐτὴ δὲν προσκρούῃ εἰς ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ νόμου), δηλαδὴ γεννᾶται μεταξὺ τῶν μερῶν ἀμοιβαία ὑποχρέωσις πρὸς πᾶσαν παροχήν, πρὸς ἣν θὰ ὑπεχρεοῦντο, ἐὰν ἡ σύμβασις ἦτο ἀρχῆθεν ἔγκυρος.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἐργασίαν ἄνευ ἐφοδιασμοῦ διὰ βιβλιαρίου ὑγείας, τὸ ὁποῖον τίθεται πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ὑπάγεται εἰς τακτικὰς ἀναθεωρήσεις, ἄνευ δὲ αὐτοῦ ἡ σύμβασις θεωρεῖται ἄκυρος, τῆς ἀκυρότητος οὔσης ἀπολύτου, ἐξεταζομένης καὶ αὐτεπαγγέλτως (ἐὰν αἱ πραγματικαὶ προϋποθέσεις ἔχουν τεθῇ προσηκόντως ὑπ' ὄψιν τοῦ δικαστοῦ, *Γ. Ράμμος*, Ἐρμ. ΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 159, ἀριθ. 7). Ἐφ' ὅσον λοιπὸν κατ' ἄρθρ. 183, 2 Α.Κ. ἡ ἐπικύρωσις δὲν καθιστᾷ ἔγκυρον ἐξ ὑπαρχῆς τὴν ἄκυρον πρᾶξιν, ἀλλ' ἁπλῶς δημιουργεῖ ἀμοιβαίας ἐνοχικὰς ὑποχρεώσεις τῶν μερῶν πρὸς παροχὴν καὶ διὰ τὸν προγενέστερον τῆς ἐπικυρώσεως χρόνον, δυσκόλως, νομίζομεν, δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ἡ παροχὴ ἐργασίας ἡ γενομένη κατὰ παράβασιν διατάξεως δημοσίας τάξεως (οἷα ἡ ἀπαιτοῦσα βιβλιάριον ὑγείας), οὖσα ὡς ἐκ τούτου μὴ νόμιμος, κατέστη ἐκ τῆς ἐπικυρώσεως νόμιμος καὶ ὡς πρὸς τὸν διαδραμόντα χρόνον, παρ' ὅτι κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἡ παροχὴ ἀντέκειτο εἰς νόμον δημοσίας τάξεως.

Ἀρείου Πάγου 293/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Παντελῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Κουτσογιαννόπουλος, Κ. Μπαλντᾶς

Ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 183 §§ 1—2 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἡ ἐπικύρωσις ἀκύρου δικαιοπραξίας ἰσχύει ὡς νέα κατάρτισις αὐτῆς, ἐπερχομένου οὕτω τοῦ ἀποτελέσματος, ὅπερ θὰ ἐπήρχετο καὶ ἂν δὲν εἶχε προηγηθῇ ἡ ἄκυρος δικαιοπραξία, εἰδικῶς ὅμως ἐπὶ ἀκύρου διμεροῦς δικαιοπραξίας (συμβάσεως) ἡ ἐπικύρωσις αὐτῆς, ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἤτοι ἐφ' ὅσον δὲν συνάγεται ἄλλοία πρόθεσις τῶν συμβαλλομένων, ἔχει ἀναδρομικὴν ἐνοχικὴν ἐνέργειαν, γεννωμένης μεταξὺ τῶν μερῶν ἀμοιβαίας ὑποχρεώσεως πρὸς πᾶσαν παροχήν, πρὸς ἣν θὰ ὑπεχρεοῦντο, ἐὰν ἡ σύμβασις ἦτο ἀρχῆθεν ἔγκυρος.

Καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἀνελέγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἀναιρεσείων προσελήφθη τῇ 28 Δεκεμβρίου 1933 ὡς ὑπάλληλος ζαχαροπλαστείου ἐπὶ μὴ ὡρισμένῳ χρόνῳ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένης ἑταιρείας, εἰς ἣν εἰργάσθη ἔκτοτε ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 22 Δεκεμβρίου 1954, ὅτε ἀπελύθη δι' ἀπραιδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὅτι ἡ σύμβασις αὕτη, ὡς πάσχουσα ἀκυρότητα λόγῳ μὴ ἐφοδιασμοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος διὰ βιβλιαρίου ὑγείας, συμφώνως πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ν. δ. τῆς 4)16 Αὐγούστου 1923 «περὶ ἀπαγορεύσεως ἐξασκήσεως ἐντὸς τοῦ Κράτους τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἀρτοποιοῦ, ἀρτοπώλου κλπ.», ἐὰν δὲν εἶναι ἐφωδιασμένος διὰ βιβλιαρίου ὑγείας, καὶ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδοθέντος Πρ. Δ)τος τῆς 18)30 Ἰανουαρίου 1930, ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῶν διαδίκων μερῶν τῇ 1)3)1954, συντρεξάντων πάντων τῶν διὰ τὴν ἔγκυρον κατάρτισιν τῆς κατὰ νόμον ἀπαιτουμένων ὅρων (ἐφοδιασμοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος διὰ βιβλιαρίου ὑγείας, θεωρήσεως αὐτοῦ κ.λ.π.). Ἀποφηνάμενον δέ, μετὰ ταῦτα, ὅτι ἡ τοιαύτη ἐπικύρωσις δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν ἐνέργειαν καὶ ἐκ τούτου διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς συμφώνως τῷ νόμῳ 2112)1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, καταβλητέας τῷ ἀναιρεσείοντι ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἄνευ προκαταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας γενομένην ἀπόλυσίν του εἶναι ὑπολογιστέος μόνον ὁ ἀπὸ τῆς ρηθείσης ἐπικυρώσεως τῆς ἀκύρου συμβάσεως (1.3.1954) μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του (22.11.1954) χρόνος ἐργασίας, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ προδιαδραμὼν τοιοῦτος, ἤτοι ὁ ἀπὸ τῆς προσλήψεως τοῦ ἀναιρεσείοντος (28.11.1933) μέχρι τῆς ἐπικυρώσεως, χωρὶς νὰ δέχηται συνάμα ἐκδηλωθεῖσαν πρόθεσιν τῶν μερῶν κατὰ τὴν ἐπικύρωσιν περὶ μὴ ἀναδρομικῆς ἐνεργείας ταύτης, καὶ ἀκολούθως δεξάμενον ἐν μέρει μόνον τὴν ἐκ τοῦ ὡς εἴρηται νόμου 2112)1920 ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις τοῦ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διαληφθέντος ἄρθρου 183 Α.Κ., ἐφ' ᾧ ἀναιρετέα καθίσταται ἡ ἀπόφασις του, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν περὶ τούτου βάσιμον 3ον λόγον ἀναιρέσεως, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 836 Πολ. Δικονομίας καὶ 3 ἐδ. β' τοῦ ν. ΧΜΖ')1877.

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΧΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙ' ΕΚΤΕΛΕΣΙΝ ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

Έννοια μισθωτοῦ, ἀποζημίωσις δι' ἀπόλυσιν, ἀποδοχαί, ἀποζημίωσις διά μή ληφθεῖσαν ἄδειαν

Έννοια μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 6 Νόμου 765/1943.—Ὑπαγωγή εἰς τήν εἰδικήν ἐργατικήν διαδικασίαν ἀξιώσεως φυσικοῦ προσώπου, πηγαζούσης ἐκ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐπ' ἀμοιβῇ, ἀδιαφόρως ἄν ὁ πρός ὅν παρεσχέθη ἡ ἐργασία εἶναι νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ἀρκεῖ ἡ σύμβασις νά ἀνήκῃ εἰς τήν σφαῖραν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου — Παροχή ἐργασίας ὑπό μισθωτοῦ εἰς τό Δημόσιον δι' ἐκτέλεσιν ἐπειγόντων δημοσίων ἔργων κατά Ν. 1933/1951.— Ἀνεφάρμοστον τῶν περί προσλήψεως, μισθοδοσίας, ἀπολύσεως καί προστασίας ἐν γένει ἐργαζομένων διατάξεων.—Τρόπος ἀπολύσεως καί ἀποζημίωσις τῶν διά τοῦ Α.Ν. 913/1949 κυρωθεισῶν Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.—Ὑπολογισμός δι' αὐτήν καί πάσης ἄλλης, ἐκτός τοῦ μισθοῦ, χρηματικῆς παροχῆς, ὡς τακτικοῦ ἀνταλλάγματος τῆς προσφερομένης ὑπηρεσίας.— Ἀνεφάρμοστον Ν. ΣΙΒ περί καταρτίσεως ἐγγράφου συμβάσεως ἐργασίας δι' ἐκτέλεσιν ἐπειγόντων ἔργων κατά Ν. 1933/1951.—Δικαίωμα ἀποζημιώσεως μισθωτῶν Δημοσίου καί διά μή ληφθεῖσαν ἄδειαν, ἕνεκεν ἀπολύσεως, κατ' Α.Ν. 539/1945.

Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 911/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πατρῶν, μετ' ἀναίρεσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου.

Ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, ἐν ἀντιθέσει πρός τάς προηγουμένας (βλέπε ΕΕΔ 13, 238, 296), τό στοιχεῖον τῆς προσωπικῆς ἐξαρτήσεως τοῦ μισθωτοῦ, ὡς ἐννοιολογικόν τῆς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, δέν ἀνεζήτησεν εἰς τό ἄλλην ἔννοιαν ἔχον, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 13, 296), ἄρθρον 652 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀλλ' εἰς τό εἰδικόν περί τῆς ἐννοίας τοῦ μισθωτοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ἐργατικοῦ νόμου 765/1943 (πρβλ. ὁμοίως καί Α.Π. 316/1953, εἰσηγητής *Σ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 838).

Ὁμοία εἶναι, ὡς πρός τήν ἔννοιαν τοῦ μισθωτοῦ, καί ἡ διατύπωσις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ προσφάτου ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (ΕΕΔ 14, 601), κατά τήν ὁποίαν «μισθωτός θεωρεῖται ὁ παρέχων εἰς ἐργοδότην ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀποιβῆς, ὑπολογιζομένης εἴτε κατα χρονικήν διάρκειαν, εἴτε κατα μονάδα ἤ κατ' ἀποκοπήν ἤ ποσοστά».

Ὑπῆκειτο εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως παροχή ἐργασίας ὑπό μισθωτοῦ, διεπομένης ὑπό τοῦ ἀ.ν. 1933/1951 περί τρόπου ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων, ἀφορώντων εἰς τήν ἄμυναν τῆς Χώρας.

Ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι διά τῆς ἀρεοπαγιτικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως λύεται τό πρῶτον ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου τό διχάσαν τήν γνώμην τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας ζήτημα, ἄν, διότι αἱ ἐφαρμοζόμεναι γενικῶς διά τό ἀπολυόμενον προσωπικόν τοῦ Δημοσίου ὑπ' ἀριθ. 956 καί 976/1947 Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθεῖσαι διά τοῦ ἀ.ν. 913/1949 (αἱ ὁποῖαι ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι καί μετά τόν ν. 3198/1955 περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, βλέπε γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 1395/1955, εἰσηγητής *Β. Σάββας*, ΕΕΔ 15, 67), ὁρίζουν, ὅτι «τό κατά τά ἀνωτέρω προσωπικόν οὐδεμιᾶς ἑτέρας ἀποζημιώσεως ἤ βοηθήματος δικαιοῦται εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου» (§ 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 976/1947 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου), ὑφίσταται δι' αὐτό δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ τοῦ Δημοσίου διά μή ληφθεῖσαν ἕνεκα τῆς ἀπολύσεως ἄδειαν, κατα τόν ἀ.ν. 539/1945 περί ἀδείων μισθωτῶν (§§ 4 καί 5 τοῦ ἄρθρου 5).

Καταφατικῶς ἐπί τοῦ ζητήματος ἀποφαίνεται ἡ δημοσιευομένη ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις καί ἐπικυροῦται οὕτω ὡς ὀρθή ἡ μᾶλλον κρατήσασα ἐν τῇ νομολογίᾳ ἄποψις (βλέπε καί σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 963/1955, εἰσηγητής *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*, ΕΕΔ 14, 1061, ἔνθα καί παραπομπαί εἰς τήν νομολογίαν τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας, μέ τό αὐτό ἐκ τοῦ ν. 2698/1953, ΕΕΔ 12, 1288, ἐπιχείρημα τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως).

Σχετικῶς πρός τήν δι' ἐγγράφου κατά τόν νόμον ΣΙΒ περί δημοσίου λογιστικοῦ καταρτισιν τῶν μετα τοῦ Δημοσίου συμβάσεων εἰς τήν εἰδικήν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως γίνεται διά τοῦ ν. 1933/1951 παρέκκλισις τῶν περί δημοσίου λογιστικοῦ διατάξεων, ὡς ἀποφαίνεται ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις (βλέπε διά τό θέμα γενικῶς τήν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10816/1955, εἰσηγητής *Π. Παπακωλάου*, ΕΕΔ 15, 209, καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 208, ἔνθα παραπομπαί).

Ἀρείου Πάγου 280/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ἰ. Τραχανής*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Κοΐγιας, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Β. Βασιλείου

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπό 14 Αὐγούστου 1920 6. διατάγματος «περί κωδικοποιήσεως τοῦ ν. ΓΨΟΔ' περί ἐκδικάσεως τῶν μεταξύ ἐργατῶν καί ἐργοδοτῶν διαφορῶν», ὡς τοῦτο τροποποιηθέν ἰσχύει, ἐν συνδυασμῷ καί πρός τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 765/1943, διατηρηθέντος ἐν ἰσχύι διά τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ. 8/11 Μαΐου 1946, καθ' ἣν δίδεται ἡ ἔννοια τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ὡς ἄνω δ. διατάγματος ὅρου «μι-

σθωτός», σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν ὑπάγεται πᾶσα ἀξίωσις φυσικοῦ προσώπου, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐπ' ἀμοιβῇ, ἀδιαφόρως ἂν ὁ πρὸς ὃν παρεσχέθη ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶναι νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ἀσκοῦν δημοσίαν διοίκησιν καὶ πολιτικὴν ἐξουσίαν, ἀρκεῖ ἡ συναφθεῖσα σύμβασις νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἐν προκειμένῳ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, δέχεται, κατ' ἀνέλεγκτον κρίσιν, ὡς βεβαιούμενον ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος Δημοσίου, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1933)1951 περὶ τρόπου ἐκτελέσεως ἐπειγόντων δημοσίων ἔργων, ἀφορώντων εἰς τὴν ἄμυναν τῆς Χώρας», ὡς βοηθὸς ἐπιβλέποντος μηχανικοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐκτελουμένων ἔργων τοῦ Ἀεροδρομίου Ἀράξου ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1952 ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου, καὶ μετὰ τὴν λῆξιν ταύτης ἐπὶ τοιαύτῃ ἀορίστου χρόνου, ἄνευ διατυπώσεώς τινος καὶ εἰς θέσιν μὴ νενομοθετημένην πρὸς παροχὴν προσκαίρου ὑπηρεσίας. Συνεπῶς μετὰ ταῦτα, ἀποφηνάμενον τοῦτο ὡς ἀρμοδίως εἰσαχθεῖσαν τὴν κρινομένην διαφοράν, ἀφορῶσαν εἰς ἀξιώσεις πηγαζούσας ἐκ τῆς ὡς ἄνω συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΞΟΔ', ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων 1ος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ προρρηθέντος ἀ. ν. 1933)1951 διὰ τὸ πάσης φύσεως προσωπικὸν τῆς ὑπὸ τούτου προβλεπομένης ὑπηρεσίας δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ προσλήψεως, μισθοδοσίας, ἀπολύσεως καὶ προστασίας ἐν γένει τῶν ἐργαζομένων γενικαὶ καὶ εἰδικαὶ διατάξεις τῆς κειμένης νομοθεσίας, κατὰ δὲ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 5 αὐτοῦ τὸ κατὰ τὴν § 1 αὐτοῦ προσλαμβανόμενον ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου ἐξ ἰδιωτῶν προσωπικὸν δύναται νὰ ἀπολυθῇ ὑπὸ τοῦ διὰ τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ ὁριζομένου Προϊσταμένου, μετὰ γνώμην τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 αὐτοῦ Ἐπιτροπῆς, ἄνευ προειδοποιήσεως ἢ καὶ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως καὶ ἐπὶ καταβολῇ μόνον τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἀ. ν. 913)1949, ὅταν κατὰ τὴν κρίσιν του δὲν εἶναι ἀπαραίτητον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἢ εἶναι ἀκατάλληλον ἢ οἰκονομικῶς ἀσύμφορον. Κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τὸ δικαστήριον ἐπεδίκασε τὴν ἐκ τοῦ ἀ. ν. 913)1949 ἀποζημίωσιν, δεχθὲν ἀνελέγκτως διὰ τῆς 2ας τῶν σκέψεών του ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθεὶς κατ' ἀρχὰς δι' ὡρισμένον χρόνον, ἤτοι μέχρι τῆς 22 Ἰουνίου 1952, μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου τούτου ἐξηκολούθησε παρέχων τὰς ὑπηρεσίας του δι' ἀόριστον χρόνον μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του. Ἐντεῦθεν δὲν ὑπάκειται σύμβασις ὡρισμένου χρόνου καὶ ἀπόλυσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς, ἅτινα ὡς προϋπόθεσιν ἔχουσι τὰ ὑπὸ τοῦ 2ου τοῦ ἀναιρετηρίου λόγου ὑποστηριζόμενα καὶ συνεπῶς οὗτοι εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενοι. Ἀπορριπτέοι δ' ὡσαύτως εἶναι ὡς ἀνακριβῆ τὴν προϋπόθεσιν ἔχοντες τόσον ὁ 3ος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, ὅσον καὶ ὁ 4ος τῶν προσθέτων κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ σκέλος, καθ' ὅσον, ὡς ἐκ τῆς 5ης τῶν αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον τὴν ἐκ τῆς διατάξεως τῆς § 5 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ. ν. 539) 1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν», καθ' ἣν «πᾶς μισθωτὸς ἀπολυόμενος δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἐτησίαν ἄδειαν, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανεν, ἐὰν ἤθελε τύχει τῆς ἀδείας του» ἀποζημίωσιν, ἔκρινεν ἐπιδικαστέαν ἐν ὄψει ἀπολύσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μετὰ σύμβασιν ἀορίστου χρόνου καὶ οὐδόλως δέχεται, ὡς ὑπὸ τούτων ὑποστηρίζεται, χωρήσασαν τὴν ἀπόλυσιν μετὰ λῆξιν συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου ἢ τὴν ἀποπεράτωσιν εἰδικοῦ ἔργου. Ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ τοῦτο διέλαβεν ἐν αὐτῇ, ὅτι καὶ ἐπὶ συμβάσεως ἐτ. ὡρισμένου χρόνου χορηγεῖται ἄδεια εἰς τὸν μισθωτόν.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 § 2 ἐδ. β' τοῦ προμνησθέντος ἀ. ν. 1933)1951 ὁ Προϊστάμενος Ἐπειγόντων Ἔργων Ἐθνικῆς Ἀμύνης προσδιορίζει, ἐκτὸς ἄλλων, καὶ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 αὐτοῦ καθοριζομένου μισθολογίου, ὅπερ, καθὼς καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῆς καθ' ὑπερωρίαν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ, καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Δημοσίων Ἔργων μετὰ γνώμην τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 ὁριζομένης Ἐπιτροπῆς Δημοσίων Ἐπειγόντων Ἔργων. Ἐπὶ τούτοις τὸ δικάσαν δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δέχεται ἀνελέγκτως, ἐν ὄψει τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ, εἰς ὃ, ὡς ἀναφέρεται, συγκαταριθμοῦνται καὶ τὰ ὑπὸ τῶν διαδίκων προσαγόμενα ἔγγραφα, ὅτι ὀρθῶς ὁ πρωτόδικος δικαστὴς ὑπελόγισε τὰς κατὰ μῆνα ἀποδοχὰς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς δραχμὰς 4.500 καὶ βάσει τούτων καθώρισε περαιτέρω τὰς ἐπιδικασθείσας αὐτῷ ἀποζημιώσεις τοῦ δώρου καὶ τῆς ἀδείας, καθ' ὅσον πλὴν τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ τῶν δραχ. 3.000 ἐλάμβανεν οὗτος παγίως καὶ σταθερῶς καὶ συγκεκαλυμμένην πρόσθετον παροχὴν μηνιαίου μισθοῦ δραχ. 1500, ὑπὸ τύπον ὑπερωριῶν, ἀσχέτως παροχῆς προσθέτων ὑπηρεσιῶν. Οὕτως ἀποφηνάμενον τοῦτο τὸ μὲν οὐδεμία ἀφίεται ἀμφιβολία ὅτι ἐν τῇ κρίσει του ταύτῃ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ συνεξετίμησε καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπικληθέντα καὶ προσαχθέντα πρὸς ἀπόδειξιν ἔγγραφα τῆς Ὑπηρεσίας Δημοσίων Ἔργων, τὸ δὲ ὀρθῶς τὰς προμνησθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν τοῦ αὐτοῦ νόμου διάταξιν παρέβιασε καὶ συνεπῶς ὁ 4ος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος εἶναι κατ' ἀμφότερα αὐτοῦ τὰ σκέλη ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Ἀλλὰ μετὰ τὰ ὡς ἀνωτέρω καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 § 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου προβλεπομένη ἀποζημίωσις κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀ. ν. 913)1949, λογιζομένη ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 10 αὐτοῦ κυρωθείσας ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976)1947 πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, εἶναι δ' ἀποδοχαὶ οὐ μόνον αἱ συνιστάμεναι εἰς τὸν μισθόν, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἄλλη χρηματικὴ παροχὴ παγίως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀντὶ μισθοῦ παρεχομένη ὡς τακτικὸν ἀντάλλαγμα τῆς προσφερομένης ὑπηρεσίας, νομίμως μὲ βάσιν μηνιαίου μισθοῦ 4500 δραχμῶν κατελογίσθη καὶ ὁ περὶ ἀντιθέτου 3ος τῶν προσθέτων λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀ. ν. 1933)1951 διὰ τὴν ταχυτέραν ἐκτέλεσιν ἐπειγόντων ἔργων ἐπιτρέπε-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΒΛΑΠΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΟΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έννοια τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. 2112/1920 περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας

Μὴ ἀναγκαία ἡ εἰδικὴ μνεία ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἐπικληθέντων ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἐγγράφων, ἐφ' ὅσον βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἀποφάσεως ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ταῦτα.— Θεώρησις, κατ' ἄρθρον 7 τοῦ Ν. 2112/1920, τῆς μονομεροῦς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, διὰ τὸν μὴ ἀποδεχόμενον ταύτην μισθωτόν, ὡς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ὅταν ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὸν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν βλάβην, ἐξ οὗ ἕπεται, ὅτι δὲν ἐπέρχεται ἡ ἔννομος αὐτὴ συνέπεια, ὅταν ὁ μισθωτὸς μετετάχθη μὲν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἄνευ τινὸς δικαιώματος ἐκ τῆς συμβάσεως, εἰς ἑτέραν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ αὐτῇ ἐκμεταλλεύσει, ἐν ταύτῳ ὅμως ὁ ἐργοδότης προσεφέρθη εἰς τὴν συνέχισιν τῆς πληρωμῆς τῶν ἀποδοχῶν, ἃς ἀπελάμβανεν ὁ μισθωτὸς ἐν τῇ παλαιᾷ του θέσει, ὁ δὲ μισθωτὸς δὲν ὑπέστη ἐντεῦθεν ἠθικὴν μείωσιν.

Ἐπικυροῦται ἡ ἐπ' ἀριθ. 9733/1955 ἀποφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Θέμα τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 2112/1920 περὶ ἀποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, κατὰ τὸ ὁποῖον πᾶσα μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, βλάπτουσα τὸν ὑπάλληλον, θεωρεῖται ὡς καταγγελία ταύτης, δι' ἣν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου. (Ἡ διάταξις ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νομοθετικοῦ λόγου, Α.Π. 309/1949, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 516, Α.Π. 349/1953, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 770).

Ἄποψις καὶ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως εἶναι, ὅτι πρέπει ὁ μισθωτὸς νὰ μὴ ἀποδέχηται τὴν μονομερῆ βλαπτικὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως (βλέπε καὶ Α.Π. 585/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 1321 καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 1320) καὶ ὅτι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς αὐτῆς διατάξεως, πρέπει ἡ μεταβολὴ τῶν ὅρων νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὸν μισθωτὸν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν βλάβην (πρβλ. ἐπ' αὐτοῦ καὶ Α.Π. 27/1955, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 14, 241 καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 240).

Ζήτημα περαιτέρω κρίσεως τοῦ δικαστοῦ εἶναι, ἂν διὰ τῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐπῆλθεν ὑλικὴ ἢ ἠθικὴ βλάβη εἰς τὸν μισθωτόν.

Ἀρείου Πάγου 285/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Σ. Μαυρομιχάλης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Χερβόπουλος, Π. Νέζος

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς 3ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ὡς βεβαιοῖ, τὰς προσκομισθείσας ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐνόρκους

ται, ὅπως ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἀρχομένης κατὰ τὰ ἄρθρα 11 § 5 αὐτοῦ ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1951 καὶ παρατεθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 17 Ἰουνίου 1952 (Φ.Ε.Κ. 167 Τεῦχ. Α), ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἔργων τούτων ἐνεργεῖται κατὰ παρέκκλισιν τῶν περὶ ἐκτελέσεως Δημοσίων Ἔργων, τῶν περὶ προμηθειῶν τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν περὶ Δημοσίου Λογιστικοῦ διατάξεων. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, ὡς δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ κρίσιν ἀνέλεγκτον, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος κατὰ τὴν ἀπόλυσίν του, γενομένην ἄνευ προειδοποιήσεως, διετέλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀναιρεσείοντος Δημοσίου, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου ὑπὸ σύμβασιν ἀορίστου χρόνου, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ν. ΣΙΒ)1852 «περὶ δημοσίου λογιστικοῦ», καθ' ἃς ἐπιβάλλεται ἡ δι' ἐγγράφου κατάρτισις πάσης μετ' ἀντιπροσώπων τοῦ Δημοσίου συμβάσεως, καὶ συνεπῶς καὶ ἂν, ὡς διατείνηται τὸ ἀναιρεσεῖον, προέβαλεν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως ὡς μὴ καταρτισθείσης ἐγγράφως, ὀρθῶς τὸ δικαστήριον οὗτο ἀντιπαρῆλθε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, ἀλυσιτελῆ ὄντα. Κρίναν δὲ περαιτέρω τοῦτο τὸν ἀναιρεσίβλητον δικαιούμενον εἰς ἀπόληψιν τῆς ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος ὀρθ. 5 § 2 αὐτοῦ (ἀ. ν. 1933)1951 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, ὀρθῶς τοῦτο ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν διάταξιν νόμου παρεβίασε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου 1ος καὶ 2ος καὶ 4ος καὶ τὸ 2ον αὐτοῦ σκέλος τῶν προσθέτων λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι.

Ἐκ τῆς διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 5 αὐτοῦ νόμου, ὁριζούσης ὅτι εἰς τὸ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις αὐτῆς ἀπολυόμενον προσωπικὸν καταβάλλεται μόνον ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ἀ. ν. 913)1949, ὡς αὕτη ὁρίζεται διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 αὐτοῦ κυρωθεισῶν προρρηθεισῶν πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποκλείεται, κατὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ν. δ. 2698)1953 ἀληθῆ ἔννοιαν εἰς τὰς κυρωθείσας πράξεις, ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112)1920 καὶ τοῦ δ) τος 16)18 Ἰουλίου 1920, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τοιαύτη, ἐπιβαλλομένη ἐκ τῆς προρρηθείσης εἰδικῆς διατάξεως, τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ ἀ. ν. 539)1945 εἰς τὴν περίπτωσιν μὴ χορηγήσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τῆς κεκανονισμένης ἐτησίας εἰς τὸν μισθωτὸν ἀδείας. Ὅθεν τὰ ἀντίθετα διὰ τοῦ 3ου τῶν προσθέτων λόγου ὑποστηριζόμενα εἶναι ἀπορριπτέα.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ ΕΠΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΚΑΤΑ Ν. 3198)1955

Άσκησις ὑπὸ μισθωτοῦ καὶ ἑτέρου ἐπαγγέλματος καὶ δικαίωμα ἀποζημιώσεως Ν. 2112

Μεταβατική διάταξις ἄρθρου 11 § 2 Ν. 3198/1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας.— Ὑποχρέωσις ἐπαναλήψεως τακτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, γενομένης πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ν. 3198/1955.—Συνέπεια παραλείψεως ἐπαναλήψεως καταγγελίας τὸ ἀνενεργὸν αὐτῆς.— Δικαίωμα ἀποζημιώσεως Ν. 2112 τοῦ ἐπὶ ἀορίστῳ χρόνῳ προσλαμβανομένου εἰς ἐπιχείρησιν μισθωτοῦ καὶ ἂν παραλλήλως πρὸς τὴν κυρίαν αὐτοῦ ἀπασχόλησιν ἀσκῇ ἐπικουρικῶς καὶ ἕτερον ἐπάγγελμα.

Ἀντικείμενον ἐρεύνης τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶναι ποῖαι αἱ συνέπειαι ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως ὑπὸ ἐργοδότου τῆς μεταβατικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 11 § 2 τοῦ ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502).

Ἡ διάταξις ἀνεφέρετο εἰς γενομένας ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ πρὸ τοῦ ν. 3198/1955 ἐφαρμοζομένου ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930, προειδοποιήσεις ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, χωρὶς κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ν. 3198/1955 (23 Ἀπριλίου 1955) νὰ ἔχῃ λυθῇ ἡ σύμβασις ἐργασίας, διαρκοῦντος ἀκόμη τοῦ νομίμου χρόνου προειδοποιήσεως.

Ἡ διάταξις ὥριζε ταῦτα: Ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν ἐπιθυμῇ νὰ προβῇ εἰς τὴν κατὰ τὴν § 1 ἐδ. 2 ἀνάκλησιν τῆς προειδοποιήσεως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου (23 Ἀπριλίου 1955) καὶ ἐφ' ὅσον ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἔχει λυθῇ ἡ σύμβασις ἐργασίας, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας ἐπαναλάβῃ τὴν καταγγελίαν, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος (νόμου 3198/1955), ὁπότε ἐκ τῆς προειδοποιήσεως ἢ τῆς καταβληθησομένης εἰς τὸν μισθωτὸν ἀποζημιώσεως ἀφαιρεῖται ὁ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος (νόμου 3198/1955) διανυθεὶς χρόνος προμηνύσεως.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὁ ἐρ-

---

βεβαιώσεις μαρτύρων ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ὡς καὶ τὰ ἐπικληθέντα ὑπ' αὐτῶν ἔγγραφα, ἐπομένως ἀναμφιβόλως ἐξετίμησε τὴν ὑπ' ἀριθ. 28425)1955 ἔκθεσιν τοῦ συμβολαιογράφου Α. Μ***, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ μνημονευόμενα ἐν τῷ δευτέρῳ λόγῳ τοῦ ἀναιρετηρίου ἔγγραφα, μὴ ἀπαιτουμένης τῆς εἰδικῆς μνείας ἑνὸς ἑκάστου τούτων, δι' ὃ ἀπορριπτέος εἶναι ὡς ἀβάσιμος ὁ ὑποστηρίζων τὰ ἐναντία λόγος οὗτος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 νόμου 2112)1920, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 νόμου 4558)1930, ἡ μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως τότε μόνον θεωρεῖται, διὰ τὸν μὴ ἀποδεχόμενον ταύτην μισθωτόν, ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως, ὅταν ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὸν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν βλάβην, ἐξ οὗ ἕπεται ὅτι δὲν ἐπέρχεται ἡ ἔννομος αὐτὴ συνέπεια, ὅταν ὁ μισθωτὸς μετετάχθη μὲν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἄνευ τινὸς δικαιώματος ἀπορρέοντος ἐκ τῆς συμβάσεως, εἰς ἑτέραν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ αὐτῇ ἐκμεταλλεύσει, ἐν ταύτῳ ὅμως ὁ ἐργοδότης προσεφέρθη εἰς τὴν συνέχισιν τῆς πληρωμῆς τῶν ἀποδοχῶν, ἃς ἀπελάμβανεν ὁ μισθωτὸς ἐν τῇ παλαιᾷ του θέσει, συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχύουσαν ἐπὶ ταύτης συλλογικὴν σύμβασιν οὖσαν εὐνοϊκωτέραν ἐκείνης, εἰς ἣν διὰ τῆς μετατάξεως ὑπῆχθη, ὁ δὲ μισθωτὸς δὲν ὑπέστη ἐντεῦθεν ἠθικὴν μείωσιν.

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς 3ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, μετ' ἀνελέγκτου ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη 1) ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, τυγχάνων βοηθὸς ἀποθηκαρίου ἐν τῷ ἐνταῦθα ξενοδοχείῳ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, μετετάχθη, λόγῳ ἀλλοίας διαρρυθμίσεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ ξενοδοχείου, τὸν Μάρτιον 1953 εἰς τὴν θέσιν «μπουφετζῆ» πρὸς παρασκευὴν καὶ σερβίρισμα τῶν πρωϊνῶν ροφημάτων, τοῦ ἀπογευματινοῦ τείου καὶ λοιπῶν εἰδῶν κυλικείου, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀπεδέχθη ὁ ἀναιρεσείων, ὅστις ἐκτοτε ἐπὶ 18 μῆνας ἔπαυσεν ἐργαζόμενος, τεθεὶς εἰς διαθεσιμότητα, λαμβάνων ὅμως πλήρεις τὰς ἀποδοχάς του, ὡς καὶ τὸ ἀντίτιμον παρεχομένης τροφῆς (τὸ τελευταῖον τοῦτο κατόπιν δικαστικῆς ἀποφάσεως), ἕως οὗ τὴν 10.11.1954 παρηγγέλθη ἐκ νέου ἐγγράφως, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἄνω ὑπηρεσίαν, μετὰ δὲ τὴν ἀρνησίν του ἔπαυσε μισθοδοτούμενος καὶ 2) ὅτι ἡ μεταβολὴ αὕτη τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως δὲν ἐπέφερεν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν βλάβην, διότι ἡ ἀναιρεσίβλητος ρητῶς τῷ ἐδήλωσεν, ὅτι θὰ συνέχιζε τὴν καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν, ἃς πρότερον ἀπελάμβανε, καὶ οὐδεμία μεταβολὴ τῆς ἐξελίξεώς του θὰ ἐπήρχετο, ἡ δὲ προσφερθεῖσα νέα ὑπηρεσία, οὖσα ἀνετωτέρα τῆς προτέρας σκληρᾶς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χειρωνακτικῆς ἐργασίας, οὐδαμῶς ἐμείου τοῦτον ἠθικῶς. Ἀκολούθως ταύτοις ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ τοιαύτη μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, μὴ οὖσα βλαπτικὴ διὰ τὸν ἀναιρεσείοντα, δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως καὶ ἀπορρίψαν τὴν ὑπὸ δίκην ἀγωγήν, δι' ἧς ἐζητήθη ἡ πληρωμὴ τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112)1920 ἀποζημιώσεως, τὸ μὲν ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν, οὐδαμῶς παραβιάσαν τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἀ. ν. τῆς 16.11.1935 περὶ συλλογικῶν συμβάσεων, ὡς καὶ τὴν ἀπὸ 16.9.1937 συλλογικὴν σύμβασιν περὶ τῶν ὑπαλλήλων ἀνωνύμων ἑταιρειῶν κλπ., ἡ ἐπίκλησις τῆς ὁποίας ἀποτελούσης κανόνα δικαίου, δὲν δύναται νὰ ἱδρύσῃ λόγον ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικ., ἐν σιωπῇ τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἀπορριπτέος εἶναι ὁ ἐναντίος 1ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

γοδότης δεν επανέλαβεν, ως ώφειλε κατά τά άνωτέρω, την καταγγελίαν, δέχεται δέ τό Πρωτοδικεῖον, ὅτι οὕτω κατέστη ἀνενεργός ἡ γενομένη πρό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. 3198/1955 ταχτική καταγγελία καί ἐπομένως ἡ γενομένη, ἅμα τῇ παρελεύσει τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως, ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ θεωρεῖται ἐπελθοῦσα ἄνευ προειδοποιήσεως, ἐκ τούτου δέ ὁ μισθωτός δικαιοῦται τῆς ὅλης ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 (οὕτω καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 664, πρβλ. καί τήν Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 4995/1955, Πρωτοδίκης *Α. Κυριακόγγονας*, ΕΕΔ 14, 1145).

Ἐνδιαφέρει περαιτέρω καί ἡ ἄποψις τῆς ἀποφάσεως ὅτι ὁ ἐπί ἀορίστῳ χρόνῳ προσλαμβανόμενος εἰς τινα ἐπιχείρησιν μισθωτός δικαιοῦται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 καί ἐάν ἀκόμη, παραλλήλως πρός τήν κυρίαν αὐτοῦ ἀσχολίαν, ἀσκῇ ἐπικουρικῶς καί ἕτερον ἐπάγγελμα.

Τόσον κατά τήν προϊσχύουσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν. 2112/1920, ὅσον καί κατά τήν ἰσχύουσαν ἤδη διάταξιν μετά τήν διά τοῦ ν.δ. 2655/1953 (ΕΕΔ 12, 1212) ἀντικατάστασιν «ἰδιωτικός ὑπάλληλος (δικαιούμενος συνεπῶς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112) θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον, κατά κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον κλπ...».

Ὡς «κύριον ἐπάγγελμα», κατά τόν *Χ. Ἀγαλλόπουλον* (ΕΕΔ 3, 324), νοεῖται ἡ ἐπαγγελματική δραστηριότης, ἐξ ἧς ἀποκερδαίνει τις ἀξιόλογον διά τήν διαβίωσίν του ποσόν, κατ' ἀντίθεσιν πρός τό παρεπόμενον, ἐξ οὗ κερδίζει ἀσήμαντα διά τόν ἄνω σκοπόν ποσά (βλέπε *Τόν αὐτόν*, Κοινωνικαί Ἀσφαλίσεις, ἐκδ. 1955, σελ. 84 ἑπ.). Χαρακτηριστική καί ἐπί τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ν. 2112/1920 εἶναι ἡ Α.Π. 241/1954 (εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 468), ἡ ὁποία ἐθεώρησεν ὡς ἰδιωτικόν ὑπάλληλον κατά κύριον ἐπάγγελμα ἰατρόν, προσληφθέντα διά τήν παροχήν ἰατρικῆς περιθάλψεως εἰς τό προσωπικόν ἐπιχειρήσεως, ἀπασχολούμενον δέ κυρίως εἰς τήν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ταύτης, ἐξ ἧς κυρίως ἀπέζη, παρέργως μόνον παρέχων ἰατρικάς ὑπηρεσίας εἰς ἄλλους ἀσθενεῖς.

Κατά τήν Α.Π. 163/1951 (εἰσηγητής *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 10, 635) (ἐπί ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως) ὡς κύριον ἐπάγγελμα, μή καθοριζομένων ἐν τῷ νόμῳ τῶν διακριτικῶν γνωρισμάτων, νοεῖται ἡ ἐπί προθέσει βιοποριστικοῦ συνήθης ἀπασχόλησις τοῦ προσώπου, δι' ἣν εἴτε δίδεται ἡ μεγαλυτέρα ἀντιμισθία, εἴτε ἀπαιτεῖται ὁ μείζων χρόνος, λαμβανομένης ὅμως πρωτίστως ὑπ' ὄψιν τῆς σημασίας, ἣν κέκτηται αὕτη ἐν τῇ οἰκονομικῇ καί κοινωνικῇ θέσει τοῦ ἐργαζομένου, θεωρουμένου ὡς κυρίου ἐπαγγέλματος ἐκείνου, εἰς ὃ ἡ ἤδη ἤ ἡ πρότερα συνήθης ἀπασχόλησις προσδιορίζει τήν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν αὐτοῦ (βλέπε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 10, 634, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4777/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Γ. Σταμούλης, Κ. Μαυρομμάτης

Ἡ γενομένη τήν 18.11.1954 προμήνυσις, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ ἐναγόμενος Συνεταιρισμός ἐδήλωσε πρός τόν ἐνάγοντα, ὅτι ἅμα τῇ συμπληρώσει ὀκταμήνου ἀπό τῆς ἄνω ἐπιδόσεως, ἤτοι τήν 18.7.1955, θεωρεῖ λελυμένην τήν ὑφισταμένην ταύτην σύμβασιν ἐργασίας, κατέστη ἀνενεργός καί ἄνευ ἐννόμου ἀποτελέσματος, ἐφ' ὅσον, διαρκούσης τῆς ἀνωτέρω προμηνύσεως καί δή τήν 24 Ἀπριλίου 1955, ἐδημοσιεύθη ὁ νόμος 3198/1955 καί ὁ ἐναγόμενος δέν προέβη, ὡς ὤφειλεν, ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως ταύτου, ἤτοι μέχρι τῆς 24.5.1955, εἰς ἔγγραφον ἀνάκλησιν τῆς προειδοποιήσεως ἤ εἰς ἐπανάληψιν τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, συμφώνως πρός τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 §§ 1 καί 2 τοῦ ρηθέντος νόμου, αἵτινες ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: «Προειδοποιήσεις πρός μισθωτούς, γενόμεναι μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης εἶχεν ἐπέλθει λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δέν ὑπάγονται εἰς τάς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου. Ἐάν ὅμως διαρκῆ ἡ προειδοποίησις, ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παράντος προβῇ εἰς ἔγγραφον ἀνάκλησιν τῆς προειδοποιήσεως. Ἐάν ὁ ἐργοδότης δέν ἐπιθυμῇ νά προβῇ εἰς τοιαύτην ἀνάκλησιν καί ἐφ' ὅσον ἐν τῷ μεταξύ δέν ἔχει λυθῇ ἡ σύμβασις ἐργασίας, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντός τῆς αὐτῆς προθεσμίας ἐπαναλάβῃ τήν καταγγελίαν, συμφώνως πρός τά ἄρθρα 1 καί 2 τοῦ παράντος...» Ὑπό τά δεδομένα ταῦτα ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, δεχθείς ὅτι τήν 18.7.1955 ἐχώρησε καταγγελία τῆς μεταξύ τῶν διαδίκων ὑφισταμένης συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου, ὀρθῶς ἔκρινεν, οἱ τά ἀντίθετα δέ ὑποστηρίζοντες λόγοι ἐφέσεως, οἵτινες κατ' ἐκτίμησιν τοῦ δικογράφου ταύτης δέν ἐκτείνονται καί ἐπί τοῦ γενομένου ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι.

«Ναί μέν, κατά τό ἄρθρον 281 τοῦ Α. Κ., ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος ἀπαγορεύεται, ἐάν αὕτη ὑπερβαίνῃ προφανῶς τά ὅρια τά ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἤ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἤ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ καί οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος, πλήν ὅμως ἐν προκειμένῳ ἡ ἐνδικος ἀξίωσις καί ἐάν ἤθελε θεωρηθῇ ὡς ἀληθής ὁ ἰσχυρισμός τοῦ ἐναγομένου ὅτι ὁ ἐνάγων, παραλλήλως πρός τήν κυρίαν αὐτοῦ ἀπασχόλησιν παρά τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτοῦ, διετήρει ἐν Αἰγάλεω παντοπωλεῖον, οὐδόλως, κατά τήν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἀντίκειται πρός τήν προπαρατεθεῖσαν διάταξιν, τοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ὁ ἐπί ἀορίστῳ χρόνῳ προσλαμβανόμενος εἰς τινα ἐπιχείρησιν μισθωτός δικαιοῦται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 καί ἐάν ἀκόμη παραλλήλως πρός τήν κυρίαν αὐτοῦ ἀσχολίαν ἀσκῇ ἐπικουρικῶς καί ἕτερον ἐπάγγελμα. Ὅθεν ὁ διά τῶν προτάσεων διατυπούμενος πρόσθετος λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΓΕΙΩΝ ΔΗΜΩΝ

Καταγγελία πρό τοῦ πέρατος τοῦ χρόνου αὐτῶν διά σπουδαῖον λόγον

Πρόσληψις ὑπό Δήμων δι' ἐργασίαν συνιστωμένων συνεργείων.—Χαρακτηρισμός συμβάσεως ὡς ὡρισμένου χρόνου.—Καταγγελία αὐτῆς διά σπουδαῖον λόγον κατ' ἄρθρον 672 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Τοιοῦτος ἡ κατάργησις συνεργείου, ἐκλιπόντος τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ.—Δικαίωμα εὐλόγου ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 674 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἐπιδίκασις ὑπό τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως τοιαύτης ἀποζημιώσεως, μὴ περιεχομένης σχετικῆς βάσεως ἐν τῇ ἀγωγῇ.—Ἰσχυρισμός ἐργοδότου Δήμου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ.

Σταθερῶς ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων γίνεται δεκτόν, ὅτι οἱ προσλαμβανόμενοι παρὰ τῶν Δήμων κατὰ τὸ ἄρθρον 143 τοῦ ν. 1726/1951 «περὶ καταστάσεως δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ὑπαλλήλων» δι' ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ (ἢ Κοινοτικοῦ) Συμβουλίου διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν συνεργείων συνδέονται μετὰ τῶν Δήμων διὰ σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου (τοῦτο ἄλλως τε ὁρίζεται σαφῶς ἐν τῇ ἄνω διατάξει) καὶ ὅτι ἡ σύμβασις αὐτῶν λογίζεται ὡς ὡρισμένου χρόνου, ὅση ἡ χρονικὴ διάρκεια λειτουργίας τῶν συνεργείων (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 1268, 1270).

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 672 τοῦ Α.Κ. ἑκάτερον τῶν μερῶν δικαιοῦται κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν διὰ σπουδαῖον λόγον, ὁποτεδήποτε, ἄνευ προθεσμίας. Καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 674 τοῦ Α.Κ. ἐὰν ὁ σπουδαῖος λόγος, δι' ὃν ἐχώρησεν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ (ἐργοδότου) καταγγελία, ὀφείληται εἰς ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν τῶν προσωπικῶν ἢ περιουσιακῶν αὐτοῦ σχέσεων, δύναται τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν κρίσιν του νὰ ἐπιδικάσῃ εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν (μισθωτὸν) εὔλογον ἀποζημίωσιν.

Σημειωτέον ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα τοῦ Κώδικος ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἤδη ἐπὶ συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου μόνον, διότι, λόγῳ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Α.Κ. διατηρήσεως ἐν ἰσχύϊ τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930, καὶ τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112/1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου αἱ διατάξεις αὗται (Α.Π. 443/1954, εἰσηγητὴς Σ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 684).

Περίπτωσιν καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, οἵα ἡ ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσα σχέσις τῶν προσλαμβανομένων ὑπὸ τῶν Δήμων μισθωτῶν, διὰ σπουδαῖον λόγον, ἔχει ὑπ' ὄψιν αὐτῆς ἡ δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου (πρβλ. καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14037/1955, εἰσηγητὴς *Β. Ζέππος*, ΕΕΔ 14, 1270).

Ὡς συνάγεται ἐξ αὐτῆς, ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις εἶχεν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρ. 674 Α.Κ., ἐπιδικάσῃ εὔλογον ἀποζημίωσιν (τὸ ἄρθρον 335 τοῦ Προσχεδίου μισθώσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 9, 468, ὁμιλεῖ περὶ ἀποζημιώσεως ὁριζομένης ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ κατὰ τὸ ὑπὸ τῆς ἐπιεικείας ἐπιβαλλόμενον μέτρον), ἀλλ' ἐφ' ὅσον τοιοῦτον αἴτημα δὲν περιεῖχεν ἡ ἀγωγή, κατέστη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου μεταρρυθμιστέα ἡ ἀπόφασις.

Σχετικῶς ἤδη πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐναχθέντος Δήμου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἱκανοποίησιν ἀξιώσεώς του ἐκ καθυστερουμένων δεδουλευμένων ἀποδοχῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν προσῆλθεν ἐγκαίρως πρὸς εἰσπραξιν καὶ ἐδημιούργησεν οὕτω εὐλόγως εἰς τὸν Δῆμον τὴν πεποίθησιν ὅτι παρῃτήθη τῆς ἀξιώσεως (ἀποδυνάμωσις δικαιώματος) καὶ τὸν ὁποῖον ἰσχυρισμὸν ὀρθῶς ἀπέρριψεν ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ὑπομνήσωμεν πάλιν τὴν σημαντικὴν Α.Π. 113/1955 (εἰσηγητὴς *Κ. Γκολφινόπουλος*, ΝοΒ, ἔτος 3ον, σελ. 442), κατὰ τὴν ὁποίαν, «ὡς *ὁρίζει τὸ ἄρθρον 281 τοῦ Α.Κ., ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος ἀπαγορεύεται, ἐὰν αὕτη ὑπερβαίνῃ προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ τοῦ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος, πλὴν ὅμως ἡ τοιαύτη ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προστασία δὲν ἐκτείνεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἀποκλείῃ τὴν ἄσκησιν δικαιώματος, παρεχομένου ὑπὸ νόμου δημοσίας τάξεως, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑφίσταται νομοθετικὴ ἐπιταγὴ πρὸς ὕπαρξιν ἐνιαίας τάξεως πραγμάτων, ἣν τινα εἰς οὐδὲν ἰσχύει νὰ μεταβάλῃ οἱαδήποτε ἰδιωτικὴ βούλησις καὶ συμπεριφορά*».

Νόμων δημοσίας τάξεως ἀποτελοῦν αἱ διοικητικαὶ περὶ μισθοῦ πράξεις.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6588/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Βαρδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Μ. Μπερνίτσας*, *Χ. Καραβοκύρης*

Κατὰ τὸ ἐφετήριον, ὁ ἐκκαλῶν Δῆμος παραπονεῖται ἐναντίον τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, διότι, ἐνῷ αὐτὴ δέχεται, ὅτι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὀφει-

λομένη εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὴν ὕδρευσιν τοῦ Δήμου Καισαριανῆς ἀνέλαβεν, εἰς ἐκτέλεσιν σχετικῆς συμβάσεως, ἡ Ἑταιρεία Ὑδάτων, εἰς ἣν ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1954 παρεδόθησαν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 9 τοῦ νόμου 1380)1938, τὰ δίκτυον ὑδρεύσεως, μετὰ τοῦ συνόλου τῶν συναφῶν ἐγκαταστάσεων, ἐγένετο διὰ σπουδαῖον λόγον, ἐν τούτοις, ἀντὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ ἔγκυρον τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, καίτοι λαβοῦσαν χώραν πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ὡρισμένου χρόνου αὐτῆς, ἕνεκα τοῦ ἐπικαλεσθέντος ἀνωτέρω σπουδαίου λόγου καὶ νὰ ἀπορρίψῃ ἀκολούθως τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος, διώκουσαν τὴν καταβολὴν τῶν μισθῶν τοῦ ἐνδιαμέσου χρόνου, λόγῳ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, ὡς ἄνευ νομίμου λόγου γενομένης, ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἐνάγοντα εὔλογον ἀποζημίωσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 674 Α. Κ., παρὰ πᾶσαν Ἐλλειψιν τοιαύτης βάσεως ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ σχετικοῦ αἰτήματος. Ἐβεβαιώθη, γεγονὸς ἄλλωστε, ὅπερ συνομολογεῖται καὶ παρὰ τῶν διαδίκων, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων προσελήφθη εἰς τὸ συσταθὲν κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ν. 1726)1951 ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος Δήμου δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 806 τῆς 31.5.1954 διαταγῆς του συνεργεῖον συντηρήσεως τοῦ δικτύου ὑδρεύσεως τοῦ Δήμου Καισαριανῆς, ὡς προϊστάμενος τοῦ ἀντλιοστασίου, διὰ συμβάσεως Ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένου χρόνου, ἤτοι διὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1954—1955, ληγούσης τὴν 30.6.1955. Τὴν 20 ὅμως Μαρτίου 1955 ὁ ἐκκαλῶν Δῆμος κατήγγειλε τὴν σύμβασιν λόγῳ καταργήσεως τοῦ συσταθέντος συνεργείου ὑδρεύσεως, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι τὴν ὕδρευσιν τοῦ Δήμου Καισαριανῆς, βάσει τοῦ νόμου καὶ τῆς σχετικῆς συμβάσεως μεταξὺ τῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων καὶ τοῦ Δημοσίου, ἀνέλαβεν, ὡς εἴρηται, ἡ Ἑταιρεία Ὑδάτων, εἰς ἣν μετεβιβάσθη καὶ τὸ ὑφιστάμενον δίκτυον ὑδρεύσεως μεθ' ὅλων τῶν σχετικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ συνεπῶς δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀνάγκη διατηρήσεως τοῦ συνεργείου, ἀφοῦ ἐξέλιπεν ὁ σκοπός, διὰ τὸν ὁποῖον συνέστη. Ὁ λόγος οὗτος καταγγελίας τῆς συμβάσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου προδήλως συνιστᾷ σπουδαῖον λόγον, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 682 τοῦ Ἀστ. Κώδ., ἐπιτρέποντα τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως, διότι δὲν δύναται νὰ ἀξιωθῇ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν κατ' ἀντικειμενικὴν κρίσιν ἡ συνέχισις τῆς συμβάσεως ὑπό τινος τῶν συμβαλλομένων, ὅταν ἡ ἐπιχείρησις, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ὁποίας συνέστη ἡ σύμβασις, διελύθη (ἴδε Ζέπου, Ἐνοχικόν, Εἰδικὸν Μέρος, σελ. 380, Καυκᾶ, Ἐνοχικὸν ὑπ' ἄρθρ. 672). Ἀναγκαία συνέπεια τῆς ὑπάρξεως σπουδαίου λόγου εἶναι ἡ ἀζήμιος λύσις τῆς συμβάσεως. Ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, καίτοι ἀνεγνώρισεν, ὅτι τὰ ἀνωτέρω αἴτια καταγγελίας τῆς συμβάσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀποτελοῦν σπουδαῖον λόγον λύσεως αὐτῆς, ἐπεδίκασεν ἐν τούτοις εὔλογον ἀποζημίωσιν εἰς τὸν ἐνάγοντα κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 674 Ἀστ. Κώδικος ἐκ δραχμῶν 2.000, κρίνασα ὅτι ὁ σπουδαῖος λόγος ὀφείλεται εἰς ἐπελθούσαν μεταβολὴν τῶν προσωπικῶν καὶ περιουσιακῶν αὐτοῦ σχέσεων. Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν τὰ σχόντα τὴν ἀφορμὴν καταγγελίας τῆς συμβάσεως γεγονότα δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὅτι ὀφείλονται εἰς ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν τῶν προσωπικῶν ἢ περιουσιακῶν σχέσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἡ ἐπιδίκασις τῆς ἐκ τούτου εὐλόγου ἀποζημιώσεως ἀπετέλεσε σφάλμα τοῦ πρωτοδίκου, καθόσον ἡ ἀγωγὴ δὲν περιεῖχε τοιαύτην βάσιν. Ἀντικειμένου τῆς ἀγωγῆς ὑπῆρξεν ἡ καταβολὴ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου μέχρι λήξεως τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς συμβάσεως ἕνεκα τῆς ἐπικαλουμένης ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ὡς γενομένης ἄνευ νομίμου λόγου. Οὔτε ἐμμέσως, οὔτε ἐπικουρικῶς, περιεῖχετο αἴτημα καταβολῆς εὐλόγου ἀποζημιώσεως βάσει τοῦ ἄρθρου 674 καὶ ἐπομένως ἔσφαλεν ἡ πρωτόδικος, παραβιάσασα τὸ ἄρθρον 155 Π.Δ., καὶ δέον ὅπως γίνῃ δεκτὸς ὁ σχετικὸς λόγος τῆς ἐφέσεως καὶ μεταρρυθμισθῇ αὕτη ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ. Μεταξὺ τῶν κεφαλαίων τῆς ἀγωγῆς ἦτο καὶ ἡ καταβολὴ καθυστερουμένων ἀποδοχῶν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου — 30 Ἰουνίου 1951 ἐκ δραχμῶν 2480, αἵτινες ἐπεδικάσθησαν ἐπίσης εἰς τὸν ἐφεσίβλητον. Ὁ ἐκκαλῶν Δῆμος παραπονεῖται καὶ κατὰ τοῦ κεφαλαίου τούτου, ἰσχυριζόμενος δὲ ὅτι εἶχεν ἐκδώσει τὰ σχετικὰ ἐντάλματα, ἀλλὰ ὁ ἐφεσίβλητος δὲν προσῆλθε πρὸς εἰσπραξίν των, δημιουργήσας οὕτω εὐλόγως εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τὴν πεποίθησιν, ὅτι παρητήθη τῆς ἐν λόγῳ ἀξιώσεώς του καὶ συνεπῶς κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος ἐγείρει ἤδη τὴν κριναμένην ἀγωγήν. Τὴν ἐν λόγῳ ὀφειλὴν συνομολογεῖ ὁ ἐκκαλῶν Δῆμος, διατεινόμενος ὅτι ἡ μὴ καταβολὴ ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἐνάγων εὑρίσκετο εἰς δοσοληψίας μὲ τὸν Δῆμον, καθυστερῶν ἀπόδοσιν λογαριασμοῦ διαχειρισθέντων χρημάτων του. Κατ' ἀκολουθίαν οὐδαμῶς ἐντεῦθεν συνάγεται πρόθεσις παραιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος, ἐμποδισθείσης τῆς εἰσπράξεως τῶν καθυστερουμένων ἀποδοχῶν του ἐκ τοῦ ἐκτεθέντος λόγου καὶ συνεπῶς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος Δήμου ὅτι καθίσταται καταχρηστικὴ ἡ δικαστικὴ ἐπιδίωξις τῆς ἀπολήψεως των δὲν εὐσταθεῖ καὶ ὀρθῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν ταύτην καὶ ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὰ καθυστερούμενα, ἀπορριπτέος δὲ ὁ σχετικὸς λόγος ἐφέσεως.

ΣΧΕΣΙΣ ΟΔΗΓΩΝ ΑΓΟΡΑΙΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ (ΤΑΞΙ) ΠΡΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Χαρακτηρισμός ὡς συμβάσεως ἐργασίας, καταγγελία, ἀποζημίωσις, νόμιμος μισθός, ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις

Χαρακτηρισμός συγκεκριμένης σχέσεως, ἐπὶ τῇ βάσει ἀποδειχθέντων, ὡς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας.—Καταβλητέα, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 2 Ν. 3198/1955, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, ἀποζημίωσις.— Νόμιμος μισθὸς ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ταξί.— Ὧραι ἐργασίας.— Ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις.

Ἐνδιαφέροντα τὴν σχέσιν τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ταξὶ πρὸς τοὺς ἰδιοκτήτας αὐτῶν θέματα ἐρευνᾷ ἡ κατωτέρω παρατιθεμένη ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Μετὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἐν προκειμένῳ σχέσεως ὡς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας (περὶ αὐτοῦ βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 564, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς ἀρεοπαγιτικὴν νομολογίαν) καὶ καταγγελθείσης ταύτης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502) προέκυψε τὸ ζήτημα τοῦ νομίμου ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης ἀπολυθέντος.

Ἐφ' ὅσον χαρακτηρίζεται ἡ κατὰ χιλιόμετρον ἀμοιβὴ τῶν ὁδηγῶν ὡς κατ' ἀποκοπὴν ἡ μονάδα ἐργασίας παρεχομένη (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 564, ἔνθα νομολογία), δέχεται δὲ τοῦτο καὶ ἡ παρατιθεμένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, καθίσταται ὁμαλὴ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 § 2 τοῦ ν. 3198/1955, ἔνθ' ἀνωτ., καθ' ἣν ἡ ἀποζημίωσις ὑπολογίζεται βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν τῶν δύο τελευταίων πρὸ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας μηνῶν, πάντως ὅμως τὸ ποσὸν ταύτης δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ προκύπτοντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλίμακος, εἰς ἣν ὁ μισθωτὸς κατατάσσεται κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, τοῦτο δὲ ἐφαρμόζει τὸ Πρωτοδικεῖον (βλέπε τελευταίαν καὶ ἰσχύουσαν κατάταξιν ἐν ΕΕΔ 15, 444 ἑπ., πρὸ αὐτῆς δὲ ἐν ΕΕΔ 13, 884).

Ἄνευ ὅμως ἐν προκειμένῳ ἀνάγκης, νομίζομεν, ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἐρευνᾷ, ἂν τὸ προκύπτον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ κατὰ τὰ ἄνω ἡμερομισθίου ποσὸν ἀποζημιώσεως εἶναι ἢ ὄχι κατώτερον τοῦ ἐξευρισκομένου ἐτι τῇ βάσει τῶν ἰσχυόντων ἐλαχίστων ὁρίων ἀμοιβῆς τοῦ ἐν προκειμένῳ μισθωτοῦ, διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

Ὁ ὁδηγὸς αὐτοκινήτου θεωρεῖται ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος (βλέπε ἐκ τῶν τελευταίων τὴν Α.Π. 185/1955, εἰσηγητὴς Γ. Βαρσάμου, ΕΕΔ 14, 593), μὴ ὑπαρχούσης δὲ εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας διὰ τοὺς ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων ταξὶ θὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τὸν ἀ.ν. 866/1937 ἡ ἀπὸ 12.8.1936 γενικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν γένει, ἀναπροσαρμοζομένη διὰ τῆς ἀπὸ 4.11.1947 γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11924/1953, εἰσηγητὴς Σ. Διαμαντάκος, ΕΕΔ 12, 1312 καὶ λοιπὴ αὐτόθι νομολογία), κατὰ τὸν V ὅρον τῆς ὁποίας (συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας 4.11.1947) ἐὰν τινὲς τῶν ὑπαλλήλων ἀμείβονται κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατὰ τεμάχιον, ὁ καθορισμὸς τῆς ἀμοιβῆς των παρὰ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου δέον νὰ ἐνεργῆται κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ ἀσφαλίζῃ εἰς αὐτοὺς τοὐλάχιστον τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, ὑποχρεουμένου ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τοῦ ἐργοδότου νὰ συμπληρώσῃ ταῦτα.

Τούτου ἐτέθη ἐν γνώσει ὁ Νομοθέτης, θεσπίζων τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 5 § 2 τοῦ ν. 3198/1955, θέτων τὸν περιορισμὸν «πάντως τὸ ποσὸν ταύτης (ἀποζημιώσεως) δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ προκύπτοντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλίμακος, εἰς ἣν ὁ μισθωτὸς κατατάσσεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 25 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951».

Ἐπεξηγεῖται μάλιστα εὐκρινῶς ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει (ΕΕΔ 14, 275), ὅτι διὰ τῶν §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρ. 5 καθορίζονται τὰ τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἀπολυομένων μισθωτῶν διὰ τὴν περίπτωσιν μόνον τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῶν ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως των. «Οὕτω, ἐφ' ὅσον περιορίζεται ἡ ἰσχὺς τῶν διατάξεων τούτων μόνον διὰ τὴν προεκτεθεῖσαν περίπτωσιν, ἡ ἐφαρμογὴ των θὰ συντελέσῃ εἰς ταχεῖαν ἐκκαθάρισιν τῆς ἀπαιτήσεως τῶν ἀπολυομένων καὶ τὴν ἀποφυγὴν διενέξεων».

Προκύπτει δὲ τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἀληθές, ὅτι δηλαδὴ ὁ Νομοθέτης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 § 2 τοῦ ν. 3198/1955 ἐνδιεφέρθη μόνον νὰ μὴ εἶναι ἡ ἀποζημίωσις κατωτέρα τοῦ προκύπτοντος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ὅτι ὁμοῦ μετὰ τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων συμπλέκει καὶ τοὺς ἀμειβομένους ἐπὶ ποσοστοῖς, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἐφαρμόζονται αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας (βλέπε τὸν ὅρον VII τῆς ἀπὸ 4.11.1947 γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας).

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ ἀκόμη νὰ σημειώσωμεν ὅτι παρεισέφρησαν ἐν τῇ ἀποφάσει καὶ μικρά τινα λάθη ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τοῦ νομίμου μισθοῦ. Οὕτω ἀπὸ 1.7.1953 ἐχορηγήθη 12ο/ο ἐπίδομα ἀκριβείας δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 41100/1953 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 806), μὴ ἐνσωματωθὲν τότε εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχάς, ἀλλὰ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 27333/1954 ὁμοίας ἀποφάσεως (ΕΕΔ 13, 437) τὸ ἐπίδομα τοῦτο, αὐξανόμενον ἀπὸ 1.3.1954 ἀντιστοίχως ἀπὸ 12ο/ο ἕως 15ο/ο, ἐνεσωματώθη ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας (1.3.1954) εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχὰς τῶν μισθωτῶν, περὶ ὧν προβλέπει ἡ ὑπ' ἀριθ. 41100/1953 ἀπόφασις,

καταργουμένης τῆς ἐν § V διατάξεως αὐτῆς. Ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν ἀπὸ 1.3.1954 ἡ ὑπ' ἀριθ. 27358/1954 ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἀλλ' ἡ ὑπ' ἀριθ. 27653/1954 (ΕΕΔ 13, 613) ἀπὸ 1.5.1954 (τῆς ἐφαρμοσθείσης ἀφορώσης εἰς τοὺς ὑπαλλήλους γραφείων). Ἀλλὰ τὰ μικρὰ αὐτὰ λάθη εἶναι ἀναπότρεπτα ἐνώπιον τοῦ πλήθους τῶν εἰς τὸ θέμα διοικητικῶν πράξεων (βλέπε πάντως δεικτην γενικῶν αὐξήσεων ἀποδοχῶν ἐν ΕΕΔ 14, 495 ἐπ., καὶ τὴν τελευταίαν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἐν ΕΕΔ 15, 291).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7007/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Δαιμπρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Μαρινόπουλος, Σ. Ἀδαμόπουλος

Κατ' ἄρθρ. 5 § 2 τοῦ νόμου 3198/1955 ἡ ἕνεκεν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καταβλητέα, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ταύτης ἀποζημίωσις τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς, κατ' ἀποκοπὴν ἡ μονάδα παραγομένης ἐργασίας, ὑπολογίζεται βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν τῶν δύο τελευταίων πρὸ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας μηνῶν, τὸ ποσὸν δὲ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης, ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ προκύπτοντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ὁ μισθωτὸς κατατάσσεται, κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951.

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐκκαλῶν - ἐνάγων προσελήφθη τὴν 30 Ἰουνίου 1951 παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου - ἐναγομένου, δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διαρκείας, ὡς ὁδηγὸς τοῦ ὑπ' ἀριθ. ** αὐτοκινήτου (ταξὶ) τούτου, τῆς ἀμοιβῆς του συμφωνηθείσης κατὰ διανυόμενον χιλιόμετρον, ἤτοι κατὰ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας (βλέπε Α.Π. 73/1954, 242/1954, ΕΕΔ 13, 237, 471). Ἡ φύσις τῆς ἀνωτέρω μεταξὺ τῶν διαδίκων καταρτισθείσης συμβάσεως ὡς τοιαύτης μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας προκύπτει εἰδικώτερον ἐκ τῆς βεβαιωθείσης συμφωνίας τούτων, καθ' ἣν ὁ ἐκκαλῶν ὑπεχρεοῦτο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βάρδιας του νὰ εὑρίσκηται ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ νὰ ἐκτελῇ πᾶν ἐμφανιζόμενον ἀγώγιον, νὰ σταθμεύῃ εἰς ὡρισμένον μέρος τῆς πόλεως, ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου, νὰ μὴ ἐξέρχηται τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἄνευ συναινέσεως τοῦ τελευταίου, νὰ καταβάλλῃ εἰς τοῦτον ὡρισμένον ποσὸν κατὰ διανυόμενον χιλιόμετρον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ ὑπάρχοντος εἰδικοῦ μετρητοῦ (ὡς τελευταῖος ὅραχ. 2.20 ἐπὶ εἰσπραττομένων 3 δραχμῶν κατὰ χιλιόμετρον), καὶ ἐν γένει νὰ ἐκτελῇ τὴν ἐργασίαν του ὑπὸ τὰς ἐντολάς, ὁδηγίας καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὅστις, ἐξ ἀντιθέτου, ὑπεχρεοῦτο νὰ παραδίδῃ καθ' ἑκάστην τὸ αὐτοκίνητον ἕτοιμον πρὸς λειτουργίαν καὶ ἐφωδιασμένον διὰ βενζίνης, λιπαντικῶν ἐλαίων κλπ., καὶ ἐν γένει νὰ ὑποβάλληται εἰς τὰς δαπάνας συντηρήσεως καὶ ἐπισκευῶν τούτου. Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω συμφωνίας ὁ ἐκκαλῶν πράγματι εἰργάσθη εἰς τὸ αὐτοκίνητον τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας συνθήκας, ὡς ὁδηγὸς τούτου, ἀπὸ τῆς μνησθείσης προσλήψεώς του μέχρι καὶ τῆς 24 Αὐγούστου 1955, ὅτε ἀπελύθη δι' ἐγγράφου καταγγελίας τῆς ὑποκειμένης ἐργασιακῆς συμβάσεως καὶ διὰ καταβολῆς αὐτῷ, ὡς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, ὅραχ. 2400, εἰς ὅσον ποσὸν ἀνήρχετο ἡ ἀποζημίωσις αὕτη κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐφεσιβλήτου. Ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ μέσος ὅρος τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς ὁδηγοῦ τοῦ ἐν λόγῳ αὐτοκινήτου κατὰ τοὺς δύο τελευταίους, πρὸ τῆς ἀνωτέρω καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, μῆνας ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 1200 καὶ συνεπῶς ἡ καταβλητέα αὐτῷ ἀποζημίωσις, κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρ. 1 ἐδάφ. γ καὶ 3 τοῦ ν. 2112, ὡς συμπληρωθείσης τετραετοῦς ὑπηρεσίας αὐτοῦ πρὸ τῆς ἀπολύσεως, ἰσοῦται πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἀποδοχὰς 3 μηνῶν, ἤτοι ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 3600 (1200 Χ 3). Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ὑπολείπεται τοῦ προκύπτοντος ποσοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ὁ ἐκκαλῶν εἶχε καταταχθῇ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἀνωτέρω ἀπολύσεώς του, κατὰ τὸ ἄρθρ. 25 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, δυνάμει τῆς ἀπὸ 23.7.1954 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ὁρισάσης ἀπὸ 1.8.1954 μέχρι 1.3.1956 τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, ἐργαζομένου κατ' ἐναλλαγὴν ἐν τῇ περιοχῇ ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν (ὡς ἐβεβαιώθη ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν δεδομένων τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποδεικτικῆς διαδικασίας) εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 40 (βλ. ἀνωτέρω ἀπόφασιν καὶ σχετικὴν ὑπ' ἀριθ. 182/1954 ἐγκύκλιον τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. ἐν ΕΕΔ 13, 882, ὡς καὶ περὶ «σχέσεως ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων ταξὶ πρὸς ἰδιοκτήτας» ἐν ΕΕΔ 15, 564 ὑπὸ τῆς Συντάξεως). Τούτων δοθέντων ὁ ἐκκαλῶν, λαβὼν παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου δι' ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112 τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 2400, πλέον δὲ τούτου καὶ δραχμὰς 1200, κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου ἀρξαμένην συζήτησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς (βλ. συνημμένα πρακτικὰ πρωτοβαθμίου δίκης), εἰσέπραξε πᾶν ὅ,τι ἐδικαιοῦτο διὰ τὴν ἀποζημίωσιν ἐκείνην. Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 3600 εἶναι κατώτερον τοῦ ἐξευρισκομένου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰσχυόντων ἐλαχίστων ὁρίων ἀμοιβῆς του δὲν εὐσταθεῖ καὶ εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: Ὁ νόμιμος μισθὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος βάσει τῆς ἐχούσης ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν ἀπὸ 12.8.1936 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλων, ἐλλείψει ἑτέρας εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀνήρχετο προπολεμικῶς εἰς τὸ ποσὸν τῶν 1800 δραχμῶν, ὡς ἄγοντος τούτου, καθ' ἃ προέκυψεν ἐκ τῶν δεδομένων τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, ἡλικίαν ἄνω τῶν 25 ἐτῶν. Τὸ ποσὸν τῶν 1800 δραχμῶν ἀναπροσηρμόσθη δυνάμει τῆς ἀπὸ 4.11.1947 γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως εἰς δραχμὰς 340 καὶ ἀκολούθως ηὐξήθη α) ἀπὸ 15.5.1949 εἰς δραχ. 442 δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 29488/1949 ὁ.ά., β) ἀπὸ 15.1.1951 εἰς δραχ. 542 δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750/1951 ὁ.ά. γ) ἀπὸ 7.10.1952 εἰς δραχ. 650 δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 49500/1952 ὁ.ά., δ) ἀπὸ 1.7.1953 κατὰ 12 ο/ο, ἤτοι κατὰ 78 δραχ., δι' ἐπίδομα ἀκριβείας ζωῆς,

μὴ ἐνσωματωθὲν εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχὰς βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 41100/1953 ὑ.ά., ε) ἀπὸ 1.3.1954 εἰς δραχμὰς 812.50, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 27358/1954 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καὶ στ) ἀπὸ 1.1.1955 μέχρι τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος (25/8/1955), εἰς δραχμὰς 940, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Ἐκ τούτων δείκνυται, ὅτι ὁ νόμιμος μισθὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς καταβλητέας αὐτῷ ἀποζημιώσεως ἀνέρχεται εἰς τὸ ποσὸν τῶν 940 δραχ., ἤτοι εἰς ποσὸν ἔλασσον τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ τῶν 1200 δρχ., ἐφ' οὗ ὑπελογίσθη ἡ ἀποζημίωσις ἐκείνη. Τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 940 ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως τῆς προμνησθείσης ἀπὸ 12.8.1936 σ.σ.ἐ. προκύπτει, ὅτι εἶναι καταβλητέον δι' ὀκτάωρον ἡμερησίως ἐργασίαν, ἀλλὰ νοεῖται οἰκοθεν, ὅτι τοῦτο εἶναι καταβλητέον διὰ τὴν παρεχομένην ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐργασίαν ἐντὸς τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων, τῶν προβλεπομένων ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων, διὰ τὴν συγκεκριμένην κατηγορίαν, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως μισθολογικῶς διεπόμενος τοιοῦτος μισθωτός, ἤτοι ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἄνω ποσὸν εἶναι καταβλητέον διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς ὁδηγοῦ ἀγοραίου (ταξὶ) αὐτοκινήτου, παρεχομένην ἐργασίαν ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου/8 Σεπτεμβρίου 1950 β. δ/τος τασσομένων νομίμων χρονικῶν ὁρίων τῆς ἡμερησίας ἀπασχολήσεώς του, ἅτινα οὗτος, ὡς ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, δὲν ὑπερέβη καθ' ὅλον τὸ κρίσιμον ἐν προκειμένῳ χρονικὸν διάστημα.

Συνεπῶς, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ὡς καὶ κατ' ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὁ δικάσας Πρωτοδίκης ἀπέρριψε τὸ περὶ συμπληρώσεως τῆς ἐν λόγῳ ἀποζημιώσεως αἴτημα τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς, ὁ δὲ πρῶτος ἐν τῷ ἐφετηρίῳ λόγος ἐφέσεως, καθ' ὃν ἔδει νὰ ἐπιδικασθῇ ὡς συμπλήρωμα τῆς ἀποζημιώσεως ἐκείνης τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 900, ἕνεκα τοῦ ὅτι ὁ νόμιμος μηνιαῖος μισθὸς τῶν δραχμῶν 940, ὁ ἀντιστοιχῶν εἰς ὀκτάωρον ἡμερησίαν ἐργασίαν, προσαυξάνεται ἐν προκειμένῳ διὰ τὸν ἐκκαλοῦντα, ἐργασθέντα συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ β.δ. τῆς 14 Αὐγούστου/8 Σεπτεμβρίου 1950 ἐπὶ 12ωρον ἡμερησίως, κατὰ 470 δραχμὰς διὰ τὴν ἐπὶ πλέον 4ωρον ἐργασίαν καὶ ἐπὶ τῆς προσαυξήσεως ταύτης, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἐπικαλουμένου ἄρθρ. 7 § 2 ἀ.ν. 547/1937, κατὰ 30 ο/ο, ἤτοι κατὰ 141 δραχμάς, ἀνερχόμενος οὕτω ἐν συνόλῳ εἰς δραχμὰς 1551 (940 σὺν 470 σὺν 141), ἐφ' οὗ ἔδει νὰ ὑπολογισθῇ ἡ καταβλητέα ἀποζημίωσις καὶ οὐχί, ὡς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 1200, ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

Ἐβεβαιώθη ὅτι κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα ὁ ἐκκαλῶν εἰργάσθη ὡς ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ ἐφεσιβλήτου, κατ' ἐναλλαγὴν μετ' ἄλλου ὁδηγοῦ, ἐπὶ 12ωρον ἡμερησίως καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα ἐπὶ 15 ἡμέρας, ὡς νυκτερινός, ὡς καὶ ἐπὶ 2 Κυριακὰς μηνιαίως, νομίμως κατ' ἄρθρ. 7 § 3 τοῦ ἀπὸ 8/14 Μαρτίου 1930 Πρ. Δ/τος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» καὶ εἰσέπραξεν, ἀμειβόμενος κατὰ διανυόμενον χιλιόμετρον, κατὰ τὸ ἀπὸ 1.7.1951 μέχρι 7.10.1952 χρονικὸν διάστημα δραχμὰς 900 μηνιαίως, κατὰ τὸ ἀπὸ 8.10.1952 μέχρι 31 Ἰανουαρίου 1954 τοιοῦτο δρχ. 1000 μηνιαίως, κατὰ δὲ τὸ ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1954 μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του χρονικὸν διάστημα δραχ. 1200 μηνιαίως. Ἐτέρωθεν ἐκ τῶν δεδομένων τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποδεικτικῆς διαδικασίας ἐβεβαιώθη, ὅτι μεταξὺ τῶν διαδίκων συνεφωνήθη εἰδικῶς, ὅτι τὰ ἀνωτέρω μηνιαίως εἰσπραττόμενα ποσὰ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος θὰ ἱκανοποιῶσιν, ἐφ' ὅσον καλύπτουσι, καὶ τὰς ἐπιδίκους ἀξιώσεις του περὶ προσαυξήσεως τῆς ἀμοιβῆς του διὰ τὴν κατὰ Κυριακάς, ἑορτὰς καὶ νύκτας ἐργασίαν του, ὡς καὶ πᾶσαν ἀξίωσίν του περὶ ἀμοιβῆς του κατὰ τὰς ἡμέρας ἀναπαύσεως. Ὁ ἐκκαλῶν ἰσχυρίζεται, ὅτι κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα ἀνεπαύθη, κατὰ δεκαπενθημέρους ἀναπαύσεις, ἐπὶ 100 ἡμέρας, ἄνευ ἀντιμισθίας τινὸς καὶ αἰτεῖται ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 1639,60, ὡς παραδεκτῶς περιώρισε τὸ ἀρχικῶς διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτηθὲν τοιοῦτον τῶν δραχμῶν 1900, ἐπικαλούμενος πρὸς θεμελίωσιν τῆς τοιαύτης ἀξιώσεώς του τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2 § 3 τοῦ ἀ.ν. 199/1936, καθ' ὃ «εἰς τοὺς ὁδηγοὺς ταξί, τοὺς ἐργαζομένους ἐπὶ μισθῷ ἢ ποσοστοῖς, χορηγεῖται ὑποχρεωτικῶς μία ἡμέρα ἀναπαύσεως καθ' ἑβδομάδα», ὡς καὶ τὰς διατάξεις τῆς § 1 τῆς ἀπὸ 27.2.1939 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ταξί, καθ' ἣν «ἡ ἡμερησία ἀποζημίωσις, ἣν θὰ δικαιοῦται λαμβάνειν ἕκαστος ὁδηγὸς παρὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀνὰ 15θήμερον ἀναπαύσεως, καθορίζεται εἰς δραχμὰς τριάκοντα ἑπτὰ καὶ 50ο/ο (37,50)». Αἱ ἀνωτέρω ὅμως διατάξεις δὲν ἔχουσιν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογήν, διότι ἡ μὲν διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 § 3 τοῦ Α.Ν. 199/1936 ἀφορᾷ τοὺς ὁδηγοὺς ταξὶ τοὺς ἐργαζομένους ἐπὶ μισθῷ ἢ ποσοστοῖς καὶ συνεπῶς αὕτη δὲν ἀφορᾷ τὸν ἐκκαλοῦντα, ἀμειβόμενον, ὡς ἐξετέθη, κατὰ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας, ἡ δὲ προδιαληφθεῖσα ἀπὸ 27.2.1939 σ.σ.ἐ. ἐξαιρᾷ, κατὰ τὴν § 4 αὐτῆς, τὴν ἰσχὺν τῶν εἰς τὰ περὶ ἀναφερομένων ὁρισμῶν της ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰς ταῦτα ἀναφερομένου διατάγματος, ὅπερ ὅμως δὲν ἐξεδόθη μέχρι σήμερον. Ἀνεξαρτήτως ὅμως πάντων τούτων τὰ ἀνωτέρω παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰσπραχθέντα ποσά, ὡς ἀμοιβή του, καλύπτουσι τὰς αἰτουμένας προσαυξήσεις τῶν 75ο/ο καὶ 25ο/ο τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καὶ 18310/1946 ὑ.ά., ὡς ἠρμηνεύθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ὁμοίας ἀποφάσεως, διὰ τὴν κατὰ Κυριακάς, ἑορτὰς καὶ νύκτας ὡς ἄνω βεβαιωθεῖσαν ἐργασίαν του, ὡς ἐπίσης καλύπτουσι καὶ τὸ αἰτούμενον ποσὸν τῶν δραχμῶν 1639,60 ὡς ἀντιμισθίαν τῶν δεκαπενθημέρων ἀναπαύσεων καὶ συνεπῶς οὗτος, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὡς προείρηται, οὐδεμίαν σχετικὴν ἀξίωσιν διατηρεῖ,

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΝ ΠΑΘΟΝΤΩΝ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

Έννοια της ισχυούσης ὑπ' ἀριθ. 40135/4764/1949 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως

Ὀφειλομένη, κατά τό ἄρθρον 3 § 2 τοῦ Ν. 551 περί ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, ἀποζημίωσις ἐν περιπτώσει μερικῆς διαρκοῦς ἀνικανότητος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος — Ἀναπροσαρμογή διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 50123/5059/1947 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς ἐτροποποιήθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 40135/4764/1949 ὁμοίας. — Ὑπολογισμός μετ' αὐτάς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως.

Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 18815/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐπί ἐφέσεως κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2861/1955 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὑπῆκειτο ἐφαρμογῇ τοῦ ν. 551 περί ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, αἱ ἐκ τοῦ ὁποίου ἀγωγαί ἐκδικάζονται εἰς α' βαθμόν ὑπό τοῦ Εἰρηνοδικείου καί β' ὑπό τοῦ Πρωτοδικείου (Α.Π. 74/1952, εἰσηγητής *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 11,311, Α.Π. 641/1953, εἰσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 12, 38, Α.Π. 251/1955, εἰσηγητής *Σ. Βλαχογιάννης*, ΕΕΔ 14, 575).

Ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις ἑρμηνεύει τήν ἰσχύουσαν καί ἤδη διά τήν ἀναπροσαρμογήν τῶν ἀποζημιώσεων τῶν παθόντων ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων μισθωτῶν ὑπ' ἀριθ. 40135/4764/1949 ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Δημοσίων Ἔργων, Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καί Ἐργασίας (ΕΕΔ 8, 1010) (βλέπε σχετικῶς καί Α.Π. 236/1952, εἰσηγητής *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 11, 582, Α.Π. 171/1953, εἰσηγητής *Π. Τζαννετάκης*, ΕΕΔ 12, 550).

Δέν ἐπαύσαμεν νά ζητοῦμεν ἀπό πολλοῦ νά ληφθῇ ἡ ἀνάλογος διά τά θύματα αὐτά τῆς ἐργασίας νομοθετική προστασία (βλέπε σημείωμά μας ἐν ΕΕΔ 15, 640).

Ἀρείου Πάγου 290/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Βουμβουλάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Σάββας, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Α. Ἀγγελάκης

Κατά τήν διάταξιν τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 3 β. δ. περί κωδικοποιήσεως ν. 551 κ.λ.π., ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρ. 1 § 2 ν. 4705)1930 καί αὕτη ἡρμηνεύθη αὐθεντικῶς δι' ἄρθρου μόνου τοῦ νόμου 5241/1931, ἐν περιπτώσει μερικῆς διαρκοῦς ἀνικανότητος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἡ κατά τόν ν. 551 ὀφειλομένη ἐφ' ἅπαξ ἀποζημίωσις περιλαμβάνει τό ἑξαπλάσιον τοῦ ποσοῦ, καθ' ὃ ἠλαττώθη ἡ δύναται νά ἐλαττωθῇ τό ἐτήσιον ἐκ μισθοῦ εἰσόδημα τοῦ παθόντος, οὐδέποτε δέ εἶναι ὀλιγώτερον τῶν δραχ. 16.500. Ἐπί ἐλαττώσεως, δι' ὑπερβαινούσης μετά τόν ὡς ἄνω πολλαπλασιασμόν ἐπί ἓξ τό ποσόν τῶν 55.000 δραχμῶν, ἡ ἀποζημίωσις συνίσταται εἰς τό ποσόν τοῦτο τῶν 55.000 δραχμῶν ηὐξημένον διά τοῦ ἑνός τετάρτου τοῦ ποσοῦ, καθ' ὃ ὑπάρχει ὑπέρβασις. Ἐξ ἑτέρου διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 50123)5059)1947 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Δημοσίων Ἔργων, Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καί Ἐργασίας, ὡς ἐτροποποιήθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 40135)4764)1949 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ἐν ὄψει καί τῶν ἀπό 11.11.1944 οἰκονομικῶν συνθηκῶν καί τῶν ἔκτοτε ἀναπροσαρμογῶν τῶν μισθῶν καί ἡμερομισθίων τῶν πάσης φύσεως μισθωτῶν, ὡρίσθησαν τά προβλεπόμενα ὡς ἄνω ὑπό τοῦ ἄρθρου 1 ν. 4705)1930 ἀνώτατα καί κατώτατα ὅρια ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως τῶν ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος παθόντων ἐργατῶν καί ὑπαλλήλων, εἰς τό 200πλάσιον διά τά ἀπό 11.11.1944 μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως (7.11.1949) συμβάντα ἀτυχήματα, ἐφ' ὅσον δέν ἐξεδόθη τελεσίδικος ἀπόφασις ἢ δέν ἔλαβε χώραν συμβιβασμός, ἵνα οὕτω τά ὅρια ταῦτα, ἅτινα εἶχον καθορισθῇ ἐν ἔτει 1930 διά τοῦ ν. 4705 (κατώτατον 16.500 καί ἀνώτατον δραχ. 55.000) προσαρμοσθῶσι πρός τούς ἤδη προσηρμοσμένους μισθούς καί ἡμερομίσθια τῶν πάσης φύσεως μισθωτῶν δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλως κατά τόν χρόνον τοῦ ἀτυχήματος καί βάσει τῶν ὁποίων κανονίζεται τό ποσόν τῆς ἐφ' ἅπαξ ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, τῶν μισθῶν ταύτων μή ἀναπροσαρμοζομένων καί αὖθις διά τῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. Βάσει δέ τοῦ οὕτως ὁρισθέντος ὁρίου εἰς τό 200πλάσιον, προκειμένου περί ἀτυχήματος ἐπισυμβάντος κατά τό ἀπό 11.11.1944 μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χρονικόν διάστημα κανονισθήσεται, ἐφ' ὅσον δέν ἐξεδόθη τελεσιδίκως ἀπόφασις ἢ δέν ἔλαβε χώραν συμβιβασμός, τό συμφώνως τῷ ἄρθρ. 3 § 2, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρ. 1 ν. 4705, ποσόν τῆς ἐν περιπτώσει μερικῆς ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος διαρκοῦς ἀνικανότητος ἐφ' ἅπαξ ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, λογισθησομένης ἐκ τοῦ ποσοῦ, καθ' ὃ ἠλαττώθη ἢ δύναται νά ἐλαττωθῇ τό ἐτήσιον ἐκ τοῦ μισθοῦ εἰσόδημα τοῦ παθόντος (περιλαμβάνον τό ἑξαπλάσιον τοῦ ποσοῦ, καθ' ὃ ἠλαττώθη ἢ δύναται νά ἐλαττωθῇ τό ἐτήσιον ἐκ μισθοῦ εἰσόδημα) εἶναι ἔλαττον τοῦ ὁρισθέντος εἰς τό 200πλάσιον κατωτάτου ὁρίου τῶν δρχ. 3.300.000 ἢ νέων δραχ. 3.300, θά λάβῃ τό ποσόν τοῦτο, ἂν δέ εἶναι μεῖζον τοῦ ὁρισθέντος εἰς τό 200πλάσιον ἀνωτάτου ὁρίου τῶν δρχ. 11.000.000 ἢ νέων δρχ. 11.000, θά λάβῃ τό ποσόν τοῦτο, αὐτῷ ἐνί τετάρτῳ τοῦ ποσοῦ, καθ' ὃ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις ὑπερβαίνει τό ποσόν τῶν δρχ. 11.000.000 ἢ νέων δραχ. 11.000. Ὅθεν τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον ἀνελέγκτως, προκειμένης κρίσεως πραγμάτων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ὑπέστη ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπισυμβάντος τήν 28 Σεπτεμβρίου 1949 ἐν τῇ ἐκτελέσει ἐργασίας παρά τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ μερικήν διαρκῆ ἀνικανότητα, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἠλαττώθη εἰς τό ½ τό ἐτήσιον ἐκ μισθοῦ εἰσόδημά του καί ὅτι ἔλαμβανε μέχρι τοῦ τραυματισμοῦ του ἡμερομί-

ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

ΔΙΑΒΑΘΜΙΣΙΣ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Έννοια καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ Ν. Δ. 683/1948 περὶ διπλωματούχων ἀδελφῶν νοσοκόμων καὶ ἐπισκεπτριῶν

Θέσπισις διὰ τοῦ Ν.Δ. 683/1948 νέων, ἐνιαίων δι' ἅπαντα τὰ νοσηλευτικὰ καὶ ὑγειονομικὰ Ἱδρύματα, βαθμῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων, διαφόρων τῶν ὑπὸ τῶν ὀργανισμῶν τῶν Ἱδρυμάτων προβλεπομένων τυχὸν βαθμῶν, καὶ καθορισμὸς δι' ἕκαστον τῶν ἐν λόγῳ βαθμῶν βαθμολογικῆς ἀντιστοιχίας πρὸς ὡρισμένον βαθμὸν τῆς κλίμακος τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων. — Διαβάθμισις τῶν εἰς τὰ διάφορα Ἱδρύματα ὑπηρετουσῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νέων βαθμῶν καὶ ἀντίστοιχος μισθολογικὴ κατάταξις τούτων ἔχει ὡς προϋπόθεσιν τὴν, ὑποχρεωτικῶς προδήλως ἐπιβληθεῖσαν, τροποποίησιν τῶν ὀργανισμῶν τῶν Ἱδρυμάτων, πρὸς προσαρμογὴν τούτων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 683/1948, μὴ οὔσης δυνατῆς τῆς διαβαθμίσεως ἄλλως.

Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 18204/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου (εἰσηγητής, *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 15, 253).

Ἀρείου Πάγου 294/1956 Τμ. Α'

Προκάθεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χομάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Μ. Παντελῆς***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Παπαζάκης, Ι. Σιακῆς

Τὸ ν. δ. 683)1948 περὶ διπλωματούχων ἀδελφῶν νοσοκόμων καὶ ἐπιστατριῶν» διὰ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ 15 § 1 ὥρισεν, ὅτι καὶ ὑπηρετοῦσαι εἰς Δημόσια, Δημοτικὰ, Κοινοτικὰ καὶ Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου Νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα, ὑγειονομικὰ ταιαῦτα ἢ ὑγειονομικὰς Ὑπηρεσίας ἀδελφαὶ νοσοκόμοι διαβαθμίζονται ὡς ἀκολούθως: α) διευθύνουσα ἀδελφὴ ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ, ἀντιστοιχοῦντι εἰς τὸν βαθμὸν τμηματάρχου β', β) βοηθὸς διευθυνούσης ἀδελφῆς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ, ἀντιστοιχοῦντι εἰς τὸν βαθμὸν εἰσηγητοῦ, γ) προϊσταμένη ἀδελφὴ α' τάξεως ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ, ἀντιστοιχοῦντι εἰς τὸν βαθμὸν γραμματέως α' τάξεως κ.λ.π.». Περαιτέρω δὲ ἐν μὲν τῇ § 1 τοῦ ἄρθρου 18 καθώρισε τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα διορισμοῦ ἢ προαγωγῆς διὰ τὴν πλήρωσιν κενῶν θέσεων ἀδελφῶν νοσοκόμων ἑκάστου τῶν ἀνωτέρω βαθμῶν, ἐν δὲ τῇ ἑπομένῃ § 2 διέλαβεν, ὅτι ἰδιαὶ τῶν ὀργανισμῶν τῶν Ἱδρυμάτων θὰ καθορισθῶσιν αἱ θέσεις καὶ ὑπηρεσίαι, ἃς θὰ ἐκτελῶσιν ἐν αὐταῖς αἱ ἀδελφαὶ νοσοκόμοι καὶ ἐπισκέπτριαι, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ».

Ἐκ τῶν προεκτεθεισῶν διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι δι' αὐτῶν τὸ μὲν ἐθεσπίσθησαν νέοι, ἐνιαῖοι δι' ἅπαντα τὰ νοσηλευτικὰ καὶ ὑγειονομικὰ Ἱδρύματα, βαθμοὶ ἀδελφῶν νοσοκόμων, διάφοροι τῶν ὑπὸ τῶν ὀργανισμῶν τῶν Ἱδρυμάτων δι' ἑκάστων τούτων τυχὸν προβλεπομένων βαθμῶν, τὸ δὲ καθωρίσθη δι' ἕκαστον τῶν ἐν λόγῳ νέων βαθμῶν βαθμολογικὴ ἀντιστοιχία πρὸς ὡρισμένον βαθμὸν τῆς κλίμακος τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων καὶ περαιτέρω ὅτι ἡ διαβάθμισις τῶν ἤδη εἰς τὰ διάφορα Ἱδρύματα ὑπηρετουσῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὡς ἄνω νέων βαθμῶν καὶ ἡ ἀντίστοιχος μισθολογικὴ κατάταξις τούτων προϋπόθεσιν ἔχει τὴν, ὑποχρεωτικῶς προδήλως ἐπιβληθεῖσαν, τροποποίησιν τῶν ὀργανισμῶν τῶν Ἱδρυμάτων, ὥστε νὰ προσαρμοσθῶσιν οὗτοι εἰς τὰς παρατεθείσας διατάξεις διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἐν ἑκάστῳ Ἱδρύματι θέσεων τῶν νέων βαθμῶν, εἴτε πάντων, εἴτε τινῶν μόνον ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἑκάστου Ἱδρύματος, πρὸ δὲ τῆς ταιαύτης τροποποιήσεως καὶ προσαρμογῆς τῶν ὀργανισμῶν δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διαβάθμισις τῶν ὡς εἴρηται ἀδελφῶν νοσοκόμων, ὡς μὴ ὑφισταμένων θέσεων, εἰς ἃς νὰ ἐνταχθῶσιν αὗται καὶ ἀποκτήσωσι τοὺς βαθμοὺς καὶ μισθοὺς τῶν οὕτω καταληφθησομένων ὑπ' αὐτῶν θέσεων. Ἀφ' ἑτέρου, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 98 § 2 τοῦ ἀ. ν. 3039)1939 (ὅστις διετηρήθη ἐν ἰσχύι καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἄρθρ. 101 Εἰσαγωγικοῦ νόμου) ἐκδοθέντος Β. διατάγματος τῆς 15 Δεκεμβρίου 1951)10 Ἰανουαρίου 1952 (Ἐφημ. Κυβερνήσεως Α' φύλλον 9), δι' οὗ ἐτροποποιήθη ὁ διὰ τοῦ διατάγματος τῆς 24)4)1925 κυρωθεὶς ὀργανισμὸς τοῦ ἐναγομένου καὶ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου θεραπευτηρίου ἐὸ Εὐαγγελισμός», δὲν ἐγένετο προσαρμογὴ τούτου πρὸς τὰς ἄνω διατάξεις τοῦ ν. δ. 683)1948. Ὅθεν, οὕτως ἀποφηνάμενον καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του καὶ, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπορρίψαν τὴν ἀπὸ 30)4)1955 ἀγωγὴν τῆς ἤδη ἀναιρεσειούσης κατὰ τὴν βάσιν αὐτῆς, τὴν συνισταμένην εἰς τὸ ὅτι, ἐνῷ ἡ ἀναιρεσείουσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1945 καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς 31)8)1954, ὅτε ἀπελύθη λόγῳ συμ-

---

σθιον δραχ. 40, ὑπερ ποσὸν θὰ ἐλάμβανε καὶ κατὰ τοὺς 12 πρὸ τοῦ ἀτυχήματος μῆνας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μέσης ἀντιμισθίας ἐργατῶν τῆς αὐτῆς κατηγορίας, μετὰ ταῦτα ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἀποφηνάμενον ὅτι ἦτο προσαρμοστέον εἰς τὸ ὑπὸ τῶν ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθοριζόμενον πολλαπλάσιον τῶν κατωτάτων καὶ ἀνωτάτων ὁρίων ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς ἐφ' ἅπαξ ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ λόγῳ τῆς ἐκ τοῦ ἀτυχήματος μερικῆς διαρκοῦς αὐτοῦ ἀνικανότητος, ὅπερ οὕτω προσαρμόσαν καθώρισε δι' ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 43.800, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω διατάξεις τοῦ νόμου, ἀναιρετέαν οὕτω καταστήσαν τὴν ἀπόφασίν του συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΕΝΟΧΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Παραγραφή διά τοῦ Ν. 3398/1955 ἀξιώσεων ἐργατῶν Ο.Λ.Π.

Συνταγματική ἀρχή ἰσότητος ἐνώπιον τοῦ Νόμου, ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς ὁμοιομόρφου μεταχειρίσεως κατά τήν θέσπισιν κανόνων Δικαίου, δέν παρακωλύει τόν Νομοθέτην, ὅπως προσβάλῃ δικαιώματα, μή κατωχυρωμένα ὑπό τοῦ Συντάγματος, ἀνήκοντα εἰς ὡρισμένην κατηγορίαν δικαιούχων, κατά παρέκκλισιν τῆς ἀνωτέρω ἀρχῆς, ὅταν τοῦτο ἐπιβάλληται ἐκ λόγων δημοσίου ἢ κοινωνικοῦ συμφέροντος.—Συνταγματική ἡ διά τοῦ Ν. 3398/1955 παραγραφή ἀπαιτήσεων ἐργατῶν Ο.Λ.Π.

Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 3883/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, ὡς ἐφετείου.

Ἡ ἀναιρεθεῖσα εἶχε θεωρήσει τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 3398/1955 περί παραγραφῆς τῶν ἀπαιτήσεων ἐργατῶν τοῦ Ο.Λ.Π. ὡς ἀντισυνταγματικήν, προσβάλλουσαν τό ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος.

Ἡ ἀναιρετική ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐσκέφθη ἀντιθέτως (ὁμοίως καί ἡ νεωτέρα τῆς ἀναιρεθείσης ὑπ' ἀριθ. 639/1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, εἰσηγητής Σ. Χρυσανθάκης, ΕΕΔ 15, 440, ἔνθα σημειώσεις μας καί παραπομπαί εἰς θεωρίαν καί νομολογίαν περί τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος).

Ἀρείου Πάγου 287/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κρεμίζης, Α. Κασάπης

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, δι' ἧς καθιερώθη ἡ ἀρχή τῆς ἰσότητος τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ νόμου ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς ὁμοιομόρφου μεταχειρίσεως αὐτῶν κατά τήν θέσπισιν κανόνων Δικαίου, δέν παρακωλύει τόν Νομοθέτην, ὅπως προσβάλῃ δικαιώματα, μή κατωχυρωμένα ὑπό τοῦ Συντάγματος, ἀνήκοντα εἰς ὡρισμένην κατηγορίαν δικαιούχων, κατά παρέκκλισιν τῆς ἀνωτέρω ἀρχῆς, ὅταν τοῦτο ἐπιβάλληται ἐκ λόγων δημοσίου ἢ κοινωνικοῦ συμφέροντος. Τοιοῦτοι λόγοι ἀναμφιβόλως συνέτρεχον διά τήν θέσπισιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 ν. δ. 3398/1955, καθ' ἣν ἀπαιτήσεις κατά τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς ἐργατῶν φορτοεκφορτώσεως, ἀπορρέουσαι ἐξ ἐργατικῆς σχέσεως καί γεννηθεῖσαι μέχρι τῆς 31.12.1951 κηρύσσονται παραγεγραμμέναι καί αἱ ἐκκρεμεῖς τυχόν δίκαι καταργοῦνται, ἐφ' ὅσον δέν ἐξεδόθη μέχρι τῆς ἰσχύος του τελεσίδικος ἀπόφασις. Διότι, ὡς διαλαμβάνεται καί ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς ἀπό 4.10.1955, λόγῳ τῶν σημειωθεισῶν ἐν τῷ Ὀργανισμῷ Λιμένος Πειραιῶς ἀνωμαλιῶν, αἵτινες ἐξέθρεψαν πληθύν ὅλην ἀργομίσθων, ἀπασχολησάντων καί τήν ποινικήν Δικαιοσύνην, ἐπεβάλλετο ἡ διά παραγραφῆς ἀπόσβεσις τῶν παλαιῶν ἀπαιτήσεων τῶν φορτοεκφορτωτῶν, αἵτινες ἐγεννήθησαν κατά τήν ἐποχήν ἐκείνην τῶν ἀτασθαλιῶν καί παρῆλθε τοσοῦτον μακρός χρόνος, ἤτοι ὁλόκληρος τετραετία, ἀπό τῆς γενέσεως αὐτῶν. Τά ἐναντία εἶπον τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καί ἀπορρίψαν τήν ἐπί τοῦ νόμου τούτου ἐρειδομένην ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ἡ διάταξις αὕτη ἀντίκειται εἰς τό ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος, ψευδῶς ἡρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διαληφθείσας διατάξεις καί ἀναιρετέαν κατέστησε τήν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, κατά τό ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καί τόν βασίμου περί τούτου 2ον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου, παραπεμπτέα δέ εἶναι ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διά τήν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 836 Πολ. Δικ. καί 3 § 4 ν. ΧΜΖ'/1887.

πληρώσεως ὁρίου ἡλικίας τῆς παρά τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ἱδρύματι θέσεώς της, ἐξετέλει παρ' αὐτῷ τήν ὑπηρεσίαν τῆς βοηθοῦ διευθυνούσης ἀδελφῆς, ἐν τούτοις αἱ ὑπό τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κεκανονισμέναι καί καταβληθεῖσαι αὐτῇ κατά τό ἀπό 1/7/1950 μέχρι 31/8/1954 χρονικόν διάστημα μηνιαῖαι μισθοδοσίαι ἦσαν ἐλάσσονες τῶν ὑπό τοῦ Δημοσίου κατά τό αὐτό διάστημα, συμφώνως πρός τάς σχετικάς νομικάς διατάξεις, καταβληθεισῶν τοιούτων πρός τούς φέροντας τόν πρός ὃν κατά τό ρηθέν ν. δ. 683/1948 ἀντιστοιχεῖ ἡ θέσις τῆς βοηθοῦ διευθυνούσης ἀδελφῆς νοσοκόμου βαθμόν τοῦ εἰσηγητοῦ, δημοσίους διοικητικούς ὑπαλλήλους, καί ἔχουσαν ὡς αἴτημα τήν εἰς τήν ἀναιρεσείουσαν ἐνάγουσαν πληρωμήν τῆς διαφορᾶς μεταξύ τῶν τοιούτων ἀποδοχῶν, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς ἀνωτέρω διαληφθείσας διατάξεις καί ἀπορριπτέαι ἀποβαίνουσιν αἱ τά ἐναντία ὑποστηρίζοντες 1ος καί 2ος λόγοι ἀναιρέσεως, ὡς ἀβάσιμοι.

Ὁ 3ος καί τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι ἡ ὑπό τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ἱδρύματος προσκομισθεῖσα πρός ἀπόδειξιν τῆς ἡλικίας τῆς ἀναιρεσειούσης ἔγγραφος ὑπεύθυνος πρός ἐκεῖνο δήλωσίς της, ἤτοι ἡ ἐν αὐτῇ περιεχομένη ὁμολογία ταύτης περί τοῦ χρόνου τῆς γεννήσεώς της, εἶναι ἐπικρατεστέρα, δηλονότι πειστικωτέρα, τοῦ ὑπό τῆς ἀναιρεσειούσης προσκομισθέντος σχετικοῦ πιστοποιητικοῦ τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων καί μετά τοῦτο ἀπορρίψασα ἐν μέρει τήν σχετικήν ἑτέραν βάσιν τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσειούσης, «ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τόν νόμον καί παρέδη τούς ὁρισμούς τούτου ἐν σχέσει μέ τήν δύναμιν τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων», μή προσδιορίζων συγκεκριμένως τήν εἰς τήν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἀποδιδομένην παράβασιν νόμου ὡς πρός τήν ἀποδεικτικήν σημασίαν τῶν ἐκτιμηθέντων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἀόριστος καί ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως κρίνεται καί ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΔΙΑ ΠΛΗΡΩΣΙΝ ΚΕΝΩΝ ΘΕΣΕΩΝ

Ὑπερημερία ὀφειλέτου ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 342 Α.Κ. καὶ συνέπειαι

Δὲν ἀποτελεῖ πλήρως συντετελεσμένον διορισμὸν ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Α.Ν. 1836/1951 τοποθέτησις πολεμιστοῦ διὰ πλήρωσιν κενῆς θέσεως, ἀλλὰ τοῦ ἐξαναγκασμοῦ κατευθυνομένου εἰς τὴν σύναψιν συμβάσεως δημιουργεῖται *ex lege* ἐνοχικὴ σχέσις, τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου νὰ δεχθῇ τὸν τοποθετηθέντα κρινομένης ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 342 Α.Κ.—Ἔλλειψις δικαιώματος μισθοῦ, καθ' ὃν χρόνον ὁ τοποθετηθεὶς ἐτέλει ὑπὸ ἐξέτασιν ὑγείας αὐτοῦ.

Εἰς τὸν ἀ. ν. 1836/1951 (ἄρθρ. 1 § 3β) (ΕΕΔ 10, 584) περιέχεται ἡ ἀκόλουθος διάταξις : «Ἀποκλείονται τῆς ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένης προστασίας, μὴ ὑπαγόμενοι εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, οἱ πάσχοντες ἐξ ἀνοικτῆς φυματιώσεως, μὴ ἰαθείσης», ἐνῷ εἰς τὴν § 1 ἐδάφ. η' τοῦ ἄρθρ. 1 ὁρίζονται ὅτι προστατεύονται ὑπὸ τοῦ νόμου οἱ παθόντες ἐξ ἀνοικτῆς φυματιώσεως, ὀφειλομένης εἰς τὴν στρατιωτικὴν αὐτῶν ὑπηρεσίαν, ὧν ἡ πάθησις ἔχει ἰαθῇ, τῆς ἰάσεως διαπιστουμένης παρὰ τῆς Ἀνωτάτης Ὑγειονομικῆς τοῦ Στρατοῦ Ἐπιτροπῆς ἢ τῶν Ἐπιτροπῶν Ἀπαλλαγῶν Σωμάτων Στρατοῦ.

Τέλος, κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 11 τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου 1836/1951, «προκειμένου περὶ ἀναπήρων καὶ τραυματιῶν, ἡ ἔλλειψις ἀρτιμελείας ἢ καὶ ἡ πάθησις δὲν ἀποκλείουν τὸν τοποθετούμενον τῆς κατὰ τὸν παρόντα νόμον προστασίας, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντως ὅτι οὗτος θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀνατεθησομένην αὐτῷ ἐργασίαν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου.

Προκύπτει, ἐπομένως, ἐκ τοῦ νόμου τούτου, εἶναι δὲ ἄλλως σύμφωνον καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ὅτι τῆς προστασίας τοῦ νόμου δικαιοῦνται οἱ δυνάμενοι νὰ ἐργασθῶσιν, ἀφοῦ ἡ ἄσκησις κοινωνικῆς πολιτικῆς ὑπὲρ τῶν δεομένων τῆς προστασίας προσώπων τούτων ἀναλύεται εἰς παροχὴν ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν ἀναγκαστικῶς ὑποχρεουμένων ἐπιχειρήσεων καὶ Ὑπηρεσιῶν (πρβλ. καὶ τὴν Σ.Ε. 670/1937, ἀδημοσίευτον, καθ' ἣν καὶ κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 244/1936 ἀ.ν. περὶ προστασίας παλαιῶν πολεμιστῶν δικαίωμα διορισμοῦ ἔχουσιν οἱ ὁπωσδήποτε δυνάμενοι νὰ ἐργασθῶσιν, οὐχὶ δὲ οἱ ἀνίκανοι παντελῶς πρὸς ἐργασίαν, ὡς πάσχοντες ἐκ νόσων τι, καὶ δὴ μεταδοτικῶν, διότι οὗτοι εἶναι οὐ μόνον ἄχρηστοι, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνοι εἰς τὸ ὑσεως πόλοιπον ἐργατικὸν προσωπικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων, ὅπερ ἀντιτίθεται πρὸς τὴν νομοθεσίαν περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργασιβλεπτῶν, κατ' ἀκολουθίαν δὲ τῆς σκέψεως αὐτῆς διαρκῶς Σ.Ε. ἠκύρωσε σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ἐτοποθετήθη ἀναγκαστικῶς ἐτὸ ποσοστὸν παλαιὸς πολεμιστής, πάσχων ἐκ φυσε καὶ τιώσεως).

ξεις τοῦ περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοἀπόφασίν τ ἐπρόκειτο περὶ ἀναγκαστικῆς, κατὰ τὸ Δικονομίας 4 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, τοποθετήσεως λόγου ἀναιρέσ«αν πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως.

Ἔχει ἤδη γίνει δεκτὸν (βλέπε ἐκ τῶν τελευταίων τὴν Α.Π. 136/1956, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 15, 373, καὶ λοιπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 373 παραπομπάς), ὅτι ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 τοποθέτησις δὲν ἀποτελεῖ πλήρως συντετελεσμένον διορισμόν, τούτου συντελουμένου μόνον διὰ τῆς μετὰ τὴν τοιαύτην τοποθέτησιν τηρήσεως τῶν διὰ τὴν πληρότητα αὐτοῦ καὶ ἵδρυσιν τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ἐπιβαλλομένων προϋποθέσεων ὑπὸ τῶν διεπουσῶν τὸ εἰς πρόσληψιν ὑπόχρεον νομικὸν πρόσωπον σχετικῶν διατάξεων, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἀφ' οὗ χρόνου ὁ τοποθετηθεὶς προσέλθῃ ἐμπροθέσμως πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, γεννᾶται ἀξίωσις αὐτοῦ καὶ ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις τοῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ ἡ τοποθέτησις εἰς καταβολὴν ἐκτοτε τῆς ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων προβλεπομένης διὰ τὴν θέσιν, εἰς ἣν ἡ τοποθέτησις, μισθοδοσίας ὑπὸ τύπον ἀποζημιώσεως, ἀντιθέτως πρὸς τὰς κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 τοποθετήσεις, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ἀναγκαστικὴ σύμβασις εἶναι πλήρως συντετελεσμένη (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 11, 748), ἐφ' ὅσον ὁ τοποθετούμενος κατέχει καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ νόμου προβλεπόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς θέσεως, ἄλλως ἡ σχετικὴ πρᾶξις τοῦ Συμβουλίου δὲν ὑποχρεοῖ (Α.Π. 149/1954, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 299, λοιπὴ νομολογία εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 13, 299, Α.Π. 508/1954, εἰσηγητὴς *Γ. Ἠλιόπουλος*, ΕΕΔ 13, 819).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἐλλείψεως τυπικοῦ προσόντος τοῦ τοποθετηθέντος πρὸς διορισμόν, ἀλλ' ἡ ἐπιχείρησις, ἐν τῷ μέτρῳ προφανῶς προνοίας, παρέπεμψε τὸν τοποθετηθέντα εἰς ἰατρικὴν ἐπιτροπὴν πρὸς ἐξέτασιν τῆς ὑγείας του, παρ' ὅλον δὲ ὅτι ὁ τοποθετηθεὶς ἐνεφανίσθη ἐμπροθέσμως δὲν ἀνεγνωρίσθη εἰς αὐτὸν δικαίωμα μισθοῦ ἢ ἀποζημιώσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, καθ' ὃ χρονικὸν διάστημα διεπέλει ὑπὸ ἰατρικὴν ἐξέτασιν.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἀκολουθοῦσα τὰ περὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὑποστηριχθέντα ὁμοίως περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 342 Α.Κ. (βλέπε *Μ. Κυπραῖον*, ΕΕΔ 15, 131, ἐπ., 241 ἐπ.) κάμνουσα διάκρισιν προδήλως διὰ τὰς κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 τοποθετήσεις), ἀποφαίνεται, ὅτι δὲν κατέστη ἡ ἐπιχείρησις ὑπερήμερος, εἰς τὴν συγκεκριμέ-

νην περίπτωσιν, ὥστε νὰ καταπέσουν αἱ νόμιμοι συνέπειαι.

Τὸ ἐρευνητέον ὅμως, νομίζομεν, ἐν προκειμένῳ ἦτο, ἂν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ εἰδικοῦ νόμου 1836/1951, ἀπηλλάσσετο ἡ ἐπιχείρησις τῆς καταβολῆς της κατὰ τὸ ἄρθρον 9 αὐτοῦ ἐπιβαλλομένης ὑποχρεώσεως πρὸς πληρωμὴν τῆς μισθοδοσίας (ἢ ἀποζημιώσεως), ἀφ' ἧς ὁ τοποθετηθεὶς ἐνεφανίσθη πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας.

Ἐφ' ὅσον διὰ τὴν ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν ὑπῆρξε σύννομος διοικητικὴ πρᾶξις, μέχρι δὲ ἐπικυρώσεως ἢ ἀκυρώσεως αὐτῆς ἡ διοικητικὴ πρᾶξις δέον νὰ θεωρῆται νομικῶς ὑφισταμένη (Διοικητ. Δίκαιον *Fleiner-Στυμφαλιάδη*, σελ. 188), παράγει αὕτη τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα αὐτῆς, ἤτοι ἐν προκειμένῳ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐπιχειρήσεως νὰ καταβάλῃ τὸν μισθὸν τοῦ τοποθετηθέντος ἀπὸ τῆς ἐμπροθέσμου ἐμφανίσεως, ἀφοῦ ἄλλως εἰς τοῦτο συνίσταται καὶ ἡ προστασία τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος, νὰ ἄρχηται ἡ μισθοδοσία αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔχουν τηρηθῆ αἱ νόμιμοι πρὸς διορισμὸν διατυπώσεις, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔχῃ κριθῆ κατὰ τὴν διαδικασίαν περὶ νομιμοφροσύνης, εἰς ὅσας περιπτώσεις ἀπαιτεῖται νὰ κινηθῆ, νομιμόφρων ὁ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθείς, ἀρκεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ οὗτος τὴν βαρύνουσαν αὐτὸν μόνην ὑποχρέωσιν τῆς ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 1194 ἐπ.).

Ἂν εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἡ ἐπιχείρησις ἠθέλησεν, ἐκ μέτρου προνοίας, νὰ βεβαιωθῆ ἂν ὁ τοποθετηθεὶς διατέλει ἐν ὑγείᾳ (ἡ ἔλλειψις αὐτῆς θὰ τῇ παρεῖχε δικαίωμα αἰτήσεως ἀκυρώσεως τῆς διοικητικῆς πράξεως περὶ τοποθετήσεως, Σ.Ε. 670/1937, ἔνθ. ἀνωτ., ἐντὸς ὅμως τῆς 60θημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς πράξεως) τοῦτο, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀν.ν. 1836/1951, δὲν ἀνέστελλε τὴν ὑποχρέωσιν καταβολῆς μισθοδοσίας τοῦ τοποθετηθέντος, συνδεομένην πρὸς μόνην τὴν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ πρὸς ἐμπροθέσμον ἐμφάνισιν.

Ἄλλως, ὑπὸ τὴν ἀντίθετον ἐκδοχήν, θὰ ἠδύναντο οἱ ὑπόχρεοι νὰ ἀναστέλλωσι τὴν ὑποχρέωσίν των ταύτην μέχρις ἐξακριβώσεως τῆς ὑγείας τοῦ τοποθετουμένου.

Καὶ ταῦτα, ἀνεξαρτήτως τοῦ ζητήματος ἂν ἡ συνδρομὴ τῆς ὑγείας τοῦ τοποθετουμένου ἀφίεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ὡς πραγματικῆς προϋποθέσεως, εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7166/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Δημούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Γκαβόλος, Π. Δημάκος

Ἐκ τοῦ πρὸς ἀλλήλας συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν §§ 1, 4 καὶ 10 τοῦ ἄρθρ. 4 καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ διὰ τοῦ ν. 2113/1952 κυρωθέντος ἀ.ν. 1836/1951 σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων συμβουλίων τοποθέτησις πολεμιστῶν εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 αὐτοῦ κατονομαζομένας ὑπηρεσίας δὲν ἀποτελεῖ πλήρως συντετελεσμένον διορισμόν, τοῦτο συντελουμένου μόνον διὰ τῆς μετὰ τὴν τοιαύτην τοποθέτησιν ἐμπροθέσμου ἐμφανίσεως τοῦ τοποθετηθέντος καὶ τῆς τηρήσεως τῶν διὰ τὴν πληρότητα τοῦ διορισμοῦ καὶ ἵδρυσιν τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως προϋποθέσεων, τὴν ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τῶν διεπουσῶν τὸ εἰς πρόσληψιν ὑπόχρεον νομικὸν πρόσωπον σχετικῶν διατάξεων (Α.Π. 145/1953, ΕΕΔ 12, 469, Α.Π. 158/1953, ΕΕΔ 12, 471, Α.Π. 136/1955, ΕΕΔ 15, 373). Ἐπομένως διὰ τῆς τοιαύτης τοποθετήσεως δὲν συντελεῖται πλήρως ἡ ἀναγκαστικὴ σύμβασις ἐργασίας μεταξὺ τοποθετουμένου καὶ ἐργοδότου, ἀλλά, τοῦ ἐξαναγκασμοῦ κατευθυνομένου εἰς τὴν σύναψιν τῆς τοιαύτης συμβάσεως, δημιουργεῖται ex lege ἐνοχικὴ σχέσις μεταξὺ προστατευομένου πολεμιστοῦ καὶ ἐργοδότου, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ μὲν πρῶτος ἀποκτᾷ ἐξ ὑποκειμένου δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν δεύτερον, ὅπως δεχθῇ τὴν παρεχομένην ἐργασίαν του, καθιστάμενος ἐν ταύτῳ μόνον δανειστής, ὁ δὲ δεύτερος ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δεχθῇ τὴν ἐργασίαν ταύτην, καθιστάμενος ἐν ταύτῳ μόνον ὀφειλέτης. Ἐπομένως ἡ ἄρνησις τοῦ παλευταίου νὰ δεχθῇ τὴν παροχὴν ἐργασίας τοῦ παρ' αὐτῷ τοποθετηθέντος, θὰ κριθῇ ὡς mora solvendi, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας εὐθύνεται εἰς καταβολὴν τῷ προσληπτέῳ, ὑπὸ τύπον ἀποζημιώσεως, τῶν ἀποδοχῶν, ἃς θὰ ἀπελάμβανεν οὗτος ἐκ τῆς θέσεως, εἰς ἣν ἐτοποθετήθη, ἀφ' ἧς προσέλθῃ ἐμπροθέσμως πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας κατὰ τὴν ρητὴν περὶ τούτου διάταξιν τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 1836, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τῆς § 8 τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν.δ. 2657/1953.

Κατ' ἄρθρον 342 Α.Κ. ὁ ὀφειλέτης δὲν καθίσταται ὑπερήμερος, ἐὰν ἡ καθυστέρησις τῆς παροχῆς ὀφείληται εἰς γεγονός, δι' ὃ δὲν ὑπέχει εὐθύνην. Ἡ καθυστέρησις αὕτη τοῦ ὀφειλέτου δυνατὸν νὰ δικαιολογῆται καὶ ἐκ τῆς ὑπαιτίου συμπεριφορᾶς τοῦ δανειστοῦ ἢ τῆς μὴ συμπράξεως τούτου, ὁσάκις τοιαύτη σύμπραξις εἶναι ἀναγκαία (*Γ. Μπαλῆ*, Ἐνοχ. Δίκ. § 53 ἐν τέλει, σελ. 206 - 7).

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐφεσίβλητος (ἐνάγων) δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προταστίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ, ληφθείσης κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 74 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 7 Ὀκτωβρίου 1952, ἐτοποθετήθη, ὡς εἰσπράκτωρ, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῆς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἣν ἡ τοιαύτη τοποθέτησις ἐγνωστοποιήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 49985/9.10.1952 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Κατόπιν τῆς το-

ποθετήσεώς του ταύτης ὁ ἐφεσίβλητος ἐνεφανίσθη ἐμπροθέσμως καὶ δὴ τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1952 παρὰ τῷ νομίμῳ ἐκπροσώπῳ τῆς ἐν λόγῳ Τραπέζης καὶ ἠτήσατο τὴν πρόσληψίν του. Ὁ ἐκπρόσωπος οὗτος δὲν ἠρνήθη τὴν τοιαύτην πρόσληψιν, παρέπεμψεν ὅμως αὐτὸν εἰς τὴν παρὰ τῇ Τραπέζῃ ταύτῃ Ἐπιτροπὴν φυματιολόγων ἰατρῶν πρὸς ἐξέτασιν καὶ διαπίστωσιν περὶ τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ πρὸς ἐργασίαν. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη, συνελθοῦσα τὴν 31 Ὀκτωβρίου 1952, ἐξήτασε τὸν ἐφεσίβλητον καὶ διεπίστωσεν, ὅτι οὗτος παρουσιάζει ἰνοσκληρωτικὰς ἀλλοιώσεις κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἄνω κορυφάς, ἰδίᾳ δεξιά, μὴ εἰσέτι σταθεροποιηθείσας, καὶ ἀπεφάνθη, ὅτι ἔδει νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς ἐπανεξέτασιν μετὰ τρίμηνον. Ἀκολούθως ἐξητάσθη καὶ πάλιν ὁ ἐφεσίβλητος ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς τὴν 25 Σεπτεμβρίου 1953, ὅτε διεπιστώθη ὅτι παρουσιάζει καὶ πάλιν ἰνοσκληρωτικὰς ἀλλοιώσεις κατ' ἀμφοτέρους τοὺς ἄνω λοβούς, ἰδίᾳ δεξιά, καὶ ὅτι ἡ κατάστασίς του δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς σταθεροποιηθεῖσα ἀκτινοσκοπικῶς καὶ κλινικῶς. Συνεστήθη ὅμως ἡ μετὰ δίμηνον ἐπανεξέτασις του. Τέλος ὁ ἐφεσίβλητος ἐξητάσθη ἐκ νέου ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς τὴν 11 Δεκεμβρίου 1953 καὶ τότε διεπιστώθη ὅτι παρουσιάζει ἰνοσκληρωτικὰς ἀλλοιώσεις ἀμφοτέρων τῶν κορυφῶν ἄνευ ὅμως κλινικῆς σημασίας, χαρακτηρισθεὶς ὅμως ὡς δυνάμενος νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν. Καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεώς του (10.10.1952) μέχρι καὶ τῆς 11 Δεκεμβρίου 1953 ἡ τέως Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀρχικῶς καὶ ἡ διαδεχθεῖσα αὐτὴν καὶ ἐκκαλοῦσα μετὰ ταῦτα διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων των καθυστέρουν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς πρὸς πρόσληψιν τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑποχρεώσεώς των. Ἡ καθυστέρησις αὕτη ὀφείλεται, καθ' ἃ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικτικῶν στοιχείων βεβαιοῦται, εἰς τὴν διαπιστωθεῖσαν ὡς ἀνωτέρω σοβαρὰν πάθησιν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἥτις καθίστα αὐτὸν ἀνίκανον πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας. Τὸ γεγονὸς τοῦτο τῆς ἀνικανότητός του πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας του ὁ ἐφεσίβλητος ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, διότι κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 11 τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ἡ περὶ αὐτοῦ κρίσις ἀνήκει εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ τοποθετοῦντος Συμβουλίου. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅμως οὗτος εἶναι ἀβάσιμος. Διότι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπικαλουμένης ταύτης διατάξεως, ἡ τοῦ Συμβουλίου κρίσις, ὅτι ὁ τοποθετούμενος θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀνατεθησομένην αὐτῷ ἐργασίαν, ἀναγομένη εἰς τὴν διαπίστωσιν τοῦ πραγματικοῦ τούτου περιστατικοῦ, εἶναι ἀνέλεγκτος ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων μόνον ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως ἐνώπιον αὐτῶν τοῦ κύρους τῆς ὑπὸ τῆς προϋποθέσεως ταύτης θεμελιουμένης ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου, περὶ ἧς ὅμως νῦν δὲν πρόκειται. Διὰ τὸ ρηθὲν γεγονὸς τῆς ἀσθενείας τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ τῆς ἐκ τούτου ἀνικανότητος αὐτοῦ πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας ἡ ἐκκαλοῦσα δὲν ὑπέχει εὐθύνην, ἐφ' ὅσον χρόνον ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσε, ἤτοι μέχρι καὶ τῆς 11 Δεκεμβρίου 1953. Ἑπομένως μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας του καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν αὐτῷ τῶν μισθῶν του. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἐφεσιβλήτου δι' ἄλλου προσώπου καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔπραξε τοῦτο, ἀναμένουσα τὴν ἐντελῆ ἴασιν τούτου, δὲν συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπιμαρτυρεῖ τὴν διάθεσιν τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἐκκαλούσης πρὸς συμμόρφωσιν πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τῆς Ἀρχῆς. Περαιτέρω ὅμως, καθ' ἃ ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἐβεβαιώθη, παρὰ τὴν διαπίστωσιν τῶν ἰατρῶν ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς 11 Δεκεμβρίου 1953 καὶ τὴν πρὸς τοῦτο ὄχλησιν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τοῦ ἐφεσιβλήτου πρὸς τὸν νόμιμον ἐκπρόσωπον τῆς ἐκκαλούσης, συνοδευομένην μετὰ τῆς προσηκούσης προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν του, ἡ ἐκκαλοῦσα διὰ τοῦ νομίμου ἐκπροσώπου της ἐξηκολούθησε νὰ ἀρνῆται τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων μέχρι τῆς 8 Φεβρουαρίου 1954, ὁπότε προσέλαβεν αὐτόν, διορίσασα τοῦτον ὡς εἰσπράκτορα καὶ καταβαλοῦσα ἔκτοτε τὰς συμφωνηθείσας ἀποδοχάς του. Ἑπομένως ἀπὸ τῆς 11.12.1953 καὶ μόνον περιέστη εἰς ὑπερημερίαν καὶ ἔκτοτε καὶ μέχρι τῆς 8.2.1954 ὀφείλει τῷ ἐφεσιβλήτῳ τὰς νομίμους ἀποδοχάς. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ βάσιμος οὐσίᾳ ἐλέγχεται μόνον καθ' ὅσον διώκει τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐναγομένης εἰς καταβολὴν τῷ ἐνάγοντι τῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου τούτου χρονικοῦ διαστήματος καὶ μόνον ὡς πρὸς τὸ αἴτημά της τοῦτο δέον νὰ γίνῃ δεκτή, ἀπορριπτομένη κατὰ τὰ λοιπὰ ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος. Ἔσφαλε, συνεπῶς, ὁ πρωτοδίκως δικάσας δικαστής, δεχθεὶς ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἀγωγὴν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, ἥτις τῷ λόγῳ τούτῳ δέον νὰ μεταρρυθμισθῇ, κατὰ μερικὴν παροχὴν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, ὑποχρεουμένης κατόπιν τούτου τῆς ἐναγομένης εἰς καταβολὴν τῷ ἐνάγοντι μόνον τῶν ἀνωτέρω ἀποδοχῶν, κατὰ μερικὴν παραδοχὴν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΜΕΝΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Πειθαρχικά Συμβούλια καὶ ἁρμοδιότης Πρωτοδικειακῶν Ἐπιτροπῶν

Ἀναγκαστική τοποθέτησις πολεμιστῶν κατ' Α.Ν. 1836/1951, διαδικασία καὶ λόγοι ἀπολύσεως.— Ἀνάθεσις κρίσεως περὶ νομίμου λόγου ἀπολύσεως εἰς Πρωτοδικειακὰς Ἐπιτροπὰς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Α.Ν. 244/1936, ἁρμοδίας νὰ κρίνωσι καὶ ἐν ὑπάρξει πειθαρχικῆς ποινῆς ἀπολύσεως κατὰ κανονισμὸν ἐπιχειρήσεως.— Ἀκυρότης ἄλλως ἀπολύσεως ἄνευ ἀποφάσεως τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς.—Μὴ ἀναγκαία προσφορὰ ὑπηρεσιῶν μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κλπ.» (ΕΕΔ 10, 584) ἡ ἀπόλυσις τῶν τοποθετηθέντων δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου ἐπιτρέπεται εἰς τὰς ἑξῆς περιπτώσεις καὶ ὑπὸ τὰς κάτωθι προϋποθέσεις: Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 καὶ 771/1937 α) διὰ παραβάσεις προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ νομίμως ἀνεγνωρισμένου ὀργανισμοῦ ἢ κανονισμοῦ τῆς Ὑπηρεσίας ἢ ἐπιχειρήσεως, δι' ἃς ὁρίζεται ὡς ποινὴ ἡ ἀπόλυσις...

Ὑπὸ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς ἄνω διατάξεως νομολογεῖται καὶ ὑπὸ τῆς παρατιθεμένης δικαστικῆς ἀποφάσεως, ὅτι ἁρμοδία καὶ διὰ τὰς περιπτώσεις αὐτὰς εἶναι ἡ Πρωτοδικειακὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 (οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6097/1955, εἰσηγητὴς *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 14, 918, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 918, ἔνθα παραπομπαὶ καὶ ἐπὶ τῆς παρεμφεροῦς προστασίας τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν).

Πρωτοδίκου Πατρῶν 73/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Β. Κονιδάρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Βουτσινᾶς, Χ. Μακρυγέννης

Ὁ ἐνάγων ἰσχυρίζεται ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, ὅτι, τοποθετηθεὶς εἰς τὴν ἐναγομένην ἀναγκαστικῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1948 ἀποφάσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας, ὡς ὑπάλληλος, προσέφερε αὐτῇ τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τῆς 1.7.1955, ὅτε ἡ ἐναγομένη ἔπαυσε νὰ ἀποδέχηται τὰς προσφερομένας ὑπηρεσίας του. Ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 323)1955 ἡμετέρας ἀποφάσεως ἐκρίθη, ὅτι ἀπελύθη ἀκύρως καὶ τῷ ἐπεδικάσθησαν οἱ μισθοί του μέχρι Σεπτεμβρίου 1955 ἐκ δραχμῶν 1428 μηνιαίως. Αἰτεῖται δέ, ὅπως ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη καὶ τῷ πληρώσῃ τοὺς μισθούς του τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1955 καὶ τὸ δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1955, ἐφ' ὅσον οὗτος ἐξηκολούθησε νὰ προσέρχηται πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας καὶ ἡ ἐναγομένη δὲν ἀπεδέχετο ταύτην. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγὴ εἶναι βάσιμος, ἐρειδομένη εἰς τὰς περὶ μισθώσεως ἐργασίας διατάξεις τοῦ Α. Κ., ἰδίᾳ δὲ τῶν ἄρθρων 648, 653 καὶ 656. Συνομολογεῖται, ἄλλως ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων, προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 1836)1951, ἐτοποθετήθη ἀναγκαστικῶς παρὰ τῇ ἐναγομένῃ Τραπέζῃ ὡς ὑπάλληλος, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)26.11.1948 ἀποφάσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Νομοῦ Ἀχαΐας προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, καὶ ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν τὴν 9ην Δεκεμβρίου 1948.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 605 τῆς 24.6.1955 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐναγομένης ἐπεβλήθη εἰς τὸν ἐνάγοντα ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα πειθαρχικὰ αὐτοῦ παραπτώματα. Ἡ τοιαύτη δὲ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐναγομένης ἐπεκυρώθη τόσον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 207 τῆς 8.8.1955 ἀποφάσεως τοῦ ἐποπτικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐναγομένης, ὅσον καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 101)1955 ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τῆς Πανελληνίου Συναμοσπονδίας Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν, καταστᾶσα οὕτω ἀμετάκλητος. Ὁ ἐνάγων, μετὰ τὴν κοινοποίησιν αὐτῷ τῆς ὡς εἴρηται ὑπ' ἀριθ. 605 τῆς 24)6)1955 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐναγομένης (δι' ἧς τῷ ἐπεβλήθη ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως), λαβοῦσαν χώραν τὴν 30ὴν Ἰουνίου 1955, καὶ ἀφοῦ ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐναγομένης τὰς ὑπηρεσίας του, ἀπακρουσθεὶσας παρ' αὐτῆς, ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἀπολυόμενον καὶ ἔπαυσε νὰ προσέρχηται πρὸς ἐργασίαν.

Ἐξεταστέον ἀποβαίνει, ἂν ἡ ὡς εἴρηται ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐναγομένης, δι' ἧς ἐπεβλήθη εἰς τὸν ἐνάγοντα ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, ἐλήφθη νομίμως ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει (τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως) καὶ ἑπομένως ἐπέχει θέσιν νομίμου καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἀζημίως διὰ τὴν ἐναγομένην. Κατ' ἄρθρον 3 § 5 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ κλπ.» (ἴδε τοῦτον Ε. Κ. Φ. 164 καὶ ἐν Πανδ. Σιφναίου 1951 σελ. 555), ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. δ. 2657)1953, οἱ τοποθετούμενοι ὑπὸ τῶν ὡς εἴρηται τοπικῶν Συμβουλίων χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἀναλόγως τῶν σωματικῶν αὐτῶν ἱκανοτήτων, ἡ δὲ μισθοδοσία

καὶ ἐπιδόματα, ἡ προαγωγὴ καὶ πειθαρχία αὐτῶν διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν νόμων, διαταγμάτων, εἰδικῶν κανονισμῶν καὶ συλλογικῶν συμβάσεων, αἵτινες ἰσχύουσι διὰ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως, παρ' ἧ ἐτοποθετήθησαν. Ἡ βάσει τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἰδίου ἀ. ν. δημιουργουμένη ἐξηναγκασμένη σύμβασις ἐργασίας διαρκεῖ ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ μίαν ἔτειαν (ἴδε σχετικῶς ν. 2223|1952, δι' οὗ παρετάθη ἀπὸ 3ετίας εἰς 5ετίαν ἡ διάρκεια τῆς ὡς εἴρηται συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὑπ' ἀριθ. 16152|1955 ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς παρετάθη ἐπὶ 2ετίαν εἰσέτι αὕτη), τοῦ ἐργοδότου μὴ δυναμένου νὰ λύσῃ ἐλευθέρως αὐτήν, ἐκτὸς τῆς ἐν τῇ § 2 τοῦ ἄρθρου τούτου μνημονευομένης περιπτώσεως, καθ' ἣν λύεται αὐτοδικαίως ἡ σύμβασις αὕτη, ἐφ' ὅσον ἤθελε καταδικασθῇ ὁ μισθωτὸς ἐπὶ πράξει προβλεπομένῃ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 59, 60, 61 καὶ 62 Ποιν. Κώδικος. Διὰ τῆς § 3 δὲ τοῦ ἰδίου ἄρθρου προβλέπεται τρόπος, καθ' ὃν δύναται νὰ λυθῇ ἡ ἀναγκαστικῶς δημιουργουμένη ἐργασιακὴ σύμβασις διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους καὶ καθορίζεται διὰ ταύτης τὸ ἁρμόδιον πρὸς τοῦτο συλλογικὸν ὄργανον. Φοβούμενος προφανῶς ὁ νομοθέτης τυχὸν αὐθαιρεσίας τῶν ἐργοδοτῶν εἰς βάρος τῶν ἐργαζομένων πολεμιστῶν καὶ πρὸς μείζονα ἐξασφάλισιν αὐτῶν ἀφ' ἑνὸς μὲν καθώρισε τοὺς λόγους, δι' οὓς λύεται αὐτοδικαίως, ὡς προεξετέθη, ἡ σύμβασις ἐργασίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ παρεχώρησε τὸ δικαίωμα μόνον εἰς τὰ ἐν τῇ ὡς εἴρηται διατάξει (ἄρθρον 7 § 3 ἀ. ν. 1836) ἀναφερόμενα συλλογικὰ διοικητικὰ ὄργανα, τῶν ὁποίων αἱ ἀποφάσεις συνιστῶσι πράξεις διοικητικῶν Ἀρχῶν, ὅπως δι' ὡρισμένους λόγους λύωσιν αὐτήν. Τοιαῦτα δὲ συλλογικὰ ὄργανα εἶναι ἡ Πρωτοδικειακὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ. ν. 244|1936 καὶ 771|1937 (ἴδε σχετικῶς συμπλήρωμα Νομολ. Τ. 1ος Συμβ. Ἐπικρατείας σελ. 47) καὶ τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων. Ἀνετέθη δὲ προφανῶς εἰς τὴν κρίσιν τῶν συλλογικῶν τούτων ὀργάνων περὶ τοῦ ἐὰν ὁ μισθωτὸς τυγχάνῃ ἢ ὄχι ἀπολυτέος, λόγῳ τῆς ἰδιομορφίας τῶν λόγων ἀπολύσεως. Αἱ δημόσιαι ἐξ ἄλλου συνεδριάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς, τὰ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ, ὅπως παρίσταται μετὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου κατὰ τὰς συζητήσεις, τὸ ἐπιτρεπτὸν παντὸς ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ ἡ σύνθεσις αὐτῆς ἀποτελοῦν ἱκανὰς ἐγγυήσεις ἀκριβοδικαίας κρίσεως, ἐπιτυγχάνεται δὲ οὕτω ἡ τήρησις τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1836|1951 ἐν μέρους τῶν ἐργοδοτῶν. Ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ὅτι διὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος δὲν ἀπητεῖτο ἡ τήρησις τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ. ν. 1836 διὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐργασιακῆς συμβάσεως διέπονται ὑπὸ τοῦ πλεονεκτικωτέρου διὰ τὸν ἐνάγοντα ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου 1952 κανονισμοῦ ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας καὶ καταστάσεως προσωπικοῦ της, εἰς ἣν προσεχώρησεν ὁ ἐνάγων μετὰ τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 497|1950 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου της ἔνταξίν του εἰς τὸ κύριον προσωπικόν της καὶ ἀκολούθως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 544|1952 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου της ἔνταξίν του εἰς τὸ βοηθητικὸν προσωπικόν της, ἀπορριπτέος κρίνεται, διότι ὁ ἐνάγων, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ν. 1836|1951 προσληφθείς, ἐξηκολούθησεν ἀπολαύων τῆς τοῦ νόμου τούτου προστασίας καὶ μετὰ τὴν οἰκειοθελῆ ἔστω κατάληψιν ὑπ' αὐτοῦ ὀργανικῆς θέσεως παρὰ τῇ ἐναγομένῃ (ἴδε σχετικῶς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 6626|1954 καὶ Α. Π. 487|1955, ΕΕΔ 14, σελ. 1196) καὶ δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος νόμου ἐχόντος κανονισμοῦ τῆς ἐναγομένης ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν τῆς ἀπολύσεως. Μὴ τηρηθείσης ὅθεν διὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος τῆς ὑπὸ τῶν §§ 3 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 1836|1951 προβλεπομένης διαδικασίας (διότι δὲν ἐξεδόθη σχετικὴ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ. ν. 244|1936 καὶ 771|1937), ἡ δυνάμει τῆς ὡς εἴρηται ὑπ' ἀριθ. 605|1955 ἐπιβληθεῖσα πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως εἰς τὸν ἐνάγοντα εἶναι μὴ νόμιμος καὶ ὡς τοιαύτη ἄνευ νομίμων συνεπειῶν εἰς βάρος τοῦ ἐνάγοντος, ἡ ἀπόλυσις δὲ τούτου θεωρεῖται ἄκυρος, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὡς εἴρηται ἀπολύσεώς του δὲν εἶχε συμπληρώσει 7ετίαν (26.11.1948 — 30.9.1955) καὶ συνεπῶς ἐπροστατεύετο ὑπὸ τοῦ ὡς εἴρηται ἀ. ν. 1836|1951.

Ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς ἐξ ἑτέρου τῆς ἐναγομένης ὅτι ὁ ἐνάγων ἀπεχώρησεν οἰκειοθελῶς μετὰ τὴν γνωστοποίησιν αὐτῷ τῆς ὑπ' ἀριθ. 605|1955 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου της, δι' ἧς ἐπεβλήθη αὐτῷ ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς ἀπολύσεως, χωρὶς νὰ ἀναμένῃ καὶ τὴν ἐπικύρωσίν της ὑπὸ τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου καὶ συνεπῶς κατήγγειλεν οὗτος διὰ τῆς ἀποχωρήσεώς του τὴν ἐργασιακὴν σύμβασιν, ἀπορριπτέος κρίνεται, διότι ἀφ' ἑνὸς ἐβεβαιώθη, ὅτι οὗτος ἐπανειλημμένως προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του καὶ μετὰ τὴν ὡς εἴρηται ἀπόφασιν τῇ ἐναγομένῃ καὶ ἀφ' ἑτέρου, διότι, κατὰ τὴν κρατήσασαν νομολογίαν, δὲν ἦτο ὑπόχρεως νὰ προσφέρῃ καθημερινῶς, μετὰ τὴν ὡς εἴρηται ἀπόλυσίν του, τὰς ὑπηρεσίας του τῇ ἐναγομένῃ, ἥτις, μετὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων καταγγελίαν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, τεκμαίρεται, ὅτι εὑρίσκετο ἐν ὑπερημερίᾳ ὡς πρὸς τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος.

ΣΧΕΣΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

ΚΑΤΟΧΗ ΠΛΕΙΟΝΩΝ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΕΜΜΙΣΘΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΕΙΣ ΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Περιορισμοί τοῦ Α.Ν. 1538/1950 καί σχέσις ἐμμίσθου δικηγόρου

Ἀπαγόρευσις, κατ' ἄρθρον 11 τοῦ Νόμου 1538/1950, εἰς πάντα ὑπάλληλον τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (οἷον καί τό Πανεπιστήμιον) νά κατέχῃ δευτέραν ἔμμισθον θέσιν ἤ νά εἶναι μισθωτός καθ' οἱονδήποτε τρόπον τοῦ Δημοσίου, ἑτέρων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Δήμων, Κοινοτήτων, Κοινωφελῶν Ὀργανισμῶν (ὡς ἡ Ἀγροτική Τράπεζα) καί παραχωρηθεισῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καί Ἐπιχειρήσεων. — Ἐφαρμογή, προκειμένου περί ὑπηρετούντων εἰς Κοινωφελεῖς Ὀργανισμούς, ἐπί ὑπαλλήλων, συνδεομένων διά συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καί οὐχί ἐπί δικηγόρων, παρεχόντων ἀποκλειστικῶς τάς νομικάς των ὑπηρεσίας, οἵτινες, ἀσκοῦντες δημόσιον λειτούργημα, δέν ἀποβάλλουσι τοῦτο, ἵνα προσκτήσωνται τήν ἰδιότητα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου.

Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 1427/1953 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Κατά τό ἄρθρον 11 τοῦ «ἀ. ν. 1538/1950 «περί ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου» οὐδείς ὑπάλληλος Ν.Π.Δ.Δ. δύναται νά κατέχῃ δευτέραν ἔμμισθον θέσιν ἤ νά εἶναι μισθωτός καθ' οἱονδήποτε τρόπον τοῦ Δημοσίου, ἑτέρων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Δήμων ἤ Κοινοτήτων, Κοινωφελῶν Ὀργανισμῶν καί παραχωρηθεισῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν ἤ ἐπιχειρήσεων. Ὑπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ., κατέχοντες πλείονας τῆς μιᾶς θέσεις, ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος περιορισθοῦν εἰς μίαν τῶν θέσεων αὐτῶν. Παρερχομένης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης θέλουσι θεωρηθῆ οὗτοι ὡς παραιτηθέντες ἐξ ὅλων τῶν θέσεων αὐτῶν αὐτοδικαίως.

Ἐρευνήσασα ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις τό προκῦψαν ζήτημα, ἂν εἰς τήν ἀνωτέρω διάταξιν ὑπαγόνται καί οἱ δικηγόροι οἱ ἐπί μισθῷ παρέχοντες τάς νομικάς των ὑπηρεσίας εἰς τό Ν.Π.Δ.Δ., ἀποφαίνεται ἀρνητικῶς, διότι οὗτοι, ἀσκοῦντες δημόσιαν λειτούργημα, δέν ἀποβάλλουσι τοῦτο, ἵνα προσκτήσωνται τήν ἰδιότητα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου.

Ἐπανέρχεται οὕτω ὁ Ἄρειος Πάγος εἰς τήν καί δι' ἄλλων, προηγουμένων, ἀποφάσεων αὐτοῦ ἄπαξ περί τῆς φύσεως τῆς σχέσεως τοῦ δικηγόρου μετά τοῦ εἰς ὃν παρέχονται ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ αἱ νομικαί αὐτοῦ ὑπηρεσίαι (βλέπε Α.Π. 314/1952, εἰσηγητής *Π. Τζαννετάκης*, ΕΕΔ 11, 669, Α.Π. 341/1948, εἰσηγητής *Κ. Καυκᾶς*, ΕΕΔ 7, 133, Α.Π. 493/1948, εἰσηγητής *Δ. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 7, 890, *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 12, 1 ἑξ., *Δ. Μπόμπορον*, ΕΕΔ 12, 989 ἑπ.) (βλέπε σχετικῶς καί *Κ. Καυκᾶν*, Ἐνοχ. Εἰδ. Β' ἔκδοσις, σελ. 392 ἑπ.).

Ἀρείου Πάγου 283/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Δ. Χαμάρτος***

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Σ. Μανρομιχάλης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Βουζίκας, Γ. Μητσόπουλος

Κατά τά ἄρθρα 7 § 1 καί 104 § 2 νόμου 5343) 1932 οἱ ἔσωθι τακτικῆς ἕδρας τοῦ Πανεπιστημίου, ἀποτελοῦντες τό κατώτερον διδακτικόν προσωπικόν τούτου καί διοριζόμενοι ἐπί τριετεῖ θητείᾳ, δυναμένῃ νά ἀνανεωθῇ, φέρουν μέν τήν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, κατ' ἄρθρον 2 νόμου 917)1942, δέν ὑπόκεινται ὅμως εἰς τήν περί πολυθεσίας διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 § 2 νόμου 1502)1950, ἐφαρμοζομένην μόνον ἐπί τῶν ρητῶς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων ὑπαλλήλων (ἄρθρον 21 § 1), ἀλλ' εἰς τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 11 § 1 νόμου 1538)1950, καθ' ἣν ἀπαγορεύεται εἰς πάντα ὑπάλληλον τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, οἷον εἶναι τό Πανεπιστήμιον, νά κατέχῃ δευτέραν ἔμμισθον θέσιν ἤ νά εἶναι μισθωτός καθ' οἱονδήποτε τρόπον τοῦ Δημοσίου, ἑτέρων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Δήμων, Κοινοτήτων, Κοινωφελῶν Ὀργανισμῶν (ὡς εἶναι ἡ Ἀγροτική Τράπεζα) καί παραχωρηθεισῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καί ἐπιχειρήσεων καί ὑπεχρεώθησαν οἱ κατέχοντες πλείονας τοιαύτας θέσεις, ὅπως ἐντός μηνιαίας προθεσμίας περιορισθοῦν εἰς μίαν ἐκ τούτων, ἐπερχομένης ἄλλως τῆς κυρώσεως ὅτι λογίζονται παραιτηθέντες ἐξ ὅλων τῶν θέσεων. Ἡ τελευταία αὕτη διάταξις, κατά τήν σαφῆ αὐτῆς ἔννοιαν, προκειμένου περί ὑπηρετούντων εἰς Κοινωφελεῖς Ὀργανισμούς, ἔχει ἐφαρμογήν ἐπί ὑπαλλήλων συνδεομένων διά συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, καί οὐχί ἐπί δικηγόρων, παρεχόντων ἀποκλειστικῶς τάς νομικάς των ὑπηρεσίας, οἵτινες ἀσκοῦντες δημόσιον λειτούργημα, ὡς τό τοῦ δικηγόρου, δέν ἀποβάλλουσι τοῦτο, ἵνα προσκτήσωνται τήν ἰδιότητα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου καί ἂν ἀκόμη διεβαθμίσθησαν παρά τοῖς ἐν λόγῳ Ὀργανισμοῖς, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 36 § 2 τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης, κυρωθέντος ὑπό τοῦ νόμου 2584)1940, καθ' ὃ ἡ Διεύθυνσις Δικαστικοῦ τῆς Τραπέζης ταύτης περιλαμβάνει τό μόνιμον νομικόν προσωπικόν αὐτῆς, οἱ ἀποτελοῦντες δέ τοῦτο ὀνομάζονται δικηγόροι, παρέχοντες μετ' ἀνεξαρτησίας γνώμης τάς καθαρῶς καί ἀποκλειστικῶς νομικάς ἐργασίας, ὑπαγόμενοι καί εἰς τάς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος Κώδικος περί δικηγόρων. Ἡ ἔννοια αὕτη τῆς διαληφθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 § 1 νόμου 1538)1950 πιστοῦται ἔτι μᾶλλον ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 55 § 16 καί 56 § 2α τοῦ ἰσχύοντος ἐν προκειμένῳ ἀπό 5.5.1926 ν. δ. περί δικηγόρων, ὡς ἐτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν ὑπό τοῦ ἄρθρου 32 §§ 1α καί 3 νόμου 1017)1937, καθ' ἃς δέν ὑφίσταται ἀσυμβίβαστον

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΠΙΛΥΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Άρμοδιότης πρός έρμηνείαν όρων συλλογικής συμβάσεως έργασίας

Άποδοχαί όδηγών άστικών λεωφορείων Άθηνών, Πειραιώς καί Περιχώρων.—Έκδοσις τής ύπ' άριθ. 677/1955 άποφάσεως τού Α' Τμήματος τού Άρείου Πάγου.—Ύστερα έκδοσις άποφάσεως διοικητικού διαιτητικού δικαστηρίου περί αύθεντικής έρμηνείας ύπουργικής άποφάσεως.—Άναδρομική έφαρμογή έρμηνευτικής διατάξεως καί παρ' έφετείω.—Θέσις άποφάσεως διοικητικού διαιτητικού δικαστηρίου, κηρυχθείσης έκτελεστής δι' άποφάσεως τού Ύπουργού Έργασίας, ώς συλλογικής συμβάσεως, έχούσης ισχύν ούσιαστικού Νόμου καί έφαρμοστέας αύτεπαγγέλτως ύπό τού δικαστού.— Άρμοδιότης διοικητικών διαιτητικών δικαστηρίων, όργάνων διοικήσεως, πρός αύθεντικήν έρμηνείαν όρων συλλογικής συμβάσεως καί συνταγματικαί διατάξεις.—Προδικασία παραπομπής συλλογικής διαφοράς πρός έπίλυσιν.

Προηγήθη τής καταχωριζομένης κατωτέρω αποφάσεως τού Β' Τμήματος τού Άρείου Πάγου ή ύπ' άριθ. 677/1955 Α' Τμήματος (είσηγητής *Μ. Πανιελής*, ΕΕΔ 15, 39), ή όποία είς τό άπασχολήσαν αύτήν θέμα άποδοχών έδωκε λύσιν άντίθετον τής μεταγενεστέρας ύπό σχετικών άποφάσεων τών κατά ν. 3239/1955 διοικητικών διαιτητικών δικαστηρίων (ΕΕΔ 15, 111 έπ.) έρμηνευθείσης ύπουργικής αποφάσεως.

Τά ζητήματα, τά όποία άπησχόλησαν τήν δημοσιευομένην άπόφασιν τού Β' Τμήματος τού Άρείου Πάγου, είναι πράγματι ζωηρού ένδιαφέροντος, (δι)ή άποψις αύτής περί τού χαρακτηρισμού τών κατά ν. 3239/1955 περί ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών έργασίας (ΕΕΔ 14, 601) διοικητικών διαιτητικών δικαστηρίων ώς συλλογικών όργάνων διοικήσεως, έξ ής άπορρέουν πλείσται συνέπειαι (βλέπε τάς κάτωθι τής άποφάσεως δημοσιευομένας παρατηρήσεις *Κ. Ιγμάκη*).

Άρείου Πάγου 303/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ό Άντιπρόεδρος ***Β. Κυριακόπουλος***

Είσηγητής ό Άρεοπαγίτης ***Γ. Χατζηδάκης***

Δικηγόροι οί κ.κ. Κ. Άθανασιάδης, Α. Βαμβέτσος

Τό Α' Τμήμα διά τής ύπ' άριθ. 677)1955 άποφάσεως αύτού άνήρεσε τήν ύπ' άριθ. 1814)1955 άπόφασιν τού ώς έφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιώς, ώς ψευδώς έρμηνεύσασαν τάς διατάξεις τής ύπ' άριθ. 28050)1954 άποφάσεως Ύπουργού Έργασίας καί δή τού άρθρ. 5 αύτής καί τής ύπ' άριθ. 27653)1954 τοιαύτης, έξ ών σαφώς συνάγεται 1) ότι είς τούς μισθωτούς τούς άπό 1 Φεβρουαρίου 1954 καί έφεξής τυχόντας οίασδήποτε αύξήσεως άλλης, πλήν τής διά τής ύπ' άριθ. 27.333 ύπουργικής άποφάσεως χορηγηθείσης (έπίδομα άκριβείας ζωής), δέν παρέχεται ή διά τής ύπ' άριθ. 27653)1954 ύπουργικής άποφάσεως θεσπισθείσα αύξησις καί 2) ότι οί μισθωτοί ούτοι, έφ' όσον ή, ής άπό 1 Φεβρουαρίου 1954 έτυχον, αύξησις καλύπτει τήν διά τής ύπ'

μεταξύ τής θέσεως τού βοηθού Νομικής Σχολής καί τής θέσεως τού δικηγόρου παρά τή Άγροτική Τραπέζη, παγίως άμειβομένου, αί διατάξεις δέ αύται έπανελήφθησαν διά τού ισχύοντος Κώδικος περί Δικηγόρων, σύν τή προσθήκη ότι είναι άσυμβίβαστος διά τό δικηγορικόν λειτούργημα καί ή έμμισθος ύπηρεσία παρά τοίς Νομικοίς Προσώποις Δημοσίου Δικαίου (άρθρ. 62 §§ 1, 2ζ καί 63 § 4α νόμου 3026)1954), όριοθέντος περαιτέρω διά τού άρθρου 63 § 6 ότι ή έπί παγία περιοδική παροχή ύπηρεσία είς πλείονα τού ένός Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ή Ίδιωτικού Δικαίου, έν ό οργανισμός ή τό καταστατικόν έχει κυρωθή διά νόμου, έπάγεται πειθαρχικάς μόνον κυρώσεις. Όθεν τό Έφετείον, δεχθέν διά τής προσβαλλομένης άποφάσεως ότι ή άναιρεσείουσα, τυγχάνουσα βοηθός τής Νομικής Σχολής τού άναιρεσιβλήτου Πανεπιστημίου, δέν ήδύνατο νά κατέχη συγχρόνως καί τήν θέσιν τού δικηγόρου παρά τή Άγροτική Τραπέζη έν βαθμολογική κατατάξει, άρισθεν μάλιστα έπιχείρημα καί έκ τής διατάξεως τού άρθρου 2 νόμου 481)1937, άπαγορευούσης τήν άσκησιν έλευθέρας δικηγορίας είς τούς δικηγόρους τής Άγροτικής Τραπέζης, ήτις όμως διάταξις κατηργήθη διά τού άρθρου 1 § ό νόμου 1936)1942 καί άπορρίψαν άκολούθως τήν ύπό δίκην άγωγήν τής άναιρεσειούσης, δι' ής έζητήθη ή πληρωμή τών άπό τού Νοεμβρίου 1950 καί έφεξής όφειλομένων ύπό τού άναιρεσιβλήτου μισθών της, ψευδώς ήρμήνευσε καί έσφαλμένως έφήρμοσε τάς διαληφθείσας διατάξεις ούσιαστικού νόμου καί άναιρετέαν κατέστησε τήν προσβαλλομένην άπόφασιν κατά τό άρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καί τόν βάσιμον περί τούτου 2ον λόγον τού άναιρετηρίου, παραπεμπτέα δέ είναι ή ύπόθεσις ένώπιον τού Β' Τμήματος τού Άρείου Πάγου διά τήν κατάλληλον τού νόμου έφαρμογήν, συμφώνως τοίς άρθροις 836 Πολ. Δικ. καί 36 νόμου ΧΜΖ)1877.

Ώς έμφαίνεται έκ τών προτάσεων τού άναιρεσιβλήτου τών ύποβληθεισών κατά τήν έκκλητον δίκην, τούτο συνετάχθη πρός τήν νομικήν άποψιν τήν ύποστηριζομένην ύπό τής άναιρεσειούσης, παρεκωλύθη δέ ή πληρωμή λόγω άντιρρήσεων τής Άρμοδίας Ύπηρεσίας τού Έλεγκτικού Συνεδρίου, δι' ό έλλείφει ύπαιτιότητος τού άναιρεσιβλήτου διά τήν προκειμένην δίκην, δέον όπως συμψηφισθή ή δικαστική δαπάνη.

αριθ. 28050)1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χορηγηθεῖσαν τοιαύτην τῶν δραχ. 128, δὲν δικαιοῦνται οὐδ' εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην αὔξησιν, συμπιφιζομένην εἰς τὴν πρώτην, καὶ ὅτι ἑπομένως οἱ ὁδηγοὶ ἀστικῶν αὐτοκινήτων λεωφορείων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, τυχόντες ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1954, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 27620) 1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, αὐξήσεως ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ αὐτῶν καὶ δὴ τοιαύτης ἀσχέτου πρὸς τὴν τοῦ ἄνω ἐπιδόματος ἀκριβείας ζωῆς, δραχ. 75, δὲν δικαιοῦνται τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χορηγηθείσης αὐξήσεως τῶν δραχ. 128, ἀφοῦ αὕτη εἶναι ἐλάσσων τῆς ὑπ' αὐτῶν μετὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου 1954 ληφθείσης, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, αὐξήσεως ἐκ δραχ. 132,75, καὶ ἀφ' ἑτέρου δὲν δικαιοῦνται ἐπίσης τῆς ὑπὸ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως 27653)1954 αὐξήσεως.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ὡς εἴρηται ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως (22.12.1955) ἐπηκολούθησεν ἡ δημοσίευσις ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 237 τῆς 29 Δεκεμβρίου 1955 φύλλῳ αὐτῆς (τεῦχος Δεύτερον) τῶν ὑπ' ἀριθ. 1) 1955 καὶ 1)1955 τῶν κατὰ τὸν ν. 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κλπ.» διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων Ἀθηνῶν, μετὰ τῆς κηρυττούσης ἀμφοτέρας τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἐκτελεστὰς ὑπ' ἀριθ. 75321)5752 τῆς 23 Δεκεμβρίου 1955 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, διὰ τῆς πρώτης τῶν ὁποίων τὸ πρωτοβάθμιον διοικητικὸν διαιτητικὸν δικαστήριον Ἀθηνῶν, ἐπιλύον διένεξιν τῶν μερῶν, ἀφορῶσαν εἰς ἑρμηνείαν τῆς ὡς εἴρηται ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, παρεπεμφθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 15 § 2 ἐδ. β' τοῦ ρηθέντος νόμου 3239) 1955, ἀπεφήνατο ὅτι, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως καὶ δὴ τοῦ ἄρθρ. 5 αὐτῆς, διὰ νὰ κριθῇ ποῖον τὸ συμφηφιστέον εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς χορηγηθεῖσαν αὔξησιν ποσὸν δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ καθορισμὸς τῶν ἀποδοχῶν, ὁ γενόμενος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653)1)1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀσχέτως ἂν αὕτη ἔτυχεν ἐφαρμογῆς ἐν τῇ δεδομένῃ περιπτώσει, τὸ ἐπὶ πλέον δὲ προκύπτον, συνεπείᾳ τοῦ τοιούτου ὑπολογισμοῦ, ποσὸν εἶναι τὸ εἰς τὴν ἀνωτέρω αὔξησιν συμφηφιστέον καὶ ὅτι ἑπομένως, ἐφ' ὅσον κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 27653)1)1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ὁδηγῶν, εἰσπρακτόρων, σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν τῶν ἀστικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, ἐὰν ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐφηρμόζετο καὶ ἐπ' αὐτῶν, θὰ ἀνήρχοντο εἰς δραχ. 1238,25, οἱ δὲ μηνιαῖοι βασικοὶ μισθοὶ αὐτῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 27620)1954 καὶ 27916)1954 ἀποφάσεων Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καθωρίσθησαν εἰς δραχμὰς 1270 διὰ τὸν ὁδηγὸν καὶ σταθμάρχην, εἰς δραχ. 1000 διὰ τὸν εἰσπράκτορα καὶ εἰς δραχ. 1150 διὰ τὸν ἐλεγκτήν, προκύπτει διαφορὰ δραχ. 51.75 διὰ τὸν ὁδηγόν, δραχ. 47.50 διὰ τὸν εἰσπράκτορα, δραχ. 100 διὰ τὸν σταθμάρχην καὶ δραχ. 52.50 διὰ τὸν ἐλεγκτήν, ἥτις, συμφηφιζομένη εἰς τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως δοθεῖσαν ἐκ δραχ. 128 αὔξησιν, ἀφίνει ὑπόλοιπον ὀφειλομένης ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης αὐξήσεως ἀπὸ 1.1 1955, ἐνσωματοῦμενον εἰς τοὺς διὰ τῶν ὡς εἴρηται ὑπ' ἀριθ. 27620)1954 καὶ 27916)1954 ἀποφάσεων καθωρισμένους μισθοὺς δραχ. 76,75 διὰ τὸν ὁδηγόν, δραχ. 80,50 διὰ τὸν εἰσπράκτορα, δραχ.... διὰ τὸν σταθμάρχην καὶ δραχ. 75.50 διὰ τὸν ἐλεγκτήν.

Ἡ ἑρμηνευτικὴ αὕτη ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 1)1955 ἀπόφασις τοῦ πρωτοβαθμίου διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου τῆς ὡς εἴρηται ἀσαφοῦς τῷ ὄντι καὶ ἀμφιβόλου ἐννοίας διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1955 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς ἔχουσα ἀναδρομικὴν δύναμιν, θεωρεῖται σύγχρονος πρὸς τὴν δι' αὐτῆς ἑρμηνευομένην ἀπόφασιν ταύτην, ἐφαρμοστέα δὲ ὑπὸ τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάζοντος δικαστηρίου τούτου πρὸς ἔλεγχον τῆς ὀρθότητος τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, χωρὶς νὰ ἀντίκειται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 776 Πολ. Δικ., καθ' ἣν οἱ ἐφέται ἐφαρμόζουσι τοὺς καθ' ἣν ἐποχὴν ἀπηγγέλθη ἡ ἀπόφασις ἰσχύοντας νόμους, ἀφοῦ δι' αὐτῆς δὲν εἰσάγεται νέον δίκαιον, ἀλλ' ἀποκαλύπτεται ἡ ἐν τῇ ὑπαρχούσῃ ὑπουργικῇ ἀποφάσει ἀληθὴς αὐτῆς ἔννοια. Ρητέον ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου, ἐπέχουσα κατὰ τὸ ἄρθρον 19 § 2 τοῦ ὡς εἴρηται ν. 3239)1955, ἐφ' ὅσον αὕτη ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως καὶ διεπομένη περαιτέρω ὑπὸ τῶν περὶ ταύτης διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, περιέχει, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐν αὐτῇ ὅρους, ὡς καὶ ἡ συλλογικὴ σύμβασις, κανόνας δικαίου καὶ ἐκ τούτου ἔχει ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἐφαρμοστέου.

Ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων, μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, εἰς τὴν πρὸ ταύτης στάσιν τῆς δίκης, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 Πολ. Δικ., ἤτοι πρὸς νέαν συζήτησιν τῆς ἀπὸ 12 Μαρτίου 1955 ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου (ἐνάγοντος), ἡ ὑπόθεσις θέλει κριθῇ βάσει τῆς ὡς εἴρηται ὑπ' ἀριθ. 1)1955 ἑρμηνευτικῆς ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου, χωρὶς ἐντεῦθεν νὰ εὑρίσκηται τὸ Τμῆμα τοῦτο ἐν διαφωνίᾳ πρὸς τὸ ἀντιθέτως ἑρμηνεύσαν τὴν περὶ ἧς πρόκειται ὑπουργικὴν ἀπόφασιν Α' Τμήματος, ὥστε νὰ ὑφίσταται περίπτωσις παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν Ὁλομέλειαν, διότι τὸ Τμῆμα τοῦτο, κρῖνον ὡς οὐσιαστικὸν δικαστήριον, εἶναι ὑπόχρεον ἐκ τῆς ἀναδρομικῆς δυνάμεως τῆς ἑρμηνευτικῆς ἀποφάσεως νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτήν. Ἡ ὑπὸ κρίσιν ὀθεν ὡς ἄνω ἔφεσις, δι' ἣν τὸ νόμιμον κατεβλήθη πρόστιμον, τύποις δεκτὴ τυγχάνει καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν, ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα.

Ἡ ὑπὸ τῶν συνδεδυασμένων ἄρθρων 2 καὶ 9 τοῦ ν. 3239)1955 διαγραφομένη προδικασία παραπομπῆς τηρεῖται προκειμένου νὰ καταρτισθῇ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν πρόκειται περὶ διενέξεως μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, ἀφορώσης τὴν ἑρμηνείαν ὑφισταμένων ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως, εἰς ἣν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὡς εἴρηται διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 § 2 ἐδ. 6' τοῦ ὡς εἴρηται νόμου, τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας δύναται, λαμβάνον γνῶσιν τῆς διενέξεως ταύτης, νὰ παραπέμψῃ ὁποτεδήποτε ταύτην εἰς τὸ ἁρμόδιον διοικητικὸν διαιτητικὸν δικαστήριον, ὅπερ ἐπιλαμβάνεται ταύτης κατὰ τὴν διαγραφομένην ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ρηθέντος νόμου διαδικασίαν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τῶν

ἐφεσιβλήτων (ἐναγομένων) ἀπορριπτέας τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος.

Τῆς ἀρμοδιότητος τῶν διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων εἰς τὴν περὶ ἧς πρόκειται περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 15 § 2 ἐδ. δ' τοῦ ν. 3249) 1955, ἀναγομένης εἰς τὴν ὑπὸ τούτων, ὡς ὀργάνων τῆς Διοικήσεως, ἐπίλυσιν κατὰ τρόπον συλλογικὸν διενέξεως μεταξὺ ὡρισμένης κατηγορίας ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν ἀφορώσης τὴν ἑρμηνείαν αὐτῶν, οὐδαμῶς ἡ διατάξις αὕτη τοῦ ἄρθρου 15 § 2 ἐδ. δ' τοῦ ν. 3239)1955 προσκρούει εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 28 καὶ 87 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος. Ἡ αὐτὴ διάταξις δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ αὐτοῦ Συντάγματος σταγομένην ἀρχήν, καθ' ἣν μόνον ὁ θέσας τὴν ἀμφιβόλου ἐννοίας διάταξιν εἶναι ἁρμόδιος νὰ παράσχῃ τὴν ἀληθῆ αὐτῆς ἔννοιαν, ἐφ' ὅσον, καθ' ἃ ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κεῖται ὅπως, ἀντὶ αὐτὸς νὰ προβῇ, καθ' ὃ δικαίωμα ἔχει, εἰς τὴν ἑρμηνείαν αὐτῆς, ἐμπιστευθῇ τοῦτο εἰς τὰ ἐν λόγῳ διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια, εἰς τὸν αὐτὸν δὲ Ὑπουργὸν ἀπόκειται, μετὰ τοῦτο, ὅπως, κηρύσσων τὴν ἀπόφασιν τῶν δικαστηρίων ταύτων ἐκτελεστήν, ἐκδηλώσῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ, ἂν ὀρθῶς ἀπεδόθη εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἡ ἀληθὴς αὐτῆς ἔννοια. Δέον ἑπομένως ὅπως τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παρὰ τῶν ἐφεσιβλήτων (ἐναγομένων) ὑποστηριζόμενα ἀπορριφθῶσιν ὡς μὴ βάσιμα.

Μετὰ ταῦτα, ὁ μοναδικὸς λόγος ἐφέσεως, καθ' ὃν, κατ' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 3 καὶ 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1955 ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων δικαιοῦται αὐξήσεως δραχ. 1.70, ἐνῷ δικαιοῦται τοιαύτης ἐκ δραχ. 128, βάσιμος ἐν μέρει, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου, τυγχάνει, δέον ἑπομένως ὅπως ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις γίνῃ δεκτή, μεταρρυθμιζομένης δὲ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐφεσίβλητοι καταβάλωσιν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ὀδηγὸν τοῦ εἰς αὐτοὺς ἀνήκοντος ὑπ' ἀριθ. *** ἀστικοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου περιφερείας Πειραιῶς δραχ. 76.75, καταδικασθῶσι δὲ οὗτοι εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τὴν παροῦσαν συζήτησιν καὶ τὴν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν πρωτοδίκου τοιαύτην, μετριαζόμενα κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὗτος ἐν μέρει μόνον, κατὰ τὸν προκείμενον δικαστικὸν ἀγῶνα, ἠκούσθη.

Παρατηρήσεις :

Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις εἶναι, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἡ πρώτη ἥτις ἐχαρακτήρισε τὰ ὑπὸ τοῦ νέου ν. 3239/1955 «περὶ τροπῆς ρυθμίσεως συλλ. διαφορῶν κ.λ.π.» ἱδρυθέντα «διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια», ὡς συλλογικὰ ὄργανα τῆς ἐνεργοῦ Διοικήσεως. Ὁ χαρακτηρισμὸς εἶναι ὀρθός. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ νόμος ρητῶς καὶ κατ' ἐπανειλῆφθην (βλέπε ἄρθρ. 10, 11, 12, 13, 14 κλπ.) ὁμιλεῖ περὶ διοικητικῶν δικαστηρίων, ἡ δὲ σχολιαζομένη ἀπόφασις οὐδὲν διέλαβε περὶ τῶν λόγων, αἵτινες, μολονότι τοῦτο, τὴν ἔπεισαν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν «δικαστηρίων» τούτων ὡς ὀργάνων τῆς ἐνεργοῦ Διοικήσεως, θὰ εἶχον ἴσως ἐνδιαφέρον αἱ κατωτέρω πύντομοι παρατηρήσεις.

1. Κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον τῆς 16/20 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» τὰ ὄργανα διαιτησίας, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀνατεθῇ ἡ ἐπίλυσις τῶν συλλογικῶν διαφορῶν, ὠνομάζοντο «Ἐπιτροπαὶ Διαιτησίας» (βλέπε ἄρθρ. 3, 1 κλπ.). Ὑπὸ τὸ κράτος τῶν διατάξεων τούτων ἡ νομολογία σταθερῶς ἐδέχθη, ὅτι αἱ Ἐπιτροπαὶ Διαιτησίας δὲν ἦσκουν δικαιοδοσίαν (παρ' ὅτι ἐτήρουν διαδικασίαν ἐνδικον), ἀλλ' ἦσαν πολυμελῆ ὄργανα τῆς ἐνεργοῦ Διοικήσεως, τῶν ὁποίων αἱ πράξεις, ὡς ἐκ τούτου, ὑπέκειντο εἰς ἀκυρωτικὸν ἔλεγχον τοῦ Σ.τ.Ε. (βλέπε Σ.τ.Ε. 370/1943, ΕΕΔ 2, 760, 853/ 1949, ΕΕΔ 8, 402, 1395/1949, ΕΕΔ 8, 619 καὶ Α. Π. 453/1949, ΕΕΔ 8, 932).

2. Τὸ τιθέμενον ἤδη ἐρώτημα εἶναι τὸ ἑξῆς: Ἔχει ἀξίαν, καὶ ποίαν, ἡ ὑπὸ τοῦ νέου ν. 3239/1955 ἀναγόρευσις τῶν ὀργάνων ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ὡς «διοικητικῶν δικαστηρίων»; Ἐὰν δεχθῶμεν, ὅτι ὁ νόμος αὐτὸς κατέστησε τὰ ὄργανα διαιτησίας διοικητικὰ δικαστήρια, αἱ πράξεις - ἀποφάσεις τούτων (διὰ νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν σοβαρωτέραν συνέπειαν) δὲν θὰ ὑπόκεινται οὔτε εἰς τὸν ἀκυρωτικὸν ἔλεγχον τοῦ Σ.τ.Ε., διότι εἰς τοιοῦτον ἔλεγχον δὲν ὑπόκεινται αἱ δικαιοδοτικαὶ πράξεις, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὸν ἀναιρετικὸν ἔλεγχον τούτου, διότι ὁ ἱδρυτικὸς τούτων νόμος (3239/1955) δὲν παρέχει αἴτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τῶν ἐν λόγῳ ἀποφάσεων, τυγχάνει δὲ ἀναμφιβόλου ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 83, 1 περ. δ, Συντάγματος θεσπιζομένη αἴτησις ἀναιρέσεως δίδεται μόνον κατὰ τῶν τελεσιδίκων ἀποφάσεων τῶν τακτικῶν διοικητικῶν δικαστηρίων (μὴ ἱδρυθέντων ἔτι), οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν εἰδικῶν διοικητικῶν δικαστηρίων (οἷα θὰ ἦσαν τὰ ὑπὸ τοῦ ν. 3239/1955 ἱδρυθέντα, ἐὰν ἠθέλων θεωρηθῆ δικαστήρια), κατὰ τῶν ὁποίων ἐπιτρέπεται αἴτησις ἀναιρέσεως, ἐφ' ὅσον παρέχει ταύτην ὁ ἱδρυτικὸς των νόμος.

Πρέπει ἀμέσως νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἐφ' ὅσον διὰ τοῦ Συντάγματος ἱδρύεται ἡ διοικητικὴ δικαιοδοσία (ἄρθρα 82—86) καὶ ἀκόμη ὅτι, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τοῦ Συντάγματος γίνεται διάκρισις μεταξὺ διοικητικῶν δικαστηρίων ἀκυρώσεως (ἄρθρ. 83) καὶ διοικητικῶν δικαστηρίων οὐσίας (ἄρθρ. 82, 86), δὲν δύναται ἐκ μόνου τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου διδομένου χαρακτηρισμοῦ ὀργάνου τινὸς ὡς δικαιοδοτικοῦ ἢ διοικητικοῦ νὰ ἀποκλεισθῇ ἐν συγκεκριμένῃ περιπτώσει ὁ διάφορος χαρακτηρισμὸς τούτου. Τοὐναντίον μάλιστα: Ἐφ' ὅσον ὑφίσταται συνταγματικὴ δέσμευσις, ὁ χαρακτηρισμὸς ὀργάνου τινός, ὡς καὶ τῶν πράξεων τούτου, ἀνεξαρτήτως ἢ καὶ ἐναντίον ἀκόμη τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου διδομένου χαρακτηρισμοῦ, εἶναι ἔργον πρωταρχικῆς σημασίας, ἐπιβεβλημένον ἐκ τοῦ Συντάγματος καὶ συνιστάμενον ἀκριβῶς εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς συνταγματικότητος τῶν σχετικῶν διατάξεων, δι' ὧν συνέστη τὸ ὑπὸ μελέτην ὄργανον. Ὑπὸ διάφορον ἀντίληψιν θὰ ἦσαν ἐκτεθειμέναι εἰς παραβιάσεις αἱ διατάξεις τοῦ Συντάγματος. Οὕτω, διὰ νὰ φέρωμεν μερικὰ παραδείγματα, ὑποθέσωμεν, ὅτι νόμος τις ἀνεκήρυσσε διοικητικὸν δικαστήριον ὄργανόν τι, ἐνῷ εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦτο δὲν δικαιοδοτεῖ, ἀλλ' ἀσκεῖ διοίκησιν. Αἱ πράξεις πλέον τούτου (διὰ νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν σοβαρωτέραν συνέπειαν) θὰ θεωροῦνται ἀποφάσεις δικαστικαὶ καὶ συνεπῶς θὰ ἀποκλείηται ἡ ἐπὶ ἀκυρώσει προσβολὴ τοι-

των ένώπιον τοῦ Σ.τ.Ε. Ἀλλὰ ἡ ἀκυρωτικὴ δικαιοδοσία τοῦ Σ.τ.Ε. τυγχάνει κατοχυρωμένη ὑπὸ τοῦ Συντάγματος (ἄρθρον 83) καὶ ὡς ἐκ τούτου διάταξις νόμου, ἡ ὁποία δι' μετονομασίας τῶν πράξεων τῆς ἐνεργοῦ Διοικήσεως εἰς ἀποφάσεις δικαστηρίων ἀποκλείει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Σ.τ.Ε., εἶναι ἀντισυνταγματική. Εἰς ἄλλην, ἀκριβῶς ἀντίθετον, περίπτωσιν, ὑποθέσωμεν, ὅτι, ἐνῶ πρόκειται τῇ ἀληθείᾳ περὶ διοικητικοῦ δικαστηρίου, ὁ νόμος τὸ ὀνομάζει ὄργανον τῆς ἐνεργοῦ διοικήσεως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ ἀποφάσεις τοῦ ἐν λόγῳ δικαστηρίου θὰ ὑπεβάλλοντο εἰς τὸν ἀκυρωτικὸν ἔλεγχον τοῦ Σ.τ.Ε. (κατ' ἀνεπίτρεπτον διεύρυνσιν τοῦ ἄρθρ. 83 τοῦ Συντάγματος), ἐνῷ ἐξ ἄλλου θὰ ἀπεστερούντο τῆς δυνάμεως τῶν (δεδικασμένου) αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις, ἤτις θεμελιοῦται ἐπὶ τοῦ ἄρθρ. 86 τοῦ Συντάγματος.

Ὑφίσταται λοιπὸν χρέος ἐκ τοῦ Συντάγματος, ὅπως ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει ἐλέγχηται, ἂν τὸ φερόμενον ἐν τῷ νόμῳ ὡς διοικητικὸν δικαστήριον εἶναι ὄντως τοιοῦτον. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸ Σύνταγμα δὲν ὑφίσταται ὁρισμὸς περὶ τούτου, οὔτε περὶ τῆς διοικητικῆς διαφορᾶς, κατ' ἀνάγκην ὁ προσδιορισμὸς θὰ γίνηται βάσει τῶν πορισμάτων τῆς Ἐπιστήμης, ἐν ὄψει τῶν ὁποίων βεβαίως ὁ συνταγματικὸς νομοθέτης ἵδρυσε τὰ διοικητικὰ δικαστήρια καὶ ὥρισεν ὡς ἀντικείμενον τούτων τὴν ἐπίλυσιν τῶν διοικητικῶν διαφορῶν.

Τὰ κριτήρια, βάσει τῶν ὁποίων ἐπιχειρεῖται ὁ διαχωρισμὸς μεταξὺ τῶν διοικητικῶν ὀργάνων καὶ τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων, εἶναι, περισσότερα τοῦ ἑνός, τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ (βλέπε σχετικῶς *Α. Τσουκαλίδη*, Θ. Μ΄ 778 ἑπ., 780, *Στασινόπουλον*, Δίκ. Διοικ. Διαφορῶν, σελ. 65, 67 ἑπ., *Ἰδίου* Διοικ. Πράξεις, σελ. 117, 118, *Κυριακοπούλου*, Διοικ. Δίκ. τόμ. Γ΄ 19, *Θ. Γώτσου*, Αἴτησις ἀκυρ., σελ. 51, *Παπαφράγκου*, Πορίσματα νομολ. σελ. 25, *Ν. Μπουρόπουλου*, Διοικ. Δικαστήρια κλπ., 1943). Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ προσδίδον εἰς τὸ συγκεκριμένον ὄργανον τὴν ἰδιότητα διοικητικοῦ δικαστηρίου εἶναι ἡ ἀπονεμηθεῖσα αὐτῷ ἐξουσία, ὅπως ἀποφαίνηται μετὰ δυνάμεως δεδικασμένου ἐν τῇ ἐπιλύσει τῆς ἐνώπιόν του ἀχθείσης διαφορᾶς. Τοῦτο, δηλ. ἡ μετὰ δυνάμεως δεδικασμένου κρίσις τοῦ ὑπὸ ἐρευναν ὀργάνου, ἐξαίρεται ἐνταῦθα ὡς κύριον καὶ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα, διότι δι' αὐτοῦ ὑποδηλοῦται ἀμέσως καὶ περιληπτικῶς, ὅτι τὸ περὶ οὗ πρόκειται ὄργανον, διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς δικαιοδοτικόν, πρέπει ἀφ' ἑνὸς νὰ τυγχάνῃ ἀπεσπασμένον τοῦ πλαισίου τῆς διοικητικῆς ἱεραρχίας (καὶ συνεπῶς ἡ ἀποφασίς του νὰ μὴ ὑπόκειται εἰς ἱεραρχικὸν ἔλεγχον ἢ ἀνάκλησιν), ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ κρίσις του νὰ δύναται νὰ ἀντιτάσσηται κατὰ τρόπον ἀκαταμάχητον τοσοῦν ἔναντι τοῦ διοικουμένου, ὅσον καὶ ἔναντι τῆς Διοικήσεως.

Βάσει τῶν διδαγμάτων τούτων τῆς ἐπιστήμης (ἐν ὄψει τῶν ὁποίων, ἐπαναλαμβάνομεν, ἐτέθησαν αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ Συντάγματος) πρέπει ἀμέσως νὰ ἀποκλεισθῇ ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν λεγομένων διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων τοῦ ν. 3239/1955 ὡς δικαιοδοτικῶν ὀργάνων. Διότι αἱ ἀποφάσεις τούτων, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 19 § 2 καὶ 20 § 2, ἰσχύουν μόνον ἐὰν κηρυχθοῦν ἐκτελεστὰ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευθοῦν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (ἐξαιρουσι τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρ. 20 § 3). Ἀκόμη αἱ ἀποφάσεις τούτων δύνανται διὰ τοὺς ἐν ἄρθρ. 20 § 2 λόγους νὰ μὴ ἐγκριθοῦν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ νὰ τροποποιηθοῦν ἀκόμη δι' ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Συντονισμοῦ. Εἶναι λοιπὸν καταφανές, ὅτι αἱ ἀποφάσεις ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας δὲν ἔχουν οὐδὲν τὸ κοινὸν μὲ τὰς ἀποφάσεις τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων, αἵτινες, ὡς ἐλέχθη, ἔχουν ἀφ' ἑαυτῶν ἀκαταμάχητον ἰσχὺν τοσοῦν ἔναντι τῶν διοικουμένων, ὅσον καὶ ἔναντι τῆς Διοικήσεως.

3. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἄλλη πλέον ἀπολὺ σαφὴς σκέψεων, διὰ τῆς ὁποίας καταλήγομεν εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα: Διὰ νὰ γίνῃ λόγος περὶ δικαιοδοτικοῦ ὀργάνου, πρέπει βεβαίως νὰ προϋπάρχῃ διαφορά, ἥτις νὰ ὑποβάλληται εἰς αὐτὸ πρὸς λύσιν. Προκειμένου, εἰδικώτερον, νὰ γίνῃ λόγος περὶ διοικ. δικαστηρίου, πρέπει νὰ ὑφίσταται διοικ. διαφορά. Ἀλλὰ διὰ τὴν γένεσιν διοικ. διαφορᾶς ἀπαιτεῖται κατὰ βάσιν, ἐκτὸς πλείστων ἄλλων, προσβολὴ διὰ πράξεως τῆς Διοικήσεως δικαιώματος ἢ τοὐλάχιστον συμφέροντος τοῦ διοικουμένου (Ὁλ. Α.Π. 160/1930, Θ.ΜΑ΄, 471), καθ' ἧς προσφεύγει οὗτος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως τῆς ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας οὐδὲν τοιοῦτον συμβαίνει. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 1 § 2, συλλογικὴ διαφορὰ ὑφίσταται οὐχὶ διότι ἡ Διοίκησις προσέβαλε δικαίωμα ἢ συμφέρον ἕνὸς τῶν διοικουμένων, ἀλλὰ διότι ὑφίστανται διενέξεις μεταξὺ τῶν ὀργανώσεων τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργοδοτῶν ὡς πρὸς τοὺς ὅρους, συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβήν, ὑπὸ τοὺς ὁποίους θὰ καταρτίζωνται ἐν τῷ μέλλοντι αἱ ἀτομικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καὶ ἡ ὁποια διαφωνία, ἀφοῦ ἀπέτυχεν ἡ συμβιβαστικὴ λύσις της, παραπέμπεται ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας εἰς ὑποχρεωτικὴν διαιτησίαν (βλέπε ἄρθρ. 2 § 1, ἄρθρ. 9, 19 § 2 καὶ 15 § 5). Ἡ συλλογικὴ διαφορά, λοιπόν, τὴν ὁποίαν ἐπιλύει τὸ λεγόμενον Δικαστήριον διαιτησίας, οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν διοικητικὴν διαφορὰν (πολὺ περισσότερον πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν διαφορὰν τοῦ ἄρθρ. 1 Πολ. Δικ.), ἀφ' ἧς τοὐλάχιστον ἔννοιαν δέχεται ταύτην ἡ Ἐπιστήμη καὶ τὴν ὁρίθμισε τὸ Σύνταγμα. Συνεπῶς δὲν δύναται νὰ γίνηται λόγος περὶ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου, ἀφοῦ ἡ ὕλη, ἐφ' ἧς πρόκειται τοῦτο νὰ δικαιοδοτήσῃ, δὲν ἀποτελεῖ διοικητικὴν διαφοράν.

4. Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ν. 3239/1955, ἀλλὰ καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ θεσμοῦ τῆς ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, γίνεται εὐκόλως ἀντιληπτόν, ὅτι ἡ λεγομένη συλλογικὴ διαφορὰ (ἡ ὁποία, ἐπαναλαμβάνομεν, οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν ἢ διοικητικὴν διαφοράν) ἀποτελεῖ μίαν διένεξιν τῶν ὡργανωμένων εἰς σωματεῖα μισθωτῶν ἢ ἐργοδοτῶν. Τὸ Κράτος, ἀφ' ὅτου ἀσκεῖ παρεμβατικὴν πολιτικήν, διατιμᾷ τὴν μισθουμένην ἐργασίαν κατὰ διαφόρους τρόπους ποικίλλοντας μεταξὺ των κατὰ τὸ εἶδος τῆς παρεμβάσεως. Ἄλλοτε καθορίζει τοὺς μισθοὺς δι' ἐντόνου καὶ ἀπροκαλύπτου παρεμβάσεως, ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων (νόμοι 310/1941, 28/1944, 2510/1953 κ.λ.π.)· ἄλλοτε ἀναθέτει εἰς συλλογικὰ ὄργανα (ἐπιτροπὰς ἢ δικαστήρια διαιτησίας) τὸν καθορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν. Εἰς τὴν περί-

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Καθορισμός αποδοχών προσωπικού Οργανισμού Διαχειρίσεως Συμμαχικού Υλικού (Ο.Δ.Ι.Σ.Υ.).

Καθορισμός, κατ' άρθρ. 2 Ν.Δ. 183/1946, της μισθοδοσίας του υπαλληλικού προσωπικού, των ημερομισθίων του εργατοτεχνικού προσωπικού, των προσθέτων άμοιβών του εν γένει προσωπικού του Ο.ΔΙ.Σ.Υ. δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού. — Αντεφάρμοστον των υπ' αριθ. 8900/1946 και 18310/1946 υπουργικών αποφάσεων περί προσθέτου άμοιβής δι' εργασίαν κατά Κυριακάς και νυκτερινάς ώρας, εχουσών ως προϋπόθεσιν υποχρεωτικώς τεθεσπισμένα κατώτατα όρια μισθών, τούτων καθοριζομένων ελευθέρως υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του Ο.ΔΙ.Σ.Υ.

Αρείου Πάγου 297/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εισηγητής ο Άρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Φ. Άγγελής, Ε. Βαρδιτσιώτης.

Εκ των διατάξεων των §§ 4, 7 και 8 του άρθρ. 2 του υπ' αριθ. 183)1946 νομ. διατάγματος επί συστάσεως κρατικού Οργανισμού διά την διαχείρισιν πλεονάζοντος συμμαχικού υλικού», δι' ων ορίζεται, ότι το προσωπικόν του Οργανισμού τούτου διαρίζεται υπό του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού, παραλαμβάνεται δε ή επί συμβάσει ή ως έκτακτον ή προσωρινόν τοιούτον και ότι ο καθορισμός της μισθοδοσίας του υπαλληλικού προσωπικού, τα ημερομίσθια του εργατοτεχνικού προσωπικού, αι πρόσθετοι άμοιβαί εις τα εν γένει προσωπικόν, εις ο περιλαμβάνεται και το εξ αποσπάσεως τοιούτον, ενεργούνται υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του Ο.Δι.Σ.Υ., μη δεσμευομένου εν τω ποσοτικώ καθορισμώ αυτών εξ οιασδήποτε υφισταμένης τυχόν σχετικής περιοριστικής διατάξεως, συνδυαζομένων προς τας διατάξεις των υπ' αριθ. 8900)1946, 18310)1946 και 25825)1951 κοινών αποφάσεων των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας, δια της τελευταίας των οποίων, κατ' αυθεντικήν ερμηνείαν των προηγουμένων, ορίζεται ότι ή δι' αυτών προβλεπομένη αύξησις των μισθών και ημερομισθίων υπολογίζεται πάντοτε επί των υποχρεωτικώς τεθεσπισμένων ελαχίστων ορίων μισθών και ημερομισθίων, σαφώς προκύπτει, ότι επί του υπαλληλικού προσωπικού του αναιρεσιβλήτου Οργανισμού δεν έχουσιν εφαρμογήν αι ως άνω υπουργικαί αποφάσεις περί καταβολής ηυξημένου ημερομισθίου διά τους κατά τας νυκτερινάς ώρας και κατά τας Κυριακάς και εορτάς εργαζομένους, διότι αύται προϋπόθεσιν έχουν υποχρεωτικώς τεθεσπισμένα κατώτατα όρια μισθών και διότι οι μισθοί του προσωπικού τούτου, ως και αι πρόσθετοι παροχαί, καθορίζονται ελευθέρως υπό του Διοικητικού Συμβουλίου, μη δεσμευομένου υπό ουδεμιάς άλλης διατάξεως και επομένως εις τούτο ανήκει ο προσδιορισμός της μισθοδοσίας, δι' οιανδήποτε και υπό οιασδήποτε συνθήκας παροχήν της εργασίας του προσωπικού του αναιρεσιβλήτου.

Είπον και τα ως εφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του και μη εφαρμόσαν τας ως άνω υπουργικάς αποφάσεις εν τη υπό την κρίσιν του διά της αγωγής του αναιρεσείοντος υποβληθείση διαφοράς, δι' ης ζητείται προσαύξησις κατά τας αποφάσεις ταύτας διά νυκτερινήν εργασίαν και τοιαύτην κατά τας Κυριακάς και εορτάς επί της μισθοδοσίας του αναιρεσείοντος, ήτις, ως ανελέγκτως δέχεται ταύτα, καθορίσθη υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του αναιρεσιβλήτου εις ποσόν πολύ μείζον του δι' υπουργικής αποφάσεως καθοριζομένου μισθού και του ποσού των επί του αυτού μισθού υπολογιζομένων βάσει των ως άνω υπουργικών αποφάσεων προσαυξήσεων, ορθώς τας διαληφθείσας διατάξεις του νόμου και των υπουργικών αποφάσεων ηρμήνευσε και εφήρμοσε και είναι απορριπτέοι οι περί του εναντίου πρώτος, δεύτερος και τρίτος εν τω αναιρετηρίω λόγοι αναιρέσεως. Ο δεύτερος της αναιρέσεως λόγος, καθ' όσον πλήττει την εξενεχθείσαν και δι' αναφοράς εις την πρωτόδικον απόφασιν περί πραγμάτων κρίσιν, ότι ο καθορισμός των αποδοχών του αναιρεσείοντος υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του αναιρεσιβλήτου περιελάμβανε και την κατά τας Κυριακάς και εορτάς και νυκτερινάς ώρας παροχήν των υπηρεσιών του αναιρεσείοντος, είναι επίσης απορριπτέος, ως απαράδεκτος, κατά το άρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικονομίας.

Ο τέταρτος της αναιρέσεως λόγος, καθ' ον δεν ελήφθη υπό της προσβαλλομένης αποφάσεως υπ' όψιν ο ισχυρισμός του αναιρεσείοντος, ότι αρχικώς προσελήφθη δι' ημερησίαν υπηρεσίαν φυλάξεως των αποθηκών, είτα δε ανετέθη αυτώ προσθέτως και νυκτερινή εργασία από της 10 νυκτερινής μέχρι 6 πρωϊνής ανά εβδομάδα, ως και επιπτωσιν αύτην αναλύνεται ή τυχύτης της κρατικής επεμβάσεως, διότι δίδεται η εντύπωσις ότι το συλλογικόν όργανον δρά ως συμβιβαστής ή τρίτος. Αλλά υπό το κράτος του τελευταίου νόμ. (3239/1955) δεν δικαιολογείται ούδε ή εντύπωσις αύτη· διότι, ως ήδη ελέχθη, αι αποφάσεις διαιτησίας κατά κανόνα (πλην δηλ. της εξαιρέσεως του άρθρ. 20 § 3) ισχύουν μόνον άν κυρωθούν δι' αποφάσεως του Υπουργού και υπόκεινται ακόμη και εις τροποποιήσεις εκ μέρους τούτου.

5. Συμπέρασμα όλων των ανωτέρω είναι, ότι τα λεγόμενα διοικητικά διαιτητικά δικαστήρια είναι συλλογικά όργανα της ενεργού Διοικήσεως και συνεπώς αι πράξεις τούτων είναι διοικητικαί πράξεις. Ως τοιαύται (διά να περιορισθώμεν εις την πλέον ενδιαφέρουσαν συνέπειαν) υπόκεινται, κατά τας γνωστάς διατάξεις, εις έλεγχον νομιμότητος εκ μέρους των τακτικών δικαστηρίων και εις ακυρωτικόν έλεγχον εκ μέρους του Σ.τ.Ε. *Κ. Ι. Δημάκης*, Δικηγόρος

γασία κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, χωρὶς νὰ γίνῃ πρόσθετος καθορισμὸς τῶν ἀποδοχῶν του, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ ἀπέκρουσε τοῦτον, δεχθὲν ἀνελέγκτως, ὡς καὶ ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ ἐρρήθη, ὅτι μία ἐξ ἀρχῆς κατηρτίσθη σύμβασις καὶ ὅτι ἐν τῷ γενομένῳ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καθορισμῷ τῶν ἀποδοχῶν, ἐν ὄψει τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἦτο παρασχετέα ἡ ὑπηρεσία αὐτοῦ, περιελήφθη καὶ ἡ διὰ τὰς ἐργασίας ταύτας (νυκτερινὴ καὶ Κυριακῶν), ὡς καὶ τὰς ἡμέρας ἀναπαύσεως ἀμοιβή του. Καθ' ὅσον δὲ περαιτέρω διὰ τοῦ αὐτοῦ λόγου ἀναιρέσεως πλήττεται ἡ αὐτὴ ἀπόφασις ὡς ἐσφαλμένως μὴ καθορίσασα κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 371 Α. Κώδικος, κατὰ δικαίαν κρίσιν, τὰς ἀποδοχάς του, διὰ τὴν πρόσθετον ὑπὸ τούτου παροχὴν ὑπηρεσίας κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας καὶ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, εἶναι ἀπορριπτέος οὗτος κατὰ τὸ ἄρθρ. 811 § 2 Πολ. Δικ., καθ' ὅσον οὔτε ὁ ἀναιρεσείων ἐπικαλεῖται, ὅτι προέτεινε τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν καὶ αἴτημα ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δικαστηρίου, οὔτε καὶ πράγματι προέτεινε τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν καὶ αἴτημα, ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ ἐφετηρίου καὶ τῶν προτάσεων του τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν συζήτησιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις (*).

II. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Μεταλλευτῶν καὶ προϋποθέσεις δι' ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ γήρατος.

Ἐπέλευσις, κατὰ τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου, ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως γήρατος κατὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ τὴν ἕνεκα τούτου ὁριστικὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας του.—Προϋπόθεσις ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος 30ετὴς ἐργασία εἰς μεταλλεῖα ἢ λατομεῖα, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι συνεχής, ἀλλὰ δύναται νὰ εἶναι διακεκομμένη.—Εἰδικῶς διὰ τὴν παροχὴν συντάξεως λόγῳ γήρατος δι' ἀσφαλιστικὰς περιπτώσεις, ἐπερχομένας μετὰ τὴν 1 Μαρτίου 1944, ἤτοι διὰ τοὺς μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην συμπληροῦντας τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ διακόπτοντας ὁριστικῶς τὴν ἐργασίαν των, ἀναγκαῖον ὅπως οὗτοι ἔχουν συνεχῆ ἢ διακεκομμένην 30ετῆ ἐργασίαν εἰς μεταλλεῖα ἢ λατομεῖα, ἀλλ' ἀπαραιτήτως ὅπως ἔχουν κατὰ τὴν τελευταίαν, πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των, 10ετίαν ὡς κύριον ἐπάγγελμα μεταλλευτικὴν ἢ λατομικὴν ἐργασίαν ἐν μεταλλείοις καὶ λατομείοις καὶ νὰ ἔχουν συμπληρώσει κατὰ τὸ 10ετὲς διάστημα 1650 τουλάχιστον εἰσφοράς.—Ἀδυναμία συνεχίσεως ἐργασίας ἐξ ἀνωτέρας βίας (εἰσόδου εἰς τὴν χώραν στρατευμάτων κατοχῆς) καὶ συνέπειαι.

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 14133/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν 1592/1956

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Ἀθανασούλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἐφέτης κ. *Π. Κριθαρᾶς*

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ἀπ. Μπουρνιᾶς, Κ. Γιαννακόπουλος

Κατὰ μὲν τὴν § 1 τοῦ ἄρθρ. 34 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ἐφεσιβλήτου Ταμείου εἰς τοὺς ἀπομακρυνθέντας ἢ ἀπομακρυνομένους τῆς ἐργασίας των ἐργάτας τῶν μεταλλείων καὶ λατομείων, τοὺς συμπληρώσαντας κατὰ τὴν ὁριστικὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας των τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἀσκήσαντας συνεχῶς ἢ διακεκομμένως 30 ἔτῶν ἐργασίαν εἰς μεταλλεῖα καὶ λατομεῖα, καταβάλλεται παρὰ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν σύνταξις γήρατος, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν λαμβάνουν κατὰ τὰ αὐτὰ χρονικὸν διάστημα ἐκ τοῦ Ταμείου τούτου σύνταξιν μηνιαίαν ἐξ ἄλλης αἰτίας, κατὰ δὲ τὴν § 10 τοῦ ἰδίου ἄρθρου πρὸς παροχὴν τῆς ὡς ἄνω λόγῳ γήρατος συντάξεως δι' ἀσφαλιστικὰς περιπτώσεις, ἐπερχομένας μετὰ τὴν 1 Μαρτίου 1944, ἀπαιτεῖται ὡσαύτως, ὅπως ὁ αἴτων εἶχε κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν τῆς ἐργασίας του ὡς κύριον ἐπάγγελμα μεταλλευτικὴν ἢ λατομικὴν ἐργασίαν ἐν μεταλλείοις ἢ λατομείοις, νὰ εἶχε δὲ πραγματοποιήσει κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα 1650 τοὐλάχιστον εἰσφοράς.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτουν τὰ ἑξῆς: 1) ἡ ἀσφαλιστικὴ περίπτωσις γήρατος ἐπέρχεται κατὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ τὴν ἕνεκα τούτου ὁριστικὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας του, 2) ὁ διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην διακόπτων τὴν ἐργασίαν του, ἵνα τύχῃ συντάξεως γήρατος, δέον νὰ ἔχῃ 30ετῆ ἐργασίαν εἰς μεταλλεῖα ἢ λατομεῖα, ἡ ὁποία, ὡς ῥητῶς ἐν τῇ § 1 ὁρίζεται, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι συνεχής, ἀλλὰ δύναται νὰ εἶναι διακεκομμένη καὶ τοῦτο λόγῳ τῆς φύσεως τῶν τοιούτων ἐργασιῶν καὶ 3) εἰδικῶς διὰ τὴν παροχὴν συντάξεως λόγῳ γήρατος δι' ἀσφαλιστικὰς περιπτώσεις, ἐπερχομένας μετὰ τὴν 1 Μαρτίου 1944, ἤτοι διὰ τοὺς μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην συμπληροῦντας τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ὡς ἐκ τούτου διακόπτοντας ὁριστικῶς τὴν ἐργασίαν των, ἀπαιτεῖται, ὅπως οὗτοι ἔχουν συνεχῆ ἢ διακεκομμένην 30ετῆ ἐργασίαν εἰς μεταλλεῖα ἢ λατομεῖα, ἀλλὰ ἀπαραιτήτως δέον ὅπως ἔχουν κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των 10ετίαν ὡς κύριον ἐπάγγελμα μεταλλευτικὴν ἢ λατομικὴν ἐργασίαν ἐν μεταλλείοις ἢ λατομείοις καὶ νὰ ἔχουν συμπληρώσει κατὰ τὸ 10ετὲς τοῦτο διάστημα 1650 τοὐλάχιστον εἰσφοράς, ἐφ' ὅσον δ' ἐν τῇ § 10 δὲν ὁρίζεται, ὅτι αἱ 1650 εἰσφοραὶ ἔδει νὰ ἔχουν πραγματοποιηθῇ μερικῶς καθ' ἕκαστον ἔτος τῆς 10ετίας, ἕπεται ὅτι ὁ ἔχων 30ετῆ συνεχῆ ἢ διακεκομμένην μεταλλευτικὴν ἢ λατομικὴν ἐν μεταλλείοις ἢ λατομείοις ἐργασίαν εἰς 1650 εἰσφορὰς, ἐντὸς τῆς τελευταίας 10ετίας πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, ἐφ' ὅσον ἡ συμπλήρωσις ἐπέρχεται εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς 1 Μαρτίου 1944, ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς ἐκ λόγων ἀνωτέρας βίας νὰ συνεχίσῃ τὴν τοιαύτην ἐργασίαν του διὰ τὸν ὑπολειπόμενον πρὸς συμπλήρωσιν τῆς 60ετίας ἢ τῆς 30ετίας χρόνον, δικαιοῦται συντάξεως λόγῳ γήρατος κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις. Εἰς τὴν ἑρμηνείαν ταύτην δὲν ἀν-

τίκεινται αί διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ἐφεσιβλήτου περὶ εἰσφορῶν, διότι ἡ ἐπιταγὴ τοῦ νόμου ὅπως ὁ ἠσφαλισμένος ἔχῃ κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ἀποχωρήσεώς του 10ετίαν 1650 ἡμερομίσθια πληροῦται Ἐξ ἄλλου ἡ ἄποψις τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρας βίας δέον νὰ περιληφθῇ καὶ ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ὁ ἠσφαλισμένος δὲν εἶχε 1650 ἡμερομίσθια κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως 10ετίαν, διότι ἐκ λόγων ἀνωτέρας βίας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐργασθῇ, ὥστε νὰ συμπληρωθῇ τὸ ποσὸν τοῦτο δι' ἡμερομισθίων, δὲν εἶναι νόμιμος, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ θὰ ἔλειπον αἱ εἰσφοραί, ἡ καταβολὴ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τῆς ἀπονομῆς συντάξεως.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐπ' ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως καὶ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων, ὁ ἐκκαλῶν, γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1885 καὶ συμπληρῶν τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του τὸ ὁραδύτερον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1945, εἰργάσθη συνεχῶς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1901 εἰς μεταλλευτικὰς ἐν μεταλλείοις ἐργασίας ὡς ἐργάτης μέχρι τέλους Μαρτίου 1941, ὅτε ἔπαυσαν αἱ ἐργασίαι τῶν Μεταλλείων λόγῳ τῆς εἰσόδου τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων κατοχῆς. Ἦτοι οὗτος εἶχε ἐν συνόλῳ 30ετῆ ἐργασίαν εἰς μεταλλεῖα ὡς ἐργάτης μεταλλείων μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1941. Ἐπὶ πλέον βεβαιοῦται ὅτι οὗτος εἰργάσθη ὡς τοιοῦτος ἐν μεταλλείοις καθ' ὅλον τὸν πρὸ τῆς 31 Μαρτίου 1941 χρόνον πραγματοποιῶν τοιλάχιστον 25 ἡμερομίσθια μηνιαίως, ἦτοι τὴν τελευταίαν πρὸ τοῦ Μαρτίου 1941 δεκαετίαν εἶχε πραγματοποιήσει πλέον τῶν 1650 ἡμερομισθίων, διότι, ἀφοῦ συνεπλήρωσε τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1945, ἡ τελευταία 10ετία ἄρχεται ἀπὸ Ἰανουαρίου 1935, ἐξ ἧς εἰργάσθη μόνον μέχρι τέλους Μαρτίου 1941, ἦτοι ἐπὶ 6 ἔτη καὶ 3 μῆνας πρὸς 25 ἡμερομίσθια μηνιαίως, ἴσον 1875. Ἐξ ἄλλου, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ἀπὸ τῆς κατ' Ἀπρίλιον 1941 εἰσόδου εἰς Ἑλλάδα τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων κατοχῆς ἔπαυσε πᾶσα ἐργασία εἰς τὰ λατομεῖα καὶ μεταλλεῖα τῆς περιφερείας, εἰς ἣν κατώκει καὶ εἰργάζετο ὁ ἐκκαλῶν, ὥστε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν εἰργάσθη οὗτος λόγῳ ἀντικειμενικῆς ἀδυναμίας πρὸς ἐξεύρεσιν τοιαύτης ἐργασίας. Κατὰ συνέπειαν ὁ ἐκκαλῶν δικαιοῦται συντάξεως λόγῳ γήρατος, καὶ ὡς τὸ ἐφεσιβλητον Ταμεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἀνεκάλεσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 39)1946 προηγουμένην τοιαύτην, δι' ἧς εἶχεν ἀπονεμηθῇ αὐτῷ σύνταξις λόγῳ γήρατος καὶ δέον ὅπως, γενομένης δεκτῆς τῆς ἐφέσεώς του, ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀναγνωρισθῇ ὅτι ὁ ἐκκαλῶν δικαιοῦται νὰ λάβῃ σύνταξιν λόγῳ γήρατος, ἦτις ἀπενεμήθη αὐτῷ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 39)1946 ἀποφάσεως.

III. ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΔΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΝ ΕΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΑΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

Ἔννοια ἄρθρου 102 § 4 τοῦ Συντάγματος.

Παροχὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 102 § 4 τοῦ Συντάγματος ἀμοιβῆς διὰ πρόσθετον καὶ ἐκτακτον ὑπηρεσίαν. — Συμμετοχὴ εἰς Ἐπιτροπὰς καὶ Συμβούλια. — Ὁρισμοὶ τοῦ ἀ.ν. 1502/1950 καὶ νεώτερος Νόμος 2276/1952.

Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν 2556/1956

Εἰρηνοδίκης ὁ κ. *Δ. Παπαγεωργίου*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Μπόμπορας, Ι. Σίδερης

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένου ποσοῦ τῶν 5.350 δραχμῶν δι' ἀποζημίωσιν τοῦ ἐνάγοντος λόγῳ συμμετοχῆς του εἰς συμβούλια καὶ ἐπιτροπὰς τοῦ Ταμείου Συντάξεως καὶ Προνοίας τοῦ Προσωπικοῦ τῶν ΣΠΑΠ, διορισθέντος ὡς τακτικοῦ μέλους αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ ὅπερ ποσὸν τὸ ἐναγόμενον ἀρνεῖται νὰ τῷ καταβάλῃ, νόμῳ βάσιμος ἐστίν, ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν ἄρθρων 106 καὶ 105 τοῦ Εἰσ. νόμου Ἀστ. Κώδικος, 102 §§ 4 καὶ 5 τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ ν. 2276)1955, δεκτὴ ὡς ἐκ τούτου τύποις πρὸς κατ' οὐσίαν ἐξέτασιν τυγχάνει.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 53283)1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ τοῦ 14384)607 ἐγγράφου τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου, ὁ ἐνάγων διωρίσθη τακτικὸν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ καταργηθέντος ὡς ἄνω Ταμείου, συμμετασχὼν εἰς 214 συνεδριάσεις ἀπὸ τῆς 10.10.1952 μέχρι τῆς 30.6.1955, δι' ἑκάστην τῶν ὁποίων δικαιοῦται λαμβάνειν οὗτος δραχ. 25, καὶ ἐν συνόλῳ δραχμὰς 5.350, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 51450)1950 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἅτινα πάντα συνομολογεῖ καὶ τὸ ἐναγόμενον, ἀμφισβητοῦν μόνον τὸν ἀριθμὸν τῶν συνεδριάσεων, ὅστις ὅμως προκύπτει, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ σημειοῦται, ἐξ ἰδίου ἐγγράφου τοῦ καταργηθέντος Ταμείου, ἀναφερομένου εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. προσαγόμενον 14384)607 τῆς 8.3.1956 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ὁμοίως ἀμφισβητεῖ τὸ ἐναγόμενον καὶ τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἀξιουμένου ποσοῦ, διατεινόμενον ὅτι, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 12 ν. 1502)1950 καὶ 76 § 5 ν. δ. 3323)1955, δὲν δικαιοῦται ὁ ἐνάγων εἰς ἀπόληψιν τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ ἔξοδον τοῦ Κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 102 § 4 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἐπὶ τούτου γενομένην ἑρμηνευτικὴν δήλωσιν, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2276)1952, οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, λαμβάνοντες μέρος εἰς ἐπιτροπὰς καὶ Συμβούλια, δικαιοῦνται ἀμοιβῆς, ἥτις δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ κατὰ μῆνα ἐν συνόλῳ τὰς τακτικὰς αὐτῶν ἀποδοχάς. Κατὰ τὸ προφανὲς ἐκ τοῦ γράμματος ἐξαγόμενον πνεῦμα τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 102 § 4 καὶ τὴν ἀληθῆ βούλησιν τοῦ συνταγματικοῦ νομοθέτου ἡ ἐπιβάρυνσις τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου διὰ προσθέτου καὶ ἐκτάκτου ὑπηρεσίας συνεπάγεται ἀναγκαίως καὶ τὴν παροχὴν προσθέτου ἀμοιβῆς τοιούτου. Καὶ ἀληθῶς ὁ ἀ. ν. 1502)1950 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν τακτικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων» ὥρισεν ἐν ἄρθρῳ 12, ὅτι «οὐδεὶς δημόσιος ὑπάλληλος ἐν γένει δικαιοῦται πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένων ἀποδοχῶν ἑτέρας ἀμοιβῆς ὑφ' οἱονδήποτε τύπον, λόγῳ προσθέτου ὑπηρεσίας παρεχομένης ὑπὸ τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου πρὸς τὸ Κράτος ἢ Ἐπιχειρήσεις ἀσκουμένας ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ περαιτέρω, ὅτι πᾶσα ἀποζημίωσις δι' ὑπηρεσίαν προσφερομένην ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ταύτην εἰς Ν. Π. καὶ Ὀργανισμοὺς Δημοσίου Δικαίου κ.λ.π. εἰσά-

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΚΑΤ' ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν: Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 16/10.4.1956 ἡμετέραν ἐγκύκλιον(*), καὶ πρὸς ἀντιμετώπισιν ζητημάτων ἐμφανισθέντων ἐν τῇ πράξει, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐπιδότησιν τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, παρέχομεν τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας:

1. Ἡ βάσει τοῦ ἄρθρ. 51 § 4 ν.δ. 2698/1953 ἐπιδότησις λόγῳ ἀνεργίας τῶν μετεχόντων εἰς τὴν διοίκησιν κλπ. ἐπαγγελματικῶν σωματείων μισθωτῶν ἀφορᾷ μόνον τοὺς καταστάντας ἀνέργους ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω ν.δ., ἤτοι ἀπὸ τῆς 10ης Νοεμβρίου 1953 καὶ ἐφεξῆς, ὡς ἐξ ἀρχῆς ἅμα τῇ ψηφίσει τοῦ ἐν λόγῳ ν.δ. διηυκρινίσθη καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 256/1953 ἐγκυκλίου τοῦ Ι.Κ.Α. (**).

2. Ἡ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 51 § 4 ν.δ. 2698/1953 ἰδιάζουσα ἀσφαλιστικὴ μεταχείρισις καταλαμβάνει ἅπαντα τὰ πληροῦντα τὰς προϋποθέσεις τῆς διατάξεως ταύτης μέλη διοικήσεως συλλογικῶν ὀργάνων κλπ. καὶ οὐχὶ μόνον τοὺς Προέδρους καὶ Γεν. Γραμματεῖς τούτων, πλὴν ὅμως ὅσοι ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐργατικῶν στελεχῶν ἔχουν τὴν ἰδιότητα τοῦ Προέδρου ἢ Γενικοῦ Γραμματέως τοιαύτης ὀργανώσεως, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 μελῶν, δικαιοῦνται ἐπιδοτήσεως εἴτε κοινοῦ ἀνέργου, εἴτε ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους, κατὰ τὰ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 16/10.4.1956 ἡμετέρᾳ ἐγκυκλίῳ ὁριζόμενα, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ἀπόλυσίς των ἔλαβε χώραν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1803/1951, ἀδιαφόρως τοῦ ἂν κατὰ τὸν χρόνον λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας ἡ ἀναγγελίας τῆς ἀνεργίας των εἶχεν ἢ οὐ κοινοποιηθῇ ἡ σχετικὴ πρὸς τὸν ἀνωτέρω ἀ.ν. ἡμετέρα διαταγή (ἐγκ. 11/27.8.1955) (***).

Εὐνόητον τυγχάνει ὅτι ἡ τήρησις τῆς διαδικασίας τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 ἀφορᾷ τοὺς συνδεομένους διὰ σχέσεως ἐργασίας ἀ ο ρ ί σ τ ο υ χ ρ ό ν ο υ καὶ ἔχοντας τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἰδιότητα μισθωτούς.

3. Ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16/10.4.1956 ἡμετέρας ἐγκυκλίου διαταγῆς παρασχεθεῖσα εὐχέρεια τῆς ἀποδοχῆς αἰτήσεων ἀναδρομικῆς ἐπιδοτήσεως συνδικαλιστικῶν στελεχῶν—ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ὑποβολῆς τούτων ἐντὸς 30θημέρου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς εἰρημένης ἐγκυκλίου—ἀφορᾷ, ὡς ἐν αὐτῇ ρητῶς ἀναφέρεται, μόνον τὰ συνδικαλιστικὰ στελέχη, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπλήρουν τὰς προϋποθέσεις τακτικῆς ἐπιδοτήσεως καὶ τὰ ὁποῖα, ὡς ἐ κ τ ῆ ς α ἰ τ ί α ς τ α ύ τ η ς, ἐπειδὴ τ. ἔ. ἡ ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους ἐπιδότησις συνεδυάζετο μὲ τὴν συνδρομὴν τῶν προϋποθέσεων τούτων δὲν ἀνηγγέλθησαν ἐμπροθέσμως. Ὡσαύτως τοιούτους ἀνέργους, ἤτοι μὴ πληροῦντας τὰς προϋποθέσεις τακτικῆς ἐπιδοτήσεως, ἀφορᾷ καὶ ἡ ἐντολὴ ἡμῶν πρὸς οἱκοθεν ἀνάκλησιν ἐκδοθεισῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπορριπτικῶν ἀποφάσεων ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ἐμπροθέσμου νῦν ἐμφανίσεως κλπ.

Ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνέργους τοὺς ἐπιδοτηθέντας ὡς κοινοὺς καὶ ἔχοντας κατὰ τὴν ἀπόλυσίν των τὰς προϋποθέσεις ἐπιδοτήσεως ὡς συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, πλὴν ὅμως μὴ ὑποβαλόντας ἐκτοτε τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά, ἀλλὰ νῦν, ἤτοι μετὰ τὴν λῆξιν τῆς τακτικῆς ἐπιδοτήσεως, ἰσχύουν αἱ βασικαὶ διατάξεις τοῦ νόμου περὶ παραγραφῆς τῆς ἀξιώσεως πρὸς ἐπιδότησιν (ἄρθρ. 27 § 10) καὶ αὐτοπροσώπου ἐμφα-

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 692.
(**) ΕΕΔ 12, σελ. 1332.
(***) ΕΕΔ 14, σελ. 1058.

γεται εἰς τὸν δημόσιον προϋπολογισμόν, ὡς εἰδικὸν τούτου ἔσοδον», πλὴν κατόπιν τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 2276)1952, ἐν ἄρθρ. 2 τοῦ ὁποίου ὁρίζεται, ὅτι καὶ ἀμοιβαί, γενικῶς αἱ πάσης φύσεως ἀπολαυαὶ αἱ λαμβανόμεναι παρ' ἐμμίσθου δημοσίου ὑπαλλήλου ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἢ Ταμείου Ν.Π.Δ.Δ. ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ἐχόντων προνόμιον ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ σύμβασιν μετ' αὐτοῦ, ἕνεκα παροχῆς ὑπηρεσιῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, δὲν δύνανται νὰ ὑπερβῶσι κατὰ μῆνα ἐν τῷ συνόλῳ των τὰς μηνιαίας τακτικὰς ἀποδοχάς», ὁ διὰ τῆς προμνησθείσης διατάξεως τοῦ ἀ. ν. 1502)1950 θεσπιζόμενος ἀπαγορευτικὸς κανὼν ἐκάμφθη, διὰ τὰς μέχρι τοῦ ὑπὸ τοῦ νεωτέρου νόμου 2276)1952 ὁριζομένου ὁρίου προσθέτους ἀμοιβάς, ἅτε ἀντιτιθέμενος εἰς ρητὴν συνταγματικὴν διάταξιν (Σ. Ε. Ὀλ. 383)1955, Νομ. Συμβ. Κράτους, Ὀλομ. 378)1952). Τούτου δεδέντος ἕπεται περαιτέρω, ὅτι καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 76 § 5 ν. 3323)1955, καθ' ἣν καὶ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 12 ἀ. ν. 1502)1950 ἰσχύουσι καὶ μετὰ τὸν ν. 2276)1952 διὰ τὰς προσθέτους ἐν γένει ἀμοιβὰς τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τῆς προϊσχυσάσης τοῦ νόμου τούτου νομοθεσίας, αἱ δὲ κατατιθεῖσαι εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων πρόσθετοι ἀμοιβαὶ δὲν ἐπιστρέφονται, ἐξακολουθοῦσι δὲ εἰσαγόμεναι εἰς τὸν δημόσιον προϋπολογισμὸν ὡς εἰδικὸν τούτου ἔσοδον δὲν δύνανται νὰ τύχωσι ἐφαρμογῆς, καθ' ὅσον καὶ αὐτὴ εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς ἀντιτιθεμένη εἰς ρητὴν συνταγματικὴν διάταξιν (πρβλ. Ἀθ. Μάζαρος Δημοσιοϋπαλληλικὸν καὶ Ἐργατ. Δίκαιον 1955, ΕΕΔ 14, 1305 ἐπ...)

Κατὰ ταῦτα ἡ ἐπὶ τοῦ Συντάγματος ἱδρυσαμένη ἐνοχή, περὶ ἧς ἡ ἔνδικος ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος διὰ τὰς προσθέτους αὐτοῦ ὑπηρεσίας πρὸς τὸ ἐναγόμενον, δημιουργεῖ ἀντιστοίχως τὴν νόμιμον ὑποχρέωσιν τοῦ ἐναγομένου πρὸς ἀντιπαροχήν, ἀποδεικνυόμεναι δὲ αὗται ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων δέον ἄνευ περαιτέρω ἐρεύνης νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἔνδικος ἀγωγή, πλὴν τοῦ περὶ προσωρινῆς ἐκτελέστου τῆς παρούσης αἰτήματος, ὡς μὴ συντρεχούσης νομίμου περιπτώσεως καὶ ἀπορριπτέα πάντα τὰ ἐναντία, ὡς μὴ βάσιμα.

νίσεως διά τον έλεγχον της ανεργίας (άρθρ. 29 ν.δ. 2961/1954). Ούτω οι εν λόγω ησφαλισμένοι δικαιούνται επιδόματος υπό την ανωτέρω ιδιότητα αυτών ως συνδικαλιστικών στελεχών μόνον εφ' όσον κατά την υποβολήν της νέας αιτήσεως δεν έχει παρέλθει 30ήμερον από της συμπληρώσεως έτους (ως αφετηρίας λαμβανομένης της ημέρας έναρξεως της τακτικής επιδοτήσεως), καταβαλλομένων εν τοιαύτη περιπτώσει μόνον των από της υποβολής της αιτήσεως ταύτης και 30 ημερών προ αυτής επιδομάτων μέχρι της συμπληρώσεως του έτους, ήτοι μέχρι της ημερομηνίας, καθ' ην θα ετερματίζετο η κατά το άρθρ. 51 § 4 ν.δ. 2961/1954 επιδότησις, εφ' όσον εγκαίρως ησκείτο το αντίστοιχον δικαίωμα, των δε εν τω μεταξύ διαδραμόντων 15θημέρων παραγραφομένων.

Αντιθέτως, αν η περί 12μήνου επιδοτήσεως αίτησις υπεβλήθη μετά πάροδον 30ήμερου από της λήξεως έτους μετά την έναρξιν της τακτικής επιδοτήσεως του ησφαλισμένου, δεν υφίσταται δικαίωμα επιδοτήσεως, κατά τας περί παραγραφής γενικάς διατάξεις.

4. Οι αυτοί ως άνω μισθωτοί, οίτινες μετά την λήξιν της τακτικής αυτών επιδοτήσεως και μετά μεσολαβήσασαν απασχόλησιν, υποβάλλουν αίτησιν περί καταβολής επιδόματος ανεργίας επί 12μήνον εντός έτους από της έναρξεως της επιδοτήσεως, μη υπολογιζομένου του χρόνου απασχολήσεως, δικαιούνται συνεχίσεως κατά τα εν τη προηγουμένη παραγράφω οριζόμενα, με ανιστολήν διά τον χρόνον της απασχολήσεως και ισόχρονον συνεχισιν διά τον μετέπειτα.

5. Ημέραι εργασίας ληφθείσαι υπ' όψιν διά την επιδότησιν ανέργου ως κοινού, όστις κατά την τοιαύτην επιδότησιν δεν επλήρου προϋποθέσεις διά την καταβολήν επιδόματος βάσει του άρθρου 51 ν.δ. 2698/1953, δεν λαμβάνονται υπ' όψιν διά την συμπλήρωσιν των 700 ημερών εργασίας, δεδομένου ότι κατά το άρθρ. 5 του ν. 3464/1955 διά την μετά την εξάντλησιν των εν αυτώ οριζομένων χρονικών ορίων επιδοτήσεως εκ νέου επιδότησιν του ησφαλισμένου απαιτείται η εκ νέου πραγματοποίησις των κατά νόμον ημερών εργασίας.

6. Το ποσόν του επιδόματος των αιτουμένων επιδότησιν ως συνδικαλιστικών στελεχών ανέργων, οίτινες δεν είχον αναγγελθή ως μη πληρούντες τας προϋποθέσεις βάσει της πρότερον ακολουθουμένης τακτικής, δέον όπως υπολογίζηται επί των αποδοχών του χρόνου λύσεως της εργασίας (άρθρον 21 § 3 ν.δ. 2961/1954), συμφώνως προς τα υπό του άρθρ. 36 § 7 ν.δ. 2961 οριζόμενα.

Αντιθέτως οι έχοντες αναγγελθή διά την καταβολήν του ως είρηται επιδόματος πρό της ισχύος του ν.δ. 2961/1954 και δικαιούμενοι τυχόν συνεχίσεως της επιδοτήσεως θά λάβουν τό όπερ εδικαιούντο κατά τον χρόνον της αναγγελίας των ποσόν επιδόματος. *('Εγκυκλ. υπ' αριθ. 23/1956 'Οργανισμού 'Απασχολήσεως και 'Ασφαλίσεως 'Ανεργίας προς τας Τοπικάς 'Υπηρεσίας του 'Οργανισμού).*

'Οδηγίαι επί της εφαρμογής της υπ' αριθ. 25133/2303/1956 αποφάσεως του 'Υπουργού 'Εργασίας περί παροχής έκτάκτου οικονομικής ενισχύσεως επί ταις εορταίς του Πάσχα των εκ του Ο.Α.Α.Α. επιδοτουμένων ανέργων (*).

Δικαιούχοι

1η Κατηγορία. Της εκτάκτου οικονομικής ενισχύσεως πλήρους, ήτοι ίσης προς 12 1/2 ημερήσια επιδόματα, δικαιούνται οι επιδοτούμενοι λόγω ανεργίας ησφαλισμένοι, εφ' όσον πληρούν τας κάτωθι προϋποθέσεις:

α) Έχουν αναγγελθή προς λήψιν επιδόματος ανεργίας πρό της 7ης 'Απριλίου ε.έ., ήτοι μέχρι και της 6ης του αυτού μηνός.

β) Τελούν εν επιδοτήσει ή δικαιούνται επιδόματος την 3ην 'Απριλίου ε.έ.

Αι κατά τα ανωτέρω προϋποθέσεις λογίζονται πληρούμεναι και προκειμένου περί των ησφαλισμένων, οίτινες, αναγγελθέντες προς επιδότησιν πρό της 6ης 'Απριλίου ε.έ., δεν ευρέθησαν εν επιδοτήσει κατά την ημερομηνίαν ταύτην λόγω αναστολής της επιδοτήσεως, αλλ' αρθέντος εν συνεχεία του λόγου της αναστολής ανηγγέλθησαν εκ νέου μετά την 6ην 'Απριλίου ε.έ. και τελούν εν επιδοτήσει κατά την 30ήν του αυτού μηνός.

2α Κατηγορία. Οικονομικής ενισχύσεως, αλλά μειωμένης ως προς το ποσόν, ήτοι προς πέντε (5) ημερήσια επιδόματα, δικαιούνται οι ησφαλισμένοι οι επιδοτούμενοι λόγω ανεργίας, οίτινες:

α) 'Απελύθησαν της εργασίας των πρό της 6ης 'Απριλίου ε. έ.

β) 'Ανηγγέλθησαν ως άνεργοι μετά την εν λόγω ημερομηνίαν και μέχρι 30ής 'Απριλίου ε.έ· το βραδύτερον· και

γ) Κατά την 30ήν 'Απριλίου ε.έ. τελούν εν επιδοτήσει λόγω ανεργίας ή διανύουν τον καλούμενον χρόνον αναμονής.

3η Κατηγορία

Οι ησφαλισμένοι, ων η επιδότησις λόγω ανεργίας έληξεν ή θέλει λήξει από της 26ης Δεκεμβρίου μέχρι της 29ης 'Απριλίου ε.έ. λόγω εξαντλήσεως βεβαίως των χρονικών ορίων επιδοτήσεως και ουχί δι' έτερον λόγον, δικαιούνται της επί ταις εορταίς του Πάσχα 1956 χορηγουμένης εκτάκτου οικονομικής ενισχύσεως εις τους μη επιδοτουμένους ανέργους, περί ης η υπ' αριθ. 25134/2301/21.4.1956 απόφασις του 'Υπουργού 'Εργασίας (**).

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 524

(**) ΕΕΔ 15, σελ. 523

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΠΟΔΟΧΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 2/1956 ΑΠΟΦΑΣΙΝ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος *(Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐν ὄψει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν ἐρωτᾶται, ἐὰν 1) ἡ 1η Μαΐου καὶ ἡ 28η Ὀκτωβρίου καθιεροῦνται ὡς ἡμέραι ἀργίας καὶ 2) οἱ ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἐκμισθωταὶ ἐργασίας, ἐργαζόμενοι τυχὸν κατὰ τὰς ἀνωτέρω δύο ἡμέρας, δικαιοῦνται μόνον τοῦ κεκανονισμένου μισθοῦ των, σὺν τῇ ἐξ 75ο/ο προσαυξήσει, ἢ ἐπὶ πλέον τούτων καὶ 1/25 ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ των.*

Νομικοῦ Συμβουλίου, Ὁλομελείας
Γνωμ. 562/1956

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Βασιλακόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*
Λοιπὰ μέλη: οἱ κ.κ. Μ. Σταυρόπουλος, Ἀντιπρόεδρος, Δ. Μαγγιῶρος, Κ. Ρομπάνης, Θ. Φιλιππάκος, Δ. Καλατζάκος, Α. Λέκκας, Ι. Μπιζήμης, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Π. Μπαρτσακούλιας, Σύμβουλοι, Κ. Τάγος, Β. Σάββας, Ε. Κουρουσόπουλος, Α. Καλλέργης, Πάρεδροι.

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κάτωθι:

Ἐπὶ τοῦ πρώτου μέρους τοῦ ἐρωτήματος

Οὔτε ἐκ τῶν ρυθμιζουσῶν τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐκδόντος τὴν ἐν τῷ ἐρωτήματι ἀπόφασιν διαιτητικοῦ ὀργάνου διατάξεων τοῦ ν. 6239/1955 (125), οὔτε ἄλλωστε ἐξ οἱασδήποτε διατάξεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης συνάγεται, ὅτι δι' αὐτῆς ἐσκοπήθη ἡ καθιέρωσις τῆς 1ης Μαΐου καὶ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ὡς ἡμερῶν ἀργίας. Τοὐναντίον ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 9 § 3 τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως, ὁριζούσης ὅτι «ἐν περιπτώσει ἀργίας κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας...», μεταξὺ τῶν ὁποίων, κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον τοῦ ἄρθρου τούτου, καὶ αἱ ἡμέραι τῆς 1ης Μαΐου καὶ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ καθιέρωσις τῶν ἡμερῶν τούτων ὡς ἀργιῶν δὲν ὑπῆρξεν ἀντικείμενον τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἀποφάσεως, ἀρκουθείσης μόνον νὰ ἐξάρῃ τὸν ἑορταστικόν των χαρακτῆρα καὶ νὰ παράσχῃ εἰς τοὺς ἐργαζομένους τὴν δυνατότητα τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὰς κατ' αὐτὰς ἑορτὰς διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως ἐλαχίστου χρηματικοῦ ποσοῦ ἢ ηὐξημένου ἡμερομισθίου.

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ ἐρωτήματος

Ὁ μηνιαῖος μισθὸς τῶν ἐργαζομένων καλύπτει τὴν ἀπασχόλησιν τούτων καθ' ἁπάσας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας τοῦ μηνός, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν περιλαμβάνονται μὲν αἱ ἡμέραι τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς 25ης Μαρτίου καὶ τῆς Δευτέρας τοῦ Πάσχα, αἵτινες εἶναι ἀργίαι ἐκ τοῦ νόμου (βλ. καὶ Α.Π. 296/1952, 170/1953 καὶ 516/1954), περιλαμβάνονται ὅμως αἱ περὶ ὧν τὸ ἐρώτημα ἡμέραι τῆς 1ης Μαΐου καὶ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, αἵτινες ὑπὸ οὐδεμιᾶς διατάξεως, οὐδ' ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, καθιεροῦνται ὡς ἡμέραι ἀργίας. Τούτου δὲ δοθέντος, προδήλων εἶναι ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπασχολήσεως τοιούτων μισθωτῶν κατὰ τὰς δύο ταύτας ἡμέρας, οὗτοι, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 9 § 1 τῆς ὡς εἴρηται διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐν συνδυασμῷ δὲ καὶ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 Α. Υ. Ἐργ. (Β' 54) καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ὁμοίαν (Β' 86), παρασχόντες οὕτως ὑπηρεσίαν ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεών των, δικαιοῦνται μόνον τῆς ἐν ταῖς διατάξεσι ταύταις προσαυξήσεως ἐξ 75 °/ο ἐπὶ τοῦ 1/25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ των καὶ οὐδενὸς πλέον.

Κατὰ τῆς ἀπόψεως ταύτης δὲν δύναται νὰ ἀντληθῇ ἐπιχείρημά τι ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 9 § 3 τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς καὶ ἐν περιπτώσει ἀργίας καὶ μὴ ἀπασχολήσεως τῶν μισθωτῶν κατὰ τὰς πέντε ἑορτὰς τῆς προηγουμένης παραγράφου, εἰς ἃς καὶ μόνον (οὐχὶ καὶ εἰς τὰς Κυριακὰς) ἡ διάταξις αὕτη προδήλως ἀναφέρεται (ἐκτὸς τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως ταύτης, βλ. καὶ δὴν σκέψιν τῆς ἀποφάσεως), παρέχεται εἰς τοὺς μὴ ἐργασθέντας «ἡμερομισθίους» ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιόν των καὶ διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἠτο ἴσως δυνατὸν νὰ προκληθῇ ἡ γενικωτέρα σκέψις ὅτι, ἀφοῦ εἰς τοὺς μὴ ἐργαζομένους καταβάλλεται ὁπωσδήποτε ἓν ἡμερομίσθιον, εἰς ταὺς ἐργαζομένους θὰ καταβάλληται ἐπὶ πλέον τούτου πᾶν ὅ,τι ἐκ τῆς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐργασίας των δικαιοῦνται νὰ λάβωσι. Διότι ταιαύτη σκέψις, μὴ δικαιολογουμένη πάντως ἐκ τοῦ γράμματος τῆς εἰρημένης διατάξεως, ἀναφερομένης ρητῶς καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς «ἡμερομισθίους», θὰ εὑρίσκετο καὶ εἰς εὐθεῖαν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 9 § 1 τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία σαφῶς ὁρίζει, ὅτι πάντες οἱ μισθωτοί, ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου ἀμοιβῆς των (ἡμερομίσθιον ἢ μηνιαῖος μισθός), ὅ,τι δικαιοῦνται νὰ λάβουν ἐκ τῆς κατὰ τας ἀνωτέρω ἡμέρας ἐργασίας των εἶναι μόνον ὁ κανονικὸς μισθός των (δηλ. τὸ ἡμερομίσθιον ἢ τὸ 1/25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ) μετὰ τῆς ἐξ 75ο/ο προσαυξήσεως καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἡ εἰδικὴ αὕτη ἐπὲρ τῶν ἡμερομισθίων διάταξις ἐπιτυγχάνει ἄλλωστε καί, ὡς ἐκ τοῦ ἑορταστικοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀνωτέρω ἡμερῶν, ἐπιβεβλημένην ἐξομοίωσιν πρὸς τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένους, οἵτινες καὶ ἐν περιπτώσει ἀργίας καὶ μὴ ἀπασχολήσεως των δὲν θὰ ἐστεροῦντο τοῦ εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας ἀντιστοιχοῦντος κλάσματος τοῦ μηνιαίου μισθοῦ των (βλ. καὶ δὴν σκέψιν ἀποφάσεως).

Μετὰ ταῦτα, εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη τοῦ ἀνωτέρω διατυπουμένου ἐρωτήματος, προσήκει ἀρνητικὴ ἀπάντησις.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΑΞΙΟΠΟΙΝΟΣ ΠΡΑΞΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΜΕΤΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. 3514/1928 «περὶ Θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως», ὡς ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 547/1937, ἡ ὑπὸ τὰ ὅπλα ὁπωσδήποτε πρόσκλησις παντὸς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἐργάτου, τεχνίτου ἢ ὑπηρέτου, ὑπηρετοῦντος πλέον τῶν ἓξ μηνῶν, δὲν ἀποτελεῖ λόγον διαλύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας αὐτοῦ, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν συνήφθη αὕτη.

Ταῦτα ἔχουν τὴν ἔννοιαν (καὶ κατὰ τὰ ὀρθὰ συμπεράσματα τῆς δικαστηριακῆς πράξεως), ὅτι ἡ προστασία τοῦ μισθωτοῦ ἀρχεται ἀπὸ τῆς προσκλήσεως αὐτοῦ ὑπὸ τὰ ὅπλα, ἀφ' ἧς καὶ δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀκριβῶς, ἵνα χωρήσῃ ὁμαλὴ τεραιτέρω ἡ ἐξαιρετικὴ προστασία τοῦ στρατευομένου μισθωτοῦ, ἀναλυομένη (ἄρθρον 2 τοῦ νόμου) καὶ εἰς τὸ δικαίωμα αὐτοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Στρατοῦ ἀπόλυσιν, δυνατῆς τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας μόνον διὰ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς ἁρμοδίας Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936 (ἄρθρον 4 ν. 3514, ἄρθρ. 11 ν. 547/1937).

Εἶναι ὅμως ἐνδεχόμενον ὁ μισθωτός, κατὰ τὸ μεσολαβοῦν ἀπὸ τῆς προσκλήσεως ὑπὸ τὰ ὅπλα μέχρι καταταξεώς αὐτοῦ χρονικὸν διάστημα, νὰ διαπράξῃ εἰς ποινικὸν ἀδίκημα κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τῆς ὑπηρεσίας του, περὶ τοῦ ὁποίου ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 5 § 1 τοῦ ν. 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων (ὁμοία καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 6 § 2 τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν) καὶ τὸ ζήτημα εἶναι ποία ἡ ἐν προκειμένῳ ἐπιρροὴ τῆς ἀξιοποίνου πράξεως ἐπὶ τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν. 2112/1920 ὁρίζει τὰ ἑξῆς: Δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός, ἐὰν ἐναντίον τοῦ ὑπαλλήλου ὑπεβλήθη μήνυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ὑπηρεσίας του ἢ ἀπηγγέλθη κατ' αὐτοῦ κατηγορία δι' ἀδίκημα ἐν γένει, φέρον χαρακτῆρα τοὐλάχιστον πλημμελήματος. Ὑπάλληλος, ἀπαλλαγεὶς διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν ὡς ἄνω κατηγοριῶν, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἀποζημίωσιν (ὁμοία καὶ ἡ διατύπωσις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112 ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν).

Ὡς ὅμως σαφῶς ἐκ τῶν ἄνω διατάξεων προκύπτει, αὗται σκοποῦν νὰ ἀπαλλάξουν τὸν ἐργοδότην, εἰς ὅσας περιπτώσεις εἶναι δι' αὐτὸν ἐλευθέρα ἡ ἀπόλυσις μισθωτῶν (κατὰ τὸν νόμον 2112/1920 εἶναι ἐλευθέρα ἡ ἀπόλυσις, μὲ μόνην ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ὁριζόμενα· διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν ἀσφαλιζομένων κατὰ τῆς ἀνεργίας μισθωτῶν ἰσχύει, ὡς γνωστόν, ὁ νόμος 3198/1955, ΕΕΔ 14, 502), τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ νὰ τηρήσῃ τὴν νόμιμον προθεσμίαν προειδοποιήσεως δι' ἀπόλυσιν ἢ νὰ καταβάλῃ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου 2112 ἀποζημίωσιν, προκειμένου περὶ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος συλλαμβάνεται ἀπιστῶν εἰς τὰς ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεις του, ἀφοῦ προηγηθῇ τῆς ἀπολύσεως ἡ κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ὑποβολὴ μηνύσεως. (Αὕτη εἶναι, περὶ τοῦ χρόνου ὑποβολῆς τῆς μηνύσεως, ἡ ἄποψις τῆς νεωτέρας νομολογίας, βλέπε ΕΕΔ 13, 693).

Ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν προσκλήσεως τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ τὰ ὅπλα, ὁ ὁποῖος, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐσημειώθη, προστατεύεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3514, μὴ δυνάμενος νὰ ἀπολυθῇ μέχρι τῆς καταταξέως του ἐν τῷ Στρατῷ καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς στρατεύσεως αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου μία ἀναγκαστικὴ ἀναστολὴ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δὲν ὑπάρχει νόμιμος τρόπος νὰ ἐπενεργήσῃ ἡ διάπραξις τῆς ἀξιοποίνου πράξεως καταλυτικῶς ἐπὶ τῆς συμβάσεως ἐργασίας (βλέπε καὶ Προέδρου Πρωτ. Βεροίας 14/1949, ΕΕΔ 8, 206, Προέδρου Πρωτ. Μυτιλήνης 371/1950, ΕΕΔ 10, 171), παρ' ὅλον ὅτι, ἀπὸ νομοθετικῆς ἀπόψεως, θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ ἐπὶ τοῦ θέματος ρύθμισις, ἀφοῦ εἶναι γνωστόν, ὅτι ἀπὸ τῆς προσκλήσεως τοῦ μισθωτοῦ μέχρι τῆς καταταξέως του ἐν τῷ Στρατῷ μεσολαβεῖ χρονικόν τι διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐνδεχόμενον ὁ μισθωτὸς νὰ διαπράξῃ ποινικὸν ἀδίκημα καὶ δὲν θὰ ἔπρεπε ὁ ἐργοδότης νὰ ἀνέχηται ὑποχρεωτικῶς ἐκ τοῦ νόμου τὸν βαρέως οὕτω πταίσαντα μισθωτόν, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον νὰ στερηθῇ τῆς προστασίας τῶν στρατευομένων, ἀφοῦ ἑαυτὸν θὰ πρέπει δι' αὐτὸ νὰ αἰτιᾶται.

Περαιτέρω, κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 3514/1928, ὡς ἐπεξετάθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ἀ.ν. 547/1937, ὁ ὑπάλληλος (καὶ ὁ ἐργάτης, τεχνίτης ἢ ὑπηρέτης) ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του ἐκ τοῦ στρατοῦ (ἀνατρεπτικὴ προθεσμία) πρέπει νὰ δηλώσῃ πρὸς τὸν ἐργοδότην ἢ τὸν ἀντιπρόσωπόν του, ἐὰν προτίθεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του, ὁπότε ὀφείλει νὰ προσέλθῃ πρὸς τοῦτο ἐντὸς 15 ἡμερῶν. Καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου 3514 ὑπάλληλος (καὶ ἐργάτης, τεχνίτης, ὑπηρέτης), ἐπαναλαβὼν κατὰ τὸν νόμον τὴν ἐργασίαν του, δὲν δύναται πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους νὰ ἀπολυθῇ τῆς θέσεώς του, εἰμὴ διὰ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν (κρινομένην ὑπὸ τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ. ν. 244/1936, ἄρ-

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΟΧΑΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Αποδοχαί των κατά μονάδα έργασίας αμειβομένων μισθωτών: Διά του άρθρου 4 της ύπ' αριθ. 28050/1954 υπουργικής αποφάσεως (*) ώρισθη ότι εις τους κατά μονάδα έργασίας αμειβομένους μισθωτούς ο οικείος εργοδότης οφείλει να εξασφαλίζη κατ' ελάχιστον όριον τα υπό του άρθρου 1 της είρημένης αποφάσεως καθοριζόμενα ημερομίσθια, δηλονότι το κατώτατον όριον ημερομισθίου του ανειδικεύτου εργάτου ή της ανειδικεύτου εργατρίας.

Η διάταξις αύτη της είρημένης αποφάσεως εξακολουθεί ισχύουσα και μετά την ισχύν της ύπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών, κηρυχθείσης εκτελεστής διά της ύπ' αριθ. 11103/1956 (**) αποφάσεως ημών, υπό της οποίας όμως από 24.1.1956 τα υπό του άρθρου 1 της ύπ' αριθ. 28050/1954 αποφάσεως προβλεπόμενα κατώτατα όρια ημερομισθίων ηυξήθησαν εις δραχ. 42 μεν διά τους άρρενας τους συμπληρώσαντας το 18ον έτος της ηλικίας και εν έτος υπηρεσίας ή το 19ον έτος, ασχέτως προϋπηρεσίας, εις δραχμάς δε 32 διά τας θήλεις τας συμπληρωσάσας το 16ον έτος της ηλικίας και ενός έτους υπηρεσίαν ή το 17ον έτος της ηλικίας, ασχέτως προϋπηρεσίας.

Κατά ταύτα από 24.1.1956 και έντεύθεν εις τους κατά μονάδα έργασίας αμειβομένους μισθωτούς ο οικείος εργοδότης δέον όπως εξασφαλίζη τα ως άνω νέα κατώτατα όρια ημερομισθίων. *(Έγγρ. ύπ' αριθ. 24424/1956 Υπουργείου Εργασίας).*

Παροχή εργασίας κατά έξαιρεσίμους εορτάς και αμοιβή: Ως συνάγεται εκ της ύπ' αριθ. 8 σκέψεως της ύπ' αριθ. 2/1956 διαιτητικής αποφάσεως, ή διά ταύτης καθιερωθείσα υποχρέωσις καταβολής του ημερομισθίου εις τους επί ημερομισθίω αμειβομένους μισθωτούς, καίτοι μη απασχολουμένους, κατά τας εορτάς 1) της Γεννήσεως του Χριστού, 2) της Δευτέρας του Πάσχα, 3) της 25 Μαρτίου, 4) της 1 Μαΐου και 5) της 28 Όκτωβρίου εκάστου έτους, δικαιολογητικόν λόγον έχει την παροχήν εις τους περί ων πρόκειται μισθωτούς των μέσων, ίνα μετάσχωσιν εις τον κατ' αυτάς εορταστικόν χαρακτήρα. Ο δικαιολογητικός δε ούτος λόγος ουδόλως αίρεται, εάν τις τούτων συμπέση καθ' ημέραν Κυριακήν.

Οι εκ των ανωτέρω μισθωτών απασχολούμενοι τυχόν κατά τας ως άνω εορτάς, έστω και συμπιπτούσας καθ' ημέραν Κυριακήν, δικαιούνται του ημερομισθίου των, προσηυξημένου μόνον κατά 70 ο/ο κατά τα λεπτομερέστερον οριζόμενα εν τη ύπ' αριθ. 25825/1951 αποφάσει ημών και του Υπουργού Οικονομικών. *(Έγγρ. ύπ' αριθ. 22831/1956 Υπουργείου Εργασίας).*

Παροχή εργασίας κατά έξαιρεσίμους εορτάς υπό μηνιαίως αμειβομένων μισθωτών: Η δυνάμει της ύπ' αριθ. 2/1956 διαιτητικής αποφάσεως θεσπισθείσα υποχρέωσις των εργοδοτών, όπως καταβάλλωσι κατά τας εν αυτή αναφερομένας εορτάς εις τους μισθωτούς, καίτοι μη απασχολουμένους κατ' αυτάς, ποσόν ίσον προς το ημερομίσθιον των, αφορά μόνον τους επί ημερομισθίω αμειβομένους μισθωτούς και ουχί τους επί μηνιαίω μισθώ αμειβομένους τοιούτους. *(Έγγρ. ύπ' αριθ. 24817/1956 Υπουργείου Εργασίας).*

Υπολογισμός αυξήσεως αποδοχών διά της ύπ' αριθ. 2/1956 διαιτητικής αποφάσεως: Η υπό της ύπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου προβλεπομένη αύξησις αφορά γενικώς μισθωτούς απασχολουμένους κατά πλήρες ωράριον.

Κατά συνέπειαν επί μισθωτών απασχολουμένων επί ελαττον του διά την κατηγορίαν των κεκανονισμένου ωραρίου εργασίας ή ως άνω αύξησις θα είναι μειωμένη αναλόγως προς τον συμπεφωνημένον μειωμένον χρόνον της ημερησίας απασχολήσεως των. *(Έγγρ. ύπ' αριθ. 17273/1956 Υπουργείου Εργασίας).*

Αποδοχαί μαθητευομένων μοδιστών: Συμφώνως τη ύπ' αριθ. 13954/1952 υπουργική απόφασει (*) τα κατώτατα όρια ημερομισθίων των

(*) ΕΕΔ 14, σελ. 52.
(**) ΕΕΔ 15, σ. 291.

(*) ΕΕΔ 11, 398. Περί αυτής βλέπε και Πρωτοδικείου Αθηνών 4137/1956, ΕΕΔ 15, 556.

θρον 11 ά.ν. 547/1937), άλλως δικαιούται εις αποζημίωσιν ίσην προς τους μισθούς εξ μηνών (υπολογιζομένην επί τη βάσει των κατά την ημέραν της απολύσεως αποδοχών του μισθωτού, υπό καθεστώς πλήρους απασχολήσεως, άρθρ. 5 νόμου 765/1943).

Βάσει τούτου δικαιούται ο εργοδότης να προσφύγη εις την αρμοδίαν Πρωτοδικειακήν Επιτροπήν, ζητών την έγκρισιν αυτής δι' απόλυσιν, προ της παρόδου έτους, του διαπράξαντος την αξιόποινον πράξιν μισθωτού, όπότε, απολύων τούτον, απαλλάσσεται της καταβολής της ανωτέρω αποζημιώσεως, ως θα συνέβαινε και εις την περίπτωσιν, κατά την οποίαν την αξιόποινον πράξιν διέπραττεν ο μισθωτός κατά την μετά την επάνοδον εκ του στρατού ένάσκησιν της υπηρεσίας του και επί έν έτος μετά την επανάληψιν της εργασίας, όπότε πάλιν αρμοδία είναι η Επιτροπή διά την περί απολύσεως κρίσιν. Αύτη καθ' εαυτήν η υποβολή της μηνύσεως δεν δικαιολογεί την αζημίου εκ μέρους του εργοδότου εις τας περιπτώσεις του ν. 3514 απόλυσιν (βλέπε και Προέδρου Πρωτ. Αθηνών 1355/1941, ΕΕΔ 1, 265).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του από 14.2.1955/2.3.1955 Β.Δ. «περί εγκρίσεως του Κανονισμού Συντάξεων του Ταμείου Ασφαλίσεως Αρτεργατών, Μυλεργατών και Μακαρονοτεχνιτών».

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 124 της 19 Μαΐου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του ά. ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων», συμπληθέντος διά του ν. 2113/1952 «περί κυρώσεως αναγκαστικών νόμων εκδοθέντων από της δημοσιεύσεως του ΞΖ' Ψηφίσματος και εφεξής».

β) Τας διατάξεις του από 31.8.1953 Β. Δ. «περί καθορισμού της διαδικασίας συγχωνεύσεως δύο ή πλειόνων δμοειδών Ταμείων ασφαλίσεως εις ενιαίον ασφαλιστικόν φορέα».

γ) Την γνωμοδότησιν της διά των υπ' αριθ. Φ. 53703/1953, Φ. 53704/1953 και 64281/Γ1203/1955 αποφάσεων του Υπουργού Εργασίας συσταθείσης Επιτροπής, υποβληθείσαν ήδη διά της υπ' αριθ. 78/55/5.1.1956 αναφοράς της.

δ) Την υπ' αριθ. 143/1956 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, πρατάσει του επί της Εργασίας Ημετέρου Υπουργού, απφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

1. Τα εδάφια α' και β' της § 1 και η § 2 του άρθρου 1 του από 14 Φεβρουαρίου 1955/2 Μαρτίου 1955 Β. Δ. «περί εγκρίσεως του κανονισμού συντάξεων του Ταμείου Ασφαλίσεως Αρτεργατών—Μυλεργατών και Μακαρονοτεχνιτών», αντικαθίστανται ως κάτωθι:

«α) Επραγματοποίησε δύο χιλιάδας πεντακοσίας (2.500) ημέρας εργασίας εν τη ασφαλίσει του Ταμείου δι' ας κατεβλήθησαν αι υπέρ του Ταμείου αντίστοιχοι ασφαλιστικαί εισφοραί εξ ων τριακοσίας (300) τουλάχιστον εντός των τριών ετών των αμέσως προηγουμένων της ημέρας καθ' ην συνεπλήρωσε τ' ανωτέρω όρια ηλικίας ή καθ' ην υπέβαλε την περί απονομής συντάξεως λόγω γήρατος αίτησιν μετά την συμπλήρωσιν των ανωτέρω ορίων ηλικίας ή

β) Επραγματοποίησε δύο χιλιάδας (2.000) τουλάχιστον ημέρας εργασίας εν τη ασφαλίσει του Ταμείου δι' ας κατεβλήθησαν αι υπέρ του Ταμείου αντίστοιχοι ασφαλιστικαί εισφοραί εξ ων δυο εκατόν πεντήκοντα (150) καθ' εκαστον των πέντε ετών των αμέσως προηγουμένων της ημέρας καθ' ην συνεπλήρωσε τ' ανωτέρω όρια ηλικίας ή καθ' ην υπέβαλε την περί απονομής συντάξεως λόγω γήρατος αίτησιν μετά την συμπλήρωσιν των ανωτέρω ορίων ηλικίας.

εις τας επιχειρήσεις και εργασίας κοπτικής και ραπτικής γυναικείων αμφιέσεων απασχολουμένων μαθητευομένων γυναικών καθωρίσθησαν βασικώς κατά παρέκκλισιν των διατάξεων των υπ' αριθ. 33700/1950 και 2750/1951 ομοίων αποφάσεων.

Συμφώνως προς τα ανωτέρω αι μαθητευόμεναι δικαιούνται των κάτωθι ημερομισθίων από 1.1.1956 μέχρις 24.1.1956: 1) Η άγουσα (ή συμπληρώσασα) το τέταρτον έτος της υπηρεσίας εν τω αυτώ κλάδω και α) η συμπληρώσασα το 19ον έτος της ηλικίας δραχ. 29, β) η μη συμπληρώσασα το 19ον έτος της ηλικίας δραχ. 26.15. 2) α) Η άγουσα το τρίτον έτος της υπηρεσίας και συμπληρώσασα το 19ον έτος της ηλικίας δραχ. 23.10, β) η μη συμπληρώσασα το 19ον έτος δραχ. 21.30. 3) α) Η άγουσα το δεύτερον έτος της μαθήσεως και συμπληρώσασα το 16ον έτος της ηλικίας δραχ. 18.25, β) η μη συμπληρώσασα το 16ον έτος δραχ. 16.80. ***("Εγγρ. υπ' αριθ. 18265/1956 Υπουργείου Εργασίας).***

Αποδοχοί «ταμπή» καφενείου μετά την υπ' αριθ. 2/1955 διαιτητικήν απόφασιν: Ταμπής καφενείου απασχολούμενος από του 1949 μέχρι σήμερον εις μίαν των κατωτέρω αναγραφομένων κατηγοριών καταστημάτων δικαιούται από 24.1.1956 και εντεύθεν, δυνάμει της υπ' αριθ. 2/1955 διαιτητικής αποφάσεως, των κάτωθι μηνιαίων αποδοχών: 1) Ταμπής καταστήματος Α' κατηγορίας κεντρικών δραχ. 1224,75, 2) ταμπής καταστήματος Β' και Γ' κατηγορίας κεντρικών, ως και Α', Β' και Γ' κατηγορίας συνοικιακών, δραχ. 1081.

Οι ως άνω βασικοί μισθοί προσαυξάνονται δι' επιδόματος οικογενειακών βαρών 10 ο/ο διά την σύζυγον, ήν' όσον αύτη δεν εργάζεται, και 5 ο/ο δι' έκαστον τέκνον και μέχρι τριών, ήν' όσον τα εκ τούτων όφρενα είναι ηλικίας κάτω των 18 ετών και δεν εργάζονται τα δε θήλεα είναι ηλικίας κάτω των 20 ετών, άγαμα και δεν εργάζονται.

Ομοίως οι ως άνω βασικοί μισθοί προσαυξάνονται δι' επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας παρά τω αυτώ ή διαφόροις εργοδόταις, 5 ο/ο επί τη συμπληρώσει εκάστης πενταετίας και μέχρι συμπληρώσεως πέντε τα πολύ πενταετιών, του χρόνου ισολογιζομένου από της τα πρώτων ασκήσεως του επαγγέλματος μιας των ανωτέρω ειδικοτήτων. ***("Εγγρ. υπ' αριθ. 23001/1956 Υπουργείου Εργασίας).***

Προϋποθέσεις εφαρμογής των δυνάμει του ά.ν. 28/1944 υπουργικών αποφάσεων: Αι διατάξεις του ά.ν. 28/1944 ισχύουν, ως εκ της γενικότητός των, επί πάντων εν γένει των μισθωτών, των δια σχέσεως εργασίας του ιδιωτικού δικαίου συνδεομένων μετά του εργοδότου των (Α.Π. 152/1955, ΕΕΔ 14, σ. 407).

Τούτο, άλλως τε, προκύπτει και εκ του σκοπού των διατάξεων του νόμου, συνισταμένου κυρίως εις την εξασφάλισιν ενός ελαχίστου ορίου μισθού συντηρήσεως δια πάν πρόσωπον, παρέχον εξηρτημένην εργασίαν έναντι αμοιβής, αδιαφόρως του αν η συνδέουσα τούτο μετά του εργοδότου του σύμβασις είναι έγκυρος ή μη (*).

Αλλά και αν υπατεθή, ότι αι άνω διατάξεις έχουν εφαρμογήν μόνον επί εγκύρων συμβάσεων εργασίας, πάλιν επί τη βάσει των αρχών του αδικαιολογήτου πλουτισμού αι ανασφάλιστοι εργάτριαι μακαρονοποιείων δικαιούνται να αξιώσουν κατά τας περί τούτου διατάξεις το υπό των υπ' αριθ. 68420/1951 και 14638/1952 αποφάσεων καθωρισμένον ημερομίσθιον, ως τούτο αναπροσηρμόσθη έκτοτε. ***("Εγγρ. υπ' αριθ. 64373/1956 Υπουργείου Εργασίας).***

(*) Σ η μ. ΕΕΔ: Παγία όμως περί του αντιθέτου είναι η άποψις των δικαστηρίων.

2. Έάν συνεπλήρωσεν ὁ μὲν ἠσφαλισμένος τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἡ δὲ ἠσφαλισμένη τὸ 55ον καὶ ἐπὶ πλέον ἐπραγματοποίησεν πέντε χιλιάδας (5.000) ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῷ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου δι' ἃς κατεβλήθησαν αἱ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου ἀντίστοιχοι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐξ ὧν τριακοσίας (300) ἐντὸς τῶν τριῶν ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγουμένων τῆς ἡμέρας καθ' ἣν συνεπλήρωσε τὰ κατὰ τὴν παροῦσαν παράγραφον ὅρια ἡλικίας ἢ καθ' ἣν ὑπέβαλε τὴν περὶ ἀποσυμπῆς συντάξεως αἴτησιν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω ὁρίων ἡλικίας».

2. Ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 2 ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«1. Ὁ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ὅταν κατέστη ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἑπομένης παραγράφου καὶ ἐπὶ πλέον: α) ἐπραγματοποίησε 2.500 ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου δι' ἃς κατεβλήθησαν αἱ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου ἀντίστοιχοι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐξ ὧν 300 ἐντὸς τῶν πέντε ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τῆς ἡμέρας καθ' ἣν κατέστη ἀνάπηρος ἢ β) ἐπραγματοποίησε ἀνὰ 250 ἡμέρας ἐργασίας κατ' ἔτος καθ' ἕκαστον τῶν τριῶν (3) τελευταίων ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγουμένων τῆς ἡμέρας καθ' ἣν κατέστη ἀνάπηρος ἢ γ) ἐπραγματοποίησεν ἀνὰ 125 ἡμέρας ἐργασίας, καθ' ἕκαστον τῶν πέντε (5) ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγουμένων τῆς ἡμέρας καθ' ἣν κατέστη ἀνάπηρος ἢ ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου, ἐὰν ἡ ἀναπηρία ὀφείλεται εἰς δίαιον συμβὰν ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ αὐτῆς.

Ἐὰν τὸ δίαιον συμβὰν ἐπελθὴ ἐκτὸς ἐργασίας καὶ ἀνεν ὑπαιτιότητός του, ἀρκεῖ ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἡμίσεως μόνον ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου:

3. Ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 3 ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«1. Ἐν περιπτώσει θανάτου α) συνταξιούχου τοῦ Ταμείου λόγῳ γήρατος ἢ ἀναπηρίας ἢ β) ἠσφαλισμένου πραγματοποιήσαντος εἴτε 2.500 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου δι' ἃς κατεβλήθησαν αἱ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου ἀντίστοιχοι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί, ἐξ ὧν 250 ἐντὸς τῶν τριῶν ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγουμένων τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐπῆλθεν ὁ θάνατος εἴτε ἀνὰ 125 ἡμέρας ἐργασίας καθ' ἕκαστον τῶν πέντε (5) ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγουμένων τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐπῆλθεν ὁ θάνατος εἴτε 6.000 ἐν συνόλῳ ἡμέρας ἐργασίας, ἢ ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου ἐὰν ὁ θάνατος ὀφείλεται εἰς δίαιον συμβὰν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ αὐτῆς, δικαιοῦται συντάξεως κατὰ τὰς ἑπομένας παραγράφους:

α) Ἡ ἐν νομίμῳ γάμῳ χήρα ἢ ὁ ἄπορος, καὶ ἀνάπηρος ἢ ἔχων συμπληρωμένον τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας χήρος, οὗ ἡ συντήρησις ἐβάρυνε τὴν θανοῦσαν.

β) Τὰ νόμιμα τέκνα, τὰ νομιμοποιηθέντα, τ' ἀναγνωρισθέντα καὶ τὰ υἱοθετηθέντα, ὧν ἡ υἱοθεσία ἔλαβε χώραν ἐν τοὐλάχιστον ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου ἢ τῆς χορηγήσεως τῆς συντάξεως εἰς τὸν θετὸν πατέρα καὶ ἐπὶ θανάτου ἠσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου καὶ τὰ φυσικὰ αὐτῆς τέκνα.

γ) Οἱ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου ὀρφανοὶ πατρὸς καὶ μητρὸς ἔγγονοι καὶ πρόγονοι, ἐφ' ὅσον πάντες οὗτοι συνετηροῦντο κυρίως ὑπὸ τοῦ θανόντος (τῆς θανούσης).

δ) Οἱ γονεῖς τοῦ θανόντος ἐφ' ὅσον ὁ μὲν πατὴρ εἶναι ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν ἢ ὑπερέβη τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἡ δὲ μήτηρ τὸ 60ὸν καὶ ἡ συντήρησις τῶν ἐπιζώντων κυρίως τὸν θανόντα (θανοῦσαν) καὶ δὲν κάτεστησαν ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας εἰσόδημα ἀνώτερον τῆς ἀναλογούσης αὐτοῖς συντάξεως».

4. Εἰς τὸ ἄρθρον 3 προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 3, ἔχουσα οὕτω:

«Ὑπὸ τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω προϋποθέσεις καὶ κατὰ τὰ ποσοστὰ τοῦ ἄρθρου 6 δικαιοῦνται συντάξεως καὶ τὸ ἐξῆς οἰκογενειάρχαι τῶν θηροκόντων ἀκασφαλίστων συνταξιούχων, τῶν συνταξιοδοτηθέντων ἢ συνταξιοδοτηθησομένων κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 650761/1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας».

5. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 4 προστίθενται παράγραφοι ὑπ' ἀριθ. 4, 5, 6 καὶ 7, ἔχουσαι οὕτω:

«4. Ἐπίσης ἀναγκωρίζονται τῇ αἰτήσει τοῦ ἠσφαλισμένου, ὑποβαλλομένῃ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, ὡς ἡμέραι ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει διὰ πάσας τὰς παροχὰς τοῦ κλάδου συντάξεων αἱ ἡμέραι ἐργασίας (ἀρτεργάται — μυλοπαλλήλου — μυλεργάτου καὶ μακαρονοτεχνίτου) αἱ πραγματοποιηθεῖσαι πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν συγχωνευθέντων Ταμείων, μετὰ ὅμως τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας τούτων ἢ τὴν ἡμέραν ἐπεκτάσεως τῶν διατάξεων εἰς τὰς πόλεις ἔνθα ἔχουσιν ἐργασθῆ. Διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τούτων οἱ μὲν ἀρτεργάται, δι' ἃς κατεβλήθησαν ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί, αὐθὲν ποσὸν ὀφείλουσι νὰ καταβάλουν, οἱ δὲ μυλεργάται—μυλοπάλληλοι καὶ μακαρονοτεχνῖται ὑποχρεοῦνται εἰς καταβολὴν ποσοστοῦ 12% ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν τῶν λαμβανομένων παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. περὶ τῆς ἐξαγορᾶς. Ἡ ἐξόφλησις τοῦ ποσοῦ τῆς ἐξαγορᾶς ἐνεργεῖται εἴτε ἐφ' ἅπαξ, εἴτε διὰ μηνιαίων δόσεων ὧν ὁ ἀριθμὸς ὁριζόμενος δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ., δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερος τῶν 36. Ἡ ἀναγνώρισις τῆς ὑπηρεσίας ἐνεργεῖται βάσει τῶν ἐπισήμων βιβλίων παραγωγῆς ἄρτου ἢ τῶν παρὰ τοῦ τέως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν (στοιχείων διὰ τοὺς ἀρτεργάτας) ἢ βάσει τῶν ἐπισήμων μισθολογίων (διὰ τοὺς μυλεργάτας, μυλοπαλλήλους καὶ μακαρονοτεχνίτας) καὶ ἐν ἐλλείψει τῶν στοιχείων τούτων διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκδιδομένης κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν (ἄρθρου 634 καὶ ἑπόμενα τῆς Πολ. Δικονομίας)».

«5. Ὡσαύτως ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ἐφεδρικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἠσφαλισμένου, μετὰ τὴν ὑπαγωγήν του εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ὡς καὶ αἱ ἡμέραι ἀπουσίας ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας βεβαιωθείσης προσηκόντως ὑπὸ τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου, μέχρις 6 μηνῶν κατ' ἀνώτατον ὅριον, λογίζονται ὡς ἡμέραι ἐν ἀσφαλίσει, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸ ὄφος τῆς συντάξεως, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ταξιν δικαιώματος».

«6. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων παροχῶν καὶ τῶν οἰκείων προσαυξήσεων τῶν συντάξεων, ὑπολογίζονται 30 ἡμέραι ἐργασίας δι' ἕκαστον μῆνα ἀσφαλίσεως περὶ τοῖς συγχωνευθεῖσι Ταμείοις ἀπὸ τῆς ἐναρξέως λειτουργίας τῶν ἐν λόγῳ Ταμείων μέχρι 31.12.1934 ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν τηρηθῆ ἐπίσημα στοιχεῖα καὶ ἀπὸ 28.10.1940—15.2.1946 λόγῳ πολεμικῆς περιόδου».

«7. Ὁ ἀμειβόμενος διὰ μηνιαίου μισθοῦ λογίζεται πραγματοποιῶν μηνιαίως τόσα ἡμερομίσθια ὅσαι εἶναι αἱ ἡμέραι τοῦ μηνός».

6. Ἡ § 3 τοῦ ἄρθρου 5 ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«Εἰς τοὺς συνεχίζοντας συμπαθοῦντας ἀναπήρους τοὺς ὑποστόντας θωρακοπλαστικὴν ἢ ἀμφοτεροπλεύρων τεχνητὸν πνευμοθώρακα ἢ ἐγχείρησιν κατὰ ALBEG ἢ ἀκρωτηριασμὸν κορμοῦ χειρὸς ἢ ποδὸς ἢ κατὰ πλάκας τελικῶς ἐν ἢ παράλυσιν μὴ ἀπαιτοῦσαν συνεχῆ ἐπίβλεψιν, περίθαλψιν καὶ συμπαράστασιν τρίτου προσώπου χορηγεῖται κατόπιν γνωματεύσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Συντάξεως καὶ πρόσθετον ἐπίδομα ἐξ 25 % τῆς βασικῆς συντάξεως διὰ χρονικὸν διάστημα ὁριζόμενον ὑπὸ τῆς δι' ἃς ἴδια Ἐπιτροπῆς μετ' ἔγκρισιν τοῦ Δ. Συμβουλίου».

7. Ἡ § 4 τοῦ ἄρθρου 5 ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«Προκειμένου περὶ ἀναπηρίας ὀφειλομένης εἰς δίαιον συμβὰν ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ αὐτῆς, τὸ ποσὸν τῆς ἀπαιτητέας κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον μηνιαίας βασικῆς συντάξεως μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ 60% τοῦ ἡμερομισθίου ἐπὶ 25, προκειμένου δὲ περὶ ἀναπηρίας ὀφειλομένης εἰς δίαιον συμβὰν ἐπελθὸν ἐκτὸς τῆς ἐργασίας, τοῦ 30% τοῦ ἡμερομισθίου ἐπὶ 25».

8. Ἡ § 6 τοῦ ἄρθρου 5 ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«Αἱ καταβαλλόμεναι συντάξεις (σταθερὸν ποσὸν μετὰ προσαυξήσεων κατὰ τὴν § 1) λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος προσαυξάνονται ἐν περιπτώσει συντηρήσεως μελῶν οἰκογενείας, ὡς τοιαῦτα λογιζομένων μόνον τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων κατὰ 20% διὰ τὸ πρῶτον μέλος, ὡς καὶ 5% δι' ἕ-

κατ' έτος έπί πλέον τοῦ πρώτου καί μέχρι 4 μελῶν ἐν ὅλῳ κατ' ἀνώτατον ὅριον.

Διά τήν τοιαύτην προσαύξησιν ὡς πρός μέν τήν σύζυγον ἐπιβάλλεται ὅπως αὕτη μή ἀσκῇ ἐπάγγελμά τι καί μή εἶναι συνταξιοῦχος τοῦ Δημοσίου ἤ Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. Ὡς πρός δέ τά τέκνα (ἀνύμενα κατά τήν ἐν ἄρθρῳ 3 καθοριζομένην ἡλικίαν καί μέχρι συμπληρώσεως τῶν κατά τό ἄρθρον 11 τοῦ παρόντος ὁρίων ἡλικίας) ἀπαιτεῖται ὅπως ταῦτα ὦσιν ἄγαμα μή ἀσκοῦντα ἐπάγγελμά τι καί μή λαμβάνῃ δι' αὐτά προσαύξησιν ὁ ἕτερος τῶν συζύγων ἐάν εἶναι συνταξιοῦχος Ὀργανισμοῦ, οὔτε νά λαμβάνουν τά ἴδια σύνταξιν παρά τοῦ Δημοσίου ἤ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ.

9. Εἰς τήν § 7 τοῦ ἄρθρου 5 προστίθεται ἐδάφιον ἔχον οὕτω:

«Τό ἐπίδομα τοῦτο δύναται κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Συντάξεως τοῦ Ταμείου ἐγκρινούσης παρά τοῦ Δ. Συμβουλίου νά χορηγῆται καί εἰς τούς συνταξιοδοτουμένους λόγῳ ἀκαιρίας ἐφ' ὅσον μετά τήν συνταξιοδότησιν καί ἐντός ἐτους ἀπό ταύτης ἤθελεν ἐκδηλωθῆ πάθησις φυματιώσεως, ἥτις νά εἶναι ἡ ἐξέλιξις τῆς νόσου δι' ἣν ἀρχικῶς ἐσυνταξιοδοτήθησαν».

10. Εἰς τό ἄρθρον 5 προστίθεται § ὑπ' ἀριθ. 9, ἔχουσα οὕτω:

«Πᾶσαι αἱ ὡς ἄνω προσαυξήσεις δι' οἰκογενειακά βάρη καί εἰδικάς περιπτώσεις ἀναπηρίας χορηγοῦνται καί εἰς τούς ἀνασφαλισμένους συνταξιούχους τῆς ὑπ' ἀριθ. 650761/1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας».

11. Ἡ § 3 τοῦ ἄρθρου 6 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«3. Οἱ περί ὧν τό ἄρθρον 3 ἔγγονοι προγονοί καί γονεῖς δικαιοῦνται συντάξεως, ἐάν δέν ὑπάρχουν χῆρα (χήρος) ἤ τέκνα δικαιούμενα συντάξεως ἤ ἐάν ὑπαρχόντων τοιούτων διά τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν εἰς σύνταξιν δικαιωμάτων ἀρτίων δέν ἐξαντλεῖται τό ποσόν τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης)».

12. Ἡ § 5 τοῦ ἄρθρου 6 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«5. Ὡς σύνταξις τοῦ θανόντος (θανούσης) διά τόν ὑπολογισμόν τῶν ποσοστῶν τῶν συντάξεων τῶν περί ὧν τό πρῶτον ἄρθρον μελῶν οἰκογενείας, λογίζεται τό ποσόν τῆς κατά τό ἄρθρον 5 τοῦ παρόντος κανονιζομένης συντάξεως, τό ὁποῖον ἐλάμβανεν ὁ θανών (θανοῦσα) συνταξιοῦχος λόγῳ ἀναπηρίας, ἡ γήρατος ἤ αὐ θά ἐδικαιοῦτο ὁ θανών ὅτι κατά τήν ἡμέραν τοῦ θανάτου του καθίστατο ἀνάπηρος ἐκ τῆς αἰτίας ἐξ ἧς προῆλθεν ὁ θάνατος, μή συνυπολογιζομένων τῶν τυχόν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν καί ἀπολύτου ἀναπηρίας».

13. Τό ἄρθρον 7 ἀντικαθίσταται διά τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«Ἐξ ἡμερομισθίων ἐφ' οὗ θά ὑπολογίζωνται αἱ ὑπό τῶν συντάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προβλεπόμεναι παροχαί λογίζεται τό ἰσχύον εἰς χρῆμα ἡμερομίσθιον τοῦ ἀσφαλισμένου Ἀθηνῶν τῆς εἰδικότητος, ὃν ἐκέκτητο ὁ ἀσφαλισμένος κατά τήν ἡμέραν τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως καί ὅπερ προβλέπεται ὑπό τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καί ὑπουργικῶν ἀποφάσεων».

14. Ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 9 ἀντικαθίσταται διά τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«1. Αἱ συντάξεις ἀπονέμονται κατόπιν αἰτήσεως τῶν ἐνδιαφερομένων ἤ τῶν νομίμων αὐτῶν πληρεξουσίων δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου μετά γνώμην τῆς ὑπό τοῦ παρόντος συνιστωμένης Ἐπιτροπῆς Συντάξεως τοῦ Ταμείου, ἥτις ἀπαρτίζεται

α) Ἐκ δύο μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ἐξ ὧν τό ἕν ὁ ἐκ τῆς τάξεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων (ὑπαλλήλου Ὑπουργείου Ἐργασίας) καί τό ἕτερον ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀσφαλισμένων.

β) Ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ταμείου.

γ) Ἐκ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Τμήματος Συντάξεως τοῦ Ταμείου ὡς εἰσηγητοῦ ἄνευ ψήφου.

Ἡ ὡς ἄνω Ἐπιτροπή Συντάξεων συγκροτεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετά πρόταιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου ἐπί ἐντεκτίᾳ ἕτεσίᾳ ὁριζομένων καί τῶν ἀντιστοίχων ἀναπληρωτῶν των μελῶν αὐτῆς.

Ἐπί τῶν ἐνδίκων τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀγωμένων συντάξιοδοτικῶν ὑποθέσεων δέον νά ὑφίστανται

α) Σχετική ἔγγραφος εἰσήγησις τοῦ Τμήματος Συντάξεων, β) γνωμάτευσις τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Ταμείου καί γ) σχετικός Ἔλεγχος τοῦ Τμήματος Ἐλέγχου Δαπανῶν τοῦ Ταμείου.

11. Αἱ ἀποφάσεις τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν καί δέον νά εἶναι πλήρως αἰτιολογημέναι περιγεγραμμέναι τάς περιπτώσεις ἀναλόγως.

Χρέη γραμματέως τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ εἷς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ταμείου ὁριζόμενος ὑπό τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

Εἰς τόν Πρόεδρον, τά μέλη, τόν εἰσηγητήν καί γραμματέα τῆς ἀνωτέρω ἀναφερομένης Ἐπιτροπῆς καταβάλλονται ἔξοδα κινήσεως ὁμοια πρός τά καταβαλλόμενα ἐκάστοτε εἰς τά μέλη καί τόν γραμματέα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καί διά τέσσαρας (4) κατ' ἀνώτατον ὅριον συνεδριάσεις κατά μῆνα.

15. Αἱ §§ 1 καί 2 τοῦ ἄρθρου 11 ἀντικαθίστανται διά τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«1. Τό εἰς σύνταξιν δικαίωμα ἄρχεται ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μηνός τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἐπῆλθεν ἡ ἀναπηρία ἤ καθ' ὃν ὁ ἀσφαλισμένος ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας καί ἐφ' ὅσον παύσουν καταβαλλόμενοι εἰς τόν ἀποχωρήσαντα ἤ τούς κληρονόμους τοῦ θανόντος ἀποδοχαί.

Τό εἰς σύνταξιν δικαίωμα προκειμένου μέν περί συντάξεως λόγῳ θανάτου ἀσφαλισμένου ἄρχεται ἀπό τῆς ἑπομένης τοῦ θανάτου, προκειμένου περί συντάξεως λόγῳ θανάτου συνταξιούχου ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μηνός τοῦ ἑπομένου ἐκείνου καθ' ὃν ἐπῆλθεν ὁ θάνατος.

2. Ἡ σύνταξις ἄρχεται καταβαλλομένη μετά τήν λῆξιν τοῦ χρόνου τῆς ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀσθενείας ἤ ἀνεργίας καί ἐφ' ὅσον παύσουν καταβαλλόμεναι εἰς τόν ἀποχωρήσαντα ἤ τούς κληρονόμους τοῦ θανόντος ἀποδοχαί».

16. Εἰς τήν § 2 τοῦ ἄρθρου 12 προστίθεται ἐδάφιον ὑπό στοιχ. γ' ἔχον οὕτω:

«γ') Ἐάν ὁ λόγῳ ἀναπηρίας συνταξιοῦχος καλούμενος δι' ἐγγράφου προσκλήσεως ἐπιδιδομένης αὐτῷ ἐπί ἀποδείξει δέν προσέρχεται κατά τά διά κανονισμοῦ ὁριζόμενα πρός ἐξέτασιν τῆς καταστάσεώς του ἀναστέλλεται ἡ συνταξιοδότησις ταύτου δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. ἀπό τῆς ὁριζομένης ἡμέρας ἐξετάσεώς του, δι' ἣν δέν προσῆλθεν. Ἀναστολή τῆς συντάξεως ἐκ τοῦ λόγου τούτου πέραν τοῦ ἑτους καί ὑπό τήν προϋπόθεσιν πάντοτε ὅτι ἐντός τοῦ ἑτους ἔχει προσληφθῆ τρίς (3) διά προσκλήσεων κατεπειγόντων νομίμων τύπου συνεπαγομένων ταυτολογίαν δικαιοπραξιῶν ταύτης δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ.».

17. Τό ἐδάφιον β' τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 12 ἀντικαθίσταται διά τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«β') Ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἤθελεν ἀναλάβει οἱανδήποτε αὐτοτελῆ ἐπάγγελμα ἤ οἱανδήποτε ἐξηρτημένην ἐργασίαν καί ἀπορρέοντες ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος ἤ ἐκ τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας προκειμένου μέν περί συνταξιούχου λόγῳ γήρατος ἤ ἀναπηρίας εἰσόδημα ὑπερβαῖνον τό διπλάσιον τῆς συντάξεως των, προκειμένου δέ περί συνταξιούχου λόγῳ θανάτου εἰσόδημα ὑπερβαῖνον τό τριπλάσιον τῆς συντάξεώς των.

Εἰς τό τέλος τοῦ ἄρθρου 13 προστίθεται § ὑπ' ἀριθ. 4 ἔχουσα οὕτω:

«Εἰδικῶς αἱ συντάξεις παραγράφονται ἐάν δέν εἰσπραχθῶσιν ἐντός 1 ἔτους ἀπό τῆς ἡμέρας ἀφ' ἧς καθίστανται ἀπαιτηταί».

18. Τό ἄρθρον 16 ἀντικαθίσταται διά τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«1. Ἐντός ἓξ (6) μηνῶν ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἐνεργεῖται κατόπιν αἰτήσεως τῶν ἐνδιαφερομένων συνταξιούχων καί δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. ἀναπροσδιορισμός τῶν μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἀπονεμηθεισῶν παρά τῶν συγχωνευομένων Ταμείων συντάξεων ἢ βοηθημάτων τύπου συντάξεως προσωποπαγῶν ἢ μή μόνον ἐφ' ὅσον πληροῦνται αἱ ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ὁριζόμεναι προϋποθέσεις θεμελιώσεως τοῦ δικαιώματος εἰς σύνταξιν. Πάντως ὅμως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νά καταβληθῇ σύνταξις κατωτέρα τῆς ὑπό λαμβανομένης.

2. Αἱ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἀπονεμηθεῖσαι παρά τῶν συγχωνευομένων Ταμείων συντάξεις ἢ

δαηθήματα τύπου συντάξεως προσωπωπαγή ή μή εἰς πρόσωπα μή πληροῦντα τὰς προϋποθέσεις τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεως τούτου διατηροῦνται.

Ἡ δοτική τούτων μηνιαία σύνταξις παραμένει εἰς τόσα ἡμερομίσθια ὅσα εἶχον δι' ἑκάστην περίπτωσιν ὁριαθῆ διὰ τῶν οἰκείων ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου συμφώνως μὲ τὰς ἑκάστοτε ἰσχυούσας διατάξεις.

Εἰδικώς ὡς πρὸς τοὺς συνταξιοδοτηθέντας πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 62153)1950 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας αἱ βασικαὶ συντάξεις ὁρίζονται ὡς κάτωθι:

α) Τῶν συνταξιοδοτουμένων χηρῶν, γονέων, ἢ τέκνων (ἄτινα πληροῦν τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 11 § 3 ἐδαφ. γ' τοῦ παρόντος) εἰς ἡμερομίσθια 9,60 μηνιαίως.

β) Τῶν συνταξιοδοτουμένων ὡς ταχθέντων ἐξ ἀνιάτου νοσήματος καὶ τῶν ἀνασφαλίστων τῶν καταστάντων ἀνικάνων συνεπείᾳ κακουχιῶν ἢ ἀτυχημάτων ἐπελθόντων διαρκούντος τοῦ στρατιωτικοῦ κινήματος ἢ τῆς ἀναρχίας, ὡς καὶ τῶν συνταξιοδοτουμένων βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 5891, τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 6413 καὶ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Δ. ν. 689)1937 εἰς ἡμερομίσθια 11,40 μηνιαίως.

γ) Τῶν συνταξιοδοτουμένων βάσει τῶν διατάξεων τοῦ δ. ν. 19)21.11.1935 λόγῳ ἀναπηρίας (φυματιώσεως κλπ), τῶν συνταξιοδοτουμένων ὡς καρκινοπαθῶν ἢ ἐξ ἀφαιρέσεως τοῦ ἑνὸς νεφροῦ καὶ σκληρύνσεως τοῦ ἑτέρου ἢ σκληρύνσεως ἀμφοτέρων τῶν νεφρῶν ἢ νευροπαθολιτιάσεως εἰς ἡμερομίσθια 12,60 μηνιαίως.

Αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παρούσης παραγράφου συντάξεις προσαυξάνονται δι' οἰκογενειακὰ βάρη συμφώνως πρὸς τὴν § 6 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ παρόντος, αἱ δὲ τῶν ὡς ἄνω περιπτώσεων β' καὶ γ' προσαυξάνονται καὶ μὲ τὰ προβλεπόμενα ἐπιδόματα τῶν §§ 5 καὶ 7 τοῦ ἄρθρου 5.

Οἱ δικαιοδόχοι τῶν συνταξιούχων τῆς παρούσης παραγράφου εἰς περίπτωσιν θανάτου τοῦ συνταξιούχου δικαιοῦνται ποσοστοῦ συντάξεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

3. Τὸ Ταμεῖον ὑποχρεοῦται ὅπως καταβάλλῃ ἑκάστοτε ὡς κατώτατον ποσὸν συντάξεως τὰ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἀντιστοίχων παροχῶν καταβαλλόμενα ἑκάστοτε κατώτατα ποσὰ συντάξεως εἰς τοὺς ἐκ τῶν συνταξιούχων τοῦ Ταμείου πληροῦντας τὰς ὑπὸ τῆς διεπούσης τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας προβλεπομένας προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως.

4. Αἰτήσεις περὶ ἀναγνωρίσεως καὶ ἐξαγορᾶς χρόνου ὑπηρεσίας ὑποβληθοῦσαι ἐμπροθέσμως ὑπὸ ἠσφαλισμένων τοῦ τέως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Μυλεργατῶν καὶ Τεχνιτῶν Μακαρονοποιῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον τοῦτο μετὰ τῶν καθοριζομένων διὰ τῶν ἀπὸ 4.10.1949 καὶ 5.9.1952 ἀποφάσεων τοῦ Δ.Σ τοῦ Ταμείου τούτου δικαιολογητικῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου, μὴ ἐγκριθοῦσαι μέχρι τῆς ἡμέρας συγχωνεύσεως τῶν τέως Ταμείων Ἀρτεργατῶν—Μυλεργατῶν ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ τέως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Μυλεργατῶν καὶ Τεχνιτῶν Μακαρονοποιῶν κρίνονται ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου Ὁ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. ἀναγνωριζόμενος χρόνος προϋπηρεσίας ἐξαγοράζεται ἐπὶ τῇ καταβολῇ ποσοστοῦ 8% ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν τῶν λαμβανομένων παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. περὶ τῆς ἐξαγορᾶς. Ἡ ἐξόφλησις τοῦ ποσοῦ ἐξαγορᾶς ἐνεργεῖται εἴτε ἐφ' ἅπαξ εἴτε διὰ μηνιαίων δόσεων ὧν ὁ ἀριθμὸς ὁριζόμενος δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερος τῶν 36.

5. Τῆς ὑπὸ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος προβλεπομένης συντάξεως δικαιοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης διατάξεως καὶ οἱ γονεῖς ἠσφαλισμένου θανόντος ἐν πολέμῳ κατὰ τὸ ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1940 μέχρι λήξεως τοῦ συμμοριτοπολέμου χρονικὸν διάστημα ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἔχει ἐκδοθῆ ἀπόφασις τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου περὶ συνταξιοδοτήσεως των καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. εἶχον συμπληρώσει τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

6. Ἠσφαλισμένοι ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀπολυθέντες ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου των, ἐκ λόγων μὴ ὀφειλομένων εἰς ὑποστάθμην των, ἔχοντες δὲ συμπληρώσει κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ πραγματοποιήσαντες ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἐξαγοραζομένου χρόνου προϋπηρεσίας τοὐλάχιστον 5.000 ἡμερησίας καταβολάς, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου, δικαιοῦνται συντάξεως, ἐφ' ὅσον ἤθελον ὑποβάλει σχετικὴν αἴτησιν ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος».

19. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ 6. διατάγματος τῆς 18.9.1954 περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, προστίθεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 3, ἔχουσα οὕτω:

«Ἰατροὶ καὶ Νομικοὶ Σύμβουλοι ὑπηρετοῦντες ἤδη τῆς δικαιοπραξίας εἰς τὸ Ταμεῖον ἀσφαλίζονται παρ' αὐτῷ τῇ αἰτήσει των ὑποβαλλομένῃ ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἢ ἀφ' ἧς συμπληρώσωσι τὸν ὡς ἄνω χρόνον διὰ τοὺς Κλάδους Ἀσθενείας καὶ Συντάξεων ἐπὶ τῇ καταβολῇ τοῦ ἰσχύοντος διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ταμείου ἀσφαλίστρου διὰ τοὺς κλάδους τούτους, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ὡς πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ἐξαγορὰν προϋπηρεσίας καὶ ὡς πρὸς τὴν συνταξιοδότησιν των.

Εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἀπριλίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ μειώσεως τῶν ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν τῶν καταβαλλομένων ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ἀναλογούντων εἰς τὴν παραγωγὴν τῶν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξαγομένων χρωμάτων ἀνιλίνης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 126 τῆς 23 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 2861)1954 περὶ μέτρων ἐνισχύσεως τῆς ἐξαγωγῆς βιομηχανικῶν καὶ ἄλλων ἐγχωρίων προϊόντων καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 105)1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας προτάσει τῶν Ἡμετέρων Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν, Ἐμπορίου, Βιομηχανίας καὶ Ἐργασίας, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Εἰς περίπτωσιν ἐξαγωγῆς χρωμάτων ἀνιλίνης τῆς ὑπαγομένης εἰς τὴν κλάσιν 169α, ἡ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλομένη ἐργοδοτικὴ εἰσφορὰ ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἀναλογούντων ἐπὶ τῶν προϊόντων τούτων, ἐφόσον ἡ φόρτωσις αὐτῶν ἤθελε πραγματοποιηθῆ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1956, μειοῦται, καθοριζομένη ἤδη πρὸς τὰ ποσὰ τῆς ὑπὸ τῶν μισθωτῶν καταβαλλομένης τοιαύτης.

Εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Μαΐου 1956

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

767/1956 Πράξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Περὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 23 τῆς 14.1.1956 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 130 τῆς 26 Μαΐου 1956)

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἐμπορίου καὶ τῆς Βιομηχανίας Ὑπουργοῦ

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν:

Ὅτι ἡ Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ (Δ. Ε. Η.) ἱδρυθεῖσα διὰ τοῦ ν. 1468)1950, ἀποτελεῖ, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 2 αὐτοῦ, Δημοσίαν ἐπιχείρησιν λειτουργοῦσαν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἰδιωτικῆς οἰκονομίας, δι' ὃ καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 945)1955 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐχαρακτηρίσθη ὡς νομικὸν πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀ. ν. 1672)1951, κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ ν. 2113)1952 εἶχε θεσπισθῆ, λόγῳ τῆς ἰδιαρρύθμου ταύτης μορφῆς λειτουργίας της καὶ πρὸς τὸν σκο-

πόν της συγκεκριμένως του προσωπικού αύτης έκ καταλλήλων προσώπων, έξαίρεσις άπό της κειμένης νομοθεσίας περί ρυθμίσεως τά του τρόπου προσλήψεως των μισθωτών ή της άναγκαιότητος προσλήψεως τούτων.

Ότι, λόγω της γενομένης σήμερον μεταβολής της Δ.Ε.Η. άπό επιχειρήσεως κατασκευής είς επιχείρησιν εκμεταλλεύσεως, επιβάλλεται έτι περισσότερον ή ελαστικότης αύτης πρός συγκρότησιν του προσωπικού της έκ καταλλήλων προσώπων, άποφασίζει:

Συμπληρούν την ύπ' άριθ. 23 της 14 Ιανουαρίου 1956 άπόφασίν του καί άποφασίζει ότι ή Δημοσία Επιχείρησις Ηλεκτρισμού εξαιρείται των διατάξεων της εν λόγω αποφάσεως.

Εκδόσαν πρός τούτο την ύπ' άριθ. 767 παρούσαν πράξιν του, δημοσιευθησομένην διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

21450/1956 Απόφ. Υπουργών Εσωτερικών καί Οικονομικών

Περί καταβολής έκτάκτου βοηθήματος επί ταίς εορταίς τού Πάσχα 1956 είς τούς βοηθηματούχους τού Τ.Α.Α.Κ.Υ.

(Ε.Κ. τ. Β. φ. 89 της 15 Μαΐου 1956)

Έχοντες ύπ' όψιν τάς διατάξεις τού ύπ' άριθ. 19) 1944 νόμου επερί εξουσιοδοτήσεως του Υπουργού των Οικονομικών όπως προβαίνη είς τροποποιήσεις των φορολογικών συντελεστών καί την από 44)11.4.1956 άπόφασιν τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ταμείου Ασφαλίσεως Δημοτικών καί Κοινοτικών Υπαλλήλων (ν. 1726)1944), άποφασίζομεν:

Όπως καταβληθή είς τούς εξελθόντας ήδη ή μέλλοντας νά εξέλθουν της υπηρεσίας μέχρι της 6ης Μαΐου 1956, συμπεριλαμβανομένης, καί δικαιουθέντας ή δικαιωθησομένους μηνιαίου ισοδίου βοηθήματος ησφαλισμένους τού Ταμείου Ασφαλίσεως Δημοτικών καί Κοινοτικών Υπαλλήλων ή τάς δικαιουθείσης ή δικαιουθησομένας τοιούτου βοηθήματος οικογενείας των εξελθόντων καί μελλόντων νά εξέλθουν της υπηρεσίας μέχρι τής ώς άνω χρονολογίας ησφαλισμένων, έκτακτον βοήθημα επί ταίς εορταίς τού Πάσχα 1956 ίσον πρός τό ήμισυ τού μηνιαίου ισοδίου βοηθήματος τού καταβληθέντος ή καταβλητέου είς έκαστον βοηθηματούχον διά τόν μήνα Μαΐου 1956.

Εις περίπτωσιν πληρωμής μηνιαίου ισοδίου βοηθήματος διά τό χρονικόν διάστημα άπό 1ης έως 6ης Μαΐου 1956 οί άνωτέρω θά λάβωσι τόσα τριακοστά τού εκτάκτου βοηθήματος, όσαι αί ημέραι τού μηνός Μαΐου 1956 καθ' άς δικαιούνται μηνιαίου ισοδίου βοηθήματος.

Εν Αθήναις τή 26 Απριλίου 1956.

77814/1089/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κατανομής προσθέτου τέλους δημοσίων θεαμάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 89 της 15 Μαΐου 1956)

Έχοντες ύπ' όψιν:

1. Τό από 4.8.1923 ν. δ. επερί τροποποιήσεως τού περί δημοσίων θεαμάτων νόμου, ώς ούτο ετροποποιήθη διά τού από 20.11.1925 νομοθ. διατάγματος επερί καθορισμού πόρων ώς μετοχίων τού Ταμείου Συντάξεων Ηθοποιών κλπ.»

2. Τό από 17.11.1931 Διάταγμα επερί τροποποιήσεως τού άρθρου 19 τού από 1.12.1930 διατάγματος επερί ιδρύσεως Ταμείου Εργασίας Ηθοποιών καί περί τρόπου αποδόσεως ποσοστού υπέρ τού Ταμείου τούτου.

3. Τόν ύπ' άριθ. 419)1937 ά. ν. επερί τρόπου διανομής τών περί εργατών θεάτρου διατιθεμένων ποσοστών ειδικού τέλους επί των δημοσίων θεαμάτων.

4. Την ύπ' άριθ. 61342)2.4.1937 ημετέραν άπόφασιν περί κατανομής τού ενός όγδου τού προσθέτου τέλους επί των εισιτηρίων δημοσίων θεαμάτων υπέρ διαφόρων Ταμείων Αλληλοβοηθείας διά την χρήσιν 1955—1956 (Φ. Ε.Κ. 194)3.11.1955, τεύχος Β') καί

5. Την από 17.12.1955 άναφοράν τού παρ' ημίν Διαχειριστικού Επόπτου Ι. Μακρή, άποφασίζομεν:

Τροποποιούντες την ύπ' άριθ. 61342)2.4.1937 ημετέραν άπόφασιν, όριζομεν, όπως από 1 Απριλίου 1956 μέχρι 30 Ιουνίου 1956 τό εν όγδοον εκ των εισπραττομένων ποσών επί τού προσθέτου τέλους επί των εισιτηρίων δημοσίων θεαμάτων κατανεμηθή υπέρ των κάτωθι Ταμείων Αλληλοβοηθείας ώς ακολούθως:

1) 38% υπέρ τού Ταμείου Αλληλοβοηθείας Ηθοποιών.

2) 12% υπέρ τού Ταμείου Αλληλοβοηθείας Τεχνιτών Θεάτρου.

3) 4% υπέρ τού Ταμείου Αλληλοβοηθείας Επαγγελματιών Μουσικών.

4) 4% υπέρ τού Ταμείου Αλληλοβοηθείας τού Μουσικού Συλλόγου Βορείου Ελλάδος καί

5) 3% υπέρ τού Σωματείου Ηθοποιών Μιλοδράματος καί Οπερέττας.

Ως πρός τά υπόλοιπα έπτά Ταμεία Αλληλοβοηθείας παραμένει τό ώς άνω ποσοστόν, ως τούτο ωρίσθη διά της ύπ' άριθ. 61342)1955 ημετέρας αποφάσεως.

Εν Αθήναις τή 5 Μαΐου 1956.

26291/Σ. 298/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης διατάξεως είς κανονισμόν συντάξεων Ταμείου Ασφαλίσεως Τυπογράφων κ.λ.π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 89 της 15 Μαΐου 1956)

Έχοντες ύπ' όψιν:

1. Τό άρθρον 59 § 1 τού αναγκ. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 επερί οργανισμού τού Υπουργείου Εργασίας, ώς ούτο αυθεντικώς ερμηνεύθη διά τού άρθρου 1 τού ά. ν. 694)1937 επερί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεών τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας»

2. Τό ύπ' άριθ. 2520)1953 νομ. διάταγμα περί προσδιορισμού των αντικειμένων, έφ' ών εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων τού ά. ν. της 11.11.1935 επερί οργανισμού τού Υπουργείου Εργασίας κλπ.»

3. Τάς διατάξεις τού από 30 Απριλίου 1946 νομ. διατάγματος επερί οργανώσεως καί συντονισμού της παρακολουθήσεως καί τού ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά τού ύπ' άριθ. 1392)1949 ν. διατάγματος.

4. Πράτασιν τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ταμείου Ασφαλίσεως Τυπογράφων καί Μισθωτών Γραφικών Τεχνών, υποβληθείσαν ημίν διά της ύπ' άριθ. 635)31.1.1955 άναφοράς του.

5. Γνώμην τού Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (άριθ. πρωτ. ΣΚΑ 1955, συνεδρίασις 112 της ΙΑ' περιόδου της 14.5.1955), άποφασίζομεν:

Εν τέλει τού άρθρου 2 τού Κανονισμού Συντάξεων τού Ταμείου Ασφαλίσεως Τυπογράφων καί Μισθωτών Γραφικών Τεχνών προστίθεται διάταξις έχουσα ώς άκολούθως:

«Η ηλικία τού ησφαλισμένου αποδεικνύεται αποκλειστικώς διά ληξιαρχικής πράξεως γεννήσεως, συνταχθείσης ή διορθωθείσης πρό τριετίας τουλάχιστον από της υποβολής του εις την ασφάλισιν, εν ελλείψει δε τοιαύτης διά της εις τό μητρώον αρρένων ή τά δημοτολόγια εγγραφής, καθ' οιονδήποτε τρόπον ενεργηθείσης, εφ' όσον αύτη έλαβε χώραν ωσαύτως πρό τριετίας τουλάχιστον από της υποβολής του εις την ασφάλισιν.

Εν ελλείψει ληξιαρχικής πράξεως γεννήσεως ώς άνωτέρω ή εγγραφής είς τό μητρώον αρρένων ή τά δημοτολόγιον υπό τούς εκτεθέντας περιορισμούς, ή ηλικία τού ησφαλισμένου αποδεικνύεται δι' αποφάσεως της επί τούτω συνισταμένης κατά τά κατωτέρω οριζόμενα Ειδικής Επιτροπής καθορισμού ηλικίας ησφαλισμένων, ή απόφασις της οποίας τυγχάνει ανέκκλητος καί υποχρεωτική διά τε τόν ησφαλισμένον καί τό Ταμείον.

Τού λοιπού διά την απογραφήν καί αναγνώρισιν είς τό Ταμείον οιουδήποτε παρέχοντος εξηρτημένην εργασίαν παρά τινι των είς αύτό ασφαλιζομένων επαγγελμάτων, εξαι-

αὐτος το πρώτον ὑπάγεται εἰς κοινωνικὴν ἀσφάλισιν, εἴτε προϋπῆρξεν ἡσφαλισμένος παρ' ἑτέρῳ Ἀσφαλιστικῷ Ὀργανισμῷ, δέον ἀπαραιτήτως μεταξὺ τῶν λοιπῶν στοιχείων ταυτότητος τοῦ ἀσφαλιζομένου νὰ προσδιορίζηται καθ' ἕνα τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων νομίμων τρόπων ὁ χρόνος γεννήσεως αὐτοῦ, ἐλλείψει δὲ τούτων δι' ἀποφάσεως τῆς ὡς ἄνω Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς καθορισμοῦ ἡλικίας ἡσφαλισμένων. Ὁ αὐτόθι καταχωρούμενος ἐν τῷ Μητρῴῳ τοῦ Ταμείου χρόνος γεννήσεως παραμένει ἐφεξῆς ἀμετάβλητος καὶ ὑποχρεωτικός, κατισχύων πάσης ἀντιθέτου ἀποφάσεως οἱουδήποτε δικαστηρίου ἢ τοιαύτης οἱουδήποτε συλλογικοῦ ὀργάνου ἑτέρου Ὀργανισμοῦ ἢ Ὑπηρεσίας.

Προτάσει τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καὶ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας συνιστᾶται παρὰ τῷ Ταμείῳ Τριμελὴς Ἐπιτροπὴ καθορισμοῦ ἡλικίας ἡσφαλισμένων, ἀποτελουμένη ἐξ ἑνὸς Προέδρου Πρωτοδικῶν ἢ Πρωτοδίκου, ἀναπληρουμένων παρ' ὁμοιοβάθμων των, ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ὑπηρετούντων τοιούτων, ἐξ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του καὶ ἐκ τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἢ τούτου κωλυομένου ὑπὸ τοῦ Ἀντιπροέδρου αὐτοῦ.

Εἰσηγητὴς τῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ταμείου, χρέη δὲ Γραμματέως αὐτῆς ἐκτελεῖ εἷς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ταμείου, ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ συνέρχεται ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ Ταμείου προσκλήσει τοῦ Προέδρου αὐτῆς ἅμα ὡς διαβιβασθῇ αὐτῇ σχετικὴ αἴτησις ἐκ μέρους τοῦ Ταμείου. Ἡ Ἐπιτροπὴ εὑρίσκει ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων δύο μελῶν αὐτῆς μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀπαραιτήτως ὁ Πρόεδρος.

Πρὸς μόρφωσιν γνώμης ἡ Ἐπιτροπὴ εἶναι ἐλευθέρα νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν της κατὰ τὴν κρίσιν της πᾶν στοιχεῖον καὶ δὴ ἐγγραφα, μάρτυρας, κυρίως δὲ νὰ αἰτῆται τὴν αὐτοπρόσωπον ἐμφάνισιν τοῦ Ἐνδιαφερομένου.

Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν καταβάλλονται ἔξοδα κινήσεως ὡς ταῦτα ὁρίζονται καὶ διὰ τὰ μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καὶ μέχρι 5 συνεδριάσεων κατὰ μῆνα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1956.

25753/5571/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως καὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀπὸ 11.10.1955 ο.σ.έ. περὶ καθορισμοῦ τιμολογίου ἀμοιβῆς καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τῶν ἐκδοροσφαγέων Ἡρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 91 τῆς 17 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239) 1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.».

β) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ ἀνωτέρω νόμου Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ἀπὸ 2 Φεβρουαρίου 1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ.

γ) Τὴν ἀπὸ 11 Ὀκτωβρίου 1955 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ τιμολογίου ἀμοιβῆς καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τῶν ἐκδοροσφαγέων Ἡρακλείου Κρήτης.

δ) Τὸ ὅτι περιελήφθη ἐν τῇ συλλογικῇ ταύτῃ συμβάσει ὅρος, ὁ ὁποῖος, ὡς διετυπώθη ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων, περιορίζων τὰ δικαιώματα τῆς ἐργασίας εἰς μόνα τὰ μέλη τοῦ συμβληθέντος ἐργατικοῦ σωματείου, ἀντιστρατεύεται πρὸς τὰς περὶ ἰσότητος τῶν πολιτῶν συνταγματικὰς ἀρχάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς ἐργασίας.

ε) Τὴν ὑφισταμένην ἀνάγκην, ὅπως ἡ ἐργασία τῆς σφαγῆς καὶ ἐκδαρᾶς συντελῆται ὑπὸ εἰδικευμένων πρὸς τοῦτο προσώπων καὶ εἰς ὡρισμένων χώρων, ἵνα τὰ μὲν ἐλέγχηται ἡ ποιότης τῶν σφαγίων καὶ περιφρουρῆται ἡ ὑγεία τοῦ κοινοῦ, τὸ δὲ ἡ ἐκδορὰ ἐκτελῆται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὰ δέρματα νὰ καθίστανται ἐμπορεύσιμα. Ἀλλὰ καὶ πρωϊαίτερον τοπικαὶ συνθῆκαι καὶ συνήθειαι δικαιολογοῦσι τὸν τοιοῦτον ὅρον, δι' οὗ καταχωροῦνται οἱ ὅροι ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν τούτων, καὶ

στ) Τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἐκδοροσφαγεῖς ἐκτελοῦσι πραγματικὴν ἐργασίαν, καθ' ἣ δικαιοῦται ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων ἐσφαγμένων ζώων, συνιστεμένην εἰς τὴν παρουλαβήν, καταμέτρησιν, ταξινόμησιν, μερικὴν ἐκδορμάτησιν κλπ. τῶν σφαγίων καὶ συνεπῶς ἡ καθιέρωσις ὑποχρεώσεως τῶν ἐργοδοτῶν καταβολῆς ποσοστοῦ ἐπὶ τοῦ τιμολογίου, διὰ τὰ εἰσαγόμενα ἐσφαγμένα ζῶα, ἀποτελεῖ κατ' οἰκίαν ἀντιπαροχὴν ἀντὶ προσφερομένης ἐργασίας, ἀποφασίζομεν.

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β'). ἡ ἐν ἐπικεφαλίδι συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, κατατεθεῖσα παρὰ τῇ Διευθύνσει Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 46)21. 1.1956 πρακτικοῦ καταθέσεως, τροποποιουμένη ὡς κατωτέρω:

«Ἐν Ἡρακλείῳ, σήμερον τὴν 11ην Ὀκτωβρίου 1955, ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας, παρουσίᾳ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Γραφείου τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Γεωργ. Χριστοδουλάκη, Ἐπόπτου Ἐργασίας, νομίμως ἐξουσιοδοτημένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54407)3950)2.9.1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς: 1) Βασ. Ταπάκης, 2) Κων. Μπίρης καὶ 3) Φώτιος Κίτσος, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Χροπωλῶν Ἡρακλείου νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι κατὰ τὸ ἀπὸ 7.9.1955 πρακτικὸν Γενικῆς Συνελεύσεως καὶ τὸ ἀπὸ 15.9.1955 πρακτικὸν τοῦ Δ. Σ. τοῦ ὡς ἄνω Συνδέσμου καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ 1) Ἰωάν. Πονηρίς, 2) Κων. Σταμπουλῆς καὶ 3) Βασ. Κατσαμούκας, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου Σφαγέων καὶ Ἐκδορέων Ἡρακλείου, νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι καὶ αὐτοί, κατὰ τὸ ἀπὸ 5.7.1955 πρακτικὸν Γενικῆς Συνελεύσεως καὶ κατὰ τὸ ἀπὸ 7.7.1955 πρακτικὸν Δ. Σ., ἀποφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, δι' ἧς συμφωνοῦμεν τὰ κάτωθι:

Α') Τιμολόγιον ἀμοιβῆς ἐκδοροσφαγέων κατὰ κεφαλὴν ζώου:

1) Ἀρνιὰ καὶ ἐρίφια γάλακτος	δραχ.	3.—
2) Ἀρνιὰ μέχρι 2 ὀδόντων	»	3,50
3) Αἰγοπρόβατα	»	6.—
4) Μόσχοι γάλακτος	»	19.—
5) Μόσχοι μέχρις ἑνὸς ἔτους	»	30.—
6) Ἀγελάδες	»	40.—
7) Βόες	»	50.—
8) Χοῖροι μέχρις 20 δκάδων	»	10.—
9) Χοῖροι 20 δκάδων μέχρι 50	»	19.—
10) Χοῖροι 50 δκάδων μέχρις 100	»	30.—

Β') Ἡ ἐργασία τῆς σφαγῆς καὶ ἐκδορᾶς τῶν ζώων θὰ ἐκτελῆται ὑπὸ μελῶν τοῦ ἐν τῇ παρούσῃ συλλογικῇ συμβάσει συμβαλλομένου Σωματείου.

Πᾶς ἐπιθυμῶν νὰ ἀσκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐκδοροσφαγέως, ἐφ' ὅσον, μετὰ παρέλευσιν 15ημέρου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως πρὸς τὸ ἐργατικὸν σωματεῖον, δὲν ἠδύνατο ἐγγραφῇ εἰς τὴν δύναμιν τούτου, θὰ κρίνεται ὡς προσληφθεὶς ἐλεύθερος ὑπὸ τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως διαπλεομένων ἐργοδοτῶν.

Γ') Οἱ ἐκδοροσφαγεῖς θὰ μεταφέρωνται δωρεὰν εἰς τὸν τόπον ἐργασίας μόνον διὰ τῶν αὐτοκινήτων ἅτινα θὰ μεταφέρωσι καὶ τὰ ἐσφαγμένα ζῶα.

Δ') Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθορίζεται ὅτι οἱ ἐκδοροσφαγεῖς θὰ ἐκτελῶσιν ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων ἐσφαγμένων καὶ ἐκδαρμένων ζώων τὰς ἐργασίας παραλαβῆς, καταμετρήσεως, ταξινομήσεως, μερικῆς ἐκδερματήσεως, λήψεως δειγμάτων διὰ τὴν τριχινοσκόπησιν καὶ τὸν κρεοσκοπισμόν, ἐλέγχου τῶν σφαγίων καὶ σχισίματος τῶν χοιρινῶν. Ἐκ τῆς γενομένης ἐρεύνης διεπιστώθη ὅτι ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὰ εἰσαγόμενα ἐσφαγμένα ζῶα δὲν ἀντιστοιχεῖται εἰς παρεχομένην ἐργασίαν, δι' ὃ καὶ διαγράφεται, ἵνα μὴ ἐπιβαρύνῃ ἀδικαιολογήτως τὴν κατανάλωσιν.

Ἡ ἐν τῇ παρούσῃ συλλογικῇ συμβάσει συμβαλλομένη ἐργατικὴ ὀργάνωσις, ἀνεξαρτήτως καὶ ἀσχέτως τῆς ὑπάρξεως ἐν τοῖς σφαγείοις ζώων πρὸς σφαγὴν καὶ ἐκδορᾶν, ὑποχρεοῦται νὰ διατηρῇ καθημερινῶς ἀκίλογον καὶ ἱκανὸν ἀριθμὸν συνεργείων διὰ τὴν περιοχὴν τῶν ὡς ἄνω προβλεπομένων ἐργασιῶν διὰ τὰ ἐσφαγμένα ζῶα. Ἐν περιπτώσει μὴ παροχῆς ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἀνωτέρω ἐργασιῶν ἢ τινων ἐξ αὐτῶν θὰ ὑποκρε-

ώνται αύτοι εις καταβολήν των ως άνω καθοριζομένων εργατικών δικαιωμάτων. Εξ ετέρου, εν περιπτώσει μη παροχής εκ μέρους του εργατικού σωματείου μιας των ως άνω εργασιών, δεν θα δικαιούνται αύτοι ούδεμιάς εργατικής αμοιβής, μη αποκλειομένης, διά την περίπτωσιν κακοπιστίας, και παροχής εύλογου αποζημιώσεως.

Τα προς σφαγήν προοριζόμενα ζώα θα παραλαμβάνονται εις το σφαγείον από τους εκδοροσφαγείς αμέσως και εφ' άπαξ θα συνοδεύονται διά νομίμων πιστοποιητικών.

Ε') Διά πάσαν απώλειαν κατά την μεταφοράν των εσφαγμένων ζώων εύθύνεται το Σωματείον Εκδοροσφαγέων.

ΣΤ') Τα μέχρι σήμερον λαμβανόμενα υπό των εκδοροσφαγέων είδη, ήτοι: νοδαράκια, μπουμπάρια, οισοφάγοι και ταυτιά από βοδινά, χοιρινή τρίχα και σύρα, θα εξακριβωθήσουν λαμβανόμενα παρ' αύτων.

Ζ') Οι εκδοροσφαγείς υποχρεούνται καθ' έκάστην να παραδίδουσιν εις τα σφαγεία, πλην των δικαιολογημένως απουσιαζόντων, διά την ταχείαν εξυπηρέτησιν των κρεοπωλών. Το Σωματείον Εκδοροσφαγέων υποχρεούται, όπως υποβάλλη ονομαστικήν κατάστασιν των μελών του εις το Σωματείον Κρεοπωλών.

Η') Οι εκδοροσφαγείς υποχρεούνται όπως, διά την καλήν εμφάνισιν των σφαγίων, δημών και ζυγουρίων, τοποθετούν τους εμπροσθίους πόδας αυτών παραπλεύρως της ώμοπλάτης, τα δε οπίσθαρα ζώα θα τεμαχίζουν εις τέσσαρα τεμάχια.

Θ') Συνιστάται τετραμελής Επιτροπή, αποτελουμένη εκ του Επόπτου Εργασίας, του Διευθυντού του Α' Αστυνομικού Τμήματος, του Προέδρου των Κρεοπωλών και του Προέδρου των Εκδοροσφαγέων, ήτις θα επιλύη διαιτητικώς πάσαν αναφυομένην διαφοράν μεταξύ των συμβαλλομένων μερών και ήτις θα άσκή και τον πειθαρχικόν έλεγχον των τυχόν παρεκτρεπομένων μελών του Σωματείου Εκδοροσφαγέων.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις 4 πρωτότυπα, υπογραφέντα άπαντα νομίμως, εξ ων εν θέλει δοθή εις το Υπουργείον Εργασίας, εν θέλει παραμείνει εις το Γραφείον Επιθεωρήσεως Εργασίας και άλλο εν θέλει ληφθή παρά των συμβαλλομένων.

Οι συμβαλλόμενοι
(Έπονται υπογραφαί)

Εν Αθήναις τη 10 Μαΐου 1956

24401/4424/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 23 Φεβρουαρίου 1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας του βοηθητικού και εργατοτεχνικού προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ο Ευαγγελισμός Αθηνών».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 91 της 17 Μαΐου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του ν. 3239) 1955 «περί ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.»

β) Γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 28 του ν. 3239)1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 13ης Απριλίου 1956 και υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 13 της 18 Απριλίου 1956 εγγράφου του.

γ) Την από 23 Φεβρουαρίου 1956 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας του βοηθητικού και εργατοτεχνικού προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ο Ευαγγελισμός Αθηνών» και δ) το γεγονός ότι διά της εμπρόθεσμης συλλογικής συμβάσεως καθορίσθησαν όροι αμοιβής, υπολειπόμενοι ως προς το ύψος των ήδη ισχυόντων κατωτάτων ορίων τοιούτων, αποφασίζομεν:

"Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή εν επικεφαλίδι συλλογική σύμβασις εργασίας, καταρτισθείσα παρά τη Διευθύνσει Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 58 πρακτικού καταθέσεως, τροποποιουμένη υφ' ημών ώς ακολούθως:

Εν Αθήναις και εν τω Καταστήματι του Θεραπευτηρίου «Ο Ευαγγελισμός», σήμερον την 23ην του μηνός Φεβρουαρίου 1956, οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός 1) Χαρίλαος Κων. Παπαδόπουλος, Διευθυντής του Θεραπευτηρίου «Ο Ευαγγελισμός», ενεργών εν προκειμένω κατ' εντολήν του Διοικητικού Συμβουλίου του "Ιδρύματος, εξουσιοδοτηθείς προς τούτο δι' αποφάσεως του ληφθείσης κατά την 43ην συνεδρίασιν αυτού της 14ης Φεβρουαρίου 1956, και αφ' ετέρου οι Αλέξανδρος Κων. Σήμος, Μιχ. Κουμουτσής ή Κουμουτσάκος, αντιπρόσωποι, των εργαζομένων, και Βασίλειος Ράπτης, πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Αθηνών, άπαντες νομίμως εξουσιοδοτημένοι παρά της Οργανώσεως, την οποίαν εκπροσωπούν, συνεφώνησαν τ' ακόλουθα:

Άποδοχαί εις δραχμάς

Άρθρον 1.

Ο μηνιαίος βασικός μισθός των θυρωρών, κλητήρων, φυλάκων, νυκτοφυλάκων και τηλεφωνητών καθορίζεται:

α) Από της προσλήψεως και μέχρι συμπληρώσεως 2ετούς υπηρεσίας εις δραχμάς 800.

β) Από της συμπληρώσεως 2ετούς υπηρεσίας και μέχρι της συμπληρώσεως 5ετούς τοιαύτης εις δραχμάς 907.

γ) Από της συμπληρώσεως 5 ετών υπηρεσίας και άνω εις δραχμάς 1048.

Οι σήμερον λαμβάνοντες μισθόν πλέον των 800 δραχμών θα λάβουν αύξησιν 20% επί του καταβαλλομένου σήμερον μηνιαίου μισθού των. Εάν διά της τοιαύτης αυξήσεως των καταβαλλομένων μισθών δεν υπερκαλύπτηται ο ως άνω καθοριζόμενος βασικός μισθός, ο καταβαλλόμενος μισθός των περί ων πρόκειται προσαρμόζεται εις τα ανωτέρω ποσά.

Οι ως άνω καθοριζόμενοι βασικοί μισθοί συμφωνούνται δι' ωρών εργασίαν.

Εις τους ανωτέρω θα χορηγήται οικογενειακόν επίδομα ίσον προς 10% των ως άνω αποδοχών των, 10% διά την σύζυγον και 5% δι' έκαστον και μέχρι τριών τέκνων ανηλίκων, ανεξαρτήτως φύλου.

Του ανωτέρω επιδόματος δικαιούνται και αι θήλεις εργαζόμεναι, εφ' όσον διατελούσιν εν χηρεία και συντηρούσι τέκνα ανήλικα.

Άρθρον 2

Κόπτριαι, ταξινομήτριαι, βασικός μισθός δραχμαί 1000 δι' εκτάωρον εργασίαν.

Ράπτριαι, σιδηρότριαι, πλύντριαι, από της προσλήψεως και μέχρι συμπληρώσεως 2ετούς υπηρεσίας βασικός μισθός δραχ. 800, μετά δε την συμπλήρωσιν της 2ετίας δραχμαί 850, δι' εκτάωρον εργασίαν.

Τραπεζοκόμοι: Άρρενες, βασικός μηνιαίος μισθός δραχμαί 1.050, θήλεις δραχμαί 850 δι' εννεάωρον εργασίαν.

Καθαρίσται: Από της προσλήψεως δραχμαί 1.050 δι' εννεάωρον εργασίαν.

Καθαρίστριαι: Βασικός μηνιαίος μισθός δραχμαί 800 δι' εννεάωρον εργασίαν.

Εις τας ως άνω κατηγορίας προσωπικού του άρθρου 2 θα καταβληθή υπό του εργοδότου και ποσόν εκ 10% επί των ως άνω καθοριζομένων βασικών αποδοχών διά τους έχοντας υπηρεσίαν πλέον της 10ετίας υπό τον περιορισμόν του άρθρου 8 της παρούσης συμβάσεως.

Εν περιπτώσει απολύσεως τινος των εργαζομένων θα έχη εφαρμογήν το δ. δ. της 16)18.7.1920 «περί επεκτάσεως του νόμου 2112 περί καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας των ιδιωτικών υπαλλήλων και επί των εργατών, τεχνιτών και υπηρετών».

Άρθρον 3.

Άπαντες οι ως άνω εργαζόμενοι δικαιούνται καθ' εβδομάδα μιάς ημέρας αναπαύσεως και κατ' έτος κανονικής άδειας μετά πλήρων αποδοχών, ως ο σχετικός νόμος ορίζει.

Άρθρον 4.

Το ανωτέρω προσωπικόν θα φέρη κατά τας ώρας της εργασίας του στολήν χορηγουμένην υπό του Θεραπευτηρίου.

Άρθρον 5.

Εν περιπτώσει υπερωριακής εργασίας (πέραν της συμβατικής κατά τα άνω καθοριζομένης), καθώς και εν περιπτώσει εργασίας κατά τας νύκτας κλπ. και κατά τας κατά νόμον εξαιρεσίμους Κυριακάς και εορτάς, θα καταβάλληται ή υπό των σχετικών νόμων ή υπουργικών αποφά-

ητων έκάστοτε προβλεπομένη προσαύξησις βάσει των ώς άνω καθοριζομένων άποδοχών.

Άρθρον 6.

Οι έργαζόμενοι κατά τάς νυκτερινάς ώρας άπό 10 μ.μ. μέχρις 6 π.μ. δικαιούνται, έκτός της κατά 25% προσαυξήσεως, ένός δσου καί ένός ποτηρίου γάλακτος.

Άρθρον 7.

Κατά τάς έορτάς των Χριστουγέννων, Νέου Έτους θά χορηγήται είς τό ώς άνω πρόσωπικόν ώς δώρον ποσόν ίσον πρός τό σύνολον τού κατά τόν χρόνον της καταβολής ισχυσίου μισθού, κατά δέ τάς έορτάς τού Πάσχα θά χορηγήται ώς δώρον τό ήμισυ τού ώς άνω μισθού.

Είς τά ώς άνω δώρα, άτινα θά χορηγούνται είς τό ώς άνω προσωπικόν, άνεξαρτήτως διδόσεως ύπουργικής άποφάσεως, έπί τή βάσει τής παρούσης, θά συμπολογίζωνται καί αί προσαυξήσεις λόγω έργασίας κατά τάς Κυριακάς καί έορτάς, ώς καί κατά τάς νύκτας.

Άρθρον 8.

Είς την διά της παρούσης συλλογικής συμβάσεως χορηγουμένην αύξησιν συμφωνίζεται ή χορηγηθείσα τοιαύτη δυνάμει της ύπ' άριθ. 2)1956 άποφάσεως τού Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Άθηνών, κηρυχθείσης έκτελεστής διά της ύπ' άριθ. 11103)1956 άποφάσεως Ύπουργού Έργασίας.

Άρθρον 9.

Τυχόν καταβαλλόμενοι μεγαλύτεροι άποδοχαί ή έπικαιρότεραι εύμενέστεραι συνθήκαι, συνήθειαι καί δροι έργασίας διά τούς έργαζομένους δέν δύνανται νά μειωθούν ή νά μή καταβληθούν έπί τά χείρω διά τούς έργαζομένους.

Άρθρον 10.

Ή ισχύς της παρούσης συμφωνίας διαρκείας ένός Έτους καί άρχεται άπό 1ης Φεβρουαρίου 1956.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται ύπογραφαί)

Έν Άθήναις τή 9 Μαΐου 1956

8183/1500/1956 Άπόφ. Ύπουργών Συντονισμού καί Έργασίας

Περί έγκρίσεως καί τροποποιήσεως της άπό 23 Ίανουαρίου 1956 συλλογικής συμβάσεως έργασίας περί καθορισμού τού τιμολογίου άμοιβής καί λοιπών όρων έργασίας τών έκδοροσφαγέων Κορίνθου.

(Ε Κ. τ. Β' α. 91 της 17 Μαΐου 1956).

Έχοντες ύπ' όψιν: α) τάς διατάξεις της § 2 τού άρθρου 20 τού ν. 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογιών διαφορών έργασίας κλπ., β) γνωμοδότησιν τού κατ' άρθρον 28 τού ν. 3239)1955 Έθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, χορθείσαν κατά την ύπ' άριθ. 13 της 9ης Μαρτίου 1956 συνεδρίασιν αύτού καί ύποβληθείσαν ήμιν διά τού ύπ' άριθ. 6 της 12.3.1956 έγγράφου του, γ) την άπό 23 Ίανουαρίου 1956 συλλογικήν σύμβασιν έργασίας, περί καθορισμού τιμολογίου άμοιβής καί λοιπών όρων έργασίας έκδοροσφαγέων Κορίνθου, δ) τό ότι περιελήφθη έν τή συλλογική συμβάσει όρος, ό όποίος, ώς διεπιστώθη ύπό τών συμβαλλομένων, περιορίζων τό δικαίωμα της έργασίας είς μόνα τά μέλη τού συμβληθέντος έργατικού σωματείου, άντιστρατεύεται πρός τάς περί ίσότητος των πολιτών συνταγματικάς άρχάς, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται καί ή έλευθερία της έργασίας, εί μή ύφισταμένην άνάγκην, όπως ή έργασία της σφαγής καί έκδορᾶς συντελήται ύπό είδικευμένων πρός τούτο προσώπων καί είς άρτιαμένον χώρον, ίνα, τό μέν έλέγχηται ή καλότης των σφαγίων καί περιφουφήται ή ύγεία τού κοινού, τό δέ ή έκδορά έκτελήται κατά τοιούτον τρόπον, ώστε τά δέρματα νά καθίστανται έμπορεύσιμα. Άλλά καί παραιτέρω τοπικαί συνθήκαι καί συνήθειαι δικαιολογούσι τόν τοιούτον όρον, δι' ού κατοχυρούνται οί δροι έργασίας καί άμοιβής τών μισθωτών τούτων, καί στ) τό γεγονός ότι οί έκδοροσφαγείς έκτελούσι πραγματικήν έργασίαν, καθ' ά βεβαιούται ύπό της Ύπηρεσίας τού Ύπουργείου Έργασίας, έπί τών είσαγομένων έσφαγμένων ζώων, συνισταμένην είς την παρολαβήν, καταμέτρησιν, τοξινόμησιν, μερικήν έκδαρμάτησιν κλπ τών σφαγίων καί πλήρη ή καθιέρωσις ύποχρεώσεως τών έργοδοτών καταβολής ποσοστού έπί τού τιμολογίου διά τά είσαγόμενα έσφαγμένα ζώα άποτελεί κατ' ούσίαν έντοπαροχήν δυναμένης προσφερομένης έργασίας, άποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή είς την Έφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή έν έπικεφαλίδι συλλογική σύμβασις κατατεθείσα παρά τή Διευθύνσει Έργασίας τού Ύπουργείου Έργασίας συνταχθέντος τού ύπ' άριθ. 60 πρακτικού καταθέσεως, τροποποιουμένη ώς κατωτέρω:

«Έν Κορίνθω, σήμερον την 23ην Ίανουαρίου 1956 οί ύπογεγραμμένοι άφ' ένός μέν: 1) Βασίλ Μάρκου, 2) Κων. Ζαχαρόπουλος, 3) Άν. Έλένης, 4) Ίω. Λούππας, 5) Κων. Μεκρίζης καί 6) Άλέξ. Σκούπας, άπαντες κατοστηματάρχαι κρεοπωλαι Κορίνθου, καί άφ' ετέρου: 1) Βασίλ Βασιλάκης, πρόεδρος τού Έργατοπαλληλικού Κέντρου Κορίνθου, 2) Γεώργ. Καρομάνης, Γενικός Γραμματεύς τού Έργατοπαλληλικού Κέντρου Κορίνθου, 3) Φίλιπ. Βρεττάκος, πρόεδρος τού σωματείου έκδοροσφαγέων Κορίνθου καί Γεώργ. Άστρούδης, ταμίας τού σωματείου έκδοροσφαγέων Κορίνθου, συνελθόντες είς τό Γραφεῖον Έπιθεωρήσεως Έργασίας παρουσίᾳ καί τού Έπόπτου Έργασίας Χαρ. Σκλαβούνου, μεσολαβήσαντος συμφώνως πρός τάς διατάξεις τού ν. 3239)1955, συνεφωνησαν την ύπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως, δι' ής ρυθμίζεται τό τιμολόγιον άμοιβής καί οί λοιποί δροι έργασίας των έκδοροσφαγέων της πόλεως Κορίνθου, ώς κατωτέρω:

«Ι) Τιμολόγιον άμοιβής

1) Άμνοί καί έριφια	δρ.	5	κατά	κεφαλήν
2) Χοιρίδα γενικώς	»	7	»	»
3) Μοσχάρια έν γένει	»	35	»	»
4) Βοδινά έν γένει	»	60	»	»
5) Χοιρινά μέχρι 30 όκάδων	»	20	»	»
6) Χοιρινά άνω των 30 όκάδων	»	30	»	»

6) Άπό της ισχύος της παρούσης τοπικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας καθορίζεται ότι οί έκδοροσφαγείς θά έκτελώσιν, έπί τών είσαγομένων έσφαγμένων καί έγδαρμένων ζώων, τάς έργασίας παραλαβής, καταμετρήσεως, ταξινομήσεως, μερικής έκδερματήσεως, λήψεως δειγμάτων διά την τριχινοσκόπησιν καί τόν κρεασκοπικόν έλεγχον τών σφαγίων καί σχισίματος των χοιρινών.

Ή έν τή παρούσῃ συλλογική συμβάσει συμβαλλομένη έργατική όργάνωσις, άνεξαρτήτως καί άσχέτως της ύπάρξεως έν τοῖς Δημοτικοῖς Σφαγείοις ζώων πρός σφαγήν καί έκδορήν, ύποχρεούται νά διατηρῇ καθημερινῶς άνάλογον καί ίκανόν άριθμόν συνεργείων διά την παροχήν των ώς άνω προβλεπομένων έργασιών, διά τά έσφαγμένα ζῶα.

Έν περιπτώσει μή παροχῆς έκ μέρους τών έργοδοτών, πρός έκτέλεσιν τών άνωτέρω έργασιών ή τινων έξ αύτών, θά ύποχρεοῦνται αύτοι είς την καταβολήν τών ώς άνω έφαθοριζομένων έργατικών δικαιωμάτων. Έξ έτέρου, έν περιπτώσει μή παροχῆς έκ μέρους τού έργατικού σωματείου μιᾶς έκ τών ώς άνω έργασιών, δέν θά δικαιούται αύτοι ούδεμιᾶς έργατικῆς άμοιβῆς, μή άποκλειομένης διά την περίπτωσιν κακοπιστίας καί της παροχῆς εύλόγου άποζημιώσεως.

γ) Άπαγορεύεται είς άπαντα τά μέλη τού συμβαλλομένου έργατικού σωματείου, όπως διενεργώσιν έμπορίαν ζώων, ζώντων ή έσφαγμένων, είτε δι' ίδιον λογαριασμόν ή διά λογαριασμόν τρίτων.

δ) Ή έργασία της σφαγῆς καί έκδορᾶς τών ζώων θά έκτελήται άπό μελών τού έν τῇ παρούσῃ συλλογικῇ συμβάσει συμβαλλομένου έργατικού σωματείου. Πᾶς όμως έπιθυμῶν νά άσκήσῃ τό έπάγγελμα τού έκδοροσφαγέως, έφ' άπαξ, μετά παρέλευσιν 15ημέρου άπό της ύποβολῆς της σχετικῆς αἰτήσεως πρός τό έργατικόν σωματεῖον, δέν ἠθελεν έγγραφῆ είς την δύναμιν τούτου, δύναται νά προσληφθῇ έλευθέρως ύπό τών ύπό της παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως δεσμευομένων έργοδοτών.

ε) Ή ισχύς της παρούσης άρχεται άπό 24 Ίανουαρίου 1956 καί λήγει την 24 Ίανουαρίου 1957.

Οι συμβαλλόμενοι

(Ύπογραφαί)

Έν Άθήναις τῇ 10 Μαΐου 1956

15826/2798/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδόμων Νομού Χίου.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 91 της 17 Μαΐου 1956).

Έχοντες υπ' όψιν: α) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955 επιφ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.», β) γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 28 του ν. 3239)1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 13 Απριλίου 1956 και υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 13 της 18.4.1956 έγγράφου του, γ) την από 5 Μαρτίου 1956 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδόμων Χίου και δ) το γεγονός ότι οι εν τω είρημένη συλλογική συμβάσει περιλαμβανόμενοι υπ' αριθ. 1—13 και 15—18 όροι, αντίκεινται εις τας διατάξεις της από 18.11.1955 εθνικής ομοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως των εργατοτεχνιτών οικοδομικών έργων της Χώρας ως και εις τας γενικάς διατάξεις περί των γενικών όρων εργασίας, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η εν επικεφαλίδι συλλογική σύμβασις εργασίας, κατατεθείσα παρά τη Διευθύνσει Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 66 πρακτικού καταθέσεως, ως ετροποποιήθη υφ' ημών, διά της αποκλείσεως των εν αυτή όρων, αίτινες διέπονται υπό της περί εργατοτεχνιτών οικοδομών ομοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας και προσηρμόσθη προς τας περί γενικών όρων εργασίας κειμένας γενικάς διατάξεις.

Εν Χίω σήμερον την 5 Μαρτίου 1956 ημέραν Δευτέραν και ώραν 17ην εν ταις Γραφείοις της Διοικήσεως Χωροφυλακής Χίου, κληθέντες ενώπιον εμού του προσωρινού Διοικητού Διοικήσεως Χωροφυλακής Χίου, ως Επόπτου Εργασίας, Ταγματάρχου Τζόβλα Βασιλ. και έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239)1955 επιφ τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.» αφ' ενός οι: 1) Στυλιανός Ξυδάς, εκπρόσωπος του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Χίου, 2) Αντ. Μπαχάς και 3) Ιωάννης Ψώρας, εκπρόσωποι Συνδέσμου Εργοληπτών, και αφ' ετέρου οι: 1) Ελευθ. Κόμολος, πρόεδρος Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Χίου, 2) Εμμ. Ατσιπάπας, εκπρόσωπος και πρόεδρος σωματείου εργατών κτιστών Χίου και 3) Μάρκος Δασολιώτης, εκπρόσωπος και πρόεδρος σωματείου εργατών και τεχνιτών οικοδόμων Χίου, άπαντες εξουσιοδοτημένοι νομίμως, συνεπεράσαμεν την κατάρτιση της παρούσης μεταξύ αυτών συλλογικής συμβάσεως υπό τους ακολούθους όρους:

Άρθρον 1.

Καθορίζονται ως κατώτατα όρια ημερομισθίων των εργατοτεχνιτών οικοδόμων ως ακολούθως:

1. Κτίστται:

α) Τεχνίτης Α' ημερομίσθιον δρχ.	95.—
β) Τεχνίτης Β' ημερομίσθιον δρχ.	80.—
γ) Ειδικευμένος εργάτης ημερομ. δρχ.	55.—
δ) Ανειδίκευτος εργάτης ημερομ. δρχ.	50.—

2. Μαστόροι άμα:

α) Ειδικευμένος εργάτης ημερομίσθιον δρχ.	75.—

Άρθρον 2.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις δύναται να καταγγελθή μόνον μετά παρέλευσιν διετίας από της χρονολογίας της ισχύος της.

Άρθρον 3.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις, ής η ισχύς άρχεται από της ημέρας της υπογραφής της, ισχύει καθ' άπασαν την περιφέρειαν του Νομού Χίου.

Ως προς τους λοιπούς όρους εργασίας των περί ων η παρούσα συλλογική σύμβασις εργατοτεχνιτών, ισχύουσιν οι όροι της από 18 Νοεμβρίου 1955 εθνικής ομοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδομικών έργων της Χώρας, απαλειφομένων των υπ' αριθ. 1 έως 13 και 15 έως 18 όρων της παρούσης τοπικής συλλογικής συμβάσεως των εργατοτεχνιτών οικοδόμων Χίου.

Οι συμβαλλόμενοι
(έπονται υπογραφαί)
Εν Αθήναις τη 9 Μαΐου 1956

17731/Ι. 155/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης διατάξεως εις Κανονισμόν υπαλληλικού προσωπικού Ι.Κ.Α.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 91 της 17 Μαΐου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 16 του ά. ν. 1846)1951 επιφ Κοινωνικών Ασφαλίσεων, 2) πρόταση του Δ. Σ. του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, διατυπωθείσαν κατά τας υπ' αριθ. 13)2.3.1956 και 15)7.3.1956 συνεδριάσεις αύτου και υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 24501)23.3.1956 αναφοράς του ΙΚΑ, αποφασίζομεν:

Εν τέλει του άρθρου 27 του κανονισμού υπαλληλικού προσωπικού του ΙΚΑ, προστίθεται διάταξις έχουσα ούτω: «Υπάλληλοι του Ιδρύματος, υφ' οιανδήποτε σχέσιν διατελούντες, έχοντες υπερδεκαετή υπηρεσίαν και κεκτημένοι πτυχίον χημικού, ημεδαπού ή ομοτίμου αλλοδαπού Πανεπιστημίου, δύνανται να μετατάσσωνται δι' αποφάσεως του Υπηρεσιακού Συμβουλίου λαμβανομένης εντός εξαμήνου από της ισχύος της παρούσης εις κενάς θέσεις χημικών επί βαθμώ εισηγητού ή τμηματάρχου β' ή α' τάξεως.

Εν Αθήναις τη 1 Μαΐου 1956

23457/Σ. 239/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεων εις Καταστατικόν Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Αθηναϊκών Εφημερίδων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 91 της 17 Μαΐου 1956).

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τό άρθρον 59 § 1 του ά. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 επιφ οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως ταύτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά. ν. 694)1937 επιφ αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας», 2) Τό υπ' αριθ. 2520)1953 ν. δ)γμα επιφ προσδιορισμού των αντικειμένων εφ' ών εφαρμόζεται η διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά. ν. της 11.11.1935 επιφ οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.», 3) Τάς διατάξεις του άπό 30 Απριλίου 1946 ν. δ)τος επιφ οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 ν. δ)τος, 4) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Αθηναϊκών Εφημερίδων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 105)27.4.1954 αναφοράς του, 5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 212) 1954, συνεδριάσεις 206η της 13.3.1956 και 208η της ΙΑ' περιόδου της 21.3.1956), αποφασίζομεν:

Εις τό καταστατικόν του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Αθηναϊκών Εφημερίδων επέρχονται αι κάτωθι τροποποιήσεις:

1. Εις τό άρθρον 8 του ώς άνω καταστατικού προστίθεται διάταξις υπό στοιχείον Δ', τού ήδη υπάρχοντος στοιχείου Δ' λαμβάνοντος αριθμησιν Ε', έχουσα ώς ακολούθως.

Άρθρον 8

Ασφαλιζόμενοι παρά τω Ταμείω πρόσωπα

. . . . . .

εΔ'. Μέλη της Ενώσεως Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών, συμπληρώσαντα 10ετή πραγματικήν συντάξιμον υπηρεσίαν παρά τω Ταμείω εις ημερησίας αθηναϊκάς εφημερίδας και αναλαβόντα εργασίαν εις υπηρεσίας Τύπου του Δημοσίου, Δήμου ή Οργανισμών Δημοσίου Δικαίου έχούσας σχέσιν άμεσον μέ την δημοσιογραφίαν, δύνανται να εξαγοράσουν τόσην προϋπηρεσίαν, όση η πραγματική

ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσία των, πάντως ὅμως οὐχὶ πλέον τῶν 10 ἐτῶν ἐπὶ τῇ καταβολῇ ἀσφαλίστρου ἡμιφελισμένου καὶ ἐργοδότου, ὑπολογιζομένου ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως λαμβανομένων ἀποδοχῶν. Ἡ ἐξόφλησις τῆς ἐξαγοράς θέλει πραγματοποιηθῆ κατὰ τὰ ἐν § 2 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ καταστατικοῦ ἀριζόμενα».

ΙΙ. Ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ τροποποιεῖται οὕτω:

"Ἄρθρον 10.

Συντάξιμος ὑπηρεσία.

«1. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ τὸ παρὸν καταστατικὸν ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως, ὡς συντάξιμος χρόνος λογίζεται:

α) Ὁ ἀπὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸ ἐπάγγελμα καὶ μετὰ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ ἡσφαλισμένου ἀναγνωριζόμενος χρόνος ὑπηρεσίας, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως δὲ τοῦ Ταμείου καὶ ἐφεξῆς ὁ ἐμφανιζόμενος μόνον εἰς τὰς καταστάσεις τοῦ λογιστηρίου ἑκάστης ἐφημερίδος ἐν αἷς καταγράφονται αἱ μηνιαῖαι αὐτοῦ ἀποδοχαὶ καὶ αἱ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου κρατήσεις».

ΙΙΙ. Ἡ ὑπὸ στοιχεῖον δ' διάταξις τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ἐν λόγῳ καταστατικοῦ ἀπαλείφεται.

ΙΥ. Εἰς τὸ ἄρθρον 21 τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 5, ἔχουσα ὡς ἑπεται:

"Ἄρθρον 21

Ποσὰ συντάξεων δικαιοδόχων.

«5. Τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 πρόσωπα ἐν περιπτώσει θανάτου ἡσφαλισμένου μὴ ἔχοντος συμπληρώσει 25ετῆ συντάξιμον ὑπηρεσίαν, δικαιοῦνται μετὰ 10ετῆ τοὐλάχιστον πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν τόσων 25 ἐκ τῆς συντάξεως, ἣν θὰ ἐλάμβανεν ὁ ἡσφαλισμένος μετὰ 25ετῆ ὑπηρεσίαν, ὅσα εἶναι τὰ ἔτη τῆς ἐν λόγῳ ὑπηρεσίας τοῦ ἀποβιώσαντος ἡσφαλισμένου. Ἐὰν ὅμως εἰς τὴν ὁμάδα μελῶν οἰκογενείας συντρέχουν καὶ ἀνήλικα τέκνα, ἡ σύνταξις ἧς αὕτη θὰ δικαιοῦται νὰ μὴ εἶναι κατωτέρα τῶν 15/25 τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω συντάξεως.

Αἱ ὑπαρχουσαι §§ 5 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ περὶ οὗ πρόκειται καταστατικοῦ λομβάνουν ἀνάλογον ἀριθμησιν, ἤτοι 6 καὶ 7.

Υ. Τὸ ἄρθρον 32 τοῦ ἐν λόγῳ καταστατικοῦ ἀπαλείφεται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἀπριλίου 1956.

25119/Σ. 278/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης παραγράφου εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Διπασμάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 91 τῆς 17 Μαΐου 1956).

"Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ὰ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὰ. ν. 694/1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 ν. δ/γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ὰ. ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας» κλπ. 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ/τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν. δ/τος. 4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Λιπασμάτων ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14128/9.3.1956 ἀναφορᾶς του. 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 78/1956, συνεδρίασις 208η τῆς 1Α' περιόδου), ἀποφασίζομεν:

"Οπως εἰς τὸ ἄρθρον 23 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Λιπασμάτων προστεθῆ παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 6, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«6. α) Κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν κατὰ τὰς προηγουμένας §§ 1, 3 καὶ 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου τακτικῶν ἀποδοχῶν πρὸς ὑπολογισμὸν ἢ ἀναπροσαρμογὴν τῶν συντάξεων, ἐὰν ἀπομένη ὑπόλοιπον ἀπὸ 25,01 καὶ μέχρι 49,49 δρχ. στρογγυλοποιεῖται τοῦτο εἰς δρχ. 50, τυχὸν δὲ κατώτερον τῶν 25 δρχ. παραλείπεται.

β) Ἐὰν κατὰ τὸν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπολογισμὸν ἢ ἀναπροσαρμογὴν τοῦ ποσοστοῦ συντάξεως ἀπομένη ὑπόλοιπον ἀπὸ 0,51 μέχρι 0,99 ἑκατοστῶν, στρογγυλοποιεῖται τοῦτο εἰς δρχ. μίαν (1), τυχὸν δὲ κατώτερον τῶν 0,50 παραλείπεται».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1956.

26920/Σ.297/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως παραγράφου Καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 93 τῆς 21 Μαΐου 1956)

"Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ὰ. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὰ. νόμου 694/1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 ν. δ «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ὰ. ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.»

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ. «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, κυρωθέντος διὰ τοῦ «ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν. δ/τος».

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλ. Πρακτορείων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Σ. 388/2.3.1956 ἀναφορᾶς του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 77/1956, συνεδρίασις 208η τῆς 1Α' περιόδου τῆς 21.3.1956), ἀποφασίζομεν:

Αἱ §§ 6, 7, 8, 9 καὶ 10 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων τροποποιοῦνται καὶ συμπληροῦνται ὡς ἀκολούθως:

"Ἄρθρον 5.

6. Ἡ ἀναγνωρισθεῖσα δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου προϋπηρεσία τῶν ἡσφαλισμένων λογίζεται ὡς συντάξιμος ἐφ' ὅσον ἐξαγορασθῇ αὕτη παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐπὶ τῇ καταβολῇ δι' ἑκαστον μῆνα ἐξαγοραζομένης ὑπηρεσίας ποσοστοῦ ἴσου πρὸς δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (10%) ἐπὶ τοῦ ἀντιστοίχου ποσοῦ τῆς κλάσεως εἰς ἣν κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ ἀντιστοιχεῖ αὕτη.

7. Ἡ κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐξαγορὰ τῆς ἀναγνωρισθείσης προϋπηρεσίας γίνεται ἐπὶ τῇ ὑποβολῇ ἐντὸς ἀναπτυκτῆς προθεσμίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης, μέχρι τῆς 31/12/1956, σχετικῆς δηλώσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἡ δὲ ἔναρξις τῆς καταβολῆς τοῦ ποσοῦ διὰ τὴν ἐξαγορὰν ταύτης πραγματοποιεῖται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς τῆς κοινοποιήσεως πρὸς τὸν ἐνδιαφερόμενον τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου.

8. Τὸ ἀναλογοῦν ποσὸν διὰ τὴν ἐξαγορὰν τῆς κατὰ τ' ἀνωτέρω προϋπηρεσίας καταβληθήσεται ἀτόκως παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου εἴτε ἀπαξαπάσης, εἴτε διὰ μηνιαίων δόσεων, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. δὲν δύναται ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ ὑπερβῇ τὰς ἑξήκοντα (60) κατ' ἀνώτατον ὅριον.

9. Ἑκάστη κατὰ τ' ἀνωτέρω δόσις εἶναι καταβλητέα μέχρι τῆς δεκάτης πέμπτης (15) ἑκάστου μηνός. Ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως δόσεώς τινος ὑπὲρ τὸν μῆνα τὸ καλυπτόμενον δι' αὐτῆς χρονικὸν διάστημα προϋπηρεσίας δὲν ἀναγνωρίζεται.

10. Ἐν περιπτώσει ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως πρὸ τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως τοῦ ποσοῦ τῆς ἐξαγορᾶς τῆς προϋπηρεσίας τὸ ὑπόλοιπον τῶν ὀφειλομένων δόσεων παρακρατεῖται ἐκ τῆς μηνιαίας συντάξεως τῶν δικαιούχων καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτῶν παρὰ τῶν δικαιούχων τούτων.

11. Αί ὡς ἄνω διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ συνταξιοδότησιν κατὰ τὴν ἰσχὺν τῆς παρούσης τελούντων ἠσφαλισμένων ἢ δικαιούχων αὐτῶν ἂν ἡ ἐκδίκασις τῶν αἰτήσεών των περὶ συνταξιοδοτήσεως ἐκκρεμοῦσιν εἰσέτι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1956

18618/1. 170/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων Ἐπιτροπῶν Ι.Κ.Α.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 93 τῆς 29 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἀν. ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», 2) πρότασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., διατυπωθεῖσαν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 13/2.3.1956 καὶ 14/6.3.1956 συνεδριάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25890/26.9.1956 ἀναφορᾶς του, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων Ἐπιτροπῶν Ι.Κ.Α.» τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως.

Ἄρθρον 4

1. Συνιστᾶται παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Ἀνώτατον Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον, ἀποτελούμενον α) ἐκ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἐν κωλύματι αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἑκάστοτε προεδρεύοντος ἀντιπροέδρου τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ὡς προέδρου αὐτοῦ, β) ἐκ τοῦ ἰατρικοῦ μέλους τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., γ) ἐκ τεσσάρων (4) καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου εἰδικότητος παθολόγου, χειρουργοῦ, φυματιολόγου καὶ γυναικολόγου, δ) ἐκ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ὑγιεινῆς τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, ἀναπληρουμένου ἐν περιπτώσει ἀπουσίας ἢ κωλύματος ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, ε) ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Κλάδου Ὑγειονομικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ἀναπληρουμένου ἐν περιπτώσει ἀπουσίας ἢ κωλύματος ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, καὶ στ) ἑξ ἑνὸς ἰατροῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀνεγνωρισμένης ἐπιστημονικῆς ἱκανότητος καὶ πείρας ὡς μελῶν.

2. Ὁσάκις ἐνώπιον τοῦ Α.Υ.Σ. συζητοῦνται θέματα ὀδοντιατρικὰ ἢ φαρμακευτικά, συμμετέχει τούτου ἀντὶ τοῦ ἰατροῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς εἰδικότητος τοῦ συζητουμένου θέματος (ὀδοντιατρικῆς ἢ φαρμακολογίας).

3. Τὰ μέλη τοῦ Α.Υ.Σ., πλὴν τῶν ἐξ θέσεως ὁριζομένων, διορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

4. Εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Α.Υ.Σ. παρίστανται ὡς εἰσηγηταί, ὁριζόμενοι δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ, οἱ ἑκάστοτε ἁρμόδιοι ὑπάλληλοι τοῦ Ἱδρύματος.

5. Τὸ Α.Υ.Σ. συνεδριάζει παρόντων ἓξ (6) τοὐλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ λαμβάνει ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων. Ὁσάκις συζητοῦνται θέματα εἰδικότητος, ἧς ἐκπρόσωπος προβλέπεται διὰ τοῦ παρόντος νὰ μετέχῃ ἐν τῷ Συμβουλίῳ, δέον οὗτος νὰ παρίσταται ἀπαραιτήτως κατὰ τὴν συζήτησιν τούτων.

6. Δύναται τὸ Α.Υ.Σ νὰ καλῇ ἐνώπιόν του πᾶν ὄργανον τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς παροχὴν πληροφοριῶν, γνωμῶν κλπ., ὑποχρεοῦνται δὲ πάντα τὰ ὄργανα νὰ παρέχουν ἐγγράφως πρὸ τὸ Α.Υ.Σ. πᾶσαν παρ' αὐτοῦ αἰτουμένην καὶ ἀναγκαίαν διὰ τὸ ἔργον του πληροφορίαν.

7. Δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ νὰ συνιστῶνται Ἐπιτροπαὶ ἐκ μελῶν αὐτοῦ πρὸς μελέτην εἰδικῶν ὑγειονομικῶν προβλημάτων ἢ νὰ ἀνατίθεται εἰς ἓν τῶν μελῶν τοῦ Α.Υ.Σ. ἡ παρακολούθησις ἢ ἐποπτεία ὡρισμένης ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ὡρισμένου ἔργου αὐτοῦ.

8. Τὸ ἄρθρον 2 § 2 καὶ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ παρόντος ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τοῦ Α.Υ.Σ.

9. Τὸ Α.Υ.Σ. εἶναι ἁρμόδιον, ὅπως γνωμοδοτῇ α) ἐπὶ τῆς ἀκολουθητέας ὑγειονομικῆς πολιτικῆς τοῦ Ἱδρύματος, β) περὶ τῶν ἐχόντων τὰ ἐπιστημονικὰ προσόντα ἰατρῶν πρὸς κατάληψιν θέσεων ἐπιστημονικῶν Διευθυντῶν Κλινικῶν ἢ ἐπιστημονικῶν Συμβούλων, γ) ἐπὶ τοῦ ἐφαρμοστέου ἑκάστοτε συνταγολογίου καὶ τῶν χρησιμοποιουμένων ἰδιοσκευασμάτων κατὰ τὴν φαρμακευτικὴν περίθαλψιν τῶν ἠσφαλισμένων, δ) ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως γενικῶν ὁδηγιῶν ἐπὶ τοῦ τρόπου ἐκτιμήσεως τῆς ἀναπηρίας καὶ ε) ἐπὶ παντὸς ὑγειονομικοῦ θέματος, ὅπερ ἤθελε τεθῇ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. ἢ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαΐου 1956

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ Κ.Λ.Π.

19/1956 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν.

Περὶ αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν (*).

Τὸ κατὰ νόμον 3239/1955 Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν, συγκείμενον ἐκ τῶν : Σόλωνος Ράγκα, Πρωτοδίκου, ὡς Προέδρου, Κων. Δικαιάκου, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ, Χρ. Παπαδοπούλου, ἀντιπροσώπου τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ Ἀργ. Παπαδάτου, ἀντιπροσώπου τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., ὡς μελῶν.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ καὶ ἐν τῷ Πρωτοδικείῳ Ἀθηνῶν τὴν 14ην Δεκεμβρίου 1955, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 12.30' μ.μ., παρουσίᾳ τοῦ ἐπὶ βαθμῷ 6ῳ ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Νικ. Τσιγάντε, ὡς γραμματέως, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἀναφυείσης μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, τῆς Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἑνώσεως Βιοτεχνιῶν Ἠλεκτρισμοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀφ' ἑτέρου, παραστάντων διὰ τῶν ἀντιπροσώπων των, διορισάντων καὶ τοὺς πληρεξουσίους των δικηγόρους, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς διαλαμβάνονται, διενέξεως.

Προκειμένης συζητήσεως καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Ἀκούσαν τῶν ἀναγνωσθέντων ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἐγγράφων καὶ διαπιστωθέντος τοῦ τύπου βασίμου τῆς παραπομπῆς τῆς ὑπὸ κρίσιν διενέξεως καὶ λαβὸν γνῶσιν τῶν ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων κατατεθέντων σχετικῶν σημειωμάτων.

(*) Κατετέθη ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 15/24.5.1956 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 28.5.1956, παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 20 § 3 ν. 3239/1955 (ΕΡΔ 14, 607).

Ἰδόν τὰ ἔγγραφα—Σκεφθέν κατὰ νόμον.

1) Ἐπειδὴ τῆς ὑπὸ κρίσιν, μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, τῆς Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἑνώσεως Βιοτεχνιῶν Ἠλεκτρισμοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀφ' ἑτέρου, ὑφισταμένης διενέξεως δὲν ἐπετεύχθη ἡ συμφώνως τῇ § 2 τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ νόμου 3239/55 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κ.λ.π.» τῇ μεσολαβήσει τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, διὰ τοῦ καταρτισμοῦ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐπίλυσις ταύτης καὶ οὕτω νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως αὕτη εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ νόμου 3239/1955.

2) Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν γένει συζητήσεως καὶ τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων, τῶν ἀναπτυχθέντων ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων, τὸ Δικαστήριον κατὰ πλειοψηφίαν κρίνει, ὅτι ὑπὸ τὰς παρούσας οἰκονομικὰς συνθήκας δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἱκανοποίησις ἁπάντων τῶν αἰτημάτων τῶν περὶ ὧν ἡ διένεξις μισθωτῶν.

Τοῦτο λαμβάνον ὑπ' ὄψιν καὶ σταθμίζον τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετοῦν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἐπιχειρήσεις, τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν αὐτῶν ἀντοχήν, τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἀμοιβῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος ζωῆς, τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἄγεται κατὰ πλειοψηφίαν εἰς τὴν κρίσιν, ὅπως ἡ ὑπὸ κρίσιν διενεξις ἐπιλυθῇ ὡς ἐν τῷ διατακτικῷ, γιγνομένων δεκτῶν ἐν μέρει τῶν αἰτημάτων τῶν μισθωτῶν, μειοψηφούντος τοῦ κ. Παπαδοπούλου, ἔχοντος τὴν γνώμην, ὅτι ἅπαντα τὰ αἰτήματα τῶν ὡς ἄνω ἐργαζομένων ἔδει νὰ ἀπορριφθῶσιν.

Ἐπειδή, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, δέον ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης νὰ ἀνατρέξῃ ἀπὸ τῆς παραπομπῆς τῆς διενέξεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς αὐτὸ (24.11.1955), ὑφισταμένων ἐξαιρετικῶν πρὸς τοῦτο λόγων.

Διὰ ταῦτα

Ἐπιλύον τὴν μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, τῆς Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἑνώσεως Βιοτεχνιῶν Ἠλεκτρισμοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀφ' ἑτέρου ὑφισταμένην διένεξιν.

Δέχεται ἐν μέρει ταύτην.

Ἀποφαίνεται ὡς κάτωθι:

1) Ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν δυνάμει σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένων καθ' ὁπασανδήποτε τὴν χώραν ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἀρχιτεχνιτῶν καὶ ἐργοδηγῶν κατόχων ἀδείων Α', Γ', Δ' καὶ ΣΤ' εἰδικότητος, συμφώνως τῷ νόμῳ 6422/1934 καὶ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδοθέντων διαταγμάτων, βοηθῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν, χειριστῶν ἠλεκτροκινήτων γερανῶν καὶ ἠλεκτροκινήτων ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων φορτοεκφορτώσεως ἐμπορευμάτων, ραδιοτεχνιτῶν καὶ περιελικτῶν καὶ μαθητευομένων, βοηθῶν καὶ τεχνιτῶν ἠλεκτρολόγων καταστημάτων καὶ ἐπιχειρήσεων χορηγεῖται αὔξησις ἐκ ποσοστοῦ 20ο/ο.

Εἰς τὸ ἀπασχολούμενον ἠλεκτροτεχνικὸν προσωπικὸν χορηγεῖται διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐργασίας μία (1) φόρμα, ἓν (1) ζεῦγος ἐλαστικῶν ὑποδημάτων, καὶ ἓν (1) ζεῦγος χειροκτίων ἐλαστικῶν, ἅτινα πάντα παραμένουσιν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου, ἀντικαθιστάμενα ἅμα τῇ φθορᾷ των.

2) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ μέχρι τοῦδε κείμεναι σχετικαὶ ἐργατικαὶ διατάξεις.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει ἀπὸ τῆς 24.11.1955.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Φεβρουαρίου 1956.

Συλλ. Σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ Ε.Η.Σ.(*)

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 30 Μαρτίου 1956 ἐν τῷ καταστήματι τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἑλληνικῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων Α.Ε. οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ κ.κ. Στρατὴς Ἀνδρεάδης καὶ Νικόλαος Βλάγκαλης, Διευθυνταὶ τῆς Ἑταιρείας «Ἑλληνικοὶ Ἠλεκτρικοὶ Σιδηρόδρομοι», νομίμως ὑπὸ τὴν ἰδιότητά των ταύτην ἐκπροσωποῦντες τὴν Ἑταιρείαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ κ.κ. Πέτρος Ψαρογιάννης, Πρόεδρος, Χαράλαμπος Γεωργιάδης, Ἀντιπρόεδρος, Δημήτριος Γιαχνῆς, Γενικὸς Γραμματεύς, καὶ Σπυρίδων Μπεκατῶρος, Χρῆστος Παναγόπουλος καὶ Ἰωάννης Ψαρρέας, Σύμβουλοι, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων, ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς αὐξάνονται αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σιδηροδρόμου καὶ Τροχιοδρόμων τῆς Α.Ε. «Ἑλληνικοὶ Ἠλεκτρικοὶ Σιδηρόδρομοι» ὡς ἀκολούθως:

1) Αἱ κατὰ μῆνα Δεκέμβριον 1955 καταβληθεῖσαι εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σιδηροδρόμου καὶ τῶν Τροχιοδρόμων μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ αὐξάνονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1956 κατὰ 27 ο/ο.

Διασαφηνίζεται ὅτι διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1955 δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ οἰκειοθελῶς ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας εἰς τὸ προσωπικὸν αὐτῆς ἔναντι ἀποδοχῶν προκαταβληθέντα ποσὰ κατὰ τοὺς μῆνας Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτώβριον 1955, οὔτε τὸ κατὰ μῆνα Νοέμβριον 1955 χορηγηθὲν εἰς τὸ προσωπικὸν γενικὸν δάνειον ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ.

2) Εἰς τὴν ἀνωτέρω αὔξησιν συμψηφίζονται αἱ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν δοθεῖσαι αὐξήσεις, ὡς καὶ πᾶν ποσὸν δοθὲν οἰκειοθελῶς ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας κατὰ μῆνα Ἰανουάριον ἐ.ἔ. ἔναντι ἀποδοχῶν.

3) Ἡ εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σιδηροδρόμου χορηγουμένη ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1956 αὔξησις 27ο/ο ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον 1955 καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, συμψηφιζομένης τῆς δοθείσης οἰκειοθελῶς παρὰ τῆς Ἑταιρείας ἀπὸ 1ης Μαΐου 1955 αὐξήσεως δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1539/21.5.1955 διαταγῆς της, ὡς καὶ τῆς παρασχεθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτε-

(*) Κατετέθη ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 11/16.5.1956 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 17.5.1956, παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρ. 20 § 3 τοῦ ν. 3239/1955 (ΒΕΔ 14, 607).

ροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου.

4) Ὡς μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ νοοῦνται ὁ βασικὸς μισθὸς μόνον, ἐφ' οὗ μετὰ τὴν γενομένην ὡς ἀνωτέρω αὔξησιν καταβάλλονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1956 καὶ ἐφεξῆς αἱ ἀκόλουθοι προσαυξήσεις καὶ ἐπιδόματα :

α) Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐγγάμους ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ 10ο/ο διὰ τὴν σύζυγον καὶ 5ο/ο δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν, κατ' ἀνώτατον ὅριον, ὑπολογιζόμενον ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω διαμορφουμένων ἀποδοχῶν καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 3.000 δραχμῶν τμήματος αὐτῶν.

Ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων διὰ τὰ διανυόμενα χιλιόμετρα ἀποζημιώσεων, δὲν ὑπολογίζονται οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα.

Τὸ ὡς ἄνω ἐπίδομα παύει χορηγούμενον διὰ μὲν τὴν σύζυγον ἐν περιπτώσει διαζεύξεως ἢ θανάτου αὐτῆς, διὰ δὲ τὰ τέκνα ἐφ' ὅσον ἐργάζονται ἢ ἐνυμφεύθησαν ἢ ὑπερέβησαν τὰ μὲν ἄρρενα τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, τὰ δὲ θήλεα τὸ 18ον.

β) Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἄγαμον προσωπικὸν εἰδικὴ προσαύξησις ἐκ 5ο/ο, ὑπολογιζομένη ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω διαμορφουμένων ἀποδοχῶν καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 1500 δραχμῶν τμήματος αὐτῶν.

5) Συμφωνεῖται, ὅπως εἰς τὸ ἐν γένει προσωπικὸν τῶν Ε.Η.Σ. (Ἠλεκτρικοῦ Σιδηροδρόμου καὶ Τροχιοδρομων) καταβάλλωνται κατ' ἔτος ὡς δῶρον διὰ μὲν τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων αἱ ἀποδοχαὶ ἑνὸς μηνὸς διὰ τοὺς ἐπὶ μισθῷ καὶ 25 ἡμερομίσθια διὰ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐργαζομένους, διὰ δὲ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα τὸ ἥμισυ τῶν ὡς εἴρηται μηνιαίων ἀποδοχῶν ἢ 15 ἡμερομίσθια διὰ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐργαζομένους.

Τὰ ὡς ἄνω δῶρα θὰ καταβάλλωνται εἰς τὸ ἀκέραιον εἰς ἐκείνους, ὧν ἡ ἐργασιακὴ σχέσις διήρκεσε καθ' ὅλον τὸ παρεμβαλλόμενον μεταξὺ τῶν δύο ἑορτῶν χρονικὸν διάστημα, μειωμένα δὲ ἀναλόγως εἰς ἐκείνους, ὧν ἡ ἐργασιακὴ σχέσις διήρκεσε ὀλιγώτερον χρόνον καὶ δὴ κατὰ τὸν λόγον τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ἐντὸς τῆς μεταξὺ τῶν δύο ἑορτῶν χρονικῆς περιόδου, πρὸς τὸν συνολικὸν ἀριθμὸν τῶν μεταξὺ τούτων μεσολαβουσῶν ἡμερῶν.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁρίζεται μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1956.

Οἱ συμβαλλόμενοι

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὑπαλλήλων λαχαναπωροπωλείων νωπῶν καὶ ξηρῶν καρπῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Περιχώρων (*).

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 21ην Ἰανουαρίου 1956 οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Κοσμᾶς Ἀλεξιάδης, Πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀθήναις ἑδρεύοντος Σωματείου Καταστηματαρχῶν Λαχανοπωροπωλῶν «ἡ Ἕνωσις», 2) Πέτρος Πετρόπουλος, Πρόεδρος τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἑδρεύοντος Σωματείου Καταστηματαρχῶν Λαχανοπωροπωλῶν Πειραιῶς, καὶ ἀφ' ἑτέρου 3) Βασίλειος Ράπτης, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, καὶ 4) Διονύσιος Μαρῖνος, Πρόεδρος τῆς ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης Ἐθνικῆς Ἑνώσεως Ὑπαλλήλων—Ἐργατῶν—Ἐργατριῶν Λαχαναγορῶν, Ὀπωραγορῶν Λαχανοπωροπωλείων Νωπῶν καὶ Ξηρῶν Καρπῶν καὶ Συσκευαστῶν Φρούτων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Περιχώρων, νομίμως ἐκπροσωποῦντες τὰς Ὀργανώσεις των, ἀπεφάσισαν καὶ συνεπεδέχθησαν ὑπὸ τὰς ρηθείσας ἰδιότητάς των τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως τῶν ὑπαλλήλων λαχανοπωροπωλείων νωπῶν καὶ ξηρῶν καρπῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Περιχώρων.

Ἄρθρον 1

Διὰ τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως καθορίζονται κατωτάτα ὅρια μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων λαχανοπωροπωλείων νωπῶν καὶ ξηρῶν καρπῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Περιχώρων 1150 δραχμαὶ μηνιαίως, ἤτοι χορηγεῖται αὔξησις κατὰ 22.12 ο/ο εἰς τὰ ἤδη ἰσχύοντα τοιαῦτα τῶν 940 δραχμῶν.

Ἄρθρον 2

Εἰς τοὺς ἤδη καταβαλλομένους μισθοὺς τῶν 1150 δραχμῶν καὶ ἄνω χορηγεῖται διὰ τῆς παρούσης αὔξησις 210 δραχμῶν κατὰ μῆνα.

Ἄρθρον 3

Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως κατὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους των παρακρατοῦν 5 δραχμὰς (νέας ἐκδόσεως) δι' ἕκαστον ὑπάλληλον κατὰ μῆνα ὡς εἰσφορὰν ὑπὲρ τοῦ Σωματείου τῶν ὑπαλλήλων συμφώνως τῷ Καταστατικῷ αὐτοῦ καὶ τῇ ὁμοφώνῳ ἀποφάσει τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς 11ης Ἰουλίου 1954. Αἱ δραχμαὶ θὰ παραδίδωνται εἰς ἁρμόδιον ὄργανον τοῦ Σωματείου, ἐφοδιασμένον διὰ σχετικῆς ἀποδείξεως, ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων αὐτοῦ.

Ἄρθρον 4ον

Οἱ ὑπάλληλοι λαχανοπωροπωλείων νωπῶν καὶ ξηρῶν καρπῶν δικαιοῦνται κατ' ἔτος ὡς δῶρον Χριστουγέννων ἑνὸς μισθοῦ, ὡς καὶ ἑνὸς 15θημέρου διὰ τὸ Πάσχα, συμφώνως πρὸς τὰς σχετικὰς ὑπουργικὰς ἀποφάσεις.

Ὁμοίως εἰς τοὺς αὐτοὺς ὡς ἄνω ὑπαλλήλους χορηγεῖται διὰ μὲν τὸ α' ἔτος ἄδεια 8 ἡμερῶν, δι' ἕκαστον δὲ ἑξάμηνον μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ α' ἔτους ἀνὰ μία ἡμέρα.

Ἄρθρον 5

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἀρχεται ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς της καὶ ἰσχύει δι' ἓν ἔτος.

Ἄρθρον 6

Πᾶσα παράβασις ἢ μὴ συμμόρφωσις πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης συνεπάγεται, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων νόμων προβλεπομένων κυρώσεων, καὶ ποινικὴν δίωξιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 690.

Ἡ παροῦσα σύμβασις, ἰσχύουσα διὰ τὰς εἰρηνοδικειακὰς περιφερείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Περιχώρων, ἀναγνωσθεῖσα παρουσίᾳ πάντων τῶν συμπραττόντων, ὑπεγράφη εἰς δύο πρωτότυπα, ἐξ ὧν ἓν κατατεθήσεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ ἓν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν πρὸς σύνταξιν τῆς οἰκείας ἐκθέσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας».

Οἱ συμβαλλόμενοι

(*) Κατετέθη ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν τὴν 8 Μαρτίου 1956, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 8/1956 ἐκθέσεως καταθέσεως, καὶ ἀνεκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 10.3.1956, παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 20 § 3 τοῦ νόμου 3239/1955 (ΕΕΔ 14, 607).

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Ι.Κ.Α.

Ἀπόφασις Διοικ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ συστάσεως Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. εἰς Ἅγιον Νικόλαον Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 87 τῆς 10 Μαΐου 1956)

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

(Συνεδριάσεις Δ. Σ. τοῦ Ι. Κ. Α. 21/16.4.1956)

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπ' ὄψιν τοῦ ὑποίου ἐτέθη τὸ ζήτημα τῆς συστάσεως Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος εἰς Ἅγιον Νικόλαον Λασηθίου Κρήτης (διὰ μετατροπῆς τοῦ λειτουργοῦντος Παραρτήματος), λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 14.4.1956 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῆς Διευθύνσεως Ὀργανώσεως καὶ Μεθόδων, ὡς καὶ προφορικὴν εἰσήγησιν τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς, ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1) Τὴν σύστασιν, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 18 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» καὶ τὰ ἄρθρ. 5 καὶ 6 τοῦ κανονισμοῦ «συνθέσεως καὶ ἀρμοδιότητος ὑπηρεσιῶν», ὡς καὶ τὰς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ τρόπου ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος ἐν Ἁγίῳ Νικολάῳ Κρήτης μὲ ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν τὰς ἀσφαλιστικὰς περιοχὰς τῶν Τοπικῶν Παραρτημάτων Ἁγίου Νικολάου, Ἱεραπέτρας καὶ Σητείας, ἤτοι:

α) Ἡ γραμμὴ τῶν ὁρίων ἐκκινοῦσα βορείως τῆς πόλεως τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ παρακειμένου ὁρμου, τοῦ ὡς λιμένος χρησιμοποιουμένου, βαίνει κατ' εὐθεῖαν πρὸς δυσμὰς μέχρι τοῦ συνοικισμοῦ «Μετόχι Πίσιδων» (Ξερόκαμπος), τὸν ὁποῖον καὶ περιλαμβάνει. Ἐκεῖθεν στρέφουσα πρὸς νότον ἀκολουθεῖ νοητὴν εὐθεῖαν ἀπὸ τοῦ ἐξωκκλησίου Ἅγιος Δημήτριος μέχρι τοῦ ἐξωκκλησίου «Σταυρὸς», κειμένου δυτικῶς τῆς πόλεως. Ἐκεῖθεν συνεχίζουσα μέχρι τοῦ σημείου διακλαδώσεως δημοσίας ὁδοῦ Ἁγίου Νικολάου πρὸς Κρηταιὰν καὶ Ἱεράπετραν, ἀκολουθεῖ ταύτην πρὸς Ἱεράπετραν ἄγουσαν δημοσίαν ὁδὸν μέχρι τοῦ παρὰ τῷ ἐξωκκλησίῳ «Ἀναλήψεως» σημείου. Ἀπὸ τοῦ σημείου δὲ τούτου κατευθύνεται ἀνατολικῶς πρὸς τὴν παραλίαν καὶ ἀκολουθοῦσα, ἐν συνεχείᾳ, τὴν παραλιακὴν γραμμὴν πρὸς βορρᾶν καταλήγει εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεώς της.

β) Περιοχὴ πόλεως Ἱεραπέτρας: Γραμμὴ ἐκκινοῦσα ἐκ τῆς παραλίας ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Ἱεραπέτρας, βαίνουσα πρὸς βορρᾶν κατὰ μῆκος τοῦ ῥύακος τοῦ κειμένου παρὰ τὸ ἐξωκκλήσιον Ἅγιος Ἀνδρέας μέχρι τοῦ σημείου τῆς συναντήσεως τοῦ ῥύακος τούτου μετὰ τῆς ἀγροτικῆς ὁδοῦ τῆς συνδεούσης τὴν πόλιν Ἱεραπέτρας μετὰ τοῦ χωρίου Γιανίτσι, στρέφει ἀκολούθως πρὸς δυσμὰς καὶ συναντῶσα τὸ πρῶτον χιλιόμετρον τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἱεραπέτρας—Ἁγίου Νικολάου, παρὰ τὰς ἐλαιοδεξαμενάς, ἐπεκτεινομένη πρὸς δυσμάς, μέχρι τοῦ σημείου τῆς διακλαδώσεως τῆς ἀγροτικῆς ὁδοῦ τῆς συνδεούσης τὴν Ἱεράπετραν μὲ τὸ χωρίον Κεντρί. Ἐκεῖθεν ἐπεκτεινομένη πρὸς νοτιοδυτικὴν κατεύθυνσιν φθάνει μέχρι τοῦ σημείου τῆς συναντήσεως τῆς ἀγροτικῆς ὁδοῦ μετὰ τοῦ ῥύακος τοῦ εἰσβάλλοντος δυτικῶς τῆς πόλεως Ἱεραπέτρας πρὸς τὸ Νεκροταφεῖον, περικλείουσα τοῦτο ἐντὸς τῶν ὁρίων της, ἐκεῖθεν στρέφουσα πρὸς νότον καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν ῥοῦν τοῦ ῥύακος τούτου καταλήγει εἰς τὴν παραλίαν.

Ἐκεῖθεν δὲ διὰ τῆς παραλίας ἐπανέρχεται εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας.

Περιοχὴ χωρίου Κεντρί: Γραμμὴ ἐκκινοῦσα ἐκ τοῦ σημείου τῆς συναντήσεως τοῦ χειμάρρου τοῦ διερχομένου βορειοανατολικῶς τοῦ χωρίου Κεντρί, μετὰ τῆς βατῆς ὁδοῦ τῆς ἐκκινούσης ἀνατολικῶς τοῦ χωρίου καὶ κατευθυνομένης πρὸς τὸ κάτω χωρίον βαίνει πρὸς βορρᾶν, ἀκολουθοῦσα τὸν ῥοῦν τοῦ χειμάρρου τούτου μέχρι τοῦ σημείου τῆς συναντήσεώς του μετὰ τῆς βατῆς ὁδοῦ τῆς συνδεούσης τὸ χωρίον Κεντρί μετὰ τοῦ χωρίου Καπίστρι. Ἐκ τοῦ σημείου τούτου στρέφει πρὸς Ν.Δ. κατεύθυνσιν, ἀκολουθοῦσα τὴν βατὴν ὁδὸν τὴν περικλείουσαν ἐκ τῆς Β.Δ. τὸ χωρίον μέχρι τοῦ σημείου συναντήσεως ταύτης μετὰ τῆς βατῆς ὁδοῦ τῆς συνδεούσης τὸ χωρίον Κεντρί μετὰ τοῦ χωρίου Μακρυλιά.

Ἐντεῦθεν στρέφει πρὸς νότον, συναντῶσα τὴν βατὴν ὁδὸν τὴν συνδέουσαν τὸ χωρίον Κεντρὶ μετὰ τῆς πόλεως Ἱεραπέτρας μέχρι τοῦ σημείου τῆς ὁδοῦ ταύτης τοῦ κειμένου δυτικῶς τῶν ἀποθηκῶν τοῦ Ἐλαιουργικοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἐργοστασίου. Κατευθυνομένη δὲ ἐκ τοῦ σημείου τούτου πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τῶν ἀποθηκῶν τούτων περικλείουσα ταύτας ἐντὸς τῆς περιοχῆς, ἀκολουθεῖ τὴν βατὴν ὁδὸν πρὸς βορειοανατολικὴν κατεύθυνσιν, τὴν συνδέουσαν τὸ χωρίον Κεντρὶ μετὰ τοῦ κάτω χωρίου, μέχρι τοῦ σημείου τῆς συναντήσεως ταύτης μετὰ τοῦ χειμάρρου καὶ καταλήγει εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας - περιοχὴ χωρίου Γρᾶ-Λυγιᾶς. Γραμμὴ ἐκκινοῦσα ἐκ τοῦ σημείου τῆς παραλίας τῶν ἐκβολῶν τοῦ χειμάρρου τοῦ διερχομένου ἀνατολικῶς τῆς Γρᾶ-Λυγιᾶς, ἀκολουθεῖ τὸν ῥοῦν τοῦ χειμάρρου τούτου πρὸς βορρᾶν, φθάνουσα μέχρι τοῦ σημείου δυτικῶς τῆς ἀγροικίας τῆς χήρας Μαρίας Μεραμβελιωτάκη. Ἐκ τοῦ σημείου τούτου τοῦ χειμάρρου στρέφουσα πρὸς δυσμάς, διερχομένη δὲ ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἀγροικίας καὶ τῶν μύλων Νικολάου Κοπανάκη καὶ Ἡρακλέους Ζυγλάκη καὶ ἐπεκτεινομένη συναντᾷ τὴν βατὴν ὁδὸν τὴν διερχομένην βορείως τοῦ χωρίου Γρᾶ-Λυγιᾶς καὶ κατευθυνομένη πρὸς τὸ χωρίον Καλόγεροι, ἀκολουθοῦσα δὲ ταύτην συναντᾷ τὸν ῥοῦν τὸν διερχόμενον ἐκ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ χωρίου τούτου. Ἐντεῦθεν στρέφουσα πρὸς νότον, ἀκολουθοῦσα τὸν ῥοῦν τοῦ ῥύακος τούτου, καταλήγει μέχρι τῆς παραλίας, ὁπόθεν στρέφουσα πρὸς ἀνατολὰς διὰ τῆς παραλίας καταλήγει εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας.

γ) Ἀρχεται ἐκ τοῦ σημείου Μικρὸ Φαναράκι καὶ διερχομένη διὰ τῶν σημείων ὑψώμα Συκιᾶς, Πυριτιδαποθήκη, Μελισσοκήπος Θ. Γαρεφαλάκη, φθάνει μέχρι τῆς νέας Δεξαμενῆς. Ἐντεῦθεν καὶ διὰ τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σητείας κειμένης οἰκίας Γ. Δροσοφορίδη φέρεται διὰ τῶν σημείων Μετόχι Ν. Μανταλιωτάκη, Ἐργοστάσιον Ι. Σχοινδίλη, συμπεριλαμβανομένου, Ἐκκλησία Ἅγιος Ἰωάννης, Μετόχι Σκαρβέλη καὶ ἐξικνεῖται μέχρι Μετόχι Πέτρας, συμπεριλαμβανομένου. Ἐντεῦθεν ἀκολουθοῦσα τὴν διαχωριστικὴν παραλιακὴν γραμμὴν καταλήγει εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας Μικρὸ Φαναράκι.

2) Τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ συνιστωμένου Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ἁγ. Νικολάου ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἡρακλείου.

3) Τὴν κατάργησιν τοῦ Τοπικοῦ Παραρτήματος Ἁγίου Νικολάου.

4) Τὴν ἄρσιν τῆς ὑπαγωγῆς τῶν Τοπικῶν Παραρτημάτων Ἱεραπέτρας καὶ Σητείας εἰς τὸ Περιφερειακὸν Ὑποκατάστημα Ἡρακλείου καὶ τὴν ὑπαγωγὴν αὐτῶν εἰς τὸ συνιστώμενον Τοπικὸν Ὑποκατάστημα Ἁγίου Νικολάου.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Αί τεχνικαί τελειοποιήσεις δέν είναι πλέον φαινόμενον σποραδικόν, άλλ' είναι ίσως έν άπό τά κυριώτερα γνωρίσματα τοῦ Αἰῶνος μας. Αί προόδοι τῶν Ἐπιστημῶν, ἡ ἀλματική ἀνάπτυξις τῶν Βιομηχανιῶν, αἱ ἐκπληκτικαί οἰκονομικαί ἐξελίξεις, εἰς τάς ὁποίας προσετέθησαν, κατά τά τελευταῖα ἔτη, καί αἱ ἐφαρμογαί τοῦ «αὐτοματισμοῦ» καί τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, προεκάλεσαν, καί ἐξακολουθοῦν νά προκαλοῦν, μίαν ἐπανάστασιν εἰς ὅλας τάς ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, καί ἐπάνω ἀπό ὅλα εἰς τήν ἀνθρωπίνην ἐργασίαν.

Τό μέγα ἐρώτημα, πού ἐτέθη ἀπό τούς μελετητάς τῶν κοινωνικῶν ἐκδηλώσεων, εἶναι, ἐάν αἱ ριζικαί μεταβολαί, πού ἀναγγέλλονται, θά εὕρουν τήν ἀνθρωπότητα καί τούς λαούς προητοιμασμένους νά προσαρμοσθοῦν εἰς αὐτάς δι' εἰρηνικῶν μέσων, ἐάν θά ἀντιληφθοῦν οὗτοι ἐγκαίρως τό νόημά των καί τάς συνεπείας των.

Ποιαν στενήν σχέσιν ἔχουν τά κοινωνικά προβλήματα μέ τάς τεχνολογικάς μεταβολάς ἐμφαίνεται, μεταξύ τῶν ἄλλων, ἀπό τήν ἐκπληκτικήν αὔξησιν τῶν νέων προϊόντων καί τῆς παραγωγῆς ἐν γένει, κατά τό λῆξαν ἔτος 1955. Σχεδόν εἰς ὅλα τά ἔθνη, ἡ παραγωγή αὐτή ἐσημείωσε μεγάλην ἄνοδον, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε νέας ἀγοράς καί νέας δυνατότητας καταναλώσεως, καί ἐντελῶς νεοφανῆ προβλήματα, ὄχι μόνον διά τάς κυβερνήσεις, ἀλλά καί διά τούς ἀμέσως ἐνδιαφερομένους ἐργάτας καί ἐργοδότας.

Ἡ εἰσαγωγή τοῦ «αὐτοματισμοῦ» εἰς τήν βιομηχανίαν καί τό ἐμπόριον — ἀλλά καί εἰς αὐτήν ἀκόμη τήν χειροτεχνίαν — ἔδωσεν ἀφορμήν, κατά τό διαρρεῦσαν ἔτος, νά συγκληθοῦν σπουδαῖαι τεχνικαί διασκέψεις εἰς τήν Γαλλίαν, εἰς τήν Ἀγγλίαν, εἰς τήν Γερμανίαν, εἰς τήν Αὐστραλίαν, εἰς τήν Πολωνίαν κλπ. Εἰς τάς Ἡνωμένας Πολιτείας τό θέμα τοῦτο ἀπησχόλησε τό Κογκρέσσον, εἰς τήν Σοβιετικήν Ἕνωσιν ἐν νέον Ὑπουργεῖον συνεστήθη, πού θά ἐφαρμόσῃ εἰς τήν βιομηχανίαν τάς νεωτέρας μεθόδους, εἰς τήν Ἀγγλίαν μία εὐρεῖα ἔρευνα λαμβάνει χώραν εἰς ὅλας τάς ἐπιχειρήσεις, ὑπό τήν καθοδήγησιν ἑνός «Τεχνικοῦ Συμβουλευτικοῦ Συμβουλίου».

Ὅσον ἀφορᾷ τάς ἀναριθμήτους ἐφαρμογάς τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, εἶναι εἰς πάντας γνωστή ἡ σύγκλησις εἰς Γενεύην, κατά τόν παρελθόντα Αὔγουστον, τῆς «Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως διά φιλειρηνικήν χρῆσιν τῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας», εἰς τήν ὁποίαν ἀπεδείχθη, μεταξύ πολλῶν ἄλλων πραγματώσεων, ἡ δυνατότης τῆς εὐθηνῆς παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας διά τῆς τεμαχίσεως τοῦ ἀτόμου, καί διά τῆς ἐκτεταμένης, ἤδη, χρήσεως τῶν ραδιο - ἰσοτόπων εἰς τήν βιομηχανίαν.

Ἂς προστεθῇ εἰς τά ἀνωτέρω, ὅτι μεγάλη σπουδαιότης ἀποδίδεται εἰς τήν χρησιμοποίησιν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός διά τήν ἀνέξοδον παραγωγήν ἐνεργείας, καί ὅτι τελευταίως συνεκλήθη εἰς τάς Ἡνωμένας Πολιτείας σχετική Συνδιάσκεψις, ἥτις συνεκέντρωσε πέραν τῶν 1.000 ἐπιστημόνων, ἀπό 36 χώρας ὅλα τόν κόσμον.

Αἱ ἔρευναι αὐταί, τάς ὁποίας συνετόνισε καί ἔθεσεν εἰς τήν διάθεσιν ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων ἡ Διεθνής Ὀργάνωσις τῆς Ἐργασίας, ἀποτελοῦν τό ἐπίκεντρον σημεῖον τῆς ἐφετεινῆς «Ἐκθέσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ» τοῦ Δ.Γ.Ε. Προβλήματα ἐπειγούσης ἀνάγκης ἐτέθησαν, πράγματι, διά τήν ἐργατικήν τάξιν, τῶν ὁποίων ἐπιζητεῖται ἡ ἐπίλυσις, καί τά ὁποῖα θά ἀποτελέσουν ἀντικείμενον συζητήσεων κατά τήν προσεχῆ 39ην Σύνοδον τῆς Διεθνοῦς Διασκέψεως τῆς Ἐργασίας.

Τά ἰδιαίτερα προβλήματα, τά ὁποῖα τίθενται κατά τήν στιγμήν ταύτην καί ἐπιζητοῦν τήν ταχεῖαν ἐπίλυσίν των, ἀπέναντι ὄχι μόνον τοῦ Δ.Γ.Ε., ἀλλά καί τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης, εἶναι, μεταξύ ἄλλων, καί τά ἀκόλουθα :

1) Ἡ οἰκονομική καί ἡ βιομηχανική πρόοδος, πού ἐκδηλώνεται εἰς τινας τομεῖς τῆς παραγωγικῆς δραστηριότητος, θά εἶναι τοιαύτης ἐκτάσεως, ὥστε νά ἀντισταθμίσῃ τά μειονεκτήματα πού θά παρουσιασθοῦν εἰς ἄλλους ξεπερασμένους τομεῖς ;

2) Ποῖοι νέοι τύποι βιομηχανιῶν θά εἶναι ἐνδεδειγμένον νά δημιουργηθοῦν καί ποῖαι νέαι κατηγορίαι ἀπασχολήσεων διά νά ἀντιμετωπίσουν ἀποτελεσματικώτερον τάς συγχρόνους τεχνολογικάς προόδους ;

3) Ποῖαι βασικαί τροποποιήσεις θά χρειασθῇ νά γίνουν εἰς τήν Παιδείαν καί εἰς τήν ἐπαγγελματικήν ἐκπαίδευσιν, διά νά συγχρονίσουν τούς ἀνηλίκους καί τούς ἐνηλίκους ἐργαζομένους μέ τάς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς των ;

4) Ποῖα μέσα θά πρέπει νά χρησιμοποιηθοῦν, διά νά σώσουν τό ἐργατικόν δυναμικόν ἀπό τήν ἀπειλουμένην ὁμαδικήν ἐξάρθρωσίν του ἀπό τον τόπον του ἢ ἀπό τό ἐπάγγελμά του ;

5) Ποῖα εἶναι τά ἄμεσα ἐργατικά προβλήματα, πού εἶναι ἐνδεχόμενον νά ἐμφανισθοῦν εἰς τάς ὑποανεπτυγμένας χώρας ;

Αἱ ὑποανεπτυγμέναι αὐταί χῶραι, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας προσοχῆς καί μελέτης διά τήν Δ.Ο.Ε. ἐντοπίζονται σήμερον εἰς ὅλας τάς περιοχάς τῆς Ἀσίας, τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς καί, πρό παντός, τῆς Ἀφρικῆς τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι ζοῦν ἀκόμη εἰς πρωτογόνους συνθήκας, καίτοι περικλείουν εἰς τό ἔδαφός των καί τό ὑπέδαφός των θησαυρούς ἀναριθμήτους. Ἀποστολαί πολυαρίθμοι τῆς Δ.Ο.Ε. εἶναι ἤδη ἐγκατεστημέναι ἢ διασχίζουν τάς ἠπείρους αὐτάς καί συνεργάζονται στενῶς μέ τάς κατά τόπους κυβερνήσεις των διά τήν ἄνύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου καί τήν βελτίωσιν τῶν ὅρων τῆς ἐργασίας τῶν ἰθαγενῶν.

Ἰδιαιτέρα ἐπίσης φροντίς καταβάλλεται διά τήν προστασίαν τῶν ἀνθρώπων, πού ὑποβάλλονται εἰς τήν ὑποχρεωτικήν ἐργασίαν, διά τά ἑκατομμύρια τῶν προσφύγων πού ἔχουν ἐκριζωθῇ ἀπό τάς πατρίδας των καί διά τούς ὁμαδικούς μετανάστας, πού ἀρχίζουν σήμερον νά μεταχειρίζονται ὀργανωμένοι καί ἐξησφαλισμένοι καθ' ὅλων τῶν κινδύνων.

Μ.

Παραράματα

Εἰς τό ἄρθρον τοῦ κ. Γ. Π. Σπυροπούλου, σελ. 585, στήλη α', στίχος 7 ἐκ τῶν κάτω, ἀντί «σύμβασις ἐργασίας», ἀνάγνωθι «συλλογική σύμβασις ἐργασίας».

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεῦχος 13 (355)

Ἀθῆναι, 1 Ἰουλίου 1956

ΑΠΟΔΟΧΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΥΠΕΡ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Δ. Ν., Δικηγόρου

Αἱ σχέσεις ἀτομικῆς καὶ συλλογικῆς συμβάσεως ρυθμίζονται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 3239/1955. Ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ διατυποῦνται δύο ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων καὶ πλέον βασικῶν ἀρχῶν τοῦ συλλογικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου: α) Ἡ ἀρχὴ τῆς κανονιστικῆς ἐνεργείας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καὶ β) ἡ ἀρχὴ τῶν εὐνοϊκωτέρων ἀτομικῶν συμφωνιῶν.

Ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς πρώτης ἀρχῆς ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἔχει ἐπηυξημένην τυπικὴν δύναμιν ἐναντι τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων, ἐπικρατεῖ τούτων καὶ καταργεῖ τοὺς ἀντιτιθεμένους πρὸς αὐτὴν ὅρους των. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἡ συλλογικὴ σύμβασις καθίσταται κανὼν ἀναγκαστικοῦ δικαίου.

Ἡ δευτέρα ἀρχὴ ἀποτελεῖ ἀπόκλισιν ἀπὸ τῆς πρώτης. Κατ' αὐτὴν ἡ ἐκ τῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἀκυρότης τῶν ἀτομικῶν συμφωνιῶν δὲν πλήττει οἱανδήποτε συμφωνίαν, ἀλλὰ μόνον τὰς διὰ τὸν ἐργαζόμενον δυσμενεστέρας. Ἀτομικαὶ συμφωνίαι, αἵτινες εἶναι διὰ τὸν ἐργαζόμενον εὐνοϊκώτεραι, ἐπικρατοῦν τῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ κανονιστικὴ ἰσχὺς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἰσχύει πρὸς τὴν μίαν μόνον κατεύθυνσιν, ἤτοι καθ' ὅσον αὕτη εὑρίσκεται ἐναντι ἀτομικῶν συμφωνιῶν δυσμενεστέρων διὰ τὸν ἐργαζόμενον. Τοὐναντίον ἐναντι εὐνοϊκωτέρας ἀτομικῆς ρυθμίσεως οἱ κανόνες τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἀποτελοῦν δίκαιον ἐνδοτικόν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην οἱ ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει περιεχόμενοι ὅροι ἀποτελοῦν κατώτατα ὅρια ἀμοιβῆς καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας.

Ὁ νομοθέτης, ρυθμίζων ὡς ἀνωτέρω τὰς σχέσεις ἀτομικῆς καὶ συλλογικῆς συμβάσεως, εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἁπλουστέραν μορφὴν συγκρούσεως μεταξὺ συλλογικῶν καὶ ἀτομικῶν συμβατικῶν μέσων διαπλάστως τῶν ὅρων ἐργασίας. Τὸ συλλογικὸν ἐργατικὸν δίκαιον ὅμως ἐξελίσσεται κατὰ τρόπον περισσότερον περίπλοκον. Αἱ καθημερινῶς μεταβαλλόμεναι οἰκονομικαὶ συνθῆκαι δημιουργοῦν πολυσχιδεῖς νομικὰς σχέσεις μεταξὺ ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν. Ἀνακύπτει τοιουτοτρόπως σειρὰ ὁλόκληρος προβλημάτων, ἡ λύσις τῶν ὁποίων δὲν προκύπτει ἀμέσως ἐκ τῆς προμνησθείσης γενικωτάτης ρυθμίσεως τῶν σχέσεων ἀτομικῆς καὶ συλλογικῆς συμβάσεως.

Τὰ προβλήματα ταῦτα καὶ ἡ ἀναζήτησις τῶν πρὸς ἐπίλυσιν τούτων ἀρχῶν ἀποτελοῦν ἀντικείμενον τῆς κατωτέρω ἐρεύνης.

I

1. Τὰ ἀνωτέρω προβλήματα ἐμφανίζονται κυρίως ὑπὸ τὰς ἑξῆς μορφάς:

α) Ἡ αὔξησις τῶν τιμῶν καθιστᾷ ἀναγκαίαν τὴν ἀναθεώρησιν τῶν ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων μισθῶν. Τοῦτο δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μόνον διὰ τῆς συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἢ δι' ἀποφάσεως διαιτητικοῦ ὀργάνου, ἐκδιδομένης κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν συλλογικῶν διαφορῶν. Ἐπειδὴ ὅμως αἱ συλλογικαὶ διαπραγματεύσεις ἀπαιτοῦν χρόνον μακρόν, δυνατὸν ἡ ἀναπροσαρμογὴ νὰ χωρήσῃ ἀτομικῶς, χορηγουμένου ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ἐπιδόματος ἀκριβείας. Ἡ ἐπακολουθοῦσα συλλογικὴ ρύθμισις εὑρίσκει τοιουτοτρόπως τὴν αὔξησιν πράγματι συντελεσθεῖσαν. Ἐρωτᾶται οὕτω, τίς ἡ τύχη τῆς ἀτομικῆς αὐξήσεως μετὰ τὴν συλλογικῶς πραγμα-

τοποιηθείσαν τοιαύτην: Ἡ συλλογικὴ αὔξησις θὰ ὑπολογισθῇ ἐπὶ τοῦ πραγματικῶς καταβαλλομένου μισθοῦ ἢ ἐπὶ τοῦ βασικοῦ τοιούτου; Τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ καταβάλληται ἢ τοῦτο *ἀπορροφᾶται* ὑπὸ τῆς συλλογικῆς αὐξήσεως (1);

β) Ὁ μισθωτὸς εἶναι δυνατὸν νὰ λαμβάνῃ μισθὸν ἀνώτερον τοῦ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἀνεξαρτήτως μεταβολῆς τινος τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν. Ἐὰν ὁ βασικὸς μισθὸς αὐξηθῇ διὰ νεωτέρας συλλογικῆς συμβάσεως, ἀνακύπτουν καὶ ἐν προκειμένῳ αὐτομάτως τὰ ἀνωτέρω τεθέντα ἐρωτήματα (2).

γ) Διὰ νεωτέρας συλλογικῆς συμβάσεως δύναται νὰ καθορισθοῦν μισθοὶ κατώτεροι τῶν ἤδη καταβαλλομένων. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ πραγματικὸς μισθὸς ὑπερέβαινε τὸν παλαιὸν βασικὸν τοιοῦτον, ἐρωτᾶται ἐπὶ ποίου ποσοῦ θὰ ὑπολογισθῇ ἡ μείωσις: Ἐπὶ τοῦ πράγματι καταβαλλομένου ἢ ἐπὶ τοῦ βασικοῦ (3);

δ) Λύσεις περὶ τῶν ὡς ἄνω προβλημάτων δίδονται πολλάκις ὑπὸ τῆς ἐπιφερούσης τὴν τροποποίησιν συλλογικῆς συμβάσεως. Τὰ συλλογικῶς συμβαλλόμενα μέρη ἐκφράζουν εἰς εἰδικὰς ῥήτρας τὴν βούλησίν των περὶ τοῦ ἂν καὶ πῶς δέον νὰ ἐπέλθῃ ἡ αὔξησις ἢ ἡ μείωσις τῶν μισθῶν. Ἐρευνητέον τυγχάνει τότε τὸ κῦρος τῶν σχετικῶν ῥητρῶν, τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ περιεχομένου, τῆς ἐκτάσεώς των καὶ τοῦ σκοποῦ, ὃν τὰ μέρη ἐπιδιώκουν εἰς ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν (4).

2. Κοινὸν χαρακτηριστικὸν ἐφ' ὅλων τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων ἀποτελεῖ: α) ἡ σύγκρουσις τῆς νεωτέρας πρὸς τὴν παλαιοτέραν συλλογικὴν σύμβασιν καὶ β) ἡ σύγκρουσις τῆς πρώτης πρὸς τὰς πέραν τῶν ὁρίων τῆς τελευταίας εὐνοϊκωτέρας ἀτομικὰς συμφωνίας. Πρὸς ἄρσιν ἑκάστης τῶν συγκρούσεων τούτων τυγχάνουν ἐφαρμοστέαι διάφοροι ἀρχαί.

α) Ἡ κανονιστικὴ ἐνέργεια καθιστᾷ τὴν συλλογικὴν σύμβασιν κανόνα δικαίου (5), ὅστις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀτομικὴν σύμβασιν προέρχεται ἐξ ἐπιπέδου ἀνωτέρου ταύτης, ἤτοι ἐκ τοῦ συλλογικοῦ. Ὁ κανὼν οὗτος ρυθμίζει κατὰ τρόπον γενικὸν καὶ ἀφῳρημένον ἀόριστον ἀριθμὸν ἀτομικῶν σχέσεων, ὧν ὁποίων ὑπέρκειται, ὡς κατέχων βαθμίδα ἱεραρχικῶς ἀνωτέραν τούτων εἰς τὴν τάξιν τῶν κανόνων τοῦ δικαίου.

Ἡ ἔννομος τάξις εἶναι ἐνιαία (6), σχηματιζομένη ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κατὰ βαθμίδας (7). Μεταξὺ τῶν κανόνων τῶν διαφόρων βαθμίδων ὑφίσταται σχέσις ἱεραρχίας. Ἡ ἀνωτέρα βαθμὶς καθορίζει τὰ ὄργανα καὶ τὴν διαδικασίαν πρὸς δημιουργίαν τῆς κατωτέρας βαθμίδος καὶ ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τῆς γενέσεως αὐτῆς. Κανόνες ἀνήκοντες εἰς κατωτέραν βαθμίδα δὲν δύνανται νὰ ἀντίκεινται πρὸς τοὺς τῆς ἀνωτέρας. Τὸ περιεχόμενον κατωτέρου ἱεραρχικῶς κανόνος ἐμπεριέχεται εἰς τὸν ἀνώτερον τοιοῦτον (8), διαφέρει δὲ τούτου μόνον ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν. Γενικὸς καὶ ἀφῳρημένος ὁ κανὼν εἰς τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας ἐξατομικεύεται καὶ συγκεκριμενοποιεῖται βαθμιαίως εἰς τὰς κατωτέρας (9).

Εἰς τὸ σύστημα τοῦτο τῶν κανόνων τοῦ δικαίου ἡ συλλογικὴ σύμβασις εὑρίσκεται μεταξὺ τοῦ νόμου καὶ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως, ἤτοι εἰς τὴν αὐτὴν βαθμίδα μὲ τὸ διάταγμα (10), χωρὶς φυσικὰ νὰ ταυτίζηται πρὸς τοῦτο (11). Εἰς τὸ ἑλληνικὸν δίκαιον εἰδικῶς, ὅπου πλὴν τοῦ διατάγματος ὑφίσταται καὶ ὁ θεσμὸς τῆς δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεως ρυθμίσεως τῶν ὡρῶν τῆς ἐργασίας, ἡ συλλογικὴ σύμβασις εὑρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν βαθμίδα μὲ τὴν ὑπουργικὴν ἀπόφασιν (12).

Ὡς ἐλέχθη ἤδη, πᾶς κανὼν προηγούμενος ἐν τῇ ἱεραρχικῇ ταύτῃ τάξει καταργεῖ πάντα ἀντι-

---

(1) Βλ. κατωτέρω ὑπὸ II.
(2) Βλ. κατωτέρω ὑπὸ III.
(3) Βλ. κατωτέρω ὑπὸ V.
(4) Βλ. κατωτέρω ὑπὸ VI.
(5) Πρβλ. ΕΕΔ 14 σ. 801 καὶ τὰς ἐκεῖ (σημ. 96, 97, 98) παραπομπάς.

(6) Ἡ ἑνότης τῆς ἐννόμου τάξεως (Einheit der Rechtsordnung). Πλείονες κανόνες ἀποτελοῦν μίαν ἑνότητα, ἐὰν ἡ ἰσχὺς των ἀπορρέῃ ἐξ ἑνὸς μοναδικοῦ θεμελιώδους κανόνος. Πρβλ. *Kelsen*, Reine Rechtslehre σ. 62.

(7) Ὁ κατὰ βαθμίδας σχηματισμὸς τοῦ δικαίου (Stufenbau der Rechtsordnung). Πρβλ. *Kelsen*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 73 ἑπ.· τὸν αὐτόν, Allgemeine Staatslehre σ. 231 ἑπ.· *Nawiasky*, Allgemeine Rechtslehre σ. 43 ἑπ.· *Huber*, Wirtschaftsverwaltungsrecht II σ. 440. Βλ. ὡσαύτως *Δένδια*, Διοικητικὸν δίκαιον σ. Α' 1942 σ. 58 ἑπ.

Τὴν ἀνωτέραν βαθμίδα ἀποτελεῖ ὁ θεμελιώδης κανών, ὡς ἡ λογικὴ καὶ τυπικὴ προϋπόθεσις διὰ τὴν ἰσχὺν τῶν λοιπῶν κανόνων. (Περὶ τοῦ ἀπαραιτήτου τοῦ ἐν λόγῳ κανόνος διατυποῦνται ἀντιρρήσεις. Πρβλ. *Jöckel*, Hans Kelsens rechtstheoretische Methode σ. 116). Εἰς τὰς ἐπομένας βαθμίδας ἀκολουθοῦν τὸ σύνταγμα, ὁ νόμος, τὸ διάταγμα, ἡ συλλογικὴ σύμβασις. Τὴν τελευταίαν βαθμίδα ἀποταλοῦν αἱ διοικητικαὶ πράξεις, αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις καὶ ἡ σύμβασις.

(8) Πρβλ. *Nawiasky*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 51.

(9) Πρβλ. *Kelsen*, Reine Rechtslehre σ. 78 ἑπ. ἰδίᾳ σ. 82.

(10) Πρβλ. *Nawiasky*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 44.

(11) Τὴν ἄποψιν ὅτι ἡ συλλογικὴ σύμβασις εἶναι διάταγμα ὑποστήριξεν ὁ *Dochant*, Der Kollektivvertrag σ. 22 ἑπ. Λύτη δίως, παρὰ τὴν κατ' ἀρχὴν ὀρθὴν θεμελίωσιν τῆς ἐπὶ τῆς θεωρίας τοῦ κατὰ βαθμίδας σχηματισμοῦ τοῦ δικαίου, καταλήγουσα νὰ ταυτίζῃ τὴν συλλογικὴν σύμβασιν πρὸς τὸ διάταγμα, παρέμειναν ἄνευ ὑποστηρικτῶν.

(12) Οὕτω ὀρθῶς *Βασιλείου*, Συλλογικαὶ συμβάσεις καὶ ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ΕΕΔ 7 σ. 194 ἑπ.

τιθέμενον κατώτερον κανόνα (13). Έπι συγκρούσεως μεταξύ κανόνων κειμένων εἰς τὴν αὐτὴν βαθμίδα ὁ νεώτερος καταργεῖ τὸν παλαιότερον κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ κανόνος «lex posterior derogat priori» (14).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἕπεται, ὅτι κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τῆς *ἱεραρχικῆς τάξεως* (Ordnungsprinzip) 1) ἡ συλλογικὴ σύμβασις καταργεῖ πᾶσαν ἀντίθετον ἀτομικὴν συμφωνίαν (ἐξαίρεσις ὑφίσταται ἐπὶ τῶν εὐνοϊκωτέρων ἀτομικῶν συμφωνιῶν). 2) Καταργεῖ πᾶσαν ἀντίθετον παλαιοτέραν συλλογικὴν σύμβασιν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν αὐτὴ περιέχῃ εὐ-

(13) Πρβλ. *Nawiasky*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 33. Ἡ κατάργησις κανόνος ἀνωτέρας βαθμίδος ὑπὸ κανόνος κατωτέρας εἶναι δυνατή, εἴτε ἐὰν ὁ ὑπερκείμενος κανὼν εἶναι ἐκ τῆς φύσεώς του ἐνδοτικός, εἴτε δυνάμει ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς τὸν ὑποκείμενον κανόνα.

1. Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐπικρατεῖ τῶν ἐνδοτικοῦ δικαίου διατάξεων νόμων, ἀνεξαρτήτως ἂν αὐτὴ εἶναι εὐνοϊκωτέρα ἢ μὴ τούτων· δὲν δύναται ὅμως νὰ ἀντιτεθῇ πρὸς διατάξεις δημοσίας τάξεως καὶ ἂν ἔτι εἶναι εὐνοϊκωτέρα. Πρβλ. *Καποδίστριαν*, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις σ. 198 ἑπ. *Hueck-Nipperdey*, Lehrbuch des Arbeitsrechts II 1932 σ. 143 ἑπ.· *Schweingruber*, Das Arbeitsrecht der Schweiz σ. 78· *Hug*, Das Verhältnis von Staatlichem und Kollektivem Recht in der Arbeitsgesetzgebung, ἐν Neue Sozialpolitik in Gewerbe und Industrie σ. 46 ἑπ. Ἐπίσης καὶ κατὰ τὸ γαλλικὸν δίκαιον. Βλ. Art. 31a § 2 *C.d.Tr.*· *Rouast-Durand*, Précis de législation industrielle No 201· *G. Lyon-Caen*, Droit du travail No 221 ἐν τέλει. Ἄλλως *Βασιλείου*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 195, δεχόμενος, ὅτι εὐνοϊκώτεροι ὅροι τῶν συλλογικῶν συμβάσεων εἶναι ἐπικρατέστεροι καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν διατάξεων δημοσίας τάξεως. Ἡ ἀρχὴ τῆς «εὐνοίας» δὲν ἐπικρατεῖ εἰς ὁλόκληρον τὸ ἐργατικὸν δίκαιον, ἀλλ' ἰσχύει μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὰς σχέσεις ἀτομικῆς καὶ συλλογικῆς συμβάσεως. (Βλ. κατωτέρω ὑπὸ 6.) Ἤδη παρατηρεῖται τάσις πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐν λόγῳ ἀρχῆς ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Βλ. ἄρθρ. 9 τοῦ Ἑλβετικοῦ σχεδίου νόμου περὶ συλλογικῶν συμβάσεων (*Hueck*, Der Schweizer Entwurf zu einem Bundesgesetz über den Gesamtarbeitsvertrag und dessen Allgemeinverbindlichkeit, RdA 1951, σ. 44· *Naegeli*, Grundzüge einer gesetzlichen Regelung der Arbeit im Handel und in den Gewerben, ἐν Verhandlungen des Schweizerischen Juristenvereins, Heft 2 1948 σ. 296a ἑπ.· *Grisel*, La réglementation du travail dans le commerce et l' artisanat, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 499a ἑπ. *Hug*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 49 ἑπ.· 52 ἑπ.).

2. Αἱ εὐνοϊκώτεραι ἀτομικαὶ συμφωνίαι (ὑποκείμενος κανών) ἐπικρατοῦν τῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως (ὑπερκείμενος κανών) δυνάμει ἐξουσιοδοτήσεως ἀπορρεούσης ἐκ τοῦ ἄρθρ. 3 § 1 τοῦ ν. 3239/1955.

(14) Πρβλ. *Nawiasky*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 32.

νοϊκωτέρους ὅρους διὰ τοὺς ἐργαζομένους ἢ μή (15).

6) Ἡ ἀρχὴ τῶν εὐνοϊκωτέρων ἀτομικῶν συμφωνιῶν ἐφαρμόζεται ὡς ἐξαίρεσις ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ἱεραρχικῆς τάξεως ἐπὶ τῶν σχέσεων συλλογικῆς καὶ ἀτομικῆς συμβάσεως (16). Αὕτη θεμελιοῦται ἐπὶ ἄλλης τινὸς γενικωτέρας ἀρχῆς, τῆς ἀρχῆς τῆς *ἀποδοτικότητος* (Leistungsprinzip) (17), ἧς ἀποτελεῖ νομοθετικὴν ἐκδήλωσιν.

Ἡ συλλογικὴ σύμβασις δὲν ρυθμίζει ἑκάστην συγκεκριμένην παροχὴν ἐργασίας καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ προβλέψῃ κεχωρισμένως περὶ ἑκάστης ἀναλόγως τῆς ποιοτικῆς καὶ ποσοτικῆς της διαφορᾶς ἔναντι τῶν ἄλλων. Ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ρυθμίζεται εἰς εὐρύτερος κύκλος σχέσεων, αἵτινες ἐκ τοῦ ὅτι ἔχουν κοινὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ θεωροῦνται ὅμοιαι, ἐνῷ διαφέρουν εἰς ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἀποτελεῖ τὴν βάσιν διὰ τὴν ἐκτίμησιν ἑκάστης συγκεκριμένης παροχῆς, ἐκ τῶν ὑπ' αὐτῆς ὡς ὁμοίων θεωρουμένων (18).

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀποδοτικότητος συνίσταται κατ' οὐσίαν εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς ἀμοιβῆς ἑκάστου ἐργαζομένου ἀναλόγως τῶν *ἀτομικῶν* του ἱκανοτήτων καὶ τῆς δραστηριότητος, ἣν οὗτος ἀναπτύσσει ἐν τῇ ἐργασίᾳ (19).

Αἱ ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καθοριζόμεναι ἀποδοχαὶ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν παροχὴν τοῦ κανονικοῦ τύπου τοῦ ἐργαζομένου, μὲ μέσην ἀπόδοσιν, χωρὶς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ διαφορὰ τῆς ἀτομικῆς ἀποδόσεως

(15) Πρβλ. *Hueck - Nipperdey - Dietz*, AOG § 30 Anm. 18c, § 32 Anm 176, 195,· *Hueck - Nipperdey Tophoven*, TVG § 4 Anm. 81 - 82· *Siebert*, Kollektivnorm und Individualrecht im Arbeitsverhältnis, ἐν Festschrift für H.C. Nipperdey σ. 122, 126· *Neumann - Duesberg*, Wirkungsgrenzen der Betriebsordnung und Betriebsvereinbarung, RdA 1949, σ. 48.

(16) Πρβλ. *Hueck - Nipperdey - Tophoven*, TVG § 4 Anm. 72 ἑπ.· *Siebert*, ἔνθ' ἀνωτ.· *Huber*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 441. Βλ. ὡσαύτως καὶ σημ. 10.

(17) Πρβλ. *Hueck - Nipperdey - Dietz*, AOG § 29 Anm. 12a, *Hueck - Nipperdey - Tophoven*, ἔνθ' ἀνωτ.· *Neumann - Duesberg*, ἔνθ' ἀνωτ.· *Siebert*, ἔνθ' ἀνωτ.· *Bulz*, Tarifrecht und Leistungsprinzip, Betrieb 1953 σ. 400 ἑπ.· *Rehhahn*, Aequivalenzprinzip und Leistungszulagen, Arbeit und Recht 1956 σ. 37 ἑπ.

(18) Πρβλ. *Rehhahn*, Soziale und ökonomische Funktionen des Tariflohnes, Gewerkschaftliche Monatshefte 1956 σ. 188 ἑπ.

(19) Βλ. σημ. 17.

ἑκάστου. Ἐφ' ὅσον ἡ προσωπικὴ ἀπόδοσις ὑπερβαίνει τὴν μέσην τοιαύτην, ὁ μισθὸς δύναται νὰ αὐξηθῇ ἀναλόγως (20). Τοιουτοτρόπως ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἀφίνει πεδίον ἐλεύθερον εἰς τοὺς ἀτομικῶς συμβαλλομένους, διὰ νὰ καθορίσουν τὴν ἀναλογοῦσαν εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἑκάστου ἀμοιβήν (21). Αἱ μεθ' ἑκάστου ἐργαζομένου συμπεφωνημέναι καὶ ὑπὲρ τὰ ὅρια τῆς συλλογικῆς συμβάσεως κείμεναι ἀποδοχαὶ βασίζονται ἐπὶ τῆς παροχῆς καὶ τῆς ἀποδόσεως αὐτοῦ. Ἡ εἰδικωτέρα ἐκτίμησις τούτου λαμβάνει χώραν κατὰ τὴν σύναψιν τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως (22).

Ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἐργαζομένου εἶναι μεγαλυτέρα, δύναται νὰ χωρήσῃ αὔξησις τῶν ἀποδοχῶν του. Ἐπὶ ἥσσονος ὅμως ἀποδόσεως ἡ ἀνάλογος μείωσις τοῦ μισθοῦ ἀποκλείεται. Τοῦτο ἀπορρέει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 3, § 1, κατὰ τὸ ὁποῖον μόνον εὐνοϊκώτεραι ἀτομικαὶ συμφωνίαι εἶναι ἐπικρατέστεραι. Τοιουτοτρόπως αἱ ἀποδοχαὶ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἀποτελοῦν κατώτατα ὅρια μὴ δυνάμενα νὰ μειωθοῦν περαιτέρω. Τὸ ἀντίθετον θὰ ἦγεν εἰς τὴν κατάλυσιν τῆς κανονιστικῆς ἐνεργείας καὶ περαιτέρω τῆς προστατευτικῆς λειτουργίας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Οὕτω καὶ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προσφέρῃ τὴν μέσην παροχήν, ὁ ἀνεπαρκής, ὁ ἥσσονος ἀποδοτικότητος ἐργαζόμενος, ἔχει ἀξίωσιν ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως (23).

Ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅμως τῆς ἀποδοτικότητος θὰ πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἀνάλογος μείωσις εἰς περιπτώσεις ἥσσονος ἀποδόσεως εἶναι δυνατή, ἐφ' ὅσον αὕτη ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Διάταξιν ρητῶς προβλέπουσαν τὴν περίπτωσιν ταύτην περιλαμβάνει τὸ γερμανικὸν δίκαιον (TVG § 4. Abs. 3) (23α).

Παρ' ἡμῖν, καίτοι παρομοία διάταξις δὲν ὑφίσταται, θὰ πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι τοιαῦται ρῆτραι συλλογικῆς συμβάσεως εἶναι ἰσχυραί, ὡς ἀποτελοῦσαι τὴν ἀρνητικὴν ὄψιν τῆς ἀρχῆς τῆς ἀποδοτικότητος.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς ταύτης πᾶς ὅρος ἀτομικῆς συμβάσεως, ἐφ' ὅσον εἶναι εὐνοϊκώτερος τῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ἐπικρατεῖ τῶν τελευταίων, διότι οἱ ὅροι τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως διαμορφοῦνται κατόπιν τῆς συγκεκριμένης ἐκτιμήσεως τῆς ἀξίας τῆς ἐργασίας καὶ τῶν εἰδικωτέρων συνθηκῶν, αἵτινες συντρέχουν ἐν τῷ προσώπῳ ἑκάστου ἐργαζομένου. Τὰ στοιχεῖα ταῦτα ἡ συλλογικὴ σύμβασις δὲν εἶναι δυνατὸν λόγῳ τοῦ γενικοῦ καὶ ἀφηρημένου χαρακτῆρός της νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν. Οὕτω ὁ νόμος (ἄρθρ. 3 § 1) ἐξουσιοδοτεῖ τὰ ἀτομικῶς συμβαλλόμενα μέρη νὰ προβαίνουν εἰς τὴν στάθμισιν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὡς ἄνω στοιχείων.

II

1. Τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας ἔχει σκοπὸν τὴν ἀναπροσαρμογὴν τοῦ μισθοῦ πρὸς τὰς οἰκονομικὰς συνθήκας. Ὁ βασικὸς μισθὸς—ὁ προβλεπόμενος ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως—οὐδόλως ἐπηρεάζεται ἐκ τῆς μεταβολῆς τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν. Τὸ ἐπὶ τοιαύτης μεταβολῆς χορηγούμενον ἐπίδομα ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ διόρθωσιν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ (24).

2. Ἐὰν ἡ διαταραχὴ τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν ἔχῃ χαρακτῆρα παροδικόν, τότε, δοθέντος ὅτι ὁ βασικὸς μισθὸς δὲν ὑφίσταται ἐπίδρασίν τινα, παροδικὸς εἶναι καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας. Εὐθὺς ὡς ἡ ἀνωμαλία παρέλθῃ, τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας δύναται νὰ ἀρθῇ ἀτομικῶς διὰ συμφωνίας μεταξὺ ἐργαζομένου καὶ ἐργοδότου, ὁπότε ἐπανέρχεται ἐν ἰσχύϊ τὸ παλαιὸν καθεστὼς τῶν βασικῶν μισθῶν.

3. Ἡ μεταβολὴ τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν δύναται νὰ εἶναι διαρκὴς καὶ μόνιμος. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἀκριβῶς γεννᾶται καὶ ζήτημα ἀναπροσαρμογῆς τοῦ βασικοῦ μισθοῦ. Ἐφ' ὅσον δημιουργεῖται νέα οἰκονομικὴ κατάστασις, ἡ ἁπλῇ δι' ἐπιδόματος ἀκριβείας διόρθωσις τοῦ βασικοῦ μισθοῦ δὲν εἶναι ἐπαρκής, διὰ νὰ προστατεύσῃ τοὺς ἐργαζομένους. Ὁ ἐργοδότης, ἰσχυούσης τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, δύναται νὰ προσλαμβάνῃ μόνον ὑπὸ τοὺς ὅρους ταύτης, οἵτινες ὅμως πλέον δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὸ ηὐξημέ-

(20) Βλ. *Beine*, AR - Blattei, Lohn II, Leistungslohn B.

(21) Τοῦτο ὁρίζεται ρητῶς εἰς τὴν § 29 τοῦ Arbeitsordnungsgesetz, χωρὶς βεβαίως νὰ εἶναι ἀπαραίτητον, ἐφ' ὅσον ὁ συλλογικὸς κανὼν ἐκ τῆς φύσεώς του ὡς ἀφηρημένος καὶ γενικὸς δὲν δύναται νὰ προβλέψῃ περὶ ἑκάστης συγκεκριμένης περιπτώσεως καχωρισμένως. *Hueck - Nipperdey - Dietz*, AOG § 29Anm. 12α.

(22) Πρβλ. *Rehhahn* (ὡς ἐν σημ. 17).

(23) Πρβλ. *Rehhahn* (ὡς ἐν σημ. 17).

(23α) Ἐν σχέσει μὲ τοὺς μειωμένης ἀποδόσεως μισθωτούς, πρβλ. *Hueck - Nipperdey*, Lehrbuch des Arbeitsrechts II 1932 σ. 254· *Hueck-Nipperdey - Dietz*, AOG, § 32, Anm. 203. *Kaskel - Dersch*, Arbeitsrecht σ. 89, 103· *Hueck-Nipperdey - Tophoven*, TVG § 4 Anm. 70· *Hueck*, AR - Blattei Tarifvertrag, VI, III, 3· *Rewolle - Köst*, Handkommentar zum Arbeitsrecht, II σ. 660.

(24) Πρβλ. *Knolle*, AR - Blattei, Lohn VII, Lohnzuschläge B, 2.

νον κόστος τῆς ζωῆς. Παρίσταται οὕτω ἀνάγκη, ὅπως ἡ κανονιστικὴ ἐνέργεια τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας ἢ, ἄλλως, ὅπως ὁ βασικὸς μισθὸς αὐξηθῇ κατὰ τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας.

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας ἔχει τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐκ τῶν προτέρων καταβολῆς διὰ τῆς ἀτομικῆς ὁδοῦ, ἐκείνου ὅπερ θέλει καθιερωθῇ ὁραδύτερον συλλογικῶς.

Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς τῆς μεταβολῆς τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν ὁ ἡμέτερος νόμος (ἄρθρ. 15 § 2) ἐπιτρέπει τὴν δημιουργίαν συλλογικῆς διενέξεως πρὸς τροποποίησιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ὑπὸ τῶν διαιτητικῶν ὀργάνων (25).

4. Τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας δέον νὰ καταβάλληται πρὸς πάντας τοὺς ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει ἐργαζομένους, ἐφ' ὅσον καὶ ἡ μεταβολὴ τῶν συνθηκῶν ἀφορᾷ πάντας. Ἐάν, ὑπαρχούσης μεταβολῆς τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν, πρός τινας μεμισωμένους ἐργαζομένους λαμβάνει χώραν παροχή τις, τότε δὲν πρόκειται περὶ ἐπιδόματος ἀκριβείας, ἀλλὰ περὶ ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως τῆς ἀποδόσεώς των, ἥτις συνεπιφέρει ὅλας τὰς συνεπείας τοῦ ἐπιδόματος ἀποδοτικότητος.

5. Διὰ τῆς ἀναπροσαρμογῆς τοῦ βασικοῦ μισθοῦ διὰ νέας συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως παύει καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας, τὸ ὁποῖον ἀ π ο ρ ρ ο φ ᾶ τ α ι ὑπὸ τοῦ νέου βασικοῦ μισθοῦ.

Τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας ἀπορροφᾶται, καθ' ὃ μέρος καλύπτεται ὑπὸ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ. Ἐὰν εἶναι μεγαλύτερον, τὸ μὴ καλυπτόμενον μέρος αὐτοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ καταβάλληται ὡς εὐνοϊκώτερος ὅρος ἀτομικῆς συμβάσεως. Τὸ μέρος τοῦτο παραμένει ἐκτὸς τῆς κανονιστικῆς ἐνεργείας καὶ δύναται νὰ ἀρθῇ δι' ἀτομικῆς συμφωνίας τῶν μερῶν.

Τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐπικρατοῦν ὄχι μόνον αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος της συναπτόμεναι εὐνοϊκώτεραι ἀτομικαὶ συμφωνίαι, ἀλλὰ καὶ αἱ ὑφιστάμεναι ἤδη κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνάψεώς της τοιαῦται. Ἡ ἄποψις αὕτη, ἐκτὸς τοῦ ὅτι κρατεῖ γενικῶς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ (25α), στηρίζεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ κείμενον τοῦ ἡμετέρου νόμου (ἄρθρ. 25 § 2). Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην:

«Ἡ ἀπόληψις μισθοῦ... ἀνωτέρου τοῦ διὰ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων... καθορισθέντος ἢ συμφωνία περὶ τοιαύτης ἀπολήψεως δὲν ἀπαγορεύεται».

Ἡ διάκρισις μεταξὺ προϋφισταμένων καὶ μεταγενεστέρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως εὐνοϊκωτέρων ἀτομικῶν συμφωνιῶν προκύπτει ἐκ τῆς διαστολῆς εἰς τὸ κείμενον τοῦ νόμου τῶν ὅρων «ἀπόληψις» καὶ «συμφωνία περὶ ἀπολήψεως». Ὁ τελευταῖος ὅρος ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ συμφωνία λαμβάνει χώραν διαρκούσης τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Ἐπαναλαμβάνει δηλαδή ὅ,τι ἐν ἄρθρ. 3 § 1 ὁρίζεται. Ὁ ὅρος «ἀπόληψις» σημαίνει τὴν εἰς ἐκτέλεσιν προγενεστέρας συμφωνίας καταβολὴν ἀνωτέρου μισθοῦ. Μόνον ὑπὸ τὴν ἄποψιν ταύτην ἔχει ἡ ἀνωτέρω διάταξις ἔννοιαν, ἤτοι μόνον ὡς διευκρινίζουσα τὸ ἄρθρ. 3 § 1, ἄλλως ἐπερίττευε τελείως ὡς πρὸς τὰς συλλογικὰς συμβάσεις, καθ' ὅσον ἐπαναλαμβάνει τὸ ἄρθρ. 3 § 1.

6. Ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προϊσχύσαντος δικαίου τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας ἐχορηγεῖτο ὑπὸ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ὡς ἄλλως συνέβαινε καὶ μὲ τὴν ρύθμισιν τῶν περισσοτέρων ὅρων ἐργασίας.

Ἀναφέρομεν χαρακτηριστικὰς τινας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, ἀφορώσας ἐπίδομα ἀκριβείας: 44203/1953 ἀπόφασις πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐξ Ὑπουργῶν «Περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος εἰς τοὺς μισθωτούς», ΕΕΔ 12, 806· 41100/3740/1953 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «Περὶ χορηγήσεως *ἐπιδόματος ἀκριβείας ζωῆς* εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας» ΕΕΔ 12, 806· 38700/3300/1953 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «Περὶ παροχῆς εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἐπιδόματος λόγῳ αὐξήσεως τῆς τιμῆς τοῦ ἄρτου», ΕΕΔ 12, 750· 27333/1953 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «Περὶ αὐξήσεως *ἐπιδόματος ἀκριβείας*», ΕΕΔ 13, 137.

III

1. Ὡς ἤδη εἴδομεν ἀνωτέρω, ἡ ὑπὲρ τὰ ὅρια τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἀμοιβὴ τοῦ ἐργαζομένου δύναται νὰ εἶναι ἀσχετος πρὸς τὰς οἰκονομικὰς συνθήκας καὶ νὰ ὀφείληται εἰς τὴν μεγαλυτέραν ἀπόδοσιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐργασίαν. Τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ κατὰ δύο τρόπους:

α) Διὰ τὴν εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν προβλεπομένην ἐργασίαν καταβάλλεται ἀνώτερος μισθός, ἐπειδὴ κατὰ τὴν γενομένην εἰς τὴν ἀτομικὴν σύμβασιν ἐκτίμησιν ἡ ἀπόδοσις τοῦ συγκεκριμένου μισθωτοῦ ὑπερβαίνει τὴν ἀντιστοιχοῦσαν εἰς τὸν μισθὸν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως μέσην ἀπόδοσιν.

β) Εἰς τὴν ἀτομικὴν σύμβασιν δύνανται νὰ συμφωνηθῇ, ὅτι θὰ παρέχωνται καὶ ἄλλαι ἐργασίαι μὴ προβλεπόμεναι ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, αἵτινες ἀπαιτοῦσαι τὴν καταβολὴν ἰδιαιτέρων σωματικῶν ἢ διανοητικῶν προσπαθειῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παρασχεθοῦν ὑπὸ πάντων τῶν μισθωτῶν. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πρόκεινται ἰδιαίτεροι ὅροι τῆς συμβάσεως, αἵτινες δὲν καλύπτονται ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Διὰ τὴν παροχὴν τῶν ἐν λόγῳ ὑπηρεσιῶν ὀφείλεται ἰδιαιτέρα ἀμοιβὴ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν μισθὸν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως.

(25) Πρβλ. ΕΕΔ 14 σ. 685.

(25α) Βλ. ἀντὶ ἄλλων *Hueck - Nipperdey - Tophoven*, TVG § 4 Anm. 80 καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀναφερομένους.

Αἱ ἐν λόγῳ ἐργασίαι δύνανται νὰ διαφέρουν τῶν ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως προβλεπομένων, ποιοτικῶς καὶ ποσοτικῶς.

αα) *Ποιοτικῶς* διαφέρουν ἐργασίαι, διὰ τὰς ὁποίας ἀπαιτοῦνται ἰδιαίτεραι πνευματικαὶ ἢ σωματικαὶ δυνάμεις, ἐργασίαι βαρεῖαι καὶ ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνοι διὰ τὴν ὑγείαν, ὡς ἡ ἀπαιτοῦσα ἀπασχόλησιν εἰς χώρους ἀκαθάρτους, ἐντὸς ὕδατος κλπ. ([26]).

ββ) *Ποσοτικῶς* διαφέρει ἡ πέραν τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων παρεχομένη ἐργασία, ὡς ἡ ὑπερωριακὴ ἐργασία καὶ ἡ ἐργασία κατὰ Κυριακάς, ἑορτὰς καὶ λοιπὰς κατὰ νόμον ἐξαιρετέας ἡμέρας.

2. Αἱ ἀνωτέρω (ὑπὸ β) περιπτώσεις δύνανται νὰ προβλέπωνται ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ὁπότε καὶ ἡ ἀναλογοῦσα εἰς αὐτὰς ἀμοιβὴ ρυθμίζεται ὡσαύτως εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δύναται νὰ χωρήσῃ κατὰ τὰ λεχθέντα ἰδιαιτέρα ἐκτίμησις τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὴν ἀτομικὴν σύμβασιν.

3. Τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν μεγαλυτέραν ἀπόδοσιν τοῦ μισθωτοῦ τμῆμα τοῦ μισθοῦ, καθ' ὃ οὗτος ὑπερβαίνει τὰ ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως τιθέμενον κατώτατον ὅριον δυνάμεθα νὰ ἀποκαλέσωμεν *ἐπίδομα ἀποδοτικότητος* (Leistungszulage).

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἀφορῶσα τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐργαζομένου διάταξις τῆς § 11 τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐπαλλήλων πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν 4.11.1947 ([27]), καθ' ἣν:

«Ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐπαλλήλων δύναται νὰ εἶναι ἀνωτέρα τῶν ἐν τῇ § 1 καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ δὴ μέχρι 30%, ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὅρον τῆς ἀναλόγου πρὸς τὴν αὔξησιν ταύτην βελτιώσεως τῆς ποιοτικῆς ἢ ποσοτικῆς ἀποδόσεως τοῦ ὑπαλλήλου...».

Ἡ διάταξις αὕτη ὅλως ἀδικαιολογήτως καὶ κατὰ παράβασιν τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων θέτει ἀνώτατα ὅρια διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀποδοτικότητος τῶν ἐργαζομένων.

Ἐπεξηγοῦσα τὴν διάταξιν ταύτην ἡ Ἀνωτέρα Μόνιμος Ἐπιτροπὴ Ρυθμίσεως Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας ([28]) διέλαβεν, ὅτι:

«Ὁ διὰ χρονικοῦ μισθοῦ ἀμειβόμενος ἐπάλληλος δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ πρόσθετον ἀμοιβήν, μόνον ἐὰν λόγῳ προσθέτου ἐργασίας, ἠναγκάσθη νὰ ἀπασχοληθῇ καὶ πέραν τῶν συμβατικῶς καθωρισμένων ἢ εἰθισμένων ὡρῶν ἐργασίας».

Ἡ ἔννοια αὕτη τῆς ἀποδόσεως εἶναι ἐξαιρετικῶς στενή, προβλέπει δὲ μόνον τὴν ποσοτικὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει καθοριζομένης ἐργασίας καὶ τῆς πράγματι παρεχομένης ([29]).

4. Εἰς τὴν πρᾶξιν εἶναι συνήθως δύσκολος ὁ διαχωρισμὸς μεταξὺ ἐπιδόματος ἀκριβείας καὶ ἐπιδόματος ἀποδοτικότητος. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλοῦν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει συμφωνία, ἔγγραφος ἢ προφορική. Τοιαῦται συμφωνίαι ὅμως κατ' ἐξαίρεσιν μόνον ὑφίστανται λόγῳ τῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς συνάπτονται αἱ σχέσεις ἐργασίας. Καθίσταται συνεπῶς ἀπαραίτητον νὰ διευκρινισθοῦν αἱ προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς ἡ ὑπὲρ τὰ ὅρια τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἀμοιβή, ἀποτελεῖ ἐπίδομα ἀποδοτικότητος ([30]).

Διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν παροχῆς τινος ὡς ἐπιδόματος ἀποδοτικότητος πρέπει νὰ συντρέχουν αἱ ἀκόλουθοι προϋποθέσεις:

α) Ἡ παροχὴ πρέπει νὰ ὀφείληται εἰς τὸν ἐργαζόμενον παραλλήλως πρὸς τὸν μισθὸν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ὡς ἀντιστάθμισμα σαφῶς καὶ εἰδικῶς προσδιορισθείσης ἐργασίας ([31]).

β) Ἡ παροχὴ πρέπει νὰ καθορίζηται κεχωρισμένως ἀπὸ τὸν ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ὀφειλόμενον μισθόν ([32]), ὡς ἰδιαίτερον ποσὸν καὶ νὰ μὴ ἀποτελῇ μετ' αὐτοῦ ποσὸν ἐνιαῖον ([33]).

γ) Ἡ παροχὴ δὲν πρέπει νὰ δίδηται πρὸς πάντας τοὺς ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει ἀπασχολουμένους, ἀλλὰ μόνον πρὸς ἕνα ἢ τινὰς ἐξ αὐτῶν κεχωρισμένως ([34]).

---

(26) Πρβλ. *Hueck - Nipperdey - Tophoven*, TVG § 4 Anm. 86 σ. 203.

(27) *Γ. Τσιμπούκη*, Κῶδιξ συλλογικῶν συμβάσεων σ. 325 ἑπ., ΕΕΔ 6, σ. 693 ἑπ.

(28) Ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 35/1948, ΕΕΔ 8 σ. 31 ἑπ.

(29) Πρβλ. *Μίχαν*, ΕΕΔ 8 σ. 51 ἑπ.

(30) Ἡ ἔρευνα τῶν ἐν λόγῳ προϋποθέσεων καὶ ἐν γένει τῶν προβλημάτων αὐτῶν ἀνήκει εἰς τὴν γερμανικὴν ἐπιστήμην. Παρ' ἡμῖν ὁ ἔντονος κρατικὸς παρεμβατισμός, ἐξικνούμενος μέχρι τῆς δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεως ρυθμίσεως τῶν ὡρῶν ἐργασίας, παρημπόδισε τὴν ἐμφάνισιν τῶν προβλημάτων τούτων ὑπὸ τὰς μορφάς, ὑφ' ἃς ἐξετάζονται ἐν προκειμένῳ.

(31) Πρβλ. *Waechter*, Tariflohnerhöhung und übertarifliche Entlohnung, BlStSozArbR 1954 σ. 333· *Hueck*, Zulässigkeit und Wirkung einer tariflichen Effektivklausel, Betriebsberater 1954 σ. 777· *Hueck - Nipperdey - Tophoven*, TVG § 4 Anm. 85 σ. 202, LAG Düsseldorf, 29.1.1954, AP 54 Nr 97, AP Nr 1 zu § 4 TVG· LAG Stuttgart 16.2.1949, Betriebsberater 1949 σ. 186· LAG Mannheim 28.9.1955, Betriebsberater 1956 σ. 173.

(32) *Hueck*, ὡς ἐν σημ. 31· *Hueck - Nipperdey - Tophoven*, TVG § 4 Anm. 85 σ. 203· *Waechter*, ἔνθ' ἀνωτ.

(33) *Tophoven*, Anm. ὑπὸ AP 50 Nr 191 - 193 σ. 75/76.

(34) *Hueck*, ὡς ἐν σημ. 31· M.H. Anm. ὑπὸ LAG Hamm v. 2.3.1954, Betriebsberater 1954 σ. 345.

5. Ἐν αὐξήσει τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τὸ ἐπίδομα ἀποδοτικότητος δὲν συμψηφίζεται εἰς τὸ ποσόν, καθ' ὃ οὗτος αὐξάνει. Ἀλλ' ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας ἔχον ὡς ἀντιστάθμισμα τὴν πραγματικὴν παροχὴν τοῦ ἐργαζομένου, τὸ ἐπίδομα ἀποδοτικότητος καταβάλλεται καὶ πέραν τῆς αὐξήσεως (34).

Τὸ ἐπίδομα ἀποδοτικότητος, ὡς παροχὴ ἀτομικῶς καθοριζομένη, δύναται νὰ ἀρθῇ διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν.

IV

Ἐν συμπεράσματι τῶν ἀνωτέρω (ὑπὸ I. III) λεχθέντων προκύπτει, ὅτι τὸ ἄρθρον 3 § 1 ἐδάφ. τελευταῖον παράγει δύο ἐνεργείας:

1. Ἡ συλλογικὴ σύμβασις δὲν δύναται νὰ δημιουργήσῃ διὰ τὸν μισθωτὸν δυσμενεστέραν κατάστασιν ἐκείνης, εἰς ἣν εὑρίσκεται δυνάμει ἀτομικῆς συμφωνίας.

Παραδείγματα: α) Ὁ πραγματικὸς μισθὸς (ἐν ἐλλείψει συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἄλλης διατάξεως ὁ διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως συμφωνηθείς) ἀνέρχεται εἰς 60 δρχ. Διὰ μεταγενεστέρας συλλογικῆς συμβάσεως καθορίζεται βασικὸς μισθὸς δρχ. 50. Ὁ μισθωτὸς θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ λαμβάνῃ 60 δρχ., μόνον ὅμως αἱ 50 καλύπτονται ὑπὸ τῆς κανονιστικῆς ἐνεργείας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Αἱ ἐπόλοιποι 10 δρχ. δύνανται νὰ ἀρθῶσι δι' ἀτομικῆς συμφωνίας τῶν μερῶν.

β) Ὁ πραγματικὸς μισθὸς ἀνέρχεται εἰς 60 δρχ., ἐξ ὧν 40 δρχ. εἶναι βασικὸς μισθός, αἱ δὲ 20 ἐπίδομα ἀκριβείας. Ἐπερχομένη νέα συλλογικὴ ρύθμισις ἀναβιβάζει τὸν βασικὸν μισθὸν εἰς 50. Τότε τὸ ἥμισυ τοῦ ἐπιδόματος ἀπορροφᾶται, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐξακολουθεῖ νὰ καταβάλληται ὡς εὐνοϊκώτερος ὅρος ἀτομικῆς συμφωνίας (35).

2. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἀποδοτικότητος ἡ συλλογικὴ σύμβασις καθιστᾷ εὐνοϊκωτέραν τὴν θέσιν τῶν μισθωτῶν, τῶν ὁποίων τὸ ὑπερβάλλον τὸν βασικὸν μισθὸν ἐπίδομα ἀνταποκρίνεται εἰς μεγαλυτέραν ἀπόδοσιν αὐτῶν.

Παράδειγμα: Ὁ Α λαμβάνει πραγματικὸν μισθὸν 60 δρχ. (=50 βασικὸς+10 ἐπίδομα ἀκριβείας) καὶ ὁ Β ὡσαύτως 60 (=50 βασικὸς+10 δι' ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν). Διὰ νεωτέρας συλλογικῆς συμβάσεως ὁ βασικὸς μισθὸς αὐξάνει εἰς 55 δρχ. Ὁ Α θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ λαμβάνῃ 60 (=55 βασικὸς+5 μὴ καλυπτόμενον μέρος ἀτομικῆς συμφωνίας), ἐνῷ ὁ Β θὰ λάβῃ 65 (=50 παλαιὸς βασικὸς + 5 νέα συλλογικὴ αὔξησις + 10 ἐπίδομα ἀποδόσεως), διότι αὐξάνει τὸ βασικόν, ἐνῷ τὸ ἐπίδομα ἀποδοτικότητος δὲν συμψηφίζεται εἰς τὴν αὔξησιν.

(35) Πρβλ. *Hueck - Nipperdey - Tophoven*, TVG § 4 Anm. 85 σ. 202 καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀναφερομένους· *Rehhahn*, ὡς ἐν σημ. 17, σ. 43· LAG Mannheim 28.9.1955, Betriebsberater 1956 σ. 173.

(36) Βλ. ἀνωτέρω ὑπὸ II, 5.

V

1. Διὰ νεωτέρας συλλογικῆς συμβάσεως δύναται νὰ ἐπέλθῃ μείωσις τῶν κατωτάτων ὁρίων τῶν καθορισθέντων ὑπὸ προγενεστέρας τοιαύτης. Τὸ ἐνδεχόμενον τοῦτο ἀποτελεῖ περίπτωσιν σπανιωτέραν, ἥτις ἐξετάζεται ὀλιγώτερον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ.

2. Μείωσις τῶν κατωτάτων ὁρίων ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως εἶναι δυνατὴ ἐκ τῶν ἑπομένων λόγων:

α) Ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ἱεραρχικῆς τάξεως. Συνέπεια τῆς ἀρχῆς ταύτης εἶναι, ὅτι μεταξὺ κανόνων τῆς βαθμίδος ὁ παλαιότερος καταργεῖ τὸν νεώτερον, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ὁ καταργούμενος εἶναι εὐνοϊκώτερος ἢ μή. Ἡ ἀρχὴ τῆς εὐνοίας ἐφαρμόζεται μόνον μεταξὺ ἀτομικῆς καὶ συλλογικῆς συμβάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ μεταξὺ συλλογικῶν συμβάσεων (37).

β) Ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Δι' αὐτῆς δὲν ἐπιδιώκεται ἡ διατήρησις ὡρισμένων ὅρων ἐργασίας ἐπ' ἄπειρον, ἀλλά, μεταξὺ ἄλλων, ἡ προστασία τοῦ μισθωτοῦ (38) ἐναντι τῆς οἰκονομικῆς πιέσεως τοῦ ἐργοδότου καὶ ἡ ἐξίσωσις πάντων τῶν παρεχόντων τὴν αὐτὴν ποιοτικῶς καὶ ποσοτικῶς ἐργασίαν, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζηται ἡ ἴση μεταχείρισις τῶν ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις τελούντων μισθωτῶν (39, 40).

γ) Ἐκ τοῦ στενοῦ δεσμοῦ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως πρὸς τὴν οἰκονομίαν. Ὁ δεσμὸς οὗτος ἐπιβάλλει, ὅπως ἡ συλλογικὴ σύμβασις καθίσταται ὄργανον ἐλαστικόν, δυνάμενον νὰ ἀναπροσαρμόζηται εἰς ἑκάστην μεταβολὴν τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν. Ἡ μὴ δυνατότης μειώσεως τῶν κατωτάτων ὁρίων συνεπάγεται πολλάκις ὀλέθρια ἀποτελέσματα διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τοὺς εἰς αὐτὰς ἀπασχολουμένους μισθωτούς.

(37) Βλ. ἀνωτέρω ὑπὸ I, 2, α.

(38) Περὶ τῆς προστατευτικῆς λειτουργίας τοῦ συλλογικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου βλ. *Βεργοπούλου*, Παρατηρήσεις ἐπὶ συγχρόνων τάσεων τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, ΕΕΔ 14 σ. 1017 ἑπ. καὶ 1073 ἑπ. καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀναφερομένους. Βλ. ἐπίσης *Hueck - Nipperdey*, Lehrbuch des Arbeitsrechts, τόμ. II, 6η ἔκδ. σ. 20.

(39) Πρβλ. *Böttcher*, Der Anspruch auf Gleichbehandlung im Arbeitsrecht RdA 1953 σ. 161 ἑπ.· *Hueck*, ὡς ἐν σημ. 31.

(40) Ἐὰν δὲν ἐξησφαλίζετο ἡ ἴση μεταχείρισις τῶν μισθωτῶν, θὰ ἦτο ἀνέφικτος ἡ ἐκπλήρωσις καὶ ἑτέρου βασικοῦ σκοποῦ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, τῆς τυποποιήσεως τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων. Πρβλ. *Καποδίστρια*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 190· *Hueck - Nipperdey*, Lehrbuch des Arbeitsrechts, II 1932 σ. 50· *Hueck*, ὡς ἐν σημ. 31· *Nikisch*, Arbeitsrecht 1951 σ. 289.

3. α) Ἡ μείωσις τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ἐπάγεται αὐτομάτως καὶ τὴν μείωσιν τοῦ πραγματικοῦ μισθοῦ. Τοιαύτη μείωσις δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι περιορίζεται ἁπλῶς ἡ κανονιστικὴ ἐνέργεια ἐπὶ μικροτέρου ποσοῦ, ἐνῷ ὁ πραγματικὸς μισθὸς ἐξακολουθεῖ νὰ καταβάλληται, δυνάμενος νὰ μειωθῇ ἐλευθέρως ὑπὸ τῶν μερῶν, ἀλλὰ ὅτι ὁ βασικὸς μισθός, ὡς συλλογικὴ ρύθμισις, μειοῦται πράγματι, ἐξακολουθεῖ δμως νὰ καταβάλληται τυχὸν ὑπάρχον ὑπὲρ τὸ βασικὸν ἐπίδομα.

Παράδειγμα: Ὁ πραγματικὸς μισθὸς ἀνέρχεται εἰς 60 δρχ. (=50 βασικὸς+10 ἐπίδομα). Ἡ νεωτέρα συλλογικὴ σύμβασις καταβιβάζει τὸν βασικὸν μισθὸν εἰς 40 δρχ. Τότε καὶ ὁ πραγματικὸς μισθὸς θὰ κατέλθῃ εἰς 50 δρχ., ἤτοι 40 βασικὸς+10 ἐπίδομα.

β) Εἶναι δυνατόν, ὅπως ὁ πραγματικὸς μισθός, καὶ ἂν ἀκόμη ἀποτελῆται μόνον ἐκ τοῦ βασικοῦ, ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας συμφωνίας εἰς τὴν ἀτομικὴν σύμβασιν. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ μείωσις τοῦ βασικοῦ δὲν συνεπιφέρει καὶ μείωσιν τοῦ πραγματικοῦ μισθοῦ (41). ἀλλ' ἁπλῶς περιορισμὸν τῆς κανονιστικῆς ἐνεργείας ἐπὶ ποσοῦ μικροτέρου. Τὸ ὑπερβάλλον παραμένει ὡς εὐνοϊκώτερος ὅρος ἀτομικῆς συμφωνίας.

Δεδομένου ὅτι ἡ περίπτωσις εἶναι σπανιωτάτη καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἐξαίρεσιν, τοιαύτη συμφωνία δὲν τεκμαίρεται, ἀλλὰ δέον ὅπως ἀποδεικνύηται ἑκάστοτε (42).

Παράδειγμα: Ὁ βασικὸς μισθὸς ἀνέρχεται εἰς 50 δρχ. καὶ ὁ Α συνεφώνησεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μετὰ τοῦ ἐργοδότου σύμβασιν νὰ λαμβάνῃ 60 δρχ. Ἐὰν ὁ βασικὸς μισθὸς μειωθῇ εἰς 40 δρχ. ὁ Α θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ λαμβάνῃ 60 δρχ. Αἱ 20 δρχ δύνανται ὅμως νὰ ἀρθῶσιν ἐλευθέρως δι' ἀτομικῆς συμφωνίας. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ ἐὰν ὁ πραγματικὸς μισθὸς δὲν ὑπερέβαινε τὸν βασικόν, συνεφωνήθη ὅμως ἰδιαιτέρως καὶ κατέστη ὅρος τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως.

VI

1. Αἱ ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαι ἀρχαὶ ἐφαρμόζονται μόναν, ἐφ' ὅσον ἡ νεωτέρα συλλογικὴ σύμβασις οὐδὲν ὥρισε περὶ τῆς τύχης τῶν ὑπὲρ τὰ μέχρι τοῦδε κατώτατα ὅρια παροχῶν. Ἐὰν προβλέπηταί τι περὶ αὐτῶν, τότε κυρίως θὰ πρόκειται περὶ τῆς δ ι α τ η ρ ή σ ε ω ς καὶ μὴ ἀπορροφήσεώς των ὑπὸ τῆς νέας αὐξήσεως τῶν κατωτάτων ὁρίων. Διατάξεις, ὁριζουσαι ὅτι ἡ πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ηὐξημένου κόστους ζωῆς ἀτομικῶς χορηγηθεῖσα αὔξησις συμψηφίζεται, ἢ ὅτι ὁ εἰς τὴν μεγαλυτέραν ἀπόδοσιν τοῦ ἐργαζομένου ἀντιστοιχῶν ἀνώτερος μισθὸς δὲν συμψηφίζεται εἰς τὴν ἐπερχομένην αὔξησιν, ἧτις ἀφορᾷ τὰ κατώτατα ὅρια, εἶναι τελείως περιττοί, διότι τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς φύσεως τῶν σχετικῶν ἐπιδομάτων.

Σχετικῶς ὁρίζει ἡ § 5 τῆς προσφάτου ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν (43), ὅτι:

«Εἰς τὰς διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένας αὐξήσεις συμψηφίζεται πᾶσα αὔξησις δοθεῖσα ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, εἴτε οἰκειοθελῶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κλπ.».

Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ἀσαφὴς καὶ δὲν καθορίζει ἀκριβῶς ποία αὔξησις συμψηφίζεται. Ἐκ τῶν ἐπ' αὐτῆς διευκρινίσεων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας (44) φαίνεται ὅτι ἐσκοπήθη ὁ συμψηφισμὸς τῶν ἐπιδομάτων ἀκριβείας. Ἐὰν τοῦτο συμβαίνῃ ἡ διάταξις πλεονάζει. Ἐὰν τούναντίον ἀποβλέπῃ καὶ εἰς τὸν συμψηφισμὸν τῶν ἐπιδομάτων ἀποδοτικότητος, εἶναι ἄκυρος. Ἡ ἐκδοχὴ ὅμως αὕτη φαίνεται ὀλιγώτερον πιθανή.

2. Ἡ διατήρησις τοῦ πραγματικοῦ μισθοῦ δύναται νὰ γίνῃ κατὰ δύο τρόπους: (45)

α) Ἁπλῶς ὁρίζεται, ὅτι ἡ ὑπὲρ τὰ κατώτατα ὅρια παροχὴ δὲν ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῆς αὐξήσεως. Διατήρησις ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην δύναται νὰ ἀφορᾷ μόνον ἐπιδόματα ἀκριβείας, καθ' ὅσον μόνον ἐπ' αὐτῶν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα ἀπορροφήσεως. Τὸ διατηρούμενον ἐπίδομα δὲν καλύπτεται ὑπὸ τῆς κανονιστικῆς ἐνεργείας καὶ δύναται νὰ καταργηθῇ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν.

Οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ § VIII τῆς συλλογικῆς συμβάσεως «ὑπαλλήλων τῆς πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν» τῆς 4.11.1947 (46), καθ' ἣν:

«Ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ προϋποτίθεται περιλαμβανομένη ἡ ἀρχή ὅτι, ἐφ' ὅσον καταβάλλονται μισθοὶ ἀνώτεροι

(41) Πρβλ. *Hueck - Nipperdey - Dietz*, AOG § 30 Anm. 18 c.

(42) Βλ. σημ. 41.

(43) Ὑπ' ἀριθ. 2/1956, ΕΕΔ 15, σ. 291 ἐπ.

(44) Βλ. ΕΕΔ 15 σ. 515. Ἡ § 3 τῆς ἐν λόγῳ διευκρινίσεως ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Σαφὴς εἶναι ἡ διάταξις τῆς § 5 τῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣν συμψηφιστέα τυγχάνει μόνον ἡ ὡς π ρ ο τ ά ξ η σ ι ς τοῦ β α σ ι κ ο ῦ κ α τ ω τ ά τ ο υ ἢ καταβαλλομένου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου χορηγηθεῖσα αὔξησις οἰκειοθελῶς ἢ ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1955 καὶ ἐντεῦθεν. Συνεπῶς ἡ καθ' οἱονδήποτε ἄλλον τρόπον ἢ δι' οἱανδήποτε ἑτέραν αἰτίαν ἐπελθοῦσα ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω χρονολογίας βελτίωσις ἀποδοχῶν, ὡς βαθμολογικὴ καὶ μισθολογικὴ προαγωγή, μεταβολὴ οἰκογενειακῆς καταστάσεως, παροχὴ ἐξόδων κινήσεως, κατοικίας κλπ., δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν πρὸς συμψηφισμόν».

(45) Βλ. κυρίως *Hueck*, ὡς ἐν σημ. 31· *Hueck - Nipperdey - Tophoven*, TVG § 4, Anm. 86· *Nikisch*, Die sogenannte Effektivklausel bei tariflichen Lohnerhöhungen, Betriebsberater 1956, σ. 468 ἐπ.

(46) Πρβλ. *Τσιμπούκην*, ὡς ἐν σημ. 27.

τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν».

Ἡ φράσις «δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν» δύναται νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι οὐδὲ δι' ἀτομικῆς συμφωνίας δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ κατάργησις τοῦ ἀνωτέρου μισθοῦ, ἤτοι ὅτι οὗτος καθίσταται κανονιστικός. Τοιοῦτον τι ὅμως δὲν συμβαίνει, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς § 8 τῆς ὑπ' ἀριθ. 16500/17.11.1947 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (47) καὶ τὰ μέρη τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως εἶναι ἐλεύθερα νὰ καταργήσουν τὸ ἀτομικῶς συμφωνηθὲν μέρος τοῦ μισθοῦ.

β) Ἐκτὸς τῆς ἁπλῆς διατηρήσεως ἡ συλλογικὴ σύμβασις δύναται νὰ περιβάλῃ τὸ ἐπίδομα μὲ εὐρυτέραν τινὰ ἐγγύησιν, καθιστῶσα τοῦτο μέρος τοῦ κατωτάτου ὁρίου, τὸ ὁποῖον καλύπτεται ὑπὸ τῆς κανονιστικῆς ἐνεργείας καὶ δὲν δύναται νὰ ἀρθῇ διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν. Τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ ἀνεξαρτήτως τῆς φύσεως τοῦ ἐπιδόματος ὡς ἀκριβείας ἢ ἀποδοτικότητος.

Τοιαύτης μορφῆς ρῆτραι περιέχονται εἰς τὴν πρόσφατον διαιτητικὴν ἀπόφασιν (48).

«§ 2. Τὰ πράγματι καταβαλλόμενα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἡμερομίσθια μέχρι δρχ. 70 αὐξάνονται κατὰ δρχ. 5 . . .».

«§ 3 . . . ὡς καὶ αἱ εἰς τούτους πράγματι καταβαλλόμεναι μηνιαῖαι ἀποδοχαί, νοουμένων ὡς τοιούτων τῶν ὡς βασικῶν μισθῶν πράγματι καταβαλλομένων ποσῶν προσηυξημένων κατὰ τὰ ἐπιδόματα καὶ προσαυξήσεις οἰκογενειακῶν βαρῶν καὶ πολυετοῦς ὑπηρεσίας μόνον, αὐξάνονται . . .».

Πρέπει νὰ παρατηρηθῇ ἐν προκειμένῳ, ὅτι τὸ διαιτητικὸν δικαστήριον δὲν ἠρκέσθη εἰς τὸ νὰ διατηρήσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ κανονιστικοὺς τοὺς πραγματικοὺς μισθούς, ἀλλ' ἐκαινοτόμησεν ἔτι μᾶλλον προσαυξήσαν αὐτούς.

3. Τὸ πρόβλημα τῶν διατηρητικῶν ρητρῶν (Bestandsklausel, Effektivklausel) εἶναι ἐκ τῶν μᾶλλον ἀμφισβητουμένων εἰς τὴν σύγχρονον ἐπιστήμην τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου.

α) Ὁ *Hueck* (49) δέχεται, ὅτι αἱ ρῆτραι τῆς πρώτης μορφῆς εἶναι ἔγκυροι καὶ παράγουν κανονιστικὴν ἐνέργειαν· τοὐναντίον δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπωνται ὑπὸ τὴν δευτέραν μορφήν, διότι δι' αὐτῶν θίγεται ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, ὑπερακοντίζεται ὁ σκοπὸς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, συνιστάμενος εἰς τὴν ἐξίσωσιν τῶν ἀποδοχῶν (50) καὶ τέλος ἀντίκειται εἰς τὴν φύσιν τοῦ συλλογικοῦ κανόνος ὡς γενικοῦ, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῶν ἑκάστη ἀτομικὴ σύμβασις διαμορφοῦται διαφόρως καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων. Τὴν αὐτὴν ἄποψιν ὑποστηρίζει καὶ ὁ *Gumperl* (51).

Ὁ *Nikisch* (52) ὑποστηρίζει, ὅτι αἱ διατηρητικαὶ ρῆτραι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει πρέπει νὰ ἐπιτρέπωνται. Ὑπὸ τὴν πρώτην μορφὴν δὲν εἶναι κανονιστικαί, διότι δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐλευθέρα δι' ἀτομικῆς συμφωνίας μείωσις μισθοῦ ρυθμιζομένου ὑπὸ κανονιστικῆς διατάξεως. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην, ἐφ' ὅσον ρῆτρα, ἥτις ἐκ τῆς φύσεώς της εἶναι κανονιστική, δὲν δύναται νὰ ρυθμίσῃ κανονιστικῶς ἀτομικὴν σύμβασιν, πρέπει καὶ νὰ ἀπαγορεύηται. Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν συμφωνεῖ μὲ τὸν *Hueck*.

Ὁ *Hessel* (53) δὲν προβαίνει εἰς διάκρισιν μεταξὺ τῶν διαφόρων μορφῶν τῶν διατηρητικῶν ρητρῶν. Χαρακτηρίζει ὡς ἀντίφασιν, τὸ ὅτι μία τοιαύτη ρῆτρα δύναται νὰ εἶναι κανονιστική, ἐνῷ ὁ δι' αὐτῆς ρυθμιζόμενος μισθὸς δύναται νὰ μειωθῇ δι' ἀτομικῆς συμφωνίας (ἔχει προφανῶς ὑπ' ὄψιν τὰς ρήτρας τῆς πρώτης μορφῆς). Τέλος δέχεται, ὅτι τοιαῦται ρῆτραι μόνον ἐνοχικὴν ἐνέργειαν δύναται νὰ ἔχουν.

Τὸ γερμανικὸν ἐργατικὸν ἀκυρωτικὸν (54) τέλος θεωρεῖ τὰς ἐν λόγῳ ρήτρας ἄνευ τινὸς διακρίσεως ὡς ἐνεργούσας κανονιστικῶς, ἐφ' ὅσον αὗται ἀφοροῦν τὸ περιεχόμενον τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως.

β) Ὀρθότερον εἶναι νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἕκαστος τύπος διατηρητικῆς ρήτρας παράγει διάφορον ἐνέργειαν.

αα) Ὑπὸ τὴν πρώτην μορφὴν ἡ διατηρητικὴ ρῆτρα δὲν περιέχει ἐπιταγὴν πρὸς τοὺς ἀτομικῶς συμβληθέντας νὰ μὴ συνυπολογίσουν τὸν ὑπὲρ τὰ κατώτατα ὅρια καταβαλλόμενον μισθὸν εἰς τὸ ηὐξημένον κατώτατον ὅριον. Τοιαύτη ἐπιταγὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναγκαστικῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως θὰ ἔπρεπε νὰ καταστήσῃ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ μισθοῦ ὑποχρεωτικὸν διὰ τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ τὸ καταργήσουν

(47) «Ὡς ρητῶς εἰς τὰς κοινοποιουμένας συμβάσεις ὁρίζεται, αἱ κατὰ τὴν ὑπογραφὴν αὐτῶν τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀνώτεροι τῶν ὑπ' αὐτῶν ὁριζομένων κατωτάτων ὁρίων μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια δὲν θὰ μειωθοῦν μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῶν συλλογικῶν τοιούτων συμβάσεων, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσουν καταβαλλόμενοι, ὡς διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως εἶχον συμφωνηθῇ μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ μισθωτοῦ... Καὶ γενικώτερον, ὁ ὅρος μισθὸς ἢ ἡμερομίσθιον ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει δέον νὰ ληφθῇ, ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν ἔννοιαν αὐτοῦ, ὡς περιλαμβάνων πάσας τὰς ἀποδοχὰς τοῦ μισθωτοῦ, ὡς ἄλλως τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ κατωτάτου ὁρίου, ὅπερ ρυθμίζεται διὰ τῶν ἐν λόγῳ συμβάσεων» (*Τσιμπούκης*, ὡς ἐν σημ. 27, σ. 332).

(48) Βλ. σημ. 43.

(49) Ὡς ἐν σημ. 31 Βλ. ὡσαύτως *Hueck - Nipperdey - Tophoven* TVG § 4 Anm. 86.

(50) Βλ. ἀνωτέρω ὑπὸ V, 2, ε

(51) Σχόλιον ὑπὸ I.AG Düsseldorf 7.12.1954, Betriebsberater 1955 σ. 27 ἑπ.

(52) Ὡς ἐν σημ. 45.

(53) Σχόλιον ὑπὸ ἀπόφασιν τοῦ γερμανικοῦ ἐργατικοῦ ἀκυρωτικοῦ τῆς 1.3.1956, Arbeit und Recht 1956 σ. 157 ἑπ.

(54) *Bundesarbeitsgericht*, ὡς ἐν σημ. 53 καὶ Betriebsberater 1956 σ. 337. Ἡ ἀπόφασις αὕτη προεκάλεσεν ἀμέσως τὴν ἀντίδρασιν τῶν *Nikisch* καὶ *Hessel*, ἐνθ' ἀνωτ. Πράγματι ἡ θεμελίωσις της καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἰς τὸ ὁποῖον καταλήγει, εὑρίσκονται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης διδασκόμενα.

διά μεταξύ των συμφωνίας. Πρόκειται περί συμφωνίας μεταξύ των συλλογικώς συμβαλλομένων οργανώσεων, όπως μή απορροφηθή υπό της υπ' αυτών ενεργουμένης αυξήσεως το μέρος εκείνο του μισθού, το οποίον εκ του σκοπού του και εκ της φύσεώς του θα απερροφάτο. Τοιουτοτρόπως αφίνονται ελεύθερα τα ατομικώς συμβληθέντα μέρη να καθορίσουν την τύχην του υπερβάλλοντος. Τοιαύτη ρήτρα συνεπώς μόνον ενοχικήν ενέργειαν παράγει.

δδ) Τούτο θα ίσχυση, όσον αφορά το επίδομα ακριβείας, το οποίον, ως είπομεν, θεωρείται ως προκαταβολή της συλλογικής αυξήσεως του μισθού και ως τοιούτον απορροφάται αυτομάτως, ευθύς ως αύτη επέλθη. Η κατάστασις είναι διάφορος επί του επιδόματος αποδοτικότητος. Τούτο επί τη βάσει της αρχής της αποδοτικότητος δεν απορροφάται. Συνεπώς ρήτρα, ορίζουσα ότι το επίδομα τούτο δεν απορροφάται, επαναλαμβάνει την αρχήν της αποδοτικότητος, ή οποία απορρέει εκ του άρθρ. 3 § 1 του νόμου. Τοιαύτη ρήτρα συγκαταλέγεται μεταξύ των ουδετέρων όρων της συλλογικής συμβάσεως, αίτινες επαναλαμβάνουν διατάξεις νόμων ή παραπέμπουν εις αυτάς και ουδεμίαν έχουν ενοχικήν ή κανονιστικήν ισχύν.

γγ) Η διατηρητική ρήτρα υπό την δευτέραν μορφήν της είναι άκυρος και απηγορευμένη εκ των κατωτέρω λόγων:

1) Αντίκειται εις το άρθρ. 3 του Συντάγματος περί ισότητος έναντι του νόμου.

Η διάταξις του Συντάγματος αφορά πάντα νόμον (54) - ορθότερον πάντα κανόνα δικαίου— και ή συλλογική σύμβασις αποτελεί τοιούτον αναντιρρήτως [τούτο έχει πολλώ μάλλον εφαρμογήν επί διαιτητικών αποφάσεων, αίτινες αποτελούν πράξεις διοικητικάς. Και τοιαύται πράξεις περιλαμβάνονται εις τον όρον νόμος (55)]. Η διατηρητική ρήτρα καθιερεί άνισον ρύθμισιν εκεί όπου θα έδει να υπάρχη όμοια μεταχείρισις, διότι οι επί τη βάσει ατομικών συμβάσεων καταβαλλόμενοι πραγματικοί μισθοί είναι άνισοι. Και είναι μεν αναμφισβήτητον, ότι τα μέρη δύνανται να όρίσουν ελευθέρως τας αποδοχάς εις την ατομικήν σύμβασιν, αλλ' ο νομοθέτης, και κατ' αναλογίαν οιονδήποτε θέτον κανόνας δικαίου όργανον, δεν δικαιούται να διακρίνη και να θέτη δι' ωρισμένα πρόσωπα δίκαιον ουσιωδώς διάφορον του τεθέντος δι' άλλα (56). Ακριβώς δε τούτο συμβαίνει, όταν αι συμβατικαί αποδοχαί μεταβάλλωνται εις νομίμους (57).

2) Ο συλλογικός κανών ρυθμίζει εκ της φύσεώς του κατά τρόπον γενικόν και αφηρημένον τας ατομικάς σχέσεις και όχι εκάστην σχέσιν ιδιαιτέρως.

Η ιδιαιτέρα μεταχείρισις εκάστης σχέσεως, ως ακριβώς συμβαίνει με την διατηρητικήν ρήτραν, δεν αρμόζει εις συλλογικόν κανόνα και συνεπώς δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθή διά τοιούτου κανόνος. Ο κανών, δι' ού επιχειρείται τοιούτόν τι, είναι άνίσχυρος.

3) Οι όροι της συλλογικής συμβάσεως θέτουν δίκαιον και διαπλάσσουν το περιεχόμενον των ατομικών συμβάσεων. Αντιθέτως, αι διατηρητικαί ρήτραι, καθιερούσαι ως συλλογικόν τον υπό των ατομικών συμβάσεων καθορισθέντα μισθόν, όχι μόνον δεν συμβάλλουν εις την διάπλασιν αυτών, αλλά τουναντίον άντλούν το περιεχόμενόν των εξ αυτών (58).

4) Σκοπός της συλλογικής συμβάσεως είναι ή καθιέρωσις ενιαίων αποδοχών και ή τυποποίησις ωρισμένων κατηγοριών συμβάσεων (59). Αλλά προς τούτον ακριβώς τον σκοπόν αντιδαίνει ή διατηρητική ρήτρα, δι' ής έκάστη σύμβασις ρυθμίζεται κατά τρόπον διάφορον από τας άλλας.

4. Εκ των ανωτέρω έπεται ότι ή § 2 της προσφάτου διαιτητικής αποφάσεως είναι άκυρος, εφ' όσον αύτη αποτελεί ρήτραν διατηρητικήν των πράγματι καταβαλλομένων ημερομισθίων. Δι' αυτής το δικαστήριον δεν απέβλεψεν απλώς εις τον μή συμψηφισμόν του άνω του βασικού μεταβαλλομένου πραγματικού μισθού, αλλ' απέκλεισε πάσαν μείωσίν του υπό των μερών, εφ' όσον προέβη εις αύξησιν επί του πραγματικού μισθού.

Το αυτό δεν δύναται να λεχθή και διά την § 3, εάν και εφ' όσον τα επιδόματα οικογενειακών βαρών και αι προσαυξήσεις πολυετούς υπηρεσίας χορηγούνται υπό συλλογικής συμβάσεως, υπουργικής αποφάσεως κλπ., ότε ή αύξησις επέρχεται επί συλλογικώς καθορισθέντων όρίων. Εφ' όσον αι εν λόγω αύξήσεις και επιδόματα έχουν καθορισθή δι' ατομικών συμβάσεων, ή διάταξις αύτη της διαιτητικής αποφάσεως θα πρέπει να χαρακτηρισθή ως άκυρος.

---

(54) Πρβλ. *Σβώλον - Βλάχον*, Το Σύνταγμα της Ελλάδος τόμ. Α σ. 187.

(55) Πρβλ. *Σβώλον - Βλάχον*, ως εν σημ. 54.

(56) Πρβλ. *Σβώλον-Βλάχον*, ως εν σημ. 55, σ. 191.

(57) Ούτω και *Hueck* και *Nikisch*, ενθ' ανωτ. (σημ. 45)

(58) Πρβλ. *Nikisch*, ως εν σημ. 45.

(59) Βλ. ανωτέρω υπό V, 2, δ.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΜΕΝΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Ἀκύρωσις διοικητικῆς πράξεως ὑπὸ τοῦ Σ. τῆς Ε. καὶ δικαίωμα μισθοῦ

Ἄρσις ὑπερημερίας δανειστοῦ, κατ' ἄρθρα 349 καὶ 350 Α.Κ., ἐάν ὁ ὀφειλέτης, μετὰ τὴν πραγματικὴν ἢ ρηματικὴν προσφορὰν τῆς ὀφειλομένης παροχῆς, προβῇ βραδύτερον εἰς ἀνάκλησιν ταύτης, ἢ, ὅπερ τὸ αὐτό, ἐάν ὁ μισθωτός, διαρκούσης τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, προσφερθῇ εἰς παροχὴν ὑπηρεσιῶν, κατὰ μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἐπὶ μὴ τοποθετηθέντος ἀναγκαστικῶς ὡς δικηγόρου καὶ ἀξιοῦντος ἀνάθεσιν δικηγορικῶν ἐργασιῶν. — Ἐπάνοδος, ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως ὑπὸ τοῦ Σ. τῆς Ε. τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου προστασίας τοῦ Α.Ν. 1836/1951 περὶ ἀντικαταστάσεως, τῶν συνδεομένων διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς σχέσεως εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀκυρωθείσης πράξεως νομικὴν κατάστασιν, τῆς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως ἐνεργούσης ἀναδρομικῶς, κατ' ἄρθρ. 50 Ν. 3713/1928. — Ὑπερημερία ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 349 Α.Κ. καὶ ὄχι κατ' ἄρθρ. 342 Α.Κ. — Δικαίωμα μισθοῦ κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ. — Προσφορὰ ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν. — Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ.

Ἐπικυροῦνται ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως αἱ ἐπ' ἀριθ. 6642/1954 καὶ 15547/1954 ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου.

Ἐνδιαφέρουσαι εἶναι αἱ δοθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως λύσεις ἐπὶ τῶν προκυψάντων ἐν προκειμένῳ ζητημάτων.

Ὡς γνωστόν, κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, δύναται νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐτοποθετήθη πρόσωπον, προστατευόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου, ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ δι' ἄλλου καὶ τῆς διοικητικῆς αὐτῆς πράξεως ὑποκειμένης εἰς αἴτησιν ἀκυρώσεως προέκυψεν ἐν τῇ δικαστηριακῇ πρακτικῇ τὸ ζήτημα, ἂν, ἀκυρωθείσης ὑπὸ τοῦ Σ. τῆς Ε. τῆς πράξεως ταύτης, ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης εἰς καταβολὴν τῶν μισθῶν πρὸς τὸν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντα.

Τὸ ζήτημα ἐλύθη ἐν τῇ νομολογίᾳ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καταφατικῶς (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6642/1954, εἰσηγητὴς *Ι. Μαρινάκος*, ΕΕΔ 13, 820, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5433/1955, εἰσηγητὴς *Ι. Παπαδόπουλος*, ΕΕΔ 14, 646), ἐνῷ διάφορος ὑπῆρξεν ἡ γνώμη τῆς ὑπ' ἀριθ. 1662/1954 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (εἰσηγητὴς *Σ. Τούσας*, ΕΕΔ 14, 304), μὲ τὴν συλλογιστικὴν ὅτι ἡ ὑπερημερία ἐν προκειμένῳ εἶναι χρεία κατὰ τὸ ἄρθρ. 342 τοῦ Α.Κ., ἐφ' ὅσον δὲ ἡ ἀντικατάστασις ὀφείλεται εἰς γεγονός, δι' ὃ ὁ ἐργοδότης δὲν ὑπέχει εὐθύνην, ἤτοι τὴν ὑπὸ τῆς Διοικήσεως ἀντικατάστασιν τοῦ μισθωτοῦ δι' ἄλλου, ὅπερ, ὡς πρὸς αὐτήν, εἶναι γεγονὸς ἀνωτέρας βίας, δὲν ὀφείλει ὁ ἐργοδότης νὰ πληρώσῃ μισθόν.

Ἀντιθέτως κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (βλέπε τὰς ἄνω ἀποφάσεις), ἀφοῦ, κατὰ τὰ ἄρθρα 46 καὶ 50 τοῦ ν. 3713/1928, ὡς συνεπληρώθη, περὶ Σ.Ε., αἱ ἀποφάσεις τοῦ Σ.Ε. ἀποτελοῦσι δεδικασμένον διὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια καὶ ἐξ ἑτέρου αἱ ἀκυρωτικαὶ ἔχουσιν ἀναδρομικὸν χαρακτῆρα, ὁ ἐργοδότης καθίσταται ὑπερήμερος, μὴ ἀποδεχθεὶς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, τὸ γεγονὸς δὲ τῆς ἀντικαταστάσεως κατ' ἐπιταγὴν τῆς Ἀρχῆς δὲν ἀποτελεῖ τοιοῦτον ἀνωτέρας βίας, ἀφοῦ ἡ ἀντικατάστασις ἐγένετο κατ' αἴτησιν τοῦ ἐργοδότου καὶ δὲν εἶναι οὕτω πρᾶξις τῆς Ἀρχῆς ἀναπότρεπτος (βλέπε καὶ συμφώνους σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 804).

Ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἐπικυροῖ τὴν ἄποψιν ταύτην ὡς ὀρθήν (βλέπε καὶ προηγουμένας Α.Π. 650/1955, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 15, 11, Α.Π. 416/1955, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 14, 764), εἶναι δὲ ἐνδιαφέρον ὅτι λαμβάνει σαφῆ θέσιν ἐπὶ τῆς ὑποστηριχθείσης καὶ θεωρητικῶς (βλέπε *Μ. Κιτσαράν*, ΕΕΔ 15, 121 ἑπ., ΕΕΔ 15, 241 ἑπ.) ἀπόψεως περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 342 τοῦ Α.Κ., ἀντὶ τοῦ ἐφαρμοζομένου ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἄρθρ. 349 τοῦ Α.Κ.

Ἐνδιαφέρει περαιτέρω καὶ ἡ λύσις τοῦ προκύψαντος γενικωτέρου ζητήματος ἂν ὁ μισθωτὸς μετὰ τὴν ἄκυρον ἀπόλυσιν ὑποχρεοῦται εἰς προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ (βλέπε περὶ τοῦ θέματος καὶ *Κ. Κανελλόπουλον*, Ἐνοχ. Δίκαιον, Εἰδικόν, Β' Ἔκδοσις, σ. 475, ἔνθα καὶ νομολογία, *Α. Σακελλαρόπουλον*, ΕΕΔ 11, 1121, *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 13, 146, *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 13, 398).

Ἀρείου Πάγου 323/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Μαντζουράνης, Ι. Φαρμάκης, Γ. Μπλάτσιος.

Δέον ὅπως συνεκδικασθοῦν λόγῳ συναφείας αἱ αἰτήσεις ἀναιρέσεως 1) τοῦ ἐνάγοντος Ν. Χ. κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6642/1954 ἀποφάσεως τοῦ

Πρωτοδικείου Άθηνών 2) τοῦ αὐτοῦ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15547)1954 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου 3) τῆς ἐναγομένης Ἑταιρείας ... κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6642)1954 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου καὶ 4) τῆς ἰδίας κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15547)1954 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου.

Α' Ἐπὶ τῆς πρώτης αἰτήσεως

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς 5ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ δυνάμει τοῦ νόμου 751)1948, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν διαφορᾶς ἀποδοχῶν καὶ στηριζομένην εἰς τὸν λόγον ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐδικαιοῦτο ἀποδοχῶν, ὡς παρασχὼν καθαρῶς ὑπηρεσίας δικηγόρου καὶ οὐχὶ ὑπαλλήλου ἀνωνύμου ἑταιρείας, ὡς ἐμισθοδοτήθη, ἐπὶ δύο ἐπαλλήλοις αἰτιολογίαις 1) ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἐτοποθετήθη ὡς δικηγόρος καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἦτο ὑπόχρεως ἡ ἀναιρεσίβλητος, ὅπως χρησιμοποιήσῃ τοῦτον ὡς δικηγόρον, ὁρισθέντα ὡς τοιοῦτον μετὰ τὴν ἀνάληψιν παρ' αὐτῇ ὑπηρεσίας καὶ 2) ὅτι οὗτος προεχόντως παρεῖχεν ὑπηρεσίας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, σποραδικῶς μόνον ὑπερασπισθέντος φορολογικάς τινας ὑποθέσεις τῆς ἀναιρεσιβλήτου, δι' ἃς κατεβλήθη ἡ εὔλογος καὶ δικαία ἀμοιβή του, ἀνερχομένη εἰς δραχμὰς 740 μηνιαίως. Ἀρκούσης τῆς πρώτης αἰτιολογίας πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἥτις δὲν πλήττεται διὰ λόγου τινὸς ἀναιρέσεως, εἶναι μάταιον, ὅπως ἐρευνηθῇ ἡ ὀρθότης τῆς δευτέρας ἐπαλλήλου αἰτιολογίας καὶ ἐπομένως εἶναι ἀπορριπτέοι οἱ σχετικοὶ πρὸς τοῦτο 1ος κατὰ τὸ σχετικὸν μέρος, 2ος καὶ 3ος λόγοι ἀναιρέσεως, ἐνῷ, ἀφ' ἑτέρου, εἶναι ἀπορριπτέος ὁ 1ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου κατὰ τὸ δεύτερον αὐτοῦ μέρος, ὑποστηρίζων ὅτι, ἐν τυχὸν ὑπάρξει δύο ἐπαλλήλων αἰτιολογιῶν, εἶναι ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις πρὸς ἀποτροπὴν δεδικασμένου, ἐξ αἰτίας τῆς δευτέρας ὡς ἄνω αἰτιολογίας, εἰς ἑτέραν δίκην καὶ δὴ ἐκείνην, καθ' ἣν ἐξεδόθη μεταξὺ τῶν διαδίκων ἡ ἑτέρα προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 15547)1954, διότι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἔχει συμφέρον πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ ἡ μνησθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 15547)1954 ἀπόφασις, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ἐστήριξε τὴν κρίσιν της περὶ τοῦ εἴδους τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀποδοχῶν του εἰς ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης δεδικασμένον.

Β' Ἐπὶ τῆς δευτέρας αἰτήσεως.

Ὡς σαφῶς συνάγεται ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 349 καὶ 350 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἡ ὑπερημερία τοῦ δανειστοῦ αἴρεται, ἐὰν ὁ ὀφειλέτης, μετὰ τὴν πραγματικὴν ἢ ρηματικὴν προσφορὰν τῆς ὀφειλομένης παροχῆς, προβῇ βραδύτερον εἰς ἀνάκλησιν ταύτης, ἢ, ὅπερ τὸ αὐτό, ἐὰν ὁ μισθωτός, διαρκούσης τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, προσφερθῇ εἰς παροχὴν ὑπηρεσιῶν, κατὰ μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, τοιαύτη δὲ μεταβολὴ ὑπόκειται, ἐὰν ὁ μισθωτός, μολονότι δὲν ἐτοποθετήθη ἀναγκαστικῶς ὡς δικηγόρος, ἀξιοῖ τὴν ἀνάθεσιν εἰς αὐτὸν ἀποκλειστικῶς δικηγορικῶν ἐργασιῶν καὶ κατὰ μεταβολὴν μάλιστα τῶν ἰσχυουσῶν, κατὰ τὴν σύμβασιν, ὡρῶν ἐργασίας. Ταῦτα εἰπὸν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν μισθῶν, λόγῳ ὑπερημερίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἀκύρως ἀπολυσάσης τοῦτον καὶ δὴ διὰ τὸν ἀπὸ τῆς 18.12.1953 χρόνον, ὅτε ὁ ἀναιρεσείων αὐτοκλήτως δι' ἐξωδίκου δηλώσεως ἐζήτησε ἀπὸ τὴν ἀναιρεσίβλητον, ὅπως κατὰ μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῷ ἀναθέσῃ καθαρῶς δικηγορικὰς ἐργασίας καὶ συνεννοηθῶσι περὶ τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως, ὡς καὶ περὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀποδοχῶν του, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἦρθη ἔκτοτε ἡ ὑπερημερία τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις, οὐδαμῶς παραβιάσαν τὴν μὴ ἔχουσαν σχέσιν τινὰ ἐν προκειμένῳ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 56 § 1 τοῦ τότε ἰσχύοντος ν. δ. ἀπὸ 5)10 Μαΐου 1926 «περὶ δικηγόρων», οὐδὲ τὴν τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστ. Κώδικος, μὴ συντρεχόντων παντάπασι τῶν νομίμων ὅρων τῆς διατάξεως ταύτης, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄνω δεκτῶν γενομένων περιστατικῶν, δι' ὃ ἀπορριπτέος εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ ἐφετηρίου καὶ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος, τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν συζήτησιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, οὗτος ἐπικουρικῶς προέβαλε ἔνστασιν δεδικασμένου ἐκ τῆς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 6642)1954 ἀποφάσεως περὶ τῆς ἰδιοτητος καὶ μόνον ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ὑπαγομένου εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ὑπαλλήλων ἀνωνύμων ἑταιρειῶν καὶ οὐχὶ περὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀποδοχῶν του, ἃς εἶχε καθορίσει ἡ ἀπόφασις ἐκείνη, τὸ δὲ δικαστήριον τῆς οὐσίας διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπεδέχθη, μετ' ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων, ὅτι ὄντως οὗτος ἐξετέλεσεν ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου παρ' Ἀνωνύμῳ Ἑταιρείᾳ καὶ ἀπελαμβάνετο προσδιώρισε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων τὰς ἀποδοχὰς αὐτοῦ, λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 41100)1953 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν περὶ προσαυξήσεων τῶν ἀποδοχῶν του κατὰ 12% δι' ἐπίδομα ἀκριβείας ζωῆς. Ὅθεν ὁ 2ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, καθ' ὃν τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ ὑπάρξεως δεδικασμένου ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἀποδοχῶν του ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6642)1954 ἀποφάσεως, ὡς καὶ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτοῦ ἐπικληθέντα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ἢ ὅτι ἄλλως παρεβίασε τὰς περὶ δεδικασμένου διατάξεις, εἶναι ἀπορριπτέος.

Κριθείσης ἀπορριπτέας τῆς ἄνω αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 6642)1954 ἀποφάσεως, εἶναι ἀπορριπτέος ὁ ἐν τῷ δικογράφῳ τῶν προσθέτων μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὅτι εἶναι συναναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις λόγῳ τῆς ἀναιρέσεως τῆς διαληφθείσης ἀποφάσεως.

Γ' Ἐπὶ τῆς τρίτης αἰτήσεως.

Ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας τῆς ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Συμβουλίου, δι' ἧς εἶχεν ἀνακληθῇ ἡ γενομένη πρότερον ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις δικαιούχου τινὸς διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ ὑπὸ ἄλλου μισθωτοῦ, ἐπανέρχονται οἱ συνδεδεμένοι διὰ τῆς ἀ-

ναγκαστικής ταύτης σχέσεως εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀκυρωθείσης πράξεως νομικὴν κατάστασιν, ἀφοῦ ἡ ἀκυρωτικὴ ἀπόφασις ἐνεργεῖ ἀναδρομικῶς, κατὰ τὸ ἄρθρον 50 νόμου 3713)1928, καὶ ἑπομένως ἀκύρου οὔσης ἔκτοτε τῆς ἀπολύσεως, ἥτις ἐπηκολούθησε μετὰ τὴν ἀνάκλησιν τῆς τοποθετήσεως, λογίζεται ὁ ἐργοδότης ὡς τελῶν ἐν ὑπερημερίᾳ δανειστοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 656, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 349 Ἀστικοῦ Κώδικος, καὶ οὐχὶ ἐν ὑπερημερίᾳ ὀφειλέτου, κατὰ τὸ ἄρθρον 342 Ἀστικοῦ Κώδικος. Δὲν παρακωλύεται δὲ ἡ ἐπέλευσις τῆς ὑπερημερίας ταύτης, κατὰ τὸ ἄρθρον 656 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἀρχικῶς τοποθετηθέντος ἐγένετο κατ' ἐπιταγὴν τῆς Ἀρχῆς, ἤτοι κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου, διότι τὴν ἀντικατάστασιν ταύτην προὐκάλεσεν αὐτὸς οὗτος ὁ ἐργοδότης, κατὰ τὸ ἄρθρον 11 νόμου 1836)1951 καὶ ἑπομένως ἐλλείπει ἓν ἐκ τῶν κυρίων στοιχείων τῆς ἀνωτέρας βίας, τουτέστι τὸ ἀπρόβλεπτον τῆς ἐπελεύσεως τοῦ τυχηροῦ γεγονότος. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, τοποθετηθεὶς ἀναγκαστικῶς παρὰ τῇ ἀναιρεσειούσῃ, ἀπελύθη τὴν 2.6.1953 μετὰ γενομένην ἀνάκλησιν τῆς τοποθετήσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Συμβουλίου, κατόπιν αἰτήσεως τῆς ἀναιρεσειούσης περὶ ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ δι' ἄλλου, ἥτις ἀπόφασις ἠκυρώθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2256)1953 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ ἀποφηνάμενον εἶτα ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα περιέστη ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς ὑπερημερίαν καὶ ὀφείλει ἔκτοτε τοὺς μισθοὺς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, δι' ὃ ἀπορριπτέος εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, ὡς καὶ ὁ μοναδικὸς λόγος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων, καθ' ὃν παρὰ τὸν νόμον ἀπερρίφθη ἡ ἔνστασις τῆς ἀναιρεσειούσης περὶ ἐλλείψεως παθητικῆς νομιμοποιήσεως, ὡς ἐνεχομένου, καὶ δὴ ἀποκλειστικῶς δήθεν, τοῦ Δημοσίου διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως μισθῶν, λόγῳ ἐνθεχαμένου πταίσματος τῶν ὀργάνων του, κατὰ τὰ ἄρθρα 914 Ἀστ. Κώδικος καὶ 105 Εἰσαγωγικοῦ νόμου 2783)1941.

Ἡ ἀκύρως γενομένη ἄμεσος ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ ἐμπεριέχει οὐ μόνον δήλωσιν τοῦ ἐργοδότου ὅτι δὲν θὰ ἀποδεχθῇ τὰς εἰς τὸ μέλλον προσφερθησομένας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ὑπηρεσίας (ἄρθρον 350 Ἀστ. Κώδικος), ἀλλὰ καὶ ἀπόκρουσιν ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ τῶν πραγματικῶς καὶ προσηκόντως προσφερομένων ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν (ἄρθρον 349 Ἀστ. Κώδικος), ἐξ οὗ ἕπεται, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως, ὅτι ὁ ἐργοδότης διὰ τῆς τοιαύτης ἀπολύσεως περιέστη ἔκτοτε εἰς ὑπερημερίαν, ἄνευ ἀνάγκης ὅπως ἐπακολουθήσῃ ρηματικὴ προσφορὰ τῶν ὑπηρεσιῶν ὑπὸ τοῦ ἀπολυθέντος ἤδη μισθωτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 350 Ἀστ. Κώδικος, πάντως δὲ καὶ συντρεχούσης ἀκόμη περιπτώσεως ἐμπιπτούσης ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἄρθρον 350 Ἀστ. Κώδικος, ἡ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ γενομένη ἀμφισβήτησις τοῦ κύρους τῆς ἀπολύσεως ἐναντίον τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐξώδικος ἔτι οὖσα ὑποδηλοῖ σαφῶς ρηματικὴν προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς ἰσχυρῶς ὑποστηριζομένης γνώμης ὅτι παρέλκει τοιαύτη προσφορά, ὅταν, ὡς ἐπὶ ἀκύρου ἀπολύσεως, ὁ μισθωτός, παραλείπων ταύτην, δὲν λογίζεται ὡς ἀθετῶν τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 288 Ἀστ. Κώδικος ἐπιβαλλομένην αὐτῷ ὑποχρέωσιν νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παροχήν, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν. Ὅθεν ὀρθῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, εἰ καὶ σιγῇ, δὲν ἀπήτησεν ὡς στοιχεῖον τῆς ὑπερημερίας τῆς ἀναιρεσειούσης τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ρηματικὴν προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν του μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του, τὸ κῦρος τῆς ὁποίας, ὡς βεβαιοῖ, εὐθὺς ἀμέσως ἠμφεσβήτησε, προκαλέσας τὴν ἀνωτέρω ἀκυρωτικὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ ἀπορριπτέος εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, δοτὶς καθ' ὃ μέρος περιέχει καὶ τὴν αἰτίασιν ὅτι τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν τῇ ἠγηθείσῃ τρίτῃ σκέψει ἀπὸ 18.12.1953 ἐξώδικον πρόσκλησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τὴν μόρφωσιν τῆς κρίσεώς του περὶ ἐπελεύσεως ὑπερημερίας, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι ὁ σχετικὸς ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναιρεσειούσης, περὶ οὗ τὸ ἔγγραφον τοῦτο, δὲν ἀσκεῖ οὐσιώδη ἐπιρροὴν ἐν προκειμένῳ, ὡς συνδεόμενος πρὸς τὴν παῦσιν τῆς ὑπερημερίας τῆς ἀναιρεσειούσης, τὸ ἔγγραφον δὲ τοῦτο ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς μεταγενεστέρας ὑπ' ἀριθ. 15547)1954 ἀποφάσεως, δεχθείσης τὸν περὶ παύσεως τῆς ὑπερημερίας ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσειούσης.

Ἡ διὰ τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς ἄσκησις ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τοῦ δικαιώματός του ὅπως ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν τῶν ἀπὸ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεως μισθῶν του, μολονότι ἐγνώριζεν, ὅτι διὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἐμισθοδοτεῖτο ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ὁ ἀντικαταστάτης του καὶ ἐπὶ πλέον παρέλειφεν, ὅπως ζητήσῃ τὴν παρὰ τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς ἀνάκλησιν τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἀντικαταστάτου του, εἰς ἣν ἐνέργειαν προέβη ἡ ἀναιρεσείουσα, δὲν ἀντίκειται προφανῶς εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως ἢ εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, κατὰ τὸ ἄρθρον 281 Ἀστ. Κώδικος. Ὅθεν ἡ παράλειψις τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅπως λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοιοῦτον ἰσχυρισμόν, ὄντα ἐπουσιώδη, δὲν δύναται νὰ ἱδρύσῃ λόγον ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικονομίας καὶ ἀπορριπτέος συνεπῶς εἶναι ὁ περὶ ταῦ ἐναντίου 3ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Δ'. Ἐπὶ τῆς τετάρτης αἰτήσεως.

Ἡ ἀναιρεσείουσα παρητήθη διὰ τοῦ δικογράφου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τῶν λόγων ἀναιρέσεως, οἵτινες περιέχονται ἐν τῇ προηγηθείσῃ ἀπὸ 10.11.1955 αἰτήσει ἀναιρέσεως, δὲν ζητεῖται δὲ διὰ τῆς κρινομένης αἰτήσεως ἄλλο τι ἢ ἡ συναίρεσις τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀρ. 15547)1954 ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον ἤθελε κριθῇ ἀναιρετέα ἡ ἑτέρα προσβαλλομένη 6642)1954 ἀπόφασις. Τούτου μὴ γενομένου, ἀπορριπτέα εἶναι καὶ ἡ αἴτησις αὕτη.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΧΗ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙ' ΑΛΛΗΝ ΑΙΤΙΑΝ, ΠΛΗΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Έπιρροή έπί της ισχύος της συμβάσεως έργασίας κατ' άρθρον 5 Νόμου 2112/1920

Έννοια άρθρου 5 Ν. 2112.—Άποχή τοῦ μισθωτοῦ έκ τῆς ἐργασίας, μή ὀφειλομένη εἰς βραχεῖαν ἀσθένειαν ἢ λοχείαν, ἀλλ' εἰς ἄλλην αἰτίαν.—Κρίσις τοῦ Δικαστοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρα 200 καὶ 288 Α.Κ.), περὶ ὑπάρξεως σιωπηρᾶς δηλώσεως βουλήσεως τοῦ μισθωτοῦ περὶ λύσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς συμβάσεως ἐργασίας.— Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας μετὰ αὐλληψιν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς καὶ ἐκτόπισιν.

Ἐπανέρχεται ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεώς του εἰς τὴν δικαίως ἐξαρθεῖσαν ἄποψιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 229/1955 Α' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 14, 464, οὕτω καὶ Α.Π. 440/1955 Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 14, 766, (κατ' ἀπομάκρυνσιν τῆς προηγουμένης ἀπόψεώς του), ὅτι δηλαδὴ δὲν συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112, ὡς ἐγένετο προηγουμένως δεκτὸν (βλέπε ΕΕΔ 11, 953, ΕΕΔ 13, 177), ὅτι πᾶσα ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, πλὴν ἀσθενείας, ἔστω καὶ ἐξ ἀνωτέρας βίας προερχομένη, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατὰ τεκμήριον ἐκ τοῦ νόμου σιωπηρὰν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλ' εἶναι ζήτημα κρίσεως τοῦ Δικαστοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρ. 200 καὶ 288 Α.Κ.), μετ' ἐκτίμησιν τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν ἡ ἀποχή, ἐὰν τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ διήρκεσεν αὕτη καὶ ἡ αἰτία, ἥτις τὴν προεκάλεσε, δικαιολογοῦν, ὅπως θεωρηθῇ ἡ ἀποχὴ ὡς συνιστῶσα σιωπηρὰν δήλωσιν βουλήσεως τοῦ μισθωτοῦ περὶ λύσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἡ ἀναιρουμένη ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 13210/1954 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν πρότερον ἀκολουθουμένην ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας ἄποψιν, ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς παλαιοτέρας ἀρεοπαγιτικῆς νομολογίας.

Ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 14, 461) εἰς ποῖα ἀποτελέσματα ὁμαλῆς ἐφαρμογῆς ὄχι μόνον τοῦ ν. 2112 περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ ἄλλων, σχετιζομένων πρὸς αὐτήν ἢ ἐκείνην τὴν ἄποψιν περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112/1920 (ἀληθῶς δὲν γνωρίζομεν ἄλλην διάταξιν, ἡ ὁποία νὰ προεκάλεσε τόσας συζητήσεις ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας της καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ ἐσημειώθησαν τόσαι διακυμάνσεις γνωμῶν ἐν τῇ νομολογίᾳ), ὁδηγεῖ ἡ παγιουμένη οὕτω ἐν τῇ νομολογίᾳ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἄποψις.

Ἀρείου Πάγου 367/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμέρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Α. Ἀμπατζῆς, Β. Κατσιγιαννης

Ἡ σαφὴς ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 3 νόμου 2112/1920, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 νόμου 4558/1930, εἶναι ὅτι, ὅταν ἡ ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας δὲν ὀφείληται εἰς βραχεῖαν ἀσθένειαν ἢ λοχείαν, ἀλλ' εἰς ἄλλην αἰτίαν, ὁ δικαστὴς κρίνει ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρα 200 καὶ 288 Ἀστικοῦ Κώδικος), μετ' ἐκτίμησιν τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν ἡ ἀποχή, ἐὰν τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ διήρκεσεν αὕτη, καὶ ἡ αἰτία, ἥτις τὴν προεκάλεσε, δικαιολογοῦν, ὅπως θεωρηθῇ ἡ τοιαύτη ἀποχὴ ὡς συνιστῶσα σιωπηρὰν δήλωσιν βουλήσεως τοῦ μισθωτοῦ περὶ λύσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ὅθεν, ἀποφηνάμενον τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχὴ τοῦ ἀναιρεσείοντος, τυγχάνοντος ὑπαλλήλου τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, διαρκέσασα ἀπὸ τῆς 27.1.1948 μέχρι τῆς 23.6.1948 καὶ ὀφειλομένη, ὡς βεβαιοῖ, εἰς σύλληψιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς καὶ ἐκτόπισίν του εἰς Ἰκαρίαν, ἐπέφερε τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, λογιζομένη ὡς σιωπηρὰ καταγγελία ταύτης ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσείοντος, κατὰ συναγόμενον τεκμήριον ἐκ τῆς ἄνω διατάξεως καὶ ἀκολούθως ἀπορρίψαν τὴν ὑπὸ δίκην ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος διώκουσαν τὴν πληρωμὴν τῆς ἐκ τοῦ νόμου 2112/1920 ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου, δι' ὃ ἀναιρετέα ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου 1ον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου, παραπεμπτέα δὲ εἶναι ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 836 Πολ. Δικ. καὶ 3 § β τοῦ νόμου ΧΜΖ ἔτους 1877.

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συνέπειαι έξ αύτης καί δικαίωμα έργοδότου πρός νέαν καταγγελίαν

Θεώρησις τής καταχρηστικής, κατ' άρθρ. 281 Α.Κ., καταγγελίας συμβάσεως έργασίας ώς άκύρου, κατ' άρθρ. 174 Α.Κ., μή γενομένης, κατ' άρθρον 180 Α.Κ., καί έκ τούτου ύπαρξις ύπερημερίας τοῦ έργοδότου, κατ' άρθρα 349 καί 350 Α.Κ., καί ύποχρεώσεως αύτοῦ, κατ' άρθρ. 655 Α.Κ., είς καταβολήν μισθοῦ. — Παῦσις ύποχρεώσεως έπί δρασεως ύπερημερίας καί δι' άποσβέσεως ένοχής διά νέας καταγγελίας. — Κρίσις δικαστηρίου ότι καί ή δευτέρα καταγγελία ήσκήθη καταχρηστικῶς, ώς γενομένη πρός άποκλειστικόν σκοπόν άπαλλαγής, λόγῳ έκδικήσεως, τῶν ύπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ ύπό άόριστον καί άσαφῆ αἰτιολογίαν. — Άναίρεσις τής άποφάσεως, δι' έκ πλαγίου παραβίασιν άρθρου 281 Α.Κ.

Άναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 3600/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ὡς ἐφετείου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ἐκηρύχθη ὑπὸ προηγουμένης δικαστικῆς ἀποφάσεως ἄκυρος, ὡς καταχρηστική, καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ.

Συνέπεια ὑπῆρξεν, ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, εἶναι δὲ ἡ ἄποψις αὐτῆς σύμφωνος πρὸς τὰ δεκτὰ ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ πράξει γενόμενα (βλέπε περὶ αὐτοῦ *Κ. Καυκᾶν*, Ἔνοχ. Εἰδικόν, Β' ἔκδοσις, σελ. 532, ἔνθα καὶ παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν) ἡ ἀκυρότης τῆς καταγγελίας (ἄρθρον 174 Α.Κ.).

Ἐκ τούτου, ὡς δέχεται ἡ αὐτὴ ἀπόφασις, προκύπτει κατὰ τὰ ἄρθρα 349 καὶ 350 τοῦ Α.Κ. ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ καὶ ὁ ἐργοδότης ὀφείλει, κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ., τὸν μισθὸν αὐτοῦ.

Περαιτέρω, ὡς ἔχει γίνει δεκτόν (Α.Π. 130/1952, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 617), ἐπαναλαμβάνεται δὲ καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ αἴρεται εἴτε διὰ δηλώσεως τοῦ ἐργοδότου ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, εἴτε δι' ἀποσβέσεως τῆς ἐνοχῆς, εἴτε διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν.

Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας εἶναι ἀποσβεστικὸν τῆς ἐνοχῆς νομικὸν γεγονός (*Ι. Καποδίστριας* ἐν ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρα 416-454, Εἰσαγωγή).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὁ ἐργοδότης ἠθέλησε νὰ ἄρῃ τὰς ἐκ τῆς ὑπερημερίας αὐτοῦ, ἐκ τῆς προηγηθείσης ἀκύρου, ὡς καταχρηστικῆς, καταγγελίας συμβάσεως ἀποτελέσματα διὰ νέας καταγγελίας, ἀλλὰ καὶ ἡ νέα αὕτη καταγγελία ἐκρίθη ὑπὸ τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως ἄκυρος, ὡς καταχρηστική, ὡς γενομένη πρὸς ἀποκλειστικὸν σκοπὸν ἀπαλλαγῆς λόγῳ ἐκδικήσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος, ὑπὸ τὴν ἀορίστως καὶ ἀσαφῆ ὅλως ἐκτιθεμένην αἰτιολόγησιν, ὅτι ἐξακολουθοῦν ὑφισταμένοι οἱ αὐτοὶ λόγοι ἀκυρότητος ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. τῆς προηγηθείσης καταγγελίας, διότι οὐδεὶς νεώτερος λόγος, δικαιολογῶν τὴν νέαν ἀπόλυσιν ὑφίσταται, ὡς ἀναγράφεται ἐν τῇ ἀρεοπαγιτικῇ ἀποφάσει.

Βεβαίως, ὡς γίνεται δεκτὸν ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, δικαίωμα εἶχεν ὁ ἐργοδότης καὶ μετὰ τὴν νομικῶς ἄκυρον προηγουμένην καταγγελίαν τῆς συμβάσεως νὰ διασπάσῃ τὸν ἐργασιακὸν δεσμὸν διὰ νέας καταγγελίας.

Διδάσκεται ἐξ ἑτέρου ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ γίνεται δεκτὸν ὑπὸ τῆς δικαστηριακῆς πράξεως (καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως), ὅτι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι ἀναιτιώδης (βλέπε *Γ. Μπαλῆν*, Γεν. Ἀρχ. § 21, σελ. 86, ἔκδ. 1944, *Κ. Καυκᾶν*, Ἔνοχ. Δίκαιον ὑπ' ἄρθρ. 669 Α.Κ., Α.Π. 186/1950, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 345), ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται ὁ καταγγέλλων εἰς νομικὴν δικαιολόγησιν τῆς ἐνεργείας του (*Γ. Μπαλῆς*, ἔνθ' ἀνωτ., *Κ. Δημάκης*, ΕΕΔ 5, 527).

Δὲν ὑπεχρεοῦτο, ἐπομένως, ὁ ἐργοδότης νὰ δικαιολογήσῃ ἐν προκειμένῳ τὴν νέαν καταγγελίαν, μὴ ἔχουσαν σχέσιν τινὰ πρὸς τὴν ἀφανισθεῖσαν προηγουμένην καταγγελίαν, ἐνῷ, ἐξ ἑτέρου, ὁ ἐπικαλούμενος καταχρηστικὴν ἄσκησιν δικαιώματος φέρει τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως, διότι τεκμήριον ὑφίσταται, ὅτι ὁ ἀσκῶν τὸ δικαίωμα ἀσκεῖ τοῦτο καλοπίστως (*Ι. Καποδίστριας*, Ἡ καταχρηστικὴ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 5, 613, *Κ. Καυκᾶς*, Ἔνοχ., ὑπ' ἄρθρ. 669 Α.Κ., *Π. Θεράπος*, Τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ., σελ. 192, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2256/1948, ΕΕΔ 7, 353).

Ἡ ἐκ λόγων ἐκδικήσεως τοῦ μισθωτοῦ γενομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι, ὡς σταθερῶς δέχεται ὁ Ἄρειος Πάγος (βλέπε

νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 13, 569), καταχρηστική καὶ συνεπῶς ἄκυρος.

Ὡς ὅμως δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις ἐν προκειμένῳ, ἡ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις ναὶ μὲν ἐδέχθη, ὅτι ἡ νέα καταγγελία ἐγένετο λόγῳ ἐκδικήσεως, χωρὶς ὅμως νὰ αἰτιολογῇ σαφῶς τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν της (πρβλ. καὶ Α.Π. 262/1954, εἰσηγ. *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 13, 466· καθ' ἣν μόνα τὰ βεβαιωθέντα περιστατικὰ ὅτι ἀπελύθη ὁ ἐκκαλῶν ἅμα τῇ λήξει τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ ἀδείας, κατόπιν τῆς ἐπειβάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ μετὰ τετράμηνον ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως ὑπὸ τούτου ἀγωγῆς διὰ καθυστερηθείσας ἀποδοχάς του, μὴ ἐνισχυόμενα ὑπὸ ἑτέρων ὡρισμένων στοιχείων, δὲν πιθανολογοῦσιν, ὅτι ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ἐχώρησεν ἡ ἀπόλυσις του λόγῳ ἐκδικήσεως).

Ἀρείου Πάγου 363/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Καποδίστριας, Λ. Σακελλαρόπουλος.

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ. καταχρηστικὴ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐπάγεται κατὰ τὸ ἄρθρον 174 αὐτοῦ ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, ἥτις καὶ λογίζεται κατὰ τὸ ἄρθρον 180 αὐτοῦ ὡς μὴ γενομένη. Οὕτω ἡ σύμβασις θεωρεῖται συνεχιζομένη, ὁ δὲ καταγγείλας καθίσταται ὑπερήμερος δανειστὴς ὡς πρὸς τὴν προσφερομένην αὐτῷ παροχὴν τοῦ ἑτέρου καὶ ὑπερήμερος ὀφειλέτης ὡς πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ παροχήν. Συνεπῶς ὁ ἐργοδότης, καταγγείλων τὴν σύμβασιν ἐργασίας ἀκύρως, καθίσταται κατὰ τὰ ἄρθρα 349 καὶ 350 Α. Κ. ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ καὶ ὑπόχρεως κατὰ τὸ ἄρθρον 656 αὐτοῦ εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῷ τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ. Παύει δὲ ἡ τοιαύτη ὑποχρέωσις, ἂν ἐπέλθῃ ἄρσις τῆς ὑπερημερίας κατὰ νόμιμόν τινα τρόπον, τοὐτέστιν εἴτε διὰ δηλώσεως τοῦ ἐργοδότου ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, εἴτε διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν, εἴτε δι' ἀποσβέσεως τῆς ἐνοχῆς, ὡς εἶναι, κατὰ τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 587 Α. Κ., καὶ ἡ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου καταγγελία συμβάσεως, ὡς εἶναι ἡ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρ. 672 Α. Κ., καθὼς καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου 669 § 2 Α. Κ. ἢ τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ν. 4558/1930 καὶ ν. 3198/1955, ἀναιτιωδῶς ὑπὲρ τοῦ ἐργοδότου καθοριζομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἐκατέρωθεν ὑπὸ τῶν διαδίκων προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων, δέχεται, κατὰ κρίσιν ἀνέλεγκτον, ὅτι ὁ ἐνάγων, ἤδη ἀναιρεσίβλητος, προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τὸ 1951, ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρόνου, ὡς μεταφραστὴς τῶν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν εἰδήσεων διὰ τὴν δημοσίευσίν των εἰς τὴν ὑπὸ τούτου ἐκδιδομένην ἐφημερίδα «...», ὅτι καταγγελθείσης τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ καταγγελία ἐκρίθη ἄκυρος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 433/1955, ὡς ἐφετείου, ἀποφάσεώς του, ὡς κατὰ παραβίασιν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 281 Α. Κ. γενομένη. Ὅτι μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ ἐναγόμενος ἐξηκολούθει μὴ ἀποδεχόμενος τὰς προσφερομένας ὑπηρεσίας του, δι' ὃ καὶ ἐκοινοποίησεν αὐτῷ τὴν 15.3.1955 ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἐπιδικασθέντος ποσοῦ, τὴν δὲ 2.3.1955 ἑτέραν ἀγωγὴν πληρωμῆς τῶν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, ἐκ τούτων δὲ καὶ ἤχθη ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως τὴν 17.3.1955, ἤτοι μετὰ 2 ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐπιταγῆς, καταγγείλῃ ἐκ νέου τὴν σύμβασιν. Κρίναν δὲ περαιτέρω ταῦτα τὸ κῦρος τῆς νέας ταύτης καταγγελίας δέχεται καὶ ταύτην κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος ἀσκηθεῖσαν, ὡς γενομένην πρὸς ἀποκλειστικὸν σκοπὸν ἀπαλλαγῆς λόγῳ ἐκδικήσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος, ὑπὸ τὴν ἀορίστως καὶ ἀσαφῆ ὅλως ἐκτιθεμένην αἰτιολόγησιν ὅτι ἐξακολουθοῦν ὑφιστάμενοι οἱ αὐτοὶ λόγοι τῆς ἀκυρότητος ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α. Κ. τῆς προηγηθείσης καταγγελίας, διότι οὐδεὶς νεώτερος λόγος δικαιολογῶν τὴν νέαν ἀπόλυσιν ὑφίσταται. Ἀλλὰ καὶ περαιτέρω τὰ ἐν συνεχείᾳ διαλαμβανόμενα, ὡς συνεκτιμώμενα πραγματικὰ περιστατικά, ὅτι μετά τινα χρόνον προσελήφθη ὁ ἐπί τι χρονικὸν διάστημα ἀπολυθεὶς Κ..., πρὸς δὲ προσελήφθησαν καὶ ἕτεροι δύο μεταφρασταί, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἀοριστίαν τελοῦσαι, διότι οὔτε καθορίζεται, ἂν ἀφορῶσιν εἰς τὴν κρινομένην καταγγελίαν, οὔτε καὶ ὅτι οὗτοι προσελήφθησαν ὡς μεταφρασταὶ τῶν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν εἰδήσεων, ὡς ἦτο καὶ ὁ ἐνάγων. Οὕτως ὅμως ἀορίστως καὶ ἀσαφῶς αἰτιολογῆσαν τὴν ταιαύτην κρίσιν του διὰ τὴν περαιτέρω παραδοχὴν τῆς περὶ μισθῶν ἀπαιτήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀνέφικτον κατέστησε τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον περὶ τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τῆς προμνησθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 281 Α. Κ., ἣν ἐκ πλαγίου παρεβίασε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὰ ἄρθρα 807 § 17 καὶ 809 Πολ. Δικον. καὶ τὸν περὶ τούτου βάσιμον τέταρτον τοῦ ἀναιρετηρίου λόγον.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΑΡΟΔΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

Καταβλητέα αποζημίωσις.— Ἰσχυρισμὸς περὶ ὑπάρξεως σπουδαίου λόγου δι' ἀπόλυσιν

Ὑποχρέωσις ἐργοδότου, μετὰ τακτικὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, εἰς καταβολὴν τῶν μέχρι τῆς λήξεως τοῦ χρόνου προμηνύσεως ἀποδοχῶν καὶ τὴν ἐπὶ τῇ λήξει ταύτου καταβολὴν τοῦ 1/4 τῶν εἰς τὸν χρόνον προμηνύσεως ἀναλογουσῶν ἀποδοχῶν.— Δικαίωμα ἐργοδότου εἰς ἀπόλυσιν μισθωτοῦ καὶ πρὸ τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπέρχηται ἀναίρεσις τῆς ἤδη γενομένης καταγγελίας καὶ μεταβολὴ δικαιωμάτων μισθωτοῦ.—Ἀνεφάρμοστον ὄρθρου 672 Α.Κ. (ἀσχέτως τοῦ ἂν τοῦτο εἶναι ἐντοπιστέον ἐπὶ μόνον συμβάσεων ἐργασίας μὴ ὑπαγομένων εἰς τὸν Ν. 2112 ἢ τὸ Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920) ἐπὶ συμβάσεων καταρτισθεισῶν πρὸ τοῦ Α.Κ.—Ὑπολογισμὸς καὶ ποσοστὸν ἐπὶ τῆς πωλήσεως εἰδῶν εἰς τὴν ἀποζημίωσιν Ν. 2112.—Μὴ ὑπολογισμὸς «δώρων» δι' ἑορτάς.

Ἐνδιαφέροντα εἶναι τὰ νομικὰ ζητήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀσχολεῖται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον παρουσιάζει τὸ ζήτημα ποῖα τὰ δικαιώματα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος προειδοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ κατὰ τὸν ἰσχύοντα ν. 2112/1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930, ἀπολύεται πρὸ τῆς παρόδου τοῦ νομίμου χρόνου προειδοποιήσεως.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἔχει ὑπ' ὄψιν αὐτῆς περίπτωσιν ἀπολύσεως ὑπαλλήλου πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502), ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἐνδιαφέρει καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἤδη τοῦ ν. 3198/1955.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 4558/1930 ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930, προειδοποίησις δὲν ἀπαλλάσσει τὸν ἐργοδότην τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ὑπαλλήλου διὰ τοῦ τετάρτου τῆς ἀποζημιώσεως, ἣν ἔδει νὰ καταβάλῃ ὁ ἐργοδότης κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον (ἄρθρ. 3 ν. 2112), ἐκτὸς ἂν ἐκ συμβάσεως ἢ ἐθίμου ὀφείληται μεγαλυτέρα τυχὸν ἀποζημίωσις. (Τὸ τέταρτον τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῆς ηὐξήθη διὰ τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὸν ν. 3198/1955 «περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας» ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους εἰς 1/2, ἄρθρ. 4, βλέπε σχετικῶς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 944 ἐπ.).

Λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῆς (βλέπε τὰ περὶ αὐτῆς ὑποστηριχθέντα εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 944) αὕτη ὀφείλεται ἅμα τῇ ἐκπνοῇ τῆς προθεσμίας τοῦ ν. 2112/1920 (καὶ μόνον εἰς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους), σαφὲς δὲ εἶναι, ὡς πρὸς αὐτό, τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν. 3198/1955.

Τοῦτο ὅμως, ὡς καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου δέχεται, ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι μετὰ τὴν προειδοποίησιν παρῆλθεν ὁμαλῶς ὁ χρόνος αὐτῆς καὶ δὲν ἀπελύθη ὁ ὑπάλληλος διαρκοῦντος τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως, ὁπότε, κατὰ τὰ δεκτὰ ὑπὸ τῆς νομολογίας γενόμενα, (δέχεται δὲ τοῦτο καὶ ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου), ὁ ὑπάλληλος δικαιοῦται, ἐκτὸς βεβαίως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ διαρρεύσαντος χρόνου προειδοποιήσεως, καθ' ὃν εἰργάσθη, τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀπομακρύνσεως τῆς ὑπηρεσίας μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔπρεπε, κατὰ τὴν προειδοποίησιν, νὰ λήξῃ ἡ σύμβασις ἐργασίας, καὶ τοῦ 1/4 τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. 4558/1930 δι' ὅλον τὸν χρόνον τῆς προειδοποιήσεως (Α.Π. 248/1937, Θέμ. ΜΗ' 871, Α.Π. 531/1939, Θέμ. ΝΔ' 156).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, καταλήγουσα εἰς τὸ ὀρθὸν αὐτὸ ἀναμφισβητήτως συμπέρασμα, ἀποφεύγει τὴν ἀβασιμον, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 14, 639, βλέπε καὶ *Α. Λιτζερόπουλον*, Θέμ. ΝΒ' 356 ἐπ., ἐπὶ τῆς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 1320/1955), καὶ ἀγουσαν εἰς δημιουργίαν πλείστων νομικῶν ζητημάτων σκέψιν ὅτι διὰ τῆς τακτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατέστη (ὡς ὑπεστηρίχθη) ἡ σύμβασις ἀορίστου χρόνου ὡρισμένου τοιαύτη. Καθορίζει ὡς ἀκολούθως τὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112 τακτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας: Ἡ σύμβασις ἐξακολουθεῖ μέχρι λήξεως τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως, ἡ δὲ ἐκ τούτου ὑποχρέωσις ὡς πρὸς μὲν τὸν ἐργοδότην συνίσταται εἰς τὴν καταβολὴν τῶν μέχρι λήξεως τοῦ χρόνου προμηνύσεως ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τὴν ἐπὶ τῇ λήξει ταύτου καταβολὴν τοῦ 1/4 τῶν εἰς τὸν χρόνον τῆς προμηνύσεως ἀναλογουσῶν ἀποδοχῶν, ὡς πρὸς δὲ τὸν ὑπάλληλον εἰς τὴν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ παροχὴν τῶν κατὰ τὴν σύμβασιν ὑπηρεσιῶν του.

Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο θὰ ἦτο, νομίζομεν, σκόπιμον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ νόμος δὲν ἀποκλείει τὴν πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως διάσπασιν τοῦ ἐργασιακοῦ δεσμοῦ ἐκ μέρους τοῦ εὑρόντος ἤδη ἄλλην ἐργασίαν μισθωτοῦ (ἀφοῦ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἱκανοποιεῖται ὁ βασικὸς σκοπὸς τοῦ ν. 2112), μόνον ὅτι ἀποχωρῶν δὲν δικαιοῦται οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως (Α.Π. 94/1932, Θέμ. ΜΓ' 339, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 639 ἐπ.). (Ἐδῶ μάλιστα ἔγκειται καὶ τὸ σφάλμα τῆς ὑποστηριχθείσης ἀπόψεως ὅτι διὰ τῆς τακτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως μετατρέπεται ἡ ἀορίστου χρόνου σύμβασις εἰς ὡρισμένου χρόνου τοιαύτην, ὁπότε θὰ ἔπρεπε ὁ ὑπάλληλος νὰ ὑποχρεοῦται ἐκ τοῦ νόμου εἰς τὴν παροχὴν ὑπηρεσιῶν καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς προ-

ειδοποιήσεως, παρά τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου, βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 639 ἐπ.).

Περαιτέρω ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐναχθέντος ἐργοδότου, ὅτι ἡ πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ κατέστη διὰ τὸν ἐργοδότην ἀναγκαία διὰ σπουδαῖον λόγον, κατ' ἄρθρ. 672 Α.Κ., ἐν ὄψει τῶν ὑποστηριχθέντων ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου τούτου, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ ἀναφέρεται, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ θέσιν ἐπὶ τούτων, ἀπορρίπτει τὸν ἰσχυρισμὸν λόγῳ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Α.Κ. 2783/1941 ἐφαρμογῆς ἐν προκειμένῳ (τῆς σχέσεως καταρτισθείσης πρὸ τοῦ Α.Κ.) τοῦ νόμου 2112/1920, συγχωροῦντος τὴν ἀπόλυσιν ἄνευ προθεσμίας μόνον κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112 (ὑποβολὴ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν).

Αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 672 Α.Κ. καὶ ἐπὶ τῶν συμβάσεων ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας ἀμφισβητήσεις ἐν τῇ θεωρίᾳ (ἐν τῇ νομολογίᾳ ἔχουν ὀρθῶς λυθῆ ὑπὸ τῆς Α.Π. 443/1954, εἰσηγητὴς Σ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 685 ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως ὅτι δὲν ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις αὕτη διὰ τὰς συμβάσεις ἀορίστου χρόνου) εἶναι ἤδη γνωσταὶ (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 11, 1243 ἐπ.).

Ἀρκεῖ ὅμως, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 14, 1100), μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἐξασθενίζουν τὴν ὑποστηριχθεῖσαν περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 672 Α.Κ. ἄποψιν (οὕτω *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ. Δίκαιον, ὑπ' ἄρθρον 672 Α.Κ. β' ἔκδοσις, σελ. 367, 368), νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ ὁ ἐργατικὸς Νομοθέτης λαμβάνει ὡς δεδομένον ὅτι δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον τοῦτο τοῦ Α. Κ. ἐπὶ συμβάσεων ἀορίστου χρόνου, ὅταν, νομοθετῶν βασικῆς σημασίας νόμον περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας (τὸν νόμον 3198/1955), ὑποχρεοῖ εἰς καταβολὴν ἀποζημιώσεως, ἐπὶ ποινῇ μάλιστα ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, καὶ ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν. 2112/1920, διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς ἐργοδότας αὐτῆς (βλέπε περὶ τοῦ ἀνεφαρμόστου τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 672 Α.Κ. εἰς τὰς συμβάσεις ἀορίστου χρόνου, τὰς διεπομένας ὑπὸ τοῦ ν. 2112, καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, ἐν Ἑρμ.ΑΚ., Εἰσ. Ν. 88, ἀριθ. 21).

***

Περὶ τοῦ ὅτι καὶ τὰ ποσοστὰ ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων ἀποτελοῦν τακτικὰς ἀποδοχὰς τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, εἶναι σταθερῶς νενομολογημένον, ρητῇ ἄλλως τε εἶναι καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112, κεφ' ὅσον χορηγοῦνται ἀνεξαρτήτως τῆς κανονικῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας, δὲν θεωροῦνται τακτικαὶ ἀποδοχαί, πλὴν ἐναντίας συμφωνίας ἢ ἐθίμου».

Ὡς πρὸς τὸν μὴ ὑπολογισμὸν τῆς ἀναλογίας τῶν ἐδώρων» δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112 ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἀκολουθεῖ τὰ ἐπὶ τοῦ θέματος δεκτὰ γενόμενα (βλέπε ὅμως σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 620).

Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 6458/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Μαρτάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Φυτᾶς, Ι. Μάνης

Νομίμως φέρονται πρὸς συζήτησιν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἀντίθεται καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσαι ἐφέσεις κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 3230)1955 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν καὶ συνεκδικαστέαι λόγῳ τῆς μεταξὺ των συναφείας τυγχάνουσι.

Ἐπὶ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου

Κατ' ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930, ἡ σύμβασις μισθώσεως ὑπηρεσιῶν ἀορίστου χρόνου, ἐφ' ὅσον διήρκεσε πλέον τοῦ διμήνου, δύναται νὰ καταγγελθῇ παρὰ τοῦ ἐργοδότου καὶ διὰ προμηνύσεως, ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρ. 1 τοῦ νόμου 2112 ὡς πρὸς τὰ χρονικὰ ὅρια διακρίσεις, ὅτε ἡ μὲν σύμβασις ἐξακολουθεῖ μέχρι λήξεως τοῦ χρόνου προμηνύσεως, αἱ δ' ἑκατέρωθεν ἐκ τούτου ὑποχρεώσεις ὡς πρὸς μὲν τὸν ἐργοδότην συνίστανται εἰς τὴν καταβολὴν τῶν μέχρι λήξεως τοῦ χρόνου προμηνύσεως ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τὴν ἐπὶ τῇ λήξει τούτου καταβολὴν τοῦ ¼ τῶν εἰς τὸν χρόνον τῆς προμηνύσεως ἀναλογουσῶν ἀποδοχῶν, ὡς πρὸς δὲ τὸν ὑπάλληλον εἰς τὴν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ παροχὴν τῶν κατὰ τὴν σύμβασιν ὑπηρεσιῶν του. Καὶ εἶναι μὲν περαιτέρω ἀληθές, ὅτι καὶ μετὰ τοῦτο δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου ἀποτελεῖ ἡ ἀποδοχὴ ἢ ἀποποίησις τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ὑπαλλήλου, ἀφ' ἧς καὶ κατὰ τὴν κρίσιν του δύναται, ἐν μὴ ἀναγκαιότητί των, νὰ ἀπαλλαγῇ, πλὴν ὅμως ἐκ τούτου αὕτε ἀναίρεσις τῆς γενομένης ἤδη συννόμως καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐπέρχεται καὶ οὔτε οἱαδήποτε μεταβολὴ τῶν ἐκ τῆς τοιαύτης καταγγελίας κτηθέντων παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου δικαιωμάτων ἐπί τε τῶν ἀναλογουσῶν αὐτῷ ἀποδοχῶν διὰ τὸν τῆς προμηνύσεως χρόνον, καθ' ὃν ἀπεκρούσθησαν αἱ ὑπηρεσίαι του, ὡς καὶ τῆς ἀποζημιώσεώς του διὰ τοῦ τετάρτου τῶν κατὰ τὰ ἄνω ἀποδοχῶν (Α. Π. 248)1937 Θ. ΜΗ' 871, Ε. Ἀθ. 1624)1936 Θ. ΜΗ' 178). Ἐν ὄψει δὲ τούτων ρητέαν ὅτι κατὰ μὲν τὰ παρὰ τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει δεκτὰ γενόμενα, ὡς πρὸς ἃ αὐτὴ δὲν προσβάλλεται διὰ τῆς ἐφέσεως, ὁ ἐφεσίβλητος προσελήφθη τὸ 1927 ὡς ὑπάλληλος τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρόνου, κατὰ δὲ τὰ ἐκ τοῦ πρακτικοῦ τῆς πρωτοδίκου δίκης καὶ τῶν παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων καὶ προαγομένων ἐνόρκων βεβαιώσεων καὶ λοιπῶν ἐν γένει ἐγγράφων βεβαιωθέντα, ὁ ἐκκαλῶν διὰ τῆς ἀπὸ 1.12.1954 ἐξωδίκου δηλώσεώς του, αὐθημερὸν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον κοινοποιηθείσης, κατήγγειλε συννόμως ὑπὸ προειδοποίησιν τὴν σύμβασιν, τοῦ χρόνου ταύτης ὁρισθέντος μετὰ 24μηνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως, ἤτοι διὰ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1956. Μετὰ δὲ τὴν οὕτω κοινοποιηθεῖσαν δήλωσιν περὶ καταγγελίας ὁ ἐφεσίβλητος ἐξηκολούθησε, κατὰ τὰ βεβαιωθέντα, παρέχων τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τῆς 1 Φεβρουαρίου 1955, ὅτε καὶ ὁ ἐκκαλῶν δι' ἑτέρας ὑπὸ τὴν χρονολογίαν ταύτην ἐξωδίκου δηλώσεώς του, αὐθημερὸν καὶ ταύτης κοινοποιηθείσης, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον, ὅτι ἀποποιεῖται τὰς ὑπηρεσίας του διὰ τὸν ἀπὸ 8 Φεβρουαρίου 1955 καὶ ἑκτοτε χρόνον, καλέσας

άμα τοῦτον τὴν 8 Φεβρουαρίου 1955 εἰς τὸν κατὰ τὴν δήλωσιν συμβολαιογράφον διὰ τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως. Ὑπὸ τὰ οὕτω δὲ βεβαιωθέντα πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ τὰς ἐκτεθείσας διατάξεις ὁ ἐφεσίβλητος ἐκ τῆς ἀρχικῆς καταγγελίας τῆς μισθωτικῆς συμβάσεως (1.12.1954), ἣν ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματά της δὲν ἀναιρεῖ καὶ οὔτε ἐπηρεάζει, κατὰ τὰ διαληφθέντα, ἡ κατὰ Φεβρουάριον 1955 νέα δήλωσις τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ ἀποποιήσεως τῶν μέχρι λήξεως τῆς προμηνύσεως ὑπηρεσιῶν του ἢ ἡ κατ' ἀκολουθίαν ταύτης προσφερθεῖσα καταβολὴ τῶν ἀναλογουσῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου διὰ τοὺς ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου 1955 μέχρι 1 Δεκεμβρίου 1956 μῆνας τῆς προμηνύσεως, ἐδικαιοῦτο πλέον τούτων καὶ τοῦ τετάρτου τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὸν ἀπὸ τῆς προμηνύσεως (1.1.1954) μέχρι λήξεως ταύτης (1.12.1956) χρόνον καὶ συνεπῶς ἡ τὰ αὐτὰ δεξαμένη ἀπόφασις ὀρθῶς τὰς ἀποδείξεις ἐξετίμησε καὶ τὸν νόμον ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τῆς ἐφέσεως. Περαιτέρω δὲ ρητέον καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη ἐπὶ τοῦ τετάρτου τῆς ἀποζημιώσεως ἀξίωσις τοῦ ἐφεσιβλήτου κατέστη ἀπαιτητὴ ἀπὸ τῆς παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀποποιήσεως τῶν διὰ τὸν χρόνον τῆς προμηνύσεως ὑπηρεσιῶν του καὶ συνεπῶς ὀρθῶς καὶ κατὰ τοῦτο, εἰ καὶ σιωπηρῶς, ἀπερρίφθη ἡ περὶ προώρου τῆς τοιαύτης ἀξιώσεως ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τῆς ἐφέσεως.

Περαιτέρω ὁ ἐκκαλῶν, διὰ τοῦ ἐπαναφερομένου ἐν τῇ ἐφέσει του λόγου, διατείνεται ὅτι συνεπείᾳ προκλητικῆς καὶ ὑβριστικῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου συμπεριφορᾶς, ἕνεκεν τῆς ὁποίας καὶ κατέστη ἀδύνατος ἡ μεταξὺ αὐτοῦ ὡς ἐργοδότου καὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡς ὑπαλλήλου του συνεργασία, ἀπεποιήθη ἀπὸ τῆς κατὰ Φεβρουάριον 1955 δευτέρας τῶν ἄνω δηλώσεών του τὰς μέχρι λήξεως τοῦ χρόνου προμηνύσεως ὑπηρεσίας του καὶ ὅτι συνεπῶς ἐκ τῆς τοιαύτης, ὑπαιτιότητι τοῦ ἐφεσιβλήτου διὰ σπουδαῖον λόγον, ἀποποιήσεως τῶν ὑπηρεσιῶν του ὁ τελευταῖος οὗτος ἀποστερεῖται κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ. τῶν ἀναλογουσῶν ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου 1955 μέχρι λήξεως τοῦ χρόνου προμηνύσεως ἀποδοχῶν του. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τοῦ καὶ οὐσίᾳ, ὡς ἐβεβαιώθη, ἀβασίμου τοῦ ἄνω λόγου, ἡ ἐνδικος μισθωτικὴ σχέσις, ὡς καταρτισθεῖσα κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγηθείσῃ σκέψει τὸ 1927, ὑπόκειται κατ' ἄρθρ. 24 τοῦ Εἰσ. νόμου 2783)1941 εἰς τὰς διατάξεις τοῦ προϊσχύσαντος τοῦ Α. Κ. δικαίου, ὑφ' ὃ ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρόνου μισθωτοῦ ἐτύγχανεν ἐπιτετραμμένη ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρ. 5 τοῦ καὶ μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Α. Κ. διατηρηθέντος ἐν ἰσχύι (ἄρθρ. 38 Εἰσ. νόμου 2783)1941) νόμου 2112 περιοριστικῶς ἀναφερομένους λόγους, ἐν οἷς δὲν περιλαμβάνεται καὶ ὁ κατὰ τὴν ἔφεσιν τοιοῦτος καὶ οὔτε ἐπιπλέον προσεδόθη εἰς τὸ ἐπικαλούμενον ἄρθρ. 672 Α. Κ. ἀνάδρομος ἐφαρμογή, ὡς διὰ τὰ ἄρθρ. 660–664 καὶ 670 Α.Κ. ἐγένετο (ἄρθρ. 38 § 2 Εἰσ. νόμου 2783)1941). Τούτοις δ' ἀκολούθως καὶ ἀσχέτως τοῦ ἐὰν ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 672 Α.Κ. τυγχάνῃ ἐντοπιστέα ἐπὶ μόνου τῶν συμβάσεων ἐργασίας τῶν μὴ ὑπαγομένων εἰς τὸν νόμον 2112)1920 καὶ τὸ ἀπὸ 16.7.1920 δ. δ. (Α. Π. 443)1954, ΕΕΔ 13, σελ. 686, *Κατσοδίστριας* Θέμ. ΞΒ' 41, *Λιτζερόπουλος*, ΕΕΔ 12, 642) ἡ τοὐναντίον συμπληροῖ τὸν νόμον 2112)1920 καὶ τὸ ἀπὸ 16.7.1920 δ. δ. διὰ τὰς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ Α. Κ. καταρτισθείσας σχέσεις (*Καυκᾶ*, Ἐνοχ. ἐκδ. Β', ὑπὸ τὸ ἄρθρον 672, σελ. 559, *Ζέπου*, Ἐνοχ. σελ. 282—283), ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἔνστασις ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐν σιωπῇ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἀπερρίφθη ὡς νόμῳ ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέον συνεπῶς καὶ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τῆς ἐφέσεως.

Ὁ τῆς ἐφέσεως λόγος, καθ' ὃν ὁ ἐκκαλῶν ἠδύνατο, ὡς ὑποστηρίζει, νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν καὶ ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι ὑπέβαλε κατὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου μήνυσιν δι' ἀξιοποίνους πράξεις τελεσθείσας κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ὑπηρεσίας του καὶ ὅτι ἐπομένως πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐπὶ τῆς μηνύσεώς του ἀποφάσεως δὲν δύναται οὗτος νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐκ τῆς καταγγελθείσης συμβάσεως ἀποζημίωσίν του, οὕτω διατυπούμενος, δὲν περιέχει καὶ γενομένην νομοτύπως διὰ τῆς καταγγελίας ἄσκησιν τοῦ κατὰ τοῦτο δικαιώματός του (ἄρθρ. 5 νόμου 2112) καὶ συνεπῶς ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω λόγος, ἀνεξαρτήτως τοῦ περιστατικοῦ ὅτι ἡ κατὰ τὴν ἔφεσιν ἐπὶ συκοφαντικῇ δυσφημίσει, ψευδεῖ καταμηνύσει, ψευδορκίᾳ καὶ ἐκβιάσει μήνυσις ἐνεχειρίσθη, κατὰ τὰ νομίμως προσαγόμενον ἀντίγραφον, τὴν 19 Μαρτίου 1955, ἤτοι μετὰ τὴν γενομένην ὡς ἀνωτέρω καταγγελίαν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, μηδεμίαν ἐκ τούτου ἀσκοῦσα ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν δικαιώματος τοῦ ἐφεσιβλήτου (ἄρθρ. 5 νόμου 2112), τυγχάνει ἐκ τῶν ἐν ἀρχῇ ἀπορριπτέος ὡς ἐνδεὴς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου (ἄρθρον 5 νόμου 2112) στοιχείων καὶ συνεπῶς ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐν σιωπῇ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἀπερρίφθη ὁ κατὰ τοῦτο ἰσχυρισμὸς καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον.

Ἐβεβαιώθη καὶ κατὰ τὴν τοῦ δικαστηρίου τούτου κρίσιν, ὅτι κατὰ προηγηθεῖσαν ἐν ἔτει 1950 συμφωνίαν μεταξὺ τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ τοῦ ἀπασχολουμένου εἰς τὴν πώλησιν ὑποδημάτων προσωπικοῦ του, μεταξὺ τοῦ ὁποίου καὶ ὁ ἐφεσίβλητος, παρεχωρήθη εἰς τοὺς τελευταίους τούτων ποσοστὸν 4% ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων ἐκ τῆς πωλήσεως ὑποδημάτων εἰσπράξεων τοῦ καταστήματος, τοῦ εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἀναλογοῦντος ἀνερχομένου εἰς τὸ 19 — 25 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ποσοστοῦ. Τὸ τοιοῦτον δὲ ποσοστόν, πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ ζήλου τῶν ὑπαλλήλων διὰ τὴν μείζονα κατανάλωσιν παραχωρηθέν, σταθερῶς ἀπὸ τοῦ 1950 ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω συμφωνίαν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον κατεβάλλετο, πρόσθετον οὕτω, κατὰ τὰ συμφωνηθέντα, παροχὴν ἀντὶ τῶν ὑπηρεσιῶν ὡς ἀμέσου διὰ τὴν τοιαύτην δόσιν αἰτίου ἀποτελοῦν καὶ συνυπολογιζόμενον, τῷ λόγῳ τούτῳ, διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐκ τοῦ νόμου 2112 ἀποζημιώσεως (Α. Π. 397)1947, ΕΕΔ 7, 77, Α. Π. 590)1949, ΕΕΔ 8, 98).

Ὁ ἐφεσίβλητος, οὗτινος ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις κατηγγέλθη, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἄνευ πταίσματός του παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐδικαιοῦτο τῆς κατ' ἄρθρον 5 § 5 τοῦ νόμου 539)1945 ἀποζημιώσεως ἀδείας καὶ συνεπῶς ἡ τὰ αὐτὰ δεξαμένη ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὀρθῶς τὰς ἀποδείξεις καὶ τὸν νόμον ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα μόνον παράπονον τῆς ἐφέσεως.

Τὰ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΔΙΑΠΡΑΞΙΝ ΥΠΟ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΑΞΙΟΠΟΙΝΟΥ ΠΡΑΞΕΩΣ

Ὑποβολὴ μηνύσεως μετὰ τὴν καταγγελίαν, ἀκυρότης, νέα καταγγελία συμβάσεως καὶ συνέπειαι

Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας κατὰ Ν. 3198/1955, ἔστω καὶ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, ἐφ' ὅσον τῆς καταγγελίας δὲν προηγήθη ὑποβολὴ μηνύσεως κατὰ τοῦ μισθωτοῦ.—Ὕστερα ὑποβολὴ μηνύσεως καὶ νέα μετ' αὐτὴν καταγγελία συμβάσεως.—Νόμιμος καταγγελία καὶ ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως Ν. 2112.—Πρόσκλησις μισθωτοῦ, μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν, πρὸς ἄρσιν ὑπερημερίας ἐργοδότου.—Ἀνεπίτρεπτος ἀνάκλησις καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μετ' ἀποδοχὴν ὑπὸ μισθωτοῦ, κατὰ χρῆσιν δικαιώματος αὐτοῦ, ὡς ἐγκύρου τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας.

Μεταρρυθμίζεται ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἡ πρωτόδικος ὑπ' ἀριθ. 1426/1956 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 15, 475).

Ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 15, 474) ποία ἐνδεικνυομένη ἐκ τοῦ νόμου λύσις ἐπεβάλλετο εἰς τὰ γενηθέντα ἐν προκειμένῳ ζητήματα, ἀντιθέτως πρὸς τὰ δεκτὰ ὑπὸ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως γενόμενα, τῶν ὁποίων ὀρθῶς ἀπομακρύνεται ἡ μεταρρυθμίζουσα ταύτην ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6892/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Μαρτάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Κωνσταντόπουλος, Σ. Σαράφης.

Ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος, ὑπάλληλος λογιστὴς τῆς ἐκκαλούσης, προσληφθεὶς ὡς τοιοῦτος τὴν 3 Φεβρουαρίου 1955 ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρόνου, ἐνετάλη τὴν 7.10.1955, ἵνα μεταβῇ διὰ τὴν ἀγορὰν ἐνσήμων τοῦ Ι.Κ.Α. ἀξίας δραχμῶν 1060, αἵτινες καὶ τῷ κατεβλήθησαν παρὰ τῆς ἐκκαλούσης. Ὡς ἐκ τοῦ ὅτι ὅμως κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε, λόγῳ τῆς κηδείας τοῦ στρατάρχου Παπάγου, διαταχθῇ ἡ ἀργία τῶν γραφείων, ὁ ἐφεσίβλητος, ἐν τῇ ἐπανόδῳ του, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν μόνον δραχ. 440, καταχρατήσας αὐθαιρέτως τὸ ὑπόλοιπον, ἐξ οὗ καὶ προεκλήθη ἐπεισόδιον, καθ' ὃ τῷ ἐδηλώθη προσηκόντως, ὅτι ἡ τοιαύτη πρᾶξίς του συνεπήγετο τὴν ἀπόλυσίν του καὶ ὅτι ἀκόμη ὤφειλεν ἐκ τούτου νὰ ἀποχωρήσῃ ἀμέσως τῆς ὑπηρεσίας, εἰς ἀντιταχθεῖσαν δὲ ἀπάντησίν του περὶ τοῦ ὅτι ἔδει νὰ τῷ ἐπιδώσωσι σχετικὸν περὶ ἀπολύσεως ἔγγραφον ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἑταιρείας Μ..., ὡς ἀντιπροσωπεύων τὴν ἑταιρείαν, τῷ ἐδήλωσεν, ὅτι τοιοῦτον θὰ τοῦ ἐκοινοποιεῖτο διὰ τοῦ δικηγόρου των. Μετὰ δὲ τὴν τοιαύτην τοῦ Μ... δήλωσιν ὁ μὲν ἐφεσίβλητος ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας του, ἡ δ' ἐκκαλοῦσα ἀπὸ τῆς ἑπομένης προσέλαβε νέον διὰ τὰς ἀνάγκας της λογιστήν, ἀναζητήσασα συγχρόνως καὶ τὸν ἐφεσίβλητον διὰ τὴν παράδοσιν μόνον τῆς ὑπηρεσίας του καὶ ἀνευρεθέντα τελικῶς παρὰ τοῦ νέου προσληφθέντος λογιστοῦ, εἰς ὃν ὅμως ἠρνήθη νὰ προσέλθῃ, δηλώσας ὅτι «ἡ δουλειά του ἐτελείωσε». Εἶτα ἡ μὲν ἐκκαλοῦσα διὰ τῆς ἐγχειρισθείσης τὴν 13.1.1955 κατὰ τὸ νομίμως προσαγόμενον ἀντίγραφον ἐγκλήσεώς της ἐμήνυσε τὸν ἐφεσίβλητον ἐπὶ ὑπεξαιρέσει τῶν 620 δραχμῶν, καταγγείλασα μετὰ ταῦτα καὶ αὖθις, συνεπείᾳ τῆς τοιαύτης ὑπεξαιρέσεως, τὴν ἐργασιακὴν μετὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου σύμβασιν διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου 1955 ἐξωδίκου δηλώσεώς της, τὴν ἑπομένην κοινοποιηθείσης, ὁ δ' ἐφεσίβλητος, ἀρχήθεν ἀντιπροβάλλων ἀκυρότητα ἑκάστης τῶν ἀνωτέρω καταγγελιῶν καὶ ἐνεργὸν ἐκ τούτου καθ' ἑκατέραν τῶν περιπτώσεων τὴν ἐργασιακὴν σύμβασιν, ἠτήσατο διὰ τῆς ἀγωγῆς του, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ τὴν καταβολὴν ἑνὸς ἀπὸ τῆς 7.10.1955 μηνὸς ἀποδοχῶν, ὡς τοιούτων ὑπερημερίας, συνεπείᾳ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεώς του.

Ὑπὸ τὰ οὕτωσι βεβαιωθέντα πραγματικὰ περιστατικά, ῥητέον ὅτι ἡ παρὰ τῆς ἐκκαλούσης γενομένη τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1955 ἄτυπος καὶ ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως, ἐφόσον δὲν εἶχε προηγηθῇ ἡ μήνυσις, καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ὡς ἄκυρος, κατέστησε ταύτην πράγματι ὑπερήμερον περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου μὲ τὴν ἀντίστοιχον κατὰ τὰ ἄρθρα 349, 350 καὶ 656 Α. Κ. ὑποχρέωσιν τῆς καταβολῆς τῶν καὶ μετὰ τὸν χρόνον τοῦτον μισθῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου, οὗτινος ἀπεκρούοντο αἱ ὑπηρεσίαι. Ἀνάκλησις δὲ τῆς τοιαύτης ἀκύρου καταγγελίας δὲν θὰ ἦτο ἐπιτρεπτὴ μόνον κατὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ μισθωτὸς ἀπεδέχετο, καθ' ὃ εἶχε δικαίωμα, ὡς ἔγκυρον τὴν οὕτωσι ἀκύρως γενομένην καταγγελίαν, ὅτε πλέον καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως του ἐκ τοῦ νόμου 2112 δικαίωμα δὲν ἠδύνατο νὰ καταλυθῇ δι' ἐπιγενομένης μονομεροῦς τῆς ἐκκαλούσης ἀνακλήσεως, ἐνῷ τοὐναντίον, ἐὰν παρὰ τοῦ μισθωτοῦ ἀντιπροεβάλλετο τὸ λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ἐνεργὸν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, τότε νομίμως ἡ ἐκκαλοῦσα, ἀνακαλοῦσα τὴν περὶ καταγγελίας ἄκυρον δήλωσίν της, ἠδύνατο νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἐφεσίβλητον, ἵνα συνεχίσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του, ὅτε καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος, ἀρνούμενος νὰ ἐπανέλθῃ, καθίστατο ὑπερήμερος, τῆς τοιαύτης ὑπερημερίας του αἰρούσης ἀπὸ ταύτης τὴν ὑπερη-

---

Πάσχα χορηγούμενα δῶρα συνιστῶσιν ἔκτακτον οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν καὶ οὐχὶ μισθόν, μὴ δυνάμενα, τῷ λόγῳ τούτῳ, νὰ συνυπολογισθῶσιν εἰς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ μισθωτοῦ διὰ προσδιορισμὸν τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112 ἀποζημιώσεως (Α. Π. 1091/1953, ΕΕΔ 12,369) Α. Π. 262/1954, ΕΕΔ 13,457). Ταῦτα δὲ δεχθεῖσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὀρθῶς τὸν νόμον ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τῆς ἐφέσεως.

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΧΡΟΝΟΥ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙ' ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ Ν. 2112

Δικαίωμα άδείας μισθωτοῦ κατ' Α.Ν. 539/1945 μετά διαθεσιμότητα καί άδειαν άνευ άποδοχῶν

Ὑπολογισμός τοῦ χρόνου, πρό τοῦ ὁποίου δέον νά καταγγελθῇ ἡ σύμβασις ἐργασίας κατά τόν Ν. 2112/1920.—Ποιητέος ὁ χρόνος ὁ διαρρεύσας ἀπό τῆς προσλήψεως τοῦ ὑπαλλήλου μέχρι τῆς ἐπιδόσεως αὐτῷ τῆς ἐγγράφου περί ἀπολύσεως καταγγελίας, προσμετρουμένης καί τῆς κατά τήν χρονικήν ταύτην διάρκειαν περιόδου, καθ' ἣν ὁ ὑπάλληλος διετέλεσεν ἐν ἀδείᾳ, τοῦ Νόμου μή ἀπαιτοῦντος πραγματικήν ἀπασχόλησιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ.—Παροχαί ὑπό τύπον δανείου.— Δικαίωμα ἀδείας κατ' Α.Ν. 539/1945 καί ἀποζημιώσεως δι' ὀφειλομένην καί μή ληφθεῖσαν ἕνεκεν τῆς ἀπολύσεως ἄδειαν.— Προσμέτρησις εἰς τόν χρόνον ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ καί ἐκείνου διαθεσιμότητος ἡ ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν.

Πλέον ἡ σαφῶς ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ν. 4558/1930, προκύπτει, ὅτι διά τόν ὑπολογισμόν τοῦ νομίμου χρόνου προειδοποιήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἡ τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ χρόνος, καθ' ὃν διήρκεσεν ἡ ἐργασιακή σχέσις, χωρίς νά ἐνδιαφέρῃ, ἂν ὁ μισθωτός εἰργάσθη ἀνελλιπῶς ἢ διακεκομμένως ἢ ἀπέσχε τῆς ἐργασίας του ἐπί χρόνον, ἀρκεῖ ὅτι κατά τόν χρόνον τῆς καταγγελίας ὑφίστατο ἐν ἰσχύϊ ἡ ἐργασιακή σχέσις, διά τήν ὁποίαν ὁ ἐργοδότης ἠσκησε τό διαπλαστικόν δικαίωμα τῆς καταγγελίας.

Ἰσχυρισμός ἐν προκειμένῳ τῆς ἐργοδότιδος ὑπῆρξεν, ὅτι διά τήν κατά τόν ν. 2112 καταγγελίαν τῆς συμβάσεως καί τήν ὀφειλομένην ἐξ αὐτῆς ἀποζημίωσιν δέν ἔπρεπε νά συνυπολογισθῇ καί ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ ἐργαζόμενος διετέλει ἐν ἀδείᾳ ἄνευ ἀποδοχῶν, ὀρθῶς δέ ἀναμφιβόλως τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς, συμφωνήσαν πρός τήν πρωτόδικον (Πρωτοδίκου Πειραιῶς 1689/1955, Πρωτοδίκης Σ. Ἀλεξανδρῆς, ΕΕΔ 15, 306), ἀπέρριψε τόν ἐν λόγῳ ἰσχυρισμόν, μέ τήν σκέψιν ὅτι ἐκ τοῦ ν. 2112 δέν προκύπτει, ὅτι λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν μόνον ὁ χρόνος πραγματικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Ἡ ὀρθή αὕτη σκέψις βασίζει καί τήν παγίως ἐν τῇ νομολογίᾳ κρατοῦσαν ἄποψιν ὅτι συνυπολογίζεται καί ὁ χρόνος τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον, συντρεχουσῶν τῶν προϋποθέσεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 3514 δέν διελύθη διά τῆς στρατεύσεως τοῦ μισθωτοῦ ἡ σύμβασις ἐργασίας (βλέπε Ἐφετείου Λαρίσης 136/1931, Δικαστική Γ' σελ. 331, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 847/1934, ΕΕΝ α' σελ.683, 214/1935, ΕΕΝ β' σελ. 957, ρητῶς ἄλλως τε περί αὐτοῦ ὁρίζει καί τό ἄρθρ. 8 τοῦ ν. 2058/1952 (ΕΕ Δ11, 193), συνυπολογίζεται καί ὁ χρόνος, κατά τόν ὁποῖον ἡ ἐργασιακή σύμβασις, κατά συμφωνίαν τῶν μερῶν, διετέλεσεν ἐν ἀναστολῇ (βλέπε Α.Π. 317/1953, εἰσηγητής Γ. Βουμβουλάκης, ΕΕΔ 12, 703 καί λοιπάς παραπομ-

μερίαν τῆς ἐκκαλούσης. Ἐν ὄψει δέ τούτων ρητέον ὅτι ὁ παρά τῆς ἐκκαλούσης προβληθείς καί ἐπαναφερόμενος διά τῆς ἐφέσεως ἰσχυρισμός περί ὑπερημερίας τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὡς ἀρνηθέντος καί μετά τήν γενομένην πρόσκλησίν του νά ἐπαναλάβῃ τήν ἐργασίαν του, αἰρούσης ἀπό ταύτης τά τῆς ὑπερημερίας τῆς ἐκκαλούσης ἐκ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεως ἀποτελέσματα, νομίμως μέν ἐκ τῶν ἀνωτέρω προβάλλεται, πλήν ἀβάσιμος ἐν τῇ οὐσίᾳ τυγχάνει, δεδομένου ὅτι, κατά τά βεβαιωθέντα, ἡ γενομένη πρόσκλησις, δέν ἀφεώρα τήν ἐξακολούθησιν, ὡς ἔδει, τῆς ὑπηρεσίας του, ἀλλά παράδοσιν μόνον αὐτῆς, ὑφ' οἷον περιορισμόν καί δέν ἀπετέλει αὕτη ἀνάκλησιν τῆς ἀκύρου καταγγελίας καί ἀπορριπτέα τά παρά τῆς ἐκκαλούσης περί τοῦ ἀντιθέτου ὑποστηριζόμενα. Περαιτέρω ὅμως, κατά τά ρηθέντα, ἡ ἐκκαλοῦσα τό μέν ἐνεχείρισε τήν 13 Ὀκτωβρίου 1955 μήνυσιν κατά τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐπί τῇ τελεσθείσῃ κατά τήν ἐνάσκησιν τῆς ὑπηρεσίας του ὡς ἀνωτέρω ὑπεξαιρέσει, τό δέ καί κατήγγειλε ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης τήν 15/10/1955 τήν ἐργασιακήν σύμβασιν. Ἐν σχέσει δέ καί πρός τά ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν της τούτων ρητέον ὅτι τό δικαίωμα τῆς ἐκκαλούσης διά τήν ἐπί τῇ ἀξιοποίνῳ πράξει τῆς ὑπεξαιρέσεως ὑποβολήν μηνύσεως καί τήν ἐκ τούτου καταγγελίαν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως δέν ἠναλώθη ὡς πρός τόν τοιοῦτον τῆς καταγγελίας λόγον ἐκ τῆς προηγηθείσης διά τόν αὐτόν λόγον ἑτέρας τοιαύτης τῆς 7 Ὀκτωβρίου 1955, ἐφ' ὅσον ἡ τελευταία αὕτη ὑπῆρξε κατά τά ἀνωτέρω ἄκυρος καί συνεπῶς ἡ ἐπαναληφθεῖσα τήν 15 Ὀκτωβρίου 1955 νομότυπος καταγγελία, ἧς προηγήθη καί ἡ ὑποβολή τῆς μηνύσεως, νόμιμος, ὡς ἐκ τῆς ἀκυρότητος τῆς προηγηθείσης τοιαύτης, ὑπῆρξε, συνεπαγαγοῦσα καί ἄνευ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τήν ἀπό ταύτης λύσιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως (ἄρθρ. 5 ν. 2112). Τούτων δ' ἀκολούθως καί ἡ ἐκ τῆς ἀκυρότητος τῆς πρώτης καταγγελίας ὑπερημερία τῆς ἐκκαλούσης περιορίζεται μόνον εἰς τόν ἀπό τῆς ἀκύρου πρώτης ἀπολύσεως 7.10.1955 μέχρι 15.10.1955 χρόνον, καθ' ὃν, ὡς ἀνωτέρω, ἐλύθη ἡ σύμβασις μέ ἀναλογοῦσας κατά τοῦτον ἀποδοχάς τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐκ δραχ. 400, βάσει τοῦ λαμβανομένου, ὡς ἐβεβαιώθη, κατ' Ὀκτώβριον 1955 μισθοῦ του ἐκ δραχ. 1300 μηνιαίως καί συνεπῶς ἡ τά ἐναντία δεχθεῖσα ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἡ θεωρήσασα μέν ἄκυρον τήν ἀπό 7 Ὀκτωβρίου 1955 καταγγελίαν, πλήν ὑποχρεώσασα τήν ἐκκαλοῦσαν εἰς τήν καταβολήν τῶν ἀπό 7 Ὀκτωβρίου 1955 μέχρις 6 Νοεμβρίου 1955 ἀποδοχῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἀνεξαρτήτως ἀποτελεσμάτων καί ἐπιρροῆς τῆς ἀκολουθησάσης τήν 15 Ὀκτωβρίου 1955 καταγγελίας, ἔσφαλε καί δέον νά μεταρρυθμισθῇ ὡς ἀνωτέρω κατά τό βάσιμον περί τούτου παράπονον τῆς ἐφέσεως.

πάς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 12, 702).
Διαφωνεῖ ὅμως τὸ Πρωτοδικεῖον πρὸς τὴν ἄποψιν τοῦ πρωτοδίκου Δικαστοῦ (1689/1955, ἔνθ' ἀνωτ.) ὡς πρὸς τὴν ἔλλειψιν, ὡς ἐδέχθη οὗτος, δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ πρὸς λῆψιν κανονικῆς ἐκ τοῦ ἀ.ν. 539/1945 ἀδείας καὶ συνεπῶς τῆς κατὰ τὴν § 5 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀποζημιώσεως ἐν ἀπολύσει, εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μισθωτὸς οὗτος εἶχε τεθῆ εἰς διαθεσιμότητα ἢ ἔτυχεν ἄλλης συμβατικῆς ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν. (Βλέπε καὶ συμφώνους πρὸς τὴν ἄποψιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 305 ἑπ.).

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 1739/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. Γ. Γαλανόπουλος
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. Χ. Κακίσης
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Μοίρας, Ι. Καποδίστριας

Νομίμως εἰσάγονται πρὸς συζήτησιν αἱ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1689/1955 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Πειραιῶς ὑπὸ κρίσιν ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1955 ἔφεσις τῆς ἐναγομένης Α.Ε. καὶ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1956 ἔφεσις τῆς ἐναγούσης Ε., αἵτινες, συναφεῖς οὖσαι, συνεκδικασταὶ εἰσί (Πολιτ. Δικον. ἄρθρ. 21 καὶ 172).

Ἡ ἐναγομένη διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεώς της παραπονεῖται κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ ἀγωγῆς τῆς ἐφεσιβλήτου κατ' αὐτῆς περὶ ἀποζημιώσεως, λόγῳ ἀπροθέσμου καταγγελίας τῆς συμβάσεως, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2112/1920, 1) ὅτι κακῶς καὶ παρὰ τὸν νόμον ἡ ἀπόφασις αὕτη ὑπελόγισε τὸν χρόνον ὑπηρεσίας τῆς ἐφεσιβλήτου εἰς 19 ἔτη, ἐπιδικάσασα ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τὰς ἀποδοχὰς 15 μηνῶν, ἐνῷ ἔδει νὰ ἐπιδικάσῃ τοιαύτην ἴσην πρὸς τὰς ἀποδοχὰς 14 μηνῶν, διότι ἡ συμπλήρωσις τῆς 19ετίας συνέπεσεν εἰς χρόνον, καθ' ὃν ἡ ἐφεσίβλητος ὑπάλληλος διετέλει ἐν αἰτηθείσῃ ὑπ' αὐτῆς ἀδείᾳ ἄνευ ἀποδοχῶν καὶ συνεπῶς ἔδει νὰ μὴ ὑπολογισθῇ ὁ χρόνος τῆς ἀδείας της ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας της καὶ 2) ὅτι κακῶς ἐπεδίκασε τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 2823, ὅπερ ἡ ἐκκαλοῦσα Ἑταιρεία παρεκράτησεν ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, λόγῳ ὀφειλῆς τῆς ἐφεσιβλήτου πρὸς αὐτὴν ἐκ ληφθέντος δανείου, δεχθεῖσα ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο εἶχε καταβληθῇ ὑπ' αὐτῆς τῇ ἐφεσιβλήτῳ λόγῳ οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως καὶ οὐχὶ λόγῳ δανείου. Ἡ δὲ ἐνάγουσα διὰ τῆς συνεκδικαζομένης ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεώς της παραπονεῖται κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅτι κακῶς αὕτη ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα ἔτυχε κατὰ τὸ ἔτος 1955 τῆς ἐξ ἀδικαιολογήτου βάσει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀν. νόμου 539/1945 ἀδείας τῶν 26 ἡμερῶν, ὑπολογίσασα πρὸς τοῦτο α) τὸν ἀπὸ 15.1.1955 ἕως 15.5.1955 χρόνον, καθ' ὃν διετέλεσεν αὕτη εἰς κατάστασιν διαθεσιμότητος βάσει τοῦ ἄρθρου 13 § 6 τοῦ ν. δ/τος 2961/1954 καὶ β) τὸν ἀπὸ 16.5.1955 μέχρι τῆς ἀπολύσεώς της (2.7.1955) χρόνον, καθ' ὃν αὕτη διετέλεσεν ἐν ἀδείᾳ ἄνευ ἀποδοχῶν, ἀπορρίψασα τὸ αἴτημα τῆς ἀγωγῆς περὶ καταψηφίσεως τοῦ ἐκ δραχμῶν 2.413 ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, ἀντιστοιχούσης εἰς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ μηνὸς τῆς ἀδείας βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ ἀν. νόμου 539/1945, λόγῳ τῆς ἀπολύσεώς της δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὴν ἐφεσίβλητον Ἑταιρείαν.

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2112/1920, τροποποιηθέντος διὰ τοῦ νόμου 4558/1930, ὡς τοῦτο διατυποῦται, διὰ τῶν φράσεων «δι' ὑπαλλήλους ὑπηρετήσαντας μέχρις ἑνὸς ἔτους κλπ.» καὶ «δι' ὑπαλλήλους συμπληρώσαντας τετραετῆ ὑπηρεσίαν κλπ.», ὡς χρόνος ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου, ὅστις δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου, πρὸ τοῦ ὁποίου δέον νὰ καταγγελθῇ ἡ ὑπαλληλικὴ σύμβασις, νοεῖται ὁ χρόνος ὁ διαρρεύσας ἀπὸ τῆς προσλήψεως τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μέχρι τῆς ἐπιδόσεως αὐτῷ τῆς ἐγγράφου περὶ ἀπολύσεως καταγγελίας, προσμετρουμένης καὶ τῆς κατὰ τὴν χρονικὴν ταύτην διάρκειαν περιόδου, καθ' ἣν ὑπάλληλος διετέλεσεν ἐν ἀδείᾳ, διότι ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ πραγματικὴν ἀπασχόλησιν τούτου ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. Ἐὰν τοῦτον τὸν χρόνον μόνον (τῆς πραγματικῆς ἀπασχολήσεως) ἐννοεῖ ἡ διάταξις αὕτη, θὰ μετεχειρίζετο ἀναλόγους ἐκφράσεις, οἷον «συμπληρώσαντας τετραετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν» ἢ «πραγματικὴν ἀπασχόλησιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ» κλπ. (Α.Π. 323/1938, ΕΕΝ ε' 723, Θέμ. ΜΘ' 613, Α. Π. 192/1952, ΕΕΝ ιθ' 403—404, (*) Α. Π. 317/1953, Θέμ. ΞΔ' 705). (**) Ὀρθῶς δθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου τῆς προμηνύσεως τῆς καταγγελίας τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ συνεπῶς τῆς ὀφειλομένης βάσει τοῦ ὡς ἄνω νόμου 2112 ἀποζημιώσεως προσεμέτρησε καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἡ ἐφεσίβλητος ἐνάγουσα διετέλεσεν ἐν ἀδείᾳ, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ἐπαγόμενος πρῶτος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης Ἑταιρείας κρίνεται ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

Καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐβεβαιώθη, ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης Ἑταιρείας καταβληθὲν τῇ ἐφεσιβλήτῳ ἐναγούσῃ ὑπαλλήλῳ αὐτῆς ποσὸν τῶν δραχμῶν 2.823 ἀφορᾷ μερικωτέρας καταβολάς, γενομένας αὐτῇ ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης Ἑταιρείας κατὰ τὸ ἀπὸ 21 Αὐγούστου 1948 ἕως 16 Ἰουνίου 1953 χρονικὸν διάστημα, οὐχὶ λόγῳ δανείου, ἀλλ' ὡς ἔκτακτος παροχὴ πρὸς οἰκονομικὴν αὐτῆς ἐνίσχυσιν, οἵας παροχὰς κατέβαλεν αὕτη καὶ εἰς ἅπαν τὸ λοιπὸν προσωπικὸν αὐτῆς, κατόπιν διαβημάτων καὶ ἀπεργιῶν τούτου, λόγῳ τῆς γλισχρότητος τῶν ἀποδοχῶν του καὶ αἵτινες παροχαὶ ἐχορηγήθησαν ὑπὸ τύπον δανείου, ἵνα μὴ ἀποτελέσωσιν ἀντικεί-

(*) ΕΕΔ 11, 471.
(**) ΕΕΔ 12, 703.

μενον επιδιώξεων των μισθωτών πρὸς καταβολὴν τοιούτων καὶ εἰς τὸ μέλλον, τὰ δὲ καταβληθέντα ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης Ἑταιρείας εἰς τὴν ἐφεσίβλητον ὡς δάνεια χρηματικὰ ποσὰ κατὰ τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα (1950—1953), δι' ἅπερ καὶ ἰδιαίτερος λογ)σμὸς ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐτηρήθη, ἐξωφλήθησαν διὰ κρατήσεων ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῆς ἐφεσιβλήτου. Ταῦτα δεχθεῖσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορρίψασα τὴν ἔνστασιν τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης περὶ συμψηφισμοῦ τοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ εἰς τὴν ὀφειλομένην ὑπ' αὐτῆς ἀποζημίωσιν τῇ ἐφεσιβλήτῳ ἐναγούσῃ, ὀρθῶς τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις ἐξετίμησεν, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ἐπαγόμενος δεύτερος καὶ τελευταῖος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης Ἑταιρείας κρίνεται ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, ἀπορριπτέα δὲ καὶ ἡ ἔφεσις αὕτη ἐξ ὁλοκλήρου.

Ἐκ τῆς διατάξεως τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀν. νόμου 539)1945, ὁριζούσης ὅτι πᾶς μισθωτὸς μετὰ συνεχῆ ἀπασχόλησιν εἰς ὑποκειμένην εἰς τὸν νόμον τοῦτον ἐπιχείρησιν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τοὐλάχιστον δώδεκα μηνῶν δικαιοῦται καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος τῆς ὑπὸ τῆς παραγράφου ταύτης καὶ τῆς ἑπομένης § 2 ὁριζομένης ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, ἐπαυξανομένης κατὰ μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν δι' ἑκάστην πλέον τοῦ ἑπταετίας ἐξαμηνίαν ἀπασχολήσεως κλπ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διάταξιν τῆς § 6 τοῦ ἄρθρου τούτου, δι' ἧς ὁρίζεται ὅτι «διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ περὶ οὗ ἀνωτέρω χρόνου ἀπασχολήσεως τὰ διαστήματα καθ' ἃ ὁ μισθωτὸς ἀπέσχεν ἢ ἀπέχει τῆς ἀπασχολήσεώς του παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει, λόγῳ βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθενείας, στρατεύσεως, ἀπεργίας, ἀνταπεργίας ἢ ἀνωτέρας βίας, δὲν θεωροῦνται ὡς χρόνος μὴ ἀπασχολήσεως, οὐδὲ συμψηφίζονται πρὸς τὰς ἡμέρας ἀδείας, ὧν οὗτος δικαιοῦται», σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τὸν κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀπαιτούμενον χρόνον τῆς συνεχοῦς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἡμερῶν τῆς ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, ἧς δικαιοῦται οὗτος, προσμετρῶνται καὶ πάντα τὰ χρονικὰ διαστήματα, καθ' ἃ οὗτος ἀπέσχε τῆς ἐργασίας του ἐκ δεδικαιολογημένης αἰτίας καὶ συνεπῶς καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν οὗτος διετέλεσεν εἰς κατάστασιν διαθεσιμότητος ἢ ἐν ἀδείᾳ ἄνευ ἀποδοχῶν. Ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ ἔννοια τῶν ὡς ἄνω διατάξεων προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὴν ἀνωτέρω § 6 τοῦ ἄρθρου 2 περιελήφθησαν αἱ πλεῖσται περιπτώσεις ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας συνεπείᾳ ἀσκήσεως δικαιώματος αὐτοῦ καὶ τοιούτου τοῦ ἐργοδότου, ὡς καὶ ἐξ ἀνωτέρας βίας, αἵτινες περιπτώσεις προφανῶς ἐνδεικτικῶς ἀναφέρονται ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ, μὴ ἀποκλεισμένων, διὰ τὴν ταὐτότητα τοῦ νομικοῦ λόγου, καὶ τῶν ὁμοίων περιπτώσεων τῆς ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῶν ὡς ἄνω λόγων διαθεσιμότητος καὶ ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν, τοῦ νομοθέτου σκοπήσαντος διὰ τῶν διατάξεων ταύτων, ὅπως παράσχῃ τῷ μισθωτῷ τὴν εὐχέρειαν τῆς ἐπὶ τῷ ὁριζομένῳ δι' αὐτῶν χρονικῷ κατ' ἔτος διαστήματι ἀναπαύσεώς του πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν σωματικῶν του δυνάμεων, τοῦ σκοποῦ τούτου ἐπιτυγχανομένου διὰ τῆς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀπολήψεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ὁλοκλήρων τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ. Διὰ τὴν ἐπίτευξιν δὲ τοῦ σκοποῦ τούτου ὡρίσθη ἐν ταῖς §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου τούτου τὸ μὲν ὅτι πᾶσα συμφωνία μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ, περιλαμβάνουσα τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ εἰς ἄδειαν δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ ἢ τὴν παραίτησιν ταύτου ἀπὸ τοῦ ἐν λόγῳ δικαιώματος καὶ ἐὰν προβλέπῃ τὴν καταβολὴν εἰς αὐτὸν ἐπηυξημένης ἀποζημιώσεως, θεωρεῖται ἀνύπαρκτος, τὸ δὲ ὅτι εἰς πάντα μισθωτόν, ἀναλαμβάνοντα ἔμμισθον ἀπασχόλησιν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐτησίας ἀδείας του, ὁ ἀπασχολήσας τοῦτον ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ μὴ καταβάλῃ ἀμοιβὴν διὰ τὸ ἀντίστοιχον χρονικὸν διάστημα. Δεχθεῖσα ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα ἐνάγουσα δὲν ἐδικαιοῦτο κατὰ τὸ ἔτος τῆς ἀπολύσεώς της (1955) τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὡς ἄνω ἀν. νόμου 539)1945 ὁριζομένης ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν καὶ συνεπῶς οὐδὲ καὶ τῆς βάσει τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ νόμου ταύτου ὀφειλομένης, λόγῳ τῆς ἀπολύσεώς της δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὴν ἐφεσιβλήτην ἐναγομένην ἐργοδότριαν, ἀποζημιώσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ ἐκκαλοῦσα διετέλεσεν εἰς κατάστασιν διαθεσιμότητος, ἔτυχε δὲ καὶ κανονικῆς ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν πλέον τῶν 26 ἡμερῶν, ὅσων ἐδικαιοῦτο ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, καὶ ἀπορρίψασα ἀκολούθως τὸ σχετικὸν αἴτημα τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἔσφαλε περὶ τὴν ὀρθὴν τῶν ὡς ἄνω νομικῶν διατάξεων ἑρμηνείαν καὶ δέον, γινομένης δεκτῆς τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τῆς ἐναγούσης, νὰ ἐξαφανισθῇ κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως, γινομένου δεκτοῦ τοῦ σχετικοῦ αἰτήματος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ὑποχρεωθῇ ἡ ἐφεσιβλήτος ἐναγομένη ὅπως καταβάλῃ τῇ ἐκκαλούσῃ ἐναγούσῃ διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην, πρὸς τῷ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐπιδικασθέντι ποσῷ τῶν δραχμῶν 4.931 καὶ δραχμὰς ἔτι 2.108, ἃς θὰ ἐλάμβανεν αὕτη βάσει τῶν ἀποδοχῶν της, ἐὰν ἤθελε τύχει τῆς ὡς ἄνω ἀδείας τῶν 26 ἀλλεπαλλήλων ἐργασίμων ἡμερῶν, ἧς ἐδικαιοῦτο βάσει τῶν ἐτῶν τῆς ἀπασχολήσεώς της παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ Ἑταιρείᾳ, ἤτοι ἐν ὅλῳ δραχμὰς 7.039, τῶν ἐναντίων ἰσχυρισμῶν κρινομένων ἀπορριπτέων ὡς ἀβασίμων.

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ ΑΠΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Έφαρμογή σχετικών διατάξεων άρθρου 5 Ν. 2112 καί άρθρου 7 Ν. 3198/1955

Έναρξις ισχύος Ν. 3198/1955 άπό 9 Φεβρουαρίου 1955, έπομένως καί τής διατάξεως τοῦ άρθρου 7 αὐτοῦ περί κοινοποιήσεως είς τόν έργοδότην τοῦ άπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἤ τής δικαστικής άποφάσεως περί άπαλλαγής τής άποδοθείσης αὐτῷ κατηγορίας δι' άξιόποινον πρᾶξιν.—Έξάμηνος άποκλειστική προθεσμία έπιδόσεως άγωγής δι' άξιώσεις έκ τοῦ Ν. 2112, κατ' άρθρ. 6 § 2 Ν. 3198/1955.—Έναρξις προθεσμίας άγωγής περί άποζημιώσεως Ν. 2112 τοῦ άπαλλασσομένου κατηγορίας μισθωτοῦ άπό τής έκδόσεως τής άπαλλακτικής άποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, άφ' ής καθίσταται άπαιτητή ἡ άποζημίωσις.

Κατά τό άρθρ. 7 τοῦ ν. 3198/1955 περί καταγγελίας τής σχέσεως έργασίας (ΕΕΔ 14, 502) καί διατάξεις τοῦ παρόντος δέν έφαρμόζονται έπί μισθωτῶν, άπολυομένων συνεπείᾳ ύποβολῆς κατ' αὐτῶν μηνύσεως, συμφώνως πρός τά ύπό τής § 1 τοῦ άρθρ. 5 τοῦ ν. 2112 ἤ τής § 1 τοῦ άρθρου 6 τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 όριζόμενα. Έάν ὅμως έπακολουθήσῃ άπαλλαγή τοῦ μισθωτοῦ διά βουλεύματος ἤ δικαστικής άποφάσεως, αί διατάξεις τοῦ παρόντος έχουσιν έφαρμογήν καί έπ' αὐτοῦ άπό τής είς τόν έργοδότην κοινοποιήσεως ύπό τοῦ ένδιαφερομένου τοῦ άπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἤ τής άποφάσεως».

Δικαιολογοῦσα τήν διάταξιν αὐτήν ἡ εἰσηγητική ἔκθεσις (ΕΕΔ 14, 276) άναγράφει τά ἑξῆς: Έπειδή ἡ μή καταβολή τής άποζημιώσεως έπάγεται άκυρότητα, άποσαφηνίζεται ύπό τοῦ άρθρου 7, ὅτι αἱ περί άκυρότητος, ὡς καί αἱ λοιπαί διατάξεις τοῦ νόμου, θά έφαρμόζωνται καί έπί μισθωτῶν τής κατηγορίας ταύτης, άφ' ής οὗτοι κοινοποιήσουν είς τόν έργοδότην τό άπαλλακτικόν βούλευμα ἤ τήν δικαστικήν άπόφασιν. Συνεπῶς, έφ' ὅσον ὁ έργοδότης καταβάλῃ τήν άποζημίωσιν είς τόν μισθωτόν, κατά τάς διατάξεις τοῦ νέου νόμου, ὁ μισθωτός δέν δικαιοῦται νά ζητήσῃ άποδοχάς διά τό μεσολαβῆσαν χρονικόν διάστημα. Ἄν ὅμως ὁ έργοδότης δέν καταβάλῃ τήν άποζημίωσιν, τότε δημιουργεῖται άκυρότης, άνατρέχουσα μέχρι τοῦ χρόνου τής άπολύσεως.

Εἶναι, μετά ταῦτα, φανερόν, ὅτι ὁ Νομοθέτης τοῦ νόμου 3198/1955 δέν ἤθρυσε τό πρῶτον διά τής διατάξεως τοῦ άρθρου 7 αὐτοῦ δικαίωμα άποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112/1920 ἤ τοῦ β. δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 τῶν άπαλλασσομένων τής κατηγορίας διά βουλεύματος ἤ δικαστικής άποφάσεως, άλλ' άνεφέρθη είς τό προϋφιστάμενον τοιοῦτον δικαίωμα έκ τοῦ άρθρου 5 τοῦ ν. 2112, μόνον δέ συνέδεσε τήν έκ τοῦ άρθρ. 5 τοῦ ν. 3198/1955 άκυρότητα πρός τήν προηγουμένην ύπό τοῦ μισθωτοῦ κοινοποίησιν τοῦ άπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἤ τής δικαστικής άποφάσεως (ζήτημα εἶναι ὅμως άπό πότε θά άπαγγελθῇ άκυρότης, βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 712 ἑπ.).

Ὥστε, άσχέτως τοῦ ὅτι, ὡς δέχεται τό Πρωτοδικεῖον, ἡ διάταξις τοῦ άρθρ. 7 τοῦ ν. 3198/1955, περί τής ὁποίας πρόκειται, δέν άφεώρα τήν προκειμένην περίπτωσιν, άναγομένην είς χρόνον πρό τής ἰσχύος τοῦ νόμου (9 Φεβρουαρίου 1955), (νομίζομεν ὅτι, έφ' ὅσον ἡ άπαλλαγή τοῦ μισθωτοῦ καί έντεῦθεν τό δικαίωμά του έπί τής άποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 έγένετο είς χρόνον, καθ' ὅν ἴσχυεν ὁ ν. 3198/1955, άδιαφόρως τοῦ πότε συντελέσθη ἡ πρᾶξις, ἦτο έφαρμοστέα ἡ διάταξις τοῦ άρθρ. 7 τοῦ ν. 3198), έφ' ὅσον, ὡς προκύπτει έκ τής άποφάσεως, ὁ μισθωτός ἐζήτησε τήν καταβολήν τής άποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920, μετά τήν άπαλλαγήν τής κατηγορίας, προϋπόθεσις, ἡ ὁποία τίθεται ἐν τῷ άρθρῳ 5 τοῦ ν. 2112 (καί βεβαίως καί ύπό τήν διάταξιν τοῦ άρθρ. 7 τοῦ ν. 3198/1955), καί ἄν ἡ περίπτωσις ὑπήγετο είς τήν διάταξιν τοῦ άρθρ. 7 τοῦ ν. 3198/1955, πάλιν δικαίωμα εἶχεν ὁ μισθωτός νά ζητήσῃ τήν άποζημίωσιν αὐτήν, χωρίς νά παρακωλύηται έκ τής μή είς τόν έργοδότην κοινοποιήσεως τοῦ άπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἤ τής δικαστικής άποφάσεως, κατά τό άναγνωριζόμενον είς αὐτόν δικαίωμα νά παραιτηθῇ άκόμη τής (σχετικής) άκυρότητος τής καταγγελίας έκ τοῦ ν. 3198/1955 (βλέπε άντί πάσης άλλης τήν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 443/1954, εἰσηγητής *Ι. Μαρινάκος*, ΕΕΔ 13, 409 καί λοιπάς παραπομπάς είς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 13, 408).

Ἄλλως θά ἦτο δύσκολον νά συμβιβασθῇ [καί ἡ άποκλειστική προθεσμία τοῦ άρθρ. 6 § 1 τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502), ἡ ὁποία άφορᾷ

εἰς τὴν προσβολὴν τῆς ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἀκύρου, πρὸς τὴν ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν τῆς § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. 6, ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἀξίωσιν τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τοῦ ν. 2112 (τῆς πρώτης ὁριζομένης εἰς τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως καὶ τῆς δευτέρας εἰς ἓξ μῆνας).

Βεβαίως, ὡς δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, ἐφ' ὅσον ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 6 § 2 τοῦ ν. 3198/1955 ὁρίζει, ὅτι πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ν. 2112 τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή, καὶ ἀπαιτητὴ κατέστη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως (ἄρθρ. 5 ν. 2112), ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ἄρχεται ἡ ἀποκλειστικὴ προθεσμία τῶν ἓξ μηνῶν, ὑπολογιζομένη κατ' ἄρθρα 241 καὶ 243 Α.Κ. (πρβλ. ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς προθεσμίας Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 2679/1956, Πρωτοδίκης *Ε. Καραμαγκιώλης*, ΕΕΔ 15, 598).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6889/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Λιμούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Μανδάλακας, Γ. Δρακόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ν. 3198)1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου τούτου ἄρχεται ἀπὸ τῆς 9ης Φεβρουαρίου 1955. Οὕτως ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης ἄρχεται καὶ ἡ ἰσχὺς τῆς διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἐν λόγῳ νόμου, καθ' ἣν, ἐὰν ἐπακολουθήσῃ ἀπαλλαγὴ τοῦ συνεπείᾳ ὑποβολῆς κατ' αὐτοῦ μηνύσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἀπολυθέντος μισθωτοῦ, διὰ δουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως, αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ μισθωτοῦ τούτου ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ἐργοδότην κοινοποιήσεως ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου τοῦ ἀπαλλακτικοῦ δουλεύματος ἢ τῆς ἀποφάσεως καὶ ἐκ ταὐτοῦ περιεχομένου τῆς διατάξεως ταύτης οὐδαμῶς συνάγεται ὡς θέλησις τοῦ νομοθέτου αὐτῆς ἡ ἀναδρομὴ ταύτης καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτῆς σχέσεων. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ὁ ἐφεσίβλητος, ἀπολυθεὶς τῆς παρὰ τῷ ἐκκαλοῦντι ὑπηρεσίας του πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 3198)1955 καὶ δὴ τὴν 17 Μαΐου 1954, συνεπείᾳ ὑποβολῆς κατ' αὐτοῦ τῆς ἀπὸ 13 Μαΐου 1954 μηνύσεως ἐκείνου δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ὑπηρεσίας του, δὲν ὑπεχρεοῦτο μετὰ τὴν ἀπαλλαγήν του τῆς πράξεως ταύτης νὰ κοινοποιήσῃ πρὸς τὸν ἐργοδότην του τὴν ἀπαλλακτικὴν ἀπόφασιν, ἐφ' ὅσον τοιαύτη ὑποχρέωσις αὐτοῦ δὲν καθιεροῦται διὰ τῆς κατὰ τὸν ῥηθέντα χρόνον ἀπολύσεώς του ἰσχυούσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 2 τοῦ νόμου 2112)1920, προκειμένης ἀσκήσεως τοῦ κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην δικαιώματός του ὅπως ζητήσῃ μετὰ τὴν ἐκ τῆς κατηγορίας ἀπαλλαγήν του τὴν, ἧς ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου δικαιοῦται, ἀποζημίωσιν. Ἐν τούτοις ὅμως αὐτὸς, παρὰ τὴν ὑπαρξίαν τοιαύτης ὑποχρεώσεώς του, ἐκοινοποίησε τῷ ἐκκαλοῦντι τὴν ἐν λόγῳ ἀπαλλακτικὴν ἀπόφασιν τοῦ Μονομελοῦς Πλημμελειοδικείου Ἀθηνῶν, ὑπ' ἀριθ. 9576)9.3.1955, ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Α. Ν**, πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἐπιδοθείσης τῷ ἐκκαλοῦντι τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1955, ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ἀβάσιμος οὐσίᾳ ἐστὶ καὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀπορριπτέα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις κατὰ τὸν περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἐν τῷ πρώτῳ αὐτῆς λόγῳ ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 3198)1955 πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ τὸν ν. 2112, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἢ τοῦ β. δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή. Προκειμένου περὶ ἀπαιτήσεων κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος (23 Ἀπριλίου 1955). Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐπίδικος ἀξίωσις τοῦ ἐφεσιβλήτου περὶ καταβολῆς αὐτῷ τῆς κατὰ τὸν ν. 2112 ἀποζημιώσεως κατέστη ἀπαιτητή, κατ' ἄρθρον 5 § 2 τοῦ ν. 2112, ἀπὸ τῆς ἀπαλλαγῆς του ἐκ τοῦ ἀποδοθέντος αὐτῷ ἀδικήματος δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 9576)1955 ἀποφάσεως τοῦ Μονομελοῦς Πλημμελειοδικείου Ἀθηνῶν, ἤτοι ἀπὸ τῆς 9ης Μαρτίου 1955 καὶ ἡ περὶ αὐτῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἠγέρθη ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω τασσομένης ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. 3198)1955 προθεσμίας καὶ δὴ τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1955, ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως. Ὅθεν ἀβάσιμος οὐσίᾳ ἐλέγχεται καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις καὶ κατὰ τὸν περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἐν τῷ πρώτῳ αὐτῆς λόγῳ ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος.

ΕΞΟΜΟΙΩΣΙΣ ΜΟΝΟΜΕΡΟΥΣ ΒΛΑΠΤΙΚΗΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΟΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΝ

Ἐξαίρεσις ἐφαρμογῆς ἄρθρου 9 Ν. 118/1945 διὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ Ὀργανισμοῦ Διαχειρίσεως Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ

Καθορισμὸς ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Ο.ΔΙ.Σ.Υ. ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ.—Ἀνεφάρμοστον, κατ' ἄρθρ. 9 § 2 Ν.Δ. 183/1946, τῶν διατάξεων τοῦ Α.Ν. 118/1945, ἤδη δὲ τοῦ Ν. 3198/1955 διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας.—Μονομερὴς βλαπτικὴ ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου μεταβολὴ ὅρου συμβάσεως ἐργασίας διὰ μειώσεως μισθοῦ.—Δικαίωμα μισθωτοῦ, κατ' ἄρθρ 5 Ν. 2112/1920, ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως Ν. 2112, ἐφ' ὅσον δὲν στέργει ρητῶς ἢ σιωπηρῶς εἰς τὴν μεταβολήν, μὴ ὑφισταμένης πλέον ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου νὰ ἀποδεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου, προσφερομένας ὑπὸ τοὺς παλαιοὺς ὅρους συμβάσεως.

Ἐπρόκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου περὶ σχέσεως ἐργασίας μετὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ Διαχειρίσεως Πλεονάζοντος Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 § 6 τοῦ ν.δ. 183/1946 «περὶ συστάσεως τοῦ Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ διὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ πλεονάζοντος συμμαχικοῦ ὑλικοῦ» (ΕΕΔ 5, 637) ὁ καθορισμὸς τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἀπαλληλικοῦ προσωπικοῦ, τὰ ἡμερομίσθια τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ, αἱ πρόσθετοι ἀμοιβαὶ εἰς τὸ ἐν γένει προσωπικόν, εἰς ὃ περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἐξ ἀποσπάσεως τοιοῦτον, ἐνεργοῦνται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.ΔΙ.Σ.Υ., μὴ δεσμευομένου ἐν τῷ τοιούτῳ καθορισμῷ αὐτῶν ἐξ οἱασδήποτε ὑφισταμένης τυχὸν σχετικῆς περιοριστικῆς διατάξεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 § 3 τοῦ ν. 2279/1952 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων συνδεομένων μὲ τὸν Ο.ΔΙ.Σ.Υ.» (ΕΕΔ 11, 1285) ὁ καθορισμὸς τῶν ἐν γένει ἀποδοχῶν καὶ ἀμοιβῶν τοῦ προσωπικοῦ δύναται νὰ ἐνεργηθῇ καὶ κατὰ παρέκκλισιν τῶν σχετικῶς ὑφισταμένων εἰδικῶν ἢ γενικῶν διατάξεων.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ ἀ.ν. 1786/1951 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων ἀφορώντων τὸν Ὀργανισμὸν Διαχειρίσεως Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ» (ΕΕΔ 10, 482), κυρωθέντος διὰ τοῦ ν. 2113/1952 (ΕΕΔ 11, 601), ὁ νόμος 118/1945 «περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ Διαχειρίσεως τοῦ Πλεονάζοντος Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ (Ο.ΔΙ.Σ.Υ.) ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου κατὰ τὸ ν.δ. 183/1946.

Κατὰ τὴν Α.Π. 197/1951 (εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 10, 579) ἡ ἐξαίρεσις τοῦ Ο.ΔΙ.Σ.Υ. τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου 118/1945, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 9 τοῦ ν.δ. 183/1946, ὑφίστατο καὶ μετὰ τὴν διὰ τοῦ ν.δ. 1255/1949 τροποποίησιν τοῦ ν. 118/1945.

Ἐπήλθεν ὅμως μετὰ ταῦτα ὁ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κλάδος τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας ὑπήχθη εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 60 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου καταργεῖται πᾶσα διάταξις τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας, ἀντιτιθεμένη εἰς αὐτόν.

Ἑπομένως μετὰ τὴν σαφῆ τελευταίαν ταύτην διάταξιν προκύπτει ζήτημα, ἂν ἐξηκολούθησεν ἰσχύουσα ἡ ἀνωτέρω εἰδικὴ διάταξις περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ Ο.ΔΙ.Σ.Υ. τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ν. 118/1945 (πρβλ. τὴν Α.Π. 675/1955, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 43 περὶ τῆς τύχης τῶν προϋφισταμένων τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 νομοθετικῶν ἐξαιρέσεων μετὰ τὸ ἄρθρ. 60 τοῦ νόμου τούτου, βλέπε καὶ τὰ ἐν ΕΕΔ 15, 42 λοιπὰ σημειούμενα).

Ἀλλὰ καὶ περαιτέρω διὰ τοῦ ἀ.ν. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941, ἰσχύοντος ἤδη (καὶ μετὰ τὴν τροποποίησιν τοῦ ν.δ. 3464/1955, ΕΕΔ 15, 105), καθωρίσθη ἐκ νέου ὁ κύκλος τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 ὡρίσθη, ὅτι καταργεῖται ὁ ν. 118/1945, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις τῆς νομοθεσίας περὶ ἀνεργίας τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τοῦ ν.δ. 2698/1953.

Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ν.δ. 3464/1955 (ΕΕΔ 15, 107) ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 εἶναι, ὅτι καταργεῖται πᾶσα ἀντικειμένη εἰς τοῦτο διάταξις τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τοῦ ν.δ. 2698/1953, ὡς ἐπίσης καὶ πᾶσα γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις, δι' ἧς ρυθμίζονται ἄλλως ἢ ὡς ἐν τῷ ν.δ. 2961/1954 ὁρίζεται, τὰ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας, ***ἐξαιρέσεως ἀπ' αὐτῆς***, ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν καὶ παροχῶν κλπ.

Ἀφοῦ δὲ περαιτέρω, ὁ ἰσχύων νόμος 3198/1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας (ΕΕΔ 14, 502) ἀφορᾷ εἰς τοὺς κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφαλιζομένους μισθωτούς, κατὰ τὸ ν.δ. 2961/1954, κατηργήθησαν δὲ ρητῶς ὁπωσδήποτε διὰ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 αἱ ἐξαιρέσεις ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, νομίζομεν, ὅτι ἐν προκειμένῳ (καὶ ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς περιπτώσεως αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων, διὰ τὰς ὁποίας ὑπῆρχον προηγούμεναι ἐξαιρέσεις) εἶχεν ἐφαρμογὴν ὁ ν. 3198/1955.

Σχετικῶς πρὸς τὰς συνεπείας ἐκ τῆς μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων συμβάσεως ἐργασίας καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἀσχολεῖται ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου βλέπε καὶ Α.Π. 585/1955 (εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 1320 καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα καὶ παραπομπάς), ὡς καὶ τὴν πρόσφατον Α.Π. 285/

1956 (εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 663).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7280/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Δ. Ἀκτύπης, Π. Θεοφανόπουλος*

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 § 6 τοῦ ν.δ. 183)1946 «περὶ συστάσεως Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ διὰ τὴν διαχείρισιν πλεονάζοντος συμμαχικοῦ ὑλικοῦ» καὶ ἄρθρου 2 § 3 τοῦ ν. 2279)1952 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν συνδεομένων μὲ τὸν ΟΔΙΣΥ» σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐφεσιβλήτου Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ δύναται νὰ καθορίζῃ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ὑπαλληλικοῦ καὶ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ ἐλευθέρως καὶ κατὰ παρέκκλισιν τῶν ὑφισταμένων εἰδικῶν ἢ γενικῶν διατάξεων, μὴ δεσμευομένου ἐξ αὐτῶν ἐν τῷ ποσοτικῷ καθορισμῷ τῶν ἀποδοχῶν, ἐκ τούτων δὲ ἕπεται ὅτι καὶ εἰς αὐξομείωσιν τούτων δύναται νὰ προβαίνῃ. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 2 τοῦ ρηθέντος ν. δ. 183)1946 δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω προσωπικοῦ αἱ διατάξεις τοῦ ν. 118)1945, αἵτινες καταργηθεῖσαι ἐν τῷ μεταξὺ ἐπανήχθησαν ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ν. 3198)1955. Τέλος δὲ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 2112)1920, ὁριζούσης ὅτι πᾶσα μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, βλάπτουσα τὸν ὑπάλληλον, θεωρεῖται ὡς καταγγελία ταύτης, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ βλάπτουσα τὸν ὑπάλληλον μονομερὴς ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου μεταβολὴ ὅρων τῆς δι' ἀόριστον χρόνον συναφθείσης συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον δὲν τυγχάνουσιν ἐφαρμοστέαι αἱ διατάξεις τοῦ ν. 118)1945 καὶ ἤδη τοῦ ν. 3198)1955, ἁπλῶς καὶ μόνον παρέχει εἰς τοῦτον τὸ δικαίωμα, ὅπως, ἐφ' ὅσον δὲν στέργει ρητῶς ἢ σιωπηρῶς εἰς τὴν τοιαύτην μεταβολήν, ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἐργοδότου τὴν καταβολὴν τῆς κατ' ἄρθρον 3 ἀποζημιώσεως, μὴ ὑφισταμένης πλέον ὑποχρεώσεως τούτου ὅπως ἀποδεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου τυχὸν προσφερομένας ὑπὸ τοὺς παλαιοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως (Α.Π. 585)1955, ΕΕΔ 14, σελ. 1321). Ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦνται τὰ ἑξῆς: Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν, ἀπόστρατος ὢν ἀξιωματικός, προσελήφθη ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου ἀπὸ τῆς 11.5.1954, χρησιμοποιηθεὶς ἀρχικῶς ὡς πραγματογνώμων, ἀκολούθως δὲ ἐν Ἀργοστολίῳ παρὰ τῇ Διευθύνσει κινήσεως ἐφοδίων σεισμοπαθῶν Κεφαλληνίας, ὅπου ὑπηρέτησεν ὡς διευθυντής, ἐπὶ καθορισθέντι ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 3.200. Ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης ἀνεκλήθη κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον 1955, τεθεὶς εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ΟΔΙΣΥ μὲ τὸν αὐτὸν βαθμὸν καὶ μισθόν, ἀπὸ 1ης δὲ Ἰουνίου 1955 ἀνετέθη καὶ πάλιν εἰς αὐτὸν ὑπηρεσία πραγματογνώμονος, καθορισθέντος τοῦ μισθοῦ διὰ νέας ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐφεσιβλήτου εἰς δραχμὰς 2.000 μηνιαίως. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην μεταχείρισίν του καὶ τὴν βλαπτικὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας διεμαρτυρήθη ὁ ἐκκαλῶν, ἐν τέλει δὲ μετατεθεὶς ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, εἰς Θεσσαλονίκην ὑπὸ τὴν νέαν ταύτην ἰδιότητα ὡς πραγματογνώμονος, ἠρνήθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν νέαν του θέσιν. Τοῦτο ὅμως, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα, δὲν ἀσκεῖ ἐπιρροήν τινα ἐν προκειμένῳ διὰ τὰς προβαλλομένας ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀξιώσεις πρὸς καταβολὴν τῆς μισθοδοσίας του, καθ' ὅσον, καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι οὗτος μετὰ τὴν ἄνω μεταβολὴν ἐξ ἀρχῆς ἠρνήθη νὰ παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας του ὑπὸ τοὺς νέους ὅρους, μόνον τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112, ὡς καταγγείλας αὐτὸς τὴν σύμβασιν, δύναται νὰ ζητήσῃ, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰς ἀποδοχὰς αὐτοῦ καὶ δὴ βάσει τῶν παλαιῶν ὅρων τῆς συμβάσεως. Κατόπιν τούτων δὲν ἐσφάλη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐκ τοῦ ὅτι ἐπεδίκασε τῷ ἐκκαλοῦντι, κατὰ μερικὴν ἀποδοχὴν τῆς κρινομένης ἀγωγῆς, μόνον τὰς ὑπὸ τοὺς νέους ὅρους τῆς συμβάσεως ἀποδοχάς του διὰ τὸ ἀπὸ 16—30 Ἰουνίου 1955 χρονικὸν διάστημα, ὡς καὶ διὰ τοὺς μῆνας Αὔγουστον καὶ Σεπτέμβριον 1955, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς βάσει τῶν παλαιῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ὑπ' αὐτοῦ ζητουμένας, ἀλλὰ τοὐναντίον ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐν μέρει ἐπὶ ἄλλαις αἰτιολογίαις, τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

Ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 9 § 3 τοῦ ν. δ. 183)1946 δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὁ ν. 118)1945 καὶ συνεπῶς καὶ ὁ ἐπαναγαγὼν τοῦτον ἐν ἰσχύϊ ν. 3198)1955, ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὸ κεφάλαιον αὐτῆς, δι' οὗ ἐζητεῖτο ἡ καταβολὴ τῷ ἐκκαλοῦντι ἐνάγοντι ἀποδοχῶν διὰ τὸν μετὰ τὴν 1.10.1955, ὅτε κατηγγέλθη ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις χρόνου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ καταγγελία ἦτο ἄκυρος λόγῳ μὴ καταβολῆς τῆς κατὰ τὸν ν. 2112)1920 ἀποζημιώσεως μέχρι τῆς 16.11.1955, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΑΝΑΠΗΡΩΝ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΑΝΑΠΗΡΩΝ ΠΟΛΕΜΟΥ ΩΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Έννοια τοῦ σχετικοῦ Ν.Δ. 1799/1942 περὶ τροποποιήσεως τοῦ Ν.Δ 1040/1942

Ὑποχρέωσις Δημοσίων κλπ. Ὑπηρεσιῶν, ὡς καὶ Ὀργανισμῶν Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, κατ' ἄρθρ. 4 Ν.Δ. 1799/1942, εἰς πρόσληψιν ἀναπήρων πολέμου 1940 - 1941 ἀσχέτως ὑπάρξεως ἢ μὴ κενῶν ὀργανικῶν θέσεων.— Κατάταξις αὐτῶν εἰς τὸ μόνιμον προσωπικόν.— Φύσις σχέσεως προσωπικοῦ Δημοσίων Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων.—Ἀπαράδεκτος εἰσαγωγὴ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀξιώσεων ἐκ σχέσεων δημοσίου δικαίου.

Κατὰ τὰ σταθερῶς ἐν τῇ δικαστηριακῇ πράξει ἐφαρμοζόμενα εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' δὲν εἰσάγονται ἀξιώσεις ἐκ σχέσεων τοῦ δημοσίου δικαίου (βλέπε ἐκ τῶν τελευταίων τὴν Α.Π. 406/1954, εἰσηγητὴς *Κ. Σούρλος*, ΕΕΔ 13, 648 καὶ λοιπὰς εἰς σημειώσεις μας αὐτόθι παραπομπάς, Α.Π. 348/1955, εἰσηγητὴς *Κ. Σούρλος*, ΕΕΔ 14, 693).

Ἀπὸ τοῦ δεδομένου τούτου ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐρευνᾷ τὴν φύσιν τῆς σχέσεως ἀναγκαστικῶς κατὰ τὸ ν.δ. 1799/1942 διορισθέντος εἰς νοσηλευτικὸν ἵδρυμα μισθωτοῦ, ἵνα ἐκ τούτου ἀποφανθῇ περὶ τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ ἐργατικοῦ Δικαστοῦ.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 § 1 τοῦ ν.δ. 1799/1942, ἀντικαταστήσαν τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ ν. δ. 1040/1942, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος αἱ Δημόσιαι καὶ Δημοτικαὶ Ὑπηρεσίαι ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν πρόσληψιν ἀναπήρων ὁπλιτῶν τοῦ πολέμου 1940 - 1941, ἀσχέτως ὑπάρξεως ἢ μὴ κενῶν ὀργανικῶν θέσεων κλπ., καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρ. 4 § 2 Ὀργανισμοὶ Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ὡς καὶ πάσης φύσεως ἰδιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις, ὑποχρεοῦνται ἐπίσης, ὅπως προσλάβουν ὡς ὑπαλλήλους ἀναπήρους τοῦ τελευταίου πολέμου, ἀσχέτως ὑπάρξεως ἢ μὴ ὀργανικῶν θέσεων ὡς ὑπεραρίθμων.

Δὲν προκύπτει, νομίζομεν, ἐκ τῆς διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 1799/1942, ὅτι οἱ οὕτω διοριζόμενοι καθίστανται ὑποχρεωτικῶς μόνιμοι, οὔτε καὶ ἐμμέσως, ὡς δέχεται ἡ παρατιθεμένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἐκ τοῦ ὅτι ἐν ἄρθρῳ 8 τοῦ ν.δ. 1799/1942 τίθενται περιοριστικοὶ λόγοι ἀπολύσεως, ὄντες ἄσχετοι πρὸς τὴν ἰδιότητα αὐτῶν ὡς μονίμων ἢ ἐκτάκτων καὶ ἀναφερόμενοι (ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς τοποθετουμένους εἰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις μισθωτοὺς) εἰς τὴν ἰδιότυπον ἐκ τοῦ νόμου τούτου προστασίαν των.

Εἶναι χαρακτηριστικὸν τὸ ὅτι τὸ ἀντικατασταθὲν διὰ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 1799/1942 ἄρθρον 10 τοῦ ν. 1040/1942 (ΕΕΔ 1, 339) ὥριζεν, ὅτι οἱ ἀνάπηροι πολέμου ἐν γένει προτιμῶνται κατὰ τοὺς διορισμοὺς εἰς τὰς δημοσίας, δημοτικὰς ἢ κοινοτικὰς θέσεις (μονίμους ἢ ἐκτάκτους) ἢ τοιούτους νομικῶν προσώπων δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐφ' ὅσον κέκτηνται τὰ δι' ἑκάστην θέσιν ἀπαιτούμενα σχετικὰ προσόντα, τὴν προστασίαν δὲ αὐτὴν ἐπεξέτεινε τὸ ἄρθρ. 4 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ν.δ. 1799/1942, χωρὶς τὰ ἐννοηθῇ καὶ ὅτι ὑποχρεωτικῶς οἱ διοριζόμενοι καθίστανται μόνιμοι (ἀνεξαρτήτως ἂν ὑπῆρχε κενὴ ὀργανικὴ θέσις).

Ὁ χαρακτηρισμὸς ἐν προκειμένῳ τῆς θέσεως τοῦ ἐναγόντος, ὑπηρετοῦντος εἰς δημόσιον νοσηλευτικὸν ἵδρυμα, προκύπτει ἐκ τῶν εἰδικῶν περὶ τῶν ὑπηρετούντων εἰς αὐτὰ νόμων (βλέπε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 886/1956, εἰσηγητὴς *Κ. Βαρδάκης*, ΕΕΔ 15, 255 καὶ λοιπὰς παραπομπάς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 255).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6587/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Βαρδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Σταμούλης, Ε. Ἰωάννου

Κατὰ τὴν ἀγωγὴν ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων προσελήφθη εἰς τὸ ἐφεσιβλήτου δημόσιον νοσοκομεῖον «Ἁγία Ὄλγα» τὴν 2.4.1943 ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς ἀναπήρου, ἥτις καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 1799)1942 καὶ κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 450670 τῆς 24 Μαρτίου 1943 διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Οὗτος, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 442)1953 ἐγγράφου τοῦ ἐφεσιβλήτου νοσοκομείου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Ἀμύνης, προσελήφθη εἰς τὴν θέσιν κλητῆρος ὡς ὑπεράριθμος καὶ ἐτοποθετήθη διαταγῇ τῆς διευθύνσεως ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ὑπηρεσίας, ὁτὲ μὲν εἰς τὸ θυρωρεῖον δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας θυρωροῦ, ὁτὲ δὲ εἰς τὰ γραφεῖα δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας κλητῆρος διευθύνσεως καὶ γραφείων. Ἐν ὄψει τῶν δεδομένων τούτων ἐξεταστέα ἡ ἔφεσις, οἱ λόγοι τῆς ὁποίας συνίστανται εἰς τὰ ἑξῆς δύο παράπονα: 1) ὅτι ἐσφαλμένως ὁ πρωτόδικος δικαστὴς ἐκηρύχθη ἀναρμόδιος νὰ δικάσῃ τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς ὑποβληθεῖσαν ἀξίωσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ καταβολῆς εἰς αὐτὸν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν ἀποδοχῶν κλητῆρος δ' τάξεως, δι' ὧν ἠμείβετο, καὶ τῶν τοιούτων τοῦ γραφέως δ', δι' ὧν ἔδει νὰ ἠμείβετο δυνάμει τῆς εἰδικῆς διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. δ. 1799)1942, καθ' ἣν οἱ προσλαμβανόμενοι ἀνάπηροι εἰς τοιαύτας θέσεις προσλαμβάνονται ὑποχρεωτικῶς εἰς θέσιν ὑπαλλήλου, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ σχέσις, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 17 τοῦ ν. δ. 3097)1954, εἶναι δημοσίου δικαίου καὶ οὐχὶ ἰδιωτικοῦ τοιούτου καὶ 2) διότι οὐχὶ ὀρθῶς ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ἔκρινεν, ἑρμηνεύουσα τὰς διατάξεις τοῦ ν. δ. 2592)1953, ὅτι τὸ ἐφεσιβλήτου νοσοκομεῖον ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ διατάγματος τούτου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν. δ. 1799)1942 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΩΝ

ΧΡΟΝΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΑΔΙΑΛΥΤΟΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΝ

Ἀρμόδιον δικαστήριον πρός ἐκδίκασιν τῶν ἐκ τοῦ Ν. 3514 διαφορῶν στρατευομένων

Ἀρμόδιος δι' ἐκδίκασιν τῶν ἐκ τοῦ Ν. 3514 διαφορῶν στρατευομένων εἰς α' βαθμόν ὁ Εἰρηνοδίκης καὶ εἰς β' ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, κατ' ἀποκλειστικήν διαδικασίαν.—Προϋπόθεσις τῆς μή διαλύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας διά τῆς στρατεύσεως μισθωτοῦ, κατ' ὀρθ. 1 Ν. 3514, ἡ συμπλήρωσις παρ' αὐτοῦ ἑξαμήνου εἰς τόν ἐργοδότην ὑπηρεσίας.—Διάλυσις ὅλλως τῆς συμβάσεως καὶ ἀνυπόχρεον ἐργοδότου εἰς ἐπαναπρόσληψιν μετά τήν ἀπόλυσιν ἐκ τοῦ Στρατοῦ.—Ἀνυπόχρεον ἐπομένως καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 ἤ τοῦ Α.Ν. 539/1945 περί ἀδειῶν.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς παρατιθεμένης ἀποφάσεως τοῦ κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Δικαστοῦ, μισθωτός, ἀπολυθείς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ, ἐζήτησε νά τῷ καταβληθῶσι παρά τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ, εἰς ὃν ὑπηρέτησε πρό τῆς στρατεύσεως, λόγῳ τοῦ ὅτι δέν ἐδέχθη αὐτός νά ἐπαναλάβῃ παρ' αὐτῷ ὁ μισθωτός τήν ἐργασίαν του, 1) ἀποζημίωσιν ἐξ ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. 3514/1928 περί τῆς θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑ-

παλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως (ὡς ἐπεξετάθη καί ἐπί τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων διά τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Α.ν. 547/1937), 2) ἀποζημίωσιν ἐκ τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περί ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112/1920 (συντρέχουν, εἰς τήν περίπτωσιν, καί αἱ δύο αὐταί ἀποζημιώσεις, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 9835/1955, εἰσηγητής *Δ. Κρέτσης*, ΕΕΔ 14, 772 καί λοιπαί παραπομπαί εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, σελ. 772, Πρωτοδι-

---

1040)1942 ν. δ. «περί μέτρων προστασίας τῶν ἀναπήρων πολέμου ὁπλιτῶν ἐν γένει καί ἄλλων τινῶν διατάξεων», δι' οὗ ἀντικατεστάθη τό ἄρθρον 10 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1040)1942 ν. δ., ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος αἱ δημόσιαι καί δημοτικαί Ὑπηρεσίαι ὑποχρεοῦνται εἰς τήν πρόσληψιν ἀναπήρων πολέμου 1940–1941, κεκτημένων τά ἀπαιτούμενα γραμματικά προσόντα, ἀσχέτως ὑπάρξεως ἤ μή κενῶν ὀργανικῶν θέσεων καί εἰς ποσοστόν 3% ἐπί τοῦ συνόλου ἀριθμοῦ τῶν παρ' αὐταῖς ὑπαρχουσῶν θέσεων κατωτέρου προσωπικοῦ. Οἱ προσλαμβανόμενοι ἀνάπηροι θά χρησιμοποιοῦνται εἰς ἐργασίας ἀναλόγως τῆς σωματικῆς των ἱκανότητος. Κατά δέ τήν § 2 Ὀργανισμοί δημοσίου ἤ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς καί πάσης φύσεως ἰδιωτικαί ἐπιχειρήσεις, ὑποχρεοῦνται ἐπίσης, ὅπως προσλάβωσιν ὡς ὑπαλλήλους ἀναπήρους τοῦ τελευταίου πολέμου ἀσχέτως ὑπάρξεως ἤ μή ὀργανικῶν θέσεων ὡς ὑπεραρίθμων... Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι οἱ βάσει τῶν διατάξεων τούτων προσλαμβανόμενοι ἐξ εὐνοίας καί εἰδικῆς μεταχειρίσεως λόγῳ τῶν ὑπέρ τῆς πατρίδος θυσιῶν των διορίζονται, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, ὡς ὑπεράριθμοι, κατατάσσονται δέ εἰς τό μόνιμον προσωπικόν τῶν ὡς εἴρηται Ὑπηρεσιῶν. Ἡ μονίμως ἰδιότης ταύτων διαφαίνεται σαφῶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὁρισμῶν, προκύπτει δέ ἐμμέσως καί ἐκ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ διαληφθέντος ν. δ. 1799)1942, διά τοῦ ὁποίου ὁρίζονται περιοριστικῶς οἱ λόγοι, δι' οὓς δύνανται νά ἀπολυθοῦν οἱ ὡς ἄνω προσλαμβανόμενοι ἀνάπηροι τοῦ τελευταίου πολέμου 1940–1941. Ἐπομένως δέν θεωροῦνται κἄν οὗτοι ἔκτακτοι ὑπάλληλοι. Τό ἐφεσίβλητον Νοσοκομεῖον καταλέγεται μεταξύ τῶν νοσοκομείων τῶν προβλεπομένων ὑπό τοῦ ἀ. ν. 965)1937 περί ὀργανώσεως τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν καί ὑγειονομικῶν Ἱδρυμάτων, διεπόμενον ὑπό τῶν διατάξεων τούτου. Κατά τό ἄρθρον δέ 9 τοῦ ὡς εἴρηται ἀ. ν. 965)1937, τό προσωπικόν τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων, πλήν τῶν ἐπί θητείᾳ προσλαμβανομένων, τῶν ἐκτάκτων καί τῶν ἡμερομισθίων, θεωρεῖται μόνιμον καί ἀπολαμβάνει πάντων τῶν προνομίων τῶν παρεχομένων ὑπό τῶν κειμένων διατάξεων περί μονίμων δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑποκείμενον καί εἰς τάς ὑπό τῶν διατάξεων ταύτων καθοριζομένας συναφεῖς ὑποχρεώσεις. Ἐντεῦθεν ἀναμφισβητήτως παρέπεται, ὅτι τό μόνιμον προσωπικόν τῶν ἐν λόγῳ νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων συνδέεται μετά τούτων διά σχέσεως δημοσίου δικαίου καί μόνον οἱ κατατασσόμενοι εἰς θέσιν μή ὁριζομένην ὑπό τοῦ καταστατικοῦ ὀργανισμοῦ ὡς μόνιμοι, ὡς καί πάντες οἱ ὑπό τοῦ καταστατικοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἱδρύματος ὁριζόμενοι ὡς μή μόνιμοι ὑπάλληλοι, μεταξύ τῶν ὁποίων δέν συγκαταλέγεται καί ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων, ὅστις κατέλαβεν ὑφισταμένην καί προβλεπομένην ὑπό τοῦ καταστατικοῦ ὀργανισμοῦ του ὀργανικήν θέσιν κλητῆρος (ἴδε ἄρθρα 19, 20 ὀργανισμοῦ τοῦ Νοσοκομείου), διεπόντο μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ. 3097)1954 ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου τῶν σχετικῶν μέ τήν σύμβασιν μισθώσεως ὑπηρεσιῶν, διότι καί τούτων ἡ σχέσις μετετράπη κατά νομοθετικήν ἐπιταγήν ἔκτοτε ὑπό τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ εἰρημένου ν. δ. 3097 εἰς σχέσιν δημοσίου δικαίου. Χαρακτηρίσασα ὅθεν καί ἡ πρωτόδικος τήν σχέσιν, τήν συνδέουσαν τόν ἐκκαλοῦντα μετά τοῦ ἐφεσιβλήτου δημοσίου νοσηλευτικοῦ Ἱδρύματος, ὡς τοιαύτην δημοσίου δικαίου καί ἀπορρίψασα μετά ταῦτα τήν ἐπίδικον ἀγωγήν ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσαν κατά τήν εἰδικήν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΞΟΔ', ὀρθῶς ἔκρινεν, εἰ καί ἐπί ἐσφαλμένῃ ἄλλοίᾳ νομικῇ αἰτιολογίᾳ, καθ' ὅσον αὕτη ἐστήριξε τόν τοιοῦτον χαρακτηρισμόν τῆς σχέσεως εἰς τό ἄρθρον 17 τοῦ ν. δ. 3097)1954, ὅπερ ὅμως δέν διεῖπε τό καθεστώς τό ὑφιστάμενον πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος του. Ἀπορριπτέα ὅθεν ἡ ἔνδικος ἔφεσις.

κείου Ἀθηνῶν 50/1956, εἰσηγητὴς *Σ. Λιμούρης*, ΕΕΔ 15, 262), 3) ἀποζημίωσιν κατ' ἄρθρον 5 § 5 ἀ.ν. 539/1945 διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἕνεκεν τῆς ἀπολύσεως ἄδειαν (καὶ αὐτῆς δικαιοῦται ὁ ἀποστρατευθεὶς καὶ ἀπολυθεὶς κατὰ παράβασιν τῆς εἰδικῆς προστασίας τοῦ ν. 3514, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 50/1956, εἰσηγητὴς *Σ. Λιμούρης*, ΕΕΔ 15, 262, καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 262).

Ὡς ὅμως δέχεται ὁ Ἐργατικὸς Δικαστὴς καὶ εἶναι τοῦτο σύμφωνον πρὸς τὰ σταθερῶς ἐν τῇ νομολογίᾳ κρατοῦντα (Α.Π. 568/1949, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 81, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13197/1954, εἰσηγητὴς *Σ. Ποταμιάνος*, ΕΕΔ 14, 139), αἱ ἐκ τοῦ ν. 3514/1928 διαφοραὶ (ὑποία καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 4 περὶ ἀποζημιώσεως ἐξ ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν) ἐκδικάζονται εἰς α' βαθμὸν ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ εἰς β' ὑπὸ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν.

Ἀπομένουν ἐν προκειμένῳ εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Δικαστοῦ τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας ἡ ἐκ τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112 ἀποζημίωσις καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 περὶ ἀδειῶν.

Ὡς ὅμως δέχεται ὁ ἐργατικὸς δικαστὴς (καὶ εἶναι τοῦτο σύμφωνον πρὸς τὸν νόμον, ἄρθρ. 1 ν. 3514, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13197/1954, εἰσηγητὴς *Σ. Ποταμιάνος*, ΕΕΔ 14, 139, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9833/1955, εἰσηγητὴς *Α. Κρέτσης*, ΕΕΔ 14, 773) προϋπόθεσις τῆς μὴ διαλύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας διὰ τῆς προσκλήσεως τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ τὰ ὅπλα, κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 1 τοῦ ν. 3514, εἶναι νὰ ὑπηρέτησεν ὁ μισθωτὸς ἐπὶ συνεχὲς ἑξάμηνον πρὸ τῆς προσκλήσεως, ἄλλως διὰ τῆς στρατεύσεως διαλύεται ἡ σύμβασις.

Ἡ μεταβατικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 519/1948 περὶ δημήνου μόνον ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ ἔπαυσεν ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς συμμοριακῆς δράσεως (31 Ὀκτωβρίου 1949, βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 11, 802, ΕΕΔ 11, 1250).

Ἀφοῦ, μετὰ ταῦτα, διελύθη ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς στρατεύσεως ἡ σύμβασις, δὲν ἐπεῖχεν οὐδεμίαν ὁ ἐργοδότης ὑποχρέωσιν ἐκ τῶν ἀνωνόμων, ἐχόντων ὡς προϋπόθεσιν νὰ διατηρῆται μετὰ τὴν στράτευσιν ἡ σύμβασις ἐργασίας.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 2289/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Σ. Ποταμιάνος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Κατριβάνος, Μ. Νικολόπουλος, Γ. Κόλλιας

Ὁ ἐναγων, ἱστορῶν ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ του ὅτι μετὰ συνεχῆ ἑξάμηνον ὑπηρεσίαν ἐργατοτεχνίτου παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ἐστρατεύθη τὴν 20.1.1954, πρὸς δὲ καὶ ὅτι, ἀπολυθεὶς τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ τὴν 23.1.1956 καὶ ἐμφανισθεὶς ἐμπροθέσμως, δὲν ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῆς ἐργοδοτρίας του, καταγγειλάσης οὕτω πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του ἀδικαιολογήτως τὴν μὴ λυθεῖσαν διὰ τῆς στρατεύσεώς του ἐργασιακὴν σχέσιν, διώκει διὰ τῆς ἀγωγῆς του ταύτης τὴν ἐπιδίκασιν αὐτῷ 1) τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 3514, 2) τῆς τοιαύτης τοῦ Β. δ/τος 16/18 Ἰουλίου 1920 καὶ 3) τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ ν. 539/1945 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, ἐκ τοῦ ὅτι ἕνεκεν τῆς ἀπολύσεώς του δὲν ἔλαβεν αὐτουσίαν τὴν δικαιουμένην ἄδειαν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους 1956.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ν. 3514/1928, οὗτινος νόμου ἡ ἐφαρμογὴ ἐπεξετάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 11 § 2 τοῦ ἀ. ν. 547/1937 καὶ ἐπὶ τῶν στρατευομένων ἐργατοτεχνιτῶν τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων, πᾶσα διαφορά, ἀπορρέουσα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τούτου ἐκδικάζεται εἰς πρῶτον μὲν βαθμὸν ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου, εἰς δεύτερον δὲ τοιαῦτον ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ διαδικασίαν, οὖσαν ἀποκλειστικήν (*Ἀποστολοπούλου*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἔκδ. Β' § 219 σελ. 212, Α. Π. 568/1949, ΕΕΔ 9ος, σελ. 81, Πρωτοδ. Ἀθηνῶν 13197/1954, ΕΕΔ 14ος, σελ. 139), ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς δὲ τοῦ νόμου τούτου ἀπορρέει, κατὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν, καὶ ἡ προκειμένη διαφορά, καθ' ὃ μέρος περιλαμβάνει τὴν διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς αἰτουμένην ἐπιδίκασιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3514 ἀποζημιώσεως πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ὡς ἀδικαιολογήτως ἀπολυθέντα, διὰ τῆς μὴ ἐπαναπροσλήψεώς του, πρὸ τῆς παρόδου ἔτους, ἀφ' ἧς ἀπελύθη ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, οὗ ἕνεκεν ἀπορριπτέα ἀποβαίνει κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἡ ἀγωγὴ αὕτη δι' ἀναρμοδιότητα ἡμῶν, ὡς βασίμως καὶ ἡ ἐναγομένη ἐνίσταται, τούτου ἄλλως τε ἐρευνωμένου καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. 3514, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἡ ὑπὸ τὰ ὅπλα πρόσκλησις παντὸς μισθωτοῦ, ὑπηρετοῦντος πλέον τῶν ἓξ μηνῶν εἰς ἐπιχείρησίν τινα, δὲν ἀποτελεῖ λόγον διαλύσεως τῆς συμβάσεως αὐτοῦ, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν συνήφθη αὕτη. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς συνάγεται, ὅτι προϋπόθεσις τῆς μὴ λύσεως τῆς συμβάσεως διὰ τῆς ὑπὸ τὰ ὅπλα προσλήψεως τοῦ μισθωτοῦ εἶναι νὰ ἔχῃ οὗτος, πρὸ τοῦ χρόνου ταύτης, συμπεπληρωμένην ἑξάμηνον συνεχῆ ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ ἐργοδότῃ του, διότι τότε ὁ στρατευόμενος ἀποτελεῖ μόνιμον στοιχεῖον τῆς ἐπιχειρήσεως (*Ι. Ἀποστολοπούλου*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν § 317, σελ. 209, *Γ. Τσιμπούκη*, Ἡ νομικὴ προστασία τοῦ στρατευομένου μισθωτοῦ, σελ. 20, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8647/1946, ΕΕΔ 6ος, σελ. 218). Ἐὰν ὅμως ὁ στρατευόμενος κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς τὰ ὅπλα προσκλήσεώς του δὲν ἔχῃ συμπεπληρωμένον τὸ ρηθὲν ἑξάμηνον, τότε κατὰ τὰ ἐξ ἀντιδιαστολῆς ἐκ τῆς ρηθείσης διατάξεως συναγόμενα, διὰ τῆς συνεπείᾳ τῆς στρατεύσεώς του ἀποχῆς ἐκ τῶν ἐργασιῶν του ἐπέρχεται ἡ λύσις τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως διὰ καταγγελίας ἐκ μέρους του, εἰς τρόπον ὥστε μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του νὰ μὴ ἀνακύπτῃ ὑποχρέωσις πρὸς ἐπαναποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του ἐκ μέρους τοῦ πέως ἐργοδότου, δστις, μὴ ἐπαναπροσλαμβάνων τοῦτον, οὐδόλως καταγγέλλει τὴν ἐργασιακὴν σύμβασιν, ὡς λυθεῖσαν διὰ τῆς προηγηθείσης ἀποχωρήσεως τοῦ στρατευθέντος (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13197/1954, ἐνθ' ἀνωτέρω). Ὡς δ' ἐκ τούτου δὲν δικαιοῦται ὁ τελευταῖος οὗτος οὔτε τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Β. δ/τος τοῦ 1920, οὔτε τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρου 5 § 5 ν. 539/1945 διὰ τὴν μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν, καθ' ὅσον ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 3198/1955 καὶ 1 καὶ 3 τοῦ Β. δ/τος τοῦ 1920 καὶ 5

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΣΙΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Προστασία ἐκ τοῦ εἰδικοῦ Νόμου 3514 καὶ ἐφαρμογὴ Νόμου 3198/1955

Ἀπόκρουσις ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ μετ' ἀπόλυσιν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ.—Εἰδικὴ προστασία Ν. 3514.—Δικαίωμα μισθωτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ἐξ ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν, κατ' ἄρθρον 4 Νόμου 3514.—Παράλληλος ἐφαρμογὴ Ν. 2112.—Ἀναγκαία καὶ ἡ τήρησις διατυπώσεων Ν. 3198/1955 διὰ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας.

Ὑπόκειται εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω καταχωριζομένης δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀγωγὴ ἀποστρατευθέντος (καὶ δηλώσαντος, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 3514/1928 «περὶ τῆς θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως», ὡς ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων, κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀ. ν. 547/1937, τὴν πρόθεσίν του περὶ ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας) περὶ καταβολῆς μισθῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου (ἄρθρ. 349, 656 Α.Κ.), λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ ἐργοδότης ἀπέκρουσε τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ἀπολύσας αὐτὸν ἄνευ τηρήσεως τῶν ἐπὶ προϊνῇ ἀκυρότητας τεθειμένων προϋποθέσεων τοῦ ἰσχύοντος ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502).

Ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκ τοῦ εἰδικοῦ νόμου 3514 ηὐξημένης προστασίας τῶν στρατευομένων, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ὁποίου μισθωτός, ἐπαναλαβὼν κατὰ τὸν νόμον τοῦτον τὴν ἐργασίαν του (καὶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου «ἐπαναλαβών» εἶναι καὶ ὁ ἀποκρουσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του, Α.Π. 68/1949, εἰσηγητὴς *Ι. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 8, 249), δὲν δύναται πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐτους νὰ ἀπολυθῇ τῆς θέσεώς του, εἰμὴ διὰ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν (κρινομένην ὑπὸ τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936, ἄρθρ. 11 ἀ.ν. 547/1937), δικαιούμενος ἄλλως εἰς ἀποζημίωσιν ἓξ μηνῶν, ὑπολογιζομένην ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως ἀποδοχῶν αὐτοῦ (ἄρθρον 5 ν. 765/1943), εἶναι πλέον ἢ ἀληθές, ὅτι καὶ διὰ τὸ κῦρος τῆς ἀπολύσεως τοῦ στρατευθέντος μισθωτοῦ ἀπαιτεῖται καὶ ἡ τήρησις τοῦ ὡς ἄνω γενικοῦ νόμου 3198/1955 (βλέπε ἐκτενέστερον σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 780 ἑπ.), ὡς δέχεται καὶ ἡ παρατιθεμένη δικαστικὴ ἀπόφασις (βλέπε καὶ Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 4571/1956, εἰσηγητὴς *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 15, 548).

Ἡ κατὰ τὸν νόμον 3198/1955 καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν διελύθη ἡ ἐπιχείρησις καὶ τὸ μόνον ἐξεταστέον εἶναι, ἂν ἡ διάλυσις ἐπῆλθεν ἐκ γεγονότος ἀνωτέρας βίας, ὁπότε δὲν ὀφείλεται ἡ ἐκ τοῦ νόμου 2112 ἀποζημίωσις (βλέπε ἐκτενέστερον σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 454).

Ἐξ ἄλλου, ὡς ἔχει νομολογηθῇ (βλέπε τὴν ὑπ' ἀριθ. 42/1952 ἀπόφασιν τῆς κατὰ τὸν ἀ.ν. 244/1936 Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν, εἰσηγητὴς ὁ πρόεδρος αὐτῆς Πρωτοδίκης *Ε. Μαλλιάρας*, ΕΕΔ 12, 209), ἡ ἐκ τοῦ νόμου ἁρμοδιότης τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν ὑφίσταται διαλυθείσης τῆς ἐπιχειρήσεως.

Τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολύσεως αὐτοῦ, κατ' ἄρθρ. 4 νόμου 3514, προϋποθέτει νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἐπιχείρησις, ἀφοῦ δὲν εἶναι νοητὴ διατήρησις τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὴν θέσιν του ἐν διαλυθείσῃ ἐπιχειρήσει (βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 8, 835, Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 2/1942, προέδρεύων *Γ. Βαρδάμου*, ΕΕΔ 1, 853, πρβλ. καὶ Σ.Ε. 127/1941, εἰσηγητὴς *Ι. Μανιάτης*, ΕΕΔ 1, 305).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω ἀποφάσεως, ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς, ὁ μισθωτὸς εἰργάζετο πρὸ τῆς στρατεύσεως εἰς ἐργοστάσιον ὑποδημάτων, ἐπιχειρήσεως, ἡ ὁποία διετήρει καὶ κατάστημα πωλήσεως ὑποδημάτων, κατὰ τὸν χρόνον ὅμως τῆς ἀποστρατεύσεώς του διετήρει ἐν λειτουργίᾳ μόνον τὸ κατάστημα πωλήσεως ὑποδημάτων, προέκυπτε δὲ οὕτω ζήτημα, ἂν ἡ ἐπιχείρησις, εἰς τὴν εἰδικὴν αὐτὴν περίπτωσιν, ὑπεῖχε τὰς ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3514 ὑποχρεώσεις. (Περὶ τῶν ἐκ τοῦ ν. 3198/1955 ὑποχρεώσεων δὲν προκύ-

---

§ 5 τοῦ ν. 539/1945 σαφῶς προκύπτει, ὅτι δικαιοῦνται ταύτης μόνον οἱ ἀπολυόμενοι παρὰ τοῦ ἐργοδότου των καὶ οὐχὶ οἱ διὰ τῆς ἀποχωρήσεώς των καταγγέλλοντες τὴν ἐργασιακὴν σύμβασιν. Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὅτι διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, καταρτισθείσης μεταξὺ τῶν διαδίκων τὴν 10 Αὐγούστου 1953, ὁ ἐνάγων προσελήφθη παρὰ τῆς ἐναγομένης, ὡς τεχνίτης ἐφαρμοστὴς τοῦ ἐνταῦθα ἐργοστασίου της, εἰς ὃ ὑπηρέτησε συνεχῶς ἀπὸ τῆς τοιαύτης προσκλήσεώς της καὶ μέχρι τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1954, ὅτε, καταταγεὶς εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς του ὑποχρεώσεως, ἀπεχώρησεν. Ἐν ὄψει τῆς τοιαύτης διαρκείας τῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του, μὴ καλυπτούσης ἑξάμηνον, ἐλύθη, συνεπείᾳ τῆς ἀποχωρήσεώς του, διὰ καταγγελίας ἐκ μέρους του ἢ ὡς εἴρηται σύμβασις, οὐ ἕνεκεν δὲν ἦτο ὑπόχρεως, ὅπως τὸν ἐπαναπροσλάβῃ μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του ἡ ἐναγομένη. Ὡς μὴ καταγγείλασα δὲ αὐτήν, μεθ' ὅσα εἴρηται, τὴν ἐργασιακὴν συμβασιν, δὲν ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν τῆς αἰτουμένης ἀποζημιώσεως τοῦ Β. δ/τος 1920, ὡς καὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 539, δι' ὅσα προελέχθησαν. Ὅθεν ἀπορριπτέα καὶ κατὰ τὰ αἰτήματά της ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ὡς ἐρειδομένη ἐπὶ ἀνακριβοῦς προϋποθέσεως καὶ ἐν τῷ συνόλῳ της.

πτει ζήτημα, κατά τά άνω σημειωθέντα).

Ἡ λύσις τοῦ ζητήματος ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἂν ἡ διατήρησις ἐργοστασίου ὑποδημάτων συνίστα χωριστὴν ἐκμετάλλευσιν, ὅποτε τὸ γεγονὸς ὅτι ὑφίστατο κατὰ τὴν ἀποστράτευσιν τοῦ μισθωτοῦ κατάστημα πωλήσεως ὑποδημάτων δὲν ἵδρυε καὶ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ νὰ τοποθετηθῇ εἰς τοῦτο (ἄλλο ἀντικείμενον ἔχον), ἵνα ἐκ τούτου γεννηθῇ καὶ τὸ δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3514 (βλέπε σχετικῶς *Α. Nikisch*, Ἐργατ. Δίκαιον, ἑλλ. μετάφρ. σελ. 150 ἐπ. καὶ σελ. 163, ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἐργατικῶν διαφορῶν Düsseldorf τῆς 4.8.1953, ΕΕΔ 13, 265 καὶ ὑπ' αὐτὴν παρατηρήσεις *Β. Βασιλείου*).

Ὁπωσδήποτε ἡ ἀπόφασις, ὑποκειμένης ἀγωγῆς περὶ καταβολῆς μισθοῦ ἐκ τῆς ἀκύρου κατὰ τὸν ν. 3198/1955 ἀπολύσεως (καὶ ἦτο πράγματι ἄκυρος ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἡ ἀπόλυσις καὶ ἂν ὁ ἐργοδότης δὲν ὑπεῖχεν ὑποχρέωσιν ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3514), ἱστορικῶς μόνον ἀναφέρει τὰ περὶ δικαιώματος ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ν. 3514, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἦτο ἁρμόδιος ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικάζων Πρωτοδίκης, ἀλλ' ὁ Εἰρηνοδίκης (Α.Π. 568/1949, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 81).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3523/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. ***Α. Κυριακόγγονας***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Παντελῆς, Ε. Κλεισιούνης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἐκθέτων ὁ ἐνάγων ὅτι εἰργάζετο ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951 ὡς βοηθὸς κάλφα εἰς τὸ ἐργοστάσιον ὑποδημάτων τοῦ ἐναγομένου ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ὅτι κατὰ τὴν 15.10.1953 στρατευθεὶς ὑπηρέτησε μέχρις 22.12.1955, ὅτε ἀποστρατευθείς, ἐνῶ ἐνεφανίσθη ἐμπροθέσμως πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, δὲν ἐγένετο δεκτός, δι' ὃν λόγον καὶ ὡς μὴ ἀπολυθεὶς νομίμως αἰτεῖται μισθοὺς ὑπερημερίας ἀπὸ 9.1.1956 μέχρις 9.3.1956, ἡμέραι 50Χ55 = δραχ. 2.750.

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἐξῆς: Ὅτι ὁ ἐνάγων εἶχε προσληφθῆ παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς ὑποδηματεργάτης ἀπὸ τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1951, ἔκτοτε δὲ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χ. Τ.Θ. ἐργοστάσιον. Κατὰ τὴν 15.10.1953 ὁ ἐνάγων, ἀκολουθῶν τὴν κλάσιν ἐπιστρατεύσεως 1952 (γεννηθεὶς τὸ ἔτος 1931), ἐκλήθη εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ὑπηρετήσας δὲ μέχρι τῆς 22.12.1955 ἔκτοτε ἀπελύθη. Μετὰ ταῦτα καὶ ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του, συγκεκριμένως δὲ τὴν 9.1.1956, ἦτοι ἐντὸς τῆς καθοριζομένης ἀπὸ τοῦ ἄρθρου 1 ν. 3514/1928 προθεσμίας τοῦ μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του, ἐνεφανίσθη ὁ ἐνάγων εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θ. κατάστημα πωλήσεως ὑποδημάτων τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐδήλωσε πρὸς αὐτόν, ὅτι ἀπολυθεὶς τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ προτίθεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἣν καὶ πρότερον ἐξετέλει ἐργασίαν, πλὴν ὁ ἐναγόμενος μετὰ ὀλιγοήμερον παρέλευσιν ἡρνήθη νὰ τὸν ἐπαναπροσλάβῃ, ἐξ οὗ λόγου καὶ διεμαρτυρήθη ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 16.1.1956 ἐξωδίκου δηλώσεώς του, εἰς ἀπάντησιν δὲ ὁ ἐναγόμενος ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν διατηρεῖ πλέον ἐργοστάσιον ὑποδημάτων καὶ ὅτι, διαλυθείσης τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς ἣν πρὸ τῆς στρατεύσεως προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του, εὑρίσκεται ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ ἀποδεχθῇ ταύτας. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ ἐργοστάσιον τῆς ὁδοῦ Θ. δὲν ὑφίστατο κατὰ τὴν ἀποστράτευσιν τοῦ ἐνάγοντος, οὔτε καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θ. (ἐν Καλλιθέᾳ), ὅπου προσωρινῶς τὸ εἶχε μεταφέρει, πάντως ὁ ἐναγόμενος δὲν διέλυσε καὶ τὴν ἐπιχείρησίν του, καθ' ὅσον ἐξακολουθεῖ εἰσέτι διατηρῶν κεντρικὸν κατάστημα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θ. πωλήσεως γυναικείων ὑποδημάτων. Δεδομένου δέ, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ν. 3514/1928, ὅτι ἡ ὑπὸ τὰ ὅπλα ὁπωσδήποτε πρόσκλησις παντὸς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ὑπηρετήσαντος πλέον τῶν ἓξ μηνῶν εἰς οἱονδήποτε γραφεῖον, κατάστημα ἢ ἐπιχείρησιν, δὲν ἀποτελεῖ λόγον διαλύσεως τῆς συμβάσεως, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν συνήφθη αὕτη καὶ ὅτι αἱ προστατευτικαὶ διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω νόμου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων (ἄρθρ. 11 ἀ. ν. 547/1937), ὑπεχρεοῦτο ὁ ἐναγόμενος εἴτε εἰς τὴν ἐπαναπρόσληψιν τοῦ ἐνάγοντος, μὲ ὑποχρέωσιν διατηρήσεώς του ἐπὶ ἓν ἔτος, εἴτε εἰς τὴν καταβολὴν τῆς καθοριζομένης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 ν. 3514 ἀποζημιώσεως, τοὐτέστιν ἑξαμήνων ἀποδοχῶν, τοσοῦτῳ μᾶλλον καθόσον ἡ ἐπικαλουμένη ἔλλειψις τοῦ ἐργοστασίου, προσωρινὴ οὖσα, δὲν ἀποτελεῖ καὶ διάλυσιν τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἐναγομένου, ἀφοῦ αὕτη ἐξακολουθεῖ καὶ ὑφίσταται ὡς λειτουργοῦντος τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θ. καταστήματος καὶ συνεπῶς δὲν συνιστᾷ λόγον ἀπαλλαγῆς τῆς ὑποχρεώσεως ἐπαναπροσλήψεως τοῦ ἐνάγοντος (ὅρα σχετικῶς καὶ Ἐφ. Ἀθ. 66/1929, Θέμ. Μ' 653). Ἐξ ἄλλου, ἐφ' ὅσον ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς νομολογίας ὅτι παραλλήλως πρὸς τὸν ν. 3514/1928 ἐφαρμόζεται καὶ ὁ ν. 2112/1920, σχετικῶς δὲ καὶ τὸ ἀπὸ 16/18.1.1920 Β. δ/γμα (ὅρα προγενεστέραν ἡμῶν ἀπόφασιν 2549/1955, ΕΕΔ 14, 577 καὶ Πρωτοδικείου Ἀθ. 9833/1955, ΕΕΔ 14, 772), ὠφειλεν ὁ ἐναγόμενος διὰ τὴν ἔγκυρον ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐν ὄψει τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ν. 3198/1955, ὅπως καταγγείλῃ ἐγγράφως τὴν ἐργασιακὴν σύμβασιν καὶ καταβάλῃ καὶ τὴν νόμιμον ἀποζημίωσιν, πλὴν οὐδαμῶς ἐτήρησε τὰς ὡς ἄνω διαγραφομένας διατυπώσεις, δι' ὃν λόγον ὡς τυγχανούσης ἀκύρου τῆς τοιαύτης ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος καὶ ὡς καταστάντος ἐκ τοῦ λόγου τούτου ὑπερημέρου τοῦ ἐναγομένου ὑποχρεοῦται οὗτος εἰς τὴν καταβολὴν τῶν μισθῶν ὑπερημερίας (ἄρθρ. 656 Α. Κ.) ἀπὸ 9.1.1956 μέχρις 9.3.1956.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΕΚΔΙΚΑΣΙΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΤΕΧΝΩΝ ΚΑΤ' ΕΡΓΑΤΙΚΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ

Έννοια της σχετικής διατάξεως του άρθρου 15 του Α.Ν. 547/1937

Έκδίκασις, κατ' άρθρ. 15 Α.Ν. 547/1937, άξιώσεων έπαγγελματιών καί βιοτεχνών έκ της παρεχομένης ύπ' αύτών έργασίας, ίδιοσκευασμάτων ή είδών του καταστήματος των κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν, έφ' όσον όμως τά τελευταία ταύτα είδη κατεσκευάσθησαν ύπό τούτων.

Κατά τό άρθρον 15 του ά. ν. 547/1937 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως διατάξεων τινων περί έργατικών τινων νόμων» διαφοραί, άντικείμενον έχουσαι άξιώσεις έπαγγελματιών καί βιοτεχνών, προερχομένας έκ της παρεχομένης ύπ' αύτών έργασίας, ίδιοσκευασμάτων ή είδών του καταστήματος αύτών, έκδικάζονται ύπό του Είρηνοδίκου, συμφώνως πρός τάς διατάξεις του νόμου ΓΨΟΔ' «περί έκδικάσεως τών μεταξύ έργατών καί έργοδοτών διαφορών» μέχρι ποσού δέκα χιλιάδων δραχμών, πλήν της περιπτώσεως, καθ' ήν παρά του έπισπεύδοντος έπαγγελματίου ή βιοτέχνου ήθελε προτιμηθή ή έκδίκασις της διαφοράς κατά τήν μέχρι τούδε ίσχύουσαν διαδικασίαν (περί της ίσχυούσης ήδη κατά ποσόν άρμοδιότητος βλέπε Α.Π. 701/1954, είσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 1257).

Άμέσως έκ του αύτου ά.ν. προκύπτει (άρθρ. 14), ότι ή έφαρμογή της άπλής διαδικασίας του νόμου ΓΨΟΔ' διετάχθη καί διά τάς διαφοράς τών έπαγγελματιών καί βιοτεχνών, ώς πρώτον μέτρον της ύπό του Ύφυπουργείου (τότε) Έργασίας άναληφθείσης κρατικής μερίμνης ύπέρ τών έπαγγελματικών καί βιοτεχνικών τάξεων.

Έξ άλλου σαφώς καί έξ αύτης της διατάξεως του άρθρ. 15 του άνωτέρω νόμου, άλλά καί έξ αύτου του πράγματος, διαχωρίζονται οί έπαγγελματίαι άπό τών βιοτεχνών, τούτο δέ προκύπτει σαφέστερον καί έκ της έν τέλει της διατάξεως φράσεως «...καθ' ήν παρά του έπισπεύδοντος έπαγγελματίου ή βιοτέχνου...».

Έπαγγελματίαι καί βιοτέχναι είναι οί άσφαλιζόμενοι ύποχρεωτικώς, κατά τό άρθρ. 2 του ν. 6364/1934, είς τό Τ.Ε.Β.Ε. καί είναι ούτοι, μεταξύ τών άλλων, άπαντες οί έπαγγελματίαι καί βιοτέχναι, οί διατηρούντες κατάστημα τών κατηγοριών τών ένδεικτικώς άναφερομένων είς τό άρθρ. 6 του ν. 3305/1925 «περί Έπαγγελματικών καί Βιοτεχνικών Έπιμελητηρίων» (βλέπε καί *Γ. Τρίμη*, Ή άνεργία έν τή έργατική νομοθεσία, σελ. 90).

Είναι, μετά ταύτα, πολύ στενή, νομίζομεν, καί όχι σύμφωνος πρός τήν έννοιαν της έφαρμοζομένης διατάξεως ή άποψις του ώς έφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου, ότι, ίνα ύπαχθή ή διαφορά είς τήν έργατικήν διαδικασίαν, πρέπει τό έπαγγελματίας νά είναι συγχρόνως καί βιοτέχνης», άφου, ώς έσημειώθη, πρόκειται, κατά τήν έννοιαν του νόμου, περί δύο διακεκριμένων κατηγοριών, ώστε νά μή είναι άναγκαίον ή διαφορά νά προέρχηται έξ έργασίας μόνον του βιοτέχνου, άλλά καί γενικώς έκ της άξίας είδών του καταστήματός του, τά όποία πωλεί ό έπαγγελματίας, άδιαφόρως άν ήγοράσθησαν έπί κέρδει.

Πρωτοδικείου Βεροίας 350/1956

Διαδικασία έργατικών διαφορών κατ' έφεσιν
Πρόεδρος ό κ. *Σ. Κουφόπουλος*
Είσηγητής ό Πρωτοδίκης κ. *Θ. Λάππας*
Δικηγόροι οί κ.κ. Λ. Ζαρόκας, Π. Παπανχγιώτου

Κατά τό άρθρον 15 ά. ν. 547)1937 καί διαφοραί αί άντικείμενον έχουσαι άξιώσεις έπαγγελματιών καί βιοτεχνών, προερχομένας έκ τής παρεχομένης ύπ' αύτών έργασίας, ίδιοσκευασμάτων ή είδών τού καταστήματος αύτών, μέχρι καί τού ποσού τών δέκα χιλιάδων δραχμών, δικάζονται κατά τήν διαδικασίαν τού νόμου ΓΨΟΔ' «περί έκδικάσεως τών μεταξύ έργατών καί έργοδοτών διαφορών», πλήν τής περιπτώσεως, καθ' ήν παρά τού έπαγγελματίου ή βιοτέχνου ήθελε προτιμηθή ή έκδίκασις τής διαφοράς κατά τήν τακτικήν διαδικασίαν. Ή σαφής τής διατάξεως ταύτης έννοια είναι, ότι ό Είρηνοδίκης είναι άρμόδιος νά δικάση κατά τήν διαδικασίαν ταύτην τού νόμου ΓΨΟΔ' τάς άξιώσεις πάντων έν γένει τών έπαγγελματιών καί βιοτεχνών, άνεξαρτήτως τής ίδιότητος τών όφειλετών αύτών, ού μόνον τάς προερχομένας έκ τής άντιμισθίας τής προερχομένης ύπ' αύτών έργασίας, άλλά καί τάς προερχομένας έκ τού άντιτίμου τών πωλουμένων ύπ' αύτών ίδιοσκευασμάτων καί γενικώς είδών τού καταστήματός των, έφ' όσον όμως καί τά τελευταία ταύτα είδη τού καταστήματος τών έπαγγελματιών καί βιοτεχνών κατεσκευάσθησαν ύπό τούτων. Ή δέ τοιαύτη έννοια ένισχύεται καί έκ τού έν τή διατάξει ταύτη ύπάρχοντος συμπλεκτικού συνδέσμου «καί», έξ ού σαφώς συνάγεται, ότι διά τήν είρημένην άρμοδιότητα τού Είρηνοδίκου δέον ό έπαγγελματίας νά είναι συγχρόνως καί βιοτέχνης, άλλά καί κυρίως έκ τού τίτλου τού ώς είρηται νόμου. Κατ' άκολουθίαν ταύτων ό Είρηνοδίκης δέν είναι άρμόδιος νά δικάση κατά τήν διαδικασίαν τού άνω νόμου ΓΨΟΔ' διαφοράς, προκυπτούσας έξ άπαιτήσεων έμπόρων, έφ' όσον παρ' αύτοίς δέν όφείλεται καί ή ίδιότης τού βιοτέχνου, τούτέστι δέν κατασκευάζουν ούτοι τά είδη τού καταστήματος των, οίος έμπορος έν προκειμένω τυγχάνει ό έφεσίβλητος έναγων, καθ' ά συνομολογείται έκατέρωθεν. Όθεν ό δικάσας Είρηνοδίκης, δεχθείς διά της έκκαλουμένης άποφάσεώς του τήν κατά τήν διαδικασίαν τού νόμου ΓΨΟΔ' άσκηθείσαν δι' έκθέσεως τού Είρηνοδίκου ταύτου άγωγήν του έφεσιβλήτου, δικαίως έδικάσθη καί ώρθώθη κατά τά άνωτέρω, δικαίως δέ καί ώμολογήθη ή έφεσις καί έπρεπε νά έξετασθή έπί της ούσίας.

Ό έναγων έν τή κρινομένη δίκη έζήτησε διά της άγωγής του νά καταδικασθή ό έφεσίβλητος νά τού καταβάλη τό ποσόν τών 7.878 δραχμών, τό όποίον τού όφείλει διά τήν άξίαν έμπορευμάτων, τά όποία τού έπώλησε κατά τό χρονικόν διάστημα άπό 1ης Ίουνίου 1955 μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1955, καί τό όποίον ποσόν άνεγνώρισε καί ώμολόγησε κατά τήν δικασίμου της 15ης Μαρτίου 1956 ό έφεσίβλητος, ώς καί τόκους έκ τού ποσού τούτου άπό της ήμερομηνίας της κλήσεως μέχρι της έξοφλήσεως. Ό έφεσίβλητος άπεδέχθη τήν άγωγήν κατά τό κεφάλαιον καί τούς τόκους, άλλ' ήρνήθη τήν άξίωσιν τού έναγοντος περί καταβολής τών δικαστικών του έξόδων, διότι, κατά τούς ίσχυρισμούς του, ό έναγων δέν τού έπέστρεψε τά έμπορεύματα τά όποία τού έπώλησε καί τά όποία ούτος δέν κατώρθωσε νά πωλήση. Ό έναγων δέν άρνείται τήν ύπαρξιν τών έμπορευμάτων τούτων, άλλ' ίσχυρίζεται, ότι τά έπέστρεψε καί ότι ό έφεσίβλητος τά παρέλαβε. Ό έφεσίβλητος δέν άπέδειξε τούναντίον. Ή άγωγή λοιπόν καί ή έφεσις ήσαν βάσιμοι καί έδει νά γίνουν δεκταί καί κατ' ούσίαν.

Διά ταύτα

Δέχεται τήν έφεσιν.

Ακυρώνει τήν άπόφασιν τού Είρηνοδίκου Βεροίας.

Δικάζει έκ νέου καί δέχεται τήν άγωγήν.

Καταδικάζει τόν έφεσίβλητον νά καταβάλη τό ποσόν τών 7.878 δραχμών καί τούς έκ τού ποσού τούτου τόκους άπό της ήμερομηνίας της κλήσεως μέχρι της έξοφλήσεως.

Καταδικάζει τόν έφεσίβλητον καί είς τά δικαστικά έξοδα τού έναγοντος καί τά δικαστικά έξοδα τής έφέσεως.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ι. ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ

1. Προστασία μισθωτών έφέδρων παλαιών πολεμιστών μετά τό Ν. Δ. 2510/1953 «περί ρυθμίσεως ζητημάτων τινών τού προσωπικού τών Τραπεζιτικών Ίδρυμάτων».

Έφαρμογή τών διατάξεων τού άρθρ. 4 τού Ν. Δ. 2510/1953 περί καταγγελίας συμβάσεων έφ' όλοκλήρου τού προσωπικού τής Έθνικής Τραπέζης τής Έλλάδος και Άθηνών, επομένως και έπι τών παλαιών πολεμιστών υπαλλήλων αύτής, έγκύρως άπολυομένων μετά τήρησιν τής διαδικασίας και τών προϋποθέσεων τών υπό τού Ν.Δ. 2510/1953 όριζομένων και ούχι τών άξιουμένων υπό τών περί παλαιών πολεμιστών Νόμων 244/1936 και 771/1937.— Συνταγματικαί αί διατάξεις τού Ν.Δ. 2510/1953.—Έννοια άρθρου 3 τού Συντάγματος.—Χρονική ισχύς διατάξεως άρθρου 4 Ν.Δ. 2510/1953.— Καταγγελία συμβάσεων μετά μόνην έγκρισιν Έπιτροπής, μή έπιβαλλομένης υπό τού Νόμου τύπου τινός αίτιολογίας ή άλλης διατυπώσεως.

Άρείου Πάγου 325/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ό Άντιπρόεδρος κ. *Α. Χομάρτος*
Είσηγητής ό Άρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Δικηγόροι οί κ. κ. Π. Δημάκος, Θ. Τσάτσος, Ε. Κατσιγιάννης

Κατά τό άρθρον 4 §§ 1 και 2 ν.δ. 2510/1953 περί ρυθμίσεως ζητημάτων τινών τού προσωπικού τραπεζικών Ίδρυμάτων και άλλων τινών διατάξεων διά την ρύθμισιν τής έκ τής συγχωνεύσεως δημιουργουμένης καταστάσεως ή συσταθείσα Τράπεζα δικαιούται νά ένεργή καταγγελίας συμβάσεως έργασίας τού προσωπικού της, δικαιουμένου είς την έν αύτώ όριζομένην αποζημίωσιν, διά τάς καταγγελίας δέ ταύτας άπαιτείται προηγουμένη έγκρισις Έπιτροπής, διοριζομένης δι' αποφάσεως τών Υπουργών Έργασίας και Έμπορίου, συντιθεμένης δέ και αποφαινομένης κατά τά έν τή 2α παραγράφω όριζόμενα. Έκ τών διατάξεων τούτων, συνδυαζομένων πρός την διάταξιν τού άρθρου 15, καθ' ό πάσα διάταξις, άντικειμένη άμέσως ή έμμέσως είς τάς διατάξεις τού παρόντος νόμου, καταργείται, σαφώς προκύπτει ότι διά τούτων παρεσχέθη τή άναιρεσιβλήτω Τραπέζη ή εύχέρεια, όπως προβαίνη είς την άπόλυσιν τού πλεονάζοντος προσωπικού της πάσης κατηγορίας (άνεξαρτήτως τού τρόπου ή τών συνθηκών, υφ' άς προσελήφθη ή παραμένει έν τή υπηρεσία) κατά παρέκκλισιν από πάσης έτέρας διατάξεως και επομένως αί διατάξεις αύται τού άρθρου 4 τού ν. δ. 2510/1953 έχουσιν έφαρμογήν έφ' όλοκλήρου τού προσωπικού τής άναιρεσιβλήτου και έπι τών παλαιών πολεμιστών υπαλλήλων αύτής, οίτινες έγκύρως απολύονται, τηρουμένης τής διαδικασίας και τών προϋποθέσεων τών υπό τού ν. δ. 2510/1953 όριζομένων, ούχι δέ και τών άξιουμένων τοιούτων υπό τών περί παλαιών πολεμιστών νόμων (ά. ν. 244/1936, ά. ν. 771/1937), οίτινες δέν έχουσιν έν προκειμένω έφαρμογήν. Ή σαφής αύτη έννοια τών ώς άνω διατάξεων συνάγεται προσέτι και έκ τής περιληφθείσης άρχικώς έν άρθρω 10 ν. δ. 2510/1953 μοναδικής έξαιρέσεως τών κεκτημένων την ίδιότητα τού πολεμιστού κατά τάς διατάξεις τών ν. 1799/1942, 751/1948 και 1836/1951, δι' ούς πολεμιστάς και μόνον και ούχι τούς κεκτημένους την ίδιότητα τού παλαιού πολεμιστού, ών δέν γίνεται ποσώς μνεία έν αύτώ, ώρίσθη, ότι δέν θίγονται υπό τών διατάξεων αύτού, και ή διάταξις όμως τού άρθρου 10 κατηργήθη διά τού άρθρου 5 ν. δ. 2626/1953, καταστάντος ούτω άναμφιβόλου, ότι ούδεμία έξαίρεσις γίνεται από τής έφαρμογής τών ώς άνω διατάξεων τού ν. δ. 2510/1953. Ταύτα είπόν και τό ώς έφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον διά τής προσβαλλομένης αποφάσεώς του και κρίναν, ότι δέν ήτο άκυρος ή απόλυσις τού άναιρεσείοντος, διότι δέν έτηρήθησαν αί διατυπώσεις τής περί παλαιών πολεμιστών νομοθεσίας, έφ' όσον, τηρηθεισών τών υπό τού ν. δ. 2510/1953 απαιτουμένων διατυπώσεων, προηγήθη τής καταγγελίας τής συμβάσεως έργασίας έγκρισις τής κατ' άρθρον 4 § 2 έπιτροπής, ήτις έκρινε την απόλυσιν τού άναιρεσείοντος επιβαλλομένην, ώς πλεονάζοντος, όρθώς τάς διαληφθείσας διατάξεις ήρμήνευσε και έφήρμοσε και είναι απορριπτέος ό περί τού έναντίου πρώτος έν τώ άναιρετηρίω λόγος άναιρέσεως.

Ή υπό τού άρθρου 3 τού Συντάγματος καθιερουμένη άρχή τής ισότητος τών Έλλήνων ένώπιον τού νόμου διά τής όμοιομόρφου μεταχειρίσεως αύτών υπό τάς αύτάς περιπτώσεις ούδόλως κωλύει τον νομοθέτην νά προσβάλλη μή συνταγματικώς κατωχυρωμένα δικαιώματα, ώς, όταν χάριν τού κοινωνικού συνόλου περιορίζη ή θίγη όπωσδήποτε τά δικαιώματα ή τά οικονομικά συμφέροντα, ούχι ώρισμένων άτόμων κεχωρισμένως, άλλ' ώρισμένης κατηγορίας προσώπων, υφ' ώρισμένους όρους διακρινομένης. Συνεπώς, έφ' όσον ή θέσπισις τού ν. δ. 2510/1953 επεβλήθη έκ λόγων συμφέροντος τού κοινωνικού συνόλου πρός εξυγίανσιν τής εθνικής οικονομίας διά τής μειώσεως τού κόστους τού χρήματος, ή διάταξις τού άρθρου 4, ή διαλαβούσα ότι διά την ρύθμισιν τής έκ τής συγχωνεύσεως δημιουργουμένης καταστά-

---

κατά τό από 1.8.1955 μέχρις 26.11.1955 χρονικόν διάστημα, ούχι όρθώς έκρινε και εξαφανιστέαν την αποφασίν του κατέστησε κατά τον πρώτον και βάσιμον λόγον έφέσεως περί τής καθ' ύλην αναρμοδιότητος τού Ειρηνοδίκου, δεκτής μετά ταύτα καθισταμένης τής υπό κρίσιν εφέσεως ώς κατ' ούσίαν βασίμου και απορριπτομένης τής εφ' ής ή εκκαλουμένη αγωγής, άτε μή δυναμένης ταύτης νά παραπεμφθή είς τό αρμόδιον δικαστήριον κατά τό άρθρον 25 Πολ. Δικον., τής τοιαύτης παραπομπής ούσης άσυμβιβάστου πρός τον κατά την διαδικασίαν τού νόμου ΓΞΟΔ' τύπον συντάξεως αγωγής δι' εκθέσεως (Έφ. Άθ. 2594/1952, Θέμ. ΞΓ' 692).

σεως ἡ συσταθεῖσα Τράπεζα, ὡς εἶναι καὶ ἡ ἀναιρεσίβλητος, συσταθεῖσα διὰ τοῦ ἀπὸ 26)27.2.1953 δ. δ)τος, δικαιοῦται νὰ ἐνεργῇ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ της, μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τῆς ὑπὸ ταύτης προβλεπομένης ἐπιτροπῆς καὶ καταβολὴν τῆς κατ' αὐτὴν ἀποζημιώσεως, οὐδόλως ἀντίκειται εἰς τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὴν τοῦ ἄρθρ. 4 αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐλευθερίας τῆς οἰκονομικῆς κινήσεως, ὡς ὀρθῶς καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπεφήνατο καὶ ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων δεύτερος τῆς ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ διάταξις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. δ. 2510)1953, ἀφορῶσα εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ προσωπικοῦ τῆς νέας Τραπέζης διὰ τῆς ἐξόδου τοῦ πλεονάζοντος ἐκ τῆς συγχωνεύσεως τοιούτου, εἰς οὐδένα περιορισμὸν χρονικῆς ἰσχύος ὑπὸ τοῦ ἐπακολουθήσαντος καὶ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ. 2510)1953 καταρτισθέντος ὀργανισμοῦ αὐτῆς ὑπεβλήθη. Οὔτε καὶ ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ τὰς ἀφορώσας τὰς προϋποθέσεις τῆς λύσεως τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως. Οἱανδήποτε δὲ ἀμφιβολίαν περὶ τούτου ἦρεν ἡ ἐπακολουθήσασα προσθήκη διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ν. δ. 3072)1954, μεθ' ἣν, ὡς διαμορφοῦται ἡ ὡς ἄνω § 1 τοῦ ἄρθρου 4 ν. δ. 2510)1953, ὁρίζεται, ὅτι διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς ἐκ τῆς συγχωνεύσεως δημιουργουμένης καταστάσεως καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκ ταύτης παρουσιασθησομένων ἐν τῷ μέλλοντι ζητημάτων, ἡ συσταθεῖσα Τράπεζα δικαιοῦται νὰ ἐνεργῇ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ της. Οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον διὰ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος τῆς ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 4 διὰ τὴν ὑπὸ τῆς § 1 αὐτοῦ προβλεπομένην καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖται, εἰ μὴ προηγουμένη ἔγκρισις ἐπιτροπῆς, διοριζομένης ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορίου καὶ ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὡς προέδρου, ἑνὸς ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου καὶ δύο ὑπαλλήλων ἐπὶ βαθμῷ διευθυντοῦ τῆς νέας Τραπέζης (ἀνὰ ἑνὸς ἐξ ἑκατέρας τῶν συγχωνευομένων) ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας.

Συνεπῶς, μὴ ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ νόμου τύπου τινὸς αἰτιολογίας, οὔτε ἄλλης τινὸς διατυπώσεως, ἐφ' ὅσον τὸ δικάσαν δικαστήριον δέχεται, ὅτι κατὰ τὴν καταγγελίαν τῆς μετὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος συμβάσεως ἐργασίας ἐτηρήθησαν αἱ ὡς ἄνω διατυπώσεις τοῦ νόμου, προηγήθη ταυτόστιμα ἀπόφασις τῆς ὡς ἄνω, συμμετοχῇ πάντων τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων μελῶν, Ἐπιτροπῆς, ἥτις καὶ ἔκρινε κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ αἰτιολογίαν, ὅτι ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἀναιρεσείοντος τυγχάνει ἐπιβεβλημένη ὡς πλεονάζοντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὁ τέταρτος τῆς ἀναιρέσεως λόγος, καθ' ἣν ἡ ἀπόφασις ἔδει νὰ περιέχῃ καὶ εἰδικὴν αἰτιολογίαν ἐξειδικεύουσαν τὰ στοιχεῖα καὶ μνημονεύουσα τὰ ληφθέντα ὑπ' ὄψιν κριτήρια, εἶναι ἀπορριπτέος (*).

2. Ἔξοδος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἐλαττώσεως ὁρίου ἡλικίας προσωπικοῦ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ δικαίωμα συντάξεως κατὰ Α.Ν. 759/1937 καὶ εἰδικαὶ διατάξεις περὶ τραπεζιτικῶν Ν. Δ. 2510/1953.

Κατάργησις ὡς πρὸς τοὺς ἐξερχομένους τῆς ὑπηρεσίας τραπεζικοὺς κατὰ Ν.Δ. 2510/1953 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Α.Ν. 759/1937 περὶ καθορισμοῦ συντάξεως τοῦ ἐξερχομένου ὑποχρεωτικῶς τῆς ὑπηρεσίας, λόγῳ ἐλαττώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ὡς ἀντικειμένου πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 2510/1953.

Ἀρείου Πάγου 369/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Βουμβουλάκης***
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ε. Κατσιγιάννης, Π. Δημάκος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ν. δ. 2510)1953, προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν. 2292 συσταθείσης νέας Τραπέζης «Ἐθνικὴ Τράπεζα Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν», τὰ τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, οἱ ὅροι ἐργασίας ἐν γένει, τὰ τῆς διαβαθμίσεως, ἐντάξεως, προαγωγῶν, ὑπηρεσιακῆς ἐν γένει καταστάσεως, λύσεως τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ προσωπικὸν καὶ τὴν διάρθρωσιν καὶ ὀργάνωσιν τῶν ὑπηρεσιῶν, ρυθμίζονται ἐξ ὑπαρχῆς δι' ὀργανισμοῦ τῆς Τραπέζης ταύτης, καταρτιζομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς καὶ κυρουμένου διὰ δ. δ)τος, ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορίου. Ἐν δ-ψει τῆς διατάξεως ταύτης ἐξεδόθη νομίμως ὁ ἰσχύων ὀργανισμὸς τῆς ἀναιρεσειούσης Τραπέζης, κυρωθεὶς διὰ τοῦ ἀπὸ 17)26 Σεπτεμβρίου 1953 δ. δ)τος, ἐν ἄρθρῳ 26 § 2 γ' τοῦ ὁποίου ὁρίζεται, ὅτι ἡ λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ἐπέρχεται αὐτοδικαίως ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ὅπερ διὰ τὸ θῆλυ προσωπικὸν ὁρίζεται εἰς τὸ 50ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας. Κατὰ δὲ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2510)1953 ν. δ)τος καὶ τὸ εἰς ταύτην προστεθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 3 ν. δ. 3072)1954 δεύτερον ἐδάφιον, μεταβολὴ τῶν ὅρων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν, ἐπερχομένης, ὡς ἐκ τῆς συγχωνεύσεως, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ν. δ)τος, ὡς καὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄνω προβλεπομένου ὀργανισμοῦ, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων ἐργασίας ἐκ μέρους τῆς ἐργοδότιδος, ὡς ἄνω, διὰ τῆς συγχωνεύσεως συσταθείσης Τραπέζης, οὐδ' ὡς μονομερὴς καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους ταύτης, τῶν διατάξε-

---

(*) Ἐπικροβάται ἡ ὑπ' ἀριθ. 3758/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου. Σχετικῶς πρὸς τὴν συνταγματικότητα τοῦ Ν.Δ. 2510/1953 καὶ τὴν μὴ ἀναγκαίαν αἰτιολόγησιν τῶν πράξεων τῆς Ἐπιτροπῆς σύμφωνος εἶναι ἡ ἀπόφασις πρὸς τὴν προηγηθεῖσαν Α.Π. 651/1955, ΕΕΔ 15, 82, ἀντίθετος ὅμως ὡς πρὸς τὴν ἀνάγκην αἰτιολογήσεως ἡ Σ.Ε. 517/1955, ΕΕΔ 14, 492, ἐλέπε τὰς ἐν ΕΕΔ 15, 81 σημειώσεις μας.

ων τοῦ παρόντος, ὡς καὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ προβλεπομένου ὀργανισμοῦ, κατισχυουσῶν πάσης ἑτέρας διατάξεως νόμου, διατάγματος, συλλογικῆς συμβάσεως, ὑπουργικῆς ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, συνηθείας ἢ ἐθίμου, συνθῆκαι δ' ἐργασίας (ὧραι ἐργασίας, ἄδειαι κλπ.) εὐνοϊκώτεραι διὰ τὸ προσωπικὸν ἑκατέρας τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν κατὰ τὸν πρὸ τῆς συγχωνεύσεως χρόνον θεωροῦνται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὀργανισμοῦ μὴ ὑφιστάμεναι.

Ἐκ τῶν ἐν συνδυασμῷ διατάξεων τούτων, συνδυαζομένων καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας τῶν ἄρθρων 2 §§ 2 καὶ 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ν. δ)τος καὶ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 759)1937, δι' οὗ ὁρίζεται ὅτι ὑπάλληλοι ἢ ὑπηρέται ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, ἐξερχόμενοι ὑποχρεωτικῶς τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, λόγῳ ἐλαττώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, δικαιοῦνται νὰ τύχωσι τῆς συντάξεως, ἣν θὰ ἐλάμβανον, ἐὰν ἐξήρχοντο τῆς ὑπηρεσίας δυνάμει τοῦ κατὰ τὴν πρόσληψιν αὐτῶν ἰσχύοντος ὁρίου ἡλικίας, βάσει τῶν κατὰ τὴν πρόωρον, ὡς ἄνω, ἔξοδον αὐτῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν, τῆς συντάξεως ταύτης καταβαλλομένης εἰς αὐτοὺς ἀπὸ μὲν τῆς ἐξόδου τῶν δικαιούχων ἐκ τῆς ὑπηρεσίας μέχρι τῆς χρονολογίας, καθ' ἣν θὰ ἐξήρχοντο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ τὴν πρόσληψιν αὐτῶν ἰσχύοντος ὁρίου ἡλικίας ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀπὸ δὲ τῆς τελευταίας ταύτης χρονολογίας ὑπὸ τῶν οἰκείων Ταμείων συντάξεων, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐφαρμογὴν ἔχουσιν αἱ εἰδικαὶ περὶ τούτων διατάξεις τῶν ὡς ἄνω ν. δ)των καὶ τοῦ βάσει τούτων ἐκδοθέντος ὀργανισμοῦ καὶ οὐχὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ. ν. 759)1937, ἥτις, κατισχυουσῶν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων πάσης ἄλλης διατάξεως νόμου, κατ' ἄρθρον 5 τοῦ ν. δ. 2510)1953, κατηργήθη ὡς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους αὐτῆς, κατ' ἄρθρον 15 αὐτοῦ, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις αὐτῶν καὶ μὴ συμβιβαζομένη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ν. δ. 2510)1953, δστις, κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν ἐπὶ τούτου ἔκθεσιν τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν, εἶναι ἡ διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῶν Τραπεζῶν καὶ τοῦ περιορισμοῦ τῶν δαπανῶν τούτων μείωσις τοῦ κόστους τοῦ χρήματος ἐν ταῖς πιστώσεσιν, ἡ ἐπιτυχία τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ἦτο ἐφικτή, ἐὰν ἠπειλεῖτο ἡ δημιουργία οἰκονομιῶν καὶ ἐκ τῆς μειώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας. Ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς ἀντιθέτου ἐκδοχῆς, τῆς ἰσχύος τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 ἀ. ν. 759)1937, δὲν συνάγεται ἐκ τοῦ ἀντικατασταθέντος δι' ἄρθρου 1 § 28 ν. δ. 3072)1954, ἄρθρ. 3 § 2 ν. δ. 2510)1953, ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τοὺς πρὸ τῆς συγχωνεύσεως τῶν Τραπεζῶν Ἐθνικῆς καὶ Ἀθηνῶν ἀποχωρήσαντας ὑπαλλήλους καὶ οὐχὶ τοὺς μετὰ τὴν συγχώνευσιν ἐξελθόντας τῆς ὑπηρεσίας βάσει τοῦ νέου ὀργανισμοῦ. Ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἀποφηνάμενον, ὅτι τοιαύτην ἔχει ἰσχὺν καὶ διὰ τοὺς μετὰ τὴν συγχώνευσιν τῶν Τραπεζῶν ἐξελθόντας βάσει τοῦ νέου ὀργανισμοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπέζης λόγῳ ὁρίου ἡλικίας ὑπαλλήλους αὐτῆς, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 ἀ. ν. 759)1937 καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τούτων, ἐπιδικάσαν μετὰ δόσιν ὅρκου καὶ κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἀπορριψάσης τὴν ἀγωγὴν πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὰ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτούμενα ποσὰ διὰ διαφορὰν συντάξεως, ψευδῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις τοῦ ν. δ. 2510)1953 καὶ 3072)1954 καὶ τοῦ ἀ. ν. 759)1937 ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 17 Πολ. Δικον. καὶ κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγον ἀναιρέσεως (*).

3. Τύχη προϋφισταμένων τοῦ Ν.Δ. 2510/1953 συμβάσεων περὶ παροχῶν μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν ἀποχώρησιν μετὰ τὸ Ν.Δ. 2510/1953

Παῦσις ἰσχύος καὶ ἀκυρότης πάσης συμβάσεως ἢ συμφωνίας μεταξὺ οἱασδήποτε τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν καὶ ἀποχωρησάντων πρὸ τῆς συγχωνεύσεως ὑπαλλήλων, μηχανικῶν, τεχνικῶν συμβούλων, νομικῶν συμβούλων, δικηγόρων, τεχνιτῶν, ἐργατῶν καὶ παντὸς δι' οἱασδήποτε σχέσεως ἐργασίας ἢ ἐντολῆς συνδεθέντος ἢ συνδεομένου προσώπου ἢ καὶ μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτῶν. - Περιορισμὸς ὑποχρεώσεων μετὰ τὸ ν.δ. 2510/1953.

Ἀρείου Πάγου 370/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Βουμβουλάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Κατσιγιάννης, Η. Παπαοκτάβ

Κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 3 ν. δ. 2510)1953, ὡς αὕτη ἀντικατεστάθη διὰ τῆς § 26 τοῦ ἄρθρου 1 ν. δ. 3072)1954, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὡς ἄνω δ)τος (ἄρθρον 1 ν. δ. 2510)1953) παύει ἰσχύουσα καὶ εἶναι ἄκυρος πᾶσα σύμβασις ἢ συμφωνία μεταξὺ οἱασδήποτε τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν καὶ ἀποχωρησάντων πρὸ τῆς συγχωνεύσεως ὑπαλλήλων, μηχανικῶν, τεχνικῶν συμβούλων, νομικῶν συμβούλων, δικηγόρων, τεχνιτῶν, ἐργατῶν καὶ παντὸς δι' οἱασδήποτε σχέσεως ἐργασίας ἢ ἐντολῆς συνδεθέντος ἢ συνδεομένου προσώπου ἢ καὶ μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτῶν, ἔστω καὶ ἂν τὰ ἐκ τῆς τοιαύτης συμβάσεως ἢ συμφωνίας ἀπορρέοντα δικαιώματα ἔχουν ἀναγνωρισθῆ καὶ δικαστικῶς, ὡς καὶ πᾶσα διάταξις νόμου, διατάγματος ἢ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, δι' ἣν ἔχει συμφωνηθῆ ἢ καθορισθῆ οἱαδήποτε παροχή, εἴτε α) ὑπὸ μορφὴν διαφορᾶς μεταξὺ συντάξεως καὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὁμοιοβάθμων των, εἴτε β) ὑπὸ μορφὴν καταβολῆς παρὰ τῆς Τραπέζης τῆς συντάξεως, ἣν θὰ ἐλάμβανον οἱ ἐξελθόντες λόγῳ ἐλαττώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ μέχρι τῆς χρονολογίας, καθ' ἣν θὰ ἐξήρχοντο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ τὴν πρόσληψιν αὐτῶν ἰσχύοντος ὁρίου ἡλικίας, εἴτε γ) ὑπὸ μορφὴν ἰσοδίου ἢ ὡρισμένων ἐτῶν μηνιαίου ἢ ἐτησίου βοηθήματος ἢ παροχῆς, εἴτε δ) ὑφ' οἱανδήποτε ἄλλην μορφὴν καὶ αἰτίαν, εἰς πρόσωπα λαμβάνοντα σύνταξιν καὶ μή, ἀπαγορευομένης καὶ ἐν τῷ μέλλοντι

(*) Ἀναιροῦνται αἱ ὑπ' ἀριθ. 3547/1955 καὶ 1859/1955 ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

τῆς συνομολογήσεως τοιούτων συμβάσεων ἢ συμφωνιῶν. Ὁρίζονται δὲ περαιτέρω αἱ ὑποχρεώσεις τῆς συσταθείσης Τραπέζης, ὁριζομένου, ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς περιπτώσεως α' ἡ ὑποχρέωσις αὐτῆς περιορίζεται εἰς μόνον τὴν καταβολὴν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς συντάξεως, ἣν λαμβάνουν καὶ τὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὸ οἰκεῖον Ταμεῖον Συντάξεων καὶ ἐκείνης, ἣν θὰ ἐλάμβανον, ἐὰν ἐξήρχοντο τῆς ὑπηρεσίας, ὅταν θὰ κατελαμβάνοντο ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὴν ἔξοδόν των κανονισμοῦ, ἐπὶ δὲ τῆς περιπτώσεως β' ἡ Τράπεζα ἀπαλλάσσεται ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1954 πάσης, ὡς μέχρι τοῦδε, ὑποχρεώσεώς της ἐναντι τῶν ἐξελθόντων τῆς περιπτώσεως ταύτης, οἵτινες ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἡμερομηνίας δικαιοῦνται μόνον νὰ λαμβάνωσι παρὰ μὲν τοῦ οἰκείου Ταμείου Συντάξεων, ὑποχρεουμένου πρὸς τοῦτο, τὴν σύνταξιν, τὴν ὁποίαν δικαιοῦνται βάσει τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας, ἅτινα ἔχουν μέχρι τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας, παρὰ δὲ τῆς Τραπέζης τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ὡς ἄνω συντάξεως καὶ ἐκείνης, ἣν θὰ ἐλάμβανον, ἐὰν ἐξήρχοντο τῆς ὑπηρεσίας, ὅταν θὰ κατελαμβάνοντο ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας τοῦ καθοριζομένου κατὰ τὸν κανονισμόν, ὅστις ἰσχυε κατὰ τὴν εἴσοδόν των εἰς τὴν Τράπεζαν καὶ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου τούτου τῆς ἡλικίας, ἐπὶ τῆς περιπτώσεως γ' ἡ ὑποχρέωσις τῆς Τραπέζης συνεχίζεται εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ βοηθήματος ἢ τῆς παροχῆς, ἐφ' ὅσον οἱ δικαιοῦχοι εἶναι τέως μέλη τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς ἢ τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν καὶ ἐφ' ὅσον τὸ βοήθημα ἢ παροχὴ διὰ μὲν τοὺς δικαιουμένους συντάξεως δὲν ὑπερβαίνει τὸ ¼ τῆς συντάξεών των, διὰ δὲ τοὺς μὴ δικαιουμένους συντάξεως δὲν ὑπερβαίνει τὸ 1)3 τοῦ κατωτάτου ὁρίου συντάξεως τοῦ παρεχομένου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ταμείου συντάξεων, ἐπὶ δὲ τῆς περιπτώσεως δ' ἡ Τράπεζα ἀπαλλάσσεται πάσης οἱασδήποτε ὑποχρεώσεως.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, ἐν ὄψει καὶ τοῦ σκοποῦ τῶν νόμων τούτων, ὅστις κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν ἐπὶ τοῦ ν. δ. 2510)1953 ἔκθεσιν τοῦ Ὑπουργοῦ πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος εἶναι ἡ μείωσις τοῦ κόστους τοῦ χρήματος διὰ τῆς καταργήσεως τῶν διατάξεων, βάσει τῶν ὁποίων ἐδημιουργήθησαν προνόμια καὶ ἀπαραδεκτοι παροχαὶ καὶ ἡ ἐπίτευξις τοῦ ὁμοιομόρφου καὶ ἐνιαίου τῶν διατάξεων τῶν ἐφαρμοσθησομένων εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς διὰ τῆς συγχωνεύσεως συνιστωμένης νέας Τραπέζης, ἀπαλλασσομένης πάσης ἐξ οἱασδήποτε συμφωνίας μετ' ἀποχωρησάντων πρὸ τῆς συγχωνεύσεως ὑπαλλήλων ἀναληφθείσης ὑποχρεώσεως, πέραν τῆς ἐν τῷ νόμῳ καθοριζομένης, σαφῶς προκύπτει, ὅτι παυσάσης τῆς ἰσχύος τῶν μετὰ τῶν ἀποχωρησάντων πρὸ τῆς συγχωνεύσεως ὑπαλλήλων συμφωνιῶν, δι' ὧν παρείχοντο αὐτοῖς διάφοροι παροχαί, δὲν ὑφίστανται ὑποχρεώσεις τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπέζης πρὸς καταβολὴν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας εἰς τοὺς παραιτηθέντας τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς κατὰ τὴν ἔξοδόν των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπονεμηθείσης αὐτοῖς συντάξεως καὶ ἐκείνης, ἥτις θὰ ἀπενέμετο αὐτοῖς, ἐὰν εἶχον 5 ἔτη ἐπὶ πλέον συντάξιμα τῆς τοιαύτης περὶ ὑπολογισμοῦ πλασματικῶν συνταξίμων ἐτῶν συμφωνίας μὴ ἐμπιπτούσης εἰς τὴν περίπτωσιν γ' τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀντικαταστησάσης τὴν § 2 τοῦ ἄρθρ. 3 ν. δ. 2510)1953 διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1 § 2 δ ν.δ. 3072)1954, ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν δ' αὐτοῦ, ἀφ' ἧς ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη Τράπεζα ἀπαλλάσσεται οἱασδήποτε ὑποχρεώσεως. Ὅθεν, δεξάμενον τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ δείκνυται, κατ' ἀνέλεγκτον, ὡς εἰς πράγματα ἀναγομένην κρίσιν του, ὅτι ἐν ὄψει τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16 τῆς 27 Μαρτίου 1946 ἐγκυκλίου τῆς συγχωνευθείσης Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους αὐτῆς γενομένης προτάσεως πρὸς παραίτησιν, ἐπὶ παροχῇ τῶν ἐν αὐτῇ ὡρισμένων εὐεργετημάτων, ἐν οἷς καὶ ἡ καταβολὴ μετὰ τὴν χρονολογίαν τῆς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας καταλήψεως ἐφ' ὅρου ζωῆς τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς κατὰ τὴν ἔξοδον αὐτῶν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπονεμηθείσης αὐτοῖς συντάξεως καὶ ἐκείνης, ἡ ὁποία θὰ ἀπενέμετο αὐτοῖς, ἐὰν εἶχον 5 ἔτη ἐπὶ πλέον συντάξιμα, ὁ ἀναιρεσίβλητος ὑπέβαλεν ἐμπρόθεσμον αἴτησιν περὶ παραιτήσεώς του, ἥτις ἐγένετο δεκτή, καταρτισθείσης οὕτω συμβάσεως μεταξὺ των ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους, μετὰ ταῦτα δὲ κρίναν, ὅτι ἡ σύμβασις αὕτη ἐνέπιπτεν εἰς τὴν περίπτωσιν γ' τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 § 2 δ' ἀντικατασταθείσης διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 3 ν. δ. 2510)1953 καὶ κατ' ἐφαρμογὴν ταύτης ἐπιδικάσαν, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἀπορριφάσης τὴν ἀγωγὴν πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτουμένην διαφορὰν συντάξεως ἐν συνυπολογισμῷ τῶν 5 πλασματικῶν συνταξίμων ἐτῶν, μὴ ὑπερβαινουσαν τὸ ¼ τῆς ἀπονεμηθείσης αὐτῷ συντάξεως, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις τῶν ν. δ. 2510)1953 καὶ 3072)1954 καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτων λόγον ἀναιρέσεως (*).

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 3639/1955 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν. Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὰς ὑπ' ἀριθ. 82 καὶ 92 τοῦ 1956 ἐγκυκλίους διαταγάς μας περὶ τοῦ ἐν περιλήψει θέματος, γνωρίζομεν, ὅτι τὸ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 28/29-5-1956 συνεδρίασίν του, συμπληροῦν προγενεστέρας ἀποφάσεις του, ἀπεφάσισεν, ὅπως ἐπαναληφθῇ ἡ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1955 ἰσχύσασα διάταξις, καθ' ἣν, ἐὰν αἱ πραγματικαὶ ἀποδοχαὶ τῶν καταταγέντων εἰς κλάσεις, βάσει τῶν κυμαινομένων ἀποδοχῶν των, εἶναι ἀνώτεραι ἐκείνων, δι' ἃς ἐγένετο ἡ κατάταξις, αἱ εἰσφοραὶ θὰ ὑπολογίζωνται ἐπὶ τῶν πραγματικῶν τοιούτων.

Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τὰ ἁρμόδια ὄργανα εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ ἐρευνοῦν εἰς ἑκάστην περίπτωσιν, ἐὰν ἡ κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων ἀνταποκρίνηται εἰς τὰς πράγματι ληφθείσας ἀποδοχὰς εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος καὶ νὰ προβαίνουν εἰς νέαν κατάταξιν διὰ τὸ ὑπὸ κρίσιν χρονικὸν διάστημα, ὁσάκις προκύπτει, ὅτι αἱ τελευταῖαι αὗται ὑπερβαίνουσι τὰς εἰς τὴν γενομένην διὰ τῆς ἀποφάσεως κατάταξιν ἀντιστοιχούσας. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 185/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Ἀσφάλισις πληρωμάτων πλεύσεως τῶν ἁλιευτικῶν πλοίων καὶ πλοιαρίων : Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 316/1955 ἐγκυκλίου διαταγῆς μας παρέχομεν τὰς κατωτέρω διευκρινίσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως τῶν πληρωμάτων πλεύσεως τῶν ἁλιευτικῶν πλοίων καὶ πλοιαρίων :

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2170/26.5.1955 Νόμου «περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου» καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11630/II/2.5.1956 ἐγγράφου τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου, τὰ πληρώματα πλεύσεως τῶν ἐφωδιασμένων διὰ ναυτολογίου ἁλιευτικῶν πλοίων καὶ πλοιαρίων, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ ναυτικῶν φυλλαδίων (τυγχάνουσιν ἀπογεγραμμένοι ὡς «ναυτικοὶ» καὶ οὐχὶ ὡς «ἐργάται θαλάσσης») καὶ ἀναγράφονται ἐν τῷ ναυτολογίῳ τοῦ πλοίου ἢ πλοιαρίου, δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἁλιεργατῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι ἀσφάλισιν. Τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα, συμφώνως πρὸς τὴν περίπτωσιν α' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Ν. 3170/1955, ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν παρὰ τῷ ΝΑΤ ἀσφάλισιν.

Ὁἰκοθεν νοεῖται, ὅτι τὰ πληρώματα πλεύσεως τῶν μὴ ἐφωδιασμένων διὰ ναυτολογίου ἁλιευτικῶν πλοίων καὶ πλοιαρίων, ὡς καὶ τὰ μὴ ἐφωδιασμένα διὰ ναυτικῶν φυλλαδίων πρόσωπα ἐκ τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω, ὑπάγονται εἰς τὴν παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι ἀσφάλισιν, ὡς καὶ οἱ ἁλιεργάται. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 161/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α*).

Ὑπολογισμὸς καταβληθέντος δώρου Χριστουγέννων ἢ Πάσχα διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου ἑξαμήνου δι' ἐπιδότησιν ἀνέργων : Ἐν σχέσει μὲ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς χορηγουμένου εἰς τοὺς μισθωτοὺς δώρου διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ἡμερησίου ἐπιδόματος ἀνεργίας, εἰς ἃς περιπτώσεις τοῦτο ὑπολογίζεται βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου ἑξαμήνου, γνωρίζομεν τὰ ἀκόλουθα :

Ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ ἠσφαλισμένου προκύπτει, ὅτι ἐντὸς τοῦ τελευταίου πρὸ τῆς ἀπολύσεως ἑξαμήνου κατεβλήθη εἰς τοῦτον δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς, διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ τμῆμα τοῦ δώρου τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἐν ἀφορᾷ τοῦτο χρονικὴν περίοδον, τὴν ἐμπίπτουσαν ἐντὸς τοῦ ὡς ἄνω ἑξαμήνου.

Κατὰ συνέπειαν εἰς τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν, ἃς ἔλαβεν ὁ ἠσφαλισμένος, διαρκοῦντος τοῦ ἑξαμήνου, καὶ αἵτινες θέλουσι διαιρεθῇ διὰ τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἑξαμήνου πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας, δέον νὰ προστεθῇ καὶ τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τμῆμα δώρου καὶ οὕτω θέλει ἐξευρεθῇ τὸ μέσον ἡμερομίσθιον. (*Ἐγγρ. ὑπ' ἀριθ. 1534/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Τοπικὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ*).

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΔΕΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ἐπίκαιρον εἶναι τὸ δικαίωμα ἀδείας μισθωτῶν μετ' ἀποδοχῶν, ὥστε νὰ χρησιμεύσουν αἱ ἀκόλουθοι σημειώσεις:

Τὸ δικαίωμα τοῦτο ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 4, 474), ἰσχύοντος ἐπίσης καὶ τοῦ ν. 2081/1952 «περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 52 διεθνοῦς συμβάσεως περὶ κανονικῶν κατ' ἔτος ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 11, 827), κατὰ τὸ δεύτερον ἄρθρον τοῦ ὁποίου πᾶσα διάταξις τῆς κειμένης νομοθεσίας, παρέχουσα τυχὸν μείζονα πλεονεκτήματα εἰς τὰ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ταύτου κυρουμένης συμβάσεως προστατευόμενα πρόσωπα, διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ. (Περὶ τῆς συμπτώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 539/1945 πρὸς τὰς τῆς διεθνοῦς συμβάσεως βλέπε εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ ν. 2081/1952, ἐν ΕΕΔ 11, 880).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 αἱ διατάξεις αὐτοῦ ἐφαρμόζονται ὑπὲρ τῶν ἀντὶ μισθοῦ ἀπασχολουμένων εἰς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐργασίας ἀσκουμένας ἐπὶ κέρδει, βιομηχανικῆς, βιοτεχνικῆς καὶ ἐμπορικῆς φύσεως, διενεργείας μεταφορὰς ἢ φορτοεκφορτώσεις, ἀσχέτως τῆς μορφῆς ἢ τοῦ χαρακτῆρος (δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ), τῆς ὀργανώσεώς των, ὡς καὶ εἰς ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας, εἰς νοσηλευτικὰ ἢ ἄλλα Ἱδρύματα ἢ Ὀργανισμοὺς ἢ οἱαδήποτε ἄλλα ἔργα, διεξαγόμενα διὰ λογαριασμῶν ἰδιωτῶν, νομικῶν προσώπων, Ὀργανισμῶν δημοσίου δικαίου ἢ τοῦ Δημοσίου, εἰς σωματεῖα, συνεταιρισμοὺς, θεάματα καὶ λέσχας.

Διὰ διαταγμάτων προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐργασίας, δύναται νὰ ὁρισθῇ, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἰσχύουν καὶ ὑπὲρ τῶν προσώπων, τῶν ἀντὶ μισθοῦ ἀπασχολουμένων εἰς τὰς ναυτιλιακάς, τὰς ἁλιευτικάς, τὰς γεωργικάς, κτηνοτροφικὰς ἢ δασικὰς ἐπιχειρήσεις, ὡς καὶ ὑπὲρ τοῦ οἰκοσίτου ὑπηρετικοῦ ἢ ἄλλου προσωπικοῦ, καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ εἰδικώτερον ἡ ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαρμογή του.

Τοιαῦτα διατάγματα ἐξεδόθησαν μέχρι σήμερον 1) τὸ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1948 «περὶ ἐπεκτάσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 539/1945 καὶ εἰς τοὺς μισθωτοὺς βουστασίων» (ΕΕΔ 8, 39), 2) τὸ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1948 «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ἀ.ν. 539/1945 εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ἐργατρίας λαχανοκηπουρῶν Ἀθηνῶν» (ΕΕΔ 8, 39).

Δὲν ὑπόκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 539/1945 α) τὰ πρόσωπα τὰ ἀπασχολούμενα εἰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐργασίας, ἀσκουμένας ἐπὶ κέρδει κλπ., ὡς ἀνωτέρω, εἰς τὰς ὁποίας ἀπασχολοῦνται μόνον τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐργοδότου καὶ β) τὰ πρόσωπα τὰ ἀντὶ μισθοῦ ἀπασχολούμενα εἰς δημοσίας ἢ δημοσίου χαρακτῆρος ὑπηρεσίας ἢ ἐκμεταλλεύσεις ἢ ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας, ἐφ' ὅσον οἱ σχετικοὶ κανονισμοὶ δίδουν εἰς αὐτὰ δικαίωμα εἰς ἐτησίαν ἄδειαν μετ' ἀποδοχῶν, διαρκείας τουλάχιστον ἴσης πρὸς ἐκείνην τῆς ἀδείας τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου.

***

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 πᾶς μισθωτὸς μετὰ συνεχῆ ἀπασχόλησιν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τουλάχιστον δώδεκα μηνῶν (συνυπολογιζομένου καὶ τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως εἰς τὸν προηγούμενον φορέα τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 2112/1920 μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6124/1955, ΕΕΔ 14, 705), δικαιοῦται καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, τὸ μέγεθος τῆς ὁποίας, ἀναλόγως τῆς φύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ καὶ τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου (χρήσιμα εἶναι τὰ περὶ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ συμπεράσματα τῆς νομολογίας τῶν δικαστηρίων ἐν ΕΕΔ 11, 1200 ἐπ.), καθορίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ὁ κατωτέρω δημοσιευόμενος πίναξ:

Ἔτη ὑπηρεσίας εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν	Ἐπιχειρήσεις δημοσίου χαρακτῆρος, κοινῆς ὠφελείας ἢ λειτουργοῦσαι ὑπὸ μορφὴν ἀνωνύμου ἑταιρείας ἢ ἱδρύματος ἢ ὀργανισμοῦ		Ἐπιχειρήσεις λειτουργοῦσαι ὑπὸ μορφὴν ὁμορρύθμου ἑταιρείας, ἑτερορρύθμου, ἀτομικαὶ κλπ.	
	Ὑπαλλήλικὸν προσωπικόν	Ἐργατοτεχνικόν, μαθητευόμενον ἢ ὑπηρετικὸν προσωπικόν	Ὑπαλληλικὸν προσωπικόν	Ἐργατοτεχνικόν, μαθητευόμενον ἢ ὑπηρετικὸν προσωπικόν
1	12	8	8	6
1 1/2	13	9	9	7
2	14	10	10	8
2 1/2	15	11	11	9
3	16	12	12	10
3 1/2	17	13	13	11
4	18	14	14	12
4 1/2	19	15	15	12
5	20	16	16	12
5 1/2	21	16	17	12
6	22	16	18	12
6 1/2	23	16	18	12
7	24	16	18	12
7 1/2	25	16	18	12
8 καὶ ἄνω	26	16	18	12

Δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὴν ἐτησίαν ἄδειαν μετ' ἀποδοχῶν α) αἱ ἐπίσημοι καὶ αἱ κατ' ἔθιμον

ἑορτάσιμοι ἡμέραι καὶ β) αἱ διακοπαὶ ἐργασίας αἱ ὀφειλόμεναι εἰς ἀσθένειαν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 εἰς πᾶσαν περίπτωσιν μισθωτοὶ ἡλικίας κατωτέρας τῶν 18 ἐτῶν ἢ ἐκτελοῦντες κατὰ κανόνα ἔργα ἐπιβλαβῆ διὰ τὴν ὑγείαν των ἢ ἰδιαιτέρως κοπιώδη (στοιχειοθέτησις ἢ ἀνάτηξις μετάλλου εἰς τὴν τυπογραφίαν, κυρία ἀπασχόλησις εἰς πλυντήρια ἢ βαφεῖα, εἰς τὴν ὑελουργίαν καὶ εἰς τὴν διενέργειαν φορτοεκφορτώσεων) δικαιοῦνται κατ' ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, περιλαμβανούσης οὐχὶ ὀλιγωτέρας τῶν 12 ἀλλεπαλλήλων ἐργασίμων ἡμερῶν.

Διὰ διαταγμάτων, προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας, δύναται νὰ ὁρισθοῦν καὶ ἄλλαι, πλὴν τῶν ἀνωτέρω, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἰδιαιτέρως κοπιώδεις διὰ τοὺς μισθωτοὺς ἀπασχολήσεις.

Τοιαῦτα διατάγματα ἐξεδόθησαν μέχρι σήμερον 1) τὸ ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου/9 Μαρτίου 1950 διὰ τοὺς ἐν τοῖς χυτηρίοις ἐργαζομένους (ΕΕΔ 9,323), 2) τὸ ἀπὸ 10/22 Αὐγούστου 1951 διὰ τοὺς εἰς τὰ λεβητοποιεῖα ἐργαζομένους τεχνίτας καὶ ἐργάτας πάσης εἰδικότητος (ΕΕΔ 10, 953), 3) τὸ ἀπὸ 20 Μαΐου/16 Ἰουνίου 1953 διὰ τοὺς ἐργατοτεχνίτας χημικῶν τινων βιομηχανιῶν (ΕΕΔ 12, 748), 4) τὸ ἀπὸ 24 Νοεμβρίου/17 Δεκεμβρίου 1954 διὰ τοὺς θερμαστὰς ξηρᾶς (ΕΕΔ 13, 100), 5) τὸ ἀπὸ 24 Νοεμβρίου/17 Δεκεμβρίου 1954 διὰ τοὺς μαγείρους καὶ βοηθοὺς αὐτῶν (ΕΕΔ 13, 100), 6) τὸ ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου/24 Φεβρουαρίου 1955 διὰ τοὺς εἰς τὰ κεραμοποιεῖα, πλινθοποιεῖα καὶ ἀγγειοπλαστεῖα ἀπασχολουμένους ἐργατοτεχνίτας τῶν ἀκολούθων εἰδικοτήτων α) σουρωταὶ β) λασπάδες γ) ψῆσται δ) ἐκκαμινευταὶ ε) μεταφορεῖς πηλοῦ (ξεμπιλιέρηδες) (ΕΕΔ 14, 333), 7) τὸ ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου/27 Δεκεμβρίου 1955 διὰ τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῶν ἐργοστασίων κατασκευῆς ἠλεκτρικῶν συσσωρευτῶν (ΕΕΔ 15, 111).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 7 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 τυχὸν εὐμενέστεροι ὅροι χορηγήσεως ἀδειῶν εἰς μισθωτούς, περιεχόμενοι εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, κανονισμοὺς ἢ ἄλλας διατάξεις δὲν θίγονται ὑπὸ τοῦ νόμου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 6 τοῦ αὐτοῦ νόμου διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως τὰ διαστήματα, καθ' ἃ ὁ μισθωτὸς ἀπέσχεν ἢ ἀπέχει τῆς ἀπασχολήσεώς του παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει, λόγῳ βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθενείας, στρατεύσεως, ἀπεργίας, ἀνταπεργίας ἢ ἀνωτέρας βίας, δὲν θεωροῦνται ὡς χρόνος μὴ ἀπασχολήσεως, οὐδὲ συμψηφίζονται πρὸς τὰς ἡμέρας ἀδείας, ὧν οὗτοι δικαιοῦνται. (Περὶ τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως βλέπε τὴν Πρωτοδικείου Πειραιῶς 1739/1956, ἀνωτέρω σελ. 718 καὶ τὰ ἐν σελ. 718 σημειούμενα).

***

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τῶν συνήθων ἀποδοχῶν, ὧν θὰ ἐδικαιοῦτο, ἐὰν ἀπησχόλειτο παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει κατὰ τὸν ἀντίστοιχον χρόνον, ἢ τῶν ἀποδοχῶν τῶν τυχὸν διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην καθωρισμένων διὰ συλλογικῆς συμβάσεως.

Διὰ τὸν κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἀμειβόμενον μισθωτὸν αἱ ἀποδοχαί, ὧν δικαιοῦται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας του, ἐξευρίσκονται πολλαπλασιαζομένων τῶν κατὰ μέσον ὅρον ἐπὶ ἓν τριμηνον πρὸ τῆς χορηγήσεως τῆς ἀδείας ἡμερησίων ἀποδοχῶν του ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνονται εἰς τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτῷ ἄδειαν.

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἀποδοχῶν περιλαμβάνονται καὶ αἱ παντὸς εἴδους πρόσθετοι ἢ συμπληρωματικαὶ τακτικαὶ παροχαὶ (ἀντίτιμον τροφῆς, ἐπιδόματα κλπ.), πλὴν τῆς τυχὸν παρεχομένης κατοικίας.

Διὰ τοὺς μισθωτούς, τοὺς ἀμειβομένους ἐπὶ ποσοστοῖς εἰς βάρος τῶν πελατῶν τῶν ἐπιχειρήσεων ὁ τρόπος προσδιορισμοῦ τῆς καταβολῆς εἰς αὐτοὺς τῶν ἀποδοχῶν, ὧν δικαιοῦνται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας, θέλει ὁρισθῆ διὰ διατάγματος, προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας.

Τοιοῦτον διάταγμα ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 15 Νοεμβρίου/22 Νοεμβρίου 1949 (ΕΕΔ 8, 1053), κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ μισθωτοὶ οἱ ἀμειβόμενοι ἐπὶ ποσοστοῖς εἰς βάρος τῶν πελατῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, ἐφ' ὅσον τύχωσιν ἀδείας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 539/1945, δικαιοῦνται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας των ἀποδοχῶν, αἵτινες καταβάλλονται παρὰ τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐξευρίσκονται πολλαπλασιαζομένου τοῦ ἑκάστοτε παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καθοριζομένου τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνονται εἰς τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτοῖς ἄδειαν (βλέπε περὶ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τὴν ἰσχύουσαν ἤδη ὑπ' ἀριθ. 336/1956 ἀπόφασιν Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. ἐν ΕΕΔ 15, 444 ἑπ.).

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἄνω διατάξεως περὶ τῶν ὀφειλομένων κατὰ τὸν χρόνον ἀδείας ἀποδοχῶν ἐνομολογήθη, ὅτι ἐσκοπήθη ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅπως εἰς τὸν ἀδειοῦχον μισθωτὸν παρέχωνται ὄχι μόνον αἱ ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν παγίως παρεχόμεναι τακτικαὶ ἀποδοχαί, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἄλλη παροχή, γενικῶς παρεχομένη εἴτε εἰς ὁλόκληρον τὸ προσωπικόν, εἴτε εἰς ὡρισμένην κατηγορίαν αὐτοῦ, ἣ ὁπωσδήποτε θὰ ἀπελάμβανεν οὗτος, τελῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ κατὰ τὸν ἀντίστοιχον τῆς ἀδείας χρόνον (Α.Π. 163/1956, ΕΕΔ 15, 418).

Οὕτω δὲν περιλαμβάνεται ἡ ἐξ 75ο/ο προσαύξησις τοῦ νομίμου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 (ΕΕΔ 12, 388) ὑπουργικὴν ἀπόφασιν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου μὴ ἐργασίμους ἡμέρας, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν διαταξιν τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 δὲν περιλαμβάνονται αἱ ἐπίσημοι ἢ κατ' ἔθιμον ἑορτάσιμοι ἡμέραι, ἐξ οὗ συνέπεται, ὅτι κατὰ ταύτας ὁ μισθωτὸς δὲν δικαιοῦται τῆς προσθέτου αὐτῆς παροχῆς (Α.Π. 169/1956, ΕΕΔ 15, 417).

Ὑπολογίζεται ὅμως ἡ κατὰ 25ο/ο προσαύξησις τῆς ἀμοιβῆς διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν τακτικῶς παρεχομένην, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388). Ὑπολογίζεται καὶ ἡ ἀμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, διότι, παρέχοντος τοῦ μισθωτοῦ τὰς ὑπηρεσίας του τακτικῶς καὶ συνεχῶς, ἡ ἀμοιβή του θεωρεῖται διαμορφωθεῖσα εἰς συνήθη τακτικὴν παροχήν (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10188/1954, ΕΕΔ 13, 1030)· τοῦ τὸ δίκαιος ἔχει, καθ' ἡμᾶς, προϋπόθεσιν νὰ παρέχηται ἡ ἐργασία μετ' ἄδειαν τῆς Ἀρχῆς, νὰ πρόκειται δηλαδὴ περὶ παροχῆς νομίμως ἐργασίας, ἀφοῦ ἄλλως ὑπόκειται ἄκυρος

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΟΧΑΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Αποδοχαί υπαλλήλων Συνεταιρισμών : Αί μηνιαίαι αποδοχαί των περί ών πρόκειται υπαλλήλων ρυθμίζονται βασικώς ύπό των διατάξεων της από 16.9.1937 συλλογικής συμβάσεως έργασίας του προσωπικού των Ανωνύμων Εταιρειών, Γραφείων κλπ. Αί ύπό της ανωτέρω συλλογικής συμβάσεως προβλεπόμεναι δι' έκάστην περίπτωσιν αποδοχαί, προσαυξηθείσαι διά των γενικωτέρων υπουργικών αποφάσεων και της ύπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, έχουσιν από 24.1.1956 και έντεύθεν ώς ακολούθως: 1) υπάλληλος άρρην με προϋπηρεσίαν 24 ετών, έγγαμος μετά δύο τέκνων, δρχ. 1.661.10 μηνιαίως, 2) υπάλληλος άρρην με προϋπηρεσίαν 10 ετών, έγγαμος μεθ' ενός τέκνου, δρχ. 1.419.10. (*Έγγρ. ύπ' αριθ. 25397/1956 Υπουργείου Εργασίας*).

Προσαύξησις άμοιβής δι' έργασίαν κατά Κυριακάς και έξαιρεσίμους εορτάς : Συμφώνως προς τας διατάξεις της ύπ' αριθ. 25825/1951 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας, ώς αύτη ήρμήνευσε τας ύπ' αριθ. 8900/1946 και 18310/1946 ομοίας(*), οί έπι μηνιαίω μισθώ άμειβόμενοι μισθωτοί, απασχολούμενοι κατά τας Κυριακάς και τας έκ του νόμου καθωρισμένας έξαιρεσίμους εορτάς, δικαιούνται προσαυξήσεως έξ 75ο/ο, ήτις υπολογίζεται πάντοτε έπι των υποχρεωτικώς τεθεσπισμένων ελαχίστων ορίων μισθών.

Συνεπώς οί περί ών ή αίτησίς σας μισθωτοί, απασχολούμενοι κατά τας ώς άνω ήμέρας, δικαιούνται της έξ 75ο/ο προβλεπομένης ύπό της ώς είρηται αποφάσεως προσαυξήσεως και ή οποία υπολογίζεται έπι του 1/25 των κατά τά άνωτέρω

(*) ΕΕΔ 12, σελ. 388.

σύμβασις και δέν δικαιούται ό μισθωτός εφοδοχών, (κατά την έννοιαν της διατάξεως του άρθρου 3 του ν. 539/1945, άλλ' αποζημιώσεως έκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού του εργοδότου, όπερ διάφορον. Υπολογίζεται και το έπίδομα παραγωγής, έφ' όσον έχει συμφωνηθή τοιούτον (Πρωτοδικείου Αθηνών 997/1953, ΕΕΔ 14, 189, Πρωτοδικείου Αθηνών 7472/1954, ΕΕΔ 14, 189). Υπολογίζεται και το νομίμως παρεχόμενον είς τινας κατηγορίας μισθωτών (βλέπε ΕΕΔ 12, 445) έπίδομα λόγω ανθυγιεινής εργασίας (έγγρ. ύπ' αριθ. 41762/1955 Υπουργείου Εργασίας, ΕΕΔ 14, 873).

***

Κατά το άρθρ. 4 του ά.ν. 539/1945 ή χρονική περίοδος χορηγήσεως της άδείας κανονίζεται μεταξύ εργοδότου και μισθωτού, του πρώτου υποχρεουμένου να χορηγήση την αίτηθείσαν άδειαν το πολύ έντος διμήνου από της ύπό του δευτέρου διατυπώσεως της σχετικής αίτήσεως. Πάντως το ήμισυ τουλάχιστον των κατ' έτος έν έκάστη έπιχειρήσει δικαιουμένων άδείας δέον να ικανοποιώνται έντός του από 1 Μαΐου μέχρι 30 Σεπτεμβρίου χρονικού διαστήματος.

Παράβασις των διατάξεων του νόμου έχει ώς συνέπειαν τάς ποινικάς κυρώσεις του άρθρου 5 § 7 αύτου.

Ώς προς τάς άστικάς κυρώσεις κατά την διάταξιν της § 8 της ύπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών, κηρυχθείσης έκτελεστής διά της ύπ' αριθ. 11103/1924/1956 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (ΕΕΔ 15, 291), εάν ό εργοδότης δέν χορηγήση είς τον μισθωτόν την ύπό του νόμου προβλεπομένην άδειαν αναπαύσεως έντός του έτους, καθ' ό έδει να χορηγηθή αύτη, ύποχρεούται έπι τη λήξει του έτους, όπως καταβάλη είς αύτον τας αποδοχάς των ήμερών της άδείας, ηύξημένας κατά 100 %.

Πρό της διατάξεως αύτης (έπι της ισχύος της οποίας δέν υπάρχουν μέχρις ώρας γνώμαι της δικαστηριακής πράξεως) πολλαί υπήρξαν και διαφοροι πρός άλλήλας αί γνώμαι της θεωρίας και πράξεως περί των συνεπειών έκ της μη παροχής της άδείας (περί αύτων βλέπε ΕΕΔ 15, 192 έπ., ΕΕΔ 15, 601).

***

Κατά το άρθρον 5 § 6 του ά.ν. 539/1945 απαγορεύεται είς τον εργοδότην να απολύση τον μισθωτόν, διαρκούσης της χορηγηθείσης είς αυτόν άδείας.

Η απαγόρευσις της απολύσεως έχει προφανώς την έννοιαν, ότι ό Νομοθέτης διά την πραγμάτωσιν του σκοπού της άδείας θέλει αδιατάρακτον την εργασιακήν σύμβασιν κατά τον χρόνον της άδείας, συνέπεια δέ της απαγορεύσεως της απολύσεως είναι, και κατά την ορθήν άποψιν της δικαστηριακής πράξεως, ή άκυρότης αύτης, έφ' όσον άντιβαίνει ή δικαιοπραξία της καταγγελίας συμβάσεως είς απαγορευτικήν διάταξιν νόμου και δέν συνάγεται άλλο τι (άρθρον 174 Αστικού Κώδικος) (Πρωτοδικείου Αθηνών 11264/1948, ΕΕΔ 8, 184), ένώ έξ άλλου ή άκυρότης αφορά είς την κατά τον ά.ν. 539/1945 οφειλομένην είς άλλεπαλλήλους εργασίμους ήμέρας άδειαν (Α.Π. 319/1949, ΕΕΔ 8, 637).

Κατά το αύτο άρθρον 5 § 1 του νόμου πάσα συμφωνία μεταξύ εργοδότου και μισθωτού, περιλαμβάνουσα την εγκατάλειψιν του είς άδειαν δικαιώματος του μισθωτού ή την παραίτησιν τούτου από του έν λόγω δικαιώματος, και έάν προβλέπη την καταβολήν είς αύτον έπηυξημένης αποζημιώσεως, θεωρείται άνύπαρκτος (βλέπε και άρθρον 4 της διά του νόμου 2081/1952 κυρωθείσης ύπ' αριθ. 52 διεθνούς συμβάσεως, ΕΕΔ 11, 827).

***

Περί αποζημιώσεως του απολυομένου μισθωτού λόγω μη λήψεως άδείας προβλέπουν αί §§ 4 και 5 του ά.ν. 539/1945.

ελαχίστων ὁρίων ἀποδοχῶν των καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ 1/30 αὐτῶν, ὡς μέχρι τοῦδε ἐγένετο.

Περαιτέρω, ἐὰν οἱ περὶ ὧν πρόκειται μισθωτοί, ἀπασχολούμενοι κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτάς, δὲν τυγχάνωσιν ἀναπαύσεως κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, δικαιοῦνται, πλέον τοῦ βασικοῦ των μισθοῦ, ποσοστοῦ αὐξήσεως ἴσου πρὸς τὸ 1/25 αὐτοῦ, ἔτι δὲ πλέον καὶ τῆς ἐξ 75 ο/ο προσαυξήσεως, ὡς ἡ νομολογία τῶν δικαστηρίων δέχεται. *(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 27497/1955 Ὑπουργείου Ἐργασίας).*

Ἀποδοχαὶ καὶ κρατήσεις κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν(*), γνωρίζομεν τὰ ἀκόλουθα :

1) Τὰ πίραν τοῦ ποσοῦ τῶν δρχ. 70 καταβαλλόμενα εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας ἡμερομίσθια οὐδεμίας τυγχάνουν αὐξήσεως.

Ὁ ἐργοδότης ὅμως δύναται οἰκειοθελῶς νὰ προέλθῃ εἰς ἀνάλογον αὔξησιν τῶν ἡμερομισθίων τούτων.

2) Τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ἐξαιρεσίμων ἡμερῶν θὰ καταβάλληται, ἔστω καὶ ἂν τις τούτων συμπέσῃ καθ' ἡμέραν Κυριακήν.

3) Ὡς ἤδη ἀνεκοινώθη διὰ τοῦ τύπου, τὴν εἰσπραξιν τῆς ὑπὲρ τῶν ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων κρατήσεως ἀνέλαβε διὰ συμβάσεως τὸ Ι.Κ.Α.

4) Εἰς τὴν ὡς ἄνω κράτησιν ὑπόκεινται πάντες οἱ μισθωτοὶ οἱ εὑρισκόμενοι εἰς σχέσιν ἐργασίας κατὰ τὴν 1ην Μαΐου.

5) Τὰ τῆς ὑποβολῆς δηλώσεων ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς ὡς ἄνω κρατήσεως ρυθμίζονται ὑπὸ τῆς § 5 τοῦ ἄρθρ. 22 τοῦ ν. 3239/1955. Πάντως, κατὰ τὴν γνώμην μας, αἱ δηλώσεις αὗται, διὰ νὰ ὦσιν ἔγκυροι, δέον ὅπως ὑποβάλλωνται ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ κατὰ συνέπειαν διὰ τὸ τρέχον τοὐλάχιστον ἔτος δὲν ὑπάρχει εὐχέρεια ὑποβολῆς τοιούτων δηλώσεων. (**) *(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 21691/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας).*

Ἀποδοχαὶ κατωτέρου ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν : Καθ' ἃς περιπτώσεις αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ κατωτέρου ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν δὲν ρυθμίζονται διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἄλλης διατάξεως, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῆς ἀπὸ 12/8/1936 ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας διὰ τοὺς ἐκ τούτων χαρακτηριζομένους ὡς ὑπαλλήλους βάσει τοῦ ἄρθρ. 1 § 1 τοῦ ἀν. ν. 199/1936 ἢ αἱ περὶ καθορισμοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἰσχύουσαι διατάξεις διὰ τοὺς μὴ κεκτημένους τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου.

Τὸ ὑπὸ τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου καθοριζόμενον εἰς προπολεμικὰς δραχμὰς κατώτατον ὅριον μισθοῦ δὲν ἔχει ἀναπροσαρμοσθῆ μεταπολεμικῶς, δεδομένου ὅτι διὰ τῶν μεταπολεμικῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἀναπροσηρμόσθησαν οἱ μισθοὶ καὶ τὰ ἡμερομίσθια τὰ καθοριζόμενα ὑπὸ τῶν προπολεμικῶν συλλογικῶν συμβάσεων. *(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 25549/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας).*

Ἀποδοχαὶ τεχνιτῶν φωτογράφων : Μὴ ὑπαρχούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἰδικῶς ρυθμιζούσης τὴν περίπτωσιν, αἱ ἀποδοχαὶ καθορίζονται ἐλευθέρᾳ συμφωνίᾳ, μὴ δυνάμεναι ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ὦσι κατώτεραι τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ὅπερ ἀπὸ 24/1/1956 καὶ ἐντεῦθεν ἀνέρχεται εἰς δρχ. 42. *(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 29976/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας).*

Ἀποδοχαὶ θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων : Αἱ ἀποδοχαὶ τῶν θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων Α.Π.Ι. καθορίζονται βασικῶς, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δωματίων, τῶν ὀρόφων, τοῦ φύλου καὶ τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ θυρωροῦ, ὑπὸ τῆς ἀπὸ 31.12.1938 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων, κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 127/4.1.1939 πράξεως καταθέσεως, ὡς καὶ τῆς ἀπὸ 20.1.1939 συμπληρωματικῆς ὁμοίας(*), δι' ἧς προσετέθη, ὅτι «ὡς ὀροφοι λογίζονται καὶ τὰ ἰσόγεια καὶ ὑπόγεια, ἐφ' ὅσον ἐκμισθοῦνται ὁπωσδήποτε».

Αἱ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω συλλογικῶν συμβάσεων προβλεπόμεναι δι' ἑκάστην περίπτωσιν ἀποδοχαὶ ἀναπροσηρμόσθησαν διὰ τῶν ἀπὸ 4.11.1947 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ὑπ' ἀριθ. 20180/10.11.1947 πράξις καταθέσεως εἰς Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν) καὶ ἀπὸ 1.12.1947 ὁμοίας (ὑπ' ἀριθ. 21790/5.12.1947 πράξις καταθέσεως εἰς Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν) καὶ προσηυξήθησαν διὰ τῶν κατωτέρω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ κατὰ τὸ ἐν αὐταῖς ὁριζόμενα.

1) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29488/1949 ὑ.ἀ. (Φ.Ε.Κ. 104, τεῦχ. Β' τῆς 9.7.1949). 2) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750/1951 ὑ.ἀ. (Φ.Ε.Κ. 9, τεῦχ. Β' τῆς 15.1.1951). 3) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 49500/1952 ὑ.ἀ. (Φ.Ε.Κ. 221, τεῦχ. Β' τῆς 7.10.1952). 4) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 41100 ὑ.ἀ. (Φ.Ε.Κ. 150, τεῦχ. Β' τῆς 6.7.1953). 5) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27533/1954 ὑ.ἀ. (Φ.Ε.Κ. 64, τεῦχ. Β' τῆς 30.3.1954). 6) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1/1954 ὑ.ἀ. (Φ.Ε.Κ. 109, τεῦχ. Β' τῆς 29.5.1954). 7) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὑ.ἀ. (Φ.Ε.Κ. 1, τεῦχ. Β' τῆς 3.1.1955). 8) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ὑ.ἀ. (Φ.Ε.Κ. 45, τεῦχ. Β' τῆς 27.2.1956) (**).

Δι' ἐργασίαν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐκ τοῦ νόμου ἐξαιρετέας ἑορτάς, ὡς καὶ διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, παρέχεται ἀντιστοίχως προσαύξησις κατὰ 75ο ο ἢ 25ο/ο ἐπὶ τοῦ 1/25 τῶν ὡς ἄνω προκυπτουσῶν ἀποδοχῶν. *(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 28480/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας).*

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 291.

(**) ***Σημ. ΕΕΔ.*** Ὥστε ἡ ἀπαλλαγὴ θὰ ἰσχύσῃ ἀπὸ τοῦ 1958! Ἂς ἀναμείνωμεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐπὶ τῆς ἀσκηθείσης αἰτήσεως ἀκυρώσεως.

(*) Βλέπε ταύτας εἰς Γ. *Τσιμπούκη*, Κῶδιξ Συλλογικῶν Συμβάσεων Ἐργασίας, σελ. 160, 162.

(**) Βλέπε διὰ τὰς ἄνω ὑπουργικὰς ἀποφάσεις ἐν ΕΕΔ 14, 495 καὶ τὴν τελευταίαν ἐν ΕΕΔ 15, 291.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθορισμού άρμοδιοτήτων της Διευθύνσεως Έργασίας και των Περιφερειακών Υπηρεσιών Διαιτησίας Συλλογικών και Ατομικών Διαφορών Έργασίας του Υπουργείου Έργασίας και συνθέσεως τούτων.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 141 της 17 Ιουνίου 1956).

Έχοντες υπ' όψιν

1) Τας διατάξεις του α.ν. 560/1945 περί οργανισμού του Υπουργείου Έργασίας, ως ούτος τροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως,

2) Τας διατάξεις του ν. 3239/1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών έργασίας,

3) Την υπ' αριθ. 92/1956 σύμφωνον γνωμοδότησιν του Α.Σ.Δ.Υ. και

4) Την υπ' αριθ. 188/1956 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, πρατάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Εις την αρμοδιότητα της Διευθύνσεως Έργασίας του Υπουργείου Έργασίας υπάγονται:

1) Η εποπτεία και ο έλεγχος επί των περιφερειακών Υπηρεσιών Διαιτησίας και των οργάνων γενικώς των επιφορτισμένων με την μεταλάβησιν διά την σύναψιν συλλογικών συμβάσεων έργασίας, την διαιτητικήν ρύθμισιν των συλλογικών διαφορών έργασίας και την παρέμβασιν προς συμβιβαστικήν επίλυσιν των εκ της εφαρμογής των κειμένων διατάξεων προκυπτουσών ατομικών ή δομαδικών εργατικών διαφορών.

2) Η συστηματική παρακολούθησις των μεταξύ Κεφαλαίου και Έργασίας αναφυομένων δομαδικού χαρακτήρος διενέξεων (απεργιών, αποστρεργιών, στασιμοτήτος, μειώσεως απασχολητικότητος κλπ.), ή περί αυτών μεθοδική συλλογή στοιχείων και η μέριμνα εφαρμογής της εις τας εκ λόγω διενέξεις αναφερομένης νομοθεσίας.

3) Η συλλογή και επεξεργασία στοιχείων, αναφερομένων εις την επίλυσιν ατομικών ή δομαδικών εργατικών διαφορών.

4) Η μεταλάβησις διά την σύναψιν και υπογραφήν των εθνικών γενικών και των εθνικών δημοσιοεπαγγελματικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας, ως και των τοιούτων των αφορωσών εις τα προσωπικά των εν Αθήναις εδρευουσών επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων κοινής ωφελείας και Τραπεζών, ως και η παρέμβασις προς διευθέτησιν δομαδικών εργατικών διαφορών.

5) Η έργασία της τεχνικής προπαρασκευής των θεμάτων του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, η μέριμνα εφαρμογής γενικωτέρων της εις τοιαύτα δομαδικής νομοθεσίας και η συγκέντρωσις και επεξεργασία των απαραιτήτων οικονομικών και στατιστικών στοιχείων και γενικώς η διεξαγωγή πάσης της αλληλογραφίας της συντελεστικής της προεδρου του Συμβουλίου τούτου.

6) Η φροντίς διά την θέσπισιν γενικών όρων και συνθηκών εργασίας ως ελαχίστων ορίων μισθού, δώρων, επιδομάτων πάσης μορφής κλπ. των αντί μισθού εργαζομένων.

7) Η μέριμνα διά την παρασκευήν εις τα αρμόδια όργανα μελετών εις τα Υπουργεία αποβλεπουσών προς ρύθμισιν συλλογικών διαφορών εργασίας.

8) Η μέριμνα διά την συγκρότησιν των συλλογικών οργάνων διαιτησίας συλλογικών διαφορών έργασίας (Διοικητικών Διαιτητικών Δικαστηρίων), ή παρακολούθησις της λειτουργίας τούτων και η εις ταύτα παρασκευή των κατά το άρθρον 9 του ν. 3239/1955 συνταχθησομένων εκθέσεων.

9) Η επιμέλεια της εφαρμογής των υπογραφησομένων συλλογικών συμβάσεων (κατάθεσις, δημοσίευσις, κοινοποίησις κλπ.) και των εκδιδομένων διαιτητικών αποφάσεων, ως και η φροντίς διά την εφαρμογήν και τελειοποίησιν της περί συλλογικής συμβάσεως, διαιτησίας και διακανονισμού των αποδοχών των μισθωτών, γενικωτέρων, νομοθεσίας.

10) Η διεξαγωγή πάσης αλληλογραφίας αφορώσης εις ερωτήσεις ή παροχήν πληροφοριών επί θεμάτων αποδοχών κλπ. όρων έργασίας των μισθωτών.

11) Η μεθοδική συλλογή στοιχείων περί του αριθμού των μισθωτών των καλυπτομένων υφ' εκάστης υπογραφομένης συλλογικής συμβάσεως έργασίας ή εκδιδομένης διαιτητικής αποφάσεως και περί των όπερ των μισθωτών επιτευχθέντων δι' αυτών αποτελασμάτων.

12) Ο καθορισμός της διαρκείας της έργασίας και της διαπαύσεως, «καθ' ήμέραν, καθ' εβδομάδα και κατ' έτος» και η έκδοσις των απαραιτήτων οδηγιών διά την παρακολούθησιν, εκ μέρους των προς τούτο αρμοδίων οργάνων, της εφαρμογής των εκδιδομένων προς τούτο νόμων, διαταγμάτων και υπουργικών αποφάσεων.

13) Ο διακανονισμός της νυκτερινής έργασίας.

14) Τα της απαγορεύσεως χρησιμοποιήσεως ορισμένων προσώπων εις έργα επικίνδυνα, άθλιγινα ή υπερβαίνοντα τας δυνάμεις των.

15) Η προστασία των γυναικών και των παιδικών προσώπων, ως προς την χρησιμοποίησιν των εις έργασίας.

16) Τα μέτρα τα αφορώντα την κατ' οίκον έργασίαν.

17) Τα της νομικής διασαφήσεως της συμβάσεως μαθητείας και έργασίας των άνω μισθού εργαζομένων, τα της καταγγελίας ή λήξεως αυτής και τα της προαιρετικής αδυναμίας εκτελέσεως ταύτης.

18) Τα της προστασίας των στρατευομένων μισθωτών, τα της παρακολουθήσεως των εκδιδομένων κανονισμών διά το προσωπικόν των επιχειρήσεων, ανταλλαξίμων και έργασιών εν γένει.

19) Η μέριμνα της οργανώσεως και η παρακολούθησις της λειτουργίας εργατικών δικαστηρίων.

20) Η εκπόνησις της εφαρμογής και η φροντίς της τελειοποιήσεως της νομοθεσίας περί επαγγελματικών σωματείων, η μέριμνα διά την άσκησιν της πολιτειακής εποπτείας και του διοικητικού ελέγχου επί της καθόλου σωματειακής οργανώσεως των άνω μισθού εργαζομένων, των συντεχνιακών και των εφέδρων παιδικών και νέων παλαιστών, ο καταρτισμός και η τήρησις μητρώου των εν λόγω οργανώσεων και η συλλογή και δημοσίευσις στατιστικών στοιχείων επί την καθόλου επαγγελματικής οργανώσεως τούτων.

21) Ο διακανονισμός της διεξαγωγής των φορτοεκφορτωτικών εργασιών και η έκδοσις των απαραιτήτων οδηγιών διά την παρακολούθησιν εκ μέρους των αρμοδίων εν προκειμένω οργάνων της εφαρμογής των εκδιδομένων προς τούτο νόμων, διαταγμάτων και υπουργικών αποφάσεων.

22) Η αδειοδότησις, κατά τόπους, Κεφαλαίων Αποζημιώσεως Φυσιεκφορτωτών και η έγκρισις των κανονισμών λειτουργίας, διαιρέσεως και παροχών των εν λόγω Κ.Α.Φ.

23) Η εποπτεία και ο έλεγχος της εν γένει λειτουργίας των Κ.Α.Φ. και Λογαριασμών Αποσυμφορήσεως Φορτοεκφορτωτών.

Άρθρον 2.

Η αρμοδιότης της Διευθύνσεως Έργασίας κατανέμεται εις τας κάτωθι Υπηρεσίας και Τμήματα αυτής:

1) Ειδική Υπηρεσία Παρακολουθήσεως Εποπτείας και Ελέγχου των Περιφερειακών Υπηρεσιών Διαιτησίας κλπ., περί ής η § 3 άρθρου 34 του ν. 3239/1955 αποκαλουμένη χάριν συντομίας ως «Υπηρεσία Επιθεωρήσεως Διαιτησίας».

Η Υπηρεσία αύτη έχει τας εν §§ 1 και 4 του πρώτου γενομένου άρθρου αρμοδιότητας, ως και την εποπτείαν, παρακολούθησιν και κατεύθυνσιν των κατωτέρω υπ' αριθ. 3 και 4 Τμημάτων.

2) Ειδική Υπηρεσία Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβου-

Λίαν Κοινωνικής Πολιτικής, έχουσα τάς ἐν §§ 5, 6 καί 11 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἁρμοδιότητας.

3) Εἰδική Ὑπηρεσία Φορτοεκφορτωτικῶν Ἐργασιῶν, ἔχουσα τάς ἐν §§ 21, 22 καί 23 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἁρμοδιότητας.

4) Τμῆμα Συλλογικῶν Συμβάσεων καί Μισθοῦ, ἔχον τάς ἐν §§ 7, 9 καί 10 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἁρμοδιότητας.

5) Τμῆμα Διαιτησίας Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας, ἔχον τάς ἐν §§ 2, 3 καί 8 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἁρμοδιότητας.

6) Τμῆμα Διοικονομισμοῦ Ἐργασίας, ἔχον τάς ἐν §§ 12, 13, 14 καί 15 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἁρμοδιότητας.

7) Τμῆμα Συμβάσεως Ἐργασίας, ἔχον τάς ἐν §§ 16, 17, 18 καί 19 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἁρμοδιότητας.

8) Τμῆμα Σωματειακῆς Ὀργανώσεως, ἔχον τάς ἐν § 20 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἁρμοδιότητας.

Ἄρθρον 3.

Περιφερειακαί Ὑπηρεσίαι.

1. Εἰς τάς Περιφερειακάς Ὑπηρεσίας Διαιτησίας ἀνήκει ἡ ὑπό τήν ἄμεσον κατεύθυνσιν καί τήν παρακολούθησιν τῆς Διευθύνσεως Ἐργασίας μεσολάβησις μεταξύ τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ ἑκάστης ἐργοδοτῶν καί μισθωτῶν πρός εἰρηνικήν ἐπίλυσιν τῶν ἀνακυπτόντων ἐν τῇ ἐργασίᾳ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, διά τῆς ὑπογραφῆς τοπικῶν ὁμοιεπαγγελματικῶν ἤ εἰδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἡ σύνταξις καί ὑποβολή ὁρισθίως τῶν ἐκθέσεων ἐπί ἀποτυγχανουσῶν διαπραγματεύσεων πρός ὑπογραφήν τῶν κατά τά ἀνωτέρω συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἡ διαιτητική παρέμβασις διά τήν ἐπίλυσιν τῶν ἐν τῇ ἕδρᾳ ἑκάστης περιφερείας τῆς Ὑπηρεσίας Διαιτησίας ἀνακυπτόντων μεταξύ ἐργοδοτῶν καί μισθωτῶν ἀτομικῶν ἤ ὁμαδικῶν ἐργατικῶν διαφορῶν κατά τήν ἐφαρμογήν τῆς ἐργατικῆς καί κοινωνικῆς νομοθεσίας καί ἡ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων χορήγησις βεβαιώσεων περί τούτου.

Ἡ μεσολάβησις διά τήν ὑπογραφήν τοπικῶν ὁμοιεπαγγελματικῶν ἤ εἰδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καί ἡ παρέμβασις γενικώς εἰς τήν εἰρηνικήν διευθέτησιν τῶν ἀνακυπτόντων μεταξύ ἐργοδοτῶν καί μισθωτῶν συλλογικῶν ἤ ἀτομικῶν διαφορῶν ἐργασίας καί ἡ χορήγησις εἰς τούς ἐνδιαφερομένους βεβαιώσεων περί τοῦ ἀποτελέσματος τῆς τοιαύτης παρεμβάσεως εἰς τάς λοιπάς περιφερείας τῆς Χώρας ἀνήκει εἰς τούς Προϊσταμένους τῶν κατά τόπους Γραφείων Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας, ὑπό τήν ἄμεσον κατεύθυνσιν, τήν παρακολούθησιν καί τάς ὁδηγίας τῆς Διευθύνσεως Ἐργασίας.

Εἰς τόν Ἡμέτερον ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Μαΐου 1956.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

873/1956 Πρᾶξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Περί καταβολῆς ἐπιδόματος ἀκριβείας εἰς στρατιωτικούς καί πολιτικούς ὑπαλλήλους ὑπηρετοῦντας εἰς Β. Ναύσταθμον, πλοῖα Β. Ναυτικοῦ κλπ.

(Ε.Κ. τ. Α΄ φ. 142 τῆς 19 Ἰουνίου 1956)

Λαβόν ὑπ' ὄψιν: 1) τήν ὑπ' ἀριθ. 169/1956 πρᾶξιν αὐτοῦ περί χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀκριβείας εἰς τούς ταχτικούς καί ἐκτάκτους δημοσίους ὑπαλλήλους κλπ. καί 2) σχετικήν εἰσήγησιν τῶν ἐπί τῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐθνικῆς Ἀμύνης Ὑπουργῶν, ἀποφασίζει:

1. Εἰς τούς στρατιωτικούς καί πολιτικούς ὑπαλλήλους τούς ὑπηρετοῦντας εἰς τόν Β. Ναύσταθμον Σαλαμῖνος, εἰς τά πλοῖα τοῦ Β. Ναυτικοῦ καί τῆς Οἰκονομικῆς κατά Θάλασσαν Ἀστυνομίας καί τάς ἐν Τατοΐῳ, Ἐλευσῖνι, Ἀχαρναῖς, Μπογατίῳ καί Σέδες στρατιωτικάς ναυτικάς καί ἀεροπορικάς μονάδας καταβάλλεται ὡς ἐπίδομα ἀκριβείας ποσοστόν 9ο/ο ἐπί τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν, ἐφ' ὅσον αὐτοί διαμένουσιν εἰς τήν περιφέρειαν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης ἤ εἰς Θεσσαλονίκην.

2. Τό ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 169/1956 πράξεως ἡμῶν προβλεπόμενον ἐπίδομα δέν καταβάλλεται εἰς τούς ὑπαλλήλους καί στρατιωτικούς τούς ὑπηρετοῦντας ἤ μετακεκλημένους εἰς ἀλλοδαπήν καί μισθοδοτουμένους μέ ἀποδοχάς ἐσωτερικοῦ καί ἀποζημίωσιν ἀλλοδαπῆς, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἔχουσι μετακαλέσει παρ' αὐτοῖς τάς οἰκογενείας των.

Εἰς τούς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ ὑπαλλήλους ἤ στρατιωτικούς, ὅν αἱ οἰκογένειαι διαμένουσιν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, καταβάλλεται τό ἐπίδομα ἀκριβείας τοῦ τόπου διαμονῆς τῆς οἰκογενείας των.

3. Εἰς τούς πολιτικούς ὑπαλλήλους τούς μισθοδοτουμένους κατά τάς διατάξεις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 89 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος μέ τό διπλάσιον τῶν ἀποδοχῶν των καταβάλλεται τό ἐπίδομα ἀκριβείας τό ἀναλογοῦν εἰς τόν βασικόν αὐτῶν μισθόν καί οὐχί ἠυξημένον εἰς τό διπλάσιον.

Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1956.

Ἐκδόσαν πρός τούτοις τήν ὑπ' ἀριθ. 873 παρούσαν πρᾶξιν των.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

25853/2730/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί καθορισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος τοποθετήσεως ἀνέργων γουνεργατῶν Καστοριᾶς.

(Ε.Κ. τ. Β΄ φ. 94 τῆς 22 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. δ. 2656/1953 περί ὀργανώσεως καί ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας καί 2) Τήν ἀνάγκην ρυθμίσεως τῆς ἀπασχολήσεως ἐν τῇ γουνεργασίᾳ πρός προστασίαν τῶν κατ' ἐπάγγελμα εἰς ταύτην ἀπασχολουμένων, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τήν σειράν προτεραιότητος τοποθετήσεως εἰς τήν γουνεργασίαν ὑπό τῆς οἰκείας Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας τῶν ἀνέργων γουνεργατῶν Καστοριᾶς ὡς ἀκολούθως:

1) Κατ' ἀπόλυτον προτεραιότητα δέον νά τοποθετῶνται εἰς τήν γουνεργασίαν οἱ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1952 ἐγκατεστημένοι εἰς Καστοριάν καί ἀπασχολούμενοι εἰς τήν ἐπεξεργασίαν τῶν γουναρικῶν.

2) Ἐξαντληθέντος τοῦ ἀριθμοῦ γουνεργατῶν τῆς πρώτης κατηγορίας δέον νά προτιμῶνται οἱ ἀπό τοῦ ἔτους 1953 καί ἐντεῦθεν ἐγκατασταθέντες εἰς Καστοριάν καί τοιούτων μή ὑπαρχόντων,

3) Οἱ ἐξ ἄλλων περιφερειῶν ἐπιθυμοῦντες νά ἀπασχοληθῶσιν εἰς τήν γουνεργασίαν.

Ἡ Ὑποβολή Χωρίς, ἥτις ἐν προκειμένῳ ἀσκεῖ καθήκοντα Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας ἐντέλλεται διά τήν αὐστηράν τῆς παρούσης ἐφαρμογήν.

Ἡ παρούσα, ἧς ἡ ἰσχύς ἄρχεται ἀπό τῆς ἐκδόσεώς της, δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Μαΐου 1956.

117332/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Συγκοινωνιῶν καί Δημοσίων Ἔργων

Περί καταβολῆς τῆς ἐναντι συντάξεως προκαταβολῆς τῆς χορηγουμένης εἰς τούς τέως σιδηροδρομικούς μέχρι τέλους Ἰουλίου 1956.

(Ε.Κ. τ. Β΄ φ. 95 τῆς 23 Μαΐου 1956)

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν ὅτι δέν κατέστη ἀκόμη δυνατός ὁ ὁριστικός καθορισμός τοῦ ποσοῦ τῆς κατά τό ν. δ. 3395 τοῦ 1955 συντάξεως τῶν ἀπό 1 Μαρτίου 1955 καί ἐντεῦθεν ἐξελθόντων τῆς ὑπηρεσίας σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων, ὁρίζομεν ὅπως ἡ προκαταβολή τῆς ὑπ' ἀριθ. 340451 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1955 ἀποφάσεως ἡμῶν περί καθορισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς χορηγουμένης ἐναντι συντάξεως προκαταβολῆς εἰς τούς τέως σιδηροδρομικούς ὑπαλλήλους ἐξακολουθήσῃ καταβαλλομένη, ὑπό τάς ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ προϋποθέσεις, μέχρι τέλους Ἰουλίου 1956.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Μαΐου 1956.

157562/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης καί Οἰκονομικῶν

Περί παροχῆς δώρου ἐπί ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα εἰς τό ἐργατοτεχνικόν καί βοηθητικόν προσωπικόν τοῦ Κ.Ε.Α.

(Ε. Κ. τ. Β΄ φ. 97 τῆς 25 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τήν ὑπ' ἀριθ. 287114)3.12.1954 κοινήν ἀπόφασιν

των Υπουργών Οικονομικών, Εργασίας και Αεροπορίας περί τρόπου καθορισμού άμοιβών έργατοτεχνικού προσωπικού Κ.Ε.Α.,

6) Την ὑπ' ἀριθ. 25600/4700/24.4.1956 ὁμοίαν τοιαύτην των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας περί παροχής δώρου επί ταίς Εορταίς του Πάσχα 1956 εις τους επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου εργαζομένους μισθωτούς της Χώρας, αποφασίζομεν:

1. Καθορίζομεν τους όρους και τας προϋποθέσεις υφ' ας χορηγείται ή έκτακτος οικονομική ενίσχυσις (δώρον), επί τη ευκαιρία των Εορτών του Πάσχα 1956, εις το εργατοτεχνικόν και βοηθητικόν προσωπικόν του Κ.Ε.Α., ως κατωτέρω:

2. Δέκα πέντε (15) πλήρη ημερομίσθια, ως ταύτα καθορίζονται εις την ὑπ' ἀριθ. 156884/13.3.1956 απόφασιν του Υπουργού Εθνικής Αμύνης και την ὑπ' ἀριθ. 73201/21.3.1956 κοινήν απόφασιν των Υπουργών Εθνικής Αμύνης και Οικονομικών, καταβάλλονται εις τους συνδεομένους διά σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου ή ορισμένου χρόνου και ἐφ' ὅσον ή σχέσις αὕτη διήρκεσεν από 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956.

3. Εἰς ἐκείνους ἐκ των ανωτέρω μισθωτών ὅν ή σχέσις εργασίας δέν διήρκεσε καθ' ὅλον τό χρονικόν διάστημα από 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956, εἴτε διότι συνήφθη μετά τήν 1.1.1956, εἴτε διότι, συναφθεῖσα πρό ή μετά τήν 1.1.1956, ὅλίθη ὅπως τοῦ από 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956 χρονικοῦ διαστήματος, θέλει κατατεθληθῆ δώρον ανάλογον πρός τον χρόνον τῆς εργασιακῆς αὐτων σχέσεως, ἐντός τῆς ανωτέρω χρονικῆς περιόδου, ἤτοι ἐν (1) ημερομισθίου ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν χρονικῶν διαστήματος διαρκείας τῆς εργασιακῆς αὐτων σχέσεως ἐντός τῆς περιόδου από 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956.

Διά χρονικόν διάστημα μικροτέρων τοῦ ἡμέρου καταβάλλεται ἀναλόγων κλάσμα.

Εἰς τόν χρόνον διαρκείας τῆς εργασιακῆς σχέσεως δέν υπολογίζονται αἱ ημέραι, καθ' ἃς ὁ μισθωτός, καίτοι μή λυθείσης τῆς εργασιακῆς αὐτοῦ σχέσεως, ἀπέσχε τῆς ὑπηρεσίας του λόγω ἀδείας ἄνευ αποδοχών ἡ ἀδικαιολογήτου.

4. Τό κατά τ' ανωτέρω χορηγούμενον δώρον θέλει υπολογισθῆ καί ἐπί των χορηγουμένων επιδομάτων οἰκογενειακών δαρκών καί πολυετούς ὑπηρεσίας του προσωπικοῦ, περί ὧν τό ἄρθρον 1ον § Δ' εδάφ. α' καί δ' της ὑπ' ἀριθ. 156884/13.3.1956 αποφάσεως του Υπουργού Εθνικής Αμύνης.

5. Τῆς διά τῆς παρούσης καθοριζομένης ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ενισχύσεως (δώρου) καί ὑπό τάς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις δικαιοῦνται:

Α'. Οἱ ἐν καταστάσει ἀσθενείας τελοῦντες μισθωτοί. Ἐκ τούτων

α) Οἱ κατά τήν 1.5.1956 τελοῦντες ἐν απουσίᾳ θά λάβουν παρά τοῦ ἐργοδότου των, ὡς δῶρον, ποσόν ανάλογον πρός τόν χρόνον κατ' ὃν ἐξηργάσθησαν παρ' αὐτῷ ἐντός τῆς περιόδου από 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956, τοῦ ὑπολοίπου καταβληθησομένου παρά τοῦ οἰκείου Οργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ασφαλίσεως.

β) Ἐκεῖνοι ὧν ἡ ασθένεια καί ἡ επιδότησις συνέπεσαν εἰς χρόνον προηγούμενον τῆς 1.5.1956 δικαιοῦνται ὁλοκλήρου τοῦ δώρου παρά τοῦ ἐργοδότου των ἐν ἡ κλάσματι τούτου ανάλογον πρός τήν διάρκειαν τῆς εργασιακῆς αὐτων σχέσεως ἐντός τῆς περιόδου από 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956 καί ἐάν ἔτι ἡ ασθένειά των ἀπετέλεσε λόγον λύσεως τῆς μεταξύ αὐτων εργασιακῆς σχέσεως.

Β'. Οἱ ἐν καταστάσει στρατεύσεως τελοῦντες μισθωτοί. Ἐκ τούτων

α) Οἱ τυχόντες κατά τό από 1.1.1953 μέχρι 1.5.1956 χρονικόν διάστημα επιδόματος στρατεύσεως θά λάβουν παρά τοῦ οἰκείου Οργανισμοῦ δῶρον ανάλογον τόσον πρός τό ὕψος τοῦ επιδόματος τούτου, ὅσον καί πρός τόν χρόνον κατ' ὃν ἐδικαιοῦντο τοιούτου, ἐντός τῆς περιόδου από 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956, καί

β) Οἱ απολυθέντες των τάξεων τοῦ στρατοῦ μισθωτοί, ἐντός τῆς περιόδου από 1.1.1956 μέχρι 1.5.1956, ἐφ' ὅσον, ὑπηρετοῦντες ἐν τῷ στρατῷ κατ' αὐτήν τήν χρονικήν περίοδον, ἐδικαιοῦντο επιδόματος στρατεύσεως, θά λάβουν τό δῶρον των, κατά τμῆμα μέν ανάλογον πρός τόν χρόνον τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας των παρά τοῦ ὑποχρέου πρός τοῦτο Οργανισμοῦ, κατά τμῆμα δέ ανάλογον πρός τόν χρόνον τῆς απολύσεώς των ἐκ τοῦ στρατοῦ καί τῆς μέχρι 1.5.1956 ὑπηρεσίας των παρά τοῦ ἐργοδότου.

Ἡ ὑπό τῆς παρούσης προβλεπομένη παροχή καταβληθήσεται ἐφ' ἅπαξ τήν 3.5.1956.

6. Ἡ διά τῆς παρούσης χορηγουμένη ἔκτακτος οἰκονομική ενίσχυσις (δῶρον) ὑπόκειται εἰς τάς ὑπέρ των οἰκείων Ασφαλιστικών Οργανισμών καθοριζομένας κρατήσεις καί εἰσφοράς καί φόρον εἰσοδήματος, οὐχί δέ καί εἰς τέλος χαρτοσήμου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἀπριλίου 1956

31698/6225/1956 Ἀπόφ. Υπουργών Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας

Περί τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ἀπό 14.4.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

(Ε Κ Φ Β φ. 97 τῆς 25 Μαΐου 1956)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239/1955.

2) Τήν από 14.4.1956 συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας περί τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

3) Τήν ὑπ' ἀριθ. 30240/6092/22.5.1956 ἐγγράφω ἡμῶν πρός τό Ἐθνικόν Γνωμοδοτικόν Συμβούλιον Κοινωνικῆς Πολιτικῆς διαλαμβανομένην σχετικήν αἰτιολογίαν, καί

4) Τήν από 23.5.1956 γνωμοδότησιν, ἐπί τοῦ προκειμένου θέματος, τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν:

Μή ἐγκρίνοντες τό πρῶτον μέρος τῆς ἐν λόγῳ συλλογικῆς συμβάσεως τό ανατρερόμενον εἰς τόν καθορισμόν νέων βασικῶν μισθῶν, τροποποιοῦντες ταύτην ὡς ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14ῃ Ἀπριλίου 1956, μεταξύ ἀφ' ἑνός μέν της ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Ἐμπορική Τραπέζα τῆς Ἑλλάδος», ἐκπροσωπουμένης ἐν προκειμένῳ ὑπό τοῦ Στρατή Γ. Ἀνδρεάδη, προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ της Συμβουλίου καί Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἑδρεύοντος συλλόγου τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωπουμένου ἐν προκειμένῳ, κατόπιν εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, από 13.4.1956 ὑπό των Δ. Κακλαμάνου καί Γ. Στελλιάτου, συνεφωνήθη, ὅπως ὁ ἐν ἰσχύι οργανισμός ὁ διέπων τά τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης, ὡς ὁ οργανισμός οὗτος ἀρχικῶς διετυπώθη καί μεταγενεστέρως συνεπληρώθη καί ἐτροποποιήθη, γνωστοποιηθείς εἰς τό προσωπικόν καί διά μεταγενεστέρων συλλογικῶν συμβάσεων ἐτροποποιήθη, τροποποιηθῇ ὡς ακολούθως:

1) Ὡς πρός τήν αὔξησιν των ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος θέλει ἐφαρμοσθῇ πρός τό παρόν ἡ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀποφάσεως τοῦ Υπουργού Ἐργασίας ηρυχθεῖσα ἐκτελεστή ὑπ' ἀριθ. 2/1956 απόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀφ' ἧς αὕτη ἰσχύει καί ὑπό τάς ἐν αὐτῇ ὁριζομένας προϋποθέσεις καί περιορισμούς.

2. Ἐκ τῶν μέχρι σήμερον ὡγχαστικῶς προαληφθέντων νεοπλεμιστῶν των ν. 751 καί 1836 τινές ἐνετάχθησαν εἰς τόν βαθμόν τοῦ βοηθοῦ λογιστοῦ κατ' εὐθείαν ἀντί νά ἐνταχθῶσι πρῶτον εἰς τόν βαθμόν τοῦ δοκίμου λογιστοῦ, τῆς τοιαύτης ἐντάξεως θεωρηθείσης ὡς κατ' ἐκλογήν προαγωγῆς. Ἤδη, συνεφωνήθη ὅπως, οἱ περί ὧν πρόκειται καί μόνον, ἐνταχθέντες ἤδη κατ' ἐξαίρεσιν εἰς ἀνώτερον βαθμόν, μή λογισθῶσιν ὡς κατ' ἐκλογήν προαχθέντες κατά τήν ἔνταξίν των, ὥστε νά παρασχεθῇ ἡ εὐχέρεια εἰς τό Συμβούλιον των Προαγωγών νά τούς κρίνῃ κατά τάς σχετικάς διατάξεις τοῦ οργανισμοῦ διά δύο κατ' ἐκλογήν προαγωγάς μέχρι τοῦ βαθμοῦ λογιστοῦ α', ὅταν καί ὅταν ανα-

τρέξη πρὸς ταῦτα περίπτωσις, ὑπὸ τὰς ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος ἐργανισμοῦ προβλεπομένας προϋποθέσεις.

3. Ὁσάκις, τινὲς τῶν κατὰ τὴν κατοχικὴν περίοδον προσληφθέντων, ὧν ὁ ἀριθμὸς δὲν ὑπερβαίνει τοὺς 24, λόγῳ καθυστερήσεως εἰς τὴν ἔνταξίν των, ἐλογίσθησαν προαχθέντες κατ' ἐκλογὴν τοιαύτης, ὥστε νὰ μὴ ὑφίστανται πλέον ὠχρίζεια εἰς τὸ Συμβούλιον Προαγωγῶν νὰ τοὺς κρίνῃ διὰ προαγωγὴν κατ' ἐκλογὴν μέχρι τοῦ βαθμοῦ λογιστοῦ α', ταύτους κατ' ἐξαίρεσιν συνεφωνήθη ὅτι δύνανται νὰ τοὺς κρίνῃ τὸ Συμβούλιον Προαγωγῶν διὰ μίαν ἐκάστη κατ' ἐκλογὴν προαγωγήν, ἥτις κρίσις πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ τὰς προαγωγὰς Δεκεμβρίου 1955 καὶ Ἰουνίου 1956.

4. Ἐπίσης, συνεφωνήθη ὅπως τὸ Συμβούλιον Προαγωγῶν, κατὰ τὴν προσεχῆ αὐτοῦ του, κρίνῃ διὰ κατ' ἐκλογὴν προαγωγὴν, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ ὀργανισμοῦ, συντεμνομένου τοῦ ἀπαιτουμένου πρὸς προαγωγὴν κατ' ἐκλογὴν ἐφ' ἅπαξ χρόνου κατὰ ἓν ἔτος, τοὺς διπλωματοῦχους ἀνωτάτων σχολῶν, ἐφ' ὅσον μέχρι τοῦδε διὰ τῶν συγκεκριμένων ὑπαλλήλων δὲν ἐγένετο χρῆσις τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἐφ' ὅσον ὁ κρινόμενος ἔχει μέχρι σήμερον καταθέσει εἰς τὴν Τράπεζαν τὰ σχετικὰ πτυχία του.

Προκειμένου περὶ τοῦ θήλεος προσωπικοῦ τοῦ προερχομένου ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου, τοῦτο δέον νὰ κριθῇ πρὸς προαγωγὴν παρὰ τοῦ πρώτου συνερχομένου συμβουλίου προαγωγῶν κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις τοῦ ὀργανισμοῦ, ὡς τὸ λοιπὸν προσωπικόν.

5. Τέλος συνεφωνήθη ὅπως, ἐντὸς διμήνου ἀπὸ σήμερον, ἐξετασθῇ τὸ θέμα περὶ παροχῆς τοῦ πρώτου ἐπιδόματος παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν διὰ τοὺς ἀπὸ τοῦ λογιστοῦ α' καὶ τοῦ ταμίου α' ὑπαλλήλους μετὰ συμπλήρωσιν 3ετοῦς ὑπηρεσίας παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν. Κατὰ τὰ λοιπά, ἰσχύει ὁ ὀργανισμὸς τοῦ προσωπικοῦ καθ' ὃλας αὐτοῦ τὰς διατάξεις, ὡς ἐντὸς ὀλίγου διετυπώθη καὶ μεταγενεστέρως συνεπληρώθη, ἐτροποποιήθη καὶ ἐγνωστοποιήθη.

6. Ἡ παροῦσα ἰσχύει μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1957. Ἐφ' ὃ συνετάγη ἡ παροῦσα εἰς τριπλοῦν καὶ ἔλαβεν ἑκάτερον τῶν συμβαλλομένων μερῶν ἀνὰ ἓν, τοῦ τρίτου ὑποβληθησομένου εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Μαΐου 1956.

324/1. 9/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ συστάσεως Ἐπιτροπῆς Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 97 τῆς 25 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 13 καὶ 16 τοῦ ἀ.ν. 1846) 1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, 2) πρότασιν τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 67)25.11.1955 καὶ 721 9.12.1955 συνεδριάσεις αὐτοῦ καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 350)31 Δεκεμβρίου 1955 ἀναφορᾶς τοῦ ΙΚΑ, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ κανονισμοῦ τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων ἐπιτροπῶν τοῦ ΙΚΑ προστεθῇ § ὑπ' ἀριθ. 7, ἔχουσα οὕτω:

«7. Συνιστᾶται Ἐπιτροπὴ Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν ἐκ τριῶν μελῶν τοῦ Δ. Σ., ὁριζομένων μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των ὑπὸ τούτου, ἥτις ἀσκεῖ κατ' ἀποφασιστικὴν ἁρμοδιότητα τὰς ἐν τοῖς §§ 6 καὶ 8 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 11 Μαΐου 1954 β. δ)τος κπερὶ Τ.Δ.Ε. τοῦ ΙΚΑ» ἁρμοδιότητας τοῦ Δ. Σ. Χρέη εἰσηγητοῦ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐκτελεῖ ὁ Διευθυντὴς Κλάδου Ἀσφαλίσεως, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ τμήματος Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαΐου 1956.

21118/1. 189/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν παρεχόντων ἐργασίαν πρὸς μὴ σταθερὸν ἐργοδότην.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 99 τῆς 26 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 8 §§ 5, 16, 25 §§ 5 καὶ 26 § 2 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

β) Πρότασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 1416.3. 1956 καὶ 15)9.3.1956 συνεδριάσεις αὐτοῦ καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2921)6.4.1956 ἀναφορᾶς τοῦ Ι.Κ.Α., ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὸν Κανονισμὸν περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., προσώπων παρεχόντων ἐργασίαν πρὸς μὴ σταθερὸν ἐργοδότην ἐξ ἄρθρων ἕκτων (8), ἔχοντα ὡς ἀκολούθως:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προσώπων παρεχόντων ἐργασίαν πρὸς μὴ σταθερὸν ἐργοδότην.

Ἄρθρον 1

Ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα.

1. Πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν τῇ ἑπομένῃ παραγράφῳ ἀναφερομένων, παρέχοντα ἐργασίαν εἰς μὴ σταθερὸν ἐργοδότην, ἀσφαλίζονται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. συμφώνως πρὸς τὰς ἑπομένας διατάξεις, ἐφ' ὅσον ἀνήκουσιν εἰς σωματεῖα, συνεταιρισμοὺς ἢ συνεργατικάς, ὧν αἱ διοικήσεις ἢ προκειμένου περὶ συνεργατικῶν οἱ ἐκπροσωποῦντες ταύτας μεσολαβοῦν εἰς τὴν εἰσπραξὶν τῆς ἀμοιβῆς τῶν μελῶν τούτων διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν παρεχομένην ἐργασίαν ἢ παρέχωσι τὴν ἐργασίαν των μέσῳ τῶν ἐν λόγῳ Ἑνώσεων.

Συνεργατικὰς, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἀποτελοῦσαι Ἑνώσεις τριῶν τοιλάχιστον προσώπων πρὸς παροχὴν ἐργασίας ἐκ τῶν ἐν § 2 ἀναφερομένων καὶ ἀπὸ κοινοῦ διανομὴν τῆς διὰ τὴν παρεχομένην ἐργασίαν ἀμοιβῆς, μὴ ἀποτελοῦσαι δὲ σωματεῖα ἢ συνεταιρισμούς. Τὰ μέλη ἑκάστης συνεργατικῆς ὑποχρεοῦνται διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἀσφαλίσεώς των, ὅπως ὁρίσωσιν ἓν ἐξ αὐτῶν ὡς ἐκπρόσωπον καὶ διαχειριστὴν τῆς Ἑνώσεως καὶ ἀνακοινώσωσι τὸ ὀνοματεπώνυμον τούτου εἰς τὸ ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α.

2. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἔχουσιν ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ ἐργατῶν:

α) φορτοεκφορτώσεων ἐν γένει.

β) ὁδηγῶν, ἐφοδρέων, συντηρητῶν καὶ ταξινομήσεως πρὸ τῆς σφαγῆς ζώων καὶ πτηνῶν, ὡς καὶ λοιπῶν προπαρασκευαστικῶν ἐργασιῶν τοῦ κατανηλισκομένου κρέατος.

γ) νεκροθαπτῶν.

δ) ἐπεξεργασίας ἢ συσκευασίας σταφίδος, σταφυλῶν, σύκων, ἐλαιῶν, ἐλαίου, ἀσπώνος καὶ οἴνου.

ε) λεμβούχων.

στ) τοιχοκολλητῶν.

ζ) ὑαλοχρωματιστῶν — ματσακονιστῶν καὶ

η) ζυγιστῶν ἀγορῶν.

Ἄρθρον 2.

Ὑπόχρεως πρὸς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς — Κατάθεσις ἐγγυήσεως.

1. Ἡ ἀσφάλισις τῶν περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 1 προσώπων, ἐνεργεῖται μέσῳ τῶν ἐν τῇ § 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου σωματείων, συνεταιρισμῶν ἢ ἐκπροσώπων τῶν συνεργατικῶν, αἵτινες ὑπέχουσιν ἔναντι τοῦ Ἱδρύματος ἁπάσας τὰς εὐθύνας τοῦ ἐργοδότου, κατὰ τὰ ἐν ἄρθροις 8 § 5 καὶ 26 § 2 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 ὁριζόμενα.

2. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ἱδρύματος δύνανται νὰ ἐπιβάλλεται εἰς ὁρισμένον ἢ ὁρισμένα ἢ πάντα τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 σωματεῖα, συνεταιρισμοὺς ἢ συνεργατικὰς ἡ ὑποχρέωσις καταθέσεως εἰς τὸ ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α. παγίας ἐγγυήσεως διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεών των. Τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως δὲν δύναται νὰ ὁρίζηται δι' ἑκάστην Ἕνωσιν ἀνώτερον τοῦ συνόλου τῶν μέσων εἰσφορῶν δύο μηνῶν.

Εἰς τὰς περὶ ὧν τὰ ἀνωτέρω ἐδάφια περιπτώσεις ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀσφάλισις τῶν μελῶν ἑκάστου Σωματείου, Συνεταιρισμοῦ ἢ Συνεργατικῆς

δέχεται από της πρώτης του επομένου μηνός της καταθέσεως της κατά τ' ανωτέρω εγγυήσεως.

"Αρθρον 3.

Τρόπος και χρόνος καταβολής εισφορών.

1. Αι κατά νόμον εισφοραί εργοδοτικαί και εργατικαί, διά την ασφάλισιν των περί ών το άρθρον 1 του παρόντος προσώπων, παρακρατούνται εκ των καταβαλλομένων εις ταύτα αμοιβών και καταβάλλονται εις το "Ιδρυμα παρά των Διοικήσεων των Σωματείων ή Συνεταιρισμών ή των εκπροσώπων των Συνεργατικών.

2. Χρόνος καταβολής των εισφορών εκάστου ημερολογιακού μηνός ορίζεται η τελευταία ημέρα ταύτου.

3. Αι διοικήσεις των Σωματείων ή Συνεταιρισμών ή οι εκπρόσωποι των Συνεργατικών υποχρεούνται, όπως εντός των υπό των σχετικών διατάξεων της νομοθεσίας του Ι.Κ.Α. προβλεπομένων προθεσμιών υπό τού κατα την προηγουμένην παράγραφον χρόνου καταβάλλουν εις το "Ιδρυμα το ολικόν ποσόν της αναλογούσης διά την ασφάλισιν των μελών του Σωματείου, Συνεταιρισμού ή Συνεργατικής μηνιαίας εισφοράς (ποσοστόν εργοδότου, ποσοστόν ασφαλισμένου) υπολογιζομένης κατα τα εν άρθρω 4 του παρόντος και τα εν άρθρω 25 του εν. 1846)1951 οριζόμενα.

4. Δι' αποφάσεως της Ε. Δ. του "Ιδρύματος μετά γνώμην της Τ.Δ.Ε. του αρμοδίου Υποκαταστήματος καθορίζεται ο τρόπος καταβολής των εισφορών υφ' εκάστης Ενώσεως, είτε διά καταβολής τους μετρητοίς, είτε δι' αναρά ενταμίων.

"Αρθρον 4

Ημέραι εργασίας—Κατατάξεις εις ασφαλ. κλάσεις.

1. Δι' αποφάσεως του Διοικητού του οικείου Υποκαταστήματος εκδιδομένης εντός του μηνός Δεκεμβρίου και ισχυούσης δι' ολόκληρον το επόμενον ημερολογιακόν έτος τα μέλη εκάστου Σωματείου, Συνεταιρισμού, ή Συνεργατικής κατατάσσονται διά των υπολογισμών των καταβληθεισών εισφορών εις μίαν των εν άρθρω 24 § 2 του ά. ν. 1846)1951 ασφαλιστικών κλάσεων, αίτινες πάντως κατωτέρω εκείνης ήτις περιλαμβάνει το εκάστοτε ισχύον κατώτατον ημερομίσθιον δρόνος αναδικαίου εργάτου.

Διά της αυτής αποφάσεως ορίζονται αι ημέραι εργασίας τάς οποίας λογίζονται πραγματοποιούντα κατά μήνα τα μέλη εκάστου Σωματείου, Συνεταιρισμού ή Συνεργατικής, τούτων μη δυναμένων το ελαχίστον εις ελάσσονας των δέκα (10) και πλείονας των είκοσι πέντε (25) δι' εκαστον μήνα.

Διά την κατά τ' ανωτέρω κατάταξιν των ασφαλισμένων εις κλάσεις και τον καθορισμόν του αριθμού των ημερών εργασίας λαμβάνονται υπ' όψιν ή κατά το προηγούμενον τοιούτο δι' ο ή καταταξις ημερολογιακόν έτος μέσος όρος των αποδοχών τούτων και ή μέση μηνιαία τούτων απασχόλησις ή ο μέσος ημερήσιος μισθός και ή μέση μηνιαία απασχόλησις ασφαλισμένων της αυτής ή παρεμφερούς επαγγελματικής κατηγορίας.

2. Νέα εντός του έτους κατάταξις εις κλάσεις ή μεταβολή του αριθμού των ημερών εργασίας επιτρέπεται μόνον εν περιπτώσει εμπίπτουσα αυξομειώσεως της απασχολήσεως των μελών της Ενώσεως ή τυχήσεως του κατωτάτου ημερομισθίου του αναδικαίου εργάτου.

3. Προκειμένου περί εποχιακώς απασχολουμένων ασφαλισμένων δύναται να καθορίζεται διάφορος κλάσις ή διάφορος αριθμός ημερών εργασίας δι' ωρισμένους μήνας του έτους, ως και να καθορίζωνται οι μήνες της κατ' έτος απασχολήσεως των μελών εκάστης Ενώσεως.

4. Κατά την έναρξιν της κατά τας διατάξεις του παρόντος ασφαλίσεως των μελών εκάστου Σωματείου, Συνεταιρισμού ή Συνεργατικής ή κατά τας προηγουμένας παραγράφους κατάταξις εις ασφαλιστικάς κλάσεις και ο καθορισθείς αριθμός ημερών εργασίας ισχύουν μέχρι λήξεως του ημερολογιακού έτους, καθ' ο εξεδόθη ή απόφασις.

5. Ο αριθμός των ημερών εργασίας τάς οποίας λογίζονται πραγματοποιούντα κατά μήνα τα μέλη της Συνεργατικής Σταφιδεργατών Ηρακλείου Κρήτης εξαιρέτεται διά της διαιρέσεως του ολικού ποσού της ληφθείσης παρ' εκάστου μέλους αμοιβής διά την παρασχεθείσαν κατά την διάρκειαν του μηνός εργασίαν διά του τεκμαρτού ημερομισθίου της κλάσεως εις ην κατατάσσεται ούτος κατά τα εν § 1 του παόντος άρθρου οριζόμενα. Τυχόν πρακύπτον κλάσμα εκ της τοιαύτης διαιρέσεως λογίζεται ως πλήρης ημέρα εργασίας. Ο αριθμός των αναγνωριζομένων κατά μήνα ημερών εργασίας δεν δύναται να είναι ανώτερος των 25.

Κατόπιν αποφάσεως του Δ. Σ. του "Ιδρύματος δύναται ο αριθμός των ημερών εργασίας τας οποίας λογίζονται πραγματοποιούντα τα μέλη της ανωτέρω Συνεργατικής να ορίζεται, άνευ του κατά το προηγούμενον εδάφιον τρόπου, κατά τα υπό του δευτέρου εδαφίου της § 1 του παρόντος άρθρου οριζόμενα.

Ο δι' αποφάσεως του Δ. Σ. του "Ιδρύματος δύναται ο υπό του πρώτου εδαφίου της προηγουμένης παραγράφου προβλεπόμενος τρόπος εξευρέσεως του αριθμού των πραγματοποιουμένων υπό των ησφαλισμένων κατά μήνα ημερών εργασίας να εφαρμόζηται και επί τέτοιων "Ενώσεων εφ' όσον συντρέχουν ειδικαί προς τούτο συνθήκαι.

"Αρθρον 5.

Αναστολή και διακοπή της ασφαλίσεως.

1. Η κατά τας διατάξεις του παρόντος Κανονισμού ασφάλισις αναστέλλεται εφ' όσον τα ασφαλιζόμενα πρόσωπον.

α) Επιδοτείται εκ του Ι.Κ.Α. ή του Ο.Α.Α.Α. λόγω ασθενείας, ανεργίας ή αγραπτώσεως.

β) Στερηθή της δυνατότητος εργασίας εξ οιουδήποτε λόγου, πλην των ανωτέρω υπό στοιχείων α αναφερομένων, οίον απουσίας εκ της περιοχής του Υποκαταστήματος, φυλακίσεως, στρατεύσεως κ.λ.π. Εις τα περιπτώσεις ταύτη ή αναστολή άρχεται από της πρώτης του μηνός του επομένου εκείνου, καθ' ον ο ησφαλισμένος έστερήθη της δυνατότητος εργασίας και λήγει εις το τέλος του μηνός εκείνου καθ' ον ήρθη ο λόγος της αναστολής.

γ) Ούδεμία δικαιούται αμοιβής εκ της Ενώσεως κατά την διάρκειαν του μηνός.

2. Η περί ής ανωτέρω ασφάλισις διακόπτεται:

α) Εφ' όσον το ασφαλιζόμενον πρόσωπον διαγραφή του Σωματείου ή Συνεταιρισμού ή παύση μετέχον της Συνεργατικής.

β) Εφ' όσον δ κατά τας διατάξεις του παρόντος υπόχρεως προς καταβολήν των εισφορών καθυστερή την εκπλήρωσιν των υποχρεώσεων του επί χρονικόν διάστημα πέραν των τριών μηνών.

Εκ νέου υπαγωγή εν τω περιττώσει ταύτη των μελών της Ενώσεως εις την ασφάλισιν κατά τας διατάξεις του παρόντος κανονισμού επιτρέπεται μόνον εφ' όσον εκπληρωθούν πάσαι αι διά τον ενδιάμεσον χρόνον υποχρεώσεις προς τό "Ιδρυμα εκ του παρόντος Κανονισμού.

γ) Εν περιπτώσει παραλείψεως απαιτείται τριακονθημέρου προθεσμίας από της είσοδος προς τούτο προσκλήσεως, προς κατάθεσιν της κατά το άρθρ. 2 § 2 του παόντος εγγυήσεως.

"Αρθρον 6

Ασφάλισις έκτάκτως απασχολουμένου μέσω Σωματείων κλπ.

Κατά τον διά του παρόντος Κανονισμού ορίζομένον τρόπον ενεργείται και ή ασφάλισις των προσώπων, άτινα μή όντα μέλη των εν άρθρω 1 Σωματείων, Συνεταιρισμών ή Συνεργατικών προσλαμβάνονται υπό τών διοικούντων ή των εκπροσώπων τούτων προς ενίσχυσιν των τακτικών μελών των.

Αι διά την ασφάλισιν των ανωτέρω προσώπων καταβληταί εισφοραί υπολογίζονται επί τού καταβαλλομένου εις αυτα ημερομισθίου και καταβάλλονται διά ίσης ημέρας καθ' ας παρέχουν εργασίαν.

"Αρθρον 7.

Επικουρική εφαρμογή Κανονισμού Υπαγωγής εις Ασφάλισιν.

Διά την ασφάλισιν των εις άρθρ. 1 προσώπων εφαρμόζονται επικουρικώς και καθ' ο μέρος δεν αντιτίθενται εις τάς διατάξεις τού παρόντος Κανονισμού αι διατάξεις τού Κανονισμού υπαγωγής εις την ασφάλισιν και εισπράξεως εισφορών Ι.Κ.Α.

"Αρθρον 8.

Τελικαί διατάξεις.

1. Από της ενάρξεως της ισχύος του παρόντος Κανονισμού καταργούνται οι Κανονισμοί:

α) Εισπράξεως των ασφαλιστικών εισφορών των εργατών φορτ/τών, εγκριθείς διά της ὑπ' ἀριθ. 12531)17.3.1938 αποφάσεως Υπουργού Εργασίας.

β) Ασφαλίσεως των εργατών σφαγής, εκδορᾶς και λοιπῶν προπαρασκευαστικῶν εργασιῶν τοῦ καταναλισκομένου κρέατος των σφαζομένων καὶ τῶν εισαγομένων εσφαγμένων ζώων ἢ πτηνῶν ἐν τοῖς σφαγείοις, εγκριθείς διά της ὑπ' ἀριθ. 8345)28.2.1938 αποφάσεως Υπουργού Εργασίας καὶ

γ) Περὶ τρόπου ασφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α προσώπων παρεχόντων εργασίαν μέσῳ Σωματείου, Συ)σμοῦ ἢ Κοινοπραξίας, δημοσιευθείς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ 55 τῆς 3.3.1953 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως

2. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ τρίτου μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαΐου 1956

28945/5685/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ πηρόξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1956 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Τριπόλεως «περὶ ἀμοιβῆς κλπ. ἐκδοροσφαγέων Τριπόλεως» μετὰ τροποποιήσεως αὐτῆς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 101 τῆς 1 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955.

2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ νόμου 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 9 Μαΐου ε. ἔ. καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 171 11.5.1956 ἐγγράφου του.

3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1)1956 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Τριπόλεως περὶ τῆς ἀμοιβῆς καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τῶν ἐκδοροσφαγέων Τριπόλεως καὶ

4) Τὴν ἀνάγκην ὅπως τροποποιηθῇ αὐτὴ ὡς πρὸς τὸ σημεῖον (§ 1 ἐδ. ς'), τῆς καταβολῆς δηλονότι ἀμοιβῆς διὰ τὰ εἰσαγόμενα ἐσφαγμένα ζῶα, λόγῳ τῆς μὴ παροχῆς οἱασδήποτε ἐργασίας, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1)1956 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Τριπόλεως, κλθ' ἧς δὲν ἐγκρίθη ἐφεσις, τροποποιουμένην καὶ συμπληρουμένην παρ' ἡμῶν ὡς πρὸς τὴν μὴ καταβολὴν ἀμοιβῆς διὰ τὰ εἰσαγόμενα κλπ. ἐσφαγμένα ζῶα καὶ ἐγχρίνομεν τὴν δημοσίευσιν της διὰ τῆς Ἐφημερίδος της Κυβερνήσεως (τεῦχος Β'), ἐχούσης ὡς ἀκολούθως μετὰ τῆς τροποποιήσεως:

"Ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 1)1956

Τὸ Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Τριπόλεως, νομίμως συγκροτηθὲν δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 43388)3204 τῆς 23.9.1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Συγκείμενον ἐκ τῶν 1) Εὐγενίου Καραχάλιου, Πρωτοδίκου, ὡς Προέδρου, 2) Σωτηρίου Μητροπούλου, ἐκπροσώπου τῶν ἐπαγγελματιῶν Τριπόλεως καὶ 3) Νικολάου Κουτσουμπού, ἐκπροσώπου τῶν μισθωτῶν Τριπόλεως, τοῦ τετάρτου μέλους, Γεωργίου Κατζάκου, ἀπαλλάξαντος τὸν Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, μὴ παραστάντος, ὡς μετατεθέντος καὶ μὴ ὑπάρχοντος νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, παρουσιᾳ καὶ τοῦ Γεωργίου Μιντζήρα, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς γραμματέως, συνεδριάσαν νομίμως ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ Πρωτοδικείου σήμερον τὴν 12ην Μαρτίου 1956, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10 π.μ., ἵνα ἐπιληφθῇ τῆς συζητήσεως καὶ ρυθμίσεως τῆς παραπεμφθείσης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6397)1181 τῆς 25.2.1956 ἐγγράφου αὐτοῦ συλλογικῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ Σωματείου "Ἐκδοροσφαγέων Τριπόλεως «Οἱ Ἅγιοι Ταξιάρχαι» καὶ τοῦ Σωματείου Κρεπωλῶν Τριπόλεως, παρουσίᾳ καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐνδιαφερομένων μελῶν.

Διαπιστωθέντος παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ τυπικοῦ παραδεκτοῦ τῆς προσφυγῆς, ἀκροάθεν κατὰ νόμον, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐκατέρωθεν παρὰ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν προφορικῶς ἀναπτυχθέντα, τὸ ἐπίπεδον τῶν προσόδων τῶν αἰτούντων ἐν σχέσει πρὸς τὸ σημερινὸν κόστος ζωῆς, τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας τῆς παρεχομένης παρ' αὐτῶν ἐργασίας καὶ ἐν γένει τὰς σημερινὰς οἰκονομικὰς καὶ κοινωνικὰς ἀνάγκας ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἀποφαίνεται ὁμοφώνως τὰ κάτωθι:

1. Καθορίζει τιμολόγιον ἐκδοροσφακτικῶν κατὰ κεφαλὴν τὸ ἀκόλουθον:

Διὰ τὴν σφαγὴν καὶ ἐκδορὰν:

α) Αἰγοπροβάτων	Δραχ.	6,50
β) Ἀμνῶν καὶ ἐριφίων	»	4,50
γ) Βοοειδῶν	»	38.—
δ) Μόσχων	»	29.—
ε) Χοίρων ἄνω τῶν 25 ὀκ.	»	29.—
στ) Χοίρων κάτω τῶν 25 ὀκ.	»	23,50

2. Ἀπαγορεύεται ὅπως οἱ ἐκδορεῖς μετέρχωνται τὸ ἐπάγγελμά του ζωεμπόρου ἐπὶ κυρώσει διαγραφῆς ἐκ τοῦ Σωματείου, ἅμα τῇ διαπιστώσει τῆς τοιαύτης παραβάσεως.

3. Ὑποχρεοῦνται οἱ ἐκδοροσφαγεῖς, ὅπως παραδίδωσι τὰ σφάγια εἰς τοὺς κρεοπώλας ἡμίσεια ἄνευ πρὸ τῆς κρεοκοπίας, ἐπὶ δὲ ἐκ βραστὰ μετὰ τῶν σπλάχνων, σηωτίων, παχεντέρων, κοιλίων καὶ λοιπῶν ἄκρων, ἀπαγορευομένης τῆς ἐξαγωγῆς ἐκ τῶν Σφαγείων τῶν ὡς ἄνω εἰδῶν ἐκ μέρους τῶν ἐκδοροσφαγέων.

4. Ἡ εἰσαγωγὴ τῶν ἐσφαγμένων ζώων ἐντὸς τῶν Σφαγείων θὰ γίνεται βάσει ἐγγράφου σημειώματος τοῦ ἀποστέλλοντος κρεοπώλου, εἰς ὃ θὰ ἀναγράφεται καὶ ἡ κατάστασις τοῦ σφαγίου ἀπὸ ἀπόψεως ἀκεραιότητος ἢ μὴ τοιαύτης.

5. Ὑποχρεοῦνται οἱ κρεοπῶλαι ὅπως, προκειμένου νὰ ἐκτελέσωσι σφαγὴν ἐκτὸς τῆς πόλεως, εἰδοποιῶσι τὸν Πρόεδρον τοῦ Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων ἐγγράφως, πρὸς παροχὴν τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἀριθμοῦ ἐκ τούτων διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐργασίαν, ἐν περιπτώσει δὲ μὴ εἰδοποιήσεως τοῦ Σωματείου θὰ καταβάλλωσιν ἐξ ὁλοκλήρου τὰ δικαιώματα.

6. Ὑποχρεοῦνται οἱ κρεοπῶλαι ὅπως καταβάλλωσιν εἰς τοὺς ἐκδοροσφαγεῖς τὰ ἔξοδα μεταβάσεως, ἐπιστροφῆς καὶ διανυκτερεύσεως διὰ τὴν ἐντὸς τῆς πόλεως ἐκτελουμένην ἐργασίαν.

7. Οἱ ἐκδοροσφαγεῖς θὰ ἐργάζωνται μὲ Κοινὸν Ταμεῖον Εἰσπράξεων. Αἱ δὲ εἰσπράξεις θὰ διανέμωνται εἰς ἅπαντα τὰ ἐργαζόμενα μέλη τοῦ Σωματείου.

8. Οἱ κρεοπῶλαι ὑποχρεοῦνται ὅπως κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα καταβάλλωσι τὸ ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθοριζόμενον ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ ἄνω τιμολογίου σφαγῆς καὶ ἐκδορᾶς ζώων πρὸς λῆψιν ὑπὸ τῶν ἐκδοροσφαγέων τοῦ καθοριζομένου δώρου τῶν ἑορτῶν τούτων.

9. Τὰ δικαιώματα σφαγῆς καὶ ἐκδορᾶς θὰ εἰσπράττωνται παρὰ τῶν κρεοπωλῶν ἐκ μέρους τῶν ἐκδοροσφαγέων ὑπὸ νομίμως ἐξουσιοδοτουμένου μέλους τοῦ Σωματείου αὐτῶν, ὅπερ θὰ χορηγῇ εἰς τοὺς κρεοπώλας καὶ ἀντίστοιχον ἀπόδειξιν ὑπογεγραμμένην παρ' αὐτοῦ καὶ ἐσφραγισμένην διὰ τῆς σφραγῖδος τοῦ Σωματείου, προσκομιζομένην δὲ ἐκ τοῦ ἐκτιθέντος ὁπόκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α.

10. Διάρκεια τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθορίζεται τριετία, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς κατὰ νόμον ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς, ταπεικὲ δὲ ὅριο τῆς ἰσχύος ταύτης ἡ περιφέρεια τοῦ Νομοῦ Ἀρκαδίας.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα καὶ ὑπογράφεται ὡς ἕπεται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Μαΐου 1956

18244/1463/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ χορηγήσεως εἰς ἰατροὺς τοῦ Ι.Κ.Α. τῆς αὐξήσεως τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 169/7.2.1955 πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 102 τῆς 2 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 15 καὶ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἀ. ν. 1538)1950 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.»

2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 6 τοῦ ἀπὸ 30.3.1951

6, δ) τας επερί μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.»

3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 25030/27.3.1956 ἀναφορὰν τοῦ Ι.Κ.Α., ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., τὴν ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 16 Μαρτίου 1956, περὶ χορηγήσεως εἰς τοὺς ἰατροὺς τοῦ Ι.Κ.Α. τοῦ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 169.7.2.1656 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθέντος ἐπιδόματος ἀναλόγως εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τῶν Ν.Π.Δ.Δ. ἐξ 9% ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς περιφέρειαν τῆς πόλεως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ Θεσσαλονίκης καὶ ἐξ 6% ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὰς λοιπὰς περιφερείας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Μαΐου 1956.

18615/1.169/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως ἄρθρ. 18 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπων ἀσφαλίσεως τῶν εἰς οἰκοδομικὰς καὶ συναφεῖς τεχνικὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένων προσώπων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 102 τῆς 2 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, 2) πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 8/3.2.1956 καὶ 12/24.2.1956 συνεδριάσεις αὐτοῦ καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26024/28.3.1956 ἀναφορᾶς τοῦ Ι.Κ.Α., ἀποφασίζομεν

Ὅπως τὸ ἄρθρον 18 τοῦ κανονισμοῦ περὶ τρόπων ἀσφαλίσεως τῶν εἰς οἰκοδομικὰς καὶ συναφεῖς ἐργασίας ἀπασχολουμένων προσώπων τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1955, πλὴν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων τοῦ κεφαλαίου Β', ὧν ἡ ἰσχὺς ἄρχεται, προκειμένου μὲν περὶ ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν εἰς ἃς συνεστήθησαν Ἀσφαλιστικοὶ Συνεταιρισμοί, ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ μεθεπομένου τῆς συστάσεώς των μηνός, προκειμένου δὲ περὶ τῶν λοιπῶν ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1956».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαΐου 1956.

28176/Σ. 314/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 102 τῆς 2 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694/1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας», 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 ν. δ/γμα περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἢ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.», 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ/τος περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν. δ/τος, 4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ. ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2977/1/16.12.1956 ἀναφορᾶς του, 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 426/1955, συνεδριάσεως 209ης τῆς 1Α' περιόδου τῆς 23.3.1956), ἀποφασίζομεν:

Ἐν τέλει τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ. προστίθεται διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Ἀσφαλισμένοι εἰς τὰ τέως Ταμεῖα καὶ κλάδους Προσωπικοῦ Σιδηροδρόμων Πειραιῶς—Ἀθηνῶν—Πελοποννήσου (Σ.Π.Α.Π.), Σιδηροδρόμων Θεσσαλίας (Σ.Θ.), Σιδηροδρόμων Βορειοδυτικῆς Ἑλλάδος (Σ.Β.Δ.Ε.), Σιδηροδρόμων Πηγασσοῦ—Κατακώλου (Σ.Π.Κ.) καὶ Γαλλοελληνικῆς Ἑταιρείας Σιδηροδρόμων, τὰ συγχωνευθέντα βάσει τοῦ ν. 3395/1959 εἰς τὸ Ταμεῖον Προνοίας Σ.Ε.Κ. καὶ ἱδρυθέντα μεταγενεστέρως τοῦ Ταμείου Προνοίας Σ.Ε.Κ., ἠγοράσθησαν ὑπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ὡς ἄνω νόμου, δύνανται νὰ ἐξαγοράσωσι, κατόπιν αἰτήσεως ὑποβαλλομένης ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐξόδου των, τὸν διανυθέντα χρόνον ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1930 καὶ μέχρι τῆς ἱδρύσεως τῶν ἄνω συγχωνευθέντων Ταμείων καὶ Κλάδων Προνοίας, ἐφόσον κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διετέλουν ἐν ὑπηρεσίᾳ ἢ εἰς κατάστασιν μὴ συνεπαγομένην τὴν λύσιν τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς εἰσφορᾶς τοῦ ἠσφαλισμένου ἠυξημένης κατὰ 50% βάσει τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἐξαγορᾶς ἰσχύοντος μισθολογίου καὶ τοσοστοῦ ἀσφαλίστρου.

Τὸ κατὰ τὴν 1.8.1930 εὑρισκόμενον ἐν ὑπηρεσίᾳ μόνιμον, διετέλει ἢ ἐπὶ συμβάσει προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ. καὶ ἐξαγοράζον τὸ ἀπὸ 1.8.1930 μέχρι τῆς ἀσφαλίσεώς του χρονικὸν διάστημα διὰ καταβολῆς εἰσφορᾶς ἠυξημένης κατὰ 50% ἠσφαλισμένου, βάσει τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς καταβολῆς ἰσχύοντος μισθολογίου καὶ τοσοστοῦ ἀσφαλίστρου, ἀπολαμβάνει τῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου καθοριζομένων εὐεργετικῶν διατάξεων (παλαιοὶ μέτοχοι)».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαΐου 1956

22189/Σ.249/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως ἐδαφίου Καταστατικοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 103 τῆς 4 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀν. νόμου 694/1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 νομ. δ/γμα περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἢ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ/τος περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν. δ/τος.

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 174/24.1.1956 ἀναφορᾶς του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 30/1956, συνεδριάσεως 213ης τῆς 1Α' Περιόδου τῆς 9.4.1956 ἀποφασίζομεν).

Ὅπως τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«Εἰς ἀναπηρικὰς ἀπὸ ἐργατικὰ ἀτυχήματα συντάξεις ἐκ τοῦ ὁποίου γίνεται ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ἐπιδόματος καθορίζεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὸ ποσὸν τῶν δύο χιλιάδων ἑκατὸν ἑβδομήντα πέντε (2.175) δραχμῶν.

Τὸ ποσὸν τοῦτο δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ., ἐγκαινιαζομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, νὰ μειοῦται μέχρι τοσοστοῦ 10% ἐφ' ὅσον ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Ταμείου ἐπιβάλλει τοῦτο».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Μαΐου 1956

29846/5877/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀπὸ 17.4.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περὶ καθορισμοῦ ἡμερομισθίων καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἀπασχο-

λουμένων εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 108 τῆς 9 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955 περὶ ῥυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ., ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β'.) ἡ ἀπὸ 17.4.1956 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ ἡμερομισθίων καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ Σύμβασις Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ἡμερομισθίων καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 17ην Ἀπριλίου 1956, ἡμέραν Τρίτην ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Διευθυντοῦ Ἐργασίας Κων. Χρυσανθοπούλου, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν 1) Γεώργιος Ἀλαμανῆς, 2) Ζὰκ Σαπάρτης καὶ Νικόλαος Σκλιάς, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Καπνεμπορικῆς Ὁμοσπονδίας τῆς Ἑλλάδος, ἀφ' ἑτέρου δὲ 1) Φώτιος Μακρῆς ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., 2) Θεόδωρος Σιαμανίδης, Γεν. Γραμματεὺς τῆς Π.Κ.Ο., 3) Ἰωάν. Σολίκας, Α' Γραμματεὺς τῆς Π.Κ.Ο. καὶ 4) Στ. Ἀλμπάνης, ἐκτελεστικὸς τῆς Π.Κ.Ο., ὅπωσδήποτε ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν ὀργανώσεων τὰς ὁποίας ἐκπροσωποῦν, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης Ἐθνικῆς Ὁμοιοεπαγγελματικῆς Συλλογικῆς Συμβάσεως Ἐργασίας, δι' ἧς καθορίζονται τὰ ἡμερομίσθια καὶ λοιποὶ ὅροι ἐργασίας τῶν καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν καπνεργατῶν καὶ καπνεργατριῶν, ὡς ἀκολούθως:

1) Τὸ καταβλητέον ἡμερομίσθιον εἰς ἑκάστην ἐργαζομένην καθορίζεται κατ' εἶδος ἐργασίας ἐντὸς τῶν κατωτέρω ὁρίων ἡμερομισθίων, διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀναλόγως τῶν κρατουσῶν εἰς τὰ διάφορα κέντρα ἐπεξεργασίας καπνοῦ συνηθειῶν:

	Ἀπὸ δραχ.	Μέχρι δραχ.
Α' Ἄνδρες:		
Πατηταί	50.—	68,50
Στιβαδόροι	50.—	75.—
Συλλέκται φύλλων	50.—	68,50
Εἰς κόσκινα	50.—	65.—
Εἰς πλατεῖαν ἐπεξεργασίαν	50.—	68,50
Ἀχταρματζῆδες	50.—	68,50
Ἀσκιεργάται, ἀρχιστιβαδόροι καὶ βοηθοὶ αὐτῶν	50.—	84.—
Β' Γυναῖκες		
Ξεφυλλίστριαι	36,50	43,10
Εἰς κόσκινα	36,50	52.—
Συλλέκτριαι φύλλων	36,50	47,65
Πατήστριαι	36,50	47.—
Εἰς ὑγραντήρια	36,50	52.—
Ἀριθμοδέματος (πήχεις)	36,50	47.—

2) Διὰ τοὺς τὸ πρῶτον ἀπασχολουμένους εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ ἐργάτας καὶ ἐργάτριας (πρώτη καπνικὴ περίοδος ἀπασχολήσεως) καὶ μέχρι συμπληρώσεως 75 ἡμερομισθίων ἐν τῇ καπνεργασίᾳ παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, τὸ ἡμερομίσθιον ὁρίζεται, διὰ μὲν τοὺς ἄρρενας εἰς δραχμὰς 42, διὰ δὲ τὰς θήλεις εἰς δραχμὰς 32.

3) Διὰ τῆς διὰ τῆς παρούσης παρεχομένης αὐξήσεως ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ 1955 ἰσχυσάντων ἡμερομισθίων, ἤτοι 5 δραχμῶν διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ 3 δραχμῶν διὰ τὰς θήλεις, προσαυξάνεται καὶ τὸ καταβληθὲν εἰς ἑκάστην καπνεργάτην ἢ καπνεργάτριαν τελευταῖον κατὰ τὴν περίοδον τοῦ 1955 ἡμερομίσθιον ἐφ' ὅσον οὗτοι ἤθελον ἀπασχοληθῆ κατὰ τὴν τρέχουσαν περίοδον εἰς τὸν αὐτὸν ἐργοδότην, εἰς ὃν εἰργάσθησαν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ 1955.

4) Συμφωνεῖται, ὅπως εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παρούσα ἐργάτας καὶ ἐργάτριας παρέχωνται, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὡς βόνους, ἓν ἡμερομίσθιον ἀνὰ ἕν (1) ἑπτὰ πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα, ἐντὸς τῆς μεταξὺ τῶν δύο ἑορτῶν παρεμβαλλομένης χρονικῆς περιόδου ἢ ἀναλόγου κλάσματος διὰ τὸ ἔλαττον τῶν (7) ἑπτὰ πραγματοποιηθέντα ἡμερομίσθια καὶ μέχρι 25 ἡμερομισθίων διὰ τὸ βόνον τῶν Χριστουγέννων καὶ 15 διὰ τὸ βόνον τοῦ Πάσχα.

5) Συμφωνεῖται, ὅπως ἑκαστος τῶν εἰς οὓς ἀφορᾷ ἡ παροῦσα ἐργοδοτῶν παρακρατῇ ἐξ ἑκάστου ἡμερομισθίου καπνεργάτου ἢ καπνεργατρίας ποσὸν δραχ. 0,30 ὡς συνδρομὴν ἑκάστου τούτων ὑπὲρ τῶν συνδικαλιστικῶν των ὀργανώσεων.

Τὰ οὕτω συγκεντρούμενα παρ' ἑκάστου ἐργοδότου χρηματικὰ ποσὰ καταβάλλονται μηνιαίως τούτου εἰς ἕνα τῶν εἰδικῶν λογαριασμῶν παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν ὑπ' ὄνομα τῆς Πανελληνίου Καπνεργατικῆς Ὁμοσπονδίας, ἀποδιδόμενα ὑπὸ τῆς Τραπέζης κατὰ ποσοστὸν 45% εἰς τὴν Πανελλήνιον Καπνεργατικὴν Ὁμοσπονδίαν, κατὰ ποσοστὸν 30% εἰς τὸ οἰκεῖον κατὰ περιφέρειαν Σωματεῖον Καπνεργατῶν, κατὰ ποσοστὸν 10% εἰς τὸ οἰκεῖον κατὰ περιφέρειαν Ἐργατικὸν Κέντρον καὶ κατὰ ποσοστὸν 15% εἰς τὴν Γ.Σ.Ε.Ε.

6) Ἐξαιροῦνται τῶν διατάξεων τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας οἱ εἰς τὴν νῆσον Κῶ ἀπασχολούμενοι εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν καπνοῦ.

7) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς της, λήγει τὴν 1ην Μαρτίου 1957.

8) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς τέσσαρα (4) πρωτότυπα, ἐξ ὧν ἀνὰ ἓν ἕκαστον τῶν συμβαλλομένων μερῶν, τὰ ἕτερα δὲ δύο παρέμειναν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας διὰ τὴν περαιτέρω ἐνέργειαν τῶν δεόντων, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 2 § 2 τοῦ ν. 3239)1955.

Ὁ Διευθυντὴς Ἐργασίας — Οἱ Συμβαλλόμενοι

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Μαΐου 1956

173266/1369/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου

Ἀγορανομικὴ Διάταξις ὑπ' ἀριθ. 41

Περὶ καθορισμοῦ ἀλωνιστικῶν καὶ θεραλωνιστικῶν δικαιωμάτων πρωΐμων σιτηρῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 108 τῆς 9 Ἰουνίου 1956) (*)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1671)1951 περὶ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ Ὑπουργείων, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ νόμου 3076)1954.

2) Τὸ ν. δ 3070)1954 περὶ ὀργανώσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 136)1948 περὶ Ἀγορανομικοῦ Κώδικος, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἀ.ν. 782)1948» καὶ

4) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 67980)4187)1956 Ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Καθορίζομεν διὰ τὴν ἀλωνιστικὴν περίοδον 1956 ὡς κάτωθι τὰ ὑπὸ τῶν ἀλωνιστικῶν καὶ θεραλωνιστικῶν μηχανῶν εἰσπραττόμενα ποσοστὰ ἀλωνιστικῶν καὶ θεραλωνιστικῶν δικαιωμάτων διὰ τὰ ὑπὸ τούτων ἀλωνιζόμενα καὶ θεραλωνιζόμενα πρώϊμα σιτηρά.

I. Ἀλωνιστικὰ δικαιώματα:

α) Διὰ τὸν σῖτον καὶ σίκαλιν ποσοστὸν 8½%.

β) Διὰ τὴν κριθήν, βρώμην, σμιγὸν 9½%.

II. Θεραλωνιστικὰ δικαιώματα:

α) Διὰ τὸν σῖτον καὶ σίκαλιν ποσοστὸν 9%.

β) Διὰ τὴν κριθήν, βρώμην, σμιγὸν ποσοστὸν 10α)ὸ διὰ δικαιώματα θερισμοῦ καὶ ἀλωνισμοῦ ταυτοχρόνως.

γ) Διὰ τὰ πλαγιασμένα σιτηρὰ τὸ ἀνωτέρω ποσοστὸν θεραλωνιστικῶν δικαιωμάτων προσαυξάνεται κατὰ τὸ 30% καὶ μόνον διὰ τὴν ὑπὸ τοιούτων σιτηρῶν καταλαμβανομένην ἔκτασιν.

Ὡς ἐργασία θερισμοῦ καὶ ἀλωνισμοῦ θεωρεῖται ἡ ἐξικνουμένη μέχρι τῆς τοποθετήσεως τοῦ καρποῦ εἰς σάκκους τοῦ παραγωγοῦ τῆς ζημιάσεως τούτου, τῆς λήψεως τοῦ δι-

---

(*) Σημ. ΕΕΔ: Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐδημοσιεύθη ἐν αὐτῇ καὶ εἰς τὸ Φ.Ε.Κ. Β' φύλλον 110 τῆς 15 Ἰουλίου 1956.

καταβάλλεται τοῦ θεραπευτηρίου καὶ τῆς ἐκπαθέσεως τοῦ τιμᾶται εἰς τὸ ἔβδομον.

Πᾶσα περαιτέρω ἐργασία ἀποτελεῖ θέμα ἰδιαιτέρας συμφωνίας μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων.

ΙΙΙ. Προκειμένου περὶ συγκεντρώσεων σιτηρῶν εἰς ποσότητα μικροτέραν τῶν 5.000 δικάδων εἰς ἑκάστην ταπόθεσίαν, τὸ ποσοστὸν τῶν ἀλληλεγγύων δικαιωμάτων (παράγρ. Ι) θὰ προσαυξάνεται κατὰ 12½%.

Ἄρθρον 2

1. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 48/1955 Ἀγορανομικὴ Διάταξις καταργεῖται.

ΙΙ. Οἱ παραβάται τῆς παρούσης, ἰσχυούσης καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπικράτειαν ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεώς της διὰ τοῦ Ἡμερησίου Τύπου, διώκονται καὶ τιμωροῦνται κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἐν ἰσχύι Ἀγορανομικοῦ Κώδικος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουνίου 1956

23459/ Σ. 241/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλλήλων Λαϊκῆς Τραπέζης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 96 τῆς 25 Μαΐου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. νόμου 694/1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας,

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 ν. διάταγμα περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διατηρουμένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11/11/1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.,

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ὑπὸ 30.4.1946 ν. δ. περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν. διατάγματος,

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλλήλων Λαϊκῆς Τραπέζης ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)17.1.1956 ἀναφορᾶς του,

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΛ 38/1956, συνεδρίασις 199η τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 15.2.1956), ἀποφασίζομεν:

Ἐν τέλει τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλλήλων Λαϊκῆς Τραπέζης προστίθεται διάταξις ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Ὡς κατώτατον ὅριον συντάξεως ὁρίζεται διὰ μὲν τοὺς συνταξιούχους λόγῳ θανάτου τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν τετρακοσίων πεντήκοντα (450), διὰ δὲ τοὺς λοιποὺς συνταξιούχους τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν πεντακοσίων (500)».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Ἀπριλίου 1956

27212/Ι. 244/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν πάσης φύσεως συνταξιούχων τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσ/νίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 109 τῆς 12 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ. ν. 1022/1946,

2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων,

3) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος Κοινων. Ἀσφαλίσεων, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 22)19.4.1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37207/30.4.1956 ἀναφορᾶς τοῦ Ι.Κ.Α., ἀποφασίζομεν:

Ἄρθρον 1ον

Ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα — Καλυπτόμενοι κίνδυνοι

1. Ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου 1956 καὶ ὑπὸ τοὺς ἐν τοῖς ἑπομένοις ἄρθροις περιλαμβανομένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις πάντες οἱ πάσης φύσεως συνταξιοῦχοι τοῦ Ταμείου Συντάξεως καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσ/νίκης, ἀνεξετάστως αἰτίας συνταξιοδοτήσεως των, διὰ τὴν χορήγησιν εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των τῶν ἐν ἄρθρῳ 3 τῆς παρούσης ἀναφερομένων παροχῶν.

Ἡ ἀσφάλισις τῶν μετὰ τὴν 1 Ἰουλίου 1956 καθιστα-μένων συνταξιούχων τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου θέλει ἀρχεται ἀπὸ 1 τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου τῆς ἐκδόσεως τῆς συντα-ξιοδοτικῆς ἀποφάσεως.

2. Τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἀσφαλίσεως ἐξαιροῦνται οἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρω προσώπων ἐμπίπτοντες εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 καὶ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας ἐντὸς Ὀργα-νισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως, ὡς καὶ οἱ μὴ κατοικοῦντες μονίμως ἀπὸ ἑνὸς τουλάχιστον ἔτους ἐντὸς περιοχῶν εἰς ἃς ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 2ον

Εἰσφοραί.

1. Τὸ ποσοστὸν τῆς ἀσφαλιστικῆς εἰσφορᾶς δι' ἑκαστον συνταξιοῦχον ὁρίζεται ἴσον πρὸς 6% ἐπὶ τῆς εἰς αὐτὸν καταβαλλομένης συντάξεως μεθ' ὁπάντων τῶν ἐπιδομάτων, προσαυξήσεων κλπ.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ἐγκεκριμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δύναται τὸ ἀνωτέρω ποσοστὸν νὰ προσαυξάνεται ἢ ἐλαττοῦται μέχρι τοῦ 2α/ο ἐπὶ πλέον ἢ ἐπὶ ἐλάττον, ἐφ' ὅσον μετὰ παρέλευσιν ἔτους τουλάχιστον ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς συμφώνως τῇ παρούσῃ ἀσφαλίσεως κρίνεται ἐξ ὧν οἰκονομικῶν ἀποτελεσμάτων ταύτης ἐπιβεβλημένη ἡ τοιαύτη αὔξησις ἢ ἐλάττωσις τῆς ἀσφαλιστικῆς εἰσφορᾶς.

2. Ὑποχρεωμένοι διὰ τὴν καταβολὴν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν εἰσφορῶν εἶναι ὁ συνταξιοδοτῶν Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανι-σμός, ὅστις ὑποχρεοῦται καθ' ἑκάστην πληρωμὴν συντά-ξεων νὰ παρακρατῇ τὰ ἀναλογοῦντα εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν εἰσφορὰν ποσὰ καὶ νὰ καταθέτῃ ταῦτα εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ἱδρύματος, ἀπροκαλλως συγχρόνως καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ὁριζομένας καταστάσεις ἢ δηλώσεις μεταβολῶν τὰ περιλαμβάνοντα τὰ στοιχεῖα τῶν συνταξιούχων, εἰς ὅσα-δήποτε καταβάλλονται εἰσφοραί.

3. Χρόνος καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ὁρίζεται ἡ πρώτη ἑκάστου μηνὸς διὰ τὰ σύνολα τῶν ἐντὸς τοῦ μηνὸς κατα-βαλλομένων ποσῶν ἐκ συντάξεων.

Εἰσφοραὶ μὴ καταβληθεῖσαι ἐντὸς τριάκοντα (30) ἡμε-ρῶν ἀπὸ τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπιβαρύνονται διὰ προσθέτων τελῶν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951. Τὰ πρόσθετα τέλη βαρύνουν τὸν κα-θυστεροῦντα τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν.

4. Εἰς τοὺς ἀσφαλιζομένους κατὰ τὸ ἀνωτέρω συνταξιούχους δύναται νὰ παρέχηται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰδικὸν δι-βλιάριον, ἐν ᾧ θέλει νὰ γίνωνται πᾶσα τοῦ συνταξιοδο-τοῦντος Ὀργανισμοῦ αἱ σχετικαὶ ἐγγραφαὶ καταβολῆς εἰσ-φορῶν ἢ ἐξ ὅσων ἄλλων ζητηθῇ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἐπι-κόλλητος ἐν αὐτῷ ἀσφαλιστικῶν ἐνταύμων.

Ἄρθρον 3ον

Παροχαί

1. Τὰ Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦται ὅπως παρέχῃ εἰς τὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἀσφαλιζόμενον συνταξιοῦχον, ὡς καὶ εἰς τὰ κατ' αὐτὸ τὸ ἄρθρον 33 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 μέλη οἰκογενείας τῶν λόγῳ γήρατος ἢ ἀναπηρίας συνταξιούχων, ἁπάσας τὰς εἰς τοὺς ἴδιους αὐτοῦ συνταξιούχους τῆς ἀντιστοίχου κατη-γορίας (λόγῳ ἀναπηρίας, γήρατος ἢ θανάτου) χορηγου-μένας κατὰ νόμον παροχὰς τοῦ κλάδου ἀσθενείας καὶ μη-τρότητος εἰς εἶδος, ἐξαιρέσει τῆς περιθάλψεως ἐν σανατο-ρίῳ καὶ ἀσύλῳ τῶν εἰδικῶν θεραπειῶν, τῆς λουτροθερα-πείας καὶ τῶν προθέσεων, καὶ ὑφ' ἃς προϋποθέσεις, καθ' ἣν διαδικασίαν καὶ εἰς ἣν ἔκτασιν παρέχονται αὗται.

Ο συνταξιούχος και τα μέλη της οικογενείας αυτού υποχρεούνται εις μερικήν συμμετοχήν εις τας δαπάνας των παροχών ασθενείας, κατά τα ισχύοντα διά τους συνταξιούχους ΙΚΑ.

2. Εις ην περίπτωσιν εκ των καταστατικών διατάξεων του συνταξιοδοτούντος τον ως άνω ασφαλιζόμενον παρά τω ΙΚΑ συνταξιούχου Οργανισμού προβλέπεται ή χορήγησις παροχής τινος εκ των εν τη § 1 του παρόντος άρθρου οριζομένων, αύτη δεν καταβάλλεται υπό του ΙΚΑ.

3. Η υποχρέωσις του Ιδρύματος διά την χορήγησιν των κατά τ' ανωτέρω παροχών άρχεται από της κατά το άρθρον 1 της παρούσης ενάρξεως της ασφαλίσεως και λήγει κατά τα διά τους συνταξιούχους του ΙΚΑ ισχύοντα.

Άρθρον 4ον

Εφ' όσον δεν ορίζεται άλλως διά της παρούσης, ισχύουν διά την πραγματοποίησιν της ασφαλίσεως των εν άρθροις 1 και 3 προσώπων αι σχετικαί διατάξεις της νομοθεσίας του ΙΚΑ.

Εν Αθήναις τη 26 Μαΐου 1956

32645/Ε.347/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης παραγράφου εις Καταστατικόν Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Εταιρείας Λιπασμάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 109 της 12 Ιουνίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Το άρθρον 59 § 1 του αν. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας, ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά. νόμου 694/1937 περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας,

2) Το υπ' αριθ. 2520/1953 ν. δ/γμα περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διατυπωθείσα υπό των διατάξεων του ά. ν. της 11/11/1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κ.λ.π.

3) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. δ. περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής, κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392/1949 ν. δ/τος,

4) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικ. Ασφ. Προσωπικού Εταιρειών Λιπασμάτων υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 14282/1956 αναφοράς του,

5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 117/1956, συνεδρίασις 219η της ΙΑ' περιόδου της 30.4.1956), αποφασίζομεν:

Όπως εν τέλει του άρθρου 20 του Καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Εταιρείας Λιπασμάτων προστεθή § 5η έχουσα ως ακολούθως:

5.—α. Αι άδειαι άνευ αποδοχών και μέχρις ό μηνών δι' εκάστην συμπεπληρωμένην 5ετίαν πραγματικής εν ασφαλίσει υπηρεσίας, μη δυνάμεναι δε να υπερβώσι τα δύο έτη εν συνόλω και εφ' όσον δεν διακόπτεται ή μετά της εργοδοτήσεως σχέσις εργασίας.

β. Ο ανωτέρω χρόνος άδειας άνευ αποδοχών αναγνωρίζεται και εξαργυρώζεται υπό του ή της ησφαλισμένης κατά τας διατάξεις της § 7 του άρθρου 58 του Καταστατικού του Ταμείου, της σχετικής αιτήσεως υποβαλλομένης το βραδύτερον εντός εξαμήνου από της λήξεως της άδειας άνευ αποδοχών.

Εν Αθήναις τη 30 Μαΐου 1956.

21724/Ε.723/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού, Οικονομικών και Εργασίας

Περί αυξήσεως των παρά τω Ταμείω Ασφαλίσεως Εμπόρων παρεχομένων συντάξεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 110 της 15 Ιουνίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1. Τας διατάξεις του άρθρου 2 του υπ' αριθ. 19/1944 νόμου περί εξουσιοδοτήσεως του Υπουργού Οικονομικών όπως προβαίνη εις τροποποιήσεις των φασολογικών συντελεστών,

2. Την διά της υπ' αριθ. 9269/7.4.1956 αναφοράς του Ταμείου Ασφαλίσεως Εμπόρων υποβληθείσαν ημίν πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού, περί αυξήσεως των συντάξεων κατά 20 ο/ο,

3. Την απόφασιν της Νομισματικής Επιτροπής γνωσθείσαν κατά την υπ' αριθ. 918/3.5.1955 συνεδρίασιν αυτής, κοινοποιηθείσαν διά του υπ' αριθ. 14786/16.5.1955 εγγράφου αυτής,

4. Τας κρατούσας οικονομικάς συνθήκας, αποφασίζομεν:

Από της 1ης Ιουνίου 1956 αυξάνονται αι παρά του Ταμείου Ασφαλίσεως Εμπόρων παρεχόμεναι συντάξεις κατά ποσοστόν 20% συμφωνίζομένης προς ταύτην πάσης τυχόν διά γενικής αποφάσεως χορηγηθησομένης αυξήσεως εις τας υπό των Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως αρμοδιότητος Υπουργείου Εργασίας παρεχομένας συντάξεις.

Το σύνολον της ούτως αυξανομένης συντάξεως εν ουδεμιά περιπτώσει δύναται να υπερβαίνη το ποσόν του ανωτάτου ορίου των παρά του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων παρεχομένων συντάξεων.

Εν Αθήναις τη 29 Μαΐου 1956

32646/Σ.346/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως άρθρου Καταστατικού Ταμείου Συντάξεων Υπαλλήλων Λαϊκής Τραπέζης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 110 της 15 Ιουνίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Το άρθρον 59 § 1 του ά.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά. ν. 694/1937 περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας» εν συνδυασμώ προς τας διατάξεις του ν. 2868,

2) Το υπ' αριθ. 2520/1953 ν. δ. περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται ή διαδικασία διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά.ν. της 11.11.1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.»,

3) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. διατάγματος περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής» κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392/1949 ν. διατάγματος,

4) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Υπαλλήλων Λαϊκής Τραπέζης υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 80/6.4.1956 αναφοράς του,

5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 106/1956, συνεδρίασις 216η της ΙΑ' περιόδου της 18.4.1956),

6) Την υπ' αριθ. 106/16.4.1956 αναφοράν της Λαϊκής Τραπέζης εν ή περιέχεται σύμφωνος γνώμη αυτής, αποφασίζομεν:

Όπως το άρθρον 5 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Υπαλλήλων Λαϊκής Τραπέζης τροποποιηθή ως ακολούθως:

Άρθρον 5.

1. Πόροι του Ταμείου από 1.4.1956 είναι:

Α' Κλάδου Συντάξεων

Α) Εισφορά των ησφαλισμένων ίση προς 6,50ο/ο επί των πάσης φύσεως αποδοχών των.

Β) Εισφορά του εργοδότου ίση προς 8,50ο/ο επί του συνόλου των μηνιαίων πάσης φύσεως αποδοχών εκάστου εκ των κατά το άρθρον 4 υποχρεωτικώς ασφαλιζομένων εις το Ταμείον.

Εν Αθήναις τη 30 Μαΐου 1956

29090/Ι.251/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως § 2 του άρθρου 39 του Κανονισμού περί ασφαλιστικής αρμοδιότητος και διαδικασίας απονομής παροχών του Ι.Κ.Α.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 110 της 15 Ιουνίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν α) τας διατάξεις του ά.ν. 1846)

1951 περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων, β) πρότασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικών Ἀσφαλίσεων διατυπωθεῖσαν κατά τάς ὑπ' ἀριθ. 22|19.4.1956 καί 23|28.4.1956 συνεδριάσεις αὐτοῦ καί ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. «0532|11.5.1956 ἀναφορᾶς τοῦ Ι.Κ.Α. ἀποφασίζομεν:

"Όπως τό πρῶτον ἐδάφιον τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ Κανονισμοῦ περί ἀσφαλιστικής ἀρμοδιότητος καί διαδικασίας ἀπαιτωμένης παρ' αὐτοῦ Ι.Κ.Α.» τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«2 Ἡ αἴτησις θεραπείας, ὑποβάλλεται ἀτύπως, ἐγγράφως ἡ προφορικῶς πρός τό διδάσκον τήν ἐμφισβητουμένην ἀπόφασιν ἀσφαλιστικόν ὄργανον ἐντός τριάκοντα μίᾶς ἡμερῶν ἀπό τῆς εἰς τόν ἐνδιαφερόμενον κοινοποιήσεως αὐτῆς, ἐντός δέ τριῶν μηνῶν ἀπό τῆς κοινοποιήσεως, ἐφ' ὅσον πρόκειται περί ἀποφάσεως ληφθείσης ἐπί αἰτήματος συντάξεως».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Μαΐου 1956

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Ι.Κ.Α.

682|1956 Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί ὑπαγωγῆς Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Λευκάδος εἰς ἐποπτείαν Ὑποκαταστήματος Ἰωαννίνων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 95 τῆς 23 Μαΐου 1956)

Ἵδρυμα Κοινωνικών Ἀσφαλίσεων

(Συνεδρίασις Δ. Σ. ΙΚΑ 23|28.4.1956)

Τό Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁποίου ἐτέθη τό ζήτημα τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκ/τος Λευκάδος ὑπό τήν ἐποπτείαν τοῦ Περιφ. Ὑποκ/τος Ἰωαννίνων, λαβόν ὑπ' ὄψιν τό ἀπό 19.4.1956 εἰσηγητικόν σημείωμα τῆς Διευθ. Ὀργανώσεως καί Μεθόδων, ὡς καί προφορικήν εἰσήγησιν τοῦ Διγτοῦ αὐτῆς, τροποποιοῦν τήν ἀπό 20.1.1956 ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἀποφασίζει δυνάμει ὅπως τό Τοπικόν Ὑπ|μα Λευκάδος ὑπάγεται ὑπό τήν ἐποπτείαν τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἰωαννίνων.

Ἀπόφ. Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως Ι.Κ.Α.

Περί καθορισμοῦ ὁρίων ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς Παραρτήματος Ι.Κ.Α. Τροπαίων Γορτυνίας.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 96 τῆς 25 Μαΐου 1956)

Ἵδρυμα Κοινωνικών Ἀσφαλίσεων

Συνεδρίασις 17|2.5.1956

Ἡ Ἐπιτροπή Διοικήσεως τοῦ ΙΚΑ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

α) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7, 13 καί 14 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1846|1951 περί Κοινωνικών Ἀσφαλίσεων, ὡς αὗται συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως,

β) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καί 4 τοῦ Κανονισμοῦ περί τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καί ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ ΙΚΑ,

γ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 43|24.2.1956 (ἀπόν 5η) πρότασιν τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ Ὑποκαταστήματος Πύργου, καί

δ) Τό ὑπ' ἀριθ. 31861|662 εἰσηγητικόν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διεύθυνσις Ὑπαγωγῆς εἰς τήν Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

Συμπληροῦται τήν ὑπ' ἀριθ. 393 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΙΚΑ, ληφθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 22|18.9.1953 συνεδρίασιν αὐτοῦ, καθοριζει ὡς κάτωθι τά ὅρια τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἐν Τροπαίοις Γορτυνίας Τοπικοῦ Παραρτήματος τοῦ ἐν Πύργῳ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος:

«Ἡ ἀσφαλιστική περιοχή τοῦ Παραρτήματος ἐκτείνεται κατά μῆκος τῆς δημοσίας ὁδοῦ Τροπαίων—Πηδήματος ἐνθα ἐκτελεῖται τό φράγμα τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος. Εἰς τό τμῆμα τῆς δημοσίας ὁδοῦ Πηδήματος—Βάχλια καί εἰς ἀπόστασιν 4 χιλιομέτρων ἀπό τοῦ Πηδήματος ὅπου ἀπασχολοῦνται διάφορα συνεργεῖα. Ἀπτίως τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος καί καθ' ὅλον τό μῆκος ἀπό Πηδήματος μέχρι τοῦ ἐργοταξίου τοῦ Σπάθαρι, ὅπου διανοίγεται ἡ μεγάλη σήραγξ καί δοηθητικαί τοιαῦται. Εἰς τό ἐργοτάξιον Σπάθαρι, ἐνθα ἐκτελοῦνται τά ἔργα ὑδατοπτώσεως, καί κατά μῆκος τῆς ἱδιωτικῆς ὁδοῦ ἀπο τοῦ ἐργοταξίου Σπάθαρι μέχρι τῆς γεφύρας Τουμπίτσι.

Κατά μῆκος τῆς δημοσίας ὁδοῦ ἀπό γεφύρας Τουμπίτσι μέχρι σταυροδρομίου, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ ἐν λόγῳ χωρίου καί τέλος κατά μῆκος τῆς δημοσίας ὁδοῦ Σταυροδρομίου μέχρι τοῦ χωρίου Βιζίτσιο.

Ἀπόφ. Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως Ι.Κ.Α.

Περί τροποποιήσεως ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἐν Ἀμφίσσῃ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 96 τῆς 25 Μαΐου 1956)

Ἵδρυμα Κοινωνικών Ἀσφαλίσεων

Συνεδρίασις 17|2.5.1956

Ἡ Ἐπιτροπή Διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικών Ἀσφαλίσεων λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

α) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7, 13 καί 14 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1846|1951 περί Κοινωνικών Ἀσφαλίσεων,

β) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καί 4 τοῦ κανονισμοῦ περί τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καί ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

γ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 723|29.3.1956 πρότασιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀμφίσσης, καί

δ) Τό ὑπ' ἀριθ. 28164|578 εἰσηγητικόν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διεύθυνσις Ὑπαγωγῆς εἰς τήν Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

Τροποποιεῖ τήν ἀσφαλιστικήν περιοχήν τοῦ ἐν Ἀμφίσσῃ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ ΙΚΑ καί τοῦ ἐν Ἴτέᾳ Τοπικοῦ Παραρτήματος, ὡς κάτωθι:

α) Περιοχή Ὑποκαταστήματος Ἀμφίσσης: Περιλαμβάνει αὐτή τήν περιοχήν τοῦ Δήμου Ἀμφίσσης, ἥτις ὁριογραφεῖται ὡς κάτωθι:

Πρός Α ὑπό τῆς τοποθεσίας Βάμβο, ΒΑ ὑπό δυτικῶν ὁρίων χωρίου Ἔλαιον περιλαμβάνων τήν θέσιν ἔμπροσθεν τοῦ συνεργείου τῆς Α.Ε.Μ. «Βωξῖται Παρνασσοῦ», πρός Β ὑπό θέσεως Κάμινος, ΒΔ ὑπό τοποθεσίας Παναγόριτσα, πρός Δ ὑπό τοποθεσιῶν Ἔλατος καί Ἰσιώματα, ΝΔ ὑπό θέσεως Καύσια, πρός Ν καί ΝΑ μέχρι Α (ὅπου ἡ θέσις Βάμβαι κατά σειρᾶν ὑπό τοποθεσιῶν Ἅγιος Γεώργιος, Ἅγιος Κωνσταντῖνος, Βωδιά, Δόρεια ὄρια Κοινότητος Στρικαλίου, Μέγας Ἔλαιών, Ραντινά, Βάμβα.

β) Περιλαμβάνει ἄπασαν τήν περιοχήν τῶν μεταλλείων τῆς Α.Ε.Μ. «Βωξῖται Παρνασσοῦ», καί

γγ) Τάς τοποθεσίας Τσιγγιάνικα ἀμπέλια, Μάγγιερη, Καϊτσουρο, Κουκουλιά, Στίλος καί ἅπασαν τήν περιοχήν τῶν μεταλλείων τῆς Ἑταιρείας «Μεταλλεῖα Βωξιτῶν Ἑλλάδος Ι. Δ. Σκαλιστήρη» διά τούς μισθωτούς μόνον τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης.

β) Περιοχή Παραρτήματος Ἴτέας: Ἀρχεται ἀπό τοῦ λατομείου Εὐθυμίου Παρούτσου ἐπί τῆς δημοσίας ὁδοῦ Ἀμφίσσης—Ἴτέας, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ μέχρι τῆς συναντήσεως αὐτῆς μέ τό Νεκροταφεῖον, κάμπτει πρός ἀνατολάς ἀκολουθοῦσα τήν ὁδόν πρός τάς ὑποβάθρας φορτώσεως τῆς Α.Ε.Μ. «Βωξῖται Παρνασσοῦ» ὡς καί περιλαμβάνει, διέρχεται δι' αὐτῶν μέχρι συναντήσεως τῆς ὁδοῦ πρός Γαλαξείδιον, ἀκολουθεῖ ταύτην διερχομένη διά τῶν τοποθεσιῶν Μύλος, Ροδιά, μέχρι τοῦ Ἀκτωπηρίου Τρίπορη, περιλαμβάνουσα ὅλον τόν δυτικόν μυχόν τῆς Ἴτέας. Εἶτα ἐπιστρέφει διά τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, συναντᾷ τό προσκυνητήριον τῶν Ἁγίου Ἀναργύρων, ἀκολουθεῖ τήν παραλιακήν γραμμήν πρός Ν., κάμπτει πρός Α, διέρχεται διά τοῦ λιμένος Ἴτέας περιλαμβάνει ἅπασαν τήν κωμόπολιν, συνεχίζει παραλιακῶς μέχρι τοῦ ἐξωκκλησίου Ἁγίου Ἰωάννου, περιλαμβάνουσα τήν Κοινότητα Κύρρας καί τό κεραμοποιεῖον Λαγγουράνη, εἶτα ἀκολουθεῖ νοητήν εὐθεῖαν γραμμήν μέχρι συναντήσεως τοῦ νεκροταφείου Ἴτέας.

2 Ἐπεκτείνει τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἀναφερομένων περιοχῶν, εἰς ἃς δέν ἰσχύει μέχρι τοῦδε ἡ ἀσφάλισις τοῦ ΙΚΑ, δι' ἅπαντας τούς κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ΙΚΑ, ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μηνός τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

271/1956 Ἀπόφ. Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως Ι.Κ.Α.

Περὶ καθορισμοῦ ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἐν Δομοκῷ Τοπικοῦ Παραρτήματος Ι.Κ.Α.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 96 τῆς 25 Μαΐου 1956)

Ἴδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Συνεδρίασις 13)11.4.1956

Ἡ Ἐπιτροπὴ Διοικήσεως τοῦ ΙΚΑ, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων,

β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καὶ 4 τοῦ κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ ΙΚΑ,

γ) Τὰς ὑπ' ἀριθ. 41)1956 καὶ 90)1956 ἀποφάσεις τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ Ὑποκαταστήματος Λαμίας, καὶ

δ) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 27050)549 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διεύθυνσις Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

α) Τροποποιοῦσα τὴν ἀπὸ 16.7.1953 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΙΚΑ, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 7 συνεδρίασιν αὐτοῦ, ἀνακαθορίζει ὡς κάτωθι τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν τοῦ ἐν Δομοκῷ Τοπικοῦ Παραρτήματος τοῦ Ὑποκαταστήματος Λαμίας τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων:

«Ἡ ἀσφαλιστικὴ περιοχὴ τοῦ Παραρτήματος περιλαμβάνει τὸν κάμπον τὸν περικλειόμενον ἐντὸς τῶν ἑξῆς σημείων:

Ἀπὸ ὕψωμα Προφήτη Ἠλίᾳ πρὸς δυσμὰς ἐπὶ τῆς κορυφογραμμῆς εἰς θέσιν Ἀλώνια, Στραγγυλόκαστρον, ἐκεῖθεν εὐθεῖα γραμμὴ βορείως εἰς θέσιν Βρύση Πλάτανος, ἐκεῖθεν ΒΑ. εὐθεῖα γραμμὴ εἰς ἐκκλησίαν Ἁγία Παρασκευή καὶ ἐκεῖθεν ἀνατολικῶς κάτωθι Φρουρίου εἰς Νεκροταφεῖον (ἐκκλησία Ἁγίων Ἀναργύρων). Ἐκεῖθεν εὐθεῖα γραμμὴ πρὸς ἀνατολὰς εἰς θέσιν Κυδωνιές (Ὕψωμα) ὅπου εὑρίσκονται τὰ λατομεῖα συμπεριλαμβανόμενα καὶ ταῦτα. Ἀπὸ θέσιν Ὕψωμα Κυδωνιές κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ΝΔ. εἰς θέσιν Μάτη Πηγή καὶ ἐκεῖθεν εἰς ὕψωμα Παιδικῶν Κατασκηνώσεων, ὅπου αἱ θεριναὶ παιδικαὶ κατασκηνώσεις συμπεριλαμβανομένων καὶ ταύτων. Ἀπὸ Ὕψωμα Παιδικῶν Κατασκηνώσεων νοτίως εὐθεῖα γραμμὴ εἰς Προφήτην Ἠλίαν.

Περιλαμβάνεται ὡσαύτως εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν καὶ ἡ περιοχὴ τῶν μεταλλείων Δομοκοῦ, καὶ

β) Τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως δι' ἅπαντας τοὺς ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ. 2691)1954, ἀναφερομένους κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὡς πρὸς πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ δυνάμει τοῦ παρόντος ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ΙΚΑ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 §§ 1—2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἀναγκαστικοῦ νόμου περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων πράσωπα καὶ ὑφ' ἣν ἔκτασιν ἐφαρμόζεται ἡ Κοινωνικὴ Ἀσφάλισις εἰς τὰς λοιπὰς τοπικὰς περιοχάς, ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 139 τῆς 13 Ἰουνίου 1956)

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Α.Τ.Ε., ἔχον ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 70 § 4, ἐδάφιον 2, τοῦ ἐν ἰσχύϊ ὀργανισμοῦ τῆς Τραπέζης, τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀ. ν. 2584 τῆς 4)7 Ὀκτωβρίου 1940 καὶ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 323 τῆς 11ης Ὀκτωβρίου 1940 (τεῦχος Α') φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ὁ ὀργανισμὸς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ἀποφασίζει (συνεδρία ὑπ' ἀριθ. 5)26.4.1956) τὴν τροποποίησιν καὶ συμπλήρωσιν τῶν διατάξεων αὐτοῦ, ὡς ἀκολούθως:

"Ἄρθρον 69.

Διαδικασία ἐπιβολῆς πειθαρχικῶν ποινῶν.

Ἐν τέλει τῆς § 22 τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Τραπέζης προστίθεται ἡ ἀκόλουθος διάταξις ὑπ' ἀριθ. 23:

«23. Ἀνεξαρτήτως τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων, ἐκδιδομένης τελεσιδίκου καταδικαστικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν ἐκδοθεῖσαν πειθαρχικὴν τοιαύτην χωρεῖ ἀναθεώρησις τῆς πειθαρχικῆς δίκης, ἐὰν ἡ πρᾶξις δικαιολογῇ, κατ' ἄρθρον 67 τοῦ παρόντος, τὴν ἐπιβολὴν ποινῆς ὁριστικοῦ ὑποβιβασμοῦ ἢ ὁριστικῆς ἀπολύσεως. Ἐκδιδομένης δὲ τελεσιδίκου ἀθωωτικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ἢ ὁριστικοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος χωρεῖ ἀναθεώρησις τῆς πειθαρχικῆς δίκης ἐφ' ὅσον διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν ἐπιβλήθη ἡ ποινὴ τοῦ ὁριστικοῦ ὑποβιβασμοῦ ἢ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως.

Τὴν ἀναθεώρησιν αἰτεῖται, κατὰ περίπτωσιν, ὁ Διοικητὴς ἢ ὁ νομοτρόπως ὑπάλληλος.

Τὸ πρὸς ἀναθεώρησιν δικαίωμα παραγράφεται μετὰ πάροδον τριμήνου ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ἢ τοῦ ὁριστικοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος.

Ἡ αἴτησις ἀναθεωρήσεως εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Τραπέζης, ἐνεργοῦντος εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ὡς Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν προηγουμένων τῆς παρούσης διατάξεων.

Τὸ Συμβούλιον τοῦτον μετέχουν ἄνευ ψήφου ὡς εἰσηγητὴς ὁ Διευθυντὴς τοῦ Διοικητικοῦ καὶ τούτου ἀπουσιάζοντος ἢ κωλυομένου ὁ Διευθυντὴς τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως τῶν Κεντρικῶν ἢ Περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν, ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ καὶ ὡς Γραμματεὺς ὁ Προϊστάμενος τοῦ Τμήματος Γραμματείας καὶ τούτου ἀπουσιάζοντος ἢ κωλυομένου ὁ ἀναπληρωτής του ἢ Προϊστάμενος ἑτέρου Τμήματος τῆς Διευθύνσεως τοῦ Διοικητικοῦ ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ.

Τὸ ἀνωτέρω Πειθαρχικὸν Συμβούλιον ἐπὶ μὲν καταδικαστικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ἐπιβάλῃ βαρυτέραν πειθαρχικὴν ποινήν, ἐπὶ δὲ ἀθωωτικῆς τοιαύτης ἢ ὁριστικοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος δύναται νὰ ἀποκαταστήσῃ πλήρως τὸν ἀπολυθέντα ἢ ὁριστικῶς ὑποβιβασθέντα ὑπάλληλον ἢ νὰ ἐπιβάλῃ εἰς αὐτὸν τὴν αὐτὴν κατωτέραν ποινήν.

Τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον δικαιοῦται νὰ κρίνῃ μὴ δεσμευόμενον ὑπὸ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ἢ τοῦ βουλεύματος.

Αἱ συνέπειαι τῆς περὶ ἀποκαταστάσεως ἢ ἐπιβολῆς ποινῆς ἀποφάσεως ἀνατρέχουσιν εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐξωφρενισθείσης διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς πειθαρχικῆς δίκης ἀποφάσεως, πλὴν ὅμως ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῶν συνεπειῶν ἡ ἀποκατάστασις τοῦ ὑπαλλήλου οὐδὲν δικαίωμα δημιουργεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς ἀπόληψιν ἀποδοχῶν ἢ οἱασδήποτε φύσεως παροχῶν διὰ τὸν διαρρεύσαντα χρόνον καθ' ὃν ἐτέλει ἐκτὸς ὑπηρεσίας εἴτε λόγῳ ὁριστικῆς ἀπολύσεως, εἴτε λόγῳ ἀργίας, μέχρι τῆς ἐκ νέου ἀναλήψεως παρ' αὐτοῦ ὑπηρεσίας συνεπείᾳ τῆς ἀποκαταστάσεως του.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης διατάξεως δικαίωμα πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς πειθαρχικῆς δίκης κατὰ τ' ἀνωτέρω ἔχουσι καὶ οἱ μέχρι σήμερον τιμωρηθέντες ὑπαλλήλοι διὰ τῶν ἀνωτέρω ποινῶν ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ἀθωωτικὴ ποινικὴ ἀπόφασις ἢ τὸ ὁριστικὸν ἀπαλλακτικὸν βούλευμα διὰ τὴν πρᾶξιν δι' ἣν ἐτιμωρήθησαν πειθαρχικῶς ἐξέδοθη ἐντὸς τῆς τελευταίας διετίας, τὸ δὲ δικαίωμα τῶν τοῦτο δικαιοῦται ν' ἀσκήσωσι τὸ ὀργάνωτερον ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης διατάξεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἀπριλίου 1956.

Ὁ Πρόεδρος — Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Τὰ Μέλη

Ἐγκρίνεται

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ἰουνίου 1956

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως

ΣΥΝΤΟΜΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ - ΓΕΓΟΝΟΤΑ-ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 2/1956 ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

(Συζήτησις εἰς τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας)

Συνεζητήθησαν τὴν 28ην παρελθόντος μηνὸς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ Ἀντιπροέδρου κ. Χ. *Μητρέλια*, αἰτήσεις ἀκυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐκυρώθη καὶ ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ὡς καὶ τῆς διαιτητικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, διὰ τῆς ὁποίας, ὡς γνωστόν, ηὐξήθησαν αἱ ἀποδοχαὶ τῶν μισθωτῶν, καθωρίσθησαν ἄλλοι ὅροι ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς καὶ ἐπεβλήθη ἡ γνωστὴ ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων εἰσφορὰ τῶν μισθωτῶν.

Αἰτοῦντες τὴν ἀκύρωσιν τῶν ἄνω ἀποφάσεων ἦσαν ὁ Σύνδεσμος Ἑλλήνων Βιομηχάνων, οἱ Ἐμπορικοὶ Σύλλογοι Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης, ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος καὶ ἡ Ἕνωσις Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς.

Εἰς τὴν δίκην παρενέβη ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐργατῶν Ἑλλάδος ὑπὲρ τοῦ κύρους τῶν ἄνω ἀποφάσεων.

Λόγοι τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων ὑπῆρξαν: 1) ἀκύρως ἐξεδόθη ἡ κυριωτικὴ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὑπουργικὴ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 11103/1956, διότι δὲν παρήλθεν ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 20 τοῦ ν. 3239/1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ὁριζομένη ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας προθεσμία, 2) δὲν ἠδύνατο νομίμως τὸ Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον νὰ αὐξήσῃ καὶ τὰς πράγματι, ὑπὲρ τὰ κατώτατα ὅρια, καταβαλλομένας ἀποδοχὰς τῶν μισθωτῶν, 3) ἀκύρως προσέθεσεν εἰς τὰς ἐκ τοῦ Π.Δ. τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς καὶ τὴν 1ην Μαΐου καὶ 28ην Ὀκτωβρίου, 4) ἀκύρως ἐπέβαλε καταβολὴν ἡμερομισθίου εἰς τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους μισθωτοὺς κατὰ τὰς ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ ἑορτάς, ἐφ' ὅσον δὲν παρέχεται ἐργασία, ὁ δὲ μισθὸς εἶναι ἀντιπαροχὴ τῆς ἐργασίας, 5) ἀκύρως ὥρισεν, ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 1ης Μαΐου ἑκάστου ἔτους παρακρατοῦν ἓν ἡμερομίσθιον διὰ πάντα ἐργάτην ἢ ὑπάλληλον, ὡς εἰσφορὰν συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὰς οἰκείας ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις, περὶ ὧν τὸ ἄρθρ. 22 § 2 τοῦ ν. 3239.

Λόγοι τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως τοῦ Σωματείου «Ἕνωσις Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς», ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπιβολὴν ὑποχρεωτικῆς εἰσφορᾶς, ὑπῆρξαν: 1) Ἐκ τοῦ ρητοῦ γράμματος τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 22 § 1, ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 21 § 1 τοῦ ν. 3239/1955, προκύπτει, ὅτι ἡ ρύθμισις ζητήματος ὡς τῆς ὑποχρεωτικῆς εἰσφορᾶς δὲν δύναται ποτὲ νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας καὶ δὴ κατ' ἀμφότερα τὰ κεφάλαιά του, δηλαδὴ τόσον ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς εἰσπράξεώς του δι' ἀναγκαστικῆς ἐκχωρήσεως, διότι τὸ ζήτημα ταῦτο δὲν συνιστᾷ διένεξιν ὡς πρὸς τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας τῆς ἐργασίας τῶν ἐπὶ μέρους μισθωτῶν, ἐνῷ δύναται νὰ ἀποτελέσῃ, κατ' ἀνοχὴν καὶ λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 22 § 1, ἀντικείμενον συλλογικῆς συμβάσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ τοὐλάχιστον τῶν καθοριστικῶν ρόλων ἔχουν αἱ θελήσεις τῶν μερῶν (καὶ τῶν μισθωτῶν) καὶ οὐχί, ὡς ἐπὶ ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, ἡ προσταγὴ τῆς Διοικήσεως. 2) Δὲν δύναται νὰ ἀχθῇ εἰς διαιτησίαν ἄλλη τις διένεξις μεταξὺ τῶν ὀργανώσεων κεφαλαίου καὶ ἐργασίας, μὴ ἀφορῶσα, ὡς ὁρίζει τὸ ἄρθρ. 1 § 2 τοῦ ν. 3239/1955, τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν ἐργασίας, διένεξις δηλ. ἐπὶ γενικωτέρων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων ἢ ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως, περιορισμοῦ καὶ ἐνισχύσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τοῦ κεφαλαίου ἢ τῆς ἐργασίας, ἐκτὸς τοῦ ὅτι, ἵνα ἡ «συλλογικὴ διαφορὰ» εἰσαχθῇ πρὸς λύσιν ἐνώπιον τοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου, πρέπει προηγουμένως νὰ ἔχῃ τεθῇ τὸ συγκεκριμένον θέμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ προέκυψε μεταξὺ τῶν ὀργανώσεων διαφωνία, ἥτις δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ λυθῇ δι' ὑπογραφῆς συλλογικῆς συμβάσεως. 3) Διὰ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Συντάγματος καθιερώθη τὸ δικαίωμα πρὸς ἵδρυσιν καὶ λειτουργίαν τῶν σωματείων, ἀπαγορευθείσης τῆς ἀναμίξεως τοῦ νομοθέτου εἰς τὴν ἵδρυσιν ἢ τὴν διάλυσιν τοῦ σωματείου, ἐπομένως καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 22 τοῦ ν. 3239/1955 εἶναι ἀντισυνταγματικὴ διὰ τοὺς ἐκτενῶς ἐν τῇ αἰτήσει ἀκυρώσεως ἀναφερομένους λόγους.

Ὁ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως εἰσηγητὴς Σύμβουλος Ἐπικρατείας κ. Δ. *Τσιαρᾶτος* εἰσηγήθη τὴν παραδοχὴν τοῦ λόγου αἰτήσεως ἀκυρώσεως ὅτι δὲν παρῆλθε πλήρης ἡ ὑπὸ τοῦ ν. 3239/1955 προθεσμία διὰ τὴν κύρωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἂν δὲ ἡ προθεσμία ἤθελε θεωρηθῇ ὡς τοιαύτη μελέτης, εἰσηγήθη τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τῆς ὑποχρεωτικῆς εἰσφορᾶς, διότι ἡ ἐξουσιοδοτικὴ διάταξις τοῦ νόμου 3239/1955 ἀντιβαίνει εἰς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Συντάγματος καὶ καθ' ὅσον ἐπιβάλλει φόρον ἢ τέλος ὑπὲρ Ὀργανισμοῦ Ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας ἐπεφυλάχθη νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν του.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΝΑΓΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

Ἡ περίπτωσις δὲν εἶναι σπανία. Ρυθμίζεται ὅμως ἀπὸ τὸ τεθειμένον δίκαιον κατὰ ἕνα τρόπον, ὁ ὁποῖος ἀφήνει ἀβοηθήτους τοὺς μισθωτούς. Πρόκειται περὶ τοῦ ἑξῆς : Ἐνῷ ἐργάζονται μισθωτοὶ εἰς μίαν ἐπιχείρησιν, συμβαίνει νὰ πλήττεται ἡ λειτουργία της ἀπὸ γεγονός, δυνάμενον νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἀνωτέραν βίαν. Συνέπεια εἶναι νὰ μείνουν οἱ μισθωτοὶ χωρὶς ἐργασίαν καὶ ἀφοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 656 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας ἐκ λόγων, οἱ ὁποῖοι ὀφείλονται εἰς ἀνωτέραν βίαν, δὲν δικαιοῦνται καὶ μισθοῦ. Καὶ ναὶ μὲν ἐξ ὁμοίου περιστατικοῦ δὲν λύεται αὐτοδικαίως ἡ σύμβασις ἐργασίας, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καταγγελία, ἐν τοιούτοις καὶ ἡ καταγγελία, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν. 4558/1930, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης δὲν εἶναι ἠσφαλισμένος κατὰ τοῦ περιστατικοῦ τῆς ἀνωτέρας βίας, δὲν ἐπιφέρει καὶ δικαίωμα τῶν μισθωτῶν νὰ ἀποζημιωθοῦν.

Ἐξ ἄλλου καὶ ἂν ἐπὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁ ἐργοδότης παραλείψῃ τὸν τύπον τοῦ ἐγγράφου (ἄρθρ. 3 § 5 ν. 3198/1955), ναὶ μὲν ἡ καταγγελία θὰ εἶναι ἄκυρος, ἀλλὰ συνέπεια τῆς ἀκυρότητος θὰ εἶναι νὰ μὴ εἶναι πλέον ὁ ἐργοδότης, κατ' ἄρθρ. 656 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὑποχρεωμένος νὰ καταβάλλῃ καὶ μισθούς, ἀφοῦ εὑρίσκεται ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ ἀποδεχθῇ τὴν ἐργασίαν ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ τῆς ἀνωτέρας βίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ μένουν - καὶ εἰς χρόνον ἀπροσδιόριστον—οἱ μισθωτοὶ χωρὶς ἐργασίαν, χωρὶς μισθὸν καὶ ἡ θέσις αὐτῶν θὰ εἶναι χειροτέρα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀπολύονται ἐξ ἐπιχειρήσεως ἐν κανονικῇ λειτουργίᾳ. Ἔχουν αὐτοὶ τοὐλάχιστον τὴν νομοθετημένην προστασίαν ἐπιδοτήσεως διὰ τὴν ἀνεργίαν των.

Τὸ πρᾶγμα φαίνεται λογικῶς ἀνώμαλον. Ἐνώπιον τῆς νομικῆς αὐτῆς καταστάσεως, ἐκ τῆς ὁποίας αὐξάνει ἡ δυστυχία τῶν μισθωτῶν, χωρὶς ἔστω καὶ εὐθύνην τῆς ἐπιχειρήσεως, ἡ ὁποία τελεῖ ὑπὸ τὸ βάρος μεγαλυτέρας καταστροφῆς, μία, νομίζομεν, ἐπιβάλλεται νὰ ληφθῇ νομοθετικῶς λύσις : Νὰ θεωρηθῇ, ὡς πράγματι εἶναι, ἠρεμοῦσα ἡ ἐργασιακὴ σχέσις κατὰ τὸν χρόνον διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν ἐκ τῆς ἀνωτέρας βίας καὶ νὰ ἀναλάβῃ ὁ Ὀργανισμὸς Ἀνεργίας καὶ τὴν ἐπιδότησιν τῶν ἀπεργησάντων, ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐπιχειρήσεως, μισθωτῶν, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφήνωνται αὐτοὶ ἐντελῶς ἀβοήθητοι.

Βεβαίως θὰ παρατηρηθῇ, ὅτι δὲν εἶναι ἐκ τῶν προτέρων δυνατὸν νὰ προσδιορισθῇ ὁ χρόνος διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν, ἡ ὁποία ἐνδέχεται, εἰς περιπτώσεις, νὰ εἶναι καὶ ὁριστική, οὔτε καὶ θὰ πρέπει νὰ δημιουργηθῇ, εἰς τὴν περίπτωσιν, κατηγορία μισθωτῶν, ἡ προστασία τῆς ὁποίας νὰ ὑπερβαίνῃ ἐκείνην τῶν ἄλλων μισθωτῶν εἰς τὸ θέμα ἐπιδοτήσεως των. Ἀλλ' ἂν τοῦτο εἶναι νομικῶς - καὶ συνταγματικῶς - ἀποδοκιμαστέον, ὅλοι οἱ λόγοι ὅμως συνηγοροῦν νὰ ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὴν προστασίαν τῶν λοιπῶν ἀνέργων.

ΠΕΝΘΗ

† Θεόδωρος Γ. Βλαχόπουλος

Ἀπὸ τὴν Στοκχόλμην μᾶς ἦλθεν ἓν θλιβερὸν ἄγγελμα. Ὁ Θεόδωρος Γ. Βλαχόπουλος ἀνηρπάγη αἰφνιδίως ἀπὸ τὴν ζωήν. Ἡ σκληρὰ μοῖρα τῶν ἀνθρωπίνων ἔπληξε προώρως τὸν ἐκλεκτὸν ἐπιστήμονα καὶ πνευματικὸν ἄνθρωπον. Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν ἔπαυσε καὶ μία πολυσχιδὴς κοινωνικὴ δρᾶσις. Ὑπηρέτησε πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν Δικαιοσύνην τῆς Χώρας ὡς δικαστής, ἀφήσας χαρακτηριστικὰ δείγματα νομικῆς μορφώσεως καὶ ἐπιμελείας, τινὰ τῶν ὁποίων, ἐν σχέσει πρὸς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, ἔχουν καταχωρισθῇ εἰς παλαιοὺς τόμους τῆς Ἐπιθεωρήσεώς μας. Ἄριστος γνώστης τῆς νομικῆς ἐπιστήμης, τὴν ὁποίαν μὲ πάθος ἠγάπα, ἀφωσιώθη κατόπιν εἰς εὐρυτέρας σπουδὰς εἰς τὴν ξένην, ἐγκύψας εἰς τὴν μελέτην οἰκονομικῶν ἐπιστημῶν. Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Χώραν, ὅπου καὶ πάλιν ἀνέπτυξε λαμπρὰν ἐπιστημονικὴν δρᾶσιν. Ἰδιαιτέρα ὅμως ἦτο ἡ ἐπιδοσίς του εἰς τὴν μελέτην καὶ καλλιέργειαν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου. Εἰς παλαιοτέρους τόμους τῆς Ἐπιθεωρήσεώς μας μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1953 ἔχουν δημοσιευθῇ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφερουσαι μελέται του, χαρακτηριστικὸν δὲ τῆς προσοχῆς, τὴν ὁποίαν εἶλκυον πάντοτε αἱ γνῶμαι του, εἶναι ἡ ἀναφορὰ καὶ σχολιασὶς των ὑπὸ τῶν ἑρμηνευτῶν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἡ «Ἐπιθεώρησις Ἐργατικοῦ Δικαίου», συνδεομένη μετὰ τοῦ μεταστάντος δι' ἰδιαιτέρας φιλίας, ἐνθυμεῖται καὶ κατὰ τὴν ὥραν αὐτήν, χαράσσουσα τὰς πενθίμους αὐτὰς γραμμὰς δι' ἐκλεκτὸν συνεργάτην της, μὲ πόνην ἀγάπην καὶ συγκίνησιν πάντοτε ἀνεφέρετο εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, μετὰ τῆς ὁποίας ἤθελεν ὁλοψύχως νὰ συνδεθῇ καὶ δι' αὐτὴν νὰ ἀναλώσῃ τὸν—βραχὺν ἀτυχῶς— βίον του. Ἐπίστευε βαθέως εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Καὶ ἦτο διαρκὴς ὁ μόχθος του δι' αὐτήν. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἐστράφη ἀπὸ τριῶν ἐτῶν εἰς νέους ὁρίζοντας, τιμηθεὶς μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐμπορικοῦ συμβούλου εἰς τὴν ἐν Στοκχόλμῃ ἑλληνικὴν Πρεσβείαν, μᾶς ἔγραφε διαρκῶς, ὅτι ἡ παρακολούθησις τοῦ περιοδικοῦ μας τοῦ ἔφερε πάντοτε ἰδιαιτέραν ψυχικὴν εὐχαρίστησιν.

Ἡ μοῖρα ἠθέλησεν ὁ πολυμαθής, ὁ δημιουργικός, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ καλοῦ (ὁ Σενέκας εἶπεν, ὅτι ἡ φύσις δὲν δίδει τὴν ἀρετήν, τὸ νὰ γίνῃς ἄνθρωπος τοῦ καλοῦ εἶναι μία τέχνη) νὰ ἀποχωρισθῇ, νέος ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ξένην γῆν, τοῦ συνδέσμου πρὸς τὴν ζωήν. Ἀνεξιχνίαστοι ἀληθῶς αἱ βουλαὶ τῆς Μοίρας ! Ἂς εἶναι παρηγορία τῆς βαρυπενθούσης οἰκογενείας του, ὅτι θὰ μένῃ πάντοτε ζωηροτάτη ἡ μνήμη του.

Τ. Τ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Εἰς τὴν ἀνωτέρω, σελ. 712 δημοσιευομένην ἰσ' ἀριθ. 363/1956 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου αἱ εἰς τὸν στίχον 23 τῆς α' στήλης λέξεις «ὡς εἶναι» μετὰ τὰς λέξεις «καταγγελία συμβάσεως» νὰ διορθωθῇ εἰς τὸ ὀρθὸν ἑτοῦτεστιν».

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεύχος 14 (356)

Αθῆναι, 15 Ἰουλίου 1956

Η ΕΚΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΕΞ ΑΔΙΚΟΠΡΑΞΙΑΣ

(Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3732/1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, κατωτέρω σελ. 771)

Ὑπὸ τοῦ κ. ΜΙΧ. Γ. ΚΥΠΡΑΙΟΥ, Δικηγόρου

I.

Ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν παρουσιάζει μέγιστον θεωρητικὸν καὶ πρακτικὸν γενικώτερον ἐνδιαφέρον. Τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἐξετάζει, ἔχουν ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τοὺς ἐργοδότας καὶ τοὺς μισθωτοὺς ἠσφαλισμένους εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἡ ἀνωτέρω πρωτοδικειακὴ ἀπόφασις, ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἡ ἐνάγουσα προσελήφθη τὴν 1.4.1951 παρὰ τῆς ἐναγομένης ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἑταιρείας (βιομηχανία κατασκευῆς ὑποκαμίσων κλπ.), ὡς βοηθὸς λογιστοῦ. Ἡ ἐνάγουσα πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας της ἐγκατεστάθη ἀρχικῶς μετ' ἄλλων τριῶν, ἐνίοτε καὶ τεσσάρων ὑπαλλήλων, εἰς τὸ βάθος μιᾶς στοᾶς, χώρου 8 τ.μ. ἢ ὕψους τριῶν, ἤτοι 24 κυβικῶν, ἐὰν δὲ ὑπολογισθῇ καὶ ὁ ὄγκος τῶν ἐν αὐτῇ ἐπίπλων, ὁ χῶρος ἔφθανε μόλις τὰ 10 κυβικά. Ἡ στοὰ αὕτη τὸν χειμῶνα ἐστερεῖτο θερμάνσεως καὶ ἡ ἐνάγουσα εἶχε τὴν αἴσθησιν παραμονῆς ἐν ψυγείῳ. Τὸ θέρος ἡ ἐργοδότις ἐτοποθέτησεν ὄπισθέν της ἀνεμιστῆρα. Λόγῳ τῶν ἀνθυγιεινῶν τούτων ὅρων ἐργασίας, συντελούσης καὶ τῆς ἐξαντλητικῆς διώρου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ἀπαιτούσης διπλάσιον ἀριθμὸν ὑπαλλήλων, εἰς ἣν ἐπιεθαναγκάζετο, διὰ νὰ μὴ ἀπολυθῇ, ἐν ἀρνήσει της, καὶ νὰ χάσῃ τὰ μέσα συντηρήσεώς της, προσεβλήθη κατ' Αὔγουστον 1951 ἐκ κρυολογήματος, ἐντοπισθέντος εἰς τὸν δεξιὸν πνεύμονα καὶ τὴν 14.2.1952 ἐκ δεξιᾶς πλευρίτιδος. Τὴν 3.6.1952 προσεβλήθη ἐξ ὀξείας ἀμυγδαλίτιδος καὶ ὑπέστη ἐγχείρησιν. Μετὰ τὰς ἀσθενείας της ταύτας τὴν ἐγκατέστησαν εἰς μίαν ἀποθήκην ὑπερπληρωμένην ἀπὸ ἐμπορεύματα, οὐδέποτε καθαριζομένην, ἄνευ φυσικοῦ ἢ τεχνητοῦ ἀερισμοῦ καὶ ἐπαρκοῦς φωτισμοῦ, ἐξ ἧς ἀνεβίβετο δυσοσμία ἐκ τῶν διαφόρων χημικῶν οὐσιῶν τῶν ἄρτι ἐκ τοῦ ἐργοστασίου ἐξαγομένων καὶ τοποθετουμένων ἐν τῇ ἀποθήκῃ ταύτῃ ἐμπορευμάτων, ἐν τῷ μέσῳ δὲ θυρῶν ἀνοιγοκλειομένων. Εἰς τὰς ἐπανειλημμένας παρακλήσεις τῆς ἐναγούσης περὶ βελτιώσεως τῶν ὅρων ἐργασίας καὶ διαρρυθμίσεως τοῦ χώρου πρὸς τοποθέτησιν «παταρίου» ἄνωθεν τοῦ γραφείου, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἑταιρείας ὑπέσχοντο διαρκῶς βελτίωσιν. Τὴν 25.9.1952 διεπιστώθη παρ' ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α., οἵτινες ἐξήτασαν τὴν ἠσφαλισμένην ἐνάγουσαν, ὅτι προσεβλήθη ἀπὸ ἐμπύρετον τραχειοβρογχικὴν ἀδενοπάθειαν καὶ συνέστησαν ἀνάπαυσιν, ὑπεραιτισμὸν καὶ ἀποχὴν ἐκ τῆς ἐργασίας. Ἡ ἐνάγουσα συνεπείᾳ τῶν ὡς ἄνω ἀσθενειῶν ὑπεβλήθη εἰς ἰατροφαρμακευτικὴν θεραπείαν, ἰδιαιτέραν δίαιταν, μετέβη πρὸς ἀνάρρωσιν εἰς ἐξοχὴν καὶ μετεκάλεσεν ἐκ Σάμου τὴν μητέρα της, διὰ νὰ τὴν περιποιῆται κατ' οἶκον.

Ἡ ἐνάγουσα ζητεῖ α) τὴν λῆψιν ἀποζημιώσεως ἐκ δρχ. 28.260 διὰ τὰς δαπάνας, εἰς ἃς ὑπεβλήθη, πλὴν νοσηλείων, ἅτινα ἐπεβάρυνον τὸ Ι.Κ.Α. καθ' ὃν χρόνον ἐνοσηλεύθη εἰς κλινικήν, καὶ β) χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης ἐκ δρχ. 9.000.

II.

Ἡ ῥηθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν δέχεται, ὅτι ἡ περιουσιακὴ ζημία τῆς ἐναγούσης «παρίσταται ἐν αἰτιώδει συναφείᾳ πρὸς τὴν πταῖσματι τῆς ἐναγομένης μὴ λῆψιν τῶν ἐνδεδειγμένων μέτρων προνοίας, καθ' ὅσον ὁ ἐργοδότης, προκειμένου περὶ ἐπιμόχθου ἐργασίας, ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὴν δυνατὴν καταπόνησιν τῶν ἐργαζομένων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποτρέπηται ἡ ἐκ ταύτης προσβολὴ τῆς ὑγείας του. ἡ δὲ ποσότης καὶ ἡ ἔντασις τῆς παρεχομένης ἐργασίας δέον νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὰς δυνάμεις τοῦ παρέχοντος ταύτην συγκεκριμένου ἐργάτου».

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἐρωτᾶται: Ἀπὸ τῆς

ἀπόψεως τοῦ ὅλου συστήματος τῶν κειμένων διατάξεων, ἤτοι τοῦ ν. 1846/1951 «περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων», καθὼς καὶ τῶν περὶ ἀδικοπραξίας διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (ἄρθρα 914, 922, 928, 929, 930, 932, 933), ποῖα εἶναι ἡ ὀρθοτέρα καὶ συνεπεστέρα λύσις ἀναφορικῶς μὲ τὴν εὐθύνην τοῦ ἐργοδότου εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν παρέλειψε νὰ λάβῃ μέτρα ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας καὶ ὡς ἐκ τούτου προεκλήθησαν ἀσθένειαι εἰς μισθωτὸν ἠσφαλισμένον; Εἰς τὴν ἀντικειμενικὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς προσηκούσης, βάσει τοῦ συστήματος τῶν κειμένων διατάξεων, λύσεως ἀποσκοποῦν νὰ συμβάλουν αἱ κατωτέρω σύντομοι σκέψεις.

III

Ὁ θεσμὸς τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἀποτελεῖ ἱστορικὴν συνέχειαν τοῦ ἀκουϊλίου νόμου καὶ τοῦ ν. 551/1915 «περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων». Ἡ διαφορὰ ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ὁ θεσμὸς τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων στηρίζεται εἰς συλλογικὴν ἀρχήν, ἐνῷ ὁ ἀκουΐλιος νόμος καὶ ὁ ν. 551/1915 εἰς ἀτομικὴν ἀρχήν. Προσπάθειαι ἔγιναν πολλαὶ διὰ τὴν θεμελίωσιν τῆς εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου. Οὕτω διετυπώθη ἡ θεωρία τῆς συμβατικῆς εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου, καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν ἀνεξαρτήτως πταίσματός του ἢ πταίσματος τῶν ἐργατῶν του. Ἡ ἀποζημίωσις ἀποτελεῖ βάρος, ὅπερ φέρει ὁ ἐργοδότης εἰς ἀντιστάθμισμα τῶν κερδῶν, τὰ ὁποῖα ἀποκομίζει ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεώς του. Ὁ θεσμὸς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εἶναι εὐθυγραμμισμένος μὲ τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις τῆς κοινωνικοποιήσεως τῆς εὐθύνης τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑφίσταται ὑποχρέωσις πρὸς ἀποζημίωσιν ἀνεξαρτήτως ὑπαιτιότητος.

Ἡ ἀξίωσις, τὴν ὁποίαν ἀποκτᾷ ὁ μισθωτὸς ἠσφαλισμένος, διαφέρει τῆς ἀξιώσεως τοῦ ἀστικοῦ δικαίου. Ἡ ἀξίωσις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀφορᾷ ἀποκατάστασιν εἰς χρῆμα τῆς πράγματι ἐπελθούσης ζημίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ὑπαιτιότητος τοῦ ὑποχρέου, ἐνῷ ἡ ἀξίωσις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἀφορᾷ ἀποκατάστασιν διὰ παροχῶν, εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα, ὡρισμένου μεγέθους καὶ εἴδους, κατὰ τὴν κοινὴν πεῖραν τεκμαιρομένης ζημίας καὶ εἰς βαθμὸν σύμφωνον πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀντίληψιν. Ἡ ἀποκατάστασις, εἰς ἣν ἀποσκοπεῖ ἡ ἀξίωσις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, ἔχει διάφορον ἔκτασιν ἐκείνης τοῦ ἀστικοῦ δικαίου (βλ. σχετικῶς τὸ λίαν ἐμπεριστατωμένον ἔργον τοῦ Χρ. Ἀγαλλοπούλου, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις σ. 53, 1955). Ἡ ἀξίωσις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἔχει χαρακτῆρα δημοσίου ἐξ ὑποκειμένου δικαίου καὶ πηγάζει ἐκ τοῦ συμφέροντος τῆς πολιτείας διὰ τὴν οἰκονομικήν, κοινωνικὴν καὶ ἠθικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐργαζομένου.

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐπῆλθε θείαιον συμβὰν προκαλέσαν ἀτύχημα ἐν τῇ ἐργασίᾳ συνεπείᾳ δόλου τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 34 § 2 τοῦ ν. 1846/1951, ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὴν ἀξίαν τῶν πάσης φύσεως παρ' αὐτοῦ χορηγηθεισῶν παροχῶν. Διὰ τὴν θεμελίωσιν τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης τοῦ ἐργοδότου δέον νὰ βεβαιωθῇ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὅτι τὸ ἀτύχημα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ὀφείλεται εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου. Ἐκ τῆς εἰδικῆς ταύτης διατάξεως σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὸ Ι.Κ.Α. ἐπωμίζεται τὴν ἀποκατάστασιν τῆς περιουσιακῆς ζημίας τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, ἄρα καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐπελεύσεως ἐργατικοῦ ἀτυχήματος συνεπείᾳ παραλείψεως τηρητέων ὅρων ἀσφαλείας ἐκ νόμων, διαταγμάτων ἢ κανονισμῶν, ἀνεξαρτήτως δὲ ἐὰν ἡ τοιαύτη παράλειψις εἶναι ὑπαίτιος ἢ ἀνυπαίτιος (πλὴν φυσικὰ τῆς δολίας παραλείψεως). Ἐὰν ἐργατικὸν ἀτύχημα προεκλήθη ἐκ δολίας συμπεριφορᾶς τρίτου, ἐκτὸς τοῦ ἐργοδότου, τὸ Ι.Κ.Α. ἐπωμίζεται τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ζημίας, ὁ δὲ μισθωτὸς ἠσφαλισμένος οὐδόλως ἐμποδίζεται νὰ στραφῇ παραλλήλως κατὰ τοῦ τρίτου ζημιωτοῦ, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας του προσενεχθείσης εἰς αὐτὸν περιουσιακῆς ζημίας κατὰ τὸν Α.Κ. Τὸ ὕψος τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης τοῦ ἠσφαλισμένου μισθωτοῦ θὰ ἰσοῦται μὲ τὴν διαφορὰν τῆς ζημίας μετ' ἀφαίρεσιν τῶν ληφθεισῶν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. παροχῶν. Τὸ Ι. Κ. Α. καλύπτει μόνον τὴν εὐθύνην τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἐκτὸς τῆς ἐκ δόλου ὀφειλομένης, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ τρίτου. Ἐπίσης καὶ τὸ Ι.Κ.Α. δύναται νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ τρίτου ζημιωτοῦ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ζημίας του, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας ἰσοῦται πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν χορηγηθεισῶν παροχῶν. Ὑπάρχουν ὅηλ. εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δύο ἀξιώσεις ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων (βλ. σχετ. Χρ. Ἀγαλλόπουλον, ἔνθ. ἀνωτέρω σ. 219).

Ἐρωτᾶται ἐν συνεχείᾳ ποῖα εἶναι ἡ νομι-

κὴ κατάστασις, ἐὰν ἀντὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἔχωμεν ἀσθένειαν τοῦ μισθωτοῦ ἠσφαλισμένου, προκληθεῖσαν π.χ. συνεπείᾳ ἐξ ἀμελείας παραλείψεως τηρήσεως παρὰ τοῦ ἐργοδότου τῶν μέτρων προστασίας τῆς ὑγείας καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του; Πλέον συγκεκριμένως ἐρωτᾶται: Ποία ἡ εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν, οὐχὶ δολίως, ἀλλ' ἐξ ἀμελείας (βαρείας ἢ καὶ ἐλαφρᾶς) δὲν ἔλαβε τὰ τηρητέα μέτρα προστασίας τῆς ὑγείας καὶ ἀσφαλείας; Ὑφίσταται ἔδαφος ἐφαρμογῆς εἰς τὴν συγκεκριμένην ταύτην περίπτωσιν τῶν περὶ ἀδικοπραξίας διατάξεων τοῦ Α.Κ.; Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο προτιθέμεθα νὰ δώσωμεν διὰ τῶν κατωτέρω σκέψεων.

Τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα κατὰ τὸν ν. 1846 εἴτε προκαλεῖ ἀσθένειαν, εἴτε παροδικὴν ἢ διαρκῆ ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν, εἴτε ἀμφότερα (βλ. Χρ. Ἀγαλλόπουλον, ἔνθ. ἀν. σ. 228). Δηλ. ἡ ἀσθένεια ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως περιλαμβάνεται εἰς τὸ ἀτύχημα, εἶναι ἐλάσσων συνέπεια τούτου. Συνεπῶς ὅ,τι ἰσχύει σχετικῶς μὲ τὴν εὐθύνην τοῦ ἐργοδότου διὰ τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα, δέον, κατὰ μείζονα λόγον, νὰ ἰσχύῃ καὶ διὰ μόνην τὴν ἀσθένειαν. Εἰς περίπτωσιν ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ τὰ ὅρια τῆς εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου τὰ χαράσσει ἡ ὕπαρξις τοῦ δόλου, ἥτις δέον νὰ βεβαιοῦται διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 34 § 2 τοῦ ν. 1846. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται πάσης εὐθύνης διὰ τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα, ὅπερ προεκάλεσεν ἡ ἐξ ἀμελείας του παράλειψις τηρήσεως τῶν ὅρων ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας, ἕπεται ὅτι ἀπαλλάσσεται ἐπίσης πάσης εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν, ἥτις προεκλήθη ἐκ τῆς ἰδίας ἀμελείας του νὰ τηρήσῃ τοὺς ὅρους ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας. Διότι, ἄλλως, θὰ ἦτο καὶ λογικῶς καὶ νομικῶς ὁλόκληρον νὰ ἀπαλλάσσηται τῆς εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν ὁ ἐργοδότης, ὅστις συνεπείᾳ βαρείας ἢ ἐλαφρᾶς ἀμελείας προεκάλεσεν ἐργατικὸν ἀτύχημα, ὅπερ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὸν θάνατον ἢ τὸν ἀκρωτηριασμὸν τῶν δύο ποδῶν τοῦ μισθωτοῦ ἠσφαλισμένου (π.χ. λόγῳ παραλείψεως τοῦ ἐργοδότου νὰ λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα ἀσφαλείας) καὶ νὰ εὐθύνηται, ἐὰν συνεπείᾳ βαρείας ἢ ἐλαφρᾶς ἀμελείας του ἠσθένησεν ὁ μισθωτὸς ἠσφαλισμένος (π.χ. ἐκ τῆς παραλείψεως τηρήσεως τῶν ὅρων ὑγιεινῆς). Ἡ λογικὴ καὶ νομικὴ ἑνότης τῶν κειμένων διατάξεων ἀποκλείει παρομοίαν λύσιν, ἀντίθετον ἐπὶ πλέον καὶ πρὸς τὸ αἴσθημα τοῦ δικαίου. Περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι ὁ Α.Κ. δὲν δέχεται τὸν κανόνα culpa lata dolo aequiparatur.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ὁ ἐργοδότης εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἀδικοπραξιῶν τῶν ἄρθρων 914, 922, 929, 930 τοῦ Α.Κ. εὐθύνεται ὄχι διὰ πᾶσαν ὑπαιτιότητά του, διὰ πᾶν πταῖσμά του, ἀλλὰ μόνον διὰ δόλον (πρβλ. Enneccerus - Lehmann, Recht der Schuldverhältnisse, 1932 σ. 764). Ἡ περιωρισμένη αὕτη ἐξ ἀδικοπραξίας εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου προκύπτει σαφῶς ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ ν. 1846/1951, ἡ ὁποία, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι μεταγενεστέρα, εἶναι εἰδικὴ ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ Α.Κ. καὶ ἄρα ἐπικρατεστέρα τούτων. Ἐπὶ πλέον δὲ εἶναι διάταξις δημοσίου δικαίου καὶ ἄρα ὑπερτέρα τῶν διατάξεων περὶ ἀδικοπραξίας τοῦ Α.Κ.

Ὑπὲρ τῆς ἀνωτέρω ἀπόψεως συνηγορεῖ ἡ ὑπ' ἀριθ. 435/1948 (ΕΕΔ 7, 863) ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις ἐδέχθη, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ν. 551 ἐξαιρέσεις πλήρους κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου δι' ἐπέλευσιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ὅρων ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων τῶν ἐπιβεβλημένων ἐκ τῶν ἰσχυόντων νόμων, διαταγμάτων καὶ κανονισμῶν δὲν ἐπανελήφθη, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀποκλεισθῇ ἡ κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου ἔναντι τῶν ὑπὸ τοῦ ν. 6298/1934 ἐπιβληθεισῶν αὐτῷ εἰσφορῶν διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένων παροχῶν. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐν ἄρθρῳ 65 § 1 ὁ νομοθέτης, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν μὴ τήρησιν τῶν μέτρων τῶν ὑποδεικνυομένων ἐν ἄρθρῳ 47 τοῦ ν. 6298 διὰ τὴν ὑγιεινὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν ἐργαζομένων εἰς τοὺς τόπους τῆς ἐργασίας καὶ ἐπομένως καὶ νέαν ἀφορμὴν νὰ σκεφθῇ περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, ἐπερχομένων ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ἐπιβεβλημένων νομίμως μέτρων ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων καὶ περὶ τῶν ἐκ τούτου εὐθυνῶν, ἀρκεῖται νὰ ὁρίσῃ τὸ ἐν τῇ διατάξει δικαίωμα τοῦ Ἱδρύματος πρὸς ἐπαύξησιν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης τῶν ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν μέχρι 50%, παραλείπει πᾶσαν μνείαν περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν περίπτωσιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπελθόντος ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν διαληφθέντων μέτρων». Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ αὕτη ἀπόφασις διατηρεῖ ἀκεραίαν τὴν σημασίαν της καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. 1846, διότι οὗτος ἐπανέλαβε ἀμεταβλήτως τὰς ἀντιστοίχους διατάξεις τοῦ ν. 6298.

Ἐξ ἄλλου ἡ ὑποστηριχθεῖσα ἀνωτέρω παρ' ἡμῶν λύσις φρονοῦμεν ὅτι δὲν προσκρούει εἰς τὴν διάταξιν τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 930 Α.Κ., διότι: α) ἡ ἐν λόγῳ διάταξις ὁμιλεῖ περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ἐνῷ ὁ χαρακτὴρ τῶν παροχῶν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως οὐδόλως ταυτίζεται μὲ τὸν ἀποζημιωτικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀστικοῦ δικαίου. β) ἡ ἐν λόγῳ διάταξις δὲν ἀποκλείει τὴν ἀξίωσιν ἀποζημιώσεως ἔναντι οἱουδήποτε τρίτου, πλὴν τοῦ ἐργοδότου, ὅστις εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀπαλλάσσηται ἐκ τῆς εἰδικῆς δημοσίου δικαίου διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 34 τοῦ ν. 1846. γ) τὸ σύστημα τῶν διατάξεων τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἀκριβῶς ἀποσκοπεῖ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἐργοδότην πάσης εὐθύνης τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, πλὴν τῆς ἐξαιρουμένης εἰς τὴν δολίαν συμπεριφορὰν αὐτοῦ. Καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀκριβῶς ὁ ἐργοδότης βαρύνεται μὲ τὴν καταβολὴν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν εἰς τὸν φορέα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.

IV

Ἀνεξαρτήτως τῶν ἀνωτέρω σχετικῶς μὲ τὴν ἔκτασιν τῆς εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου ἐξ ἀδικοπραξίας θὰ ἠδύναντο νὰ παρατηρηθοῦν ἐν ὀλίγοις τὰ ἀκόλουθα σχετικῶς μὲ τὴν ὕπαρξιν προσφόρου αἰτίας εἰς τὴν περίπτωσιν, ἐφ' ἧς ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἡ ἐν λόγῳ πρωτοδικειακὴ ἀπόφασις φρονοῦμεν ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς κρίνει, ὅτι «ἡ περιουσιακὴ ζημία τῆς ἐναγούσης παρίσταται ἐν αἰτιώδει συναφείᾳ πρὸς τὴν πταίσματι τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας μὴ λῆψιν τῶν ἐνδεδειγμένων μέτρων προνοίας». Κατὰ τὴν γνώμην μας ἡ πρόσφορος αἰτιώδης σύνδεσις πρέπει νὰ διατυπωθῇ ἀκριβέστερον μεταξὺ τῶν ἀσθενειῶν, αἵτινες προσέβαλον τὴν ἐνάγουσαν (κρυολόγημα καὶ ἐντόπισις τούτου εἰς τὸν δεξιὸν πνεύμονα κατ' Αὔγουστον 1951, δεξιὰ πλευρῖτις κατὰ Φεβρουάριον 1952, ὀξεῖα ἀμυγδαλῖτις κατὰ Ἰούνιον 1952, καὶ ἐμπύρετος τραχειοβρογχικὴ ἀδενοπάθεια κατὰ Σεπτέμβριον 1952) καὶ τῆς παραλείψεως τῆς ἐναγομένης ἐργοδότιδος νὰ λάβῃ τὰ προσήκοντα προστατευτικὰ τῆς ὑγείας μέτρα. Κατὰ τὴν διατύπωσιν ταύτην τῆς αἰτιώδους συνδέσεως θὰ συνηθῶμεν νὰ ἐλέγξωμεν, ἐὰν πράγματι συντρέχῃ περίπτωσις προσφόρου αἰτίας (causa adaequata) μεταξὺ τῆς βλάβης τῆς ὑγείας τῆς ἐναγούσης καὶ τῆς παραλείψεως τῆς ἐναγομένης. (Πλείονα περὶ τῆς προσφόρου αἰτιότητος *Α. Λίπσβατς* εἰς «Νομικὸν Βῆμα» τεῦχος 10ον, ἔτος 4ον, σελ. 496, *Enneccerus Lehmann* Recht des Schuldverältnisses, 1932 σ. 65 *Lehmann*, Schnetrecht, 1931 σ. 95). Θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ βασίμως, ὅτι ἡ παράλειψις τῆς ἐργοδότιδος νὰ λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα προστασίας τῆς ὑγείας διὰ τὴν μὴ ἐπέλευσιν τοῦ κρυολογήματος κατ' Αὔγουστον 1951 δὲν φαίνεται νὰ δημιουργῇ τὴν μεγάλην ἐκείνην πιθανότητα, ἡ ὁποία κατὰ τὴν συνήθη πορείαν τῶν πραγμάτων ἀποτελεῖ πρόσφορον αἰτίαν, διὰ νὰ ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρυολογήματος καὶ τῆς ἐντοπίσεώς του εἰς τὸν δεξιὸν πνεύμονα κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον. Δηλ. ἡ παράλειψις τῆς λήψεως μέτρων ἀσφαλείας τῆς ὑγιεινῆς δὲν συνδέεται αἰτιωδῶς πρὸς τὸ κρυολόγημα τῆς ἐναγούσης κατ' Αὔγουστον μῆνα. Καὶ περαιτέρω ἡ ἐντόπισις τοῦ κρυολογήματος εἰς τὸν δεξιὸν πνεύμονα κατ' Αὔγουστον 1951, ἐν συνεχείᾳ ἡ πλευρῖτις κατὰ Φεβρουάριον 1952, ἡ ὀξεῖα ἀμυγδαλῖτις κατὰ Ἰούνιον 1952, ὡς καὶ ἡ ἐμπύρετος τραχειοβρογχικὴ ἀδενοπάθεια, δὲν φαίνονται νὰ ἀποτελοῦν ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν πρόσφορον αἰτίαν τὴν παράλειψιν μέτρων ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας. (Πρβλ. σχετ. *Erich Jung* Bürgeliches Recht Teil IV σελ. 736).

Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἔχομεν τὴν ἀντίληψιν, ὅτι εἶναι ἀναγκαία ἡ βοήθεια τῶν γνώσεων τῆς Ἰατρικῆς διὰ τὸν τελικὸν παρὰ τοῦ δικαστοῦ καθορισμὸν τῆς ὑπάρξεως προσφόρου αἰτίας διὰ τὰς ἐπελθούσας ἀλλεπαλλήλους ἀνωμάλους διαταράξεις τῆς ὑγείας τῆς ἐναγούσης. Πρέπει νὰ διακριβωθῇ ἰατρικῶς μήπως ἡ προδιάθεσις τοῦ ὀργανισμοῦ της ἀπετέλεσε πλέον βαρύνουσαν συνδρομὴν ἀπὸ τὴν παράλειψιν τοῦ ἐργοδότου νὰ λάβῃ τὰ μέτρα ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας. Εἶναι δηλ. σφόδρα πιθανὸν ἡ προδιάθεσις τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἐναγούσης νὰ ἀνακόψῃ τὴν ὕπαρξιν τῆς προσφόρου αἰτίας.

V

Κατὰ τὸ ἄρθρον 932 τοῦ Α.Κ. «ἕνεκεν ἀδικοπραξίας, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περιουσιακὴν ζημίαν, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιδικάσῃ εὔλογον κατὰ τὴν κρίσιν του χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης. Τοῦτο ἰσχύει ἰδίᾳ διὰ τὸν ὑποστάντα προσβολὴν τῆς ὑγείας, τῆς τιμῆς ἢ τῆς ἀγνείας αὐτοῦ, ἢ τὸν στερηθέντα τῆς ἐλευθερίας του». Πρόκειται δηλ. περὶ ἀποκαταστάσεως βλάβης μὴ περιουσιακῆς, συνισταμένης εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ σωματικὴν ὑπόστασιν τοῦ παθόντος (πόνοι σωματικοί, αἰσθητικαὶ βλάβαι κλπ.). Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἕνεκεν ἀδικοπραξίας ἐπῆλθε ἀτύχημα ἢ ἀσθένεια εἰς ἠσφαλισμένον, τὸ γεγονὸς ὅτι οὗτος καλύπτεται διὰ τὸν κίνδυνον τοῦτον τῆς ὑγείας του παρὰ τῆς κοινωνικῆς ἀσφα-

λίσεως δὲν ἐμποδίζει νομικῶς τὴν γέννησιν ἀξιώσεως πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἠθικῆς, τῆς μὴ περιουσιακῆς βλάβης, δοθέντος ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις δὲν περιλαμβάνει παροχὰς ἀποκαταστάσεως καθ' οἱονδήποτε τρόπον τῆς ἠθικῆς βλάβης. Ὁ παθὼν ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ὑπάγεται εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν δὲν στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν διὰ τὴν ἠθικὴν βλάβην, ἣν ὑπέστη. Σχετικῶς ὑπεστηρίχθησαν πολλαὶ ἀπόψεις ἐπὶ ἴσον ἀφορᾷ τὴν ἔκτασιν τοῦ δικαιώματος τοῦ παθόντος. Ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς 663/1954 (ΕΕΔ 13, σ. 1185) ἐδέχθη, ὅτι «ἡ ἀξίωσις πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἠθικῆς βλάβης χωρεῖ μόνον, ὅταν τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα ὀφείληται εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου, ὡς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἀτύχημα ἐπῆλθεν ἐν ἐργασίᾳ ἢ ἐπιχειρήσει, ἐν ᾗ δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις ἰσχυόντων νόμων, διαταγμάτων ἢ κανονισμῶν περὶ τῶν ὅρων τῆς ἀσφαλείας καὶ ἕνεκα μὴ τηρήσεως τούτων, διότι μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας πρόκειται ἀδικοπραξία τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 914 ἢ τοῦ ἄρθρου 922 Α.Κ.». Ἐξ ἄλλου ὁ Χρ. Ἀγαλλόπουλος ἐδέχθη (ἔνθ. ἀν. σ. 222) ὅτι: «ὁ περιορισμὸς τῆς εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως βεβαιοῦται ὅτι τὸ ἀτύχημα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ὀφείλεται εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου», ἀφορᾷ μόνον τὰς δυνάμει τοῦ ν. 1846 χορηγουμένας παροχάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἠθικῆς βλάβης τοῦ παθόντος, ὅστις διατηρεῖ τὴν ἀξίωσίν του κατὰ τοῦ ὑπαιτίου δι' ἱκανοποίησιν, ὡς καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην ζημίαν, δι' ἣν δὲν καλύπτεται ὑπὸ τοῦ ν. 1846, ἐὰν συντρέχουν αἱ κατὰ τὸν Α.Κ. προϋποθέσεις πρὸς ἀποκατάστασιν ταύτης, ὡς π.χ. διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν κατὰ τὸ ἀτύχημα φθορὰν τῶν ἐνδυμάτων κλπ.

Ἐπὶ τῶν διατυπωθεισῶν ἀνωτέρω δύο ἀπόψεων φρονοῦμεν ὅτι δύνανται νὰ παρατηρηθοῦν τὰ ἀκόλουθα:

Πρῶτον, σχετικῶς μὲ τὴν ἄποψιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 663/1954 ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ τοποθέτησις τοῦ ζητήματος εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ ὑπάρχον σύστημα τῶν κειμένων διατάξεων. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα προεκλήθη ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου, ἀναμφισβητήτως ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ ἀποκαταστήσῃ ἐκτὸς τῆς περιουσιακῆς βλάβης, καὶ τὴν μὴ περιουσιακήν, τὴν ἠθικὴν βλάβην. Ἐρωτᾶται ὅμως, ἐὰν ὁ ἐργοδότης εὐθύνηται εἰς ἀποκατάστασιν τῆς ἠθικῆς βλάβης εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν δολίως προεκάλεσε ἀσθένειαν τοῦ ἠσφαλισμένου, δηλ. κάτι ὀλιγώτερον τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ὡς ἀναλυτικῶς ὑπεστηρίξαμεν ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχ. ΙΙΙ, ἕνεκεν τῆς ὁποίας ἀσθενείας ὁ ἠσφαλισμένος ὑπέστη ἠθικὴν βλάβην. Φρονοῦμεν ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ ἐργοδότης ἔχει τὴν ἰδίαν εὐθύνην πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἠθικῆς βλάβης, ἣν προεκάλεσεν ἡ ἀσθένεια, ἥτις ὀφείλεται εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου. Διότι, ὡς εἴπομεν, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης εὐθύνεται διὰ τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα, ὅπερ περιλαμβάνει τὴν ἀσθένειαν, δηλ. εἶναι τὸ μεῖζον, κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ εὐθύνηται καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν, ἥτις εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην εἶναι τὸ ἔλασσον.

Ὡσαύτως, ἐὰν ὁ ἐργοδότης ὅλως παρέλειψε νὰ τηρήσῃ τοὺς ὅρους ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας, εὐθύνεται διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἠθικῆς βλάβης, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ὁ ἠσφαλισμένος μισθωτὸς ἕνεκεν ἀτυχήματος ἢ ἀσθενείας ὀφειλομένης εἰς τὴν δολίαν παράλειψιν τοῦ ἐργοδότου νὰ τηρήσῃ τοὺς ὅρους ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας. Τὴν ἄποψίν μας ταύτην στηρίζομεν εἰς τὸ ἄρθρον 34 τοῦ νόμου 1846, ὅπερ χαράσσει τὰ ὅρια τῆς εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου ἐξ ἀδικοπραξίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄποψιν τοῦ Χρ. Ἀγαλλοπούλου φρονοῦμεν ὅτι εἶναι ὀρθὴ μόνον ὅταν ἡ ἀξίωσις τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἠθικῆς βλάβης στρέφηται ἐναντίον παντὸς τρίτου ἀδικοπραγήσαντος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ Α.Κ., πλὴν τοῦ ἐργοδότου, ὁ ὁποῖος ὅμως εὐθύνεται, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ὡς πᾶς τρίτος, ἐὰν δολίως συμπεριεφέρθη, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 34 ν. 1846. Ἐὰν δὲν ὑφίσταται δόλος τοῦ ἐργοδότου, ἐχομεν τὴν ἀντίληψιν ὅτι δὲν δύναται νὰ στραφῇ κατ' αὐτοῦ ὁ παθὼν μισθωτὸς διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἠθικῆς βλάβης, ἣν ὑπέστη ἕνεκεν τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ τῆς ἀσθενείας, ἥτις δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἁπλῆν ἢ ἐλαφρὰν ἀμέλειαν τοῦ ἐργοδότου, διότι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης δὲν εὐθύνεται διὰ τὰς ἀμέσους συνεπείας ἐπὶ τῆς ὑγείας (νοσήλεια, περιουσιακὴ ἀποζημίωσις), δὲν εἶναι νόμιμον καὶ λογικὸν νὰ δεχθῶμεν, ὅτι εὐθύνεται διὰ τὰς ἐμμέσους συνεπείας ἐκ τῆς προσβολῆς τῆς ὑγείας (μὴ περιουσιακὴ ζημία, ἠθικὴ βλάβη). Δὲν εἶναι νόμιμον νὰ δεχθῶμεν εὐθύνην τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἠθικῆς βλάβης, δηλ. ἀπωτέρας βλάβης, ὅταν ἀπαλλάσσεται τῆς εὐθύνης πρὸς ἀποκατάστα-

σιν τῆς ἀμεσωτέρας βλάβης, δηλ. τῆς πληρωμῆς τῶν νοσηλείων, τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς περιουσιακῆς ζημίας, συνεπείᾳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἀσθενείας ὀφειλομένης εἰς βαρεῖαν ἢ ἐλαφρὰν ἀμέλειαν τοῦ ἐργοδότου. Καὶ ἀπαλλάσσεται ὁ ἐργοδότης τῶν ἀμέσων συνεπειῶν τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ τῆς ἀσθενείας, ἐφ' ὅσον δὲν τελεῖ ἐν δόλῳ, διότι βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 34 ν. 1846 ὁ ἐργοδότης δὲν εὐθύνεται διὰ τὰς ἀδικοπραξίας του (ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἀσθένεια), αἵτινες προεκλήθησαν ἐκ βαρείας ἢ ἐλαφρᾶς ἀμελείας του. Ἡ διάταξις δὲ αὕτη εἶναι δημοσίου δικαίου καὶ ἄρα ὑπερτέρας τάξεως τῶν περὶ ἀδικοπραξίας διατάξεων τοῦ Α.Κ. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ ἐργοδότης δὲν εὐθύνεται διὰ τὰς ἀδικοπραξίας, δὲν δύναται νομικῶς καὶ λογικῶς νὰ εὐθύνηται διὰ τὴν χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης «ἕνεκεν ἀδικοπραξίας», δι' ἣν κατὰ δημοσίου δικαίου διάταξιν ἀπαλλάσσεται πάσης εὐθύνης. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ παθὼν μισθωτὸς δὲν καλύπτεται ὑπὸ τοῦ ν. 1846 δι' ἠθικὴν βλάβην, δὲν σημαίνει, ὅτι ὁ ἐργοδότης τοῦ μισθωτοῦ ὑποχρεοῦται βάσει τοῦ συστήματος τῶν κειμένων διατάξεων νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἠθικὴν βλάβην τοῦ μισθωτοῦ του. Προϋπόθεσις τῆς εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἠθικῆς βλάβης εἶναι αὐτὴ νὰ προεκλήθη «ἕνεκεν ἀδικοπραξίας του» (ἄρθρ. 932 Α.Κ.). Ἀλλὰ τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα ἢ ἡ ἀσθένεια τοῦ μισθωτοῦ, ἥτις ὀφείλεται εἰς ἀμέλειαν τοῦ ἐργοδότου, δὲν ἀποτελοῦν ἀδικοπραξίαν τοιαύτην τὰς συνεπείας ἂς θὰ ἔτικτεν αὕτη, ἐὰν οὗτος δὲν ἦτο ἐργοδότης, ἀλλ' οἱοσδήποτε ἄλλος τρίτος. Συνεπῶς δὲν δύναται ἕνεκεν τῆς ἀδικοπραξίας ταύτης τοῦ ἐργοδότου νὰ γεννηθῇ ἀξίωσις πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἠθικῆς βλάβης τοῦ μισθωτοῦ, ἀφοῦ δὲν ὑφίσταται ἀξίωσις πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς περιουσιακῆς βλάβης του.

VI

Τὸ συμπέρασμα ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀσφαλῶς οὐχὶ πλήρους συστηματικῆς ἀναλύσεως δύναται νὰ συνοψισθῇ ὡς ἑξῆς: 1. Ὁ ἐργοδότης εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν κατὰ τὰ ἄρθρα 914, 922, 929, 930 καὶ 932 τοῦ Α.Κ. μόνον εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως βεβαιοῦται ὅτι τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα καὶ ἡ ἀσθένεια ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας καὶ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ὀφείλεται εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ προστηθέντος προσώπου. Συνεπῶς ἡ βαρεῖα ἢ ἐλαφρὰ ἀμέλεια τοῦ ἐργοδότου δὲν ἀρκεῖ, διὰ νὰ στηρίξῃ τὴν ἀξίωσιν πρὸς ἀποζημίωσιν ἢ ἱκανοποίησιν ἠθικῆς βλάβης.

2. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης παρέλειψε δολίως νὰ τηρήσῃ τοὺς ὅρους ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων, ἡ εὐθύνη του ἐξ ἀδικοπραξίας τοῦ Α.Κ. εἶναι ἀκεραία. Ἐὰν ὅμως ἡ παράλειψις τῆς τηρήσεως τῶν ὅρων ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας ὀφείληται εἰς βαρεῖαν ἢ ἐλαφρὰν ἀμέλειαν αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἐναντίον του οἱαδήποτε ἀξίωσις ἐξ ἀδικοπραξίας τοῦ Α.Κ.

3. Πᾶς τρίτος, ὅστις προξένησε εἰς τὸν ἠσφαλισμένον βλάβην τοῦ σώματος ἢ τῆς ὑγείας, ἐκ πταίσματος (δόλου, βαρείας ἢ ἐλαφρᾶς ἀμελείας), εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν, ἐφ' ὅσον συντρέχουν αἱ προϋποθέσεις τῶν ἄρθρων 914, 922, 929, 930 καὶ 932 τοῦ Α.Κ.

4. Διὰ τὴν διακρίβωσιν τῆς εὐθύνης εἰς ὅλας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις πρέπει προηγουμένως νὰ λυθῇ τὸ πράγματι δύσκολον πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως αἰτιώδους συναφείας μεταξὺ τῆς πράξεως (καὶ παραλείψεως) καὶ τοῦ ἐπελθόντος ζημιογόνου γεγονότος. Ἡ ὑπαρξις τῆς αἰτιώδους συναφείας δέον νὰ γίνῃ κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν θεωρίαν τῆς προσφόρου αἰτιώδους συνδέσεως. Δυνάμεθα ὅμως νὰ εἴπωμεν, ὅτι καὶ ἡ θεωρία αὕτη τῆς προσφόρου αἰτιότητος, μόνη της ἄνευ τῆς βοηθείας ἄλλων εἰδικῶν γνώσεων, δὲν εἶναι πάντοτε ἱκανὴ νὰ ἀποδώσῃ ἀποτελέσματα ἱκανοποιοῦντα τὸ αἴσθημα τοῦ δικαίου.

5. Τέλος εἶναι ἀναμφίβολον ὅτι αἱ περὶ ἀδικοπραξίας διατάξεις τοῦ Α.Κ. θὰ ἠδύναντο νὰ ἔχουν ὑψηλὴν πολιτιστικὴν σημασίαν καὶ νὰ ἀποτελέσουν ὑψηλὸν μέτρον πολιτισμοῦ τῆς χώρας μας, ἐὰν καὶ αἱ συναφεῖς διατάξεις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εὑρίσκοντο εἰς ἀνάλογον ἐπίπεδον. Ἀτυχῶς αἱ συναφεῖς διατάξεις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἰδιαιτέρως ὁ τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς των δὲν ἀνεβάζουν τὴν πολιτιστικὴν στάθμην τῆς χώρας. Βεβαίως ὑψηλὸν μέτρον πολιτισμοῦ εἶναι, ὅταν ὁ ἐργοδότης εὐθύνηται μόνον διὰ δόλον — καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὑπάρχει τάσις νὰ μὴ εὐθύνηται οὔτε καὶ δι' αὐτόν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, διὰ νὰ μὴ καταρριφθῇ ἀνεπανορθώτως ἡ πολιτιστικὴ μιας στάθμη, ὅταν ὁ μισθωτὸς ἠσφαλισμένος μὲ τὰς διατάξεις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ὡς ἔχουν καὶ ἐφαρμόζονται εἰς πολλὰς περιπτώσεις, τυγχάνει μικροτέρας προστασίας, ἀπὸ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν παρωχημέναι διατάξεις παρεῖχον εἰς αὐτόν. Ὁ νομοθέτης δὲν πρέπει νὰ παραβλέπῃ καὶ νὰ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τοιαύτας ὀπισθοδρομήσεις. Οἱ δικασταί μας, παρὰ τὰς ἀληθῶς μοναδικὰς προσπαθείας των, δὲν δύνανται πάντοτε νὰ καλύπτουν τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν πολιτιστικὴν ἐξέλιξιν, ἄνευ τῆς συνδρομῆς τοῦ νομοθέτου.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Απόλυσις ησφαλισμένου μακαρονοτεχνίτου, διατηρηθέντων εν υπηρεσία ανασφαλίστων

Αντίθετος προφανώς είς τάς άρχάς της καλής πίστεως και είς τόν κοινωνικόν σκοπόν του δικαιώματος καταγγελίας συμβάσεως έργασίας (άρθρον 281 Αστικού Κώδικος) απόλυσις ησφαλισμένου είς Ταμείον Ασφαλίσεως Μυλεργατών και Τεχνιτών Μακαρονοποιών μισθωτού, ένώ διετηρήθησαν εν υπηρεσία άλλοι ανασφάλιστοι, τούς οποίους και άν ή επιχείρησις απεσκόπει είς τόν περιορισμόν των έργασιών αύτης, ώφειλεν, άντι του ησφαλισμένου, νά απολύση, υπέχουσα ποινικήν εύθύνην διά την πρόσληψιν αύτών.—Απαράδεκτον λόγου άναιρέσεως, πλήττοντος κρίσιν αποφάσεως κατά τάς έκτιμηθείσας αποδείξεις.

Επικυρούται ή υπ' αριθ. 1197/1955 απόφασις του Πρωτοδικείου Καλαμών, ως εφετείου (Πρόεδρος ο κ. *Ι. Τσαμάκης*, εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Ν. Διαμαντόπουλος*).

Οποιον θέμα, καταχρηστικής απολύσεως εργαζομένου είς κυλινδρόμυλον, ο οποίος ήτο κατά τόν νόμον ησφαλισμένος είς το Ταμείον Ασφαλίσεως Μυλεργατών και Τεχνιτών Μακαρονοποιών και εφοδιασμένος δι' επαγγελματικού βιβλιαρίου μυλεργάτου, ένώ ή επιχείρησις διετήρησεν εν τη εργασία άλλους μή ησφαλισμένους (ή μή εφοδιασμένους δι' επαγγελματικών βιβλιαρίων) εργάτας (κατά τά άρθρα 6 και 7 του Α.ν. 2018/1939 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί Ταμείου Ασφαλίσεως Μυλεργατών και Τεχνιτών Μακαρονοποιών διατάξεων», εν συνδυασμώ και προς τάς διατάξεις του άρθρ. 2 του ν. 4191/1929, ως τούτο συνεπληρώθη διά του άρθρ. 2 του ν. 5876/1932 και τροποποιήθη διά του άρθρ. 3 του ν. 5598/1932, και του έπί τη βάσει αύτού Π.Δ. της 8/13 Φεβρουαρίου 1953, είς τούς άλευροβιομηχάνους απαγορεύεται να απασχολούσιν εν τη εργασία των κυλινδρομύλων των προσώπα μή ησφαλισμένα παρά τω ως άνω Ταμείω ή μή εφοδιασμένα τουλάχιστον δι' επαγγελματικών βιβλιαρίων μυλεργάτου), απησχόλησεν είς το παρελθόν και την Α.Π. 131/1955 (εισηγητής *Μ. Παντελής*, ΕΕΔ 14, 350).

Ομοία είναι ήδη και ή υπό της νεωτέρας αύτης αρεοπαγιτικής αποφάσεως δοθείσα λύσις εκείνης της προηγουμένης αποφάσεως.

Ως πρός τάς συνεπείας εκ της καταχρηστικής καταγγελίας συμβάσεως εργασίας βλέπε και την πρόσφατον Α.Π. 363/1956 (εισηγητής *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 16, 712 και τά εν ΕΕΔ 15, 711 σημειούμενα).

Αρείου Πάγου 366/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Μ. Χατζηιωάννου, Χ. Μυριάνθης

Ως εμφαίνεται εκ της 3ης αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, τό ως εφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον έλαβεν υπ' όψιν, ως βεβαιοί, τάς καταθέσεις των εν τη πρωτοδίκω δίκη εξεταοθέντων μαρτύρων, τάς προσκομισθείσας ένόρκους βεβαιώσεις μαρτύρων, ως και τά επικληθέντα υπό των διαδίκων έγγραφα, επομένως αναμφιβόλως εξετίμησε τάς εν τώ τρίτω λόγω του αναιρετηρίου αναφερομένας ως επικληθείσας καταθέσεις μαρτύρων εν τη πρωτοδίκω δίκη και ενώπιον συμβολαιογράφου, ως και τά εν τώ τετάρτω λόγω του αναιρετηρίου μνημονευόμενα ως επικληθέντα έγγραφα, μή απαιτουμένης της ειδικής μνείας ενός εκάστου των αποδεικτικών τούτων στοιχείων, δι' ό απορριπτέοι είναι οι λόγοι ούτοι του αναιρετηρίου, υποστηρίζοντες τό εναντίον.

Ως δείκνυται εκ της αύτης αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, αύτη, μετ' εκτίμησιν των αποδείξεων, εδέχθη, ότι ή αναιρεσείουσα απέλυσε τόν είς τό μακαρονοποιείον της εργαζόμενον αναιρεσίβλητον, τυγχάνοντα πιστόν μακαρονοποιόν και ησφαλισμένον παρά τώ Ταμείω Ασφαλίσεως Μυλεργατών και Τεχνιτών Μακαρονοτεχνιτών, λόγω αναρμόστου συμπεριφοράς, ήτις όμως δέν εβεβαιώθη, διαπιστωθέντος ότι ούτος ήτο έντιμος και καλός εργάτης, κατά την ημέραν δέ της απολύσεως υπηρέτουν ως μακαρονοτεχνίται δύο άλλοι ανασφάλιστοι μακαρονοτεχνίται. Ακολούθως τούτοις, αποφηνάμενον τά δικαστήρια της ουσίας ότι ή απόλυσις του αναιρεσιβλήτου ήτο άκυρος, ως γενομένη κατά παράβασιν του άρθρου 281 Αστικού Κώδικος, ορθώς υπήγαγε τά ανελέγκτως δεκτά γενόμενα υπ' αύτού περιστατικά είς την διαταξιν ταύτην, διότι τώ όντι αντίκειται προφανώς είς τάς άρχάς της καλής πίστεως και είς τόν κοινωνικόν σκοπόν του δικαιώματος της καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας ή υπό τάς ανωτέρω περιστάσεις απόλυσις του αναιρεσιβλήτου, αφού ή αναιρεσείουσα, και άν άκόμη απεσκόπει είς τόν περιορισμόν των εργασιών της επιχειρήσεώς της, ώφειλεν, άντι του αναιρεσιβλήτου, να απολύση ένα των ανασφαλίστων μακαρονοτεχνιτών, ούς κατά παράβασιν των άρθρων 6 και 7 ν. 2018/1939 είχε προσλάβει, υπέχουσα διά τούτο και ποινικήν εύθύνην. Επομένως είναι απορριπτέοι οι τά εναντία υποστηρίζοντες δεύτερος κατά τά σχετικών μέρος λόγος του αναιρετηρίου και ο πρώτος του δικογράφου των προσθέτων, ως επίσης και ο έκτος λόγος του αναιρετηρίου, καθ' όν δέν έλήφθη υπ' όψιν ο ι-

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΔΙΑ ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ ΜΕ ΟΡΙΟΝ ΗΛΙΚΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Κανονισμός καταστάσεως ὑπαλλήλων Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος

Καθορισμός ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας ὁρίου ἡλικίας μισθωτῶν εἴτε ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι, συμπληρουμένου τούτου, παύει αὐτοδικαίως ἡ σύμβασις ἐργασίας, ὡς λήξαντος τοῦ χρόνου, δι' ὃν συνωμολογήθη, εἴτε ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτου παρέχεται ἡ εὐχέρεια εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ καταγγείλῃ, ἂν θέλῃ, τὴν σύμβασιν ἐργασίας.—Χαρακτηρισμὸς συμβάσεως ὡς ὡρισμένου χρόνου.—Κανονισμὸς καταστάσεως ὑπαλλήλων Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.—Λύσις συμβάσεως διὰ συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας.—Δικαίωμα, κατ' ἄρθρον 45 Κανονισμοῦ, τραπεζοποιήσεως αὐτοῦ, ἐπομένως καὶ μειώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου Τραπέζης.—Ἀνεφάρμοστον Ν. 2112 ἐπὶ συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου.—Προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς καὶ τοῦ ἄρθρου 9 αὐτοῦ ἡ ὕπαρξις συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου.—Ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ ἀκυρότητος ρήτρας Κανονισμοῦ περὶ αὐτοδικαίας λύσεως συμβάσεως καὶ μεταβολὴ βάσεως ἀγωγῆς.

Ἀντικείμενον ἐρεύνης τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπῆρξεν ὁ χαρακτὴρ τῆς συμβάσεως ἐργασίας μὲ καθωρισμένον διὰ Κανονισμοῦ ὅριον ἡλικίας τοῦ μισθωτοῦ.

Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος, μὴ κυρωθεὶς ἐπὶ νόμου, ἐπέσχε θέσιν συμβάσεως (Α.Π. 199/1948, εἰσηγητὴς *Ν. Πλατύκας*, ΕΕΔ 7, 473, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7178/1953, εἰσηγητὴς *Ι. Μαρινάκος*, ΕΕΔ 13, 834).

Ἡ ἐναχθεῖσα Τράπεζα ἐμείωσε, κατὰ τὴν ἀγωγήν, μονομερῶς καὶ παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ προσωπικοῦ, τὸ ὅριον ἡλικίας, τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ της, ἐπὶ σκοπῷ προωθήσεως τῶν νεωτέρων ὑπαλλήλων, συνεπείᾳ δὲ τῆς μειώσεως αὐτοῦ ὁ ἐνάγων κατελήφθη αἰφνιδίως ὑπὸ τοῦ νέου ὁρίου ἡλικίας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπελύθη ὑπὸ τῆς Τραπέζης ἐνωρίτερον τοῦ χρόνου, ὃν προεβλεπεν ἡ σύμβασίς του. Διὰ τῆς πρώτης τῶν ἐν προκειμένῃ ἀγωγῶν του ὁ μισθωτὸς ἐζήτησε νὰ τῷ καταβληθῶσιν οἱ μισθοὶ αὐτοῦ, λόγῳ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, ἧτο δὲ αὕτη ἄκυρος:

α) Εἴτε ἤθελε θεωρηθῇ ἡ σύμβασις ἐργασίας ὡς τοιαύτη ὡρισμένου χρόνου, διότι (ὑπὸ τοιοῦτον χαρακτηρισμὸν τῆς συμβάσεως) ἡ καταγγελία ἐγίνετο πρὸ τῆς λήξεώς της καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ λόγος δικαιολογῶν τὴν πρόωρον καταγγελίαν ταύτης.

β) Εἴτε ἤθελε θεωρηθῇ ὡς ἰδιότυπος σύμβασις (μονιμότητος), διότι καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ν. 3198/1955 (καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112), αἵτινες ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν μονίμων μισθωτῶν.

Διὰ τῆς δευτέρας (ἐπικουρικῆς) ἀγωγῆς ἐζητήθη ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ν. 2112, ἐὰν ἤθελε θεωρηθῇ ἡ καταγγελία ἔγκυρος.

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐν προκειμένῳ λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπήλθε μετ' ἔγγραφον τῆς ἐργοδότιδος Τραπέζης, εἰς τὸ ὁποῖον ἐλέγετο «ἀπαλλάσσεσθε τῶν καθηκόντων σας παρὰ τῇ Τραπέζῃ ἀπὸ τῆς 16.5.1955 λόγῳ συμπληρώσεως παρ' ὑμῶν τοῦ ὁρίου ἡλικίας».

Τὸ πρόβλημα τοῦ χαρακτῆρος τῆς συμβάσεως τοῦ ὑπὸ ὅριον ἡλικίας διὰ Κανονισμοῦ μονιμότητος ἐργαζομένου μισθωτοῦ, μολονότι, κατὰ τὴν νεωτέραν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (βλέπε τὰς ἐν ΕΕΔ 15, 592 ἐπ. σημειώσεις μας, ἔνθα παραπομπαί), γίνεται δεκτόν, ὅτι πρόκειται περὶ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, δὲν ἔχει εὕρει, νομίζομεν, τὴν ὀρθὴν λύσιν του.

Πλείονα τοῦ ἑνός, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 15, 593), νομοθετήματα (περὶ αὐτῶν βλέπε καὶ τὰ κάτωθι τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου δημοσιευόμενα), κατελείπουν ἰσχυρὰς ἀμφιβολίας περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς ἀπόψεως ὅτι ἡ

σχυρισμὸς τῆς ἀναιρεσειούσης περὶ ὑβριστικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐναντι τοῦ συζύγου της, διότι ταῦτον ἀπέκρουσε τὸ δικαστήριον, δεχθὲν ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δὲν ἐπέδειξεν ἀνάρμοστον συμπεριφοράν, ἐνῷ, ἀφ' ἑτέρου, ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι ἡ ἀπόλυσις ἐγένετο λόγῳ μειώσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιχειρήσεώς της, δὲν ἦσκει οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, καὶ ἐπομένως ἡ παράλειψις τοῦ δικαστηρίου ὅπως λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον δὲν δύναται νὰ ἱδρύσῃ λόγον ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικ., καὶ ἀπορριπτέος συνεπῶς εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων. Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ ὡς πρὸς τὸν ἕτερον ἐπουσιώδη ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι πρὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἶχεν ἀπολύσει 4 ἡσφαλισμένους ἐργάτας, δι' ὃ ἀπορριπτέος εἶναι ὁ σχετικὸς περὶ τούτου πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὁ ἕβδομος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ οἱ λοιποὶ λόγοι ἀναιρέσεως, καθ' ὁ μέρος πλήττουν τὴν κρίσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐκτιμησάσης τὰς προσκομισθείσας ἀποδείξεις, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀπαράδεκτοι κατὰ τὸ ἄρθρον 810 § 2 Πολ. Δικ.

Ὡς σαφῶς συνάγεται ἐκ τοῦ συνόλου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, εἰς τὸ ἐπιδικασθὲν δι' αὐτῆς τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ, λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως, ποσὸν τῶν δραχμῶν 2388,75, προσετέθη, ἀληθῶς κατὰ τρόπον ἐμπειρικόν, καὶ τὸ ἐπιδικασθὲν διὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ποσὸν τῶν δραχμῶν 272 διὰ καθυστερουμένας ἀποδοχάς, ὡς πρὸς ὃ κεφάλαιον δὲν ἐξεκλήθη αὕτη. Ἐπομένως δὲν συντρέχουν οἱ νόμιμοι ὅροι οἱ θεμελιοῦντες λόγον ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 15 ἢ 807 § 16 Πολ. Δικον. καὶ ἀπορριπτέος εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ὄγδοος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, μὴ προβαλλομένου λόγου ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

σύμβασις αὕτη θεωρεῖται ὡς σύμβασις ὡρισμένου χρόνου δὲν ἱκανοποιεῖ δέ, νομίζομεν, ἡ διδομένη ὑπὸ τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἀπάντησις εἰς τὰ τεθέντα ἐνώπιον αὐτῆς ἐρωτήματα

Οὕτω εἰς τὴν ἀπορίαν διατί ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 2112/1920, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 4558/1930, παρέχει δικαίωμα ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς ὑπαλλήλους, δι' οὓς δὲν ἔχει ληφθῆ εἰδικὴ μέριμνα διὰ νόμων ἢ κανονισμῶν (περὶ τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως βλέπε Α.Π. 557/1950, εἰσηγητὴς Γ. Βουμβουλάκης, ΕΕΔ 10, 23 καὶ λοιπὴν ἀρεοπαγιτικὴν νομολογίαν εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 10, 23), δίδεται ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἡ ἐξήγησις ὅτι ἡ διάταξις ἔχει προϋπόθεσιν τὴν ὕπαρξιν συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἀφορᾷ τοιούτους μόνον τοὺς ὑπαλλήλους νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἢ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, διεπομένων ὑπὸ ἐσωτερικῶν Κανονισμῶν μὴ προβλεπόντων αὐτοδικαίαν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁρίου ἡλικίας. Ἂν ὅμως ἐξηρτᾶτο ἐκ τῶν συμβαλλομένων νὰ καθορίσουν ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας ὅρον αὐτοδικαίας λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁρίου ἡλικίας, δὲν βλέπομεν πῶς θὰ ἐφηρμόζετο ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112/1920, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ μόνον νὰ ἀντιπαραβάλληται ἡ προστασία τοῦ Κανονισμοῦ πρὸς ἐκείνην τοῦ ν. 2112 διὰ τὸ θέμα τῆς ἀπολύσεως καὶ τὴν ἐκ τοῦ ν. 2112 ἀποζημίωσιν.

Ἂν πάλιν κρίνηται ἡ διάταξις ὡς ἀνεφάρμοστος γενικῶς ἐπὶ τῶν διὰ Κανονισμοῦ μονιμότητος ἐκ τοῦ ὁρίου ἡλικίας προστατευομένων μισθωτῶν (ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν ὅτι ἡ σύμβασις λογίζεται ὡς ὡρισμένου χρόνου), προκύπτει λογικῶς, νομίζομεν, ἡ ἀπορία, δὲν ἐγνώριζεν ὁ Νομοθέτης, ὅτι τὴν μονιμότητα τῶν μισθωτῶν συνθέτει ὁ καθορισμὸς ὁρίου ἡλικίας τῶν μισθωτῶν διὰ νόμων ἢ Κανονισμῶν; Καὶ ἀποκλειομένης βεβαίως τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς λοιπὸν σταδίων ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως ἀπομένει;

Εἰς τὴν ἀπορίαν ἐπίσης διατὶ τὸ ν.δ. 2510/1953, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς προβλέπει ἀπολύσεις ταμειακῶν μὲ ὅριον ἡλικίας, παρέχει τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112/1920, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐνόησεν, ὅτι ἡ διατάξις ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς ἅπαντας ἀδιακρίτως τοὺς ἀπολυομένους ὑπαλλήλους, ἀλλ' εἰς μόνους τοὺς συνδεομένους διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους ἀκριβῶς διευκρινίζεται, ὅτι ἡ παρεχομένη διὰ τούτους ἀποζημίωσις δέον νὰ θεωρῆται ὡς ἀποτελοῦσα τὴν εἰδικὴν μέριμναν τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112.

Ἀλλ' ἡ ἄποψις αὕτη δὲν εὑρίσκει, νομίζομεν, ἔρεισμα εἰς τὸ σαφὲς ἄρθρον 4 τοῦ ν.δ. 2510/1953 (ΕΕΔ 12, 24), τὸ ὁποῖον παρέχει τὴν ἀποζημίωσιν γενικῶς εἰς τὸ διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς ἐκ τῆς συγχωνεύσεως δημιουργουμένης καταστάσεως ἀπολυόμενον προσωπικόν (γενικῶς καὶ τὸ ἐν ὁρίῳ ἡλικίας ὑπηρετοῦν).

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ προβληθέντος ἰσχυρισμοῦ ὅτι καὶ ὁ γενικὸς ν. 2511/1953 περὶ ἐλέγχου ὁμαδικῶν ἀπολύσεων (ΕΕΔ 12, 910) (καταργηθεὶς ἤδη διὰ τοῦ ν.δ. 3164/1955) συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως, ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας τοῦ ὑπὸ ὅριον ἡλικίας τελοῦντος μισθωτοῦ θεωρεῖται ὡς ἀορίστου χρόνου, ἀφοῦ ἀναγράφει ρητῶς (ἄρθρ. 2), ὅτι εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ νόμου τούτου δὲν ὑπόκεινται καὶ δὲν συνυπολογίζονται εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπολύσεων ἀπολύσεις, δι' ἃς συντρέχουν οἱ κάτωθι λόγοι α)..., β)..., γ) ... δ) συμπλήρωσις ὁρίου ἡλικίας, προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἐγκεκριμένου ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐπιχειρήσεως (διάταξις, ἡ ὁποία εἶναι, νομίζομεν, ἡ πλέον ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν ὀρθὴν λύσιν τοῦ ζητήματος), δὲν ἀσχολεῖται ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἐνῷ ἐξ αὐτῆς φωτίζεται τὸ ὅλον πρόβλημα α) ὅτι ἡ σύμβασις τοῦ μὲ ὅριον ἡλικίας ἐργαζομένου μισθωτοῦ εἶναι σύμβασις ἀορίστου χρόνου (εἰς τὸ ν.δ. 2511/1953 ὑπήγοντο μόνον συμβάσεις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου) καὶ β) ὅτι ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἀποτελεῖ λόγον ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Χαρακτηριστικὸν εἶναι καὶ τὸ ἀπὸ 17/23 Σεπτεμβρίου 1953 Διάταγμα «περὶ κυρώσεως τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν Α. Ε.» (ΕΕΔ 12, 1007), τὸ ὁποῖον, ἐνῷ καθορίζεται ὅριον ἡλικίας, ὁρίζει (ἄρθρον 30), ὅτι ἡ μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης σύμβασις ἐργασίας λύεται... 2) διὰ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας ὁριζόμενα, ἐν παντὶ δὲ περιπτώσει ἐπέρχεται αὐτοδικαίως λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῶν ὁριζομένων ὁρίων ἡλικίας, οἱ πρὸ τῆς συμπληρώσεως ὅμως τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἀπολυόμενοι διὰ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας δικαιοῦνται καὶ τῆς κατὰ νόμον ἀποζημιώσεως.

Ταῦτα σημαίνων, ὅτι καὶ ὁ Νομοθέτης τοῦ Διατάγματος τούτου ἐννοεῖ τὴν σύμβασιν ὡς ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, ἂν δὲ ὁρίζῃ ὅτι ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἐπέρχεται αὐτοδικαίως λύσις τῆς συμβάσεως, τοῦτο θέλει εἰς τὴν περίπτωσιν ὁ Νομοθέτης, μὴ δυνάμενον νὰ ἐκταθῇ καὶ εἰς τοὺς συμβατικοὺς κανονισμοὺς τῶν ἐπιχειρήσεων, ὅπου θὰ προσεβάλλετο ἡ ἀρχὴ τοῦ Ν. 2112.

Τέλος ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου παρεννοεῖ, νομίζομεν, τὸν ἐπὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ἀ.ν. 517/1937 προβληθέντα ἰσχυρισμὸν περὶ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως, ὅτι δηλαδὴ διὰ τοῦ ὅρου «λύεται αὐτοδικαίως ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁρίου ἡλικίας» ἀποστερεῖται δι' αὐτοῦ ἡ ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112 καὶ οὕτω ἡ σύμβασις εἶναι ἄκυρος, καὶ ἀπήντησε διὰ τοῦ ὅτι μεταβάλλεται δι' αὐτοῦ ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς καὶ εἶναι ἀπαράδεκτος, ὑπολαβοῦσα ὅτι προσεβλήθη ἡ ὡρισμένη χρονικὴ διάρκεια τῆς συμβάσεως ὡς κατὰ καταστρατήγησιν τοῦ νόμου γενομένη, ὁπότε κατὰ τὴν Α.Π. 166/1935 (ΕΕΝ β' 922) θὰ ὑπῆκειτο μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7685/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. Γ. Κρομίδας
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. Σ. Λιμούρης
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Κ. Στρατάκης, Κ. Σόλλας, Ι. Χώρας

Τὸ ὅριον ἡλικίας ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας καθορίζεται εἴτε ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι, συμπληρουμένου τούτου, παύει αὐτοδικαίως ἡ σύμβα-

σις ἐργασίας, ὡς λήξαντος τοῦ χρόνου, δι' ὃν συνωμολογήθη, εἴτε ὑπό τήν ἔννοιαν ὅτι μετά τήν συμπλήρωσιν τούτου παρέχεται ἡ ἐξόχρεια εἰς τόν ἐργοδότην νά καταγγείλῃ, ἂν θέλῃ, τήν σύμβασιν ἐργασίας ἐπί τῷ λόγῳ τούτῳ. Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 669 § 1 Ἀστ. Κώδικος σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας χαρακτηρίζεται ὡς τοιαύτη ὡρισμένου χρόνου, μόνον ὅταν τό ὅριον ἡλικίας καθιερώθη κατά τήν πρώτην τῶν ἀνωτέρω ἐννοιῶν, διότι τότε καί μόνον ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὁρίου τούτου ἐπιφέρει αὐτοδικαίαν λύσιν τῆς συμβάσεως. Ἡ σύμβασις ἐργασίας διά προαχωρήσεως εἰς ἐσωτερικόν κανονισμόν ἢ ὀργανισμόν ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐργοδότου, διεπόμενον ὑπό ὁρίου ἡλικίας καί μονιμότητος, καθορίζοντα δέ περιπτώσεις λύσεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως πρό τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ὡς καί τήν πρός τοῦτο τηρητέαν διαδικασίαν, εἶναι τοιαύτη ὡρισμένου χρόνου, ἅτε οὖσης ἐκ τῶν προτέρων οὕτω καθωρισμένης τῆς διαρκείας της, ἤτοι μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, καί μή οὖσης δυνατῆς τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως κατά βούλησιν τοῦ ἐργοδότου εἰς χρόνον προγενέστερον (Α.Π. 353/1955, ΕΕΔ 14, 692).

Κατά τό ἄρθρον 27, ἐδ. στ' ταῦ καταστατικοῦ τῆς ἑφεσιβλήτου Τραπέζης (Ἑλλάδος), κυρωθέντος ὑπό τοῦ ν. 3424/1927, τό Γενικόν αὐτῆς Συμβούλιον ἀποφασίζει περί ταῦ ἐσωτερικοῦ ταύτης ὀργανισμοῦ. Βάσει τῆς διατάξεως ταύτης τό Γενικόν Συμβούλιον τῆς ἑφεσιβλήτου, δι' ἀποφάσεώς του ἀπό 29 Μαΐου 1929, ἐνέκρινε τόν Γενικόν Κανονισμόν τῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων. Ὁ Κανονισμός οὗτος, οὐδαμῶς κυρωθείς, ἐπέχει θέσιν συμβάσεως ἐργασίας τῆς Τραπέζης ταύτης μετά τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς (Α.Π. 199/1948, ΕΕΔ 7, 472). Ἐν ἄρθρῳ 19 τοῦ Κανονισμοῦ τούτου ὁρίζονται, μεταξύ τῶν ἄλλων, καί τά ἑξῆς: 1) Οἱ ὁριστικῶς διορισθέντες ὑπάλληλοι ἀπολύονται μόνον: α) Ἕνεκα συμπληρώσεως τοῦ 63ου ἔτους διά τούς Διευθυντάς, τόν Δικαστικόν Σύμβουλον καί τούς βοηθούς τοῦ Ἐμπορικοῦ καί Οἰκονομικοῦ Συμβούλου καί τοῦ 60οῦ ἔτους διά τούς Τμηματάρχας καί τό προσωπικόν τῶν λοιπῶν βαθμῶν καί κατηγοριῶν. β) Ἕνεκεν ἀνεπαρκείας ἢ ἀνικανότητος σωματικῆς ἢ πνευματικῆς. γ) Συνεπείᾳ πειθαρχικῆς ἀποφάσεως περί ὁριστικῆς παύσεως. δ) Ἕνεκεν καταργήσεως θέσεως. 2) Οἱ κατά τήν διάρκειαν τοῦ ἔτους συμπληρώσαντες τό ὡς ἀνωτέρω ὅριον ἡλικίας ἀποχωροῦσι τῆς ὑπηρεσίας αὐτοδικαίως τιθέμενοι ὑπό σύνταξιν, ἐφ' ὅσον δικαιοῦνται τοιαύτης, ἀπό 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους. Ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου τούτου τοῦ Κανονισμοῦ, κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντων, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ συνδέουσα τήν ἑφεσίβλητον Τράπεζαν μετά τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς, τῶν διεπομένων ὑπό τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ, ἐργασιακή σύμβασις εἶναι τοιαύτη ὡρισμένου χρόνου. Καί ναί μέν ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ρηθέντος ἄρθρου ὁρίζεται ὅτι οἱ ὑπάλληλοι «ἀπολύονται» ἕνεκα συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ὁ ὅρος ὅμως οὗτος ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δέν ἔχει τήν ἔννοιαν τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, οἵαν ἔχει εἰς τάς λοιπάς περιπτώσεις (ἀνεπαρκείας, ἀνικανότητος κλπ.), ἀλλά σημαίνει τήν αὐτοδικαίαν λύσιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ὡς ρητῶς διευκρινίζεται ἐν τῇ § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου.

Ἐν ἄρθρῳ 45 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ τῆς ἑφεσιβλήτου ὁρίζεται, ὅτι ὁ Κανονισμός οὗτος δύναται νά τροποποιηθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου. Ἡ διάταξις αὕτη ἔχει τήν ἔννοιαν, ὅτι παρέχεται εἰς τήν ἑφεσίβλητον τό δικαίωμα νά τροποποιήσῃ τά περιεχόμενον τῆς μετά τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, χωρίς ὅμως ἐκ τούτου νά ἀνατρέπωνται καί τά ἀποτελέσματα αὐτῆς. Τοιουτοτρόπως τιθεται ἐν τῇ συμβάσει ἁπλοῦς ὅρος, μή δυνάμενος ὡς διαλυτική αἵρεσις νά χαρακτηρισθῇ, δεδομένου ὅτι δέν ἐξαρτᾶ τήν ἐνέργειαν ἢ μή αὐτῆς ἀπό τήν ἐπέλευσιν ἀβεβαίου γεγονότος (*Δ. Γ. Γιαννοπούλου*: Γεν. Ἀρχαί Ἀστ. Κώδικος, τόμ. Β', Κεφ. ΣΤ § 2 σελ. 138/9). Ὁ ὅρος οὗτος δέν ἀντίκειται εἰς τόν νόμον. Διότι ὁριζόντος, καθ' ἃ προείρηται, τοῦ ἄρθρου 27 ἐδ. στ.' τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἐκκαλούσης, ὅτι τό Γενικόν αὐτῆς Συμβούλιον ἀποφασίζει περί τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ αὐτῆς, σαφῆ ἔχει τήν ἔννοιαν, ὅτι δέν περιωρίσθη ἡ ἐν τούτῳ ἐξουσία τοῦ μνησθέντος ὀργάνου τῆς Διοικήσεως εἰς ἐφ' ἅπαξ ρύθμισιν τοῦ θέματος τούτου, διότι ἄλλως, λόγῳ τοῦ περιεχομένου τοῦ καταστατικοῦ, κυρωθέντος ὑπό τοῦ νόμου καί ἀποτελοῦντος οὕτω δίκαιον ἐξ ἀντικειμένου, θά παρίστατο ἀνάγκη νομοθετικῆς παρεμβάσεως διά τήν τροποποίησιν τοῦ Κανονισμοῦ τούτου, ἣν ἐνδείκνυεν ἐνδεχομένως μεταβολή τις εἰς τά μέλλον τῶν κοινωνικῶν ἢ οἰκονομικῶν συνθηκῶν. Δι' ὃ καί ἡ τροποποίησις αὕτη περιλαμβάνει πάντας ἐν γένει τούς ὅρους τοῦ Κανονισμοῦ, ἐν οἷς καί τό ὅριον ἡλικίας, ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁποίου ἀποχωροῦσιν οἱ ὑπάλληλοι τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν παρά τῇ ἑφεσιβλήτῳ, ἤτις οὕτω κατ' ἀρχήν ἐγκύρως ἀποφασίζεται ὑπό τοῦ Γεν. Συμβουλίου κατ' ἐφαρμογήν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 45 (Ε.Α. 3238/1947, Θ. ΝΘ 194) (*).

Ἐκ πάντων τῶν ἐπικαλουμένων καί προσαγομένων ἐγγράφων, τῶν ἐκατέρωθεν ἐκτεθέντων καί τῆς ἐν γένει περί τήν ἀπόδειξιν διαδικασίας ἐβεβαιώθησαν, κατά τήν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τά ἑξῆς πραγματικά περιστατικά: Ὁ ἐκκαλῶν (ἐνάγων) προσελήφθη τήν 19ην Αὐγούστου 1929 εἰς τήν ὑπηρεσίαν τῆς ἑφεσιβλήτου (ἐναγομένης) Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὡς τακτικός ὑπάλληλος, προσχωρήσας εἰς τόν ρηθέντα Γενικόν Κανονισμόν καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων της. Κατά τόν χρόνον τοῦτον προσλήψεως τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς ὅριον ἡλικίας τῶν τμηματαρχῶν εἶχε καθορισθῆ δι' ἄρθρ. 19 τοῦ ἀνωτέρω Κανονισμοῦ τό 60ον ἔτος. Τροποποιηθέντος τοῦ ἄρθρου τούτου διά τῆς ἀπό 20 Ὀκτωβρίου 1931 ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐκκαλούσης, ληφθείσης κατ' ἐφαρμογήν τῆς προδιαληφθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ Κανονισμοῦ, τό ὅριον τοῦτο ἡλικίας τῶν τμηματαρχῶν ἐμειώθη εἰς τό 62ον ἔτος. Τήν τοιαύτην μείωσιν ἀπεδέχθη τότε ὁ ἐκκαλῶν, παραμείνας ἀδιαμαρτυρήτως εἰς τήν ὑπηρεσίαν τῆς ἑφεσιβλήτου. Κατά τήν συνεδρίασίν του τῆς 11 Μαΐου 1955 τό Γενικόν Συμβού-

(*) ΕΕΔ 7, 473.

λιον ταύτης άπεφάσισε την έκ νέου μείωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας καί, κατά νέαν τροποποίησιν τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Κανονισμοῦ, καθώρισε τοῦτο, διά τούς τηλεματάρχας, εἰς τό 60όν ἔτος. Εἰς τήν μείωσιν ταύτην προῆλθεν, ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀποσπάσματος τῶν σχετικῶν πρακτικῶν συνεδριάσεώς του, «λόγῳ τῆς ἀνάγκης τῆς ταχυτέρας ἀνανεώσεως τοῦ προσωπικοῦ καί ἰδία τῶν ἀνωτέρων καί ἀνωτάτων στελεχῶν, πρός ἐξασφάλισιν τοῦ ἀναγκαίου καί συγχρονισμένου πνεύματος τῆς διαρκῶς ἐξελισσομένης τραπεζιτικῆς τακτικῆς, ἀλλά καί πρός ἐξασφάλισιν τῆς ταχυτέρας προωθήσεως τῶν ὑπαλλήλων κατωτέρων βαθμίδων, αἱ ὁποῖαι ἄλλως θά ἔβλεπον ἑαυτούς καθηλωμένους ἐπί μακρόν εἰς τόν αὐτόν βαθμόν ἐπί ζημίᾳ τῆς ἀποδόσεώς των». Κατόπιν τῆς μειώσεως ταύτης τοῦ ὁρίου ἡλικίας, εἰς τόν ἐκκαλοῦντα, ὅστις ἐν τῷ μεταξύ εἶχε προαχθῆ κανονικῶς εἰς τόν βαθμόν Τμηματάρχου Α', καί κατελήφθη ὑπό τοῦ ὁρίου τούτου, ὡς γεννηθείς τό ἔτος 1894, ἐγνωστοποιήθη ὑπό τῆς ἐφεσιβλήτου διά τοῦ ὑπ' ἀριθ.5269/13.5.1955 ἐγγράφου της, ὅτι «ἀπαλλάσσεται τῶν καθηκόντων του ἀπό τῆς 16 Μαΐου 1955 λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας». Μετά τήν γνωστοποίησιν, ἥτις δέν ἔχει τήν ἔννοιαν καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζει αὐτη, ὁ ἐκκαλῶν οὗτος ἀπηύθυνε πρός τό Ταμεῖον Αὐτασφαλείας τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, εἰς ὁ ἐτυγχανεν ἀσφαλισμένος, τήν ἀπό 25 Μαΐου 1955 αἴτησίν του, δι' ἧς ἠτήσατο, ὅπως τῷ καταβληθῇ ἡ ἀποζημίωσις, ἥς δικαιοῦται συμφώνως τῷ σχετικῷ κανονισμῷ τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, ἐπαγόμενος ἐν συνεχείᾳ «καθ' ὅσον ἀπεχώρησα ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης λόγῳ καταλήψεως μου ὑπό τοῦ ὁρίου ἡλικίας κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 132/12.5.1955 Πρ. Διοικήσεως. Διά τῆς παρούσης μου ἐξουσιοδοτῶ ὑμᾶς, ὅπως ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς καθαριοθησομένης ἀποζημιώσεώς μου ἐνεργήσητε παρακράτησιν τῶν τυχόν ὀφειλῶν μου πρός τήν ὡς εἴρηται Τράπεζαν (ἐκκαλοῦσαν) ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας». Κατόπιν τῆς αἰτήσεώς του ταύτης κατεβλήθη εἰς τόν ἐφεσίβλητον τήν 27 Μαΐου 1955 ὑπό τῆς ἐκκαλουσης διά λογαριασμόν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου Αὐτασφαλείας ποσόν δραχ. 192.160, τό ὁποῖον οὗτος εἰσέπραξε τοῖς μετρητοῖς, ὑπογράψας ἰδιοχείρως τήν σχετικήν ἀπόδειξιν, εἰς ἣν ἐδήλου ὅτι τό ποσόν τοῦτο κατεβλήθη αὐτῷ «εἰς ἐξόφλησιν τῆς καθοριοθείσης βάσει τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου ἀποζημιώσεώς του συνεπείᾳ ἀποχωρήσεώς του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης λόγῳ ὁρίου ἡλικίας καί ὅτι ἀναγνωρίζει ὡς ἁπλῶς γενόμενον τόν ὑπολογισμόν καί δηλοῖ ὅτι οὐδεμίαν ἀπαίτησιν ἢ ἀξίωσιν διατηρεῖ κατά τοῦ Ταμείου τούτου διά τήν αἰτίαν ταύτην». Εἰς τόν ἐκκαλοῦντα κατεβλήθησαν ὡσαύτως, ἐκτός τῆς κατωτέρω ἀναφερομένης συντάξεως, καί τά ἑξῆς ποσά μετά τήν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης ἔξοδόν του: 1) τήν 25.5.1955 δραχ. 19.515, τήν 30.7.1955 δραχ. 1.519.50, καί τήν 16.8.1955 δραχ. 4.695, διά τήν ὑπό τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένην ἀποζημίωσιν, διά τήν ἐξ οἱουδήποτε λόγου ἀπομάκρυνσιν τοῦ ὑπαλλήλου 2) τήν 15.6.1955 δραχ. 6.250 καί τήν 3.9.1955 δραχ. 486 διά μή ληφθεῖσαν ἄδειαν τοῦ ἔτους 1955, καί 3) τήν 5.8.1955 δραχ. 12.640 λόγῳ συμπληρωματικῆς ἀποζημιώσεως ὑπό τοῦ Ταμείου Αὐτασφαλείας. Ἅπαντα τά ἀνωτέρω ποσά ἐπεβίωξε καί εἰσέπραξεν ὁ ἐκκαλῶν. Τοιουτοτρόπως οὗτος ἀπεδέχθη καί συνήνεσεν εἰς τήν διά τῆς μειώσεως τοῦ ὁρίου τῆς ἡλικίας μεταβολήν τῶν ὅρων τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀναγνωρίσας τήν ἐγκυρότητα τῆς ἐπελθούσης λύσεως τῆς μετά τῆς ἐκκαλούσης ὑφισταμένης ὡς ἄνω ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἰδία διά τῆς ὑποβολῆς ὑπ' αὐτοῦ πρός τό Ταμεῖον Αὐτασφαλείας τῆς ἀνωτέρω αἰτήσεώς του καί τῆς εἰσπράξεως τοῦ ἐκ δραχ. 162.450 + 12.640 = 175.000 ποσοῦ ἀποζημιώσεώς του ἐκ τοῦ Ταμείου τούτου, τό ἐπί τῆς ὁποίας δικαίωμα γεννᾶται, κατ' ἄρθρον 2 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου τούτου, διά καί ἀπό τῆς ἐγκύρου ἀποχωρήσεώς τοῦ ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης. Ὁ ἰσχυρισμός τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἡ ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀναγνώρισις τοῦ ἐγκύρου τῆς λύσεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἐγένετο κατόπιν ἀσκήσεως ψυχολογικῆς βίας κατ' αὐτοῦ, πρός ὃν ἐδηλώθη ὑπό τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, ὅτι, ἂν δέν ὑπέγραφε τό σχετικόν ἔγγραφον, δέν θά ἐλάμβανε τάς ἀνωτέρω παροχάς, οὐδαμῶς ἐδοσταθεῖ. Διότι τῶν ὡς ἄνω παροχῶν ἐδικαιοῦτο μόνον ἐν ἐγκαίρῳ ἀποχωρήσει, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, καί ὁ ἴδιος ἐζήτησε καί ἐπέτυχε τήν εἰς αὐτόν καταβολήν τῶν παροχῶν ταύτων. Ἀπεδέχθη οὕτω καί ἀνεγνώρισεν ἀβιάστως ὡς ἔγκυρον τήν μείωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας καί τήν συνεπεία ταύτης λύσιν τῆς μετά τῆς Τραπέζης συμβάσεώς του, ἀποκτήσας κατόπιν τό δικαίωμα εἰσπράξεως τῶν ἀνωτέρω παροχῶν, τάς ὁποίας δέν θά ἔπρεπε νά ζητήσῃ, ἐάν πράγματι δέν ἀπεδέχετο, ὡς ἀβασίμως ἰσχυρίζεται, τήν λύσιν ταύτην.

Ἄλλως τε ὁ ἐν λόγῳ ἰσχυρισμός του ἐξ οὐδενός ἀποδεικτικοῦ στοιχείου βεβαιοῦται. Ἐξ ἑτέρου ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐπικαλουμένη διαμαρτυρία τοῦ Συλλόγου τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐφεσιβλήτου, ἡ ἀπευθυνθεῖσα πρός ταύτην συνεπεία τῆς κατά τήν 11.5.1955 ἀποφασισθείσης μειώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἐγένετο, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ προσαγομένου κεκυρωμένου ἀντιγράφου αὐτῆς, τήν 9ην Ἰουνίου 1955, ἤτοι μετά τήν ἀναγνώρισιν τοῦ ἐγκύρου τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅστις συνεπῶς δέν δύναται κατόπιν τῆς ἀναγνωρίσεως ταύτης νά περιλάβῃ ἑαυτόν μεταξύ τῶν διαμαρτυρηθέντων. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἡ ἀνωτέρω κατά τροποποίησιν τοῦ περιεχομένου τῆς συμβάσεως μείωσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὑπαγορευθεῖσα ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀνωτέρω πρακτικοῖς συνεδριάσεως τοῦ Γεν. Συμβουλίου τῆς ἐφεσιβλήτου ἀναφερομένων λόγων, δέν ἀντίκειται εἰς τήν καλήν πίστιν, ὡς ἀβασίμως ὁ ἐκκαλῶν ὑποστηρίζει, ἡ μείωσις αὐτη καί ἡ συνεπεία αὐτῆς ἐπελθοῦσα λύσις τῆς μεταξύ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας ἐγένετο ἀποδεκτή ὑπό τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀναγνωρισαντος, καθ' ἃ προεξετέθη, τό ἔγκυρον αὐτῆς. Τήν ἀποδοχήν ταύτην ἐπεκαλέσθη πρωτοδίκως, ἐπικαλεῖται δέ καί νῦν ἡ ἐφεσίβλητος. Ὅθεν ἡ ὑπό κρίσιν ἔφεσις, κατά τόν περί τοῦ ἀντιθέτου πρώτον αὐτῆς λόγον, ἀβασίμως οὐσίᾳ κρίνεται καί ὡς τοιαύτη δέον νά ἀπορριφθῇ.

Προκειμένης, κατὰ τὰ ἀνωτέρω δεκτὰ γενόμενα, συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν οἱ περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ὁρισμοὶ τοῦ ν. 2112/1920 (Α.Π. 353/1955, ΕΕΔ 14, 692) καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ὀφείλεται ἡ ὑπὸ τοῦ ν. 3198/1955, ἀφορῶντος, ὡσαύτως, συμβάσεις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, προβλεπομένη ἀποζημίωσις. Ὅθεν ἀβάσιμος οὐσίᾳ ἔστιν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις κατὰ τοὺς περὶ τοῦ ἀντιθέτου δεύτερον ἐν τῷ ἐφετηρίῳ καὶ πρόσθετον ἐν ταῖς προτάσεσι λόγους καὶ ὡς ταιαύτη δέον νὰ ἀπορριφθῇ.

Ναὶ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112/1920, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 4558/1930, δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ὑπάλληλοι νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἢ καὶ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐφ' ὅσον ἔχει ληφθῇ διὰ τὰς ἐν λόγῳ περιπτώσεις εἰδικὴ μέριμνα διὰ κανονισμῶν παρεχόντων τοὐλάχιστον ἴσην προστασίαν πρὸς τὴν τοῦ παρόντος νόμου, ἡ διάταξις ὅμως αὕτη δὲν ἔχει ἐφαρμογήν, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, ἐξερχομένων ὑποχρεωτικῶς τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν λόγῳ ἐλαττώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, δικαιοῦνται νὰ τύχωσι τῆς συντάξεως, ἣν θὰ ἐλάμβανον, ἐὰν ἐξήρχοντο τῆς ὑπηρεσίας δυνάμει τοῦ κατὰ τὴν πρόσληψιν αὐτῶν ἰσχύοντος ὁρίου ἡλικίας, βάσει τῶν κατὰ τὴν πρόωρον ὡς ἄνω ἔξοδον αὐτῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν κλπ. Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον σύνταξις, ἀπὸ μὲν τῆς ἐξόδου τῶν δικαιούχων ἐκ τῆς ὑπηρεσίας μέχρι τῆς χρονολογίας, καθ' ἣν θὰ ἐξήρχοντο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ τὴν πρόσληψιν αὐτῶν ἰσχύοντος ὁρίου ἡλικίας, θὰ καταβάλληται εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀπὸ δὲ τῆς τελευταίας ταύτης χρονολογίας ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ταμείου Συντάξεων. Διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα (ἀπὸ τῆς ἐξόδου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ δικαιούχου μέχρι τῆς χρονολογίας καθ' ἣν θὰ ἐξήρχετο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ τὴν πρόσληψιν αὐτοῦ ἰσχύοντος ὁρίου ἡλικίας) θὰ καταβάλλωνται ὑπὸ τῶν ὑποχρέων πρὸς τὸ οἰκεῖον Ταμεῖον Συντάξεων αἱ κεκανονισμέναι εἰσφοραί. Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν οἱ ἐξερχόμενοι τῆς ὑπηρεσίας ἀνωνύμων ἑταιρειῶν λόγῳ τῆς ἐλαττώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας δὲν θὰ ἐδικαιοῦντο συντάξεως, οὔτε ἐὰν ἐξήρχοντο δυνάμει τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεως τῶν ἰσχύοντος ὁρίου ἡλικίας, δικαιοῦνται νὰ τύχωσι μηνιαίας ἀποζημιώσεως διὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θὰ παρέμενον ἐν ὑπηρεσίᾳ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ κατὰ τὴν πρόσληψιν τῶν ἰσχύοντος ὁρίου ἡλικίας κλπ. Καὶ ἐν προκειμένῳ, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτων, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων, ἡ ἐφεσίβλητος κατέβαλε καὶ καταβάλλει ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐξόδου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τοῦτον μὲν τὴν σύνταξιν, ἣν θὰ ἐλάμβανεν οὗτος, ἐὰν ἐξήρχετο τῆς ὑπηρεσίας δυνάμει τοῦ κατὰ τὴν πρόσληψίν του ἰσχύοντος ὁρίου ἡλικίας βάσει τῶν κατὰ τὴν ἔξοδόν του συνταξίμων ἀποδοχῶν αὐτοῦ, εἰς δὲ τὸ οἰκεῖον Ταμεῖον Συντάξεων τὰς κεκανονισμένας εἰσφοράς. Ἀλλὰ καὶ ἂν γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐκδοχή, ὅτι δηλαδὴ αἱ ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 4558, ἰσχύουσι παραλλήλως πρὸς τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 759/1937, καὶ πάλιν ἐν προκειμένῳ ὁ ἐκκαλῶν δὲν δικαιοῦται τῆς ἐπικουρικῶς αἰτουμένης ἀποζημιώσεως ν. 2112, δεδομένου ὅτι, καθ' ἃ προείρηται, αἱ ρηθεῖσαι διατάξεις ἔχουσιν ὡς προϋπόθεσιν τὴν ὕπαρξιν συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 2112, ἀφορώσαι τοὐτέστι μόνον τοὺς ὑπαλλήλους νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἢ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, διεπομένων ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν μὴ προβλεπόντων αὐτοδικαίαν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἅμα τῇ συμπληρώσει ὡρισμένου ὁρίου ἡλικίας, περὶ οὗ νῦν, καθ' ἃ προεξετέθη, δὲν πρόκειται. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπικαλουμένη μεταβατικὴ διάταξις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. δ. 2510/1953, προβλέπουσα εἰδικὴν περίπτωσιν ἀποζημιώσεως τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τῆς § 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀπολυομένων ὑπαλλήλων τῆς ἐφεσιβλήτου Τραπέζης, δὲν δύναται νὰ ἐπιστηρίξῃ τὸν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἀβάσιμον ἰσχυρισμὸν αὐτοῦ ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112 εἶναι ἐφαρμοστέαι καὶ διὰ σχέσεις πρόκειται σύμβασις ὡρισμένου χρόνου, διότι προφανῶς ἡ ἐπικαλουμένη αὕτη διάταξις ἀναφέρεται αὐχὶ εἰς ἅπαντας ἀδιακρίτως τοὺς ἀπολυομένους ὑπαλλήλους, ἀλλ' εἰς μόνους τοὺς συνδεομένους διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους, ἀκριβῶς, διευκρινίζεται ὅτι ἡ παρεχομένη διὰ ταύτης ἀποζημίωσις δέον νὰ θεωρῆται ὡς ἀποτελοῦσα τὴν εἰδικὴν μέριμναν τὴν (ὑπ' αὐτοὺς καὶ μόνον ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω) προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112. Ἐξ ἑτέρου ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἡ ἐν τῷ Γενικῷ Κανονισμῷ ρήτρα τοῦ ἄρθρ. 19 περὶ αὐτοδικαίας λύσεως τῆς συμβάσεως διὰ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας εἶναι ἄκυρος κατ' ἄρθρ. 11 § 1 τοῦ ν. 547/1937, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112, ἀπορριπτέος ἐλέγχεται ὡς ἀπαράδεκτος προβαλλόμενος, καθ' ὃ μεταβάλλων, κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 158 Πολ. Δικον., τὴν βάσιν τῆς κρινομένης ἀγωγῆς (Α.Π. 165/1935, ΕΕΝ. Β' 922). Διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ν. 547/1937 ἀναφέρεται εἰς τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ ν. 2112, καθ' ὃ αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἐφαρμόζονται ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας μὲ ὡρισμένην χρονικὴν διάρκειαν, ἐὰν ὁ καθορισμὸς τῆς διαρκείας ταύτης δὲν δικαιολογῆται ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἐτέθη σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου, τοιαύτη ὅμως βάσις οὐδαμῶς ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ περιέχεται. Ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ν. 3198/1955 συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἀπόψεώς του ὅτι οἱ ὑπὸ Κανονισμὸς μονιμότητος ὑπηρετοῦντες δικαιοῦνται

τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, ἔστω καὶ ἂν οἱ Κανονισμοὶ περιέχουν ὅριον ἡλικίας, ἀβάσιμος καὶ αὐτὸς ἐλέγχεται καὶ ἀπορριπτέος. Διότι, ὡς ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς προκύπτει, αὕτη ἐφαρμογὴν ἔχει οὐχὶ ἐπὶ πάντων ἀδιακρίτως τῶν ὑπὸ Κανονισμοὺς ὑπηρετούντων, ἀλλὰ ἀφορᾷ μόνον τοὺς ἐκ τούτων συνδεομένους μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν των διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὅπερ ἐν προκειμένῳ δὲν συμβαίνει, καθ' ἃ προεξετέθη. Κατ' ἀκολουθίαν πάντων τῶν ἀνωτέρω ἀβάσιμος οὐσίᾳ κρίνεται καὶ κατὰ τὸν περὶ τῶν ἀντιθέτων τρίτον αὐτῆς λόγον ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις καὶ ὡς τοιαύτη καὶ κατὰ τὸν λόγον της τοῦτον δέον νὰ ἀπορριφθῇ, ἀπορριπτομένη οὕτως ἐν τῷ συνόλῳ της (*).

(*) Πρὸς στήριξιν τῶν ἀνωτέρω ἀξιώσεων ὑπεστηρίχθησαν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου κ. *Κ. Ι. Δημάκη*, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, ἐν δυνατῇ περιλήψει, τὰ ἀκόλουθα, χρήσιμα διὰ τὴν ὀρθὴν τοποθέτησιν καὶ λύσιν τῶν προκυπτόντων ἐκ τῆς μοναδότητος τῶν μισθωτῶν προβλημάτων:

α) Ὅτι ὁ Κανονισμὸς τῆς Τραπέζης (ἄρθρον 19) ὁρίζει τοὺς λόγους, δι' οὓς καὶ μόνον ἐπιτρέπεται ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, λέγει δὲ ἡ κρίσιμος αὐτὴ διάταξις: Οἱ ὁριστικῶς διορισθέντες ὑπάλληλοι ἀπολύονται μόνον: α) Ἕνεκα συμπληρώσεως τοῦ 67ου ἔτους διὰ τοὺς διευθυντὰς κλπ., β) ἕνεκα κλπ.

Περαιτέρω ὁρίζεται μὲν ἐν τῇ § 2 τοῦ ἄρθρ. 19, ὅτι οἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους συμπληρώσαντες τὸ ὅριον ἡλικίας ἀποχωροῦσι τῆς ὑπηρεσίας αὐτοδικαίως, τιθέμενοι ὑπὸ σύνταξιν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους, ἀλλ' ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως αὐτῆς, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν § 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καὶ ἐκ τοῦ ἀμέσως ἐν συντεχείᾳ χωρίου τῆς § 2, εἶναι, ὅτι ὁ ὑπάλληλος χαίρει τοῦ δικαιώματος νὰ θεωρήσῃ ὅτι ἔλαβε χώραν καταγγελία, καίτοι δὲν προέβη εἰς ταιαύτην ὁ ἐργοδότης, ὡς συμβαίνει καὶ ἐπὶ παραιτήσεως, ὁπότε δικαιοῦται μετὰ πάροδον μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς αὐτῆς νὰ θεωρήσῃ κατὰ πλάσμα (ἐκ τοῦ Κανονισμοῦ) ὡς γενομένην ἀποδεκτὴν τὴν παραίτησιν.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ μείωσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας, συντελεσθεῖσα κατὰ τὸ ἄρθρον 45 τοῦ Κανονισμοῦ, τὸ ὁποῖον ὁρίζει «ὁ παρὼν Κανονισμὸς δύναται νὰ τροποποιηθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου», εἶναι παράνομος, διότι ἡ παρασχεθεῖσα εἰς τὴν ἐργοδότιδα εὐχέρεια ἐκτείνεται μέχρι τῶν ἀναπροσαρμογῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἐπέβαλλον αἱ μεταβολαὶ ἐν τινι ἐνοχῇ τῶν συνθηκῶν ἐργασίας καὶ ὄχι νὰ μειώσῃ τὸ ὅριον ἡλικίας καὶ διότι ὁπωσδήποτε ἰσχύῃ ἐναντίον τῆς καλῆς πίστεως τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ., ἀφοῦ καλοπίστως ἑρμηνευομένη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 45 δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐλόγῳ προσθήκης τῶν νεωτέρων κατάργησιν τῆς συμβατικῆς δεσμεύσεως.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀντεταχθη ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος ὅτι ἠδύνατο ἐν τῇ συμβάσει (νοουμένῃ, κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Α. Π., ὡς ὁρισμένου χρόνου) νὰ προσθέσῃ καὶ ἄλλους διαλυτικοὺς ὅρους, οἷος τοῦ ἄρθρου 45, ἐπικαλουμένη τὰς Α.Π. 110/1955 καὶ 582/1955 (ΕΕΔ 14, 811 καὶ 1277). Πράγματι ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἐπιτρέπεται κατ' ἄρθρον 372 Α.Κ. ἡ συνομολόγησις ἐν συμβάσει ὁρισμένου χρόνου προσθέτων διαλυτικῶν ὅρων (βλέπε καὶ *Κ. Δημάκη*, ΕΕΔ 14, 961 ἑπ.). Ἀλλ' ἐδῶ δὲν πρόκειται περὶ διαλυτικῶν ὅρων, δηλαδὴ περὶ ὅρου ἄλλου ἢ τῶν ἐν ἄρθρῳ 19 τοῦ Κανονισμοῦ ἀναγραφομένων. Ἐδῶ πρόκειται περὶ ἐξουσίας παρασχεθείσης εἰς τὴν Τράπεζαν, *ὅπως ἀλλοιώσῃ κυριαρχικῶς τὸ πέρας τῆς συμβάσεως*, ὁπότε ἔχει ἀλλοιωθῇ ὁ χαρακτὴρ τῆς συμβάσεως, δηλαδὴ ἔχει μεταβληθῇ εἰς ἀορίστου διαρκείας αὐτη, ὁπότε πάλιν εἶναι ἄκυρος ἡ καταγγελία κατὰ τὸν ν. 3198/1955, μὴ καταβληθείσης ἀποζημιώσεως ν. 2112.

Ἡ σύμβασις ὡρισμένου χρόνου ἔναντι τῆς τοιαύτης ἀορίστου διαρκείας ἔχει κύριον γνώρισμα τοῦτο: Ὅτι ἀμφότερα τὰ μέρη καὶ ἰδίᾳ ὁ μισθωτὸς γνωρίζουν ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἀκριβὲς πέρας τῆς συμβάσεως.

Τὸ ὅριον ἡλικίας ἐν τῷ Κανονισμῷ ἐκρίθη, ὅτι καθιστᾷ τὴν σύμβασιν ὡρισμένου χρόνου, διότι ἀφ' ὁ μισθωτὸς γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἀκριβὲς πέρας τῆς συμβάσεως (δηλαδὴ τὸ ὅριον ἡλικίας). Αὕτη εἶναι ἡ βάσις τῶν σκέψεων τῶν ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων (βλέπε ἀντὶ ἄλλων τὰς 353/1955, ΕΕΔ 14, 692, 346/1953, ΕΕΔ 12, 729).

Ἀλλ' ἂν τοῦτο ἀποτελῇ θεμέλιον τῆς τοιαύτης κρίσεως, πῶς εἰς τὴν περίπτωσίν μας θὰ γνωρίζῃ ὁ μισθωτὸς τὸ ἀκριβὲς πέρας τῆς συμβάσεως, ἀφοῦ ὁ ἐργοδότης θὰ δύναται μονομερῶς νὰ μεταβάλῃ τὸ ὅριον ἡλικίας;

Ἡ σύμβασις, καθ' ἣν λόγῳ παρεμβλήτων ὅρων μεθίσταται ἀπὸ ὡρισμένου χρόνου εἰς ταιαύτην ἀορίστου, δὲν διέφευγε τῆς προσοχῆς τῶν δικαστηρίων. Ἐνομολογήθη λοιπὸν ὅτι ἡ σύμβασις ὡρισμένου χρόνου, ὅταν περιλάβῃ ὅρους, οἱ ὁποῖοι ἀναιροῦν τὴν βεβαιότητα ὡς πρὸς τὸ πέρας ταύτης, μεταπίπτει εἰς ταιαύτην ἀορίστου χρόνου (βλέπε Α.Π. 448/1953, ΕΕΔ 11, 20, Α.Π. 655/1950, Θέμ. ΞΒ' 91, σχόλιον *Κ. Δημάκη*, ΕΕΔ 10, 780).

Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη εἰς τὴν περίπτωσιν. Ἂν δηλαδὴ τὸ ὅριον ἡλικίας θεωρηθῇ διαλυτικὴ προθεσμία ἢ παρεμβολὴ τῆς ἐξουσιαστικῆς αἱρέσεως (ἐκ τοῦ ἄρθρου 45), καθ' ἣν ἡ προθεσμία αὕτη ἰσχύει, ἐκτὸς ἂν ἡ Τράπεζα μεταβάλῃ τὸ ὅριον ἡλικίας, παρεισήγαγεν ἀορισταν εἰς τὴν προθεσμίαν καὶ μετέβαλε τὴν σύμβασιν εἰς ἀορίστου διαρκείας.

***

Ὡς πρὸς τὴν διὰ τῆς ἐπικουρικῆς ἀγωγῆς ζητηθεῖσαν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112/1920 ὑπεστηρίχθησαν τὰ ἀκόλουθα:

Ι. Κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ν. 2112, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 6 ν. 4558, αἱ διατάξεις περὶ προμηνύσεως καὶ (ἐν παραμελήσει ταύτης καταβολῆς ἀποζημιώσεως) ἰσχύουν καὶ ἐπὶ μισθωτῶν ἐργαζομένων ὑπὸ κανονισμούς, ἐφ' ὅσον δι' αὐτοὺς δὲν ἔχει ληφθῇ ἡ αὐτὴ καὶ ἴση προστασία πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ν. 2112 (περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως βλέπε ἀντὶ ἄλλων τὰς 345/1953, ΕΕΔ 12, 767, καὶ τὰς παλαιοτέρας Α' Τμ. Α.Π. 306/1936, ΕΕΝ δ' 18, πρὸς ἣν συνεφώνησεν ἡ Β' Τμ. 1/1937 αὐτ. 323. Ἐπίσης τὴν 559/1940, ΕΕΝ η' 77, ἧτις ὁ-

φείλεται εἰς τὴν σοφὴν εἰσήγησιν τοῦ ἀειμνήστου Σακελλαριάδη).

Ἡ διάταξις αὕτη (βλέπε καὶ τὴν σαφεστάτην αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν εἰς Ἀνάπλ. Ἐργ. Νομοθεσία, σελ. 606) οὐδεμίαν καταλείπει ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ὅτι οἱ ὑπὸ Κανονισμὸν ἐργαζόμενοι ἀπολαμβάνουν τῆς προστασίας, ὅπως ἀπολύονται μετὰ προηγουμένην ἐπιπροθέσμου καταγγελίαν καὶ ἐν παραμελήσει ταύτης νὰ λαμβάνουν τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112. Ἀξίζει τώρα νὰ ἴδωμεν ποίας παρερμηνείας ἔτυχεν ἡ διαυγὴς αὕτη διάταξις:

Οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι ἡ μονιμότης εἶναι μία ἐξειλιγμένη μορφὴ ἀορίστου διαρκείας ἐπεκαλέσθησαν τὴν διάταξιν ταύτην, διὰ νὰ καταδείξουν, ὅτι οἱ μόνιμοι ὑπάλληλοι λαμβάνουν τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112, ἥτις κατὰ βάσιν δίδεται εἰς ὑπαλλήλους ἀορίστου διαρκείας (βλέπε τὴν ἀρχὴν τοῦ ὅλου ζητήματος εἰς μελέτην *Κ. Δημάκη* ἐν ΕΕΔ 1, 654, καὶ τὰς μετεγενεστέρας εἰς ΕΕΔ 14, 961, ΕΕΔ 6, 228, ΕΕΔ 10, 780 καὶ σχόλιον ΕΕΔ 11, 729). Τὸ ἐπιχείρημα ἦτο σαφὲς καὶ ἀκλόνητον, διότι πράγματι πῶς δύναται νὰ ὑποστηριζῆται ὅτι ἡ μονιμότης εἶναι σύμβασις ὡρισμένης διαρκείας, ὅταν τάσσηται καὶ δι' αὐτοὺς προθεσμία προμηνύσεως (ἥτις δὲν ἔχει νόημα ἐπὶ συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου) καὶ καταβάλληται καὶ εἰς τούτους ἡ ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112; Τίνα ἔννοιαν δύναται νὰ ἔχῃ ἡ αἰτιολογικὴ ἔκθεσις τοῦ ν. 4558, ἥτις μεταξὺ ἄλλων λέγει:... «Δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ἀντιστρατεύεται πρὸς τὴν καλῶς ἐννοουμένην ἐλευθερίαν τῶν ἐν λόγῳ Ὀργανισμῶν ἡ ἐκ στοιχειώδους μερίμνης ὑπὲρ τῶν ἐπὶ μακρὸν ἐξυπηρετησάντων τὰ νομικὰ πρόσωπα ὑπαλλήλων των ἐπιβαλλομένη ἐκ τοῦ νόμου προειδοποίησις ἢ ἐπὶ παραμελήσεως ταύτης ἀνάλογος ἀποζημίωσις αὐτῶν»;

Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἦτο ἐπὶ τέλους ὀρθὴ ἡ ἄποψις, ὅτι ἡ μονιμότης εἶναι μορφὴ τῆς συμβάσεως ἀορίστου χρόνου καὶ ἂν ἐπὶ τέλους εἶναι σύμβασις ὡρισμένου χρόνου, πῶς ἐπιτρέπεται νὰ εἴπωμεν, ὅτι δὲν ὀφείλεται ἀποζημίωσις, ἀφοῦ ρητὴ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 6 τὴν ἀπονέμει; Μήπως ἄρα γε ἀπαγορεύει ὁ νόμος νὰ ὁρίσῃ ἀποζημίωσιν καὶ ἐπὶ συμβάσεως οἱασδήποτε μορφῆς, ἀκόμη καὶ ὡρισμένου χρόνου; Ὑποστηρίζομεν δηλαδὴ ὅτι ἀνεξαρτήτως τῆς θεωρητικῆς συζητήσεως (περὶ τοῦ ἂν ἡ μονιμότης εἶναι σύμβασις ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου), ἐφ' ὅσον ρητὴ διάταξις ἐπιτάσσει καὶ ὑπὲρ τῶν ὑπὸ τοιούτους Κανονισμοὺς ἐργαζομένων τὴν προστασίαν τοῦ ν. 2112, εἶναι ματαία ἡ συζήτησις περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς μονιμότητος, ἥτις συζήτησις θὰ εἶχε κρίσιμον ἀξίαν, ἂν δὲν ὑπῆρχε ρητὴ διάταξις, ὅτε ἐκ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς μονιμότητος (ὡς συμβάσεως ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου) θὰ ἐφηρμόζετο ἢ δὲν θὰ ἐφηρμόζετο ὁ ν. 2112, ὅστις κατ' ἀρχὴν ἐφαρμόζεται ἐπὶ συμβάσεως ἀορίστου διαρκείας. Ἡ ἀντίπαλος ἄποψις λαμβάνει ὡς βάσιν τὸ ἄρθρον 1 ν. 2112 (ὅτι δηλ. ὁ νόμος οὗτος καλύπτει τὰς ἀορίστου διαρκείας συμβάσεις) καὶ διαγράφει τὸ ἄρθρον 6, ὅπερ ρητῶς ὁρίζει τὴν ἰδίαν προστασίαν καὶ ὑπὲρ τῶν ὑπὸ Κανονισμοὺς ἐργαζομένων.

ΙΙ. Ἡ ἄποψις ὅτι οἱ ὑπὸ Κανονισμοὺς ἐργαζόμενοι (ἔστω καὶ ἂν οἱ Κανονισμοὶ περιέχουν ὅριον ἡλικίας) δὲν εἶναι μισθωτοὶ ὡρισμένου χρόνου καὶ ἀκόμη ὅτι δικαιοῦνται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 προκύπτει καὶ ἐκ τῶν ἑξῆς νεωτέρων διατάξεων:

α. Τοῦ ν. 2511/1953, ἄρθρ. 2 § 3 περ. δ' «περὶ ὁμαδικῶν ἀπολύσεων». Διὰ νὰ κατανοήσωμεν τὴν ἀξίαν τῆς διατάξεως ταύτης (δὲν ἔχει σημασίαν διὰ τὸ θέμα, τὸ ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἔχει καταργηθῇ ἤδη), πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας, ὅτι ὁ νόμος οὗτος δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου (ἄρθρ. 5α) καὶ ὅτι ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν Τραπεζῶν (ἄρθρ. 2 § 5). Ἐν ὄψει λοιπὸν τούτων ἡ ὡς εἴρηται διάταξις τοῦ ἄρθρ. 2 § 3 περίπτ. δ' ὥρισεν, ὅτι δὲν συνυπολογίζονται εἰς τὰς ἀπολύσεις α)... β)... δ) καὶ αἱ ἀπολύσεις λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας. Ἰδού, λοιπόν, ὅτι ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας τὸ μὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀπολύσεως (ἀφοῦ δὲν συνυπολογίζεται κλπ.), τὸ δὲ ὅτι ἡ σύμβασις εἶναι οὐχὶ ὡρισμένου χρόνου, διότι, ἂν ἦτο τοιαύτη (ὡρισμένου χρόνου), θὰ ὑφίστατο ἡ ἐξαίρεσις ἐκ τοῦ ἄρθρ. 5.

Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ μία ἄλλη σκέψις, ἡ ὁποία καταδεικνύει τοῦτο: Ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάλληλος, διάγων τὸ 50ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπολύεται κατὰ τὸν ν. 2511 πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας. Ἆρα γε δὲν θὰ τύχῃ τῆς προστασίας τοῦ ν. 2511/1953; Ἀσφαλῶς θὰ τύχῃ, διότι ὁ νόμος εἶπεν, ὅτι δὲν συνυπολογίζονται οἱ ἀπολυόμενοι λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας. Ἀλλὰ διὰ νὰ τύχῃ τῆς προστασίας τοῦ ν. 2511/1953 σημαίνει, ὅτι ἡ σύμβασις δὲν εἶναι ὡρισμένου χρόνου.

β) Ἑτέρα διάταξις εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρου 8 ν. 3198/1955. Ὁρίζει ἡ διάταξις αὕτη, ὅτι δύναται νὰ συμφωνηθῇ μεταξὺ ἐργοδότου—μισθωτοῦ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 15 ἐτῶν ὑπηρεσίας, ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐπὶ καταβολῇ τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112. Καὶ συνεχίζει ἡ διάταξις: Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχουν καὶ οἱ συμπληρώσαντες τὸ ὅριον ἡλικίας. Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ἰδιαιτέρως ἀποκαλυπτική.

Ἀποκαλύπτει πρῶτον, ὅτι ὑφίσταται κατ' ἀρχὴν δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 καὶ διὰ τοὺς ὑπὸ ὅριον ἡλικίας ἐργαζομένους, ἀφοῦ ἐπὶ τούτων γίνεται ὁ συμβιβασμὸς ἐργοδότου - μισθωτοῦ. Ἀποκαλύπτει ἀκόμη ὅτι ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας δὲν δρᾷ ὡς ἡ διαλυτικὴ προθεσμία τῆς συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου, ἥτις ἐπιφέρει κατ' ἄρθρ. 669 Α.Κ. αὐτοδικαίως τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως· διότι, ἂν ἴσχυε πρὸς διαλυτικὴν

προθεσμίαν, θά έπέφερε αὐτοδικαίως τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε στάδιον συμβιβασμοῦ μεταξὺ ἐργοδότου—μισθωτοῦ, ὅπως δεχθῇ καὶ ἐτοχωρήσῃ ὁ μισθωτός, λαμβάνων τὸ ἥμισυ τῆς ἀποζημιώσεως· ἀντιθέτως μάλιστα σκέψις θὰ ὁδήγει εἰς ἀνεφάρμοστον τῆς διατάξεως, διότι ὁ ἐργοδότης, ἐαν ὁ μισθωτὸς ἤθελε π.χ. 1 ἔτος νὰ συμπληρώσῃ τὸ ὅριον ἡλικίας, πρὸς τί νὰ συμφωνήσῃ καὶ καταβάλῃ τὸ ἥμισυ τῆς ἀποζημιώσεως, ἀφοῦ μετὰ 1 ἔτος θὰ λυθῇ ἡ σύμβασις αὐτοδικαίως;

Ἄκομη ἡ ἄποψις αὕτη, ὅτι δηλ. προσήκει εἰς τοὺς ὑπὸ Κανονισμοὺς ἐργαζομένους ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ν. 2112, εὑρίσκει πλέον ἀκλονήτων ἔρεισμα εἰς τὸν ν. 2510/1953, ἄρθρ. 7 § 2, ὅστις εἰδικῶς ἀφορᾷ τὴν ἀπόλυσιν τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὅστις ρητῶς ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης.

Ἡ διατάξις ὅμως αὕτη βοηθεῖ εἰς τὴν ὀρθὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 9 ν. 2112. Διότι λέγει ἡ διάταξις αὕτη:

«Ἡ τοιαύτη παροχὴ θεωρεῖται ὡς ἀποτελοῦσα τὴν εἰδικὴν μέριμναν τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 9 ν. 2112, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558 (ἄρθρ. 6). (Βλέπε περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρ. 7 § 2 ν. 2510/1953 τὴν Α.Π. 651/1955, ΕΕΔ 15,82).

Ἐκεῖνο, λοιπόν, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγίστην σημασίαν, ἐν προκειμένῳ, εἶναι τοῦτο: Ὁ ν. 2510/1953 ἀποκαλύπτει, ὅτι ὑφίστατο καὶ διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἡ εἰδικὴ προστασία τοῦ ἄρθρ. 9 ν. 2112 (ἥτις ἐπὶ ἀπολύσεων γενομένων κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ν. 2510/1953 ἰσοφαρίσθη διὰ τῆς παροχῆς τοῦ ἀσφαλίσματος ὑπὸ τοῦ Ταμείου Αὐτασφαλείας, ζήτημα ὅπερ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει).

Ὁ νομοθέτης ὅμως τοῦ ν. 2510/1953 ἐγνώριζε καὶ τὸν Κανονισμὸν τῆς Τραπέζης (ὅστις ἔχει ὅριον ἡλικίας καὶ ὅστις ὁμιλεῖ περὶ τοῦ ὅτι «αὐτοδικαίως ἀποχωρεῖ» ὁ ὑπάλληλος), ὡς ἐπίσης ἐγνώριζεν ὅτι ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐδέχετο, ὅτι ἐπὶ «αὐτοδικαίως» λυομένης σχέσεως ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁρίου ἡλικίας δὲν ὑπῆρχε (κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου πάντοτε) ἔδαφος ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 9 ν. 2112. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐγνώριζε πάντα ταῦτα, διατί εἶπεν, ὅτι διαφυλάσσει τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 9 εἰδικὴν προστασίαν»; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἁπλῆ: Ὁ νομοθέτης ἐναντίον τῆς γνώμης τῆς δεχομένης ὅτι ἡ «εἰδικὴ» προστασία τοῦ ἄρθρ. 9 δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ Κανονισμῶν ἐχόντων ὅριον ἡλικίας διεκήρυξεν ὅτι τὸ ἐναντίον εἶναι τὸ ὀρθόν: Ὅτι δηλαδὴ ἰσχύει ἡ προστασία αὕτη.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 6 ν. 2112 λέγει, ὅτι δίδεται ἡ προστασία τοῦ νόμου τούτου εἰς τοὺς ὑπὸ Κανονισμῶν ἐργαζομένους, χωρὶς νὰ διακρίνῃ, ἂν πρόκειται περὶ Κανονισμῶν ἐχόντων ἢ μὴ ὅριον ἡλικίας. Ἂν λοιπὸν ἐκκινήσωμεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖον, ὅτι δηλαδὴ πᾶς ὑπὸ Κανονισμὸν ἐργαζόμενος, εἴτε ὑπάρχει, εἴτε μὴ ὅριον ἡλικίας, δικαιοῦται νὰ τύχῃ προμηνύσεως καὶ ἐν παραμελήσει ταύτης νὰ λάβῃ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112 (βλέπε αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν ν. 4558/1930 ἐνθ' ἀνωτ.), τότε οἱαδήποτε συμφωνία εἴτε προγενεστέρα, εἴτε ἐπιγενομένη τῆς ἀπολύσεως, εἶναι ἄκυρος, ἐφ' ὅσον ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀποστερηθῇ ὁ μισθωτὸς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112. Τοῦτο ρητῶς ἐπιτάσσεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 11 ἀ. ν. 547/1937, δι' οὗ ἠρμηνεύθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 8 ν. 2112 ἐδ. 1. (Ἐννοητέον ὅτι ἐνταῦθα δὲν τίθεται ζήτημα καταστρατηγήσεως, περὶ ἧς τὸ 2ον ἐδ. τοῦ ἄρθρ. 8 ν. 2112).

Ταῦτα ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον σημαίνουν τὰ ἑξῆς: Ἐφ' ὅσον ὁ ν. 2112, ἄρθρ. 9, ὥρισεν, ὅτι τῆς προστασίας τοῦ νόμου τούτου δικαιοῦται καὶ ὁ ὑπὸ Κανονισμὸν ἐργαζόμενος, οἱαδήποτε συμφωνία ἢ συμβατικὴ ρήτρα, διὰ τῆς ὁποίας ἀναιρεῖται ἡ προστασία αὕτη, εἶναι ἄνευ ἄλλου τινὸς ἄκυρος. Συνεπῶς, ἂν διὰ τοῦ Κανονισμοῦ (ἢ ἄλλης συμφωνίας) ὁρισθῇ, ὅτι ὁ μισθωτὸς δὲν δικαιοῦται τῆς προστασίας τοῦ νόμου τούτου, ἢ ἂν συμφωνηθῇ, ὅτι ἡ σύμβασις εἶναι ὡρισμένου χρόνου, ἢ ὅτι αὕτη λύεται «αὐτοδικαίως» καὶ γενικῶς ὁτιδήποτε ἄλλο, ὅπερ ἀποκλείει τὴν προστασίαν τοῦ ν. 2112, εἶναι ἡ συμφωνία αὕτη ἄκυρος ὁπωσδήποτε.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν λοιπὸν τοῦ ἄρθρ. 9 μία προϋπόθεσις ἀπαιτεῖται· Νὰ ὑπάρχῃ Κανονισμός, ὑφ' ὃν νὰ ἐργάζηται ὁ μισθωτός. Ἐφ' ὅσον εὑρισκόμεθα ἐνώπιον Κανονισμοῦ, πρέπει νὰ παρέχηται ἡ προστασία τοῦ ν. 2112, ἐκτὸς ἂν ὁ Κανονισμὸς ἔχῃ εἰς συγκεκριμένην περίπτωσιν (ἂν δηλ. ἰσχύῃ ὡς τυπικὸς νόμος) δύναμιν ὑπερτέραν τοῦ ν. 2112, εἴτε ὡς εἰσαγόντων ἐξαιρετικὸν δίκαιον ἔναντι τούτου, εἴτε ὡς καταργητικὸς τούτου.

Ἐφ' ὅσον ὅμως πρόκειται περὶ Κανονισμοῦ μὴ ἔχοντος ἰσχὺν νόμου εἰδικοῦ ἢ καταργητικοῦ τοῦ ν. 2112, δὲν ἐπιτρέπεται διὰ τούτου νὰ ἀποκλεισθῇ ἡ προστασία τοῦ ν. 2112. (Τὸ τελευταῖον τοῦτο διέγνωσεν ἡ Α.Π. 51/1952, ΕΕΔ 11, 297, ἥτις εἶπεν, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Κανονισμὸς τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης ἔχει ἰσχὺν νόμου, ὡς κυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ ν. 2584/1940, ἐπέβαλεν εἰδικὴν προστασίαν ἀποκλείουσαν τὴν προστασίαν τοῦ γενικοῦ νόμου 2112).

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΙΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤ' ΑΝΕΡΓΙΑΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Μονομερής ὑπό τοῦ ἐργοδότου βλαπτική μεταβολή ὅρων συμβάσεως καί συνέπειαι

Ἐπιτρεπτή ἡ λῆψις ὑπό τοῦ Δικαστοῦ τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας καί ἐνόρκων μαρτυρικῶν καταθέσεων ἐνώπιον Συμβολαιογράφου ἢ Εἰρηνοδίκου καί ὄνευ κλητεύσεως καί ἐν ὁπουδήποτε τοῦ διαδίκου. – Δικαίωμα μισθοῦ κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ καί ἐπί κλεισίματος καταστήματος δι' οἰκονομικούς λόγους, μή ὑφισταμένου γεγονότος ἀνωτέρας βίας — Ματαία προσφορά ὑπηρεσιῶν μετ' ἀπόλυσιν. — Ἐφαρμογή ἄρθρου 7 Ν. 2112/1920 καί ἐπί ἐργατῶν, τεχνιτῶν καί ὑπηρετῶν. — Ἄκυρος ἡ καταγγελία συμβάσεως, πρός ἣν ἰσοῦται ἡ βλαπτική μεταβολή, ἐκ τῆς μή τηρήσεως τοῦ Ν. 3198/1/55 περί καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας. — Περίπτωσις μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς ὅρου συμβάσεως. Ὑπαγόμενα εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. πρόσωπα. — Ἔννοια μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, κατ' ἄρθρ. 6 Ν. 2112 — Ὑποκατάστασις νέου ἐργοδότου εἰς ὑποχρεώσεις ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας. — Ἀπαζημίωσις μισθωτοῦ διά μή χορηγηθεῖσαν, κατ' Α.Ν. 539/1945, ἄδειαν.

Ὑπῆκειτο εἰς τήν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως μονομερής ὑπό ἐργοδότου κριθεῖσα ὡς βλαπτική μεταβολή ὅρων συμβάσεως ἐργασίας τεχνίτου, κατά τό ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 2112/1920 περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων (ἔχον ἐφαρμογήν διά τήν ταυτότητα τοῦ νομοθετικοῦ λόγου καί ἐπί τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καί ὑπηρετῶν, Α.Π. 309/1950, εἰσηγητής *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 516, Α. Π. 349/1953, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 770).

Ὑποκειμένης δμως τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐν προκειμένῳ εἰς τάς διατάξεις τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502), ὡς ἀσφαλιζομένου κατά τῆς ἀνεργίας τοῦ μισθωτοῦ, καί ἐφ' ὅσον κατά τό ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 2112/1920 ἡ μονομερής ὑπό τοῦ ἐργοδότου βλαπτική μεταβολή ὅρου συμβάσεως ἐργασίας θεωρεῖται ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως καί αὕτη (καταγγελία) ἔπρεπε, ἐν προκειμένῳ, νά γίνῃ ἐγκύρως, δι' ἐγγράφου καί διά καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ β. δ 16/18 Ἰουλίου 1920 περί ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112 (προκειμένου περί τεχνίτου), ἐκηρύχθη ὑπό τῆς παρατιθεμένης δικαστικῆς ἀποφάσεως ἄκυρος, μέ συνεπείαν τό δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ ἐπί τόν μισθόν (ἄρθρ. 349, 656 Α.Κ.) (βλέπε περί τῆς βλαπτικῆς μονομεροῦς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας ἐν σχέσει πρός τό ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, ἐπαναφερθέν ἐν ἰσχύϊ διά τοῦ ν. 3198/1955 Α.11. 22/19 0, εἰσηγητής *Χ. Καλλέλης*, ΕΕΔ 9, 155, Α. Π. 309/1950, εἰσηγητής *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 516, Α.Π. 345/1953, εἰσηγητής *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 12, 767).

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ σκέψις τῆς ἀποφάσεως περί τῶν δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ ἐν περιπτώσει μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὡς περί αὐτοῦ ὁρίζει τό ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 2112.

Ἐφ' ὅσον ἡ μεταβολή τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου ἐν προκειμένῳ ἐγένετο κατά τό θέρος 1955, βεβαίως ἡ ἀναγνωριζομένη ὑπό τῆς ἀποφάσεως ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ περί λήψεως ἀποζημιώσεως διά τήν μή χορηγηθεῖσαν κατά τό ἔτος 1955 ἄδειαν, κατά τόν ἀ.ν. 539/1945, (περί τῶν διαφόρων γνωμῶν ἐπί τοῦ δικαιώματος βλέπε ΕΕΔ 15, 601), ἐβάρυνε τόν διάδοχον φορέα τῆς ἐπιχειρήσεως, τῆς ἀξιώσεως οὔσης ἀπαιτητῆς καθ' ὃν χρόνον ἡ ἐπιχείρησις διεξήγετο παρ' αὐτοῦ (πρβλ. καί τήν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6124/1955, εἰσηγητής *Χ. Βασιλείου*, ΕΕΔ 14, 705 καί τάς ἐν ΕΕΔ 14, 701 ἐπ. σημειώσεις μας ἐπί τῆς μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί).

Εἰς ὅ,τι δμως θά ἠδύνατο νά ἀναπτυχθοῦν ἀντιρρήσεις εἶναι ἐπί τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποφάσεως ὅτι καί διά τό «δῶρον» τοῦ Πάσχα 1955 ὑποχρεως ἦτο ὁ νέος φορεύς τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἐφ' ὅσον ἡ μεταβολή τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου ἐγένετο, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις, κατά τό θέρος τοῦ 1955, ἡ ἐπί τοῦ δώρου ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ κατά τῶν φορέων τῆς ἐπιχειρήσεως εἶχεν ἤδη γεννηθῆ πρό τῆς μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου καί δέν ἐπεχρεοῦτο ἐξ ὁλοκλήρου ὁ νέος φορεύς τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἡ ἀξίωσις κατά τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 2112/1990 (παρενωθῆ, νομίζομεν, ἡ ἐπικαλουμένη ὑπό τῆς ἀποφάσεως Α.Π. 30/1953, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 234, ἡ ὁποία δέν ἀναφέρεται ὀρθῶς εἰς μεταβίβασιν εἰς τόν νέον φορέα τῆς ἐπιχειρήσεως τοιούτων ἀξιώσεων), δέν μετεβιβάσθη ἐκ τοῦ νόμου εἰς τόν διάδοχον ἐργοδότην.

Πρωτοδίκου Καλαμῶν 45/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. ***Η. Κάμτσιος***
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Κ. Ἐξαρχόπουλος, Η. Σπηλιώτης

Καθ' ἃ ἐκτίθεται ἐν τῇ ὑπό κρίσιν ἀγωγῇ, ὁ ἐνάγων, δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, προσελήφθη τήν 1ην Αὐγούστου 1954 ἔτους ὑπό τοῦ ἐναγομένου, ὡς τεχνίτης (κάλφας) εἰς τό ἐνταῦθα ὑποδηματοποιεῖον του, καί εἰργάσθη παρ' αὐτῷ ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 10ης Μαρτίου 1956, ὅτε ἀπελύθη ἄκύρως, ὡς μή τηρηθεισῶν τῶν διατυπώσεων τοῦ ν. 3198/1955, τοῦ δ' ἐναγομένου ἀρνουμένου νά ἀποδεχθῇ τάς προσηκόντως προσφερομένας ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ζητεῖται, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος οὗτος καί τῷ καταβάλῃ: 1) Τά ἡμερομίσθιά του λόγῳ ἀκυρότητος τῆς καταγγελί-

ας από 10.3.1956 μέχρι 17.4.1956, ως διά των προτάσεών του περιορίζει την απαίτησίν του ταύτην, πρός δραχ. 42, ήτοι έν συνόλω δραχ. 840, 2) δραχ. 645 διά μή καταβληθέν δώρον Πάσχα 1955, 3) δραχ. 1.075 διά μή καταβληθέν δώρον Χριστουγέννων 1955 καί 4) δραχ. 294 διά μή χορηγηθείσαν αύτώ άδειαν 7 ημερών τού 1955 έτους.

Ούτως έχουσα αύτη νόμω βάσιμος παρίσταται, ερειδομένη εις τά άρθρα 648, 649 τού Α.Κ., άρθρ. 5 § 3 ν. 3198)1955, ν. 539)1945 καί ύπ' αριθ. 24400)1955 καί 74960)1955 υπουργικάς αποφάσεις, παραδεκτώς φέρεται πρός συζήτησιν κατά την παρούσαν διαδικασίαν καί δέον νά έρευνηθή κατ' ούσίαν.

Επιτρεπτώς καί νομίμως ό δικαστής τού ν. ΓΒΟΔ λαμβάνει υπ' όψιν πρός σχηματισμόν της πεποιθήσεώς του καί ένόρκους ένώπιον Συμβολαιογράφου ή Ειρηνοδικών μαρτυρικάς καταθέσεις, ληφθείσας καί άνευ κλητεύσεως καί έν απουσία τού διαδίκου (Α.Π. 203)1954, ΕΕΔ 13ος, σ. 405, Α. Π. 573)1953, ΕΕΔ 13ος, σ. 39).

Εβεβαιώθησαν, κατά την κρίσιν ημών, τα εξής πραγματικά περιστατικά: Ό ενάγων προσελήφθη άρχικώς κατ' Αύγουστον 1954, ώς τεχνίτης (κάλφας) είς τό υποδηματοποιείον άδελφών Φ., άμειβόμενος κατά τεμάχιον παραγομένης εργασίας. Κατά τό θέρος 1955 αποχώρησε της επιχειρήσεως ταύτης ό έτερος τών αδελφών Φ. καί παρέμεινεν έν αύτη μόνος ό εναγόμενος, όστις καί διεπίρασε την επιχείρησιν, ώς καί άπαν τό προσωπικόν ταύτης. Μεταξύ τού διατηρηθέντος προσωπικού ήτο καί ό ενάγων, όστις εξακολούθησε εργαζόμενος παρά τώ εναγομένω πάντοτε ώς τεχνίτης (κάλφας) μέχρι της 10.3.1956, ότε ό εναγόμενος αύτος έκλεισε τό είς ό είργάζετο ό ενάγων υποδηματοποιείον του.

Εις την ενέργειαν ταύτην προέβη ό εναγόμενος, κατά τούς ισχυρισμούς του, λόγω οικονομικών δυσχερειών, συνεπεία περιορισμού τών εργασιών, άλλά καί διότι, ως εβεβαιώθη, ήδη άπ' αρκετού χρόνου έχει έν λειτουργία έτερον υποδηματοποιείον είς τά χωρία Κοπανάκιον, είς ό απασχολεί καί τεχνίτην. Ό περιορισμός τών εργασιών τού εναγομένου καί ή εν γένει οικονομική δυσχέρεια της επιχειρήσεως δέν συνιστά γεγονός ανωτέρας βίας, λύει τό κλείσιμον δι' οικονομικούς λόγους (Μιχελή, Γεν. Αρχαί, σ. 374—375, Καπκά, Ενοχικόν υπ' άρθρ. 656 Α.Κ., Α.Π. 637)1950, ΕΕΔ 10ος, σ. 219, Α.Π. 17)1954 καί 314)1954, ΕΕΔ 13ος σ. 235 καί 636, Πρ. Πειρ. 273)1950, ΕΕΔ 9ος, σ. 456), ίνα κατ' άρθρον 656 Α. Κ. ό εργαζόμενος στερηθή τών αποδοχών του.

Κατά συνέπειαν, μή τηρηθείσων υπό τού ενάγομένου τών νομίμων διατυπώσεων, ή απόλυσις τού ενάγοντος είναι άκυρος καί ό εναγόμενος, καθιστάμενος υπερήμερος, υποχρεούται είς την καταβολήν τών αποδοχών (Α. Π. 47)952, ΕΕΔ 11ος, σ. 265), ματαίως δέ αποβαίνει ή προσφορά υπηρεσιών υπό τού μισθωτού (ενάγοντος) μετά την άκυρον απόλυσίν του (Α.Π. 152)1952, Θέμ. ΞΓ' σ. 351, Α.Π. 26)1955, ΕΕΔ 14ος, σ. 424), ανεξαρτήτως τού ότι έν προκειμένω εβεβαιώθη, ότι προσηκόντως προσέφερε τάς υπηρεσίας του ό ενάγων. Ισχυρίζεται ό εναγόμενος ότι μετά τό κλείσιμον τού καταστήματός του προσέφερεν είς τόν ενάγοντα εργασίαν κατ' οίκον, εβεβαιώθη δέ καί έκ τών αύτών ως άνω αποδείξεων ότι πράγματι προσέφερε τοιαύτην, ούχί όμως ποσοτικώς την αύτήν. Ερευνητέον άθεν αν ή μονομερής αύτη μεταβολή τών όρων της συμβάσεως είναι βλαπτική διά τόν ενάγοντα.

Κατ' άρθρον 7 τού ν. 2112, εφαρμογήν έχον καί επί εργατών, τεχνιτών καί υπηρετών, διά την ταυτότητα τού νομοθετικού λόγου (Α.Π. 309)1950, Θέμ. ΞΑ' σ. 604, Α. Π. 349)1953, Θέμ. ΞΔ' σ. 882), πάσα μονομερής μεταβολή τών όρων της υπαλληλικής συμβάσεως, βλάπτουσα τόν υπάλληλον, θεωρείται ως καταγγελία ταύτης, έχει δέ ή μονομερής βλαπτική μεταβολή τά αύτά ακριβώς αποτελέσματα, οία καί ή εύθεία απόλυσις (Α.Π. 27)1955, ΕΕΔ 14ος, σ. 241, Πρωτ)κείου Αθ. 955)1950, ΕΕΔ 9ος, σ. 20) καί συνεπώς, εφ' όσον δεν τηρηθώσι αί διατυπώσεις τού ν. 3198)1955, ή καταγγελία είναι άκυρος (Α. Π. 22)1950, Θέμ. ΞΑ' σ. 382, Α. Π. 309)1950, Θέμ. ΞΑ' 604), άποκρούων δ' ό μισθωτός την μεταβολήν, δικαιούται όπως, συνεχίζων την υπό ταύς πρό της μεταβολής συμβατικούς όρους προσφοράν τών υπηρεσιών, αξιώσει την τήρησιν τών συμβατικών τούτων όρων καί την απόληψιν τών συμφωνημένων αποδοχών του (Α.Π. 706)1954, ΕΕΔ 13ος, σ. 1286).

Εν προκειμένω ή μεταβολή τών όρων της συμβάσεως, μονομερώς επελθούσα, είναι βλαπτική δι' τόν ενάγοντα, διά τούς εξής λόγους: Τό κλείσιμον τού καταστήματος άμεσον συνέπειαν έχει την μείωσιν τών αποδοχών τού ενάγοντος, ούχερές δ' είναι τό εναγόμενος, εν όψει καί τού ισχυρισμού του ότι διέρχεται περίοδον μειώσεως τών εργασιών του, ώ διδη εργασίαν ούχί ανάλογον πρός την κίνησιν τού εν Κοπανακίω υποδηματοποιείου του, είς ό μαλιστα έχει έτερον τεχνίτην, εν τή άνίσως δέ ταύτη μεταχειρίσει ούδείς δύναται νά άσκηθή έλεγχος υπό τών εργαζομένων οίκοι, ενώ ταύτα θά συνέβαινε, άν παρείχετο ή εργασία εν τώ υποδηματοποιείω, ώς καί πρότερον.

Περαιτέρω καί μέν υπάγονται είς την ασφάλισιν τού Ι.Κ.Α. πάντα τά πρόσωπα τά παρέχοντα εξηρτημένην εργασίαν είς τόν τόπον, όπου επεξετάθη ή ισχύς τού νόμου περί Ι.Κ.Α., ανεξαρτήτως άν ή επιχείρησις τού εργοδότου έχη την έδραν της εν τώ τόπω τούτω ή άλλαχού (Α. Π. 650)1950, ΕΕΔ 10ος, σ. 109), ως εν προκειμένω έχει πλέον ή επιχείρησις τού εναγομένου την έδραν της έν

Κοπανάκη, ὅπου δὲν ἰσχύει ἡ ἀσφάλισις, πλὴν εἶναι βλαπτικὴ ἡ μεταβολὴ αὕτη διὰ τὸν ἐνάγοντα, διότι ἐπιφέρει εἰς αὐτὸν βλάβην, δεδομένου ὅτι ἐργαζόμενος οὗτος κατ' οἶκον εἰς τόπον, ἔνθα δὲν διατηρεῖ ὑποδηματοποιεῖον ὁ ἐναγόμενος, ἀσφαλῶς θὰ περιπέσῃ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, διὰ νὰ στερηθῇ οὕτω τῶν ὧν ἀπολαύει δικαιωμάτων, ὡς πρόσωπον παρέχον ἐξηρτημένην ἐργασίαν. Ἐν συμπεράσματι ἡ ὡς ἄνω μεταβολὴ τῶν ὅρων συμβάσεως ἐργασίας εἶναι βλαπτικὴ διὰ τὸν ἐνάγοντα.

Ἐν μεταβολῇ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, καθ' οἱονδήποτε νομικὸν καὶ πραγματικὸν τρόπον ἐπερχομένη, ἡ ὑπηρεσία τοῦ μισθωτοῦ θεωρεῖται συνεχής (Α. Π. 30)1953 Θέμ. ΞΔ' σ. 331). Δηλαδὴ ὁ τελευταῖος διάδοχος ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὑπολογίζων ἀπ' ἀρχῆς ὡς συνεχῆ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μισθωτοῦ, ἥτις ὑπηρεσία σύνδεσμον νομικὸν ἔχει μὲ τὴν ἐπιχείρησιν καὶ οὐχὶ τὰ πρόσωπα, νὰ δίδῃ τὰς ἀδείας, δῶρα κ.λ.π. καθ' ὅσον οὗτος ὑποκαθίσταται εἰς ὅλας τὰς ἐκ τοῦ νόμου καὶ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεις (μισθός, ἄδεια, δῶρα, ἀποζημίωσις) (Α. Π. 30)1953 Θέμ. ΞΔ' σ. 331). Ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδείξεων ἐβεβαιώθη ὅτι πρόκειται περὶ τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως, ἐν ᾗ μόνον μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου ἐπῆλθεν, ἤτοι ἀρχικῶς ἦσαν τοιοῦτοι οἱ ἀδελφοὶ Ν., ἐν συνεχείᾳ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ θέρους 1955, ὅτε ἀπεχώρησεν ὁ ἕτερος τῶν ἀδελφῶν, μόνον ὁ ἐναγόμενος, ὅστις, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, διετήρησε τὴν ἐπιχείρησιν καὶ ἅπαν τὸ προσωπικόν της. Οὗτος συνεπῶς εἶναι ὑπόχρεως εἰς τὴν καταβολὴν δώρων καὶ ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν παρελθόντος ἡμερολογιακοῦ ἔτους εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἐφ' ὅσον ὀφείλονται, τῆς ὑπηρεσίας τούτου ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1954 ἔτους. Ἐβεβαιώθη ὡσαύτως ὅτι ὀφείλεται τῷ ἐνάγοντι τὸ δῶρον Πάσχα 1955.

Διὰ τοῦ ν. 539)1945, ἰσχύοντος καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α. Κ. (Α. Π. 516)1954 Θέμ. ΞΔ' σ. 928), προβλέπεται ἡ χορήγησις εἰς τοὺς μισθωτοὺς καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, ἧς ἡ διάρκεια ὁρίζεται ἀναλόγως τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας καὶ χορηγεῖται αὐτοτελῶς, ὡς ταῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἀξιώσεως καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθε τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος, τοῦ μισθωτοῦ δικαιουμένου νὰ ἀξιώσῃ δικαστικῶς τὴν παροχὴν τῆς κατὰ τὸν νόμον ἀδείας του αὐτουσίως (*Ι. Καπαδίστριας*, ΕΕΔ 4ος, σ. 520, *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 10ος, σ. 910, Πρωτ. Ἀθηνῶν 12.332)1952, ΕΕΔ 12ος, σ. 27, 11.924)1953, Θέμ. ΞΕ' σ. 252, 6646) 1954, ΕΣΔ 13ος, σ. 753). Ἐὰν ὅμως παρῆλθε τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀδείας καὶ ἡ αὐτουσία παροχὴ κατέστη ἀδύνατος ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργοδότου, ὁ μισθωτὸς ἔχει ἀξίωσιν χρηματικῆς μόνον ἀποζημιώσεως διὰ τὴν μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, κατὰ τὰς περὶ ἀδυναμίας παροχῆς διατάξεις τῶν ἄρθρων 335 ἐπ. τοῦ Α. Κ. (Α. Π. 528)1955, ΕΕΔ 14ος, σ. 1333, Πρωτ. Ἀθηνῶν 4363)1955, ΕΕΔ 14ος, σ. 745, Πρωτ. Ἀθ. 6793)1955, ΕΕΔ 15ος, σ. 195), τοῦ ἐργοδότου καταστάντος ὑπερημέρου ἅμα τῇ παρόδῳ τοῦ ἀκροτάτου σημείου χορηγήσεως τῆς ἀδείας καὶ ἄνευ ὀχλήσεως, καθ' ὃ ὑφισταμένης δήλης ἡμέρας ἐκπληρώσεως τῆς παροχῆς, κατ' ἄρθρ. 341 Α. Κ. Ἡ ἀποζημίωσις συνίσταται ἐνταῦθα εἰς τὸ ἰσάξιον τῆς ἐργασίας τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ἔδει νὰ εὑρίσκηται ὁ μισθωτὸς ἐν ἀδείᾳ, λαμβάνων τὰς ἀποδοχάς του καὶ ἐζημιώθη διὰ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας του καὶ ἀναλώσεως τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν του δυνάμεων (Πρ. Ἀθ. 4363) 1955, ΕΕΔ 14ος, σ. 745, *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 14ος, σ. 625). Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδείξεων ὅτι εἰς τὸν ἐνάγοντα δὲν ἐχορηγήθη ἄδεια κατὰ τὸ ἔτος 1955. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας του, οὗτος κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο (1955) ἐδικαιοῦτο ἀδείας 6 ἡμερῶν καὶ συνεπῶς ἡ ὀφειλομένη αὐτῷ ἀποζημίωσις ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 222 (6 ἡμ. Χ 37 δρχ.), τοῦ ἡμερομισθίου ὑπολογιζομένου κατ' ἄρθρον 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἰσχυούσης ἀπὸ 1.1.1955.

Ἀκύρου οὔσης τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ὁ ἐναγόμενος περιῆλθεν ἀπὸ τῆς 10.3.1956 εἰς ὑπερημερίαν καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου ὀφείλει εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸν μισθὸν αὐτοῦ, ἀνερχόμενον ἐν ὅλῳ διὰ τὸ κρίσιμον ἐν προκειμένῳ ἀπὸ 10.3.1956 μέχρι 1.4.1956 χρονικὸν διάστημα εἰς δρχ. 840 (20 ἡμερομ. Χ 42 δρχ.), τοῦ ἡμερομισθίου ὑπολογιζομένου, ἐφ' ὅσον δὲν προβάλλει ὁ ἐνάγων ὅτι ἐπραγματοποίει μειζονας ἀποδοχάς, κατὰ τὰς περὶ κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103)1924)1956 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἰσχυούσης ἀπὸ 24.1.1956, ἅτε τοῦ ἐργοδότου ὀφείλοντος νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὰ κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμειβόμενον προσωπικόν του κατ' ἐλάχιστον τὰ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου (ἄρθρον 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως).

Δέον νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ παροῦσα ἀπόφασις διὰ τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 840, κατ' ἄρθρον 186α Πολ. Δικ., κατὰ δὲ τὸ ὑπόλοιπον τοιοῦτον δὲν συντρέχει περίπτωσις, ὅπως κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστή, καθ' ὅσον ἡ ἐπιβράδυνσις τῆς ἐκτελέσεως δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ σημαντικὴν ζημίαν εἰς τὸν νικῶντα διάδικον.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΒΛΑΒΗ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΚ ΠΑΡΑΒΑΣΕΩΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΕΚ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 662 Α.Κ.

Ὑποχρέωσις ἐργοδότου εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ παθόντος κατ' ἄρθρα 914 ἐπ. Ἀστικοῦ Κώδικος

Ἐργατικὸν ἀτύχημα κατὰ τὸν Ν. 551. — Ἔννοια αὐτοῦ. — Ἀπαλλαγὴ ἐργοδότου ὑποχρεώσεως εἰς ἀποζημίωσιν ἐπὶ παθόντος ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατ' ἄρθρ. 60 Α.Ν. 1846/1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἐκτὸς τῆς ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου προκλήσεως τοῦ ἀτυχήματος. — Ὑποχρεώσεις ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἄρθρου 662 Α.Κ. — Ὕπαρξις εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου εἰς ἀποζημίωσιν μισθωτοῦ κατ' ἄρθρ. 914 Α.Κ. ἐπὶ ἀτυχήματος μὴ ἐμπίπτοντος εἰς τὸν Ν. 551 καὶ προκληθέντος ἐκ παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 662 Α.Κ. — Συντρέχον πταῖσμα μισθωτοῦ κατ' ἄρθρ. 300 Α.Κ. — Παραγραφὴ ἀπαιτήσεων ἐξ ἀδικοπραξίας κατ' ἄρθρ. 937 Α.Κ. — Παραγραφὴ ἀπαιτήσεων ἐκ τοῦ Ν. 551. — Χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην. — Ἀγωγὴ δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐργοδότου καὶ ἀρμόδιον δικαστήριον.

Ἐφ' ὅσον ὑπόκειται ἐργατικὸν ἀτύχημα κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ν. 551 ἔχει ἤδη νομολογηθῆ, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 60 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (ὅμοιον καὶ τὸ ἄρθρ. 69 τοῦ προϊσχύσαντος ν. 6298/1934, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ παθὼν ἐργατικὸν ἀτύχημα περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ἠσφαλισμένων παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προσώπων (ἀνεξαρτήτως ἐγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τὰ μητρῶα ἠσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α., ἄρθρ. 2 ἀ.ν. 1846/1951, Α.Π. 201/1956, εἰσηγητὴς *Γ. Βωμβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 478, καὶ λοιπαὶ εἰς σημειώσεις μας αὐτόθι παραπομπαί), ὁ ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται τῆς ἐκ τοῦ ν. 551 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ὑποχρεώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν, διατηρεῖται δὲ μόνον ἡ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀξίωσις πρὸς ἀποζημίωσιν (ἄρθρ. 16 ν. 551) εἰς περίπτωσιν παραβάσεως ὅρων ἀσφαλείας τοῦ ἐργαζομένου ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου (Α.Π. 435/1948, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Ν. Κάτελλας*, ΕΕΔ 7, 860, Α.Π. 61/1951, εἰσηγητὴς *Ν. Πλατύκας*, ΕΕΔ 10, 370).

Θέμα ἤδη τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶναι, ἂν διατηρῆται ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 914 ἐπ. Α.Κ. ὑποχρέωσις εἰς ἀποζημίωσιν ἐξ ἀδικοπραξίας ἐπὶ παθήσεως τοῦ μισθωτοῦ, μὴ δυναμένης νὰ ἀποδοθῆ εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου 551 καὶ ὀφειλομένης εἰς παράβασιν τοῦ ἄρθρου 662 Α.Κ. (βλ. πρὸ καὶ τοῦ θέματος καὶ τῆς ἀπόψεως τῆς πρωτοδικειακῆς ἀποφάσεως *Μ. Κυπραίων*, ἀνωτέρω σελ. 753).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3732/1956

Πρόεδρος ὁ κ. *Δ. Μητράκος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Μ. Χρονόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Χ. Νικολάϊδης, Χ. Καραμητσάνης

Ἐκ τῶν ἐν συνδυασμῷ διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 2 καὶ 16 τοῦ ν. 551/1915, κωδικοποιηθέντος διὰ τοῦ β. δ. τῆς 24.7.1920, προκύπτει, ὅτι ἐργάτης ἢ ὑπάλληλος, παθὼν ἀτύχημα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ αφορμῆς αὐτῆς, ἐπενεχθὲν διακοπὴν τῆς ἐργασίας του πλέον τῶν τεσσάρων ἡμερῶν (ἐξαιρέσει τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ παθὼν ἐκ προθέσεως προεκάλεσε τὸ ἐπελθὸν ἀτύχημα), ἐὰν τοῦτο δύναται νὰ ἀποδοθῆ εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου, ἔχει τὸ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα νὰ ἀσκῆ εἴτε τὴν ἐκ τοῦ νόμου 551/1915, εἴτε τὴν ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀξίωσιν πρὸς ἀποζημίωσιν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει, ἤτοι παρέχεται ἡ αὐτὴ διαζευκτικὴ εὐχέρεια, καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἀτύχημα ἐκ δικαίου συμβάντος ἐπῆλθεν ἐν ἐργασίᾳ ἢ ἐπιχειρήσει, προδήλως ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐν ᾗ δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις ἰσχυόντων νόμων, διαταγμάτων ἢ κανονισμῶν περὶ τῶν ὅρων ἀσφαλείας καὶ ἕνεκεν τῆς μὴ τηρήσεως τούτων, προφανῶς ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργοδότου (πταίσματι), διότι ἐν ἀνυπαρξίᾳ πταίσματος (π. χ. ἡ μὴ τήρησις τῶν ἀνωτέρω ὅρων, ἐξ ἧς τὸ ἀτύχημα συνέβη ἐκ τύχης ἢ ἀνωτέρας βίας) καθιερουμένης ἀντικειμενικῆς εὐθύνης διὰ τοῦ ν. 551/1915 ὁ ἐργοδότης ὁπωσδήποτε εὐθύνεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου.

Καθ' ἑρμηνείαν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων συνάγεται, ὅτι τὸ ἀτύχημα δέον νὰ ὀφείληται εἰς βίαιον συμβάν, ὅπερ εἶναι ἀποτέλεσμα βιαίας καὶ αἰφνιδίας ἐπενεργείας ἐξωτερικοῦ αἰτίου, τοῦτέστι περιστατικοῦ ξένου πρὸς τὴν ὀργανικὴν σύστασιν τοῦ παθόντος, ἀποκλειομένων διὰ τῆς διατάξεως τῶν ἀσθενειῶν ἐκείνων, αἵτινες ἐπέρχονται συνεπείᾳ τῆς συνήθους καὶ κανονικῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου, ἕνεκεν τῆς λανθανούσης καὶ προοδευτικῆς ἐπενεργείας ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ διαφόρων δυσμενῶν ἐπαγγελματικῶν ὅρων καὶ αἰτίων, ἐπὶ πλέον δὲ νὰ ἔλαβε χώραν τὸ ἀτύχημα ἐν ἐργασίᾳ ἢ ἐπιχειρήσει ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου. Διὰ τοῦ ἐπακολουθήσαντος ἄρθρου 60 § 3 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (ὅμοιον τὸ ἄρθρον 69 § 4 τοῦ προϊσχύοντος ν. 6298/1934), ὡρίσθη ὅτι ἐφόσον ὁ παθὼν περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ἀσφαλιστέων παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προσώπων, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐγγραφῆς ἢ μὴ αὐτοῦ εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Ι.Κ.Α. (ἄρθρον 2 ἀ. ν. 1846/1951 καὶ Α.Π. 441/1954, ΕΕΔ 13 σελ. 706), ὁ ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται τῆς ἐκ τοῦ ν. 551/1915 ὑποχρεώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν, ὡς καὶ τῶν ἐξόδων νοσηλείας καὶ κηδείας. Διὰ τῶν ἄρθρων 34 § 2 (ὁμοίου ἄρθρου 45 § 2 ν. 6298/1934) ὡρίσθη ὅτι, ἐὰν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως βεβαιοῦται ὅτι τὸ ἀτύχημα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ὀφείληται εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος

προσώπου, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κλπ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ὀρθῶς ἑρμηνευομένων, παρέπεται, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν δικαστηρίων, ὅτι τὸ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα πρὸς ἀξίωσιν ἀποζημιώσεως εἴτε κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. 551)1915, εἴτε τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου, παρέχεται εἰς τὸν ὑποστάντα ἐκ δολίου συμβάντος ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν ἔννοιαν ἐργάτην τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ ν. 551)1915 ἐργασιῶν ἢ ἐπιχειρήσεων μόνον εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 16, ἤτοι τῆς ἐκ δόλου ἀμέσου ἢ ἐμμέσου (ἐνδεχομένου) προκλήσεως τοῦ ἀτυχήματος παρὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου, εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην περίπτωσιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος τοῦ ν. 551)1915, πλὴν τῆς ἐκ προθέσεως προκλήσεως τούτου ἐκ μέρους τοῦ ἐργαζομένου, συνεπῶς τὰ τῆς ἐκ τῆς εἰδικῆς ἀμελείας ἢ παραλείψεως τηρητέων ὅρων ἀσφαλείας ἐκ νόμων, διαταγμάτων ἢ κανονισμῶν ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἡ παράλειψις ὀφείληται εἰς πταῖσμα ἢ εἶναι ἀνυπαίτιος, τὴν ἐντεῦθεν περιουσιακὴν ζημίαν, ἐπωμίζεται τὸ Ι.Κ.Α. (ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω διατάξεων τοῦ προϊσχύσαντος ν. 6298)1934 Ὁλομέλειας Α.Π. 435)1948, ἐν Θέμ. Ξ' 10 καὶ Κανακῆς, Ἔνοχ. Β' ἐκδ. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 663, σελ. 507).

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἐρευνητέον, ποῖαι αἱ διατάξεις κατὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐπῆλθε μὲν ἀτύχημα ἐκ τῆς περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 16 § 6' τοῦ ν. 551)1915 εἰδικῆς ἀμελείας τοῦ ἐργοδότου, μὴ ὀφειλόμενον ὅμως εἰς δόλιον συμβάν ὑπὸ τὴν ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει ἔννοιαν καὶ ἑπομένως μὴ ἀποτελοῦν ἐργατικὸν ἀτύχημα, ὅπερ καλύπτεται ἀπὸ ἀπόψεως προστασίας τοῦ ἐργαζομένου ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Ἐπὶ τούτων τὸ δικαστήριον σκέπτεται ὡς ἀκολούθως: Βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 662 Α. Κ. τίθεται γενικὴ ἀρχή, καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης πρέπει νὰ λαμβάνῃ μέτρα προστατευτικὰ τῆς ζωῆς καὶ ὑγείας τῶν ἐργαζομένων. Τοῦτο ἀλλωστε εἶναι σύμφωνον πρὸς τὴν ἐν ἄρθρῳ 288 Α.Κ. ἀναγορευομένην ἀρχὴν τῆς καλοπίστου ἐκπληρώσεως τῆς ἐνοχικῆς ὑποχρεώσεως (Καποδίστριας, ἐν Θέμ. ΝΗ' 391). Ποῖα τὰ κατ' ἰδίαν προστατευτικὰ μέτρα ἐν σχέσει πρὸς τὸν χῶρον τῆς ἐργασίας καὶ τῆς διαμονῆς, ἵνα μὴ διακινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑγεία τοῦ ἐργαζομένου, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰ εἰδικὰ δεδομένα ἑκάστης περιπτώσεως. Ὡς ἐλάχιστον ὅριον ληπτέων τοιούτων προφυλακτικῶν μέτρων, ἀποτελοῦν τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ ν. Γ»ΛΔ' § 1912, ὡς συνεπληρώθη καὶ ἐκωδικοποιήθη διὰ τοῦ 6.δ τῆς 5.9.1920 καὶ τὰ εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδοθέντα διατάγματα. Κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, αἱ χῶροι τῆς ἐργασίας δέον νὰ εἶναι καθαροὶ καὶ εὐρύχωροι καὶ νὰ πληροῦν τοὺς ὅρους ὑγιεινῆς, νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ ὑγρασίαν, νὰ ὑπάρχῃ ἐπαρκὴς ἀερισμὸς καὶ φωτισμὸς κλπ. Διὰ τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ν. 2943)1922, ἐπιβάλλονται ποιναὶ εἰς τοὺς παραβάτας τῶν διατάξεων ἐργοδόται, ἐὰν ἐκ τῆς ἀνεπαρκοῦς προστασίας τῶν ἐργαζομένων, ὀφειλομένης εἰς ὑπαιτίου ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου παραλείψεν τῶν ὑποχρεώσεων προνοίας, ἀνεξαρτήτως ἂν ἠδύνατο νὰ προϊδῃ ἢ μὴ τὸ ἐπιζήμιον τῆς πράξεώς του, λάβῃ χώραν ἀτύχημα μὴ ἐμπίπτον εἰς τὸ ἔδαφος ἐφαρμογῆς τοῦ ν. 551)1915, δηλονότι μὴ ἀποδοτέον εἰς δόλιον συμβάν, ὁ ἐργάτης ἢ ὑπάλληλος, ἀνεξαρτήτως ἐὰν περιλαμβάνηται μεταξὺ τῶν ἀσφαλιστέων παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προσώπων, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνόρθωσιν πάσης ζημίας, ἣν ὑπέστη κατ' αἰτιώδη συνάφειαν μεταξὺ τῆς πταίσματι τοῦ ἐργοδότου ἀθετήσεως τῆς ὑποχρεώσεως προνοίας ὡς ζημιογόνου γεγονότος ἐκ τῆς ζημίας, βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 914 Α. Κ., διότι καὶ ὑπαιτιότης ὑφίσταται (δόλος ἢ ἀμέλεια) καὶ παράβασις τοῦ νόμου (συναφῶς Α. Π. 640)1953 Θέμ. ΞΖ' 60, Κανακῆς, Ἔνοχ. Β' ἐκδ. ὑπὸ τὰ ἄρθρα 662–663 σελ. 604, καὶ Ε. Θεσσ. 406)1951, ΕΕΝ ΙΘ' ,σελ. 321), ἐφ' ὅσον δὲ ἡ ἀθέτησις τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 662 Α. Κ. (προνοίας συνιστᾷ ἀδίκημα, δύναται νὰ αἰτηθῇ, κατὰ τὸ ἄρθρον 932 Α. Κ., καὶ χρηματικὴ ἱκανοποίησις διὰ τὴν τυχὸν προκληθεῖσαν ἠθικὴν βλάβην, ἐκτὸς τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περιουσιακὴν ζημίαν, ταύτης (τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως) βαρυνούσης οὐχὶ μόνον τὸν ἀδικοπραγήσαντα, ἀλλὰ καὶ τὸν προστήσαντα, τῆς εὐθύνης τοῦ τελευταίου στηριζομένης εἰς τὸ ἄρθρον 922 Α.Κ. (Α.Π. 147)1953, Θέμ. ΞΔ' 490).

Κατὰ τὰ ἐν τῷ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῷ ἐκτιθέμενα, ἡ ἐνάγουσα τὴν 1.4.1951 προσελήφθη παρὰ τῆς ἐναγομένης, ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἑταιρείας, ἀσκούσης βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν (ἐργοστάσια κατασκευῆς ὑποκαμίσων κλπ.) ὡς βοηθὸς λογιστοῦ ἐπὶ τῷ ἐν αὐτῇ μισθῷ καὶ δι' ἀορίστου χρόνου. Διὰ τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων της ταύτην ἡ ἐργοδότις τὴν ἐγκατέστησεν ἀρχικῶς εἰς τὸ βάθος μιᾶς στοᾶς χώρου 8 τ.μ. ἢ ὕψους τριῶν, ἤτοι 24 κυβικῶν, ὑπολογιζομένου δὲ καὶ τοῦ ἄγκου τῶν ἐν αὐτῇ ἐπίπλων, χωρητικότητος μόλις δέκα κυβικῶν μέτρων, διὰ νὰ ἐργάζηται μετὰ τριῶν, ἐνίοτε καὶ τεσσάρων ὑπαλλήλων, ὅτι τὸν χειμῶνα ἡ στοὰ ἐστερεῖτο θερμάνσεως καὶ εἶχεν ἡ ἐνάγουσα τὴν αἴσθησιν παραμονῆς ἐν ψυγείῳ, ὅτι τὸ θέρος ἐποθέτησεν ἡ ἐργοδότις ὑπὲρ θύρας τὴν ἀνεμιστῆρα, ὅτι λόγῳ τῶν τοιούτων ἀνθυγιεινῶν ὅρων ἐργασίας, συντελούσης καὶ τῆς ἐξαντλητικῆς διώρου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ἀπαιτούσης διπλάσιον ἀριθμὸν ὑπαλλήλων, εἰς ἣν ἐπειθαναγκάζετο, διὰ νὰ μὴ ἀπολυθῇ ἐν ὀργῇ τῆς καὶ χάσῃ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς της, προσεβλήθη κατ' Αὔγουστον 1951 ἐκ κρυολογήματος, ἐντοπισθέντος εἰς τὸν δεξιὸν πνεύμονα καὶ τὴν 14.2.1952 ἐκ δεξιᾶς πλευρίτιδος, εἰς ἐπανειλημμένας παρακλήσεις της περὶ βελτιώσεως τῶν ὅρων ἐργασίας καὶ διαρρυθμίσεως τοῦ χώρου καὶ συγκεκριμένως πρὸς τοποθέτησιν παταρίου ἀνοίξεως τοῦ γραφείου, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἑταιρείας διαρκῶς τῆς ὑπέσχοντο βελτίωσιν. Τὴν 3.6.1952 προσεβλήθη ἐξ ὀξείας ἀμυγδαλίτιδος καὶ ὑπέστη ἐγχείρησιν. Μετὰ τὰς ἀνωτέρω ἀσθενείας της, προκληθείσας πταίσματι τῆς ἐναγομένης, τὴν ἐγκατέστησαν εἰς μίαν ἀποθήκην ὑπερπληρωμένην ἀπὸ ἐμπορεύματα, σὺδέποτε καθαριζομένην, ἄνευ φυσικοῦ ἢ τεχνητοῦ ἀερισμοῦ καὶ ἐπαρκοῦς φωτισμοῦ, ἐξ ἧς ἀνεδίδετο δυσοσμία ἐκ τῶν διαφόρων χημικῶν οὐσιῶν τῶν ἀρτι ἐκ τοῦ ἐργαστασίου ἐξαγομένων καὶ τοποθετουμένων ἐν τῇ ἀποθήκῃ ταύτῃ ἐμπορευμάτων καὶ ἐν τῷ μέσῳ δύο θυρῶν ἀνοιγοκλειομένων, ἐξ ὧν ἀνθυγιεινῶν ὅρων τὴν 25.9.1952 διεπιστώθη παρ' ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α., παρὰ τῷ ὁποίῳ εἶναι ἠσφαλισμένη (προσάγεται τὸ ὑπ' ἀριθ. 4492 βιβλιάριον ὑπ' ἀριθ. μητρώου

ήσφαλισμένων 115892), ότι προσεβλήθη από εμπύρετον τραχειοβρογχικήν αδενοπάθειαν, εξ ού τη συνεστήθη ανάπαυσις, υπερτττισμός και αποχή από της εργασίας, ην και διέκοψεν, ότι συνεπεία των ως άνω ασθενειών της υπεβλήθη εις ιατροφαρμακευτικήν θεραπείαν, ιδιαιτέραν δίαιταν, μετεκάλεσεν εκ Σάμου την μητέρα της, διά να την περιποιήται κατ' οίκον, μετέβη προς ανάρρωσιν εις έξοχήν κλπ., τας εντεύθεν δε δαπάνας, προκληθείσας, καθ' ά υποστηρίζει, πταίσματι της εναγομένης εταιρείας και δη εξ αμελείας, ταύτης συνισταμένης εις την μη λήψιν των υπό των περιστάσεων ενδεικνυομένων μέτρων προνοίας διά την περιφρούρησιν της υγείας της, ανερχομένας κατά περιορισμόν διά των προτάσεων των επί μέρους κονδυλίων εις δραχμάς 28.260, ζητεί παρά της εναγομένης, ως και το ποσόν των δραχμών (μετά περιορισμόν διά των προτάσεων) 9.000 ως χρηματικήν ικανοποίησιν λόγω ηθικής βλάβης.

Υπό τα ούτωσί εκτιθέμενα πραγματικά περιστατικά πρόκειται περί αξιώσεως μη εμπιπτούσης εις το έδαφος εφαρμογής του ν. 551)1915, εφ' όσον το ζημιογόνον γεγονός (αι ασθένειαι εξ ών προσεβλήθη ή ενάγουσα) οφείλεται εις σωματικήν καταπόνησιν και έλλειψιν μέτρων προνοίας εν τω χώρω της εργασίας προς προφύλαξιν της υγείας της και ουχί εις δίαιταν συμβάν υπό την εν ηγουμένη σκέψει εκτεθείσαν έννοιαν. Εξ άλλου ή περιουσιακή ζημία της εναγούσης παρίσταται εν αιτιώδει συναφεία προς την πταίσματι της εναγομένης εταιρείας μη λήψιν των ενδεδειγμένων μέτρων προνοίας, καθ' όσον ο εργοδότης, προκειμένου περί επιμόχθου εργασίας, όφείλει να λαμβάνη υπ' όψιν την δυνατήν καταπόνησιν των εργαζομένων, είς τρόπον ώστε να αποτρέπηται ή εκ ταύτης προσβολή της υγείας των, ή δε ποσότης και ή έντασις της παρεχομένης εργασίας δέον να είναι ανάλογος προς τας δυνάμεις του παρέχοντος ταύτην συγκεκριμένου εργάτου (ή ενάγουσα διά των προτάσεων της επικαλείται ότι πέραν της εξαντλητικής διώρου υπερωριακής εργασίας της απεχώρει της εργασίας της εν μέσω χειμώνι πολλάκις την 10ην νυκτερινήν και την επεβάρυνον και μι άλλας προσθέτους εργασίας, λεπτομερώς περιγραφομένας). Επί πλέον δε, εφ' όσον ή διαρρύθμισις του χώρου εργασίας εξαρτάται από την εξουσίαν του εργοδότου, δέον να γίνηται εντός των δυνατοτήτων της συγκεκριμένης επιχειρήσεως προληπτικώς κατά καλήν πίστιν, ώστε να αποτρέπηται ουσιαστικώς ο κίνδυνος διά την ζωήν και υγείαν του εργαζομένου, παρ' ού ή αναληψις επικινδύνου εργασίας, και ή παραμονή υπό δυσμενείς όρους εξ οικονομικής ανεχείας και της υπαρχούσης δυσχερείας προς ανεύρεσιν άλλης εργασίας δεν συνιστά το κατά το άρθρον 300 Α.Κ. συντρέχον πταίσμα (Δεστράτσουλος, εν Ερμ. Α. Κ., άρθρου 300, αριθ. 18). Νόμω βάσιμος όθεν παρίσταται ή αγωγή, στηριζομένη εις τα άρθρα 914, 922, 930 εδ. 3, 932, 662, 330, 297–299 Α. Κ., εν συνδυασμώ προς το δ. δ της 25.8.1920 «περί κωδικοποιήσεως των περί υγιεινής και ασφαλείας των εργατών διατάξεων κλπ.», και άρθρα 3 και 4 του ν. 2943)1922, καταβληθέντος δε του προσηκόντος τέλους δικαστικού ενσήμου υπέρ του Δημοσίου επί της αξίας του αντικειμένου της δίκης, ως και των αναλόγων δικαιωμάτων υπέρ Ταμείου Νομικών και Τ. Π. Δ. Αθηνών, εξεταστέα καθίσταται κατ' ουσίαν, απορριπτομένων πάντων των εναντίων ως νόμω αβασίμων.

Κατά τα άρθρον 937 Α. Κ., απαίτησις εξ αδικοπραξίας παραγράφεται μετά πενταετίαν, αφ' ότου ο παθών έλαβε γνώσιν της τε ζημίας και του προς αποζημίωσιν υποχρέου, εν πάση δε περιπτώσει μετά πάροδον είκοσιν ετών από της πράξεως. Μετά ταύτα και δεκτού γενομένου ότι ή παραγραφή ηρξατο άμα τη προσλήψει της εναγούσης εις την υπηρεσίαν της εναγομένης εταιρείας, μέχρι της κατά την 29 Νοεμβρίου 1955 επιδόσεως της κρινομένης αγωγής δεν παρήλθε προθέσμως πενταετία. Συνεπώς ή ένστασις της εναγομένης περί παραγραφής της επιδίκου αξιώσεως, λόγω παρόδου από των ασθενειών της εναγούσης, ήτοι από του Αύγούστου 1951 και κατά πάσαν περίπτωσιν από της 26 Σεπτεμβρίου 1952, της (υπό του άρθρου 17 ν. 551)1915 καθιερουμένης, τριετούς προθεσμίας, ή επί της εσφαλμένης προϋποθέσεως ερειδομένη ότι ή αγωγή διώκει αποζημίωσιν βάσει του ν. 551)1915, απορριπτέα κρίνεται ως μη νόμιμος, ανεξαρτήτως της μη ισχύος της παραγραφής ταύτης μετά τα άρθρον 17 Εισ. Ν. Α. Κώδικος (*).

Διά της κρινομένης αγωγής διώκεται, ως ερρήθη, ή επιδίκασις αποζημιώσεως διά την περιουσιακήν ζημίαν, ην υπέστη ή ενάγουσα, εκ της πταίσματι της εναγομένης εργοδότιδος μη λήψεως επιβεβλημένων μέτρων προνοίας προς προστασίαν της υγείας της. Συνεπώς ή εκ μέρους της εναγομένης επίκλησις προς απαλλαγήν της τού άρθρου 660 Α.Κ. και ειδικώτερον ή προβολή του ισχυρισμού ότι ή ενάγουσα εισηχθη εις νοσοκομείον επιμελεία του Ι.Κ.Α., παρ' ώ ήτο ησφαλισμένη και ενοσηλεύθη εις κλινικήν, λαβούσα άδειαν παρά του Ι.Κ.Α., είναι αλυσιτελής, διότι ή ενάγουσα δεν ζητεί τα νοσήλεια, καθ' ον χρόνον ενοσηλεύθη εις κλινικήν.

Ο ισχυρισμός της εναγομένης, ότι ή ενάγουσα προσελήφθη ελευθέρως διά συμβάσεως, εγνώριζε τας συνθήκας υπό τας οποίας θα εργασθή, την εργασίαν, την οποίαν θα εκτελή, τας αποδοχάς της, τας ώρας εργασίας και εν γένει παν ό,τι αφορά την προκειμένην σχέσιν και ήτο ελευθέρα να απόσχη της εργασίας και δεν δύναται ήδη να αιτιάται ότι σχεδόν έγινε φυματική εγεγονός μάλλον αποδοτέον εις την οικονομίαν, ην έκαμνεν εις το φαγητόν της, αποταμιεύουσα τον μισθόν της», δν, ούτω διατυπούμενος, έχη την έννοιαν του κατά το άρθρον 300 Α. Κ. συντρέχοντος πταίσματος, απορριπτέας κρίνεται μετά τα εν πραλαβούση σκέψει εκτεθέντα. Περί συντρέχοντος πταίσματος θα δύναται να γίνη λόγος, όταν ο εργαζόμενος παρέλειψε να καταβάλη την δέουσαν προσοχήν και επιμέλειαν προς αποτροπήν συνυφασμένων προς την εργασίαν κινδύνων, ούς ήδύνατο και επεβάλλετο να αποφύγη εξ ιδίας πρωτοβουλίας ή όταν παρέλειψε να ζητήση την λήψιν ειδικών προστατευτικών μέτρων εκεί ένθα ήτο δυσχερές είς τον εργοδότην να αντιληφθή ο ίδιος το επικίνδυνον των εγκαταστάσεων, ή όταν παρέλειψε να α-

---

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Ισχύει ή εκ του άρθρου 10 του νόμου 551 παραγραφή, Α.Π. 108/1953, ΕΕΔ 12, 427, Γνωμ. Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, ΕΕΔ 15, 512, πρβλ. και Α.Π. 694/1955, Ν. Δίκαιον, έτος 12, σελ. 295.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΚΥΡΟΤΗΣ ΟΡΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΠΕΡΙΟΡΙΣΤΙΚΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἀπαγγελία ἀκυρότητος ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 Ν.Δ. 3083/1954

Ὅρος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν Θεάτρου περὶ ὑποχρεωτικῆς ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἀπασχολήσεως προσωπικοῦ ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Σωματείου Ἑλλήνων Τεχνιτῶν Θεάτρου, ἐφωδιασμένου δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου.—Ἀκύρωσις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ Ν.Δ. 3083/1954.—Μὴ ἀναβίωσις κύρους ἐκ τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ Ν. 3239/1955 καταργήσεως τοῦ Ν.Δ. 3083/1954.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 § 2 τοῦ ν.δ. 3086/1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας καὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας» (ΕΕΔ 13, 1159) «δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι περιεχόμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ὅροι ἐργασίας ἀναφερόμενοι εἰς περιορισμὸν τῆς ἐλευθερίας της ἐργασίας (πρόσληψις μέσῳ Σωματείων, χορήγησις βιβλιαρίων ἢ ταυτοτήτων ἢ σημειωμάτων δι' ἀπόληψιν ἐργασίας κλπ.) καὶ τοιοῦτοι ἐξαρτῶντες τὴν ἀπόληψιν ὑπηρεσίας ἢ τὴν παροχὴν ἐργασίας ἐξ εἰδικῆς ἀδείας τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν μισθωτῶν ἢ τῶν ἐργοδοτῶν ἢ καὶ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν ἢ τῶν τοιούτων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Τοιοῦτοι ὅροι περιληφθέντες ἢ περιλαμβανόμενοι εἰς συλλογικὴν σύμβασιν ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας εἶναι ἄκυροι».

Ὁ νόμος οὗτος ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος ἤδη νόμου 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» (ΕΕΔ 14, 601), διὰ τοῦ ἄρθρ. 42 τοῦ ὁποίου κατηργήθη ἐν τῷ συνόλῳ του τὸ ν.δ. 3086/1954 καὶ ἐπομένως καὶ ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρ. 6 § 2 αὐτοῦ, ἡ ὁποία δὲν ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὸν νέον νόμον.

Ἐκ τούτου, ὅμως, δὲν ἕπεται, ὡς καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται, ὅτι ἀνεβίωσαν οἱ σχετικοὶ ὅροι προϋφισταμένης τοῦ ν.δ. 3084/1954 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ὡς ἡ περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ), κριθέντες ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου ἄκυροι.

Ἀλλὰ καὶ περαιτέρω ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἰσχύων ἤδη νέος νόμος 3239/1955 δὲν περιέχει τοιαύτην ρητὴν ἀπαγόρευσιν, δὲν ἕπεται, βεβαίως, ὅτι δὲν θὰ ἐξετάζηται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, ἂν συνάδῃ πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ εἰδικῶς πρὸς τὸ ἄρθρον 4 αὐτοῦ ὅρος συλλογικῆς συμβάσεως, ὁ ὁποῖος, τεθέμενος ἤδη, μὴ ὑφισταμένης τῆς νομοθετικῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ (καταργηθέντος μετὰ τοῦ ὅλου νόμου) ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ν.δ. 3086/1954, προσβάλλει τὸ συντα-

---

ναφέρη εἰς τὸν ἐργοδότην περὶ τῶν ἀναγκαιουσῶν ἐπισκευῶν κλπ. (Δεσποτόπουλος, ἔνθ' ἀνωτέρω).

Ἡ ἐνάγουσα, πρὸς ἔξαρσιν τῆς, ὡς ὑποστηρίζει, ἀναλγησίας τῆς ἐναγομένης, ἐκθέτει ἱστορικῶς ἐν τῇ ἀγωγῇ της, ὅτι δὲν τῆς κατέβαλεν αὐτὴ τὰ ἔξοδα τῆς ἐγχειρήσεως τῶν ἀμυγδαλῶν, οὔτε τὸν μισθὸν τοῦ Ἰουλίου 1952 καὶ ἑξῆς, ἀλλὰ τμηματικῶς διάφορα μικροποσά, ἐν κατακλείδι δὲ αὐτῆς ἐκπίπτει ἐκ τοῦ συνολικῶς ἀξιουμένου ποσὸν δραχμῶν 3.825.000, τὸ ὁποῖον τῇ κατέβαλεν ἡ ἐναγομένη ὑπὸ τύπον μισθοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀσθενείας της καὶ αἰτεῖται ἐπὶ πλέον, βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, τὸ ἐν αὐτῇ ποσόν, περὶ οὗ ἐν ἄλλῃ κατωτέρω σκέψει, λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας. Μετὰ ταῦτα ἡ ἐνστασις τῆς ἐναγομένης, διατυπουμένη οὕτω εὐτεχνικῶς προτείνομεν τὴν ἔνστασιν συμψηφισμοῦ τῶν ἀνυπάρκτων ἀπαιτήσεων τῆς ἐναγούσης πρὸς τὰ παρ' ἡμῶν πληρωθέντα καὶ παρ' αὐτῆς συνομολογούμενα ὡς εἰσπραχθέντα ποσὰ ἄνευ ἀντιπαροχῆς (πρβλ. ἀγωγὴν καὶ σημείωμα ἐναγούσης) καὶ πέραν τῶν νομίμων ὑποχρεώσεων μας, τοὐλάχιστον δι' ἃς ἀξιώσεις διώκει αὐτὴ βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ», δὲν εἶναι νοητή, ἐὰν ἐπιστηρίζωνται εἰς τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 660 Α.Κ. δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου νὰ καταλογίσῃ τὰς δαπάνας ἰατρικῆς περιθάλψεως καὶ ἀντιλήψεως τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὸν ὀφειλόμενον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νόσου μισθὸν κλπ. καὶ ὡς ἄόριστα εἶναι ἀνεπίδεκτα δικαστικῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἀπορριπτέα.

Κατὰ τὰ λοιπὰ οἱ ἰσχυρισμοὶ τῆς ἐναγομένης ἠτιολογημένην ἄρνησιν ἀποτελοῦν τῆς ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ἀποδεικτέας βάσεως τῆς ἀγωγῆς της, δι' ἣν ἀπόδειξιν συγχωροῦνται αὐτῇ καὶ μάρτυρες λόγῳ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτέων γεγονότων, περὶ ὧν δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἔγγραφος ἀπόδειξις. Ὡς πρὸς τὰς καταβολὰς πρὸς τρίτους αἱ μαρτυρικαὶ καταθέσεις εἶναι κρείσσονες τῶν θέσιν ἀνωμότων μαρτυριῶν ἐπεχουσῶν ἀποδείξεων τῶν ληπτόρων (Ὀλυμπ. - Διβ. § 135 σημ. 5).

Ὡς πρὸς τὴν χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης, τὸ δικαστήριον ἐπιφυλάσσεται νὰ ἀποφασίσῃ κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐν τῷ διατακτικῷ ἀποδείξεων.

Ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς κρινομένης ἀγωγῆς σωρεύεται καὶ ἀπαίτησις τῆς ἐναγούσης κατὰ τῆς αὐτῆς ἐναγομένης ἐκ δραχμῶν 2880 προερχομένη ἐξ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, στηριζομένη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (904 ἐπ. Α. Κ.). Ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀναρμοδίως εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν ἐκ περισσοῦ ὑποβαλλομένην, νόμῳ βάσιμον δέ, ἔνστασιν τῆς ἐναγομένης, ἅτε ὄντος ἁρμοδίου κατὰ τὸν νόμον Γ'ΔΟΔ)1912 καὶ ἄρθρον μόνον ν. 1968)1944 τοῦ ἐπὶ ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου. Μετὰ ταῦτα κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 25 Πολ. Δικονομίας ἡ ἀγωγὴ δέον νὰ παραπεμφθῇ ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου δικαστοῦ.

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Έννοια διατάξεως αὐτῆς ὡς πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν ὑπαλλήλων Ἰονικῆς Τραπέζης

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἀπὸ 29.8.1951 ὑπαλλήλων Ἑλληνικῶν Τραπεζῶν.—Εἰδικὸς διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης καθορισμὸς ἀποδοχῶν.—Διατήρησις τοῦ δικαιώματος τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης προσαρμογῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς ἐπὶ τῇ βάσει κλίμακος προσαρμογῆς, καταρτιζομένου ἑκάστοτε ὑπ' αὐτῆς, ἥτις προσαρμογή, ἰσχύουσα τὴν 16.6.1951, ἡμέραν ἐνάρξεως ἐφαρμογῆς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐθεωρήθη δικαία, θεσπισθέντος ὅτι οἱ κατὰ τὴν κλίμακα ταύτην προσαρμοζόμενοι εἰς τὸ μέλλον ἀποδοχαὶ δὲν δύνανται νὰ ὑπολείπωνται οὐσιωδῶς τῶν προσηρμοσμένων ἤδη ἀποδοχῶν κατὰ τὴν 16.6.1951.

Ἡ κατωτέρω ἀπόφασις ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἑρμηνείαν διατάξεων τῆς ἀπὸ 29.8.1951 συλλογικῆς συμβάσεως τῶν ὑπαλλήλων Τραπεζῶν (βλ. ταύτην εἰς ΕΕΔ 10, 959). Αἱ ἑρμηνευόμεναι διατάξεις εἶναι περιωρισμένου ἐνδιαφέροντος. Παρὰ ταῦτα ἡ ἀπόφασις μᾶς ἀπησχόλησε ἰδιαιτέρως διὰ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἑρμηνεύει τὰς διατάξεις.

Ὡς ἠδυνήθημεν νὰ ἀντιληφθῶμεν ἐκ τῆς μελέτης τῆς ἐπικυρωθείσης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, πρόκειται περὶ τοῦ ἑξῆς:

Τὸ προσωπικὸν τῆς ἐν τῇ ἀποφάσει ἐπιχειρήσεως διέπεται κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ κανονισμοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ καταχωροῦνται οἱ μισθοὶ εἰς προπολεμικὰς δραχμάς. Ἡ μετατροπὴ τῶν προπολεμικῶν δραχμῶν γίνεται διὰ σχετικῶν πινάκων καταρτιζομένων ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος, οἵτινες βεβαίως κατ' ἀποτέλεσμα ἔδιδον τοὐλάχιστον τὰ ποσά, ἅτινα ὁρίζουν αἱ ἑκάστοτε τιθέμεναι εἰς ἐφαρμογὴν κανονιστικαὶ πράξεις.

Ἐν ὄψει τούτων ἐγεννήθη τὸ ἐρώτημα, ἂν ἔπρεπε τὰ πάσης φύσεως ἐπιδόματα νὰ ὑπολογίζωνται ἐπὶ τοῦ ἀναπροσαρμοστέου ἢ ἀναπροσηρμοσμένου μισθοῦ, καθ' ὅσον ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου προέκυπτε μία διαφορά.

Ἡ ρηθεῖσα συλλογικὴ σύμβασις διέλαβε εἰδικὴν διάταξιν (ἐπικρατεστέραν, ὡς δέχεται καὶ ἡ ἀπόφασις, τῶν γενικῶν διατάξεων), δι' ἧς ὁ-

---

γματικῶς ἀναγνωριζόμενον δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας (περὶ αὐτοῦ βλέπε *Α. Ι. Σβώλον - Κ. Γ. Βλάχον*, Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, ἰδίᾳ σελ. 859 ἑπ., πρβλ. καὶ *Δ. Κούρη*, Τὸ Σύνταγμα καὶ τὰ μονοπώλια ἐργασίας τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ΕΕΔ 15, 641 ἑπ.), ἰδίως ἐναντι τῶν τρίτων, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι μέλη τοῦ Σωματείου).

Τὸ κῦρος τοιούτων ὅρων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ὑποχρεοῦνται νὰ κρίνουν τόσον τὰ τολιτικὰ δικαστήρια, ἵνα ἐντεῦθεν συναγάγουν τὰς δεούσας ἐκ τῆς παραβάσεως αὐτοῦ ἐννόμους συνεπείας (ἡ δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἐκλήθη νὰ ἀποφανθῇ περὶ τοῦ κύρους τῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταρτισθείσης παρὰ τὴν (ἄκυρον, ὡς ἐσημειώθη, θεωρηθεῖσαν διὰ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ν.δ. 3083/1954) διάταξιν τῆς ἀνω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅσον καὶ τὰ ποινικὰ δικαστήρια, ἐπόμενης ποινικῆς διώξεως διὰ παράβασιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸ διατηρηθὲν ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ν. 3239/1955 σχετικὸν ἄρθρ. 16 τοῦ ἀ.ν. 547/1937.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7727/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Δημούρης*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ι. Μαρούδης, Σ. Ἀγγελόπουλος

Ναὶ μέν, κατὰ τὸ ἄρθρον 1, ἐδ. α, τῆς διὰ τῆς ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 13418)1645)1947 κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν θεάτρου τῆς 2 Ἀπριλίου 1947 οἱ ἐργοδόται θεατρικῶν ἐν γένει ἐπιχειρήσεων ὑποχρεοῦνται, ὅπως εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των ἀπασχολοῦν τεχνικὸν προσωπικὸν πάσης εἰδικότητος ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Σωματείου Ἑλλήνων Τεχνιτῶν Θεάτρου, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι ἐφωδιασμένον δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου, ἡ διάταξις ὅμως αὕτη, οὐσα ἀναμφιβόλως περιοριστικὴ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας, ἠκυρώθη δι' ἄρθρου 6 § 2 ν. δ. 3086)1954, καθ' ὃ δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι περιεχόμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ὅροι ἐργασίας ἀναφερόμενοι εἰς περιορισμὸν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας (πρόσληψις μέσῳ σωματείων, χορήγησις βιβλιαρίων ἢ ταυτοτήτων ἢ σημειωμάτων δι' ἀνάληψιν ἐργασίας κλπ.) καὶ τοιοῦτοι ἐξαρτῶντες τὴν ἀνάληψιν ὑπηρεσίας ἢ τὴν παροχὴν ἐργασίας ἐξ εἰδικῆς ἀδείας τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν μισθωτῶν ἢ τῶν ἐργοδοτῶν ἢ καὶ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν ἢ τῶν τοιούτων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Τοιοῦτοι ὅροι περιληφθέντες ἢ περιλαμβανόμενοι εἰς συλλογικὴν σύμβασιν ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας εἶναι ἄκυροι. Ἡ μεταγενεστέρα, δι' ἄρθρου 42 § 1, ἐδ. ζ, τοῦ ν. 3239)1955 κατάργησις τῆς τελευταίας ταύτης ἀκυρωτικῆς διατάξεως δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀναβίωσιν τῆς ἀκυρωθείσης ὡς ἄνω διατάξεως (*Π. Κυριακοπούλου*, Ἑλληνικὸν Διοικητικὸν Δίκαιον [1953] § 11 ἐδ. 8, σελ. 82, τόμ. Α'). Ἑπομένως οὐδαμῶς ἔσφαλε κατ' ἀποτέλεσμα, εἰ καὶ ἐπ' ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ἀπορρίψας διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ὁ πρωτοδίκως δικάσας δικαστὴς τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας, λόγῳ μὴ ἐφοδιασμοῦ τοῦ ἐνάγοντος δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου, προβληθεῖσαν ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου. Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις, κατὰ τὸν περὶ τοῦ ἀντιθέτου τρίτον λόγον αὐτῆς, δέον, ὡς ἀβάσιμος οὐσίᾳ, νὰ ἀπορριφθῇ.

ρίσθη, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις θὰ δύναται, ὡς καὶ παλαιότερον, νὰ καταρτίζῃ πίνακας μετατροπῆς. Ἡ εὐχέρεια ὅμως αὕτη θὰ εἶχεν ἓν ἄκρατον ὅριον, τὸ ἑξῆς: Ἐὰν ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ἐπιδομάτων ὁ γενόμενος ἐπὶ τῶν προσηρμοσμένων μισθῶν ἄφηνε «οὐσιώδη» διαφοράν, συγκρινόμενος μὲ τὸν ὑπολογισμὸν ἐπὶ τῶν προσαρμοστέων μισθῶν, θὰ ἔπρεπε τὰ ἐπιδόματα νὰ ὑπολογισθοῦν ἐπὶ τοῦ προσηρμοσμένου μισθοῦ.

Διὰ νὰ πεισθῶμεν ἐν συγκεκριμένῃ περιπτώσει, ὅτι ὀρθῶς ἡ ἐπιχείρησις ὑπελόγισε τὰ ἐπιδόματα ἐπὶ τοῦ ἀναπροσαρμοστέου μισθοῦ θὰ πρέπει νὰ μᾶς δίδηται ἡ δικαιολογία ὅτι ἐκ τοῦ τοιούτου ὑπολογισμοῦ δὲν προέκυπτε «οὐσιώδης» διαφορά, ἐὰν ἤθελε συγκριθῇ πρὸς τὸν ἕτερον τρόπον ὑπολογισμοῦ, ἤτοι ἐπὶ τοῦ ἀναπροσηρμοσμένου μισθοῦ.

Ἀντὶ τούτων ἡ ἀπόφασις προβαίνει εἰς διάφορον ἑρμηνείαν τῆς ἐπιμάχου διατάξεως. Λέγει, ὅτι τὴν 15.6.1951 ἡ ἐργοδότις ἔθεσεν, ὡς εἶχε δικαίωμα, εἰς ἐφαρμογὴν νέαν κλίμακα προσαρμογῆς, ἥτις ἦτο «προδήλως δικαία» ἐν ἀντιστοιχίᾳ πρὸς τὰς προσηρμοσμένας ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ τῶν λοιπῶν Τραπεζῶν καὶ ὅτι ἡ ρηθεῖσα διάταξις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐργοδότιδα νὰ προβῇ διὰ μεταβολῆς τῆς κλίμακος εἰς μείωσιν ἐν τῷ μέλλοντι τῶν «προσηρμοσμένων ἤδη» (δηλ. τὴν 15.6.1951) ἀποδοχῶν.

Ἡ σκέψις τῆς ἀποφάσεως λαμβάνει ὡς *δεδομένον*, ὅτι τὴν 15.6.1951, δηλ. κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἡμέραν, ἀφ' ἧς ἰσχυσεν ἡ συλλογικὴ σύμβασις, εἶχε ἤδη μονομερῶς ἡ ἐπιχείρησις προβῇ εἰς «προδήλως δικαίαν» προσαρμογὴν τῶν ἀποδοχῶν. Ἡ ἀπόφασις δὲν λέγει, ὅτι τὸ πραγματικὸν τοῦτο στοιχεῖον τὸ συνήγαγεν ἐκ τῆς ἀναιρεσιβλήθείσης. Ἀλλὰ οὔτε ἡ τελευταία αὕτη (ἣν καὶ ἡμεῖς ἐμελετήσαμεν) δέχεται τοιοῦτόν τι. Ἔχομεν μάλιστα τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἡ κλῖμαξ προσαρμογῆς, ἣν ἡ ἐργοδότις ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ 15.6.1951, ἐτέθη οὐχὶ οἰκειοθελῶς καὶ δὴ πρὸς εὐνοϊκωτέραν μεταχείρισιν τῶν μισθωτῶν της ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς λοιπὰς ὁμοειδεῖς ἐπιχειρήσεις, ἀλλ' ἀκριβῶς *εἰς ἐκτέλεσιν* τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Ἡ ὑπόνοια προέρχεται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι εἶναι ἀπίθανον ἡ ἐργοδότις νὰ δίδῃ οἰκειοθελῶς αὔξησιν τὴν 15.6.1951 καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς ἰδίας ἡμερομηνίας νὰ ἰσχύῃ συλλογικὴ σύμβασις ὁρίζουσα νέον μισθολόγιον!

Ἂν ἔχῃ συμβῇ τοιοῦτόν τι, τὸ λάθος θὰ εἶναι ὁλέθριον, διότι ἡ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως παροχὴ ἐκλαμβάνεται ὡς οἰκειοθελὴς παροχή, ἥτις καλύπτεται τάχα ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως.

Ἐξ ἄλλου τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἀντίθετος λύσις θὰ ἦτο ἄτοπος, διότι «θὰ παρεισῆγε λελησμένως αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν οὐχὶ κατὰ 15 %, ἀλλὰ 31 %, ἐνδεχομένως δὲ εἰς ποσοστὸν 50 %» διὰ τοὺς ἔχοντας πλείονα ἐπιδόματα μισθωτοὺς καὶ θὰ ἐτίθετο οὕτω ἡ ἀναιρεσίβλητος εἰς δυσμενεστέραν μοῖραν ἔναντι τῶν λοιπῶν Τραπεζῶν», πάσχει τὴν αὐτὴν ἔλλειψιν. Διότι πόθεν προκύπτει τὸ πραγματικὸν ὕλικόν, ἐφ' οὗ ἡ νομικὴ ἐπιχειρηματολογία; Εἶναι βέβαιον (τὸ ζήτημα εἶναι πῶς ἐπιτρέπεται νὰ τὸ θεωρῇ βέβαιον ἡ ἀπόφασις τοῦ Α. Π. ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς ἀνελέγκτους σκέψεις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας) ὅτι αἱ λοιπαὶ Τράπεζαι ὑπελόγιζον τὰ ἐπιδόματα ἐπὶ τῶν ἀναπροσαρμοστέων μισθῶν, ἢ μήπως ὑπελόγιζον ταῦτα ἐπὶ τῶν ἀναπροσηρμοσμένων, οὕτω δὲ διατηρεῖται ὑπὲρ τῆς ἀναιρεσιβλήτου τὸ δυσμενὲς διὰ τὸ προσωπικὸν προνόμιον; Ἡ ἀκόμη πόθεν προκύπτει ὅτι ἡ αὔξησις θὰ ἔφθανε εἰς ὕψος 50 %;

Τέλος ἡ πρώτη σκέψις τῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣν τὸ προσωπικὸν τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπέζης μισθοδοτεῖται μόνον δι' ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἀποδοχῶν του βάσει ἰδίας κλίμακος, οὐχὶ δὲ δι' ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἀποδοχῶν του βάσει τῶν κλιμάκων τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, νομίζομεν ὅτι δὲν ἀναπτύσσεται ἐπαρκῶς, ὥστε νὰ ἀντιληφθῶμεν ποίαν ἀξίαν ἔχει. Ὁποσδήποτε σημειοῦμεν, ὅτι ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 6, ἥτις ὁμιλεῖ περὶ συλλογικῶν συμβάσεων, ἀφορᾷ καὶ αὐτὴ προσωπικὸν τῆς αὐτῆς Τραπέζης, ὅπερ δὲν ὑπάγεται εἰς κανονισμούς, π. χ. ἔκτακτοι κλπ., διότι ἡ διάταξις ἀνήκει εἰς τὸ «εἰδικὸν μέρος» τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ὅπερ ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὴν ἐν λόγῳ Τράπεζαν.

Ὅλα ταῦτα μᾶς ἔφεραν εἰς τὸν νοῦν τὴν ὑποστηριζομένην ἄποψιν ὅτι πρέπει νὰ λειτουργήσουν αἱ διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. 826 ἐπ. περὶ ἀναγνώσεως κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς δίκης τῆς ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ.

Ἡμεῖς προσθέτομεν τὴν ἀνάγκην ἐπικοινωνίας τοῦ εἰσηγητοῦ μετὰ τῶν δικηγόρων, οἵτινες, ὡς παράγοντες τῆς δίκης, θὰ ἔχουν νὰ δώσουν ἀσφαλῶς μερικὰς χρησίμους πληροφορίας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀπομονοῦνται τὰ νομικὰ ζητήματα, ἅτινα μόνον πρέπει νὰ ἀπασχολοῦν τὸν Α. Π. καὶ θὰ ἀποκλείωνται τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα, χωρὶς μάλιστα νὰ ἔχουν τύχει ἐκκαθαρίσεως, ἐπηρεάζουν πολλάκις, ἴσως λεληθότως, τὴν κρίσιν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ.

Ἀρείου Πάγου 324/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Σ. Μανρομιχάλης***
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Κ. Δημάκης, Δ. Μπαζοῦρος, Π. Ζήσης

Διὰ τῆς ἀπὸ 29.8.1951 συλλογικῆς συμβάσεως

έργασίας ὑπαλλήλων Ἑλληνικῶν Τραπεζῶν 1) παρεσχέθη γενικὴ αὔξησις κατὰ ποσοστὸν 15% ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως τακτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Τραπεζῶν, αἵτινες κατέβαλλοντο τὴν 1.6.1951, μὲ ὑπολογισμὸν τῶν προυφισταμένων καὶ τῶν θεσπισθέντων τὸ πρῶτον ἐπιδομάτων κατὰ τὰ ἐφαρμοζόμενα μέχρι τοῦδε ὑφ' ἑκάστης τῶν Τραπεζῶν» καὶ 2) ὡρίσθη διὰ τοῦ εἰδικοῦ μέρους τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως, ὄντος ἐπικρατεστέρου τῶν ἀνωτέρω καὶ λοιπῶν διατάξεων τοῦ γενικοῦ μέρους, ὅτι ἡ προσαρμογὴ τῶν ἀποδοχῶν τῶν συμφώνως πρὸς τὰς συλλογικὰς συμβάσεις μισθοδοτουμένων θὰ γίνηται βάσει τῆς σχετικῆς κλίμακος τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ηὐξημένης κατὰ ποσοστὸν 50%, ἀντὶ τοῦ μέχρι ταύδε 40%, ἐνῷ, κατ' ἐξαίρεσιν, εἰς τοὺς λοιποὺς μισθοδοτουμένους ἐπὶ τῇ βάσει ἰδίας κλίμακος προσαρμογῆς ἀποδοχῶν, ὡς εἶναι τὸ προσωπικὸν τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἰονικῆς Τραπέζης, καθ' ἃ δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν ἐπεβλήθη ἡ ἀνωτέρω αὔξησις, ἀλλ' ὡρίσθη, ὅτι ἡ προσαρμογὴ τῶν ἀποδοχῶν γίνεται συμφώνως πρὸς τὰ κανονισμένα βάσει κλίμακος προσαρμογῆς καταρτιζομένης ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς Τραπέζης ἢ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον προσηρμοσμέναι ἀποδοχαὶ δὲν δύνανται νὰ ὑπολείπωνται οὐσιωδῶς τῶν προκυπτουσῶν ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων ἐπὶ τῶν προσηρμοσμένων ἀποδοχῶν». Ἡ ἀφῃς ἔννοια τῆς ἀνωτέρω παρατεθείσης τελευταίας διατάξεως εἶναι, ὅτι ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα διετήρησε τὸ δικαίωμα τῆς προσαρμογῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ της ἐπὶ τῇ βάσει κλίμακος προσαρμογῆς, καταρτιζομένης ἑκάστοτε ὑπ' αὐτῆς, ἥτις προσαρμογή, ἰσχύουσα τὴν 16.6.1951, ἡμέραν ἐνάρξεως ἐφαρμογῆς τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως, ἐθεωρήθη προδήλως δικαία ἐν ἀντιστοίχῳ πρὸς τὰς προσηρμοσμένας ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ τῶν λοιπῶν ὡς ἄνω Τραπεζῶν, αἵτινες διέπονται ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων τῆς 4.11.1947 καὶ 4.12.1947, πρὸς ἀποφυγὴν δὲ καταχρήσεως τοῦ δικαιώματος τούτου ἐκ μέρους τῆς ἀναιρεσιβλήτου, δυναμένης, διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς κλίμακος προσαρμογῆς, νὰ περικόψῃ εἰς τὸ μέλλον τὰς ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ της, ἐθεσπίσθη ὅτι αἱ κατὰ τὴν κλίμακα ταύτην προσαρμοζόμεναι εἰς τὸ μέλλον ἀποδοχαὶ δὲν δύνανται νὰ ὑπολείπωνται οὐσιωδῶς τῶν προσηρμοσμένων ἤδη ἀποδοχῶν κατὰ τὴν 16.6.1951. Ἡ ἐναντία ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ὑποστηριζομένη ἐκδοχὴ ὅτι διὰ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως εἰσήχθη ἐξαίρεσις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναιρεσίβλητον, ἀπὸ τὴν μνησθεῖσαν ἐν τῷ γενικῷ μέρει τῆς συλλογικῆς συμβάσεως διάταξιν, καθ' ἣν τὰ ἐπιδόματα ὑπολογίζονται κατὰ τὸ ἐφαρμοζόμενον ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν σύστημα, καὶ ὅτι οὕτω ἡ αὔξησις ἐκ 15% ἔδει νὰ ὑπολογισθῇ ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, μεθ' ἣν νὰ ὑπολογισθοῦν τὰ ἐπιδόματα, εἰς τρόπον ὥστε ἀνακύπτει οὐσιώδης διαφορὰ ἐκ δραχμῶν 331 μηνιαίως, πληρωτέα εἰς τοῦτον, θὰ παρεισήγε λεληθότως αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος, οὐχὶ κατὰ 15%, ἀλλ' εἰς 31%, ἐνδεχομένως δὲ εἰς ποσοστὸν 50% διὰ τοὺς ἔχοντας πλείονα ἐπιδόματα μισθωτοὺς καὶ θὰ ἐτίθετο οὕτω ἡ ἀναιρεσίβλητος εἰς δυσμενεστέραν μοῖραν ἐναντι τῶν λοιπῶν ὡς ἄνω Τραπεζῶν. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος δὲν μετέβαλε τὴν κλίμακα προσαρμογῆς μέχρι τῆς 11.1.1953 καὶ ἀπορρίψαν ἀκολούθως τὴν ὑπὸ δίκην ἀπὸ 6.4.1955 ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, τυγχάνοντος ὑπαλλήλου τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ διώκουσαν τὴν πληρωμὴν ἀποδοχῶν πέραν τῆς παρασχεθείσης αὐξήσεως τῶν 15% ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων τὴν 1.6.1951 ἀποδοχῶν του, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, δι' ἣ ἀπορριπτέος εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς 4ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν περὶ πληρωμῆς διαφορᾶς ἀποδοχῶν ἀπὸ τῆς 11.1.1953 μέχρι τῆς 18.8.1954 οὐχὶ διότι ἡ ἀνω συλλογικὴ σύμβασις ἐπαυσεν ἰσχύουσα, λόγῳ γενομένης καταγγελίας, ὡς εἶχεν ἀποφανθῇ ἡ πρωτοδικος ἀπόφασις, ἧς τὴν σχετικὴν αἰτιολογίαν δὲν υἱοθέτησεν, ἀλλὰ διότι ὁ ἀναιρεσείων ἔλαβε τὰς δικαιουμένας ὑπ' αὐτοῦ ἀποδοχὰς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως καὶ τῶν ἐπακολουθησασῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ ἑπομένως εἶναι ἀπορριπτέαι, ὡς ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμεναι, οἱ 2ος, 3ος καὶ 4ος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου, πλήττοντες τὴν ὑπὸ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν κρίσιν.

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς 5ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν καὶ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον περὶ πληρωμῆς διαφορᾶς ἀποδοχῶν διὰ τὸν ἀπὸ 1.5.1954 μέχρι 15.5.1955 χρόνον, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἔλαβε τὰς δικαιουμένας ὑπ' αὐτοῦ ἀποδοχὰς καὶ ἂν ἀκόμη κριθῇ ἀνίσχυρος ἡ ἀπὸ 18.8.1954 συλλογικὴ σύμβασις. Ὅθεν ὁ 5ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, ὑποστηρίζων ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἐκρίθη ὡς ἰσχυρὰ ἡ συλλογικὴ αὕτη σύμβασις, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΔΙ' ΕΚΤΟΣ ΕΔΡΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

Έννοια της σχετικής ὑπ' ἀριθ. 2109'/2990/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως

Παραδεκτή παρέμβασις Ἑλληνικοῦ Δημοσίου εἰς δίκην κατὰ τῆς Ἑταιρείας Διαχειρίσεως Ὑπεγγύων Προσόδων.—Καθορισμὸς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21091/2990/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀποζημιώσεως δι' ἑκάστην ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν τοῦ ἀποστελλομένου ἐκτὸς ἕδρας προσκαίρως δι' ἐργασίαν προσωπικοῦ πασῶν τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν.—Ἐφαρμογὴ γενικῶς ἐπὶ πάντων τῶν μισθωτῶν τῶν συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Μὴ στέρησις ἐφαρμογῆς καὶ εἰς περιπτώσεις συμβατικῶς καθοριζομένου μισθοῦ.—Συνυπολογισμὸς εἰς ἀποζημίωσιν καὶ ἐπιδομάτων πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ οἰκογενειακῶν.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21091/2990/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 146, ἔνθα περὶ αὐτῆς νομολογία), ἐκδοθείσης κατὰ χρῆσιν τῆς ἐκ τοῦ νόμου 28/1944 ἐξουσιοδοτήσεως, ὡρίσθη, ὅπως εἰς τὸ ἐκτὸς ἕδρας ἀποστελλόμενον προσκαίρως δι' ἐργασίαν ὑπαλλήλικὸν, ὑπηρετικὸν καὶ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν πασῶν ἐν γένει τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν, πλὴν ἐκείνων, περὶ ὧν προβλέπουσιν εἰδικαὶ διατάξεις, καταβάλλεται, πλὴν τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων, καὶ πρόσθετος ἀποζημίωσις δι' ἑκάστην ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν, ἴση πρὸς τὸ ἑκάστοτε νόμιμον ἡμερομίσθιον ἢ πρὸς τὸ 1)25 τοῦ νομίμου μηνιαίου μισθοῦ, προκειμένου περὶ μισθωτῶν ἀμειβομένων ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ.

Ἐν ᾗ περιπτώσει εἰς τὸν ἐκτὸς ἕδρας ἀπασχολούμενον μισθωτὸν παρέχεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐν τῷ ἐν ᾗ ἀποστέλλεται τόπῳ ἐργασίας τροφὴ καὶ κατοικία, καταβάλλεται αὐτῷ τὸ 1)4 μόνον τῆς ἀνωτέρω ἀποζημιώσεως. Ἐν ᾗ περιπτώσει παρέχεται μόνον τροφή, καταβάλλεται τὸ 1)2 αὐτῆς καὶ ἐὰν παρέχηται μόνον κατοικία, καταβάλλονται τὰ 4)5 αὐτῆς.

Ὑποκειμένης ἀξιώσεως μισθωτοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἑταιρεία Διαχειρίσεως τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου Χρέους Ὑπεγγύων Προσόδων» ἐκ τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, παρὰ τὸ ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου § 2 τοῦ ἀ. ν. 1217/1938 ὁρίζεται, ὅτι αἱ διατάξεις τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἄνω Ἑταιρείας, τῶν ἀποδοχῶν ρυθμιζομένων συμβατικῶς, τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10585/1955 ἀποφάσεώς του, ὡς ἐφετεῖον, ἐδέχθη τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, σκεφθὲν ὅτι εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, μὴ ὑπάρξεως νομίμως καθωρισμένου μισθοῦ, ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, λαμβάνεται ὁ διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας συμφωνηθεὶς καὶ καταβαλλόμενος μισθός, ὑπολόγισε δὲ εἰς τὴν ἀποζημίωσιν καὶ τὰ ἐπιδόματα πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἀποτελοῦντα καὶ ταῦτα μισθόν, ὡς συμβατικὸν τακτικὸν ἀνταλλάγμα τῆς ἐργασίας.

Λόγοι ἀναιρέσεως ὑπῆρξαν οἱ ἑξῆς:

Α') Κατὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 21091/2990/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις ἔκρινεν, ὅτι ἡ καταβλητέα εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἐκτὸς ἕδρας ἀποζημίωσις τοῦ ἦτο ρυθμιστέα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐνῷ ἔδει νὰ κρίνῃ, ὅτι ἡ ἐκτὸς ἕδρας ἀποζημίωσις του δὲν ὑπήγετο εἰς τὴν ρύθμισιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, διότι αἱ διατάξεις της ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν μισθωτῶν ἐκείνων, ὧν οἱ μισθοὶ κανονίζονται ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἄλλων νομίμων διατάξεων καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν μισθωτῶν ἐκείνων, ὧν οἱ μισθοὶ κανονίζονται βάσει τῶν ὅρων καὶ συμφωνιῶν τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Δυνάμει τοῦ ἄρθρου μόνου § 2 τοῦ ἀ. ν. 1217/1938 αἱ διατάξεις τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσειούσης Ἑταιρείας, οὔτε καὶ ὑπὸ ἄλλης τινὸς διατάξεως καθορίζονται οἱ μισθοὶ τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, τούτων καθοριζομένων συμβατικῶς.

Συνεπῶς, ἀφοῦ διὰ τῆς ρηθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθορίζεται ὡς ἀποζημίωσις δι' ἑκάστην ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν ποσοστὸν ἴσον πρὸς τὸ 1)25 τοῦ ἑκάστοτε νομίμου μηνιαίου μισθοῦ, καθίσταται δῆλον, ὅτι, ἐὰν ὁ μισθωτός, ὡς ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἀμείβηται οὐχὶ διὰ μισθοῦ νομίμως θεσπιζομένου, ἀλλὰ διὰ τοιούτου συμβατικῶς συμφωνηθέντος, ἡ προκειμένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοιούτου μισθωτοῦ, ἀλλ' ἡ ἐκτὸς ἕδρας ἀποζημίωσις τοῦ μισθωτοῦ κανονίζεται καὶ αὐτὴ συμβατικῶς.

Β') Κατὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις ἔκρινεν, ὅτι ἡ καταβλητέα εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἀποζημίωσις διὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἐξετέλει ὑπηρεσίαν ἐκτὸς ἕδρας, εἶναι ὑπολογιστέα οὐχὶ μόνον ἐπὶ τοῦ νομίμου μισθοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων, ἤτοι τοιούτων λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, οἰκογενειακῶν βαρῶν κλπ., καθόσον ἐκ τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε τὴν ἀποζημίωσιν ταύτην ἐπὶ μόνου τοῦ τακτικοῦ μηνιαίου μισθοῦ.

***

Εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὡς δέχεται ἡ κατωτέρω παρατιθεμένη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ πασῶν ἐν γένει τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν διὰ τοὺς ἐν συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου τελοῦντας μισθωτοὺς αὐτῶν (οὕτω καὶ διὰ τὰς λοιπὰς περὶ προσθέτων

άμοιβῶν ὑπουργικάς ἀποφάσεις, ὡς διά τήν 8900/1946 δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς, κλπ., βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 12, 388 ἐπ.).

Ἀλλ' ἡ παροχή αὕτη, θεσπισθεῖσα καθ' ὃν χρόνον ἐλλειτούργει ὁ διοικητικός καθορισμός τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν, δυνάμει τῆς ἐκ τοῦ νόμου 28/1944 ἐξουσιοδοτήσεως, τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν ρυθμιζομένων τότε ἀποκλειστικῶς ὑπό τῶν σχετικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, εἰσήχθη ἀναποσπάστως συνδεδεμένη πρός τήν ὕπαρξιν, ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, νομίμως καθοριζομένου μισθοῦ.

Ἂν, ἑπομένως, δέν ὑπῆρχε τοιοῦτος νομίμως καθωρισμένος μισθός, πρέπει νά μή εἶχεν ἐφαρμογήν ἡ ἀνωτέρω ὑπουργική ἀπόφασις, διότι τοιαύτη ὑποχρέωσις ἀποζημιώσεως βάσει τοῦ συμβατικῶς καθωρισμένου μισθοῦ θά ἔκειτο ἐκτός τῆς ρυθμίσεως τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, κινηθείσης ἐντός τῆς ὑπό τοῦ νόμου 28/1944 ἐξουσιοδοτήσεως, κατά τήν ὁποίαν δέν ἐπετρέπετο (κατά τήν πρό τοῦ νόμου 2063/1952 νομολογίαν τοῦ Α.Π.) δι' ἀτομικῆς συμβάσεως ὑπέρβασις τοῦ νομίμου μισθοῦ, ἀκύρου οὔσης τῆς ἀντιθέτου συμφωνίας (βλέπε ΕΕΔ 14, 12), ὥστε νά μή εἶναι δυνατόν νά νοηθῇ ὅτι ἡ ὑπουργική ἀπόφασις εἶχεν ὑπ' ὄψιν αὐτῆς καί τάς περιπτώσεις τῶν ἀτομικῶν περί μισθοῦ συμβάσεων.

Διά τόν αὐτόν λόγον, τῆς ἀνάγκης δηλαδή ὑπάρξεως νομίμως καθωρισμένου μισθοῦ, καί ὅταν δι' εἰδικῆς διατάξεως, ὡς ἐν προκειμένῳ, δέν ἔχουν ἐφαρμογήν αἱ περί νομίμου μισθοῦ διατάξεις, δέν ὑφίσταται, νομίζομεν, ἔδαφος ἐφαρμογῆς τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἀφοῦ ἐλλείπει ἡ βάσις ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως. (Οὕτως εἶναι ὁ λόγος, διά τόν ὁποῖον ἡ Α.Π. 297/1956, εἰσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 674, δέν ἐφήρμοσεν ὀρθῶς τήν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικήν ἀπόφασιν περί καθορισμοῦ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς, ἐπί τοῦ Ο.ΔΙ.Σ.Υ., ἀφοῦ αὕτη ὁρίζει, ὅτι ἡ προσαύξησις ὑπολογίζεται πάντοτε ἐπί τῶν ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καί ἡμερομισθίων (ὑπό τήν ἰδίαν ἔννοιαν κεῖται καί ἡ περί ἧς πρόκειται ἤδη ὑπουργική ἀπόφασις) καί ὁ Ο.ΔΙ.Σ.Υ. δέν δεσμεύεται ὑπό τῶν περί καθορισμοῦ νομίμου μισθοῦ διατάξεων, ἀλλ' ὁ μισθός ὁρίζεται ἐλευθέρως ὑπό τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ).

Ἐξ ἄλλου, καί ἐπί συμβατικῶς καθωρισμένων μισθῶν ὑπέρ τά νόμιμα ὅρια, ἐπιτρεπομένου τούτου ἤδη (βλέπε σημειώσεις μας ΕΕΔ 15, 224) καί ὅπου ὁ μισθός ρυθμίζεται νομίμως, πάλιν ἡ ἀποζημίωσις ἐκ τῆς ἀνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως θά ὑπολογισθῇ (ἐκτός ἐναντίας συμφωνίας, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6716/1949, εἰσηγητής *Ε. Γιοτσαλίτης*, ΕΕΔ 8, 716) ἐπί τοῦ νομίμου μισθοῦ καί θά δύναται μάλιστα ὁ ἐργοδότης νά ἀπαλλαγῇ καί τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως, ἂν ἀποδείξῃ, ὅτι ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ συμβατικοῦ ἀνωτέρου τοῦ νομίμου μισθοῦ ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καί ἡ ἀποζημίωσις αὕτη, καλυπτομένη δι' αὐτοῦ (παγία ἡ νομολογία, ἰδίως ἐπί τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, βλέπε ΕΕΔ 12, 388).

Ἐάν τοῦτο εἶναι, ὡς εἶναι πράγματι, ὀρθόν, ὑπό τήν ἐκδοχήν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως θά συμβαίνῃ, ὅπου ὁ μισθός ρυθμίζεται νομίμως, νά ἐφαρμόζηται τοῦτο (δηλ. ὁ ὑπολογισμός τῆς ἀποζημιώσεως βάσει μόνον τοῦ νομίμου μισθοῦ, ἀδιαφόρως ἂν ἔχῃ συμφωνηθῇ ἀνώτερος μισθός) καί ὅπου δέν ὑπάρχει νομίμως καθωρισμένος μισθός (ὡς ἐν προκειμένῳ, κατ' ἐξαίρεσιν, δυνάμει εἰδικῆς διατάξεως), νά ὑπολογίζηται ἡ ἀποζημίωσις ἐπί τοῦ συμβατικοῦ μισθοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνδέχεται νά εἶναι πολύ μείζων τοῦ (ἂν ἐφηρμόζοντο αἱ περί νομίμου μισθοῦ διατάξεις) νομίμου μισθοῦ.

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη διαφοροποίησις τῆς αὐτῆς ἀποζημιώσεως, καί ἂν ἡ ἐν λόγῳ ὑπουργική ἀπόφασις εἶχε τήν ἀποδιδομένην εἰς αὐτήν ἔννοιαν, θά ἀντέβαινεν εἰς τό ἄρθρον 8 τοῦ Συντάγματος περί ἰσότητος (πρβλ. καί *Κ. Καλομοίρην*, ΕΕΔ 15, 706).

Ἀρείου Πάγου 364/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Δ. Χαμάρτος***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ι. Τραχανῆς***
Δικηγόροι ἡ κ. Ἐρμιόνη Μπαχᾶ, ὁ κ. Α. Καλλέργης, Πάρεδρος τοῦ Νομ. Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Παραδεκτῶς, συνῳδά ταῖς διατάξεσι τῶν ἄρθρων 89, 231 καί 234 § 2 Πολ. Δικον., ἀσκεῖται διά δικογράφου ἡ ὑπό κρίσιν πρόσθετος παρέμβασις τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ἔχοντος πρός τοῦτο ἔννομον συμφέρον, ἀπορρέον ἰδίᾳ ἐκ τῆς διά τοῦ ἀπό 3.1.1951 (ὁ δ)τος κυρωθείσης ἀπό 30.12.1950 συμβάσεως μεταξύ Δημοσίου καί τῆς ἀναιρεσειούσης Ἑταιρείας Διαχειρίσεως Ὑπεγγύων Προσόδων (Φ.Ε.Κ. 21/1951, τεῦχος Α'), καθ' ἣν ταύτα ἀνέλαβε τήν κάλυψιν ὡρισμένων δαπανῶν τῆς διά λογαριασμόν αὐτοῦ ὑπό ταύτης διαχειρίσεως τῶν μονοπωλιακῶν εἰδῶν καί λοιπῶν ὑπεγγύων προσόδων, ἐν αἷς καί αἱ τοιαῦται περί μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν, προστιθεμένου εἰς τάς προτάσεις αὐτῆς καί αἰτουμένου τήν παραδοχήν τῆς ἀναιρέσεως.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 21091/2990/1946 κοινή ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 142, τεῦχος Β'), ἐκδοθεῖσα κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἀ. ν. 28/1944, ὡς ἑρμηνεύθη διά τοῦ ν. δ. 866/1946, καθ' ὃν καί παρέχεται τό δικαίωμα εἰς τούς ὡς ἄνω Ὑπουργούς, ὅπως διά κοινῶν ἀποφάσεων, δημοσιευομένων, καθορίζωσι τούς μισθούς, τά ἡμερομίσθια, ὡς καί τάς προσαυξήσεις πάντων τῶν ἐν γένει μισθωτῶν τῶν ἐργαζομένων ἐπί συμβάσει ἐργασίας εἰς ἰδιώτας ἐργοδότας φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου, καί ὡς ἐκ τούτου ἰσχύν νόμου ἐπέχουσα, διαλαμβάνουσα δ' ὑπό τήν § 1 αὐτῆς, ὅτι κάποφασίζομεν, ὅπως εἰς τό ἐντός ἕδρας ἀποστελλόμενον προσκαίρως δι' ἐργασίαν ὑπαλληλικόν, ὑπηρετικόν καί ἐργατοτεχνικόν προσωπικόν πασῶν ἐν γένει τῶν ἐπιχειρήσεων καί ἐργασιῶν, πλήν ἐκείνων, περί ὧν προβλέπουσιν εἰδικαί διατάξεις, καταβάλληται, πλήν τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων, καί πρόσθετος ἀποζημίωσις δι' ἑκάστην ἐκτός ἕδρας διανυκτέρευσιν, ἴση πρός τό ἑκάστοτε νόμιμον ἡμερομίσθιον ἢ πρός τά 1/25 τοῦ ἑκάστοτε νομίμου μηνιαίου μισθοῦ, προκειμένου περί μισθωτῶν ἀμειβομένων ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ, ἔχει ἐφαρμογήν γενικῶς ἐπί πάντων τῶν μισθωτῶν τῶν συνδεομένων διά συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μετά ἐργοδό-

ΠΡΟΣΘΕΤΟΣ ΑΜΟΙΒΗ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΙ' ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΑΣ ΚΑΙ ΝΥΚΤΑΣ

Παροχή έργασίας είς Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου (Δήμους) έν σχέσει Ιδιωτικού δικαίου

Έφαρμογή ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 καὶ 8900/1946 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νυκτερινὰς ὥρας ἐπὶ πάντων τῶν μισθωτῶν τῶν διὰ συμβάσεως ἐργασίας Ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ τοῦ ἐργοδότου συνδεομένων καὶ ἂν οὗτος εἶναι τὸ Δημόσιον ἢ Ἕτερον Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ὡς εἶναι καὶ ὁ Δῆμος, ὡς πρὸς ὃν οὐδαμῶς ἀπαιτεῖται καὶ σύμπραξις τοῦ ἀσκοῦντος τὴν ἐποπτείαν Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν. — Πρόσληψις νυκτοφύλακος αὐτοκινήτων (γκαράζ) εἰς μὴ ὀργανικὴν θέσιν συνιστᾷ σχέσιν τοῦ Ἰδιωτικοῦ δικαίου. — Ἐφαρμογὴ τῶν ἀνωτέρω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων. — Προϋπόθεσις λόγου ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρ. 807 § 7 Πολ. Δικ. — Ἐπαγωγὴ ὅρκου κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ἐπικυροῦται ὑπὸ τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 3217/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, ὡς ἐφετείου.

Ἐπαναλαμβάνεται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ σταθερῶς ἐν τῇ νομολογίᾳ ἐφαρμοζομένη ἄποψις, ὅτι αἱ ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καὶ 18310/1946 ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νυκτερινὰς ὥρας, ὡς ἠρμηνεύθησαν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 (βλέπε αὐτὰς ἐν ΕΕΔ 12, 388, ἔνθα καὶ νομολογία διὰ τὴν ἐφαρμογήν των), ἐφαρμόζονται ἐπὶ πασῶν γενικῶς τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν, νοουμένων εἰς τὸν ὅρον «ἐργασίαι» καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὡς εἶναι οἱ Δῆμοι (περίπτωσις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως), ἀρκεῖ ἡ σχέσις ἐργασίας νὰ εἶναι τοιαύτη ἰδιωτικοῦ δικαίου (βλέπε Α.Π. 173/1954, εἰσηγητὴς *Μ. Παπαλῆς*, ΕΕΔ 13, 704, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Α.Π. 656/1955, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 15, 22, εἰδικῶς διὰ Δήμους).

Τὴν σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου συνθέτει, ὡς δέχεται ἡ δημοσιευομένη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς λοιπάς, πρόσληψις ὑπὸ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου καὶ παροχὴ ἐργασίας εἰς θέσιν μὴ ὀργανικὴν (βλέπε καὶ Α.Π. 55/1952, εἰσηγητὴς *Μ. Παπαλῆς*, ΕΕΔ 11, 254, Α. Π. 239/1952, εἰσηγητὴς *ὁ αὐτός*, ΕΕΔ 11, 611, Α.Π. 848/1954, εἰσηγητὴς *ὁ αὐτός*, ΕΕΔ 14, 71) ἐν ἁρμονίᾳ καὶ πρὸς τὴν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ τὰ ὑπὸ τῆς θεωρίας ἀναπτυχθέντα (βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 11, 355).

Ἐνδιαφέρει γενικώτερον καὶ πέραν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἤδη ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὁ ὀρθὸς διαχωρισμὸς τῆς σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπὸ τῆς δημοσίου δικαίου, διότι μόνον ἐπὶ τῶν σχέσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐφαρμόζονται οἱ ἐργατικοὶ νόμοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐνδιαφερόντως καὶ ὁ νόμος 3198/1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας (ΕΕΔ 14, 502), ὁ ὁποῖος (ὡς ἐκ περισσοῦ) περιέχει διάταξιν (ἄρθρον 1 § 4), κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ἐν αὐτῷ ὁριζόμενα διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τὸ ἐργατοτεχνικὸν ἔκτακτον καὶ ἡμερομίσθιον προσωπικὸν τῶν Δήμων.

Καὶ διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θέμα τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ὑποκειμένης σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ Δήμου (περιπτώσεως ἐργάτου) ἡ κατὰ τὰς ἄνω ὑπουργικὰς ἀποφάσεις πρόσθετος ἀμοιβή, ὑπολογιζομένη πάντοτε ἐπὶ τῶν νομίμων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, θὰ ὑπολογισθῇ μὲ βάσιν τὰς περὶ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτων ἐργατῶν διατάξεις (Α.Π. 656/1955, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 15, 22), ἐφ' ὅσον δι' ὡρισμένην κα-

---

του, ἀνεξαρτήτως τοὐτέστι τοῦ ποίος εἶναι οὗτος, ἀρκεῖ νὰ μὴ ὑπάρχῃ κώλυμα ἐξ εἰδικῆς τινος διατάξεως. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναιρεσείουσαν ἑταιρείαν, ὑπὸ μὲν τοῦ ἀ. ν. 1217/1938 προβλέπεται μόνη ἡ προσαρμογὴ τῶν διατάξεων περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας εἰς μέρος τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, ὑπὸ δὲ τοῦ ἐπακολουθήσαντος ν. 1606/1950 «περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων ἀφορωσῶν τὴν διαχείρισιν τῶν μονοπωλιακῶν εἰδῶν καὶ λοιπῶν ὑπεγγύων προσόδων» οὐδὲν τὸ σχετικὸν διαλαμβάνεται. Οὐδαμόθεν δ' ἐξ ἄλλου συνάγεται, ὅτι στερεῖται αὐτὴ ἐφαρμογῆς, ὅταν συμβατικῶς καθορίζηται ὁ καταβαλλόμενος εἰς τὸν ὑπάλληλον μισθός. Συνεπῶς, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδικαίωσε τὸν ἀναιρεσίδλητον ὑπάλληλον τῆς ἀναιρεσειούσης εἰς ἀπόληψιν τῆς ὑπὸ τῆς ῥηθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὁριζομένης ἀποζημιώσεως διὰ τὰς ἐκτὸς ἕδρας διανυκτερεύσεις αὐτοῦ, ὑπολογίσαν ταύτην βάσει τοῦ κατὰ συμφωνίαν καταβαλλομένου αὐτῷ μηνιαίου μισθοῦ, καὶ ὁ περὶ ἀντιθέτου πρώτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὰς γενικὰς περὶ συμβάσεως ἐργασίας ἀρχάς, ὁ μισθὸς παρέχεται ὡς ἀντάλλαγμα τῶν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ παρεχομένων ὑπηρεσιῶν του. Πᾶν δ' ὅ,τι παρέχεται εἰς τὸν μισθωτὸν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀντὶ τῆς παροχῆς, ὡς ἀμέσου διὰ τὴν τοιαύτην παροχὴν αἰτίου, ἀποτελεῖ τὸν νόμιμον αὐτοῦ μισθόν. Συνεπῶς ὀρθῶς ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, διὰ τῶν ὑπολογισμῶν τῆς ἐκ τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 21091/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προβλεπομένης ἀποζημιώσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἐπιδόματα πολυτέκνους ὑπηρεσίας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν, καθόσον καὶ ταῦτα ἀποτελοῦσι τμῆμα τῶν νομίμων ἀποδοχῶν κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς καὶ ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων δεύτερος τῆς ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

τηγορίαν μισθωτῶν δὲν ὑπάρχει ἄλλη νομικὴ ρύθμισις τοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου.

Ἀρείου Πάγου 421/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανὴς*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ε. Λαστρουλάκης, Ε. Σαργίου

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, δι' ἧς παρέχεται αὔξησις 25 ο/ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας ἀπασχολουμένων πάσης φύσεως μισθωτῶν τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν ἐν γένει συνεχοῦς ἢ μὴ λειτουργίας, ὡς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 6900/1946 ὁμοία τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, δι' ἧς παρέχεται ἑτέρα αὔξησις 75 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε κεκανονισμένου ἡμερομισθίου τοῦ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους ἀπασχολουμένου, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας του, προσωπικοῦ πασῶν ἐν γένει τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν, ἐξαιρέσει τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ὡρισμένων κατηγοριῶν ἐργαζομένων, ὡς ἠρμηνεύθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/254/1951 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ἐκδοθεῖσαι κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν. 28/1944, ὡς αὐθεντικῶς ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἀν. 866/1946, καὶ δημοσιευθεῖσαι εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ὁ νόμος ὁρίζει, καὶ ἐντεῦθεν ἰσχὺν νόμου ἐπέχουσαι, ἔχουσιν, ὡς ἐκ τῆς γενικότητος αὐτῶν, ἐφαρμογὴν ἐπὶ πάντων τῶν μισθωτῶν τῶν διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ τοῦ ἐργοδότου συνδεομένων καὶ ἂν ἔτι οὗτος εἶναι τὸ Δημόσιον ἢ ἕτερον Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ὡς εἶναι καὶ ὁ Δῆμος, ὡς πρὸς ὃν οὐδαμῶς ἐν τούτῳ ἀπαιτεῖται καὶ σύμπραξις τοῦ διοικοῦντος ἐπ' αὐτοῦ ἀποπτείου Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ δὴ τῆς 5ης τῶν αἰτιολογιῶν αὐτῆς, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, δέχεται, κατὰ κρίσιν ἀνέλεγκτον, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος Δήμου τὴν 8/5/1952 διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀορίστου χρόνου ὡς ἔκτακτος ἡμερομίσθιος ἐργάτης εἰς μὴ ὀργανικὴν θέσιν καὶ ἐργάσθη ὡς νυκτοφύλαξ αὐτοκινήτων (garage) μέχρι τῆς ἀπολύσεως του συνεχῶς κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, καθὼς καὶ καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρεσίμους ἡμέρας κατὰ πλήρεις ὡράριον ἐργασίας. Ὅθεν, δικαιώσαν τοῦτο τὸν ἀναιρεσίβλητον, προσληφθέντα, καθ' ἃ ἀνωτέρω, ἄνευ τηρήσεως τῶν περὶ προσλήψεως διατάξεων τῆς δημοτικῆς νομοθεσίας εἰς μὴ ὀργανικὴν θέσιν, εἰς ἀπόλυψιν τῶν ὑπὸ τῶν προϊσχημένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὁριζομένων προσοντήσεων, ὀρθῶς τὰς διατάξεις ταύτας ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν νόμου διάταξιν παρεβίασε καὶ οἱ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες 1ος καὶ 3ος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγοι εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ὁ ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Παλ. Δικονομίας ἱδρυόμενος λόγος ἀναιρέσεως ὡς προϋπόθεσιν ἔχει τὴν μὴ λῆψιν ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμῶν ἐχόντων αὐτοτελῆ ὕπαρξιν καὶ τεινόντων εἰς τὴν κατάλυσιν τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀξιουμένου δικαιώματος καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοιούτων συνεχομένων μὲ τὴν ἱστορικὴν αἰτίαν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀρνησιν ἠτιολογημένην ταύτης ἀποτελούντων, διότι τοὺς τοιούτους ἀρνητικοὺς ἰσχυρισμοὺς τὸ Δικαστήριον πάντως θὰ ἐρευνήσῃ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀγωγῆς ὡς συνεχομένους πρὸς ταύτην. Τοιοῦτοι δ' ὄντες καὶ οἱ δύο διὰ τοῦ 3ου τῆς ἀναιρέσεως λόγου ὡς παραλειφθέντες φερόμενοι ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη εἰς νομοθετημένην θέσιν καὶ μισθὸν τοῦ οἰκείου ὀργανισμοῦ καθαριότητος τοῦ ἀναιρεσείοντος Δήμου ὡς ὁδοκαθαριστὴς καὶ ἐτοποθετήθη χαριστικῶς εἰς ἐργασίαν νυκτοφύλακος, κλητῆρος Β' τάξεως, λόγῳ ἀναπηρίας καὶ κατὰ τοὺς δύο πόδας, προβλῆλως ἐξητάσθησαν καὶ ἀπερρίφθησαν σιωπηρῶς, ὡς ἀντικείμενοι εἰς τὰ δεκτὰ παρὰ τοῦ Ἐφετείου γενόμενα ὡς βεβαιωθέντα ἀντίθετα πραγματικὰ περιστατικά, ὡς ταῦτα ἐν ἀρχῇ τῆς δευτέρας τῶν σκέψεων τῆς παρούσης ἐκτίθενται. Συνεπῶς καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀπορριπτέος κατὰ τοῦτο. Διὰ τὰ περαιτέρω δὲ ὅτι ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὰς περὶ ἀδικοπραξίας διατάξεις, ἄλλως διότι ὑπερέβη ὁ ἐνάγων τὰ ὅρια τῆς καλῆς πίστεως, τῆς ἠθικῆς ἢ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος, εἶναι ὡσαύτως ἀπορριπτέος ὡς πάντῃ ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς 9ης τῶν αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον τὸν ἐπαχθέντα τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅρκον δὲν ἐπέβαλε τὸ μὲν ὡς ἀφορῶντα εἰς ἰσχυρισμὸν ἀλυσιτελῆ ὄντα, τὸ δὲ εἰς τοιοῦτον ἀπαράδεκτον ὡς μὴ προταθέντα πρωτοδίκως καὶ τέλος κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 12 ἐδ. 3, καθ' ἣν ὅρκον ἐπαγόμενον ὑπὸ διαδίκου μὴ αὐτοπροσώπως παρισταμένου δὲν εἶναι ὑποχρεως νὰ ἐπιβάλῃ ὁ Δικαστής. Συνεπῶς ὁ 4ος τῆς ἀναιρέσεως λόγος, καθ' ὃ μέρος ὁ ἀναιρεσείων πλήττει τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν εἰς μόνον ὅτι παρὰ τὸν νόμον δὲν ἐπέβαλε τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἐπαχθέντα εἰς τὸν ἀντίδικον ὅρκον περὶ εἰσπράξεως ἐπιδόματος 75 ο/ο δι' ὅσας Κυριακὰς ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐγκεκριμένη προεβλέφθη τοιοῦτον, ὡς ἔχει, ἀσχέτως τοῦ ὅτι ἐπάλληλοι εἶναι αἱ αἰτιολογίαι, ἐφ' ὧν κατὰ τοῦτο στηρίζεται τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως, μὴ προσδίδων συγκεκριμένη τινὰ αἰτίασιν κατὰ τοῦτο εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, εἶναι προεχόντως ἀπορριπτέος ὡς πάντῃ ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως. Ἀπορριπτέοι δὲ ὡσαύτως ὡς ἀόριστοι εἶναι τόσον ὁ αὐτὸς λόγος καὶ κατὰ τὸ ἕτερον αὐτοῦ σκέλος, ὡς ἔχων ὅτι παρὰ τὸν νόμον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις, ἔγγραφα καὶ ὀργανισμοὺς τοῦ Δήμου καὶ ἔδει νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγήν, εἴτε λόγῳ ἁρμοδιότητος, εἴτε ὡς νόμῳ ἀβάσιμον, εἴτε λόγῳ ἀσκήσεως δικαιώματος κατὰ κατάχρησιν νόμου, ὅσον καὶ οἱ 5ος καὶ 6ος λόγοι ἀναιρέσεως, διαλαμβάνοντες ὁ μὲν ὅτι παρὰ τὸν νόμον δὲν ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ἀγωγήν, δὲν ἀπήγγειλε τὰς αἰτηθείσας ἐκπτώσεις, ἄλλως ἐπὶ καὶ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς, κατὰ τοὺς ἐπὶ τούτοις ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὁ δὲ ὅτι ψευδῶς ἐφηρμόσθη ὁ νόμος καὶ οὐχὶ δεόντως προσηρμόσθησαν τὰ πραγματικὰ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΑΜΟΙΒΗ ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

Άμοιβή διά νυκτερινήν έργασίαν, Κυριακάς, ύπέρ τάς νομίμους ώρας

Ίσχυρισμός μισθωτού περί καταχρηστικής καταγγελίας συμβάσεως έργασίας.—Ρύθμισις άμοιβής νυκτοφυλάκων διά νυκτερινήν έργασίαν ύπό της ύπ' άριθ. 27019/1953 ύπουργικής αποφάσεως.—Καθορισμός έλαχίστου ορίου αμοιβής νυκτοφυλάκων.—Παροχή έργασίας ύπέρ τάς νομίμους ώρας και όξίωσις μισθωτού έκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού του εργοδότου κατ' άρθρον 904 Α.Κ.

Ἐπρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου περὶ νυκτοφύλακος διὰ τὴν φύλαξιν ἀνεγειρομένων πολυκατοικιῶν, ἐργαλείων κλπ.

Ἐζητήθη διὰ τῆς ἀγωγῆς ἡ καταβολὴ τῶν δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καὶ 18310/1946, ὡς ἡρμηνεύθησαν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388), ἐπιβαλλομένων προσαυξήσεων ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν τῶν ἐν γένει μισθωτῶν κατὰ Κυριακάς, ἄλλας ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς καὶ νυκτερινὰς ὥρας.

Εἰδικῶς ὅμως διὰ τοὺς ἐκ τῶν μισθωτῶν παρέχοντας τὰς ὑπηρεσίας των ἀποκλειστικῶς κατὰ νυκτερινὰς ὥρας ἔχουν προβλεφθῆ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27019/1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 13, 107) τὰ ἑξῆς: «Τοῦ ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 καὶ 25825/1951 ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας προβλεπομένου ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας δὲν δικαιοῦνται οἱ ἐκ τῶν μισθωτῶν παρέχοντες τὰς ὑπηρεσίας των ἀποκλειστικῶς, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των, κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας μόνον, ἐφ' ὅσον αἱ καταβαλλόμεναι εἰς τούτους ἀποδοχαί, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων προβλεπόμενα ἐλάχιστα ὅρια, εἶναι ηὐξημέναι τοὐλάχιστον κατὰ ποσοστὸν 25ο/ο.

Ἐὰν ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω αὔξησις εἶναι μικροτέρα τοῦ 25ο/ο, καταβάλλεται ἡ προκύπτουσα ἐπὶ ἔλαττον διαφορά».

Κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ὄψιν ὑπουργικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἦτο ὑπόχρεων τὸ Πρωτοδικεῖον νὰ καθορίσῃ τὸ ἐλάχιστον ἐν προκειμένῳ ὅριον τῶν ἀποδοχῶν τοῦ νυκτοφύλακος, ἵνα ἐξακριβωθῇ, ἂν ὑπῆρχε καταβλητέα διαφορὰ ἀμοιβῆς.

Τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπησχολήθη μὲ τοὺς ἀναγκαίους λογαριασμοὺς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς περὶ ἡμερομισθίων ἀνειδικεύτων ἐργατῶν ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀπὸ 16.9.1937 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ἐπιχειρήσεων κλπ., εὗρον ὅτι πάντως ὑπερέβαινε ἡ καταβαλλομένη ἀμοιβὴ τὸ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (27019/1953) ὁριζόμενον ποσόν.

Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἐφαρμογὴ ἐν προκειμένῳ τῆς ἀπὸ 16/9/1937 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπεκλείετο (βλέπε τὴν Α.Π. 134/1956, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 15, 321, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Εἰς τὴν περίπτωσιν εἶχον ἐφαρμογὴν μόνον αἱ περὶ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις (βλέπε τὴν Α.Π. 656/1955, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 15, 22 καὶ τὰς ἐν ΕΕΔ 14, 933 σημειώσεις μας).

Ὡς πρὸς τὸ ἀνυπόχρεον τοῦ ἐργοδότου εἰς καταβολὴν τῆς ἐξ 75ο/ο προσαυξήσεως ἀμοιβῆς (τῶν κατωτάτων ὁρίων μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου) διὰ παροχὴν ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς ἢ ἄλλας ἐξαιρεσίμους ἡμέρας, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388), ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς λαμβάνει ἡμερομίσθιον ἢ μισθὸν ὑπὲρ τὰ ἐλάχιστα ὑποχρεωτικὰ ὅρια, μὲ τὴν εἰδικὴν συμφωνίαν νὰ καλύπτηται οὕτω ἡ ἀμοιβὴ αὐτή, ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἀκολουθεῖ τὰ σταθερῶς ἐν τῇ δικαστηριακῇ πρακτικῇ ἐφαρμοζόμενα (βλέπε Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 14194, 1954, εἰσηγητὴς *Χ. Καλογερόπουλος*, ΕΕΔ 14, 180 καὶ λοιπὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 12, 781, ΕΕΔ 13, 991).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7011/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Κρέτσης*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Β. Λιακόπουλος, Ε. Μαλούχος

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν προσελήφθη τὴν 3.5.1954 εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐφεσιβλήτου, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς νυκτοφύλαξ διὰ τὴν φύλαξιν τῶν παρ' αὐτῆς ἀνεγειρομένων πολυκατοικιῶν, ὡς καὶ τῶν ὁλικῶν, ἐργαλείων κλπ., ἐπὶ συμπεφωνημένῳ ἡμερομισθίῳ δραχμῶν 50. Κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ μηνὸς Μαΐου 1955 ὁ ἐκκαλῶν κατελήφθη κοιμώμενος, ἐν ᾧ χρόνῳ ἐξετέλει ὑπηρεσίαν, δι' ὃν λόγον ἀπελύθη ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου, πλὴν ἀκύρως, ἐφ' ὅσον δὲν ἐτηρήθησαν αἱ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τεταγμέναι τυπικαὶ οὐσιαστικαὶ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 5 ν. 3198/1955 (ἔγγραφον, καταβολὴ ἀποζημιώσεως). Τὴν τοιαύτην ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας ἀνεγνώρισε καὶ ἡ ἐφεσίβλητος, συνεπείᾳ

περιστατικὰ εἰς τὸν νόμον καὶ ἐγένετο δεκτὴ ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή.

Ὁ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων φερόμενος ὡς λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἦτο ἄκυρος ἡ πρόσληψις τοῦ ἀναιρεσείοντος, διότι οὗτος οὔτε δήλωσιν, οὔτε πιστοποιητικὸν νομιμοφροσύνης, συμφώνως τῷ ν. 516/1948, προσήγαγε, μὴ περιεχόμενος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ, εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ ἄρθρ. 821 Πολ. Δικ., καθὸ μὴ προσαγομένης ἀποδείξεως ὅτι ὁ λόγος οὗτος ἐκοινοποιήθη συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης ὁριζόμενα.

παραπόνων τοῦ ἐκκαλοῦντος πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας καὶ ἀπὸ 25.5.1953 ἤρξατο ἀποδεχομένη καὶ αὐθις τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τῆς 20ῆς Λὐγούστου 1955, καθ' ἣν ἀπελύθη, τηρηθεισῶν τῶν διατυπώσεων τοῦ ν. 3198/1955, καθ' ἃ συνομολογεῖται. Εἰς τὴν τοιαύτην ἀπόλυσιν ἦχθη ἡ ἐφεσίβλητος οὐχὶ ἐκ λόγων ἐκδικήσεως, ὡς ἀβασίμως ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅτι κατελήφθη καὶ παλιν κοιμωμένος ἐν ὥρᾳ ὑπηρεσίας καὶ μετ' ἀναφορὰν περὶ τούτου τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν ἔφοδον ἐπιβλέποντος μηχανικοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου. Συνεπῶς ἡ ἀπόλυσις αὐτη, μηδόλως προσκρούουσα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., καθ' ἃς ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος ἀπαγορεύεται, ἐάν ὑπερβαίνῃ προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος, ἦτο ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον ἐτηρήθησαν αἱ διατυπώσεις τοῦ ν. 3198/1955 καὶ ὀρθῶς ἐκρίθη ὡς τοιαύτη καὶ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδίκου, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἐφέσεως δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 27019/1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας δὲν δικαιοῦνται τοῦ ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 καὶ 25825/1951 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων προβλεπομένου ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας (25 ο/ο) οἱ ἐκ τῶν μισθωτῶν παρέχοντες τὰς ὑπηρεσίας των ἀποκλειστικῶς κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας καὶ μόνον ἐφ' ὅσον αἱ καταβαλλόμεναι εἰς τούτους ἀποδοχαί, ἐν σχέσει μὲ τὰ ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων προβλεπόμενα ἐλάχιστα ὅρια, εἶναι ηὐξημέναι τοὐλάχιστον κατὰ 25 ο/ο. Συνεπῶς ὁ ἐκκαλῶν, προσληφθεὶς, καθ' ἃ ἐβεβαιώθη, διὰ ὑπηρεσίαν νυκτοφύλακος ἀποκλειστικῶς καὶ ἀμειβόμενος δι' ἡμερομισθίου δραχμῶν 50, ἐν τῷ καθαρισμῷ τοῦ ὁποίου ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, ὅτι θὰ εἰργάζετο κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, δὲν δικαιοῦται τῆς ἀξιουμένης προσαυξήσεως (25 ο/ο), διότι, εἴτε ἤθελε κριθῇ, ὅτι ἐδικαιοῦτο τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ἀνερχομένων εἰς δραχμὰς 32 μέχρι 1.1.1955 (ὑπ. ἀπόφ. 33.700/1950, 2750/1951, 49500/1952, 27653/1954) καὶ εἰς δραχμὰς 37 ἑφεξῆς (ὑπ. ἀποφ. 28050/1954), εἴτε ἤθελε κριθῇ ὡς ὑπαγόμενος εἰς τὰς διατάξεις τῆς ἀπὸ 16.9.1937 συλλογικῆς συμβάσεως ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν ἀνων. ἑταιρειῶν κλπ. καὶ δικαιούμενος, ὡς ἐκ τούτου, τῶν δι' αὐτῆς καθοριζομένων ἀποδοχῶν τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, ἦτοι δραχ. 562 μηνιαίως μέχρι 1.1.1955 καὶ δραχμῶν 646 ἑφεξῆς (βασικὸς μισθὸς 1200 καὶ μετ' ἀναπροσαρμογὴν διὰ τῶν ἀπὸ 4.11.1947 καὶ 1.12.1947 συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ὑπ' ἀριθ. 29488/1949, 2750/1951, 49500/1952, 27358/1954 καὶ 28050/1954 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων δραχμαὶ 562 μέχρι 1.1.1955 ἢ 22.50 ἡμερησίως καὶ δραχ. 646 ἀπὸ 1.1.1955 ἢ δραχ. 25,80 ἡμερησίως), καλύπτεται ἡ προσαύξησις αὐτη, καταλειπομένου, ἐν τῇ ἐξεμενεστέρᾳ διὰ τὸν ἐκκαλοῦντα ἐκδοχῇ, ὑπολοίπου ἐκ δραχ. 10 ἡμερησίως μέχρι 1.1.1955 καὶ δραχ. 4 ἑφεξῆς, ἑβδομαδιαίως δὲ δραχμῶν 70 καὶ 28 ἀντιστοίχως.

Καθ' ἃ ἐβεβαιώθη καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου μεταξὺ τῶν διαδίκων συνεφωνήθη, ὅπως εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα καταβάλληται ηὐξημένος ἔναντι τῶν ἐκάστοτε ἐλαχίστων νομίμων ὁρίων μισθός, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως πᾶν ὅ,τι ἐπὶ πλέον τῶν νομίμων ὁρίων κατεβάλλετο αὐτῷ καλύπτῃ τὰς ἀξιώσεις του διὰ προσαυξήσεις λόγῳ τῆς κατὰ Κυριακὰς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του, τὸ ἐπὶ πλέον δὲ τοῦτο καταβαλλόμενον ἐκ δραχ. 70 καὶ 28 ἑβδομαδιαίως καλύπτει πλήρως τὴν ἐξ 75 ο/ο προσαύξησιν τοῦ ἡμερομισθίου του ἐκάστης Κυριακῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν ὅτι ἐδικαιοῦτο τοιούτου ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ἀνερχομένων εἰς δραχ. 4 μέχρι 1-1-1955 καὶ εἰς δραχ. 27,75 ἑφεξῆς. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς καὶ ὁ Πρωτοδίκης ἀπέρριψε τὰς ἀξιώσεις ταύτας τοῦ ἐκκαλοῦντος, οἱ δὲ περὶ τῶν ἐναντίων δεύτερος καὶ τρίτος λόγοι ἐφέσεως δέον νὰ ἀπορριφθῶσιν ὡς ἀβάσιμοι.

Καθ' ἃ καὶ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐκρίθη, ὁ ἐκκαλῶν ἦτο ὑπόχρεως κατὰ νόμον εἰς 10ωρον ἐργασίαν ἡμερησίως, ὡς ὅμως ἐβεβαιώθη αὐτος εἰργάζετο ἐπὶ 2ωρον καθ' ἑκάστην ὑπὲρ τὸ ὡράριον τοῦτο, πραγματοποιήσας, κατὰ τὸ ἀπὸ 3 Μαΐου 1954 μέχρις 20 Λὐγούστου 1955 χρονικὸν διάστημα, ὑπερωριακὴν ἐργασίαν 916 ὡρῶν (ἡμ. 458 Χ 2 ὡρας=916), δι' ἣν ἐργασίαν, ἀκόμη οὔσης τῆς περὶ ταύτης συμφωνίας, ἐδικαιοῦτο ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις τῶν ἄρθρων 904 ἐπ. Α.Κ., συνισταμένης εἰς τὴν ὠφέλειαν, ἣν ἡ ἐφεσίβλητος ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερωριακῆς τούτου ἀπασχολήσεως, ἀνερχομένην εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 4.590, καθ' ὃ, ὡς ἐβεβαιώθη, ἡ ἐφεσίβλητος κατέστη πλουσιωτέρα ἐπὶ ζημίᾳ τούτου, ὅπερ ὀρθῶς ἐπεδικάσθη αὐτῷ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως κατὰ μερικὴν παραδοχὴν τῆς ἐπικουρικῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς του, ἐρειδομένης εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 904 ἐπ. Α.Κ., περιεχούσης δὲ καὶ ἅπαντα τὰ κατὰ νόμον (ἄρθρ. 533 Πολ. Δικονομίας) στοιχεῖα, καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς καὶ ὁ περὶ ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς ἰσχυρισμὸς τῆς ἐφεσιβλήτου.

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΩΝ ΑΝΕΙΔΙΚΕΥΤΩΝ ΕΡΓΑΤΡΙΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Έκτασις εξουσιοδοτήσεως Υπουργών Εργασίας άρθρου 12 Ν.Δ. 2510/1953

Ισχυρισμός περί αποδοχής αποφάσεως και απαραδέκτου έφέσεως διά της πληρωμής μετά την δίκησιν έφέσεως της επιδικασθείσης δικαστικής δαπάνης. — Έννοια άρθρων 750, 486 και 488 Πολ. Δικ. — Νόμιμο ημερομίσθια ανειδικεύτων εργατριών. — Καθορισμός διά της υπ' αριθ. 27622/1554 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας ημερομισθίων μαθητευομένων ραπτεργατών Πειραιώς κατ' απομάκρυνσιν προσθέτων όρων συλλογικής συμβάσεως εργασίας 12.8.1936, κυρωθέντων υπό του Α.Ν. 99/1936, κείται έκτος της υπό του άρθρου 12 Ν.Δ. 2510/1953 παρασχεθείσης εξουσιοδοτήσεως.

Υπέκειτο εις την περίπτωσιν της κατωτέρω αποφάσεως του ως εφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιώς παροχή εργασίας υπό μαθητευομένης εις ραφεία λειτουργούν εν Πειραιεί, διά την οποίαν εργασίαν εζητήθη ή καταβολή του νομίμου μισθού.

Το Πρωτοδικείον, εν όψει των γενικών περί ημερομισθίων εργατών, εργατριών και μαθητευομένων υπουργικών αποφάσεων (βλέπε αυτάς εν ΕΕΔ 14, 495, ένθα δείκτης γενικών αυξήσεων αποδοχών μισθωτών από της εισαγωγής των από 4 Νοεμβρίου 1947 και 1 Δεκεμβρίου 1947 γενικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας), επεδίκασε τα δι' αυτής οριζόμενα ημερομίσθια.

Προκειμένου όμως περί ραπτεργατών Πειραιώς ίσταται εν ισχύϊ ή υπ' αριθ. 27622/1954 απόφασις του Υπουργού Εργασίας, εκδοθείσα κατά χρήσιν της εκ του άρθρου 12 του ν.δ. 2510/1953 εξουσιοδοτήσεως (το άρθρον τούτο κατηργήθη διά του άρθρου 42 του ν. 3239/1955 περί ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας, ΕΕΔ 14, 612), διά της οποίας τα ημερομίσθια των μαθητευομένων καθωρίσθησαν κατά το εν αυτή μέτρον.

Το Πρωτοδικείον, εφ' όσον επρόκειτο περί μαθητευομένης ηλικίας 19 ετών, εφαρμόζει την γενικήν περί ανειδικεύτων εργατών και εργατριών υπ' αριθ. 3370(1)/1950 υπουργικήν απόφασιν, θεωρήσαν την ανωτέρω ειδικήν υπουργικήν απόφασιν άκυρον, ως εκτός της δοθείσης διά του άρθρου 12 του ν.δ. 2510/1953 εξουσιοδοτήσεως, κατά το ότι απομακρύνεται των κυρωθέντων διά του α.ν. 99/1936 προσθέτων όρων της από 12.8.1936 γενικής περί εργατών συλλογικής συμβάσεως εργασίας.

Και είναι μεν αληθές, ότι διά του άρθρ. 41 § 1 του ν. 3239/1955 (ΕΕΔ 14, 612) ωρίσθη, ότι εξακολουθούσιν ισχύουσαι αι πράξεις γενικώς περί αποδοχών μισθωτών, αι μέχρι της δημοσιεύσεως του νόμου τούτου εφαρμοζόμεναι, άλλα τούτο βεβαίως υπό την προϋπόθεσιν να είναι έγκυροι.

Περίπτωσις όμοια ως της παρατιθεμένης αποφάσεως, απησχόλησε και το Πρωτοδικείον Αθηνών, δεχθέν και τούτο διά της υπ' αριθ. 4140/1953 αποφάσεως του (ΕΕΔ 14, 484) άκυρότητα άλλης ειδικής υπουργικής αποφάσεως, της 13959/1063/1952 περί ημερομισθίων μαθητευομένων μισθωτών, διά τους ίδιους, ως εν τη αποφάσει του Πρωτοδικείου, λόγους. Διά νεωτέρας όμως αποφάσεώς του (βλέπε ΕΕΔ 15, 556) απεμακρύνθη της γενομένης δεκτής πρότερον γνώμης (βλέπε και τας εν ΕΕΔ 14, 481 σημειώσεις μας).

Πρωτοδικείου Πειραιώς 1806/1956

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Γ. Κορκάρης*

Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Α. Διακαΐας*

Δικηγόροι οι κ.κ. Δ. Παντούλας, Δ. Κολιόπουλος

Η ένστασις της εφεσιβλήτου ότι η υπό κρίσιν έφεσις των εκκαλούντων είναι απαράδεκτος, διότι οι εκκαλούντες απεδέχθησαν την προσβαλλομένην απόφασιν ως καταβαλόντες την διά της εκκαλουμένης επιδικασθείσαν δικαστικήν δαπάνην οικειοθελώς και χωρίς να ώφίστατο κίνδυνος εκτελέσεως κατ' αυτών και μετά την υπ' αυτών άσκηθείσαν κατά της αποφάσεως έφεσιν, ής την συζήτησιν, προσδιορισθείσαν διά την δικάσιμον της 30.11.1955, έματαίωσαν, είναι απορριπτέα ως αβάσιμος, διότι κατά τα άρθρα 750, 486 και 488 της Πολ. Δικ. διά της αποδοχής της αποφάσεως κατοχυρούται αύτη κατά πάσης μελλούσης προσβολής, όχι δε και κατά της γενομένης ήδη τοιαύτης διά της άσκήσεως της έφέσεως, ότε μόνον περί παραιτήσεως δύναται να γίνη λόγος κατά τους όρους του άρθρου 487 της Πολ. Δικ. (Α.Π. 645/1952, ΕΕΝ Κ΄ 196) (*). Συνεπώς ή υπό των εκκαλούντων καταβολή της διά της αποφάσεως επιδικασθείσης δικαστικής δαπάνης, άν και έλαβε χώραν αβιάστως και οικειοθελώς, μετά την άσκησιν της υπό κρίσιν έφέσεως, λαβούσης χώραν την 29.10.1955, δεν έσχεν ως αποτέλεσμα την αποδοχήν της αποφάσεως, ούτε δε και ως παραίτησις εκ της ασκηθείσης έφέσεως δύναται να θεωρηθή, διότι δεν ώφίστανται οι όροι του άρθρου 487 της Πολ. Δικ., ήτοι μητή δήλωσις ενώπιον του δικαστηρίου, καταχωρισθείσης εις τα πρακτικά ή δι' εγγράφου δηλώσεως επιδοθείσης εις τον αντίδικον.

Διά της από 5 Αυγούστου 1955 εκθέσεως αγωγής, εφ' ής εξεδόθη ή εκκαλουμένη απόφασις, ή εφεσιβλήτος ενάγουσα ήτήσατο να επιδικασθώσιν εις αυτήν δραχμαί: 1) 6.973.50 διά καθυστερουμένας αποδοχάς και δώρα του Πάσχα και Χριστουγέννων από του έτους 1951—1955, καθ' ά είργάσθη εις τους εκκαλούντας δυνάμει συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου ως μαθητευομένη εργατοτεχνίτρια και δραχμάς 5.926 δι' υπερωρίας και εργασίαν κατά τας Κυριακάς και άλλας εξαιρεσίμους εορτάς, καθ' ο ποσόν ούτοι κατέστησαν πλουσιώτεροι. Τοιούτο περιεχομένου

(*) Βλέπε και Α. Π. 76/1956, ΕΕΔ 15, 317, Α.Π. 146/1956, ΕΕΔ 15, 380.

έχουσα ή ἀγωγὴ αὕτη εἶναι νόμιμος, στηριζομένη εἰς τὰ ἄρθρα 648, 653, 904 καὶ ἐπόμ. τοῦ Ἀστ. Κώδικος καὶ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν, ὡς ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ πρῶτος λόγος τῆς ἐφέσεως.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33.700)1950 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ὡς αὕτη συνεπληρώθη καὶ ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2250)της 15.1.1951 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν καὶ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 2750)1951 τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, διὰ τὰς ἐργατοτεχνιτρίας ἢ μαθητευομένας, ἡλικίας 17 ἐτῶν συμπεπληρωμένων, ἀνεξαρτήτως χρόνου ἀπασχολήσεως, ἢ 16 ἐτῶν συμπεπληρωμένων καὶ ἐχουσῶν ἑνὸς ἔτους τοὐλάχιστον ἀπασχόλησιν ἐν τῷ κλάδῳ τῆς ἐργασίας των, καθωρίσθη ὡς κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου δραχ. 14 καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750) 15 Ἰανουαρίου 1951 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν ἐχορηγήθη αὔξησις δραχ. 4. Ἀπὸ τῆς 7.10.1952 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 49.500)1952 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν τὸ ἡμερομίσθιον διὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω κατηγορίαν μισθωτῶν καθωρίσθη εἰς δραχ. 20. Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1953 μέχρι τῆς 28.2.1954 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 41.100)1953 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐχορηγήθη ἐπίδομα ἀκριβείας 12% ἐπὶ μισθοῦ μέχρι 1000 μηνιαίως. Οὕτω τὸ ἡμερομίσθιον τῆς ἀνωτέρω κατηγορίας μισθωτῶν ἀνῆλθεν εἰς δραχ. 22.50. Ἀπὸ τῆς 1.3.1954 μέχρι τῆς 30.4.1954 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27333)1954 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ ἡ αὔξησις ἀνῆλθεν εἰς 15% καὶ τὸ ἡμερομίσθιον εἰς δραχ. 23. Ἀπὸ τῆς 1.5.1954 μεχρι τῆς 31.12.1954 εἰς δραχ. 25 καὶ ἀπὸ τῆς 1.1.1955 καὶ ἐντεῦθεν εἰς δραχ. 29, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ. Ἐβεβαιώθημεν ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος ἀπὸ τῆς προσλήψεώς της ἐλάμβανε παρὰ τῶν ἐκκαλούντων ὡς ἡμερομίσθιον κατ' ἀρχὰς καὶ μέχρι τῆς 1.3.1954 δραχ. 15, ἀπὸ δὲ τῆς 1.3.1954 καὶ μέχρι τῆς ἀπολύσεώς της ἐκ τῆς ἐργασίας της δραχ. 20. Ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεως της ἦγε τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας της ἐπραγματοποίει μηνιαίως 25 ἡμερομίσθια. Συνεπῶς ὀρθῶς καὶ νομίμως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις βασει τῶν ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐκδοθεισῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἀ. ν. 28)1944 καὶ τοῦ ν. δ. 2510) 1953, καθώρισεν, ὅτι τὸ ἡμερομίσθιον τῆς ἐφεσιβλήτου κατὰ τὰς ἀνωτέρω ἀντιστοίχους χρονολογίας ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 18, 20, 22, 25 καὶ 29 καὶ μετὰ ταῦτα ἐπεδίκασεν ὑπὲρ τῆς ἐφεσιβλήτου τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν ὡς ἄνω καταβληθέντων ἡμερομισθίων ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων καὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθοριζομένων τοιούτων καὶ ὀρθῶς ἐξετίμησε τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις, ἀποφανθεῖσα ὅτι ἡ ἐφεσιβλήτος ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν παρὰ τῶν ἐκκαλούντων τὴν ἐπιδικασθεῖσαν διαφορὰν ἡμερομισθίων καὶ καθώρισε τὸν ἀριθμὸν τῶν παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου πραγματοποιηθέντων μηνιαίως ἡμερομισθίων εἰς 25 καὶ ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ 3ος λόγος τῆς ἐφέσεως. Ὁ ἰσχυρισμὸς δὲ τῶν ἐκκαλούντων ὅτι βάσει τῆς ἀπὸ 20 Μαρτίου 1940 συλλογικῆς συμβάσεως ραπτεργατῶν Ἀθηνῶν—Προαστείων καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. Δ. 27622)10.5.1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ραπτεργατῶν Πειραιῶς ἡ ἐφεσίβλητος ἐδικαιοῦτο ἡμερομισθίου κατωτέρου καὶ αὐτοῦ τοῦ παρ' αὐτῶν καταβληθέντος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς μὴ νόμιμος, διότι ἡ μὲν ἐπικαλουμένη ὡς ἄνω συλλογικὴ σύμβασις ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20 Μαρτίου 1940 ἀφεώρα τοὺς ραπτεργάτας Ἀθηνῶν—Προαστείων καὶ ὄχι τοῦ Πειραιῶς, ἄλλως αὕτη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ 7785)1950 ἀποφάσεως ταῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, παρατεθεῖσα ἐπὶ ἐξάμηνον ἀπὸ τῆς λήξεώς της 6.4.1951, ἔπαυσεν ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς 6.10.1951, μὴ παρατεθεῖσα ἔκτοτε, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. Δ. 27622)10.5.1954 ὡς ἄνω ὑπουργικὴ ἀπόφασις περὶ καθορισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς ραπτεργατῶν Πειραιῶς, καθ' ὃ μέρος αὕτη διὰ τῆς § 2 αὐτῆς καθορίζει τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν χρόνον τῆς μαθητείας, τὸ ἡμερομίσθιον αὐτῶν κατὰ τρόπον διάφορον ἀπὸ τὸν τοιοῦτον τὸν καθοριζόμενον ἀπὸ τοὺς προσθέτους ὅρους τῆς ἀπὸ 12.8.1936 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν τῆς κυρωθείσης ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 99)1936 καὶ ἐπεχούσης ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου εἶναι μὴ νόμιμος, ὡς καθ' ὑπέρβασιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ν.δ. 2510)1953 χορηγηθείσης ἐξουσιοδοτήσεως, διότι διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νομοθ. τούτου δίτος εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις παρεσχέθη εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας δι' ἀποφάσεων αὐτοῦ, δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, νὰ καθορίζῃ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἡμερομίσθια, τὰς προσαυξήσεις αὐτῶν καὶ ἐν γένει τὰς πάσης φύσεως ἀποδοχὰς τῶν μισθωτῶν ἐν γένει τῶν παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς οἱονδήποτε ἐργοδότην καὶ δὲν τῷ ἐχορηγήθη ἐξουσιοδότησις νὰ καθορίζῃ ἄλλως τὴν ἔννοιαν τοῦ μαθητευομένου ἐργάτου καὶ ἀνειδικεύτου τεχνίτου ἢ ὡς τὴν καθώρισεν ἡ ἄνω συλλογικὴ σύμβασις ἡ κυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 99)1936, ἡ καθορίζουσα ὅτι οἱ προσλαμβανόμενοι ἐργάται καὶ ἐργάτριαι, ἐφ' ὅσον εἶναι κάτω τῶν 18 ἐτῶν καὶ 16 ἐτῶν, ἀνεξαρτήτως χρόνου ὑπηρεσίας, θεωροῦνται ὡς μαθητευόμενοι, ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν 18 καὶ 16 ἐτῶν, ἐφ' ὅσαν ἔχουν ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν, ἀπὸ δὲ τῆς ἡλικίας τῶν 19 ἐτῶν ἀνεξαρτήτως χρόνου ὑπηρεσίας ὑπάγονται εἰς τὰς περὶ ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν διατάξεις, ἤτοι καθορίζει τὴν ἔννοιαν τοῦ μαθητευομένου καὶ ἀνειδικεύτου ἐργάτου βάσει τῆς ἡλικίας καὶ ἐν προκειμένῳ κατὰ τὰ ἀνωτέρω βεβαιωθέντα ἡ ἐφεσιβλήτος κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεώς της εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἐκκαλούντων ἦγε τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἐδικαιοῦτο ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργατρίας, ὡς ὀρθῶς, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη.

Ἡ ὑστασις τῶν ἐφεσιβλήτων ὅτι ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις τῆς ἐναγούσης κατ' αὐτῶν εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος, διότι ἡ ἐκκαλοῦσα ἀπεδέχθη τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, εἰσπράξασα τὴν ἐπιδικασθεῖσαν αὐτῇ ἀπαίτησιν ἄνευ ἐπιφυλάξεως, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσαγομένης ὑπὸ ἡμερομηνίαν 21 Ὀκτωβρίου 1955 ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν τῆς κοινοποιηθείσης πρὸς τοὺς ἐφεσιβλήτους ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης, αὕτη ρητῶς ἐπεφυλάχθη τῆς ἀσκήσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως παντὸς ἐνδίκου μέσου, οὔτε ἄλλως ἡ εἰσπραξις τῆς διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιδικασθείσης ἀπαιτήσεως ἐξ ἐργατικῶν μισθῶν, ὧν ὁ δικαιοῦχος ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην πρὸς συντήρησίν του καὶ δι' ὃν λόγον ἐκπρύχθη καὶ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ δύναται νὰ ἔχῃ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἀποφάσεως.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ ΔΙΑ ΠΛΗΡΩΣΙΝ ΚΕΝΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΕΚ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Έννοια σχετικής διατάξεως άρθρου 4 Α.Ν. 1836/1951

Δυνατή αναγκαστική τοποθέτησις κεκτημένων τά νόμιμα προσόντα πολεμιστών τοῦ Α.Ν. 1836/1951 εἰς κενάς θέσεις, κατ' ἄρθρ. 4 Α.Ν. 1836/1951, καί πέραν τῆς ταχθείσης ὑπό τοῦ Νόμου τούτου τριετοῦς προθεσμίας (5 Ἰουνίου 1954), ἐάν ὁ ὑπόχρεως παραβῇ τήν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 4 § 2 ὑποχρέωσιν, πάντως ὅμως ἐντός εὐλόγου χρόνου ἀπό τῆς τελευταίας παραβάσεως τοῦ ἐργοδότου. — Ἀστικαί κυρώσεις διά τήν παράβασιν τοῦ Α.Ν. 1836/1951. — Δικαστικός ἔλεγχος διοικητικῶν περί ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως πράξεων Συμβουλίων. — Ὑποχρέωσις τοποθετηθέντος εἰς ὑποβολήν δηλώσεως νομιμοφροσύνης — Δικαίωμα μισθοῦ ἀπό τῆς ὑποβολῆς δηλώσεως, ἀναστελλομένης τῆς ἐπί τόν μισθόν ἀπαιτήσεως μέχρι τῆς ὑποβολῆς αὐτῆς.

Σύμφωνος εἶναι ἡ γνώμη καί τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου πρός ἐκείνην τοῦ Α' Τμήματος (137/1956, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 330, μεθ' ἣν ἔρχεται ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Β' Τμήματος), ὅτι εἶναι δυνατή ὑπό τῶν Συμβουλίων προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 τοποθέτησις προσώπων, προστατευομένων ὑπό τοῦ ἐν λόγῳ νόμου, εἰς κενάς θέσεις Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Δήμων, Κοινοτήτων κλπ., κατ' ἄρθρον 4 τοῦ ἀνωτέρω νόμου (ἐπί τριετίαν ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου ὡρίζετο εἰς τό ἄρθρον 1 αὐτοῦ) (κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 23/1956 πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ΕΕΔ 15, 281, ὁρίσθη πάλιν ἡ ἐπί μίαν διετίαν ἀπό τῆς ἰσχύος τῆς πράξεως αὐτῆς πλήρωσις τῶν κενῶν θέσεων, ἀλλ' ἡ πρᾶξις αὐτη δέν ἔχει ἀκόμη κυρωθῆ νομοθετικῶς), ἄν ἔχῃ χωρήσει παραβάσεις τοῦ νόμου, προσληφθοῦν δηλαδή πρόσωπα μή προστατευόμενα ὑπό τοῦ νόμου καί ἐντός εὐλόγου χρόνου (βλέπε καί λοιπάς παραπομπάς εἰς νομολογίαν κλπ. ἐν ΕΕΔ 15, 320).

Περαιτέρω ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ἐφ' ὅσον πρόκειται περί τοποθετηθέντος εἰς Ὑπηρεσίας καί ἄλλα Νομικά Πρόσωπα τοῦ ἀ. ν. 516/1948, ὁπότε ὑποχρεοῦται ὁ τοποθετηθείς νά ὑποβάλῃ δήλωσιν νομιμοφροσύνης (βλέπε περί τοῦ θέματος καί Α.Π. 542/1955, εἰσηγητής *Κ. Σοῦρλος*, ΕΕΔ 14, 1197, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί παραπομπαί), ἡ ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ ἤ ἀποζημιώσεως ἄρχεται ἀπό τῆς ὑποβολῆς τῆς δηλώσεως, ἐπερχομένης ἀναστολῆς τῆς ἐπί τόν μισθόν ἀπαιτήσεως μέχρι τοῦ χρόνου ὑποβολῆς τῆς δηλώσεως (αὕτη καί ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15519/1955, εἰσηγητής *Σ. Δημόπουλος*, ΕΕΔ 15, 14) (πρβλ. ὅμως τάς ἐν ΕΕΔ 15, 12 ἐπ. σημειώσεις μας).

Ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι ἡ αὐτή ἐν λόγῳ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, ἀκολουθοῦσα τά γνωστά ἐπί τοῦ δικαστικοῦ ἐλέγχου τῶν πράξεων τῶν Συμβουλίων νομολογηθέντα (ΕΕΔ 14, 8, 218), ἀκροᾶται, ὅτι δέν ἀπεκλείσθη ὁ ἔλεγχος καί μετά τό ἄρθρον 11 τοῦ ν.δ. 2637/1953, διά τοῦ ὁποίου καθιεροῦται διαδικασία ἐλέγχου τῆς νομιμότητος ἤ σκοπιμότητος τῶν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων τῶν Πρωτοβαθμίων Συμβουλίων ὑπό τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου. Ἐπικυροῦται οὕτω ὡς ὀρθή ἡ κρατήσασα ἄποψις τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας (βλέπε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11054/1955, εἰσηγητής *Γ. Λαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 14, 1142, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15519/1955, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ἀρείου Πάγου 441/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Λ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Η. Κρίσπης, Γ. Σημίτης

Καί τό Τμῆμα τοῦτο, ἀναφερόμενον εἰς τάς ἐν τῇ ἀναιρετικῇ ἀποφάσει (ὑπ' ἀριθ. 137/1956) ἐκτιθεμένας αἰτιολογίας, σύμφωνον ἔχει τήν γνώμην πρός τήν ὑπό ταύτης ἐξενεχθεῖσαν ἐπί τοῦ νομικοῦ ζητήματος κρίσιν, ὅτι κατά τήν σαφῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 4 §§ 1,2,3 καί ἄρθρ. 9 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 τά ὑπό τοῦ νόμου τούτου προβλεπόμενα Συμβούλια δύνανται νά προβοῦν εἰς ἀναγκαστικήν τοποθέτησιν τῶν κεκτημένων τά νόμιμα προσόντα καί πέραν τῆς ταχθείσης ὑπό τοῦ νόμου τούτου τριετοῦς προθεσμίας (5 Ἰουνίου 1954), ἐάν ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης παραβῇ τήν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 4 § 2 ἀπορρέουσαν ὑποχρέωσίν του πρός ἀναγγελίαν τῶν κενῶν θέσεων καί πληρώσῃ ταύτας οἰκειοθελῶς ἤ προβῇ μέν εἰς τοιαύτην ἀναγγελίαν, ἀλλά κατά παράβασιν τῆς ρηθείσης διατάξεως προσλάβῃ οἰκειοθελῶς μισθωτούς καθ' ὑπέρβασιν τοῦ δικαιουμένου ὑπ' αὐτοῦ ποσοστοῦ, ἐν ἀναλογίᾳ 1 πρός 2, ἐκτός ἄν τό Συμβούλιον δέν ἀσκήσῃ τό πρός τοποθέτησιν δικαίωμά του ἐντός 30 ἡμερῶν, ἡ τοιαύτη δέ πέραν τῆς 5.6.1954 γενομένη ἀναγκαστική τοποθέτησις, ἵνα ἡ ἔγκυρος, δέον νά ἔχῃ λάβει χώραν ἐντός εὐλόγου χρόνου ἀπό τῆς τελευταίας παραβάσεως τοῦ ἐργοδότου καί νά ἔχῃ ὑποβάλει ὁ τοποθετηθείς τήν περί τούτου αἴτησιν ἐγκαίρως, ἤτοι μέχρι τῆς 5.6.1954.

Τῶν διαδίκων ἀποκαθισταμένων μετ' ἀναίρεσιν κατά τό ἄρθρον 834 Πολ. Δικ. εἰς ἣν διαδικαστικήν κατάστασιν διετέλουν πρό τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, δέον ὅπως ἐξετασθῇ ἡ ὑπό τοῦ ἐνάγοντος (ἀναιρεσιβλήτου) ἐμπροθέσμως καί προσηκόντως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 4210/1955 ἀποφάσεως τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, καταβληθέντος καί τοῦ νομίμου προστίμου.

Μετά τά ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ ἐκτιθέμενα

ξοφαλεν ή ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἡ τοποθέτησις τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐφεσιβλήτου τυγχάνει ἄκυρος, ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι αὕτη ἐγένετο μετὰ τὴν πάροδον τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 τοῦ ρηθέντος νόμου ὁριζομένης τριετοῦς προθεσμίας, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πέμπτον λόγον ἐφέσεως, δέον ἑπομένως ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις καὶ ὡς οὐσίᾳ βάσιμος, ἐξαφανιζομένης δὲ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐξετασθῇ ἡ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 3996/1956 ἐκθέσει τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν διατυπουμένη ἀγωγὴ τοῦ Γ.Ρ. «...» κατὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης ἀνωνύμου ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐμπορικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος».

Κατὰ τὰ ἄρθρα 9 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ἐπαράβασις τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου συνεπάγεται, πλὴν τῶν ποινῶν τῆς προηγουμένης παραγράφου, καὶ τὴν ἀστικὴν τοῦ ὑποχρέου εὐθύνην διὰ τὴν καταβολὴν τῆς μισθοδοσίας τοῦ μὴ προσλαμβανομένου, τοποθετηθέντος παρὰ τῶν ἁρμοδίων συμβουλίων, ἀφ' ἧς χρονολογίας οὗτος προσῆλθε παρὰ τῷ ἐργοδότῃ πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας». Ὅθεν, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διαλαμβάνουσα, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ὅτι ὁ ἐνάγων, τοποθετηθεὶς δι' ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὸν ἀν.ν. 1836/1951 ἁρμοδίου Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ, ληφθείσης τὴν 21.9.1955, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐναγομένης Τραπέζης, ὅπως χρησιμοποιηθῇ ἐν αὐτῇ ἀναλόγως τῶν προσόντων του, προσῆλθεν ἐμπροθέσμως τὴν 6 Ἀπριλίου 1955 πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, ἀλλὰ ἡ ἐναγομένη ἠρνήθη νὰ προσλάβῃ αὐτόν, καὶ ἐπιδιώκουσα ὅπως ἡ ἐναγομένη ὑποχρεωθῇ καὶ καταβάλῃ εἰς αὐτὸν δραχμὰς 1050 διὰ τὸ ἀπὸ 6.4.1955 ἕως 21.6.1955 χρονικὸν διάστημα, ποσόν, ὅπερ, λαμβανόμενον καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν μὲ τὰ αὐτὰ προσόντα μισθωτῶν τῆς ἐναγομένης, θὰ ἀπελάμβανεν ἐργαζόμενος παρ' αὐτῇ, νόμῳ βάσιμός ἐστι καὶ ἐρευνητέα κατ' οὐσίαν.

Ἐκ τῶν προσαγομένων παρὰ τῶν διαδίκων ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ δὴ τῶν ὑπ' ἀριθ. 4756/603/1953, 77/10/1954, 230/36/1954, 471/67/1954, 695/96/1954 καὶ 886/15.4.1954 ἐγγράφων τῆς ἐναγομένης Τραπέζης πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας προκύπτει, ὅτι ἡ τελευταία αὕτη ἀπὸ τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1953 μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου 1954 προσέλαβεν 91 μὴ πολεμιστάς. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου δέον νὰ ἀφαιρεθοῦν 20, οὓς ἐδικαιοῦτο νόμῳ νὰ προσλάβῃ, καὶ ἕτεροι 25, οὓς ἐτοποθέτησε τὰ Κεντρικὰ Συμβούλιον. Συνεπῶς ἡ ἐναγομένη ὑπεχρεοῦτο νὰ προσλάβῃ 42 πολεμιστάς, λόγῳ γενομένης παρ' αὐτῆς προσλήψεως μὴ πολεμιστῶν οἰκειοθελῶς καὶ ἄνευ τηρήσεως τῆς διαδικασίας τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀν. νόμου 1836/1951, πρὸ τῆς λήξεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναγκ. νόμου 1836/1951 ὁριζομένης τριετίας (5 Ἰουνίου 1954), καὶ τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ἐδικαιοῦτο νὰ τοποθετήσῃ παρ' αὐτῇ ἀνάλογον ἀριθμὸν πολεμιστῶν, ἐκ τῶν ὑποβαλλόντων ἐγκαίρως, ἤτοι μέχρι τῆς λήξεως τῆς ὡς εἴρηται τριετίας, αἰτήσεις ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς τελευταίας κατὰ παράβασιν τοῦ ρηθέντος ἄρθρου προσλήψεως. Κατ' ἀκολουθίαν νομίμως τὸ Συμβούλιον τοῦτο, κατ' ἀποδοχὴν σχετικῆς αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος ὑποβληθείσης, καθ' ἃ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15107/1903 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας προκύπτει, τὴν 1ην Ἰουνίου 1950, καὶ ἑπομένως ἐμπροθέσμως κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 § 4 τοῦ ὡς εἴρηται ἀναγκ. νόμου διὰ τῆς κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 21 Μαρτίου 1955 ληφθείσης ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐτοποθέτησε τὸν ἐνάγοντα παρὰ τῇ ἐναγομένῃ Τραπέζῃ, τῆς τοποθετήσεως ταύτης γενομένης ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῶν ἐντὸς τῆς τριετίας ὡς ἄνω παραβάσεων τῆς ἐναγομένης, καὶ δὴ τῆς τελευταίας λαβούσης χώραν τὴν 13 Μαΐου 1954 διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Β.Ρ. μὴ πολεμιστοῦ. Εἰς τὴν κρίσιν αὐτοῦ περὶ τῆς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου τοποθετήσεως τοῦ ἐνάγοντος τὸ Δικαστήριον ἄγεται, δοθέντος ὅτι, καθ' ἃ ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 15108/1201/1956 καὶ 17444/1367/1956 ἐγγράφων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας πρὸς τὸν ἐνάγοντα προκύπτει, ἡ διαπίστωσις τῶν ὡς εἴρηται παραβάσεων ἐγένετο κατόπιν ἐλέγχου τοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργείου καὶ διεξαχθείσης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομένης μέχρι τοῦ Φεβρουαρίου 1955 ἀλληλογραφίας. Δέον ἑπομένως ὅπως ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ἀπορριφθῇ ὡς μὴ βάσιμος. Τὴν ὕπαρξιν τῶν νομίμων προϋποθέσεων διὰ τὴν περὶ ἧς πρόκειται τοποθέτησιν νομίμως ἐρευνᾷ, ἐπὶ τῇ ἀντιρρήσει τῆς ἐναγομένης, παρεμπιπτόντως τὸ Δικαστήριον, ἐξ αὐδεμιᾶς τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 συναγομένου ὅτι ἡ ἔρευνα αὕτη ἀνετέθη ἀποκλειστικῶς καὶ κατὰ κυριαρχικὴν καὶ ἐλευθέραν ἐκτίμησιν εἰς τὰ οἰκεῖα Συμβούλια, κατ' οὐδὲν τῶν πραγμάτων μεταβαλλομένων ἐκ τοῦ λόγου ὅτι διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Νομοθ. Διατάγματος 2657/1953 δευτεροβάθμιος καθιεροῦται διαδικασία ἐλέγχου τῆς νομιμότητος ἢ σκοπιμότητος τῶν ὑπὸ τῶν πρωτοβαθμίων συμβουλίων ἐκδιδομένων ἀποφάσεων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 2 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ν. 516/1948 ἐκδοθέντος ἀπὸ 8 Μαΐου 1948 β.δ. «τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ νόμου τούτου ἀναφερόμενα πρόσωπα ὀφείλουν νὰ ἐπισυνάπτουν εἰς τὴν περὶ διορισμοῦ αἴτησιν καὶ δήλωσιν νομιμοφροσύνης, ἥτις, μετὰ τῶν λοιπῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων, διαβιβάζεται ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου διὰ τὸν διορισμὸν ἢ πρόσληψιν ὀργάνου εἰς τὸ Συμβούλιον Νομιμοφροσύνης». Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἥτις, μὴ διακρίνουσα, εἶναι ἐφαρμοστέα καὶ ἐπὶ τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 γενομένων τοποθετήσεων, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ μὴ εἰς τὸν παρ' ᾧ ἡ τοποθέτησις ἐργοδότην ὑποβολὴ δηλώσεως νομιμοφροσύνης, μὴ ἐπηρεάζουσα τὸ κῦρος τῆς τοποθετήσεως, ἐπάγεται μέχρι τῆς ὑποβολῆς αὐτῆς τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἀπαιτήσεως τοῦ τοποθετηθέντος, ἔστω καὶ ἂν οὗτος προσῆλθε πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ὡς εἴρηται νόμου ὁριζομένης προθεσμίας. Ὅθεν, βεβαιουμένου ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὅτι ὁ ἐνάγων, τοποθετηθεὶς παρὰ τῇ ἐναγομένῃ Τραπέζῃ διὰ τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ τὴν 21.3.1955, προσῆλθεν ἐμπροθέσμως τὴν 6 Ἀπριλίου 1955 πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, αὐτὴ δὲ ἠρνήθη νὰ προβῇ εἰς τὴν τοιαύτην πρόσληψιν αὐτοῦ, ὅτι ὁ μισθός, ὃν θὰ ἐλάμβανεν οὗτος, βάσει τῶν προσόντων αὐτοῦ, μηνιαίως ἀνέρχεται εἰς δρα-

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΥΡΕΣΙΝ ΑΡΙΘΜΟΥ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΠΡΟΣΛΗΠΤΕΩΝ

Έφαρμογή Α.Ν. 516/1948 περί νομιμοφροσύνης καί ἐπί τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων

Ἀναγκαστική τοποθέτησις κατά τόν Ν. 751/1948.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν διά τήν ἐξεύρεσιν τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἀναγκαστικῶς προσληφθησομένου προσωπικοῦ ὑπό τῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν ὁποίων ἡ οἰκονομική δραστηριότης ἐκδηλοῦται διά κεντρικοῦ καταστήματος καί δι' ὑποκαταστημάτων, τοῦ συνόλου τῶν ἀπασχολουμένων ὑπό τῆς ἐπιχειρήσεως προσώπων, τόσον εἰς τό κεντρικόν κατάστημα, ὅσον καί εἰς τά ὑποκαταστήματα, καί καθορισμός βάσει τοῦ συνόλου τούτου ὑπό τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τοποθετητέων, κατανεμομένων ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, εἴτε εἰς τό κεντρικόν, εἴτε εἰς τά ὑποκαταστήματα.—Ὑποχρέωσις τοποθετηθέντος εἰς μόνην ὑποβολήν δηλώσεως νομιμοφροσύνης κατ' Α.Ν. 516/1948.

Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 664/1952 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Σύμφωνος εἶναι ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως καί πρός τά ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας νομολογηθέντα ἐπί τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν προσληπτέων κατά τόν νόμον ἀναγκαστικῶς προσώπων ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπό τοῦ νόμου 751/1948 καί ἤδη τοῦ ἀν. ν. 1836/1951 (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 1140, ἔνθα σημειώσεις μας).

Σχετικῶς πρός τήν περί νομιμοφροσύνης δήλωσιν τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένου εἰς Ὑπηρεσίας, Νομικά Πρόσωπα κλπ. τοῦ ἀ.ν. 516/1948 περί νομιμοφροσύνης βλέπε καί τήν ἀμέσως ἀνωτέρω, σελ. 786 δημοσιευομένην Α.Π. 441/1956 (εἰσηγητής Γ. Χατζηδάκης).

Ἀρείου Πάγου 328/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Σούρλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Φ. Γιαννακόπουλος, Κλ. Ἀναστασίου

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν §§ 1 καί 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 751/1948 «περί προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν ὑπηρετούντων εἰς τάς τάξεις τοῦ στρατοῦ κλπ.» προκύπτει σαφῶς, ὅτι διά τήν ἐξεύρεσιν τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ποσοστοῦ ἀναγκαστικῶς προσληφθησομένου προσωπικοῦ ὑπό τῶν ἐκεῖ κατονομαζομένων ἐπιχειρήσεων, τῶν ὁποίων ἡ οἰκονομική δραστηριότης ἐκδηλοῦται διά κεντρικοῦ καταστήματος καί δι' ὑποκαταστημάτων, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τό σύνολον τῶν ἀπασχολουμένων ὑπό ταύτης προσώπων, δηλαδή τῶν ὑπηρετούντων τόσον εἰς τό κεντρικόν κατάστημα, ὅσον καί εἰς τά ὑποκαταστήματα καί βάσει τοῦ συνόλου τούτου καθορίζεται ὑπό τοῦ κεντρικοῦ συμβουλίου, τό ὁποῖον προβλέπεται ὑπό τοῦ ὡς ἀνωτέρω νόμου, ὁ ἀριθμός, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχήν θά πρέπει νά τοποθετηθῇ ὑποχρεωτικῶς καί εἶτα θά κατανεμηθῇ ὑπό τοῦ τοπικοῦ ἀριμοδίου συμβουλίου, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, εἴτε εἰς τό κεντρικόν κατάστημα, εἴτε εἰς τά ὑποκαταστήματα, οὐχί δέ ὅτι εἰς τήν περίπτωσιν ταύτην ὁ ποσοστιαῖος προσδιορισμός τοῦ ὑποχρεωτικῶς τοποθετηθησομένου προσωπικοῦ θά γίνῃ ἰδιαιτέρως βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπηρετούντων εἰς ἕκαστον τῶν καταστημάτων καί ὅτι ἡ ὑποχρέωσις πρός πρόσληψιν εἰς ἕκαστον ὑποκατάστημα ὑφίσταται μόνον διά τό ἀναλογοῦν εἰς τό ἐκεῖ προσωπικόν ποσοστόν. Ἄρα τοῦτο εἰποῦσα καί ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καί δεχθεῖσα μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν ἀποδείξεων, ὅτι τό Κεντρικόν Συμβούλιον προστασίας ἀπολυσμένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ἀφοῦ ὑπελόγισε κατά νόμον τό συνολικόν ποσόν τῶν προσληπτέων ὑποχρεωτικῶς βάσει τοῦ συνόλου τοῦ ἀπασχολουμένου ὑπό τῆς ἀναιρεσειαύσης προσωπικοῦ, ἐν συνεχείᾳ κατένειμε τοῦτο, ἐν συνεννοήσει δέ μετά τοῦ ἐν Ἀθήναις κεντρικοῦ καταστήματος αὐτῆς, τόσον εἰς τό κεντρικόν κατάστημα, ὅσον καί εἰς τά ὑποκαταστήματα, καί οὕτω καθώρισεν εἰδικώτερον τόν ἀριθμόν τῶν τοποθετηθησομένων εἰς τό ἐν Θεσ/νίκῃ ὑποκατάστημα εἰς 15, ὅτι τόν ἀριθμόν τοῦτον ἐτοποθέτησε τό ἐν Θεσ/νίκῃ Τοπικόν Συμβούλιον, καί μετά ταῦτα ἀπορρίψασα τήν ἔνστασιν τῆς ἀναιρεσειούσης περί τοῦ ὅτι εἰς τό ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑποκατάστημα ὑπηρετοῦν 212 ὑπάλληλοι καί ὅτι κατά συνέπειαν οἱ ἐκεῖ τοποθετηθησόμενοι ἀναγκαστικῶς ἔδει νά εἶναι 14 καί ὄχι 15, καί ὅτι ἀκολούθως ἡ γενομένη τοποθέτησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἶναι παράνομος καί μή ὑποχρεωτική, ὡς ἀβάσιμον, ὀρθῶς τάς προπαρατεθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καί ὑπ' αὐτάς τά ἀνελέγκτως δεκτά γενόμενα πραγματικά περιστατικά ὑπήγαγε καί ὁ περί τοῦ ἀντιθέτου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος.

Περαιτέρω, μετ' ἀνέλεγκτον ὡσαύτως ἐκτίμησιν ἀποδείξεων, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1950 διά διαδοχικῶν τοποθετήσεων ὑπό τοῦ ἐδρεύοντος ἐν Θεσσαλονίκῃ Τοπικοῦ Συμβουλίου ἐπληρώθησαν

χμας 1050, τελευταῖον ἄλλως τε ὅριον μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐναγομένης, ὡς παρ' αὐτῆς ὁμολογεῖται, καί ὅτι τήν περί νομιμοφροσύνης δήλωσιν αὐτοῦ ὑπέβαλε τῇ ἐναγομένῃ τήν 8 Ἰουνίου 1955, δέον ὅπως ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή γίνῃ δεκτή, ὡς βάσιμος οὐσίᾳ, μόνον διά τό ἀπό 8 Ἰουνίου 1955 ἕως 21 Ἰουνίου 1955 χρονικόν διάστημα, ἤτοι διά τό ποσόν τῶν δραχμῶν 630, καταδικασθῇ δέ ἡ ἐναγομένη Τράπεζα εἰς τά δικαστικά ἔξοδα τοῦ ἐνάγοντος κατά τήν παροῦσαν δίκην καί τήν πρωτόδικον ταιαύτην, μετριαζόμενα ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὗτος οὐχί πλήρως κατά τόν προκείμενον δικαστικόν ἀγῶνα ἠκούσθη.

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Έκτασις έφαρμογής έπταώρου έργασίας προσωπικού Άνωνύμων Έταιρειών κατ' άρθρ. 7 § 2 Α.Ν. 547/1937

Έφαρμογή διατάξεως άρθρου 7 § 3 τοῦ Α.Ν. 547/1937, διά τῆς ὁποίας περιωρίσθη τό ὀκτάωρον ἐργασίας εἰς ἑπτάωρον, ἐπί Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ὅλων καί οὐχί ἐκείνων, αἵτινες ἀσκοῦσι βιομηχανίας, ὑπαγομένας εἰς ὀκτάωρον ἐργασίαν.—Βιομηχανικαί ἐπιχειρήσεις κατά τόν Ν. 2269/1920 περί κυρώσεως διεθνοῦς συμβάσεως διεθνοῦς συνδιασκέψεως ἐργασίας Οὐασιγκτῶνος.—Ὑπαγωγή εἰς αὐτάς καί Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Ὑδάτων.—Ἐφαρμογή ἐπί προσωπικοῦ αὐτῆς ὀκταώρου ἐργασίας.—Νόμιμος συνεπῶς μέχρι τοῦ ὀκταώρου παροχή ἐργασίας.

Σύμφωνος εἶναι ἡ γνώμη τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου πρός τήν, μεθ' ἣν ἔρχεται, ὑπ' ἀριθ. 142/1956 τοῦ Α' Τμήματος (εἰσηγητής *Γ. Βουβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 356) ἐπί τοῦ θέματος τῶν νομίμων ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, τῶν ἀσκουσῶν βιομηχανίαν (βλέπε καί τήν Α.Π. 105/1956, εἰσηγητής *Ι. Τροχανῆς*, ΕΕΔ 15, 315).

Λύεται οὕτω, καθ' ὁμοφωνίαν τῶν δύο Τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου τό ζωηρότατα ἐνδιαφέρον αὐτό ζήτημα.

Ἀρείου Πάγου 449/1956 Τμ. Β'

Προέδρευεν ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Π. Τζαννετάκης*

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Α. Ροζάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Κατσιγιαννης, Π. Βαλληνδας · Π. Καλῆς, Κ. Σούρλας, Α. Ἀμπατζῆς

Ἡ διαφορά φέρεται πρός συζήτησιν μετά τήν ὑπ' ἀριθ. 142/1956 ἀπόφασιν τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἀνελούσαν τήν ὑπ' ἀριθ. 12986/1955 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καί παραπέμψασαν τήν ὑπόθεσιν πρός νέαν συζήτησιν ἐνώ-

---

καί αἱ 15 θέσεις τῶν ὑποχρεωτικῶς προσληπτέων ὑπό τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑποκαταστήματος τῆς ἀναιρεσειούσης, ὅτι ἡ ἐκκενωθεῖσα διά παραιτήσεως τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος Γ** θέσις ἐπληρώθη τήν 30 Νοεμβρίου 1950 διά τοῦ εἰς ἀντικατάστασιν τούτου τοποθετηθέντος ἀναιρεσιβλήτου, ὅστις οὕτω κατέστη δέκατος πέμπτος καί ὅτι ὁ τοποθετηθείς ὡς δικηγόρος Δ. Θ** κατέλαβε τήν θέσιν τοῦ δεκάτου ἕκτου, καί ὅτι, καθ' ὃ δέκατον ἕκτον, ἡ μέν ἀναιρεσείουσα οὐδέποτε ἐδέχθη τάς ὑπηρεσίας του, τό δέ ἁρμόδιον Τοπικόν Συμβούλιον ἀνεκάλεσεν, ὡς ἄκυρον, τήν τοποθέτησίν του, καί μετά ταῦτα ἀπέρριψε τόν ἰσχυρισμόν τῆς ἀναιρεσειούσης, διά τοῦ ὁποίου ἀντετάσσετο τό ἀνυπόχρεον τῆς τοποθετήσεως καί προσλήψεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καθ' ὃ ἐρχομένου δεκάτου ἕκτου, ἤτοι μετά τόν ἀριθμόν τῶν ἀναγκαστικῶς προσληπτέων καί κατ' ἀκολουθίαν εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος ὁ περί μή λήψεως ὑπ' ὄψιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως. Μετά ὅμως τά ὡς ἀνωτέρω δεκτά γενόμενα πραγματικά περιστατικά, ὁ τρίτος λόγος ἀναιρέσεως, διά τοῦ ὁποίου ἀποδίδεται εἰς τήν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τό σφάλμα ὅτι κατά ψευδῆ ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 183 Α.Κ., ἐδέχθη, ὅτι ἄν καί προσελήφθη ἀκύρως, πέραν τοῦ ὑποχρεωτικῶς τοποθετηθησομένου ἀριθμοῦ προσώπων, ὁ ἀναιρεσίβλητος, τ.ἔ. μετά τήν πρόσληψιν τοῦ δικηγόρου Θ**, ἐν τούτοις ἡ τοιαύτη ἄκυρος τοποθέτησις ἐκυρώθη ὑστέρως ἄνευ ἑτέρου διά τῆς ἀκυρώσεως τοῦ διορισμοῦ τοῦ Θ**, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἐπί ἐσφαλμένης προϋποθέσεως ἐρειδόμενος.

Κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κυρωθέντος ὑπό τοῦ ψηφίσματος ΜΘ'/1948 ἀ.ν. 516/1948 διά τόν διορισμόν ἢ πρόσληψιν τῶν πάσης φύσεως ὑπαλλήλων καί ὑπηρετῶν, πρός τοῖς ἄλλοις καί τῶν ἀνωνύμων τραπεζιτικῶν ἑταιρειῶν, ἀπαιτεῖται, ὅπως πᾶς ὁ διοριζόμενος ἢ προσλαμβανόμενος, ὡς καί ὁ ἀναγκαστικῶς βάσει τοῦ ἀ.ν. 751/1948 τοποθετούμενος, εἶναι νομιμόφρων κατά τήν διά τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ.ν. 516/1948 καθοριζομένην ἔννοιαν, ὁ δέ κατά παράβασιν τῶν διατάξεων τούτων γενόμενος διορισμός ἢ πρόσληψις εἶναι ἐξ ὑπαρχῆς ἄκυρος καί οὐδέν συνεπάγεται ἀποτέλεσμα. Ἐκ τούτων, συνδυαζομένων καί πρός τάς διατάξεις τῶν §§ 2 καί 3 τοῦ β.δ. ἀπό 8 Μαΐου 1948 τοῦ ἐκδοθέντος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ἀ.ν. 516/1948, σαφῶς προκύπτει, ὅτι διά τό κῦρος τῆς τοποθετήσεως καί ἀναγκαστικῆς προσλήψεως τῶν περί ὧν ὁ ἀ.ν. 751/1948 προσώπων ὑποχρέωσις ὑφίσταται τοῦ προσληπτέου, ὅπως ὑποβάλῃ μετά τῆς περί διορισμοῦ αἰτήσεως, καί δήλωσιν μόνον ὅτι τυγχάνει νομιμόφρων, οὐχί δέ καί νά προσκομίσῃ ἀπόφασιν τῆς ἐπί τούτῳ ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 516/1948 περί νομιμοφροσύνης, καθ' ὅσον, ἕνεκα τῆς συμμετοχῆς τοῦ τοιούτου μισθωτοῦ εἰς τόν ἀντισυμμοριακόν ἀγῶνα, λογίζεται ὑπάρχουσα ἡ νομιμοφροσύνη, μέχρις ἀντιθέτου ἀποφάσεως τῆς ὡς ἀνωτέρω ἐπιτροπῆς, ὁπότε ἀκυροῦται ἡ τοποθέτησις ἐξ ὑπαρχῆς. Τοῦτο ἄρα εἰποῦσα καί ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καί ἐπί τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ ἀπορρίψασα τήν ἔνστασιν τῆς ἀναιρεσειούσης περί ἀκυρότητος τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, λόγῳ μή προσαγωγῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς νομιμοφροσύνης, ὀρθῶς τάς προπαρατεθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε καί ὁ περί τοῦ ἀντιθέτου τέταρτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος.

πιον τοῦ Τμήματος τούτου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σὺμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, δι' ὃ ἐγένετο ἡ ἀναίρεσις καὶ ἡ εἰς αὐτὸ παραπομπή, ὅτι δηλαδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ ἀ.ν. 547/1937, δι' ἧς περιωρίσθη τὸ ὀκτάωρον τῆς ἐργασίας, τὸ ὁρισθὲν διὰ τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ διατάγματος 8/13 Ἀπριλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς καταστήματα κλπ.», εἰς ἑπτάωρον, ἀναφέρεται εἰς ἀνωνύμους ἑταιρείας ἄλλας καὶ οὐχὶ ἐκείνας, αἵτινες ἀσκοῦσι βιομηχανίας, αἵτινες, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπ' αὐτῶν τῶν διατάξεων τούτων κατ' ἄρθρ. 16 ἐδ. γ' αὐτοῦ, ὑπάγονται ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν, ἀναλόγως τῆς παρ' ἑκάστης ἀσκουμένης βιομηχανίας, εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 2269/1920, ἄρθρ. 2 τοῦ Πρ. Δ/τος τῆς 27 Ἰουνίου/4 Ἰουνίου 1932, ἄρθρ. 1 τοῦ Β.Δ. τῆς 14/24 Αὐγούστου 1936 καὶ ἄρθρ. 1 τοῦ Β.Δ. τῆς 10/29 Σεπτεμβρίου 1937, δι' ὧν ὁρίζεται ὅτι αἱ ὧραι ἐργασίας εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ταύτας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς ὀκτὼ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ τὰς 48 καθ' ἑβδομάδα.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 ἐδ. γ' τῆς διὰ τοῦ ν. 2269/1920 κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως τῆς διεθνοῦς συνδιασκέψεως ἐργασίας τῆς Οὐασιγκτῶνος, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐφαρμογῆς ταύτης θεωροῦνται ὡς βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις, πλὴν ἄλλων, καὶ αἱ τοιαῦται συντηρήσεως καὶ ἐπισκευῆς ἔργων διανομῆς ὕδατος. Κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τῆς διὰ τοῦ ν. 3316/1925 κυρωθείσης συμβάσεως, ἧς πάντες οἱ ὅροι, ἔχοντες ἰσχὺν νόμου (ἄρθρ. 2 ν.3316), ἐφαρμογὴν ἔχουσι καὶ ἐπὶ τῆς ἐκκαλούσης ἑταιρείας (ἄρθρ. 44 τῆς συμβάσεως), αὕτη, παραλαβοῦσα τὰ ἔργα ὑδρεύσεως, διευθύνει καὶ διαχειρίζεται ταῦτα ἐπ' ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως, ἔργον ἔχουσα καὶ τὴν συντήρησιν καὶ ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν. Τοιαύτην ἐπιχείρησιν διανομῆς ὕδατος, μὲ σκοπὸν καὶ τὴν συντήρησιν τῶν πρὸς τοῦτο κατασκευασθέντων ἔργων, ἀσκοῦσα κατὰ τὰς ὡς ἄνω διατάξεις τοῦ νόμου 3316/1925 καὶ τῆς διὰ τούτου κυρωθείσης συμβάσεως (ἄρθρ. 44 αὐτῆς) ἡ ἐκκαλοῦσα ὑπάγεται εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ν. 2269/1920 ἀναφερομένας βιομηχανίας καὶ ἔχουσιν ἐπὶ ταύτης ἐφαρμογὴν αἱ περὶ ὡρῶν ἐργασίας διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2 αὐτοῦ, καθ' ἃ αὗται δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς ὀκτὼ καθ' ἑκάστην (ἄρθρ. 1 §2 Π. Δ. 10/29 Σεπτεμβρίου 1937). Ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι ὁ ὑπάλληλος τῆς ἐκκαλούσης ἑταιρείας, ἐργαζόμενος ἡμερησίως ἐπὶ ὀκτάωρον, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ νόμιμον ἐπιτρεπτὸν ὅριον ἐργασίας, δὲν δικαιοῦται ἀποζημιώσεως δι' ὑπερεργασίαν (ὑπὲρ τὸ ἑπτάωρον), μὴ ἰσχυούσης ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 7 § 3 τοῦ ἀ. ν. 547/1937, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης αἰτιολογίας εἴρηται.

Ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 12986/1955 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων κατ' ἄρθρ. 834 § 1 Πολ. Δικ. εἰς ἣν πρὸ τῆς ἀναιρέσεως ταύτης ἦσαν κατάστασιν, ἐρευνητέα ἡ νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 23 Μαΐου 1955 ἔφεσις τῆς ἐναγομένης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2283/1955 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ'ΦΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Διὰ τῆς ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐγενομένης δεκτῆς ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων, ἰσχυριζόμενος ὅτι εἶναι ὑπάλληλος τῆς ἐναγομένης, προσληφθεὶς ὑπὸ ταύτης ἀπὸ τοῦ ἔτους 1931 διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἐνταχθεὶς εἰς τὸ μόνιμον τεχνικὸν ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν αὐτῆς ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1945 ὡς ὑπεργοδηγὸς α' καὶ ὅτι ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1945 καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς ἀγωγῆς, κατ' ἀπαίτησιν τῆς ἐναγομένης, παρέχει πρὸς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν του ἐπὶ ὀκτὼ ὥρας ἡμερησίως, ἀντὶ τῆς συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 § 3 τοῦ ἀ. ν. 547/1937 κατ' ἀνώτατον ὅριον ἐπιτρεπτῆς ἑπταώρου, ζητεῖ, ὅπως ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη, καταστᾶσα ἐκ τῆς ὑπερεργασίας του ταύτης πλουσιωτέρα ἄνευ νομίμου αἰτίας ἐπὶ ζημίᾳ αὐτοῦ, νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὴν ἣν οὕτω ἀπεκόμισεν ὠφέλειαν.

Καθ' ἃ ἐν τῇ δευτέρᾳ αἰτιολογίᾳ ἐξετέθη, συμφώνως ταῖς ἐν αὐτῇ μνημονευθείσαις διατάξεσιν, ἡ ἐναγομένη ἀσκεῖ βιομηχανίαν ὑπαγομένην εἰς τὰς ἐν ἄρθρ. 1 ἐδ. γ' τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2269/1920 κυρωθείσης συμβάσεως τῆς διεθνοῦς συνδιασκέψεως ἐργασίας τῆς Οὐασιγκτῶνος ἀναφερομένας κατηγορίας βιομηχανιῶν καὶ ἔχουσιν ἐπὶ ταύτης ἐφαρμογὴν αἱ περὶ ὡρῶν ἐργασίας διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2 τῆς συμβάσεως ταύτης καὶ τοῦ ἄρθρ. 1 § 2 τοῦ Π.Δ. τῆς 10/29 Σεπτεμβρίου 1937, καθ' ἃς αὗται δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς ὀκτὼ καθ' ἑκάστην, καὶ οὐχὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 7 § 3 τοῦ ἀ.ν. 547/1937. Ἥτις ἀναφερομένη, ὡς εἴρηται, εἰς ἀνωνύμους ἑταιρείας ἄλλας καὶ οὐχὶ ἐκείνας, αἵτινες ἀσκοῦσι βιομηχανίας, δὲν εἶναι ἐφαρμοστέα ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐναγομένης. Δὲν συντρέχει δὲ ἡ ἣν ὁ ἐνάγων ἐπικαλεῖται περίπτωσις τοῦ ἄρθρ. 2 στοιχ. α' τῆς ἀνωτέρω συμβάσεως, καθ' ἣν αἱ διατάξεις αὐτῆς δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ προσώπων κατεχόντων θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως ἢ θέσιν ἐμπιστευτικήν, μὴ βεβαιωθέντος ἐκ τῶν διεξαχθεισῶν ἀποδείξεων ὅτι οὗτος, ὑπεργοδηγὸς ὤν, κατέχει τοιαύτην θέσιν. Παρασχὼν ὅθεν ὁ ἐνάγων εἰς τὴν ἐναγομένην τὴν ἐργασίαν του κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον ἐπὶ ὀκτὼ ὥρας ἡμερησίως δὲν παρέσχε ταύτην ὑπὲρ τὸ νόμιμον ὅριον καὶ συνεπῶς ἡ ἐναγομένη ἐκ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ ἐργασίας δὲν κατέστη πλουσιωτέρα ἐπὶ ζημίᾳ του, ἄνευ νομίμου αἰτίας. Ἑπομένως ἡ τὸ ἀνωτέρω ἀντικείμενον ἔχουσα ἀγωγὴ εἶναι ἀβάσιμος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα. Ἄλλως κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ δεχθεῖσα ταύτην, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αἱ ὧραι ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος παρὰ τῇ ἐναγομένῃ, οὔσῃ ἀνωνύμῳ ἑταιρείᾳ, μὴ ἀσκούσῃ βιομηχανίαν, εἶναι ἑπτὰ κατ' ἀνώτατον ὅριον ἡμερησίως συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 § 3 τοῦ ἀ.ν. 547/1937, ἔσφαλε καὶ δέον, δεκτῶν γινομένων τῶν περὶ τούτου 1ου καὶ 2ου λόγων ἐφέσεως καὶ μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΡΧΗ ΙΣΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΝΟΜΟΘΕΤΟΥ

Άπόσβεσις διά τοῦ ἄρθρου 20 Ν.Δ. 2698/1953 ἀξιώσεων προσωπικοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος περὶ ἰσότητος τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ Νόμου.—Δικαστικὸς ἔλεγχος τηρήσεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου—Παροχὴ ὅμως δι' αὐτοῦ εἰς τὴν Νομοθετικὴν Ἐξουσίαν δυνατότητος διὰ ρύθμισιν διαφόρως τῶν καθ' ἕκαστα ἀντικειμένων νομοθετικῆς ρυθμίσεως κατὰ κατηγορίας πολιτῶν καὶ θέσπισιν ἰδίων δι' ἑκάστην κατηγορίαν νομικῶν κανόνων, ἐν ὄψει τῶν ἑκάστοτε κοινωνικῶν ἢ ἄλλων συνθηκῶν.—Συνταγματικὴ ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 20 Ν.Δ. 2698/1953 ἀπόσβεσις ἀξιώσεων προσωπικοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἐργασίαν πέραν ὡρῶν κανονικῆς ἀπασχολήσεως.—Ἐφαρμογὴ Νόμου καὶ ἐπὶ τῶν σχέσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ μισθωτοῦ (ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου) κατὰ Κυριακὰς καὶ πρόσθετος ἀμοιβὴ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν.—Ὑπολογισμὸς ἀμοιβῆς.

Κατέληξε νὰ εἶναι συχνὴ ἡ ἀπασχόλησις τῶν δικαστηρίων ἐπὶ τοῦ ἂν συνταγματικῶς (ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος) εἶναι ἐπιτρεκτὴ ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀπόσβεσις ἀξιώσεων κατηγοριῶν ἐργαζομένων κατὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτῶν, ὑπὸ τὴν αἰτιολογίαν τῆς ἐξυπηρετήσεως δημοσίου συμφέροντος, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἀσυνήθεις αἱ τοιαῦται εἰς βάρος ἐργαζομένων νομοθετικαὶ ρυθμίσεις.

Οὕτω, διὰ νὰ ἀναφέρωμεν τινὰς ἐκ τῶν τοιούτων περιπτώσεων, διὰ τοῦ ἄρθρου 12 § 3 τοῦ ν.δ. 3006/1951 ὡρίσθη, ὅτι ἀπαιτήσεις πάσης φύσεως καὶ αἰτίας κατὰ τῆς Τ.Α.Ε., πηγάζουσαι ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἢ λόγῳ ταύτης ἢ καὶ ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας, σχέσιν ἐχούσης πρὸς τὴν ἐργασιακὴν σχέσιν, ἐφ' ὅσον ἡ γενεσιουργὸς αἰτία ἀνάγεται εἰς τὸ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου χρονικὸν διάστημα καὶ δι' ἃς δὲν ἔχουσιν ἐκδοθῆ ἀμετάκλητοι δικαστικαὶ ἀποφάσεις, λογίζονται παραγεγραμμέναι, αἱ δὲ περὶ αὐτῶν ἐκκρεμεῖς δίκαι καταργοῦνται αὐτοδικαίως.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 3398/1955 ὡρίσθη, ὅτι ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς ἐργατῶν φορτοεκφορτώσεως, ἀπορρέουσαι ἐξ ἐργατικῆς σχέσεως καὶ γεννηθεῖσαι μέχρι τῆς 31.12.1951 κηρύσσονται παραγεγραμμέναι καὶ αἱ ἐκκρεμεῖς τυχὸν δίκαι καταργοῦνται, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξεδόθη μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ τελεσιδίκους ἀποφάσεις.

Διὰ τοῦ ἄρθρ. 20 τοῦ ν.δ. 2698/1953 (ΕΕΔ 12, 1282) (περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν) προσωπικὸν τοῦ Ι.Κ.Α., ἀπασχοληθὲν ἢ ἀπασχολούμενον πέραν τῶν ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων προβλεπομένων ὡρῶν κανονικῆς ἀπασχολήσεως οὐδεμιᾶς ἄλλης προσθέτου ἀποζημιώσεως διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην δικαιοῦται. Αἱ τυχὸν ὑφισταμέναι ἀξιώσεις ἐκ τῶν αἰτιῶν τούτων ἀποσβέννυνται, αἱ δὲ συναφεῖς δίκαι καταργοῦνται. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν μικρῶν φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων ἐπὶ ἀξιώσεων ἐξ ἐργατικοῦ τινος νόμου.

Ὅ,τι συνάγεται ὡς συμπέρασμα ἐκ τῆς δικαστηριακῆς πράξεως εἶναι, ὅτι τὰ δικαστήρια εὗρον τὰς νομοθετικὰς αὐτὰς ρυθμίσεις συνταγματικὰς ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἐξυπηρετήθη δημόσιον συμφέρον (οὕτω εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἡ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6389/1954, Πρωτοδίκης *Ὀρ. Νικόπουλος*, ΕΕΔ 13, 1204, ἐπικυρωθεῖσα ὑπὸ τῆς (ἀδημοσιεύτου) 2585/1955 Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἡ Α.Π. 287/1956, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 663, καὶ εἰς τὴν τρίτην ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν).

Σχετικῶς πρὸς τὴν ἔκτασιν ἐφαρμογῆς τῆς ἐφαρμοζομένης ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388) περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐξαιρεσίμους ἡμέρας βλέπε καὶ σύμφωνον Α.Π. 421/1956, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ἀνωτ. σελ. 781.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5887/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέππος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Δαλέζης, Λ. Καραβασίλης

Τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, ὁρίζον ὅτι «οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου», ἀποτελεῖ μὲν κανόνα δικαίου, ἡ τήρησις τοῦ ὁποίου δὲν διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων, πλὴν ὅμως παρέχει εὐρέα πλαίσια εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν, δυναμένην νὰ ρυθμίζῃ διαφόρως τὰ καθ' ἕκαστα ἀντικείμενα νομοθετικῆς ρυθμίσεως, κατὰ κατηγορίας πολιτῶν, καὶ νὰ θεσπίζῃ ἰδίους δι' ἑκάστην κατηγορίαν νομικοὺς κανόνας, ἐν ὄψει τῶν ἑκάστοτε κοινωνικῶν, οἰκονομικῶν, τοπικῶν ἢ ἄλλων ὅρων καὶ συνθηκῶν. Ἐν τούτοις ἡ τοιαύτη εὐχέρεια τοῦ νομοθέτου τελεῖ ἐντὸς ἀκραίων τινῶν ὁρίων, ἅτινα ἀποκλείουσι τὴν δημιουργίαν ἀνισοτήτων, ἀνεπιδέκτων δικαιολογήσεως καὶ ἀντικειμένων ἐμφανῶς εἰς τὸ περὶ δικαίου αἴσθημα. Ὁ θεμελιώδης οὗτος κανὼν δικαίου ἐπιβάλλει τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν ὁμοιόμορφον ἐκ μέρους τοῦ νομοθέτου μεταχείρισιν τῶν ὑπὸ ὁμοίας συνθήκας τελούντων, εἰς τρόπον ὥστε ἐκδήλως καὶ ἀνεξηγήτως ἄνισος μεταχείρισις ἀποτελεῖ ἀνεπίτρεπτον κατὰ τὸ Σύνταγμα νομοθετικὴν ρύθμισιν, εἴτε ὑπὸ μορφὴν ἀδικαιολογήτου προνομίου ὑπὲρ ὡρισμένων προσώπων ἐκδηλοῦται αὕτη, εἴτε ἀντιθέτως ὑπὸ μορφὴν ἀδικαιολογήτου ἐπιβαρύνσεως αὐτῶν (πρβλ. Α.Π. 658/1954, ΕΕΔ 13, σελ. 1304, Ὁλομ. Σ.Ε. 2093/1954, ΕΕΝ 1954, σελ. 1092, *Α. Σβώλου - Γ. Βλά-*

χον, Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος 1954, σελ. 187 ἑπ., *Η. Κυριακοπούλου*, Διοικητικὸν Δίκαιον, ἐκδ. Β', σελ. 1153 ἑπ.). Διὰ τῶν διατάξεων τῶν §§ 1 καὶ 6 τοῦ ἄρθρ. 20 τοῦ ν.δ. 2698/1953, ὁριζουσῶν τῆς μὲν πρώτης ὅτι «προσωπικὸν τοῦ Ι.Κ.Α., ἀπασχοληθὲν ἡ ἀπασχολούμενον πέραν τῶν ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων προβλεπομένων ὡρῶν κανονικῆς ἀπασχολήσεως, οὐδεμιᾶς ἄλλης προσθέτου ἀποζημιώσεως διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην δικαιοῦται», τῆς δὲ δευτέρας ὅτι «αἱ τυχὸν ὑφιστάμεναι ἀξιώσεις ἐκ τῶν αἰτιῶν τούτων ἀποσβέννυνται, αἱ δὲ συναφεῖς δίκαι καταργοῦνται», οὐδόλως, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, θεσπίζονται ἀδικαιολόγητοι ἐξαιρέσεις καὶ ἐπιβαρύνσεις εἰς βάρος τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., δοθέντος ὅτι αὗται ὑπηγορεύθησαν ἐκ τῆς ἀνάγκης ἀποτροπῆς τῆς οἰκονομικῆς καταρρεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ τούτου Ὀργανισμοῦ, ὡς τοῦτο ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω νόμου προκύπτει. Ἑπομένως ὁ πρῶτος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, ὑποστηρίζων ὅτι αἱ ὡς ἄνω διατάξεις ἀντίκεινται εἰς τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος κρίνεται.

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω παρατεθεισῶν διατάξεων τῶν §§ 1 καὶ 6 τοῦ ν.δ. 2698/1953 προκύπτει, ὅτι εἰς ταύτας ὑπάγεται ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ Ι.Κ.Α. εἴτε τοῦτο συνδέεται μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, εἴτε διὰ τοιαύτης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου. Τοῦτο συνάγεται τόσον ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ νομοθέτης, γνωρίζων ὅτι τὸ Ι.Κ.Α. ἀπασχόλει πάσης φύσεως προσωπικόν, οὐδεμίαν διάκρισιν ἐποιήσατο μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ συνδεομένου μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως ἐργασίας δημοσίου δικαίου καὶ τοῦ τοιούτου ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὅσον καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ὡς ἄνω δικαιολογητικὸς λόγος τῆς θεσπίσεως τῶν διατάξεων τούτων συνέτρεχε καὶ διὰ τὸ προσωπικὸν τὸ συνδεόμενον μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἡ διάταξις, ὁμιλοῦσα περὶ προσωπικοῦ ἀπασχολουμένου «πέραν τῶν ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων προβλεπομένων ὡρῶν κανονικῆς ἀπασχολήσεως», ἀναφέρεται ὡς πρὸς τὸ προσωπικὸν τὸ συνδεόμενον μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου τόσον εἰς τὰς περὶ ὀκταώρου κειμένας διατάξεις, ἐφ' ὅσον αὗται ἐφαρμόζονται καὶ ὡς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., ὅσον καὶ εἰς τὴν πέραν τοῦ συμφωνηθέντος ἢ τοῦ εἰθισμένου ὡραρίου (ὀκταώρου) ἐργασίαν (ἄρθρ. 659 Α.Κ.). Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης καὶ νομίμως προσαγομένης ἀπὸ 26/2/1952 ἐγγράφου συμβάσεως ἐργασίας προκύπτει, ὅτι μεταξὺ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος συνεφωνήθη τὸ ἐν αὐτῇ καθοριζόμενον ἡμερομίσθιον δι' ἐργασίαν ὀκτὼ ὡρῶν ἡμερησίως. Διὰ τὴν πέραν τοῦ συμφωνηθέντος ὀκταώρου ἐργασίαν ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων δὲν δικαιοῦται, δυνάμει τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων, συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς. Εἰς τὰς διατάξεις ὅμως ταύτας δὲν περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ὀκταώρου παρασχεθεῖσα ἐργασία κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ κατὰ νόμιμον μὴ ἐργασίμους ἑορτάς. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ δεύτερος λόγος ἐφέσεως, καθ' ὃν εἰς τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις δὲν ὑπάγεται τὸ προσωπικὸν τοῦ Ι.Κ.Α. τὸ συνδεόμενον μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὅτι αὗται δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τούτου, τοῦ ὁποίου τὸ ὡράριον ἔχει ρυθμισθῇ συμβατικῶς, ἀπορριπτέος κατ' ἀμφότερα τὰ σκέλη αὐτοῦ τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος.

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων, προσληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου, ὡς ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, εἰργάσθη κατὰ τὸ ἀπὸ 1.11.1952 μέχρι 31.10.1953 χρονικὸν διάστημα ἐπὶ 46 Κυριακὰς καὶ κατὰ νόμον μὴ ἐργασίμους ἑορτάς, χωρὶς νὰ παρέχηται εἰς αὐτὸν ἑτέρα ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος πρὸς ἀνάπαυσιν, μεταφέρων δι' ἀσθενοφόρου αὐτοκινήτου ἀσθενεῖς εἰς διαφόρους κλινικὰς καὶ νοσοκομεῖα, ἔλαβε δὲ διὰ ταύτας ὡς ἀμοιβὴν τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 1719. Κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἠγουμέναις σκέψεσι λεχθέντα οὗτος δὲν δικαιοῦται ἀμοιβῆς διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς ταύτας καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς παρασχεθεῖσαν πέραν τοῦ ὀκταώρου ἐργασίαν του. Διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ὅμως κατὰ ταύτας ἐπὶ ὀκτάωρον ἐργασίαν του δικαιοῦται, δοθέντος ὅτι ἡ κατὰ τὰς Κυριακὰς παροχὴ ἐργασίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. δὲν ἀπαγορεύεται, ὡς μὴ ἀσκοῦντος τούτου βιομηχανικὴν, βιοτεχνικὴν ἢ ἐμπορικὴν ἐργασίαν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Π.Δ. τῆς 8/14.3.1930 (πρβλ. συναφῶς Α.Π. 182/1956, ΕΕΔ 15, 429), ἄλλως ὑπαγομένου τούτου εἰς τὰς ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένας ἐξαιρέσεις (πρβλ. ἄρθρ. 7 § 1 καὶ 8 § 12 Π. Δ. τῆς 8/14.3.1930), βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900 τῆς 12/20.3.1946 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, ὡς αὕτη ἡρμηνεύθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 τοιαύτης, ἐφαρμοζομένης ἐπὶ πάντων τῶν μισθωτῶν τῶν συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ τοῦ ἐργοδότου, ἀνεξαρτήτως ἐὰν οὗτος εἶναι τὸ Δημόσιον ἢ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου (πρβλ. Α. Π. 656/1955, ΕΕΔ 15, 22), τὸ κεκανονισμένον ἡμερομίσθιον, ἤτοι τὸ διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων προβλεπόμενον τοιοῦτον (πρβλ. νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 12, 388 σημ. 3), ηὐξημένον κατὰ 75 ο/ο, ὑπολογιζομένης τῆς προσαυξήσεως ταύτης ἐπὶ τῶν ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων. Ἡ βάσει τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως αὔξησις διὰ τοὺς διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἀμειβομένους μισθωτοὺς συνίσταται εἰς ἓν ἐπὶ πλέον ἡμερομίσθιον, ἀπορρέον ἐκ τοῦ 1/25 τοῦ μισθοῦ ηὐξημένου κατὰ 75 ο/ο, ἐφ' ὅσον δὲν παρέχεται εἰς τούτους ἑτέρα ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος πρὸς ἀνάπαυσιν (πρβλ. Α.Π. 516/1954, ΕΕΔ 13, 767, Α. Π. 170/1953, ΕΕΔ 12, 495). Διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ μισθοῦ τοῦ ἐκκαλοῦντος θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 12284/1952 ὑπουργικὴ ἀπόφασις (ΕΕΔ 11, 451), δι' ἧς καθορίζεται ὁ μισθὸς τῶν ὁδηγῶν τῶν πάσης φύσεως φορτηγῶν αὐτοκινήτων ἀπὸ 3.3.1952 εἰς δραχ. 870 μηνιαίως. Εἰς τὸν μισθὸν τοῦτον δὲν θὰ προστεθῇ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν λόγῳ ἀπασχολήσεως κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς προσαυξήσεων τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11100/1953 ὑ. ἀ. χορηγηθὲν ἐπίδομα ἀκριβείας, ἐφ' ὅσον τοῦτο κατὰ ταύτην δὲν εἶχεν ἐνσωματωθῇ εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 44579/1953 ἔγγραφον Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐν ΕΕΔ 12, 971). Μετὰ ταῦτα ὁ ἐκκαλῶν δικαιοῦται δραχ. 1600,80 (870 διὰ 25 ἴσον 34.80 ἐπὶ 46 Κυριακὰς ἴσον 1600.80) δι' ἡμερο[μί]σ[ι]α[ν] [ἐ]π[ὶ] 46 Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν καὶ δραχ.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ι. ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ

Έξοδος έκ της υπηρεσίας υπαλλήλου Τραπέζης της Ελλάδος πρό της συμπληρώσεως του ορίου ηλικίας κατ' εφαρμογήν συμβάσεως και παροχαί.

Παροχή υπό του διά του Νόμου 2868/1922 συσταθέντος Ταμείου Συντάξεων Υπαλλήλων Τραπέζης της Ελλάδος συντάξεως εις αυτούς.—Παροχή υπό του διά της από 28.2.1948 συλλογικής συμβάσεως εργασίας, έχούσης χαρακτήρα ούσιαστικού Νόμου, συσταθέντος Μετοχικού Ταμείου των υπαλλήλων της Τραπέζης της Ελλάδος μηνιαίου μερίσματος εις τούς, έξερχομένους της υπηρεσίας.—Ταυτόσημος ή χρήσις των όρων «σύνταξις» και «μέρισμα».— Δικαίωμα έπομένως της Τραπέζης εις προσθήκην και του ποσού του μερίσματος εις τό ποσόν της συντάξεως, ώστε νά καταβάλη εις τόν κατ' εφαρμογήν συμβάσεως έξελθόντα της υπηρεσίας υπάλληλον πρό της συμπληρώσεως του ορίου ηλικίας την διαφοράν μεταξύ της συντάξεως και του μερίσματος και των έκάστοτε μηνιαίων αποδοχών των έν ενεργεία υπαλλήλων.

Άρείου Πάγου 341/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Άρεοπαγίτης κ. Δ. Μίχος
Εἰσηγητής ὁ Άρεοπαγίτης κ. Κ. Καυκᾶς
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Σόλλας, Η. Παρασκευᾶς

Διά του νόμου 2868/1922 έπετράπη ή σύστασις Ταμείου πρός παροχήν συντάξεως εις τούς υπαλλήλους, μεταξύ άλλων, και της άναιρεσειούσης (Τραπέζης της Ελλάδος), όπερ Ταμείον και συνέστη διά του υπό της προσβαλλομένης αποφάσεως άναφερομένου Καταστατικού, χορηγούν σύνταξιν εις αυτούς. Άφ' ετέρου διά της από 28.2.1948 συλλογικής συμβάσεως, κυρωθείσης και κατατεθείσης νομοτύπως, και ώς έκ τούτου έχούσης χαρακτήρα ούσιαστικού νόμου, συνέστη τό Μετοχικόν Ταμείον των υπαλλήλων της άναιρεσειούσης, σκοπός του οποίου είναι (άρθρ. 1 § 7 αυτού) ή παροχή μηνιαίου μερίσματος εις τούς έξερχομένους έξ αυτών της υπηρεσίας και εις τά μέλη της οικογενείας τούτων, έν περιπτώσει θανάτου του ησφαλισμένου, έναντι εισφορών (άρθρ. 8), τόσον του ησφαλισμένου, όσον και της άναιρεσειούσης.

Ή σαφής έννοια των παρατεθεισών ώς άνω διατάξεων των νόμων, είναι, ότι ή χρήσις έν αυταίς των όρων «σύνταξις» και «μέρισμα» έγένετο ταυτοσήμως, τούτέστι πρός δήλωσιν της υποχρεώσεως των άνω Ταμείων πρός παροχήν οικονομικής ένισχύσεως πρός τούς έξερχομένους της υπηρεσίας υπαλλήλους, όταν έπομένως γίνηται, μετά ταύτα, χρήσις του όρου «σύνταξις», δέον νά νοήται και τό «μέρισμα», άφου και διά της παροχής αύτου ό αύτός, ώς προελέχθη, έκπληρούται σκοπός. Όθεν είπόν τό δικάσαν Έφετείον διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, καθ' ά έξ αυτής προσαγομένης δείκνυται, ότι ό νομικός όρος «σύνταξις» δέν είναι ταυτόσημος πρός τόν όμοιον «μέρισμα», άλλά διάφορος αύτου και ότι κατόπιν αύτου ή άναιρεσείουσα, κατ' εφαρμογήν της συμβάσεως, ήν συνήψε μετά του άναιρεσιβλήτου και δι' ής άνέλαβε την υποχρέωσιν, όπως καταβάλη πρός αύτόν την διαφοράν μεταξύ της μηνιαίας συντάξεως, ήτις θά έχορηγείτο αύτώ παρά του ώς άνω Ταμείου και των αποδοχών των έν ενεργεία υπαλλήλων του βαθμού, όν έφερεν ό άναιρεσίβλητος κατά την χρονολογίαν της έξόδου του έκ της υπηρεσίας, μέχρι του χρόνου, καθ' όν θά κατελαμβάνετο υπό του ορίου της ηλικίας του προβλεπομένου υπό των σχετικών άρθρων του Γενικού Κανονισμού, δέν έδικαιούτο νά προσθέση εις τό ποσόν της συντάξεως και τό ποσόν του μερίσματος, όπερ θά είσέπραττεν ό άναιρεσίβλητος παρά του Μετοχικού Ταμείου, ούτως ώστε νά καταβάλη αύτώ τάς αποδοχάς του βαθμού του μειουμένας και κατά τό ποσόν τούτο του μερίσματος, άπέδωκεν εις τόν ώς άνω νομικόν όρον της «συντάξεως», ού χρήσις έγένετο έν τή ώς άνω συναφθείση μεταξύ των διαδίκων συμβάσει, έννοιαν διάφορον της υπό του νόμου διδομένης εις αύτόν τοιαύτης, προσβαλούσα ούτω τόν ώς άνω κανόνα δικαίου έν τή έρμηνεία της συμβάσεως ταύτης και άναιρετέαν κατέστησε την άπόφασίν του κατά τά άρθρον 807 § 17 και 810 § 2 της Πολ. Δικον. κατά τόν βάσιμον περί τούτου λόγον άναιρέσεως (*).

ΙΙ. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

1. Άσφάλισις εις Ταμεία Μεταλλευτών

α) Προϋπόθεσις του δικαιώματος συντάξεως ησφαλισμένου λόγω γήρατος, κατά τό άρθρον 34 § 10 του Καταστατικού του Ταμείου Μεταλλευτών ή πραγματοποίησις έντός της τελευταίας δεκαετίας της μεταλλευτικής ή λατομικής εργασίας του έν μεταλλείοις ή λατομείοις 1650 τουλάχιστον εισφορών, υπό την έννοιαν ασφαλιστικών εισφορών, ήτοι καταβολών εις ποσοστά έπί των τακτικών

1190.60 (34.80 έπί 75 ο/ο ίσον 26.10 έπί 46 ίσον 1190.60) διά προσαύξησιν 75 ο/ο, ήτοι συνολικώς τό ποσόν των δραχμών 2791.40. Άφαιρουμένου έκ του ποσού τούτου του υπό του έκκαλουντος, κατά τά άνωτέρω, ληφθέντος διά την αίτίαν ταύτην ποσού των δραχ. 1719 παραμένει υπόλοιπον δραχ. 1072.40. Κατ' άκολουθίαν ό τρίτος λόγος έφέσεως, καθ' όν τά ήμερομίσθια των Κυριακών έδει νά υπολογισθώσιν έπί τη βάσει του πράγματι καταβαλλομένου ήμερομισθίου, είναι άβάσιμος και άπορριπτέος.

(*) Άναιρείται ή δπ' άριθ. 3417/1955 άπόφασις του Έφετείου Άθηνών.

ἡμερησίων ἀποδοχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ οὐχὶ ἁπλῶς ἡμερομισθίων.

Ἀρείου Πάγου 249/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Β. Κυριακόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Γ. Πετρονάκος, Κ. Φ. Γιαννακόπουλος

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο τοῦ Ἀρείου Πάγου σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀναιρετικῇ ἀποφάσει (ὑπ' ἀριθ. 597/1955) (*) ἐξενεχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὅτι ἡ ἐν τέλει τῆς § 10 τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13987/1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν τεθεμένη προϋπόθεσις—ἐν συνδρομῇ τῆς ὁποίας μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν τῷ ἰδίῳ ἄρθρῳ ἀναγραφομένων παρέχεται εἰς τὸν παρὰ τῷ ὡς εἴρηται Ταμείῳ ἠσφαλισμένον δικαίωμα συντάξεως λόγῳ γήρατος καὶ καθ' ἣν δέον αὐτὸς νὰ ἔχῃ πραγματοποιήσει ἐντὸς τῆς τελευταίας δεκαετίας τῆς μεταλλευτικῆς ἢ λατομικῆς ἐργασίας του ἐν μεταλλείοις ἢ λατομείοις 1650 τοὐλάχιστον εἰσφορᾶς—ἐννοεῖ ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς, ὡς αὗται ὁρίζονται ἐν ἄρθρ. 15 § 1 ἐδ. α' τοῦ ἰδίου Καταστατικοῦ, ἤτοι καταβολὰς εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τῶν τακτικῶν ἡμερησίων ἀποδοχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ οὐχὶ ἁπλῶς ἡμερομίσθια, ὡς ἔκρινεν ἡ ἀναιρεθεῖσα ἐφετειακὴ ἀπόφασις.

Ἐπαναφερομένων οὕτω τῶν διαδίκων μετ' ἀναίρεσιν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 834 πολ. δικ., εἰς ἣν διαδικαστικὴν κατάστασιν ἦσαν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ἐξεταστέα ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ ἀπὸ 27ης Φεβρουαρίου 1954 ἐμπροθέσμως καὶ προσηκόντως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1334/1953 ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ εἰρημένου Ταμείου Μεταλλευτῶν, δι' ἣν κατεβλήθη καὶ τὸ κεκανονισμένον πρόστιμον.

Ἐν ἄρθρῳ μὲν 2 τοῦ ἀ.ν. 1607/1939 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν νόμων καὶ διαταγμάτων «περὶ Ταμείου Μεταλλευτῶν», ὁριζομένου ὅτι «σκοπὸς τοῦ Ταμείου τούτου εἶναι ἡ ἀσφάλισις τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῶν ἐργαζομένων εἰς μεταλλεῖα, λατομεῖα καὶ εἰς πᾶσας τὰς συναφεῖς πρὸς ταῦτα ἐργασίας, ἐν περιπτώσει ἐπελεύσεως ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν λόγῳ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς νόσου ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, μὴ ὀφειλομένης εἰς δόλον τοῦ παθόντος ἢ λόγῳ νόσου σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἢ λόγῳ γήρατος κλπ.», ἐν §§ δὲ I, II καὶ III τῆς βάσει νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 29722/Σ. 509 καὶ ἀπὸ 16/21 Μαΐου 1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἀντικατεστάθη ἐξ ὁλοκλήρου τὸ ὁρίζον τίνα τὰ ἠσφαλισμένα παρὰ τῷ ὡς εἴρηται ἐφεσιβλήτῳ Ταμείῳ πρόσωπα ἄρθρ. 12 τοῦ προμνησθέντος καταστατικοῦ τούτου, μὴ ἐπαναληφθεισῶν τῶν ἐν § 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρ. 12, ὡς τοῦτο προηγουμένως ἴσχυεν, ἀναγραφομένων ἐξαιρέσεων ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἀσφαλίσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ τῶν ὑπαγομένων ὡς ἐκ τῆς ἐπαγγελματικῆς των ἰδιότητος εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἑτέρων ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν, θεωρουμένη οὕτω ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω, ἤτοι ἀπὸ 21 Μαΐου 1951, ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 29722 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὡς καταργηθεῖσα, ἡ βάσει μὲν αὐτῆς αἰτιολογία τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἥτις ἀπέρριψε τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησιν τοῦ ἤδη ἐκκαλοῦντος ὡς τυγχάνοντος, λόγῳ τῆς ἐπαγγελματικῆς του ἰδιότητος, ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ Ταμείῳ Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν, ἀτερεῖται νομίμου ἐρείσματος κατὰ τὸν περὶ τούτου λόγον ἐφέσεως. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὁ ἤδη ἐκκαλῶν ὄχι μόνον δὲν ἰσχυρίζεται, ὅτι συνεπλήρωσε τὰς ὡς εἴρηται 1650 εἰσφορᾶς, ἀλλὰ καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι κατέβαλε μόνον τὰς ἐπὶ τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1951, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ ὑπήχθη εἰς τὴν παρὰ τῷ ἐφεσιβλήτῳ Ταμείῳ ἀσφάλισιν δυνάμει τῆς προδιαληφθείσης ὑπ' ἀριθ. 29722/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, μέχρι καὶ τῆς 31 Μαρτίου 1952, ὅτε ἀπεχώρησε λόγῳ ἡλικίας, ἤτοι ὅτι οὕτω κατέβαλε πολὺ ἐλάσσονας τῶν 1650 εἰσφορᾶς, δέον νὰ κριθῇ, ὅτι ὀρθῶς ἔχει ἡ ὡς ἄνω ἀπορριπτικὴ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐν τῷ διατακτικῷ της διάταξις καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέα τυγχάνει ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις, συνῳδὰ τῷ ἄρθρῳ 776 Πολ. Δικονομίας.

β) "Λοιπὸν ἔφεσις, κατὰ τὸ ἄρθρον 38 § 1 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἐχόντος ἰσχὺν Νόμου, ἐναντίον τῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καὶ συνεπῶς καὶ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι κρίνουσιν ἐπὶ αἰτήσεων περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως. — Κίνησις προθεσμίας διὰ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου, ἀναλόγως τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις κατά τινα τῶν ἐν ἄρθρῳ 24 § 8 τοῦ Καταστατικοῦ ὁριζομένων τρόπων.

Ἀρείου Πάγου 335/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Σούρλος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Κ. Φ. Γιαννακόπουλος, Σ. Μαριολόπουλος

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 38 § 1 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, τὸ ὁποῖον ἐνεκρίθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 139876 τῆς 29 Μαρτίου 1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καὶ ὡς ἐκδοθὲν δυνάμει ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ ἀν. ν. 1607/1939, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 59 τοῦ ἀ. ν. τῆς 1 Νοεμβρίου 1935, ὡς οὗτος ἡρμηνεύθη αὐθεντικῶς διὰ τοῦ ἀ. ν. 694/1937, ἔχει ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου, ἐναντίον τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου τούτου ἐν γένει καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ ἐναντίον ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι κρίνουσιν ἐπὶ αἰτήσεων περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, ἐπιτρέπεται ἔφεσις, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἀσκηθῇ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως διὰ τῆς ἐπιδόσεως τοῦ δικογράφου τῆς ἐφέσεως εἰς τὸ Ταμεῖον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τυχὸν διαδίκους. Κατὰ τὴν διάταξιν δὲ τοῦ ἄρθρ. 24 § 8 τοῦ αὐτοῦ καταστατικοῦ ἡ ἐπίδοσις τῶν ἐγγράφων τοῦ Ταμείου, καθὼς καὶ ἡ κοινοποίησις τῶν

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 266.

αποφάσεων τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, ἐνεργεῖται ἐντὸς μὲν τῆς ἕδρας τοῦ Ταμείου ὑπὸ τοῦ κλητῆρος τοῦ Ταμείου, ἐκτὸς δὲ τῆς ἕδρας τοῦ Ταμείου μέσῳ τῆς κατὰ τόπον ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς. Ὅθεν, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τούτων προκύπτει, ὅτι ἡ προθεσμία τῆς ἐφέσεως ἐναντίον ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν κινεῖται διὰ τῆς ἐπιδόσεως ταύτης, ἀναλόγως τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις κατά τινα τῶν ἐκτεθέντων τρόπων, οὐχὶ δὲ ὅτι πρὸς τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδοσις τῆς ὡς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ταμείου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Ἐκεῖ ὅπου τοῦτο ἠθελήθη, ὡρίσθη ρητῶς, ὡς διὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς προσεπικλήσεως εἰς παρέμβασιν τῶν τυχὸν ὑποχρέων εἰς ἀποζημίωσιν (ἄρθρ. 38 § 2 τοῦ αὐτοῦ καταστατικοῦ), καθὼς καὶ διὰ τὴν κίνησιν τῆς προθεσμίας ἀναιρέσεως ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου (ἄρθρ. 38 § 4). Τὸ δικάσαν ὅμως Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2971/1955 ὁριστικῆς ἀποφάσεώς του καὶ διὰ τῆς εἰς ἣν αὐτὴ ἀναφέρεται ὑπ' ἀριθ. 1776/1955 προδικαστικῆς τοιαύτης ἔκρινεν ἀντιθέτως καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ ἐπίδοσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1065 τῆς 13.11.1951 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν περὶ ἀπονομῆς συντάξεως εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, γενομένη τὴν 7.12.1951 διὰ χωροφύλακος, ὡς ἀνελέγκτως δέχεται, τοῦ σταθμοῦ χωροφυλακῆς Ἀδλωναρίου εἰς τὸν ἐκεῖσε διαμένοντα ἀναιρεσίβλητον, ἦτοι ἐκτὸς τῆς ἕδρας τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, δὲν ἐκίνησε τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν καὶ μετὰ ταῦτα ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου περὶ τοῦ, καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστέου, ἐκπροθέσμου τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐφέσεως ἐναντίον τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν. Ὅθεν οὕτω κατέστησαν ἀναιρετέαι αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 807 § 11 Π. Δ. Ἀναιρουμένης δὲ τῆς ἀποφάσεως, δέον ἡ ὑπόθεσις νὰ παραπεμφθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου διὰ νέαν συζήτησιν (*).

---

2. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν

Ὑπολογισμὸς ἐπιδόματος ἐπὶ τῆς συντάξεως χηρῶν καὶ τέκνων φονευθέντων ἐν πολέμῳ

Ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 33 § 1 τοῦ Καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, ἐπέχοντος ἰσχὺν Νόμου, περὶ παροχῆς εἰς χήρας καὶ τέκνα ἐν πολέμῳ φονευθέντων, ἠσφαλισμένων εἰς αὐτό, ἐπιδόματος ἐπὶ τῆς συντάξεώς των ποσοῦ τοιούτου, ὥστε ἡ ἐκ διαφόρων συντάξεων ὁποθενδήποτε προερχομένη πρόσοδός των νὰ ἀνέρχηται εἰς τὸ μηνιαῖον ποσὸν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ βαθμοῦ, τὸν ὁποῖον ἔφερεν ὁ ἀποβιώσας κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου του.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἀποδοχὰς ἠσφαλισμένου ὄχι μόνον τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν νῦν ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν προβλεπομένων ἐπιδομάτων α) οἰκογενειακῶν β) πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ γ) εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ἀφοῦ καὶ ταῦτα ἀποτελοῦσι τακτικὸν ἀντάλλαγμα ὑπηρεσίας.

Ἀρείου Πάγου 377/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βαρσάμου*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Δ. Παπαγεωργίου, Μ. Παυλόπουλος

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 33 § 1 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος (Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν), δημοσιευθέντος μετὰ νόμιμον ἔγκρισιν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰσχὺν νόμου ἐπέχοντος, ὁρίζουσα ὅτι εἰς χήρας καὶ τέκνα ἐν πολέμῳ φονευθέντων ἠσφαλισμένων τιμῆς ἕνεκα παρέχεται ἐπίδομα ἐπὶ τῶν συντάξεώς των ποσοῦ τοιούτου, ὥστε ἡ ἐκ διαφόρων συντάξεων ὁποθενδήποτε προερχομένη πρόσοδός των νὰ ἀνέρχηται εἰς τὸ μηνιαῖον ποσὸν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ βαθμοῦ, τὸν ὁποῖον ἔφερεν ὁ ἀποβιώσας κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου του, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι εἰς τὰς τοιαύτας ἀποδοχὰς τοῦ ἠσφαλισμένου περιλαμβάνεται οὐ μόνον ὁ βασικὸς μηνιαῖος μισθὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 5-7 τοῦ διὰ τοῦ β.δ. τῆς 17/26 Σεπτεμβρίου 1953 κυρωθέντος ὀργανισμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν προβλεπόμενα ἐπιδόματα α) οἰκογενειακὰ β) πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ γ) εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ἀφοῦ καὶ ταῦτα ἀποτελοῦσι τακτικὸν ἀντάλλαγμα τῆς προσφερομένης παρὰ τῶν ἠσφαλισμένων ὑπηρεσίας καὶ καταβάλλονται ὑποχρεωτικῶς παρὰ τῆς ὡς ἄνω Τραπέζης εἰς αὐτούς. Ὅθεν, ταῦτα εἰπὼν καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ὀρθῶς τὰς ὡς ἄνω διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, ἀπορριπτέος δὲ ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων μοναδικὸς τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, ὡς ἀβάσιμος (*).

III. ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΟΧΩΝ

1. Συνδρομὴ πραγματικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν ὑπὸ τοῦ Ι. Κ. Α. συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα.

Ἀρμοδιότης, κατ' ἄρθρ. 14 § 8 Α.Ν. 1846/1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, Διευθυντῶν τῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τῆς διαρκείας τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν καὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς διατάξεις Κανονισμοῦ διαδικασίας ἀπονομῆς παροχῶν. - Δικαίωμα αἰτήσεως

(*) Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2971/1955 ὁριστικὴν καὶ ὑπ' ἀριθ. 1776/1955 προδικαστικὴν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 628/1955 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Θεραπείας κατά τῶν ἀποφάσεων τῶν Διευθυντῶν τῶν Ὑποκαταστημάτων ἐνώπιον τοπικῶν διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν. - Ἀνεπίτρεπτον δικαστικοῦ ἐλέγχου κρίσεως διοικητικῶν ὀργάνων περὶ τοῦ ἂν τὸ γεγονὸς τὸ θεμελιοῦν τὸ εἰς παροχὴν δικαίωμα ὀφείλεται εἰς βίαιον συμβάν, ἐπελθὸν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ἢ εἰς ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν. - Δικαιοδοσία πολιτικῶν δικαστηρίων πρὸς ἔλεγχον διοικητικῶν πράξεων.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4183/1956

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Μαλαφέκας*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Σ. Σπετσάκης, Ἀρ. Δημακόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 14 § 8 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» καὶ διευθυνταὶ τῶν ὑποκαταστημάτων, ὁριζόμενοι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ οἰκείου κανονισμοῦ, ἀποφασίζουσι κατὰ τὴν ὡσαύτως ὑπὸ τῶν κανονισμῶν ὁρισθησομένην διαδικασίαν περὶ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τῆς διαρκείας τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως καὶ τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν καὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ὡς καὶ ἐπὶ παντὸς ἑτέρου θέματος ὁρισθησομένου διὰ τοῦ αὐτοῦ κανονισμοῦ». Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, συνδυαζομένης καὶ πρὸς τὰς διατάξεις 1) τῶν ἄρθρων 10 καὶ ἑπ. τῆς καὶ μετὰ τὸν ἄνω νόμον διατηρηθείσης ἐν ἰσχύϊ (ἄρθρ. 60 § 1 ἀ. ν. 1846/1951), δυνάμει δὲ τοῦ ν. 6298/1934 καὶ τοῦ ἄρθρου 59 § 1 ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 (ὡς ταῦτα ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694/1937) ἐκδοθείσης καὶ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθείσης μετὰ τοῦ ἐγκριθέντος ὑπ' αὐτῆς κανονισμοῦ (ἔχοντος καὶ τούτου ἰσχὺν νόμου) ὑπ' ἀριθ. 57440/1938 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ὧν ἄρθρων ὁρίζονται τὰ τῆς διαδικασίας τῆς ἀπονομῆς τῶν παροχῶν εἰς τοὺς εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἠσφαλισμένους, ὡς ὁ κανονισμὸς οὗτος τροποποιηθεὶς μεταγενεστέρως ἰσχύει νῦν, καὶ 2) τοῦ ἄνθρ. 13 § 9 τοῦ αὐτοῦ νόμου 1846/1951, ὁρίζοντος ὅτι αἱ παρὰ τοῖς ὑποκαταστήμασι τοπικαὶ διοικητικαὶ ἐπιτροπαὶ ἀποφαίνονται ἐπὶ αἰτήσεως θεραπείας κατὰ πάσης φύσεως ἀποφάσεων τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος, ἀφορωσῶν τὰ ἐν τῷ ὡς ἄνω ἄρθρῳ 14 § 8 αὐτοῦ διαλαμβανόμενα θέματα, ἐν οἷς καὶ ἡ κρίσις περὶ τοῦ ἂν τὸ γεγονὸς τὸ θεμελιοῦν τὸ εἰς παροχὴν δικαίωμα ὀφείληται εἰς βίαιον συμβὰν ἐπελθὸν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ἢ εἰς ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν (ἄρθρ. 34 § 1 ἀ.ν. 1846/1951) καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη ἁρμοδιότης τῶν ὡς εἴρηται ἐπιτροπῶν ἀσκεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἰσχυόντων κανονισμῶν μέχρις ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ὑποκαταστήματος, σαφῶς προκύπτει ὅτι ἡ οὐσιαστικὴ κρίσις τῶν ὡς ἄνω ὀργάνων τοῦ ἀποτελοῦντος νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ἀσκοῦντος διοίκησιν, Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων περὶ τῆς ἐν δεδομένῃ περιπτώσει συνδρομῆς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς καὶ δὴ περὶ τοῦ ἐάν, προκειμένης ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, τὸ ἀτύχημα ὀφείληται ἢ μὴ εἰς βίαιον συμβὰν ἐπελθὸν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς (*Ἀγαλλοπούλου*, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις § 39, 2, σελ. 379), δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐξαιρουμένης οὕτω τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν, τούτων ἁρμοδίων ὄντων (μέχρις ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων) νὰ ἐλέγχωσι τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις τῶν ἀσφαλιστικῶν ὀργάνων, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ διὰ τούτων προσβληθέντος τυχὸν δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου μόνον ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος αὐτῶν, τοὐτέστιν ὡς πρὸς τὴν κατὰ νόμον καὶ συμφώνως πρὸς τὰς διαγραφομένας ὑπὸ τούτου ὅρους καὶ τύπους ἔκδοσίν των (Α.Π. 581/1953, 316/1955) (*). Ὅθεν καὶ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ἐν ᾗ ἐκτίθεται, ὅτι ὁ Δ/ντὴς τοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ ἐναγομένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 273/1952 ἀποφάσεώς του, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 820/1953 ἀποφάσεως τῆς τοπικῆς Ἐπιτροπῆς Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν, ἀπέρριψε τὴν ἀπὸ 10.9.1952 αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος ἠσφαλισμένου περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ συντάξεως ἀναπηρίας λόγῳ ἀτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος ἐπελθόντος αὐτῷ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι τὸ ἀτύχημα δὲν ἦτο ἐργατικόν, δι' ἧς ζητεῖται ἡ καταβολὴ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν στέρησιν τῆς συντάξεώς του ταύτης συνεπείᾳ παρανόμου ἐνεργείας τῶν εἰρημένων ὀργάνων τοῦ ἐναγομένου, τῆς παρανομίας συνισταμένης εἰς μόνον τὸ ὅτι ἡ τοιαύτη κρίσις, τοὐτέστιν ὅτι τὸ ἀτύχημα δὲν ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του, εἶναι ἐσφαλμένη, ἐλέγχεται ἀπορριπτέα, τοῦ Δικαστηρίου τούτου μὴ ἔχοντος δικαιοδοσίαν νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ἂν τὸ θεμελιοῦν τὸ δικαίωμα πρὸς λῆψιν συντάξεως συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 34 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ἀτύχημα ὀφείληται εἰς βίαιον συμβάν, ἐπελθὸν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, τοὐτέστιν νὰ ἐπιληφθῇ καὶ τῆς ἐρεύνης

(*) ΕΕΔ 13, 37, ΕΕΔ 14, 630, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, βλέπε καὶ ΕΕΔ 15, 91, ἔνθα ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17698/1955.

τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου, ἤτις, κατὰ τὰ προειρημένα, ἀνατεθειμένη οὖσα ἀποκλειστικῶς εἰς ταῦτα, ἐξαιρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τῆς Πολ. Δικ. τῆς δικαιοδοσίας τῶν τακτικῶν δικαστηρίων.

---

2. Συνδρομή πραγματικῶν προϋποθέσεων διά τήν ἀπονομήν ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α. παροχῆς ἐπιδόματος ἀσθενείας ἡσφαλισμένου.

Ἁρμοδιότης Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α. διά τήν ἀπονομήν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἐν οἷς καί ἐπιδόματος ἀσθενείας. — Αἴτησις Θεραπείας ἐνώπιον τῶν τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν. — Ἁρμοδιότης πολιτικῶν δικαστηρίων.

Εἰρηνοδικείου Πατρῶν 525/1956

Εἰρηνοδίκης ὁ κ. *Π. Παπαδόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Γ. Ἀγγελόπουλος, Κ. Στεφανόπουλος

Ἁρμοδίως φέρεται πρός συζήτησιν ἐνώπιόν μας ἡ κρινομένη ἔκθεσις ἀγωγῆς μικροδιαφορᾶς, συμφώνως ταῖς διατάξεσι τοῦ ἀπό 9/10 Νοεμβρίου 1925 ν.δ., ὡς τοῦτο μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη.

Ἐν ὄψει τῶν ὑπό τῆς ἀγωγῆς ἱστορουμένων διώκεται δι' αὐτῆς ἡ πληρωμή δραχ. 735 ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἐνάγων, τυγχάνων ἡσφαλισμένος παρά τῷ ἐναγομένῳ Ἱδρύματι, ἠσθένησεν ἐκ κυρώσεως τοῦ ἥπατος καί ἐκρίθη ἀνίκανος πρός ἐργασίαν δυνάμει ὑγειονομικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ι.Κ.Α., συντρεχουσῶν δέ τῶν ὑπό τοῦ νόμου ἐν τῷ προσώπῳ του ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων δικαιοῦται νά λάβῃ ὡς ἐπίδομα ἀσθενείας τό ἄνω ποσόν, ἀντιστοιχοῦν εἰς εἴκοσι μίαν ἡμέρας ἀσθενείας πρός δραχ. 38 ἑκάστην, ὅπερ ποσόν ἀρνεῖται τό ἐναγόμενον νά τῷ καταβάλῃ.

Κατά τό ἄρθρον 14 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» οἱ διευθυνταί τῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α. ἀποφασίζουν, ἐκτός τῶν ἄλλων, καί περί τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, κατά τῶν τοιούτων δέ ἀποφάσεων τῶν διευθυντῶν, ἐφ' ὅσον δέν ἰδρύθησαν εἰσέτι τά κατά τά ἄρθρ. 43 ἐπί τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀσφαλιστικά δικαστήρια, ἐπιτρέπεται, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 13 § 9 ἐν τέλει τοῦ ἰδίου νόμου, αἴτησις θεραπείας ἐνώπιον τῶν τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἐν συνδυασμῷ πρός τά ἄρθρα 6 καί ἐπ. τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος καί διαδικασίας ἀπονομῆς παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α., αἵτινες ἐξακολουθοῦσι νά ἰσχύωσι, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ νόμος κατέστησεν ἁρμόδια ὄργανα, ἵνα ἀποφασίζωσι γενικῶς περί τῆς πληρώσεως τῶν προϋποθέσεων, τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τήν ἀσφάλισιν, τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν κλπ. τά ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ὁριζόμενα ἀσφαλιστικά ὄργανα, ἤτοι τούς διευθυντάς τῶν Ὑποκαταστημάτων καί ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεων τό ἀμέσως ἀνώτερον ἱεραρχικῶς ἀσφαλιστικόν ὄργανον, τό ὁποῖον κατόπιν ὑποβολῆς αἰτήσεως θεραπείας ἀποφαίνεται ὁριστικῶς (βλέπε παρεμφερῶς ἄρθρ. 13 ἐδ. 9 § 10 καί 14 ἐδ. 8 ἀ.ν. 1846/1951), ἀλλά καί κατά τά παρ' ἡμῖν κρατοῦντα (ἄρθρ. 1 καί 3 Πολ. Δικ. καί ἄρθρ. 82 Συντάγματος) τά ἀντικείμενα, ἅτινα ρητῶς διά νόμου ἀνατίθενται εἰς Διοικητικάς Ἀρχάς ἤ Διοικητικά Δικαστήρια διαφεύγουσιν ἐντελῶς τήν ἔρευναν τῶν Δικαστηρίων (*Εἰκλ.-Παπαδοπούλου*, Πολ. Δικ. § 38 σημ. 9, Α.Π. 60/1914 Θέμ. ΚΕ' σελ. 179, Πρωτ. Ἀθηνῶν 8492/1952 ἐν Δελτίῳ Ι.Κ.Α., τεῦχ. 3/1953). Ἔδει ὅθεν ὁ ἐνάγων νά ζητήσῃ τήν καταβολήν αὐτῷ τοῦ ἄνω ἐπιδόματος ἀπό τό κατά πρῶτον βαθμόν ἁρμόδιον ἀσφαλιστικόν ὄργανον (Δ/ντήν τοῦ Ὑποκ/τος) καί ἐν ἀρνήσει ἡ ἀμφισβητήσει, τούτου νά καταφύγῃ δι' αἰτήσεως θεραπείας εἰς τό κατά δεύτερον βαθμόν τοιοῦτον (ἀσφαλιστικόν ὄργανον) τοπικήν Διοικητικήν Ἐπιτροπήν. Τά πολιτικά Δικαστήρια δικαιοῦνται βεβαίως, ἐπιλαμβανόμενα ἀγωγῶν ἀποζημιώσεως διά παρανόμους πράξεις τῆς Διοικήσεως, νά ἐξετάσωσι παρεμπιπτόντως τήν νομιμότητα καί ἐγκυρότητα τῶν διοικητικῶν πράξεων διοικητικῶν Δικαστηρίων καί νά ἐπιδικάσωσι ἀποζημίωσιν διά τήν ἐκ τῶν παρανόμων καί ἀκύρων συνεπῶς τούτων πράξεων ἐπελθοῦσαν ζημίαν, αἱ δέ ἀποφάσεις τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καί ἡ περί ἀναγνωρίσεως ἤ μή τοῦ δικαιώματος λήψεως πάσης εἰς χρῆμα παροχῆς ἀποτελοῦν διοικητικάς πράξεις, ἀσκουμένας ὑπό τῶν συλλογικῶν τούτων ὀργάνων, εἰς ἃ ὁ Νόμος ἐμπιστεύεται τήν ἄσκησιν τῆς δημοσίας ταύτης ὑπηρεσίας (Γνωμ. *Πράσινα-Πετροπούλου* ἐν Θέμ. ΜΘ' σελ. 863, Πρωτ. Ἀθ. 7162/1949), ἀλλ' ὁ ἐνάγων δέν παραπονεῖται διά τοιαύτας πράξεις τῆς Διοικήσεως, οὔτε ὑποστηρίζει ὅτι κατέφυγεν, ὡς ἐκ τοῦ Νόμου ὤφειλεν, εἰς τά ὡς ἄνω ἀσφαλιστικά ὄργανα, οὔτε διατείνεται ὅτι ἐξεδόθησαν τοιαῦται πράξεις τούτων, τά δέ περί τοῦ ἐναντίου ὑπό τοῦ ἐνάγοντος ὑποστηριζόμενα, ὅτι δηλαδή εἶναι ἁρμόδια τά Πολιτικά Δικαστήρια, διότι ἐν προκειμένῳ δέν πρόκειται περί διαδικασίας ἤ ἀναγνωρίσεως τοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος, ἀλλά περί ἑρμηνείας τῶν κειμένων νόμων, ἀπορριπτέα κρίνονται ὡς ἄβάσιμα.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΔΙΑΙΤΗΣΙΑ

ΚΥΡΩΣΙΣ ΥΠΟ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΣ

Έννοια προθεσμίας άρθρου 20 Νόμου 3239/1955

Λύστηρως αναστολτική ή κατά τό άρθρον 20 τοῦ Νόμου 3239/1955 15θήμερος προθεσμία κυρώσεως, τροποποιήσεως κλπ. ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀποφάσεως διαιτησίας.—Ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περί κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, μή παρελθούσης πλήρως τῆς 15θημέρου προθεσμίας.—Νέα προθεσμία κυρώσεως.

Ἀκυροῦται διά τῆς παρατιθεμένης ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε. ἡ ὑπ' ἀριθ. 11103/1924/1956 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περί κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν» (ΕΕΔ 15, 291).

Ἐπίσης ἐπί αἰτήσεως ἐπαγγελματικοῦ ἐργατικοῦ σωματείου περί ἀκυρώσεως τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καί τῆς κυρωθείσης δι' αὐτῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως κατά τήν διάταξιν περί εἰσφορᾶς ὑπέρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1389/1956 ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε., διά τῆς ὁποίας, μετά τήν ἀκύρωσιν τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀπό τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀποφάσεως, τό Σ. τῆς Ε. ἀπεφάνθη κατηγορηματικῶς τήν ἐπί τῆς σχετικῆς αἰτήσεως προκληθεῖσαν δίκην.

Ἡ ἀκυρωθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 11103/1924/1956 ὑπουργική ἀπόφασις σχετικῶς πρός τήν προθεσμίαν τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239/1955 ἀνέγραφεν ἐν τῷ προοιμίῳ αὐτῆς, ὅτι τά διά τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀποφασισθέντα μέτρα ἐμελετήθησαν καί ἐξωνυχισθησαν ἀπό πάσης πλευρᾶς ὑπό τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, κατόπιν δέ τούτου πᾶσα περαιτέρω μελέτη τῶν ἀποφασισθέντων μέτρων παρέλκει, ἡ δέ τήρησις τῆς ὑπό τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239/1955 προβλεπομένης 15θημέρου προθεσμίας ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει θά ἀντετίθετο εἰς τούς γενικωτέρους σκοπούς τοῦ νόμου τούτου, ἐγκειμένους κυρίως εἰς τήν ἐντός συντομωτέρου χρόνου λύσιν πάσης συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καί θά καθυστέρει τήν ἐφαρμογήν τῶν ἀποφασισθέντων, ἐνεκα τῶν δέ θά ἐδημιουργοῦντο ἠξημέναι διά τούς ἐργοδότας ὑποχρεώσεις, ὡς ἐκ τῆς ἀναδρομικῆς ἀπό 24.1.1956 ἰσχύος τῶν ἀποφασισθέντων.

Ἐν τοιούτοις, ὡς δέχεται καί ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε., σαφές εἶναι τό γράμμα τῆς διατάξεως (ἄρθρ. 20 § 1 νόμου 3239/1955 «. . . δέν δύναται νά ἐκδοθῇ πρό τῆς παρελεύσεως 15θημέρου . . .».

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1388/1956. Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Χ. Μητρέλιας***
Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος Ἐπικρατείας κ. ***Δ. Ταιμαρᾶς***
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Δ. Μαντζουλίνος, Κ. Στάθης, Ἀντ. Κομιώτης, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Νομικός Σύμβουλος τοῦ Κράτους, Δ. Κούγιας, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Π. Ζέπος, Χρ. Μοριάνθης, Φ. Βεγλερῆς.

Αἱ ὑπό κρίσιν τρεῖς αἰτήσεις ἀκυρώσεως, τυγχάνουσι συνεκδικαστέαι λόγῳ συναφείας, ἐμπροθέσμως δέ καί κατά τούς νομίμους τύπους ἀσκηθεῖσαι, εἶναι κατ' οὐσίαν ἐξεταστέαι, ὡς καί αἱ πρός ἀπόκρουσιν τῶν αἰτήσεων τούτων παραδεκτῶς ἐπίσης ἀσκηθεῖσαι ἰσάριθμοι παρεμβάσεις τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος.

Ἐν § 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» ὁρίζεται ὅτι πᾶσα πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀφορῶσα τήν δημοσίευσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἤ τήν κύρωσιν καί δημοσίευσιν ἀποφάσεως διαιτησίας εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δέν δύναται νά ἐκδοθῇ πρό τῆς παρελεύσεως 15θημέρου ἀπό τῆς παρά τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας καταθέσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἤ κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως διαιτησίας, οὐδέ νά καθυστερήσῃ πλέον τῶν 35 ἡμερῶν ἀπό τῆς τοιαύτης καταθέσεως ἤ κοινοποιήσεως». Περαιτέρω, ἐν § 2, ὁρίζεται, ὅτι «ἐν ᾗ περιπτώσει συλλογική σύμβασις ἐργασίας ἤ ἀπόφασις διαιτησίας ἀντιτίθεται εἰς τήν γενικήν ἤ εἰδικήν οἰκονομικήν ἤ κοινωνικήν πολιτικήν τῆς Κυβερνήσεως, οἱ Ὑπουργοί Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας, δι' ἠτιολογημένης κοινῆς ἀποφάσεως των, ἐκδιδομένης μετά γνωμοδότησιν ταύτης κατά τό ἄρθρον 29 Συμβουλίου καί ἐντός 20 ἡμερῶν ἀπό τῆς παρελεύσεως τῆς κατά τήν προηγουμένην παράγραφον

15θημέρου προθεσμίας καὶ δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύνανται νὰ τροποποιοῦν ἢ νὰ μὴ ἐγκρίνουν, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, τὴν συλλογικὴν ταύτην σύμβασιν ἐργασίας ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας». Τέλος ἐν § 3, ὁρίζεται, ὅτι, «ἐὰν ἐντὸς τῆς κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους προθεσμίας δὲν ἤθελεν ὁλοκληρωθῇ ἡ ἐν αὐταῖς διαδικασία, παρέχεται τὸ δικαίωμα εἰς ἕκαστον τῶν συμβληθέντων ἢ τῶν ἐν διενέξει μερῶν, ὅπως ἐντὸς προθεσμίας 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῶν κατὰ τὰ ἄνω προθεσμιῶν καταθέσῃ τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ τὴν ἀπόφασιν διαιτησίας εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν, ἀπὸ τῆς ἑπομένης δὲ τῆς κοινοποιήσεως τῆς καταθέσεως αὐτῆς εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἄρχεται αὕτη ἰσχύουσα, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὁριζόμενα».

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, συναγομένην ἀβιάστως ἐκ τοῦ γράμματος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῶν, ἀναγομένου εἰς τὴν μετὰ γνώσεως καὶ περισκέψεως ρύθμισιν θεμάτων συνδεομένων πρὸς τὸ γενικώτερον δημόσιον καὶ κοινωνικὸν συμφέρον, ἡ τασσομένη 15θήμερος προθεσμία διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, τῆς ἀφορώσης εἰς τὴν δημοσίευσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ τὴν κύρωσιν καὶ δημοσίευσιν ἀποφάσεως διαιτησίας, εἶναι αὐστηρῶς ἀνασταλτική, τοῦ ρηθέντος Ὑπουργοῦ δυναμένου μόνον ἅμα τῇ παρελεύσει τῆς προθεσμίας ταύτης καὶ ἐντὸς εἰκοσαημέρου ἀπ' αὐτῆς νὰ προβῇ εἴτε εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς κυρωτικῆς πράξεως αὐτοῦ, εἴτε εἰς τὴν ἐν συμπράξει μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τοῦ Συντονισμοῦ ἔκδοσιν πράξεως τροποποιούσης ἢ μὴ ἐγκρινούσης ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ τὴν ἀπόφασιν διαιτησίας. Ὁ νομοθέτης, θεσπίζων περιοριστικῶς τὸ χρονικὸν τοῦτο ὅριον ἀναμονῆς διὰ τὴν Διοίκησιν πρὸς ἐνέργειαν, ἠνόησε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐξάντλησιν τῆς προθεσμίας ταύτης, καὶ τοῦτο εὐλόγως, πρὸς ἀποφυγὴν ἐσπευσμένων ἐκ μέρους αὐτῆς ἀποφάσεων, ἐν ὄψει τῆς σοβαρότητος τῶν θεμάτων καὶ τῆς ἀσκητέας ὑπ' αὐτῆς πρὸς ρύθμισιν τούτων ἐξαιρετικῆς ἀρμοδιότητος. Ὅθεν παράβασις τῆς προθεσμίας ταύτης, μὴ παρεχούσης ἁπλῆν χρονικὴν εὐχέρειαν πρὸς διάσκεψιν εἰς αὐτόν, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας διὰ τῶν ἐγγράφως καὶ προφορικῶς ὑποβληθεισῶν προτάσεών του, ἀλλ' ἱδρυούσης ἀμετάθετον ὑποχρέωσιν ἀναμονῆς δι' αὐτόν, ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς προώρως ἐκδοθείσης ὑπουργικῆς πράξεως.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 τῆς 17 Φεβρουαρίου 1956 ἀπόφασις τοῦ λεγομένου Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἐξεδόθη τὴν 25ην καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως (Φ. 45 Β') τὴν 27 Φεβρουαρίου 1956, ἤτοι πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς κατὰ τὰ ἄνω 15θημέρου ἀνασταλτικῆς προθεσμίας καὶ, τούτῳ τῷ λόγῳ, ἀκυρωτέα τυγχάνει αὕτη, κατὰ τὰ βασίμως διὰ τῶν ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεων προβαλλόμενα.

Ἡ διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον ἀκύρωσις τῆς κυρωτικῆς τῆς ἀποφάσεως τῆς διαιτησίας πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπάγεται τὴν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ἀντιγράφου τῆς ἀκυρωτικῆς ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ὑπὸ τοῦ Γραμματέως αὐτοῦ εἰς τὸν ἁρμόδιον Ὑπουργὸν ἀναβίωσιν τῆς προθεσμίας πρὸς ἐνέργειαν τῆς Διοικήσεως. Ὅθεν ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης ἄρχεται ἐκ νέου ἡ ὡς ἄνω 15θήμερος προθεσμία, ἅμα τῇ παρελεύσει τῆς ὁποίας καὶ ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπ' αὐτῆς εἰς τὴν Διοίκησιν ἀπόκειται νὰ προβῇ εἰς τὴν κύρωσιν ἢ ἄλλως τὴν τροποποίησιν ἢ μὴ ἔγκρισιν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως διαιτησίας κατὰ τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις.

Οἱ λοιποὶ λόγοι ἀκυρώσεως, ἀναγόμενοι εἰς πλημμελείας τῆς διὰ τῆς ἀκυρουμένης πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας κυρωθείσης ἀποφάσεως τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, δὲν εἶναι ἐξεταστέοι, ὡς στρεφόμενοι κατὰ πράξεως ὑποκειμένης εἰς ἔγκρισιν ἢ τροποποίησιν καὶ, συνεπῶς, στερουμένης καθ' ἑαυτὴν ἐκτελεστοῦ χαρακτῆρος.

Κατὰ ταῦτα αἱ συνεκδικαζόμεναι αἰτήσεις δεκταὶ κρίνονται, ἀπορριπτέαι δὲ κατ' οὐσίαν αἱ παρεμβάσεις τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος.

Διὰ ταῦτα

Συνεκδικάζει τὰς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεις ἀκυρώσεως 1) Τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων 2) τῶν Ἐμπορικῶν Συλλόγων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης καὶ 3) τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν — Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος.

Δέχεται ταύτας

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 11103/1924 τῆς 25/27 Φεβρουαρίου 1956 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 45 Β').

Διατάσσει τὴν κοινοποίησιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας κατὰ τὸ αἰτιολογικὸν τῆς παρούσης.

Ἀπορρίπτει τὰς παρεμβάσεις τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΛΥΣΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΝΑΥΑΓΩΝ

Έννοια καταβλητέου μισθού κατ' άρθρον 18 Νόμου 1752/1951

Λήψις ὑπό τοῦ ναυτικοῦ, κατ' ἄρθρον 18 τοῦ Νόμου 1752/1951, λυθείσης τῆς συμβάσεως λόγῳ ναυαγίου τοῦ πλοίου, τῶν μισθῶν αὐτοῦ δι' ὅσας ἡμέρας εἰργάσθη συντρέχων εἰς τὴν διάσωσιν αὐτοῦ, τῶν ἐπιβαινόντων ἢ τοῦ φορτίου, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ μισθοῦ δύο μηνῶν.— Ὑπολογισμὸς εἰς μισθοὺς καὶ ἀντιτίμου τροφῆς.— Ἐφαρμοστέον δίκαιον, κατ' ἄρθρ. 25 Α.Κ.

Ἄποψις τῆς παρατιθεμένης δικαστικῆς ἀποφάσεως εἶναι, ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὀφειλομένου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 18 τοῦ ν. 1752/1951 «περὶ ναυτικῆς ἐργασίας» (ΕΕΔ 10, 477), μισθοῦ λόγῳ ναυαγίου τοῦ πλοίου περιλαμβάνεται καὶ ἡ τροφή (οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 10249/1955, εἰσηγητὴς Κ. *Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 14, 1342)

Τὸ ζήτημα, ὁμοιομόρφως λυόμενον ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (βλέπε τὴν ἄνω ἀπόφασιν, ἐπίσης τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14314/1952, εἰσηγητὴς Κ. *Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 12, 151, ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ ν. 1752/1951, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6315/1952, Πρωτοδίκης Ν. *Καλφαγιάννης*, ΕΕΔ 12, 152), ἔχει δι᾽χάσει τὴν νομολογίαν τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς (βλέπε ΕΕΔ 12, 151, ΕΕΔ 13, 380).

Ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς ἠκολούθει τὴν καὶ καθ' ἡμᾶς ὀρθοτέραν ἄποψιν.

Ἐπὶ τῆς σκέψεως τῆς ἀποφάσεως περὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 25 τοῦ Α.Κ. ἐφαρμογῆς τοῦ ἐξ ὅλων τῶν συνθηκῶν ἀρμόζοντος εἰς τὴν σύμβασιν δικαίου ὡς ἔθνη καὶ ἡ Α.Π. 67/1949 (εἰσηγητὴς Ι. *Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 8, 301 καὶ λοιπὴ νομολογία ἐν ΕΕΔ 12, 380)

Πρωτοδίκου Πειραιῶς 459/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Σ. Ματσαγγάνης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Καθυμίου, Β. Νομικὸς

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 18 τοῦ ν. 1752/1951, ἐὰν ἡ σύμβασις λυθῇ λόγῳ ναυαγίου τοῦ πλοίου, ὁ ναυτικὸς λαμβάνει τοὺς μισθοὺς δι' ὅσας ἡμέρας εἰργάσθη, συντρέχων εἰς τὴν διάσωσιν αὐτοῦ, τῶν ἐπιβαινόντων ἢ τοῦ φορτίου, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ τοὺς μισθοὺς δύο μηνῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξεμισθώσεν ἀλλαχοῦ τὰς ὑπηρεσίας του. Κατ' ἀκολουθίαν νομίμως διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ζητοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, ὑποπλοιάρχου τοῦ ἐν αὐτῇ σκάφους τῆς ἐναγομένης πλοιοκτητρίας καὶ ἐφοπλιστρίας, αἱ ἐν αὐτῇ μισθοὶ (ἐπὶ ἐλαττον τοῦ διμήνου), ἐφ' ὅσον ὁ ἐνάγων δὲν ἐξεμισθώσε τὰς ὑπηρεσίας του ἀλλαχοῦ καὶ ἡ ἐν αὐτῇ σύμβασις ἀορίστου διαρκείας ἐλύθη λόγῳ ναυαγίου τοῦ πλοίου τούτου. Ἐπίσης εἶναι νόμιμον τὸ αἴτημα περὶ κηρύξεως τῆς παρούσης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς (186, 186α ἐδ. στ' Πολ. Δικ.) καὶ τὸ περὶ ἐπιδικάσεως τόκων ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς (346 Α.Κ.).

Ἐβεβαιώθημεν ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη ἐν Πειραιεῖ τὴν 13 Δεκεμβρίου 1955 ὑπὸ τῆς ἑταιρείας «*Α*», ἐνεργούσης ὡς γενικῆς πράκτορος τῆς ἐναγομένης ἐδρευούσης ἐν Μουροβίᾳ τῆς Λιβερίας, οὔσης πλοιοκτητρίας καὶ ἐφοπλιστρίας τοῦ ὑπὸ λιβεριανὴν σημαίαν φορτηγοῦ ἀτμοπλοίου «*Α*», καὶ εἰργάσθη ἐν τῷ πλοίῳ τούτῳ, ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου διαρκείας, ἀπὸ 18.12.1955 μέχρι 4.3.1956, ὅτε ἐλύθη ἡ ἐργασιακὴ σχέσις, λόγῳ ναυαγίου τοῦ ὡς ἄνω ἀτμοπλοίου. Περὶ τῶν ἀνωτέρω δὲν ὑφίσταται ἄλλως τε ἀμφισβήτησις ὑπὸ τῆς ἐναγομένης (ἴδε προτάσεις αὐτῆς). Ἐβεβαιώθημεν ἐπίσης ὅτι συνεφωνήθη ὁ μισθὸς τοῦ ἐνάγοντος εἰς λίρας Ἀγγλίας 110 κατὰ μῆνα πλέον τροφῆς καὶ ἀμοιβῆς ἐκ λιρῶν 13.10.0 μηνιαίως, ἤτοι 9 σελλινίων ἡμερησίως. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ ἄνω συμπεφωνημένου μισθοῦ δέον νὰ ὑπολογισθῶσιν αἱ ἐπιδιωκόμεναι ἀπαιτήσεις τοῦ ἐνάγοντος, διότι 1) αἱ ὡς ἄνω ἀποδοχαὶ σαφῶς καθωρίσθησαν ὡς ἀντιμισθία καὶ δὲν καλύπτεται δι' αὐτῶν καὶ ἀμοιβὴ τοῦ ἐνάγοντος διὰ τυχὸν ὑπηρεσίας αὐτοῦ καθ' ὑπερωρίαν ἢ ἄλλας οἱασδήποτε προσθέτους αὐτοῦ ὑπηρεσίας. Τὴν ἄποψιν ταύτην ἐνισχύει ἔτι πλέον καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι προκληθεῖσα ἡ ἐναγομένη νὰ προσαγάγῃ τὸ ἔγγραφον τῆς καταρτισθείσης μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐπιμελῶς ἀπέφυγε νὰ πράξῃ τοῦτο, 2) ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου μισθὸς περιλαμβάνεται καὶ ἡ τροφή, καθ' ὅσαν αὕτη, εἴτε δυνάμει συμφωνίας, εἴτε κατὰ διάταξιν νόμου παρέχεται, εἶναι παρεπόμενον καὶ ἐξυπηρετούμενον προσαύξημα τοῦ μισθοῦ τῶν πληρωμάτων. Τὴν ἑρμηνείαν ταύτην τῆς λέξεως μισθὸς ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ ἠκολούθησε ἡ νομολογία καὶ πρὸ τῆς καταργήσεως τοῦ ἄρθρ. 361 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω ν. 1752 (Α.Π. 412/1953, Θέμ. ΜΔ' 807, Ὀλ. Ν.Σ. 39/1949, ΕΕΔ τόμ. 8, σελ. 171, 139/1956 ἡμετέρα τοιαύτη), σκοπὸς τοῦ ὁποίου (ν. 1752) ἦτο ἡ ἐπαύξησις τῆς προστασίας τοῦ ναυτικοῦ καὶ οὐχὶ ἡ μείωσις αὐτῆς. Ἀντίθετος ἄποψις θὰ ἔθετε τοὺς ναυτικοὺς ἐν μειονεκτικῇ θέσει ἐναντι τῶν ἐργατῶν τῆς ξηρᾶς, εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται καὶ αἱ εἰς εἶδος παροχαὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. 2112/1920 (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10249/1955, ἐν ΕΕΔ τόμ. 14, σελ. 1342). Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Κεφ. 14 § 1 τῆς ὡς ἄνω ἀπὸ 15.3.1954 Σ.Σ. ἡ διάρκεια αὐτῆς ἦτο ἐτησία ἀπὸ τῆς ἰσχύος της (15.3.1954), ἤτοι ἔληξεν ἡ ἰσχὺς αὐτῆς ἀπὸ 15.4.1955, τουτέστι πρὸ τῆς καταρτίσεως τοῦ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Περί των αναγκαίων ενεργειών κατόπιν της συγχωνεύσεως εις το Ι.Κ.Α. του Ταμείου Μεταλλευτών: Παρέχομεν ήμίν τάς κατωτέρω άδηγίας πρός ρύθμισιν ωρισμένων ζητημάτων προκυπτόντων έκ της διά του Β. Δ. από 17/4/1956 περί συγχωνεύσεως από της 1ης Ιουνίου 1956 εις το Ι.Κ.Α. του Ταμείου Μεταλλευτών (*).

Ι. Διατήρησις Υπηρεσιών του Ταμείου Μεταλλευτών. Υπηρεσίαι του Ταμείου Μεταλλευτών λειτουργούν μόνον εν Αθήναις.

Αύται, συμφώνως πρός την από 25.5.1956 απόφασιν του Δ.Σ. του Ιδρύματος, ληφθείσαν κατά την είκοστήν έβδόμην (27ην) συνεδρίασιν αύτου, θέλουσιν υπαχθή από της 1ης Ιουνίου 1956 εις το εν Αθήναις Περιφερειακόν Υποκατάστημα του Ιδρύματος και θά διατηρηθούν επί δίμηνον από της 1.6.1956 ως αύτοτελής Υπηρεσία του Υποκαταστήματος υπό τον τίτλον «Υπηρεσία Συντάξεων Μεταλλευτών».

Η Υπηρεσία Συντάξεων Μεταλλευτών κατά το άνωτέρω δίμηνον θά επιμεληθή:

1. Της πλήρους ενημερώσεως των ατομικών λογαριασμών των εργοδοτών διά τάς καταβληθείσας εισφοράς μισθολογικών περιόδων μέχρι της 31.5.1956.

2. Της πλήρους ενημερώσεως των ατομικών λογαριασμών των ησφαλισμένων διά τον χρόνον ασφαλίσεως τον προκύπτοντα έκ των στοιχείων των περιελθόντων εις την Υπηρεσίαν.

3. Της καταβολής των συντάξεων των μηνών Ιουνίου και Ιουλίου εις τους ήδη συνταξιοδοτουμένους παρά του Ταμείου, και

4. Της διεκπεραιώσεως πάσης εκκρεμότητος εκ της λειτουργίας του Ταμείου.

ΙΙ. Πραγματοποίησις ασφαλίσεως μεταλλευτών κλπ. Α'. *Πρόσωπα υπαγόμενα εις την ασφάλισιν του Ταμείου Μεταλλευτών. Συνέχισις ασφαλίσεως τούτων εις το Ι.Κ.Α.* 1. Η ασφάλισις του ως άνω Ταμείου εκάλυπτε, συμφώνως πρός την διάταξιν της § 2 του άρθρ. 2 του Καταστατικού τούτου, τους κινδύνους της αναπηρίας, γήρατος και θανάτου.

2. Τον κύκλον των υπαγομένων εις την ασφάλισιν του εν λόγω Ταμείου προσώπων καθώριζον αι διατάξεις του άρθρ. 12 του καταστατικού του, ως εκτροποποιήθησαν διά της υπ' αριθ. 29772/Ε.509/18.5.1951 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (Φ.Ε.Κ. 92/21.5.1953, τεύχος Β'), έχουσαι ως ακολούθως:

«Ησφαλισμένα πρόσωπα εις το Ταμείον είναι:

α) Τα περί ων το άρθρ. 2 του υπ' αριθ. 1607/1939 ά.ν. «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των νόμων και διαταγμάτων του Ταμείου Μεταλλευτών» πρόσωπα, τα εργαζόμενα εις επιχειρήσεις μεταλλείων, λατομείων και εις πάσας τας συναφείς πρός ταύτας εργασίας.

Ως εργαζομενοι εις συναφείς εργασίας θεωρούνται και οι εργάται οι απασχολούμενοι εις επιχειρήσεις μη κατά κύριον λόγον λατομικάς, υπό την προϋπόθεσιν ότι ούτοι είναι κατά κύριον επάγγελμα λατόμοι και απασχολούνται παρά ταίς εν λόγω επιχειρήσεσι εις καθαρώς λατομικάς εργασίας (εκβραχισμοί, έργα οδοποιίας, λατομεία διά την συντήρησιν σιδηροδρομικών οδών, λιμενικών έργων, ισοπεδώσεις, οχυρωματικά έργα, μεταλλευτικαί έρευναι κλπ.).

β) Τα πρόσωπα τα μετέχοντα εις διοίκησιν των επαγγελματικών Σωματείων των κατά τα άνω ησφαλισμένων».

Περί του κύκλου τούτων των ασφαλιζομένων εις το Ταμείον Μεταλλευτών προσώπων βλ. εκτενώς εις την υπ' αριθ. 72/1951 εγκύκλιον διαταγήν (Λελτίον Ι.Κ.Α. 1951, τεύχος 4—5 σελ. 37).

3. Πάντα τα υπαγόμενα, κατά τα άνωτέρω, εις την υποχρεωτικήν ασφάλισιν του Ταμείου Με-

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 624.

επιδίκου συναλλάγματος (13.12.1955). Δεν αντιτίθεται δέ εις κειμένην τινά διάταξιν ο επί τοΰ συμπεφωνημένου μισθοΰ υπολογισμός της επιδίκου απαιτήσεως, ενώ τούναντίον διά της διατάξεως του άρθρ. 2 του προηγουμένου ν. 4004/1929 ωρίζετο, ότι εν περιπτώσει απωλείας εκ ναυαγίου οιουδήποτε πλοίου ο εφοπλιστής ή πας μεθ' ού ναυτικός συνήψε σύμβασιν εργασίας επί πλοίου οφείλει να πληρώση εις έκαστον εκ των υπηρετούντων επί του πλοίου τούτου ναυτικών αποζημίωσιν, όπως αντιμετωπίση την ανέργειαν την προελθούσαν εκ της απωλείας, λόγω ναυαγίου. Η αποζημίωσις αύτη θά πληρώνηται διά πάσας τάς ημέρας της πραγματικής άργίας του ναυτικού επί τη βάσει του συμπεφωνημένου μισθού. Δεν εβεβαιώθη δε ποσώς ότι συνωμολογήθη υπό των διαδίκων (δι' αναφοράς έστω πρός την διαληφθείσαν σύμβασιν), όπως η λόγω ναυαγίου απαίτησις προσδιορισθή επί μηνιαίου μισθού 64 λιρών Αγγλίας, πάντα δε τα εναντία είναι απορριπτέα ως άβάσιμα.

Περαιτέρω επαρκώς εβεβαιώθημεν ότι έναντι της επιδίκου απαιτήσεως κατεβλήθη εις τον ενάγοντα το ποσόν των 7.15.0 λιρών Αγγλίας, όπερ δέον να αφαιρεθή εκ του επιδικαστέου εις αύτον ποσού των λιρών (160.10.—7.15.0=)152.16.0. Ρητέον δε άκόμη ότι σιωπηρώς υπεβλήθησαν τα διάδικα μέρη εις το ημεδαπόν δίκαιον, όπερ άλλως τε είναι εφαρμοστέον εν προκειμένω ως εκ των ειδικών συνθηκών της συμβάσεως ταύτης, εν αις και η κατάρτισις αύτης εν τη ημεδαπή (Πειραιεί). Κατά ταύτα δέον να γίνη δεκτή η υπό κρίσιν αγωγή ως βάσιμος κατ' ουσίαν, καταδικαζομένης της εναγομένης εις την του ενάγοντος δικαστικήν δαπάνην.

ταλλευτῶν πρόσωπα θέλουσι συνεχίσει ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ τῆς 1.6.1956, χρονολογίας συγχωνεύσεως ταῦ Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α., τὴν ἀσφάλισιν των εἰς τὸ ἡμέτερον Ἵδρυμα, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 59 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως των διεπομένης ἐφεξῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος.

Οὗτοι, ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω χρονολογίας θέλουσιν ἐξαιρεθῆ τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως ἐκεῖνα ἐκ τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἀσφαλιζομένων προσώπων, ἅτινα ὡς ὑπαγόμενα διὰ τὸν κλάδον συντάξεων εἰς τὴν ἀσφάλισιν Εἰδικοῦ Ταμείου (π.χ. ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων, ἰατροὶ κλπ.) ἐξαιροῦνται τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως διὰ τὸν κλάδον τοῦτον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὡς αὐθεντικῶς ἠρμηνεύθησαν αὗται διὰ τῶν διατάξεων τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ν.δ. 2698/1953. Ὁ διανυθεὶς ὅμως μέχρι τῆς 31.5.1956 εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν χρόνος ἀσφαλίσεως ὑπὸ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξαιρουμένων ἀπὸ τῆς 1.6.1956 τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως προσώπων θέλει ἀναγνωρισθῆ ὡς χρόνος διανυθεὶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος (κλάδος συντάξεως) διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἐνδεχομένως δικαιώματος ἐπὶ τὰς παροχὰς τοῦ κλάδου συντάξεως τοῦ Ἱδρύματος.

4. Τὰ ἐκ τῶν συνεχιζόντων, κατὰ τὴν προηγουμένην παρ/γραφον, τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισίν των πρόσωπα, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται εἰς περιοχάς, εἰς ἃς ἔχει ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος καὶ ἀσφαλίζονται ἤδη παρ' αὐτῷ διὰ τοὺς κλάδους παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος, θέλουσιν ὑπαχθῆ ἀπὸ τῆς 1.6.1956 καὶ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ κλάδου συντάξεως.

Τὰ ἀπασχολούμενα, ἐξ ἄλλου, εἰς περιοχὰς εἰς ἃς δὲν ἔχει εἰσέτι ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ἱδρύματος πρόσωπα, ἐκ τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω, θέλουσιν ὑπαχθῆ ἀπὸ τῆς 1.6.1956 εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος μόνον διὰ τὸν κλάδον συντάξεως, δι' ὃν ἠσφαλίζοντο μέχρι τοῦδε εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν (ἄρθρον 59 ἀν. ν. 1846/1951), δεδομένου ὅτι εἰς τὰς περιοχὰς ταύτας δὲν ἐπεκτείνεται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἀσφάλισις ἀσθενείας τοῦ Ἱδρύματος. Τὰ τελευταῖα ταῦτα πρόσωπα, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς προϋποθέσεις τοῦ ν. 2054/1952, ὡς αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, θέλουσιν ὑπαχθῆ ἀπὸ τῆς 1.6.1956 καὶ εἰς τὴν προστασίαν τῶν στρατευομένων μισθωτῶν.

5. Δι' ἰδιαιτέρων διαταγῶν θέλομεν κοινοποιήσει πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα πίνακα τῶν ἐκτὸς κέντρων ἀσφαλίσεως τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος λειτουργούσων μεταλλευτικῶν καὶ λατομικῶν ἐπιχειρήσεων, ὧν τὸ προσωπικὸν θέλει ἐξακολουθήσει τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισίν του κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἐκτιθέμενα, εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν ἑκάστου τῶν ὁποίων θὰ θεωρῆται ὅτι ἀνήκει ἑκάστη τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων.

6. Οἱ ἐκ τῶν συνταξιούχων τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ἀσφαλιζόμενοι μέχρι τοῦδε παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας εἰς εἶδος, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1022/1946, ἐπὶ καταβολῇ εἰσφορᾶς 5 ο/ο ἐπὶ τῆς καταβαλλομένης αὐτοῖς συντάξεως (βλ. ἐγκυκλίων 175/1950) θέλουσι παύσει ἀπὸ τῆς 1.6.1956 καταβάλλοντες τὴν εἰσφορὰν ταύτην, δεδομένου ὅτι, καθιστάμενοι συνταξιοῦχοι τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος, δικαιοῦνται τῶν παροχῶν ἀσθενείας τοῦ Ἱδρύματος κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 31 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ἄνευ ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰσφορᾶς.

III. Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν - ἐγγραφὴ εἰς τὰ μητρῶα ἠσφαλισμένων - ἀπογραφὴ μεταλλευτικῶν καὶ λατομικῶν ἐπιχειρήσεων ὡς ἐργοδοτῶν. ΑΑ', *Ἀπασχολούμενοι ἐντὸς κέντρου ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α.* Πᾶσαι αἱ ἐπιχειρήσεις αἱ ἀπασχολοῦσαι ἐντὸς ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν τοῦ Ἱδρύματος πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν δέον ὅπως κληθῶσι καὶ προσκομίσωσιν ἡμῖν:

1. Τὸ βιβλιάριον ἀγορᾶς ἐνσήμων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τὸ βιβλιάριον καταβολῆς εἰσφορῶν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν.

Εἰς τὸ βιβλιάριον ἀγορᾶς ἐνσήμων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ Ἐσόδων τηρουμένου βιβλίου ἐλέγχου ἐργοδότου θὰ σημειωθῇ ἐκ τοῦ βιβλιαρίου καταβολῆς εἰσφορῶν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ὁ ἀριθμὸς μητρώου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον τυγχάνει ἐγγεγραμμένος ὁ ἐργοδότης εἰς τὰ μητρῶα ἐργοδοτῶν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν. Οἱ ἐργοδόται δέον νὰ εἰδοποιηθῶσιν, ὅτι διὰ τοῦ βιβλιαρίου ἀγορᾶς ἐνσήμων ἀσθενείας θὰ ἐξοφλήσωσι τὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεώσεις των ἐξ εἰσφορῶν μισθολογικῶν περιόδων μέχρι τῆς 31.5.1956 καὶ διὰ περιόδους ἀπὸ 1.6.1956 καὶ ἐφεξῆς μόνον διὰ τυχὸν ἀπασχολούμενα παρ' αὐτοῖς πρόσωπα ἐξαιρούμενα τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως συντάξεως, ἤτοι τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν κλπ. ἀσθενείας (ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων κλπ.).

Διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν τῶν περιόδων ἀπὸ 1.6.1956 καὶ ἐφεξῆς διὰ τοὺς παρ' αὐτοῖς μισθωτοὺς τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν ὅλων τῶν κλάδων (συντάξεως, ἀνεργίας, ἀσθενείας καὶ στρατεύσεως) οἱ ἐργοδόται θὰ ἐφοδιασθῶσι μὲ νέα βιβλιάρια ἀγορᾶς ἐνσήμων μικτῆς ἀσφαλίσεως, ἅτινα θὰ συμπληρωθῶσι μὲ ὅλας τὰς κανονικὰς ἐνδείξεις καὶ τοὺς μέχρι τοῦδε ἀριθμοὺς μητρώου ἐργοδότου τοῦ Ἱδρύματος. Εἰς τὴν τρίτην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου τούτου θὰ ἀναγραφῇ ὁ ἀριθμὸς μητρώου ἐργοδότου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν. Ἀντιστοίχως ἐπὶ τοῦ βιβλιαρίου καταβολῆς εἰσφορᾶς τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ὅπερ θέλει ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἐργοδότην, θὰ σημειωθῇ ὁ ἀριθμὸς μητρώου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον τυγχάνει ἀπογεγραμμένος ὁ ἐργοδότης εἰς τὰ μητρῶα ἐργοδοτῶν τοῦ Ἱδρύματος.

Διὰ τοὺς ἐργοδότας τούτους δέον νὰ τηρηθῶσι παρὰ τῶν Ὑποκαταστημάτων ἰδιαίτεραι καταστάσεις, ἵνα ζητήσωσι ταῦτα τὴν ἀποστολὴν αὐτοῖς τοῦ παρὰ τῷ Ταμείῳ Μεταλλευτῶν λογαριασμοῦ των.

2. Τὰ ἀσφαλιστικὰ βιβλιάρια τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν τῶν παρ' αὐτοῖς ἀπασχολουμένων μισθωτῶν.

Τὰ ἀσφαλιστικὰ βιβλιάρια τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν θὰ τηρηθῶσι παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας Μητρώου Ἠσφαλισμένων τοῦ Ὑποκαταστήματος, ἀφοῦ ἀναγραφῇ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου τούτων ὁ ἀριθμὸς μητρώου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον τυγχάνει ἐγ-

γεγραμμένος ὁ ἠσφαλισμένος εἰς τὰ μητρῶα ἠσφαλισμένων τοῦ Ἱδρύματος.

Τὰ ἀσφαλιστικὰ βιβλιάρια τοῦ Ι.Κ.Α. θὰ ἐπιστραφῶσιν εἰς τοὺς ἐργοδότας, ἀφοῦ σημειωθῇ ἐπὶ τῆς τρίτης σελίδος τῶν ἐξωφύλλων τούτων ὁ ἀριθμὸς μητρώου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον τυγχάνει ἀπεγεγραμμένος ὁ ἠσφαλισμένος εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν. Εἰς τὰ ἐπιστρεφόμενα ἀσφαλιστικὰ βιβλιάρια τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν θὰ γίνῃ πρὸς τὸ παρὸν ἀνακεφαλαίωσις τῶν ἡμερομισθίων τῶν πραγματοποιηθέντων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν.

Βάσει τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω παραλαμβανομένων βιβλιαρίων τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν θέλει ζητηθῇ ἡ ἀποστολὴ εἰς τὰ Ὑποκαταστήματα παρ' οἷς τυγχάνουσιν ἀπογεγραμμένοι οἱ ἠσφαλισμένοι τοῦ παρὰ τῷ Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἀτομικοῦ λογαριασμοῦ τούτων.

ΒΒ'. Ἀπασχολούμενοι ἐκτὸς κέντρων ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. Ἡ ἀσφάλισις τοῦ προσωπικοῦ τῶν μεταλλευτικῶν καὶ λατομικῶν ἐπιχειρήσεων τῶν λειτουργουσῶν ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως θέλει πραγματοποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

Ἕκαστον Ὑποκατάστημα δέον ὅπως μεριμνήσῃ:

1. Διὰ τὴν ἀπογραφὴν ὡς ἐργοδοτῶν, κατὰ τὰς παρεσχημένας ὁδηγίας, τῶν ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως λειτουργουσῶν ἐπιχειρήσεων, αἵτινες δι' εἰδικῶν διαταγῶν μας θέλουσι θεωρηθῇ ὑπαγόμεναι εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν ταύτων περιοχήν.

Εἰς τοὺς ἀπογραφομένους ἐργοδότας θὰ χορηγῆται βιβλιάριον ἀγορᾶς ἐνσήμων κλάδου συντάξεων καὶ βιβλίον μισθολογίου διὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν εἰσφορῶν κατὰ τὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ παραγράφῳ ἐκτιθέμενα.

Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν δέον ἀπαραιτήτως νὰ προσκομίζηται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τὸ βιβλιάριον καταβολῆς εἰσφορῶν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ὁ ἐν τῷ βιβλιαρίῳ δὲ τούτῳ ἀναγραφόμενος ἀριθμὸς μητρώου, ὑφ' ὃν ὁ ἐργοδότης τυγχάνει ἀπογεγραμμένος εἰς τὸ μητρῶον ἐργοδοτῶν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, θὰ ἀναγράφηται ἐπὶ τῆς ὀπισθίας σελίδος τοῦ δελτίου ἀπογραφῆς, ἐπὶ τῆς τρίτης σελίδος τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ χορηγουμένου εἰς τὸν ἐργοδότην νέου βιβλιαρίου ἀγορᾶς ἐνσήμων, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ Ἐσόδων τηρουμένου βιβλίου ἐλέγχου ἐργοδοτῶν. Τὰ βιβλιάρια καταβολῆς εἰσφορῶν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν θὰ ἐπιστρέφωνται εἰς τοὺς ἐργοδότας, ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου αὐτῶν σημειωθῇ ὁ ἀριθμὸς μητρώου ἐργοδότου, ὑφ' ὃν ἀπεγράφη εἰς τὰ μητρῶα ἐργοδοτῶν τοῦ Ἱδρύματος.

2. Διὰ τὴν ἀπογραφὴν τῶν εἰς τὰς περὶ ὧν ἀνωτέρω ἐπιχειρήσεις ἀπασχολουμένων ἠσφαλισμένων, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν τυγχάνουσιν ἤδη ἀπογεγραμμένοι, τὴν ἐγγραφὴν τούτων εἰς τὰ μητρῶα ἠσφαλισμένων τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος καὶ τὸν ἐφοδιασμὸν τούτων δι' ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων. Συγχρόνως θὰ παραλαμβάνωνται τὰ εἰς χεῖρας τῶν ἀπογραφομένων ἀσφαλιστικὰ βιβλιάρια τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ σημειοῦται ὁ ἀριθμός, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἀπογράφονται οὗτοι εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Ἱδρύματος.

Τὰ παραλαμβανόμενα ἀσφαλιστικὰ βιβλιάρια θὰ τηρηθῶσι παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ Μητρώου Ἠσφαλισμένων τοῦ Ὑποκαταστήματος, ἵνα ἐν καιρῷ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα, ζητηθῇ ἡ ἀποστολὴ αὐτοῖς καὶ τοῦ παρὰ τῷ Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἀτομικοῦ λογαριασμοῦ τῶν ἠσφαλισμένων πρὸς συσχέτισιν.

Κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν νέων ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων θὰ σημειοῦται ἐπὶ τῆς τρίτης σελίδος τοῦ ἐξωφύλλου αὐτῶν, καὶ τοῦτο θὰ ἐπαναλαμβάνηται κατὰ πᾶσαν ἀντικατάστασιν βιβλιαρίων μεταλλευτῶν, ὁ ἀριθμὸς μητρώου ἠσφαλισμένου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἵνα εἶναι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν εὐχερὴς ὁ συσχετισμός. Ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς μητρώου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν θὰ ἀναγράφηται ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου μέρους τοῦ δελτίου ἀπογραφῆς διὰ τῆς ἐνδείξεως «Α.Μ. Ταμείου Μεταλλευτῶν... ».

Εἰς τὰ νέα ἀσφαλιστικὰ βιβλιάρια δὲν θὰ γίνῃ πρὸς τὸ παρὸν ἀνακεφαλαίωσις ἡμερομισθίων διὰ τὴν μέχρι τῆς συγχωνεύσεως περίοδον.

IV. Πραγματοποίησις ἐσόδων. Πόροι τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ἦσαν (ἄρθρ. 15 Καταστατικοῦ αὐτοῦ):

α) Εἰσφοραὶ τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῶν μεταλλείων καὶ λατομείων καὶ τῶν συναφῶν πρὸς ταύτας ἐργασιῶν ἐκ 3 ο/ο ἐπὶ τῶν εἰς αὐτοὺς καταβαλλομένων τακτικῶν ἀποδοχῶν.

β) Συνεισφορὰ τῶν κυρίων τῶν αὐτῶν ἐπιχειρήσεων ἐκ 4 ο/ο ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων ἀποδοχῶν τῶν ἀπασχολουμένων παρ' αὐταῖς ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου.

γ) Τὸ ὑπὸ τοῦ ν. δ/τος τῆς 28ης Ἰουνίου 1935 «περὶ αὐξήσεως τῆς τιμῆς τοῦ ἅλατος καὶ ἐνισχύσεως τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως τῶν εἰς τὰ μεταλλεῖα κλπ. ἐργαζομένων», ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιηθῇ, ὁρισθὲν πεντάλεπτον κατὰ χιλιόγραμμον ἐπὶ τοῦ διατιθεμένου διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐσωτερικοῦ ἅλατος.

δ) Τὸ ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας (ν. 587/1944 «περὶ λατομείων») προβλεπόμενον 10 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἐνοικίου τοῦ καταβαλλομένου εἰς τὸ Δημόσιον ὑπὸ τῶν ἐκμισθωτῶν Δημοσίων λατομείων.

Α' Ἔσοδα ἐξ εἰσφορῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἠσφαλισμένων. *ΑΑ' Καταβολὴ εἰσφορῶν περιόδων μέχρι 31.5.1956.* 1. Κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν τηρούμενον σύστημα εἰσπράξεως τῶν ἐξ εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν ἐσόδων οἱ ἐργοδόται ὑπεχρεοῦντο, ὅπως συντάσσουν κατὰ μῆνα μισθοδοτικὰς καταστάσεις εἰς διπλοῦν ἐπὶ ἐντύπων χορηγουμένων ὑπὸ τοῦ Ταμείου καὶ ἀποστέλλουν τὸ πρῶτον ἀντίγραφον αὐτῶν εἰς τὸ Ταμεῖον ἐντὸς τοῦ ἑπομένου μηνὸς τῆς μισθολογικῆς περιόδου, ἧς ἀφορᾷ ἡ συντασσομένη κατάστασις. Εἰς τὰς καταστάσεις ταύτας οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦντο νὰ ἀναγράφουν τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀπασχοληθέντος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μηνὸς προσωπικοῦ, τὸν ἀριθμὸν τῶν πραγματοποιηθεισῶν ὑφ' ἑκάστου ἀπασχοληθέντος ἡμερῶν ἐργασίας, τὰς ληφθείσας ἀποδοχὰς κλπ.

Αἱ καταστάσεις ὑπεβάλλοντο ἅμα τῇ καταβολῇ τῆς εἰσφορᾶς εἴτε εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Ταμείου (διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις, αἵτινες ἔχουσι τὴν ἕδραν των εἰς τὰς Ἀθήνας), εἴτε εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν. Ἡ παραλαβὴ τῶν καταστάσεων ἐβεβαιοῦτο διὰ συμπληρώσεως

σχετικῆς ἐνδείξεως ἐπὶ τῶν τελευταίων σελίδων τοῦ βιβλίου καταβολῆς εἰσφορῶν.

Ὑπόχρεως διὰ τὴν καταβολὴν ὁλοκλήρου τῆς εἰσφορᾶς (ἐργοδοτικῆς καὶ ἡσφαλισμένου) ἦτο ὁ ἐργοδότης, ὅστις ὑπεχρεοῦτο νὰ καταβάλλῃ ταύτην ἐντὸς τοῦ ἑπομένου ἡμερολογιακοῦ μηνὸς ἐκείνου, καθ' ὃν παρεσχέθη ἡ ἐργασία, τοῖς μετρητοῖς, εἴτε εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ταμείου, εἴτε εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν. Διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν οἱ ἐργοδόται ἐφωδιάζοντο παρὰ τοῦ Ταμείου διὰ «βιβλιαρίου καταβολῆς εἰσφορῶν». Ἑκάστη καταβολὴ εἰσφορᾶς ἐβεβαιοῦτο διὰ σχετικῆς ἐγγραφῆς ἐπὶ τοῦ βιβλιαρίου.

2. Αἱ ὀφειλόμεναι εἰσφοραὶ εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν χρονικῶν περιόδων μέχρι τῆς 31.5.1956 θὰ καταβάλλωνται μέχρι τῆς 31.7.1956 κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον:

α) *Ἐν Ἀθήναις.* Αἱ καταβάλλουσαι μέχρι τοῦδε τὰς εἰσφοράς των εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ἐπιχειρήσεις δέον νὰ καταβάλλωσι ταύτας εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου 16 Γραφεῖα τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν τοῦ Ἱδρύματος (Διεύθυνσις Ἐσόδων). Διὰ τὴν καταβολὴν δέον νὰ προσκομίζηται ἀπαραιτήτως τὸ βιβλίον καταβολῆς εἰσφορῶν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ὡς καὶ ἀντίγραφον τῆς μισθοδοτικῆς καταστάσεως τῆς περιόδου, ἣν ἀφορᾷ ἡ καταβαλλομένη εἰσφορά, δεόντως ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ νομίμου ἐκπροσώπου αὐτοῦ.

Ἡ Ὑπηρεσία Ἐσόδων βάσει τῶν ἐν τῷ βιβλιαρίῳ καταβολῆς εἰσφορῶν στοιχείων (ἀριθμὸς μητρώου, ὑφ' ὃν τυγχάνει ἀπογεγραμμένος ὁ ἐργοδότης εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, ἐπωνυμία ἐργοδότου καὶ διεύθυνσις αὐτοῦ), ὡς καὶ τῶν ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τῆς μισθοδοτικῆς καταστάσεως τοιούτων (περίοδος, ἣν ἀφοροῦν αἱ καταβαλλόμεναι εἰσφοραί, ποσὸν εἰσφορῶν), ἐκδίδει γραμμάτιον εἰσπράξεως εἰς τετραπλοῦν ἐξ ἠριθμημένου στελέχους. (Θὰ χρησιμοποιηθοῦν στελέχη γραμματίων εἰσπράξεων ἐκ τῶν ἐν χρήσει διὰ τὰς οἰκοδομικὰς ἐπιχειρήσεις, τροποποιουμένων τῶν σχετικῶν ἐνδείξεων). Ἐκ τούτου τὸ πρωτότυπον καὶ τὰ δύο ἀντίγραφα τοῦ γραμματίου διαβιβάζει ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀντιγράφου τῆς μισθοδοτικῆς καταστάσεως εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ταμείου τοῦ Ὑποκαταστήματος. Ὁ ἐνεργῶν τὴν εἰσπραξιν Ταμίας ὑπογράφει καὶ σφραγίζει πάντα τὰ ἀντίγραφα τοῦ γραμματίου εἰσπράξεως καὶ παραδίδει εἰς τὸν ἐργοδότην ἓν ἐκ τῶν ἀντιγράφων τοῦ γραμματίου ὡς ἀπόδειξιν τῆς εἰσπράξεως. Τὸ δεύτερον ἀντίγραφον τοῦ γραμματίου εἰσπράξεως ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀντιγράφου τῆς μισθοδοτικῆς καταστάσεως διαβιβάζεται εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Συντάξεων Μεταλλευτῶν διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ ἐργοδότου καὶ τῶν ἀτομικῶν λογαριασμῶν τῶν ἡσφαλισμένων καὶ τὸ πρωτότυπον παραμένει ὡς δικαιολογητικὸν τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν, διὰ τὴν ἔκδοσιν περιληπτικοῦ γραμματίου εἰσπράξεως. Πιστώσει τοῦ γενικοῦ λογαριασμοῦ ἐκκαθαριστέα ἔσοδα καὶ εἰδικοῦ λογαριασμοῦ 32 εἰσφοραὶ μετρητοῖς Ταμείου Μεταλλευτῶν.

Σημειοῦται, ὅτι οὐδεμία ἑτέρα ἀπόδειξις περὶ τῆς εἰσπράξεως τῆς εἰσφορᾶς θὰ δίδηται, πλὴν τοῦ ἀντιγράφου τοῦ γραμματίου εἰσπράξεως. Τὰ στοιχεῖα τοῦ γραμματίου εἰσπράξεως θὰ σημειοῦνται ἐπὶ τοῦ παραλαμβανομένου ἀντιγράφου τῆς μισθοδοτικῆς καταστάσεως.

Ὁσάκις τὸ καταβαλλόμενον ποσὸν εἰσφορῶν ὑπόκειται εἰς πρόσθετον τέλος, τοῦτο, ὑπολογιζόμενον κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 92 Π.Υ.Σ., συνεισπράττεται μετὰ τῆς κυρίας εἰσφορᾶς καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ γραμματίου εἰσπράξεως. Ἐὰν καταβάλληται μέρος τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν, τὸ ἐκδοθησόμενον γραμμάτιον εἰσπράξεως θ' ἀφορᾷ καὶ ἀνάλογον ποσὸν πρόσθετου τέλους. Κατὰ τὰ λοιπὰ θέλουσι τύχει ἐφαρμογῆς αἱ δοθεῖσαι ἡμῖν ὁδηγίαι διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 40/1956 καὶ 87/1956 ἐγκυκλίων μας.

β) *Εἰς τὰς λοιπὰς περιοχάς.* Αἱ εἰσφοραὶ περιόδων μέχρι τῆς 31.5.1956 θὰ ἐξακολουθήσουν καταβαλλόμεναι μέχρι τῆς 31.7.1956 κατὰ τὴν μέχρι τοῦδε διαδικασίαν τοῖς μετρητοῖς εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν βάσει τῶν βιβλιαρίων καταβολῆς εἰσφορῶν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν. Ἐφ' ὅσον δὲ πρόκειται περὶ εἰσφορῶν ὑποκειμένων εἰς πρόσθετα τέλη θὰ συντάσσωνται Π.Ε.Π.Τ., αἵτινες θὰ βεβαιωθῶσιν εἰς τὴν ταμειακὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑποκαταστήματος κατὰ τὰ διατεταγμένα.

3. Ἀπὸ τῆς 1ης Αὐγούστου 1956 ἡ εἴσπραξις τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν χρονικῶν περιόδων μέχρι τῆς 31.5.1956 θέλει ἀναληφθῆ παρὰ τῶν κατὰ τόπους Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ἱδρύματος, παρ' οἷς τυγχάνουσιν ἀπογεγραμμέναι ἢ θέλουσιν ἀπογραφῆ μελλοντικῶς αἱ οἰκεῖαι ἐπιχειρήσεις. Διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν εἰσφορῶν τούτων θὰ ἀκολουθηθῇ ἡ καὶ διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν ὀφειλομένων εἰς τὸ ἡμέτερον Ἵδρυμα εἰσφορῶν προβλεπομένη διαδικασία (σύνταξις Π.Ε.Ε., ἐξόφλησις τούτων εἰς τὰ Δημόσια Ταμεῖα Ἐσόδων Ι.Κ.Α. ἢ τὴν Ταμειακὴν Ὑπηρεσίαν τῶν Ὑποκαταστημάτων, σύνταξις ἐκθέσεως ἐλέγχου διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τῶν ἡσφαλισμένων κλπ.).

Πάντως ἀπὸ τῆς 1.8.1956 καὶ ἐφεξῆς οὐδεμία κατάθεσις καθυστερουμένων εἰσφορῶν μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων θὰ γίνηται πλέον εἰς τὰ Ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν.

4. Διὰ νεωτέρας διαταγῆς θέλουσι παρασχεθῆ ὑμῖν ὁδηγίαι ἐν σχέσει μὲ τὸν τρόπον ἐλέγχου καὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν λογαριασμῶν τῶν ἐργοδοτῶν διὰ τὰς πρὸς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν ὑποχρεώσεις των.

ΒΒ'. Εἰσφοραὶ περιόδων ἀπὸ 1.6.1956 καὶ ἐφεξῆς. 1. Αἱ διὰ τὴν ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1956 καὶ ἐφεξῆς ἀπασχόλησιν μεταλλευτῶν καὶ λατόμων καταβλητέαι εἰς τὸ ἡμέτερον Ἵδρυμα εἰσφοραὶ κλάδου συντάξεως εἶναι αἱ ὁριζόμεναι ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος.

2. Ἡ καταβολὴ εἰσφορῶν διὰ περιόδους ἀπὸ 1.6.1956 καὶ ἐφεξῆς θὰ γίνηται, ἐν πάσῃ περιπτώσει, δι' ἀγορᾶς ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἐπικολλήσεως ἐπὶ τῶν ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων τῶν ἡσφαλισμένων ἐνσήμων τοῦ Ἱδρύματος, καθ' ἣν ἀκριβῶς διαδικασίαν γίνεται ἡ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ἡσφαλισμένους τοῦ Ἱδρύματος. Οἰκόθεν νοεῖται ὅτι ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς περιοχῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος Λαυρίου καὶ τοῦ Παραρτήματος Ἀλιάρτου, ἔνθα ἰσχύει εἰδικὸς τρόπος καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν,

θά τηρηθῇ καὶ ὑπὸ τῶν μεταλλευτικῶν καὶ λατομικῶν ἐπιχειρήσεων ὁ αὐτὸς τρόπος καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν.

Οὕτω αἱ ἐπιχειρήσεις αἱ ἀπασχολοῦσαι ἐντὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Ἱδρύματος προσωπικὸν ὑπαγόμενον ἤδη εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος διὰ τοὺς κλάδους ἀσθενείας καὶ τὸν κλάδον στρατεύσεως τοῦ Ο.Α.Α.Α. (ἢ ἐνδεχομένως καὶ τὸν κλάδον ἀνεργίας) θὰ καταβάλλωσιν ἀπὸ τῆς 1.6.1956 εἰσφορὰς δι' ἀγορὰς ἐνσήμων μικτῆς ἀσφαλίσεως εἰς ποσοστὸν προσηυξημένον καὶ κατὰ ποσοστὸν τοῦ κλάδου συντάξεως. Αἱ ἐκ τῶν ἐντὸς τῶν ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν τοῦ Ι.Κ.Α. λειτουργουσῶν ἐπιχειρήσεων καταβάλλουσαι ἤδη ἡμῖν εἰσφορὰς μόνον τῶν κλάδων ἀνεργίας καὶ στρατεύσεως (ὡς ἐπιχειρήσεις τινὲς τῆς περιοχῆς Χαλκίδος καὶ τῆς περιοχῆς Στρατωνίου) θὰ καταβάλλωσιν ἀπὸ τῆς 1.6.1956 εἰσφορὰς τῶν κλάδων συντάξεως, ἀνεργίας καὶ στρατεύσεως, δι' ἀγορᾶς ἐνσήμων τοῦ κλάδου συντάξεως.

Αἱ ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος λειτουργοῦσαι ἐπιχειρήσεις θὰ καταβάλλωσιν ἀπὸ 1.6.1956 εἰσφορὰς τοῦ κλάδου συντάξεως καὶ στρατεύσεως δι' ἀγορᾶς, ὡσαύτως, ἐνσήμων τοῦ κλάδου συντάξεως.

Β'. Λοιποὶ πόροι τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν. 1. Ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ὑφίσταντο, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, καὶ οἱ κάτωθι εἰδικοὶ πόροι, οἵτινες καὶ μετὰ τὴν συγχώνευσιν τοῦ Ταμείου τούτου εἰς τὸ ἡμέτερον Ἵδρυμα διατηροῦνται ὡς εἰδικοὶ πόροι αὐτοῦ.

α) ***Πόρος ἐκ τῆς διαθέσεως τοῦ ἅλατος*** : Ὁ πόρος οὗτος προβλεπόμενος ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ/τος τῆς 28.6.1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν, ἀνέρχεται εἰς πέντε λεπτὰ κατὰ χιλιόγραμμον ἐπὶ τοῦ διατιθεμένου διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐσωτερικοῦ μέσῳ τῆς Ἑταιρείας Διαχειρίσεως Ὑπεγγύων Προσόδων ἅλατος, καταβάλλεται δὲ ἐκ τοῦ Κρατικοῦ Προϋπολογισμοῦ.

β) ***Εἰσφορὰ ἐπὶ ἐνοικίων Δημοσίων λατομείων*** : Ἡ εἰσφορὰ αὕτη προβλεπομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ν. 587/1914 «περὶ λατομείων», ἀνέρχεται εἰς 10 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἐνοικίου τοῦ καταβαλλομένου εἰς τὸ Δημόσιον ὑπὸ τῶν ἐκμισθωτῶν τῶν Δημοσίων λατομείων.

2. Διὰ νεωτέρας μας διαταγῆς θέλομεν παράσχει ὑμῖν ὁδηγίας σχετικῶς μὲ εἰδικάς τινας ὑποχρεώσεις, ἃς ὑπεῖχον ἔναντι τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1607/1939, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τῶν ἄρθρ. 3 καὶ 36 τοῦ ν. ΒΩΜΑ', ὡρισμέναι ἐπιχειρήσεις (καταβολὴ μέρους συντάξεων τοῦ ν. ΒΩΜΑ' εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν ἢ ἐπαύξησις τῆς καταβαλλομένης ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς).

ΙV. Ἀτομικοὶ λογαριασμοὶ ἠσφαλισμένων. 1. Ἡ διατηρουμένη Ὑπηρεσία Συντάξεων Μεταλλευτῶν δέον νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν ταχεῖαν ἐνημέρωσιν τῶν ἀτομικῶν λογαριασμῶν τῶν ἠσφαλισμένων, καταχωροῦσα τὸν ἐκ τῶν στοιχείων ταύτης προκύπτοντα χρόνον ἀσφαλίσεως ἑκάστου ἠσφαλισμένου διὰ τὰς μέχρι τῆς 31.5.1956 χρονικὰς περιόδους. Τὴν 31.7.1956 θέλει παραδόσει εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Μητρῴου Ἠσφαλισμένων τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τὰ ἀφορῶντα τοὺς παρὰ τῷ Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἠσφαλισμένους. Πᾶσα ὑφισταμένη κατὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην ἐκκρεμότης θέλει διεκπεραιωθῇ ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας Μητρῴου Ἠσφαλισμένων τοῦ Ὑποκαταστήματος. Εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Μητρῴου Ἠσφαλισμένων τοῦ Ὑποκαταστήματος δέον νὰ τοποθετηθῇ ἀπὸ τῆς 1.8.1956 εἷς τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ὑπηρετούντων ὑπαλλήλων ἐκ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Μητρῴου τοῦ Ταμείου, ὅστις νὰ γνωρίζῃ πλήρως πάντα τὰ θέματα τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης.

2. Τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ἱδρύματος δέον ὅπως μετὰ τὴν 1.8.1956 ζητήσωσι παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας Μητρῴου Ἠσφαλισμένων τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν τὴν ἀποστολὴν αὐτοῖς τῶν ἀτομικῶν φακέλλων καὶ λογαριασμῶν τῶν ἀπογεγραμμένων εἰς αὐτὰ πέως ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν. Βάσει τῶν στοιχείων τούτων εἰς ἑκάστην ἀνακεφαλαίωσιν προσκομιζομένου ἐφεξῆς βιβλιαρίου ἀσφαλίσεως τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος θὰ συμπεριλαμβάνηται ὁ χρόνος ἀσφαλίσεως ὁ διανυθεὶς ὑπὸ τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν τῶν Ὑποκαταστημάτων ὅτι εἰς τὸ μέλλον πρὸ πάσης ἀνακεφαλαιώσεως ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων προσώπων ἀπασχολουμένων εἰς μεταλλευτικὰς λατομικὰς ἐργασίας δέον νὰ ζητῆται ἡ προσκόμισις καὶ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν ἔχει ἤδη προσκομισθῇ εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ἱδρύματος, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει τούτων ζητηθῇ παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας Μητρῴου Ἠσφαλισμένων τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀτομικοῦ φακέλλου καὶ λογαριασμοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ περιληφθῶσιν εἰς τὴν γενομένην ἀνακεφαλαίωσιν καὶ αἱ ἡμέραι ἐργασίας αἱ πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν.

V. Ἀτομικοὶ λογαριασμοὶ ἐργοδοτῶν. 1. Ἡ διατηρουμένη Ὑπηρεσία Συντάξεων Μεταλλευτῶν δέον νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν ταχεῖαν ἐνημέρωσιν τῶν ἀτομικῶν λογαριασμῶν τῶν ἐργοδοτῶν διὰ τὰς μέχρι τῆς 31.5.1956 μισθολογικὰς περιόδους. Τὴν 31.7.1956 θέλει παραδόσει εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐσόδων τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τὰ ἀφορῶντα τοὺς ἐργοδότας τοῦ Ταμείου.

2. Ἡ Διεύθυνσις Ἐσόδων τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν δέον νὰ μεριμνήσῃ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν οἰκείων Ὑποκαταστημάτων διὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῖς τῶν φακέλλων καὶ λοιπῶν στοιχείων τῶν εἰς τὰ Ὑποκαταστήματα ταῦτα ἀπογεγραμμένων ἐπιχειρήσεων διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ λογαριασμοῦ αὐτῶν. ***(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 183/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).***

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ ΠΡΟΣΑΥΞΗΣΕΩΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΙ' ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ 2/1956 ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΝ ΑΠΟΦΑΣΙΝ

***Περίληψις ἐρωτήματος** (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν(*) ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι αἱ εἰδικαὶ ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, δυνάμει τῶν ὁποίων ὡρισμέναι κατηγορίαι μισθωτῶν ἔχουν ρητῶς ἐξαιρεθῆ τῆς ἐξ 75ο/ο προσαυξήσεως διὰ τὴν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ἐργασίαν.*

Νομικοῦ Συμβουλίου, Ὁλομελείας

Γνωμ. 670/1956

Προεδρεύων ὁ κ. *Χ. Βασιλακόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*
Λοιπὰ μέλη οἱ κ.κ. Γ. Φραγκούλης, Μ. Σταυρόπουλος, Ἀντιπρόεδροι, Δ. Μπαρμπάτης, Α. Χατζηβάκης, Α. Ἀλεξίου, Δ. Μαγγιῶρος, Θ. Φιλιππάκος, Κ. Ρουμάνης, Δ. Καλαντζάκος, Α. Δάκκας, Ι. Μπιζίμης, Α. Μαλαγαρδῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Β. Σαββάκης, Κ. Κυριαζῆς, Β. Κουντουργης, Χ. Γεωργιάδου, Δ. Γιαννουλάτος, Πάρεδροι

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως, ὡς κάτωθι:

Ἐφ' ὅσον διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 9 § 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικ. Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ὡς αὕτη ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1924/25-21.2.1956 Α.Υ. Ἐργ. (Β' 45), ὁρίζεται ὅτι αἱ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς ἀπασχολούμεναι μισθωτοὶ δικαιοῦνται τῆς ἐξ 75ο/ο προσαυξήσεως, τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 8800/1946 (Β' 54) καὶ 20820/1951 (Β' 80) Α. Υ. Οἰκ. - Ἐργ., ὡς «αὗται ἰσχύουσι σήμερον», σαφῶς συνάγεται, ὅτι αἱ τελευταῖαι αὗται ἐξακολουθοῦν καὶ ἀπὸ ἀπόψεως κατηγοριῶν ἐργαζομένων νὰ ἔχουν τὴν ἰσχύν, τὴν ὁποίαν εἶχον καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὡς εἴρηται διαιτητικῆς ἀποφάσεως, διατηρουμένων οὕτω καὶ μετ' αὐτὴν πασῶν τῶν καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ρυθμιστικῶν της ἐκτάσεως τῆς ἰσχύος τούτων ἁρμοδίως ἐκδοθεισῶν διοικητικῶν πράξεων. Μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ τεθὲν ὡς ἄνω ἐρώτημα προσήκει καταφατικὴ ἀπάντησις.

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΕΙΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

***Περίληψις ἐρωτήματος** (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν ὑπόκεινται εἰς ὑποχρεωτικὴν ἢ προαιρετικὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων καὶ οἱ «ἐξωτερικοὶ δικηγόροι» τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, οἱ ὁποῖοι ὑποβάλλουν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τὸ 60όν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας των.*

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμ. 669/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*
Λοιπὰ μέλη: οἱ κ.κ. Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Μαγγιῶρος, Α. Μαλαγαρδῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Β. Σαββάκης, Πάρεδροι.

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως, ὡς κάτωθι:

Κατ' ἄρθρ. 2 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Τ.Π.Π.Σ.Ε.Κ. (Α.Υπ.Ἐργ. 22.359/16.6 - 8.7.1938 εἰς Παρ. 228), διὰ προσωπικὸν εἰσετι ἐν ἰσχύϊ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 38 § 1, α', ν.δ. 3395/1955 (276), σκοπὸς τοῦ Ταμείου τούτου εἶναι ἡ παροχὴ ἐφ' ἅπαξ χρηματικοῦ βοηθήματος εἰς τοὺς «ἐκ τῆς σιδηροδρομικῆς ὑπηρεσίας ἀποχωροῦντας ὑπαλλήλους, τεχνίτας καὶ ἐργάτας», οἵος ὅμως δὲν δύναται νὰ εἶναι καὶ ὁ «ἐξωτερικὸς δικηγόρος», τῶν Σ.Ε.Κ., ὁ ὁποῖος, φέρων κατ' ἄρθρ. 1 § 1 καὶ 38 ν.δ. 3026/1954 (235) ἰδιότητα δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ λειτουργοῦ, δὲν δύναται νὰ φέρῃ συγχρόνως καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐμμίσθου ὑπαλλήλου οἱασδήποτε δημοσίας ἢ ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως (βλ. ἄρθρ. 62 § § 1 καὶ 2 ν.δ. 3026) καὶ συνεπῶς οὐδὲ νὰ περιλαμβάνηται μεταξὺ τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ὡς ἄνω ἀσφαλιζομένων προσώπων (βλ. καὶ Ὀλ. Ν.Σ.Κ. 1211/1955).

Ἡ λύσις αὕτη δὲν ἐρίσκεται περαιτέρω εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰς διατάξεις αὐτὲ τοῦ ἄρθρ. 3 § 1 τοῦ ἀνωτέρω σημειουμένου Καταστατικοῦ (Α. Υ. Ἐργ. 12913/Σ 1053/1949 εἰς Β' 196), καθ' ἃς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ὑπαγεται ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του ἅπαν τὸ μόνιμον, ἔκτακτον καὶ ἐπὶ συμβάσει προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ., προαιρετικῶς δὲ καὶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους τὸ προσωπικὸν τοῦ παρόντος Ταμείου, τῶν Ταμείων Συντάξεων Σ.Ε.Κ., Λαρισαϊκοῦ, Μακεδονίας - Θράκης καὶ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.», διότι καὶ ἂν διὰ τῶν διατάξεων τούτων ὑποδηλοῦται σχέσις «ἐξηρτημένης ἐργασίας», τοιαύτη δὲν δύναται νὰ εἶναι ὁπωσδήποτε ἡ σχέσις ταύλιχιστον τῶν «ἐξωτερικῶν δικηγόρων» τῶν Σ.Ε.Κ., οἵτινες δὲν ὑπόκεινται εἰς ὡράριον ἢ ἄλλην ἐποπτείαν, οὐδὲ ἰδιαιτέρας πελατείας στεροῦνται, ἀλλ' οὔτε καὶ πρὸς τὰς ἐν συνεχείᾳ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 3 § 2, καθ' ἃς ἐξαιρεῖται τῆς ἀσφαλίσεως τὸ ἰατρικὸν καὶ φαρμακευτικὸν προσωπικὸν «πλὴν τῶν ἐκ τῶν εἰς αὐτὸ ἀνηκόντων μονίμων κατεχόντων ὀργανικὰς θέσεις» (Α. Υ. Ἐργ. 18116/Σ 1282/125.3 - 12.3.1953 εἰς Β' 66), τὸ μὲν διότι οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ φαρμακοποιοὶ δὲν φέρουν ἰδιότητα δημοσίου ὑπαλλήλου, ὅπως οἱ δικηγόροι, τὸ δὲ διότι αἱ διατάξεις αὗται, ἀναφερόμεναι εἰς «μονίμους» μόνον ἰατροὺς καὶ φαρμακοποιούς, δὲν δύνανται πάντως καὶ ἐκ τούτου τοῦ λόγου νὰ τύχουν ἐν προκειμένῳ ἀναλόγου ἐφαρμογῆς.

Ἐν ὄψει τούτων, ἡ ἔρευνα τοῦ πρὸς ἀσφάλι-

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 291.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΟΧΑΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ.

Ἠλαττωμένη ἀπασχόλησις καὶ ὀφειλόμενον ἡμερομίσθιον: Συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων προβλεπόμενα, ἐφ' ὅσον τὸ ἀπασχολούμενον προσωπικὸν ὑποχρεοῦται εἰς ὀκταώρων ἐργασίαν ἡμερησίως, εἰς τὸ ὡράριον αὐτὸ ἀντιστοιχεῖ τὸ ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων προβλεπόμενον ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν κρατοῦσαν δικαστηριακὴν νομολογίαν, ἐπιτρέπεται, κατόπιν ρητῆς ἢ σιωπηρᾶς συμβάσεως, συνομολόγησις ὀλιγωτέρων ὡρῶν ἐργασίας, εἴτε μὲ τὸν εἰς πλήρες νόμιμον ὡράριον ἀντιστοιχοῦντα μισθόν, εἴτε μὲ ἠλαττωμένον τοιοῦτον, ἀνάλογον πρὸς τὴν μείωσιν τῶν ὡρῶν ἐργασίας.

Κατὰ ταῦτα, ἐφ' ὅσον δὲν συνεφωνήθη τοιοῦτόν τι μετὰ τοῦ προσωπικοῦ, δηλονότι ἡ καταβολὴ μειωμένου ἡμερομισθίου, δι' ἐλάσσονα τοῦ νομίμου ὡραρίου ἀπασχόλησιν, τοῦτο δικαιοῦται τοῦ πλήρους ἡμερομισθίου του. (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 30048/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας*).

Αὐξήσεις ὁποδοχῶν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικὴν ἀπόφασιν: Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστὴς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103 ἀποφάσεως ἡμῶν (*), αὐξάνονται μόνον τὰ πράγματι καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια μέχρις 70 δραχμῶν κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος ταύτης.

Συνεπῶς διὰ τὸ μετὰ τὴν 24.1.1956 προσλαμβανόμενον προσωπικὸν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἰσχύουσι τὰ πρὸ τῆς 24.1.1956 δι' ἑκάστην κατηγορίαν προβλεπόμενα ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων, διαιτητικῶν ἀποφάσεων κλπ. κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, μὴ δυνάμενα ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ὦσι κατώτερα τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ὅπερ ἀπὸ τῆς 24.1.1956 καὶ ἐντεῦθεν ἀνέρχεται εἰς δραχ. 42.

Οἱ προσληφθέντες πρὸ τῆς 1.7.1955, ἔστω καὶ μὲ ὑπέρτερον τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου, δικαιοῦνται ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω ρηθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως χορηγηθείσης αὐξήσεως, ὑπολογιζομένης ἐπὶ τοῦ καθ' οἱονδήποτε τρόπον συμπεφωνημένου ὑπερτέρου τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου. (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 30358/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας*).

Ἡμερομίσθιον 25ης Μαρτίου: Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15172/1956 ἡμετέρας ἐγκυκλίου (*) διηυκρινίσθη, ὅτι ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀποφάσεως ἡμῶν, καθιερωθεῖσα ὑποχρέωσις καταβολῆς τοῦ ἡμερομισθίου τῆς 25ης Μαρτίου ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐργοδοτῶν εἰς τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους μισθωτούς, οὐδόλως αἴρεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἑορτὴ αὕτη συνέπιπτεν εἰς ἡμέραν Κυριακήν. (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 32898/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας*).

Ἀποδοχαὶ «λατζέρηδων» ἐστιατορίων.— Κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ἀνειδικεύτων ἐργατῶν: Τὸ κατώτατον ὅριον μηνιαίου μισθοῦ λατζέρη, ἀπασχολουμένου εἰς ἐστιατόριον α' κατηγορίας, ἀνέρχεται κατὰ διαστήματα εἰς τὰ ἑξῆς ποσά: 1) Ἀπὸ 1.1.1955 μέχρις 23.1.1956 δρχ. 437,25, 2) ἀπὸ 24.1.1956 καὶ ἐντεῦθεν δρχ. 502,83.

Εἰς περίπτωσιν ὅμως, καθ' ἣν ὁ λατζέρης συνεπλήρωσε τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀσχέτως ὑπηρεσίας, ἢ τὸ 18ον ἔτος καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους προϋπηρεσίαν, δικαιοῦται, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2250/1951 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, τοῦ ἐκάστοτε ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, μειωμένου κατὰ τὸ ἀντίτιμον τῆς τροφῆς, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37316/1954 ἀποφάσεως καθορίσθη εἰς ποσοστὸν 15 ο/ο (**).

Τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἀπὸ 1.1.1955 καὶ ἐντεῦθεν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1) Ἀπὸ 1.1.1955 μέχρις 23.1.1956 δρχ. 33 καὶ 37 διὰ τοὺς ἡλικίας ἄνω τῶν 19 ἐτῶν καὶ ἔχοντας τοὐλάχιστον διετῆ προϋπηρεσίαν, καὶ

2) Ἀπὸ 24.1.1956 καὶ ἐντεῦθεν δραχ. 42, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσε τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, ἢ τὸ 18ον ἔτος καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους προϋπηρεσίαν, οὐχὶ δὲ τὸ 19ον ἔτος καὶ διετῆ προϋπηρεσίαν, ὅπερ ἰσχυεν ἀπὸ 1.1.1955 μέχρις 23.1.1956 καὶ διὰ δραχ. 37. (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 29621/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας*).

Ἀποδοχαὶ μαθητευομένων μοδιστῶν: Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 291.

σιν δικαιώματος τοῦ περὶ οὗ τὸ ἐρώτημα δικηγόρου ἀπὸ ἀπόψεως ἡλικίας παρίσταται ἀλυσιτελής. Πάντως ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 3 § 4 τοῦ Καταστατικοῦ, ὡς αὕτη προσετέθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22805/Ε 539/3.5.1952 (Β' 102), καὶ τοῦ ἄρθρου 1 ν.δ. 672/1948 (122), ἐν ἀντιπαραβολῇ δὲ καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3026/1954, δι' οὐδεμιᾶς τῶν ὁποίων προβλέπεται ὅριον ἡλικίας πρὸς ὑποχρεωτικὴν ἔξοδον ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐξωτερικῶν δικηγόρων, δὲν φαίνεται ὅτι ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ὑφίστανται οἱονδήποτε κώλυμα (βλ. καὶ Ν.Σ.Κ. 529/1954).

Μετὰ ταῦτα, δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι οἱ περὶ ὧν τὸ ἐρώτημα δικηγόροι τῶν Σ.Ε.Κ. δὲν ὑπόκεινται οὔτε εἰς ὑποχρεωτικήν, οὔτε εἰς προαιρετικὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ Τ.Π.Ι. Σ.Ε.Κ.

(*) ΕΕΔ 15, σ. 515.

(**) Βλέπε καὶ συμφώνους σημειώσεις μας ἐπὶ τῆς ἄλλως ἀποφανθείσης Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3330/1956, ΕΕΔ 15, σ. 481 ἑπ.

τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀποφάσεως ἡμῶν, δι' ἧς ἐπελύθη συλλογικὴ διαφορὰ εἰς ἐθνικὸν γενικὸν πλαίσιον ὑφισταμένη, καὶ αἱ μαθητευόμεναι μοδίσται, περὶ ὧν ἡ ὑπ' ἀριθ. 13959/1952 ὑπουργικὴ ἀπόφασις (*), δικαιοῦνται κατ' ἐλάχιστον ὅριον τῶν ὑπὸ τῆς εἰρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθοριζομένων ἡμερομισθίων, κατὰ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις καὶ διακρίσεις, καὶ τῶν ὑπὸ ταύτης προβλεπομένων προσαυξήσεων. Ἤτοι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 17ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ αἱ ἐργάτριαι μοδίσται δικαιοῦνται ἡμερομισθίου ἐκ δρχ. 33.

Διὰ τὰς μὴ ἐχούσας τὰς ὡς ἄνω προϋποθέσεις κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἐργασίας ἡμερομίσθιον δρχ. 16, κατὰ τὸ δεύτερον 16,80 καὶ 19,10 κατὰ τὸ τρίτον. *(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 16119/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας).*

Παροχὴ ἐργασίας εἰς πλείονας ἐργοδότας καὶ «δῶρον» μισθωτῶν δι' ἑορτάς : Συμφώνως ταῖς διατάξεσι τοῦ ἄρθρ. 8 τῆς ὑπ' ἀριθ. 25600/1956 ἀποφάσεως τοῦ ὑπὸ ταύτης χορηγητέου δώρου Πάσχα 1956 δικαιοῦνται καὶ οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς ἐργοδότας μισθωτοὶ καὶ ἀμειβόμενοι ἐπὶ μισθῷ ἢ ἡμερομισθίῳ ἢ ὡρομισθίῳ καὶ οἱ ὁποῖοι συνδέονται μετὰ τοῦ ἐργοδότου των δυνάμει σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Κατὰ ταῦτα δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ἀπόληψις δώρου ἐκ πλειόνων τῆς μιᾶς πηγῶν. *(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 30451/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας).*

ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΕΠΙΔΟΤΟΥΜΕΝΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ὁδηγίαι τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας σχετικαὶ μὲ τὴν ἐφαρμογὴν ἐλέγχου ἀνεργίας : Ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὀργανισμοῦ ἐλήφθη ἀπόφασις, ὅπως ἀπὸ 1.7.1956 ἐφαρμοσθῇ ἔλεγχος περὶ τῆς ἐν ἀνεργίᾳ παραμονῆς τῶν ἐπιδοτουμένων παρὰ τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ ἀνέργων διὰ τῆς αὐτοπροσώπου ἐμφανίσεως αὐτῶν δίς τῆς ἑβδομάδος ἐνώπιον τῶν Ὑπηρεσιῶν ἐπιδοτήσεως καὶ τῶν Γ' Κ.Ε.Ε.

Διὰ τοῦ μέτρου τούτου ἐπιδιώκονται δύο ἀντικειμενικοὶ σκοποί :

1) Νὰ παρεμποδισθῇ ὁ ἐπιδοτούμενος ἄνεργος ἐν τῇ τυχὸν δυλίᾳ ἐπιδιώξει τῆς εἰσπράξεως ἐπιδομάτων ἀνεργίας, καθ' ὃν χρόνον ἐργάζεται, καὶ 2) νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ταχυτικὴ ἐπαφὴ τοῦ ἀνέργου μὲ τὰς Ὑπηρεσίας ἀπασχολήσεως διὰ τὴν ταχυτέραν συμπλήρωσιν διαπιστουμένων κενῶν θέσεων ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐργασίας, δεδομένου ὅτι βασικὴ προϋπόθεσις καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας εἶναι τὸ νὰ εὑρίσκηται ὁ ἄνεργος ἀπολύτως διαθέσιμος πρὸς τοποθέτησιν εἰς ἐργασίαν καὶ πρὸς τοῦτο νὰ μὴ τεκμαίρηται ἐκ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς του (ἀπομάκρυνσις ἐκ τοῦ κέντρου ἀγορᾶς ἐργασίας) μὴ ἐνεργὸς καὶ συνεχὴς αὐτοῦ καὶ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας προσπάθεια διὰ τὴν ἀνεύρεσιν ἑτέρας βιοποριστικῆς ἐργασίας.

Ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν λόγῳ ἐλέγχου παρέχομεν ὑμῖν τὰς κάτωθι ὁδηγίας :

1. Ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐμφάνισιν θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου ἐ.ἔ. καὶ θὰ ἀφορᾷ τοὺς ἀνέργους, εἰς οὓς θὰ ἐπιδοθοῦν βιβλιάρια ἐπιδοτήσεως ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς.

2. Βάσει τοῦ τόπου κατοικίας τοῦ ἀνέργου καὶ τοῦ εἰς χεῖρας του Δελτίου Ἀνεργίας θὰ ὁρίζηται ἁρμόδιον διὰ τὸν ἔλεγχον ἀνεργίας Γ.Ε.Ε. ἢ Τ.Υ. καὶ θὰ συμπληροῦται ἡ ἀντίστοιχος στήλη τοῦ βιβλιαρίου ἐπιδοτήσεως μὲ τὸν ἀντίστοιχον ἀριθμὸν Κώδικος ἑκάστου Γ.Ε.Ε. Διὰ τὴν τοιαύτην κατανομὴν θὰ ἰσχύσουν οἱ ἀκόλουθοι κανόνες :

α) Οἱ ἐφωδιασμένοι διὰ Δελτίου Ἀνεργίας τοῦ Κεντρικοῦ Γ.Ε.Ε. Ἀθηνῶν θὰ κατανέμωνται οἱ μὲν ἄρρενες διὰ τὴν Τ.Υ. Ἀθηνῶν (ὁδὸς Ρεθύμνου 16), αἱ δὲ θήλεις διὰ τὸ Κεντρικὸν Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας Ἀθηνῶν (ὁδὸς Ζαΐμη ἀριθ. 15).

β) Οἱ ἐφωδιασμένοι διὰ Δελτίου Ἀνεργίας τοῦ Κεντρικοῦ Γ.Ε.Ε. Πειραιῶς θὰ κατανέμωνται, οἱ μὲν ἄρρενες διὰ τὸ Κεντρικὸν Γ.Ε.Ε. Πειραιῶς, αἱ δὲ θήλεις διὰ τὴν Τ.Υ. Πειραιῶς.

3. Οἱ ἀριθμοὶ Κώδικος ἑκάστης ἐλεγχούσης Ὑπηρεσίας ὁρίζονται ὡς ἑξῆς :

Γ.Ε.Ε.	Ρούφ	ἀριθ.	Κώδ.	1
»	Καλλιθέας	»	»	2
»	Βύρωνος	»	»	3
»	Ν. Ἰωνίας	»	»	4
»	Κεντρικὸν (γυναῖκες)	»	»	5
Τ.Υ.	Ἀθηνῶν (ἄνδρες)	»	»	6
Τ.Υ.	Πειραιῶς (γυναῖκες)	»	»	7
Γ.Ε.Ε.	Κεντρ. Πειρ. (ἄνδρες)	»	»	8
»	Ν. Φαλήρου	»	»	9
»	Κερατσινίου	»	»	10

4. Βάσει τοῦ τελικοῦ αὐξοντος ἀριθμοῦ τοῦ βιβλιαρίου ἐπιδοτήσεως θὰ γίνηται αὐτόματος κατανομὴ τῶν ἐλεγχομένων καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν, ἤτοι :

α) Μὲ ἀριθμὸν λήγοντα εἰς 1, ἐμφάνισις ἑκάστην Δευτέραν 8.30'—9.30' καὶ Πέμπτην 9.30'—10.30' π.μ.

β) Μὲ ἀριθμὸν λήγοντα εἰς 2, ἐμφάνισις ἑκάστην Δευτέραν 9.30'—10.30' καὶ Πέμπτην 10.30'—11.30'.

γ) Μὲ ἀριθμὸν λήγοντα εἰς 3, ἐμφάνισις ἑκάστην Δευτέραν 10.30'—11.30' καὶ Πέμπτην 8.30'—9.30'.

δ) Μὲ ἀριθμὸν λήγοντα εἰς 4, ἐμφάνισις ἑκάστην Τρίτην 8.30'—9.30' καὶ Παρασκευὴν 9.30'—10.30'.

ε) Μὲ ἀριθμὸν λήγοντα εἰς 5, ἐμφάνισις ἑκάστην Τρίτην 9.30'—10.30 καὶ Παρασκευὴν 10.30'—11.30'.

στ) Μὲ ἀριθμὸν λήγοντα εἰς 6, ἐμφάνισις ἑκάστην Τρίτην 10.30'—11.30' καὶ Παρασκευὴν 8.30'—9.30'

ζ) Μὲ ἀριθμὸν λήγοντα εἰς 7, ἐμφάνισις ἑκάστην Τετάρτην 8.30'—9.30' καὶ Σάββατον 9.30'—10.30'.

η) Μὲ ἀριθμὸν λήγοντα εἰς 8, ἐμφάνισις ἑκά-

(*) Βλέπε περὶ τῶν διὰ τῆς ὑπουργικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καθοριζομένων ἀποδοχῶν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1137/1956, ΕΕΔ 15, 556 καὶ σημειώσεις μας.

στην Τετάρτην 9.30'—10.30 και Σάββατον 10.30'—11.30'.

θ) Μὲ ἀριθμὸν λήγοντα εἰς 9, ἐμφάνισις ἑκάστην Τετάρτην 10.30'—11.30' καὶ Σάββατον 8.30'—9.30'.

ι) Μὲ ἀριθμὸν λήγοντα εἰς 0, ἐμφάνισις ἑκάστην Τρίτην 8.30'—9.30' καὶ Παρασκευὴν 10.30'—11.30'.

Εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πρώτην σελίδα τοῦ βιβλιαρίου ἐπιδοτήσεως τοῦ ἀνέργου, εἰς ἣν θὰ ἀναγράφηται τὸ ἁρμόδιον διὰ τὸν ἔλεγχον τοῦ ἀνέργου Γ.Ε.Ε., ὁ ἀριθμὸς κώδικος, θὰ σημειοῦται ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡμέρα καὶ ὥρα προσελεύσεως ἑκάστου ἐπιδοτουμένου.

5. Διὰ σφραγῖδος ἐπιτιθεμένης εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου θὰ λαμβάνῃ, ἐπὶ ὑπογραφῇ, γνῶσιν ὁ ἄνεργος περὶ τῆς ὑποχρεώσεώς του πρὸς ἐμφάνισιν, ἡμέραν, ὥραν καὶ τόπον ἐμφανίσεως, κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ βιβλιαρίου ἀνεργίας, θὰ συνιστᾶται δὲ τοῦτο καὶ ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας προφορικῶς πρὸς πληρεστέραν ἐνημέρωσίν του.

6. Αἱ Τ.Υ. διὰ τὰ παρ' αὐτῶν καθ' ἑκάστην ἐπιδιδόμενα βιβλιάρια ἐπιδοτήσεως θὰ εἰδοποιοῦν ἐγγράφως τὰ ἁρμόδια Γ.Ε.Ε. περὶ τῶν καθ' ἑκάστην κατανεμομένων αὐτοῖς πρὸς ἔλεγχον ἠσφαλισμένων. Πρὸς τοῦτο τοιαύτη ἐπίδοσις βιβλιαρίων ἀπὸ 1ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. θὰ γίνηται μόνον μέχρι τῆς 11ης π.μ., οὕτως ὥστε νὰ καθίσταται εὐχερὴς ἡ ἐντὸς τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐνημέρωσις τῶν Γ.Ε.Ε. περὶ τῶν προστιθεμένων πρὸς ἔλεγχον ἀνέργων. Οἴκοθεν νοεῖται ὅτι ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐμφάνισιν θὰ ἄρχηται ἀπὸ τῆς ἑπομένης τακτῆς ἡμέρας, τῆς καθοριζομένης κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐν § 4 ὁριζόμενα. Οὕτω διὰ βιβλιάριον ἐπιδοτήσεως, οὗτινος ὁ αὔξων ἀριθμὸς λήγει εἰς 1 καὶ ὅπερ ἐπιδίδεται τῇ δικαιούχῳ ἡμέραν π.χ. Τετάρτην, ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐμφάνισιν ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης ἡμέρας (Πέμπτης), ἐνῷ, ἂν ἡ ἐπίδοσις γίνῃ π.χ. ἡμέραν Δευτέραν, ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐμφάνισιν ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἀμέσως ἑπομένης Πέμπτης.

Διὰ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν ἀνωτέρω δέον νὰ καταστῇ ἐγκαίρως γνωστὸν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅτι ὀφείλουν νὰ προσέρχωνται διὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ βιβλιαρίου τὴν ἀκριβῶς καθοριζομένην ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας ἡμέραν καὶ οὐχὶ ἐντὸς δεκαημέρου ἀπ' αὐτῆς καὶ ὅτι τῆς ἡμέρας ταύτης, λογιζομένης ὡς τοιαύτης διὰ τὸν ἔλεγχον ἀνεργίας, ἡ κατ' αὐτὴν μὴ ἐμφάνισις ἄνευ δεδικαιολογημένης αἰτίας θὰ συνεπάγηται στέρησιν ἐπιδόματος τοῦ 15θημέρου, καθ' ὃ ἔλαβε χώραν ἡ παράλειψις.

7. Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἐνημέρωσις τῶν Γ.Ε.Ε. θὰ γίνηται ἐγγράφως (δι' εἰδοποιητηρίων Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας) διὰ κλητῆρος τῆς Τ.Υ., περιερχομένου ἁπάσας τὰς ἐλεγχούσας Ὑπηρεσίας, τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 2.30 μ.μ. καθ' ἑκάστην.

8. Οἱ ἄνεργοι θὰ ἐμφανίζωνται εἰς τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω καθοριζόμενα κέντρα καὶ τὰς καθοριζομένας ὥρας, ἐφαρμοζομένων τῶν χρονικῶν ὁρίων μετ' αὐστηρότητος διὰ τὸν ἐθισμὸν τούτων εἰς ἐμπρόθεσμον ἐμφάνισιν καὶ ἀποφυγὴν οὕτω περαιτέρω σαλου καὶ πυρετόνων.

9. Κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἐπιδοτουμένων εἰς τὸν ὁρισθησόμενον παρὰ τοῦ Προϊσταμένου ἑκάστης Ὑπηρεσίας ὑπάλληλον ἐλέγχου οὗτος, ἐπαληθεύων τὴν ταυτότητα τοῦ δικαιούχου διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ βιβλιαρίου ἐπιδοτήσεως ἐπικεκολλημένης φωτογραφίας: α) δι' εἰδικῆς σφραγῖδος θὰ ἐπισημαίνῃ τὰ εἰδικῶς ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως ἑκάστου 15θημέρου ἐπιδόματος διατεταγμένα τετραγωνίδια «ἔλεγχου ἀνεργίας» καὶ β) ἐπὶ τῆς εἰδικῶς δι' ἑκάστην ὁμάδα ἐλεγχομένων (βάσει τοῦ τελευταίου ἀριθμοῦ τοῦ βιβλιαρίου ἐπιδοτήσεως), τηρουμένης ὀνομαστικῆς καταστάσεως θὰ θέτῃ τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ (τοῦ ὑπαλλήλου) εἰς τὴν ἀντίστοιχον στήλην ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως, δυναμένης νὰ προκαλέσῃ καθυστέρησιν τῆς ὅλης ἐργασίας.

10. Ἡ ἀπόδειξις ἑκάστου 15θημέρου θὰ εἶναι «ἰσχυρὰ» πρὸς πληρωμὴν παρὰ τῇ Τραπέζῃ, ἐὰν φέρῃ τέσσαρας (4) τοὐλάχιστον ἐπισημάνσεις διὰ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω σφραγῖδος τοῦ ἁρμοδίου Γ.Ε.Ε. μὲ τὸν ἀντίστοιχον ἀριθμὸν κώδικος, πάντοτε συμπίπτοντα, ἢ διὰ τῆς σφραγῖδος, περὶ ἧς ἡ ἑπομένη παράγραφος. Περὶ τούτου δέον νὰ εἰδοποιηθοῦν ἐγκαίρως αἱ Τράπεζαι μερίμνῃ τῶν Τ.Υ.

11. Δι' εἰδικῆς σφραγῖδος θὰ εἶναι ἐφωδιασμένος ὁ Διευθυντὴς ἑκάστης Τ.Υ. ὅστις ἀποφαινόμενος ὅτι συντρέχουν λόγοι ἀνωτέρας βίας, δικαιολογοῦντες τὴν μὴ κεκανονισμένην ἐμφάνισιν πρὸς ἔλεγχον, θὰ προβαίνῃ εἰς τὴν ἀνάλογον ἐπισήμανσιν τῆς ἀποδείξεως, ἵνα αὕτη καθίσταται ἔγκυρος πρὸς πληρωμὴν παρὰ τῇ Τραπέζῃ.

Διὰ τὴν πρώτην πληρωμὴν τοῦ ἀνέργου ἡ σφραγὶς ἐλέγχου ἐπὶ τοῦ βιβλιαρίου διὰ τὴν διαδραμοῦσαν δεδικαιολογημένως περίοδον θὰ τίθηται ὑπὸ τῆς ἐκδοσάσης τοῦτο Τοπικῆς Ὑπηρεσίας.

12. Καθ' ἑκάστην τὰ ἁρμόδια Γ.Ε.Ε. μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἐλέγχου θὰ συντάσσουσι καταστασιν τῶν μὴ προσελθόντων πρὸς ἔλεγχον ἀνέργων, ἣν θ' ἀποστέλλουν αὐθημερὸν εἰς τὴν Τοπικὴν Ὑπηρεσίαν διὰ τοῦ κλητῆρος ταύτης, ὅστις κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐν § 7 ὁριζόμενα θὰ περιέρχηται τὰ Γ.Ε.Ε. τῆς περιφερείας ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς ἐνημέρωσιν αὐτῶν διὰ τῶν νέων προστιθεμένων καθ' ἑκάστην πρὸς ἔλεγχον καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς παραλαβὴν τῶν καταστάσεων τῆς προτεραίας τῶν μὴ ἐμφανισθέντων πρὸς ἔλεγχον ἀνέργων.

13. Ἡ παρ' ἑκάστῃ Τ.Υ. εἰδικὴ Ὑπηρεσία, εἰς ἣν νῦν ἐπιστρέφουν παρὰ τῆς Τραπέζης αἱ ἀποδείξεις πληρωμῆς ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τῶν ἀτομικῶν πινακίδων τῶν ἠσφαλισμένων περὶ τῶν γενομένων πληρωμῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὸν ἔλεγχον ἂν αἱ γενόμεναι πληρωμαὶ εἶναι ἐμπρόθεσμοι, ἅμα τῇ παραλαβῇ τῶν περὶ ὧν ἡ προηγουμένη παράγραφος καταστάσεων θὰ προβαίνουν εἰς ἀναλόγους ἐγγραφὰς ἐπὶ τῶν ἀντιστοίχων στηλῶν τῶν ἀτομικῶν πινακίδων καὶ θὰ ἐλέγχουν, ἂν ἐφ' ἑκάστης ἀποδείξεως πληρωμῆς μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀποδείξεων παρὰ τῆς Τραπέζης ὑπάρχουν αἱ ἀπαιτούμεναι σημάνσεις διὰ τῆς σφραγῖδος ἐλέγχου ἀνεργίας καὶ ἐὰν πρὸς τούτοις ὑπάρχῃ σήμανσις δι' ἡμερομηνίαν, δι' ἣν ἔχει ἤδη ἀναφερθῇ μὴ ἐμφάνισις τοῦ ἀνέργου.

14. Διὰ πᾶσαν ἀναστολήν, διακοπὴν τοῦ ἐπιδόματος κλπ. ἡ Τοπικὴ Ὑπηρεσία θὰ ἐνημερώνῃ σχετικῶς τὸ ἁρμόδιον Γ.Ε.Ε. διὰ τὴν δια-

γραφήν τοῦ ἠσφαλισμένου ἀπὸ τὰς καταστάσεις ἐλέγχου πρὸ τῆς προκαθορισμένης ἡμερομηνίας λήξεως αὐτοῦ.

15. Ἡ ὑποχρέωσις τῶν ἐπιδοτουμένων, ὅπως προϋπάρχονται διὰ τὴν εἰσπραξιν τοῦ ἐπιδόματος ἐντὸς ὀθημέρου κλπ., παραμένει ἐν ἰσχύϊ.

Τέλος ὀφείλομεν ἰδίως ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν ἁπάντων τῶν ὁρμοδίων ὀργάνων καὶ συνιστῶμεν, ὅπως μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος ἐπιδοθοῦν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω ὁριζομένων, ὡς ἐπίσης ἐπιδείξουν πᾶσαν ἐπιμέλειαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς τοῦ ὅλου ἔργου τοῦ ἐλέγχου τῶν ἐπιδοτουμένων ἀνέργων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 29/1956 τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Τοπικὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ο.Α.Δ.Α. Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας Ἀθηνῶν*).

Συμπλήρωσις τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 29/1956 Ἐγκυκλίου: Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 29/1956 ἀριθ. πρωτ. 6895/1955 ἡμετέραν ἐγκύκλιον διαταγήν, δι' ἧς παρέχονται ὁδηγίαι σχετικαὶ μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐλέγχου ἀνεργίας τῶν ἐπιδοτουμένων ἠσφαλισμένων τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ, συμπληροῦντες αὐτὴν γνωρίζομεν ὑμῖν τὰ κάτωθι:

1) Ἐν τῇ § 10 τῆς ὡς ἄνω ἐγκυκλίου ὁρίζεται, ὅτι αἱ ἀποδείξεις πληρωμῆς ἑκάστου 15θημέρου ἐπιδόματος, διὰ νὰ εἶναι ἔγκυρος, πρὸς πληρωμὴν παρὰ τῇ Τραπέζῃ, δέον νὰ φέρωσι τέσσαρας (4) τοὐλάχιστον ἐπισημάνσεις διὰ τῆς εἰδικῆς σφραγῖδος ἐλέγχου. Ἐνδεχομένως ὅμως αἱ τακταὶ ἡμέραι προσελεύσεως πρὸς ἔλεγχον, ὡς αὗται δι' ἑκάστην ὁμάδα διὰ τῆς ὡς ἄνω ἐγκυκλίου ὁρίζονται, νὰ ἀνέρχωνται ἐντὸς τοῦ ἐλεγχομένου 15θημέρου εἰς πέντε (5). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δέον νὰ ἀπαιτῆται παρὰ τοῦ ἀνέργου καὶ πέμπτη ἐντὸς τοῦ ἐλεγχομένου 15θημέρου προσελεύσεως, πρὸς περαιτέρω δὲ ἀποφυγὴν ἐν τῇ πράξει συγχύσεως, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν ἐπισημάνσεων, ἐν ἑκάστῃ ἀποδείξει δέον νὰ φέρῃ, διὰ νὰ εἶναι ἔγκυρος πρὸς πληρωμήν, κατὰ τὴν δὴν καὶ τελευταίαν ταύτην ἐντὸς τοῦ 15θημέρου προσέλευσιν, θὰ ἐπισημαίνηται ὑπὸ τοῦ ὁρμοδίου διὰ τὸν ἔλεγχον ὑπαλλήλου καὶ τὸ δον ττετραγωνίδιον».

Ὡσαύτως, ἐὰν κατὰ τὴν τεταρτην (4) ἐντὸς τοῦ ἐλεγχομένου 15θημέρου προσέλευσιν τοῦ ἀνέργου ὁ ὁρμόδιος ὑπάλληλος διαπιστοῖ, ὅτι μέχρι τῆς πρώτης ἡμέρας, καθ' ἣν εἶναι πληρωτέον τὸ τρέχον 15θήμερον, δὲν μεσολαβεῖ ἑτέρα ἡμέρα ἐλέγχου, θὰ ἐπισημαίνῃ ταυτοχρόνως τὸ δον καὶ ὂν τετραγωνίδιον.

Οὕτω, προκειμένου περὶ ἀνέργου ἠσφαλισμένου, δι' ὃν ὡς ἡμέραι πληρωμῆς ἔχουν ὁρισθῇ π.χ. ἡ 3η καὶ ἡ 18η ἑκάστου μηνὸς καὶ δι' ὃν ὁ ἀριθμὸς βιβλιαρίου ἐπιδοτήσεως λήγει εἰς ἀριθμὸν (4) τέσσαρα, ὡς ἡμέραι ἐλέγχου τοῦ α' 15θημέρου τοῦ μηνὸς Ἰουλίου συμπίπτουν ἡ 3η, 4η, 10η, 13η καὶ 17η τοῦ μηνὸς τούτου. Κατὰ συνέπειαν κατὰ τὴν ὂν προσέλευσιν τὴν 17ην τοῦ μηνὸς τούτου θὰ ἐπισημανθῇ ὁμοῦ τὸ δον καὶ ὂν «τετραγωνίδιον ἐλέγχου», ἐνῶ, ἐὰν τοῦ αὐτοῦ ἠσφαλισμένου ὡς ἡμέραι πληρωμῆς ἔχουν ὁρισθῇ ἡ 4η καὶ ἡ 19η ἑκάστου μηνός, ὡς ἡμέραι ἐλέγχου συμπίπτουν ὡσαύτως ἡ 6η, 10η, 13η καὶ 17η, ὁπότε κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην (τετάρτην) προσέλευσιν ὁ ὁρμόδιος ὑπάλληλος, διαπιστῶν ὅτι μέχρι τῆς ἑπομένης τακτῆς ἡμέρας πληρωμῆς (19ην τρέχ.) δὲν μεσολαβεῖ ἑτέρα ἡμέρα προσελεύσεως, θὰ ἐπισημαίνῃ ταὐτοχρόνως τὸ ἓον, δον καὶ ὂν «τετραγωνίδιον ἐλέγχου».

Οὕτω, διὰ νὰ εἶναι «ἔγκυρος» ἡ ἀπόδειξις ἑκάστου 15θημέρου τρος πληρωμὴν παρὰ τῇ Τραπέζῃ, δέον νὰ φέρῃ ἐπισημασμένα διὰ τῆς εἰδικῆς σφραγῖδος ἐλέγχου ἅπαντα τὰ (6) διατεταγμένα διὰ τὸν ἔλεγχον τετραγωνίδια.

Περὶ τούτου δέον ὅπως αἱ καθ' ἡμᾶς τοπικαὶ Ὑπηρεσίαι Ἀθηνῶν-Πειραιῶς ἐνημερώσωσι τὰ ὁρμόδια διὰ τὴν καταβολὴν τῶν ἐπιδημάτων ἀνεργίας ὁποκαταστήματα Τραπεζῶν.

2. Αἱ καθοριζόμεναι διὰ τὸν ἔλεγχον ἀνεργίας ὑπηρεσίαι τῶν Γ.Ε.Ε. καὶ Τοπικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ δέον ὅπως ἐντὸς τοῦ α' 15θημέρου ἑκάστου μηνὸς ἀνωτέρουν ἡμῖν ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διαπιστωθεισῶν περιπτώσεων μὴ ἐμφανίσεως πρὸς ἔλεγχον ἀνέργων ἠσφαλισμένων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ προηγουμένου μηνός.

Οἱ Διευθυνταὶ τῶν Τοπικῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀθηνῶν-Πειραιῶς θὰ ἀναφέρουν ὡσαύτως ἡμῖν ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν περιπτώσεων, δι' ἃς, ποιούμενοι χρῆσιν τῆς διὰ τῆς § 11 τῆς ὑπ' ἀριθ. 29/1956 ἐγκυκλίου ἡμῶν παρασχεθείσης εὐχερείας, συνεχώρησαν τὴν μὴ ἐμπρόθεσμον ἐμφάνισιν ἀνέργων ἠσφαλισμένων πρὸς ἔλεγχον.

3. Τέλος ἐν τέλει τῆς παρούσης παριθέτομεν σχέδιον καταστάσεως ἐλεγχομένων ἀνέργων, ἧτις θὰ τηρῆται παρ' ἑκάστης Ὑπηρεσίας ἐλέγχου, συμφώνως πρὸς τὸ ἐν τῇ § 9 τῆς ὑπ' ἀριθ. 29/1956 ἡμετέρας ἐγκυκλίου διαλαμβανόμενα. Τοιαύτη κατάστασις θὰ τηρῆται δι' ἑκάστην ὁμάδα ἐλεγχομένων, οὕτως ὥστε αἱ κατὰ κέντρον ἐλέγχου τηρηταὶ αὐτοτελεῖς καθ' ὁμάδα ἐλεγχομένων ἀνέργων καταστάσεις θὰ ἀνέρχωνται εἰς ἐννέα (9). (*Ἐγγρ. ὑπ' ἀριθ. 7143/1956 τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Τοπικὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ο.Α.Δ.Α. καὶ τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας Ἀθηνῶν*).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ἑορτῶν ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας Καταστημάτων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Παραμυθιᾶς καὶ Κατερίνης

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 147 τῆς 28 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ π. διατάγματος τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», αἰτήσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτικῶν ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς, Παραμυθιᾶς καὶ Κατερίνης καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 52691/Φ.711/4)24.11.1956 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἀστυ. Δ/νσεως Ἀθηνῶν, τὴν ὑπ' ἀριθ. 2277/Φ. 65/19)21.2.1956 τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσεως Πειραιῶς, τὴν ὑπ' ἀριθ. 25481)22.2.1956 τῆς Νομαρχίας Θεσπρωτίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 6457)21.5.1955 τῆς Νομαρχίας Πιερίας μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 296)1956 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

1. Καθιερούμεν τὴν 26ην Ἰουλίου ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ὡς ἡμέραν ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας διὰ τὰ Καταστήματα ἀρτοπωλείων καὶ φωτοστατικῶν εἰδῶν τῶν πόλεων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς.

2. Καταργοῦμεν τὸ Π. διάταγμα τῆς 7/12 Ἰουλίου 1933 «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως κλπ» εἰς τὰ καταστήματα τῆς Κοινότητος Παραμυθιᾶς, ὡς πρὸς τὰς ἐν αὐτῷ ὁριζομένας ἑορτὰς ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας διὰ τὰ καταστήματα Παραμυθιᾶς καὶ ὁριζομεν ὡς ἡμέρας ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας τῶν καταστημάτων Παραμυθιᾶς τὰς κάτωθι:

1) Ἁγ. Γεωργίου, 2) Ἁγ. Δημητρίου, 3) Ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, 4) Μεταμορφώσεως Σωτῆρος, 5) Ἁγ. Δημητρίου, 6) Ἁγ. Νικολάου.

3. Καταργοῦμεν τὸ Β. διάταγμα τῆς 17/30 Αὐγούστου 1950 «περὶ καθιερώσεως ἑορτῶν ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῆς πόλεως Κατερίνης» καὶ ὁριζομεν ὡς ἡμέρας ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας διὰ τὰ καταστήματα τῆς πόλεως Κατερίνης, πλὴν τῶν καφενείων, γαλακτοζαχαροπλαστείων, κατιατορίων, ξυλουργείων, μαγειρείων, οἰνοπωλείων, ὀπωροπωλείων, ἀρτοπωλείων, ἀρτοπωλείων, πρατηρίων ἄρτου, ἰχθυοπωλείων, πρατηρίων ἐφημερίδων, πρατηρίων ἀναψυκτικῶν, καὶ τῶν ἐπισκευαστῶν ποδηλάτων, νομῆς ζώων, προϊόντων δομῆς καὶ εἰδῶν αὐτοκινήτων καὶ ἀεροπορικῶν, τὰς κάτωθι ἑορτάς:

Ὁλοκληρωτικὴ ἀργία:

1) 1η Ἰανουαρίου Ἁγ. Βασιλείου, 2) 6η Ἰανουαρίου Θεοφανείων, 3) 7η Ἰανουαρίου Ἁγ. Ἰωάννου, 4) 25η Μαρτίου, 5) 23η Ἀπριλίου Ἁγ. Γεωργίου, 6) 21η Μαΐου Ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, 7) 15η Αὐγούστου Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, 8) 26η Ὀκτωβρίου Ἁγ. Δημητρίου, 9) 28η Ὀκτωβρίου, 10) 6η Δεκεμβρίου Ἁγ. Νικολάου, 11) Χριστουγέννων, 12) 26η Δεκεμβρίου, 13) Δευτέρα καὶ Τρίτη ἡμέρα τοῦ Πάσχα, 14) Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος, 15) Μεγάλη Παρασκευή, 16) Ἁγ. Πνεύματος, 17) 23η Ἰουνίου Ἁγ. Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ, 18) 16η Ὀκτωβρίου ἡμέρα ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως, 19) Ἁγ. Δημητρίου Πολιούχου Πόλεως, 20) 26η Ἰουλίου Ἁγ. Παρασκευῆς, 21) 29η Ἰουνίου Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, 22) 1η Μαΐου.

Μερικὴ ἀργία:

2α Φεβρουαρίου Ὑπαπαντῆς.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 11 Ἰουνίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς ἰχθυοπωλεῖα Λαρίσης καὶ κουρεῖα Ἀμφίσσης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 146 τῆς 27 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 6 § 2 καὶ 18 τοῦ Π. διατάγματος τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», σύμφωνον αἴτησιν τοῦ Σωματείου Ἰχθυοπωλῶν Λαρίσης, τοῦ Ἐργατοπαλληλικοῦ Κέντρου Λαρίσης, τοῦ Συλλόγου Κουρέων Ἀμφίσσης καὶ τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Φωκίδος, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 295)1956 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, πρότασιν τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1. Καθιερούμεν ὁλοκληρωτικὴν Κυριακὴν ἀργίαν εἰς τὰ Ἰχθυοπωλεῖα τῆς πόλεως Λαρίσης, ἐπιτρεπομένης μόνον τῆς παραλαβῆς καὶ συσκευασίας τῶν ἰχθύων, ὑπὸ ἀπασχολήσεως τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν.

2. Καθιερούμεν ὁλοκληρωτικὴν Κυριακὴν ἀργίαν εἰς τὰ κουρεῖα τῆς πόλεως Ἀμφίσσης.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεται ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 11 Ἰουνίου 1956

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

33331/6597/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως τῆς ὑπὸ 18.6.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περὶ καθορισμοῦ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἀλωνιστικῶν συγκροτημάτων διὰ τὴν ἀλωνιστικὴν περίοδον 1956».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 120 τῆς 26 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ., ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ὑπὸ 18 Μαΐου 1956 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἀλωνιστικῶν συγκροτημάτων διὰ τὴν ἀλωνιστικὴν περίοδον 1956, κατατεθεῖσα παρὰ τῇ καθ' ἡμᾶς Διευθύνσει Ἐργασίας τὴν 19 Μαΐου 1956, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 70 πρακτικοῦ κατατάξεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ Σύμβασις Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἀλωνιστικῶν συγκροτημάτων διὰ τὴν ἀλωνιστικὴν περίοδον 1956.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον 18ῃ Μαΐου 1956, παρουσίᾳ τοῦ Διευθυντοῦ, Εἰδικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Διαιτησίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Γεωργ. Παπανικολάου νομίμως ἐξουσιοδοτημένου διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ ὑπογραφὴν Συλλογικῆς Συμβάσεως Ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι αφ' ἑνὸς 1) ἐκπρόσωπος τῆς Πανελληνίου Γενικῆς Συνομοσπονδίας Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν Ἑλλάδος Παναγ. Μαχαιρίτσας, 2) ἐκπρόσωπος τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἰδιοκτητῶν Ἀλωνιστικῶν Συγκροτημάτων Παλλάδιος Ἀδαμόπουλος καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) ἐκπρόσωπος τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος Δημήτριος Παπαδόπουλος, 2) ἐκπρόσωπος τῆς Ὁμοσπονδίας Μηχανικῶν καὶ Θερμοστῶν Βιομηχανίας καὶ Γεωργίας Ἑλλάδος Πάρις Λεωνιδόπουλος, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης Συλλογικῆς Συμβάσεως, συνωμολόγησαν τὰ κάτωθι:

Καθορίζομεν τὰ κατώτατα ὅρια ἀμοιβῆς τοῦ εἰς τὰ ἀ-

λωνιστικά συγκροτήματα της χώρας έργασθησομένου τεχνικού καί λοιπού προσωπικού, κατά την άλωνιστικήν περίοδον 1956, ώς ακολούθως:

I. Άμοιβή τεχνικού προσωπικού.

Αύτη καθορίζεται εις ποσοστόν τοις εκατόν επί του άλωνιστικού δικαιώματος, ώς εξής:

Α) Περιφέρεια Μακεδονίας — Θράκης:

1) Μηχανοδηγός άλωνιστικής μηχανής, ποσοστόν επί τούτου 10%.

2) Όδηγός έλκυστήρος ή θερμαστής ατμομηχανής, ποσοστόν επί τούτου 5%.

3) Βοηθός μηχανοδηγού άλωνιστικής μηχανής, ποσοστόν επί τούτου 4%.

Β) Περιφέρεια Θεσσαλίας — Ηπείρου — Στερεάς Ελλάδος — Πελοποννήσου καί Νήσων:

1) Μηχανοδηγός άλωνιστικής μηχανής, ποσοστόν επί τούτου 9,5%.

2) Όδηγός έλκυστήρος ή θερμαστής ατμομηχανής, ποσοστόν επί τούτου 4,5%.

3) Βοηθός μηχανοδηγού άλωνιστικής μηχανής, ποσοστόν επί τούτου 4%.

Γ) Γενικαί διατάξεις, αφορώσαι τό τεχνικόν προσωπικόν άπασών των Περιφερειών:

1) Τά ώς άνω ποσοστά αμοιβής του τεχνικού προσωπικού ισχύουν επί τού υπό του Υπουργείου Γεωργίας καθοριζομένου δι' εκάστην περιφέρειαν άλωνιστικού δικαιώματος, ασχέτως της υπό των εκμεταλλευτών άλωνιστικών συγκροτημάτων εισπράξεως τυχόν μικροτέρου ποσοστού άλωνιστικού δικαιώματος ή αμοιβής των εις χρήμα.

2) Τό τεχνικόν προσωπικόν δικαιούται νά λαμβάνη την άνάλογον ώς άνω καθοριζομένην εις είδος αμοιβήν του, είτε συνολικώς εις τό τέλος της άλωνιστικής περιόδου, είτε τμηματικώς εξ εκάστης άλωνιζομένης ποσότητος καί ποιότητος δημητριακών.

3) Ίδιωτικαί συμφωνίαι γενόμεναι πρό της εκδόσεως της παρούσης καί εφ' όσον προβλέπουν δικαιώματα ανώτερα των διά ταύτης καθοριζομένων, ισχύουν.

Επίσης ισχύουν ίδιωτικαί συμφωνίαι, γενόμεναι πρό ή καί μετά την έκδοσιν της παρούσης, μεταξύ συνεταιρικών οργανώσεων καί τεχνικού προσωπικού αύτών, υπηρετούντος παρ' αύταίς επί μηνιαίω μισθώ ή ποσοστοίς ή αμφοτέροις.

4) Εις ην περίπτωσιν ό μηχανοδηγός είναι κάτοχος καί πτυχίου όδηγού έλκυστήρος, συμφώνως τή § 3 του από 22.6.1939 Β διατάγματος καί εκτελεί αμφοτέρας τάς υπηρεσίας, δηλαδή την του μηχανοδηγού άλωνιστικής καί την του όδηγού έλκυστήρος, τό δέ άλωνιστικόν συγκρότημα εργάζεται μέ δύο πρόσωπα μόνον, ήτοι τον μηχανοδηγόν άλωνιστικής καί εν ταύτώ καί όδηγόν έλκυστήρος καί μέ τον βοηθόν μηχανοδηγού, τότε τά ώς άνω ποσοστά του τεχνικού προσωπικού κατανέμονται ώς εξής:

Α) Μακεδονίας — Θράκης:

α) Μηχανοδηγός άλωνιστικής καί όδηγός έλκυστήρος (εν καί τό αύτό πρόσωπον), ποσοστόν 14,5% επί του άλωνιστικού δικαιώματος.

β) Βοηθός μηχανοδηγού, ποσοστόν 4,5% επί του άλωνιστικού δικαιώματος.

Β) Περιφέρεια Θεσσαλίας — Ηπείρου — Στερεάς Ελλάδος — Πελοποννήσου καί Νήσων:

α) Μηχανοδηγός άλωνιστικής καί όδηγός έλκυστήρος (εν καί τό αύτό πρόσωπον), ποσοστόν 13,5% επί του άλωνιστικού δικαιώματος.

β) Βοηθός μηχανοδηγού ποσοστόν 4,5% επί του άλωνιστικού δικαιώματος.

5) Εις ην περίπτωσιν εν καί τό αύτό πρόσωπον εκτελεί υπηρεσίαν όδηγού έλκυστήρος ή θερμαστού ατμομηχανής καί βοηθού μηχανοδηγού, τά ώς άνω ποσοστά αμοιβής θά κατανέμωνται ώς εξής:

Α) Περιφέρεια Μακεδονίας — Θράκης:

α) Μηχανοδηγός, ποσοστόν 12,5% επί του άλωνιστικού δικαιώματος.

β) Βοηθός μηχανοδηγού, ποσοστόν 6,5% επί του άλωνιστικού δικαιώματος.

Β) Περιφέρεια Θεσσαλίας — Ηπείρου — Πελοποννήσου καί Νήσων

α) Μηχανοδηγός, ποσοστόν 11,5% επί του άλωνιστικού δικαιώματος.

β) Βοηθός μηχανοδηγού, ποσοστόν 6,5% επί του άλωνιστικού δικαιώματος.

6) Εις περίπτωσιν, καθ' ην ή κίνησις της άλωνιστικής μηχανής λαμβάνεται εκ μονίμου παραγωγής ρεύματος, τά άνωτέρω ποσοστά του όδηγού έλκυστήρος ή του μηχανοδηγού (όταν ό τελευταίος εκτελή καί χρέη όδηγού έλκυστήρος), μειούνται κατά 1% επί του ποσοστού του άλωνιστικού δικαιώματος.

Τά άνωτέρω καθοριζόμενα ποσοστά άλωνισμού θά καταβάλλωνται εις τό τεχνικόν προσωπικόν, εφ' όσον τούτο εξέτηται των υπό των σχετικών νόμων προβλεπομένων πτυχίων.

Αί διά της παρούσης καθοριζόμεναι διά τούς μηχανοδηγούς άλωνιστικών αμοιβαί ισχύουν, μόνον διά τό προσωπικόν τό εφωδιασμένον μέ τό σχετικόν πτυχίον, μέ τό όποίον (πρόσωπον) ό ιδιοκτήτης του άλωνιστικού συγκροτήματος συνήψε συμφωνίαν προσλήψεώς του, ώς μηχανοδηγού. Επομένως, εάν εις τό αύτό άλωνιστικόν συγκρότημα υπηρετή καί δεύτερος πτυχιούχος μηχανοδηγός άλωνιστικής, προσληφθείς όμως ώς βοηθός ή όδηγός έλκυστήρος, ούτος θά δικαιούται μόνον της αμοιβής του βοηθού μηχανοδηγού άλωνιστικής ή του όδηγού έλκυστήρος.

Ώς βοηθοί μηχανοδηγού άλωνιστικής μηχανής δύνανται νά εργασθώσι καί οί κάτοχοι πτυχίων πρακτικού μηχανικού, οίασδήποτε τάξεως, εκδοθέντων υπό της αρμοδίας Αρχής, δι' ούς επετράπη ή εργασία από της άλωνιστικής περιόδου 1943 καί εντεύθεν, συμφώνως τώ από 3.7.1944 Β διατάγματι, επεκτεινομένης παροχής πτυχίων χειριστών γεωργικών μηχανών. Επίσης θά δύνανται νά εργασθούν ώς βοηθοί καί οί κάτοχοι πτυχίων τεχνικών σχολών, ειδικότητος μηχανοτεχνίτου.

Κατ' εξαίρεσιν καί εν ελλείψει πτυχιούχων βοηθών μηχανοδηγού, δύνανται νά εργασθώσιν ώς βοηθοί μηχανοδηγού καί μή πτυχιούχοι, εφ' όσον ήθελον εφοδιασθή παρά των οικείων Γεωργικών Υπηρεσιών, εις τάς περιφερείας των όποίων θά εργασθή τό εις ή προσληφθησόμενον άλωνιστικόν συγκρότημα, διά σχετικών πιστοποιητικών, εμφαινόντων ότι επί μίαν συνεχή τουλάχιστον τριετίαν είργάσθησαν ώς βοηθοί μηχανοδηγού, απαγορευομένης της προσλήψεως προσώπων μή εφωδιασμένων διά των εν λόγω πιστοποιητικών.

Οίκοθεν νοείται, ότι εις τά άνωτέρω ποσοστά του τεχνικού προσωπικού περιλαμβάνεται καί ή εργασία της επισκευής του άλωνιστικού συγκροτήματος, ώς καί τό καθάρισμα ταύτου μετά τό πέρας της εργασίας.

Διευκρινίζεται ενταύθα, πρός αποτροπήν αναφυομένων αμφισβητήσεων, ότι ή διά την προπαρασκευαστικήν ταύτην εργασίαν αμοιβή του όδηγού έλκυστήρος καί βοηθού μηχανοδηγού, διά την περιφέρειαν Θεσσαλίας, Ηπείρου, Πελοποννήσου καί Νήσων, αντιστοιχεί εις εν επί τοις εκατόν (1%) εν των άνωτέρω καθοριζομένων ποσοστών αμοιβής των.

Εις τό ώς άνω τεχνικόν προσωπικόν των άλωνιστικών συγκροτημάτων, εφ' όσον τούτο κατοικεί μονίμως εις έτερον Νομόν εκείνου, εις τον όποίον θά εργασθή τό πρώτον τό άλωνιστικόν συγκρότημα, καταβάλλονται υπό του εκμεταλλευτού καί του άλωνιστικού συγκροτήματος τά έξοδα μεταβάσεως καί επιστροφής τούτου εις την έστίαν του.

Εις τό ίδιον ώς άνω τεχνικόν προσωπικόν δύναται νά χορηγήται υπό των άλωνιστικών επιχειρήσεων καί χρηματική προκαταβολή διά την αντιμετώπισιν των πρώτων δαπανών ταύτων καί των οικογενειών των, εφ' όσον υφίσταται υπάρχη οικονομική ευχέρεια εκ μέρους των επιχειρήσεων. Η προκαταβολή αύτη άλλως συμψηφισθή εκ του λαβείν του τεχνικού προσωπικού κατά τον πρώτον της εργασίας του μήνα.

Εις δσα άλωνιστικά συγκροτήματα λειτουργούν καί μηχανοκίνητα αχυροπιεστικά μηχανήματα, λαμβάνοντα την κίνησίν των έκ της αύτης πηγής, εξ ής λαμβάνει ταύτην καί ή άλωνιστική μηχανή καί κατά συνέπειαν τό ίδιον τεχνικόν προσωπικόν των άλωνιστικών συγκροτημάτων εργάζεται καί εύθύνεται διά τό αχυροπιεστικόν μηχάνημα, θά λαμβάνη τούτο, επί πλέον των διά τον άλωνισμόν των αιτηθέντων καθοριζομένων ποσοστών εις είδος καί ποσοστόν 10% επί της εισπραττομένης εις χρήμα διά την δεματοποίησιν αμοιβής, όπερ θά κατανέμηται ώς εξής:

Ποσοστόν 5% εις τον μηχανοδηγόν της άλωνιστικής, πο-

σαστὸν 3% εἰς τὸν ὁδηγὸν τοῦ ἑλκυστῆρος ἢ τὸν θερμαστὴν τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ ποσοστὸν 2% εἰς τὸν βοηθὸν μηχανοδηγοῦ ἢ ποσοστὸν 7% εἰς τὸν μηχανοδηγὸν ἀλωνιστικῆς μηχανῆς καὶ ταὐτοχρόνως καὶ ὁδηγὸν ἑλκυστῆρος καὶ ποσοστὸν 3% εἰς τὸν βοηθὸν τοῦ μηχανοδηγοῦ ἢ ποσοστὸν 6% εἰς τὸν μηχανοδηγὸν ἀλωνιστικῆς μηχανῆς καὶ ποσοστὸν 4% εἰς τὸν ὁδηγὸν ἑλκυστῆρος ἢ θερμαστὴν ἀτμομηχανῆς καὶ ταὐτοχρόνως καὶ βοηθὸν μηχανοδηγοῦ.

II. Ἀμοιβὴ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ.

1) Ἀμοιβὴ μονίμου προσωπικοῦ.

Ὡς μόνιμον προσωπικὸν ἑκάστου ἀλωνιστικοῦ συγκροτήματος θεωροῦνται: α) Οἱ δύο ταῖται, β) ὁ καρραγωγεὺς (ντρουλὲς) καὶ γ) ὁ διαχειριστὴς (παραλήπτης). Δι' ἀμοιβὴν ἑκάστου ἐκ τοῦ μονίμου προσωπικοῦ καθορίζομεν 12 ὀκάδας σίτου ἡμερησίως καὶ δι' ὅλων ἐργασίαν, καθ' ὅσαν τὴν χώραν πλὴν τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, δι' ἃς καθορίζομεν 10 ὀκάδας καὶ θέρον ἐργασίαν, καθ' ὅσαν τὴν χώραν πλὴν τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, δι' ἃς καθορίζομεν 10 ὀκάδας καὶ θέρον ἐργασίαν. Δι' ἐργασίαν πλέον τῶν ὀκτὼ ὡρῶν ἡμερησίως, ὡς καὶ διὰ ταύτην κάτω τῶν ὀκτὼ ὡρῶν, ἡ ἀμοιβὴ θὰ αὐξομειοῦται ἀναλόγως.

Εἰς ἃς περιπτώσεις τὸ ἀλωνιστικὸν συγκρότημα ἀργεῖ λόγῳ ἀωρίας βίας, πλέον τῆς ἡμέρας, ἡ ἀμοιβὴ τοῦ μονίμου ἐργατικοῦ προσωπικοῦ θὰ ἀναστέλλεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἡμέρας ἀργίας μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐπαναλειτουργίας τῶν ἐργασιῶν ταύτων.

Τὸ ἐν λόγῳ μόνιμον ἐργατικὸν προσωπικόν, ὡς καὶ τὸ τεχνικὸν τοιοῦτον, θὰ διατρέφηται εἰς βάρος τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἀλωνιστικοῦ συγκροτήματος, καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας διαρκείας τοῦ ἀλωνισμοῦ, ἀσχέτως τοιούτων ἐργασίας ἢ ἀργίας.

2) Ἀμοιβὴ ἐκτάκτου ἡμερομισθίου ἐργατικοῦ προσωπικοῦ:

Ὡς ἔκτακτον ἡμερομίσθιον ἐργατικὸν προσωπικὸν θεωρεῖται τὸ προσωπικὸν ἐκεῖνο τοῦ ἀλωνιστικοῦ συγκροτήματος τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται, ἐργάζεται καὶ κατὰ συνέπειαν ἀμείβεται καὶ διατρέφεται μόνον καθ' ἃς ἡμέρας λειτουργεῖ τὸ ἀλωνιστικὸν συγκρότημα. Τὸ ἐν λόγῳ προσωπικόν, τὸ ὁποῖον συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 110126)245)18.12.1942 ἐγκυκλίῳ διαταγῇ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἀνώτερον τῶν 16 ἐργατῶν διὰ τὰ ἀλωνιστικὰ συγκροτήματα τῶν 54'' καὶ 48'', τῶν 11 ἐργατῶν διὰ τὰ τοιαῦτα τῶν 42'' καὶ τῶν 8 ἐργατῶν διὰ τὰ τοιαῦτα τῶν 36'' (ἴντσων) καὶ κάτω, θὰ ἀμείβεται ὡς ἑξῆς:

α) Διὰ τὴν Μακεδονίαν, Θρᾴκην, Θεσσαλίαν καὶ Στερεὰν Ἑλλάδα (πλὴν Αἰτωλοακαρνανίας):

1) Οἱ ἄνδρες πρὸς ὀκτὼ (8) ὀκάδας σίτου ἡμερησίως καὶ δι' ὅλων ἐργασίαν.

2) Αἱ γυναῖκες, τὰ παιδία κάτω τῶν 19 ἐτῶν, πρὸς ἓξ (6) ὀκάδας σίτου ἡμερησίως καὶ δι' ὅλων ἐπίσης ἐργασίαν.

β) Διὰ τὴν Πελοπόννησον, Αἰτωλοακαρνανίαν, Ἤπειρον καὶ Νήσους:

1) Ἄνδρες πρὸς ἑπτὰ (7) ὀκάδας σίτου ἡμερησίως καὶ δι' ὅλων ἐργασίαν.

2) Γυναῖκες καὶ παιδία κάτω τῶν 19 ἐτῶν, πρὸς πέντε (5) ὀκάδας σίτου ἡμερησίως καὶ δι' ὅλων ἐργασίαν.

Δι' ἐργασίαν ἐπὶ πλέον ἢ ἐλαττον τῶν ὀκτὼ (8) ὡρῶν ἡμερησίως, ἡ ὡς ἄνω ἀμοιβὴ θὰ αὐξομειοῦται ἀναλόγως.

Τὸ ὡς ἄνω ἡμερομίσθιον προσωπικὸν θὰ ἀμείβεται καὶ θὰ διατρέφηται μόνον καθ' ἃς ἡμέρας ἐργάζεται εἰς τὸ ἀλωνιστικὸν συγκρότημα.

III. Διατροφὴ προσωπικοῦ ἀλωνιστικῶν συγκροτημάτων.

Εἰς τὸ ἀνώτερον τεχνικόν, μόνιμον καὶ ἔκτακτον ἡμερομίσθιον προσωπικὸν τῶν ἀλωνιστικῶν συγκροτημάτων θὰ χορηγῆται ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων ἡμερησίως καθ' ἃς ἡμέρας, ὡς ἀνωτέρω εἰδικώτερον, δι' ἑκάστην κατηγορίαν προσωπικοῦ ἀναγράφεται, ἀνὰ μίαν (1) ὀκᾶ ἄρτου μετὰ δύο γευμάτων καὶ πρωϊνοῦ πραγμάτος.

IV. Συγκέντρωσις σίτου.

Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἤθελεν ἐπιβληθῇ ὑπὸ τοῦ Κράτους ὑποχρεωτικὴ συγκέντρωσις τῶν ὑπὸ τῶν ἀλωνιστικῶν μηχανῶν εἰσπραχθησομένων, ὡς ἀλωνιστικοῦ δικαιώματος, ποσοτήτων αἰτηρῶν, ὑποχρεοῦται ὁ ἐκμεταλλευτὴς τοῦ ἀλωνιστικοῦ συγκροτήματος νὰ καταβάλῃ εἰς τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν τὴν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένην ἀμοιβήν, ὑπολογιζομένην κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ ἀποτιμωμένην εἰς χρῆμα, βάσει τῆς ἑκάστοτε ἰσχυούσης τιμῆς συγκεντρώσεως, ὡς αὕτη θέλει διαμορφωθῇ κατὰ τὴν τελικὴν ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν συγκεντρώσεως.

Πᾶσα ἄλλη τυχὸν ὑποχρέωσις τῶν ἀλωνιστικῶν συγκροτημάτων, συμφωνουμένη εἰς εἴδος, δὲν ἀνογνωρίζεται, τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης ἐξοφλουμένης εἰς χρῆμα κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω τρόπον.

V. Ἐξαιρέσεις.

Τῆς παρούσης ἐξαιροῦνται οἱ Ἀναγκαστικαὶ Συγχωνεύσεις διαχειρίσεως κοινῆς χρησιμοποιήσεως, συνιδιοκτησίας ἐπορχίας Ἀττικῆς, δι' οὓς ἰσχύει ἡ ἐλευθέρα μεταξὺ αὐτῶν συμφωνία καὶ τοῦ τεχνικοῦ μονίμου καὶ ἐκτάκτου ἡμερομισθίου ἐργατικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀλωνιστικῶν συγκροτημάτων.

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα διὰ τὴν ἀλωνιστικὴν περίοδον 1956, κοινοποιουμένη ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐκδορασφαγέων Πειραιῶς (*).

Ἐν Πειραιεῖ σήμερον τὴν 20ὴν Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1956, ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Συνδέσμου "Ἐκδορασφαγέων Πειραιῶς, νομίμως ἐξουσιοδοτουμένου διὰ τὴν ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Λευτέρης Μπαντουάκης Πρόεδρος καὶ 2) Ἰωάννης Βουλγαρόπουλος Γεν. Γραμματεὺς τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἑδρεύοντος Σωματείου Συνοικιακῶν Κρεοπωλῶν Πειραιῶς ὁ «Ἅγιος Γεώργιος» καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Κων/νος Σταθόπουλος ἐκπρόσωπος τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Πειραιῶς, 2) Ἰωάννης Ρέντζης ἐκπρόσωπος τὴν Πανελλήνιον Ὁμοσπονδίαν Ἐργατῶν Ἐπισιτισμοῦ καὶ Ὑπαλλήλων Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, 3) Εὐάγγελος Κιάφας Πρόεδρος, 4) Ἀναστάσιος Βιολέτης, Γεν. Γραμματεύς, 5) Κωνσταντῖνος Μπουλντούμης μέλος τοῦ Συνδέσμου "Ἐκδορασφαγέων Πειραιῶς ὁ «Σωτήρ», ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν Διοικήσεων τῶν Ὀργανώσεων ἃς ἐκπροσωποῦσι, διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολογοῦμεν καὶ συναποδεχόμεθα τὰ ἀκόλουθα.

"Ἄρθρον 1ον.

Σκοπὸν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀποτελεῖ ἡ ρύθμισις τῶν μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν συμβαλλομένων ὀργανώσεων περὶ τὴν ἐργασίαν τῆς σφαγῆς βοοειδῶν (βοῶν, μόσχων, βουβάλων) καὶ τῆς σφαγῆς καὶ ἐκδορᾶς τῶν λευκῶν κρεάτων (ἀμνῶν, προβάτων, αἰγῶν, ἐριφίων, χοίρων κλπ.) ἀναφυομένων ζητημάτων καὶ διενέξεων.

Οὕτω διὰ τοῦ κατὰ τὸ δυνατὸν πλήρους καθορισμοῦ τῶν ἑκατέρωθεν ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων, τοῦ τρόπου ἐκτελέσεως ἐργασίας, τῆς θεσπίσεως συγχρονισμένου τιμολογίου ταύτης, ὡς καὶ τοῦ σαφοῦς καθορισμοῦ τῶν συνεπειῶν ἐκ τῶν παραβάσεων τῶν διατάξεων τῆς παρούσης θέλουσιν ἀποφευχθῇ αἱ συνήθεις μεταξὺ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων διαφωνίαι καὶ ζημίαι, ἐπὶ προφανεῖ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὠφελείᾳ καὶ πέραν τούτου τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

"Ἄρθρον 2ον.

Ἡ ἐργασία, ἡ ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς συμβαλλομένης ἐργατικῆς ὀργανώσεως παρεχομένη πρὸς τοὺς ὧδε ἀντισυμβαλλομένους ἐργοδότας συνίσταται:

1) Διὰ τὰ ἐν τοῖς δημοτικοῖς σφαγείοις σφαζόμενα ζῶα (βοοειδῆ, ἀρνιά, αἶγας, χοίρους κλπ.), εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἐπίβλεψιν τῶν ὑπὸ τῆς προμνησθείσης ὀργανώσεως καταρτιζομένων συνεργείων σφαγῆς τῶν βοοειδῶν, ὡς καὶ σφαγῆς καὶ ἐκδορᾶς τῶν λοιπῶν σφαγίων (λευκῶν).

2) Διὰ τὰ παρὰ τῶν εἰσαγωγέων ἐργοδοτῶν, ὁπωσδήποτε εἰσαγόμενα ἐσφαγμένα καὶ ἐγδαρμένα ζῶα, ὧν ἡ κατανάλωσις γενήσεται ἐν ταῖς κρεαγοραῖς Πειραιῶς, ὅπως κατὰ τὰ παριλθόντα καὶ διὰ τῆς παρούσης τοπικῆς συλλογικῆς συμ-

---

(*) Κατετέθη ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 21/7.6.1956 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 7.6.1956, παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 20 § 3 τοῦ νόμου 3239/1955 (ΕΕΔ 14, 607).

βάσεως, καθορίζεται παροχή έργασίας, συνισταμένη εις την ύπό των ειδικών καταρτιζομένων συναινέσεων της άντισυμβαλλομένης έργατικής οργανώσεως παραλαβήν, καταμέτρησιν, ταξινόμησιν, μερικήν εκβερμάτωσιν, έάν παίσταται προς τούτο ανάγκη, λήψιν δειγμάτων διά την τριχινοσκοπικήν εξέτασιν και τον κρεοσκοπικόν έλεγχον, το σχίσιμο και τον τιμητισμόν των χοίρων κλπ.

Πρός τούτο ή ετεροσυμβαλλομένη έργατική οργάνωσις, ανελλιπώς και αοχέτως της αφίξεως επιούσιων σφαγίων, υποχρεούται να διατηρή καθημερινώς και άνά πάσαν υποδειχθησομένην ώραν, ανάλογον και ικανόν αριθμόν συνεργείων, εις την κεντρικήν κρεαγοράν και εν γένει εις τους υποδειχθησομένους τόπους αφίξεως κρεάτων, διά την παροχήν των ως άνω προβλεπομένων έργασιών.

Γίνεται μνεία ότι εν περιπτώσει μη παροχής εν μέρους των εισαγωγέων έργοδοτών προς εκτέλεσιν των προσηκόντων έργασιών ή τινών εξ αυτών, θά υποχρεούται αύτοι εις καταβολήν των εν τώ αικείω άρθρω καθοριζομένων έργατικών δικαιωμάτων, δεδομένου ότι ή εκ μέρους της έργατικής οργανώσεως παροχή συνίσταται εις την διάθεσιν των ειδικών συνεργείων, διά δε της αφίξεως ζώων εισαγομένων, εγδαρμένων γενάται το δικαίωμα υπέρ της οργανώσεως και έάν αντισυμβατικώς ενεργούντες αρνούνται οι εισαγωγείς να παράσχωσι ταύτα προς έργασίαν εις τα έργατικά συνεργεία.

Έξ έτέρου εν περιπτώσει αρνήσεως παροχής εν μέρους των συνεργείων της δέσε συμβαλλομένης έργατικής οργανώσεως, μιάς εκ των ως άνω έργασιών, ταύτα θά συλλαμβάνεται την στέρησιν εκπορεύσεως παντός έργατικού δικαιώματος, μη αποκλειομένης δια την περίπτωσιν ταύτην, και δή εν περιπτώσει καταστάσεως παροχής αλλεπαλλήλου απεργίας και καταγγελίας της παρούσης υπό της ετεροσυμβαλλομένης εργοδοτικής οργανώσεως.

Άρθρον 3ον.

Αι εν τώ προηγουμένω άρθρω έργασίαι θά εκτελώνται υπό έργατικών συνεργείων, καταρτιζομένων απαθώς από της Διοικήσεως της συμβαλλομένης έργατικής οργανώσεως, εκ των ειδικευμένων περί την σφαγήν, εκδοράν και τάς λοιπάς εν τοίς δημοτικοίς σφαγείοις έργασίας.

Άρθρον 4ον.

Τά έργατικά δικαιώματα σφαγής, εκδοράς κλπ. καθορίζονται διά της παρούσης ώς ακολούθως:

1) Βοοειδή — Σφαγή κατά κεφαλήν

α) Μοσχοι μέχρι 20 ωκάδων αδιακρίτως προελεύσεως δραχ. 30.

β) Βοοειδή, διαβολειδή, άνω των 20 ωκάδων αδιακρίτως προελεύσεως δραχ. 35.

2) Προβατοειδή — Αιγοειδή — Σφαγή και εκδορά κατά κεφαλήν

α) Διά την σφαγήν και εκδοράν άμνων και ερίφων εγχωρίων και προελεύσεως Σερβίας δραχ. 7

β) Διά την αυτήν εργασίαν επί προβατοειδών και αιγοειδών της αυτής ως άνω προελεύσεως δραχ. 10

γ) Άρνιά, έρίφια προελεύσεως εξωτερικού πλήν Σερβίας δραχ. 8.

δ) Προβατοειδή και αιγοειδή της αυτής ως άνω προελεύσεως δραχ. 12.

3) Χοίροι — Σφαγή και εκδορά κατά κεφαλήν

α) Διά την σφαγήν και απαιτηθείσαν ή εκδοράν χοίρων άνω των 40 ωκάδων δραχ. 35.

β) Διά τάς αυτάς εργασίας επί χοίρων κάτω των 40 ωκάδων δραχ. 28.

4) Εισαγόμενα εγδαρμένα και εγδαρμένα.

Δι' ό,τι άφορα τά κατά τ' άνωτέρω εισαγόμενα εσφαγμένα και εγδαρμένα ζώα, τά εργατικά δικαιώματα, διά την υπό της εργατικής οργανώσεως διάθεσιν ειδικών συνεργείων και παροχήν των προαναφερθέντων έργασιών, καθορίζονται ώς ακολούθως αδιακρίτως άπαντων ή προελεύσεως:

α) Έρίφια, άρνιά προβατοειδή και αιγοειδή κατά κεφαλήν δραχ. 1,40.

β) Διά τούς χοίρους εν γένει κατά κεφαλήν δραχ. 8.

γ) Διά τά βοοειδή εν γένει δραχ. 14.

Τά ώς άνω εργατικά δικαιώματα θά εισπράττωνται μετά την εκτέλεσιν της εργασίας παρά της δικαιούχου εργατικής οργανώσεως διά χορηγήσεως διπλοτύπου αποδείξεως, αποκλειομένου παντός άλλου τρόπου αποδείξεως της γενομένης πληρωμής, ή δε οργάνωσις θέλει καταβάλει ταύτα εις τους έργάτας, μέλη των συνεργείων, αναλόγως της κατηγορίας και μισθολογικής κατατάξεως εκάστου, συμφώνως προς τα διά του καταστατικού και του εσωτερικού κανονισμού του Σωματείου παγίως ισχύοντα.

Προϋπόθεσις της εισπράξεως των ανωτέρω μνημονευομένων δικαιωμάτων αποτελεί ή κανονική, τεχνική και επιμελημένη συμφώνως προς τα δεδομένα της τέχνης εκτέλεσις της έργασίας.

Άρθρον 5ον.

Πλήν των ανωτέρω και εις χρήμα σημειουμένων έργατικών δικαιωμάτων η διαθέτουσα τά συνεργεία έργατική οργάνωσις θά δικαιούται και πάσης άλλης εις είδος αμοιβής καταβαλλομένης μέχρι σήμερον, ήτοι αμοιβή εις είδος θά καταβάλλεται έάν και εφ' όσον κατεβάλλετο μέχρι σήμερον.

Άρθρον 6ον.

Η έργασία της σφαγής και εκδοράς των βοοειδών και λευκών κρεάτων, ως ανωτέρω εκτίθεται, θά τελή υπό την εύθύνην της συμβαλλομένης έργατικής οργανώσεως και την άμεσον επίβλεψιν του Προέδρου αύτης ή υπό εκπροσώπου υπ' αύτου ειδικώς υποδεικνυομένου, οπουδήποτε και άν εκτελήται αύτη, υπό των διατεθειμένων έργατικών συνεργείων.

Υπό τα πνεύματα της προηγουμένης παραγράφου, ως και των διατάξεων ολοκλήρου της παρούσης και ίνα η έργασία εστελλήτο άμεσος και απροσκόπτως, πλην των περιπτώσεων διατάξεων του ισχύοντος κανονισμού έργασίας των έργατων της συμβεβλημένης έργατικής οργανώσεως, συναμολογείται και πλήρης άσκησις εύθύνης του Σωματείου, διά πάσαν βλάβην επί των σφαζομένων ζώων ή απώλειαν.

Άρθρον 7ον.

1) Εις τά διά της παρούσης καθοριζόμενα τιμολόγια αμοιβών συμπεριλαμβάνονται και πάσα αύξησις, παρασχεθείσα δι' υπουργικών αποφάσεων και εν γένει διοικητικού καθεστώτος ή οπωσδήποτε, υπό μορφήν αύξήσεως ή επιδομάτων.

2) Άνά καταβολήν δώρου, επί ταίς εορταίς των Χριστουγέννων και του Πάσχα, εις την συμβαλλομένην οργάνωσιν και δι' αύτης εις τα μέλη των εις ταύτην ενταγμένων έργατικών συνεργείων συμφωνείται όπως προσαυξάνωνται τα διά της παρούσης και εκάστοτε ισχύοντα τιμολόγια ως ακολούθως:

α) Κατά ποσοστόν 30% διά τάς εορτάς των Χριστουγέννων, επί ένα μήνα αρχόμενον από της 20ής Δεκεμβρίου εκάστου έτους και

β) Κατά ποσοστόν 15% διά τάς εορτάς του Πάσχα, επί ένα μήνα, αρχόμενον από της Μεγάλης Δευτέρας εκάστου έτους.

Άρθρον 8ον.

Προς επίλυσιν πάσης οιασδήποτε διαφοράς ή διενέξεως οπωσδήποτε αναφυησομένης εν τώ μέλλοντι, μη προβλεπομένης ειδικώς υπό των διατάξεων της παρούσης, ως και προς ερμηνείαν αμφισβητουμένων διατάξεων ταύτης, συνιστάται διά της παρούσης συλλογικής συμβάσεως επιτροπή αποτελουμένη εκ δύο εργοδοτικών μελών, δύο εργατικών, υποδειχθησομένων παρ' εκάστης των συμβεβλημένων οργανώσεων, προεδρευομένη υπό ενός υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας ορισθησομένου υπό του Υπουργού.

Η έναρξις λειτουργίας και ο τρόπος εργασίας της Επιτροπής καθορισθήσονται δι' εκπονηθησομένου κανονισμού ταύτης. Εν πάση περιπτώσει όμως η μη συγκράτησις της ως δευτέρας επιτροπής, δεν αποτελεί κώλυμα διά την πλήρη εφαρμογήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως.

Άρθρον 9ον.

Η παρούσα δεσμεύουσα τά συμβαλλόμενα μέρη, ισχύει διά την περιοχήν του Πειραιώς και των εις ταύτον υπαγομένων, συνομολογείται δε ως αορίστου χρόνου, μη δυναμένη όμως να καταγγελθή προ της παρόδου δέκα έπτά (18) μηνών από της δημοσιεύσεως της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Οι συμβαλλόμενοι

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Πολύ πρό τῆς κηρύξεως τοῦ 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, κατά τό ἔτος 1930, τό ζήτημα τῆς καταναγκαστικῆς ἐργασίας, ἀπησχόλησε τήν 14ην Σύνοδον τῆς Διεθνοῦς Διασκέψεως τῆς Ἐργασίας. Μία Σύμβασις διεθνής, ἡ ὑπ' ἀριθ. 29, ἐψηφίσθη, μέ μεγάλην πλειοψηφίαν, κατά τήν Σύνοδον ἐκείνην, καί ἐπικυρώθη ὑπό τῆς Ἑλλάδος τήν 13 Ἰουνίου 1952 διά τοῦ ν. 2079. Ἄλλαι 37 χῶραι, ἀποικιακαί καί μή ἀποικιακαί, ἐπεκύρωσαν μέχρι τοῦδε, μέ τινας ἐπιφυλάξεις, ἤ καί χωρίς ἐπιφυλάξεις, τήν ἐν λόγῳ Σύμβασιν, ἡ ὁποία ἐθεωρήθη ὡς μία ἐκ τῶν κυριωτέρων καί ἐφαρμόζεται ἤδη εἰς τά ὑπό ἐξάρτησιν ἐδάφη τῶν τεσσάρων μεγαλειτέρων ἀποικιακῶν Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης, τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Πορτογαλλίας καί τοῦ Βελγίου.

Πρίν δώσωμεν μίαν σύντομον ἀνάλυσιν τῆς Συμβάσεως ταύτης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ σταθμόν σημαντικόν εἰς τήν πολιτικήν τῶν ἀποικιακῶν Δυνάμεων καί ἐμφανίζεται ὡς τό ἴον θέμα εἰς τήν Ἡμερησίαν Διάταξιν τῆς παρούσης Διασκέψεως, θά πρέπει νά ἀναφέρωμεν ὅτι δέν εἶναι ἡ μόνη, τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἥτις ἀσχολεῖται μέ τήν καταναγκαστικήν ἐργασίαν.

1) *Ἡ ὑπ' ἀριθ. 64 Δ. Σύμβασις* ὁρίζει, μεταξύ τῶν ἄλλων, ὅτι πᾶσα σύμβασις ἐργασίας, *δέον νά καταρτίζηται ἐγγράφως*, ὁ δέ τρόπος, καθ' ὃν ὁ ἐργαζόμενος θά παρέχῃ τήν συναίνεσίν του εἰς σύμβασιν ἐργασίας, θά πρέπει νά καθορίζηται ὑπό τῶν νομίμων διατάξεων.

2) *Ἡ ὑπ' ἀριθ. 65 Δ. Σύμβασις*, ἀσχολουμένη μέ τάς ἐν χρήσει μεθόδους τάς ἐπιβαλλούσας τήν ὑποχρεωτικήν ἐργασίαν, λέγει, ἀφ' ἑνός, ὅτι ἅπασαι αἱ ποιναί κυρώσεις διά τήν μή τήρησιν τῶν ὅρων συμβάσεως ἐργασίας δέον νά καταργηθοῦν βαθμιαίως καί ὅσον τό δυνατόν ταχύτερον καί ἀφ' ἑτέρου, ὅσον ἀφορᾷ τούς ἀνηλίκους ἐργαζομένους, ὅτι πᾶσαι αἱ ποιναί κυρώσεις διά τοιαύτας παραβάσεις τῆς συμβάσεως ἐργασίας, γενομένας παρά προσώπου ἀνηλίκου, δέον νά καταργοῦνται παραχρῆμα.

3) Ἡ ὑπ' ἀριθ. 82 Δ. Σύμβασις περί κοινωνικῆς πολιτικῆς εἰς τά μή μητροπολιτικά ἐδάφη παρέχει μίαν πλήρη εἰκόνα τῶν κοινωνικῶν μέτρων, τά ὁποῖα δέον νά ἐφαρμόζωνται εἰς τά ὑπό ἐξάρτησιν ἐδάφη. Ἀναφέρεται ἰδίως εἰς τήν ἀνάγκην τῆς βελτιώσεως τῆς στάθμης τῆς ζωῆς τῶν ἐργαζομένων, εἰς τήν προστασίαν τῶν ὁμαδικῶν μεταναστεύσεων, εἰς τήν δικαίαν ἀντιμισθίαν, εἰς τήν ἐπαγγελματικήν ἐκπαίδευσιν, εἰς τήν ἐλευθέραν ἐγγραφήν εἰς τά ἐπαγγελματικά σωματεῖα, καί εἰς ἄλλα μέτρα ἀνάλογα.

4) *Ἡ ὑπ' ἀριθ. 83 Δ. Σύμβασις* ἀναφέρεται εἰς τόν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς τῶν Δ. Συμβάσεων εἰς τά ὑπό ἐξάρτησιν ἐδάφη.

5) *Ἡ ὑπ' ἀριθ. 84 Δ. Σύμβασις* ὁρίζει, ὅτι δέον νά ἐξασφαλίζηται, εἰς τάς προαναφερομένας χώρας, τό δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι καί τῆς εἰρηνικῆς ρυθμίσεως τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν.

6) *Ἡ ὑπ' ἀριθ. 85 Δ. Σύμβασις* προβλέπει, ὅτι δέον νά λειτουργοῦν εἰς τά μή μητροπολιτικά ἐδάφη Ὑπηρεσίαι ἐπιθεωρήσεως ἐργασίας, ἀπαρτιζόμεναι ἀπό ὑπαλλήλους κεκτημένους τήν δέουσαν κατάρτισιν καί ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι καί οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν θά πρέπει νά ἀπολαύουν πάσης εὐκολίας πρός ἐλευθέραν ἐπικοινωνίαν αὐτῶν μετά τῶν ἐπιθεωρητῶν.

7) *Τέλος ἡ ὑπ' ἀριθ. 86 Δ. Σύμβασις* καθορίζει τό ἀνώτατον ὅριον διαρκείας τῶν συμβάσεων ἐργασίας τῶν ἐργαζομένων ἰθαγενῶν, τό ὁποῖον δέον νά μή ὑπερβαίνῃ τά δύο ἔτη.

***

Αἱ προαναφερόμεναι ἑπτά Δ. Συμβάσεις ἀποβλέπουν κυρίως εἰς τήν προστασίαν τῶν ὑπό ἐξάρτησιν ἐργαζομένων πληθυσμῶν (ἀποικιῶν). Ἐν ἀντιθέσει τό κείμενον τῆς Συμβάσεως ἤ Συστάσεως, τό ὁποῖον συνεζητήθη διά μακρῶν εἰς τήν παροῦσαν Σύνοδον τῆς Δ. Συνδιασκέψεως, δέν κάμνει οὐδεμίαν διάκρισιν μεταξύ «μητροπολιτικῶν» καί «μή μητροπολιτικῶν» ἐδαφῶν.

Ὅπως πολλάκις ἐξηγγέλθη, πράγματι ἡ νέα Σύμβασις ἤ Σύστασις θά ἔχῃ ὡς κύριον σκοπόν νά τροποποιήσῃ, ἐπί τό ἐλευθεριώτερον, τάς κυριωτέρας διατάξεις τῆς προαναφερθείσης ὑπ' ἀριθ. 29/1930 Συμβάσεως περί καταναγκαστικῆς ἤ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας καί ὅλως ἰδιαιτέρως τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2, ὅπερ καθορίζει τά ἐπιτρεπτά ὅρια τῆς καταναγκαστικῆς ἐργασίας καί διατυπώνει τάς ἐνδεικνυομένας ἐξαιρέσεις.

Κατά τό ἄρθρον τοῦτο, ὁ ὅρος ἀναγκαστική ἤ ὑποχρεωτική ἐργασία δηλοῖ πᾶσαν ἐργασίαν ἤ ὑπηρεσίαν, ἀπαιτουμένην παρά ἀτόμου ἐπί ἀπειλῇ οἱασδήποτε ποινῆς, καί δι' ἣν τό ἐν λόγῳ ἄτομον δέν προσῆλθε οἰκείᾳ βουλήσει.

Ἐξαιρετέαι περιπτώσεις. Ὁπωσδήποτε, εἰς τόν ὅρον «ἀναγκαστική ἤ ὑποχρεωτική ἐργασία» δέν περιλαμβάνονται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς παρούσης Συμβάσεως :

α) Πᾶσα ἐργασία ἤ ὑπηρεσία, ἀπαιτουμένη δυνάμει τῶν νόμων περί ὑποχρεωτικῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καί ἀποβλέπουσα εἰς ἔργα καθαρῶς στρατιωτικοῦ χαρακτῆρος.

β) Ἐπιτρέπεται, ἐπίσης, πᾶσα ἐργασία ἤ ὑπηρεσία, ἀποτελοῦσα μέρος τῶν κανονικῶν ὑποχρεώσεων τῶν πολιτῶν χώρας πλήρως αὐτοδιοικουμένης.

γ) Ἐπιτρέπεται πᾶσα ἐργασία ἤ ὑπηρεσία, ἀπαιτουμένη παρ' ἀτόμου συνεπείᾳ καταδίκης ἀπαγγελθείσης διά δικαστικῆς ἀποφάσεως, ὑπό τόν ὅρον ὅπως ἡ ἐν λόγῳ ἐργασία ἤ ὑπηρεσία ἐκτελῆται ὑπό τήν ἐπίβλεψιν καί τόν ἔλεγχον τῶν δημοσίων Ἀρχῶν, τό δέ εἰρημένον ἄτομον μή παραχωρῆται, ἤ τίθηται εἰς τήν διάθεσιν ἰδιωτῶν, ἑταιρειῶν ἤ ἰδιωτικῶν νομικῶν προσώπων.

Ἐπιτρέπεται πᾶσα ἐργασία ἤ ὑπηρεσία, ἀπαιτουμένη εἰς τάς περιπτώσεις ἀνωτέρας βίας, ἤτοι εἰς περιπτώσεις κολέμου, καταστροφῶν ἤ ἀπειλῆς καταστροφῶν, οἷον πυρκαϊαί, πλημμύραι, λιμοί, σεισμοί, ἐπιδημίαι καί ἐπιζωοτίαι, ἔντονοι ἐπιδρομαί ζώων, ἐντόμων καί φυτικῶν παρασίτων ἐπιβλαβῶν καί ἐν γένει οἱασδήποτε περιστάσεις, θέτουσαι ἐν κινδύνῳ ἤ ἀπειλοῦσαι νά θέσῃ ἐν κινδύνῳ τήν ζωήν ἤ τάς ὁμαλάς συνθήκας διαβιώσεως τοῦ συνόλου ἤ μέρους τοῦ πληθυσμοῦ.

ε) Τέλος, ἐπιτρέπονται μικραί κοινοτικαί ἐργασίαι, ἤτοι ἐργασίαι ἐκτελούμεναι ἐν τῷ ἀμέσῳ συμφέροντι τοῦ συνόλου ὑπό τῶν μελῶν τῆς κοινότητος, ἐργασίαι, αἱ ὁποῖαι, ἀπό τῆς ἀπόψεως ταύτης, εὑρίσκονται νά θεωρηθοῦν ὡς κανονικαί ὑποχρεώσεις

των πολιτών, δαρύνουσαι τὰ μέλη τοῦ συνόλου, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίζωσιν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῶν ἐργασιῶν τούτων ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς ἢ οἱ ἄμεσοι ἀντιπρόσωποί του.

***

Τινὲς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τρέπουν τὴν καταναγκαστικὴν ἐργασίαν, παρὰ τὴν σαφήνειαν τοῦ ἄρθρου, εἰς περιπτώσεις ὅπως ἡ ἀνάγκης καὶ εἰς πλείστας κατηγορίας ἐργαζομένων ἐκρίθησαν κατὰ τὴν λήξασαν Συνδιάσκεψιν ὡς ἀναχρονιστικαὶ καὶ ἀπαράδεκτοι καὶ ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς τὴν ὅλην ἀναθεώρησιν τοῦ θέματος.

Ἡ Συνδιάσκεψις διεκήρυξε τὴν ἀρχήν, ὅτι ἡ ἀναγκαστικὴ ἢ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία ἀποτελεῖ μίαν ἐκβλητὸν παραβίασιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐξηγγέλθησαν εἰς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Τὸ σχέδιον τῆς Σ. Συμβάσεως ὁρίζει ἀπροκαλύπτως, ὅτι πᾶν μέλος τῆς Δ.Ο.Ε., ἐπικυρῶνον τὴν Σύμβασιν, ἀναλαμβάνει νὰ καταργήσῃ τὴν καταναγκαστικὴν ἐργασίαν, τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως καὶ τὴν ὑπερωρίαν τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων.

Ἡ καταναγκαστικὴ ἐργασία θὰ πρέπει, ἔθεν, νὰ ἀπαγορεύηται ρητῶς:

α) "Οταν ἐφαρμόζηται ὡς μέτρον ἐξαναγκασμοῦ ἢ πολιτικῆς ἐθναπαιδαγωγήσεως».

β) "Οταν ἀποσκοπῇ τὴν ἐπιστράτευσιν ἐργατικῶν χειρῶν διὰ σκοποὺς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως.

γ) "Οταν ἐφαρμόζηται ὡς μέτρον πειθαρχίας ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας.

δ) "Οταν ἐπιβάλληται ὡς ποινὴ ἕνεκα τῆς συμμετοχῆς εἰς ἀπεργίαν.

ε) "Οταν ἐφαρμόζηται ὡς μέτρον διαφοροποιήσεως, φυλετικῆς, κοινωνικῆς, ἐθνικῆς ἢ θρησκευτικῆς.

στ) "Οταν χρησιμοποιῆται, διὰ νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἐργάτην, διὰ τῆς ἀναβολῆς τῆς πληρωμῆς τῆς ἀντιμισθίας του, νὰ παραταίνῃ τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας του.

ζ) "Οταν ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν ἐργάτην τὸ σύστημα τῆς καταστάσεως δουλείας, διὰ τὴν ἀποπληρωμὴν ὑπ' αὐτοῦ τῶν ὀφειλομένων χρεῶν.

Τὸ ἀνωτέρω κείμενον ἐγένετο δεκτόν, μὲ ἐλαχίστας τροποποιήσεις, ἀπὸ τὴν πρὸς τοῦτο συσταθεῖσαν εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ ἀπὸ τὴν ὁλομέλειαν τῆς Συνδιασκέψεως, ἡ ὁποία ἐψήφισε διὰ 199 ψήφων τὴν ὑποβολήν του εἰς Β΄αν ἀνάγνωσιν εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν, ποὺ θὰ συνέλθῃ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος.

Ἐτονίσθη ὅμως εἰς τὸ Προοίμιον τοῦ Σχεδίου Συμβάσεως, ὅτι πρόκειται ὄχι μόνον περὶ τῆς καταναγκαστικῆς ἐργασίας, ποὺ ἐφαρμόζεται εἰς τὰ ὑπὸ ἐξάρτησιν ἄδαφη (ἀποικίας), ἀλλὰ καὶ περὶ ἐκείνης, ποὺ ἐφαρμόζεται εἰς τὰ αὐτοδιοικούμενα Κράτη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ὀξυτάτας συζητήσεις μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ὁλοκληρωτικῶν καὶ μὴ ὁλοκληρωτικῶν Κρατῶν.

Μ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΚΟΜΗ;

"Εχουν παρέλθει μῆνες πέντε (5) ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως (10 Φεβρουαρίου 1956) τῆς ὑπ' ἀριθ. 23/1956 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τοῦ Α.Ν. 1836/1951» (ΕΕΔ 15, 281) καὶ μῆνες τρεῖς καὶ ἥμισυς (3 1/2) ἀπὸ τῆς νέας Βουλῆς καὶ δὲν ἐκορώθη αὐτὴ ἀκόμη νομοθετικῶς. Οὕτω ἡ σοβαρωτάτη αὐτὴ παραρρύθμισις τῆς νομοθετικῆς προστασίας τῶν ἀπολυθέντων ἐκ τοῦ Στρατοῦ περιλαμβάνεται εἰς ἄκυρον (μέχρι τῆς κυρώσεώς της) πρᾶξιν, μολονότι ἐγκαίρως ἐκ τῆς δικαστηριακῆς πράξεως (βλέπε ΕΕΔ 15, 421) ἐγένετο ἀντιληπτὸν ποίας συνεπείας ἔχει ἡ βραδύτης τῆς νομοθετικῆς κυρώσεως.

Ὁ κίνδυνος ἐπεσημάνθη καὶ ὑπὸ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν ἐγκαίρως δι' ἐγγράφου του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας ἀπὸ 21 Μαΐου ἐ.ἔ., διὰ τοῦ ὁποίου διαβιβάζεται πρὸς αὐτὸ αἴτησις νεοπολειτῶν δικηγόρων, αἰτουμένων α) νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ δέοντα διὰ τὴν νομοθετικὴν ἐπικύρωσιν τῆς Πράξεως αὐτῆς τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἐκρίθη παρὰ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων (3064/1956 Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ΕΕΔ 15, 281) μὴ νόμιμος καὶ β) εἰς τὸν κυρωτικὸν Νόμον νὰ προστεθῇ διάταξις, διὰ τῆς ὁποίας νὰ ὁρίζηται, ὅτι ἡ παράτασις τῆς προστασίας ἀφορᾷ καὶ εἰς τὰς λυθείσας, λόγῳ λήξεως τοῦ χρόνου τῆς προστασίας, συμβάσεις.

Ὁ Ἰσοκράτης εἶπε «βουλεύου μὲν βραδέως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαντα». Ἂν αὐτὸ ἴσχυε καὶ διὰ τὸν Νομοθέτην, πολλαὶ ἀνωμαλίαι δικαίου θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποφευχθῶν.

Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μᾶς ἐρωτῶν ἀναγνῶσται μας ποία ἡ συνέχεια τοῦ σημειώματός μας (ΕΕΔ 15, 640) διὰ τὰ θύματα ἐργασίας.

Θὰ λυπηθῶν καὶ αὐτοὶ μαζί μας, διότι ἐπιμένει ἀκόμη ἡ ἀδικία νὰ ζῇ εἰς τὸ θετικὸν δίκαιον.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΙΝ

Ἐδόθησαν εἶναι αἱ μέγισται νομικαὶ συνέπειαι ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ἀνωτέρω σελ. 798) ἀκυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 15, 291), διὰ τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ σημαντικοῦ περιεχομένου ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν περὶ αὐξήσεως ἀποδοχῶν τῶν ἐν γένει μισθωτῶν καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας.

Διαγράφεται μετὰ τὴν ἀκύρωσιν ἐφαρμογὴ ἐξ ἀρχῆς τῆς διαδικασίας διὰ τὰ νομικὰ ἀποτελέσματά της. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἡ νομικὴ ἰσχὺς τῆς διαιτητικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐφαρμοσθείσης ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., τίθεται ἤδη ὑπὸ τὴν αἴρεσιν τῆς ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκρίσεως ἢ τροποποιήσεως αὐτῆς, μὲ νέον δικαίωμα τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, κατὰ τῆς νέας ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἤθελε θεωρηθῇ τυχὸν ὡς μὴ νόμιμος.

Ἐνώπιον τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα οὕτω ἀνακύπτουν ἐν τῷ μέσῳ χαώδους ἐπὶ τοῦ παρόντος νομικῆς καταστάσεως, ἐπιβάλλεται νὰ ἐνεργηθῇ μὲ κάθε νομικὴν περίοκειψιν ὅ,τι θὰ καθίστα ἀδιάβλητον συνταγματικῶς καὶ νομοθετικῶς διατάξεις, αἱ ὁποῖαι εἰσήχθησαν μὲ τόσης ἐκτάσεως διὰ τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας ἐν γένει ἐφαρμογήν.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεῦχος 15 (357)

Ἀθῆναι, 1 Αὐγούστου 1956

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

('Εξ ὁρμῆς τῶν ὑπ' ἀριθ. 285/1956 καὶ 365/1956, ΕΕΔ 15, 653, 827, ἀποφάσεων τοῦ 'Αρ. Πάγου)

'Υπὸ τοῦ κ. Π. Κ. ΒΕΡΡΟΙΟΠΟΥΛΟΥ, Δ. Ν., Δικηγόρου

I

α. 'Ως γνωστόν, τὸ δίκαιον ἐργασίας διέπει τὰς σχέσεις ἐκείνων τῶν προσώπων, ἅτινα δὲν παρέχουν ἁπλῶς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ διαθέτουν τὴν ἐργασιακήν των ἐνέργειαν κατὰ τὰς ὁδηγίας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν, τὸν ἔλεγχον ἢ καὶ τὴν ἄμεσον καθοδήγησιν καὶ ἐποπτείαν ἄλλου τινὸς ἢ τῶν ἐκπροσώπων αὐτοῦ, εὑρίσκονται δηλαδὴ εἰς σχέσιν ἐξαρτήσεως.

'Η τοιαύτη προσωπικὴ ἢ νομικὴ ἐξάρτησις τοῦ ἐργαζομένου ἀποτελεῖ, κατὰ κρατοῦσαν γνώμην, τὸ κύριον γνώρισμα τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ συγχρόνως προσδίδει εἰς τὸν ἐργαζόμενον τὴν ἰδιότητα τοῦ «μισθωτοῦ» (unselbständiger Arbeitnehmer, salarié).

'Η ἐξάρτησις εἶναι κριτήριον σχετικόν. Οὕτω κατὰ τὸν Hueck (1), ὅστις καὶ δέχεται τοῦτο ἐλλείψει ὀρθοτέρου, πᾶσα ὑποχρέωσις παροχῆς ἐργασίας φέρει ἐν ἑαυτῇ ὡρισμένην ἐξάρτησιν τοῦ παρέχοντος αὐτοπροσώπως τὴν ἐργασίαν. Δέον ν' ἀποβλέπωμεν εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἐξαρτήσεως (2): «Entscheidend kann also nur der Grad der Abhängigkeit sein». 'Εξ ἄλλου ὅμως, ἵνα ὑπάρχῃ «ἐξηρτημένη ἐργασία», δὲν ἀπαιτεῖται ὁ μισθωτὸς νὰ ἀποξενοῦται πάσης πρωτοβουλίας (3). 'Η προσωπικὴ ἐξάρτησις τοῦ ἐργαζομένου συνοδεύεται συνήθως ὑπὸ οἰκονομικῆς τοιαύτης. 'Απλῶς καὶ μόνη ἡ οἰκονομικὴ ἐξάρτησις δὲν προσδίδει εἰς τὸν παρέχοντα ὑπηρεσίας τὴν ἰδιότητα τοῦ μισθωτοῦ. Τελευταίως παρατηρεῖται τάσις ἐπεκτάσεως τῆς προστασίας τοῦ ἐργασιακοῦ δικαίου καὶ ἐπὶ ὡρισμένων κατηγοριῶν προσώπων, ἅτινα ἐξαρτῶνται μὲν οἰκονομικῶς ἐκ τινος ἐργοδότου, δὲν εὑρίσκονται ὅμως εἰς σχέσιν προσωπικῆς ἐξαρτήσεως μετ' αὐτοῦ (4).

'Η ἄποψις τοῦ *Nikisch* (5), ὅστις ἐδέχετο μέχρι τελευταίως ὡς κριτήριον τὴν ὀργανωτικὴν ἐξάρτησιν (organisatorische Abhängigkeit), τὴν ἔνταξιν δηλαδὴ τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὸν ἐπιχειρησιακὸν ὀργανισμὸν (Betrieb), ἀποκρούεται ὡς μὴ καλύπτουσα τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, καθ' ἃς πρόκειται ἐν τῇ οὐσίᾳ σχέσεις ἐξηρτημένης ἐργασίας ἄνευ ἐντάξεως καὶ ἀντιθέτως ἔνταξις ἄνευ ὑπάρξεως σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας (6). Καὶ ὁ ἴδιος ὁ *Nikisch* (7) φαίνεται νῦν ὑπαναχωρῶν, δεχόμενος ὅτι ἀρκεῖ πρὸς κτῆσιν τῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἡ προσωπικὴ ἐξάρτησις ἄνευ τῆς ὀργανωτικῆς τοιαύτης: «... dass es aber genügt, wenn nur das eine oder das andere Merkmal zutrifft».

'Εν τοῖς ἑπομένοις ἀναλύεται εἰς γενικὰς γραμμὰς τὸ ἐκ τῆς τοιαύτης προσωπικῆς ἐξαρτήσεως τῶν μισθωτῶν προκύπτον διευθυντικὸν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου καὶ προσδιορίζονται τὰ ὅρια αὐτοῦ.

β. Ἂν καὶ δὲν ὑφίσταται, εἰς τὰς ὑπ' ὄψιν νομοθεσίας, γενική, ρητὴ νομοθετικὴ ἀναγνώρισις, γίνεται δεκτόν, ὅτι τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου (Direktions-

1) Hueck - Nipperdey, Lehrbuch I (1955⁶) σ. 4,40 ἑπ.

2) Πλ. σχετικῶς καὶ ΑΠ 204/1955 ΕΕΔ 14, 467.

3) Πρβλ. *Σιμωνέτον*, Δώδεκα μελέται ἀστικοῦ καὶ ἐργατικοῦ δικαίου 1948 - 1951, σ. 175, *Καποδίστριον*, Θέμ. ΝΓ', 257 ἑπ., ΑΠ 395/1946, ΕΕΔ 6, 39 — ΑΠ 559/1951, ΕΕΔ 11, 176 — ΑΠ 316/1953, ΕΕΔ 12, 838 — ΑΠ 241/1954, ΕΕΔ 13, 468. 'Εν ἀμφιβολίᾳ δέον ὅπως λεχθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ κρατοῦσα εἰς τὰς συναλλαγὰς ἀντίληψις· πρβλ. LAG Düsseldorf-Köln τῆς 20.10.55, Arb u R 1956, (93) 94.

4) Περὶ τούτων, καλουμένων ἐν τῇ γερμ. ἐπιστήμῃ «arbeitnehmerähnliche Personen», πρβλ. *Hueck - Nipperdey*, Lehrbuch I (1955) § 10 — *Nikisch*, Lehrbuch I (1955²) § 16 μετὰ πλείστων παραπομπῶν. 'Ο *Schnorr v. Carolsfeld*, Arbeitsrecht, 1954² σ. 371 δέχεται τὴν κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ προστασίας τῆς θέσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ γερμανικοῦ KSchG 1951 καὶ ἐπὶ τοιούτων κατηγοριῶν ἐργαζομένων.

5) Arbeitsrecht, 1951 σ. 47/48.

6) Πρβλ. *Hueck - Nipperdey*, Lehrbuch I σ. 39 σημ. 15, σ. 41 σημ. 22. — *Maurer*, Arb. u R 1956, 138.

7) Lehrbuch I (1955) σ. 79.

recht, droit de direction) καὶ ἡ ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις συμμορφώσεως τοῦ ἐργαζομένου (Gehorsamspflicht) ἐνυπάρχουν ἐν τῇ σχέσει ἐργασίας. Ἀπορρέουν ἐκ τῆς φύσεως τῆς σχέσεως, ὡς σχέσεως παροχῆς ἐργασιακῆς ἐνεργείας καὶ οὐχὶ συγκεκριμένων ἐργασιῶν (8).

Ὁ ἐργοδότης ἀναζητεῖ καὶ προσλαμβάνει ὑπάλληλον ἢ ἐργάτην ὡρισμένης εἰδικότητος ἢ καὶ ἄνευ τοιαύτης. Ἐν τῇ σχετικῇ συμβάσει ἐργασίας ἐξωτερικεύεται συνήθως σύμπτωσις βουλήσεων τῶν μερῶν ὡς πρὸς τὸν τομέα καὶ τὸ εἶδος τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἐργαζομένου, ἐπίσης ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν νομίμων ἢ τυχὸν ὑπὲρ τὰ νόμιμα ὅρια ἀποδοχῶν. Οἱ συνήθεις οὗτοι ὅροι τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως, συμπληρούμενοι ὑπὸ τῶν σχετικῶν προστατευτικῶν διατάξεων νόμων καὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, τῶν ἀφορωσῶν μεταξὺ ἄλλων εἰς τὴν χρονικὴν διάρκειαν ἐργασίας, τὴν παροχὴν ἀδειῶν κατ' ἔτος καὶ τὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας, προσδιορίζουν τὰς ἑκατέρωθεν ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεις τῶν συμβαλλομένων.

Οἱ εἰδικώτεροι ὅμως ὅροι τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἀναληφθείσης ὑποχρεώσεως ἐργασίας, ὁ καθορισμὸς δηλαδὴ τῆς συγκεκριμένης ἀπασχολήσεως (konkrete Arbeitsleistung) τοῦ μισθωτοῦ, δὲν γίνονται συνήθως ἀντικείμενον συμβατικοῦ διακανονισμοῦ, πολὺ ὀλιγώτερον δὲ περιέχονται εἰς προστατευτικὰς διατάξεις νόμων, συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων. Ἀλλὰ πολλάκις δὲν εἶναι καὶ τεχνικῶς δυνατὸς ὁ τοιοῦτος ἐκ τῶν προτέρων προσδιορισμός, διότι ἐν πολλοῖς ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἑκάστοτε συνθηκῶν ἐργασίας τῶν κρατουσῶν ἐν τῇ δυναμικῇ ἐπιχειρησιακῇ ὀργανισμῷ, αἱτινες καὶ μεταβάλλονται εἴτε ἐξ ἐξωτερικῶν αἰτιῶν (π.χ. διοικητικαὶ παρεμβάσεις, ἔλλειψις πρώτων ὑλῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ), εἴτε ἐξ ἐσωτερικῶν τοιούτων (π.χ. βλάβη μηχανῶν, ἀσθένεια προσωπικοῦ, φόρτος ἐργασιῶν, τεχνικὴ ἀναδιοργάνωσις). Τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἐργοδότην ταχύτητα δράσεως καὶ ἀντιμετωπίσεως μεταβαλλομένων συνθηκῶν.

Ἐκτὸς τούτου ὁ ἐντασσόμενος εἰς ἐπιχειρησιακὸν ὀργανισμὸν μισθωτὸς ὑπόκειται εἰς τὴν κρατοῦσαν ἐν αὐτῷ συγκεκριμένην τάξιν ἐργασίας, ὑποχρεοῦται δηλαδὴ εἰς ὡρισμένας πράξεις ἢ παραλείψεις (π.χ. ἀπαγόρευσις καπνίσματος, προκλήσεως θορύβων, ὑποχρέωσις συντηρήσεως μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων, ἐγγραφὴ εἰς βιβλία παρουσιῶν) καὶ ὑπόκειται εἰς ὡρισμένον ἔλεγχον π.χ. κατὰ τὴν εἴσοδον καὶ ἔξοδον ἐκ τοῦ ἐργοστασίου. Ἡ τοιαύτη εἰς τὸν ἐργοδότην παρεχομένη ἐξουσία, ὅπως καθορίζῃ τὴν ἐκ τῆς ἐντάξεως τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῷ ἐπιχειρησιακῷ ὀργανισμῷ ἐπιβαλλομένην συμπεριφορὰν καὶ τὰ τῆς ὀργανώσεως τῆς ἐργασίας ἐν τῷ τόπῳ παροχῆς τῆς ἐργασίας, πηγάζει ἐκ τοῦ διευθυντικοῦ του δικαιώματος.

Οὕτω διὰ τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος ὁ ἐργοδότης δίδει συγκεκριμένην μορφὴν εἰς τὴν ἀναληφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ὑποχρέωσιν παροχῆς ἐργασίας καὶ ἐπιτυγχάνει τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ ἐπιχειρησιακοῦ ὀργανισμοῦ διὰ τῆς ἑκάστοτε προσαρμογῆς πρὸς τὰς προκυπτούσας οἰκονομικοτεχνικὰς ἀνάγκας (9).

Ἐν τῇ γερμανικῇ ἐπιστήμῃ γίνεται διάκρισις μεταξὺ διευθυντικοῦ δικαιώματος ἐν στενῇ ἐννοίᾳ καὶ τοιούτου ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ. Τὸ πρῶτον ἀφορᾷ εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου, ὅπως δίδῃ ὁδηγίας καὶ κατευθύνῃ τὴν ἐργασίαν ἑνὸς ἑκάστου μισθωτοῦ (Einzelanweisungen), τὸ δὲ δεύτερον ἀφορᾷ κυρίως εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου, ὅπως διὰ γενικῶν διατάξεων ἐξασφαλίζῃ τὴν τάξιν ἐργασίας ἐν τῷ ἐπιχειρησιακῷ ὀργανισμῷ (Erlass von allgemeinen Vorschriften (10). Ἐν τῇ γαλλικῇ ἐπιστήμῃ διαχωρίζεται τελείως τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος, τοῦ πηγάζοντος ἐκ τῆς «ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας» τοῦ ἐργοδότου, τὸ εἰς αὐτὸν παρεχόμενον δικαίωμα πρὸς

8) Πρβλ. *Durand-Jaussaud*, Traité de droit du travail I No. 353. — *Nikisch*, Lehrbuch I σ. 227 «Das Direktionsrecht des Arbeitgebers ergibt sich aus dem Wesen des Arbeitsverhältnisses». *Maurer*, Arb u R 1956, 137 «Das Direktionsrecht ist dem Arbeitsverhältnis immanent. Es ist mit ihm untrennbar verbunden». Βλ. καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀναφερομένους, ὡς καὶ *Βασδέκην* ἐν *Nikisch*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, μεταφρ. 1953 σ. 215 (§ 30α).

9) Πρβλ. *Βασδέκην*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 226, *Ἀγαλλόπουλον*, ΑΙΔ 1942, 142/143. *Nikisch*, Lehrbuch I σ. 227/228, *Oehmann*, AR-Blattei, Direktionsrecht u. Gehorsamspflicht, I. Übersicht ὑπὸ A: «Das Direktionsrecht lässt sich kurz definieren als das Recht des Arbeitgebers, dem Arbeitnehmer die Weisungen zu erteilen, die zur Konkretisierung der Arbeitspflicht notwendig sind und die durch die Einordnung des Arbeitnehmers in den Betrieb erforderlich werden». *Maurer*, Arb u R 1956, 138/139. *Durand-Jaussaud*, Traité I No. 355, *Lyon-Caen*, Manuel de droit du travail, 1955, No. 292, *Haemmerle*, Arbeitsvertrag, 1949 σ. 177/178. *Schnorr v. Carolsfeld*, Arbeitsrecht 1954², σ. 111/112.

10) Πρβλ. *Oehmann*, AR-Blattei, ἔνθ' ἀνωτ. ὑπὸ D, I.

ἔκδοσιν ἐσωτερικῶν κανονισμῶν (règlement interieur). Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀπορρέει ἐκ τῆς «νομοθετικῆς ἐξουσίας» τοῦ ἐργοδότου, ἥτις μετὰ τῆς πειθαρχικῆς τοιαύτης καὶ διευθυντικῷ δικαιώματι παρεχωρήθη ὑπὸ τῆς ἐννόμου τάξεως εἰς τὸν φέροντα τὴν εὐθύνην διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως (10α).

Αἱ ὡς ἄνω διακρίσεις ἔχουν πρακτικὴν ἀξίαν εἰς ἃς νομοθεσίας ἔχει περιορισθῆ διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἐκμεταλλεύσεων καὶ ἐπιχειρήσεων τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν ἔννοιαν, ἤτοι κυρίως ἡ «νομοθετικὴ ἐξουσία» αὐτοῦ (βλ. κατωτ. ὑπὸ γγ).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συμπεραίνεται, ὅτι αἱ ὑποχρεώσεις τῶν μισθωτῶν, αἱ ἀφορῶσαι μεταξὺ ἄλλων εἰς τὸν χρόνον ἐνάρξεως, λήξεως ἢ διακοπῆς, τὸν τόπον, τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας, ὡς καὶ αἱ ἀπορρέουσαι ἐκ τῆς συγκεκριμένης τάξεως ἐργασίας, τῆς ἐπικρατούσης εἰς τὸν ἐπιχειρησιακὸν ὀργανισμόν, καθορίζονται ὑπὸ τοῦ ἀσκοῦντος τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα, καθ' ὃ μέρος δὲν ἐπιβάλλεται εἰς αὐτὸν περιορισμὸς ὑπὸ προστατευτικῶν νόμων, συλλογικῶν κανόνων δικαίου ἢ καὶ σπανιώτερον συμβαίνον, ἀτομικῶν συμβατικῶν ὅρων.

Ἀντιθέτως δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ διὰ τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος παρέμβασις τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν ἐκτὸς τῆς σχέσεως ἐργασίας σφαῖραν δραστηριότητος τοῦ ἐργαζομένου (11). Δύναται ὅμως νὰ συμφωνηθῇ ρητῶς ἢ καὶ ἐξυπακούεται σχετικὴ συμφωνία, ὅταν πρόκειται περὶ ὀργανισμοῦ ἐπιδιώκοντος π.χ. πολιτικοὺς ἢ θρησκευτικοὺς σκοπούς (Tendenzunternehmen), ὅπως ὁ ἐργαζόμενος εἰς αὐτὸν μὴ ἐκδηλώνῃ ἀντιθέτους τάσεις κατὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ ὀργανισμοῦ δραστηριότητά του. Εἰς παρομοίας περιπτώσεις παρέχεται εἰς τὸν ἐργοδότην ἐκ τῆς συμβάσεως δικαίωμα, ὅπως ἀπαιτήσῃ τὴν προσήκουσαν συμπεριφοράν, ἡ δὲ ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις τοῦ ἐργαζομένου προκύπτει ἀμέσως ἐκ τῆς συμβάσεως καὶ οὐχὶ ἐκ τυχὸν συγκεκριμένων ὁδηγιῶν τοῦ ἐργοδότου (12).

γ. Τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα καὶ ἡ ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις συμμορφώσεως ὑφίστανται ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐπικρατοῦντος κοινωνικοοικονομικοῦ καθεστῶτος (13). Διαφέρει ὅμως κατὰ περίπτωσιν ὁ φορεὺς τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος. Οὕτω :

γα) Εἰς τὸ σοβιετικὸν δίκαιον ὑπὸ συγκεντρωτικῶν καθεστῶς κοινωνικοποιημένης οἰκονομίας, τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα ἀσκοῦν οἱ διευθύνοντες τὴν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν ὠργανωμένην δημοσίαν ἐπιχείρησιν, κρατικοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ κατευθύνουν καὶ νὰ καταμερίζουν τὴν ἐργασίαν συμφώνως πρὸς γενικὰς ὁδηγίας, παρεχομένας ὑπὸ «κανονισμῶν ἐργασίας - τύπων» ἐκδιδομένων διὰ πράξεως τῆς ἐκτελεστῆς ἐξουσίας δι' ἕνα ἕκαστον κλάδον βιομηχανίας (14).

γβ) Εἰς τὸ γιουγκοσλαβικὸν δίκαιον ὑπὸ ἀποκεντρωτικῶν καθεστῶς κοινωνικοποιημένης οἰκονομίας (βλ. ἄρθρ. 2 - 8 Συντάγματος 1953 (15), κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ βασικοῦ νόμου περὶ διοικήσεως κρατικῶν ἐπιχειρήσεων ὑπὸ τῶν ἐργαζομένων (ἐργατικὲς κολλεκτίβες) τῆς 26.6.1950, ὡς συνεπληρώθη τῷ 1953, ἡ διοικητικὴ ἐπιτροπὴ τῆς αὐτοδιοικουμένης δημοσίας ἐπιχειρήσεως μεταξὺ ἄλλων, καταρτίζει τὸ σχέδιον διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ὀργάνω-

---

10α) Πρβλ. *Durand-Jaussaud*, Traité I No. 347 ἑπ.

11) Δυνατότητα ἐπεμβάσεως τοῦ ἐργοδότου, ἐφ' ὅσον πρόκειται νὰ διαφυλαχθοῦν ἰδιαίτερα συμφέροντα τῆς ἐπιχειρήσεως δέχονται ὁ *Nikisch*, Lehrbuch I σ. 229, καὶ ὑφ' ὡρισμένους ὅρους οἱ *Durand - Jaussaud*, Traité I No. 356. Βλ. ἐπίσης *Lyon - Caen*, Manuel No. 294. *Haemmerle*, Arbeitsvertrag σ. 178/179.

12) Πρβλ. *Oehmann*, AR-Blattei ἐνθ' ἀνωτ. ὑπὸ Β. Η'—*Maurer*, Arb u R 1956, 139 (IV, 1).

13) Πρβλ. π. χ. *Alexandrow*, Lehrbuch des sowjetischen Arbeitsrechts, Moskau 1949-Ost-Berlin 1952 σ. 64 ἑπ. *Haemmerle*, Arbeitsvertrag σ. 42. Δὲν φαίνεται ὡς ἐκ τούτου ἀρθῇ ἡ ἄποψις τοῦ *Sinzheimer*, Grundzüge des Arbeitsrechts, 1927² σ. 25 σημ. 2, ὅστις συνδέει τὴν ὕπαρξιν τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος πρὸς τὴν πίστιν ἣν ἀσκοῦν ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων οἱ ἔχοντες τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν μέσων παραγωγῆς. Ὡς λέγουν οἱ *Durand - Jaussaud*, Traité I σ. 424 : «Le fondement veritable se trouve dans les responsabilités qu'assume le chef de l'entreprise». Πρβλ. καὶ τὴν ἀπὸ ἄλλης σκοπιᾶς κριτικὴν τοῦ *Maurer*, Arb u R 1956, 138.

14) Πρβλ. *Alexandrow*, Lehrbuch σ. 246 ἑπ. Βάσει ρωσικῶν πηγῶν καὶ *Björk*, Les conditions de travail dans l'entreprise soviétique, Paris 1955 σ. 69 ἑπ. Εἰς τὸ σοβιετικὸν δίκαιον ἐργασίας ἡ ὑποχρέωσις συμμορφώσεως τῶν ἐργαζομένων, ἡ λεγομένη «σοσιαλιστικὴ πειθαρχία ἐργασίας» καθιεροῦται ὡς θεμελιώδης καθῆκον ἐν τῷ σοβ. Συντάγματι (ἄρθρ. 130), ἡ δὲ ἀπειθαρχία ἐπισύρει ποινάς. Ἡ τοιαύτη ἀντίληψις πηγάζει προδήλως ἐκ τῆς διαφόρου θεωρήσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας εἰς τὸ σοβιετικὸν καθεστώς, τοῦ ἀπειθαρχοῦντος θεωρουμένου ὡς ἀντιδρῶντος εἰς τὴν γενικὴν προσπάθειαν, ἀλλεῖφει ταξικῆς συνειδήσεως, βλ. *Alexandrow*, Lehrbuch σ. 245 μετὰ παραπομπῶν.

15) Πρβλ. ἀντὶ ἄλλων τὴν εἰσήγησιν τοῦ *Kardelj*, La nouvelle loi constitutionnelle de Yougoslavie, Beograd 1953. Ἐπίσης *Burdeau*, Traité de Science Politique T. VI (1956) Nos (111 ἑπ.) 115 ἑπ. καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀναφερομένους.

σιν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τὸ σχέδιον συστηματικῆς κατανομῆς τῶν θέσεων ἐργασίας, συντάσσει τὸ σχέδιον κανονισμοῦ διὰ τὴν τάξιν ἐργασίας εἰς τὴν ἐπιχείρησιν καὶ ψηφίζει μέτρα διὰ τὴν σταθεροποίησιν τῆς ἐργατικῆς πειθαρχίας, ἐκδίδει τέλος ἀποφάσεις ἐξ ἀφορμῆς ἀντιρρήσεων τῶν ἐργαζομένων σχετικῶς μὲ τὸν ἐσωτερικὸν κανονισμὸν ἐργασίας. Ἐπίσης ἐξετάζει καὶ ψηφίζει τὸ σχέδιον τμηματικῆς παροχῆς τῶν κατ' ἔτος ἀδειῶν τῶν ἐργαζομένων (ἄρθρ. 27 τοῦ νόμου). Τὸ ἐργατικὸν συμβούλιον τῆς ἐπιχειρήσεως, τὸ ἐκλεγόμενον διὰ καθολικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ ἐπιχειρήσει, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκλέγει καὶ ἀντικαθιστᾷ τὴν διοικητικὴν ἐπιτροπὴν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ μεταξὺ ἄλλων ψηφίζει τὸν ἐσωτερικὸν κανονισμὸν τῆς ἐπιχειρήσεως τῇ συμφώνῳ γνώμῃ τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἀνωτέρου οἰκονομικοῦ ὀργανισμοῦ ἢ τοῦ ἁρμοδίου κρατικοῦ ὀργάνου, λαμβάνει ἀποφάσεις σχετικὰς μὲ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἐξετάζει τὰ ληφθέντα ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς μέτρα ἀποφασίζον τὴν ἔγκρισίν των (ἄρθρ. 4 καὶ 23 τοῦ νόμου). Τέλος εἰς τὸν ἐκλεγόμενον κατόπιν διαγωνισμοῦ ὑπὸ τῶν τοπικῶν λαϊκῶν ἐπιτροπῶν (ὄργανα αὐτοδιοικήσεως) διευθυντὴν τῆς ἐπιχειρήσεως, ὅστις καὶ ἀποφασίζει κατ' ἀρχὴν περὶ προσλήψεων ἢ καὶ εἰς πρῶτον βαθμὸν περὶ ἀπολύσεων καὶ μεταθέσεων τῶν ἐργαζομένων (ἄρθρ. 38), ἀνατίθεται ἡ κατανομὴ τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ ἐπιχειρήσει καὶ ὁ καθορισμὸς τῆς συγκεκριμένης ἀπασχολήσεως ἑνὸς ἑκάστου. Οἱ ἐργαζόμενοι ὑπέχουν εὐθύνην ἐναντι τοῦ διευθυντοῦ, ὅστις καὶ ἐξασφαλίζει τὴν πειθαρχίαν ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ τὴν λειτουργίᾳ τῆς ἐπιχειρήσεως (ἄρθρ. 39). (16) Ἐκ τῶν ὡς ἄνω συνάγεται, ὅτι ἡ ἄσκησις τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος, ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν ἔννοιαν αὐτοῦ, κατανέμεται μεταξὺ ἐργατικοῦ συμβουλίου καὶ διοικητικῆς ἐπιτροπῆς, φορεὺς δὲ τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος ἐν στενῇ ἐννοίᾳ εἶναι ὁ διευθυντὴς τῆς ἐπιχειρήσεως ἐν τῷ γιουγκοσλαβικῷ δικαίῳ ἐργασίας.

γγ) Εἰς τὰ δίκαια τῶν χωρῶν ἐκείνων, εἰς ἃς ἐπικρατεῖ καθεστὼς κοινωνικοποιημένου οἰκονομικοῦ φιλελευθερισμοῦ (liberalisme socialisé [17], soziale Marktwirtschaft [18]) ἢ τείνει νὰ ἐπικρατήσῃ καθεστὼς φιλελευθέρου σοσιαλισμοῦ (socialisme liberal [19]), ἡ διὰ νόμων ἢ γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων θεσπιθεῖσα συμμετοχὴ τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἰδιωτικῶν ἐκμεταλλεύσεων ἢ καὶ ἐπιχειρήσεων [20] εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὸν καὶ διὰ τῆς παρεμβολῆς τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων περιορισμὸν τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου. Ὁ περιορισμὸς οὗτος, ἀφορῶν κυρίως εἰς τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν αὐτοῦ ἔννοιαν (βλ. ἀνωτ. ὑπὸ β.), παρουσιάζεται ὑπὸ διαφόρους μορφάς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ μορφὴν συμμετοχῆς τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως. Δὲν ἐξικνεῖται ὅμως εἰς τὰς ὑπ' ὄψιν νομοθεσίας μέχρι δικαιώματος ἀμέσου συνδιευθύνσεως. Φορεὺς τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος παραμένει ὁ ἐργοδότης. Ἡ πλέον ἐξειλιγμένη μορφὴ περιορισμοῦ περιέχεται εἰς τὸ γερμανικὸν Betriebsverfassungsgesetz τοῦ 1952 (βλ. ἰδίως § 56 ἀλλὰ καὶ §§ 60, 61, 63, 72). Δι' αὐτοῦ ἐπεκτείνεται ὁ περιορισμὸς καὶ ἐπὶ τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος ἐν στενῇ ἐννοίᾳ. Παρὰ ταῦτα ἐπικρατεῖ ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ ἡ ἄποψις: «Das Mitbestimmungsrecht ist kein Mitdirektionsrecht» [21], ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἡ παρεμβολὴ τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων δὲν στερεῖ τὸν ἐργοδότην τοῦ δικαιώματός του εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ ἀφαιρῆται ἀπὸ αὐτὸν ἡ «κεκτελεστικὴ ἐξουσία» ἐν τῷ ἐπιχειρησιακῷ ὀργανισμῷ.

γδ) Τὸ ἑλληνικὸν ἐργασιακὸν δίκαιον συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν δικαίων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀναγνωρίζουν ἀφ' ἑνὸς τὴν ἰδιωτικὴν

16) Κατμενον ν. τῆς 26.6.1950, ἀνάλυσιν καὶ εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν βλ. ἐν Le Nouveau Droit Yougoslave, Beograd 1950 No 2/3 (Περίληψις τοῦ νόμου ἐξεδόθη καὶ ἑλληνιστί: Μία μεγάλη κοινωνικὴ μεταρρύθμισις, Ἀθῆναι 1950) Πρβλ. ἐπίσης *A. Philip*, La démocratie industrielle, Paris 1955 σ. 115/185. *Bobrowski*, La Yougoslavie socialiste, No 77, Cahiers de la Fondation Nation. des Sciences Politiques. Paris 1956 σ. 167 ἑπ. Προτάσεις τροποποιήσεων ἐν *Kowatch - Vessélinovitch*, Le caractère démocratique de la gestion ouvrière, Questions actuelles du socialisme, Paris 1955 No 31/32 σ. 65 ἑπ.

17) *Burdeau*, Traité VI No 155.

18) Πρβλ. *Müller - Armack*, Die soziale Marktwirtschaft ἐν HdSW, *Nipperdey*, Die soziale Marktwirtschaft in der Verfassung der Bundesrepublik, 1954

19) Πρβλ. παρατηρήσεις ἐν ΕΕΔ 14, 1020.

20) Πρβλ. *Maurer*, Arb u R 1956, 143 (V) καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀναφερομένους. Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὸν διὰ τῆς παρεμβολῆς τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων περιορισμὸν τοῦ δικαιώματος μεταθέσεως τοῦ μισθωτοῦ βλ. *Neumann*, AR - Blattei, Versetzung des Arbeitnehmers I, ὑπὸ *G. Koch*, Betr. Ber. 1955, 354 ἑπ.

ἐπιχείρησιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀγνοοῦν τὸν θεσμὸν τῆς συμμετοχῆς τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων.

II

α. Ἐρωτᾶται νῦν, ποῖοι περιορισμοὶ ἐπιβάλλονται παρ' ἡμῖν εἰς τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου; Διακρίτέαι δύο κατηγορίαι περιορισμῶν, οἱ νόμιμοι (αα) καὶ οἱ συμβατικοί (αβ).

αα) Ὁ ἐργοδότης, ἀσκῶν τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα, δέον ὅπως κινῆται ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν διαγραφομένων ὑπὸ τῶν εἰδικῶν προστατευτικῶν νόμων, συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων τῶν ἀφορωσῶν μεταξὺ ἄλλων εἰς τὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, τὴν ἀνάπαυσιν τῶν ἐργαζομένων, τὴν ἐργασίαν γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων, τὴν προστασίαν τῆς ὑγείας καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐργαζομένων (21).

Προσέτι ἀπαγορεύεται ἡ ἄσκησις τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὁρίων τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 281 ΑΚ κατὰ τὴν ἄσκησιν παντὸς δικαιώματος. Λίαν περιωρισμένος εἶναι ὁ ἀριθμὸς δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἀφορωσῶν εἰς τὴν καταχρηστικὴν ἄσκησιν τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος. Κατ' αὐτάς, ὁ ἐργοδότης ἐν τῇ διευθύνσει τῆς ἐπιχειρήσεώς του καὶ ἐν τῷ ἐνδιαφέροντί του διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν αὐτῆς, δικαιοῦται νὰ προβαίνῃ εἰς παρατηρήσεις εἰς τὸ ὑπ' αὐτὸν προσωπικὸν ἢ νὰ διευθύνῃ, καθ' ὃν τρόπον νομίζει σκόπιμον, τὰς ἐργασίας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐπ' οὐδενὶ ὅμως λόγῳ ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀσκήσει τοῦ δικαιώματός του δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ ὅρια τῆς καλῆς πίστεως, νὰ ἀσκῇ τὸ δικαίωμά του κατὰ τρόπον δόλιον καὶ κακόβουλον (22).

Εἰδικώτερον, ὅσον ἀφορᾷ τὰς συνεπείας, ἡ μὲν κακοποίησις τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὴν ἐργασίαν ὀρθῶς ἐθεωρήθη ὡς ἀποτρωπὴ ἐκ τῆς ἐργασίας, ἄρα καταγγελία τῆς σχέσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου (23), ἡ δὲ βάναυσος συμπεριφορὰ τοῦ ἐργοδότου ἐξισώθη πρὸς μονομερῆ βλαπτικὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρ. 7 νόμου 2112/1920) (24). Κατὰ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ὀρθῶς παρετηρήθη (25), ὅτι τὸ ἄρθρ. 7 ν. 2112 προϋποθέτει μονομερῆ βλαπτικὴν μεταβολήν, ἥτις νὰ εἶναι νόμιμος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι οἱ νέοι δυσμενεῖς ὅροι δὲν πρέπει νὰ προσκρούουν εἰς κανόνας δημοσίας τάξεως καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη. Ἡ βάναυσος συμπεριφορά, ἂν μὲν σκοπῇ εἰς ἐξαναγκασμὸν τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀποχώρησιν, ἀποκρύπτει καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ἐπισύρουσα ἀμέσως τὴν ἐφαρμογὴν τῶν προστατευτικῶν διατάξεων τῶν ν. 2112/1920 καὶ 3198/1955. Ἂν δὲ δὲν σκοπῇ εἰς ἀποχώρησιν τοῦ μισθωτοῦ, δίδει δικαίωμα εἰς αὐτόν, ὅπως δι' ἐκτάκτου καταγγελίας λύσῃ τὴν σχέσιν (672 ΑΚ) καὶ αἰτήσηται ἀποζημίωσιν κατ' ἄρθρ. 673 ΑΚ.

Ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ παρατηρουμένη τελευταίως ἐν τῇ νομολογίᾳ τάσις, ὅπως περιορίζηται τὸ δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου πρὸς μετάθεσιν τοῦ μισθωτοῦ καὶ εἰς ἃς περιπτώσεις ἀσκεῖται τοῦτο ἐντὸς τῶν συμβατικῶν ὁρίων καὶ ὅταν δηλαδὴ δὲν ἐπέρχεται διὰ τῆς μεταθέσεως μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως (βλ. κατωτ. ὑπὸ 66). Οὕτω θεωρεῖται ἀντικείμενη εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 281 Α.Κ. ἡ μετάθεσις μισθωτοῦ, δι' οὓς κατ' ἀρχὴν λόγους ἀντίκειται εἰς αὐτὴν καὶ ἡ λύσις (καταγγελία) τῆς σχέσεως ἐργασίας (26), ἤτοι θεωρεῖται καταχρηστική, ἄρα ἄκυρος, ἐκτὸς τῆς μεταθέσεως διὰ λόγους ἐκδικήσεως, καὶ ἡ ἄνευ εἰδικῆς ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης συντελεσθεῖσα μετάθεσις. Κατὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν πρὸς μετάθεσιν τῆς αὐτῆς κατηγορίας μισθωτῶν δέον ὅπως προτιμᾶται ὁ ἔχων ὀλιγωτέρας οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις (27).

66) Ἐνῷ οἱ νόμιμοι περιορισμοὶ τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος διαγράφουν τὰ πλαίσια, ἐντὸς τῶν ὁποίων δύναται νὰ κινῆται ὁ ἀσκῶν τοῦτο, διὰ τῆς συμβάσεως ἀμέσως ἢ ἐμμέσως καθορίζεται, ἂν εἰς τὴν συγκεκρι-

21) Πρβλ. *Durand - Jaussaud*, Traité I No 353. *Durand - Vitu*, Traité II σ. 594 (4). *Maurer*, Arb u R 1956, 140 (3) *Lyon - Caen*, Manuel No 293.

22) Πρβλ. Πρωτ/κου Κορίνθου 6/1945, ΕΕΔ 5, 178, Πρωτ/κου Θεσσαλονίκης 250/1950, ΕΕΔ 9, 550. Ἐνδιαφέρον παρουσιάζει καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ θέματος γαλλικὴ νομολογία, καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης ἀσκῶν τὸ διευθυντικόν του δικαίωμα ἐντὸς τῶν νομίμων καὶ συμβατικῶν ὁρίων, δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τροποποίησιν τῶν συγκεκριμένων ὅρων παροχῆς ἐργασίας, καταχράται ὅμως τοῦ δικαιώματός του, ὅταν ἐνεργῇ κατὰ τρόπον κακόβουλον ἢ μὲ καταχρηστέαν ἀλαφρότητα (légèreté blâmable) Πρβλ. *Aulié*, La rupture abusive du contrat de travail, 1955 No 19. Βλ. καὶ *Durand - Jaussaud*, Traité I No 354. *Lyon - Caen*, Manuel No 293.

23) Πρωτ/κου Ἀθηνῶν 1671/1950, ΕΕΔ 9, 551.

24) Πρωτ/κου Θεσσαλονίκης ὡς ἐν σημ. 22.

25) *Βασιλείου*, ΕΕΔ 9, 533 ἐπ. 537.

26) Βλ. παρατηρήσεις ἐν ΕΕΔ 14, 1024 ἐπ.

27) Πρβλ. Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 3542/1956, ΕΕΔ 15, (483) 485. Βλ. καὶ Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 9294/1949, Θεμ. ΞΔ', 207, καθ' ἣν, καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν δὲν ὁρίσταται συμβατικὸς περιορισμός, τὸ δικαίωμα μεταθέσεως δὲν δύναται νὰ ἀσκηθῇ παρὰ μόνον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἀπενεμήθη. Γαλλικὴν νομολογίαν ἀφορῶσαν εἰς καταχρηστικὴν μετάθεσιν μισθωτοῦ βλ. ἐν *Aulié*, La rupture abusive No 18 b. σ. 23. Βλ. καὶ LAG Bremen 20.8.52, RdA 52, 398.

μένην περίπτωσιν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα ἀσκήσεως διευθυντικοῦ δικαιώματος καὶ ἐν καταφατικῇ περιπτώσει ἡ ἔκτασις αὐτοῦ (28). Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα παρέχει εἰς τὸν ἐργοδότην τὴν εὐχέρειαν προσδιορισμοῦ τῶν εἰδικωτέρων ὅρων ἐκπληρώσεως τῆς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἀναληφθείσης ὑποχρεώσεως πρὸς παροχὴν ἐργασίας. Ὅσον λεπτομερεστέρας διατάξεις περιέχει εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ ἀτομικὴ σύμβασις, τόσον περιορίζεται ἡ ἔκτασις τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος. Ἐκ τούτου ἕπεται, ὡς βασικὴ ἀρχή, ὅτι τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα ἀσκεῖται ἐντὸς τῶν ὁρίων, ἅτινα ἐτέθησαν εἰς αὐτὸ ὑπὸ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως (29).

Διὰ τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος δὲν δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ διευρύνῃ ἢ νὰ ἐπιβάλῃ μονομερῶς νέας ὑποχρεώσεις, εἴτε νὰ καταργήσῃ συμβατικὰ δικαιώματα τοῦ μισθωτοῦ, καὶ ταῦτα ἀδιαφόρως ἂν ἡ τοιαύτη μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐπιφέρῃ ἢ οὐ βλάβην εἰς τὸν ἐργαζόμενον (30). Τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα δὲν πρέπει νὰ ταυτίζηται πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ἣν κατ' ἀρχὴν ἔχει ὁ ἐργοδότης νὰ ὀργανώνῃ κατὰ τὴν κρίσιν του τὴν ἐπιχείρησιν. Ἡ ἔννομος τάξις παρέχει εἰς τὸν ἐργοδότην τὴν δυνατότητα, ὅπως ἀποδεσμεύηται τῶν ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεών του καὶ ἐλλείψει σχετικῆς μετὰ τοῦ μισθωτοῦ συμφωνίας, διὰ τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως (31), ἐφ' ὅσον πράγματι ὑφίστανται λόγοι, ἀφορῶντες εἰς τὸ πρόσωπον, τὴν συμπεριφορὰν τοῦ μισθωτοῦ ἢ εἰς οἰκονομικοτεχνικὰς ἀνάγκας τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἡ προστατευτικὴ κατὰ τῆς ἀπωλείας τῆς θέσεως ἐργασίας νομοθεσία, σταθμίζουσα τὰ ἀντιτιθέμενα συμφέροντα, δὲν ἐπιβάλλει, ἐν συνδρομῇ τῶν ὡς ἄνω λόγων, ἀμέσους περιορισμοὺς εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου πρὸς λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας. Οἱ ἔμμεσοι περιορισμοὶ (ἀποζημιώσεις) δὲν πλήττουν τὴν καταγγελίαν, ἀλλὰ ἀποτελοῦν ἁπλῶς ἀνασχετικὸν μέσον τῆς πρὸς καταγγελίαν διαθέσεως τοῦ ἐργοδότου. Σημειωτέον ὅτι καταγγελία σχέσεως ὡρισμένου χρόνου, χωρεῖ μόνον ἐὰν οἱ ὡς ἄνω λόγοι συνιστοῦν «σπουδαῖον λόγον» (672 ΑΚ), καθιστῶντα in concreto ἀδύνατον τὴν περαιτέρω συνέχισιν τῆς σχέσεως.

Καὶ ὁ ἐνεργῶν πρὸς μερικὴν ἀποδέσμευσίν του ἐργοδότης ἐκδηλώνει βούλησιν μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ τοὺς μέχρι τοῦδε ὅρους, συνεπῶς καταγγέλλει τὴν σχέσιν ἐργασίας. Εἰδικώτερον ἐφ' ὅσον ἀφίσταται μονομερῶς τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεών του, ἐπιζητῶν νὰ ἀπασχολήσῃ τὸν μισθωτὸν εἰς ἄλλο εἶδος ἢ ἄλλον τόπον ἐργασίας ὑπὸ τοὺς ἰδίους, χειροτέρους ἢ καὶ καλυτέρους ἔστω ὅρους, προβαίνει εἰς καταγγελίαν τῆς σχέσεως, ἐξαρτῶν συγχρόνως—ὡς τὸ συνηθέστερον συμβαίνει — τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς ἐκ τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῆς μεταβολῆς τῶν συμβατικῶν ὅρων ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ. Ἐν μὴ ἀποδοχῇ τῶν χειροτέρων ἢ καλυτέρων ὅρων, ἡ καταγγελία παράγει τὰ ἔννομα αὐτῆς ἀποτελέσματα, λύει δηλαδὴ τὴν σχέσιν (32). Πρόκειται ἐνταῦθα ἡ λεγομένη καταγγελία

28) *Koch*, Betr. Ber. 1955, 353 (2) : «Das Weisungsrecht endet dort, wo die Arbeitspflicht des Arbeitnehmers konkret oder speziell geregelt ist».

29) Πρβλ. *Oehmann*, AR-Blattei ἔνθ' ἀνωτ. ὑπὸ B, I — *Nikisch*, Lehrbuch I σ. 230.—*Maurer*, Arb u R 1956, 140 (4) — BAG τῆς 10.11.1955, AP Nr. 2 zu § 611 BGB (Beschäftigungspflicht) : «Es ist anerkannten Rechts, dass das Weisungsrecht des Arbeitgebers nur innerhalb der durch den Einzelvertrag gezogenen Grenzen ausgeübt werden darf.» - LAG Düsseldorf τῆς 4.1.1955, AP Nr. 1 zu § 611 BGB, Direktionsrecht μετὰ σχολίου τοῦ *Neumann - Duesberg*.

30) Πρβλ. *Ἀγαλλόπουλον* ΑΙΔ 1942, 144. *Oehmann*, AR-Blattei ἔνθ' ἀνωτ. C, I, b. Ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ *Maurer*, Arb u R 1956, 141 : «Die Zuweisung einer anderen als der vertraglich vereinbarten Arbeit ist selbst dann unzulässig, wenn sie eine soziale Besserstellung nach sich zöge, sofern nicht das Einverständnis vorausgesetzt werden kann». BAG τῆς 10.11.1955 ἔνθ' ἀνωτ. : «...so bedeutet jede Zuweisung einer anderen Tätigkeit und eines anderen Arbeitsplatzes eine Änderung des Arbeitsvertrages, die grundsätzlich nicht einseitig von dem Arbeitgeber herbeigeführt werden kann».

31) Πρβλ. LAG Hamm v. 2.11.1951, Betr. Ber. 1955, 255.

32) Πρβλ. *Durand - Vitu*, Traité II σ. 785 : «La modification des conditions du travail n'est qu'un des aspects possibles de la résiliation. L'une des parties propose à l'auteur de maintenir à d'autres conditions les relations contractuelles. Elle accompagne son offre d'un congé conditionnel au cas de refus». Βλ. καὶ τὴν ἐκεῖ ἀναφερομένην νομολογίαν τοῦ γαλλικοῦ Ἀκυρωτικοῦ, *Molitor*, Kündigung, 1951² σ. 46. ἐπ. *Ἀγαλλόπουλον* ΑΙΔ 1942, 146/147. Ἄλλως *Δημάκης*, ΑΙΔ 1940, 363, καθ' ὃν ἡ μονομερὴς μεταβολὴ διαστέλλεται τῆς καταγγελίας, ἀποτελοῦσα ἁπλῶς ἄρνησιν ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως, ὁπότε ὁ ἀρνούμενος, ἐφ' ὅσον δὲν ἀσκεῖ τὸ πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως δικαίωμά του, ἐναντὶ τοῦ προσφέροντος τὴν ἑαυτοῦ παροχήν, περιέρχεται εἰς ὑπερημερίαν.

μεταβολής (Aenderungskündigung) (33) ἡ καταγγελία ὑπὸ αἵρεσιν (congé conditionnel) (34).

Παρὰ ταῦτα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ γράμματος τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 2112/1920 φαίνεται μᾶλλον παρ' ἡμῖν κρατοῦσα ἡ ἄποψις ὅτι ἡ μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως δὲν προϋποθέτει καταγγελίαν τῆς σχέσεως, ἀλλὰ θεωρεῖται τρόπον τινὰ ἐκ τῶν ὑστέρων μόνον τότε ὡς καταγγελία, ὅταν, βλαπτικὴ οὖσα, δὲν γίνῃ ἀποδεκτὴ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς συνεπείας τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῆς βλαπτικῆς μεταβολῆς ἡ νομολογία διακρίνει: Ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὸν ν. 2112/1920 μισθωτὸς δικαιοῦται ὅπως ἀποχωρῶν τῆς ὑπηρεσίας λάβῃ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένην ἀποζημίωσιν (35). Ὁ εἰς τὸν ν. (118/1945) 3198/1955 ὑπαγόμενος δικαιοῦται ὅπως, συνεχίζων τὴν προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν του ὑπὸ τοὺς πρὸ τῆς μεταβολῆς ὅρους, ἀξιώσῃ τὴν καταβολὴν τῶν συμπεφωνημένων ἀποδοχῶν (36).

Χαρακτηριστικὴ τῆς κρατούσης ἀντιλήψεως εἶναι ἡ ἄποψις τῆς Α.Π. 285/1956 (37) καθ' ἣν: «Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 2112/1920, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 5 ν. 4558/1930, ἡ μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως τότε μόνον θεωρεῖται διὰ τὸν μὴ ἀποδεχόμενον ταύτην μισθωτὸν ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως ὅταν ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὸν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν βλάβην, ἐξ οὗ ἕπεται ὅτι δὲν ἐπέρχεται ἡ ἔννομος αὐτὴ συνέπεια ὅταν ὁ μισθωτὸς μετετάχθη μὲν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀνευ τινὸς δικαιώματος ἀπορρέοντος ἐκ τῆς συμβάσεως, εἰς ἑτέραν ὑπηρεσίαν....» δὲν ὑπέστη ἔμμεσον ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν βλάβην.

Κατὰ τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν εἰς μὴ βλαπτικὴν διὰ τὸν ἐργαζόμενον μονομερῆ μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως δικαιοῦται νὰ προβῇ ὁ ἐργοδότης, ὡς ἐὰν ἡ πραγμάτωσις τοιαύτης μεταβολῆς νὰ εὑρίσκετο ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ εἰς αὐτὸν παρεχομένου διευθυντικοῦ δικαιώματος, καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ καθίστατο ἄνευ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐλευθέρως δυνατή.

Οὕτω καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, ἐφ' ἧς ἡ Α.Π. 285/1956, ὁ μισθωτός, μεταταχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, «ἄνευ τινὸς δικαιώματος ἀπορρέοντος ἐκ τῆς συμβάσεως», παρὰ τὴν θέλησίν του εἰς ἑτέραν ὑπηρεσίαν, ἔπαυσεν ἐργαζόμενος μὴ ἀποδεχθεὶς τὴν μεταβολήν. Ἐτέθη εἰς διαθεσιμότητα, μετὰ χρονικὸν δὲ διάστημα, κατόπιν τῆς ἐκ νέου ἀρνήσεώς του ὅπως ἀναλάβῃ τὴν νέαν ἐργασίαν, ἔπαυσε μισθοδοτούμενος. Διὰ προσφυγῆς του ἠτήσατο τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 ν. 2112/1920, ἥτις δὲν τῷ ἐπεδικάσθη, διότι ἡ μετάταξίς του ἐγένετο εἰς καλυτέραν τῆς προτέρας θέσιν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑπέστη οὗτος ἠθικὴν ἢ ὑλικὴν βλάβην ἐξ ἀφορμῆς τῆς μετατάξεως.

Συμπερασματικῶς συνάγεται ὅτι ἐν τῇ ὡς ἄνω περιπτώσει ὁ μισθωτὸς ἐστερήθη πάσης προστασίας, παρ' ὅλον ὅτι ὁ ἐργοδότης δὲν ἐδικαιοῦτο ἐκ τῆς συμβάσεως νὰ προβῇ εἰς τοιαύτην, ἔστω καὶ κατ' ἀντικειμενικὴν κρίσιν, εὐνοϊκὴν διὰ τὸν μισθωτὸν μετάταξιν, τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος ἀφορῶντος μόνον εἰς συγκεκριμενοποίησιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεων τοῦ μισθωτοῦ.

Εἰς τὴν ἐπέλευσιν τοιούτων ἀποτελεσμάτων συντείνει καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπίκλησις τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 2112, ἀδιαφόρως ἂν διὰ τῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐπέρχηται εἰς αὐτοὺς βλάβη ἢ οὔ. Ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην ἡ μὴ ἀποδεκτὴ γενομένη μὴ βλαπτικὴ μεταβολὴ δὲν θεωρεῖται καταγγελία τῆς σχέσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, δύναται ὁ μισθωτὸς νὰ καταγγείλῃ τὴν σχέσιν διὰ σπουδαῖον λόγον, ἤτοι δι' ἀθέτησιν συμβατικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἀντισυμβαλλομένου καὶ νὰ αἰτήσηται ἀποζημίωσιν κατ' ἄρθρ. 673 ΑΚ.

Κατὰ τὴν ὀρθοτέραν ἄποψιν καὶ ἐπὶ μὴ βλαπτικῆς μονομεροῦς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου πρόκειται καταγγελία συμβάσεως ὑπὸ τὴν ἀναβλητικὴν αἵρεσιν τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῆς μεταβολῆς. Ἡ κρατοῦσα γνώμη, καθ' ἣν ἐν τῇ ὡς ἄνω περιπτώσει δὲν πρόκειται κἂν καταγγελία, εἶναι ἀποκρουστέα, διότι δὲν ἀντιμετωπίζει ἐναισίως τὸ ζήτημα τῆς μονομεροῦς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως, δὲν δίδει λύσιν σύμφωνον πρὸς τὰς γενικὰς τοῦ δικαίου τῶν

---

33) Βλ. ἀντὶ ἄλλων *Nikisch*, Lehrbuch I σ. 524, 566 — *Molitor*, Die Kündigung, 1951 σ. 46 ἑπ. καὶ AR-Blattei, Kündigung XI. Aenderungskündigung, 1954. *Βασιλείου*, ΕΕΔ 12, 410.

34) Πρβλ. *Durand - Vitu*, Traité II No. 410 σ. 784 (4) ἑπ.

35) Πρβλ. ΑΠ 585/1955, ΕΕΔ 14, 1321 — Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 7280/1956, ΕΕΔ 15, 733.

36) Πρβλ. ΑΠ 309/1950, ΕΕΔ 9, 516 — ΑΠ 104/1953, ΕΕΔ 12, 409 - ΑΠ 345/1953, ΕΕΔ 12, 767 - ΑΠ 706/1954, ΕΕΔ 13, 1286, ἀλλὰ καὶ κριτικὴν *Βασιλείου*, ΕΕΔ 12, 410.

37) ΕΕΔ 15, 653.

συμβάσεων ἀρχάς, ἐπεκτείνει τὸ δικαίωμα διευθύνσεως ὑπὲρ τὰ συμβατικὰ πλαίσια, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως φαίνεται ἀποκλείουσα πᾶσαν προστασίαν τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τῆς τοιαύτης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου προσβολῆς τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐπέρχεται ἀπώλεια τῆς θέσεως ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ, τοῦ μὴ ἀποδεχομένου τὴν μονομερῆ μεταβολήν.

Εἰδικώτερον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν προστασίαν τοῦ μισθωτοῦ, παρατηροῦνται τὰ ἑξῆς: Τὸ ἄρθρον 7 ν. 2112/1920, ὡς διάταξις νόμου, προστατεύοντος τὸν μισθωτὸν ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τῆς θέσεως ἐργασίας του, δὲν καθορίζει τὸ πότε πρόκειται καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἀλλ' εἰς ποίαν περίπτωσιν ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ὑπόκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ προστατευτικοῦ νόμου. Τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου: «...θεωρεῖται καταγγελία ταύτης, δι' ἣν ἰσχύουσι αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου», οὐδεὶς δὲ λόγος συντρέχει δικαιολογῶν τὴν ἄποψιν ὅτι ὁ νομοθέτης διὰ προστατευτικοῦ κατὰ τῆς καταγγελίας νόμου (Kündigungsschutzrecht) ἠθέλησε νὰ ρυθμίσῃ εἰς βάρος τοῦ μισθωτοῦ θέματα ἀναγόμενα εἰς τὸ γενικὸν περὶ καταγγελίας δίκαιον (allgemeines Kündigungsrecht). Περαιτέρω σαφῶς ἐξάγεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 2112 τοῦτο καὶ μόνον, ἂν καὶ de lege ferenda ἀδικαιολόγητον: Ἡ καταγγελία ὑπὸ τὴν ἀναβλητικὴν αἵρεσιν τῆς μὴ ἀποδοχῆς δὲν ὑπόκειται εἰς τὰς προστατευτικὰς διατάξεις τῶν ν. 2112/1920 καὶ 3198/1955, ἐφ' ὅσον δὲν ἀφορᾷ εἰς βλαπτικὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως. Δὲν παύει ὅμως ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ νὰ εἶναι καταγγελία, ὥστε ὁ μισθωτὸς δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν αὐτῆς συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 281 Α.Κ., ἐὰν παρὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ στοιχείου τῆς βλάβης ἀσκῆται αὐτη, π.χ. ἄνευ πραγματικῆς ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης ἢ χωρὶς νὰ προτιμῶνται κατὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν πρὸς μετάταξιν ἢ μετάθεσιν, οἱ ἔχοντες τὴν δυνατότητα εὐκολωτέρας προσαρμογῆς εἰς τὴν νέαν των ἀπασχόλησιν (κοινωνικὰ κριτήρια).

Ἡ πρακτικὴ ἀξία τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. καταφαίνεται κυρίως, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τάσις τῆς νομολογίας τῶν δικαστηρίων οὐσίας, καθ' ἣν πρὸς σχηματισμὸν ἀντικειμενικῆς κρίσεως περὶ τῆς βλάβης τοῦ μισθωτοῦ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν κριτήρια ἀποκλειστικῶς ἀντικειμενικά, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν περιορισμὸν τοῦ κύκλου ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 2112/1920 (38).

δ. Ἐπιτρεπτὴ εἶναι ἡ μεταβολὴ τῶν συγκεκριμένων ὅρων παροχῆς ἐργασίας διὰ τῆς ἀσκήσεως τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος ἐντὸς τῶν νομίμων ὁρίων ὄχι μόνον ἐὰν συνεφωνήθη τοῦτο ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν συνάγεται τὸ ἀντίθετον ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἡ τοιαύτη μεταβολὴ εἶναι δυνατὴ καὶ ἄνευ καταγγελίας, ὡς μὴ ἀφορῶσα εἰς ὅρους τῆς συμβάσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ ἂν ἔτι ἐπιφέρῃ βλάβην εἰς τὸν μισθωτὸν δὲν ἐπιαύρει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 2112/1920 (39).

Προκύπτουν συνήθως ζητήματα ὡς πρὸς τὰ συμβατικὰ ὅρια τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τόσον (βα) ἐπὶ μονομεροῦς μεταβολῆς τῆς συγκεκριμένης ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ (μετάταξις, Wechsel der Beschäftigung, reclassement) ὅσον (ββ) καὶ ἐπὶ μεταθέσεως τοῦ μισθωτοῦ (Versetzung, déplacement), ἥτις καὶ δυνατὸν νὰ συμπίπτῃ μετὰ τῆς μεταβολῆς τῆς συγκεκριμένης ἀπασχολήσεως (40). Ἀμφισβητεῖται κυρίως ἂν οἱ ὑφιστάμενοι πρὸ τῆς μεταβολῆς συγκεκριμένοι ὅροι παροχῆς ἐργασίας ἦσαν συγχρόνως ὅροι τῆς συμβάσεως ἢ ἐγένοντο μεταγενεστέρως τοιοῦτοι ἢ ἂν ἁπλῶς διεμορφώθη

---

38) Βλ. π. χ. Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 9754/1947, ΕΕΔ 6, 717 καὶ 934/1954, ΕΕΔ 13, 308, Πο. Πρωτ. Ἀθηνῶν 901/1955, ΕΕΔ 14, 411.

39) Πρβλ. *Καποδίστριαν*, Ἑρμηνεία Ἐργατικοῦ Δικαίου, 1937 σ. 374, *Βασιλείου*, ἐν *Nikisch*, Ἐργατικὸν Δίκαιον σ. 226. Συνήθως ὅμως ἡ βλαπτικὴ μεταβολὴ τῶν συγκεκριμένων ὅρων παροχῆς ἐργασίας συνιστᾷ συγχρόνως καὶ βλαπτικὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, ὥστε δὲν γίνεται ἐνίοτε σαφὴς διαστολή· βλ. π.χ. τὰς ΑΠ 135/1950, ΕΕΔ 9, 349 καὶ ΑΠ 349/1953, ΕΕΔ 12, 770, ἐκ τοῦ γράμματος τῶν ὁποίων συνάγεται, ὅτι θεωροῦν τὴν βλαπτικὴν μετάθεσιν τοῦ μισθωτοῦ ἐν πάσῃ περιπτώσει βλαπτικὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, ἐφ' ὅσον δὲν συνεφωνήθη ρητῶς τὸ δικαίωμα τῆς μεταθέσεως. Ὀρθὴν διάκρισιν ποιεῖται ἡ Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 9754/1947, ΕΕΔ 6, 717. Ἄλλως *Μπουρνιᾶς*, ΕΕΔ 6, 705. Γενικῶς ἀποκλείεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 2112, ὅταν ἐπέρχεται βλάβη εἰς τὸν μισθωτὸν ἐξ ἀνεργείας τοῦ ἐργοδότου μὴ ἀντικειμένης εἰς συμπεφωνημένους ὅρους τῆς συμβάσεως. Βλ. Α.Π. 98/1953, ΕΕΔ 12, 411, Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 13818/1953, ΕΕΔ 12, 412.

40) Οἱ *Neumann*, AR-Blattei, ἐνθ' ἀνωτ., Α, I, καὶ *Goch*, Betr. Ber. 1955, 353 ἑπ., θεωροῦν ὡς μετάθεσιν (Versetzung) τόσον τὴν μετάθεσιν ἐν στενῇ ἐννοίᾳ (τοπικὴ μετακίνησις) ὅσον καὶ τὴν μετάταξιν (μεταβολὴ ἀπασχολήσεως), ἤτοι γενικῶς τὴν μεταβολὴν τῆς θέσεως τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ἐπιχειρήσει.

πρὸ τῆς μεταβολῆς συγκεκριμένη κατάστασις παροχῆς ἐργασίας, διὰ τῆς ἀσκήσεως τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου, μὴ δυναμένη νὰ θεωρηθῇ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν περιστάσεων ὡς συνιστῶσα συμπλήρωσιν ἢ τροποποίησιν ὅρων τῆς συμβάσεως. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις προκύπτει ἀνάγκη συμπληρωτικῆς ἑρμηνείας τῆς συμβάσεως κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν.

Παρατηρητέα τὰ ἀκόλουθα:

βα) Διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐξειδικεύσεως τῆς συμβατικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ἐργασίας (Spezialisierung der Arbeitspflicht) καὶ τῆς ἔστω ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου ἀδιαμαρτυρήτου παροχῆς ἐργασίας ὑπὸ συγκεκριμένους ὅρους καὶ συνθήκας, δὲν δύναται κατ' ἀρχὴν νὰ συναχθῇ σιωπηρὰ συμφωνία περὶ τροποποιήσεως τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ δεδομένη κατάστασις παροχῆς ἐργασίας νὰ μετουσιώνεται εἰς ὅρον τῆς συμβάσεως (41). Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἡ συνδρομὴ ἰδιαιτέρων περιστάσεων, διότι συνήθως ὁ ἐργοδότης διὰ τῆς ἐξειδικεύσεως δὲν σκοπεῖ εἰς περιορισμὸν τοῦ διευθυντικοῦ του δικαιώματος, ἀλλὰ εἰς καταμερισμὸν ἐργασίας πρὸς εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀντιθέτως τεκμαίρεται τοιαύτη τροποποίησις, ὅταν οὐν τῇ ἐξειδικεύσει ἀνετέθησαν ἄνευ ἐπιφυλάξεώς τινος εἰς τὸν μισθωτόν, οὐχὶ προσωρινῶς (π.χ. ἀντικατάστασις ἀσθενοῦντος), ἀνωτέρας κατηγορίας τῶν ἀρχικῶν ὑπηρεσίαι καὶ μάλιστα ἔναντι ὑψηλοτέρας ἀμοιβῆς. Ὁ μισθωτὸς δύναται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐκ νέου ὑπ' αὐτοῦ ἀνάληψιν ἐργασιῶν, αἵτινες ναὶ μὲν δὲν ἀντίκεινται πρὸς τοὺς ἀρχικοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως, ἀλλὰ δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν συγκεκριμένην πρὸ τῆς σκοπουμένης μεταβολῆς ἀπασχόλησίν του, καὶ τοῦτο ἀνεξαρτήτως ἂν ἡ τοιαύτη μεταβολὴ ἐπιφέρῃ ἢ οὐ μείωσιν τῶν ἀποδοχῶν του.

Ἐφ' ὅσον συντρέχουν αἱ ὡς ἄνω προϋποθέσεις, ἡ ἐξειδίκευσις τῆς παροχῆς ἐργασίας δύναται εἰς τὴν λεγομένην συστολὴν τῶν (ἀρχικῶν) συμβατικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ μισθωτοῦ (Einengung der Vertragspflichten) (42). Αὕτη εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, διὰ σιωπηρᾶς συμφωνίας ἐπελθούσης τροποποιήσεως τῆς συμβάσεως. Ἡ τυχὸν μεταβολὴ τῶν συγκεκριμένων ὅρων παροχῆς ἐργασίας ἀφορᾷ πλέον εἰς μονομερῆ μεταβολὴν τῶν τροποποιηθέντων ὅρων τῆς συμβάσεως, ἥτις, ἐφ' ὅσον εἶναι βλαπτικὴ διὰ τὸν μισθωτόν, ἐμπίπτει εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 2112.

Οὕτω ἄλλωστε ἐσκέφθη τὸ ἡμέτερον Ἀκυρωτικὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 365/1956 (43) ἀποφάσεώς του, ἐπιληφθὲν προσφάτως περιπτώσεως μετατάξεως μισθωτοῦ, οὗτινος ἡ ὑποχρέωσις παροχῆς ἐργασίας εἶχεν ἐξειδικευθῇ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε παρεῖχε οὗτος ὑπηρεσίας ἀνωτέρας τῶν ἀρχικῶς ἐν τῇ συμβάσει προβλεφθεισῶν. Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ διορισμὸς συντάκτου εἰς τὴν θέσιν ἀρχισυντάκτου ἦτο πρόσκαιρος ἢ μετακλητός, ἐφ' ὅσον ἐπὶ διετίαν παρεῖχε ὁ μισθωτὸς ἀνωτέρας ὑπηρεσίας, δὲν ἐνέπιπτε πλέον εἰς τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου ἡ μετάταξις τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὴν θέσιν, ἣν οὗτος πρότερον κατεῖχε. Ἡ ἕνεκα τῆς συνδρομῆς τῶν ὡς ἄνω λόγων διὰ τῆς ἐξειδικεύσεως ἐπελθοῦσα συστολὴ (σιωπηρὰ τροποποίησις) τῶν συμβατικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ μισθωτοῦ μετέβαλε τὴν ἀρχικὴν συμβατικὴν ὑποχρέωσιν παροχῆς ὑπηρεσιῶν συντάκτου εἰς τοιαύτην ἀρχισυντάκτου. Ὅθεν ἡ ὑστέρα τῆς σιωπηρᾶς τροποποιήσεως τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως μονομερὴς μεταβολὴ τῆς συγκεκριμένης ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἀποτελεῖ συγχρόνως μονομερῆ μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως καὶ εὑρίσκεται πάντως ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος, ὡς ὀρθῶς ἔκρινε τὸ Ἀκυρωτικόν, ἀσχέτως ἂν ἀκολουθῇ τὴν κρατοῦσαν γνώμην, καθ' ἣν ἡ μονομερὴς μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως εἶναι δυνατὴ καὶ ἄνευ τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου καταγγελίας ὑπὸ τὴν ἀναβλητικὴν αἵρεσιν τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῆς μεταβολῆς, καὶ ὅτι μόνον ἡ βλαπτικὴ τοιαύτη ἐξισοῦται πρὸς καταγγελίαν ἀν

41) Ἐνδιαφέρουσα ἡ περίπτωσις τοῦ LAG Düsseldorf - Köln τῆς 26.10.1955 Betr. Ber. 1956, 110, καθ' ἣν μισθωτός τις, προσληφθεὶς λόγῳ τῆς δυνατότητος ἀπασχολήσεώς του εἰς δύο διαφόρους ἐργασίας, ἀπησχολήθη ἀρχικῶς εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τριετίαν. Κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἐπῆλθε ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἐξειδίκευσις τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς παροχὴν ἐργασίας.

42) Πρβλ. *Oehmann*, AR-Blattei, ἔνθ' ἀνωτ. ὑπὸ C.I.b *Nikisch*, Lehrbuch I σ. 230/231 καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀναφερομένους. *Maurer*, Arb. u R 1956, 140 (4) ἐπ. LAG Baden in Mannheim τῆς 25.9.1955 ἐν AR - Blattei, Direktionsrecht u. Gehorsamspflicht, Entscheidungen I, μετὰ σχολίου Sitzler.

43) ΕΕΔ 15, 828.

δὲν γίνῃ ἀποδεκτὴ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ. Εἰς τὴν περίπτωσιν, ἐφ' ἧς ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, συνέτρεχε ὑποβιβασμὸς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς θέσεως, ἣν κατεῖχεν οὗτος ἐν τῇ ὑπαλληλικῇ ἱεραρχίᾳ τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὅτι ὁ ὑποβιβασμὸς ἐπιφέρει κατὰ κανόνα ἠθικὴν βλάβην εἰς τὸν μισθωτόν, γίνεται δεκτὸν παγίως ἐν τῇ νομολογίᾳ (44). Δὲν ἀποκλείεται ὅμως, ἐὰν ὑφίστανται ἰδιαίτεραι ἐπαγγελματικαὶ συνθῆκαι κρατοῦσαι εἰς ὡρισμένον ἐπαγγελματικὸν κλάδον, νὰ δικαιολογῆται παρέκκλισις ἀπὸ τοῦ κανόνος, καθ' ὃν συνεπείᾳ τοῦ ὑποβιβασμοῦ ἐπέρχεται βλάβη ἠθική.

Ἐν ἀδυναμίᾳ πλέον ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 2112, ὡς μὴ συντρεχούσης βλάβης, ἀνακύπτει ζήτημα προστασίας τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τῆς τοιαύτης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μονομεροῦς ἔστω καὶ μὴ βλαπτικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων συμβάσεως (βλ. ἀνωτ. ὑπὸ II αβ).

66) Ἀμφισβητήσεις περὶ τῶν ὁρίων τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος προκύπτουν καὶ ἐπὶ μεταθέσεως μισθωτῶν, ὅταν ὁ ἐργοδότης δὲν ἐπεφύλαξεν εἰς ἑαυτὸν ρητῶς ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας τὸ δικαίωμα τῆς μεταθέσεως (45).

Ἐὰν ὁ τόπος παροχῆς ἐργασίας δὲν καθορίζεται ρητῶς ἐν τῇ συμβάσει, οὔτε ἐκ τῆς φύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας συνάγεται δικαίωμα μετακινήσεως τοῦ μισθωτοῦ, τεκμαίρεται ὅτι ἡ ἐργασία δέον ὅπως παρέχηται ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει τοῦ ἐργοδότου (46). Ἡ ἄνευ ἑτέρας τινὸς συνεπείας μετάθεσις τοῦ μισθωτοῦ εἰς ἄλλον τμῆμα τῆς ἐκμεταλλεύσεως εὑρίσκεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει ἐπὶ μεταθέσεως εἰς ἄλλην ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἐργοδότου ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ παροχῆς ἐργασίας ἐφ' ὅσον διὰ ταύτης δὲν ἐπέρχεται ποιοτικὴ καὶ ποσοτικὴ μεταβολὴ εἰς τὴν ἀπασχόλησιν τοῦ μισθωτοῦ, οὔτε καὶ μείωσις ἀποδοχῶν (47). Ἐπὶ μεταθέσεως μισθωτοῦ εἰς ἐκμετάλλευσιν ἐργοδότου εὑρισκομένην εἰς ἄλλον τόπον, διακριτέον: Ἐὰν ὁ οἰκονομικὸς ὀργανισμὸς τοῦ ἐργοδότου διέθετε πλείστας ἐκμεταλλεύσεις ἤδη κατὰ τὸν χρόνον συνάψεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ τοῦτο ἐγνώριζεν ὁ μισθωτὸς (48), ἐν ἀμφιβολίᾳ τεκμαίρεται τὸ δυνατὸν τῆς μεταθέσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον πάντοτε διὰ ταύτης δὲν προσβάλλονται ἀρχικῶς ὑφιστάμενοι ἢ καὶ σιωπηρῶς τροποποιηθέντες ὅροι τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Τοῦτο συνάγεται παρ' ἡμῖν ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 2112, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 5 ν. 4558/1930, καθ' ἣν δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἄνευ συμφωνίας μετάθεσις μισθωτοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀποτελοῦσα βλαπτικὴν μεταβολὴν ὅρων τῆς συμβάσεως (49). Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ μετάθεσις δὲν συντελεῖται ἐκ λόγων πραγματικῆς ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης, παρίσταται ὡς κατάχρησις δικαιώματος καὶ εἶναι ἄκυρος (βλ. ἀνωτ. ὑπὸ IIαα). Ἐὰν ὁ οἰκονομικὸς ὀργανισμός, καθ' ὃν χρόνον συνήπτετο ἡ σύμβασις ἐργασίας, δὲν διέθετε πλείονας ἐκμεταλλεύσεις, ἀλλὰ ἵδρυσε ταύτας εἰς χρόνον μεταγενέστερον, ἡ μετάθεσις τοῦ μισθωτοῦ ἀποτελεῖ, ἐν σιωπῇ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, μεταβολὴν τῶν ὅρων αὐτῆς, ἥτις ἐφ' ὅσον εἶναι βλαπτικὴ διὰ τὸν μισθωτὸν ἐπισύρει τὰς συνεπείας τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 2112. Ἐν τῇ ὡς ἄνω περιπτώσει δὲν εἶναι ἀνάγκη ὅπως προηγῆται τῆς μεταθέσεως μακροχρόνιος παροχὴ ἐργασίας ἐν τῷ ἀρχικῷ τόπῳ παροχῆς (50), διότι ἐνταῦθα δὲν τίθεται ζήτημα συστολῆς ἀρχικῶς προβλεφθεισῶν εὐρυτέρων ὑποχρεώσεων τοῦ μισθωτοῦ.

---

44) Βλ., ἀντὶ ἄλλων, ΑΠ 490/1953, ΕΕΔ 12, 825, ΑΠ 529/1954, ΕΕΔ 13, 800, ΑΠ 27/1955, ΕΕΔ 14, 240.

45) Καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας, γενομένη ἕνεκα ἀρνήσεως τοῦ μισθωτοῦ νὰ μετατεθῇ δὲν εἶναι καταχρηστική, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης ἐνήργησε ἐντὸς τῶν νομίμων καὶ συμβατικῶν ὁρίων τοῦ διευθυντικοῦ του δικαιώματος. Βλ. ΑΠ 109/1956, ΕΕΔ 15, 357. *Aulié*, La rupture abusive No 18x σ. 22.

46) Πρβλ. *Durand-Vitu*, Traité II No 371bis.

47) *Hueck-Nipperdey*, Lehrbuch I (1932) σ. 155; *Oehmann*, AR-Blattei ἐνθ' ἀνωτ. ὑπὸ C, I 2. *Neumann*, AR-Blattei, ἐνθ' ἀνωτ. ὑπὸ B, I, II. *Maurer*, Arb u R 1956, 142. Contra *Nikisch*, Lehrbuch I σ. 232 (5).

48) Πρβλ. Πρωτ. κείου Ἀθηνῶν 9754/1947, ΕΕΔ 6, 717.

49) *Καποδίστριας*, Ἑρμ. Ἐργ.Δ. σ. 375, *Βασιλείου*, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 226, ΑΠ 511/1948, ΕΕΔ 7, 896, Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 934/1954, ΕΕΔ 13, 308. Ἐν τῷ γερμανικῷ δικαίῳ ἡ μετάθεσις ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἐν σιωπῇ τῆς συμβάσεως μόνον τότε εἶναι δυνατή, ὅταν ἐπιδάλληται ἐξ ἰδιαιτέρων λόγων, ὥστε ὁ μισθωτὸς νὰ ὑποχρεοῦται εἰς συμμόρφωσιν ἐκ τοῦ «καθήκοντος πίστεως», ὅπερ ἔχει (Treuepflicht). Πρβλ. *Nikisch*, Lehrb. I σ. 232. *Maurer*, Arb u R 1956, 142.

50) *Βασιλείου*, ἐνθ' ἀνωτ. 226.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ ΒΛΑΠΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΟΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑποβιβασμὸς μισθωτοῦ καὶ ὅρια διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου

Θεώρησις, κατ' ἄρθρον 7 Ν. 2112/1920, τῆς μονομεροῦς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τότε μόνον, διὰ τὸν μὴ ἀποδεχόμενον ταύτην μισθωτόν, ὡς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ὅταν ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὸν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν βλάβην, τοιαύτη δὲ ἠθικὴ βλαπτικὴ μεταβολὴ δύναται νὰ ἐπέλθῃ καὶ δι' ὑποβιβασμοῦ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν κατέχει ἐν τῇ ὑπαλληλικῇ ἱεραρχίᾳ ἐπιχειρήσεώς τινος καὶ ἂν ἀκόμη αὕτη δὲν διέπηται ὑπὸ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ.—Ἔξίσωσις ὑποβιβασμοῦ μισθωτοῦ πρὸς καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας, μὴ περιλαμβανομένου τοῦ ὑποβιβασμοῦ εἰς τὰ ὅρια τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως δι' ἐκ πλαγίου παραβίασιν ἄρθρου 7 Ν. 2112.

Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 236/1956 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὑπέκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, κατὰ τὸ ὁποῖον πᾶσα μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, βλάπτουσα τὸν ὑπάλληλον, θεωρεῖται ὡς καταγγελία ταύτης, δι' ἣν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου.

Ἐπανέρχεται ὁ Ἄρειος Πάγος καὶ διὰ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεώς του εἰς τὴν καὶ διὰ προηγουμένων ἀποφάσεών του (βλέπε Α.Π. 285/1956, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 653, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ) δοθεῖσαν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 2112/1920 περὶ μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας.

Ἐν προκειμένῳ ὁ μισθωτός, ὑποστηρίζων γενομένην ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου βλαπτικὴν μεταβολὴν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 2112, ἐζήτησε τὴν καταβολὴν εἰς αὐτὸν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, ἀποχωρήσας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του, μὴ ἀποδεχθεὶς τὴν μεταβολήν, νομολογεῖται δὲ καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 2112 τὸ δικαίωμα τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀποζημιώσεως συναρτᾶται πρὸς τὴν μὴ ἀποδοχὴν τῆς μεταβολῆς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ (βλέπε ὁμοίως καὶ Α.Π. 349/1953, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 770, Α.Π. 285/1956, εἰσηγητὴς ὁ αὐτός, ΕΕΔ 15, 653, Α.Π. 668/1953, εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 13, 131, Α.Π. 585/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 1321).

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι, προκειμένου περὶ ἀσφαλιζομένου κατὰ τῆς ἀνεργίας μισθωτοῦ, ὁπότε ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ν. 118/1945, ὡς ἐπανηλθεν ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ν. 3198/1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας (ΕΕΔ 14, 502), ἐφ' ὅσον ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑποβάλλεται εἰς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς περιορισμούς (ἄρθρ. 5 § 3) ἔχει σταθερῶς νομολογηθῇ, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου γενομένη βλαπτικὴ διὰ τὸν μισθωτὸν μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως δὲν ἐπιφέρει, ἐν μὴ ἀποδοχῇ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως, οὐδ' ὑποχρεοῖ αὐτόν, ὅπως ἡ ἀποδεχθῇ τὴν μεταβολὴν ἢ ἀποχωρήσῃ τῆς ἐργασίας, περιοριζόμενος εἰς τὴν κατὰ τὸν ν. 2112 ἀποζημίωσιν, ἀλλὰ χορηγεῖ εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα, ὅπως, ἀποκρούων τὴν βλαπτικὴν μεταβολὴν καὶ συνεχίζων τὴν προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν του ὑπὸ τοὺς πρὸ τῆς μεταβολῆς τῆς συμβάσεως ὅρους, ἀξιώσῃ τὴν καταβολὴν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τῶν συμπεφωνημένων ἀποδοχῶν του (Α.Π. 22/1950, εἰσηγητὴς *Χ. Καλέλλης*, ΕΕΔ 9, 155, Α.Π. 309/1950, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 516, Α.Π. 345/1953, εἰσηγητὴς *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 12, 706).

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ περιπτώσεως καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας ἠσφαλισμένου κατὰ τῆς ἀνεργίας μισθωτοῦ (κατὰ τὸν ν. 3198/1955), ὑποκειμένης βλαπτικῆς μονομεροῦς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μεταβολῆς ὅρου συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἡ ἐκ τοῦ νόμου τούτου (3198) ἀκυρότης τῆς καταγγελίας εἶναι σχετική, τεταγμένη ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ (βλέπε παραπομπὰς εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 12, 663), δικαιοῦται ὁ μισθωτός, ἀποχωρῶν, νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκ τοῦ ν. 2112 ἀποζημίωσιν, παραλείπων τὴν περὶ πληρωμῆς μισθοῦ ἐκ τῆς κατ' ἄρθρον 349, 656 Α.Κ. ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, μὴ τηρηθέντος τοῦ ν. 3198/1955.

Ταῦτα ἐν γενικαῖς γραμμαῖς περὶ τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112/1920 ἐννόμων συνεπειῶν.

Ἐνδιαφέρον ἔχει ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἐν τῇ συσχετίσει τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου (περὶ αὐτοῦ βλέπε *Π. Κ. Βεργοπούλου*, ἀνωτέρω σελ. 817) πρὸς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 2112/

1920 (πρβλ. καὶ Α.Π. 109/1956, εἰσηγητὴς Κ. Σοῦρλος, ΕΕΔ 15, 356).

Δέχεται ἀσφῶς (καὶ ὀρθῶς, βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 356) ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὅτι ὁ ὑποβιβασμὸς τοῦ μισθωτοῦ (κατὰ βλαπτικὴν μονομερῆ μεταβολὴν ὅρου τῆς συμβάσεως) δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὰ ὅρια τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου.

Πράγματι, ἂν τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου ἐξικνεῖτο ἐπὶ τοσοῦτον, θὰ ἐπερίττευε τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 2112/1920, τὸ ὁποῖον ἐσκόπησε νὰ προστατεύσῃ τοὺς μισθωτοὺς ἀπὸ τῶν ἀπροόπτων μονομερῶν καὶ βλαπτικῶν μεταβολῶν ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, καθορίσαν τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112, ἡ ὁποία κατὰ τὴν λίαν ἐπιτυχῆ ἔκφρασιν τῆς Α.Π. 1/1937 (εἰσηγητὴς Γ. Μαγδσούλος, ΕΕΝ δ' 323) *ἐθεσπίσθη ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου ἐν τῷ χαρακτῆρι τῆς κατ' ἀποκοπὴν καὶ κατὰ τεκμήριον ρυθμίσεως τῶν σχέσεων τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς ὃν ἐργοδότην, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλει, οἱονεὶ ὡς ἐμπορικὸν βάρος, ὑποχρεώσεις πρὸς ἀνόρθωσιν ζημιῶν, κατὰ τεκμήριον ἐπερχομένων, κατὰ ποσὸν δὲ μηχανικῶς προσδιοριζομένων.*

Βεβαίως ὁ ἐργοδότης δὲν ἐμποδίζεται νὰ ὀργανώσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν τὴν ἐπιχείρησίν του, προστατευόμενος ὡς πρὸς τὴν οἰκονομικὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Συντάγματος, ἀλλ' ἡ ὀργάνωσις τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ὡς καὶ ἡ λειτουργία αὐτῆς, κινεῖται ἐντὸς προκαθωρισμένων ὑπὸ τῶν ἐργατικῶν νόμων ὁρίων καὶ ὡς δὲν ἐμποδίζεται νὰ ἀπολύσῃ τοὺς κατὰ τὴν κρίσιν του ἀχρήστους πλέον εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐπιχειρήσεως του μισθωτούς (ἐπιφυλασσομένης φυσικὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν εἰδικῶν περὶ ἀπολύσεως μισθωτῶν νόμων καὶ τοῦ γενικῆς ἐφαρμογῆς ἄρθρ. 281 Α.Κ.), δὲν ἐμποδίζεται καὶ νὰ μεταβάλῃ τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως αὐτῶν, μὲ τὸν κίνδυνον ὅμως νὰ καταβάλῃ τὴν οἱονεὶ ὡς ἐμπορικὸν βάρος ἐπιβαλλομένην ἀποζημίωσιν, ἐὰν ὁ μισθωτὸς δὲν ἠθέλεν ἀποδεχθῆ τὴν βλαπτικὴν μεταβολήν, ὡς ἐπιβάλλεται ὡς ἐμπορικὸν βάρος καὶ ἡ ἐκ τοῦ νόμου 551 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἀποζημίωσις εἰς τὸν παθόντα μισθωτὸν ἐπιχειρήσεως, ὡς ἀκόμη καὶ ἐν περιπτώσει ὑπάρξεως σπουδαίου λόγου ἐν καταγγελίᾳ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου (ἄρθρ. 672 Α. Κ.) δύναται τὸ δικαστήριον, ἐὰν ὁ σπουδαῖος λόγος, δι' ὃν ἐχώρησεν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ (ἐργοδότου) καταγγελία, ὀφείληται εἰς ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν τῶν προσωπικῶν ἢ περιουσιακῶν αὐτοῦ σχέσεων, νὰ ἐπιδικάσῃ εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν (μισθωτὸν) εὔλογον ἀποζημίωσιν.

Συνήθως ἐν τῇ δικαστηριακῇ πράξει ἐμφανίζεται τὸ θέμα τῆς μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων συμβάσεως ἐργασίας ἀποτόμως συντελουμένης. Δὲν ἐνεφανίσθη περίπτωσις γενομένης μετὰ νόμιμον προειδοποίησιν τοῦ ν. 2112/1920 βλαπτικῆς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως.

Ἐν τούτοις, ὁρίζον τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν. 2112, ὅτι πᾶσα μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, βλάπτουσα τὸν ὑπάλληλον, θεωρεῖται ὡς καταγγελία ταύτης, δι' ἣν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, σημαίνει, ὅτι ἡ πλασματικὴ αὐτὴ καταγγελία δύναται νὰ ὑποβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν κατὰ τὸν νόμον 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 1058/1930, προειδοποίησιν (ὅπου ἐπιτρέπεται αὕτη, νόμος ἤδη 3198/1955).

Ἑπομένως, ἂν ὁ ἐργοδότης, τηρῶν τὰς νομίμους προθεσμίας τοῦ νόμου 2112/1920, προειδοποιήσῃ τὸν μισθωτόν, ὅτι μετὰ τὴν παρέλευσιν τούτων μεταβάλλεται ἡ σύμβασις ἐργασίας, καὶ βλαπτικὴ ἐὰν εἶναι διὰ τὸν μισθωτόν, δὲν δικαιοῦται οὗτος τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112 (ἐπὶ ὑπαλλήλων παρέχεται τὸ δικαίωμα τοῦ 1/4 τῆς ἀποζημιώσεως καὶ τοῦ 1/2 αὐτῆς διὰ τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὸν νόμον 3198/1955), ἀφοῦ ναὶ μὲν θεωρεῖται ἡ βλαπτικὴ μεταβολὴ ὡς καταγγελία, ἀλλὰ (ἄρθρ. 7 ν. 2112), δι' ἣν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐτηρήθησαν.

Ὥστε καὶ ἀπὸ τῆς ἀνάγκης νέας ὀργανώσεως τῆς ἐπιχειρήσεώς του δὲν ἐμποδίζεται ὁ ἐργοδότης νὰ προχωρήσῃ εἰς αὐτὴν μὲ ἧσσονα ζημίαν ἐκ τῶν ἐργατικῶν νόμων.

Ἀρείου Πάγου 365/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Δ. Χαμάρετος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Σ. Μαυρομιχάλης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Χοϊδᾶς, Β. Βασιλείου

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς 2ας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη ὡς βεβαιωθέντα τὰ ἑξῆς περιστατικά: Ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη ἐν ἔτει 1938 δι' ἀόριστον χρόνον ὡς συντάκτης τῆς ἐφημερίδος Ε., ἧς ἀρχισυντάκτης ἦτο ὁ διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης αὐτῆς ἀναιρεσίβλητος, τὸ ἔτος δὲ 1953, ὅτε ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐγκατεστάθη εἰς Ἀθήνας, ἀνετέθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τὰ ἔργα τοῦ ἀρχισυντάκτου, συνιστάμενα εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ κυρίου ἄρθρου τῆς ἐφημερίδος, εἰς τὴν συγκέντρωσιν καὶ ἐπιλογὴν τῆς δημοσιευτέας ὕλης, εἰς τὴν προσαρμογὴν της πρὸς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν κατεύθυνσιν, ἣν ἠκολούθει ἡ ἐφημερίς, εἰς τὴν ἐπίβλεψιν τῆς σελιδοποιήσεως καὶ εἰς τὴν καθοδήγησιν τῶν συντακτῶν ὡς πρὸς τὰ θέματα καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτῶν. Κατ' Αὔγουστον 1955 ὁ ἀναιρεσίβλητος, προμηθευθεὶς νέας λινοτυπικὰς μηχανὰς καὶ προτιθέμενος ὅπως ἐπεκτείνῃ τὴν μὴ διεπομένην ὑπὸ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ ἐπιχείρησίν του διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδος ὡς ἑξασελίδου ἢ ὀκτασελίδου, προσέλαβεν ὡς ἀρχισυντάκτην τὸν ἐν Ἀθήναις ἐμπειρον δημοσιογράφον Χ. Λ., ἐγκαταστήσας αὐτὸν εἰς τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον τὸ χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὃν καθυπέβαλεν εἰς τὴν γενικὴν ἐποπτείαν τοῦ νέου ἀρχισυντάκτου, περιορίσας αὐτὸν εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἁπλοῦ συντάκτου, συνιστάμενα εἰς τὴν σελιδοποίησιν τῆς τελευταίας σελίδος, ἄνευ ἀναμίξεώς του εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ κυρίου ἄρθρου τῆς ἐφημερίδος, μὲ προέχουσαν ἁπλῶς θέσιν ἐναντι τοῦ λοιποῦ συντακτικοῦ προσωπικοῦ, τὴν κατάστασιν ὅμως ταύτην δὲν ἠνέχθη ὁ ἀναιρεσείων. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν ἔκρινε τὸ μὲν ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἤσκησεν ἐν προκειμένῳ νομίμως τὸ διευθυντικὸν του δικαίωμα ὡς ἐργοδότης, τὸ δὲ ὅτι, καὶ ἂν ἐπῆλθε μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμ-

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΙ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΙΣΧΥΝ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 9 Ν. 118)1945

Ἀπόλυσις μετὰ τὴν διὰ τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 κατάργησιν τοῦ ἄρθρου 9 Ν. 118/1945 καὶ ἀποζημίωσις

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄρθρου 9 Ν. 118/1945.—Ὑποχρέωσις καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Ν. 2112/1920, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων, ἢ τοῦ Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920, προκειμένου περὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας.—Μὴ παραγωγὴ ἐννόμου τινὸς ἀποτελέσματος τῆς ὑπὸ ἐργοδότου γενομένης ἐμπροθέσμου προειδοποιήσεως τοῦ μισθωτοῦ περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς χρόνον συμπεσόντα μετὰ τὴν 25 Αὐγούστου 1954, ἀφ' ἧς ἴσχυσε τὸ Ν.Δ. 2961/1954, καταργήσαν τὸ ἄρθρον 9 Ν. 118/1945.—Δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τῆς πλήρους ἀποζημιώσεως Ν. 2112.

Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 9091/1956 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου (εἰσηγητὴς *Ι. Παπαδάκης*, ΕΕΔ 14, 862).

Τὸ θέμα ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἰσχύοντος τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945 περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἀσφαλιζομένων κατὰ τῆς ἀνεργίας μισθωτῶν, μισθωτὸς ἐπιχειρήσεως προειδοποιήθη, κατὰ τήρησιν τῆς ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930, προθεσμίας, ὅτι θὰ ἀπολυθῇ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του μετὰ 11 μῆνας (ὡς ἔχων ὑπηρεσίαν 15 ἐτῶν).

Τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ν. 118/1945 κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941) (ἰσχύει ἤδη ἐπαναφερθὲν βραδύτερον διὰ τοῦ ν. 3198/1955, ΕΕΔ 14, 502).

Ἡ ἀπόλυσις τοῦ συγκεκριμένου μισθωτοῦ, παρελθούσης τῆς 11μήνου προθεσμίας προειδοποιήσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, αὐτὴ δὲν ἦτο βλαπτικὴ διὰ τὸν ἀναιρεσείοντα, διότι οὗτος ἐξηκολούθησε λαμβάνων τὰς αὐτάς, ὡς καὶ πρότερον ἀποδοχάς, μὴ ὑποστὰς ἐντεῦθεν ἠθικὴν μείωσιν, καθόσον ἡ μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἀρχισυντάκτου ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ ὀργανώσεως τῆς ἐφημερίδος ἐπὶ νέων βάσεων, μὲ μετατροπὴν αὐτῆς ἀπὸ τετρασελίδου εἰς ἑξασέλιδον ἢ ὀκτασέλιδον καὶ μὲ περισσοτέραν εἰδησεογραφικὴν ὕλην, ὁ δὲ ἀναιρεσείων δὲν ἐκέκτητο τὰς ἀπαιτουμένας πρὸς τοῦτο εἰδικὰς γνώσεις καὶ ἀκολούθως, μετ' ἐξαφάνισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπέρριπτε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν τῆς ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920 ἀποζημιώσεως.

Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 νόμου 2112)1920, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 4558)1930, ἡ μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τότε μόνον θεωρεῖται, διὰ τὸν μὴ ἀποδεχόμενον ταύτην μισθωτόν, ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως, ὅταν ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὸν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον, ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν βλάβην, τοιαύτη δὲ ἠθικὴ βλαπτικὴ μεταβολὴ δύναται νὰ ἐπέλθῃ καὶ δι' ὑποβιβασμοῦ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς θέσεως, ἣν οὗτος κατέχει ἐν τῇ ὑπαλληλικῇ ἱεραρχίᾳ ἐπιχειρήσεώς τινος καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὴ δὲν διέπηται ὑπὸ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ. Ἀφ' ἑτέρου ἡ μετάπτωσις τοῦ μισθωτοῦ εἰς θέσιν ὑφισταμένου, παρέχοντας ἀλλοίας κατ' εἶδος ὑπηρεσίας, ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ προϊσταμένου τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ κλάδου ταύτης, τὴν ὁποίαν, μὴ οὖσαν πρόσκαιρον ἢ μετακλητήν, ἐνεπιστεύθη ὁ ἐργοδότης εἰς τὸν μισθωτόν, εἴτε κατὰ τὴν σύναψιν τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε καὶ μετέπειτα κατὰ ῥητὴν ἢ σιωπηρὰν τροποποίησιν αὐτῆς, ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῶν παρασχετέων ὑπηρεσιῶν καὶ τὸ τυχὸν ὑφιστάμενον κῦρος τοῦ μισθωτοῦ ὡς προϊσταμένου ἔναντι τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, ἰσοῦται πρὸς ὑποβιβασμόν, ὅστις δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὰ ὅρια τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου. Μετὰ ταῦτα, ἐφ' ὅσον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν βεβαιοῖ, ὅτι ἡ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα γενομένη ἀνάθεσις τῶν ἔργων τοῦ ἀρχισυντάκτου ἦτο πρόσκαιρος ἢ μετακλητή, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς συμβάσεως, ὡς αὕτη διερρυθμίσθη διὰ τοῦ μεταγενεστέρου διορισμοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος ὡς ἀρχισυντάκτου, ἐστήριξεν ἐπὶ ἀνεπαρκῶν στοιχείων, διὰ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὴν ἐξενεχθεῖσαν κρίσιν της, ὅτι ἐμπίπτει εἰς τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὁ γενόμενος περιορισμὸς τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἁπλοῦ συντάκτου, μετὰ παρέλευσιν ὁλοκλήρου διετίας ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του ὡς ἀρχισυντάκτου. Περαιτέρω τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας κρίναν ὅτι, καὶ ἂν ἐχώρησε μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, δὲν ἐπῆλθεν ἐντεῦθεν ἠθικὴ μείωσις εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα, ἐξ αἰτίας καὶ μόνον τῶν ἐν τέλει τῆς προηγουμένης σκέψεως ἀναφερομένων κενῶν περιεχομένου λόγων, οἵτινες, οὐδεμίαν ἀσκοῦντες ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 νόμου 2112)1920 δικαιώματος τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἦγαγον ἁπλῶς τὸν ἀναιρεσίβλητον εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἀρχισυντάκτου, χωρὶς νὰ ἐρευνήσῃ, ὡς ὤφειλε, ἐὰν ὑφίσταντο ἰδιαίτεραι ἐπαγγελματικαὶ συνθῆκαι, κρατοῦσαι ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ, αἵτινες ἐδικαιολόγουν τὴν παρέκκλισιν ἀπὸ τοῦ μνησθέντος κανόνος, καθ' ὃν, συνεπείᾳ τοῦ ὑποβιβασμοῦ, δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἠθικὴ βλάβη εἰς τὸν μισθωτόν (οἷος μάλιστα ἰσχυρισμὸς προεβλήθη κατὰ τὴν ἔκκλητον δίκην), παρεβίασε καὶ αὐθις ἐκ πλαγίου τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν οὐσιαστικοῦ νόμου, δι' ὃ ἀναιρετέα ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὰ ἄρθρα 807 § 17 καὶ 809 Πολ. Δικον. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου τὸν λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου, παραιτεμπτέα δὲ εἶναι ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 836 Πολ. Δικ. καὶ 3 § β νόμου ΧΜΖ)1877.

ποιήσεως, έγένετο τήν 1.1.1955 (ὁπότε δέν ἰσχυε τό ἄρθρον 9 τοῦ ν. 118/1945), ἀλλ' ὁ ἐπαναφερθείς ἐν ἰσχύϊ διά τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 νόμος 2112/1920.

Μή ὑφισταμένης οὕτω ἀκυρότητος ἐν τῇ ἀπολύσει ἐκ τῆς μή καταβολῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 118/1945 ὁ μισθωτός ἐζήτησε δι' ἀγωγῆς του νά τῇ καταβληθῇ ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ν. 2112/1920 ἀκεραία, θεωρήσας ἑαυτόν ὡς ἀπροειδοποιήτως ἀπολυθέντα, ἀφοῦ ὑπό τό ἰσχύον κατά τόν χρόνον τῆς προειδοποιήσεώς του νομικόν καθεστώς (ἄρθρον 9 τοῦ ν. 118/1945) δέν παρῆγεν ἔννομα ἀποτελέσματα ἡ προειδοποίησις.

Τό Πρωτοδικεῖον διά τῆς ἐπικυρωθείσης ἀποφάσεώς του ὑπό τῆς παρατιθεμένης ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἀνεγνώρισεν ὡς νόμιμον τήν ἀξίωσιν τοῦ μισθωτοῦ.

Πράγματι, ὡς δέχεται καί ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, ὑπό τό καθεστώς τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945 ἐπεβάλλετο διά τό κῦρος τῆς ἀπολύσεως μισθωτοῦ ἡ ὑποσδήποτε καταβολή τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, χωρίς νά ἔχῃ ἔννομόν τινα συνέπειαν καί ἄν ἐγένετο προειδοποίησις τοῦ μισθωτοῦ διά τήν ἀπόλυσιν αὐτοῦ (οὕτω καί ἡ Α.Π. 79/1955, εἰσηγητής *Μ. Παπελῆς*, ΕΕΔ 14, 357, ἐπικυρώσασα τήν ὁμοίαν ἄποψιν τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας) (διαφόρως ἤδη ὁ ν. 3198/1955, ΕΕΔ 14, 502, ἐπιτρέπων τήν προειδοποίησιν καί μόνον διά τούς ἰδιωτικούς ὑπαλλήλους).

Ἡ κατά τόν ν. 2112/1920 προειδοποίησις ἐπανῆλθεν ἐν ἰσχύϊ διά τοῦ ν.δ. 2961/1954, μόνον δέ ἀπό ταύτου ἠδύνατο νά παράγῃ αὕτη ἔννομα ἀποτελέσματα, χωρίς βεβαίως, ἐκ τοῦ ὅτι διά τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἐπανῆλθεν ἐν ἰσχύϊ ὁ ν. 2112 (διά τοῦ ὁποίου ρυθμίζεται ἡ μετά προειδοποίησιν ἀπόλυσις), νά ἀποκτήσῃ κῦρος προειδοποίησις, γενομένη πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος του, καθ' ὃν χρόνον ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας διεπέτο ὑπό ἄλλου νομοθετικοῦ καθεστῶτος (βλέπε καί σημειώσεις μας ἐπί τῆς ἐπικυρωθείσης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐν ΕΕΔ 14, 861), οὐδένα δέ λόγον εἶχεν, ἄλλως τε, ὁ Νομοθέτης τοῦ ν.δ. 2961/1954 νά ρυθμίσῃ θέμα προειδοποιήσεως πρό αὐτοῦ μισθωτοῦ δι' ἀπόλυσιν, ἀφοῦ τοιοῦτο θέμα δέν ὑπῆρχεν ὑπό τό καθεστώς τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945.

Θέμα προειδοποιήσεως μισθωτοῦ δι' ἀπόλυσιν πρό τοῦ ἰσχύοντος ἤδη ν. 3198/1955 ἐρρύθμισεν οὗτος, διότι ἀκριβῶς πρό αὐτοῦ ὑπῆρχε τοιοῦτον θέμα μετά τήν διά τοῦ ν. δ. 2961/1954 ἀναβίωσιν τοῦ ν. 2112, ὡς ἰσχυε πρό τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945.

Ἀρείου Πάγου 456/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βαρσάμου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Κρεμιζῆς, Β. Βασιλείου

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 9 § 1 τοῦ ν. 118)1945, καθ' ἣν αἱ ἐν αὐτῇ ἐπιχειρήσεις, καταγγέλλουσαι τήν μετά τοῦ προσωπικοῦ των σύμβασιν ἐργασίας, ὑποχρεοῦνται νά καταβάλλωσι τήν ὑπό τοῦ νόμου 2112, προκειμένου περί ὑπαλλήλων, ἤ τοῦ β. δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920, προκειμένου περί ἐργατῶν, τεχνιτῶν καί ὑπηρετῶν, ὁριζομένην ἀποζημίωσιν, ἡ δέ καταγγελία εἶναι ἔγκυρος ἀφ' ἧς καταβληθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἡ ἀνωτέρω ἀποζημίωσις, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ καταβολή τῆς ἀποζημιώσεως εἶναι ἀπαραίτητος διά τό κῦρος τῆς τοιαύτης καταγγελίας, λογιζομένης ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει ὡς μή γενομένης κατά τό ἄρθρον 180 Α. Κ. Συμφώνως πρός ταῦτα δέον νά θεωρηθῇ ὡς μή παραγαγοῦσα ἔννομόν τι ἀποτέλεσμα ἡ ὑπό τοῦ ἐργοδότου γενομένη ἐμπρόθεσμος προειδοποίησις τοῦ μισθωτοῦ περί λύσεως τῆς συμβάσεως εἰς χρόνον συμπεσόντα μετά τήν 25 Αὐγούστου 1954, ἀφ' ἧς ἴσχυσε τό ν. δ. 2961, ἀφοῦ ὑπ' αὐτοῦ, καταργήσαντος διά τοῦ ἄρθρου 37 τόν ν. 118)1945 καί ἐπανενεγκόντος ἐν ἰσχύϊ τόν νόμον 2112 καί τό β. δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, οὐδέν τό ἀντίθετον ὡρίσθη, εἴτε ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς. Ὅθεν τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον μετ' ἀνέλεγκτον τῶν ἀποδείξεων ἐκτίμησιν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίδικος, διατελῶν ἀπό τοῦ Αὐγούστου 1932 κατόπιν συμβάσεως ὁρίστου χρόνου ὑπάλληλος τῆς ἀναιρεσειούσης, ὑπαγομένης εἰς τόν ν. 118)1945, εἰδοποιήθη ὑπ' αὐτῆς τήν 16 Ἰανουαρίου 1953 διά κοινοποιήσεως σχετικῆς καταγγελίας περί τῆς μετά τήν παρέλευσιν τῆς νομίμου, ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας του, προθεσμίας ἀπολύσεώς του, ἥτις καί ἐπραγματοποιήθη τήν 1 Ἰανουαρίου 1955, ὅτε δέν ἴσχυεν ὁ ν. 118)1945, εἶτα δ' ἀποφηνάμενον δεκτήν τήν ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διώκουσαν τήν καταβολήν τῆς ὑπό τοῦ ν. 2112 προβλεπομένης ἀποζημιώσεως δι' ἄτακτον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ ὡς ἄνω καταγγελία τῆς συμβάσεως οὐδέν ἔννομον ἀποτέλεσμα εἶχεν, ἐφόσον δέν κατεβλήθη ἐξ ὁλοκλήρου ἡ νόμιμος ἀποζημίωσις, ὀρθῶς τάς εἰρημένας διατάξεις ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσεν, ἀπορριπτέος δ' ὁ τά ἀντίθετα ὑποστηρίζων μοναδικός τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος ὡς ἀβάσιμος.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΜΕΤΑ ΥΠΟΒΟΛΗΝ ΜΗΝΥΣΕΩΣ ΔΙ' ΑΞΙΟΠΟΙΝΟΝ ΠΡΑΞΙΝ

Προσβολή απολύσεως ως καταχρηστικής κατ' άρθρον 281 του Αστικού Κώδικος

Δικαίωμα αναγνωριστικής αγωγής κατ' άρθρ. 127 του Εισαγωγικού Αστικού Κώδικος Νόμου.—Δυνατότης εγέρσεως αύτης εις πάσαν περίπτωσιν, καθ' ήν ο ενάγων έχει έννομον συμφέρον προς δικαστικήν αναγνώρισιν της υπάρξεως ή μη εννόμου τινός σχέσεως και έαν έτι η άξιωσις δεν είναι γεγεννημένη και συνεπώς και επί γεγεννημένης και απαιτητής αξιώσεως, μη απαιτουμένης της επικλήσεως ιδιαιτέρου λόγου, δικαιολογούντος την έγερσιν ταύτης.—Καταγγελία συμβάσεως εργασίας κατ' εφαρμογήν άρθρου 5 § 1 Νόμου 2112 επί αξιοπαίνου πράξεως μισθωτού.—Υπαγωγή άσκήσεως δικαιώματος εις περιορισμούς άρθρου 281 Α.Κ.—Καταχρηστική καταγγελία συμβάσεως, κατόπιν ψευδούς μηνύσεως, υποβληθείσης υπό του εργοδότου εν γνώσει της αθωότητος του μισθωτού, προς τον σκοπόν όπως επιτύχη την απόλυσιν αύτου και την απαλλαγήν του εκ των εναντι του μισθωτού υποχρεώσεων.

Ως προκύπτει και εκ της παρατιθεμένης αποφάσεως του Β' Τμήματος του Αρείου Πάγου, ερχομένης μετά την ύπ' αριθ. 755/1954 του Α' Τμήματος (εισηγητής *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 14, 31), παγιούται πλέον εν τη νομολογία του Ακυρωτικού, κατ' απομάκρυνσιν της παλαιοτέρας (περί αύτου βλέπε σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 14, 30 επ.), η άποψις αύτου επί του θέματος της αναγνωριστικής, κατ' άρθρ. 127 του Εισαγωγικού του Α.Κ. νόμου, αγωγής.

Το πρώτον ήδη ερευνάται υπό του Αρείου Πάγου η σχέσις του άρθρ. 281 Α.Κ. προς το άρθρον 5 § 1 του ν. 2112/1920 περί υποχρεωτικής καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας.

Κατά την διάταξιν ταύτην δύναται ο εργοδότης να καταγγείλη την σύμβασιν, άνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός, εάν εναντίον του υπαλλήλου υπεβλήθη μήνυσις δι' αξιόποινον πράξιν, διαπραχθείσαν εν τη εξασκήσει της υπηρεσίας του ή απηγγέλθη κατ' αύτου κατηγορία δι' άδικημα εν γένει, φέρον χαρακτήρα τοιλάχιστον πλημμελήματος (§ 1 άρθρ. 5). Υπάλληλος, απαλλαγείς διά βουλεύματος ή δικαστικής αποφάσεως των ως άνω κατηγοριών, δικαιούται να ζητήση την κατά το άρθρον 3 αποζημίωσιν.

Παρόμοιαι είναι και αι διατάξεις των §§ 2 και 3 του άρθρ. 6 του β.δ. 16/18 Ιουλίου 1920 περί επεκτάσεως του ν. 2112 και επί των εργατών, τεχνιτών και υπηρετών, ενώ εξ άλλου διά την κατά ν. 3198/1955 καταγγελίαν της σχέσεως εργασίας των ασφαλιζομένων κατά της ανεργίας μισθωτών (ΕΕΔ 14, 502) έχει το θέμα ειδικώς διά την εφαρμογήν του νόμου αύτου ρυθμισθή (βλέπε σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 14, 712 επ.).

Βεβαίως, ως δέχεται η αρεοπαγιτική απόφασις, μόνον το γεγονός της απαλλαγής του μισθωτού της αποδοθείσης κατηγορίας (το ουσιώδες βάσιμον αύτης απόκειται εις τον ποινικόν δικαστήν, Α.Π. 290/1954, εισηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 13, 451) δεν επιφέρει ακυρότητα της γενομένης καταγγελίας, αλλά μόνον το δικαίωμα της αποζημιώσεως του ν. 2112 (σαφής η διάταξις του άρθρ. 5 ν. 2112) (ειδική ρύθμισις μετά την αθώωσιν περιέχεται εις τον ν. 3198/1955 διά την έγκυρον από απόψεως αύτου καταγγελίαν της σχέσεως εργασίας, βλέπε σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 14, 712 επ.), αλλά πρέπει να συντρέξουν και άλλα στοιχεία, εξ ων να βεβαιωθή καταχρηστική άσκησις του δικαιώματος (άρθρον 281 Α.Κ.) (πρβλ. και Πρωτοδικείου Αθηνών 4757/1952, εισηγητής *Γ. Καραμάνος*, ΕΕΔ 11, 1007 και αυτόθι σημειώσεις μας, Πρωτοδικείου Αθηνών 11168/1953, εισηγητής *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 13, 231, εις σημειώσεις μας· ή Πρωτοδικείου Αθηνών 14568/1952, εισηγητής *Ι. Μαρινάκος*, ΕΕΔ 12, 875, ενομολόγησεν, ότι επί καταχρηστικής και εν προκειμένω άσκήσεως δικαιώματος του εργοδότου, ή καταγγελία της συμβάσεως εργασίας, υποκειμένη εις τους περιορισμούς του άρθρ. 9 του ν. 118/1945, είναι έγκυρος, οφειλομένης αποζημιώσεως εκ του άρθρ. 914 Α.Κ., αλλά εις τούτο δεν ενέμεινε το Πρωτοδικείον διά νεωτέρων αποφάσεών του),

Αρείου Πάγου 439/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. ***Β. Κυριακόπουλος***

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. ***Ν. Παλαιολογόπουλος***

Δικηγόροι οι κ.κ. Α. Σακελλαράπουλος, Γ. Σημίτης

Και το Τμήμα τούτο σύμφωνον έχει την γνώμην, κατά τα παρακατιόν εκτιθέμενα, προς την εξενεχθείσαν, όσον αφορά εις την λύσιν του νομικού ζητήματος, κρίσιν διά της υπ' αριθ. 755) 1954 αποφάσεως του Α' Τμήματος, ήτις ανελούσα την υπ' αριθ. 384) 1954 τοιαύτην του ως εφετείου δικάσαντος δικαστηρίου των εν Βόλω Πρωτοδικών, καθ' ο μέρος διά ταύτης απερρίφθη η αγωγή του αναιρεσείοντος κατά την βάσιν αύτης της αναγνωριστικής αγωγής, παρέπεμψε την δίκην ενώπιον του Τμήματος τούτου διά την κατάλληλον του νόμου εφαρμογήν.

Μετά την άναίρεσιν αποφάσεώς τινος, επανερχομένων των διαδίκων, συνωδά τω άρθρω 834 Πολ. Δικ., εις ην κατάστασιν ευρίσκοντο ούτοι προ της αναιρεθείσης αποφάσεως, ζητείται ή εμπροθέσμως και κατά τας νομίμους διατυπώσεις άσκηθείσα από 19 Μαρτίου 1954 έφεσις του ενάγοντος κατά της υπ' αριθ. 427) 1953 αποφάσεως

τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΓΨΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Βόλου, καθ' ὃ μέρος ἀπερρίφθη διὰ ταύτης ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὴν ἐκτεθεῖσαν βάσιν, καταβληθέντος καὶ τοῦ νομίμου παραβόλου ἐφέσεως.

Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 127 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος νόμου ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ δύναται νὰ ἐγερθῇ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐνάγων ἔχει ἔννομον συμφέρον πρὸς δικαστικὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ἐννόμου τινὸς σχέσεως καὶ ἐὰν ἔτι ἡ ἐκ τῆς ἐννόμου σχέσεως πηγάζουσα ἀξίωσις δὲν εἶναι γεγεννημένη καὶ συνεπῶς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν, γεγεννημένης καὶ ἀπαιτητῆς οὔσης τῆς ἀξιώσεώς του, ἔχει οὗτος περὶ ταύτης καταψηφιστικὴν ἀγωγήν, μὴ προσαπαιτουμένης τῆς ἐπικλήσεως ἰδιαιτέρου λόγου δικαιολογοῦντος τὴν ἔγερσιν ταύτης. Ὅθεν, αὐχὶ ὀρθῶς καὶ κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως ὁ Πρωτοδίκης διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν, δι' ἧς διώκεται ἡ δικαστικὴ ἀναγνώρισις τῆς ἀκυρότητος τῆς γενομένης ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐργοδότιδος ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος ὡς ὑπαλλήλου αὐτῆς, ἀγωγήν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἀκυρότης αὕτη, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 281 Α. Κ., ἐπέρχεται αὐτοδικαίως, ὁ δὲ ἐνάγων ἔχει ἐπὶ τῇ βάσει τῆς συμβάσεως ἐργασίας καταψηφιστικὴν ἀγωγὴν πρὸς ἀπόληψιν τῶν ἀποδοχῶν του, καὶ δέον, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ὡς πρὸς τὸν σχετικὸν μοναδικὸν λόγον αὐτῆς, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις διὰ τῆς ἀφανίσεώς της, προβῇ δὲ τὸ δικαστήριον εἰς τὴν περαιτέρω ἔρευναν τῆς διαφορᾶς.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 1 τοῦ ν. 2112)1920 δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἄνευ τηρήσεως διατυπώσεώς τινος, ἐὰν ἐναντίον τοῦ ὑπαλλήλου ὑπεβλήθη μήνυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ὑπηρεσίας του ἢ ἀπηγγέλθη κατ' αὐτοῦ κατηγορία δι' ἀδίκημα ἐν γένει φέρον χαρακτῆρα τοὐλάχιστον πλημμελήματος. Ἡ ἄσκησις ὅμως τοῦ δικαιώματος ταύτου τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὑπαλλήλου δὲν εἶναι ἀνέλεγκτος, ἀλλ' ὑπόκειται εἰς τοὺς περιορισμοὺς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 281 Α. Κ., κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς ὁποίας τίθεται γενικὴ ἀρχή, ἥτις ἰσχύει ὡς κανὼν εἰς ἅπαντα τὰ εἴδη δικαιωμάτων εἴτε ἐκ συμβάσεως ἀπορρέουσι ταῦτα, εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐξ ἀντικειμένου δικαίου παρέχονται ταῖς δικαιούχοις, καὶ δυνάμει τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ ἄσκησις δικαιώματός τινος, ὅταν αὕτη ὑπερβαίνῃ προφανῶς τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα ὅρια ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος.

Μόνον τὸ γεγονὸς τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ἐνάγοντος τῆς κατηγορίας, ἥτις τῷ ἀπεδόθη ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατ' αὐτοῦ ὑποβληθείσης ὑπὸ τῆς ἐναγομένης μηνύσεως δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα τῆς κατόπιν τῆς μηνύσεως ταύτης γενομένης ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, τοῦ ἐνάγοντος δυναμένου εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην νὰ αἰτήσηται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 5 § 2 τοῦ ν. 2112)1920 τὴν πληρωμὴν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, ἡ καταγγελία ὅμως τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅταν αὕτη ἐγένετο, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀγωγῆς του, κατόπιν ψευδοῦς μηνύσεως ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀπαλλαγήν του ἐκ τῶν ἐναντι τοῦ ὑπαλλήλου τούτου ὑποχρεώσεων ἀποτελεῖ κατάχρησιν ὑπὸ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν τοῦ παρεχομένου ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ρηθέντος ν. 2112)1920 δικαιώματος πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ τηρήσεως διατυπώσεώς τινος, κατὰ τὴν κρίσιν ὅμως τοῦ δικαστηρίου, ἣν τοῦτο ἐσχημάτισεν ἐκ τῶν ἐνόντων, ἐκτιμῶν τὰς καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικαλούμενα καὶ ὑπ' αὐτῶν προσκομιζόμενα ἔγγραφα καὶ πρὸς τὰ ἑκατέρωθεν διὰ τῶν προτάσεων ἐκτιθέμενα, δὲν βεβαιοῦται τοιοῦτό τι, μὴ προκύψαντος ὑπὲρ τῶν λεγομένων τοῦ ἐνάγοντος ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τεκμηρίου τινός, ἔστω καὶ ἀσθενοῦς, τούναντίον δὲ μάλιστα ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων διαπιστοῦται, ὅτι εἰς βάρος τῆς ἐναγομένης ἔλαβε χώραν ἀπάτη, δι' ἣν πρᾶξιν καὶ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου Συνέδρων Τρικάλων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 83)1954 ἀποφάσεως αὐτοῦ εἰς τριετῆ φυλάκισιν ὁ Δ. Π., ὅστις ἐτύγχανεν ἀντιπρόσωπος τῆς ἐναγομένης διὰ τὴν ἀγορὰν καπνῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ νομοῦ Λαρίσης καὶ ὅτι ἡ ἐναγομένη εἶχε πάντα λόγον νὰ πιστεύῃ, ὅτι τῆς πράξεως ταύτης, ἥτις συνετελέσθη διὰ τῆς παραστάσεως ψευδῶν γεγονότων καὶ τῆς ἀθεμίτου ἀποκρύψεως ἑτέρων τοιούτων σχετικῶς μὲ τὴν ποιότητα, ποσότητα καὶ τὸ τίμημα τῶν ἀγορασθέντων διὰ λογαριασμὸν τῆς ἐναγομένης καπνῶν, δὲν ἦτο ἀμέτοχος ὁ ἐνάγων, ὅστις κατ' ἐντολὴν τῆς ἐναγομένης εἶχε μεταβῇ εἰς τὴν ἐν λόγῳ περιφέρειαν, ἵνα ἐποπτεύσῃ διὰ τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀγορῶν τούτων, εἰς ἃς διὰ λογαριασμὸν τῆς ἐναγομένης θὰ προέβαινεν ὁ ρηθεὶς Δ. Μ. μετὰ τοῦ μετ' αὐτοῦ συνεργαζομένου ἀδελφοῦ του Ν. Π., καὶ δέον ὅπως ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκτεθεῖσαν βάσιν ἀπορριφθῇ ὡς μὴ βάσιμος.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ ΕΚΠΡΟΣΩΠΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝ. ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Έννοια προστασίας τοῦ σχετικοῦ Α.Ν. 694/1937

Ἀδικαιολόγητος ἀπολυσις ἡσφαλισμένων εἰς Ταμεῖα Συντάξεως ἢ Προνοίας καὶ ἐν γένει εἰς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, τυγχανόντων μελῶν τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων ἢ Ἐξελεγκτικῶν Ἐπιτροπῶν, ὡς ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων, κατ' Α.Ν. 694/1937.—Δικαίωμα ἀποζημιώσεως.—Ἔννοια ὅρου νόμου «ἀπολαυαί».—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὑπαλλήλων Τραπεζῶν ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1951.—Ἐπικράτησις κανονιστικῶν ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν μὴ ἐπωφελεστέρων διὰ τοὺς ἐργαζομένους ὅρων ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Ἐπικυροῦνται αἱ ἀποφάσεις ὑπ' ἀριθ. 1698/1956, ὁριστική, καὶ 13712/1954, προδικαστική, τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Πρόκειται ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 694/1937, παρέχοντος εἰδικὴν προστασίαν τῶν ἠσφαλισμένων εἰς Ταμεῖα Συντάξεως ἢ Προνοίας καὶ ἐν γένει εἰς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, τυγχανόντων μελῶν τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων ἢ Ἐξελεγκτικῶν Ἐπιτροπῶν ὡς ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων παρὰ τοῖς Ὀργανισμοῖς τούτοις καὶ ἀπολυομένων τῆς θέσεώς των ἄνευ ἱκανῶς ἀποχρῶντος λόγου, κρινομένου παρὰ τοῦ κατὰ τὴν § 4 Τμήματος τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Ὁ νόμος οὗτος ὑπῆρξε καὶ ὁ πρόδρομος τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» (ΕΕΔ 10, 532) (βλέπε εἰσηγητ. ἔκθεσιν αὐτοῦ ἐν ΕΕΔ 10, 533).

Ἔχει ἤδη νομολογηθῆ (Α.Π. 579/1949, εἰσηγητὴς *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 9, 78), ὅτι ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 694/1937 προκύπτει, ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ διὰ τοὺς ἐργοδότας καὶ τοὺς ἀπολυθέντας, ὑποκειμένη μόνον εἰς προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὡς τοιαύτη δὲ εἶναι δεσμευτικὴ διὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ἀποτελοῦσα τὴν προϋπόθεσιν τῆς πρὸς ἀποζημίωσιν ἀξιώσεως τοῦ ἄνευ ἱκανῶς ἀποχρῶντος λόγου ἀπολυθέντος, ἄνευ τῆς ἐκδόσεως τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου, κρινούσης τὴν συνδρομὴν τῆς ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου ἀπολύσεως, μὴ νομιμοποιουμένου τοῦ μισθωτοῦ πρὸς δικαστικὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἐκ τοῦ διαληφθέντος νόμου παρεχομένης ἀποζημιώσεως. Ἡ συνδρομή, ἑπομένως, τοῦ τοιούτου πραγματικοῦ περιστατικοῦ, ὅπερ συνιστᾷ ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν πρὸς γένεσιν τῆς ἀξιώσεως ταύτης, εἶναι ἀναγκαῖον στοιχεῖον τῆς δικαστικῆς ἐπιδιώξεως αὐτῆς καὶ δέον νὰ ἐκτίθηται ἐν τῇ ἀγωγῇ κατ' ἄρθρ. 593 §§ 3 καὶ 4 Πολιτικῆς Δικονομίας.

Θέμα τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως εἶναι ποία ἡ δικαιουμένη ἀποζημίωσις καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου τοῦ νόμου «μηνιαῖαι ἀπολαυαί» (πρβλ. καὶ Α.Π. 225/1950), εἰσηγητὴς *Κ. Καικᾶς*, ΕΕΔ 9, 362 καὶ περὶ τῆς ἐννοίας ἐν γένει τοῦ ἀ.ν. 694/1937 *Π. Μητσοκούλου*, Τὰ ὅρια τῆς συνδικαλιστικῆς δράσεως, ΕΕΔ 9, 193 ἑπ.).

Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἐν λόγῳ ἀπόφασις ἀπολογίζει ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου «ἀπολαυαί» καὶ τὰ ὑπὸ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων παρεχόμενα «δῶρα» Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

Ἀναμιμνησκόμεθα ὅμως τὴν διάφορον καὶ ἐσφαλμένην, ὡς ἐσημειώσαμεν ἐπανειλημμένως (ΕΕΔ 15, 538, ΕΕΔ 15, 620), ἄποψιν περὶ μὴ συνυπολογισμοῦ τῶν «δώρων» αὐτῶν (χαρακτηριστικῶς ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις παρενθέτει τὴν λέξιν ἐντὸς εἰσαγωγικῶν, ἀφοῦ δὲν ἐννοοῦνται ὡς παροχὴ ἐλευθεριότητος, κακῶς δὲ ἐκράτησεν ἡ ὀνομασία αὐτῶν ὡς «δώρων») εἰς τὴν κατὰ ν. 2112/1920 ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν τῶν ἐν γένει μισθωτῶν, ἐνῷ διὰ τοὺς μισθοδοτουμένους βάσει τοῦ ἀ.ν. 1538/1950 ὑπαλλήλους τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου θεωροῦνται τακτικαὶ ἀποδοχαὶ (Α.Π. 244/1956, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρσέτης*, ΕΕΔ 15, 538).

Ἀρείου Πάγου 430/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Μ. Παντελῆς***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Μπαζοῦρος, Π. Κωνσταντόπουλος

Παραδεκτῶς ἠσκήθη, κατὰ τὸ ἄρθρον 812 τῆς Πολ. Δικον., ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 13712)1954 προδικαστικῆς καὶ 1698)1956 ὁριστικῆς ὑπὸ ὅρον δόσεως ὅρκου ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τῆς δευτέρας ταύτων καταστάσης πρὸ τῆς ἀσκήσεως τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσαγομένων 1) ὑπ' ἀριθ. 89)21.3.1956 πρακτικοῦ συνεδριάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου περὶ δόσεως τῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐπιβληθέντων τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ὅρκων καὶ 2) ὑπ' ἀριθ. 2804)31.3.1956 ἀποδεικτικοῦ του δικ. κλητῆρος Ν. Τ. περὶ ἐπιδόσεως εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον τῆς ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ἐγγράφου δηλώσεως τῆς ἀναιρεσειούσης περὶ παραιτήσεώς της ἀπὸ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως.

Κατὰ τὰ ἄρθρον 9 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας» ἠσφαλισμένοι εἰς Ταμεῖα Συντάξεως ἢ Προνοίας καὶ ἐν γένει εἰς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, τυγχάνοντες μέλη τῶν διοικητικῶν συμβουλίων ἢ ἐξελεγκτικῶν ἐπιτροπῶν, ὡς ἐκπρόσωποι τῶν ἐργαζομένων παρὰ τοῖς Ὀργανισμοῖς τούτοις, καὶ ἀπολυόμενοι τῆς θέσεώς των ἄνευ ἱκανῶς ἀποχρῶντος λόγου, κρινομένου παρὰ τοῦ κατὰ τὴν § 4 τμήματος τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διὰ καταγγε-

λίας τῆς συμβάσεως παρὰ τῶν ἐπιχειρήσεων, παρ' αἷς ἐργάζονται ὡς ἐργάται ἢ ὑπάλληλοι ἐπ' ἀντιμισθίᾳ, διατηροῦσι καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσίν των τὴν ἰδιότητά των ὡς μελῶν τῶν διοικητικῶν συμβουλίων ἢ ἐξελεγκτικῶν ἐπιτροπῶν μέχρι λήξεως τῆς θητείας ἢ περατώσεως τοῦ ἐλέγχου. Οἱ οὕτω ἀπολυόμενοι λαμβάνουσι τὰς ὑπὸ τῶν οἰκείων καταστατικῶν διατάξεων τῶν Ταμείων Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως προβλεπομένης παροχὰς λόγῳ ἀπολύσεως ἕνεκα καταργήσεως θέσεως, τοῦ ἐργοδότου ὑποχρεουμένου νὰ καταβάλλῃ προσθέτως εἰς αὐτοὺς ὡς ἀποζημίωσιν μηνιαίως διὰ ζημίαν ἐπελθοῦσαν ἐν τῇ ἐξυπηρετήσει κοινωφελοῦς σκοποῦ ποσὰν, τὸ ὁποῖον προστιθέμενον εἰς τὰς τυχὸν ὡς ἄνω λαμβανομένας ἀσφαλιστικὰς παροχὰς συμπληρώνει τὸ ποσὸν τῶν μηνιαίων ἀπολαβῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεως .... Αἱ ὡς ἄνω καταβολαὶ τοῦ ἐργοδότου συνεχίζονται ἐπὶ χρονικὸν διάστημα ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας παρὰ τῷ ἀπολύσαντι ἐργοδότῃ, κατ' ἐλάχιστον δὲ ὅριον ἐπὶ τρία ἔτη.

Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως, δι' ἧς ἐσκοπήθη ἡ πλήρης προστασία τῶν μισθωτῶν ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν καθηκόντων των ὡς μελῶν τῶν διοικητικῶν συμβουλίων, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά των ὡς ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων, εἶναι ὅτι ἡ ἀποζημίωσις, εἰς τὴν καταβολὴν τῆς ὁποίας ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης, ὅταν ἀπολύσῃ τῆς θέσεώς των τοὺς ὡς εἴρηται μισθωτοὺς ἄνευ λόγου, δέον νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ συμπληροῦται δι' αὐτῆς τὸ ποσὸν τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸν βαθμόν, τὸν ὁποῖον εἶχον οὗτοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεως των. Ἀφ' ἑτέρου, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐκτεθέντος σκοποῦ τοῦ νόμου καὶ τῆς γενικότητος τοῦ ὅρου «ἀπολαβαί» προκύπτουσαν ἔννοιαν τῆς ἄνω διατάξεως αὐτοῦ, ὡς μηνιαῖαι ἀπολαβαὶ δέον νὰ θεωρηθῶσιν οὐ μόνον ὁ βασικὸς μισθός, ἀλλὰ καὶ αἱ προσαυξήσεις τούτου λόγῳ παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, τὰ ὑπὸ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων παρεχόμενα καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μηνιαίου βασικοῦ μισθοῦ καθοριζόμενα «δῶρα» Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὡς καὶ τὸ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἀναιρεσειούσης Τραπέζης παρεχόμενον ὑπ' αὐτῆς καὶ κατὰ ποσοστὸν τοῦ μηνιαίου βασικοῦ μισθοῦ αὐτῶν καθοριζόμενον, καθ' ὃ τὸ ἐκδὸν τὰς προσβαλλομένας ἀποφάνεις δικαστήριον δέχεται, ἐπίδομα ἰσολογισμοῦ. Οὕτω δ' ἀποφηνάμενον καὶ τοῦτο καὶ ἐπιδικάσαν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἐνάγοντα τὰ διὰ τῆς ἀγωγῆς του δικαιώματα σχετικὰ προσῆκον, ὀρθῶς τὴν ὡς ἄνω διάταξιν τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Ἀ. ν. 694)1937 ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ εἶναι συνεπῶς ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος καὶ 2ος λόγοι ἀναιρέσεως τοῦ κυρίου δικογράφου τῆς αἰτήσεως καὶ μοναδικὸς ταιοῦτος τοῦ πρόσθέτου δικογράφου, ὡς ἀβάσιμοι.

Διὰ τῆς, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 3 τοῦ Ἀ. ν. τῆς 16)21 Νοεμβρίου 1935 καὶ 5 τοῦ ἀ.ν. 1367) 1938, κανόνας τοῦ ἐξ ἀντικειμένου δικαίου περιεχούσης καὶ ἐκ τούτου ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου ἐχούσης ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1951 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων Τραπεζῶν, δι' ἧς ἐρρυθμίσθησαν, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ τὰ τῆς παροχῆς ἐπιδομάτων (προσαυξήσεων) παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, ὡρίσθη, ὡς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἀναιρεσειούσης Ἰονικῆς Τραπέζης καὶ τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης, ὅτι κατ' ἐξαίρεσιν λογισταὶ Λ' ἔχοντες συμπληρώσει 24 ἔτη ὑπηρεσίας ὑπαλλήλου λαμβάνουν δύο τριετίας, τῆς τρίτης ὑπολογιζομένης μετὰ 4 ἔτη ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς προαγωγῆς των εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ Λ'. Δεξάμενον δὲ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας διὰ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεώς του καὶ τῆς εἰς ἣν αὕτη ἀναφέρεται προδικαστικῆς τοιαύτης, κατ' ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἄνευ ἱκανῶς ἀποχρῶντος λόγου ἀπολύσεώς του ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἔφερεν, ὡς καὶ ἡ τελευταία αὕτη συνομολογεῖ, τὸν βαθμὸν λογιστοῦ Λ' καὶ ἀποφηνάμενον περαιτέρω ὅτι, συντρεχόντων τῶν ὅρων τῆς προμνησθείσης διατάξεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ἐδικαιοῦτο ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐπιδόματος παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν καὶ τρίτης τριετίας, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε ταύτην, ὁ δὲ κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧ ἐξεδόθη ἡ δευτέρα τῶν προσβαλλομένων ἀπόφασις, προταθεὶς ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναιρεσειούσης, ὅτι, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 8 τοῦ μὴ ἔχοντος ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ αὐτῆς, αἱ προσαυξήσεις λόγῳ παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν χορηγοῦνται εἰς τοὺς μισθωτούς της, ἐφ' ὅσον περιλαμβάνονται οὗτοι εἰς τοὺς καταρτιζομένους ὑπὸ τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου πίνακας προαγομένων κλπ., δὲν ἤσκει οὐσιώδη εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς ὑποθέσεως ἐπιρροήν, ἀφοῦ τοιαῦται προϋποθέσεις δὲν ἀπαιτοῦνται ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως διὰ τὴν χορήγησιν τῶν ὑπ' αὐτῆς προβλεπομένων ἐπιδομάτων παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, οἱ δὲ κανονιστικοὶ ὅροι τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι ἐπικρατέστεροι τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας τῶν μὴ ἐπωφελεστέρων διὰ τοὺς ἐργαζομένους, εἰς τοὺς ὅρους τῶν ὁποίων ὑποκαθίστανται ἐκεῖνοι. Ὅθεν, σιγῇ παρελθὼν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον οὐδεμίαν διάταξιν νόμου παρεβίασε καὶ εἶναι συνεπῶς ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς 3ος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ καὶ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως, ὡς ἀβάσιμος.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΑΝΕΙΔΙΚΕΥΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Απόδοσις ώφελείας έργοδότου έκ παροχής έργασίας δυνάμει άκύρου συμβάσεως έργασίας

Εφαρμογή ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ ἡμερομισθίων μαθητευομένων καὶ ἀνειδικεύτων ἐργατῶν.—Ἔννοια ὅρου «ἀνειδίκευτος ἐργάτης».—Μετέπειτα νόμιμοι αὐξήσεις.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ μισθωτοῦ ἡλικίας 18 ἐτῶν καὶ μὲ προϋπηρεσίαν ἑνὸς ἔτους εἰς ἐργαστήριον παρασκευῆς γλυκισμάτων καὶ ζαχαροπλαστεῖον ἄνευ ἐφοδιασμοῦ διὰ βιβλιαρίου ὑγείας, δυνάμει ἀκύρου συμβάσεως, καὶ ἀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου, βάσει τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων.—Ὑπολογισμὸς ὠφελείας κατὰ τὰ περὶ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου ὁριζόμενα.

Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 511/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πατρῶν.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ὑπέκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν ἄκυρος κριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου σύμβασις ἐργασίας ἐργαζομένου εἰς ἐργαστήριον παρασκευῆς γλυκισμάτων καὶ κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας εἰς ζαχαροπλαστεῖον, μὴ κεκτημένου τὸ κατὰ νόμον, διὰ τὴν περίπτωσιν, ἀπαιτούμενον βιβλιάριον ὑγείας.

Κριθείσης ἀκύρου τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐζητήθη δι' ἀγωγῆς ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν μισθωτὸν ἡ ὠφέλεια τοῦ ἐργοδότου, συνισταμένη εἰς τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον θὰ κατέβαλλεν οὗτος νομίμως εἰς μισθωτὸν τῆς ἡλικίας τοῦ ἐνάγοντος.

Ἐντεῦθεν προέκυψε τὸ ζήτημα ποῖος ὁ νόμιμος μισθὸς τοῦ μισθωτοῦ.

Ἐφαρμόζεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικὴ ἀπόφασις (διὰ τὸν ἐπίδικον χρόνον) (ΕΕΔ 9, 623), κατὰ διάταξιν τῆς ὁποίας ρυθμίζεται ἡ ἀμοιβὴ τῆς περιπτώσεως τοῦ ἐνάγοντος ὡς ἀνειδικεύτου ἐργάτου (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 431 ἐπ. ἐπὶ τῆς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3330/1956, εἰσηγητὴς *Σ. Λιμούρης*, ΕΕΔ 15, 432, ἡ ὁποία δίδει στενὴν ἔννοιαν εἰς τὴν ἐφαρμοζομένην ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, ἔχουσαν, ὡς ἐσημειώσαμεν (βλέπε καὶ σχετικὸν ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΕΕΔ 15, 807) ἐφαρμογὴν ἐπὶ παντὸς μισθωτοῦ, οὕτω καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 12450/1955, εἰσηγητὴς *Γ. Λαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 14, 1257, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6587/1955, εἰσηγητὴς *Α. Κρέτσης*, ΕΕΔ 14, 936).

Ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, ὁπότε ἀνακύπτει ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου (βλέπε ΕΕΔ 14, 97 ἐπ., ἔνθα θεωρία καὶ νομολογία), καθίσταται ἀντικείμενον ἀποδείξεως ποῖον πράγματι ποσὸν ὠφελήθη ὁ ἐργοδότης (*Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ., Εἰδικὸν Μέρος, Τόμος Α', σελ. 302, *Κ. Ἀποστολίδης*, Ἐνοχ. ὑπ' ἀρθρ. 659, Ἐφετ. Θράκης 81/1952, εἰσηγητὴς *Κ. Παυλίδης*, ΕΕΔ 12, 298, βλέπε καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 153 ἐπ.), δεδομένου ὅμως ὅτι ὁ ἐργοδότης, δεσμευόμενος ἐκ τῶν κανονιστικῶν διατάξεων τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, δὲν δύναται εἰς ἄλλον μισθωτὸν νὰ καταβάλλῃ ὀλιγώτερα τῶν νομίμως ὁριζομένων χρηματικῶν ποσῶν, ἐν ἀποτυχίᾳ ἄλλης ἀποδείξεως, ὑποχρεοῦται τὸ Δικαστήριον νὰ ἐπιδικάσῃ εἰς τὸν ἀκύρως συμβληθέντα μετ' αὐτοῦ μισθωτὸν τὰ χρηματικὰ ταῦτα ποσά, τὰ ὁποῖα ὁπωσδήποτε θὰ κατέβαλλεν ὁ ἐργοδότης.

Ἀρείου Πάγου 427/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Βουμβουλάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Α. Καραφυλλίδης

Διὰ τῶν ἄρθρ. 1 καὶ 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 33700)1950 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, ἐκδοθείσης βάσει τῆς ἐκ τοῦ νόμου 28)1944 δοθείσης ἐξουσιοδοτήσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου ἰσχύν νόμου ἐχούσης, ηὐξήθησαν εἰς τὰ ἐν αὐταῖς ὁριζόμενα ὅρια τὰ ἡμερομίσθια τῶν μαθητευομένων καὶ ἀνειδικεύτων ἐργατῶν, ὁρισθέντος ἐν § μὲν 4 τοῦ ἄρθρου 1, ὅτι μαθητευόμενος κατὰ τὴν ἔννοιαν τούτου νοεῖται ὁ ἀπασχολούμενος παρ' ἐργοδότῃ κυρίως πρὸς ἐκμάθησιν τέχνης καὶ μὴ ὑπερβὰς τὴν ἡλικίαν τῶν 18 ἐτῶν διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ 16 διὰ τὰς θήλεις, ἐν ἄρθρῳ δὲ 2, ὅτι τὸ κατώτατον ἡμερομίσθιον διὰ τὸν ἀνειδίκευτον τοῦ ἄρρενα ἐργάτην ἡλικίας 18 ἐτῶν μὲ ἓν ἢ περισσότερα ἔτη ἀπασχολήσεως ἐν τῷ κλάδῳ ἢ ἡλικίαν ἄνω τῶν 19 ἐτῶν, ἀνεξαρτήτως χρόνου ἀπασχολήσεως, ὁρίζεται εἰς τὸ ἐν αὐτῷ ποσὸν ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1950. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ὑπ' ἀριθ. 33700)1950 ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2250)1951 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ὁρισθέντος ὅτι ἐργατοτεχνίτης ἢ μαθητευόμενος ἡλικίας 19 ἐτῶν συμπεπληρωμένων ἀνεξαρτήτως χρόνου ἀπασχολήσεως ἢ 18 ἐτῶν συμπεπληρωμένων καὶ ἐχων ἐνὸς ἔτους τουλάχιστον ἀπασχόλησιν ἐν τῷ κλάδῳ τῆς ἐργασίας του, δικαιοῦται ὡς κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τὸ ἐν αὐτῇ ὁριζόμενον ποσόν. Αἱ ἀποδοχαὶ αὗται, ὡς ἐν ταῖς ὡς ἄνω ἀποφάσεσιν ὁρίζονται, ηὐξήθησαν διὰ τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων 2750)1951, 49500)1952, 38700)1952, 42203)1953 καὶ 27333)1954, ὁρισθέντων ἐν αὐταῖς τῶν κατωτάτων ὁρίων τῶν ἀμοιβῶν τῶν περὶ ὧν διαλαμβάνουσιν ἐργατῶν. Διὰ τοῦ

άρθρου 1 της ὑπ' ἀριθ. 2750)1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὡρίσθη ἐν ἐδαφίῳ α', ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν ἐν ἰσχύϊ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας ἢ τοιούτων τοῦ ἀ.ν. 28)1944 καθοριζόμενα ἡμερομίσθια, ὡς ταῦτα ἀναπροσηρμόσθησαν δι' ἀποφάσεων ἀ.ν. 28)1944, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνουσι τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 35.000, προσαυξάνονται κατὰ δρχ. 4.000, ἐν ἐδαφ. γ' ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν ἐν ἰσχύϊ ὡς ἀνωτέρω συμβάσεων ἢ ἀποφάσεων καθοριζόμενα ἡμερομίσθια μαθητευομένων ἀρρένων καὶ θηλέων, ὡς καὶ τὰ ἐπὶ πλέον τούτων τυχὸν καταβαλλόμενα, προσαυξάνονται κατὰ 2.000 δραχμάς, καὶ ἐν ἐδαφίῳ δ' ὅτι ὡσαύτως κατὰ 4000 δραχμὰς προσαυξάνονται καὶ τὰ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2250)1951 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν καθοριζόμενα ἡμερομίσθια.

Ἐκ τῶν ἐν συνδυασμῷ διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ ἔχων συμπεπληρωμένον τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐργάτης ἢ τὸ 18ον ἔτος ταύτης καὶ ἑνὸς ἔτους ἀπασχόλησιν ἐν τῇ ἐργασίᾳ, μὴ κυρίως ἀπασχολούμενος πρὸς ἐκμάθησιν τέχνης, δὲν εἶναι μαθητευόμενος, ἀλλ' ἀνειδίκευτος ἐργάτης, οὗτινος τὰς ἀποδοχὰς λαμβάνει καὶ ἐπομένως καὶ τὴν προσαύξησιν τῶν δραχμῶν 4.000, τὴν ὁριζομένην διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750)1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, εὐχὶ δὲ τὴν τῶν δραχμῶν 2000 τὴν ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως διὰ τοὺς μαθητευομένους ἐν ἐδαφίῳ γ' ὁριζομένην. Περὶ τούτου ρητὴ ὑπάρχει διάταξις ἐν ἐδαφίῳ δ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ὁρίζουσα ὅτι προσαυξάνονται κατὰ 4000 δραχμὰς τὰ ὑπὸ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως 2250)1951 καθοριζόμενα ἡμερομίσθια, δι' ἧς, τροποποιησάσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 33700)1950 τοιαύτην, καθωρίσθησαν εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος καὶ αὐτὰ τὰ ἡμερομίσθια τῶν μαθητευομένων τῶν ἐχόντων τὴν ὡς ἄνω ἡλικίαν καὶ ὑπηρεσίαν.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη ἀρχομένου τοῦ ἔτους 1953 εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἔχων ἡλικίαν 18 ἐτῶν καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν εἰς παρομοίας φύσεως ἐργασίας εἰς Ἀθήνας καὶ ὅτι προσέφερε συνεχῶς τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τῆς 14 Αὐγούστου 1954, χρησιμοποιούμενος εἰς τὸ ἐν Πάτραις ἐργαστήριον παρασκευῆς γλυκισμάτων καὶ κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας εἰς τὰ ζαχαροπλαστεῖον των εἰς διαφόρους βοηθητικὰς ἐργασίας, χωρὶς νὰ δέχηται ποσῶς, ὅτι οὗτος ἀπησχολεῖτο κυρίως πρὸς ἐκμάθησιν τέχνης, οὔτε ὅτι τοιαύτην περὶ μαθητείας συνῆψε μετὰ τῶν ἀναιρεσιβλήτων σύμβασιν, δεχόμενον μόνον ὅτι ἦτο δυνατὴ κατὰ νόμον ἡ σύναψις τοιαύτης συμβάσεως. Τὴν περὶ ἐργασίας σύμβασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος μετὰ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἔκρινεν ἄκυρον, ὡς μὴ κεκτημένου τοῦ ἀναιρεσείοντος διβλιάριον ὑγείας, μὴ δημιουργῆσαν, ὡς ἐκ τούτου, ἐνοχὴν τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐκ τῆς συμβάσεως ἢ ἐκ τοῦ νόμου πρὸς πληρωμὴν μισθοῦ ἢ ἄλλων παροχῶν, ἐξήτασε δὲ τὴν ἀγωγὴν ὡς νόμιμον ἐπὶ τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων ἐρειδομένην καὶ διώκουσαν τὴν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα καταβολὴν τῆς ὠφελείας τῆς προσγενομένης τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἥτις, ὡς δέχεται, συνίστατο εἰς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν καταβληθέντων τῷ ἐνάγοντι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας του παροχῶν καὶ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ θὰ κατεβάλλετο εἰς ἕτερον μισθωτὸν τῆς αὐτῆς κατηγορίας, ἔχοντα τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, τὰ αὐτὰ προσόντα καὶ ἐργαζόμενον κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας καὶ ὥρας καὶ τὸ ὁποῖον ἀπέφυγον οὗτοι νὰ δαπανήσωσι κατόπιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐκτελέσεως τῆς παρανόμου συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐργασίας. Περαιτέρω, ἑρμηνεύουσα τὰς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ὑπουργικὰς ἀποφάσεις ἔκρινεν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ἔχων τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὡς δέχεται, ἡλικίαν καὶ προσόντα καὶ ἐργαζόμενος ὑπὸ τὰς ἂς ἐξετέθη συνθήκας, ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ οὐχὶ τὴν ἐν ἐδαφίοις α' καὶ δ' τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750)1951 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν ὁριζομένην προσαύξησιν τῶν δραχμῶν 4000, ἀλλὰ τὴν τοιαύτην τῶν δραχμῶν 2000 τὴν ἐν ἐδαφίῳ γ' ὁριζομένην καὶ προέβη, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνωτέρω κρίσεώς του, εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ληφθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀποδοχῶν καὶ ἐκείνων, ἃς ἔδει οὗτος νὰ λάβῃ κατὰ νόμον, πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς διαφορᾶς τῶν ἀποδοχῶν, εἰς ἣν συνίστατο ἡ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ὠφέλεια, ὑπολογίσαν προσέτι βάσει τοῦ αὐτοῦ ὑπολογισμοῦ καὶ τὴν ἐκ τῶν λοιπῶν κεφαλαίων προκύπτουσαν ὠφέλειαν τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐναγομένων καὶ κατὰ παραδοχὴν ἀμφοτέρων τῶν ἐφέσεων μετερρύθμισε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν διὰ τὴν αἰτουμένην διαφορὰν ἀποδοχῶν καὶ δεξάμενον ἐν μέρει ταύτην κατὰ τὰ λοιπὰ αὐτῆς κεφάλαια. Οὕτως ὅμως κρίναν καὶ ἀποφηνάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, παρεβίασεν ἐν τῇ περὶ πραγμάτων κρίσει του, πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς προσγενομένης εἰς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους ὠφελείας, τὰς διατάξεις τῶν ἀνωτέρω καὶ ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ παρατεθεισῶν καὶ ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου ἐχουσῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, δι' ὃ καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 17, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 810 § 2 ἐν τέλει Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγον ἀναιρέσεως.

ΑΝΥΠΑΙΤΙΟΝ ΚΩΛΥΜΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΣΘΟΥ

Προϊσχύον τοῦ Α.Κ. δίκαιον καὶ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ ἐπὶ συμβάσεων πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ.

Ἀδυναμία παροχῆς ὑπηρεσιῶν.—Ἐφαρμογή, κατ' ἄρθρ. 24 Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, τοῦ προϊσχύοντος δικαίου ἐπὶ συμβάσεων, συνομολογηθεισῶν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἔλλειψις κατ' αὐτὸ δικαιώματος μισθοῦ ἐπὶ μὴ παροχῆς ὑπηρεσιῶν, ἔστω καὶ ἄνευ ὑπαιτιότητος τοῦ μισθωτοῦ.—Ἐφαρμογὴ τῶν αὐτῶν διατάξεων καὶ ἐπὶ μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 6 Ν. 2112, μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ., ἐπὶ συμβάσεων συνομολογηθεισῶν πρὸ τοῦ Α.Κ., μὴ ἐπερχομένου διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου τερματισμοῦ τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως καὶ συνάψεως νέας, ἵνα ἔχουν ἐφαρμογὴν τὰ ἄρθρα 657, 658 Α.Κ.

Τὰ ἄρθρα 657, 658 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καθορίζουν δικαίωμα μισθοῦ ἐπὶ ἀνυπαιτίου κωλύματος παροχῆς ὑπηρεσιῶν κατὰ τὸ ἐν ἄρθρῳ 658 μέτρον.

Ἀλλ' ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τούτων δὲν ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (23 Φεβρουαρίου 1946) συμβάσεων ἐργασίας (οὕτω καὶ *Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, ΕΕΔ 9, 725), διὰ τὰς ὁποίας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 24 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Α. Κ. Νόμου ἐφαρμόζεται τὸ προϊσχῦον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος δίκαιον (Α Π. 100/1956. Τμ. Β', εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 249) (ἄλλο τὸ ζήτημα ἂν ἐδικαιολογεῖτο τοῦτο).

Ὡς ὅμως (μετὰ πολλὰς ἀμφισβητήσεις γνωμῶν ἐν τῇ θεωρίᾳ, βλέπε σχετικῶς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 198) ἔχει ἤδη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθῆ (Α.Π. 42/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 198, Α.Π. 100/1956 ἐνθ' ἀνωτ.), δέχεται δὲ τοῦτο καὶ ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δὲν ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ τῶν ἐπικαλουμένων διατάξεων τοῦ προϊσχύοντος τοῦ Α.Κ. δικαίου δικαίωμα μισθοῦ ἐπὶ μὴ παροχῆς ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ ἐκ λόγου εἰς αὐτὸν ἀφορῶντος.

Ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἔγκειται καὶ εἰς τοῦτο: Ἐπρόκειτο περὶ ἐπιχειρήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εἰργάζετο ὁ μισθωτὸς δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας, συνομολογηθείσης μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ φορέως αὐτῆς πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ., ἡ ἐπιχείρησις μετεβιβάσθη εἰς νέον ἐπιχειρηματίαν μετὰ τὴν 23 Φεβρουαρίου 1946 (ἀφ' ἧς ἴσχυσεν ὁ Α.Κ.) καὶ ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, ὅτι οὕτω τυγχάνει οὗτος τῆς προστασίας τῶν ἄρθρων 657, 658 Α.Κ.

Εἶναι ὅμως πρόδηλον, ὡς δέχεται καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι δὲν μεταβάλλεται τὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ διὰ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ν. 2112/1920 μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου δὲν καταλύεται ἡ μετὰ τοῦ προηγουμένου φορέως τῆς ἐπιχειρήσεως ἐργασιακὴ σύμβασις καὶ συνάπτεται νέα μετὰ τοῦ νέου φορέως αὐτῆς, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Α.Κ. (βλέπε περὶ τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 2112 τὴν Α.Π. 30/1953, εἰσηγητὴς *Σ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 234, καθ' ἣν ὑπεισέρχεται ἐν γένει ὁ νέος ἐργοδότης εἰς ἅπασας τὰς ἐκ τῆς προϋφισταμένης σχέσεως ἐργασίας ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8719/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Ταντανρώδας, Α. Βλαχοθανάσης

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἐν ἔτει 1941 προσελήφθη καὶ ἔκτοτε ἐργάζεται ὡς ξυλοδέτης εἰς τὰ ἐν Καλογρέζᾳ λιγνιτορυχεῖα, τῶν ὁποίων τὴν ἐκμετάλλευσιν μέχρι τῆς 4 Δεκεμβρίου 1947 εἶχεν εἰς ὄνομα τὴν Κ.Π., ὅστις καὶ προσέλαβεν ἀρχικῶς τὸν ἐνάγοντα, μετέπειτα δὲ ἡ ἐναγομένη ἑταιρεία, ἥτις διαδεχθεῖσα τὸν ἀρχικὸν ὡς ἄνω ἐργοδότην των, δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. ..... συμβολαίων τοῦ συμβολαιογράφου Πειραιῶς Δ. Κ., συνεχίζει τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, ὑπεισελθοῦσα οὕτω εἰς τὴν ὑφισταμένην μετὰ τοῦ ἐνάγοντος σχέσιν ἐργασίας, ἥτις, ὡς συναφθεῖσα πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, διέπεται, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ν. 38 πρ. Πανδ. (19.2), ν. 19 § 9 Πανδ. (19.2), καθ' ἃς ὁ μισθωτὸς δὲν δικαιοῦται μισθοῦ, ἐὰν ἡ μὴ παροχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἄνευ ὑπαιτιότητός του, προῆλθεν ἐξ ἑαυτοῦ, οἷον λόγῳ ἀσθενείας (πρβλ. Α.Π. 42/1955, ΕΕΔ 14, 198, Α.Π. 100/1956, ΕΕΔ 15, 249). Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα τὸ αἴτημα τῆς ἀγωγῆς περὶ ἐπιδικάσεως εἰς τὸν ἐνάγοντα τῶν ἡμερομισθίων τοῦ χρόνου, καθ' ὃν δὲν προσέφερεν οὗτος τὰς ὑπηρεσίας του λόγῳ ἀσθενείας, ἤτοι ἀπὸ 21 μέχρις 22 Ὀκτωβρίου 1953, ἀπὸ 4 μέχρις 8 Ἰουλίου 1954 καὶ ἀπὸ 12 μέχρι 13 Ἰουλίου 1954, εἶναι μὴ νόμιμον καὶ ὡς τοιοῦτον ἀπορριπτέον. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐν προκειμένῳ τὴν 4 Δεκεμβρίου 1947 ἔλαβε χώραν ἡ προαναφερθεῖσα μεταβολὴ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐργοδότου οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιροὴν εἰς τὴν ἀνωτέρω κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, διότι διὰ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς δὲν ἐπέρχεται τερματισμὸς τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως καὶ σύναψις νέας τοιαύτης

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΣΧΕΣΙΣ ΒΟΗΘΩΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΠΡΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

Στοιχεία συνάψεως συμβάσεως έργασίας μεταξύ τών βοηθών και τών έπιχειρηματιών

Πρόσληψις ύπό τοῦ τεχνίτου βοηθοῦ, ὑποχρέου νά παρέχῃ τάς ὑπηρεσίας του κατά τούς γενικούς καί εἰδικούς ὅρους τῆς μεταξύ ἐργοδότου καί τεχνίτου συμβάσεως καί ὑπό τήν ἄμεσον καθοδήγησιν τοῦ τεχνίτου, δέν ἀποκλείει τήν σιωπηράν ἤ ρητήν κατάρτισιν συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διαρκείας ἀμέσως μεταξύ τοῦ ἐργοδότου καί τοῦ βοηθοῦ, ἡ ὁποία πάντως συνάπτεται, ὅταν ἡ μέν πρόσληψις τοῦ βοηθοῦ τελῇ ὑπό τήν αἵρεσιν τῆς ρητῆς ἤ σιωπηρᾶς ἐγκρίσεως τοῦ ἐργοδότου, ἡ ἀνωτέρα κατευθυντήριος ἐποπτεία ἐνασκῆται ὑπό τοῦ ἐργοδότου καί ἡ λύσις τῆς συμβάσεως διά καταγγελίας αὐτῆς ἐναπόκειται εἰς τήν διακριτικήν ἐξουσίαν τοῦ ἐργοδότου.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως λόγῳ ἐλλείψεως νομίμου βάσεως.

Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 1385/1956 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Τό θέμα τῆς σχέσεως τῶν βοηθῶν τεχνιτῶν καί τοῦ συνδέσμου των πρός τόν κύριον τῆς ἐπιχειρήσεως ἤ πρός τόν προσλαβόντα τόν βοηθόν τεχνίτην, ἀπασχόλησαν ἐπανειλημμένως καί δικαστήρια τῆς οὐσίας (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 10, 868, ΕΕΔ 13, 817), ὑπεβλήθη ὑπό τήν κρίσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου. (Ἡ παλαιοτέρα Α.Π. 119/1947, ΕΕΔ 5, 310 δέν ἔλυσε τό ζήτημα, ὑποκειμένης κρίσεως τοῦ Πρωτοδικείου περί πραγμάτων).

Βεβαίως, ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, ὁρίσταται σύμβασις ἐργασίας μεταξύ τοῦ βοηθοῦ τεχνίτου καί τοῦ διατηροῦντος τήν ἐπιχείρησιν, ὅταν ἡ πρόσληψις τοῦ βοηθοῦ τελῇ ὑπό τήν αἵρεσιν τῆς ρητῆς ἤ σιωπηρᾶς ἐγκρίσεως ἐπί τοῦ τελευταίου (πλήρης καί διαφωτιστική ἡ ὑπ' ἀριθ. 8259/1944 γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, εἰσηγητής Α. Χατζηδάκης, ΕΕΔ 4, 55 ἐπ., πρβλ. καί Κ. Καυκᾶν, Ἐνοχ., Εἰδικόν, Β' ἔκδοσις, σελ. 450, καθ' ὃν οἱ βοηθοί ὑποδηματεργάται, βοηθοί σερβιτόρων, βοηθοί ὑπαλλήλων κουρείων κλπ., ἐν ἐλλείψει ρητῆς ἤ σιωπηρᾶς ρήτρας τῆς συμβάσεως δέον νά θεωροῦνται ὡς ἐργάται τοῦ ἐργοδότου καί οὐχί ἐκείνου, ὅστις τούς προσέλαβε, Χ. Ἀγαλλόπουλον, Αἱ Κοινωνικαί Ἀσφαλίσεις, ἔκδ. 1955, σελ. 73, καθ' ὃν, ὅταν ὁ τεχνίτης κατά τήν πρόσληψιν τοῦ βοηθοῦ συνεβλήθη μετά τούτου ἐπ' ὀνόματι καί διά λογαριασμόν τοῦ ἐπιχειρηματίου, ὡς ἄμεσος ἀντιπρόσωπος τούτου, ὁρίσταται μεταξύ ἐπιχειρηματίου καί βοηθοῦ ἄμεσος σχέσις, ἔστω καί ἂν ὁ ἐπιχειρηματίας μετεβίβασε τό ἐκ τῆς σχέσεως τῆς ἐργασίας ἀνῆκον αὐτῷ δικαίωμα διευθύνσεως ἐργασίας εἰς τόν τεχνίτην ἤ ἂν ἀνέθεσεν εἰς αὐτόν τήν ἐκλογήν τοῦ βοηθοῦ καί τόν καθορισμόν τῆς ἀμοιβῆς. Ἄλλως ἐάν ὁ τεχνίτης συνεβλήθη ἰδίῳ ὀνόματι μετά τοῦ βοηθοῦ, Χ. Οἰκονόμου, Δίκαιον Ἐργατικῶν Ἀτυχημάτων καί Ἐπαγγελματικῶν Νόσων, σελ. 97, καθ' ὃν καί ὁ χρησιμοποιῶν βοηθόν ἐν τῇ ἐργασίᾳ του ἐργάτης καί ὁ βοηθός παρέχοντες ἐργασίαν ὑπό τήν ἐξουσίαν καί ἐπίβλεψιν τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως καί, ἐπελθόντος ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, εἴτε εἰς τόν ἐργάτην, εἴτε εἰς τούς βοηθούς του, ὑπεύθυνος πρός ἀποζημίωσιν εἶναι ὁ ἔχων τήν ἐξουσίαν καί ἐπιβλέψιν κύριος, τῶν βοηθῶν θεωρουμένων ὡς προσληφθέντων κατ' ἐντολήν καί διά λογαριασμόν τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀφοῦ ὑπό τήν ἐξουσίαν καί ὁδηγίαν τούτου καί ἐκεῖνοι ἐργάζονται ὡς συντελεσταί τῆς παραγωγῆς τῆς ἐπιχειρήσεως).

Ἀπό τοῦ συνήθως συμβαίνοντος, ὅτι δηλαδή ὑφίσταται σχέσις ἐών βοηθῶν μετά τῶν ἐπιχειρηματιῶν ἀφορμᾶται καί τό ἄρθρον 3 τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περί ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112/1920 καί ἐπί τῶν ἐργατῶν ἐπιχειρήσεων, ὁρίζον ὅτι μαθητευόμενοι ἤ βοηθοί ἐπιχειρήσεων θεωροῦνται ἐργάται (ὑπαγόμενοι εἰς τήν ἐκ μέρους τῶν ἐπιχειρηματιῶν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας).

Τό θέμα ἐνδιαφέρει γενικῶς ἀπό τῆς πλευρᾶς ἐφαρμογῆς τῶν ἐργατικῶν καί ἀσφαλιστικῶν νόμων, χαρακτηριστική δέ εἶναι καί σχετική

μεταξύ τῶν μισθωτῶν καί τοῦ νέου ἐργοδότου, ἵνα οὗτος ἔχωσιν ἐφαρμογήν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 657 καί 658 τοῦ Α.Κ., ἀλλ' ὑποκατάστασις τοῦ παλαιοῦ ὑπό τοῦ νέου εἰς ἅπασας τάς νομίμους καί συμβατικάς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ καί ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ ὑποχρεώσεις τῆς ἐναγομένης πρός τόν ἐνάγοντα καί ἀντιστοίχως αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ τελευταίου πρός τήν πρώτην ἀπορρέουν ἐκ τῶν ὑφισταμένων ἤδη ἐργασιακῶν δεσμῶν καί οὐχί ἐκ συμβάσεως ἐργασίας, συναμολογηθείσης σιωπηρῶς μεταξύ τοῦ νέου φορέως τῆς ἐπιχειρήσεως καί τοῦ μισθωτοῦ αὐτῆς (πρβλ. Α. Σακελλαροπούλου, «Μεταβολή τοῦ προσώπου ἐργοδότου», σελ. 36-43 Γνωμ. Τριανταφυλλοπούλου-Σβώλου ἐν Θέμ. ΜΖ' σελ. 90-91). Ταῦτα δεχθεῖσα καί ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καί ἀπορρίψασα τήν ἀγωγήν ὡς πρός τό σχετικόν αὐτῆς αἴτημα οὐδόλως ἐσφάλλεν, ὁ τά ἀντίθετα δέ ὑποστηρίζων μοναδικός λόγος ἐφέσεως δέον νά ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος μετά ταῦτα δέ καί ἡ κρινομένη ἔφεσις ὡς μή βάσιμος.

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΣΕΩΣ ΕΡΓΟΥ

Έφαρμογή ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ «δώρων» δι' ἑορτὰς ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας

Ἀνάληψις κατὰ ρητινοκαλλιεργητικὴν περίοδον συλλογῆς ἐκ πευκοδάσους καὶ παραδόσεως εἰς ἐργοδότην ἐντὸς τοῦ χρόνου τῆς καλλιεργητικῆς περιόδου, καθ' ὃν ὤφειλε νὰ ἐργασθῇ ὁ ἐργαζόμενος, ἔχων ἐλευθερίαν ἐκλογῆς τοῦ καθ' ἕκαστον χρόνου παροχῆς τῆς ἐργασίας, ὡρισμένης ἐν συνόλῳ ποσότητος ρητίνης ἐπὶ καθοριαθείσῃ κατ' ὁκὰν ἀμοιβῇ, συνιστᾷ οὐχὶ σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας, ἀλλὰ τὴν κατ' ἄρθρον 681 Α.Κ. σύμβασιν μισθώσεως ἔργου, ὅφοῦ κύριος σκοπὸς τῆς συμβάσεως ἦτο ἡ ἐκτέλεσις ὡρισμένου ἔργου.

Ἀπορρίπτεται ὑπὸ τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἀναίρεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 565/1955 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Χαλκίδος.

Ὑπέκειτο ἀξιώσεις ἐργασθέντος κατὰ ρητινοσυλλεκτικὴν περίοδον διὰ τὴν συλλογὴν ρητίνης ἐν πευκοδάσει πρὸς καταβολὴν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου του τῶν παρασχεθέντων δι' ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν κατὰ τὸν νόμον 1777/1951 «δώρων» διὰ τὰς ἑορτάς.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας εἶχε δεχθῇ ὡς προκύψαντα ἐκ τῆς διαδικασίας τὰ ἑξῆς:

Ὁ ἐκκαλῶν, δυνάμει συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου (ρητινοκαλλιεργητικὴ περίοδος ἀπὸ Ἀπριλίου—Ὀκτωβρίου), προσεληφθη ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου Συνεταιρισμοῦ, ἵνα παρέχῃ τὴν ἐργασίαν του διὰ τὴν συλλογὴν τῆς ρητίνης ἐν τῷ πευκοδάσει τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ ὑπολογιζομένῃ ἐπὶ ἑκάστης ὁκᾶς συλλεγομένης ρητίνης καὶ τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Γερμανικοῦ Ἀκυρωτικοῦ (βλέπε ταύτην ἐν ΕΕΔ 1, 86).

Ἀρείου Πάγου 452/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Σοῦρλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Μπρούλης, Θ. Γιούλης

Προκειμένης ἐξηρτημένης ἐργασιακῆς σχέσεως ἀορίστου χρόνου διαρκείας, καθ' ἣν ἡ μὲν ἀμοιβὴ ὑπολογίζεται κατὰ τεμάχιον παραγομένου εἴδους, ἡ δὲ ἐκτέλεσις τῆς ἐργασίας καὶ δι' ἄλλου προσώπου οὔτε ἀπηγορεύθη ὑπὸ τῶν συμβληθέντων ἐργοδότου καὶ τεχνίτου, οὔτε ἐμμέσως ἀποκρούεται ὑπὸ τοῦ σκοποῦ ἢ τοῦ ἀντικειμένου τῆς συμβάσεως, ἡ πρόσληψις μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ τεχνίτου βοηθοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ παρέχῃ τὰς ὑπηρεσίας του κατὰ τοὺς γενικοὺς καὶ εἰδικοὺς ὅρους τῆς μεταξὺ ἐργοδότου καὶ τεχνίτου συμβάσεως καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον καθοδήγησιν τοῦ τεχνίτου, δὲν ἀποκλείει κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 648,649 καὶ 654 Α. Κ. τὴν σιωπηρὰν ἢ ρητὴν κατάρτισιν συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διαρκείας ἀμέσως μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ βοηθοῦ, ἡ ὁποία πάντως συνάπτεται, ὅταν ἡ μὲν πρόσληψις τοῦ βοηθοῦ τελῇ ὑπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς ρητῆς ἢ σιωπηρᾶς ἐγκρίσεως τοῦ ἐργοδότου, ἡ ἀνωτέρα κατευθυντήριος ἐποπτεία κατὰ τοὺς ὅρους τῆς μεταξὺ τοῦ τεχνίτου καὶ τοῦ ἐργοδότου συμβάσεως ἐνασκῆται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἡ λύσις τῆς συμβάσεως διὰ μονομεροῦς καταγγελίας αὐτῆς ἐναπόκειται εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐργοδότου. Ὅπως δ' ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, μετ' ἐκτίμησιν ἀποδείξεων, προκειμένης ἀγωγῆς, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἐνάγων ἀναιρεσείων προέβαλεν, ὅτι ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διατηροῦντος ἐργοστάσιον ὑποδηματοποιΐας, προσεληφθη ὡς βοηθὸς τοῦ τεχνίτου κατασκευῆς ὑποδημάτων, ὅτι ὡς βοηθὸς τεχνίτου παρεῖχεν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τὰς ὑπηρεσίας του ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τούτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἠμείβετο, ὡς εἶχε συμφωνηθῇ μεταξὺ τοῦ τεχνίτου καὶ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τεμάχιον, ὅτι ἀπελύθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐργοδότου ἀκύρως καὶ ὅτι βάσει τοῦ πραγματικοῦ τούτου ἐζήτει τὴν καταβολὴν τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, ἐδέχθη ἀνελέγκτως, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος, διατηρῶν ἐπιχείρησιν ὑποδηματοποιΐας, ἀπασχολεῖ ἐν τῷ τόπῳ, ἔνθα ἀσκεῖται ἡ ἐπιχείρησις, τεχνίτας ὑποδηματοποιΐας, οἱ ὁποῖοι ἀμείβονται καθ' ἕκαστον κατασκευαζόμενον ὑφ' ἑκάστου αὐτῶν ζεῦγος ἀνδρικῶν ἢ γυναικείων ὑποδημάτων, ὅτι οἱ τεχνῖται πρὸς παραγωγὴν μείζονος ἐργασίας καὶ ἐπίτευξιν περισσοτέρων κερδῶν προσλαμβάνουσι βοηθούς, τοὺς ὁποίους μισθοδοτοῦν αὐτοί, ὅτι ὁ ἐνάγων-ἀναιρεσείων προσελήφθη ὑπὸ τοιούτου τεχνίτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἠμείβετο, ὅτι παρεῖχε τὰς ὑπηρεσίας του ὑπὸ τὴν ἄμεσον μὲν ἐποπτείαν τοῦ τεχνίτου, τὴν ἀνωτέραν δὲ τοιαύτην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καὶ μετὰ ταῦτα βάσει τοῦ πραγματικοῦ τούτου ἔκρινεν, ὅτι ὑφίστατο σχέσις ἐργασίας μόνον μεταξὺ τεχνίτου καὶ βοηθοῦ καὶ ἀπέρριψε τὴν ὡς ἀνωτέρω ἀγωγήν, δίχως νὰ καθορίσῃ, ἂν ἡ πρόσληψις τοῦ ὡς ἄνω βοηθοῦ, ὡς καὶ ἡ παροχὴ ὑπὸ τούτου τῶν ὑπηρεσιῶν του ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου ἤσκει τὴν ἐπιχείρησίν του ὁ ἀναιρεσίβλητος μετὰ τῶν ἄλλων ἐργατῶν, ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν εἴτε σιωπηρὰν, εἴτε ρητὴν ἔγκρισιν ἢ μὴ τούτου καὶ ἂν ἡ διάρκεια τῆς τοιαύτης ἐργασιακῆς σχέσεως τοῦ βοηθοῦ ἐξηρτᾶτο ἐπίσης ἀπὸ τὴν μονομερῆ τούτου καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἢ ὄχι. Οὕτως ὅμως κατέστησεν ἀνέφικτον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον τῆς ὀρθῆς ἢ μὴ ἐφαρμογῆς τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων καὶ κατ' ἀκολουθίαν, λόγῳ ἐλλείψεως νομίμου βάσεως, ἀναιρετέαν ἐαυτὴν συμφώνως πρὸς τὸν περὶ τούτου βάσιμον μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ σκέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Π. Δ. Ἀναιρουμένης δὲ τῆς ἀποφάσεως δέον ἡ ὑπόθεσις νὰ παραπεμφθῇ ἐνώπιον τοῦ δευτέρου Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

σαν ταύτην ἐργασίαν παρέσχεν ὁ ἐκκαλῶν, κατὰ τὰ συμφωνηθέντα, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐν γένει καὶ ἐποπτείαν τοῦ ἐκκαλουμένου, εἰδικώτερον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα τῆς ρητινοσυλλογῆς (τρόπος τοποθετήσεως τῶν δοχείων ἐπὶ τῶν νέων καὶ παλαιῶν πευκοδένδρων, τρόπος συλλογῆς τῶν ἀχρήστων δοχείων, πλάτος καὶ βάθος τῶν τομῶν, μέρος τοποθετήσεως τῆς ρητίνης κλπ.). Ὑπὸ τοιαῦτα περιστατικὰ πρόδηλον καθίσταται, ὅτι ἡ ἔνδικος σχέσις φέρει τὸν χαρακτῆρα οὐχὶ τῆς μισθώσεως ἔργου, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐφεσίβλητος, ἀλλὰ τῆς μισθώσεως ἐργασίας, ἧς φέρει πάντα τὰ στοιχεῖα, ἀφοῦ συνεφωνήθη ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος παροχὴ ἐργασίας ἐφ' ὡρισμένον χρόνον καὶ οἱ συμβληθέντες ἀπέβλεψαν κυρίως εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐνίοτε ὡς τοιαύτην καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἐκ ταύτης ἀποτέλεσμα, οὐδεμίαν δὲ ἀξίαν ἔχει ὁ ἐν τῷ συμφωνητικῷ ἁπλοῦς χαρακτηρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος ὡς ἐργολάβου.

Περαιτέρω τὸ Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, ὅτι ἡ συμφωνηθεῖσα κατὰ τὰ ἄνω ἀμοιβὴ (δραχ. 1100 καὶ 1400), παλαιαί, κατ' ὀκὰν συλλεγομένης ρητίνης) συνιστᾷ ἀμοιβὴν ἐπὶ ποσοστοῖς καὶ ἐφ' ὅσον αἱ σχετικαὶ περὶ παροχῆς «δώρων» κατὰ τὰς ἑορτὰς πρὸς τοὺς μισθωτοὺς ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις ἐξαιροῦν τοὺς ἐπὶ ποσοστοῖς ἐργαζομένους, ἔκρινεν ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν δικαιοῦται τῶν παροχῶν ταύτων.

Ἀλλὰ καὶ διότι ὁ ἐνάγων εἶχεν ἐλευθερίαν ἐκλογῆς τοῦ καθ' ἕκαστον χρόνου (ἡμερῶν, ὡρῶν) τῆς παροχῆς ἐργασίας του ἐντὸς τοῦ ὅλου χρόνου τῆς διαρκείας τῆς συμβάσεως» δὲν δικαιοῦται καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου τῶν ἄνω παροχῶν, διότι ναὶ μὲν ὑπῆρξεν ἐξάρτησις τῆς ἐφεσιβλήτου ἀπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅσον ἀφορᾷ, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ τὴν ἐν γένει διάρκειαν τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας, ἤτοι τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως παροχὴν τῆς ἐργασίας, πλὴν ὅμως δὲν ὑπῆρξε στενὴ καὶ ἄμεσος ἐξάρτησις, ὅσον ἀφορᾷ τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον παροχῆς ταύτης, ὡς πρὸς τὸν ὁποῖον ἦτο ἐλεύθερος ὁ ἐφεσίβλητος, ἐκ δὲ τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι αὗται, στηριζόμεναι εἰς τὸ κανονικὸν τοῦ χρόνου τῆς παρεχομένης ἐργασίας ὡς στοιχείου τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἤτοι ὡς στοιχείου, ὡς πρὸς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἄμεσος ἐξάρτησις τοῦ ἐργάτου ἀπὸ τοῦ ἐργοδότου (προϋπόθεσις καθιστῶσα δυνατὴν τὴν εὕρεσιν τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου), δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῆς περιπτώσεως.

***

Προσηγήθη τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 145/1956 (εἰσηγητὴς *Γ. Θεμπουλάκης*, ΕΕΔ 15, 193) ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, δεχθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπαρξιν συμβάσεως μισθώσεως ἔργου.

Καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δὲν ἀπομακρύνεται τοῦ χαρακτηρισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὴν αὐτὴν σύμβασιν ἡ προηγουμένη (βλ. ἐπ' αὐτῆς σημείωσιν μας ἐν ΕΕΔ 15, 192 ἐπ.).

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ νομίζωμεν, ὅτι, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεκτῶν γενομένων ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, μᾶλλον ὑπέκειτο σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἀφοῦ καὶ τὸ στοιχεῖον τοῦ χρόνου (ἄρθρ. 648 Α.Κ.) ὑπῆρχε (πρόσληψις κατὰ τὴν ρητινοκαλλιεργητικὴν περίοδον ἀπὸ Ἀπριλίου-Ὀκτωβρίου) καὶ ὁδηγίαι ἐδίδοντο ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας.

Ἀρείου Πάγου 409/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Παντελῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Καποδίστριας, Β. Βασιλείου, Α. Ζήμωσης, Ι. Μαρούδης.

Καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τοῦ συνόλου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέξατο ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, δυνάμει συναφθείσης μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Συνεταιρισμοῦ συμβάσεως, ἀνέλαβε τὴν κατὰ τὴν ρητινοκαλλιεργητικὴν περίοδον 1954 (1 Ἀπριλίου—31 Ὀκτωβρίου 1954) συλλογὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ πευκοδάσους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ παράδοσιν εἰς ταῦτον ἐντὸς τοῦ ὡς εἴρηται χρόνου, καθ' ὃν ὤφειλε νὰ ἐργασθῇ, ἔχων ἐλευθερίαν ἐκλογῆς τοῦ καθ' ἕκαστον χρόνου παροχῆς τῆς ἐργασίας (ἡμερῶν, ὡρῶν), ὡρισμένης ἐν συνόλῳ ποσότητος ρητίνης ἐπὶ καθορισθείσῃ κατ' ὀκὰν αὐτῆς ἀμοιβῇ. Τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ συνιστῶσιν οὐχὶ σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας, ἀλλὰ τὴν κατ' ἄρθρον 681 Α. Κ. σύμβασιν μισθώσεως ἔργου, ἀφοῦ ὁ κύριος σκοπὸς τῆς συνομολογηθείσης συμβάσεως ἦτο ἡ ἐκτέλεσις ὡρισμένου ἔργου, ἦτοι ἡ ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας συλλογὴ καὶ παράδοσις ὡρισμένης ποσότητος ρητίνης, μὴ ἀσκούσης ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ τοιούτου χαρακτηρισμοῦ τῆς, ἣν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δέχεται, ἐποπτείας τοῦ ἐργοδότου, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τοποθετήσεως τῶν δοχείων ἐπὶ τῶν πευκοδένδρων, τὸν τρόπον συλλογῆς τῶν ἀχρήστων δοχείων, πλάτος καὶ βάθος τῶν τομῶν καὶ μέρος τοποθετήσεως τῆς ρητίνης».

Ὅθεν, ἀπορρίψαν τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου τοιαύτης, τὴν ἐφ' ἧς ἐδίκασεν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τὸ περὶ καταβολῆς δώρου Χριστουγέννων του ὡς ἄνω ἔτους αἴτημά της, ὀρθῶς ἔκρινεν, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλαις αἰτιολογίαις, καὶ εἶναι συνεπῶς ἀπορριπτέος ὁ ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς περὶ παροχῆς τοιούτου δώρου εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ ὑπαλλήλους, ὑπηρέτας καὶ ἐργατοτεχνίτας ὑπ' ἀριθ. 28030)1954 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καὶ τοῦ ἄρθρου 648 Α. Κ. εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἀποδίδων καὶ σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας προϋποθέτων μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΑΣΚΟΥΣΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Νόμιμον ωράριον έργασίας προσωπικού βιομηχανικών επιχειρήσεων, εργαζομένου κατ' εναλλαγήν

Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος.—Χαρακτήρ αύτοῦ ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως ἀσκουμένης ὑπὸ τοῦ Κράτους.—Θεώρησις τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς ἀποδοχὰς καὶ τὴν σχέσιν ἐργασίας. - Ἐφαρμογὴ ἐπ' αὐτοῦ ὀκταώρου ἐργασίας ἡμερησίως καὶ 48 ὡρῶν ἑβδομαδιαίως, μὴ ἀσκοῦντος ἐπιρροὴν τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ὀργανισμὸς ἔχει τὴν μορφὴν Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, ἀφοῦ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 Α.Ν. 547/1937 περὶ ἑπταώρου ἐργασίας ἀναφέρεται εἰς Ἀνωνύμους Ἑταιρείας ἄλλας καὶ οὐχὶ εἰς τὰς ἀσκούσας βιομηχανίας.—Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων ἐργαζομένου κατ' ἐναλλαγήν.

Εἶναι ἤδη λελυμένον, καθ' ὁμοφωνίαν καὶ τῶν δύο Τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὑπ' ἀριθ. 142/1956, Α' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 356, ὑπ' ἀριθ. 449/1956, Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Δ. Ροζάκης*, ΕΕΔ 15, 789, βλέπε καὶ Α.Π. 105/1956, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 15, 315), ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 547/1937 ἑπτάωρον ἐργασίας τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἀναφέρεται εἰς ἄλλας τοιαύτας καὶ οὐχὶ εἰς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἀσκοῦν βιομηχανίαν, ὡς ἐπίσης ἔχει λυθῆ δι' ὧν ἐπικαλουμένων ὑπὸ τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων, ὅτι ὁ Ὀργανισμὸς Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος, περὶ τοῦ ὁποίου ἤδη πρόκειται, ἀποτελεῖ βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν.

Ἐξ ἄλλου σαφεῖς εἶναι αἱ ἐφαρμοζόμεναι ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου διατάξεις περὶ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ κατ' ἐναλλαγὴν ἐργαζομένου προσωπικοῦ τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7777/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Δημολίτσας, Κ. Κουζούπης

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 3, 9 καὶ 12 τοῦ ν. δ. 1049/1949 «περὶ τηλεπικοινωνιῶν τῆς Ἑλλάδος» σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ ἄνω Ὀργανισμός, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν πάσης φύσεως τηλεπικοινωνιῶν, ἀστικῶν καὶ ὑπεραστικῶν, ἐσωτερικῶν καὶ μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν ἐξυπηρετήσεως τοῦ κοινοῦ, ἀποτελεῖ βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν, ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν ἔννοιαν τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀσκουμένην ὑπὸ τοῦ Κράτους, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 12 τοῦ προαναφερθέντος ν. δ/τος, τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 13, θεωρουμένου ὡς ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀποδοχὰς καὶ τὴν σχέσιν ἐργασίας. Ἡ ἐκδοχὴ αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 2269/1920 «περὶ κυρώσεως τῆς διεθνοῦς συμβάσεως τῆς διεθνοῦς συνδιασκέψεως ἐργασίας τῆς Οὐασιγκτῶνος», δι' ἧς, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς συμβάσεως ταύτης, κατετάγησαν γενικῶς πᾶσαι αἱ ἐπιχειρήσεις, ἐν αἷς παρέχεται ἐργασία, εἰς τρεῖς κατηγορίας: α) βιομηχανίας, β) ἐμπορίου καὶ γ) γεωργίας, αἱ δὲ ἁρμόδιαι Ἀρχαὶ ἑκάστης χώρας ἀνέλαβον νὰ καθορίσωσι τὰ διακριτικὰ ὅρια μεταξὺ τούτων, τεθεισῶν γενικῶν διατάξεων ποῖαι θεωροῦνται ἰδίως ὡς βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς περιλαμβάνονται, ἐκτὸς ἄλλων κατηγοριῶν, καὶ ἡ παραγωγή, μετατροπή, διαβίβασις κινητηρίου ἐν γένει δυνάμεως καὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὡς καὶ ἡ κατασκευή, ἀνακοδόμησις, συντήρησις, ἐπισκευή, τροποποίησις κλπ. τηλεγραφικῶν καὶ τηλεφωνικῶν ἐγκαταστάσεων (πρβλ. Α. Π. 216/1952, ΕΕΔ 11, 644, Α. Π. 587/1953, ΕΕΔ 13, 23). Συνεπῶς αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν εἰς τὸν ἀνωτέρω Ὀργανισμὸν ἐργαζομένων, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Π. Δ. τῆς 27 Ἰουνίου/4 Ἰουλίου 1932 περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ 8ώρου ἐργασίας διατάξεων καὶ ἄρθρου 2 § 1 τῆς διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Οὐασιγκτῶνος, ὡς καὶ τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ δ. δ. τῆς 10/29 Σεπτεμβρίου 1937, δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς 8 ὥρας ἡμερησίως καὶ 48 ὥρας ἑβδομαδιαίως. Τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι ὁ ἐναγόμενος Ὀργανισμὸς ἔχει τὴν μορφὴν Ἀνωνύμου Ἑταιρείας οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιρροήν, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ ν. 547/1937, ἡ περιορίσασα τὸ 8ωρον τῆς ἐργασίας τὸ ὁρισθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ἀπὸ 8/13 Μαρτίου 1932 δ. 8/τος εἰς 7ωρον, ἀναφέρεται εἰς Ἀνωνύμους Ἑταιρείας ἄλλας καὶ οὐχὶ ἐκείνας, αἵτινες ἀσκοῦσι βιομηχανίας, περὶ ὧν διαλαμβάνει ἡ διεθνὴς σύμβασις τῆς Οὐασιγκτῶνος (πρβλ. Α. Π. 429/1953, ΕΕΔ 7, 828, Α. Π. 105/1956, ΕΕΔ 15, 315, Α. Π. 142/1956, ΕΕΔ 15, 356). Ὅσάκις ὅμως τὸ προσωπικὸν τῶν ἐν λόγῳ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων ἐργάζεται κατ' ἐναλλαγήν, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Π. Δ. τῆς 27 Ἰουνίου/4 Ἰουλίου 1932 καὶ ἄρθρον 2 ἐδ. γ' τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2269/1920 κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Οὐασιγκτῶνος, ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας δύναται νὰ παραταθῇ πέραν τοῦ 8ώρου καθ' ἡμέραν καὶ τῶν 48 ὡρῶν καθ' ἑβδομάδα, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ὁ μέσος ὅρος τῶν τριῶν τοὐλάχιστον ἑβδομάδων, μὴ ὑπερβαίνῃ τὰς ὀκτὼ ὥρας καθ' ἡμέραν καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα. Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς περιστατικά: Ὁ ἐνάγων (ἐφεσίβλητος) ὑπηρετεῖ δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας εἰς τὸν ἐναγόμενον Ὀργα-

νισμόν Τηλεπικοινωνιών Ἑλλάδος (ἐκκαλοῦντα), ὅστις, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἀποτελεῖ Ἀνώνυμον Βιομηχανικὴν Ἑταιρείαν, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του, ἤτοι ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1949, ὡς ὑπάλληλος (ἀρχιταξινόμος) καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπασχολεῖται εἰς τὸ Κεντρικὸν Τηλεγραφεῖον Ἀθηνῶν, εἰς ὃ οἱ μισθωτοὶ αὐτοῦ ἐργάζονται συνεχῶς καθ' ὅλον τὸ 24ωρον δι' ἐναλλασσομένου προσωπικοῦ, αὐτοῦ τὰς ὥρας ἐργασίας τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐναγομένου Ὀργανισμοῦ κατὰ τὸν κρίσιμον ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον, ἤτοι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1954 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1955, καθώρισεν εἰς 42 ἑβδομαδιαίως καὶ δὴ 2 ἡμέρας ἐπὶ 5 ὥρας ἡμερησίως, ἑτέρας 2 ἡμέρας ἐπὶ 6 ὥρας καθ' ἑκάστην καὶ κατὰ τὰς ὑπολοίπους 2 ἡμέρας ἐπὶ 10 ὥρας ἡμερησίως. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ ὡρολογίου τούτου προγράμματος εἰργάσθη κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα καὶ ὁ ἐνάγων ὅστις ἀπησχολήθη, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἐπὶ 42 ὥρας ἑβδομαδιαίως, ἤτοι 2 ἡμέρας ἐπὶ 5 ὥρας ἡμερησίως, ἑτέρας δύο ἡμέρας ἐπὶ 6 ὥρας καθ' ἑκάστην καὶ κατὰ τὰς ὑπολοίπους 2 ἡμέρας ἐπὶ 10 ὥρας ἡμερησίως. Ἡ τοιαύτη ὅμως ὑπέρβασις τοῦ 8ώρου, ἥτις εἰς διάστημα 3 ἑβδομάδων δὲν εἶναι ἀνωτέρα τῶν 8 ὡρῶν ἡμερησίως ἢ 48 ὡρῶν ἑβδομαδιαίως, εἶναι, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων, καθ' ὅλα νόμιμος καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν λογίζεται ἡ πέραν τῆς 7ης καὶ μέχρι τῆς 10ης ὥρας παρασχεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐναγοντος ὡς ἀνω ἐργασία ἐπὶ δύο ἡμέρας ἑβδομαδιαίως ὡς ὑπερωριακή, ἡ δὲ ἀγωγή, ἥτις ἐρείδεται ἐπὶ ἀντιθέτου προϋποθέσεως καὶ διώκει ἀμοιβὴν ἐκ δραχμῶν 25.259 διὰ τὴν πέραν τῆς 7ης καὶ μέχρι τῆς 10ης ὥρας ἐργασίας του, ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος. Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι ὁ ἐναγόμενος Ὀργανισμὸς δὲν ἀποτελεῖ διομηχανικὴν ἐπιχείρησιν, ἀλλ' ἁπλῶς Ἀνώνυμον Ἑταιρείαν, ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὁποίας ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ ἀ. ν. 547)1937 προβλεπόμενον ὡράριον ἐργασίας (7ωρον), καὶ ἐπιδικάσασα ἀκολούθως διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν κατὰ τὰς 2 ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος 10ωρον ἐργασίαν τὴν αἰτηθεῖσαν πρόσθετον ὡς ἀνω ἀμοιβὴν διὰ τὴν πέραν τῆς 7ης καὶ μέχρι τῆς 10ης ὥρας ἀπασχόλησιν τοῦ ἐνάγοντος ἐσφαλμένως ἔκρινε κατὰ τοὺς βασίμους σχετικοὺς λόγους ἐφέσεως, ἡ παραδοχὴ τῶν ὁποίων καθιστᾷ περιττὴν τὴν ἔρευναν τῶν λοιπῶν λόγων ἐφέσεως.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, δεκτῆς καθισταμένης τῆς κρινομένης ἐφέσεως, δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ἀπὸ 4.11.1955 ἔκθεσις ἀγωγῆς (*).

(*) Ἡ μεταρρυθμισθεῖσα ὑπὸ τῆς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς ἐφετείου, δι' ἀριθ. 1212/1956 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν (Πρωτοδίκης ὁ κ. *Α. Πρόκος*) εἶχεν ὡς ἑξῆς:

1. Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα κατὰ τὰ ἐν τῷ δικογραφήματι ταύτης ἐκτιθέμενα, τὴν καταψήφισιν τῆς ἐναγομένης εἰς τὴν πρὸς τὸν ἐνάγοντα καταβολὴν τοῦ ποσοῦ τῶν δρχ. 25.259, ὀφειλομένων εἰς αὐτὸν λόγῳ ἀποζημιώσεως δι' ἐργασίαν ὑπὸ τοῦτον, παρασχεθεῖσαν πέραν τῶν νομίμων ὡρῶν κατὰ τὸ ἀναφερόμενον διάστημα τῶν ἐτῶν 1950—1955, νόμῳ βάσιμός ἐστιν, ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν περὶ μισθώσεως ἐργασίας διατάξεων τῶν ἄρθρ. 648 ἐπ. καὶ τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων τῶν ἄρθρ. 904 ἐπ. τοῦ Ἀστ. Κώδ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς περὶ διαρκείας ἐργασίας διατάξεις τοῦ Π.Δ. τῆς 8/13.4.1932 καὶ τοῦ Α.Ν. 547 τῆς 15/19.3.1937. Ὅθεν, διώκουσα τὴν ἱκανοποίησιν ἰδιωτικῆς ἀξιώσεως, πηγαζούσης ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἁρμοδίως εἰσάγεται κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην ἐνώπιόν μας, δι' ὃ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν ἀποβαίνει (ἄρθρ. 1 § 1 ν. ΓΨΟΔ').

2. Δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ Π.Δ. τῆς 8/13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.» (ἄρθρον 7 ν. 4486) ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμ. Ἑταιρειῶν, Τραπεζῶν καὶ Γραφείων ἐν γένει δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ ἡμερησίως τὰς 8 ὥρας. Ἀργότερον, δυνάμει διατάξεως τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 547 τῆς 15/19.3.1937 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων ἐργατικῶν νόμων», ἡ ὀκτάωρος διάρκεια τῆς ἡμερησίας ἐργασίας περιωρίσθη εἰς ἑπτάωρον, προκειμένου περὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ τῶν Τραπεζῶν. Ἡ μόνη ἀπὸ τοῦ κανόνος τούτου ἐξαίρεσις εἶναι ἡ περίπτωσις τῶν ἀσκουσῶν βιομηχανίας Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ὑφίσταται δ' ἡ ἐξαίρεσις αὕτη, προκειμένου περὶ τοιούτων Ἑταιρειῶν, λόγῳ ὑπάρξεως εἰδικωτέρων περὶ τούτων διατάξεων. Σημειωτέον ὅτι ἡ περὶ ὀκταώρου διάταξις ἐφαρμόζεται ἐφ' ὅλοκλήρου τοῦ ὡς ἄνω ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ, ἀνεξαρτήτως ἐὰν τοῦτο ἐργάζηται εἰς γραφεῖα ἢ εἰς τεχνικὰς ἐγκαταστάσεις καὶ ἐν γένει εἰς τὰς διαφόρους ἐξωτερικὰς ὑπηρεσίας (Α.Π. 429/1948, ΕΕΔ 7ος, 828). Γνώμων διὰ τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἀπὸ τοῦ Νομοθέτου ρύθμισιν τῶν ἑκάστοτε ἐμφανιζομένων ζητημάτων εἰς τὰ θέματα τῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας χρησιμεύει ἡ ἰδιομορφία μιᾶς ἑκάστης τῶν ἐργασιῶν (κυρίως αἱ ἀπαιτήσεις της ἀπὸ ἀπόψεως μόχθου, αἱ ἰδιαίτεραι συν-

θῆκαι, ἰδίως ὡς πρὸς τὸν τόπον, τὸν τρόπον, ἢ τὰ μέσα τῆς ἐργασίας, ἀπὸ ἀπόψεως ὑγείας καὶ ἀσφαλείας τῶν μισθωτῶν κλπ.) εἰς συνάρτησιν πρὸς τὰς ἐπιστημονικὰς πλέον παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς ἄνευ βλάβης τῆς ὑγείας ἀντοχῆς τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, καθὼς καὶ πρὸς τὸν ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπιβεβλημένον, ἁρμονικὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον, ρυθμὸν τῆς ζωῆς. Λαμβάνονται τοὐτέστιν ὑπ' ὄψιν αἱ ἀνάγκαι καὶ αἱ ὧραι τοῦ ὕπνου καὶ τῆς τροφῆς, ἡ ἀνάγκη τῆς κατὰ περιοδικὰ διαστήματα ἀναπαύσεως κλπ., ἀκόμη λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ἰδιαιτέρα, ἀπὸ ἀπόψεως εὐπαθείας, φύσις ὡρισμένης κατηγορίας μισθωτῶν. Τοιαύτη περίπτωσις λ.χ., εἶναι ἡ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. ΔΚΘ'/1912, δι' ἧς λαμβάνεται ἰδιαιτέρα πρόνοια, ὡς πρὸς τὰς ὥρας καὶ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναπαύσεως, προκειμένου περὶ μισθωτῶν γυναικῶν ἢ ἀνηλίκων. Δέον εἰς τὰ ἀνωτέρω νὰ προστεθῇ, ὅτι τὸ θέμα τῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας ἀντιμετωπίζεται οὕτω ὑπὸ τοῦ νομοθέτου οὐ μόνον διὰ λόγους προστασίας τῆς ὑγείας τῶν μισθωτῶν, ἀλλὰ παραλλήλως καὶ διὰ λόγους προστασίας τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Γνωστὸν λ.χ. τυγχάνει, ὅτι, ἅμα τῇ ὑπερβάσει ὁρίου τινὸς πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀντοχῆς, ἡ παραγωγικότης τοῦ ὑπαλλήλου ἢ τοῦ ἐργάτου βαίνει ἐλαττουμένη συνεχῶς, μὲ ρυθμὸν φθινούσης προόδου. Εἰδικώτερον, πρὸς ἐντοπισμὸν τῆς παρούσης ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπὸ κρίσιν διαφορᾶς, παρατηρητέον ὅτι δι' ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω λόγους ὡς μονὰς διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας ἐλήφθη πάντοτε ὑπὸ τοῦ νομοθέτου οὐχὶ μεγαλύτερα τις ὑποδιαίρεσις τοῦ χρόνου (ὡς λ.χ. ἡ ἑβδομάς), ἀλλ' ἡ ἡμέρα.

Ὁσάκις δὲ ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν ὑπέρβασιν ὡρισμένων ἑβδομαδιαίως ὡρῶν, ἐπιβάλλει παραλλήλως καὶ τὸν περιορισμὸν εἰς ὡρισμένας ὥρας ἡμερησίως (πρβλ. ἄρθρ. 2 Π.Δ. τῆς 27/6. 4.7.1932, μὴ ἐπιτρέποντος τὴν ὑπέρβασιν καθ' ἑκάστην μὲν τῶν 8 ὡρῶν, καθ' ἑβδομάδα δὲ τῶν 48). Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω δέον νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι δὲν εἶναι δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου ἡ ρύθμισις τῆς ἑβδομαδιαίας ἐργασίας κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε ἡ ἐργασία, θεωρουμένη μὲν ἐν τῷ συνόλῳ της νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὰ ἑβδομαδιαίως ἀνώτατα ὅρια, θεωρουμένη δὲ κατὰ τὰς ἡμερησίας χρονικὰς ὑποδιαιρέσεις της, ἄλλοτε μὲν νὰ τὰ ὑπερβαίνῃ, ἄλλοτε δὲ νὰ ὑπολείπηται τούτων. Βάσει τούτων δέον νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι ἡ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ὑπερβάσεως ὑπερωριακὴ ἐργασία εἶναι παράνομος, παρέχει δ' ὡς ἐκ τούτου δικαίωμα ἀποζημιώσεως, ὁσάκις συντρέχουσιν αἱ περὶ τούτου προϋποθέσεις τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων τῶν ἄρθρ. 904 ἐπ. τοῦ Ἀστ. Κώδικος.

3. Ἐκ τῶν ἐνώπιόν μας καὶ ἐνώπιον Συμβολαιογράφου ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσκομιζομένων ἐγγράφων, τῶν παρὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων ἀναπτυχθέντων καὶ τῆς λοιπῆς ἐν γένει διαδικασίας, ἐβεβαιώθησαν κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν μας τὰ κάτωθι πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐνάγων ὑπηρετεῖ ὡς ὑπάλληλος τῆς ἐναγομένης Ἀνωνύμου Ἑταιρείας (ἑδρευούσης ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ὀργανισμὸς Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος Α.Ε.»), ἀπὸ τῆς συστάσεως ταύτης καὶ ἐντεῦθεν, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1949, ὅτε συνεστήθη ἡ ἐναγομένη δυνάμει τοῦ ν.δ. 1049/1949, ἡ τοιαύτη δὲ ἐργασιακὴ σχέσις ὑφίστατο καὶ κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν συνεζητήθη ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή. Εἰδικότης τοῦ ἐνάγοντος ἦτο ἡ τοῦ ἀρχιταξινόμου. Λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐναγομένης ὡς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, μὴ ἀσκούσης ἐπιχείρησιν βιομηχανίας, αἱ ὧραι ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ της ρυθμίζονται, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει τῆς παρούσης ἀναπτυχθέντα, ὑπὸ τῆς διατάξεως τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 547/1937. Οὕτω δὲ ὁ ἐνάγων, βάσει τῆς διατάξεως ταύτης, ἔδει νὰ ἐργάζηται ἐπὶ 7ωρον καθ' ἑκάστην. Ἡ ἐναγομένη ὅμως διὰ διατάξεως τῆς διοικήσεως αὐτῆς ἐρρύθμισε τὸ ἑβδομαδιαῖον ὡράριόν της κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε ὁ ἐνάγων νὰ ἐργάζηται κατὰ τὴν κάτωθι τάξιν: Δύο φορὰς τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 5 ὥρας ἡμερησίως, δύο φορὰς ἀπὸ 6 ὥρας καὶ δύο φορὰς ἀπὸ 10 ὥρας. Οὕτω ναὶ μὲν τὸ σύνολον τῆς ἑβδομαδιαίας ἐργασίας ἀνήρχετο εἰς τὴν νόμιμον διάρκειαν τῶν νομίμων 42 ὡρῶν (2Χ5 σὺν 2Χ6 σὺν 2Χ10), πλὴν ὅμως δὶς τῆς ἑβδομάδος ὁ ἐνάγων, ἐργαζόμενος παρὰ τὰς ὡς ἄνω δημοσίας τάξεως διατάξεις, ἐπραγματοποίει παράνομον ἑβδομαδιαίαν ἐργασίαν 6 ὡρῶν. Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἡ ἐναγομένη ἀπέφυγε τὴν συγκρότησιν ἑνὸς ἐπὶ πλέον συνεργείου ἐκ 5 ἀνδρῶν, ὅπερ ἄλλως, ἐν περιπτώσει ἐφαρμογῆς, κατὰ τὴν εἰρημένην ἔννοιαν, τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 547/1937, θὰ καθίστατο ἀπαραίτητον διὰ τὴν ὁμαλὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας της. Οὕτω δέον νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι ὑφίστανται ἐν προκειμένῳ ἅπασαι αἱ οὐσιαστικαὶ προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων τῶν ἄρθρων 904 ἐπ. τοῦ Ἀστ. Κώδ., βεβαιωθέντος κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὅτι ἡ ἐναγομένη ἑταιρεία διὰ τῆς κατὰ τὰ ἔτη 1953-1955 ἐξοικονομήσεως τῶν ἀμοιβῶν ἑνὸς εἰσέτι συνεργείου ἐκ 5 ἀνδρῶν κατέστη πλουσιωτέρα ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ἐνάγοντος ἄνευ νομίμου αἰτίας.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

1. Παροχή έργασίας άντι δικαίας καί εύλόγου άντιμισθίας, έκδίκασις έργατικών διαφορών κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν, παραγραφή άπαιτήσεων.

***Συμφωνία έν Αίγύπτω περί παροχής έργασίας έπιστάτου γεωκτήματος άντί, ώς άνταλλάγματος, δικαίας καί εύλόγου, κατά τήν κρίσιν άγαθοῦ άνδρός, άντιμισθίας.— Θάνατος έργοδότου, κληρονομηθέντος ὑπό άδελφοῦ του, κατοίκου Βόλου.— Νόμιμος ἐνδιαίτησις ἀγωγῆς ὑπό ἡμεδαποῦ δικαστηρίου καί δή τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Βόλου, τόπου κατοικίας τοῦ ἐναγομένου (καί τοῦ ἐνάγοντος), κατά τό ἄπό 1/4 Αὐγούστου 1920 Β.Δ. περί κωδικοποιήσεως τοῦ Ν. Γ'ΟΔ', ὡς τοῦτο μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη.—Ἰσχυρισμός ἐργοδότου περί ἐλλείψεως δικαιοδοσίας τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων.—Ἔννοια ἄρθρου 1800 ἐδ. β' τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.— Ζήτημα ἑρμηνείας τῆς διαθήκης ἄν τούς εἰς οὓς κατελείφθησαν εἰδικά ἀντικείμενα καί κληρονόμους ἐν αὐτῇ ὀνομασθέντας ἠθέλησεν ὁ διαθέτης ὡς κληρονόμους ἤ ἁπλῶς ὡς κληροδόχους.— Διακοπή παραγραφῆς δι' ἀναγνωρίσεως τῆς ἀξιώσεως ὑπό τοῦ ὀφειλέτου, κατ' ἄρθρον 280 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.— Παραγραφή ἀποξημιώσεως ἐκ τῶν ὑστέρων, κατά κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρός, ὁριστέας, διά παρασχεθείσας ὑπηρεσίας, καταβλητέας μετά τό πέρας τῆς συμβατικῆς σχέσεως, ὅτε καί κατέστη δικαστικῶς ἐπιδιώξιμος ἡ ἀξίωσις.*

'Αρείου Πάγου 429/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. ***Δ. Χαμάρετος***
Εἰσηγητής ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. ***Μ. Παντελῆς***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Φ. Γραμματός, Κ. Λιβανός

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Βόλου, κατ' ἀνέλεγκτον περί πραγμάτων κρίσιν, ἐδέξατο ὅτι ὁ ἐνάγων καί ἤδη ἀναιρεσίβλητος, δυνάμει συμβάσεως, καταρτισθείσης κατά τό ἔτος 1925 ἐν Αἰγύπτῳ μεταξύ τούτου καί τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπίσης ἐγκατεστημένου συγγενοῦς του Ν. Θ., προσελήφθη ἐπ' ἀόριστον χρόνον εἰς τήν ὑπηρεσίαν τούτου ὡς ἐπιστάτης τοῦ αὐτόθι ἀγροκτήματός του, συμφωνηθέντος ὅτι ὡς ἀνταλλαγμα διά τήν ἐργασίαν τοῦ ἀναιρεσείοντος θά κατεβάλλετο αὐτῷ κατά τήν λῆξιν τῆς συμβάσεως δικαία καί εὔλογος, κατά τήν κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρός, ἀντιμισθία, ὅτι οὗτος προσέφερεν ἐκτοτε τάς συμφωνηθείσας ὑπηρεσίας του ὑπό τάς διαταγάς καί ὁδηγίας τοῦ ἐργοδότου συνεχῶς μέχρι καί τοῦ ἔτους 1948, κατά τό θέρος τοῦ ὁποίου ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπεβίωσε, κληρονομηθείς ἐκ διαθήκης ὑπό τοῦ ἐναγομένου καί τῶν ἀναιρεσείοντας ἀδελφοῦ του, καί ὅτι «ὅ τε ἐνάγων καί ὁ ὡς ἄνω ἐργοδότης του διετήρησαν τήν 'Ελληνικήν ἰθαγένειαν, ὁ δέ ἤδη ἐναγόμενος (ὡς καί ὁ ἐνάγων ἀπό τοῦ ἔτους 1950) κατοικοῦσιν ἐν Βόλῳ». 'Αποφηνάμενον δέ, μετά ταῦτα, ὅτι ἡ ἐφ' ἧς ἐδίκασεν ἀπό 5.7.1954 ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διώκουσα τήν εἰς τοῦτον καταβολήν τῆς συμφωνηθείσης δικαίας καί εὐλόγου ἀντιμισθίας του, ἁρμοδίως ἀπηυθύνθη ἐνώπιον ἡμεδαποῦ δικαστηρίου καί δή τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Βόλου, ὅπου, ὡς προείρηται, ἔχει τήν κατοικίαν του ὁ ἀναιρεσείων, δέν παρεβίασε τάς περί δικαιοδοσίας τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων διατάξεις τοῦ ἑλληνικοῦ δικονομικοῦ δικαίου, αἱ νεμορφώθη δέ εἰδικώτερον πρός τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 §§ 1–2 τοῦ 6. δ. τῆς 1/4 Αὐγούστου 1920 «περί κωδικοποιήσεως τοῦ νόμου Γ'ΟΔ' περί ἐκδικάσεως τῶν μεταξύ ἐργατῶν καί ἐργοδοτῶν διαφορῶν κλπ.», ὡς τοῦτο μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, καθ' ἃς, συνδυαζομένας καί πρός τήν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 765/1943, πᾶσα ἰδιωτική ἀξίωσις μισθωτοῦ κατά τοῦ ἐργοδότου ἡ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ ἐκ σχέσεως ἐργασίας, οἵα ἡ προκειμένη, δικάζεται ὑπό τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν δικαστοῦ, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ κατοικία τοῦ ἐναγομένου ἤ ἐν ἤ παρεσχέθησαν ἤ ἔδει νά παρασχεθῶσιν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ μισθωτοῦ. Ἐκ τοῦ ὅτι δέ διά τῆς ἐν Μοντραῦ ὑπογραφείσης καί διά τοῦ ἀ. ν. 755/1937 κυρωθείσης ἀπό 8.5.1937 συμβάσεως περί καταργήσεως τῶν διομολογήσεων ἐν Αἰγύπτῳ τά ἐν αὐτῇ προξενικά δικαστήρια καί τά μικτά τοιαῦτα διετηρήθησαν μέχρι τῆς 14 'Οκτωβρίου 1942, τῆς δικαιοδοσίας τῶν πρώτων περιορισθείσης κατά τήν ἀπό 15.10.1937 μέχρι 14.10.1949 μεταβατικήν περίοδον εἰς μόνας τάς ὑποθέσεις προσωπικῆς καταστάσεως (τῶν λοιπῶν ὑποθέσεων τῆς τότε ἁρμοδιότητος τῶν ὑπαχθεισῶν διά τήν ὡς εἴρηται μεταβατικήν περίοδον εἰς τά μικτά δικαστήρια), ἀπό δέ τῆς 15.10.1949 καί ἐφεξῆς ἅπασαι αἱ ὑποθέσεις τῆς δικαιοδοσίας τῶν καταργηθέντων τούτων δικαστηρίων ὑπῆχθησαν εἰς τά ἐθνικά Αἰγυπτιακά τοιαῦτα, αὐδαμῶς ἕπεται, ὅτι τά 'Ελληνικά δικαστήρια δέν ἔχουσι δικαιοδοσίαν ἐπί τῆς προκειμένης διαφορᾶς, ὡς ἐχόντων ἐπί ταύτης ἀποκλειστικήν ἐναντι ἐκείνων ἁρμοδιότητα τῶν ἐθνικῶν αἰγυπτιακῶν δικαστηρίων, ὡς ἀβασίμως διατείνεται ὁ ἀναιρεσείων, τῆς τοιαύτης ἐκδοχῆς οὐδέν εἰς τάς διατάξεις τῆς ἄνω συμβάσεως ἤ ἄλλου τινός νόμου εὑρισκούσης ἔρεισμα καί δή ἀδιαφόρως τοῦ ἄν συνέτρεχον ἤ οὐ αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις διά τήν πρό τῆς λήξεως τῆς ὡς ἄνω μεταβατικῆς περιόδου (14.10.1949) ὑπαγωγήν τῆς ἐπιδίκου διαφορᾶς εἰς τήν δικαιοδοσίαν τῶν μικτῶν δικαστηρίων. Ὅθεν ὁ τά ἐναντία ὑποστηρίζων ἰος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῆς ἐχούσης ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογήν (ἄρθρον 92 Εἰσαγ. Ν.) διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1800 ἐδ. δ' τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, καθ' ἣν «ἐάν κατελείφθησαν μόναι εἰδικά ἀντικείμενα εἰς τόν τετιμημένον, ἐν ἀμφιβολίᾳ αὐτός λογίζεται κληροδόχος καί ἄν ἔτι ὠνομάσθη κληρονόμος», σαφῶς προκύπτει, ὅτι ζήτημα ἑρμηνείας τῆς διαθήκης εἶναι ἄν τούς εἰς οὓς «κατελείφθησαν εἰδικά ἀντι-

κείμενα καὶ κληρονόμους ἐν αὐτῇ ὀνομασθέντας ἠθέλησεν ὁ διαθέτης ὡς «κληρονόμους ἢ ἁπλῶς κληροδόχους, ἐν ἀμφιβολίᾳ λογιζομένων τούτων ὡς κληροδόχων. Ὅθεν, ἑρμηνεύσαν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐκ ταύτης δείκνυται, τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπὸ 12.8.1935 ἰδιογράφου διαθήκης τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ συναγαγὸν ὡς προκύπτον ὅτι ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ τιμωμένων μόνον ὁ ἀναιρεσείων (καὶ ὁ προαποβιώσας τοῦ διαθέτου ἀδελφὸς του Ἰωάννης) ἐγκατέστη κληρονόμος, τοὺς δὲ λοιποὺς τιμωμένους, εἰς οὓς, καθ' ἃ δέχεται, κατελείφθησαν εἰδικὰ ἀντικείμενα, τοῦτέστι δῆλα πράγματα, ὁ διαθέτης, καίπερ ὀνομάσας αὐτοὺς κληρονόμους, πράγματι τοὺς ἠθέλησεν οὐχὶ ὡς τοιούτους, ἤτοι ὡς καθολικοὺς αὐτοῦ διαδόχους, ἀλλ' ὡς κληροδόχους καὶ ἀπορρίψαν μετὰ τοῦτο τὴν σχετικὴν ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐναγομένου, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δὲν νομιμοποιεῖται ἐξ ὁλοκλήρου ἀξιῶν παρ' αὐτοῦ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσόν, συνεμορφώθη πρὸς τὴν προαπαρατεθεῖσαν διάταξιν, ἣν ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, ὁ δὲ 2ος λόγος ἀναιρέσεως, συνιστάμενος εἰς τὸ ὅτι, κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τῆς διατάξεως ταύτης, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον κατέληξεν εἰς τὸ ὡς ἄνω συμπέρασμα, χωρὶς νὰ βεβαιοῖ ἅμα καὶ ὅτι προκύπτει ἀμφιβολία περὶ τοῦ τί ἐν προκειμένῳ ἠθέλησεν ὁ διαθέτης, εἶναι ἄλως ἀβάσιμος καὶ συνεπῶς ἀπορριπτέος.

Ὁ 3ος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις: 1) παρὰ τὸν νόμον ἔκρινεν ὡς μὴ παραγεγραμμένην τὴν ἐπίδικον ἀξίωσιν, δεχθεῖσα διακοπὴν τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς αὐτῆς λόγῳ ἀναγνωρίσεώς της ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ὀφειλέτου κατὰ τὰ ἔτη 1950 καὶ 1953, καὶ 2) παρὰ τὸν νόμον ἐπίσης δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν προταθέντα ἐφεσίμως ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐν σχέσει πρὸς τὴν παραγραφὴν καὶ οὐσιώδη ἀκοῦντα ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης πράγματα, ἀπορριπτέος τυγχάνει, ὡς ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως κατ' ἀμφότερα τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τούτων δὲν καθορίζεται τὸ νομικὸν σφάλμα, εἰς ὃ ὑπέπεσεν ἡ ἀπόφασις, ὡς θὰ ἴδει, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 260 Α. Κ. ἡ παραγραφὴ διακόπτεται διὰ τῆς καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀναγνωρίσεως τῆς ἀξιώσεως ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ δὲν ἀναφέρεται τίνα εἶναι τὰ προταθέντα καὶ μὴ ληφθέντα ὑπ' ὄψιν πραγματικὰ περιστατικά.

Κατὰ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει ἐκτεθέντα ἡ διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπιδιωχθεῖσα καὶ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπιδικασθεῖσα ἀξίωσις ἀφορᾷ οὐχὶ περιοδικὰς παροχάς, ἀλλ' ἀποζημίωσιν ἐκ τῶν ὑστέρων κατὰ τὴν κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρὸς ὁριστέαν διὰ παρασχεθείσας ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑπηρεσίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1925 μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1948, δι' ἣν εἶχε συμφωνηθῆ μεταξὺ τῶν μερῶν, ὅτι θὰ κατεβάλλετο μετὰ τὸ πέρας τῆς συμβατικῆς σχέσεως, ὅτε καὶ κατέστη δικαστικῶς ἐπιδιώξιμος ἡ ἐν λόγῳ ἀξίωσις. Ἑπομένως ὁ 4ος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τῶν ἄρθρων 260, 253 καὶ 250 § 17 Α. Κ. ἔκρινε τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ὅτι διὰ τῆς ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ ἀναφερομένης ἀναγνωριστικῆς ἀποδείξεως τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπήλθε διακοπὴ τῆς παραγραφῆς καὶ ὡς πρὸς τὰς μέχρι τοῦ 1925 γενομένας ἀπαιτητὰς περιοδικὰς παροχάς, ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως ἐρείδεται καὶ ἐκ τούτου ἀπορριπτέος τυγχάνει.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, οὐδαμῶς δέχεται ὅτι ἡ εἰς ἀλλοδαπὴν νόμισμα ὀφειλὴ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐναγομένου εἶναι πληρωτέα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Ἑπομένως ὁ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐκδοχῆς στηριζόμενος 5ος καὶ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως, ἐσφαλμένην ἔχων προϋπόθεσιν, ἀπορριπτέος καθίσταται (*).

---

2. Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ὑπαλλήλων, ἐν σχέσει δημοσίου δικαίου, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ὑπὲρ τὰς νομίμως καθωρισμένας ὥρας ἐργασίας καὶ δικαίωμα ἀμοιβῆς.

Προϋποθέσεις εὐθύνης τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου, κατ' ἄρθρ. 106 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου, τὸ παράνομον τῆς ἐνεργείας τοῦ ὀργάνου τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν παραβάσεως νομικῆς διατάξεως κειμένης ὑπὲρ τοῦ ἰδιώτου ὡς ἀτόμου λαμβανομένου.—Ἔλλειψις, κατ' ἄρθρον 7 § 1 Α.Ν. 1538/1950 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου», δικαιώματος ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν οἱασδήποτε προσαυξήσεως ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ Νόμου τούτου ὁριζομένων μισθῶν, ὡς καὶ οἱουδήποτε προσθέτου ἐπιδόματος, πλὴν τῶν εἰδικῶς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ προβλεπομένων, ἑτέρας δὲ ἀμοιβῆς, κατ' ἄρθρον 8 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ὑφ' οἱονδήποτε τύπον, λόγῳ προσθέτου ὑπηρεσίας, παρεχομένης ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς τὸ Δημόσιον ἢ τὸ παρ' ᾧ ὑπηρετεῖ ἢ ἄλλα Νομικὰ Πρόσωπα καὶ ἐν γένει τρίτους.—Ὧραι ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, κατ' ἄρθρον 10 § 1 τοῦ Α.Ν. 1538/1950.—Μὴ καταβολή, ἐν περιπτώσει ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἢ ἀπασχολήσεως κατὰ τὰς ἡμέρας ἀργίας, εἰς τοὺς ὑπαλλήλους ἢ ὑπηρέτας τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου οὐδεμιᾶς προσθέτου ἀμοιβῆς, ἐκτὸς ἂν διὰ τὴν

(*) Ὑπέκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ἐπικυρούσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 1172/1955 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Βόλου, παροχὴ ὑπηρεσιῶν ἐξ ἀνωνύμου συναλλάγματος παροχῆς ὑπηρεσιῶν (ὡς γνωστὸν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ. δὲν γίνεται διακρισις μεταξὺ τούτου καὶ συμβάσεως ἐργασίας, ὑποκειμένης πάντοτε συμβάσεως ἐργασίας, *Γ. Σιμωνέτος*, Τὸ τεκμήριον ἀμοιβῆς τοῦ ἐργαζομένου, ΕΕΔ 6, 97 ἐπόμ.).

Ἐπαναλαμβάνεται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ δεκτὴ καὶ δι' ἄλλων ἀποφάσεων τοῦ Α.Π. ἄποψις ὅτι ἡ παραγραφὴ τῶν ἀποζημιώσεων τούτων, οὖσα πενταετής, κατ' ἄρθρ. 250 Α. Κ., ἄρχεται ἀφ' ἧς κατέστη δικαστικῶς ἐπιδιώξιμος, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους τοῦ πέρατος τῆς συμβάσεως, ὅτε θὰ κατεβάλλετο ἡ ἀποζημίωσις (Α.Π. 348/1952, ΕΕΔ 11, 742, Α.Π. 602/1955, ΕΕΔ 14, 1326).

ἀπασχόλησιν ταύτην ὑφίσταται διάταξις Νόμου καὶ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν, καθορίζουσα τὴν καταβλητέαν ἀποζημίωσιν.—Ἀνεφάρμοστον τῶν γενικῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 1307/1956

Πρόεδρος ὁ κ. ***Μ. Χασαπογιάννης***
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Μ. Γεωργόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Τζήμτρας, Δ. Μπαλάνος

Κατ' ἄρθρ. 105 ἐδ. α' τοῦ εἰσ. Α.Κ. ν. 2783) 1941, ἕνεκα παρανόμων πράξεων ἢ παραλείψεων τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἀνατεθειμένης αὐτοῖς δημοσίας ἐξουσίας, τὸ Δημόσιον ἐνέχεται εἰς ἀποζημίωσιν, ἐκτὸς ἂν ἡ πρᾶξις ἢ ἡ παράλειψις ἐγένετο κατὰ παράβασιν διατάξεως, κειμένης χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος. Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην, ἐφαρμοζομένην καὶ ἐπὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου κατ' ἄρθρον 106 τοῦ αὐτοῦ εἰσαγ. νόμου, προϋπόθεσις εὐθύνης τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ νομικοῦ προσώπου εἶναι (πλὴν τῶν ἄλλων, περὶ ὧν βλ. *Κυριακόπουλον* ἐν Ἑρμ. Α. Κ. Εἰσ. 105 ἀριθ. 13 ἑπ., *Καυκᾶν*, ὑπ' ἄρθρ. 106 εἰσ. νόμου) τὸ παράνομον τῆς ἐνεργείας τοῦ ὀργάνου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν παραβάσεως νομικῆς διατάξεως κειμένης ὑπὲρ τοῦ ἰδιώτου ὡς ἀτόμου λαμβανομένου (*Μπαλῆς*, Γεν. Ἀρχαὶ § 20, *Κυριακόπουλος* ἔνθ' ἀν. ἀριθ. 25). Ἐν προκειμένῳ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ ἐκτίθεται, ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐναγομένου, νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου (ἄρθρον 1 § 1 ν. δ. 2551)1953), ἀπέσπασε τὴν 2.4.1954 τὸν ἐνάγοντα (ὑπηρετοῦντα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1939 ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ κλητῆρος) εἰς τὴν ὑπηρεσίαν φυλάξεως, ἐκ τῆς ἀποσπάσεως δὲ ταύτης ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀναγκάζεται ἕκτοτε νὰ ἐργάζηται ἐπὶ μίαν ὥραν περισσότερον ἡμερησίως, ἤτοι ἐπὶ 8ωρον, ὡς καὶ κατὰ τὰς Κυριακάς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐτησία ἄδειά του περιωρίσθη κατὰ 10 ἡμέρας, ἤτοι εἰς 20 ἡμέρας, διώκεται δὲ ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐπελθούσης αὐτῷ ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἐνεργείας ζημίας. Πλὴν ἐκ τῆς ἐνεργείας ταύτης ἐλλείπει τὸ παράνομον αὐτῆς ὑπὸ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν, ἐν ὄψει μάλιστα τοῦ ὅτι κατ' ἄρθρον 6 § 1 ἐδ. ε' τοῦ ν. δ. 2551)1953, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐναγομένου 'Οργανισμοῦ δικαιοῦται νὰ τοποθετῇ καὶ μετακινῇ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας τοῦ 'Οργανισμοῦ τούτου. Τούτοις συνεπῶς ἡ ἀγωγὴ αὕτη, κατὰ τὴν κυρίαν αὐτῆς βάσιν, εἶναι ἀπορριπτέα.

Κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ν. 1538)1950 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.», οὐδεὶς τακτικὸς ἢ ἐπὶ συμβάσει ἢ θητείᾳ ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης τῶν Ν.Π.Δ.Δ. δικαιοῦται οἱασδήποτε προσαυξήσεως ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ νόμου τούτου ὁριζομένων μισθῶν, ὡς καὶ οἱουδήποτε προσθέτου ἐπιδόματος, πλὴν τῶν εἰδικῶς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ προβλεπομένων, κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ αὐτοῦ νόμου οὐδεὶς ὑπάλληλος δικαιοῦται ἑτέρας ἀμοιβῆς ὑφ' οἱονδήποτε τύπον λόγῳ προσθέτου ὑπηρεσίας παρεχομένης ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ταύτην πρὸς τὸ Δημόσιον ἢ τὸ παρ' ὃ ὑπηρετεῖ ἢ ἄλλα Νομικὰ Πρόσωπα καὶ ἐν γένει τρίτους. Περαιτέρω δι' ἄρθρου 10 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁρίζεται, ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τῶν Ν.Π.Δ.Δ. ὑποχρεοῦνται εἰς ἐργασίαν καθ' ἅπασας τὰς ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν ὁρισθῇ ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας ὡς ἡμέραι ἀργίας καὶ τὰς ὁριζομένας κατ' αὐτὰς ὥρας ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας, αἵτινες εἶναι αἱ αὐταὶ πρὸς τὰς καθιερουμένας τοιαύτας τοῦ 'Υπουργείου, εἰς ὃ διοικητικῶς ὑπάγεται τὸ οἰκεῖον Νομικὸν Πρόσωπον, διὰ δὲ τῆς παραγράφου 2 ὁρίζεται ὅτι διὰ τὴν καθιέρωσιν ἐργασίας κατὰ τὰς ἡμέρας ἀργίας ἢ πέραν τῶν ὡρῶν ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας, ὡς καὶ νυκτερινῆς τοιαύτης, ἀπαιτεῖται διάταξις νόμου προβλέπουσα τὴν διὰ τοιαύτης ἐργασίας ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτου ἢ ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης καὶ κοινὴ ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου 'Υπουργοῦ καὶ τοῦ 'Υπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, διὰ τῆς ὁποίας προσδιορίζεται, πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ ἡ καταβλητέα ἀποζημίωσις.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἐν περιπτώσει ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἢ ἀπασχολήσεως κατὰ τὰς ἡμέρας ἀργίας τῶν ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν τῶν Ν.Π.Δ.Δ. δὲν καταβάλλεται αὐτοῖς οὐδεμία πρόσθετος ἀμοιβὴ διὰ τὴν ὑπὸ τὴν ἰδιότητά των ταύτην, ὡς εἴρηται, ἀπασχόλησίν των, ἐκτὸς ἐὰν διὰ τὴν ἀπασχόλησιν ταύτην ὑφίσταται διάταξις νόμου καὶ ἀπόφασις τῶν ὡς εἴρηται 'Υπουργῶν καθορίζουσα τὴν καταβλητέαν ἀποζημίωσιν, ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ εἰδικῆς νομοθετικῆς ρυθμίσεως τοῦ ζητήματος τούτου συνάγεται ἐπίσης, ὅτι αἱ γενικαὶ περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις τοῦ 'Αστικοῦ Κώδικος (ἄρθρ. 904 ἑπ.) δὲν δύνανται νὰ τύχωσιν ἐφαρμογῆς (πρβλ. Ε. Θεσσαλονίκης 338)1951, Πρ. Θεσσαλονίκης 1355)1953, δεχόμεναι τὴν αὐτὴν ρύθμισιν βάσει τῶν πρὸ τοῦ ν. 1538)1950 διατάξεων). Σημειωτέον ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν μόνον διὰ τὸ διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου συνδεόμενον μετὰ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου προσωπικόν, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὸ διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεόμενον τοιοῦτον, διὰ τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου καὶ αἱ εἰδικαὶ διατάξεις αἱ καθορίζουσαι τὰ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων (πρβλ. Α.Π. 269)1952, 473)1954, 758)1954, 152)1953) Ἐφόσον ἑπομένως ὁ ἐνάγων, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἐκθέτει, συνδέεται μετὰ τοῦ ἐναγομένου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, ὡς τοποθετηθεὶς μονίμως εἰς ὀργανικὴν θέσιν, δὲν δικαιοῦται ἀμοιβῆς τινος διὰ τὰς προσθέτους τυχὸν ἀπασχολήσεις του, ἐφόσον δι' αὐτὰς δὲν ὑφίστανται αἱ ὡς εἴρηται προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 10 § 2 τοῦ ν. 1538)1950, τὴν συνδρομὴν ἀλλωστε τῶν προϋποθέσεων τούτων οὐδ' αὐτὸς ἐπικαλεῖται, καὶ ἡ ἀγωγὴ αὕτη εἶναι ἀπορριπτέα καὶ κατὰ τὴν ἐπικουρικήν της βάσιν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (*).

(*) Ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἄνω ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης ἔχει ἀποφανθῇ ἡ ἐπ' ἀριθ. 10589/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητὴς *Δ. Σκούμπης*), ἔχουσα ὡς ἑξῆς:

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ἐν ᾗ ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων, ὑπηρετῶν ὡς μόνιμος κλητὴρ Α' τάξεως εἰς τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον, Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου τυγχάνον, ὑπεχρεώθη παρὰ τούτου ὅπως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1946, συνεχῶς καὶ μέχρι τῆς ἐγέρσεώς της, παράσχῃ εἰς αὐτό, παρὰ τὴν θέλησίν του, ὑπηρεσίας ἔξω καὶ πέραν κει-

μένας τῶν κεκανονισμένων καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγνωριζομένων χρονικῶν πλαισίων ἐργασίας, ἐξαναγκασθεὶς νὰ ἐργάζηται καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας συνεδριάσεων τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου, συμποσουμένας κατὰ τὸ ἄνω διάστημα εἰς 672, ἐπὶ τρεῖς καθ' ἑκάστην τούτων ὥρας πέραν τῶν πρόσθεν ὁρίων ἡμερησίας ἀπασχολήσεως του, καθ' ὅσον μὲν διώκει τὴν ἐπιδίκασιν ὑπὲρ ἐκείνου νομίμου προσθέτου ἀμοιβῆς διὰ τὴν τοιαύτην ὑπερεργασίαν του, τὴν εἰς τὸ ἀπὸ 1.1.1950 μέχρι 30.4.1955 τμῆμα τοῦ προειρημένου διαστήματος ἀντιστοιχοῦσαν, ἀμοιρεῖ νομικῆς βάσεως καὶ εἶναι ἀπορριπτέα, διατάξεως ἐφ' ἧς θὰ ἠδύνατο νὰ θεμελιωθῇ τοιοῦτο δικαίωμα ἐπὶ τὴν ρηθεῖσαν ἀμοιβὴν μὴ ἐμπεριεχομένης οὔτε εἰς τὸν ἀ. ν. 1538/1950 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου», ἐκ τῶν ὁρισμῶν τοῦ ὁποίου, καὶ δὴ τῶν ἄρθρων αὐτοῦ 8 καὶ 10, ρητῶς τοὐναντίον ἀποκλείεται ἡ ἄποψις περὶ ὑποστάσεως τοῦ ἐν λόγῳ δικαιώματος, νοουμένου μόνον ὑπὸ τὰς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἄρθρων διαλαμβανομένας προϋποθέσεις, ὧν τὴν συνδρομὴν οὐδόλως ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς ἄλλον τινὰ κανόνα δικαίου. Καθ' ὅσον ὅμως κατατείνει εἰς καταδίκην τοῦ ἐναγομένου πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ἀποκομισθέντος παρ' αὐτοῦ ὀφέλους, καθ' ὅ, ἰσοῦμενον πρὸς τὸ ποσόν, ὅπερ τοῦτο κατὰ τὸ σύνολον τοῦ ἄνω διαστήματος θὰ κατέβαλλεν εἰς μισθοδοσίαν ἄλλου, χρησιμοποιουμένου κατὰ τὰς ὥρας ἐκείνας εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐνάγοντος, πλουσιώτερον τὸ περὶ οὗ πρόκειται κατέστη ἄνευ νομίμου αἰτίας ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ τελευταίου, ἐξοικονομῆσαν, ἀναλώμασιν αὐτοῦ, τὴν μισθοδοσίαν τοῦ ἄλλου, εἶναι νόμῳ βάσιμον, ἔρεισμα εὑρίσκουσα ἐπὶ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 105 Εἰσαγ. Νόμου, 904, 908, 938 καὶ 914 τοῦ Α.Κ., τὰ ἐκ τῶν ὁποίων εἰς τὸν ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν ἀφορῶντα ἐφαρμοστέα κατ' ἀρχὴν ἀναλόγως εἰσὶ καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίου δικαίου σχέσεων, οἷα καὶ ἡ προκειμένη, καὶ ὡς τοιαύτη ἐξεταστέα ἀποβαίνει, κατὰ τὸ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος περιορισθὲν ποσόν της, τασσομένων εἰς βάρος ἐκείνου, ἐπὶ τῇ ἀμφισβητήσει παρὰ τοῦ ἐναγομένου, εἰδικῶς συνομολογούντος μόνον τὴν κληρικὴν τοῦ ἐνάγοντος ἰδιότητα, τῶν λοιπῶν σ οιχειοθετούντων τὸ ἀγωγικὸν δικαίωμα περιστατικῶν, τῶν δεουσῶν περὶ τούτου ἀποδείξεων, διεξαχθησομένων καὶ διὰ μαρτύρων, συγχωρουμένων διὰ τὸ, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτέων, ἀποδεδειγμένως ἀδύνατον προμηθείας ἐγγράφου περὶ αὐτῶν ἀποδείξεως.

II. ΑΚΥΡΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Καταγγελία ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, ἀποζημίωσις διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἔνεκα τῆς ἀπολύσεως ἄδειαν.

Ἐφαρμογὴ Α.Ν. 516/1948 περὶ νομιμοφροσύνης καὶ ἐπὶ διορισμοῦ πάσης φύσεως ὑπαλλήλου, ὑπηρέτου κλπ. τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τοῦ διορισμοῦ.—Ἐφαρμογὴ τοῦ αὐτοῦ Νόμου καὶ ἐπὶ προσλήψεως ἐργατῶν δυνάμει συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἔστω καὶ πρὸς παροχὴν προσκαίρου ὑπηρεσίας.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως μισθωτοῦ ἐπ' ἀπόλυσιν ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, μὴ ἀπαιτουμένης καὶ κατὰ τὸν Ν. 3198/1955 καταγγελίας αὐτῆς.—Προϋπόθεσις καὶ τῆς κατ' ἄρθρ. 5 § 4 τοῦ Α.Ν. 539/1945 ἀποζημιώσεως διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἔνεκα τῆς ἀπολύσεως ἄδειαν ἡ συνεχὴς ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ κατ' ὁλοσθίαν ἐγκύρου συμβάσεως.—Παροχὴ ἐργασίας παρὰ τὸν νόμον, ὑπὲρ τὰς νομίμους ὥρας, καὶ δικαίωμα ἀποζημιώσεως βάσει τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων τοῦ Α.Κ.—Ὑποβολὴ ἐγγράφων προτάσεων κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.—Συμψηφισμὸς δικαστικῆς δαπάνης κατ' ἄρθρ. 211 § 3 Πολιτ. Δικονομίας.

Πρωτοδικείου Ἀμαλιάδος 28/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. **Ε. Μαριδάκης**
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. **Κ. Τσιγαρόπουλος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Φιλοσοφόπουλος, Γ. Κάππος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 21 Πολ. Δικ. αἱ πρὸς ἀλλήλας συνεχόμεναι δίκαι ἕνεκα τῆς συναφείας αὐτῶν ὑποβάλλονται εἰς τὸ διὰ τὴν κυρίαν δίκην ὁρμόδιον δικαστήριον, τοιαύτην δὲ σχέσιν συναφείας ἔχουσιν αἱ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσαι ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17) 1955 ἀποφάσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν δικαστοῦ, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ χωρισθῶσιν ἄνευ ἐπιβλαβοῦς ἐπιρροῆς εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς (ἐκθέσεως ἐργατικῶν δικαιωμάτων), ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 17)1955 ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἠτήσατο ὁ ἐνάγων, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος (Δῆμος Ἀμαλιάδος) καὶ τῷ καταβάλῃ: 1) δι' ἀποζημίωσιν 15 ἡμερῶν λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας δραχμὰς 555, 2) δι' ἀποζημίωσιν 12 ἡμερῶν διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν δραχμὰς 444 καὶ 3) δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν δραχμὰς 11.575. Ἡ ἐνδικος ἀγωγή, ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον αὐτῆς κεφάλαιον, ἐκρίθη ἀβάσιμος καὶ ἀπερρίφθη, ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ τρίτον αὐτῆς τοιοῦτον, ἐκρίθη ἐν μέρει βάσιμος καὶ ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ ποσὸν δραχμῶν (3005,50), καθ' ἃς στρέφονται οἱ διάδικοι διὰ τῶν ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεων.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 § 1 καὶ 4 τοῦ ν. 516)1948, κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ψηφίσματος ΜΘ' τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ὡς πρόσθετος διατύπωσις διορισμοῦ τινος ἐπὶ πάσης φύσεως ὑπαλλήλου, ὑπηρέτου, ἐργάτου κλπ. τῶν Δήμων ἢ Κοινοτήτων, ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι οὗτος νομιμόφρων ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ νόμου τούτου ἔννοιαν, τῆς νομιμοφροσύνης του κρινομένης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω ἀναγκαστικοῦ νόμου καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν συνιστωμένων συμβουλίων. Κύρωσις τῆς παραβάσεως τῶν ὡς ἄνω διατάξεων εἶναι ἡ ἀκυρότης τοῦ διορισμοῦ.

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων προκύπτει, ὅτι ἡ τήρησις αὐτῶν ἀπαιτεῖται οὐ μόνον ἐπὶ διορισμῶν ὑπαλλήλων τῶν Δήμων εἰς ὀργανικὰς θέσεις, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ προσλήψεως ἐργατῶν δυνάμει συμβάσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἔστω καὶ πρὸς παροχὴν

προσκαίρου ὑπηρεσίας, διότι οἱ αὐτοὶ λόγοι ἐλέγχου τῆς νομιμοφροσύνης καὶ τούτων συντρέχουσιν, ἀφοῦ καὶ οὗτοι, παρέχοντες ὑπηρεσίας εἰς τοὺς Δήμους, ὡς καὶ οἱ τακτικοὶ ὑπάλληλοι, δύνανται νὰ δημιουργήσωσι κίνδυνον εἰς τὴν πολιτείαν πρὸς ἀπηρτισμὴν τοῦ ὁποίου ἐθεσμοθετήθησαν αἱ ὡς ἄνω διατάξεις (Α. Π. 31)1953, ΕΕΔ 12, 230, Α. Π 161)1954, ΕΕΔ 13, 298). Μετὰ ταῦτα, ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου Δήμου γενομένην πρόσληψιν τοῦ ἐκκαλοῦντος τὴν 14 Ἀπριλίου 1952 ὡς ἡμερομισθίου ἐργάτου καθαριότητος δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω ἀναγκαστικοῦ νόμου (516)1948), δηλονότι δὲν ἐξεδόθη ἀπόφασις ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἐπιτροπῆς διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς νομιμοφροσύνης του, τοῦθ' ὅπερ συνομολογεῖται ὑπ' αὐτοῦ, ἡ μεταξὺ τούτου συναφθεῖσα συμβασις ἐργασίας εἶναι ἄκυρος, οὐδὲν συνεπαγομένη ἀποτέλεσμα. Ταῦτα δὲ εἰποῦσα ἡ ἐκκαλουμένη καὶ ἀπορρίψασα κατὰ τὸ ὡς ἄνω πρῶτον κεφάλαιον τὴν ἀγωγὴν ὀρθῶς τὰς διατάξεις τοῦ ἄνω ἀναγκαστικοῦ νόμου 516)1948 ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος ὅθεν ὡς ἀβάσιμος ἐλέγχεται ὁ πρῶτος τῆς ἐφέσεως λόγος περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐναγομένου πρὸς καταβολὴν τῷ ἐνάγοντι ἀποζημιώσεως 15 ἡμερομισθίων λόγῳ καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ὡς μὴ ἀπαιτουμένης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3198)1955 ὑπάρξεως ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλ' ἁπλῆς σχέσεως ἐργασίας, δοθέντος ὅτι καὶ κατὰ τὰ ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ δικαστηριακῇ πράξει κρατοῦντα, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558)1930 περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ τοῦ κατ' ἐπέκτασιν αὐτοῦ β. δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου τοῦ 1920 «περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν κλπ.», δὲν ἀπαιτεῖται καταγγελία ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἀφοῦ αὕτη, οὖσα ἄκυρος, θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη, αἱ δὲ ὡς ἄνω νόμοι περὶ καταγγελίας προβλέπουσι περὶ ἐγκύρων συμβάσεων ἐργασίας (*Κτιστάκης*, ΕΕΔ 4, 80, *Σακελλαρόπουλος*, ΕΕΔ 7, 33, Α. Π. 545)2949, 997)1949, ΕΕΔ 9, 9 καὶ 58), τὸ καθεστὼς δὲ τοῦτο δὲν μετεβλήθη διὰ τοῦ ν. δ. 251)1953, οὔτε τοῦ ν. 3198)1955, ἐκ τοῦ κειμένου τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ συναχθῇ ἀντίθετος ἄποψις, ἀφοῦ γίνεται ἐν αὐτῷ λόγος περὶ σχέσεως ἐργασίας, ὅσον καὶ συμβάσεως ἐργασίας (ΕΕΔ 14, σελ. 836).

Ἡ ὑποχρέωσις πρὸς καταβολὴν ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀδείας κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 4 τοῦ ἀ. ν. 539)1945, ἤτοι ἐπὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ πταίσματος τοῦ μισθωτοῦ καὶ πρὶν ἢ οὗτος συμπληρώσῃ παρὰ τῷ ὑποκειμένῳ ἐπιχειρήσει τὸν βασικὸν χρόνον, προϋποθέτει συνεχῆ ἀπασχόλησιν τοῦ μισθωτοῦ παρὰ τῷ ἐργοδότῃ κατ' ἀκολουθίαν ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας. Ἀντιθέτως ἐπὶ ἐλαττωματικῆς σχέσεως ἐργασίας, λόγῳ τοῦ ἀκύρου τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἥτις δὲν ὑπόκειται εἰς καταγγελίαν, ἐφ' ὅσον ἑκάτερον τῶν μερῶν δύναται νὰ ὑποστῇ ταύτης ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ ἀνωτέρω συνδεομένη μετὰ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διάταξις τοῦ ἀ. ν. 539)1945. Ἀκολούθως τούτοις ὁ τὴν 1 Ἀπριλίου 1955 ἀπολυθεὶς ἐκκαλῶν, ὅστις εἶχε μὲν συνεχῆ ἀπασχόλησιν παρὰ τῷ ἐφεσιβλήτῳ (Δήμῳ), πλὴν διανυθεῖσαι κατόπιν τῆς κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, δὲν δικαιοῦται τῆς διωκομένης ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν 444 διὰ τὴν, ὡς ἰσχυρίζεται, μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας του (βλέπε σχετ. *Β. Βασιλείου*, ἐν ΕΕΔ 12, 1295 ὑπὸ στοιχ. Υ)11). Ἐντεῦθεν αὐτὸς κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη καὶ ἀπορρίψασα τὸ σχετικὸν κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς δὲν ἐσφάλη, οὐ ἕνεκα ἀπορριπτέος τυγχάνει ὁ δεύτερος τῆς ἐφέσεως λόγος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐνάγων κατόπιν τῆς ὡς ἄνω καταρτισθείσης ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τοῦ ἐναγομένου προσελήφθη ὑπ' αὐτοῦ τὴν 14 Ἀπριλίου 1952 δι' ὁριστον χρόνον, ὡς ἐργάτης καθαριότητος, ἀντὶ κεκανονισμένου ἡμερομισθίου, ἀποσπασθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν σφαγείων τοῦ Δήμου, εἰς ἃ εἰργάσθη ἀπὸ τοῦ ὡς ἄνω χρόνου τῆς προσλήψεως του συνεχῶς μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του (14 Ἀπριλίου 1955) καθ' ἑκάστην ὅμως Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν τῆς ἑβδομάδος πέραν τοῦ νομίμου ὡραρίου, ἤτοι τοῦ ὀκτωώρου, ἐπὶ δύο ὥρας, τοῦτέστιν ἓξ ὥρας καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα, ἀναγκαίας οὔσας ὡς ἐκ τῆς ἐνεργουμένης κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας σφαγῆς τῶν ζώων, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀπητεῖτο μείζων τῆς κανονικῆς ἀπασχόλησις τοῦ ἐνάγοντος. Ἐκ τῆς παρασχεθείσης εἰς τὸ ἐναγόμενον τοιαύτης ὑπερωριακῆς ἐργασίας κατέστη καὶ ἦτο οὗτος κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς ἀδικαιολογήτως πλουσιώτερος ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὸ προκύψαν ἐκ ταύτης ποσὸν δραχμῶν 3005,80, ὅπερ ἀπέφυγε νὰ δαπανήσῃ καὶ τὸ ὁποῖον, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν κατὰ τὰ βεβαιωθέντα ἀναγκῶν τῶν Δημοτικῶν σφαγείων, θὰ ἐδαπάνα ὁ ἐναγόμενος πλέον τοῦ εἰς τὸν ἐνάγοντα καταβληθέντος ἡμερομισθίου του, ἐὰν προσελάμβανεν εἰς ἀναπλήρωσιν τούτου κατὰ τὸν ἀνωτέρω χρόνον ἕτερον μισθωτὸν δι' ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω καὶ ἐν ὄψει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 547)1937, καθ' ἃς ἡ ὑπὲρ τὸ νόμιμον ὡράριον παρεχομένη ἐργασία θεμελιοῖ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ πρὸς πληρωμήν, σύμφωνος ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἐπιδικάσασα εἰς τὸν ἐνάγοντα τὰ διὰ τὴν προεκτεθεῖσαν αἰτίαν ὡς ἄνω χρηματικὸν ποσὸν καὶ ἀπορριπτέοι κατὰ ταῦτα κρίνονται οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγοι ἐφέσεως τῶν διαδίκων ὡς ἀβάσιμοι.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ νόμου ΓΞΟΔ')1911 «περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν», καθ' ἣν κατὰ τὴν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ διαγραφομένην διαδικασίαν οἱ διάδικοι καταθέτουσιν ἐγγράφους προτάσεις, περιεχούσας ἅπαντας τοὺς ἰσχυρισμούς των, ἀλλὰ καὶ ὁ Γραμματεὺς ὑποχρεοῦται ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Δικαστοῦ νὰ τηρῇ λεπτομερῆ πρακτικά, περιλαμβάνοντα τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ τὰς δηλώσεις τῶν διαδίκων, συνάγεται προφανῶς, ὅτι ἡ κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην κατάθεσις προτάσεων ἀποτελεῖ ἀπλῶς δικαίωμα τῶν διαδίκων καὶ οὐχὶ ἀποκλειστικὸν μέσον ὑποβολῆς των. Καθ' ἃ δὲ προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων ταυταρίθμως τῇ ἐκκαλουμένῃ πρακτικῶν ὁ ἐναγόμενος (Δῆμος), ἀντικρούων τὴν ἀγωγὴν ἀνέπτυξε καὶ προφορικῶς τοὺς ἐν αὐτοῖς περιληπτικῶς κατακε-

χωρημένους ισχυρισμούς του, κατά δε τα λοιπά ανεφέρθη εις τας υποβληθείσας έγγράφους προτάσεις του, εν αις περιέχεται και ή προς συμψηφισμόν προβληθείσα ανταπαίτησις αύτου προς την των υπερωριών απαίτησιν του ενάγοντος, εκ του ότι δε μεταξύ των άλλων ισχυρισμών δεν ανεγράφη εν τοις πρακτικοίς και ή περί ταύτης δήλωσίς του ούδεν απαράδεκτον εν προκειμένω δημιουργείται. Αντίθετος έκδοχή θα απέδιδεν εις τον νομοθέτην πρόθεσιν περιορισμού της περί ής πρόκειται διαδικασίας διά της αποδείξεως των επί της διαφοράς ισχυρισμών των διαδίκων διά μόνης της αναγραφής των εν τοις πρακτικοίς, ενώ τούτο έθεσπίσθη προς απλούστευσιν και μόνον της εν λόγω διαδικασίας από την συνήθως ισχύουσαν τυπικότητα εν ταις πολιτικαίς υποθέσεσιν (Α.Π. 450/1949, ΕΕΔ τομ. 8, σελ. 995). Παραδεκτώς όθεν φέρεται προς συζήτησιν ο σχετικός λόγος της εφέσεως του εναγομένου και ο περί του εναντίου ισχυρισμός του ενάγοντος απορριπτέος ελέγχεται ως άβάσιμος. Εν άφει όμως του αυτού ως άνω αποδεικτικού υλικού επαρκώς επιθαναλογήθη ότι κατά τας υπολοίπους ημέρας της εβδομάδος, ήτοι την Τρίτην, Πέμπτην και Σάββατον του ως άνω επιδίκου χρόνου εργάσθη ο ενάγων εις τα Δημοτικά Σφαγεία του εναγομένου, δι' ην υπηρεσίαν του δεδικαιολογημένως έλαβε παρ' αύτου το κεκανονισμένον ημερομίσθιόν του, εντεύθεν δε μη βεβαιωθείσης της επί τοιούτου λόγου στηριζομένης ανταπαιτήσεως του εναγομένου άβάσιμος καθίσταται ή ένστασις ταύτου, δι' ης επιδιώκει τον συμψηφισμόν ταύτης προς την κατά τα άνω περί υπερωριών απαίτησιν του ενάγοντος, ως όρθως κρίνασα απέρριψε ταύτην ή εκκαλουμένη, και απορριπτέος όθεν τυγχάνει ο περί τούτου της εφέσεως του λόγος ως μη βάσιμος.

Η διάταξις του άρθρου 211 § 3 Πολ. Δικ., καθ' ην τα έξοδα δύνανται να συμψηφισθώσιν όλα ή κατά μέρος, όταν έκαστος διάδικος εν μέρει νικήση και εν μέρει ήττηθή, είναι δυνητική και δεν υποχρεοί το Δικαστήριον, εις την κρίσιν του οποίου και μόνον υπόκειται ή προκειμένη περίπτωσις, εις συμψηφισμόν των εξόδων, συνεπώς ο τελευταίος περί τούτου λόγος της εφέσεως του ενάγοντος απορριπτέος κρίνεται ως νόμω άβάσιμος, εν όφει δε της διατάξεως του προπαρατεθέντος άρθρου (211 § 3 Π. Δ.) συμψηφιστέα τυγχάνει κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου και ή δικαστική δαπάνη του παρόντος βαθμού, λόγω της αμοιβαίας νίκης και ήττης των διαδίκων (*).

(*) Υπέκειτο εις την περίπτωσιν της αποφάσεως του Πρωτοδικείου πρόσληψις έργάτου Δήμου (εν σχέσει ιδιωτικού δικαίου, περί αύτης βλέπε Α.Π. 421/1956, ΕΕΔ 15, 781 και τα εν ΕΕΔ 15, 780 σημειούμενα, ένθα και λοιπαί παραπομπαί) άνευ τηρήσεως της κατά τον Α.Ν. 516/1948 διαδικασίας νομιμοφροσύνης, έχοντος του άνωτέρω Νόμου εφαρμογήν, καθ' ά ενομολογήθη υπό της νεωτέρας αποφάσεως του Α.Π., υπ' αριθ. 161/1954 (ΕΕΔ 13, 298), και επί τοιούτων προσλήψεων.

Σαφής είναι ή διάταξις του Α.Ν. 516/1948 περί ακυρότητος των τοιούτων, κατά παράβασιν αύτου, συμβάσεων, ούτω δε αποφαίνεται και ή ανωτέρω δικαστική απόφασις, ή οποία, προκειμένου περί άκύρων συμβάσεων, δέχεται, ότι δεν απαιτείται καταγγελία και συνεπώς δεν οφείλεται αποζημίωσις, ούτε και κατά τον ισχύοντα νόμον 3198/1955 περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας (ΕΕΔ 14, 602), ούτε υφίσταται και δικαίωμα αποζημιώσεως κατ' άρθρον 5 § 4 του Α.Ν. 539/1945 περί παροχής κατ' έτος εις τους μισθωτούς άδειας μετ' αποδοχών, δια την μη ληφθείσαν, ένεκεν απολύσεως, άδειαν.

Η εν τη εργατική νομοθεσία εισαγωγή δια της διατάξεως του άρθρου 2 § 6 του ν.δ. 2511/1953 της σχέσεως εργασίας (υπό την έννοιαν της εκ της πραγματικής απασχολήσεως του μισθωτού εν τη επιμελεία δημιουργουμένης σχέσεως, ανεξαρτήτως του κύρους της συμβάσεως), εγέννησε πλείστα νομικά προβλήματα και μεταξύ αυτών και το ερευνώμενον υπό της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, αν δηλαδή απαιτήται καταγγελία και επί άκύρων συμβάσεων (καταφατικώς περί αύτου Κ. Καυκά, ΕΕΔ 15, 65 επ., σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 14, 836, Π. Ιωαηφίδης, ΕΕΔ 15, 354).

Αμφισβητούμενον είναι εν τη νομολογία και το ζήτημα αν επί άκύρων συμβάσεων εργασίας οφείληται ή κατά την διάταξιν του άρθρου 5 § 4 του α.ν. 539/1945 αποζημίωσις διά μη ληφθείσαν ένεκα της απολύσεως άδειαν (αρνητικώς ή Πρωτοδικείου Αθηνών 9501/1949, ΕΕΔ 9, 75, Πρωτοδίκου Αθηνών 1138/1950, ΕΕΔ 9, 932, καταφατικώς άλλαι, βλέπε σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 9, 74).

III. ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

Αξιώσεις εκδικαζόμεναι κατά την εργατικήν διαδικασίαν του Νόμου ΓΞΟΔ'.

Υπαγωγή εις την κατ' άρθρον 1 του Β.Δ. της 1/4 Αυγούστου 1920, ως ετροποποιήθη διά του Νόμου 1968/1944, εργατικήν διαδικασίαν μόνον αξιώσεων του μισθωτού κατά του εργοδότου ή του διαδόχου του, απορρεουσών άμέσως εκ της σχέσεως εργασίας και αυτήν βάσιν εχουσών, ουχί δε και πάσης άλλης αξιώσεως, ήτις, και άν συνδέηται προς την παρασχεθείσαν υπό του μισθωτού εργασίαν, δεν έχει βάσιν την εργασιακήν, άλλ' άλλην σύμβασιν, ουδέ στρέφεται κατά του εργοδότου, αλλά κατά τρίτου προσώπου αναλαβόντος ευχόν τας υποχρεώσεις αυτού. – Αξίωσις εκ της κατ άρθρ. 411 Α.Κ. συμβάσεως υπέρ τρίτου.

Πρωτοδικείου Αθηνών 3782/1956

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν
Πρόεδρος ο κ. *Γ. Κροκίδας*
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Ι. Βασβέργης, Κ. Ίσαλος

Εκ της διατάξεως του άρθρου 1 του 6. δ. της 1)4 Αυγούστου 1920 περί κωδικοποιήσεως του ν. ΓΞΟΔ' περί εκδικάσεως των μεταξύ εργατών και εργοδοτών διαφορών κλπ.», ως τούτο αντικατεστάθη διά του άρθρου μόνου του ν. 1968) 1944, ορίζούσης ότι επάσα ιδιωτική αξίωσις μισθωτών ή εν περιπτώσει θανάτου αυτών των κατά νόμον δικαιουμένων προσώπων κατά του εργοδότου ή του διαδόχου αυτών, πηγάζουσα εκ

τῆς σχέσεως ἐργασίας, δικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, ἀνεξαρτήτως ποσοῦ, ὑπὸ Πρωτοδίκου, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν κλπ.», σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν ὡς εἴρηται εἰδικὴν διαδικασίαν ὑπάγονται μόνον ἀξιώσεις τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ διαδόχου του, ἀπορρέουσαι ἀμέσως ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ αὐτὴν βάσιν ἐχουσαι, οὐχὶ δὲ καὶ πᾶσα ἄλλη ἀξίωσις, ἥτις, καὶ ἂν συνδέηται πρὸς τὴν παρασχεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐργασίαν, δὲν ἔχει βάσιν τὴν ἐργασιακήν, ἀλλ' ἄλλην σύμβασιν, οὐδὲ στρέφεται κατὰ τοῦ ἐργοδότου, ἀλλὰ κατὰ τρίτου προσώπου ἀναλαβόντος τυχὸν τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ. Ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι, ἂν τρίτος τις διὰ συμβάσεως μετὰ τοῦ ἐργοδότου ἀναλάβῃ ἐναντι αὐτοῦ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν ἢ ἄλλων ἀξιώσεων τῶν μισθωτῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 410 τοῦ Α. Κ. (σύμβασις ὑπὲρ τρίτου), καὶ προκύπτει ἐκ τῆς συμβάσεως ὅτι ὁ ὑπὲρ οὗ ἡ ὑπόσχεσις μισθωτὸς (τρίτος) δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπ' εὐθείας τὴν παροχὴν ἀπὸ τὸν ὑποσχεθέντα (ἄρθρον 411 Α. Κ.), ἡ τοιαύτη ἀξίωσις, μὴ στηριζομένη εἰς τὴν σύμβασιν ἐργασίας, ἀλλ' εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ ὑποσχεθέντος σύμβασιν, οὐδ' ἀπευθυνομένη κατὰ τοῦ ἐργοδότου, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ὡς εἴρηται εἰδικὴν διαδικασίαν, ἀλλ' εἰς τὴν γενικὴν τοιαύτην.

Ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὰ ἐκτιθέμενα ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, ἡ ἐνάγουσα καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος, προσληφθεῖσα ἀρχικῶς κατὰ Μάρτιον 1940 ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου καὶ πατρὸς τῶν ἐκκαλούντων ἐναγομένων, ὡς ὑπάλληλος τοῦ ἐνταῦθα διατηρουμένου ὑπ' αὐτοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος, συνέχισε παρέχουσα τὰς ὑπηρεσίας του μετὰ τὸν θάνατον τούτου εἰς τοὺς ἐφεσιβλήτους, ἀναλαβόντας τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ καταστήματος, μέχρι τοῦ Μαρτίου 1945, ὅτε, ἀναληφθείσης τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ καταστήματος ὑπὸ τοῦ Ι. Γ***, συνέχισε παρέχουσα εἰς αὐτὸν τὰς ἐργασίας της μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1955, ὅτε, πτωχεύσαντος ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ νέου τούτου ἐργοδότου, κατηγγέλθη ἡ σύμβασις ἐργασίας ὑπὸ τοῦ συνδίκου τῆς πτωχεύσεως Α. Χ***. Ἰσχυρίζεται ἐπὶ πλέον ἡ ἐφεσίβλητος ἐνάγουσα διὰ τῆς ἀγωγῆς, ὅτι δυνάμει συμφωνίας, καταρτισθείσης τὴν 1ην Ἰουλίου 1953 μεταξὺ τῶν ἐφεσιβλήτων καὶ τοῦ Ι. Γ*** ἀνέλαβον ἐκεῖνοι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προσλάβωσι τοὺς παρὰ τοῦ τελευταίου τούτου ἀπασχολουμένους ὑπαλλήλους, οἵτινες ἀρχικῶς ἀπησχολοῦντο εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν τοῦ Ζ. Σ***, ἄλλως δὲ ἐν περιπτώσει μὴ προσλήψεως καὶ ὡς ἐκ τούτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως τῶν ὑπαλλήλων τούτων ἐκ μέρους τοῦ Ι. Γ*** θὰ ὑπεῖχον ὑποχρέωσιν, ὅπως καταβάλωσι τὰς ἐκ τῆς τοιαύτης καταγγελίας προκυπτούσας ἀξιώσεις ἀποζημιώσεως καὶ δὴ τὸ μέρος τοῦτο τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς καὶ τοῖς δικαιοπαρόχοις των χρόνον ὑπηρεσίας τῶν ὑπαλλήλων, τοῦ Ι.Γ*** ἀποδεχθέντος ὅπως ἐπιβαρυνθῇ τὰ ἐν μέρος τῶν ἀποζημιώσεων, ὅπερ ἀναλογεῖ εἰς τὰ ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα εἰργάσθησαν οἱ ἀπολυθησόμενοι ὑπάλληλοι εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του. Ἀκολούθως, βάσει τῶν περιστατικῶν τούτων, ἐπικαλουμένη ἡ ἐφεσίβλητος ἄρνησιν προσλήψεως αὐτῆς ἐκ μέρους τῶν ἐκκαλούντων καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀπροειδοποίητον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ συνδίκου τῆς πτωχεύσεως τοῦ Ι. Γ***, αἰτεῖται τὴν καταδίκην τῶν ἐκκαλούντων ἐναγομένων εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῇ μέρους τῆς κατὰ τὸν ν. 2112/1920 ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν 11.475, ὅπερ προκύπτει μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ καταβληθέντος παρὰ τοῦ Ι. Γ*** μέρους, ὡς ἀναλογοῦντος εἰς τὸν χρόνον τῆς παρ' αὐτῷ ὑπηρεσίας της. Οὕτω διατυπουμένη ἡ ἀγωγὴ δὲν στηρίζεται, ὡς εἶναι προφανές, εἰς σύμβασιν ἐργασίας, ὑφισταμένην μεταξὺ τῶν διαδίκων (αὕτη ἐλύθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1945 διὰ τῆς ἐπελθούσης τότε διαδοχῆς καὶ μεταβολῆς, ὡς ἐκ τούτου, τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου), ἀλλὰ βάσιν ἔχει τὴν μεταξὺ τῶν ἐκκαλούντων καὶ τοῦ ἐργοδότου τῆς ἐφεσιβλήτου σύμβασιν, δι' ἧς ἀνελήφθη ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὑποχρέωσις ἀποζημιώσεως, ἥτις κατὰ τὸν ν. 2112/1920 βαρύνει μόνον τὸν τελευταῖον ἐργοδότην, ὑποχρεούμενον μόνον ὅπως συνυπολογίσῃ καὶ τὸν εἰς τοὺς προκατόχους αὐτοῦ ἐν συνεχεῖ ἐργασιακῇ σχέσει χρόνον. Οὕτως ὅμως, καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι ἐκ τῆς τοιαύτης μεταξὺ τρίτων συμβάσεως ἀπορρέει κατὰ τὸν ἐφεσίβλητον ἀξίωσις τῆς ἐκκαλούσης, αὕτη, μὴ στηριζομένη εἰς τὴν σύμβασιν ἐργασίας, οὐδὲ στρεφομένη κατὰ τοῦ ἐργοδότου, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν παροῦσαν διαδικασίαν, ἀλλὰ εἰς τὴν κοινὴν τοιαύτην. Κατόπιν τούτων ἀναρμοδίως εἰσήχθη ἡ κρινομένη ἀγωγὴ ἐνώπιον τοῦ ἄνω Πρωτοδίκου, δικάσαντος κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΨΟΔ', ἡ ἀναρμοδιότης δὲ αὕτη καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐρευνᾶται, ὡς οὖσα καθ' ὕλην τοιαύτη, ἔχει δὲ ὡς συνέπειαν κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ν. ΓΨΟΔ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς. Ὅθεν, οὐχὶ ὀρθῶς ἐχώρησεν ὁ δικάσας Πρωτοδίκης διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἔρευναν τῆς ἀγωγῆς, δεχθεὶς ταύτην ἐν μέρει καὶ δέον, δεκτῆς γιγνομένης τῆς κριναμένης ἐφέσεως τῶν ἐναγομένων, μετ' αὐτεπαγγέλτου ἔρευναν τῆς ἄνω ἀναρμοδιότητος, νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη καὶ ἀπορριφθῇ ἡ κρινομένη ἀγωγή, ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδίκου (*).

(*) Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ νομίζωμεν, παρὰ τὴν γνώμην τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Πρωτ/κείου, ὅτι καὶ ἡ προκειμένη ἀξίωσις ἦτο ἐκδικαστέα κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ὑφοῦ ἐπρόκειτο περὶ ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ὁποίου πᾶσα διαφορά, προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, ἐκδικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', ἀναλόγως ἐφαρμοζομένων.

Καὶ ναὶ μὲν ὁ νόμος 2112 εἶχεν ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ διαφορὰν προκύπτουσαν ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τοῦ μισθωτοῦ παραβάσεως αὐτοῦ, ἀλλ' ἀφοῦ ἐν προκειμένῳ ὁ τρίτος (μισθωτὸς) ἠντλει τὸ δικαίωμά του ἐκ τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ (ἄρθρον 411 Α.Κ.) συμβάσεως, μὲ δικαίωμα τοῦ τρίτου νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν παροχὴν ἀπὸ τὸν ὑποσχεθέντα ἀπ' εὐθείας (*Α. Λιτζεράπουλος*, ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 411, ἀριθ. 17 ἐπ.), ἡ δὲ παροχὴ αὕτη δὲν εἶναι ἡ ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ν. 2112, τὴν ὁποίαν ἐν προκειμένῳ ἀνέλαβε νὰ καταβάλῃ ὁ ὑποσχεθείς, ἂν δὲν προσελάμβανεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὸν μισθωτόν, ἦτο καὶ ἡ ἀξίωσις αὕτη ἐκδικαστέα κατὰ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΠΟΔΟΧΑΙ ΑΡΤΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΕΞΑΙΡΕΤΕΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 2/1956 ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΝ ΑΠΟΦΑΣΙΝ.

Περίληψις ἐρωτήματος *('Υπουργείου 'Εργασίας)*: ***'Εν ὄψει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν, ἐρωτᾶται, ἐὰν τοῦ ἐν ἄρθρ. 9 § 3 ταύτης ποσοῦ, ὅπερ παρέχεται εἰς τοὺς ἐν γένει ἡμερομισθίους διὰ τὰς ἐξαιρετέας ἡμέρας καὶ εἰς περίπτωσιν ἀργίας των, δικαιοῦνται καὶ οἱ ἀρτεργάται, οἱ ὁποῖοι, παράγοντες τὸν ἄρτον τῶν ἡμερῶν τούτων, ἀπασχολούμενοι ὑπερωριακῶς κατὰ τὴν προηγουμένην, ἔχουν πάντοτε ἐξησφαλισμένον τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ἐξαιρετέων τούτων ἡμερῶν.***

Νομικοῦ Συμβουλίου, 'Ολομελείας

Γνωμ. 671/1956

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Βασιλακόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Δ. Κούγιας***

Λοιπὰ μέλη οἱ κ.κ. Γ. Φραγκούλης, Μ. Σταυρόπουλος, 'Αντιπρόεδροι, Δ. Μπαρμπάτης, Α. Χατζηδάκης, Α. 'Αλεξίου, Δ. Μαγγιώρος, Θ. Φιλιππάκος, Κ. Ρουμπάνης, Δ. Καλατζάκος, Α. Λέκκας, Ι. Μπιζίμης, Α. Μαλαγαρδῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Β. Σάββας, Κ. Κυριαζῆς, Β. Κουντούρης, Χ. Γεωργόπουλος, Α. Γιαννουλάτος, Πάρεδροι.

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως, ὡς κάτωθι:

'Εφ' ὅσον, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 670/1956 γνωμοδότησιν τῆς 'Ολομελείας τοῦ Συμβουλίου τούτου (*), αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 § 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου 'Αθηνῶν, ὡς αὕτη ἐκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1924/25—27.2.1956 ἀπ. 'Υπουργοῦ 'Εργασίας (Β' 45), δὲν θίγουν ἀπὸ ἀπόψεως ἀμοιβῆς τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς ἐργασίαν ἰδιαιτέρων κατηγοριῶν μισθωτῶν, ἐν οἷς καὶ οἱ ἀρτεργάται, οἵτινες, ὡς ἐκ τῶν ἰδιαζουσῶν συνθηκῶν καὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐργασίας των, ἐξηρέθησαν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 (Β' 54) καὶ 25825/1951 (Β' 86) ἀπ. 'Υπουργοῦ 'Εργασίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28051/1954 (Β' 1) ἀπ. 'Υπουργοῦ 'Εργασίας, δέον ἐπίσης νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι καὶ αἱ περαιτέρω διατάξεις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου τούτου, αἵτινες ἀποτελοῦν ἁπλῆν συμπλήρωσιν τῶν διατάξεων τῆς § 1, κατ' οὐδὲν μεταβάλλουσαι τὸν κύκλον τῶν ἐφ' ὧν αὗται ἐφαρμόζονται μισθωτῶν, τυγχάνουν τῆς αὐτῆς μετ' ἐκείνων ἐφαρμογῆς καὶ δὲν θίγουν τὸ μισθολογικὸν καθεστὼς τῶν ὡς ἄνω εἰδικῶν κατηγοριῶν ἐργαζομένων. 'Η λύσις αὕτη δύναται, ἄλλως τε, νὰ εὕρῃ ἐπαρκῆ θεμελίωσιν καὶ εἰς μόνην τὴν ζῆν σκέψιν τῆς ἀποφάσεως, ἐν ᾗ ρητῶς διατυποῦται ἡ πρόθεσις τῶν ἐκδοτῶν της νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς πάντας τοὺς μισθωτοὺς ἓν ἐλάχιστον ποσὸν (ἓν ἡμερομίσθιον), τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὴν συμμετοχὴν τούτων εἰς τὸν πανηγυρικὸν χαρακτῆρα τῶν πέντε ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων ἑορτῶν, ποσὸν ὅμως, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρτεργάται, παρασκευάζοντες τὸν ἄρτον τῶν ἡμερῶν τούτων ἀπὸ τῆς προηγουμένης, ἔχουν πάντοτε ἐξησφαλισμένον.

Σημειωθήτω πάντως ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ἐρωτήματος ἐγειρόμενον ζήτημα ἀναφέρεται μόνον εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς 25ης Μαρτίου καὶ τῆς Δευτέρας τοῦ Πάσχα, αἵτινες εἶναι νόμιμοι ἀργίαι, καὶ οὐχὶ καὶ εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς 1ης Μαΐου καὶ τῆς 28ης 'Οκτωβρίου, αἵτινες εἶναι ἐργάσιμοι. Διότι ἡ αὐθαίρετος ἀποχὴ οὐχὶ μόνον τῶν ἀρτεργατῶν, ἀλλὰ καὶ οἱωνδήποτε ἄλλων μισθωτῶν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῶν δύο τούτων ἑορτῶν, ἀφοῦ δὲν θὰ πρόκειται περὶ «ἀργίας κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας καὶ μὴ ἀπασχολήσεως ἐκ τοῦ λόγου τούτου τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων», θὰ ἀπεστέρει τούτους οἱασδήποτε ἀμοιβῆς καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 9 § 3 προβλεπομένης.

Μετὰ ταῦτα εἰς τὸ τεθὲν ὡς ἄνω ἐρώτημα προσήκει ἀρνητικὴ ἀπάντησις.

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 806.

τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῆς.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι καὶ προκειμένου περὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 702 τοῦ Α. Κ. δικαιώματος τῶν ὑπὸ ἐργολάβου χρησιμοποιουμένων εἰς κατασκευὴν οἰκοδομικῶν ἔργων ἢ ἄλλης ἀκινήτου ἐγκαταστάσεως νὰ στραφῶσι κατὰ τοῦ ἐργοδότου διὰ τὸν μισθὸν αὐτῶν, καίτοι δὲν ὑπῆρξεν ἐργασιακὴ σύμβασις μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἐργοδότου τοῦ ἔργου, τὰ δικαστήρια δέχονται, κατὰ τὴν κρατήσασαν μᾶλλον ἄποψιν, ὅτι ἁρμοδίως ἡ τοιαύτη διαφορὰ ἐκδικάζεται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 13, 300 ἐπ.).

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΧΡΟΝΟΥ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΑΤΗΓΗΣΙΝ ΝΟΜΩΝ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Κατὰ τὸ ἄρθρον 648 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος «διὰ τῆς συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ὁ μὲν ἐκμισθωτὴς (μισθωτός, κατὰ τὴν ὁρολογίαν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου) ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ ἐφ' ὡρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ εἰς τὸν μισθωτὴν (ἐργοδότην), οὗτος δὲ νὰ καταβάλῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθόν. Μισθωσις ἐργασίας ὑπάρχει καὶ ὅταν ὁ μισθὸς ὑπολογίζηται κατὰ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας ἢ κατ' ἀποκοπήν, ἀρκεῖ μόνον νὰ προσλαμβάνηται ἢ ἀπασχόλησις ἐφ' ὡρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον.

Τὸ στοιχεῖον τοῦ χρόνου «ἐφ' ὡρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον» τίθεται ἐν τῷ ἄρθρῳ 648 Α.Κ. διὰ τὴν διάκρισιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπὸ τῆς συμβάσεως μισθώσεως ἔργου, εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ μισθὸς ὁρίζεται κατὰ τεμάχιον ἢ κατ' ἀποκοπήν (*Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Αἰτιολογικὴ ἔκθεσις, ΕΕΔ 9, 470, *Ὁ αὐτός*, Αἰτιολογικὴ ἔκθεσις ἐπὶ τοῦ Προσχεδίου συμβάσεως ἐργασίας ἔτους 1913, ΕΕΔ 1, 903, *Γ. Σιμωνέτος*, Δώδεκα Μελέται Ἀστικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου, σ. 338).

Ἐξ ἄλλου ἐκ τοῦ ἄρθρου 669 τοῦ Α.Κ. προκύπτει, ὅτι σύμβασις ἐργασίας, τῆς ὁποίας ἡ χρονικὴ διάρκεια δὲν καθορίζεται, οὐδὲ ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς συνάγεται, εἶναι σύμβασις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου (Α.Π. 400/1947, ΕΕΔ 7, 68), ἐνῷ, ἂν συνεφωνήθη ὡρισμένη διάρκεια χρόνου ἢ προκύπτῃ τοιαύτη ἐκ τοῦ δηλωθέντος σκοποῦ τῆς ἐργασίας, εἶναι τοιαύτη ὡρισμένου χρόνου (Α.Π. 153/1953, ΕΕΔ, 12, 483, *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ. Εἰδικόν, Β' Ἔκδοσις, σ. 420).

Ὁ δηλωθεὶς σκοπὸς (τὸν ὅρον τοῦτον μεταχειρίζεται καὶ τὸ β.δ. τῆς 18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112) δὲν ἀπαιτεῖ φυσικὰ ρητὴν δήλωσιν, ἐφ' ὅσον ὁ σκοπὸς οὗτος εἶναι εἰς τὸν ἐργοδότην κατὰ κοινὴν πεῖραν προφανής (*Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Αἰτιολογικὴ ἔκθεσις ἐπὶ τοῦ Προσχεδίου τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἔτους 1913, ΕΕΔ 1, 906).

Ἂν π.χ. προσληφθῇ τις διὰ τὸν θερισμόν, τρυγητὸν ἢ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν γενικῶς ὡρισμένων ἐργασιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦν ἐκ τῆς φύσεως των ὡρισμένον χρόνον, συνάπτεται σύμβασις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου (Α.Π. 153/1953, ΕΕΔ 12, 483). Τὸ ζήτημα τοῦ ὀρθοῦ χαρακτηρισμοῦ συμβάσεως ἐργασίας ὡς ἀορίστου ἢ ὡρισμένου χρόνου ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν καταγγελίαν αὐτῆς.

Ἡ καταγγελία τῆς πρώτης συμβάσεως διέπεται ἀπὸ τῶν ἐργατικῶν νόμων (νόμ. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 1558/1930, β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112/1920 ἐπὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ν. 3198/1955 περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων, ΕΕΔ 14, 502, διὰ τοὺς ἀσφαλιζομένους κατὰ τῆς ἀνεργίας μισθωτούς, κατὰ τὸ ν.δ. 2961/1954, ΕΕΔ 13, 941, καὶ τὸν ν. 3464/1955, ΕΕΔ 15, 105), ἐνῷ διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς δευτέρας (ὡρισμένου χρόνου) συμβάσεως ἐργασίας ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθρα 669, 672 Α.Κ. (Ὑπομιμνήσκεται ὅτι τὸ ἄρθρ. 672 τοῦ Α.Κ. περὶ δικαιώματος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ προθεσμίας, ὑφισταμένου σπουδαίου λόγου, δὲν ἔχει ἐφαρμογήν, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην, ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, διεπομένων ὑπὸ τοῦ ν. 2112, Α.Π. 443/1954, ΕΕΔ 13, 685, *Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ, Εἰσ. Ν. 38, ἀριθ. 21, ἀντιθέτως ὁ *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ. Δίκαιον, ὑπ' ἄρθρον 672 Α.Κ., β' ἔκδοσις, σ. 367, 368).

Ἐντὸς τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ ν. 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀφορᾷ εἰς συμβάσεις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου (Α.Π. 353/1955, ΕΕΔ 14, 692) κινούμενος ὁ ἐργατικὸς Νομοθέτης, διὰ τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ν. 2112 ἔχει ὁρίσει τὰ ἑξῆς: Αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἐφαρμόζονται ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας μὲ ὡρισμένην χρονικὴν διάρκειαν, ἐὰν ὁ καθορισμὸς τῆς διαρκείας ταύτης δὲν δικαιολογῆται ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἐτέθη σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς ἀπαλλήλικης συμβάσεως διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου.

Ἀκολούθως τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. 765/1943 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ν.Δ. 424/1941 (ΕΕΔ 2, 630), καταργηθέντος ἤδη διὰ τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν.δ. 8/1 Μαΐου 1946 (ΕΕΔ 5, 284), ὑπὸ τὴν ἀρχὴν ἐπίσης τοῦ ν.δ. 424/1941 περὶ ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, εἶχεν ὁρίσει τὰ ἑξῆς: Συμβάσεις ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι λόγῳ τῆς φύσεώς των εὑρίσκονται ἀναποσπάστως συνδεδεμέναι πρὸς ὡρισμένον χρόνον ἢ ἡ συνομολόγησις τοῦ ὡρισμένου χρόνου δικαιολογεῖται ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας, δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 424/1941.

Ἑπομένως πρέπει εἰς ἑκάστην περίπτωσιν, μετὰ ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐπικαλουμένου τὴν καταδολίευσιν τοῦ νόμου μισθωτοῦ, περιεχόμενον ἐν τῇ ἀγωγῇ (Α.Π. 166/1935, ΕΕΝ β' 922), νὰ ἐρευνᾶται καὶ νὰ ἀποδεικνύηται, ὅτι ὁ καθορισμὸς ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου δὲν δικαιολογεῖται ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἐτέθη πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου (βλέπε περὶ πράξεων πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ἐργατικὸν δίκαιον, *Α. Τούσην*, ΕΕΔ 1, 420 ἑπ.).

Διάταξις σχετικὴ πρὸς τὴν καταδολίευσιν τοῦ νόμου δὲν ὑφίσταται. Τὸ θέμα αὐτὸ ἀνάγεται εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον δὲ παρίσταται ὡς πόρισμα τῶν περὶ ἑρμηνείας ἀρχῶν τοῦ δικαίου, δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη ἀναγρα

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΟΧΑΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων μισθωτῶν: Ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων δὲν προκύπτει ὑποχρέωσις τῶν ἐργοδοτῶν, ὅπως ἐξασφαλίζωσιν εἰς τοὺς ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένους μισθωτοὺς τὸ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (*) προβλεπόμενον κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου.

Ἀντιθέτως τοιαύτη ὑποχρέωσις θεσπίζεται διὰ τοὺς κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμειβομένους μισθωτοὺς ὑπὸ τῆς § 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (**), ἥτις ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν. (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 21853/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας.*)

Κατώτατον ὅριον μισθοῦ ἀρτοϋπαλλήλων: Τὸ κατώτατον ὅριον τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τῶν ἀρτοϋπαλλήλων ρυθμίζεται βασικῶς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 70891/1951 (***) κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Ἐργασίας καὶ Ἐμπορίου, ἐκδοθείσης κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἀ.ν. 28/1944 (Φ.Ε.Κ. 79 τεῦχ. Β' τῆς 25.4.1951) καὶ περαιτέρω ὑπὸ τῶν μετέπειτα ἐκδοθεισῶν γενικωτέρων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων (****).

Ἀποδοχαὶ παρατηρητῶν τοπογραφικῶν συνεργείων, σχεδιαστῶν κλπ.: Μὴ ὑπαρχούσης εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ρυθμιζούσης τὰς ἀποδοχὰς α) τῶν παρατηρητῶν τοπογραφικῶν συνεργείων, β) σχεδιαστῶν καὶ γ) βοηθῶν τοπογραφικῶν συνεργείων, αὗται καθορίζονται ἐλευθέρᾳ συμφωνίᾳ, μὴ δυνάμεναι ὅμως νὰ εἶναι κατώτεραι τοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 12.8.1936 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθορισθέντος ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ, ὅπερ, ἀναπροσαρμοσθὲν καὶ προσαυξηθὲν μεταγενεστέρως, ἀνέρχεται ἀπὸ 24.1.1956 διὰ τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν 25 ἐτῶν καὶ ἄνω εἰς δραχ. 1081. (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 30697/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας*).

Κατώτατον ὅριον βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ σερβιτόρου ζαχαροπλαστείου α' κατηγορίας.— Ἀμοιβὴ κατὰ Κυριακάς: Τὸ κατώτατον ὅριον τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ σερβιτόρου, ἀπασχολουμένου εἰς κατάστημα ζαχαροπλαστείου α' κατηγορίας, καθορίζεται ἀπὸ 24.1.1956 καὶ ἐντεῦθεν, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἡμετέρας ἀποφάσεως, εἰς δρχ. 262,50.

Διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς ἐργασίαν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ἀποφάσεως δὲν δικαιοῦνται τῆς ὑπὸ ταύτης ἐξ 75 ο/ο προβλεπομένης προσαυξήσεως, καθ' ὅτι ἡ ἀμοιβὴ κατὰ κύριον λόγον συνίσταται ἐκ τῶν ποσοστῶν ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῶν πελατῶν. (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 36262/1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας*).

Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν: Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ὅρου 8 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (*****)

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 291, ὑπ' ὄψιν ὅμως ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1388/1956 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΕΕΔ 16, 798, ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ ἄνω διαιτητικὴ ἀπόφασις, τελοῦσα ἤδη ὑπὸ τὴν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Σ. τῆς Ε. ὁριζομένης προθεσμίας ἔγκρισιν ἢ μὴ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

(**) ΕΕΔ 14, σελ. 52.

(***) ΕΕΔ 10, σελ. 487.

(****) Βλέπε ΕΕΔ 14, σελ. 495.

(*****) Βλέπε περὶ τῆς διαιτητικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τὴν πρώτην ὑποσημείωσιν.

φῆς διατάξεως (*Γ. Μπαλῆς*, Γεν. Ἀρχ. § 60), ὁσάκις δὲ ὁ νόμος ἀπαγορεύει πρᾶξίν τινα ἕνεκα τοῦ σκοποῦ, ὅστις ἐπιτυγχάνεται δι' αὐτῆς, καὶ ὅν ὁ νόμος ἀποδοκιμάζει, τότε ἄκυρος, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον, δὲν εἶναι μόνον ἡ κατ' εὐθείαν ἐν τῷ νόμῳ κατονομαζομένη δικαιοπραξία, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἄλλη τείνουσα ἢ οὖσα εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα (*Γ. Μπαλῆς*, ἔνθ' ἀνωτ.). Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως ἔχουν ὁρισθῆ σαφῶς τὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς δολιευτικῆς πράξεως: ἀπαγωγὴ εἰς τὴν κατὰ τὸν ν. 2112 (καὶ τὸν ν. 3198/1955 διὰ τοὺς ἀσφαλιζομένους κατὰ τῆς ἀνεργίας μισθωτοὺς) καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω ἔχει κριθῆ (Α.Π. 201/1955, Τμ. Β', ΕΕΔ 14, 467) (εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν), ὅτι ἡ κατὰ ἰδιωτικὰ συμφωνητικὰ χρονικὴ διαρκεια τῆς συμβάσεως ἐπὶ ἕνα μῆνα καὶ ἡ συνεχὴς ἀνανέωσις αὐτῆς καθ' ἕκαστον μῆνα δὲν ἐδικαιολογεῖτο ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἐτίθη πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου, κατὰ δὲ τὴν Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 297/1944 (ΕΕΔ 3, 202) ἀλλεπάλληλοι συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου, διαδοχικῶς συναπτόμεναι, συνήθως ὑποκρύπτουν σύμβασιν ἀορίστου χρόνου. Ἡ Α.Π. 98/1947, Τμ. Β', ΕΕΔ 8, 337, ἔκρινεν, εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν, ὅτι ἐδικαιολογεῖτο ἡ συνομολόγησις μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ μισθωτοῦ διαδοχικῶν συμβάσεων ἐργασίας δι' ὡρισμένον ἑκάστοτε χρόνον, ὡς ἐκ τῆς ἐμπιστευτικῆς φύσεως τῶν πρὸς τὸν ἐργοδότην, ὡς διευθυντοῦ τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ὑπηρεσιῶν του.

Ἀποδεικνυομένης καταστρατηγήσεως τοῦ νόμου ὑφίσταται ἀκυρότης τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τασσομένων προϋποθέσεων τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502) καὶ πάντως δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΙ

3500)1956 ΝΟΜΟΣ

Περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τοῦ Ν. 2279)1953.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 154 τῆς 10 Ἰουλίου 1956).

Ψηφισάμενοι δμοφώνως μετά τῆς Βουλῆς, ἀποφασίζομεν καί διατάσσομεν·

Ἄρθρον μόνον.

1. Ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος καί ἐφεξῆς διά τήν ὑπαρξιν ἀπαρτίας εἰς τάς συνεδριάσεις τοῦ Δ. Σ. τοῦ ΟΔΙΣΥ ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία πέντε μελῶν, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ Προέδρου αὐτοῦ. Ἡ παρά τῷ Ὀργανισμῷ Διαχειρίσεως Πλεονάζοντος Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ ὑφισταμένη θέσις Γενικοῦ Διευθυντοῦ καταργεῖται, ἡ δέ λειτουργία καί τό προσωπικόν τοῦ ΟΔΙΣΥ διέπονται ὑπό τῶν πρό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1956 ἰσχυουσῶν διατάξεων.

. . . . . .

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος ἀρχεται ἀπό τῆς δημοσιεύσεώς του ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ παρών νόμος, ψηφισθείς ὑπό τῆς Βουλῆς καί παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καί ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰουλίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί ἐπεκτάσεως εἰς τήν περιοχήν Ναπάλεως —Βοιῶν τῆς ὑπό τοῦ Οἴκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 152 τῆς 6 Ἰουλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 6002)1934 περί προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καί τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν (Φ.Ε.Κ. 37).

β) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ἀ. ν. 816) 1948 περί ἐπεκτάσεως τῆς ὑπό τοῦ ν. 6002)1934 παρεχομένης ἰατροφαρμακευτικῆς καί νοσηλευτικῆς προστασίας καί εἰς τάς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν, ὡς αὕτη ἐκυρώθη ὑπό τοῦ ν. 978)1949 (Φ.Ε.Κ. 120).

γ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 2073)30.3.1956 πρότασιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Οἴκου Ναύτου.

δ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 35)4.4.1956 γνωμοδότησιν Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ καί

ε) Τήν ὑπ' ἀριθ. 246)1956 γνωροδότησιν Συμβουλίου Ἐπικρατείας προτάσει τοῦ ἐπί τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Ἡ κατά τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 14.11.1951 Β. διατάγματος περί προστασίας κατά τῆς ἀσθενείας τῶν ναυτικῶν καί τῶν οἰκογενειῶν των (Φ.Ε.Κ. 301), ὡς τοῦτο ἐκάστοτε ἰσχυει, προβλεπομένη προστασία ἐπεκτείνεται ἐν μέρει, παρεχομένης ἰατρικῆς συνδρομῆς καί περιθάλψεως, φαρμάκων ὑπό μορφήν χημικῶν παρασκευασμάτων ἤ ἰδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικῶν ἐν γένει εἰδῶν καί ἐπιδέσμου τοκετοῦ, εἰς μονίμως εἰς τήν περιοχήν Ναυπάλεως Βοιῶν διαμένοντας:

α) ἀνέργους ναυτικούς καί τά μέλη τῶν οἰκογενειῶν τούτων καί

β) μέλη οἰκογενειῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν.

Εἰς τόν Ἡμέτερον ἐπί τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαΐου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 158 τῆς 15 Ἰουλίου 1956).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τάς διατάξεις τοῦ ν. 3221)1955 περί κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 211)1954 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καί συμπληρώσεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 2119)1952 περί λεωφορείων κλπ.» καί ἰδίᾳ τήν παράγραφον γ' τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου ταύτου, β) τήν γνώμην τοῦ Συμβουλίου Αὐτοκινήτων, διατυπωθεῖσαν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 935)20.12.1955 πράξει αὐτοῦ, γ) τήν γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 315)1956 πρακτικῷ αὐτοῦ, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑφυπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

1. Ἐν τῷ παρόντι κανονισμῷ σημαίνουσιν οἱ ὅροι:

α) Διορία: Τό μέγιστον χρονικόν διάστημα εἰς ὃ ἐπιτρέπεται ἐν συνόλῳ νά ἐκταθῇ διακεκομμένως ἡ ἐργασία κατά περίοδον ἐργασίας.

β) Διάλειμμα: Τό ἐνδιάμεσον διάστημα παύσεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας.

γ) Διακοπή: Τό διάστημα ἀπό τῆς λήξεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας ὑπαλλήλου τινός μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπομένης τοιαύτης ὑπό τοῦ ἰδίου.

δ) Ἀνάπαυσις: Διακοπή διαρκείας εἴκοσι τεσσάρων (24) ὡρῶν τοὐλάχιστον καθ' ἣν τό προσωπικόν δικαιοῦται ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς ἐργασίας του.

ε) Περίοδος ἐργασίας: Τό μεταξύ δύο διαδοχικῶν ἀναπαύσεων διάστημα.

στ) Κανονική ἐργασία: Τό χρονικόν διάστημα εἰς ὃ ἐπιτρέπεται νά ἐκταθῇ ἐν συνόλῳ ἡ ἐργασία κατά περίοδον ἐργασίας.

ζ) Ἐφεδρεία: Ἡ παραμονή τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τήν τεταγμένην θέσιν ἄνευ ἄλλης ὑποχρεώσεως μέχρις οὗ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν, ὅταν διαταχθῇ.

η) Ὑπάλληλος: Τό πάσης φύσεως προσωπικόν διοικήσεως καί διαχειρίσεως.

θ) Προσωπικόν κινήσεως: Τό προσωπικόν τοῦ λεωφορείου, ἤτοι ὁδηγοί καί εἰσπράκτορες, καί τό προσωπικόν ἐλέγχου, ἤτοι σταθμάρχαι καί ἐλεγκταί.

2. Διά τό ὑπαλληλικόν προσωπικόν τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. καί τό προσωπικόν κινήσεως ἀστικῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων, εἰς ἃ ὑφίστανται ὁπλή φυλακή, ὁρίζονται:

α) Ἡ κανονική ἐργασία δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας 48ωρος.

β) Ἡ διορία δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας 60 ὡραι μέ ἓν διάλειμμα ἡμερησίως, οὐχί μείζον τῶν 4 ὡρῶν.

γ) Ἡ διακοπή τοὐλάχιστον δωδεκάωρος. Ἐπιτρέπεται ὅπως τό πολύ ἀπό τῆς ἑβδομάδος ἡ διακοπή περιορίζεται εἰς τοὐλάχιστον δώρων κατά τήν ἄλλαγήν τῆς φυλακῆς.

δ) Ἡ περίοδος ἐργασίας κατά μέγιστον ἑπτάμισυς καί

ε) Αἱ ἀναπαύσεις δύο τρεῖς (13), ἐξ ὧν αἱ δύο τοὐλάχιστον Κυριακαί ἐντός ἐνενήκοντα (90) ἡμερῶν ἀπό τῆς ἐνάρξεως οἱασδήποτε περιόδου ἐργασίας.

3. Διά τό προσωπικόν κινήσεως ὑπεραστικῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων καί ἀστικῶν, δι' ἃ ὑφίστανται ὁπλή φυλακή, ὁρίζονται:

ἐάν ὁ ἐργοδότης δέν χορηγήσῃ εἰς τόν μισθωτόν τήν ὑπό τοῦ νόμου προβλεπομένην ἄδειαν ἀναπαύσεως ἐντός τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἔδει νά χορηγηθῇ αὕτη, ὑποχρεοῦται ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, ὅπως καταβάλῃ εἰς αὐτόν τάς ἀποδοχάς τῶν ἡμερῶν τῆς ἀδείας ηὐξημένας κατά 100 ο/ο.

Ἡ ἀνωτέρω παροχή εἶναι ἀνεξάρτητος τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ, τῶν καταβληθεισῶν αὐτῷ βάσει τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὑπό τοῦτον παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του. (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 37197)1956 Ὑπουργείου Ἐργασίας*).

α) Ἡ κανονική ἐργασία δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας 48ωρος.

β) Ἡ διορία δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας 66 ὥραι μέ δύο τό πολύ διαλείμματα ἡμερησίως, οὐχί μείζονα τῶν 5 ὡρῶν ἐν συνόλῳ.

γ) Ἡ διακοπή ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ ὑπαλλήλου κατ' ἐλάχιστον δεκάωρος καί κατ' ἐξαίρεσιν ἁπαξ κατά περίοδον ἐργασίας μέχρις ἕξ (6) ὡρῶν καί ἐκτός τῆς ἕδρας ὀκτάωρος, ἐπιτρεπομένου ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως, οἱουδήποτε περιορισμοῦ τῆς ἐκτός ἕδρας διακοπῆς.

δ) Ἡ περίοδος ἐργασίας κατά μέγιστον 156ήμερος καί

ε) Αἱ ἀναπαύσεις δέκα τρεῖς (13), ἐξ ὧν αἱ δύο τοὐλάχιστον κατά Κυριακάς ἐντός ἐνενήκοντα (90) ἡμερῶν, ἀπό τῆς ἐναρξέως οἱασδήποτε περιόδου ἐργασίας.

4. Εἰς τόν χρόνον ἡμερησίας ἐργασίας περιλαμβάνεται:

α) Ὁ χρόνος παραδόσεως καί παραλαβῆς τοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου ἀπό ἢ εἰς τόν σταθμόν αὐτοκινήτων, ὅστις ὁρίζεται εἰς δέκα (10) πρώτα λεπτά τῆς ὥρας δι' ἑκάστην παραλαβήν καί παράδοσιν.

β) Πᾶν διάλειμμα μικρότερον τῆς ὥρας.

γ) Τό ἥμισυ τοῦ χρόνου τῆς ἐφεδρείας.

δ) Ὁ χρόνος παραδόσεως τῶν εἰσπράξεων ὑπό τοῦ εἰσπράκτορος εἰς τό Κ.Τ.Ε.Λ., ὅστις δέν δύναται νά ὑπερβαίνῃ τό εἴκοσι (20) πρῶτα λεπτά τῆς ὥρας.

5) Διά τάς ἀναπαύσεις ὁρίζονται τά ἑξῆς: αἱ Ἡ ἀνάπαυσις δέον νά χορηγῆται κατά κανόνα εἰς τήν ἕδραν τοῦ ὑπαλλήλου, νά εἶναι διαρκείας τοὐλάχιστον εἴκοσι τεσσάρων (24) ὡρῶν, τῆς ἐναρξέως αὐτῆς ὑπολογιζομένης ἀπό τῆς λήξεως τῆς διακοπῆς τοῦ τελευταίου 24ώρου ἐργασίας.

β) Ἐπιτρέπεται, ὅπως αἱ ἀναπαύσεις χορηγῶνται ἀνά δύο τό πολύ, ὅτε ἡ διάρκεια τῆς διπλῆς ταύτης ἀναπαύσεως ὁρίζεται τοὐλάχιστον τεσσαρακονταοκτάωρος, ἀρχομένης ὁμοίως, ὡς ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' ὁρίζεται.

6. Αἱ ὧραι ἐργασίας κατά περίοδον ἐργασίας ἐξευρίσκονται εἴτε δι' ἀθροίσεως τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἑκάστης ἡμέρας, ὡς ἐν § 4, εἴτε ὡς τά 8)10=0.8 (προκειμένου περί ἀστικῶν εἰς ἃ ὑφίσταται διπλῆ φυλακή) ἢ τά 8)11= 0,727 (προκειμένου περί ὑπεραστικῶν καί ἀστικῶν εἰς ἃ ὑφίσταται ἁπλῆ φυλακή) τῆς πραγματοποιουμένης κατά τήν περίοδον ἐργασίας διορίας. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω τιμῶν λαμβάνεται ἡ μεγαλυτέρα διά τόν ὑπολογισμόν τῶν ἡμερομισθίων.

Ἄρθρον 2.

Καθ' ὑπέρβασιν τῶν ἐν τοῖς §§ 2 καί 3 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου καθοριζομένων ὁρίων ἐργασίας, δύνανται νά καθορίζωνται ὑπερωρίαι διά τό προσωπικόν, δι' ἃς ὁρίζονται τά ἑξῆς:

α) Λόγῳ τῆς ἰδιομορφίας τῆς ἐργασίας αἱ ὑπερωρίαι εἰς ὥρας δέν δύνανται νά ὑπερβῶσι κατά περίοδόν τινα ἐργασίας τό διπλάσιον τῶν ἡμερῶν, ἃς περιλαμβάνει ἡ περίοδος αὕτη.

β) Ὑπερωρίαι ἐπιτρέπονται διά περιπτώσεις παρατάσεως δρομολογίων λόγῳ ἐκτάκτου ἢ ἐξαιρετικῆς συρροῆς ἐργασίας, βλάβης τοῦ τροχαίου ὑλικοῦ ἢ καθυστερήσεως ἢ δυστυχήματος ἢ ἐν περιπτώσει ἀπροόπτου κωλύματος ἢ καθυστερήσεως ὑπαλλήλου διά τήν ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, ὡς καί ἐπί ἀναλόγων περιπτώσεων.

γ) Αἱ ὑπερωρίαι ὑπολογίζονται κατά περίοδον ἐργασίας καί ἐξευρίσκονται εἴτε ὡς ἡ διαφορά τοῦ ὀκταπλασίου τῶν ἡμερῶν ἐργασίας ἀπό τῶν συνολικῶς πραγματοποιουμένων ὡρῶν ἐργασίας κατά τήν ὑπ' ὄψιν περίοδον, εἴτε ὡς τό γινόμενον τοῦ 8)10=0,8 (προκειμένου περί ἀστικῶν εἰς ἃ ὑφίσταται διπλῆ φυλακή) ἢ τοῦ 8)11= 0,727 (προκειμένου περί ὑπεραστικῶν καί ἀστικῶν εἰς ἃ ὑφίσταται ἁπλῆ φυλακή, ἐπί τήν διαφοράν τοῦ 10 (προκειμένου περί ἀστικῶν εἰς ἃ ὑφίσταται διπλῆ φυλακή) ἢ τοῦ 11 (προκειμένου περί ὑπεραστικῶν καί ἀστικῶν εἰς ἃ ὑφίσταται ἁπλῆ φυλακή) ἐπί τάς ἡμέρας ἐργασίας ἀπό τῆς πραγματοποιουμένης διορίας κατά τήν περίοδον ἐργασίας. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω τιμῶν λαμβάνεται ἡ μεγαλυτέρα διά τόν ὑπολογισμόν τῶν ὑπερωριῶν.

δ) Διά τάς ὑπερωρίας καταβάλλεται εἰς τό προσωπικόν πρόσθετος ἀμοιβή βάσει τοῦ ἡμερομισθίου, κατά τάς ἐκδιδομένας ἑκάστοτε ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀποφάσεις.

Τό ἡμερομίσθιον ἐξευρίσκεται ἐκ τοῦ κεκανονισμένου μηνιαίου μισθοῦ διαιρουμένου διά τοῦ ἀριθμοῦ διακόσια (200).

Ἄρθρον 3.

1. Ὁ ἰδιοκτήτης ἑκάστου λεωφορείου διά τούς ὁδηγούς καί εἰσπράκτορας αὐτοῦ καί ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ ὑπό τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἑκάστου ΚΤΕΛ ἐξουσιοδοτούμενος διά τό προσωπικόν αὐτοῦ καταρτίζουσιν εἰς διπλᾶ ἐυανάγνωστον πίνακα, ὃν ὑπογράφοντες ὑποβάλλουσι πρός ἔγκρισιν εἰς τήν ἁρμοδίαν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἢ ὅπου δέν ἐδρεύει τοιαύτη εἰς τήν οἰκείαν Ἀστυνομικήν Ἀρχήν.

Ὁ πίναξ οὗτος ἐπέχει θέσιν βιβλιαρίου ἐργασίας.

2. Ἐν τῷ πίνακι ἀναγράφονται:

α) Τό ὀνοματεπώνυμον τῶν μισθωτῶν ἑκάστης φυλακῆς,

β) ἡ ἑκάστοτε ἐναλλαγή τῆς σειρᾶς ἐργασίας ἑκάστης φυλακῆς, γ) αἱ ἡμέραι ἀναπαύσεων.

3. Ὁ εἷς ἐκ τῶν πινάκων ἀναρτᾶται εἰς ἐμφανές μέρος τοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου καί ἐντός προθήκης κατασκευαζομένης ἐπί τούτῳ, προκειμένου περί τῶν ἐργαζομένων ἐν τῷ λεωφορείῳ καί εἰς ἐμφανές μέρος τῶν γραφείων τῶν Κ.Τ.Ε.Λ., προκειμένου περί τοῦ προσωπικοῦ ταύτων.

Ἄρθρον 4.

1. Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν λεωφορείων ἢ οἱ Πρόεδροι τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. ὑποχρεοῦνται νά ἐφοδιάζωσι τά λεωφορεῖα δι' εἰδικοῦ βιβλίου δρομολογίων καί μεριμνῶσι διά τήν τακτικήν καί πρό τῆς χρησιμοποιήσεως αὐτοῦ ἀριθμησιν καί θεώρησιν ὑπό τῆς οἰκείας Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας, ἢ ὅπου δέν ἐδρεύει τοιαύτη ὑπό τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς.

2. Δι' ἑκάστην ἡμέραν ἐργασίας καί εἰς ἑκάστην φυλακήν, ἐφ' ὅσον ὑφίστανται περισσότερα τοιαῦτα, θά χρησιμοποιῆται ἰδιαιτέρα στήλη τοῦ βιβλίου δρομολογίων, τό «Ἡμερήσιον Δελτίον Δρομολογίων», εἰς τό ὁποῖον αἱ ἐγγραφαί θ' ἀποτυπῶνται εἰς τριπλᾶν διά χημικοῦ χάρτου (καρμπόν) καί τό ὁποῖον θά περιέχῃ πίνακα τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ καί θά περιλαμβάνῃ τά κάτωθι στοιχεῖα.

Α) Ἄνωθι τοῦ πίνακος: α) Ἀριστερά τῆς σελίδος: τό Κ.Τ.Ε.Λ. εἰς ὃ εἶναι ἐντεταγμένον τό λεωφορεῖον αὐτοκίνητον, τόν ἀριθμόν κυκλοφορίας, τό ὀνοματεπώνυμον τοῦ ἰδιοκτήτου, τοῦ ὁδηγοῦ καί τοῦ εἰσπράκτορος, τήν οἰκείαν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἢ ὅπου δέν ἐδρεύει τοιαύτη, τήν οἰκείαν Ἀστυνομικήν Ἀρχήν καί τήν περίοδον ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ, β) δεξιά τῆς σελίδος: τόν αὔξοντα ἀριθμόν ταύτης, γ) εἰς τό κέντρον τῆς σελίδος: τήν φράσιν «Ἡμερήσιον Δελτίον Δρομολογίων» καί κάτωθι ταύτης τήν ἡμερομηνίαν.

Β) Ὁ πίναξ διά τά ὑπεραστικά λεωφορεῖα θά περιλαμβάνῃ ὁριζοντίους καί καθέτους στήλας. Εἰς τάς ὁριζοντίους στήλας θά ἀναγράφωνται: Ἔναρξις ἐργασίας, ἀναχώρησις (ἐξ ἀφετηρίας). Ἄφιξις (εἰς τόπον προορισμοῦ). Καθυστέρησις — Διάλειμμα (ἀπό — ἕως). Ἀναχώρησις (ἐκ τόπου προορισμοῦ). Ἄφιξις (εἰς ἀφετηρίαν). Καθυστέρησις, διάλειμμα (ἀπό—ἕως). Ἐφεδρεία (ἀπό—ἕως). Θεώρησις (σταθμάρχου ἢ ἐλεγκτοῦ) καί παρατηρήσεις.

Εἰς τάς καθέτους στήλας θά ἀναγράφωνται: ἄνωθι αἱ διαδρομαί ἑκάστου δρομολογίου καί κάτωθι εἰς τάς ἀντιστοίχους θέσεις αἱ ὧραι καί ἡ τελευταία στήλη θά ἀφίεται διά παρατηρήσεις.

Γ) Ὁ πίναξ διά τά ἀστικά λεωφορεῖα ἐν γένει θά περιλαμβάνῃ ὁριζοντίους καί καθέτους στήλας. Εἰς τάς ὁριζοντίους στήλας θ' ἀναγράφωνται:

Ἔναρξις ἐργασίας. Καθυστέρησις. Διάλειμμα (ἀπό — ἕως). Ἐφεδρεία. Λήξις ἐργασίας. Θεώρησις σταθμάρχου ἢ ἐλεγκτοῦ καί παρατηρήσεις.

Εἰς τάς καθέτους στήλας: ἄνωθι ἡ γραμμή εἰς ἣν κυκλοφορεῖ τό λεωφορεῖον καί κάτωθι εἰς τάς ἀντιστοίχους θέσεις αἱ ὧραι καί ἡ θεώρησις καί ἡ τελευταία στήλη θά ἀφίεται διά παρατηρήσεις.

Δ) Κάτωθι τοῦ πίνακος θ' ἀναγράφωνται αἱ φράσεις: ὁ ἰδιοκτήτης ἢ ὁ Πρόεδρος τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., ὁ εἰσπράκτωρ, ὁ ὁδηγός, κάτωθι τῶν ὁποίων θά τίθενται αἱ ὑπογραφαί. Προκειμένου περί Προέδρου δύναται νά ὑπογράφῃ ὁ ὑπό τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐξουσιοδοτημένος.

3. Πρό τῆς ἐξόδου τοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου ἐκ τοῦ σταθμοῦ διαυκτερεύσεως, τῆς ἐκκινήσεως ἢ ἀφίξεως εἰς οἱανδήποτε ἀφετηρίαν καί τόπον προορισμοῦ, τῆς ἐναρξέως καί λήξεως διαλείμματος ἢ ἐφεδρείας, ὡς καί ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως, ὁ σταθμάρχης ἢ ὁ ἐλεγκτής καί ὁ

ὁδηγὸς ἢ ὁ εἰσπράκτωρ, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, ὑποχρεοῦνται ν' ἀναγράφουσιν ἀκριβῶς καὶ ἐγκύρως εἰς τὰς οἰκείας κατὰ περίπτωσιν στήλας τοῦ Ἡμερησίου Δελτίου Δρομολογίων τὴν ὥραν ἐναρξεως τῆς ἐργασίας, τὸ ἐκτελεσθησόμενον δρομολόγιον, τὰς ὥρας ἀναχωρήσεως καὶ ἀφίξεως, τὸ ἀπολειμμάτος ἢ τῆς ἐφεδρείας καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα.

4. Ὁ ὁδηγὸς ἢ ὁ εἰσπράκτωρ ὑποχρεοῦται, ὅπως μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας ἑκάστης ἡμέρας, καταθέτῃ εἰς τὸ Κ.Τ.Ε.Λ. τὸ ἓν ἀντίτυπον τοῦ Ἡμερησίου Δελτίου Δρομολογίων καὶ τὸ ἕτερον παραδίδει εἰς τὸν ἰδιοκτήτην. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ ὑποβολὴ τῶν Ἡμερησίων Δελτίων Ἐργασίας εἰς τὴν ἀρμοδίαν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἢ ὅπου δὲν ὑφίσταται τοιαύτη εἰς τὴν οἰκείαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν διενεργεῖται ὑπὸ καὶ Κ.Τ.Ε.Λ. τότε καταστέλλεται εἰς χεῖρας τὰ δύο ἀντίτυπα τοῦ δελτίου, τοῦ τρίτου παραμένοντος εἰς τὸ στέλεχος.

5. Εἰς τὸ τέλος ἑκάστου ἡμερολογίου ὁ ἰδιοκτήτης ἢ ὁ Πρόεδρος τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ὑποχρεοῦται νὰ ἀποβάλλῃ ἀμέλλητι εἰς τὴν ἀρμοδίαν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἢ ὅπου δὲν ὑφίσταται τοιαύτη εἰς τὴν οἰκείαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν, ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ Ἡμερησίου Δελτίου Δρομολογίων ἐντὸς τῆς πρώτης ἐργασίμου ἡμέρας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ.

6. Διὰ τὴν κανονικὴν τήρησιν καὶ συμπλήρωσιν τῶν Ἡμερησίων Δελτίων Δρομολογίων τοῦ Βιβλίου Δρομολογίων, συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, καθίστανται ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως ὁ σταθμάρχης, ὁ ἐλεγκτής, ὁ ὁδηγὸς καὶ ὁ εἰσπράκτωρ, διὰ δὲ τὴν προμήθειαν, θεώρησιν καὶ ὑποβολὴν εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἢ Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν ὁ ἰδιοκτήτης ἢ ὁ Πρόεδρος τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ἢ ὁ πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτημένος.

Ἄρθρον 5

Ἡ ἡμερησία ἐργασία τῶν φυλακῶν, ἐφ' ὅσον ἡ λειτουργία τοῦ μεσοφορείου αὐτοκινήτου ἐξασφαλίζεται διὰ διαδοχικῶν ἐναλλαγῶν τοῦ προσωπικοῦ, δέον ὅπως μεταβάλλεται κατὰ ἑκάστην περίοδον ἐργασίας, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐργαζομένη φυλακὴ κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς καὶ ἑσπερινὰς ὥρας τῆς μιᾶς περιόδου ἐργασίας νὰ ἐργάζηται τὴν ἑπομένην πρωϊνὴν ὥραν ἐργασίας εἰς πρωϊνὰς ὥρας.

Ἄρθρον 6

1. Τὸ διάλειμμα τῆς ἐργασίας δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν πρὸ τῆς ἐκπλέσεως τριῶν τοὐλάχιστον ὑπηρεσίας, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας.

Ἡ ἁρμοδία Ἐπιθεώρησις Ἐργασίας, ἢ ὅπου δὲν ὑφίσταται τοιαύτη ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀρχή, δύναται εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις νὰ ὁρίσῃ ἄλλως τὰ τῆς ἐνάρξεως τοῦ διαλείμματος.

2. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διαλείμματος οἱ ὑπάλληλοι καὶ ὁ προσωπικὸς κινήσεως δικαιοῦνται νὰ ἐγκαταλείπωσι τοὺς τόπους ἐργασίας ἢ τὰ ὀχήματα.

3. Τὰ προβλεπόμενα διαλείμματα πραγματοποιοῦνται εἰς τὴν ἕδραν τοῦ μεσοφορείου αὐτοκινήτου, ἐκτὸς ἂν ἡ πραγματοποιουμένη διαδρομὴ τοῦ δρομολογίου εἶναι ὑπεραστική, ὅτε εἶναι δυνατὸν νὰ λάβῃ χώραν τὸ διάλειμμα καὶ εἰς τὸν τόπον προορισμοῦ.

Ἄρθρον 7

1. Ὑπέρβασις τοῦ ἀνωτάτου χρονικοῦ ὁρίου ἐργασίας ὡς ἐν ἄρθρ. 2 καὶ 3 τοῦ παρόντος ἀνεφέρεται ἐντεῦθεν.

α) Εἰς πάσαν περίπτωσιν ἀναγκαίας βίας, ἤτοι συγκρούσεως, πλημμύρας, διακοπῆς συγκοινωνίας ἢ γένει «λπ.

β) Ἡμέρας ἀργίας ἢ μέρους αὐτῆς.

γ) Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἐπιστρατεύσεως ἢ ἀσκήσεως παρίσταται ἀνάγκη στρατιωτικῶν μεταφορῶν διὰ μεσοφορείων αὐτοκινήτων.

2. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὀφείλει ὁ Ἰδιοκτήτης καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. νὰ ἀναγγείλῃ τὴν ὑπέρβασιν εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας, ἢ ὅπου δὲν ὑφίσταται τοιαύτη εἰς τὴν οἰκείαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν.

Ἄρθρον 8.

Οἱ Ἰδιοκτῆται τῶν μεσοφορείων καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀπασχολήσωσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐργασίας ὑπαλλήλους ἢ προσωπικὸν κινήσεως ἐργαζόμενον εἰς ἕτερον ἐργοδότην ἐπὶ ἐκτάκτου. Δύνανται μόνον ν' ἀπασχολήσωσι προσωπικὸν κινήσεως ἢ ὑπαλλήλους ἐργαζομένους κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρ' ἄλλοις ἐργοδόταις ὀλιγωτέρας τῶν 8 ὡρῶν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν χρόνον τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς συμπλήρωσιν τὸ πολὺ 10ώρου ἡμερησίας ἐργασίας.

Ἄρθρον 9.

Ἡ παράλειψις θεωρήσεως πίνακος ἢ βιβλίου δρομολογίων, ὡς καὶ μὴ ἀναγραφὴ ἐν αὐτῷ τῶν ὁριζομένων στοιχείων ἢ μὴ ἀνάρτησις τοῦ πίνακος ἢ καὶ πᾶσα ἐν γένει παράβασις τῶν ἀνωτέρω διατάξεων συνεπάγεται τὴν ἐπιβολὴν τῶν διοικητικῶν καὶ ποινικῶν κυρώσεων τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου 2193|1920 καὶ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2943 τῆς 21 Ἰουλίου 1922, τὰξ τυχαύτας τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ νόμου 2711|1952 καὶ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3216|1955 ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἰσχυουσῶν σχετικῶν διατάξεων.

Πᾶσα διάταξις διατάγματος ἀντικείμενη εἰς τὸ παρὸν καταργεῖται.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ διὰ τοῦ παρόντος ἐγκριθέντος κανονισμοῦ ἄρχεται 15 ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑφυπουργὸν ἀνατίθεται ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰουλίου 1956

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

58913/4225/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀπὸ 14.9.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν σταφιδεργατῶν καὶ σταφιδεργατριῶν Πύργου—Κατακώλου καὶ καρφωτῶν Πύργου

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 93 τῆς 21 Μαΐου 1956)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239|1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ., ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1955 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας σταφιδεργατῶν καὶ σταφιδεργατριῶν Πύργου—Κατακώλου καὶ καρφωτῶν Πύργου, κατατεθεῖσα ἤμὴ τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1955, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19 τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1955 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς διαλαμβάνει:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας σταφιδεργατῶν καὶ σταφιδεργατριῶν Πύργου — Κατακώλου καὶ καρφωτῶν Πύργου

Ἐν Πύργῳ σήμερον 14ην Σεπτεμβρίου 1955 καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πύργου, παρουσίᾳ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ Θαν. Γιαννοπούλου καὶ τῶν Προέδρου καὶ Ἐφόρου τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Πύργου Νικ. Κατσιμίγα καὶ Θεοδ. Θεοδωροπούλου, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς Γεώργιος Παπαούρης, Διευθυντὴς Ἑνώσεως Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν Πύργου, Παν. Ἀθανασόπουλος καὶ Ἀθαν. Κατελούζος, Τακης Σορβατζόγλης, Ἄγγελος Κυντούνης, Σ. Λαγοβέντης, ἐργοστασιάρχαι σταφιδεξαγωγῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου Ἰωάν. Γιαννόπουλος καὶ Σταύρος Κλαδιανός, ἀντιπρόσωποι τῶν Σωματείων Σταφιδοπαικτῶν Πύργου καὶ Κατακώλου, ἡ Ρηγγίνα Μαρσοπούλου τῶν σταφιδεργατριῶν Κατακώλου, ὁ Διον. Φουρνογεράκης τοῦ Σωματείου καρφωτῶν κιβωτίων Πύργου, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς ρυθμίζονται οἱ ὅροι ἐργασίας καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῶν σταφιδεργατῶν καὶ σταφιδεργατριῶν Πύργου καὶ Κατακώλου καὶ καρφωτῶν κιβωτίων Πύργου.

Α' Σταφιδοσυσκευαστῶν

1) Σύνθεσις προσωπικοῦ μάκτρας:

α) Χειρούλι, γυναῖκες δύο	(2)
β) Κόκκινον, ἄνδρες εἷς	(1)
γ) Φτυάρι, ἄνδρες εἷς	(1)
δ) Τροφοδόται μάκτρας, γυναῖκες δύο	(2)
Σύνολον	6

α) Κόψιμο σταφίδος, εἷς ἄνδρας (1)
β) Φτιάρισμα σταφίδος, δύο ἄνδρες (2)
γ) Κουβαληταὶ σταφίδος, τέσσαρες ἄνδρες (4). Ὁ ἀ-

ριθμός των κουβαλητών, αν διαπιστωθή ότι είναι ανεπαρκής, ένεκα απουσιών δικαιολόγων κλπ., ο εργοδότης υποχρεούται, διά την εύρυθμον λειτουργίαν του εργοστασίου του, να προσθέση και έτέρους τοιούτους.

Όταν επίσης ο αριθμός των κοπτών και φτυαριστών δεν προλαμβάνη να καλύπτη τας ανάγκας των κουβαλητών, ένεκεν διαφόρων λόγων (μεγάλου αριθμού κουβαλητών), ο εργοδότης οφείλει να ενισχύση το προσωπικόν των κοπτών και φτυαριστών, αναλόγως των παρουσιαζομένων αναγκών.

δ) Βοηθός κουβαλητού, γυναίκα μία (1).

ε) Κράτημα σάκκων, χρησιμοποιούνται γυναίκες, αν ο αριθμός θα καθορίζηται υπό του εργοδότου, εις έκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν, αναλόγως των αναγκών του εργοστασίου.

στ) Εις το σκούπισμα σταφίδος θα χρησιμοποιούνται αι σταφιδοσυσκευάστριαι, αν ο αριθμός θα καθορίζηται υπό του εργοδότου, αναλόγως των αναγκών του εργοστασίου.

2) Εργάτριαι κοπτικής μηχανής, εφοδιάζονται υποχρεωτικώς, δαπάναις του εργοδότου, με φάρμας και διόπτρας. Λόται δεν απομακρύνονται της εργασίας των.

3) Τμήμα μεταφοράς πλήρων κιβωτιδίων σταφίδος:

Η μεταφορά των κιβωτιδίων, πλήρων, από πάγκου προς στοιβασίαν εντός του σταφιδεργοστασίου ή αποθήκης ή και επί των υποστέγων τούτου, θα εκτελήται παρά των σταφιδοσυσκευαστών. Προκειμένου περί φορτώσεως πλήρων σταφιδοκιβωτιδίων κατ' ευθείαν εκ του εσωτερικού των αποθηκών ή των υποστέγων προς αυτοκίνητον, κάρρον ή βαγόνιον, η εργασία αύτη (μεταφορά και φόρτωσις) ανήκει εις το Σωματείον Φορτοεκφορτωτών Ξηράς Πύργου.

Διά τα πέραν των 12 κιβωτιδίων εστοιβαζόμενα κιβωτίδια, θα χρησιμοποιούνται εργάται σταφιδοσυσκευασταί, δαπάναις του εργοδότου, ήτοι ημερομισθίων ή κατ' αποκοπήν.

Ημερομίσθια:

1) Σταφιδοσυσκευασταί	δραχ.	65.
2) Εργάτριαι ποδός	»	36.
3) Εργάτριαι μηχανημάτων	»	36.
4) Εργάτριαι κοπτικής μηχανής	»	40.

Εργάται και εργάτριαι εν γένει, εφ' όσον ήθελαν εργασθή εν τω εργοστασίω μόνον προ μεσημβρίας, θα λαμβάνωσιν το ήμισυ του εκάστοτε νομίμου ημερομισθίου, ανεξαρτήτως ωρών εργασίας. Εάν η εργασία θα εξακολουθήση επί μίαν είσέτι ώραν πέραν της μεσημβρίας, καταβάλλονται τα τρία τέταρτα (3/4) του εκάστοτε νομίμου ημερομισθίου. Συνεχιζομένης δε της εργασίας και πέραν των χρονικών τούτων ορίων, θα καταβάλληται ολόκληρον το ημερομίσθιον.

Β'. Καρφωτών σταφιδοκιβωτίων Πύργου

Η αμοιβή των καρφωτών Πύργου καθορίζεται εις δραχμάς μίαν (1) διά τα κιβώτια εκ ξύλου εγχωρίου και 0,85 διά τα εξ ευρωπαϊκής ξυλείας τοιαύτα, αναλυομένη ως ακολούθως: Ευρωπαϊκά: σκάρωμα δραχ. 0,50, συρματόδεμα καπάκωμα δραχ. 0,35. Εγχώρια: σκάρωμα δραχ. 0,60, συρματόδεμα καπάκωμα δραχ. 0,40.

Δώρων εορτών

Οι εργοδόται υποχρεούνται όπως καταβάλλωσι, πλέον των νομίμων ημερομισθίων και αμοιβών, προσαύξησιν εξ 20% επί των πραγματοποιουμένων ημερομισθίων εις τους σταφιδιργάτας, σταφιδεργατρίας και καρφωτάς κιβωτιδίων, διά την απόληψιν του δώρου εορτών Πάσχα και Χριστουγέννων.

Διάφορα

Οι εργοδόται αναλαμβάνουν την υποχρέωσιν όπως προσλαμβάνουν, κατά προτίμησιν, τα μέλη των συμβαλλομένων Σωματείων. Τα Σωματεία δμως ταύτα υποχρεούνται να εγγράφουν ως μέλη των πάντας τους επιθυμούντας να εργασθώσιν εις τα περί ών η παρούσα επαγγέλματα, εντός 15 ημερών από της υποβολής σχετικής αιτήσεώς των προς το Σωματείον, δυναμένων άλλως των εργοδοτών να προσλάβουν ελευθέρως τους μη γενομένους δεκτούς προς εγγραφήν υπό των Σωματείων.

Επίσης οι εργοδόται υποχρεούνται να επιτρέπουν εις τον Πρόεδρον και τον Γραμματέα του Σωματείου ν' απομακρύνωνται της εργασίας των μίαν ώραν την ημέραν και μόνον διά δύο ημέρας την εβδομάδα διά τας συνδικαλιστικάς των υποχρεώσεις.

Οι εργάται υποχρεούνται να εισέρχωνται εις τα εργοστάσια πέντε λεπτά ενωρίτερον διά να προετοιμασθούν προς εργασίαν.

Η ισχύς της παρούσης συλλογικής συμβάσεως άρχεται από της 1ης Σεπτεμβρίου 1955.

Εν Αθήναις τη 14 Οκτωβρίου 1955

35420/6957/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 1/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πατρών, μετά τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ταύτης περί της αμοιβής, όρων εργασίας κλπ. των τυπογράφων κλπ. Πατρών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 116 της 21 Ιουνίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του ν. 3239) 1955, β) σχετικήν γνωμοδότησιν του κατά το άρθρον 28 του αυτού νόμου 3239)1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 8.6.1956 και υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 24 ε.ε. εγγράφου του, ην και αποδεχόμεθα, γ) την υπ' αριθ. 1)1956 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Πατρών επερί των αποδοχών, όρων εργασίας κλπ. των τυπογράφων, λιθογράφων, κατοποιών, βιβλιοδετών, χρυσοτύπων, κατασκευαστών χαρτοκιβωτίων, γραμμογράφων, πιεστών, χαρτοθετών και κοπτών Τυπογραφείων Πατρών, δ) την ανάγκην όπως τροποποιηθή και συμπληρωθή αύτη ως προς την περίπτωσιν 1 §§ β, γ και δ (εδ. 1, 2 και 3), καθοριζομένων των ημερομισθίων εντός των γενικωτέρων πλαισίων των προβλεπομένων υπό των Εθνικών Γενικών Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας κλπ., ως προς την περίπτωσιν 2, διά του συμψηφισμού των οπωσδήποτε χορηγηθεισών αυξήσεων κατά τα γενικώς καθοριζόμενα υπό των αυτών Εθνικών Γενικών Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, ήτις εν τη προειρημένη αποφάσει είναι ανεπίδεκτος προς τας διατάξεις της υπ' αριθ. 11103) 1956 αποφάσεως του εξ ημών Υπουργού Εργασίας επερί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 2)1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, ως προς την περίπτωσιν 4 εδ. δ' διά της προσθήκης διευκρινιστικής διατάξεως, ίνα μη η χορηγηθείσα βιβλιαρίων μισθολογικής κατατάξεως κλπ. θεωρηθή ως κατοχυρωτική του επαγγέλματος και τέλος ως προς την περίπτωσιν 4 εδ. β', υπεδάφ. δ', διά της προσθήκης ανωτάτου ορίου δαπάνης προς απόκτησιν του περί ού πρόκειται βιβλιαρίου, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 1)1956 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Πατρών, τροποποιουμένην και συμπληρουμένην παρ' ημών ως προς τα ημερομίσθια (περίπτωσις 1 §§ Β, Γ, Δ, εδ. 1, 2 και 3), ως προς τον συμψηφισμόν αυξήσεων (περίπτωσις 2), ως προς τον εφοδιασμόν των εν λόγω μισθωτών διά βιβλιαρίων (περίπτ. 4, εδάφ. β') και ως προς την δαπάνην διά την χορήγησιν βιβλιαρίου (περίπτ. 4, εδάφ. β' υπεδ. δ') και εγκρίνομεν την δημοσίευσίν της διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως (τεύχος Β'), έχουσαν ως ακολούθως μετά των προστεθέντων τροποποιητικών όρων:

Αριθμός 1)1956.

Το κατά νόμον 3239)1955 Δευτεροβάθμιον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον Πατρών,

Συγκείμενον εκ των Γεωργίου Παναγιωτοπούλου Εφέτου, ως Προέδρου, Δημ. Νικολοπούλου, υπαλλήλου Υπουργείου Εργασίας, Κ. Μακρυκώστα, εκπροσώπου των Ελλήνων Βιομηχάνων, Κ. Θεοφάνη, εκπροσώπου των Βιοτεχνών, Γερ. Κουλουμπή και Βασ. Παντελή, εκπροσώπων των μισθωτών, ως μελών.

Συνεδριάσαν δημοσία εν τω Εφετείω Πατρών την 9ην Απριλίου 1956, ημέραν Δευτέραν και ώραν 18ην μ.μ., παρουσία και της γραμματέως Παρασκ. Γρηγοράτου, υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας, ίνα αποφανθή επί υποβληθεισών εφέσεων κατά της υπ' αριθ. 1)1956 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Πατρών, των τε δικαλουμένων εργοδοτικών και

έργατικών οργανώσεων, πληρεξουσίων διά των νομίμων αντιπροσώπων αυτών, διορισάντων πληρεξουσίους δικηγόρους, ως εν τοις πρακτικοίς διεκλαμβάνεται.

Προκειμένης συζητήσεως

Και διαπιστωθέντος υπό του Προέδρου του νομίμου της συγκροτήσεως του Δικαστηρίου

Ακούσαν των αναγνωσθέντων εφτιων και των συμπαραστατούντων εγγράφων ως εν τοις πρακτικοίς αναγράφεται, ως και των εκθέσεων των διαπτυχθεισών παρά των πληρεξουσίων διαδίκων δικηγόρων των αντιδίκων, ως εν τοις πρακτικοίς εκτίθεται.

Ήδον, σκεφθέν κατά νόμον,

1. Επειδή η εκκαλουμένη απόφασις ναι μεν νομίμως εκρινεν ότι δεν απαγορεύεται εκ του νόμου ή κατάρτισις και υπογραφή συλλογικών συμβάσεων ή εκδοσις αποφάσεων Διοικητικών Διαιτητικών Δικαστηρίων καθοριζουσών άνωτερα ημερομίσθια ή αύξησις των διά γενικών εθνικών συλλογικών συμβάσεων καθοριζομένων τοιούτων και προσβη εις την χορήγησιν αυξήσεως επί των καταβαλλομένων ημερομισθίων, πλην ή χορηγηθείσα διά ταύτης αύξησις αριθμείται α) εις ποσοστόν 10—15% επί των κατωτάτων ορίων ημερομισθίων ως προκύπτει εκ του ύψους των ημερομισθίων της υπό 14.7.1954 τοπικής συλλογικής και των τοιούτων της εκκαλουμένης, β) εις ποσοστόν 12% επί των πράγματι καταβαλλομένων κατά την 1.3.1956 ημερομισθίων ανωτέρων των κατωτάτων ορίων της τοπικής συλλογικής συμβάσεως με επιτρεπομένην επί των αυξήσεων τούτων προσαύξησιν δι' επιδόματος οικογενειακών βαρών, κυμαινόμενον αναλόγως των προστατευομένων μελών παρ' εκάστου εις ποσοστόν 10—25%, δυναμένης ούτω της όλικής αυξήσεως διά τους εγγάμους ν' αναβιβασθή εις ποσοστόν 25—40%. Επειδή το συνολικόν τούτο ποσοστόν της αυξήσεως κρίνεται ως εν τινι μέτρω υπέρμετρον ως υπερβαίνον αισθητώς το πλαίσιο της χορηγηθείσης εκχάπαξ αυξήσεως εν δραχμαίς 3 διά τας εργατρίας και 5 διά τους εργάτας διά της υπ' αριθ. 2)1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, της εγκριθείσης διά της υπ' αρ. 11103)1956 αποφάσεως του κ. Υπ. Εργασίας, επί των κατά την 31.1.1956 ισχυόντων κατωτάτων ορίων ημερομισθίων ή των πράγματι καταβαλλομένων ανωτέρων τοιούτων υπό την όρον του συμψηφισμού της καθ' οιανδήποτε τρόπον χορηγηθείσης αυξήσεως από 1.7.1955 μέχρι 23.1.1956. Επειδή μία υπέρμετρος προσαύξησις ως η χορηγηθείσα υπό τύπον οίκογ. επιδόματος είναι δυνατόν να προκαλέση δυσμενείς οικονομικάς συνθήκας εις μίαν επιχείρησιν. Επειδή τελεολογικώς σκοπός του νόμου και της ασκουμένης υπό του Κράτους εργατικής πολιτικής είναι ή εναρμόνισις των σχέσεων μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας εις ας περιλαμβάνεται και το ύψος της αμοιβής των εργαζομένων και ουχί ή επί τα χείρω κατεύθυνσις τούτων. Επειδή πάντα τ' ανωτέρω καθιστώσι αναγκαίαν την τροποποίησιν εν μέρει της εκκαλουμένης αποφάσεως. Δέκεται όθεν εν μέρει τα παράπονα της τε εκκαλούσης εργοδοτικής και εργατικής οργανώσεως και μεταρυθμίζει κατά τα εν τω διατακτικώ οριζόμενα την εκκαλουμένην απόφασιν.

2. Επειδή η εκκαλουμένη απόφασις ούτηρώς έκρινεν απορρίπτα ολοσχερώς το δεύτερον αίτημα των εργατών περί καθιερώσεως εβδομάδος 44 εργασίμων ωρών υπό μορφήν τετραώρου εργασίας κατά την ημέραν του Σαββάτου και επειδή μία τοιαύτη παρέκκλισις εκ των κειμένων διατάξεων περί δώρου υπό μορφήν 4ώρου αναπαύσεως εις το τέλος της εβδομάδος θεσπιζομένη διά συλλογικής συμβάσεως ή αποφάσεως διαιτητικών δικαστηρίων εγκρινομένης αρμοδίως και δημοσιευομένης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως εχούσης ισχύν νόμου δεν θα εθεωρείτο αντιβαίνουσα εις ρητάς διατάξεις νεωτέρου νόμου, εάν ληφθή υπ' όψιν το ανθηγιεινόν της εργασίας ταύτης και η εφαρμοζομένη άλλαχού ανάπαυσις εις το τέλος της εβδομάδος.

Δέκεται όθεν εν μέρει τα παράπονα της εκκαλούσης εργατικής οργανώσεως και μεταρυθμίζει κατά τα εν τω διατακτικώ την εκκαλουμένην απόφασιν.

3. Επειδή η εκκαλουμένη απόφασις νομίμως προέβη εις την απόδοχήν του αιτήματος περί εφοδιασμού των εν προκειμένω μισθωτών τυπογράφων διά βιβλιαρίων απλής τεχνικής κατατάξεως μη δυναμένων να θεωρηθούν ως κατοχυρωτικών του επαγγέλματος, καθ' όσον θ' αντέκειτο ή χορήγησις τούτων προς τας συνταγματικάς διατάξεις περί ελευθερίας της εργασίας ως μη εξυπηρετούντος τον επαγγέλματος τούτου το Δημόσιον κοινωνικόν συμφέρον. Απορρίπτεται τα παράπονα της εκκαλούσης εργοδοτικής οργανώσεως κατά τα εν τω διατακτικώ.

4. Επειδή επομένως μεταρρυθμιστέα τυγχάνει η εκκαλουμένη απόφασις κατά τα εν τω διατακτικώ.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δεχόμεθα τύποις και εν μέρει κατ' ουσίαν τας υποβληθείσας εφέσεις.

Απορρίπτον τα ως άνω εν τω σκεπτικώ απορριπτέα κριθέντα, μεταρυθμίζει ως ακολούθως την υπ' αριθ. 1) 1956 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Πατρών.

Αποφασίζει προσαύξησιν των υπό της Τοπικής Συλλογικής Συμβάσεως της 14.7.1954 προβλεπομένων ημερομισθίων κατά τας διακρίσεις της υπ' αριθ. 2)1956 Διαιτητικής αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών υπό τον όρον ότι εις τους μαθητευομένους και ανειδικεύτους θα εξασφαλίζηται το ελάχιστον όριον το προβλεπόμενον υπό της Εθνικής γενικής συλλογικής συμβάσεως ή αποφάσεως διαιτησίας γενικής εφαρμογής. Προς την χορηγουμένην κατά τ' ανωτέρω αύξησιν συμψηφίζεται ή διά της 11103)1956 αποφάσεως του Υπουργού χορηγηθείσα τοιαύτη κατά το χρονικόν διάστημα 1.7.1955—23.1.1956, των ημερομισθίων διαμορφωθέντων κατόπιν της κατά τ' ανωτέρω τροποποιήσεως ως ακολούθως:

Α'. Μαθητευόμενοι — Ανειδίκευτοι:

Τυπογράφοι, λιθογράφοι, κυτιοποιοί, βιβλιοδέται, χρυσωταί, καταστιχοποιοί, γραμμογράφοι, πιεσταί, χαρτοθέται, κόπται.

Οι έχοντες υπηρεσίαν:

0— 6 μήνας	δρχ.	15.—
6—12 »	»	15.—
12—18 »	»	16,20
18—20 »	»	18,70
έτος 3ον	»	27,50
έτος 4ον προκειμένου περί αρρένων	»	37,50
άρρενες συμπεπληρωμένου 18ου ούν εν έτος υπηρεσίας	»	42.—
άρρενες συμπεπληρωμένου 19ου άνω προϋπηρεσίας	»	42.—
γυναίκες συμπεπληρωμένου 18ου ούν εν έτος υπηρεσίας	»	32.—
γυναίκες συμπεπληρωμένου 19ου άνω προϋπηρεσίας	»	32.—

Β'. Τεχνίται άπασών των ανωτέρω ειδικοτήτων (πλην των στοιχειοθετών):

Οι ακολουθούντες:

α) Τό 5ον και 6ον έτος υπηρεσίας άρρενες..	δρχ.	46.—
θήλεις..	»	34.—
β) Τό 7ον και 8ον έτος υπηρεσίας άρρενες..	»	53.—
θήλεις..	»	39.—
γ) Τό 9ον και άνω έτη υπηρεσίας άρρενες..	»	58.—
θήλεις..	»	37.—

Γ'. Στοιχειοθέται:

Οι ακολουθούντες:

α) Τό 5ον και 6ον έτος υπηρεσίας άρρενες..	δρχ.	46.—
θήλεις..	»	40.—
β) Τό 7ον και 8ον έτος υπηρεσίας άρρενες..	»	53.—
θήλεις..	»	43.—
γ) Τό 9ον και άνω έτος υπηρεσίας άρρενες..	»	58.—
θήλεις..	»	46.—

Δ'. 1. Πιεσταί επιπέδων πιεστηρίων:

Οι ακολουθούντες:

α) Τό 5ον και 6ον έτος υπηρεσίας άρρενες.	δρχ.	46.—
θήλεις..	»	40.—
β) Τό 7ον και 8ον έτος υπηρεσίας άρρενες..	»	53.—
θήλεις..	»	43.—
γ) Τό 9ον και άνω έτη υπηρεσίας άρρενες..	»	58.—
θήλεις..	»	46.—

2. Χαρτοθέται:

α) Καθέτων πιεστηρίων άρρενες—θήλεις	»	45.—
β) Επιπέδων πιεστηρίων άρρενες—θήλεις....	»	47.—

3. Κόπτει:

Οι ακολουθούντες:

α) Το 5ον έως και 8ον έτος υπηρεσίας άρρενες—θήλεις δραχ. 43,70.

β) Το 9ον και άνω έτη υπηρεσίας άρρενες — θήλεις δραχ. 48.

2) Αποφασίζει την καθιέρωσιν 7ώρου συνεχούς πρωϊνής εργασίας κατά την ημέραν του Σαββάτου.

3) Αποφασίζει τον εφοδιασμόν των τυπογράφων καλλιτεχνικών τυπογραφείων διά βιβλιαρίων τεχνικής και ημερομισθιακής κατατάξεως παρ' επιτροπής διοριζομένης υπό του Νομάρχου Αχαΐας και αποτελουμένης:

α) Εξ ενός υπαλλήλου της Επιθεωρήσεως Εργασίας Πατρών, ως Προέδρου, β) ενός εκπροσώπου των εργοδοτών, υποδεικνυομένου υπό της οικείας οργανώσεως, και γ) ενός εκπροσώπου των μισθωτών, υποδεικνυομένου υπό της οικείας εργατικής οργανώσεως, μετ' ισαρίθμων αναπληρωτών των. Διά της αυτής νομαρχιακής αποφάσεως διορίζεται Γραμματεύς μετ' αναπληρωτού τούτου εις των υπαλλήλων των Γραφείων Επιθεωρήσεως Εργασίας.

Εις ην περίπτωσιν τα άνωτέρω υπό στοιχεία δ' και γ' μέλη, μετ' ισαρίθμων αναπληρωτών των, δεν ήθελον υποδειχθή υπό των αρμοδίων οργάνων εντός 15 ημερών από της προς αυτούς σχετικής προσκλήσεως, ταύτα διορίζονται αυτεπαγγέλτως υπό του οικείου Νομάρχου. Η ανωτέρω Επιτροπή εύρίσκεται εν απαρτία εφ' όσον παρίστανται ο Πρόεδρος ή ο αναπληρωτής τούτου και εν τοιούλαχιστον τακτικόν ή αναπληρωματικόν (εργοδοτικόν ή εργατικόν) μέλος.

δ) Εντός μηνός από της συγκροτήσεως της κατά τ' ανωτέρω Επιτροπής, οι περί ων η παρούσα εργατοτεχνίται υποχρεούνται όπως υποβάλουν προς τον Γραμματέα αυτής είτε άπ' αυθείας, είτε μέσω του οικείου Σωματείου, αίτησιν περί χορηγήσεως του άνωτέρω βιβλιαρίου. Η προθεσμία αύτη του ενός μηνός, παρατεινομένη είς 45 ημέρας διά τους το πρώτον προσλαμβανομένους είς τυπογραφικάς εργασίας άνειδικεύτους εργάτας και μαθητευομένους, άρχεται από της τοιαύτης προσλήψεώς των.

Ο μισθωτός, διά της υποβολής της ως άνω αίτησεως, εξεπλήρωσε πάσαν υποχρέωσίν του, της προσλήψεώς του ούσης ελευθέρας.

Μετά της ως άνω αίτησεως, νομίμως χαρτοσημασμένης, συνυποβάλλονται υπό του ενδιαφερομένου εργατοτεχνίτου τα ακόλουθα δικαιολογητικά:

α) Βεβαίωσις του τελευταίου εργοδότου, υπαθρίου περί της ειδικότητος και του περίπου παρ' αυτώ χρόνου εργασίας του εργατοτεχνίτου.

β) Βεβαίωσις της οικείας επαγγελματικής οργανώσεως ή άλλα στοιχεία περί της τυχόν προγενεστέρας παρ' άλλοις εργοδόταις περίπου προαιρεγασίας του εργατοτεχνίτου και της ειδικότητος εις ην διηνύθη αύτη.

γ) Μία φωτογραφία.

δ) Το υπό της Επιτροπής ορισθησόμενον παράβολον διά την άξιαν του βιβλιαρίου κλπ. έξοδα της Επιτροπής, όπερ δεν δύναται να υπερβαίνη το 1/3 του ημερομισθίου του ανειδικεύτου εργάτου.

Οι πάσης φύσεως εργοδόται, απασχολούντες εργατοτεχνίτας εκ των περί ων η παρούσα, οφείλουσιν, όπως εξοπλισθώσι τούτους, ίνα υποβάλθωσιν εντός των εν § 1 του παρόντος άρθρου οριζομένων προθεσμιών αίτησιν προς τας οικείας Επιτροπάς διά την χορήγησιν αυτοίς του ανωτέρω βιβλιαρίου.

Η απασχόλησις του εργατοτεχνίτου, μη υποβάλλοντος την τοιαύτην αίτησιν, συνεπάγεται διά μεν τον εργοδότην τας επί παραβάσει του συλλογικών συμβάσεων προβλεπομένας νομίμους κυρώσεις, διά δε τον εργατοτεχνίτην την δυνατότητα απολύσεως τούτου εκ της εργασίας άνευ αποζημιώσεως είς ας τυχόν περιπτώσεις προβλέπεται ταύτη, λόγω μη συμμορφώσεώς του προς τους όρους της παρούσης.

γ) Η Επιτροπή κατατάσσει τους αιτούντας την χορήγησιν βιβλιαρίων ειδικότητος τεχνικής και ημερομισθιακής κατατάξεως, αναλόγως των ετών υπηρεσίας εκάστου, ως προβλέπεται άνωτέρω.

δ) Τα ως άνω βιβλιάρια υπόκεινται, μετά πάροδον ενός έτους από της εκδόσεώς των και εντός δεκαμήνου από της παρελεύσεως του έτους τούτου, εις θεώρησιν υπό της οικείας Επιτροπής του τόπου ένθα εργάζεται ο κάτοχος των κατά τον χρόνον τοιαύτης θεωρήσεως. Κατ' εκάστην θεώρησιν σημειούται εν τω βιβλιαρίω και η τυχόν επελθούσα τεχνική εξέλιξις του εργατοτεχνίτου.

Μετά την παρέλευσιν των ανωτέρω προθεσμιών, βιβλιάριον, μη προσκομισθέν προς θεώρησιν, θεωρείται άκυρον, η δε απασχόλησις εργατοτεχνίτου με τοιούτον βιβλιάριον διώκεται ως παράβασις της παρούσης.

ε) Τα του τρόπου της εκδόσεως και θεωρήσεως των ανωτέρω βιβλιαρίων, ή προς τούτο απαιτηθησομένη δαπάνη διά την εκτύπωσιν των βιβλιαρίων, προμήθειαν γραφικής ύλης, αντιμετώπισιν των εξόδων κινήσεως των μελών των Επιτροπών κλπ., ως και πάσα αναγκαία λεπτομέρεια διά την εκπλήρωσιν του έργου εκάστης εν άρθρω 1 της παρούσης Επιτροπής καθορίζονται δι' αποφάσεως αυτής.

Ο εφοδιασμός των περί ων πρόκειται εργατοτεχνιτών διά των εν λόγω βιβλιαρίων ούδολως αποσκοπεί εις την δημιουργίαν κλειστού επαγγέλματος ή εις την θέσπισιν περιορισμών της ελευθερίας της εργασίας.

Κατά συνέπειαν, η ως άνω Επιτροπή οφείλει να εκδίδη βιβλιάρια εις πάντα εργαζόμενον ή μέλλοντα να εργασθή εις τας περί ων η παρούσα εργασίας. Η παρέλευσις απράκτου 15ημέρου προθεσμίας από της υποβολής σχετικής αιτήσεως εις την Επιτροπήν συνεπάγεται την αυτοδικαίαν χορήγησιν του βιβλιαρίου.

Η παράλειψις των εργοδοτών να χορηγούν τας εν § 4 εδαφ. δ' βεβαιώσεις και η αδικαιολόγητος απουσία των εργοδοτικών και εργατικών μελών εκ των συνεδριάσεων των ως άνω Επιτροπών, συνεπάγεται τας εκ της παραβάσεως της παρούσης απορρεούσας ευθύνας.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 16ης Μαρτίου 1956.

Διευκρινίζεται, ότι μέχρι της ισχύος ταύτης είχον εφαρμογήν, από απόψεως ύψους ημερομισθίων, η από 14.7.1954 τοπική συλλογική σύμβασις και η υπ' αριθ. 2) 1956 απόφασις του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, εγκριθείσα διά της υπ' αριθ. 11103)1956 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας.

Εκρίθη, αποφασίσθη και εδημοσιεύθη εν Πάτραις τη 9 Απριλίου 1956.

Εν Αθήναις τη 9 Ιουνίου 1956.

33804/998/1956 Απόφ. Υπουργών Εργασίας και Οικονομικών

Περί τροποποιήσεως του Κανονισμού «περί συγκροτήσεως των υπηρεσιών του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας και των αποδοχών και βαθμολογικής εξελίξεως του προσωπικού αύτου»,

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 113 της 19 Ιουνίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις των άρθρων 4 § 2 και 6 και 23 §§ 1 και 2 του ν. δ. 2963)1954, του άρθρου 13 του ν. δ. 3083)1954.

β) Τας διατάξεις του άρθρου 16 § 1 του ά. ν. 1538) 1950.

γ) Τας υπ' αριθ. 151)15.3.1956 και 152)22.3.1956 συνεδριάσεις του Δ. Σ. του Ο.Ε.Κ.

δ) Την υπ' αριθ. 264)1956 σύμφωνον γνωμοδότησιν του Α.Σ.Δ.Υ., αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν όπως εις τον κανονισμόν επιρί συγκροτήσεως των Υπηρεσιών του Ο.Ε.Κ. και των αποδοχών και βαθμολογικής εξελίξεως του προσωπικού αύτου επενεχθώσιν αι κάτωθι τροποποιήσεις και συμπληρώσεις.

1. Εις το τέλος του εδαφίου δ' 11 (εξωτερική υπηρεσία του άρθρου 4 του ως άνω κανονισμού προστίθεται διάταξις, έχουσα ούτω:

«Προς συντονισμόν των εργασιών του περιφερειακού γραφείου Αθηνών και της Κεντρικής υπηρεσίας δύνανται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, εγκρινομένης υπό του Υπουργού Εργασίας, να μεταβιβάζωνται αι αρμοδιότητες του Περιφερειακού Γραφείου Αθηνών εις το Τμήμα Κατασκευών, εις ο, εις την περίπτωσιν ταύτην, θα υπάγεται το προσωπικόν του Περιφερειακού Γραφείου.

2. Εἰς τὸ τέλος τῆς § 33 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ὡς ἄνω κανονισμοῦ προστίθενται τρίτον καὶ τέταρτον ἑδάφια, ἔχοντα οὕτω:

«Εἰς τακτικὰς θέσεις τεχνικοῦ προσωπικοῦ Β' Κατηγορίας τῶν τοπικῶν γραφείων, ὡς αὗται καθορίζονται ἐν ἄρθρῳ V § 2 β-γ τοῦ αὐτοῦ κανονισμοῦ, δύνανται νὰ διορίζωνται ἀντὶ τακτικῶν, ἐκτάκτως ὑπάλληλοι ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου, μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔργου δι' ὃ προσλαμβάνονται, τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν καθοριζομένων ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς προσλήψεως των.

Εἰς περιπτώσεις ἀναθέσεως τῆς ἐπιβλέψεως τῶν ἔργων εἰς μηχανικοὺς τοῦ Δημοσίου ἢ Ν.Π.Δ.Δ. ἢ ἰδιώτην δύναται, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, νὰ προσλαμβάνωνται εἰς ὑποτεχνικὸς ἢ τεχνικὸς βοηθοὶ καὶ εἷς ἐργοδηγὸς ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου, μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔργου, τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν καθοριζομένων ἐν τῇ ἀποφάσει προσλήψεως αὐτῶν.

Ὡσαύτως εἰς περιπτώσεις ἀναπτύξεως πλειόνων ἐργοταξίων ἐπιβλεπομένων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τοπικοῦ Γραφείου ἢ τοῦ αὐτοῦ μηχανικοῦ Δημοσίου ἢ Ν.Π.Δ.Δ. ἢ ἰδιώτου, δύναται, πρὸς παρακολούθησιν τῶν ἔργων, νὰ προσλαμβάνωνται, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὑπομηχανικοὶ ἢ τεχνικοὶ βοηθοὶ ὡς καὶ ἐργοδηγοὶ μὴ ὑπερβαίνοντες τοὺς δύο ἐν συνόλῳ δι' ἕκαστον ἐργοτάξιον ἀναλόγως τῆς ἀπαιτουμένης αὐτοῦ, ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου, μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔργου, τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν καθοριζομένων ἐν τῇ ἀποφάσει προσλήψεως αὐτῶν.

3. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω κανονισμοῦ προστίθενται τέταρτη, πέμπτη καὶ ἕκτη παράγραφοι, ἔχουσαι οὕτως:

«Ὅσαι εἰς πρὸς ἐκπόνησιν μελέτη, συνεπείᾳ ἐξαιρετικῆς ἀναπτύξεως τοῦ στεγαστικοῦ προγράμματος, δὲν καθίσταται προφανὲς ἐφικτὸν νὰ διεκπεραιωθῶσι διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ παρόντος κανονισμοῦ προβλεπομένου ἐπιστημονικοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας, δύνανται νὰ Διοικητικὸν Συμβούλιον, δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπαρκῶς αἰτιολογημένης καὶ ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, νὰ προσλαμβάνῃ μέχρι πέντε (5) πολίτικους μηχανικοὺς ἢ ἀρχιτέκτονας ὡς καὶ ἰσαρίθμους σχεδιαστάς, διὰ προσεργὸν ἐνίσχυσιν τῆς Κεντρικῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας. Ἡ διάρκεια ἀπασχολήσεως τῶν οὕτω προσλαμβανομένων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς ἓξ μῆνας, ἡ δὲ μηνιαία ἀντιμισθία αὐτῶν καθορίζεται διὰ τῆς ἀποφάσεως προσλήψεως.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν, λόγῳ ἀναπτύξεως τοῦ στεγαστικοῦ προγράμματος τοῦ Ὀργανισμοῦ, ἠθέλει αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργοταξίων, ὥστε νὰ καθίσταται δυσχερὴς ἡ διεξαγωγὴ τῆς ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας διὰ τῶν μηχανικῶν, τῶν προβλεπομένων διὰ τὰ 12 τοπικὰ γραφεῖα καὶ τὸ Τοπικὸν Γραφεῖον Ἀθηνῶν—Ἑλευσῖνος, δύναται, ἀποφάσει τοῦ Δ. Σ., ἐγκρινομένῃ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, νὰ προσλαμβάνωνται ἕνα τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἐργασιῶν εἷς δι' ἑκαστον ἐργοτάξιον πολίτικος μηχανικὸς ἢ ἀρχιτέκτων.

Οἱ οὕτω προσλαμβανόμενοι θεωροῦνται ὡς ἔκτακτοι ὑπάλληλοι ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου, μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ τὴν διάρκειαν τῶν ἔργων, οἱ ἀποδοχαὶ αὐτῶν καθορίζονται ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς προσλήψεώς των».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουνίου 1956.

33433/Ε.1080/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ χορηγήσεως βοηθήματος ἀεροθεραπείας εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως συνταξιούχους καὶ ἐπιδοματούχους.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 123 τῆς 28 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 του ὑπ' ἀριθ. 19|1944 νόμου περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν».

2. Τὰς κρατούσας οἰκονομικὰς συνθήκας, ἀποφασίζομεν:

Τὴν χορήγησιν παρὰ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, πλὴν τοῦ ΙΚΑ, εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως τῶν πνευμόνων ἢ ἑτέρων ὀργάνων συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους (τύπου συντάξεως) καὶ εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως ἐπιδοματούχους ἀσθενείας, ἐκτάκτου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ἀεροθεραπείας διὰ τὴν θερινὴν περίοδον τοῦ τρέχοντος ἔτους 1956 ἐκ δραχμῶν πεντακοσίων (500).

Εἰς ἣν περίπτωσιν προβλέπεται εἰδικῶς ὑπὸ τῶν Καταστατικῶν διατάξεων Ὀργανισμοῦ τινος ἡ χορήγησις ὡς ἐπιδόματος ἀεροθεραπείας ποσοῦ μεγαλυτέρου τοῦ διὰ τῆς παρούσης ὁριζομένου, δύναται νὰ παρέχηται τοῦτο καὶ μέχρι τοῦ διπλασίου κατ' ἀνώτατον ὅριον τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ποσοῦ καὶ ἐφ' ὅσον ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ οἰκείου Ὀργανισμοῦ ἐπιτρέπει τὴν χορήγησιν τοῦ μεγαλυτέρου ποσοῦ.

Τοῦ κατὰ τ' ἀνωτέρω βοηθήματος ἀεροθεραπείας δικαιοῦνται οἱ μὲν λόγῳ φυματιώσεως συνταξιοῦχοι ἢ βοηθηματοῦχοι (τύπου συντάξεως), ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιβολὴ τῆς συνταξιοδοτήσεως των ἐμπίπτει εἰς τὰ μέχρι 31ης Ἰουλίου ἑ. ἔ. χρονικὸν διάστημα, οἱ δὲ ἐπιδοτούμενοι λόγῳ φυματιώσεως, ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ἔλαβον ἐπίδομα λόγῳ φυματιώσεως, κατὰ τὸ ἀπὸ 16 Ἰουνίου μέχρι τῆς 31ης Ἰουλίου ἑ. ἔ. χρονικὸν διάστημα καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἠσφαλισμένος (ἠσφαλισμένη) ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπέχῃ τῆς ἐργασίας του λόγῳ ἀνικανότητος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως καταβολῆς τοῦ βοηθήματος.

Δὲν δικαιοῦνται τοῦ βοηθήματος οἱ ἐπιδοματοῦχοι λόγῳ φυματιώσεως οἱ τυχόντες τοιούτου ἐκ τῆς ἰδιότητος των ὡς συνταξιούχων.

Δὲν δικαιοῦνται ὁμοίως τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω βοηθήματος ἀεροθεραπείας οἱ μετὰ τὴν 1ην Αὐγούστου 1956 συμπληρίζαντες τὴν νοσηλείαν των ἢ τὸ πρῶτον νοσηλευόμενοι εἰς σανατόρια ἢ ἀναρρωτήρια φυματικοὶ συνταξιοῦχοι ἢ βοηθηματοῦχοι (τύπου συντάξεως) καὶ ἐπιδοματοῦχοι ἐφ' ὅσον αἱ δαπάναι τῆς ὡς ἄνω νοσηλείας καταβάλλονται ὑπὸ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἢ παρέχονται αὐταῖς ὑπὸ τούτων ὁπωσδήποτε ἔξοδα ἐνοικίων ἢ ἐν γένει ἔξοδα διαμονῆς εἰς ξενοχάς.

Ἡ καταβολὴ τοῦ ὡς ἄνω βοηθήματος ἄρχεται ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1956, θέλει δὲ διαρκέσει μέχρι 30 Σεπτεμβρίου ἑ. ἔ. Προκειμένου περὶ τῶν λόγῳ φυματιώσεως καὶ καθ' ἑτέρων συνταξιούχων μετὰ τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου 1956 ὧν ἡ ἔναρξις συνταξιοδοτήσεως ἀνατρέχει εἰς τὸ πρὸ τῆς 31ης Ἰουλίου ἑ. ἔ. διάστημα ἡ καταβολὴ τοῦ ἐπιδόματος τῆς παρούσης ἐνεργεῖται ἐντὸς προθεσμίας 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως ἀποφάσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰουλίου 1956

30525/873/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ συμπληρώσεως τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Κανονισμοῦ Συνθέσεως καὶ Λειτουργίας Τοπικῶν Ἐπιτροπῶν Ἐργατικῆς Ἑστίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 123 τῆς 28 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4, 5 καὶ 17 τοῦ ν. 3467|1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας Νομοθεσίας», 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1861|1501|14.4.1956 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐνεκρίθη Κανονισμὸς περὶ συνθέσεως καὶ Λειτουργίας Τοπικῶν Ἐπιτροπῶν Ἐργατικῆς Ἑστίας, 3) ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 17.5.1956 καὶ ἀνακοινωθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7527|Τ. Ε. 714|18. 5.1956 ἀναφορᾶς τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 7527|Τ.Ε. 714|18.5.1956 ἀναφορὰν τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν ὅπως εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 9 τῆς ὑπ' ἀριθ. 1861|1501|14.4.1956 Ὑπουργικῆς Ἀποφάσεως περὶ συνθέσεως καὶ λειτουργίας Τοπικῶν Ἐπιτροπῶν Ἐργατικῆς Ἑστίας προστεθῇ παράγραφος, ἔχουσα οὕτω:

Εἰς ὅσας πόλεις δὲν ἐδρεύει Νομάρχης ὁρίζεται κατὰ

τὰ ἀνωτέρω ὁ οἰκεῖος Ἔπαρχος καὶ ἐν ἐλλείψει τοιούτου ἡ ἐπιτροπὴ ἀπαρτίζεται ἐκ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ οἰκείου Ἐργατικοῦ Κέντρου ἢ τῶν ὁμοίμων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ἰουνίου 1956

35306/6971/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀπὸ 17.4.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας νεκροκομιστῶν Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 123 τῆς 28 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1956 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας Νεκροκομιστῶν Θεσ)νίκης κατατεθεῖσα παρὰ τῇ Διευθύνσει Ἐργασίας τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργείου, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 69 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς κατωτέρω:

Συλλογικὴ Σύμβασις Ἐργασίας Νεκροκομιστῶν Θεσσαλονίκης

Ἐν Θεσσαλονίκῃ σήμερον τὴν 17ην Ἀπριλίου 1956 οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Δράκος Γιαννουλάκος Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Ἐργολάβων Κηδειῶν Θεσ)νίκης καὶ 2) Νικόλαος Μαραΐτης Ἀντιπρόεδρος τοῦ ἰδίου Συλλόγου καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Δημήτριος Μαντάκας καὶ 2) Ἀθανάσιος Σαμακοβλῆς Πρόεδρος καὶ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Σωματείου Νεκροκομιστῶν Θεσ)νίκης, ἅπαντες ὁμοίμως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Ὀργανώσεων ἃς ἐκπροσωποῦσιν, ἀπεφασίσαμεν τὴν κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν τῆς παρούσης Συλλογικῆς Συμβάσεως Ἐργασίας, ἃς κάτωθι:

1. Καθορίζομεν κατώτατα ὅρια ἀμοιβῆς νεκροκομιστῶν:
1. α) Φέρετρον ἐξαιρετικὸν Νο 45 δραχ. 60.
β) Φέρετρον α' κατηγορίας Νο 30 δραχ. 45.
γ) Φέρετρον β' κατηγορίας Νο 22 (πρώην 19) δραχ. 35.
δ) Φέρετρον γ' κατηγορίας Νο 22 (ρόμπα) δραχ. 30.
2. Ρόμπα στεφανοκομισταὶ δραχ. 25.
3. α) Μεταφορὰ νεκροῦ δραχ. 30.
β) Μεταφορὰ εἰδῶν κηδείας δι' αὐτοκινήτου δραχ. 20.
4. Ἄλλαγμα νεκροῦ δραχ. 40.
5. Ξύρισμα νεκροῦ δραχ. 30.
6. Μνημόσυνα σμόκιν δραχ. 35.
7. Διακόσμησις ἐκκλησίας δραχ. 30.
8. Μεταφορὰ εἰδῶν μνημοσύνου δραχ. 37.
9. Ἄδεια ταφῆς ἐν περιπτώσει χρησιμοποιήσεως νεκροκομιστοῦ δραχ. 25.
10. Τοιχοκολλήσεις, ἀγγελίαι δραχ. 25.

11. Ὧραι ἐργασίας.

1) Ἕκαστος ἐργολάβος ἀπευθύνεται πρὸς τὸ Σωματεῖον διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀναγκαιούντος ἀριθμοῦ νεκροκομιστῶν καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα ἐπιλογῆς.

2) Οἱ νεκροκομισταὶ ὀφείλουν ἅμα τῇ εἰδοποιήσει τοῦ ἐργολάβου νὰ εὑρίσκωνται 20 λεπτὰ τῆς ὥρας ἐνωρίτερον ἀπὸ τῆς καθοριοθείσης διὰ τὴν τέλεσιν τῆς κηδείας εἰς τὸν ὑποδειχθησόμενον τόπον διφορᾶς τοῦ νεκροῦ.

3) Οἱ νεκροκομισταὶ ὀφείλουν νὰ προσέρχωνται εἰς τὸν τόπον τῆς τελέσεως τῆς κηδείας καθαροί, ἐξυρισμένοι, κομμένα μαλλιά, βαμμένα ὑποδήματα, καθαρὸν ὑποκάμισον, ἐπιρρεπεῖς καὶ κόσμιοι, νὰ ὑπακούωσι δὲ εἰς τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀναλαμβάνοντος τὴν κηδείαν ἐργολάβου ἢ εἰς τὸν ἐπὶ τούτοις ὁριζόμενον ἐπὶ κεφαλῆς, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνεται κατὰ τρόπον πειθαρχικὸν κοσμιότης τῆς τελετῆς καὶ τὸ ἐν γένει ἄφογον ταύτης.

4) Οἱ νεκροκομισταὶ ὀφείλουν νὰ προσέρχωνται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νεκροῦ μὲ ἀφάνταστον σεβασμὸν καὶ εὐγένειαν τόσον πρὸς τὸν νεκρόν, ὅσον καὶ εἰς τὰ λοιπὰ πενθοῦντα μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ μὲ νεκρικὴν σιγὴν νὰ παρέχουν κάθε δυνατὴν περιποίησιν εἰς τὸν νεκρόν.

5) Τὴν σειρὰν τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ θὰ κανονίζῃ ὁ ἐργολάβος ὅστις καὶ θὰ δίδῃ τὸ σημεῖον ἀναχωρήσεως.

6) Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς εἰς τοὺς νεκροκομιστὰς ν' ἀναλαμβάνουν δι' ἴδιον λογαριασμὸν ἐργολαβικῶς κηδείας ἢ διατηροῦν φερετροποιεῖα ἢ καταστήματα πωλήσεως εἰδῶν κηδείας, ὡς καὶ οἱαδήποτε διαμεσολάβησις ὑπὲρ οἱουδήποτε Γραφείου κηδειῶν.

7) Εἰς ἣν περίπτωσιν οἱ ἐργολάβοι ἀναλαμβάνουν κηδείας ἐκτὸς ἕδρας (εἰς χωρία) καὶ ἀποστέλλουν τοὺς νεκροκομιστὰς διὰ τὴν τέλεσιν τῆς κηδείας ἡ ὁριζομένη διὰ τῆς παρούσης ἀμοιβὴ θὰ δίδεται εἰς διπλοῦν καὶ τὰ ἔξοδα μεταβάσεως των θὰ ἐπιβαρύνουν τοὺς ἐργολάβους.

8) Τὸ ἄλλαγμα τοῦ νεκροῦ, ἡ μεταφορὰ τραπέζης, φερέτρου καὶ λοιπῶν εἰδῶν διακοσμήσεως, ὡς καὶ τὸ ξύρισμα τυχὸν τοῦ νεκροῦ, θὰ ἀνατίθεται εἰς τοὺς νεκροκομιστάς.

9) Συμφωνεῖται ὅτι τὸ ἀναγκαιοῦν ἑκάστοτε προσωπικὸν θὰ προσλαμβάνηται κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ἐργολάβου ἐκ τοῦ πίνακος τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου νεκροκομιστῶν, ὑποχρεουμένου τοῦ Προέδρου τοῦ ἐν λόγῳ Σωματείου ν' ἀποστέλλῃ κατὰ μῆνα τοιοῦτον πίνακα εἰς τὸν Σύλλογον Ἐργολάβων Κηδειῶν Θεσσαλονίκης. Μὴ ὑπαρχόντων τυχὸν, κατὰ κρίσιν δικαίαν, διαθεσίμων καταλλήλων νεκροκομιστῶν οἱ ἐργολάβοι κηδειῶν δύνανται νὰ προσλαμβάνωσι τοιούτους ἐκ τοῦ πίνακος τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας Θεσσαλονίκης.

ΙΙ. 1) Διασαφηνίζεται ὅτι κατὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ νεκροῦ θὰ χρησιμοποιῆται ὑποχρεωτικῶς ἐν τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου Νεκροκομιστῶν, τοῦ ἑτέρου τυχὸν ἀπαιτηθησομένου προσλαμβανομένου ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ πελάτης δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν χρησιμοποίησιν προσώπων διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ νεκροῦ οὐδεὶς θὰ προσλαμβάνηται.

2) Ἡ μεταφορὰ εἰδῶν κηδείας Νο 45 καὶ Νο 30 θὰ γίνεται ὑποχρεωτικῶς δι' ἑνὸς νεκροκομιστοῦ τοῦ Σωματείου, βοηθουμένου ὑπὸ ἐκπροσώπου τοῦ ἐργολάβου.

Εἰς τὰς λοιπὰς ὅμως κατηγορίας κηδειῶν ἡ χρησιμοποίησις νεκροκομιστῶν ἐναφίεται εἰς τὴν βούλησιν τοῦ πελάτου.

3) Αἱ τοιχοκολλήσεις ἀγγελιῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐκτελοῦνται ὑπὸ ἐργατοϋπαλλήλων τῶν Γραφείων Κηδειῶν, θὰ γίνωνται διὰ τῶν νεκροκομιστῶν.

ΙΥ. Ἡ Ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχομένη τὴν 1ην Μαΐου 1956 λήγει μετὰ ἓν Ἔτος, ἤτοι τὴν 30ὴν Ἀπριλίου 1957, παρατείνεται δὲ ἐπὶ ἓν εἰσέτι Ἔτος ἐφ' ὅσον ἕνα μῆνα πρὸ τῆς λήξεώς της οἱονδήποτε τῶν συμβαλλομένων Σωματείων δὲν ἤθελε γνωστοποιήσει ἐγγράφως πρὸς τὸ Ἕτερον ἀντίθετον βούλησιν.

Οἱ Συμβαλλόμενοι

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἰουνίου 1956

37008/7293/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ταύτης περὶ τῆς ἁμοιβῆς κλπ. τῶν ἐκδοροσφαγέων Βόλου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 124 τῆς 30 Ἰουνίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955.

β) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ αὐτοῦ νόμου 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 20.4.1956 καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 16 ἐ. ἔ. ἐγγράφου του, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα.

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1)1956 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Λαρίσης περὶ τῶν ἀποδοχῶν, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. τῶν ἐκδοροσφαγέων Βόλου», ἃς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1)1956 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Βόλου ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

δ) Τὴν ἀνάγκην ὅπως τροποποιηθῇ καὶ συμπληρωθῇ ἡ πρώτη ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων, ἥτις τροποποιήσασα τὴν δευτέραν ὁμοίων καθώρισε τιμολόγιον ἁμοιβῆς τῶν

ἐκδρομεφαγέων μειωμένων καὶ εἰς ἀνεπαρκῆ ἐπίπεδα διὰ τινας κατηγορίας σφαζομένων ζώων (ἀρνιά, ἐρίφια, αἰγοπρόβατα, ἀγελάδες) ἐν ὄψει τῶν ἐντὸς τῆς σφαγῆς συμπληρωματικῶν τινῶν ἐργατῶν (ἀκουστῆρισμός κλπ.) εἰς ἃς ἀπασχολοῦνται οἱ ἐν λόγῳ ἐκδορυφαγεῖς Βόλου, καὶ ἐκτάκτων δαπανῶν (κάμψιμος ὕλη κλπ.), εἰς ἃς ὑποβάλλονται οὗται, ἀποφασίζομεν

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1111956 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Λαρίσης, τροποποιουμένην καὶ συμπληρουμένην παρ' ἡμῶν ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβὴν ἐκδορυφαγέων κλπ. τῶν ἄρνων ἐρεφίων (§ 1), τῶν αἰγοπροβάτων (§ 2) καὶ τῶν ἀγελάδων (§ 4) καὶ ἐγκρίνομεν τὴν δημοσίευσιν τῆς διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β'), ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως μετὰ τῆς προστιθείσης τροποποιήσεως:

Ἀριθμὸς 1111955.

Τὸ Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας Λαρίσης.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Λάμπρου Λογοθέτου, Ἐφέτου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου Ἐφετῶν), Προέδρου, Ἀντ. Τρύπου, Παναγ. Κουκουτάρα, Χρ. Λούσια, Ἠλία Τζίτζου καὶ Σερ Δημοπούλου.

Συνεδρίασεν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ Ἐφετείου Λαρίσης τὴν 7ην Μαρτίου 1956, παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμματέως αὐτοῦ Παύλου Βρασιβανοπούλου Προϊσταμένου τοῦ Πολ. Τμήματος Ἐφετείου, ἐπὶ τῆς ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1956 ἐφέσεως:

Τοῦ Συλλόγου Κρεοπωλῶν Βόλου, νομίμως ἐκπροσωπουμένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ Ἀργυρ. Κουκᾶ κατοίκου Βόλου, παραστάντος μετὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Γ. Ἱτρου Καρώνη καὶ

Τῆς Ἑνώσεως Ἐκδορέων — Σφαγέων Βόλου, νομίμως ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῆς Γεωργίου Πολυχρόνη, κατοίκου Βόλου, παραστάντος μετὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Δημ. Γουσίου.

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 76602) 5806 τῆς 31.12.1956 ἐγγράφου του παρέπεμψε πρὸς τὸν Πρόεδρον Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου τὴν ὑφισταμένην συλλογικὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ Συλλόγου Κρεοπωλῶν Βόλου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Ἑνώσεως Ἐκδορέων—Σφαγέων Βόλου μετὰ τὴν διαπιστωθεῖσαν ἀδυναμίαν συμφωνίας τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ τῆς ἀποτυχίας τῆς μεσολαβητικῆς ἐνεργείας πρὸς ὑπογραφὴν Συλλογικῆς Συμβάσεως Ἐργασίας.

Συζητήσεως γενομένης ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης τὸ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1111956 ἀπόφασίν του, δι' ἧς καθώρισε τὴν ἀμοιβὴν τῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως Σφαγέων—Ἐκδορέων Βόλου διὰ τὴν σφαγὴν ζώων 1) δι' ἀρνοὺς καὶ ἐρίφια ὀρχ. ὁ κατὰ κεφαλὴν μέχρι τῆς 23 Ἀπριλίου ἑκάστου ἔτους καὶ πέραν αὐτῆς εἰς ὀρχ. 7, 2) δι' αἰγοπρόβατα ὀρχ. 12, 3) διὰ μόσχους ὀρχ. 40, 4) δι' ἀγελάδας ὀρχ. 60, 5) διὰ χοίρους ὀρχ. 35, 6) διὰ χοίρους μαθητοὺς μέχρις 25 ὀκ. ὀρχ. 30, 7) διὰ χοίρους μαθητοὺς ἀπὸ 25—50 ὀκ. ὀρχ. 35 καὶ 8) διὰ χοίρους μαθητοὺς ἀπὸ 50 ὀκ. καὶ ἄνω ὀρχ. 50. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὁ Σύλλογος Κρεοπωλῶν Βόλου διὰ τῆς ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1956 ἐφέσεώς του, αἰτούμενος νὰ γίνῃ αὕτη δεκτὴ νὰ ἀκυρωθῇ καὶ ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη πρωτοβάθμιος ἀπόφασις, ἄλλως νὰ μεταρρυθμισθῇ αὕτη καὶ νὰ αὐξηθοῦν αἱ καταβαλλόμεναι ἀμοιβαὶ πρὸς τοὺς ἐκδορεῖς διὰ τὴν σφαγὴν τῶν δοσιδῶν καὶ χοίρων εἰς ποσοστὸν 3—5%.

Οὕτως εἰσῆχθη πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἡ προκειμένη ὑπόθεσις κατ' ἣν ἀκούσαν τῶν ἐκπροσώπων τῶν διαδίκων ὡς καὶ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν δικηγόρων. Ἴδόν τὰ σχετικὰ πρακτικὰ καὶ δικογραφίαν. Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις τοῦ Συλλόγου Κρεοπωλῶν Βόλου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1111956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Συλλογικῶν διαφορῶν Βόλου νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκήθη (ἄρθρον 10 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3239|1955 ν.), ἐκπληρωθέντος δὲ κατὰ τὸ προστασσόμενον ὑπ' ἀριθ. 1655 τῆς 4 Φεβρουαρίου 1956 ἀποδεικτικὸν τοῦ δικ. κλητῆρος τῶν ἐν Βόλῳ Πρωτοδικῶν Τρ. Μιλωνᾶ ὁρμοθίως καὶ ἐμπροθέσμως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας ἐκπροσωπούμενον ἐν Βόλῳ ὑπὸ τῆς ἐκεῖσε Ὑπηρεσίας τῆς Ἐπιθεωρήσεως, δέον νὰ γίνῃ τύποις δεκτὴ καὶ νὰ ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ πρωτοβαθμίῳ προσαχθέντων καὶ τῶν νῦν δὲ προσαγομένων ἀποδεικτικῶν ἐν γένει στοιχείων καὶ ἰδίως ἐκ τῶν καταθέτων τῶν ἐν τῷ α' βαθμῷ, ὡς καὶ τῶν ἐνώπιον τοῦδε Δικαστηρίου ἐξεταστέντων μαρτύρων καὶ ἐγγράφων, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ζητηθὲν καὶ προσαχθὲν βιβλίον κινήσεως τῶν ἐργατῶν τῆς ἐφεσιβλήτου Ἑνώσεως Ἐκδορέων—σφαγέων Βόλου, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἐβεβαιώθη ἀρκούντως ὅτι ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐν τοῖς σφαγείοις Βόλου ἐργαζομένων ἐκδορυφαγέων, καθορισθεῖσα συμβατικῶς ἐν ἔτει 1953, ἀνέρχεται εἰς ὀρχ. 5,64 κατὰ κεφαλὴν δι' ἀρνοὺς καὶ ἐρίφια, 9,60 ὀρχ. δι' αἰγοπρόβατα, 24 ὀρχ. διὰ χοίρους μαθητοὺς μέχρι 25 ὀκάδων, 24 ὀρχ. διὰ μόσχους, 36 ὀρχ. δι' ἀγελάδας, 24 ὀρχ. διὰ χοίρους, 36 ὀρχ. διὰ χοίρους μαθητοὺς ἀπὸ 25—50 ὀκ. καὶ ὀρχ. 36 διὰ χοίρους μαθητοὺς ἀπὸ 50 ὀκ. καὶ ἄνω. Ἡ ἀμοιβὴ αὕτη ἰσχύει καὶ μέχρι τοῦδε, κατ' οἱ ἡ ἐκδορὰ τῶν δοσιδῶν καὶ χοίρων, ἐνεργουμένη πρότερον εἰς τὰ κρεοπωλεῖα τῶν μελῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑπὸ ὑπαλλήλων των καὶ μὴ περιλαμβανομένη εἰς τὴν ὡς ἄνω ἀμοιβήν, γίνεται ἀπὸ διετίας κατ' ἐφαρμογὴν σχετικῆς διατυπωμένης διατάξεως εἰς τὰ σφαγεῖα ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ὡς ἄνω Ἑνώσεως, δι' ἣν πρόσθετον ἐργασίαν θὰ ἔδει νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἀνάλογος ἐπαύξησις τῆς ὡς διειλήπται ἀμοιβῆς των. Ἐν ὄψει τοῦ περιστατικοῦ τούτου, ἐκτιμωμένου καὶ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ βεβαιωθὲν γεγονὸς ὅτι τὸ ἡμερομίσθιον τῶν μελῶν τῆς ἐφεσιβλήτου βάσει τοῦ βιβλίου κινήσεως τῶν ἐργασιῶν της ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 42,30 περίπου, μὴ παρορωμένης δὲ καὶ τῆς ἀμοιβῆς ἥτις ἰσχύει διὰ τὴν ἕνωσιν ἐκδορασφαγέων Λαρίσης πρὸς ἣν λόγῳ τῆς γειτνιάσεως τῶν πόλεων Βόλου — Λαρίσης, τελευταῖον περίπου ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐν προκειμένῳ συνθήκας, δέον κατὰ τὸ δυνατὸν νὰ συμβαδίζῃ καὶ ἡ τῶν μελῶν τῆς ἐφεσιβλήτου, τὸ δικαστήριον ἄγεται εἰς τὴν κατωθὶ κρίσιν του.

1) Ὡς πρὸς τοὺς ἀρνοὺς καὶ ἐρίφια ὀρθῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καθορίσασα τὴν ἀμοιβὴν εἰς δραχμὰς ὁ κατὰ κεφαλήν, πλὴν σφάλλει κατὰ τὸν ἐν αὐτῇ τεθέντα χρονικὸν περιορισμὸν τῆς ἰσχύος της μέχρι μὲν τῆς 23ης Ἀπριλίου ἑκάστου ἔτους πρὸς ὀρχ. 6, πέραν δὲ αὐτῆς πρὸς ὀρχ. 7, δι' ὃ καὶ δέον ὅπως καθορισθῇ ἡ ἐφεξῆς ἀμοιβὴ ἄνευ τινὸς περιορισμοῦ εἰς τὰς ὀρχ. 6 κατὰ κεφαλήν, μειοψηφούντων τῶν ἐκ τῶν μελῶν Κουκουτάρα καὶ Δούσια ἐχόντων τὴν γνώμην ὅτι δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ κατὰ τοῦτο ἡ ἔφεσις καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις. 2) Ὡς πρὸς τὰ αἰγοπρόβατα σύμφωνος ἡ ἀπόφασις καθορίσασα τὴν ἀμοιβὴν εἰς δραχμὰς 40, 4) ὡς πρὸς τὰς ἀγελάδας ἐσφάλη ἡ ἐκκαλουμένη καθορίσασα τὴν ἀμοιβὴν εἰς δραχμὰς 60 κατὰ κεφαλὴν καὶ δέον ὅπως ἐξαφανισθῇ, καθοριστῇ δὲ ἡ τοιαύτη τῶν δραχμῶν 51, μειοψηφούντων τῶν Τρέσσα, Τζίτζου καὶ Δημοπούλου φρονούντων ὅπως καθοριστῇ ὡς ἀμοιβὴ ἡ τῶν δραχμῶν 55. Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἡ πλειοψηφία συνετάχθη ἐκ τῶν ψήφων τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου καὶ τῶν τοῦ Κουκουτάρα καὶ Δούσια οἵτινες, ἀρχικῶς διατυπώσαντες τὴν γνώμην ὑπὲρ καθορισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς εἰς δραχ. 50 ὁ πρῶτος καὶ 45 ὁ δεύτερος, προσεχώρησαν τελικῶς πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Προέδρου. Τέλος ὡς πρὸς τοὺς χοίρους. Χοίρους μαθητοὺς μέχρι 25 ὀκ., χοίρους μαθητοὺς ἀπὸ 25—50 ὀκ. καὶ χοίρους μαθητοὺς ἀπὸ 50 ὀκ. καὶ ἄνω, ὀρθῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις. Κατ' ἀκολουθίαν δεκτῆς καθισταμένης ἐν μέρει τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως δέον ὅπως ὁρισθῇ ἡ ἐν τῷ διατακτικῷ τιμὴ διὰ σφαγὴν καὶ ἐκδορὰν μεθ' ἁπασῶν τῶν παρεπομένων ἐργασιῶν (τακτοποίησις, **τεμαχισμὸς κ.λ.π.**).

Διὰ ταῦτα

Δέχεται κατὰ πλειοψηφίαν τὴν ὑπὸ κρίσιν ἔφεσιν.

Καθορίζει τὴν ἀμοιβὴν τῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως Σφαγέων — Ἐκδορέων Βόλου διὰ τὴν σφαγὴν ζώων:

1) Δι' ἀμνοὺς καὶ ἐρίφια δραχμὰς ἓξ καὶ λεπτὰ πεντήκοντα (6,50) κατὰ κεφαλήν.

2) Δι' αἰγοπρόβατα δραχμὰς ἑνδεκα (11) κατὰ κεφαλήν.

3) Διὰ μόσχους δραχμὰς τεσσαράκοντα (40) κατὰ κεφαλήν.

4) Δι' ἀγελάδας δραχμὰς πεντήκοντα πέντε (55) κατὰ κεφαλήν.

5) Διὰ τοὺς χοίρους δραχμὰς τριάκοντα πέντε (35) κατὰ κεφαλήν.

6) Διὰ χοίρους μαδητοὺς μέχρι 25 ὀκ. δραχ. τριάκοντα (30) κατὰ κεφαλήν.

7) Διὰ χοίρους μαδητοὺς ἀπὸ 25—50 ὀκ. δραχμὰς τριάκοντα πέντε (35) κατὰ κεφαλήν. Καὶ

8) Διὰ χοίρους μαδητοὺς ἀπὸ 50 ὀκ. καὶ ἄνω δραχμὰς πεντήκοντα (50) κατὰ κεφαλήν.

Ἐκρίθη, ἀποφασίσθη καὶ ἐξεδόθη ἐν Λαρίσῃ τῇ 7ῃ Μαρτίου 1956

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουνίου 1956

33651/Ε1089/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως κανονισμοῦ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τοῦ Ι.Κ.Α.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 126 τῆς 3 Ἰουλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀ. νόμου 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

2. Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 19)5.4.1956 καὶ 21)16.4.1956 συνεδριάσεις αὐτοῦ καὶ ὑποβληθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 36905)30.4.1956 ἀναφορᾶς τοῦ ΙΚΑ, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὸν Κανονισμὸν Νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τοῦ ΙΚΑ ἐξ ἄρθρων δέκα (10), ἔχοντα ὡς ἀκολούθως:

Κανονισμὸς Νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τοῦ ΙΚΑ

Ἄρθρον 1.

Περιπτώσεις παροχῆς Νοσοκομειακῆς Περιθάλψεως.

Νοσοκομειακὴ περίθαλψις παρέχεται ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος: α) Ὅταν ὁ ἀσθενὴς πάσχῃ ἐκ μολυσματικῆς νόσου, β) ὅταν ἡ νόσος καὶ ἐν γένει ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς καθιστᾷ ἀναγκαίαν τὴν ἐκ τοῦ σύνεγγυς συνεχῆ παρακολούθησιν ἢ ἐπιτήρησιν αὐτοῦ ἢ ἀπαιτεῖ ἰατρικὰς φροντίδας μὴ δυναμένας νὰ παρασχεθῶσι διὰ τῶν συνήθων θεραπευτικῶν μέσων ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ γ) ὅσάκις αἱ συνθῆκαι τῆς κατ' οἶκον διαβιώσεως τοῦ ἀσθενοῦς δυσχεραίνουν τὴν θεραπείαν.

Ἄρθρον 2.

Ἔκτασις νοσοκομειακῆς περιθάλψεως.

Ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις περιλαμβάνει τὴν εἰς πάσης φύσεως θεραπευτήρια, ὡς τοιούτων νοουμένων καὶ τῶν Σανατορίων, ἐνδιαίτησιν τοῦ ἀσθενοῦς, ὡς καὶ πᾶσαν ἐν γένει ἐν αὐτοῖς παρεχομένην οἱαδήποτε φύσεως ἰατρικὴν καὶ φαρμακευτικὴν περίθαλψιν αὐτοῦ. Εἰς τὴν νοσοκομειακὴν περίθαλψιν περιλαμβάνεται καὶ ἡ δαπάνη μεταφορᾶς τοῦ ἀσθενοῦς ἐντὸς τῆς αὐτῆς πόλεως ἐκ τῆς κατοικίας του εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ πάλιν, ὁσάκις οὗτος λόγῳ τῆς καταστάσεώς του δὲν δύναται, κατ' ἰατρικὴν βεβαίωσιν, νὰ βαδίσῃ. Ὅπου τὸ ΙΚΑ δὲν διαθέτει ἴδια μέσα μεταφορᾶς ἢ ἐφ' ὅσον ὁ ἀσθενὴς δὲν ἐχρησιμοποίησεν, οὐχὶ ἐξ ἰδίας ἀνάγκης, τὰ ὑπάρχοντα μέσα τοῦ Ἱδρύματος, ἀποδίδεται εἰς τοῦτον ἡ καταβληθεῖσα δαπάνη μεταφορᾶς.

Ὅσάκις εἰς ἡσφαλισμένους νοσηλευομένους δαπάναις τοῦ Ἱδρύματος εἰς πάσης φύσεως θεραπευτήρια δὲν παρέχεται τροφὴ ἢ ἡ παρεχομένη τοιαύτη δὲν εἶναι πλήρης, δύναται νὰ χορηγῆται εἰς τούτους τὸ ἀντίτιμον τῆς μὴ παρεχομένης ἢ ἐλλειποδοσης τροφῆς κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 3.

Τύπος παροχῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως. Ἀπόδοσις νοσηλείων διὰ περίθαλψιν εἰς μὴ συμβεβλημένα θεραπευτήρια.

1. Ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις παρέχεται ἐν τοῖς θεραπευτηρίοις τοῦ Ἱδρύματος. Ἐν ἐλλείψει δὲ ἢ ἀνεπαρκείᾳ τούτων, εἰς δημόσια, δημοτικὰ θεραπευτήρια ἢ τοιαῦτα κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων, ὡς καὶ εἰς ἰδιωτικὰς κλινικὰς μεθ' ὧν τὸ Ἵδρυμα συνήψε σχετικὰς συμβάσεις καὶ εἰς τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας ἔχει ἐξασφαλίσει δι' αὐτὸ τὸ Ἵδρυμα. Ὁ ἀσθενὴς δύναται νὰ νοσηλευθῇ κατόπιν αἰτήσεώς του εἰς ἀνωτέρων θέσιν, ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει καταβάλλει οὗτος τὴν ἐπὶ πλέον δαπάνην ἄνευ οὐδεμιᾶς εὐθύνης τοῦ Ἱδρύματος ἔναντι τοῦ νοσοκομείου.

2. Δύναται ὁ ἀσθενὴς νὰ νοσηλεύεται καὶ εἰς μὴ συμβεβλημένα κατὰ τ' ἀνωτέρω νοσοκομεῖα δημόσια, δημοτικὰ ἢ Κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δύναται, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων, νὰ ἐπιτραπῇ εἰς ὡρισμένα Ὑποκαταστήματα πλὴν τῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης, ἡ νοσηλεία τῶν ἀσθενῶν καὶ εἰς μὴ συμβεβλημένας μετὰ τοῦ ΙΚΑ ἰδιωτικὰς κλινικάς, ὁριζομένας ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀποκλειομένων ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐκείνων ἐν οἱ χειρουργοὶ εἶναι ἰατροὶ τοῦ Ἱδρύματος ἢ μετ' αὐτοῦ συμβεβλημένοι καθ' οἱανδήποτε τρόπον διὰ τὴν παροχὴν ἰατρικῆς περιθάλψεως, ὡς καὶ τῶν διαθετουσῶν τὰς ὀλιγωτέρας κλίνας, καὶ τῶν λόγῳ ἐγκαταστάσεων, ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ κλπ. παρεχουσῶν τὰς ὀλιγωτέρας ἐγγυήσεις διὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐνδεδειγμένης περιθάλψεως.

Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἀποκλείεται ἡ ὑπὸ τοῦ ΙΚΑ ἀναγνώρισις τῆς νοσηλείας εἰς κλινικὰς εἰς ἃς ἐπεβλήθη ὑπὸ τούτου ὡς κύρωσις ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἢ ἡ διακοπὴ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς ταύτας ἀσθενῶν ἠσφαλισμένων ἐπὶ ὡρισμένων χρόνων, καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ τοιαύτη διακοπή.

Εἰς τὰς συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ ὁριζομένας περιπτώσεις νοσηλείας εἰς μὴ συμβεβλημένα θεραπευτήρια τὸ Ἵδρυμα καταβάλλει μόνον τὰ νοσήλεια, ἅτινα θὰ κατέβαλλεν, ἐὰν ὁ ἀσθενὴς ἐνοσηλεύετο ἐν ὁμοίᾳ συμβεβλημένῳ θεραπευτηρίῳ, μὴ εὐθυνόμενον διὰ τὴν τυχὸν ἐπὶ πλέον δαπάνην, ἥτις καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς. Ἐὰν ὑπάρχουν πλείονα ὁμοειδῆ θεραπευτήρια μὲ διαφόρους τιμὰς νοσηλείων λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ μέσος ὅρος νοσηλείων καθοριζόμενος δι' ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπ)ματος.

Ἐὰν τυχὸν δὲν ὑπάρχουν ὁμοειδῆ συμβεβλημένα θεραπευτήρια ὁρίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὁ μέσος ὅρος τῶν γενικῶς ἰσχυόντων νοσηλείων.

Εἰς ἐπειγούσας περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐκ τῆς ἀναβολῆς ἀπειλεῖται κίνδυνος διὰ τὸν ἀσθενῆ, ἐπιτρέπεται ἡ νοσηλεία καὶ εἰς θεραπευτήρια μὴ συμβεβλημένα μετὰ τοῦ Ἱδρύματος, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ περιορισμῶν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καὶ δι' ὅσον χρόνον, ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μετακίνησις τούτου εἰς συμβεβλημένον θεραπευτήριον, τὸ Ἵδρυμα ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ πλήρη τὰ ἀπαιτηθησόμενα νοσήλεια, συμφώνως πρὸς τὸ τιμολόγιον τοῦ θεραπευτηρίου τρίτης θέσεως. Διὰ τὸ περαιτέρω χρονικὸν διάστημα, ἐφ' ὅσον ὁ ἀσθενὴς παραμένει εἰς τὸ αὐτὸ θεραπευτήριον, θεωρεῖται ὡς νοσηλευόμενος εἰς τοιοῦτον ἰδίας αὐτοῦ ἐκλογῆς, ἐφαρμοζομένων τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ὁριζομένων.

4. Ὡσαύτως, κατ' ἐξαίρεσιν ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος πάσχῃ ἐξ ἰδιαζόντως σοβαρᾶς παθήσεως, δι' ἣν ἐνδείκνυται ἐπικίνδυνος χειρουργικὴ ἐπέμβασις, μὴ δυναμένη νὰ ἐνεργηθῇ εἰμὴ παρ' ὡρισμένων ἐξειδικευμένων πρὸς τοῦτο ἰατρῶν, δύναται νὰ νοσηλευθῇ εἰς μὴ συμβεβλημένην κλινικὴν ἀνεξαρτήτως τῶν ἐν τῇ § 2 τοῦ παρόντος περιορισμῶν ἡ ἐν συμβεβλημένῃ, ἀλλὰ τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰδικοῦ ὡς ἄνω μὴ συμβεβλημένου ἰατροῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πλὴν τῶν κατὰ τὴν § 2 ἀποδιδομένων εἰς τὸν ἀσθενῆ νοσηλείων δύναται τὸ ΙΚΑ νὰ ἀναλάβῃ καὶ τὴν δαπάνην τῆς ἀμοιβῆς τοῦ εἰδικοῦ χειρουργοῦ ἰατροῦ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς νοσηλείας εἰδικῆς μετ'

αὐτοῦ συμφωνίας, ἐγκρινομένης ὑπὸ τῆς Ε. Δ. τοῦ Ἱδρύματος.

Προκειμένου περὶ ἰδιαιτέρως σοβαρῶν παθήσεων, δύναται ὁ ἀσθενὴς νὰ νοσηλευθῇ εἰς θεραπευτήριον τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκλογῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀποδίδεται εἰς τὸν ἠσφαλισμένον ἡ δαπάνη μέχρι τῶν συμβατικῶς ἰσχυόντων ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Περ)κοῦ Ὑποκ)ματος Ἀθηνῶν μεγαλυτέρων νοσηλείων, αὐξημένων κατὰ 20%.

Ἄρθρον 4

Ἔγκρισις καὶ διαδικασία παροχῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως.

1. Διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἀσθενοῦς εἰς θεραπευτήριον ἀπαιτεῖται ἔγκρισις τοῦ ἁρμοδίου Ὑποκ)ματος, χορηγουμένη μετ' ἰατρικὴν γνώμην περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως.

2. Ἐν τῇ ἐγκρίσει (σύστημα εἰσόδου) σημειοῦται καὶ τὸ θεραπευτήριον ὅπερ θὰ δεχθῇ τὸν ἀσθενῆ.

Ὁ ἀσθενὴς δύναται νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν συμβεβλημένων θεραπευτηρίων, ἅτινα διαθέτουν κενὴν κλίνην, ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐπιθυμεῖ νὰ νοσηλευθῇ, ἐντὸς ἂν ὑπάρχῃ κενὴ κλίνη ἐν θεραπευτηρίῳ τοῦ Ἱδρύματος καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ νοσηλευθῇ εἰς ἀνώτερον βάσιν, ὑπὸ τοὺς ὅρους δὲ τῆς § 2 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου καὶ εἰς θεραπευτήριον μὴ συμβεβλημένον.

Εἰς ἃς περιπτώσεις δὲν αἰτεῖται ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τ' ἀνωτέρω τὴν νοσηλείαν του εἰς ὡρισμένον θεραπευτήριον, ἡ συμπλήρωσις τῶν κενῶν κλινῶν τῶν συμβεβλημένων θεραπευτηρίων γίνεται προτιμωμένων, α) τῶν κρατικῶν ἢ δημοτικῶν νοσοκομείων ἢ τῶν ἀνηκόντων εἰς Κοινωφελῆ Ἱδρύματα καὶ β) τῶν κλινικῶν τῶν διαθετουσῶν μεγαλύτερον ἀριθμὸν κλινῶν.

Πᾶν εἰσιτήριον μὴ χρησιμοποιηθὲν ἐντὸς 24 ὡρῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του καθίσταται ἄκυρον.

3. Ἡ ἔγκρισις ζητεῖται ἐκ τῶν προτέρων, ἐξαιρετικῶς δὲ ἐκ τῶν ὑστέρων μόνον ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἐπειγουσῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἡ ἄμεσος παροχὴ ἰατρικῆς περιθάλψεως ἐν θεραπευτηρίῳ θεωρεῖται ἐπιβεβλημένη ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, ἐκ δὲ τῆς ἀναβολῆς ἐνέχεται κίνδυνος.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐὰν ὁ ἀσθενὴς εἰσαχθῇ εἰς συμβεβλημένον θεραπευτήριον ὑποχρεοῦται τοῦτο, θεωρουμένης τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης ὡς ὅρου τῆς μετὰ τοῦ ΙΚΑ συμβάσεως, εἰς ἀναγγελίαν εἰς τὸ ΙΚΑ τῆς τοιαύτης εἰσαγωγῆς ἐντὸς 24 ὡρῶν τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς εἰσόδου του. Ἐπὶ παραλείψεως ἐκπληρώσεως τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως τὸ ΙΚΑ ἀναλαμβάνει μὲν τὴν νοσηλείαν τοῦ ἀσθενοῦς ἀπὸ τῆς εἰσόδου του, ἐφ' ὅσον ὁπωσδήποτε λάβῃ γνῶσιν πρὸ τῆς ἐξόδου του, εἶναι δὲ δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ τὸ ἐπείγον τῆς περιπτώσεως καὶ ἡ ἀνάγκη νοσηλείας, καταλογιζομένης ὅμως τῆς σχετικῆς δαπάνης ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 6 ὁριζόμενα εἰς βάρος τοῦ θεραπευτηρίου.

Ἐὰν ὁ ἀσθενὴς, ἐπὶ ἐπειγούσης κατὰ τ' ἀνωτέρω περιπτώσεως, εἰσέλθῃ εἰς μὴ συμβεβλημένην κλινικὴν ὑποχρεοῦται, ὅπως ζητήσῃ τὴν ἔγκρισιν τῆς νοσηλείας του ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς εἰσόδου του. Παρερχομένης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης ἀπὸ τῆς εἰσόδου μέχρι τῆς ἐκπροθέσμου ἀναγγελίας χρόνος οὐδόλως ἀναγνωρίζεται, δύναται δὲ μόνον νὰ ἐγκριθῇ ἡ ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας καὶ ἐντεῦθεν νοσηλεία, ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ἀσθενοῦς εἶναι δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ τόσον τὸ ἐπείγον τῆς περιπτώσεως, ὡς καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς νοσηλείας.

4. Ἡ κατὰ τ' ἀνωτέρω ἔγκρισις παρέχεται παρὰ τοῦ Προϊσταμένου Ὑγειον. Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπ)ματος ἢ τοῦ πρὸς τοῦτο ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Δ)ντοῦ τοῦ Ὑπ)ματος ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ μετὰ γνώμην τοῦ θεράποντος ἰατροῦ.

Δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. νὰ ὁρίζωνται ἄλλως διά τινα Ὑποκαταστήματα ἢ κατηγορίας θεραπευτηρίων τὰ ἁρμόδια, ὅπως γνωματεύουν καὶ ἐγκρίνουν τὴν εἰσαγωγὴν εἰς θεραπευτήρια ὑγειονομικὰ καὶ διοικητικὰ ὄργανα.

5. Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων παραγράφων χορηγουμένη ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος ἔγκρισις ἰσχύει δι' ὡρισμένων χρόνων νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, δυναμένου νὰ παραταθῇ κατὰ τὰς πραγματικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀσθενοῦς διὰ τὴν ἴασιν ἢ βελτίωσιν τῆς καταστάσεως αὐτοῦ.

Ἡ ἐκάστοτε χορηγουμένη παράτασις νοσηλείας δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τοὺς 3 μῆνας, πλὴν προκειμένου περὶ χρονίων παθήσεων, δι' ἃς δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τοὺς 6 μῆνας.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὁρίζονται τὰ ἁρμόδια διὰ τὴν ἔγκρισιν τῆς παρατάσεως τῆς νοσηλείας ὄργανα.

6. Διὰ τὴν κατὰ τὴν § 4 ἐδ. β' τοῦ ἄρθρου 3 νοσηλείαν εἰς θεραπευτήριον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀπαιτεῖται προηγουμένη ἔγκρισις τῆς Ὑγειον. Ὑπηρεσίας τοῦ Περ)κοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν μετὰ σχετικὴν γνωμάτευσιν τῆς Α' βαθμίου Ὑγειον. Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκ)τος τούτου.

Δύναται ἡ περιθάλψις ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ νὰ ἐγκρίνηται ἐκ τῶν ὑστέρων παρὰ τῆς Ε. Δ. ὁσάκις ἡ κατὰ τ' ἀνωτέρω προηγουμένη ἔγκρισις καθίσταται ἀνέφικτος λόγῳ τῆς αἰφνιδίας ἐκδηλώσεως τῆς παθήσεως κατὰ τὸν χρόνον διαμονῆς τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.

Ἡ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ νοσηλεία ἀποδεικνύεται ἐκ βεβαιώσεως τοῦ παρέχοντος τὴν περιθάλψιν ἰατροῦ καὶ τοῦ θεραπευτηρίου εἰς ὃ ἐλάβε χώραν ἡ νοσηλεία, θεωρουμένης παρὰ τῆς οἰκείας Ἑλληνικῆς Προξενικῆς Ἀρχῆς ἢ ἐν ἐλλείψει τοιαύτης παρὰ τῆς ἐγχωρίου Ἀστυνομικῆς ἢ ἄλλης ἁρμοδίας δημοσίας ἀρχῆς.

Ἄρθρον 5

Λῆξις νοσοκομειακῆς περιθάλψεως.

1. Ἡ ἔξοδος τοῦ ἀσθενοῦς ἐκ τοῦ θεραπευτηρίου ὑπόκειται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ἁρμοδίου ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ τοῦ ΙΚΑ, ὅστις δύναται νὰ διατάξῃ καὶ αὐτεπαγγέλτως τὴν ἐκ τοῦ νοσοκομείου ἔξοδον, ἐὰν κρίνῃ, ὅτι ἐξέλιπον οἱ λόγοι τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως. Δύναται ἐπίσης νὰ διατυπωθῇ ἡ ἔξοδος τοῦ ἀσθενοῦς ἐκ τοῦ θεραπευτηρίου ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ αὐτεπαγγέλτως ἢ τῷ αἰτήσει τῆς Διευθυντοῦ τοῦ θεραπευτηρίου, ὅταν ὁ ἀσθενὴς παραβαίνῃ τὰ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς θεραπείας του διατασσόμενα μέτρα.

2. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ἐντὸς 24 ὡρῶν ἐνώπιον τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος, ὅστις κρίνει μετὰ γνώμην τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ὑγειον. Ὑπηρεσίας. Ἡ ἀπόφασις ἐπὶ τῆς προσφυγῆς δέον νὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς 24 ὡρῶν.

Ἡ προσφυγὴ ἔχει ἀναστολτικὴν δύναμιν.

Ἄρθρον 6

Συμβάσεις μετὰ θεραπευτηρίων.

1. Τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ συμβάσεις μετὰ νοσοκομείων, σανατορίων, κλινικῶν καὶ λοιπῶν ἐν γένει θεραπευτηρίων συνάπτουν τὰ Ὑπ)ματα συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ὡς καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου καθοριζομένους γενικοὺς ὅρους (τιμολόγιον, διαιτολόγιον, διάρκεια, κυρώσεις διὰ μὴ τήρησιν ὑπὸ τοῦ θεραπευτηρίου τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, λόγοι καταγγελίας) καὶ μετ' ἔγκρισιν τοῦ Δ. Συμβουλίου.

2. Διὰ τὴν σύναψιν συμβάσεων κατὰ τ' ἀνωτέρω καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν τελέσφορα θεραπευτήρια προσφερόμενα διὰ τὴν ἀνάθεσιν κλινῶν δι' ἠσφαλισμένους τοῦ ΙΚΑ προτιμῶνται κατὰ σειρὰν τὰ κρατικὰ ἢ δημοτικὰ θεραπευτήρια καὶ τὰ ἀνήκοντα εἰς Κοινωφελῆ Ἱδρύματα, εἶτα δὲ τῶν ἰδιωτικῶν κλινικῶν αἱ ἔχουσαι τὴν μεγαλυτέραν δύναμιν κλινῶν καὶ τῶν ἀρτιωτέρων ἐξοπλισμῶν εἰς ἐπιστημονικὸν καὶ βοηθητικὸν προσωπικὸν καὶ ἐγκαταστάσεις, κυρίως δὲ αἱ ἐξ αὐτῶν ἰδιωτικαὶ κλινικαὶ εἰδικότητων.

3. Προϋποθέσεις συνάψεως συμβάσεως μετὰ θεραπευτηρίου εἶναι:

α) Κανονικῶς ἐκδεδομένη ἄδεια λειτουργίας τοῦ θεραπευτηρίου, ὡς καὶ τῶν καθ' ἕκαστον τμημάτων τούτου καὶ διὰ τὸ σύνολον τῶν ἐν αὐτῷ ὑφισταμένων κλινῶν.

β) Κανονικῶς διωρισμένος ἐπιστημονικὸς Διευθυντὴς τοῦ θεραπευτηρίου.

γ) Ἐγκαταστάσεις πληροῦσαι τοὺς ὑπὸ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἐπιβαλλομένους ὅρους, συμφώνως πρὸς λεπτομερῆ ἔκθεσιν τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ ΙΚΑ καὶ

δ) Παρέλευσις τοὐλάχιστον τριετίας ἀπὸ τῆς τυχὸν κα-

ταγγελίας προηγουμένης συμβάσεως μετά τοῦ θεραπευτηρίου λόγῳ παραβάσεως παρά τούτου τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως.

4. Τά συμβεβλημένα θεραπευτήρια ὑποχρεοῦνται ὅπως:

α) Δέχωνται πρός νοσηλείαν πάντα ἡσφαλισμένον προσκομίζοντα κανονικῶς ἐκδεδομένον εἰσιτήριον παρά τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος καί παρέχουν αὐτῷ τήν δέουσαν περίθαλψιν συμφώνως καί πρός τούς εἰδικώτερον ἐν τῇ ὑπογραφομένῃ παρ' αὐτῶν συμβάσει ὅρους.

β) Ἀρνοῦνται τήν νοσηλείαν εἰς μή ἐφωδιασμένον μέ εἰσιτήριον τοῦ Ἱδρύματος ἡσφαλισμένον, πλήν προκειμένου περί ἐπειγούσης περιστάσεως, ὁπότε ὑποχρεοῦνται ὅπως εἰδοποιήσουν αὐθημερόν τήν ἁρμοδίαν ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπ)ματος.

γ) Τηροῦν πάσας τάς ἀπαιτουμένας διατυπώσεις ἀπέναντι τοῦ Ἱδρύματος διά τήν δικαιολόγησιν τῆς παρά τούτων παρεχομένης εἰς τούς ἡσφαλισμένους νοσηλείας (ἀναγγελία εἰσόδου, ἔξοδος, διαδικασία χορηγήσεως φαρμάκων, ἐκτέλεσις παρακλινικῶν ἐξετάσεων κλπ.) καί ὑποβάλλουν εἰς αὐτό ἀνελλιπῶς τά διά τῆς συμβάσεως εἰδικώτερον ὁριζόμενα στοιχεῖα καί ἐκθέσεις ἐν σχέσει μέ τήν γενομένην θεραπείαν εἰς πάντα ἀσθενῆ.

δ) Ἐπιτρέπουν εἰς τά ἁρμόδια ὑγειονομικά καί διοικητικά ὄργανα τοῦ Ἱδρύματος τήν εἴσοδον εἰς τήν κλινικήν πρός παρακολούθησιν τῆς νοσηλείας καί τῆς ἐν γένει τηρήσεως τῶν παρά τῶν θεραπευτηρίων ἀναλημμένων διά τῆς συμβάσεως ἐναντι τοῦ Ἱδρύματος ὑποχρεώσεων.

5. Ἡ ἰσχύς τῶν συναπτομένων μετά θεραπευτηρίων συμβάσεων νοσηλείας ἡσφαλισμένων εἶναι ἐνιαυσία ἀναπεμμένη αὐτοδικαίως δι' ἴσον χρόνον ἐάν μή καταγγελθῇ πρό ἑνός μηνός ἀπό τῆς λήξεως ὑπό τοῦ Ἱδρύματος ἡ πρό τριῶν μηνῶν ὑπό τῆς κλινικῆς.

6. Ἡ ὑπό τοῦ θεραπευτηρίου παράβασις τῶν διά τῆς συμβάσεως ἐπιβαλλομένων αὐτῷ ὑποχρεώσεων ἀποτελεῖ λόγον ἐπιβολῆς κατ' αὐτοῦ ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος καί τῆς συχνότητος τῆς παραβάσεως τῶν κάτωθι κυρώσεων:

α) Πρόστιμον οὐχί ἀνώτερον τοῦ 10% ἐπί τοῦ ποσοῦ ὅπερ εἰσεπράχθη παρ' αὐτοῦ κατά τόν μῆνα καθ' ὃν διεπράχθη ἡ παράβασις.

β) Διακοπή τῆς παραπομπῆς νέων ἀσθενῶν διά χρονικόν διάστημα ἀπό ἑνός μηνός μέχρις ἓξ μηνῶν.

γ) Καταγγελία τῆς συμβάσεως ἄνευ τηρήσεως τῆς κατά τ' ἀνωτέρω προθεσμίας μετά καταπτώσεως ἐν ὅλῳ ἤ ἐν μέρει τῆς ποινικῆς ρήτρας τοῦ κατά τούς ὅρους τῆς συμβάσεως παρακρατουμένου ἐκ τῶν νοσηλείων ποσοῦ, ὡς ἐγγυήσεως.

7. Αἱ κατά τήν προηγουμένην παράγραφον κυρώσεις ἐπέρχονται δι' ἀποφάσεως τῆς Ε. Δ. ἐκδιδομένης κατόπιν γνώμης τῆς ΤΔΕ καί μετά ἠτιολογημένην ἔκθεσιν τῆς Ὑπηρεσίας.

Ἄρθρον 7

Ὑποχρεώσεις ἀσθενῶν

Ὁ νοσηλευόμενος ἐν θεραπευτηρίῳ ἡσφαλισμένος ὑποχρεοῦται ὅπως συμμορφοῦται πρός τούς Κανονισμούς αὐτοῦ, ἐκπληροῖ τήν ὑπό τῶν ἰατρῶν τοῦ θεραπευτηρίου καί τοῦ Ι.Κ.Α. διατασσομένην θεραπείαν καί ἀποφεύγῃ πᾶσαν ἐνέργειαν, ἥτις εἶναι ἀσυμβίβαστος πρός τήν κατάστασίν του ἤ παρεμποδίζει τήν ταχεῖαν θεραπείαν καί ἀνάρρωσιν αὐτοῦ. Εἰδικώτερον, ἀπαγορεύεται εἰς αὐτόν ἡ διακρούσης τῆς νοσηλείας του ἔξοδος ἐκ τοῦ θεραπευτηρίου ἄνευ ἐντολῆς ἤ ἀδείας τοῦ ἁρμοδίου ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ.

Ἐν περιπτώσει μή συμμορφώσεως τοῦ ἀσθενοῦς πρός τ' ἀνωτέρω δύναται νά ἐπιβληθῇ αὐτῷ στέρησις τῶν παροχῶν κατά τά ἐν ἄρθρῳ 53 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ὁριζόμενα.

Ἄρθρον 8.

Παροχή νοσοκομειακῆς περιθάλψεως εἰς μέλη οἰκογενείας.

1. Εἰς τά περί ὧν τό ἄρθρον 33 τοῦ ἀ. νόμου 1846) 1951 μέλη οἰκογενείας τῶν ἡσφαλισμένων καί συνταξιούχων συνεπείᾳ ἀναπηρίας ἤ γήρατος καί εἰς τούς συνταξιούχους λόγῳ θανάτου ἐπεκτείνεται ἡ νοσοκομειακή περίθαλψις καί εἰς νευρολογικά περιστατικά ὑπό τάς αὐτάς προϋποθέσεις καί κατά τήν αὐτήν διαδικασίαν καθ' ἣν παρέχεται εἰς τούς ἡσφαλισμένους καί τούς συνταξιούχους τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 9.

Μεταβατικαί διατάξεις

1. Ἐπί ἐπειγόντων περιστατικῶν νοσηλευομένων ἐν θεραπευτηρίῳ κατά τήν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, τυγχάνουσιν ἐφαρμογῆς αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων ἄρθρων, πλήν τοῦ δ. γ' τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 4, ἐάν ἡ τοιαύτη νοσηλεία ἀναγγελθῇ πρό τῆς ἐξόδου τοῦ ἀσθενοῦς ἐκ τοῦ θεραπευτηρίου καί καθίσταται δυνατός ὁ ἔλεγχος τοῦ ἐπείγοντος τῆς νοσηλείας καί ἡ διαπίστωσις τοῦ εἴδους καί τῆς ἐκτάσεως τῆς παρασχεθείσης περιθάλψεως.

2. Προκειμένου περί τῶν κατά τήν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ συμβεβλημένων μετά τοῦ ΙΚΑ θεραπευτηρίων, δέον τά Ὑπσ)ματα τοῦ ΙΚΑ ὅπως ζητήσουν παρ' αὐτῶν τήν ὑποβολήν εἰς τό ΙΚΑ ἐντός τριῶν μηνῶν ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος στοιχείων ἀποδεικνυόντων ὅτι πληροῦσι τάς ἐν § 3 τοῦ ἄρθρου 6 ὁριζομένας προϋποθέσεις.

Παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης καταγγέλλεται ἡ σύμβασις.

Ἄρθρον 10.

Τελικαί διατάξεις.

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου μηνός τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καταργοῦνται αἱ διατάξεις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 2 καί τῶν ἄρθρων 19 ἕως καί 24 τοῦ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 25078)28.5.1938 ἀποφ. Ὑπ. Ἐργασίας ἐγκριθέντος κανονισμοῦ ἀσθενείας τοῦ ΙΚΑ, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ὡς καί ὁ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 33126)1)226 ἀπό 3.7.1952 ἀποφ. Ὑπ. Ἐργασίας ἐγκριθείς Κανονισμός περί παροχῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως εἰς μέλη οἰκογενείας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰουνίου 1956

39696/7817/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας

Περί μή ἐγκρίσεως ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Λαϊκῆς Τραπέζης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 127 τῆς 3 Ἰουλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) τάς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», β) τήν ἀπό 25 Μαΐου 1956 συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης, γ) γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ ν. 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά τήν ἀπό 28 Ἰουνίου 1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 27)30.6.1956 ἐγγράφου αὐτοῦ, δ) τό γεγονός ὅτι ἡ ἀπό 25.5.1956 συλλογική σύμβασις ἀπογραφεῖσα μεταξύ τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης καί τοῦ Συλλόγου τῶν Ὑπαλλήλων ταύτης ἀντίκειται εἰς τήν ἐπί τοῦ Τραπεζιτικοῦ θέματος ἀκολουθουμένην κυβερνητικήν πολιτικήν, δεδομένου ὅτι ἀντιμετωπίζει αὕτη τήν ἄμεσον ρύθμισιν ὁλοκλήρου τοῦ ζητήματος τοῦ κόστους τῶν Τραπεζῶν, ἀποφασίζομεν:

Δέν ἐγκρίνομεν ἐν τῷ συνόλῳ των τούς ὅρους τῆς ἀπό 25 Μαΐου 1956 ὑπογραφείσης μεταξύ τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης καί τοῦ Συλλόγου τῶν Ὑπαλλήλων αὐτῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὁριζόντες ὅπως αἱ ἀποδοχαί τοῦ προσωπικοῦ τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης Α. Ε. περιορισθῶσιν εἰς τά ἐπίπεδα τά διαμορφωθέντα κατ' ἐφαρμογήν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰουλίου 1956

39697/7816/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί μη εγκρίσεως όρων συλλογικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού Ιονικής Τραπέζης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 127 της 3 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.,

β) Την από 23 Μαΐου 1956 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας του προσωπικού της Ιονικής Τραπέζης Α.Τ.Δ.

γ) Γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 28 του ν. 3239)1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής ληφθείσαν κατά την από 27 Ιουνίου 1956 συνεδρίασιν αύτου, υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 29)30.6.1956 εγγράφου αυτού,

δ) Το γεγονός ότι ή από 23.5.1956 συλλογική σύμβασις, υπογραφείσα μεταξύ της Ιονικής Τραπέζης Α.Τ.Δ. και του Συλλόγου των υπαλλήλων αυτής, αντίκειται εις την επί του Τραπεζιτικού θέματος ακολουθουμένην κυβερνητικήν πολιτικήν διδουμένου ότι αύτη αντιμετωπίζει την άμεσον ρύθμισιν ολοκλήρου του ζητήματος του κόστους των Τραπεζών, αποφασίζομεν:

Δεν εγκρίνομεν εν τω συνόλω των τους όρους της από 23 Μαΐου 1956 υπογραφείσης μεταξύ της Ιονικής Τραπέζης Α.Τ.Δ. και του Συλλόγου των υπαλλήλων αυτής συλλογικής συμβάσεως εργασίας, ορίζοντες όπως αι αποδοχαί του προσωπικού της Ιονικής Τραπέζης Α.Τ.Δ. περιορισθώσιν εις τα επίπεδα τα διαμορφωθέντα κατ' εφαρμογήν της υπ' αριθ. 2)1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών.

Εν Αθήναις τη 3 Ιουλίου 1956

32962/6517/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί ανακλήσεως εν μέρει της υπ' αριθ. 22304/3961/1956 κοινής αποφάσεως περί κηρύξεως εκτελεστής υπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς περί των αποδοχών κλπ. τυπογράφων Πειραιώς (*).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 127 της 3 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις των §§ 1 και 2 του άρθρου 21 του νόμου 3239)1955, καθ' ας οι γενικοί όροι και συνθήκαι εργασίας δύνανται να ρυθμίζωνται διά γενικής εθνικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας ή δι' όμοιας εφαρμογής αποφάσεως διαιτησίας διά δε των λοιπών συλλογικών συμβάσεων ή των όμοιας εκτάσεως διαιτητικών αποφάσεων δύνανται να καθορίζωνται κατ' ειδικάς κατηγορίας μισθωτών ή άμοιβή της εργασίας και οι ειδικοί όροι και συνθήκαι αύτης, απαγορευομένου, επί ποινή ακυρότητος, του καθορισμού όρων και συνθηκών εργασίας περιλαμβανομένων εις γενικάς εθνικάς συλλογικάς συμβάσεις εργασίας ή όμοίας εφαρμογής αποφάσεις διαιτησίας, οι όροι των οποίων κατισχύουν των τυχόν αντιθέτων όρων των λοιπών συλλογικών συμβάσεων εργασίας και αποφάσεων διαιτησίας και

β) Το γεγονός ότι αι διατάξεις της § Η' (εδ. α'-γ') της διά της υπ' αριθ. 22304)3961)1956 αποφάσεως ημών κηρυχθείσης εκτελεστής υπ' αριθ. 2)1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς περί εξαφοράς υπέρ των οικείων επαγγελματικών οργανώσεων των υπό της τοπικής ταύτης διαιτητικής αποφάσεως καλυπτομένων μισθωτών και περί τρόπου εξαιρέσεως τυχόν από ταύτης διαφερουσι των περί του αυτού θέματος πραγματευομένων διατάξεων της § 10 της διά της υπ' αριθ. 1)1083)1956 αποφάσεως του εξ ημών Υπουργού Εργασίας καηρυχθείσης εκτελεστής υπ' αριθ. 2)1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών πανελληνίου εφαρμογής και αύτινες νόμιμο κατισχύουσιν, αποφασίζομεν:

Ανακαλούμεν, αφ' ής έχουσι, την υπ' αριθ. 22304)4961) 1956 ημετέραν απόφασιν, καθ' ο μέρος διά ταύτης εκηρύχθησαν εκτελεσταί αι διατάξεις της § Η' (εδ. α' έως § γ') της υπ' αριθ. 2)1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς επεοί των αποδοχών κλπ. τυπογράφων Πειραιώς.

Εν Αθήναις τη 27 Ιουνίου 1956

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 635

37736/7470/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 30.4.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας στιλβωτών υποδημάτων και βαφέων Α.Π.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 127 της 3 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.,

αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (Τεύχος Β') ή από 30 Απριλίου 1956 συλλογική σύμβασις εργασίας των στιλβωτών υποδημάτων και βαφέων Α. Θηνών—Πειραιώς—Περιχώρων, κατατεθείσα παρ' ημίν την 19.5.1956, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 71 πρακτικού καταθέτους, έχουσα ως ακολούθως:

Εν Αθήναις σήμερον την 30ήν του μηνός Απριλίου του 1956 έτους οι κάτωθι υπογεγραμμένοι Βασίλειος Ράντης, Αντιπρόεδρος Ε.Κ.Α. και οι υπογεγραμμένοι 1) Γεώργιος Μπόρας, Πρόεδρος του Σωματείου Καταστηματαρχών Στιλβωτηρίων «Η Αλληλεγγύη» και 2) Δημ. Ευαγγελάτος, Πρόεδρος του Σωματείου Στιλβωτών και Βαφέων «Εθνική Ένωσις», νομίμως εξουσιοδοτημένοι διά την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως, συνεφώνησαν και συνεπεδέχθησαν τα κάτωθι:

Έχοντες υπ' όψιν ότι διά τους εις τα στιλβωτήρια εργαζομένους στιλβωτάς ισχύει το σύστημα των μικτών αποδοχών (ημερομισθίου και φιλοδωρήματος) καθορίζονται διά της παρούσης τα κατώτατα όρια ημερομισθίων των εργατών στιλβωτών και βαφέων στιλβωτηρίων Αθηνών—Πειραιώς και Προαστείων, ως και οι λοιποί όροι εργασίας τούτων ως ακολούθως.

Α'. Στιλβωταί:

Άρθρον 1. 1) Τα κατώτατα βασικά ημερομίσθια των στιλβωτών των εργαζομένων παρ' οιωδήποτε εργοδότη εν Αθήναις — Πειραιεί και Προαστείοις αυτών καθορίζονται από της ισχύος της παρούσης εις δραχμάς τριάκοντα δύο (32).

2) Στιλβωτής νοείται ο στιλβώσων υποδήματα είτε επί τόπου είτε επί του καθίσματος.

3) Οι ως άνω στιλβωταί χαρακτηρίζονται ως ημερομίσθιοι.

Β'. Βαφείς:

Άρθρον 2. 1) Οι βαφείς διαιρούνται εις δύο κατηγορίας και εις μεν την Α' κατηγορίαν υπάγονται οι έχοντες εν συνόλω πέντε (5) έτών εργασίαν εν τω κλάδω, εις δε την Β' κατηγορίαν υπάγονται οι έχοντες τριών (3) έτών εργασίαν εν τω κλάδω. Και διά μεν τους υπαγομένους εις την Α' κατηγορίαν βαφείς καθορίζεται κατώτατον ημερομίσθιον εκ δραχμών 35, διά δε τους υπαγομένους εις την Β' κατηγορίαν καθορίζεται ημερομίσθιον εκ δραχμών 50

2) Βαφείς νοείται ο έναρχών άλλαγήν βαφών επί των πάσης φύσεως υποδημάτων και δερματίνων ειδών.

Άρθρον 3. Οι καταστηματάρχαι στιλβωτηρίων, αι οποίοι εξασφαλίζουν εκ των βαφών ημερησίως κάτω των εκατόν δραχμών (100), δύνανται να καταβάλλουν προς τους προσλαμβανομένους βαφείς ή το διά της παρούσης καθοριζόμενον κατά κατώτατον όριον ημερομίσθιον βαφέως ή το κατώτατον όριον ημερομισθίου στιλβωτού πλέον ποσοστού 15% (δέκα πέντε επί τοις εκατόν) επί των εκ των βαφών προερχομένων εισπράξεων.

Άρθρον 4. Καθορίζεται διά μεν τας εργασίμους ημέρας (καθημερινάς) δεκάωρος εργασία διά τους στιλβωτάς, διά τους βαφείς δε δίωρος, διά δε τας Κυριακάς και εξαιρετέας ημέρας (Γενεθλίων του Χριστού, 25ης Μαρτίου, Δευτέρας του Πάσχα, 1ης Μαΐου, 28ης Οκτωβρίου) δίωρος εργασία και διά τους στιλβωτάς και διά τους βαφείς. Το δικαίωμα αράρισν παρατείνεται επί 0,30' άρας επί πλέον καθ' έκαστον Σάββατον και κατά τας παραμονάς των ως

ὑπερ ἐξαιρετέων ἑορτῶν καὶ 75% ἐπὶ πλέον διὰ τὸ ὡς ἄνω ἑορταλόγιον.

"Αρθρον 5. Οἱ βαφεῖς οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐργάζωνται κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, οὐχὶ εἰς τὰς βαφάς, ἀλλὰ εἰς τὰ στιλβώματα, θὰ λαμβάνουν ἡμερομίσθιον στιλβωτοῦ καὶ οὐχὶ βαφέως.

"Αρθρον 6. Οἱ ἐργοδόται καταστηματάρχαι δικαιοῦνται νὰ καθορίζωσι τὴν προτεραιότητα βαφῆς κατὰ τὴν ἀπόλυτον αὐτῶν κρίσιν δι' ἅπαντα τὰ εἴδη βαφῆς καὶ νὰ μεταθέτουν τοὺς βαφεῖς εἰς οἱονδήποτε τμῆμα βαφῆς ἤθελον κρίνει. Εἰς τὴν βαφὴν ὑποδημάτων καὶ λοιπῶν δερματίνων εἰδῶν περιλαμβάνονται ἅπαντα τὰ εἰς χεῖρας παραλαμβανόμενα.

"Αρθρον 7. Εἰς τοὺς μισθοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα χορηγεῖται κατ' ἔτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις (δῶρον) ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καὶ τὴν θερινὴν ἄδειαν συμφώνως πρὸς τὴν ἐκάστοτε ἐκδιδομένην ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

"Αρθρον 8. Ἀποδεχόμεθα ὅπως συσταθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πενταμελὴς Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐξ ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ὡς Προέδρου καὶ ἐξ ἑνὸς ἐργοδοτικοῦ καὶ ἐργατικοῦ μέλους ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων διὰ τῆς παρούσης ὀργανώσεων μὲ γραμματέα ὑπάλληλον τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου.

"Εργον τῆς Ἐπιτροπῆς θὰ εἶναι:

Ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ χορηγῇ τὰ ὡς ἄνω διβλιάρια μετὰ προηγουμένου ἐλέγχου τῆς εἰδικότητος ἑνὸς ἑκάστου τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένων μισθωτῶν. Ταῦτα ὑπόκεινται μετὰ πάροδον ὁ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των καὶ ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ ἔτους τούτου εἰς θεώρησιν ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς

Μετὰ παρέλευσιν τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν διβλιάριον μὴ προσκομισθὲν πρὸς θεώρησιν θεωρεῖται ἄκυρον. Ἡ δὲ ἀπασχόλησις στιλβωτοῦ ἢ βαφέως μὲ διβλιάριον μὴ θεωρούμενον διώκεται ὡς παράβασις τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως. Τὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν ἔχουσι περὶ ἐφοδιασμοῦ διβλιαρίου καὶ οἱ ἐκτάκτως προσλαμβανόμενοι ὡς στιλβωταὶ καὶ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς προσλήψεώς των.

"Αρθρον 9. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1. 3. 1956 ἐφ' ἧς παύει ἡ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1954 ἰσχύουσα τοιαύτη, ὡς καὶ πᾶσα ἐν ἰσχύι τυχὸν ἀπόφασις ἐπιτροπῆς διαιτησίας ἀφορῶσα τὰ συμβαλλόμενα μέρη.

Τὰ καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνώτερα τῆς προβλεπομένης συλλογικῆς συμβάσεως, ἀπαγορεύεται νὰ μειωθοῦν.

"Αρθρον 10. Πᾶσα παράβασις τῆς παρούσης συνεπάγεται τὰς ὑπὸ τῶν οἰκείων νόμων προβλεπομένας κυρώσεις.

Ἡ παροῦσα σύμβασις, ἰσχύουσα διὰ τὰς Εἰρηνοδικειακὰς περιφερείας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ Προαστείων αὐτῶν, ἀναγνωσθεῖσα παρουσίᾳ πάντων τῶν συμπραττόντων, ὑπεγράφη εἰς τρία πρωτότυπα, ἐξ ὧν ἀνὰ ἓν ἐλήφθη τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ τὸ τρίτον κατατέθηται εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239|1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1.3.1956. Καθὼς καὶ ἡ Τετάρτη ἀπογευματινὴ ἀργία ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰουνίου ἕως 15 Ὀκτωβρίου ὅπως ὅλοι οἱ κλάδοι.

Οἱ συμβαλλόμενοι

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουνίου 1956.

39698/7815/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀπὸ 26.5.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 129 τῆς 7 Ἰουλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239|1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.»,

β) Τὴν ἀπὸ 26.5.1956 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας, καὶ

γ) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ ν. 3239|1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 29|30.6.1956 ἐγγράφου αὐτοῦ, ἣν ἀποδεχόμεθα, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἐν ἐπικεφαλίδι συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, κατατεθεῖσα παρὰ τῇ Διευθύνσει Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, συνταχθεῖσα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 74 τῆς 29 Μαΐου 1956 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ Σύμβασις Ἐπιστημόνων Χημικῶν Βιομηχανίας

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 26ην Μαΐου 1956, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Νικόλαος Δρίτσας, Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Κων. Νεῦρος, Πρόεδρος Ἑνώσεως Ἑλλήνων Χημικῶν καὶ 2) Μιχ. Γεωργαλάκης, Πρόεδρος Συλλόγου Χημικῶν Βιομηχανίας, ἀπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν Ὀργανώσεων ἃς ἐκπροσωποῦν, ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δι' ἧς τίθενται κανόνες ρυθμίζοντες τὰς ἀποδοχὰς τῶν συγκαλυπτόντων τὰ προσόντα τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 6129 ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας, καὶ μέλλοντες νὰ ἀποτελέσουν τὴν βάσιν πάσης ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὀφειλομένης ἢ μελλούσης νὰ συναφθῇ μεταξὺ τῶν ἐπιχειρήσεων ἃς ἐκπροσωπεῖ ὁ πρῶτος τῶν συμβαλλομένων καὶ τῆς κατηγορίας τῶν ἀντισυμβαλλομένων μισθωτῶν.

1. Τὰ συμβαλλόμενα μέρη καθορίζουν τὰ καταβλητέα ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης κατωτάτα ὅρια μηνιαίων μισθῶν, ὡς ἀκολούθως:

	Δραχ.
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	2.500
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δύο ἐτῶν ὑπηρεσίας ...	3.250
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τριῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας ..	3.500
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν πέντε ἐτῶν ὑπηρεσίας ..	3.750
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἕξι ἐτῶν ὑπηρεσίας ..	4.200
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δέκα ἐτῶν ὑπηρεσίας ..	4.500

2. Ὡς ὑπηρεσία νοεῖται ἡ, παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, φυσικῷ ἢ νομικῷ προσώπῳ ἢ καὶ ἐν ἰδίῳ χημικῷ ἐργαστηρίῳ, ἐπισήμως λειτουργήσαντι, δοκησις τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ χημικοῦ, ἀποδεικνυομένη διὰ βεβαιώσεως τοῦ ἐργοδότου, θεωρημένης ὁπωσδήποτε ὑπὸ τῆς Ἑνώσεως Ἑλλήνων Χημικῶν.

3. Τὰ ἐν § 1 τῆς παρούσης κατώτατα ὅρια μισθῶν προσαυξάνονται λόγῳ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος 10% διὰ τὴν σύζυγον καὶ 5% δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν, ἐφ' ὅσον τὰ ἐκ τούτων ἄρρενα εἶναι ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν καὶ δὲν ἐργάζονται, τὰ δὲ θήλεα εἶναι κάτω τῶν 20 ἐτῶν, ἄγαμα καὶ δὲν ἐργάζονται.

4. Χημικοὶ ὑπηρετοῦντες ἢ ὑπηρετήσαντες εἰς θέσεις προβλεπομένας ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ ὀργανισμῶν, δικαιοῦνται τὸν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω κανονισμῶν ἢ ὀργανισμῶν ἑκαστοτε καθοριζομένων βασικῶν μισθῶν μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν προβλεπομένων πάσης φύσεως προσαυξήσεων καὶ ἐπιδομάτων, τὸ σύνολον τῶν ὁποίων, ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν δύναται νὰ ὑπολείπεται ἑκάστοτε τῶν διὰ τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως καθοριζομένων ἐλαχίστων ὁρίων ἀποδοχῶν. Ὁπωσδήποτε αἱ ὑπὸ τῶν ὀργανισμῶν ἢ κανονισμῶν τούτων προβλεπόμεναι τυχὸν προσαυξήσεις ἢ ἐπιδόματα χορηγοῦνται μόνον ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν ὀργανισμῶν ἢ κανονισμῶν προβλεπομένων βασικῶν μισθῶν, ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει δύνανται νὰ χορηγηθοῦν ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης Συλλογικῆς Συμβάσεως καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων μισθῶν.

5. Εἰς τὰς διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένας ἀποδοχὰς συμπεριλαμβάνεται ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ — Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, χορηγηθεῖσα αὔξησις, ὡς καὶ πᾶσα προσαύξησις μισθοῦ, ὁφ' οἱανδήποτε μορφὴν καταβαλλομένη, πλὴν τῶν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20322|1955 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καθορισθέντων κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν.

6. Οι κατά την ύπογραφήν της παρούσης καταβαλλόμενοι μισθοί, έφ' όσον είναι ανώτεροι των διά της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθούν.

7. Πάσα παράβασις ή μη συμμόρφωσις προς τας διατάξεις της παρούσης συλλογικής συμβάσεως, δια μέν τον έργοδότην θεωρείται αδικαιολόγητος καταγγελία της συμβάσεως έργασίας, συνεπαγομένη καταβολήν διπλασίας της υπό του ν. 2112, ως τροποποιηθή μεταγενεστέρως, προβλεπομένης αποζημιώσεως, διά δε τον μισθωτόν χημικόν ή τοιούτη μή συμμόρφωσις ή παράβασις συνεπάγεται παραπομπήν του εις το Πειθαρχικόν Συμβούλιον της Ενώσεως Ελλήνων Χημικών ή του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδος, της παραπομπής ανακοινουμένης υποχρεωτικώς εις την πρώτην Γεν. Συνέλευσιν των μελών αυτών και την δημοσίευσιν εις το επακολουθούν χρονικώς πρώτον τεύχος του ειδικού περιοδικού.

8. Η παρούσα συλλογική σύμβασις έργασίας, ισχύουσα καθ' άπασαν την χώραν, είναι επικρατεστέρα πάσης προγενεστέρας τοιαύτης.

9. Η ισχύς της παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας άρχεται από της 1ης Ιουνίου ε.έ. ή δε διάρκεια της ισχύος αύτης ορίζεται μέχρι της 31ης Μαΐου 1957.

10. Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα, όσα και τα συμβαλλόμενα μέρη, και εν επί πλέον προς κατάθεσιν —κατά νόμον— εις την Διεύθυνσιν Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας.

Οι συμβαλλόμενοι
(Έπονται υπογραφαί)
Εν Αθήναις τη 4 Ιουλίου 1956

3866/1956 Απόφ. Υπουργού Κοινωνικής Προνοίας

Περί της μισθοδοσίας του προσωπικού των καταστηνώσεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 113 της 19 Ιουνίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 1 του νόμου 729/1948 «περί παιδικών εξοχών κλπ.», ως αύτη τροποποιήθη και συνεπληρώθη υπό του νόμου 1727/1951 και

2) Γνωμάτευσιν της ΚΕΠΕ ληφθείσαν κατά την υπ' αριθ. 458/1956 συνεδρίαν αυτής, αποφασίζομεν:

Καθορίζομεν ως ακολούθως την μηνιαίαν αποζημίωσιν την καταβλητέαν εις το προσωπικόν, όπερ θέλει χρησιμοποιηθή εις τας παιδικάς εξοχάς του Υπουργείου, κατά την καταστηνωτικήν περίοδον 1956:

1) Εις τους αρχηγούς των καταστηνώσεων καταβάλλεται μηνιαίως αποζημίωσις μέχρι χιλίων πεντακοσίων (1.500) δραχμών.

2) Εις τους υπαρχηγούς καταστηνώσεων καταβάλλεται μηνιαίως αποζημίωσις μέχρι επτακοσίων είκοσι (720) δραχμών.

3) Εις τους κοινοτάρχας καταβάλλεται επίδομα φθοράς ενδυμασίας τριακοσίων (300) δραχμών μηνιαίως.

4) Εις τους ιατρούς καταβάλλεται μηνιαίως αποζημίωσις μέχρι χιλίων εκατόν (1.100) δραχμών.

5) Εις τας νοσοκόμους αδελφάς καταβάλλεται αποζημίωσις μηνιαίως τετρακοσίων (400) μέχρις εξακοσίων (600) δραχμών.

6) Εις τους διαχειριστάς καταβάλλεται μηνιαίως αποζημίωσις χιλίων (1.000) μέχρι χιλίων πεντακοσίων (1.500) δραχμών.

7) Εις τους βοηθούς διαχειριστών καταβάλλεται μηνιαίως αποζημίωσις μέχρις επτακοσίων είκοσι (720) δραχμών.

8) Εις τους αποθηκαρίους καταβάλλεται αποζημίωσις μέχρις εξακοσίων (600) δραχμών μηνιαίως και εις τους βοηθούς αυτών μέχρι πεντακοσίων (500) δραχμών μηνιαίως.

9) Εις τους μαγείρους καταβάλλεται αποζημίωσις μέχρι χιλίων οκτακοσίων (1.800) δραχμών μηνιαίως διά την περιοχήν της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης και μέχρι χιλίων διακοσίων (1.200) δραχμών διά τας λοιπάς περιοχάς του Κράτους. Εις τους βοηθούς μαγείρων καταβάλλεται αποζημίωσις επτακοσίων είκοσι (720) δραχμών μηνιαίως.

10) Εις το εργατικόν προσωπικόν των καταστηνώσεων η αποζημίωσις θα υπολογίζεται εις τροφοδοσίαν και εις χρήμα, ήτοι πλην της τροφής, η οποία θα χορηγήται δωρεάν, θα καταβάλλεται και ημερησία αποζημίωσις είκοσι δύο (22) δραχμών.

Εις τας περιπτώσεις καθ' ας διά της παρούσης καθορίζεται ανώτατον ποσόν μηνιαίας αποζημιώσεως το καταβλητέον ποσόν εντός του ως άνω ορίου ορίζεται υπό των Διοικητόρων των οικείων Επιτροπών των καταστηνώσεων ή των εξουσιοδοτουμένων Οργανισμών.

Πλην των διά της παρούσης αποφάσεως καθοριζομένων αποζημιώσεων ουδεμία έτερα πρόσθετος αποζημίωσις καταβάλλεται εις το προσωπικόν των καταστηνώσεων, το οποίον, λόγω της φύσεως και της ιδιορρυθμίας του έργου των Παιδικών Εξοχών υποχρεούται να εργάζεται και πέραν του ωκταώρου, ως και κατά τας Κυριακάς και εορτάς.

Εν Αθήναις τη 1 Μαΐου 1956

38929/7651/1936 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί μη εγκρίσεως της από 3.5.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού της Δ.Ε.Η. Ηρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 123 της 28 Ιουνίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις του άρθρου 20 § 2 του ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.»

β) Την από 26.6.1956 γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής.

γ) Το γεγονός ότι η από 3.5.1956 συλλογική σύμβασις, υπογραφείσα μεταξύ της Δημοτικής Επιχειρήσεως Ηλεκτροφωτισμού Ηρακλείου Κρήτης και του Συνδέσμου Προσωπικού ταύτης, αντίκειται εις την υπό της Κυβερνήσεως ακολουθουμένην οικονομικήν πολιτικήν, δεδομένου ότι διά της εν λόγω συλλογικής συμβάσεως εργασίας καθορίζεται εξ υπαρχής νέον μισθολόγιον, όπερ εν σχέσει προς το ισχύον τοιούτον εμφανίζει σημαντικήν αύξησιν, ενώ η πολιτική της Κυβερνήσεως αποβλέπει το μεν εις την συγκράτησιν της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος, ίδια εν τοις επαρχίαις, άλλα και περαιτέρω εις την μείωσιν της τιμής τούτου, εφ' όσον υφίσταται προς τούτο αύξησις, το δε εις την ενσωμάτωσιν των εκμεταλλεύσεων ηλεκτροπαραγωγής διά της εξαγοράς αυτών υπό της ΔΕΗ, εν όψει της οποίας είναι ανεπαίτρεπτος η δημιουργία οικονομικών επιβαρύνσεων, αποφασίζομεν:

Δεν εγκρίνομεν εν τω συνόλω των τους όρους της από 3.5.1956 υπογραφείσης μεταξύ της Δημοτικής Επιχειρήσεως Ηλεκτροφωτισμού Ηρακλείου Κρήτης και του Συνδέσμου του Προσωπικού ταύτης, ορίζοντες όπως αι αποδοχαί του Προσωπικού της Δημοτικής Επιχειρήσεως Ηλεκτροφωτισμού Ηρακλείου Κρήτης περιορισθώσιν εις τα επίπεδα τα διαμορφωθέντα κατ' εφαρμογήν της υπ' αριθ. 2)1956 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Διαιτητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών και των ισχυουσών εθνικών δημοσιεπαγγελματικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή δημοσίας εκτάσεως Διαιτητικών αποφάσεων και αφ' ής αύται ισχύουσιν.

Εν Αθήναις τη 28 Ιουνίου 1956

38087/7548/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί τροποποιήσεως και δημοσιεύσεως της από 12.5.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατών - εργατριών άλιπάστων, τουρσιών και κονσερβοποιΐας τροφίμων πόλεως και περιφερείας Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 130 της 7 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.»

β) Γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 28 του ν. 3239/

1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την από 8ης Ιουνίου 1956 συνεδρίασιν αύτού και υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 22 της 8.6.1956 εγγράφου του.

γ) Την από 12 Μαΐου 1956 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας εργατών - εργατριών αλιπάστων, τουρσιών και κονσερβοποιίας τροφίμων πόλεως και περιφερείας Θεσσαλονίκης και

δ) Το ότι ο 8ος όρος της εν λόγω συλλογικής συμβάσεως εργασίας, ως ούτος διετυπώθη υπό των συμβαλλομένων, περιορίζων το δικαίωμα της εργασίας εις μόνα τα μέλη του συμβληθέντος Εργατικού Σωματείου, αντιστρατεύεται εις τας περί ισότητος των πολιτών συνταγματικάς αρχάς, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η ελευθερία της εργασίας, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η εν επικεφαλίδι συλλογική σύμβασις εργασίας, κατατεθείσα παρά τη Διευθύνσει Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 69 πρακτικού καταθέσεως, ως έχει καθ' όλας τας λοιπάς αυτής διατάξεις, πλην του 8ου όρου, τροποποιουμένου ως κατωτέρω:

Συλλογική σύμβασις εργασίας εργατών - εργατριών αλιπάστων, τουρσιών και κονσερβοποιίας τροφίμων

Εν Θεσσαλονίκη, σήμερον την 12ην Μαΐου 1956, εν τοις Γραφείοις της Περιφερειακής Υπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης, παρουσία και του αρμοδίου επί των συλλογικών διαφορών υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας κ. Νικολάου Αμπατζή, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, Σωκράτης Μαυρικλής και Θεόδωρος Τριλλίδης, νομίμως εξουσιοδοτημένοι κατά το σχετικόν υπ' αριθ. 3540/11.5.1956 έγγραφον της Διοικήσεως του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Θεσ/νίκης, ενεργούντες ως εκπρόσωποι του Επιμελητηρίου τούτου, αφ' ενός και αφ' ετέρου οι Σαπλατέρας Σταύρος, ως Πρόεδρος και Φερραίος Γεώργιος, ως Γεν. Γραμματεύς, εκπροσωπούντες το ενταύθα Σωματείον εργατών - εργατριών αλιπάστων, τουρσιών και κονσερβοποιίας τροφίμων, υπό την επωνυμίαν «Η Αγία Άννα», νομίμως εξουσιοδοτημένοι προς εκτέλεσιν της από 12.2.1956 Γενικής Συνελεύσεως των μελών κατά την από 20.3.1956 σχετικήν εξουσιοδότησιν, απεφασίσαμεν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως, διά της οποίας συνεφωνήθησαν τα κάτωθι:

1. Τα συμβαλλόμενα μέρη καθώρισαν κατώτατα όρια ημερομισθίων των εργατών - εργατριών τα κάτωθι:

α) Αλίπαστα - τουρσιά.

Διά τους απασχολουμένους (εργάτας - εργατρίας) εις την επεξεργασίαν και συσκευασίαν αλιπάστων (ιχθύων) και τουρσιών και πραγματοποιήσαντες συναφή και όμοιδή απασχόλησιν εις οιανδήποτε εργοδότην εξήκοντα (60) ημερομίσθια πραγματικής εργασίας, ορίζεται κατώτατον όριον ημερομισθίων ως ακολούθως:

I. Εργάται, ημερομίσθιον δραχ. τεσσαράκοντα επτά (47).

II. Εργάτριαι, ημερομίσθιον δραχ. τριάκοντα πέντε (35).

β) Κονσερβοποιία τροφίμων.

Ωσαύτως καθορίζεται διά τους απασχολουμένους εις την κονσερβοποίαν πάσης φύσεως τροφίμων και τους πραγματοποιήσαντας εις συναφή και όμοιδή απασχόλησιν εις οιονδήποτε εργοδότην εκατόν εξήκοντα (160) ημερομίσθια πραγματικής εργασίας, ορίζεται κατώτατον όριον ημερομισθίων ως ακολούθως:

I. Εργάται, ημερομίσθιον δραχ. τεσσαράκοντα επτά (47).

II. Εργάτριαι, ημερομίσθιον δραχ. τριάκοντα πέντε (35).

2. Οι εργαζόμενοι εις τας επιχειρήσεις επεξεργασίας και συσκευασίας αλιπάστων, τουρσιών και κονσερβοποιίας πάσης φύσεως τροφίμων, οι μη συμπληρώσαντες τον ως άνω καθοριζόμενον χρόνον προϋπηρεσίας, θα λαμβάνωσι τα εκάστοτε καθοριζόμενα ενιαία νόμιμα ημερομίσθια.

3. Τα καταβαλλόμενα επί πλέον του κατωτάτου ορίου ημερομίσθια θα εξακολουθήσωσι καταβαλλόμενα, μη δυνάμενα να μειωθώσι.

4. Αι διατάξεις περί μαθητευομένων εφαρμόζονται ως ισχύουσι μέχρι σήμερον.

Πρόσθετοι όροι

5. Λόγω των ειδικών συνθηκών εργασίας, η προσφορά των υπηρεσιών των εργαζομένων θα συντελήται διά συμβάσεως εργασίας καθωρισμένης παραγωγής (καθοριζομένης επεξεργασίας και συσκευασίας της εκάστοτε πρώτης ύλης), ήτοι διά συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου, αρχομένης από της πραγματικής προσφοράς των υπηρεσιών των εργαζομένων και ληγούσης άμα τη αποπερατώσει της επεξεργασίας και συσκευασίας της εκάστοτε υπαρχούσης πρώτης ύλης κατ' οδοιδικώς.

Η κατά διαλείμματα (παύλη) προσφορά των υπηρεσιών των εργαζομένων προς τον αυτόν εργοδότην, λόγω περιοδικής ύπάρξεως ποσοτήτων πρώτης ύλης προς επεξεργασίαν και συσκευασίαν, δεν μεταβάλλει την σύμβασιν εργασίας εις αορίστου χρόνου.

6. Αι συναφθείσαι συμβάσεις αορίστου χρόνου και διαστάμεναι κατά την υπογραφήν της παρούσης εξακολουθούσιν υφισταμένας ως τοιαύται και μέχρις της λύσεώς των.

7. Οι εργοδόται υποχρεούνται εις την παροχήν προς τους εργαζομένους του απαιτουμένου διά την καθαριότητά των, κατά την απόπερατωσιν της εργασίας των, σάπωνος, μιας πόδιας, ενός ζεύγους γαλότσια (τσόκαρα ξύλινα), εις δε τας επιχειρήσεις κονσερβοποιίας και ενός σκούφου.

8. Προς διευκόλυνσιν της δευτέρας των συμβαλλομένων συνδικαλιστικής οργανώσεως και ουχί προς επαγγελματικήν κατοχύρωσιν, υποχρεούνται εύθυς μετά την πρόσληψιν να ζητώσιν οι εργοδόται την προσαγωγήν παρά του προσλαμβανομένου, ως και του εργαζομένου ήδη προσωπικού, δελτίου ταυτότητος της οικείας επαγγελματικής οργανώσεως.

Τα συμβαλλόμενα όμως εργατικά Σωματεία υποχρεούται, επί πάσης υποβαλλομένης αυτώ αιτήσεως παρά παντός επιθυμούντος να εργασθή εις τας εν τη παρούση συλλογική συμβάσει περιλαμβανομένας επιχειρήσεις, ν' απαφανθή, διά την έγγραφήν της εις το Σωματείον, εντός 15 ημερών από της υποβολής της τοιαύτης αιτήσεως.

Εν άρνησει του Σωματείου να έγγράψη εις την δύναμίν του τον αιτούντα ή εν περιπτώσει παρόδου άπράκτου της προθεσμίας των 15 ημερών, ο εργοδότης δύναται να προσλάβη ελευθέρως τον επιθυμούντα να εργασθή, τού παρόντος όρου μη δεσμεύοντος εν τοιαύτη περιπτώσει τους οικείους εργοδότας, ουδέ προσποριζόντος δικαίωμά τι εις το συμβαλλόμενον Σωματείον.

9. Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 3ης Μαΐου 1956 και ισχύει δι' έν έτος.

10. Η παρούσα συλλογική σύμβασις ισχύει διά την Θεσσαλονίκην και τα περίχωρα, εις περίπτωσιν δε υπογραφής πανελλαδικής κλαδικής τοιούτης, αι τροποποιητικαί διατάξεις ταύτης θα υπερισχύσωσι της παρούσης.

11. Πάσα παράβασις ή μη συμμόρφωσις προς τας διατάξεις της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας θεωρείται αδικαιολόγητος καταγγελία συμβάσεως εργασίας συνεπαγομένη, πλην των υπό των κειμένων διατάξεων προβλεπομένων ποινικών κυρώσεων, και πενταπλασίαν της υπό του νόμου 2112, ως ετροποποιήθη μεταγενεστέρως, προβλεπομένης αποζημιώσεως.

12. Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις πρωτότυπα, υπογραφέντα άπαντα υπό των αντιπροσώπων των συμβαλλομένων, εξ ών τα 2 ελήφθησαν παρά των συμβαλλομένων, ανά έν, τα δε υπόλοιπα υπεβλήθησαν αρμοδίως.

Οι συμβαλλόμενοι

(έπονται υπογραφαί)

Εν Αθήναις τη 23 Ιουνίου 1956

31384/6196/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως της από 15/5/1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδόμων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 134 της 11 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

Τας διατάξεις του ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμί-

σεως συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.», αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 15 Μαΐου 1956 συλλογική σύμβασις εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδόμων Θεσσαλονίκης, κατατεθείσα παρ' ημίν την 23ην Μαΐου 1956, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 72 πρακτικού καταθέτων, έχουσα ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας εργατοτεχνιτών Οικοδόμων Θεσ)νίκης

Εν Θεσσαλονίκη σήμερον την 15ην Μαΐου 1956, εν τοις Γραφείοις της Περιφερειακής Υπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης και επί παρουσία του Προϊσταμένου της Υπηρεσίας ταύτης Κων)νου Κανελλοπούλου Δ)ντού Υπουργείου Εργασίας οι κάτωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός 1) Ν. Οικονόμου, 2) Μιχ. Κιώτης, ως εκπρόσωποι του Συνδέσμου Εργολήπτων τεχνικών έργων Θεσ)νίκης, 3) Θεοδ. Τσαμαλής, 4) Νικ. Καρολής, 5) Σπυρ. Καμπούρογλου, ως εκπρόσωποι του Συνδέσμου Εμπειροτεχνών Εργολάβων Θεσ)νίκης και αφ' ετέρου 1) Γεώργ. Μάγκος, 2) Δημ. Βασειάδης και 3) Χ. Χατσόπουλος, ως εκπρόσωποι της Βιομηχανικής Ενώσεως Εργατών Οικοδόμων Θεσ)νίκης, απαντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι παρά των δηλωθέντων εργάκων των διαιτωμένων ως εκπροσωπούμεν, αποφασίσαμεν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, δι' ής καθορίζονται τα ημερομίσθια, δώρα εορτών και οι λοιποί οικονομικοί όροι εργασίας των εργατών οικοδόμων Θεσ)νίκης ως κάτωθι:

I. Ημερομίσθια

α) Τεχνίται εν γένει δραχ. 85

β) Βοηθοί τεχνιτών δραχ. 60

γ) Ειδικευμένοι εργάται δραχ. 50

δ) Εργάται και άσκουμένοι τεχνίται δραχ. 45.

II. Δώρα εορτών:

Βάσει των ως άνωτέρω καθορισθέντων ημερομισθίων θα καταβάλλεται εις τους εργάτας δίκαιος οικονομική ενίσχυσις (δώρον) 1) επί ταις εορταίς Χριστουγέννων και Νέου Έτους 25 ημερομίσθια και 2) επί ταις εορταίς του Πάσχα 15 ημερομίσθια κατά τα ειδικώτερον διά των σχετικών υπουργικών αποφάσεων καθοριζόμενα.

III. Οικονομικοί όροι:

Από της ισχύος της παρούσης απαγορεύεται εις τους εργάτας οικοδόμους ν' αναλαμβάνωσιν εργασίας υπεργολαβικώς, εις τους εργολήπτας και εμπειροτέχνας εργοδότας ν' αναθέτωσι τοιαύτας εις τους εργάτας πλην των περιπτώσεων των καθοριζομένων υπό της κειμένης Νομοθεσίας επιτρεπτής εκτελέσεως Δημοσίων και Δημοτικών Έργων και κατά τα εν αυτή καθοριζόμενα.

IV. Διαφορισμός:

α) Βοηθός τεχνίτου εν τη εφαρμογή της παρούσης θεωρείται ο μετά του τεχνίτου απασχολούμενος εις την κατασκευήν ξυλοτύπων, προετοιμασίαν σιδηρού οπλισμού, ως και δόμησιν γενικώς και ο μετά των τεχνικών αμμοκονιαστών εργαζόμενος βοηθός (ψήφτης).

β) Ειδικευμένος εργάτης θεωρείται ο εργάτης αποξυλώσεως ξυλοτύπων, κατασκευής κονιαμάτων εν γένει και ο εις εργασίαν μπετόν αρμέ άσκουμένος.

γ) Ασκούμενος τεχνίτης θεωρείται ο μη έχων συμπληρωμένην υπηρεσίαν εις οικοδομικάς εργασίας ενός έτους.

V. Η ισχύς της παρούσης, ής η διάρκεια ορίζεται ενός έτους, άρχεται από της δημοσιεύσεώς της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

VI. Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις πέντε πρωτότυπα και έλαβον άπαντα εν αι συμβαλλόμεναι Οργανώσεις και δύο επιβάδηκαν εις την Περιφερειακήν Υπηρεσίαν Διαιτησίας διά την υποβολήν του ενός εις το Υπουργείον Εργασίας προς έγκρισιν.

Οι συμβαλλόμενοι

Εν Αθήναις τη 3 Ιουλίου 1956.

26/1956 Απόφ. του Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών

Περί μηνιαίου μισθού υπαλλήλων (γραμματικών) των απασχολουμένων εις την καταγραφήν εμπορευμάτων εις τας λαχαναγοράς, οπωραγοράς Αθηνών - Πειραιώς - Περιχώρων, ως και υπαλλήλων πωλητών.

Το κατά νόμον 3239)1955 Πρωτοβάθμιον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον Αθηνών, συγκείμενον εκ των Γ. Λαμπροσούλου, Πρωτοδικου, ως Προέδρου, Κων. Δικαιάκου, υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας επί βαθμώ 2ω, Βασ. Ράπτη, αντιπροσώπου της Γ.Σ.Ε.Ε., ως μελών.

Συνεδριάσαν δημοσία και εν τω Πρωτοδικείω Αθηνών την 4ην Φεβρουαρίου 1956, ημέραν Σάββατον και ώραν 11.30 π.μ., παρουσία του επί βαθμώ 6ω υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας Νικ. Τσιγάντε, ως γραμματέως, ίνα αποφανθή επί της αναφυείσης μεταξύ της Εθνικής Ενώσεως Υπαλλήλων — Εργατών — Εργατριών Λαχαναγορών — Οπωραγορών — Λαχανοπωροπωλείων και Συσκευαστών Φρούτων Α.Π.Π. αφ' ενός και των εργοδοτών των αφ' ετέρου, παραστάντων διά των αντιπροσώπων των, ως τοις πρακτικοίς διαλαμβάνονται, διενέξεως.

Προκειμένης συζητήσεως

και διαπιστωθέντος υπό του Προέδρου του νομίμου της συγκροτήσεως του Δικαστηρίου τούτου, Ακούσαν των αναγνωσθέντων, ως εν τοις πρακτικοίς, εγγράφων και δια-πιστωθέντος τούτοις βασίμου της παραπομπής της υπό κρίσιν διενέξεως και λοιπών γνώσιν των υπό των ενδιαφερομένων κατατεθέντων σχετικών σημειωμάτων

Ιδού τα έγγραφα — σκεφθέν κατά νόμον

I. Επειδή της υπό κρίσιν μεταξύ της Εθνικής Ενώσεως Υπαλλήλων — Εργατών — Εργατριών Λαχαναγορών — Οπωραγορών — Λαχανοπωροπωλείων και Συσκευαστών Φρούτων Α.Π.Π., αφ' ενός και των εργοδοτών, αφ' ετέρου, διοιστεμένης διενέξεως δεν επετεύχθη η συμφώνως τη § 2 του άρθρου 9 του ν 3239)1955 επιτρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.», τη μεταλαβήσει του αρμοδίου υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας, διά του καταρτισμού συλλογικής συμβάσεως εργασίας, επιλυσις ταύτης και αύτω νομίμως και εμπροθέσμως αύτη εισάγεται ενώπιον του Διαιτητηρίου τούτου, συμφώνως προς τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 9 του νόμου 3239)1955.

II. Επειδή εκ της εν γένει συζητήσεως και των προσαχθέντων εγγράφων και των αναπτυχθέντων υπό των ενδιαφερομένων το δικαστήριον, κατά πλειοψηφίαν, κρίνει, ότι υπό τας παρούσας οικονομικάς συνθήκας δεν είναι δυνατή η ικανοποίησις απάντων των αιτημάτων των περί ων η διένεξις μισθωτών. Τούτο, λαμβάνον υπ' όψιν και σταθμίζον τας κοινωνικάς και οικονομικάς ανάγκας, ας εξυπηρετούν αι υπό κρίσιν επιχειρήσεις, την οικονομικήν και τεχνικήν αύτων άνθρωπον, το επίπεδον των χορηγουμένων αμοιβών εν σχέσει προς το κόστος ζωής, τους όρους, τας συνθήκας και το είδος της παρεχομένης εργασίας και το γενικώτερον συμφέρον της Εθνικής Οικονομίας, άγεται, κατά πλειοψηφίαν, εις την κρίσιν, όπως γίνωσιν αποδεκτά τα εν τω διατακτικώ της παρούσης διαλαμβανόμενα, μειούμενου του κ. Ράπτου, έχοντος την γνώμην, ότι άπαντα τα αιτήματα των μισθωτών των εργοδοτών Λαχαναγορών — Οπωραγορών δέον να γίνωσιν αποδεκτά, δι' ούς λόγους οι μισθωτοί ούτοι αναφέρουσιν εις το υπόμνημά των και διότι υπάρχει οικονομική ευχέρεια των εν λόγω εργοδοτών, αφ' ενός, και προς κάλυψιν των στοιχειωδών αναγκών των μισθωτών αφ' ετέρου.

III. Επειδή την 24.1.1958 υπεγράφη διαιτήσα συλλογική σύμβασις εργασίας των υπαλλήλων των Λαχανοπωροπωλείων νεωπών και ξηρών καρπών Αθηνών — Πειραιώς και ως εκ τούτου δεν υφίστανται προς επίλυσιν διαφοραί μεταξύ των εργοδοτικών σωματείων λαχανοπωροπωλών και των μισθωτών των.

IV. Επειδή, κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου, δεον ή ισχύς της παρούσης να ανατρέξη από της παραπομπής της διενέξεως υπό του Υπουργού Εργασίας εις αύτό (10.12.1955), υφισταμένων εξαιρετικών προς ταύτα λόγων.

Διά ταῦτα

Ἐπιλύων τὴν μεταξὺ τῆς Ἐθνικῆς Ἑνώσεως Ὑπαλλήλων — Ἐργατῶν — Ἐργατριῶν Λαχαναγορῶν — Ὀπωραγορῶν — Λαχανοπωροπωλείων καὶ Συσκευαστῶν Φρούτων Α.Π.Π., ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἐργοδοτῶν των, ἀφ' ἑτέρου, ὑφισταμένην διένεξιν. Δέχεται ταύτην ἐν μέρει.

Ἀποφαίνεται κατὰ πλειοψηφίαν:

1) Καθορίζεται κατώτατον ὅριον μηνιαίου μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων (γραμματικῶν), τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν καταγραφὴν τῶν εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων εἰς τὰς Λαχαναγορὰς — Ὀπωραγορὰς Ἀθηνῶν — Πειραιῶς — Περιχώρων, ἐκδοσιν ἐνταλμάτων εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν, τήρησιν βιβλίων κλπ., ὡς καὶ τῶν ὑπαλλήλων πωλητῶν, εἰς δραχ. 1300. Ἐφ' ὅσον οἱ καταβαλλόμενοι σήμερον εἰς τοὺς ἀνωτέρω μηνιαῖοι μισθοὶ εἶναι ἀνώτεροι τῶν 1300 δραχ. προσαυξάνονται κατὰ 250 δραχ.

2) Τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τῶν συσκευαστῶν φρούτων, τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ ψυγεῖα κλπ., καθορίζεται εἰς 50 δραχμάς.

3) Ἡ παροῦσα ἰσχύει ἀπὸ τῆς 10.12.1955.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Μαρτίου 1956 (*).

65220/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ἐξόδων κινήσεως μελῶν Δ.Δ. Δ.Δ. καὶ Π.Δ.Δ.Δ.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διαταξεις τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ νόμου 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.».

2) Τὴν ἀνάγκην εὐρύθμου λειτουργίας τοῦ θεσμοῦ τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων

Ἀποφασίζομεν

Καθορίζομεν τὰ ἔξοδα κινήσεως τοῦ Προέδρου, τῶν μελῶν καὶ τοῦ Γραμματέως τῶν Πρωτοβαθμίων καὶ Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων κατὰ συνεδρίασιν ὡς ἀκολούθως, ἄνευ ἀποδόσεως λογαριασμοῦ:

α) Τοῦ Προέδρου ἑκάστου Π.Δ.Δ.Δ. ἢ Δ.Δ. Δ.Δ. εἰς δραχμὰς ἑξήκοντα (60).

β) Τῶν μελῶν καὶ τοῦ Γραμματέως ἑκάστου Π.Δ.Δ.Δ. ἢ Δ.Δ.Δ.Δ. εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40) ὑπὸ τοὺς κατωτέρω περιορισμούς:

Ι. Διὰ τὸ Π.Δ.Δ.Δ. ἢ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν οὐχὶ πλέον τῶν δώδεκα (12) συνεδριάσεων μηνιαίως.

ΙΙ. Διὰ τὰ Π.Δ.Δ.Δ. καὶ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, Πειραιῶς καὶ Πατρῶν οὐχὶ πλέον τῶν ἓξ (6) συνεδριάσεων μηνιαίως

ΙΙΙ. Διὰ τὰ Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων καὶ Λαρίσης καὶ τὰ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου, Ἡρακλείου, Καλαμῶν, Μυτιλήνης, Ρόδου, Σύρου καὶ Χανίων οὐχὶ πλέον τῶν τεσσάρων (4) συνεδριάσεων μηνιαίως.

ΙΥ. Διὰ τὰ λοιπὰ Π.Δ.Δ Δ. οὐχὶ πλέον τῶν δύο (2) συνεδριάσεων μηνιαίως.

Οἱ ἀνωτέρω περιορισμοὶ τῶν §§ Ι, ΙΙ, ΙΙΙ καὶ ΙΥ ἰσχύουν ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πραγματοποιουμένων μηνιαίως πλειόνων συνεδριάσεων.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1955.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἀπριλίου 1956

(*) Ἐπικυρώθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καὶ κατετέθη εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν τὴν 13 Ἰουλίου 1956, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 28)1956 πράξεως καταθέσεως, παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 20 § 3 τοῦ ν. 3239)1955 (ΕΕΔ 14, 607).

Ἀπόφ. Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς περιοχὴν ἐργοστασίων κεραμοποιΐας Καρδίτσης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 93 τῆς 21 Μαΐου 1956)

Συνεδρίασις 11)29.3.1956

Ἡ Ἐπιτροπὴ Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 11.5.1954 Β διατάγματος «περὶ Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.».

γ) Τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.».

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 33 ἀπόφασιν τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ Ὑποκαταστήματος Καρδίτσης ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 6 τῆς 29.12.1955 συνεδρίασιν αὐτῆς καὶ

ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2598)57)1956 εἰσήγησιν τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Δ)νσεις Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει:

α) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων εἰς τὴν περιοχὴν ἔνθα λειτουργοῦν τὰ ἐργοστάσια κεραμοποιΐας τὰ κείμενα εἰς ἀπόστασιν ἑπτακοσίων μέτρων ἀνατολικῶς τῆς γεφύρας Καράμπαλη τῆς πόλεως Καρδίτσης δι' ἐπεκτάσεως ἐκεῖ τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α.

β) Τὴν ἐναρξιν ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν ἀνωτέρω περιοχὴν δι' ἅπαντας τοὺς ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 2961)1954, προβλεπομένους Κλάδους ἀσφαλίσεως καὶ ὡς πρὸς μόνους τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἀνωτέρω κεραμουργικῶν ἐπιχειρήσεων ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

. . . . . .

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Μαΐου 1956

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως

(Ὑπογραφή)

Διορθώσεις ἡμαρτημένων

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 144 τῆς 23 Ἰουνίου 1956)

Εἰς τὴν ἀπὸ 24)4)1956 ἀπόφασιν τῆς ΑΤΕ περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τοῦ ὀργανισμοῦ ΑΤΕ, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 139)13.6.1956 ΦΕΚ Τεύχος πρῶτον (*), ἐπιφέρεται ἡ ἀκόλουθος διόρθωσις:

Εἰς τὴν δευτέραν στήλην, στίχος 9ος ἐκ τῶν ἄνω, μετὰ τὴν λέξιν «τῆς αὐτῆς» καὶ πρὸ τῶν τοιούτων «κατωτέρας ποινῆς» τίθεται τὸ παραλειφθὲν διαζευκτικὸν «ἢ», τῆς ὅλης φράσεως διαμορφουμένης οὕτω:

«Ἐπιβάλῃ εἰς αὐτὸν τὴν αὐτὴν ἢ κατωτέρας ποινήν».

(Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου)

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 100 τῆς 29 Μαΐου 1956)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 8586)Σ.85)28.3.1956 ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ τροποποιήσεως παραγράφου κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 74 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β') τῆς 16.4.1956 (**), ἐπέρχονται αἱ κάτωθι διορθώσεις:

Εἰς τὸ ἐδάφιον 6' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 5 τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως καὶ μετὰ τὴν λέξιν «εἰσπράξεως» προστίθεται ἡ φράσις «ἴσαν πρὸς τὰ 20% τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν».

Ὡσαύτως πρὸ τῆς λέξεως «ἐπιστρέφεται» προστίθεται ἡ φράσις: «Εἰς τὸ βασικὸν τοῦτο ποσὸν συντάξεως ὡς τρίτον ἑβδόμου τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 5 τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 750.

(**) ΕΕΔ 15, σελ. 582.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Εἰς μίαν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας (τῶν τεχνικῶν ἐπιχειρήσεων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας, ΕΕΔ 15, 334) περιέχονται (ἄρθρ. 11) τὰ ἀκόλουθα: Ἐν περιπτώσει θανάτου τεχνικοῦ ἡ ἐπιχείρησις ὑποχρεοῦται 1) εἰς τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως εἰς τὴν οἰκογένειαν, λόγῳ προσθέτων δαπανῶν κηδείας, ἐκτὸς τῶν τυχὸν χορηγουμένων ὑπὸ τοῦ Ι. Κ. Α., 2) εἰς τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θανόντος, ἀνερχομένην εἰς τὸ ποσόν, ὅπερ θὰ ἐλάμβανε λόγῳ ἀπολύσεως. Ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος ὀφείλεται εἰς ἀτύχημα, ἐπισυμβὰν ἐν ὑπηρεσίᾳ καὶ ἕνεκεν ταύτης καὶ δὲν ἔχει προβλεφθῇ ἑτέρα ἀσφάλισις, τότε εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θανόντος ἡ καταβληθησομένη ἀποζημίωσις θὰ εἶναι τριπλασία τῆς κατὰ τὰ ἀνω ὁριζομένης.

Τὸ τεθεμένον δίκαιον ἀγνοεῖ ἀτυχῶς ὁμοίας μορφῆς προστασίαν. Διὸ αὐτὸ προκαλεῖ εὐχάριστον ἐκπληξιν ἡ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως συνομολόγησις ὑψίστης κοινωνικῆς σημασίας ὅρων, οἱ ὁποῖοι, πέραν τῶν συνήθων ρυθμίσεων τῆς παροχῆς ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ζῶντος μισθωτοῦ, ἀναφέρονται καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν οἰκείων του, ὅταν ὁ θάνατος ἐκείνου τοὺς βυθίσῃ εἰς τὴν μεγαλυτέραν δυστυχίαν των.

Ἐν ταύτοις πρὸ εἴκοσιν ἤδη ἐτῶν, ὅταν, ἀποτίθεται, ἡ ἐποχὴ ἦτο ὀλιγώτερον κοινωνιστική, ἀσκήθη τὴν περίπτωσιν ὁ ἐργατικὸς Νομοθέτης. Διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου τῆς 19/19 Νοεμβρίου 1935 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων» ὡρίζοντο τὰ ἑξῆς: Ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ ὑπαλλήλου ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ ἡμίσεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου 2112 καὶ 2 τοῦ νόμου 4558 ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς ἐν ἄρθρῳ 6 τοῦ νόμου 551 συγγενεῖς τοῦ θανόντος.

Ὑπῆρξεν ἀτυχία ὅτι ἡ διάταξις αὐτή, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ὅλου νόμου καὶ τῶν λοιπῶν τῆς περιόδου αὐτῆς, ἀνασταλεῖσα ἀμέσως σχεδὸν ἐπ' ἀόριστον, δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ. Νέα πάλιν ἀπόπειρα εἰς ἓν σχέδιον νόμου, ἀπὸ 9 Ἰουνίου 1950, νὰ νομοθετηθῇ ὁμοία διάταξις, ἡ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ σχεδίου, ἔχουσα οὕτω «ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ ἡμίσεως τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112/1920 ἢ τὸ Δ. Δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ὁπωσδήποτε ἀποβιοῦντος μισθωτοῦ, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Δ. Δ/τος τῆς 24.7.1920 (ν. 551) «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων», ἐφ' ὅσον τὰ πρόσωπα ταῦτα συντηροῦντο παρὰ τοῦ παθόντος καὶ δὲν δικαιοῦνται συντάξεως τινος παρ' Ὀργανισμοῦ κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ἢ τῆς ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως τοῦ ἀνωτέρω Δ. Δ/τος», ἔμεινεν ἀτυχῶς ἀπόπειρα, ἀφοῦ, ἂν καὶ εἶχεν εἰς αὐτὴν καταταθῇ, δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ψηφισθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς.

Ἀξιοσημείωτον ὅμως εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι, ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ κοινοῦ συναισθήματος δικαίου, ἐπεχειρήθη ἀπανειλημμένως νὰ νομοθετηθῇ ἡ κοινωνικὴ αὐτὴ καὶ ἀναγκαία προστασία, ὡς ἐκδήλωσις ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἀνθρωπισμοῦ ἔναντι τοῦ θνήσκοντος μισθωτοῦ, ἂν μὴ ὡς ὑποχρέωσις τοῦ πρώτου ἔναντι τῶν θυσιῶν ἐκείνου.

Ἂν μέχρι σήμερον δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἱκανοποιηθῇ τὸ κοινὸν αὐτὸ περὶ δικαίου συναίσθημα, ἡ πίεσις τοῦ ὁποίου χρονολογεῖται ἀπὸ 20 ἤδη ἐτῶν, δὲν σημαίνει φυσικά, ὅτι ἔπαυσεν ἡ ἀνάγκη τῆς προστασίας. Συνηθίσαμεν νὰ λέγωμεν, ὅτι ἡ ἐργατική μας νομοθεσία ἐξελίσσεται βελτιουμένη, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἐκδηλώσεις τοῦ παλαιοῦ Νομοθέτου, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ἀληθῶς προσδευτικώτεραι ἐκείνων τοῦ συγχρόνου.

***

Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἀνωτέρω ἀν. νόμου τῆς 19/19 Νοεμβρίου 1935, ὁ ὁποῖος περιεῖχε πράγματι ἀξιοσημειώτους φιλεργατικὰς διατάξεις, ὑπομιμνήσκομεν, ὅτι διὰ τῆς αὐτῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 12 αὐτοῦ ὡρίζοντο καὶ τὰ ἑξῆς: Ὡσαύτως τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀποζημιώσεως (νόμου 2112) δικαιοῦται ὁ ὑπάλληλος, ὁσάκις ἡ σύμβασις ἐργασίας λύεται λόγῳ ἀσθενείας αὐτοῦ, ὑπερβαινούσης τὰ ὅρια τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου 4558, ὡς καὶ λόγῳ προβαδηκυίας ἡλικίας 55 ἐτῶν καὶ ἄνω.

Καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ πρὸ 20 ἐτῶν εἰσαχθεὶς κύτος νόμος ἀπῄχει προσδευτικὰς ἀντιλήψεις, αἱ ὁποῖαι δὲν φαίνεται ἐκδηλούμεναι εἰς τὸ ἰσχύον σήμερον δίκαιον. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέσχε τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας ὑπὲρ τὰ χρονικὰ ὅρια τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου 4558/1930, λύεται ἡ σύμβασις ἐργασίας ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως καὶ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν τοῦ μισθωτοῦ τῆς «προβαδηκυίας ἡλικίας τῶν 55 ἐτῶν καὶ ἄνω» (διὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ἀμφιβάλλομεν, ἂν ὁ ὅλατὸς πρέπει νὰ θεωρῆται.... «προβαδηκώς» τὴν ἡλικίαν) ὁρίζεται βεβαίως παραμυθητικὴ διάταξις (τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3198/1955), ἀλλὰ προϋποθέτει ἀποχώρησιν τοῦ μισθωτοῦ τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, ἡ ὁποία ἐκ τῶν πραγμάτων φαίνεται νὰ μὴ δίδηται, ἀφοῦ δημιουργεῖ δι' αὐτὸν ὑποχρέωσιν ἀποζημιώσεως.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Γνωστὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ δικαίου ὅτι διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δύναται νὰ συμφωνοῦνται ὅροι μὲ περιεχόμενον εὐνοϊκώτερον τῆς προστασίας τῶν ἐργατικῶν νόμων.

Οὕτω δύναται νὰ συμφωνηθῇ π.χ. ἀποζημίωσις τοῦ ἀπολυομένου μεγαλυτέρα κατὰ ποσὸν τῆς τοῦ νόμου 2112/1920. Ὅ,τι ὅμως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συμφωνῆται εἶναι ἡ στέρησις δι' οἱονδήποτε λόγον δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῶν δημοσίας τάξεως ἐργατικῶν νόμων. Συνέπεια εἶναι ὁ σχετικὸς ὅρος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (καὶ σχετικὴ διάταξις Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου) νὰ εἶναι ἄκυρος (βλέπε προχείρως τὴν Σ. Δ. 370/1943, ΕΕΔ 2, 759).

Ἐν τούτοις εἰς τινας συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας καὶ διαιτητικὰς ἀποφάσεις παρατηροῦνται ὅροι, διὰ τῶν ὁποίων στεροῦνται οἱ μισθωτοί, ὡς κύρωσις διὰ τὴν παράβασιν αὐτῶν, τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112.

Δὲν θὰ ἔβλαπτε, νομίζομεν, νὰ ὑπομνηθῇ ἡ ἀκυρότης, πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεως παρανόμων ὅρων.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεύχος 16 (358)

Ἀθῆναι, 15 Αὐγούστου 1956

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΠΑΘΟΝΤΟΣ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Γνωμοδότησις ὑπ' ὁριθ. 646/1956 τῆς Ὁλομελείας τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. Κ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Περιεχόμενα

1. Ἐπέλευσις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐξ ὑπαιτιότητος ξένου πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν προσώπου κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Ν. 551.
2. Τίς νοεῖται τρίτος ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Ν. 551.
3,4. Ὑποκατάστασις τοῦ Δημοσίου εἰς τὰ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις ἐργοδότιδος Ἑταιρείας.— Πρόταξις ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἰσχυρισμοῦ τὸ πρῶτον, μὴ ἀναγομένου εἰς τὴν κοινὴν αἰτίαν.
5,6. Ἐπιλογὴ ὑπὸ τοῦ παθόντος τῆς ἐκ τοῦ ν. 551 ἀγωγῆς.
7. Εὐθύνη τοῦ Δημοσίου, προστήσαντος ὁδηγὸν τοῦ αὐτοκινήτου, ὡς τρίτου, ἐκ τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καὶ ὑπεύθυνα ἐναντι τοῦ παθόντος πρόσωπα.
8. Πῶς ἀντιμετώπισεν ἡ θεωρία καὶ νομολογία τὴν συνύπαρξιν τῶν ἀγωγῶν τοῦ παθόντος ἐξ ὑπαιτιότητος τρίτου ἐργατικὸν ἀτύχημα μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.
9. Μεταβολὴ διὰ τοῦ ἄρθρ. 930 § 3 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.
10. Ἀσφάλισις ζωῆς τρίτου.
11. Δικαίωμα ἀγωγῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας, ἐκπληρωσάσης τὰς ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως ὑποχρεώσεις της, κατὰ τρίτου ὡς ὑπαιτίου τῆς ζημίας.
12. Δικαίωμα παθόντος πρὸς εἰσπραξιν σωρευτικῶς ἀποζημιώσεων καὶ παρ' ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας καὶ παρὰ τοῦ τρίτου, ὑπαιτίου τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, κατ' ἄρθρ. 930 § 3 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἐρώτημα : Ἀμερικανικὴ ἑταιρεία ἀνέλαβε τὴν ἐκτέλεσιν «ἔργων ὁδοποιΐας κλπ.» ἐν Ἑλλάδι. Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀσφαλιστικὴν ἑταιρείαν «Α», ἠσφαλίσθη αὕτη διὰ τὰ ἐργατικὰ ἀτυχήματα τοῦ ἐργατοϋπαλληλικοῦ προσωπικοῦ της. Ἡ σχετικὴ διάταξις τῆς συμβάσεως ἔχει ὡς ἀκολούθως: «...ἀναλαμβάνομεν ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἀδιαιρέτως, κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον τὴν ἀρχομένην τὴν μεσημβρίαν τῆς 16ης Νοεμβρίου 1947 καὶ λήγουσαν κατὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἔργων τῆς ἀνοικοδομήσεως τῶν ἀναληφθέντων ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ἑταιρείας ἐν Ἑλλάδι, τὴν εὐθύνην, ἣν ὑπέχετε ἐν τῇ ἰδιότητι ὑμῶν ὡς ἐργοδοτῶν, πρὸς ἀποζημίωσιν, συμφώνως τῷ Ἑλληνικῷ νόμῳ 551, τῶν ἐκ τοῦ προσωπικοῦ σας ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων, οἵτινες ἐνδέχεται νὰ ὑποστῶσι σωματικὰς βλάβας ἐκ βιαίου συμβεβηκότος, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας των ἢ ἐν σχέσει πρὸς αὐτήν».

Τὴν 28.12.1948 συνέβη ἓν τοιοῦτον ἀτύχημα εἰς Ἕλληνα ὑπάλληλόν της, ἐξ ὑπαιτιότητος ὀργάνου τοῦ Δημοσίου (ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου του). Ὁ παθὼν εἰσέπραξεν, ἀπ' εὐθείας, παρὰ τῆς ἄνω ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας: α) δι' ἔξοδα θεραπείας δραχμὰς 5.318.500 καὶ β) δι' ἀποζημίωσιν ἡμεραργιῶν δραχμὰς 4.949.865. Δυνάμει τοῦ ν. δ/τος 1101/1949 τὸ Δημόσιον ὑποκατέστη εἰς τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ὡς ἄνω Ἀμερικανικῆς ἑταιρείας. Τὴν 5.4.1950 ὁ παθὼν ἤγειρε κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀγωγήν, αἰτούμενος τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου προβλεπομένην ἀποζημίωσίν του (ἄρθρα 105 Εἰσαγ. Νόμου, 914 ἐπ. Α.Κ.). Τὸ Δημόσιον ἐζήτησε νὰ ἐκπεσθῇ ἐκ τῆς ἐπιδικασθησομένης ἀποζημιώσεως τὸ ἄνω ποσὸν τὸ εἰσπραχθὲν ὑπὸ τοῦ παθόντος παρὰ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας. Καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψαν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 930 § 3 τοῦ Α.Κ. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου ἤσκησε τὸ Δημόσιον ἀναίρεσιν διὰ τὸν ἄνω καὶ μόνον λόγον, ἤτοι διότι, κατ' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ ψευδῆ ἑρμηνείαν τῆς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 930 § 3 τοῦ Α.Κ., δὲν ἐξεπέσθη τὸ παρὰ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας εἰσπραχθὲν, ὡς ἄνω, ποσόν. Ἡ ἀναίρεσις αὕτη πρόκειται νὰ συζητηθῇ κατ' αὐτάς. Ἐν ὄψει τούτων ἐρωτᾶται, ἐὰν ὑπάρχουν ἐλπίδες νὰ γίνῃ δεκτὴ αὕτη ἢ μήπως θὰ πρέπει νὰ παραιτηθῇ ταύτης τὸ Δημόσιον πρὸς ἀποφυγήν: α) καταπονήσεως τοῦ Ἀνωτάτου μας Δικαστηρίου μὲ προδήλως ἀβάσιμον καὶ μικροῦ ἀντικειμένου ὑπόθεσιν καὶ β) καταδίκης αὐτοῦ εἰς δικαστικὰς δαπάνας.

Γνωμοδότησις: Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου (προκύπτοντος ἐξ ἐντολῆς τοῦ Προέδρου τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου) τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, τῇ εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως, ὡς ἀκολούθως:

Διὰ νὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ δοθῇ ἀπάντη-

σεις ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος θὰ πρέπει, προηγουμένως, νὰ ἐρευνηθοῦν διάφορα ἐξ αὐτοῦ ἀνακύπτοντα θέματα, ἡ ἔρευνα τῶν ὁποίων εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν αἰτιολόγησιν τῆς τοιαύτης ἀπαντήσεως.

1.—Τὸ πρῶτον θέμα, ὅπερ ἀνακύπτει εἶναι, ἂν δύναται νὰ ἔχωμεν ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ν. 551, ὅταν τοῦτο ἐπέρχηται ἐξ ὑπαιτιότητος ξένου πρὸς τὴν ἐπιγειρησιν προσώπου. Τὸ θέμα τοῦτο ἐπιλύεται δημοφώνως καταφατικῶς ὑπό τε τῆς θεωρίας καὶ τῆς νομολογίας καὶ συνεπῶς δὲν παρίσταται ἀνάγκη εἰδικωτέρας ἐρεύνης αὐτοῦ (βλ. *Χρ. Οἰκονόμου*: Δίκαιον ἐργατικῶν ἀτυχημάτων καὶ ἐπαγγελματικῶν νόσων § 659. Α.Π. 641/1952. ΕΕΝ γ' 194. καὶ λοιπὴν νμλγ. εἰς Γεν. Εὐρ. Νομολ. «Ἐργατικὰ ἀτυχήματα», ἀριθ. 590 ἑπ., καὶ Συμπλήρωμα Νομολογίας «Ἐργατικὰ ἀτυχήματα», ἀριθ. 472 ἑπ., 531 ἑπ. καὶ 584 ἑπ.).

2.—Τὸ δεύτερον θέμα, ὅπερ ἀνακύπτει, εἶναι τίς νοεῖται τρίτος ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ν. 551. Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου δὲν ὑπάρχει ὁμόφωνος γνώμη. Ὡς ὀρθοτέρα καὶ μᾶλλον κρατοῦσα θεωρεῖται ἡ δεχομένη ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄνω νόμου τρίτον πρόσωπον ὑπαίτιον τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἶναι πᾶν ἄλλο πρόσωπον, πλὴν τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως, τῶν ἐργατῶν καὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ κυρίου προστηθέντος ἐν τῇ διοικήσει (*Χρ. Οἰκονόμου*, ἔνθ' ἀνωτέρω § 660, βλ. καὶ νμλγ. εἰς Γ.Ε.Ν. «Ἐργατικὰ ἀτυχήματα», ἀριθ. 590 ἑπ., Σ.Ν. «Ἐργατικὰ ἀτυχήματα», ἀριθ. 472—475, Γ.Ε.Θ. «Ἐργατικὰ ἀτυχήματα» ἀριθ. 318 ἑπ., βλ. σχετικῶς καὶ ΕΕΔ τ. 14, σελ. 865 καὶ 1259).

3.—Τὸ τρίτον θέμα, ὅπερ ἀνακύπτει, εἶναι, ἂν εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν τὸ Δημόσιον εἶναι τρίτον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄνω νόμου. Τὸ αὐτοκινητικὸν ἀτύχημα, τὸ ἀποτελέσαν καὶ τὸ ἐργατικὸν τοιοῦτο, ἔλαβε χώραν τὴν 28.12.1948 καὶ ἡ ὁποκατάστασις τοῦ Δημοσίου εἰς τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ἀμερικανικῆς ἑταιρείας, ἐργοδότιδος τοῦ παθόντος, ἔλαβε χώραν μεταγενεστέρως, ἤτοι ἀπὸ τῆς 28.9.1949, ἡμερομηνίας ἰσχύος τοῦ Ν.Δ. 1101/1949. Ἄρα τὸ Δημόσιον εἶναι τρίτον ἐν τῇ ἄνω ἐννοίᾳ. Τὸ γεγονὸς τῆς ὑποκαταστάσεως δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ παραβλάψῃ τὰ κεκτημένα ἤδη κατὰ τοῦ Δημοσίου δικαιώματα τοῦ παθόντος. Ἡ ἔννοια τῆς ὑποκαταστάσεως δὲν εἶναι νὰ ὑπεισέλθῃ τοῦτο εἰς τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ἀμερικανικῆς ἑταιρείας.

4.—Τὸ τέταρτον θέμα, ὅπερ ἀνακύπτει, εἶναι ἂν (καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν εἶναι τρίτον) δύναται νὰ γίνῃ ἐπίκλησις τοῦ ζητήματος τούτου ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐθίγη ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον οὔτε ὑπάρχει, οὔτε ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως. Ἄρα τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν δύναται νὰ τεθῇ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν (*Κιτσικοπούλου*, Πολ. Δικ. τ. 7ος §§ 1232—1284 καὶ αὐτόθι νμλγ.).

5.—Τὸ πέμπτον θέμα, ὅπερ ἀνακύπτει, εἶναι ποίαν σημασίαν θὰ εἶχεν, ἐὰν ἠδύνατο τὸ ἄνω ζήτημα νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Βεβαίως, ἐὰν τὸ Δημόσιον δὲν ἦτο τρίτον, ἀλλ' ὁ ἐργοδότης τοῦ παθόντος, θὰ ἠδύνατο νὰ ἰσχυρισθῇ τότε τοῦτο, ὅτι μόνον ἡ ἐκ τοῦ ν. 551 ἀγωγὴ ἤρμοζε κατ' αὐτοῦ, ἀφοῦ δὲν γίνεται ἐπίκλησις δόλου ἢ εἰδικῆς ἀμελείας (βλ. νμλγ. εἰς Συμπλήρωμα Νομολογίας «Ἐργατικὰ ἀτυχήματα», ἀριθ. 541—564). Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐγένετο τοιαύτη ἐπίκλησις καὶ πάλιν θὰ ἐγεννᾶτο ζήτημα ἐπιλογῆς ἢ μὴ τῆς ἐκ τοῦ ν. 551 ἀγωγῆς, ἀφοῦ ὁ παθὼν εἰσέπραξε παρὰ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας δραχμὰς ἐν συνόλῳ 10.268.365 δι' ἔξοδα θεραπείας καὶ ἀπώλειαν ἡμερομισθίων (βλ. Α Π. 239/1954, ΕΕΔ τ. 13, σ. 512 καὶ αὐτόθι νμλγ. καὶ λοιπὴν νομολογίαν εἰς Συμπλήρωμα Νομολογίας, ἔνθ' ἀνωτέρω, ἀριθ. 565—583).

6.—Τὸ ἕκτον θέμα, ὅπερ ἀνακύπτει, εἶναι, ἂν ἔχωμεν οὕτω, ἐν προκειμένῳ, περίπτωσιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπελθόντος ἐξ ὑπαιτιότητος τρίτου, ἤτοι τοῦ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου προστηθέντος ὁδηγοῦ τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ ἐπενεγκόντος τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα. Ἐν ὄψει τῶν προεκτεθέντων θὰ πρέπει νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι ἔχομεν τοιαύτην περίπτωσιν καὶ ὅτι ἐπομένως τυγχάνει ἐφαρμογῆς ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 16 § 3 τοῦ ν. 551, ἥτις ὁρίζει ὅτι: «Ἐν περιπτώσει ἐπιλογῆς τῆς κατὰ τὸν παρόντα νόμον ἀποζημιώσεως, τὰ αὐτὰ πρόσωπα (παθὼν κλπ.) διατηροῦσι τὴν κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον προσήκουσαν αὐτοῖς ἀξίωσιν ἐναντίον τοῦ ὑπαιτίου τοῦ ἀτυχήματος προσώπου, ἐφ' ὅσον αὐτὸ εἶναι διάφορον τοῦ κατὰ τὸν παρόντα νόμον πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέου».

7.—Τὸ ἕβδομον θέμα, ὅπερ ἀνακύπτει, εἶναι, ἂν τὸ Δημόσιον, ὡς τρίτον, προστήσαν τὸν ὁδηγὸν τοῦ αὐτοκινήτου, εὐθύνηται πρὸς

ἀποζημίωσιν βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἀλλὰ καὶ τοῦ εἰδικοῦ νόμου Γ'ΦΝ' «περὶ τῆς ἐκ τῶν αὐτοκινήτων ποινικῆς καὶ ἀστικῆς εὐθύνης». Τὸ Δημόσιον εὐθύνεται πρὸς ἀποζημίωσιν: α) Βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 105 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰ ἄρθρα 914, 922 καὶ 929—933 τοῦ Α. Κ. (*Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαὶ § 111, *Καυκᾶ*, Ἐνοχικόν, ὑπ' ἄρθρ. 922 κλπ.) καὶ β) βάσει τῶν εἰδικῶν διατάξεων τοῦ νόμου Γ'ΦΝ', ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ πταῖσμα (βλ. νμλγ. εἰς Συμπλήρωμα Νομολογίας «Αὐτοκίνητα»). Ἤτοι εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν ὁ παθὼν ἔχει ὑπεύθυνα ἀπέναντί του τὰ ἑξῆς πρόσωπα: αα) Τὴν ἐργοδότιδά του Ἀμερικανικὴν ἑταιρείαν καὶ μετὰ τὴν ὑποκατάστασιν τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν. 551 καὶ διὰ τὴν περιωρισμένην ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου τούτου, ββ) τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον, βάσει τῶν ἄνω διατάξεων, διὰ τὴν πλήρη ἀποζημίωσιν τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου καὶ γγ) τὸν ὁδηγὸν τοῦ αὐτοκινήτου, ἐὰν ὑπάρχῃ δόλος ἢ βαρεῖα ἀμέλεια ταύτου, βάσει τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 914 καὶ ἑπ. τοῦ Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν νεωτέρων νόμων 1811/1951, ἄρθρα 57—59, καὶ ν. 2998/1954 (βλ. περὶ τούτων *Χρ. Οἰκονόμου*, ἐνθ' ἀνωτέρω §§ 660 ἑπ. καὶ νμλγ. εἰς Γ.Ε.Ν. «Ἐργατικὰ ἀτυχήματα», ἀριθ. 590 ἑπ., καὶ Συμπλήρωμα Νομολογίας «Ἐργατικὰ ἀτυχήματα», ἀριθ. 472—475).

8.—Τὸ ἔγδοον θέμα, ὅπερ ἀνακύπτει, εἶναι πῶς ἀντιμετώπισεν ἡ θεωρία καὶ ἡ νομολογία τὴν συνύπαρξιν τῶν ἀνωτέρω ἀγωγῶν τοῦ παθόντος, ἐξ ὑπαιτιότητος τρίτου, ἐργατικὸν ἀτύχημα, μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ Ἀστικοῦ μας Κώδικος. Ἐγένοντο, ἐν περιλήψει, δεκτὰ τὰ ἑπόμενα: α) Ὅτι ὁ παθὼν τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ παρὰ τοῦ ὑπαιτίου τοῦ ἀτυχήματος τρίτου τὴν κατὰ τὸ Ἀστικὸν Δίκαιον πλήρη ἀποζημίωσίν του, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ποσοῦ τῆς κατὰ τὸν ν. 551 περιωρισμένης ἀποζημιώσεως, ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ ἐργοδότου του, μὴ δυνάμενος ἐκ δύο ἐπικερδῶν αἰτιῶν νὰ ἀπαιτήσῃ τὸ αὐτὸ (*Χρ. Οἰκονόμου*, ἐνθ' ἀνωτ. §§ 661—675, νμλγ. εἰς Γ.Ε.Ν., ἐνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 590 ἑπ., καὶ εἰς Συμπλήρωμα Νομολογίας, ἐνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 472 ἑπ., 531 ἑπ. καὶ 584 ἑπ.), β) ὅτι, ἐὰν ὁ ἐργοδότης κατέβαλεν εἰς τὸν παθόντα τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 551, δικαιοῦται νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ τρίτου ὑπαιτίου πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς (*Χρ. Οἰκονόμου*, ἐνθ' ἀνωτέρω, Α.Π. 481/1937 ΜΘ' 209, Ε.Α. 1201/1939 Δ κῆ 1940 σελ. 377, Ε.Α. 263/1937 ΜΗ' 537 καὶ ὑπ' αὐτὴν σημειώσεις, Ἐφ. Αἰγ. 102/1937 ΜΘ' 115), γ) ὅτι, ὅταν ὁ ἐργοδότης πληρώνῃ εἰς τὸν παθόντα ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐξ ὑπαιτιότητος τρίτου, τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 551, ὑποκαθίσταται εἰς τὴν ἐκ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ἀγωγήν, ἣν ἔχει ὁ παθὼν κατὰ τοῦ τρίτου καὶ ὄχι εἰς τὴν τοῦ ν. 551, καὶ δ) ὅτι, ὅταν ὁ ἐργοδότης ἔχῃ ἀσφαλισθῇ διὰ τὰ ἐργατικὰ ἀτυχήματα τοῦ προσωπικοῦ του (ἀσφάλισις εὐθύνης) καὶ ἀντ' αὐτοῦ πληρώνῃ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία, λαμβάνει χώραν καὶ δευτέρα ὑποκατάστασις τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας εἰς τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν τοῦ παθόντος κατὰ τὰ ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 210 τοῦ Ε.Ν. διδασκόμενα, διότι ἡ ἀσφάλισις εὐθύνης ἀποτελεῖ ἀσφάλισιν κατὰ ζημιῶν (*Χρ. Οἰκονόμου*, ἐνθ' ἀνωτέρω §§ 667, 697 καὶ 699, Ἐφ. Αἰγ. 102/1937 ΜΘ' 115 καὶ αὐτόθι σημειώσεις. Περὶ τῆς ἀσφαλίσεως εὐθύνης βλ. *Πασσιᾶν* ἐν ΕΕΝ ε' σ. 77, *Ρόκαν* ἐν ΕΕΝ 1950, σελ. 310, καὶ *Λιτζερόπουλον* ἐν ΕρμΑΚ, ἄρθρ. 411, ἀριθ. 10).

9.—Τὸ ἔνατον θέμα, ὅπερ ἀνακύπτει, εἶναι, ἂν εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐπέφερε μεταβολήν τινα τὸ ἄρθρ. 930 § 3 τοῦ Α.Κ., ὅπερ ὁρίζει ὅτι: «Ἡ πρὸς ἀποζημίωσιν ἀξίωσις δὲν ἀποκλείεται ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἄλλος ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημίωσιν ἢ εἰς διατροφὴν τοῦ ἀδικηθέντος». Διὰ νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἡ διάταξις αὕτη ἀπαιτεῖται: α) νὰ πρόκειται περὶ θανατώσεως ἢ βλάβης τοῦ σώματος ἢ ὑγείας προσώπου, β) ἄλλος νὰ ὑποχρεοῦται κλπ., ἐν τῇ ἐννοίᾳ δὲ τοῦ ἄλλος νοεῖται πᾶν τρίτον πρόσωπον, ἐκτὸς τοῦ ὑπαιτίου τῆς ζημίας (*Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχικόν, σελ. 541 ἑπ.) καὶ γ) ἡ ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου τούτου νὰ συνίσταται εἰς ἀποζημίωσιν ἢ εἰς διατροφὴν τοῦ ἀδικηθέντος. Ἡ πρώτη προϋπόθεσις συντρέχει ἐν προκειμένῳ, διότι ἔχομεν περίπτωσιν βλάβης σώματος. Ἡ δευτέρα προϋπόθεσις, ἥτις ὄντως ἀποτελεῖ τὸ κρίσιμον σημεῖον τῆς ὑποθέσεως, συντρέχει ἐπίσης: αα) διότι ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία „*", ἥτις κατέβαλε εἰς τὸν παθόντα τὰς 10.268.365 δραχμὰς δι' ἔξοδα θεραπείας καὶ δι' ἀποζημίωσιν ἡμερargιῶν, εἶναι ἄλλος ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἄνω διατάξεως, ββ) διότι τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἀσφάλιστρα πρὸς τὴν ἀσφαλιστικὴν ἑταιρείαν δὲν ἐπληρώνοντο ὑπὸ τοῦ παθόντος, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος Ἀμερικανικῆς ἑταιρείας, ἣν διεδέχθη τὸ Δημόσιον, δὲν μεταβάλλει τὴν ἰδιότητά της, ὡς τρίτου προσώπου, ἐναντίον τοῦ

ὑπαιτίου τῆς ζημίας Δημοσίου, γγ) διότι ἡ ἀσφαλιστικὴ αὕτη ἑταιρεία εἶναι ἄλλο πρόσωπον, ἔναντι τοῦ ὑπαιτίου τῆς ζημίας Δημοσίου καὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ τελευταίου ὡς διαδόχου τῆς ἐργοδότιδος Ἀμερικανικῆς ἑταιρείας, ἀφοῦ ἡ ἀσφαλιστικὴ αὕτη ἑταιρεία δὲν ἐνήργησε τὴν ἄνω καταβολὴν διὰ λογαριασμὸν τῆς ἐργοδότιδος Ἀμερικανικῆς ἑταιρείας, ἣν διεδέχθη τὸ Δημόσιον, ἀλλ' εἰς ἐκπλήρωσιν ἰδίας ὑποχρεώσεώς της, ἀπορρεούσης ἐκ τῆς ἀσφαλιστικῆς συμβάσεως, δδ) διότι τὸ γεγονὸς ὅτι, κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην, ἐπὶ ἀσφαλίσεως εὐθύνης, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἡ ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως ἀγωγὴ ἀνήκει εἰς τὸν ἀσφαλισθέντα ἐργοδότην καὶ ὄχι εἰς τὸν παθόντα μισθωτόν του, ὅστις μόνον πλαγιαστικῶς ὑποστηρίζεται ὅτι δύναται νὰ τὴν ἀσκήσῃ (βλ. *Πασσιᾶν* ἐν ΕΕΝ ε' σ. 77, *Ρόκαν* ἐν ΕΕΔ 1950, σελ. 332, *Τσάγκαριν* Ε.Ν. ὑπ' ἄρθρ. 224 σελ. 399, ἔνθα καὶ παραπομπαί, βλ. ὅμως καὶ *Λιτζερόπουλον* ἐν Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 411 ἀριθ. 10 ἐδ. ε') δὲν μεταβάλλει τὴν ἄνω καταβολὴν τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας, ὡς διὰ λογαριασμὸν τῆς Ἀμερικανικῆς ἑταιρείας γενομένην, εε) διότι καὶ τὸ ἕτερον γεγονὸς τῆς ὑποκαταστάσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας, διὰ τῆς καταβολῆς, βάσει τοῦ ἄρθρ. 210 τοῦ Ε.Ν., εἰς τὴν ἀγωγὴν τοῦ παθόντος κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐκ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου (διπλῆ ὑποκατάστασις, πρὸς τὴν ἐργοδότιδα ἀρχικῶς καὶ εἶτα πρὸς τὴν ἀσφαλιστικὴν ἑταιρείαν), δὲν μεταβάλλει καὶ αὐτὸ τὴν ἄνω καταβολὴν τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας, ὡς διὰ λ/σμὸν τῆς Ἀμερικανικῆς ἑταιρείας γενομένην καὶ στ' στ') διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἡ καταβολὴ αὕτη ἐγένετο διὰ λ/σμὸν τῆς ἐργοδότιδος Ἀμερικανικῆς ἑταιρείας, ἣν διεδέχθη τὸ Δημόσιον, εἶναι καὶ αὐτὴ (ἡ Ἀμερικανικὴ ἑταιρεία) ἄλλος, ἤτοι τρίτον πρόσωπον, ἔναντι τοῦ ὑπαιτίου τῆς ζημίας Δημοσίου, καθ' ἃ ἀνωτέρω ἐδέχθημεν (βλ ὑπ' ἀριθ. 3 σκέψιν). Καὶ ἡ τρίτη προϋπόθεσις συντρέχει: α) διότι αἱ παροχαὶ τοῦ ν. 551 ἀποτελοῦν ἀποζημίωσιν καὶ β) διότι αἱ βάσει τῆς ἀσφαλιστικῆς συμβάσεως καταβληθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας παροχαὶ ἀποτελοῦν καὶ ἐκεῖναι ἀποζημίωσιν: αα) διότι κατεβλήθησαν εἰς τὸν παθόντα ὑπὸ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας, καθ' ὑποκατάστασιν τῆς ἐργοδότιδος, καὶ ἀποτελοῦν ἄρα αὐταὶ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 551 καὶ ἄλλως ββ) διότι ἡ ἀσφάλισις εὐθύνης, οἵα ἡ ἐν προκειμένῳ, ἀποτελεῖ ἀσφάλισιν κατὰ ζημιῶν (βλ. *Πασσιᾶν* καὶ *Ρόκαν*, ἔνθ' ἀνωτέρω, καὶ Ἐφ. Αἰγ. 102|1937 ΜΘ' 115) καὶ συνεπῶς τὰ βάσει ταύτης καταβαλλόμενα ἀποτελοῦν ἀποζημίωσιν (βλ. *Τσάγκαριν*, Ἐμπορ Κώδικα ὑπ' ἄρθρον 210, ἔνθα καὶ παραπομπαὶ εἰς συγγραφεῖς καὶ νομολογίαν). Ῥητέον ὅτι, ἐὰν πρόκειται περὶ ἀσφαλείας ζωῆς, τότε πλέον αὕτη, ὡς μὴ ἔχουσα ἀποζημιωτικὸν χαρακτῆρα, εἶναι σωρευτικῶς εἰσπρακτέα μετὰ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ δὲν γεννᾶται θέμα ἐρεύνης (βλ. *Τσάγκαριν*, ἔνθ' ἀνωτέρω ὑπ' ἄρθρ. 221, ἔνθα συγγραφεῖς καὶ νμλγ., *Πασσιᾶν* § 20, *Ρόκαν* § 17). Ἄρα τὸ ἄρθρον 930 § 3 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπέφερε μεταβολὴν καὶ βάσει τούτου ὁ παθὼν ἐν προκειμένῳ τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα δικαιοῦται νὰ λάβῃ καὶ τὰ ὅσα ἔλαβε παρὰ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας „*„ καὶ τὴν πλήρη ἀποζημίωσιν τοῦ Α.Κ. παρὰ τοῦ ὑπαιτίου τῆς ζημίας Δημοσίου (βλ. περὶ τοῦ οὐσιώδους τοῦ θέματος *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχικόν, ὑπ' ἄρθρα 930 καὶ 914 §§ 6α Ι καὶ V σ. 453 καὶ 456 καὶ ἄρθρα 928 σελ. 538, *Ζέπου*, Ἐνοχικόν, σελ. 14 IV Β 3, σελ. 310 σημ. 1 καὶ σελ. 791 σημ. 4Β μέρους Εἰδικοῦ, *Μπαλῆ*, Ἐνοχικόν § 29, ἀριθ. 4, ἐδ. δ, *Ἀποστολίδου*, Ἐνοχικόν, ὑπ' ἄρθρον 930, *Λιτζερόπουλον* ἐν Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 298 ἀριθ. 46 ἑπ., Α.Π 147/1953 ΞΔ' 490, Α.Π 84/1951, ΕΕΔ 10, 412 καὶ ὑπ' αὐτὴν σχόλια, Ε.Α 4724/1952 ΞΔ' 490, Πρ. Ἀθ. 935/1953 ΞΔ' 324, βλ. λοιπὴν νμλγ. εἰς Σ.Ν. «Ἀποζημίωσις», ἀριθ. 444 ἑπόμενα).

10.—Τὸ δέκατον θέμα, ὅπερ ἀνακύπτει, εἶναι μήπως μεταβάλλονται τὰ ἀνωτέρω, ἐὰν γίνουν δεκτά: α) ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀσφαλίσεως εὐθύνης, ἤτοι ἀσφαλίσεως κατὰ ζημιῶν, ἀλλὰ περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ζωῆς τρίτου, ἤτοι περὶ γνησίας συμβάσεως ὑπὲρ τρίτου, καὶ β) ὅτι καὶ ἡ ἀσφάλισις αὕτη ἔχει ἀποζημιωτικὸν χαρακτῆρα, διότι περὶ τῶν θεμάτων τούτων ὑπάρχουν ὄντως καὶ ἀμφισβητήσεις (βλ. *Τσάγκαριν*, Ε.Ν. ὑπ' ἄρθρον 221, σελ. 389, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί). Καὶ ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν ταύτην δὲν μεταβάλλονται τὰ ἀνωτέρω. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐπὶ τῆς συμβάσεως ταύτης πραγματοποιεῖται ἐμμεσος περιουσιακὴ ἐπίδοσις τοῦ δέκτου τῆς ὑποσχέσεως πρὸς τὸν τρίτον, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν γένεσιν ὑπὲρ τοῦ τρίτου ἀπ' εὐθείας ἀξιώσεως κατὰ τοῦ ὑποσχεθέντος (ἀμεσότης τοῦ δικαιώματος τοῦ τρίτου), ἥτις καθιστᾷ δυνατὴν τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ τρίτου, χωρὶς τὴν παρεμβολὴν τοῦ δέκτου τῆς ὑποσχέσεως. Διὰ τῆς ἀναλήψεως δηλαδὴ τῆς ὑ-

ποσχέσεως πρὸς τὸν τρίτον διοχετεύεται ἀπ' εὐθείας περιουσιακὴ ὠφέλεια ὑπὸ τοῦ ὑποσχεθέντος πρὸς τοῦτον, χωρὶς αὐτὴ νὰ διέρχηται προηγουμένως διὰ τῆς περιουσίας τοῦ δέκτου τῆς ὑποσχέσεως καὶ οὕτω ὁ τρίτος δὲν παρίσταται ὡς εἰδικὸς διάδοχος τούτου (ἐκδοχεὺς τρόπον τινὰ ἀπαιτήσεως, ἡ ὁποία ἀρχικῶς θὰ ἐγεννήθη ὑπὲρ τοῦ δέκτου τῆς ὑποσχέσεως κατὰ τοῦ ὑποσχεθέντος) (*Λιτζερόπουλος*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 410 – 415, ἀριθ. 5). Ὥστε δὲν δύναται νὰ γίνῃ σκέψις, ὅτι ὁ παθὼν εἰσέπραξε τὸ ποσὸν τῶν 10.268.365 ὡς διάδοχος τῆς ἐργοδότιδός του Ἀμερικανικῆς ἑταιρείας καὶ ὅτι, ἀφοῦ ταύτην διεδέχθη τὸ Δημόσιον, δὲν λογίζεται γενομένη ἡ καταβολὴ αὐτὴ παρὰ τρίτου, ἥτις οὕτω εἶναι δηθεν ἀφαιρετέα ἐκ τῆς πλήρους ἀποζημιώσεως, ὡς μὴ ἐχούσης ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 930 § 3 τοῦ Α.Κ. Τοιοῦτος συλλογισμὸς ἰσοῦται μὲ ἔνστασιν ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ δέκτου τῆς ὑποσχέσεως, ἥτις ἐπὶ γνησίας συμβάσεως ὑπὲρ τρίτου εἶναι ἀνεπίτρεπτος (βλ. *Λιτζερόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτέρω ὑπὸ τὸ ἄρθρον 414, ἀριθ. 2 καὶ 16 Α.Κ.).

11.—Τὸ ἑνδέκατον θέμα, ὅπερ ἀνακύπτει, εἶναι ἂν ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία „Α", ἥτις κατέβαλεν εἰς τὸν παθόντα τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 10.268.365, δικαιοῦται νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ Δημοσίου, ὡς ὑπαιτίου τῆς ζημίας, καὶ ζητήσῃ τὸ ποσὸν αὐτό. Ὑποστηρίζεται ὅτι τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνῃ διὰ τοὺς ἑπομένους λόγους: α) διότι ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία, πληρώνουσα τὸν παθόντα, ἐξεπλήρωσεν ἁπλῶς τὰς συμβατικὰς ὑποχρεώσεις της πρὸς αὐτόν, τὰς πηγαζούσας ἐκ τῆς συμβάσεως ἀσφαλίσεως καὶ ἃς ἀνέλαβεν ἔναντι τοῦ καταβαλλομένου εἰς αὐτὴν ἀσφαλίστρου καὶ ὅτι ἑπομένως δὲν δύναται νὰ κριθῇ, ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ὑποχρεώσεών της τούτων εἶναι ἀπόρροια τοῦ ζημιογόνου γεγονότος καὶ β) ὅτι, ἀφοῦ ὁ παθών, δικαιούμενος νὰ εἰσπράξῃ παρὰ τοῦ ὑπαιτίου τῆς ζημίας τὴν ἀποζημίωσιν ταύτην, βάσει τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 16 § 3 τοῦ ν. 551 καὶ τοῦ ἄρθρου 930 ἐδ. 3 τοῦ Α.Κ., εἰσέπραξεν αὐτὴν παρ' αὐτοῦ, δὲν δύναται ὁ ὑπαίτιος νὰ ὑποχρεωθῇ δὶς εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς τοιαύτης ἀποζημιώσεως, ἤτοι καὶ πρὸς τὸν παθόντα καὶ πρὸς τὴν ἀσφαλιστικὴν ἑταιρείαν (*Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχικόν, ὑπ' ἄρθρ. 914, σελ. 457 καὶ αὐτόθι παραπομπαί, βλ. ὅμως καὶ Ἐφ. Αἰγ. 102/1936 ΜΘ' 115 καὶ *Τσάγκαριν* Ε.Ν. ὑπ' ἄρθρ. 210, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

12.—Ἐν ὄψει πάντων τῶν ἀνωτέρω τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἄγεται εἰς τὴν κρίσιν, ὅτι ὁ παθών, δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 930 ἐδ. 3 τοῦ ΑΚ., δικαιοῦται νὰ εἰσπράξῃ σωρευτικῶς: α) παρὰ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας, ὡς τρίτης ὑποχρέου εἰς ἀποζημίωσιν, βάσει τῆς ἀσφαλιστικῆς συμβάσεως, τὰ ὅσα εἰσέπραξε παρ' αὐτῆς, ὑποστηρίζεται μάλιστα ὅτι τὴν κατ' αὐτῆς ἀγωγὴν ἠδύνατο νὰ ἀσκήσῃ ὄχι μόνον πλαγιαστικῶς, βάσει τοῦ ἄρθρ. 1025 τῆς Πολ. Δικ., ἀλλὰ καὶ εὐθέως, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ ἀσφαλίσεως εὐθύνης (βλ. *Λιτζερόπουλον* ἐν ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 411, ἀριθ. 10, ἐδ. ε), ἐὰν δὲ τυχὸν ἤθελε χαρακτηρισθῇ ἡ σχέσις ὡς ἀσφάλισις τῆς ζωῆς τρίτου, ἤτοι ὡς γνησία σύμβασις ὑπὲρ τρίτου, τότε δὲν γεννᾶται ἀμφιβολία, ὅτι ὑπάρχει εὐθεία ἀγωγὴ τοῦ τρίτου κατὰ τοῦ ὑποσχεθέντος, β) παρὰ τοῦ Δημοσίου, ὡς τρίτου ὑπαιτίου τοῦ ἐργατικοῦ του ἀτυχήματος, τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου προβλεπομένην πλήρη αὐτοῦ ἀποζημίωσιν (βλ. ἀνωτέρω παραπομπὰς καὶ ναμλγ. εἰς Συμπλ. Νομολ. «Ἐργατικὰ ἀτυχήματα», ἀριθ. 472 - 475, *Χ. Οἰκονόμου* § 660 ἑπ.).

13.—Ὅθεν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, εἰς τὸ ἐρώτημα προσήκει ἡ ἄνω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις, ἤτοι ὅτι τὸ Δημόσιον θὰ πρέπει νὰ παραιτηθῇ τῆς εἰς τὸ ἐρώτημα ἀναιρέσεώς του, ἀφοῦ μάλιστα ἀναφέρεται αὐτὴ καὶ εἰς μικρὸν ἀντικείμενον, διότι ὃ δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ἀπασχοληθῇ, καὶ δὴ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ὁ Ἄρειος Πάγος καὶ ἀφοῦ πρόκειται περὶ βλάβης τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος προσώπου, ἤτοι περὶ συμπαθοῦς ὑποθέσεως καὶ κατ' αὐτὸν τὸν νομοθέτην, διότι, διὰ τοῦτο, ἐθέσπισε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 930 ἐδ. 3 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΛΟΓΩ ΓΗΡΑΤΟΣ ΕΙΣ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ Ι. Κ. Α.

Προϋποθέσεις κατά τον προϊσχύοντα Ν. 6298/1934 «περί Κοινων. Ασφαλίσεων»

Θέσις κατά τον Νόμον 6298/1934 δύο προϋποθέσεων διά την απόκτησιν υπό του ησφαλισμένου δικαιώματος συντάξεως λόγω γήρατος, της συμπληρώσεως του 65 έτους της ηλικίας και της πραγματοποιήσεως 750 τουλάχιστον ημερών εργασίας, εξ ων 300 τουλάχιστον εντός τεσσάρων τό πολύ έτών πρό της συμπληρώσεως του 65ου έτους, ουχί δέ και της προϋποθέσεως νά μή κερδίζη ο ησφαλισμένος μετά τό 65ον έτος εξ οιασδήποτε εργασίας πλέον του ημίσεος εκείνου, όπερ κερδίζει υγιής άνθρωπος.

Το ζήτημα ον κατά τον προϊσχύοντα του ά.ν. 1846/1951 περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων» νόμον 6298/1934 μεταξύ των προϋποθέσεων δια την απονομήν συντάξεως λόγω γήρατος απητείτο και νά μή κερδίζη ο ησφαλισμένος εξ οιασδήποτε εργασίας πλέον του ημίσεος εκείνου, όπερ κερδίζει εν τη αυτή περιφερεία και επαγγελματική κατηγορία σωματικώς και πνευματικώς υγιής άνθρωπος (κατά τον ισχύοντα ήδη ν. 1846/1951 περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων», άρθρον 29, ορίζεται, ότι η εργασία αποτελεί λόγον αναστολής της καταβολής συντάξεως) εδίχασε την νομολογίαν του Συμβουλίου Επικρατείας και του Α' Τμήματος του Αρείου Πάγου (βλέπε σχετικώς σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 15, 317, ένθα καταχωρίζεται ή Α.Π. 76/1956, Τμ. Α', εισηγητής *Γ. Βουβάρου*, σκεφθείσα όμοίως ως ή προηγουμένη Α.Π. 429/1956, Α' Τμήματος, εισηγητής *Κ. Σοφρίλος*, μεθ' ην έρχεται ή κατωτέρω καταχωριζομένη απόφασις του Β' Τμήματος του Αρείου Πάγου).

Διαφωνεί ήδη το Β' Τμήμα του Αρείου Πάγου προς την γνώμην του Α' Τμήματος, δεχόμενον ως ορθοτέραν την αντίθετον τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας.

Σημειωτέον ότι το Ι.Κ.Α. έχει αποδεχθή ήδη την άποψιν του Συμβουλίου Επικρατείας διά σχετικής αποφάσεως του Διοικητικού αυτού Συμβουλίου (βλέπε ΕΕΔ 14, 784).

Αρείου Πάγου 443/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. ***Β. Κυριακόπουλος***

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. ***Δ. Οικονομόπουλος***

Δικηγόροι οι κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Κ. Τσαγκαράκης, Πάρεδρος Νομικού Συμβουλίου του Κράτους

Η υπόθεσις εισάγεται προς συζήτησιν ενώπιον του Τμήματος τούτου μετά την υπ' αριθ. 429) 1955 απόφασιν του Α' Τμήματος του Δικαστηρίου τούτου, δι' ής ανηρέθη ή υπ' αριθ. 4175) 1954 απόφασις του Δικαστηρίου των εν Αθήναις Εφετών και παρεπέμφθη ή υπόθεσις ενώπιον του Τμήματος τούτου διά την κατάλληλον του νόμου εφαρμογήν.

Εκ της διατάξεως του άρθρου 34 § 1 του νόμου 6298)1934 «περί κοινωνικών ασφαλίσεων», καθ' ην «δικαιούται συντάξεως (σύνταξις γήρατος) ο ησφαλισμένος, εάν μετά τό 65ον έτος της ηλικίας δέν κερδίζη εξ οιασδήποτε εργασίας πλέον του ημίσεος εκείνου, όπερ κερδίζει εν τη αυτή περιφερεία και επαγγελματική κατηγορία σωματικώς και πνευματικώς υγιής άνθρωπος, εφ' όσον συντρέχουσιν αι προϋποθέσεις του άρθρου 40 § 1», εν συνδυασμώ προς την εις ην αναπέμπει αυτη διάταξιν του άρθρου 40 § 1, καθ' ην «ουδέν δικαίωμα επί των παροχών, περί ων τα άρθρα 33, 34 και 35, αναγνωρίζεται, εφ' όσον ο ησφαλισμένος δέν επραγματοποίησεν επτακοσίας πεντήκοντα τουλάχιστον ημέρας εργασίας, εκ των οποίων 300 τουλάχιστον εντός τεσσάρων τό πολύ έτών πρό της συμπληρώσεως του εν άρθρω 34 οριζομένου ορίου ηλικίας», σαφώς προκύπτει, ότι υπό τούτων δύο προϋποθέσεις τίθενται, εν συνδρομή των οποίων αποκτάται υπό του ησφαλισμένου το δικαίωμα συντάξεως λόγω γήρατος και δή πρώτον μέν νά συνεπλήρωσεν ούτος τό 65ον έτος της ηλικίας του και δεύτερον νά επραγματοποίησεν 750 τουλάχιστον ημέρας εργασίας, εξ ων 300 τουλάχιστον εντός τεσσάρων τό πολύ έτών πρό της συμπληρώσεως του 65ου έτους της ηλικίας του, ουχί δέ και τρίτη τοιαύτη, τούτέστι «νά μή κερδίζη, μετά τό 65ον έτος της ηλικίας, εξ οιασδήποτε εργασίας, πλέον του ημίσεος εκείνου, όπερ κερδίζει εν τη αυτή περιφερεία και επαγγελματική κατηγορία σωματικώς και πνευματικώς υγιής άνθρωπος», καθόσον του περιστατικού τούτου συντρέχοντος, καθ' ά σαφώς εκ των αυτών διατάξεων προκύπτει, αναστέλλεται ή ενάσκησις του συνταξιοδοτικού δικαιώματος.

Τοιαύτην γνώμην έχον τό Τμήμα τούτο επί του νομικού ζητήματος, δι' ό ανηρέθη ή του Εφετείου απόφασις, ευρίσκεται εν διαφωνία προς την διά της μνηοθείσης υπ' αριθ. 429)1955 αποφάσεως του Α'ου Τμήματος εξενεχθείσαν κρίσιν, καθ' ην τότε μόνον αποκτάται υπό του ησφαλισμένου το δικαίωμα συντάξεως λόγω γήρατος, όταν εκτός της συμπληρώσεως του 65ου έτους της ηλικίας και της πραγματοποιήσεως 750 ημερών εργασίας συντρέχη και η περίπτω-

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΑΞΙΩΣΕΩΝ ΜΙΣΘΟΥ ΟΙΚΟΣΙΤΩΝ ΥΠΗΡΕΤΩΝ

Ἀναστολή, κατ' ἄρθρον 256 § 4 Ἀστικοῦ Κώδικος, διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας

Ὑπαγωγή, κατ' ἄρθρον 250 § 6 Ἀστικοῦ Κώδικος, τῶν ἀξιώσεων τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἐργατῶν διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν ἢ ἄλλων ἀμοιβῶν καὶ ἐξόδων αὐτῶν εἰς πενταετῆ παραγραφήν.—Ἔναρξις καὶ λῆξις παραγραφῆς.—Ἀναστολή, κατ' ἄρθρον 256 § 4 Ἀστικοῦ Κώδικος, παραγραφῆς τῶν ἀξιώσεων τῶν ὑπηρετῶν κατὰ τῶν κυρίων διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας.—Ἔννοια ἀναστολῆς.—Καταβολὴ εἰς κατ' οἶκον ὑπηρέτριαν, μὴ ὑπαρχούσης συμφωνίας, τοῦ κατ' ἄρθρον 653 Ἀστικοῦ Κώδικος εἰδισμένου μισθοῦ.—Μέγεθος εἰδισμένου μισθοῦ.

Περίπτωσις τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶναι παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ὑπηρετρίας κατ' οἶκον, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν συνεφωνήθη κατὰ τὴν πρόσληψιν τὸ μέγεθος τοῦ μισθοῦ.

Ἐφ' ὅσον ὅμως, κατ' ἄρθρον 649 τοῦ Α.Κ., μισθὸς λογίζεται σιωπηρῶς συμφωνηθείς, ἐὰν ἡ ἐργασία κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις παρέχηται μόνον ἐπὶ μισθῷ (βλέπε *Γ. Σιμωνίτου*, Τὸ τεκμήριον ἀμοιβῆς τοῦ ἐργαζομένου, ΕΕΔ 6, 97 ἑπ. καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 438), κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 653 τοῦ Α.Κ. ὁ μισθωτὴς (ἐργοδότης) ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὸν εἰθισμένον μισθόν, κατέστη ἐν προκειμένῳ ζήτημα ἀποδείξεως ποῖος ὁ εἰθισμένος μισθὸς (βλέπε καὶ ὁμοίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2119/1956, εἰσηγητὴς *Γ. Λαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 439).

Ἀντιμετωπίσθη ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ζήτημα παραγραφῆς τῆς ἐν προκειμένῳ ἀξιώσεως τῆς οἰκιακῆς ὑπηρετρίας.

Ἡ ἀπόφασις, ἀναχωροῦσα ἀπὸ τοῦ δεδομένου ὅτι καὶ ἡ ἀξίωσις αὕτη ὑπήγετο εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρ. 250 τοῦ Α.Κ. (οὕτω καὶ αἱ Α.Π. 348/1952, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 11, 742, Α.Π. 602/1955, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 15, 1326), ἑρμηνεύει τὸ ἄρθρον 256 τοῦ Α. Κ., κατὰ τὸ ὁποῖον ἀναστέλλεται ἡ παραγραφὴ τῶν ἀξιώσεων... 4) τῶν ὑπηρετῶν κατὰ τῶν κυρίων διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας, οὐχὶ ὅμως καὶ πέραν τῆς δεκαπενταετίας.

Λικαιολογητικὸς λόγος τῆς διατάξεως, ἡ ὁποία ἐπιβάλλει τὴν ἀπόλυτον ἀναστολήν, εἶναι ἡ ἰδιαιτέρα σχέσις, ἥτις συνδέει τὰ πρόσωπα, δικαιοῦχον καὶ ὑπόχρεων, πρὸς ἄλληλα. Ἡ σχέσις αὕτη ναὶ μὲν δὲν ἐμποδίζει τὴν δικαστικὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἀξιώσεως, δι' ὃ καὶ δὲν κωλύεται ἡ ἔναρξις τῆς παραγραφῆς, οὐχ ἧττον δὲν θὰ ἦτο ὀρθὸν ἕνεκα τῆς ἀπειλουμένης παραγραφῆς τῆς ἀξιώσεως νὰ εὑρεθῇ ὁ δικαιοῦχος εἰς τὴν ἀνάγκην ἐπιδόσεως ἀγωγῆς (πρὸς διακοπὴν τῆς παραγραφῆς) καὶ συνεπείᾳ τούτου νὰ διαταράσσηται ἡ στενὴ μεταξὺ τῶν ἐν λόγῳ προσώπων σχέσις (*Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαί, ἔκδοσις ἕκτη 1951, σ. 383).

Ὡς δὲ διδάσκεται (δέχεται δὲ τοῦτο καὶ ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις), τὸ ἀφετήριον σημεῖον τῆς παραγραφῆς (ἡ λῆξις τοῦ ἔτους) δὲν μεταβάλλεται, ἐὰν, καθ' ὃν χρόνον πρέπει αὕτη νὰ ἀρχίσῃ τρέχουσα, συμπέσῃ λόγος ἀπολύτου ἀναστολῆς, δηλαδὴ ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 256 Α.Κ. θεμάτων (*Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαί, σελ. 385 ἑπ.).

Ἐν προκειμένῳ ὅμως, νομίζομεν, δὲν συνέτρεχε λόγος ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 250 Α.Κ., ἀφοῦ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, θὰ κατεβάλλετο ὁ μισθὸς κατὰ τὸ πέρας τῆς σχέσεως, ἀφ' ὅτου καὶ κατέστη δικαστικῶς ἐπιδιώξιμος (ἄρθρ. 251 Α.Κ., Α.Π. 348/1952, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 11, 742, Α.Π. 429/1956, εἰσηγητὴς ὁ αὐτός, ΕΕΔ 15, 844), ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ ἄρξηται ἡ πενταετὴς παραγραφή.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8366/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Δαμπρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Τρίκκας, Μ. Χαρτοκόλλης

Κατ' ἄρθρον 250 § 6 Α. Κ. αἱ ἀξιώσεις τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἐργατῶν διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν ἢ ἄλλων ἀμοιβῶν καὶ ἐξόδων αὐτῶν ὑπόκεινται εἰς πενταετῆ παραγραφήν, ἥτις, κατὰ τὰ ἄρθρα 251 καὶ 253 τοῦ ἰδίου Κώδικος, ἀρχεται ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, καθ' ὃ συμπίπτει ἡ γένεσις τῆς ἀξιώσεως καὶ εἶναι δυνατὴ ἡ δικαστικὴ αὐτῆς ἐπιδίωξις. Ἑτέρωθεν κατ' ἄρθρον 256 § 4 Α. Κ. ἡ παραγραφὴ τῶν ἀξιώσεων τῶν ὑπηρετῶν

σις ἐνὰ μὴ κερδίζῃ οὗτος, μετὰ τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἐξ οἱασδήποτε ἐργασίας, πλέον τοῦ ἡμίσεος ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος. Ὅθεν δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, συνῳδὰ τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ νόμου ΧΜΖ')1877, πρὸς ἄρσιν τῆς μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων διαφωνίας.

κατά των κυρίων άναστέλλεται διαρκούσης της σχέσεως ύπηρεσίας, ούχι όμως καί πέραν της δεκαπενταετίας, συμφώνως δέ τῷ ἄρθρῳ 257 § 1 τοῦ ἰδίου Κώδικος τό χρονικόν διάστημα της άναστολής δέν ύπολογίζεται είς τόν χρόνον της παραγραφής.

Έκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν άνωτέρω διατάξεων συνάγεται, ὅτι ἡ άναστολή της παραγραφής τῶν ἀξιώσεων τῶν ὑπηρετῶν κατά τῶν κυρίων αὐτῶν, διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας, δέν κωλύει τήν ἔναρξιν της παραγραφής, ἀλλά τήν διαδρομήν αὐτῆς μόνον ἐμποδίζει, ἤτοι ἡ σχέσις ὑπηρεσίας δέν μεταθέτει καί τό ἀφετήριον σημεῖον της παραγραφής τῶν ἐν λόγῳ ἀξιώσεων, ἤτις παραγραφή ἄρχεται μέν ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, καθ' ὅ συμπίπτει ἡ γένεσις τῶν ἀξιώσεων τούτων, δέν διατρέχει ὅμως, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ εἰσέτι ἡ σχέσις ὑπηρεσίας, καί συνεχίζεται εὐθύς ὡς τερματισθῇ ἡ σχέσις αὕτη, καί οὐχί ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, ἐντός τοῦ ὁποίου συμπίπτει ὁ τερματισμός τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας (βλ. *Μπαλῆ*, Γενικαί Ἀρχαί, ἔκδοσις 5η, § 147). Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τά ἀκόλουθα: Ἡ ἐκκαλοῦσα —ἐνάγουσα προσελήφθη τήν 15.9.1948, καθ' ὃν χρόνον εἶχεν ἡλικίαν 26 ἐτῶν, παρά τοῦ ἐφεσιβλήτου— ἐναγομένου, δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὡς οἰκόσιτος ὑπηρέτρια ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, καί εἰργάσθη παρ' αὐτῷ ὑπό τήν ἐκτεθεῖσαν ἰδιότητά της ἀπό τῆς ἀνωτέρω προσλήψεώς της μέχρι τῆς 15.9.1951, ἤτοι ἐπί μίαν τριετίαν. Δέν ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα εἰργάσθη ὡς οἰκόσιτος ὑπηρέτρια ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐφεσιβλήτου καί μετά τήν 15.9.1951 μέχρι τοῦ μηνός Ἀπριλίου 1953, οὐδ' ὡς ἐξωτερική τοιαύτη, ἀπό τῆς 1.5.1953 μέχρι καί τοῦ μηνός Δεκεμβρίου 1954, ἀνά δεκαήμερον καθ' ἕκαστον μῆνα, ὡς ἀβασίμως ἐκτίθεται ἐν τῇ ἀγωγῇ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα καί μετά τήν 15.9.1951 ἐπεσκέπτετο κατ' ἀραιά χρονικά διαστήματα τήν οἰκογένειαν τοῦ ἐκκαλοῦντος καί ἐλάμβανεν (ἰδίᾳ παρά τῆς συζύγου τοῦ ἐφεσιβλήτου) διάφορα δοθήματα (εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα), εἴτε διά τήν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐπισκέψεών της συνδρομήν αὐτῆς εἰς διαφόρους οἰκιακάς ἐργασίας (ὡς π.χ. στρῶσιν ταπήτων, μεταφοράν πραγμάτων κλπ.), εἴτε ὡς φιλοδωρήματα, ἐπ' εὐκαιρίᾳ διαφόρων ἑορτῶν. Ἀλλά ἡ ὑπό τάς ἐκτεθείσας περιστάσεις προσέλευσις τῆς ἐκκαλούσης εἰς τήν οἰκίαν τοῦ ἐφεσιβλήτου μετά τήν 15.9.1951 δέν ἐπεβάλλετο αὐτῇ ἐξ ἐνοχικῆς τινος ὑποχρεώσεως, κατ' ἀκολουθίαν ὑφισταμένης ἐργασιακῆς σχέσεως διά τήν παροχήν ὡρισμένων ὑπηρεσιῶν καί ἐκ τῆς συνδρομῆς αὐτῆς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐπισκέψεών της, εἰς διαφόρους ἐν τῷ οἴκῳ ἐκτάκτους ἐργασίας δέν γενᾶται ἀξίωσις πρός ἀπόληψιν καί ἑτέρου ἀνταλλάγματος, παρεκτός ἐκείνου, τό ὁποῖον διά τήν ἀνωτέρω αἰτίαν ἐδίδετο αὐτῇ καί τό ὁποῖον, ὡς ἐβεβαιώθη, ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδείξεων, ὑπῆρξεν ἰσάξιον πρός τήν ἑκάστοτε παρασχεθεῖσαν συνδρομήν της. Ἡ ἐκκαλοῦσα κατά τό ἀπό 15.9.1948 μέχρι 15.9.1953 χρονικόν διάστημα, διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας αὐτῆς πρός τόν ἐκκαλοῦντα, ἐκτός τῆς τροφοδοσίας, οἰκήσεως καί ἐνδύσεως αὐτῆς δέν ἔλαβεν εἰς χρῆμα μισθόν, ὅστις κατά τήν πρόσληψιν αὐτῆς δέν προσδιωρίσθη εἰς ὡρισμένον ποσόν καί ὅστις ὅμως, κατ' ἄρθρον 649 Α. Κ., λογίζεται σιωπηρῶς συμφωνηθείς, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία τῆς ἐκκαλούσης κατά τάς συνήθεις περιστάσεις παρέχεται ἀντί μισθοῦ. Ὡς τοιοῦτος δ' ἐν προκειμένῳ ὀφείλεται κατ' ἄρθρον 653 Α. Κ. ὁ εἰθισμένος μισθός, ὁ καταβαλλόμενος εἰς ἄλλους ἐκμισθωτάς τοῦ αὐτοῦ φύλου καί ἡλικίας, παρέχοντας ἐργασίαν οἰκοσίτου ὑπηρέτου ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καί ὑπό τάς ἰδίας συνθήκας, ὑφ' ἃς εἰργάσθη ἡ ἐκκαλοῦσα. Αὕτη, κατ' ἀρχήν, εἰργάσθη εἰς τήν ἐν Πειραιεῖ οἰκίαν τοῦ ἐφεσιβλήτου, εἶτα δέ εἰς τήν ἐν Ἀθήναις οἰκίαν τούτου καί καθ' ὃν χρόνον ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ ἀπησχολοῦντο καί ἕτεραι τρεῖς οἰκόσιτοι ὑπηρέτριαι πρός ἐξυπηρέτησιν τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐφεσιβλήτου. Ἡ οἰκογένεια τούτου ἀπετελεῖτο ἐκ τῆς συζύγου του, μιᾶς ἐγγάμου θυγατρός του, τοῦ συζύγου ταύτης καί τῶν δύο θυγατέρων της. Εἰς τήν ἐκκαλοῦσαν ἀνετίθεντο ὑπηρεσίαι σχετικαί πρός τόν καθαρισμόν καί πλύσιν τῶν δαπέδων τῶν δωματίων (ἱκανῶν εἰς ἀριθμόν) καί τῶν βοηθητικῶν χώρων τῆς οἰκίας, τήν στρῶσιν ταπήτων, τήν μεταφοράν ὀφωνίου, τήν πλύσιν ρούχων κλπ. Ὑπό τά δεδομένα ταῦτα ὁ εἰθισμένος καί εἰς τήν ἐκκαλοῦσαν ὀφειλόμενος εἰς χρῆμα μισθός ὡς ἀντάλλαγμα τῶν προδιαληφθεισῶν ὑπηρεσιῶν της ἀνέρχεται 1) ἀπό 15.9.1948 μέχρι 15.9.1949 εἰς δραχμάς 100 μηνιαίως 2) ἀπό 15.9.1949 μέχρι 31.12.1950 εἰς δραχμάς 150 μηνιαίως καί 3) ἀπό 1.1.1951 μέχρι 15.9.1951 εἰς δραχμάς 200 μηνιαίως. Ἤτοι ἐν συνόλῳ εἰς δραχμάς 5228. Ἡ ἀξίωσις τῆς ἐκκαλούσης πρός ἀπόληψιν τῶν ἀνωτέρω μισθῶν τοῦ ἀπό 15.9.1948 μέχρι 31.12.1950 χρονικοῦ διαστήματος δέν ἔχει ὑποκύψει εἰς τήν πενταετῆ παραγραφήν, ὡς ἀβασίμως ἐνίσταται ὁ ἐφεσιβλήτος, καθ' ὅσον ἡ παραγραφή τῆς τοιαύτης ἀξιώσεως εἶχεν ἀναστληθῇ, διαρκούσης τῆς ὑποκειμένης σχέσεως ὑπηρεσίας, ἤτοι μέχρι τῆς 15.9.1951, ἔκτοτε δέ καί μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς (27.2.1956) δέν εἶχε συμπληρωθῇ πενταετία

ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

ΣΧΕΣΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Διαχωρισμός αύτῆς εἰς τοιαύτην ἰδιωτικοῦ καί δημοσίου δικαίου

Πρόσληψις προσωπικοῦ δημοσίων νοσηλευτικῶν καί ὑγειονομικῶν Ἱδρυμάτων ὑπό τήν ἰσχύν τοῦ Α.Ν. 965/1937.—Σύνδεσις μετά τῶν Ἱδρυμάτων διά σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Ἐπέλευσις Ν.Δ. 3097/1954.—Μεταβολή δι' αὐτοῦ σχέσεως εἰς δημοσίου δικαίου.—Εἰσαγωγή ὀξιώσεων ἐκ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν.—Ἐφαρμογή διά μισθοδοσίαν προσωπικοῦ ἐν σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν Ν. 28/1944 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων.—Ὧραι ἐργασίας ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων πρό καί μετά τήν ὑπ' ἀριθ. 20081/1953 ἀπόφασιν ταῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.—Ἀναζήτησις ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν ὑπέρ τάς νομίμους ὥρας.—Ἄρθρα 659 καί 904 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἀντικειμένου ἐρεύνης τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶναι ἡ φύσις τῆς σχέσεως τῶν εἰς δημόσια νοσηλευτικά ἱδρύματα ὑπηρετούντων (ἐπρόκειτο, εἰς τήν περίπτωσιν, περί τοῦ ἐνταῦθα ἑδρεύοντος μαιευτηρίου «Ἀλεξάνδρα»).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἐπί τῇ βάσει τῶν ἐπικαλουμένων παρ' αὐτῆς νομικῶν διατάξεων, διαχωρίζει ἀναλόγως τήν φύσιν τῆς σχέσεως ὡς ἰδιωτικοῦ πρότερον καί κατόπιν δημοσίου δικαίου (πρβλ. ἐπί τοῦ θέματος καί Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης 882/1955, Πρωτοδίκης *Μ. Γεωργόπουλος*, ΕΕΔ 14, 1273, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 886/1956, εἰσηγητής *Κ. Βαρδάκης*, ΕΕΔ 15, 255, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2957/1956, εἰσηγητής *Σ. Τούσας*, ΕΕΔ 15, 364, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6587/1956, εἰσηγητής *Κ. Βαρδάκης*, ΕΕΔ 15, 724).

Περαιτέρω ἡ ἐν λόγῳ δικαστική ἀπόφασις, ἐν ὄψει τῆς ὑπ' ἀριθ. 20081/1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περί καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ὑπηρετικοῦ καί ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων» (ΕΕΔ 13, 1227), ἐφ' ὅσον ἐζητεῖτο διά τῆς ἀγωγῆς ἀμοιβή διά παρασχεθείσαν ὑπέρ τά ὅρια τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐργασίαν, ἀκολουθοῦσα τά σταθερῶς ἐν τῇ δικαστηριακῇ πράξει ἐφαρμοζόμενα, ἀπέρριψε τήν ἀγωγήν, μή φέρουσαν τά στοιχεῖα τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (βλέπε ΕΕΔ 14, 97 ἐπ., ἔνθα σύνοψις γνωμῶν θεωρίας καί πράξεως).

Ἀκολουθοῦσα ὅμως τήν γνώμην τῆς Α. Π. 656/1956 (εἰσηγητής *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 15, 22) δέχεται τό αὐτό καί διά τήν ἐκ τοῦ ἀρθ. 659 Α.Κ. ἀξίωσιν (βλέπε ὅμως τάς ἐν ΕΕΔ 15, 21 σημειώσεις μας).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8363/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Σκούμπης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Βεργίτσης, Κ. Πασχαλάκης

Ὑπάκεινται πρός κρίσιν αἱ δύο ἀντίθετοι καί κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 6458/1955 ἀποφάσεως τοῦ κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΨΟΔ' δικάσαντος πρωτοδίκου Ἀθηνῶν ἀπευθυνόμεναι ἐφέσεις, αἵτινες, νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσαι, τύποις δεκταί καθίστανται καί εἶναι ἐξεταστέαι, συνεκδικαζόμεναι διά τήν πρόδηλον συναφειάν των, μετά τήν παρ' ἑκατέρου τῶν ἐκκαλούντων καταβολήν καί τοῦ νομίμου προστίμου.

Κατά τό ἄρθρον 9 τοῦ ἀ. ν. 965/1937 «περί ὀργανώσεως τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν καί ὑγειονομικῶν ἱδρυμάτων» τό προσωπικόν τῶν ἱδρυμάτων τούτων, πλήν τῶν ἐπί θητείᾳ προσλαμβανομένων, τῶν ἐκτάκτων καί τῶν ἡμερομισθίων, θεωρεῖται μόνιμον καί ἀπολαμβάνει πάντων τῶν προνομίων τῶν παρεχομένων ὑπό τῶν κειμένων διατάξεων περί μονίμων δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑποκείμενον καί εἰς τάς ὑπό τῶν διατάξεων τούτων καθοριζομένας συναφεῖς ὑποχρεώσεις, κατά δέ τό ἄρθρον 22 § 6 τοῦ αὐτοῦ νόμου πάντες αἱ ὑπό τοῦ καταστατικοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἱδρύματος ὁριζόμενοι ὡς μή μόνιμοι ὑπάλληλοι διέπονται ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου τῶν σχετικῶν μέ τήν σύμβασιν μισθώσεως ὑπηρεσιῶν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι τό ὑπό τό κράτος τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου προσληφθέν προσωπικόν, τό μή ὅμως προσλαμβανόμενον εἰς τό ὑπό τῶν καθ' ἑκάστα ὀργανισμῶν τῶν ρηθέντων Ἱδρυμάτων προβλεπόμενον μόνιμον τοιοῦτο συνδέεται μετ' αὐτῶν διά σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου (Α. Π. 397/1952, ΕΕΔ 11, 785). Πλήν διά τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ἐπελθόντος ν. δ. 3097/1954, ἰσχύοντος ἀπό 19.10.1954, ρητῶς ὡρίσθη, ὅτι ἅπαν τό προσωπικόν τῶν νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων τοῦ ν. δ. 2592/1953, οἷον καί τό ἐναγόμενον, συνδέεται μετά τοῦ Ἱδρύματος διά σχέσεως ἐργασίας δημοσίου δικαίου, ἐκτός τοῦ εἰς τούς εἰδικούς ὀργανισμούς ἄλλως ὁριζομένου. Ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως ταύτης, γενικῆς καί ἀδιαστίκτου οὔσης καί μόνου ἐξαιρούσης τό εἰδικῶς καί ρητῶς εἰς τούς κατ' ἰδίαν ὀργανισμούς τῶν ὡς ἄνω νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων προβλεπόμενον ὡς μετ' αὐτῶν διά σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεόμενον προσωπικόν, δῆλον καθίσταται, ὅτι ἅπαν τό λοιπόν, μόνιμον καί μή, συνδέεται μετά τούτων τοὐλάχιστον ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ. 3097/1954 διά σχέσεως δημοσίου δικαίου. Κατ' ἀκολουθίαν καί ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων, προσληφθείς, καθ' ἃ ἰσχυρίζεται καί δέν ἀμφισβητεῖται, εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐκκαλούντος - ἐναγομένου νοσηλευτικοῦ Ἱδρύματος ἀπό τῆς 20.5.1947 καί εἰς ὃ ὄντως εἰργάσθη κατ' ἀρχάς μέν ὡς ἔκτακτος ἐργάτης, εἶτα δέ, καί δή ἀπό τοῦ Μαΐου 1948, ὡς

βοηθὸς μαγείρου, ἐξακολουθήσας νὰ ἐργάζηται ὡς τοιοῦτος μέχρι καὶ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, ἤτοι μὲν τῆς 12.10.1954, μὴ περιλαμβανομένου εἰς τὸ κατὰ τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος - ἐναγομένου μόνιμον προσωπικόν, συνεδέετο μετὰ τούτου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐκτοτε ὅμως καὶ ἐφεξῆς, μὴ ὑπαρχούσης εἰδικῆς προβλέψεως ἐν τῷ ὀργανισμῷ, ἠλλοιώθη ὁ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ρηθέντος Ἱδρύματος δεσμός, προσλαβὼν κατὰ νομοθετικὴν ἐπιταγὴν τὸν χαρακτῆρα σχέσεως δημοσίου δικαίου. Ἐπομένως καὶ αἱ ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης ἀπορρέουσαι εἰδικαὶ ἀξιώσεις του, καθ' ὅσον μὲν ἀνάγονται εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς 12.10.1954, μὴ διαφεύγουσαι τοῦ κύκλου τῶν τοιούτων περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. ΓΞΟΔ', ὡς τοῦτο ἰσχύει τροποποιηθέν, ὑπήγοντο εἰς τὴν εἰδικὴν τοῦ νόμου διαδικασίαν, καθ' ὅσον ὅμως αὗται ἀντιστοιχοῦσιν εἰς μεταγενέστερον χρόνον, ἀπαραδέκτως ἠσκήθησαν κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην, μὴ ἰσχύουσαν παρὰ μόνον ἐπὶ τῶν ἐκ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπορρεουσῶν ἀπαιτήσεων. Οὕτω δὲ κρίνας καὶ ὁ πρωτόδικος δικαστὴς καὶ δεχθεὶς πρὸς ἐξέτασιν μόνον τὰς εἰς προγενέστερον χρόνον τῆς 12.10.1954 ἀντιστοιχούσας ἐπιδίκους ἀξιώσεις, τὰς δὲ λοιπάς, ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, ἀπορρίψας, ὡς ἀναρμοδίως ἐνώπιον αὐτοῦ κατὰ τὴν εἰρημένην διαδικασίαν εἰσαχθείσας, οὐδόλως ἐσφάλη καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονα τῶν ἐκκαλούντων, μεμφομένων τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ μὲν ἐναγομένου ὡς κακῶς ταύτης ἐπιληφθείσης τῆς ὑπὸ κρίσιν διαφορᾶς καὶ διὰ τὸ πρὸ τῆς εἰρημένης χρονολογίας διάστημα, τοῦ δὲ ἐνάγοντος ἀντιστρόφως ὡς ἐσφαλμένως τοὐτέστι ταύτης ἀρνηθείσης νὰ δικάσῃ καὶ ἐπὶ τῶν εἰς τὸν μεταγενέστερον χρόνον ἀναγραφομένων, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμα.

Οἱ διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεδεμένοι μισθωτοὶ δικαιοῦνται ἀντιμισθίας, ὡς αὕτη καθορίζεται ἑκάστοτε διὰ τῶν συναφῶν ὁρισμῶν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κ.λ.π. καὶ δὴ τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 28) 1944 ἐκδοθεισῶν τοιούτων, ἀσχέτως ἂν οἱ ἐργοδόται των εἶναι νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ τὸ Δημόσιον, τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν. 19) 1944 ἐκδιδομένων ἢ ἐκδοθεισῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἐφαρμοζομένων μόνον ἐπὶ τῶν διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου συνδεομένων μετὰ τῶν προσώπων τούτων μισθωτῶν. Τὰ αὐτὰ ὅθεν ἰσχύει, προκειμένου καὶ περὶ τοῦ διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένου μετὰ τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων προσωπικοῦ, ἤτοι καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τούτου ἐφαρμόζονται διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ νομίμου ἡμερομισθίου του αἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν. 28)1944 ἐκδοθεῖσαι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις. Ἐπομένως ταῦτ' αὐτὰ εἰποῦσα καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἐφαρμόσασα καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνάγοντος, πρὸς ἐξεύρεσιν καὶ ἐπιδίκασιν τῶν νομίμων ἀποδοχῶν του, τῶν μέχρι τοὐλάχιστον τῆς 12.10.1954 ταύτῃ ὀφειλομένων, τὰς ὡς ἄνω βάσει τοῦ ν. 28)1944 ἐκδοθείσας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς διατάξεις τὰς διεπούσας τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἐν σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου τελούντων μισθωτῶν, οὐδόλως αὐτὴ ἥμαρτεν, ἀλλὰ τοὐναντίον ὀρθῶς ἔκρινε καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τοῦ ἐναγομένου Ἱδρύματος καὶ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεώς του ἀπορριπτέον ὡς ἀβάσιμον.

Ὀρθῶς κριθέντος κατὰ τὰ ἄνω ὅτι ἡ μὴ κατ' ἀρχὴν ἀμφισβητουμένη ὡς συνδέουσα τὸν ἐνάγοντα μετὰ τοῦ ἐναγομένου Ἱδρύματος σχέσις ἐργασίας κατέστη ἀπὸ τῆς 12.10.1954 καὶ ἐφεξῆς τοιαύτη δημοσίου δικαίου, δὲν εἶχεν ἐφαρμογὴν ἐκτοτε ἐπ' αὐτῆς ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἡ περὶ παροχῆς προσαυξήσεως ἐξ 75% πρὸς τοὺς κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑξαιρεσίμους ἐκ τοῦ νόμου ἑορτὰς ἐργαζομένους, μισθωτοὺς προνοοῦσα, ἅτε ταύτης, ὡς καὶ τῆς ἑρμηνευτικῆς της ὑπ' ἀριθ. 25825)1951 ὁμοίας, ἐκδοθείσης βάσει τοῦ ν. 28) 1944 καὶ συνεπῶς μὴ ἰσχυούσης, εἰ μὴ ἐπὶ μισθωτῶν τελούντων ἐν σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου. Πάντως τοῦ ἐνάγοντος παύσαντος ἀπὸ τῆς 12.10.1954 καὶ ἐντεῦθεν νὰ διατελῇ ἐν σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ τοῦ ἐναγομένου, καὶ ἂν τυχὸν ἐκείνος ἐδικαιοῦτο τοιαύτης προσαυξήσεως καὶ διὰ τὸν μεταγενέστερον χρόνον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιδιώξῃ τοιαύτην κατὰ τὴν ἐκ τοῦ νόμου ΓΞΟΔ διαδικασίαν, οὕτω δὲ σκεφθεὶς καὶ ὁ πρωτόδικος δικάσας καὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀπορρίψας τὴν εἰς τὴν εἰρημένην προσαύξησιν ἔνδικον ἀπαίτησιν, καθόσον αὕτη ἀνήγετο εἰς τὸ ἐντεῦθεν τῆς 12.10.1954 χρονικὸν διάστημα, οὐδόλως ἐσφάλη καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος ἀπορριπτέον. Ἐξ ἄλλου, προκύπτοντος ἐκ τῆς ἐν γένει διαδικασίας, ὅτι πράγματι ὁ ἐνάγων ἀπησχολήθη καθ' ὅλας τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ἀναφερομένας Κυριακὰς καὶ ἑορτασίμους ἡμέρας τοῦ ἀπὸ 1.1.1950 μέχρι 12.10.1954 χρονικοῦ διαστήματος, νομίμως παρασχὼν τὴν ἐργασίαν κατὰ ταύτας, ἀνερχομένας καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ παρόντος δικαστηρίου εἰς ὅσας καὶ ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀναφέρονται, ὀρθῶς διὰ ταύτης, ἐφαρμοσάσης τὰς πρόσθεν ὑπ' ἀριθ. 8900 καὶ 25825 ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, ἐπεδικάσθη ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος τὸ ἐν αὐτῇ ποσόν, καλῶς ὑπολογισθὲν μὲ βάσιν τὰ ἐλάχιστα τεθεσπισμένα ὅρια τῶν νομίμων ἀποδοχῶν του καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τοῦ ἐναγομένου ἀπορριπτέον.

Ἀληθῶς, μὴ πρότερον ὑφισταμένου χρονικοῦ περιορισμοῦ ἐν τῇ ἡμερησίᾳ ἀπασχολήσει τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων, τὸ πρῶτον καθιερώθη τοιοῦτος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20081)1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς, ἰσχυούσης ἀπὸ 21.9.1953, ἐθεσπίσθη δεκάωρος ἡμερησία ἐργασία καὶ δεκάωρος νυκτερινὴ τοιαύτη διὰ τὸ εἰρημένον προσωπικόν, τῆς ἐπὶ πλέον οὔσης παρανόμου καὶ ἀπηγορευμένης. Ἐπομένως ρυθμιστικὸν κανόνα ὡς πρὸς τὸ παρασχετέον ποσὸν ἐργασίας παρὰ τῶν ὡς εἴρηται μισθωτῶν ἀπετέλει κατὰ τὸ προγενέστερον τῆς εἰρημένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χρονικὸν διάστημα εἴτε ἡ βούλησις τῶν ἐνδιαφερομένων, εἴτε ἡ συνήθεια (ἄρθρ. 659 Α. Κ.). Ἐξ ὅλλου σαφῶς, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπαγορευομένης τῆς πέραν τῶν δι' αὐτῆς τιθεμένων ὁρίων ἐργασίας, ἡ παροχὴ ταύτης, ἀθέμιτος οὖσα, δὲν δύναται νὰ θεμελιώσῃ ἀξίωσιν πρὸς ἀπόληψιν τῶν διὰ τὴν τοιαύτην ὑπερεργασίαν προβλεπομένων ἀμοιβῶν καὶ προσαυξήσεων, καθιερωμέ-

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΕΡΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΔΙΕΚΠΕΡΑΙΩΣΙΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΩΝ ΔΕΜΑΤΩΝ

Φύσις σχέσεως, κατάρτισις συμβάσεως, άποδοχαί, παραγραφή, άμοιβή δι' έργασίαν κατά Κυριακάς

Σύνδεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου μετά τῶν κατά Ν. 556/1945 προσλαμβανομένων ἡμερομισθίων ἐργατῶν διά τήν διεκπεραίωσιν ταχυδρομικῶν δεμάτων διά σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Εἰσαγωγή ἀξιώσεων αὐτῶν κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν.—Τελείωσις συμβάσεως διά τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Τ.Τ.Τ. ἐγγράφως καταρτιζομένης καί ἀνταποκρινομένης πρός τήν ἐπιταγήν τοῦ Ν. ΣΙΒ' περί Δημοσίου Λογιστικοῦ.—Κάμψις ἄλλως τῆς ἐκ τοῦ Νόμου περί Δημοσίου Λογιστικοῦ ἀπαιτήσεως τοῦ ἐγγράφου κατά τόν Α.Κ. τύπου συμβάσεως μέ ὑπογραφάς συμβαλλομένων ἐκ τοῦ Ν. 556/1945.—Δικαίωμα ἀποδοχῶν βάσει τῶν περί ἀνειδικεύτων ἐργατῶν διατάξεων.—Πενταετής παραγραφή μισθῶν.—Δικαίωμα προσδέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς.

Ὑπέκειτο, εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως, πρόσληψις δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Τ.Τ.Τ. κατά τόν νόμον 556/1945 ἐργάτου διά τήν καλυτέραν διεκπεραίωσιν τῶν ἐκ ταῦ ἐξωτερικοῦ ἀφικνουμένων ταχυδρομικῶν δεμάτων.

Προβληθείσης ἐκ μέρους τοῦ οὕτω προσληφθέντος ἀξιώσεως ἀποδοχῶν βάσει τῶν περί ἐργατῶν διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας καί προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388), προέκυψε τό ζήτημα ποία ἡ φύσις τῆς συνδεούσης τόν ἐργασθέντα μετά τοῦ Δημοσίου σχέσεως, ἄν συγκεκριμένως αὕτη ἦτο τοιαύτη ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὁπότε μόνον ἦσαν ἐφαρμοστέαι αἱ περί τῶν ἄνω δικαιωμάτων διατάξεις.

Ἔχει ἤδη γίνει δεκτόν ὑπό τῆς Α. Π. 150/1953 (εἰσηγητής Σ. *Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 488), ὅτι ἡ σχέσις τῶν κατά τόν ἄνω νόμον προσλαμβανομένων ἐργατῶν τοῦ Δημοσίου εἶναι τοιαύτη ἰδιωτικοῦ δικαίου καί τοῦτο δέχεται καί ἡ παρατιθεμένη ἀπόφασις (βλέπε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 12, 488, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί).

Ἐμμένει τό Πρωτοδικεῖον καί διά τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως του εἰς τήν ἐν σχέσει πρός τόν νόμον ΣΙΒ' περί Δημοσίου Λογιστικοῦ νομάτυπον πρόσληψιν ἐργατῶν ὑπό τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ Δημοσίου (βλέπε καί Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10816/1955, εἰσηγητής *Π. Παπανικολάου*, ΕΕΔ 15, 209), καί τά ἐν ΕΕΔ 15, 208 σημειούμενα, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7648/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητής ὁ κ. *Δ. Σκούμπης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Καραβίας, Τ. Ντόκας, δικαστικός ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου

Ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 556/1945, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ὁποίου, καθ' ἃ καί παρά τοῦ ἐφεσιβλήτου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου συνομολογεῖται, προέβη τοῦτο εἰς τήν

νων μόνον ὑπέρ τῶν νομίμως καί ἐπιτρεπτῶς ἀπασχολουμένων ὑπέρ τά ἰσχύοντα ἀνώτατα ὅρια, ἐπιδίωξις δέ τούτων θά ἠδύνατο νά πλαισιωθῇ μόνον ἐντός τοῦ κύκλου τῶν περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων, διά τήν ἐφαρμογήν ὅμως τῶν ὁποίων πρέπει νά γίνηται, ἄν μή ρητή, τοὐλάχιστον σαφής, ἐπίκλησις τῶν ἀποτελούντων τάς νομίμους προϋποθέσεις πραγματικῶν περιστατικῶν. Κατ' ἀκολουθίαν, μή προβάλλοντος τοῦ ἐνάγοντος διά τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς του τήν συνδρομήν τῶν ὅρων τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, οὐδέ ἄλλως ἰσχυρισθέντος ὅτι κατά τό πρό τῆς 21.9.1953 χρονικόν διάστημα εἶχε θεσπισθῇ συμβατικῶς ὡρισμένον ὡράριον ἡμερησίας ἀπασχολήσεώς του, εἴτε καί ὅτι προεβλέπετο τοιοῦτον ἀπό τά εἰωθότα καί κατά συνήθειαν κρατοῦντα, δέν νομιμοποιεῖται οὗτος αἰτῶν πρόσθετον ἀμοιβήν διά τήν κατά τούς ἰσχυρισμούς του παρασχεθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ὑπερεργασίαν, καί δή καθ' ὅσον μέν ἡ ἀξίωσίς του ἀναφέρεται εἰς τόν πρό τῆς 21.9.1953 χρόνον, ἐνῷ δέν ὑφίστατο νόμιμος χρονικός περιορισμός ἐργασίας λόγῳ μή ἀναφορᾶς ἐν τῇ ἀγωγῇ τῶν ἑτέρων ἐκείνων στοιχείων (συμφωνίας ἤ συνηθείας), ἐξ ὧν θά προέκυπτεν ἡ ὕπαρξις ὡρισμένου χρονικοῦ ὁρίου ἐν τῇ παρ' αὐτοῦ ὀφειλομένῃ ἡμερησίᾳ παροχῇ ἐργασίας, καθ' ὅσον δέ αὕτη ἀνάγεται εἰς τόν μεταγενέστερον χρόνον, λόγῳ μή διαμνημονεύσεως τῶν θεμελιούντων τήν ἀπαίτησιν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ περιστατικῶν, ἐφ' ὧν ἄλλως καί μόνον, κατά τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 659 τοῦ Α. Κ., πρέπει νά στηρίζηται καί ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου παρεμβαίνουσα ἀξίωσις (πρβλ. Α. Π. 656/1955, ΕΕΔ 15, 22), ὑφ' ἧς τό ἔνδυμα θά ἠδύνατο νά ζητηθῇ καί διά τήν πρό τῆς 21.9.1953 παρασχεθεῖσαν ὑπερεργασίαν ἡ ἀξιουμένη ἀποζημίωσις. Μετά ταῦτα οὕτω ἐν συνόψει σκεφθείς καί ὁ πρωτόδικος δικαστής καί ἐπί τοῖς λόγοις τούτοις ἀχθείς εἰς ἀπόρριψιν τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ σωρευομένης ἀπαιτήσεως περί καταβολῆς προσθέτου εἰς τόν ἐνάγοντα ἀμοιβῆς διά παρασχεθεῖσαν παρ' αὐτοῦ πέραν τῶν ὀκτώ ὡρῶν ἡμερησίαν ἐργασίαν, σύδόλως οὗτος ἐσφάλη καί ὁ περί τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος ἀπορριπτέος.

πρόσληψιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, οἱ δυνάμει τοῦ νόμου τούτου προσλαμβανόμενοι προσωρινῶς ἡμερομίσθιοι ἐργάται διὰ τὴν καλυτέραν διεκπεραίωσιν τῶν ἐκ ταῦ ἐξωτερικοῦ ἀφικνουμένων δεμάτων, ὡς ἐκ ταῦ προσκαίρου τῆς παρεχομένης παρ' αὐτῶν ὑπηρεσίας, μὴ δυναμένης νὰ ὑπερβῇ ὡρισμένον χρόνον, καὶ δὴ τὸν τοιοῦτον τῶν 6 μηνῶν, παραταθέντα μεταγενεστέρως διὰ ταῦ ν. 1058)1946 καὶ ἄλλων νομοθετημάτων, καὶ τοῦ τρόπου προσλήψεως αὐτοῦ, ἥτις συντελεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν ΤΤΤ, μὴ ὑποβαλλομένης εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 1 ταῦ ν. 177)1945, συνδέεται μετὰ ταῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ οὐχὶ δημοσίου δικαίου (Α. Π. 150)1953, ΕΕΔ 12, 488, πρβλ. καὶ Α. Π. 205)1954, ΕΕΔ, 13, 593). Κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ ὑποκειμένη μεταξὺ τῶν μερῶν σύμβασις ἐργασίας, ἡ διὰ τῆς μὴ κατ' ἀρχὴν ἀμφισβητουμένης προσλήψεως ταῦ ἐκκαλοῦντος ἱδρυθεῖσα, ἐτύγχανεν ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ, συνεπῶς, αἱ ἐκ ταύτης ἀπορρέουσαι καὶ περὶ ὧν ἡ ἀγωγὴ ἀξιώσεις ἀρμοδίως εἰσήχθησαν κατὰ τὴν ἐκ ταῦ ν. ΓΨΟΔ' ἐξαιρετικὴν διαδικασίαν ἐνώπιον ταῦ πρωτοδίκου δικαστοῦ, τὰ ἐναντία δὲ ὁ τελευταῖος οὗτος εἰπὼν καὶ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἐπρόκειτο ἐνταῦθα σχέσεις δημοσίου δικαίου ἀπορρίψας τὴν ἀγωγήν, λόγῳ ἀναρμοδιότητος, προδήλως ἐσφάλη καὶ δέον ὅπως, δεκτοῦ γινομένου ταῦ μοναδικοῦ λόγου τῆς κρινομένης ἐφέσεως ὡς νομίμου καὶ βασίμου, μεταρρυθμισθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ μετὰ ταῦτα, διαιρατοῦν τὴν ὑπόθεσιν παρ' ἑαυτῷ, νὰ προβῇ τὸ παρὸν δικαστήριον εἰς ἐκδίκασιν τῆς ἀγωγῆς.

Ἡ κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον καὶ ἀπὸ τοῦτον, ἥτοι ἀπὸ 12)12)1947 πρόσληψις τοῦ ἐνάγοντος ὡς ἐργάτου εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Δεμάτων Ἐξωτερικοῦ τοῦ Ταχυδρομικοῦ Γραφείου Πειραιῶς, συνομολογεῖται ὑπὸ ταῦ ἐφεσιβλήτου, ἄλλως ἀποδεικνύεται πλήρως ἐκ τῶν ἐκατέρωθεν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων, ἐξ ὧν προκύπτει ὅτι ἡ πρόσληψις αὕτη ἐγένετο δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν ΤΤΤ, νομίμως ἐκδοθείσης κατ' ἄρθρον 1 ταῦ ν. 556)1945. Ὡς δὲ ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως συνάγεται, διὰ τὴν τελείωσιν τῆς προσλήψεως ταῦ ἐκκαλοῦντος οὐδὲν ἄλλο ἀπητεῖτο, πλὴν τῆς ἀποφάσεως ταῦ ρηθέντος Ὑπουργοῦ, ἥτις, ἐγγράφως καὶ αὐτὴ καταρτισθεῖσα, πλήρως ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν ἐπιταγὴν ταῦ ν. ΣΙΒ', ἀξιοῦντος τὸν ἐγγραφὲν τύπον ὡς οὐσιαστικὸν στοιχεῖον πάσης ἐγκύρου παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἀναλήψεως ὀφειλῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι διὰ τῆς οὕτω ἐκδοθείσης ἀποφάσεως δὲν ἱκανοποιεῖται ἡ εἰρημένη ἐκ ταῦ ν. ΣΙΒ' ἀξίωσις, ὡς ἐπιβάλλουσα ἐγγραφὲν κατὰ τοὺς τύπους ταῦ Α. Κ. συντασσόμενον τοιαῦτον, ταὐτέστι φέρον ἐν αὐτῷ τὰς ὑπογραφὰς ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων, πάλιν οὐδὲν κατὰ τὸ κύρος της πάσχει ἡ πρόσληψις ταῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς ἐκ τῆς μὴ κατ' αὐτὴν τηρήσεως καὶ ταῦ τύπου ἐκείνου, καθόσον ἐνώπιον ταῦ ρητοῦ γράμματος ταῦ εἰρημένου ν. 556)1945, ἐξαρκουμένου διὰ τὴν ἱδρυσιν τῆς προσλήψεως τῆς ἐντεῦθεν σχέσεως ἐργασίας εἰς μόνην ταῦ πρόσθεν Ὑπουργοῦ τὴν ἀπόφασιν, πρέπει νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι ἐκάμφθη ἡ ταῦ νόμου περὶ Δημοσίου Λογιστικοῦ ἀπαίτησις, ὡς ἤδη ἐκρίθη καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀναλόγων περιπτώσεων (πρβλ. Α. Π. 358)1955, ΕΕΔ 14, 695, Πρ. Ἀθ. 10816)1955, ΕΕΔ 15, 209). Μετὰ ταῦτα ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν πρόσληψιν ταῦ ἐνάγοντος δὲν ἐτηρήθη καὶ ὁ ἔγγραφος τύπος, ὡς τοῦτον ἐννοεῖ ὁ Α. Κ., ἥτοι δὲν κατηρτίσθη περὶ αὐτῆς ἔγγραφον, φέρον τὰς ὑπογραφὰς ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων, οὐδεμία ἀκυρότης γεννᾶται διὰ τὴν μηθεῖσαν πρόσληψιν καὶ τὴν ἐπὶ ταύτης ἐρειδομένην ἐπίδικον ἐργασιακὴν σχέσιν, οὔτε ἄλλως αὕτη, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ ἄνω ἔλαβε χώραν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος ταῦ Α. Ν. 516)1948, ἥτο ὑποβλητέα εἰς τὰς παρὰ τούτου εἰσαγομένας προσθέτους διατυπώσεις, ὥστε τούτων μὴ τηρηθεισῶν νὰ γεννᾶται ζήτημα διὰ τὸ κῦρος της, πάντα δὲ τὰ περὶ ταῦ ἀντιδίκου ὑπὸ ταῦ ἐφεσιβλήτου ὑποστηριζόμενα, ὡς ἀβάσιμα, εἶναι ἀπορριπτέα.

Συνομολογεῖται καὶ παρὰ ταῦ ἐναγομένου-ἐφεσιβλήτου, πάντως δὲ πλήρως ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐν γένει διαδικασίας, ὅτι πράγματι ὁ ἐκκαλῶν-ἐνάγων παρέσχε τὰς πρὸς τὸν ἐναγόμενον ἐκμισθωθείσας κατὰ τὰ ἄνω ὑπηρεσίας του, εἰς ἃς ἀφεώρα ἡ γενομένη, κατὰ τὰ εἰρημένα, πρόσληψίς του, καθ' ὅλον τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον, καθ' ὃν δὲν διετέλει ἐν στρατεύσει, ἐργασθεὶς καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ διαστήματος τούτου, ἐργασίμους καὶ μή. Διὰ τὴν οὕτω παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν του ἐδικαιοῦτο οὗτος τῶν ἀποδοχῶν του, ρυθμιζομένων, ἐφ' ὅσον ἐτύγχανεν ἀνειδίκευτος ἐργάτης, οὐδαμόθεν δὲ προβάλλεται ὅτι ἐξεδόθη ἀπόφασις παρὰ τῶν Ὑπουργῶν ΤΤΤ καὶ Οἰκονομικῶν, καθορίζουσα τὸ ἡμερομίσθιόν του συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1 ἐδ. 2 ταῦ ν. 556)1945, ἥντινα, μὴ ἐπέχουσαν ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου, οὔτε νὰ γνωρίζῃ, οὔτε ὑπόχρεον νὰ ἐφαρμόσῃ εἶναι τὸ Δικαστήριον (πρβλ. Α. Π. 150)1953, ΕΕΔ 12, 488) βάσει τῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατῶν τῆς 19.8.1938, καταλαμβανούσης καὶ τὸν ἐνάγοντα, τῆς ἀναπροσαρμοσάσης ταύτην ἀπὸ 4.11.1947 ὁμοίας, ἰσχυσάσης ἀπὸ 20.10.1947, ὡς καὶ τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν ἐκ ταῦ ν. 28)1944 ἐκδοθεισῶν παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 29488)1949, 33700)1950, 2250)1951 καὶ 2750)1951 ἀποφάσεων, ἀπὸ μὲν τῆς προσλήψεώς του μέχρι καὶ τῆς 15.5.1949 ἡμερομισθίου ἐκ δραχμῶν 11.000, ἔκτοτε καὶ μέχρι τῆς 1.7.1950 ὁμοίου ἐκ δραχμῶν 13.300, ἀπὸ 1.7.1950 μέχρι 15.1.1951 ὁμοίου ἐκ δραχμῶν 18.000, καὶ τέλος ἔκτοτε καὶ μέχρι τῆς μονιμοποιήσεώς του ὁμοίου ἐκ δραχμῶν 22.000. Ἀντὶ τούτων, ὡς οὐδαμῶς ἀμφισβητεῖται, κατεβάλλοντο εἰς αὐτόν, καθ' ὃν χρόνον διετέλεσεν ἐν ἐνεργῷ ὑπηρεσίᾳ καὶ δὴ κατὰ τὸ ἀπὸ 1.7.1950 καὶ ἑφεξῆς χρονικὸν διάστημα, δραχμαὶ 14.400 ἡμερησίως. Ὅθεν ἐξακολουθοῦσι νὰ τῷ ὀφείλωνται διὰ μὲν τὸ ἀπὸ 1.7.1950 μέχρι 15.1.1951 τμῆμα χρόνου, καθ' ὃ ἐπραγματοποίησεν 128 ἡμέρας ἐργασίας, δραχμαὶ 460.000 (128Χ3.600), διὰ δὲ τὸ ἀπὸ 16.1.1951 μέχρις 25.4.1951 ὁμοιον, ἐν ᾧ εἰργάσθη ἐπὶ 100 ἡμέρας, δραχμαὶ 760.000 (7.600Χ100), ἥτοι ἐν συνόλῳ δραχμαὶ 1220 νέας ἐκδόσεως, αἵτινες καὶ δέον, δεκτῆς πλήρως γινομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, κατὰ τὸ συναφὲς κουδούλιόν της, νὰ ἐπιδικασθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ, πάντων τῶν ἐναντίων ὑπὸ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΑΠΑΣΧΟΛΗΘΕΝΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ

Διαδικασία νομιμοφροσύνης, αποζημίωσις διά μή ληφθείσαν ένεκεν απολύσεως άδειαν

Διαπίστωσις τοῦ κατά Ν. 516/1948 Συμβουλίου τῆς νομιμοφροσύνης τῶν πρό τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ὑπηρετούντων δι' ἀποφάσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ ρητῶς νά διαλαμβάνηται, ὅτι οὗτοι εἶναι ἢ δέν εἶναι νομιμόφρονες, μή οὖσης νομίμου τῆς διαπιστώσεως ὅτι ὁ κριθείς τυγχάνει ἀκατάλληλος.—Δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἀπολυομένων δυνάμει τῶν ὑπό τοῦ Α.Ν. 913/1949 κυρωθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καί 976/1947 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.— Ἐφαρμογή αὐτῶν καί ἐπί τοῦ διά σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένου μετά τοῦ Δημοσίου προσωπικοῦ.—Μή ὑπαγωγή ἀκαταλληλότητος μισθωτοῦ εἰς τήν ἔννοιαν τοῦ πειθαρχικοῦ ἀδικήματος διά στέρησιν ἀποζημιώσεως ἕνεκεν ἀπολύσεως.— Ἔλλειψις ὅμως διά τόν λόγον τοῦτον δικαιώματος ἀποζημιώσεως διά μή ληφθείσαν, ἕνεκεν ἀπολύσεως, ἄδειαν, κατά τόν Α.Ν. 539/1945.

Ὡς ἔχει νομολογηθῆ διά δύο νεωτέρων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὑπ' ἀριθ. 31/1953, εἰσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 12, 230, ὑπ' ἀριθ. 161/1954, εἰσηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 13, 298, ἀντίθετος ὑπῆρξεν ἡ γνώμη τῆς παλαιοτέρας ὑπ' ἀριθ. 157/1952, εἰσηγητής *Ν. Πλατύκας*, ΕΕΔ 11, 474), ὁ κατά τόν ἀ.ν. 516/1948 ἔλεγχος τῆς νομιμοφροσύνης τῶν προσλαμβανομένων ἢ διοριζομένων δημοσίων ὑπαλλήλων ἐν γένει καί ὑπηρετῶν ἀπαιτεῖται καί ἐπί τῶν ἐκτάκτων τοιούτων τῶν προσλαμβανομένων δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἔστω καί πρός παροχήν προσκαίρου ὑπηρεσίας.

Ὁ ἔλεγχος τῆς νομιμοφροσύνης ἐκτείνεται καί ἐπί τῶν κατά τήν δημοσίευσιν τοῦ ἀ.ν. 516/1948 ὑπηρετούντων, ὁρίζει δέ σχετικῶς τό ἄρθρον 2 αὐτοῦ, ὅτι οὗτοι, *ἐφ'* ὅσον ἤθελε διαπιστωθῆ ὅτι δέν εἶναι νομιμόφρονες, κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3, ἀπολύονται ὁριστικῶς τῆς ὑπηρεσίας, δικαιούμενοι λόγῳ τῆς τοιαύτης ἀπολύσεώς των ἀποζημιώσεως ἴσης πρός τάς ἀποδοχάς δύο μηνῶν.

Ὡς δέ ἔχει ἑρμηνευθῆ (Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ὑπ' ἀριθ. 266/1951, εἰσηγητής *Β. Σάββας*, ΕΕΔ 10, 473), ἡ ἐκδιδομένη ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου Νομιμοφροσύνης δέον ρητῶς νά διαλαμβάνῃ, ὅτι ὁ προσληπτέος εἶναι νομιμόφρων ἢ ὅτι δέν εἶναι νομιμόφρων, πᾶσα δέ ἑτέρα κρίσις ἢ διαπίστωσις τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου περί τοῦ προσληπτέου, ὡς λ.χ. ἡ «τοῦ ἀκαταλλήλου διά τήν στρατιωτικήν ὑπηρεσίαν» ἁπλῶς, ἄνευ δηλονότι συνδρομῆς τινος τῶν ἐν ἄρθρῳ

τοῦ ἐναγομένου—ἐφεσιβλήτου προτεινομένων ἀπορριπτομένων ὡς ἀβασίμων, εἰδικῶς δέ τῆς περί παραγραφῆς ἐνστάσεως, ἥτις, ἐφ' ὅσον μέν στηρίζεται ἐπί τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ Δ)τος τῆς 26 Ἰουνίου) 10 Ἰουλίου 1944 «περί κώδικος τῶν νόμων περί δικῶν τοῦ Δημοσίου», εἶναι νόμῳ ἀβάσιμος, ἀτε τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου τούτου προνοούσης μόνον περί δημοσίων ὑπαλλήλων καί ὑπηρετῶν καί τῶν στρατιωτικῶν ἐν γένει, διά τάς ἐπί τόν μισθόν ἀξιώσεις τῶν ὁποίων καί καθιεροῖ τήν βραχυπρόθεσμον διετῆ παραγραφήν, οὐδόλως ἰσχύουσαν ἐπί τῶν λοιπῶν διά σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένων μετά τοῦ Δημοσίου προσώπων, οἵος, κατά τά ἄνω, τυγχάνει καί ὁ ἐκκαλῶν, ἐφ' ὅσον δέ θεμελιοῦται ἐπί τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ ν. ΣΙΒ΄, οὐσίᾳ ἀναληθής ἐλέγχεται, ἀφοῦ ἀπό τῆς γεννήσεως τῶν ἐπιδίκων ἀπαιτήσεων μέχρι καί τῆς ἐπιδόσεως τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς, λαβούσης χώραν τήν 22.9.1952, οὐδόλως παρῆλθεν ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς τοῦ ἄρθρου ἐκείνου, ἥτοι ὁλόκληρος καί πλήρης πενταετία.

Καθ' ἃ προέκυψεν ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, εἰργάσθη ὁ ἐκκαλῶν, πλήν τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς παρά τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἐκτάκτου ἡμερομισθίου ἐργάτου ὑπηρεσίας του, καί καθ' ὅλας σχεδόν τάς Κυριακάς καί ἐξαιρεσίμους ἐκ τοῦ νόμου ἑορτάς τοῦ διαστήματος τούτου, ἀπασχοληθείς κατά τό πλήρες κεκανονισμένον ὡράριον ἐργασίας τῶν ἡμερῶν τούτων. Ἐδικαιοῦτο, ὅθεν, οὗτος, βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας, ὡς καί τῆς ἑρμηνευτικῆς ταύτης ὑπ' ἀριθ. 25825)254)1951 τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν ὁμοίας, ἀμφοτέρων ἰσχυουσῶν ἐφ' ἁπάντων τῶν ἐν σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου τελούντων μισθωτῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς φύσεως τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου του, νά εἰσπράξῃ διά τήν τοιαύτην ἐργασίαν του, πρός τῷ καταβαλλομένῳ αὐτῷ ἡμερομισθίῳ, καί προσαύξησιν ἐξ 75% ὑπολογιζομένην ἐπί τῶν ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων τοῦ κεκανονισμένου ἡμερομισθίου του. Ἐπομένως ἔδει νά τῷ καταβληθῶσι διά τό ἀπό 12.12.1947 μέχρι 10.9.1948, ὅτε ἐστρατεύθη, χρονικόν διάστημα, καθ' ὃ τό ἐλάχιστον ὅριον τῶν νομίμων ἡμερησίων ἀποδοχῶν του ἀνήρχετο εἰς δραχμάς 11.000 καί ἐντός τοῦ ὁποίου εἰργάσθη ἐπί 40 Κυριακάς καί ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, δραχμαί 330.000 (11.000 διά 75% ἴσον 8.250 ἐπί 40 ἴσον 333.000), διά τό ἀπό 11.9.1950, ὅτε ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς στρατεύσεως, μέχρι καί 15.1.1951 διάστημα, καθ' ὃ ἀπησχολήθη ἐπί 15 Κυριακάς καί ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, καί κατά τήν διάρκειαν τοῦ ὁποίου τό κεκανονισμένον ἡμερομίσθιόν του ἀνήρχετο εἰς 18.000, δραχμαί 202.500 (18.000 διά 75% ἴσον 13.500 ἐπί 15 ἴσον 202.500), καί κατά τό ἀπομένον ἀπό 16.1.1951 μέχρις 25.4.1951 χρονικόν διάστημα, καθ' ὃ τό κεκανονισμένον ἡμερομίσθιόν του ἀνῆλθεν εἰς δραχμάς 22.000 καί ἀπησχολήθη ἐπί 15 Κυριακάς καί ἐξαιρεσίμους, δραχμάς 247.500 (22.000 διά 75% ἴσον 16.500 ἐπί 15 ἴσον 247.500), ἥτοι ἐν συνόλῳ ἐδικαιοῦτο διά τήν ὡς ἄνω κατά Κυριακάς κλπ. ἐργασίαν του δραχμῶν 779.500.

3 τοῦ ά.ν. 516/1948 ὁριζομένων διά τήν ἔννοιαν τῆς μή νομιμοφροσύνης δυσμενῶν περιστατικῶν, δέν ἀποτελεῖ τήν διαπίστωσιν, ἥν ἀξιοῖ ὁ νόμος, περί τοῦ ὅτι ὁ προσληπτέος τυγχάνει ἢ οὐ νομιμόφρων, ἰσοδυναμοῦσα οὕτω πρός ἀνυπαρξίαν κρίσεως νομιμοφροσύνης. Τοιαύτη εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς κατωτέρω καταχωριζομένης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, διά τῆς ὁποίας δίδεται εἰς τό ζήτημα ὁμοία λύσις.

Ἐξ ἄλλου, τό ποσόν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἀπολυομένου προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου (τοῦ μή ἀπολυομένου δι' ἔλλειψιν νομιμοφροσύνης) ὁρίζουν αἱ διά τοῦ ά.ν. 913/1949 κυρωθεῖσαι ὑπ' ἀριθ. 956 καί 976/1947 Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 13, 484, ἔνθα παρατίθενται καί αἱ Πράξεις αὗται), αἱ ὁποῖαι μάλιστα, ὡς ἐνομολογήθη (Α.Π. 280/1956, εἰσηγητής *Ι. Τρακάνης*, ΕΕΔ 15, 651), ἔχουν τήν ἔννοιαν, ὅτι δέν ἀποκλείουν τήν ἐκ τοῦ ά.ν. 539/1945 περί ἀδείων μισθωτῶν ἀποζημίωσιν, ἕνεκεν ἀπολύσεως, δι' ὀφειλομένην καί μή ληφθεῖσαν, ἕνεκεν αὐτῆς, ἄδειαν.

Ἡ ἀποζημίωσις αὕτη, κατά τάς ἄνω Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δέν ὀφείλεται εἰς τούς ἀπολυομένους διά ποινικόν ἢ πειθαρχικόν ἀδίκημα, ὡς τοιοῦτον δέ (πειθαρχικόν ἀδίκημα) δέν δύναται βεβαίως, ὡς τό Πρωτοδικεῖον δέχεται, νά θεωρηθῇ καί ἡ ἀκαταλληλότης τοῦ μισθωτοῦ, ἐνῷ αὕτη εἶναι ἱκανή νά στερήσῃ αὐτόν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ά.ν. 539/1945 περί ἀδείων, ἐφ' ὅσον ἡ ἀφορμή ἀπολύσεως δέν βαρύνει τόν ἐργοδότην (Δημόσιον).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8299/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέπος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Πετράγλου, Ε. Ρήγας, δικαστικός ἀντιπρόσωπος Δημοσίου

Ἐβεβαιώθη, κατά τήν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν-ἐνάγων προσελήφθη ὑπό τοῦ ἐφεσιβλήτου-ἐναγομένου Δημοσίου τήν 4.12.1947 διά συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀορίστου χρόνου ὡς ἐργάτης ἀποθηκάριος τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης 745 Βάσεως Μηχανικοῦ. Εἰς τήν στρατιωτικήν ταύτην Μονάδα ὑπηρέτησεν ὑπό τήν ὡς ἄνω ἰδιότητά του μέχρι τῆς 17.4.1955, ὅτε ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας του, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ἐκρίθη ἀκατάλληλος διά ταύτην, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 60)10.3.1955 πρακτικοῦ τοῦ Συμβουλίου Νομιμοφροσύνης τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν, χωρίς νά λάβῃ οὐδεμίαν ἐκ τῆς ἀπολύσεώς του ταύτης ἀποζημίωσιν. Οὗτος, κατά τήν ἀπόλυσίν του, ἐλάμβανεν ἡμερομίσθιον δραχμῶν 42.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 καί 3 τοῦ ν. 516)1948, κυρωθέντος ὑπό τοῦ ΜΘ')1948 ψηφίσματος, προκύπτει ὅτι τό Συμβούλιον Νομιμοφροσύνης, διαπιστοῦν ὅτι ὁ πρό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου ὑπηρετῶν ἐργάτης ἢ ὑπάλληλος ἐμπίπτει εἰς τινα τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ, ἐκδίδει ἀπόφασιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ δέον ρητῶς νά διαλαμβάνηται, ὅτι οὗτος εἶναι ἢ δέν εἶναι νομιμόφρων, πᾶσα δέ ἑτέρα κρίσις ἢ διαπίστωσις τοῦ συμβουλίου περί τοῦ κρινομένου, ὡς λ.χ. ἐτοῦ ἀκαταλλήλου διά τήν στρατιωτικήν ὑπηρεσίαν ἁπλῶς, ἄνευ δηλονότι, συνδρομῆς τινος τῶν ἐν ἄρθρῳ 3 ὁριζομένων διά τήν ἔννοιαν τῆς μή νομιμοφροσύνης περιπτώσεων, δέν ἀποτελεῖ διαπίστωσιν, ἥν ἀξιοῖ ὁ νόμος περί τοῦ ὅτι ὁ κρινόμενος τυγχάνει ἢ οὐ νομιμόφρων, ἰσοδυναμοῦσαν οὕτω πρός ἀνυπαρξίαν κρίσεως νομιμοφροσύνης (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 266)1951 Γνωμ. Νομ. Συμβ. τοῦ Κράτους ἐν ΕΕΔ 10, σελ. 473). Ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι τό ὑπ' ἀριθ. 60)10.3.1955 πρακτικόν τοῦ Συμβουλίου Νομιμοφροσύνης, εἰς ὃ ἀναφέρεται ὅτι ὁ ἐκκαλῶν κρίνεται «ἀκατάλληλος» (πρβλ. τήν ἀπό 31.8.1955 βεβαίωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 745 Βάσεως Μηχανικοῦ καί ὑπ' ἀριθ. 351)193)13176 τῆς 15.10.1955 ἐγγράφων τῆς αὐτῆς Μονάδος) δέν πληροῖ τούς κατά τάς προδιαληφθείσας διατάξεις ὅρους τοῦ ν. 516)1948 καί ἰσοδυναμεῖ πρός ἀνυπαρξίαν κρίσεως τῆς νομιμοφροσύνης τοῦ ἐκκαλοῦντος. Μετά τοῦτο, οὗτος, μή ἀπολυθείς δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ρηθέντος νόμου, δέν δικαιοῦται τήν ἐν ἄρθρῳ 2 αὐτοῦ ὁριζομένην ἀποζημίωσιν, ἰσουμένην πρός τάς ἀποδοχάς δύο μηνῶν.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν §§ 1 καί 2 τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ν.δ. 2698)1953, ἑρμηνεύσαντος αὐθεντικῶς τάς διά τοῦ ἄρθρου δεκάτου τοῦ ά. ν. 913)1949 κυρωθείσας ὑπ' ἀριθ. 956 καί 976 τοῦ 1947 πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, προκύπτει, ὅτι αἱ διατάξεις τῶν πράξεων τούτων ἔχουσιν ἐφαρμογήν καί διά τό ἐπί μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικόν τοῦ Δημοσίου καί ὅτι εἰς περίπτωσιν ἀπολύσεως τοῦ προσωπικοῦ τούτου καταβάλλεται τό ὑπό τῶν πράξεων τούτων προβλεπόμενον ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, ἀποκλειομένης τῆς καταβολῆς εἰς αὐτό τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112)1920 καί τοῦ 8)τος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920. Ἑπομένως ὁ διά σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεόμενος πρός τό Δημόσιον ἐκκαλῶν, ἀπολυθείς τῆς ὑπηρεσίας του, δικαιοῦται τάς διά τῆς § β τῆς ὑπ' ἀριθ. 956)1947 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὁριζομένας ἀποδοχάς τῶν δύο μηνῶν, ἤτοι 80 ἡμερομισθίων, δοθέντος ὅτι οὗτος εἶχεν ὑπηρεσίαν πλέον τῶν τριῶν ἐτῶν καί ὅτι τό βοήθημα τοῦτο καταβάλλεται εἰς τούς δι' οἱανδήποτε αἰτίαν ἀπό 1.10.1947 ἀπολυομένους μισθωτούς τοῦ Δημοσίου (πρβλ. § 2 ὑπ' ἀριθ. 976)1947 Π.Υ.Σ.), ἐξαιρέσει τῶν ἀπολυομένων διά ποινικόν ἢ πειθαρχικόν ἀδίκημα. Ἡ ἀορίστου δι' ἀκαταλληλότητα γενομένη ἀπόλυσις τοῦ ἐκκαλοῦντος δέν δύναται νά θεωρηθῇ ὅτι ὑπάγεται εἰς τήν κατά τήν § 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 976)1947 Π.Υ.Σ. ἔννοιαν τοῦ πειθαρχικοῦ ἀδικήματος.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ ν. 539)1945, ὁριζούσης ὅτι ἐπί μισθωτός ἀπολυόμενος δι' ἀφορμήν βαρύνουσαν τόν ἐργοδότην, πρίν ἢ λάβῃ τήν ὀφειλομένην αὐτῷ ἐτησίαν ἄδειαν, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἴσης πρός τάς ἀποδοχάς ἃς θά ἐλάμβανεν ἂν ἤθελε τύχει τῆς ἀδείας του» προκύπτει, ὅτι τότε μόνον ὁ μισθωτός δικαιοῦται ἀποζημιώσεως διά τήν μή λῆψιν τῆς ἐτησίας ἀδείας αὐτοῦ, ὅταν ἡ ἀπόλυσις ἐγένετο δι' ἀφορμήν βαρύνουσαν τόν ἐργοδότην. Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἀπελύθη

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΙΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤ' ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ὑπαρξις εὐλόγου ἀμφιβολίας ἐργοδότου περὶ τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως καὶ συνέπειαι ὡς πρὸς τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας

Καταβολὴ εἰς τὸν μισθωτὸν ἐλλιποῦς διὰ τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ ἀποζημιώσεως, ἐκείνης τοῦ Β. Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920, ἀντὶ τῆς τοῦ Ν. 2112/1920, προκειμένου περὶ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἐξ εὐλόγου ἀμφιβολίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, δὲν ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, τούτου ἀντικειμένου εἰς τὴν καλὴν πίστιν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502), ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἐφαρμόζεται διὰ τοὺς κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφαλιζομένους μισθωτούς (καὶ τοιοῦτοι εἶναι οἱ κατὰ τὸ ν.δ. 2961/1954, ΕΕΔ 13, 941 καὶ ν. 3464/1955, ΕΕΔ 15, 105, ἀσφαλιζόμενοι), ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις (ἐννοεῖται ἡ ἐκ τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930, προκειμένου περὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, καὶ ἡ ἐκ τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν).

Ὡς ὅμως ἔχει νομολογηθῆ (ὑπὸ τὸ ἰσχῦον πρότερον ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, τοῦτο δὲ ἐφαρμόζεται καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄνω νόμου (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 700, ἔνθα νομολογία καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ν. 3198/1955 Πρωτοδικείου Πειραιῶς 3160/1955, εἰσηγητὴς *Τρ. Κοτσόβηλος* ΕΕΔ 14, 1282, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18489/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Ράγκας*, ΕΕΔ 15, 199), δὲν ἀπαγγέλλεται ἀκυρότης τῆς καταγγελίας, ὑφισταμένης εὐλόγου ἀμφιβολίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς ὑποχρεώσεως του πρὸς καταβολὴν τῆς «ὀφειλομένης», κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ νόμου, ἀποζημιώσεως.

Οὕτω ἀποφαίνεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8593/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Μονεστηριώτης, Α. Βουδούρης

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐκκαλῶν - ἐνάγων τὴν 5 Ἀπριλίου 1954 προσελήφθη δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς ἀρχιτεχνίτης καὶ ὡς τοιοῦτος εἰργάσθη εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐπιχείρησιν τῆς ἐναγομένης διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων αὐτῆς ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του μέχρι τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1955, ὅτε ἀπελύθη, χωρὶς ὅμως νὰ λάβῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ν. 2112/1920 προβλεπομένην ἀποζημίωσιν, ἀλλὰ τὴν τοιαύτην τοῦ Β. Δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920. Ἡ ἐλλιπὴς ὅμως καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως, ὡς ἐκ τῆς διαδικασίας ἐβεβαιώθη, ὀφείλεται οὐχὶ εἰς κακοβουλίαν τινὰ τῆς ἐναγομένης, ἀλλ' εἰς εὔλογον ἀμφιβολίαν ταύτης ὡς πρὸς τὴν ὑπαλληλικὴν ἰδιότητα τοῦ ἐνάγοντος, ἡ ἀμφιβολία δὲ αὕτη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἦτο δεδικαιολογημένη, διότι ἡ ἐργοδότρια ἑταιρεία, προσλαβοῦσα τὸν ἐνάγοντα ὡς ἀρχιτεχνίτην, ἐκτελέσαντα ὅμως τὰς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει, εἰς τὰς σκέψεις τῆς ὁποίας καὶ τὸ Δικαστήριον κατὰ τοῦτο ἀναφέρεται, ἀναφερομένας ὑπαλληλικὰς ὑπηρεσίας, ὑπελάμβανε τοῦτον ὡς ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἰδιότητος, ὑφ' ἣν προσελήφθη καὶ ἐφέρετο ἐγγεγραμμένος εἰς τὰ βιβλία ταύτης, οὐχὶ ὡς ὑπάλληλον, ἀλλ' ὡς τεχνίτην. Ὑπὸ τοιαῦτα ὅμως δεδομένα δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος ἡ τηρηθεισῶν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 προβλεπομένων λοιπῶν διατυπώσεων γενομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως, ἀντικειμένης τῆς τοιαύτης ἀκυρώσεως εἰς τὴν καλὴν πίστιν (πρβλ. Α. Π. 263/1952, ΕΕΔ 11, 622, Α. Π. 652/1952, ΕΕΔ 12, 66). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐγκύρου οὔσης τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος, ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὸ αἴτημα τῶν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, ὁ τὰ ἀντίθετα δὲ ὑποστηρίζων λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

τῆς ὑπηρεσίας του οὐχὶ δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τοιαύτην βαρύνουσαν τὸν ἴδιον. Ἡ ἐν τῷ ρηθέντι πρακτικῷ τοῦ συμβουλίου νομιμοφροσύνης διαλαμβανομένη ἀκαταλληλότης δὲν συνιστᾷ μὲν κατὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα κρίσιν νομιμοφροσύνης κατὰ τὸν ν. 516/1948 καὶ πειθαρχικὸν ἀδίκημα κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 976/1945 Π.Υ.Σ., συνιστᾷ ὅμως ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐκκαλούντα συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 5 § 5 τοῦ ν. 539/1945. Ἐπομένως οὗτος δὲν δικαιοῦται ἀποζημιώσεως διὰ τὴν μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν τοῦ ἔτους 1955.

Κατόπιν τῶν ἐν ταῖς ἠγουμέναις σκέψεσιν λεχθέντων, δεχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἐδικαιοῦτο τοῦ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976 τοῦ ἔτους 1947 πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου προβλεπομένου δοηθήματος, οὐχὶ ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἰσχὺν νόμου ἐχούσας διατάξεις τούτων καὶ δέον ὅπως, δεκτοῦ γιγνομένου τοῦ περὶ τούτου λόγου ἐφέσεως, τῶν λοιπῶν ἀπορριπτομένων ὡς ἀβασίμων, μεταρρυθμισθῇ ὡς πρὸς τοῦτο αὕτη. Ἀκολούθως, διακρατουμένης τῆς ὑποθέσεως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, κρίνοντος συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω, δέον ὅπως γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἔκθεσις ἀγωγή, δι' ἧς ὁ ἐνάγων ἠτήσατο ἀποζημίωσιν ἐκ τῆς ἀπολύσεως καὶ τῆς μὴ χορηγηθείσης ἀδείας, καὶ ἐπιδικασθῇ εἰς τοῦτον τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 2100 (50 ἡμερομίσθια πρὸς 42 δραχμὰς ἕκαστον).

ΑΛΛΕΠΑΛΛΗΛΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΑΠΟ ΑΠΟΨΕΩΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ

Σιωπηρά ανανέωσις συμβάσεως ωρισμένου χρόνου κατ' άρθρον 671 Α.Κ.

Κρίσις δικαστού ότι άλλεπάλληλοι συμβάσεις ωρισμένου χρόνου υπέκρυπτον σύμβασιν αορίστου χρόνου, τού κατ' επανάληψιν καθορισμού τού χρόνου γενομένου προς αποφυγήν των εκ τού Ν. 2112 υποχρεώσεων.—Σιωπηρά παράτασις εργασιακής συμβάσεως και πέραν τής λήξεως αύτής δι' αόριστον χρόνον κατ' άρθρον 671 Αστικού Κώδικος.—Δικαίωμα αποζημιώσεως Ν. 2112 και μεθ' υποβολήν κατά τού μισθωτού μηνύσεως δι' αξιόποινον πράξιν, μετά όμως την καταγγελίαν.—Αποζημίωσις των επί ποσοστοίς αμειβομένων μισθωτών.

Ὑπέκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω ἀποφάσεως σύμβασις ἐργασίας, συνομολογηθεῖσα δι' ὡρισμένον χρόνον, ἀλλά, δεδομένου ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ν. 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων «αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἐφαρμόζονται ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας μὲ ὡρισμένην χρονικὴν διάρκειαν, ἐὰν ὁ καθορισμὸς τῆς διαρκείας ταύτης δὲν δικαιολογῆται ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἐτέθη σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου», κρίνεται ὑπὸ τοῦ ἐργατικοῦ δικαστοῦ ἡ συγκεκριμένη σύμβασις ὡς ἀορίστου διαρκείας, ὡς συνομολογηθέντος τοῦ ὡρισμένου χρόνου αὐτῆς πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου (βλέπε περὶ τοῦ θέματος σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 852), διὰ τὴν ἀναγνώρισιν εἰς τὸν μισθωτὸν δικαιώματος ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112.

Ἡ ἀπόφασις σκέπτεται ἐπαλλήλως καὶ ὡς ἑξῆς: «Ἄλλως δὲ εἰς τὸ αὐτὸ καταλήγομεν συμπέρασμα καὶ ἐκ μόνου τοῦ τελευταίου, τῆς σιωπηρᾶς δηλαδὴ παρατάσεως τῆς δευτέρας ἐργασιακῆς συμβάσεως καὶ πέραν τῆς λήξεώς της (ἄρθρον 671 Α.Κ.)».

Τὸ ἄρθρον 671 τοῦ Α.Κ. ὁρίζει, ὅτι σύμβασις ἐργασίας, συνομολογηθεῖσα δι' ὡρισμένον χρόνον, ἐάν, λήξαντος τοῦ χρόνου αὐτῆς, ὁ ἐκμισθωτὴς ἐξακολουθῇ τὴν ἐργασίαν ἄνευ ἐναντιώσεως τοῦ μισθωτοῦ, λογίζεται ἀνανεωθεῖσα ἐπ' ἀόριστον.

Δεδομένου δὲ ὅτι ὁ ν. 2112/1920 ἐφαρμόζεται μόνον ἐπὶ συμβάσεων ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας (Α.Π. 353/1955, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 14, 692) προκύπτει ζήτημα συνυπολογισμοῦ εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας συμβάσεως καὶ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος διηνύθη πρότερον ἐν συμβάσει ὡρισμένου χρόνου.

Ἔχει ἐπὶ τούτου σταθερῶς νομολογηθῆ, ὅτι διὰ τὴν κατὰ τὸν ν. 2112 ἀποζημίωσιν δὲν συνυπολογίζεται εἰς τὸν χρόνον τῆς καταγγελλομένης ἀορίστου χρόνου συμβάσεως ὁ διανυθεὶς πρότερον ἐν συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου (Α.Π. 596/1949, εἰσηγητὴς *Σ. Ματθαιόπουλος*, ΕΕΔ 9, 157, Α.Π. 394/1950, εἰσηγητὴς *Ι. Πίκουλας*, ΕΕΔ 9, 701, Α.Π. 187/1951, εἰσηγητὴς *Γ. Βαμβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 403).

Ἔχοντος δὲ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 671 Α.Κ. (περὶ αὐτοῦ βλέπε *Π. Ζέπον*, ΕΕΔ 10, 890, *Κ. Καυκά*, Ἔνοχ. Εἰδ. β' ἔκδοσις, σελ. 546 ἑπ., *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 9, 780), δὲν τίθεται, νομίζομεν, καὶ ἐν προκειμένῳ ζήτημα συνυπολογισμοῦ τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος διηνύθη πρότερον ἐν συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου (ὁμιλοῦμεν πάντοτε περὶ τοιαύτης, ὁ χρόνος τῆς ὁποίας δικαιολογεῖται καὶ δὲν ἐτέθη πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου, ὁπότε δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 671 τοῦ Α.Κ.), εἰς τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος διηνύθη βραδύτερον ἐν συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου (κατ' ἀνανέωσιν ἢ παράτασιν, ἄρθρον 671 Α.Κ.) (οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 3636/1955, εἰσηγητὴς *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 14, 771).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς δημοσιευομένης δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιδικάζεται ὑπ' αὐτῆς ἀποζημίωσις ἐξ ἀποδοχῶν δύο μηνῶν (νόμου 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558/1930), ἡ ὁποία καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ ἐν συμβάσει ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας (πλέον τοῦ ἔτους) μετὰ τὴν κατ' ἄρθρ. 671 Α.Κ. ἀνανέωσιν.

Ἑπομένως δὲν προέκυπτε, νομίζομεν, ἀνάγκη νὰ κριθῇ, ἂν αἱ προηγούμεναι συμβάσεις ωρισμένου χρόνου συνομολογηθησαν πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου, ἀφοῦ ἡ τελευταία διαρκέσασα μέχρι τῆς 24.4.1955 ἐξηκολούθησεν ὡρισμένη (κατ' ἀνανέωσιν) μέχρι τῆς 15.5.1955, ὁπότε διηνύθη χρόνος ἐν συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας ὑπὲρ τὸ ἔτος καὶ οὕτως ἢ ἄλλως ὁ μισθωτὸς ἐδικαιοῦτο ἀποζημιώσεως 2 μηνῶν, ἡ ὁποία καὶ ἐπιδικάζεται.

Ἐπρόκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν περὶ μισθωτοῦ ἀμειβομένου ἐπὶ ποσοστοῖς.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502) ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων μισθωτῶν ὑπολογίζεται βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν τῶν δύο τελευταίων πρὸ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας μηνῶν καὶ πάντως τὸ ποσὸν ταύτης δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ προκύπτοντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλίμακος, εἰς ἣν ὁ μισθωτὸς κατατάσσεται κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 872, ἰσχύει ἤδη ἡ ἐν ΕΕΔ 15, 144 ἑπ. κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν).

Ἑπομένως, εἰς τὴν περίπτωσιν, θὰ ἔδει νὰ διερευνηθῇ ὄχι ποῖον τὸ ὕψος τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τῆς

ΠΑΡΟΧΗ, ΕΠΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΣ ΕΥΡΕΣΙΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Όρισμοί άρθρου 677 Α. Κ. καί ἔννομοι ἐκ τῆς παραβάσεως αὐτοῦ συνέπειαι

Δικαίωμα μισθωτοῦ μετά τακτικήν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας νά ζητήσῃ παρά τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ, κατ' ἄρθρον 677 Ἀστικοῦ Κώδικος (μόνης ὑφισταμένης εἰς τό θέμα διατάξεως καί προκειμένου περί προσωπικοῦ ξενοδοχείων τοῦ ἀ.ν. 394/1936), τόν ἀναγκαιοῦντα ἐλεύθερον χρόνον πρός εὕρεσιν ἄλλης ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἄλλως δέν μένει εἰς αὐτόν πρός τοῦτο κατάλληλος χρόνος.—Συνέπεια παραβάσεως ἄρθρου 677 Α.Κ. ἡ ἀποκατάστασις τῆς ζημίας τοῦ ἐργαζομένου, ὁσάκις ὁ ἐργοδότης ἀρνηθῇ, εἰς αἴτησίν του, τήν χορήγησιν τῆς ἀδείας, ἀποκλειομένης ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου.

Ἐνδιαφέρον εἶναι τό θέμα τῆς παρατιθεμένης κατωτέρω ἀποφάσεως. Τοῦτο ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κατά τό ἄρθρ. 677 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος «ὁ ἐκμισθωτής (ἐργοδότης), καταγγελθείσης τῆς συμβάσεως, δικαιοῦται νά ζητήσῃ τόν ἀναγκαιοῦντα ἐλεύθερον χρόνον πρός εὕρεσιν ἄλλης ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἄλλως δέν μένει εἰς αὐτόν πρός τοῦτο τοιοῦτος κατάλληλος χρόνος».

Διαφέρουσα κατά τήν φραστικήν διατύπωσιν ἤτο ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 323 τοῦ Σχεδίου Μισθώσεως Ἐργασίας (ἄρθρον 322 τοῦ Προσχεδίου. ΕΕΔ 9, 468), ἔχουσα οὕτω: Ὁ ἐκμισθωτής δικαιοῦται ἐπί τάς νομίμους ἡμέρας καί ὥρας ἀργίας, ἐπί δέ διαρκοῦς μισθώσεως καί εἰς τόν ἀναγκαιοῦντα εἰς εὕρεσιν ἄλλης ἐργασίας χρόνον.

Ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 13, 996, βλέπε καί ὑπ'

καταγγελίας, ἀλλά ποῖος ὁ μέσος ὅρος τῶν δύο τελευταίων μηνῶν.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 2367/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. **Δ. Κυριακόγγονας**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Ἀγγελόπουλος, Χ. Μπιτσάκης

Διά τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς, ἐπικαλούμενος ὁ ἐνάγων σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, δυνάμει τῆς ὁποίας εἰργάσθη εἰς τό ἐναγόμενον ὡς εἰσπράκτωρ ταύτου, αἰτεῖται ὅπως ὑποχρεωθῇ εἰς τήν καταβολήν τῆς δικαιουμένης ἀποζημιώσεως, καθόσον ἀπελύθη μεσοῦντος τοῦ μηνός Μαΐου 1955, χωρίς νά λάβῃ ταύτην.

Ἐβεβαιώθησαν τά ἑξῆς: Ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη παρά τοῦ ἐναγομένου Ταμείου (Τ.Ε.Β.Ε.) ὡς εἰσπράκτωρ διά συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐγγράφως καταρτισθείσης, ἀρχικῶς τήν 22.4.1953 καί διά χρονικόν διάστημα ἑνός ἔτους, ληξάσης δέ ταύτης ἐπαναπροσελήφθη τήν 24.4.1954 ὑπό τήν αὐτήν ἰδιότητα διά χρονικήν διάρκειαν καί πάλιν ἑνός ἔτους, πλήν ὅμως, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι παρετάθη ἡ τελευταία καί πέραν τοῦ χρόνου τῆς λήξεώς της (24.4.1955) ἄνευ ἐναντιώσεως τοῦ ἐναγομένου μέχρι τῆς 15.5.1955 (ὅτε καταγγελίαν ἀναγράφουσαν χρόνον λήξεως 23.5.1955), κρίνομεν ὅτι αἱ ἀλλεπάλληλοι αὗται συμβάσεις ὑπέκρυπτον σύμβασιν ἀορίστου χρόνου, ὁ δέ κατ' ἐπανάληψιν καθορισμός τοῦ χρόνου ταύτης ἐγένετο πρός ἀποφυγήν προφανῶς τῶν ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 ὑποχρεώσεων (ὅρα *Καποδίστρια* Ἐργ. Δίκ. σελ. 93), ἄλλως δέ εἰς τό αὐτό κατα-

λήγομεν συμπέρασμα καί ἐκ μόνου τοῦ τελευταίου, τῆς σιωπηρᾶς δηλαδή παρατάσεως τῆς δευτέρας ἐργασιακῆς συμβάσεως καί πέραν τῆς λήξεώς της (ἄρθρ. 671 Α.Κ.). Κατ' ἀκολουθίαν τούτου καί ὡς ὑπηρετήσαντος τοῦ ἐνάγοντος πλέον τοῦ ἔτους δικαιοῦται, ἐφ' ὅσον κατηγγέλθη ἡ ἐργασιακή σύμβασις παρά τοῦ ἐναγομένου τήν 15.5.1955 (23.5.1955), ἀποζημιώσεως ἰσουμένης πρός τάς ἀποδοχάς δύο μηνῶν (ἄρθρ. 1 καί 3 ν. 2112/1920), ὑπολογιζομένης δέ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης πρός τάς ἀποδοχάς τοῦ τελευταίου μηνός (ἄρθρ. 5 § 1 ν. 3158/1955). Καί εἶναι μέν ἀληθές ὅτι ὑπεβλήθη μήνυσις ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου Ταμείου διά διαχειριστικάς ἀνωμαλίας τοῦ ἐνάγοντος, πλήν ὅμως αὕτη ἐνεχειρίσθη εἰς τόν Εἰσαγγελέα Πλημ(κῶν Θεσσαλονίκης τήν 16.12.1955 (ὅρα προσαγόμενον κεκυρωμένον ἀντίγραφον), ἤτοι πολύ ὁψιαίτερον τῆς γενομένης καταγγελίας, δι' ὃν λόγον καί δέν ἀπαλλάσσεται τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως (ὅρα καί ἄρθρ. 5 ν. 2112/1920 καί 7 ν. 3198/1955). Λαμβανομένου δέ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἀμοιβή τοῦ ἐνάγοντος συνίστατο εἰς ποσοστά ἐπί τῶν εἰσπράξεων, ἅτινα εἶχον καθορισθῇ ἀπό 27.5.1954 εἰς 5% μέχρι τοῦ ποσοῦ εἰσπράξεων δραχμῶν 10.000 καί 10% ἄνω τούτου καί ὅτι αἱ πραγματοποιηθεῖσαι εἰσπράξεις κατά τόν τελευταῖον μῆνα ἀπό 15.4—15.5.1955 δέν ὑπερέβαινον τάς 25.000 δραχμάς, αἱ ἀποδοχαί τοῦ ἐνάγοντος ἀνήρχοντο εἰς δραχμάς 2.000 κατά τόν μῆνα τοῦτον καί ἑπομένως ἡ δικαιουμένη παρ' αὐτοῦ ἀποζημίωσις ἀνέρχεται εἰς δραχμάς (2.000Χ2) 4.000.

ἀριθ. 21600/1954 ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΕΕΔ 14, 377 καὶ ὑπ' αὐτὴν σημειώσεις μας), κατὰ τοὺς ἑρμηνευτὰς ἡ κρίσις περὶ τοῦ χρόνου πρὸς ἐξεύρεσιν ἄλλης ἐργασίας σχηματίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συγκεκριμένων συνθηκῶν καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως (*Π. Ζέπου*, Ἐνοχικόν, Εἰδικόν, Τεῦχος 3ον, σ. 366). Ἐὰν ὁ μισθωτὸς ἐργάζηται ἐπὶ 8ωρον ἡμερησίως, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἐργοδότου νὰ τοῦ δίδῃ 1 - 2 ὥρας ἡμερησίως κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς καταγγελίας μέχρι τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως, ἐὰν ὅμως οὗτος ἐργάζηται 4 - 6 ὥρας ἡμερησίως, δὲν δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ καὶ ἄλλον χρόνον διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, διότι μετὰ τὴν ἐξάωρον ἐργασίαν του μένει ἐπαρκὴς χρόνος διὰ τὸν ἄνω σκοπόν (*Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ., Εἰδ., α' ἔκδ., σ. 376).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 677 τοῦ Α.Κ., μὴ ὑφισταμένης γενικῆς διατάξεως ἐν τῷ ἐργατικῷ δικαίῳ (εἰδικὴ μόνον διάταξις ὑφίσταται ἡ τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ἀ.ν. 394/1936 διὰ τοὺς ὑπαλλήλους ξενοδοχείων ὕπνου, κατὰ τὴν ὁποίαν «διαρκούσης τῆς περιόδου προειδοποιήσεως ὁ ὑπάλληλος ξενοδοχείου δικαιοῦται εἰς ἄδειαν ἔκτακτον ἡμερησίως δύο ὡρῶν συνεχῶν, ἐπὶ σκοπῷ ἐξευρέσεως ἐργασίας»), ἐφαρμόζεται ἐπικουρικῶς ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν ν. 2112/1920 γινομένων ταχτικῶν (μετὰ προειδοποίησιν) καταγγελιῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ διατάξει ὁρίζεται «... δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὸν ἀναγκαιοῦντα ἐλεύθερον χρόνον...», εἶναι φανερόν, ὅτι δὲν δύναται ὁ μισθωτὸς νὰ ἀπουσιάσῃ ἐκ τῆς ἐργασίας ἄνευ ἐγκρίσεως τοῦ ἐργοδότου καί, ὡς ὑποστηρίζεται (*Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Μαθήματα Ἐργ. Δικαίου, σελ. 242, *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ. Εἰδ. β' ἔκδοσις, σελ. 572), δύναται ὁ μισθωτὸς νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτοδυνάμως τὴν αἴτησιν αὐτοῦ ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρ. 282 Α.Κ.

Ἀρνουμένου τοῦ ἐργοδότου νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν μισθωτὸν τὸν ἀναγκαιοῦντα ἐλεύθερον χρόνον, χωρεῖ προσφυγὴ τοῦ τελευταίου εἰς τὸν Πρόεδρον Πρωτοδικῶν κατ' ἄρθρον 634 Πολ. Δικ. (*Κ. Καυκᾶς*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 571).

Ἑπομένως, ὡς δέχεται καὶ ἡ κατωτέρω ἀπόφασις, δὲν δύναται νὰ θεμελιωθῇ αἴτησις τοῦ ἐργαζομένου μισθωτοῦ ἄλλη, εἰμὴ ἀποζημίωσις διὰ τυχὸν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἐκ τῆς μὴ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, παρὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου, παροχῆς τοῦ κατ' ἄρθρον 677 Α.Κ. ἀναγκαιοῦντος εἰς τὸν μισθωτὸν ἐλευθέρου χρόνου (οὕτω *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ., Εἰδ. β' ἔκδοσις, σ. 571 ἐπ.).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 5867/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Γ. Ζαβάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Ἀρκούδης, Κ. Φιλιππίδης, Μ. Πολυμενέας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς καὶ διὰ τῆς πρώτης ἐπὶ μέρους αἰτήσεως αὐτῆς αἰτεῖται ὁ ἐνάγων, ὡς ἐξ αὐτῆς συνάγεται, ἀποζημίωσιν βάσει τοῦ ἄρθρου 904 Α. Κ. διὰ παρασχεθεῖσαν κατὰ τὸν ἐν αὐτῇ χρόνον εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐργασίαν του, καθ' ὑπέρβασιν τῆς τοῦ νομίμου ὡραρίου ἐπὶ 1 ὥραν καθ' ἑκάστην. Δι' ἄλλης εἰς τὴν ἰδίαν ἀγωγὴν σωρευομένης αἰτήσεώς του αἰτεῖται ὁ ἴδιος διώρους ἀποδοχάς του ἐπὶ δύο μῆνας, καθ' οὓς διήρκει ἡ καταγγελθεῖσα ἐν τῷ μεταξὺ διὰ τὸ τέλος τοῦ χρόνου τούτου σύμβασίς των, ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος δὲν τῷ ἐχορήγησε δίωρον καθ' ἑκάστην ἄδειαν, ἵνα ἐξεύρῃ ἐργασίαν. Οὕτως ἐχουσα αὕτη, ὡς πρὸς μὲν τὴν πρώτην αἴτησίν της εἶναι νόμιμος καὶ δέον νὰ ἐξετασθῇ οὐσίᾳ. Ὡς πρὸς τὴν δευτέραν ὅμως τοιαύτην αὐτῆς ὡς μὴ νόμιμος καὶ τελείως ἀόριστος ἐν μέρει (ὡς κατωτέρω) δέον νὰ ἀπορριφθῇ. Πλὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 677 Α. Κ. καὶ τῆς ὁρώσης μόνον τοὺς μισθωτοὺς ξενοδοχείων τοιαύτης ταῦ (εἰδικοῦ) νόμου 394)1936 (οἷος δὲν εἶναι ὁ ἐνάγων), ἐξ οὐδεμιᾶς ἑτέρας παρέχεται εἰς τὸν μισθωτὸν δικαίωμα νὰ ζητήσῃ, ὡς ἄνω (ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας), ἄδειαν καὶ δὴ ἐπὶ δίωρον καθ' ἑκάστην ἢ ἀνὰ αὐτῆς, ἢ μὴ χορηγηθείσης ταύτης, ἀξίωσις ἐπὶ τὸ ἀναλογοῦν ὡρομίσθιόν του. Ἀλλὰ καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 677 Α. Κ. ὡς κύρωσιν δὲν ἔχει ἄλλην ἢ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ζημίας τοῦ ἐργαζομένου, ὁσάκις ὁ ἐργοδότης του ἀρνηθῇ εἰς αἴτησίν του τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας. Ἐν προκειμένῳ ὅμως οὔτε ὅτι ὁ ἐνάγων ἐζήτησεν ἄδειαν διαλαμβάνεται, οὔτε ὅτι ἐζημιώθη ἐκ τῆς τυχὸν ἀρνήσεως τοῦ ἐναγομένου καὶ εἰς τί συνίσταται ἡ ζημία του ἀναφέρεται, ἀλλ' αὐθαιρέτως ὁ ἐνάγων αἰτεῖται διώρους ἀποδοχάς, ὡς ἐὰν ὑπῆρχε τοιαύτη νομικὴ διάταξις ἢ νὰ προέκυπτε τοῦτο ἐκ τινος ἄλλης. Ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α. Κ. βάσις τῆς ἀγωγῆς ἐν προκειμένῳ δὲν νομιμοποιεῖ ταύτην, ἀφοῦ ἐξ αὐτοῦ τοῦ περιεχομένου της προκύπτει ἡ ἔλλειψις τοῦ πλουτισμοῦ τοῦ ἐναγομένου.

Ἐκ τῆς περαιτέρω ἐρεύνης τῆς νομίμου κριθείσης ὡς ἀνωτέρω πρώτης αἰτήσεως τῆς ἀγωγῆς κρίνομεν, ὅτι καὶ ὡς πρὸς αὐτὴν αὕτη εἶναι ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος οὐσίᾳ, διότι δὲν ἐβεβαιώθημεν ὅτι ὁ ἐνάγων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀγωγῆς εἰργάζετο ἐπὶ μίαν ὥραν καθ' ἑκάστην ὑπερωριακῶς, τουναντίον ἐβεβαιώθημεν ὅτι οὗτος ἐπὶ ἔλαττον τοῦ νομίμου ὡραρίου εἰργάζετο.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΥΠΕΡ ΤΑ ΝΟΜΙΜΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ

Ἀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 904 Α. Κ. καὶ ἔννοια ἄρθρου 905 Α.Κ.

Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας μαγείρων καὶ βοηθῶν ἐστιατορίων, ζυθεστιατορίων, μαγειρείων καὶ οἰνομαγειρείων.—Παροχὴ ἐργασίας πέραν τῶν νομίμων ὡρῶν ἐργασίας.—Ἀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 904 Α.Κ., συνισταμένης εἰς τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐδαπάνα ὁ ἐργοδότης ἀναγκαίως, προσλαμβάνων ἕτερον μισθωτὸν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως.—Νόμιμος μισθὸς μαγείρων.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 905 Α.Κ., ἀποκλείοντος τὴν ἔγερσιν τῆς περὶ ἀποδόσεως τῆς ὠφελείας ἀγωγῆς ἐν περιπτώσει γνώσεως ὑπὸ τοῦ δόντος τῆς μὴ ὑπάρξεως χρέους, ἐπὶ δοθέντος κατὰ παράβασιν ἀναγκαστικῆς διατάξεως Νόμου, ὡς ἐν προκειμένῳ.

Ὑπέκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν παροχὴ ἐργασίας ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας (ἐν προκειμένῳ τῶν ὡρῶν ἐργασίας τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ μαγείρων καὶ βοηθῶν τῶν ἐστιατορίων, ζυθεστιατορίων, μαγειρείων καὶ οἰνομαγειρείων, περὶ ὧν αἱ ἐπικαλούμεναι ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ΕΕΔ 11, 663, ΕΕΔ 11, 831).

Δοθέντος ὅτι ἡ σχετικὴ σύμβασις, ἀντικειμένη εἰς νόμον δημοσίας τάξεως, εἶναι ἄκυρος (ἄρθρ. 174 Α.Κ.), ἀναζητεῖται ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἡ ἐκ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας ὠφέλεια τοῦ ἐργοδότου, κατ' ἄρθρ. 904 Α.Κ. (βλ. ΕΕΔ 14, 98 ἐπ., 153 ἐπ., ἔνθα σύναψις γνωμῶν θεωρίας καὶ πράξεως).

Προεβλήθη ἐν προκειμένῳ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ὅτι ἡ ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ ἀποκρούεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 905 Α.Κ., τὸ ὁποῖον ὁρίζει, ὅτι ἡ ἀπαίτησις ἀχρεωστήτου ἀποκλείεται, ἐὰν ὁ πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ παροχὴ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ καταβαλὼν διετέλει ἐν γνώσει τῆς μὴ ὑπάρξεως τοῦ χρέους.

Ὡς ὅμως δέχεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου καὶ εἶναι σύμφωνος πρὸς τοὺς ἑρμηνευτὰς τοῦ Α. Κ. καὶ τὰ δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τῆς δικαστηριακῆς πράξεως, τὸ ἄρθρ. 905 Α.Κ. ἐκτείνεται μόνον ἐπὶ τῆς ἀχρεωστήτως δοθείσης παροχῆς, ἐνῷ ἐπὶ τῆς παροχῆς δι' αἰτίαν παράνομον, ὡς ἐν προκειμένῳ, ὑφίσταται πάντοτε ὑποχρέωσις ἀποδόσεως τῆς ὠφελείας, τόσον κατὰ τὸ προϊσχὸν δίκαιον, ὅσον καὶ κατὰ τὸν Ἀστικὸν Κῶδικα (βλ. ἐκτενέστερον σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 8, 278, Πρωτοδικείου Καβάλας 604/1950, εἰσηγητὴς *Γ. Κώνστας*, ΕΕΔ 10, 117, Ἐφετείου Θράκης 84/1953, εἰσηγητὴς *Γ. Παυλίδης*, ΕΕΔ 12,298, ἐπικυρώσασαν τὴν ἄνω τοῦ Πρωτοδικείου Καβάλας).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8309/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Λαμπρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Βάγιας, Ν. Σγούτας

Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 16620 ἀπὸ 4 Ἀπριλίου — 31 Μαΐου 1952 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33913)2987 ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1952 ὁμοίας ἀποφάσεως, αἱ ὧραι ἐργασίας τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ (μαγείρων καὶ βοηθῶν) τῶν ἐστιατορίων, ζυθεστιατορίων, μαγειρείων καὶ οἰνομαγειρείων ἀνέρχονται εἰς ἐννέα (9) καθ' ἑκάστην, καθοριζόμεναι ἐντὸς τοῦ ἐννεαώρου ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τοῦ καταστήματος, μὴ ἐπιτρεπομένων περισσοτέρων τῆς μιᾶς διακοπῶν. Ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐφεσίβλητος - ἐνάγων συνδεόμενος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1946 διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας μετὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου, διατηροῦντος ἐνταῦθα ἐστιατόριον πολυτελείας, εἰργάσθη ἐν αὐτῷ, ὡς τρίτος μάγειρος, κατὰ τὸ ἐν προκειμένῳ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.8.1952 μέχρι 10.11.1955 ἐπὶ 1 ½ ὥραν πέραν τοῦ νομίμου ὡραρίου, καθ' ἑκάστην τῶν ἐπομένων ἡμερῶν, παρανόμως καὶ ἄνευ τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων. Ἦτοι οὗτος ὑπεχρεώθη παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος νὰ ἐργασθῇ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἰδιότητά του καθ' ἑκάστην τῶν ἐν λόγῳ ἡμερῶν ἐπὶ 10 καὶ ἡμίσειαν πραγματικὰς ὥρας, μὴ περιλαμβανομένης ἐν αὐταῖς τῆς διὰ φαγητὸν ἀπαιτουμένης ὥρας, καὶ ἄνευ προσθέτου τινὸς ἀποζημιώσεως, ἐκτὸς τοῦ δι' ἐννεάωρον ἐργασίαν καταβληθέντος αὐτῷ μισθοῦ. Ἐκ τῆς παρανόμου ταύτης ὑπερωριακῆς ἐργασίας ὁ ἐφεσίβλητος διατηρεῖ κατ' ἄρθρον 904 Α. Κ. ἀξίωσιν πρὸς ἀπόδοσιν αὐτῷ τῆς εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἐκ τῆς ἰδίας ἐργασίας καὶ ἐπὶ ζημίᾳ αὐτοῦ προσγενομένης ἄνευ νομίμου αἰτίας ὠφελείας, συνισταμένης εἰς τὸ κατωτέρω ποσόν, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς ὁ ἐκκαλῶν θὰ ἐδαπάνα δι' ἀμοιβὴν ἑτέρου μισθωτοῦ, τὸν ὁποῖον ἀναγκαίως θὰ προσελάμβανε πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐφεσιβλήτου δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἐν ὄψει τῆς βεβαιωθείσης ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδείξεων ἐπαγγελματικῆς κινήσεως τοῦ ἐστιατορίου του, καὶ τὸ ὁποῖον ποσὸν οὗτος ἀπέφυγε νὰ δαπανήσῃ διὰ τῆς ἀναλώσεως τῶν ἐργατικῶν δυνάμεων τοῦ ἐφεσιβλήτου. Ἡ ὡς ἄνω ἀποδοτέα ὠφέλεια ἀνέρχεται, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἀποδείξεων συναγομένην κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, εἰς τὸ κατωτέρω ποσόν, ὑπολογιζόμενον πρὸς ὡρομίσθιον 1) δραχμὰς 3,50 διὰ τὰς ὑπερωρίας τοῦ ἀπὸ 1.8.1952 μέχρι 30.6.1953 χρονικοῦ διαστήματος, 2) δραχμὰς 4 διὰ τὰς ὑπερωρίας τοῦ ἀπὸ 1.7.1953 μέχρι 31.5.1954 τοιούτου διαστήματος καὶ 3) δραχμὰς 5 διὰ τὰς ὑπερωρίας τοῦ ἀπὸ 1.6.1954 μέχρι 10.11.1955 διαστήματος, καὶ οὐχὶ ἐπὶ ὡρομισθίῳ, ἀναλόγῳ πρὸς τὸν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον καταβληθέντα μισθόν, ἀνώτερον

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ Ν. Γ΄ΟΔ΄ ΠΡΟΣ ΕΚΔΙΚΑΣΙΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

I

Ἀπόδειξις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν

Ἀνυπόχρεον τοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικάζοντος δικαστοῦ, ὡς καὶ τοῦ κατ' ἔφεσιν Πρωτοδικείου, πρὸς ἔκδοσιν προδικαστικῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως.— Σχηματισμὸς πεποιθήσεως ἐκ παντὸς νομίμως προσκομισθέντος ἀποδεικτικοῦ στοιχείου.— Κρίσις δικαστηρίου οὐσίας, ἀναγομένη εἰς ἐκτίμησιν περιεχομένου ἐγγράφου, ἄνευ προσβολῆς κανόνος δικαίου, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις εἰς τὴν σταθερῶς γενομένην δεκτὴν ἐν τῇ νομολογίᾳ τοῦ Ἀκυρωτικοῦ ἄποψιν, ὅτι κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ὁ δικαστὴς σχηματίζει τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἐκ παντὸς προσκομισθέντος ἀποδεικτικοῦ στοιχείου, χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦται νὰ ἐκδώσῃ προδικαστικὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν (βλέπε ἐκ τῶν πολλῶν Α.Π. 24/1955, εἰσηγητὴς *Κ. Σούρλος*, ΕΕΔ 14, 260, Α.Π. 136/1956, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 15, 373).

Ἀρείου Πάγου 371/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Παντελῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Κορβέσης, Η. Παρασκευᾶς

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 12, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 5 καὶ 20 τοῦ διὰ τοῦ 6. δ. τῆς 1)14 Αὐγούστου 1920 κωδικοποιηθέντος καὶ μεταγενεστέρως τροποποιηθέντος καὶ συμπληρωθέντος νόμου Γ΄ΟΔ΄ προκύπτει, ὅτι ὁ κατὰ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου τούτου δικάζων δικαστής, ὡς καὶ τὸ κατ' ἔφεσιν ἐπιλαμβανόμενον τῆς ὑποθέσεως Πρωτοδικεῖον (ἄρθρον 16), δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐκδώσῃ προδικαστικὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν καὶ δύναται νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποίθησίν του ἐκ παντὸς νομίμως προσκομισθέντος ἀποδεικτικοῦ στοιχείου. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μὴ διατάξαν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἀναιρεσίβλητος κατὰ τὴν πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας ἐμφάνισίν του παρὰ τῷ ἐναγομένῳ καὶ νῦν ἀναιρεσείοντι Δήμῳ Κορυδαλλοῦ, παρ' ᾧ εἶχε τοποθετηθῇ ὡς δικηγόρος ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας

τῶν ἐλαχίστων νομίμων ὁρίων ἀμοιβῆς μαγείρου τῆς κατηγορίας αὐτοῦ, δοθέντος ὅτι ὁ νόμιμος εἰς χρῆμα μισθὸς τούτου, βάσει τῆς ἀπὸ 3.3.1939 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μαγείρων κλπ., ἀνέρχεται προπολεμικῶς εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 2.400, ὅπερ ποσόν, ἀναπροσαρμοσθὲν εἰς δραχμὰς 428, δυνάμει τῶν ἀπὸ 4.11.1947 καὶ 1.12.1947 συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ηὐξήθη α) εἰς δραχμὰς 556 ἀπὸ 15.5.1949 δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 29488)1949 Υ. Α., 6) εἰς δραχμὰς 616 ἀπὸ 15.1.1951, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750) 1951 Υ. Α., λόγῳ τῆς κατὰ νόμον παρεχομένης τροφῆς, γ) εἰς δραχμὰς 689, 92 ἀπὸ 1.7.1953, Υ. Α. 41100)1953, δ) εἰς δραχμὰς 708, 40 ἀπὸ 1.3.1954, Υ. Α. 27333)1954, ε) εἰς δραχμὰς 765 ἀπὸ 1.5.1954, Υ. Α. 27653)1954, στ) εἰς δραχμὰς 879,75 ἀπὸ 1.1.1955 Υ. Α. 28050)1954. Ἐν προκειμένῳ δὲ ὁ ἐκκαλῶν ἠβούλετο νὰ προσλάβῃ ἕτερον μισθωτόν, εἰς τὸν ἁποῖον νομίμως θὰ κατέβαλλε τὸ ἀνωτέρω ὁρισθὲν ὡρομίσθιον καὶ δὲν ὑπεχρεοῦτο νὰ καταβάλῃ τὸ εἰς τὸν συμβατικὸν μισθὸν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀναλογοῦν ὡρομίσθιον. Ἤτοι ἡ ἐν λόγῳ ὠφέλεια ἀνέρχεται 1) ἀπὸ 1.8.1952 μέχρι 30.6.1953 εἰς δραχμὰς 1380, 75 (ἡμέραι 275, μεῖον 12 ἡμέραι ἀδείας, ἴσον 263 ἐπὶ 1 καὶ ἡμίσειαν ὥρας ἴσον 394,5 ἐπὶ 3, 5 δραχμὰς ἴσον 1380, 75) 2) ἀπὸ 1.7.1953 μέχρι 31.5.1954 εἰς δραχμὰς 1530 (ἡμέραι 275, μεῖον 20 ἡμέραι μεταβάσεως εἰς Κεφαλληνίαν, ἴσον 255 ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥρας ἴσον 382, 5 ἐπὶ 5 δρχ. ἴσον 1530) καὶ 3) ἀπὸ 1.6.1954 μέχρι 10.11.1955 εἰς δραχμὰς 3.082, 50 (ἡμέραι 435, μεῖον 24 ἡμέραι ἀδείας δύο ἐτῶν, ἴσον 411 ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥρας ἴσον 616, 50 ἐπὶ 5 δραχμὰς ἴσον δραχμὰς 3.082, 50) καὶ ἐν συνόλῳ εἰς δραχμὰς 5993, 25 ἴσον 1380, 75 σὺν 1530 σὺν 3082, 50). Ἡ ἀξίωσις τοῦ ἐφεσιβλήτου πρὸς ἀπόδοσιν αὐτῷ τῆς εἰς τὸ ἀνωτέρω ποσὸν τῶν δραχμῶν 5993,25 ἀνερχομένης ὠφελείας τοῦ ἐκκαλοῦντος κατ' οὐδὲν ἐπηρεάζεται, κἂν ἤθελε θεωρηθῇ ἀληθές, ὅτι οὗτος (ἐφεσίβλητος) ἐγνώριζεν, ὅτι δὲν ὑπεχρεοῦτο εἰς πρόσθετον ὑπὲρ τὰς ἐννέα ὥρας καθημερινὴν ἐργασίαν, ἤτοι κατ' οὐδὲν ἐπηρεάζεται ἐκ τῆς γνώσεως τοῦ παρανόμου τῆς αἰτίας ὑπὸ τοῦ δόντος τὴν ἀνωτέρω ἀπηγορευμένην παροχὴν καὶ συνεπῶς ἡ ἀξίωσις αὕτη δὲν ἀποκρούεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 905 Α. Κ. (ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζει ὁ ἐκκαλῶν), διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἀποκλείον τὴν ἔγερσιν τῆς περὶ ἀποδόσεως τῆς ὠφελείας ἀγωγῆς ἐν περιπτώσει γνώσεως ὑπὸ τοῦ δόντος τῆς μὴ ὑπάρξεως τοῦ χρέους, ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον περὶ τοῦ ἀχρεωστήτως δοθέντος καὶ οὐχὶ περὶ τοῦ δοθέντος κατὰ παράβασιν ἀπαγορευτικῆς διατάξεως τοῦ νόμου, ὡς ἐν προκειμένῳ συμβαίνει διὰ τὴν παροχὴν ἐργασίας πέραν τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων (βλέπε *Καυκά*, Ἐνοχ. Δίκ., ἔκδοσις 1949, τόμ. Β', σελ. 418).

ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ὑπέβαλεν αὐτῷ ἔγγραφον δήλωσιν περὶ νομιμοφροσύνης, ἀλλὰ δεχθὲν ὡς βεβαιωθεῖσαν τὴν τοιαύτην ὑποβολὴν ἐκ τῶν ἐνώπιόν του προαποδεικτικῶς προσκομισθέντων καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτιμηθέντων ἐγγράφων, ὡς ἐν τῇ πέμπτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του βεβαιοῖ, οὐδεμίαν διάταξιν νόμου παρεβίασεν, ὁ δὲ 1ος λόγος ἀναιρέσεως, συνιστάμενος, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου αὐτοῦ προκύπτει, εἰς τὸ ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέξατο ὅτι ὑπεβλήθη τοιαύτη δήλωσις ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀποδείξεως καὶ χωρὶς νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς ἕκτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐκ τῆς προσαχθείσης ἐνώπιόν του ὑπ' ἀριθ. 1324)1955 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας συνήγαγεν, ὅτι δι' αὐτῆς ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 43298)1954 πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας οὐχὶ ὡς πρὸς ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ περιληφθέντα ὡς ὑπόχρεα πρὸς πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τὸν Δῆμον Δραπετσῶνος, ἄρα οὐχὶ καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα Δῆμον. Ἡ τοιαύτη ὅμως κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀναγομένη εἰς ἐκτίμησιν περιεχομένου ἐγγράφου, ἄνευ προσβολῆς κανόνος δικαίου, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸ ἄρθρον 810 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ ἐπομένως ὁ τὴν ἐκτίμησιν ταύτην προσβάλλων 2ος καὶ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἀποβαίνει ὡς ἀπαράδεκτος.

II

Ἐπιβολὴ ὅρκου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, δόσις αὐτοῦ καὶ ἀποτελέσματα

Δυνατότης δικαστοῦ ἐργατικῆς διαδικασίας πρὸς ἐλευθέραν ἐκτίμησιν τῆς παραλείψεως τῆς δόσεως τοῦ τυχὸν ἐπιβληθέντος δικαστικοῦ ὅρκου, ὡς καὶ τοῦ δοθέντος, μὴ ὑποχρέου τοῦ δικαστοῦ πρὸς ἐπιβολὴν ὅρκου ἐπαγομένου ὑπὸ διαδίκου μὴ αὐτοπροσώπως παρισταμένου ἢ εἰς διάδικον μὴ αὐτοπροσώπως παριστάμενον.—Παραγωγὴ ὅμως ἐκ τῆς δόσεως ἢ μὴ δόσεως τοῦ ὅρκου τούτου κατὰ τὰ ἄρθρα 355 καὶ 357 Πολ. Δικ. ἀμαχήτου τεκμηρίου, δσάκις ἐπεβλήθη ἐπακτὸς ὅρκος, ἀπαραδέκτου καὶ τῆς ἐπὶ ψευδορκίᾳ ἀποδείξεως.

Ἡ ἀποψις τῆς κατωτέρω καταχωριζομένης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ δοθέντος ἐπακτοῦ ὅρκου καὶ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰ ἐπὶ τοῦ θέματος νομολογηθέντα (βλέπε Πρωτοδικείου Μυτιλήνης 653/1950, εἰσηγητὴς *Χ. Βασιλείου*, ΕΕΔ 9, 1094, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6043/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Διαμαντάκος*, ΕΕΔ 14, 827, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13866/1954, εἰσηγητὴς *Σ. Ποταμιάνος*, ΕΕΔ 14, 264)

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10195/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Καζιάνης, Ν. Καραπερτζάνης.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ διὰ τοῦ δ. δ. τῆς 1)14 Αὐγούστου 1920 κωδικοποιηθέντος ν. ΓΨΟΔ΄, ὁ Εἰρηνοδίκης (ἤδη δὲ καὶ Πρωτοδίκης) δύναται νὰ ἐκτιμᾷ ἐλευθέρως τὴν παράλειψιν τῆς δόσεως τοῦ τυχὸν ἐπιβληθέντος δικαστικοῦ ὅρκου, ὡς καὶ τὸν δοθέντα δικαστικὸν ὅρκον, ὅρκον δὲ ἐπαγόμενον ὑπὸ διαδίκου μὴ αὐτοπροσώπως παρισταμένου ἢ εἰς διάδικον μὴ αὐτοπροσώπως παριστάμενον, δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἐπιβάλῃ. Ἐκ τῶν ὁρισμῶν τούτων, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τοὺς τοιούτους τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ αὐτοῦ νόμου, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ Πρωτοδίκης ἢ Εἰρηνοδίκης (ὡς καὶ τὸ κατ' ἔφεσιν δικάζον Πρωτοδικεῖον) μόνον τὸν δοθέντα δικαστικὸν ὅρκον ἢ τὴν παράλειψιν τῆς δόσεως αὐτοῦ ἐκτιμᾷ ἐλευθέρως, ἐνῷ τὸν ἐπακτὸν ὅρκον δὲν εἶναι μὲν ὑπόχρεως ὑπὸ τὰς ἄνω προϋποθέσεις νὰ ἐπιβάλῃ, ὁσάκις ὅμως κατέστη ταῦτο ἀναγκαῖον, εἴτε διότι οὕτω ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, εἴτε διότι οἱ διάδικοι παρέστησαν αὐτοπροσώπως, τότε ἡ δόσις ἢ μὴ δόσις τοῦ ὅρκου παράγει τὰ κατὰ τ' ἄρθρα 355 καὶ 357 τῆς Πολ. Δικ. ἀμάχητον τεκμήριον, κατὰ τοῦ ὁποίου πᾶσα ἀνταπόδειξις, καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ ἐπὶ ψευδορκίᾳ ἀπόδειξις, εἶναι ἀπαράδεκτος, ἀφοῦ ἐκ τῆς τοιαύτης δόσεως ἢ μὴ δόσεως τοῦ ὅρκου, ἀποτελοῦντος εἶδος συμβιβασμοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 349 τῆς Πολ. Δικ., ἐξηρτήθη ὑπὸ τοῦ διαδίκου, ἐπισπεύσει καὶ τοῦ δικαστοῦ, ἡ ἐπίλυσις τῆς διαφορᾶς (*Ράμιον*, «Ὁ ὅρκος», § 42α). Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς πρωτοδίκου συζητήσεως, προσαγομένων ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ, ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν ἐπὶ τοῦ ἀμφισβητηθέντος ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου ἀγωγικοῦ ἰσχυρισμοῦ του ὅτι ὑφίστατο μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἐργασίας καὶ κατὰ τὸ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1948 μέχρι 1 Φεβρουαρίου 1950 χρονικὸν διάστημα, ἐπήγαγεν εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον ὅρκον, ὅστις καὶ ἐδόθη ὑπ' αὐτοῦ, ὁμόσαντος ὅτι δὲν ὑφίστατο τοιαύτη σύμβασις κατὰ τὸν ἄνω χρόνον. Κατόπιν τούτων ἀρθῶς ἐδέξατο καὶ ὁ πρωτοβάθμιος δικαστὴς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ὡς μὴ ἀποδειχθέντα τὸν ἄνω ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος, λόγῳ τοῦ προκύπτοντος ἐκ τοῦ δοθέντος ὡς ἄνω ὅρκου ἀμαχήτου περὶ τοῦ ἀντιθέτου τεκμηρίου, ὅπερ οὐδόλως ἀνατρέπεται διὰ τῆς ἐπακολουθησάσης ἐπὶ ψευδορκίᾳ καταδίκης τοῦ ὁμόσαντος ἐφεσιβλήτου, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

I. ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

Συμφωνία περί παροχής ὑπό δικηγόρου νομικῶν ὑπηρεσιῶν ἐπί παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ.

"Αναγκαία προϋπόθεσις θεωρήσεως, κατά τό ἄρθρον 63 § 5 τοῦ Ν. Δ. 3026/1954 «περί Κώδικος Δικηγόρων», ὡς ἀορίστου χρόνου τῆς συμφωνίας περί παροχῆς ὑπό δικηγόρου νομικῶν ὑπηρεσιῶν ἐπί παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ ὑπό προσθεσμίαν, ὁπότων ἡ σύναψις μέν τῆς συμβάσεως ἐγένετο πρό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Κώδικος, ὑπῆρχεν ὅμως αὐτη εἰσέτι καί δέν εἶχε λυθῇ κατά τήν ἰσχύν τοῦ Κώδικος, εἴτε διά τῆς λήξεως τοῦ συνομολογηθέντος χρόνου, εἴτε κατ' ἄλλον νόμιμον τρόπον.

"Αρειου Πάγου 375/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ "Αρειοπαγίτης κ. *Ι. Τραγανῆς*
Εἰσηγητής ὁ "Αρειοπαγίτης κ. *Γ. Βαρσάμου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Σαραντάκης, Ι. Π. Γιαννάκης

"Η διάταξις τοῦ ἄρθρου 63 § 5 τοῦ ν.δ. 3026/1954 «περί τοῦ Κώδικος τῶν Δικηγόρων», ὁρίζουσα ὅτι συμφωνία περί παροχῆς ὑπό δικηγόρου νομικῶν ὑπηρεσιῶν ἐπί παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ ὑπό προθεσμίαν, γενομένη πρό τοῦ Κώδικος, θεωρεῖται ὡς ἀορίστου χρόνου, ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν ἔχει, ὡς ἐξ αὐτῆς σαφῶς συνάγεται, σύμβασιν συναφθεῖσαν μέν πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἐν λόγω Κώδικος (8 Ὀκτωβρίου 1954), ὀφισταμένην ὅμως εἰσέτι καί μή λυθεῖσαν, εἴτε διά τῆς λήξεως τοῦ συνομολογηθέντος χρόνου, εἴτε κατ' ἄλλον νόμιμον τρόπον. Ὅθεν τό δικάσαν Ἐφετεῖον, ἐφ' ὅσον, κατ' ἀνέλεγκτον συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 810 ἐδ. 2 Πολ. Δικ. ἐκτίμησιν τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων, ἐδέξατο, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι μεταξύ τῶν διαδίκων συνήφθησαν ἀπό τῆς 7 Ἰανουαρίου 1948 καί ἐφεξῆς ἀλλεπαλλήλοι καί ὡρισμένου ἑκάστη χρόνου συμβάσεις μισθώσεως τῶν νομικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος δικηγόρου, ὧν ἡ τελευταία ἀπό 1 Ἀπριλίου 1952 τριμήνου διαρκείας, ἔληξε τήν 30 Ἰουνίου 1952, κατ' ὀρθήν μετά ταῦτα ἑρμηνείαν καί ἐφαρμογήν τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως ἀπεφήνατο, ὅτι αὕτη δέν ρυθμίζει τήν περί ἧς πρόκειται μεταξύ τῶν διαδίκων σύμβασιν, ὡς λυθεῖσαν διά τῆς τοῦ συνομολογηθέντος χρόνου λήξεως πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της, ἀπορριπτέος δ' ὁ τά ἀντίθετα ὑποστηρίζων πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἐπί ἀναληθοῦς προϋποθέσεως ἐπείδεται καί ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος καθίσταται ὁ δεύτερος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, καθ' ὃν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐσφαλμένως καί παρά τόν νόμον ἐδέχθη, ὅτι ἐν προκειμένῳ ἔχουν ἐφαρμογήν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 39 καί 39α τοῦ διά τοῦ ἀ.ν. 2584/1940 κυρωθέντος ὀργανισμοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου. Διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως, τό Ἐφετεῖον, διά νά ἀχθῇ εἰς τήν ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ κρίσιν του περί ἀπορρίψεως τῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀγωγῆς, δέν ἐφήρμοσε τάς ἐν λόγῳ διατάξεις, τῶν ὁποίων ἐποιήσατο μνείαν ὡς ἐκ περισσοῦ ἐν τῇ ἐρεύνῃ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος (*).

II. ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ

1. Ἔξοδος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος πρό τοῦ Ν.Δ. 2510/1953 καί παροχαί κατά συμφωνίαν.

Παῦσις ἰσχύος πάσης συμβάσεως ἤ συμφωνίας μεταξύ τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν Ἐθνικῆς καί Ἀθηνῶν, ὡς καί τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ Ν. Δ/τος 2510/1953, διά τῆς ὁποίας εἶχε συμφωνηθῇ ἡ καταβολή εἰς τούς ἀποχωρήσαντας ὑπαλλήλους οἱασδήποτε παροχῆς λόγῳ διαφορᾶς μεταξύ συντάξεως καί ἀποδοχῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὁμοιοβάθμων των, τῆς ὑποχρεώσεως τῆς Τραπέζης περιοριζομένης εἰς μόνον τήν καταβολήν τῆς διαφορᾶς μεταξύ τῆς συντάξεως, ἥς ἐδικαιώθησαν, καί ἐκείνης, ἥν θά ἐλάμβανον, ἐάν ἐξήρχοντο τῆ ὑπηρεσίας, ὅταν θά κατελαμβάνοντο ὑπό τοῦ ὁρίου τῆς ἡλικίας καί μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου τούτου. - Ἐξαίρεσις ἐφαρμογῆς ἐπί ὑπαλλήλων Τραπεζῶν, εἵτινες ἀπεχώρησαν διά λόγους ὑγείας, μετά ἰατρικήν διαπίστωσιν τῆς πλήρους ἀνικανότητος αὐτῶν. - Ἐπέκτασις σχετικῆς διατάξεως καί εἰς τούς ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀποχωρήσαντας ὑπαλλήλους καί εἰς περίπτωσιν μερικῆς αὐτῶν ἀνικανότητος. - Ἰσχύς τοῦ Νόμου κατ' ἄρθρον 2 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. - Ἀναδρομική ἰσχύς τοῦ Ν.Δ. 3072/1954.

"Αρειου Πάγου 408/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητής ὁ "Αρειοπαγίτης κ. *Μ. Παντελῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Ρεμεδιός, Κ. Σύλλας

Κατά τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 § 2 καί 7 § 5 τοῦ ν. δ. 2510 τῆς 6/13 Αὐγούστου 1953, ἀφορώσας ἀποχωρήσαντας ὑπαλλήλους τῶν κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ν. 2292/1953 συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν Ἐθνικῆς καί Ἀθηνῶν, ὡς καί τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀπό τοῦ ἐν αὐταῖς καθοριζομένου χρόνου, εἰδικῶς δέ διά τούς ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ νομ. δ/τος, παύει ἰσχύουσα καί εἶναι ἄκυρος πᾶσα σύμβασις ἤ συμφωνία μεταξύ οἱασδήποτε τῶν Τραπεζῶν τούτων καί τῶν ἀποχωρησάντων ὑπαλλήλων των, δι' ἧς ἔχει συμφωνηθῇ ἡ καταβολή εἰς αὐτούς οἱασδήποτε παροχῆς λόγῳ διαφορᾶς μεταξύ συντάξεως καί ἀποδοχῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὁμοιοβάθμων των, τῆς ὑποχρεώσεως τῆς Τραπέζης περιοριζομένης εἰς τήν περίπτωσιν ταύτην εἰς μόνον τήν καταβολήν τῆς διαφορᾶς μεταξύ τῆς συντάξεως, ἥς ἐδικαιώθησαν οἱ ἀποχωρήσαντες, καί ἐκείνης, ἥν θά ἐλάμβανον, ἐάν ἐξήρ-

---

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 1252/1955 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

χοντο της ὑπηρεσίας, ὅταν θὰ κατελαμβάνοντο ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου τούτου. Κατὰ δὲ τὴν ἑπομένην § 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρ. 3, ἔχουσαν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος (ἄρθρον 7 § 6), αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ ὑπαλλήλων Τραπεζῶν, οἵτινες ἀπεχώρησαν τῆς ὑπηρεσίας ταύτων διὰ λόγους ὑγείας καὶ ἀφοῦ ἡ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης αὐτῶν διεπιστώθη καὶ διαπιστωθῇ πάλιν διὰ νέας ἐξετάσεως καὶ ἀποφάσεως τῶν ἁρμοδίων ἐξ ἰατρῶν ἐπιτροπῶν τοῦ κανονισμοῦ τοῦ οἰκείου Ταμείου Συντάξεων», ὡς ἀνικάνων πρὸς ἐργασίαν νοουμένων ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ τῶν παρουσιαζόντων πλήρη ταυτότητα ἀνικανότητα. Ἡ τελευταία δ' αὕτη διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 3 ἐτροποποιήθη διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἀντικαταστήσαντος αὐτὴν ἄρθρου 1 § 2 ἐδ. ε' τοῦ ἐπακολουθήσαντος ν. δ. 3072 τῆς 6)9 Ὀκτωβρίου 1954, δι' ἧς ἡ ὡς ἄνω ἐξαίρεσις ὑπὲρ τῶν ἀποχωρησάντων τῆς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλων διὰ λόγους ὑγείας καὶ παρουσιαζόντων πλήρη ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν, ἐπεξετάθη εἰδικῶς ὡς πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀποχωρήσαντας ὑπαλλήλους καὶ εἰς περίπτωσιν μερικῆς αὐτῶν πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος, ὁριαθέντος ὅτι ἡ ἀνικανότης ταύτων κρίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1846)1951, ἤτοι θεωροῦνται ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν οἱ μετὰ τὴν ἐπανεξέτασιν παρουσιάζοντες ἀναπηρίαν μὲ ποσοστὸν 66% καὶ ἄνω».

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 Α. Κ. ὁ νόμος ὁρίζει περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν, ἤτοι ὁρίζει περὶ τῶν μελλόντων νομικῶν γεγονότων, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῶν παρελθόντων. Καὶ δύναται μὲν ὁ νομοθέτης νὰ ἐκτείνῃ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου νόμου καὶ εἰς τὸ παρελθόν, εἴτε ρητῶς, εἴτε καὶ σιωπηρῶς, ὅταν δηλονότι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ νόμου κατ' ἀνάγκην συνάγηται νομοθετικὴ βούλησις περὶ ἀναδρομικῆς αὐτοῦ ἰσχύος, ἐν προκειμένῳ ὅμως τὸ ν. δ. 3072 τῆς 6)9 Ὀκτωβρίου 1954 δὲν περιέχει ρητὴν διάταξιν περὶ ἐφαρμογῆς καὶ διὰ τὸ παρελθὸν (ἤτοι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ. 2510 τῆς 6)13 Αὐγούστου 1953) τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ 1 § 2 ἐδ. ε', δι' οὗ, ὡς ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει διελήφθη, ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. δ. 2510)1953 θεσπισθεῖσα ἐξαίρεσις ἐπεξετάθη, εἰδικῶς διὰ τοὺς ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ὑπαλλήλους, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης ταύτων δὲν εἶναι πλήρης, ἀλλ' ἀνέρχεται εἰς ποσοστὸν 66% τοὐλάχιστον, οὔτε ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος συνάγεται ὀπισθενεργὸς δύναμις τῆς ὡς ἄνω διατάξεως. Οὕτω δὲ κριναν καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον καί, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπορρίψαν, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς μὴ νόμιμον τὴν, ἐφ' ἧς ἐδίκασεν, ἀπὸ 28.12.1954 ἀγωγὴν τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος, βάσιν ἔχουσαν, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει καὶ αὐτὸ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι οὗτος, ἀποχωρήσας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1947 τῆς ὑπηρεσίας του ὡς ὑπαλλήλου τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένης Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, διὰ λόγους ὑγείας, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀπὸ 24.7.1946 ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου ταύτης περὶ ἐθελουσίας ἐξόδου, ἐλάμβανεν ἔκτοτε, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως, παρὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ὑπὸ τοῦ Ταμείου Συντάξεων τῶν ὑπαλλήλων Τραπεζῶν, Ἐθνικῆς, Κτηματικῆς καὶ Ἑλλάδος καταβαλλομένης αὐτῷ συντάξεως καὶ τοῦ μισθοῦ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὁμοιοβάθμων του, ἀλλ' ἀπὸ τῆς 13.8.1953, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ. 2510)1953 ἡ ἀναιρεσίβλητος, συμφώνως πρὸς τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ 7 § 5, ἔπαυσε νὰ τῷ καταβάλῃ ὁλόκληρον τὴν διαφορὰν ταύτην, περιορισθεῖσα εἰς τὴν καταβολὴν τῆς διαφορᾶς τῆς συντάξεως, ἤρξατο δὲ πάλιν καταβάλλουσα αὐτῷ ὁλόκληρον τὴν ὡς ἄνω διαφορὰν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ. 3072)1954 (9.10.1954), λόγῳ τῆς εἰς ποσοστὸν 70% ἀνερχομένης ἀναπηρίας του, καὶ διώκουσαν τὴν καταβολὴν τῆς μὴ καταβληθείσης κατὰ τὸ μεσολαβῆσαν μεταξὺ τῶν δύο τούτων νομοθετημάτων χρονικὸν διάστημα διαφορᾶς, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 Α. Κ. καὶ τοῦ ν. δ. 3072)1954, ὁ δὲ περὶ τοὐναντίου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος (*).

---

2. Πρόσληψις ὑπὸ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἐκτάκτου καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ καὶ μονιμοποίησις αὐτοῦ.

Ἐφαρμογὴ ἐπὶ προσληφθέντων ὑπὸ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἐκτάκτων ὑπαλλήλων τῶν εἰδικῶν περὶ τούτων διατάξεων τοῦ διὰ τοῦ Α.Ν. 2584 1940 κυρωθέντος ὀργανισμοῦ.— Μονιμοποίησις τῶν προσληφθεισῶν βάσει τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν Δ. 56/1946 ἐκτάκτων ἐπὶ συμβάσει ὑπαλλήλων.— Ἀνυπότης ἀπολύσεως ἄνευ τηρήσεως τῶν διατάξεων τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἀρείου Πάγου 420/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Β. Κυριακόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Δ. Ροζάκης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Σεργάκης, Θ. Κωστόπουλος

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως (**) ἐξενεχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, δι' ὃ ἐγένετο ἡ ἀναίρεσις καὶ ἡ εἰς αὐτὸ παραπομπή, ὅτι δηλαδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 56)1946 ν. δ. περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀπὸ 8 Μαΐου 1946 ν. δ)τος περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος νομοθεσίας καὶ ἄρθρ. 41 §§ 7 καὶ 9 ἐδ. Γ' καὶ Δ' τοῦ ἰσχύν νόμου ἔχοντος (ἀ. ν. 2584 1940) ὀργανισμοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ προσληφθεῖσαι βάσει τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ. 56)1946 ἔκτακτοι ἐπὶ συμβάσει ὑπάλληλοι, ὡς δακτυλογράφοι, μετασχοῦσαι καὶ μὴ ἀποκλεισθεῖσαι τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 41 § 9 Γ' τοῦ ὀργανισμοῦ ὁριζομένου διαγωνισμοῦ, μονιμοποιοῦνται ἄνευ ἑτέρας τινὸς κρίσεως ἢ δοκιμασίας, τῆς

(*) Ἐπισωρεύεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 4035/1955 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

**) 202/1956, Α' Τμήματος, ΕΕΔ 15, 607.

ἐπιτυχίας αὐτῶν ἐν τῷ διαγωνισμῷ συνεπαγομένης ἀμέσως τὴν μονιμοποίησιν, χωρὶς νὰ ὑπόκεινται αὗται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 41 § 7 ὁριζομένην ἐνιαύσιον δοκιμασίαν καὶ κρίσιν τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου, διότι αἱ προϋποθέσεις αὗται ἀπαιτοῦνται διὰ τοὺς τὸ πρῶτον προσλαμβανομένους ὑπαλλήλους, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τοὺς κατὰ τὰ ὡς ἄνω προαληφθέντας ἐκτάκτους, ἐφ' ὧν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ εἰδικαὶ περὶ τούτων διατάξεις τοῦ ὀργανισμοῦ, καθ' ἃς τὸ εὐδόκιμον τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν κρίνεται καθ' ὃν χρόνον ὑπηρετοῦσιν ὡς ἔκτακτοι, μὴ ἀποτέλεσμα τὸν ἐκ τοῦ διαγωνισμοῦ ἀποκλεισμὸν τῶν μὴ εὐδοκίμως ὑπηρετούντων καὶ ὧν ἡ συμμετοχὴ ἐν τῷ διαγωνισμῷ ἐνέχει τὴν κρίσιν τοῦ εὐδοκίμου τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν. Ἐπὶ ἀπολύσεως ἑπομένως τοιούτων ὑπαλλήλων, καθισταμένων μονίμων διὰ τῆς ἐν τῷ διαγωνισμῷ ἐπιτυχίας των, δέον νὰ τηρηθῶσιν αἱ περὶ ἀπολύσεως τῶν μονίμων ὑπαλλήλων διατάξεις τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ οὐχὶ αἱ τοιαῦται τῆς § 7 τοῦ ἄρθρου 41. Τὴν τοιαύτην δὲ κατάστασιν τῶν ὑπαλλήλων μονιμοποιουμένων δυνάμει τοῦ νόμου, δὲν δύνανται νὰ μεταβάλωσι τὰ ἐκπροσωποῦντα τὴν ἐφεσίβλητον ὄργανα καὶ ὁ Διοικητὴς αὐτῆς, διότι ἔχων οὗτος κατὰ τὸ ἰσχὺν νόμου ἔχον καταστατικὸν αὐτῆς τὰς ἐκ τούτου καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ἁρμοδιότητας καὶ δικαιώματα καὶ διορίζων τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν συμφώνως πρὸς τὸ καταστατικὸν καὶ τὸν ὀργανισμὸν τῆς ἐφεσιβλήτου, ἀπολύων δὲ τοῦτο κατὰ τὴν ἐν τῷ καταστατικῷ καὶ τῷ ὀργανισμῷ ὁριζομένην διαδικασίαν, δὲν δύναται νὰ συναμολογήσῃ ἐγκύρως ἄλλην σύμβασιν ἐργασίας, καταλύουσαν τὴν δυνάμει τοῦ νόμου συσταθεῖσαν ταύτην, τιθέμενος εἰς τὰν διορισμὸν τῆς εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν. δ. 56)1946 ὑπαγομένης ὑπαλλήλου προϋπόθεσιν νέας δοκιμασίας καὶ κρίσεως τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου, ἃς προϋποθέσεως μὴ ἀναγνωριζομένης ὑπὸ τῶν εἰδικῶν περὶ τούτου διατάξεων τοῦ νόμου ἰσχὺν ἔχοντος ὀργανισμοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου ἡ τυχὸν ἀποδοχὴ ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου δὲν συνιστᾷ τὴν κατάρτισιν νέας ἐγκύρου συμβάσεως, καταλυούσης τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἐπελθοῦσαν μονιμοποίησιν τῆς ὑπαλλήλου καὶ ὑπαγωγὴν ταύτης εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν προσωρινῶν ἐπὶ ἐνιαυσίῳ δοκιμασίᾳ προσλαμβανομένων, ἐφ' ὧν καὶ μόνον ἔχουσιν ἐφαρμογήν, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴρηται, αἱ διατάξεις τῆς § 7 τοῦ ἄρθρου 41 τοῦ ὀργανισμοῦ, οὐδ' ἐμφαίνει, μὴ ἔγκυρος οὖσα, σιωπηρὰν παραίτησιν ἀπὸ τῶν ἐκ τοῦ ν.δ. 56)1946 δικαιωμάτων.

Ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 1037)1954 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου διασάντος Πρωτοδικείου Βόλου καὶ ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων κατ' ἄρθρον 834 § 1 Π. Δ. εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς ἀναιρέσεως ταύτης καταστασιν, ἐρευνητέα ἡ ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1952 ἔφεσις τῆς ἐκκαλούσης ἐναγούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 171)1952 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὸν νόμον Γ΄ΞΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Βόλου, νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, μετὰ τὴν καταβολὴν καὶ τοῦ νομίμου προστίμου.

Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν πρωτοδίκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἐκτιμωμένων ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὰ ἐκατέρωθεν ἐπικαλούμενα καὶ νομίμως προσαγόμενα ἔγγραφα, ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου Τραπέζης τὴν 19ην Ἰουλίου 1948 (βεβαίωσις τῆς ἐφεσιβλήτου ἀπὸ 15 Μαρτίου 1952) ὡς ἔκτακτος ἐπὶ συμβάσει δακτυλογράφος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 56)1946 ν. δ)τος καὶ ἐξηκολούθησεν ὑπηρετοῦσα ὡς τοιαύτη δυνάμει διαδοχικῶς ἀνὰ τρίμηνον ἀνανεουμένων συμβάσεων μέχρι τῆς 28 Αὐγούστου 1950, ὁπότε ἡ ἐφεσίβλητος, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 85181) 26105)Β ἐγγράφου της, τῇ ἀνεκοίνωσεν, ὅτι, κατόπιν ἐπιτυχίας της εἰς τὸν τὴν 18 Δεκεμβρίου 1949 διενεργηθέντα διαγωνισμὸν πρὸς κατάληψιν θέσεων δακτυλογράφων, διωρίσθη παρ' αὐτῇ ἐπὶ βαθμῷ δακτυλογράφου Δ, τῇ ἐγνώρισε δὲ συγχρόνως, ὅτι θέλει παραμείνει ὑπὸ δοκιμασίαν ἐπὶ ἔτος, μετὰ παρέλευσιν τοῦ ὁποίου θέλει κριθῇ πρὸς μονιμοποίησιν ἀναλόγως τῆς ἐπιδόσεως καὶ συμπεριφορᾶς της. Τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1950 ἡ ἐκκαλοῦσα, ἀποδεχθεῖσα τὸν διορισμόν της καὶ δοῦσα τὸν ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου προβλεπόμενον ὅρκον, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά της καὶ ἐξηκολούθησεν ὑπηρετοῦσα ἐπὶ τῷ βαθμῷ τούτῳ μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου 1951, ὁπότε ἡ ἐφεσίβλητος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 559)1951 πράξεως τῆς Διοικήσεώς της καὶ κατόπιν συμφώνου γνώμης τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου της ἀπεφάσισε τὴν μὴ νομιμοποίησιν τῆς ἐκκαλούσης καὶ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπόλυσιν της συνεδᾷ τῷ ἄρθρῳ 30 § 1 τοῦ καταστατικοῦ της καὶ τῷ ἄρθρῳ 41 § 7 τοῦ ὀργανισμοῦ της.

Ἡ οὕτω γενομένη ἀπόλυσις τῆς ἐκκαλούσης εἶναι, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ 1η αἰτιολογίᾳ ἐκτιθέμενα, ἄκυρος, ὡς μὴ τηρησάσης τῆς ἐφεσιβλήτου τὰς ὑπὸ τοῦ ἰσχύν νόμου (ν. 2584)1940) ἐχόντος ὀργανισμοῦ της ὁριζομένας διατυπώσεις διὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν μονίμων ὑπαλλήλων της, οἷα κατέστη διὰ τῆς ἐν τῷ διαγωνισμῷ ἐπιτυχίας της καὶ ἡ ἐκκαλοῦσα, τῆς ἐν τῷ ἐγγράφῳ τοῦ διορισμοῦ της ρήτρας ὅτι θέλει παραμείνει ὑπὸ δοκιμασίαν ἐπὶ ἔτος, μετὰ παρέλευσιν τοῦ ὁποίου θέλει κριθῇ πρὸς μονιμοποίησιν, μὴ καταλυούσης, ὡς εἴρηται, τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἐπελθοῦσαν μονιμοποίησίν της, οὐδὲ ἐμφαινούσης, ἐκ μόνης τῆς ἀποδοχῆς της, παραίτησιν τῶν ἐκ τοῦ ν.δ. 56) 1946 δικαιωμάτων της, καὶ συνεπῶς δὲν ἐπέφερεν αὕτη τὴν λύσιν τῆς μετὰ τῆς ἐφεσιβλήτου ὑπαλληλικῆς σχέσεως τῆς ἐκκαλούσης. Ὅθεν, ἀπὸ τῆς ἀκύρου ταύτης ἀπολύσεως ἡ ἐφεσίβλητος κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας τῆς ἐκκαλούσης καὶ συνεπῶς δικαιοῦται αὕτη, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 656 Α. Κ., νὰ ἀπαιτήσῃ τὸν μισθόν της, ὅστις, ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται, ἀνέρχεται εἰς 800 δραχμὰς μηνιαίως, ἤτοι διὰ τὸν μέχρι τῆς ἀγωγῆς χρόνον εἰς δραχμὰς 2133 ἐν συνόλῳ. Ἄλλως κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγήν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διὰ τοῦ ὡς ἄνω διορισμοῦ της ἡ ἐκκαλοῦσα κατέστη προσωρινὴ ὑπὸ δοκιμασίαν ὑπάλληλος καὶ ἐγκύρως ἀπελύθη ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου συμφώνως τοῖς ἄρθροις 41 § 7 καὶ 47 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ὀργανισμοῦ της ἐσφαλε καὶ δέον, δεκτῶν γινομένων τῶν περὶ τούτου 1ου καὶ 2ου λόγων ἐφέσεως καὶ μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ διὰ τὸ ἀνώτερον ποσὸν τῶν 2133 δραχμῶν.

3. **Απόλυσις έκτάκτου προσωπικού Αγροτικής Τραπέζης της Ελλάδος, προσληφθέντος διά την έξυπηρέτησιν έφοδίων έκ του έξωτερικού.**

Έννοια Ν.Δ. 2468/1953.—Θεώρησις ως απολυθέντος του ανωτέρω προσωπικού της Αγροτικής Τραπέζης της Ελλάδος από της 1ης Φεβρουαρίου 1953, αφ' ής ήρξατο ή ισχύς του Ν.Δ. 2468/1953.—Υπαγωγή εις την ούτωσι απόλυσιν και εκείνων, των οποίων ή καταγγελία συμβάσεως είχε κηρυχθή άκυρος. - Ερημοδικία εις εργατικάς διαφοράς.

Αρείου Πάγου 402/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Αντιπρόεδρος κ. ***Β. Κυριακόπουλος***
Εισηγητής ὁ Αρεοπαγίτης κ. ***Ν. Παλαιολογόπουλος***
Δικηγόρος ὁ κ. Ι. Π. Γιαννάκης

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην, κατὰ τὰ παρακατιὸν ἐκτιθέμενα, πρὸς τὴν ἐξενεχθεῖσαν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος, κρίσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 793)1954 ἀποφάσεως τοῦ Α' Τμήματος, ἥτις ἀνελοῦσα τὴν ὑπ' ἀριθ. 6670)1954 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν παρέπεμψε συγχρόνως τὴν δίκην διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου.

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβληθείσης ἀποφάσεως, ἀποκαθισταμένων τῶν διαδίκων συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 Πολ. Δικ., εἰς ἣν κατάστασιν εὑρίσκοντο οὗτοι πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, δέον ὅπως συζητηθῇ ἡ ἐμπροθέσμως καὶ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τῆς ἀρχικῶς ἐναγούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62)1954 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΞΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδικείου, δι' ἧς οὗτος ἀπέρριψε τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, καθ' ὃ μέρος διὰ ταύτης ἐδιώκετο ἡ καταβολὴ τῶν ἀποδοχῶν αὐτῆς ὡς ἐργατρίας διὰ τὴν προώθησιν τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐφοδίων διὰ τὸν μετὰ τὴν 31 Ἰανουαρίου 1953 χρόνον, προβῇ δὲ τὸ δικαστήριον, παρὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, εἰς τὴν ἐν γένει ἔρευναν τῆς διαφορᾶς, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 15 τοῦ ρηθέντος νόμου, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 4 § 6 τοῦ ν. 765)1943, καθ' ὃ ἐν περιπτώσει ἐρημοδικίας τὸ δικάζον δικαστήριον ὑποχρεοῦται νὰ ἐρευνήσῃ τὴν διαφοράν, μὴ ἐπιτρεπομένης ἀνακοπῆς εἰμὴ μόνον ἐν περιπτώσει ἀκύρου ἐρημοδικίας.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν.δ. 2468)1953, δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι ἐπὶ πάσης φύσεως ἐκτάκτων προσωπικῶν τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος (ὑπαλληλικόν, ὑπηρετικόν, ἐργατοτεχνικόν, ἐργατικόν), τὸ προσληφθὲν ὑπὸ ταύτης ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν παραλαβήν, ἀποθήκευσιν, διακίνησιν καὶ ἐν γένει διαχείρισιν τῶν ἐξ ἐξωτερικοῦ ἐφοδίων, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς μεταξὺ Δημοσίου καὶ Α.Τ.Ε. συναφθείσης ἀπὸ 19.10.1948 συμβάσεως, ἀπολύεται τῆς ὑπηρεσίας ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ὑπὸ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης διαχειρίσεως τῶν ἐφοδίων καὶ ἄνευ τηρήσεως διατυπώσεων προβλεπομένων ὑπὸ τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεως ἰσχυουσῶν διατάξεων ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς ὑπὸ τῶν κειμένων νόμων ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, μὴ θιγομένων τῶν περὶ προστασίας τῶν στρατευομένων καὶ ἐφέδρων διατάξεων», σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, καθ' ἃ ἔκρινε καὶ ἡ ἀναιρετική, ὅτι τὸ ὡς ἄνω προσωπικὸν θεωρεῖται ἀπολυθὲν ἀπὸ τῆς 1 Φεβρουαρίου 1953, ὅτε δυνάμει τοῦ ἐν τέλει τῆς διατάξεως ταύτης ἐδαφίου ἤρξατο ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου τούτου, τερματιζομένης ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης δυνάμει τοῦ νόμου πάσης ὑφισταμένης κατὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην συμβάσεως ἐργασίας, καὶ συνεπῶς καὶ ἐκείνης, ἥτις πρὸ τῆς χρονολογίας ταύτης εἶχε καταγγελθῇ ἄνευ τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων καὶ ἐὰν ἔτι ἡ καταγγελία αὕτη εἶχε κηρυχθῇ ἄκυρος, διότι, ἀναγνωρισθείσης τῆς ἀκυρότητος, ἡ σύμβασις ἐξηκολούθει ὑφισταμένη καὶ κατὰ τὴν ἄνω χρονολογίαν, διὰ τὴν τοιαύτην δὲ λύσιν τῆς συμβάσεως, ἐπερχομένην ἐκ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως, δὲν προσαπαιτεῖται διατύπωσίς τις καὶ δὴ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τῆς ἐργοδότιδος Τραπέζης. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, ὡς ἐκτίθεται ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, καὶ καθ' ἃ δέχεται καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἡ ἀρχικῶς ἐνάγουσα, ἣν ἀποδιώσασαν διεδέχθη ὁ προρρηθεὶς ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος αὐτῆς, εἶχε προσληφθῇ δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ὡς ἐργάτρια διὰ τὴν προώθησιν τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐφοδίων, ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ὁ δικάσας Πρωτοδίκης διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, καθ' ὃ μέρος διὰ ταύτης διώκεται ἡ πληρωμὴ τῶν ἀποδοχῶν τῆς ρηθείσης διὰ τὸν μετὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου 1953 χρόνον καὶ οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἀσκεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐν λόγῳ σύμβασις εἶχε καταγγελθῇ παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου Τραπέζης προηγουμένως ἄνευ τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων, ὅτε καὶ ἔπαυσε αὕτη παρέχουσα τὴν ἐργασίαν της, ἡ δὲ ἀκυρότης τῆς τοιαύτης καταγγελίας εἶχεν ἀναγνωρισθῇ διὰ τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως, δι' ὅπερ καὶ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις ὡς πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς σχετικοὺς λόγους αὐτῆς ἀπορριπτέα καθίσταται ὡς μὴ βάσιμος (*).

III. ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑΣ

Ἔνταξις ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ εἰς θέσεις Κανονισμοῦ

Ὁρισμοὶ ν. 2312/1953 (ἄρθρ. 26) περὶ τῆς ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κυρωτικοῦ (τοῦ καταρτισθησομένου νέου κανονισμοῦ) β. δ/τος δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας ἐντάξεως εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένας θέσεις τοῦ ἤδη ὑπηρετοῦντος πάσης φύσεως προσωπικοῦ.—Σαφεῖς καὶ ἀναμφιβόλου ἐννοίας αἱ διατάξεις αὐτοῦ, ὥστε ἡ εἰσαχθεῖσα ὡς ἑρμηνευτικὴ διάταξις τῆς § 12 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ν. 3183/1955 θέτει νέον κανόνα δικαίου, στερούμενον ἀναδρομικῆς ἰσχύος.—Ἔννοια ἄρ-

---

(*) Οὕτω καὶ λοιπὴ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, βλέπε ΕΕΔ 14, 18 ἐπ., ΕΕΔ 14, 1321.

Θρον 26 τοῦ Συντάγματος ὡς πρὸς τὴν αὐθεντικὴν ἑρμηνείαν τῶν νόμων.

Ἀρείου Πάγου 406/1956 Τμ. Α'

Πρακάρειων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Κακοβρος, Σ. Μαβρος

Σαφεῖς καὶ μὴ ἀμφιβόλου ἐννοίας εἶναι αἱ διατάξεις τῶν ἐδαφίων γ' καὶ δ' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ νόμου 2312)1953, καθ' ἃς ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κυρωτικοῦ (ταῦ καταστιθησομένου νέου κανονισμοῦ) βασ. Διατάγματος τὸ διοικητικὸν συμβούλιον, μετὰ πρότασιν τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ, θέλει ἐντάξει δι' ἀποφάσεώς του, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ παρὰ τῇ Προεδρίᾳ τῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ προβλεπομένας θέσεις τὰ ἤδη ὑπηρετῶν πάσης φύσεως προσωπικὸν τοῦ Ἱδρύματος (Ραδιοφωνίας), λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν μέχρι τοῦδε ἐν αὐτῷ ἐπιδειχθεῖσαν ἱκανότητα καὶ ἦθος τῶν ἐνταχθησομένων. Ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐντάξεως καὶ ἐφεξῆς ἡ θέσις καὶ περαιτέρω σταδιοδρομία τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ. Ὑπάλληλοι, οἵτινες δὲν ἤθελον ἐνταχθῆ εἴτε ὡς ἀκατάλληλοι, εἴτε ἐλλείψει θέσεων, εἴτε ἐξ ἄλλων λόγων, θεωροῦνται αὐτοδικαίως ἀπολυθέντες καὶ ἐκ τούτων οἱ μὲν ὡς ἀκατάλληλοι ἀπολυθέντες λαμβάνουσιν ἀποζημίωσιν ἐξ ἀποδοχῶν ἑνὸς μηνὸς δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας των ἐν τῇ Ραδιοφωνίᾳ, εἴτε ὑπὸ τὴν παροῦσαν, εἴτε τῆς προγενεστέρας αὐτῆς μορφῆς καὶ μέχρι τῶν ἀποδοχῶν ἑνὸς ἔτους κατ' ἀνώτατον ὅριον, ἄνευ ἄλλου δικαιώματος ἀποζημιώσεως, τῆς ἀληθοῦς τῶν διατάξεων τούτων τῶν ἐδαφ. γ' καὶ δ' ἐννοίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἐδαφ. α', ε' καὶ στ' τῆς αὐτῆς παραγράφου τοῦ ἄρθρ. 26, οὔσης ὅτι ἀκυροῦνται μὲν αἱ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προγενεστέρων νόμων καὶ τοῦ καταργηθέντος κανονισμοῦ τοῦ Ἱδρύματος γενόμεναι ἐντάξεις τῶν ὑπαλλήλων, ἀλλ' οὗτοι μέχρι τῆς κρίσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου περὶ τῆς ἐντάξεώς των ἢ μὴ εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ νέου κανονισμοῦ προβλεπομένας θέσεις παραμένουσιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ μετὰ τὴν ρύθμισιν τῆς θέσεως αὐτῶν ὅσοι ἐκ τούτων δὲν ἤθελον δι' οἱονδήποτε λόγον ἐνταχθῆ θεωροῦνται αὐτοδικαίως ἀπολυθέντες. Μόνον δέ, προκειμένου περὶ τῶν ἐν τῷ ἐκτῷ ἐδαφίῳ συνεργατῶν προγράμματος, ἰατρῶν κ.λ.π., οἵτινες λογίζονται προσληφθέντες ἐπὶ θητείᾳ, παρέχεται ἡ ἐξουσία εἰς τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἱδρύματος, ὅπως ἀπολύῃ αὐτοὺς δι' ἁπλῆς ἐγγράφου ἀνακοινώσεως περὶ τῆς λήξεως τῆς θητείας των.

Ὁρίζεται μὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 26 τοῦ Συντάγματος, ὅτι ἡ αὐθεντικὴ ἑρμηνεία τῶν νόμων ἀνήκει εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τοῦτο κέκτηται αὕτη, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀνάγκη ἑρμηνείας τοῦ νόμου, ὡς ἐκ τοῦ ἀσαφοῦς καὶ ἀμφιβόλου τῆς ἐννοίας του, ὅτε ὁ ἑρμηνευτικὸς ἀνατρέχει εἰς τὸν χρόνον τοῦ ἑρμηνευομένου νόμου. Ἂν ὅμως ἡ ἔννοια τοῦ νόμου εἶναι σαφὴς καὶ οὐδεμίαν ἐγκαταλείπῃ ἀμφιβολίαν χρήζουσαν ἑρμηνείας, τότε ὁ ὡς ἑρμηνευτικὸς ἐμφανιζόμενος νόμος θέτει νέον κανόνα δικαίου, ἰσχύοντα διὰ τὸ μέλλον. Αἱ κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει διατάξεις τῶν ἐδ. γ' καὶ δ' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 26 ν. 2312)1953, ὡς τὴν διατύπωσιν ἔχουσιν, εἶναι, ὡς καὶ ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ εἴρηται, πλέον ἢ σαφεῖς ὡς πρὸς τὴν ἣν θεσπίζουσιν παραμονὴν τῶν βάσει προγενεστέρων νόμων καὶ τοῦ καταργηθέντος κανονισμοῦ ἐνταχθέντων ὑπαλλήλων, ὧν αἱ ἐντάξεις ἀκυροῦνται, ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μέχρι τῆς κρίσεως των ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, μέχρι τῆς ὁποίας δὲν δύνανται νὰ ἀπολυθῶσιν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καὶ οὐδεμία ἐν τούτῳ ἀφίεται ἀμφιβολία χρήζουσα ἑρμηνείας καὶ συνεπῶς ἡ ὡς ἑρμηνευτικὴ τούτων διάταξις τῆς § 12 τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ ν. 3188)1955, καθ' ἣν ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν ὡς ἄνω ἐδαφ. τοῦ ἄρθρου 26 εἶναι, ὅτι δὲν ὑφίσταται ὑποχρέωσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ἱδρύματος πρὸς διατήρησιν τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ν. 2312 ὑπηρετούντων ὑπαλλήλων μέχρι τῆς ἐντάξεώς των, ἀλλ' ὅτι τὸ Ἵδρυμα δικαιοῦται νὰ προβαίνῃ τηρῶν τὰς διατάξεις τῶν νόμων εἰς ἀπολύσεις αὐτῶν μέχρι τῆς διενεργείας τῶν ἐντάξεων, θέτει νέον κανόνα δικαίου στερουμένου ἀναδρομικῆς ἰσχύος. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, δέχεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐνετάχθη εἰς τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ καταργηθέντος κανονισμοῦ θέσιν τοῦ προϊσταμένου διευθύνσεως ἐκπομπῶν καὶ προγράμματος ἐπὶ μισθῷ καὶ βαθμῷ 1ῳ καὶ ὅτι ἀπελύθη τῆς θέσεως ταύτης δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ἱδρύματος πρὸ τῆς κρίσεώς του ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου πρὸς ἔνταξιν του ἢ μὴ εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ νέου κανονισμοῦ προβλεπομένας θέσεις, ἀποφηνάμενον ταῦτο μετὰ ταῦτα, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἑρμηνευτικῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 12 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ νόμου 3188)1955 ἔγκυρον τὴν πρὸ τῆς κρίσεώς του πρὸς ἔνταξιν ἢ μὴ γενομένην δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἐπὶ τοῦ ἀκύρου ταύτης διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον ἐρειδομένην κυρίαν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 17 Πολ. Δικον. καὶ κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως (*).

IV. ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΑΜΟΙΒΩΝ ΚΛΠ. ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΤΩΝ

1. Ἁρμοδιότης Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένος καὶ προϋπόδεσις καθορισμοῦ δικαιωμάτων.

Ἐπεξεργασία καὶ κατάρτισις γενικῶν ἢ εἰδικῶν κανονισμῶν ἐργασίας καὶ καθορισμὸς τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων, ἀμοιβῶν ἢ ἀποζημιώσεων τῶν εἰσπραττομένων παρ' οἱουδήποτε νομικοῦ ἢ φυσικοῦ προσώπου κατὰ τὰς φορτοεκφορτώσεις εἰς τοὺς λιμένας καὶ ἐπιβαρυνόντων τὰ φορτία καὶ πλοῖα δι' ἀποφάσεων τῶν Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορ-

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 3696/1955 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

τοεκφορτώσεων Λιμένος, έγκρινομένων διά κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καί Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κατά τήν § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 1473/1950. — Προϋπόθεσις τοῦ ὑπό τῶν ἀνωτέρω Ἐπιτροπῶν καθορισμοῦ δικαιωμάτων, ἀμοιβῶν ἤ ἀποζημιώσεων ἡ ἐνέργεια φορτοεκφορτώσεων, ἤτοι ἡ παροχή ὑπό τοῦ δικαιούχου ὑπηρεσίας.

Ἀρείου Πάγου 431/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Τραχανῆς*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βαρσάμου*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Κ. Λιβανός, Ι. Π. Γιαννάκης, Α. Δάκκας, Νομικός Σύμβουλος τοῦ Κράτους

Κατά τήν § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 1473) 1950, ἀντικαταστήσαντος τάς §§ 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ κώδ. νόμου 5167)1932 καί 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 381)1936, ἡ ἐπεξεργασία καί κατάρτισις γενικῶν ἤ εἰδικῶν κανονισμῶν ἐργασίας καί ὁ καθορισμός τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων, ἀμοιβῶν ἤ ἀποζημιώσεων τῶν εἰσπραττομένων παρ' οἱουδήποτε νομικοῦ ἤ φυσικοῦ προσώπου κατά τάς φορτοεκφορτώσεις εἰς τούς λιμένας καί ἐπιβαρυνόντων τά φορτία καί πλοῖα ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεων τῶν Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένος, ἐγκρινομένων διά κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καί Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, δυναμένων νά τροποποιῶσι τό περιεχόμενον τῶν ἀποφάσεων τῶν Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς προκύπτει, ὅτι προϋπόθεσις τοῦ ὑπό τῶν ἀνωτέρω Ἐπιτροπῶν καθορισμοῦ δικαιωμάτων, ἀμοιβῶν ἤ ἀποζημιώσεων εἶναι ἡ ἐνέργεια φορτοεκφορτώσεων, ἤτοι ἡ παροχή ὑπό τοῦ οὕτω ἀναγνωριζομένου δικαιούχου, φυσικοῦ ἤ νομικοῦ προσώπου, ὑπηρεσίας, ἄνευ τῆς ὁποίας δέν δύναται νά νοηθῇ ἀξίωσις περί ἀμοιβῆς κ.λ.π., ἤτις οὕτω θά ἦγεν εἰς ἀδικαιολόγητον ἐπιβάρυνσιν τῶν φορτίων καί πλοίων, ἀντίθετος δέ διάταξις, περιληφθεῖσα εἰς κανονισμόν καταρτισθέντα ὑπό τῶν Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένος, εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς κειμένη ἐκτός τῆς εἰς αὐτάς δοθείσης διά τῆς εἰρημένης διατάξεως ἐξουσιοδοτήσεως. Ὅθεν τό δικάσαν Ἐφετεῖον, ἀποφηνάμενον ἀπορριπτέαν τήν ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἰδιοκτήτου φορτηγίδων καί ἐργολάβου φορτοεκφορτώσεων, καθ' ὁ μέρος δι' αὐτῆς διώκεται ἡ καταβολή ἀμοιβῆς διά μή παρασχεθείσας ὑπηρεσίας, ὡς μή χρησιμοποιηθεισῶν φορτηγίδων του διά τάς ἐν ταύτῃ φορτοεκφορτώσεις, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ στηρίζουσα τήν ἐπίδικον ἀξίωσιν καί κατά τό περιεχόμενόν της ἀνελέγκτως γενομένη δεκτή ὑπό τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας καί ἀμοιβῆς τῶν ἰδιοκτητῶν φορτηγίδων Βόλου εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς κειμένη πέραν τῆς εἰς τήν καταρτίσασαν αὐτόν Ἐπιτροπήν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένος Βόλου δοθείσης ἐξουσιοδοτήσεως, καθ' ὁ μέρος ὑπό ταύτης ἀναγνωρίζεται ἀμοιβή καί ἐπί φορτίων φορτωνομένων ἤ ἐκφορτωνομένων ἐπί ἤ ἀπό ἀτμόπλοια καί Μοτορσῖπς πλευρισμένα, ἤτοι καί διά τήν περίπτωσιν μή χρησιμοποιήσεως φορτηγίδων, ὀρθῶς τήν προπαρατεθεῖσαν διάταξιν ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσεν, οὐδεμίαν δ' ἑτέραν παρεδίασεν, ἐφ' ᾧ εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ τά ἀντίθετα ὑποστηρίζων πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὁ δεύτερος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, καθ' ὃν τό Ἐφετεῖον α) παρά τόν νόμον δέν ἐλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα προταθέντα καί ἔχοντα οὐσιώδη ἐπιρροήν εἰς τήν ἔκβασιν τῆς δίκης, ἤτοι τήν πρότασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ προσεπίκλησις τῆς πρώτης τῶν ἀναιρεσιβλήτων Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καί τεθῇ τό δεύτερον αὐτῶν Ἑλληνικόν Δημόσιον ἐκτός δίκης, ὡς μή παρεμβάν δι' ἰδίου δικογράφου καί μή ἔχον ἔννομον συμφέρον εἰς τήν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς καί ἐφέσεως καί β) παρά τόν νόμον δέν ἐκήρυξεν ἄκυρον καί ἀπαράδεκτον τήν κατά τήν δίκην παράστασιν τοῦ Δημοσίου, εἶναι ἀπορριπτέος, προεχόντως ὡς ἀόριστος καί ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, ἐφ' ὅσον ὁ ἀναιρεσείων δέν καθορίζει τό ἀντικείμενον τῆς προσεπικλήσεως καί τήν αἰτίαν, δι' ἣν αὕτη ἦτο ἀπορριπτέα, οὔτε τό εἶδος τῆς ὑπό τοῦ Δημοσίου ἀσκηθείσης παρεμβάσεως, διά νά κριθῇ, ἂν πρός τοῦτο ἀπῃτεῖτο ἢ οὔ ἴδιον δικόγραφον κατά τάς διακρίσεις τῶν ἄρθρων 89, 90, 231, 233, 561 καί 602 Πολ. Δικονομίας (*).

---

2. Κανονισμοί ἐργασίας διά τήν ρύθμισιν τῶν φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν εἰς λιμένας.

Κατάρτισις, κατ' ἄρθρον 3 § 2 Α.Ν. 381/1936, Κανονισμοῦ ἐργασίας καί διά τούς ὑπαλλήλους παραδόσεως καί παραλαβῆς ἐμπορευμάτων (σημειωτάς), ὑπό τήν ἔννοιαν ὅπως καταστήσῃ ὑποχρεωτικήν τήν πρόσληψιν, κατ' ἀποκλεισμόν ἄλλων προσώπων ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῆς ἀνατιθεμένης αὐτοῖς ἐργασίας παραδόσεως καί παραλαβῆς φορτοεκφορτωνομένων ἐμπορευμάτων. — Ἀνίσχυρον διατάξεως Κανονισμοῦ, ἐκδοθέντος ὑπό τῆς Ἐπιτροπῆς Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένων, περί ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως σημειωτῶν δι' ἐξηναγκασμένης συμβάσεως ἐργασίας.

Ἀρείου Πάγου 419/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Β. Κυριακόπουλος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Λ. Ροζάκης*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Γ. Τσιληθρας, Ι. Χριστόπουλος

Καί τό Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρός τήν διά τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως(**) ἐξενεχθεῖσαν ἐπί τοῦ νομικοῦ ζητήματος, δι' ὃ ἐγένετο ἡ ἀναίρεσις καί ἡ εἰς αὐτό παραπομπή, ὅτι δηλαδή ἐκ τῆς διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ.ν. 381)1936 σαφῶς, διά τούς ἐν αὐτῇ λόγους, προκύπτει ὅτι δι' αὐτῆς ἐσκοπήθη ἡ κατάρτισις τοῦ κανονισμοῦ ἐργασίας καί διά τούς ὑπαλλήλους παραδόσεως καί παραλαβῆς ἐμπορευμάτων (σημειωτάς), ὑπό τήν ἔννοιαν ὅπως καταστήσῃ ὑποχρεωτικήν τήν πρόσληψιν κατ' ἀποκλεισμόν ἄλλων προσώπων ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῆς ἀνατιθεμένης αὐτοῖς ἐργασίας παραδόσεως καί παραλαβῆς φορτοεκφορτωνομένων ἐμπορευμάτων, οὐχί δέ καί νά καταστήσῃ ὑποχρεωτικήν τήν πρόσ-

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 889/1956 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

(**) 648/1955, Α' Τμήματος, ΕΕΔ 15, 33.

ληψιν αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξηναγκασμένης συμβάσεως ἐργασίας ἔναντι τῶν ἐνεργούντων τὴν φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν ἐμπορευμάτων, μὴ συναγομένου τοῦ ἀντιθέτου, οὔτε ἐκ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 1473)1950, οὔτε ἐκ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν. 3239)1955 καὶ συνεπῶς διάταξις διαληφθεῖσα εἰς κανονισμὸν ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων λιμένος, καθ' ἣν καθίσταται ὑποχρεωτικὴ ὑπὸ τῶν ἐνεργούντων φορτώσεις καὶ ἐκφορτώσεις ἡ πρόσληψις σημειωτῶν δι' ἐξηναγκασμένης συμβάσεως ἐργασίας, εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς κειμένη ἐκτὸς τῆς ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων δοθείσης ἐξουσιοδοτήσεως.

Ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 61)1955 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου Αἰγιαλείας καὶ ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων κατ' ἄρθρ 834 § 1 Πολ. Δικ. εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς ἀναιρέσεως ταύτης καταστασιν ἐρευνητέα ἡ ἀπὸ 9 Φεβρουαρίου 1955 ἀγωγή.

Διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης, ὡς διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος παραδεκτῶς διασαφηνίζεται αὐτη, ὁ ἐνάγων ἰσχυριζόμενος ὅτι εἶναι ὑπάλληλος παραδόσεως καὶ παραλαβῆς ἐμπορευμάτων (σημειωτής) τοῦ λιμένος Αἰγίου ζητεῖ, ὅπως ἡ ἐναγομένη, ἐνεργήσασα ἐν τῷ λιμένι τούτῳ ἐκφόρτωσιν χαρτομάζης, τῷ καταβάλῃ δραχ. 235.50, ὡς ἀμοιβήν του, διὰ προσφερθεῖσαν παρ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἐκφόρτωσιν ταύτην ἐργασίαν σημειωτοῦ, μὴ γενομένην ὅμως ἀποδεκτὴν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης.

Ἡ ἐν τῷ ἀπὸ 31 Μαρτίου 1937 κανονισμῷ ἐργασίας ὑπαλλήλων παραδόσεως καὶ παραλαβῆς ἐμπορευμάτων (σημειωτῶν) λιμένος Αἰγίου, ἐκδοθέντι ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων τοῦ λιμένος τούτου, διάταξις αὐτοῦ, καθ' ἣν καθίσταται ὑποχρεωτικὴ ἡ ὑπὸ τῶν ἐνεργούντων φορτώσεις καὶ ἐκφορτώσεις πρόσληψις σημειωτῶν δι' ἐξηναγκασμένης συμβάσεως ἐργασίας, εἶναι ἀνίσχυρος, κατὰ τὰ ἐν τῇ π ..η αἰτιολογίᾳ ἐκτιθέμενα, ὡς κειμένη ἐκ' , τῆς ὑπὸ τῶν ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ διατάξεων δοθείσης ἐξουσιοδοτήσεως. Ὅθεν, μὴ ὑπεχούσης τῆς ἐναγομένης ὑποχρέωσιν ἐκ τοῦ νόμου ὅπως ἀποδεχθῇ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος προσφερθεῖσαν ἐργασίαν του ὡς σημειωτοῦ, μὴ ἀπορρεούσης τοιαύτης ἐκ μόνης τῆς ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐνεργηθείσης ἐκφορτώσεως, οὐδὲ ἐπικαλουμένου τοῦ ἐνάγοντος συμβατικὴν ταύτης ὑποχρέωσιν, μὴ ἀποδεχθείσης ἡ ἐναγομένη τὴν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος προσφερθεῖσαν ἐργασίαν, δὲν κατέστη αὕτη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς καὶ συνεπῶς δὲν ἐγεννήθη ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος δικαίωμα ἐπὶ μισθοῦ. Εἶναι ἑπομένως ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ ἀβάσιμος ἡ τὰ ἀνωτέρω ἀντικείμενον ἔχουσα ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή.

V. ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΜΙΣΘΩΝ

Παραγραφὴ τῶν ἀγωγῶν περὶ πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ τῶν ναυτικῶν.

Παραγραφή, κατ' ἄρθρον 512 ἐδ. β' τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, τῶν ἀγωγῶν περὶ πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ἄλλων προσώπων τοῦ πληρώματος τοῦ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 226 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου πλοίου μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔληξεν ἡ μίσθωσις αὐτῶν.—Ἀναστολή, κατ' ἄρθρον 8 τοῦ Κ.Δ. τῆς 15/27 Ἰουνίου 1944 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν ἰσχυουσῶν περὶ δικαιοστασίου διατάξεων», τῆς λήξεως πάσης παραγραφῆς, ἐὰν ἡ λήξις αὐτῆς ἐμπίπτῃ ἐντὸς τοῦ δικαιοστασίου, ἐξαιρουμένων τῆς ἀναστολῆς τῶν παραγραφῶν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου.—Ἐξαίρεσις περιλαμβάνει οὐχὶ μόνον τὰς ἀφορώσας εἰδικῶς τὸ Δημόσιον παραγραφάς, ἀλλὰ γενικῶς τὰς παραγραφὰς τῶν ἐν γένει κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀξιώσεων, ὡς καὶ τῶν τοιούτων ναυτικοῦ ὑπηρετούντος εἰς τὸ Δημόσιον.

Ἀρείου Πάγου 326/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Μ. Παντελῆς***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Λέκκας, Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Κράτους, Ι. Σ. Ψαράκης

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου, δι' αὐτῆς ἐπεδικάσθησαν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, κατὰ παραδοχὴν τῆς ἀπὸ 5.1.1950 ἀγωγῆς του κατὰ τὸ σχετικὸν κεφάλαιον αὐτῆς, καθυστερούμεναι ἀποδοχαί του, ἀντιστοιχοῦσαι εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 24.5.1948 μέχρις 24.11.1948 δι' ὑπηρεσίας, ἃς προσέφερεν οὗτος εἰς τὸ κρατικὸν ἐπιβατικὸν πλοῖον «Κάλυμνος», εἰς ὃ δυνάμει σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου εἶχε προσληφθῆ ὡς ναύτης ἀπὸ τῆς 7.10.1947 καὶ ὅπερ τὸ ἐναγόμενον καὶ νῦν ἀναιρεσεῖον Δημόσιον ἐχρησιμοποίει πρὸς ἐκτέλεσιν δι' ἴδιον λογαριασμὸν ἀκτοπλοϊκῶν συγκοινωνιῶν.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 512 ἐδ. δ' τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου, ἔχουσαν ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δεκτὰ ὡς ἄνω γενόμενα, ὁ ἀναιρεσίβλητος ὑπηρέτει εἰς πλοῖον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 226 Ε. Ν., αἱ ἀγωγαὶ περὶ πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ἄλλων προσώπων τοῦ πληρώματος παραγράφονται μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔληξεν ἡ μίσθωσις αὐτῶν. Ἀφ' ἑτέρου, κατὰ τὸ ἄρθρον 8 περιοδ. α' τοῦ Κ. Δ. τῆς 15)27 Ἰουνίου 1944 περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἓνιαῖον κείμενον τῶν ἰσχυουσῶν περὶ δικαιοστασίου διατάξεων (ἄρθρ. 8 ν. δ. 372)1941), «ἀναστέλλεται ἡ λῆξις πάσης παραγραφῆς, ἐὰν ἡ λῆξις αὐτῆς ἐμπίπτῃ ἐντὸς τοῦ παρόντος δικαιοστασίου», κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τῆς ἑπομένης (δευτέρας) περιόδου τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου «ἐξαιροῦνται τῆς ἀναστολῆς αἱ παραγραφαὶ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου».

Ἐκ τῆς λεκτικῆς διατυπώσεως τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως, ὁμιλούσης γενικῶς περὶ παραγραφῶν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, τοὐτέστι πρὸς ὄφελος τούτου, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ δι' αὐτοῦ θεσπιζομένη ἐξαίρεσις περιλαμβάνει οὐχὶ μόνον τὰς ἀφορώσας εἰδικῶς τὸ Δημόσιον παραγραφάς, ἀλλὰ γενικῶς τὰς παραγραφὰς τῶν ἐν γένει κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀξιώσεων. Ὅθεν, ἀντιθέτως κρίναν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ παραγραφὴ τῆς περὶ τῶν ἀνωτέρω ἀποδοχῶν ἀξιώσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καίπερ ἀρξαμένη

τῇ 1.1.1949, λόγῳ τῆς κατὰ τὴν 4.11.1948 ἐπελθούσης λύσεως μισθώσεως, ὡς τοῦτο δέχεται καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀγωγῇ ἐκτίθεται, δὲν ἐληξεν ἐν τούτοις τῇ 31.12.1949, καθ' ἣν συνεπληρώθη ἡ ὑπὸ τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 512 ἐδ. δ' Ε. Ν. προβλεπομένη ἐνιαύσιος προθεσμία παραγραφῆς καὶ μεθ' ἣν, καθ' ἃ ἐπίσης δέχεται, ἠσκήθη ἡ ἀγωγή, ὡς καὶ ἐκ τῆς περὶ ταύτης συνταχθείσης ἐκθέσεως προκύπτει, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ λῆξις της ἀνεστάλη ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος τότε ὡς ἄνω δικαιοστασίου καὶ θεωρήσαν ἀκολούθως ἀπορριπτέαν ὡς μὴ νόμιμον τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος προταθεῖσαν ἔνστασιν περὶ παραγραφῆς τῆς τοιαύτης ἀξιώσεως, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὴν διαληφθεῖσαν οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 περίοδ. δ' τοῦ περὶ δικαιοστασίου Κ. Δ. τῆς 15)27 Ἰουνίου 1944 καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε ταύτην, ὡς καὶ τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 512 ἐδ. δ' τοῦ Ε. Ν., ἐφ' ᾧ ἀναιρετέα καθίσταται, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 807 ἐδ. 17 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀπόφασίς του, κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον 3ον λόγον ἀναιρέσεως, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 836 Πολ. Δικονομίας καὶ 3 ἐδ. δ' τοῦ νόμου ΧΜΖ')1877 (*).

VI. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Παραγραφὴ ἀξιώσεων περὶ παροχῆς συντάξεως γήρατος ἠσφαλισμένων εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν.

Ἔναρξις τῆς πενταετοῦς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 § 5 τοῦ Α.Ν. 1607/1939 καὶ ἄρθρον 40 § 5 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, παραγραφῆς καὶ τῆς λόγῳ γήρατος ἀπαιτήσεως συντάξεως ὡς πρὸς μὲν τοὺς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Α.Ν. 1607/1939 καὶ ἐφεξῆς διακόπτοντας τὴν ἐργασίαν ἀπὸ τῆς ἑκάστοτε χρονολογίας διακοπῆς ταύτης, ὡς πρὸς δὲ τοὺς πρὸ τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1939 ἔχοντας διακόψει τὴν ἐργασίαν των ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Α. Νόμου 1607/1939. - Ἀπόδειξις τῶν θεμελιούντων τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα στοιχείων.

Ἀρείου Πάγου 416/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Β. Κυριακόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Μαριολόπουλος, Κ. Φ. Γιαννακόπουλος

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο τοῦ Ἀρείου Πάγου σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως (ὑπ' ἀριθ. 158)1956) (**) ἐξενεχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 § 5 τοῦ ἀ. ν. 1607)1939 καὶ τὸ ἄρθρ. 40 § 5 τοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ αὐτοῦ νόμου καταρτισθέντος καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13987 1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν πενταετὴς παραγραφὴ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀπαιτήσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ λόγῳ γήρατος κατὰ τὸ ἄρθρον 34 § 1 τοῦ αὐτοῦ καταστατικοῦ, ἐν ᾧ ὁρίζεται ὅτι: «εἰς τοὺς ἀπομακρυνθέντας καὶ ἀπομακρυνομένους τῆς ἐργασίας των ἐργάτας τῶν μεταλλείων καὶ λατομείων, τοὺς συμπληρώσαντας κατὰ τὴν ὁριστικὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας των τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἀσκήσαντας συνεχῶς ἢ διακεκομμένως τριάκοντα ἐτῶν ἐργασίαν εἰς μεταλλεῖα καὶ λατομεῖα καταβάλλεται παρὰ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν σύνταξις γήρατος... κ.λ.π.» ἀρχεται ὡς πρὸς μὲν τοὺς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ προμνησθέντος ἀ. ν. 1607, ἤτοι ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου 1939 καὶ ἐφεξῆς, διακόπτοντας τὴν ἐργασίαν ἀπὸ τῆς ἑκάστοτε χρονολογίας διακοπῆς ταύτης, ὡς πρὸς δὲ τοὺς πρὸ τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1939 ἔχοντας διακόψει τὴν ἐργασίαν των, ἀπὸ τῆς ὡρισμένης ταύτης χρονολογίας, ἀφ' ἧς ἤρξατο ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου.

Ἐπανερχομένων αὐτῶν τῶν διαδίκων μετ' ἀναίρεσιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 834 Πολ. Δικονομίας, εἰς ἣν διαδικαστικὴν κατάστασιν ἦσαν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ἐξεταστέα ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ ἀπὸ 7ης Ἰουνίου 1950 ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἤδη δ' ἐκκαλοῦντος, Κ. Κ*** κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 127)1950 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἤδη ἐφεσιβλήτου Ταμείου, δι' ἣν ἔφεσιν, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσαν, κατεβλήθη καὶ τὸ νενομισμένον πρόστιμον.

Κατόπιν τῆς δεκτῆς γενομένης ὡς ὀρθῆς, κατὰ τὰ ἐν τῇ ὡς ἄνω πρώτῃ σκέψει, ἑρμηνείας τῆς ἐν τῇ προδιαληφθείσῃ § 5 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀν. ν. 1607)1929 καὶ τῇ § 5 τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἤδη ἐφεσιβλήτου Ταμείου διατάξεως, ἐσφαλμένως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου τούτου ἀπέρριψε διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του τὴν ἀπὸ 7ης Φεβρουαρίου 1941 αἴτησιν τοῦ ἤδη ἐκκαλοῦντος, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ προβαλλόμενον ὑπὸ τούτου ἐν αὐτῇ δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως λόγῳ γήρατος εἶχεν ἀποσβεσθῆ διὰ παραγραφῆς ὡς ἐκ τῆς παρελεύσεως πενταετίας καὶ πλέον ἀπὸ τῆς κατ' Ὀκτώβριον 1934 ὁριστικῆς ἀποχωρήσεώς του ἀπὸ τὴν ἐν μεταλλείοις ἐργασίαν, ἀφ' ἧς καὶ ἐγεννήθη τὸ πρὸς συνταξιοδότησιν δικαίωμα. Δι' ὃ καὶ ἐξαφανιστέα τυγχάνει ἡ ἀντιθέτως κρίνασα ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κατὰ τὸν βάσιμον 1ον λόγον ἐφέσεως, ὡς διὰ τῶν ἤδη προτάσεών του διευκρινίζει τοῦτον ὁ ἐκκαλῶν, ἐξεταστέα δὲ ἀποβαίνει περαιτέρω ἡ αἴτησις τούτου, διακρατουμένης παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ τῆς ὑποθέσεως, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 780 Πολ. Δικονομίας.

Πλὴν τοῦ ὑπὸ τούτου προσαχθέντος εἰς τὸ πρωτοδίκως δικάσαν διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ καθ' οὗ Ταμείου ὑπ' ἀριθ. 28 καὶ ἀπὸ 23.1.1941 πιστοποιητικοῦ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Κονιστρῶν Εὐβοίας πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἡλικίας τοῦ αἰτοῦντος, ἣν καὶ δὲν ἀμφισβητεῖ τὸ καθ' οὗ Ταμεῖον, δὲν προσάγει οὗτος ἀπόδειξίν τινα περὶ τῆς ἀσκηθείσης ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσίας εἰς μεταλλεῖα ἢ λατομεῖα ἢ εἰς ἄλλας συναφεῖς πρὸς ταῦτα ἐργασίας. Κατὰ τὰς σχετικὰς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου διατάξεις ἐν ἄρθρῳ 34 § 2 τοῦ προ-

---

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 2187/1951 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

(**) ΕΕΔ 15, 555.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΥ ΕΠΙ ΠΑΡΟΧΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Χωριστή ὑποχρέωσις καταβολῆς εἰσφορῶν καὶ δικαίωμα ἠσφαλισμένου ἐπὶ παροχῶν

Ἐπιδίωξις θεσμοῦ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.—Ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ διὰ τῆς ἐπιβολῆς καὶ εἰσπράξεως εἰσφορῶν, ἀλλὰ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν εἰς τὸν Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν εἶναι ἀνεξάρτητος τοῦ δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου ἐπὶ τὴν παροχήν.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας.—Χρόνος ἀσφαλίσεως κατὰ τὸ Καταστατικόν.—Ὑπολογισμὸς καὶ ἐκείνου, καθ' ὃν εἰργάσθη ὁ ἠσφαλισμένος καὶ δὲν κατεβλήθησαν εἰσφοραί.

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐν σχέσει πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον ἐπὶ τὰς παροχὰς ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως αὐτοῦ καὶ τὴν καταβολὴν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν.

Ὡς ἔχει ὑποστηριχθῆ (*Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, ἐκδ. 1955, σελ. 54), γίνεται δὲ τοῦτο δεκτὸν καὶ ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως τῆς Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως γεννῶνται δύο νομικῶς ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων μονομερεῖς ἀσφαλιστικαὶ ἐνοχαί, ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου, ὅπως καταβάλλῃ τὴν εἰσφορὰν εἰς τὸν Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἠσφαλισμένου, ὅπως ἀξιώσῃ ἀπὸ τὸν Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν τὴν παροχήν.

Τοῦτο, ἄλλως τε, ὁρίζεται καὶ ρητῶς ἐν τῷ ἄρθρ. 26 § 7 τοῦ νόμου 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», κατὰ τὸ ὁποῖον «ἡ παρὰ τοῦ ἐργοδότου μὴ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν δὲν συνεπάγεται διὰ τὸν ἠσφαλισμένον στέρησιν ἢ μείωσιν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ ἐπὶ τῶν παροχῶν», ἐξ οὗ ἀσφαλῶς συνάγεται ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων εἶναι τελείως ἀνεξάρτητος τοῦ δικαιώματος τῶν παροχῶν, ὅπερ ἔχει ἀπέναντι τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως ὁ ἠσφαλισμένος (*Χ. Ἀγαλ-*

μνησθέντος καταστατικοῦ τοῦ καθ' οὗ Ταμείου ὁρίζεται ὅτι: «Διὰ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ χρόνου ἐργασίας των οἱ αἰτοῦντες σύνταξιν γήρατος παρὰ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν δέον νὰ ὑποβάλωσιν ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεώς των πιστοποιητικὰ τῶν ἑταιρειῶν ἢ ἐκμεταλλευτῶν μεταλλείων ἢ λατομείων δεόντως ἐξηλεγμένα παρ' αἷς εἰργάσθησαν περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας των, ὡς καὶ πᾶν στοιχεῖον, ὃ ἤθελεν ὁρίσει τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Ταμείου. Μόνον εἰς περίπτωσιν διαλύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ μὴ τηρήσεως βιβλίων δύνανται νὰ ὑποβάλωσι τρεῖς τοὐλάχιστον ἐνόρκους μαρτυρικὰς καταθέσεις ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας, ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς περιφερείας ἐν ᾗ ἔκειτο ἡ ἐπιχείρησις, εἰς ἣν εἰργάσθησαν, ἢ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τῶν μαρτύρων, τὸ ἀξιόπιστον τῶν ὁποίων ἐπαφίεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, δυναμένου νὰ διατάξῃ δι' οἱουδήποτε μέσου, ὃ ἤθελε τοῦτο κρίνει σκόπιμον, τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας». Ἀλλ' ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἐν ἄρθρῳ 38 τοῦ αὐτοῦ Καταστατικοῦ ὁριζόμενα, συνάγεται, ὅτι ἡ δι' αὐτῶν προβλεπομένη προαπόδειξις τῶν θεμελιούντων τὸ ὡς εἴρηται συνταξιοδοτικὸν λόγῳ γήρατος δικαίωμα στοιχείων ἀναφέρεται μόνον εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ ἐν πρώτῳ βαθμῷ κρίναντος Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ καθ' οὗ Ταμείου διαδικασίαν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἢ τοῦ κατ' ἀναίρεσιν ἐπιλαμβανομένου τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐφέσεως Τμήματος τούτου τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἐκ τῶν περαιτέρω δὲ ἐν τῷ ἰδίῳ ἄρθρῳ διατάξεων, ἐν αἷς ὁρίζεται τὸ μὲν ὅτι: «Εἰς τοὺς μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας ὑποβάλλοντας τὰ ὡς ἄνω δικαιολογητικὰ ἡ σύνταξις ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τοῦ τελευταίου πιστοποιητικοῦ τοῦ συμπληροῦντος κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Συμβουλίου τὸν ἀπαιτούμενον διὰ τὴν σύνταξιν γήρατος χρόνον» (§ 3), τὸ δὲ ὅτι: «Εἰς τοὺς ὑποβαλόντας ἤδη καὶ ὑποβάλλοντας ἐφεξῆς αἰτήσεις περὶ ἀπονομῆς σύτοῖς συντάξεως γήρατος ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει καταβάλλονται ἀναδρομικαὶ συντάξεις διὰ χρόνον μακρότερον τοῦ ἑξαμήνου πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς τελευταίας περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἀποφάσεως» (§ 6) σαφῶς συνάγεται, ὅτι δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ μεταγενεστέρως τῆς ὑποβολῆς περὶ ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος αἰτήσεως χρόνος, ἐφ' ὅσον οὗτος εἶναι συντάξιμος κατὰ τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 12 § 1 καὶ ἄρθρου 34 § 1 τοῦ Καταστατικοῦ, οἵας καὶ ὁ καθ' ὃν ἠσκήθη ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἐργασία εἰς ὀχυρωματικὰ ἔργα, καθ' ἃ οὗτος ἐν τῷ 2ῳ λόγῳ ἐφέσεώς του διατείνεται.

Ἀρνουμένου ὅθεν τοῦ καθ' οὗ Ταμείου τὸν ἐπικαλούμενον ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος, πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ὡς ἄνω δικαιώματος συνταξιοδοτήσεώς του, χρόνον ὑπερτριακονταετοῦς ἐργασίας εἰς μεταλλεῖα, λατομεῖα καὶ ἄλλας συναφεῖς ἐργασίας, δέον νὰ ὑποχρεωθῇ οὗτος εἰς ἀπόδειξιν αὐτοῦ καὶ διὰ μαρτύρων, τῶν ὁποίων αἱ ἐνώμοτοι καταθέσεις ἔχουσι μείζονα βαρύτητα ἀποδείξεως ἀπὸ τὰ τυχὸν προσκομισθησόμενα ἔγγραφα τρίτων.

Ἐπαρκῆ πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ἀνταπόδειξιν τοῦ ὡς ἄνω θέματος κρίνει τὸ δικαστήριον τὴν ἐξέτασιν τριῶν ἑκατέρωθεν τὸ πολὺ μαρτύρων.

λάπουλος, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 156), (πρβλ. καὶ Ἐφετ. Θεσσαλονίκης 265/1953, Θέμ. ΞΔ' σελ. 558, κατὰ τὴν ὁποίαν βάσις τῶν παροχῶν ἀσθενείας εἶναι αἱ ἡμέραι ἐργασίας, ἀσχέτως τῆς καταβολῆς εἰσφορῶν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου). Οὕτω σκέπτεται καὶ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις.

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1167/1956, Ὁλομελείας

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ἠλ. Καμπίτσης*
Δικηγόρος ὁ κ. Σ. Σπετσάκης

Διὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἐπιδιώκεται, χάριν γενικωτέρου κοινωνικοῦ συμφέροντος, ἡ ἀσφάλισις τῶν ἐργαζομένων ἔναντι τῶν κινδύνων, οἵτινες ἀποστεροῦσιν αὐτοὺς τοῦ ἐργατικοῦ των εἰσοδήματος ἐν περιπτώσει γήρατος, ἀναπηρίας, ἀτυχήματος κλπ. Ὁ σκοπὸς οὗτος ἐπιτυγχάνεται μὲν διὰ τῆς ἐπιβολῆς καὶ εἰσπράξεως εἰσφορῶν, αἵτινες ἐξυπηρετοῦσι τὰς εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους χορηγουμένας ἀσφαλιστικὰς παροχάς, ἀλλὰ χάριν τῆς πραγματώσεως τοῦ σκοποῦ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν εἰς τὸν Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν εἶναι ἀνεξάρτητος τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τὴν παροχήν, ὅπερ ἔχει ἔναντι τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ὁ ἠσφαλισμένος, ἀναγνωριζομένων οὕτω δύο μονομερῶν ὑποχρεώσεων, ἤτοι τῆς τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸν Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν καὶ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ τελευταίου ἔναντι τοῦ ἠσφαλισμένου, χωρὶς νὰ καθιεροῦται νομικὴ ἀλληλεξάρτησις μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὑποχρεώσεων, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι ἡ μὴ ἐκπλήρωσις τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου ἐπηρεάζει τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ πρὸς χορήγησιν τῶν παροχῶν. Ἡ θεμελιώδης αὕτη ἀρχὴ τοῦ δικαίου τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εἶναι νομοθετικῶς ἀνεγνωρισμένη καὶ ἐν ἄρθρῳ 22 § 5 τοῦ νόμου περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὁρίζοντι ὅτι ἡ παρὰ τοῦ ἐργοδότου μὴ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν δὲν συνεπάγεται διὰ τὸν ἠσφαλισμένον στέρησιν ἢ μείωσιν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ ἐπὶ τῶν παροχῶν, εἰδικώτερον δὲ καθιεροῦται ρητῶς καὶ διὰ τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, περὶ οὗ ἐν προκειμένῳ, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 65 § 8 τοῦ κανονισμοῦ λειτουργίας αὐτοῦ (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 631/14/1947, Ἐφ. Κυβ. Β' 71/50), ὁρίζοντος ὅτι ἡ παρὰ τοῦ ἐργοδότου μὴ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν δὲν συνεπάγεται διὰ τὸν ἠσφαλισμένον μείωσίν τινα ἢ στέρησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ ἐπὶ τῶν παροχῶν.

Ἐν ὄψει τῶν εἰς τὴν προηγουμένην σκέψιν ἐκτιθεμένων, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 12 § 1 τοῦ κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 21931]Σ560, Ἐφ. Κυβ. Β'144/1953),ἡ ὁρίζουσα, ὅτι «οὐδεμία παροχὴ εἰς ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἠσφαλισμένον χορηγεῖται ἐκ μέρους τοῦ Ταμείου, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει καταβληθῇ ἢ τουλάχιστον βεβαιωθῇ ἡ ὑπὲρ τοῦ Τ.Ε.Α.Μ.Κ πλήρης εἰσφορὰ διὰ τὰ πραγματοποιηθέντα παρ' αὐτοῦ ἡμερομίσθια ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Α.Μ.Κ. καὶ ἐφεξῆς», δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐκτεθεῖσαν θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ δικαίου τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, τὴν καὶ νομοθετικῶς καθιερωμένην διὰ τὸ περὶ οὗ πρόκειται Ταμεῖον, ἡ τυχὸν μὴ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἀναιρεῖ τὸ δικαίωμα τοῦ ἠσφαλισμένου ἐπὶ τὴν παροχήν, διότι τὸ μὲν ἡ διάταξις αὕτη ἀρκεῖται εἰς τὴν «βεβαίωσιν» ἁπλῶς τῶν εἰσφορῶν, ὅπερ σημαίνει, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται καὶ ἡ καταβολὴ αὐτῶν, τὸ δὲ διότι, ἂν προθεσις τοῦ νομοθέτου ἦτο ν' ἀποτρέψῃ ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει τὴν ἐκτεθεῖσαν γενικὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀναγνωρίζουσαν ταύτην εἰδικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 65 § 8 τοῦ μνησθέντος ἤδη κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ταμείου, θὰ ἐξεφράζετο οὕτος σαφέστερον. Ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν εἶναι ὅτι τὸ Ταμεῖον ὀφείλει πρὶν ἢ χορηγήσῃ παροχήν τινα νὰ βεβαιώσῃ τὰς εἰσφορὰς, αἵτινες ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰ ἡμερομίσθια, ἐφ' ὧν ἡ παροχὴ θεμελιοῦται, καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν εἴσπραξιν αὐτῆς διὰ παντὸς νομίμου μέσου, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπηρεάζεται ἐντεῦθεν ἡ ἀξίωσις τοῦ ἠσφαλισμένου ἐπὶ τὴν παροχήν. Τοῦτο δὲ οὐ μόνον συμφώνως πρὸς τὰ εἰς τὴν προηγουμένην σκέψιν ἐκτεθέντα, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ ἠσφαλισμένος μισθωτὸς δὲν εἶναι ὑπαίτιος τῆς καθυστερήσεως τῶν εἰσφορῶν, δοθέντος ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 65 § 4 τοῦ μνησθέντος ἤδη κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ταμείου: «Ὑπόχρεως διὰ τὴν καταβολὴν τῆς τε ἐργοδοτικῆς καὶ ἐργατικῆς εἰσφορᾶς εἶναι ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης, ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ παρακρατῇ τὴν βαρύνουσαν τοὺς ἠσφαλισμένους εἰσφορὰν καθ' ἑκάστην πληρωμὴν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ἐκ τῶν εἰς αὐτοὺς καταβαλλομένων πάσης φύσεως ἀποδοχῶν. Εἰσφορὰ τοῦ ἠσφαλισμένου, μὴ κοατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν καταβολὴν τῶν μισθῶν βαρύνει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ἐργοδότην».

Κατὰ παράβασιν τῶν ἀνωτέρω διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως, καθ' ἃ προκύπτει ἐξ αὐτῆς καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου, δὲν ὑπελογίσθη ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως τοῦ αἰτοῦντος τὸ πρὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1946 χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ εἰργάσθη οὗτος εἰς κλωστοϋφαντουργικὰς ἐπιχειρήσεις, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι πρὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης, προκειμένου περὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κλωστοϋφαντουργικῶν ἐπιχειρήσεων, ἔνθα εἰργάζετο ὁ αἰτῶν, δὲν εἰσεπράχθησαν, λόγῳ τῶν ἀνωμάλων συνθηκῶν, αἱ πρὸς τὸ Ταμεῖον εἰσφοραὶ (ἀπόφασις διοικητικοῦ συμβουλίου 28 τῆς 8 Μαΐου 1946 καὶ ἔγγραφον 3011 τῆς 8 Μαΐου 1946), περὶ ὧν ἐλήφθη πρόνοια ὅπως εἰσπραχθῶσι μελλοντικῶς καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28 τῆς 8 Μαΐου 1946 ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ταμείου καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 46256/Σ1214 τῆς 6 Ὀκτωβρίου 1952 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ἐφ. Κυβ. Β' 338/52), ἥτις ἐν § 10 ὁρίζει, ὅτι αἱ καθυστερούμεναι ἐξ οἱουδήποτε λόγου εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ταμεῖον ἐπιβαρύνονται μόνον μὲ τόκον 10% ἐτησίως, ἐφ' ὅσον ἐξοφληθῶσιν αὗται παρὰ τῶν ὑποχρέων ἐντὸς τριμήνου.

Κατ' ἀκολουθίαν, ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος περὶ συνταξιοδοτήσεως αὐτοῦ, λόγῳ γήρατος, ἔχουσα ὡς αἰτιολογίαν, ὅτι δὲν ὑπολογίζεται ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως αὐτοῦ τὸ πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1946 χρονικὸν διάστημα, διότι δὲν εἰσ-

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΚΑΤ' ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΕΥΣΕΩΣ

Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως κατ' ἀνεργίας τῶν συμπληρωσάντων τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας.—Ἡμερομηνία γεννήσεως.—Προαιρετική ἀσφάλισις κατ' ἀσθενείας ὡς πρὸς τὴν κατ' ἀνεργίας ἀσφάλισιν.—Καθορισμὸς ἡλικίας ἀνηλίκων διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν.—Ἔννοια οἰκοιτῶν μισθωτῶν διὰ τὴν ἐξαίρεσιν ἀσφαλίσεως κατ' ἀνεργίας.—

Ἐκ τῶν ὑποβληθέντων ἡμῖν σχετικῶν ἐρωτημάτων, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 3007/28.3.1956 ἔγγραφον τοῦ Ο.Α.Α.Α., γνωρίζομεν τὰ ἀκόλουθα:

1. Διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς συμπληρώσεως ἢ μὴ τοῦ ὅρου ἔτους τῆς ἡλικίας τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τὴν συνεπείᾳ τούτων ἐξαίρεσίν των ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ ν. 3464/1955, δέον, μὴ ὑπαρχούσης ρητῆς διατάξεως, νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὡς ἡμερομηνία γεννήσεως ἡ 1η Ἰουλίου τοῦ ἔτους γεννήσεως, ἐφαρμοζομένης ἀναλόγως τῆς περὶ τῶν ἐξαιρουμένων τῆς ἀσφαλίσεως ἀνηλίκων σχετικῆς διατάξεως τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου.

2. Οἱ μέχρι ἐκδόσεως τοῦ ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ ν. 1846/1951 Κανονισμοῦ προαιρετικῶς δυνάμενοι νὰ ἀσφαλισθῶσι παρ' ἡμῖν ἡμεδαποί, ἀπασχολούμενοι εἰς πρόσωπα ἀπολαύοντα τοῦ δικαιώματος τῆς ἑτεροδικίας, ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας, καθ' ὅσον, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954, προϋπόθεσις τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας εἶναι ἡ ὑποχρεωτικὴ παρά τινι Ὀργανισμῷ ἀσφάλισις κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ οὐχὶ ἡ προαιρετικὴ τοιαύτη.

3. Αἱ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 58/1955 ἐγκυκλίου διαταγῆς μας παρασχεθεῖσαι ὁδηγίαι ἐν σχέσει μὲ τὴν ρύθμισιν ζητημάτων ἁρμοδιότητος, Ὑπηρεσιῶν καὶ ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ Ο.Α.Α.Α. ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι καὶ μετὰ τὸν ν. 3464/1955. Συνεπῶς αἱ διδόμεναι ὑπὸ τοῦ Ο.Α.Α.Α. ὁδηγίαι δι' ἐγκυκλίων κλπ. ἐπὶ τῶν οἰκείων θεμάτων, τυγχάνουσαι καὶ τῆς ἡμετέρας ἐγκρίσεως, δέον νὰ ἐφαρμόζωνται πιστῶς.

4. Ὁ καθορισμὸς τῆς ἡλικίας τῶν ἀνηλίκων ἠσφαλισμένων διὰ τὴν ὑπαγωγήν των εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν (συμπλήρωσις 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας) γίνεται βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδ. α' τοῦ ν. 3464/1955, οὐδόλως δὲ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Ν.Δ. 2698/1953, βάσει τῆς ὁποίας ὁ καθορισμὸς τῆς ἡλικίας γίνεται κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 4 τοῦ ν. δ. 3083/1954 ὁριζόμενα, καθ' ὅσον αὕτη, ἀναφερομένη εἰς ὅλως διάφορον θέμα, ἤτοι τὸν καθορισμὸν τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν πάντων τῶν κλάδων ἀσφαλίσεως ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, δέον νὰ θεωρηθῇ καταργηθεῖσα ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο ὑπὸ τῆς ἄνω διατάξεως τοῦ ν. 3464/1955.

5. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 (ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2961/1954) § 1 ἐδ. ζ' τοῦ ν. 3464/1955 ὡς οἰκόσιτοι μισθωτοὶ νοοῦνται οἱ εἰς οὓς παρέχεται τροφὴ καὶ κατοικία. *(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 27086/550/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

Ἀσφάλισις κατ' ἀνεργίας ἐπὶ ἀποχῇ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ λοχείας: Γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι τὰ χρονικὰ ὅρια τῶν §§ 1, 2 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ν.δ. 2961/1954 καὶ μετὰ τὸν ν. 3464/1955 εἰς τὰς περιπτώσεις ἐπιδοτήσεως λόγῳ μητρότητας ἐπιμηκύνονται μόνον δι' ὅσον χρονικὸν διάστημα ἡ ἐν καταστάσει κυοφορίας καὶ λοχείας τελοῦσα ἠσφαλισμένη κατέστη κατὰ βεβαίωσιν τοῦ ἰατροῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ Ὀργανισμοῦ, παρ' ᾧ τυγχάνει αὕτη ἠσφαλισμένη, ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, λόγῳ ἀνωμάλου ἀνελίξεως τοῦ τοκετοῦ, οὐχὶ δὲ διὰ μόνον τὸν λόγον τῆς καταβολῆς ἐπιδόματος κυοφορίας καὶ λοχείας. *(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 13151/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας).*

Ἐπίδομα ἀνεργίας ἀπολυομένων μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν αὐτῶν: Ἐν σχέσει μὲ τὰς ἀποδοχάς, ἐφ' ὧν δέον νὰ ὑπολογίζηται τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν, ὧν ἡ σύμβασις ἐργασίας καταγγέλλεται εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπόλυσίν των ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ ἀποδοχαί, ἃς θὰ ἐλάμβανεν ὁ μισθωτός, ἐὰν ἐξηκολούθει ἐργαζόμενος καὶ μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του, καθ' ὅσον ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐπέρχεται μετὰ τὴν τοιαύτην ἀποστράτευσιν καὶ τὴν ἄρνησιν τοῦ ἐργοδότου νὰ ἀποδεχθῇ πρὸς ἀπασχόλησιν τὸν ἐπανελθόντα πρὸς τοῦτο μισθωτόν, ἐκ δὲ τοῦ ἄρθρου 21 § 3 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 συνάγεται, ὅτι διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἐπιδόματος ὡς μισθὸς ἢ ἡμερομίσθιον θὰ λαμβάνηται ὅ,τι ἰσχύει κατὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας. *(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 4384/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας).*

Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν ἀπολυομένων ἐκ

ἐπράχθησαν αἱ εἰς τοῦτο ἀναφερόμεναι ἐργοδοτικαὶ εἰσφοραί, τυγχάνει παράνομος, διότι, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, ἔδει, ἐὰν ὄντως ὁ αἰτῶν ἔχῃ ἡμέρας ἐργασίας καὶ πρὸ τῆς μνησθείσης ἡμερομηνίας, νὰ ὑπολογισθῶσι καὶ αὗται ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως, ἀ' σχέτως τοῦ ἂν ἔχωσιν εἰσπραχθῆ αἱ διὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὀφειλόμεναι εἰσφοραί, τὰς ὁποίας τὸ Ταμεῖον ὀφείλει νὰ βεβαιώσῃ καὶ νὰ εἰσπράξῃ παρὰ τῶν ὑποχρέων. Ἀκυρωτέα ὅθεν τυγχάνει ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις κατὰ τὸν σχετικὸν βάσιμον λόγον ἀκυρώσεως.

τοῦ Στρατοῦ ἀνέργων: Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10189/2645/12.7.1956 ὑμετέρου ἐγγράφου, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐπὶ δίμηνον συνέχισιν τῆς ἐπιδοτήσεως τῶν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυομένων ἀνέργων, γνωρίζομεν ὑμῖν τὰ ἀκόλουθα:

Ὡς γνωστόν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 22 ν.δ. 2961/1954, ἡ ἀνασταλεῖσα λόγῳ στρατεύσεως ἐπιδότησις τοῦ ἠσφαλισμένου συνεχίζεται ὁπωσδήποτε ἐπὶ δίμηνον μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του.

Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἐνδιαφερόμενος ἤθελεν ἀναγγείλει τὴν ἀνεργίαν του ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολύσεώς του (2 - 3 ἡμερῶν, ἀναλόγως τοῦ τόπου ἀποστρατεύσεως καὶ προσοριστοῦ), ἡ δίμηνος ἐπιδότησις θὰ ἀνατρέχῃ ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς ἀποστρατεύσεως, ἄλλως, ἤτοι ἐὰν ἡ ἀναγγελία λάβῃ χώραν μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ εὐλόγου χρόνου, ἐντὸς πάντως τῆς 30ημέρου προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 27 § 1 Ν.Δ. 2961/1954, ἡ ἐπιδότησις θ' ἀνατρέχῃ μὲν ἀπὸ τῆς ἀποστρατεύσεως, ἀλλὰ θὰ ἐπιβάλληται ἀνάλογος στέρησις τοῦ ἐπιδόματος βάσει τῶν περὶ ἐλέγχου ἀνεργίας διατάξεων τοῦ νόμου.

Τέλος, ὅσον ἀφορᾷ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἀναγγελία τῶν ὡς ἄνω ἀνέργων ἔλαβε χώραν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῶν 30 ἡμερῶν καὶ ἡ ἐπιδότησις πρόκειται νὰ χορήσῃ κατόπιν ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ., παρ' οὗ ἐκρίθη ὡς δεδικαιολογημένη ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος ἀναγγελία τοῦ ἠσφαλισμένου, ἡ δίμηνος ἐπιδότησις θὰ ἀνατρέχῃ ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολύσεως τούτου μόνον ἐφ' ὅσον ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος ἐμφάνισις ὀφείλεται εἰς λόγους ἑτέρους, πλὴν ἐκείνων, δι' οὓς ἐπιβάλλεται κατὰ νόμον ἀναστολὴ τῆς ἐπιδοτήσεως, ἤτοι μόνον ἐφ' ὅσον ὁ ἠσφαλισμένος ἦτο ὁπωσδήποτε διαθέσιμος εἰς τὴν ἀγορὰν ἐργασίας. Ἄλλως, ἂν τ. ἔ., παρὰ τὴν συγγνώμην τῆς ἐκπροθέσμου ἀναγγελίας, ὁ ἄνεργος δὲν ἦτο διαθέσιμος πρὸς ἀπασχόλησιν, λόγῳ π. χ. ἀσθενείας, φυλακίσεως κλπ., θὰ καταβληθῇ εἰς αὐτὸν ἐπίδομα μόνον μετὰ τὴν ἄρσιν τοῦ λόγου ἀναστολῆς καὶ διὰ τὸ ἐντὸς τοῦ πρώτου ἀπὸ τῆς ἀποστρατεύσεως διμήνου ἀπομένον χρονικὸν διάστημα, καθ' ὅσον ἡ μνησθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 ν.δ. 2961/1954 σκοπεῖ τὴν ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν τοῦ ἠσφαλισμένου προστασίαν τούτου, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν μετὰ παρέλευσιν μεγάλου χρονικοῦ διαστήματος καταβολὴν εἰς αὐτὸν τῆς διμήνου ἐπιδοτήσεως. (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 7727/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας*).

Ἐξαίρεσις Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας τῆς κατὰ τὸν ν. 3213/1955 μειώσεως εἰσφορῶν τῶν ἐπαρχιακῶν βιομηχανιῶν: Ἐξ ἀφορμῆς ὑποβληθέντων ἡμῖν ἐρωτημάτων σχετικῶς μὲ τὴν ἐφαρμογὴν ἢ μὴ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 3213/1955 καὶ ἐπὶ τῶν εἰσφορῶν τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν, ὅτι τὸ καθ' ἡμᾶς Δ.Σ. κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 125/11.6.1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ, ἐπληροφορήθη ἐκ νέου τοῦ θέματος τούτου, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 68/1956 γνωμοδοτήσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ν.Σ.Κ. διαβιβασθείσης ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 27014/2463/1.5.1956 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω θέματος, ἔλαβεν ἀπόφασιν ὅπως ἐμμείνῃ εἰς τὴν προγενεστέραν ἄποψιν αὐτοῦ, καθ' ἣν ὁ ἡμέτερος Ὀργανισμός, κυρίας ὢν ἀσφαλίσεως, ἐξαιρεῖται τῆς διατάξεως τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 3213/1955 καὶ συνεπῶς αἱ ὑπὲρ αὐτοῦ εἰσφοραὶ δέον ὅπως εἰσπράττωνται ἄνευ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου θεσπιζομένης μειώσεως.

Ἡ ὡς ἄνω ἄποψις ἡμῶν ἐνισχύεται καὶ ὑπὸ τῆς προσφάτως ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 7206/1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἥτις, ἀπορρίπτουσα σχετικὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὀργανισμοῦ τῆς Λ.Ε. Πειραϊκῆ - Πατραϊκῆ, δέχεται τὴν καὶ ὑφ' ἡμῶν διατυπωθεῖσαν ἄποψιν, ὅτι ἐπὶ νομικὰ πρόσωπα, πρὸς τὰ ὁποῖα καταβάλλονται μειωμέναι κατὰ τὸν ὡς ἄνω νόμον εἰσφοραί, ἀναφέρονται ἐν τούτῳ οὐχὶ κατὰ τρόπον ἐνδεικτικόν, ἀλλὰ περιοριστικόν», μεταξὺ δὲ τούτων δὲν καταλέγεται καὶ ὁ ἡμέτερος Ὀργανισμός. (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 7188/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας πρὸς τὴν Διοίκησιν τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Ἐπιδότησις λόγῳ στρατεύσεως ἀπασχολουμένων ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως μισθωτῶν: Κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 34 § 1 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 τῶν ἀπὸ τοῦ ν. 2054/1952 προβλεπομένων ἐφεδρικῶν ἐπιδομάτων δικαιοῦνται οἱ μισθωτοὶ οἱ ἀπασχολούμενοι ἐντὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ εἰς περιοχὰς ἐκτὸς μὲν κέντρου ἀσφαλίσεως τούτου, εἰς ἃς ὅμως δι' εἰδικῶν ἀποφάσεων τοῦ Δ.Σ. ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἰσχὺς τοῦ ὡς ἄνω ν. 2054/1952 ἢ θέλει ἐπεκταθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ. Προϋπόθεσιν ὅμως ἀπαραίτητον διὰ τὴν τοιαύτην ἐπέκτασιν ἀποτελεῖ ἡ ὑπαγωγὴ τῶν ἐν λόγῳ ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως ἀπασχολουμένων μισθωτῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν κλαδικοῦ τινος Ταμείου (ἄρθρ. 34 ἐδ. 4 ν.δ. 2961/1954), ἄνευ τῆς ὁποίας οἱαδήποτε ἀντίθετος πρᾶξις τυγχάνει παράνομος.

Κατὰ συνέπειαν ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ὑμετέρου ὑπαλλήλου δὲν θεμελιοῦται δικαίωμα ἐπιδοτήσεως λόγῳ στρατεύσεως, ἐφ' ὅσον αὐτός, ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐκτάκτου ὑπαλλήλου τῆς ἡμετέρας Τραπέζης καὶ τῆς ἀπασχολήσεώς του ἐν Λημνοτσάνῃ, δὲν ὑπήγετο εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ὑγείας τῶν ὑπαλλήλων ὑμῶν. Ὅθεν ὀρθῶς ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπέρριψε σχετικὴν αἴτησιν τούτου, ἐὰν δὲ δι' αὐτόν, ὡς καὶ δι' ἑτέρας παρεμφερεῖς περιπτώσεις, κατεβάλλοντο ὑφ' ὑμῶν εἰσφοραὶ διὰ τὸν κλάδον στρατεύσεως, δύνασθε, ἀπευθυνόμενοι εἰς τὴν ἁρμοδίαν ὑπηρεσίαν ἐσόδων τοῦ Ι.Κ.Α., νὰ ἐπιδιώξητε τὴν ἐπιστροφὴν τούτων, ὡς ἀχρεωστήτως καταβληθεισῶν. (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 5611/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας*).

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΙΣ ΓΕΩΡΓΙΚΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΝ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ Α.Ν. 539/1945 ΠΕΡΙ ΑΔΕΙΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν). *Ἀν. ὑποκειμένης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλου τοῦ ἀγροκτήματος Πύργος Βασιλίσσης πρὸ τῆς λήψεως τῆς ἐτησίας ἀδείας, ὑφίσταται ὑποχρέωσις καταβολῆς τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 539/1945 ἀποζημιώσεως.*

Νομικοῦ Συμβουλίου Τμ. Α'

Γνωμ. 604/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Σταυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Α. Καλλέργης*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Χατζηδάκης, Α. Ἀλεξίου, Ε. Σαμιαλέας, Δ. Λέκκας, Σύμβουλοι, Π. Σοφιανόπουλος, Δ. Ζώρας, Πάρεδροι

Εἰς τὸ ἐρώτημα τὸ Ν.Σ.Κ. ἐγνωμοδότησε ὁμοιοφώνως ὡς ἀκολούθως: Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 630 ἀπὸ 29/4.1955 γνωμοδοτήσεώς του ἐγνωμοδότησεν, ὅτι οἱ ἐργάται τῆς γεωργικῆς ἐπιχειρήσεως ἀγρόκτημα Πύργου Βασιλίσσης, ἀπολυόμενοι λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως, δὲν δικαιοῦνται τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 5 § 5 ν. 539/1945 ἀποζημιώσεως, ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ τῆς συμβάσεως πρὸ τῆς λήψεως τῆς ἐτησίας ἀδείας, ὡς, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 ἰδίου νόμου, ἐξαιρουμένων τῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς των, ἀλλ' οὔτε καὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 666 - 667 τοῦ Α.Κ. προβλεπομένης, διότι εἶναι ἑτέρα ἡ λειτουργία τῶν διατάξεων αὐτῶν τοῦ Κώδικος. Περὶ πάντων αὐτῶν ἡ Διοίκησις ἂς συμβουλευθῇ τὴν διαμνημονευθεῖσαν γνωμοδότησιν τοῦ Ν.Σ.Κ., ἣν μνημονευομένην ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἐρωτήματι ἔχει ὑπ' ὄψιν της.

Τὸ τεθὲν ἤδη ἐρώτημα ἀφορᾷ εἰς τὸ ἂν ἡ ἰδία προσήκῃ λύσις καὶ προκειμένης καταγγελίας ὑπαλλήλων ἀνηκόντων εἰς τὸ διοικητικὸν προσωπικὸν τῆς γεωργικῆς ταύτης ἐπιχειρήσεως.

Ἐπὶ τούτου ἔστωσαν τὰ ἀκόλουθα:

Ὁ νόμος 539/1945 ἐφαρμόζεται, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1 § 1, ὑπὲρ τῶν ἀντὶ μισθοῦ ἀπασχολουμένων εἰς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐργασίας, ἀσκουμένας ἐπὶ κέρδει βιομηχανικῆς, βιοτεχνικῆς καὶ ἐμπορικῆς φύσεως, διενεργείας μεταφορῶν κλπ. Δὲν ἐφαρμόζεται κατὰ τὴν § 2 ἰδίου ἄρθρου ὑπὲρ τῶν προσώπων τῶν ἀντὶ μισθοῦ ἀπασχολουμένων εἰς τὰς ναυτιλιακάς, τὰς ἁλιευτικάς, τὰς γεωργικάς, κτηνοτροφικὰς ἢ δασικὰς ἐπιχειρήσεις, ὡς καὶ ὑπὲρ τοῦ οἰκοσίτου, ὑπηρετικοῦ ἢ ἄλλου, προσωπικοῦ, ὡς πρὸς ὃ ὑφίστατο δυνατότης ἐπεκτάσεως διὰ νόμων τούτου.

Ὡς πρὸς τὰς γεωργικὰς ἐπιχειρήσεις δὲν ἔχει εἰσέτι ἐπεκταθῇ (πλὴν τῶν μισθωτῶν βουστασίων καὶ λαχανοκηπουρῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Περιχώρων, περὶ ὧν ἴδε σχετικὸν Διάταγμα ἐν ΕΕΔ, τόμος 8, σελ. 39),

Ὁ νόμος 539/1945, τόσαν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς ἐφαρμόζεται, ὅσον καὶ εἰς ἐκείνας, δι' ἃς θεσπίζει δυνατότητα ἐπεκτάσεως τῆς ἐφαρμογῆς του, οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν ἢ μόνον καθ' ὅσον ἀναφέρεται εἰς τὸ μέτρον τῆς χορηγουμένης ἀδείας. Καὶ ἡ ρυθμίζουσα τὸ αὐτὸ θέμα Διεθνὴς Σύμβασις ἀριθ. 52/1938, κυρωθεῖσα διὰ τοῦ ν. 2081/1952, προσδιορίζει λεπτομερῶς ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτῆς τὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς αὐτὴ ἐφαρμόζεται, εἰς ἃς ὅμως δὲν περιλαμβάνονται, ἐκτὸς ἄλλων, καὶ αἱ γεωργικαὶ τοιαῦται.

Ὅτι δὲν εἶναι ἐφαρμοστέος ὁ νόμ. 539/1945 εἰς διοικητικὸν ὑπάλληλον παρέχοντα τὴν ἐργασίαν του εἰς γεωργικὴν ἐπιχείρησιν καθιστᾷ διαυγέστερον ἡ ὅλη οἰκονομία τοῦ νόμου. Πράγματι, ὡς ἐξ αὐτοῦ συνάγεται, τὸ κριτήριον ἐφαρμογῆς του ἢ μὴ τοποθετεῖται θεμελιωδῶς ἐπὶ τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἐνῷ δηλαδὴ διὰ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 1 αὐτοῦ προσδιορίζεται ὁ κύκλος τῶν ἐπιχειρήσεων, εἰς ἃς ἐφαρμόζεται οὗτος (βιομηχανικαί, ἐμπορικαὶ κλπ.) καὶ εἰς ἃς δὲν καταλέγονται αἱ γεωργικαί, διὰ τῆς § 2 παρέχεται ἐξουσιοδότησις ἐπεκτάσεώς του καὶ εἰς τὰς γεωργικάς, ναυτιλιακὰς κλπ. ἐπιχειρήσεις.

Κατόπιν τούτου τὸ πρόβλημα ἀναλύεται εἰς τὸ ἂν μισθωτὸς τις, οὐχὶ χειρωνακτικήν, ἀλλ' ὑπαλληλικὴν ἐργασίαν παρέχων εἰς γεωργικὴν ἐπιχείρησιν, δύναται νὰ θεωρηθῇ καλυπτόμενος ὑπὸ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου.

Τοῦτο εἶναι ἀδιανόητον. Διότι διὰ τοιαύτης ἑρμηνείας θὰ ἐτίθεντο ἐννοιολογικὰ κριτήρια, ἅτινα δὲν ἠθέλησεν ὁ νόμος.

Ὁ παρέχων τὴν ἐργασίαν του εἰς γεωργικὴν ἐπιχείρησιν, εἴτε ἐργάτης εἶναι οὗτος, εἴτε ὑπάλληλος, εἶναι ἐντεταγμένος εἰς ἐπιχείρησιν, μὴ προβλεπομένην θετικῶς ἐν τῇ § 1 ἐν ἄνω, ἐν ᾗ ἀντιθέτως κατονομάζονται μόνον αἱ ἐμπορικαί, βιομηχανικαὶ κλπ. ἐπιχειρήσεις.

Οὐδεμίαν θὰ εἶχεν ἀξίαν, θὰ ἦτο δὲ καὶ ἀπροσφόρου νὰ σκεφθῇ τις, ὅτι, ἀφοῦ ὁ ὑπάλληλος καὶ μάλιστα ἐν γραφείῳ ἐργαζόμενος ὡς διοικητικὸς ἢ ἐπὶ τῶν βιβλίων κλπ. παρέχει ἐργασίαν καθ' ἑαυτὴν δυναμένην νὰ ὑπαχθῇ εἰς γενικὰ πλαίσια, ἤτοι τοιαύτην, ἣν παρέχει πᾶς ὑπάλληλος γραφείου οἱασδήποτε ἐπιχειρήσεως, οὗτος καλύπτεται ὑπὸ τοῦ νόμ. 539/1945, διότι δὲν εἶναι τοῦτο τὸ κρίσιμον, ἀλλὰ τὸ νὰ ἀνιχνεύσῃ τις εἰς δεδομένην ἐπιχείρησιν στοιχεῖα προσδιορίζοντα αὐτὴν ὡς ἐμπορικήν, βιομηχανικὴν κλπ., οἷα ὅμως ἀπουσιάζουν παρὰ τῇ ὑπ' ὄψιν ἐπιχειρήσει τοῦ ἀγροκτήματος Πύργου τῆς Βασιλίσσης.

Μετὰ πάντα ταῦτα καὶ διὰ τοὺς ἐκτεθέντας ἐν τῇ προγενεστέρᾳ γνωμοδοτήσει τοῦ Συμβουλίου τούτου λόγους, ὑποκειμένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως εἴτε ἐργάτου, εἴτε ὑπαλλήλου τοῦ ἀγροκτήματος Πύργος τῆς Βασιλίσσης, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ νόμ. 539/1945 καὶ ἑπομένως οὐδεμία ἐπὶ τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ ὀφείλεται ἀποζημίωσις.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Νόμου 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων»(ΕΕΔ 14, 502) ὁρίζει τὰ ἑξῆς:

1. Ὁ καταγγέλλων τὴν σχέσιν ἐργασίας ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς προθεσμίας 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας εἰς τὸν ἀπολυόμενον ἀναγγείλῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσαν καταγγελίαν εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὡς καὶ εἰς τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ὅπερ ὑποχρεοῦται νὰ πρωτοκολλήσῃ ταύτην αὐθημερόν.

Εἰς ἃς περιφερείας δὲν ὑπάρχει Ὑπηρεσία Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὡς καὶ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ἡ ἀναγγελία γίνεται εἰς τὴν πλησιεστέραν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν.

2. Ἡ ἀναγγελία ἐνεργεῖται διὰ τῆς παραδόσεως ἀντιγράφου τοῦ ἐγγράφου καταγγελίας εἰς τὰς Ὑπηρεσίας τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν προηγουμένην παράγραφον, ἁρμοδία δὲ Ὑπηρεσία τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας ὁρίζεται τὸ τοῦ τόπου ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ.

3. Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται εἰς ἀναγγελίαν καὶ ὅταν ἡ σχέσις ἐργασίας λύηται οὐχὶ συνεπείᾳ καταγγελίας, ἀλλ' ἐξ ἄλλου λόγου, ἤτοι διὰ τῆς παρόδου τοῦ συμπεφωνημένου χρόνου εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς συμβάσεως διαρκείας ὡρισμένου χρόνου ἢ ὁσάκις προκύπτει τοιαύτη διάρκεια ἐκ τοῦ δηλωθέντος σκοποῦ ἐργασίας ἢ διὰ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ἔργου εἰς τὴν περίπτωσιν συμβάσεως ὡρισμένου ἔργου.

Ἡ ἀναγγελία εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἐνεργεῖται διὰ παραδόσεως εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὡς καὶ τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας ἢ ἄλλως εἰς τὴν πλησιεστέραν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν ἐγγράφου, περιλαμβάνοντος τὰ δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὁρισθησόμενα στοιχεῖα.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκ τοῦ ἑδαφ. β' τῆς § 3 τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 9 τοῦ ν. 3198/1955 ἐξουσιοδοτήσεως ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 31512/2009 τῆς 12 Μαΐου 1955 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 14, 672), ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁρίζομεν, ὅπως ἡ εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ τὸ οἰκεῖον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας ὑποβαλλομένη ἀναγγελία λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, εἴτε αὕτη ἐνεργεῖται διὰ παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, συμφώνως πρὸς τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Ν. 3198/1955, εἴτε δι' αὐτοτελοῦς ἐγγράφου, συμφώνως πρὸς τὴν § 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου, περιλαμβάνῃ τὰ κάτωθι στοιχεῖα:

1. Τίτλον τῆς ἐπιχειρήσεως, διεύθυνσιν, ὡς καὶ εἶδος κύκλου ἐργασιῶν αὐτῆς.

2. Ὀνοματεπώνυμον, ὄνομα πατρός, ὡς καὶ διεύθυνσιν τοῦ μισθωτοῦ, οὗτινος κατηγγέλθη ἡ σχέσις ἐργασίας.

3. Εἶδος ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ.

4. Χρονικὴν διάρκειαν τῆς καταγγελθείσης σχέσεως ἐργασίας, χρονολογικῶς προσδιοριζομένην.

5. Μισθὸν ἢ ἡμερομίσθιον κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας. Ὡς τοιοῦτος λογίζονται αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως.

6. Ὀργανισμὸν κυρίας ἀσφαλίσεως, εἰς ὃν τυγχάνει ἠσφαλισμένος ὁ ἀπολυθείς, καὶ αὔξοντα ἀριθμὸν βιβλιαρίου.

7. Οἰκογενειακὴν κατάστασιν.

Συμπλήρωσις τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐγένετο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14471/4655/1956, κατωτέρω, σ. 921, δημοσιευομένης τοιαύτης.

Ὡς ὅμως ἐξηγεῖται καὶ ἐν σχετικῷ ἐγγράφῳ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας (ΕΕΔ 14, 1291), ἡ ἄνω ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ Ν. 3198/1955, ἀφορᾷ εἰς τὰς περιπτώσεις λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, λόγῳ λήξεως τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἢ περατώσεως τοῦ ἔργου, περὶ ὧν ἡ § 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Ν. 3198/1955, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς τοιαύτας, περὶ ὧν ἡ § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, δι' ἃς ἡ ἀναγγελία ἐνεργεῖται διὰ παραδόσεως ἀντιγράφου τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας εἰς τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ὃς καὶ τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Κατὰ συνέπειαν, προκειμένου περὶ τῶν τελευταίων τούτων περιπτώσεων, ἤτοι τῶν συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἰσχύουσι τὰ ἑξῆς: Ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν διὰ τῆς παραδόσεως τοῦ ἀντιγράφου τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας συντελουμένην νομότυπον καταγγελίαν,

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί ασφαλείας των εν ταις οικοδομικαίς εργασίαις απασχολουμένων εργατών και τεχνιτών.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 106 της 19 Απριλίου 1956)

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί εκδόσεως Κανονισμού προσωπικού των Κοινών Ταμείων Εισπράξεων Λεωφορείων Αυτοκινήτων κλπ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 162 της 6 Αυγούστου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις του υπ' αριθ. 3221)1955 νόμου «περί κυρώσεως της υπ' αριθ. 211)27.2.1954 πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου και συμπληρώσεως του άρθρου 3 του νόμου 2119)1952 «περί λεωφορείων κλπ.» και ιδία της § 1γ και 5 του άρθρου 8 του νόμου τούτου.

β) Την ισχύουσαν εργατικήν νομοθεσίαν.

γ) Την γνώμην του Συμβουλίου Αυτοκινήτων, διατυπωθείσαν εν τη υπ' αριθ. 957)27.12.1955 πράξει αυτού.

δ) Την γνώμην του Συμβουλίου της Επικρατείας, διατυπωθείσαν εν τη υπ' αριθ. 278)1956 πρακτικώ αυτού, κρατάσει του Ημετέρου επί των Συγκοινωνιών Υφυπουργού, αποφασίζομεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1.

Διάκρισις προσωπικού

Αι υπηρεσίαι εν γένει των κατά τον ν. 2119)1952 «περί Κοινών Ταμείων Εισπράξεων Λεωφορείων Αυτοκινήτων» διεξάγονται υπό του προσωπικού Διοικήσεως και Διαχειρίσεως και υπό του προσωπικού Κινήσεως.

Το προσωπικόν Διοικήσεως και Διαχειρίσεως απαρτίζουσιν οι λογισταί, ταμίαι, γραμματείς ή γραφείς και εν γένει το προσωπικόν των γραφείων, ως και ο ενδεδειγμένως διορισθησόμενος Διευθυντής. Το προσωπικόν Κινήσεως απαρτίζουσιν οι σταθμάρχαι και έλεγκται (προσωπικόν ελέγχου), οι οδηγοί και εισπράκτορες (προσωπικόν του λεωφορείου).

Το προσωπικόν Διοικήσεως και Διαχειρίσεως, οι σταθμάρχαι και οι έλεγκται έχουσιν εργοδότην τον Κ.Τ.Ε.Λ. Οι οδηγοί και εισπράκτορες έχουσιν εργοδότην των τον ιδιοκτήτην του εις ο εργάζονται λεωφορείου.

Οι προσλαμβανόμενοι προς διαπλήρωσιν τακτικού υπαλλήλου, κωλυομένου να εργασθή εκ τινος λόγου (ασθενείας, άδειας, αναπαύσεως, τιμωρίας) καλούμενοι «εφεδρικοί» συνάπτουν αορίστου χρόνου σύμβασιν εργασίας, οι μεν οδηγοί και εισπράκτορες μετά του ιδιοκτήτου του εις ο εργάζονται λεωφορείου, οι δε λοιποί μετά του Κ.Τ.Ε.Λ.

Άπαν το ανωτέρω προσωπικόν (Διοικήσεως, Διαχειρίσεως και Κινήσεως) υπόκειται εις την διοικητικήν και πειθαρχικήν εξουσίαν του Προέδρου και του Διοικητικού Συμβουλίου του Κ.Τ.Ε.Λ., μη εξαιρουμένων των έχόντων την ιδιότητα μετόχου του Κ.Τ.Ε.Λ. πλην της εν § 4 του άρθρου 11 διαγραφομένης περιπτώσεως.

Άρθρον 2.

Δύναμις προσωπικού Κ.Τ.Ε.Λ.

Πρατάσει του Διοικητικού Συμβουλίου εκάστου Κ.Τ.Ε.Λ. καθορίζεται εκάστοτε υπό της Γενικής Συνελεύσεως των μελών αυτού ή δύναμις του προσωπικού του Κ.Τ.Ε.Λ. (λογιστών, ταμιών, γραμματέων, γραφέων, σταθμαρχών και ελεγκτών) κατ' ειδικότητας, ή δε πλήρωσις των θέσεων τούτων συντελείται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου.

Εις ο Κ.Τ.Ε.Λ. έχει καθορισθή ή δύναμις του προσωπικού του Κ.Τ.Ε.Λ. πρό της ισχύος του παρόντος, δι' αποφάσεως της Γενικής Συνελεύσεως, δέν είναι υποχρεωτικός ο καθορισμός της δυνάμεως ταύτης.

Η πρόσληψις του τυχόν αναγκαιούντος υπηρετικού προσωπικού εκάστου Κ.Τ.Ε.Λ. γίνεται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού.

Καθ' όμοιον επίσης τρόπον γίνεται ή πρόσληψις του τε έκτακτου και εφεδρικού προσωπικού (υπαλλήλων γραφείου, σταθμαρχών και ελεγκτών) εφ' ορισμένον χρόνον και μέχρι το πολύ εξ μηνών προς αντιμετώπισιν εκτάκτων και απροβλέπτων υπηρεσιακών αναγκών του Κ.Τ.Ε.Λ.

Άρθρον 3.

Γενικά προσόντα.

Η πρόσληψις οιουδήποτε μισθωτού του Κ.Τ.Ε.Λ. είτε ως προσωπικόν Διοικήσεως, είτε ως προσωπικόν Κινήσεως επιτρέπεται μόνον εφ' όσον ούτος:

1) Κέκτηται την Ελληνικήν υπηκοότητα.

2) Εξεπλήρωσε την στρατιωτικήν αυτού υποχρέωσιν, ή νομίμως απηλλάγη ταύτης.

3) Δεν κατεδικάσθη δι' απάτην ή κλοπήν ή υπεξαίρεσιν ή κατάχρησιν εμπιστοσύνης ή πλαστογραφίαν ή δι' ύβριν ή επίθεσιν καθ' υποτροπήν.

4) Προσκομίση πιστοποιητικόν Υγειονομικής Επιδέον να αναφέρωνται και τα κατωτέρω στοιχεία, ως δικαιολογητικά της επιδοτήσεως του ανέργου:

Στοιχεία επιχειρήσεως

1. Επωνυμία
2. Αντικείμενον
3. Διεύθυνσις
4. Ονοματεπώνυμον εκπροσώπου
5. Αριθ. βιβλ. αγοράς ενσήμων (εργοδότου)

Στοιχεία απολυομένου

1. Ειδικότης (εργάτης ή υπάλληλος)
2. Αποδοχαί κατά την απόλυσιν
3. Χρονολογία προσλήψεως (επί μεταβολών ή χρονολογία της τελευταίας προσλήψεως)
4. Χρονολογία απολύσεως
5. Χρονολογία καταβολής αποζημιώσεως
6. Ποσόν αποζημιώσεως.

Σημειωτέον ότι τα στοιχεία αυτά καθωρίσθησαν διοικητικώς μόνον υπό του Οργανισμού Ανεργίας διά την διευκόλυνσιν του έργου της επιδοτήσεως των ανέργων.

Αρμοδία Υπηρεσία του Ο.Α.Α.Α. διά την υποβολήν της αναγγελίας είναι εκείνη, εντός της ασφαλιστικής περιοχής της οποίας έλαβε χώραν ή διά της καταγγελίας της σχέσεως εργασίας τερματισθείσα απασχόλησις του μισθωτού. (Βλέπε σχετικάς οδηγίας εις την υπ' αριθ. 6/1956 Εγκύκλιον του Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας, ΕΕΔ 14, 716).

Αντιθέτως προς το προηγουμένως ισχύσαν άρθρον 9 του Ν. 118/1945 ο ισχύων Ν. 3198/1955 δέν συνδέει το κύρος της καταγγελίας της σχέσεως εργασίας προς την παράλειψιν της αναγγελίας, αλλ' επιβάλλει μόνον τας εν άρθρω 5 § 4 του Ν.Δ. 2656/1953 «περί οργανώσεως του ελέγχου της αγοράς εργασίας» (ΕΕΔ 12, 1215) επιβαλλομένας ποινάς.

τραπῆς ἐξετάσεως ὁδηγῶν αὐτοκινήτων εἴτε τοῦ Ι.Κ.Α. ὅτι λόγῳ ὑγείας δὲν θεωρεῖται ἀκατάλληλος διὰ τὴν ἐργασίαν δι' ἣν προορίζεται.

Τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο ἰσχύει ἐπὶ ἓν ἔτος.

5) Τυγχάνει νομιμόφρων κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ διαβικασίαν τοῦ ἀ.ν. 516|1948.

Προκειμένου περὶ γραμματέως ἢ γραφέως ἢ εἰσπράκτορος ἄγγιστος ἡλικίαν ἐλάσσονα τῶν 24 ἐτῶν, δὲν ἰσχύει ὁ ὅρος τῆς ἐκπληρώσεως τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως ἢ νομίμου ἀπαλλαγῆς.

Ἄρθρον 4.

Εἰδικὰ προσόντα.

1. Λογιστής.

Ὁ Λογιστὴς δέον νὰ ἦ κάτοχος διπλώματος Ἀνωτέρας Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἀναγνωρισμένης ὑπὸ τοῦ Κράτους μὲ μονοετῆ τοὐλάχιστον προϋπηρεσίαν ἢ Μέσης Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἀναγνωρισμένης ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Κράτους μὲ τριετῆ προϋπηρεσίαν, ἡλικίας δὲ οὐχὶ μικροτέρας τῶν 25 ἐτῶν.

Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην διάταξιν προϋπηρεσία πιστοποιεῖται διὰ βεβαιώσεως τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ.

Προκειμένου περὶ ὑποψηφίων λογιστῶν κεκτημένων προυπηρεσίαν λογιστοῦ, μὴ ὑποκειμένην εἰς ἀσφάλισιν Ὀργανισμοῦ τινος, ἡ προϋπηρεσία των ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ βεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐπικυροῦται δεόντως.

2. Ταμίας.

Ὡς Ταμίας προσλαμβάνεται ὁ ἔχων ἡλικίαν τοὐλάχιστον 28 ἐτῶν, κάτοχος δὲ διπλώματος λογιστοῦ ἢ ἀπολυτηρίου Γυμνασίου.

Ὁ Ταμίας ὀφείλει νὰ καταθέσῃ πρὸ πάσης ἀναλήψεως ὑπηρεσίας τὴν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καθοριζομένην χρηματικὴν ἢ κτηματικὴν ἐγγύησιν ἢ ἐγγυητικὴν ἐπιστολὴν φερεγγύου προσώπου κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Προέδρου τοῦ ΚΤΕΛ, ἥτις ἐγγύησις δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 20.000. Ἡ ἐγγύησις αὕτη καταπίπτει αὐτοδικαίως ὑπὲρ τοῦ ΚΤΕΛ μέχρι τοῦ ποσοῦ τῆς προξενηθείσης εἰς τὸ ΚΤΕΛ ζημίας ὑπὸ τοῦ Ταμίου, ἔστω καὶ ἐξ ἀμελείας.

3. Γραμματεὺς ἢ Γραφεύς.

Ὡς Γραμματεὺς ἢ ὡς Γραφεὺς προσλαμβάνεται ὁ κάτοχος ἀπολυτηρίου Γυμνασίου ἢ ἰσοτίμου τάξεως Μέσης Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἢ τοιαύτης Πρακτικοῦ Λυκείου ἀναγνωρισμένων ὑπὸ τοῦ Κράτους, ἄγων δὲ ἡλικίαν οὐχὶ ἐλάσσονα τῶν 18 ἐτῶν.

4. Σταθμάρχης.

Ὡς Σταθμάρχης προσλαμβάνεται ὁ κάτοχος ἐνδεικτικοῦ τετάρτης τάξεως ὀκταταξίου Γυμνασίου ἢ ἀντιστοίχου τάξεως Μέσης Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἢ Πρακτικοῦ Λυκείου ἀναγνωρισμένων ὑπὸ τοῦ Κράτους, ἡλικίας δὲ οὐχὶ ἐλάσσονος τῶν 25 ἐτῶν καὶ ἀνωτέρας τῶν 55, διὰ τοὺς τὸ πρῶτον προσλαμβανομένους εἰς οἱονδήποτε ΚΤΕΛ.

Ὡς Σταθμάρχης δύναται νὰ προσληφθῇ καὶ ὁ κάτοχος ἀπολυτηρίου ἑξαταξίου Δημοτικοῦ Σχολείου μὲ ὀκταετῆ τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν ὁδηγοῦ λεωφορείου ἐπιταγμένου εἰς τὸ ΚΤΕΛ ἢ πενταετῆ τοιαύτην ἐλεγκτοῦ παρὰ ἑτέρῳ κοινῷ Ταμείῳ ἢ τῷ ΚΤΕΛ ταύτῳ. Ἡ πλήρωσις κενῆς θέσεως Σταθμάρχου ἐνεργεῖται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κατ' ἐκλογὴν μεταξὺ τῶν ἐλεγκτῶν ἢ ὁδηγῶν τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα ταῦτα.

5. Ἐλεγκτής.

Ὡς ἐλεγκτὴς προσλαμβάνεται ὁ κάτοχος ἐνδεικτικοῦ τετάρτης τάξεως ὀκταταξίου Γυμνασίου ἢ ἀντιστοίχου τάξεως Πρακτικοῦ Λυκείου ἢ Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἀναγνωρισμένων ὑπὸ τοῦ Κράτους, ἡλικίας δὲ οὐχὶ ἐλάσσονος τῶν 25 ἐτῶν καὶ ἀνωτέρας τῶν 50, διὰ τοὺς τὸ πρῶτον προσλαμβανομένους εἰς οἱονδήποτε ΚΤΕΛ.

Ὡς ἐλεγκτὴς δύναται νὰ προσληφθῇ καὶ κάτοχος ἀπολυτηρίου 6|ξίου Δημ. Σχολείου μὲ πενταετῆ τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν ὁδηγοῦ ἢ πενταετῆ τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν εἰσπράκτορος.

Ἡ πλήρωσις κενῆς θέσεως ἐλεγκτοῦ ἐνεργεῖται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κατ' ἐκλογὴν μεταξὺ τῶν ὁδηγῶν καὶ εἰσπρακτόρων τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα ταῦτα.

Ὡς Σταθμάρχης ἢ Ἐλεγκτὴς δὲν δύναται νὰ ὑπηρετῇ Ἰδιοκτήτης ἔστω καὶ κατὰ προσωρινὸν λεωφορείου αὐτοκινήτου.

6. Ὁδηγός.

Ὁ ὑπὸ τοῦ λεωφορειούχου προσλαμβανόμενος ὁδηγὸς δέον, πρὸς τῇ ἀδείᾳ τοῦ ὁδηγοῦ ἀντιστοίχων λεωφορείων, νὰ ἦ ἡλικίας οὐχὶ ἐλάσσονος τῶν 25 ἐτῶν, πρὸς δὲ ἦ ἐφωδιασμένος διὰ βεβαιώσεως τῆς οἰκείας ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, ὅτι δὲν παιεῖται χρῆσιν ναρκωτικῶν, οὔτε ρέπει πρὸς τὴν μέθην, οὐδὲ ἔχει καταδικασθῇ τρὶς τοὐλάχιστον διὰ τραυματισμὸν προσώπων κατὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ὑπηρεσίας του ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ ἀποδεδειγμένης διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ βεβαίωσις αὕτη, ἄνευ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ πρόσληψις ὁδηγοῦ, ἀφορᾷ καὶ τοὺς ἤδη ὑπηρετοῦντας, πλὴν τῆς καταδίκης διὰ τραυματισμόν.

7. Εἰσπράκτωρ.

Ὁ ὑπὸ τοῦ λεωφορειούχου προσλαμβανόμενος εἰσπράκτωρ δέον νὰ ἦ ἡλικίας οὐχὶ ἐλάσσονος τῶν 18 ἐτῶν, κάτοχος ἀπολυτηρίου ἑξαταξίου Δημοτικοῦ Σχολείου, ἄνευ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται αὐτῷ ἡ ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος.

Οἱ εἰσπράκτορες ὑποχρεοῦνται προσέτι διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ὡς ἄνω ἀδείας ἐργασίας παρὰ τῷ ΚΤΕΛ, ὅπως προσαγάγωσι πρὸς τὸ ΚΤΕΛ ἐγγυητικὴν ἐπιστολὴν φερεγγύου κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ προσλαμβάνοντος τούτους Ἰδιοκτήτου, καλύπτουσαν διαχείρισιν μέχρι τριῶν ἑκατοντάδων ἐργασίας των.

Ἄρθρον 5.

Ὑπηρεσία καὶ καθήκοντα ὑπαλλήλων.

Α' Εἰδικά.

1. Ὁ Λογιστής.

α) Διεξάγει τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν συνισταμένην εἰς τὴν καθ' ἑκάστην κατόπιν σχετικοῦ ἐλέγχου ἐγγραφὴν τῶν εἰσπράξεων, πληρωμῶν, δοσοληψιῶν καὶ τῶν πάσης φύσεως στατιστικῶν στοιχείων ἐκμεταλλεύσεως, τηρῶν ἐνήμερα καὶ πρόσφορα πρὸς ἔλεγχον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὰ βάσει τῆς § 1)β τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 2119|1952 καθοριοθησόμενα λογιστικὰ βιβλία κλπ.

β) Ἐπιμελεῖται τῆς ἐκδόσεως γραμματίων εἰσπράξεως ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν λεωφορείων, ἐξ ἀναλήψεων τῶν παρὰ Τραπέζαις καταθέσεων ἐκ προστίμων τοῦ προσωπικοῦ καὶ ἐξ οἱασθήποτε ἄλλης αἰτίας.

Ἐπιμελεῖται ἐπίσης τῶν γραμματίων πληρωμῆς διὰ πᾶσαν δαπάνην τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. διὰ πληρωτέα εἰς τοὺς μετόχους ἢ εἰς τρίτους ποσά, ὡς καὶ τὰς παρὰ Τραπέζαις καταθέσεις.

γ) Τηρεῖ μισθοδοτικὰς καταστάσεις τοῦ προσωπικοῦ, καταχωρῶν δι' ἑκάστην ὑπάλληλον καὶ τὰς κεκανονισμένας ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἢ ἄλλας κρατήσεις.

δ) Ἐνεργεῖ τὴν χαρτοσήμανσιν τῶν ἐνταλμάτων καὶ λογαριασμῶν συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις.

2. Ὁ Ταμίας.

Διεξάγει ἅπασαν τὴν ταμειακὴν ὑπηρεσίαν, ἐνεργῶν τὰς εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. βάσει τῶν ὑπὸ τοῦ λογιστοῦ ἐκδιδομένων σχετικῶν ἐνταλμάτων, τηρῶν ἐνήμερα καὶ πρόσφορα πρὸς ἔλεγχον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὰ βιβλία τοῦ Ταμείου καὶ τὰ δοσηψητικὰ τούτων.

Μεριμνᾷ καθ' ἑκάστην διὰ τὴν παρὰ ταῖς Τραπέζαις καὶ εἰς τοὺς κεκανονισμένους εἰδικοὺς λογαριασμοὺς κατάθεσιν τῶν εἰσπράξεων καὶ παντὸς ποσοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸ Κ.Τ.Ε.Λ.

Τὸν Ταμίαν ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ ἓν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὁριζόμενον ὑπ' αὐτοῦ. Ἐὰν τὸ κώλυμα τοῦ Ταμίου διαρκεῖ ὑπὲρ τὸν μῆνα, ὀφείλει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον νὰ ὁρίσῃ ἀναπληρωτὴν τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. Οὗτος τοποθετεῖται εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ταμίου δι' ὅσον χρόνον δικαιολογημένως διαρκεῖ τὸ κώλυμα τοῦ Ταμίου.

3. Οἱ Γραμματεῖς ἢ Γραφεῖς.

Οἱ Γραμματεῖς ἢ οἱ Γραφεῖς εἶναι βοηθοὶ τοῦ Λογιστηρίου καὶ τοῦ Ταμείου, ἐκτελοῦντες πᾶσαν ἀνατιθεμένην

τοῦτοις σχετικὴν ἐργασίαν, ὡς καὶ τὴν ὑπηρεσίαν Γραμματείας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

4. Ὁ Σταθμάρχης.

Ὁ Σταθμάρχης ἐπιμελεῖται τῆς ἀρτίας ἐκτελέσεως τῶν δρομολογίων, τῶν τοῦ σταθμοῦ ἐργασιῶν τῶν λειτουργῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ φύλακος ἀσκῶν τὴν ἐποπτείαν ἐπὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ κινήσεως (ἐλεγκτῶν, ὁδηγῶν καὶ εἰσπρακτόρων), σημειῶν δὲ καὶ ἀναφέρων εἰς τὴν Διεύθυνσιν πᾶσαν καθυστέρησιν ἢ ἀκανονισίαν.

Ἐπιμελεῖται τῶν κλίσεων καὶ ἀναφορῶν πρὸς ἀπολογίαν.

Ἔχει ἐπίσης τὴν εὐθύνην διὰ τὴν τήρησιν τῆς καθαριότητος τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν λεωφορείων, δικαιούμενος νὰ μὴ δρομολογῇ λεωφορεῖον, ὅπερ, κατὰ τὴν κρίσιν του, δὲν πληροῖ τοὺς ὅρους καθαριότητος, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν πληρεστέραν ξυπηρέτησιν τῶν ἐνδιαμέσων στάσεων.

Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν συρροῆς ἀναμενόντων ἐπιβατῶν, ὁ Σταθμάρχης ὀφείλει νὰ ἀντιμετωπίζῃ συντόνως πᾶν ἐνδεχόμενον πλημμελοῦς ξυπηρετήσεως τοῦ κοινοῦ, λαμβάνων τὰ προσήκοντα μέτρα διὰ τὴν κατὰ τὴν σειρὰν προσέλευσιν ἐπιβάσεων τῶν ἀναμενόντων ἐπιβατῶν. Ἐὰν ἡ συρροὴ ἐπιβατῶν εἶναι ἀσυνήθης καὶ ὀφείλεται εἰς ἔλλειψιν ἑνὸς ἢ πλειόνων λεωφορείων τῆς γραμμῆς ἢ εἰς αἰσθητὴν ἄλλην αἰτίαν, ὁ Σταθμάρχης συμπληροῖ τὰ κενὰ δι' ἐφεδρικῶν λεωφορείων, κατόπιν σχετικῆς συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ἢ ἀμέσως ὑπὸ ἰδίαν του εὐθύνην, ἐὰν ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐπιγόντος καθιστᾷ ἀνεφίκτων τοιαύτην συνεννόησιν. Ἐπίσης ὁ Σταθμάρχης ἐλέγχει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιβατῶν.

5. Ὁ Ἐλεγκτής.

Κύριον καθῆκον τοῦ ἐλεγκτοῦ εἶναι ἡ διαπίστωσις τῆς ὑπὸ τοῦ εἰσπράκτορος χορηγήσεως εἰσιτηρίων εἰς πάντας τοὺς ἐπιβάτας τοῦ λεωφορείου κατόπιν διενεργείας ἐλέγχου τῶν εἰς τούτους χορηγηθέντων εἰσιτηρίων ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὰς ἐνδείξεις τοῦ ὑπὸ τοῦ εἰσπράκτορος τηρουμένου δελτίου ἐλέγχου εἰσιτηρίων, ὁ ἔλεγχος τῶν κεντημένων δελτίων ἐλευθέρας κυκλοφορίας, ἡ ἐπίβασις τῶν σχετικῶν κλήσεων πρὸς ἀπολογίαν, ὡς καὶ ἡ αὐθημερὸν ἢ τὸ πολὺ τὴν ἐπομένην ἀναφορὰ εἰς τὴν Διεύθυνσιν πάσης κατὰ τὸν ἔλεγχον παρατηρηθείσης ἀνωμαλίας ἢ ἄλλων τοιούτων σχετικῶν μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας ὁδηγοῦ καὶ εἰσπράκτορος.

Ἐπίσης ἐλέγχει τοὺς ὁδηγοὺς καὶ τοὺς εἰσπράκτορα διὰ τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας των τήρησιν τῶν ἐκάστοτε ἰσχυουσῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐντελουμένης διαδρομῆς ὁ ἐλεγκτὴς ἐκτελεῖ καὶ χρέη σταθμάρχου, ὅπου παρίσταται ἀνάγκη πρὸς τοῦτο.

Δύναται ἐπίσης ν' ἀναπληρώσῃ ἁπάντα ἢ κωλυομένων σταθμαρχῶν ἐπιλοῇ τοῦ προέδρου τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., εἶναι δὲ συνεπιβάτης μετὰ τοῦ σταθμάρχου διὰ τὴν πληρεστέραν ξυπηρέτησιν τῶν ἐνδιαμέσων στάσεων.

6. Ὁ ὁδηγός.

Ὁ ὁδηγός, πλὴν τῆς κανονικῆς ὁδηγήσεως, ὑποχρεοῦται, συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις νόμων, διαταγμάτων, κανονισμῶν καὶ ἀποφάσεων, ὡς καὶ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἐπιβαλλομένων γνώσεων αὐτοῦ, εἰς πᾶσαν ἐπιμελῆ ἐνέργειαν διὰ τὴν ἀσφαλῆ κυκλοφορίαν καὶ καλὴν συντήρησιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὁδηγουμένου λεωφορείου, πᾶσαν ἐλάσσων τοῦ ὁποίου ἐπιτρεάζουσαν τὴν καλὴν λειτουργίαν του, ὀφείλει νὰ γνωστοποιῇ ἀμέσως εἰς τὸν ἐλεγκτὴν ἢ τὸν σταθμάρχην τῆς γραμμῆς καὶ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ λεωφορείου. Ἐπίσης ἐπαγρυπνεῖ καὶ ἐλέγχει τὴν τήρησιν τῆς καθαριότητος τοῦ λεωφορείου, ὑποχρεούμενος ν' ἀναφέρῃ πᾶσαν σχετικὴν παράλειψιν.

7. Ὁ εἰσπράκτωρ.

Ὁ εἰσπράκτωρ ὑποχρεοῦται εἰς κανονικὴν χορήγησιν εἰσιτηρίων, καταβάλλων πᾶσαν ἐπιμέλειαν πρὸς ἀποφυγὴν μεταφορᾶς ἐπιβατῶν ἄνευ πληρωμῆς κομίστρου, ἐξασκῶν τὸν κατὰ τὰς ἐκάστοτε κειμένας διατάξεις ἐφοδιασμένων διὰ δελτίου ἐλευθέρας κυκλοφορίας. Ὀφείλει ἐπίσης νὰ καταχωρῇ εἰς τὸ τόμιμα ἑκάστης ἁπλῆς διαδρομῆς ἢ εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. διοριζόμενα δι' ἑκάστην γραμμὴν σημεῖα ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ τηρουμένῳ δελτίῳ ἐλέγχου εἰσιτηρίων, ἰδιαιτέρου δι' ἑκάστου εἰσπράκτορα, τὸν ἀριθμὸν τοῦ τελευταίου τῶν κατὰ τὴν διαδρομὴν διατεθέντων εἰσιτηρίων ἑκάστης κατηγορίας.

Τὰς ἐκ τῆς διαθέσεως τῶν εἰσιτηρίων εἰσπραχθείσας ὀφείλει ὁ εἰσπράκτωρ νὰ παραδίδῃ εἰς τὸ Ταμεῖον κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν προέδρων τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. καθοριζομένας ὥρας.

Ὁ εἰσπράκτωρ ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας του, νὰ διατηρῇ τὴν καθαριότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ λεωφορείου, ἤτοι ὑαλοπινάκων, τοιχωμάτων, καθισμάτων καὶ δαπέδου, ἐν περιπτώσει δὲ ὑποφύσεως ἀνάγκης νὰ βοηθῇ τὸν ὁδηγὸν κατὰ τὰς ὁδηγίας τούτου.

Ἐν περιπτώσει βλάβης τοῦ λεωφορείου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κανονικῆς κυκλοφορίας του, ὅ τε ὁδηγὸς καὶ ὁ εἰσπράκτωρ αὐτοῦ ὑποχρεοῦνται, ὅπως καταβάλλωσι πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ἀνόρθωσιν, κατὰ τὸ δυνατόν ἐπιτοπίως, τῆς γενομένης βλάβης καὶ ἐπαναλειτουργίαν τοῦ λεωφορείου.

Οἱ εἰσπράκτορες ὑπεραστικῶν λεωφορείων ὑποχρεοῦνται νὰ ἐπιμελῶνται τῆς κανονικῆς καὶ ἀσφαλοῦς τοποθετήσεως καὶ τακτοποιήσεως τῶν ἀποσκευῶν τῶν ἐπιβατῶν.

Β'. Γενικά.

8. Ἅπαν τὸ προσωπικὸν κινήσεως δέον νὰ συμπεριφέρεται εὐγενῶς πρὸς τὸ ἐπιβατικὸν κοινόν, νὰ τηρῇ εὐπρέπειαν καὶ τάξιν καὶ παρέχῃ προθύμως πᾶσαν πληροφορίαν. Συνομιλίαι τοῦ προσωπικοῦ καὶ ἀστεϊσμοὶ μεταξὺ των κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδρομῆς τοῦ λεωφορείου ἀπαγορεύονται.

9. Πᾶν ὅ,τι ἀνευρίσκεται ἐντὸς τῶν λεωφορείων ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν καὶ ἀνήκει εἰς ἐπιβάτην, δέον νὰ παραδίδηται ἀμελλητὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. Συμπίπτουσι εἶναι καὶ οἱ ὑπάλληλοι, οἵτινες καίτοι γνωρίζοντες τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ ἀπολεσθέντος πράγματος, συγκαλύπτουσι ταύτην.

10. Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ διάθεσις εἰσιτηρίων εἰς τὰ ἐπιβατικὰ κοινόν, ἂν οἱ ἀριθμοὶ στελέχους δὲν σημειοῦνται εἰς τὸ οἰκεῖον δελτίον ἐλέγχου εἰσιτηρίων.

Ἄρθρον 6

Στολαί:

Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των οἱ ὑπάλληλοι τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως φέρουσιν εἰδικὴν στολήν. Αἱ στολαὶ τοῦ προσωπικοῦ εἶναι οἱ ὁριζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 3216)1955, ἤτοι:

1) Μία θερινὴ ἐνιαυσίου χρήσεως.
2) Μία χειμερινὴ διετοῦς χρήσεως.
3) Μία χειμερινὴ χλαῖνα τριετοῦς χρήσεως.

Πᾶσα στολὴ συμπληροῦται διὰ τοῦ πιλικίου. Τὰ τοῦ τύπου, χρώματισμοῦ καὶ ποιότητος τῶν στολῶν καθορίζωνται ὡς ταῦτα, διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 188601)9.8.1954 καὶ 203316)15.10.1954 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Συγκοινωνιῶν καὶ Ἐργασίας, ὁρισθησομένων ὡς καὶ τῆς ὑπ' ὑπ' ἀριθ. 160669)1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑφυπουργοῦ Συγκοινωνιῶν, δυναμένων τῶν ἀποφάσεων ταύτων νὰ συμπληρωθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων, ἡ δὲ δαπάνη τῶν στολῶν βαρύνει τὰ γενικὰ ἔξοδα τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ.

Ἄρθρον 7

Σχολαί:

Μετὰ τὴν ἵδρυσιν τῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ νόμου 2119)1952 προβλεπομένων σχολῶν προσωπικοῦ, οἱ προσλαμβανόμενοι παρὰ τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. ὡς ὑπάλληλοι τῶν ἐξωτερικῶν ὑπηρεσιῶν (σταθμάρχαι, ἐλεγκταὶ) ὡς καὶ οἱ ὑπὸ τῶν μετόχων προσλαμβανόμενοι ὁδηγοὶ καὶ εἰσπράκτορες, δέον ἀπαραιτήτως νὰ ὦσιν ἐφωδιασμένοι δι' ἐνδεικτικοῦ τῶν σχολῶν τούτων, βεβαιοῦντος τὴν γενομένην ἐκπαίδευσιν, τὴν εἰδικότητα ὡς καὶ τὴν εὐδόκιμον ἐξέτασιν τοῦ ἐκπαιδευθέντος.

Οἱ πρὸ τῆς ἱδρύσεως τῶν σχολῶν τούτων ὑπηρετοῦντες εἰς τὸ Κ.Τ.Ε.Λ. σταθμαρχοελεγκταὶ ὡς καὶ οἱ ὁδηγοὶ καὶ οἱ εἰσπράκτορες λεωφορείων ὑποχρεοῦνται νὰ φοιτήσωσιν εἰς τὴν σχολὴν ταύτην πρὸς μετεκπαίδευσιν καὶ νὰ ἐξέλθωσι ταύτης μετ' εὐδοκίμων ἐξετάσεων ἐντὸς προθεσμίας καθοριζομένης ὑπὸ τοῦ ἐκδιδομένου διατάγματος ἱδρύσεως τῶν σχολῶν.

Ἄρθρον 8

Γενικαὶ διατάξεις

1. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὸ ὑπηρετοῦν προσωπικὸν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ

παρόντος, εξαιρέσει των σταθμαρχών και ελεγκτών, δι' ούς ισχύει το τελευταίον εδάφιον της § 5 του άρθρου 4.

2. Οι εισπράκτορες οφείλουσι να καταθέτωσιν εις το Κ.Τ.Ε.Λ. καθ' εκάστην, άκραίαν την είσπραξιν της προτεραίας.

3. Αι ώραι παραδόσεως εκάστης ομάδος προσωπικού αστικών λεωφορείων καθορίζονται υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του Κ.Τ.Ε.Λ. και αναρτώνται εις πινακίδας θεσομένας υπό του Υπουργείου Εργασίας ανά εξάμηνον, εις εμφανές μέρος των οικείων γραφείων εκάστου Κ.Τ.Ε.Λ.

4. Ο λογιστής αστικού Κ.Τ.Ε.Λ παραδίδει εις τους εισπράκτορας τας καταστάσεις και τα εισιτήρια άτινα προμηθεύεται εκ του Οργανισμού Ελέγχου των δι' Αυτοκινήτων Συγκοινωνιών (Ο.Ε.Α.Σ.), απαγορευομένης της προμηθείας τοιούτων εξ άλλης πηγής.

Εάν ο ταμίας δεν παρελάβη παρά του εισπράκτορος τας είσπράξεις του λεωφορείου εντός 20 λεπτών της ώρας, ο εισπράκτωρ δύναται να καταθέση ταύτας την επομένην εις τον ταμίαν, τούτου υποχρεουμένου να τας παραλάβη αμελλητί και απροφασίστως.

5. Κατά την έναρξιν και λήξιν των δρομολογίων αστικών γραμμών διατίθεται υπηρεσιακόν λεωφορείον διά την μεταφοράν του προσωπικού κατά τα ειδικώτερον δι' αποφάσεως του Υπουργείου Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων ορισθησόμενα.

Επιβολή ποινών.

Άρθρον 9.

Γενικά.

Αποτελεί παράβασιν του διά του παρόντος διατάγματος εκδοθησομένου κανονισμού, κολαζομένη πειθαρχικώς και ανεξαρτήτως των προβλεπομένων υπό της κειμένης νομοθεσίας διοικητικών ή ποινικών κυρώσεων, πάσα πράξις υπαλλήλου διοικήσεως ή κινήσεως αντικειμένη εις τον κανονισμόν τούτον, ή πλημμελής εκτέλεσις των υπό τούτου διαγραφομένων καθηκόντων του υπαλλήλου, ως και πάσα εξ ολιγωρίας, αμελείας ή απειθαρχίας παράλειψις πράξεως ή ενεργείας οφειλομένης εκ των ως είρηται καθηκόντων.

Άρθρον 10.

Είδος επιβαλλομένων ποινών.

1. Αι επιβαλλόμεναι εις άπαν το προσωπικόν του τε Κ.Τ.Ε.Λ. και του εις αυτό εντεταγμένου προσωπικού των λεωφορείων ποιναί είναι οι ακόλουθοι:

α) Επίπληξις.

β) Πρόστιμον μέχρι του ¼ του ημερομισθίου εκάστου μισθωτού δι' εκάστην ημέραν και μέχρι 2 ημερών.

γ) Αργία μέχρι 3 ημερών.

δ) Αργία μέχρι 15 ημερών.

ε) Αργία μέχρις ενός μηνός.

αι) Οριστική απόλυσις.

2. Οι δι' αργίας τιμωρούμενοι στερούνται των αντιστοίχων εις τας ημέρας ταύτας αποδοχών των.

3. Τα επιβαλλόμενα πρόστιμα κατατίθενται εις την Τράπεζαν της Ελλάδος επ' ονόματι της Εργατικής Εστίας.

4. Οι τιμωρούμενοι δι' αργίας οφείλουν κατά την διάρκειαν της ποινής της αργίας να έχωσι καταθέσει την άδειαν αυτών εις τον αρμόδιον πρόεδρον του Κ.Τ.Ε.Λ.

Άρθρον 11.

Αρμοδιότης διά την επιβολήν ποινών.

1. Τας ποινάς του άρθρου 10, περιπτώσεις α, β και γ, επιβάλλει ο πρόεδρος του οικείου Κ.Τ.Ε.Λ.

Τας ποινάς του αυτού άρθρου, περίπτωσις δ', επιβάλλει το Διοικητικόν Συμβούλιον του οικείου Κ.Τ.Ε.Λ., εις ο συμμετέχει, κατά την επιβολήν των ποινών, και εκπρόσωπος των μισθωτών οριζόμενος μετά αναπληρωτού υπό της οικείας Ομοσπονδίας ή Οργανώσεως.

Τας ποινάς των περιπτώσεων ε' και στ' επιβάλλει το κατά τα άρθρον 15 Πειθαρχικόν Συμβούλιον. Το αυτό Πειθαρχικόν Συμβούλιον επιλαμβάνεται και δικάζει τας εφέσεις, ως αύται προβλέπονται εν άρθρω 14.

2. Της εκτελέσεως άπασων των πειθαρχικών αποφάσεων επιμελείται ο Πρόεδρος του οικείου Κ.Τ.Ε.Λ. προς ον κοινοποιούνται αύται αμελλητί.

3. Της πειθαρχικής δικαιοσύνης πάσης παραβάσεως επιλαμβάνεται ο τε Πρόεδρος και το Διοικητικόν Συμβούλιον του Κ.Τ.Ε.Λ., είτε αυτεπαγγέλτως, είτε κατόπιν εγγράφου καταγγελίας.

4. Προκειμένου περί σταθμαρχών και ελεγκτών, της πειθαρχικής δικαιοσύνης επιλαμβάνονται κατά τας ανωτέρω διακρίσεις το Πειθαρχικόν Συμβούλιον, ο Πρόεδρος και το Δ. Σ. του Κ.Τ.Ε.Λ., πλην των παραβάσεων εκτελέσεως συγκοινωνίας (δρομολόγια κλπ.), δι' ας είναι αποκλειστικώς αρμόδιοι διά μεν την αστικήν περιοχήν το Υπουργείον Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων και ο Ο.Ε.Α.Σ., ενεργούντες κατά τας διατάξεις του νόμου 3216|1955. Διά δε την υπεραστικήν τοιαύτην οι έκαστα-χού οικείοι Νομάρχαι εκτελούντες κατά τας διατάξεις του ν. 3200|1955.

Άρθρον 12.

Επιβαλλόμεναι ποιναί.

Α'. Η ποινή της επιπλήξεως επιβάλλεται:

1) Δι' απλάς παραβάσεις εν τη εκτελέσει των υπηρεσιακών καθηκόντων, μη συνεπιφερούσας κίνδυνον επί της ασφαλείας των μεταφορών ή διατάραξιν της εύρυθμου κυκλοφορίας των λεωφορείων ή ζημίαν των συμφερόντων του Κ.Τ.Ε.Λ.

2) Δι' απρεπή συμπεριφοράν προς συναδέλφους κατά την διάρκειαν της υπηρεσίας.

Β'. Η ποινή του προστίμου μέχρι του ½ του ημερομισθίου και μέχρι 2 ημερών επιβάλλεται: 1) Δι' υποτροπήν επί παραπτώματος, δι' ο είναι επιβεβλημένη η ποινή της περιπτώσεως Α του παρόντος, εφ' όσον δεν παρήλθε χρονικόν διάστημα πλέον των 3 μηνών από της επιβολής της διά το αυτό παράπτωμα ποινής. 2) Δι' απρεπή συμπεριφοράν προς υπάλληλον του Κ.Τ.Ε.Λ. ή προς τον εργοδότην λεωφορειούχον κατά την διάρκειαν της υπηρεσίας. 3) Διά παρημέλησιν της καθαριότητος του λεωφορείου. 4) Διά πάσαν παράβασιν της κειμένης νομοθεσίας, δι' ην προβλέπεται πταισματική ποινή.

Γ'. Η ποινή της αργίας μέχρι 3 ημερών επιβάλλεται: 1) Δι' υποτροπήν επί παραπτώματος, δι' ο είναι επιβεβλημένη η ποινή των περιπτώσεων Β' του παρόντος, εφ' όσον δεν παρήλθε χρονικόν διάστημα πλέον των 6 μηνών από της επιβολής της διά το αυτό παράπτωμα ποινής. 2) Διά βραδείαν αδικαιολόγητον προσέλευσιν εις την υπηρεσίαν ή πρόωρον εξ αυτής αποχώρησιν. 3) Δι' αμέλειαν, ραθυμίαν ή επιπολαιότητα εν τη εκτελέσει των υπηρεσιακών καθηκόντων, εξ ής προεκλήθη περιωρισμένος κίνδυνος εις την ασφάλειαν των μεταφορών ή έλαφρά διατάραξις της εύρυθμου κυκλοφορίας των λεωφορείων ή μικρά βλάβη εις τα συμφέροντα του Κ.Τ.Ε.Λ. 4) Δι' εμπρεπή συμπεριφοράν προς επιβάτην, τον Πρόεδρον ή τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Κ.Τ.Ε.Λ. 5) Διά δολίαν παράβασιν των υπηρεσιακών καθηκόντων, εξ ής προεκλήθη περιωρισμένος κίνδυνος εις την ασφάλειαν των μεταφορών ή έλαφρά διατάραξις της εύρυθμου κυκλοφορίας λεωφορείων ή μικρά βλάβη εις τα συμφέροντα του Κ.Τ.Ε.Λ. 6) Διά μη χορήγησιν εισιτηρίου εις επιβάτην του λεωφορείου, καίτοι αποδεδειγμένως εισπράχθη το αντίτιμον αύτου ως και διά μη επιστροφήν εις επιβάτην των υπολοίπων (ρέστα). 7) Δι' αδικαιολόγητον απουσίαν εκ της διατεταγμένης υπηρεσίας. 8) Διά παράβασιν του άρθρου 5 § 9 του παρόντος. 9) Διά πάσαν παράβασιν της κειμένης νομοθεσίας, δι' ην προβλέπεται ποινή πλημμελήματος ελάσσων της τριμήνου φυλακίσεως ή χρηματικής ποινής ή προστίμου μικροτέρου των 500 μεταλλικών δραχμών.

Δ'. Η ποινή της αργίας μέχρι 15 ημερών επιβάλλεται: 1) Δι' υποτροπήν επί παραπτώματος, δι' ο είναι επιβεβλημένη η ποινή της περιπτώσεως Γ' του παρόντος, εφ' όσον δεν παρήλθε χρονικόν διάστημα πλέον του έτους από της επιβολής της διά το αυτό παράπτωμα ποινής. 2) Διά δολίαν παράβασιν των υπηρεσιακών καθηκόντων, εξ ής ηπειλήθη ή ασφάλεια των μεταφορών ή η εύρυθμία της κυκλοφορίας των λεωφορείων ή ζωτικά συμφέροντα του Κ.Τ.Ε.Λ.

3) Διά μή χορήγησιν πλειόνων τοῦ ἑνὸς εἰσπραξικῶν ἐνιδόσεως, καίτοι εἰσπραχθέντος τοῦ ἀντικτίμου αὐτῶν.

4) Διά διάθεσιν εἰσπράξεως κατά παράβασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 10 τοῦ παρόντος.

Ε'. Ἡ ποινή τῆς φυλακίσεως μέχρις ἑνὸς μηνὸς ἐπιβάλλεται:

1) Δι' ὑπαιτιότητα ἐπὶ παραπτώματος δι' ὃ εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ ποινή τῆς περιπτώσεως Δ' τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον δέν παρῆλθε χρονικόν διάστημα πλέον τῶν 2 ἐτῶν ἀπό τῆς ἐπιβολῆς τῆς διά τό αὐτό παράπτωμα ποινῆς.

2) Δι' ἔργα ἐπίθεσιν κατ' ἐπιδότου, καθ' ὑπαλλήλου τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ἢ τοῦ ἐργοδότου (λεκτικήν ἢ γραπτήν) κατά τήν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας.

3) Διά προκλητικήν στάσιν εἰς τήν ἀσφάλειαν τῶν μετάφορῶν ἢ ἐντόνου διαταραχῆς εἰς τήν εὐρυθμίαν τῆς κυκλοφορίας τῶν λεωφορείων ἢ ζωτικῆς βλάβης εἰς τά συμφέροντα τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ.

4) Δι' ὑπεξαίρεσιν εἰσπράξεων, ἀποσκευῶν, ἀντικειμένων, ἐμπορευμάτων.

5) Διά πᾶσαν παράβασιν τῆς κειμένης νομοθεσίας, δι' ἣν προβλέπεται ποινή φυλακίσεως ἢ χρηματική μείζονος τῶν δύο τή περιπτώσει ἢ καί παρόντος προβλεπομένων.

6) Ἡ ποινή τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως ἐπιβάλλεται δι' ὑπαιτιότητα ἐπί παραπτώματος, δι' ὃ εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ ποινή τῆς περιπτώσεως Ε' τοῦ παρόντος καί ἐφ' ὅσον δέν παρῆλθε χρονικόν διάστημα πλέον τῶν 3 ἐτῶν ἀπό τῆς ἐπιβολῆς τῆς διά τό αὐτό παράπτωμα ποινῆς.

Ἄρθρον 13.

Τυπική διαδικασία διά τήν ἐπιβολήν ποινῶν.

1. Πρό τῆς ἐπιβολῆς οἱασδήποτε ποινῆς ὁ ἐγκαλούμενος καλεῖται εἰς ἔγγραφον ἀπολογίαν. Ἡ κλῆσις ἐπιδίδεται διά τινος τῶν ἀναβιωμένων ἢ ἐλεγκτῶν τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ἀυτιπροσώπως εἰς τόν ἐγκαλούμενον, εἴτε εἰς τήν κατοικίαν αὐτοῦ, ναστημένης προθεσμίας πρός ἀπολογίαν αὐτοῦ οὐχί ἐλάσσονος τῶν 48 ὡρῶν. Ὁ ἐγκαλούμενος δύναται νά ἐξετάζηται καί αὐτοπροσώπως, ἐφ' ὅσον ἤθελε ζητήσει τοῦτο ἢ ἐφ' ὅσον ἤθελε κλοθῆ πρός τοῦτο.

2. Ἡ καταγινωσκουσα ποινήν ἀπόφασις δέον νά εἶναι αἰτιολογημένη, ἀνακοινοῦται δέ διά τοιχοκολλήσεως περιλήψεως αὐτῆς εἰς τά γραφεῖα τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., ἐντός δέν ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινή εἶναι ἔφεσιμος, ὁπότε, πρός τοῦτο, ἐπιδίδεται ἐπί ἀποδείξει, κατά τά ἐν § 1 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα, ἀντίγραφον αὐτῆς εἰς τόν ἐνδιαφερόμενον.

3. Ἀντίγραφον ἑκάστης ἐπιβαλλομένης ποινῆς ἀποστέλλεται ἀμέλλητι εἰς τόν Σύνδεσμον εἰς ὃν ἀνήκει ἕκαστον Κ.Τ.Ε.Λ. καί εἰς τήν Ὁμοσπονδίαν Προσωπικοῦ Λιτουργιῶν, παρ' ἧς τηρεῖται ἀρχεῖον πειθαρχικοῦ μητρώου ἁπάντων τῶν παρά τοῖς Κ.Τ.Ε.Λ. ἐργαζομένων.

4. Παρ' ἑκάστῳ Κ.Τ.Ε.Λ. τηρεῖται ἀτομικός φάκελλος δι' ἕκαστον τῶν παρ' αὐτῷ ἐργαζομένων ὑπαλλήλων γραφείων, ἀτομάρχων, ἐλεγκτῶν, ὁδηγῶν καί εἰσπρακτόρων, περιλαμβάνων τά ὑπηρεσιακά στοιχεῖα τοῦ (προσόντα, χρονολογίαν προαγωγῆς, μεταβολάς ποινάς κλπ.).

Ἄρθρον 14

1. Εἰς ἔφεσιν ὑπόκεινται πᾶσαι αἱ πειθαρχικαί ἀποφάσεις πλήν τῶν ἀπό τοῦ Προέδρου ἐκδιδομένων, ὡς καί τῶν περιπτώσεων ε' καί στ' τοῦ ἄρθρου 10 Κατ' ἐξαίρεσιν δέ ἐπιβληθεῖσα ὑπό τοῦ Προέδρου ἐπί τοῦ αὐτοῦ ὑπαλλήλου πειθαρχική ποινή διά δευτέραν φορᾶν ἐντός τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ σχετική ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν.

2. Ἡ ἔφεσις ἀσκεῖται ἐντός ἑκατόν ἡμερῶν ἀπό τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως δι' ἐγγράφου κατατιθεμένου ἐπί ἐγγράφῳ ἀποδείξει παρά τῷ οἰκείῳ Κ.Τ.Ε.Λ.

3. Ἡ ἔφεσις ἔχει ἀναστολικόν χαρακτῆρα τό Πειθαρχικόν Δῶμα Συμβούλιον ὑποχρεοῦται νά ἐκδικάσῃ ταύτην ἀμυπερθέτως ἐντός 25 ἡμερῶν ἀπό τῆς αἰτήσεώς της.

4. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου κοινοποιοῦνται εἰς τό ἁρμόδιον Κ.Τ.Ε.Λ. πρός ἐκτέλεσιν.

Ἄρθρον 15

Πειθαρχικά Συμβούλια.

Συνιστῶνται Πειθαρχικά Συμβούλια ὡς κάτωθι:

1. Διά τόν Νομόν Ἀττικῆς. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καί Δημοσίων Ἔργων ἀποτελούμενον α) ἐξ ἑνός ἀναπτύκτου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τούτου (ἁρμοδιότητος Γενικῆς Διευθύνσεως Μεταφορῶν) ὡς Προέδρου μετ' ἑνός ἀναπληρωτοῦ του, β) ἐξ ἑνός ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐκ τῶν εἰδικῶς ἀσχοληθέντων μέ τά θέματα ἐσωτερικῶν Κοινωνιῶν μετ' ἑνός ἀναπληρωτοῦ του, γ) ἐκ τῶν Διευθυντῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν ἢ τοῦ Τμήματος Τροχαίας Κινήσεως Πειραιῶς (προκειμένου περί Κ.Τ.Ε.Λ. Πειραιῶς) μετά τῶν ἀναπληρωτῶν των, δ) ἐξ ἑνός μέλους τοῦ Δ. Σ. τοῦ οἰκείου Κ.Τ.Ε.Λ. μετά τοῦ ἀναπληρωτοῦ του καί ε) ἐξ ἑνός ἀντιπροσώπου τῶν μισθωτῶν μετ' ἑνός ἀναπληρωτοῦ. Οἱ ἀντιπρόσωποι ἐργοδοτῶν καί μισθωτῶν ὁρίζονται παρά τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καί Δημοσίων Ἔργων ἐκ πίνακος ἐκ τεσσάρων προτεινομένων παρά τοῦ Δ. Σ. τοῦ οἰκείου Κ.Τ.Ε.Λ. ἢ τῆς οἰκείας Ὁμοσπονδίας Ὑπαλληλικοῦ Προσωπικοῦ Λιτουργιῶν Ἑλλάδος.

2. Διά τούς λοιπούς Νομούς τοῦ Κράτους καί δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Νομάρχου συνιστῶνται Πειθαρχικά Συμβούλια, ἅτινα ἀποτελοῦνται ἐξ ὁ προϊσταμένου τοῦ Γραφείου Ἐλέγχου Συγκοινωνιῶν ἢ ὁ νόμιμος ἀναπληρωτής του, ἡ ἐλλείψει τούτων ὁ Νομισματικός, ὡς Πρόεδρος, β) ὁ Ἐπόπτης Ἐργασίας ἢ ὁ νόμιμος ἀναπληρωτής του, γ) ὁ Διοικητής τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς ἢ Ἀστυνομίας Πόλεων κατά περίπτωσιν ἢ ἀναπληρωτής των, δ) εἷς μετοχος μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ οἰκείου Κ.Τ.Ε.Λ., ε) ἀντιπρόσωπος τῶν μισθωτῶν ἢ ὁ ἀναπληρωτής του. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐργοδοτῶν καί μισθωτῶν ὁρίζονται παρά τοῦ αὐτοῦ Νομάρχου ἐκ πίνακος ἐκ τριῶν, προτεινομένων παρά τοῦ Δ. Σ. τοῦ οἰκείου Κ.Τ.Ε.Λ. ἢ τῆς οἰκείας ὀργανώσεως.

Ἡ θητεία τῶν εἰς τά ἀνωτέρω Συμβούλια ἀντιπροσώπων τῶν ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων εἶναι διετής λήγουσα τήν 31 Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους.

Εἰδικῶς κατά τήν πρώτην ἐφαρμογήν ἡ θητεία τῶν δύο προσώπων τῶν ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων καί τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. λήγει τήν 31 Δεκεμβρίου 1957.

Τά Συμβούλια συνεδριάζουν κατόπιν ἐγγράφου ὑπό τοῦ ἑκάστοτε Προέδρου κλήσεως ἁπάντων τῶν μελῶν των, παρόντων τουλάχιστον τριῶν ἐξ αὐτῶν, ἐν ἀπαραιτήτως ὁ Πρόεδρος, αἱ δέ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν, ἐν ἰσοψηφίᾳ νικώσης τῆς ψήφου τοῦ Προέδρου.

Χρέη Εἰσηγητοῦ ἑκάστου ἐπιτελεῖ ὁ Γραμματεύς τοῦ Συμβουλίου, πρός ὃν διαβιβάζονται ὑπό τοῦ οἰκείου Κ.Τ.Ε.Λ. τά στοιχεῖα τῆς καταγγελλομένης παραβάσεως μετά τοῦ ἀτομικοῦ φακέλλου τοῦ ὑπό κρίσιν ὑπαλλήλου.

Χρέη Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου ἐκτελεῖ, διά μέν τόν Νομόν Ἀττικῆς ὁ ὁριζόμενος ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καί Δημοσίων Ἔργων (ἁρμοδιότητος Γενικῆς Διευθύνσεως Μεταφορῶν), διά δέ τούς λοιπούς Νομούς, ὁ ὑπό τοῦ Προέδρου αὐτοῦ προϊσταμένος ὑπάλληλος τῆς ἧς προϊσταται ὑπηρεσίας.

Τά Συμβούλια δύνανται νά ἐξετάσουν καί μάρτυρας προτεινομένους ὑπό τοῦ καταγγέλλοντος Κ.Τ.Ε.Λ. ἢ τοῦ κρινομένου ὑπαλλήλου, κατά δέ τήν ἐκδίκασιν δύναται νά παρασταθῇ αὐτοπροσώπως ὁ δικαλών.

Μεταβατική διάταξις.

Ἄρθρον 16.

Ἡ ἐν τῇ § 2β τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. 3221/1955 προβλεπομένη προθεσμία ὁρίζεται εἰς ἕνα μῆνα ἀπό τῆς συστάσεως τοῦ οἰκείου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου διά τήν ὑποβολήν προσφυγῶν (εἰς τά Πειθαρχικά Συμβούλια) καί εἰς τρεῖς μῆνας ἀπό τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας ταύτης διά τήν ἐκδίκασιν τῶν προσφυγῶν τούτων.

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑφυπουργόν ἀνατίθεμαι τήν διημόσιευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἰουνίου 1956

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

10318/504/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 21 Ιανουαρίου 1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας ιπταμένων υπηρετούντων εις ενεργούς γραμμάς της Πολιτικής Αεροπορίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 36 της 17 Φεβρουαρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 3239/1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ., αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 21 Ιανουαρίου 1956 συλλογική σύμβασις εργασίας ιπταμένων υπηρετούντων εις ενεργούς γραμμάς της Πολιτικής Αεροπορίας, κατατεθείσα ημίν την 26 Ιανουαρίου 1956, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 44 πρακτικού καταθέσεως, έχουσα ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας ιπταμένων υπηρετούντων εις ενεργούς γραμμάς.

Εν Αθήναις σήμερον την 21ην Ιανουαρίου 1956, εν τω Καταστήματι της ΤΑΕ, Μερλίν 12, μεταξύ του κ. Ν. Βογιατζή, Αντιπροέδρου ταύτης αφ' ενός και των κ.κ. Ζ. Ζαφειροπούλου, Προέδρου ΕΙΠΑ και Χρ. Ζαχειτοπούλου, Γεν. Γραμματέως της αυτής Ενώσεως αφ' ετέρου, νομίμως προς τούτο εξουσιοδοτημένων, συνεφωνήθησαν τα εξής:

I. Η παρούσα συλλογική σύμβασις αφορά:

Υπό τον γενικόν όρον εξαιρούνται πάσης τάξεως δι' ονομαστικώς αναγνωριζομένου, υπό του Κράτους, πτυχίου Δημοσίων Μεταφορών ειδικότητος, ήτοι Κυβερνήται, Συγκυβερνήται, Ραδιοτηλεγραφηταί Αέριος, Αεροναυπίλοι και Ιπτάμενοι Μηχανικοί, των οποίων τα εν γένει καθήκοντα, υποχρεώσεις και ευθύναι καθορίζονται δια του εν ισχύι κανονισμού της Εταιρείας και των περί Πολιτικής Αεροπορίας διατάξεων.

II. Πρόσληψις.

1. Διά να προσληφθή τις εις την ΤΑΕ ως ιπτάμενος δέον να κέκτηται τα κάτωθι γενικά προσόντα εκτός των ειδικών των απαιτουμένων δι' εκάστην κατηγορίαν:

α) Να είναι Έλλην πολίτης.

β) Να έχη εκπληρώσει τας στρατολογικάς του υποχρεώσεις.

γ) Να είναι υγιής.

δ) Να προσκομίση πάν πιστοποιητικόν, όπερ ήθελε ζητηθή προς απόδειξιν της ειδικότητος, ικανότητος, απουδών, πτυχίων, ποινικού μητρώου, διαγωγής κλπ.

2. Η πρόσληψις ιπταμένου δι' υπηρεσίαν επί των ανατίων γραμμών της Εταιρείας υπόκειται εις τους ισχύοντας νόμους, τον Κανονισμόν εναερίου κυκλοφορίας, τας σχετικάς υπουργικάς αποφάσεις, τον εσωτερικόν κανονισμόν της Εταιρείας και εις τας διατάξεις της παρούσης συλλογικής συμβάσεως.

3. Η πρόσληψις γίνεται κατά κανόνα μετά περίοδον δοκιμασίας. Η διάρκεια της δοκιμαστικής περιόδου διά μεν τους κατέχοντας πτυχίον Δημοσίων Μεταφορών μεθ' όλων των σχετικών συμπαρομαρτούντων, άδειων ή απαιτήσεων της ΥΠΑ, απολύτως δηλονότι εταίμων, δεν δύναται να υπερβή κατ' ανώτατον όριον τα έξι μήνας, δια πάντας τους λοιπούς τους καθ' οιανδήποτε τρόπον μη εταίμους από πλευράς ΥΠΑ η διάρκεια της δοκιμαστικής περιόδου δύναται να φθάση τους 9 μήνας, ουδέποτε δε μως να τους υπερβή.

Κατά την περίοδον της δοκιμασίας λύσις της σχέσεως εργασίας δύναται να λάβη χώραν καθ' οιανδήποτε στιγμήν άνευ προειδοποιήσεως. Ο ούτω απολυόμενος ιπτάμενος δικαιούται εις την καταβολήν των εξόδων επιστροφής μέχρι του σημείου τόπου διαμονής του, εφ' όσον ελήφθη εκείθεν υπό της Εταιρείας.

4. Μετά την παρέλευσιν της δοκιμαστικής περιόδου ο ιπτάμενος, όστις εξακολουθεί χρησιμοποιούμενος, θεωρείται ως προσληφθείς οριστικώς, υποκείμενος εις τας διατάξεις της παρούσης συμβάσεως αυτομάτως.

Πάς ιπτάμενος υποχρεούται όπως φοιτά εις τα υπό της Εταιρείας συνιστώμενα σχολεία εκπαιδεύσεως.

Αι προαγωγαί θα γίνωνται κατά προτίμησιν εκ των ήδη εργων μελών της ΕΙΠΑ, εφ' όσον ταύτα εκδηλούν τα γενικά και ειδικά προσόντα διά την προβλεπομένην περίπτωσιν και δεν πρόκειται περί παραιτηθέντων ή απολυθέντων διά λόγους ανικανότητος ή πειθαρχικούς ή εμπαδίζοντας γενικώτερον την πρόσληψίν των.

Η ΕΙΠΑ υποβάλλει εις την Διοίκησιν Προσωπικού της Εταιρείας ανά τρίμηνον πίνακα των ήδη εργων μελών της.

III. Διατάξεις αφορώσαι την Υπηρεσίαν.

1. Ο χρόνος προϋπηρεσίας των ιπταμένων επαγγελματιών πτυχιούχων Δημοσίων Μεταφορών εξακριβούται και υπολογίζεται ως εξής:

α) Εκ του βιβλιαρίου πτήσεων της Πολιτικής Αεροπορίας και

β) Εκ της ημερομηνίας ονομασίας και αναβάσεως καθηκόντων ιπταμένου υπό της Εταιρείας.

Των ήδη υπηρετούντων ιπταμένων πτυχιούχων Δημοσίων Μεταφορών ο μέχρι τούδε προσμετρηθείς χρόνος δεν αφαιρείται.

Δεν προσμετρείται χρόνος δοκιμασίας μέχρις 6 μηνών κατ' ανώτατον όριον ως χρόνος αρχαιότητος και δι' ο πάλημφιν επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας.

Υπηρεσία νοείται χρόνος πραγματικής απασχολήσεως εις πτητικά καθήκοντα. Δεν προσμετρείται χρόνος διενεθείς εν ασθενεία πέραν του δμήνου, ως και εν αδεία άνευ αποδοχών.

Διά την εκτίμησιν του χρόνου υπηρεσίας και αρχαιότητος των υπηρετούντων κατά την υπογραφήν της παρούσης εις την Εταιρείαν ιπταμένων συνιστάται τετραμελής Επιτροπή αποτελουμένη εξ ενός μέλους οριζομένου υπό της Εταιρείας, ενός οριζομένου υπό της ΕΙΠΑ, ενός υπαλλήλου της Διεθνούσης Συλλογικών Σχέσεων και Διαφορών του Υπουργείου Εργασίας και ενός υπαλλήλου Υ.Σ. (ΥΠΑ). Η Επιτροπή αύτη δέον όπως εντός δμήνου από της υπογραφής της παρούσης καταρτίση τα δέλτια υπηρεσίας ενός εκάστου ιπταμένου κατά τας διατάξεις της παρούσης συλλογικής συμβάσεως.

IV. Διαβαθμίσεις.

Αι διαβαθμίσεις του ιπταμένου προσωπικού παραμένουν ως έχουν σήμερον, θέλουσι δε ευθυγραμμισθή δι' εσωτερικού κανονισμού της Εταιρείας επί τη βάσει προσόντων δι' εκάστην διαβάθμισιν.

V. Ώραι εργασίας - αναπαύσεως - άδεια.

Α' Ορισμοί.

1. Χρόνος πτήσεως λογίζεται το σύνολον του χρόνου από της στιγμής καθ' ην άρχιαι κινούμενον το αεροσκάφος διά της ιδίας αυτού δυνάμεως προς τον σκοπόν απογειώσεως, μέχρι της στιγμής κατά την οποίαν κρατεί, μετά την προσγείωσίν του.

2. Κύκλος εργασίας ή γενικής απασχολήσεως λογίζεται ο υπό του ιπταμένου κατά το πρόγραμμα της Εταιρείας διατιθέμενος χρόνος, από της προσελεύσεως αυτού εις το αεροδρόμιον μέχρι της εν τω αεροδρομίω αναχωρήσεως του.

Εις τον χρόνον τούτον περιλαμβάνονται:

α) Ο χρόνος της απασχολήσεως του ιπταμένου δια την προεργασίαν πρό της πτήσεως.

β) Ο χρόνος πτήσεως.

γ) Ο μεταξύ δύο ή τριών πτήσεων χρόνος μετά των σχετικών προεργασιών εκάστης πτήσεως και

δ) Ο μετά την πτήσιν χρόνος μέχρι της εν τω αεροδρομίω αναχωρήσεως του ιπταμένου.

3) Βραχείαι πτήσεις. Λογίζονται πάσα συνεχής πτήσις τριών ωρών ή ολιγωτέρου.

4. Μακραί πτήσεις. Πάσα συνεχής πτήσις πέραν των τριών ωρών.

5. Χρόνος επιφυλακής λογίζεται ο υπό του ιπταμένου διατιθέμενος χρόνος κατά τους κανονισμούς της Εταιρείας διά την ανά πάσαν στιγμήν χρησιμοποίησίν του, εις αναπληρωτού ή δι' εκάστην πτήσιν.

6. Μεταφορά ιπταμένων. Η μεταφορά ιπταμένων δια

τήν ὑπηρεσίαν των γίνεται φροντίδι τῆς ἑταιρείας δι' εἰδικῶν μεταφορικῶν μέσων. Μεταφορὰ οἴκαδε ἐπιβάλλεται εἰς περιπτώσεις ἀνωτάτων ὁρίων γενικῆς ἀπασχολήσεως.

Β'. Ἀνώτατα ὅρια πτήσεων.

α) Ἡμερησίως ἐννέα (9) ὧραι, ἐπιτρεπομένης τῆς ὑπερβάσεως ἐπὶ τοῦ δρομολογίου Λονδίνου προσωρινῶς καὶ μέχρις ἀλλαγῆς τοῦ προγράμματος ἐκμεταλλεύσεως.

β) Ἑβδομαδιαίως μέχρι τριάκοντα (30) ὡρῶν.

γ) Μηνιαίως μέχρις ἐνενήκοντα (90) ὡρῶν, ἐπιτρεπομένης τῆς ὑπερβάσεως μέχρις 100 ὡρῶν δι' ἕνα μῆνα κατ' ἔτος.

δ) Κατὰ τριμηνίαν μέχρι 270 ὡρῶν (συνεχὲς τρίμηνον) καὶ

ε) Ἐτησίως μέχρις 900 ὡρῶν.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀνωτέρω ὁρίων λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὑπευθύνων καθηκόντων ὧραι πτήσεως.

Γ'. Ἀνώτατον ὅριον χρόνου γενικῆς ἀπασχολήσεως.

α) Ἀνώτατον ὅριον γενικῆς ἀπασχολήσεως διὰ τὰς βραχείας πτήσεις ὁρίζονται 10 ὧραι ἡμερησίως, δυναμένων, εἰς ἐκτάκτους περιπτώσεις, νὰ φθάσῃ τὰς 12 ὥρας.

β) Ἀνώτατον ὅριον γενικῆς ἀπασχολήσεως διὰ τὰς μακρὰς πτήσεις ὁρίζονται 14 ὧραι ἡμερησίως, δυναμένων εἰς ἐκτάκτους μόνον περιπτώσεις νὰ φθάσῃ τὰς 16 ὥρας ἡμερησίως.

γ) Ἀνώτατον ὅριον γενικῆς ἀπασχολήσεως ἑβδομαδιαίως δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς 45 ὥρας.

Δ'. Ἀναπαύσεις.

1. αἱ Διὰ τὴν περίπτωσιν 10ώρου καὶ πέραν ἀπασχολήσεως εἰς βραχείας πτήσεις ἀκολουθεῖ 18ωρος ἀνάπαυσις πρὶν ἢ ἀναπτεθῇ ἄλλη πτῆσις, λαγιζομένη ἀπὸ τῆς ὥρας ἀναχωρήσεως ἐκ τοῦ ἀεροδρομίου.

β) Διὰ τὴν περίπτωσιν 14ώρου καὶ πέραν ἀπασχολήσεως εἰς μακρὰς πτήσεις ἐπακολουθεῖ 24ωρος ἀνάπαυσις, ἐκτὸς τοῦ δρομολογίου Λονδίνου, ὁπότε ἡ ἀνάπαυσις δέον νὰ μὴ εἶναι μικροτέρα τοῦ 12ώρου.

γ) Δι' ἀμφοτέρας τὰς ὡς ἄνω α' καὶ β' περιπτώσεις τῆς γενικῆς ἀπασχολήσεως, εἰς ἐξαιρετικὰς μεμονωμένας περιπτώσεις δύναται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Κυβερνήτου νὰ μειωθῇ τὸ ὅριον ἀναπαύσεως τοῦ πληρώματός του, ὄχι ὅμως κάτω τῶν 12 ὡρῶν.

δ) Δὶς τῆς ἑβδομάδος ὁ ἱπτάμενος τίθεται ἐκτὸς προγράμματος.

ε) Ἐν περιπτώσει μεταβολῆς τῆς ἐκμεταλλεύσεως οἱ ὅροι ἀναπαύσεως θὰ εἶναι ἐπιδεκτικοὶ μεταρρυθμίσεως.

2. Αἱ κατὰ τόπους "Υπηρεσίαι" τῆς ἑταιρείας καὶ τῆς Κεντρικῆς Βάσεως λαμβάνουσι πάντα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα, ὅπως οἱ ἱπτάμενοι τυγχάνουσι ἀναπαύσεως, καταλλήλου τροφῆς καὶ ὑγειονομικῆς μερίμνης, ἐξόδοις τῆς ἑταιρείας.

Ε'. Ἄδειαι — εἰσιτήρια.

1. Ἀνὰ ἔτος ἐργασίας παρὰ τῇ ἑταιρείᾳ ὁ ἱπτάμενος δικαιοῦται μηνιαίας ἀδείας μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν, δυναμένης νὰ ὑποδιαιρεθῇ εἰς δύο περιόδους ἴσης διαρκείας, τῆς μιᾶς χορηγουμένης ὁπωσδήποτε ἐντὸς τοῦ θέρους.

2. αἱ Κατὰ τὸν χρόνον τῆς κανονικῆς του ἀδείας ὁ ἱπτάμενος δικαιοῦται δωσέων εἰσιτηρίων δι' αὐτὸν καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του προτεραιότητος ΙΙ ἐπὶ τῶν γραμμῶν τῆς Ἑταιρείας.

β) Ἱπτάμενος εὑρισκόμενος κατὰ νόμιμος ἐκτὸς ὑπηρεσίας δύναται δι' ἀτομικάς του ἀνάγκας καὶ κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ ἀρχιχειριστοῦ νὰ ἐπιβαίνῃ ἐπὶ οἱουδήποτε ἀεροσκάφους τῆς ἑταιρείας ἐκτελοῦντος τακτικὸν δρομολόγιον.

γ) Αἱ ὧραι αὗται πτήσεως δὲν λογίζονται ὡς ὧραι πτητικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἱπταμένου.

δ) Εἰς τὸ ἱπτάμενον προσωπικὸν τῆς ἑταιρείας χορηγοῦνται ἐπὶ χορηγηθείσῃ ἀδείᾳ ἄνευ ἀποδοχῶν δι' ἀτομικούς λόγους μέχρι διαρκείας ἑνὸς μηνός. Ἡ ἄδεια αὕτη χορηγεῖται ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς ὑπηρεσίας καὶ μόνιμα ἐφ' ὅσον δὲν ἀπαιτεῖται ἀντικατάστασις τοῦ αἰτοῦντος.

Ἡ ἀσφάλισις τοῦ ἐν ἀδείᾳ ἄνευ ἀποδοχῶν διατελοῦντος ἱπταμένου διακόπτεται.

Ὁ χρόνος τῆς ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν δὲν προσμετρεῖται ὡς χρόνος προϋπηρεσίας οὐδὲ διὰ τὴν ἀφαίρεσιν.

ΥΙ. Ἀποδοχαὶ — Ἐπιδόματα.

Α. Οἱ βασικοὶ μισθοὶ παραμένουν ὡς ἔχουν ἤτοι: Κυβερνήτου 1ου ἔτους δ.303. Συγκυβερνήτου, Ραδιοτηλεγραφητοῦ Ἀέρος, Ἀεροναυτίλου, Ἱπτ. Μηχανικοῦ 4.653.

Β. Τὰ εἰς τὸ ἱπτάμενον προσωπικὸν χορηγούμενα ἐπιδόματα εἶναι τὰ κάτωθι:

α) Οἰκογενειακόν: 10% διὰ τὴν σύζυγον, 5% δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν.

Τὸ ἐπίδομα τέκνων διακόπτεται ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 20οῦ ἔτους διὰ τὰ θήλεα καὶ 18ου διὰ τὰ ἄρρενα, ἢ καὶ ἐνωρίτερον εἰς περίπτωσιν συνάψεως γάμου ἢ ἀπολήψεως ἐργασίας.

β) Πολυετοῦς ὑπηρεσίας: Δι' ἕκαστον συμπληρούμενον ἔτος ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἀναθέσεως ὑπὸ τῆς ἑταιρείας ὑπευθύνων καθηκόντων ὁ βασικὸς μισθὸς παντὸς ἱπταμένου προσαυξάνεται κατὰ 5% καὶ μέχρις ἀνωτάτου ὁρίου 75% διὰ τοὺς Κυβερνήτας καὶ 60% διὰ τὰς λοιπὰς εἰδικότητας.

γ) Ἐπίδομα 12% ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν ὡς ἡ ὑπ' ἀριθ. 334231)15.12.1955 κοινὴ ἀπόφασις Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων δρίζει.

δ) Ἱπτάμενοι «διαθέσιμοι» ἐπὶ τῶν ἀκινητηρίων ἀεροσκαφῶν λαμβάνουσι πρόσθετον ἐπίδομα 10% ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν.

Γ'. Αἱ ἀποδοχαὶ τῶν δοκίμων πάσης εἰδικότητος καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τῆς Ἑταιρείας.

Δ'. Ἡ Ἑταιρεία δύναται νὰ ἀναθέτῃ εἰς ἱπτάμενον πρόσθετα καθήκοντα ἐδάφους, ἀσχέτως τῶν πτητικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, συναφῆ ὅμως πρὸς τὴν εἰδικότητά του, ὁπότε οὗτος δικαιοῦται εἰς πρόσθετον εἰδικὸν ἐπίδομα καθοριζόμενον ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς Ἑταιρείας.

Ε. Χειρισταὶ ἐκπαιδεύονται καὶ δοκιμάζονται ἀεροσκαφῶν, ἐκτελοῦντες διατεταγμένην ἐκπαιδευτικὴν ἢ δοκιμαστικὴν πτῆσιν, λαμβάνουν προσθέτων ἐπίδομα ἐκ δραχμῶν 200 ἀνὰ ὥραν πραγματικοῦ πτητικοῦ χρόνου καὶ ἐκ δραχμῶν 300 ἀνὰ ὥραν προκειμένου περὶ ἀκινητηρίων. Τὰ κλάσματα τῆς ὥρας θὰ λογίζονται εἰς τὸ «πλησιέστερον» πρὸς τὰ ἄνω ἑκατοστημόριον. Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰς ἄλλας εἰδικότητας δικαιοῦνται εἰς τὸ ἀνάλογον αὐτοῦ ποσοστόν, ἤτοι 70% τῶν 200 καὶ 300 δραχμῶν ἀντιστοίχως.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο δὲν χορηγεῖται δι' ἐκπαίδευσιν ἢ ἔλεγχον λαμβάνοντα χώραν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δρομολογίου.

ΣΤ. Ἐν περιπτώσει ἀποστολῆς ἐκτὸς ἕδρας δι' ὑπηρεσίαν, οἱ ἱπτάμενοι δικαιοῦνται νὰ ταξιδεύσωσιν εἰς πρώτην θέσιν εἴτε ἐπὶ σιδηροδρόμου, εἴτε ἐπὶ ἀτμοπλοίου. Κατὰ τὴν ἐκτὸς ἕδρας παραμονὴν των οἱ ἱπτάμενοι δικαιοῦνται ἐξόδων τροφῆς καὶ ὕπνου εἰς Α' τάξεως ξενοδοχεῖον ὡς καὶ 100 δραχμὰς κατὰ διεκπεραίωσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ

α) διὰ τὸν κυβερνήτην λίρας Ἀγγλίας Ε 1½.

β) διὰ τὸν συγκυβερνήτην, ἀεροναυτίλον, ραδιοτηλεγραφητήν, μηχανικὸν λίρας Ἀγγλίας 1.

γ) διὰ τὴν ἱπτάμενην συνοδὸν σελλίνια 15 εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ζ. Οἱ ἱπτάμενοι δικαιοῦνται ἀποδοχῶν ἑνὸς μηνὸς διὰ τὰς ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ ἡμίσεως τοιούτου διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα.

ΥΙΙ. Προστασία ἐπαγγέλματος.

1. Ἡ Ἑταιρεία προσλαμβάνει ἐκ τῶν ὑπηρετούντων παρ' αὐτῇ εἰς ὑπηρεσίας ἐδάφους, ἀναλόγως τῶν προσόντων αὐτῶν ἱπταμένους πτυχιούχους τῆς Πολιτικῆς Ἀεροπορείας, ἀπολέσαντας λόγῳ ἀτυχήματος ἢ ἀσθενείας τὴν πτητικὴν αὐτῶν ἱκανότητα. Οἱ οὕτω προσλαμβανόμενοι (ἢ οἱ ἤδη ὑπηρετοῦντες) προσληφθέντες καὶ προσληφθησόμενοι ἄλλων παραμένει ἐργαζόμενοι μέχρι οὗ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν ληφθησόμενα μέτρα προνοίας προβλέψουν τὴν ἀποχώρησίν των.

2. Ἱπτάμενος παραμένων ἐκτὸς πτήσεων δι' οἱανδήποτε λόγον δύναται νὰ ἀσκῇ εἰς οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν

τῆς Ἑταιρείας παρεχομένης αὐτῷ πάσης διευκολύνσεως.

3. Ἐν περιπτώσει ἀλλαγῆς τῆς μορφῆς τῆς ἐπιχειρήσεως καθ' οἱονδήποτε τρόπον πάντες οἱ ἰπτάμενοι οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως διατηροῦν εἰς τὸ ἀκέραιον τὰ ἐκ ταύτης ἀπορρέοντα δικαιώματά των, ἡ δὲ σύμβασις εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν τυχὸν νέαν ἑταιρείαν, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ εἶναι ἐπανεξετάσιμον τὸ ἄρθρον ἀποδοχαί».

ΥΙΙΙ. Ἀσθένειαι.

1. Ἀσθένεια ἰπταμένου βεβαιουμένη, ἡ ἀπαλλαγὴ πτήσεων αὐτοῦ διὰ λόγους ὑγείας κατόπιν γνωματεύσεως τῆς Ἀνωτάτης Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀεροπορίας, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνει τὸ δωδεκάμηνον, δὲν ἐπάγεται λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἰπταμένου, οὔτε ἀποτελεῖ λόγον καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τῆς Ἑταιρείας, ἐφαρμοζόντων δὲ διὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν τὰ κατωτέρω:

α) Κατὰ τοὺς ἓξ πρώτους μῆνας ἀσθενείας ἢ ἀπαλλαγῆς πτήσεως ὁ ἰπτάμενος δικαιοῦται πλήρων ἀποδοχῶν.

β) Κατὰ τοὺς τρεῖς ἑπομένους μῆνας τὰ 75% τῶν ἀποδοχῶν του καὶ κατὰ τοὺς τρεῖς ἑπομένους μῆνας τὸ 50%.

Αἱ καταβολαὶ αὗται τῆς Ἑταιρείας νοοῦνται μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α. Ἐξ ἄλλου δὲν δύναται νὰ ἐπαναληφθοῦν πρὸ τῆς παρόδου 2ετίας ἀπὸ τῆς τελευταίας καταβολῆς.

γ) Ἡ Ἑταιρεία χορηγεῖ πρόσθετον φαρμακευτικὴν περίθαλψιν τυχὸν μὴ παρεχομένην ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α.

δ) Εἰς περίπτωσιν λύσεως τῆς συμβάσεως λόγῳ παρατεινομένης πέραν τοῦ 12μήνου ἀσθενείας ὁ ἰπτάμενος ἀπολυόμενος δικαιοῦται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 ἄρθρ. 3 ἐν ἐνεργείᾳ ἀποδοχῶν του.

Ἡ λύσις τῆς συμβάσεως δύναται νὰ λάβῃ χώραν καὶ ἐνωρίτερον τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, διαιωτιομένης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τῆς ὡς ἄνω ἐπιδοτήσεως.

ε) Κατὰ τὴν διάρκειαν ἀποχῆς λόγῳ ἀσθενείας ὁ ἰπτάμενος δικαιοῦται εἰς τὴν καταβολὴν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα ὡς ἐν ἐνεργείᾳ.

ΙΧ. Λύσις σχέσεως ἐργασίας.

1. Παραίτησις.

Πᾶς ἰπτάμενος δικαιοῦται νὰ παραιτηθῇ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας εἰς οἱανδήποτε στιγμὴν θελήσῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ ὑποχρέωσιν ν' ἀναφέρῃ τοὺς λόγους τῆς παραιτήσεως.

Ἡ παραίτησις ὑποβάλλεται ἐγγράφως, ὁ παραιτούμενος δὲν δύναται ν' ἀποχωρήσῃ τῆς ὑπηρεσίας του ἂν δὲν τοῦ γνωσθῇ ὅτι ἡ παραίτησίς του ἐγένετο δεκτή. Ἡ Διοίκησις τῆς Ἑταιρείας δύναται νὰ μὴ δεχθῇ τὴν παραίτησιν πρὸ τῆς παρελεύσεως μηνός.

Παραίτησις περιέχουσα ὅρους δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ὁ παραιτούμενος ἰπτάμενος δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρωμένην 5ετῆ συνεχῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῇ ἑταιρείᾳ ποσοῦ ἀνερχομένου εἰς τὰς ἀποδοχὰς 2 μηνῶν. Ἐὰν ἔχῃ ὑπηρεσίαν πέραν τῶν 5 καὶ μέχρις 8 ἐτῶν 3 μηνῶν, ἀπὸ 8—10 4 μηνῶν καὶ 10 καὶ ἄνω ἕνα μῆνα ἐπὶ πλέον ἀνὰ δίετίαν.

12. Ἀνικανότης σωματικὴ — πνευματικὴ.

Ἰπτάμενος, καθιστάμενος ἀνίκανος λόγῳ βαρείας νόσου, διαπιστουμένης ὑπὸ τῆς Ἀνωτάτης Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀεροπορίας, ἀπολύεται τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἑταιρείας δικαιούμενος τῆς καθοριζομένης ἀποζημιώσεως διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις καταγγελίας τῆς συμβάσεως λόγῳ παρατεινομένης πέραν τοῦ 12μήνου ἀσθενείας.

Χ. Θάνατος ἰπταμένου.

Ἐν περιπτώσει θανάτου ἰπταμένου ἡ ἐπιχείρησις ὑποχρεοῦται:

1. Εἰς τὴν καταβολὴν τῶν προσθέτων δεκατιῶν κηδείας.

2. Εἰς τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ θανόντος, ἀνερχομένης εἰς τὸ ποσὸν ὅπερ θὰ ἐλάμβανε λόγῳ ἀπολύσεως.

Ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος θὰ ὠφείλετο εἰς ἀτύχημα ἐπισυμβὰν ἐν ὑπηρεσίᾳ καὶ ἕνεκεν ταύτης καὶ ὁ ἰπτάμενος δὲν εἶναι ἠσφαλισμένος ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ἢ εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ θανόντος καταβληθησομένη ἀποζημίωσις εἶναι τριπλασία τῆς ἀνωτέρω ὁριζομένης.

ΧΙ. Ἀτυχήματα.

1. Ἡ Ἑταιρεία ὑποχρεοῦται ὅπως ἀσφαλίζῃ τὸ ἰπτάμενον προσωπικὸν αὐτῆς εἰς ἀνεγνωρισμένην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρείαν ἢ Ἵδρυμα διὰ τὰς περιπτώσεις θανάτου καὶ διαρκοῦς ἢ προσκαίρου ἀνικανότητος συνεπείᾳ ἐπαγγελματικῶν ἀτυχημάτων, εἴτε ἐν πτήσει, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐπελθόντων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν συνεπείᾳ ἀτυχήματος ἀεροπορικοῦ.

2. Ἡ ἀσφάλισις θὰ γίνεται διὰ ποσὸν λιρῶν Ἀγγλίας 4.000 διὰ τοὺς κυβερνήτας, καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς λιρῶν Ἀγγλίας 3.000 καλυπτούσας περιπτώσεις θανάτου ἢ πλήρους ἀνικανότητος. Τὰ ποσὰ ταῦτα καθορίζονται καὶ καταβάλλονται συμφώνως τοῖς κανονισμοῖς τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας ἢ Ἱδρύματος, μετατρεπόμενα εἰς δραχμὰς καὶ λογίζονται ὡς πλήρης ἀποζημίωσις δι' ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις ἃς θὰ εἶχεν ὁ ἰπτάμενος ἢ οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ ἔναντι τῆς ἑταιρείας ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀτύχημα. Ἐπὶ πλέον τῆς ἀποζημιώσεως καταβληθήσονται ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας καὶ ὅλαι αἱ δαπάναι τῆς κατ' οἶκον νοσηλείας, νοσοκομείου, ἰατρικαί, χειρουργικαὶ ἢ φαρμακευτικαὶ εἰς ἃς ὑπεβλήθη ὁ ἠσφαλισμένος. Τὰς δαπάνας ταύτας ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὃ ποσὸν καλύπτονται ὑπὸ τοῦ ἀσφαλιστηρίου θὰ παρακρατῇ ἡ Ἑταιρεία ἐκ τῶν καταβολῶν τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας.

3. Ἡ εὐθύνη ἀτυχήματος κρίνεται κατὰ τὸν Κανονισμὸν Ἑναερίου Κυκλοφορίας, τὸν ἐσωτερικὸν κανονισμὸν τῆς Ἑταιρείας καὶ τὴν παροῦσαν συλλογικὴν σύμβασιν.

4. Γενικῶς ἐάν, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τῆς Νομοθεσίας χαρακτηριζομένων περιπτώσεων τῆς διαρκοῦς ἀνικανότητος, αἱ συνέπειαι ἑνὸς ἐπαγγελματικοῦ ἀτυχήματος γενομένου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας εἶναι τοιαῦται ὥστε νὰ προκαλέσωσι παρὰ τῆς Ἀνωτάτης Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Ὑπουργείου Ἀεροπορίας τὴν ὁριστικὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἀδείας ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος τοῦ ἰπταμένου ἐν τῇ εἰδικότητι ἣν κατέχει, τότε ἡ καταβλητέα ἀποζημίωσις ἔσται ἡ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπολύτου διαρκοῦς ἀνικανότητος, καθ' ὃν τρόπον καλύπτεται ὑπὸ τοῦ ἀσφαλιστηρίου συμβολαίου καὶ διὰ τὰ ἀντίστοιχα ποσά, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ μόνιμος καὶ πλήρης ἀνικανότης θὰ διαπιστωθῇ ἐντὸς 18 μηνῶν καὶ οὐχὶ πέραν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ ἀτυχήματος.

5. Τὰ ἀσφαλιστήρια συμβόλαια κοινοποιοῦνται εἰς τοὺς ἀσφαλιζομένους.

ΧΙΙ. Ποιναί.

Οἱ ἰπτάμενοι οἱ ἐμπίπτοντες εἰς παραπτώματα, παραβάσεις κανονισμῶν, ἐγκυκλίων καὶ ἐντολῶν, οἱ παραμελοῦντες τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας των ἢ ὁπωσδήποτε ἔχοντες διαγωγὴν ἀντίθετον πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν των, τὴν εὐφάνισιν καὶ τὰ συμφέροντα τῆς Ἑταιρείας ὑπόκεινται εἰς τὰς πειθαρχικὰς ποινάς:

1. Ἐπιπλήξεως.

2. Προστίμου ἴσου πρὸς τὸ 1/4 τοῦ ἡμερομισθίου καὶ μέχρι 3 ἡμερομισθίων κατ' ἀνώτατον ὅριον.

3. Τῆς προσωρινῆς παύσεως ἐκ τῆς ἐργασίας μέχρι 15 ἡμερῶν.

4. Τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως.

Διαδικασία — Ἀπολογία — Ἐπιβολή.

Οὐδεὶς τιμωρεῖται πρὶν ἢ κληθῇ νὰ ἀπολογηθῇ.

Διὰ τὰς ποινὰς ἐπιπλήξεως καὶ προστίμου ἡ ἀπολογία δύναται νὰ εἶναι προφορική.

Διὰ τὰς λοιπὰς ἀπαιτεῖται ἔγγραφος.

Εἰς τὴν κλῆσιν πρὸς ἀπολογίαν δέον νὰ καθορίζηται ἡ καταλογιζομένη πρᾶξις.

Ἡ ἔγγραφος ἀπολογία ὑποβάλλεται ἐντὸς τῆς ταυτομένης προθεσμίας μὴ δυναμένη νὰ εἶναι μικροτέρα τῶν 48 ὡρῶν ἀπὸ λήψεως τῆς κλήσεως.

Ὁ μὴ ἀπολογούμενος ἐμπροθέσμως κρίνεται ἀπολόγητος.

Αί ποιναί ἐπιπλήξεως, προστίμου καὶ προσωρινῆς παύσεως ἐκ τῆς ἐργασίας, ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ Διευθύνοντος τὴν Ἑταιρείαν μέλους τοῦ Διοικ. Συμβουλίου «Πρόεδρος ἢ Διευθύνων Σύμβουλος».

Ὁ Διευθύνων τὴν Ἑταιρείαν δύναται νὰ μεταβιβάζῃ μερικὰς τῶν δικαιοδοσιῶν του εἰς Δ/ντας τῆς Ἑταιρείας.

Αἱ ὑπὸ τῶν Διευθυντῶν ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ ὑπόκεινται εἰς ἀναθεώρησιν ὑπὸ τῆς Διοικήσεως.

Αἱ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ εἰς οὐδεμίαν ἀναθεώρησιν ὑπόκεινται πλὴν ἐκ παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένην ἐπιτροπὴν διαιτησίας καὶ μόνον ἐφ' ὅσον ἡ προσφυγὴ στηρίζεται εἰς μὴ ἐφαρμογὴν ἄρθρων τῆς συμβάσεως.

Ἡ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως ἐκ τῆς Ἑταιρείας ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ κατωθι Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου.

1. Τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. ἢ τοῦ Δ/ντος τὴν Ἑταιρείαν Συμβούλου ὡς Προέδρου.
2. Τοῦ Διευθυντοῦ Προσωπικοῦ.
3. Τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διευθύνσεως Κινήσεως Ἀέρος.
4. Ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν «ΥΠΑ».
5. Ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Ἑνώσεως ἐκλεγομένου ὑπὸ τῆς Διοικήσεως μεταξὺ τριῶν ὑποψηφίων ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ.

Χρέη Γραμματέως ἐκτελεῖ ὑπάλληλος τῆς Ἑταιρείας διοριζόμενος ὑπὸ τῆς Διοικήσεως.

Πρὸ τῆς εἰς συμβούλιον παραπομπῆς διενεργεῖται ἔρευνα. Ἡ ἀπόφασις τῆς παραπομπῆς κοινοποιεῖται εἰς τὸν παραπεμπόμενον καλοῦμεν νὰ ἀπολογηθῇ καὶ προφορικῶς ἐὰν θέλῃ.

Τὸ Συμβούλιον συνεδριάζει παρόντων ἁπάντων τῶν μελῶν του.

Τὸ Συμβούλιον δύναται νὰ καλέσῃ καὶ ἐξετάσῃ ἑκατέρωθεν προτεινομένους μάρτυρας καὶ νὰ ἐνεργήσῃ οἱονδήποτε ἄλλο μέτρον ἐπαληθεύσεως.

Ἡ ἀπόφασις λαμβάνεται κατὰ πλειοψηφίαν ἐν μυστικῇ ψηφοφορίᾳ.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόφασις καινοποιεῖται εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον καὶ εἰς τὴν ἁρμοδίαν ὑπηρεσίαν διὰ τὰ περαιτέρω.

Εἰς τὸν κατάπτην τῆς ἀνωτέρω διαδικασίας ἀπολυόμενον καταβάλλεται ἡ ὑπὸ τοῦ ν. 2112 ἀποζημίωσις λόγῳ ἀπολύσεως.

Τυχοῦσα παραλείψεως ἢ τυχὸν λάθος ὑπαλλήλου ἐβάφους συνεπαγομένης χρηματικὴν ζημίαν Ἱπταμένου, δὲν δύναται νὰ τοῦ καταλογισθῇ ἐν τέλει, ἂν δὲν ἀποδειχθῇ καὶ ἰδικόν του λάθος ἢ ἀμέλεια.

XIII. Διαιτησία

1. Πᾶσα διαφορὰ ἐργασίας ἀτομικὴ, προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης συμβάσεως, κρίνεται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τῆς Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς συνισταμένης διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας δημοσιευομένης ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀποτελουμένης:

α) Ἐξ ἑνὸς Ἐφέτου ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν, ὡς Προέδρου.

β) Ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Συλλογικῶν Σχέσεων καὶ Διαφορῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

γ) Ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Ἑταιρείας.

δ) Ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Ἑνώσεως Ἱπταμένων Πολιτικῆς Ἀεροπορίας ὑποδεικνυομένου ὑπὸ τῆς Ἑνώσεως ταύτης.

ε) Ἑνὸς δημοσίου ὑπαλλήλου τῆς Κρατικῆς Ὑπηρεσίας Πολιτικῆς Ἀεροπορίας (ΚΥΠΑ) ὑποδεικνυομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἀεροπορίας.

Χρέη Γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ εἷς τῶν ὑπαλλήλων τῆς Διευθύνσεως τῶν Συλλογικῶν Σχέσεων καὶ Διαφορῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ ὁρισθέντος Ὑπουργοῦ.

2. Ἡ Διαιτητικὴ Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει τῇ προσκλήσει τοῦ Προέδρου αὐτῆς, κλιθησομένης ἐγγράφως πάντα τὰ μέλη αὐτῆς, ἐφίσταται δὲ ἐν ἀπουσίᾳ παρόντων τριῶν μελῶν ἐν οἷς ἀπαραιτήτως καὶ ὁ Πρόεδρος.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν ἐπικρατούσης ἐκ ἰσοψηφίας τῆς ψήφου τοῦ Προέδρου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἀντικειμένου τῆς διενέξεως ἐφ' ὅσον πάντα τὰ στοιχεῖα αὐτῆς καλέσασα πρὸς ἐξέτασιν τοὺς ἐνδιαφερομένους, ἐξετάζουσα μάρτυρας, ὁρίζουσα πραγματογνώμονας, προβαίνουσα εἰς αὐτοψίας, ὑποχρεουμένων τῶν συμβαλλομένων μερῶν νὰ διευκολύνουν τὸ ἔργον αὐτῆς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίνει ἐκ τῶν ἐνόντων κατ' ἐλευθέραν αὐτῆς ἐκτίμησιν καὶ ἄνευ δικονομικῶν διατυπώσεων, ἐπὶ τῇ ἐγγράφῳ πρὸς αὐτὴν αἰτήσει τῶν συμβαλλομένων ἢ παντὸς ἐργαζομένου, τοῦ ὁποίου τὴν σχέσιν ἐργασίας ρυθμίζει ἡ παροῦσα σύμβασις.

3. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ὁριστικαὶ καὶ τελεσίδικοι, μὴ ὑποκείμεναι εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον καὶ ἐκτελοῦνται ἀμέσως καὶ ἀπροφασίστως ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων μερῶν ἀνευ ἄλλης διατυπώσεως.

XIV. Στολαὶ καὶ ἀτομικαὶ ἐξαρτήσεις πτήσεων.

Οἱ Ἱπτάμενοι ὑποχρεοῦνται ὅπως φέρωσιν ἐν ὑπηρεσίᾳ τὴν παρὰ τῆς Ἑταιρείας καθοριζομένην στολὴν κατὰ τὸν περὶ στολῶν κανονισμὸν τῆς Ἑταιρείας.

Οἱ Ἱπτάμενοι δὲν δικαιοῦνται νὰ χρησιμοποιῶσιν ἐκτὸς ὑπηρεσίας τὴν στολὴν ἢ τμῆμα αὐτῆς εἰ μὴ μόνον κατὰ τὴν μετάβασιν ἢ ἐπιστροφὴν εἰς τὰ ἀεροδρόμια.

XV. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ὁρίζεται ἐτησία ἀρχομένη ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1956.

Οἱ Συμβαλλόμενοι
(Ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Φεβρουαρίου 1956

31/1956 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν.

Περὶ ἀποδοχῶν τῶν δενδροαναθοκηπουρῶν περιφερείας Νομοῦ Ἀττικῆς (*).

Τὸ κατὰ νόμον 3239/1955 Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν, συγκείμενον ἐκ τῶν: Γ. Λαμπροπούλου, Πρωτοδίκου, ὡς Προέδρου, Κων. Δικαίου, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ, Δ. Χαλούλου, ἀντιπροσώπου τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν Ἑλλάδος, Βασ. Ράπτη, ἀντιπροσώπου τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ὡς μελῶν.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ καὶ ἐν τῷ Πρωτοδικείῳ Ἀθηνῶν τὴν 8ην Φεβρουαρίου 1956, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 12.30 μ.μ., παρουσίᾳ τοῦ ἐπὶ βαθμῷ 6ῳ ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Νικ. Τσιγάντε, ὡς Γραμματέως, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἀνακύψεως μεταξὺ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν δενδροαναθοκηπουρῶν καὶ τῶν οἱωνδήποτε ἐργοδοτῶν των, ἐφ' ὅσον συνδέονται διὰ σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀττικῆς παρισταμένων διὰ τῶν ἀντιπροσώπων των διαφορᾶς ἐπὶ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς διαλαμβάνονται διενέξεως.

Προκειμένης συζητήσεως καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Ἀκούσαν τῶν διαγνωσθέντων, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ἐγγράφων καὶ διαπιστωθέντος τοῦ τύπου βασίμου παραπομπῆς τῆς ὑπὸ κρίσιν διενέξεως καὶ λαβὸν γνῶσιν τῶν ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων κατατεθέντων σχετικῶν σημειωμάτων.

Ἐδὰν τὰ ἐγγραφα, σταφθὲν κατὰ νόμον

Ἡ Ἐπειδὴ τῆς ὑπὸ κρίσιν, μεταξὺ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν δενδροαναθοκηπουρῶν καὶ τῶν οἱωνδήποτε ἐργοδοτῶν των, ἐφ' ὅσον συνδέονται διὰ σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀττικῆς, ἐφιστωμένης διενέξεως δὲν ἐπετεύχθη ἡ συμφώνως τῇ § 2 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 3239/1955 ἐπιφῇ τρόπῳ ἰκθίασις τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ., ἡ μεσολάβησις τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας διὰ τοῦ καταρτισμοῦ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐπιλυούσης ταύτης καὶ οὕτω νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως αὐτὴ εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 3239/1955.

(*) Κατετέθη εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν τὴν 19/5/1956, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 13/1956 πράξεως καταθέσεως, κατ' ἄρθρ. 20 § 3 τοῦ Ν. 3239/1955.

II. Επειδή εκ της εν γένει συζητήσεως και των προσαχθέντων εγγράφων και των ανασκοπηθέντων υπό των ενδιαφερομένων το Δικαστήριον κατά πλειοψηφίαν κρίνει ότι, υπό τας παρούσας οικονομικάς συνθήκας, δεν είναι δυνατή η ικανοποίησις απάντων των αιτημάτων των περί ων η διένεξις μισθωτών.

Τούτο λαμβάνον υπ' όψιν και σταθμίζον τας κοινωνικάς και οικονομικάς ανάγκας, ας εξυπηρετούν αι υπό κρίσιν επιχειρήσεις, την οικονομικήν και τεχνικήν αυτών αντοχήν, το επίπεδον των χορηγουμένων αμοιβών εν σχέσει προς το κόστος της ζωής, τους όρους, τας συνθήκας και τα είδος της παρεχομένης εργασίας και το γενικώτερον συμφέρον της εθνικής οικονομίας, όγεται, κατά πλειοψηφίαν, εις την κρίσιν, όπως γίνωσιν αποδεκτά τα εν τω διατακτικώ διατυπούμενα, μειοψηφούντος του κ. Ράπτη, έχοντος την γνώμην ότι άπαντα τα αιτήματα των εν λόγω μισθωτών δέον να γίνωσιν αποδεκτά, καθ' όσον και η οικονομική ευχέρεια των εργοδοτών υφίσταται και αι λελογισμέναι ανάγκαι των μισθωτών δέον να καλυφθούν.

Τα υπό των Δήμων υποστηριζόμενα απορρίπτονται, καθ' όσον η παρούσα συλλογική διένεξις αφορά μισθωτούς συνδεομένους διά σχέσεως εξηρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου και ουχί δημοσίου δικαίου.

III. Επειδή η ισχύς της παρούσης δέον να ανατρέξη από της παρασπονδής της εις το Δικαστήριον (7.9.1956), ως εταμείων εξαιρετικών προς τούτο λόγων

Δια ταύτα

Επιλύει την μεταξύ των εργατοτεχνιτών δενδροκομοκηπουρών και των οιωνδήποτε εργοδοτών των, εφ' όσον συνάπτονται διά σχέσεως εργασίας τοῦ ιδιωτικοῦ δικαίου και εν τη περιφερεία Αττικής, ωρισμένην διένεξιν. Δέχεται ταύτην εν μέρει ως κατωτέρω:

Άρθρον 1ον

Αι διατάξεις της παρούσης αφορώσι πάντας τους εις τας ειδικότητας τοῦ επομένου άρθρου ανήκοντας δενδροκομοκηπουρούς, τους απασχολουμένους επί σχέσει εργασίας ιδιωτικοῦ δικαίου, παρ' οιφδήποτε εργοδότη, συμπεριλαμβανομένων και τοῦ Δημοσίου, Δήμων και Κοινοτήτων κλπ. Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, διά την καλλιέργειαν κήπων και δενδροστοιχιών, των ευρισκομένων εντός της περιφερείας της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης και Νομοῦ Αττικής.

Άρθρον 2ον

Οι ανωτέρω εργαζόμενοι κατατάσσονται εις τας ακολούθους τέσσαρας ειδικότητας, αναλόγως των ετών υπηρεσίας εν τω επαγγέλματι και των θεωρητικών και των εκ της πείρας αυτών γνώσεων επί των μεθόδων καλλιεργείας: α) μαθητευόμενοι, β) βοηθοί τεχνιτών, γ) τεχνίται και δ) αρχιτεχνίται.

Μαθητευόμενος θεωρείται ο τω πρώτον προσλαμβανόμενος διά την εκμάθησιν της τέχνης και μέχρι διανύσεως τεσσαρετούς τοιλάχιστον υπηρεσίας, υπό την καθοδήγησιν και επίβλεψιν τεχνίτου ή αρχιτεχνίτου.

Βοηθός τεχνίτου θεωρείται ο επί δετίαν τοιλάχιστον εκπαιδευθείς ως μαθητευόμενος παρά τεχνίτη ή αρχιτεχνίτη.

Τεχνίτης θεωρείται ο επί δετίαν τοιλάχιστον διατελέσας ως βοηθός τεχνίτου, υπό την καθοδήγησιν τεχνίτου, αρχιτεχνίτου ή γεωπόνου ή ο έχων πτυχίον Μέσης Γεωργικής Σχολής και δετή άσκησιν τοῦ επαγγέλματος.

Αρχιτεχνίτης θεωρείται ο επί δετίαν τοιλάχιστον διατελέσας ως τεχνίτης ή ο κεκτημένος πτυχίον Μέσης Γεωργικής Σχολής και δετή τοιλάχιστον υπηρεσίαν εις το επάγγελμα, εις αμφοτέρας δε τας περιπτώσεις, ο έχων να επιδείξη εργασίας του διαμορφώσεως και συντηρήσεως κήπου, εξ ού να προκύπτη ότι κατέχει πλήρως, άπό τε τεχνικής και καλλιτεχνικής απόψεως, την ανθοκηπευτικήν και δενδροκομίαν.

Άρθρον 3ον

1. Τα κατώτατα όρια βασικών μηνιαίων μισθών των ανωτέρω μισθωτών των εργαζομένων παρ' ωρισμένω εργοδότη κατά πλήρη απασχόλησιν ορίζονται τα κατωτέρω δι' εκάστην ειδικότητα. Ως πλήρης απασχόλησις νοείται εν προκειμένω, κατά μεν την χρονικήν περίοδον από 1ης Νοεμβρίου εκάστου έτους μέχρι τέλους Απριλίου τοῦ επομένου έτους, χωρίς ταλλάχιστον ημερησίαν εργασίαν, κατά δε τους λοιπούς μήνας τοῦ έτους, εργασία κατά πλήρες ωράριον.

α'. Μαθητευόμενος

Ηλικίας μέχρι	15 ετών	Δρχ.	500
» »	16 »	»	600
» »	17 »	»	700
» »	18 »	»	800
» »	19 » και άνω	»	900

β'. Βοηθός τεχνίτου.

Κατά τό 1ον έτος υπηρεσίας	Δρχ.	1.100
» » 2ον » »	»	1.200
» » 3ον » »	»	1.300
» » 4ον » »	»	1.400
» » 5ον » »	»	1.500

γ'. Τεχνίτης.

Κατά τό 1ον έτος υπηρεσίας	Δρχ.	1.700
» » 2ον » »	»	1.800
» » 3ον » »	»	1.900
» » 4ον » »	»	2.000
» » 5ον » »	»	2.100
» » 6ον » »	»	2.200

δ'. Αρχιτεχνίτης.

Κατά τό 1ον έτος υπηρεσίας	Δρχ.	2.300
» » 2ον » »	»	2.400
» » 3ον » »	»	2.500
» » 4ον » »	»	2.600
» » 5ον » »	»	2.700

2. Οι ανωτέρω μισθοί, των τεχνιτών και αρχιτεχνιτών, προσαυξάνονται κατά 30%, εφ' όσον διατίθενται παρ' αυτών τα διά την άσκησιν της τέχνης των απαιτούμενα εργαλεία.

3. Εις ην περίπτωσιν οι ανωτέρω μισθοί αμείβονται επί ημερομισθίω, τούτο καθορίζεται εις το 1/25 των εν παραγρ. 1 τοῦ παρόντος άρθρου αναγραφομένων βασικών μηνιαίων μισθών, μετά της τυχόν χορηγουμένης προσαυξήσεως εργαλείων, της προηγουμένης παραγράφου 2.

4. Εις ην περίπτωσιν εργοδόται τινές παρέχουσι τροφήν, αι ανωτέρω αποδοχαί δύνανται να καταβάλλωνται μειωμέναι κατά το αντίτιμον αύτης, καθοριζόμενον διά συμφωνίας μεταξύ των ενδιαφερομένων, εγγράφως αποδεικνυομένης.

5. Διά την παροχήν κατοικίας ή τυχόν χορηγουμένων εδών ενδυμασίας ούδεμία μείωσις επιτρέπεται.

Άρθρον 4ον.

Εις τους επ' αποκοπήν αναλαμβάνοντας την συντήρησιν κήπων, περιλαμβάνουσαν την καλλιέργειαν, φύτευσιν, εμβολιασμούς, τακτικόν πότισμα, κλάδευμα, καταπολέμησιν ασθενειών κλπ., ότε εύθυνην και δι' εργαλείων τοῦ μισθωτοῦ, ή αντιμισθία του καθορίζεται διά συμφωνίας μεταξύ αυτοῦ και τοῦ οικείου εργοδότου. Εν τη περιπτώσει ταύτη, τεχνίται ή αρχιτεχνίται χρησιμοποιούντες μαθητευομένους και βοηθούς, οφείλουν να εξασφαλίζουν εις τούτους, διά πλήρη απασχόλησιν, τα εν τω προηγουμένω άρθρω καθοριζόμενα κατώτατα όρια μισθών ή ημερομισθίων, τοῦ εργοδότου μη υπέχοντος εν προκειμένω ούδεμίαν υποχρέωσιν ή εύθυνην, πέραν της καταβολής της κατά τ' ανωτέρω συμπεφωνημένης κατ' αποκοπήν αντιμισθίας.

Άρθρον 5ον.

Εάν αι ήδη καταβαλλόμεναι συνολικαί αποδοχαί είναι τυχόν ανώτεραι των διά της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται αύται να μειωθούν.

Άρθρον 6ον

Οι εργαζόμενοι κατά τας Κυριακάς και τας εκ τοῦ νόμου καθωρισμένας ως άργίας εορτάς τοῦ έτους θά λαμβάνωσιν επί πλέον το 1/24 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ των ή το αναλογούν ημερομίσθιον, οι επί ημερομισθίω αμειβόμενοι, ηὐξημένον κατά 75%.

Άρθρον 7ον.

Η τεχνική διαβάθμισις (ειδικότης), έτη προϋπηρεσίας, μου καθωρισμένας ως άργίας εορτάς τοῦ έτους θά λαμβάνωσιν υπ' όψιν κατά την χορήγησιν αδείας εκ τοῦ αγροτικοῦ ατομικοῦ βιβλιαρίου, χορηγηθησομένου υπό τεταμελείας επιτροπής

συγκροτηθησομένης διά πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ἀποτελουμένης

α) ἐξ ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς Προέδρου,

β) ἐκ δύο ἐργοδοτικῶν μελῶν μετὰ τῶν ἀναπληρωματικῶν των, ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν Ἑλλάδος,

γ) ἐκ δύο ἐργατικῶν μελῶν μετὰ τῶν ἀναπληρωματικῶν των, ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν.

2. Τὸ ὡς ἄνω διβλιάριον ὑπόκειται κατ' ἔτος εἰς θεώρησιν ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς πρὸς σημείωσιν ἐπ' αὐτοῦ τῆς τεχνικῆς καὶ μισθολογικῆς ἐξελίξεως τοῦ μισθωτοῦ.

3. Τὰ διὰ τὴν ἔκδοσιν καὶ θεώρησιν διβλιαρίου ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, ἡ πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένη δαπάνη, βαρύνουσα τὸν ἐνδιαφερόμενον μισθωτόν καὶ πᾶσα ἀναγκαία διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἐπιτροπῆς λεπτομέρεια, καθορίζονται δι' ἀποφάσεως αὐτῆς.

4. Τὸ ἀνωτέρω διβλιάριον δὲν ἀπαιτεῖται ὡς προϋπόθεσις διὰ νὰ ἀσκήσῃ τις τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δενδροκαλλιεργοῦ.

Ἄρθρον 8ον.

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης παύει ἰσχύουσα ἡ ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1949 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἀνθοκηπουρῶν.

Ἄρθρον 9ον.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 7ης Ἰανουαρίου 1956.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.
Ἐν Ἀθήναις τῇ 17ῃ Μαρτίου 1956

37319/Σ. 417/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης παραγράφου εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 131 τῆς 9 Ἰουλίου 1956.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. διάταγμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ)τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ) τος.

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1592) 1956 ἀναφορᾶς του,

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίστεως (ἀριθ. Πρωτ. ΣΚΑ 961)1956, συνεδρίασις 217η τῆς (Α' Περιόδου τῆς 23.4.1956), ἀποφασίζομεν:

"Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν προστεθῇ διάταξις, ὡς § 9, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«9. Ἡ Ἑταιρεία Ἱπποδρομιῶν ὑποχρεοῦται, ὅπως εἰσπράττῃ καὶ ἀποδίδῃ ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν εἰς τὸ Ταμεῖον τοὺς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 §§ 1, 2, 7, 9 καὶ 10 τοῦ ἀ.ν. 2276)1940 προβλεπομένους πόρους τοῦ Ταμείου.

Οἱ πόροι οὗτοι εἶναι οἱ κάτωθι:

1. Κράτησις ἐξ ἑπτὰ τοῖς ἑκατὸν (6%) τῶν ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν τῶν ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν ἀναβατῶν.

2. Κράτησις ἐξ ἑπτὰ τοῖς ἑκατὸν (6%) τῶν ποσοστῶν τῶν ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν προπονητῶν.

3. Δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (10%) ἐπὶ τοῦ εἰσπραττομένου ὑπαλλαίπου ἐκ στρογγυλευμάτων, κλασμάτων δραχμῶν, σφαλμάτων καὶ ἀνεξαργυρώτων στοιχημάτων δεκάτων, συμφώνως τῷ ἀπὸ 6 Ἰουλίου 1936 Κανονισμῷ ἁμοιβαίων στοιχημάτων.

4. Τὰ ἐπιβαλλόμενα προστιμα εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἀσφαλισμένων προπονητὰς καὶ ἀναβάτας, καθὼς καὶ τὰ παρὰ τῆς Φιλίππου Ἑνώσεως τῆς Ἑλλάδος ἐπιβαλλόμενα ἑκάστοτε πρόστιμα.

5. Τὰ παρὰ τῶν ἀναβατῶν καταβαλλόμενα ἑκάστοτε ἀσφάλιστρα διὰ πᾶσαν ἀνάβασιν αὐτῶν, μετὰ τῆς ἰσοποσοῦ καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἵππου, τὸν ὁποῖον ἱππεύουν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰουνίου 1956

39423/Σ. 444/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως παραγράφου Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῶν Παροχῶν Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 137 τῆς 14 Ἰουλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. νόμου 694) 1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ. «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ)τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1948 ν. δ.

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3928)1956 ἀναφορᾶς του καὶ

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀρ. πρωτ. ΣΚΑ 143)1956, συνεδρίασις 229η τῆς (Α' Περιόδου τῆς 4.6.1956)., ἀποφασίζομεν:

"Ὅπως ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῶν Παροχῶν τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«1. Δικαιοῦνται εἰς ἀνάληψιν τῶν ἀτομικῶν εἰσφορῶν τοῦ ἠσφαλισμένου, ἀτόκων, μόνον:

α) Ὁ ἠσφαλισμένος ὁ μετὰ 3ετῆ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀσφάλισιν ἀποχωρῶν τοῦ ἐπαγγέλματος, λόγῳ διαρκοῦς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν καὶ

β) Τὰ μέλη οἰκογενείας ἠσφαλισμένου, θανόντος μετὰ 3ετῆ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀσφάλισιν, ἐφ' ὅσον κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις δὲν πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως παρὰ τοῦ Ταμείου καὶ δὲν ὑφίστανται περιπτωσις ὅπως ὁ χρόνος ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ταμείῳ συνυπολογισθῇ εἰς χρόνον ἀσφαλίσεως παρ' ἑτέρῳ ἢ ἑτέροις Ὀργανισμοῖς Κοινων. Ἀσφαλίσεως διὰ τὴν ἀπονομὴν ἢ ἐπαύξησιν συντάξεως παρ' ἑτέρου Ὀργανισμοῦ Κοινων. Ἀσφαλίσεως»

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰουλίου 1956

39421/Σ. 442/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως εἰς Κανονισμὸν Παροχῶν Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Α.Ε. Οἰνοποιΐας - Ζυθοποιΐας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 137 τῆς 14 Ἰουλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694) 1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τρο-

προηγήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας»

2) Το υπ' αριθ. 2920/1953 ν.δ. «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται η διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά.ν. της 11/11.1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.».

3) Τας διατάξεις του από 30.4.1946 ν.δ. περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινων Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392/1948 ν.δ.

4) Πρότασιν του Δ. Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Α. Ε. Οίνοποιίας - Ζυθοποιίας, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 473/1956 αναφοράς του

5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινων Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 144/1956, συνεδριάσεως 229ης της ΙΑ' Περιόδου της 4.6.1956), αποφασίζομεν:

Όπως εν τέλει της § 2 του άρθρου 2 του Κανονισμού Παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Α. Ε. Οίνοποιίας — Ζυθοποιίας — Οινοπνευματοποιίας τροποποιηθή διάταξις, έχουσα ως ακολούθως:

«Εφ' όσον υπάρχουν γνωματεύσεις των οίκείων Υγειονομικών Επιτροπών του ΙΚΑ, είς ας τούτο παρέπεμψε τον ενδιαφερόμενον διά την παρά τούτου συνταξιοδότησιν, δύναται το Δ. Συμβούλιον να αποδεχθή τας ως άνω γνωματεύσεις».

Εν Αθήναις τη 2 Ιουλίου 1956

39422/Σ. 443/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως παραγράφου Καταστατικού Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Οίνοποιίας - Ζυθοποιίας.

(Ε.Κ. τ. Β' σ. 137 της 14 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Το άρθρον 59 § 1 του ά.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά.ν. 694/1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας».

2) Το υπ' αριθ. 2520/1953 ν.δ. περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται η διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά.ν. της 11/11.1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.».

3) Τας διατάξεις του από 30.4.1946 ν.δ. περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινων Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392/1948 ν.δ.

4) Πρότασιν του Δ. Σ. του Ταμείου Ε.Α.Π.Ο.Ζ.Ο., υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 319/1956 αναφοράς του.

5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινων Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 107/1956, συνεδριάσεως 217ης της ΙΑ' Περιόδου της 23.4.1956), αποφασίζομεν:

Όπως η § 4 του άρθρου 7 του Καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Οίνοποιίας - Ζυθοποιίας - Οινοπνευματοποιίας τροποποιηθή ως ακολούθως:

«Η εκ 3% εισφορά εκάστου ησφαλισμένου παρακρατείται υπό των Εταιρειών και υπ' εκθύνην αυτών, υποχρεουμένων όπως καταβάλλουν ταύτην όμου μετά της βαρυνούσης αυτάς ισοπόσου εισφοράς εντός του επομένου μηνός εις μίαν ή πλείονας των δι' αποφάσεως του Δ. Σ. οριζομένων Τραπεζών, Εθνικής, Εθνικής Ελλάδος, Κτηματικής, Εμπορικής, Εμπορικής Πίστεως, Λαϊκής ή Ιονικής, προτιμωμένης επί ίσοις όροις της Εθνικής Τραπέζης Ελλάδος, εφ' όσον ισχύει το υπέρ ταύτης προνόμιον, εκτος άν άλλως ορίζεται υπό της κειμένης νομοθεσίας».

Εν Αθήναις τη 2 Ιουλίου 1956

25788/4704/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί των ημερομισθίων κλπ. των επιπλοποιών Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' σ. 139 της 16 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του νόμου 3239/1955.

β) Το κατά το άρθρον 28 του αυτού νόμου 3239/1955 πρακτικόν συνεδριάσεως της 21.4.1956 του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, υποβληθέν ημίν διά του υπ' αριθ. 15 ε. έ. εγγράφου των.

γ) Την υπ' αριθ. 2/1956 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης επερί των ημερομισθίων και λοιπών όρων εργασίας των μαθητευομένων, εργατών, τεχνιτών, κ.λ.π. επιπλοποιών, μηχανοξυλουργών, ξυλουργών, τοκκινοποιών και συναφών επαγγελμάτων κατεργασίας ξύλου Θεσσαλονίκης».

δ) Την ανάγκην όπως τροποποιηθή και συμπληρωθή αύτη ως προς ωρισμένους όρους, καθ' ά αντικείμενος προς την κοινωνικήν και οικονομικήν πολιτικήν της Κυβερνήσεως και ειδικώτερον ως προς τα ημερομίσθια των ανειδικεύτων (§ Α'1ΙΙ), ων επιβεβλημένη καθίσταται η ενθυγράμμισις προς τα παραδεδεγμένα και τεθεσπισμένα γενικώς πλαίσια και όρους ως προς τα ημερομίσθια (§ Α'1ΙΙΙ) εν γένει του χρόνου ειδικεύσεως ως τοιούτου κλάδου (από του 5ου μέχρι και του 8ου έτους εργασίας), λόγω του υπολογισμού του χρόνου μαθητείας ως χρόνου υπηρεσίας και του ότι γενικώς ταύτα αφορώσι νεαρά πρόσωπα (συνυπολογιζομένου νόμου ως προϋπηρεσίας και του χρόνου στρατεύσεως) και δι' ά η ύπαρξις ιδιαζόντως υψηλών συντελεστών αμοιβής θ' απετέλει ανασχετικόν παράγοντα εις την περαιτέρω ειδίκευσίν των.

Αποφασίζομεν: Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 2/1956 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, τροποποιουμένην και συμπληρουμένην παρ' ημών ως προς τα ημερομίσθια των ανειδικεύτων (§ Α'1ΙΙ) και ως προς τα ημερομίσθια εν γένει (§ Α'1ΙΙΙ), και εγκρίνομεν την δημοσίευσίν της διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως (τεύχος Β').

Αριθμός αποφάσεως 2/1956

Το κατά νόμον 3239/1955 Δευτεροβάθμιον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον Θεσσαλονίκης.

Συγκείμενον εκ των Αλεξάνδρου Παπαζήση, Εφέτου, ως Προέδρου, αναπληρωτού του τακτικού τοιούτου Προέδρου Εφετών Εμμ. Μανωλεδάκη κωλυομένου, Κωνσταντίνου Καραμητσάνη Υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας επί βαθμώ 4ω αναπληρωτού του τακτικού Κωνσταντίνου Κομνηλοπούλου κωλυομένου, Χρήστου Οικονόμου, εκπροσώπου των Βιομηχάνων, Παναγιώτου Μανωλοπούλου εκπροσώπου των Βιοτεχνών, αναπληρωτού του τακτικού Β. Παπαγεωργίου κωλυομένου, Παν. Βασιλειάδου και Σωτηρίου Ζαργιαναπούλου, εκπροσώπων των μισθωτών, των δύο τελευταίων αναπληρωτών των τακτικών Δημ. Θεοδώρου και Δ. Καλιατζίδη κωλυομένων, ως μελών.

Συνεδρίασαν δημοσία εν τω Εφετείω Θεσσαλονίκης την 22αν Φεβρουαρίου 1956 ημέραν Τετάρτην και ώραν 11, παρουσία και του επί βαθμώ 7ω Υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας Νικολάου Καρκανιά ως Γραμματέως, ίνα αποφανθή επί των υποβληθεισών εφέσεων εφ' ενός μεν υπό των Εργοδοτικών Συνδέσμων 1) Καταστηματαρχών και Εργοστασιαρχών Κατεργασίας Ξύλου Θεσσαλονίκης, και 2) Καταστηματαρχών Επιπλοποιών Θεσσαλονίκης, και εφ' ετέρου υπό της Ενώσεως Μηχανοξυλουργών Θεσσαλονίκης κατά της υπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης, παραστάντων διά των νομίμων εκπροσώπων των, αίτινες διώρισαν τους πληρεξουσίους διαιηγόρους των ως εν τοις πρακτικοίς διαλαμβάνεται.

Προκειμένης συζητήσεως και διαπιστωθέντος υπό του Προέδρου του νομίμου της συγκροτήσεως του Δικαστηρίου. Ακούσαν των αναγνωσθέντων ως εν τοις πρακτικοίς αναγράφεται εγγράφων του Υπουργείου Εργασίας της υπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης, των υποβληθεισών

τος ἄνω ἐφέσεων καὶ τῶν συμπαραστατῶν ἐγγράφων καὶ διαπιστωθέντος ὅτι νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἠσκήθησαν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεις τῶν ἐνδιαφερομένων Συνδέσμων τῶν περὶ ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, τηρηθεισῶν ἀπασῶν τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρου 12 ν. 3239)1955:

Ἴδιον τὸ ἔγγραφον — Σκεφθὲν κατὰ νόμον

Ι. Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 1, 2 καὶ 9, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 15 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ν. 3239)1955, τὸ Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ταύτης ὁρθῶς ἐπληρώθη τῆς ὑφισταμένης διαφωνίας μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων, ὡς ταύτη πιστοῦται ἐκ τῶν συνημμένων τῇ ὑπ' ἀριθ. 70369)5183)10.12.1955 παραγγελίᾳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης ἐγγράφων καὶ δὴ πρὸς ἅπαντα τὰ θέματα περὶ ὧν ἀποφαίνεται ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παραπόνου τῶν ἐκκαλούντων ἐλεγχόντων ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα.

ΙΙ. Ἐπειδὴ κατ' ἄρθρον 1 § 2, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955, ἀντικείμενον συλλογικῆς διαφορᾶς θεωρεῖται πᾶσα διένεξις ἀφορῶσα τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας, ἐν προκειμένῳ δὲ τῶν μαθητευομένων καὶ ἐργατῶν κατεργασίας ξύλου, ξυλουργῶν, ἐπιπλοποιῶν, μηχανοξυλουργῶν καὶ τακουνοποιῶν Θεσσαλονίκης.

ΙΙΙ. Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τοῦτο, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰς καταθέσεις τῶν ἐνόρκων τοῦ Προέδρου τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. ἐξετασθέντων μαρτύρων τὰς περιεχομένας ἐν τῷ φακέλλῳ τῆς ὑποθέσεως, ἅπαντα τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ συνημμένα ἔγγραφα, τὰ ἐνστηριχθέντα προφορικῶς καὶ ἐν ἐγγράφοις ὑπομνήμασι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀναπτυχθέντα κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετοῦσιν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἐπιχειρήσεις, τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν αὐτῶν ἀνωχήν, τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἡμερομισθίων ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος τῆς ζωῆς, τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, τὰς διατάξεις τοῦ Β. Δ. 6.6.1952 «περὶ ἐκπαιδεύσεως μαθητῶν τεχνιτῶν», διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὁποίων καθίσταται δυνατὴ ἡ ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν καταβολὴ κατωτέρων ἡμερομισθίων τῶν καθοριζομένων ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κλπ. διὰ τοὺς μαθητευομένους, κρίνει ὅτι ὀρθῶς τὸ Π.Δ.Δ.Δ. διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καθώρισε κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ τὸ ὕψος τῶν κατωτάτων ἡμερομισθίων τῶν μαθητευομένων ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν κατεργασίας ξύλου, ξυλουργῶν, ἐπιπλοποιῶν, μηχανοξυλουργῶν καὶ τακουνοποιῶν, ἀπορριπτέου κρίνει τὸν λόγον ἐφέσεως τῶν ἐργοδοτικῶν σωματείων περὶ μειώσεως ἐν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καθορισθέντων ἡμερομισθίων, δεδομένου δὲ τῶν ὡς ἄνω στοιχείων ἀβάσιμος ἐλέγχεται καὶ ὁ ἀντίστοιχος λόγος ἐφέσεως τῆς Ἑνώσεως Μηχανοξυλουργῶν περὶ αὐξήσεως τῶν διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως καθορισθέντων βασικῶν ἡμερομισθίων τῶν προαγγελθεισῶν εἰδικοτήτων.

ΙΥ. Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐσφαλῶς καθορίσασα ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἀπασχόλησις εἰς τὸ μηχάνημα ξυλουργοῦ καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν 18 ἐτῶν καὶ ἄνω ἄνευ προηγουμένης μαθητείας καθ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 10ης Σεπτεμβρίου ἢ 10 Ὀκτωβρίου 1937 περὶ ἀσφαλείας τῶν ἐν τοῖς ξυλουργικοῖς ἐργαστασίοις ἀσχολουμένων ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν ἀπαιτοῦνται εἰδικώτεραι διὰ πρόσωπα ἄνω τῶν εἰκοσιπέντε μηχανήματα κατεργασίας ξύλου, ὡς εἶναι τὸ περὶ οὗ μηχάνημα κοβούρα, καὶ ἡλικία μὴ κατωτέρα τῶν 18 ἐτῶν, δεχόμεθα ἐν μέρει τὴν ἐκ μέρους τῆς Ἑνώσεως Μηχανοξυλουργῶν ὑποβληθεῖσαν σχετικὴν ἔνστασιν.

V. Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καθορίζεται ἀορίστως χρόνος ἐναρξεως τῆς ἰσχύος ταύτης ἀ χρόνος τῆς δημοσιεύσεως, τὸ δικαστήριον τοῦτο κατὰ πλειοψηφίαν κρίνει ὅτι πρὸς ἀποφυγὴν διενέξεων μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων δέον νὰ ὁρισθῇ ὡς χρόνος ἐναρξεως τῆς ἰσχύος ταύτης ταυτὴ ἡμέρα καὶ ὡς ταυτὴ δέον νὰ ὁρισθῇ ἡ 1η Μαρτίου ἐ. ἔ., μειοψηφούντων τῶν ἐκπροσώπων τῶν μισθωτῶν οἵτινες ἔχουν τὴν γνώμην ὅτι ἡ ἰσχὺς ταύτης ἔδει νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ 21.1.1956.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμεθα τὰς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεις τῶν ἐκκαλούντων Ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, ἀπορρίπτει τὰ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμα κατὰ πλειοψηφίαν καὶ μεταρρυθμίζει ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης ὡς ἀκολούθως:

Κ α θ ο ρ ί ζ ε ι:

Α) Ι. Ἡμερομίσθια μαθητευομένων ἐπιπλοποιῶν, μηχανοξυλουργῶν, ξυλουργῶν, τακουνοποιῶν καὶ συναφῶν ἐπαγγελμάτων κατεργασίας ξύλου:

1ον) Διὰ τὸ πρῶτον ἔτος μαθητείας δραχμὰς 15.

2ον) Διὰ τὸ δεύτερον ἔτος μαθητείας δραχμὰς 18.

3ον) Διὰ τὸ τρίτον ἔτος μαθητείας δραχμὰς 25.

4ον) Διὰ τὸ τέταρτον ἔτος μαθητείας ἐπιπλοποιῶν μόνον δραχμὰς 30.

ΙΙ. «Οἱ ὡς ἄνω μαθητευόμενοι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας ἀσκήτου προϋπηρεσίας ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους προϋπηρεσίας ἐν τῷ κλάδῳ διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 17ου ἔτους τῆς ἡλικίας ἀσκήτου προϋπηρεσίας ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους προϋπηρεσίας ἐν τῷ κλάδῳ διὰ τὰς θήλεις δικαιοῦνται τοῦ ἑκάστοτε διὰ τὸν ἀνειδίκευτον ἐργάτην ἢ ἐργάτριαν καθοριζομένου ἡμερομισθίου.

ΙΙΙ) Καθορίζει τὰ ἡμερομίσθια τῶν ὑπὸ στοιχεῖα Α)Ι εἰδικοτήτων τεχνιτῶν ὡς κάτωθι (μετὰ μαθητείαν):

1) Διὰ τὸ 4ον καὶ 5ον ἔτος ὑπηρεσίας καὶ τὸ 5ον καὶ 6ον ἔτος ὑπηρεσίας διὰ τοὺς ἐπιπλοποιούς . . . . . δραχ. 45.

2) Διὰ τὸ 6ον καὶ 7ον ἔτος ὑπηρεσίας καὶ 7ον καὶ 8ον ἔτος ὑπηρεσίας διὰ τοὺς ἐπιπλοποιούς . . . . . » 50.

3) Διὰ τὸ 8ον ἔτος ὑπηρεσίας (διὰ τοὺς ἐργάτας κατεργασίας ξύλου) . . . . . » 55.

4) Διὰ τὸ 9ον ἔτος ὑπηρεσίας διὰ τοὺς ἐπιπλοποιούς . . . . . » 55.

5) Τὸ ἡμερομίσθιον τῆς εἰδικευμένης ἐργατρίας . . . . . » 37.

ΙΥ. Ὁ μισθὸς τῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένων καθορίζεται διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ ἀναλογοῦντος ἡμερομισθίου ἐπὶ 25.

Β) Ι. Οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὸ μηχάνημα κοβούρα δὲν νὰ ἔχουν διετῆ μαθητείαν εἰς μηχανοξυλουργεῖον καὶ ἡλικίαν ἄνω τῶν 18 ἐτῶν.

ΙΙ. Ἀπαγορεύεται ἡ κατ' οἶκον ἐργασία ὡς καὶ ἡ ἐργασία μετὰ τὴν πάροδον τοῦ θέρους εἰς ἕτερον κατάστημα ἢ κατ' οἶκον.

ΙΙΙ. Ἀπαγορεύεται ἡ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀνάληψις ὑπὸ τῶν ἐργατῶν ἐργασίας μὲ κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴν εἴτε κατ' οἶκον, εἴτε εἰς καταστήματα, ἐπιτρεπομένης τῆς κατ' ἀποκοπὴν ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων, ἐφ' ὅσον τὸ πραγματοποιούμενον ἡμερομίσθιον ἐντὸς τοῦ θέρους εἶναι τοὐλάχιστον τὸ αὐτὸ μὲ τὸ διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένου.

ΙΥ. Τὰ ἄλλα κατεβαλλόμενα ἀκόμη διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων ἡμερομισθίων δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν.

Υ. Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν εἰς τοὺς ἐργάτας τῶν ἅπαντα τὰ ἀναγκαιοῦντα αὐτοῖς διὰ τὴν ἐργασίαν των ἐργαλεῖα.

ΥΙ. α) Θεσπίζεται βιβλιάριον προϋπηρεσίας καὶ μισθολογικῆς καταστάξεως τῶν ἐν γένει ἐργατῶν χορηγούμενον παρὰ Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς ὑπαλλήλου τῆς Ὑπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης, ὁριζομένου μετὰ τοῦ Γραμματέως ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ ταύτης, ἑνὸς ἐργοδότου καὶ ἑνὸς ἐργάτου ὁριζομένων ὑπὸ τῶν Ἑνώσεων των δι' ἐγγράφου των πρὸς τὴν Περιφέρειαν Ὑπηρεσίαν Διαιτησίας.

β) Ἡ ὡς ἄνω Ἐπιτροπὴ ὑποχρεοῦται νὰ χορηγῇ τὸ ἐν λόγῳ βιβλιάριον εἰς πάντα ἐργαζόμενον εἰς ἐργοστάσια καὶ ἐργαστήρια κατεργασίας ξύλου ἐν γένει καὶ ἐπιπλοποιεῖα, ἀναγραφομένης τῆς ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ ἄνευ βιβλιαρίου πέραν τοῦ 10ημέρου.

γ) Ὁ τύπος τοῦ βιβλιαρίου, ὁ τρόπος λειτουργίας τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς καὶ πᾶσα ἄλλη λεπτομέρεια καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς

VII. Ἡ παροῦσα ἰσχύει καθ' ἅπασαν τὴν εἰρηνοδικειακὴν περιφέρειαν τῆς Θεσσαλονίκης.

VIII. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου 1956.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 22ᾳ Φεβρουαρίου 1956.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουλίου 1956

44471/4655/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 31512/2009 1955 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (*).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 148 τῆς 26 Ἰουλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 6' τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 3198)1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 31512) 2009)1955 ἡμετέραν ἀπόφασιν, ἀποφαίζομεν:

Συμπληροῦντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 31512)2009)1955 (Φ. Ε.Κ. Β' 93)24.5.1955) ἀπόφασιν ἡμῶν ὁρίζομεν, ὅπως εἰς τὴν ἀναγγελίαν λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας μισθωτοῦ περιλαμβάνωνται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων στοιχείων, καὶ 1) τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μισθωτοῦ ἐπακριβῶς προσδιοριζόμενον (ὡς π.χ. «λάστιχης, λεβητοποιός, λιθοτύπης «λπ.) καὶ 2) ἡ ἡλικία τοῦ ἀπολυθέντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰουλίου 1956

43428/8616/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ Θεσσαλονίκης διὰ τοὺς σταθμαρχοελεγκτὰς Κ.Τ.Ε.Α.Λ. Θεσ/νίκης μετὰ τροποποιήσεως ταύτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 142 τῆς 17 Ἰουλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239) 1955.

Β) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ αὐτοῦ νόμου 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 16ης Ἰουλίου ἐ.ἔ. καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 35 ἐ.ἔ. ἐγγράφου του, ἣν ἀποδεχόμεθα.

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ Θεσσαλονίκης περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς 28050)1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν σταθμαρχοελεγκτῶν καὶ ὑπαλλήλων Γραφείων Κ.Τ.Ε.Α.Λ Θεσσαλονίκης καὶ

δ) Τὴν ἀνάγκην ὅπως τροποποιηθῇ ἡ ἐν λόγῳ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἀφ' ἑνὸς μὲν ὡς πρὸς τὴν ἀναθρωμικότητα τοῦ χρόνου ἰσχύος της, καθ' ὅσον ἡ δι' αὐτῆς βοθεῖσα ἐρμηνεία περὶ αὐξήσεως τῶν βασικῶν μισθῶν τῶν σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν τοῦ Κ.Τ.Ε.Α.Λ Θεσ)νίκης κατὰ ὅρον 12ῃ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1955, ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθότητος αὐτῆς, θέλει προκαλέσει, ἀπὸ ἀπόψεως οὐσίας, ἀπρόοπτον καὶ σημαντικήν, ὡς ἐκ τῆς ἀναθρωμικότητος, οἰκονομικὴν ἐπιβάρυνσιν τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῶν περὶ ὧν πρόκειται λειτουργιῶν αὐτοκινήτων, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἄνευ ἐπιπτώσεώς της ἐπὶ τοῦ καταναλωτοῦ, πρᾶγμα ὅπερ ἀντιτίθεται εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, καθοριζομένου ὡς τοιαύτου ἀπὸ τῆς 1ουλίου ἐ.ἔ., ἀφ' ἑτέρου δὲ περιορισθῇ ἡ ἔκτασις ἐφαρμογῆς της ἐπὶ μόνων τῶν σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν τοῦ Κ.Τ.Ε.Α.Λ. Θεσ)νίκης, καθ' ὅσον ὡς πρὸς ταύτας μόνον ὑπῆρξε διένεξις λόγῳ συσχετισμοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28540)1954 ἀποφάσεως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 27922)1954 ὁμοίαν, ἀποκλειομένων τῶν ὑπαλλήλων Γραφείων τοῦ αὐτοῦ Κ.Τ.Ε.Α.Λ., ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐν μέρει ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ Θεσσαλονίκης, τροποποιοῦντες τὰ διατακτικὰ ταύτης ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἰσχύος καὶ τὰς κατηγορίας τῶν ὑπαγομένων εἰς ταύτην μισθωτῶν (σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν), ἀποκλειομένων τῶν ὑπαλλήλων Γραφείων τοῦ Κ.Τ.Ε.Α.Λ. Θεσσαλονίκης, καὶ ἐγκρίνομεν τὴν δημοσίευσιν της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β'), ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως μετὰ τῆς προστιθείσης ἐν τῷ διατακτικῷ τροποποιήσεως:

Ἀριθ. 3)1956

Τὸ κατὰ νόμον 3239)1955 Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Θεσ)νίκης συγκείμενον ἐκ τοῦ Ἀλεξάνδρου Παπαζήση, Ἐφέτου Θεσ)νίκης ὡς Προέδρου, ἀναπληρωτοῦ, τοῦ ταχτικοῦ τριούτου Προέδρου Ἐφετῶν Ἐμμανουὴλ Μανωλάκη κωλυομένου, καὶ τῶν Κων. Κανελλοπούλου, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐπὶ βαθμῷ 3ῳ, Ἐμμ. Βλαχάκη, ἐκπροσώπου τῶν ἐπαγγελματιῶν, ἀναπληρωτοῦ τοῦ ταχτικοῦ Νικολ. Λούλη κωλυομένου, Πλαν. Βασιλειάδου καὶ Στεφάνου Λάμπρου, ἐκπροσώπων τῶν μισθωτῶν, τῶν δύο τελευταίων ἀναπληρωτῶν, τῶν ταχτικῶν Δημητρίου Θεοδώρου καὶ Σωτηρίου Ζαργιανακοπούλου κωλυομένων ὡς μελῶν, τοῦ ἐκπροσώπου τῶν βιομηχάνων Χρήστου Οἰκονόμου, κληθέντος νομίμως καὶ μὴ παραστάντος, οὐδὲ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ Ἐφετείῳ Θεσ)νίκης τὴν 20ὴν Ἀπριλίου 1956, ἡμέραν Παρασκευήν καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινήν, παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμματέως Νικολ. Κερκανίου, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἵνα ἀποφασισθῇ ἐπὶ τῆς ὑποβληθείσης ἐφέσεως ὑπὸ τῆς Ἑνώσεως Ἀστικῶν Λεωφορείουχων «Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος» καὶ τοῦ Σωματείου Ἰδιοκτητῶν Αὐτοκινήτων Ἀστικῶν Λεωφορείων «Ὁ Ἡρακλῆς» κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης καὶ κατὰ τοῦ Συνδέσμου σταθμαρχοελεγκτῶν καὶ ὑπαλλήλων αὐτοκινήτων Μακεδονίας καὶ Συνδέσμου ὑπαλλήλων Γραφείων Αὐτοκινήτων Θεσσαλονίκης, ἀφοστέρων τῶν ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατικῶν Σωματείων παραστάντων διὰ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων, οἵτινες διέρισαν τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους των, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς διαλαμβάνεται.

Προκειμένης συζητήσεως

Καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ Δικαστηρίου.

Ἀκούσαν τῆς ἀναγνωσθείσης ἐφέσεως καὶ τῶν συμπαρομαρτούντων ἐγγράφων, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀναγράφεται, καὶ λαβόν γνῶσιν τῶν ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων κατατεθέντων σχετικῶν σημειωμάτων.

Ἰδόν τὰ ἔγγραφα, ἐκτεθέν κατὰ νόμον

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσ)νίκης, διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, ἔκρινεν ὅτι, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 15 § 2 ἐδαφ. α' καὶ δ' τοῦ ν. 3239)1955, τὰ Διοικητικὰ Δικαστήρια δύνανται τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν παραπομπὴν αὐτοῖς, νὰ ἐπιλαμβάνωνται καὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ἔστω καὶ ἂν ἀναφέρονται εἰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, τῶν ὁποίων δὲν ἐλήγξεν εἰσέτι ἡ συμβατικῶς καθορισθεῖσα χρονικὴ διάρκεια, ἐὰν διαπιστώσουν ὅτι ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς αὐτῶν ἐπῆλθεν οὐσιώδης μεταβολὴ τῶν συνθηκῶν καὶ προϋποθέσεων, ὑφ' ἃς κατηρτίσθησαν, ὡς καὶ διενέξεως ἀφορώσης εἰς ἐρμηνείαν ἐφιστομένων ἄρθρων συλλογικῆς συμβάσεως ἡ ἀποφάσεως Διαιτησίας ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἀντιτίθενται ἐν τῷ ἰσχύοντι Συντάγματι, ἐφ' ὅσον διὰ τούτων, ὡς ἐκ τοῦ διὰ τοῦ Νομοθέτου ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, ἐγκειμένου εἰς τὴν ἰσότητα τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν βελτίωσιν τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν, ὡς ἐκ τῶν ἑκάστοτε μεταβολῶν τῶν οἰκονομικῶν τοιούτων ἐπιζητεῖται ἡ οἰκονομικὴ βελτίωσις καὶ ἡ ἰσόκυκλος μεταχείρισις τῶν ἐργαζομένων.

Ἐπειδὴ νομίμως ἐπελήφθη τὸ Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον, ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας παραπεμφθείσης ὑποθέσεως πρὸς ἄρσιν τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀκαρμίσης διενέξεως ὑπὸ

(*) ΕΕΔ 14, σελ. 672.

της ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ὑπ' ἀριθ. 28540)1954 καὶ 27922)1954 ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, τὰ ἐννοία ἀπορριπτέα τυγχάνουσι ὡς νόμῳ ἀβάσιμα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐλάσσονα γνώμην τῶν ἐκπροσώπων α) τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ β) τῶν ἐπαγγελματιῶν, ἐκ τῆς § 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 27922)1954 Υ. Α συνάγεται ὅτι εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων Γραφείων καὶ σταθμαρχῶν-ἐλεγκτῶν Κοινοῦ Ταμείου Εἰσπράξεως Ἀστικῶν Λεωφορείων Θεσσαλονίκης συνεκτιμήθη καὶ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28540)1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως διαθεῖσα αὔξησις, διὰ δὲ τῆς § 1 καὶ 2 τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ν. 6)τος 2510) 1953 ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 27654)1954 Υ. Α εἰς τοὺς μὴ τυγχάνοντας ὠφελοῦντας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1954 καὶ ἑξῆς ἄλλης τινὸς αὐξήσεως πλὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 27333) 1954 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, παρασχεθῆ ἀπὸ 1.5.1954 αὔξησις συγχωνευθεῖσα εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπ' ἀριθ. 27333)1954 Υ. Α. Ἐξ ἑτέρου κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 Υ. Α. ἐχορηγήθη αὔξησις ἐκ δραχμῶν 128 εἰς τὰ ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθοριζόμενα καὶ ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια καὶ μὴ ὑπερβαίνοντα τὰς 812 δραχμάς, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 5 τῆς ἰδίας ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὡρίσθη, ὅτι εἰς τὴν αὔξησιν ταύτην συγχωνεύεται πᾶσα αὔξησις οἱκειοθελὼς δοθεῖσα ἀπὸ 1.2.1954 καὶ ἐντεῦθεν, ὡς καὶ πᾶν ποσοστὸν αὐξήσεως ἐπὶ πλέον τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653)1954 Υ. Α χορηγηθέντος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων προκύπτει ὅτι εἰς τοὺς μισθωτούς, εἰς οὓς παρεσχέθη ἀπὸ 1.2.1954 καὶ ἐφ' ἑξῆς τυχόντας ὁπωσδήποτε αὐξήσεως ἄλλης, πλὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27333)1954 Υ. Α., δὲν παρέχεται ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653)1954 θεσπισθεῖσα ταύτη καὶ ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ δοθεῖσα αὔξησις καλύπτει τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050 Υ. Α χορηγηθεῖσαν ταύτην τῶν 128 δραχμῶν, δὲν δικαιοῦνται καὶ ταύτην, καθ' ὃ συμφωνοῦμεν εἰς τὴν πρώτην.

Ὅθεν εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, δοθέντος ὅτι ἡ αὔξησις παρεσχέθη τὸν Νοέμβριον τοῦ ἔτους 1954 καὶ συνεψηφίσθη καὶ ἡ δοθεῖσα αὔξησις τῆς ὑπ' ἀριθ. 28540) 1954 εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 27922)1954 Υ. Α., εἶναι δὲ οἱ κατώτατοι μισθοί, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ὑπέρτεροι τῶν κατωτάτων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 τεθεσπισμένων, δὲν κατὰ τὴν ἐλάσσονα ὡς ἄνω γνώμην τούτων νὰ ἀπορριφθῇ ἡ διένεξις, ἀποφαινομένου τοῦ δικαστηρίου ὅτι δὲν δικαιοῦνται τῆς προσαυξήσεως τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27050)1954 Υ. Α. οἱ ἐργαζόμενοι.

Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ τὴν μείζονα γνώμην τοῦ δικαστηρίου δὲν εἶναι συμψηφιστέα εἰς τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 δοθεῖσαν αὔξησιν τῶν 128 δραχμῶν ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 27922)1954 καὶ 28540)1954 χορηγηθεῖσα καὶ συγχωνευθεῖσα ταύτη, μολονότι ἐδόθη ἀπὸ τῆς 1.5.1954, διότι ἐξ ἑνὸς μὲν δὲν πρόκειται περὶ αὐξήσεως μισθοῦ, ἀλλ' εἰδικοῦ ἐπιδόματος, ἐξ ἑτέρου δὲ διότι ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28540)1954 χορηγηθεῖσα αὔξησις τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων ἐχορηγήθη πρὸς ἐξομοίωσιν τῶν ἀποδοχῶν μὲ τὰς ταιαύτας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀστικῶν λεωφορειούχων Ἀθηνῶν, καὶ εἶχε ἀποφανθῇ ἤδη τακτηρίων διαφόρων τῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 27653) 1954 καὶ 28050)1954, ὡς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1.3.1954 ἀποφάσεως Π.Ε.Δ. Ἀθηνῶν, οὐδεμία δὲ ἑτέρα ἐκτὸς τῶν ἄνω αὐξήσεων ἐδόθη εἰς ταύτους αὐξήσεις αἱ κατὰ τὴν τελευταίαν ἡ τοῦ ἄρθρου 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 Υ. Α. δὲν κρίνεται συμψηφιστέαι.

Συνεπῶς λυτέα τυγχάνει ἡ ὑπὸ κρίσιν διαφορὰ ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων, τοῦ διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως παρεχομένου ἐπιδόματος χορηγουμένου καὶ εἰς ταύτους ἀπὸ 1.1.1955.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενον τύποις τὴν ὑποβληθεῖσαν ἔφεσιν, ἀπορρίπτει ταύτην. Ἐπικυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 4)1956 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσ)νίκης, ἥτις ὀφειλὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ Κοινοῦ Ταμείου Εἰσπράξεως Ἀστικῶν Λεωφορείων Θεσ) νίκης, ἤτοι σταθμάρχας κλπ. καὶ ἀποφαίνεται:

1) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀπαιτεῖται μόνον ἐπὶ τῶν σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν τοῦ Κ.Τ.Ε.Α.Α Θεσ)νίκης ἀποκλειομένων τῶν ὑπαλλήλων Γραφείων τοῦ αὐτοῦ Κ.Τ.Ε. Α.Α.

2) Ὡς χρόνος ἐναρξεως ἰσχύος τῆς παρούσης ὁρίζεται ἡ 1 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἀντὶ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1955 καθοριζομένων οὕτω ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω χρονολογίας (1.7.1956) τῶν βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τῶν σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω Κ.Τ.Ε.Α.Α. Θεσσαλονίκης εἰς:

α) τοῦ σταθμάρχου δραχ. 1.412

β) τοῦ ἐλεγκτοῦ δραχ. 1.332

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουλίου 1956

40352/Σ457/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν.

(Ε.Κ. τ. Β φ. 143 τῆς 18 Ἰουλίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694) 1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου κλπ.»

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ) τος «περὶ ὀργανισμοῦ καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 94)38)1955 ἀναφορᾶς του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 78)1955 συνεδρίασις 176η τῆς Α Περιόδου τῆς 28.11.1955) ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν ἐπέλθωσιν αἱ ἀκόλουθοι τροποποιήσεις καὶ προσθῆκαι:

Ι. Αἱ §§ 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ὡς ἄνω Καταστατικοῦ τροποποιοῦνται οὕτω:

Ἄρθρον 11.

2) Ὁ ἀπολυόμενος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἑταιρείας ἢ τοῦ Ταμείου λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἢ ἐξ ἄλλων λόγων μὴ ὀφειλομένων εἰς ὑπαιτιότητα αὐτοῦ καὶ ἔχων συμπληρώσει εἰκοσαετῆ τοὐλάχιστον πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Ἑταιρείᾳ ἢ τῷ Ταμείῳ καὶ πεντήκοντα ἐτῶν ἡλικίαν συμπεπληρωμένην.

Ὡς λόγοι ὀφειλόμενοι εἰς ὑπαιτιότητα τοῦ ἀσφαλισμένου διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος νοοῦνται αἱ καταδικασθεῖσαι ἐπὶ ἐξοπίσω πράξεως εἰς βαθμὸν κακουργήματος, εἴτε διὰ κατάχρησιν, κλοπήν, ὑπεξαίρεσιν, ἀπάτην, πλαστογραφίαν καὶ ἀνάστιμα εἰς βαθμὸν πλημμελήματος.

Ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως λόγῳ καταργήσεως θέσεως, δέον, ὅπως ἐκ τῆς ἀνωτέρω πραγματικῆς ὑπηρεσίας ἐχῃ πεντατὴ τοὐλάχιστον συνεχὴ ταιαύτην ὁπίσω πρὸ τῆς ἀπολύσεως παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ ἢ τῷ Ταμείῳ.

3) Ὁ ἀπολυόμενος λόγῳ ἀναπηρίας, ἐὰν ἀπομακρυνθῇ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀνικανότητος πρὸς ἄσκησιν τῶν καθηκόντων του τῆς παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ ἢ τῷ Ταμείῳ ὑπηρεσίας του ἢ ἑτέρας ὁμοειδοῦς ταιαύτης, ἐφ' ὅσον ὁ βαθμὸς τῆς ἀνικανότητός του καθορίζεται εἰς 50% καὶ ἄνω μετὰ συμπλήρωσιν 10ετοῦς τοὐλάχιστον πραγματικῆς ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ ἢ τῷ Ταμείῳ ἢ ἀνεξαρτήτως χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἐὰν ἡ ἀνικανότης του ἐπῆλθεν ἐκ διαίου συμβάντος ἐπελθόντος ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ὑπηρεσίας (ἐργατικὸν ἀτύχημα).

ΙΙ. Τὸ ἄρθρον 13 τοῦ ὡς λόγῳ Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

Άρθρον 13.

Έπιστροφαί ατομικών εισφορών.

1. Δικαιούνται εις ανάληψιν των ατομικών του ησφαλισμένου εισφορών ατόκως μόνον:

α) Ο ησφαλισμένος ο μετά 3ετή παρά τῷ Ταμείῳ ασφάλισιν αποχωρών της Υπηρεσίας λόγῳ διαρκούς ολικής ανικανότητος πρὸς εργασίαν καί

β) Τά μέλη οικογενείας ησφαλισμένου θανόντος μετά 3ετή παρά τῷ Ταμείῳ ασφάλισιν, ἐφ' ὅσον κατ' ἀμφοτέρας τάς περιπτώσεις δέν πληρούνται αί προυποθέσεις συνταξιοδοτήσεως παρά τοῦ Ταμείου καί δέν ὑφίσταται περίπτωσις ὅπως ὁ χρόνος ἀσφαλίσεως παρά τῷ Ταμείῳ συμπολογισθῇ εἰς χρόνον ἀσφαλίσεως παρ' ἑτέρῳ ἤ ἑτέραις Ὀργανισμοῖς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως διά τήν ἀπόκτησιν ἤ ἐπαύξησιν συντάξεως παρ' ἑτέρου Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

ΙΙ). Αί §§ 2 καί 3 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ περί οὗ ὁ λόγος Καταστατικοῦ τροποποιοῦνται ὡς κατωτέρω:

«2. Εἰς τήν περίπτωσιν ἀπολύσεως μετά τήν συμπλήρωσιν 20ετούς πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας καί πρό τῆς συμπληρώσεως 30ετούς πραγματικῆς τοιαύτης πρὸς τόσα πεντηκοστά τοῦ μέσου ὅρου τῶν μηνιαίων συνταξίμων ἀποδοχῶν, ἃς ἐλάμβανεν ὁ ἡσφαλισμένος κατά τούς 12 τελευταίους μῆνας πρό τῆς ἀποχωρήσεως, ὅσα τά ἔτη συνταξίμου ὑπηρεσίας. Ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως μετά τήν συμπλήρωσιν 30ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας ἡ σύνταξις ὑπολογίζεται «κατά τά ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ὁριζόμενα.

3) Εἰς τήν περίπτωσιν ἀπολύσεως λόγῳ σωματικῆς ἤ πνευματικῆς ἀνικανότητος πρὸς ἄσκησιν τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας του ἤ ἑτέρας ὁμοειδοῦς τοιαύτης πρὸς τόσα τεσσαρακοστά τοῦ μέσου ὅρου τῶν μηνιαίων συνταξίμων ἀποδοχῶν, ἃς ἐλάμβανεν ὁ ἡσφαλισμένος κατά τούς 12 τελευταίους μῆνας πρό τῆς ἀποχωρήσεώς του, ὅσα τά ἔτη συνταξίμου ὑπηρεσίας του.

Ἡ σύνταξις δέν δύναται νά εἶναι κατωτέρα τῆς ἀναλογούσης εἰς 20ετῆ συντάξιμον ὑπηρεσίαν ἐν περιπτώσει ὁλικῆς ἀνικανότητος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, ἥτις τοιαύτη νομιζομένης τῆς τοιαύτης βαθμοῦ 95% καί ἄνω.

Ἐάν ἡ ἀνικανότης ὀφείληται εἰς ἐργατικόν ἀτύχημα, ἐπελθόν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας, ἡ σύνταξις ἐν περιπτώσει μέν μερικῆς ἀνικανότητος δέν δύναται νά εἶναι κατωτέρα τῆς ἀναλογούσης εἰς 10ετῆ συντάξιμον ὑπηρεσίαν ἐν περιπτώσει δέ ὁλικῆς ἀνικανότητος, ὡς τοιαύτης νομιζομένης διά τήν ἐφαρμογήν τοῦ παρόντος τῆς τοιαύτης βαθμοῦ 95% καί ἄνω, δέν δύναται νά εἶναι κατωτέρα τῆς ἀναλογούσης εἰς συντάξιμον ὑπηρεσίαν 24 ἐτῶν (ἤτοι 60/100).

ΙΥ. Τό ἄρθρον 17 τοῦ ὡς εἴρηται καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἕπεται:

«Ἄρθρον 17.

1) Ὁ ἡσφαλισμένος ἐκπίπτει τοῦ δικαιώματος τῆς συντάξεως ἐν περιπτώσει καταδίκης αὐτοῦ εἰς φυλάκισιν πλέον τῶν δύο (2) μηνῶν διά τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως διά «κλοπήν, ὑπεξαίρεσιν, ἀπάτην, ἰδιοποίησιν, πλαστογραφίαν, ἀπιστίαν, παραποίησιν ἤ βολιοφορᾶν ἐφ' ὅσον τά ἀδικήματα ταῦτα στρέφονται κατά τῆς Ἑταιρείας ἤ τοῦ Ταμείου.

Ἐφ' ὅσον ὅμως ὑπάρχουσι μέλη οἰκογενείας ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 12 τοῦ παρόντος ἀναφερομένων, ταῦτα δικαιοῦνται τῆς συντάξεως, ἥς ἐδικαιοῦντο εἰς περίπτωσιν θανάτου τοῦ ἡσφαλισμένου, ἐξ οὗ ἔλκουσι τό δικαίωμα.

2) Ὁ ἡσφαλισμένος ἐάν κατέστη ἀνάπηρος ἐκ προθέσεως ἤ συνεπείᾳ πλημμελήματος ἤ κακουργήματος παρ' αὐτοῦ διαπραχθέντος, ἀποδεικνύεται δέ ἡ ἐνοχή του διά τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως, δέν δικαιοῦται συντάξεως ἀναπηρίας. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὑπάρχουσι πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 12 ἀναφερομένων, ταῦτα δικαιοῦνται τῆς συντάξεως, ἥς θά ἐδικαιοῦντο εἰς περίπτωσιν θανάτου ἡσφαλισμένου, ἐξ οὗ ἔλκουσι τό δικαίωμα.

3) Ἡ καταβολή τῆς συντάξεως ἀναστέλλεται εἰς τάς ἀκολούθους περιπτώσεις:

α) Ἐάν ὁ συνταξιοῦχος ἐκτίῃ ποινήν στερητικήν τῆς ἐλευθερίας μεγαλυτέραν τῶν ἓξ (6) μηνῶν, ἐφ' ὅσον χρόνον ἐκτίει ταύτην. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὑπάρχουσι πρόσωπα, ἅτινα ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου θά ἐλάμβανον σύνταξιν, ταῦτα δικαιοῦνται εἰς τήν ἀπόληψιν συντάξεως, ἥτις θά κατεβάλλετο εἰς ταῦτα ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ συνταξιούχου.

β) Ἐάν καί ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ συνταξιοῦχος λόγῳ ἀναπηρίας δέν προσέρχεται πρὸς ἐξέτασιν τῆς καταστάσεώς του.

γ) Ἐάν καί ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἀσκῇ αὐτοτελές ἐπάγγελμα ἤ τυγχάνῃ ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀποκτῶν ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ποσόν ἀνώτερον τοῦ τριπλασίου τῆς χορηγουμένης συντάξεώς του, προκειμένου δέ περί τῶν δικαιουμένων συντάξεως μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ποσόν τριπλασίου τῆς ἀναλογούσης αὐτῷ συντάξεως.

Ἡ ἐξακρίβωσις τοῦ ποσοῦ, ὃ ἀποκτᾶται ἤ λαμβάνει μηνιαίως ὁ εἰς μίαν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν ὑπαγόμενος συνταξιοῦχος, ἐνεργεῖται διά μέν τόν ἀσκοῦντα αὐτοτελές ἐπάγγελμα βάσει τῆς ἀποφάσεως τῆς οἰκείας Οἰκονομικῆς Ἐφορίας ἐπί τῆς φορολογίας ἐπιτηδεύματος, διά δέ τόν παρέχοντα ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἤ λαμβάνοντα καί ἕτερον ἤ ἑτέρας συντάξεις βάσει ἐπισήμων ἐγγράφων βεβαιώσεων τοῦ ἐργοδότου ἤ τῶν καταβαλλόντων τήν σύνταξιν Ὀργανισμῶν ἤ Δημοσίων ἀρμοδίων Ὑπηρεσιῶν.

5) Ἐάν ὁ συνταξιοῦχος ἤθελεν ἀναλάβει ἐκ νέου ἐργασίαν ἤ ὑπηρεσίαν παρά τῇ Ἑταιρείᾳ ἤ τῷ Ταμείῳ θεμελιώσαν ὑποχρέωσιν ἀσφαλίσεως παρά τῷ Ταμείῳ.

4) Δέν δικαιοῦται συντάξεως ὁ ἀπολυόμενος ἤ παραιτούμενος ἡσφαλισμένος πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν ὑπό τοῦ ἄρθρ. 11 προβλεπομένων ὁρίων ἡλικίας καί χρόνου ὑπηρεσίας, ἐξαιρέσει τῶν συμπληρωσάντων τά ὅρια ὑπηρεσίας, οὐχί δέ καί τά ὅρια ἡλικίας, τῶν ὁποίων ἡ συνταξιοδότησις ἄρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας συμπληρώσωσι καί τά ὑπό τοῦ ἄρθρου 11 προβλεπόμενα ὅρια ἡλικίας».

Υ. Τό ἄρθρον 18 τοῦ ὡς ἄνω Καταστατικοῦ τροποποιεῖται οὕτω:

«Ἄρθρον 18.

Προσμέτρησις ὑπηρεσίας.

1) Ὡς ὑπηρεσία ἡσφαλισμένου (πραγματική ἤ συντάξιμος) λογίζεται ἡ τοιαύτη, δι' ἣν κατεβλήθησαν αἱ ὑπό τῶν ἄρθρων 3 καί 6 τοῦ παρόντος προβλεπόμεναι εἰσφοραί.

Ἐπί τῆς πραγματικῆς ὑπηρεσίας τό ἔτος λογίζεται πλήρες, ἐάν ὁ ἡσφαλισμένος συνεπλήρωσε 300 ἡμερῶν εἰσφοράς εἰς τό Ταμεῖον, τοῦ μηνός ὑπολογιζομένου εἰς 25 ἡμέρας.

2) Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἡσφαλισμένος ἤθελε καταβάλει ἐπί ἡμέρας ὀλιγωτέρας τῶν ἀνωτέρω (300) τό ἔτος ἐκεῖνο δέν λογίζεται πλήρες, ἀλλά ὑπολογίζεται τό ἀνάλογον κλάσμα αὐτοῦ.

Ἐάν δέ κατ' ἔτος τινά αἱ ἡμέραι ὑπερβαίνουσι τάς 300, αἱ ἐπί πλέον εἰς οὐδέν λογίζονται, οὐδέ καί δύνανται νά συμπληρώσωσιν ἡμέρας ἄλλου ἔτους ἐλλιποῦς.

3) Κατά τήν κατά τά ἄλλα συγκεφαλαίωσιν τοῦ συνολικοῦ χρόνου ὑπηρεσίας (πραγματικῆς ἤ συντάξιμου) κλάσμα τοῦ ἔτους κατώτερον τῶν ἓξ (6) μηνῶν παραλείπεται, ἴσον δέ ἤ ἀνώτερον τοῦ ἑξαμήνου λογίζεται ὡς πλῆρες ἔτος.

4) Αἱ διακοπαί μόνον λόγῳ ἀσθενείας συμπολογίζονται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον ὁ ἡσφαλισμένος ἤθελεν ὑποβάλλει αἴτησιν ἐντός μηνός ἀπό τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως ὑπό τῆς Ἑταιρείας πρός τό Ταμεῖον τῆς ἀπομακρύνσεώς του περί ἀναγωρίσεως ὁλοκλήρου ἤ μέρους τοῦ χρόνου τῆς ἀσθενείας ἐπί καταβολῇ τῶν ὑπό τῶν §§ 1 καί 4 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ παρόντος προβλεπομένων εἰσφορῶν ἐπί τῶν ἀποδοχῶν, ἃς θά λαμβάνῃ κατά τόν χρόνον τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ πιστοποίησις τοῦ χρόνου τῆς ἀσθενείας ἐνεργεῖται ὑπό τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν ἤ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας τοῦ Προσωπικοῦ αὐτῆς».

Υ1. Ἡ τελευταία παράγραφος τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ἐν λόγῳ Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Ἡσφαλισμένοι τυγχάνοντες συντάξεως λόγῳ ἀπολύσεως, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ ἀπόλυσις ἤθελε δι' οἱασδήποτε λόγον ἀνακληθῆ ἀπό 11.11.1944, ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐν ὀκτωκαιδεκαετεῖ προθεσμίᾳ ἀπό τῆς ὑποβολῆς

σεως της παρούσης επιστρέφουν το ποσόν, το οποίον έλαβον αχρεωστήτως διά συντάξεις, εφ' όσον πρόκειται περί επανελθόντων εις την υπηρεσίαν πρό της δημοσιεύσεως της παρούσης, ενός (1) έτους από της επανατροφοδοτήσεως των, εφ' όσον πρόκειται περί λοιπών επανατροφοδοτηθησομένων μετά την δημοσίευσιν της παρούσης.

Οι μη συμμορφούμενοι προς την προηγουμένην παράγραφον εν μεταγενεστέρω εξάδω αυτών λαμβάνουσι συνταξιν μετά παρόδον τόσων μηνών, όσοι οι μήνες καθ' ούς ούτοι είχον συνταξιοδοτηθή πρό της ανακλήσεως της πρώτης περί απαλλάξεως αποφάσεως».

VII. Εν τέλει του άρθρου 26 του αυτού Καταστατικού προστίθενται αι κάτωθι μεταβατικαί διατάξεις:

«Άρθρον 26

.....

Μεταβατικαί διατάξεις.

«Οι εκ των συνταξιούχων, αίτινες έτυχον αυξήσεως της συντάξεως των δυνάμει της υπ' αριθ. 47363)Β)1949) 24.9.1952 αποφάσεως Υπουργού Εργασίας, δημοσιευθείσης εις το Φ.Ε.Κ. τεύχος Β' υπ' αριθ. 214)25.9.1952, ήτις ηκυρώθη διά της υπ' αριθ. 766)1953 αποφάσεως Συμβουλίου Επικρατείας, δεν υποχρεούνται εις επιστροφήν των παρ' αυτών βάσει της ως άνω ακυρωθείσης υπουργικής αποφάσεως ληφθέντων ποσών.

«Η προβλεπομένη διά της υπ' αριθ. 49368)Σ)1268) 17.12.1949 υπουργικής αποφάσεως προθεσμία εν τη μεταβατική διατάξει του άρθρου 26 παρατείνεται επί εξάμηνον από της δημοσιεύσεως της παρούσης».

Εν Αθήναις τη 6 Ιουλίου 1956

18936/3375/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής υπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως Δ.Δ.Δ. Χανίων «Εργατοτεχνιτών Ελαιοτριβείων Ηρακλείου» περιόδου 1955-1956 μετά τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ταύτης.

(Φ.Ε.Κ. - Β φ. 146 της 24 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψει: α) τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955, β) σχετικήν γνωμοδότησιν του κατά το άρθρον 28 του αυτού νόμου 3239)1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 19.7.1956 και υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 38 εγγράφου του, ην αποδεχόμεθα, γ) την υπ' αριθ. 2)1956 απόφασιν του Δ.Δ.Δ. Χανίων, εν συνδυασμώ προς την υπό της αυτής ως άνω αποφάσεως τροποποιηθείσαν υπ' αριθ. 1)1956 όμοιαν του Π.Δ.Δ. Ηρακλείου, «περί των αποδοχών των εργατών ελαιοτριβείων Ηρακλείου Κρήτης περιόδου 1955—1956», δ) την διαγωνν όπως τροποποιηθή ή εν λόγω διαιτητική απόφασις αι ως προς τον όρον των διά ταύτης καθοριζθέντων ημερομισθίων λόγω της κατά πολύ υπερβάσεως τούτων εν σχέσει προς τα υπό της υπ' αριθ. 2) 1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών διαμορφωθέντα κατώτατα όρια, β) διά της προσθήκης διατάξεως περί υπολογισμού του καταβληθησομένου δώρου εορτών Χριστουγέννων 1956 — Νέου Έτους 1957, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 2)1956 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων τροποποιούσαν τα διαιτητικόν ταύτης ως προς το όμος των κατωτάτων ορίων ημερομισθίων των εργατών των ελαιοτριβείων Ηρακλείου Κρήτης και συμπληρούντες ταύτα ως προς τον τρόπον υπολογισμού του δώρου επί ταις εορταίς Χριστουγέννων 1956 — Νέου Έτους 1957 και εγκρίνομεν την δημοσίευσιν της διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως (Τεύχος Β'), έχουσαν ως ακολούθως μετά της προστεθείσης εν τω διαιτητικώ τροποποιήσεως και συμπληρώσεως.

Αριθ. αποφ. 2)1956.

Τα κατά το άρθρον 13 νόμου 3239)1955 «περί τροποποιήσεων των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.» Διατεταγμένον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον Χανίων.

Συγκείμενον εκ των: 1) Χαρίτου Κοντογιώργου, Εφέτου Κρήτης, ως Προέδρου, 2) Γεωργίου Κουκάκη, Τμηματάρχου παρά τω Α' Ταμείω Χανίων, αναπληρωτού, κωλυομένου του τακτικού Εμμανουήλ Μαρούλη, 3) Δημητρίου Ξενάκη, εκπροσώπου των βιομηχάνων, 4) Ανδρέου Καλαϊτζάκη, ως εκπροσώπου των διαιτεγκών, αναπληρωματικού, κωλυομένου του τακτικού Μ. Μαυρομμάτη, 5) Χαριλάου Τζαναβάκη και 6) Φωτίου Ξυπολιτάκη, εκπροσώπου των μισθωτών, του τελευταίου αναπληρούντος τον κωλυόμενον Ανδρέαν Σταυρουράκην, ως μελών, ορισθέντων διά της υπ' αριθ. 43419)3207 της 15ης Σεπτεμβρίου 1955 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, παρόντος και του εκτελούντος χρέη Γραμματέως Κωνσταντίνου Βουλγαρίδη, υπαλλήλου της Γραμματείας του Εφετείου Κρήτης, ορισθέντος υπό του Προέδρου των εν Κρήτη Εφετών.

Συνεδριάσαν δημοσία εν τω καταστήματι του Εφετείου Κρήτης, ίνα δικάσῃ επί της από 30ής Μαρτίου 1956 εφέσεως του Συλλόγου Ελαιοβιομηχάνων Νομού Ηρακλείου, παρισταμένου διά του πληρεξουσίου του δικηγόρου Αθανασίου Νικολάκη, κατά της υπ' αριθ. 1)1956 αποφάσεως του κατά το άρθρον 10 ν. 3239)1955 Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Ηρακλείου και κατά του Σωματείου Εργατών Ελαιοτριβείων, παριστάντος διά του Προέδρου του Παναγιώτου Κοντζιλού.

Διά της εκκαλουμένης αποφάσεως εκδοθείσης επί διενέξεως ως προς τα ποσόν καταβλητέων ημερομισθίων μεταξύ του Συλλόγου Ελαιοβιομηχάνων Νομού Ηρακλείου και του Σωματείου Εργατών Ελαιοτριβείων Νομού Ηρακλείου καθωρίσθησαν τα ημερομίσθια των εργατών εις χρήμα διά 10ώρου ημερησίου εργασίας 1) των πρεσαδόρων εις δραχμάς 90, 2) των πετράδων και βοηθών πρεσαδόρων δραχ. 70 και 3) των κοινών εργατών εις δραχ. 60.

Ήδη διά της νομοτύπως και εμπροθέσμως ασκηθείσης εφέσεως και διά τους εν αυτή προβαλλομένους λόγους ο Σύλλογος Ελαιοβιομηχάνων Ηρακλείου δικαίως την ανωτέρω απόφασιν, αίτουμένος την μεταρρύθμισιν αυτής επί τω τέλει όπως 1) τα ημερομίσθια των εργατών ελαιοτριβείων περιφερείας Επαρχιακού Ηρακλείου καθορισθώσι το πολύ εις δραχμάς 46,20 δι' όλους τους εργαζομένους εν ταις ελαιοτριβείοις εργάτας, αίτινες πάντες είναι ανειδίκευτοι, και 2) καθορισθή χρόνος έναρξεως ισχύος της εν λόγω αποφάσεως ούχι άπο της τρεχούσης ελαιουργικής περιόδου 1955—1956, δηλ. από της 31ης Δεκεμβρίου 1955, καθ' ην ημέραν παρετέμφθη εις το Πρωτοβάθμιον Δικαστήριον η συλλογική διαφορά υπό του Υπουργείου Εργασίας.

Ακούσαν των αντιπροσώπων των ενδιαφερομένων μερών ειπησαμένων τα εν τω πρακτικώ.

Ιδόν την δικογραφίαν, εν ή περιέχονται τα κατά τον τόμον.

Επειδή ή προκειμένη έφεσις αποδεικνύεται εμπροθέσμως και νομοτύπως ασκηθείσα.

Επειδή εκ της εκτιμήσεως των βεβαιωθεισών συνθηκών, υφ' άς παρέχεται ή εργασία των εν τη προκειμένη δίκη μισθωτών, ιδ συνδυασμώ προς την οικονομικήν των αντιδικων των επιχειρηματιών ικανότητα και εν όψει του γενικωτέρου συμφέροντος της Εθνικής Οικονομίας, τόσον από της απόψεως της ανάγκης ικανοποιητικής αμοιβής των εργαζομένων, όσον και από της απόψεως των συνεπειών εκ της επιβαρύνσεως του κόστους της παραγωγής, το δικαστήριον τούτο άγεται εις την κρίσιν ότι τα εις ά αναφέρεται ή διαφορά ημερομίσθια δέον να καθορισθώσι εις δραχμάς ογδοήκοντα διά τους πρεσαδόρους, εβδομήκοντα διά τους πετράδες και βοηθούς πρεσαδόρων και εξήκοντα διά τους κοινούς εργάτας ελαιοτριβείων, διότι εκτός των λοιπών όρων, υφ' ούς παρέχεται ή εργασία εν τοις ελαιοτριβείοις, πρόκειται περί εργασίας παρεχομένης επί 10ώρου. Θέμα συγκρίσεως προς την εργασίαν εργατών τυροκομείων, βιομηχανιών κλπ. δεν υφίσταται, διότι εν τοις τυροκομείοις δεν υπάρχουσιν ιδιαίτεραι ειδικότητες εργατών και η εργασία τούτων καθίσταται ευκολωτέρα εκ της εκβιομηχανίσεως της παραγωγής. Εξ άλλου τα ότι τα ελαιοτριβεία της περιοχής Ηρακλείου δεν κινούνται ευπρεπώς δεν δικαιολογεί όπερ προς καθορισμόν μικροτέρων ημερομισθίων διά την παροχήν εις αυτά υπηρεσιών, όφου εν εναντία περιπτώσει θα εξηφανίζετο κέρδος εις βάρος των εργατών και τό συναγωνισμόν κατά των ελαιοτριβείων των λοιπών περιοχών.

Επειδή κατά την κρίσιν του δικαστηρίου τούτου συντρέχουν εξαιρετικαί περιπτώσεις δικαιολογούσαι την αναβαθμολογικότητα του γενομένου καθορισμού, πλην η αναβαθμολογικότης αύτη δεν δύναται να εκταθή είς χρόνον προγενέστερον της 31ης Δεκεμβρίου 1955, ημερας καθ' ην εξεδόθη η πράξις του Υπουργού της Εργασίας, δι' ης η προκειμένη διαφορά παρεπέμφθη ενώπιον των δικαστηρίων τούτων (άρθρον 15ον § 5). Ειδικώτερον ως εξαιρετικοί λόγοι δικαιολογούντες την τοιαύτην αναβαθμολογικότητα θεωρούνται υπό του δικαστηρίου τούτου το γεγονός ότι η εργασία παρέχεται διαρκούντος του χειμώνος είς κτίρια ελάχιστα απομεμονωμένα από του ψύχους και της υγρασίας, ότι δε και είς ώρας το μόνον ημέρας, αλλά και νυκτός.

Επειδή δεν υπάρχει έτερος λόγος έφεσεως.

Επειδή μετά ταύτα δέον να γίνη δεκτή και κατ' ουσίαν, άλλ' εν μέρει ή έφεσις αύτη και δη μόνον ως προς το μέγεθος του πρωτοδίκως οριασθέντος ημερομισθίου των πρεσαδώρων, περιοριζομένου ταύτου από του ποσού των ενενήκοντα είς το ποσόν των ογδοήκοντα δρυχμών και την χρονικήν έκτασιν της αναβαθμολογικότητος του γενομένου καθορισμού, περιοριζομένης ταύτης είς τον από της 31ης Δεκεμβρίου 1955 και εφεξής χρόνον.

Διά ταύτα

Δεχόμεθα την υπό κρίσιν έφεσιν τύποις και ως εν μέρει βάσιμον.

Α) Καθορίζει τα κάτωθι ημερομίσθια είς χρήμα διά δικάωρον ημερησίαν εργασίαν.

α) Πρεσαδώρου δραχ. 67

β) Πετρά και βοηθού πρεσαδώρου δραχ. 61

γ) Κοινού εργάτης δραχ. 47

Β) Αποφασίζει: 1) Όπως είς έκαστον των ανωτέρω προσώπων παρέχηται κατά την πρόσληψίν του δωρεάν υπό του εργοδότου μία μπλούζα καθ' έκάστην ελαιουργικήν περίοδον. 2) Όπως ή πρόσληψις του εργατοτεχνικού προσωπικού ενεργήται υπό των εργοδοτών ελευθέρως εκ των εφοδιασμένων διά βιβλιαρίου εργασίας ή και μη τοιούτων εφ' όσον το σωματείον των εργατών ελαιοτριβείων Ηρακλείου αρνείται να εφοδιάση ούτους διά σχετικών βιβλιαρίων εντός πέντε ημερών από της προσλήψεως. 3) Όπως ή καταβολή του δώρου επί ταις εορταις Χριστουγέννων 1955 — Νέου Έτους 1956 γίνη μέ βάσιν το πρό της παρούσης ισχύον νόμιμον ημερομίσθιον και 4) όπως ή παρούσα ισχύση διά τα εν τη περιφερεία του Ειρηνοδικείου Ηρακλείου λειτουργούντα ελαιουργεία από της ελαιουργικής περιόδου 1955—1956, των δι' άνω οριζομένων ημερομισθίων καταβλητέων είς τους εν λόγω μισθωτούς διά τον από 1ης Ιανουαρίου 1956 και εφεξής χρόνον.

Εκρίθη, αποφασίσθη και εγένετο εν Χανίοις την 14ην Μαΐου 1956.

Εν Αθήναις τη 19 Ιουλίου 1956

41664/Σ. 471/1955 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του Κανονισμού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 146 της 24 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τα άρθρον 59 § 1 του α. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας, ως τούτο αυθεντικώς ερμηνεύθη διά του άρθρου 1 του α. νόμου 694/1937 περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας.

2) Τα υπ' αριθ. 2520/1953 ν. δ. περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ών εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του α. ν. της 11/11. 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.

3) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. δ/τος περί δραστηριότητος και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής, κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392/1949 ν. δ.

4) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 2563/1956 αναφοράς του.

5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πράκτ. ΣΚΑ 108/1956, συνεδρίασις 217 της ΙΑ' Περιόδου της 23.4.1956), αποφασίζομεν:

Όπως η § 3 του άρθρου 33 του Καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών τροποποιηθή ως ακολούθως:

«Εισφοραί ηφαλισμένων και εργοδοτών μη καταβαλλόμεναι έντος του επομένου μηνός, εκείνου δι' ον κατεβλήθησαν αι αποδοχαί, επιβαρύνονται άμα τη λήψει της άνω προθεσμίας διά προσθέτου τέλους καθυστερήσεως ίσου προς 1% άνα τρίημερον διά τους πρώτους δύο μήνας καθυστερήσεως και προς 3% κατά μήνα διά τους επομένους μήνας, τού προσθέτου τέλους μη δυναμένου εν ουδεμιά περιπτώσει να υπερβή εν συνόλω τα 50% των καθυστερουμένων εισφορών. Θεωρούνται δε καθυστερούμεναι και εισπράττονται κατ' αναλογίαν της διατάξεως του άρθρου 27 περ. α. ν. 1846/1951), εν συνδυασμώ προς το άρθρον 33 εδάφ. 4 του α. ν. 1945 διά των Δημοσίων Ταμείων κατά τας διατάξεις του νόμου περί εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων».

Εν Αθήναις τη 1 Ιουλίου 1956.

40326/4064/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί επεκτάσεως της ασφαλίσεως ανεργίας εις τοποθεσίαν Γούρνες Ηρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β φ. 140 της 16 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις της § 3 του άρθρου 11 του ν. δ/τος 2961/1954 περί συστάσεως Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας, 2) τας διατάξεις του άρθρου 1 του νόμου 3464/1955 περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί ασφαλίσεως ανεργίας διατάξεων και 3) την υπ' αριθ. 977/21.2.1956 αναφοράν του Ο.Α.Α.Α., δι' ης υπεβλήθη ημίν απόσπασμα εκ του πρακτικού της υπ' αριθ. 100/9.2.1956 συνεδριάσεως του Δ. Σ. αυτού, καθ' ην εληφθη απόφασις περί επεκτάσεως της ασφαλίσεως ανεργίας εις την τοποθεσίαν Γούρνες - Ηρακλείου (Κρήτης), αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την επέκτασιν των διατάξεων περί ασφαλίσεως ανεργίας του άνω ν. δ/τος 2961/1954, ως τούτο μεταγενεστέρως τροποποιηθή και συνεπληρώθη, είς την τοποθεσίαν Γούρνες Ηρακλείου (Κρήτης) από της ημερομηνίας αφ' ης ίσχυσε και ή παρά τω ΙΚΑ επέκτασις της ασφαλίσεως, ήτοι από 1.2.1956, της περιοχής επεκτάσεως συμπιπτούσης προς την αντίστοιχον τοιαύτην του ΙΚΑ, περί ης ή από 12.10.1955 απόφασις της Επιτροπής Διοικήσεως τούτου (ΦΕΚ τεύχος Α' 229/23.12.1955).

Εν Αθήναις τη 5 Ιουλίου 1956

16085/1506/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί επεκτάσεως της ασφαλίσεως ανεργίας εις περιοχήν λιμένος Λέρου «Παρθένιν».

(Ε.Κ. τ. Β φ. 141 της 17 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις της § 3 του άρθρου 11 του ν. δ/τος 2961/1954 περί συστάσεως Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας.

2) Τας διατάξεις του άρθρου 1 του νόμου 3464/1955 περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί ασφαλίσεως ανεργίας διατάξεων και

3) Την υπ' αριθ. 1096/14.3.1956 αναφοράν του Ο. Α. και Α. Α., δι' ης υπεβλήθη ημίν απόσπασμα εκ του πρακτικού της υπ' αριθ. 104/1.3.1956 συνεδριάσεως του Δ. Σ. αυτού, καθ' ην εληφθη απόφασις περί επεκτάσεως της ασφαλίσεως ανεργίας εις την περιοχήν Λιμένος Λέρου «Παρθένιν», ένθα τα εκτελούμενα υπό του N.A.T.O. έργα, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την επέκτασιν των διατάξεων περί ασφαλίσεως ανεργίας του ως άνω ν. δ. 2961/1954, ως μεταγενεστέρως τροποποιηθή και συνεπληρώθη, είς την περιοχήν Λιμένος Λέρου «Παρθένιν», ένθα τα εκτελούμενα υπό του N.A.T.O. έργα, από της ημερομηνίας, αφ' ης ίσχυσε και ή παρά τω ΙΚΑ επέκτασις της ασφαλίσεως, ήτοι από 1ης Μαρτίου 1956.

Εν Αθήναις τη 5 Ιουλίου 1956

45731/9105/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της από 6 Μαΐου 1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των Εργατοτεχνιτών οικοδομικών έργων Αλεξανδρουπόλεως.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 152 της 4 Αυγούστου 1956).

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του ν. 3239) 1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.».

2) Την από 23.7.1956 γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 28 του νόμου 3239)1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ην αποδεχόμεθα.

3) Το γεγονός ότι τα διά της από 6.5.1956 συναφθείσης μεταξύ του Συνδέσμου Εργοληπτών Θράκης και των Εργατικών Σωματείων Οικοδόμων και Ελαιοχρωματιστών Αλεξανδρουπόλεως συλλογικής συμβάσεως προβλεπόμενα ημερομίσθια, εν συγκρίσει προς τα ισχύοντα ταυτα δι' έτερας περιοχής της Χώρας του αυτού πληθυσμού περίπου και του αυτού διοικητού επιπέδου και διά την ιδίαν κατηγορίαν μισθωτών, τυγχάνουσιν υπερμέτρως ηυξημένα και αντιτίθενται προς την ακολουθουμένην πολιτικήν της ισορρόπου και κατά τρόπον μη επιδρώντα επί του κόστους ζωής διαμορφώσεως των κατά κλάδους κατωτάτων ορίων ημερομισθίων, αποφασίζομεν, όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή εν επικεφαλίδι συλλογική σύμβασις εργασίας, τροποποιουμένη ως κατωτέρω:

«Εν Αλεξανδρουπόλει σήμερον την 6ην του μηνός Μαΐου 1956 και εν τοις γραφείοις του Εργατοπαλληλικού Κέντρου Ν. Έβρου, οι υπογεγραμμένοι, αφ' ενός Νικόλαος Εμμανουήλ νομίμως εξουσιοδοτημένος διά του υπ' αριθ. 62)15.3.1956 εγγράφου του Συνδέσμου Εργοληπτών Θράκης και αφ' ετέρου οι 1) Αντώνιος Νταμπάκης, 2) Γεώργιος Καβελίδης, ως εκπρόσωποι του Σωματείου «Εθνική Ένωσις Οικοδόμων Αλεξανδρουπόλεως» και 3) Κωνσταντίνος Μπαχαρούδης, ως εκπρόσωπος του Σωματείου «Ελαιοχρωματιστών Αλεξανδρουπόλεως», άπαντες νομίμως εξουσιοδοτημένοι αποφασίσαμεν την υπογραφήν της παρούσης τοπικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδομικών έργων, δι' ής καθορίζονται τα κάτωθι:

1. Κατώτατον όριον ημερομισθίου τεχνιτών οικοδόμων, ήτοι κτιστών, καπατών, αμμοσυνιστών, ξυλουργών, σιδηρουργών, διαστρωτών, πλακοστρωτών κλπ δραχ. 80.

2. Κατώτατον όριον ημερομισθίου βοηθού τεχνίτου ή ειδικευμένου εργάτου των ανωτέρω αναφερομένων ειδικοτήτων δραχ. 60.

3. Κατώτατον όριον ημερομισθίου εργάτου οικοδομών άπασών των προαναφερομένων ειδικοτήτων δραχ. 45.

4. Κατώτατον όριον ημερομισθίου εργατών απασχολουμένων εις ανάμιξιν, δούψιμον και μεταφοράν μπετόν δραχ. 60.

5. Κατώτατον όριον ημερομισθίου τεχνίτου ελαιοχρωματιστού μετά εργαλείων εις δραχ. 80, άνευ δε εργαλείων εις δραχ. 75.

6. Κατώτατον όριον ημερομισθίου βοηθού ελαιοχρωματιστού εις δραχ. 60 και

7. Κατώτατον όριον ημερομισθίου μαθητευομένου ελαιοχρωματιστού, ηλικίας κάτω των 18 ετών, δραχμαί 22.

Πρόσθετοι όροι και διευκρινίσεις

1. Οι εργοδόται υποχρεούνται, όπως ειδοποιήσουν τους προς απόλυσιν εργατοτεχνίτας προ δύο ημερών, άλλως υποχρεούνται εις την καταβολήν των ημερομισθίων δύο ημερών.

2. Οι εργοδόται υποχρεούνται να πληρώνουν τα εργατοτεχνικόν προσωπικόν εις τον τόπον της εργασίας, μετά των λαξιν δε του έργου να καταβάλλωσιν άπαντα τα δεδουλευμένα ημερομίσθια εις το εργατοτεχνικόν προσωπικόν.

3. Το τυχόν επί ταις εορταίς Χριστουγέννων 1956—Νέου Έτους 1957 χορηγηθησόμενον δώρον, θέλει υπολογισθή δόσει των προ της ισχύος της παρούσης ισχυόντων διά τους περί ων αύτη μισθωτούς κατωτάτων δρίων ημερομισθίων.

4. Πάσα οικοδομικής φύσεως εργασία αναλαμβανομένη καθ' οιονδήποτε τρόπον εκ μέρους των εργολάβων ή εμπειροτεχνών, θέλει εκτελείται υπό εργατοτεχνιτών εφωδιασμένων διά βιβλιαρίου ειδικότητος και τεχνικής κατατάξεως, χορηγουμένου υπό της παρά τω Νομάρχου Έβρου συσταθείσης Επιτροπής, δόσει της υπ' αριθ. 73248)1955 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας.

5. Οι εργοδόται υποχρεούνται να προσλαμβάνωσιν άπαν το αναγκαιούν αυτοίς εργατοτεχνικόν προσωπικόν παρά του ενταύθα Γραφείου Ευρέσεως Εργασίας.

6. Αι διατάξεις της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας ισχύουσι καθ' όλην την Ειρηνοδικειακήν περιφέρειαν του Ειρηνοδικείου Αλεξανδρουπόλεως.

7. Η παρούσα συλλογική σύμβασις ισχύει από της δημοσιεύσεώς της διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, λήγει δε εφ' όσον αύτη καταγγελθή εξ ενός των δύο συμβαλλομένων μερών.

Εν Αθήναις τη 26 Ιουλίου 1956.

38647/Α. 715/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Λιμενεργατών Πειραιώς.

(Ε.Κ. τ. Β φ. 147 της 26 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) το άρθρον 59 § 1 του αν. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του αν. νόμου 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων των ασφαλιστικής Νομοθεσίας», 2) το υπ' αριθ. 2520)1953 νομ. διάταγμα «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται η διαδικασία η διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά.ν. της 11)11)1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.», 3) τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 νομ. διατάγματος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής, κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 ν. διατάγματος, 4) προτάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεων Λιμενεργατών Πειραιώς υποβληθείσας ημίν διά των υπ' αριθ. 631 και 1029 Δ. Δ. αναφορών του, 5) γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 91)1956, συνεδρίασις 211η της ΙΑ' Περιόδου της 12.4.1956), αποφασίζομεν:

Όπως η § 2 του άρθρου 14 του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Λιμενεργατών Πειραιώς αντικατασταθή ως ακολούθως:

«2. Περί της απολύτου ανικανότητος του υπό του πατρός αποβιώντος ησφαλισμένου και των ανικάνων προς εργασίαν τέκνων και αδελφών, περί ων η β' περίπτωσις του γ' εδαφίου της § 1 του παρόντος άρθρου, αποφαίνεται το Δ. Συμβούλιον, βάσει πιστοποιητικού εκθέσεως της Υγειονομικής Επιτροπής προ' αύτου οριζομένης.

Η παρούσα, ής η ισχύς ανατρέχει από της 9.5.1956, δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, της υπ' αριθ. 25115)2274)1956 υπ. αποφάσεως θεωρουμένης ως μηδέποτε ισχυσάσης.

Εν Αθήναις τη 10 Ιουλίου 1956

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Δ Σ ΤΟΥ Ι.Κ.Α.

Απόφασις Διοικητικού Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί επεκτάσεως ασφαλίσεως του Ι.Κ.Α. εις την περιοχήν Αταλάντης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 137 της 14 Ιουλίου 1956)

Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων
Συνεδρίασις Δ. Σ. 30)8.6.1956

Το Δ. Σ. του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων έχον υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3 και 4 § 1 του α. ν. 1846)1951 επερί Κοινωνικών Ασφαλίσεων,

β) Τας διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3 και 4 του Κανονισμού επερί τρόπου επεκτάσεως της ασφαλίσεως κλπ. του Ι.Κ.Α.»

γ) Τας διατάξεις του από 17.4.1956 β.δ. επερί συγχωνεύσεως του Ταμείου Μεταλλωρύχων εις το ΙΚΑ»,

δ) Τα εισηγητικά σημείωμα του Ασφαλιστικού Κλάδου (Δ)νσεως Υπαγωγής εις ασφάλισιν), αποφασίζει ομοφώνως:

1) Την επέκτασιν της ασφαλίσεως του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων εις την περιοχήν της Αταλάντης και τας μεταλλευτικάς και λατομικάς περιοχάς Λιβούμνης και Αγκάνης.

2) Την σύστασιν εν Αταλάντη Τοπικού Υποκ)τος του Ιδρύματος υπαγομένου εις το Περ)κόν Υποκ)μα Αθηνών και

3) Τον «καθορισμόν των ορίων της ασφαλιστικής περιοχής του ως δια συνιστωμένου Τοπικού Υποκ)τος ως ακολούθως:

α) Περιοχή πόλεως Αταλάντης και λιμένος:

«Τα όρια της περιοχής ταύτης άρχονται από της οδού της Αταλάντης — Αθηνών και συγκεκριμένως από του σημείου της εισόδου εις την πόλιν εις το κάτιον άκρον της συνοικίας Λεκομάνας, εκείθεν δε προχωρούν διερχόμενα εκ της Κεντρικής Δεξαμενής, του Αγίου Στεφανίμ και της Λεκάντζας, φθάνουν εις την οδόν Αταλάντης — Λαμίνης εις το άκραον σημείον της συνοικίας Αγ. Ιωάννης, όπόθεν προχωρούν συναντώντα την οδόν Αταλάντης — Λαμίας εις θέσιν Αποθήκη Βενζίνης Γεωργίου Μάτου, εκείθεν δε φθάνουν εις το αρχικόν σημείον της οδού Αταλάντης — Αθηνών.

Εις την ασφαλιστικήν περιοχήν του Υποκ)τος Αταλάντης περιλαμβάνεται και η περιοχή λιμένος.

β) Περιοχή Λαρύμνης — Αγκάνης:

Περιλαμβάνονται ωσαύτως εις την ασφαλιστικήν περιοχήν του Υποκ)τος αι περιοχαι των εις Λάρυμνον και Αγκάνην λειτουργουσών μεταλλευτικών και λατομικών επιχειρήσεων.

4) Την έναρξιν της εφαρμογής της ασφαλίσεως:

α) Εις την περιοχήν της πόλεως Αταλάντης και του λιμένος δι' άπαντας τους εν άρθρω 1 § 2 του α.ν. 1846) 1951, ως ετροποποιήθη μεταγενεστέρως υπό του ν. δ. 2961)1954, αναφερομένους κλάδους της ασφαλίσεως και ως προς πάντα τα απασχολούμενα εντός της περιοχής ταύτης πρόσωπα τα υπαγόμενα εις την ασφάλισιν του ΙΚΑ κατά τας διατάξεις του άρθρου 2 §§ 1—2 του ως άνω α.ν. και υφ' ην έκτασιν εφαρμόζεται η κοινωνική ασφάλισις και εις τας λοιπάς περιοχάς, από της πρώτης του μηνός του μεθεπομένου εκείνου της δημοσιεύσεως της αποφάσεως ταύτης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, και

β) Εις τας μεταλλευτικάς και λατομικας περιοχάς Λαρύμνης και Αγκάνης μόνον διά τον κλάδον αναπηρίας, γήρατος και θανάτου και ως προς μόνους τους εις τας περιοχάς ταύτας απασχολουμένους μισθωτούς των μεταλλευτικών και λατομικών επιχειρήσεων και των συναφών προς ταύτας εργασιών, από της 1ης Ιουνίου 1956 συμφώνως τω άρθρω 59 του α.ν 1846)1951.

(Εκ του Ι.Κ.Α.)

Απόφασις Διοικητικού Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί επεκτάσεως κλάδου παροχών του Ι.Κ.Α. εις περιοχήν Νάξου.

Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων
Συνεδρίασις Δ. Σ. 30)8.6.1956

Το Διοικητικόν Συμβούλιον του ΙΚΑ, λαβόν υπ' όψιν:

α) τας διατάξεις των άρθρων 2, 4 και 7 του α.ν. 1846) 1951 επερί Κοινωνικών Ασφαλίσεων,

β) τας διατάξεις του Κανονισμού επερί τρόπου επεκτάσεως της ασφαλίσεως του ΙΚΑ»,

γ) τας διατάξεις του Κανονισμού επερί τρόπου ασφαλίσεως σμυριδωρυκτίνων,

δ) τα εισηγητικόν σημείωμα του Κλάδου Ασφαλίσεως (Δ)νσεως Υπαγωγής εις Ασφάλισιν), αποφασίζει ομοφώνως:

α) Την επέκτασιν της ασφαλίσεως του κλάδου παροχών ασθενείας και μητρότητος εις είδος του α.ν. 1846)1951 επερί Κοινωνικών Ασφαλίσεων, δι' απάσας τας παροχάς του κλάδου τούτου, εις όπασαν την ασφαλιστικήν περιοχήν του εν Νάξω Τοπικού Παραρτήματος του Υποκ)τος Ερμουπόλεως του ΙΚΑ και δι' όλας τας κατηγορίας των ησφαλισμένων προσώπων, περιλαμβανομένων και των σμυριδωρυκτών, και

β) την έναρξιν της εφαρμογής της ανωτέρω ασφαλίσεως από της πρώτης του μηνός του μεθεπομένου εκείνου της δημοσιεύσεως της παρούσης αποφάσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

(Εκ του Ι.Κ.Α.)

Απόφασις Διοικητικού Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί επεκτάσεως κλάδου παροχών του Ι.Κ.Α. εις περιοχήν Στρατωνίου Χαλκιδικής.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 137 της 14 Ιουλίου 1956)

Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων
Συνεδρίασις Δ.Σ. 30)8.6.1956

Τα Διοικητικόν Συμβούλιον του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, λαβόν υπ' όψιν α) τας διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 7, 13 και 14 § 1 του α.ν. 1846)1951 επερί Κοινωνικών Ασφαλίσεων, β) τας διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3 και 4 του κανονισμού επερί τρόπου επεκτάσεως της ασφαλίσεως κλπ. του Ι.Κ.Α.» και γ) τα εισηγητικόν σημείωμα του Ασφαλιστικού Κλάδου της Διοικήσεως (Δ)νσεως Υπαγωγής εις Ασφάλισιν), αποφασίζει ομοφώνως:

α) Την επέκτασιν της ασφαλίσεως του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων εις την περιοχήν Στρατωνίου Στρατωνικής — Σταγείρων Χαλκιδικής.

β) Την εν τη κωμοπόλει του Στρατωνίου σύστασιν Τοπικού Υποκ)τος του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων υπαγομένου εις το εν Θεσ)νίκη περ)κόν Υποκ)μα

γ) Τον καθορισμόν της ασφαλιστικής περιοχής ταύτης ως ακολούθως:

«Η ασφαλιστική περιοχή του Τοπικού Υποκ)τος Στρατωνίου περιλαμβάνει τον χώρον τον περικλειόμενον υπό των ακολούθων περιμετρικών ορίων: άρχεται από της κωμοπόλεως Στρατωνίου, εκείθεν κατευθύνεται νοτιοδυτικώς, συναντά την διασταύρωσιν της αμαξιτής οδού παρά το γεφύρι Κόκκινο Λάκκα. Εκείθεν βορειοδυτικώς διέρχεται διά του τριγωνομετρικού Νιμπαπήλιου, προχωρεί πρός Δ. Τριγωνομετρικόν Προφ. Ηλίας Στρατωνίκης, συναντά Πύργου Κονάκι Σταγείρων και καταλήγει εις χωρίον Στάγειρα όπερ περιλαμβάνει. Εκ των Σταγείρων προχωρεί πρός Αγ. Δημήτριον Σταγείρων, κατευθύνεται βορειοανατολικώς, διέρχεται βορείως της κωμοπόλεως Στρατωνίκης, ήν και περιλαμβάνει (χωράφι Γεωργίου Νικολ), εκείθεν δε κατευθύνεται πρός ανατολάς, συναντά τα σημεία τριγωνομετρικών Μαύρες Πέτρες, τριγωνομετρικόν Καστρουζάδικα και τριγωνομετρικόν Αγ. Νικόλαος, όπόθεν και στρεφομένη πρός εσπερ)νάν βορειοδυτικήν συναντά τό σημείον του Βαμβακιά. Εκ του σημείου ταύτου κατέρχεται και συναντά το σημείον Μόνδρες Ελαιών Νταμαριού Πόρτου, βαίνει νοτίως και συναντά την παραλίαν, εισέρχεται εις την κωμόπολιν Στρατωνίου, όπερ περιλαμβάνει μετά του όρμου αύτου» και

δ) Την έναρξιν της εφαρμογής της ασφαλίσεως εις την ασφαλιστικήν περιοχήν του ως άνω Υποκ)τος, δια τους εν άρθρω 1 § 2 του α.ν 1846)1951 αναφερομένους «κλάδους αναπηρίας, γήρατος και θανάτου και ως προς πάντα τα απασχολούμενα εντός της περιοχής ταύτης εις μεταλλευτικάς, λατομικάς και συναφείς προς ταύτας εργασίας πρόσωπα από της 1ης Ιουνίου 1956.

(Εκ του Ι.Κ.Α.)

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΠΟΛΛΑΙ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ

Μεταξύ των εργατικών διαφορών, αί όποίαι φέρονται είς τήν έργατικήν διαδικασίαν τοῦ Πρωτοδικείου Άθηνῶν, άπό ὅ,τι ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας, μεγάλος ἀριθμός ἀνήκει εἰς ἀποζημιώσεις μισθωτῶν διά παροχήν ἐργασίας ὑπέρ τά νόμιμα χρονικά ὅρια. Άναλογιζόμεθα δέ ποία θά ἦτο ἡ τύχη τῶν ἀξιώσεων αὐτῶν τῶν μισθωτῶν ἀπό δικονομικῆς ἀπόψεως, ἄν ὁ Άρειος Πάγος ἐξηκολούθει νά ἐμμένῃ εἰς τήν ἐγκαταλειφθεῖσαν, εὐτυχῶς, διά τῶν νεωτέρων ἀποφάσεών του γνώμην, ὅτι αἱ διαφοραί αὗται δέν εἶναι δυνατόν νά ἐκδικασθοῦν κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν. Θά συνέβαινε ὅ,τι καί ὑπό τήν περίοδον, κατά τήν ὁποίαν ἐκυριάρχησεν ἡ ἀντίπαλος καί προηγουμένως ἰσχύουσα γνώμη, τό πλῆθος αὐτό τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν νά ἔμενεν, ἀπό δικονομικῆς προσασίας, ἀκάλυπτον, ἀφοῦ εἶναι πράγματι ἀδιανόητον τό νά ἠμπορῇ ὁ μισθωτός, μέ τάς πτωχάς του δυνάμεις, νά παρακολουθήσῃ τόν δαπανηρόν καί μακρόν ἀγῶνα τῆς τακτικῆς διαδικασίας.

Ἐκ τῶν πραγμάτων λοιπόν συνάγεται ἡ μεγίστη κοινωνική ὠφέλεια, ἡ ὁποία ἀπέρρευσεν ἐκ τῆς στροφῆς τῆς ἀρεοπαγιτικῆς νομολογίας πρός τήν ἀληθῆ ἔννοιαν καί σκοπόν τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας, τόσον ὥστε δικαίως ἐχαιρετίσθη ἀπό κάθε κοινωνικόν ἄνθρωπον.

Ἐκ τοῦ μεγάλου ὄμως ἀριθμοῦ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν τοῦ εἴδους αὐτοῦ προκύπτει καί τοῦτο: Αἱ παραβάσεις τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἶναι πολλαί καί βεβαίως τά ἐξ αὐτῶν ἐπακόλουθα δέν εἶναι εὐχάριστα. Αἱ νόμιμοι ὧραι ἐργασίας ἔχουν νομοθετηθῇ διά τήν ἀποφυγήν τῆς καταπονήσεως τῶν ἐργαζομένων καί ἀπόμη διά τόν μετριασμόν τῆς ἀνεργίας· τῶν λοιπῶν καί οἱ σκοποί αὐτοί παραβλάπτονται, ὅταν ἐξαναγκάζηται ὁ μισθωτός νά παρέχῃ ἄλλως ἢ ὡς ὁρίζεται εἰς τούς νόμους τήν ἐργασίαν του. Εἰς τά μητρῶα τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας ὑπάρχει μία στρατιά ἀνέργων, οἱ ὁποῖοι ἀναμένουν νά ἐργασθοῦν.

Αἰτία τῆς ἀνωμαλίας φαίνεται νά εἶναι ὁ ἀνεπαρκής ἔλεγχος τῆς Πολιτείας διά τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων, τά ὁποῖα, μέ ὅλην τήν φιλότιμον προσπάθειάν των, δέν φαίνεται νά ἐπαρκοῦν εἰς ἀποτροπήν τῶν παραβάσεων καί καταστολήν των.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

Διά τῆς μόλις δημοσιευθείσης ὑπ' ἀριθ. 42930 τῆς 14 Αὐγούστου 1956 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας ἐκυρώθη πάλιν ἀκριβῶς ὡς ἔχει ἡ ὑπ' ἀριθ. 2-1956 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Α. Ἀθηνῶν (ΚΕΔ 15, 291), μετά τήν ὑπό τοῦ Σ.Κ. ἀκύρωσιν τῆς προηγουμένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ νέα ὑπουργική ἀπόφασις θά καταχωρισθῇ αὖθις μετά τήν εἰς Β.Κ. δημοσίευσιν αὐτῆς.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Η ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἡ Νομολογία πολύ συχνά ἀναφέρεται ἐσχάτως καταχρηστικοῦ δικαιώματος εἰς τήν ἀπόλυσιν μισθωτῶν (Α.Π. 363 καί 366/1956, ΕΕΔ 15, σελ. 711 καί 709). Φαίνεται, ὅτι μετά τήν νομοθετικήν ἐκρίζωσιν τῶν ζιζανίων, πού ἐφύτρωναν εἰς τό πεδίον τῆς ἀναγγελίας τῶν ἀπολύσεων καί συνεπήγοντο ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας καί πλήρη μισθοδότησιν ἀτίμων μή ἐργαζομένων, τό ἄρθρον 281 Ἀστ. Κώδικος θά συνταλέσῃ εἰς τήν δημιουργίαν καταστάσεως, ὅπου οἱ ἐργαζόμενοι θά ἠθροῦσαν τούς καταχρηστικῶς ἀπολυομένους καί θά ἐπεβιώκουν νά προκαλοῦν τούς ἐργοδότας εἰς ἐκδικητικήν (ἄρα καταχρηστικήν κατά τήν Νομολογίαν) ἄσκησιν τοῦ δικαιώματός των νά προβαίνουν ἐλευθέρως εἰς τήν καταγγελίαν τῆς ἀορίστου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας. Πόσον ἀπαράδεκτος καί ἀντίθετος πρός τάς ἀπαιτήσεις τῆς Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης εἶναι ἡ ροπή αὐτή τῆς Νομολογίας καταφαίνεται ἀπό τάς λύσεις, πού δίδει εἰς τό θέμα ἡ Γαλλική Νομολογία, τήν ὁποίαν δέν ἠμπορεῖ κανείς νά ὑποπτευθῇ ὡς ἀντιεργατικήν καί ἐργοδοτόφιλον (*R. Mane - V. Petitlaurent*: Droit du Travail, ἔκδ. 1948 σελ. 214 «l'employeur est en droit de mettre fin à tout moment, et *sans même avoir besoin de motiver sa décision*, au contrat de louage de services à durée indéterminée qu'en décider autrement, reviendrait à considérer comme perpétuelle une forme de convention *extrêmement précaire*»). Ἡ ἐπιβλαβεῖς τῆς νοοτροπίας, πού εἶχε διαμορφώσει ἡ διά τοῦ ν.δ. 424/1941 αὐθαιρετική μενιμοποίησις ὅλων τῶν μισθωτῶν, ἐξηγεῖ, ἀλλά δέν δικαιολογεῖ, τήν στρεβλήν κατεύθυνσιν τῆς Ἑλληνικῆς Νομολογίας. Διά νά ἐπανέλθῃ ἡ Νομολογία εἰς λύσεις πλέον συμφώνους πρός τό κοινωνικόν αἴσθημα τοῦ δικαίου, ἀνάγκη ὅπως, κατά τήν ἐρμηνείαν τῶν κειμένων διατάξεων, ἐνθυμῆται ζωηρῶς ὅτι: 1) ἀποτελεῖ μή θαλπομένην ὑπό τοῦ Δικαίου παγίδευσιν τοῦ ἐργοδότου ἡ διαβεβαίωσίς του ὑπό τῆς Νομοθεσίας ὅτι δικαιοῦται νά ἀπολύῃ ἐλευθέρως τόν ὅτ' ἀόριστον χρόνον προσληφθέντα μισθωτόν, ἐνῷ ἡ Νομολογία ἐξακολουθεῖ νά ἀναζητῇ λόγους δικαιολογοῦντας τήν ἀπόλυσιν, παρομοίους πρός τούς ἀπαιτουμένους εἰς τάς περιπτώσεις τῆς προσωρινῆς μονιμότητος τῶν μισθωτῶν (προσασία πολεμιστῶν), ἐν ἐλλείψει τῶν ὁποίων ἀποφαίνεται καταχρηστικήν καί ἄκυρον τήν ἀπόλυσιν· 2) ὅτι, μεταξύ τοῦ ὅτ' ὡρισμένου χρόνου προσληφθέντος μισθωτοῦ καί τοῦ ἐπί συμβάσει ἀορίστου χρόνου ὑπάρχει δικαιϊκή διαφορά ψυχολογικῆς καί οἰκονομικῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ δυσαρέστου ἐνδεχομένου νά θέσῃ τέρμα ὁ ἐργοδότης, κατά τήν ἰδικήν του ἐλευθέραν κρίσιν καί ἀπόφασιν, εἰς τήν ὁμαλῶς λειτουργοῦσαν σχέσιν ἐργασίας — ἀνάλογος μέ τήν διαφοράν, πού ὑπάρχει μεταξύ τοῦ δικηγόρου — νομικοῦ συμβούλου ἐπιχειρήσεως, τελευτῶντος ἐν σχέσει ἐλευθέρως ἀνακλητῆς ἐντολῆς, καί τοῦ δικαστοῦ, εἰς ὃν ἡ Πολιτεία ἔχει ὑποχρεωθῇ ἰσοβίου ἀπασχολήσεως καί ἀντιμισθίας. Φυσικόν εἶναι, λοιπόν, νά προκαλῇ ἀσθενεστέραν ψυχολογικήν ἀντίδρασιν καί δικαστικήν κύρωσιν ἡ ἐλευθέρα ἀπόλυσις τῶν ἀορίστως προσλαμβανομένων μισθωτῶν.

Ἀναστ. Ε. Εὐθυμίου, Δικηγόρος

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεῦχος 17 (359)

Ἀθῆναι, 1 Σεπτεμβρίου 1956

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ ΘΕΡΙΝΩΝ ΔΙΑΜΟΝΩΝ

Γνωμοδότησις τοῦ κ. Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ, Ὑφηγητοῦ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, Δικηγόρου

Ἐρώτημα : Ἐτέθη ὑπ' ὄψιν μου ἡ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 12972/2304 τῆς 12 Ἀπριλίου 1956 ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας πρὸς ἅπαντα τὰ Γραφεῖα Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας περὶ ἀποδυχῶν προσωπικοῦ ξενοδοχείων ὕπνου θερινῶν διαμονῶν καὶ λουτροπόλεων. Διὰ τῆς ἐγκυκλίου ταύτης διατυποῦται ἡ γνώμη ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς § 4 ἐδαφ. 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28641/1949 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ὁ ξενοδόχος ὁ μὴ παρέχων τροφὴν καὶ στέγην πρὸς ὕπνον εἰς τὸ προσωπικόν του ὑποχρεοῦται νὰ τῷ καταβάλλῃ τὴν ἀποτίμησιν τούτων, ἴσην πρὸς 60 ο/ο τοῦ συμβολικοῦ μισθοῦ.

Ἠρωτήθην δὲ ἂν ἡ ἐγκύκλιος αὕτη εἶναι νόμῳ βάσιμος.

Ἀπάντησις: 1.—Αἱ ὑπουργικαὶ ἐγκύκλιοι, δι' ὧν παρέχονται ὁδηγίαι εἰς τὰ ὄργανα τοῦ Ὑπουργείου ὡς πρὸς τὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐκτέλεσιν ὡρισμένων νομοθετικῶν διατάξεων οὔτε πρᾶξιν ἐκτελεστὴν τῆς Διοικήσεως ἀποτελοῦν, οὔτε ἐπιβάλλονται ὑποχρεωτικῶς εἰς τοὺς πολίτας, διότι δὲν ἀποτελοῦν αὐθεντικὴν ἑρμηνείαν (*Στασινοπούλου*, Δίκαιον τῶν διοικητικῶν πράξεων, 1951, σ. 121 ἑπ., *Fleiner - Στυμφαλιάδη*, Διοικητικὸν Δίκαιον 1932, σ. 56 ἑπ.). Διὰ τοῦτο δὲ καὶ δὲν δύναται νὰ προσβληθοῦν δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (βλ. νομολογίαν Συμβ. Ἐπικρατείας ἐν Συμπληρώματι Γενικοῦ Εὐρετηρίου Νομολογίας, τόμ. 1, λέξ. «αἴτησις ἀκυρώσεως», ἀριθ. 946 ἑπ.). Αἱ ὑπουργικαὶ ἐγκύκλιοι εἶναι μόνον ἱεραρχικῶς ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὰ ὄργανα τῆς Διοικήσεως πρὸς τὰ ὁποῖα ἀπευθύνονται καὶ δὲν εἶναι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τοὺς πολίτας, διότι δὲν θέτουν νέους κανόνας δικαίου, ἀσφαλῶς δὲ δὲν ὑποχρεοῦν τὰ δικαστήρια, τῶν ὁποίων καὶ μόνων εἶναι ἔργον ἡ ἑρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων. Περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας δι' ἐγκυκλίου τοῦ ἐκδόντος τὴν περιέχουσαν κανόνας δικαίου ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος, διότι αὐθεντικὴ ἑρμηνεία γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον, καθ' ὃν ἐξεδόθη ἡ ἑρμηνευομένη νομοθετικὴ πρᾶξις καὶ παρὰ τοῦ ἐκδόντος ταύτην ὀργάνου, ἐν προκειμένῳ δὲ τὴν ἑρμηνευομένην ἀπόφασιν ἐξέδωσεν οὐχὶ μόνος ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας, ἀλλ' ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, συμφώνως πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ν. 28/1944 ἐξουσιοδότησιν, μόνον δὲ ἀμφότεροι οἱ Ὑπουργοὶ οὗτοι, καὶ δὴ πρὸ τῆς καταργήσεως τοῦ ν. 28, θὰ ἠδύναντο διὰ κοινῆς ἀποφάσεως αὐτῶν δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, νὰ ἑρμηνεύσουν αὐθεντικῶς τὴν ἔννοιαν τῆς προγενεστέρας ὑπ' ἀριθ. 28641/1949 ἀποφάσεως αὐτῶν.

2.—Ὁ βασικὸς «περὶ χαρακτηρισμοῦ καὶ ὅρων ἐργασίας προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων» ἀ.ν. 394/1936 ὁρίζει ἐν ἄρθρῳ 5 ὅτι ἡ ἀμοιβὴ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων συνίσταται : α) ἐκ τοῦ μισθοῦ, β) τροφῆς, γ) φιλοδωρήματος καὶ δ) ἐκ δωματίου ὕπνου. Περαιτέρω ἐν ἄρθρῳ 6 ὁρίζει ὅτι τὰ ξενοδοχεῖα ὕπνου πάσης κατηγορίας ὀφείλουν, ἐντὸς προθεσμίας τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου, νὰ προέλθουν εἰς συμφωνίας μετὰ τοῦ προσωπικοῦ των, καθοριζούσας «τὸν χορηγητέον μισθὸν ἢ τὸν μισθὸν καὶ τὴν τροφὴν αὐτοῦ» καὶ ὅτι, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ ἀνωτέρω συμφωνίᾳ περιλαμβάνεται καὶ ὑποχρέωσις παροχῆς τροφῆς, πᾶσαν διαφορὰν περὶ τῆς ποιότητος καὶ ἐπαρκείας αὐτῆς ἐπιλύει ὁ κατὰ τόπους ἐπιθεωρητὴς ἢ ἐπόπτης ἐργασίας. Ἐν συνεχείᾳ δὲ ὁρίζει τὸ αὐτὸ ἄρθρον ὅτι : «Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ τιμήματος τῆς τροφῆς ὁρίζονται δραχμαὶ 25 ἡμερησίως

διὰ τὰ ξενοδοχεῖα πολυτελείας καὶ α' τάξεως καὶ τὰ ἐν λουτροπόλεσι τοιαῦτα καὶ δραχμαὶ 20 διὰ πάντα τὰ λοιπά».

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 394/1936 προκύπτει ὑποχρέωσις τῶν ἐργοδοτῶν, ὅπως παρέχουν εἰς τὸ προσωπικόν των ὡς ἀμοιβὴν καὶ χρηματικὸν μισθὸν καὶ τροφὴν καὶ τὸ φιλοδώρημα καὶ δωμάτιον πρὸς ὕπνον. Αἱ παροχαὶ αὗται ἐκτελοῦνται ἀθροιστικῶς. Ἀλλ' ἐκ τῆς περαιτέρω διατάξεως, καθ' ἣν διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας δύναται νὰ καθορισθῇ ὅτι θὰ καταβάλλεται μόνον χρηματικὸς μισθὸς ἢ ὅτι θὰ παρέχεται χρηματικὸς μισθὸς καὶ τροφή, προκύπτει ὅτι ἡ παροχὴ τροφῆς μετὰ τοῦ χρηματικοῦ μισθοῦ δὲν ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς κανὼν δημοσίας τάξεως, ἀλλ' ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ συμφωνηθῇ διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὅτι ὁ ἐργοδότης θὰ καταβάλλῃ μόνον χρηματικὸν μισθόν, ἄνευ τροφῆς. Ἡ περαιτέρω διάταξις τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, καθ' ἣν τὸ τίμημα τῆς τροφῆς ὑπολογίζεται πρὸς δραχμὰς 25 ἡμερησίως διὰ τὰ ξενοδοχεῖα πολυτελείας καὶ α' τάξεως καὶ τὰ ἐν λουτροπόλεσι τοιαῦτα καὶ δραχμὰς 20 διὰ πάντα τὰ λοιπά, δύναται νὰ σημαίνῃ εἴτε ὅτι, ἐὰν συνεφωνήθη χρηματικὸς μισθὸς καὶ τροφή, θὰ συνυπολογίζεται καὶ τὸ τίμημα τῆς τροφῆς εἰς τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ (χρηματικὸς μισθὸς σὺν τιμήματι τροφῆς ἴσον: σύνολον μισθοῦ), εἴτε ὅτι ἐκ τοῦ συμφωνηθέντος συνόλου χρηματικοῦ μισθοῦ, ἐὰν παρέχεται τροφή, θὰ ἀφαιρῆται τὸ ἀνάλογον τίμημα τροφῆς. Πάντως διὰ τοῦ νόμου ἀφίεται ἡ ἐλευθερία εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ καθορίσουν διὰ τῆς συμβάσεως τὸ ζήτημα εἴτε κατὰ τὴν μίαν, εἴτε κατὰ τὴν ἄλλην ἔννοιαν.

Ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦτο τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 394/1936 καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα πρώτη συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ξενοδοχοϋπαλλήλων τῆς 4 Ἀπριλίου 1938 διέκρινε μεταξὺ ξενοδοχείων χορηγούντων εἰς τὸ προσωπικὸν αὐτῶν τροφήν, μισθὸν καὶ φιλοδώρημα καὶ ξενοδοχείων χορηγούντων μόνον μισθόν.

Ἡ μεταπολεμικῶς συναφθεῖσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῆς 19 Δεκεμβρίου 1947 «περὶ καθορισμοῦ κατωτάτων ὁρίων μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων ξενοδοχείων ἁπάσης τῆς χώρας» (ΕΕΔ 7,62) ὥρισε τοὺς βασικοὺς μισθοὺς τοῦ ξενοδοχειακοῦ προσωπικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, προσαυξανομένους δι' ἐπιδόματος προϋπηρεσίας ἐν τῇ ἐπαγγέλματι τοῦ ξενοδοχοϋπαλλήλου καὶ δι' ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἐπέτρεψε δὲ ρητῶς εἰς τοὺς ἐργοδότας νὰ κρατοῦν τὸ ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῶν πελατῶν κεκανονισμένον ἑκάστοτε ποσοστὸν (φιλοδώρημα). Ἡ αὐτὴ δὲ συλλογικὴ σύμβασις καθώρισε ρητῶς ὅτι: «Διὰ τὰ ξενοδοχεῖα θερινῶν διαμονῶν καὶ λουτροπόλεων τὰ παρέχοντα τροφὴν θὰ καταβάλλωνται τὰ 60 ο/ο τοῦ ἀνωτέρω μισθολογίου ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μέχρι 15 Σεπτεμβρίου, ἀπὸ δὲ τῆς 16 Σεπτεμβρίου μέχρι τέλους Ἰουνίου τοῦ ἑπομένου ἔτους θὰ καταβάλλωνται τὰ 30 ο/ο τοῦ ἀνωτέρω μισθολογίου». Ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι πρόδηλος. Ἐὰν ὁ ξενοδόχος παρέχῃ τροφήν, θὰ καταβάλλῃ μόνον τὰ 60 ο/ο ἢ μόνον τὰ 30 ο/ο τοῦ εἰς χρῆμα καθωρισμένου μισθοῦ.

Ἡ συλλογικὴ αὕτη σύμβασις ἐργασίας, τῆς ὁποίας, καταγγελθείσης, ἡ ἰσχὺς παρετάθη μέχρι τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1948 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20860/1948 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 7, 619), ἀντικατεστάθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18/1948 ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Συλλογ. Διαφορῶν Ἐργασίας Ἀθηνῶν, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33/1948 ἀποφάσεως τῆς Μονίμου Ἀνωτέρας Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Συλλογικῶν Διαφορῶν καὶ κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 49657/1949 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 8, 216). Διὰ τῆς διαιτητικῆς ταύτης ἀποφάσεως ὡρίσθησαν γενικῶς οἱ βασικοὶ μισθοὶ τῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων ἁπάσης τῆς χώρας, πλὴν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ ξενοδοχεῖα θερινῶν διαμονῶν καὶ λουτροπόλεων, περὶ ὧν ὡρίσθη ὅτι «ὁ βασικὸς μισθὸς» τούτων ἀποτελεῖται «ἀπὸ τὸν συμβολικὸν μισθὸν ἐκ μέρους τῶν ἐπιχειρήσεων, τροφήν, ὕπνον καὶ τὸ ὑποχρεωτικὸν φιλοδώρημα 15 ο/ο ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων ἐν γένει», ὡρίσθη δὲ ἐπὶ πλέον ὅτι: «Ἡ παρεχομένη ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων τροφὴ καὶ ὕπνος ἀποτιμῶνται εἰς τὰ 60 ο/ο ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω ἀναφερομένου δι' ἑκάστην κατηγορίαν συμβολικοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων».

Ἡ ἔννοια τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως, κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, εἶναι ὅτι ἐνῷ τὰ ξενοδοχεῖα ὅλης τῆς χώρας ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλλουν τὰ διὰ τῆς ἀποφάσεως καθορισθέντα κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν εἰς χρῆμα καὶ οὐδὲν πλέον (οὔτε τροφήν, οὔτε φιλοδωρήματα), τὰ ξενοδοχεῖα τὰ λειτουργοῦντα εἰς κέντρα θερινῶν διαμονῶν καὶ εἰς λουτροπόλεις ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλλουν τὸν λεγόμενον «συμβολικὸν» μισθὸν εἰς χρῆμα (καθοριζόμενον διὰ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως εἰς τὰ 60 ο/ο τῶν ἀποδοχῶν τῶν λοι-

πῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων) ὡς καὶ νὰ παρέχουν τροφήν, δωμάτιον πρὸς ὕπνον καὶ τὰ φιλοδωρήματα, ἐφ' ὅσον ὅμως παρέχουν τροφὴν τὸ τίμημα ταύτης, καθοριζόμενον διὰ τῆς ἀποφάσεως εἰς τὰ 60 ο/ο τοῦ «συμβολικοῦ» μισθοῦ, θὰ ἀφαιρῆται ἀπὸ τοῦ ποσοῦ τοῦ μισθοῦ τούτου. Ἡ τοιαύτη ἔννοια τῆς ἀποφάσεως προκύπτει κατὰ τὰς ἀκολούθους σκέψεις:

α) Ὑπὲρ αὐτῆς συνηγορεῖ ἡ διατύπωσις τῆς διατάξεως, ἥτις ὁρίζει, ὅτι «ἡ παρεχομένη» ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων τροφὴ καὶ ὕπνος ἀποτιμῶνται εἰς τὰ 60 ο/ο τοῦ συμβολικοῦ μισθοῦ. Ἐὰν ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως ἦτο ὅτι ἡ μὴ παρεχομένη τροφὴ ἀποτιμᾶται εἰς τὰ 60 ο/ο τοῦ συμβολικοῦ μισθοῦ καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν ὁ μὴ παρέχων τὴν τροφὴν ἐργοδότης ὀφείλει, πλὴν τοῦ χρηματικοῦ μισθοῦ, νὰ καταβάλλῃ καὶ τὴν ἀποτίμησιν τῆς μὴ παρεχομένης τροφῆς, οὐδαμῶς ἠμποδίζετο ἡ ἀπόφασις νὰ ὁρίσῃ ρητῶς ὅτι «ἡ μὴ παρεχομένη τροφὴ» ἀποτιμᾶται εἰς τὰ 60 ο/ο τοῦ συμβολικοῦ μισθοῦ. Ἐν τούτοις ὥρισε ρητῶς ὅτι «ἡ παρεχομένη τροφὴ» ἀποτιμᾶται.

β) Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν εἶχε καὶ ἡ σαφέστερον κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο διατυπουμένη συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῆς 19 Δεκεμβρίου 1947 «περὶ καθορισμοῦ κατωτάτων ὁρίων μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων ξενοδοχείων ἁπάσης τῆς χώρας», ἡ ὁποία εἶχεν ἐπιτρέψει εἰς τοὺς ἐργοδότας νὰ κρατοῦν τὰ φιλοδωρήματα καὶ τοῖς ἐπέβαλλε νὰ καταβάλλουν χρηματικὸν μισθόν. Ὥριζε δὲ ὅτι τὰ ξενοδοχεῖα θερινῶν διαμονῶν καὶ λουτροπόλεων τὰ παρέχοντα τροφὴν θὰ καταβάλλουν τὰ 60 ο/ο ἢ τὰ 30 ο/ο τοῦ χρηματικοῦ μισθοῦ. Ἐφ' ὅσον δὲ τοιαύτη ἦτο ἡ ἔννοια τῆς συλλογικῆς ἐκείνης συμβάσεως, ἥτις ἐπέτρεπε ρητῶς εἰς τοὺς ξενοδόχους θερινῶν διαμονῶν καὶ λουτροπόλεων οὐ μόνον νὰ κρατοῦν τὰ φιλοδωρήματα, ἀλλὰ καὶ νὰ συμψηφίζουν τὸ ἀντίτιμον τῆς τροφῆς εἰς τὸν μισθόν, ἐὰν ἤδη οἱ δύο Ὑπουργοὶ ἠθέλον νὰ ρυθμίσουν τὸ ζήτημα τοῦτο κατὰ τρόπον ἀντίθετον, θὰ τὸ ὥριζον ρητῶς καὶ δὲν θὰ ἔλεγον ἁπλῶς ὅτι ἡ παρεχομένη τροφὴ καὶ ὕπνος ἀποτιμῶνται εἰς τὰ 60 ο/ο τοῦ συμβολικοῦ μισθοῦ. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐπεδίωξαν σαφεστέραν διατύπωσιν ἕπεται ὅτι ἐθεώρησαν ὡς αὐτονόητον, ὅτι τὸ μέχρι τότε ἰσχῦον σύστημα συμψηφισμοῦ τοῦ ἀντιτίμου τῆς τροφῆς εἰς τὸν καταβαλλόμενον μισθὸν παραμένει ἀμετάβλητον.

γ) Καθ' ὃν χρόνον ἐδημοσιεύετο ἡ ὑπ' ἀριθ. 28641/1949 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ἰσχυον ἤδη αἱ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1947 συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, δι' ὧν συνεπληρώθησαν αἱ γενικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας τῆς 4 Νοεμβρίου 1947, καὶ δι' ὧν ὡρίσθη, ὅτι ἐὰν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους, ἐργάτας ἢ ὑπηρέτας, τοὺς ὁποίους ἀφορῶσαι αἱ συλλογικαὶ αὗται συμβάσεις, ὁ ἐργοδότης παρέχῃ οἴκησιν ἢ φωτισμὸν ἢ τροφὴν ἢ πάντα ταῦτα ἢ παρέχῃ κατὰ τρόπον συνεχῆ εἴδη, δικαιοῦται νὰ προβαίνῃ εἰς ἀναλόγους ἐκπτώσεις τοῦ μισθοῦ των, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἀνώτεραι διὰ μὲν τὴν οἴκησιν τοῦ 5 ο/ο, διὰ τὸν φωτισμὸν τοῦ 2 ο/ο, διὰ τροφήν, ὑπολογιζομένην πάντοτε εἰς τιμὴν κόστους, τοῦ 13 ο/ο καὶ διὰ τὰ χορηγούμενα εἴδη τοῦ 12 ο/ο τοῦ ποσοῦ τῶν μισθῶν, τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῶν συλλογικῶν τούτων συμβάσεων. Ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2250/1951 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας (ΕΕΔ 10.142) ὡρίσθη, ὅτι αἱ περὶ καθορισμοῦ κατωτάτων ὁρίων μισθῶν διατάξεις δὲν ἀφοροῦν τοὺς ἐκ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἀμειβομένους διὰ μικτοῦ συστήματος (ἡμερομισθίου ἢ μισθοῦ καὶ τροφῆς) καθιερωθέντος διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἀποφάσεων ἐπιτροπῶν διαιτησίας ἢ τοιούτων ἐκδοθεισῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 28/1944, ἐφ' ὅσον τὸ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἀμοιβῆς των προϊὸν ἐξασφαλίζει αὐτοῖς ἡμερησίως τὸ ὡς ἄνω καθοριζόμενον ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου. Ἐν συνεχείᾳ, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 45941/1951 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας (ΕΕΔ 10, 957) ὡρίσθη, ὅτι ἡ ἀξία τῆς τροφῆς ἡ ἐκπεστέα ἐκ τοῦ καταβαλλομένου εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας ἡμερομισθίου ὁρίζεται εἰς δραχμὰς 3.500, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27316/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 13, 440) ἡ ἐν τῇ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 45941/1951 ἀποφάσει τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ἀποτίμησις τῆς ἀξίας τῆς παρεχομένης εἰς τινας κλάδους μισθωτῶν τροφῆς ὡρίσθη ἐφεξῆς εἰς ποσοστὸν 15 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος ἐλαχίστου ὁρίου βασικοῦ μισθοῦ καὶ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν πάντοτε ὅτι ὁ παρέχων τὴν ὑποχρεωτικῶς ἐπιβαλλομένην τροφὴν δικαιοῦται ν' ἀφαιρῇ τὸ ποσοστὸν τοῦτο ἐκ τοῦ ἡμερομισθίου. Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει σαφῶς τὸ πνεῦμα τῶν νομοθετούντων Ὑπουργῶν, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἦτο νὰ ἐκπίπτεται ἐκ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τὸ ποσὸν τῆς παρεχομένης τροφῆς (ἔστω καὶ ἂν ἡ παροχὴ τῆς τροφῆς εἶχεν ἐπιβληθῇ ὡς ὑποχρέ-

ωσις διά συλλογικής συμβάσεως ή διαιτητικής αποφάσεως ή υπουργικής αποφάσεως, ώς ακριβώς επεβλήθη ώς υποχρέωσις και διά της περί ής ο λόγος υπ' αριθ. 28641/1949 αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας) και να μη παρέχεται προσθέτως πλην του χρηματικού μισθού και ή τροφή. Πάντως, εάν το πνεύμα των νομοθετούντων ήτο αντίθετον, δηλαδή ο παρέχων την τροφήν να μη δικαιούται εις έκπτωσιν του αντιτίμου αυτής από του βασικού μισθού, ασφαλώς θά ώριζον ταύτα σαφώς διά της φράσεως: «Η μη παρεχομένη τροφή αποτιμάται... κλπ.», εφ' όσον μάλιστα είχον υπ' όψιν τον κατά τ' ανωτέρω ισχύοντα κανόνα των γενικών συλλογικών συμβάσεων και υπουργικών αποφάσεων περί εκπτώσεως εκ του βασικού μισθού ποσοστού αντιστοιχούντος εις το αντίτιμον της παρεχομένης τροφής.

β) Διά της ερμηνευομένης υπουργικής αποφάσεως επιβάλλεται εις τους ξενοδόχους όλης της χώρας ή καταβολή ωρισμένων βασικών μισθών εις χρήμα και επιτρέπεται εις τούτους ή κράτησις των φιλοδωρημάτων. Εις τους ξενοδόχους όμως θερινών διαμονών και λουτροπόλεων επιβάλλεται, όπως καταβάλλουν και βασικόν μισθόν και τά φιλοδωρήματα και παρέχουν τροφήν και δωμάτιον προς ύπνον. Οι βασικοί (καταχρηστικώς αποκαλούμενοι «συμβολικοί» μισθοί) ορίζονται εις τά 60 ο/ο των βασικών μισθών των υπαλλήλων των λοιπών ξενοδοχείων της χώρας. Εάν ήδη δεχθώμεν, ότι ο ξενοδόχος θερινής διαμονής ή λουτροπόλεως, ο μη παρέχων τροφήν, υποχρεούται να καταβάλλη, πλην του βασικού (συμβολικού) μισθού και, επί πλέον, τά 60 ο/ο τούτου, θά καταλήξωμεν ώστε οι μέν υπάλληλοι των ξενοδοχείων όλης της χώρας να λαμβάνουν τους διά της υπουργικής αποφάσεως καθωρισμένους βασικούς μισθούς, οι δέ υπάλληλοι των ξενοδοχείων θερινών διαμονών και λουτροπόλεων να λαμβάνουν ώς χρηματικόν μισθόν τά 120 ο/ο των βασικών μισθών των λοιπών ξενοδοχοϋπαλλήλων, επί πλέον δέ και τά φιλοδωρήματα, μολονότι ουδείς λόγος προς ένα τοιούτον απουδαίον διαφορισμόν μεταξύ υπαλλήλων του αυτού επαγγέλματος συντρέχει.

ε) Τέλος, ισχυρόν επιχείρημα υπέρ της ερμηνείας, ην δίδομεν ήμεις εις την ανωτέρω διάταξιν της υπουργικής αποφάσεως, είναι και το γεγονός ότι υπό τοιαύτην έννοιαν αντελήφθησαν πάντοτε και οι ξενοδοχοϋπάλληλοι την έννοιαν της αποφάσεως ταύτης, χαρακτηριστικόν δέ είναι το περιστατικόν ότι, ενώ το Υπουργείον Εργασίας και διά του υπ' αριθ. 8218/1954 εγγράφου του, δημοσιευθέντος εις το τεύχος 1ης Σεπτεμβρίου 1954 της Επιθεωρήσεως Εργατ. Δικαίου (σ. 935), είχεν εκφράσει εκτοτε την γνώμην ότι εις περίπτωσιν μη παροχής τροφής και ύπνου εις υπάλληλον ξενοδοχείου θερινής διαμονής ή λουτροπόλεως δέον να τω παρέχηται ποσοστόν ίσον προς 60 ο/ο του συμβολικού μισθού, ού μόνον ουδείς υπάλληλος ήξίωσε τοιούτο ποσοστόν, άλλα και ο Σύνδεσμος Υπαλλήλων Ξενοδοχείων Ύπνου Αθηνών, Πειραιώς και Περιχώρων, ανακοινών προς τα μέλη του, διά της από 20.12.1954 εγκυκλίου του, την υπ' αριθ. 28030/1954 απόφασιν των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας «περί εκτάκτου οικονομικής ενισχύσεως προς τους μισθωτούς της χώρας επί τη ευκαιρία των εορτών Χριστουγέννων 1954 κλπ.» διηυκρίνησε ρητώς ότι: «Οι διά μικτού συστήματος αμειβόμενοι συνάδελφοι (μισθός - ποσοστά) των ξενοδοχείων θερινών διαμονών και λουτροπόλεων θά λάβουν το δώρον επί ολοκλήρου του μισθού ον δικαιούνται άνευ των προβλεπομένων κρατήσεων διά τροφήν - ύπνον».

Κατά ταύτα, ουδεμία απομένει αμφιβολία, ότι ή αληθής έννοια της § 4 εδ. 2 της υπ' αριθ. 28641/1949 αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας είναι ότι ή παρεχομένη τροφή και κατοικία υπό του ξενοδόχου θερινής διαμονής και λουτροπόλεως εις το προσωπικόν του εκπίπτεται κατά ποσοστόν 60ο/ο εκ του καταβαλλομένου βασικού μισθού (*).

Αθήναι, 23 Ιουνίου 1956

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Επί του ερευνωμένου θέματος δημοσιεύθηκεται και ή Πρωτοδικείου Αθηνών 4040/1956, ΕΕΔ 15, 544.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Κατώτατα όρια ημερομισθίων ανειδικεύτων εργατών και εκπτώσεις διά παροχήν ειδών

Καθορισμός κατωτάτων ορίων ημερομισθίων ανειδικεύτων εργατών διά βάσει του Ν. 28/1944 και Ν.Δ. 2510/1953 εκδοθεισών υπουργικών αποφάσεων.—Εφαρμογή διατάξεως § 5 της υπ' αριθ. 3600/1946 υπουργικής αποφάσεως περί εκπτώσεως εκ του νομίμου ημερομισθίου ποσοστών διά παροχήν τροφής, οικήσεως, φωτισμού.—Υπολογισμός εκπτώσεων επί του ημίσεος των αποδοχών μη απασχολουμένων υπό του εργοδότου δι' αίτιαν ανεξάρτητον της θελήσεως αυτού.

Άναιρείται ή υπ' αριθ. 1195/1955 άπόφασις του Πρωτοδικείου Πατρών, ώς έφετείου.

Έπρόκειτο, ώς προκύπτει έκ της αρεοπαγιτικής αποφάσεως, περί μισθωτού επιχειρήσεως, ό όποίος δέν άπησχολήθη παρ' αύτης δι' αίτίαν άνεξάρτητον της θελήσεως του έργοδότου, κατά την έφαρμοζομένην ύπ' αριθ. 3600/1946 υπουργικήν άπόφασιν (ΕΕΔ 5, 93), εκδοθείσαν κατά χρήσιν της έκ του ν. 28/1944 εξουσιοδοτήσεως.

Ή άπόφασις αύτη όρίζει «όσοι έκ των μισθωτών δέν άπασχολούνται δι' αίτίαν άνεξάρτητον της θελήσεως του εργοδότου ή δι' έλλειψιν εργασιών δικαιούνται του ήμίσεος των αποδοχών, τάς όποίας θά έλάμβανον είς περίπτωσιν πλήρους άπασχολήσεως».

Άλλ' ή άπόφασις αύτη, εξακολουθούσα κατά την ώς άνω διάταξιν αύτης νά ίσχύη καί μετά τάς άπό 4 Νοεμβρίου 1947 καί 1 Δεκεμβρίου 1947 γενικάς συλλογικάς συμβάσεις εργασίας (Α.Π. 607/1950, εισηγητής *Ι. Αποστολόπουλος*, ΕΕΔ 10, 113), διά των όποίων καθωρίσθησαν νέοι μισθοί καί ημερομίσθια μισθωτών, καταργηθεισών ώς πρός αύτους των διατάξεων των άμέσως πρό αύτών ισχυουσών (της έν λόγω ύπ' αριθ. 3600/1946 υπουργικής αποφάσεως καί της έτέρας ύπ' αριθ. 3601/1946), έφαρμόζεται, κατά την ορθώς κρατήσασαν γνώμην, μόνον έπί των επιχειρήσεων καί έκμεταλλεύσεων, είς τας όποίας δέν έχει επεκταθή ή κατά της ανεργίας άσφάλισις, έφαρμοζομένων έπί των τελευταίων τούτων των σχετικών περί διαθεσιμότητος μισθωτών διατάξεων του άρχικού άρθρου 9 του ν. 118/1945, ύστερως του ν.δ. 2961/1954 καί ήδη του ν. 3198/1955 (βλέπε περί της γνώμης ταύτης άντί πάσης άλλης την Πρωτοδικείου Άθηνών 4033/1952, εισηγητής *Γ. Καρμάνος*, ΕΕΔ 11, 1030 καί σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 10, 1019, ένθα καί λοιπαί παραπομπαί).

Τοιούτο θέμα δέν φαίνεται νά άνέκυψεν είς την περίπτωσιν της αρεοπαγιτικής αποφάσεως, δέν έχομεν δέ ύπ' όψιν καί την αναιρεθείσαν δι' άλλον λόγον άπόφασιν του Πρωτοδικείου Πατρών.

Όπωσδήποτε καί ύπό την έκδοχην ότι ήτο έφαρμοστέα, είς την περίπτωσιν, ή περί ής πρόκειται υπουργική άπόφασις (3600/1946) ήτο μόνον έφαρμοστέα κατά την διάταξιν αύτης περί υποχρεώσεως του εργοδότου είς καταβολήν του ήμίσεος των αποδοχών του μισθωτού.

Τίνες αί αποδοχαί του ανειδικεύτου εργάτου, οίος ήτο ό μισθωτός έν προκειμένω, καθωρίσθησαν διά των επικαλουμένων ύπό της αρεοπαγιτικής αποφάσεως υπουργικών αποφάσεων (μέ την παρατήρησιν ότι ή ύπ' αριθ. 27653/1954 υπουργική άπόφασις, ΕΕΔ 13, 613, θέτει ώς προϋπόθεσιν διά την έν αύτη όριζομένην αύξησιν την συμπλήρωσιν διετούς υπηρεσίας παρά τῷ έργοδότῃ).

Αί υπουργικαί αύται άποφάσεις δέν κάμνουν λόγον περί των έφαρμοστέων εκπτώσεων έκ του νομίμου ημερομισθίου, είς περίπτωσιν παροχής ύπό του έργοδότου ειδών, οίκισμού, φωτισμού, τροφής.

Περί των εκπτώσεων τούτων προέβλεπε πράγματι ή επικαλουμένη ύπό της αρεοπαγιτικής άποφάσεως ύπ' αριθ. 3600/1946 υπουργική άπόφασις, άλλά, δοθέντος ότι οί μισθοί καί τά ημερομίσθια καθωρίσθησαν μετ' αύτην γενικώς διά πάντας τούς μισθωτούς διά των άπό 4 Νοεμβρίου 1947 καί 1 Δεκεμβρίου 1947 γενικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας καί αύται έρρυθμισαν εάς έπιτρεπομένας εκπτώσεις κατά τό έν αύταίς μέτρον (βλέπε την άπό 1 Δεκεμβρίου 1947 γενικήν συλλογικήν σύμβασιν εργασίας· άλλο τό ζήτημα άν συμπίπτη τούτο πρός τό ύπό της ύπ' αριθ. 3600/1946 όριζόμενον), δέν προέκυπτεν, έν προκειμένω, θέμα έφαρμογής της μή ισχυούσης πλέον μετά τας συλλογικάς συμβάσεις εργασίας § 5 της ύπ' αριθ. 3600/1946 υπουργικής αποφάσεως, άλλά θέμα έφαρμογής της διατάξεως των άπό 1 Δεκεμβρίου 1947 γενικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας περί των επιτρεπομένων εκπτώσεων έκ του ημερομισθίου (βλέπε

περί αὐτοῦ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 430, ἔνθα νομολογία).

Ἀρείου Πάγου 453/1956. Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Σοῦρλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Β. Ραστῆς

Ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου ὑπ' ἀριθ. 11037 τῆς 19 Νοεμβρίου 1955 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Σ. Κ.Δ. καὶ τῆς ὑπ' αὐτὸ ἀποδείξεως τοῦ δικηγόρου Γ.Δ. προκύπτει, ὅτι τὸ ἐπιδικασθὲν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1195)1955 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πατρῶν, μετὰ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων κλπ., καὶ προσφερθὲν εἰς τὸν πληρεξούσιον τούτου δικηγόρον ποσὸν ἐδέχθη ὁ ρηθεὶς πληρεξούσιος μὲ τὴν ρητὴν ἐπιφύλαξιν τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως, ἐκ τῶν προτάσεων δὲ τοῦ ἀναιρεσείοντος, αἱ ὁποῖαι κατετέθησαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος παρὰ τῷ ἐντεταλμένῳ διὰ τὴν ἐκδίκασιν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκῃ Πατρῶν, ἐπὶ ἀγωγῆς αὐτοῦ ἐγερθείσης μετὰ τὴν κατάθεσιν τῆς ἐναντίον της προσαναφερθείσης ὑπ' ἀριθ. 1195)1955 ἀποφάσεως ἀναιρέσεως, προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων - ἐνάγων ἐπεκαλέσθη ἐναντίον τῶν ἀναιρεσιβλήτων - ἐναγομένων τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν, ὡς θεμελιοῦσαν δεδικασμένον μόνον ὡς πρὸς τὴν ὕπαρξιν ἐργασιακῆς σχέσεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐναγομένων καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐξ ὁλοκλήρου ἀποδοχῆς αὐτῆς. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω περιστατικῶν, ἐπικαλουμένων, στηριζομένη ἔνστασις περὶ ἀπαραδέκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως βάσει τῶν ἄρθρων 813 § 1 καὶ 789 § 1 Π. Δ. λόγῳ ἀποδοχῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέα.

Τὸ κατώτατον ὅριον τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου διὰ τῶν ἐκδοθεισῶν δυνάμει τοῦ νόμου 28)1944 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ὡρίσθη διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 33700)1950 εἰς δραχμὰς 18.000, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750)1951 ὡρίσθη, διὰ προσαυξήσεως 4.000, εἰς δραχμὰς 22.000, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 49.500)1952 ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 25.000, τοῦτο δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 41100 τῆς 6 Ἰουλίου 1953 ηὐξήθη ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου 1953 κατὰ 12%, καὶ διὰ τῆς ἐκδοθείσης βάσει τοῦ ν.δ. 2510)1953 ὑπ' ἀριθ. 27333 τῆς 30 Μαρτίου 1954 ἡ δοθεῖσα αὔξησις ὡρίσθη ἀπὸ 1 Μαρτίου 1954 εἰς 15% ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου, τέλος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653)1954 ἀπὸ 1 Μαΐου 1954 ἡ τοιαύτη αὔξησις ἀνῆλθεν εἰς 25%. Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργατοτεχνίτου κατὰ τοὺς μῆνας Δεκέμβριον 1953 καὶ Ἰανουάριον μέχρι καὶ τοῦ Ἀπριλίου 1954 ἀνήρχετο εἰς 28.75 δραχμὰς ἡμερησίως, κατὰ δὲ τὸν Μάϊον 1954 εἰς 31.25 δραχμάς. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐφ' ὅσον ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διὰ τῆς ὁποίας ἐζήτει οὗτος τὴν καταδίκην τῶν ἐναγομένων εἰς τὴν καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ τῶν ἀνωτέρω μηνῶν, καὶ, χαρακτηρίσασα τοῦτον ἡμερομίσθιον ἀνειδίκευτον ἐργατοτεχνίτην, ἐπεδίκασεν εἰς αὐτόν, δυνάμει τῶν μνημονευθεισῶν ἀνωτέρω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, διὰ μὲν τοὺς μῆνας Δεκέμβριον, Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον 1954 δραχμὰς 25 ν. ἐκδόσεως, διὰ δὲ τοὺς μῆνας Μάρτιον, Ἀπρίλιον καὶ Μάϊον 1954 δραχμὰς 28.80, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις καὶ ἀναιρετέαν ἑαυτὴν κατέστησε κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο συμφώνως πρὸς τὸν περὶ τούτου πρώτων βάσιμον λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 17 Π. Δ.

Κατὰ μὲν τὴν § 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 3600 τῆς 8)16 Φεβρουαρίου 1946 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ὅταν εἰς τὸν μισθωτὸν παρέχηται οἴκησις, φωτισμὸς καὶ τροφή, ἐκπίπτεται κατ' ἀνώτατον ὅριον ἐκ τῆς εἰς χρῆμα ὀφειλομένης ἀμοιβῆς διὰ μὲν τὴν τροφὴν 13%, διὰ δὲ τὴν οἴκησιν 5% καὶ διὰ τὸν φωτισμὸν 2%, κατὰ δὲ τὴν § 4 τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐὰν ὁ μισθωτὸς δὲν ἀπασχολῆται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου δι' αἰτίαν ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεως τοῦ τελευταίου, δικαιοῦται τοῦ ἡμίσεος τῶν ἀποδοχῶν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ὅμως τῶν διατάξεων τούτων καθίσταται προφανές, ὅτι ἡ ἔκπτωσις διὰ τὴν παροχὴν οἰκήσεως, τροφῆς καὶ φωτισμοῦ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς μὴ ἀπασχολήσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τοῦ μισθωτοῦ θὰ γίνῃ ἐξ ὁλοκλήρου τοῦ εἰς χρῆμα μέρους τῆς ἀμοιβῆς, καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπομένει μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ποσοστῶν αὐτῶν, ἀποτελεῖ τὸ καταβλητέον ἡμερομίσθιον, οὐδαμῶς δὲ συνάγεται, ὅτι θὰ γίνῃ ἐκ τοῦ ἡμίσεος τοῦ ἄνευ ἐκπτώσεων εἰς χρῆμα ἡμερομισθίου ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ὅλου ποσοστοῦ διὰ τροφήν, οἴκησιν καὶ φωτισμόν. Ἡ προσβαλλομένη ὅμως ἀπόφασις, ἐνῷ μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν ἀποδείξεων ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐδικαιοῦτο κατὰ τὸν προσδιορισθέντα εἰς τὴν προηγουμένην σκέψιν χρόνον τοῦ ἡμίσεος τοῦ ἡμερομισθίου, τὸ ὁποῖον καθορίζεται διὰ τῶν προειρημένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἕνεκεν ἀνυπαιτίου διακοπῆς τῆς λειτουργίας τοῦ ἀλευρομύλου τῶν ἀναιρεσιβλήτων καὶ ὅτι, ὡς λαμβάνοντος τροφὴν καὶ τυγχάνοντος οἰκισμοῦ καὶ φωτισμοῦ ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἀναιρεσιβλήτων, τὸ ἡμερομίσθιον ἔδει νὰ μειωθῇ κατὰ τὸ σύνολον τῶν ἀνωτέρω ποσοστῶν, ἐν τούτοις ἐξέπεσε τὸ σύνολον τοῦτο τῶν 20% διὰ τροφήν, οἴκησιν καὶ φωτισμὸν ἐκ τοῦ ἄνευ προσαφαιρέσεως τῶν ποσοστῶν τοῦ ἡμίσεος τοῦ ἡμερομισθίου. Πλὴν οὕτω κρίνασα ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν ἑαυτὴν κατέστησε καὶ κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, συμφώνως πρὸς τὸν περὶ τούτου δεύτερον βάσιμον λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 17 Π. Δ. Ἀναιρουμένης δέ, μετὰ τὰ ἀνωτέρω, κατὰ τὰ δύο ταῦτα κεφάλαια τῆς ἀποφάσεως δέον ἡ ὑπόθεσις νὰ παραπεμφθῇ ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

ΕΠΙΣΧΕΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΣΚΗΣΙΣ ΥΠΟ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΕΠΙΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Άρθρον 325 Άστ. Κώδικος και συμβάσεις καταρτισθείσαι πρό της ισχύος αύτου

Έφαρμογή άρθρου 325 Άστικού Κώδικος περί έπισχέσεως έργασίας, έάν ο μισθωτός έχη κατά του έργοδότου ληξιπρόθεσμον άξίωσιν, έπί των μετά την είσαγωγήν του Άστικού Κώδικος καταρτισθεισών ένοχικών σχέσεων και ούχι και έπί έκείνων, των οποίων τα παραγωγικά γεγονότα συνετελέσθησαν πρό της είσαγωγής του Άστικού Κώδικος.—Διατάξεις του προϊσχύοντος του Άστικού Κώδικος Δικαίου.

Κατά τό άρθρον 325 του Α.Κ. εάν ο οφειλέτης έχη κατά του δανειστού ληξιπρόθεσμον άξίωσιν συναφή πρός την οφειλήν του, δικαιούται, έφ' όσον δέν προκύπτει άλλο τι, νά άρνηθή την έκπλήρωσιν της παροχής, μέχρις ότου ο δανειστής έκπληρώση την βαρύνουσαν αύτόν υποχρέωσιν (δικαίωμα έπισχέσεως).

Περί της έννοίας και έφαρμογής της άνω διατάξεως και έν τή συμβάσει έργασίας ησχολήθη ήδη ή παρ' ημίν θεωρία, καταλήξασα εις την άποφιν της έφαρμογής της διατάξεως (βλέπε σχετικώς *Βασ. Παντ. Βασιλείου*, ΕΕΔ 11, 618, ΕΕΔ 11, 832, *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 12, 521 έπ., *Ι. Καποδίστριαν*, Θέμ. ΞΔ' 529, *Τόν αύτόν* έν Recht der Arbeit. 1954, σ. 53 έπ., *Κ. Καυκάν*, Ένοχ. Είδικόν, β' έκδ. σελ. 470, ένθα και λοιπαί παραπομπαί· άποκλίνουσαι αί άπόψεις των *Β. Βικελίδη*, ΕΕΔ 11, 783, *Α. Σακελλαροπούλου*, ΝοΒ ΙΙ, σελ. 465 έπόμ.).

Ύπέρ της παραδοχής της έφαρμογής της άνω διατάξεως έτάχθη και ή μόνη εις τό θέμα Α.Π. 201/954 (είσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 149), καθ' ήν «ώς σαφώς συνάγεται έκ των άρθρων 325 και 329 Α.Κ., ο μισθωτός δύναται νά προβή εις έπίσχεσιν της οφειλομένης ύπ' αύτου παροχής, τουτέστι της μελλούσης έργασίας του, πρός άσφάλειαν ληξιπροθέσμου άξιώσεώς του κατά του έργοδότου, απορρεούσης έξ άπαιτητών μισθών διά παρασχεθείσαν ήδη έργασίαν, υπό μόνην την προϋπόθεσιν ότι ή φύσις της έργασίας επιδέχεται την εις μεταγενεστέρων χρόνων παροχήν αύτής, έπι τή ταυτοχρόνω υπό του έργοδότου πληρωμή των έν λόγω άποδοχών, το δικαίωμα δέ τούτο της έπισχέσεως, όπερ πρέπει νά άσκήται έντός των υπό του άρθρου 281 Α.Κ. διαγραφομένων ορίων έν περιπτώσει άξιολόγου καθυστερήσεως περί την πληρωμήν των άποδοχών τούτων, ούδαμώς αποκλείεται έκ του λόγου ότι ο μισθωτός ένδεχομένως δύναται διά την τοιαύτην καθυστέρησιν των μισθωτών νά καταγγείλη άνευ τηρήσεως προθεσμίας την σύμβασιν έργασίας, ήτις τυχόν υπόκειται εις τούς ορισμούς του άρθρου 672 Α.Κ. και ζητήση έπιπροσθέτως άποζημίωσιν, κατά το άρθρον 673 Α.Κ., άφού το ένδικον τούτο βοήθημα ούδεμίαν τώ προσπορίζει άσφάλειαν της άπαιτήσεώς του, συμφώνως τώ άρθρω 328 Α.Κ.».

Άλλ' ή διάταξις του άρθρου 325 του Α.Κ., ώς άποφαίνεται και ή κατωτέρω δημοσιευομένη άπόφασις του Πρωτοδικείου Άθηνών, ώς έφετείου, δέν έχει έφαρμογήν έπί των πρό του Α.Κ. (23 Φεβρουαρίου 1946) καταρτισθεισών συμβάσεων έργασίας (ούτω και ή Πρωτοδίκου Άθηνών 4472/1954, Πρωτοδίκης *Α. Αλεξανδρόπουλος*, ΕΕΔ 13, 983).

Πρωτοδικείου Άθηνών 10041/1956

Διαδικασία έργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Γ. Κροκίδας*
Είσηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*
Δικηγόροι οί κ.κ. Α. Τσαλακόπουλος, Θ. Δαμπρικίδης

Τό άρθρον 325 του Α. Κ., καθ' ό έάν ο οφειλέτης έχη κατά του δανειστού ληξιπρόθεσμον άξίωσιν συναφή πρός την οφειλήν του, δικαιούται, έφ' όσον δέν προκύπτει άλλο τι, νά άρνηθή την έκπλήρωσιν της παροχής, μέχρις ότου ο δανειστής έκπληρώση την βαρύνουσαν αύτόν υποχρέωσιν (δικαίωμα έπισχέσεως), έχει έφαρμογήν έπί των μετά την είσαγωγήν του Άστικού Κώδικος καταρτισθεισών ένοχικών σχέσεων, ούχι δέ και έπί έκείνων, έν τα παραγωγικά γεγονότα συνετελέσθησαν πρό της είσαγωγής του Α. Κ., αίτινες, κατά τά άρθρον 24 του είσαγωγικού νόμου, έξακολουθούν νά διέπωνται υπό του προισχύσαντος δικαίου ιδίως ως πρός την γένεσιν, το περιεχόμενον, την έκτασιν, την ένέργειαν και τά άποτελέσματα κλπ. Έξ άλλου και υπό το προϊσχύσαν βυζαντινορρωμαϊκόν δίκαιον, άνεγνωρίζετο μέν το δικαίωμα της παρακατασχέσεως (jus retentionis, όπερ ήτο είδος της exceptio non adimpleti contractus (*Γ. Μπαλή*, Ένοχικόν Δίκαιον κατά τόν Κώδικα § 43, σελ. 162), πλήν όμως άντικειμένου του δικαιώματος τούτου δέν ήδύνατο νά είναι, ώς υπό τόν Κώδικα, πάσα παροχή, άλλά μόνον πράγμα κινητόν ή άκίνητον και συνεπώς ούχι ύπηρεσία ή άλλη παροχή μή δυναμένη ύλικώς νά κατέχηται (*Μομφερράτου*, Ένοχικόν § 28 σημ. 4, *Ζέπος* έν Έρμ. Α. Κ. υπ' άρθρον 325 άριθ. 13. και *Του αύτου*, Ένοχικόν, σελ. 189). Έν προκειμένω έκτίθεται έν τή κρινομένη άγωγή, άλλά και βεβαιούται, ότι ή μεταξύ των διαδίκων σύμβασις έργασίας, δυνάμει της οποίας ο ένάγων και ήδη έκκαλών παρείχε τάς ύπηρεσίας του εις την έφεσίβλητον ένάγομένην μέχρι τέλους Μαρτίου 1955, συνήφθη δι' άόριστον χρονικήν διάρκειαν κατά το έτος 1932, ήτοι πρό της είσαγωγής του Α. Κ. Ούτω δέ δέν έχει έφαρμογήν το άρθρον 325 του Α. Κ. Συνεπώς είναι μέν άληθές, ότι, κατά τά βεβαιούμενα

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΛΥΣΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Άρθρον 675 Α.Κ. καὶ ἀξιώσεις ἐκδικαζόμεναι κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν

Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας ἡ ὕπαρξις ἀξιώσεως, πηγαζούσης ἐκ σχέσεως ἐργασίας, τοιαύτης δὲ καὶ τὴν σύμβασιν ἢ σχέσιν ἐργασίας κατὰ βάσιν προϋποθετούσης καὶ ἀναφερομένης εἰς ὑποχρεώσεις καὶ παροχὰς δευτερευούσας καὶ παρεπομένας, ὡς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἔτι δὲ καὶ ἐξ ἀδικοπραξιῶν, ὅταν τελῶσιν ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν σχέσιν ἐργασίας.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ ἀξιώσεων περὶ ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρ. 675 Α.Κ. ἐπὶ λύσεως συμβάσεως λόγῳ θανάτου τοῦ ἐργοδότου.—Ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 675 Α.Κ. ἐπὶ συμβάσεων καταρτισθεισῶν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ., κατ' ἄρθρον 24 Εἰσαγωγικοῦ Νόμου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 675 τοῦ Α.Κ. διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μισθωτοῦ (ἐργοδότου) ἡ σύμβασις λύεται μόνον ὅταν τὰ μέρη ἀπέβλεψαν κυρίως εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δύναται τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν κρίσιν του νὰ ἐπιδικάσῃ εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν (ἐργαζόμενον) εὔλογον ἀποζημίωσιν.

Ἡ ἀντίστοιχος διάταξις τοῦ ἄρθρου 836 τ. Προσχεδίου Μισθώσεως Ἐργασίας (ΕΕΔ 9, 468) εἶχεν ὡς ἑξῆς: Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μισθωτοῦ λύεται ἡ σύμβασις, ἐὰν ἐκλείσθη κυρίως ἐν ὄψει τοῦ προσώπου αὐτοῦ. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δικαιοῦται ὁ ἐκμισθωτὴς εἰς ἀποζημίωσιν ὁριζομένην ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ κατὰ τὸ ὑπὸ τῆς ἐπιεικείας ἐπιβαλλόμενον μέτρον. (Λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του ἰδίᾳ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῶν μερῶν, τὰ τυχὸν καταλειφθέντα κληροδοτήματα εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν ὑπὸ τοῦ θανόντος μισθωτοῦ, τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐκμισθωτοῦ, τὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως κλπ., *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ. Εἰδ. β' ἔκδ., σελ. 566).

Διάταξις σχετικὴ πρὸς τὴν ὁριζομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 675 Α. Κ. ἀποζημίωσιν δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ προϊσχῦσαν δίκαιον (ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 675 Α.Κ. ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 355 τοῦ Ἑλβετικοῦ Κώδικος), ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου 2783/1941, ἡ ἐφαρμογή του δὲν ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τοῦ Α.Κ. καταρτισθεισῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Οὕτω ἀποφαίνεται καὶ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖον (βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 210), ἀποφαινομένη καὶ περὶ τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Δικαστοῦ διὰ τὴν ἐκδίκασιν καὶ τῶν τοιούτων ἀξιώσεων, ἔχει δὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ὁ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως γενόμενος καθορισμὸς τῶν ἐν γένει ἀξιώσεων τῶν μισθωτῶν, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ἐκδικασθῶσι κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν (πρβλ. ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16467/1955, εἰσηγητὴς *Δ. Σκούμπης*, ΕΕΔ 15, 193).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8364/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Σκούμπης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Πόλπης, Α. Βρεσιμτζῆς, Γ. Ἀντωνόπουλος, δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου

Διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐφεσιβλήτου, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐδικάζετο ὡς ἐκ ταύτης δείκνυται, ἡ καταδίκη τοῦ ἐκκαλοῦντος Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος, ἐκ διαθήκης κληρονομήσαντος τὸν χρηματιστὴν Α. Σ.Ν., ἀποδιώσαντα τὴν 5.11.1953, πρὸς καταβολὴν εἰς ἐκείνην, διατελέσασαν ὑπάλληλον ἐν τῷ χρηματιστηριακῷ γραφείῳ τοῦ εἰρημένου ἀπὸ τῆς 1.10.1928 καὶ συνεχῶς ἔκτοτε παρασχοῦσαν τὰς ὡς τοιαύτης ὑπηρεσίας της μέχρι καὶ τῆς 19.10.1954, ὅτε καὶ ἀπελύθη ἀτάκτως ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, α) τῶν ἀπὸ 1.11.1953 μέχρι καὶ τοῦ Ὀκτωβρίου 1954 δεδουλευμένων μισθῶν της, β) τῶν δώρων τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1953 καὶ Πάσχα 1954 καὶ γ)

ἐκ τῶν ἀποδείξεων, μέχρι τέλους Μαρτίου 1955 ἡ ἐφεσίβλητος καθυστέρει εἰς αὐτὸν σημαντικὸν μέρος τῶν ἀποδοχῶν του, πλὴν ὅμως, παρὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο ἢ καὶ ἐν περιπτώσει ἔτι ἀληθείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος δὲν ἐξεπλήρου ἀναληφθεῖσαν διὰ τῆς συμβάσεως ὑποχρέωσιν πρὸς διάθεσιν τοῦ αὐτοκινήτου διὰ τὴν μεταφοράν του εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας του, εὑρισκόμενον ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ, δὲν εἶχεν οὗτος τὸ δικαίωμα, ὅπως προβῇ εἰς ἐπίσχεσιν τῶν ὑπηρεσιῶν του, αἵτινες ὑπὸ τὸ προϊσχὸν δίκαιον δὲν ἀπετέλουν ἀντικείμενον δεκτικὸν ἐπισχέσεως. Κατόπιν τούτων ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ βεβαιούμενα ἐκ τῶν ἄνω ἀποδείξεων, ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1955 ὁ ἐκκαλῶν δὲν παρέσχε πλέον τὰς ὑπηρεσίας του, ἀλλὰ προέβη διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους εἰς ἐπίσχεσιν τούτων, χωρὶς νὰ παρέχηται αὐτῷ τοιοῦτο δικαίωμα ὑπὸ τοῦ νόμου, δὲν δικαιοῦται ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου μισθῶν καὶ ἑπομένως ἀπορριπτέα τυγχάνει ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὰ κεφάλαια αὐτῆς, δι' ὧν ζητοῦνται καθυστερούμενοι μισθοὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1955 καὶ ἑξῆς. Ὅθεν ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλης αἰτιολογίας, ἀπερρίφθη καὶ ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἡ ἀγωγή, κατὰ τὰ κεφάλαιά της ταῦτα, ὁ δὲ πρῶτος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως, δι' οὗ πλήσσεται ἡ ἀπόφασις αὕτη ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα τῶν αἰτιολογιῶν της, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀλυσιτελής.

τῆς κατὰ νόμον 2112 ἀποζημιώσεως λόγῳ τῆς ἀτάκτου καταγγελίας, ἄλλως δέ, καὶ δι' ἣν περίπτωσιν ἤθελε κριθῇ ὡς καταλυθεῖσα ἡ συνδέουσα ταύτην πρὸς τὸν ὡς ἄνω Σ.& σχέσις ἐργασίας διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, τῆς κατ' ἄρθρον 675 Α. Κ. εὐλόγου ἀποζημιώσεως, ἰσουμένης πρὸς μισθοὺς 22 μηνῶν, ἤτοι πρὸς δραχμὰς 22.000. Τὴν ἀγωγὴν ταύτην, οὕτως ἐχουσαν, παραδεκτῶς καὶ ἀρμοδίως θεωρήσας ὡς ἐνώπιον αὐτοῦ εἰσαχθεῖσαν, ἀπέρριψε κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ πρωτόδικος δικαστής, ἔκαμε δὲ δεκτὰ καὶ ἐπεδίκασεν ἐν μέρει ἐκ τῶν πρόσθεν κονδυλίων της μόνον τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 675 Α. Κ. εὔλογον ἀποζημίωσιν, εἰς τὸ δῶρον τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1953 καὶ εἰς δεδουλευμένους μισθοὺς τοῦ διαστήματος ἀπὸ 1 μέχρι 5.11.1953, ἀφ' ἧς, κατὰ τὴν ἐκκαλουμένην, ἐτερματίσθη ἡ ὑπαλληλικὴ σχέσις τῆς ἐφεσιβλήτου μετὰ τοῦ τότε θανόντος Σ.& λόγῳ, ἀκριβῶς, τοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου, μὴ ὑπεισελθόντος εἰς ταύτην τοῦ ἐκκαλοῦντος κληρονόμου του. Ἐφ' ᾧ καὶ παραπονεῖται ἤδη τοῦτο, ἤτοι τὸ ἐκκαλοῦν, κατὰ τῆς πρόσθεν ἀποφάσεως, ψέγον ταύτην 1) ὡς ἀναρμοδίως ἐπιληφθεῖσαν τοῦ περὶ ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 675 Α. Κ. αἰτήματος, ἅτε τούτου μὴ ὑπαγομένου εἰς τὴν κατὰ τὸν ν. ΓΨΟΔ' διαδικασίαν, 2) ὡς κακῶς καὶ παρὰ τὸν νόμον ἐπιδικάσασαν τοῦτο, ἔστω καὶ ἐν μέρει, ἐφ' ὅσον, τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως συναφθείσης πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ Α. Κ., δὲν εἶχεν ἐφαρμογὴν ἐπ' αὐτῆς ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 675, 3) δι' ἐσφαλμένον ὑπολογισμὸν τῶν ἐπιδικασθεισῶν ἐν μέρει μηνιαίων ἀποδοχῶν τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ 4) διὰ κακὴν ὑπὲρ ταύτης ἐπιδίκασιν μέρους τοῦ δώρου τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1953.

Τῆς καταλειφθείσης παρὰ τοῦ ρηθέντος Σ.& κληρονομίας ἀφορῶσης τὴν ἐκπλήρωσιν κοινωφελοῦς σκοποῦ, τῆς δὲ προκειμένης δίκης ὁπωσδήποτε σχετιζομένης πρὸς τὴν περιουσίαν ταύτην, παραδεκτῶς παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἄνευ ἰδίας προδικασίας ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν (βλ. ἄρθρ. 126 τοῦ ἀ. ν. 2039/1939) καὶ εἶναι ἡ παρέμβασις συνεκδικαστέα μετὰ τῆς ἐφέσεως λόγῳ προδήλου πρὸς ταύτην συναφείας της.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. ΓΨΟΔ', ἰσχῦον ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, πᾶσα ἰδιωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, δικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἀνεξαρτήτως ποσοῦ ὑπὸ Πρωτοδίκου κλπ. Ὡς ἐκ τῆς γενικότητος καὶ τοῦ ἀδιαστίκτου τῆς ὡς ἄνω διατάξεως, μοναδικὸν ὅρον τιθεμένης διὰ τὴν κατὰ τὴν δι' αὐτῆς ἱδρυομένην εἰδικὴν καὶ ἀποκλειστικὴν διαδικασίαν εἰσαγωγὴν καὶ ἐπιδίκασιν ἀξιώσεώς τινος τὸ νὰ πηγάζῃ αὕτη ἐκ σχέσεως ἐργασίας, οὐδόλως δὲ προβαινούσης εἰς ἐγγύτερον προσδιορισμὸν τοῦ περιεχομένου τῆς τοιαύτης ἀξιώσεως, πρόδηλος εἶναι, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ὅπως εἰς τὴν ὡς εἴρηται ἐκτακτον διαδικασίαν ὑπαγάγῃ οὐ μόνον τὰς εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἢ σχέσεως ἐργασίας ἀμέσως ἀπορρεουσῶν κυρίων ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου τεινούσας ἀγωγὰς καὶ ἀντιστοίχους ἀξιώσεις, ἀλλὰ καὶ ἐκείνας, αἵτινες, τὴν σύμβασιν ἢ σχέσιν ἐργασίας κατὰ βάσιν προϋποθέτουσαι, ἀναφέρονται εἰς ὑποχρεώσεις καὶ παροχὰς δευτερευούσας καὶ παρεπομένας, πάντως δμως κατὰ τὴν λειτουργίαν καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ αὐτῆς ἀνακυπτούσας καὶ ἐκτυλισσομένας καὶ ταύτην ὡς ὑπόβαθρον ἐχούσας. Μεταξὺ δὲ τῶν τοιούτων ἀξιώσεων ἀναμφιβόλως δύναται νὰ καταλεχθῶσιν, οὐ μόνον αἱ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἐπὶ παροχῆς ἐργασίας στηριζομέναι, προερχόμεναι, ἔτι δὲ καὶ αἱ ἐξ ἀδικοπραξιῶν ἀπορρέουσαι ὁμοίαι, ὅταν αὗται τελῶσιν ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν σχέσιν ἐργασίας, ὅπερ ἰδίᾳ ἀληθεύει, ὅταν ἡ ἀδικος πρᾶξις συνίσταται εἰς παραβίασιν νομικῆς ὑποχρεώσεως ἀπορρεούσης ἐκ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως (πρβλ. Α. Π. 549/1953, ΕΕΔ 12, 1262, 638)1954 ΕΕΔ 13, 1206, Α. Π. 655)1955, ΕΕΔ 15, 45, *Α. Πετρόγλου*, ΕΕΔ 13, 861, *Nikisch*, Arbeitsrecht σελ. 468, contra *Παυλίδου* ΕΕΔ 13, 703), ἀλλὰ πρὸς τούτοις καὶ αὐταὶ αἱ ἁπλῆν μετενέργειαν τῆς καταλυθείσης ἤδη συμβάσεως ἐργασίας ἀποτελοῦσαι, ἥτις, καίπερ νομίμως τερματιζομένη, διὰ τοῦ ἐπαγαγόντος τὴν λύσιν της περιστατικοῦ, παύει μὲν ἐντεῦθεν ὑπάρχουσα ὡς σχέσις διαρκείας, ἐξακολουθεῖ δμως ὑφισταμένη ὡς δεσμὸς ἐνοχῆς καὶ μετὰ τοῦτο, δι' ἐκείνας τῶν ἀξιώσεων, δσαι εἴτε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος της γεννηθεῖσαι οὐδόλως εἰσέτι ἐξεπληρώθησαν, εἴτε ἀκριβῶς γεννῶνται κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ πέρατος αὐτῆς, ταύτην προϋποθέτουσαι (πρβλ. *Lareng* Schuldrecht § 2 YI). Ὅθεν, ἐφ' ὅσον καὶ ἡ ἐν περιπτώσει λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας συνεπείᾳ θανάτου τοῦ μισθωτοῦ (ἐργοδότου) προβλεπομένη κατ' ἄρθρον 675 παρ. 2 Α. Κ. εὔλογος ἀποζημίωσις, ὡς βάσιν ἔχει ὑποχρέωσιν πηγάζουσαν καθ' ὅλου ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, καὶ δὴ τοιαύτην θεμελιουμένην ἐπὶ τοῦ γενικωτέρου καθήκοντος τοῦ ἐργοδότου πρὸς πρόνοιαν (*Nikisch*, Arbeitsrecht παρ. 26 ἀρ. 27), οὐδὲν τὸ κωλῦον ὅπως καὶ ἡ ἐπὶ ταύτην ἀξίωσις, μετενέργειαν τοῦ ἄνω εἴδους καὶ ἀπόρροιαν τῆς μισθώσεως ἐργασίας ἀποτελοῦσα, ἐπιδιωχθῇ κατὰ τὴν ὡς εἴρηται διαδικασίαν, προσήκουσαν κατὰ τὰ ἄνω καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ διαδόχου τοῦ ἐργοδότου, οἵος προδήλως εἶναι καὶ ὁ ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ τοῦτον κληρονομήσας, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς οὐδόλως εἰς τὴν καταργηθεῖσαν ἔννομον σχέσιν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα ὑπεισέρχεται. Κατ' ἀκολουθίαν, τοῦτ' αὐτὸ εἰποῦσα καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ κρίνασα ὡς παραδεκτὸν καὶ ἀρμοδίως εἰσαχθεῖσαν κατὰ τὴν προκειμένην ἐκ τοῦ ν. ΓΨΟΔ' διαδικασίαν τὴν ἐπίδικον ἀξίωσιν τῆς ἐφεσιβλήτου, τὴν ἐπὶ τὴν ἀπόληψιν τῆς εἰρημένης ἀποζημιώσεως τείνουσαν, ἤτοι τὸ ἐπικουρικὸν σκέλος τοῦ ὑπὸ στοιχεῖον ΙΙΙ αἰτήματος τῆς ἀγωγῆς, οὐδόλως ἐσφαλε καὶ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπορριπτέον ὡς ἀβάσιμον.

Ἐκ τῶν προλαβόντων δῆλον γίνεται ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἐκ τοῦ ἄρθρου 675 παρ. 2 τοῦ Α. Κ. θεσπιζομένη ὑπὲρ τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῶν ὑπηρεσιῶν εὔλογος ἀποζημίωσις, καίπερ προϋποθέτουσα λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἀπόσβεσιν τῆς ἐκ ταύτης ἐνοχῆς, τοποθετεῖται γενικώτερον ἐπὶ ὑποχρεώσεως ἀπορρεούσης ἐκ τῆς μισθώσεως,

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΑΓΩΓΗΣ ΠΕΡΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ Ν. 2112

Ἐφαρμογὴ σχετικῆς διατάξεως ἄρθρου 6 § 2 Ν. 3198/1955

Ἀπαράδεκτον, κατ' ἄρθρ. 6 § 2 Ν. 3198/1955, ἀξιώσεως μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ τὸν Ν. 2112/1920 ἢ τὸ Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν καὶ αὐτεπαγγέλτως, κατ' ἄρθρ. 280 Α.Κ., τῆς ἀποκλειστικῆς προθεσμίας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 § 2 τοῦ ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502) «πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ τὸν ν. 2112, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἢ τὸ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή.

Δικαιολογητικὸς λόγος τῆς διατάξεως αὐτῆς, ἡ ὁποία τὸ πρῶτον εἰσήχθη ἐν τῇ ἐργατικῇ νομοθεσίᾳ (ἄνευ τῆς διατάξεως ἡ ἀξίωσις ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ν. 2112 ὑπῆγετο πρότερον εἰς τὴν συνήθη εἰκοσαετῆ παραγραφήν) ὑπῆρξε τὸ ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις αὗται, λόγῳ τῆς φύσεώς των, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραμένουν ἐκκρεμεῖς διὰ μακρόν. Ἀντιθέτως μάλιστα ἐπιβάλλεται ἡ ταχεῖα ἐκκαθάρισις αὐτῶν, ἐπ' ὠφελείᾳ καὶ τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν ἐργοδοτῶν (βλέπε εἰσηγητ. ἔκθεσιν, ΕΕΔ 14, 275).

Ἡ ἀποσβεστικὴ ἢ ἀποκλειστικὴ προθεσμία συνίσταται εἰς τὸν καθορισμὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τῶν δικαιοπρακτούντων χρονικῶν ὁρίων, ἐντὸς τῶν ὁποίων δέον νὰ ἐνασκηθῇ τὸ δικαίωμα.

Ἡ πάροδος τῆς προθεσμίας ἀπράκτου ἐπιφέρει τὸν θάνατον τοῦ δικαιώματος. Ἡ ἀποσβεστικὴ προθεσμία οὐδὲν ἕτερον εἶναι εἰμὴ ὁ χρόνος τῆς ζωῆς τοῦ δικαιώματος. Ἐν τούτῳ δὲ κεῖται ἡ διαφορὰ τῆς ἀποσβεστικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς παραγραφῆς. Παρελθόντος ἀπράκτου τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς παραλύει τὸ ἐναγώγιμον τῆς ἐκ τοῦ δικαιώματος ἀποτελοῦσα περιεχόμενον καὶ μετενέργειαν ταύτης. Κατὰ συνέπειαν καὶ ὁ θάνατος τοῦ μισθωτοῦ (ἐργοδότου), καθορώμενος ὡς περιστατικὸν ἀποσβεστικὸν τῆς ἐνοχῆς καὶ προσδιοριστικὸν τῆς γενέσεως τῆς πρὸς καταβολὴν τῆς πρόσθεν ἀποζημιώσεως εἰδικωτέρας ὑποχρεώσεως ἐκ τῆς εἰρημένης ἐνοχῆς, ταυτέστι διὰ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, πηγάζον καὶ ἄμεσον πρὸς τοῦτο περιεχόμενον τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν αἰτίαν λύσεώς της σχέσιν ἔχον, δὲν ἐμπίπτει ὡς τοιοῦτο εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 25 παρ. 1 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Α. Κ. ἀφορῶσαν τὰ ἀσχετα πρὸς τὴν δικαιοπραξίαν καὶ μὴ συνδεόμενα μὲ τὸ περιεχόμενον καὶ τ' ἀποτελέσματά της ἀποσβεστικὰ γεγονότα, τὰ ἐξωθι ταύτης τοῦτέστι κείμενα καὶ ἐν οὐδεμιᾷ συναρτήσει πρὸς τὴν συγκεκριμένην ὑφὴν καὶ τὸ εἶδος τῆς ἐνοχῆς τελοῦντα, ἀλλ' ὑπάγεται εἰς τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 24 ταῦ αὐτοῦ Νόμου, καθ' ἣν ὡς ἐφαρμοστέον δίκαιον ληφθήσεται τὸ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντελέσεως τῶν παραγωγικῶν τῆς ὅλης ἐνοχῆς γεγονότων ἰσχύον τοιοῦτο (πρβλ. Α. Π. 109) 1955, ΝοΒ. 3, 439, *Soergel* Τόμ. IV, Ἐκδ. 8η ὑπὸ τὸ ἄρθρον 170 τοῦ Einfuhrungsgesetz σελ. 371—375). Κατ' ἀκολουθίαν, ἐὰν ἡ σύμβασις ἐργασίας συνήφθη ὑπὸ τὸ προκρατοῦν δυζαντινορρωμαϊκὸν δίκαιον, ἐν ᾧ οὐδεμία ὑπῆρχε πρόνοια περὶ τοιαύτης ἀποζημιώσεως ἐπιδικαστέας ὑπὲρ τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῶν ὑπηρεσιῶν ἐν λύσει τοῦ δεσμοῦ θανάτῳ τοῦ μισθωτοῦ τούτων, οὐδόλως δύναται ὁ δικαστὴς νὰ προβῇ εἰς τοιαύτην ἐπιδίκασιν, οὐδὲ ὁ ἐκμισθωτὴς νὰ ἀξιώσῃ ταύτην, ἔστω καὶ ἂν ὁ θάνατος ἐκείνου ὡς ἀποσβεστικὸν τῆς ἐνοχῆς γεγονὸς ἐπήλθεν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Α.Κ. Ὅτι δ' οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἀναμφισβήτητον ἀποβαίνει καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 38 τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου, ὅπερ, προνοήσαν διὰ τῆς δευτέρας παραγράφου του περὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α. Κ συνομολογηθεισῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐφαρμοζομένων διατάξεων αὐτοῦ, ὡς τοιαύτας ἐμνημόνευσε μόνον τὰς τῶν ἄρθρων 588, 610, 660–664 καὶ 670, οὐδόλως δὲ διέλαβε μεταξὺ τούτων καὶ τὴν τοῦ ἄρθρου 675, ἐξ οὗ, κατ' ἀντιδιαστολήν, προβαίνει ὅτι ἔγνω νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἰσχὺν τῆς τελευταίας διατάξεως ἐπὶ τῶν σχέσεων ἐκείνων, οὐδεμίαν ἑτέραν ἐξήγησιν ἐπιδεχομένης τῆς σημειωθείσης παραλείψεως τοῦ νὰ μνημονεύσῃ καὶ τὴν περὶ ἧς πρόκειται διάταξιν, πλὴν τῆς προθέσεώς του ὅπως τὴν ἐφαρμογήν της περιορίσῃ, συμφώνως ἄλλως καὶ πρὸς τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 24 τεθεῖσαν γενικὴν ἀρχήν, εἰς μόνας τὰς μεταγενεστέρως τῆς ἰσχύος τοῦ Α. Κ καταρτιζομένας συμβάσεις (Γ. *Βαλληνδος*, Εἰσαγωγικὸς Νόμος, σελ. 39, *Σύνταξις* τῆς ΕΕΔ, τόμ. 14ος, σελ. 210) Ἑπομένως, προκύπτοντος ἐκ τῆς ἀγωγῆς ὅτι ἡ πρόσληψις τῆς ἐφεσιβλήτου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ρηθέντος Σ*** ἔλαβε χώραν κατὰ τὸ ἔτος 1928, ἤτοι πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ., δὲν εἶχεν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς μεταξὺ ταύτων οὕτω ἱδρυθείσης συμβάσεως ἐργασίας, κριθέντος ἅπαξ ὅτι ἐλύθη ἡ μίσθωσις διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐργοδότου, ἡ πρόσθεν διάταξις τοῦ ἄρθρου 675 § 2 τοῦ Α. Κ., ἀντιθέτως δὲ κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη καὶ κατ' ἀποδοχὴν τοῦ σχετικοῦ ἐπικουρικοῦ τῆς ἀγωγῆς αἰτήματος ἐπιδικάσασα, βάσει τῆς διατάξεως ταύτης, ὡς εὔλογον ἀποζημίωσιν ὑπὲρ τῆς ἐφεσιβλήτου μέρους τῆς ζητηθείσης παρ' αὐτῆς τοιαύτης, προφανῶς ἐσφάλη καὶ δέον, δεκτοῦ γινομένου τοῦ εἰκείου παραπόνου τῆς κρινομένης ἐφέσεως ὡς νομίμου καὶ βασίμου, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη κατὰ τὴν σχετικὴν διάταξίν της καὶ νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὸ ἀντίστοιχον κεφάλαιόν της ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΑΚΥΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Δικαίωμα ἐπὶ τῶν δι' ἑορτὰς παροχῶν καὶ τῶν ἐν ἀκύρῳ συμβάσει τελούντων μισθωτῶν

Πρόσληψις ὑπὸ Δήμου ἀρχιμουσικοῦ Φιλαρμονικῆς πρὸς ἐκτέλεσιν προσωρινῶς καὶ οὐχὶ μονίμως καθηκόντων συνιστᾷ σχέσιν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Ἐφαρμογὴ Ν. 3198/1955 περὶ καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας καὶ ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων.—Ἐξαίρεσις τῆς ἀσφαλίσεως κατ' ἀνεργίας τῶν συνταξιούχων τοῦ Δημοσίου καὶ ἀνεφάρμοστον συνεπῶς τοῦ Ν. 3198/1955.—Δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἀπολυομένων.—Δικαίωμα ἐπὶ παροχῶν (δώρων) δι' ἑορτὰς βάσει τῶν σχετικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἀναφερομένων εἰς «σχέσιν ἐργασίας» καὶ μὴ ἐχουσῶν οὕτω ὡς προϋπόθεσιν ἔγκυρον ἐργασιακὴν σύμβασιν.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐφαρμογῆς ἢ μὴ τοῦ ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502) ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας καὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη δικαστικὴ ἀπόφασις, ἔχει ἤδη ἀπασχολήσει τὴν θεωρίαν καὶ δικαστηριακὴν πρᾶξιν, χωρὶς ὅμως νὰ συνάγωνται ἀποκρυσταλλωμένα συμπεράσματα ἐπὶ τοῦ θέματος (βλέπε τὰς ἐν τῇ ἀποφάσει παραπομπὰς καὶ τὰς κάτωθι αὐτῆς παρατηρήσεις).

Ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀπόφασις τάσσεται ὑπὲρ τῆς γνώμης περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου καὶ ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων, διότι ὅμως κατὰ τὸ ἐπικαλούμενον ὑπ' αὐτῆς ἄρθρον 12 τοῦ ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941) ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως κατ' ἀνεργίας οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου (περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως) ἐκρι-

---

ἀξιώσεως. Ἐπὶ ἀποσβεστικῆς προθεσμίας τούναντίον παρελθούσης ταύτης ἀπράκτου ἀπονεκρώνεται αὐτὸ τοῦτο τὸ δικαίωμα.

Καθιερουμένη δὲ ἐκ λόγων γενικωτέρων ἡ ἀποσβεστικὴ προθεσμία λαμβάνεται αὐτεπαγγέλτως ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, ἡ δὲ ἀπ' αὐτῆς παραίτησις εἶναι ἄκυρος (*Γ. Μαριδάκης*, Αἰτιολογικὴ ἔκθεσις εἰσηγητοῦ, σελ. 264), (βλέπε περὶ τῆς λήψεως ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἄρθρ. 280 Α.Κ. καὶ *Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχ. § 164, σελ. 414).

Οὕτω ἀποφαίνεται καὶ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 279 Α.Κ., καθ' ἃς περιπτώσεις ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τῶν μερῶν τάσσεται προθεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας δέον νὰ ἀσκηθῇ τὸ δικαίωμα (ἀποσβεστικὴ προθεσμία), ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ περὶ παραγραφῆς διατάξεις.

Οὕτω, ὡς ἔχει νομολογηθῆ (Α.Π. 414/1955, εἰσηγητὴς *Γ. Βαμβουλάκης*, ΕΕΔ 14, 984) χωρεῖ ἀναλογος ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 255 Α.Κ. ἐπὶ ὑπάρξεως ἀνωτέρας βίας (περὶ αὐτοῦ βλέπε καὶ *Γ. Μαριδάκη*, ἔνθ' ἀνωτ.) ὡς ἐπίσης ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ δικαιοῦχος ἀπετράπη τῆς ἀσκήσεως τῆς ἀξιώσεως διὰ δόλου τοῦ ὑποχρέου (βλέπε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5917/1956, εἰσηγητὴς *Α. Κρίτσης*, ΕΕΔ 15, 598 καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 597).

Εἰς τὸν νόμον (ἄρθρ. 6 ν. 3198/1955, ΕΕΔ 14, 502) διαστέλλεται ἡ προθεσμία (ἑξάμηνος) τῆς ἀγωγῆς περὶ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 ἀπὸ τῆς προθεσμίας (τριμήνου) τῆς προσβολῆς ἀπολύσεως ὡς ἀκύρου.

Ἑπομένως, ἂν παρέλθῃ ἡ τρίμηνος ἀποκλειστικὴ προθεσμία κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας διὰ μὴ καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 (ἄρθρον 5 § 3 ν. 3198/1955), ἀπομένει ἡ ἐξάμηνος ἀποκλειστικὴ προθεσμία τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 6 διὰ τὴν περὶ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 κοινοποίησιν τῆς ἀγωγῆς.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9568/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Σταυρόπουλος, Δ. Γοργίας

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 § 2 τοῦ ν. 3198/1955 πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ τὸν ν. 2112 ἢ τὸ ν. δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή, προκειμένου δὲ περὶ ἀπαιτήσεων ὑφισταμένων κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος. Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ συνομολογεῖται, ὁ ἐνάγων ἀπελύθη ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας τὴν 30.4.1955, ὅτε κατέστη ἀπαιτητὴ ἡ ἀξίωσις περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, ἡ δὲ ἀπὸ 28.1.1956 ἔκθεσις ἀγωγῆς ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν ἐναγομένην τὴν 26.2.1956, ἤτοι μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ προβλεπομένου ὡς ἄνω ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη αὕτη ἀπαιτητή. Δεδομένου δὲ ὅτι τὸ ἀνωτέρω ἑξάμηνον εἶναι ἀποσβεστικὴ τῆς ἀξιώσεως προθεσμία (πρβλ. ἐμμέσως Α. Π. 263/1950, ΕΕΔ 9, 451), ἡ ἀγωγή, καθ' ὃ μέρος ἐπιδιώκει συμπλήρωσιν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, εἶναι, αὐτεπαγγέλτως κατ' ἄρθρον 280 Α. Κ. ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἐρευνωμένου, ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος. Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα τὴν ἀγωγήν, ἐσφαλμένως ἔκρινε κατὰ τοὺς βασίμους σχετικοὺς λόγους ἐφέσεως.

νεν, ὅτι δὲν συνέτρεχεν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴ τοῦ ν. 3198/1955.

Πράγματι τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ ν.δ. 2961/1954 (τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 3464/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διαταξεων» (ΕΕΔ 15, 105) ἐξαιρεῖ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ὡρισμένας κατηγορίας μισθωτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων (γ' ἄρθρ. 2 ν. 3464/1955) τοὺς ἐξ ἰδίου δικαιώματος συνταξιούχους τοῦ Δημοσίου ἢ τῶν πάσης φύσεως Ὀργανισμῶν τοῦ Δημοσίου Δικαίου.

Ὡς ὅμως ἔχομεν σημειώσει (ΕΕΔ 15, 49 ἐπ.), καὶ νομίζομεν, ὅτι δὲν σφάλλομεν, ὁ ν. 3198/1955 ὑποχρεοῖ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις τὰς ὑπαγομένας εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954 διὰ τὴν κατὰ τὸν ν. 3198/1955 καταγγελίαν, ἀνεξαρτήτως ἂν ὁ συγκεκριμένος μισθωτὸς ἀσφαλίζηται κατὰ τῆς ἀνεργίας.

Ἡ αὐτὴ ἐν λόγῳ δικαστικὴ ἀπόφασις, προκειμένου νὰ ἐπιδικάσῃ τὰς ἐκ τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων λεγομένας ἐκτάκτους οἰκονομικὰς ἐνισχύσεις (δῶρα καὶ εἰς τὸν ἐν ἀκύρῳ συμβάσει ἐργασίας διατελοῦντα μισθωτόν, λαμβάνει ὡς βάσιν τῆς ἐκδοχῆς αὐτῆς περὶ εὐθείας ἐφαρμογῆς τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων τὸ ἐν αὐταῖς ἀναγραφόμενον, ὅτι παρέχονται εἰς τοὺς *διὰ σχέσεως ἐργασίας* συνδεομένους μισθωτούς.

Ἀλλὰ θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι αἱ ὑπουργικαὶ αὗται ἀποφάσεις ἐκδίδονται δυνάμει τῆς ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1777/1951 (ΕΕΔ 10, 432) ἐξουσιοδοτήσεως, ὁ ὁποῖος ὁρίζει, ὅτι δύνανται οἱ Ὑπουργοὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας νὰ προσδιορίζουν ἐκτάκτους οἰκονομικὰς ἐνισχύσεις (δῶρα) εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος τῶν μισθωτῶν τῶν παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των *ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου*, ὁ δὲ νόμος οὗτος προηγεῖται τοῦ ν. δ. 2511/1953, ὁ ὁποῖος εἰσηγαγεν ἐν τῇ Νομοθεσίᾳ τὴν «σχέσιν ἐργασίας», ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς πραγματικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἀνεξαρτήτως τοῦ κύρους τῆς συμβάσεως, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν κάμνει λόγον ἡ ἀπόφασις (ἄλλο τὸ ζήτημα, ἂν ἠγνοήθη ἐφαρμογὴ καὶ τῶν ὑπουργικῶν αὐτῶν ἀποφάσεων εὐθέως ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων, κατὰ τὴν διὰ τοῦ ν.δ. 2511/1953 διαμορφωθεῖσαν «σχέσιν ἐργασίας», περὶ οὗ ζητήματος ὑπάρχουν σοβαραὶ ἀμφισβητήσεις ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων).

Μόνον συνεπῶς τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ ὑπουργικαὶ περὶ «δώρων» μισθωτῶν ἀποφάσεις ἀναφέρονται εἰς «σχέσιν ἐργασίας», παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀ.ν. 1777/1951, ἀξιοῦντος ὕπαρξιν *συμβάσεως ἐργασίας*, κατὰ τὴν καθιερουμένην ἐν τῷ ἀστικῷ δικαίῳ ἔννοιαν, ἄνευ γενικωτέρας θεωρήσεως τῆς «σχέσεως ἐργασίας» τοῦ ν.δ. 2511/1953, δὲν ἰσχυροποιεῖ τὴν ἄποψιν τῆς ἀποφάσεως.

Ὁπωσδήποτε γίνεται δεκτὸν ἐν τῇ νομολογίᾳ (πρβλ. Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 12450/1955, εἰσηγητὴς Γ. Λαμπράκουλος, ΕΕΔ 14, 1257), ὅτι καὶ ὁ ἐν ἀκύρῳ συμβάσει ἐργασίας διατελῶν μισθωτὸς δικαιοῦται τῶν «δώρων» δι' ἑορτάς, κατὰ θεμελίωσιν ὅμως τῆς ἀξιώσεως εἰς τὸ ἄρθρ. 904 Α.Κ. καὶ δι' ἀγωγῆς ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ.

Πρωτοδίκου Θηβῶν 35/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Θ. Βιτωράτος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Μιχαηλίδης, Π. Σκένδρος

Ἡ συνδέουσα τὸν ἐνάγοντα μετὰ τοῦ ἐναγομένου νομικὴ σχέσις εἶναι ἡ ἐργασιακὴ σχέσις πρὸς ἐκτέλεσιν προσωρινῶς καὶ οὐχὶ μονίμως καθηκόντων ἀρχιμουσικοῦ τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Θηβαίων, ὑπαγομένη εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ναὶ μὲν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ εἰρημένου νόμου 3198)1955 κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην, ἣν καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀποδέχεται, προκειμένου καὶ περὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, δηλαδή ὁσασδήποτε ἐργασιακῆς σχέσεως, συνδεούσης τὸν ἐργοδότην μετὰ τοῦ ἐργαζομένου, ἀπαιτεῖται καταγγελία πρὸς λύσιν αὐτῆς, ἡ τοιαύτη δὲ καταγγελία δέον νὰ γίνῃ ἐγγράφως καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930 καὶ 3198)1955 (*Καυκᾶ*, Ἐνοχ. Δίκ., Εἰδ. Μέρ., ἔκδ. 2α, ὑπὸ τὰ ἄρθρα 648–649 § 7η στοιχ. γ', σελ. 424, *Ἰδίου*, «Καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας», ΕΕΔ τόμ. 15, σελ. 65–66, «Ἡ σχέσις ἐργασίας», ΕΕΔ 14, 680, Πρωτ. Ἀθ. [ὡς ἐφετεῖον] 2957)1956, ΕΕΔ τόμ. 15, σελ. 364, Πρωτ. Ἀθ. 6517)1955, ΕΕΔ τόμ. 15, σελ. 75), πλὴν ὅμως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 12 § 1 στοιχ. γ' τοῦ ν.δ. 2961)1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου ἢ τῶν πάσης φύσεως Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου. Συνεπῶς ἐπὶ τῶν προσώπων τούτων δὲν ἐφαρμόζεται ὁ ἀνωτέρω ν. 3198. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἐὰν εἶναι ὑπάλληλοι, δύνανται νὰ ἀπολυθῶσι μετὰ ἐγγράφου προειδοποιήσεως καὶ διὰ καταβολῆς τοῦ ½ τῆς ἀποζημιώσεως. Ἂν ἡ ἀπόλυσις γίνῃ ἄνευ προειδοποιήσεως, ὀφείλεται ὁλόκληρος ἀποζημίωσις, τὸ κῦρος ὅμως τῆς ἀπολύσεως δὲν θίγεται καὶ αἱ λοιπαὶ διατυπώσεις (ἀναγγελία κλπ.) δὲν ἀπαιτοῦνται, οὐδὲ αἱ περὶ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας διατάξεις τοῦ εἰρημένου ν. 3198 ἔχουσιν ἐφαρμογήν. Ἐν προκειμένῳ, καὶ ἐὰν γίνῃ δεκτόν, ὅτι ἡ τῶν διαδίκων ἐργασιακὴ σύμβασις εἶναι ἄκυρος καὶ ἐπομένως θὰ τύχωσιν ἐφαρμογῆς αἱ προδιαληφθεῖσαι διατάξεις καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ ἐνάγων, ὡς ἀρκούντως βεβαιοῦται, κατὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν, ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ σχετικῶν ἐγγράφων καὶ δὴ ἐκ τῆς ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1954 αἰτήσεως ταύτου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἐν ταῖς πρατάσεσιν ἰσχυρισμοῦ του, καθ' ὃν εὐδαιμῶς τυγχάνει ἐξ ἰδίου δικαιώματος, δηλονότι ἐκ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, συνταξιοῦχος τοῦ Δημοσίου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐπ' ἀκροατηρίῳ δήλωσιν τούτου ὅτι εἶναι στρατιωτικὸς συνταξιοῦχος, μουσικός, εἶναι συνταξιοῦχος τοῦ Δημοσίου. Ἐπομένως ὡς πρὸς τοῦτον, ὄντα, κατὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν, ὑπάλληλον κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ εἰρημένου ν. 2112, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ν. 1234)1918, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ

άρθρου 1 τοῦ ν. 2655)1953, θὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ὁ προδιαληφθεὶς ν. 2112 (Δ.Ε.Ν. 1955, τεῦχος 241, σελ. 558–559). Ἀποδεικνυομένης δ' ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπ' ἀριθ. 670)23.2.1956 ἐγγράφου τοῦ Δημάρχου Θηβαίων, ὡς ἐκπροσώπου τοῦ ἐναγομένου Νομικοῦ Προσώπου, πρὸς τὸν ἐνάγοντα, παρὰ πόδας τοῦ ὁποίου ἀναγράφεται μεθ' ὑπογραφῆς τοῦ ἐνάγοντος, ταύτης ὑπὸ τούτου μὴ ἀμφισβητηθείσης, ὅτι ὅμοιον τοῦτου ἔλαβεν οὗτος αὐθημερόν, τῆς ἐμπροθέσμου καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς τῶν διαδίκων σχέσεως, ἤτοι πρὸ τριάκοντα ἡμερῶν, ὡς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ προαναφερθέντος ν. 2112, κατὰ τροποποιήσιν ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ν. 4558, ὁρίζει, ἀφοῦ ἡ ἐν λόγῳ ἐργασιακὴ σχέσις δὲν διήρκεσε πλέον τοῦ ἔτους, ὡς ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων ἀποδεικνύεται, ὑπόχρεον καθίσταται τὸ ἐναγόμενον, ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ προλεχθέντος ν. 2112, τροποποιηθέντος ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ εἰρημένου ν. 4558 καὶ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀνωτέρω ν. 3198, ὁριζομένην ἀποζημίωσιν τοῦ ἡμίσεος τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, ἃς θὰ ἐλάμβανεν οὗτος κατὰ τὸν χρόνον τῆς προειδοποιήσεως, ἤτοι ἀποδοχῶν δέκα πέντε ἡμερῶν, τούτων ἀνερχομένων εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν χιλίων πεντήκοντα, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν σχετικῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀποφάσεων τῆς διοικούσης τὸ ἐναγόμενον ἐπιτροπῆς, νομίμως ἐγκριθεισῶν, δι' ὅπερ ποσὸν δέον ὅπως γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ὡς ἐν μέρει βάσιμος.

Αἱ ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις: α) ὑπ' ἀριθ. 24400)1955 «περὶ παροχῆς δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1955 εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει τοῦ ἰδιωτ. δικαίου ἐργαζομένους μισθωτοὺς τῆς χώρας», β) ὑπ' ἀριθ. 74960)5730)1955 «περὶ παροχῆς δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1955 καὶ Νέου Ἔτους 1956 εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργαζομένους μισθωτοὺς τῆς χώρας, καὶ γ) ὑπ' ἀριθ. 25600)1956 «περὶ παροχῆς δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1956 εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας», ἅπασαι ἀναγράφουσιν, ὅτι αἱ δι' αὐτῶν καθορισθεῖσαι ἔκτακτοι οἰκονομικαὶ ἐνισχύσεις (δῶρα), δι' ἃς ὑπόχρεοι εἶναι οἱ πάσης φύσεως ἐργοδόται, χορηγοῦνται, ὡς ἐπὶ λέξει εἰς ἁπάσας ταύτας ἀναγράφεται, εἷς ἕκαστον ἐκ τοῦ ὑπαλληλικοῦ, ὑπηρετικοῦ καὶ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν, μεθ' οὗ συνδέονται διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀορίστου ἢ ὡρισμένου χρόνου. Ἑπομένως αὗται δὲν ἔχουσιν ὡς προϋπόθεσιν ἔγκυρον ἐργασιακὴν σύμβασιν, ὡς ἰσχυρίζεται τὸ ἐναγόμενον, ἀλλ' οἱανδήποτε σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, δηλονότι τὴν de facto δημιουργηθεῖσαν σχέσιν μεταξὺ ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένου.

Παρατηρήσεις

1. Τυγχάνει γνωστόν, ὅτι τοῦ μισθοῦντος τὰς ὑπηρεσίας (ἐργοδότου) δημοσία ἰδιότης μόνη δὲν ἀρκεῖ, ἵνα προσδώσῃ εἰς τὴν ὅλην σχέσιν τὸν δημοσιολογικὸν χαρακτῆρα. Δέον ταὐτόστιμον, ἵνα μία ἐργασιακὴ σχέσις ἀποσπασθῇ τῆς σφαίρας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ θεωρηθῇ τοιαύτη δημοσίου δικαίου, ὁ προσλαμβανόμενος ὑπάλληλος νὰ ἐνσωματοῦται διὰ τοῦ διορισμοῦ ἐν τῷ θεσμῷ τῆς διοικήσεως καὶ τῷ δημοσίῳ ὀργανισμῷ καὶ νὰ δημιουργῆται αὐτῷ σχέσις ὀργανική, ἐν ᾗ τὸ μὲν συμβατικὸν στοιχεῖον ἀφανίζεται, ἀναδεικνύεται δὲ μόνη ἡ ἐπιτάσσουσα μονομερὴς βούλησις τοῦ δημοσίου προσώπου, πάντοτε ἐν ὄψει μονίμου τινὸς καὶ διαρκοῦς δημοσίας ὑπηρεσίας (βλ. *M. Hauriou*, Διοικ. Δίκ., μετάφρ. *Παπαχατζῆ*, Τόμ. Β' σελ. 264 ἑξ., *Ἀγγελοπούλου*, Δίκ. Πολ. Ὑπαλλήλων § 16 σελ. 101-102). Ὅσάκις ὅμως, ὡς ἐδέχθη ἡ Νομολογία τῶν δικαστηρίων, τελοῦσα ἐν ἁρμονίᾳ καὶ πρὸς τὴν ὁμόφωνον γνώμην τῆς Ἐπιστήμης, ὁ ἐκμισθωτὴς ὑπηρεσιῶν ἵσταται ἐνώπιον τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημ. Δικαίου μὲ προέχουσαν καὶ ἰσοδύναμον τὴν ἑαυτοῦ βούλησιν, μηδόλως καλύπτων ὀργανικήν τινα ὑπὸ μόνιμον μορφὴν θέσιν, ἢ ὁμοίων τὸν ὅρκον τοῦ ὑπαλλήλου, ἡ συνδέουσα αὐτὸν σχέσις μετὰ τοῦ ἐργοδότου του ὑπάγεται προδήλως εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου (πρβλ. Α.Π. 280/1956, ΕΕΝ 23, 665, Α.Π. 152/1955, ΕΕΔ 14, 406, Α.Π. 849/1954, ΕΕΔ 14, 202, Πρωτοδ. Ἀθηνῶν 2426/1956, ΕΕΝ 23, 653, *Ι. Καποδίστριας*, ΕΕΔ 11, 1161).

Ὀρθῶς κατὰ ταῦτα ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις ἀπεδέχθη, ὅτι ἡ συνδέουσα τὸν ἀρχιμουσικὸν Δήμου, προσληφθέντα οὐχὶ εἰς νενομοθετημένην ὀργανικὴν θέσιν, ἀλλὰ κληθέντα ἵνα ὅλως προσωρινῶς θεραπεύσῃ τὰς ἀνάγκας τοῦ προσλαβόντος αὐτὸν Νομικοῦ Προσώπου, σχέσις δὲν φέρει δημοσιολογικὸν χαρακτῆρα.

ΙΙ. Λίαν εὐστόχως τυγχάνει ἡ ἀποδοχὴ ἐκ μέρους τῆς σχολιαζομένης τῆς ἐννοίας τῆς «σχέσεως ἐργασίας», ὑποδηλουμένης ὡς τοιαύτης πέραν τῶν ἐννοιῶν «ἔγκυρος σύμβασις ἐργασίας» καὶ «ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας», εὐρυτέρας τούτων καὶ καλυπτούσης ἀμφοτέρας. Ἡ de facto, ὡς χαρακτηρίζεται, ἔνταξις τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει τοῦ ἐργασιοδότου του δημιουργεῖ ἀναμφιλέκτως αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν τὴν ἔννοιαν τῆς «σχέσεως ἐργασίας», δηλονότι τῆς νομικῆς καταστάσεως τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει τοῦ ἐργοδότου του. Ὡς δὲ παρετηρήθη ὑπὸ τοῦ *A. Nikisch* (Ἐργατ. Δίκ., μετάφρ. Κούση - Βασιλείου, σελ. 169), μετὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸν κύκλον τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἐργοδότου δημιουργεῖται τὸ πρῶτον ἡ κοινότης, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπορρέουσιν ἡ ὑποχρέωσις εἰς πίστιν καὶ ὑποχρέωσις εἰς πρόνοιαν. Συνεπῶς ὅθεν πρὸς τὸ ἀνωτέρω πνεῦμα ὁ νομοθέτης τοῦ ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» προσεχώρησεν εἰς τὴν δικαίαν ἄποψιν τῆς προστασίας οὐ μόνον τοῦ δι' ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας συνδεομένου μισθωτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐκείνου, οὗτινος δι' οἱανδήποτε αἰτιολογίαν ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις πάσχει ἀκυρότητά τινα (πρβλ. *Χρ. Οἰκονόμου*, Δίκ. Ἐργατ. Ἀτυχημάτων, σελ. 89, Α.Π. 559/1939, Θέμ. ΝΑ' σελ. 171). Κατὰ τὴν διαληφθεῖσαν ὅθεν ἄποψιν δὲν δύναται καὶ δὲν δικαιοῦται ὁ ἐργοδότης ἀζημίως νὰ ἀποστῇ τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὑποχρεούμενος νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἀξιώσεις τοῦ εἰρημένου ν. 3198/1955, διὰ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς ταύτην (*Κ. Καυκᾶς*, Ἔνοχ. Δικ., Β' ἐκδ. 1955, σελ. 424, ὁ *ἴδιος* ἐν ΕΕΔ 15, σελ. 65, *Σύντομες* ΕΕΔ 1955, σελ. 680, ἰδία σελ. 836, *Δ. Κ. Καλομοίρης*, ΕΕΔ 15, σελ. 98, *Π. Ἰωαννίδης*, ΕΕΔ 15, 354, Πρωτ. Πειραιῶς 592/1955, ΕΕΔ 15, 95).

Ἡ τελευταίως ἐν τῇ νομολογίᾳ (Πρωτ. Χείου Ἀμαλιάδος 28/1956, ΕΕΔ 15, 848) ὑποστηριζο-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΑΝΕΥ ΣΠΟΥΔΑΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

Αποκλειστική προθεσμία επιδόσεως άγωγής προσβολής καταγγελίας ως άκύρου

Εφαρμογή διατάξεως άρθρου 6 § 1 Ν. 3198/1955 περί τριμήνου αποκλειστικής προθεσμίας επιδόσεως άγωγής έξ άκύρου καταγγελίας και επί καταγγελίας συμβάσεως έργασίας ωρισμένου χρόνου άνευ σπουδαίου λόγου κατ' άρθρ. 672 Αστικού Κώδικος.— Αύτεπάγγελτος ύπό του Δικαστού λήψις υπ' όψιν προθεσμίας.

Πρωτοδίκου Αθηνών 3687/1956

Διωδικασία εργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ο κ. **Α. Κυριακόγγονας**

Δικηγόροι οι κ. κ. Κ. Εγγλέζος, Δ. Γκίνης

Έβεβαιώθησαν τα εξής: Ότι ο εναγόμενος διατηρεί κέντρον μετά εστιατορίου εις Κω υπό την επωνυμίαν [illegible] και ότι από 14.7.1955 προσέλαβε τον ενάγοντα, όστις και εκέκτητο το κατά τας διατάξεις του ν. δ. 4)16 Αυγούστου 1923 απαιτούμενον διβλιάριον υγείας, ως μάγειρον, μεταβάντα εντεύθεν εις το εις Κω κέντρον του εναγομένου δια την θερινήν περίοδον, ήτις κατά μεν τον ενάγοντα έληξε περί τα μέσα Σ)βρίου 1955, κατά δε τον εναγόμενον διήρκεσε μέχρι της 14.10.1955. Πλήν, ανεξαρτήτως των συγκρινομένων ως προς τούτο καταθέσεων των εξετασθέντων μαρτύρων, και άν υποτεθή βάσιμος ο ισχυρισμός του ενάγοντος, ότι απελύθη προώρως, ήτοι προ του χρόνου της συμπεφωνημένης διαρκείας της εργασιακής συμβάσεως και άνευ σπουδαίου λόγου, ήτοι κατά παράβασιν του άρθρου 672 Α. Κ., προκειμένης αξιώσεως μισθωτού εκ της τοιαύτης άκύρου καταγγελίας έχει εφαρμογήν η διάταξις του άρθρου 6 ν. 3198)1955, καθ' ην πάσα αξίωσις μισθωτού, πηγάζουσα εξ άκύρου καταγγελίας της σχέσεως εργασίας, τυγχάνει απαράδεκτος, εφ' όσον η σχετική άγωγή δεν εκοινοποιήθη εντός τριμήνου ανατρεπτικής προθεσμίας από της λύσεως της σχέσεως εργασίας, αδιακρίτως, είτε η άκυρότης προέρχεται εκ παραβάσεως εργατικού νόμου, είτε εξ ετέρου λόγου. Το απαράδεκτον τούτο προβάλλεται ού μόνον κατ' ένστασιν, ως εν προκειμένω, αλλά και αυτεπαγγέλτως λαμβάνεται υπ' όψιν υπό του Δικαστηρίου κατ' εφαρμογήν του άρθρου 280 Α. Κ. (ώρα όμοιαν εφαρμογήν του άρθρου 3 ν. δ. 8)11 Μαΐου 1946, Α.Π. 52) 1953, ΕΕΔ 12, σ. 346 και Π.Α. 5560)1953, ΕΕΔ 12, 607) Όθεν, λαμβανομένου υπ' όψιν ότι η μεν κατά τα ως άνω λύσις της εργασιακής σχέσεως επήλθε την 13.9.1955, η δε αγωγή εν αντιγράφω εκοινοποιήθη προς τον εναγόμενον μετά την πάροδον του τριμήνου, αφού κατετέθη την 27.4.1956, απορριπτέα ή αγωγή ως απαράδεκτος ως προς τους αιτουμένους μισθούς υπερημερίας

Επανέρχεται και ή νεωτέρα αύτη απόφασις εις την άποψιν της προηγουμένης Πρωτοδίκου Αθηνών 2679/1956 (Πρωτοδίκης *Ε. Καραμαγκιώλης*, ΕΕΔ 15, 596), ότι και ή άκυρος διάσπασις συμβάσεως εργασίας ωρισμένου χρόνου (προ της παρόδου του χρόνου αύτης και άνευ του κατά το άρθρ. 672 Α.Κ. σπουδαίου λόγου) υπόκειται εις την υπό του άρθρου 6 § 1 του ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502) θεσπιζομένην αποκλειστικήν προθεσμίαν τριών μηνών διά την κοινοποίησιν της σχετικής αγωγής.

Εσημειώσαμεν (ΕΕΔ 15, 546) όσα, καθ' ημάς, θα ήδύναντο να σημειωθούν κατά της δεκτής αύτης άπόψεως.

Χρήσιμον είναι και πάλιν, νομίζομεν, να σημειωθή, ότι αύθημοῦ του ν. 3198/1955 γίνεται λόγος περί καταγγελίας συμβάσεως εργασίας ωρισμένου χρόνου, ώστε ή σχετική διάταξις του άρθρου 6 § 1 αύτου, καθ' ην επάσα αξίωσις μισθωτού, πηγάζουσα εξ άκύρου καταγγελίας της σχέσεως εργασίας, τυγχάνει απαράδεκτος, εφ' όσον η σχετική αγωγή δεν εκοινοποιήθη εντός τριμήνου ανατρεπτικής προθεσμίας από της λύσεως της σχέσεως εργασίας», να αναφέρηται και εις την κατά τον Α.Κ. άκυρον διάσπασιν συμβάσεως εργασίας ωρισμένου χρόνου.

Τόσον εκ της διατάξεως της § 1 του άρθρου 6 του Νόμου 3198/1955, όσον και εκ της αμέσως ακολουθούσης διατάξεως της § 2 του αύτου άρθρου, αναφερομένης εις την δικαιουμένην υπό των μισθωτών των τελούντων μόνον εν συμβάσει εργασίας αορίστου χρόνου ένεκεν απολύσεως (Ν. 2112 και β. δ. 16/18 Ιουλίου 1920 περί επεκτάσεως του Ν. 2112) αποζημίωσιν, προκύπτει, νομίζομεν, σαφώς, ότι ο Νομοθέτης του Ν. 3198/1955 είχεν υπ' όψιν *μόνον συμβάσεις αορίστου χρονικής διαρκείας και αυτών την καταγγελίαν ερρύθμισε*.

Τούτο σαφώς συνάγεται και εκ της εισηγητικής εκθέσεως του Νόμου (ΕΕΔ 14, 275), όμιλούσης περί της επερχομένης εκ του Νόμου αυτού άκυριότητος της καταγγελίας και της άνάγκης νομοθετήσεως των προθεσμιών του άρθρου 6 αύτου.

Το ζήτημα είναι πράγματι σοβαρού ενδιαφέροντος και θα ηύχομεθα να εύχη πλέον ενδελεχούς προσοχής διά την ορθήν λύσιν του.

μένη αντίθετος άποψις δεν νομίζομεν ότι άπτεται απολύτως πειστικής επιχειρηματολογίας. Εκ του γεγονότος και μόνον ότι ο ν. 3198/1955 εν άρθροις 1 και 4 αύτου παραπέμπει ως προς το ύψος της αποζημιώσεως εις τον ν. 2112/1920 και Β.Δ. 16/18.7.1920 δεν δύναται σοβαρώς να υποστηριχθή, ότι ανατρέπει την σαφώς διαφαινομένην άληθή νομοθετικήν βούλησιν, τούτέστι την προστασίαν της «σχέσεως εργασίας» έκ την προπαρατεθείσαν έννοιαν. Σύμφωνος, περαιτέρω, ή ανωτέρω απόφασις προς την παρ' αύτης απαράδεκτον γενομένην άποψιν της έννοιας της «σχέσεως εργασίας», ορθώς επεδίκασε τω μισθοβιώτω χρηματικά βοηθήματα εορτών (δώρα) ευθέως εκ της σχέσεως εργασίας (Πρωτ/κείου Πειραιώς 592/1955, ένθ' ανωτ.) και ούχι βάσει των περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεων του άρθρου 904 και επ. του Αστικού Κώδικος (πρβλ. Πρωτ/κείου Αθ. 12450/1955, ΕΕΔ 14, 1257).

Χρήστος Σ. Κοντός, Δικηγόρος εν Θήβαις

ΠΑΡΟΧΗ ΕΠΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΣ ΕΥΡΕΣΙΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Άρμοδιότης Δικαστηρίου και είς έπειγουσαν περίπτωσιν και Προέδρου Πρωτοδικών

Έφαρμογή διατάξεως άρθρου 677 Άστικοῦ Κώδικος.—Παροχή κατ' αὐτό εἰς τόν μισθωτόν, τοῦ ὁποίου κατηγγέλθη διά προμηνύσεως ἡ σύμβασις, τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἐλευθέρου χρόνου πρός εὕρεσιν ἐργασίας.—Ἁρμοδιότης, ἐπί ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου δι' ἱκανοποίησιν τῆς ἀξιώσεως τοῦ μισθωτοῦ, πρός ρύθμισιν τῆς διαφορᾶς τοῦ Δικαστηρίου κατά τό ἄρθρ. 371 Α.Κ. καί ἐν κατεπειγούσῃ περιπτώσει τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν.—Καθορισμός τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἐλευθέρου χρόνου.—Ἀνεπίτρεπτος ἀνάκλησις καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ συναινέσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω καταχωριζομένης δικαστικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἐφαρμογή τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 677 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, καθ' ἣν «ὁ ἐκμισθωτής (ἐργοδότης), καταγγελθείσης τῆς συμβάσεως, δικαιοῦται νά ζητήσῃ τόν ἀναγκαιοῦντα ἐλεύθερον χρόνον πρός εὕρεσιν ἄλλης ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἄλλως δέν μένει εἰς αὐτόν πρός τοῦτο κατάλληλος χρόνος» (βλέπε περί αὐτοῦ καί Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 5867/1956, Πρωτοδίκης Γ. Ζαβάκος, ΕΕΔ 15, 890 καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 889 ἐπ.).

Ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη ὑπό τοῦ Προέδρου κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρ. 634 § 1 Πολ. Δικ., δεδομένου δέ ὅτι ἡ ἁρμοδιότης τοῦ Προέδρου προϋποθέτει ὕπαρξιν δικαιώματος ἀναγνωριζομένου ὑπό τοῦ δικαίου, τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 634 § 1 οὔσης δικονομικῆς, ἡ προεδρική ἐν λόγῳ ἀπόφασις ἀνευρίσκει καί εἰς τό ἄρθρ. 371 τοῦ Α.Κ. ἔρεισμα τοῦ δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ νά ζητήσῃ ὑπό τοῦ δικαστηρίου (καί ὡς ἁρμοδίου ἐν προκειμένῳ δικαστηρίου νοεῖται ὁ δικάζων κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, κατά Ν. 1968/1944, Πρωτοδίκης) νά προσδιορισθῇ ἡ παροχή κατά δικαίαν κρίσιν, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος (ἄρθρ. 677 Α.Κ.) δέν καθορίζει πόση πρέπει νά εἶναι ἡ ἔκτασις τῆς παραχωρηθησομένης ἀδείας, ἀλλ' ὁμιλεῖ ἁπλῶς περί τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἐλευθέρου χρόνου (βλέπε Χ. Ἀγαλλοπούλου, Μαθήματα Ἐργατικοῦ Δικαίου, σελ. 242).

Ἐκτός βεβαίως τοῦ δικαστηρίου ἔχει καί ὁ Πρόεδρος, ὡς ἀπορραίνεται ἡ ἀπόφασις, ἁρμοδιότητα διά τήν λῆψιν προσωρινοῦ μέτρου εἰς λίαν κατεπειγούσας περιπτώσεις ἐκ τοῦ ἄρθρ. 634 § 1 Πολ. Δικ., τῆς περί ὑπάρξεως ἢ μή τοῦ ἐπειγόντος κρίσεως ὑποκειμένης εἰς τήν κρίσιν τοῦ δικάζοντος (πρβλ. Κ. Καυκά, Ἐνοχ. Δίκαιον, Εἰδ., β' ἔκδοσις, σελ. 592).

Τό ἐκ τοῦ ἄρθρου 677 Α.Κ. δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ πρός παροχήν εἰς αὐτόν τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἐλευθέρου χρόνου ἐπιφέρει βεβαίως καί τό δικαίωμα αὐτοῦ ἐπί τῶν μισθῶν τοῦ χρόνου τούτου, ἀφοῦ ἐκ τῆς διατάξεως ἀπαλλάσσεται τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 648 Α.Κ. ὑποχρεώσεως πρός παροχήν ἐργασίας, κατά δέ τό ἄρθρον 679 τοῦ Α.Κ. συμφωνία, δι' ἧς περιορίζεται τό δικαίωμα αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 677 (μεταξύ τῶν ἄλλων ἄρθρων τοῦ Κώδικος) εἶναι ἰσχυρά.

Ζήτημα εἶναι πόσος ὁ ἀναγκαῖος ἐλεύθερος χρόνος (βλέπε γνώμας ἑρμηνευτῶν τῆς διατάξεως εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 890) καί περί αὐτοῦ ἀποφαίνεται, εἰς τήν συγκεκριμένην περίπτωσιν, ἡ προεδρική ἀπόφασις.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 677 Α.Κ. ἔχει ἐφαρμογήν ἐπί τακτικῶν (μετά προειδοποίησιν) καταγγελιῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Ἑπομένως, ὑποκειμένης ἐπιχειρήσεως ὑπαγομένης διά τήν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας εἰς τόν Ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502) (ὑπαγομένης δηλαδή εἰς τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954 περί ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας), θέμα ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως προκύπτει μόνον διά τούς ἰδιωτικούς ὑπαλλήλους, ὡς πρός τούς ὁποίους μόνον ἐπιτρέπεται ἡ μετά προειδοποίησιν κατά Ν. 2112/1920 καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας, διότι διά τούς ἐργάτας, τεχνίτας καί ὑπηρέτας δέν ἐπιτρέπεται ἡ προειδοποίησις (ἄρθρ. 1 Ν. 3198/1955), ἀλλά καταβάλλεται πάντοτε ἡ κατά τό ἀπό 16/18.7.1920 β.δ. ἀποζημίωσις.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ὁ ἐργοδότης μετά τήν ὑπό τῆς ἐργαζομένης κοινοποίησιν πρός αὐτόν αἰτήσεώς της διά παροχήν τοῦ κατ' ἄρθρ. 677 Α.Κ. ἐλευθέρου χρόνου, ἐκοινοποίησε πρός αὐτήν δήλωσίν του περί ἀνακλήσεως τῆς καταγγελίας συμβάσεως.

Ἡ ἀπόφασις, ἀκολουθοῦσα τά ὑπό τῆς θεωρίας καί δικαστηριακῆς πράξεως ὁμοφώνως δεκτά γενόμενα, ἀποφαίνεται ὅτι τοιαύτη ἀνάκλησις τῆς καταγγελίας, ἄνευ συναινέσεως τοῦ μισθωτοῦ, εἶναι ἀνεπίτρεπτος.

Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 5364/1956

Διαδικασία ἄρθρου 634 Πολ. Δικ.

Πρόεδρος ὁ κ. **Κ. Καρβελᾶς**

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Γ. Γκοβάτσος, Σ. Ἀρχοντάκης

Κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 677 τοῦ Α.Κ. —ἔχουσαν καθολικήν ἐφαρμογήν ἐφ' ὅλων τῶν κλάδων καί κατηγοριῶν ἐργαζομένων πλήν τῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων (ἐφ' ὧν ἔχει ἐφαρμογήν ἡ εἰδική διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 394/1936)— ὁ ἐκμισθωτής (ἐργαζόμενος), καταγγελθείσης τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δικαιοῦται νά ζητήσῃ

τὸν ἀναγκαιοῦντα ἐλεύθερον χρόνον πρὸς εὕρεσιν ἄλλης ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἄλλως δὲν μένει εἰς αὐτὸν πρὸς τοῦτο τοιοῦτος κατάλληλος χρόνος. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἀποτελούσης ἐπὶ μέρους ἐφαρμογὴν τῶν γενικωτέρων ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (*Π. Ζέπος*, Ἐνοχ., Εἰδ. Μέρ., Κεφ. γ', σελ. 365—366), σαφῶς συνάγεται ὅτι δέον νὰ ἐφαρμόζηται αὐτὴ μετὰ καλῆς πίστεως καὶ ἐν πνεύματι λογικῆς καὶ δικαίας ἐκτιμήσεως τῶν ἑκατέρωθεν ἐμφανιζομένων ἀναγκῶν (τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ ἐργαζομένου) καὶ ὅτι δὲν δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς νὰ ζητήσῃ καὶ δὲν ὑποχρεοῦται (ἀντιστοίχως) ὁ ἐργοδότης νὰ χορηγήσῃ τὴν ἐν λόγω ἄδειαν ἀπουσίας εἰς πᾶσαν περίπτωσιν καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ μόνον εἰς ἃς περιπτώσεις ὁ μισθωτὸς (τοῦ ὁποίου κατηγγέλθη διὰ προμηνύσεως ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις) λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας του καὶ κυρίως λόγῳ τῶν ὡρῶν, καθ' ἃς εἶναι ἀπασχολημένος εἰς τὴν ἐργασίαν του, δὲν διαθέτει χρόνον ἐλεύθερον καὶ κατάλληλον διὰ τὴν ἀναζήτησιν ἄλλης ἐργασίας, τῆς περὶ τούτου κρίσεως σχηματιζομένης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συγκεκριμένων συνθηκῶν ἑκάστης δεομένης περιπτώσεως, ἐν ὄψει πάντοτε τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως. Εἰς περίπτωσιν ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὴν κατὰ τὴν ὡς ἄνω διάταξιν ἀξίωσιν τοῦ ἐργαζομένου μισθωτοῦ, ἀρμοδιότητα πρὸς ρύθμισιν καὶ ἐπίλυσιν τῆς περὶ τούτου διαφορᾶς καὶ διενέξεως ἔχει τὸ δικαστήριον κατὰ τὸ ἄρθρον 371 τοῦ Α. Κ. (ἀναλόγως ἐφαρμοστέον) καὶ ἐν κατεπειγούσῃ περιπτώσει ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 634 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικ. (*Κ. Καυκά*, Ἐνοχ. Εἰδ., "Εκδ. Β', ὑπ' ἄρθρ. 677, σελ. 571 καὶ *Κίτσαγγ. Δημητρακοπούλου*, «Ἐργατικὴ Νομοθεσία», σελ. 298—302).

Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις διώκουσα τὴν προσωρινὴν λόγῳ τοῦ ἐπείγοντος, ἐπίλυσιν τῆς ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμένης μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένης ἐκ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως διαφορᾶς, ὑποχρεουμένου τοῦ καθ' οὗ, ἀρνουμένου, ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὴν κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην ἀξίωσιν τῆς αἰτούσης, ὅπως χορηγήσῃ αὐτῇ ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τοῦ παρ' ὃ ὡς ταμίας ἐργάζεται καταστήματός του ἐπὶ τρίωρον ἡμερησίως, μέχρι λήξεως (7.5.1956) τοῦ εἰκοσαμήνου χρόνου προμηνύσεως, ἀναγκαιούσης αὐτῇ ὡς ἀπασχολουμένῃ κατὰ πλήρες ὡράριον πρὸς ἀναζήτησιν καὶ ἐξεύρεσιν ἄλλης ἐργασίας, εἶναι νόμιμος καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Ὁ ἐργοδότης, καταγγείλων τὴν σύμβασιν ἐργασίας, δὲν δύναται ν' ἀνακαλέσῃ τὴν καταγγελίαν ἄνευ συναινέσεως τοῦ μισθωτοῦ (Α. Π. 761|1941, ΕΕΔ 1, σελ. 14, Α. Π. 358|1940, ΕΕΝ Ζ' 510 καὶ Α.Π. 659|1952 ΕΕΔ 12,67). Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις διὰ τῆς ἀπὸ 9.4.1956 ἐξωδίκου δηλώσεώς του γενομένη ἀνάκλησις τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τῆς αἰτούσης πρὸς μισταίωσιν τῆς πρὸς χορήγησιν ἀδείας ἀξιώσεως ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν συγκατατίθεται ἡ πρὸς ἣν ἀπευθύνεται ἡ ἀνάκλησις αὐτὴ αἰτοῦσα, τυγχάνει ἄνευ νομικῆς σημασίας καὶ ἐπιρροῆς, ἀπορριπτέων κρινομένων τῶν περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμῶν τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ὡς μὴ νομίμων.

Ἐβεβαιώθησαν τ' ἀκόλουθα: Ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ ὁποίου (ὡς διαδόχου) ἐργάζεται ἡ αἰτοῦσα ὡς ταμίας ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου 1930 (βλ. ὑπ' ἀριθ. 9028155 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν), κατήγγειλε τὴν μετὰ τῆς αἰτούσης σύμβασιν ἐργασίας διὰ τῆς ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου 1954 ἐγγράφου καταγγελίας του, κοινοποιηθείσης ταύτῃ τὴν 7ην ἰδίου μηνός, ὡς ἐξ αὐτῆς προσαγομένης προκύπτει, λήγουσης τῆς 20μήνου προθεσμίας προειδοποιήσεως τὴν 7ην Μαΐου ἐ.ἔ. Ἡ αἰτοῦσα διὰ τῆς ἀπὸ 22 Μαρτίου ἐ.ἔ. ἐξωδίκου προσκλήσεώς της, κοινοποιηθείσης τῷ καθ' οὗ ἡ αἴτησις κατὰ τὸ προσαγόμενον ὑπ' ἀριθ. 315 τῆς 22 Μαρτίου ἐ.ἔ. ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τοῦ δικ. κλητῆρος Κ.Κ.Φ., ἠτήσατο παρ' αὐτοῦ τὴν χορήγησιν αὐτῇ διώρου καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν ἀδείας, κατὰ τὸ ὑπολειπόμενον διάστημα τῆς νομίμου προειδοποιήσεως τῆς καταγγελθείσης συμβάσεως ἐργασίας, πρὸς ἐξεύρεσιν ἄλλης ἐργασίας, οὗτος ὅμως δὲν ἱκανοποίησε τὴν τοιαύτην ἀξίωσίν της.

Ἡ αἰτοῦσα ἀπασχολουμένη εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ καθ' οὗ κατὰ πλήρες ὡράριον δὲν διαθέτει χρόνον ἐλεύθερον καὶ κατάλληλον διὰ τὴν ἀναζήτησιν ἄλλης ἐργασίας. Ἀκολούθως τούτοις συντρέχει κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν νόμιμος περίπτωσις, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ καθ' οὗ εἰς χορήγησιν τῇ αἰτούσῃ ἀδείας ἀπουσίας ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ ἐργασίας της ἐπὶ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν μέχρι λήξεως τῆς προθεσμίας προμηνύσεως (7.5.1956), δεκτῆς οὕτω ἐν μέρει καθιστα-μένης τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενοι ἐν μέρει τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ὑποχρεοῦμεν τὸν καθ' οὗ ὅπως ἐπιτρέπῃ εἰς τὴν αἰτοῦσαν ν' ἀπουσιάζῃ ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ ἐργασίας της καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν μέχρι τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας προμηνύσεως (7.5.1956) τὰς δύο τελευταίας ὥρας τῆς ἀπογευματινῆς ἐργασίας.

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΠΑΡΟΧΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΙΣΘΩΤΟΝ ΑΔΕΙΑΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ

Νόμιμοι συνέπειαι έκ τῆς μή παροχῆς αὐτῆς

Δικαίωμα παντός μισθωτοῦ πρός παροχήν αὐτῷ ὑπό τοῦ ἐργοδότου καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακόν ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν κατά τόν Α.Ν. 539/1945.—Δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ, ἐν μή χορηγήσει εἰς ὡρισμένον χρόνον παρασχετέας ἀδείας πρός ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας, τήν ὁποίαν ὑπέστη ἐκ τῆς στερήσεως τῆς ἀδείας, συνισταμένης εἰς ποσόν ἴσον πρός τάς ἀποδοχάς τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ἄλλως καί ὑπό μορφήν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διά τήν ἣν ὑπέστη ἠθικήν βλάβην.

Καθίσταται καί πάλιν ὑπό τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, ἀντικειμένου ἐρεύνης ποῖαι αἱ ἔννομοι συνέπειαι ἐκ τῆς παρά τόν ἀ.ν. 539/1945 «περί χορηγήσεως εἰς τούς μισθωτούς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 4, 474) μή παροχῆς τῆς ὀφειλομένης εἰς τόν μισθωτόν ἀδείας (πρβλ. ἐπί τοῦ αὐτοῦ θέματος τάς τελευταίας δικαστικάς ἀποφάσεις Α.Π. 598/1955, εἰσηγητής *Κ. Σοῦρλος*, ΕΕΔ 14, 1333, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17252/1955, εἰσηγητής *Σ. Λιμούρης*, ΕΕΔ 15, 192, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16467/1955, εἰσηγητής *Δ. Σκούμπης*, ΕΕΔ 15, 193, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6793/1955, Πρωτοδίκης *Σ. Ποταμιάνος*, ΕΕΔ 15, 195, Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 299/1956, Πρωτοδίκης *Ι. Δέσπης*, ΕΕΔ 15, 601, Πρωτοδίκου Καλαμῶν 45/1956, Πρωτοδίκης *Η. Κάμτσιος*, ΕΕΔ 15, 768).

Ὑπομιμνήσκεται καί ἡ διάταξις τῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 42930/8578 τῆς 14 Αὐγούστου 1956 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας κηρυχθείσης πάλιν ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 16, 291), κατά τήν ὁποίαν, ἐάν ὁ ἐργοδότης δέν χορηγήσῃ εἰς τόν μισθωτόν τήν ὑπό τοῦ Νόμου προβλεπομένην ἄδειαν ἀναπαύσεως ἐντός τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἔδει νά χορηγηθῇ αὕτη, ὑποχρεοῦται ἐπί τῇ λήξει τοῦ ἔτους, ὅπως καταβάλῃ εἰς αὐτόν τάς ἀποδοχάς τῶν ἡμερῶν τῆς ἀδείας, ηὐξημένας κατά 100 ο/ο, δέν ὑπάρχουν ὅμως ἀκόμη νομολογιακά δεδομένα ἐπί τοῦ κύρους τῆς διατάξεως αὐτῆς.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9687/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Μαλαφέκας*

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Χ. Κατσικόπουλος

Ὡς πρός τήν ἔφεσιν τοῦ ἐναγομένου Δήμου τήν στρεφομένην κατά τοῦ κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς περί καταβολῆς ἀποζημιώσεως διά μή χορηγηθείσας ἀδείας παρελθόντων ἐτῶν, δι' ὃ ἐγένετο δεκτή αὕτη, λεκτέα τά ἀκόλουθα:

Κατά τάς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2 § 4 ἀ. ν. 539/1945 πᾶς μισθωτός, μετά συνεχῆ ἀπασχόλησιν ἐπί χρονικόν διάστημα τοὐλάχιστον 12 μηνῶν εἰς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐργασίας κοινῆς ὠφελείας, εἰς νοσηλευτικά ἢ ἄλλα Ἱδρύματα, ἢ Ὀργανισμούς ἢ οἱασδήποτε ἄλλα ἔργα διεξαγόμενα διά λογαριασμόν ἰδιωτῶν, Νομικῶν Προσώπων, Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου ἢ τοῦ Δημοσίου κλπ. δικαιοῦται καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακόν ἔτος ἀδείας μετά πλήρων ἀποδοχῶν, ἧς ἡ διάρκεια ὁρίζεται ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ (ὑπαλλήλου, τεχνίτου, ἐργάτου, μαθητευομένου κλπ.). Ἡ χρονική περίοδος χορηγήσεως τῆς ἀδείας, ἥτις χορηγεῖται *in natura*, κανονίζεται μεταξύ ἐργοδότου καί μισθωτοῦ, τοῦ πρώτου ὑποχρεουμένου νά χορηγήσῃ τήν αἰτηθεῖσαν ἄδειαν τό πολύ ἐντός διμήνου ἀπό τῆς ὑπό τοῦ δευτέρου διατυπώσεως τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, πάντως οὐχί πέραν τοῦ τέλους τοῦ ἔτους, ἐντός τοῦ ὁποίου εἶναι παρασχετέα αὕτη, εὐθυνόμενος διά τήν μή χορήγησιν ταύτης καί ποινικῶς (ἄρθρ. 3 § 7 ἀ.ν. 539/1945). Ἐξ ἑτέρου ἐκ τοῦ ἄρθρου 335 Α. Κ., ὁρίζοντος ὅτι, ἐάν κατά τήν ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς εἶναι αὕτη ἀδύνατος, ἕνεκα λόγων ἀφορώντων τόν ὀφειλέτην, οὗτος ὑποχρεοῦται νά ἀνορθώσῃ τήν ἐντεῦθεν ζημίαν τοῦ δανειστοῦ, καί ἐκ τοῦ ἄρθρου 401 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ὁρίζοντος ὅτι ἐάν ἡ παροχή εἶναι ἐκπληρωτέα ἀποκλειστικῶς εἰς ὡρισμένον χρόνον ὁ δανειστής δικαιοῦται, ἐν καθυστερήσει τοῦ ὀφειλέτου, νά ὑπαναχωρήσῃ, συνάγεται, ὅτι, ἐάν ὁ ἐργοδότης δέν χορηγήσῃ τήν κατά τά ἀνωτέρω καί εἰς ὡρισμένον χρόνον παρασχετέαν ἄδειαν, δικαιοῦται ὁ μισθωτός νά ἀξιώσῃ τήν ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας, ἣν ὑπέστη ἐκ τῆς στερήσεως τῆς ἀδείας, συνισταμένην εἰς ποσόν ἴσον πρός τάς ἀποδοχάς τῶν ἡμερῶν τῆς ἀδείας (Α. Π. 598/1955), ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἐργασθείς οὗτος ἔλαβε καί τάς ἀποδοχάς τοῦ χρόνου τούτου (τῆς ἀδείας), ἀφοῦ ταύτας ἔλαβεν ἐπί ἀντιπαροχῇ τῆς ἐργασίας του εἰς χρόνον, καθ' ὃν ὡ-

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Άμοιβὴ δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ἀποζημίωσις διὰ παροχὴν ἐργασίας εἰς ἡμέρας ἀναπαύσεως

Νόμιμος μηνιαῖος μισθὸς καθαριστριῶν γραφείων.—Παροχὴ ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ πρόσθετος ἀμοιβή.—Παροχὴ ἐργασίας εἰς ἡμέρας ὑποχρεωτικῆς κατὰ Νόμον ἀναπαύσεως καὶ ἀποζημίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου.—Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ κλινικῶν.

Καθορίζεται ὑπὸ τῆς χαρατιθεμένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, ὁ νόμιμος μισθὸς τῶν καθαριστριῶν γραφείων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ἐφαρμοζομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων (βλέπε ταύτας κατὰ σειρὰν ἐν ΕΕΔ 9, 623, ΕΕΔ 10, 957, ΕΕΔ 11, 163, ΕΕΔ 11, 1111, ΕΕΔ 12, 806, ΕΕΔ 13, 437, ΕΕΔ 13, 613, ΕΕΔ, 14, 52, καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 12, 329).

Ἐφαρμόζεται ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ὡς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/254/1951 (ΕΕΔ 12, 388), περὶ παροχῆς ηὐξημένης κατὰ 75% ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς.

Ἐπιδικάζεται ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ἀποζημίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου ἐκ παροχῆς ἐργασίας καθ' ἡμέρας ὑποχρεωτικῆς ἀναπαύσεως.

Σχετικῶς πρὸς τὰς ὥρας ἐργασίας τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων βλέπε καὶ τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8363/1956 (εἰσηγητὴς Δ. Σκεύμπης, ΕΕΔ 15, 881).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 948/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Κ. Στεῖρος, Ε. Χατζόπουλος

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς περιστατικά: Ἡ ἐνάγουσα τὴν 7.7.1951 προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς καθαρίστρια καὶ ὡς τοιαύτη ἔκτοτε ἐργάζεται, προσφέρουσα τὰς ὑπηρετικάς της ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐνταῦθα κλινικὴν αὐτοῦ. Ὁ νόμιμος μηνιαῖος μισθὸς ταύτης, ἀνταποκρινόμενος εἰς τὰς 25 ἐργασίμους ἡμέρας τοῦ μηνὸς (πρβλ. Α. Π 170/1953, ΕΕΔ 12, 496), ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπ' ἀριθ. 33700/1950, 47178/1951, 65115/1951, 49500/1952, 41100/1953, 27333/1954,

---

φειλε διὰ τῆς λήψεως τῆς ἀδείας νὰ ἀναπαύηται.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις δέχεται καὶ βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὁ ἐνάγων δὲν ἔλαβε τὰς ὰς ἐδικαιοῦτο ἀδείας τῶν ἐτῶν 1951 — 1954, καίπερ ἠτήσατο ταύτας ἐγκαίρως, τοῦ ἐναγομένου μὴ χορηγήσαντος ἀδείας εἰς οὐδένα ἐκ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δημοτικῶν σφαγείων ἐργαζομένων ἐργατῶν, πλὴν ἐξαιρέσεών τινων. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐναγόμενος κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν παροχὴν τῆς ἀδείας ἑκάστου ἔτους, ὑποχρεούμενος ὡς ἐκ τῆς ἐπελθούσης συνεπείᾳ τῆς ὑπερημερίας του ταύτης ἀδυναμίας πρὸς παροχὴν τῆς ἀδείας in natura (ἡ μὴ ἐκπλήρωσις ἀκριβοχρόνως παροχῆς, οἵα κατὰ τὰ προαιρημένα εἶναι καὶ ἡ περὶ ἀδείας, ἥτις δέον νὰ παρέχηται ἐντὸς δύο μηνῶν, ἀφ' ἧς ζητηθῇ καὶ οὐχὶ πέραν τοῦ τέλους τοῦ ἔτους, δι' ὃ ὀφείλεται, ἐν τῷ ἀκριβῶς καθωρισμένῳ χρόνῳ, καθιστᾷ ταύτην ἀδύνατον), εἰς καταβολὴν ἀποζημιώσεως ἰσουμένης πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῆς ἀδείας (ὅρα καὶ *Βασιλείου* ἐν ΕΕΔ τόμος 14, σελ. 628 καὶ Α. Π 59811955 ὡς ἄνω), ἧς ἄλλως ἀποζημιώσεως θὰ ἠδύνατο νὰ δικαιωθῇ ὁ ἐνάγων καὶ ὑπὸ τὴν μορφὴν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ τὴν ἣν ὑπέστη ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας τῶν νομίμων ἐκπροσώπων ταῦ ἐναγομένου ἠθικὴν βλάβην, δεδομένου ὅτι ἡ μὴ χορήγησις τῆς ἀδείας ἀπατελεῖ καὶ ποινικὸν ἀδίκημα (ἄρθρον 5 § 7 ὰ. ν. 539/1945), ἐξ οὗ κατὰ τὸ ἄρθρον 932 Α. Κ., ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περιουσιακὴν ζημίαν, δύναται νὰ ἐπιδικασθῇ καὶ εὔλογος κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου χρηματικὴ ἱκανοποίησις λόγῳ τῆς ἠθικῆς βλάβης, καὶ ἧς τὴν ἐπιδίκασιν καὶ ἠτήσατο διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπικουρικῶς ὁ ἐνάγων (ὅρα Πρωτοδ. Ἀθηνῶν 16467/1955, ΕΕΔ τόμος 15, σελ. 193). Ὀρθῶς ἄρα ὁ δικάσας Πρωτοδικὴς ἔκρινε δεχθεὶς τὴν ἀγωγὴν καὶ κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο καὶ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου καὶ ἡ ἔφεσις ταύτου κρίνονται ἀπορριπτέα.

27653)1954 καὶ 28050)1954 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατὰ τὸν κρίσιμον ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον, ἤτοι ἀπὸ 7.7.1951 μέχρι 31.5.1955, ἀνήρχετο εἰς τὰ ἑξῆς ποσά: α) ἀπὸ 7.7.1951 μέχρι 31.7.1951 εἰς δραχμὰς 350, β) ἀπὸ 1.8.1951 μέχρι 7.10.1952 εἰς δραχμὰς 450, γ) ἀπὸ 7.10.1952 μέχρι 30.6.1953 εἰς δραχμὰς 515,50 (450+15%), δ) ἀπὸ 1.7.1953 μέχρις 28.2.1954 εἰς δραχμὰς 577,50 (515,50 + 12%) ε) ἀπὸ 1.3.1954 μέχρι 30.4.1954 εἰς δραχμὰς 593 (515,50 + 15%), στ) ἀπὸ 1.5.1954 μέχρι 31.12.1954 εἰς δραχμὰς 644 (515,50 + 25%) καὶ ζ) ἀπὸ 1.1.1955 μέχρι 31.5.1955 εἰς δραχμὰς 740,60 (644 + 15%). Οὕτω κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα, ἤτοι ἀπὸ 7.7.1951 μέχρι 1.5.1955 ἔδει νὰ λάβῃ ἐν συνόλῳ δραχμὰς 25981.

Ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἐνάγουσα κατὰ τὸν κρίσιμον ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον, ἤτοι ἀπὸ 7.7.1951 μέχρι 30.8.1952 καὶ ἀπὸ 1.3.1954 μέχρις 7.5.1955, εἰργάσθη ἐπὶ 100 ἐν συνόλῳ Κυριακάς, χωρὶς παραλλήλως νὰ ἀναπαύηται κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος. Διὰ τὴν νομίμως κατ' ἄρθρον 8 § 12 τοῦ Π. Δ. τῆς 8)14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» παρασχεθεῖσαν κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐργασίαν ἡ ἐνάγουσα ἔδει νὰ λάβῃ τὴν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας προβλεπομένην προσαύξησιν, ἥτις ἰσουμένη δι' ἑκάστην ἐξ αὐτῶν πρὸς 75% ἐπὶ τοῦ 1)25 τοῦ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἀναφερομένου νομίμου μηνιαίου μισθοῦ ἀνέρχεται ἐν συνόλῳ εἰς δραχμὰς 1691,10 (2Χ 10,50 + 43 Χ 13,50 + 6 Χ 17,50 + 30 Χ 18,95 + 19 Χ 21,90).

Κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀμέσως ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθέμενα ἡ ἐνάγουσα ἀπὸ 7.7.1951 μέχρι 30.8.1952 καὶ ἀπὸ 1.3.1954 μέχρις 7.5.1955 εἰργάσθη καὶ ἐπὶ 100 Κυριακάς, χωρὶς νὰ ἀναπαύηται κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἢ ἐξ συνεχεῖς ἐργασίμους ὥρας κατὰ δύο διαφόρους ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος. Καὶ ναὶ μὲν αὕτη ἐνίοτε τὴν Κυριακὴν καὶ Τετάρτην ἐξήρχετο τῆς κλινικῆς τοῦ ἐναγομένου μετὰ τὴν 10ωρον ἡμερησίαν ἐργασίαν της, πλὴν ὅμως ἡ ἀνάπαυσις ἐκείνη, μὴ λαβοῦσα χώραν εἰς δύο διαφόρους ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, δὲν πληροῖ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Π. Δ. τῆς 8)14 Μαρτίου 1930, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάπαυσις δέον νὰ παρέχηται εἰς ἐξ συνεχεῖς ἐργασίμους ὥρας κατὰ δύο διαφόρους ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, πέραν δὲ τούτου καὶ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἡ πρὸς ἀνάπαυσιν ἔξοδος τῆς ἐναγούσης κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας διήρκει ὀλιγώτερον καὶ οὐχὶ ἐπὶ ἐξ συνεχεῖς ἐργασίμους ὥρας, ὡς ἀξιοῖ ἡ προπαρατεθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Π. Δ. τῆς 8)14 Μαρτίου 1930. Ἐκ τῆς παρανόμου ταύτης ἐργασίας τῆς ἐναγούσης κατὰ τὰς 100 ἡμέρας τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεώς της ὁ ἐναγόμενος, ὡς ἐκ τῆς διαδικασίας ἐβεβαιώθη, ἄνευ νομίμου αἰτίας κατέστη πλουσιώτερος ἐκ τῆς περιουσίας τῆς ἐναγούσης κατὰ δραχμὰς 2.000, ποσὸν ὅπερ θὰ κατέβαλλεν οὗτος, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἀναφερομένου μισθοῦ, εἰς ἑτέραν καθαρίστριαν, ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν ὑπὸ τῆς ἐναγούσης παρασχεθεῖσαν ὡς ἄνω ἐργασίαν. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἔδει ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὸ σχετικὸν αὐτῆς κεφάλαιον νὰ γίνῃ δεκτὴ διὰ τὸ ἀνωτέρω ποσὸν τῶν δραχ. 2.000. Ὅθεν ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, ἀπορρίψας ταύτην ἐν ὅλῳ ὡς πρὸς τὸ αἴτημα τοῦτο, ἐσφαλμένως ἔκρινε κατὰ τὸν βάσιμον λόγον ἐφέσεως τῆς ἐναγούσης.

Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 20081)1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἰσχυούσης ἀπὸ τῆς 27.10.1953, τὸ ὡράριον ἐργασίας τοῦ ὑπηρετικοῦ καὶ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων καὶ κλινικῶν καθωρίσθη εἰς 10 κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ εἰς 8 κατὰ τὴν νύκτα. Πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς ἐν λόγῳ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως δὲν ὑφίστατο διάταξις θέτουσα χρονικὸν περιορισμὸν εἰς τὴν ἡμερησίαν ἐργασίαν τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τῶν κλινικῶν. Ἐξ ἄλλου, ὡς ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν πρόσληψιν τῆς ἐναγούσης ὡς καθαριστρίας εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ ἐναγομένου οὐδόλως συνεφωνήθη μεταξὺ αὐτοῦ, ὅπως ἡ ἐνάγουσα ἐργάζηται ἐπὶ 8ωρον ἡμερησίως καὶ ἡ πέραν τοῦ 8ώρου τυχὸν παρεχομένη ἐργασία θεωρῆται ὡς ὑπερωριακή. Τούτων οὕτως ἐχόντων καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν προκειμένῳ ἡ ἐνάγουσα, ὡς ἐκ τῆς διαδικασίας ἐβεβαιώθη, εἰργάσθη κατὰ τὸν κρίσιμον ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον, ἤτοι ἀπὸ 7.7.1951 μέχρι 31.5.1955, προσφέρουσα τὰς ὑπηρετικὰς ὑπηρεσίας της κατὰ τὰς ἡμέρας καὶ οὐχὶ κατὰ τὰς νύκτας ἐπὶ 10ωρον ἡμερησίως, οὐδόλως αὕτη ἐπραγματοποίησεν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, δι' ὃ ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγὴ ἔδει ὡς πρὸς τὸ αἴτημα τῶν ὑπερωριῶν νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος. Ὅθεν ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, δεχθεὶς ταύτην ὡς πρὸς τὸ αἴτημα τῶν ὑπερωριῶν διὰ δραχμὰς 5917,40, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι μεταξὺ τῶν διαδίκων συνεφωνήθη, ὅπως παρέχηται ὑπὸ τῆς ἐναγούσης μόνον 8ωρος ἐργασία ἡμερησίως, ἐσφαλμένως ἔκρινε κατὰ τοὺς βασίμους λόγους ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου.

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΕΚ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΫΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΟΥ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Γνωστοποίησις καὶ ἀπόδειξις χρόνου προϋπηρεσίας διὰ τὸ δικαίωμα τοῦ μισθοῦ

Καθορισμὸς ἀποδοχῶν νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 27725/1954 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. — Λῆψις ὑπ' ὄψιν καὶ τῆς παρ' ἄλλῳ ἐργοδότῃ προϋπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὸν ἀναλόγως αὐτῆς μισθόν, ὑπὸ τὴν αὐτονόητον ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι ἐγνωστοποιήθη εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ προϋπηρεσία καὶ προσεκομίσθησαν τὰ ἀποδεικνύοντα αὐτὴν πιστοποιητικά.

Ἐφαρμόζεται ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἡ ὑπ' ἀριθ. 27725/1954 ἀπόφασις «περὶ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἰδιωτικῶν κλινικῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Περιχώρων» (ΕΕΔ 13, 818). (Ταύτην ὑποκατέστησεν ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27725/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ ἀπὸ 8 Μαΐου 1954 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τοῦ αὐτοῦ προσωπικοῦ, ΕΕΔ 14, 173).

Ἐπαναλαμβάνεται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἡ σταθερῶς ἐν τῇ δικαστηριακῇ πράξει ἀκολουθουμένη ἄποψις ὅτι, προκειμένου περὶ ἀπολήψεως μισθοῦ, ἐξαρτωμένου ἐκ τοῦ χρόνου προϋπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ παρ' ἄλλῳ ἐργοδότῃ, ἀπαιτεῖται ἡ προηγουμένη εἰς τὸν ἐργοδότην γνωστοποίησις τῆς προϋπηρεσίας αὐτῆς καὶ ὑποβολὴ τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν (βλέπε σχετικῶς σημειώσεις μας καὶ παραπομπὰς εἰς νομολογίαν, ἐν ΕΕΔ 13, 1193, ΕΕΔ 14, 1052, ἔνθα καὶ ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9031/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Ράγκας*).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9678/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρομίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Ἀγγελετόπουλος, Γ. Σταυρόπουλος

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν. δ. 2510)1953 ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 27725)1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων» διὰ τὸν κατὰ ἔτη ὑπηρεσίας ὑπολογισμὸν τῶν ὑπὸ τῆς ὑπουργικῆς ταύτης ἀποφάσεως καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν τῶν πρακτικῶν νοσοκόμων ἰδιωτικῶν κλινικῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ παρ' ἑτέρῳ ἐργοδότῃ προϋπηρεσία εἰς ὁμοτίμως καθήκοντα, πλὴν ὅμως τοῦτο τελεῖ ὑπὸ τὴν αὐτονόητον προϋπόθεσιν, ἀναγνωριζομένην ἄλλωστε καὶ διὰ ρητῶν διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας (§ 2 τῶν προσθέτων ὅρων τῆς ἀπὸ 12.8.1936 γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, κυρωθείσης καὶ διὰ τοῦ ἀ. ν. 99)1936, ὡς καὶ τῆς ἀπὸ 19.8.1938 γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως τῶν ἐργατῶν ἐν γένει), ὅτι ἡ προϋπηρεσία αὕτη ἐγνωστοποιήθη εἰς τὸν νέον ἐργοδότην καὶ προσεκομίσθησαν τὰ ἀποδεικνύοντα αὐτὴν πιστοποιητικά, μὴ γεννωμένης ἄλλως ὑποχρεώσεως διὰ τὸν συνυπολογισμὸν πρὸς καθορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν καὶ τῆς παρ' ἄλλῳ ἐργοδότῃ προϋπηρεσίας. Ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦται μὲν ὅτι ἡ ἐνάγουσα καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος, προσληφθεῖσα τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1954 ὡς πρακτικὴ νοσοκόμος εἰς τὴν ἐνταῦθα κλινικὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου, εἶχε προϋπηρεσίαν εἰς τὰ αὐτὰ καθήκοντα καὶ εἰς ἄλλας κλινικάς, πλὴν ὅμως οὐδόλως βεβαιοῦται, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ ἀγωγῇ ἄλλωστε ἐκτίθεται, ὅτι ἐγνωστοποίησε ποτὲ μέχρι τῆς κατὰ τὴν 4.11.1956 λύσεως τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τὴν προϋπηρεσίαν της ταύτην εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, οὐδ' ὅτι προσεκόμισεν εἰς αὐτὸν τὰ ἐμφαίνοντα τὴν τοιαύτην προϋπηρεσίαν πιστοποιητικά. Κατόπιν τούτων δὲν τυγχάνει συνυπολογιστέα καὶ ἡ προϋπηρεσία αὕτη τῆς ἐφεσιβλήτου διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν αὐτῆς, οὕτω δὲ τὰ βάσει τῆς ρηθείσης συλλογικῆς συμβάσεως ὀφειλόμενα αὐτῇ κατώτατα ὅρια μισθῶν ἀνέρχονται: 1) Εἰς δραχμὰς 400 ἀπὸ τῆς προσλήψεώς της μέχρι τῆς 31.12.1955, 2) εἰς δραχμὰς 460 ἀπὸ 1.1.1955 (αὔξησις 15%, βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας) μέχρι τῆς 1.10.1955 καὶ εἰς δραχμὰς 506 ἀπὸ 1.10.1955, ὅτε συνεπλήρωσεν ὑπηρεσίαν ἑνὸς ἔτους, μέχρι τῆς 4.11.1955 (440 +15%) ποσὰ ἅτινα καὶ κατεβάλλοντο αὐτῇ. Ὅθεν ἐσφαλεν ὁ πρωτοβάθμιος Δικαστὴς ἀποφηνάμενος, διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅτι παρὰ τ' ἀνωτέρω ἐτύγχανε συνυπολογιστέα καὶ ἡ παρ' ἄλλῳ ἐργοδότῃ προϋπηρεσία τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ ἐπιδικάσασα αὐτῇ, κατὰ μερικὴν ἀποδοχὴν τῆς ἀγωγῆς, διαφορὰς ἀποδοχῶν προκυπτούσας διὰ τοιούτου συνυπολογισμοῦ.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Χρησιμοποίησις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου

Ἁρμοδιότης Συμβουλίων δι' ἐπίλυσιν πάσης ἀμφισβητήσεως περὶ τῆς ἰδιότητος καὶ εἰδικότητος, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐτοποθετήθησαν προστατευόμενα ὑπὸ τοῦ Α. Ν. 1836/1956 πρόσωπα.—Τοποθέτησις αὐτῶν ὡς ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν ἢ ὑπηρετῶν καὶ χρησιμοποίησις ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἀναλόγως τῶν σωματικῶν αὐτῶν ἱκανοτήτων, γραμματικῶν ἢ τεχνικῶν γνώσεων καὶ λοιπῶν προσόντων αὐτῶν κατὰ δικαίαν κρίσιν.—Ἁρμοδιότης δικαστηρίων ἐπὶ ἀμφισβητήσεων.—Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ.

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κλπ.» (βλέπε τοῦτον καὶ τὰς μετέπειτα διατάξεις ἐν ΕΕΔ 14, 1105 ἐπ.) ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστῶν εἰς ἐπιχειρήσεις κλπ. ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Συμβουλίων δὲν δύναται νὰ γίνῃ εἰς εἰδικὴν θέσιν, ἀλλὰ τὰ Συμβούλια τοποθετοῦν αὐτούς, ἀναλόγως τῶν προσόντων των, ὡς ὑπαλλήλους, ἐργατοτεχνίτας ἢ ὑπηρέτας, ἡ ἀνάθεσις δὲ περαιτέρω τῆς δεούσης ἐργασίας ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἐργοδότου, ἡ ὁποία ὅμως πρέπει νὰ εἶναι δικαία (βλέπε Α.Π. 256/1953, Α' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Σ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 611, πρὸς ἣν συνεφώνησε καὶ ἡ Α.Π. 654/1953 Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 13, 256, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2542/1956, εἰσηγητὴς *Σ. Ράγκος*, ΕΕΔ 15, 424).

Ἀντίκειται εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου ὁ εἰδικώτερος ὑπὸ τῶν Συμβουλίων καθορισμὸς τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνατεθησομένων εἰς τὸν τοποθετηθέντα εἰς μίαν τῶν κατηγοριῶν τοῦ νόμου (ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν) καθηκόντων, ὡς π.χ. ἡ τοποθέτησις τοῦ μισθωτοῦ ὡς ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου (Σ.Ε. 1240/1953, εἰσηγητὴς *Κ. Καραπάνος*, ΕΕΔ 13, 1208, βλέπε καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 13, 1208).

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς § 6 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 2657/1953 (ΕΕΔ 14, 1109), πᾶσα ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ἰδιότητος καὶ «εἰδικότητος», ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐτοποθετήθη ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ ἢ τῶν Τοπικῶν Συμβουλίων τὸ προστατευόμενον πρόσωπον, λύεται τῇ αἰτήσει τοῦ τοποθετηθέντος ἢ τῆς ἀντιστοίχως ἐνδιαφερομένης ἐπιχειρήσεως δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν τοποθέτησιν Συμβουλίου.

Καὶ ἡ μὲν ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεως περὶ τῆς ἰδιότητος, περὶ τῆς ὁποίας προέβλεπε τὸ ἀρχικὸν ἄρθρον 3 § 4 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1836/1951, εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν, ὡς ἠρμηνεύθη κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἁρμοδιότητα τῶν Συμβουλίων νὰ τοποθετῶσιν ὡς ὑπαλλήλους, ἐργατοτεχνίτας ἢ ὑπηρέτας, ἡ διὰ τῆς § 6 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 2657/1953 ὅμως προστεθεῖσα ἁρμοδιότης τῶν Συμβουλίων δι' ἐπίλυσιν ἀμφισβητήσεως καὶ περὶ τῆς «εἰδικότητος» τῶν τοποθετηθέντων (ἡ ἐπὶ τούτου εἰσηγητικὴ ἔκθεσις, ΕΕΔ 12, 1223, ἀναγράφει, ὅτι ἐπιφέρονται λεπτομερειακαὶ διορθώσεις εἰς τὸν ἀρχικὸν νόμον) γεννᾷ εὐλόγως τὴν ἀπορίαν μὴ εἰς τὸ Συμβούλιον ἀνετέθη καὶ ὁ καθορισμὸς τῆς εἰδικότητος τῶν τοποθετηθέντων, ἀφοῦ δὲν ἐννοεῖται ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεως περὶ τῆς εἰδικότητος, ὑφ' ἣν ἐτοποθετήθη ὁ μισθωτός.

Ἡ διάταξις ὅμως τοῦ ἄρθρ. 3 § 5 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 εἶναι σαφής: Παρέχεται εἰς τὸν ἐργοδότην τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν τοποθετηθέντα ἀναλόγως τῶν σωματικῶν αὐτοῦ ἱκανοτήτων, γραμματικῶν ἢ τεχνικῶν γνώσεων καὶ λοιπῶν προσόντων αὐτοῦ, δὲν εἶναι δὲ λογικὸν νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο δὲν ὑφίσταται ἤδη δυνάμει τῆς ἄνω διατάξεως, ἐπιφερούσης «λεπτομερειακὰς (μόνον) διορθώσεις».

Ἄρνησις τοῦ ἐργοδότου νὰ τοποθετήσῃ τὸν μισθωτὸν κατὰ δικαίαν κρίσιν σημαίνει ἄρνησιν προσλήψεως καὶ ἑπομένως παράβασιν τοῦ νόμου, κατ' ἄρθρ. 9 αὐτοῦ (ἀ.ν. 1836/1951), ἐξ οὗ ἀκολουθεῖ ἡ ὑποχρέωσις εἰς καταβολὴν μισθοῦ.

Οὕτω ἀποφαίνεται καὶ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9839/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Κρέτσης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Χάγιος, Κ. Παντελόπουλος

Ὁριζομένου διὰ τοῦ ἄρθρ. 3 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς ἡ διάταξις αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 6 τοῦ ν. δ. 2657/1953, ὅτι πᾶσα ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ἰδιότητος καὶ τῆς εἰδικότητος ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐτοποθετήθη ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ ἢ τῶν Τοπικῶν Συμβουλίων τὸ προστατευόμενον πρόσωπον λύεται τῇ αἰτήσει τοῦ τοποθετηθέντος ἢ τῆς ἀντιστοίχως ἐνδιαφερομένης ἐπιχειρήσεως δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν τοποθέτησιν Συμβουλίου, σαφῶς συνάγεται ὅτι ἡ τοιαύτη διένεξις, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἐπιλύεται ὑπὸ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν τοποθέτησιν Συμβουλίου (Α. Π. 256/1953, ΕΕΔ 12, 611, Α. Π. 654/1953, ΕΕΔ 13, 56). Περαιτέρω, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, οἱ ὑπὸ τῶν οἰκείων συμβουλίων τοποθετούμενοι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς

§ 1 αὐτοῦ νεοπολεμισταί, οἱ κεκτημένοι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπόμενα προσόντα, τοποθετοῦνται εἰς μίαν τῶν ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένων ἰδιοτήτων, ἤτοι ὡς ὑπάλληλοι, ἐργατοτεχνῖται ἢ ὑπηρέται, κατὰ δὲ τὴν § 6 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου οἱ οὕτω τοποθετούμενοι χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἀναλόγως τῶν σωματικῶν αὐτῶν ἱκανοτήτων, γραμματικῶν ἢ τεχνικῶν γνώσεων καὶ λοιπῶν προσόντων αὐτῶν.

Ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως σαφῶς συνάγεται, ὅτι ναὶ μὲν εἰς τὸν ἐργοδότην ἐναπόκειται ἡ κρίσις περὶ τῆς ἀνατεθησομένης εἰς τὸν τοποθετηθέντα ὑπηρεσίας ἐν τῇ ἐπιχειρήσει, ἐν ὄψει τῶν ὡς ἄνω προσόντων καὶ ἰδιοτήτων αὐτοῦ, πλὴν ἡ κρίσις αὕτη δέον νὰ εἶναι δικαία καὶ εὔλογος (Α. Π 256|1953, ΕΕΔ 11, 611), δυναμένων καὶ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ὅπως παρεμπιπτόντως κρίνωσι περὶ τούτου, κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 371 τοῦ Α. Κ., ἐφ' ὅσον ταύτα ἀρμοδίως κατ' ἄρθρον 1 Πολ. Δικ. ἐπιλαμβάνονται διαφορᾶς καθυποβληθείσης ὑπὸ τὴν κρίσιν των πρὸς προστασίαν προσβληθέντος ἰδιωτικοῦ δικαιώματος, καίτοι ἡ ἀρμοδιότης πρὸς ἐπίλυσιν τῆς ἀμφισβητήσεως ἀνετέθη εἰς τὰ ἐνεργήσαντα τὴν τοποθέτησιν Συμβούλια. Συνεπῶς ὀρθῶς, εἰ καὶ αἰτιῶ, ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασις τῆς ἐκκαλούσης, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀρμόδιον πρὸς ἐπίλυσιν τῆς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀνοφυείσης διενέξεως ὡς πρὸς τὴν εἰδικότητα, ὑφ' ἣν ἔδει οὗτος νὰ ἐργάζηται, τυγχάνει τὸ Κ. Σ.Π.Α., εἰς ὃ δι' αἰτήσεώς της προσέφυγε, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἐφέσεως δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

Ἐδεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος, τυγχάνων προστατευόμενος τοῦ ἀ. ν. 1836|1951, ἐτοποθετήθη, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 § 1 αὐτοῦ καὶ δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ κατ' ἄρθρον 2 ἀρμοδίου Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ, ληφθείσης κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 21.3.1955, εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐκκαλούσης ὡς ἐργατοτεχνίτης, ἐνεφανίσθη δὲ εἰς τοὺς νομίμους αὐτῆς ἐκπροσώπους τὴν 21.3.1955, ἤτοι ἐμπροθέσμως, καὶ ἔθεσε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν διάθεσίν της. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ νομίμως ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου ὑπ' ἀριθ. 4766) 1955 πιστοποιητικοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς, ὁ ἐφεσίβλητος εἰργάσθη παρ' αὐτῷ ὡς τορνευτὴς ἀπὸ 22.5.1950 μέχρι 30.4.1953, εἰργάσθη δὲ ἐπίσης ὡς τορνευτὴς καὶ παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ ἀπὸ 20.11.1954, ὅτε ἐτοποθετήθη παρ' αὐτῇ τὸ πρῶτον, δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Κ.Σ.Π.Α., ληφθείσης κατὰ συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 19.11.1954 μέχρι τῆς ἀνακλήσεως τῆς τοποθετήσεώς του ταύτης, λαβούσης χώραν τὴν 31.1.1955. Τὴν προυπηρεσίαν του ταύτην ὁ ἐφεσίβλητος ἐγνωστοποίησε πρὸς τοὺς νομίμους τῆς ἐκκαλούσης ἐκπροσώπους ἅμα τῇ ἐμφανίσει του πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, πλὴν ὅμως, ἀντὶ ἡ ἐκκαλοῦσα διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων της νὰ ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίαν ἀνάλογον πρὸς τὰ προσόντα του ταῦτα, ἤτοι τεχνίτου τορνευτοῦ εἰς τὸ τμῆμα τοῦ ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων της λειτουργοῦντος μηχανουργείου, τῷ ἀνέθηκεν ὑπηρεσίας ἀνειδικεύτου ἐργάτου εἰς τὰς ἀποθήκας της, φορτοεκφορτωτοῦ καὶ ἀχθοφορικάς, ἃς ὅμως ὁ ἐφεσίβλητος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ λόγῳ τῶν τραυμάτων του καὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τῆς ὑγείας του καὶ εὐλόγως διεμαρτύρετο συνεχῶς διὰ τὴν τοιαύτην οὐχὶ κατὰ δικαίαν κρίσιν ἐνέργειαν τῶν νομίμων ἐκπροσώπων τῆς ἐκκαλούσης, σαφῶς ἀντιτιθεμένην εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 5 τοῦ ἀ. ν. 1836|1951, τυχὸν δὲ ἀνεπάρκεια τούτου ὡς τεχνίτου τορνευτοῦ, οἵαν προβάλλει ἡ ἐκκαλοῦσα, παρεῖχεν αὐτῇ τὸ δικαίωμα, ὅπως ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Συμβουλίου τὴν ἀντικατάστασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀ. ν. 1836|1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 2657|1953, ἢ καὶ τὴν ἀπόλυσίν του ἔτι κατὰ τὴν § 3 ἐδ. β' τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ. ν. 1836|1951. Αἱ τοιαῦται εὔλογοι διαμαρτυρίαι τοῦ ἐφεσιβλήτου συνεχίσθησαν μέχρι τῆς 7.8.1955, ὅτε ἡ ἐκκαλοῦσα, ἐνεργοῦσα διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων της, ἀφῆρεσε τὸ δελτίον ἐργασίας αὐτοῦ (κάρταν), ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέρχηται εἰς τοὺς χώρους τῆς ἐργασίας καὶ ἔπαυσεν ἐκτοτε νὰ ἀποδέχηται τὰς ὑπηρεσίας του, καταστᾶσα οὕτως ὑπερήμερος καὶ ὑπέχουσα τὰς συνεπείας τοῦ ἄρθρου 9 § 8 τοῦ ἀν. νόμου 1836|1951, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. δ. 2657|1953, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 7 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836|1951, ὡς ἐτροποποιήθη, τῆς καταβολῆς δηλονότι τῶν ἀποδοχῶν του, ἀφ' ἧς ἔπαυσε νὰ δέχηται τὰς ὑπηρεσίας του καὶ ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος οὗτος ἐμπίπτει εἰς τὸν χρόνον διαρκείας τῆς προστασίας του, κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1836|1951, ὡς ἐτροποποιήθη, τῶν ἐναντίων ἰσχυρισμῶν τῆς ἐκκαλούσης ἀπορριπτομένων ὡς μὴ νομίμων.

Ἐξ ἄλλου δὲν συνιστῶσι κατάχρησιν δικαιώματος τὰ ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐπικαλούμενα περιστατικά, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἐφεσίβλητος διὰ τὴν ἀξίωσίν του πρὸς καταβολὴν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας ἔδει πρωτίστως νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ τοποθετῆσαν αὐτὸν Συμβούλιον, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 4 τοῦ ἀ. ν. 1836|1951, ὡς ἐτροποποιήθη, πρὸς ἐπίλυσιν τῆς ἀμφισβητήσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν εἰδικότητα, ὑφ' ἣν ἔδει νὰ ἐργάζηται. Συνεπῶς οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος, τρίτος καὶ τέταρτος λόγοι ἐφέσεως δέον νὰ ἀπορριφθῶσιν ὡς ἀβάσιμοι.

ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΣ

ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΣ ΑΛΛΑΧΟΥ ΚΕΡΔΗΘΕΝΤΩΝ ΕΠΙ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Αοριστία ενστάσεως εργοδότου και επιβολή όρκου πρός απόδειξιν

Επαγωγή, κατ' άρθρ. 351 Πολιτ. Δικονομίας, όρκου πρός απόδειξιν της αληθείας ή αναληθείας πραγματικών γεγονότων, εφ' όσον όμως τα γεγονότα ταύτα εκτίθενται συγκεκριμένως και σαφώς.—Απαράδεκτος επαγωγή όρκου περί αλυσιτελούς ισχυρισμού.—Ένστασις εργοδότου, εν υπερημερία αυτού, περί εκπτώσεως, κατ' άρθρ. 656 Α.Κ., εκ του μισθού κερδηθέντων άλλαχού.—Αοριστία ενστάσεως.—Απαράδεκτον επαγωγής όρκου πρός απόδειξιν.—Μη επιβολή κατά την εργατικήν διαδικασίαν όρκου είς τον μη αυτοπροσώπως παριστάμενον διάδικον.

Κατά το άρθρον 656 του Α.Κ., εάν ο μισθωτής (εργοδότης) κατέστη υπερήμερος περί την αποδοχήν της εργασίας ή αν ένεκα λόγων αφορώντων αυτόν και μη οφειλομένων είς ανωτέραν βίαν είναι αδύνατος ή αποδοχή της εργασίας, ο εκμισθωτής (μισθωτος) δικαιούται να απαιτήση τον μισθόν, μη υποχρεούμενος είς παροχήν εργασίας εν άλλω χρόνω. Δικαιούται όμως ο μισθωτής (εργοδότης) να εκπέση εκ του μισθού πάν ό,τι ο μισθωτός ωφελήθη εκ της ματαιώσεως της εργασίας ή της αλλαχού παροχής αυτής.

Η αρχή αύτη (της εκπτώσεως των αλλαχού κερδηθέντων) ίσχυε και κατά προηγούμενον του Α.Κ. δίκαιον (βλέπε *Αλ. Λιτζερόπουλον*, Η καταγγελία της συμβάσεως εργασίας κατά το ν.δ. 424/1941, σ. 58, *Ι. Κοποδίστριαν*, Ερμ. Εργ. Δικ. §§ 344, 395, Α Π. 117/1947, εισηγητής *Α. Χαμάριος*, ΕΕΔ 6, 329).

Ο συμψηφισμός των άλλαχού κερδηθέντων χωρεί κατ' ένστασιν του εργοδότου, ο άποίος οφείλει να άποδείξη κατ' άρθρ. 248 Πολ. Δικ. (*Αλ. Λιτζερόπουλος*, ΕρμΑΚ υπ' άρθρ. 298, αριθ. 60, Α.Π. 499/1936, Θέμ. ΜΗ' 415).

Ισχυρισμός όμως του εργοδότου, καθ' ον «ο μισθωτός προσέφερε τας υπηρεσίας αύτου κατά τον χρόνον της απομακρύνσεώς του είς άλλον εργοδότην και απήλαυσεν εντεύθεν αμοιβήν ίσην προς τας διεκδικουμένας αποδοχάς του» είναι απορριπτέος ως άόριστος και ανεπίδεκτος δικαστικής εκτιμήσεως, διότι δεν προσδιορίζεται κυρίως ο εργοδότης, είς ον εγένετο η προσφορά των υπηρεσιών (Α.Π. 305/1953, Τμ. Β', εισηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 12, 726, πρβλ. και την Α.Π. 695/1954, Τμ. Β', εισηγητής *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 13, 1288, θεωρήσασαν νόμιμον σχετικήν ένστασιν συμψηφισμού, εφ' όσον κατωνομάζοντο οι εργοδόται, είς ους προσέφερεν ο μισθωτός τας υπηρεσίας του, πρβλ. και Πρωτοδικείου Αθηνών 5433/1955, εισηγητής *Ι. Παπαδόπουλος*, ΕΕΔ 14, 646).

Ούτω αποφαίνεται και η κατωτέρω δημοσιευομένη απόφασις του Πρωτοδικείου Αθηνών, ως εφετείου.

Σημειωτέον ότι κατά την εκ του γράμματος και πνεύματος της διατάξεως του άρθρ. 656 Α.Κ. συναγομένην σαφή έννοιαν η εν υπερημερία του εργοδότου απαίτησις του μισθωτού εκλείπει ή μειούται αναλόγως, όταν ο μισθωτός, έχων, ως εκ της μη προσφοράς των υποχρεωτικών υπηρεσιών του, ελεύθερον χρόνον, εκαρπώθη ένεκεν τούτου κέρδος, διαθέσας την εργασίαν του κατά τον χρόνον τούτον αλλαχού, και ούτω δεν επήλθεν αυτώ ή εκ της μη απολήψεως του μισθού περιουσιακή στέρησις, ούδε η εντεύθεν βλάβη εν όλω ή εν μέρει, ουχί επομένως και όταν ούτος, εκτός του χρόνου, ον διέθετε διά την προσφοράν των υπηρεσιών του είς τον υπερήμερον καταστάντα εργοδότην, είχε και άλλον ελεύθερον χρόνον, καθ' ον ήδύνατο να διαθέτη την εργασίαν του αλλαχού (Α.Π. 665/1953, εισηγητής *Μ. Παυλίδης*, ΕΕΔ 13, 176, Πρωτοδικείου Αθηνών 11054/1955, εισηγητής *Γ. Λαμπρόπουλος*, ΕΕΔ, 14, 1142, *Κ. Καυκά*, Ένοχ. Δίκ., Είδ., β' έκδ., σελ. 480).

Αμφισβητείται αν εκπίπτωνται και όσα ο μισθωτος, δολίως φερόμενος, απέφυγε κατά τον αυτόν χρόνον να κερδίση (καταφατικώς *Μεχαηλίδης - Νουάρος*, εν ΕρμΑΚ, άρθρ. 381, *Ι. Κοποδίστριας*, ΕΕΔ 15, 1 επ., Πρωτοδικείου Αθηνών 1854/1954, εισηγητής *Σ. Διαμαντόπος*, ΕΕΔ 13, 1092, αρνητικώς *Κ. Καυκάς*, Ένοχ. Δίκαιον, Ειδικόν, β' έκδοσις, σελ. 481, *Κ. Δημάκης*, ΕΕΔ, 13, 508, Πρωτοδικών Πατρών 351/1955, Πρωτοδίκης *Β. Κονιδάρης*, ΕΕΔ, 15, 145).

Πρωτοδικείου Αθηνών 6888/1956

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Γ. Κροκίδας*

Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Σ. Δημούρης*

Δικηγόροι οι κ.κ. Π. Κορκόβελος, Α. Ιωαννίδης

Κατά την έννοιαν του άρθρου 351 Πολιτ. Δικονομίας όρκος δύναται να επαχθή πρός απόδειξιν της αληθείας ή αναληθείας πραγματικών γεγονότων, εφ' όσον όμως τα γεγονότα ταύτα εκτίθενται συγκεκριμένως και σαφώς, ούτως ώστε ο πρός ον η επαγωγή να δύναται να σχηματίση ακριβή και σαφή αντίληψιν αυτών, ίνα κρίνη, εάν δύναται να βεβαιώση ή όχι δι' όρκου την αλήθειαν αυτών (*Γ. Ράμμος*, Ο όρκος ως μέσον αποδείξεως κατά την Πολ. Δικονομίαν, § 9 Α στ', σελ. 44). Εξ έτέρου είναι απαράδεκτος ή επαγωγή όρκου περί αλυσιτελούς ισχυρισμού (*Γ. Ράμμος*, ένθ' ανωτ. § 9 στ', σελ. 50). Εν προκειμένω ο εκκαλών, εξαιτούμενος όπως, συμφώνως τω άρθρω 556 εδ. 6' Αστικού Κώδικος, εκτεσθή εκ των επιδίκων αξιώσεων του εφεσιβλήτου πάν ό,τι ωφελήθη αυτος κατά τον «ρίσιμον χρόνον εκ της αλλαχού παροχής της εργασίας

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΠΟΔΟΧΗ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΔΙ' ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΦΕΣΕΩΣ

Έννοια άρθρων 749 § 2 και 750 της Πολιτικής Δικονομίας

Απαράδεκτον, κατ' άρθρον 749 § 2 Πολιτ. Δικονομίας, έφέσεως επί τελεσιδίκων αποφάσεων. — Τελεσιδικία και έξ αποδοχής αποφάσεως, χωρίς να απαιτήται η αποδοχή να είναι ρητή, αλλά δύναται να είναι σιωπηρά, προκύπτουσα έξ αναμφισβητήτων πράξεων. — Εκτέλεσις αποφάσεως υπό νικήσαντος διαδίκου διά κοινοποιήσεως επιταγής προς πληρωμήν. — Συναγωγή παραιτήσεως από ασκήσεως έφέσεως, χωρίς να έχη ισχύν η διά της επιταγής γενομένη δήλωσις περί επιφυλάξεως παντός δικαιώματος.

Έχει νομολογηθή (Πρωτοδικείου Αθηνών 7851/1952, εισηγητής *Ε. Μαλλιάρας*, ΕΕΔ 11, 1031), ότι η ανεπιφύλακτος εισπραξις του επιδικασθέντος διά της αποφάσεως ποσού εμφαίνει αποδοχήν ταύτης, αποκλείουσαν την άσκησιν ένδίκου μέσου (βλέπε και τας εν τη αποφάσει αύτη παραπομπάς), (πρβλ. και Προέδρου Πρωτ. Αθηνών 1346/1953, προεδρεύων *Ι. Αγαλλόπουλος*, ΕΕΔ 12, 379), δεν χωρεί όμως το αυτό, όταν ο ενάγων εισέπραξε το επιδικασθέν ποσόν μετ' επιφυλάξεως των δικαιωμάτων του, ότε δεν δύναται να συναχθή και δη ευκρινώς αποδοχή της αποφάσεως.

Σημειωτέον ότι η περί αποδοχής της αποφάσεως κρίσις του δικαστηρίου της ουσίας, ως αναγομένη εις πράγματα και μη προσβάλλουσα κανόνα τινά του δικαίου, διαφεύγει τον έλεγχον του Αρείου Πάγου (Α.Π. 482/1951, εισηγητής *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 11, 43).

Εξ άλλου όμως έχει επίσης νομολογηθή (Α.Π. 546/1950, εισηγητής *Α. Κωτούλας*, ΕΕΔ 10, 85), ότι η αποδοχή, διά να έχη κύρος, δέον να εγένετο αυθορμήτως και να εξεφράσθη καθαρώς και ευκρινώς παρά του διαδίκου, είτε ρητώς, είτε σιωπηρώς, διά πράξεων αναμφισβητήτων, εκ των οποίων εξάγεται αναγκαίως ο περί αποδοχής σκοπός.

Τοιαύτη της αποφάσεως αποδοχή—συνεχίζει η απόφασις—συνάγεται, όταν αβιάστως ο διάδικος συμμορφούται προς τα εν αυτή διατασσόμενα, ειδικώς δε όταν ο νικήσας διάδικος επιδιώξη την εκτέλεσιν αυτής διά καταθέσεως επιταγής προς πληρωμήν και αποδοχής του επιδικασθέντος αυτώ ποσού, προσφερομένου υπό του αντιδίκου του. Η τυχόν δε διά της επιταγής γενομένη δήλωσις του είναι άνευ ισχύος, εφ' όσον αντιφάσκει εις την ουσιώδη έννοιαν αυτής.

Προς την γνώμην ταύτην συντάσσεται και η κατωτέρω δημοσιευομένη απόφασις του Πρωτοδικείου Αθηνών, ως εφετείου.

Πρωτοδικείου Αθηνών 6525/1956

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Γ. Κρεκίδης*
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Γ. Δαμπρόπουλος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Έγγλέζος, Α. Βιτσέντζος

Κατά το άρθρον 749 § 2 Πολ. Δικονομίας η έφεσις δεν συγχωρείται, τουτέστιν είναι απαράδεκτος, επί τελεσιδίκων αποφάσεων, κατά δε το άρθρον 750 της αυτής Δικονομίας η τελεσιδικία δύναται, εκτός των άλλων, να προκύπτη και εξ αποδοχής της αποφάσεως. Ετέρωθεν η αποδοχή της αποφάσεως, ως και πάσης άλλης διαδικαστικής πράξεως, δεν απαιτείται να είναι ρητή (εκτός εάν πρόκειται εξ αυτής να συναχθή παραίτησις από ασκηθέντος ήδη ενδίκου μέσου), αλλά δύναται να είναι και σιωπηρά, προκύπτουσα εξ αναμφισβητήτων πράξεων, εκ των οποίων συνάγεται αναγκαίως, κατά την κρίσιν του δικαστού της ουσίας, ο περί αποδοχής σκοπός του διαδίκου. Τοιαύτη της αποφάσεως αποδοχή συνάγεται, όταν αβιάστως ο διάδικος συμμορφούται προς τα εν αυτή διατασσόμενα, ειδικώς δε όταν ο νικητής διάδικος επιδιώξη την εκτέλεσιν αυτής διά κοινοποιήσεως επιταγής προς πληρωμήν και αποδοχής του επιδικασθέντος αυτώ ποσού, προσφερομένου υπό του αντιδίκου του. Η τυχόν δε διά της επιταγής γενομένη δήλωσις του περί επιφυλάξεως παντός δικαιώματος είναι άνευ ισχύος, εφ' όσον αντιφάσκει εις την ουσιώδη έννοιαν αυτής (βλέπ. Α. Π. 281/1952, Θέμ. ΞΓ' 489, Α. Π. 546/1950, ΕΕΔ 10, 85, Θέμ. ΞΑ' 1022, Αρχ. Νομολ. έτος 2ον, σελ. 12). Εν προκειμέ-

---

του, έπαγει όρκον τω εφεσιβλήτω περί του γεγονότος τούτου εντελώς αόριστος, χωρίς δηλονότι να καθορίζη παντάπασιν είς ποίας συγκεκριμένως επιχειρήσεις είργάσθη ο εκκαλών και τίνα χρηματικά ποσά δέον να εκπεσθώσιν ως αποκερδηθέντα εκ της εργασίας του ταύτης. Την μη προβολήν των στοιχείων ταύτων δικαιολογεί ο εφεσίβλητος με τον ισχυρισμόν ότι δεν δύναται να προσδιορίση επακριβώς τους τόπους εργασίας του εφεσιβλήτου και τους εργοδότας του, διότι τούτο είναι εφύσει αδύνατον. Η τοιαύτη όμως επαγωγή όρκου κρίνεται ως απαράδεκτος, διότι οι προβαλλόμενοι σχετικοί προς τον επαγόμενον όρκον ισχυρισμοί του εκκαλούντος είναι τα μεν αόριστοι, τα δε αλυσιτελείς, δεδομένου ότι, εφ' όσον δεν προτείνεται ποία ποσά απεκέρδισεν ο εκκαλών εκ της αλλαχού παροχής της εργασίας του, και αν ακόμη ήθελεν επιβληθή ο επαγόμενος όρκος, εν τη δόσει τούτου υπό του εφεσιβλήτου ουδέν θα ηδύνατο να εκπεσθή εκ των επιδικαζομένων αυτώ χρηματικών ποσών. Άλλως τε, εφ' όσον δεν παρίσταται εν προκειμένω αυτοπροσώπως ο εκκαλών, το δικαστήριον κρίνει ότι δεν συντρέχει περίπτωσις επιβολής του υπό ταύτου επαγομένου ως άνω όρκου (άρθρ. 12 εδ. τελευταίον του κωδ. νόμου ΓΩΟΔ').

ΑΡΜΟΔΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΠΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΔΙ' ΕΚΔΙΚΑΣΙΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έφαρμογή, κατ' άρθρ. 20 Ν. Γ'ΘΟΔ', των κοινών δικονομικών διατάξεων

Έκδίκασις, κατ' άρθρ. 1 Ν. Γ'ΘΟΔ', ώς ισχύει, πάσης ιδιωτικής άξιώσεως μισθωτού, εκ σχέσεως έργασίας, υπό Πρωτοδίκου του τόπου της κατοικίας του εναγομένου ή εν τω όποίω παρεσχέθησαν αι υπηρεσίαι, ή και του τόπου, εν τω όποίω συνήφθη ή σύμβασις έργασίας, κατ' έφαρμογήν των κοινών δικονομικών διατάξεων.

Πρωτοδικείου Άθηνών 7716/1956

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Γ. Κρονίδας*

Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*

Δικηγόροι οι κ.κ. Γ. Γρηγοράκης, Δ. Παυλίδης

Κατά το άρθρον 1 του Ν. Γ'ΘΟΔ', ώς ισχύει σήμερον, πάσα ιδιωτική άξίωσις μισθωτού ή εν περιπτώσει θανάτου αυτού των κατά νόμον δικαιουμένων προσώπων κατά του έργοδότου ή του διαδόχου αυτού, πηγάζουσα εκ σχέσεως έργασίας, δικάζεται κατά τας διατάξεις του παρόντος νόμου, ανεξαρτήτως ποσού, υπό Πρωτοδίκου, ορίζομένου υπό του Προέδρου του Πρωτοδικείου, εν τη περιφερεία του οποίου κείται ή κατοικία του εναγομένου ή εν ή παρεσχέθησαν ή έδει να παρασχεθούν αι υπηρεσίαι του μισθωτού. Εκ της διατάξεως ταύτης σαφώς προκύπτει, ότι ή κατά τόπον αρμοδιότης διά τας εκ της συμβάσεως έργασίας απορρεούσας αξιώσεις καθορίζεται εκ του τόπου κατοικίας του εναγομένου και του τοιούτου της παροχής των υπηρεσιών, έπισης δε και εκ του τόπου του ορίζομένου υπό συντρεχούσης τινός δωσιδικίας, άφου κατ' άρθρ. 20 του προαναφερθέντος νόμου εφαρμόζονται και εν τη διαδικασία ταύτη αι κοιναί δικονομικαί διατάξεις, εφ' όσον δεν προσκρούουσιν εις την όλην οικονομίαν και το πνεύμα της υπό του νόμου τούτου καθιερουμένης ειδικής διαδικασίας.

Εβεβαιώθη ότι ή κατοικία του εναγομένου εύρίσκετο κατά τον χρόνον εγέρσεως της αγωγής εν Άθήναις, ένθα ωσαύτως συνήφθη ή ένδικος σύμβασις έργασίας, δυνάμει της οποίας ο ένάγων (εφεσίβλητος) είργάσθη εις την εν Άγίω Ίωάννη Ρέντη επιχείρησιν του εναγομένου (εκκαλούντος) από 16.10.1954 μέχρις 23.11.1955.

Επομένως, συνεπώς ταις προπαρατεθείσαις διατάξεσιν, ορθώς ήγέρθη ή εφ' ής εξεδόθη ή εκκαλουμένη απόφασις άγωγή ενώπιον του Πρωτοδίκου Άθηνών, όντος κατά τόπον αρμοδίου, λόγω της εν Άθήναις κατοικίας του εναγομένου και της συντρεχούσης δωσιδικίας του συναλλάγματος (άρθρ. 22 § 7 Πολ. Δικ.), ήτις θεμελιούται εκ της εν Άθήναις καταρτίσεως της συμβάσεως μεταξύ των διαδίκων (*).

(*) *Σημ. ΕΕΔ:* Ούτω και λοιπή νομολογία εν ΕΕΔ 11, 148, ΕΕΔ 13, 775, πρβλ. και *Ι. Δεκοστολοπούλου*, Ο Πρόεδρος Πρωτοδικών, έκδ. 3η, σ. 210, διά τας εκ του ν. 3514 περί ατρακτομένων μισθωτών διαφοράς.

νω εκ των προσαγομένων και επικαλουμένων υπό του εφεσιβλήτου εγγράφων προκύπτει, 1) ότι ο εκκαλών την 27.1.1956 εκοινοποίησεν εις εκείνον (εφεσίβλητον) κεκυρωμένον αντίγραφον εξ απογράφου εκτελεστού της εκκαλουμένης υπ' αριθ. 151)1956 αποφάσεως του κατά την διαδικασίαν του ν. Γ'ΘΟΔ δικάσαντος Πρωτοδίκου Άθηνών μετά της παρά πόδας αυτού από 26.1.1956 επιταγής του προς πληρωμήν εις αυτόν του διά της αποφάσεως επιδικασθέντος κεφαλαίου εκ δραχ. 450 μετά των τόκων του ποσού τούτου εκ δραχμών 18 (δι' άτινα ποσά ή ανωτέρω απόφασις εκηρύχθη προσωρινώς εκτελεστή), της επιδικασθείσης έπίσης δικαστικής δαπάνης εκ δραχ. 250 και των εξόδων απογράφου, αντιγράφου τούτου, συντάξεως παραγγελίας προς επίδοσιν, επιδόσεως της επιταγής και συντάξεως της ιδίας επιταγής εκ δραχμών 358, ήτοι εν συνόλω ποσού δραχμών 1076 και 2) ότι ο εκκαλών την 30.1.1956 εισέπραξε, διά του πληρεξουσίου δικηγόρου του, το ανωτέρω ποσόν διά τας εκτεθείσας αίτίας (βλ. συνημμένην εξοφλητικήν απόδειξιν), καταθέσας δραδύτερον την υπό κρίσιν έφεσιν. Εκ των ανωτέρω πράξεων του εκκαλούντος, μη αμφισβητουμένων άλλως τε υπ' αυτού, συνάγεται αναγκαίως, κατά την κρίσιν του δικαστηρίου, αποδοχή υπό του εκκαλούντος ταύτης της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήτις ούτω διά της τοιαύτης αποδοχής κατέστη έκτοτε τελεσίδικος. Η δε εν τη επιταγή προς πληρωμήν και τη χορηγηθείση εξοφλητική αποδείξει περιεχομένη δήλωσις του εκκαλούντος περί επιφυλάξεως παντός δικαιώματος του αντιφάσκει καταδήλως προς την ενεργηθείσαν πράξιν της επιταγής και την επακολουθήσασαν είσπραξιν του επιδικασθέντος ποσού και της δικαστικής δαπάνης και ουδεμίαν έχει έννομον ισχύν, ως αντικειμένη προς την ουσιώδη έννοιαν των ανωτέρω πράξεων του. Κατ' ακολουθίαν τούτων, δέον όπως, δεκτής γενομένης της σχετικής ένστάσεως του εφεσιβλήτου, απορριφθή ως απαράδεκτος ή υπό κρίσιν έφεσις.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

1. Αποδοχαί μυλεργατών κατά σχετικήν συλλογικήν σύμβασιν έργασίας

Καθορισμός αποδοχών μυλεργατών διά της από 20.1.1948 συλλογικής συμβάσεως έργασίας κατά κατηγορίας. Υπαγωγή εις τρείς πρώτας κατηγορίας του ειδικευμένου τεχνικού προσωπικού, εν αντιθέσει προς το λοιπόν μή τεχνικόν βοηθητικόν και υπηρετικόν προσωπικόν, υπαχθέν εις την τετάρτην κατηγορίαν. - Αμοιβή ραπτρίας σάκκων. - Επαναφορά των πραγμάτων εις την πρό της εκτελέσεως της εξαφανισθείσης υπό του Εφετείου αποφάσεως κατάστασιν κατ' άρθρον 766α Πολ. Δικ.—Καταβολή εις δικηγόρον, μή προκύπτοντας ότι είχεν ούτος ειδικήν, κατ' άρθρον 97 της Πολ. Δικ., εντολήν προς παραλαβήν χρημάτων.

Αρείου Πάγου 444/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. ***Β. Κυριακόπουλος***

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. ***Δ. Οικονομόπουλος***

Δικηγόροι οι κ.κ. Φ. Αγγελής, Χ. Μυριάνθης

Η υπόθεσις εισάγεται προς συζήτησιν ενώπιον του Τμήματος τούτου, μετά την υπ' αριθ. 274) 1955 απόφασιν του Α' Τμήματος του Δικαστηρίου τούτου, δι' ής ανηρέθη η υπ' αριθ. 35)1955 απόφασις του Πρωτοδικείου Κερκύρας και παρεπέμφθη η υπόθεσις ενώπιον του Τμήματος τούτου, διά την κατάλληλον του νόμου εφαρμογήν.

Και το Τμήμα τούτο, αναφερόμενον εις τας αιτιολογίας της αναιρετικής αποφάσεως, συμφώνον έχει την γνώμην ως προς το δι' αυτής λυθέν νομικόν ζήτημα, ότι εκ της από 20.1.1948 συλλογικής συμβάσεως έργασίας μυλεργατών, δι' ής αναπροσηρμόσθησαν τα ημερομίσθια των μυλεργατών, επί τη βάσει της από 27 Ιανουαρίου 1938 συλλογικής συμβάσεως μυλεργατών, διακρινούσης εν άρθρω 1 τέσσαρας κατηγορίας μυλεργατών, εξ ων αι μεν τρείς πρώται περιλαμβάνουσι κατά διαφόρους ειδικότητας το τεχνικόν προσωπικόν των κυλινδρομύλων (μυλωνάδες, λιπανταί κλπ.) και εν γένει άπαν το τεχνικόν προσωπικόν το εύθυνόμενον διά την ατομικήν μόνον απόδοσιν της ανατεθείσης αυτώ εργασίας, όπερ κατετάγη εις την 3ην κατηγορίαν, η δε 4η κατηγορία περιλαμβάνει το λοιπόν αναφάλιστον ή άτεχνον βοηθητικόν και υπηρετικόν προσωπικόν, όπερ, αποχωρισθέν του τεχνικού προσωπικού, υπήχθη εις τας ισχυούσας γενικάς και ειδικάς συλλογικάς συμβάσεις, ειδικώς ορισθέντος ότι οι εκ τούτων αναφάλιστοι, εφ' όσον εκτελούν εργασίαν ανάλογον προς τους μυλεργάτας των τριών πρώτων κατηγοριών, θα λαμβάνουν το αντίστοιχον κατώτατον όριον ημερομισθίου, και εκ του άρθρου 2 της από 10.8.1939 συλλογικής συμβάσεως, δι' ού, κατ' αυθεντικήν ερμηνείαν του άρθρου 1 της ειρημένης από 27.1.1938 συλλογικής συμβάσεως, ώρισθη, ότι εις την 4ην κατηγορίαν δεν υπάγονται οι ησφαλισμένοι μυλεργάται, οίτινες, και αν εκτελώσιν εν τω κυλινδρομύλω εργασίαν μη ειδικώς εν ταις τρείς πρώταις κατηγορίαις κατονομαζομένην, θεωρούμενοι ως τεχνικοί εργάται, υπάγονται εις την γενικήν διάταξιν της τρίτης κατηγορίας των εργατών, την περιλαμβάνουσαν άπαν εν γένει το τεχνικόν προσωπικόν, το εύθυνόμενον διά την ατομικήν του απόδοσιν, σαφώς συνάγεται, ότι εις τας τρείς πρώτας κατηγορίας υπήχθη το ειδικευμένου τεχνικόν προσωπικόν, ως τούτο είτε ονομαστί κατ' ειδικότητας, είτε γενικώς ασχολείται εις τας κυρίας εν τοις κυλινδρομύλοις εργασίας, εν αντιθέσει προς το λοιπόν μη τεχνικόν βοηθητικόν και υπηρετικόν προσωπικόν, όπερ υπήχθη εις την 4ην κατηγορίαν και ότι διά της προειρημένης από 20.1.1948 συλλογικής συμβάσεως εργασίας αναπροσηρμόσθησαν τα ημερομίσθια των μυλεργατών των τριών πρώτων κατηγοριών, διά δε της μνησθείσης ερμηνευτικής συλλογικής συμβάσεως παρεσχέθη εις τους ησφαλισμένους το πλεονέκτημα της απολήψεως ημερομισθίου τρίτης κατηγορίας και αν δεν εκτελούν εργασίας εκ των αναφερομένων εις τας τρείς πρώτας κατηγορίας, υπό μόνην την προϋπόθεσιν ότι τυγχάνουν τεχνικοί εργάται, ευθυνόμενοι διά την ατομικήν των απόδοσιν, ούχι δε εκ μόνου του λόγου ότι είναι ησφαλισμένοι εις το Ταμείον Ασφαλίσεως Μυλεργατών. Αι ραπτρίαι όμως αι ασχολούμεναι και την επιδιόρθωσιν εφθαρμένων σάκκων, άτινα δύνανται να γίνη και έξω του κυλινδρομύλου, δεν δύνανται να λογισθούν, κατά την έννοιαν της άνω συλλογικής συμβάσεως, ότι εκτελούν, ως τεχνικοί εργάται, κυρίαν εργασίαν μυλεργάτου.

Επανερχομένων των διαδίκων μετ' αναίρεσιν κατά το άρθρον 838 της Πολ. Δικ., εις ην κατάστασιν ήσαν ούτοι προ της αναιρεθείσης αποφάσεως, εξεταστέα ουσία τυγχάνει η εμπροθέσμως και προσηκόντως ασκηθείσα από 18 Νοεμβρίου 1954 έφεσις της εναγομένης ετερορρύθμου εταιρείας υπό την επωνυμίαν «» κατά της υπ' αριθ. 8511954 αποφάσεως του επί των εργατικών διαφορών Πρωτοδικείου Κερκύρας, δι' ής εγένετο δεκτή η από 26 Αυγούστου 1954 αγωγή της Ο.Σ.«», διώκουσα την καταβολήν τη εναγούση, ησφαλισμένη ραπτρίας σάκκων, της διαφοράς των αποδοχών των εργατών 4ης κατηγορίας, άς έλαβεν από του Ιανουαρίου 1949 μέχρι 16.11 1953, ότε απελύθη, και των της 3ης κατηγορίας, καταβληθέντος και του διά την συζήτησιν εφέσεως νομίμου προστίμου.

Κατ' ακολουθίαν των εν τη προηγουμένη αιτιολογία εκτιθεμένων, εσφαλμένως η εκκαλουμένη απόφασις έκρινεν, ότι η ενάγουσα - εφεσίβλητος, ραπτρια ούσα σάκκων εν τω κυλινδρομύλω της εκκαλούσης - εναγομένης εταιρείας και ησφαλισμένη εις το Ταμείον Μυλεργατών, καθ' ά διά της αγωγής υποστηρίζεται και επί τούτων έρειδεται, αλλά και εκ των εκατέρωθεν εξετασθέντων μαρτύρων και λοιπών επικαλουμένων εγγράφων

βεβαιούται, ὑπάγεται εἰς τὴν τρίτην κατηγορίαν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἀπὸ 27.1.1938 τῶν μυλεργατῶν καὶ δικαιοῦται τοῦ διὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἡμερομισθίου, δι' ὃ καὶ δέον νὰ γίνῃ δεκτὸς ὁ πρῶτος λόγος ἐφέσεως καὶ ἐξαφανιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ ὡς ἀβάσιμος, παρελκούσης τῆς ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν λόγων ἐφέσεως.

Γενομένης δεκτῆς τῆς ἐφέσεως καὶ ἀπορριπτομένης τῆς ἀγωγῆς, δέον νὰ γίνῃ δεκτὸν ἐν μέρει τὸ αἴτημα τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας, ὅπως κατὰ τὸ ἄρθρον 766α τῆς Πολ. Δικ. διαταχθῇ ἡ ἐπαναφορὰ τῶν πραγμάτων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐξαφανισθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἐπομέναις αἰτιολογίαις.

Ἀποδεικνύεται προσαποδεικτικῶς ὅτι ἡ ἐναγομένη ἑταιρεία κατέβαλεν εἰς τὴν ἐνάγουσαν ἐναντίᾳ τῆς ἀπαιτήσεως δραχμὰς 13.074,30, κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 6373 τῆς 21 Δεκεμβρίου 1955 ἀποδεικτικὸν τοῦ δικ. κλητῆρος τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικῶν Ν. Δ. Συνεπῶς δέον νὰ διαταχθῇ ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ ποσοῦ τούτου εἰς τὴν ἐναγομένην ἑταιρείαν καὶ δὴ ἐντόκως νομίμως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῇ ἐναγούσῃ τῆς περὶ ἐπιστροφῆς αἰτήσεως (31 Μαρτίου 1955).

Ὡς πρὸς τὰ ἕτερα αἰτούμενα πρὸς ἐπιστροφὴν ποσὰ δραχμῶν 2000 καὶ 4000, καταβληθέντα εἰς τὸν δικηγόρον τῆς ἐναγούσης, χωρὶς νὰ προκύπτῃ ὅτι οὗτος εἶχεν εἰδικὴν ἐντολήν, κατ' ἄρθρον 97 τῆς Πολ. Δικ., νὰ παραλαμβάνῃ καὶ χρήματα ὡς πληρεξούσιος τῆς ἐναγούσης, οὐδ' ἐπικαλεῖται τοιαύτην ἡ ἐναγομένη, ἡ σχετικὴ αἴτησις ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς μὴ ἀποδεικνυομένη προσαποδεικτικῶς.

---

2. Παροχὴ εἰς μισθωτὸν δωρεὰν οἰκήσεως ἔναντι τοῦ νομίμου μισθοῦ.

Κρίσεις δικαστηρίου οὐσίας περὶ παροχῆς ὑπὸ μισθωτοῦ ἐργασίας φυλάξεως ἀποθήκης ἐμπορευμάτων ἐπὶ τῷ νομίμῳ ἑκάστοτε μισθῷ, ἔναντι τοῦ ὁποίου παρείχετο εἰς αὐτὸν δωρεὰν οἴκησις.— Ἀπόρριψις λόγου ἀναιρέσεως ὅτι ἐσφαλμένως ἡ ἀπόφασις, δεξαμένη τὸν μισθωτὸν ὡς φύλακα ἀποθήκης ἐμπορευμάτων, ἔκρινεν ὡς ἔχουσαν ἐφαρμογὴν τὴν ἀπὸ 16.9.1937 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, ἀντὶ τῆς ἀπὸ 19.8.1938 ἐθνικῆς τῶν ἐν γένει ἐργατῶν, μὴ καθορίζοντος τοῦ λόγου ἀναιρέσεως καὶ ποία ἡ ἐπιρροὴ τῆς προβαλλομένης πλημμελείας ἐπὶ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν προκύπτοντος δεδικασμένου περὶ τῆς συνάψεως σχέσεως ἐργασίας —Παροχή, κατ' Α.Ν. 539/1945, εἰς τὸν ἀπολυόμενον μισθωτὸν ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ὀφειλομένην ἄδειαν.—Προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος νὰ ἐγένετο ἡ ἀπόλυσις ἐξ ἀφορμῆς βαρυνούσης τὸν ἐργοδότην.—Ἐφαρμογὴ β. δ. 16/18.7.1920 περὶ ἐπεκτάσεως Ν. 2112.

Ἀρείου Πάγου 322/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ι. Τραχανὴς***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Φαλλίδας, Η. Παρασκευάς

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 809 Πολ. Δικ. ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως κρίνεται ἡ ἀπ' εὐθείας ἢ ἐκ πλαγίου παραβίασις τῶν σαφῶν ὁρισμῶν νόμου, πρὸς ἀπόσεισιν τῆς ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ἐπελθούσης βλάβης. Ἐν προκειμένῳ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἐκατέρωθεν ὑπὸ τῶν διαδίκων προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, δέχεται κατ' ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν, ὅτι ἡ ἐνάγουσα, ἤδη ἀναιρεσείουσα, μετὰ τὸν ἐν ἔτει 1940 θάνατον τοῦ συζύγου της, προῆλθεν εἰς ἰδίαν μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διατηρούντος κατάστημα πωλήσεως εἰδῶν ὑγιεινῆς, συμφωνίαν, καθ' ἣν καὶ ἀνέλαβεν αὐτὴ τὴν φύλαξιν ἀποθήκης ἐμπορευμάτων τῆς ἐπιχειρήσεώς του ἐπὶ τῷ νομίμῳ ἑκάστοτε μισθῷ, ἔναντι τοῦ ὁποίου παρείχετο εἰς αὐτὴν δωρεὰν οἴκησις ἐπὶ τοῦ ἄνωθεν τῆς ἀποθήκης δωματίου, ὅτι δὲ συμφώνως πρὸς τὴν σύμβασιν ταύτην ἡ ἐνάγουσα μέχρι μὲν τοῦ ἔτους 1946 προσέφερε κανονικῶς τὰς ὑπηρεσίας της, ἔκτοτε ὅμως καὶ δὴ κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον (1.4.1950 μέχρι 30.9.1954), εἰς ὃν καὶ ἀνάγονται αἱ ἐπίδικοι ἀξιώσεις της, ἔπαυσε νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της, περιορισθεῖσα εἰς ἀπασχόλησιν ὡς φύλακος μιᾶς ὥρας ἡμερησίως, καθ' ὅσον τὰς ὑπολοίπους ὥρας εἰργάζετο ἀλλαχοῦ. Ἐν ὄψει δὲ τῆς ὑπὸ τὰ περιστατικὰ ταῦτα καταρτισθείσης συμβάσεως ἐργασίας, ἔκρινεν ἀπορριπτέαν τὴν τῆς ἀναιρεσειούσης ἀγωγὴν κατὰ τὸ περὶ ἀποδοχῶν κεφάλαιον αὐτῆς, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἐκαλύφθησαν διὰ τῆς συμφώνως πρὸς τὴν σύμβασιν παρασχεθείσης οἰκήσεως, ἐφ' ἧς καὶ μόνον στηρίζεται τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως. Οὐδόλως δὲ διὰ τὴν κρίσιν του ταύτην δέχεται τοῦτο τὴν ἀναιρεσείουσαν δικαιουμένην διὰ τὴν τοιαύτην ἀπασχόλησίν της ἀποδοχῶν κατ' ἐφαρμογὴν συλλογικῆς τινος συμβάσεως, ἀλλ' ἁπλῶς ἀποτιμῶσα τὴν παρεχομένην κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὡριαίαν ἐργασίαν της βάσει τῆς ἀπὸ 16.9.1937 συλλογικῆς συμβάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν πάσης φύσεως ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ γραφείων δὲν εὑρίσκει ταύτην, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως παρεχομένην ἀντιμισθίαν, δυσμενεστέραν διὰ τὴν ἀναιρεσείουσαν. Συνεπῶς ὁ πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, ὡς ἔχει, περιοριζόμενος εἰς μόνον ὅτι ἐσφαλμένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεξαμένη τὴν ἀναιρεσείουσαν ὡς φύλακα ἀποθήκης ἐμπορευμάτων, ἔκρινεν ὡς ἔχουσαν ἐφαρμογὴν τὴν ἀπὸ 16.9.1937 ὡς ἄνω συλλογικὴν συμβασιν, ἀντὶ τῆς τοιαύτης ἀπὸ 19.8.1938 ἐθνικῆς τῶν ἐν γένει ἐργατῶν εἶναι, μετὰ τὰ ἀνωτέρω, μὴ καθορίζων καὶ ποία ἡ ἐπιρροὴ τῆς προβαλλομένης πλημμελείας ἐπὶ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀπορριπτέος. Ἀπορριπτέος δέ, μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα, εἶναι καὶ ὁ δεύτερος τῆς ἀναιρέσεως λόγος, καθ' ὅσον ἡ δι' αὐτοῦ ἐπικαλουμένη ὡς παραβιασθεῖσα διάταξις τῆς § 6 τῆς ἀπὸ 1.12.1947 συμπληρωματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἀφορᾷ μισθωτοὺς παρέχοντας ὑπηρεσίας ἐπὶ μισθῷ εἰς χρῆμα, καὶ διὰ τὴν πρόσθετον παροχὴν καὶ οἰκισμοῦ ὁρίζεται ἐκ τοῦ μισθοῦ ἀνάλογος ἔκπτωσις, ὅσαν καὶ ὁ τρίτος κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ σκέλος, ὅτι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ μισθώματος τοῦ πρὸς οἴκησιν δωμα-

τίου τὸ ἐπικληθὲν ἐνοικιοστασιακὸν τοιοῦτον, ὡς ἀφορῶν εἰς πράγματα ἐπουσιώδη καὶ μηδεμίαν ἔχοντα ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, συζήτησιν προτάσεών της, αὕτη ἐπεκαλέσθη δεδικασμένον διὰ τῶν διὰ τοῦ τρίτου λόγου ἀναιρέσεως ἀπαριθμουμένων τελεσιδίκων ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν μόνον ὡς πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀμφισβητηθεῖσαν σύναψιν τῆς σχέσεως ἐργασίας ὡς φύλακος καὶ οὐχί, ὡς ἤδη δι' αὐτοῦ διατείνεται, καὶ ὡς πρὸς τὸ ὡράριον τῆς ἀπασχολήσεώς της. Τὸ κατὰ τοῦτο ὅμως δεδικασμένον ἐδέετο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς προκύπτον ἐκ τῆς ἐκ τούτων ὑπ' ἀριθ 6490)1954 ἀποφάσεως καὶ συνεπῶς καὶ ὁ λόγος οὗτος κατὰ τὸ μέρος τοῦτο εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 5 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ α. ν. 539)1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» ρητῶς ὁρίζεται, ὅτι «πᾶς μισθωτὸς ἀπολυόμενος δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἐτησίαν ἄδειαν, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανεν ἂν ἤθελε τύχει τῆς ἀδείας του». Ἐντεῦθεν σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὡς προϋπόθεσις δικαιώσεως τοῦ μισθωτοῦ τῆς ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης ὁριζομένης ἀποζημιώσεως τίθεται ὅπως ἡ ἀπόλυσις ταύτου γίνῃ ἐξ ἀφορμῆς βαρυνούσης τὸν ἐργοδότην. Συνεπῶς ὀρθῶς τὸ Δικαστήριον κατὰ τὴν κρίσιν του ἐπὶ τῆς ἐκ ταύτης ἀξιώσεως τῆς ἀναιρεσειούσης ἠρεύνησεν, ἄνευ προτάσεως, ἂν ἡ ἀπόλυσις της ὀφείληται εἰς ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην ἀναιρεσίβλητον καὶ ὁ τέταρτος τῆς ἀναιρέσεως λόγος, καθ' ὃ μέρος αἰτιᾶται τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ὅτι κατὰ τοῦτο ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ πραταθέντα, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Ἀπορριπτέος δ' οὗτος εἶναι ἐπίσης καὶ κατὰ τὸ ἕτερον σκέλος, καθ' ὃ ἡ ἀναιρεσείουσα διατείνεται, ὅτι τὸ Δικαστήριον δέχεται ὅτι τὸ β. δ. τῆς 18.7.1920 δὲν ἔχει ἐφαρμογήν, διότι τὸ κατάστημα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς ἐν ἄρθρ. 12 τοῦ ν. 2112 ἐπιχειρήσεις, χωρὶς καὶ νὰ καθορίσῃ ἐν πληρότητι τὸ εἶδος τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀσκουμένης ἐπιχειρήσεως, ὡς ἀβάσιμος, καθ' ὅσον ρητῶς τοῦτο, κατὰ τὰ ἐν ἀρχῇ τῆς δευτέρας τῶν σκέψεών του διαληφθέντα, δέχεται τοῦτον διατηροῦντα κατάστημα πωλήσεως εἰδῶν ὑγιεινῆς(*).

II. ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

Ἐπίδοσις καθαριστρίας εἰς παρεκκλήσιον ὑπαγόμενον εἰς Τ.Α.Κ.Ε.

Ὑπαγωγή, κατ' ἄρθρ. 5 ἐδ. 1 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Ν.Δ. 586/1941, ἁπάντων τῶν παρεκκλησίων, τοῦτέστι τῶν μὴ ἐνοριακῶν ἐντὸς τῶν πόλεων ναῶν τῶν ἐχόντων ἐτήσιον ἀκαθάριστον ἔσοδον κάτω μὲν τῶν 20.000 δραχμῶν, ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν, εἰς τὸν ἐνοριακὸν ναόν, ἄνω δὲ τῶν 20.000 δραχμῶν εἰς τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.—Σύστασις τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.—Μὴ ἀναγκαία, διὰ τὸ κῦρος προσλήψεως ἁπλῆς καθαριστρίας εἰς παρεκκλήσιον, ὑπαγόμενον εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε., ἡ προηγουμένη ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου.

Ἀρείου Πάγου 422/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Γ. Σταυρόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 ἐδ. 1 τοῦ α. ν. 2200)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ. 586)1941, «ἅπαντα τὰ παρεκκλήσια, τοῦτέστιν οἱ μὴ ἐνοριακοὶ ἐντὸς τῶν πόλεων ναοί (ἄρθρον 1 ἐδ. 5 αὐτοῦ), τὰ ἔχοντα ἐτήσιον ἀκαθάριστον ἔσοδον κάτω μὲν τῶν 20.000 δραχμῶν, ὑπάγονται ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν εἰς τὸν ἐνοριακὸν ναόν, ἄνω δὲ τῶν 20.000 δραχμῶν εἰς τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., εἰς ὃ περιέρχονται ὑπὲρ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ κλήρου καὶ τὰ καθαρὰ ἔσοδα αὐτῶν. Δύναται ὅμως τοῦτο, ἐφ' ὅσον τὰ καθαρὰ τούτων ἔσοδα εἶναι ἐλάσσονα τῶν 10.000 ἐτησίως, νὰ παραιτηθῇ τῶν ἐπ' αὐτῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ, ἐκχωροῦν τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν αὐτῶν εἰς τὰς εἰς ἃς ἀνήκουσι Μητροπόλεις.

Διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 25 Μαΐου) 2 Σεπτεμβρίου 1932 6. δ)τος κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 καὶ δὴ τοῦ ἄρθρου 99 αὐτοῦ συνιστᾶται νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου ἑδρεῦον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ταμεῖον Ἀποδοχῶν καὶ Ἀσφαλίσεως τοῦ Ὀρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος (Τ.Α.Κ.Ε.), ὑπαγόμενον εἰς τὸν ἔλεγχον καὶ ἐποπτείαν τῆς Πολιτείας, ἀσκούμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. Ὁρίζεται δὲ διὰ τοῦ ἄρθρου 105 αὐτοῦ, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀπὸ 19)20 Νοεμβρίου 1935 ἀν. νόμου, ὅτι τὸ Τ.Α.Κ.Ε διέπεται ὑπὸ καταστατικοῦ, καταρτιζομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου (τοῦτο ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 104, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ αὐτοῦ ἀν νόμου), δι' οὗ καὶ καθορίζονται τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἡ ἐκπροσώπησις τοῦ Ταμείου, ὁ τρόπος διαχειρίσεως καὶ διαθέσεως τῶν πόρων τοῦ Ταμείου κλπ. Διὰ τοῦ ἐκδοθέντος καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 6 Αὐγούστου 1931 ὑπουργικῆς πράξεως ἐγκριθέντος καταστατικοῦ, δημοσιευθέντος, ὡς ὁ νόμος ὁρίζει (Φ.Ε.Κ. 101 τῆς 24.8.1931 τεῦχος Β'), καὶ δὴ τοῦ ἄρθρου 22 αὐτοῦ ὁρίζονται τὰ καθήκοντα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐν οἷς τούτῳ ἔχει τὴν γενικωτέραν ἐποπτείαν καὶ διοίκησιν τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., τὴν διαχείρισιν καὶ διάθεσιν τῶν κεφαλαίων αὐτοῦ, ὡς καὶ κατὰ τὸ ἐδάφ. 9 αὐτοῦ νὰ διαχειρίζηται τὴν περιουσίαν καὶ τῶν παρεκκλησίων τῶν ἐχόντων ἐτήσιον ἔσοδον ἄνω τῶν 20.000 δραχμῶν. Ἐπηκολούθησε τὸ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. δ. (595)1942 ἐκδοθὲν κανονιστικὸν διάταγμα ἀπὸ 10.9.1943 περὶ διοικήσεως τῶν ἐξωκλησίων καὶ παρεκκλησίων κλπ. τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε.», κυρωθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ 184)1946 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, διὰ

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 15000/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου.

τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὁποίου καὶ ὁρίζεται ὅτι «ἡ διοίκησις τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀ. ν. 2200) 1940 εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ὑπαγομένων παρεκκλησίων ἀσκεῖται παρ' ἀμίσθων διαχειριστικῶν ἐπιτροπῶν διοριζομένων διὰ μίαν διετίαν δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. καὶ ἀποτελουμένων ἐκ τοῦ ἐφημερίου τοῦ ναοῦ, ἑξ ἑνὸς ἢ δύο λαϊκῶν μελῶν καὶ τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ἐν ἰσχύι καταστατικοῦ διοριζομένων ὑπαλλήλων τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. πρὸς παρακολούθησιν τῆς κινήσεως τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων αὐτῶν». Τέλος, διὰ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ 6. δ)τος τῆς 5)30 Δεκεμβρίου 1946 περὶ ὀργανικῆς συνθέσεως τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Τ.Α.Κ.Ε κλπ.» ὁρίζεται 'Υπηρεσία Διαχειρίσεως Παρεκκλησίων καὶ Ἐξωκκλησίων, ἥτις ἐπιμελεῖται τῆς ἐφαρμογῆς τῶν περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν παρεκκλησίων καὶ ἐξωκκλησίων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε διατάξεων τῶν νόμων καὶ ἀποφάσεων τοῦ Δ Συμβουλίου κλπ.

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὡς ἄνω διατάξεων καὶ τῶν τοῦ κανονισμοῦ θέσιν νόμου ἐπεχουσῶν τοιούτων οὐδαμῶς συνάγεται, ὅτι διὰ τὸ κῦρος τῆς προσλήψεως ὡς ἁπλῆς καθαριστρίας εἰς παρεκκλήσιον ὑπαγόμενον εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, δέχεται, κατὰ κρίσιν ἀνέλεγκτον, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα προσελήφθη ὡς καθαρίστρια εἰς τὸ εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ὑπαγόμενον παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Λυκαβηττοῦ, κατόπιν συμφωνίας μετὰ τοῦ ἱερέως καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀμειβομένη ἐκ τῶν ἐσόδων τοῦ ναοῦ, τοῦτο ἀπορρίψαν μετὰ ταῦτα τὴν ἀγωγήν, ἀφορῶσαν εἰς διαφορὰν μισθῶν, πληρωμὴν δώρων καὶ προσαυξήσεων, ἐπὶ μόνῃ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν κατηρτίσθη μεταξὺ τῶν διαδίκων ἡ ἐφ' ἧς αὐτὴ στηρίζεται σύμβασις ἐργασίας, ὡς μὴ γενομένη κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ καταστατικοῦ ἐπιβαλλόμενον τύπον καὶ τρόπον, τοὐτέστι μετ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικον. καὶ τὸν περὶ τούτου βάσιμον πρῶτον τῆς ἀναιρέσεως λόγον (*).

III. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

1. Συντάξιμος χρόνος ὑπαλλήλων ἀπολυθέντων κατὰ τὸ Θ' Ψήφισμα περὶ ἐξυγιάνσεως τῶν Δημοσίων 'Υπηρεσιῶν.

Δυνάμενος νὰ προσμετρηθῇ ὡς συντάξιμος χρόνος ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸ Ψήφισμα Θ' ἀπολυθέντων ὑπαλλήλων, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν §§ 1 καὶ 4 τοῦ, ἄρθρ. 2 τοῦ Α.Ν. 1540/1950 καὶ ἄρθρου μόνου τοῦ Α.Ν. 1912/1951 καὶ ἄρθρου δευτέρου τοῦ ἐπικυρωτικοῦ τούτων Ν. 2130/1952.

'Αρείου Πάγου 378/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Θ. Κωστόπουλος, Π. Στασινόπουλος

Μετὰ τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4361/1955 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐν ὁλομελείᾳ ἀπόρριψιν τοῦ 10ου λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως, καὶ τὴν, κατὰ τὰ ἐν τοῖς πρακτικοῖς, δήλωσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ παραιτήσεώς του ἀπὸ ταύτης κατὰ τῆς ἐκ τῶν ἀναιρεσειόντων Α.Τ.Ε., καθὼς καὶ ἀπὸ τοῦ 3ου ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγου, ὡς πρὸς τὸν καθ' οὗ εἰσάγεται ἀναιρεσίβλητον Χ.Σ.., ἐξεταστέα αὐτὴ τυγχάνει κατὰ μόνου τούτου, κατὰ τοὺς λοιποὺς ἐν αὐτῇ διαλαμβανομένους λόγους.

Ἐκ τῶν ἐν §§ 1, 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ διὰ τοῦ ν. 2130/1952 κυρωθέντος ὑπ' ἀριθ. 1540/1950 ἀ.ν. διατάξεων, ἐν αἷς ὁρίζεται, τὸ μέν, ὅτι «πράξεις ἀπολύσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν περὶ ὧν ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Θ' Ψηφίσματος περὶ ἐξυγιάνσεως τῶν Δημοσίων 'Υπηρεσιῶν, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, δύνανται νὰ καταργηθῶσι, καθ' ὃν τύπον ἐξεδόθησαν, ἐντὸς ἑνέα μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος (ἤτοι ἀπὸ 29 'Οκτωβρίου 1950, καθ' ἣν ἐδημοσιεύθη ὁ προδιαληφθεὶς ἀ.ν. 1540), μετὰ σύμφωνον καὶ ἠτιολογημένην γνώμην ἐπιτροπῶν, συγκροτουμένων προτάσει τῶν ἁρμοδίων 'Υπουργῶν κλπ.» (§ 1), τὸ δέ, ὅτι «ὁ χρόνος ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως μέχρι τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὡς ἄνω ἐπανερχομένων ὑπαλλήλων λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν, τὰ τυπικὰ προσόντα προαγωγῆς, τὴν ἀρχαιότητα κλπ., οὐχὶ ὅμως καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπόληψιν τῶν ἀποδοχῶν των» (§2) καὶ τέλος, ὅτι «ὑπάλληλοι, περὶ ὧν αἱ κατὰ τὴν ὡς ἄνω §1 ἐπιτροπαὶ ἐγνωμοδότησαν ὑπὲρ τῶν περὶ ἀπολύσεώς των πράξεων, μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, δύνανται νὰ προσμετρήσουν τὸν ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς των μέχρι λήξεως τῆς κατὰ τὴν αὐτὴν παράγραφον ἐννεαμήνου προθεσμίας χρόνον ὡς χρόνον πραγματικῆς ὑπηρεσίας διὰ τὴν σύνταξιν καὶ τὰ δικαιώματά των ὡς συνταξιούχων ἐπὶ τῶν οἰκείων Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων κλπ.» (§ 4), ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ἐν ἄρθρ. 8, 11 καὶ 22 τοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 37401 τῆς 26 'Ιουλίου 1932 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας 'Υπουργοῦ ἐγκριθέντος, βάσει τοῦ ν. 2868)1922 περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων», ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη καὶ ἐν ἰσχύι νῦν, καταστατικοῦ τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος Ταμείου, καθ' ἃς τὸ μὲν δικαίωμα συντάξεως τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ἠσφαλισμένων ρυθμίζεται ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας καὶ συνίσταται εἰς τόσα, ὅσα τὰ ἔτη ταῦτα, πεντηκοστὰ τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ὅστις θεωρεῖται ὁ μέσος μηνιαῖος ὀργανικὸς μισθὸς τοῦ τελευταίου ἔτους, λογιζομένων πρὸς ἐξεύρεσιν αὐτοῦ μόνον τῶν προσαυξήσεων λόγῳ πολυετίας ἐν τε τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ (ἄρθρ 11 § 2), τὸ δὲ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα εἰς τοὺς δι' οἱονδήποτε λόγον

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 4985/1956 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου.

ἀποχωροῦντος μετὰ πενταετῆ ὑπηρεσίαν (πλὴν ὡρισμένων περιπτώσεων περὶ ὧν δὲν πρόκειται ἐνταῦθα), συνίσταται διὰ μὲν τὰ πέντε ἔτη ὑπηρεσίας ἴσαν πρὸς τὰ 30% τοῦ τελευταίου ἐτησίου μισθοῦ, δι' ἕκαστον δὲ περαιτέρω ἔτος πρὸς 10% ἐπὶ πλέον, σαφῶς συνάγεται, ὅτι καὶ εἰς τὸν ὑπὲρ οὗ ἐγνωμοδοτήθη μὲν κατὰ τὰ ἄνω ἁρμοδίως καταργήσεως τῆς περὶ ἀπολύσεώς του πράξεως καὶ ἐπανόδου του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ὑπάλληλον, ἀλλ' ἐδηλώθη ὑπὸ τούτου ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ ταύτην, προκειμένου οὕτω νὰ διακανονισθῶσι τὰ συνταξιοδοτικά του ταῦτα δικαιώματα, παρεσχέθη ἡ δυνατότης ὄχι μόνον νὰ προσμετρήσῃ ὁλόκληρον τὸν ὑπὸ τῆς καταργηθείσης ἀπολύσεώς του μέχρι τῆς ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου του κατὰ τὰ ἄνω ἀποφάσεως χρόνον ὡς τοιοῦτον ὑπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ νὰ λογίσηται τοῦτον ὡς πραγματικῆς τοιαύτης, ὑπὸ τὴν πρόδηλον ἔννοιαν ἀπολύσεως καὶ τῶν ἐντεῦθεν ὠφελειῶν (πλὴν ἐκείνων, αἵτινες εἴτε ρητῶς ἐξηρέθησαν, ὡς ἐν τῇ προμνησθείσῃ § 3 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀ.ν. 1540 ἡ ἀπόληψις τῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀποδοχῶν, εἴτε δὲν ἐπανελήφθησαν ἐν τῇ ἑπομένῃ § 4, ὡς ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ αὐτοῦ χρόνου καὶ ὡς προσόντος προαγωγῆς, τοιαύτη δὲ ἐπίσης ἐνδιαφέρουσα ἐν προκειμένῳ ὠφέλεια εἶναι καὶ ἡ ἐκ τοῦ κατὰ τὸ τελευταῖον ὡς εἴρηται συντάξιμον ἔτος καταβλητέου μέσου μηνιαίου ἢ τοῦ ἐτησίου μισθοῦ προκύπτουσα, ἀφοῦ βάσει καὶ τούτου κανονίζονται τὰ ὡς εἴρηται συνταξιοδοτικὰ δικαιώματα τοῦ ὑπαλλήλου. Πρόδηλον δ' ἐπίσης εἶναι, ὅτι διὰ τὴν κτῆσιν τούτων δὲν ἔχει ἐνταῦθα θέσιν ἡ ἐν § 1 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ καταστατικοῦ διάταξις, καθ' ἣν τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα διὰ τὸν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐξερχόμενον γεννᾶται ἀφ' ἧς ἡ Α.Τ.Ε. ἔπαυσε νὰ καταβάλῃ αὐτῷ ἀποδοχὰς ἐνεργείας, καθόσον διὰ τῆς διατάξεως μὲν ταύτης, σκοπεῖται νὰ τονισθῇ τὸ ἀσυμβίβαστον λήψεως συντάξεως καὶ ἀποδοχῶν ἐνεργείας συγχρόνως, ἐν προκειμένῳ δὲ τοιαῦται ἀποδοχαί, ἀπὸ μακροῦ παύσασαι νὰ καταβάλλωνται, ὡρίσθη, καθ' ἃ εἴρηται, καὶ ὅτι δὲν ὀφείλονται. Ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, δεχθὲν ἀνελέγκτως διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐν ἀναφορᾷ καὶ πρὸς τὰς σκέψεις τῆς ἐπικυρωθείσης ὑπ' αὐτοῦ πρωτοδίκου τοιαύτης, ὅτι ὁ ἤδη ἀναιρεσίβλητος, ὑπάλληλος τυγχάνων τῆς Α.Τ.Ε. καὶ ἠσφαλισμένος ὡς τοιοῦτος παρὰ τῷ ἀναιρεσείοντι Ταμείῳ ἀπὸ τοῦ 1935, ἀπελύθη μὲν τὴν 6ην Αὐγούστου 1947 βάσει τοῦ Θ' Ψηφίσματος, ἀλλ' ἡ περὶ τῆς ἀπολύσεώς του ταύτης πρᾶξις κατηργήθη, συμφώνως ταῖς προμνησθείσαις διατάξεσι τοῦ ἀ.ν. 1540 κατὰ Σεπτέμβριον 1952, ὅτε καὶ ἐδηλώθη ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν —κατ' ὀρθήν, βάσει τῶν περιστατικῶν τούτων, ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν προδιαληφθεισῶν οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεων ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ μὲν ὀφειλομένη εἰς τὸν ἤδη ἀναιρεσίβλητον ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος σύνταξις ὅσον νὰ ὑπολογισθῇ βάσει τοῦ μέσου μηνιαίου ὀργανικοῦ μισθοῦ, ὃν θὰ ἐλάμβανε κατὰ τὸ τελευταῖον συντάξιμον ὡς ἀνωτέρω ἔτος 1951—1952, ἐὰν δὲν ἐδήλου ἄρνησιν ἐπανόδου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν—, τὸ δὲ καταβλητέον εἰς αὐτὸν ἐφ' ἅπαξ βοήθημα βάσει τοῦ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰσπρακτέου ὑπ' αὐτοῦ ἁλικοῦ μισθοῦ. Κατ' ἀκολουθίαν οἱ περὶ τοῦ ἑνὸς τοῦ 2ος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ σκέλος καὶ 1ος ἐν τῷ δικογράφῳ τῶν προσθέτων λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον οὐδαμοῦ μὲν ταύτης ἠσχολήθη μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου καταβολὴν ἢ μὴ καὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 6 ἐδ. α' καὶ ζ' τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου προβλεπομένων, ὑπὲρ τῆς παρεχομένης εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένους περιοδικῆς συντάξεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 κρατήσεων καὶ εἰσφορῶν διὰ τὸ κατὰ τὰ ἄνω χρονικὸν διάστημα (ἀπὸ Αὐγούστου 1947 μέχρι Σεπτεμβρίου 1952) τῆς ἀπομακρύνσεως αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἐνεργὸν τῆς Α.Τ.Ε. ὑπηρεσίαν, διὰ τῆς 5ης δ' ἐν αὐτῇ αἰτιολογίας δεξάμενον, ὅτι τὸ ἐναγόμενον καὶ ἤδη ἀναιρεσεῖον Ταμεῖον συνωμολόγησεν, ὅτι ὁ ἤδη ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων δικαιοῦται μόνον μὲ τὸ ἐκ τῆς ἐν ἐδ. β' τοῦ προδιαληφθέντος ἄρθρ. 6 τοῦ καταστατικοῦ προβλεπομένης κρατήσεως 3% ἐπὶ τοῦ ὀργανικοῦ του μισθοῦ ποσοστόν, χάριν τοῦ χορηγητέου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 22 § 1 ἐδ. α' τοῦ ἰδίου καταστατικοῦ, ἔτι δὲ καὶ ὅτι ἡ ἐνώπιον του ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις ἀφῆρεσε τὸ ὀφειλόμενον ὁλικὸν διὰ τὸ ὡς εἴρηται χρονικὸν διάστημα τῆς ἀπολύσεώς του ποσὸν τῆς τοιαύτης κρατήσεως ἐκ τοῦ ζητηθέντος παρ' αὐτοῦ βοηθήματος, ἔκρινεν ἀπορριπτέον καὶ τὸν 3ον περὶ τοῦ ἐναντίου λόγον ἐφέσεως τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος. Κατ' ἀκολουθίαν, τόσον ὁ 2ος λόγος ἀναιρέσεως καὶ κατὰ τὸ δεύτερον αὐτοῦ σκέλος, δι' οὗ τὸ ἤδη ἀναιρεσεῖον Ταμεῖον διατείνεται ὅτι ἐσφαλεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διότι, καίτοι δέχεται ὡς μὴ καταβληθείσας ὑπὸ τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος τὰς ὡς εἴρηται ἐν ἐδ. α' καὶ ζ' τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ καταστατικοῦ κρατήσεις καὶ εἰσφορὰς διὰ τὸν ὡς ἄνω χρόνον ἀπολύσεώς του, ἐν τούτοις προσεμέτρησεν αὐτὸν ὡς συντάξιμον, ὅσον καὶ ὁ 2ος τῶν προθέσεων, δι' οὗ αἰτιᾶται τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὡς ἀπορριπτέος ἀνεξετάστως τὸν 3ον ὡς ἄνω λόγον ἐφέσεως του εἰσὶν ἀπορριπτέοι, ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς ἐρειδόμενοι προϋποθέσεως.

Καθ' ἃ μὲν συνάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν προμνημονευθεισῶν διατάξεων τῶν §§ 1 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ. ν. 1540 πρὸς τὰς τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ. ν. 1912)1951 καὶ τοῦ ἄρθρου δευτέρου τοῦ ἐπακολουθήσαντος ἐπικυρωτικοῦ τούτων ν. 2130)1952, ὁ δυνάμενος νὰ προσμετρηθῇ ὡς συντάξιμος χρόνος ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸ προδιαληφθὲν Θ' Ψήφισμα ἀπολυθέντων ὑπαλλήλων, ὧν ἀπεφασίσθη μὲν ἁρμοδίως ἡ ἐπάνοδος, ἀλλ' ἐδηλώθη ὑπ' αὐτῶν ὅτι ἀπαποιοῦνται ταύτην, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως των ἐξικνεῖται μέχρι καὶ τῆς 14ης Αὐγούστου 1952, καθ' ἃ δὲ προκύπτει ἐκ τῶν αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ὑπελόγισε τὸν ὑπὲρ τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου προσμετρητέον ἀπὸ 6 Αὐγούστου 1947 (ἀφ' ἧς ἀπελύθη) μέχρι καὶ τῆς 14ης Ἰουλίου 1952, ἤτοι εἰσῶ καὶ οὐχὶ πέραν τοῦ ὡς ἄνω ἀπωτέρου χρονικοῦ ὁρίου, εἰς ἣν προσμέτρησιν ἐδέχθη ὅτι προέβη καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐπικυρωθεῖσα πρωτοδίκως. Ὅθεν καὶ ὁ 3ος καὶ τελευταῖος λόγος τῶν προσθέτων, δι' οὗ τὸ ἀναιρεσεῖον Ταμεῖον παραπονεῖται, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρὰ τὸν νόμον ὑπελόγισε

τῶν προσμετρητέων ὑπὲρ τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου χρόνου πέραν τοῦ ὡς ἄνω ἀπωτέρου ὁρίου καὶ δὴ μέχρι τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1952, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς ἐρειδόμενος προϋποθέσεως (*).

---

2. Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως διὰ παράνομον στέρησιν συντάξεως ἡσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

Δεδικασμένον, κατ' ἄρθρα 273 καὶ 274 Πολ. Δικ., ἐξ ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἔκρινε μεταξὺ τῶν ἰδίων διαδίκων περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος, βάσει τῶν αὐτῶν γενεσιουργῶν πραγματικῶν περιστατικῶν.—Τοιοῦτον δεδικασμένον ὑφίσταται καὶ προκειμένης ἀδικοπραξίας διὰ τὴν νέαν δίκην.

Ἀρείου Πάγου 373/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Σοῦρλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Κ. Τσαγκαράκης, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνεξελέγκτως δεκτὰ γενόμενα πραγματικὰ περιστατικὰ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, προκειμένης ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσειούσης, διὰ τῆς ὁποίας προέβαλεν, ὅτι ἂν καὶ εἶχε συγκεντρώσει τὰς νομίμους προϋποθέσεις πρὸς ἀπονομὴν εἰς αὐτήν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου 6298)1934, συντάξεως λόγῳ γήρατος, ἐν τούτοις τὸ ἁρμόδιον ὄργανον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 328211952 ἀποφάσεώς του παρανόμως τὴν σχετικὴν αἴτησιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ πιστοποιητικόν, τὸ ὁποῖον ἐπεκαλέσθη καὶ προσεκόμισεν ἡ ἀναιρεσείουσα, ἦτοι τὴν ὑπ' ἀριθ. 84-Β-1951 ληξιαρχικὴν πρᾶξιν γεννήσεως τοῦ Ληξιάρχου Ἀθηνῶν, ὡς συνταγεῖσαν μετὰ τὴν ὑπαγωγήν της εἰς τὴν ἀσφάλισιν, δὲν ἀπεδείκνυε τὴν ἡλικίαν, καὶ ἕνεκα τῆς παρανομίας ταύτης ἐδίωκε τὴν καταδίκην του ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἐντεῦθεν ζημίας, ἡ ὁποία συνίστατο εἰς τὴν στέρησιν τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἐλάμβανεν ὡς σύνταξιν, ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 439211954 ὁριστικὴ καὶ τελεσίδικος ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἔγινε δεκτή, ἢ τοῦτο τὸ ἀντικείμενον ἔχουσα ἀγωγή, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ δὲ ὅτι, ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο δικαίωμα συντάξεως, διεπόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου 629811934, ἡ ληξιαρχικὴ πρᾶξις γεννήσεως, ἀσχέτως πρὸς τὸν χρόνον τῆς καταρτίσεως αὐτῆς, ἀπεδείκνυε τὴν ἡλικίαν τοῦ ἡσφαλισμένου καὶ ὅτι, κατὰ συνέπειαν, τὸ ἁρμόδιον ὄργανον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐπιληφθὲν τῆς αἰτήσεως τῆς ἀναιρεσειούσης, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἰσχύε τοῦτο πρὸ τῆς ἀντικαταστάσεώς του ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου 3083 τοῦ 1954 καὶ μὴ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπικληθεῖσαν καὶ ἐν ἀντιγράφῳ προσαχθεῖσαν ὡς ἀνωτέρω ληξιαρχικὴν πρᾶξιν γεννήσεως, καθ' ὃ καταρτισθεῖσαν μετὰ τὴν ὑπαγωγὴν τῆς αἰτούσης εἰς τὴν ἀσφάλισιν, παρενόμησε καὶ ἐπεδίκασεν ἀποζημίωσιν μέχρι τῆς 28.2.1953 διὰ τὴν μέχρι τότε στέρησιν τῆς συντάξεως. Βάσει δὲ τῆς ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ταύτης ἀποφάσεως διώκει ἤδη ἡ ἀναιρεσείουσα τὴν ἐπιδίκασιν τῶν δσων ἐζημιώθη μετὰ τὴν 28 Φεβρουαρίου 1953 ἕνεκα τῆς στερήσεως τῆς συντάξεως ἐκ τῆς οὕτω κριθείσης καὶ συνεχιζομένης ἔκτοτε παρανομίας.

Ἡ ὁριστικὴ καὶ τελεσίδικος ἀπόφασις, ἡ ὁποία ἔκρινε μεταξὺ τῶν ἰδίων διαδίκων περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος, βάσει τῶν αὐτῶν γενεσιουργῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, θεμελιώνει κατὰ τὰ ἄρθρα 273 § 2 καὶ 274 Πολ. Δικ. δεδικασμένον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου, ἐπὶ τῇ ἐνστάσει ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἀντλεῖ ἐντεῦθεν ἔννομον συμφέρον, ἀπαγορεύεται ἡ ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων περὶ τοῦ ἰδίου δικαίου ἐκ τῶν αὐτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν ἀπορρεόντος, ἐπανεξέτασις τῶν κριθέντων, ὥστε, προκειμένης ἀδικοπραξίας, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐγεννήθη ἐκ τῶν συγκροτούντων ταύτην πραγματικῶν περιστατικῶν, δικαίωμα πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἐντεῦθεν προερχομένης περιουσιακῆς βλάβης, ἡ ὁριστικὴ καὶ τελεσιδίκως κρίνασα ἀπόφασις περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν κατ' ἰδίαν πραγματικῶν περιστατικῶν συνιστᾷ δεδικασμένον διὰ τὴν νέαν δίκην, κατὰ τὴν ὁποίαν, βάσει τῶν αὐτῶς ὁριστικῶς καὶ τελεσιδίκως κριθέντων, διώκεται ὑπὸ τοῦ οὕτως ἀναγνωρισθέντος δικαιούχου παρὰ τοῦ καταδικασθέντος ὑπαιτίου ἡ περαιτέρω ἀνόρθωσις τῆς ζημίας, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἐκ τῆς παρανομίας, ἡ ὁποία αὐτοτελέσθη μὲν τότε διὰ τῶν δεκτῶν γενομένων πραγματικῶν περιστατικῶν, συνεχίζεται δὲ καὶ ἤδη. Κατ' ἀκολουθίαν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 439211954 ὁριστικὴ καὶ τελεσίδικος ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐδέχθη, ὅτι τὸ ἁρμόδιον ὄργανον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, μὴ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπικληθεῖσαν καὶ προσκομισθεῖσαν, ἀνωτέρω δὲ μνημονευθεῖσαν ληξιαρχικὴν πρᾶξιν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης πρὸς ἀπόδειξιν τῆς συμπληρώσεως τοῦ πρὸς συνταξιοδότησιν ὁρίου τῆς ἡλικίας αὐτῆς καὶ μετὰ ταῦτα ἀπορρίψαν τὴν περὶ ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος αἴτησιν τῆς ἀναιρεσειούσης παρενόμησε καὶ εἶτα κατεδίκασε τὸ ἀναιρεσίβλητον εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῆς προελθούσης ἐντεῦθεν ζημίας, ἡ ὁποία συνίστατο ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, τὸ ὁποῖον ἡ ἀναιρεσείουσα ἐστερήθη ἐκ τῆς μὴ συνταξιοδοτήσεώς της, ἀποτελεῖ προφανῶς δεδικασμένον, ὡς πρὸς τὴν μὴ λῆψιν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀνωτέρω ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τῆς ἐπικληθείσης, προσκομισθείσης καὶ ἀποδεικνυούσης τότε τὴν ἡλικίαν ληξιαρχικῆς πράξεως ἐν τῇ δίκῃ, κατὰ τὴν ὁποίαν, βάσει τῆς οὕτω ὁριστικῶς καὶ τελεσιδίκως ἀναγνωρισθείσης παρανομίας, διώκεται ἡ καταδίκη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν καταβολὴν περαιτέρω τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον ἡ ἀναιρεσείουσα θὰ ἐλάμβανεν ὡς σύνταξιν.

Ὅμως, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ἔκρινεν, ὅτι ἡ προηγουμένως μνημονευθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 439211954 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως παρανομίας τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, λόγῳ τῆς μὴ λήψεως

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 3039/1951 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ὑπ' ὄψιν, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, τῆς προσκομισθείσης ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως τῆς ἀναιρεσειούσης, δὲν θεμελιοῖ δεδικασμένον ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἀποδεκτὴν γενομένην ἀπυδεικτικὴν δύναμιν τῆς ληξιαρχικῆς αὐτῆς πράξεως εἰς τὴν ὑστέραν δίκην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξητάσθη ἀγωγὴ τῆς ἐναγούσης - ἀναιρεσειούσης, διὰ τῆς ὁποίας διώκεται ἡ καταδίκη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν καταβολὴν τῆς περαιτέρω ζημίας, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ὑφίσταται μετὰ τὴν 28 Φεβρουαρίου 1954 ἕνεκα τῆς συνεχιζομένης ἐκτοτε ἀρχικῶς, ἀριστικῶς δὲ καὶ τελεσιδίκως, ἀναγνωρισθείσης παρανομίας καὶ τῆς στερήσεως τῆς συντάξεως, τῆς ὁποίας ἐδικαιοῦτο καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ ἐκτιμήσασα καὶ αὐθις τὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν τῆς αὐτῆς ληξιαρχικῆς πράξεως καὶ ἀποφανθεῖσα ταύτην, βάσει τοῦ ἀναδρομικὴν ἰσχὺν ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ 3083|1954, ὡς μὴ ἀποδεικνύουσαν τὴν ἡλικίαν, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης. Πλὴν αὐτῶ, κατὰ παράβασιν τῶν μνησθεισῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἐπικληθὲν δεδικασμένον καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀναιρετέαν ἑαυτὴν κατέστησε κατὰ τὸν περὶ ταύτου βάσιμον πρῶτον λόγον τοῦ προσθέτου δικογράφου συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 807 § 13 Πολ. Δικ. Ἀναιρουμένης δὲ τῆς ἀποφάσεως δέον ἡ ὑπόθεσις νὰ παραπεμφθῇ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς διὰ περαιτέρω ἔρευναν αὐτῆς(*).

IV. ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Συμπλήρωσις ἀγωγῆς δι' ἰσχυρισμοῦ μεταβάλλοντος βάσιν αὐτῆς.

Ἀποδοχὴ ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀποκλείουσα τὸ ἔνδικον μέσον ἀναιρέσεως. — Τοιαύτη κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ἀναμφισβήτητον, ὡς ἀπαιτοῦσι τὰ ἄρθρα 485 καὶ 486 Πολιτ. Δικονομίας. — Ἱστορικὴ βάσις ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ ἀποζημιώσεως διὰ παράνομον στέρησιν συντάξεως: λόγω γήρατος. — Ἀνεπίτρεπτος συμπλήρωσις ἀγωγῆς, μὴ ἀποτελοῦσα ἁπλῶς παραδεκτὴν βελτίωσιν αὐτῆς, κατὰ τὰ ἄρθρα 158 καὶ 533 Πολιτ. Δικονομίας, ἀλλὰ μεταβάλλουσα τὴν βάσιν ἀγωγῆς.

Ἀρείου Πάγου 454/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Δ. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Βαρσάμου***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Δημακόπουλος, Δ. Γεωργιάδης

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν νομίμως προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων, διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 5969|1952 ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ ἀναιρεσειόντος ἡ ἀπὸ 17 Ὀκτωβρίου 1951 αἴτησις τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὅπως τῇ χορηγηθῇ σύνταξις λόγῳ γήρατος, διὰ δὲ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπεδικάσθη αὐτῇ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 12.100, ὡς ἀποζημίωσις διὰ τὴν στέρησιν τῆς ἐν λόγῳ συντάξεως, ὑπολογισθείσης πρὸς δραχμὰς 400 μηνιαίως, διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1 Μαρτίου 1953 μέχρις 8 Μαρτίου 1955, ἐνῷ ἐξ ἄλλου διὰ τῆς μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 9597|1955 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἄνω Ὑποκαταστήματος ἐχορηγήθη εἰς τὴν ἰδίαν ἀναιρεσίβλητον καὶ κατόπιν αἰτήσεώς της μηνιαία σύνταξις ἐκ δραχμῶν 190,20, ἀναδρομικῶς ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1951. Ἐκ τούτων οὐδαμῶς συνάγεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀποδοχὴ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ δὴ κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ἀναμφισβήτητον, ὡς ἀπαιτοῦσι τὰ ἄρθρα 485 καὶ 486 Πολ. Δικονομίας, ὥστε νὰ ἀποκλεισθῇ τὸ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀσκούμενον ἔνδικον μέσον κατὰ τὸ ἄρθρον 813 Πολ. Δικονομίας. Ἀπορριπτέα ὅθεν ἡ περὶ ἀπαραδέκτου ταύτης ἔνστασις τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὡς ἀβασίμου.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐφ' ἧς αὐτὴ ἐξεδόθη ἀγωγῆς, ἡ ἀναιρεσίβλητος ἐνάγουσα ὡς ἱστορικὴν βάσιν ἔθετο, σὺν ἄλλοις, τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι τὸ ἀναιρεσεῖον ἐστέρησεν αὐτὴν παρανόμως τῆς ἧς ἐδικαιοῦτο κατὰ τὰ ἄρθρα 28 § 5 καὶ 29 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 συντάξεως λόγῳ γήρατος, ἀρνηθὲν νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἡλικίας της προσαχθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 2911951 πρᾶξιν τοῦ Ληξιάρχου Ν. Ἰωνίας. Κατὰ τὴν πρώτην ὅμως ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἡ ἀναιρεσίβλητος ἰσχυρίσθη διὰ τῶν προτάσεων, ὅτι ἡ ἡλικία της ἀπεδεικνύετο διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1955 ἀποφάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ν. δ 3083|1954 προβλεπομένης Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, μὴ δυναμένη δὲ νὰ προσαγάγῃ ἀντίγραφον ἕνεκα τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅπως τῇ χορηγήσῃ τοιοῦτον, ἐπήγαγον αὐτῇ ὅρκον. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη συμπλήρωσις τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὸ στοιχεῖον τοῦτο, μὴ ἀποτελοῦσα ἁπλῶς παραδεκτὴν βελτίωσιν αὐτῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 158 καὶ 533 Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀλλὰ τείνουσα εἰς τὸ νὰ στηρίξῃ ταύτην ἐπὶ νέου πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ, οὐδόλως ἐν αὐτῇ περιεχομένου, εἶναι, κατὰ τὰ εἰρημένα ἄρθρα, ἀπαράδεκτος, τοῦτο δέ, ὡς ἀναγόμενον εἰς τὴν προδικασίαν, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ αὐτεπαγγέλτως. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ περὶ ἧς πρόκειται συμπλήρωσις ἀποτελεῖ παραδεκτὴν διευκρίνισιν καὶ βελτίωσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐπιβαλὸν τὸν ἐπαχθέντα ὅρκον μετὰ τῶν συνεπειῶν τῆς δόσεως ἢ μὴ αὐτοῦ, παρεβίασε τὰς προπαρατεθείσας δικονομικὰς διατάξεις καὶ παρὰ τὸν νόμον δὲν ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον τὴν συμπλήρωσιν, τοῦθ' ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 11 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν περὶ τούτου βάσιμον μοναδικὸν τοῦ ἀναιρετηρίου λόγον.

Ἀναιρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διὰ τὸν ἐκτεθέντα λόγον δέον ἡ ὑπόθεσις, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 833 Πολ. Δικονομίας, νὰ παραπεμφθῇ πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς ἄλλο ἰσόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς Δικαστήριον(*).

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 17347/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου.

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 11014/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΙΣΠΡΑΞΕΩΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΔΙ' ΕΦΕΔΡΙΚΑ ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ

Αἴτησις ἀκυρώσεως διοικητικῆς πράξεως περὶ ἐπιβολῆς εἰσφορῶν

Εἰσπραξις τῶν κατὰ Ν. 2054/1952 εἰσφορῶν δι' ἐπιδότησιν στρατευομένων μισθωτῶν κατὰ τὴν διαδικασίαν τὴν ἰσχύουσαν διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν λοιπῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν. — Ἠτοι κατὰ τὴν διαδικασίαν περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων. — Ἐπιτρεπτὴ ἐκ τοῦ Νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων ἀνακοπή, κατ' ἄρθρ. 235 Πολιτ. Δικονομίας, ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων. — Ἀπαράδεκτον ἐπομένως αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Σ. τῆς Ε., ὑπαρχούσης παραλλήλου προσφυγῆς.

Ἐπανέρχεται τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διὰ τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω ἀποφάσεως αὐτοῦ εἰς τὴν ἄποψιν προηγουμένων, ὅτι, ἐφ' ὅσον κατὰ πράξεων ἐπιβολῆς εἰσφορῶν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων διοικήσεως (ἐν προκειμένῳ εἰσφορῶν δι' ἐπιδότησιν στρατευομένων μισθωτῶν κατὰ ν. 2054/1952, ΕΕΔ 11, 490) ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, κατ' ἄρθρ. 235 Πολιτ. Δικονομίας, εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Σ. τῆς Ε. (βλέπε καὶ Σ.Ε. 435/1949, εἰσηγητὴς *Γ. Παπαχατζῆς*, ΕΕΔ 8, 974 ἐπὶ εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας, κρίναντα ὅτι ἡ ἐπιτρεπομένη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 235 Πολ. Δικονομίας ἀνακοπὴ ἐνώπιον τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης (βλέπε περὶ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης *Γ. Γάμμιον*, Συμβολαὶ εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, τόμος Β', σ. 50 ἐπ.), ἡ ὁποία, ἂν ἤθελε γίνει δεκτή κατ' οὐσίαν, μετὰ κρίσιν τοῦ πολιτικοῦ δικαστοῦ περὶ τοῦ μὴ νομίμου τῆς προσβαλλομένης διοικητικῆς πράξεως, ἤθελεν ἀνατρέψει τὰ ἔννομα τῆς πράξεως ἀποτελέσματα, ἀπαλλασσομένου πλήρως τοῦ αἰτοῦντος τῆς ἐπιδίκου δημοσίου δικαίου ἐνοχῆς, μὴ ὑπολειπομένου δὲ στοιχείου τινὸς τῆς προσβαλλομένης διοικητικῆς πράξεως, θίγοντος ἑαυτόν, ἀποτελεῖ παράλληλον κατὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως προσφυγὴν ἐνώπιον τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης, ἀποκλείουσαν τὸ τύποις παραδεκτὸν τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως, βλέπε ἐπίσης καὶ τὴν Σ.Ε. 1120/1950 εἰσηγητὴς *Γ. Σπυρόπουλος*, ΕΕΔ 9, 707, δι' εἰσφορὰς ἐπίσης πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας).

Ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἀποφάσεως τοῦ Σ. τῆς Ε. εἶναι καὶ εἰς τοῦτο: Δέχεται, ἐν ὁμοφωνίᾳ πρὸς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ὅτι καὶ μετὰ τὸν ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» χωρεῖ κατὰ τῶν πράξεων ἐπιβολῆς εἰσφορῶν ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 235 Πολ. Δικονομίας ἀνακοπὴ (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 256, ἀντιθέτως *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Αἱ Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, σ. 199 ἐπ.).

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 936/1956, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Π. Μερτικόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Η. Γλυκοφρύδης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Παπαγιάννης, Κ. Τσαγκαράκης, Πάρεδρος τοῦ Νομ. Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 § 4 τοῦ προβλέποντος περὶ ἐπιβολῆς τῆς ἀνωτέρω εἰσφορᾶς ν. 2054/1952 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ στρατευομένων μισθωτῶν» «ἡ ἀνωτέρω εἰσφορὰ εἰσπράττεται κατὰ τὴν διαδικασίαν τὴν ἰσχύουσαν διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν λοιπῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν». Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 27 §§ 3 καὶ 4 τοῦ διὰ τοῦ ν. 2113/1952 κυρωθέντος ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων» «αἱ κατὰ τὸν παρόντα νόμον ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, προσθέτων τελῶν ἢ ἐπαυξήσεων τῶν εἰσφορῶν... εἰσπράττονται διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 1383/1942 συσταθέντος Δημοσίου Ταμείου ἐσόδων τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τῶν ἁρμοδίων Δημοσίων Ταμείων ἢ τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ, ἐφαρμοζομένων τῶν διατάξεων τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων... 4. Ὡς τίτλοι διὰ τὴν βεβαίωσιν καὶ εἴσπραξιν τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω ἀπαιτήσεων χρησιμεύουσι καταστάσεις ὀφειλετῶν».

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 68 τοῦ ν. 4845 περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ν. 5230/1931, ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 τῆς Πολ. Δικον. καὶ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς αὐτῆς ἀνακοπὴ κατὰ τίτλων εἰσπράξεως ὀφειλῆς πρὸς τὸ Δημόσιον ἐπιτρέπεται ἐνώπιον τῶν καθ' ὅλην ἁρμοδίων δικαστηρίων, πλὴν τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὁ προσδιορισμὸς τῆς ὀφειλῆς ἔχει ἀνατεθῇ διὰ νόμου εἰς διοικητικὰ δικαστήρια ἢ ἐπιτροπάς, ὡς τοιούτων νοουμένων, κατὰ τὴν ἀληθῆ τοῦ νόμου ἔννοιαν, τῶν ἐχουσῶν τὸν χαρακτῆρα διοικητικοῦ δικαστηρίου. Δοθέντος δὲ ὅτι αἱ ἐξ εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις τοῦ Ἱδρύματος τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων προσδιορίζονται δι' ἀποφάσεων τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, ἀτομικῶν ἢ συλλογικῶν (ἄρθρ. 13 § 9 ἀ.ν. 1846/1951), μὴ ἐχόντων τὸν χαρακτῆρα διοικητικοῦ δικαστηρίου, ἕπεται, ὅτι κατὰ τῶν περὶ εἰσφορῶν πράξεων τούτου παρέχεται ἡ κατὰ τὰς μνησθείσας ἀνωτέρω διατάξεις ἀνακοπὴ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων πρὸς ἔρευναν τῆς συνδρομῆς τῶν προϋποθέσεων τῆς ἐπιβολῆς τῆς τοιαύτης εἰσφορᾶς ἀπό τε νομικῆς καὶ πραγματικῆς ἀπόψεως (Σ.Ε. 1885/1951). Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις τυγχάνει ἀπορριπτέα ὡς τύποις ἀπαράδεκτος λόγῳ παραλλήλου προσφυγῆς.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΣΘΟΥ ΚΑΙ ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ

Ἀναστολὴ παραγραφῆς ἀξιώσεως ἐκ λόγου ἀνωτέρας βίας

Ἱκανότης, κατ' ἄρθρ. 74 Πολιτ. Δικ., ἐμφανίσεως ἐνώπιον δικαστηρίου καὶ ὑπερασπίσεως δικαίων.—Ταυτὴ καὶ τοῦ φρενοβλαβοῦς, ἐφ' ὅσον οὗτος δὲν ἔχει τεθῇ ὑπὸ ἐπιμέλειαν δι' ἀπαγορεύσεως.—Ἐφαρμογὴ τοῦ ἀρμόζοντος εἰς τὴν σύμβασιν, ἐκ τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, δικαίου, κατ' ἄρθρ. 25 Α.Κ.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 357 Ε.Ν. περὶ μισθοῦ καὶ νοσηλείας ναυτικοῦ ἀσθενήσαντος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πλοῦ ἢ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ πλοίου.—Ἀναστολὴ παραγραφῆς ἀξιώσεως κατ' ἄρθρ. 255 Α.Κ.

Ἔχει ἤδη νομολογηθῆ (καὶ τούτου δὲν ἀπομακρύνεται ἡ παρατιθεμένη δικαστικὴ ἀπόφασις), ὅτι, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 25 τοῦ Α.Κ., αἱ ἐκ συμβάσεως ἔνοχαι ρυθμίζονται ὑπὸ τοῦ δικαίου, εἰς ὃ τὰ μέρη ὑπεβλήθησαν καὶ ἐλλείφει τούτου ἐφαρμόζεται τὸ ἐξ ὅλων τῶν συνθηκῶν ἁρμόζον εἰς τὴν σύμβασιν δίκαιον, καὶ ἡ διὰ ναυτολογήσεως συνομολογουμένη σύμβασις ἐργασίας ρυθμίζεται καὶ ἐφαρμογὴν ἔχει ἐπ' αὐτῆς τὸ ἐξ ὅλων τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν ἁρμόζον εἰς τὴν σύμβασιν δίκαιον, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ Α.Κ. (βλ. καὶ Α.Π. 67/1949, εἰσηγητὴς *Ι. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 8, 301, Προέδρου Πρωτ. Πειραιῶς 1423/1949, Πρόεδρος *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 8, 693, Πρωτ/κου Πειραιῶς 201/1949, Πρωτοδίκης *Κ. Παναμαλόπουλος*, ΕΕΔ 8, 514, Πρωτοδικείου Πειραιῶς 1072/1949, Πρωτοδίκης *Κ. Κουτουρίης*, ΕΕΔ 8, 1014, Πρωτοδίκου Πειραιῶς 1874/1952, Πρωτοδίκης *Σ. Ἀλεξανδρῆς*, ΕΕΔ 12, 380, Πρωτοδίκου Πειραιῶς 459/1956, Πρωτοδίκης *Σ. Ματσαηδόνης*, ΕΕΔ 15, 800).

Σχετικῶς πρὸς τὴν κατ' ἄρθρον 255 τοῦ Α.Κ. ἀναστολὴν τῆς παραγραφῆς ἀξιώσεων, περὶ ἧς σκέπτεται ἡ αὐτὴ ἀπόφασις, βλέπε καὶ τὰς ἐπικαλουμένας ὑπ' αὐτῆς Α.Π. 690/1954 (εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*) καὶ Α.Π. 250/1955 (εἰσηγητὴς *Γ. Ἡλιόπουλος*, ΕΕΔ 14, 576), πρόσθες δὲ εἰς αὐτὰς καὶ τὴν Α.Π. 415/1955 (εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 14, 983, ἔνθα σημειώσεις μας).

Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 6138/1956

Πρόεδρος ὁ κ. *Κ. Καρβελᾶς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀ. Φερεντίνος, Π. Μαυρογιάννης

Μετὰ τὸ ἄρθρον 74 Πολ. Δικον., ὁρίζον ὅτι πᾶς ἔχων ἀπεριόριστον τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας του ἔχει καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐμφανίζηται ἐνώπιον δικαστηρίου καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ ἢ ὑπερασπίζηται ἐν ἰδίῳ ὀνόματι τὰ δίκαιά του, ὅσοι δὲ διατελοῦσιν ὑφ' οἱανδήποτε ἐπιμέλειαν δὲν δύνανται ἄνευ συγκαταθέσεως τοῦ ἐπιτρόπου νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον, ὁ ἁπλῶς φρενοβλαβὴς ὁ μὴ τεθεὶς ὑπὸ ἐπιμέλειαν δι' ἀπαγορεύσεως δὲν στερεῖται τῆς ἐλευθέρας διαχειρίσεως τῆς περιουσίας του ἐκ μόνου τοῦ λόγου τῆς φρενοβλαβείας καὶ δύναται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κρατοῦντα προκειμένου περὶ δικαιοπραξιῶν (Α. Π. 1381/1948, ΕΕΝ ΙΕ' 476). Κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέα ἡ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἰτησις ἐνστασις περὶ ἐλλείψεως ἱκανότητος τοῦ αἰτοῦντος λόγῳ φρενοβλαβείας ταύτου παρίστασθαι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἐφ' ὅσον δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι οὗτος ἔχει τεθῇ ὑπὸ ἐπιμέλειαν δι' ἀπαγορεύσεως.

Κατὰ τὰ ἐν τῇ ἐνδίκῳ αἰτήσει ἐκτιθέμενα ὁ αἰτῶν, προσληφθεὶς κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου 1948 ἐν Φιλαδελφείᾳ τῶν Η.Π.Α. ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος (συμπολίτου του ἐκ Καρδαμύλων Χίου) πλοιάρχου τοῦ ὑπὸ παναμαϊκὴν σημαίαν φορτηγοῦ ἀτμοπλοίου ἐξ, οὗτινος πλοιοκτήτης ἐτύγχανεν ὁ ἐπίσης Ἕλλην καθ' οὗ ἡ αἴτησις, ὡς ἀρχιθερμαστὴς τοῦ ἀτμοπλοίου τούτου ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ λιρῶν Ἀγγλίας 34 καὶ τροφοδοσίᾳ εἰς εἶδος ἀξίας λιρῶν 13 μηνιαίως, προσεβλήθη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πλοῦ τοῦ πλοίου εἰς Μπουένος Ἄυρες τὴν 24 Μαρτίου 1948 καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ πλοιάρχου καὶ δαπάναις τοῦ καθ' οὗ πλοιοκτήτου εἰσήχθη εἰς νευρολογικὴν κλινικήν, εἰς ἣν παρέμεινεν ἐπὶ ἑξάμηνον, μεταφερθεὶς ἀκολούθως εἰς ἕτερον ψυχιατρεῖον κρατικόν, ἔνθα παρέμεινε ἐπὶ ἑπταετίαν μέχρι τῆς εἰς Ἑλλάδα παλιννοστήσεώς του κατὰ Μάρτιον ἔ. ἔ. Διϊσχυρίζεται δὲ διὰ τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως ἡ προσωρινή, κατὰ τὸ ἄρθρον 634 Α τῆς Πολ. Δικον., ἐπιδίκασις τῷ αἰτοῦντι ποσοῦ δραχμῶν 15.000, ἀποτελούντων μέρος τῆς ἐκ λιρῶν Ἀγγλίας 3.123 ἢ δραχμῶν 262.000 ἀπαιτήσεως αὐτοῦ κατὰ τοῦ καθ' οὗ ἐκ καθυστερουμένων τοῦ ὡς ἄνω χρονικοῦ διαστήματος νοσηλείας μισθῶν του, βάσει τῆς ἐχούσης, κατὰ τὸν αἰτοῦντα, ἐν προκειμένῳ, ἐφαρμογὴν διατάξεως τοῦ ἄρθρου 134 τοῦ Ναυαμαϊκοῦ νόμου 67 τῆς 11 Νοεμβρίου περὶ κυρώσεως τοῦ Κώδικος Ἐργασίας τῆς Δημοκρατίας τοῦ Παναμᾶ, καθ' ἣν «ὁ μισθωτός, ὅστις προσβάλλεται ἐξ οἱασδήποτε ἀνυπαιτίου νόσου κατὰ τὸν πλοῦν τοῦ πλοίου, δικαιοῦται θεραπείας δαπάνῃ τοῦ ἐργοδότου ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ εἰς τὴν ξηράν, λαμβάνων συγχρόνως καὶ τοὺς μισθούς του καὶ δικαιούμενος ἅπαξ ἤθελε θεραπευθῇ νὰ παλιννοστηθῇ εἰς τὸν ἀντίστοιχον τόπον, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 125 «αἱ 126, ἐὰν ἤθελε τὸ ζητήσει».

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ Α. Κ. αἱ ἐκ συμβάσεως ἔνοχαι ρυθμίζονται ὑπὸ τοῦ δι-

καίου, εἰς ὃ τὰ μέρη ὑπεβλήθησαν καὶ ἐλλείψει τούτου ἐφαρμόζεται τὸ ἐξ ὅλων τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν ἁρμόζον εἰς τὴν σύμβασιν δίκαιον. Ὅθεν καὶ ἡ διὰ τῆς ναυτολογήσεως συνομολογουμένη σύμβασις ἐργασίας καὶ αἱ ἐκ ταύτης πηγάζουσαι μεταξὺ τοῦ ναυτολογηθέντος ἐργάτου θαλάσσης καὶ πλοιοκτήτου ἐνοχικαὶ σχέσεις ρυθμίζονται καὶ ἐφαρμογὴν ἔχει ἐπ' αὐτῶν, μὴ συναγομένης βουλήσεως τῶν μερῶν περὶ τοῦ ἐφαρμοστέου δικαίου, τὸ ἐξ ὅλων τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν ἁρμόζον εἰς τὴν σύμβασιν ταύτην δίκαιον καὶ οὐχὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 242 τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου ἀναγραφομένη ἀρχὴ τοῦ νόμου τῆς σημαίας τοῦ πλοίου, ἀφορῶσα ὅλως εἰδικὸν θέμα ἀναγόμενον εἰς τὰ ἐπὶ τοῦ πλοίου ὑφιστάμενα δικαιώματα καὶ ναυτικὰ προνόμια (Α.Π. 671/1949, ΕΕΝ ΙΓ' 393). Ἐν προκειμένῳ ἡ διὰ τῆς ἐν τῇ ἐνδίκῳ αἰτήσει ναυτολογήσεως συνομολογηθεῖσα σύμβασις ἐργασίας καὶ αἱ ἐκ ταύτης πηγάζουσαι μεταξὺ τοῦ ναυτολογηθέντος ἐργάτου θαλάσσης αἰτοῦντος καὶ τοῦ πλοιοκτήτου καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἐνοχικαὶ σχέσεις, καίτοι τὸ ἐφ' οὗ ἐναυτολογήθη ὁ αἰτῶν πλοῖον φέρει παναμαϊκὴν σημαίαν, ὑπὸ τὰς εἰδικὰς συνθήκας ὑφ' ἃς συνήφθη ἡ σύμβασις αὕτη μεταξὺ τοῦ αἰτοῦντος ἐργάτου θαλάσσης Ἕλληνος καὶ τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸν Ἕλληνα πλοιοκτήτην καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ἕλληνος πλοιάρχου, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ γεγονὸς ὅτι ἅπαν τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου ἀπετελεῖτο ἐξ Ἑλλήνων, ρυθμίζονται καὶ ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπ' αὐτῶν, μὴ συναγομένης βουλήσεως τῶν μερῶν περὶ τοῦ ἐφαρμοστέου δικαίου, τὸ ἑλληνικὸν δίκαιον καὶ εἰδικώτερον ἡ διάταξις τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκ τοῦ πλοίου ἀποβιβάσεως τοῦ αἰτοῦντος ἰσχύοντος ἄρθρου 357 τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου, καθ' ἣν ὁ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πλοῦ ἢ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ πλοίου ἀσθενήσας ναύτης πληρώνεται τοὺς μισθούς του καὶ νοσηλεύεται δαπάναις τοῦ πλοίου, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα εἰς ἔξοδα νοσηλείας καὶ μισθοὺς πέραν τῶν τεσσάρων ἀπὸ τῆς τοῦ πλοίου ἀποβιβάσεως μηνῶν.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 255 Α.Κ., ὁριζούσης ὅτι ἡ παραγραφὴ ἀναστέλλεται, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ δικαιοῦχος ἕνεκα δικαιοστασίου ἢ ἄλλου λόγου ἀνωτέρας βίας ἐκωλύθη νὰ ἀσκήσῃ τὴν ἀξίωσίν του ἐντὸς τοῦ τελευταίου ἑξαμήνου τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς, σαφῶς ἕπεται, ὅτι ὡς περιστατικὸν ἀνωτέρας βίας νοεῖται πᾶν γεγονὸς ἀπρόβλεπτον ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, ὅπερ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποτραπῇ διὰ μέτρων ἄκρας ἐπιμελείας καὶ συνέσεως, κατ' ἀκολουθίαν ὡς τοιοῦτον λογίζεται καὶ ἡ αἰφνιδία ἀπρόβλεπτος σωματικὴ ἢ πνευματικὴ νόσος τοῦ δικαιοῦχου, ἐκτὸς ἐὰν ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει ὁ πάσχων τελῇ ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἢ δικαστικὴν ἀντίληψιν, ὅτε, κατὰ τὸ ἄρθρον 258, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 128 καὶ 129 Α.Κ., ἡ παραγραφὴ ἐξακολουθεῖ τρέχουσα, ἀναστελλομένη μόνον ἐὰν ἐντὸς τοῦ τελευταίου ἑξαμήνου τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς παρέμεινεν ὁ δικαιοῦχος ἄνευ ἐπιτρόπου ἢ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορος, ἐνῶ, ἀφ' ἑτέρου, ἡ παράλειψις τῶν ἐν ἄρθρῳ 1688 Α. Κ. ἀναφερομένων προσώπων ὅπως προκαλέσωσι τὴν διαδικασίαν τῆς ἀπαγορεύσεως ἢ δικαστικῆς ἀντιλήψεως οὐδαμῶς δύναται νὰ βαρύνῃ τὸν δικαιοῦχον (*Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχ. § 152, *Γιαννοπούλου*, Γεν. Ἀρχ. ὑπ' ἄρθρ. 258 Α. Κ., Λ. Π 690) 1954, ΝοΒ 2,1216, καὶ 250)1955, ΝοΒ 3, 642). Ἐν προκειμένῳ ὁ αἰτῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προσαγομένου ὑπ' ἀριθ.515 Λ)13 τῆς 6 Μαρτίου 1953 ἐγγράφου τοῦ διευθύνοντος τὸ Προξενικὸν Γραφεῖον Μπουένος Ἄυρες πρὸς τὸν δικηγόρον Γ. Ψ***, ἀπεβιβάσθη τοῦ ὑπὸ παναμαϊκὴν σημαίαν ὡς ἄνω ἀτμοπλοίου «Ε» τὴν 24 Μαρτίου 1948 καὶ εἰσήχθη εἰς ψυχιατρεῖον (ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 11 Σεπτεμβρίου 1579), ὅπου παρέμεινεν ἐπὶ πληρωμῇ μέχρι τῆς 2 Σεπτεμβρίου 1948, ὁπότε κατ' ἀπαίτησιν τῆς διευθύνσεως τοῦ ψυχιατρείου, λόγῳ τῆς ἐπιδεινώσεως τῆς ἀσθενείας του, μετεφέρθη τὴν 28ην Ἰανουαρίου 1951 εἰς τὴν Colonia Nacional de alineados (Cabres) κειμένην εἰς Open Door πλησίον τοῦ Luzau, ὅπου παρέμεινε μέχρι τῆς 31.1.1956, παλιννοστήσας εἰς Ἑλλάδα κατὰ Μάρτιον 1956, ἐξακολουθεῖ δὲ πάσχων ἐξ ἐκδηλώσεων σχιζοφρενίας παρανοϊκοῦ τύπου, κατὰ τὴν προσαγομένην πιστοποίησιν τοῦ ἐξετάσαντος αὐτὸν κατὰ τὴν 14 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. νευρολόγου Κ. Π.. Ἀκολούθως τούτοις, λόγῳ τοῦ περιστατικοῦ τῆς κατ' ἐξακολούθησιν πνευματικῆς νόσου τοῦ αἰτοῦντος, λογιζομένου ὡς τοιούτου ἀνωτέρας βίας, δὲν ἠδυνήθη οὗτος νὰ ἀσκήσῃ τὴν περὶ ἧς ἡ ἐνδίκος αἴτησις ἀξίωσίν του δι' ἐγέρσεως τῆς δεούσης ἀγωγῆς καὶ συνεπῶς ἐχώρησε, κατὰ τὴν νόμιμον περὶ ἀναστολῆς τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 512 ἐδ. δ' τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἐνιαυσίου παραγραφῆς ἀντένστασιν τοῦ αἰτοῦντος, ἀναστολὴ τῆς ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ προτεθείσης παραγραφῆς τῆς ἐνδίκου ἀξιώσεως, ἀπορριπτέας οὕτω κρινομένης τῆς περὶ παραγραφῆς τῆς ἀξιώσεως ταύτης ἐνστάσεως τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις.

Ἐπαρκῶς ἐβεβαιώθημεν περὶ τῆς ναυτολογήσεως τοῦ αἰτοῦντος ὡς ἀρχιθερμαστοῦ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις «Ε» ἐπὶ τῷ ἐν τῇ αἰτήσει μηνιαίῳ μισθῷ ἐκ λιρῶν 34 καὶ τροφῇ ἀξίας 6 λιρῶν μηνιαίως καὶ τῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πλοῦ ἀσθενείας του, διαρκεσάσης πέραν τοῦ τετραμήνου ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 24 Μαρτίου 1948 ἀποβιβάσεώς του ἐκ τοῦ πλοίου.

Πιθανολογηθείσης κατὰ ταῦτα ἀπαιτήσεως ἐκ δεδουλευμένων μισθῶν τεσσάρων μηνῶν ἐκ δραχμῶν 12.800, δέον, ὑφισταμένης κατεπειγούσης περιπτώσεως, νὰ ἐπιδικασθῇ προσωρινῶς τῷ αἰτοῦντι ἐφ' ἅπαξ τὰ ἥμισυ ταύτης ἐκ δραχμῶν 6.400, δεκτῆς οὕτω καθισταμένης ἐν μέρει τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΥΠΕΡ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΟΥ ΤΗΣ 1ης ΜΑΪΟΥ.

Ἐ ρ ώ τ η μ α (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Διὰ τῆς διατάξεως τῆς § 10 τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀποφάσεως Ὑπ. Ἐργασίας ὁρίζεται, ὅτι οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 1ης Μαΐου ἑκάστου ἔτους τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ αὐτῶν, τοῦ διατελοῦντος εἰς σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, παρακρατοῦν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου διὰ τὰς ἄρρενας ἢ πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τῆς ἀνειδικεύτου ἐργατρίας διὰ τὰς γυναῖκας ὡς εἰσφορὰν συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὰς οἰκείας ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις, τὰς ἀναφερομένας ἐν ἄρθρῳ 22 § 2 τοῦ νόμου 3239/1955, κατανεμομένων μεταξὺ αὐτῶν, ὡς ἐν § 2 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου τούτου ὁρίζεται.

Κατόπιν τούτου ἐρωτᾶται, ἐὰν τὰ οὕτω παρακρατούμενα ἡμερομίσθια ἀνειδικεύτου ἐργάτου καὶ ἐργατρίας, ἀποτελοῦντα τὰ κατώτερα ὅρια ἡμερομισθίων, ἅτινα βάσει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως δέον νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὰς δικαιούχους ἐργοτυπαλληλικὰς ὀργανώσεις, ὑπόκεινται εἰς κρατήσεις ὑπὲρ τῶν διαφόρων ἀσφαλιστικῶν ἢ ἄλλων ὀργανισμῶν.

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμ. 680/1956

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*
Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλαντζάκος, Α. Μαλαγαρδῆς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Β. Σάββας, Χ. Γεωργιόπουλος, Πάρεδροι.

Γνωμοδότησις: Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως, τῇ εἰσηγήσει μας, ὡς ἀκολούθως:

1. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 11103/1931/1956 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 9/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν» εἰς τὴν § 10 αὐτῆς ὁρίζει τὰ ἑξῆς: «Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 1ης Μαΐου ἑκάστου ἔτους τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ αὐτῶν, τοῦ διατελοῦντος εἰς σχέσιν ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, παρακρατοῦν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου διὰ τοὺς ἄρρενας ἢ πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τῆς ἀνειδικεύτου ἐργατρίας διὰ τὰς γυναῖκας, ὡς εἰσφορὰν συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὰς οἰκείας ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις, τὰς ἀναφερομένας ἐν ἄρθρῳ 22 § 2 τοῦ ν. 3239/1955, κατανεμομένων μεταξὺ αὐτῶν ὡς ἐν § 2 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου τούτου ὁρίζεται. Ἡ βεβαίωσις καὶ εἰσπραξις τῆς εἰσφορᾶς ταύτης, ὁ τρόπος ἀποδόσεως εἰς τοὺς δικαιούχους, ὡς καὶ ἡ ἐξαίρεσις τῶν ἀρνουμένων μισθωτῶν νὰ καταβάλωσι ταύτην, γενήσεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν §§ 3, 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρ. 22 τοῦ ν. 3239/1955.

2. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει σαφῶς, ὅτι αἱ ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις, ἐν τῇ οὐσίᾳ, ὑποκαθίστανται, ὡς πρὸς τὴν λῆψιν τοῦ ἡμερομισθίου τῆς 1ης Μαΐου, εἰς τὴν θέσιν τοῦ μισθωτοῦ. Ἄρα αὗται, ἤτοι αἱ ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις, θὰ λάβουν ὅ,τι θὰ ἐλάμβανε καὶ ὁ μισθωτός, ἐὰν δὲν ἐθεσπίζετο ἡ τοιαύτη ὑποκατάστασις. Ὁ μισθωτός, εἶναι βέβαιον, ὅτι θὰ ἐλάμβανε τὸ ἡμερομίσθιον μειωμένον κατὰ τὰς κρατήσεις. Ἄρα οὕτω μειωμένον θὰ λάβουν τοῦτο καὶ αἱ ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις. Ὁ νομοθέτης δὲν ἠθέλησεν, ὅπως ἀπαλλάσσηται τὸ ἡμερομίσθιον τῆς 1ης Μαΐου τῶν κρατήσεων. Δὲν δύναται, συνεπῶς, παρά νὰ εἶναι αὗται εἰς βάρος ἐκείνου, ὅστις λαμβάνει τὸ ἡμερομίσθιον τοῦτο, ἤτοι ἐν προκειμένῳ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, αἵτινες λαμβάνουν τοῦτο. Ὁρίζουσα ἡ διάταξις «.... παρακρατοῦν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου κλπ.» ἐννοεῖ προδήλως τὸ ἀπομένον τοιοῦτο μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κρατήσεων, ἀφοῦ αἱ κρατήσεις αὗται δὲν καταργοῦνται. Νὰ εἴπωμεν ὅτι ὡς τοιοῦτον ἡμερομίσθιον ἐννοεῖ τὸ συμπεριλαμβάνον καὶ τὰς κρατήσεις, δὲν δύναται. Διότι τί θὰ γίνῃ, ὅταν ὁ ἀνειδίκευτος ἐργάτης κλπ. δὲν ἐργάζηται λόγῳ ἀργίας κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν καὶ λαμβάνῃ μόνον τὸ ἡμερομίσθιόν του, θὰ καταβληθῇ τότε τοῦτο ὁλόκληρον εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις; Καὶ τὰς κρατήσεις ποῖος θὰ καταβάλῃ; Ὁ ἐργάτης ἢ ὁ ἐργοδότης; Ἀσφαλῶς οὐδείς τούτων, ἀλλ' ὁ λαμβάνων τὸ ἡμερομίσθιον αὐτό, ἤτοι αἱ λαμβάνουσαι τὸ ἡμερομίσθιον ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις.

3. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου προσήκει ἡ ἄνω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις, ἤτοι, ἐν περιλήψει, ὅτι τὸ καταβαλλόμενον εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις ἡμερομίσθιον τῆς 1ης Μαΐου ὑπόκειται εἰς κρατήσεις, ὅτι αἱ κρατήσεις αὗται βαρύνουν τὰς λαμβανούσας τὸ ἡμερομίσθιον τοῦτο ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις καὶ ὅτι οὕτω θὰ λαμβάνουν αὗται τὸ ἡμερομίσθιον τοῦτο μειωμένον κατὰ τὰς κρατήσεις ὑπὲρ τῶν διαφόρων ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν (*).

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Τὸ θέμα παραμένει καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Σ. τῆς Ε. ἀπόρριψιν τῆς μνημονευομένης ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς νεωτέρας ὑπ' ἀριθ. 42930/8578/1956 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, κατωτέρω δημοσιευομένης, ἀκηρύχθη πάλιν ἐκτελεστὴ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΔΙ' ΕΚΔΟΣΙΝ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 2112/1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων» ὁ ἐργοδότης ὀφείλει νὰ ἐκδώσῃ διὰ τὸν ἀπολυόμενον ὑπάλληλον πιστοποιητικὸν περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς διαρκείας τῆς ἐκτελεσθείσης ὑπηρεσίας του, ἐπὶ τῇ εἰδικῇ δὲ αἰτήσει τοῦ ὑπαλλήλου καὶ περὶ τοῦ ποιοῦ καὶ τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ.

Ὅμοιον εἶναι καὶ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112/1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν», κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἐν ταῖς ὡς ἄνω (τοῦ Β.Δ.) κατηγορίαις προσώπων ὁ ἐργοδότης ὀφείλει νὰ ἐκδώσῃ πιστοποιητικὸν περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς διαρκείας τῆς παρ' αὐτῶν ἐκτελεσθείσης ὑπηρεσίας, ἐπὶ τῇ εἰδικῇ δὲ αἰτήσει των περὶ τοῦ ποιοῦ καὶ τῆς διαγωγῆς.

Τέλος κατὰ τὸ ἄρθρ. 678 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος κατὰ τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως ὁ ἐκμισθωτὴς (μισθωτὸς) δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν μισθωτὴν (ἐργοδότην) πιστοποιητικὸν περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας του. Μόνον εἰδικῇ αἰτήσει τοῦ ἐκμισθωτοῦ πιστοποιεῖται καὶ τὸ ποιὸν αὐτῆς καὶ ἡ διαγωγή του.

Ἀκριβῶς ἐπὶ λέξει ἐφέρετο καὶ τὸ ἄρθρ. 326 τοῦ Προσχεδίου Μισθώσεως Ἐργασίας (ΕΕΔ 9, 468), εἰλημμένον ἐκ τοῦ Ἑλβετ. 342 καὶ Γερμ. 630.

Ἀλλ' ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 678 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, εὐρυτέρα κατὰ κύκλον δικαιούχων τῶν διατάξεων τῶν ἀνωτέρω νόμων περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, δὲν ἔχει, κατὰ τὸ ἄρθρ. 24 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Α.Κ. ν. 2783/1941, ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ. (23 Φεβρουαρίου 1946) καταρτισθεισῶν συμβάσεων ἐργασίας (βλέπε καὶ τὸ ἄρθρ. 38 τοῦ αὐτοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου, τὸ ὁποῖον δὲν μνημονεύει τὸ ἄρθρον τοῦτο ὡς ἐφαρμοζόμενον καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ. συνομολογηθεισῶν συμβάσεων ἐργασίας).

Ἡ διάταξις προϋποθέτει κρίσιν τοῦ ἐκδίδοντος τὸ πιστοποιητικὸν ἐργοδότου ἀγαθήν, εἰς τρόπον ὥστε ἄδικος αὐτοῦ κρίσις ὑπόκειται διὰ τοῦ δικαστοῦ εἰς διόρθωσιν, συμφώνως πρὸς τὰς γενικὰς ἀρχὰς (*Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Εἰσηγητικὴ Ἔκθεσις Προσχεδίου Μισθώσεως Ἐργασίας, ΕΕΔ 9, 471, *Κ. Καγκάς*, Ἐνοχ., Εἰδικὸν, β' ἔκδοσις, σελ. 575).

Πρέπει νὰ προκύπτῃ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς τοῦ εἴδους τῆς ὑπηρεσίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπησχολήθη ὁ ἐργαζόμενος παρὰ τῷ ἐργοδότῃ, ὅστις ἐπὶ τῇ εἰδικῇ αἰτήσει τοῦ μισθωτοῦ ὑποχρεοῦται νὰ πιστοποιήσῃ περὶ τῆς καθ' ὅλου ὑπηρεσιακῆς συμπεριφορᾶς τοῦ μισθωτοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ πιστοποιήσῃ ἐξωϋπηρεσιακὰ καὶ ἰδίως περὶ τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τοῦ ἐργαζομένου, οὔτε νὰ μεταχειρισθῇ ἐπαίνους ἢ νὰ κάμνῃ μνείαν προσόντων ἑτέρων τοῦ μισθωτοῦ, μὴ ἐνδιαφερόντων τὴν καθαρῶς ὑπηρεσιακὴν διαγωγήν του. Δὲν δύναται ἐν τῷ πιστοποιητικῷ νὰ κάμνῃ δυσμενεῖς χαρακτηρισμοὺς ὡς πρὸς τὴν διαγωγήν, ἐν γνώσει τοῦ ἀνυποστάτου αὐτῶν καὶ τοῦ ὅτι δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι ζημίαν εἰς τὸν μισθωτὸν (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6242/1936, ΕΕΔ 1, 138), εὐθυνόμενος εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὰς ἐν τῷ πιστοποιητικῷ «δυσμενεῖς» κρίσεις, αἵτινες ἠθέλοντο κριθῆ ὡς ἐπιβλαβεῖς διὰ τὸν μισθωτὸν (Ἐφετ. Ἀθηνῶν 507/1941, ΕΕΔ 1, 138).

Ἀπαγορεύεται καὶ ἡ μνεία περὶ τῆς αἰτίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἔπαυσεν ὁ μισθωτὸς παρέχων τὰς ὑπηρεσίας του, ἀποκλειομένου παντὸς ὑπαινιγμοῦ ἀδικαιολογήτου, δυναμένου νὰ θίξῃ τὴν ἐντιμότητα τοῦ μισθωτοῦ (Ἐφετ. Ἀθηνῶν 507/1941, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ἂν ἀπαιτῇ ὅμως τοῦτο ὁ μισθωτός, δύναται νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὸ πιστοποιητικὸν καὶ ὁ λόγος, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ἐτερματίσθη ἡ σύμβασις (*Α. Nikisch*, Ἐργατ. Δίκαιον, ἑλλ. μετάφρ., σελ. 468, αὐτω καὶ *Κ. Καγκάς*, Ἐνοχ., Εἰδικὸν, β' ἔκδοσις, σελ. 574).

Ποιὸν τοῦ μισθωτοῦ σημαίνει ἱκανότης, δεξιότης, μόρφωσις κλπ., ὄχι ὅμως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας του. Διαγωγὴ εἶναι ἡ ὑπηρεσιακὴ χρηστότης, χαρακτὴρ κλπ. τοῦ μισθωτοῦ (*Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Μαθήματα Ἐργατικοῦ Δικαίου, σελ. 244).

Ἀπὸ ἀπόψεως ποινικῶν συνεπειῶν ἡ Α.Π. 92/1933 (Θέμ. ΜΔ' 489), καταδικασθέντος ὑπὸ Πλημμελειοδικείου ἐργοδότου, διότι διέδωκεν οὗτος περὶ μισθωτοῦ ὡρισμένον γεγονός, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ βλάψῃ τὴν τιμὴν καὶ ὑπόληψιν αὐτοῦ, ἤτοι διὰ τῶν εἰς ἐκδοθὲν ὑπ' αὐτοῦ πιστοποιητικὸν περὶ τοῦ μισθωτοῦ, γενικοῦ διευθυντοῦ ἑταιρείας, περιεχομένων φράσεων, ὅτι «ὁ μηνυτὴς δὲν ἐθεωρήθη ἐπαρκὴς διὰ τὰς ἐργασίας ταύτας ὡς χημικὸς αὐτῆς», διέδωκεν ἐν γνώσει περὶ τοῦ μηνυτοῦ τὸ γεγονὸς τοῦτο, ἀπεφάνθη ὅτι ὀρθῶς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἔκρινε, δεχθὲν ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς δυσφημίσεως ἐγένετο διὰ διαδόσεως, συνισταμένης εἰς τὴν ἔκδοσιν πιστοποιητικοῦ, τὸ ὁποῖον τῇ αἰτήσει τοῦ μηνυτοῦ ἐχορηγήθη ὑποχρεωτικῶς κατὰ ν. 2112 καὶ εἰς τὸ ὁποῖον περιείχοντο αἱ ἀνωτέρω φράσεις, δυνάμεναι νὰ βλάψωσι τὴν τιμὴν ἢ ὑπόληψιν αὐτοῦ, διότι ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐκτελέσεως τῆς δυσφημίσεως δὲν ἀνταποκρίνεται ἀντικειμενικῶς πρὸς τὴν λεκτικὴν καὶ νομικὴν ἔννοιαν τῆς διαδόσεως, ἀφοῦ διὰ τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς ἀπαιτεῖται ἡ ἀνακοίνωσις τοῦ προσαπτομένου ἢ διαδιδομένου γεγονότος νὰ γίνηται πρὸς

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

3523/1956 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί οργανώσεως τῆς διανομῆς τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 174 τῆς 2 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν από 19 Ἰουλίου 1956 σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1ον.

Λήξις προσωρινῶν συμβάσεων καὶ ἁπλῶν ἀδειῶν. Τερματισμὸς δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἐκμεταλλεύσεων.

1. Κηρύσσονται λήγουσαι ἀπὸ τῆς Αὐγούστου 1956:

α) Αἱ συμβάσεις περὶ παραγωγῆς, μεταφορᾶς καὶ διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, αἱ συναφθεῖσαι βάσει οἱασδήποτε διατάξεων, μεταξὺ δήμων ἢ κοινοτήτων καὶ ἰδιωτῶν ἢ νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου, πρὸς ἐξυπηρέτησιν περιοχῶν τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Εὐβοίας ἐξαιρέσει τῆς διὰ τοῦ ν. δ/τος τῆς 16/17 Ὀκτωβρίου 1925 περὶ κυρώσεως συμβάσεως περὶ παροχῆς ἠλεκτρισμοῦ καὶ περὶ μεταφορᾶς κυριάρχου τῆς συμβάσεως.

β) Αἱ ἁπλαῖ ἄδειαι παραγωγῆς, μεταφορᾶς καὶ διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, αἱ χορηγηθεῖσαι πρὸς ἐξυπηρέτησιν περιοχῶν τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Εὐβοίας.

2. Κηρύσσονται ὡσαύτως τερματιζόμεναι, ἀπὸ τῆς Αὐγούστου 1956 αἱ ἐκμεταλλεύσεις παραγωγῆς, μεταφορᾶς καὶ διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, αἱ ἀσκούμεναι εἰς περιοχὰς τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Εὐβοίας ὑπὸ δήμων, κοινοτήτων ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, εἴτε κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ν. 2979/1922, εἴτε βάσει ἄλλων διατάξεων.

3. Ἀπὸ τῆς Αὐγούστου 1956 τὰ ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 1468/1950, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 1672/1951, ἀποκλειστικὰ προνόμια τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (ΔΕΗ), παραγωγῆς, μεταφορᾶς καὶ διανομῆς τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, ἐκτείνονται καὶ ἀσκοῦνται ἄνευ περιορισμοῦ καὶ εἰς τὰς περὶ ὧν αἱ §§ 1 καὶ 2 περιοχὰς, ἐπιφυλασσομένων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 4.

4. Ἡ ΔΕΗ δὲν δύναται νὰ μεταβιβάσῃ ἢ ἐπιβαρύνῃ ἐπ' οὐδενὶ τρόπῳ τὴν οἱανδήποτε τῶν ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω περιοχὰς αὐτῆς ἀφορώντα εἰς τὴν παραγωγὴν, μεταφορὰν ἢ διανομὴν τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας

Ἄρθρον 2ον.

Δικαιώματα ἐξαγορᾶς ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἀποζημιώσεως δήμων, κοινοτήτων ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου.

1. Ἀπὸ τῆς Αὐγούστου 1956, ἰδιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις δήμων, κοινοτήτων ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 1 ὑπάγονται εἰς τὸ διὰ τοῦ ἄρθρου 4 ρυθμιζόμενον μεταβατικὸν καθεστώς.

2. Ἰδιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις, λειτουργοῦσαι βάσει προνομιακῶν συμβάσεων ἢ ἁπλῶν ἀδειῶν, δι' κηρύσσεται λήγουσα, δυνάμει τοῦ παρόντος, ἡ ἰσχύς, ὡς καὶ δήμοι, κοινότητες ἢ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ὧν κηρύσσεται τερματιζομένη ἡ ἐκμετάλλευσις, δύνανται νὰ προέλθωσιν εἰς ἐλευθέραν συμφωνίαν μετὰ τῆς ΔΕΗ διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς ἐξαγορὰν τῶν ἐγκαταστάσεων αὐτῶν, ἄλλως, δικαιοῦνται νὰ προσφύγωσιν εἰς τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 5 ἕως 9 διαιτησίαν πρὸς καθορισμὸν καὶ πληρωμὴν ὑπὸ τῆς ΔΕΗ τοῦ ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων προβλεπομένου, κατὰ τὰς περιπτώσεις, τιμήματος ἐξαγορᾶς ἢ ἀποζημιώσεως.

3. Δύνανται ἐπίσης νὰ προέλθωσιν εἰς ἐλευθέραν συμφωνίαν μετὰ τῆς ΔΕΗ ἢ νὰ προσφύγωσιν εἰς διαιτησίαν διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 10 ἀποζημιώσεως δήμοι καὶ κοινότητες, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ περιέρχονται αἱ ἐγκαταστάσεις τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνεξόδως κατὰ τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως δυνάμει σχετικοῦ ἐν αὐτῇ ὅρου.

4. Ἐλεύθεραι συμφωνίαι, περὶ ὧν αἱ §§ 2 καὶ 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου, συνομολογοῦνται ἐκ μέρους τῆς ΔΕΗ κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Διοικητικοῦ αὐτῆς Συμβουλίου, παρεχομένης μετ' εἰσηγήσεως τῆς ὑπηρεσίας καὶ μετὰ γνωμοδοτήσεως εἰδικῆς ἐξ ἐμπειρογνωμόνων ἐπιτροπῆς. Τὰ τῆς συνθέσεως καὶ λειτουργίας τῆς ἐπιτροπῆς καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ΔΕΗ, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Βιομηχανίας.

. . . . . .

Ἄρθρον 12ον.

Προσωπικὸν ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων.

1. Τὰς ἐκ τοῦ παρόντος ν. δ/τος δημιουργουμένας ὑπὸ τῆς ΔΕΗ εἰς προσωπικὸν ὑποχρεοῦται αὕτη νὰ καλύπτῃ διὰ προσλήψεως ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν, ὑπηρετούντων εἰς τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ κίνηνται τὰ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ΔΕΗ ἀπαιτούμενα προσόντα ἰδιοσυγκρασίας καὶ πείρας.

Κατὰ τὰς προσλήψεις ταύτας, ἐπὶ ἴσοις ὅροις προτιμῶνται ἐκ τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως οἱ ἀάπηροι πολέμου, οἱ ἀνήκοντες εἰς τινα τῶν κατηγοριῶν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὑ. ν. 1836/1951, τὰ ὕψματα πολέμου, οἱ κατὰ τὸ Σ' ψήφισμα ὑπαγόμενοι εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἀντίστασιν καὶ οἱ πολύτεκνοι. Αἱ κατὰ τὴν παροῦσαν παράγραφον προσλήψεις ἐνεργοῦνται μετὰ σύμφωνον γνώμην ἐπιτροπῆς συνισταμένης δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Βιομηχανίας καὶ συγκειμένης ἐκ δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ἐξ ὑπαλλήλων τῆς ΔΕΗ.

2. Τὰ κατὰ τὴν § 1 προσλαμβανόμενα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν

τρίτον ἔτος τοῦ διαγνωζομένου, ὁπότε καὶ μόνον καθίσταται ἐφικτὴ ἡ διαφήμισις.

Ὑποστηρίζεται ὅτι ἡ ἀσκησις τοῦ δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν τοῦ πιστοποιητικοῦ ἐργασίας κωλύθη ἐντὸς ἐπιλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας (οὕτω Χ. Ἀγαλλόπουλος, Πιστοποιητικὸν ἐργασίας ἐν Ἀρχ. Ἰδιωτ. Δικαίου, τόμ. Α' σελ. 77, Ο. Αἰνός, Μαθήματα Ἐργατικοῦ Δικαίου, σελ. 213, Κ. Καυκας, Ἐνοχ., Εἰδικὸν, β' ἔκδοσις, σελ. 575, Α. Νίκιτσ, Ἐργατ. Δίκαιον, ἑλλην. μετάφρ. σελ. 168, ἔνθα καὶ ἀντίθετοι γνῶμαι περὶ τῶν ἀτόμων βλ. καὶ Κ. Ἀποστολίδη, Ἐνοχ. ὑπ' ἄρθρ. 678, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 11, 858, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 2375/1952, ΕΕΔ 11, 859).

Διόρθωσις ἀνακριβοῦς πιστοποιητικοῦ γίνεται, κατὰ τὰ ἄνω σημειωθέντα, ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, κατ' ἄρθρ. 371 Α.Κ., ὡς ἐπίσης δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἡ ἐργοδότις εἰς ἔκδοσιν τοῦ ἄνω ἀρνεῖται ἢ βραδύνει νὰ χορηγήσῃ ὁ ἐργοδότης, πιστοποιητικὸν (νοουμένου ὡς δικαστηρίου τοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικάζοντος) καὶ ἐν κατεπειγούσῃ περιπτώσει καὶ ὑπὸ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν, κατ' ἄρθρ. 691 Α' Πολ. Δικ. (οὕτω καὶ Κ. Καυκᾶς, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 575 ἐπ.).

τῆς ΔΕΗ προσωπικόν καὶ μετὰ τὴν ταυτότην πρόσληψίν του, μέχρι τῆς συστάσεως διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς ΔΕΗ ἰδίου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ἐξακολουθεῖ ἀσφαλιζόμενος παρὰ τῷ Ἀσφαλιστικῷ Ὀργανισμῷ παρ' ὃ προηγουμένως ἠσφαλίζετο. Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς συνεχίσεως τῆς ἀσφαλίσεως ταύτης ἡ ΔΕΗ ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ τὴν κανονισμένην ἐργοδοτικὴν εἰσφοράν, ὡς καὶ τὴν τυχὸν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων πωλήσεως ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας ὑπολογιζομένην πρόσθετον ταυτήν. Ἡ πρόσθετος αὐτὴ εἰσφορὰ καταβάλλεται ὑπὸ τῆς ΔΕΗ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπὸ τῆς ΔΕΗ προσληφθέντων ὑπαλλήλων τῆς ἐπιχειρήσεως ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὅλον ἀριθμὸν τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, τὸ ποσὸν δὲ τῆς προσθέτου εἰσφορᾶς ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται ἡ ἀναλογία, δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ποσὸν τῆς κατὰ Ἰούλιον 1956 ἀντιστοίχου ἐπιβαρυντικῆς τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλευτικῆς ἢ τὸ ποσὸν τῆς κατὰ μέσον ὅρον μηνιαίας ἐπιβαρύνσεως αὐτῆς κατὰ τὴν ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1955 μέχρι 31ης Ἰουλίου 1956 περίοδον.

3. Ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως παρὰ τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως τοῦ μὴ προσλαμβανομένου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ΔΕΗ προσωπικοῦ αὐτῆς ὀφείλεται ἡ κατὰ τὴν συμβασιν ἐργασίας ἢ τὸν νόμον διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως καταβλητέα ἀποζημίωσις. Αἱ ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς οἱασδήποτε δημοτικῆς ἢ κοινοτικῆς ἐκμεταλλεύσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως ἰδιωτικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου προβλεπόμεναι θέσεις μονίμων ὑπαλλήλων καταργοῦνται ἀμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς περιοχῆς ὑπὸ τῆς ΔΕΗ. Οἱ συνεπεία τῆς καταργήσεως ταύτης ἀπολυόμενοι καὶ μὴ προσλαμβανόμενοι ὑπὸ τῆς ΔΕΗ ὑπάλληλοι ἀποζημιοῦνται κατὰ τὰς οἰκείας διατάξεις.

Ἡ κατὰ τὰ προηγούμενα εἰδόφιον ἀποζημίωσις δὲν δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα τῆς κατὰ νόμον ὀφειλομένης ἐν περιπτώσει ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁρίστου χρόνου.

4. Ἡ ΔΕΗ ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδίδῃ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις καταβληθείσας παρ' αὐτῶν ἀποζημιώσεις, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς § 3.

Τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην ἡ ΔΕΗ ὑπέχει:

α) Δι' ὁλόκληρον μὲν τὸ ποσὸν τῆς ὀφειλομένης κατὰ νόμον ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἀπροειδοποίητον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁρίστου χρόνου, προκειμένου περὶ ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων ὑπαχθεισῶν εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 5 τοῦ παρόντος ν. δ/τος διαιτησίαν, διὰ τὸ ἥμισυ δὲ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης, προκειμένου περὶ τῶν λοιπῶν.

β) Μόνον διὰ τὸ προσωπικόν, τὸ ὁποῖον εἶχε προσληφθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως πρὸ τῆς 15 Ἀπριλίου 1956, δὲν ἐκίνητο δὲ κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην τὴν ἰδιότητα ἑτέρου τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ μετέχου αὐτῆς κατὰ ποσοστὸν μεγαλύτερον τῶν δέκα ἑκατοστῶν τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου. Ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ πάσης ἐκ τοῦ παρόντος ἄρθρου ὑποχρεώσεως τῆς ΔΕΗ λαμβάνεται ὁ κατὰ τὴν 15 Ἀπριλίου 1956 μισθὸς ἢ ἡμερομίσθιον.

5. Οἱ νόμιμοι ἐκπρόσωποι τῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν εἰς τὴν ΔΕΗ τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα πρὸς ἔλεγχον τῆς ἀκριβείας τοῦ ὑπολογισμοῦ καὶ τῆς εἰς τοὺς δικαιούχους καταβολῆς τῶν παρὰ τῆς ΔΕΗ ὑποβιβασθέντων ἀποζημιώσεων, ἐπὶ τῇ αἰτήσει δὲ τῆς ΔΕΗ ὑποχρεοῦνται νὰ δεδαιοῦν ἐγγράφως τὸν ἀκριβειαν τῶν στοιχείων τούτων, ὅσοι καὶ τὴν καταβολὴν τῶν ἀποζημιώσεων. Ψευδὴς βεβαίωσις γινομένη εἴτε ἐκ δόλου εἴτε ἐξ ἀμελείας τιμωρεῖται, ἐπὶ τῇ ἐγκλήσει τῆς ΔΕΗ, κατὰ τὰς περὶ ψευδορκίας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 224 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

6. Διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν τῆς Βιομηχανίας καὶ Ἐργασίας, δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, θὰ ρυθμίζωνται ἀναγκαῖαι λεπτομέρειαι ἐπὶ τῇ ἐφαρμογῇ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου.

. . . . . .

Ἄρθρον 17ον

Τελικαὶ διατάξεις

. . . . . .

2. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ν. δ/τος ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Κηφισιᾷ τῇ 1 Αὐγούστου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Ὑπαλλήλων Ο.Λ.Π. Κλάδου Ἀρωγῆς.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 177 τῆς 13 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 1 § 2 τοῦ ν. Δ. 2942/1954 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Ο.Λ.Π. καὶ περὶ Λιμενικῶν Ταμείων κειμένων διατάξεων καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 307/1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν καὶ τῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

1. Συνιστᾶται παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Ὑπαλλήλων Ο.Λ.Π. αὐτοτελὴς Οἰκονομικὸς Κλάδος Ἀρωγῆς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ο.Λ.Π., πρὸς τὸν σκοπὸν χορηγήσεως ἐξ αὐτοῦ μηνιαίων χρηματικῶν δοηθημάτων εἰς τὰ κατὰ τὰς ἑπομένας διατάξεις τοῦ παρόντος καὶ ὑπὸ τοὺς διὰ τῶν διατάξεων τούτων καθοριζομένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις ἀσφαλιζόμενοι πρόσωπα μετὰ τὴν ἀποχώρησιν των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἢ περιπτώσει θανάτου τούτων εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των.

2. Ὁ Κλάδος Ἀρωγῆς διοικεῖται ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Τ.Π.Υ.Ο.Λ.Π. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ αὐτοῦ.

Ἅπασαι αἱ διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Ὑπαλλήλων Ο.Λ.Π. αἱ ἀφορῶσαι τὴν λειτουργίαν τοῦ Ταμείου, διοικητήριον καὶ ἔλεγχον αὐτοῦ, ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὸν Κλάδον Ἀρωγῆς ὃν δὲν αὐταὶ δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 2

1. Εἰς τὸν Κλάδον Ἀρωγῆς ὑπάγονται καὶ μετέχουν ὑποχρεωτικῶς:

αἱ Πάντες οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ τακτικὸν (μόνιμον) προσωπικὸν τοῦ Ο.Λ.Π. ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται αὐτοῦ, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἐκ τοῦ κλάδου φυλάκων τῆς κατηγορίας Γ' τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Β. Δ. τῆς 2 Δεκεμβρίου 1954 περὶ ὀργανισμοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ο.Λ.Π., μὴ ἀποδεχθέντων τὴν ἔνταξίν των.

β) Οἱ δι' οἱανδήποτε λόγον ἐξελθόντες τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ο.Λ.Π. ἀπὸ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1952.

2. Ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὸν κλάδον ἀρωγῆς οἱ ἐπὶ ὡρισμένῳ θητείᾳ ἢ ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου ὑπηρετοῦντες καὶ ἐφεξῆς προσλαμβανόμενοι εἰς τὸν Ο.Λ.Π.

3. Ὡς μέλη οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου διὰ τὴν λῆψιν τοῦ χορηγουμένου μηνιαίου οἰκονομικοῦ δοηθήματος νοοῦνται τὰ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα τοιαῦτα.

Ἄρθρον 3

Πόροι τοῦ Ταμείου

1) Οἱ πόροι τοῦ Ταμείου εἶναι:

α) Εἰσφορὰ ἐπὶ τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἠσφαλισμένων ἐκ 2% διὰ τοὺς λαμβάνοντας μισθὸν μέχρι τοῦ 9ου δαθμοῦ (ἀκολούθου), 3% διὰ τοὺς λαμβάνοντας μισθὸν μέχρι καὶ τοῦ δου δαθμοῦ (ἰσηγητοῦ) καὶ 4% διὰ τοὺς λαμβάνοντας ἀνώτερον μισθόν.

β) Εἰσφορὰ ἐκ 3% μέχρι τοῦ 7ου δαθμοῦ (γραμματέως α') καὶ 5% ἀπὸ τοῦ δου δαθμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν χορηγουμένων εἰς τοὺς αὐτοὺς ὡς ἄνω ἠσφαλισμένους προσθέτων ἀμοιδῶν λόγῳ ὥρων ὑπερτακτικῶν καὶ ἐξόδων κινήσεως.

γ) Κράτησις 8% ἐπὶ μιᾶς ἑπταετίου ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν καταβαλλομένου ὑπὸ τοῦ Ταμείου Προνοίας Ὑπαλλήλων Ο.Λ.Π. ἐφ' ἅπαξ δοηθήματος εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ ἀσφαλισμένους καὶ ἐξερχομένους τῆς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλους. Τὸ αὐτὸ ποσοστὸν κρατήσεως καταβληθήσεται εἰς 36 ἴσας μηνιαίας δόσεις, καὶ ὑπὸ τῶν ἐξελθόντων τῆς ὑπηρεσίας πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἀπὸ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1952 καὶ ἐξῆς καὶ ἠσφαλισμένων κατὰ τὰ ἄνω συνταξιούχων εἰς τὸ Ταμεῖον.

δ) Ποσοστὸν 5% ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν δεδουλημένων

καὶ εἰδικῶς εἰσπραττομένων δικαιωμάτων ἐκτελέσεως ὑ-πηρεσιακῶν ἐργατικῶν τῶν ἠσφαλισμένων. Ἐπίσης καὶ τὰ μέχρι τοιούτου ὑπαρχοντα καὶ τὰ ἐφεξῆς κατ' ἔτος καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ὡς ἄνω ποσοστοῦ καὶ τὴν εἰς τους δι-καιούχους κατανομὴν τῶν ἀναλογούντων εἰς αὐτοὺς ὑπο-λειπόντα παρὰ τῷ ΟΛΠ τοκομερίσματα τῶν ἀνωτέρω δικαιωμάτων.

α) Ἐφ' ἅπαξ εἰσφορὰ ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸν ὀργανικὸν μισθὸν ἑνὸς μηνὸς τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 2 τοῦ παρόντος ὑπαλλήλων. Οἱ ἐξελθόντες ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1952 καὶ λαβόντες συντιμὴν ὑπαλλήλου ἐκρίνοντο εἰς τὴν εἰσφορὰν ταύτην ἀπολογιζομένην ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ὃν θὰ εἶχον μὲ τὸν βαθμὸν λέξεως των κατὰ τὴν 1.1.1956.

στ) Κράτησις ποσοστοῦ ἴσου πρὸς τὰς ἀπαιτουμένας ἐνὸς μισθοῦ τὸ ποσὸν διοριζομένων εἰς τὸν ΟΛΠ καὶ ἀσφαλι-ζομένων εἰς τὸ Ταμεῖον. Αἱ ὡς ἄνω εἰσφοραὶ καταβληθή-σονται εἰς τὸ Ταμεῖον εἰς 36 μηνιαίας δόσεις.

ζ) Κράτησις τῆς διαφορᾶς μισθοῦ ἑνὸς μισθοῦ ἐπὶ τῇ προϊστορικῇ τοῦ ἀσφαλισμένου εἰς ἀνώτερον βαθμὸν ἢ ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ εἰς τοιοῦτον προσαυξήσεως λόγῳ πολυετίας ἢ κλοκτικοῦ προαγωγῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ.

η) Αἱ πρὸς τὸ Ταμεῖον δωσαι, κληροδοτήματα, τὰ ἔ-σοδα ἐκ διοργανώσεως συγκεντρώσεων ἑορτῶν κλπ. ὡς καὶ τοιοῦτοι ποσερχόμενα ἐκ πάσης ἄλλης νομίμου αἰτίας.

θ) Οἱ τόκοι καὶ οἱ πρόσοδοι ἐκ γενικοῦ τῶν κεφαλαίων καὶ τῆς περιουσίας τοῦ Ταμείου.

Ἄρθρον 4

1) Ὁ Κλάδος Ἀφορᾷ Ὑπαλλήλων ΟΛΠ παρέχει μη-νιαῖον οἰκονομικὸν βοήθημα εἰς τοὺς παῖ αὐτῷ κατὰ τὰ ἄνω ἠσφαλισμένους.

Τοῦ βοηθήματος τοῦ τοῦ διαλείπει.

α) Οἱ ἐκ τῶν ἠσφαλισμένων κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος ἐξερχόμενοι τῆς ὑπηρεσίας ἀπὸ τοῦ 1956 καὶ ἐφεξῆς καὶ τυγχάνοντες συντάξεως κατὰ τοὺς κειμέ-νους περὶ συντάξεων τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ΟΛΠ νόμους ὡς καὶ οἱ φύλακες περὶ ὧν ἡ § 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ πα-ρόντος οἱ τυγχάνοντες συντάξεως ὑπὸ τοῦ ΙΚΑ.

β) Οἱ ἐκ τῶν ἐδάφιον δ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ πα-ρόντος ἀναφερομένοι συνταξιοῦχοι κατὰ τὰς κατωτέρω διακρίσεις.

γ) Ἡ δικαιουμένη κατὰ τοὺς κειμένους νόμους τῆς συν-τάξεως τοῦ συζύγου χήρα τοῦ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἢ συνταξιοδο-τηθέντος θανόντος ἠσφαλισμένου, λυομένου ὅμως τοῦ δι-καιώματος τοῦ εἰς τὸν σύζυγον ἀποκτηθέντος ἢ ἀποκτηθέντος μηνιαίου οἰκονομικοῦ βοηθήματος, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἑ-πομένης τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της.

δ) Τὰ δικαιώματα συντάξεως τέκνα ἠσφαλισμένου ἢ βοηθηματούχου τοῦ Ταμείου μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας των.

Τὸ ποσὸν τοῦ βοηθήματος εἰς ὃ δικαιοῦται ἡ μία χή-ρα ἰσοῦται πρὸς τὰ πενήκοντα ἑκατοστὰ (50%) τοῦ ποσοῦ τοῦ βοηθήματος τοῦ θανόντος, τὰ δὲ ἑκάστῳ τέκνῳ τὰ 20% τοῦ ποσοῦ τοῦ βοηθήματος τοῦ θανόντος. Προκειμένου περὶ τέκνων ὀφαιοῦ εἴ, ἀμφοτέρων τῶν γονέων τὸ βοήθημα αὐ-τοῦ διπλασιάζεται. Τὸ σύνολον πάντως τῶν βοηθημάτων χήρας καὶ τέκνων δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ ποσὸν τοῦ βοηθήματος τοῦ θανόντος καὶ μὴ ὑπαρχόντος γήρας τὰ 80% τοῦ ἐν λόγῳ ποσοῦ.

Ἐὰν τὰ μέλη τῶν βοηθημάτων ὑπερβαίνῃ τὰ ὁρια τῆς προηγουμένης ἐδαφίου τὸ βοήθημα ἑκάστου δικαιου-μένου μειοῦται ἀναλόγως.

2) Αἱ εἰσφοραὶ τῶν ἠσφαλισμένων ἐπιστρέφονται ἀπα-ξαπασῶν εἰς τοὺς ἐξ αὐτῶν ἐξερχομένους καὶ μὴ δικαιωμένους βεβαιότητα λόγῳ περιοδικῆς οἰκονομικῆς ἀρωγῆς (πλὴν τῶν δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν ἀπολυθέντων τῆς ὑπηρεσίας), ἐφ' ὅσον διετέλεσαν ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου ἐπὶ μίαν τοὐλάχιστον πεντετίαν.

Ἄρθρον 5

Παροχαί

1. Οἱ κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τῆς § 1 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου δικαιούμενοι ἀρωγῆς λαμβάνουν ἐκ τοῦ Ταμείου μηνιαῖον οἰκονομικὸν βοήθημα ἴσον πρὸς τὰ 60% τῆς ἑ-κάστοτε παρεχομένης εἰς αὐτοὺς μηνιαίας συντάξεως μη-νιαίνων κατὰ τὰ πρῶτα ἑπτὰ ἔτη κατὰ τὰ κάτωθι ποσο-στὰ ἀναλόγως τοῦ ἔτους τῆς ἐξόδου των ἐκ τῆς ὑπηρε-σίας λόγῳ εἰσφορᾶς.

α) Οἱ ἐξερχόμενοι ἐντὸς τοῦ ἔτους 1957 μὲ μείωσιν 25%.

β) Οἱ ἐξερχόμενοι ἐντὸς τοῦ ἔτους 1958 μὲ μείωσιν 20%.

γ) Οἱ ἐξερχόμενοι ἐντὸς τοῦ ἔτους 1959 μὲ μείωσιν 17%.

δ) Οἱ ἐξερχόμενοι ἐντὸς τοῦ ἔτους 1960 μὲ μείωσιν 13%.

ε) Οἱ ἐξερχόμενοι ἐντὸς τοῦ ἔτους 1961 μὲ μείωσιν 10%.

στ) Οἱ ἐξερχόμενοι ἐντὸς τοῦ ἔτους 1962 μὲ μείωσιν 7%.

ζ) Οἱ ἐξερχόμενοι ἐντὸς τοῦ ἔτους 1963 μὲ μείωσιν 4%.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ βοηθήματος τῶν περὶ ὧν ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 2 ἠσφαλισμένων εἰς τὸ ΙΚΑ φυλάκων λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ὑπὸ τοῦ ΙΚΑ καταβαλλομένη σύνταξις.

β) Οἱ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τοῦ 1964 καὶ ἐφεξῆς λαμβά-νουσι τὸ βοήθημα τῶν εἰς τὸ ἄρτιον.

2. Οἱ ἐξελθόντες τῆς ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1952 καὶ οἱ ἐξερχόμενοι μέχρι τῆς 31.12.1956 συντα-ξιοῦχοι λαμβάνουσι μηνιαῖον οἰκονομικὸν βοήθημα ἴσον πρὸς τὰ 35% τῆς συντάξεως αὐτῶν μὴ δυνάμενοι ἐν πά-σῃ περιπτώσει νὰ ὑπερβοῦν τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων (500) δραχμῶν μηνιαίως κατὰ τὴν πρώτην ἑπταετίαν.

3. Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἡ κατα-βολὴ ὑπὸ τοῦ Ταμείου τῶν ὡς ἄνω μηνιαίων βοηθημάτων ἄρχεται μετὰ ὁ μῆνας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

4. Τὸ δικαίωμα εἰς ἀπόληψιν βοηθήματος ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου τῆς ἐξόδου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, προ-κειμένου δὲ περὶ τῶν λαβόντων τριμήνους ἀποδοχὰς κατὰ τὴν ἔξοδον των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ τρι-μήνου τούτου.

Ἄρθρον 6

Μετὰ πάροδον πενταετίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καὶ ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ Ταμείου (Κλάδου Ἀφορᾷ) δύναται, κατόπιν ἀποφάσεως τῶν Ὑ-πουργῶν Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων καὶ Ἐργα-σίας, προτάσει τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου νὰ αὐξηθῶσιν ἢ μειωθῶσιν οἱ ὑπὸ τούτου χορηγούμενοι εἰς τοὺς ἠσφαλι-σμένους αὐτοῦ παροχαί, ὡς καὶ αἱ πρὸς ταῦτο καταβαλλό-μεναι εἰσφοραί κατὰ ποσοστὰ ὄχι ἀνώτερα τῶν 20%.

Ἄρθρον 7

Βασικαὶ προϋποθέσεις χορηγήσεως περιοδικοῦ βοηθή-ματος εἶναι:

α) Ἡ κατὰ νόμον ἀπαιτουμένη ἰδιότης τοῦ δικαιούχου καὶ ἡ καταβολὴ τῶν καθιερωμένων εἰσφορῶν.

β) Ἡ χορήγησις συντάξεως ὑπὸ τοῦ ΟΛΠ καὶ κατ' ἐ-ξαίρεσιν ὑπὸ τοῦ ΙΚΑ διὰ τοὺς ὑπηρετήσαντας ἢ ὑπηρε-τοῦντας φύλακας τῶν ν. 6148 καὶ 1052.

γ) Ἡ διαβρομὴ τοῦ ἀπαιτουμένου χρόνου ὑπηρεσίας ἐ-πὶ αἱ κείμεναι διατάξεις ὁρίζουσι τοῦτο.

δ) Σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Ὑπαλλήλων ΟΛΠ.

Ἄρθρον 8

1. Τὸ δικαίωμα τοῦ περιοδικοῦ βοηθήματος ἀπόλλυται:

α) Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ δικαιουμένου, εἰς ἃς περιπτώ-σεις κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος δὲν μεταβιβάζεται τὸ δικαίωμα ἀρωγῆς εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

β) Ἐὰν ὁ δικαιοῦχος καταδικασθῇ εἰς ἐκκλησιαστικὴν πει-νήν.

γ) Ἐὰν ὁ δικαιοῦχος ἐστερήθη τῆς ὑπὸ τοῦ ΟΛΠ χορη-γηθείσης αὐτῷ συντάξεως.

δ) Ὡς πρὸς τὴν χήραν ἐὰν ἐλθῃ εἰς δεύτερον γάμον ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτῆς.

2. Βοηθηματοῦχος ἐπανερχόμενος εἰς ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν ἢ ἀποκαθισταμένος νομίμως εἰς τὰ δικαιώματα τῶν συμ-ξιζεί τὴν σωματοχὴν του εἰς τὸν Κλάδον Ἀρωγῆς.

Ἄρθρον 9

Δικαιολογητικὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν χορήγησιν περιο-δικοῦ βοηθήματος εἶναι τὰ ἑξῆς:

1. Διὰ τοὺς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἐξερχομένους:

α) Αἴτησις τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς χορήγησιν περιοδι-κοῦ βοηθήματος (προσκομιζομένη ἐντὸς διετίας ἀπὸ τῆς ἐ-

μοσιεύσεως της πράξεως ης χορηγήσεως συντάξεως εκ τού Ταμείου τού ΟΑΠ.

6) Βεβαίωσις τού Ταμείου Προνοίας Υπαλλήλων ΟΑΠ εκδιδομένη αυτεπαγγέλτως ύπ' αύτού περί τού χρόνου της ασφαλίσεως τού αιτούντος και της εκπληρώσεως των προς το Ταμείον υποχρεώσεών του.

γ) Πιστοποιητικόν τού ΟΑΠ βεβαιούν την συνολικήν υπηρεσίαν τού ασφαλισμένου από τού διορισμού αύτού μέχρι της εξόδου του εκ της υπηρεσίας.

δ) Αντίγραφον τών έγγραφων διορισμού και της απολύσεως αύτού.

ε) Αντίγραφον της συνταξιοδοτικής αποφάσεως τού Ελεγκτικού Συνεδρίου ή τού αρμοδίου Υποκαταστήματος τού ΙΚΑ, προκειμένου περί τών κατά την § 1 τού άρθρου 2 φυλάκων.

Σ. Διά τους από 31 Δεκεμβρίου 1952 και μέχρι της ενάρξεως τού παρόντος δ/τος καταταττόμενους συνταξιούχους απαιτούνται πάντα τα δικαιολογητικά τα αναφερόμενα ανωτέρω πλην τού εδαφ. δ'. Η αίτησις όμως περί ης το εδάφιον α προκειμένου περί συνταξιούχων δέον να υποβληθή εντός 6 μηνών από της ισχύος τού παρόντος.

3. Διά τας χήρας και τα άνηλικα τέκνα, πλην των ανωτέρω, απαιτούνται και πιστοποιητικά ή αντίγραφα τών σχετικών ληξιαρχικών πράξεων δι' ών βεβαιούνται αι υπό τού νόμου ορίζομεναι προϋποθέσεις χορηγήσεως περιοδικού βοηθήματος.

"Αρθρον 10.

1. Τό κατά τας διατάξεις τού παρόντος χορηγούμενον μηνιαίον βοήθημα εν ουδεμιά περιπτώσει δύναται να είναι ανώτερον τού ποσού τού βοηθήματος, ύπερ θα παρείχετο εις ασφαλισμένον εξελθόντα της υπηρεσίας επί βαθμώ 2ω τού «Κλάδου των διοικητικών υπαλλήλων, συμπολογιζομένου και τρι επιδόματος ευδοκίμου παραμονής εν τώ βαθμώ τούτω.

Επίσης τό καταβαλλόμενον εις τους κατά την § 3 τού προηγουμένου άρθρου συνταξιούχους ή δικαιούχους αύτών μηνιαίον βοήθημα δέν δύναται να είναι κατώτερον τού ποσού των εκατόν πεντήκοντα (150) δραχμών.

2. Κατά τον απολογισμόν τού προς απονομήν βοηθήματος χρόνου τό ελαττον των δώδεκα (12) μηνών διάστημα, εφ' όσον δέν είναι κατώτερον τού εξαμήνου, λογίζεται ως πλήρες έτος.

"Αρθρον 11.

1. Αναθεώρησις τού χορηγηθέντος περιοδικού μηνιαίου βοηθήματος δύναται να επέλθη:

α) Εφ' όσον λάβη χώραν τροποποίησις της υπό τού Ελεγκτικού Συνεδρίου χορηγηθείσης συντάξεως ή της αποφάσεως τού ΙΚΑ προκειμένου περί τών κατά την § 1 τού άρθρου 2 φυλάκων.

β) Εφ' όσον ο ενδιαφερόμενος ζητήση αναθεώρησιν δι' αιτήσεως του υποβαλλομένης εντός διμήνου από της εκδόσεως της περί παροχής τού βοηθήματος αποφάσεως.

2. Αι κατ' αναθεώρησιν υποθέσεις εισάγονται προς συζήτησιν εις το Διοικητικόν Συμβούλιον τού Ταμείου κατόπιν εγγράφου εισηγήσεως ενός των μελών αύτού, εις ο ανατίθεται και η μελέτη της υποθέσεως υπό τού Προέδρου τού Δ. Συμβουλίου, ήτις εκδικάζεται εν αλομελεία τού Διοικητικού Συμβουλίου.

3. Τά τυχόν κατόπιν της αναθεωρήσεως επιστρεπτέα ποσά τώ Ταμείω ή τώ δικαιούχω ή τη οικογενεία αύτού ποσά αποδίδονται άτοκως.

4. Η αρμοδία υπηρεσία τού ΟΑΠ οφείλει όπως είδοποιή το Ταμείον Προνοίας Υπαλλήλων ΟΑΠ, δια πάσαν μεταβολήν τού ποσού της συντάξεως των συνταξιούχων αύτού.

"Αρθρον 12.

1. Η καταβολή τού πρώτου μηνιαίου βοηθήματος εις τον ασφαλισμένον γίνεται μετά την επικύρωσιν τών πρακτικών της συνεδριάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ταμείου Προνοίας Υπαλλήλων ΟΑΠ, κατά την οποίαν απεφασίσθη ή απονομή τούτου.

Η εφεξής καταβολή τού απονεμηθέντος βοηθήματος γίνεται την 1ην εκάστου μηνός.

Προκαταβληθέν μηνιαίον βοήθημα εις αποβιώσαντα εντός τού μηνός δικαιούχου δέν αναζητείται από τους κληρονόμους αύτού.

2. Βοήθημα απαιτητόν, μή καταβληθέν εις τον δικαιούχον λόγω θανάτου του, καταβάλλεται εις τους κατά τας διατάξεις τού παρόντος δικαιουμένους τούτου κληρονόμους αύτού επί τη προσαγωγή τών απαιτουμένων προς νομιμοποίησιν αύτών πιστοποιητικών.

3. Ο δικαιούχος ή τα δικαιούμενα βοηθήματος μέλη οικογενείας υποχρεούνται να προσάγωσιν ανά εξάμηνον ή και συντομώτερα διαστήματα κατά την κρίσιν τού Διοικητικού Συμβουλίου πιστοποιητικόν βεβαιούν ότι ουδεμία μεταβολή επήλθε συνεπάγουσα την διακοπήν ή την ελάττωσιν τού βοηθήματος των επήλθεν εις την προσωπικήν ή οικογενειακήν αύτών κατάστασιν.

4. Τό βοήθημα καταβάλλεται εις έκαστον δικαιούχον αυτοπροσώπως ή εις τον δυνάμει συμβολαιογραφικού εγγράφου ενταύθα ισχύος πληρεξούσιον αύτού.

5. Τό βοήθημα ανηλίκου προστατευομένου μέλους καταβάλλεται εις τον άσκούντα την πατρικήν εξουσίαν ή τον νομίμων επίτροπον ή «ηδεμόνα αύτού, εκτός άν τις έχων δικαίωμα συμφερόντως γνωστοποίηση τώ κλάδω ότι αύτος εξέπεσε της επιτροπείας.

6. Τό διά την λειτουργίαν τού Κλάδου Αρωγής αναγκαίου προσωπικόν διατίθεται εκ των παρά τώ Ταμείω Προνοίας Υπαλλήλων ΟΑΠ υπηρετούντων ή ελλείψει επαρκούς προσωπικού τούτου δύναται δι' αποφάσεως τού Υπουργού Εργασίας μετά γνώμην τού ΟΑΠ να αποσπώνται τη αιτήσει τού Ταμείου μέχρι 3 κατ' ανώτατον όριον υπάλληλοι τού ΟΑΠ άνευ οιασδήποτε προσθέτου αποζημιώσεως ή άλλης φύσεως αμοιβής.

7. Ο Κλάδος Αρωγής συμμετέχει εις τας δαπάνας διοικήσεως τού Ταμείου Προνοίας Υπαλλήλων ΟΑΠ κατά ποσοστόν οριζόμενον εις την αρχην εκάστου έτους υπό τού Δ. Συμβουλίου αύτού και μή δυνάμενον να είναι ανώτερον τού 5% επί των ετησίων εσόδων τού Κλάδου Αρωγής.

Πάσα άλλη αναγκαία λεπτομέρεια εσωτερικής φύσεως διά την λειτουργίαν τού Κλάδου Αρωγής μή προβλεπομένη υπό των διατάξεων τού παρόντος ή τού καταστατικού τού Ταμείου Προνοίας Υπαλλήλων ΟΑΠ ορίζεται δι' αποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου αύτού.

"Αρθρον 13.

1. Εξαιρετικώς κατά την πρώτην εφαρμογήν τού παρόντος το δικαίωμα προς απόληψιν βοηθήματος εκ τού Κλάδου Αρωγής υπό των πάσης κατηγορίας δικαιουμένων τοιούτου, κατά τας διατάξεις τού παρόντος, άρχεται μετά εξ (6) μήνας από της δημοσιεύσεως του εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

"Αρθρον 14.

Η ισχύς τού παρόντος άρχεται από της 1ης τού επομένου μηνός της δημοσιεύσεως αύτού εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εις τον Ημέτερον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν τού παρόντος.

Εν Κερκύρα τη 19 Ιουλίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως των §§ 1, 2 και 3 τού άρθρου 8 τού από 14.2/2.3.1955 β.δ/τος «περί εγκρίσεως τού Κανονισμού Συντάξεων τού Ταμείου Ασφαλίσεως Αρτεργατών, Μυλεργατών και Μακαρονοτεχνιτών».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 177 της 13 Αυγούστου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τάς διατάξεις τού άρθρου 5 τού ά. ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων», κυρωθέντος διά τού ν. 2113/1952 «περί κυρώσεως αναγκαστικών νόμων εκδοθέντων από της δημοσιεύσεως τού ΞΖ' ψηφίσματος και εφεξής».

β) Τάς διατάξεις τού από 31.8.1955 β. δ/τος «περί καθορισμού της διαδικασίας συγχωνεύσεως δύο ή πλειόνων άμοιβών Ταμείων Ασφαλίσεως εις ενιαίον ασφαλιστικόν φορέα».

γ) Γνωμοδότησιν της διά των υπ' αριθ. 53703/1953, 53704/1953 αποφάσεων τού Υπουργού Εργασίας συσταθείσης Επιτροπής, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 21/1956 αναφοράς της.

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 366/1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ἡμετέρου Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Αἱ §§ 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀπὸ 14.2/2.3.1955 β. δ/τος, «περὶ ἐγκρίσεως τοῦ κανονισμοῦ συντάξεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀντεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοεργατῶν», αἱ ἀφορῶσαι τὴν διαπίστωσιν ἀναπηρίας, ἀντικαθίστανται ὡς ἀκολούθως:

«1. Ἡ διαπίστωσις τῆς ἀναπηρίας καὶ γενικῶς τῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος εἰς σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας, ἐνεργεῖται παρὰ τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Συντάξεων τοῦ Ταμείου, ἥτις ἀποτελεῖται:

α) Ἐκ τοῦ ἰατροῦ προϊσταμένου τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου, ὡς Προέδρου, τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου ὁρίζοντος τὸν ἀναπληρωτήν αὐτοῦ

β) Ἐκ δύο ἰατρῶν κύρους, ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Δ. Σ., ἐξ ὧν ὁ εἷς δέον νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν εἰδικότητα τῆς παθήσεως τοῦ αἰτοῦντος τὴν σύνταξιν, ἀποκλειομένου οἱασδήποτε ἰατροῦ συμβεβλημένου μετὰ τοῦ Ταμείου.

Ὁ ἑκάστοτε κρινόμενος ὁ ἐπίτροπος ἢ ὁ κηδεμὼν ἢ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ Ταμείου ἀντικαταστάσεως τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν ὑπὸ στοιχεῖον β' τοῦ παρόντος ἄρθρου ἰατρῶν, δι' ἕτερου τῆς ἐκλογῆς του.

2. Κατὰ τῆς γνωματεύσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκησις προσφυγῆς πρὸ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ἢ παρὰ τοῦ Ταμείου ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Συντάξεων ἐντὸς προθεσμίας τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Δευτεροβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται:

α) Ἐξ ἑνὸς Καθηγητοῦ ἢ Ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου (Ἰατρικῆς Σχολῆς), ὡς Προέδρου.

β) Ἐκ τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Ἐπιθεωρητοῦ Ἐπαγγελματικῆς Ὑγιεινῆς καὶ

γ) Ἐξ ἑνὸς ἰατροῦ τῆς εἰδικότητος εἰς ἣν ἀνήκει ἡ πάθησις τοῦ κρινομένου, ὑποδεικνυομένου ὑπ' αὐτοῦ, ἀποκλειομένου οἱασδήποτε ἰατροῦ συμβεβλημένου μετὰ τοῦ Ταμείου.

3. Αἱ ὡς ἄνω Ὑγειονομικαὶ Ἐπιτροπαὶ συγκροτοῦνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ταμείου, ἐπὶ ἐνιαυσίᾳ θητείᾳ.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 1 Αὐγούστου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀπὸ 30.3/3.4.1951 Β.Δ. περὶ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ «Ι.Κ.Α.», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

(Ε.Κ. - Α' φ. 182 τῆς 23 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 15 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1532/1950 περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 327/6.6.1956 σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (Τμῆμα Α'), προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Τὸ ἀπὸ 30.3/3.4.1951 Βασ. διάταγμα «περὶ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως διά τοῦ ἀπὸ 16/20.2.1952 ἰσχύει τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

1. Ἡ περίπτωσις δ τοῦ στοιχείου Ι (Τακτικὸν Διοικητικὸν προσωπικὸν) τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 1 συμπληροῦται ὡς ἑξῆς:

«δ. Ταμιευτὴρ Β', Ὑγειονομικὸς Ταμιευτὴρ Β', Βοηθὸς Φαρμακοποιὸς Κατηγορίας Ε' ἔτους π. δ. 1.250.000.

2. Ἡ περίπτωσις 7 τοῦ στοιχείου Ι τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 1 συμπληροῦται ὡς ἑξῆς:

«7. Εἰσηγητής, Ὑγειονομικὸς Εἰσηγητής, Βοηθὸς Φαρμακοποιὸς Κατηγορίας Δ', Βιβλιοτὴρ Εἰσηγητής, Δακτυλογράφος Εἰσηγητὴς ἔτους π. δ. 1.050.000.

3. Ἡ περίπτωσις 8 τῆς αὐτῆς παραγράφου συμπληρουμένη τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

«8. Γραμματεύς Α', Ὑγειονομικὸς Γραμματεὺς Α', Βοηθὸς Φαρμακοποιὸς Κατηγορίας Γ', Βιβλιοτὴρ Γραμματεύς, Δακτυλογράφος Γραμματεύς ἔτους π. δ. 900.000.

4. Ἡ περίπτωσις 9 τῆς αὐτῆς παραγράφου συμπληρουμένη τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«9. Γραμματεὺς Β', Βοηθὸς Φαρμακοποιὸς Κατηγορίας Β', Βιβλιοτὴρ Γραμματεὺς Β', Δακτυλογράφος Γραμματεὺς Β' καὶ Ἀποθηκάριος ἐπὶ βαθμῷ ἢ μισθῷ Γραμματεὺς Β' ἔτους π.δ. 800.000.

5. Ἡ περίπτωσις 10 τῆς αὐτῆς παραγράφου τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

«10. Γραφεὺς Α', Δακτυλογράφος Γραφεὺς Α', Βιβλιοτὴρ Γραφεὺς Α', Βοηθὸς Φαρμακοποιὸς Κατηγορίας Α', Ἀποθηκάριος ἐπὶ βαθμῷ ἢ μισθῷ Γραφέως α' ἔτους π.δ. 620.000.

6. Ἡ περίπτωσις 11 τῆς αὐτῆς παραγράφου τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«11. Γραφεὺς Β', Βιβλιοτὴρ Γραφεὺς Β', Δακτυλογράφος Γραφεὺς Β' Ἀποθηκάριος ἐπὶ βαθμῷ ἢ μισθῷ γραφέως Β' ἔτους π. δ. 570.000.

7. Ἡ περίπτωσις 12 τῆς αὐτῆς παραγράφου συμπληρουμένη τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

«12. Ἀρχικλητὴρ, Ἀρχιτιξινόμος ἔτους π.δ. 700.000.

8. Ἡ περίπτωσις 13 αὐτῆς παραγράφου συμπληρουμένη διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως:

«13. Κλητὴρ Α', Ταξινόμος, Νυκτοφύλαξ ἔτους π.δ. 620.000.

9. Μετὰ τὸ στοιχεῖον Ι τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 1 προστίθεται στοιχεῖον Ια' ἔχον ὡς ἀκολούθως:

Ια. ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

1. Ὁ μισθὸς τοῦ μηχανικοῦ Ταμιευτάρχου α' τάξεως ὁρίζεται ἴσος πρὸς τὸν ταυτόν τοῦ νομομηχανικοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν Δημοσίων Ἔργων ἐπὶ βαθμῷ 4ῳ.

2. Ὁ μισθὸς τοῦ μηχανικοῦ Ταμιευτάρχου Β' τάξεως ὁρίζεται ἴσος πρὸς τὸν ταυτόν τοῦ μηχανικοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν Δημοσίων Ἔργων ἐπὶ βαθμῷ 5ῳ.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 1 Αὐγούστου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ χορηγήσεως χρηματικῆς ἐνισχύσεως εἰς ἀπόρους ἀνέργους ναυτικοὺς λόγῳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα 1956.

(Ε.Κ. - Α' φ. 182 τῆς 23 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν. 6002/1934 περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν (Φ.Ε.Κ. 37 Α'), β) τὰ ἄρθρα 1 τοῦ ἀ.ν. 113/1936 περὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου 6002 περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν (Φ.Ε.Κ. 390 Α'), γ) τὴν ὑπ' ἀριθ. 40/30.4.1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ, δ) τὴν ὑπ' ἀριθ. 284/1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν

Ἄρθρον 1

Παρέχεται ἐκτάκτως λόγῳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα 1956 χρηματικὴ ἐνίσχυσις ὑπὸ μορφὴν δοριήματος εἰς ἀνέργους ναυτικοὺς ἐκ τοῦ Κεφαλαίου Ἀνεργίας καὶ Ἀσθενείας Ἐργατῶν Θαλάσσης, ὡς ἀκολούθως:

α) Εἰς ναυτικοὺς ἐγγάμους δρ. 300

β) Εἰς ναυτικοὺς ἀγάμους δρ. 200

Ἄρθρον 2

1. Ἵνα ναυτικὸς τύχῃ τῆς κατὰ τὸ παρὸν Β. διατάγμα χρηματικῆς ἐνισχύσεως δέον:

α) Νά είναι απογεγραμμένος ναυτικός ή μαθητευόμενος ναυτικός. Νά είναι εγγεγραμμένος είς τούς καταλόγους ανεργίας Γ.Ε.Ν.Ε.

β) Νά κέκτηται υπεροπενταετή θαλασσίαν υπηρεσίαν διανυθείσαν επί ελληνικών εμπορικών πλοίων και πλοιαρίων μετά την ως ναυτικού ή μαθητευομένου ναυτικού απογραφήν του, εξ ής ενενήμερον τουλάχιστον υπηρεσίαν κατά τα τελευταίαν τριετίαν. Υπηρεσία διανυθείσα επί πλοίων υπό ξένην σημαίαν λαμβάνεται υπ' όψιν συμφώνως πρός τάς κειμένας σχετικάς διατάξεις περί επιδοτήσεως του από 28.7.1955 Β. διατάγματος. Προκειμένου περί Δωδεκανησίων ναυτικών εκ της πενταετούς ως άνω συνολικής υπηρεσίας δύναται δι' ετέρας κατ' ανώτατον όριον ταυτάς να έχη διανυθή προ της ενσωματώσεως της Δωδεκανήσου επί πλοίων ή πλοιαρίων υπό ξένην σημαίαν αποδεικνυομένη κατά τάς ισχυούσας σχετικάς διατάξεις.

γ) Νά ευρίσκεται εν ανεργία τουλάχιστον από 15 Μαρτίου 1956 καί μέχρι της ημέρας της καταβολής της οικονομικής ενισχύσεως, ούχι όμως και προ της 1ης Ιουνίου 1955.

Ναυτολόγησις μέχρι δέκα ημερών από των ως άνω σημειουμένων χρονικών ορίων δεν διακόπτει τον χρόνον ανεργίας.

δ) Νά μή δικαιούται επιδόματος λόγω ανεργίας ή νά εξηντλησε τά προς επιδότησιν του απαιτούμενα προσόντα από 15.4.1956 κατά τάς διατάξεις του από 27.5.1953 Β. διατάγματος (Φ.Ε.Κ. 161 Α'), ως τροποποιηθή καί συνεπληρωθή ταύτα διά του από 28.7.1955 ομοίου (Φ.Ε.Κ. 217 Α').

Άρθρον 3.

1. Η καταβολή της ενισχύσεως ενεργείται εις τούς μέχρι καί της 20 Μαΐου 1956 αυτοπροσώπως παρουσιαζομένους δικαιούχους υπό τού εν Πειραιεί Οίκου Ναύτου διά τούς διαμένοντας εν τή περιφερεία της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καί υπό των κατά τόπους Κεντρικών Λιμεναρχείων, Λιμεναρχείων καί Υπολιμεναρχείων διά τούς διαμένοντας εν τή περιφερεία αυτών.

2. Επί τή παροχή της χρηματικής ενισχύσεως καταχωρίζεται ειδική πράξις εν τώ ναυτικώ φυλλαδίω του ενισχυομένου καί υπογράφεται απόδειξις. Εάν ο ενισχυόμενος δέν γνωρίζη γράμματα, ή καταβολή της χρηματικής ενισχύσεως γίνεται παρουσία δύο μαρτύρων, οίτινες υπογράφουν εν τή αποδείξει.

Εις τόν ημέτερον επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν καί εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Κερκύρα τή 1 Αυγούστου 1956

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

44885/8919/1956 Απόφ. Υπουργών Εργασίας καί Εμπορικής Ναυτιλίας (*).

Περί καθορισμού των προϋποθέσεων καί του τρόπου προσδιορισμού του αριθμού των εργατών φορτοεκφορτωτών Λιμένων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 149 της 29 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τάς διατάξεις της § 2 του άρθρου 37 του ν. 3239/1955, αποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τάς προϋποθέσεις του προσδιορισμού διά την εύρυθμον λειτουργίαν των λιμένων αναγκαιούντας αριθμού εργατών φορτοεκφορτωτών των εφοδιασμένων δι' επαγγελματικών δελτίαρίων εργασίας ως ακολούθως:

Α' Καθορισμός αριθμού φορτοεκφορτωτών λιμένος.

1. Ο αριθμός των αναγκαιούντων εν εκάστω λιμένι εργατών φορτοεκφορτωτών καθορίζεται βάσει: α) Των εν εκάστω των λιμένων κρατουσών ειδικών συνθηκών εργασίας καί β) εκ της εις τόννους φορτοεκφορτωτικής κινήσεως των.

2. Ως βάσις διά τόν υπολογισμόν της φορτοεκφορτωτικής κινήσεως των λιμένων λαμβάνεται ο μέσος όρος της εις τόννους φορτοεκφορτωτικής κινήσεως των κατά την τελευταίαν τριετίαν, αναλογία δέ αριθμού εργατών εις εργάτης ανά χιλίους τόννους, εκτός εάν αι ειδικαί συνθήκαι εκάστου λιμένος επιβάλλωσι την αύξησιν ή μείωσιν της αναλογίας ταύτης.

3. Διά κοινών αποφάσεων των Υπουργών Εργασίας καί Εμπορικής Ναυτιλίας δύναται ανά τριετίαν νά αύξομειούται ο αριθμός ούτος, εφ' όσον συντρέχει περίπτωσις ουσιώδους μεταβολής των δεδομένων, επί τή βάσει των οποίων εγένετο ο ανωτέρω καθορισμός.

4. Ο καθοριαμός ως ανωτέρω του αναγκαιούντος αριθμού των φορτοεκφορτωτών εκάστου λιμένος ενεργείται δι' ημετέρας αποφάσεως, κατόπιν ηιτιολογημένης προτάσεως της οικείας Επιτροπής Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων.

5. Η πρόσληψις των φορτοεκφορτωτών λιμένος γίνεται παρά τή οικεία Ε.Ρ.Φ.Λ., εις ήν απόκειται ή κρίσις περί της καταλληλότητος καί της ειδικεύσεως εις τό επάγγελμα καί ήτις δύναται, δι' αποφάσεώς της, νά ορίζη καί τά αποδεικτικά της ειδικεύσεως στοιχεία.

Β' Προϋποθέσεις χορηγήσεως επαγγελματικού βιβλιαρίου φορτοεκφορτωτού λιμένος:

Διά την χορήγησιν επαγγελματικού βιβλιαρίου φορτοεκφορτωτού λιμένων καθορίζομεν τά κάτωθι:

Υποβολήν παρά του ενδιαφερομένου σχετικής αιτήσεως, συνοδευομένης υπό των ακολούθων δικαιολογητικών:

α) Πιστοποιητικού εγγραφής του εις τό μητρώα αρρένων Δήμου ή Κοινότητος, εξ ού νά προκύπτη ότι έχει ηλικίαν ανωτέραν των 20 ετών καί ελάσσονα των 40.

β) Πιστοποιητικού του αρμοδίου Στρατολογικού Γραφείου ότι εξεπλήρωσε τάς στρατιωτικάς του υποχρεώσεις καί ότι νομίμως απηλλάγη ταύτων.

γ) Βεβαιώσεως ιατρού του Ι.Κ.Α. καί εν ελλείψει τοιούτου ιατρού ετέρας Δημοσίας Αρχής, εξ ής νά διαπιστούται ότι είναι υγιής, άρτιμελής καί γενικώς ικανός διά την άσκησιν του επαγγέλματος του φορτοεκφορτωτού.

δ) Πιστοποιητικού Ποινικού Μητρώου περί μή καταδίκης του εις οιανδήποτε ποινήν επί κλοπή, υπεξαιρέσει, απάτη, πλαστογραφία, λαθρεμπορία, παραβάσει νόμων προστασίας του εθνικού νομίσματος καί εμπορία καί χρήσει ναρκωτικών. Η παραγραφή αδικήματος εκ των ως άνω δέν αίρει την ανικανότητα εφοδιασμού δι' επαγγελματικού βιβλιαρίου.

ε) Πιστοποιητικού της οικείας Εισαγγελικής Αρχής ότι δέν διώκεται δι' αξιόποινον πράξιν.

στ) Πιστοποιητικού της οικείας Οικονομικής Εφορίας ότι δέν φέρεται εγγεγραμμένος είς τούς φορολογικούς καταλόγους ως άσκών έτερον διοποριστικόν επάγγελμα.

ζ) Πιστοποιητικού νομιμοφροσύνης.

Τά υπό του εδαφίου α' της παρούσης παραγράφου οριζόμενον ανώτατον όριον ηλικίας των 40 ετών αύξάνεται είς 45 προκειμένου περί φορτοεκφορτωτών έχόντων, κατά την δημοσίευσιν της παρούσης, πενταετή τουλάχιστον συνεχή εργασίαν επικούρου φορτοεκφορτωτού λιμένος.

Γ'. Προϋποθέσεις αφαιρέσεως του επαγγελματικού βιβλιαρίου φορτοεκφορτωτού.

1. Τό επαγγελματικόν βιβλιάριον φορτοεκφορτωτού λιμένος δύναται νά αφαιρεθή εις τάς κάτωθι περιπτώσεις:

α) Μετά την συμπλήρωσιν του 65ου έτους της ηλικίας του ή τοιαύτης παρεχούσης δικαίωμα απολήψεως συντάξεως γήρατος εκ του Ι.Κ.Α.

β) Εφ' όσον καταστή δριστικώς, σωματικώς ή διανοητικώς, ανίκανος διά την άσκησιν του φορτοεκφορτωτικού επαγγέλματος, της ανικανότητος ταύτης διαπιστουμένης διά γνωματεύσεως της οικείας Υγειονομικής Επιτροπής του Ι.Κ.Α. καί εν ελλείψει τοιαύτης ιατρού ετέρας Δημοσίας Αρχής.

γ) Εάν ο φορτοεκφορτωτής χαρακτηρισθή υπό των αρμοδίων Αρχών, βάσει συγκεκριμένων στοιχείων, ως δυνάμενος νά προκαλέση, εξ ειδικών λόγων, αναταραχήν ή κίνδυνον διά την απρόσκοπτον διεξαγωγήν των φορτοεκφορτωτικών εργασιών καί της ασφαλείας των λιμένων, ως εκ των πεποιθήσεων, δι' ών εμφορείται, ως καί γενικώς ως ανατάλληλος διά τό επάγγελμα του φορτοεκφορτωτού, λόγω ροπής του πρός την οίνοπσίαν, την μή τακτικήν προσέλευσιν εις την εργασίαν του, τόν κακότροπον χαρακτήρα του κλπ. ως καί των εν περ. Γ' του άρθρου 3 του

(*) Ο αριθμός τίθεται ορθώς κατά διόρθωσιν ήμαρτημένων εν Ε.Κ., τεύχος Β', της 13 Αυγούστου 1956.

καθιστωμένων υπ' 5167/1932 διαφερομένων παραπτωμάτων.

β) Λόγω μειώσεως των εργασιών του λιμένος είτε εκ της εγκαταστάσεως μηχανικών μέσων φορτοεκφορτώσεως και πελαταπαιτήσεως των μέσων διακινήσεως των φορτίων διά των λιμένων, είτε εξ οιασδήποτε άλλης αιτίας και την εκ τούτου αναδεξαμένην αποσυμφόρησιν του επαγγέλματος των φορτοεκφορτωτών εν των πλεοναζόντων.

2. Η αφαίρεσις των επαγγελματικών δεδιλωμένων των πλεοναζόντων φορτοεκφορτωτών ενεργείται πάντοτε εκ των ευκτοτέρων εις τας διατάξεις της § 1 του μέρους Γ' της παρούσης, εν περιπτώσει δε καθ' ην δεν ολοκληρούται η αποσυμφόρησις των πλεοναζόντων, οι απόλυτοι πτωχευόντων ως υπεραρίθμοι μέχρι της εξόδου των διά της φυσιολογικής οδού, απαγορευομένης εν τω μεταξύ της χορηγήσεως νέων επαγγελματικών δεδιλωμένων εις τον λιμένα τούτον.

Εν Αθήναις τη 24 Ιουλίου 1956

44410/8807/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 3/1956 αποφάσεως εού Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς περί εργατοτεχνιτών 700 Σ.Ε.Ι. μετά τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ταύτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 150 της 31 Ιουλίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του νόμου 3239/1955.

β) Σχετικήν γνωμοδότησιν του κατά το άρθρον 28 του αυτού ν. 3239/1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 19.7.1956 και υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 38 κ.τ.λ. εγγράφου του, ην αποδεχόμεθα.

γ) Την υπ' αριθ. 3/1956 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, εν συνδυασμώ προς την υπό της αυτής ως άνω αποφάσεως τροποποιηθείσαν υπ' αριθ. 3/1956 όμοιαν του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς περί των αποδοχών των όρων εργασίας κλπ., των εργατοτεχνιτών 700 Σ.Ε.Ι. (Πειραιώς),

δ) Την ανάγκην όπως τροποποιηθή η εν λόγω διαιτητική απόφασις:

1) Ως προς τα υπό στοιχείον Β' καθοριζόμενα κατώτατα όρια ημερομισθίων των τεχνιτών (έδαφ. 3) και των αρχιτεχνιτών (έδαφ. 4), ως προς τους αρσενας, και των τεχνιτρίων (έδαφ. 3) και επαρτιών και αρχιτεχνιτριών (έδαφ. 4) ως προς τας θήλεις, καθ' όσον τα διά της προκειμένης διαιτητικής αποφάσεως καθοριζόμενα ημερομίσθια τυγχάνουσιν υπερμέτρως ρηξήμενα έναντι των διά της υπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών διαμορφωθέντων ή καταβαλλομένων κατά κατηγορίας και ειδικότητας τοιούτων.

2) Ως προς τας αυξήσεις των υπέρ τα κατώτατα όρια ημερομισθίων διά της προσθήκης εις την υπό στοιχείον Γ' περίπτωσιν διατάξεως, καθ' ην τα άνω των 52 δρχ. διά τους άνδρας και των 39 δρχ. διά τας γυναίκας καταβαλλόμενα και μέχρι δρχ. 60 ημερομίσθια αύξάνονται των μεν ανδρών κατά δρχ. 2, των δε γυναικών κατά δρχ. 1,50, προς κάλυψιν των υπέρ του Μ.Τ.Σ. κρατήσεων επί των αποδοχών των εν λόγω μισθωτών.

3) Ως προς την αναδρομικότητα, διά του περιορισμού του χρόνου ισχύος της, από της υπογραφής της παρούσης, τροποποιουμένης της υπό στοιχείον Δ' ημερομηνίας κατά τα ανωτέρω, λόγω του προγραμματισμού των κατασκευών του 700 Σ.Ε.Ι. δάπτει των προ της εφαρμογής της παρούσης ημερομισθίων και της περικοπής υπό του Υπουργείου Οικονομικών των αρτίων ποσοστών, καθιστωμένης ούτω αδυνάτου της διαθέσεως συμπληρωματικών τοιούτων εις περίπτωσιν εφαρμογής της αναδρομικότητος και

4) Ως προς τα όρια έτερων, διά της προσθήκης διατάξεως, προβλεπούσης την καταβολήν του τοιούτου επί τοις εορταίς Χριστουγέννων 1956 — Νέου Έτους 1957, δάπτει των προ της εφαρμογής της παρούσης ισχυόντων τοιούτων ημερομισθίων, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 3/1956 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς των εργατοτεχνιτών 700 Σ.Ε.Ι. (Πειραιώς), τροποποιούντες τα διατρτικώς ταύτης:

α) Ως προς το ύψος των κατωτάτων ορίων.

β) Τας χορηγουμένας επί των καταβαλλομένων πλέον των κατωτάτων ορίων αυξήσεις.

γ) Τον περιορισμόν της αναδρομικής ισχύος της και

δ) Διά της προσθήκης διατάξεως περί υπολογισμού των καταβληθησομένου δώρου εορτών Χριστουγέννων 1956—Νέου Έτους 1957 και εγκρίνομεν την δημοσίευσιν της διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως (τεύχος Β'), εχούσαν ως ακολούθως μετά της προταθείσης εν τω διατακτικώ τροποποιήσεως και συμπληρώσεως:

Αριθμός αποφάσεως 3/1956

Το Δευτεροβάθμιον Διαιτητικόν Δικαστήριον Συλλογικών Διαφορών Εργασίας, Πειραιώς, συγκείμενον, συμφώνως τη υπ' αριθ. 47409/3462 από 10.7.1956 αποφάσει του Υπουργού Εργασίας εκ των: 1) Ιωάννου Γαλανού, Εφέτου Αθηνών, ως Προέδρου, 2) Ανδρέου Ταγκαλάκη, Διευθυντού Υπουργείου Εργασίας, 3) Κωνσταντίνου Τσιάκου, εκπροσώπου των διαιρηχθέντων, 4) Νικολάου Κομιανού, Αντισυνταγματάρχου, διορισθέντος διά του υπ' αριθ. 33553/15/707804 από 22.5.1956 εγγράφου του Υπουργείου Εθνικής Αμύνης, ως δευτέρου εγγραφοτικού μέλους κατά τα άρθρα 13 § 6 και 10 § 4 του ν. 3239/1955 διά το 8 αφορά η προκειμένη διένεξις Ελληνικού Δημοσίου, 5) Ιωάννου Καστιάτη, και 6) Κωνσταντίνου Σταθοπούλου, εκπροσώπων των μισθωτών, ως τοιούτων μελών.

Συνεδρίασαν, μετά πρόκλησιν του Προέδρου, εν τω καταστήματι του Πρωτοδικείου Πειραιώς την 28ην Μαΐου 1956, ημέραν Δευτέραν και ώραν 11 π.μ., εκτελούντος χρέη Γραμματέως του Αναπληρωτού Αγγαρίτη, υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας, ως αποφανθή επί των υποβληθεισών δεκαλύψεων εφέσεων κατά της υπ' αριθ. 3/1956 αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου Διαιτητικού Δικαστηρίου Πειραιώς.

α) Από 9.5.1956 του εν Πειραιεί επαγγελματικού σωματείου «Εθνικός Σύνδεσμος Εργατών και Εργατριών 700 Σ.Ε.Ι.», παριστάντος διά του Ιωάννου Ματζδέση μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του Γεωργίου Παρασκευοπούλου, ως εκπροσώπου των μισθωτών υπό τας ιδιότητας των εκκαλούντων και εφεσιβλήτων.

β) Από Μαΐου 1956 του Ελληνικού Δημοσίου διά τον εις το Υπουργείον Εθνικής Αμύνης (Γ.Ε.Σ.) υπαγομένου 700 Σ.Ε.Ι., παριστάντος διά του Αντισυνταγματάρχου Ευαγγ. Παπανικολάου υπό τας ιδιότητας του εκκαλούντος και εφεσιβλήτου.

Προκειμένης συζητήσεως

Και διαπιστωθέντος υπό του Προέδρου του νομίμου της συγκροτήσεως του Δικαστηρίου.

Ανακούσαν του εκπροσώπου των ενδιαφερομένων και του ειρημένου πληρεξουσίου Δικηγόρου επ' αυτών των εφέσεων.

Ιδόντα απαντα τα εν τη δικογραφία έγγραφα και λαβόν υπ' όψιν την μεταγενεστέρως υπό 7.6.1956 απόφασιν του Δικαστηρίου ενεργηθείσαν την 8.6.1956 αύτοψίαν εις το υπ' αριθ. 700 Στρατιωτικόν Εργοστάσιον Ιματισμού (Σ.Ε.Ι.), μετά την έκδοσιν και της υπ' αριθ. 1 από 7.6.1956 αποφάσεως του Προέδρου του Δικαστηρίου τούτου, περί παρατάσεως της προθεσμίας εκδόσεως δριστικής αποφάσεως και επί εν δεκαημέρον από της λήξεως την 7.6.1956 δεκαημέρου προθεσμίας.

1) Επειδή αμφότεραι αι υπό κρίσιν έφεσεις κατά της υπ' αριθ. 3/1956 αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου Δ.Δ.Δ.Σ.Δ.Ε. Πειραιώς, ούσαι συνακόλουθοι λόγω συναφείας, δέον όπως γίνωσι τύποι, δεκταί, ότι ασκηθείσαι νομίμως και εμπροθέσμως κατά το άρθρον 12 του ν. 3239/1955, απορριπτομένης ως αβασίμου της ενστάσεως των μισθωτών περί εκπροθέσμου της άσκησεως της εφέσεως του Ελληνικού Δημοσίου, διότι αύτη κατετέθη παρά τη Γραμματεί την 19.5.1956, ήτοι εντός τριών (3) ημερών από της γενομένης την 16ην Μαΐου 1956 κοινοποιήσεως τω Δημοσίω της εκκαλουμένης αποφάσεως.

2) Επειδή ορθώς η εκκαλουμένη απόφασις απεφήνατο ότι το Δικαστήριον στερείται δικαιοδοσίας προς κατάρ-

γησιν της ὑπερ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Στρατοῦ κρατήσεως 4% ἐπὶ τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐν τῷ 700 Σ.Ε.Ι. ἐργαζομένων διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὀρθοὺς καὶ νομίμους λόγους. Ὀρθῶς ἐκαιτῶς ἡ αὐτὴ ἀπόφασις ἀπεφήνατο ὅτι τυγχάνει ὄντως ἀντικειμένου ἡ διένεξις ὡς πρὸς τὸ θέμα τα: α) τῆς καταβολῆς ἡμερομισθίου κατὰ τὰς τέσσαρας ἐξαιρετέας ἡμέρας τοῦ ἔτους, ἅτε τοῦ ζητήματος τούτου ρυθμισθέντος γενικῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ β) τῆς ἀπαγορεύσεως ἀλλαγῆς τῶν ὅρων ἐργασίας διὰ τῆς εἰς χειρογραφικὴν ἐργασίαν μεταφορᾶς τοῦ τοποθετηθέντος εἰς θέσιν γραφέως ἢ δακτυλογράφου μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον τὸ θέμα τοῦτο ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου γενικῶς. Ὅθεν ἀποροπτέα εἶσιν ὡς ἀβάσιμα τὰ διὰ τῆς ἐφέσεως τῶν μισθωτῶν καὶ τοῦ ἐπὶ ταύτης ὑπομνήματος αὐτῶν προβαλλόμενα σχετικὰ παράπονα.

3) Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐκατέρωθεν καθυποβληθέντων ἐγγράφων καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου γενομένης αὐτοψίας προέκυψεν ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ Δημοσίου δὲν δύναται πρακτικῶς νὰ διαθέσῃ τὰ μέσα παρασκευῆς καὶ λειτουργίας αὐτοστίου εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 700 Σ.Ε.Ι. διὰ προσωπικὸν ἐκ 1500 μισθωτῶν περίπου. Ἐτέρωθεν κρίνει ὅτι δὲν συντρέχει ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει εἰδικός τις λόγος καθιεροῦσας κατ' ἐξαίρεσιν ἰδιαιτέρων ἐπιδομάτων οἰκογενειακῶν βαρῶν, αὐσιστίου, πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ ἐποπτικοῦ τοιούτου, τοῦ Δικαστηρίου λαμβάνοντος ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ καθορισμῷ τῶν κατηγοριῶν τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν, τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὴν ἐργασίαν τῆς Ἐποπτείας. Συνεπῶς, δέον ὅπως ἀπορριφθοῦν ὡς ἀβάσιμα τὰ διὰ τῆς ἐφέσεως καὶ τοῦ ὑπομνήματος τῶν μισθωτῶν προβαλλόμενα σχετικὰ παράπονα.

4) Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον κρίνει ὁμοφώνως, ὅτι ὀρθῶς καθωρίσθησαν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως αἱ κατηγορίαι τῶν ἐργαζομένων ἐν τῷ 700 Σ.Ε.Ι. εἰς τὰς τῶν: 1) ἀνειδικεύτου ἐργάτου καὶ ἐργατρίας, 2) εἰδικευμένου ἐργάτου καὶ ἐργατρίας, 3) τεχνίτου καὶ τεχνίτριας καὶ 4) ἀρχιτεχνίτου καὶ ἀρχιτεχνίτριας ἢ ἐποπτρίας. Τὸ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἔφεσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου παράπονον ὅτι κακῶς ὡρίσθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅτι μετὰ συμπλήρωσιν ἑξαμήνου ὑπηρεσίας οἱ ἀνειδίκευτοι ἐργάται ἢ ἐργάτριαι λαμβάνουσιν ὑποχρεωτικῶς τὰς ἀντιστοίχους ἀποδοχὰς τῶν εἰδικευμένων ἐργατῶν ἢ ἐργατριῶν κρίνεται ὁμοφώνως ἀπορριπτέον ὡς ἀβάσιμον, διότι ἐξάμηνος ὑπηρεσία ἐν τῷ 700 Σ.Ε.Ι. κρίνεται ἐπαρκὴς πρὸς κτῆσιν τῆς ἀπαιτουμένης πείρας καὶ ἀποδοτικότητος διὰ τὴν μετάταξιν τῶν μισθωτῶν εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ εἰδικευμένου, εὔλογον δὲ εἶναι, ὅπως οἱ τυχὸν θεωρούμενοι ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τοῦ Ἐργοστασίου ὡς μὴ κτησάμενοι τὰ ἐν λόγῳ προσόντα ἀπολύωνται, ἀντὶ νὰ παραμένῃ ἡ πλειονότης τῶν μισθωτῶν τῆς πρώτης κατηγορίας εἰς ἀβεβαιότητα ἐπιζήμιον καὶ δι' αὐτοὺς καὶ τὸν ἐργοδότην καὶ δημιουργῶνται παράπονα περὶ μὴ ἴσης κρίσεως τῶν μισθωτῶν.

5) Ἐπειδὴ τὸ ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν μισθωτῶν αἴτημα περὶ καθορισμοῦ ὡρισμένου χρονικοῦ ὁρίου παραμονῆς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ εἰδικευμένου ἐργάτου ἢ ἐργατρίας, μεθ' ὃ ὑποχρεωτικῶς νὰ προάγωνται οὗτοι εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ τεχνίτου ἢ τεχνίτριας, τυγχάνει ἀπορριπτέον, ὡς ἀπαράδεκτον κατὰ τὸ ἄρθρον 15 § 4 τοῦ ν. 3239)1955, διότι τοιοῦτον ζήτημα δὲν ὑπῆρξεν ἀντικείμενον διενέξεως, οὔτε ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνώπιον τοῦ προϊσταμένου περιφερειακῆς ὑπηρεσίας Διαιτησίας Πειραιῶς, οὔτε ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, οὐδὲ καὶ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἐφέσει τῶν μισθωτῶν, οὐδαμόθεν δὲ προκύπτει συναίνεσις τοῦ ἐργοδότου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ὅπως καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον διενέξεως κατὰ τὴν ἐκκληθεῖσαν δίκην.

6) Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον κρίνει ὁμοφώνως ὅτι τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου διὰ τοὺς ἀνειδικεύτους ἐργάτας καὶ ἐργατρίας πρέπει νὰ μὴ εἶναι κατώτερον τοῦ ὁριοθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν, προσαυξηθὲν δὲ τοῦτο κατὰ μικρὸν ποσὸν καλύπτον περίπου τὴν κράτησιν 4% ὑπὲρ τοῦ Μ.Τ.Σ., διότι εἶναι ἄδικον νὰ λαμβάνωσιν οἱ ἐργάται τοῦ Σ.Ε.Ι. ἐν τῇ πραγματικότητι ὡς ἐλάχιστον ἡμερομίσθιον ποσὸν κατώτερον τοῦ παρεχομένου εἰς πάντας τοὺς μισθωτοὺς γενικῶς.

7) Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐκατέρωθεν ὑποβληθέντων ἐγγράφων, τῆς διεξαχθείσης αὐτοψίας καὶ ἐκ τῆς καθ' ὅλου διαδικασίας σχηματισθείσαν γνώμην τῆς πλειοψηφίας τοῦ δικαστηρίου τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐργαζομένων ἐν τῷ 700 Σ.Ε.Ι. ἐργατοτεχνιτῶν δέον ὅπως καθοριαθῶσι κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης ὁριζόμενα δι' ἑκάστην κατηγορίαν τούτων, ἤτοι εἰς ποσὰ μικρότερα τῶν ὁριοθέντων διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἅπερ τυγχάνει νόμιμον, ἐφ' ὅσον κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἠσκήθη ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἔφεσις οὐχὶ μόνον ὑπὸ τῶν μισθωτῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, συντρέχουσι δὲ ὑπὲρ τοῦ ἐν τῷ διατακτικῷ καθορισμοῦ τοῦ ὕψους τῶν ἡμερομισθίων οἱ ἀκόλουθοι λόγοι:

α) Τὸ διαπιστωθὲν γεγονὸς ὅτι οἱ ὅροι ἐργασίας ἐν τῷ 700 Σ.Ε.Ι. εἶσιν ἐπαχθεῖς διὰ τοὺς μισθωτοὺς ἀπὸ ἀπόψεως ὑγιεινῆς, ἀσφαλείας, εἴδους ἐργασίας καὶ ὡρῶν αὐτῆς, β) ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ διεξαγομένη ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν ἐργασία εἶναι μᾶλλον ἁπλῆ καὶ δὲν ἀπαιτεῖ μεγάλην τεχνικὴν μόρφωσιν, οἵα ἀπαιτεῖται κατὰ κανόνα διὰ τὴν διεξαγομένην ἐργασίαν εἰς τὰ συνεργεῖα τοῦ Β. Ναυστάθμου καὶ τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων, ὥστε αἱ ἀμοιβαὶ τῶν ἐργαζομένων ἐν τῷ 700 Σ.Ε.Ι. νὰ ὦσιν ἀνάλογοι πρὸς τὰς ὁριοθείσας διὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ Κ.Ε.Α., τῶν Συνεργείων τοῦ Β. Ναυστάθμου, ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζεται ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν μισθωτῶν, γ) ὅτι τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ ὁριζόμενα ἡμερομίσθια δὲν εἶναι κατώτερα τῶν ὁριζομένων διὰ τῆς ἀπὸ 19.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ δὴ διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ραφεῖα κατασκευῆς στρατιωτικῶν στολῶν, ἥτις ἐργασία εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν διεξαγομένην ἐν τῷ 700 Σ.Ε.Ι., δ) ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὸ 700 Σ.Ε.Ι. μισθωτοὶ ἐξασφαλίζουν συνεχῆ καὶ ἄνευ διακοπῆς ἐργασίαν δι' ὅλας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας τοῦ ἔτους κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐργαζομένους εἰς παρεμφερεῖς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς κατὰ κανόνα παρέχεται ἐργασία μόνον καθ' ὡρισμένας χρονικὰς περιόδους, ε) ὅτι τὰ Δημόσια δὲν διεξάγει ἐν τῷ 700 Σ.Ε.Ι. κερδοσκοπίαν, ἀλλ' ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν κρατικῶν καὶ κοινωνικῶν σκοπῶν διὰ τῆς ἀπασχολήσεως μεγάλου ἀριθμοῦ ἐργατῶν, πολλάκις ὑπὲρ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας, συμβάλλον οὕτω σοβαρῶς εἰς τὸν περιορισμὸν τῆς ἀνεργίας, στ) ἐν περιπτώσει καθορισμοῦ ὑπερμέτρων ἡμερομισθίων, ἔστω καὶ ἴσων πρὸς τὰ ὁρισθέντα διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὑπάρχει ἀπόλυτος βεβαιότης ἀπολύσεως μεγάλου ἀριθμοῦ μισθωτῶν ἐκ τῶν ἐργαζομένων εἰς τὸ Σ.Ε.Ι., ἕνεκα τῶν περιωρισμένων δυνατοτήτων τοῦ Κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πολιτειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ συμφέροντος καὶ δὴ τῶν ἐν αὐτῷ ἐργαζομένων μισθωτῶν.

Συνεπῶς, δέον ὅπως, ἀπορριπτομένου τοῦ σχετικοῦ λόγου ἐφέσεως τῶν μισθωτῶν, γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ἔφεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τῶν ἡμερομισθίων. Κατὰ τὴν ἄποψιν τῆς μειοψηφίας οἱ ἀνωτέρω ἐκτεθέμενοι λόγοι δικαιολογοῦσιν ἁπλῶς τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως τῶν μισθωτῶν, ὡς πρὸς τὴν δι' αὐτῆς αἰτουμένην αὔξησιν τῶν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὁριαθέντων ἡμερομισθίων, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν μείωσιν τῶν διὰ ταύτης ὁριοθέντων.

8) Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 § 5 τοῦ νόμου 3239)1955 εἰς ἔλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις τὰ Διοικητικὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια δικαιοῦνται νὰ προσδώσωσι εἰς τὰς ἀποφάσεις των ἰσχὺν ἀνατρέχουσαν τὸ πολὺ μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς παρεπέμφθη ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας πρὸς ἐπίλυσιν εἰς τὰ διαιτητικὰ ταῦτα ὄργανα. Ὅθεν παραπεμφθείσης τῆς προκειμένης διαφορᾶς εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, τὴν 8ην Μαρτίου 1956, διὰ τοῦ ταυτοχρόνου ὑπ' ἀριθ. 14428)2306 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, νομῷ ἀβασίμως αἰτοῦνται οἱ μισθωτοὶ διὰ τοῦ τελευταίου λόγου ἐφέσεως των, ὅπως ἡ ἰσχὺς τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἄρξηται ἀπὸ χρόνου προγενεστέρου τῆς 8ης Μαρτίου 1956, ἤτοι ἀπὸ τῆς γενομένης τὴν 14 Δεκεμβρίου 1955 καταθέσεως τῆς πρὸς διαιτησίαν αἰτήσεως των. Ἐν προκειμένῳ τὸ δικαστήριον, λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸν ἀπὸ χρόνου προγενεστέρου τῆς κατὰ τὴν

19.4.1956 εκδόσεως της εκκαλουμένης αποφάσεως επιδιώκουν ημιοντικήν αύξησιν του κόστους της ζωής, κρίνει κατά πλειοψηφίαν, ότι ή ισχύς της παρούσης δέον όπως άρξηται από της 1ης Απριλίου 1956, γινομένου εν μέρει δεκτού του τρίτου λόγου εφέσεως των μισθωτών και απορριπτομένων των αντιθέτων.

9) Επειδή το δικαστήριον κρίνει σκόπιμον, όπως εν τω διατακτικώ της παρούσης ενσωματωθώσιν εις εν ενιαίον κείμενον αι περί καθορισμού κατηγοριών εργαζομένων, ημερομισθίων αυτών και έναρξεως της ισχύος αυτής διατάξεις της εκκαλουμένης αποφάσεως, ως αύτη θα ισχύση μετά τας δια της παρούσης διαταττομένας τροποποιήσεις.

Διά ταύτα

Δεχόμενον τύπους και εν μέρει κατ' ουσίαν τας εν τω ιστορικώ συναδικαζομένης αντιθέτους εφέσεις.

Απορρίπτον αντα τα ως απορριπτέα κριθέντα εν τω σκεπτικώ.

Μεταρρυθμίζει εν μέρει την εκκαλουμένην υπ' αριθ. 3) 1956 απόφασιν του Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Πειραιώς, ήτις θέλει έχει ως ακολούθως κατά τας διατάξεις αύτης, περί καθορισμού κατηγοριών εργαζομένων εν τω 700 Σ.Ε.Ι. ημερομισθίων αύτων και έναρξεως της ισχύος αύτης διατηρουμένων εν ισχύι των λοιπών διατάξεων αύτης:

Επιλύον την υφισταμένην διένεξιν μεταξύ του Εθνικού Συνδέσμου Εργατών και Εργατριών του 700 Στρατιωτικού Εργοστασίου Ιματισμού (700 Σ.Ε.Ι.) και του Ελληνικού Δημοσίου διά το εις το Υπουργείον Εθνικής Αμύνης (Γ.Ε.Σ.) υπαγόμενον ανωτέρω εργοστάσιον, αφορώσαν τον καθορισμόν κατηγοριών του εργατοτεχνικού προσωπικού αύτου και των ημερομισθίων αύτων.

Α) Καθορίζει τας κάτωθι κατηγορίας του εν τω 700 Σ.Ε.Ι. εργαζομένου εργατοτεχνικού προσωπικού.

1) Ανειδικεύτου εργάτου και ανειδικεύτου εργατρίας, οίοι είναι οι τα πρώτον αναλαμβάνοντες εργασίαν εν τω εργοστασίω.

2) Ειδικευμένου εργάτου και ειδικευμένης εργατρίας.

Εις τας κατηγορίας ταύτας κατατάσσονται αντιστοίχως οι κρινόμενοι ικανοί υπό του Διοικητού του εργοστασίου, μετά εργασίαν τριών μηνών, ανειδίκευτοι εργάται και εργάτριαι. Εν πάση περιπτώσει άπό της συμπληρώσεως εξαμήνου υπηρεσίας, οι ανειδίκευτοι εργάται και εργάτριαι λαμβάνουσιν αντιστοίχως τό ημερομίσθιον των ειδικευμένων εργατών και εργατριών.

3) Τεχνίτου και τεχνίτρίας.

4) Αρχιτεχνίτου και αρχιτεχνίτριας ή επόπτριας.

Εις τας κατηγορίας 3 και 4 κατατάσσονται οι ειδικευμένοι εργάται και εργάτριαι κατά την κρίσιν της Διοικήσεως του εργοστασίου ή οι προσλαμβανόμενοι ως τοιούτοι.

Β) Καθορίζει τα ημερομίσθια των εργαζομένων εν τω εργοστασίω εργατοτεχνιτών, ως ακολούθως:

ΑΝΔΡΩΝ:

1) Ανειδικεύτου εργάτου	δραχ.	44
2) Ειδικευμένου εργάτου	»	47
3) Τεχνίτου	»	49
4) Αρχιτεχνίτου	»	52

ΓΥΝΑΙΚΩΝ:

1) Ανειδικεύτου εργατρίας	δραχ.	33,50
2) Ειδικευμένης	»	36
3) Τεχνίτρίας	»	39
4) Επόπτριας ή Αρχ)τρίας	»	41

Γ) α) Τα άνω των δραχμών 52 διά τους άνδρας και των δραχμών 39 διά τας γυναίκας καταβαλλόμενα μέχρι δραχ. 60 ημερομίσθια αύξήνονται, των μεν ανδρών κατά δραχμάς 2, των δε γυναικών κατά δραχμάς 1,50.

β) Οι λαμβάνοντες κατά την 19ην Απριλίου 1956 ημερομίσθια μείζονα των ανωτέρω εξακολουθούσι να λαμβάνωσι ταύτα, άφ' ού χρόνου τα ελάμβανον και εφεξής.

Δ) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της κυρώσεώς της.

Ε) Η καταβολή του δώρου εορτών Χριστουγέννων 1956, Νέου Έτους 1957 θέλει γίνει βάσει των περί της παρούσης ισχυόντων νομίμων ημερομισθίων.

Έκρίθη και αποφασίσθη εν Πειραιεί τη 13 Ιουνίου 1956 και εδημοσιεύθη αύτόθι την 17ην Ιουνίου 1956.

Εν Αθήναις τη 26 Ιουλίου 1956

165237/1956 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων

Περί αναπροσαρμογής των συντάξεων σιδηροδρομικών συνταξιούχων παρά των οικείων δικτύων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 154 της 9 Αυγούστου 1956)

Λαβόντες υπ' όψιν ότι, κατά τον παρά τού Ελεγκτικού Συνεδρίου κανονισμόν των κατά το ν. δ. 3395)1955 συντάξεων ενίων κατηγοριών σιδηροδρομικών συνταξιούχων, δέν υπολογίζεται ο μισθός ενεργείας, ως ούτος διαμορφώθη κατόπιν των υπ' αριθ. 145 και 1961 του 1954 πράξεων του Υπουργικού Συμβουλίου, ως και της υπ' αριθ. 73404 της 12 Μαρτίου 1955 αποφάσεως του Υπουργού των Οικονομικών, δι' ων ηυξήθησαν οι μισθοί των σιδηροδρομικών υπαλλήλων και εχορηγήθη εις τούτους έπίδομα πολυτεκνίας και μέχρι της νομοθετικής κυρώσεως των ανωτέρω πράξεων και αποφάσεων, αποφασίζομεν:

Όπως ο καθορισμός του ποσού της συντάξεως των υπαγομένων εις τας διατάξεις του ν. δ. 3395)1955 επί τη βάσει του μισθού ενεργείας, ως ούτος διαμορφώθη κατόπιν των διά των ανωτέρω πράξεων του Υπουργικού Συμβουλίου και αποφάσεως του Υπουργού των Οικονομικών χορηγηθεισών αυξήσεων, και εφ' όσον αι αύξήσεις αύται δέν ελήφθησαν υπ' όψιν παρά του Ελεγκτικού Συνεδρίου κατά τον παρά τούτου κανονισμόν της κατά το ν. δ. 3395)1955 συντάξεως, ενεργήται παρά της οικείας υπηρεσίας του αρμοδίου δικτύου, κατά την υπ' αυτής εκτέλεσιν των σχετικών πράξεων του Ελεγκτικού Συνεδρίου, προσωρινώς μέχρι της νομοθετικής κυρώσεως της παρούσης δημοσιευομένης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 14 Ιουλίου 1956.

39808/1380/1956 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί χορηγήσεως βοηθήματος αεροθεραπείας είς τους λόγω φυματιώσεως συνταξιούχους και επιδοματούχους Ι.Κ.Α.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 154 της 9 Αυγούστου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1. Τας διατάξεις του άρθρου 2 του υπ' αριθ. 19)1944 νόμου περί εξουσιοδοτήσεως του Υπουργού Οικονομικών όπως προβαίνη εις τροποποιήσεις των φορολογικών συντελεστών.

2. Την από 15.6.1956 απόφασιν του Δ. Σ. του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 44966)2245)1956 αναφοράς του Ι.Κ.Α.

3. Τας κρατούσας οικονομικάς συνθήκας, αποφασίζομεν:

Την χορήγησιν παρά τού Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων εις τους λόγω φυματιώσεως επιδοτουμένους ησφαλισμένους και συνταξιούχους αύτού εκτάκτου εφ' άπαξ βοηθήματος αεροθεραπείας διά την θερινήν περίοδον τού τρέχοντος έτους 1956 εκ δραχμών πεντακοσίων (500).

Τού εν λόγω βοηθήματος αεροθεραπείας δικαιούνται οι μεν λόγω φυματιώσεως συνταξιούχοι εφ' όσον ή έναρξις της συνταξιοδοτήσεως των έμπίπτει εις το μεχρι 31ης Ιουλίου ε. έ. χρονικόν διάστημα, οι δε επιδοτούμενοι λόγω φυματιώσεως εφ' όσον εκ της αιτίας ταύτης έλαβον επίδομα φυματιώσεως κατά το από 16 Ιουνίου μέχρι της 31ης Ιουλίου ε. έ. χρονικόν διάστημα και εφ' όσον ο ησφαλισμένος (ησφαλισμένη) εξακολουθεί να άπέχη της εργασίας του λόγω ανικανότητος και δέν έτυχε βοηθήματος αεροθεραπείας εξ ενός Οργανισμού Κοινωνικής Ασφαλίσεως (κυρίας ή επικουρικής).

Δέν δικαιούνται τού κατά τ' ανωτέρω βοηθήματος ό-

ασθρωπίας, τὴ μετὰ τὴν 1ην Αὐγούστου 1956 συνεχιζόντες τὴν ἀσκησίαν των ἢ τὸ πρῶτον ἀσκηλευόμενοι εἰς σταθερὰν ἢ ἀνορρυθμον φυματικὴ συνταξιοῦχοι ἢ ἐπιδοματοῦχοι τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἐφ' ὅσον οἱ δοπῆσαι τῆς ὡς ἄνω ἀσκηλείας καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος ἢ τοῦ ἐργοδότου.

Ἡ καταβολὴ τοῦ ὡς ἄνω δοθήματος ἀρχεται ἀπὸ 15 Ἰουλίου 1956, θέλει δὲ διαρκέσει μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1956. Προκειμένου περὶ τῶν λόγῳ φυματιώσεως ἀποστατούντων συνταξιούχων ἢ ἐπιδοματούχων λόγῳ ἀνικανότητος μετὰ τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου ἑ. ἔ., ἡ ἔναρξις συνταξιοδοτήσεως ἢ ἐπιδοτήσεως τῶν ὁποίων ἀναφέρεται εἰς τὸ πρὸ τῆς 31ης Ἰουλίου χρονικὸν διάστημα, ἡ καταβολὴ τοῦ δοθήματος τῆς παρούσης ἐνεργεῖται ἐντὸς προθεσμίας τριάκοντα (30) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως ἀποφάσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουλίου 1956

44378/Σ. 486/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 154 τῆς 9 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694|1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας»·

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520|1953 νομ. δ|γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. νόμου τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.»·

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 νομ. δ|τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392|1949 ν. δ|τος·

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 175|24.1.1956 ἀναφορᾶς του·

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 31|1956, συνεδρίασις 224η τῆς ΙΑ' περιόδου, τῆς 18.5.1956), ἀποφαίζομεν·

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων προστεθῇ διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Πλὴν τῶν ὡς ἄνω περιπτώσεων δικαιοῦνται δοθήματος καὶ οἱ ὁπωσδήποτε ἀποχωροῦντες τῆς ὑπηρεσίας οἱ ἔχοντες συμπληρώσει 35ετῆ ἀνεγνωρισμένην ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ Ταμείῳ, ἐξ ἧς 25ετῆ τοιαύτην πραγματικὴν ἐν τοῖς δικτύοις, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰουλίου 1956.

44379/Σ 487/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως περιόδου § 1 ἄρθρου 17 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Γεωργικῶν Συνεταιρικῶν Ὀργανώσεων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 154 τῆς 9 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀναγκ. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694|1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας»·

2. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520|1953 νομ. δ|γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.»·

3. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 νομ. δ|τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392|1949 ν. διατάγματος·

4. Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Γ.Σ.Ο. ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3366|607 ἀναφορᾶς του·

5. Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 155|1956, συνεδρίασις 231η τῆς ΙΑ' περιόδου, τῆς 18.6.1956), ἀποφασίζομεν:

1. Ἡ δευτέρα περίοδος τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεως καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Γεωργικῶν Συνεταιρικῶν Ὀργανώσεων τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Ποσὰ καταβληθέντα ἐπὶ πλέον τῶν ἀνωτέρω δὲν ἀναζητοῦνται. Τὰ ὀφειλόμενα δὲ ὑπὸν παρὰ τῶν συνταξιούχων καταβάλλονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνωτέρω καθορισμοῦ».

2. Ἐν τέλει τῆς δευτέρας περιόδου τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ προστίθεται διάταξις ἔχουσα οὕτω:

«Τὰ αὐτὰ ἰσχύει προκειμένου καὶ περὶ ἠσφαλισμένων, διορισθέντων εἰς Συνεταιριστικὰς Ὀργανώσεις μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς Ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου καὶ μέχρι τῆς 31.12.1952 χρόνον».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰουλίου 1956.

29175/Σ. 686/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως ἄρθρων Καταστατικοῦ Ταμείου Προνοίας Ἐργατῶν Κομιστικῆς Ὑπηρεσίας Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 154 τῆς 9 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὰ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀναγκ. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς ταῦτα αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694|1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας»·

2. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520|1953 νομ. διάταγμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.»·

3. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 νομ. δ|τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392|1949 ν. διατάγματος·

4. Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Ἐργατῶν Κομιστικῆς Ὑπηρεσίας Ε.Ζ.Θ., ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3|11.1.1955 ἀναφορᾶς του·

5. Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 30|1955, συνεδρίασις 112η τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 14.3.1955), ἀποφασίζομεν·

Ὅπως τὰ ἄρθρα 11 καὶ 13 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Ἐργατῶν Κομιστικῆς Ὑπηρεσίας Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης τροποποιηθῶσιν ὡς ἀκολούθως:

«Ἄρθρον 11.

Οἱ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἠσφαλισμένοι δικαιοῦνται παροχῶν ὑπὸ τὰς ἐν τοῖς ἑπομένοις ἄρθροις ὁριζομένας προϋποθέσεις:

α) Λόγῳ γήρατος ἐφ' ὅσον ἀποχωρεῖν τῆς ὑπηρεσίας των μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ 10ετοῦς τοὐλάχιστον ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας, καθ' ἣν νὰ ἐπραγματοποιήθησαν 1.500 τοὐλάχιστον ἡμε-

ρομισθίας, ἐξ ὧν 480 κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ἀποχωρήσεως ἑτησίαν.

β) Λόγῳ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον ἔχων ὀλιγῃ τοιλάχιστον ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν, καθ' ἣν νὰ ἐπραγματοποιήθησαν 750 τοιλάχιστον ἡμερομίσθια, δικαιουμένων ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ παροχῆς, τὸ ποσοστὸν τῆς ὁποίας ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν καθορίζεται οὕτω: Διὰ τὰ ποσοστὸν ἀνικανότητος 66% καὶ ἄνω καταβάλλεται πλήρης παροχὴ ἀναλογοῦσα εἰς τὰ ἔτη ὑπηρεσίας. Διὰ ποσοστὸν ἀνικανότητος 51—65% τὰ ½ τῆς παροχῆς τῆς ἀναλογούσης εἰς τὰ ἔτη ὑπηρεσίας τοῦ ἠσφαλισμένου.

γ) Λόγῳ ἀνικανότητος ἐκ βιαίου συμβάντος ἐπελθούσης ἐν τῇ ἐκτελέσει ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας ἀνεξαρτήτως ἡλικίας καὶ χρόνου ὑπηρεσίας, τοῦ ἠσφαλισμένου θεωρουμένου εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὡς ἔχοντος 25ετῆ τοιλάχιστον ὑπηρεσίαν παρὰ τὸ Ε.Ζ.Θ. διὰ τὴν εἰς αὐτὸν χορήγησιν τῆς ἐφ' ἅπαξ παροχῆς, τὸ ποσοστὸν τῆς ὁποίας ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν καθορίζεται οὕτω:

Διὰ ποσοστὸν ἀνικανότητος 66% καὶ ἄνω καταβάλλεται πλήρης παροχὴ ἀναλογοῦσα εἰς 25ετῆ ὑπηρεσίαν. Διὰ ποσοστὸν ἀνικανότητος 51—65% τὰ 2/3 καὶ διὰ ποσοστὸν ἀπὸ 35—50% τὸ ½ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω παροχῆς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἠσφαλισμένου συμπληρώσαντος πρὸ τοῦ θανάτου 400 ἡμ. ἀσφαλίσεως ἐφ' ὅσον δὲν πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀπόληψιν δοθησομένης ἐκ μέρους τῶν δικαιοδόχων αὐτοῦ, ἐπιστρέφονται εἰς τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ μέλη τῆς οἰκογενείας του, τὰ ὁποῖα θὰ ἐδικαιοῦντο ἐὰν ἐπληροῦντο κατὰ τὸν θάνατον αἱ διὰ τὴν ἀπόληψιν τούτου ὁριζόμεναι προϋποθέσεις, οἱ ἀτομικοὶ πρὸς τὸ Ταμεῖον εἰσφορεῖ τοῦ θανόντος ἠσφαλισμένου.

δ) Ἡ ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν διαπιστοῦται διὰ γνωματεύσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς ἣν παραπέμπεται ὑποχρεωτικῶς πρὸς ἔξετασιν πᾶς ἠσφαλισμένος τοῦ Ταμείου, αὐτὸν παροχῆς λόγῳ ἀνικανότητος.

Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκησις προσφυγῆς ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου τοιαύτης, παρὰ τε τοῦ ἐνδιαφερομένου ἢ τοῦ Ταμείου, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν οἰκείων διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. ὡς πρὸς τὴν ἀκολουθητέαν διαδικασίαν, τὰς προθεσμίας ὑποβολῆς τῆς προσφυγῆς κλπ.»

ε' Ἄρθρον 13.

Τὸ ποσὸν τῶν παροχῶν τῶν ἠσφαλισμένων ὁρίζεται εἰς δραχμὰς 3.000 δι' ἑκαστον ἔτος ἐργασίας αὐτῶν ἐν τῇ Ε.Ζ.Θ. ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς των εἰς τὰ Μητρῶα τῶν ἐργατῶν αὐτῆς καὶ μέχρι 20 ἐτῶν, εἰς δραχμὰς 4.500 δι' ἑκαστον ἔτος πλέον τῶν 20 καὶ μέχρις 25 ἐτῶν καὶ εἰς δραχμὰς 6.000 δι' ἑκαστον πλέον τῶν 25 ἐτῶν ἐργασίας.

Ὡς ἔτη ἐργασίας παρὰ τῇ Ἐλευθέρᾳ Ζώνῃ Θεσσαλονίκης διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν παροχῶν προνοίας τοῦ Ταμείου περὶ ὧν ἀνωτέρω λογίζονται καὶ τὰ ἔτη ἀπὸ 9ης Ἀπριλίου 1944 μέχρι καὶ τῆς 31ης Μαρτίου 1945.

Διὰ τοὺς μέχρι τῆς 8ης Ἀπριλίου 1945 ἐγγραφέντας εἰς τὰ μητρῶα τῆς Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης ἐργάτας Κομιστικῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς πρὸς ὑπολογισμὸν τῶν παροχῶν προνοίας λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἔτη ὑπηρεσίας αὐτῶν ὡς ἡμιονηλατῶν ἐργατῶν Κομιστικῆς Ὑπηρεσίας Ε.Ζ.Θ., ἡ πιστοποίησις τῶν ὁποίων θὰ γίνηται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου. Ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς ἀναλογούσης ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς καὶ τῆς ταυτοτῆς τοῦ ἠσφαλισμένου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰουλίου 1956

42930/8578/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ - Β 9 161 τῆς 17 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239/1955 καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1388/1956 ἀκυρωτικὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1924 ἡμ. ἀποφάσεως ἡμῶν ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐπισημοθείσαν ἡμῖν τὴν 14ην Ἰουλίου 1956, καθ' ἣν, ἀπὸ τῆς τοιαύτης κοινοποιήσεως, ἀναβιοῦν αἱ προθεσμίαι τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239/1955, ἀποφαίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἔχουσαν οὕτω:

ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. ἀποφάσεως 2/1956

Τὸ κατὰ νόμον 3239/1955 Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Ἐμμανουὴλ Σουριαδάκη Προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν, ὡς Προέδρου, Γεωργίου Παπανικολάου Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Κλεοβούλου Μπέμπη ἐκπροσώπου τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, Ἐλπιδοφόρου Παππᾶ ὡς δευτέρου ἐργοδοτικοῦ μέλους, ὁρισθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου, Φωτίου Μακρῆ καὶ Νικολάου Βουγιουκλῆ, ἐκπροσώπων τῶν μισθωτῶν, ὡς μελῶν.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ Ἐφετείῳ Ἀθηνῶν τὴν 13ην Φεβρουαρίου 1956, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 18.00' παρουσίᾳ καὶ τοῦ γραμματέως Ἰωάννου Ποτήρη, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ ἀποβληθεισῶν ἐφέσεων κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12/1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, τῶν τε ἐκκαλουσῶν καὶ ἐκκαλουμένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων παραστασῶν διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων των, αἵτινες διώρισαν τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους των ὡς ἐν ταῖς πρακτικαῖς διαλαμβάνεται.

Προκειμένης συζητήσεως καὶ διατυπωθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου, τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ Δικαστηρίου, ἀκούσαν τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐφέσεων καὶ τῶν συμπαρομαρτούντων ἐγγράφων, ὡς ἐν ταῖς πρακτικαῖς ἀναγράφεται, καὶ λαβόν γνῶσιν τῶν ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων κατατεθέντων σχετικῶν σημειωμάτων.

Ἰδόν τὰ σχετικὰ ἔγγραφα, σκεφθὲν κατὰ νόμον.

1. Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπέφασις διὰ τῶν ἀρθρων αὐτῆς σκέψεων, εἰς ἃς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, ἐκτιμήσασα τὰς λελογισμένας ἀνάγκας τῶν μισθωτῶν, ἔκρινεν ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος τῆς ζωῆς ὑστερεῖ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι, ἐν ὄψει τοῦ γενικωτέρου συμφέροντος τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, δὲν εἶναι ἐφικτὸς ὁ κατ' ἀξιολόγησιν τῆς συμβολῆς τῆς ἐργασίας εἰς τὴν ἐν γένει παραγωγικὴν διαδικασίαν καὶ κατ' ἀκριβῆ ἐκτίμησιν τῶν ἀναγκῶν συντηρήσεως, καθορισμὸς τοῦ ὕψους τῆς ἀμοιβῆς ταύτης. Ἑπομένη δὲ τῆς σκέψεως ταύτης καθώρισε τὰ ποσοστὰ καὶ ποσὰ αὐξήσεων ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν διαγραφομένων ἐκ τῆς ἐπελθούσης ἀκριβείας τοῦ βίου καὶ τῶν δυνατοτήτων τῆς καθ' ὅλου οἰκονομίας τῆς Χώρας, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνάληψις τῆς ἐπιβαρύνσεως, τῆς περαιτέρω ἐρεύνης καὶ ἐπιλύσεως τοῦ θέματος ἀφιεμένης καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου εἰς τὰς κατὰ κλάδους καὶ ἀναλόγως τῶν εἰς τούτους ὑφισταμένων εἰδικῶν συνθηκῶν ρυθμίσεως. Ὅθεν τὰ περὶ τῶν ἐναντίων παράπονα τῶν ἐκκαλουσῶν ἐλέγχονται ἀβάσιμα καὶ ὀπορριπτέα.

2. Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη, καταργήσασα τὴν κατὰ παρέκκλισιν ἐκ τῆς παραδεδεγμένης διάταξις γενομένην ἐν ἔτει 1954 διαφοροποίησιν εἰς τὸ ὕψος τοῦ κατωτάτου ἡμερομισθίου τῶν ἀνειδικεύτων ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν, ἀφοῦ αἱ εἰσαχθεῖσαι τότε προϋποθέσεις καὶ ἡ συνεπεία τούτων κλιμάκωσις οὐδένα δικαιολογητικὸν λόγον εἶχον, δεδομένου ὅτι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου καὶ ἐργατρίας δὲν ἀπαιτεῖται παρὰ μόνον ἡ ῥώμη τοῦ ὑγιοῦς ἀνθρώπου καὶ ποία τις δεξιότης διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ὁποίας ἀσυμφισθητήτως δὲν δύνανται ν' ἀποτελέσουν προϋπόθεσιν αἱ κατὰ τὰ προειρημένα εἰσαχθεῖσαι διακρίσεις. Ὅθεν τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου παράπονα τῶν ἐκκαλουσῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἐλέγχονται ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα.

3. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς κατὰ νόμον ἐκθέσεως τοῦ μισθοδοθέντος διὰ τὴν διενέργειαν τῶν συλλογικῶν διαπραγματεύσεων ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ τῶν λοιπῶν συμπαρομαρτούντων στοιχείων, εἰς ἃ ἀναφέρεται ἡ ἔκθεσις, σαφῶς προκύπτει ὅτι τὰ εἴτημα παροχῆς αὐ-

ξήσεως επί των πραγματι καταβαλλομένων αποδοχών απετέλεσαν αντικείμενον της διενέξεως και υφίστανται επ' αυτού ή κατά νόμον προβλεπομένη. Εξ άλλου, κατ' άρθρον 1 § 2 του ν. 3239)1955, ως συλλογική διαφορά εργασίας δυναμένη να επιλυθή διά συλλογικής συμβάσεως ή διαιτητικής αποφάσεως θεωρείται πάσα διένεξις αφορώσα εις τους όρους αμοιβής, ως εν προκειμένω ή αύξησις των καταβαλλομένων αποδοχών, ήτις ως δικαιολογητικον λόγον έχει την απελθούσαν μείωσιν της αγοραστικής δυνάμεως των μισθωτών, λόγω της αυξήσεως του κόστους ζωής, και παρέχεται μέχρι της κατά κλάδους και εν σχέσει προς τας ειδικάς συνθήκας εν εκάστω τούτων ρυθμίσεως των μισθολογικών ζητημάτων. Άλλο και ο χωρισμός των εκκαλουσών εργοδοτικών οργανώσεων, ότι εκ του συνδυασμού των § 1 εδάφ. 6' και § 2 του άρθρου 21 του ν. 3239)1955 προκύπτει ότι, διά των εις εθνικόν γενικόν πλαίσιον διαιτητικών αποφάσεων, είναι δυνατός ο καθορισμός των κατωτάτων ορίων αποδοχών μόνον, ενώ των λοιπών διαιτητικών αποφάσεων ο καθορισμός των όρων αμοιβής κατά κλάδους δεν κωλύεται, δεδομένου ότι εκ της καθ' όλου οικονομίας του νόμου και ιδιαιτέρα της § 1 εδ. α' του άρθρου 21 τούτου συνάγεται ότι πάντες οι όροι εργασίας και αμοιβής δύνανται ν' αποτελέσουν αντικείμενον διενέξεως, οι δε γενικοί όροι της εργασίας, και κατά τα εκτεθέντα περί γενικού όρου πρόκειται, δύνανται να ρυθμισθούν και δια διαιτητικής αποφάσεως εις εθνικόν γενικόν πλαίσιον, άν δε πρόθεσις του νομοθέτου ήτο να περιορίση μόνον εις τον καθορισμόν των κατωτάτων ορίων τα αντικείμενον των διαιτητικών τούτων αποφάσεων ρητώς θα ώριζε τούτο, ως έπραξεν εις άλλα σημεία και επομένως η ένωσις της υπό των εκκαλουσών εργοδοτικών οργανώσεων επικαλουμένης διαιτέξεως είναι ότι, δι' εθνικών γενικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή ομοίας εφαρμογής διαιτητικών αποφάσεων, δύνανται να καθορισθούν και τα κατώτατα όρια αποδοχών, δηλον ότι τα ελάχιστα όρια αμοιβής της εργασίας. Όθεν τα περί του αντιθέτου παράπονα των εκκαλουσών εργοδοτικών οργανώσεων ελέγχονται αβάσιμα και απορριπτέα.

4. Επειδή ορθώς έκρινεν ή εκκαλουμένη απόφασις καθορίσασα κατά τα εν αυτή την προσαύξησιν της αμοιβής, διά τας κατόπιν αδείας της Αρχής πραγματοποιουμένας υπερωρίας (*) των 120 ωρών ετησίως, καθ' όσον εν τη μεταβολή μειζόνως προσπαθείας και επομένως κοπώσεως διά τον εργαζόμενον δικαιολογείται ή παροχή ηδημένης αμοιβής, ήτις ως καθωρίσθη υπό της εκκαλουμένης διά τας 50 ώρας τοιαύτας(**) είς 50% είναι δίκαια και ανάλογος προς την καταβαλλομένην προσπάθειαν. Εξ άλλου, ή αμοιβή της υπερωριακής εργασίας, αποτελούσα γενικόν όρον εργασίας, δύναται ν' αποτελέση αντικείμενον ρυθμίσεως κατά την διαδικασίαν του ν. 3239)1955 και επομένως τα περί του αντιθέτου παράπονα των εκκαλουσών εργοδοτικών οργανώσεων ελέγχονται αβάσιμα και απορριπτέα.

5. Επειδή ορθώς έκρινεν ή εκκαλουμένη, σκεφθείσα ότι, καθ' ας περιπτώσεις ο μισθωτός υποχρεούται υπό του εργοδότου εις υπερωριακήν εργασίαν, άνευ αδείας της Αρχής, ή αμοιβή τούτου δέον όπως ορίζεται προσηυξημένη και τούτο λόγω αποζημιώσεως και ποινικής ρήτρας προς περιστολήν της καταστρατηγήσεως των διατάξεων του νόμου. Περαιτέρω όμως έσφαλε κατά τον προσδιορισμόν του ποσοστού προσαυξήσεως, όπερ κατά την κρίσιν του δικαστηρίου τούτου δέον να διαφέρη από τα ποσοστόν προσαυξήσεως δια τας πέραν των 60 και μέχρις 120 ωρών πραγματοποιουμένας, άδειας της Αρχής, υπερωρίας, καθ' ην λόγον διαφέρει τα τελευταίον τοιούτον από του γενικώς ισχύοντος διά τας πρώτας 60 ώρας υπερωριακής απασχολήσεως.

Επομένως δέχεται εν μέρει τα παράπονα των εκκαλουσών εργοδοτικών οργανώσεων και μεταρρυθμίσασα κρίνει την εκκαλουμένην κατά τα εν τω διατακτικώ.

6. Επειδή έσφαλεν ή εκκαλουμένη καθορίσασα την προσαύξησιν λόγω απασχολήσεως κατά τας Κυριακάς και τας εκ του νόμου ημέρας αργίας εις 100% κατά τροποποιήσαν των ισχυόντων, ενώ, κατά την κρίσιν του δικαστηρίου τούτου, αύξις δικαιολογητικός λόγος συντρέχει προς τούτο. Όθεν δέχεται τα προς τούτο παράπονα των εκκαλουσών εργοδοτικών οργανώσεων.

7. Επειδή ορθώς έκρινεν ή εκκαλουμένη καθορίσασα ότι ο εργοδότης, μη χορηγών την άδειαν αναπαύσεως του μισθωτού, αλλά χρησιμοποιεί εις την εργασίαν του υποχρεούται εις την καταβολήν των αποδοχών των εις την άδειαν αντιστοιχούσων ημερών, προσηυξημένων κατά 100%, λαμβανομένου υπ' όψιν ότι ή θέσπισις τοιαύτης προσαυξήσεως δίκην ποινικής ρήτρας επιβάλλεται προς περιφρούρησιν του εις άδειαν αναπαύσεως δικαιώματος του μισθωτού και προς πραγμάτωσιν του υπό του νόμου 539) 1945 επιδιωκομένου σκοπού.

8. Επειδή, κατά την κρίσιν του δικαστηρίου τούτου, κατά τας μεγάλας θρησκευτικάς και εθνικάς εορτάς, ως είναι η της Γεννήσεως του Χριστού, η Δευτέρα του Πάσχα, η της 25ης Μαρτίου και η της 28ης Οκτωβρίου, ως επίσης κατά την εργατικήν εορτήν της 1ης Μαΐου, ίνα ο εργάτης απερίσπαστος δυνηθή να μετάσχη εις τον κατ' αυτάς πανηγυρικόν χαρακτήρα, απαιτείται να έχη εξασφαλίσει τα προς τούτο οικονομικά μέσα, ή ταυτήν δι ρύθμισις, έχουσα την έννοιαν της εξασφαλίσεως κατ' έτος ελαχίστου ορίου αμοιβής, δύναται να υπαχθή εις την υπό του ν. 3239)1955 διαγραφομένην διαδικασίαν. Περαιτέρω όμως, κατά την κρίσιν του δικαστηρίου τούτου, έσφαλεν ή εκκαλουμένη επεκτείνασα και πέραν των ως άνω εορτών τας εξαιρετίμους και αυξήσασα την ισχύουσαν δια την εργασίαν κατά τας ήδη καθωρισμένας ημέρας αργίας προσαύξησιν. Δέχεται όθεν εν μέρει τα παράπονα των εκκαλουσών εργοδοτικών οργανώσεων και μεταρρυθμίζει κατά τα εν τω διατακτικώ την εκκαλουμένην απόφασιν.

9. Επειδή, ως συνάγεται εκ της καθ' όλου οικονομίας των διατάξεων του ν. 3239)1955, δύναται να αποτελέση αντικείμενον συλλογικής συμβάσεως εργασίας εν αμφιφωνία δε των εν διενέξει μερών, απόφασις υποχρεωτικής διαιτησίας, ο τρόπος εισπράξεως, εισπράκτορες κλπ. των υπέρ των επαγγελματικών οργανώσεων των μισθωτών οριζομένων εισφορών, ως και ο τρόπος κατανθίσεως των δηλώσεων των μη επιθυμούντων να καταβάλλωσι την εισφοράν ταύτην μισθωτών, δεστις, όμως ορίζεται υπό του νόμου, δέχεται τα προς τούτο παράπονα της εκκαλούσης εργατικής οργανώσεως και μεταρρυθμίζει την εκκαλουμένην κατά τα εν τω διατακτικώ.

10. Επειδή, κατά την κρίσιν του δικαστηρίου τούτου, η εκκαλουμένη, ως προς το ανήκον το ορίζον τα συμφωνιστέα ποσά εις την υπό ταύτης προβλεπομένην αύξησιν, χρήζει διευκρινήσεως επί τω τέλει όπως καταστή σαφές ότι δεν υπόκεινται εις συμφωνισμόν ποσά και αύξήσεις αίτινες παρεκχέθησαν από της 1ουλίου 1955 και έντεύθεν είτε λόγω βαθμολογικής και μισθολογικής προαγωγής, είτε δι' ειδικούς λόγους, ως εδοιπορικά έξοδα, επιδόματα και προσαυξήσεις οικογενειακών βαρών, τοπικοτίς υπηρεσίας, οικονομίας της ύλης, αποδόσεως κλπ. Εξ άλλου ή εκκαλουμένη ρυθμίσασα τα των κατωτέρων ορίων ημερομισθίων των μαθητευομένων κατά τα εν αυτή, εσφαλε, καθ' όσον δεν ελαβεν υπ' όψιν ότι εις ενίας περιπτώσεις (μαθητευόμενοι Β: Ναυσταθμού, ταπητουργίας κλπ.), λόγω των ιδιαζουσών συνθηκών απασχολήσεως, τα σήμερον ισχύοντα ημερομίσθια είναι κατώτερα των γενικώς ισχυόντων τοιούτων. Ώσαύτως δεν διεσαφήνισε το θέμα της χορηγήσεως αυξήσεως εις τους αμειβομένους δια μικτού συστήματος (μισθός και ποσοστά ή τροφή ή φιλοδωρήματα κλπ.). Επομένως μεταρρυθμίσασα τυγχάνει ή εκκαλουμένη κατά τα εν τω διατακτικώ. Διά ταύτα:

Δεχόμεθα τύπεις και εν μέρει κατ' ουσίαν τας υποβλη-

(*) **Σημ. ΕΕΔ**: Η δημοσιευθείσα πρότερον (ΕΕΔ 15, 291) διαιτητική απόφασις ανέγραφεν εις το σημείον τούτο την λέξιν «μέχρι». Προφανώς πρόκειται ενταύθα περί γραφικού λάθους.

(**) **Σημ. ΕΕΔ**: Η δημοσιευθείσα ως άνω διαιτητική απόφασις εν τω σχετικώ τούτω ανέγραφε «διά τας μετά τας 60 ώρας τοιαύτας». Προφανώς πρόκειται ενταύθα περί γραφικού λάθους.

πείσας τρόπους.

Ἀπορρίπτων τὰ ὡς ἄνω ἐν τῷ οἰκείῳ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα ἰσχυρίσματα.

Μεταβιβάζει, ως ἀκολούθως τὴν ὑπ' ἀριθ. 12111956 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Διοικητικοῦ Διαπιστώσεων Ἀθηνῶν.

1. Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, δυνάμει ἐγκύρου ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν καὶ μαθητευομένων καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

α) Διὰ τοὺς ἄρρενας: Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας ἀσχέτως προϋπηρεσίας, ἡ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους προϋπηρεσίας παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, ἡ προκειμένων περὶ τῶν μαθητευομένων μηχανοτεχνιτῶν τοῦ κλάδου τῆς ἠλεκτροβιομηχανίας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους ἀπασχολήσεως ἐν τῷ κλάδῳ, δραχ. 42.

β) Διὰ τὰς θήλεις: Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 17ου ἔτους τῆς ἡλικίας ἀσχέτως προϋπηρεσίας ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους προϋπηρεσίας παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ δραχ. 32.

γ) Τὰ ἀνήμερον ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν μαθητευομένων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τῶν μὴ συγκεντρούντων τοιούτους τὰς ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐδαφίοις προϋποθέσεις ἡλικίας καὶ προϋπηρεσίας αὐξάνονται, διὰ μὲν τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὴν βιομηχανίαν ἀπὸ δραχ. 13 εἰς δραχ. 16, διὰ δὲ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τοὺς λοιποὺς κλάδους οἰκονομικῆς δραστηριότητος ἀπὸ δραχ. 12 εἰς δραχ. 15.

Τὰ ἀνήμερον ἰσχύοντα, ἀνώτερα μέν, κατὰ τὰς ὡς ἄνω διακρίσεις τῶν δραχ. 13 ἢ 12, οὐχὶ ὅμως καὶ τῶν 16 ἢ 15 ἑξαιρετέως, κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων μαθητευομένων προσαρμόζονται εἰς τὰ περὶ ταύτα.

Τὰ κατώτερα τῶν δραχ. 13 ἢ 12 κατωτάτα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν μαθητευομένων αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 15%.

2. Τὰ πραγματι καταβαλλόμενα κατὰ τὸν χρόνον ἐναρξεως ἰσχύος τῆς παρούσης ἡμερομίσθια μέχρις 70 δραχμῶν αὐξάνονται κατὰ δραχ. 5 μὲν διὰ τοὺς ἄρρενας ἐργατοτεχνίτας, κατὰ δραχ. δὲ 3 διὰ τὰς θήλεις ἐργατοτεχνίτριας.

3. Τὰ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης διὰ τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένους μισθωτοὺς ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν, ὡς καὶ αἱ εἰς τούτους πράγματι καταβαλλόμεναι μηνιαῖαι ἀποδοχαί, ἀσυμένων ὡς τοιούτων τῶν ὡς βασικῶν μισθῶν πραγματι καταβαλλομένων ποσῶν προσηυξημένων κατὰ τὰ ἐπιδόματα καὶ προσαυξήσεις οἰκογενειακῶν βαρῶν καὶ πολυετοῦς ὑπηρεσίας μόνον, αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 15% μὲν ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνουν τὰς δραχμὰς 1.500 ἐὰν δὲ ὑπερβαίνων τὰς δραχμὰς 1.500 κατὰ ποσοστὸν 10% καὶ διὰ τὸ μέχρι 3.000 δραχ. τμῆμα αὐτῶν.

Αἱ κατὰ τὰ ἀνώτερα αὐξήσεις δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνουν τὰ ὡς ἄνω κατώτερα τῶν δραχμῶν 125 μὲν διὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν, τῶν δραχμῶν δὲ 225 διὰ τὴν δευτέραν τοιαύτην.

Διευκρινίζεται ὅτι οἱ λαμβάνοντες ἀποδοχὰς πλέον τῶν 3.000 δραχμῶν δικαιοῦνται αὐξήσεως ἐκ δραχμῶν 300.

4. Οἱ διὰ μικτοῦ συστήματος ἀμειβόμενοι μισθωτοὶ (μισθὸς καὶ ποσοστὰ, ἢ τροφὴ, ἢ φιλοδωρήματα κλπ.) δίκαιοῦνται αὐξήσεως ἐκ 15% ἐπὶ τοῦ εἰς χρῆμα ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου βασικοῦ μισθοῦ ἢ πράγματι καταβαλλομένου τοιούτου. Ἡ ὡς ἄνω αὔξησις δὲν δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα τῶν δραχμῶν 50.

5. Εἰς τὰς διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένας αὐξήσεις συμψηφίζεται πᾶσα αὔξησις δοθεῖσα ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, εἴτε οἰκειοβούλως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1955 εἴτε διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ ἄλλων διατάξεων δημοσιευθεισῶν ἢ καταρτισθεισῶν κατὰ τὸν νόμον εἰς τὰ Εἰρηνοδικεῖα ἀπὸ 1.7.1955 καὶ ἐφεξῆς, ἀνεξαρτήτως τῆς τυχὸν ἀναθρομικότητος.

Ἐὰν αἱ κατὰ τὰ προκείμενα χορηγηθεῖσαι αὐξήσεις ὑπῆρξαν ἀνώτεραι τῶν διὰ τῆς παρούσης παρεχομένων διατηροῦνται.

6. Εἰς περίπτωσιν ἀπασχολήσεως οἱουδήποτε μισθωτοῦ πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων δι' ἑκάστην κατηγορίαν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας, κατόπιν ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, καὶ καθ' ἃς περιπτώσεις ἐπιτρέπεται ταῦτα, προέχεται διὰ τὰς πέραν τῶν 60 ὡρῶν ἑπταίας προγινομένας ποιουμένας τοιαύτας ὑπερωρίας ἀμοιβὴ δι' ἑκάστην ὥραν, ἰσαμένη πρὸς τὸ ὡρομίσθιον αὐξημένον κατὰ 50%.

Διὰ τὰς μεχρὶ τῶν 60 ὡρῶν ἑπταίας πραγματοποιουμένας ὑπερωρίας ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι αἱ κείμεναι διατάξεις.

7. Ἐὰν ὁ μισθωτὸς ὑποχρεωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς παροχὴν ἐργασίας πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου, δι' ἑκάστην περίπτωσιν, ὁριζομένων αὐτόθεν ὁρίων ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, ἢ ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ἢ καταβληθείσης εἰς τὸν πρώτον ἀποζημίωσιν, δι' ἑκάστην ὥραν τοιαύτης ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, εἶναι ἴση πρὸς τὸ ὡρομίσθιον αὐξημένον κατὰ 75%.

8. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν χορηγήσῃ εἰς τὸν μισθωτὸν τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην ἄδειαν ἀναπαύσεως ἐντὸς τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐδει νὰ χορηγηθῇ αὕτη, ὑποχρεοῦται ὅμως τὴν λήξει τοῦ ἔτους, ὅπως καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν τῆς ἀδείας ταύτης αὐξημένας κατὰ 100%.

9. Μισθωτοὶ ἀπασχολούμενοι κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς κατωτέρω ἀναφερομένας ἑορτὰς δικαιοῦνται τῆς ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 καὶ 25825)1951 ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας προβλεπομένης προσαυξήσεως (ἤτοι 75%), κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων ὡς αὐτὰ ἰσχύουσι ἀνήμερον, ὁριζομένων.

Τῆς ἐξαιρέτου μὲν ἑορτῆς, καθ' ἃς παρέχεται ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσαύξησις, τυγχάνουσι α) ἡ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ β') ἡ τῆς 25ης Μαρτίου, γ) ἡ τῆς Δευτέρας τοῦ Πάσχα, δ) ἡ τῆς 1ης Μαΐου καὶ ε) ἡ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

Ἐν περιπτώσει ἀργίας κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας καὶ μὴ ἀπασχολήσεως ἐκ τοῦ λόγου τούτου τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων μισθωτῶν, καταβάλλεται εἰς τούτους ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον των, ἄνευ τῆς ἀνωτέρω προσαυξήσεως.

10. Οἱ ἐργοδόται, ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 1ης Μαΐου ἑκάστου ἔτους, τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ αὐτῶν, τοῦ διατελοῦντος εἰς σχέσιν ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, παρακρατοῦν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου διὰ τοὺς ἄρρενας ἢ πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τῆς ἀνειδικεύτου ἐργατρίας διὰ τὰς γυναῖκας, ὡς εἰσφορὰν συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὰς οἰκείας ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις τὰς ἀναφερομένας ἐν ἄρθρῳ 22 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, κατονομομένων μεταξὺ αὐτῶν ὡς ἐν § 2 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου τούτου ὁρίζεται.

Ἡ βεβαίωσις καὶ εἰσπραξις τῆς εἰσφορᾶς ταύτης, ὁ τρόπος ἀποδόσεως εἰς τοὺς δικαιούχους, ὡς καὶ ἡ ἐξαίρεσις τῶν ἀριθμουμένων μισθωτῶν νὰ καταβάλλωσι ταύτην, γενήσεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν §§ 3, 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου 3239)1955.

11. Ἡ παροῦσα κατισχύει πάσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑπουργικῆς τοιαύτης ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ κλπ., ἐφ' ὅσον ὑπὸ τούτων δὲν προβλέπεται εὐνοικώτερον τῆς ὑπὸ τῆς παρούσης νομένης ρυθμίσεως διὰ τοὺς μισθωτούς.

12. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ἐκτεινομένη καθ' ὁπασοῦν τὴν χώραν, ἄρχεται ἀπὸ 24ης Ἰανουαρίου 1956.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη τῇ 27ῃ Φεβρουαρίου 1956.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεύς

Ὁ Ὑπουργὸς

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Αὐγούστου 1956

47228/9490/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της από 29.6.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών οικοδομικών εργασιών Νομού Σάμου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 158 της 14 Αυγούστου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κ.λ.π.»

β) Την από 23.7.1956 γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 28 του ν. 3239/1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ην αποδεχόμεθα, και

γ) Το γεγονός ότι το διά της από 29.6.1956 α.σ.ε., συναφθείσης μεταξύ των:

1) Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Σάμου, 2) Σωματείου Τεχνιτών Οικοδόμων Λιμένος Βαθέος, 3) Σωματείου Εργατών Οικοδόμων Λιμ. Βαθέος, 4) Σωματείου Εργατοτεχνιτών Οικοδόμων Καρλοβασίου και 5) Σωματείου Εργατοτεχνιτών Οικοδόμων Πυθαγορείου αφ' ενός και του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Σάμου, και του Εμπορικού Συλλόγου Σάμου αφ' ετέρου, προβλεπόμενον ημερομίσθιον του ανειδικεύτου εργάτου εν συγκρίσει προς το ισχύον τοιούτον δι' έτέρας περιοχας της χώρας του αυτού περίπου πληθυσμού και του αυτού διατιμητικού ενταύθα και διά την ίδιαν κατηγορίαν μισθωτών τυγχάνει αυξημένον και ως εκ τούτου ανευρίσκεται εις την δικαιουμένην υπό της Κυβερνήσεως πολιτικήν της ισορρόπου και κατά τρόπον μη επιδρώντα επί του κόστους ζωής διαμορφώσεως των κατά κλάδους κατωτάτων ορίων ημερομισθίων, αποφασίζομεν, όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η εν επικεφαλίδι συλλογική σύμβασις εργασίας τροποποιουμένη ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας εργατοτεχνιτών οικοδομικών εργασιών Νομού Σάμου

Εν Λιμένι Βαθέος Σάμου σήμερον την 29ην Ιουνίου 1956, ημέραν της εβδομάδος Παρασκευήν και ώραν 11.30 π.μ. εν τοις γραφείοις του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Σάμου, παρουσία του Διοικητού Διοικήσεως Χωροφυλακής Σάμου, ως επόπτου εργασίας, Ταγματάρχου Παναγιώτου Βουλέλη, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός 1) Πυθαγόρας Πιπαδάκης, Πρόεδρος Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Σάμου, 2) Στέφανος Θεοχάρης, Αντιπρόεδρος του αυτού Επιμελητηρίου και 3) Χρήστος Βασιλειάδης, Πρόεδρος Εμπορικού Συλλόγου Σάμου, ως εκπρόσωποι του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Σάμου και αφ' ετέρου 1) Γεώργιος Οσφανός, Πρόεδρος Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Σάμου, 2) Γιακουμής Βαλής, Πρόεδρος Σωματείου Τεχνιτών Οικοδόμων Λιμένος Βαθέος, 3) Μιχαήλ Χριστοδούλου, Πρόεδρος Σωματείου Εργατών Οικοδόμων Λιμένος Βαθέος, 4) Χριστόδουλος Τσιώρης, Γραμματεύς Σωματείου Εργατοτεχνιτών Οικοδόμων Καρλοβασίου και 5) Κωνσταντίνος Κακαντωνάκης, Πρόεδρος Σωματείου Εργατοτεχνιτών Οικοδόμων Πυθαγορείου, άπαντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι παρά των αρμοδίων οργάνων των οργανώσεων, ας εκπροσωπούμεν, και έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.», ως και το άρθρον 6 της από 18.11.1955 εθνικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδομικών εργασιών, αποφασίσαμεν την υπογραφήν της παρούσης τοπικής δημοσιοσυγγλωματικής συλλογικής συμβάσεως, ισχυούσης καθ' άπαντα τον Νομόν Σάμου.

Άρθρον 1.

Καθορίζονται ως κατώτατα όρια ημερομισθίων δι' άνδρας της κατηγορίας εργατοτεχνιτών τας διαλαμβανομένας εις το άρθρον 3 της από 18.11.1955 εθνικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδομικών έργων, ως ακολούθως:

α) Τεχνίτης υπονομοποιός φρεατωρύχος . . . δραχ. 80.
β) Ειδικευμένος εργάτης και βοηθός . . . δραχ. 55.
γ) Ανειδίκευτος εργάτης . . . » 45.

Άρθρον 2.

1. Λαμβανομένης υπ' όψιν της φύσεως των οικοδομικών εργασιών, καθ' ας τα απασχολούμενα εν αυταίς εργατοτεχνικά προσωπικά δεν έχει συνήθως μόνιμον και σταθερόν εργοδότην, αλλά παρέχει τας εργασίας του προς διαλλασσομένους εργολάβους ή εργοδότας υπ' τύχειρίαν έργου, συμφωνείται όπως τα εις ους άνω ή παρούσα εργατοτεχνίται καταβαλλόμενα ημερομίσθια προσαυξάνονται κατά ποσοστόν 12% δώδεκα τοις εκατόν προς κάλυψιν της αντιστοιχούσης προς παροχην δώρου δι' εορτάς Χριστουγέννων και Πάσχα εργοδοτικής επιβαρύνσεως, μη υφισταμένης αύτη υποχρεώσεως προς καταβολήν δώρου εόρτων των σχετικών γενικών υποχρεωτικών αποφάσεων.

2. Εφ' όσον τα καταβαλλόμενα ημερομίσθια υπερκολύπτουν τα εν άρθρω 1 της παρούσης οριζόμενα κατώτατα όρια, ηύξημένα κατά ποσοστόν 12% τοιούτον, θεωρούνται ότι εμπεριέχουν εν αυτοίς και την εργοδοτικήν επιβάρυνσιν δια δώρα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα.

Άρθρον 3.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις ισχύει επί δύο έτη από της υπογραφής της και δεν δύναται να καταγγελθή πριν της 15ης Δεκεμβρίου 1957.

Άρθρον 4.

Πλην των δια της παρούσης ρυθμιζομένων ζητημάτων κατά τα λοιπά ισχύουσι αι διατάξεις της από 18.11.1955 εθνικής ομοιεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδομικών εργασιών της Χώρας.

Οι Συμβαλλόμενοι
(Υπογραφαί)

Εν Αθήναις τη 6η Αυγούστου 1956

47229/9491/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της από 20.6.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας συκοσυσκευαστών Καλαμών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 156 της 11 Αυγούστου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.».

β) Την από 1.8.1956 γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 28 του νόμου 3239/1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ην αποδεχόμεθα, και

γ) Το γεγονός ότι το μετά τα διά της από 20.6.1956 συναφθείσης μεταξύ του εν Καλάμαις Συνδέσμου Εξαγωγέων αφ' ενός και του Σωματείου Επεξεργασίας Ξηρών Καρπών Καλαμών αφ' ετέρου καθοριζόμενα κατώτατα όρια ημερομισθίων υπερβαίνουσι κατά πολύ τα όρια της υπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, εξ ού λόγου δε τούτου θέλει προκληθή επιβάρυνσις του κόστους επεξεργασίας και συσκευασίας των αύξων, ήτις θέλει αποβή εις βάρος της εξαγωγικής ικανότητος του προϊόντος τούτου, το δε διαλαμβάνεται εν αυτή όρος περί παρακρατήσεως ενός ημερομισθίου, ως εισφοράς συμμετοχής των εν τη συλλογική συμβάσει μισθωτών υπέρ των οικείων επαγγελματικών οργανώσεων, ενώ το θέμα τούτο εξορθολογισθή, κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του ν. 3239/1955, διά της υπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ Αθηνών, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (Τεύχος Β') η εν επικεφαλίδι συλλογική σύμβασις εργασίας, καταρτισθείσα παρά τη Διευθύνσει Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 80 της 7.7.1956 πρακτικού καταθέσεως, τροποποιουμένη ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις συκοσυσκευαστών Καλαμών

Εν Καλάμαις την 20 Ιουνίου 1956 και εν τω Γραφείω της Επιθεωρήσεως Εργασίας Μεσσηνίας, επί παρουσία

του Προϊσταμένου της Επιθεωρήσεως Εργασίας Ἰωάν. Χαϊλοφρ. οἱ ὑπογεγραμμένοι, Ἀθανάσιος Ἀλεξόπουλος Πρόεδρος του Συμβουλίου Ἐξαγωγέων καὶ Θωμᾶς Μπαλῆς, ἔμποροι, ἐξαγωγεῖς Καλαμῶν, ἐκπρόσωποι δὲ τῶν πρακτόρων ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ ἐν Καλάμαις Συνδέσμου Ἐξαγωγέων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου Ἡλίας Μαυρουδῆνος, Πρόεδρος τοῦ Σωματείου Ἐπεξεργασίας Ξηρῶν Καρπῶν, Γεώργιος Παπαδόπουλος καὶ Γεώργιος Καδούρης, μέλη τοῦ Δ. Σ. τοῦ ἰδίου Σωματείου, ἐνεργοῦντες ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου Ἐπεξεργασίας Ξηρῶν Καρπῶν Καλαμῶν, ἀπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι, λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ἀπεφάσισαν τὴν ὑπαγορφὴν της παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, δι' ἧς τίθενται κανόνες ρυθμίζοντες τὰς ἀποδοχὰς καὶ ὅρους ἐργασίας τῶν εἰς τὰς ἐργασίας συκοσυσκευασίας ἐργαζομένων τῆς πόλεως Καλαμῶν καὶ αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν βάσιν πάσης ἀτομικῆς συμβάσεως, ὑφισταμένης ἢ μελλούσης νὰ συναφθῇ μεταξὺ τῶν ἐμπόρων Καλαμῶν καὶ τῶν ἐργατῶν συκοσυσκευασίας:

Ἄρθρον 1. Καθορίζομεν κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων:

α') τῶν ἐργαζομένων εἰς καζάνια καὶ ἀναβατόρια ἀνδρῶν δραχ. 53.70, γυναικῶν δραχ. 44.70.

β') τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ καλαμωτὰ ἀνδρῶν δραχ. 48, γυναικῶν δραχ. 39.

γ') τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν διαλογήν, σάκκιασμα, κιβώτισμα, ζύγισμα μεταφοράν, ἀνδρῶν δραχ. 47.50, γυναικῶν δραχ. 37.

δ') μαθητευομένων ἀμφοτέρων τῶν φύλων δραχ. 23.

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν μαθητευόμενος νοεῖται πᾶς ἐργαζόμενος (ἄρρεν ἢ θῆλυ) εἰς τὰς ἐργασίας συκοσυσκευασίας, ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, ἡλικίας 14—16 ἐτῶν συμπεπληρωμένων διὰ τὰς γυναῖκας καὶ 14—17 ἐτῶν συμπεπληρωμένων διὰ τοὺς ἄνδρας.

Ἄρθρον 2. Ἡ ἀμοιβὴ κατὰ μονάδα ἐργασίας, (κατ' ἀποκοπήν) καθορίζεται ἀνεξαρτήτως ἡλικίας τῶν ἐργαζομένων:

α') κοπὴ σύμφωνα σύκων κατ' ὀκᾶ	Δρχ.	0,68
β') δούρλισμα γυναικὸς κατ' ὀκᾶν	»	0,35
γ') Καλούπια:		
σκάφια 60 τεμαχίων κατὰ τάβλαν	»	5,72
ἐξάρια 80 τεμαχίων κατὰ τάβλαν	»	5,72
τσαφάρια 100 τεμαχίων κατὰ τάβλαν	»	5,72
δ') Δίπλωμα γυναικὸς κατὰ τάβλαν	»	1,34

Ἄρθρον 3. Αἱ ἀποδοχαὶ ἐργασιῶν καὶ εἰδικοτήτων, μὴ εἰδικῶς ὡς ἀνωτέρω κατονομαζομένων, θέλουσιν ἀποτελέσει ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας συμφωνίας μεταξὺ ἑκάστου ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένου, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης συμφωνίας δέον νὰ ἐξασφαλίζηται εἰς τὸν ἐργαζόμενον κατώτατον ἡμερομίσθιον ἀνδρῶν δραχ. 47,50, γυναικῶν δραχ. 37.

Ἄρθρον 4. Εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀναγραφομένας ἀποδοχάς, τόσον τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων, ὅσον καὶ τῶν κατὰ μονάδα ἐργασίας τοιούτων, περιλαμβάνεται καὶ ἀνάλογον ποσὸν ὡς προσαυξήσεως, ὑπολογιζομένης ἐπὶ τῶν βασικῶν ἀποδοχῶν, ἐπὶ σκοπῷ ἐξασφαλίσεως εἰς τοὺς ἐργαζομένους πλήρους τοῦ ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὁριζομένου δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα. Τὸ προσαυτὸν τοῦτο, καταβαλλόμενον ἐφεξῆς ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν, δίδεται εἰς τοὺς ἐργαζομένους ἐπὶ σκοπῷ δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, διὸ ὃ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι δὲν δικαιοῦνται ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ἑτέρου δώρου ὁριζομένου διὰ γενικῆς ἢ εἰδικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, παραιτούμενοι οἱ ἀοδηγηταὶ περαιτέρω ἀπαιτήσεως διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

Ἄρθρον 5. Διὰ τὴν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, ἐπιτρεπομένην κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις μόνον κατόπιν ἀδείας τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας, καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐξασφαλίσεως εἰς τοὺς ἐργαζομένους ἀντιμισθίας τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῆς κυμαινομένης προσαυξήσεως, αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἐργαζομένων ὑπερωριακῶς ὁρίζονται:

Α. Τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων:

α) Καζάνια, ἀναβατόρια Ἀνδρῶν δραχ. 68,60 — Γυναικῶν δραχ. 57.

β) Καλαμωτὰ Ἀνδρῶν δραχ. 61,25 — Γυναικῶν δραχ. 49,75.

γ) Διαλογή, σάκκιασμα, κιβώτισμα, ζύγισμα μεταφορά: Ἀνδρῶν δραχ. 60,50.

δ) Μαθητευομένων ἀμφοτέρων τῶν φύλων δραχ. 29,50.

Β' Εἰς τοὺς κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένους, ἡ ἀντιμισθία τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας καταβάλλεται δι' αὐτοῦ τοῦ τοῦ συστήματος τῆς ἀμοιβῆς, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν δὲ τῆς κατὰ νόμον προσαυξήσεως τῆς ἀντιμισθίας τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας ὑπελογίσθη ἀνάλογος προσαύξησις ἐπὶ τῆς βασικῆς τιμῆς, ἥτις προσαύξησις θὰ ἐμφανίζηται ἐφεξῆς ὁμοῦ μετὰ τῶν βασικῶν ἀποδοχῶν ὡς ἐνιαία τιμὴ ἀμοιβῆς της κατ' ἀποκοπὴν ἐργασίας, ὡς ἐν ἄρθρῳ 2 ἀναγράφεται.

Ἄρθρον 6. Ἡ κατόπιν ἀδείας τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας ὑπέρβασις τῆς θώρου ἐργασίας πλέον τῶν δέκα πέντε (15) λεπτῶν μέχρι καὶ 2 ὡρῶν λογίζεται ὡς πλήρης δίωρος ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησις καὶ ὡς τοιαύτη θὰ ἀμείβηται διὰ τῶν ἡμερομισθίων τοῦ ἄρθρου 5.

Ἡ ἄνευ ἀδείας τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας ὑπέρβασις τῶν ὁρίων τῆς θώρου ἐργασίας, πλὴν τῶν ποινικῶν συνεπειῶν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῶν κειμένων νόμων, συνεπάγεται καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς προσαύξησιν ἑκάστου ὡρομισθίου τῆς ἄνευ ἀδείας ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως κατὰ 75%, συμφώνως πρὸς τὴν § 7 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀποφ. Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δημοσιευθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103)1956 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 45, τεῦχος Β' τῆς 27.2.1956).

Ἄρθρον 7. Διὰ τὴν ἐξασφάλισιν εἰς τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐργαζομένους ἀποδείξεως τῆς πραγματοποιήσεως ὑπερωριακῆς ἐργασίας δέον νὰ χορηγῆται καθ' ἑκάστην ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου καὶ ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας ἔντυπος καρτέλλα —μάρκα— εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναγράφωνται αἱ λέξεις «Ὥρος ὑπερωρίας», ἡ εἰδικότης τοῦ ἐργαζομένου καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ὑπερωρίας ἡμερομίσθιον τοῦ ἄρθρου 5.

Διὰ τὴν ὁμοιόμορφον ἐφαρμογὴν τῶν καρτελλῶν τούτων ὑπὸ πάντων τῶν ἐργοδοτῶν δέον ὅπως συγκροτηθῇ ὁμελὴς ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὑπαίτου ἐργασίας καὶ ἀπὸ δύο ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων, ἥτις συνερχομένη ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς παρούσης θέλει καθορίσει ἐν πρακτικῷ λεπτομερέστερον τὸ τοῦ τύπου τῶν καρτελλῶν, ἡ ἀπόφασις δὲ τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς, κοινοποιουμένη εἰς τὰς ὀργανώσεις τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων καθίσταται ὑποχρεωτική, βάσει τῆς παρούσης, δι' ἀμφότερα τὰ συμβαλλόμενα μέρη.

Ἄρθρον 8. Ἡ ἐργασία κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς κατὰ νόμον ἀργίας ἀπαγορεύεται.

Ἄρθρον 9. Ἡ παράβασις οἱασδήποτε τῶν ὅρων τῆς παρούσης συνεπάγεται τὰς συνεπείας τοῦ ἀ.ν. 547)1937.

Ἄρθρον 10. Ἡ παροῦσα σύμβασις ἰσχύει ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπεξεργασιακῆς περιόδου ἐσοδείας νώμων 1956 καὶ διαρκεῖ μέχρι πέρατος αὐτῆς, μὴ δυναμένη πάντως νὰ παραταθῇ πέραν τῆς 30 Ἀπριλίου 1957.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς διπλοῦν, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἓν ἀντίτυπον θέλει παραμείνει εἰς τὸ Ἀρχεῖον τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Καλαμῶν, τὸ δὲ ἕτερον ὑποβληθήσεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διὰ τῆς περαιτέρω δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Οἱ Συμβαλλόμενοι

(ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Αὐγούστου 1956

48086/9695/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως ἐν μέρει μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 3/1956 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου καὶ 5/1956 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης περὶ τῶν ἐργατῶν καρραγωγείων Βόλου.

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 156 τῆς 11 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν

1) Τὰς διατάξεις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου

3239/1953 περί ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.»

2) Την ὑπ' ἀριθ. 3/1956 ἀπόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου, ὡς αὐτη μετερρυθμίσθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 5/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης.

3) Την από 1.8.1956 σχετικήν γνωμάτευσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἡν ἀποδεχόμεθα ἐν μέρει.

4) Τὸ γεγονὸς ὅτι δέον νὰ γίνῃ διαφοροποίησις ἡμερομισθίου μεταξὺ τῶν ἐκτελούντων μικτὴν ἐργασίαν, ἥτοι ὁδήγησιν καὶ φόρτωσιν καὶ τῶν ἐκτελούντων μόνον ὁδήγησιν τοῦ κάρρου, καθ' ὅσον ὁ τοιοῦτος διαφορισμὸς ἡμερομισθίου ὡρίσθη καὶ κατὰ τὴν βασικὴν περὶ αὐτῶν ὑπ' ἀριθ. 20065/1953 ἀπόφασιν καὶ δικαιολογεῖται, ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς προσφερομένης ἐργασίας καὶ διὰ τὸ βάρος τῶν Χριστουγέννων, ἵνα μὴ προκληθῇ ἐπιβαρυνσις τῶν ὁμολογιῶν μεταφορᾶς διὰ τῶν κάρρων, δέον νὰ ὑπολογισθῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατηγοριῶν ὁρίων ἡμερομισθίων τῶν περὶ ὧν πρόκειται μισθωτῶν χρήζουσι, τῷ λόγῳ τούτῳ, τροποποιήσεως ὡς κατωτέρω, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 3/1956 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου καὶ τροποποιοῦμεν καὶ συμπληροῦμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 5/1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ Λαρίσης, ὧν οἱ ὅροι διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως:

1. Καθορίζονται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ἐργατῶν ναυαγωγείων τῆς πόλεως Βόλου ὡς ἑξῆς:

α) Ἐργάται, ἐκτελοῦντες μικτὴν ἐργασίαν, ἥτοι ὁδήγησιν καὶ φόρτωσιν ἡμερησίαθεν δραχ. 50.

β) Ἐργάται, ἐκτελοῦντες ἐργασίαν ὁδηγήσεως κάρρου, ἡμερησίαθεν δραχ. 45.

2. Τὸ χορηγηθησόμενον δῶρον Χριστουγέννων τρέχοντος ἔτους θέλει ὑπολογισθῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων.

3. Ἐν περιπτώσει διακοπῆς τῆς ἐργασίας, λόγῳ βροχῆς, μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τοιαύτης κατὰ τὴν πρωΐαν, οἱ ἐργαζόμενοι καταβάλλονται εἰς τοὺς ἐργάτας αὐτῶν τὸ ἥμισυ τοῦ ἰσχύοντος ἡμερομισθίου.

4. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Αὐγούστου 1956

48087/9694/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως ἐν μέρει μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 2/56 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου καὶ 4/56 Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης περὶ τῶν ἐργαστεχνιτῶν λατόμων Νομοῦ Μαγνησίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 156 τῆς 11 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3249/1955 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.»

2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου, ὡς αὕτη μετερρυθμίσθη ἐν μέρει διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης.

3) Τὴν ἀπὸ 1.8.1956 σχετικὴν γνωμάτευσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἣν ἀποδεχόμεθα ἐν μέρει.

4) Τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ὑπὸ τῆς ἐρμηνείας ὑπ' ἀριθ. 4/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης καθορισθέντα ἡμερομίσθια ὑπερβαίνουσι κατὰ πολὺ τὰ πλαίσια τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ θέλουσι προκαλέσει, αὐτὰ καθ' ἑαυτά, ὡς καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν κατοβολὴ τῶν δώρων Χριστουγέννων τρέχοντος ἔτους, ἐπιβαρύνσεις, δυναμένας νὰ δυσχεράνωσι τὴν προσπάθειαν ἀνοικοδομήσεως τῆς σεισμοπλήκτου πόλεως τοῦ Βόλου καὶ χρήζουσι, τῷ λόγῳ τούτῳ, τροποποιήσεως, ὡς κατωτέρω, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου καὶ τροποποιοῦμεν καὶ συμπληροῦμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 4/1956 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης, ὧν οἱ ὅροι διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως:

1. Καθορίζονται, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν εἰς τὰ λατομεῖα Νομοῦ Μαγνησίας ἐργαζομένων, ὡς κατωθι:

α) Πιστολοδίροι — Μιναδόροι δραχ. 67.

β) Ξεκολλητάδες — Βασικοδόροι δραχ. 60.

γ) Ἐργάται ἐν γένει δραχ. 55.

2. Τὸ χορηγηθησόμενον δῶρον τῶν Χριστουγέννων τρέχοντος ἔτους θέλει ὑπολογισθῇ βάσει τῶν ἰσχυόντων μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων.

3. Οἱ ἐργαζόμενοι τῶν λατομείων Ἀγριᾶς, ἐργαστασίου τσιμέντων, Σωροῦ καὶ Ἅγιου Βάλου δέον νὰ παραλαμβάνωσι τοὺς εἰς αὐτὰ ἐργαζομένους δι' ἰδίων των μεταφορικῶν μέσων ἐξ ὁμαλοῦ σημείου τῆς πόλεως καὶ μεταφέρωσιν αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας, ἐπαναφέροντες τούτους εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἀμέσως μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐργασίας ἢ καταβάλλωσιν εἰς αὐτοὺς τὸ ἐκάστοτε ἰσχύον πιστώριον μεταβάσεως καὶ ἐπιστροφῆς διὰ τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων τῶν ἐξυπηρετούντων τὴν συγκοινωνίαν τῶν ὡς ἄνω τόπων.

4. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Αὐγούστου 1956

44802/4690/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς τὰς Κοινότητας Πέτρας καὶ Μηθύμνης (Λέσβου).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 165 τῆς 21 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) τὰς διατάξεις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν. διατάγματος 2961/1954 «περὶ συντάξεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας», 2) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3464/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεων» καὶ 3) τὰς ὑπ' ἀριθ. 5528/23.7.1956 καὶ 8279/4916/2.8.1956 ἀναφορὰς τοῦ Ο.Α.Α.Α. δι' ὧν ὑπεβλήθη ἡμῖν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 133/9.7.1956 συνεδριάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, «καθ' ἣν ἐλήφθη ἀπόφασις περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς τὰς Κοινότητας Πέτρας καὶ Μηθύμνης (Λέσβου)», ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ἐπέκτασιν τῶν διατάξεων περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τοῦ ὡς ν.δ. 2961/1954 ὡς τοῦτο μεταγενεστέρως τροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη, εἰς τὰς Κοινότητας Πέτρας καὶ Μηθύμνης (Λέσβου) μόνον διὰ τοὺς φορτοεκφορτωτὰς τοὺς παρέχοντας ἐξηρτημένην ἐργασίαν πρὸς ἀποθετὸν ἐργοδότην «καὶ τοὺς ἁλιεργάτας ἀπὸ 1ης Μαΐου ἑ. ἔ. τῶν ὁρίων τῆς αἰκείας ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς συμπιπτούσης μὲ τὴν ἀντίστοιχον παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ταιαύτην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Αὐγούστου 1956.

45878/Σ. 502/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως εἰς Κανονισμὸν Συντάξεων Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 158 τῆς 14 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ α.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ α.ν. 694/1937 «περὶ διθυντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1935 ν. δ. «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ὡς ν. τῆς 11/11. 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

2. Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 α. ν. περί λογοδοσίας και αυστηρού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής καθιερωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392/1949 α. ν. δ.

4. Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Τυπογράφων και Μισθωτών Γραφικών Τεχνών, υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 194 και 3344/1956 διαφορικώ του.

3. Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 17/1956, συνεδριάσεως 205ης και 206ής της ΙΑ' περιόδου α. έ.), αποφασίζομεν:

Εις τον Κανονισμόν Συντάξεων του Ταμείου Ασφαλίσεως Τυπογράφων και Μισθωτών Γραφικών Τεχνών επέρχονται αι ακόλουθοι τροποποιήσεις:

Α. Αι §§ 1 και 2 του άρθρου 2 τροποποιούνται ούτω:

1. Συντάξεως αναπηρίας δικαιούται ο ασφαλισμένος (ησφαλισμένη), όστις (η τις) εν τη ασφαλίσει του Ταμείου εκπληρώσας τας κατωθι ημέρας εργασίας:

α) μέχρι 31.12.1956 1450 ημέρας εργασίας,

β) από 1.1.1957 μέχρι 30.6.1957 1550 ημέρας εργασίας,

γ) από 1.7.1957 μέχρι 31.12.1957 1650 ημέρας εργασίας και

δ) από 1.1.1958 και εφεξής 1750 ημέρας εργασίας, εξ ών 250 τουλάχιστον εντός της τελευταίας πρό της δηλώσεως της αναπηρίας τριετίας, ανεξαρτήτως δε χρονικών προϋποθέτων άν ή αναπηρία οφείλεται:

α) Εις βίαιον συμβάν επελθόν εν τη εκτελέσει ή εξ αφορμής της εργασίας (εργατικόν ατύχημα)

β) Εις την επαγγελματικήν νόσον της μολυβδιάσεως και

γ) Εις πολεμικόν ατύχημα κατά την έννοιαν της υπ' αριθ. 6772/1940 υπουργικής αποφάσεως ή εις κακουχίας και ατυχήματα επελθόντα διαρκούντος του στασιαστικού κινήματος του Δεκεμβρίου 1944 ή της επακολουθησάσης αυτό αναρχίας εκ γεγονότων συνδεομένων ο-πωσδήποτε πρός τό κίνημα και την αναρχίαν, μη οφειλομένην όμως εις άμεσον ή έμμεσον συμμετοχήν του παθόντος εις αυτά εναντίον του Κράτους.

2. Συντάξεως λόγω γήρατος διακαιούνται οι ασφαλισμένοι, οι διακόψαντες την άσκησιν της επαγγελματικής των απασχολήσεως, εφ' όσον μέν προκειμένου περί ανδρών συνεπλήρωσαν τό 55ον έτος της ηλικίας των, προκειμένου δέ περί θηλέων, το 50ον και επραγματοποίησαν εν τω ασφαλίσει του Ταμείου τας κάτωθι ημέρας εργασίας:

α) Μέχρι 31.12.1956, ημέρας εργασίας 3.500,

β) από 1.1.1957 έως 30.6.1957, ημέρας εργασίας 3.750,

γ) από 1.7.1957 έως 31.12.1957, ημέρας εργασίας 4.000 και

δ) από 1.1.1958 και έφεξής, ημέρας εργασίας 4.250, εξ ών 250 τουλάχιστον ημέρας εν ασφαλίσει εντός της τελευταίας τριετίας πρό της υποβολής της αιτήσεως περί απονομής συντάξεως, ανεξαρτήτως φύλου.

Β. Αι §§ 1 και 2 του άρθρου 3 τροποποιούνται ως ακολούθως:

1. Το ποσόν της μηνιαίας συντάξεως λόγω γήρατος αποτελείται εκ βασικού ποσού ίσου πρός τά 45% των συντάξιμων αποδοχών του ασφαλισμένου (ασφαλισμένης), ως αύται καθορίζονται εν § 3 του παρόντος άρθρου, προσαυξανομένου ανά 250 ημέρας ασφαλίσεως πέραν των 3.500 βασικών τοιούτων κατά 2%.

2. Το ποσόν της μηνιαίας συντάξεως λόγω αναπηρίας (πλήρους, ή προσωρινής), αποτελείται εκ βασικού ποσού ίσου πρός τά 45% των συντάξιμων αποδοχών ασφαλισμένου (ασφαλισμένης), ως αύται καθορίζονται εν § 3 του παρόντος άρθρου, προσαυξανομένου ανά 250 ημέρας ασφαλίσεως μετά την συμπλήρωσιν 3.500 ημερών ασφαλίσεως κατά 2%.

Γ. Η § 1 του άρθρου 4 του αυτού ως άνω Κανονισμού τροποποιείται ως κατωθι:

1. Εν περιπτώσει θανάτου του ασφαλισμένου, προϋποθέσεως της εν τη § 1 του άρθρου 2 ως αύτη τροποποιείται διά της παρούσης ημέρας εργασίας, εξ ών 250 κατά την τελευταίαν πρό του θανάτου του τριετίαν, ώς και εν περιπτώσει θανάτου συνταξιούχου ασφαλισμένου απροϋποθέτως συμπληρώσαντος εν τη § 1 εδάφ. α', γ' του άρθρου 2 αναφερομένων αιτίων, αδιαφόρως δε προϋποθέσεων, δικαιούνται συντάξεως τά κάτωθι αναφερόμενα μέλη της οικογενείας του αποβιώσαντος.

Η ισχύς της υπ' αριθ. 24849/1951 αποφάσεως λήγει την 31.12.1957.

Εν Αθήναις τη 30 Ιουλίου 1956

47023/Σ. 518/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως Κανονισμού Παροχών Ταμείου Προνοίας Λιμενεργατών Πειραιώς

(Ε.Κ. τ. Φ 159 της 16 Αυγούστου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τό άρθρον 59 § 1 του α. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ώς ταύτα αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του α.ν. 694/1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής Νομοθεσίας». 2) Τό υπ' αριθ. 2520/1953 α. δ. «περί προσδιορισμού των αντικειμένων εφ' ών εφαρμόζεται η διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του α.ν. της 11/11/1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.». 3) Τάς διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 α. δ. «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392/1949 α.δ. 4) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Προνοίας Λιμενεργατών Πειραιώς, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 6790/4.10.1955 διαφοράς του. 5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. ΣΚΑ 350/1955, συνεδριάσεως 235ης της ΙΑ περιόδου της 18.7.1956), αποφασίζομεν:

Όπως η § 2 του άρθρου 1 του Κανονισμού παροχών του Ταμείου Προνοίας Λιμενεργατών Πειραιώς τροποποιηθή ώς ακολούθως:

«2. Αι παροχαί προνοίας αποτελούνται:

α) Εκ του βασικού ποσού δραχμών δέκα τριών χιλιάδων πεντακοσίων (13.500).

β) Εκ προσαυξήσεως δραχμών χιλίων τριακοσίων εβδομήκοντα πέντε (1.375) δι' εκαστον έτος πέραν της 10ετούς πραγματικής εν ασφαλίσει υπηρεσίας διά τους διαγραφησομένους εκ των Μητρώων του Ο.Α.Π. μονίμους λιμενεργάτας από της δημοσιεύσεως της παρούσης αποφάσεως και εφεξής».

Εν Αθήναις τη 4 Αυγούστου 1956

35827/7048/1955 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί εγκρίσεως αυξήσεως της υπέρ Κ.Α.Φ.Σ. Άρτης εργατικής εισφοράς.

(Ε.Κ. τ. Β φ. 159 της 16 Αυγούστου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) τάς διατάξεις του άρθρου 6 του α. δ. 1254/1949 και 2) τό διά της υπ' αριθ. 22/4.5.1956 αναφοράς του Προέδρου της Επιτροπής Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων ξηράς Άρτης υποβληθέν ημίν πρακτικόν της υπ' αριθ. 4/19.5.1956 συνεδριάσεως της Επιτροπής ταύτης περί αυξήσεως της υπέρ του Κεφαλαίου Αποζημιώσεως Φορτοεκφορτωτών εργατικής εισφοράς, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν όπως η εκ ποσοστού 2% τελεσπερμένη υπέρ του Κ.Α.Φ. ξηράς Άρτης κρατήσεως επί των εκάστοτε εισπρατ τομένων νομίμων εργατικών δικαιωμάτων ή παρ' ενός τοις εργάταις φορτοεκφορτωτάς ξηράς αυξηθή εις ποσοστόν 3%.

Εν Αθήναις τη 6 Αυγούστου 1956

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συλλογική σύμβασις εργασίας πιλοποιών Αθηνών, Πειραιώς και Προαστείων.

Εν Αθήναις σήμερον την 1ην του μηνός Αυγούστου του έτους 1956 οι κάτωθι υπογεγραμμένοι:

1) Παπαδάκης Εύθυμιος, Πρόεδρος Συντεχνίας Πιλοποιών Αθηνών, 2) Ράπτης Βασίλειος, Αντιπρόεδρος Εργατικού Κέντρου Αθηνών, 3) Εξαρχόπουλος Κωνσταντίνος, Πρόεδρος και Λέκκας Αιδοίας, Γενικός Γραμμα-

τους των Σωματείων πιλοποιών εργατών και εργατριών ανδρικών πίλων, καύκων και κασκετών Αθηνών, Πειραιώς και Προαστείων, νομίμως εκπροσωπούντες τας εργοδοτικάς των οργανώσεις και υπογραφείσαν υπό τας ρηθείσας ιδιότητάς των την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως των εργατών και εργατριών ανδρικών πίλων καύκων και κασκετών Αθηνών, Πειραιώς και Προαστείων

Άρθρον 1ον

Διά της παρούσης συλλογικής συμβάσεως καθορίζονται κατωτάτα όρια ημερομισθίων των εργατών και εργατριών πίλων εις όσους εργάζονται εις βιομηχανίας, εις βιοτεχνίας και πιλοκαθαριστήρια Α.Π.Π.

Άνδρών

1)	Τεχνίτης πιλοποιός	Δραχ. 70
2)	Βοηθός τεχνίτου	» 45
3)	Ανειδίκευτος κάτω των 18 ετών	» 30

Γυναικών

1) Τεχνίτρια μηχανικού ανδρικών πίλων και φαιών δραχ. 60.

2) Τεχνίτρια γαρνιτούρας ανδρικών πίλων και φαιών δραχ. 45.

Άρθρον 2ον

Διά τους επί αποκοπή εργαζομένους τεχνίτας και τεχνίτρίας ανδρικών πίλων, φαιών, τρεϊνόκατ κλπ. καθορίζονται αι κάτωθι τιμαί:

1)	Καστόρια τυρολίεν το κομμάτι	Δραχ. 12
2)	Καστόρια πεταλούδες το κομμάτι	» 10
3)	Μερινά πεταλούδες το κομμάτι	» 8
4)	Τρεϊνόκατ το κομμάτι	» 10
5)	Λέζες γαρνιτούρας το κομμάτι	» 10
6)	Λέζες έγχωρίαι το κομμάτι	» 8
7)	Κλώστηρα τα κομμάτι	» 9
8)	Λέζες κεφαλάκια εξωτερικές	» 4
9)	Λέζες κεφαλάκια έγχωρίαι	» 2,50
10)	Γαρνιτούρα το κομμάτι	» 2

Άρθρον 3ον

Διά της παρούσης συλλογικής συμβάσεως καθορίζονται κατωτάτα όρια ημερομισθίων των εργατών και εργατριών καύκων κασκετών εις όσους εργάζονται εις βιομηχανίας, βιοτεχνίας κτλ.

Άνδρών

1)	Τεχνίτης κόπτης	Δραχ. 70
2)	Σιδερωτής	» 50

Γυναικών

1)	Τεχνίτρια μηχανικού	Δραχ. 45
2)	Βοηθός μηχανικού	» 35
3)	Ανειδίκευτος κάτω των 18 ετών	» 25

Άρθρον 4ον

Διά της παρούσης συλλογικής συμβάσεως χορηγείται επίδομα ανθυγιεινής εργασίας 25% επί των καταβαλλομένων ημερομισθίων εις τους πιλοκαθαριστάς και πιλοποιούς, όπου μεταχειρίζονται ανθυγιεινά είδη, ήτοι νεφτί, κόλλα, άσετόν, άμμωνία, περίνι κλπ.

Άρθρον 5ον

Τα καταβαλλόμενα ημερομίσθια, εφ' όσον είναι ανώτερα των διά της παρούσης καθοριζομένης συλλογικής συμβάσεως, δεν μειώνονται.

Άρθρον 6ον

Πάσα παράβασις της παρούσης συνεπάγεται τας υπό οικείων νόμων προβλεπομένας κυρώσεις. Η παρούσα σύμβασις, ισχύουσα διά τας Εξωνοβειακάς περιφερείας Αθηνών, Πειραιώς και Προαστείων αυτών, αναγνωσθείσα παρουσία πάντων των συμπραττόντων, υπεγράφη εις τρία πρωτότυπα, εξ ων ανά εν εδόθη τα συμβαλλόμενα μέρη και το τρίτον κατατεθήναι εις την Διεύθυνιν Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας κατά τας διατάξεις του νόμου 3239/1955 περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας.

Η ισχύς της παρούσης συλλογικής συμβάσεως άρχεται από της 1ης Αυγούστου 1956.(*)

Οι Συμβαλλόμενοι

(*) Κατετέθη ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών την 29 Αυγούστου 1956, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 58/1956 πράξεως καταθέσεως, ακολουθήθη εις το Υπουργείον Εργασίας την 29 Αυγούστου 1956, συμφώνως τω άρθρω 20 § 3 του νόμου 3239/1955.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Ι.Κ.Α.

Απόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί επεκτάσεως ασφαλίσεως Ι.Κ.Α. εις περιοχήν Αγ. Ελεούσης Ρόδου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 162 της 17 Αυγούστου 1956)

Το Δ. Συμβούλιον του ΙΚΑ λαβόν υπ' όψιν,

α) Τας διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 7, 13 και 14 ά.ν. 1846/1951

Τας διατάξεις του Κανονισμού επερί τρόπου επεκτάσεως της ασφαλίσεως κλπ. του Ι.Κ.Α.»

γ) Τας διατάξεις του από 11.5.1954 Β. διατάγματος επερί Τοπικών Διοικητικών Επιτροπών του Ι.Κ.Α.»

δ) Την υπ' αριθ. 6 (Συν. της 22.10.1955) απόφασιν της Τ.Δ.Ε. του εν Ρόδω Υποκαταστήματος του Ιδρύματος

ε) Την από 22.2.1956 (Συν. 7) απόφασιν της Επιτροπής Διοικήσεως του Ι.Κ.Α. και

στ) Το υπ' αριθ. 100851/1955 εισηγητικόν σημείωμα του Κλάδου Ασφαλίσεως (Διεύθυνσις Υπαγωγής εις την Ασφάλισιν), αποφασίζει:

1) Την επέκτασιν της ασφαλίσεως του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων εις το εν τη περιοχή Αγίας Ελεούσης Ρόδου Σανατόριον «Βασίλισσα Φρειδερίκη» δι' επεκτάσεως εν τη περιοχή ταύτη της ασφαλιστικής περιοχής του εν Ρόδω Υποκαταστήματος του Ιδρύματος.

2) Την έναρξιν της εφαρμογής της Ασφαλίσεως εις την ως άνω περιοχήν δι' άπαντας τους εν τω άρθρω 1 § 2 του ά.ν. 1846/1951, ως αύτος ισχύει μετά το ν.δ. 2961/1954 αναφερομένους κλάδους της ασφαλίσεως και ως προς τα πρόσωπα τα απασχολούμενα εις το Σανατόριον και υφ' ην εκτασιν εφαρμόζεται η Κοινωνική Ασφάλισις εις τας λοιπάς τοπικάς περιοχάς από της πρώτης του μηνός του μεθεπομένου εκείνου της δημοσιεύσεως της αποφάσεως ταύτης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

(Εκ του Ι.Κ.Α.)

Απόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί επεκτάσεως ασφαλίσεως Ι.Κ.Α. εις περιοχήν Ορυζομύλων Αγριτίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 162 της 17 Αυγούστου 1956)

Τα Διοικητικόν Συμβούλιον του Ι.Κ.Α. λαβόν υπ' όψιν

α) Τας διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 7, 13 και 14 § 1 του ά.ν. νόμου 1846/1951 επερί Κοινωνικών Ασφαλίσεων,

β) Τας διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3 και 4 του Κανονισμού επερί τρόπου επεκτάσεως της ασφαλίσεως και υπολογισμού των εισφορών του Ι.Κ.Α.»

γ) Τας διατάξεις του από 11.5.1954 Β. διατάγματος επερί Τοπικών Διοικητικών Επιτροπών του Ι.Κ.Α.»

δ) Την υπ' αριθ. 20/15.3.1956 απόφασιν της Τ.Δ.Ε. του Υποκαταστήματος Αγριτίου

ε) Την από 20.6.1956 (συνεδρίασις 23) απόφασιν της Επιτροπής Διοικήσεως του Ι.Κ.Α. και

στ) Το υπ' αριθ. 29901/735 εισηγητικόν σημείωμα του Κλάδου Ασφαλίσεως (Διεύθυνσις Υπαγωγής εις την Ασφάλισιν), αποφασίζει ομοφώνως

1) Την επέκτασιν της ασφαλίσεως του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων εις την περιοχήν των εις απόστασιν 5 χιλιομέτρων από της πόλεως Αγριτίου Ορυζομύλων διά της επεκτάσεως εις την περιοχήν ταύτην της ασφαλιστικής περιοχής του εν Αγριτίω Τοπικού Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α.

2) Την έναρξιν της εφαρμογής της ασφαλίσεως εις την ως άνω περιοχήν δι' άπαντας τους κλάδους ταύτης τους αναφερομένους εν άρθρω 1 § 2 του ά. νόμου 1846/1951, ως αύτος ετροποποιήθη υπό του ν. διατάγματος 2961/1954 και ως προς μόνον τα απασχολούμενα εις τους εν λόγω Ορυζομύλους πρόσωπα τα υπαγόμενα εις την ασφάλισιν του Ι.Κ.Α. και υφ' ην έκτασιν εφαρμόζεται η κοινωνική ασφάλισις εις τας λοιπάς περιοχάς από της πρώτης του μηνός του μεθεπομένου εκείνου της δημοσιεύσεως της αποφάσεως ταύτης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

(Εκ του Ι.Κ.Α.)

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΔΕΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Τό κατά τόν Α.Ν. 539/1945 δικαίωμα άδείας τών μισθωτών, τό τόσον κοπιαστικόν καί άναγκαίον διά τήν ύγείαν, τήν ήθικήν, πνευματικήν καί σωματικήν τόνωσιν έκείνων, τών οποίων ό καθημερινός μόχθος συντελεί κατά κύριον λόγον είς τήν παραγωγήν τών άγαθών καί τών προϊόντων τού πολιτισμού (αύτά έτονίζοντο είς τήν έπί τού σχεδίου τού Νόμου είσηγητικήν έκθεσιν τού τότε Υπουργού της Εργασίας), άπασχολεί συχνά τήν θεωρίαν καί δικαστηριακήν πρᾶξιν, ίδία άπό της άπόψεως τών διά τόν έργοδότην συνεπειών έκ της μή παροχής της άδείας (σημειούται έπ' αύτού ή άνωτέρω, σελ. 945, τελευταία άπόφασις τού Πρωτοδικείου Άθηνών).

Τό δικαίωμα ταύτο τών μισθωτών άπησχόλησε καί τήν Εισαγγελίαν τού Άρείου Πάγου. Κατωτέρω δημοσιεύομεν λίαν ένδιαφέρουσαν γνωμοδότησιν τού Άντεισαγγελέως κ. *Άνδρέου Τούση*, δίδουσαν άπάντησιν είς σχετικά έρωτήματα.

Άριθ. Γνωμ. 34 Άθήναι τῇ 20.8.1956

Πρός τόν Δήμον Καισαριανής

Ένταῦθα

Έπι τού διά τοῦ ὑπ' άριθ. 5319/1956 έγγράφου ύμών τεθέντος μοι έρωτήματος έχω τήν τιμήν νά γνωρίσω ύμίν, ότι ή γνώμη μου είναι αύτη:

Α'. Προϋπόθεσις της είς ιδιωτικόν ύπάλληλον ή έργάτην χορηγήσεως άδείας μετ' άποδοχών βάσει τού ά. ν. 539 της 5/6 Σεπτεμβρίου 1945 «περί χορηγήσεως κατ' έτος είς τούς μισθωτούς άδειών μετ' άποδοχών» είναι, ότι: α) ό δικαιούμενος άδείας έργάζεται έπί μισθῷ, β) ή έπιχείρησις ή έν γένει ό έργοδότης είναι έκ τών έν άρθρῳ 1 τού ά. ν. 539/1945 άναφερομένων καί γ) ό μισθωτός έχει συνεχῆ άπασχόλησιν είς τήν ύποκειμένην έπιχείρησιν τουλάχιστον δωδεκάμηνον.

Ώς πρυκύπτει έκ τε τού ά. ν. 539/1945, της τούτου συνοδευούσης είσηγητικής έκθέσεως, ώς καί της διά τού ν. 2081 της 18/25 Άπριλίου 1952 «περί κυρώσεως κλπ. της ὑπ' άριθ. 52 Διεθνούς Συμβάσεως «περί κανονικών κατ' έτος άδειών μετ' άποδοχών», σκοπός της άδείας τού έργαζομένου είναι ή διευκόλυνσις της έπί τινα συνεχῆ χρόνον άναπαύσεως αύτού πρός τόν σκοπόν της φυσικής καί ήθικής ύγείας αύτού. (Σχετικώς καί *P. Jobrowski*, Das Arbeitsrecht, έκδ. β' (1954), σ. 238 έπ.). Ώστε, διά νά τύχῃ άδείας ό έργαζόμενος, πρέπει μετά τήν συμπλήρωσιν τού έτους νά τελῇ έν τῇ ύπηρεσίᾳ τού έργοδότου. Δέν είναι δέ νοητή άδεια είς τόν έργαζόμενον, διά τόν οποίον κατά τόν χρόνον της έναρξεως ή τού άπαιτητού αύτης δέν ύπάρχει ή σχέσις μισθώσεως έργασίας. Καί είναι άδιάφορον, έάν ό μισθωτός, διαρκούσης της άδείας, λύσῃ τήν σύμβασιν έργασίας ή καί άν καί όταν άκόμη άρχηται ποιούμενος χρῆσιν αύτης έχῃ έν νῷ νά μή έπανέλθῃ είς τήν έργασίαν του (σχετικώς καί *Arthur Nikisch*, Arbeitsrecht, έκδοσις 1953 § 39, καί αύτοθι σημειουμένη άπόφασις τού LAG Düsseldorf έν BB 1954, 806).

Συνεπῶς έπί τού πρώτου έρωτήματος ή άπαντησις είναι, ότι οί προσληφθέντες δι' έν έτος έργαζόμενοι δέν δικαιούνται, λυομένης αύτοδικαίως άμα τῇ παρόδῳ τού συμφωνηθέντος χρόνου της συμβάσεως έργασίας, άδείας μετ' άποδοχών.

Β'. Διά την έννοιαν της συνεχούς άπασχολήσεως είς ύποκειμένην έπιχείρησιν (άρθρ. 2 ά. ν. 539/1945) δέν είναι άναγκαίον νά πρόκειται περί τῆς αύτῆς έργασίας, άλλά νά παρέχηται ή έργασία έν τῇ αύτῇ έπιχειρήσει τού έργοδότου (κατά τόν *Nikisch*, ένθ' άνωτ. § 39 II 2, Wielmehr genügt es, dass er in dieser Zeit dem Betrieb angehört hat. . .). Ώς δέ παρατηροῦσιν οί *Durand—Vitu*, Droit de travail, τόμος II (1950), σ. 504, έν ὄψει τών έν τούτῳ δύο άποφάσεων της 8 Δεκεμβρίου 1937 τού Γαλλικού Άκυρωτικού, παθητικόν ύποκείμενον της ένοχῆς έν προκειμένῳ είναι ή έμπορική ή βιομηχανική έπιχείρησις ή ό συγκεκριμένος έργοδότης.

Ώστε έπί τού δευτέρου έρωτήματος ύμών ή άπάντησίς μου είναι, ότι θά ύπολογισθῇ διά τήν έκτασιν τῆς άδείας ό χρόνος προϋπηρεσίας έν τῇ Δήμῳ, έστω καί άν προηγούμενος όργανισμός τού Δήμου έφερε τούς μισθωτούς άσχολουμένους είς άλλα συνεργεία. Άρκεῖ ή άπασχόλησις είς ταύτα νά είναι έκ τών δι' ήν οί μισθωτοί δικαιοῦνται άδείας. Ούδ' έχει σημασίαν τινά, άν καθ' έκαστον έτος άνανεοῦται ή σύμβασις, άφοῦ πρόκειται, ώς σημειώνετε, άπό έτών συνεχῆς άπασχολήσεως παρά τῇ αύτῇ έπιχειρήσει ή έργοδότῃ.

ΣΥΝΕΧΙΣΙΣ ΑΝΩΜΑΛΙΑΣ

Άπό ὅ,τι έχομεν ὑπ' ὄψιν μας έκ τῆς Νομολογίας τού Συμβουλίου τῆς Έπικρατείας, τοῦτο ἐμμένει σταθερῶς είς τήν δι' άπανειλημμένων άποφάσεών του δεκτήν γενομένην άποψιν ότι αί ὑπό τοῦ Υπουργού τῆς Εργασίας, κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Υπουργείου Έργασίας, ὡς ἠρμηνεύθη διά τοῦ ά. ν. 694/1937, γινόμεναι τροποποιήσεις ἀσφαλιστικῶν διατάξεων εἶναι ἄκυροι, ὡς ἀντισυνταγματικαί, τήν ἀκυρότητα δὲ αὐτῶν δέν ἐπέτυχε νά θεραπεύσῃ ὁ εἰσαχθείς διά τό θέμα νόμος 2520/1953.

Έν τῷ μεταξύ συνεχίζεται ή συνταγματική αύτή άνωμαλία έπί ένός θέματος, τό οποίον έχει ζωηρότατον διά τά νόμιμα συμφέροντα τῶν ἠσφαλισμένων ἐνδιαφέρον.

Άπόπειρα είς τό παρελθόν νά τακτοποιηθῇ δι' είδικοῦ νόμου τό ζήτημα ἔμεινεν ἀπόπειρα.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεῦχος 18 (360)

Ἀθῆναι, 15 Σεπτεμβρίου 1956

ΕΝΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΤΗΣ ΕΜΜΕΣΟΥ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

(Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 452/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου)

Ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Δ. Ν., Δικηγόρου

Ὁ Ἄρειος Πάγος, ἐρευνῶν εἰς προσφάτως ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασίν του (1) τὴν σχέσιν βοηθοῦ προσληφθέντος ὑπὸ τεχνίτου, μισθωτοῦ ὡρισμένης ἐπιχειρήσεως, πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, ἐδέχθη, ὅτι ὑπό τινας προϋποθέσεις - ἐξεταζομένας κατωτέρω - εἶναι δυνατὴ ἡ δημιουργία ἀμέσου σχέσεως ἐργασίας μεταξὺ τοῦ βοηθοῦ τοῦ τεχνίτου καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἡ ἐνώπιον τοῦ Ἀκυρωτικοῦ ἀχθεῖσα περίπτωσις ἀποτελεῖ μίαν μορφὴν τῆς χαρακτηριζομένης ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ὡς ἐμμέσου σχέσεως ἐργασίας (2).

Ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τῆς ἐν λόγῳ σχέσεως εἶναι, ὅτι μεταξὺ τοῦ εἰς ὡρισμένην ἐπιχείρησιν παρέχοντος τὰς ὑπηρεσίας του ἐργαζομένου καὶ τοῦ κυρίου ταύτης - πρόσωπα, ἅτινα συνήθως συνδέονται διὰ σχέσεως ἐργασίας - παρεμβάλλεται καὶ ἕν ἕτερον πρόσωπον, συνδεόμενον μετὰ τοῦ ἐπιχειρηματίου διά τινος νομικῆς σχέσεως (σχέσεως ἐργασίας, μισθώσεως ἔργου, ἐντολῆς, μεσιτείας κλπ.). Ὁ τρίτος οὗτος συμβάλλεται ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τρόπον γεννῶντα ἀμφιβολίας περὶ τοῦ ἂν ἐργοδότης εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἢ ὁ ἐπιχειρηματίας. Ἡ πρακτικὴ ἀξία τῆς λύσεως τοῦ οὕτω δημιουργουμένου προβλήματος ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἐκ ταύτης ἐξαρτᾶται ὁ καθορισμὸς τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον τὸ μὲν δικαιοῦται νὰ ἀσκήσῃ πάντα τὰ εἰς τὸν ἐργοδότην ἀνήκοντα δικαιώματα, τὸ δὲ ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ μισθοῦ καὶ τῶν λοιπῶν συμβατικῶν ἢ νομίμων παροχῶν πρὸς τὸν μισθωτόν. Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τούτου ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τοῦ καθορισμοῦ τῶν νομικῶν σχέσεων τοῦ τρίτου ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς τὸν ἐπιχειρηματίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς τὸν μισθωτόν.

I

1. Ἐὰν ὁ τρίτος συνδέηται μετὰ τοῦ ἐπιχειρηματίου διὰ συμβάσεως ἔργου, πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ τούτου χρησιμοποιεῖ πρόσωπα ἄλλα, οὐδεμία σχέσις γεννᾶται μεταξὺ τῶν προσώπων τούτων καὶ τοῦ ἐπιχειρηματίου. Τοὐναντίον τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα συνδέονται ἀμέσως μετὰ τοῦ ἐργολάβου διὰ σχέσεως ἐργασίας (3). Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν ἀναλαμβάνει τις τὴν ἐντολὴν νὰ προμηθεύσῃ ἐργάτας εἰς ἕτερον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασίας, ἣν δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ ὁ ἴδιος. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, προκειμένου περὶ οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν ἢ ἄλλης ἀκινήτου ἐγκαταστάσεως, τυγχάνει ἐφαρμοστέον τὸ ἄρθρ. 702 τοῦ Α.Κ. (4). Ἐν πάσῃ περιπτώσει διάφορος

---

(1) ΕΕΔ 15 σ. 838.

(2) Ἡ περὶ ἐμμέσου σχέσεως ἐργασίας θεωρία εἶναι δημιούργημα τῆς γερμανικῆς νομικῆς ἐπιστήμης (Mittelbares Arbeitsverhältnis). Πρβλ. κυρίως *Nikisch*, Arbeitsrecht I σ. 206 ἑπ.· *Schnorr v. Carolsfeld*, Arbeitsrecht σ. 156 ἑπ.· *Dersch*, AR - Blattei, Arbeitsvertrag - Arbeitsverhältnis II, Mittelbares Arbeitsverhältnis. Βλ. ὡσαύτως νομολογίαν τοῦ RAG ἐν *Molitor* AP 52 Nr 160 σ. 203/204. Παρ' ἡμῖν, καίτοι αἱ περιπτώσεις αὐταὶ κατ' ἐπανάληψιν ἀνεφανίσθησαν καὶ ἐρευνήθησαν ἐν τῇ νομολογίᾳ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ (πρβλ. σχόλιον *Συντάξεως* ΕΕΔ ἐν ΕΕΔ 15, σ. 838), μόνον ὁ *Ἀγαλλόπουλος* χρησιμοποιεῖ τὸν ὅρον «ἔμμεσος σχέσις» (Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις 1955, σ. 73).

(3) Πρβλ. *Καυκᾶν*, Ἐνοχικὸν Δίκαιον 1955 τ. I, σ. 450/451· *Nikisch*, Arbeitsrecht I 1955 σ. 209· *Dersch*, ἔνθ' ἀνωτ.· *Höcker*, Grundsätze über die Rechtsstellung der Unternehmerarbeiter, RdA 1954 σ. 127· *Kauffmann*, Zum Begriff des mittelbaren Arbeitsverhältnisses, RdA 1951 σ. 176 ἑπ.· *Trieschmann*, AP § 611 BGB, Mittelbares ArbVerh. Nr 1 σ. 3 ἑπ.

(4) Πρβλ. *Καυκᾶν*, ἔνθ' ἀνωτ.

διαμόρφωσις τῆς συμβάσεως ὑπὸ τῶν μερῶν, εἰς τρόπον ὥστε οἱ μισθωτοὶ νὰ συνδέωνται ἀμέσως διὰ σχέσεως ἐργασίας πρὸς τὸν ἐπιχειρηματίαν δὲν ἀποκλείεται (5).

2. Περὶ ἐμμέσου σχέσεως ἐργασίας γίνεται κυρίως λόγος, ὅταν ὁ μετὰ τοῦ μισθωτοῦ συμβαλλόμενος τρίτος συνδέηται μετὰ τοῦ ἐπιχειρηματίου διὰ σχέσεως ἐργασίας.

α) Ἐὰν ὁ τρίτος ἐνήργησεν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐργοδότου του, ἔχων τὴν ἐξουσίαν νὰ συνάπτῃ ὀνόματι αὐτοῦ —τοῦ ἐργοδότου— συμβάσεις ἐργασίας, τότε γεννᾶται ἄμεσος σχέσις μεταξὺ τοῦ μετ' αὐτοῦ συμβληθέντος καὶ τοῦ ἐπιχειρηματίου (6).

β) Ἐὰν ὁ τρίτος συνῆψε τὴν σύμβασιν ἰδίῳ ὀνόματι κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐργοδότου του (7), τότε γεννᾶται καὶ πάλιν ἄμεσος σχέσις μεταξὺ τοῦ μισθωτοῦ καὶ τοῦ τελευταίου τούτου. Διότι δὲν νοεῖται νὰ δίδῃ τις ἐντολὴν πρὸς πρόσληψιν ὡρισμένου προσώπου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, χωρὶς νὰ καθιστᾷ ταυτοχρόνως καὶ τὸν ἐντολοδόχον πληρεξούσιον πρὸς σύναψιν συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τοῦ προσλαμβανομένου (8).

γ) Δυσχέρειαι προκύπτουν, ἐὰν ὁ τρίτος συμβάλληται ἰδίῳ ὀνόματι ἄνευ ἐντολῆς. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν κυρίως ἀνακύπτει τὸ ζήτημα τῆς εὐθύνης τοῦ ἐπιχειρηματίου, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν τοῦ συμβαλλομένου τρίτου, πρόκειται δηλαδὴ περὶ τῆς κυριωτέρας μορφῆς τῆς ἐμμέσου σχέσεως ἐργασίας (9). Ἡ περίπτωσις αὕτη διαφέρει τῶν λοιπῶν ἀνωτέρω ἀναφερθεισῶν κατὰ τὸ ὅτι, ἐνῷ εἰς αὐτὰς ὁ μισθωτὸς συνδέεται ἀπ' εὐθείας εἴτε μετὰ τοῦ τρίτου, εἴτε μετὰ τοῦ ἐπιχειρηματίου καὶ κατὰ συνέπειαν εἷς ἐξ αὐτῶν μόνον εἶναι ὑπεύθυνος ἀπέναντί του διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ μισθοῦ κλπ., ἐν προκειμένῳ ὑποστηρίζεται, ὅτι κατ' ἀρχὴν εὐθύνεται ὁ ἀμέσως συμβαλλόμενος τρίτος, ἐκ παραλλήλου ὅμως εὐθύνεται καὶ ὁ ἐπιχειρηματίας (10) διὰ τὸν συμφωνηθέντα—μετὰ τοῦ τρίτου—ἢ τὸν συνήθη μισθόν (11).

Προέχον στοιχεῖον ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ περὶ ἀναλήψεως εὐθύνης βούλησις τοῦ ἐπιχειρηματίου, ἤτοι ἡ βούλησίς του ὅπως δεσμευθῇ καὶ αὐτὸς διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ τρίτου συναφθείσης συμβάσεως (12). Ρητὴ δήλωσις δὲν εἶναι ἀπαραίτητος· ἀρκεῖ ἡ τοιαύτη βούλησις νὰ προκύπτῃ ἀρκούντως ἐκ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς του (13). Οἱ κανόνες τῆς καλῆς πίστεως τυγχάνουν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐφαρμοστέοι (14). Τοιαύτη περὶ ἀναλήψεως εὐθύνης βούλησις προκύπτει, ὅταν ὁ ἐπιχειρηματίας ἐνέκρινε τὴν πρόσληψιν μεταγενεστέρως (15).

Ὑπεστηρίχθη ἐν Γερμανίᾳ (16) ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς θεωρίας τῆς ἐντάξεως, ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην εὐθύνην τοῦ ἐπιχειρηματίου ἀπαραίτητος τυγχάνει καὶ ἡ ἔνταξις εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν, πρὸ αὐτῆς δὲ οὐδεμία ὑφίσταται εὐθύνη. Ἡ ἄποψις αὕτη πρὸς ὑποστήριξίν της καταφεύγει εἰς τὴν νομικὴν κατασκευήν, ὅτι ἡ βούλησις τοῦ ἐπιχειρηματίου τείνει εἰς τὸ νὰ ἐξουσιοδοτηθῇ ὁ τρίτος, οὐχὶ διὰ νὰ συμβληθῇ μετὰ τοῦ μισθωτοῦ, μεθ' οὗ συμβατικῶς δεσμεύεται μόνον αὐτός, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐντάξῃ αὐτὸν εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν. Ἡ θέσις αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη. Πρῶτον, διότι νομικὴν βάσιν τῆς εὐθύνης τοῦ ἐπιχειρηματίου ἀποτελεῖ ἡ ***σύμβασις***, συναπτομένη εἴτε εὐθέως, εἴτε μέσῳ τοῦ τρίτου (17). Δεύτερον, διότι πῶς εἶναι δυνατὸς ὁ διαχωρισμὸς τῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἢ πληρεξουσιότητος καὶ συνεπῶς τῆς βουλήσεως τοῦ ἐπιχειρηματίου εἰς τοιαύτην πρὸς σύναψιν συμβάσεως καὶ τοιαύτην πρὸς ἔνταξιν (18);

Τοιουτοτρόπως ἀμφότεροι, ὁ ἐπιχειρηματίας καὶ ὁ προβαίνων εἰς τὴν πρόσληψιν τρίτος —μισθωτὸς τοῦ ἐπιχειρηματίου—, εὐθύνονται ἐναντι τοῦ προσλαμβανομένου μισθωτοῦ ἀμέσως. Διὰ τῆς μεταξύ των συμφωνίας καθορίζονται ἐκεῖναι ἐκ τῶν ἁρμοδιοτήτων τοῦ ἐργοδότου, ἃς ἕκαστος ἀσκεῖ ἐναντι τοῦ μισθωτοῦ.

Ἐλλείψει εἰδικωτέρας συμφωνίας ὁ καταμερισμὸς τῶν ἐξουσιῶν εἶναι ὁ ἀκόλουθος (19): 1) Ὁ προσλαμβάνων δικαιοῦται νὰ ἀπασχολῇ τὸν μισθωτὸν εἰς τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τῆς ἐκμε-

(5) Πρβλ. *Höcker*, ἔνθ' ἀνωτ.

(6) Πρβλ. *Κανελλόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτ.· *Höcker*, ἔνθ' ἀνωτ.· *Trieschmann*, ἔνθ' ἀνωτ.· *Kauffmann*, ἔνθ' ἀνωτ.· *Rewolle - Köst*, Handkommentar zum Arbeitsrecht σ. 73· *Bobrowski*, Das Arbeitsrecht σ. 27 LAG Bremen, AP § 611 BGB, Mittelbares Arbeitsverhältnis Nr 1.

(7) LAG Bremen 16.1.1952, AP 53 Nr 121.

(8) *Hueck*, AP 53 Nr 121 σ. 511.

(9) *Kauffmann*, ἔνθ' ἀνωτ.· *Trieschmann*, ἔνθ' ἀνωτ.· LAG Bremen, ἔνθ' ἀνωτ.· LAG Frankfurt 16.12.1950, AP 52 Nr 15. *Rewolle - Köst*, ἔνθ' ἀνωτ.· *Durand - Vitu*, Traité de droit du travail No 316 σ. 580.

(10) *Hueck*, AP 52 Nr 45 σ. 239.

(11) LAG Frankfurt 26.9.1951, AP 52 Nr 160.

(12) *Hueck*, AP 52 Nr 45 σ. 239.

(13) *Hueck*, AP 53 Nr 121 σ. 512.

(14) *Hueck*, AP 52 Nr 45 σ. 239.

(15) LAG Frankfurt 26.9.1951, AP 52 Nr 160.

(16) LAG Frankfurt καὶ Bremen, ἔνθ' ἀνωτ.· *Nikisch*, Arbeitsrecht 1951 σ. 86.

(17) *Hueck - Nipperdey*, Lehrbuch I 1932 σ. 431 Anm 29· *Τὸν αὐτόν*, AP 52 Nr 45 σ. 239.

(18) *Hueck*, ἔνθ' ἀνωτ. AP 52 καὶ AP 53 Nr 121 σ. 513.

(19) *Nikisch*, Arbeitsrecht I σ. 207 ἑπ. *Rewolle - Köst*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 74.

ταλλεύσεως, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος διευθύνει (20). 2) Ὑποχρεοῦται ὡσαύτως ἀμέσως εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἄμεσος ὑποχρέωσις τοῦ ἐπιχειρηματίου ἀπορρέει ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως προνοίας, ἥτις ἐκτείνεται ἐπὶ πάντων τῶν ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει ἀπασχολουμένων ἄνευ διακρίσεως. 3) Δικαιοῦται εἰς τὴν τακτικὴν καταγγελίαν, ἐφ' ὅσον ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς καὶ προσλήψεως. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐκτάκτου καταγγελίας ἀνήκει εἰς ἀμφοτέρους. 4) Τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα τοῦ ἐπιχειρηματίου περιορίζεται εἰς γενικωτέρας φύσεως ὁδηγίας, τούτου ἀσκουμένου κυρίως ὑπὸ τοῦ προσλαμβάνοντος.

II

1. Ἐν τῇ ἀνωτέρω ἀποφάσει ὁ Ἄρειος Πάγος ἐδέχθη τὴν δημιουργίαν ἀμέσου σχέσεως μεταξὺ τοῦ βοηθοῦ, τοῦ προσλαμβανομένου ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ καὶ τοῦ ἐργοδότου, ἐάν: α) Ἡ πρόσληψις τελῇ ὑπὸ τὴν ρητὴν ἢ σιωπηρὰν ἔγκρισιν τοῦ ἐργοδότου, β) ἡ ἀνωτέρα κατευθυντήριος ἐποπτεία κατὰ τοὺς ὅρους τῆς μεταξὺ των συμφωνίας ἀνήκῃ εἰς τὸν ἐργοδότην, γ) Ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐναπόκειται εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐργοδότου.

Μὲ τὴν ἄποψιν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ δὲν δύναταί τις παρὰ νὰ συμφωνήσῃ.

α) Ὡς ἤδη εἴδομεν, ἐὰν ὁ προσλαμβάνων οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἔχῃ πρὸς πρόσληψιν οὐδὲ ἐχώρησε μεταγενεστέρως ἔγκρισις τῆς προσλήψεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, δεσμεύεται ὁ ἴδιος ἐκ τῆς συναπτομένης ἰδίῳ ὀνόματι δικαιοπραξίας. Ἐὰν ἐνεφανίσθη ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐργοδότου ἄνευ ἐξουσίας πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ἐφαρμοστέα τυγχάνουν τὰ ἄρθρα 231 ἐπ. Α.Κ.

β) Ὁ ἐργοδότης πρέπει ὡσαύτως νὰ διατηρῇ τὴν ἀνωτέραν κατευθυντήριον ἐποπτείαν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία παρέχεται εἰς τὴν ἐκμετάλλευσίν του. Πλήρης ἀποξένωσίς του ἐκ τῆς ἐξουσίας ταύτης δὲν νοεῖται, θὰ εἶχε δὲ τὴν ἔννοιαν ὅτι εἰς οὐδεμίαν σχέσιν εὑρίσκεται πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ του προσληφθέντα. Ἄλλως ὁ μισθωτός, ἀσκῶν τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα ἔναντι τοῦ βοηθοῦ του, θὰ πρέπει νὰ ἀσκῇ τοῦτο ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τεθέντων εἰς αὐτὸν γενικωτέρων πλαισίων καὶ τῶν δοθεισῶν ὁδηγιῶν. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, καθ' ἣν οὗτος θὰ ἐνήργει ἀνεξαρτήτως τῶν ὁδηγιῶν τοῦ ἐργοδότου, θὰ ἔλειπε τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα καὶ θὰ ἀνέκυπτε τὸ ἐρώτημα, ἐὰν πράγματι ὑφίσταται ἢ μὴ σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας.

γ) Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν καταγγελίαν. Ἐὰν ὁ βοηθὸς τοῦ μισθωτοῦ δὲν εἶναι πλέον ἀνεκτὸς εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἀσφαλῶς ὁ ἐργοδότης θὰ πρέπει νὰ δύναται νὰ τὸν ἀπολύσῃ. Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ δικαιώματος τῆς καταγγελίας θὰ ἐσήμαινεν, ὅτι εἰς οὐδένα δεσμὸν πρὸς τὸν βοηθὸν τελεῖ.

2. Εἰς ὅλας τὰς ἀνωτέρω ἐξετασθείσας περιπτώσεις (21) παρατηρεῖται τάσις πρὸς ἄμεσον δέσμευσιν τοῦ ἐπιχειρηματίου ἐναντι τοῦ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ προσλαμβανομένου, ἐφ' ὅσον οὗτος ἐνέκρινε τὴν πρόσληψιν. Τοῦτο εἶναι κατ' ἀρχὴν ὀρθόν. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀφήσωμεν τὸν μισθωτὸν ἀπροστάτευτον ἔναντι ἑτέρου μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον ἄλλως ἡ ἐργασία του ἀποβαίνει εἰς ὄφελος τοῦ ἐργοδότου καὶ παρέχεται εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτοῦ. Δίκαιον εἶναι, ὅπως ὁ οἰκονομικῶς ἰσχυρότερος ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην (22).

Πρὸς τί ὅμως εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς σχέσεως ὡς ἐμμέσου καὶ ἡ εὐθύνη τοῦ προσλαμβάνοντος μισθωτοῦ; Ἐὰν οὗτος εἶχεν ἐξουσίαν νὰ προσλάβῃ, τότε τὰ ἀποτελέσματα τῆς δικαιοπραξίας ἀνατρέχουν ἀμέσως εἰς τὸν ἐργοδότην, ἄλλως παραμένει αὐτὸς καὶ μόνον ὑπεύθυνος. Ὁ ὅρος συνεπῶς ἔμμεσος σχέσις μόνον ἀμφιβολίας δύναται νὰ δημιουργήσῃ.

Τὸ γεγονός, ἄλλως, ὅτι καὶ ὁ προσλαμβάνων ἀσκεῖ τινὰς ἐκ τῶν ἐξουσιῶν τοῦ ἐργοδότου δὲν ἀρκεῖ, διὰ νὰ τὸν καταστήσῃ καὶ ὑπεύθυνον ἔναντι ἐκείνου πρὸς ὃν τὰς ἀσκεῖ. Πολλάκις εἰς τὸ ἐργατικὸν δίκαιον λειτουργίαι ἀσκούμεναι ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου παραχωροῦνται εἰς μισθωτούς, π. χ. διευθύνοντας ὑπαλλήλους, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ καθίστανται οὗτοι καὶ ἐργοδόται (23) καὶ ὑπόκεινται εἰς εὐθύνας, οἷαι αἱ τοῦ ἐργοδότου ἔναντι τῶν μισθωτῶν.

---

(20) Ὁ Nikisch προχωρεῖ ἔτι μᾶλλον, ὑποστηρίζων ὅτι καὶ μόνον εἰς τὸ τμῆμα αὐτὸ δύναται νὰ ἀπασχολῆται ὁ μισθωτός. Καὶ τοῦτο φυσικὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συγκεκριμένης συμφωνίας.

(21) Ὑπὸ I καὶ II, 1.

(22) Βλ. *Schnorr v. Carolsfeld*, ἐνθ' ἀνωτ.· *Bobrowski*, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 28· *Durand-Vitu*, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 581, Βλ. ὡσαύτως *Kauffmann*, ἐνθ' ἀνωτ., ὅστις θεωρεῖ ἐν προκειμένῳ τὸν κυρίως ἐργοδότην ὡς ἐργωνητήν.

(23) Βλ. *Nikisch*, ἐνθ' ἀνωτ., ὅστις ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ κατὰ λειτουργίαν ἐργοδότου. (Funktionneller Arbeitgeberbegriff). Ὁμοίως καὶ *Mans*, Das Arbeitgeberbündnis σ. 000.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΚΥΡΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΣ ΑΝΕΥ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ

'Εκδίκασις άξιώσεως, παραγραφή, είθισμένος μισθός κατ' άρθρ. 649 Α.Κ.

Πότε παραδεκτή άντέφεσις. Θέσπισις έργατικής διαδικασίας.—'Ανεπίτρεπτον είσαγωγής έργατικών διαφορών πρός έκδίκασιν κατά τήν τακτικήν διαδικασίαν.— Δικαίωμα παραστάσεως άνηλίκου, συμπληρώσαντος τό 14ον έτος ήλικίας, έπί δικαστηρίου διά τάς έκ παροχής έργασίας άξιώσεις του.—'Υποχρεωτικός έφοδιασμός διά βιβλιαρίου ύγείας κατ' οίκον ύπηρετών μή συμπληρωσάντων τό 14ον έτος τής ήλικίας.—'Ακυρότης άλλως συμβάσεως καί άξίωσις άποζημιώσεως έκ τοῦ άδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ έργοδότου.— Είσαγωγή άξιώσεως κατ' έργατικήν διαδικασίαν.—Παραγραφή άξιώσεως.—'Ισχυρισμός περί άοριστίας άγωγῆς.— Νομιμοποίησις έπιτρόπου μητρός έν δίκη.—Παροχή είθισμένου μισθοῦ κατ' άρθρ. 649 Α.Κ.

Πλειονα τοῦ ένός καί ένδιαφέροντα είναι τά θέματα, τά όποῖα έρευνῶνται ὑπό τῆς κατωτέρω δικαστικῆς άποφάσεως.

'Επαναλαμβάνεται έν πρώτοις ἡ κρατήσασα έν τῇ δικαστηριακῇ πρακτικῇ άποψις ὅτι ἡ έργατική διαδικασία είναι άποκλειστική καί ὑποχρεωτική έκ λόγων δημοσίας τάξεως καί συνεπῶς δέν δύναται έργατική διαφορά, ὑπαγομένη εἰς ταύτην, κατά τό άρθρον 1 τοῦ νόμου 1968/1944, νά έκδικασθῇ κατά τήν τακτικήν διαδικασίαν (βλέπε άντί πάσης άλλης τήν 'Εφετείου 'Αθηνῶν 4936/1954, είσηγητής *Α. Γιαννακάκος*, ΕΕΔ 14, 371, καί λοιπάς παραπομπάς εἰς σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 14, 371).

Σχετικῶς πρός τό δικαίωμα τοῦ άνηλίκου εἰς αὐτοπρόσωπον έπί δικαστηρίου παράστασιν πρός διεκδίκησιν τῶν έκ τῆς παροχῆς ὑπ' αὐτοῦ έργασίας δικαιωμάτων του ἡ άπόφασις συντάσσεται πρός τήν κρατήσασαν έν τῇ θεωρίᾳ καί νομολογίᾳ γνώμην (βλέπε περί αὐτοῦ *Χ. Σ. Κοντόν*, ΕΕΔ 14, 33, καί ὑπ' αὐτοῦ γινομένας εἰς θεωρίαν καί νομολογίαν παραπομπάς).

'Επρόκειτο εἰς τήν περίπτωσιν τῆς άποφάσεως περί παροχῆς έργασίας ὑπό κατ' οἶκον ὑπηρετρίας, ἡ ὁποία δέν είχε συμπληρώσει τό 14ον έτος τῆς ήλικίας της καί δέν ἦτο έφωδιασμένη διά τοῦ κατά τό άρθρον 2 τοῦ νόμου 759/1937 έπιβαλλομένου βιβλιαρίου ὑγείας.

'Η άπόφασις, άκολουθοῦσα τά περί τῆς έννοίας τῆς άνω διατάξεως δεκτά γενόμενα (Α. Π. 72/1955, είσηγητής *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 14, 318, Α.Π. 247/1955, είσηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 14, 529, Α.Π. 513/1955, είσηγητης *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 14, 1203, Α.Π. 602/1955, είσηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 14, 1326· καθ' ἡμᾶς είναι διάφορος ἡ έννοια τῆς διατάξεως, βλέπε σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 14, 318), άποφαίνεται, ὅτι ἡ σχετική σύμβασις ὑπῆρξε διά τόν άνω λόγον άκυρος καί ὅτι νομίμως αἱ σχετικαί άξιώσεις είσήχθησαν πρός έκδίκασιν κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν διά τῆς άγωγῆς άδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ὡς γίνεται ἤδη δεκτόν.

'Υποκειμένης δέ άξιώσεως έκ τοῦ άδικαιολογήτου πλουτισμοῦ χωρεῖ ὄχι ἡ πενταετής παραγραφή τοῦ άρθρου 250 § 6 τοῦ Α.Κ., άλλ' ἡ συνήθης, εἰκοσαετής, τοῦ άρθρου 249 τοῦ Α.Κ. (βλέπε Α. Π. 108/1956, είσηγητής *Κ. Σούρλος*, ΕΕΔ 15, 299).

Προκύπτει έκ τῆς άποφάσεως ὅτι κατά τόν χρόνον καταρτίσεως τῆς προκειμένης συμβάσεως (Ἰούνιος 1950) ἡ ένάγουσα, ὡς γεννηθεῖσα τήν 29 'Οκτωβρίου 1938, δέν είχε συμπληρώσει τό 14ον έτος τῆς ήλικίας της καί δέν ἦτο έφωδιασμένη διά τοῦ κατά τό άρθρον 2 τοῦ Α.Ν. 759/1937 έπιβαλλομένου, ὡς έσημειώθη άνωτέρω, βιβλιαρίου ὑγείας, καί ὅτι παρέσχεν ὑπηρεσίας μέχρι τοῦ Νοεμβρίου 1955.

Συνεπῆς πρός τήν άποψιν αὐτῆς ἡ άπόφασις δέχεται, ὅτι ἡ σύμβασις έργασίας ὑπῆρξεν άκυρος καί ἡ άξίωσις τῆς έργασθείσης έστηρίζετο νομίμως έπί τῶν άρχῶν τοῦ άδικαιολογήτου πλουτισμοῦ.

(Δέν έτέθη έν προκειμένῳ θέμα έπικυρώσεως τῆς άκύρου δικαιοπραξίας, κατ' άρθρον 183 §§ 1 - 2 Α. Κ., μετά τήν κατά τόν χρόνον ὑπηρεσίας συμπλήρωσιν ὑπό τῆς έργασθείσης τοῦ 14ου έτους τῆς ήλικίας της, Α. Π. 293/1956, είσηγητής *Μ. Παντελής*, ΕΕΔ 15, 650).

'Υποκειμένης οὕτω άγωγῆς ἐξ άδικαιολογήτου πλουτισμοῦ καθίστατο έν προκειμένῳ άντικείμενον άποδείξεως ποῖον ποσόν πράγματι ὠφελήθη ὁ έργοδότης (*Κ. Καυκᾶς*, 'Ενοχ. Εἰδ. Μέρος, Τόμος Α', σελ. 302, *Κ. 'Αποστολίδης*, 'Ενοχ. ὑπ' ἄρθρ. 659, 'Εφετ. Θράκης 81/1952, είσηγητής *Κ. Παυλίδης*, ΕΕΔ 12, 298) καί δέν είχε, νομίζομεν, ἐφαρμογήν τό έφαρμοζόμενον ὑπό τῆς άποφάσεως ἄρθρον 649 Α.Κ., τό ὁποῖον προϋποθέτει ὕπαρξιν

έγκύρου συμβάσεως (οὕτω καὶ *Ι. Καποδίστρια*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 649 Α.Κ., ἀριθ. 3).

Πρωτοδικείου Κυπαρισσίας 136/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος καὶ Εἰσηγητὴς ὁ κ. ***Σ. Κοσκινᾶς***
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Χ. Βαρβαρρήγος, Γ. Καρατζιώτης

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 18ης Ἰανουαρίου 1956 δικογράφου ἀγωγῆς, ἡ ἐναγουσα ἰσχυρίσθη ὅτι, προσληφθεῖσα ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1946 ὡς οἰκοσιτος ὑπηρέτρια παρὰ τῷ ἐναγομένῳ, ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ καθορισθησομένῃ εἰς δραχμὰς κατὰ κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρός, ὑπηρέτησε παρ' αὐτῷ ἕκτοτε μέχρι τῆς 20ῆς Νοεμβρίου 1955, ὅτε καὶ ἀπεχώρησεν ὑπαιτιότητι του, καὶ ὅτι δικαιοῦται λαμβάνειν δραχμὰς 21.750, βάσει τῆς συμβάσεως, ἄλλως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Συζητήσεως γενομένης ἐπὶ ταύτης ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δι' ἧς ἐγένετο ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ἀγωγή της καὶ ἐπεδικάσθησαν αὐτῇ διὰ τὰς παρασχεθείσας ὑπηρεσίας της δραχμαὶ 10.300, ἀπερρίφθη δ' αὐτῇ διὰ τὸ ἐπὶ πλέον αἰτούμενον, ὅσον καὶ κατὰ τὸ αἴτημα αὐτῆς περὶ παροχῆς ἀποζημιώσεως λόγῳ μὴ ληφθείσης ἀδείας, ὡς καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον περὶ τῆς αἰτουμένης ἀποζημιώσεως διὰ τὴν μὴ καταγγελθεῖσαν σύμβασιν ἐργασίας. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραπονεῖται ὁ ἐκκαλῶν διὰ τῆς κρινομένης ἐφέσεως, αἰτούμενος τὴν ἐν ὅλῳ ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμένους λόγους περὶ ὧν κατωτέρω.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 758 τῆς Πολ. Δικον. ὁ ἐφεσιβλητος δύναται, μηδόλως περιοριζόμενος ὑπὸ τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς ὑποθέσεως νὰ ἀντεκκαλέσῃ, ἀλλὰ μόνον ὅταν οὗτος κατ' οὐδένα τρόπον παρητήθη τῆς ἐφέσεως ἢ ἀπεδέχθη τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀντέφεσίς του περιορίζεται εἰς τὰ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος προσβληθέντα ἐφέσεως κεφάλαια. Ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου σαφῶς συνάγεται, ὅτι, ὅταν ἡ ἀπόφασις περιλαμβάνῃ πλείονα κεφάλαια καὶ διὰ τῆς ἐφέσεως προσβάλλωνται τινὰ μόνον τούτων, ἡ ἀντέφεσις εἶναι παραδεκτὴ μόνον ἐφ' ὅσον περιορίζεται εἰς τὰ διὰ τῆς ἐφέσεως προσβαλλόμενα κεφάλαια ἢ τὰ μετ' αὐτῶν ἀναγκαίως συνεχόμενα, ἄλλως ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος, τούτου λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν καὶ αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ Δικαστηρίου δι' ἔλλειψιν προδικασίας (*Ρόμπος*, ἐν Glasson Δ § 923 α, *Οἰκονομίδου - Δράβδα - Γιδοπούλου* § 234 σημ. 14, *Βέκκείδου - Παπαδοπούλου* § 252 σημ. 4, Α. Π. 231/1909, Θέμις ΚΛ' 50, Α. Π. 398/1936, Θέμις ΜΗ' 227, Ἐφετ. Ἀθηνῶν 461/1935, Θέμις ΜΣΤ' 704, Α. Π. 413/1932, Θέμις ΜΔ' 52). Ἐν προκειμένῳ ὅθεν, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει ἐκτεθέντα, ἡ κρινομένη ἀγωγὴ ἐγένετο ἐν μέρει δεκτὴ ὡς πρὸς τὸ αἴτημα περὶ ἐπιδικάσεως μισθῶν διὰ δραχμὰς 10.300, ναὶ μὲν παραδεκτῶς ἀντεκκαλεῖται αὕτη παρὰ τῆς νομίμου ἐπιτρόπου μητρὸς τῆς ἀρχικῶς ἐναγούσης διὰ τῶν προτάσεων καὶ αἰτεῖται νὰ γίνῃ δεκτὴ καὶ διὰ τὸ ἀπορριφθὲν ποσὸν τῶν αἰτουμένων μισθῶν, πλὴν ἀπαραδέκτως ἀσκεῖται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀντέφεσις καὶ διὰ τὰ ὑπόλοιπα ἀπορριφθέντα κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς, ὡς μὴ ἀναγόμενα εἰς τὰ κεφάλαια τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, οὐδὲ κἂν συνεχόμενα ἀναγκαίως μετ' αὐτῶν. Δέον ὅθεν ὅπως ὡς πρὸς ταῦτα ἀπορριφθῇ ἡ ἀντέφεσις, ὡς ἀπαράδεκτος, κατὰ τὸν δάσιμον περὶ τούτου ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅστις καὶ αὐτεπαγγέλτως ἐρευνᾶται παρὰ τοῦ Δικαστηρίου, ἐξετασθῇ δ' αὕτη ὡς πρὸς τὰ λοιπά, συνεκδικαζομένη μετὰ τῆς ἐφέσεως λόγῳ προφανοῦς συναφείας.

Ναὶ μὲν ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου ΓΞΟΔ' θεσπιζομένη εἰδικὴ διαδικασία δὲν ἐτέθη πρὸς τὸ συμφέρον μόνον τοῦ ἐργαζομένου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐργοδότου, ὅστις διὰ ταύτης ἀπαλλάσσεται δικαστικῆς δαπάνης, ἑπομένως δὲν δύνανται νὰ εἰσαχθῶσι, τούτου ἀντιλέγοντος, πρὸς ἐκδίκασιν τοιαῦται ἀπαιτήσεις ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν καὶ μόνον διὰ τὰς ἀπαιτήσεις ἐπαγγελματιῶν καὶ βιοτεχνῶν (ἄρθρον 15 ἀ. ν. 547/1937), αἵτινες ὑπήχθησαν εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην, ὡρίσθη διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου, ὅτι εἶναι δυνητικὴ ἡ διαδικασία, δικαιουμένου τοῦ δικαιούχου νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν τακτικὴν τοιαύτην καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἐν περιπτώσει εἰσαγωγῆς ἐνώπιόν του πρὸς ἐκδίκασιν τοιαύτης ἀπαιτήσεως καὶ ἐρημοδικίας τοῦ ἐργοδότου ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως τὴν ἀναρμοδιότητά του (*Ἀποστολοπούλου*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἔκδοσις Α' § 231), πλὴν ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ δικογράφου τῆς κρινομένης ἀγωγῆς (ἥτις ἀπευθύνεται ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Φυγαλείας κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΞΟΔ'), τῶν ἐν κεκυρωμένοις ἀντιγράφοις προσαγομένων προτάσεων ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, αἵτινες ἀπευθύνονται ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Εἰρηνοδίκου, τῶν πρακτικῶν τῆς πρωτοδίκου δίκης, ἅτινα τιτλοφοροῦνται ἐπρακτικὰ συνεδριάσεως Εἰρηνοδίκου Φυγαλείας, συνεδρίασις τῆς 21ης Μαρτίου 1956», τοῦ ὅτι οὐδαμῶς προκύπτει ὅτι κατεβλήθη διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγωγῆς δικαστικὸν ἔνσημον, διότι ἐπὶ τῶν ἀγωγῶν τοῦ ν. ΓΞΟΔ' δὲν ἀπαιτεῖται τοιαύτη καταβολή, σαφῶς, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, συνάγεται ὅτι ἡ ὡς εἴρηται ἀγωγὴ εἰσήχθη ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου δικάζοντος κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΞΟΔ' καὶ οὐχὶ τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ ὅτι προφανῶς ἐκ γραφικῆς παραδρομῆς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τιτλοφορεῖται ὡς ἐκδοθεῖσα παρὰ τοῦ Εἰρηνοδικείου Φυγαλείας. Ἀλλωστε καὶ ἂν ἤθελεν ἔτι ὑποτεθῇ, ὅτι εἰσήχθη καὶ ἐξεδικάσθη αὕτη ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐφ' ὅσον ὁ ἐκκαλῶν πρωτοδίκως παραστὰς δὲν ἀντέλεξεν εἰς τοῦτο, διότι οὐδαμῶς ἐξ αὐτῶν συνάγεται, ὅτι προὐτάθη ἡ ἐπικαλουμένη ἀναρμοδιότης, ἔλαβε χώραν παρέκτασις τῆς ἁρμοδιότητος, ἥτις καὶ εἶναι ἐπιτρεπτὴ (*Ἀποστολοπούλου*, αὐτόθι, ἔκδοσις Α' § 231, Ἐφετ. Ἀθηνῶν 847/1924, Θέμις ΛΣΤ', σελ. 615). Ὁ τρίτος ὅθεν λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως ὅτι δηλαδὴ ἀναρμοδίως τὸ Εἰρηνοδικεῖον Φυγαλείας ἐπελήφθη τῆς ἐκδικάσεως τῆς κρινομένης ἀγωγῆς, ἐνῶ ἔδει νὰ δικασθῇ παρὰ τοῦ ἁρμοδίου Εἰρηνοδικείου, κρίνεται ἀπορριπτέος ὡς μὴ νόμιμος.

Ἐκ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 74 Πολ. Δικον., καθ' ἣν ἐπαίδες οἰκογενείας ὡς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς περιουσίας των, τοῦ ὁποίου ἡ διαχείρισις ἐναπόκειται εἰς τὸν πατέρα, δὲν δικαιοῦνται ἄνευ συγ-

καταθέσεως αὐτοῦ ἢ τοῦ ἐπιτρόπου νὰ παραστοῦν εἰς τὸ Δικαστήριον, σαφῶς κατ' ἀντιδιαστολὴν συνάγεται, ὅτι ὁ ἀνήλικος, ὁ συμπληρώσας τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος, δύναται νὰ παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου δι' ὅ,τι κερδαίνει ἐκ τῆς ἐργασίας του (*Καποδίστρια*, Ἑρμηνεία Ἐργατ. Δικαίου § 463, σελ. 468—469, *Οἰκονομίδου - Λιβαδᾶ* § 49, *Εὐκλείδου - Παπαδοπούλου* § 88 σημ. 4, *Κρασσᾶ - Πρέντακη*, Οἰκογ. Δίκ. § 217 σημ. 15, 16, Ἔφετ. Ἀθηνῶν 178)1920, Θέμις ΛΑ' 422, Ἔφετ. Ἀθηνῶν 604)1921, Θέμις ΛΔ' 21). Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 61 ἀπὸ 29ης Ὀκτωβρίου 1938 ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως τῆς ἐναγούσης, συνταχθείσης ἐνώπιον τοῦ ληξιάρχου Κάτω Φυγαλείας καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐχούσης ἀποδεικτικὴν δύναμιν (ἄρθρον 10 κωδικοποιηθέντος ν. 5097)1931 περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων) πιστοῦται ὅτι αὕτη ἐγεννήθη τὴν 29ην Ὀκτωβρίου 1938 καὶ συνεπλήρωσε κατὰ τὸν χρόνον ἐγέρσεως τῆς κρινομένης ἀγωγῆς τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, νομίμως ὅθεν ἠγείρεν αὐτοπροσώπως αὕτη τὴν κρινομένην ἀγωγήν, ἔχουσα ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀποζημιώσεώς της πρὸς διατροφὴν καὶ πρὸς ἀποτροπὴν ἐπικειμένου κινδύνου, καθ' ἃ ἐβεβαιώθη (Α. Π. 48)1926, Θέμις ΛΖ' 193, Ἔφετ. Ἀθηνῶν 1134)1933, Θέμ. ΜΕ' 248, Ἔφετ. Ἀθηνῶν 209)1931, Θέμ. ΜΒ', 496, Α Π 503)1953, Νομ. Βῆμα Ι, 857). Ταῦτα δὲ πάντα ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι, καθ' ἃ προκύπτει τόσον ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς πρωτοδίκου δίκης, ὅσον καὶ ἐκ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, παρέστη ἐπὶ δικαστηρίῳ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἀνηλίκου ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της ὡς νομίμου ἐπιτρόπου ταύτης. Ὁ δεύτερος ὅθεν λόγος ἐφέσεως ὅτι ἀπαραδέκτως ἠγέρθη ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ἀτομικῶς ἡ κρινομένη ἀγωγή, οὖσης ταύτης ἀνηλίκου, μὴ δυναμένης ὡς ἐκ τῆς ἀνηλικότητός της νὰ διεξαγάγῃ τὴν δίκην ἰδίῳ ὀνόματι, ἄλλως καὶ ὡς μὴ τηρηθεισῶν τῶν διατάξεων τοῦ Α. Κ καὶ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, κρίνεται μὴ νόμιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἡ τὸ πρῶτον θεσπισθεῖσα προστατευτικὴ τῶν κατ' οἶκον ὑπηρετῶν διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 759)1937, ὁρίζουσα ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ χρησιμοποίησις κατ' οἶκον ὡς ὑπηρετῶν προσώπων μὴ συμπληρωσάντων τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ μὴ ἐφωδιασμένων διὰ βιβλιαρίων ὑγείας ὑπὸ τὰς κυρώσεις τοῦ ἄρθρου 4 αὐτοῦ, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, γραμματικῶς ἑρμηνευομένη, ὅτι ἡ ὑπὸ ταύτης ἀπαγγελλομένη ἀπαγόρευσις ἀφορᾷ κατὰ τὸ σύνολον αὐτῆς τὴν περίπτωσιν τῶν οἰκιακῶν ὑπηρετῶν τῶν ἀγόντων ἡλικίαν κάτω τοῦ 14 ἔτους καὶ οὐδόλως ἀναφέρεται εἰς γενικὴν ἀπαγόρευσιν ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος κατ' οἶκον ὑπηρέτου μὴ ἐφωδιασμένου διὰ βιβλιαρίου ὑγείας. Ἡ ἐκδοχὴ δ' αὕτη πρόσκειται καὶ πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 14 τοῦ ν. ΔΚΘ')1912 καὶ ἄρθρων 4, 11, 18 καὶ 22 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθέντος ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1913 Β. Δ)τος (Α.Π 72)1955, Α. Π. 247)1955, Α Π. 513)1955, ΕΕΔ 14, σελ. 318, 529,1203). Ἐν προκειμένῳ ὅθεν, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὰ κατωτέρω ἐκτεθησόμενα, ἡ ἐνάγουσα, ὅτε κατ' Ἰούνιον 1950 προσελήφθη ὡς ὑπηρέτρια εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐναγομένου ἀντὶ δικαίας καὶ εὐλόγου ἀποζημιώσεως, δὲν εἶχε συμπληρώσει, ἐν ὄψει τοῦ χρόνου τῆς γεννήσεώς της (29 Ὀκτωβρίου 1938), τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἡ σχετικὴ σύμβασις ἐργασίας τυγχάνει ἄκυρος, κατὰ τὰ προλεχθέντα, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀξίωσις της κατὰ τοῦ ἐναγομένου (ἐκκαλοῦντος) στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Ἁρμοδίως ὅθεν εἰσήχθη ἐνώπιον τοῦ ρηθέντος Εἰρηνοδίκου ἡ κρινομένη ἀγωγή της κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΒΟΔ', ὡς κωδικοποιηθεὶς ἰσχύει νῦν, μετὰ τὸ ἄρθρον 2 § 6 τοῦ νόμου 2511)1953, καίτοι ἐρείδεται αὕτη ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 904 τοῦ Α. Κ., ἀκύρου οὔσης τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐλλείψει βιβλιαρίου ὑγείας (Α. Π. 638)1954, ΕΕΔ 13, 1207).

Ἡ ἔνστασις τῆς παραγραφῆς ἐκ πραγματικῶν γεγονότων συνισταμένη καὶ μὴ ἀναφερομένη εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ ἄρθρον 160 τῆς Πολιτ. Δικον. μὴ προταθεῖσα ἐγκαίρως (Α.Π. 194)1939, Θέμ. Ν' 626, Α.Π. 385)1940, ΕΕΝ Ζ' 549). Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ νῦν τὸ πρῶτον παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος προτεινομένη ἔνστασις παραγραφῆς τῆς κρινομένης ἀγωγῆς, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι τυγχάνει αὕτη καὶ νόμῳ ἀπορριπτέα κατὰ τὸ ἄρθρον 256 ἐδάφ. 4 Α. Κ (ὅλ. καὶ Α.Π. 108)1956, ΕΕΔ 15, 299), ἐφ' ὅσον ὁ ἐναγόμενος (ἐκκαλῶν), ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς πρωτοδίκου δίκης καὶ τῶν σχετικῶν κατὰ ταύτην προτάσεων, δὲν προέβαλεν αὐτήν, ἡ δ' ἐφεσίβλητος ρητῶς προβάλλει τὸ ἀπαράδεκτον ταύτης, κρίνεται ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος. Ὁ πρῶτος συνεπῶς λόγος ἐφέσεως, ὅτι δηλαδὴ ἡ κρινομένη ἀγωγὴ ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ ὡς παραγεγραμμένη, κρίνεται ἀπορριπτέος, ὡς μὴ νόμιμος.

Ὡς ἐκτίθενται ἐν τῇ κρινομένῃ ἀγωγῇ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἀρκούντως ὡρισμένη εἶναι αὕτη, διότι περιέχεται ἐν αὐτῇ περιληπτικὴ ἔκθεσις τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἀξίωσις τῆς ἐναγούσης, καθ' ἃ ἐν ἄρθρῳ 5 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΒΟΔ' ὁρίζεται (Α.Π. 129)1947, ΕΕΔ 6, 314, Α.Π. 614)1950, ΕΕΔ 10, 174). Ὁ σχετικὸς ὅθεν πρῶτος λόγος ἐφέσεως ὅτι ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ αὕτη ὡς ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως κρίνεται ἀπορριπτέος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 740 § 1 τῆς Πολ. Δικον. πᾶς διάδικος ἢ ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ ἢ ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπός του ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκκαλεῖν. Νομίμους δὲ ἀντιπροσώπους ἐννοεῖ ἡ ρηθεῖσα διάταξις τοὺς ἀσκοῦντας τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν καὶ τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ἀνηλίκων (*Οἰκονομίδου - Λιβαδᾶ - Γιδοπούλου* § 230 σημ. 1). Καὶ ναὶ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 1651 Α. Κ ὁ ἐπίτροπος ἀνεξαρτήτως ἀποφάσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου δὲν δύναται νὰ κινήσῃ ἐμπράγματον ἀγωγὴν περὶ ἀκινήτου ἢ ἄλλην ἀγωγὴν περὶ ἀντικειμένου ὑπερβαίνοντος τὰς 50.000 δραχμάς, ἢ ἀγωγὴν ἀφορῶσαν τὴν προσωπικὴν κατάστασιν, πλὴν κατὰ τὴν ὀρθοτέραν καὶ κρατήσασαν γνώμην αἱ διατυπώσεις τοῦ ἄρθρου τούτου ἀπαιτοῦνται, ὅταν ἐπίτροπος ὢν τὸ πρῶτον ἐγείρῃ ἀγωγήν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἐξακολουθῇ τὴν ἐγερθεῖσαν ἤδη ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἢ ἑτέρου ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου ἐ

γωγήν ἢ ὅταν ὑπερασπίζηται τὸ ἀνήλικον κατὰ τῆς ἐγερθείσης κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς ἢ ὅταν ἀσκῇ ἔνδικα μέσα κατὰ τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως (*Α. Τούση*, Οἰκογενειακὸν Δίκαιον κατὰ τὸν Α.Κ. ἔκδοσις Α § 240 σημ. 1, βλέπε καὶ παρεμφερῶς ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προϊσχύοντος δικαίου *Εὐκλείδου—Παπαδοπούλου*, § 88 σημ. 5, *Βασιλείου—Γ'ιδοπούλου*, «Ἀναίρεσις» § 17, 11 σελ. 101, Ἐφ. Αἰγαίου 18|1932, Θέμ. ΜΓ' 372, *Γ. Μαριδάκη*, ἐν ΕΕΝ Δ' 393). Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, ἐφ' ὅσον ὁ ἐκκαλῶν συνομολογεῖ διὰ τῶν προτάσεών του τῆς παρούσης δίκης, ὅτι ἡ Α. Ν***, μήτηρ τῆς ἀνηλίκου τυγχάνει νόμιμος ἐπίτροπος αὐτῆς (βλέπε προτάσεις ἐκκαλοῦντος), καθ' ἃ ἀλλωστε καὶ ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς κρινομένης ἐφέσεώς του ἐκθέτει, νομίμως ἡ ρηθεῖσα ἐπίτροπος μήτηρ τῆς ἀνηλίκου συνεχίζει τὴν προκειμένην δίκην, ἀσκοῦσα κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως διὰ τῶν προτάσεών της τὴν κρινομένην ἀντέφεσιν ἔχουσαν τὰς αὐτὰς ἐννόμους συνεπείας τῆς ἐφέσεως (*Εὐκλείδου—Παπαδοπούλου*, § 252, σημ. 7, *Λιβαδᾶ*, Πολ. Δικ. § 1591). Ἄλλωστε καὶ λόγῳ τοῦ βεβαιωθέντος, καθ' ὃ προεξετέθη, λίαν κατεπείγοντος καὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς ἀναβολῆς διὰ τὴν ἀνήλικον κινδύνου. Νομιμοποιεῖται ὅθεν ἡ ἐπίτροπος μήτηρ τῆς ἀνηλίκου παρισταμένη ὑπὸ τὴν ρηθεῖσαν ἰδιότητά της ἐν τῇ προκειμένῃ κατ' ἔφεσιν δίκῃ. Ἀπορριπτέος συνεπῶς ὡς μὴ νόμιμος ὁ ἀντίθετος περὶ τούτου τοῦ ἐκκαλοῦντος ἰσχυρισμός.

Κατ' ἄρθρον 649 τοῦ Α.Κ. μισθὸς λογίζεται σιωπηρῶς συμφωνηθείς, ἐὰν ἡ ἐργασία κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις παρέχηται μόνον ἐπὶ μισθῷ (*Γ. Σιμωνέτος*, ΕΕΔ 6, 97). Εἰς τὴν διάταξιν δὲ ταύτην περιέχεται νόμιμον μαχητὸν τεκμήριον, προκειμένων ἐργασιῶν ἐκ τῶν κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἀντίληψιν ἐπ' ἀμοιβῇ παρεχομένων (*Κ. Γριατσφυλλόπουλος*, Αἰτιολογικὴ Ἔκθεσις Εἰσηγητοῦ Σχεδίου μισθώσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 9, 470, *Κ. Καυκά*, Ἐνοχικὸν Δίκαιον, Τόμος Α., σελ. σελ. 298). Καταβλητέος δὲ μισθὸς εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 653 Α. Κ. ὁ εἰθισμένος τοιοῦτος, ὡς τοιοῦτον νοουμένου τοῦ, κατὰ τὴν κρατοῦσαν συναλλακτικὴν συνήθειαν, καταβαλλομένου ἐν συμβάσει ἐργασίας ἀναλόγου περιεχομένου καὶ ἀναλόγων περιστάσεων, ὅστις καταβάλλεται εἰς ἑτέρους μισθωτοὺς τοῦ αὐτοῦ φύλου καὶ ἡλικίας παρέχοντας ἐργασίαν τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας. (*Κ. Καυκά*, Ἐνοχ. Δίκαιον, σ. 297, *Ζέπου*, Ἐνοχ. Δίκαιον, σελ. 351). Διὰ τὸ κατ' οἶκον δὲ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν δὲν ὑπάρχει ὡρισμένος νόμῳ μισθός (Α. Π. 19|1952, ΕΕΔ 11,250), ἀλλὰ κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις αἱ τοιαῦται ἐργασίαι παρέχονται μόνον ἐπὶ μισθῷ (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3917|1953, ΕΕΔ 12, 1129—1130).

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, τὰ κάτωθι: Ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν προσελήφθη παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς οἰκόσιτος ὑπηρέτρια ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1950, ἥτις καὶ ἔκτοτε μέχρι τοῦ Νοεμβρίου 1955, ἐξαιρέσει ἑνὸς τριμήνου χρονικοῦ διαστήματος (Αὐγούστου μέχρις Ὀκτωβρίου 1952), καθ' ὃ ἀπεχώρησεν οἰκειοθελῶς καὶ εἰργάσθη ἐν Ἀθήναις, προσέφερε παρ' αὐτῷ τὰς ὑπηρεσίας της, ὅτι μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψε καὶ αὖθις παρὰ τῷ ἐκκαλοῦντι καὶ προσέφερε καὶ πάλιν τὰς αὐτὰς ὑπηρεσίας της κατ' οἶκον καὶ μάλιστα κατὰ τὰ τελευταῖα δύο ἔτη εἰργάσθη καὶ εἰς τὰ κτήματα αὐτοῦ, ἀσχολουμένη μὲ συλλογὴν ἐλαιοκάρπου, θερισμὸν κλπ., χωρὶς νὰ καθορισθῇ οὔτε ὁ χρόνος τῆς διαρκείας τῆς σχέσεως ἐργασίας, οὔτε ἡ ἀμοιβὴ αὐτῆς, τέλος δ' ὅτι τὸν Νοέμβριον τοῦ 1955 ἀπεχώρησε τῆς οἰκίας τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω διαμόρφωσιν τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἐξαχθείσαν ἐκ τῆς αὐτῆς διαδικασίας, ἐν ὄψει τοῦ μισθοῦ, ὅστις καταβάλλεται ἐν Φυγαλείᾳ εἰς ἄλλας ὑπηρετρίας παρεχούσας τὰς ὑπηρεσίας των ὑπὸ τὰς αὐτάς, ὡς καὶ ἡ ἐφεσίβλητος, συνθήκας καὶ τῆς αὐτῆς μὲ ἐκείνην ἡλικίας, ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐφεσιβλήτου, ἐν ὄψει τῆς παρασχεθείσης εἰς αὐτὴν τροφῆς καὶ ἱματισμοῦ, δέον νὰ καθορισθῇ ὡς ἀκολούθως 1ον) ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1950 μέχρι καὶ τοῦ Αὐγούστου 1952 δραχμαὶ ἑκατὸν μηνιαίως καὶ ἐν συνόλῳ δραχμαὶ 2.500 (25 Χ 100), 2ον) ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1952 μέχρι καὶ τοῦ Ὀκτωβρίου 1953 εἰς δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα μηνιαίως καὶ ἐν συνόλῳ εἰς δραχμὰς (12Χ150) 1.800, 3ον) ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1953 μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου 1954 εἰς δραχμὰς διακοσίας μηνιαίως (12 Χ 200) καὶ ἐν συνόλῳ εἰς δραχμὰς 2.400, καὶ 4ον) ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1954 μέχρι τοῦ Νοεμβρίου 1955 εἰς δραχμὰς τριακοσίας καὶ ἐν συνόλῳ δραχμὰς 3.600 (12Χ300). Δικαιοῦται συνεπῶς λαμβάνειν καθ' ὅλον τὸ ρηθὲν χρονικὸν διάστημα δραχμὰς 10.300 (2.500 + 1.800 + 2.400 + 3.600). Ὀρθῶς ὅθεν ὁ δικάσας Εἰρηνοδίκης ἐκτιμήσας τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ἐδέχθη, ἐν μέρει, τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐπεδίκασεν εἰς τὴν ἐνάγουσαν δραχμὰς 10.300, ἀπορρίψας ταύτην κατὰ τὸ ἐπὶ πλέον αἰτούμενον ποσόν. Οἱ περὶ κακῆς ὅθεν ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων καὶ ἐσφαλμένης τοῦ νόμου ἐφαρμογῆς τέταρτος καὶ πέμπτος λόγοι ἐφέσεως κρίνονται ἀπορριπτέοι.

ΕΠΙΚΥΡΩΣΙΣ ΥΠΟ ΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΥΡΟΥ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Σύμβασις έργασίας άνευ έπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου καὶ έφοδιασμὸς μισθωτοῦ δι' αὐτοῦ ὑστέρως

Κατάρτισις συμβάσεως έργασίας σιμιτεργάτου άνευ έφοδιασμοῦ αὐτοῦ διὰ τοῦ ἐκ τῶν Νόμων 5891/1933 καὶ 6413/1934 ἀπαιτουμένου ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου.—Ἐπικύρωσις τῆς ἀκύρου συμβάσεως, κατ' ἄρθρ. 183 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀναδρομικῶς διὰ τῆς μεταγενεστέρας κτήσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου καὶ συνεχίσεως τῆς παροχῆς ἐργασίας.—Στήριξις ἀξιώσεων εἰς τὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ ὄχι εἰς τὸν ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἀδικαιολόγητον πλουτισμόν τοῦ ἐργοδότου.

Ὑπεκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως κατάρτισις συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ τοῦ ὑπὸ τῶν ἀναφερομένων ἐν αὐτῇ εἰδικῶν νόμων ἐφοδιασμοῦ τοῦ μισθωτοῦ διὰ τοῦ ἐπιβαλλομένου ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου (περὶ τῆς συνταγματικότητος τοιούτων διατάξεων βλέπε τὴν Α.Π. 131/1955, εἰσηγητὴς *Μ. Παυλῆς*, ΕΕΔ 14, 350 καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 350).

Ἐφοδιάσθη ὅμως ἐν προκειμένῳ ὁ μισθωτὸς μεταγενεστέρως διὰ τοῦ ἐν λόγῳ βιβλιαρίου καὶ οὕτω ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἀκολουθήσα τὰ ὑπὸ τῆς Α.Π. 293/1956 (εἰσηγητὴς *Μ. Παυλῆς*, ΕΕΔ 15, 650) δεκτὰ γενόμενα (βλέπε ὅμως σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 649, *Ι. Καποδίστριαν*, ἐν Ἐρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 648, ἀριθ. 77), δέχεται, ὅτι ἡ ἄκυρος προηγουμένη σύμβασις ἐργασίας ἐπεκυρώθη ἀναδρομικῶς, κατ' ἄρθρ. 183 Α.Κ.

Ἡ ἀναγνωριζομένη αὐτὴ ὑπὸ τῆς νομολογίας ἀναδρομικὴ ἐπικύρωσις τῆς ἀκύρου συμβάσεως, (δὲν ἐδέχοντο τοῦτο τὰ δικαστήρια τῆς οὐσίας πρὸ τῆς Α.Π. 293/1956, ἔνθ' ἀνωτ.), ἔχει σπουδαίας πρακτικὰς συνεπείας, μία τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου προκύπτουσα, ὅτι δηλαδὴ αἱ σχετικαὶ ἐκ τῆς παροχῆς ἐργασίας ἀξιώσεις δὲν θὰ εἰσιχθοῦν πρὸς ἐκδίκασιν δι' ἀγωγῆς ἐν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ., ὡς ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐκ συμβάσεως ἀγωγῆς, ὡς δὲν θὰ ὑπαχθοῦν αἱ σχετικαὶ ἀξιώσεις εἰς τὴν εἰκοστὴν παράγραφην τοῦ ἄρθρ. 249 Α.Κ., προκειμένου περὶ ἀξιώσεων ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (Α.Π. 108/1956, εἰσηγητὴς *Κ. Σούρλος*, ΕΕΔ 15, 293), ἀλλ' εἰς τὴν πεντάετῆ παράγραφην τοῦ ἄρθρου 250 § 6 τοῦ Ἀστ. Κώδικος.

Σαφὴς ἐπίσης συνέπεια (αὐτὴ ἦτο ἡ περίπτωσις τῆς Α.Π. 293/1956, ἔνθ' ἀνωτέρω) εἶναι, ὅτι θὰ ὑπολογισθῇ διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὁ χρόνος ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος διέδραμε πρὸ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς ἀκύρου συμβάσεως, καὶ ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν ὅτι ὁ νόμος 3198/1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας προϋποθέτει ἔγκυρον σύμβασιν ἐργασίας (περὶ τοῦ ἀπαιου ζητήματος, ὡς γνωστόν, δὲν ὑπάρχει ὁμοφωνία ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ, βλέπε ΕΕΔ 15, 939 ἑξ.).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 967-/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν.

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Α. Πανσέληνος, Α. Λαμπρόπουλος

Βεβαιοῦται ὅτι ὁ ἐναγων, προσληφθεὶς ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1945 ὡς σιμιτεργάτης ζυμωτὴς εἰς τὸ διατηρούμενον ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ συζύγου καὶ πατρὸς τῶν ἐναγομένων κουλουραποιεῖον καὶ σιμιτοποιεῖον καὶ συνεχίσας νὰ παρέχῃ τὰς ἐργασίας του καὶ μετὰ τὸν κατὰ τὸ ἔτος 1951 ἐπελθόντα θάνατον τοῦ ὡς ἄνω ἀρχικοῦ ἐργοδότου του εἰς τοὺς κληρονομήσαντας τοῦτον ἐξ ἀδιαθέτου ἐναγομένους μέχρι τῆς 20 Ἀπριλίου 1955, ὅτε ἀπελύθη, ἦτο ἐφωδιασμένος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937 διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ν. 589)1933, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 4 § 3 τοῦ ν. 6413) 1934 ἀπαιτουμένου ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου, ὅπερ κατὰ τὸν κρίσιμον ἐν προκειμένῳ χρόνον καὶ δὴ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951 ἦτο νομίμως κατ' ἔτος θεωρημένον, ὡς ἐξ αὐτοῦ, προσαγόμενον, προκύπτει, εἰς τρόπον ὥστε, καὶ ἂν ἀπ' ἀρχῆς ἄκυρος ἦτο ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβασις, ἐπεκυρώθη ἀπὸ τῆς τοιαύτης θεωρήσεως, ἐφ' ὅσον ἐν γνώσει τελούντων τῶν μερῶν τῆς προτέρας ἐλλείψεως συνεχίσθη ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοὺς ἀρχικῶς συμφωνηθέντας ὅρους, ἡ τοιαύτη δὲ ἐπικύρωσις, μὴ προκύπτοντος ἄλλου τινός, δρᾷ κατ' ἄρθρον 183 τοῦ Α. Κ. ἀναδρομικῶς, γεννωμένης μεταξὺ τῶν μερῶν ὑποχρεώσεως καὶ πρὸς πᾶσαν παροχήν, εἰς ἣν θὰ ὑπεχρεοῦντο, ἐὰν ἡ σύμβασις ἦτο ἀρχῆθεν ἔγκυρος. (Α. Π. 293) 1956, ΕΕΔ 15, σελ. 650) Κατόπιν τούτων ἐσφαλεν ὁ πρωτοβάθμιος δικαστής, δεχθεὶς ὅτι ὁ ἐνάγων ἐστερεῖτο ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου καὶ ὅτι ἄκυρος διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἦτο ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἐργασίας, ἀπορρίψας τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὴν κυρίαν ἐπὶ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐρειδομένην βάσιν της καὶ ἐρευνήσας ἀκολούθως τὰς ἐν αὐτῇ ἀπαιτήσεις ὡς στηριζομένας ἐπικουρικῶς καὶ εἰς τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις, καὶ δέον κατὰ τὸν βάσιμον λόγον τῆς κρινομένης ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος, δι' οὗ λόγου, ὡς σαφῶς ἐκ τοῦ ἐφετηρίου προκύπτει, πλήσσεται ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐν τῷ συνόλῳ της, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἀπόφασις αὐτη, ἐξαφανιζομένη καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις καὶ ἐρευνηθῇ ἡ ἀγωγὴ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, διακρατοῦντος τὴν ὑπόθεσιν παρ'

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΚΑΙ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΙ' ΕΚ ΠΕΡΙΤΡΟΠΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

Ἀναγνώρισις αὐτῆς ὡς νομίμου ἐκ τοῦ ἄρθρου 13 § 7 Ν.Δ. 2961/1954

Ρήτρα συμβάσεως, καθ' ἣν ὁ μισθωτὸς δὲν θὰ ἐργάζηται, καθ' ἃς ἡμέρας δὲν θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀπασχόλησις αὐτοῦ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐργοδότου καὶ δὲν θὰ δικαιοῦται οὗτος ἀποδοχῶν, ἔχει τὴν ἔννοιαν, εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν, οὐχὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐργοδότου ἐκ τῶν τυχηρῶν, ὁπότε, ὡς περιορίζουσα τὰ ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ. δικαιώματα τοῦ μισθωτοῦ, θὰ ἦτο, κατ' ἄρθρ. 679 Α.Κ., ἄκυρος, ἀλλὰ τὴν ἐκ περιτροπῆς ἐργασίαν τοῦ ἄρθρου 13 § 7 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 13 § 7 τοῦ Ν. Δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» (ΕΕΔ 13, 941) ὁ ἐργοδότης καὶ ὁ μισθωτὸς δύνανται εἴτε κατὰ τὴν σύστασιν τῆς σχέσεως ἐργασίας, εἴτε διαρκούσης ταύτης, νὰ συμφωνήσωσιν ἐγγράφως πάσης μορφῆς ἐκ περιτροπῆς ἐργασίαν, καθορίζοντες καὶ τὴν ἀνάλογον μισθοδοσίαν, βάσει τῶν ἑκάστοτε ἰσχυόντων ἡμερομισθίων ἢ μισθῶν.

Ἡ διάταξις αὕτη ἰσχύει καὶ νῦν, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 15, 400 ἐπ.). Ἐφαρμοζομένης βεβαίως τῆς διατάξεως αὐτῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅμως ἀπαιτεῖται σαφὴς ἐκ τῶν προτέρων καθορισμὸς τοῦ χρόνου ἐργασίας ἐκ μέρους ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων, καὶ ὄχι κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐργοδότου, ὡς ἡ περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, δὲν δύναται νὰ γεννηθῇ λόγος περὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ἵνα ἐκ τούτου ὑπάρξῃ καὶ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 656 τοῦ Α.Κ. ὑποχρέωσις μισθοῦ, ἀφοῦ δὲν προηγήθη καὶ προσφορὰ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 648 Α.Κ., ἵνα ὑπάρξῃ μετὰ ταύτην καὶ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου (βλέπε *Κ. Λημάκην*, Ζητήματα ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ὡς δανειστοῦ, ΕΕΔ 13, 393 ἐπ.).

Ἀνεξαρτήτως δὲ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 13 § 7 τοῦ Ν.Δ 2961/1954 γίνεται δεκτὸν ὑπὸ τῆς δικαστηριακῆς πράξεως, ὅτι δύνανται ὁ ἐργοδότης καὶ ὁ μισθωτὸς νὰ συμφωνήσουν ὅτι ὁ τελευταῖος δὲν θὰ προσφέρῃ τὴν ἐργασίαν του καθ' ὡρισμένον χρόνον καὶ ὁ ἐργοδότης οὕτω δὲν θὰ ἔχῃ ὑποχρέωσιν καταβολῆς μισθοῦ διὰ μὴ προσφερθεῖσαν ἐργασίαν (βλέπε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7185/1953, εἰσηγητὴς *Σ. Διαμαντάκος*, ΕΕΔ 12, 108), σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 12, 1079 ἐπ., ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14361/1953, εἰσηγητὴς *Σ. Λιβανός*, ΕΕΔ 13, 315).

Καὶ ὁρίζει μὲν τὸ ἄρθρον 679 Α.Κ. ὅτι συμφωνία, δι' ἧς περιορίζονται τὰ δικαιώματα τοῦ ἐκμισθωτοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 τοῦ Α.Κ., εἶναι ἄκυρος, ἀλλ' ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς διατάξεως σαφῶς συνάγεται πρέπει νὰ ὑπάρχουν δικαιώματα ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ., τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ συμφωνία περὶ περιορισμοῦ αὐτῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει, ὅταν προηγήθῃ συμφωνία περὶ μὴ παροχῆς ὑπηρεσιῶν καὶ συνεπῶς καὶ περὶ μὴ παροχῆς τῆς ἀντιπαροχῆς μισθοῦ.

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 2664/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κορκάρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Τ. Κωτσόβελος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ἀλέξ. Βουτσαρᾶς, Ν. Κυριτσόπουλος

Συνάγεται ὅτι διὰ τῆς ἐν τῇ συμβάσει ρήτρας, καθ' ἣν ὁ ἐφεσιβλήτος ἐνάγων δὲν θὰ εἰργάζετο, καθ' ἃς ἡμέρας δὲν θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀπασχόλησις αὐτοῦ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ δὲν θὰ ἐδικαιοῦτο οὗτος ἀποδοχῶν διὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἠθέλησαν οἱ διάδικοι οὐχὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐργοδότου ἐναγομένου ἐκ τῶν τυχηρῶν, ὁπότε πράγματι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ρήτρα αὕτη, ὡς περιορίζουσα τὰ ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 Α. Κ. δικαιώματα τοῦ ἐφεσιβλήτου, θὰ ἦτο κατὰ τὸ ἄρθρον 679 Α. Κ. ἄκυρος, ἀλλὰ τὴν ἐκ περιτροπῆς ἐργασίαν ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω μορφήν, ἥτις κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἦτο γνωστὴ εἰς ἀμφοτέρους τούτους κατὰ τὴν κατάρτισιν τῆς συμβάσεως ταύτης, δεδομένου δὲ ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 13 § 7 τοῦ ν. δ. 2961)1954 ὁ ἐργοδότης καὶ ὁ μισθωτὸς δύνανται εἴτε κατὰ τὴν σύστασιν τῆς σχέσεως ἐργασίας, εἴτε διαρκούσης ταύτης, νὰ συμφωνήσωσιν ἐγγράφως πάσης μορφῆς ἐκ περιτροπῆς ἐργασίαν καὶ ὅτι, ὡς βεβαιοῦται, ὁ ἐκκαλῶν ἐφεσίβλητος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ταύτης ἐτήρησε τὴν ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω μορφὴν ἐκ περιτροπῆς ἐργασίαν καὶ ἀπησχόλησε τὸν ἐφεσίβλητον ἐνάγοντα καθ' ὅλας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, καθ' ἃς κατὰ ταύτην εἶδει νὰ ἀπασχολῆται οὗτος καὶ ὅτι συνεπῶς οὗτος ὡς ἐκ ταύτης δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἀπασχολήσῃ τοῦτον καὶ κατὰ τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἡμέρας, καθ' ἃς ἰρνήθη κατὰ

ἑαυτῷ, κατὰ τὴν καρίαν ἐπὶ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐρειδομένην βάσιν της, ἐξεταζομένων πάντων τῶν προκυπτόντων ζητημάτων, ἐφ' ὅσον δὲν δικάζεται πλέον ἡ ἔφεσις, ἀλλὰ ἡ ἀγωγή. Μετὰ ταῦτα δέ, ἀφανιζομένης τῆς ἀποφάσεως λόγῳ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος, ἀπορριπτέα τυγχάνει καὶ ἡ ἔφεσις τοῦ ἐναγομένου, δι' ἧς πλήσσεται ἡ ἀπόφασις, καθ' ὃ μέρος ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὴν οὐχὶ ὀρθῶς, συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ἐρευνηθεῖσαν ἐπικουρικὴν ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐρειδομένην βάσιν της.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ἀμοιβή φυλάκων ἀποθηκῶν Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ., ἁρμοδιότητος Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν

Καθορισμός διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 59118/5581/1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, κατ' ἐξουσιοδότησιν Ν 28/1944, εἰδικοῦ ἡμερομισθίου φυλάκων ἀποθηκῶν Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ., ἄνευ οὐδενός προσθέτου ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας καί ἐξαιρεσίμων.—Ἔλλειψις συνεπῶς δικαιώματος προσαυξήσεως ὁμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς καί νύκτας δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καί 18310/1946 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων. Ἐξουσία Νομοθέτου ἐκ τοῦ Συντάγματος διά κατάργησιν ἐνοχικῶν δικαιωμάτων. Ἀκυρότης συμβάσεως μετά τοῦ Δημοσίου, μή συναφθείσης ἐγγράφως κατά Ν. ΣΙΒ' περί Δημοσίου Λογιστικοῦ.

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 59118/5581/1950 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Δημοσίας Τάξεως, Μεταφορῶν καί Ἐργασίας «περί καθορισμοῦ τοῦ ἡμερομισθίου τῶν φυλάκων τῶν ἀποθηκῶν τοῦ Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ.» (ΕΕΔ 9, 1104) καθορισθῆ τό ἡμερομίσθιον τῶν μισθωτῶν τῆς κατηγορίας αὐτῆς κατά τό ἐν αὐτῇ μέτρον καί ὡρίσθη, ὅτι τοῦτο ἀντιστοιχεῖ εἰς ὀκτάωρον ἐργασίαν, ἄνευ οὐδενός προσθέτου ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας καί ἐξαιρεσίμων.

Νοοῦνται αἱ κατά τας ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καί 18310/1946 ὑπουργικάς ἀποφάσεις (ΕΕΔ 12,388) προσαυξήσεις τοῦ ἡμερομισθίου δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς ἤ ἄλλας ἐξαιρεσίμους ἡμέρας καί κατά νυκτερινάς ὥρας.

Ὡς δέ ἔχει γίνει δεκτόν ὑπό τῆς Α.Π. 108/1954 (εἰσηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 13, 880), δέχεται δέ τοῦτο καί ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἑφετείου, μετά τήν αὐτό ἐφαρμοζομένην ὑπουργικήν ἀπόφασιν δέν ὑπάρχει διά τούς ἐν λόγῳ μισθωτούς δικαίωμα ἄλλης ἀμοιβῆς, πλήν τοῦ κανονικοῦ ἡμερομισθίου των.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5885/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέπος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Χ. Μυριάνθης, Ν. Κουρῆς, δικαστικός ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου

Διά τῆς ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἐκθέσεως ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων ἐξέθεσεν, ὅτι ὑπηρετῶν ἀπό τοῦ ἔτους 1950 ὡς φύλαξ παρά τῇ Κεντρικῇ Ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας καί ἀπασχοληθείς κατά Κυριακάς, ἑορτάς καί νύκτας ἔλαβε τήν κατά νόμον διά τήν ἐργασίαν ταύτην προσαύξησιν τοῦ ἡμερομισθίου του μέχρι τῆς 16 Ἰανουαρίου 1953, ὅτι ἀπό τῆς ἡμερομηνίας ταύτης μέχρι 30 Ἰανουαρίου 1955 τό ἐναγόμενον Δημόσιον δέν κατέβαλε τήν ὡς ἄνω προσαύξησιν διά τήν παρασχεθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐργασίαν κατά τάς ἐν αὐτῇ διαλαμβανομένας Κυριακάς, ἑορτάς καί νύκτας τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος καί ἠτήσατο, ὅπως ὑποχρεωθῆ τοῦτο νά καταβάλῃ αὐτῷ τήν κατά νόμον διά ταύτας προσαύξησιν, ἀνερχομένην εἰς τό ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενον ποσόν. Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τήν ἀγωγήν, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἐνάγων, ὑπαγόμενος εἰς τήν ἁρμοδιότητα τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν, δέν δικαιοῦται βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 59118/5581 τῆς 9.10.1950 Υ. Α. τῆς αἰτουμένης προσαυξήσεως. Κατά τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραπονεῖται ὁ ἐνάγων καί ἤδη ἐκκαλῶν, αἰτούμενος διά τούς ἐν τῇ ἐφέσει του ἀναφερομένους λόγους τήν ἐξαφάνισιν ταύτης καί τήν ἀποδοχήν τῆς ἀγωγῆς.

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 59118/5581 τῆς 9.10.1950 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Δημοσίας Τάξεως, Μεταφορῶν καί Ἐργασίας, ἐκδοθείσης κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου 28/1944, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη μεταγενεστέρως καί δημοσιευθείσης εἰς τό ὑπ' ἀριθ. 193/1950 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β), ὡς ἐκ τούτου δέ ἰσχύν νόμου ἐχούσης, ὁρίζεται ὅτι «καθορίζομεν τό ἡμερομίσθιον τῶν φυλάκων τῶν ἀποθηκῶν τοῦ Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κ.λ.π. τῶν ὑπαγομένων εἰς τήν ἁρμοδιότητα τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν εἰς δραχμάς 25.000 καί δι' ὀκτάωρον ἐργασίαν ἄνευ οὐδενός προσθέτου ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας καί ἐξαιρεσίμων». Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης πρακύπτει ὅτι οἱ φύλακες οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τήν ἁρμοδιότητα τῆς ρηθείσης Ὑπηρεσίας δέν δικαιοῦνται τῆς προσαυξήσεως τῆς ὁριζομένης ὑπό τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καί 18310/1946 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ὡς αὗται αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθησαν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/254/1951 τοιαύτης. Ὁ δικαιολογητικός λόγος τῆς τοιαύτης ἐξαιρέσεως τῶν φυλάκων τούτων ἐκ τῆς διά τῶν ρηθεισῶν ἀποφάσεων ὁριζομένης προσαυξήσεως εἶναι, ὅτι ὑπό τῆς ὡς ἄνω εἰδικῆς διά τούτους ἀποφάσεως καθωρίσθη ηὐξημένον ἡμερομίσθιον. Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καί προσαγομένων ἐγγράφων βεβαιοῦται ὅτι ὁ ἐνάγων καί ἤδη ἐκκαλῶν ἀνήκει εἰς τήν ἁρμοδιότητα τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν. Τοῦτο οὔτε πρωτοδίκως ἠμφεσβητήθη, οὔτε κατά τήν παρούσαν κατ' ἔφεσιν δίκην ἀμφισβητεῖται ὑπό τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐνάγοντος, ἐγένετο δέ δεκτόν καί διά

τήν ἀγωγήν τήν ἐργασίαν τούτου, οὐχί νομίμως ὑπό τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐγένετο δεκτή ἡ ἀγωγή αὕτη τοῦ ἐφεσιβλήτου καί δέον, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεως καί ἐξαφανιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ταύτης ἀποφάσεως, νά ἀπορριφθῆ ἡ ἀγωγή αὕτη τοῦ ἐφεσιβλήτου, συμψηφισθῆ ὅμως μεταξύ τῶν διαδίκων ἡ δικαστική δαπάνη, καθ' ὅσον εὐλόγου αἰτίαν εἶχεν ὁ ἐφεσίβλητος ὅπως ἀμφιβάλλῃ διά τήν ἔκβασιν τῆς προκειμένης δίκης.

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΚΑΙ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΦΕΣΕΩΣ ΧΡΕΟΥΣ

Παροχή έργασίας εἰς Δῆμον καὶ ὑποχρέωσις μισθωτοῦ ἐκ τοῦ Νόμου περὶ νομιμοφροσύνης

Παραίτησις μισθωτοῦ πάσης ἀξιώσεώς του κατ' ἐργοδότου, μετὰ λῆψιν καθυστερουμένων μισθῶν του, ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας. — Ὑστέρα ἀγωγὴ διὰ καταβολὴν ἀποζημιώσεως δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, διαφορᾶς δώρων δι' ἑορτὰς καὶ ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθείσας ἀδείας. — Παραίτησις καὶ αὐτῶν διὰ τῆς καταρτισθείσης συμβάσεως ἀφέσεως χρέους, οὔσης ἰσχυρᾶς. — Ἀκυρότης ἄλλως συμβάσεως ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου Δήμου, μὴ ἐπισυνάψαντος εἰς τὴν περὶ προσλήψεως αἴτησιν αὐτοῦ δήλωσιν νομιμοφροσύνης, ὁπότε εἶναι ἰσχυρὰ ἡ παραίτησις ἀπὸ ἀξιώσεων μὲ βάσιν τὸν ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν τοῦ ἐργοδότου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 454 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἡ ἐνοχὴ ἀποσβέννυται, ὅταν ὁ δανειστὴς συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου ἄφεσιν τοῦ χρέους ἢ διὰ συμβάσεως μετὰ τούτου ἀναγνωρίσῃ ὅτι δὲν ὑφίσταται τὸ χρέος, κατὰ τὴν ἔννοιαν δὲ τοῦ ἄρθρου τούτου ἡ ἄφεσις χρέους εἶναι σύμβασις, ἡ ὁποία δύναται νὰ γίνῃ ρητῶς ἢ σιωπηρῶς (*Π. Ζέπος*, Ἐνοχ. Ι § 27, *Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 454, *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 10, 195) (πρβλ. καὶ Α.Π. 314/1954, εἰσηγητὴς *Ν. Παλαιολογόπουλος*, ΕΕΔ 13, 636).

Προϋποτίθεται ὅμως ὅτι πρόκειται περὶ δικαιωμάτων, διὰ τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπεται ἐκ τοῦ Νόμου παραίτησις, διότι ἂν ἀντιθέτως ἡ παραίτησις γίνηται ἐπὶ δικαιωμάτων ἀνεπιδέκτων ἀπολλοτριώσεως διά λόγους δημοσίας τάξεως, αὕτη εἶναι ἄκυρος καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἡ ἀνωτέρω διάταξις.

Ὁ ὑπὲρ τὰς νομίμους ὥρας ἐργασίας ἐργασθεὶς μισθωτός, ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 934 τοῦ Α.Κ., λόγῳ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου (βλέπε σύνοψιν γνωμῶν θεωρίας καὶ πράξεως ἐν ΕΕΔ 14, 94 ἑπ.), καὶ δὲν προσκρούει εἰς ἀπαγορευτικὴν τινα διάταξιν ἡ παραίτησις τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης, δεδομένου ὅτι αὕτη δὲν ἀνάγεται εἰς τὰ ἀναγκαστικὰ δίκαια, ἀλλ' εἶναι ἀξίωσις ἐκ τοῦ κοινοῦ ἐνδοτικοῦ δικαίου (Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 10030/1954, εἰσηγητὴς *Σ. Ρέγκας*, ΕΕΔ 13, 1156, ἔνθα σημειώσεις μας).

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ προκειμένου περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ διὰ μὴ χορήγησιν τῆς κατὰ τὸν Α.Ν. 539/1945 ὀφειλομένης κατ' ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, δεδομένου ὅτι καὶ αὕτη, ὡς δέχεται καὶ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις, στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 335 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (Α. Π. 598/1955, εἰσηγητὴς *Κ. Συδρίος*, ΕΕΔ 14, 1333) ἢ καὶ κατ' ἄλλην γνώμην καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 932 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (βλέπε σχετικὸς νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 15, 916).

Ἀπομένουν ὅμως ἐκτὸς τοῦ πεδίου ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 454 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος τὰ διὰ κανονιστικῶν διατάξεων τεθειμένα δικαιώματα τῶν μισθωτῶν ὡς πρὸς τὴν νόμιμον ἀμοιβὴν αὐτῶν καὶ κατὰ τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ δὲν χωρεῖ παραίτησις, εἶναι σύμφωνος ἡ θεωρία καὶ δικαστηριακὴ πρᾶξις (βλέπε Α.Π. 824/1954, εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 14, 81, καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 81).

Ἐφ' ὅσον οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ ὁ κατὰ τὸ ἄρθρ. 871 τοῦ Α.Κ συμβιβασμὸς τότε μόνον

τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἥτις ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ πλήττεται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων, ὑπαγόμενος ὡς φύλαξ εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς ὡς ἄνω Ὑπηρεσίας, δὲν δικαιοῦται, βάσει τῆς ρηθείσης εἰδικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, τῆς αἰτουμένης προσαυξήσεως διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακάς, ἑορτὰς καὶ νύκτας παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν. Ἡ διὰ τῆς ὑπουργικῆς ταύτης ἀποφάσεως, ἐχούσης κατὰ τ' ἀνωτέρω ἰσχὺν νόμου, κατάργησις ὡς πρὸς τὸ μέλλον τῆς προσαυξήσεως διὰ τοὺς φύλακας τούτους δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ Σύνταγμα, διότι ὁ Νομοθέτης καὶ κεκτημένα δικαιώματα δύναται νὰ καταργήσῃ, ἐφ' ὅσον ταῦτα δὲν προστατεύονται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος (πρβλ. Α. Π. 563)1954, ΕΕΔ 13, σελ. 825, *Γ. Μπαλῆν*, Γεν. Ἀρχαὶ § 10 στοιχεῖον Α). Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα τὰ ἀνωτέρω, ὀρθῶς ἐφήρμοσε καὶ ἡρμήνευσε τὰς διατάξεις τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 59118)5581 τῆς 9.10.1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος τυγχάνει.

Ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου εἰς τὸν ἐνάγοντα τῆς ἐν λόγῳ προσαυξήσεως διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1950 μέχρι 16.1.1953 καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου ἀποδοχῆς ταύτης οὐδόλως κατηρτίσθη μεταξὺ τούτων σιωπηρὰ σύμβασις δημιουργοῦσα ὑποχρέωσιν τοῦ ἐναγομένου καταβολῆς ταύτης καὶ εἰς τὸ μέλλον. Οὔτε ἐν τῇ ἐκθέσει ἀγωγῆς ἐκτίθεται, οὔτε ἐκ τῶν προσαγομένων ἀποδεικτικῶν μέσων βεβαιοῦται, ὅτι κατὰ τὴν καταβολὴν τῆς ὡς ἄνω προσαυξήσεως ἐδηλώθη ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου ρητῶς ἢ σιωπηρῶς, ὅτι τοῦτο ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν καταβολῆς τῆς προσαυξήσεως καὶ διὰ τὸ μελλοντικὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὸν διάστημα καὶ ὁ ἐκκαλῶν ἐναγόμενος ἀπεδέχθη τὴν διὰ τὸ μέλλον δήλωσιν ταύτην. Ταῦτα, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι καὶ ἐὰν ἐλάμβανε χώραν τοιαύτη σύμβασις θὰ ἦτο ἄκυρος, τόσον διότι αὕτη δὲν συνήφθη ἐγγράφως συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΣΙΒ΄) 1852, ὅσον καὶ διότι ἀντίκειται εἰς τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τῆς ἰσχύν νόμου ἐχούσης ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 174 Α. Κ. Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις σιγῇ ἀπορρίψασα τὴν εἰς τὴν ρηθεῖσαν σύμβασιν ἐρειδομένην βάσιν τῆς ἀγωγῆς ὀρθῶς ἔκρινεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος κρίνεται.

είναι ισχυρός, ὅταν ὑπάρχῃ πράγματι ἔρις ἢ ἀβεβαιότης, δὲν ὑποκρύπτεται δηλαδὴ παραίτησις ἀπὸ τῶν ἀνεπιδέκτων παραιτήσεως δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ (Γ. Ράμου, ΕΕΔ 13, 561, Β. Βασιλείου, ΕΕΔ 10, 179 καὶ νομολογία ἐν ΕΕΔ 14, 192 ἐπ.).

Ἐκ τῶν φερομένων εἰς τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην δικαστικὴν ἀπόφασιν ἀξιώσεων τοῦ μισθωτοῦ, ἐργασθέντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Δήμου, δὲν ὑπέκειτο εἰς ἄφεσιν χρέους ἡ ἀξίωσις αὐτοῦ περὶ καταβολῆς δώρων διὰ τὰς ἑορτάς, ἐφ' ὅσον αὕτη ἀναγνωρίζεται ὑπὸ διατάξεων δημοσίας τάξεως (τῶν κατὰ τὸν ἀ.ν. 1777/1951 ἐκδιδομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων), ὡς καὶ ἐκείνη δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ἂν δηλαδὴ ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀναγνωριζομένης ὑπὸ τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν. 28 1944 ἐκδοθείσης (π' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Ταῦτα, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἡ αὐτὴ ἀπόφασις στηρίζει τὴν ἀποψίν της καὶ εἰς τὸ ὅτι ἡ προκειμένη σύμβασις ἐργασίας ἦτο ἄκυρος, μὴ τηρηθέντος τοῦ ἀ.ν. 516/1948 περὶ νομιμοφροσύνης, ὁπότε πᾶσαι αἱ ἀξιώσεις τοῦ μισθωτοῦ ἐβασίζοντο εἰς τὸν κατ' ἄρθρ. 904 Α.Κ. ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν τοῦ ἐργοδότου καὶ συνεπῶς δι' ἀπάσας ἐχώρει ἄφεσις χρέους.

Πρωτοδικείου Πατρῶν 254/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Καραμάνος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Βαρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Βεστινᾶς, Γ. Κοσμᾶς

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς γεγονότα: Ὁ ἐνάγων, ὅστις εἶχε προσληφθῆ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Δήμου δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς ὁδηγὸς αὐτοκινήτου τὴν 14 Αὐγούστου 1949 καὶ εἰργάσθη παρ' αὐτῷ ὡς τοιοῦτος μέχρις 20 Ἰανουαρίου 1955, ὅτε ἀπελύθη, εἶχεν ἐγείρει κατ' αὐτοῦ, μετὰ τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, τὴν ἀπὸ 17 Ἰουνίου 1955 ἀγωγήν, δι' ἧς ἐδιώκετο ἡ εἰς αὐτὸν καταβολὴ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τοῦ ποσοῦ τῶν καθυστερουμένων μισθῶν του ὡς ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ἀπὸ 3 Μαρτίου 1952 μέχρις 20 Ἰανουαρίου 1955. Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐναγομένου Δήμου, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 635 τῆς 11 Αὐγούστου 1955 ἀποφάσεώς του, ἐνέκρινε τὴν εἰς τὸν ἐνάγοντα καταβολὴν δραχμῶν 8.287 διὰ τὴν ἀνωτέρω αἰτίαν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι οὗτος ἤθελεν ἀναγνωρίσει, ὅτι διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου ἱκανοποιοῦνται καὶ ἐξοφλοῦνται ὁλοσχερῶς ἅπασαι αἱ νόμιμοι ἀξιώσεις αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀνωτέρω λυθείσης σχέσεως ἐργασίας καὶ ἤθελε παραιτηθῆ πάσης περαιτέρω ἀξιώσεώς του κατὰ τοῦ ἐναγομένου. Τὴν 18ην Αὐγούστου 1955 ὁ ἐναγόμενος κατέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ ἀνωτέρω ποσὸν τῶν δραχμῶν 8.287, οὗτος δὲ ἐδήλωσεν ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 635/1955 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου καὶ ὅτι ἀποδέχεται ταύτην ἀνεπιφυλάκτως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι παραιτεῖται πάσης ἀξιώσεώς του καὶ ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας κατὰ τοῦ ἐναγομένου διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1952 μέχρις 20 Ἰανουαρίου 1955, τὴν δὲ τοιαύτην παραίτησιν τοῦ ἐνάγοντος ἀπεδέχθη ὁ ἐναγόμενος. Ἐκ τῶν γεγονότων τούτων προκύπτει ὅτι ὁ ἐνάγων τὴν 18ην Αὐγούστου 1955 παρητήθη ὄχι μόνον τῆς ἐπὶ πλέον τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 8.287 ἀξιώσεως αὐτοῦ τῆς ἀναφερομένης εἰς καθυστερουμένους μισθούς του, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀξιώσεων του τῶν προερχομένων ἐκ τῆς ἀνωτέρω σχέσεως ἐργασίας καὶ διὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα καὶ ἀναφερομένων εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῷ ἀποζημιώσεως δι' ἐργασίαν ὑπερωριακὴν καὶ κατὰ τὰς ἑορτάς, ἐκ διαφορᾶς δώρων καὶ ἀποζημιώσεως του διὰ τὰς μὴ χορηγηθείσας αὐτῷ ἡμέρας ἀδείας καὶ ὧν αἰτεῖται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς τὴν ἱκανοποίησιν. Ἡ συνέπεια δὲ τοιαύτης παραιτήσεώς του καὶ τῆς ἀποδοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καταρτισθεῖσα σύμβασις ἀφέσεως χρέους εἶναι ἰσχυρά, ἐφ' ὅσον ἐγένετο μετὰ τὴν λύσιν τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως (ὅρα Α. Π. 314)1954 ΝοΒ 2, σελ. 792, ἐξετάσασαν κατ' οὐσίαν τοιαύτην ἔνστασιν), ὡς μὴ ἀπαγορευομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων νόμου τινός. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τούτων, ἐφ' ὅσον ὁ ἐναγόμενος ἰσχυρίσθη πρωτοδίκως καὶ ἰσχυρίζεται καὶ νῦν ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἐπεσύναψεν εἰς τὴν περὶ προσλήψεως ὡς ὑπαλλήλου αἴτησίν του δήλωσιν νομιμοφροσύνης, οὗτος δὲ δὲν ἐπικαλεῖται, οὔτε προσάγει ἀπόδειξίν τινα περὶ ἐπισυνάψεως τοιαύτης δηλώσεως, ἐν ἐλλείψει τοιαύτης ἡ καταρτισθεῖσα σύμβασις ἐργασίας μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐναγομένου εἶναι ἄκυρος (Α. Π. 726)1954, ΝοΒ 3, σελ. 25) καὶ ὡς ἐκ τούτου πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω ἀξιώσεις τοῦ ἐνάγοντος βάσιν δύνανται νὰ ἔχωσιν μόνον τὸν ἀδικαιολόγητον πλουτισμόν, ὁπότε εἶναι ἰσχυρὰ ἡ ὡς πρὸς αὐτὰς σύμβασις ἀφέσεως χρέους. Ἐξ ἄλλου δὲν ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐνάγων παρέσχεν εἰς τὸν ἐναγόμενον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1950 μέχρι 1ης Μαρτίου 1952 καὶ ὅτι ὁ ἐνάγων ἠτήσατο παρὰ τοῦ ἐναγομένου τὴν χορήγησιν εἰς αὐτὸν 4 ἡμερῶν ἀδείας καθ' ἕκαστον τῶν ἐτῶν 1950 καὶ 1951 ἐπὶ πλέον τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ, οὗτος δὲ ἠρνήθη καὶ κατέστησεν ἐξ ὑπαιτιότητός του ἀδύνατον τὴν χορήγησιν αὐτῆς, ὥστε νὰ δικαιοῦται ὁ ἐνάγων ἀποζημιώσεως διὰ τοῦτο βάσει τοῦ ἄρθρου 335 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ὀρθῶς ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὰ κεφάλαια αὐτῆς, δι' ἃ ἐδιώκετο ἡ καταβολὴ εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀποζημιώσεως: 1) διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐργασίαν του κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 3 Μαρτίου 1952 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1954, 2) διὰ διαφορὰν ἡμερῶν ἀδείας τῶν ἐτῶν 1952, 1953 καὶ 1954, 3) δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1952 μέχρις 20 Ἰανουαρίου 1955 καὶ ἡ καταβολὴ διαφορᾶς δώρων τῶν ἐτῶν 1952, 1953 καὶ 1954, δεχθεῖσα ὅτι ὡς πρὸς τὰς ἀξιώσεις αὐτὰς τοῦ ἐνάγοντος συνήφθη μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἀφέσεως χρέους, ὡς ἐπίσης ὀρθῶς ἀπέρριψε ταύτην καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἐνάγοντος περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1950 μέχρι 1ης Μαρτίου 1952 καὶ διὰ τὴν μὴ χορήγησιν ἀδείας κατὰ τὰ ἔτη 1950 καὶ 1951, εἰ καὶ ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἐχώρησε καὶ ὡς πρὸς αὐτὰς παραίτησις τοῦ ἐνάγοντος. Συνεπῶς τούτοις δέον νὰ ἀπορριφθῶσιν ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμοι αἱ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως λόγοι, δι' ὧν ὑποστηρίζεται ὅτι δὲν παρητήθη τῶν ἀνωτέρω ἀξιώσεων του ὁ ἐνάγων καὶ ἡ τυχὸν τοιαύτη παραίτησίς του δὲν εἶναι νόμῳ ἐπιτρεπτή.

ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΜΕΝΩΝ ΜΙΣΘΩΝ

Έφαρμογή άρθρου 479 Άστικοῦ Κώδικος καὶ ἐκδίκασις σχετικῆς ἀξιώσεως

Ὑπορξις ἀξιώσεως μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν.—Σύστασις ἑταιρείας μετὰ τοῦ ὀφειλέτου ἐργοδότου καὶ συνέχισις ἐπιχειρήσεως.—Εὐθύνη νέας ἑταιρείας διὰ καταβολὴν καθυστερουμένων μισθῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 479 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.—Εἰσαγωγὴ ἀξιώσεως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.—Ἀξίωσις ἐξ ἐξόδων ἐπιταγῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως ἀπαραδέκτως εἰσάγεται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς παρατιθεμένης δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐχώρησεν εἰς τὴν περίπτωσιν ἡ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει.

Ὁ μισθωτὸς εἶχεν ἤδη βεβαιωμένην δι' δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀπαίτησιν αὐτοῦ κατὰ τοῦ προηγουμένου φορέως τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον δέ, ὡς ἔχει νομολογηθῆ, τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 2112/1920 δὲν ἔχει καὶ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ νέος ἐργοδότης ὑπόκειται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν μεχρὶ τῆς διαδοχῆς δεδουλευμένων μισθῶν τοῦ μισθωτοῦ, συντρεχούσης μόνον περιπτώσεως ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 479 τοῦ Α.Κ. (βλ. Α.Π. 698/1954, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 1289), ἐστράφη ὁ μισθωτὸς κατὰ τῆς νέας συσταθείσης ἑταιρείας βάσει τοῦ ἄρθρου 479 τοῦ Α.Κ.

Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἐὰν διὰ συμβάσεως μεταβιβάσθη περιουσία ἢ ἐπιχείρησις, ὁ ἀποκτῶν εὐθύνεται ἐναντι τοῦ δανειστοῦ μέχρι τῆς ἀξίας τῶν μεταβιβαζομένων στοιχείων διὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν ἢ τὴν ἐπιχείρησιν ἀνήκοντα χρέη. Ἡ εὐθύνη τοῦ μεταβιβάζοντος ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη. Ἀντίθετος συμφωνία μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων εἰς βλάβην τῶν δανειστῶν εἶναι ἄκυρος ἐναντι τρίτων.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης ὁ ἀποκτῶν, δυνάμει συμβάσεως, ἀναδέχεται, ὡς εἰς ὁλόκληρον συνοφειλέτης μετὰ τοῦ μεταβιβάζοντος τὴν περιουσίαν, τὰ χρέη αὐτοῦ ἀπὸ τῆς καταρτίσεως ἤδη τῆς συμβάσεως (βλ. πε αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν Εἰσηγητοῦ Σχεδίου Κώδικος *Α. Τριανταφυλλοπούλου*, σελ. 201), προϋπόθεσις δὲ ἐφαρμογῆς αὐτῆς εἶναι νὰ ἐπῆλθεν ἡ μεταβίβασις περιουσίας ἢ ἐπιχειρήσεως διὰ συμβάσεως καὶ οὐχὶ δυνάμει εἰδικῆς διατάξεως νόμου ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως (*Π. Ζέπος*, Ἐνοχ. σελ. 660, βλέπε καὶ νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 12, 1010, ΕΕΔ 13, 1244, ἄλλως ὁ *Μιχαηλίδης - Νουάρος*, ἐν Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 479 Α.Κ., καθ' ὃν τὸ ἄρθρον τοῦτο καθιεροῖ ἀρχὴν γενικωτέρας σημασίας, ἰσχύουσαν εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἐνεργητικὸν τῆς περιουσίας ἢ ἐπιχειρήσεως φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου περιῆλθεν εἰς ἕτερον δι' εἰδικῆς διαδοχῆς, ἀνεξαρτήτως τοῦ λόγου, ἐφ' οὗ στηρίζεται αὐτη, ἤτοι ἔστω καὶ ἂν ἐπῆλθεν ἐκ τοῦ νόμου ἢ ἐκ δικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ παρὰ τὴν ἔλλειψιν οἱασδήποτε ἀπαλλοτριωτικῆς συμβάσεως μεταξὺ παλαιοῦ καὶ νέου κτήτορος τῆς περιουσίας).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς δημοσιευομένης ἀποφάσεως ἡ μεταβίβασις ἐγένετο διὰ συμβάσεως.

Ἐνδιαφέρει ἡ ἀποψις τῆς ἀποφάσεως (ὀρθὴ βεβαίως) ὅτι καὶ ἡ ἀξίωσις αὐτη, ὡς πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, εἰσάγεται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν (βλέπε καὶ Πρωτοδίκου Καλαμῶν 155/1953, Πρωτοδίκης *Κ. Γιαννουλόπουλος*, ΕΕΔ 12, 1010).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3365/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ἀρ. Μῖχος*
Δικηγόροι ἡ κ. Μαίρη Ζαχείρη, ὁ κ. Α. Λαμπρόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐκθέσεως ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων, ἰσχυριζόμενος ὅτι κέκτηται κατὰ τοῦ Ι. Γ., οὗτινος διάδοχος ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ταβέρνας τυγχάνει ἡ ἐναγομένη ἑταιρεία, ἀπαίτησιν μὴ ἐξοφληθεῖσαν εἰσέτι, περὶ ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 6469)1955 ἀπόφασις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, ἤτοι κεφάλαιον ἐκ δραχμῶν 2.700, δραχ. 800 διὰ δικ. δαπάνην καὶ δραχ. 238 δι' ἔξοδα ἐπιταγῆς, αἰτεῖται ὅπως ὑποχρεωθῆ ἡ ἐναγομένη ἑταιρεία καὶ πληρώσῃ τὰ ὡς ἄνω ποσὰ βάσει τοῦ ἄρθρου 479 Α. Κ.

Ἐκ τῆς ἐν γένει διαδικασίας ἐβεβαιώθημεν ὅτι ὁ ἐνάγων τὴν 21.5.1955 προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ι.Γ*** ὡς μάγειρος τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκμεταλλευομένης κοσμικῆς ταβέρνας ἐναντι μισθοῦ δραχ. 100 καθ' ἡμέραν, εἰργάσθη δὲ μέχρι τῆς 21.6.1955, ἤτοι ἐπὶ ἕνα μῆνα. Διὰ τὴν τοιαύτην ἐργασίαν του ὁ ἐνάγων δικαιοῦται δραχ. 3.000 (100Χ30). Ἔναντι τοῦ ποσοῦ τούτου κατεβλήθησαν εἰς τὸν ἐνάγοντα δραχ. 700 καὶ συνεπῶς ὀφείλεν οὗτος τὸ ὑπόλοιπον ἐκ δραχμῶν 2.700. Ἀμοιβὴν δι' ἐργασίαν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑβδομάδων ἀναπαύσεώς του δὲν δικαιοῦται ὁ ἐνάγων, καθ' ὅσον αὐτη περιλαμβάνεται εἰς τὸ ἄνω ποσὸν τῶν 3.000 δραχ. Περαιτέρω βεβαιοῦται ὅτι τὴν 25.7.1955 ὁ ὡς ἄνω Ι. Γ. συνέστησε μετὰ τοῦ Α. Π. τὴν ἐναγομένην ἑταιρείαν, εἰς ἣν συνεισέφερεν οὗτος τὴν ὡς ἄνω ἐπιχείρησιν τῆς κοσμικῆς ταβέρνας, τὸ κεφάλαιον δὲ τῆς ἑταιρείας ὡρίσθη εἰς δραχ. 10.000. Ὑπόχρεως ὅθεν καθίσταται αὐτη, ὅπως πληρώσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα βάσει τοῦ ἄρθρου 479 τοῦ Α. Κ. τὸ ὡς ἄνω ποσὸν τῶν δραχ. 2.300, πηγάζει δὲ ἡ ἀξίωσις αὐτη ἐκ σχέσεως ἐργασίας. Ἔτι πλέον ὁ ἐνάγων δικαιοῦται καὶ τῆς δικαστικῆς δαπάνης ἐκ δραχμῶν 800, ἐπιδικασθείσης ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 6469)1955 ἀποφάσεως. Διὰ τὴν ἀξίωσιν ταύτην, καίτοι ἐγεννήθη μετὰ τὴν σύστασιν τῆς ὡς ἄνω ἑταιρείας, εὐθύνεται ἡ ἐναγομένη, καθ' ὅσον αὐτη δὲν ἀποτελεῖ νέαν ἐνοχήν, οὐδὲ μετε-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΝ ΑΚΥΡΟΝ

Συμψηφισμός καταβλητέας αποζημιώσεως πρός την καταβληθείσαν κατά την πρώτην καταγγελίαν

Έρευνα κατ' ουσίαν εργατικής διαφοράς επί ερημοδικίας διαδίκου.— Καταγγελία συμβάσεως εργασίας μετά προηγουμένην τοιαύτην, κριθείσαν υπό του Δικαστηρίου άκυρον.— Συμψηφισμός αποζημιώσεως οφειλομένης εκ του Β.Δ. 16/18 Ιουλίου 1920, διά το κύρος της καταγγελίας, πρός την καταβληθείσαν ήδη κατά την πρώτην καταγγελίαν αποζημίωσιν.— Ισχυρισμός μισθωτού περί γενομένης καταγγελίας συμβάσεως υπό αίρεσιν εκ της υπό του εργοδότου επιφυλάξεως ως πρός την ορθότητα της προεκδοθείσης αποφάσεως.

Ως προκύπτει εκ της δημοσιευομένης κατωτέρω δικαστικής αποφάσεως, υπέκειτο εις την περίπτωσιν αύτης καταγγελία συμβάσεως εργασίας μετά προηγουμένην τοιαύτην κηρυχθείσαν υπό του δικαστηρίου άκυρον.

Ο εργοδότης συνιόδευσε την νέαν νομότυπον, κατά τον ν. 3198/1955 περί τροποποιήσεως των περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας διατάξεων, μέ την δήλωσιν, ότι επιφυλάσσεται ως πρός την ορθότητα της προεκδοθείσης αποφάσεως, υποκειμένης εις έφεσιν, και εφ' όσον ο μισθωτός είχε λάβει ήδη κατά την πρώτην καταγγελίαν την οφειλομένην εν προκειμένω εκ του β. δ. 16/18 Ιουλίου 1920 περί επεκτάσεως του ν. 2112/1920 αποζημίωσιν (άξια προσοχής είναι η άποψις της αποφάσεως περί υπολογισμού της αποζημιώσεως ταύτης, περί του οποίου βλ. νομολογίαν εν ΕΕΔ 14, 24, ΕΕΔ 14, 300) δεν κατέβαλεν ο εργοδότης νέαν αποζημίωσιν, αλλά συνεψήφισε την καταβληθείσαν τοιαύτην (ίσην κατά ποσόν) πρός την καταβληθείσαν κατά την πρώτην καταγγελίαν.

Υπεστηρίχθη, ως συνάγεται εκ της αποφάσεως, ότι η ούτω γενομένη καταγγελία εγένετο υπό αίρεσιν και συνεπώς είναι άκυρος.

Ανεξαρτήτως όμως του ζητήματος αν η καταγγελία της συμβάσεως εργασίας, ως εκ της φύσεως αύτης, είναι ή όχι επιδεκτική αίρεσεως (περί αύτου βλέπε *Κ. Καϊκάν*, Ένοχ. Είδικον. β' έκδοσις, σελ. 528, ένθα και λοιπαί παραπομπαί, *Σ. Μανωλιχάκη*, ΕΕΝ ιε' σελ. 58), *Α. Νίκισεν*, Έργατ. Δίκαιον, Έλλ. μετάφρασις, σελ. 387 έπ.), έχει ορθώς νομολογηθή (Πρωτοδικείου Αθηνών 1814/1950, ΕΕΝ ιζ' 288) και ταύτο δέχεται και η παρατιθεμένη δικαστική απόφασις, ότι εν τη περιπτώσει αύτη δεν πρόκειται περί καταγγελίας υπό αίρεσιν.

Εφ' όσον ο εργοδότης, λόγω της υπό του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου κηρύξεως της πρώτης καταγγελίας άκυρου, έτελεί εν υπερημερία περί την αποδοχήν των υπηρεσιών του μισθωτού, δικαίωμα είχε να άρη την υπερημερίαν του διά καταγγελίας της συμβάσεως (βλέπε σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 15, 471, ένθα παραπομπαί).

Πρωτοδίκου Αθηνών 3308/1956

Διαδικασία εργατικών διαφορών
Πρωτοδίκης ο κ. *Α. Κυριακόγγονος*
Δικηγόρος ο κ. Ν. Μπουρνάζος

Διά της υπό κρίσιν αγωγής διώκει η ενάγουσα την καταβολήν μισθού υπερημερίας περαιτέρω χρόνου μετά την διά της υπ' αριθ. 5720) 1955 προγενεστέρας αποφάσεως ημών και διά τους εν αύτη λόγους επελθούσαν ακύρωσιν της γενομένης παρά της εργοδότιδος εταιρείας κατά την 20.5.1955 καταγγελίαν της συμβάσεως εργασίας, ως και την γενομένην κατά την 30.12.1955 νέαν τοιαύτην.

Μή εμφανισθείσης της εναγομένης, δέον όπως δικασθή ερήμην, διερευνωμένης όμως κατ' ουσίαν της διαφοράς, ως μή τεκμαιρομένης κατά την παρούσαν διαδικασίαν ομολογίας εκ της τοιαύτης ερημοδικίας (άρθρον 15 ν. ΓΞΟΔ').

Εβεβαιώθη ότι η ενάγουσα προσελήφθη από 5.2.1951 παρά της εναγομένης ως κλώστρια του ενταύθα κλωστοϋφαντουργείου της αντί του έκάστοτε νομίμου ημερομισθίου, προσέφερε δε έκτοτε τας υπηρεσίας της μέχρι της 20.5.1955, ότε και απελύθη, καθ' ον χρόνον κυρίσκετο εν κανονική ετησία αδεία, δι' ον λόγον και εκρίθη άκυρος η τοιαύτη απόλυσις της διά της προεκδοθείσης ως άνω αποφάσεως ημών, επεδικάσθησαν δε μισθοί υπερημερίας, ους και εισέπραξεν η ενάγουσα διά το μέχρις 25.12.1955 χρονικόν διάστημα. Κατά τον μετέπειτα χρόνον εξηκολούθησεν η εναγομένη αποκρούουσα τας προσηκόντως προσφερομένας υπηρεσίας της ενάγούσης διά το μέχρι 2.1.1956 χρονικόν διάστημα, ότε κατηγγέλθη και αύθις η εργασιακή σύμβασις παρά της εναγομένης λόγω οικονομικών δυσχερειών. Δεδομένου ότι η νέα αύτη καταγγελία εγένετο εγγράφως (δρα την από 30.12.1955 εξώδικον δήλω-

---

βλήθη η αρχική ένοχή των δραχμών 2.300, αλλ' απλώς επήλθεν αντικειμενική αλλοίωσις ταύτης (*Μπαλή*, Ένοχ. Εκδ. Α' § 174)7 σ. 525, § 4)4, σ. 13). Εκ του λόγου τούτου αύτη θεωρείται πηγάζουσα εκ σχέσεως εργασίας και συνεπώς άρμοδίως εισάγεται κατά την παρούσαν διαδικασίαν του ν. ΓΞΟΔ' Ως πρός την έτέραν αξίωσιν των δραχμών 238, αίτινες προέρχονται εξ εξόδων επιταγής, δέον να απορριφθή η υπό κρίσιν έκθεσις αγωγής, καθ' όσον αύτη δεν πηγάζει εκ σχέσεως εργασίας.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ ΠΡΑΞΕΩΣ ΠΕΡΙ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Ἀκύρωσις πράξεως Συμβουλίου δι' ἀποφάσεως τοῦ Σ. τῆς Ε. καὶ δικαίωμα μισθοῦ

Ἀνάκλησις ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως μισθωτοῦ κατὰ τὸν Α.Ν. 1836/1951.—Ἀκύρωσις πράξεως Συμβουλίου δι' ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Μὴ ἀναγκαία, μετὰ τὴν ἀκύρωσιν, ἡ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως ἀνάκλησις τῆς πράξεως.—Ὑποχρέωσις ὑπερημέρου ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν εἰς τὸν μισθωτὸν μισθοῦ.—Καταβλητέος, κατ' ἄρθρ. 656 Ἀστικοῦ Κώδικος, μισθὸς ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου.—Καταβολὴ καὶ τοῦ χορηγουμένου ἐπιδόματος δι' ἀνθυγιεινὴν ἐργασίαν.

Ἐπράκειτο, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς παρατιθερένης δικαστικῆς ἀποφάσεως, περὶ ἀκυρωθείσης ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας διοικητικῆς πράξεως (τοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ τοῦ ἀ. ν. 1836/1951) περὶ ἀντικαταστάσεως ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος μισθωτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951.

Ἐντεῦθεν, διακοπείσης ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, προέκυψε θέμα καταβολῆς τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐν λόγῳ δικαστικὴ ἀπόφασις δίδει λύσιν ὁμοίαν πρὸς τὴν νομολογηθεῖσαν (βλ. ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ θέματος Α.Π. 323/1956, εἰσηγητὴς Σ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 707, καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 707).

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ ἄποψις τῆς ἀποφάσεως ὅτι ἐπὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου καὶ ὑποχρεώσεως ἐξ αὐτοῦ τῆς καταβολῆς τοῦ κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ. μισθοῦ τοῦ μισθωτοῦ καταβάλλεται εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον καὶ τὸ τυχὸν καταβαλλόμενον πρὸ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ἐπίδομα δι' ἀνθυγιεινὴν ἐργασίαν, ἀφοῦ, ὡς ἔχει νομολογηθῆ (Α. Π. 154/1955, εἰσηγητὴς Κ. *Σοῦρλος*, ΕΕΔ 14, 405), κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 656 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐργοδότης, ὅστις κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τούτῳ τὸν μισθόν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 653

σιν, κοινοποιηθεῖσαν νομίμως καὶ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τὴν 2.1.1956) καὶ ὅτι τὸ ποσὸν τῆς δικαιουμένης ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν 1148, ἤτοι τοῦ ἀντιτίμου 15 ἡμερομισθίων πρὸς δραχμὰς 37 (καὶ τοι ἐδικαιοῦτο ἀποζημιώσεως 13 ἐργασίμων ἡμερῶν, ὁρα καὶ ἄρθρον 5 τοῦ ἀπὸ 16)18 Ἰουλίου 1920 δ. δ)τος καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2373)1951, ΕΕΔ 11, 971) μετὰ τῆς ἀναλογίας τοῦ δώρου καὶ ἀδείας εἶχε καταβληθῆ καὶ εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῆς ἐναγούσης ἀπὸ τῆς πρώτης καταγγελίας (20.5.1955), χωρὶς νὰ ἔχῃ συμψηφισθῆ εἰς τοὺς μισθοὺς ὑπερημερίας, ἔκτοτε δὲ παρέμεινεν εἰς χεῖρας της ἄνευ αἰτίας, δι' ὃν λόγον καὶ συμψηφίζεται ἤδη παρὰ τῆς ἐναγομένης εἰς τὴν ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν ἐκ τῆς δευτέρας καταγγελίας, αὕτη νομοτύπως ἐγένετο καὶ οὐδεμίαν πάσχει ἀκυρότητα. Ἡ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς καταγγελίας γενομένη ἐπιφύλαξις τῆς ἐναγομένης ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως, ἥτις καὶ ἐδέχθη τὴν ἀκυρότητα τῆς πρώτης καταγγελίας, οὐδένα ὅρον ἢ αἵρεσιν διαλαμβάνει (ὁρα σχετικῶς καὶ *Καποδίστρια*, Ἐργατ. Δίκ. § 422, περὶ τοῦ πότε ἡ παρεμβολὴ ὅρου καθιστᾷ τὴν καταγγελίαν ἄκυρον), καθόσον, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὸ δευτεροβάθμιον δικαστήριον διὰ μεταρρυθμίσεως τῆς πρώτης ἀποφάσεως ἤθελε δεχθῆ τὸ ἔγκυρον τῆς ἀπολύσεως, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἐνάγουσα θὰ ἔχῃ λάβει ἔκτοτε τὸ ποσὸν τῆς δικαιουμένης ἀποζημιώσεως, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ τοὺς μισθοὺς ὑπερημερίας, εἰς ἣν δὲ περίπτωσιν ἤθελεν ἐπικυρωθῆ ἡ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις παραμένει ἄνευ αἰτίας, καθ' ἃ εἴρηται, ἡ προκαταβληθεῖσα ἀποζημίωσις, ἥτις βεβαίως καὶ δύναται νὰ συμψηφισθῇ πρὸς τὴν ὀφειλομένην ἐκ τῆς δευτέρας καταγγελίας, ἥτις κατ' οὐδὲν διαφέρει ὡς πρὸς τὸ ποσόν. Ὅθεν ἀπορριπτέα ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὸ αἴτημα περὶ ἀκυρώσεως τῆς δευτέρας ἀπολύσεως καὶ τοὺς ἀπὸ ταύτης αἰτουμένους μισθοὺς ὑπερημερίας. Ὡς πρὸς τὸν αἰτούμενον ὅμως μισθὸν ὑπερημερίας τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 25.12.1955–2.1.1956, ἤτοι μέχρι τῆς δευτέρας καταγγελίας, δικαιοῦται ἡ ἐνάγουσα ἡμερομίσθια ἐργασίμων ἡμερῶν 7Χ37 δραχμὰς 259, δι' ὃ ποσὸν καὶ δέον ὅπως γένηται δεκτὴ ἐν μέρει ἡ ἐνδικος ἀγωγή.

τοῦ Ἰδίου Κώδικος ὡς μισθὸς νοεῖται πᾶν ὅ,τι δίδεται ὡς ἀντιπαροχὴ τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν μισθωτόν, εἴτε βάσει τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, εἴτε ἐν ἐλλείψει εἰδικῆς συμφωνίας βάσει τῆς κρατούσης συνηθείας. (Ἀναγνώρισεν ἡ ἀπόφασις ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου καταβολῆς καὶ ἐπιδόματος διὰ ὑπερπαραγωγὴν ἐργασίας) (βλέπε ἐπὶ τοῦ θέματος ἐκτενέστερον σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 401 ἑπ.).

Ἔχει, ἄλλως τε, ὀρθῶς νομολογηθῆ (Α.Π. 607/1950, εἰσηγητὴς Ι. Ἀναστολόπουλος, ΕΕΔ 10, 114), ὅτι, ὅταν ὁ ἐργοδότης, κατὰ τὸ ἄρθρον 656 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, καθίσταται ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας, δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς νὰ ἀπαιτήσῃ τὸν μισθὸν ἐκεῖνον ἀκριβῶς, τὸν ὁποῖον θὰ ἀπεκόμιζεν ἐργαζόμενος καὶ τὸν ὁποῖον ἐστερήθη διὰ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεώς του.

Τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, καθιεροῦμένων δι' εἰδικῆς κατηγορίας μισθωτῶν δυνάμει τῶν περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν κατὰ Ν. 28/1944 ἐκδοθεισῶν Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων (βλέπε αὐτὰς ἐν ΕΕΔ 12, 388), ἀποτελεῖ, ἀναμφιβόλως, μισθόν, ὡς δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, ἀφοῦ καὶ περιέχεται δυνάμει διατάξεων ἀκριβῶς τὸν μισθὸν καθορισουσῶν.

Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 7006/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Κανελλόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κωτσόβελος, Ν. Λεμπέσης

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν, διωάμει τῆς ἀπὸ 1.4.1952 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐφέδρων, ἐτοποθετήθη παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ ἐναγομένῃ ὡς ἐργάτης. Ὡς τοιοῦτος εἰργάσθη μέχρι τῆς 30.9.1954, ὁπότε, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 55 τῆς 24.9.1954 ἀποφάσεως τοῦ ρηθέντος Συμβουλίου, ληφθείσης κατόπιν αἰτήσεως τῆς ἐφεσιβλήτου, ἐναγομένης καὶ γνωστοποιηθείσης εἰς τὸν ἀπολυόμενον ἐνάγοντα διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 44028)1954 ἐγγράφου τῆς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Ὑπηρεσίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ, ἀνεκλήθη ἡ ὡς ἄνω ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις τοῦ ἐνάγοντος παρὰ τῇ ἐναγομένῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 55)1954 ἀπόφασις, φέρουσα τὸν χαρακτῆρα πράξεως διοικητικῆς Ἀρχῆς, συνεπείᾳ προσφυγῆς τοῦ ἐνάγοντος ἠκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1256)1955 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Κατόπιν τούτου ἡ, ὡς εἴρηται, τῇ αἰτήσει τῆς ἐφεσιβλήτου ἐναγομένης ληφθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 55)1954 ἀπόφασις κατέστη νόμῳ ἀνύπαρκτος καὶ ἐντεῦθεν αὐτὴ (ἡ ἐφεσίβλητος) ἀπὸ τῆς 30.9.1954, ὅτε ἔπαυσε νὰ ἀποδέχηται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος, μέχρι τῆς 1.8.1955, θεωρουμένης ὡς μὴ λυθείσης τῆς ἐπιδίκου ἐργασιακῆς σχέσεως, ἐτέλει ἐν ὑπερημερίᾳ περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος. Ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν τῶν ἀξιουμένων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀποδοχῶν λόγῳ ὑπερημερίας της, διότι ἡ ἀνακαλέσασα τὴν ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν τοῦ ἐνάγοντος διοικητικὴ Ἀρχὴ δὲν προέβη εἰς νέαν πρᾶξιν, δι' ἧς νὰ ἀνακαλῆται ἡ ἀνακαλέσασα τὴν ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν ἀπόφασις, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι δὲν εἶναι ἀναγκαία ἡ μετὰ τὴν δι' ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἀκύρωσιν πράξεως ἀνακλήσεως ταύτης ὑπὸ τῆς διοικήσεως (Στρωπουλου, Τὸ δίκαιον τῶν διοικητικῶν πράξεων, ἀριθ. 47, σελ. 471 καὶ 472). Ἐπίσης καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ὅτι δὲν ὑπέχει ὑποχρέωσιν καταβολῆς τῶν ἀξιουμένων λόγῳ ὑπερημερίας ἀποδοχῶν καθ' ὅσαν κατ' ἐπιταγὴν τῆς Ἀρχῆς, συνιστώσης ἀνωτέραν βίαν, δὲν ἀπεδέχθη τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι ἡ σχετικὴ πρᾶξις ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἀνεκλήθη, καθ' ὃ προεξετέθη, κατ' αἴτησίν της (ΕΕΔ 13, σελ. 820).

Κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 656 ἐργοδότης, ὅστις κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τούτῳ τὸν μισθόν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 653 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος ὡς μισθὸς νοεῖται πᾶν ὅ,τι δίδεται ὡς ἀντιπαροχὴ τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν μισθωτὸν εἴτε βάσει τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, εἴτε ἐν ἐλλείψει εἰδικῆς συμφωνίας τῆς κρατούσης συνηθείας. Ἄρα εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀντιπαροχὴ τοῦ μισθωτοῦ αὐξάνεται ἐκ παγίου ἡμερομισθίου καὶ ἐπὶ πλέον ἐκ ποσοῦ δι' ἀπασχόλησιν τοῦ μισθωτοῦ εἰς ἀνθυγιεινὴν ἐργασίαν, ὁ ὑπερήμερος ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν οὐ μόνον τοῦ ἡμερομισθίου, ἀλλὰ καὶ τοῦ καταβαλλομένου διὰ τὴν ἀνθυγιεινὴν ἐργασίαν ποσοῦ. Ἐν προκειμένῳ αἱ ἡμερήσιαι ἀποδοχαὶ τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἀπολύσεώς του (30.9.1954), καθ' ἃ ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης καὶ νομίμως προσαγομένης ἀπὸ 25 Νοεμβρίου 1954 βεβαιώσεως τῆς ἐφεσιβλήτου ἐναγομένης, ἀνήρχοντο εἰς δραχμὰς 33, πλέον δραχ. 50 δι' ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὅπερ κατὰ τὰ προρρηθέντα περιλαμβάνεται εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχὰς (ἀριθ. ἐγγρ. Ὑπουργείου Ἐργασίας 41762)1955, ΕΕΔ 14, σελ. 783).

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΥ ΥΛΙΚΟΥ

Καθορισμός αποδοχών, φύσις σχέσεως προσωπικού, προαγωγή

Δικαίωμα κατ' άρθρ. 2 § 6 Ν.Δ. 183/1946 καὶ ἄρθρ. 2 Ν. 2279/1952, Ὀργανισμοῦ Διαχειρίσεως Πλεονάζοντος Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ (Ο.Δι.Σ.Υ.) πρὸς καθορισμὸν ἀποδοχῶν προσωπικοῦ αὐτοῦ, ἑπομένως καὶ μειώσεως τῶν καθωρισμένων.—Ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρήσεως δικαιώματος καὶ παραβάσεως ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως.—Ἔννοια μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρ. 1 Ν 2112.— Προϋπόθεσις ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ὑπαλλήλου καὶ οὐχὶ ἄλλη τις ἐνέργεια, ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ μὴ ἀντικειμένη εἰς τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως.—Ἀδιαμαρτύρητος ἀποδοχὴ μεταβολῆς.—Δικαίωμα προαγωγῆς προσωπικοῦ.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10042/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέππος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Π. Κασδάρας, Π. Θεοφανόπουλος

Ὁ καθορισμὸς τῆς μισθοδοσίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ Διαχειρίσεως Πλεονάζοντος Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ (Ο.Δι.Σ.Υ.), τὰ ἡμερομίσθια τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, αἱ πρόσθετοι ἀμοιβαί, ἔχουν ἀνατεθῇ δι' εἰδικοῦ Νόμου (ἄρθρ. 2 § 6 τοῦ Ν.Δ. 183/1946 «περὶ συστάσεως τοῦ Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ διὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ πλεονάζοντος συμμαχικοῦ ὑλικοῦ» (ΕΕΔ 5, 637) εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον αὐτοῦ, μὴ δεσμευομένου ἐν τῷ τοιούτῳ καθορισμῷ αὐτοῦ ἐξ οἱασδήποτε ἐφαπτομένης τυχὸν σχετικῆς περιοριστικῆς διατάξεως (βλέπε καὶ ἄρθρ. 2 § 3 τοῦ Ν. 2279/1952, ΕΕΔ 11, 1285).

Ἐκ τούτου ἕπεται, ὡς καὶ ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν δέχεται, ὅτι δύναται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ο.Δι.Σ.Υ. νὰ προβαίνῃ καὶ εἰς μείωσιν τῶν καθορισμένων παρ' αὐτοῦ ἀποδοχῶν (οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7280/1956, εἰσηγητὴς *Σ. Ράγκος*, ΕΕΔ 15, 723), ἐρευνῶσα δὲ ἡ ἀπόφασις τὸ θέμα τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν δὲν ἀφίσταται ὡς πρὸς τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἄποψίν της τῶν νομολογηθέντων (βλέπε καὶ τὴν Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 1968/1956, εἰσηγητὴς *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 15, 490, καὶ τὰς εἰς ΕΕΔ 15, 490 σημειώσεις καὶ παραπομπάς).

Ὑφισταμένης, κατὰ τὰ σημειωθέντα, ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἐξουσίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δι.Σ.Υ. νὰ καθορίζῃ αὐτὸ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς αὐξομειώσεως ταύτων, δὲν δύναται, ὡς τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται, νὰ ὑποστηριχθῇ, ἐπὶ μειώσεως ἀποδοχῶν, ὅτι ἔχει, ἐν προκειμένῳ, ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν. 2112/1920 περὶ μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας (ὡς γνωστὸν τοιαύτην μεταβολὴν συνιστᾷ καὶ ἡ μείωσις τῶν ἀποδοχῶν, κατὰ τὰ παγίως νομολογούμενα, Α.Π. 317/1953, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 12, 703 κλπ.), ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ μονομεροῦς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως, συνομολογηθέντος ὑπὸ τῶν μερῶν, ἀλλὰ περὶ ἀσκήσεως τῆς ἐκ τοῦ νόμου παρασχεθείσης ἐξουσίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου νὰ ρυθμίζῃ αὐτὸ τὰς ἀποδοχὰς τῶν μισθωτῶν κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βούλησιν.

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐναγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν προσελήφθη διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἀορίστου χρόνου τὴν 9.3.1947 ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἤδη ἐφεσιβλήτου Ὀργανισμοῦ Διαχειρίσεως Πλεονάζοντος Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ (Ο.Δι.Σ.Υ.) καὶ ὑπηρέτησε παρὰ τῇ Τεχνικῇ Ὑπηρεσίᾳ ταύτου ὡς ἡμερομίσθιος σημειωτὴς μέχρι τῆς 9 Ἰανουαρίου 1948. Ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης ἐχρησιμοποιήθη ὡς γραφεύς, ἀμειβόμενος μέχρι μὲν τῆς 1 Δεκεμβρίου 1948 δι' ἡμερομισθίου, ἔκτοτε δὲ διὰ μηνιαίου μισθοῦ μέχρι τῆς 31.10.1955, ὅτε ἀπεχώρησεν οἰκειοθελῶς τῆς ὑπηρεσίας, ἀποδεχθεὶς τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 378)4)10)1955 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐφεσιβλήτου περὶ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112, ἠὐξημένης κατὰ τὰς ἀποδοχὰς δύο μηνῶν εἰς τοὺς ἀποχωροῦντας οἰκειοθελῶς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλους αὐτοῦ. Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ὑπηρέτησεν ὡς γραφεύς, ἀνετέθη εἰς αὐτὸν ἡ ὑπηρεσία τῆς πληρωμῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ καὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀποθηκῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου. Διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐχορηγήθη εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἀπὸ 1.7.1948 μηνιαῖον ἐπίδομα ἐκ δραχμῶν παλαιᾶς ἐκδόσεως 100.000 δι' ἔξοδα κινήσεως αὐτοῦ. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο κατεβλήθη μέχρι τῆς 1.6.1949, ὅτε κατηργήθη, ἀντικατασταθὲν διὰ τοῦ ἐκ δραχμῶν παλαιᾶς ἐκδόσεως 200.000 διαχειριστικοῦ ἐπιδόματος. Τὸ διαχειριστικὸν τοῦτο ἐπίδομα κατεβλήθη εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἀπὸ 1.6.1949 μέχρι 15.5.1954, ὅτε κατηργήθη ὡς πρὸς ἅπαν τὸ προσωπικόν, τὸ ὁποῖον ἔλαβε τοῦτο. Ὅθεν, κατ' ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὡς αὐτὴ ἐκτιμᾶται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐδέξατο ὅτι τὸ ἐκ δραχμῶν 100.000 ἐπίδομα ἐξόδων κινήσεως, καταβληθὲν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀπὸ 1.7.1948 μέχρι 1.6.1949, κατηργήθη ἀπὸ 1.6.1949, ἀντικατασταθὲν ὑπὸ τοῦ ἐκ δραχμῶν 200.000 διαχειριστικοῦ

ἐπιδόματος καὶ ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπίδομα διαχειρίσεως, καταβληθὲν ὁλόκληρον εἰς τὸν ἐναγόντα ἀπὸ 1.6.1949 μέχρι 15.5.1954, καταργήθη ἀπὸ τῆς τελευταίας ταύτης ἡμερομηνίας, οἱ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζοντες πρῶτος καὶ δεύτερος, κατὰ τὰ πρῶτα σκέλη αὐτῶν, λόγοι ἐφέσεως ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι τυγχάνουσιν.

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 § 6 τοῦ ν.δ. 183)1946 καὶ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 2279)1952 προκύπτει, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος Ὀργανισμὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καθορίζῃ καὶ αὐξομειοῖ τὰς ἐγγεγραμμένας ἀποδοχὰς καὶ ἀμοιβὰς τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ δεσμεύηται ἐξ οἱασδήποτε περιοριστικῆς διατάξεως καὶ κατὰ παρέκκλισιν τῶν κειμένων γενικῶν καὶ εἰδικῶν διατάξεων. Ἐπομένως ἡ μείωσις τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ τῆς καταργήσεως ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου τῶν ὡς ἄνω ἐπιδομάτων δὲν ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον.

Ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ χορήγησις τῶν ρηθέντων ἐπιδομάτων ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐγένετο μονομερῶς καὶ κατ' ἐλευθέραν τούτου βούλησιν καὶ οὐχὶ δυνάμει ὑποχρεώσεως, προκυπτούσης ἐκ δικαιοπραξίας τινός, συναφθείσης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος. Ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται δικαίωμα τοῦ ἐκκαλοῦντος, πηγάζον εἴτε ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ νόμου, εἴτε συνεπείᾳ δικαιοπραξίας καὶ παρέχον εἰς τοῦτον τὴν ἐξουσίαν νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου τὴν συνέχισιν τῆς καταβολῆς τῶν ἐν λόγῳ ἐπιδομάτων καὶ μετὰ τὴν κατάργησιν αὐτῶν, ἡ κατάργησις αὕτη, ἀναγομένη εἰς τὴν καθολικὴν ἐλευθερίαν τοῦ προσώπου πρὸς τὸ ἐλευθέρως συναλλάττεσθαι καὶ διαθέτειν τὰ καθ' ἑαυτόν, δὲν ἐμπίπτει εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. (πρβλ. Α.Π. 1361)1948, Θέμ. ΝΘ' σελ. 551, Α Π. 234)1949, Θέμ. Ξ' σελ. 241, Γ. Μπαλῆ, Γεν. Ἀρχαὶ § 166). Ἡ κατάργησις τῶν περὶ οὗ πρόκειται ἐπιδομάτων δὲν ἀποτελεῖ παράβασιν οὔτε τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, διότι αὕτη, μὴ καθιερουμένη ὑπὸ νόμου τινὸς ὡς κανὼν δικαίου καὶ ἀποτελοῦσα πρακτικὴν ἀδηγίαν διὰ τὴν καλόπιστον καὶ ἠθικὴν χρῆσιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεόντων δικαιωμάτων τοῦ ἐργοδότου, ἔχει τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς, ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ. (πρβλ. Α.Π. 136)1948, Θέμ. ΝΘ', σελ. 551, Α.Π. 355)1953, ΕΕΔ 12, σελ. 786). Ταῦτα, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει βεβαιωθέντα, τὰ ἐπίδοματα αὐτὰ κατηργήθησαν διὰ πάντας τοὺς μισθωτοὺς τοῦ ἐφεσιβλήτου, εἵτινες ἔλαβον ταῦτα. Κατ' ἀκολουθίαν οἱ πρῶτος καὶ δεύτερος, κατὰ τὰ δεύτερα αὐτῶν σκέλη, λόγοι ἐφέσεως, οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι ἡ κατάργησις τῶν ρηθέντων ἐπιδομάτων ἀντέκειτο εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἠσκήθη καταχρηστικῶς καὶ ἀπετέλει παράβασιν τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2112)1920, ὁριζούσης ὅτι ἐπᾶσα μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, βλάπτουσα τὸν ὑπάλληλον θεωρεῖται ὡς καταγγελία ταύτης, δι' ἣν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, προκύπτει, ὅτι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς ἐφαρμογῆς ταύτης εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ὑπαλλήλου, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλη τις ἐνέργεια τοῦ ἐργοδότου, ἐπὶ βλάβῃ μὲν τοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ μὴ ἀντικειμένη τοῖς συμπεφωνημένοις ὅροις τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως (πρβλ. Α. Π. 981)1953, ΕΕΔ 12, σελ. 411, Α. Π. 317)1953, ΕΕΔ 12 σελὶς 703). Ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος Ὀργανισμὸς ἐχορήγησε, κατ' ἐλευθέραν αὐτοῦ βούλησιν, εἰς τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ ἀπὸ 1.4.1955 αὔξησιν κατὰ 10%, ἣν περιέκοψεν ἀπὸ 1.6.1955 διὰ λόγους οἰκονομίας. Ἡ αὔξησις αὕτη ἐχορηγήθη καὶ εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα κατ' ἐλευθέραν βούλησιν τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ οὐχὶ βάσει τῶν ὅρων τῶν μεταξὺ τούτων συμβάσεως ἐργασίας. Μὴ ὑπαρχούσης μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, ἐξ ἧς οὐδεμία ὑποχρεώσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου πηγάζει πρὸς καταβολὴν τῆς αὐξήσεως ταύτης καὶ διὰ τὸν μετὰ τὴν περικοπὴν αὐτῆς χρόνον, οὐδεμίαν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν ἔχει ἡ προδιαληφθεῖσα διάταξις. Ἄλλως ὁ ἐκκαλῶν διὰ τῆς ἀδιαμαρτυρήτου εἰσπράξεως τῶν ὑπὸ τῆς αὐξήσεως ταύτης ἀποδοχῶν αὐτοῦ ἀπὸ 1.6.1955 μέχρι τῆς κατὰ τὴν 31.10.1955 ἀποχωρήσεως τῆς ὑπηρεσίας του ἀπεδέχθη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τὴν βλαπτικὴν ταύτην δι' αὐτὸν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως. Ἡ περικοπὴ αὕτη τῆς αὐξήσεως δὲν ἀντιβαίνει οὔτε καὶ εἰς διάταξίν τινα τοῦ νόμου, διότι κατὰ τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 6 τοῦ ν.δ. 183)1946, τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 2279)1952 ὁ ἐφεσίβλητος ἔχει ἐλευθερίαν νὰ καθορίζῃ καὶ αὐξομειοῖ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ ἀνευ δεσμεύσεως καὶ κατὰ παρέκκλισιν τῶν κειμένων διατάξεων. (Σημειωτέον, ὅτι, ὡς ἐβεβαιώθη, αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐφεσιβλήτου τυγχάνουσιν ἠὐξημέναι ἐν συγκρίσει πρὸς ἃς δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὁριζομένας τοιαύτας τῶν λοιπῶν μισθωτῶν τῶν συμβεσμένων μετὰ τοῦ ἐργοδότου των διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου). Κατ' ἀκολουθίαν ὁ τοῦτος λόγος ἐφέσεως, καθ' ὃν ἡ ρηθεῖσα περικοπὴ τῆς χορηγηθείσης ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου αὐξήσεως ἀποτελεῖ μονομερῆ βλαπτικὴν μεταβολὴν νέων ὅρων τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑπαλληλικῆς συμβάσεως καὶ ὅτι ἡ περικοπὴ αὕτη ἀντιβαίνει πρὸς τὸν νόμον, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Εἰς τὴν διεπουσαν τὸν ἐφεσιβλήτου Ὀργανισμὸν νομοθεσίαν δὲν προβλέπονται ὀργανικαὶ θέσεις τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ καὶ δὲν καθορίζονται τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς προαγωγὴν αὐτοῦ προϊόντα. Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 7 τοῦ ν.δ. 183)1946 ὁριζούσης ὅτι ἐπὶ ὑπαλλήλικον προσωπικὸν προσλαμβάνεται ἢ ἐπὶ συμβάσει ἢ ὡς ἐκτάκτων ἢ προσωρινῶν τοιούτων, συνάγεται ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου Ὀργανισμοῦ προσλαμβανόμενον ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν συνδέεται μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου. Συνέπεια τούτων εἶναι, ὅτι ἡ μὴ προαγωγὴ ὑπαλλήλου τινὸς τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἀποτελοῦντος νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, δὲν ἐμπίπτει εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 106 καὶ 105 τοῦ Εἰσαγ. νόμου τοῦ Α.Κ., ὡς μὴ ἀντιτιθεμένης τῆς παραλείψεως τούτου περὶ προαγωγῆς αὐτοῦ εἰς διάταξιν νόμου τινὸς καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων τούτων παράνομος. Οὔτε ἐν τῇ ἐκθέσει ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων ἐπικαλεῖται, οὔτε ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΝΕΟΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ Ν.Δ. 1799)1942

Ἐξαίρεσις προσωπικοῦ ἐκχωρηθεισῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ ἔννοια αὐτῶν

Ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ μισθωτοῦ Σ.Π.Α.Π. περὶ δικαιώματος τιμητικῆς προαγωγῆς αὐτοῦ, ὡς πολεμιστοῦ τοῦ πολέμου 1940 - 1941, κατὰ τὸ Ν.Δ. 1799/1942.— Κοινοποίησις καὶ εἰς Ὑπουργὸν Οἰκονομικῶν.—Παραδεκτὴ εἰσαγωγὴ ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.—Χαρακτὴρ σχέσεως προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π. ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου.— Κατάργησις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 59/1945 Συντακτικῆς Πράξεως τῶν περὶ τιμητικῆς προαγωγῆς διατάξεων τοῦ Ν.Δ. 1799/1942 καὶ διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν ἐκχωρηθεισῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν.—Ἔννοια ἐκχωρηθεισῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν.—Τοιαύτη καὶ ἡ Ἑταιρεία Σ.Π.Α.Π.—Ἔννοια ἐφέδρων πολεμιστῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 1799/1942.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Ν. Δ. 1799/1942 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1040/1942 Ν.Δ. περὶ μέτρων προστασίας τῶν ἀναπήρων πολέμου ὁπλιτῶν ἐν γένει καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» (ΕΕΔ 12, 161, ἔνθα παράθεσις τῶν σχετικῶν διατάξεων μετὰ παραπομπῶν εἰς τὴν Νομολογίαν ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν αὐτῶν) οἱ ἀνάπηροι πολέμου, τραυματίαι καὶ ἔφεδροι ἀξιωματικοὶ ἢ ὁπλῖται πολεμήσαντες τοῦ πολέμου 1940—1941, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 9, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ Ν. 1764/1944 (ΕΕΔ 12, 162), δικαιοῦνται τῆς ἐν αὐτῷ ὁριζομένης τιμητικῆς προαγωγῆς, τυγχάνοντες πρὸ τοῦ πολέμου ὑπάλληλοι εἰς Δημοσίας, Δημοτικὰς ἢ Κοινοτικὰς Ὑπηρεσίας ἢ ὑπάλληλοι εἰς Ὀργανισμοὺς Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἐν γένει, ὡρισταμένους κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀνωτέρω Ν.Δ.

Τὸ Ν.Δ. 1799/1942, ὡς ἐκδοθὲν κατὰ τὴν ἐχθρικὴν κατοχὴν τῆς Χώρας, ἔχρηζεν ἐκκαθαρίσεως κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 58/1945 Συντακτικὴν Πρᾶξιν (ΕΕΔ 4, 377) καὶ κατ' ἀκολουθίαν αὐτοῦ ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 396/1946 Πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (ΕΕΔ 5, 410), ἡ ὁποία ἐκύρωσε τὰ ἄρθρα 4—9 τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου Διατάγματος, ὁρίσασα ὅτι ἰσχύουν μέχρις ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 59/1945 Συντακτικῆς Πράξεως καθ' ἣ δὲ ἐκρίθη ὑπὸ τῆς Α Π. 33/1951 (εἰσηγητὴς *Κ. Κολοκούρης*, ΕΕΔ 10, 330), ἡ Πρᾶξις αὕτη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου εἶναι ἰσχυρά, ὡφοῦ δὲ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 § 2, 3 § 1 καὶ 5 § 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 59/1945

μέσων βεβαιοῦται, ὅτι εἶχον καθορισθῆ συμβατικῶς οἱ ὅροι καὶ προϋποθέσεις προαγωγῆς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἑπομένως καὶ αὐτοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑπῆρχε συμβατικὴ ὑποχρέωσις ταύτου πρὸς προαγωγὴν αὐτοῦ. Μὴ ὑπάρχοντος δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος, πηγάζοντος εἴτε ἐκ τοῦ νόμου, εἴτε ἐκ συμβάσεως, δυνάμει τοῦ ὁποίου νὰ δύναται οὗτος νὰ ἀξιώσῃ τὴν προαγωγήν, ἐφ' ὅσον συνέτρεχον αἱ νόμιμοι ἢ συμβατικαὶ προϋποθέσεις αὐτῆς, ἀλλὰ ἀποκλειόμενη αὕτη εἰς τὴν ἐλευθέραν βούλησιν τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἔχουσα τὴν ἔννοιαν τῆς μὴ ἀναθέσεως εἰς αὐτὸν σπουδαιοτέρας ὑπηρεσίας ἐπὶ ἀναλόγῳ αὐξήσει τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ, δὲν ἐμπίπτει εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. καὶ τῆς τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς ἐχούσης ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως (πρβλ. Α. Π. 136)1948, Θέμ. ΝΘ' σελ. 551, Α. Π. 244)1949, Θέμ. Ξ' σελ. 241, Α. Π. 355)1953, ΕΕΔ 12, σελ. 786, *Γ. Μιχαήλη*, Γεν. Ἀρχαὶ § 166, πρβλ. συναφῶς καὶ Α. Π. 161)1948, Θέμ. ΝΘ' σελ. 190, Α. Π. 259)1949, Θέμις Ξ', σελὶς 503, Α. Π. 349)1949, ΕΕΔ 8, 665) καὶ δὲν δύναται ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης νὰ δημιουργηθῆ ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος πρὸς καταβολὴν διαφορᾶς ἀποδοχῶν. Ταῦτα, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι, ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι τὰ ἐκ τῆς καθολικῆς ἐλευθερίας τοῦ προσώπου πηγάζοντα δικαιώματα ὑπόκεινται ὡς πρὸς τὴν ἄσκησιν αὐτῶν εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρου 281 Α. Κ. καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδεικτικῶν μέσων ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδεμία ὑπηρεσιακὴ ἀνάγκη τοῦ ἐναγομένου ἐπέβαλεν, ὅπως ἀναθέσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀνωτέραν ὑπηρεσίαν ἐπὶ ἀναλόγῳ αὐξήσει τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ. Τὸ τοιοῦτον θὰ ἐπέφερεν εἰς τὸ ἐναγόμενον ἀδικαιολόγητον αὔξησιν τῶν δαπανῶν αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐποχὴν εἶχεν ἀποφασισθῆ ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ ἡ διὰ λόγους οἰκονομίας γενικὴ μείωσις τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τούτου. Ἡ ἀνάθεσις ἀνωτέρας ὑπηρεσίας ἐπὶ ἀναλόγῳ αὐξήσει τῶν ἀποδοχῶν εἰς δύο ἢ τρεῖς ὑπαλλήλους αὐτοῦ προέκυψεν ἐκ τῆς ἀνάγκης καλῆς καὶ εὐρύθμου λειτουργίας τῆς ὑπηρεσίας. Ὑπὸ τὰ ἀνωτέρω βεβαιωθέντα περιστατικὰ ἡ μὴ ὑπὸ τὴν ρηθεῖσαν ἔννοιαν προαγωγὴ τοῦ ἐνάγοντος δὲν ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος καὶ δὲν ἀντιβαίνει πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως. Ἑπομένως ἐκ τῆς μὴ προαγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος οὐδὲν οὗτος δικαιοῦται. Ἀπορρίψασα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τὸ ἐκ τῆς μὴ προαγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος κονδύλιον τῆς ἀγωγῆς, ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ, ἔκρινεν, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων τέταρτος καὶ τελευταῖος λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος τυγχάνει.

Συντακτικής Πράξεως κατηργήθησαν ὡς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Δημοσίου, Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου, κατὰ παραχώρησιν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς θεσπισθεῖσαι διατάξεις περὶ προσόντων διορισμοῦ ἢ προαγωγῆς κλπ., ἔπειτα, ὅτι διὰ τοὺς ἐν λόγῳ ὑπαλλήλους κατηργήθησαν καὶ αἱ διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀνωτέρω Ν.Δ. εἰσαχθεῖσαι διατάξεις (ἄνω Α. Π. 33/1951).

Τὸ ζήτημα εἶναι ἤδη, καὶ τοῦτο ἐρευνᾷ ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις, δεχομένη τὰ αὐτὰ ἀνωτέρω σημειούμενα, εἶνες λογίζονται, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς (π' ἀριθ. 59/1945 ὡς ἐκχωρηθεῖσαι Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι.

Ὡς ἐκχώρησις Δημοσίας Ὑπηρεσίας νοεῖται (βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 12, 601) κατὰ τὴν Α.Π. 253/1953 (εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 12, 605, ἣν ἠκολούθησαν καὶ αἱ Α.Π. 332/1953, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 12, 771, Α.Π. 532/1953, εἰσηγητὴς *Μ. Παπαϊῆς*, ΕΕΔ 12, 1301, Α.Π. 68/1954, εἰσηγητὴς *Μ. Παπαϊῆς*, ΕΕΔ 13, 251, δεχθεῖσαι ὡς τοιαύτην καὶ τὴν Ἀνώνυμον Ἑταιρείαν Ὑδάτων πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων) ἡ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ ἄλλου διοικητικοῦ αὐτοῦ ὀργάνου παραχώρησις εἰς νομικὸν ἢ φυσικὸν πρόσωπον διὰ συμβάσεως, κυρουμένης διὰ νομοθετικῆς πράξεως, τῆς ἐναισχήσεως, ἀντὶ τῆς Διοικήσεως, ἰδρυομένης παρὰ τοῦ Κράτους Δημοσίας Ὑπηρεσίας, ἀποσκοπούσης τὴν παροχὴν ὠφελημάτων καὶ ἱκανοποίησιν ἀναγκῶν τοῦ κοινοῦ (ἐκτέλεσις ἔργων κοινῆς ὠφελείας, ἐκμετάλλευσις αὐτῶν κλπ.) ἐφ' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα καὶ ἐπὶ συμβατικῶς καθωρισμένῳ χρηματικῷ ἀνταλλάγματι, δημιουργουμένου ἐξ ἀντικειμένου δικαίου, ὑποχρεοῦντος τοὺς διοικουμένους, ἵνα χρησιμοποιήσωσι τὴν ὑπὸ τοῦ πρὸς ὃν ἡ παραχώρησις ἰδιώτου, κατὰ κανονιστικῶν τρόπον ὠργανωμένην καὶ διευθυνομένην Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν, μεταβιβαζομένης οὕτω εἰς αὐτὸν τῆς ἐνασκήσεως τῆς εἰς τὸ Κράτος κυριαρχικῶς ἀνηκούσης ἐξουσίας.

Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα κρίνεται ὑπὸ τῆς παρατεθείσης δικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ ἡ περὶ ἧς ἐπρόκειτο ἑταιρεία Σ.Π.Α.Π. ὡς ἐκχωρηθεῖσα Δημοσία Ὑπηρεσία καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 59/1945 Συντακτικῆς Πράξεως.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 2940/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. ***Σ. Ποταμιάνος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Σκουρίτης, Π. Τσούτης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, παραπεμφθείσης ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15680/1955 ἀποφάσεως ταύ εἰς δ εἰσήχθη πρὸς ἐκδίκασιν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, κηρυχθέντος ἀναρμοδίου καθ' ὕλην, ὡς ἐχούσης ἀντικείμενον τὴν ἐπίλυσιν διαφορᾶς ἀπορρεούσης ἐκ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, διώκεται ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος μισθωτοῦ τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας Σιδηρόδρομοι Πειραιῶς–Ἀθηνῶν–Πελοποννήσου (ΣΠΑΠ), ὅπως ἀναγνωρισθῇ ὅτι οὗτος, ὅστις ὑπηρέτησε κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1940–1941 ὡς ἐφεδρος ἀξιωματικός, ἐδικαιοῦτο τῆς κατ' ἄρθρον 7 τοῦ ν. δ. 1799/1942 τιμητικῆς προαγωγῆς. Οὕτως ἔχουσα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ νομίμως φέρεται πρὸς συζήτησιν διὰ τῆς ἀπὸ 15.2.1956 κλήσεως τοῦ ἐνάγοντος, ἅτε ἀμφοτέρων τούτων (κλήσεως καὶ ἀγωγῆς) κοινοποιηθεισῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 § 4 τοῦ ν. 3240/1955 καὶ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ τὰ προσαγόμενα ἀποδεικτικά. Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ ἐναγομένη δὲν ἀπέβαλε τὴν ἰδιότητά της ὡς Νομικοῦ Προσώπου Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, παρὰ τὸ ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον ἀνέλαβε διὰ τοῦ ἀ. ν. 2378/1940 τὴν ἄσκησιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν σιδηροδρόμων καὶ αὐτοκινήτων αὐτῆς (Σ.Ε. 1724/1948, 1160/1950, ἐν συμπληρώματι Νομολογίας Ζαχαροπούλου 1952–1953, σελ. 526), ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σχέσις φέρει τὸν χαρακτῆρα σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, οὗ ἕνεκεν ἁρμοδίως ἄγεται ἐνώπιον ἡμῶν πρὸς κρίσιν ἡ προκειμένη διαφορά, διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῆς ὁποίας ὁ ἐνάγων κέκτηται ἔννομον συμφέρον, καθ' ἃ ὀρθῶς ἐκρίθη διὰ τῆς ὡς εἴρηται πρωτοδικειακῆς ἀποφάσεως (ἴδε καὶ Α. Π. 586/1953, ΕΕΔ 13, 17, *Ράμων* ἐν ΕΕΔ 2, 88, *Μητσόπουλον*, Ἡ ἀναγνωριστικὴ ἀγωγή, σελ. 175, σημ. 11), τῶν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὑποστηριζομένων ἐναντίων ἀπορριπτομένων ὡς ἀβασίμων.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 2 καὶ 3 § 1 καὶ 5 § 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 59 Συντακτικῆς Πράξεως, διαλαμβανουσῶν περὶ καταργήσεως τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς θεσπισθεισῶν διατάξεων περὶ προσόντων διορισμοῦ ἢ προαγωγῆς, ὡς καὶ περὶ ἀκυρώσεως τῶν κατ' αὐτὴν γενομένων προαγωγῶν καὶ περὶ καταργήσεως πάσης διατάξεως ἐπιτρεπούσης τὴν ἀπονομὴν βαθμοῦ ἢ μισθοῦ ἐκτὸς ἄλλων καὶ εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων κατηργήθησαν, ἀφ' ἧς ἴσχυσαν, αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου 1040/1942, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 1799/1942 καὶ ἡρμηνεύθη αὐθεντικῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 1745/1944, κυρωθέντων διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 343/1946 καὶ 336/1946 Π.Υ.Σ., περὶ τιμητικῆς προαγωγῆς πολεμιστῶν τοῦ πολέμου 1940–1941, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς ἐκχωρηθείσας Δημοσίας Ὑπηρεσίας, διατηρηθείσας ὡς εἰδικῶν προνόμιον τῶν ἀναπήρων καὶ θυμάτων πολέμου διὰ τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ὡς ἄνω Συντακτικῆς Πράξεως (Α. Π. 331/1951, ΕΕΔ 10, 330, Α. Π. 146/1951, ΕΕΔ 10, 561, Πρωτοδ. Ἀθηνῶν 8779/1951). Ὡς ἐκχωρηθεῖσαι δὲ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι, ὧν τὸ προσωπικὸν ἐξαιρεῖται ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων περὶ τιμητικῆς προαγωγῆς, νοοῦνται αἱ ἐπιχειρήσεις ἐκεῖναι, αἵτινες, καίτοι ἀσκοῦνται ὑπὸ φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων, ἔστω καὶ Ἰδιωτικοῦ δικαίου, λειτουργοῦν κατὰ παραχώρησιν διὰ πράξεως τῆς Ἀρχῆς, κυρουμένης διὰ νόμου, καὶ ἐξυπηρετοῦσιν ἀνάγκας τοῦ κοινοῦ εὐρείας ἐκτάσεως, ἃς ἔδει ἡ ἰδία Ἀρχὴ νὰ ἐξυπηρετῇ (ἴδε *Τριανταφυλλόπουλον* ἐν ΕΕΔ 6, 68, *Μιχαηλίδην-Νουάρον* ἐν Ἑρμ. Α. Κ. ὑπ' ἄρθρον 332, ἀριθ. 17, Πρωτοδικείου Πειραιῶς 1578/1950, ΕΕΔ 10, 323). Τοιοῦτον δὲ χαρακτῆρα ἐκχωρηθείσης Δημοσίας Ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς 59/1945 Συντακτικῆς

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΥ ΔΙΑ ΠΑΡΑΝΟΜΟΝ ΜΗ ΠΑΡΟΧΗΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Έξίσωσις παροχῶν Εἰδικῶν Ταμείων πρὸς τὰς τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Μεταλλευτῶν.—Προϋποθέσεις ἀπονομῆς συντάξεως κατὰ χρόνον ἐπελεύσεως ἀναπηρίας.—Ὑστέρα τροποποίησις Καταστατικοῦ.—Ἔλλειψις ἀναδρομικῆς δυνάμεως.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἡσφαλισμένου, βάσει διατάξεων ἄρθρων 105, 106 Α.Κ., κατὰ τὸ ἰσάξιον τῆς παρανόμως μὴ χορηγηθείσης συντάξεως.—Ἐξίσωσις παροχῶν Εἰδικῶν Ταμείων πρὸς τὰς τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Ὑπέκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς παρατιθεμένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἀγωγὴ ἡσφαλισμένου κατὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μεταλλευτῶν, Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, περὶ ἀποζημιώσεως αὐτοῦ λόγῳ τῆς ἀρνήσεως τοῦ Ταμείου νὰ χορηγήσῃ τὴν κατ' αὐτὸν ἐνάγοντα δικαιουμένην παρ' αὐτοῦ σύνταξιν.

Ἡ ἀγωγὴ ἐβασίζετο εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 105, 106 τοῦ Εἰσαγ. τοῦ Α.Κ. Νόμου (περὶ αὐτῶν βλ. *Ἠλ. Κυριακοπούλου*, Ἑλληνικὸν Διοικητικὸν Δίκαιον, Β', Γενικὸν Μέρος, ἔκδ. δευτέρα, σελ. 469 ἑπ.).

Σημειωτέον ὅτι, ὑφισταμένης ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἔκρινε περὶ τῆς παρανομίας, ὑφίσταται, κατ' ἄρθρ. 275 καὶ 274 Πολιτ. Δικ., δεδικασμένον καὶ διὰ τὴν μεταγενεστέραν ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως (Α.Π. 373/1956, εἰσηγητὴς *Κ. Σοῦρλος*, ΕΕΔ 15, 959).

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου εἰς τὴν δεκτὴν καὶ διὰ προηγουμένων ἀποφάσεων τοῦ Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν (16760/1955, εἰσηγητὴς *Δ. Σκούμπης*, ΕΕΔ 15, 85, 1777/1956, εἰσηγητὴς *Ν. Παπανικολάου*, ΕΕΔ 15,501) περὶ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐπιβαλλομένης ἐξισώσεως τῶν παροχῶν τῶν εἰδικῶν Ταμείων πρὸς τὴν τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλί-

---

Πράξεως εἶναι πρόδηλον ὅτι φέρει καὶ ἡ ἐξυπηρετοῦσα εὐρείας τοῦ κοινοῦ ἀνάγκας διὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ σιδηροδρομικοῦ δικτύου Πειραιῶς—Ἀθηνῶν-Πελοποννήσου ἐναγομένη ἑταιρεία, εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ τοιαύτη ἐκμετάλλευσις αὐτοῦ διὰ συμβάσεων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Δημοσίου, κυρωθεισῶν ἀρχικῶς διὰ τοῦ ν. ΑΜΣΤ')1882 καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ τοῦ ἀπὸ 13.11.1927 δ)τος, κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3531 νόμου (παρεμφερῶς Α. Π. 253)1953, 332)1953 καὶ 532)1953, ΕΕΔ 12, σελ. 606, 771 καὶ 1304) καὶ συνεπῶς δὲν ἰσχύουσι δι' αὐτὴν αἱ διατάξεις τοῦ ν. 1799)1942, οὗ ἕνεκεν τὸ αἴτημα τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ὅπως ἀναγνωρισθῇ ὅτι ὁ ἐνάγων, φέρων κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἐν λόγῳ νόμου τὸν βαθμὸν τοῦ σταθμάρχου Γ', ἔδει νὰ προαχθῇ ἐκτοτε πρὸς πλήρωσιν κενῆς ὀργανικῆς θέσεως εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς ἐναγομένης προβλεπόμενον ἀμέσως ἀνώτερον βαθμὸν τοῦ σταθμάρχου, ἐλέγχεται ἀπορριπτέον. Ταῦτα δὲ πάντα, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι καὶ ἐπὶ τῇ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὑποστηριζομένῃ ἀβασίμῳ ἐκδοχῇ ὅτι δὲν κατηργήθη καὶ μετὰ τὴν Συντακτικὴν Πρᾶξιν 59 ὡς πρὸς τὴν ἐναγομένην ὁ νόμος 1799)1942 καὶ πάλιν οὗτος δὲν ἐδικαιοῦτο τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐπικαλουμένης τιμητικῆς προαγωγῆς διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν: Διότι ἐκ τοῦ πρὸς ἀλλήλας συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ. 1799)1942, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 1745)1944 καὶ τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρ. 9 τούτου ν.δ. 1799)1942, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. μόνου τοῦ ν.1764)1944, συνάγεται, ὅτι ὡς ἐφεδροι ἀξιωματικοὶ πολεμισταὶ τοῦ πολέμου 1940–41 νοοῦνται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου καὶ συνεπῶς καὶ διὰ τὴν πρόσκτησιν τοῦ τιμητικῶς ἀπονεμομένου βαθμοῦ οἱ μετασχόντες καὶ ὑπηρετήσαντες δύο μῆνας καὶ 15 ἡμέρας τοὐλάχιστον εἰς μαχίμους μονάδας ἐν τῇ ζώνῃ ἐπαφῆς μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ εἰς σχηματισμοὺς εὑρισκομένους εἰς τὴν ζώνην ἐπαφῆς μεραρχιῶν μετὰ τοῦ ἐχθροῦ ἢ εἰς ζώνην τῶν πρόσω Σωμάτων Στρατοῦ ἐπὶ τέσσαρας μῆνας καὶ 15 ἡμέρας, ἐξ ὧν τρεῖς μῆνας ἐπὶ ἀλβανικοῦ ἐδάφους, τῆς τοιαύτης συμμετοχῆς εἰς τὰς μάχας ἀμφοτέρων τῶν κατηγοριῶν, ὡς καὶ τοῦ χρόνου τῆς παραμονῆς εἰς τὴν δευτέραν ταύτην, πιστοποιουμένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Ἐκ τοῦ προσαγομένου ὅμως ὑπ' ἀριθ. 161463)Φ. 17107 καὶ ἀπὸ 15.2.1953 πιστοποιήσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀπὸ 24.1.1953 πιστοποιητικὸν τοῦ 105 Στρατολογικοῦ Γραφείου Πατρῶν, προκύπτει μόνον, ὅτι ὁ ἐνάγων, ἔφεδρος ὁπλοχαγὸς κατὰ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον, ὑπηρέτησεν εἰς τὸ διατελέσαν ἐν τῇ ζώνῃ τῶν πρόσω 29ον Σύνταγμα Πεζικοῦ ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1940 μέχρις 25 Ἀπριλίου 1941, ἤτοι ἐπὶ τέσσαρας μῆνας καὶ τρεῖς ἡμέρας, μὴ προσκτώμενος ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας του τῆς ἰδιότητος τοῦ πολεμιστοῦ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ν. δ. 1799)1942 καὶ συνεπῶς, μὴ δικαιούμενος τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου δριζομένης προαγωγῆς καὶ ἐπὶ τῇ ἀποκρουσθείσῃ κατὰ τὰ ἄνω ἐκδοχῇ ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ἐναγομένης καὶ μετὰ τὴν Συντακτικὴν Πρᾶξιν 59)1945. Ἀπορριπτέα τοῖς λόγοις τούτοις ἀποβαίνει ἡ ἔνδικος ἀγωγή.

σεων (βλ. επί τού θέματος καί *Β. Λύγερόπουλον*, ΕΕΔ 13, σ. 73 επ.).

Πρωτοδικείου Άθηνών 6720/1956

Πρόεδρος ο κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέππος*
Δικηγόροι οι κ. κ. Μ. Χατζημανώλης, Ι. Τσιντζάς

Διά τής υπό κρίσιν αγωγής, ως αύτη διά των προτάσεων τού ενάγοντος περαιτέρω βελτιούται, αύτος εκτίθησι, κατά την υπό τού δικαστηρίου εκτίμησιν τού δικογράφου αύτής καί των προτάσεων, ότι, τυγχάνων ησφαλισμένος εις τό εναγόμενον Ταμείον Μεταλλευτών, κατέστη, κατά τό έτος 1952, άνικανος πρός εργασίαν λόγω νόσου, συνεπεία τής οποίας διέκοψε κατά τό έτος τούτο την εις τά μεταλλεία εργασίαν του, ότι συγκεντρών άπασας τάς προϋποθέσεις τού άρθρου 27 τού καταστατικού τού εναγομένου, ως τούτο ίσχυε κατά τόν χρόνον τής επελεύσεως τής αναπηρίας (1952) καί πρό τής διά τής υπ' αριθ. 56048)1)1953 τής 26.10.1953 αποφάσεως Υπουργού τής Εργασίας τροποποιήσεως τούτου, υπέβαλεν εις τό εναγόμενον την από 14.9.1955 αίτησιν περί απονομής αύτώ συντάξεως λόγω αναπηρίας, πλην όμως τό εναγόμενον, χωρίς νά εκδώση απόφασιν τού Διοικητικού Συμβουλίου αύτού, διά τού υπ' αριθ. 9165 τής 3.10.1955 εγγράφου τού Διευθυντού τούτου ηρνήθη παρανόμως νά χορηγήση την αιτηθείσαν σύνταξιν καί αίτεϊται όπως υποχρεωθή τούτο νά καταβάλη αύτώ αποζημίωσιν εκ δρχ. 22.000, αντιστοιχούσαν εις τό εκ δραχμών 400 μηνιαίως ποσόν τής συντάξεως μετά των δώρων Χριστουγέννων καί Πάσχα, όπερ θά ελάμβανεν άνευ τής παρανόμου πράξεως τής αρνήσεως κατά τό από 1.12.1952 μέχρι 31.12.1955 χρονικόν διάστημα.

Συμφώνως πρός τόν υπό τού άρθρου 2 Α. Κ. καθιερούμενον κανόνα ότι ο νόμος ορίζει περί τού μέλλοντος καί δέν έχει αναδρομικήν δύναμιν, άν μή εναντία θέλησις τού νομοθέτου δηλωθή δι' αύτού, σκοπουμένης τής ρυθμίσεως των μετά την δημοσίευσιν αύτού παραγομένων δικαιολογητικών σχέσεων, ούδόλως θίγονται αί υπό τό κράτος προγενεστέρου νόμου συντελεσθείσαι δικαιολογητικαί σχέσεις, άλλ' ή δύναμις καί ή ενέργεια των νομικών εν γένει γεγονότων καί πράξεων ρυθμίζονται υπό τού ισχύοντος, καθ' ον χρόνον αύται εγένοντο, νόμου, υπό τού οποίου κατ' ακολουθίαν διέπονται καί τά απαιτούμενα πρός γένεσιν καί στήριξιν τού δικαιώματος στοιχεία καί τά αποδεικτέα τούτου γεγονότα (πρβλ. Α.Π. 221)1955, ΕΕΔ 14, σελ. 660). Ή υπ' αριθ. 56048)1. 1953 τής 26.10.1953 απόφασις τού Υπουργού τής Εργασίας (Φ. Ε. Κ. 253 τής 12.11.1953 τεύχος Β') περί τροποποιήσεως τής § 1 τού άρθρου 27 τού καταστατικού τού Ταμείου Μεταλλευτών ορίζει τάς προϋποθέσεις τής λόγω αναπηρίας απονομής συντάξεως διά τούς μετά την δημοσίευσιν ταύτης καθισταμένους ανικάνους πρός εργασίαν καί δέν έχει αναδρομικήν δύναμιν, ως εκ των διατάξεων ταύτης σαφώς προκύπτει (πρβλ. περί τούτου Α. Π. 221)1955, ΕΕΔ 14, σελ. 660). Έπομένως υπό τά εν τή αγωγή εκτιθέμενα περιστατικά, καθ' ά ή αναπηρία τού ενάγοντος επήλθε τό έτος 1952, εφαρμογήν ως πρός τάς ουσιαστικάς προϋποθέσεις τής εις αύτόν απονομής συντάξεως λόγω αναπηρίας έχει τό άρθρον 27 τού καταστατικού τού εναγομένου, ως τούτο είχε πρό τής τροποποιήσεως τής § 1 αύτού υπό τής ως άνω υπουργικής αποφάσεως.

Κατά τό άρθρον 27 § 1 τού θέσιν νόμου επέχοντος καταστατικού τού Ταμείου Μεταλλευτών (άρθρον 13 α. ν. 1607)1939), εγκριθέντος διά τής υπ' αριθ. 13987 τής 6.3.1940 αποφάσεως τού τότε Υφυπουργού τής Εργασίας «περί εγκρίσεως καταστατικού Ταμείου Μεταλλευτών» καί δημοσιευθέντος εις τό υπ' αριθ. 82 τής 29.3.1940, τεύχος Β', φύλλον τής Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως, ως τούτο είχε πρό τής διά τής ρηθείσης αποφάσεως τροποποιήσεως του, διά την απονομην συντάξεως ή αποζημιώσεως εις τούς καθισταμένους ανικάνους πρός εργασίαν ησφαλισμένους τού Ταμείου συνεπεία σωματικής ή πνευματικής βλάβης μή οφειλομένης εις βίαιον συμβάν εν τή εκτελέσει τής εργασίας του ή εξ αφορμής αύτής, απαιτείται όπως: 1) Τά πρόσωπα ταύτα έχωσι συμπληρώσει πρό τής επελεύσεως τής αναπηρίας των 1560 ημερομίσθια εν μεταλλείοις ή λατομείοις, 2) τό εις αύτούς επελθόν άτύχημα δέν αποδίδεται εις πράξιν ή παράλειψιν ωρισμένου προσώπου, παρ' ού νά δύναται νά άξιωθή υπό τού παθόντος αποζημίωσις βάσει τού Άκουϊλίου Νόμου ή άλλης ισχυούσης ειδικής νομικής διατάξεως, καί 3) ή αναπηρία, ήτις δέον νά διαρκέση επί δίμηνον, μεθ' ό άρχεται τό εις σύνταξιν αναπηρίας δικαίωμα τού παθόντος, ως καί ή έναρξις τής καταβολής τής συντάξεως, νά έλαβε χώραν μετά την δημοσίευσιν τού α. ν. 1607)1939. Έξ άλλου, κατά την διάταξιν τού άρθρου 1 τού α. ν. 1607)1939 καί άρθρου 1 τού δια τής ως άνω αποφάσεως εγκριθέντος καταστατικού, τό εναγόμενον Ταμείον τυγχάνει νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου. Κατ' ακολουθίαν, εκτιθεμένων εν τή αγωγή, ως αύτη βελτιούται διά των προτάσεων καί εκτιμάται υπό τού Δικαστηρίου, ότι ο ενάγων κατέστη ανίκανος πρός εργα-

σίαν συνέπειᾳ νόσου (χρονίου ρευματισμοῦ τῶν ἄρθρων, συνοδευόμενοι ὑπὸ καρδιακῆς ἀνεπαρκείας) προελθούσης ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἐν μεταλλείοις καὶ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς καὶ ὅτι πρὸ τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1952 ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας ταύτης εἶχε ποσῶς ἐπιδεινωθῇ εἰς μεταλλευτικὰς ἐργασίας ὑπὲρ τὰς 5.000 ἡμέρας ἐργασίας, ἡ ἀγωγὴ εἶναι νόμῳ βάσιμος, ἐρειδομένη εἰς τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις συνδυαζομένας πρὸς τὰς ταιαύτας τῶν ἄρθρων 106 καὶ 105 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου τοῦ Α. Κ. Ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, ὅπερ ἰσοῦται κατὰ τὸν ἐνάγοντα πρὸς τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως, ἣν οὗτος θὰ ἐλάμβανεν ἄνευ τῆς παρανομίας, ἡ ἀγωγή, ἐφ' ὅσον διὰ ταύτης διώκεται ἡ καταβολὴ δραχμῶν 400 μηνιαίως ὡς ἀποζημιώσεως, βασίζεται τόσον εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 56058)Σ 1456 τῆς 8.12.1952 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ καθορισμοῦ κατωτάτου ὁρίου μηνιαίας συντάξεως συνταξιούχων Ταμείου Μεταλλευτῶν» (Φ.Ε.Κ. 261 τῆς 19.12.1952, τεῦχος Β'), δι' ἧς ὁρίζεται ὅτι «ἀπὸ 1.10.1952 τὸ κατώτατον ὅριον τῆς μηνιαίας συντάξεως τῶν συνταξιούχων, λόγῳ γήρατος καὶ ἀναπηρίας, τοῦ Ταμείου, ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ὁποίων πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις τῶν ἄρθρων 28 καὶ 34 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, ὁρίζεται εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν τετρακοσίων χιλιάδων», ὅσον καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 62280 τῆς 30.1.1952 ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας «περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένων συντάξεων» (Φ.Ε.Κ. 28 τῆς 5.2.1952, τεῦχος Β'), κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ὁποίων οἱ εἰς Εἰδικὰ Ταμεῖα κυρίας ἀσφαλίσεως ἠσφαλισμένοι λόγῳ ἀναπηρίας, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας τοῦ ἄρθρου 28 § 1 ἐδάφ. πρώτων, δικαιοῦνται ἀπὸ 1.1.1952 τὸ διὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως ὁριζόμενον κατώτατον ὅριον συντάξεων ἑκ δραχμῶν 400 μηνιαίως. Κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, εἰς ἃ παραπέμπουσιν ἀμφότεραι αἱ προδιαληφθεῖσαι διατάξεις, ὁ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ἐὰν ἐπραγματοποίησε 2.500 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας καὶ κατέστη ἀνάπηρος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς, ἐξαμήνου τοὐλάχιστον, κατ' ἰατρικὴν πρόβλεψιν, διαρκείας, δὲν δύναται νὰ κερδίζῃ δι' ἐργασίας ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν, πλέον τοῦ τρίτου ἐκείνου, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως.

Ὁμολογεῖται ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, προκύπτει ἄλλως τε καὶ ἐκ τῆς ὑπὸ ταύτου ἐπικαλουμένης καὶ προσαγομένης ἀπὸ 14.9.1955 αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι οὗτος ὑπέβαλε τὴν ρηθεῖσαν αἴτησιν πρὸς τὸ ἐναγόμενον περὶ παροχῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας. Ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐναγοντος ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου ὑπ' ἀριθ. 9165 τῆς 3.10.1955 ἐγγράφου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν πρὸς τοῦτον ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἐναγόμενον ἠρνήθη νὰ χορηγήσῃ τὴν αἰτηθεῖσαν σύνταξιν, χωρὶς νὰ ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου τούτου ἀπόφασις ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης. Ἡ ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 269 τῆς 9.3.1954 ἀπορριπτικὴ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τούτου ἀφορᾷ τὴν προγενεστέραν ἀπὸ 20.12.1953 αἴτησιν τούτου περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ συντάξεως λόγῳ γήρατος, ὡς τοῦτο ὁμολογεῖται ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ προκύπτει ἐκ τοῦ ὡς ἄνω ἐγγράφου. Ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ παραλείψεως τοῦ ἐναγομένου νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ καὶ περὶ ἀρνήσεως τοῦ ἰδίου ἐναγομένου νὰ χορηγήσῃ σύνταξιν, τὸ Δικαστήριον ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐρευνήσῃ παρεμπιπτόντως τὴν συνδρομὴν τῶν κατὰ τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις ὁριζομένων οὐσιαστικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς διαγνώσεως ἐὰν ἡ ὡς ἄνω παράλειψις καὶ ἄρνησις τυγχάνῃ παράνομος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 106 καὶ 105 τοῦ Εἰσαγ. νόμου τοῦ Α.Κ. Τὸ ἐναγόμενον ἰσχυρίζεται ὅτι δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 56048)1)1953 τῆς 26.10.1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 253)12.11.1953, τεῦχος Β'), δι' ἧς ἐτροποποιήθη τὸ ἄρθρον 27 τοῦ καταστατικοῦ, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος πρὸς παροχὴν συντάξεως ἀπεσβέσθη, διότι ἡ ὡς ἄνω αἴτησις ὑπεβλήθη εἰς τὸ Ταμεῖον μετὰ τὴν παρόδον τῆς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τοῦ ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας. Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τυγχάνει ἀπορριπτέος, διότι ὡς εἴρηται ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις δὲν καταλαμβάνει καὶ τοὺς πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτῆς καταστάντας ἀναπήρους ἠσφαλισμένους τοῦ Ταμείου. Κατὰ τὰ λοιπὰ οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐναγομένου συνιστῶσιν ἄρνησιν τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν τῶν θεμελιούντων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ δέον ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνάγων ν' ἀποδείξῃ ταῦτα, ἅτινα συνίστανται εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 27 τοῦ καταστατικοῦ καὶ 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ὁριζομένων οὐσιαστικῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, διὰ παντὸς νομίμου ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ μαρτύρων, ἐπιτρεπομένων διὰ τὸ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἀνέφικτον κτήσεως ἐγγράφου μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀποδείξεως.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΕΚΔΙΚΑΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ

Ἐπιβολὴ ἐπακτοῦ ὅρκου καὶ συνέπειαι ἐκ τῆς δόσεως αὐτοῦ

Ἀνυπόχρεον δικαστοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ Ν. ΓΨΟΔ' δι' ἐπιβολὴν ἐπακτοῦ ὅρκου παρὰ μὴ ἢ πρὸς μὴ αὐτοπροσώπως παριστάμενον διάδικον.— Ὑποχρέωσις ὅμως Δικαστοῦ, παρόντων αὐτοπροσώπως τῶν διαδίκων, δι' ἐπιβολὴν ἐπακτοῦ ὅρκου καὶ παραγωγὴ ἐκ τοῦ δοθέντος ὅρκου τῶν κατ' ἄρθρον 357 Πολιτ. Δικονομίας ἀποτελεσμάτων.— Κῦρος συμβιβασμοῦ ἐπὶ ἐργατικῶν διαφορῶν.

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 12 τοῦ β.δ. τῆς 1/8 Αὐγούστου 1920 περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἓν ἑνιαῖον κείμενον τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν κλπ., τὸ ὁποῖον δὲν μετεβλήθη διὰ τῆς μεταγενεστέρας τροποποιήσεως (ἰσχύει ἤδη ὁ νόμος 1968/1944), ὅρκον, ἐπαγόμενον ὑπὸ διαδίκου μὴ αὐτοπροσώπως παρισταμένου ἢ εἰς διάδικον μὴ αὐτοπροσώπως παριστάμενον, δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιβάλῃ ὁ Εἰρηνοδίκης (καὶ Πρωτοδίκης κατὰ τὸν Ν. 1968/1944).

Ἀποκειμένης τῆς ἐπιβολῆς ἢ μὴ τοῦ ὅρκου, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, εἰς τὴν ἀνέλεγκτον κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, ἡ παράλειψις τῆς ἐπιβολῆς αὐτοῦ δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν (Α.Π. 562/1951, εἰσηγητὴς Γ. *Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 11, 138), ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ Ν. ΓΨΟΔ' παρεχομένῃ ἐξουσίᾳ, εἰς τὸ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου τούτου δικάζον δικαστήριον νὰ ἐπιβάλῃ ἢ μὴ ὅρκον ἐπαγόμενον ὑπὸ διαδίκου μὴ αὐτοπροσώπως παριστάμενου ἢ εἰς διάδικον μὴ αὐτοπροσώπως παριστάμενον παρέχεται καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ δικαστηρίου, καθ' ὃ δικάζοντος ἐκ τῶν ἐνόντων, νὰ διατυπώσῃ τὸ θέμα τοῦ ὅρκου, περιλαμβάνοντος εἰς αὐτὸ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἅτινα, κατὰ τὴν κρίσιν του, ἀσκοῦσιν οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης πρὸς σχηματισμὸν ἐπὶ τούτων τῆς δεούσης δικαστικῆς πεποιθήσεως (Α.Π. 107/1950, εἰσηγητὴς *Ι. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 9, 810).

Ἐφ' ὅσον ὅμως ὁ ὅρκος ἐπῆχθη καὶ ἐδόθη παρόντων αὐτοπροσώπως τῶν διαδίκων, δέχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις, ὅτι παράγει τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 357 Πολ. Δικονομίας ἀμάχητον τεκμήριον (σαφὴς καὶ ἡ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖον, 10195/1956, εἰσηγητὴς *Σ. Ρίγκας*, ΕΕΔ 15, 893).

Ἐνδιαφέροντα εἶναι καὶ ἡ σκέψις τῆς ἀποφάσεως περὶ τοῦ κύρους συμβιβασμοῦ ἐπὶ ἐργατικῶν διαφορῶν, περὶ τοῦ ὁποίου βλέπε σημειώσεις μας ἀνωτέρω, σελ. 996 ἑπ., ἔνθα παραπέμπομεν).

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 34/1956.

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν.
Πρόεδρος ὁ κ. *Μ. Χασαπογιάννης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Σφακιανάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Α. Ἰκίλλας*, *Ν. Τσιμηνιάς*

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 ν. ΓΨΟΔ', ὡς οὗτος ἐκωδικοποιήθη διὰ ν. 765/1943 καὶ 1968/1944, ἐφαρμοζόμενον καὶ ἐπὶ τῆς κατ' ἔφεσιν διαδικασίας (ἄρθρ. 16), ὁ κατὰ ταύτην δικάζων δικαστὴς δύναται νὰ ἐκτιμᾷ ἐλευθέρως τὴν παράλειψιν τῆς δόσεως τοῦ τυχὸν ἐπιβληθέντος δικαστικοῦ ὅρκου, ὡς καὶ τὸν δοθέντα δικαστικὸν ὅρκον. Ὅρκον ἐπαγόμενον ὑπὸ διαδίκου μὴ αὐτοπροσώπως παρισταμένου ἢ εἰς διάδικον μὴ αὐτοπροσώπως παριστάμενον δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιβάλῃ. Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου παρὰ μὴ ἢ πρὸς μὴ αὐτοπροσώπως παριστάμενον διάδικον δὲν συνεπάγεται τὰ ὑπὸ τῆς Πολ. Δικονομίας ἐννομα ἀποτελέσματα καὶ ὁ δικαστὴς εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐπιβάλῃ ἢ μὴ τὸν τοιοῦτον ὅρκον καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ ἄλλως τὸν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας δοθέντα, μὴ δεσμευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 357 Π.Δ. ἀμαχήτου τεκμηρίου. Εἰς ἣν ὅμως περίπτωσιν ὁ ὅρκος ἐπῆχθη ἢ ἐδόθη παρόντων αὐτοπροσώπως ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων μερῶν, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου, ὄντος καὶ εἴδους συμβιβασμοῦ (349 Πολ. Δικονομίας), προκύπτει, κατ' ἀντιδιαστολήν, ὑποχρέωσις τοῦ δικαστοῦ, ὅπως ἐπιβάλῃ τὸν οὕτω ἐπαγόμενον ὅρκον, ὅτε ἐπέρχονται τὰ ἐκ τοῦ ἄρθρου 357 Π.Δ. ἀποτελέσματα, ἤτοι παραγομένου ἐκ τῆς δόσεως τούτου τοῦ ἀμαχήτου τεκμηρίου τοῦ δεσμεύοντος τὸν δικαστὴν καὶ ὑποχρεοῦντος τοῦτον ὅπως δεχθῇ ὡς ἀληθὲς τὸ περὶ οὗ ὁ ὅρκος θέμα (*Ἄμμων*, Ὁ ὅρκος § 42 α, σελ. 205, 206). Ἐκ τῶν προσαγομένων ἐν νομίμῳ ἀντιγράφῳ ταὐταρίθμων τῇ ἐκκαλουμένῃ πρακτικῶν προκύπτει ὅτι κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ δικάσαντος Πρωτοδίκου ὁ ἐνάγων ἐφεσίβλητος ἐπήγαγεν ὅρκον εἰς τὸν ἐναγόμενον περὶ καταβολῆς τῆς αἰτουμένης διαφορᾶς οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος, ὃν ἀπεδέχθη οὗτος καὶ ἔδωσε παραχρῆμα, προσθεὶς ὅτι ἡ ἐξόφλησις ἐγένετο διὰ συμβιβασμοῦ, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς προηγουμένης δίκης. Ἐκ τῶν πρακτικῶν τούτων ὑπ' ἀριθ. 808/1955 προκύπτει, ὅτι ὁ ἐνάγων παρατήθη τοῦ α' κονδυλίου τῆς ἀγωγῆς (διαφορὰν οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος), διότι κατεβλήθησαν, ὁ δ' ἐναγόμενος ὡμολόγησε τὰ δ' καὶ ε' κονδύλια τῆς ἀγωγῆς. Ἡ τοιαύτη δι' ἀμοιβαίων ὑποχωρήσεων ἐπίλυσις τῆς διαφορᾶς, περὶ ἧς ὑφίστατο ἀβεβαιότης, εἶναι νόμιμος (*Ἄμμων*, ΕΕΔ 13, 561, *Παυλίδου*, ΕΕΔ 10, 193 ἑπ.). Συνεπῶς ἡ γενομένη προσθήκη εἰς τὸν δοθέντα ὅρκον δὲν εἶναι οὐσιώδης καὶ δὲν ἀλλοιοῦται δι' αὐτῆς ἡ ἔννοια τοῦ ὅρκου. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ ὅρκος ἐ-

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

I. ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Διάρκεια προστασίας τῶν κατ' ἄρθρον 4 τοῦ Α.Ν. 1836/1951 ἀναγκαστικῶς διοριζομένων.

"Ἔκτασις παρεχομένης ὑπὸ τοῦ Νόμου προστασίας, ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς σχέσεως ἐργασίας, εἰς τοὺς κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Α.Ν. 1836/1951 τοποθετουμένους καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ αὐτοῦ Νόμου διοριζομένων πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων.— Ὑποχρέωσις τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Α.Ν. 1836/1951 ὑποκρίτων πρὸς ἐνέργειαν τοῦ διορισμοῦ, μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Συμβουλίων τοποθέτησιν.— Ἀνεπίτρεπτον, ἐπὶ ὁρισμοῦ κατὰ Νόμον ἐν τῇ πράξει τοῦ διορισμοῦ χρονικῆς διαρκείας προσλήψεως, ὁρισμοῦ χρονικῆς διαρκείας μικροτέρας ἐκείνης τῆς προστασίας τοῦ Α.Ν. 1836/1951.

Ἡ διάρκεια τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν κατὰ τὸν ἀ.ν. 1836/1951 τοποθετουμένων ἀναγκαστικῶς πολεμιστῶν ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 αὐτοῦ, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου μόνου § 1 τοῦ ν. 2223/1952, πενταετής, μὲ δικαίωμα τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐκ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 2657/1953 νὰ παρατείνῃ δι' ἀποφάσεων αὐτοῦ διὰ τινας ἐπιχειρήσεις καὶ κατηγορίας πολεμιστῶν τὴν προθεσμίαν τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς ἐτροποποιήθη, μέχρι δύο ἐτῶν (βλ. περὶ αὐτῶν ΕΕΔ 14, 1113, ἔνθα παράθεσις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων). Ἡ διὰ μεταγενεστέρας ἢ' ἀριθ. 23/1956 Πράξεως τ. ὑ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ΕΕΔ 15, 281, παράτασις τοῦ χρόνου προστασίας τῶν ἐν λόγῳ προσώπων δὲν ἰσχύει, μὴ κυρωθείσης εἰς τι τῆς Πράξεως αὐτῆς διὰ νόμου, βλ. πρβλ. τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3064/1956, εἰσηγητὴς Λ. Κρέτσης, ΕΕΔ 15, 421).

Τὸ ζήτημα εἶναι ἤδη, ἂν ἡ κατὰ τὸν προδιαληφθέντα χρόνων προστασία ἐκτείνηται καὶ ἐπὶ τῶν κατ' ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 τοποθετουμένων καὶ διοριζομένων πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων ἐκ μέρους τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ὡς καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, τῶν Δήμων, Κοινοτήτων, τῶν Κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων, τῶν Δημοσίων Ἐπιχειρήσεων καὶ ἐπιχειρήσεων ἐν γένει κοινωφελοῦς σκοποῦ ἢ δημοσίας χρήσεως, καθὼς καὶ τῶν Τραπεζῶν (ταύτας καταλαμβάνει τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951).

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔχει λυθῇ ὑπὸ τῆς Α.Π. 573/1952 (εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 1260), ἐπικυρωσάσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 2406/1952 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ΕΕΔ 11, 1261) διὰ τῆς ἀπόψεως ὅτι ἡ κατὰ χρόνον προστασία καὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 τοποθετουμένων εἶναι ἡ αὐτὴ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοποθετουμένων καὶ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς δὲν ἀπομακρύνεται ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (βλ. ὅμως τὰς ἐν ΕΕΔ 11, 1260 σημειώσεις μας).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7204/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέππος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κωτσόβελος, Δ. Νίκας

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3 § 1, 4 § 1, ὡς αὐτὴ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ νόμου 2223/1952, καὶ 7 §§ 2—4 τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου 2113/1952 κυρωθέντος Α. Ν. 1836/1951, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου παρεχομένη προστασία ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 4 § 1 αὐτοῦ προσληφθέντων καὶ ὅτι οὗτοι ἐπὶ πενταετίαν ἀπὸ τῆς προσλήψεώς των ἀπολαύουν μονιμότητος, ἀπολυόμενοι μόνον διὰ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 § 2 τοῦ νόμου τούτου ἀναφερομένους λόγους (πρβλ. Α. Π. 664/1955, ΕΕΔ 15, σελ. 42, Α. Π. 573/1952, ΕΕΔ 11, σελ. 1260). Ἐξ ἄλλου ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν §§ 1, 4 καὶ 13 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ρηθέντος Α.Ν. 1836/1951 σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου τούτου τοποθέτησις δὲν ἀποτελεῖ συντελεσμένον διορισμόν, ἀλλ' ὑποχρεοῖ τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ὑπόχρεα νομικὰ πρόσωπα καὶ δημοσίας ὑπηρεσίας, ὅπως προβῶσι κατὰ τὰς διεπούσας αὐτὰ διατάξεις εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ τοποθετηθέντος (πρβλ. Α. Π. 158/1953, ΕΕΔ 12, σελ. 471, Α.Π. 657/1954, ΕΕΔ 13, σελ. 1201). Ἐκ τούτων ἕπεται ὅτι εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν διὰ τῶν διεπουσῶν τὸ ὑπόχρεον πρὸς διορισμὸν τοῦ τοποθετηθέντος νομικὸν πρόσωπον διατάξεων ὁρίζεται, ὅτι εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ διορισμοῦ δέον νὰ ὁρισθῇ καὶ ἡ χρονικὴ διάρκεια τῆς προσλήψεως, ἡ τοιαύτη χρονικὴ διάρκεια δὲν δύναται νὰ καθορισθῇ μικροτέρα τῆς ὡς ἄνω πενταετίας. Ἐν ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου τῆς ἐφ' ὡρισμένον χρόνον, ὑπ' αὐτοῦ καθοριζόμενον, προστασίας τῶν πολεμιστῶν θὰ ἠδύνατο νὰ ματαιωθῇ.

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν ἐτοποθετήθη, βάσει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου καὶ ἤδη ἐφεσιβλήτου Δήμου τὴν 9.3.1953 (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 49097 τῆς 9.2.1953 ἐγγράφων Ὑπουργείου

πήχθη καὶ ἐδόθη παρόντων αὐτοπροσώπως ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων παρῆχθη ἐκ τῆς δόσεως αὐτοῦ ἀμάχητον τεκμήριον (ἄρθρ. 357 Πολ. Δικον.) περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἐναγόμενος δὲν ὀφείλει εἰς τὸν ἐνάγοντα διαφοράν ἐπιδομάτων, ἅπερ οὐχὶ ὀρθῶς δὲν ἐδέχθη ὁ ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ δικάσας δικαστὴς καὶ ἐπιδίκασεν εἰς τὸν ἐνάγοντα διαφοράν ἐπιδομάτων, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον τῆς ἐφέσεως, ἥτις δέον ὅπως γίνῃ δεκτὴ καὶ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ἀπορριφθῇ κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἡ ἀγωγή.

Έργασίας). Μετά την τοποθέτησιν ταύτην ὁ ἐφεσίβλητος Δήμος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 164)1953 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 45358)10)1953 ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς, διώρισε τὸν ἐκκαλοῦντα ὡς προσωρινὸν δημοτικὸν εἰσπράκτορα ἐπὶ ἑξαμήνῳ θητείᾳ, δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 151 τοῦ νόμου 1726)1951, ἐπιτασσούσης ὅτι διὰ τῶν πράξεων διορισμοῦ τῶν προσωρινῶν δημοτικῶν εἰσπρακτόρων ὁρίζεται καὶ ἡ χρονικὴ διάρκεια τῆς προσλήψεως, ἥτις δύναται ν' ἀνανεοῦται διὰ νεωτέρων ἀποφάσεων τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐγκριθειασῶν ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς, παρετάθη ἡ χρονικὴ διάρκεια τῆς προσλήψεως μέχρι τῆς 30. 6. 1955. Μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ὁ ἐφεσίβλητος ἔπαυσε νὰ δέχηται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι, λήξάσης τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς προσλήψεως, ἔπαυσεν αὐτοδικαίως ὑφισταμένη ἡ μεταξὺ αὐτῶν σύμβασις ἐργασίας.

Κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀνωτέρω σκέψει τῆς παρούσης λεχθέντα, ὁ διὰ τῆς ὡς ἄνω πράξεως διορισμοῦ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς προσωρινοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος καθορισμὸς χρονικῆς διαρκείας τῆς προσλήψεως μικροτέρας τῆς πενταετίας εἶναι μὴ νόμιμος, ὡς ἐκ τούτου δὲ ὁ διορισμὸς οὗτος ἰσχύει ὑποχρεωτικῶς διὰ μίαν πενταετίαν ἀπὸ τῆς προσλήψεως. Δοθέντος ὅτι, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ πρόσληψις ἐγένετο τὴν 6.10.1953, ἀφ' ἧς μέχρι τῆς 30.6.1955, καθ' ἣν ὁ ἐφεσίβλητος ἔπαυσε νὰ δέχηται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐκκαλοῦντος, δὲν παρῆλθε πενταετία, ἀδικαιολογήτως οὗτος μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἡμερομηνίαν ἀπέκρουσε τὰς ὑπηρεσίας ταύτας καὶ ὡς ἐκ τούτου κατέστη ὑπερήμερος. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 81 § 3 τοῦ ν.δ. 3033)1954, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται, δι' ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου, ἡ διατήρησις τῶν ὑπηρετούντων προσωρινῶν εἰσπρακτόρων, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐκτελοῦν εὐδοκίμως τὰ καθήκοντά των καὶ ὑπάγονται εἰς τὴν ὑπὸ τῶν νόμων 751)1948 καὶ 1846)1951 παρεχομένην προστασίαν», ἀναφέρεται εἰς τὸν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς πενταετίας χρόνον καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν διάρκειαν ταύτης, καθ' ἣν οἱ βάσει τοῦ νόμου 1836)1951 προσληφθέντες διατηροῦνται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἀπολυόμενοι μόνον διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένους λόγους. Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι ἡ πρόσληψις τοῦ ἐνάγοντος ὡς προσωρινοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος διήρκεσε κατὰ τὸν ἐν τῇ πράξει τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ ὁρισθέντα μικρότερον τῆς πενταετίας χρόνον, παραταθέντα μέχρι τῆς 30.6.1955, καὶ ὅτι νομίμως ὁ ἐναγόμενος, λήξάσης τῆς ὁρισμένου χρόνου συμβάσεως, ἔπαυσε νὰ δέχηται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τῆς προσλήψεως μέχρι τῆς 30.6.1955 δὲν εἶχε παρέλθει τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἀντικατασταθὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ νόμου 2223)1952, ὁριζόμενον χρονικὸν διάστημα τῶν πέντε ἐτῶν, οὐχὶ ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 καὶ δέον ὅπως, δεκτοῦ γιγνομένου τοῦ περὶ τούτου δευτέρου λόγου ἐφέσεως, ἐξαφανισθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. Μετὰ ταῦτα διακρατουμένης τῆς ὑποθέσεως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, κρίνοντος ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος δὲν ἔληξε τὴν 30.6.1955 καὶ ὅτι ὁ ἐναγόμενος, μὴ ἀποδεχθεὶς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην, κατέστη ὑπερήμερος, δέον ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸν μισθὸν τοῦ διὰ τῆς ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἐκθέσεως ἀγωγῆς αἰτουμένου χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 1.7.1955 μέχρι 1.10. 1955, ἀνερχόμενον εἰς τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν δραχμῶν 3.000.

II. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

1. Παροχὴ ἐπιδόματος δι' ἀνθυγιεινὴν ἐργασίαν εἰς ἐργαζομένους εἰς βαφεῖα κλπ. καὶ δικαιοῦχοι αὐτοῦ.

Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 59626)1950 καὶ 28467)1951 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων.—Δικαιοῦχοι τοῦ δι' αὐτῶν ὁριζομένου ἐπιδόματος δι' ἀνθυγιεινὴν ἐργασίαν μόνον οἱ ἐργατοτεχνῖται καὶ οὐχὶ οἱ ὑπάλληλοι.—Ὑπαλληλικὴ ἰδιότης χημικοῦ.

Δι' εἰδικῶν, κατὰ ν. 28/1944 ἐκδοθεισῶν, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, αἱ ὁποῖαι διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ, ἐχορηγήθησαν εἰς μισθωτοὺς εἰδικῶν κατηγοριῶν ἐπιδόματα ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου δι' ἀνθυγιεινὴν ἐργασίαν (βλέπε σχετικὰς ὑπουργικὰς ἀποφάσεις ἐν ΕΕΔ 12, 446 ἐπ.).

Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ ὑπὸ τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως ἑρμηνευομένη ὑπ' ἀριθ. 59626)1950 «περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἐργάτας βαφείων, λευκαντηρίων καὶ πλυντηρίων» (ΕΕΔ 12, 446), ἐπεκταθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26467)784)1951 (ΕΕΔ 12, 446) καὶ εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ κατηγορίας.

Καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη δικαστικὴ ἀπόφασις, ἀκολουθοῦσα τὴν ἄποψιν τῆς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1858)1953 (εἰσηγητὴς *Ε. Καφάλης*, ΕΕΔ 12, 365), δέχεται ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἐκτείνεται ἐπὶ τῶν ἐργατῶν μόνον καὶ δὲν ἀφορᾷ εἰς τοὺς κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου ὑπαλλήλους.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3974/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ε. Καφάλης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Φ. Πολιτόπουλος, Α. Διούμπης

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 59626)1950 ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Ἐργασίας, Συντονισμοῦ καὶ Ἐφοδιασμοῦ—Διανομῶν «περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἐργάτας βαφείων, λευκαντηρίων καὶ πλυντηρίων» «παρέχεται εἰς τοὺς ἐργάτας βαφείων, λευκαντηρίων, καὶ πλυντηρίων ἁπάντων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ κλωστοϋφαντουργείων ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἴσον πρὸς 20% ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἡμῖν ἰσχύοντος ἡμερομισθίου τούτων». Κατὰ δὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 26467)1951 ἑτέραν ὑπουργικὴν ἀπόφασιν αἱ διατάξεις τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 59626)1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐπεξετάθησαν: α) ἐπὶ τῶν ἐργατῶν βαφείων καὶ πλυντηρίων ἐνδυμάτων, ὑφασμάτων καὶ σχοινίων, β) ἐπὶ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰς στεγνωτικὰς μηχα-

νὰς καὶ σιδηρωτήρια, ἐφ' ὅσον τὰ σχετικὰ μηχανήματα εὑρίσκονται ἐν τῇ αἰθούσῃ βαφείου, γ)... Ἐκ τῶν ὑπουργικῶν τούτων ἀποφάσεων προκύπτει σαφῶς, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, ὅτι τὸ ὡς ἄνω ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας δικαιοῦνται νὰ λάβωσιν ἐκ τῶν μισθωτῶν μόνον οἱ ἐργατοτεχνῖται, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ὑπάλληλοι. Τὸ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων προκύπτει τόσον ἐκ τῆς ἐπικεφαλίδος τῆς ἐκ τούτων ὑπ' ἀριθ. 59626)1950 Υ.Α., εἰς ἣν γίνεται μνεία μόνον τῶν ἐργατῶν, ὅσον καὶ κυρίως ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς, ὅπου ὁμιλεῖ μόνον περὶ ἐργατῶν καὶ τῶν ἡμερομισθίων τούτων. Ἐὰν ὁ νομοθέτης ἤθελε τὸ ἐπίδομα τῆς ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας νὰ χορηγῆται καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου, δὲν συνέτρεχε οὐδεὶς ἀποχρῶν λόγος νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν φρασιολογίαν, τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίησε (πρβλ. Πρωτοδ. Ἀθηνῶν 1358)1953, ΕΕΔ 12, 365). Ἐκ τοῦ γεγονότος δὲ ὅτι εἰς τὴν ἑτέραν ὑπ' ἀριθμὸν 26467)1951 Υ. Α. καὶ δὴ εἰς τὸ δεύτερον ἐδάφιον ταύτης χρησιμοποιεῖ τὴν λέξιν «ἀπασχολουμένων» δὲν σημαίνει ὅτι οὗτος ἠύρυνε τὸν κύκλον τῶν δικαιουμένων τοῦ ἐπιδόματος ἐπὶ παντὸς ἐργαζομένου εἰς τοιαῦτα συγκροτήματα. Διότι τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἐδάφιον εὑρίσκεται ἐν στενῇ συναρτήσει πρὸς τὸ α' ἐδάφιον, τὸ ὁποῖον διαλαμβάνει μόνον τοὺς ἐργάτας βαφείων «κλπ., δὲν ἐγένετο δὲ εἰς τὸ β' ἐδάφιον μνεία τῆς λέξεως «ἐργατῶν», διότι ἡ παράθεσις ταύτης θὰ ἀπετέλει ἄσκοπον καὶ περιττὸν πλεονασμόν. Ἄλλωστε, ὅπου ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ χορηγήσῃ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας καὶ εἰς ὑπαλλήλους, ρητῶς περιέλαβε καὶ τούτους ἐν τῇ σχετικῇ ὑπουργικῇ ἀποφάσει, ὡς ἔπραξε εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 25841)1952 τοιαύτην, δι' ἧς ἐχορηγήθη ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ μεταλλεῖα καὶ ὀρυχεῖα. Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ συνομολογεῖται, ὁ ἐνάγων, τυγχάνων διπλωματοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν χημικός, ἀπασχολεῖται ὡς τοιοῦτος εἰς τὰ βαφεῖα - πλυντήρια καὶ φινιριστήρια τῶν ἐργοστασίων τῆς ἐναγομένης. Ἑπομένως, ὡς ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου, δὲν δικαιοῦται τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας καὶ δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ περὶ καταβολῆς τούτου εἰς τὸν ἐνάγοντα διωκουσα ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή.

2 Νόμιμος μισθὸς εἰσπρακτόρων ἀστικῶν λεωφορείων καὶ πρόσθετος ἀμοιβὴ δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νυκτερινὰς ὥρας.

Ἐπιτρεπτὴ διὰ προσωπικὸν λεωφορείων αὐτοκινήτων ἡ ἐργασία κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους. — Πρόσαυξησις ἀμοιβῆς — Νόμιμος μισθὸς εἰσπρακτόρων ἀστικῶν λεωφορείων. — Ἀοριστία λόγου ἐφέσεως. — Ἀπαράδεκτον.

Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 8636/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. Γ. Κρονίδας
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. Γ. Λαμπρόπουλος
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Γιαννίτσης, Χ. Μπεσιάκης

Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὁ ἐνάγων-ἐφεσίβλητος ἰσχυρίζεται, ὅτι προσελήφθη τὴν 1ην Ἰουλίου 1949, ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου, ὡς εἰσπράκτωρ τοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου αὐτοῦ καὶ ὅτι εἰργάσθη ἐκτοτε ἀνελλιπῶς μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου 1955, ἀμειβόμενος διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ, κατὰ χρονικὰς διακρίσεις, ἀναφερομένου ἡμερομισθίου, ὅτι, πέραν τοῦ ἡμερομισθίου τούτου, οὐδεμίαν ἑτέραν ἀμοιβὴν ἔλαβε δι' ἐργασίαν του, κατὰ τὰς ἐν τῇ αὐτῇ ἀγωγῇ ἐπακριβῶς κατ' ἀριθμὸν προσδιοριζομένας Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, ὡς ἐπίσης κατὰ τὰς αὐτόθι ὡρισμένας νυκτερινὰς ὥρας (ὅσον ἀφορᾷ τὰ κεφάλαια ταῦτα, ἅτινα, διὰ τῶν κατωτέρω λόγων ἐφέσεως, πλήττονται σαφῶς καὶ ὡρισμένως). Ἀκολούθως τούτοις ὁ ἐνάγων ἠτήσατο, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ καταβάλῃ αὐτῷ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ κατ' ἰδίαν ποσά, ἐκτὸς τῶν ἄλλων αἰτιῶν (περὶ ὧν δὲν διατυποῦται ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσει συγκεκριμένον τι παράπονον), καὶ διὰ διαφορὰν ἀποδοχῶν μεταξὺ τῶν ὡς ἄνω καταβληθεισῶν αὐτῷ καὶ τῶν κατὰ νόμον καταβλητέων, ὡς καὶ διὰ προσαύξησιν ἀμοιβῆς τῆς κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας ἐργασίας του. Τοιοῦτον περιεχόμενον ἔχουσα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐν λόγῳ κεφάλαια, τυγχάνει πλήρως ὡρισμένη καὶ νόμῳ βάσιμος ἐλέγχεται (κατὰ τὰ κατωτέρω εἰδικώτερον ἐκτιθέμενα), τὸ δὲ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τοῦ ἐφετηρίου παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς τοῦτο παραδεκτῶς ἀνεπτύχθη διὰ τῶν προτάσεων, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ μνησθέντα κεφάλαια καὶ καθ' ἃ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ ὡς πρὸς τὰ ἀνωτέρω αἰτήματα, ὡς ἀόριστος καὶ νόμῳ ἀβάσιμος, ἀπορριπτέον κρίνεται ὡς μὴ βάσιμον. Περαιτέρω ὅμως ὁ αὐτὸς λόγος ἐφέσεως, κατὰ τὰ λοιπὰ ἐν αὐτῷ παράπονα, καθ' ἃ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἠμαρτημένως καὶ κατ' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν μαρτυρικῶν καταθέσεων καὶ τῶν προσκομισθέντων ἐπισήμων ἐγγράφων ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν τοῦ καθ' οὗ, ἐνῷ ἔδει νὰ ἀπορρίψῃ ταύτην ὡς ἀβάσιμον, οὕτωσὶ ἀόριστος διατυπούμενος καὶ μὴ καθορίζων σαφῶς τὴν προσαπτομένην εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν πλημμέλειαν, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, ἐὰν δὲ ὡς τοιαύτην πλημμέλειαν ἐννοῇ τὰ διὰ τῶν ἑπομένων λόγων ἐφέσεως εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ἀποδιδόμενα σφάλματα, περὶ αὐτῶν γίνεται λόγος εἰς τὴν κατωτέρω ἐκτίμησιν ἑνὸς ἑκάστου τῶν λόγων τούτων.

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐφεσίβλητος-ἐνάγων προσελήφθη τὴν 1ην Ἰουνίου 1949 παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος-ἐναγομένου, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διαρκείας, ὡς εἰσπράκτωρ τοῦ λεωφορείου τούτου καὶ ἀπησχολήθη παρ' αὐτῷ, ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἰδιότητά του, ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω προσλήψεώς του μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου 1955. Οὗτος κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα εἰργάσθη νομίμως (ἄρθρον 7 § 3 τοῦ Π. Δ)τος τῆς 9)14 Μαρτίου 1930) κ. κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους, ἐξαιρέσει μιᾶς Κυριακῆς ἀνὰ τρίμηνον, συμπιπτούσης πρὸς τὴν ἑβδομαδιαίαν αὐτοῦ ἀνάπαυσιν, οὗτος δ' ἐπὶ πλέον κατὰ τὸν ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ κρίσιμον χρόνον ἀπησχολήθη κατὰ μέσον ὅρον καὶ ἐπὶ 20 νυκτερινὰς ὥρας μηνιαίως καὶ οὕτω εἰδικώτερον εἰργάσθη: α) Ἀπὸ 1.1.1950

μέχρι 31.12.1950 ἐπὶ 51 Κυριακὰς καὶ μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς καὶ ἐπὶ 240 νυκτερινὰς ὥρας, 2) ἀπὸ 15.1.1951 μέχρι 31.12.1951 ἐπὶ 48 τοιαύτας ἡμέρας καὶ ἐπὶ 230 νυκτερινὰς ὥρας, 3) ἀπὸ 1.1.1952 μέχρι 31.12.1952 ἐπὶ 51 Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καὶ ἐπὶ 240 νυκτερινὰς ὥρας, 4) ἀπὸ 1.11953 μέχρι 30.6.1953 ἐπὶ 25 Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καὶ ἐπὶ 20 νυκτερινὰς ὥρας, 5) ἀπὸ 1.7.1953 μέχρις 9.3.1954 ἐπὶ 34 Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καὶ ἐπὶ 165 νυκτερινὰς ὥρας. Ὁ νόμιμος μηνιαῖος μισθὸς τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὡς εἰσπράκτορος ἀστικοῦ λεωφορείου καὶ ὄντος ἐγγάμου, καθ' ἃ προέκυψεν ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, μετὰ τριῶν κατὰ νόμον ἐπιδοτουμένων ἀνηλίκων τέκνων, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1947, τὸ δεύτερον ἐν ἔτει 1948 καὶ τὸ τρίτον τὴν 12.11.1951, ἀνέρχεται: 1) ἀπὸ 1.1.1950 μέχρι 15.1.1951 εἰς δραχμὰς 655.20, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1949 ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 47752)4617)1949 Α.Υ.Ε. (βασικὸς μισθὸς δραχ. 546, σὺν 20% δι' ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν συζύγου καὶ δύο τέκνων), 2) ἀπὸ 15.1.1951 μέχρι 12.11.1951 εἰς δραχμὰς 775.20 (βασικὸς μισθὸς δραχ. 546, σὺν 100 δραχμαῖ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750)1951 Υ.Α., σὺν 20% δι' ἐπίδομα τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω οἰκογενειακῶν βαρῶν), 3) ἀπὸ 12.11.1951 μέχρι 7.10.1952 εἰς δραχμὰς 807.50 (βασικὸς μισθὸς 646 δραχμαί, σὺν 25% δι' ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν συζύγου καὶ τριῶν τέκνων), 4) ἀπὸ 7.10.1952 μέχρι 1.1.1953 εἰς δραχμὰς 812.50 (βασικὸς μισθὸς δραχμαὶ 650, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 49500)1952 Α.Υ.Ε. σὺν 25% δι' ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν), 5) ἀπὸ 1.1.1953 μέχρι 30.6.1953 εἰς δραχμὰς 952.50 (βασικὸς μισθὸς μετ' ἐπιδόματος τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω οἰκογενειακῶν βαρῶν δραχμαὶ 812.50 σὺν δραχμὰς 140, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 6)1952 ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας Ἀθηνῶν, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29149)2246)1953 Α.Υ.Ε.) καὶ 6) ἀπὸ 1.7.1953 μέχρις 9.3.1954, εἰς τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω ποσόν, προσηυξημένων κατὰ τὰ ἐκ δραχμῶν 97.50 ἐπίδομα ἀκριβείας ζωῆς, νομίμως ὑπολογιζόμενον, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 41100)1953 Α.Υ.Ε., ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος.

III. ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὧραι ἐργασίας νυκτοφυλάκων πολυκατοικιῶν.

Ἔλλειψις διατάξεως περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας νυκτοφυλάκων πολυκατοικιῶν, πέραν τῶν ὁποίων νὰ ἀπαγορεύηται ἡ ἀπασχόλησις αὐτῶν.—Καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας εἰς Κανονισμὸν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων θυρωρῶν πολυκατοικιῶν.— Ἐφαρμογὴ μόνον ἐπὶ θυρωρῶν πολυκατοικιῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, μὴ ἐπεκτεινομένου καὶ ἐπὶ νυκτοφυλάκων αὐτῶν.

Διάταξις σχετικὴ πρὸς τὰς ὥρας ἐργασίας τῶν νυκτοφυλάκων πολυκατοικιῶν δὲν ὑφίσταται, πράγματι, εἰς τὰ Πρωτοδικεῖα δεχεται.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. μόνον 7 § 1 τοῦ ἀ.ν. 547/1937 αἱ ὧραι ἐργασίας νυκτοφυλάκων Τραπεζῶν καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἐν γένει δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς 10 καθ' ἑκάστην, πλὴν ἂν κατὰ τὸ 24ωρον ἀπασχολοῦνται τρεῖς ἐναλλασσόμεναι ὁμάδες, ὁπότε δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς ὀκτὼ ἡμερησίως.

Ἐξ ἄλλου αἱ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19130 τῆς 3 Ἀπριλίου 1939 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁριζόμεναι ὧραι ἐργασίας ἀφορῶσι στενῶς τοὺς εἰς οὓς ἀφορᾷ καὶ ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, τῆς ὁποίας παράρτημα ἀποτελεῖ ὁ Κανονισμός, θυρωροὺς πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων (ΕΕΔ 15, 513), ὡς δέχεται ἐπίσης τὸ Πρωτοδικεῖον, καὶ δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ νυκτοφυλάκων πολυκατοικιῶν.

Τὸ εἰς ὥρας ὅριος τῆς ἀπασχολήσεως ἀπόκειται εἰς τὴν ἐλευθέραν ρύθμισιν καὶ ταύτης ἐλλειπούσης εἰς τὴν χρατοῦσαν συνήθειαν.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6616/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Παπαδόπουλος, Κ. Σαρλῆς

Προκειμένου περὶ νυκτοφυλάκων πολυκατοικιῶν δὲν ὑφίσταται διάταξις ὁρίζουσα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας αὐτῶν, πέραν τῶν ὁποίων ἀπαγορεύεται ἡ ἀπασχόλησίς των. Τοιοῦτό τι δὲν προκύπτει οὐδ' ἐκ τοῦ παραρτήματος τῆς ἀπὸ 31.12.38 συλλ. συμβάσεως κανονισμοῦ δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν θυρωρῶν πολυκατοικιῶν, δι' οὗ αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν θυρωρῶν ὁρίζονται ἀπὸ 7 π.μ. — 2 μ.μ. καὶ ἀπὸ 4 — 10 μ.μ., καθόσον ἐκ τῶν τοιούτων ὁρισμῶν δὲν ἕπεται ἀναγκαίως, ὅτι ἐσκοπήθη καὶ ὁ καθορισμὸς τῶν ὡρῶν ἐργασίας τῶν νυκτοφυλάκων πολυκατοικιῶν, περὶ ὧν οὐδόλως προνοεῖ ἡ ρηθεῖσα συλλογικὴ σύμβασις, πολλῷ δὲ μᾶλλον ὅτι καθορίζονται ἐλάχιστα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας αὐτῶν, ἡ ὑπέρβασις τῶν ὁποίων εἶναι ἀπηγορευμένη, ἐχουσα συνέπειαν τὴν ἀκυρότητα τῆς σχετικῆς συμβάσεως. Κατόπιν τούτων ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ κατὰ τὸ κεφάλαιον αὐτῆς, δι' οὗ ἰσχυριζόμενος ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος ὅτι προσελήφθη τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1951 ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων ἐναγομένων ὡς θυρωρὸς τῆς ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ... πολυκατοικίας αὐτῶν καὶ ὅτι εἰργάσθη ἔκτοτε μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1955 ἐπὶ μίαν ὥραν πέραν τοῦ νομίμου ὡραρίου, ὅπερ καθορίζει εἰς ὀκτάωρον, αἰτεῖται ἀποζημίωσιν κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἄκυρος ἦτο ἡ σύμβασις, δι' ἧς παρεῖχε τὰς πέραν τοῦ ὀκταώρου ὑπηρεσίας του, ὡς ἀντιτιθεμένη εἰς τὸν νόμον, δὲν εὑρίσκει νομίμου τι ἔρεισμα καὶ τυγχάνει διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀπορριπτέα. Σύνεπῶς ἐσφαλεν ὁ πρωτοβάθμιος δικαστής, δεχθεὶς τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὸ κεφάλαιόν της τοῦτο διὰ δραχμὰς 14317, καὶ δέον, κατὰ τὸν βάσιμον διὰ τῶν πρατάσεων τῶν ἐκκαλούντων παραδεκτῶς διατυπούμενον πρόσθετον λόγον ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ κατὰ τοῦτο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὸ ἐν λόγῳ κεφάλαιόν της.

VI. ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑΙ ΠΟΙΝΑΙ

Εξουσία τοῦ ἐργοδότου δι' ἐπιβολὴν πειθαρχικῶν κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ποινῶν.

Προϋπόθεσις τῆς ἐπιβολῆς πειθαρχικῆς τινος κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ποινῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἡ ὕπαρξις διατάξεως νόμου ἢ κανονιστικοῦ ὅρου συλλογικῆς ἢ ὅρου ἀτομικῆς συμβάσεως, προβλεπούσης τὰ κατ' ἰδίαν πειθαρχικὰ παραπτώματα καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ ἀπειλουμένας πειθαρχικὰς ποινάς.—Παράνομος ἄλλως ἐπιβολὴ ποινῆς καὶ δικαίωμα μισθωτοῦ ἐπὶ τῶν μισθῶν.

Προϋπόθεσις ἐπιβολῆς πειθαρχικῶν κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ποινῶν εἶναι βεβαίως, ὡς τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ διὰ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως του δέχεται (βλέπε καὶ τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18493/1955, εἰσηγητὴς Γ. Λαμπρόπουλος ΕΕΔ 15, 311, καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα), ἡ ὕπαρξις Κανονισμοῦ, ὁ ὁποῖος νὰ προβλέπῃ περὶ τῆς ἐπιβολῆς αὐτῶν.

Καὶ εἰς ἃς περιπτώσεις ἐκ τοῦ νόμου προβλέπεται ἡ ἐπιβολὴ προστίμων (ἐδάφ. β' τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ β.δ. 24.7.1920 περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἕνιαῖον κείμενον τῶν νόμων περὶ πληρωμῆς τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν κλπ.») πρέπει αἱ κρατήσεις ἐκ τῶν ἡμερομισθίων νὰ κατατίθενται ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας (βλέπε τὸ ἄρθρον 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28564 872/1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ τοῦ τρόπου καταβολῆς καὶ εἰσπράξεως τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας εἰσφορῶν», ΕΕΔ 14, 842, ἐκδοθεῖσαν κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν καὶ στηριζομένην κατὰ τοῦτο εἰς τὸ ἄρθρον 3 § 6 τοῦ Α.Ν. 665/1937 καὶ ἄρθρ. 4 Α.Ν. 1688/1939).

Ἡ παρὰ τὴν ἔλλειψιν δικαιώματος ἐκ Νόμου ἢ Κανονισμοῦ ἐπιβολὴ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τὸν μισθωτὸν ἀργίας ὡς πειθαρχικῆς ποινῆς, καθιστᾷ τὸν ἐργοδότην ὑπερήμερον περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ καὶ ὑποχρεοῖ αὐτὸν εἰς τὴν κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ. καταβολὴν τοῦ μισθοῦ (οὕτω καὶ Νομολογία ἐν ΕΕΔ 14, 149, ΕΕΔ 14, 369).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7776/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ε. Δαΐλαρης, Δ. Μπαγιώργης

Ἡ ἐξουσία τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἐπιβολὴν πειθαρχικῆς τινος ποινῆς κατὰ μισθωτοῦ αὐτοῦ προϋποθέτει τὴν ὕπαρξιν διατάξεως νόμου ἢ κανονιστικοῦ ὅρου συλλογικῆς ἢ ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας, προβλεπούσης τὰ κατ' ἰδίαν πειθαρχικὰ παραπτώματα καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ ἀπειλουμένας πειθαρχικὰς ποινάς (πρβλ. Πρ. Ἀθ. 18493/1955, ΕΕΔ 15, 312). Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη ὅτι κατὰ τὸν Ἀπρίλιον 1955 ἡ ἐναγομένη ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα πειθαρχικὴν ποινὴν ὀλιγοημέρου ἀργίας καὶ προέβη εἰς τὴν μὴ καταβολὴν τῶν ἀναλογουσῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀποδοχῶν ἐκ δραχμῶν 184. Εἰδικώτερον δέ, ἀντὶ κατὰ τὸν ρηθέντα μῆνα νὰ καταβάλῃ τὰς ἐκ δραχμῶν 1160,50 ἀποδοχὰς αὐτοῦ, κατέβαλε δραχμὰς 976,50. Ἡ ἀνωτέρω ὅμως εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἐπιβληθεῖσα πειθαρχικὴ ποινὴ εἶναι παράνομος, διότι δὲν ὑφίσταται διάταξις νόμου ἢ κανονιστικοῦ ὅρου συλλογικῆς συμβάσεως, προβλέπουσα περὶ τῆς ἐπιβολῆς τοιούτων ποινῶν, οὔτε ἐβεβαιώθη ὅτι κατὰ τὴν σύναψιν τῆς ἐνδίκου συμβάσεως ἐργασίας, δυνάμει συμφωνηθέντος μεταξὺ τῶν διαδίκων ὅρου, ἐπεφυλάχθη εἰς τὴν ἐργοδότιδα ἑταιρείαν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν ἐφεσίβλητον τοιαύτην πειθαρχικὴν ποινήν, οὔτε ὅτι ὁ ἐνάγων ἀπεδέχθη τὴν ἐπιβληθεῖσαν ὡς ἄνω ποινήν. Ταῦτα δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἐπιδικάσασα τὰς ἐκ δραχμῶν 184 ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν τῆς ἐπιβληθείσης πειθαρχικῆς ποινῆς ὀρθῶς ἔκρινεν, ὁ τὰ ἀντίθετα δὲ ὑποστηρίζων λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

V. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἐποπτεία ἐπὶ τοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Κοινῆς Διανομῆς Πωλητῶν Βενζίνης Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων καὶ νόμιμος καθορισμὸς εἰσφορῶν.

Ἀναγνωριστική, κατ' ἄρθρ. 127 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀγωγή.—Περιεχόμενον ἢ ἀναγνώρισις τῆς ἐπιδιωκομένης ζημίας (ἄρθρα 105 καὶ 108 τοῦ Α.Κ.), χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ προσδιορίζεται ἐν τῇ ἀγωγῇ τὸ ποσὸν ταύτης.—Μὴ καταβολὴ δικαστικοῦ ἐνσήμου ἐπὶ ἀνταγωνιστικῶν ἀγωγῶν.—Χαρακτηρισμὸς Ταμείου Προνοίας καὶ Κοινῆς Διανομῆς Πωλητῶν Βενζίνης Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων ὡς Νομικοῦ Προσώπου δημοσίου Δικαίου ὑπαγομένου εἰς τὸν ἔλεγχον καὶ ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἐπιδιώκεται δι' αὐτοῦ καὶ ἀσφαλιστικὸς σκοπός.—Νόμιμος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καθορισμὸς πόρων αὐτοῦ.—Ἀκυρότης ἀντιθέτου ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8296/1956

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέππος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Α. Πετρίτσης, Β. Ἀλεξόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων ἐκτίθησι, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐκτίμησιν τοῦ δικογράφου αὐτῆς, ὅτι, ὡς διατηρῶν πρατήριον βενζίνης ἐν Πειραιεῖ, τυγχάνει ὑποχρεωτικῶς μέτοχος τοῦ ἐναγομένου Ταμείου Προνοίας καὶ Κοινῆς Διανομῆς Πωλητῶν Βενζίνης Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3691 τῆς 13.2.1946 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καθωρίσθη ὡς πόρος αὐτοῦ κράτησις 50% ἐπὶ τῶν καθωρισμένων ποσοστῶν προμηθείας τῶν πρατηριούχων, ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26093 τῆς 16.4.1947 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἐκδοθείσης κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἀ.ν. 981/1946, δι' οὗ ἡ ὑπὲρ τῶν διατεχνῶν καὶ ἐπαγγελματιῶν μέριμνα θὰ ἀσκῆται ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, εἰς ὃ ἀνατίθεται καὶ ἡ ἐποπτεία καὶ ὁ ἔλεγχος ἐν γένει τῶν διοτεχνικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, ἐμειώθη τὸ ποσοστὸν τῆς ὡς ἄνω ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου κρατήσεως εἰς 40%, ὅτι παρὰ τὴν διὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως μείωσιν τοῦ

ποσοστοῦ τῆς κρατήσεως τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν ταύτης νὰ εἰσπράττῃ ποσοστὸν 50% ἐπὶ τῶν προμηθειῶν τῶν πρατηριούχων, ὅτι ἐκ τῆς παρανόμου ταύτης πράξεως τοῦ ἐναγομένου, ἐνεργηθείσης κατὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ἀνατεθείσης εἰς τὰ ὄργανα αὐτοῦ δημοσίας ὑπηρεσίας, οὗτος ἐζημιώθη τὸ ποσὸν τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ ἐπὶ πλέον καταβληθὲν ὑπ' αὐτοῦ ποσοστὸν 10% ἐπὶ τῆς ἐκ τῆς πωλήσεως βενζίνης καὶ λοιπῶν πετρελαιοειδῶν νομίμου αὐτοῦ προμηθείας, καὶ αἰτεῖται ὅπως ἀναγνωρισθῇ ὅτι ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 3.5.1947 ἰσχύος τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὑπέστη ζημίαν, ἀντιστοιχοῦσαν εἰς τὸ ποσὸν τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸ ὡς ἄνω ἐπὶ πλέον καταβληθὲν ποσοστόν.

Ἐκ τῶν συνδυαζομένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 105 καὶ 106 τοῦ Εἰσαγ. νόμου τοῦ Α.Κ. προκύπτει, ὅτι τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου εὐθύνονται πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ τὰς παρανόμους πράξεις τῶν ὀργάνων αὐτῶν τὰς ἐνεργηθείσας κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς δημοσίας ὑπηρεσίας. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 127 τοῦ Εἰσαγ. νόμου τοῦ Α.Κ. ὁ ἔχων ἔννομον συμφέρον πρὸς δικαστικὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ὑπάρξεως ἐννόμου τινὸς σχέσεως δύναται νὰ ἐγείρῃ ἀναγνωριστικὴν ἀγωγὴν καὶ ἂν ἔτι ἡ ἐκ τοιαύτης ὑφισταμένης ἐννόμου σχέσεως ἀξίωσις δὲν εἶναι γεγενημένη. Ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως, συνδυαζομένης πρὸς τὰς ταιαύτας τῶν προδιαληφθέντων ἄρθρων 105 καὶ 106 τοῦ Εἰσαγ. νόμου τοῦ Α.Κ., σαφῶς συνάγεται, ὅτι διὰ τῆς ἀναγνωριστικῆς ἀγωγῆς δύναται νὰ αἰτηθῇ ἡ κατ' ἀρχὴν ἀναγνώρισις τῆς πρὸς ἀποζημίωσιν (ὑποχρεώσεως δι' ἐπελθοῦσαν ζημίαν, χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ προσδιορίζηται ἐν αὐτῇ τὸ ποσὸν ταύτης (πρβλ. Γ. Μητσοπούλου, Ἡ Ἀναγνωριστικὴ Ἀγωγὴ σελ. 219—220). Μετὰ ταῦτα καὶ δοθέντος ὅτι τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου (πρβλ. ἄρθρον 1 τοῦ ἀ. ν. 1606|1939), ἡ ἀγωγή, ὑπὸ τὰ ἐν τῇ ἠγαυμένῃ σκέψει διαλαμβανόμενα περιστατικά, εἶναι κατ' ἀρχὴν νόμῳ βάσιμος ἐρειδομένη εἰς τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις. Κατὰ τὴν ὀρθὴν δὲ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου ΓΞΟΗ)1912 ἡ ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ δὲν ὑπόκειται εἰς δικαστικὸν ἔνσημον (πρβλ. Α.Π. 174)1929, Θέμ. Μ' σελ. 570, Α.Π. 393|1933, Θέμ. ΜΔ', σελ. 760, Α.Π. 27)1933, Θέμ. ΜΔ' σελ. 163). Ἡ διάταξις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ. 1544)1942, ὡς ἑρμηνευτικὴ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. ΓΞΟΗ)1912, δὲν ἰσχύει βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 58)1945 Συντακτικῆς Πράξεως. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἐξεταστέα περαιτέρω τυγχάνει.

Τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον, ἱδρυθὲν δυνάμει τοῦ ἀ.ν. 1606)1939, ἀποτελεῖ Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου καὶ τελεῖ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κατὰ ρητὴν ἐπιταγὴν τοῦ νόμου τούτου (πρβλ. ἄρθρον 1 αὐτοῦ). Ἄλλως τε, δεδομένου ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Ταμείου τούτου εἶναι, πλὴν τῆς ἀπὸ κοινοῦ καὶ κατ' ἰσομοιρίαν διανομῆς εἰς τοὺς μετόχους αὐτοῦ τοῦ ἐκ τῆς πωλήσεως βενζίνης, ἀκαθάρτου πετρελαίου καὶ λοιπῶν πετρελαιοειδῶν προϊόντων παρακρατουμένου ποσοστοῦ (πρβλ. ἄρθρα 2 καὶ 8), καὶ ἡ χορήγησις ἀρωγῆς εἰς τοὺς δεομένους τοιαύτης μετόχους τοῦ Ταμείου (πρβλ. ἄρθρ. 1 § 2 αὐτοῦ), ἤτοι καθαρῶς ἀσφαλιστικὸς σκοπός, ὑπάγεται, λόγῳ τῆς τελευταίας ταύτης ἰδιότητός του, εἰς τὸν ἔλεγχον καὶ ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου τούτου.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὡς ἄνω ἀ.ν. 1606)1939 καθωρίσθησαν ἀρχικῶς οἱ πόροι τοῦ Ταμείου, τὰ ποσοστὰ αὐτῶν καὶ τὰ δαρυνόμενα πρόσωπα διὰ πᾶσαν διατιθεμένην ποσότητα πετρελαιοειδῶν προϊόντων ἐντὸς τῆς ἀκτῖνος δικαιοδοσίας τοῦ Ταμείου. Ἀκολούθως διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 1238)1944 ἀνεστάλη ἡ λειτουργία τοῦ Ταμείου, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ αὐτοῦ νόμου, διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (Φ.Ε.Κ. 183 τῆς 30.5.1946 τεῦχος Α'), συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 54)1945 Συντακτικῇ Πράξει, παρεσχέθη εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας ἐξουσιοδότησις τὸ μὲν ὅπως δι' ἀποφάσεώς του θέσῃ καὶ πάλιν τὸ Ταμεῖον εἰς λειτουργίαν κατὰ τὴν κρίσιν του, τὸ δὲ ὅπως δι' ἀποφάσεώς του, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καθορίζῃ τοὺς πόρους τοῦ Ταμείου, τὰ ποσοστὰ αὐτῶν καὶ τὰ δαρυνόμενα πρόσωπα. Μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 27746)715)10.1.1945 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δι' ἧς ἐπανετέθη τὸ Ταμεῖον ἀπὸ 1.2.1946 εἰς λειτουργίαν, ἐξεδόθη, κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 1248)1944, ἡ ὑπ' ἀριθ. 3691)94 τῆς 13.2.1946 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 28 τῆς 14.2.1946 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β'), δι' ἧς καθωρίσθησαν ἀπὸ 1.3.1945 τὰ δαρυνόμενα τοὺς πρατηριούχους μετόχους τοῦ Ταμείου ποσοστὰ τῶν πόρων αὐτοῦ εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ καθοριζομένου ἑκάστοτε ὡς ποσοστοῦ προμηθείας τῶν πρατηριούχων πωλητῶν πετρελαιοειδῶν προϊόντων κατὰ γαλόνιον βενζίνης καὶ τόννον πετρελαίου. Μετὰ ταῦτα ἐξεδόθη ὁ ἀν.ν. 981)1946 «περὶ ἐπαναφορᾶς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας τῆς ἁρμοδιότητος ἐπὶ τῶν βιοτεχνικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν ζητημάτων», ὁ ὁποῖος ἐν ἄρθρῳ 1 § 1 αὐτοῦ ὁρίζει, ὅτι «ἡ ὑπὲρ τῶν βιοτεχνῶν καὶ ἐπαγγελματιῶν μέριμνα θὰ ἀσκῆται ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, εἰς ὃ ἀνατίθεται καὶ ἡ ἐποπτεία καὶ ὁ ἔλεγχος ἐν γένει τῶν βιοτεχνικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου». Ὁ ὡς ἄνω νόμος ὅμως ὑπήγαγεν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας μόνον τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τοὺς βιοτέχνας, ἐπαγγελματίας καὶ τὰς ὀργανώσεις αὐτῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ ζητήματα, τὰ ἀφορῶντα τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν αὐτῶν, ἅτινα ἐξακολουθοῦσι νὰ ὑπάγωνται εἰς τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ἑπομένως καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ὡς ἄνω νόμου ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ ἰσχὺν καὶ νὰ ρυθμίζῃ τὰ ποσοστὰ ὑπὲρ τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου ἡ ρηθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 3691)94)1946 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας. Ἡ μεταγενεστέρα ὑπ' ἀριθ. 26093 τῆς 16.4.1947 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας (Φ.Ε.Κ. 55 τῆς 3.5.1947, Τεῦχος Β'), δι' ἧς καθωρίσθη τὸ ὑπὲρ τοῦ Τα-

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΝΗΣΙΣ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΥ ΜΕΤΑ ΜΑΚΡΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΑΠΟ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έννοια δολίας αποκρύψεως ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου γεγονότος ἀναιροῦντος ἀσφάλισιν

Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν — Διακοπὴ χορηγηθείσης συντάξεως, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ἀσκήσεως ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου ἑτέρου ἐπαγγέλματος. — Ἀντίθεσις τῆς ἀρνήσεως ἰδιότητος ἠσφαλισμένου, μετὰ πάροδον μακροῦ χρόνου, ἀφ' ἧς εἶχε γίνει δεκτὸς ὡς ἠσφαλισμένος ἐκ μέρους Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου καὶ κατέβαλλεν εἰσφοράς, εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς χρηστῆς διοικήσεως — Μὴ ἀνακοίνωσις ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου τοῦ γεγονότος (ἀσκήσεως καὶ ἑτέρου ἐπαγγέλματος) δὲν ἀποδεικνύει καὶ δολίαν ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀπόκρυψιν, οὐδὲ ἀρκεῖ αὕτη μόνη νὰ θεμελιώσῃ τὸν δόλον τοῦ διοικουμένου, ἐφ' ὅσον δὲν προκύπτει θετικὴ ἐνέργεια αὐτοῦ, γενομένη πρὸς τὸν σκοπὸν παραπλανήσεως τοῦ Ταμείου.

Ἀπηχεῖ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη νεωτέρα ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε. τὴν σταθερῶς ἐν τῇ νομολογίᾳ τοῦ Σ. τῆς Ε. ἐφαρμοζομένην ἀποψιν ὅτι ἡ μετὰ πάροδον μακροῦ χρόνου ἄρνησις Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου ὅπως ἀναγνωρίσῃ μέτοχόν τινα αὐτοῦ ὡς νομίμως ἐγγραφέντα, καὶ ἂν δὲν ἔχῃ τὰς νομίμους προϋποθέσεις, ἐφ' ὅσον δὲν συνέτρεξεν ἀπατηλὴ ἐνέργεια τοῦ ἠσφαλισμένου, ἀντίκειται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς εὐρύθμου καὶ χρηστῆς διοικήσεως (βλέπε Σ.Ε. 1251/1950, εἰσηγητὴς *Γ. Μαραγκόπουλος*, ΕΕΔ 9, 710 καὶ λοιπὴν νομολογίαν τοῦ Σ. τῆς Ε. εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 9, 710).

Πρόκειται εἰς τὴν περίπτωσιν περὶ τῆς κατὰ τὴν θεωρίαν (βλέπε *Δ. Ζέπου*, Ἡ θεωρία τῆς τυπικῆς ἀσφαλίσεως, ΕΕΔ 11, 1208, *Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, ἔκδ. 1955, σ. 135 ἑπ., ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί) τυπικῆς ἀσφαλίσεως, ἐκ τῆς ὁποίας, κατὰ τὰ ὑποστηριχθέντα (περὶ αὐτῶν βλέπε ἐκτενῶς *Χ. Ἀγαλλόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτ.) δημιουργεῖται δικαίωμα τοῦ ἠσφαλισμένου νὰ τύχῃ τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἐφ' ὅσον κατεβάλε καὶ τὰς καθωρισμένας εἰσφοράς.

Ἐξ ἄλλου τὸ θέμα τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ χρόνου μακροῦ, καθ' ὃν ἐχώρησεν ἡ τοιαύτη ἀσφάλισις, ποικίλλει ἀναλόγως ἑκάστης περιπτώσεως, ἀλλ' ἡ πάροδος π.χ. δεκαετίας, καθ' ἣν διήρκεσεν ἡ ἀσφαλιστικὴ σχέσις, ἐὰν αὕτη ἐχώρησε καλῇ τῇ πίστει τοῦ ἠσφαλισμένου, δημιουργεῖ δικαίωμα τούτου (*Δ. Ζέπος*, ἔνθ' ἀνωτ.).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Σ. τῆς Ε. ὁ χρόνος διαρκείας τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως ὑπῆρξε πολὺ μακρότερος.

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 231/1956. Ὁλομελείας

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Κοντογιάννης*
Δικηγόρος ὁ κ. Ἠλ. Παρασκευάς

Διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἀπερρίφθη ἔφεσις τοῦ αἰτοῦντος κατὰ πράξεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου, διὰ τῆς ὁποίας διεκόπη ὁριστικῶς ἡ εἰς τοῦτον χορηγηθεῖσα σύνταξις ἀναπηρίας, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἤσκει καὶ τὸ ἐπάγγελμα ἐργολάβου δημοσίων ἔργων, μὴ δικαιούμενος ἐντεῦθεν ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου τούτου, ὡς μὴ κατ' ἀποκλειστικότητα ἐπαγγελματίας αὐτοκινητιστὴς κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν καταστατικῶν διατάξεων αὐτοῦ. Διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως δὲν ἀμφισβητεῖται, ἐξ ἄλλου, ἡ ἀκρίβεια τῶν διὰ τῆς ἀρχικῆς, δι' ἧς ἐσυνταξιοδοτήθη ὁ αἰτῶν, 71/1952 πράξεως τῆς Ἰδίας Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, γενομένων ἀποδεκτῶν, ὡς πρὸς τὴν ἰδιότητα τοῦ αἰτοῦντος ὡς ὁδηγοῦ καὶ Ἰδιοκτήτου αὐτοκινήτου ἀπὸ τοῦ 1930, τὴν ὑπαγωγὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ἀπὸ τῆς Ἱδρύσεώς του καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ πραγματοποίησιν τῶν νομίμων προϋποθέσεων, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἔτυχεν ἀπονομῆς συντάξεως.

Ἀληθῶς τὸ ἄρθρον 50 ν. δ. 29.7.1933, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου δευτέρου § 28

μείου ποσοστὸν 40% ἐπὶ τῆς προμηθείας τῶν ὑπὸ τῶν μετόχων πωλουμένων πετρελαιοειδῶν, ρυθμίζουσα ἀσφαλιστικὸν ζήτημα τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου, ὅπερ οὐδόλως, κατὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα, ὑπήχθη εἰς τὸν ἔλεγχον καὶ ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἐξεδόθη καθ' ὑπέρβασιν τῆς ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω ἀ.ν. 981/1946 παρεχομένης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδεμίαν ἰσχὺν κέκτηται (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 1285 τῆς 16.11.1955 Γνωμοδ. Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους). Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον εἰσέπραξε κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὸν διάστημα τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3691/94/1946 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας ὁριζόμενον ποσοστὸν 50% ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προμηθείας ἐκ τῆς πωλήσεως πετρελαιοειδῶν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος μετόχου τοῦ Ταμείου καὶ οὐχὶ τὸ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26093 τῆς 16.4.1947 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ὁριζόμενον ἐκ 40% ταιοῦτον. Μὴ ὑπαρχούσης οὐδεμιᾶς παρανομίας τῶν ὀργάνων τοῦ ἐναγομένου Ταμείου καὶ ἐντεῦθεν ἀντιστοίχως ζημία τοῦ ἐνάγοντος ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἀποριπτέα ὡς ἀβάσιμος τυγχάνει.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Παροχή άδείας τῶν διά σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένων ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α.; Κοινοποιοῦμεν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθ.2637/30.7.1956 γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος, πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς ὁποίας συμφωνοῦμεν, ἵνα ἔχητε ὑπ' ὄψιν σας διὰ τὰς περιπτώσεις χορηγήσεως ἀδείας εἰς τοὺς διά σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένους μετὰ τοῦ Ἱδρύματος ὑπαλλήλους. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 274/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Ἀριθ. Πρωτ. 2637

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30.7.1956

«Α.Ν. 539/1945 περὶ ἀναγνωρίσεως δικαιώματος ἀδείας εἰς τοὺς μισθωτούς. — Προϋπόθεσις ἡ συνεχὴς ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ τουλάχιστον ἐπὶ χρονικὸν διάστημα 12 μηνῶν. - Ὑπάλληλος παραιτηθεὶς διὰ βελτίωσιν τῆς ὑπαλληλικῆς του καταστάσεως καὶ ὕστερον προσληφθείς. — Ἀνεπηρέαστον ἐκ τοιαύτης παραιτήσεως τοῦ συνεχοῦς τῆς ὑπηρεσίας του.

Πρὸς τὸν Κλάδον Διοικητικῶν Ὑπηρεσιῶν
Δ/νσιν Προσωπικοῦ
Τμῆμα Διοικητικοῦ Προσωπικοῦ

Ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 60001/16.7.1956 ὑμετέρου ἐγγράφου διατυπουμένου ἐρωτήματος, ἂν περιλαμβάνωνται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 539/1945 ὀργανα τοῦ Ἱδρύματος, συνδεόμενα μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὑπηρετοῦντα εἰς τοιοῦτο ἀπὸ ἐτῶν, ἅτινα ὅπως ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐπιτύχουν εὐνοϊκωτέρους ὑπηρεσιακοὺς ὅρους παρητήθησαν αὐθημερὸν ἐπαναδιορισθέντα, ἄνευ δηλονότι μεσολαβήσεως χρονικοῦ σημείου πραγματικῆς ἀποχωρήσεως τούτων ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, σᾶς γνωρίζομεν τὰ ἑξῆς:

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ τὴν ἄσκησιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ἀναγνωριζομένων εὐεργετημάτων μόνον μετὰ συνεχῆ παρὰ τῷ Ἱδρύματι ἀπασχόλησιν τουλάχιστον ἐπὶ χρονικὸν διάστημα 12 μηνῶν.

Ἡ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο χρῆσις τῆς φράσεως «μετὰ συνεχῆ ἀπασχόλησιν» καταδηλοῖ, ὅτι ὁ νομοθέτης ἀπέβλεψε κυρίως εἰς τὴν πραγματικὴν μετὰ τοῦ ἐργοδότου ὑπηρεσιακὴν σχέσιν, ἀσχέτως τῆς συνεπείᾳ νομικῶν λόγων μεταβολῆς αὐτῆς. Συνεπῶς εἰς τὴν περίπτωσιν σας ἡ σημειωθεῖσα παραίτησις τοῦ ὑπαλλήλου διὰ τυπικοὺς λόγους γενομένη, χωρὶς ἡ παραίτησις αὕτη νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα καὶ οὐσιαστικὴν διακοπὴν τῆς ὑπηρεσίας, δὲν θεωρεῖται διακοψασα τὴν συνεχῆ ἐ-

---

ν. 6033)1934 (ἄρθρον 2 κωδ. δ)τος τῆς 6)19.4.1935) ὁρίζει ὡς ἐπαγγελματίαν αὐτοκινητιστήν, διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν, πᾶν φυσικὸν πρόσωπον ἐργαζόμενον ἐπὶ μισθῷ ὡς ὁδηγὸς αὐτοκινήτου... ἢ ἀποζῶν ἐν γένει ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως αὐτοκινήτου του, μὴ ἀσκοῦν δ' ἕτερον ἐπάγγελμα ἢ ἐπιχείρησιν. Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν τῶν ἄνω διατάξεων καὶ ἠτιολογημένως ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ἔκρινε τὸν αἰτοῦντα μὴ ὑπακτέον εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ὡς ἐκ τῆς ἀσκήσεως καὶ ἑτέρου ἐπαγγέλματος, πάντως οὐχὶ νομίμως αὕτη ἠρνήθη ἤδη εἰς αὐτὸν τὴν ἰδιότητα τοῦ ἠσφαλισμένου, μετὰ τὴν πάροδον μακροῦ χρόνου, ἀφ' ἧς οὗτος εἶχε γίνει δεκτὸς ὡς ἠσφαλισμένος ἐκ μέρους τοῦ Ταμείου καὶ κατέβαλεν εἰς τοῦτο τὰς εἰσφοράς, καθ' ὅσον ἡ τοιαύτη οὐσιαστικὴ ἀνάκλησις τῶν προγενεστέρων ὡς ἄνω ἀντιστοίχων πράξεων τοῦ Ταμείου, λαμβάνουσα μάλιστα χώραν μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, ἀντίκειται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς χρηστῆς διοικήσεως, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν παρεπλανήθη ἐξ ἀπατηλῆς τινος ἐνεργείας τοῦ αἰτοῦντος (πρβλ. Σ. τ. Ε. 1128, 1351, 1652)1955, 740)1954, 1679)1953, 1602)1952, 1379)1951, 172, 257, 1644)1949, 1294)1947).

Ἡ κατὰ τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν εἰσπραξις τῶν εἰσφορῶν ἐκ μέρους τοῦ Ταμείου λόγῳ τῆς ἀγνοίας αὐτοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἀσκήσεως καὶ ἑτέρου ἐπαγγέλματος δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον λόγον στηρίζοντα τὴν πρᾶξιν ταύτην καὶ δυνάμενον νὰ δικαιολογήσῃ ἀποκλισιν ἀπὸ τῆς ἄνω γενικῆς ἀρχῆς. Ἡ μὴ ἀνακοίνωσις ἐκ μέρους τοῦ αἰτοῦντος τοῦ γεγονότος δὲν ἀποδεικνύει καὶ δολίαν ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀπόκρυψιν, ὡς προβάλλει ἡ παρέμβασις, οὐδ' ἀρκεῖ αὕτη καὶ μόνον διὰ νὰ θεμελιώσῃ τὸν κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἀρχὴν δόλον τοῦ διοικουμένου, ἐφ' ὅσον δὲν προβάλλεται, οὐδὲ προκύπτει ἐκ τοῦ φακέλλου, θετικὴ αὐτοῦ ἐνέργεια, γενομένη πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς παραπλανήσεως τοῦ Ταμείου, ὡς τοιαύτης νοουμένης καὶ τῆς παροχῆς ψευδῶν ἢ ἀνακριβῶν στοιχείων καὶ πληροφοριῶν, ἐν ὑπευθύνῳ δηλώσει, τῆς ὁποίας τὴν ὑποβολὴν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν διάστημα ἠδύνατο ἐν τῷ δέοντι χρόνῳ νὰ προκαλέσῃ τὸ Ταμεῖον. Τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἐπικαλεῖται τὸ Ταμεῖον, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς δολίας ἐνεργείας τοῦ αἰτοῦντος, ἤτοι ἡ ἀπὸ 28.7.1949 δήλωσις αὐτοῦ περὶ μὴ ἀπολήψεως ὑπ' αὐτοῦ ἑτέρας συντάξεως, καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 17 τῆς 18.7.1949 πιστοποιητικὸν τοῦ Συνδέσμου Ἰδιοκτητῶν Αὐτοκινήτων Μεγάρων, ἐκδοθέντα καὶ ὑποβληθέντα ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ αἰτοῦντος, μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, ἀφορῶσιν εἰς τὸ στάδιον τοῦτο τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τὸ Ταμεῖον, μὴ ἀναγόμενα συνεπῶς, οὐδ' ἀφορῶντα εἰς τὸ προηγούμενον χρονικὸν διάστημα, τὸ κρίσιμον διὰ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ἐξακολούθησιν τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἰδιότητος τοῦ αἰτοῦντος ὡς ἠσφαλισμένου, ἀνεξαρτήτως καὶ τοῦ ὅτι οὐδεμίαν ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτῶν ἀνακρίβειαν διαλαμβάνουσι.

πασχόλησιν τοῦ ὑπαλλήλου, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν συνυπολογισμὸν καὶ τοῦ προτέρου χρόνου. Ὅμως εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ὑπαλλήλου ἐπὶ τὸν μισθὸν εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐκ ἀπουδαίου λόγου μὴ ὀφειλομένου εἰς τὴν ὑπαιτιότητά του, ἀπόσχῃ οὗτος ἐκ τῆς ἐργασίας, ὁ συνυπολογισμὸς τῆς ὑπηρεσίας ἄρχεται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 618 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀπὸ τῆς συμβάσεως τῆς ἐργασίας, δηλονότι ἐκείνης, τῆς ὁποίας ἐκτελουμένης παρεμβάλλεται τὸ κώλυμα τὸ ἐπαγαγὸν τὴν ἀπὸ τῆς ἐργασίας ἀποχήν. Οὕτως οἱ ἐν τῷ ἐρωτήματί σας ὑπάλληλοι ὡς πρὸς μὲν τὸ δικαίωμα πρὸς ἄδειαν θὰ συνυπολογίσω τὴν πρὸ τῆς παραιτήσεως ὑπηρεσίαν, ὡς πρὸς δὲ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 657 εὐεργετήματος θὰ ὑπολογίσωσι μόνον τὴν ὑπηρεσίαν τὴν διανυθεῖσαν ἀπὸ τῆς παραιτήσεως καὶ ἐντεῦθεν, δηλονότι ἀφ' ἧς ἐδημιουργήθη ἡ νέα σύμβασις ἐργασίας.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος **Α. Μαλαγαρδῆς**

Εἰσφοραὶ φορτοεκφορτωτῶν ὑπὲρ συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων: Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 119/26-4-1956 ἐγκύκλιον διαταγήν μας περὶ τῆς εἰσπράξεως τῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων (*) καὶ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 19 63 4-6-1956 ἀναφορᾶς τοῦ Ὑποκαταστήματος Θεσσαλονίκης περὶ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς εἰσφορὰν τῶν φορτοεκφορτωτῶν κλπ. κατηγοριῶν ἠσφαλισμένων μὴ ἀπασχολουμένων εἰς σταθερὸν ἐργοδότην, κοινοποιοῦμεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 8550/25-7-1956 ἔγγραφον τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. πρὸς γνῶσιν σας. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 251/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α).*

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ
ΕΡΓΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. πρωτ. 8550

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἰουλίου 1956

«Σχετικῶς μὲ ζητήματά τινα τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς».

Πρὸς τὴν Διοίκησιν τοῦ Ι.Κ.Α.
Κλάδον Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν
Διεύθυνσιν Ἐσόδων

Ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 56931/3069/20.7.1956 ὑμετέρου:

1. Εἰς τὴν δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ Δ.Δ. Ἀθηνῶν καθιερωθεῖσαν συνδικαλιστικὴν εἰσφορὰν τῶν μισθωτῶν τῆς Χώρας δὲν ὑπόκεινται οἱ φορτοεκφορτωταί, τῶν ὁποίων αἱ ἀποδοχαὶ δὲν ρυθμίζονται ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως.

Πλὴν ὅμως, ἐφ' ὅσον αἱ συνδικαλιστικαὶ αὐτῶν ὀργανώσεις, ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὰ μέλη αὐτῶν, ἀποφασίσουν νὰ καταβάλλουν τὴν ἀντίστοιχον εἰσφοράν, αὕτη θὰ γίνηται δεκτὴ πρὸς κατάθεσιν διὰ τῆς ἀναλογικῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου διατάξεων.

Τὸ αὐτὸ λεκτέον καὶ διὰ τοὺς ἐκδοροσφαγεῖς καὶ λοιποὺς μισθωτούς, μὴ ἀπασχολουμένους εἰς σταθερὸν ἐργοδότην καὶ ἀσφαλιζομένους παρ' ὑμῖν μέσῳ τῶν Σωματείων ἢ τῶν Ἑνώσεων αὐτῶν.

2. Τὸ ὕψος τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς (κατὰ τὴν προρρηθεῖσαν περίπτωσιν) ἀνέρχεται εἰς 12 δρχ. διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ 32 διὰ τὰς γυναῖκας, εἰς ὃ δηλαδὴ ποσὸν ἔχει προσδιορισθῇ τὸ κατώτατον ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου. Προκειμένου περὶ τυχὸν ἀπασχολουμένων μαθητευομένων εἰς τοὺς ρηθέντας κλάδους ἡ συνδικαλιστικὴ εἰσφορὰ ἰσοῦται πρὸς τὸ κατὰ νόμον καὶ δι' ἑκάστην περίπτωσιν προσδιοριζόμενον κατώτατον ἡμερομίσθιον μαθητευομένου.

3. Εἰς ἃς περιπτώσεις —λόγῳ τῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν οὐχὶ κατὰ πλήρες ὡράριον— παρέχεται ἐννόμως ἡμερομίσθιον (ἢ καὶ μισθὸς) κατωτέρου τῶν δραχ. 12 ἢ 32 ἡμερησίως (δ' ἄρρενας θήλεις ἀντιστοίχως) κατὰ τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἡ συνδικαλιστικὴ εἰσφορὰ ἰσοῦται πρὸς τὰς πράγματι ἀπολαμβανομένας ἡμερησίους ἀποδοχὰς (ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν νὰ μὴ εἶναι διάφοροι τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προσδιοριζομένων κατὰ περίπτωσιν).

4. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ μισθωτός, οὐχὶ ἐκ πταίσματος τοῦ ἐργοδότου, δὲν δικαιοῦται κατὰ νόμον τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ τῆς 1ης Μαΐου (π.χ. λόγῳ ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν, λόγῳ ἀσθενείας μὴ ἀμειβομένης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 658 τοῦ Α.Κ. κλπ.) δὲν γεννᾶται οὐδὲ ὑποχρέωσις καταβολῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τοῦ ὅτι τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ πρόσχημα ἢ ἁπλῆν ἐπίκλησιν λόγου ἐξαιρέσεως, ἀλλὰ πραγματικὸν γεγονὸς ἀποδεικνυόμενον.

5. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν διενεργείας ἐξωτερικοῦ ἐλέγχου τῶν ἐργοδοτῶν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων σας καὶ ἐφ' ὅσον εἰς τὰς ἐλεγχομένας περιόδους περιλαμβάνεται ἡ πρώτη Μαΐου θὰ συντάσσηται τὸ ἔντυπον «Ἔκθεσις βεβαιώσεως καὶ πράξεως καταλογισμοῦ εἰσφορῶν», τῆς ὁποίας ἓν ἀντίγραφον (τὸ δεύτερον φύλλον) θὰ ἐπιδίδηται ἐπὶ ὑπογραφῇ εἰς τὸν ἐργοδότην ἢ τὸν ἐκπρόσωπον αὐτοῦ (τὸ πρωτότυπον θὰ διαβιβάζηται εἰς τὴν Γ.Σ.Ε.Ε. ἢ τὰ κατὰ τόπους Ἐργατικὰ Κέντρα κατὰ τὰ διατεταγμένα καὶ τὸ τρίτον θὰ παραμένῃ ὡς στέλεχος παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ι.Κ.Α.)

6. Πᾶσα εἰσπραξις ποσῶν τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς εἴτε γενομένη πρὸ τῆς συντάξεως τῆς ἐκθέσεως βεβαιώσεως καὶ πράξεως καταλογισμοῦ εἰσφορῶν, εἴτε μετὰ ταύτην, ἐνεργεῖται διὰ τῆς συμπληρώσεως καὶ ἐπιδόσεως εἰς τὸν ἐργοδότην τῆς οἰκείας ἀποδείξεως εἰσπράξεως, οὐδέποτε δὲ ἄνευ αὐτῆς.

Ἐγγραφαὶ περὶ τῆς ἐξοφλήσεως ἢ τῆς ἐναντι καταβολῆς θὰ εἶναι ἐπιτρεπτὸν νὰ γίνωνται ἐπὶ τοῦ εἰς χεῖρας τῆς Ὑπηρεσίας στελέχους τῆς πράξεως ἢ καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ βιβλιαρίου ἐλέγχου τοῦ ἐργοδότου, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον καὶ ὑμεῖς συμφωνήσητε πρὸς τοῦτο.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς **Φ. Μακρῆς**

Προθεσμία καταβολῆς εἰσφορῶν ἐπὶ ἀναδρομικῶν αὐξήσεων μισθοῦ. Ἐξ ἀφορμῆς ὑποβληθεισῶν ἡμῖν ἀναφορῶν παρὰ διαφόρων Ὑποκαταστημάτων περὶ τῆς προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας δέον νὰ πραγματοποιῆται ἡ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν, εἰς ἃς περιπτώσεις χορηγοῦνται

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 568.

αναδρομικαί αύξήσεις αποδοχών, ανακοινούμεν εις ύμας ότι το Δ.Σ. του Ιδρύματος κατά την συνεδρίασιν αυτού της 30.9.1955 απεφάσισεν, όπως προκειμένου περί αναδρομικών αυξήσεων μισθών ή ημερομισθίων, πραγματοποιουμένων βάσει νόμων, υπουργικών αποφάσεων, κανονισμών, αποτάσεων Διαιτητικών Δικαστηρίων κλπ., ή προθεσμία του άρθρ. 26 § 3 του ά. ν. 1846/1951 και του άρθρ. 4 του Κανονισμού περί τρόπου εισπράξεως των εισφορών του Ι.Κ.Α. (Φ.Ε.Κ. 50/33.1953 τεύχ. Β') άρχεται από της ημέρας της προαγωγικής καταβολής των εισφορών και ουχί άφ' ης άναφέρχεται περί αυξήσεως των αποδοχών απόφασις.

Είναι αυτονόητον ότι η καταβολή των εισφορών διά τας ως άνω αυξήσεις πρέπει να συντελήται εντός εύλογου χρονικού διαστήματος από της δημοσιεύσεως της οικείας αποφάσεως της καθοριζούσης τας χορηγουμένας αυξήσεις. Εις ας όμως περιπτώσεις καταβάλλεται παρά τον εργοδότου ή προσαύξησις διά το μέλλον, χωρίς να καταβάλλονται άμα και αι εις το παρελθόν αναγόμεναι προσαυξήσεις, ως κριτήριον ενάρξεως της προθεσμίας λαμβάνεται το τέλος του ημερολογιακού μηνός εντός του οποίου ήρξατο καταβαλλομένη η προσαύξησις.

Εις ας περιπτώσεις εργοδόται τινές ισχυρίζονται ότι δεν καταβάλλουν αποφασισθείσας αυξήσεις θα συντάσσωνται Π.Ε.Ε. διά την εκ των γενομένων αυξήσεων προκύπτουσαν διαφοράν, καθ' όσον έχει γίνει αποδεκτόν (Ν. 2651/1952) ότι αι κατά τους ανωτέρω τρόπους καθοριζόμεναι αποδοχαί αποτελούν ελάχιστα όρια μισθού (*Εγκύκλ. υπ' αριθ. 261 1956 Διευκρινήσεως Ι.Κ.Α. προς τα Υποκαταστήματα του Ι.Κ.Α.*).

Ασφάλισις γενικών διευθυντών, εντεταλμένων, διευθυνόντων, συμπραττόντων κλπ. συμβούλων Ανωνύμων Εταιρειών: Εξ αφορμής υποβληθέντων ημίν σχετικών ερωτημάτων και έχοντες υπ' όψιν α) την υπ' αριθ. 881/1955 απόφασιν του Συμβουλίου της Επικρατείας (Ολομελείας) δι' ης εθεωρήθη άκυρος η διάταξις της § 2 (εδάφ. β') του άρθρου 76 του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Εμπόρων, προστεθείσα διά της υπ' αριθ. 23761/2.7.1952 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (Φ.Ε.Κ. 110/1942 τ. Β'), β) τας διατάξεις της § 3 του άρθρ. 29 του ν.δ. 2698/1953, γ) τας διατάξεις του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Εμπόρων και δ) τα υπ' αριθ. 6089/1954 και 14247/1955 έγγραφα του ρηθέντος Ταμείου, ως και το υπ' αριθ. 53530/54/1954 τοιούτον του Υπουργείου Εργασίας, αναθεωρούντες τας διά της υπ' αριθ. 254/1953 εγκυκλίου διαταγής μας (*) και των τροποποιησάντων και συμπληρωσάντων ταύτην έγγραφων παρουσιάθείσας αδηγίας γνωρίζομεν τα κάτωθι επί του εν περιλήψει θέματος:

1. Κατά τας διατάξεις του άρθρου 76 του Καταστατικού του Τ.Α.Ε. εις την παρά τω Ταμείω τούτω υποχρεωτικήν ασφάλισιν (συντάξεως) υπάγονται:

1. Πάντα τα πρόσωπα, ανδρικού φύλου, ηλικίας και υπηκοότητος, τα οποία εντός του Κράτους ασκούν κατά κύριον επάγγελμα την εμπορίαν.

2. Ομοίως υπάγονται υποχρεωτικώς εις την ασφάλισιν και τα ετερόρρυθμα μέλη εταιρειών, τα οποία δεν ασκούσιν άλλο κύριον επάγγελμα εκτός της συμμετοχής των εις την εμπορικήν εταιρείαν.

3. Γενικώς υπάγονται εις την υποχρεωτικήν ασφάλισιν του Τ.Α.Ε., κατά τας διατάξεις του παρόντος, πάντες οι εγγεγραμμένοι εις τα εμπορικά Τμήματα των Εμπορικών και Βιομηχανικών Επιμελητηρίων ή Περιφερειακών Επιμελητηρίων, ως και πάντες οι κατά κοινήν συνείδησιν θεωρούμενοι έμποροι και κεκτημένοι επαγγελματικήν εγκατάστασιν.

4. Εξαιρούνται της υποχρεωτικής ασφαλίσεως του Ταμείου Ασφαλίσεως Εμπόρων κατόπιν εγγράφου αιτήσεως των και από του χρόνου της υποβολής ταύτης τα πρόσωπα τα ενεργούντα εμπόριον των φύλλων του καπνού.

5. Ομοίως, αιτήσει των, δύνανται να εξαιρεθώσι της υποχρεωτικής ασφαλίσεως και οι ενεργούντες θαλασσίας μεταφοράς.

6. Δύνανται να εξαιρεθούν της υποχρεωτικής ασφαλίσεως πρόσωπα ανήκοντα εις κατηγορίας επιτηδευματιών, υπέρ των οποίων έχουν ιδρυθή και λειτουργούν Κλαδικοί Ασφαλιστικοί Οργανισμοί, ως Ταμεία Συντάξεων Αυτοκινητιστών, Υγειονομικών, Ναυτικών Πρακτόρων, Μηχανικών, Εργοληπτών, Εργολάβων Δημ. Έργων, Μεσιτών Αστικών Συμβάσεων, εφ' όσον η εις τους ειδικούς τούτους Οργανισμούς ασφάλισις των είναι υποχρεωτική και κύριον επάγγελμα δεν έχουν την εμπορίαν.

Κατά τας διατάξεις του άρθρ. 77 του Καταστατικού του Ταμείου δύνανται να ασφαλισθώσι προαιρετικώς εις το Ταμείον τα πρόσωπα τα ενεργούντα βιομηχανίαν κατά κύριον επάγγελμα, οι ετερόρρυθμοι εταίροι, ως και οι κατά τας §§ 4 και 5 του ανωτέρω άρθρου 76 εξαιρούμενοι της υποχρεωτικής ασφαλίσεως.

Εξ άλλου από της ανακοινώσεως διά της προμνησθείσης αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας διατάξεως του εδαφίου β' της § 2 του Καταστατικού του ρηθέντος Ταμείου ωρίζετο ότι: «Υπάγονται υποχρεωτικώς εις την ασφάλισιν του Τ.Α.Ε. οι γενικοί διευθυνταί, οι διευθύνοντες σύμβουλοι, οι συμπράττοντες σύμβουλοι των Ανωνύμων Εταιρειών, έστω και αν είναι υποχρεωτικώς ησφαλισμένοι εις το Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων κατά του κινδύνου της ασθενείας».

Συμφώνως προς την υπ' αριθ. 1650/4784/15.5.1950 γνωμοδότησιν του Νομικού Συμβουλίου του Ιδρύματος, γενομένην αποδεκτήν υφ' ημών διά της υπ' αριθ. 111/1950 εγκυκλίου διαταγής μας, η συνδέουσα τας Ανωνύμους Εταιρείας προς τα μέλη του Δ.Σ. τούτων (διευθύνοντας, εντεταλμένους, συμπράττοντας κλπ. συμβούλους) σχέσις δεν είναι τοιαύτη εξηρτημένης εργασίας.

Τέλος επί της διατάξεως της προστεθείσης εις το άρθρον 2 του ά.ν. 1846/1951 διά της § 3 του άρθρου 29 του ν.δ. 2698/1953 ωρίσθη, ότι «οι διευθυνταί και γενικοί διευθυνταί, εντεταλμένοι, διευθύνοντες ή συμπράττοντες σύμβουλοι, διοικηταί εταιρειών ή συνεταιρισμών, ων αι αμοιβαί φορολογούνται κατά την ΣΤ' κατηγορίαν (μισθωτών υπηρεσιών) του φόρου καθαράς προσόδου, υπάγονται εις την ασφάλισιν του Ι.Κ.Α. κατά τας διατάξεις του παρόντος.

(*) ΕΕΔ 12, σελ. 1331.

Π. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτουν τὰ ἀκόλουθα ἐν σχέσει μὲ τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω προσώπων:

1. *Ἀσφάλισις Γενικῶν Διευθυντῶν Α.Ε.*

Ὡς γνωστόν, ἡ ὑπὸ τῶν Γενικῶν Διευθυντῶν παρεχομένη πρὸς Ἀνωνύμους Ἑταιρείας ἐργασία θεωρεῖται ἐξηρτημένη. Ἐκ τῶν προσώπων τούτων παρὰ τῷ Τ.Α.Ε. ἀσφαλίζονται, κατὰ τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις, «οἱ κατὰ κοινὴν συνείδησιν θεωρούμενοι ἔμποροι», ὡς τοιοῦτοι δὲ λογίζονται, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου διδομένην ἑρμηνείαν, οἱ κατέχοντες μετοχὰς τῆς Ἑταιρείας καὶ ὧν αἱ ἀπολαυαὶ ἐκ τῆς Ἑταιρείας δὲν θεωροῦνται μισθὸς διὰ τὴν παροχὴν ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀσκοῦντες ἐμπορίαν, ὡς καὶ οἱ ἐν γένει κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ταμείου. Τὰ πρόσωπα ταῦτα ὡς κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἔμποροι καὶ συνεπῶς μὴ παρέχοντες ἐξηρτημένην ἐργασίαν κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐξηρούντο τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τοῦ Ἱδρύματος καὶ μέχρι τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2698/1953 ν.δ.

Οἱ μὴ θεωρούμενοι κατὰ κοινὴν συνείδησιν ἔμποροι καὶ συνεπῶς μὴ ἀσφαλιζόμενοι παρὰ τῷ Τ.Α.Ε. Γενικοὶ Διευθυνταὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ἐφ' ὅσον ἡ παρεχομένη πρὸς τὴν Α.Ε. ἐξηρτημένη ἐργασία των συνιστᾷ τὸ κύριον αὐτῶν ἐπάγγελμα, ἐλήγοντο κατὰ τὴν ὡς ἄνω χρονικὴν περίοδον εἰς τὴν παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι ἀσφάλισιν τόσον διὰ τοὺς κλάδους ἀσθενείας, ὅσον καὶ τὸν τοιοῦτον τῆς ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ὅμως τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ Ν.Δ. 2698/1953 ἐπήχθησαν ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι ἀσφάλισιν δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους (ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου) πάντες οἱ Γενικοὶ Διευθυνταὶ τῶν Α.Ε., ἀδιαφόρως ἂν ἡ ἐξηρτημένη ἀπασχόλησίς των συνιστᾷ ἢ μὴ τὸ κύριον αὐτῶν ἐπάγγελμα, ἐφ' ὅσον αἱ ἀμοιβαὶ αὐτῶν φορολογοῦνται κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν (μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν) τοῦ φόρου καθαρᾶς προσόδου, πλὴν ἐκείνων, οἵτινες θεωρούμενοι κατὰ κοινὴν συνείδησιν ἔμποροι ἐξακολουθοῦν ἀσφαλιζόμενοι ὑποχρεωτικῶς παρὰ τῷ Τ.Α.Ε. καὶ συνεπῶς ἐξαιρούμενοι τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ἀσφαλίζονται παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. μόνον διὰ τοὺς κλάδους ἀσθενείας.

Δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὸ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα περὶ ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Τ.Α.Ε. ἀφοροῦν μόνον τοὺς Γενικοὺς Διευθυντὰς ἐκείνων ἐκ τῶν Α.Ε., αἵτινες ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῶν θεωροῦνται «ἐμπορικαὶ ἑταιρεῖαι» ὑπὸ τὴν κυριολεκτικὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς Γενικοὺς Διευθυντὰς τῶν Α.Ε., αἵτινες ἔχουσιν ἀντικείμενον τὴν βιομηχανίαν ἢ τὰς θαλασσίας μεταφορὰς κλπ., διότι μόνον ἐπὶ τῶν πρώτων ἑταιρειῶν τὰ ἐκπροσωποῦντα αὐτὰς φυσικὰ πρόσωπα δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὅτι ἀποκτῶσι κατ' ἐπέκτασιν τὴν ἐμπορικὴν ἰδιότητα καὶ συνεπῶς θεωροῦνται ὡς ἐκατὰ κοινὴν συνείδησιν ἔμποροι».

2. Ἀσφάλισις ἐντεταλμένων, διευθυνόντων, συμπραττόντων συμβούλων καὶ γενικῶς διοικητῶν Α.Ε. (προέδρων, ἀντιπροέδρων Δ.Σ. κλπ.).

Ὡς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 111/1950 ἐγκυκλίου διαταγῆς μιας ἐγένετο δεκτόν, ἡ συνδέουσα τὰ περὶ ὧν ἀνωτέρω πρόσωπα πρὸς τὰς Α. Ε. σχέσις δὲν θεωρεῖται ὡς τοιαύτη ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ συνεπῶς τὰ πρόσωπα ταῦτα διὰ τὸ μέχρι τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ. 2698/1953 χρονικὸν διάστημα δὲν ὑπήγοντο εἰς τὴν παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι ἀσφάλισιν, ἐκτὸς ἐὰν παρεῖχον παραλλήλως πρὸς τὴν Ἀνώνυμον Ἑταιρείαν καὶ ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐπ' ἀμοιβῇ (θέσις δ/ντοῦ, οἰκονομικοῦ, τεχνικοῦ κλπ., ἁπλοῦ ὑπαλλήλου), ἡ ἐξηρτημένη δ' αὕτη ἀπασχόλησίς των ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὅτι συνιστᾷ τὸ κύριον αὐτῶν ἐπάγγελμα, ὁπότε καὶ ὑπήγοντο διὰ ταύτην εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους ταύτης (ἀσθενείας-ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου).

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ὅμως τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ. 2698/1953 ὑπήχθησαν ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους ταύτης (ἀσθενείας-ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου) πάντες οἱ ἐντεταλμένοι, διευθύνοντες καὶ συμπράττοντες σύμβουλοι τῶν Α.Ε., ὡς καὶ οἱ διοικηταὶ (πρόεδροι καὶ ἀντιπρόεδροι κλπ. τοῦ Δ. Σ.) αὐτῶν, ἀδιαφόρως τῆς συνδεούσης τούτους μετὰ τῶν ἑταιρειῶν σχέσεως, ἐφ' ὅσον αἱ ἀμοιβαὶ αὐτῶν φορολογοῦνται κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν (μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν) τοῦ φόρου καθαρᾶς προσόδου, πλὴν ἐκείνων, οἵτινες θεωρούμενοι κατὰ κοινὴν συνείδησιν ἔμποροι, ἐξακολουθοῦν ἀσφαλιζόμενοι ὑποχρεωτικῶς παρὰ τῷ Τ.Α.Ε. καὶ συνεπῶς ἐξαιρούμενοι τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ἀσφαλίζονται παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. μόνον διὰ τοὺς κλάδους ἀσθενείας.

Σημειοῦται καὶ ἐνταῦθα, ὅτι, ὡς ἐλέχθη, καὶ προκειμένου περὶ τῶν γενικῶν δ/ντῶν ὡς «κατὰ κοινὴν συνείδησιν ἔμποροι» καὶ συνεπῶς ὡς ἀσφαλιζόμενοι παρὰ τῷ Τ.Α.Ε. δύνανται κατ' ἀρχὴν νὰ θεωρηθῶσι μόνον οἱ ἐντεταλμένοι, διευθύνοντες κλπ. σύμβουλοι ἐμπορικῶν ἑταιρειῶν ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν ἔννοιαν τοῦ ὅρου.

ΙΙΙ. Δέον ὅθεν, ὅπως ρυθμίσητε τὸ ζήτημα τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω προσώπων κατὰ τὰς παρεχομένας ὁδηγίας. Δεδομένου δὲ ὅτι, ὡς ἐλέχθη, διὰ τὴν ἀπὸ τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως τοῦ κλάδου ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ἐξαίρεσιν προσώπων ἐκ τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω ἀπαιτεῖται, ὅπως ταῦτα θεωρούμενα ὡς κατὰ κοινὴν συνείδησιν ἔμποροι ὑπαγωνται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Α.Ε. καὶ πρὸς ἄρσιν πάσης ἐν τῷ μέλλοντι ἀμφισβητήσεως, κρίνομεν σκόπιμον, ὅπως εἰς πᾶσαν περίπτωσιν προσαγηται βεβαίωσις τοῦ Τ.Α.Ε., ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ, ἂν τὸ περὶ οὗ θὰ πρόκειται ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει πρόσωπον ὑπάγηται εἰς τὴν παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ἀσφάλισιν.

Εἰδικῶς προκειμένου περὶ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐντεταλμένων, διευθυνόντων κλπ. συμβούλων Α.Ε. κατὰ τὴν μέχρι τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ Ν.Δ. 2698/1953 χρονικὴν περίοδον, δέον νὰ σημειωθῶσι τὰ ἀκόλουθα:

Ὡς γνωστόν, λόγῳ τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἀμφισβητήσεως περὶ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω προσώπων, ὡς ἐκ τῆς συνδεούσης ταῦτα πρὸς τὰς Α.Ε. σχέσεως, ἠσφαλίσθησαν παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι καὶ δὴ καὶ διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου πολλὰ τῶν προσώπων τού-

των. Έφ' όσον εις τάς ήμετέρας Υπηρεσίας έκχρηματίσθησαν περιπτώσεις προσώπων της κατηγορίας ταύτης, άτινα, διά τους άνωτέρω λόγους, ησφαλίσθησαν παρ' ήμίν διά την μέχρι της ενάρξεως ισχύος των διατάξεων του ν.δ. 2698/1953 χρονικήν περίοδον διά τον κλάδον αναπηρίας, γήρατος και θανάτου, βεβαιούται δ' ότι δεν υπάγονται ταύτα εις την ασφάλισιν του Γ.Α.Ε. κατά τας άνωτέρω διατάξεις, και επηλήθευσεν ήδη ο ασφαλιστικός κίνδυνος, δέον όπως κατά τας αρχάς της τυπικής ασφαλείας, θεωρήσητε την παρ' ήμιν ασφάλισιν των προσώπων τούτων ως καλώς γενομένην και προβήτε εις την χορήγησιν των νομίμων παροχών.

IV. Τέλος γνωρίζομεν ύμίν, ότι από της απόψεως ασφαλίσεως των περί ών ανωτέρω προσώπων διά την παρά του Ο.Α.Α.Α. καλυπτομένην ανεργίαν και την προστασίαν των πρατηρουμένων μισθωτών (Ν. 2054/1952) ουδεμίαν επίδρασιν ασκούσιν αι παρεχόμεναι ως άνω οδηγίαι και δέον όπως εξακολουθήσητε εφαρμόζοντες τας διά της υπ' αριθ. 88995 16.11.1955 γενικής διαταγής μας παρασχεθείσας οδηγίας.

Ωσαύτως γνωρίζομεν ύμίν, ότι, ως και διά της υπ' αριθ. 37292/809/7.6.1956 γενικής διαταγής μας εγνωρίσαμεν ύμίν, δια της υπό των διατάξεων του υπ' αριθ. 3323/1953 «περί ενιαίου φόρου» μεταβολής της ονοματολογίας του φόρου μισθωτών υπηρεσιών ουδεμία μεταβολή επήλθεν εις την εφαρμογήν των διατάξεων της § 3 του άρθρ. 29 του υπ' αριθ. 2698/1953 Ν. Δ/τος. *(Εγκύκλ. υπ' αριθ. 224/1956 Διοικήσεως του Ι.Κ.Α. προς τα Υποκαταστήματα του Ι.Κ.Α.).*

Κατάργησις διά του ά.ν. 1846/1951 προϋφισταμένων εξαιρέσεων από της ασφαλίσεως παρά τω Ι.Κ.Α. — Ασφάλισις προσωπικού Εταιρείας Χένρυ Μπούτ: Γνωρίζομεν ότι διά της υπ' αριθ. 675/1955 αποφάσεως του Αρείου Πάγου (Δελτίον Ι.Κ.Α. έτος 1956 σ. 134) (*) εγένετο δεκτόν, ότι η δια της προστεθείσης εις το άρθρον 28 της μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και της Α.Ε. «Χένρυ Μπούτ και Υιοί Λιμιτεντ» συμβάσεως, κυρωθείσης διά του ν.δ. 1207/1949, διατάξεως της καθιερούσης την εξαίρεσιν από 1.12.1948 της υποχρεωτικής παρά τω ημετέρω Ιδρύματι ασφαλίσεως του προσωπικού του απασχοληθέντος εις τα υπό της εν λόγω Εταιρείας εκτελεσθέντα υδραυλικά έργα εις Θεσσαλίαν και Ήπειρον καταργηθή από της 21.6.1951 διά της διατάξεως του άρθρου 60 § 1 του ά.ν. 1846/1951. Ούτω, και τη συγκαταθέσει και του Ελληνικού Δημοσίου, ερρυθμίσθη δριστικώς, ότι τό προσωπικόν το απασχοληθέν εις τα υπό της ρηθείσης Εταιρείας εκτελεσθέντα υδραυλικά έργα εν Θεσσαλία και Ήπείρω υπήγετο εις την παρά τω ημετέρω Ιδρύματι ασφάλισιν διά τας χρονικάς περιόδους από της ενάρξεως της εκτελέσεως των έργων μέχρι της 1.12.1948 (χρονολογίας ενάρξεως ισχύος διατάξεων του ν.δ. 1207/1949) και από της 21.6.1951 και εφεξής.

Επί τούτοις γνωρίζομεν ύμίν, ότι κατόπιν των διά της ανωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου γενομένων δεκτών ήρθη δριστικώς η υφισταμένη αμφισβήτησις και έγενετο δεκτή η υπό του Ιδρύματος υποστηριζομένη άποψις ότι διά των διατάξεων του ά.ν. 1846/1951 και από της ενάρξεως ισχύος τούτων (21.6.1951) κατηργήθη πάσα προγενεστέρα διάταξις ειδικού νόμου εξαιρούσα από της ασφαλίσεως του Ι.Κ.Α. ορισμένας κατηγορίας εργαζομένων, μή υπαγομένων εις την ασφάλισιν οιουδήποτε άλλου Ασφαλιστικού Οργανισμού διά τους παρά του Ι.Κ.Α. ασφαλιζομένους κινδύνους. *(Εγκύκλ. υπ' αριθ. 262/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. προς τα Υποκαταστήματα του Ι.Κ.Α.).*

Ασφάλισις παρά τω Ι.Κ.Α. υδρονομέων: Εν σχέσει με την εν τη υπ' αριθ. 462/1956 γνωμοδοτήσει του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους διατυπουμένην γνώμην, καθ' ην οι υδρονομείς εξαιρούνται είσετι της παρά τω ημετέρω Ιδρύματι ασφαλίσεως:

Την γνώμην ταύτην το Ν.Σ.Κ. στηρίζει εις την άποψιν, καθ' ην η διάταξις του άρθρ. 35 του ν.δ. 1142/1942, δι' ής εξηρέθησαν από της θεσπισθείσης δια του Ν. 6298/1934 ασφαλίσεως τα όργανα της Αγροφυλακής και συνεπώς και οι εις ταύτα τεριλαμβανόμενοι υδρονομείς, ως ειδική, ουδόλως κατηργήθη από της γενικής διατάξεως του άρθρ. 60 του νεωτέρου περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων νόμου 1846/1951.

Η άποψις δε αύτη - κατά την γνωμάτευσιν του Ν.Σ.Κ. - ενισχύεται και εκ της μεταγενεστέρας διατάξεως του άρθρ. 28 του περί Αγροφυλακής Ν.Δ. 3030/1 ότ., ήτις, παρασχούσα εξουσιοδότησιν όπως διά διατάγματος υπαχθώσιν εις την ασφάλισιν του ά.ν. 1846/1951 οι αγροφύλακες και οι αρχιφύλακες, προϋπέθετεν αναμφιβόλως ότι τα όργανα της Αγροφυλακής - εν οις και οι υδρονομείς - εξηρούντο μέχρι ταύδε της εν λόγω ασφαλίσεως.

Αμφότερον δ' ούν οι ως άνω διατυπούμενοι ισχυρισμοί του Ν.Σ.Κ. ελέγχονται άστάθεις, καθ' όσον α) ως εδέχθη και ο Άρειος Πάγος διά της επικυρωσάσης την κρατήσασαν εν τη νομολογία των κατωτέρων δικαστηρίων γνώμην υπ' αριθ. 675/1955 αποφάσεώς του (Δελτίον Ι.Κ.Α., έτος 1956, σελ. 134) (*) από της ισχύος του ά.ν. 1846/1951 θεωρείται καταργηθείσα πάσα προγενεστέρα διάταξις γενικού ή ειδικού νόμου, εξαιρούσα από της παρά τω Ι.Κ.Α. ασφαλίσεως ορισμένας κατηγορίας προσώπων, άτινα άλλως θά υπήγοντο εις την εν λόγω ασφάλισιν και επομένως δέον να θεωρηθή καταργηθείσα και η εξαιρούσασα τα όργανα της Αγροφυλακής από της παρ' ήμιν ασφαλίσεως τοιαύτη του άρθρου 35 του ν.δ. 1142/1942 και β) η διά του άρθρου 28 του ν.δ. 3030/1951 παρεχομένη εξουσιοδότησις αφορά αποκλειστικώς και μόνον τους αγροφύλακας και αρχιφύλακας των άρθρων 9 και 23 του αύτου ν.δ., ουχί δε και τους υδρονομείς του άρθρου 29 και επομένως δεν δυνάμεθα, καθ' όσον τουλάχιστον αφορά τους υδρονομείς, να αρνηθώμεν επιχείρημα εκ της διατάξεως του ως άνω άρθρου 28 περί της μεχρι της ισχύος της διατάξεως ταύτης εξαιρέσεως από της ασφαλίσεως των εν λόγω προσώπων.

Κατόπιν των ανωτέρω, μή δυνάμενοι να αποδεχθώμεν την εν τη ως είρηται γνωματεύσει του Ν.Σ.Κ. διατυπουμένην γνώμην, παραγγέλλομεν εις ύμάς, όπως συνεχίσητε υπάγοντες, από

(*) ΕΕΔ 15 σελ. 42.

(*) ΕΕΔ 15 σελ. 42.

της 21.6.1951 καὶ ἐφεξῆς, εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν τοὺς ὑδρονομεῖς, ἐφ' ὅσον πληροῦνται καὶ αἱ λοιπαὶ κατὰ νόμον προϋποθέσεις (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 222/1956 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διδακτικοῦ προσωπικοῦ ἀμειβομένου ἐκ προαιρετικῶν συνεισφορῶν τῶν μαθητῶν.—Ἀσφάλισις καθαριστριῶν σχολείων: Ἐπὶ τοῦ ἐν περιλήψει θέματος γνωρίζομεν τὰ ἀκόλουθα:

α) *Διδακτικὸν προσωπικὸν Δημοσίων Σχολείων.*

Βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 1114/1949 «περὶ τρόπου διορισμοῦ προσωρινῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν», οὗτινος ἡ ἰσχὺς παρετάθη ἐπ' ἀόριστον δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1263/23.11.1951 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (Φ.Ε.Κ. 314/6.12.1951), προτάσει τῶν αἰκείων Δήμων, Κοινοτήτων ἢ Σχολικῶν Ἐφορειῶν, διορίζονται δι' ὑπουργικῆς πράξεως εἰς Σχολεῖα Στοιχειώδους καὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως προσωρινοὶ ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοί, ἐκ τῶν ἀδιορίστων τοιούτων, τῶν ὁποίων αἱ ἀποδοχαὶ βαρύνουσι τὸν προϋπολογισμὸν τῶν ὡς ἄνω Δήμων, Κοινοτήτων ἢ Σχολικῶν Ταμείων.

Ἐνίοτε καὶ εἰς περιπτώσεις ἐκτάκτου προσωρινῆς ἀνάγκης, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς λειτουργίας τοῦ Σχολείου, ἐφ' ὅσον αἱ Δημοι ἢ Κοινότητες ἢ Σχολικαὶ Ἐφορεῖαι ἀδυνατοῦσιν, ἐλλείψει πόρων, νὰ προσλάβωσι διδάσκαλον ἢ διδασκάλισσαν (βάσει τῶν διατάξεων τοῦ προμνησθέντος Ν.Δ. 1114/1949), προσφέρονται οἱ Σύλλογοι τῶν γονέων νὰ προσλάβωσι διδάσκαλον ἐκ τῶν ἐχόντων τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὁριζόμενα προσόντα.

Ἡ ἀμοιβὴ οὕτω προσλαμβανομένου διδακτικοῦ προσωπικοῦ ἐξασφαλίζεται καὶ καταβάλλεται ἐκ τῶν προαιρετικῶν συνεισφορῶν τῶν γονέων τῶν μαθητῶν, ὁ ἁρμόδιος δὲ Ἐπιθεωρητὴς ἐλέγχει, οὕτως ὥστε ὁ προσλαμβανόμενος διδάσκαλος ἀφ' ἑνὸς νὰ κέκτηται τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὁριζόμενα προσόντα, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ ἀποδοχαί του νὰ εἶναι τοιαῦται ἵναι πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν μονίμων, ἤτοι τοῦ Γραμματέως Β' τάξεως.

Τὸ ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις προσλαμβανόμενον διδακτικὸν προσωπικὸν ὑπάγεται εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν, ὡς ἐργοδότης δὲ τούτου θεωρεῖται τὸ βαρυνόμενον μὲ τὴν καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν πρόσωπον (Δῆμος, Κοινότης, Σχολικὸν Ταμεῖον, Σύλλογος Γονέων).

Εἰς ἃς ὅμως περιπτώσεις τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν δὲν προσλαμβάνεται, κατὰ τὰ προδιαληφθέντα, ὑπὸ τοῦ Δήμου, τῆς Κοινότητος, τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας ἢ τοῦ Συλλόγου Γονέων, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Σχολείου, ὅστις καὶ ἀμείβει τὸ προσωπικὸν τοῦτο διὰ φιλοδωρημάτων (συνδρομῶν) τῶν μαθητῶν, ὡς ἐργοδότης τούτου δὰ θεωρηθῇ, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τῆς § 5 περιπτωσις α' τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Α.Ν. 1846/1951, τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον, διὰ λογαριασμὸν τοῦ ὁποίου οἱ περὶ ὧν πρόκειται διδάσκαλοι παρέχουν τὴν ἐργασίαν των, ἐφ' ὅσον τοῦτο ὑποχρεοῦται εἰς τὴν παροχὴν τῆς ἐκπαιδεύσεως πρὸς τοὺς μαθητάς.

β) *Καθαρίστριαι Δημοσίων Σχολείων.*

Αἱ καθαρίστριαι τῶν Σχολείων τῆς Στοιχειώδους καὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς προϋποθέσεις τοῦ νόμου, ὑπάγονται εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν ἀνεξαρτήτως τρόπου ἀμοιβῆς των, εἴτε δηλ. αὗται ἀμείβονται ὑπὸ τῶν Σχολικῶν Ταμείων, ἐξ ἰδίων αὐτῶν πόρων, εἴτε διὰ φιλοδωρημάτων τῶν μαθητῶν. Ἐργοδότης ὑποχρεοῦται διὰ τὴν καταβολὴν τῶν διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἐν λόγῳ προσώπων εἰσφορῶν θεωρεῖται ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ Σχολικὸν Ταμεῖον, κατὰ τας διατάξεις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 2 καὶ § 1 περίπτ. δ' τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ν. 5019/1931 «περὶ ἱδρύσεως Σχολικῶν Ταμείων καὶ Σχολικῶν Ἐφορειῶν», διότι τὰ Ταμεῖα ταῦτα βαρύνουσιν αἱ δαπάναι καὶ ἡ ἐπιμέλεια τῆς καθαριότητος τῶν Σχολείων. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 227/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Ἀσφάλισις κατ' ἐνεργείας προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε. Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 114/1956 ἐγκύκλιον διαταγήν μας περὶ μὴ ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τῶν ἐργαζομένων εἰς τὸν Ο.Τ.Ε., ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι, ὡς μᾶς ἐγνώρισεν ὁ Ὀργανισμὸς Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6650/11.7.1956 ἐγγράφου του, τὸ Δ.Σ. τούτου ἀπεφάνθη ὅτι κατὰ νόμον καὶ δὴ μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 15 § 2 τοῦ νόμ. 3464/1955 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 δὲν ὑφίσταται πλέον ἀμφισβήτησις ὡς πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἐντελλόμεθα, ὅπως, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπὶ τοῦ θέματος ἀντιθέτου ἐφετειακῆς ἀποφάσεως, ἐπιδιώξητε διὰ παντὸς νομίμου μέσου τὴν εἰσπραξιν τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν, τόσον παρὰ τοῦ Ο.Τ.Ε. ὅσον καὶ παρὰ τῆς Ἑταιρείας «Cable and Wireless». (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 235/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Νοσοκομειακὴ περίθαλψις τοῦ Ι.Κ.Α.—Ὁδηγίαι ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Κανονισμοῦ. Κοινοποιοῦμεν τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33651/Ε. 1089 τῆς 2.6.1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 126 τῆς 3.7.1956 τ. Β') (*), ἐγκριθέντα Κανονισμὸν «Νοσοκομειακῆς Περιθάλψεως τοῦ Ι.Κ.Α.», τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ., παρέχοντες ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τον τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας:

Α'. Ἔννοια τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως.

Ὡς νοσοκομειακὴ περίθαλψις νοεῖται διὰ τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ ἡ εἰς πάσης φύσεως θεραπευτήρια, περιλαμβανομένων καὶ τῶν σανατορίων, περίθαλψις, ἐν περιπτώσει ἀσθενείας τῶν ἐν τῇ ἑπομένῃ παραγράφῳ ἀναφερομένων προσώπων.

Β'. Δικαιούμενα πρόσωπα.

Κατόπιν α) τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ Κανονισμοῦ τούτου ἐπεκτάσεως τῆς παροχῆς ἐν θεραπευτηρίῳ περιθάλψεως ἐπὶ νευρολογικῶν παθήσεων καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου, ὡς καὶ εἰς τοὺς λόγῳ θανάτου συνταξιούχους τοῦ Ἱδρύματος καὶ

β) τῆς ἀπὸ 6.7.1956 (συνεδρίασις 35η) ἀποφά-

(*) ΕΕΔ 15, σ. 863.

σεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ἣν ἀναφέρομεν λόγῳ τῆς ταυτότητος τοῦ θέματος, ληφθεῖσαι κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 35096/1.32/14.6.1956 ὑπουργικῆς προγνωμίσεως περὶ ἀποδόσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. τῶν δαπανῶν σανατοριακῆς περιθάλψεως εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας (ἐγκ. δ/γαι 208 καὶ 244/1956), ὁλοκληροῦται πλέον, ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου τοῦ τρέχοντος ἔτους, ἡ πραγματοποίησις τῆς εἰς πάσης φύσεως θεραπευτήρια περιθάλψεως ἁπάντων τῶν προσώπων, ἅτινα ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐπαγονται πλήρως εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τῶν κλάδων τῶν εἰς εἴδους παροχὰς ἀσθενείας, χορηγουμένης πλήρως ὄχι μόνον πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους καὶ τοὺς συνεπείᾳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος συνταξιούχους του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 33 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τοὺς λόγῳ θανάτου συνταξιούχους τοῦ Ἱδρύματος.

Γ'. Ἔκτασις τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως.

1. Αἱ παροχαὶ ἐν τῇ νοσοκομειακῇ περιθάλψει (ἄρθρον 2 Κανονισμοῦ)

Ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο διαφορὰ ἐν σχέσει μὲ τὸν ἀντικατασταθέντα Κανονισμὸν ὑπάρχει εἰς τὰ ἑξῆς σημεῖα:

α) *Ἐν σχέσει μὲ τὴν μεταφορὰν τοῦ ἀσθενοῦς* Εἰς τὴν νοσοκομειακὴν περίθαλψιν περιλαμβάνεται καὶ ἡ διὰ μεταφορικοῦ μέσου τοῦ Ἱδρύματος, ἐφ' ὅσον διατίθεται τοιοῦτον, μεταφορὰ τοῦ ἀσθενοῦς ἐντὸς τῆς αὐτῆς πόλεως ἐκ τῆς οἰκίας του εἰς τὸ θεραπευτήριον καὶ ἀναπαλίν, ὁσάκις, κατὰ τὴν ἰατρικὴν κρίσιν, ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦντος ἢ τοῦ ἀναρρωνύοντος δὲν ἐπιτρέπει τὴν βάδισιν.

Ἐὰν τὸ Ι.Κ.Α. δὲν διαθέτῃ μεταφορικὸν μέσον ἢ τὸ τοιοῦτον δὲν ἐχρησιμοποιήθη, οὐχὶ ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ δικαιούχου, ἀποδίδεται παρὰ τοῦ Ἱδρύματος ἡ σχετικὴ δαπάνη.

β) *Ὡς πρὸς τὴν παροχὴν ἀντιτίμου τροφῆς*: Δυνητικῶς προβλέπεται ἡ πρὸς τὸν ἀσθενῆ παροχή, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος, τοῦ ἀντιτίμου τῆς ὑπὸ τοῦ θεραπευτηρίου εἰς ὃ νοσηλεύεται, δαπάνης τοῦ Ἱδρύματος (οὐχὶ καὶ δωρεάν), ὁ ἀσθενής, μὴ παρεχομένης ἢ ἐλλειπούσης τροφῆς. Ἐννοητέον ὅθεν εἶναι, ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ Κανονισμοῦ θὰ ἀποδίδηται τὸ ἀντίτιμον τροφῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπὶ περιπτώσεων περιθάλψεως δαπάνης τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὰ θεραπευτήρια, διὰ τὰ ὁποῖα ἔχει ἤδη ληφθῇ σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Δ.Σ. περὶ χορηγήσεως τῆς τοιαύτης παροχῆς.

Δ'. Τόπος πραγματοποιήσεως τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως

Ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις πραγματοποιεῖται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας καὶ εἰς τοὺς τόπους, οἵτινες ἔχουν χαρακτηρισθῇ ὡς κέντρα παροχῶν ἀσθενείας τοῦ Ἱδρύματος (ἄρθρ. 2 Κανονισμοῦ Ἀσθενείας). Κατ' ἐξαίρεσιν, παρ' ὅτι ἡ εὐχέρεια ἀποδόσεως τῆς δαπάνης περιθάλψεως εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ὡς μέλους οἰκογενείας, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, προκειμένου περὶ ἰδιαιτέρως σοβαρῶν παθήσεων, ὁπότε ἡ ἀπόδοσις τῆς τοιαύτης δαπάνης πραγματοποιεῖται, κατὰ τὰ ἐν τῷ οἰκείῳ κεφαλαίῳ 4 τοῦ παρόντος ἐκτιθέμενα, μόνον ἐφ' ὅσον ἡ περίθαλψις ἔλαβε χώραν ἐντὸς θεραπευτηρίου (ἄρθρον 3 § 4 ἑδάφιον τελευταῖον Κανονισμοῦ Νοσοκομειακῆς Περιθάλψεως).

1. Πραγματοποίησις τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας (εἰς τὰ κέντρα παροχῶν)

α) *Θεραπευτήρια*: Συμφώνως πρὸς τὴν § 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις πραγματοποιεῖται, κατ' ἀρχήν, εἰς τὰ ἰδιόκτητα θεραπευτήρια τοῦ Ἱδρύματος, ἐλλείψει δὲ ἢ ἐν ἀνεπαρκείᾳ τούτων εἰς τὰ μετ' αὐτοῦ συμβεβλημένα δημόσια, δημοτικὰ ἢ τῶν κοινωφελῶν ἱδρυμάτων θεραπευτήρια ἢ συμβεβλημένας ἰδιωτικὰς κλινικὰς καὶ εἰς ἃς θέσεις αὐτῶν ἔχει ἐξασφαλίσει δι' ἑαυτὸ τὸ Ι.Κ.Α. Ἐπαναλαμβάνεται πάντως ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσθενείας, δι' ἧς παρέχεται ἡ εὐχέρεια, ὅπως νοσηλευθῇ ὁ ἠσφαλισμένος τῇ αἰτήσει του εἰς ἀνωτέραν θέσιν συμβεβλημένου θεραπευτηρίου, ὅστις καὶ ἐπιβαρύνεται μὲ τὴν ἐπὶ πλέον δαπάνην νοσηλείας.

Περαιτέρω διὰ τῶν §§ 2 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου τούτου παρέχεται ἡ εὐχέρεια, ὅπως πραγματοποιῆται:

αα) Ἡ νοσηλεία τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς θεραπευτήριον τῆς προτιμήσεώς του ἐκ τῶν μὴ συμβεβλημένων μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. θεραπευτηρίων, ἀλλὰ μόνον τῶν δημοσίων, δημοτικῶν ἢ τῶν τοιούτων τῶν κοινωφελῶν ἱδρυμάτων.

ββ) Προκειμένου περὶ τῶν ἑτέρων, πλὴν τῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης Ὑποκαταστημάτων, παρέχεται ἡ εὐχέρεια, ὅπως τὸ Δ.Σ. ἐπιτρέπῃ τὴν νοσηλείαν καὶ μόνον χειρουργικῶν περιστατικῶν καὶ εἰς μὴ συμβεβλημένας ἰδιωτικὰς κλινικὰς τῆς προτιμήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου, ὑπὸ τοὺς ἐν § 2 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου τεθειμένους περιορισμούς. Σημειοῦμεν ἐν προκειμένῳ ὅτι δὲν ἐληφθῇ ἔτι σχετικὴ ἀπόφασις παρὰ τοῦ Δ.Σ.

γγ) Ἡ νοσηλεία εἰς μὴ συμβεβλημένα μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. πάσης φύσεως θεραπευτήρια (δημόσια, δημοτικά, κοινωφελῶν ἱδρυμάτων καὶ ἰδιωτικὰς κλινικάς), ἀνεξαρτήτως τῶν ἐν § 2 τοῦ ἄρθρ. 3 περιορισμῶν, ὁσάκις ἡ ἀνάγκη τῆς ἐν θεραπευτηρίῳ περιθάλψεως εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐπείγουσα, ἐκ δὲ τῆς ἀναβολῆς της ἀπειλεῖται κίνδυνος διὰ τὸν ἀσθενῆ.

δδ) Κατ' ἐξαίρεσιν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐπείγοντος, καὶ ὁσάκις ὁ ἠσφαλισμένος πάσχει ἐξ ἰδιαζόντως σοβαρᾶς παθήσεως, δι' ἣν ἐνδείκνυται ἐπικίνδυνος χειρουργικὴ ἐπέμβασις παρ' ἐξειδικευμένου πρὸς τοῦτο ἰατροῦ, ἐπιτρέπεται ἡ νοσηλεία εἰς μὴ συμβεβλημένα θεραπευτήρια κατὰ τὰ ὑπὸ στοιχ. γγ ὁριζόμενα.

β) *Ἀπόδοσις δαπάνης νοσοκομειακῆς περιθάλψεως*. Ὁσάκις ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις λαμβάνει χώραν εἰς μὴ συμβεβλημένων μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. θεραπευτηρίων, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα, τὸ Ι.Κ.Α. ἀποδίδει τὴν δαπάνην περιθάλψεως κατὰ τὰς ἀκολούθους διακρίσεις:

αα) Ἐὰν ἡ νοσηλεία ἔλαβε χώραν εἰς θεραπευτήριον τῆς προτιμήσεως τοῦ ἀσθενοῦς (μὴ συμβεβλημένον), ἀποδίδεται ἡ δαπάνη περιθάλψεως μέχρι τῶν συμβατικῶς ἰσχυόντων νοσηλείων ἐπὶ ὁμοειδοῦς συμβεβλημένου θεραπευτηρίου, ἢ ὁ μέσος ὅρος τῶν τοιούτων νοσηλείων, καθοριζόμενος δι' ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπο-

καταστήματος, έάν ὑπάρχουν πλείονα θεραπευτήρια συμβεβλημένα με διαφόρους τιμάς.

Έάν δεν ὑπάρχουν εἰς την ἀσφαλιστικήν περιοχην Ὑποκαταστηματός τινος ὁμοειδῆ συμβεβλημενα θεραπευτήρια, τὸ Ὑποκατάστημα ὑποβάλλει εἰς τὸ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος στοιχεῖα ἐν σχέσει με τὰς ἰσχυούσας τιμάς εἰς τὰ λειτουργοῦντα εἰς την περιοχήν του θεραπευτήρια, κρατικά καὶ ἰδιωτικά, ὥστε τὸ Δ.Σ., λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τα ἐν λογῳ τιμολόγια, ὡς καὶ τάς ἰσχυούσας ἐνδεχομένως εἰς ὁμοειδῆ Ὑποκαταστήματα συμβατικας τιμάς, καθορίσῃ τὸ ἀποδοτέον ποσὸν ἡμερησίου νοσηλείου.

ββ) Έάν ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ἀσθενοῦς εἰς μὴ συμβεβλημένον θεραπευτήριον ἔλαβε χώραν λογῳ ἐπειγούσης ἀνάγκης, ἀποδίδονται πλήρη τα νοσήλεια τριτης θέσεως τοῦ θεραπευτηρίου, εἰς ὃ νοσηλεύεται ὁ ἀσθενης, δι' ὅσας ἡμέρας κρίνεται, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μετακίνησις του εἰς συμβεβλημένον θεραπευτήριον, ὄχι μόνον διότι ἡ κατάστασις του δὲν ἐπιτρέπει την μετακίνησιν, ἀλλα καὶ ἐάν ἀκόμη, ἰδίως εἰς περιπτώσεις χειρουργήσεως, προκρίνηται, κατὰ την ἰατρικὴν δεοντολογίαν, ὅπως συνεχισθῇ ἡ παρακολούθησις παρα τοῦ ἐπιληφθέντος τὸ πρῶτον την θεραπευτικὴν ἀγωγὴν ἰατροῦ.

Διὰ τὸ περαιτέρω διάστημα ἐνδεχομένης παραμονῆς τοῦ ἀσθενοῦς λόγῳ τῆς ἐπιθυμίας του, ὅπως συνεχίσῃ την περίθαλψίν του εἰς τὸ αὐτὸ θεραπευτήριον, ἀποδίδεται ἡ δαπάνη κατὰ τὰ ὑπὸ στοιχεῖα αα διαλαμβανόμενα.

Έάν ἐξ ἄλλου πρόκειται περὶ ἰδιαζόντως σοβαρᾶς παθήσεως χρηζούσης χειρουργησεως κατὰ τὰ ἐν § 4 τοῦ ἄρθρου 8 ὁριζόμενα (ὡς ἀνωτέρω στ' 1α στοιχεῖον δδ), τὸ Ἵδρυμα ἀποδίδει την δαπάνην περιθάλψεως μέχρι τῶν συμβατικῶς ἰσχυόντων νοσηλείων ὁμοειδοῦς θεραπευτηρίου παραλλήλως δὲ δύναται νὰ ἀναλαβῃ, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικησεως, τὴν δαπάνην τῆς ἀμοιβῆς τοῦ εἰδικοῦ χειρουργοῦ ἰατροῦ ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικῆς συμφωνίας. Ἐφιστῶμεν δθεν ἰδιαιτέρως την προσοχὴν ὑμῶν, ὅπως εἰς τάς σχετικας περιπτώσεις ὑποβάλλωνται παρὰ τῶν Ὑποκαταστημάτων εἰς την Ε Δ. πρὸς ἔγκρισιν αἱ προτάσεις περὶ τῆς τοιαύτης ἰατρικῆς ἀμοιβῆς πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἀσθενοῦς εἰς τὸ θεραπευτήριον, καθ' ὅσον ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων ἔγκρισις ἀποκλείεται.

γγ) Εἰδικώτερον, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀποδιδόμενα νοσήλεια ἐπὶ τῶν περιπτώσεων περιθάλψεως εἰς μὴ συμβεβλημένα θεραπευτήρια, κατὰ τ' ἀνωτέρω, διευκρινίζομεν, ὅτι ἡ ἀποδοτέα δαπάνη θὰ ἐξαρτηθῇ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν ἰσχυουσῶν ἑκάστοτε συμβάσεων μετὰ τῶν ὁμοειδῶν συμβεβλημένων θεραπευτηρίων. Συγκεκριμένως πᾶσα δαπάνη (π.χ. χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, φαρμάκων, παρακλινικῶν ἐξετάσεων, εἰδικῶν θεραπειῶν), ἥτις περιλαμβάνεται εἰς τὰ συμβατικῶς συμφωνηθέντα νοσήλεια, θὰ λογίζηται καὶ κατὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ἀποδοτέου ποσοῦ νοσηλείων, ἐν προκειμένῳ, ὡς περιλαμβανομένη εἰς τὸ ποσὸν τῶν νοσηλείων. Θ' ἀποδίδηται ὅμως ἰδιαιτέρως, κατὰ τὰ σχετικῶς ἰσχύοντα, ἡ δαπάνη δι' ἐκεῖνα τὰ φαρμακα, παρακλινικὰς ἐξετάσεις, εἰδικὰς θεραπείας, ἐπεμβάσεις κλπ., ἅτινα δὲν ἀναφέρονται εἰς τάς σχετικὰς συμβάσεις ὡς περιλαμβανόμενα εἰς τὰ συμφωνηθέντα νοσήλεια καὶ ἐφ' ὅσον βεβαίως ἡ παροχὴ τούτων ἐγκρίνεται ὡς δικαιολογημένη παρὰ τοῦ ὁρμοδίου ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ.

Σημειοῦμεν ἐν προκειμένῳ, ὅτι μελετᾶται ἤδη τὸ δυνατὸν τῆς ἀπ' εὐθείας παρα τοῦ Ι.Κ.Α. ἀποδόσεως, ἐντὸς βεβαίως τῶν ὑπὸ τῶν Κανονισμῶν προβλεπομένων ὁρίων, τῆς δαπάνης νοσηλείας τῶν ἠσφαλισμένων μας εἰς τὰ μὴ συμβεβλημένα δημόσια ἢ δημοτικὰ θεραπευτήρια ἢ τα τοιαῦτα τῶν κοινωφελῶν ἱδρυμάτων πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀσθενῶν. Κρίνομεν δὲ σκόπιμον, ὅπως πρὸ τῆς λήψεως τελικῆς ἀποφάσεως ἔχωμεν τάς ὑμετέρας ἀπόψεις περὶ τῆς κατὰ τον προσφορώτερον τρόπον ρυθμίσεως τοῦ θέματος τούτου, ἂς καὶ δεον νὰ ὑποβάλητε εἰς τὸν Ἀσφαλιστικὸν Κλάδον τῆς Διοικήσεως.

4. ***Ἔγκρισις καὶ διαδικασία παροχῆς τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως.***

α) Ἡ εἰσαγωγὴ του ἀσθενοῦς εἰς τὰ πάσης φύσεως θεραπευτήρια συμβεβλημένα ἢ μὴ (ὁσάκις ἐπιτρέπει τοῦτο ὁ Κανονισμὸς) πραγματοποιεῖται, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 4 του Κανονισμοῦ, κατόπιν προηγουμένης ἐγκρίσεως τοῦ ὁρμοδίου Ὑποκαταστήματος, ἡ ὁποία χορηγεῖται μετὰ ἰατρικὴν γνωματευσιν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς νοσηλείας. Ἐξαιρετικῶς, ἐπὶ ἐπειγόντων περιστατικῶν, περὶ ὧν ἡ § 3 τοῦ ἄρθρ. 3 καὶ § 3 τοῦ ἄρθρ. 4, ἡ τοιαύτη ἔγκρισις παρέχεται ἐκ τῶν ὑστέρων, κατὰ τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν εδαφ. β' καὶ γ' τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 4 καὶ τηρηθεισῶν των ἐν αὐτοῖς καθοριζομένων προθεσμιῶν ἀναγγελίας.

Ἐξαιρετικῶς, ἐάν ἡ ἄνευ προηγουμένης ἐγκρίσεως τοῦ Ἱδρύματος ἔναρξις τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως ἐπὶ ἐπειγόντων περιστατικῶν ἐπραγματοποιήθη (ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας) πρὸ τῆς ἐναρξεως ἐφαρμογῆς τοῦ Κανονισμοῦ, 1ης Σεπτεμβρίου 1956, ἀποδίδεται, συμφώνως πρὸς τὴν μεταβατικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 9 § 1, ἡ δαπάνη της τοιαύτης περιθάλψεως, κατὰ τα διαλαμβανόμενα ἐν § 3 του ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐάν ἡ ἀναγγελία τῆς νοσηλείας ἐγενετο ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῆς § 3 εδαφ. γ' του ἄρθρ. 4 ὁριζομένης προθεσμίας. Ἀρκεῖ αὕτη νὰ χωρήσῃ πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ ἀσθενοῦς ἐκ τοῦ θεραπευτηρίου καὶ νὰ καθίσταται δυνατὸς ὁ ἔλεγχος τοῦ ἐπείγοντος τῆς νοσηλείας καὶ ἡ διαπίστωσις τοῦ εἴδους καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς παρασχεθείσης περιθάλψεως.

Ἐπὶ τῇ προυφει λήψεως σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῶν § 4 εδαφ. β' καὶ § 5 εδαφ. γ' τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ δεον ὅπως ἐφαρμόζωνται τα κάτωθι, ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τῶν ὁρμοδίων ὀργάνων διὰ τὴν ἔγκρισιν τῆς παροχῆς τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως καὶ τῆς παρατάσεως ταύτης.

αα) Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἔγκρισις εἰς θεραπευτήριον παρέχεται:

Προκειμένου περὶ τῶν ἑτέρων παθήσεων, πλὴν τῆς ψυχιατώσεως τῶν πνευμόνων καὶ τῶν ὀστῶν, παρα τῶν ἐν εδαφ. α' τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 4 ὁριζομένων προσώπων, ἤτοι τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑποκαταστήματος ἢ τοῦ πρὸς τοῦτο ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ, μετὰ γνώμην τοῦ θεραποντος ἰατροῦ.

Προκειμένου περὶ ψυχιατώσεως πνευμόνων ἢ ὀστῶν, αὕτη παρέχεται, μετὰ γνώμην τοῦ θερά-

ποντος ἰατροῦ, παρ' Εἰδικῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, εἰς ἣν μετέχει εἷς τοὐλάχιστον φυματιολόγος ἰατρὸς τοῦ Ἱδρύματος. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι εἰς μὲν τὰ μεγάλα Ὑποκαταστήματα, ὅπου ὑπάρχει ἱκανὸς ἀριθμὸς φυματιολόγων ἰατρῶν καὶ παρουσιάζονται αἱ περισσότεραι καὶ συχνότεραι περιπτώσεις, δέον αἱ ὡς ἄνω Ὑγειονομικαὶ Ἐπιτροπαὶ νὰ ἀπαρτίζωνται ἐξ ὁλοκλήρου παρὰ φυματιολόγων ἰατρῶν, εἰς ἐκεῖνα ὅμως τὰ Ὑποκαταστήματα, τὰ ὁποῖα διαθέτουν περιωρισμένον ἀριθμὸν ἰατρῶν αἱ ἐν λόγῳ Ὑγειονομικαὶ Ἐπιτροπαὶ δύνανται νὰ συγχροτοῦνται περιλαμβάνουσαι ἕνα τοὐλάχιστον φυματιολόγων ἰατρόν.

ββ) Ἡ ἔγκρισις τῆς παραπέμψεως τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως παρέχεται: Προκειμένου περὶ τῶν ἑτέρων παθήσεων, πλὴν τῆς φυματιώσεως τῶν πνευμόνων καὶ τῶν ὀστῶν, παρὰ τοῦ ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ μέχρις ἑνὸς ἔτους. Πέραν δὲ τοῦ ἔτους παρὰ τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος μετὰ γνώμην τοῦ ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ.

Προκειμένου δὲ περὶ φυματιώσεως τῶν πνευμόνων ἢ τῶν ὀστῶν παρὰ τῆς εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς Φυματικῶν μετὰ γνώμην τοῦ ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ. Πέραν τῆς διετίας παρὰ τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

γγ) Εἰσιτήρια, ἄδεια εἰσαγωγῆς εἰς θεραπευτήριον:

Βάσει τῆς ὡς ἄνω παρεχομένης ἐγκρίσεως περὶ εἰσαγωγῆς τοῦ ἀσθενοῦς εἰς θεραπευτήριον ἐκδίδεται:

Προκειμένου περὶ νοσηλείας πραγματοποιηθησομένης εἰς συμβεβλημένον θεραπευτήριον, συμφώνως πρὸς τὰ ἤδη ἐφαρμοζόμενα, εἰσιτήριον ἐν ᾧ ἀναγράφεται καὶ ἡ ἐπωνυμία τοῦ θεραπευτηρίου, πρὸς ὃ παραπέμπεται ὁ ἀσθενής, συμπληρουμένου πρὸς τοῦτο τοῦ μέχρι τοῦδε χρησιμοποιουμένου ἐντύπου.

Προκειμένου περὶ εἰσαγωγῆς τοῦ ἀσθενοῦς εἰς μὴ συμβεβλημένον θεραπευτήριον, συμπληροῦται εἰς διπλοῦν ἔντυπον ὡς τὸ συνημμένον ὑπόδειγμα ἐγκρίσεως νοσηλείας εἰς μὴ συμβεβλημένον θεραπευτήριον. Τὸ ἓν στέλεχος τούτου (πρωτότυπον) παραδίδεται εἰς τὸν ἀσθενῆ, ὡς δικαιολογητικὸν τῆς νοσηλείας του, τὸ δὲ ἕτερον παραμένει εἰς τὴν Ὑγειονομικὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑποκαταστήματος, ἀπαιτεῖται στοιχεῖον διὰ τὸν ἄμεσον ἔλεγχον τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἀσθενοῦς εἰς τὸ θεραπευτήριον καὶ τὴν παρακολούθησιν παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ τῆς παρεχομένης εἰς τὸν νοσηλευόμενον θεραπευτικῆς ἀγωγῆς.

Τύπον τὸ ἐνδιδόμενον εἰσιτήριον ἐν περιπτώσει παρακωλύσεως τοῦ ἀσθενοῦς πρὸς νοσηλείαν εἰς συμβεβλημένον θεραπευτήριον, ὅσον καὶ ἡ ἐπ' ἐχούσα θέσιν εἰσιτηρίου ἔγγραφος ἔγκρισις περιθάλψεως εἰς μὴ συμβεβλημένον ταυτότων μὴ χρησιμοποιούμενα ἐντὸς 24 ὡρῶν καθίστανται ἄκυρα.

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ Ὑποκαταστήματος εἰσαγωγὴ τῶν ἀσθενῶν εἰς τὰ συμβεβλημένα θεραπευτήρια πραγματοποιεῖται κατὰ τὸ ἄρθρ. 15 § 2 ἐδάφ. γ' τοῦ Κανονισμοῦ, προτιμωμένων τῶν δημοσίων καὶ τῶν δημοτικῶν θεραπευτηρίων ἢ τῶν τοιούτων τῶν κοινωφελῶν ἱδρυμάτων, ἐλλείψει δὲ ἢ ἐν τῶν τοιούτων, εἰς τὰς συμβεβλημένας ἰδιωτικὰς κλινικάς, προτιμωμένων μεταξὺ αὐτῶν τῶν διαθετουσῶν τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν κλινῶν καὶ τὸν ἀρτιώτερον ἐξοπλισμὸν εἰς ὑγειονομικὸν (ἐπιστημονικὸν καὶ βοηθητικὸν) προσωπικὸν καὶ ἐγκαταστάσεις.

β) Διὰ τῆς § 2 ἐδάφ. β' τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ Κανονισμοῦ παρέχεται ἡ εὐχέρεια ἐπιλογῆς τοῦ ἀσθενοῦς πρὸς νοσηλείαν του, μεταξὺ τῶν συμβεβλημένων μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. θεραπευτηρίων, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ κενὴ κλίνη ἐν θεραπευτηρίῳ τοῦ ἱδρύματος καὶ ἐὰν ἐπιθυμῇ ὁ ἀσθενὴς νὰ νοσηλευθῇ εἰς ἀνωτέραν θέσιν. Προκειμένου πάντως περὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἡ τοιαύτη ἐπιλογὴ θὰ γίνηται, συμφώνως πρὸς τὴν ἀπὸ 27.7.1956 (συνεδρίασις 39η) ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος, κατ' ἀρχὴν μεταξὺ τῶν συμβεβλημένων δημοσίων, δημοτικῶν ἢ τῶν κοινωφελῶν ἱδρυμάτων θεραπευτηρίων. Μόνον δὲ ἐν ἐλλείψει ἢ ἐν ἀνεπαρκείᾳ τούτων θὰ ἐπιτρέπεται ἡ ἐπιλογὴ καὶ μεταξὺ τῶν συμβεβλημένων ἰδιωτικῶν κλινικῶν.

4. Νοσοκομειακὴ περίθαλψις πραγματοποιουμένη εἰς τὴν ἀλλοδαπήν

Συμφώνως πρὸς τὴν § 6 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ, διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς δαπάνης περιθάλψεως εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἀπαιτεῖται, ὡς καὶ εἰς τὸ παρελθόν (ἄρθρ. 2 Κανονισμοῦ Ἀσθενείας), προηγουμένη ἔγκρισις τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑποκ/τος Ἀθηνῶν, μετὰ σχετικὴν γνωμάτευσιν τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος τούτου. Ἐπιτρέπεται ὅμως βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἐδάφ. β' τῆς ὡς ἄνω § 6, ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων ἔγκρισις παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α περὶ ἀποδόσεως τῆς σχετικῆς δαπάνης, ὁσάκις ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἔγκρισις τῆς περιθάλψεως καθίσταται ἀνέφικτος λόγῳ τῆς αἰφνιδίας ἐκδηλώσεως τῆς ταθήσεως κατὰ τὸν χρόνον διαμονῆς τοῦ ἰσραλισμένου εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.

Ἐξ ἄλλου βάσει τῆς § 4 ἐδάφ. β' τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ αὐξάνεται τὸ ποσὸν τῶν ἀποδιδομένων ἐκ τῆς δαπάνης νοσηλείων, ὁριζομένου, ὅτι ἐφ' ὅσον βεβαιωθῇ ἡ πραγματοποίησις τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατὰ τὰ διαλαμβανόμενα ἐν ἐδαφ. γ' τῆς § 6 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ, ἀποδίδεται παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἡ σχετικὴ δαπάνη μέχρι τῶν συμβατικῶς ἰσχυόντων ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν μεγαλυτέρων νοσηλείων, ηὐξημένων κατὰ 20 ο/ο. Ἐξυπακούεται ἐν προκειμένῳ, ὅτι πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ ἀποδοτέου ποσοῦ θὰ λαμβάνωνται πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὰ μεγαλύτερα νοσήλεια ἐκ τῶν συμβεβλημένων ὁμοειδῶν θεραπευτηρίων.

Δ'. Λῆξις τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως.— Ὑποχρεώσεις ἀσθενῶν - συμβάσεις

Αἱ σχετικαὶ διατάξεις ὡς πρὸς τὰ δύο πρῶτα θέματα οὖσαι ἁπλαῖ δὲν χρήζουσι περαιτέρω ἑρμηνείας.

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν ὑπαρχόντων ἢ μελλουσῶν νὰ συναφθοῦν μεταξὺ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῶν πάσης φύσεως θεραπευτηρίων συμβάσεων θέλουσι παρασχεθῆ ὑμῖν ὁδηγίαι διὰ σχετικῆς διαταγῆς μας, διατυπουμένης μερίμνῃ τοῦ Κλάδου Ὑγειονομικῶν Ὑπηρεσιῶν. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 268/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΕΡ ΤΑ ΝΟΜΙΜΑ ΟΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΜΦΩΝΗΘΕΙΣ ΜΙΣΘΟΣ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 648 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διὰ τῆς συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ὁ μὲν ἐκμισθωτὴς (μισθωτὸς κατὰ τὴν ὁρολογίαν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου) ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ ἐφ' ὡρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ εἰς τὸν μισθωτὴν (ἐργοδότην), οὗτος δὲ νὰ καταβάλλῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθόν.

Ὡς συμφωνηθεὶς μισθός, ἐλλείψει ρητῆς περὶ τοῦ ὕψους αὐτοῦ συμφωνίας καὶ παντὸς εὐνοϊκωτέρας τῆς διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ρυθμίσεως, θεωρεῖται, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμου 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (ΕΕΔ 14, 601), ὁ διὰ τῆς σχετικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθορισθείς, ἀκυρουμένης τῆς τυχὸν ἀντιθέτου συμφωνίας.

Κατὰ ρητὰς μάλιστα νομικὰς διατάξεις (ἄρθρον 11 § 2 τοῦ Νόμου 2053/1952 καὶ ἄρθρον 2ὰ τοῦ Νόμου 3239/1955) ἐπιτρέπεται ἡ ἀτομικὴ συμφωνία περὶ ἀποδοχῶν ὑπὲρ τὰ νόμιμα ὅρια (βλέπε σχετικῶς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 224 καὶ περὶ τῆς ἐννοίας τῶν ἄνω διατάξεων *Δ. Καλομοίρην*, ΕΕΔ 15, 687).

Ὡς ἐργασία, τὴν ὁποίαν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 648 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὑποχρεοῦται ὁ μισθωτὸς νὰ παρέχῃ, θεωρεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐπιτρεπομένη καὶ ἐντὸς τῶν ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου προκαθωρισμένων χρονικῶν ὁρίων ἐργασία (πρβλ. *Κ. Καυκᾶν*, Ἐνοχ., Εἰδ. κόν, β' ἔκδοσις, σελ. 420 ἑπ.), παράβασις δὲ τῶν δημοσίας τάξεως διατάξεων τούτων ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως (ἄρθρον 174 Α.Κ.).

Οὕτω εἶναι ἄκυρος ἡ σύμβασις περὶ παροχῆς ἐργασίας κατὰ Κυριακάς, εἰς ὅσας περιπτώσεις ἐκ τοῦ Π.Δ. τῆς 8 14 Μαρτίου 1930 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως ἀπαγορεύεται ἡ ἐργασία (Α.Π. 240—241/1952, ΕΕΔ 11, 572), ὡς εἶναι ἄκυρος καὶ ἡ πέραν τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας σύμβασις περὶ παροχῆς ἐργασίας (Α.Π. 160/1952, ΕΕΔ 11, 469, βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 11, 467, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ λοιπὴν νομολογίαν).

Συνέπεια εἶναι ὅτι ὑφίσταται ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὑποχρέωσις τοῦ λήπτου τῆς παροχῆς εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι ἀδικαιολογήτως πλουτισμὸς δὲν σημαίνει ἀποκατάστασιν τῆς ἐπελθούσης ζημίας, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐξίσωσιν καὶ περιαίρεσιν τοῦ ὑπὲρ ἄλλου ἀδικαιολογήτως ἐπελθόντος καὶ ἐξακολουθοῦντος νὰ ὑφίσταται πλουτισμοῦ, προκειμένου δὲ περὶ παροχῆς ὑπηρεσιῶν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόδοσις τοῦ ληφθέντος, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ, δὲν εἶναι δυνατή, ὀφείλεται ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἀξίας τῆς ληφθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου παροχῆς (*Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Εἰσηγητ. Ἔκθεσις Προσχεδίου Μισθώσεως Ἐργασίας, ΕΕΔ 9, 466, *Π. Ζέπος*, Ἐνοχ. Γενικόν, β' ἔκδοσις, σελ. 412).

Τὸ ζήτημα εἶναι ἤδη, ἂν ἐργοδότης δύναται νὰ συμφωνήσῃ μετὰ μισθωτοῦ, ὅτι ὡρισμένος (συμφωνούμενος) καὶ κατὰ ποσὸν ἀνώτερος τοῦ κατωτάτου ὑποχρεωτικοῦ νομίμου μισθὸς θὰ καλύπτῃ καὶ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ μισθωτοῦ ἐκ παροχῆς ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ καθ' ὑπερωρίας.

Περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς (κατὰ 75 ο/ο ἐπὶ τοῦ νομίμου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου) ὁρίζει, ὡς γνωστόν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ὡς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ὁμοίας (ΕΕΔ 12, 388).

Ἐν αὐτῇ ἀναγράφεται, ὅτι ἡ προσαύξησις δὲν συμψηφίζεται πρὸς τυχὸν καταβαλλομένας ἀνωτέρας τῶν ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ἀποδοχάς, ἑρμηνεύουσα δὲ ἡ δικαστηριακὴ πρᾶξις τὴν ἄνω διάταξιν ἐννοεῖ αὐτὴν ὡς ἔχουσαν τὴν ἔννοιαν ὅτι δὲν συμψηφίζεται, ἐφ' ὅσον δὲν συνεφωνήθη ρητῶς, ὅτι ὁ μείζων μισθὸς καταβάλλεται καὶ διὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῆς (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 12, 389, σημ. 8, πρβλ. καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, ΕΕΔ 10, 893).

Τοῦτο εἶναι ὀρθόν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν νὰ πρόκειται περὶ παροχῆς νομίμως ἐργασίας κατὰ Κυριακάς, ὁπότε μόνον ἔχει εὐθεῖαν ἐφαρμογὴν ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἀφοῦ μόνον ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ παροχὴ ἐργασίας ἔχει τεθῇ ὁ καθορισμὸς τοῦ προσθέτου αὐτοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, καὶ ἀφοῦ, ὡς σταθερῶς νομολογεῖται, ἡ ἐφαρμογὴ τῶν περὶ ἐλαχίστου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου διατάξεων χωρεῖ ἐπὶ ἐγκύρων συμβάσεων (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 1257).

Ὅτι τοῦτο εἶναι ἀληθὲς προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ἀπὸ 6 Μαρτίου 1948 διατάγματος «περὶ ἄρσεως τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως τὴν 14 Μαρτίου 1948» (ΕΕΔ 7, 222), κατὰ τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἐπετράπη ἡ ἐργασία κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένην Κυριακήν, κατὰ παρέκκλισιν τῶν ὑφισταμένων νομικῶν διατάξεων, ἐρρυθμίσθη, ὑπὲρ ὡρισμένου σκοποῦ τότε, ἡ βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀμοιβὴ τῶν μισθωτῶν, οἱ ὁποῖοι εἰργάσθησαν κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄνω Διατάγματι ἡμέραν.

Κατὰ συνέπειαν τῆς ἄνω ἐκτιθεμένης ἀρχῆς ἂν ὁ ὑπὲρ τὰ νόμιμα ὅρια καταβαλλόμενος μισθὸς ἔχῃ μὲν συμφωνηθῇ νὰ καλύπτῃ καὶ τὴν κατὰ Κυριακὰς ἐπιτρεπτὴν ἐκ τοῦ νόμου παροχὴν ἐργασίας, ἀλλ' ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι ὑστερεῖ τοῦ νομίμου μισθοῦ σὺν τῇ προσαυξήσει τῆς ἀμοιβῆς διὰ τὴν ἐργασίαν κατὰ

Κυριακάς, έχει δικαίωμα ὁ μισθωτὸς νὰ ἀξιώσῃ τὴν διαφοράν, τῆς τοιαύτης συμφωνίας οὔσης ἀκύρου, ἐκ τῶν δημοσίας τάξεως κανονιστικῶν περὶ ἐλαχίστων ὁρίων μισθοῦ καὶ ἡμερομισθίου διατάξεων (βλέπε ἀνωτέρω, σελ. 996, σημειώσεις μας, ἔνθα παραπομπαί).

Προκειμένου ἤδη περὶ παροχῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία παρέχεται νομίμως μετ' ἄδειαν τῆς Ἀρχῆς ὑπὲρ τὰς νομίμως καθωρισμένας ὑπὸ τοῦ Νόμου ὥρας (βασικὸν τὸ Π.Δ. τῆς 27 Ἰουνίου/4 Ἰουλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων», τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ν. 2269/1920 «περὶ κυρώσεως τῆς διεθνοῦς συνδιασκέψεως τῆς ἐργασίας τῆς Οὐάσιγκτῶνος περὶ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας κλπ.», τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 547/1937 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διαταξέων τινων νόμων»), ἡ ὁριζομένη προσαύξησις ἀμοιβῆς ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς κανονικῆς ἀντιμισθίας τοῦ μισθωτοῦ, ὡς τοιαύτης νοουμένης τοῦ συνόλου τῶν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς ἀνταλλάγμα τῆς παρεχομένης αὐτῷ ἐργασίας καταβαλλομένων ἀποδοχῶν (πρβλ. καὶ Α.Π. 195/1951, ΕΕΔ 10, 557, καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 10, 556).

Ἐπὶ νομίμως ἄρα παρεχομένων ὑπηρεσιῶν ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ μισθωτοῦ, ὅτι ὁ καταβαλλόμενος ὑπὲρ τὰ ἐλάχιστα ὑποχρεωτικὰ ὅρια μισθὸς θὰ καλύπτῃ (ἐὰν καλύπτῃ, καὶ εἶναι τοῦτο ζήτημα ἀποδείξεως) καὶ τὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτήν, ἀφοῦ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πρόκειται περὶ ἐγκύρου συμβάσεως παροχῆς ἐργασίας κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὁριζόμενα καὶ συνεπῶς καὶ περὶ δικαιώματος «μισθοῦ», ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἀνταλλάγματος παρεχομένης ἐργασίας ἐπὶ ἐγκύρου συμβάσεως.

Ἐνῷ ταῦτα οὕτως ἔχουν, δὲν δύναται, νομίζομεν, νὰ συμφωνήσῃ ὁ ἐργοδότης μετὰ τοῦ μισθωτοῦ, ὅτι ὁ συμφωνηθεὶς ὑπὲρ τὰ ἐλάχιστα νόμιμα ὅρια μισθὸς θὰ καλύπτῃ καὶ τὴν ἀνεπίτρεπτον ἐκ τοῦ Νόμου παροχὴν ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς ἢ ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ἀφοῦ ἡ τοιαύτη συμφωνία, ἐφ' ὅσον ὑποχρεοῖ τὸν μισθωτὸν εἰς παροχὴν ἐργασίας, μὴ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐπιτρεπτήν, εἶναι, κατὰ τὰ ἄνω σημειωθέντα, ἄκυρος (πρβλ. καὶ *Κ. Σούρλαν*, ἐν Ἑρμ.Κ, Εἰσαγωγὴ ἄρθρα 361—373, ἀριθ. 68), μόνην δὲ ἐκ τοῦ Νόμου ὑποχρέωσιν ἔχει ὁ μισθωτὸς νὰ παράσχῃ ἐργασίαν ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου καθωρισμένων χρονικῶν ὁρίων, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἀντιστοιχεῖ ὁ νόμιμος μισθὸς (βλέπε Α.Π. 53/1953, ΕΕΔ 12, 296) καὶ πρέπει νὰ ἀντιστοιχῇ καὶ ὁ ἐπιτρεπτῶς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 11 § 2 τοῦ Νόμου 2053/1952 καὶ ἄρθρου 25 τοῦ Νόμου 3239/1955 συμφωνούμενος, κατὰ τὰ ἀνωτέρω σημειωθέντα, ὑπέρτερος τοῦ νομίμου μισθός.

Ἄκυρου οὔσης τῆς συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐργασίας ὑπὲρ τὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος οὔτε περὶ ὑπερημερίας τοῦ μισθωτοῦ περὶ τὴν παροχὴν τοιαύτης παρανόμου ἐργασίας, οὔτε καὶ περὶ ἀμισθοῦ ἐμπεριεχομένου εἰς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ πραγματικὸν ἀνταλλάγμα τῆς παρεχομένης κατὰ τὸν νόμιμον χρόνον ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐργασίας, ὥστε νὰ ἀποκρουσθῇ ἡ ἐπὶ ἄλλης βάσεως, μετὰ τὴν τυχὸν παροχὴν τῆς παρανόμου ἐργασίας, ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὸ ἄρθρον 904 Α.Κ.

Ἡ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐνοχὴ εἶναι ἐνοχὴ ἐξωδικαιοπρακτική, ἡ ὁποία ἵσταται εἰς ἀντίθεσιν ἐναντι τῆς ἐκ δικαιοπραξίας ἐνοχῆς (*Π. Ζέπος*, Γενικόν, Εἰδικόν, β' ἔκδοσις, σελ. 56), ὡς γνωστὸν δὲ ἐνοχαὶ ἐκ δικαιοπραξίας εἶναι ἐκ πράξεων νομικῶν, αἱ ὁποῖαι κατευθύνονται εἰς παραγωγὴν ἐννόμου ἀπατελέσματος, ἀναγνωριζομένου ὑπὸ τοῦ θετικοῦ δικαίου (ὡς συμβαίνει ἐπὶ ἐγκύρων συμβάσεων ἐργασίας), ἐνῷ ἡ ἐνοχὴ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ προέρχεται ἐκ τῆς ἐννόμου καταστάσεως, ἥτις προκύπτει, ὅταν καθίσταταί τις πλουσιώτερος ἄνευ νομίμου αἰτίας ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἄλλου ἢ ἐπὶ ζημίᾳ τούτου, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲ ταύτῃ ὁ καταστὰς πλουσιώτερος ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδοσιν τῆς κτηθείσης ὠφελείας (*Π. Ζέπος*, ἔνθ' ἀνωτ.), τῆς ἀξιώσεως οὔσης φύσεως ἐπιβοηθητικῆς καὶ ἀσκουμένης ὅταν ἐλλείπωσιν αἱ προϋποθέσεις τῆς ἐκ τῆς συμβάσεως ἀγωγῆς (*Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ. ὑπ' ἄρθρον 904 § 4).

Προϋπόθεσις ἀκόμη τῆς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀγωγῆς εἶναι νὰ προέκυψε διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἐνεστώσης περιουσιακῆς καταστάσεως τοῦ λήπτου καὶ ἐκείνης, ἡ ὁποία θὰ ἦτο, ἂν δὲν ἐπήρχετο ἡ γενομένη περιουσιακὴ ἐπίδοσις.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἤθελε σαφῶς ἀποδειχθῆ, ὅτι ὡρισμένον ποσοστὸν ἐκ τοῦ συμβατικοῦ μισθοῦ (καὶ ὄχι ἁπλῶς διότι ὁ συμβατικὸς μισθὸς εἶναι ὑπέρτερος τοῦ νομίμου, ἀφοῦ τοῦτο ἐπιτρέπεται ἐκ τοῦ Νόμου διὰ παροχὴν ἐργασίας ἐντὸς τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων) συνεφωνήθη διὰ τὴν παροχὴν παρανόμου ἐργασίας, τοῦ λοιποῦ, ὡρισμένου πάλιν κατὰ ποσόν, ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὴν παροχὴν ἐργασίας κατὰ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια, δὲν παύει ὁ μισθωτὸς νὰ ἔχῃ ἀξίωσιν κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἀποδόσεως τῆς κτηθείσης ὠφελείας, κατ' ἄρθρ. 904 Α.Κ., κατὰ τῆς ἀξιώσεως δὲ αὐτῆς δύναται νὰ ἀντιτάξῃ ὁ ἐργοδότης (ἀρχ. ἐκ τοῦ ἄρθρ. 142 Α.Κ., *Π. Ζέπος*, Ἐνοχ. Δίκαιον, Γεν. Μέρος, σελ. 170) ἔνστασιν συμψηφισμοῦ ἀνταπαιτήσεώς του κατὰ τοῦ μισθωτοῦ, προερχομένης ἐκ τῆς ἀκύρου συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐργασίας ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια, δυνάμει τῆς ὁποίας κατέβαλεν ἤδη εἰς τὸν μισθωτὸν ὡρισμένον χρηματικὸν ποσόν.

Ζήτημα πάντως ἀποδείξεως εἶναι (τῆς ἐνστάσεως τοῦ συμψηφισμοῦ προτεινομένης καὶ μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν ἐξ ἐπαγγέλματος) τοῦ ποσοῦ ὠφελήθη ὁ ἐργοδότης ἐκ τῆς παροχῆς ἐργασίας ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας (πρβλ. *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχ., Εἰδικὸν Μέρος, Τόμος Α', σελ. 302, Ἐφ. Θράκης 81/1952, ΕΕΔ 12, 298) καὶ ἂν διὰ τοῦ συμψηφισμοῦ ἀποδίδηται πράγματι ἡ ὠφέλεια καὶ ἀποσβέννυται ἡ ἐνοχή.

Ἄλλο τὸ ζήτημα ὅτι ὁ μισθωτὸς μετὰ τὴν παροχὴν τῆς παρανόμου ἐργασίας καὶ τὴν γένεσιν τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 τοῦ Α.Κ. δικαιώματος αὐτοῦ δύναται ἐγκύρως νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀξιώσεως αὐτοῦ, κατὰ τὰ δεκτὰ ὑπὸ τῆς νομολογίας γενόμενα (ΕΕΔ 13, 1156, ἔνθα σημειώσεις μας).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως μερικής Κυριακής άργίας εις τά παντοπωλεία κωμοπόλεως Άλιάρτου.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 188 τής 31 Αύγούστου 1956)

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) τάς διατάξεις τού άρθρου 6 § 2 τού Π. διατάγματος τής 8)14.3.1930 επερί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως», 2) αίτησιν τού Συνδέσμου Παντοπωλών Άλιάρτου και του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Λεβαδείας, μετά γνωμοδότησιν τού Συμβουλίου Εργασίας και τήν ύπ' άριθ. 395)1956 τοιαύτην τού Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει τού Ημετέρου επί τής Εργασίας Υπουργού, άπεφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον.

Καθιεροϋμεν μερικήν Κυριακήν άργίαν εις τά παντοπωλεία τής κωμοπόλεως Άλιάρτου, άτινα θά κλείωσιν άπό τής 2ας μ.μ. ώρας.

Εις τόν αύτόν επί τής Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν τήν δημοσίευσιν και εκτέλεσιν τού παρόντος.

Έν Κερκύρα τή 1 Αύγούστου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καταργήσεως τού β.δ. τής 21/25.8.1955 «περί καθιερώσεως εκ περιτροπής Κυριακής άργίας εις τά εστιατόρια κλπ. Πατρών».

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 188 τής 31 Αύγούστου 1956)

Έχοντες ύπ' όψιν: Τάς διατάξεις τού άρθρου 6 § 2 τού Π. διατάγματος τής 8)14.3.1930 επερί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως», αίτησιν τού Συλλόγου Εστιατόρων — Ζυθεστιατόρων και Οινομαγείρων Πατρών και τού Συνδέσμου Υπαλλήλων Εστιατορίων Πατρών «Ο Άγιος Δημήτριος», μετά γνωμοδότησιν τού Συμβουλίου Εργασίας και τήν ύπ' άριθ. 378)1956 τοιαύτην τού Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει τού Ημετέρου επί τής Εργασίας Υπουργού, άπεφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον.

Καταργούμεν τό Β. διάταγμα τής 21)25 Αύγούστου 1955 επερί καθιερώσεως εκ περιτροπής Κυριακής άργίας εις τά εστιατόρια κλπ. Πατρών».

Εις τόν αύτόν επί τής Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν τήν δημοσίευσιν και εκτέλεσιν τού παρόντος.

Έν Κερκύρα τή 1 Αύγούστου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καταργήσεως τού β.δ. τής 19/27.12.1955 «περί καταργήσεως τού β. δ. τής 2.8/7.10.1949 «περί καθιερώσεως εκ περιτροπής Κυριακής άργίας άπάντων τών καταστημάτων πωλήσεως βενζίνης τών κειμένων εις άκτίνα 20 χιλιομέτρων άπό τής πλατείας Όμονοίας» ως πρός καταστήματα πωλήσεως βενζίνης τού Δήμου Ελευσίνος κλπ.».

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 188 τής 31 Αύγούστου 1956)

Έχοντες ύπ' όψιν: Τάς διατάξεις τού άρθρου 6 § 2 τού Π. διατάγματος τής 8)14.3.1930 επερί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως», αίτησιν των ενδιαφερομένων εμπορικών και υπαλληλικών επαγγελματικών οργανώσεων, μετά γνωμοδότησιν τού Συμβουλίου Εργασίας και τήν ύπ' άριθ. 380)1956 τοιαύτην τού Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει τού Ημετέρου επί τής Εργασίας Υπουργού, άπεφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον.

Καταργούμεν τό Β. διάταγμα τής 19)27 Δεκεμβρίου 1955 επερί καταργήσεως τού Β. Δ. τής 2.8.—7.10.1949 επερί καθιερώσεως τής εκ περιτροπής Κυριακής άργίας άπάντων τών καταστημάτων πωλήσεως βενζίνης τών κειμένων εις άκτίνα 20 χιλιομέτρων άπό τής Πλατείας Όμονοίας», ως πρός τά καταστήματα πωλήσεως βενζίνης τού Δήμου Ελευσίνος» και επαναφέρομεν εν ισχύι τό Β. διάταγμα τής 2.8—7.10.1949 επερί καθιερώσεως εκ περιτροπής Κυριακής άργίας άπάντων τών καταστημάτων πωλήσεως βενζίνης τών κειμένων εις άκτίνα 20 χιλιομέτρων άπό τής Πλατείας Όμονοίας».

Εις τόν αύτόν επί τής Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν τήν δημοσίευσιν και εκτέλεσιν τού παρόντος.

Έν Κερκύρα τή 1 Αύγούστου 1956.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

37274/3786/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί εγκρίσεως Κανονισμού παροχών ανεργίας και στρατεύσεως.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 173 τής 31 Αύγούστου 1956)

Έχοντες ύπ' όψιν τάς διατάξεις τού ν. δ. 2961)1954 επερί συστάσεως Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας», ως ετροποποιήθησαν διά μεταγενεστέρων τινών νόμων κλπ.», 3464)1955 επερί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί καταγγελίας τής σχέσεως εργασίας διατάξεων κλπ.», 3252)1955 επερί διοικήσεως τού Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας και Οργανώσεως των Γραφείων Εύρέσεως Εργασίας και τροποποιήσεως τινών νόμων κλπ.», 4464)1955 επερί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί ασφαλίσεως ανεργίας διατάξεων κλπ.», τάς διατάξεις τής § 5 τού άρθρου 2 τού άνω νόμου 3252)1955, τήν ύπ' άριθ. 6833)15.6.1956 άναφοράν τού Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας, δι' ής υπεβλήθη ημίν προς έγκρισιν απόσπασμα εκ των πρακτικών τής ύπ' άριθ. 121)28.5.1956 συνεδριάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου αύτού, καθ' ήν ενεκρίθη ο Κανονισμός Παροχών Ανεργίας και Στρατεύσεως, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν ως ετροποποιήθη παρ' ημίν τόν διά τής άνω άναφοράς του Ο.Α.Α.Α. υποβληθέντα ημίν Κανονισμόν Παροχών Ανεργίας και Στρατεύσεως έχοντα ούτω:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ
ΠΑΡΟΧΩΝ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΕΥΣΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
ΠΑΡΟΧΑΙ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Άρθρον 1.

Αί κατά τό ν. δ. 2961)1954, ως τούτο ετροποποιήθη μεταγενεστέρως, παροχαί ανεργίας πραγματοποιούνται διά των αρμοδίων προς τούτο οργάνων κατά την εν τώ παρόντι Κανονισμώ διαγραφομένην διαδικασίαν.

Άρθρον 2.

Αρμοδία Τοπική Υπηρεσία.

1. Διά την αναγνώρισιν και καταβολήν των παροχών ανεργίας αρμοδία είναι ή Τοπική Υπηρεσία Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας τού τόπου τής διαμονής τού ανέργου ή τής τελευταίας αύτού απασχολήσεως.

Άρθρον 3.

Αρμόδια όργανα.

1. Αρμόδιον όργανον διά την αναγνώρισιν τού δικαιώματος επί τάς παροχάς ανεργίας, την στέρησιν τού επι-

δόματος ανεργίας, την ανάκλησιν, διακοπήν ή αναστολήν της επιδοτήσεως, την συνέχισιν της επιδοτήσεως ή μεταφοράν αύτης, την έκδοσιν πάσης βεβαιώσεως σχετικής προς τας παροχάς ανεργίας και παντός αντιγράφου εκ των παρά τη Τοπική Υπηρεσία κατατεθειμένων εγγράφων, ως και την απογραφήν παντός εξερχομένου εξ αυτής εγγράφου, είναι ο Διευθυντής της Τοπικής Υπηρεσίας Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας, ή όπου δεν υφίσταται Υπηρεσία του Ο.Α.Α.Α. ο Διευθυντής του οικείου Υποκαταστήματος ή Παραρτήματος του Ι.Κ.Α.

2. Ωσαύτως ο κατά την προηγουμένην παράγραφον Διευθυντής είναι αρμόδιος διά την υποβολήν των κατά τα άρθρα 28 του ν. 2961/1954 ως ετροποποιήθη μεταγενεστέρως σχετικών μηνύσεων, ως και την επιβολήν των υπό της αυτής διατάξεως, ως ετροποποιήθη υπό του άρθρου 9 § 4 ν. 3198/1955, προβλεπομένων προστίμων.

Άρθρον 4

Εγγραφή Άνεργου

1. Διά την αναγνώρισιν του δικαιώματος επί τας παροχάς ανεργίας απαιτείται ή δι' αυτοπροσώπου εμφανίσεως του άνεργου ενώπιον της κατά το άρθρον 27 § 1 ν. δ. 2961/1954 αρμοδίας Τοπικής Υπηρεσίας Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας εγγραφή αυτού εις τους σχετικούς καταλόγους ανέργων και ή αποδολή αίτησεως-δηλώσεως περί χορηγήσεως αυτώ επιδόματος ανεργίας.

2. Η περί ης η προηγουμένη παράγραφος αίτησις-δήλωσις δέον να υποβληθή εντός 30ημέρου προθεσμίας από της λύσεως της εργασιακής σχέσεως, ήτοι προκειμένου μεν περί συμβάσεως εργασίας ορίστου χρόνου από της κατά το άρθρον 9 του νόμου 3198/1955 κοινοποιήσεως του εγγράφου καταγγελίας της συμβάσεως και καταβολής της υπό του αυτού νόμου οριζομένης αποζημιώσεως, προκειμένου δε περί των συμβάσεων εργασίας ωρισμένου χρόνου ή έργου, από της λήξεως του χρόνου της συμβάσεως ή περατώσεως του έργου.

3. Η αίτησις-δήλωσις συντάσσεται υποχρεωτικώς παρά του αρμοδίου υπαλλήλου της Τοπικής Υπηρεσίας επί ειδικού προς τούτο εντύπου και υπογράφεται παρά του άνεργου και του συντάξαντος αυτήν υπαλλήλου, χωρίς να είναι απαραίτητος η ταυτόχρονος κατάθεσις των κατά το άρθρον 5 του παρόντος δικαιολογητικών.

4. Εκ περιπτώσει εγέρσεως άγωγής υπό του μισθωτού κατά του κύρους της καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας, ή κατά το άρθρον 7 ν. 3464/1955 άνασταλή της περί ης ή § 2 προθεσμίας χωρεί μέχρι της δημοσιεύσεως της τελεσιδίκου αποφάσεως, ή, εφ' όσον δεν ήχθη έφεσις κατά της πρωτοδίκου αποφάσεως, μέχρι της παρόδου ημέρου μετά την δημοσίευσιν ταύτης.

Άρθρον 5.

Δικαιολογητικά επιδοτήσεως

1. Πλην της κατά τα προηγούμενον άρθρον αιτήσεως-δηλώσεως, ο άνεργος δέον όπως καταθέτη και τα κάτωθι δικαιολογητικά:

α) Τα κοινοποιηθέν αυτώ παρά του εργοδότου έγγραφον της καταγγελίας της σχέσεως εργασίας, ή βεβαίωσιν αυτού περί της εκ μέρους του καθ' ωρισμένην ημερομηνίαν λύσεως της σχέσεως εργασίας του, ή της λύσεως ταύτης λόγω λήξεως του χρόνου ή περατώσεως του έργου δι' ά προσελήφθη, ή λόγω υπερβάσεως των χρονικών ορίων ανθέσεως, ως ταύτα ορίζονται εν τω άρθρω 5 § 3 του ν. 2112/1920, ως ή διάταξις αύτη ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως διά του ν. 4558/1930.

β) Βεβαίωσιν του εργοδότου περί καταβολής αυτώ της αποζημιώσεως του ν. 2112/1920, ή του Β. δ. της 16—18 Ιουλίου 1920, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν αι διατάξεις αύτου μεταγενεστέρως.

γ) Το ασφαλιστικόν αύτου βιβλιάριον του Ι.Κ.Α.

Εις ην περίπτωσιν ο άνεργος είναι ασφαλισμένος εις έτερον Οργανισμόν κυρίας Ασφαλίσεως διά τους λοιπούς κλάδους ασφαλίσεως πλην του της ανεργίας, δέον όπως καταθέτη και το ασφαλιστικόν αύτου βιβλιάριον του Οργανισμού κυρίας Ασφαλίσεως.

2. Εις ας περιπτώσεις δεν καθίστανται δυνατή ή πλήρη του άνεργου κατάθεσις των υπό στοιχεία α' έως γ' καιολογητικών της προηγουμένης παραγράφου, έχει ανάκεμένης αδυναμίας, οφειλομένης εις την διακοπήν εργασιών της εκμεταλλεύσεως ή εις έτερον λόγον ανώτερος βίας, ή προκειμένου περί των υπό στοιχ. β—γ καιολογητικών έχει αρνήσεως του εργοδότου ή επιδήτησις χωρεί βάσει μόνον του ασφαλιστικού βιβλιαρίου μετά προηγουμένην διαπίστωσιν παρά της υπηρεσίας περί της συνδρομής των νομίμων προϋποθέσεων, συνιστασμένης σχετικής εκθέσεως παρά του εκτελεστού διαπίστωσιν υπαλλήλου.

Εις ας περιπτώσεις είναι ανέφικτον ν' αποδεικνύωνται αι παρά του βιβλιαρίου ένσημοι αι προϋποθέσεις επιδοτήσεως (π.χ. διότι ο εργοδότης δεν έχει επικολλήσει τα ένσημα), τότε ή Υπηρεσία δύναται ν' αρκήται εις βεβαίωσιν του εργοδότου δια την απασχόλησιν και εν συνεχεία γίνεται επαλήθευσις ταύτης από την αρμοδίαν Υπηρεσίαν Εσόδων του Ι.Κ.Α.

3. Επί λύσεως της σχέσεως εργασίας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5 § 1 του ν. 2112/1920 ή του άρθρου 6 § 2 του Β. δ. 16—18 Ιουλίου 1920, ο άνεργος δέον όπως καταθέτη, πλην των εν § 1 του παρόντος άρθρου δικαιολογητικών, και αντίγραφον της αθωωτικής αποφάσεως ή του απολλακτικού βουλεύματος ή βεβαίωσιν το οικείου εισαγγελέως ότι δεν ήσκήθη ποινική δίωξις.

Εν τοιαύτη περιπτώσει ο άνεργος υποχρεούται όπως εντός απαντητικής προθεσμίας 14 ημερών από της δημοσιεύσεως της αθωωτικής αποφάσεως ή του απολλακτικού βουλεύματος ή της βεβαιώσεως του εισαγγελέως υποβάλη αντίγραφον τούτου, συμφώνως προς το άρθρον 13 § 9 ν.δ. 2961/1954, ήτοι εντός 14 ημερών, οπότε η επιδότησις ανατρέχει άφ' ής πραγματι έλαβε χώραν η απόλυσις.

4. Προκειμένου περί επιδοτήσεως αλλοδαπών πλην των εν § 1 του παρόντος άρθρου δικαιολογητικών, απαιτείται και ένδειξις άδειας εργασίας. Επί της δηλώσεως ανεργίας σημειούται παρά του υπαλλήλου ή λήξις της άδειας εργασίας.

5. Εις ην περίπτωσιν διά την έγκυρον εκ μέρους του εργοδότου λύσιν της σχέσεως εργασίας απαιτείται παρ' αυτού τήρησις ειδικής διαδικασίας (π.χ. επί απολύσεως εφέδρων παλαιών πολεμιστών, άδεια της Επιτροπής του ν. 751/1948, ή απολύσεως συνδικαλιστικών στελεχών, άδεια της Επιτροπής ν. 1803/1951), ο άνεργος υποχρεούται να προσκομίση επιπροσθέτως βεβαίωσιν της οικείας Αρχής περί της τηρήσεως της διαδικασίας ταύτης, εκτός αν κατά την κρίσιν της περί ης το άρθρον 20 του παρόντος Επιτροπής, επιλαμβανομένης του θέματος κατ' ένστασιν, αποδεικνύεται ότι παρά την μη τήρησιν της διαδικασίας ταύτης και την μη προσβολήν εκ μέρους του μισθωτού της συνεπεία της παραλείψεως ταύτης ακυρότητος της απολύσεως ταύτου εκ των πραγματικών συνθηκών της περιπτώσεως συνάγεται εξοικονομός ταύτου προς αποχώρησιν εκ της εργασίας του και ουχί αιτιοθελής αύτου αποχώρησις.

6. Αι περί ων το άρθρον 17 § 7 ν.δ. 2961/1954, ως ετροποποιήθη υπό του άρθρου 4 ν. 3464/1955 περιπτώσεις ασθενείας, στρατεύσεως και ασκήσεως ανελιπτήρου διοπορισμού, επαγγέλματος αποδεικνύονται αντιστοίχως εκ βεβαιώσεως του οικείου Ασφαλιστικού Οργανισμού, βεβαιούσης άμα και την ανικανότητα του ενδιαφερομένου κατά το κρίσιμον χρονικόν διάστημα της επιμηκύνσεως εκ φύλλου Μητρώου ή βεβαιώσεως της οικείας Στρατιωτικής Αρχής, ή εκ της επιδείξεως του ατομικού στρατολογικού βιβλιαρίου, περί του χρόνου της στρατιωτικής υπηρεσίας του στρατευθέντος και εκ σχετικής βεβαιώσεως της οικείας Εφορίας, ή έτερας αρμοδίας Δημοσίας Αρχής, περί της χρονικής διαρκείας της άσκήσεως του ανελιπτήρου επαγγέλματος.

7. Εν περιπτώσει λύσεως της σχέσεως εργασίας λόγω υπερβάσεως των χρονικών ορίων της εσχεσίας διαρκείας ασθενείας, κατά τας διατάξεις του άρθρου 5 § 3 του ν. 2112/1920, ως συνεπληρώθη μεταγενεστέρως διά του ν. 4558/1930, απαιτείται και ή προσκόμισις πιστοποιητικού, εξ ού να εμφαίνεται ή ημερομηνία αποκατάστασης της ικανότητος προς εργασίαν του ησφαλισμέ-

ου, εκδιδομένου παρά τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, (ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἱκανότης αὕτη προκύπτῃ ἐκ τοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας τοῦ αὐτοῦ Ὀργανισμοῦ), ὡς καὶ βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου ἐργοδότου περὶ τῆς μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς τοιαύτης ἱκανότητος ἐμφανίσεως τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας.

8. Διὰ τὴν καταβολὴν ἐπιδόματος ἀνεργίας εἰς συνδικαλιστικὸν στέλεχος, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 51 § 4 ν.δ. 2698)1953, ἐκτὸς τῶν ἐν παρ. 1, ἐδ. α - δ τοῦ παρόντος ἄρθρου δικαιολογητικῶν, ἐξ ὧν δέον νὰ προκύπτῃ ἡ ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἡ ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἀνεργίας πραγματοποίησις τῶν περὶ ὧν ἡ ὡς ἄνω διάταξις 750 ἡμερῶν ἐργασίας, δέον νὰ προσάγηται ὡσαύτως βεβαίωσις τοῦ οἰκείου Σωματείου, τεθεωρημένη ὑπὸ τοῦ ἐπικρατεστέρου κατὰ περιοχὴν Ἐργατικοῦ Κέντρου, δι' ἧς ἐκ τῶν ἐπισήμων βιβλίων τῆς συνδικαλιστικῆς ὀργανώσεως νὰ προκύπτῃ ὅτι ὁ ἐνδιαφερόμενος διετέλεσεν ἐπὶ πενταετίαν μέλος τοῦ συλλόγου ὀργάνου διοικήσεως ἢ ἐλέγχου ταύτης· ἐν περιπτώσει ἀδυναμίας προσαγωγῆς τοιαύτης βεβαιώσεως δύναται νὰ προσάγηται βεβαίωσις τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἢ τῆς οἰκείας Νομαρχίας, ἢ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐκπροσώπων Ἐργατοϋπαλλήλων Ὀργανώσεων, ἢ τῆς Γ. Σ.Ε.Ε.

Ἄρθρον 6

Μέλη οἰκογενείας.

1. Ἡ ὕπαρξις μελῶν οἰκογενείας διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 21 § 4 τοῦ ν.δ. 2961)1954 προσαύξησιν τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας διαπιστοῦται ἐκ τοῦ εἰς χεῖρας τοῦ ἀνέργου οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ. Τὰ ἐκ τῆς ἐρεύνης τοῦ ὡς ἄνω βιβλιαρίου ἐξαγόμενα στοιχεῖα περὶ τῶν μελῶν οἰκογενείας σημειοῦνται ἐπὶ τῆς αἰτήσεως - δηλώσεως παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου, βεβαιούμενα διὰ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ.

2. Ἐλλείψει οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας, ἡ ὕπαρξις τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας ἐξάγεται ἐκ τοῦ ληξιαρχικοῦ οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου ἢ σχετικῆς ληξιαρχικῆς πράξεως, ἢ πιστοποιητικοῦ οἰκογενειακῆς καταστάσεως τῆς οἰκείας Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς. Διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, περὶ τῆς κατὰ κύριον λόγον συνυπηρξούσης τῶν μελῶν οἰκογενείας παρὰ τοῦ ἀνέργου, ὑποβάλλεται παρ' αὐτοῦ σχετικὴ ὑπεύθυνος δήλωσις καὶ βεβαίωσις παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ἱερέως τῆς ἐνορίας διαμονῆς τοῦ δικαιούχου.

Ἄρθρον 7.

Ἀναστολὴ ἐπιδοτήσεως.

1) Ἡ ἐπιδότησις τοῦ ἀνέργου ἀναστέλλεται λόγῳ
α) ἀναλήψεως ἐξηρτημένης ἐργασίας
β) ἀσκήσεως αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος
γ) προσωρινῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν
δ) στρατεύσεως
ε) φυλακίσεως ἢ διοικητικῆς κρατήσεως
στ) λήξεως ἀδείας ἐργασίας ἀλλεπαλλήλου εἰς χρόνον προγενεστέρου τῆς λήξεως τῆς ἐπιδοτήσεως καὶ
ζ) οἱασδήποτε αἰτίας δι' ἣν ὁ ἄνεργος παύει νὰ εἶναι διαθέσιμος πρὸς ἀπασχόλησιν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐργασίας.

2. Διὰ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐπιδοτήσεως οἰκοθεν παρὰ τῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὰς ἀναφερομένας ἐν τῇ προηγουμένῃ παρ. περιπτώσεις, ἀπαιτοῦνται ἀντιστοίχως τὰ ἀκόλουθα δικαιολογητικά:

α) Σημείωμα τοῦ Γραφείου Εὑρ. Ἐργασίας περὶ τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἀνέργου εἰς ἐργασίαν, ἢ βεβαίωσις τοῦ οἰκείου ἐργοδότου, ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ ἀκριβὴς ἡμερομηνία τῆς παρ' αὐτοῦ προσλήψεως τοῦ ἀνέργου, ἢ σχετικὴ ἔκθεσις τῆς Ὑπηρεσίας.

β) Βεβαίωσις περὶ τῆς ἡμερομηνίας ἐνάρξεως ἀσκήσεως αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος, ἐκδιδομένη παρὰ Δημοσίας, Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς, ἢ Ἐπαγγελματικοῦ Συνδέσμου, ἢ ἐν ἀδυναμίᾳ προσκομίσεως ταύτης ὑπεύθυνος δήλωσις τοῦ ἀνέργου.

γ) Βεβαίωσις τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ περὶ τῆς ἀνικανότητος τοῦ ἀνέργου πρὸς ἐργασίαν καὶ τῆς ἡμερομηνίας ἐπελεύσεως ταύτης, ἢ ἐπίδειξις τοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας.

δ) Βεβαίωσις τῆς οἰκείας Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἡμερομηνίας στρατεύσεως τοῦ ἀνέργου, ἢ ἐπίδειξις ἑτέρου ἐγγράφου Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας ἐξ οὗ νὰ προκύπτῃ ἡ ἡμερομηνία στρατεύσεως. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, δέον ὅπως ἐπὶ τῆς αἰτήσεως - δηλώσεως σημειοῦνται παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τ' ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐπιδοτήσεως στοιχεῖα.

ε) Βεβαίωσις τῆς οἰκείας Δημοσίας Ἀρχῆς, ἐν ᾗ ἀναγράφεται ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς φυλακίσεως ἢ κρατήσεως.

στ) Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 4 ἐδ. δ' ἐγγραφὴ περὶ τῆς ἡμερομηνίας λήξεως τῆς ἀδείας ἐργασίας ἀλλεπαλλήλου.

ζ) Ἔγγραφα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ν' ἀποδεικνύηται ἡ ἐπέλευσις καὶ ἡ ἡμερομηνία ἐπελεύσεως τοῦ προκαλέσαντος τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐπιδοτήσεως λόγου.

3) Διὰ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐπιδοτήσεως κατὰ τὰς ἀναφερομένας ἐν τῇ παραγρ. 1 περιπτώσεις τῇ αἰτήσει τοῦ ἠσφαλισμένου, ὑπεύθυνος δήλωσις τούτου, ἥτις, ἐὰν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ σχετικῆς βεβαιώσεως ἁρμοδίας Ἀρχῆς, ἐπαληθεύεται ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνίαν ἐπελεύσεως τοῦ λόγου ἀναστολῆς, διὰ στοιχείων συγκεντρουμένων μεριμνᾷ τῆς Ὑπηρεσίας.

Ἄρθρον 8.

Διακοπὴ ἐπιδοτήσεως

1) Ἡ ἐπιδότησις τοῦ ἀνέργου διακόπτεται λόγῳ
α) Θανάτου τοῦ ἀνέργου
β) Συνταξιοδοτήσεως ἐξ ἰδίου δικαιώματος ἢ λήψεως παροχῆς τύπου συντάξεως παρ' Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου.
γ) Ὁριστικῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν.

2) Διὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἐπιδοτήσεως κατὰ τὰς ἀναφερομένας ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγρ. περιπτώσεις ἀπαιτοῦνται ἀντιστοίχως τὰ ἀκόλουθα δικαιολογητικά:

α) Ἀντίγραφον ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου.

β) Βεβαίωσις ἐξ ἧς νὰ ἐμφαίνηται ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς συνταξιοδοτήσεως.

γ) Βεβαίωσις τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ ἡ ἡμερομηνία ἀφ' ἧς κατέστη ὁριστικῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ὁ ἄνεργος.

3) Ὁ ἐπιδοτούμενος ἄνεργος ὑποχρεοῦται, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 30 ν.δ. 2961)1954 ὁριζόμενα, νὰ δηλώσῃ εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν πᾶσαν ἐπέλευσιν λόγου διακοπῆς τῆς ἐπιδοτήσεως ἐκ τῶν ἐν § 1, ἐδ. δ—γ ὁριζομένων, ἡ δὲ Ὑπηρεσία μεριμνᾷ οἰκοθεν διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἐν παρ. 2 ἀντιστοίχων δικαιολογητικῶν.

4) Ὁ ἐπιδοτούμενος ἄνεργος παραλείπων νὰ δηλώσῃ τὴν ἐπέλευσιν λόγου τινὸς διακοπῆς τῆς ἐπιδοτήσεως ἐκ τῶν ἐν παρ. 1, ἐδ. δ—γ ἀναφερομένων καὶ ἐξακολουθῶν νὰ εἰσπράττῃ ἐπίδομα ἀνεργίας, μὴ ὀφειλόμενον αὐτῷ, ὑπόκειται εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 30 § 2 ν.δ. 2961)1954 ὁριζομένας κυρώσεις.

Ἄρθρον 9.

Ἀνάκλησις ἐπιδοτήσεως

1) Διὰ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἐπιδοτήσεως ἀπαιτοῦνται ἔγγραφα στοιχεῖα, ἐξ ὧν νὰ προκύπτῃ ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀνέργου πρὸς ἐπιδότησιν δὲν συνετρέχοσαν αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις, ἢ συνέτρεχον μέν, ἀλλ' ἤρθησαν αὖται ἀναδρομικῶς συνεπείᾳ μεσολαβήσεως νέων πραγματικῶν ἢ νομικῶν στοιχείων.

2) Ἐν περιπτώσει ἀνακλήσεως τῆς ἐπιδοτήσεως, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 23 §§ 3 καὶ 4 ν.δ. 2961)1954 ὁριζόμενα, ὁ ἠσφαλισμένος ὑποχρεοῦται εἰς ἐπιστροφὴν τῶν καταβληθέντων αὐτῷ ἐπιδομάτων, μόνον ἐὰν ἐπέτυχε τὴν καταβολὴν τούτων διὰ ἀληθῶν δηλώσεων ἢ δι' ἀποσιωπήσεως οὐσιωδῶν περιστατικῶν.

Ἄρθρον 10.

Συνέχισις ἀναστολείσης ἐπιδοτήσεως

Διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἀναστολείσης ἐπιδοτήσεως, ἐπὶ

μὲν λύσεως τῆς σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀπαιτοῦνται τὰ ἐν ἄρθρῳ 4 καὶ 5 δικαιολογητικά, ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν λόγων ἀνασταλῆς, πλὴν τῶν ἐν ἄρθροις 4 καὶ 5 § 1 ὑπὸ στοιχεῖα γ' δικαιολογητικῶν, ἀπαιτοῦνται κατὰ περίπτωσιν ἔγγραφα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἁρμοδίων κατὰ περίπτωσιν Ἀρχῶν, ἐξ ὧν δέον νὰ προκύπτῃ ἡ ἀκριβὴς ἡμερομηνία, καθ' ἣν ὁ ἀσφαλισμένος ἀνέκτησε τὴν ἱκανότητα αὐτοῦ πρὸς ἐργασίαν, ἢ, ἀσθέντος τοῦ λόγου ἀναστολῆς, κατέστη διαθέσιμος εἰς τὴν ἀγορὰν ἐργασίας, ἐκτὸς ἐὰν τὰ στοιχεῖα ταῦτα προκύπτουν ἐξ ὑπαρχόντων εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοῦχου ἐπισήμων στοιχείων (ὡς βιβλιαρίου ἀσθενείας, ἀποφυλακιστηρίου, ἀπολυτηρίου Στρατοῦ κλπ.), ὁπότε ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου συντάσσεται σχετικὴ ἔκθεσις ἐπὶ τῆς αἰτήσεως – δηλώσεως τοῦ ἀνέργου.

Ἄρθρον 11

Ἐγέρσεις τῆς Ὑπηρεσίας ἐπὶ ἀδυναμίας προσκομίσεως τῶν δικαιολογητικῶν

1. Ὅσάκις δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἡ παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων προσκόμισις τῶν ἐν ἄρθρ. 9—10 τοῦ παρόντος δικαιολογητικῶν μεριμνᾷ οἰκοθεν ἡ Ὑπηρεσία διὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτων ἢ διαπίστωσιν τῆς συνδρομῆς τῶν ἑκάστοτε ἀπαιτουμένων πραγματικῶν ἢ νομικῶν στοιχείων. Ἐπὶ πάσης διαπιστώσεως συντάσσεται ἔκθεσις παρὰ τοῦ ἐνεργήσαντος ταύτην ὑπαλλήλου ὑπογραφομένη παρ' αὐτοῦ.

2. Εἰς ἃς ὅμως περιπτώσεις διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ὑποβληθέντων στοιχείων πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τὰς παροχὰς ἀνεργίας κρίνεται ἀπαραίτητος ἡ σύμπραξις τοῦ ἐνδιαφερομένου, προσκαλεῖται οὗτος παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας πρὸς τοῦτο, τασσομένης προθεσμίας μέχρις 20 ἡμερῶν, ἧς παρελθούσης ἀπράκτου ἡ Ὑπηρεσία χωρεῖ εἰς τὴν λῆψιν ἀποφάσεως.

Ἄρθρον 12

1. Ἐπὶ πάσης αἰτήσεως ἀνέργου περὶ χορηγήσεως αὐτῷ ἐπιδόματος ἀνεργίας ἢ συνεχίσεως τῆς ἐπιδοτήσεως, ὡς καὶ ἐπὶ πάσης περιπτώσεως ἀναστολῆς, διακοπῆς, ἀνακλήσεως, στερήσεως μεταβολῆς τοῦ ποσοῦ ἢ τῆς διαρκείας τῆς ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας ἢ ἐπιβολῆς τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 28 ν. δ. 2961|1954 καὶ ἄρθρ. 9 § 4 ν. 3198|1955 προστίμων, ἐκδίδεται ἔγγραφος ἀπόφασις τοῦ Δ|ντοῦ τῆς ἁρμοδίας Τοπικῆς Ὑπηρεσίας ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη.

2. Αἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀπορριπτικαί, ἀναβλητικαὶ καὶ στερητικαὶ τῆς ἐπιδοτήσεως ἀποφάσεις, ὡς καὶ αἱ δι' ἃς ἐπιβάλλονται τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 ν.δ. 2961|1954 καὶ ἄρθρον 9 § 4 ν. 3198|1955 πρόστιμα τοιαῦται κοινοποιοῦνται ἐν ἀντιγράφῳ εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον κατὰ τὴν προσφορώτερον κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ὑπηρεσίας, ἀλλὰ ἀποδεικνύοντα πάντως τὴν ἐπίδοσιν, τρόπον, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ὁρισθησόμενα δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Ἄρθρον 13.

1. Τὰ ἐπιδόματα ἀνεργίας καταβάλλονται μέσῳ τῶν ἀνεγνωρισμένων Τραπεζῶν, ἢ καὶ ἀπ' εὐθείας παρὰ τῶν Τοπικῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ἢ καὶ μέσῳ ἑτέρων Ὀργανισμῶν.

2. Τὰ ἐπιδόματα καταβάλλονται δεδουλευμένα εἰς τὸ τέλος ἑκάστου 15θημέρου εἰς τὸν δικαιοῦχον αὐτοπροσώπως ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τοῦ δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. καθορισθησομένου δελτίου πληρωμῆς. Ἕκαστον πλῆρες 15θημέρου περιλαμβάνει 12½ ἡμερήσια ἐπιδόματα.

3. Ἀπαγορεύεται ἡ εἰς πληρεξούσιον καταβολὴ τῶν ἐπιδομάτων. Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται διαρκούσης τῆς ἀναστολῆς ἢ διακοπῆς τῆς ἐπιδοτήσεως ἡ καταβολὴ εἰς τρίτον ἐπιδομάτων, ἀναγομένων εἰς χρόνον προγενεστέρων τούτων, δόσει ἰδιωτικοῦ πληρεξουσίου. Ὡσαύτως ἐπιτρέπεται ἡ διὰ πληρεξουσίου πρᾶξις, προκειμένου περὶ ἐπιτόκων ἡσφαλισμένων, ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας πρό, καὶ ἓξ ἑβδομάδας μετὰ τὸν τοκετόν.

Ἄρθρον 14

Ἔλεγχος ἀνεργίας

1. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 29 ν.δ. 2961|1954, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 9 ν.δ. 3464|1955, ὑποχρεωτικὴ παρουσίασις τῶν ἐπιδοτουμένων ἀνέργων πρὸς ἔλεγχον τῆς ἀνεργίας των πραγματοποιεῖται διὰ τῆς αὐτοπροσώπου ἐμφανίσεώς των εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ο.Α.Α.Α. ἢ τὸ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας κατὰ τὰς δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. ὁρισθησόμενα καὶ κατὰ τὰς ὁριζομένας ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας ὥρας καὶ ἡμέρας.

2. Ἡ πρὸς παρουσίασιν ὑποχρέωσις ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς παραλαβῆς τοῦ βιβλιαρίου ἐπιδοτήσεως καὶ λήγει ἀπὸ τῆς ἀναστολῆς, διακοπῆς ἢ λήξεως τῆς ἐπιδοτήσεως.

3. Ἡ παρὰ τοῦ ἀνέργου μὴ πραγματοποίησις ἁπασῶν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 29 τοῦ ν.δ. 2961|1954, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 ν. 3464|1955 ὑποχρεωτικῶν παρουσιάσεων συνεπάγεται τὴν στέρησιν τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας τοῦ 15θημέρου, καθ' ὃ οὗτος δὲν παρουσιάσθη, ἐκτὸς ἐὰν κατὰ τὰ εἰδικώτερον ὁρισθησόμενα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῆς § 1 τοῦ παρόντος ἡ μὴ ἐμφάνισις κρίνεται δεδικαιολογημένη.

4. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Δ|ντοῦ περὶ στερήσεως τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ μὴ ἐμφανίσεως διὰ τὸν ἔλεγχον ἀνεργίας χωρεῖ προσφυγὴ ἐνώπιον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ παρόντος Ἐπιτροπῆς ἐντὸς τῆς ἐν ἄρθρῳ 22 ὁριζομένης 14ημέρου προθεσμίας.

Ἄρθρον 15

Μεταφορὰ ἐπιδοτήσεως

1. Αἰτήσει τοῦ ἀνέργου ἐπιτρέπεται ἡ μεταφορὰ τῆς ἐπιδοτήσεως εἰς ἑτέραν Τοπικὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ὁποίας προτίθεται νὰ διαμείνῃ οὗτος.

2. Ἡ περὶ μεταφορᾶς τῆς ἐπιδοτήσεως αἴτησις ὑποβάλλεται αὐτοπροσώπως εἰς τὴν Τοπικὴν Ὑπηρεσίαν παρ' ἧς ἐπιδοτεῖται ὁ ἄνεργος ἢ πρὸς ἣν ἡ μεταφορὰ καὶ ἐγκρίνεται παρὰ τοῦ ἁρμοδίου κατ' ἄρθρον 3 τοῦ παρόντος Δ|ντοῦ.

3. Ὁ ἄνεργος ὑποχρεοῦται ἐντὸς ὀκτὼ (8) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐκ τοῦ τόπου ἐξ οὗ ἡ μεταφορά, ὅπως ἐμφανισθῇ εἰς τὴν Τοπικὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ τόπου τῆς νέας αὐτοῦ διαμονῆς· διὰ τὸν ἐν συνεχείᾳ ἔλεγχον τῆς ἀνεργίας περὶ τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεώς του δέον νὰ ἐνημεροῦται ὁ ἐπιδοτούμενος παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας, ἅμα τῇ ὑποβολῇ τῆς σχετικῆς περὶ μεταφορᾶς τῆς ἐπιδοτήσεώς του αἰτήσεως.

4. Ἡ μὴ ἐμφάνισις τοῦ ἀνέργου εἰς τὴν πρὸς ἣν ἡ μεταφορὰ Ὑπηρεσίαν ἐντὸς τοῦ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον θημέρου συνεπάγεται στέρησιν τοῦ ἐπιδόματος δι' ὅλον τὸν χρόνον τῆς πέραν τοῦ θημέρου μὴ δεδικαιολογημένης ἀπουσίας.

Ἄρθρον 16.

Συνέπειαι τῆς στερήσεως ἐπιδόματος

Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν καθ' ἣν ἐπιβάλλεται στέρησις τῆς ἐπιδοτήσεως λόγῳ μὴ συμμορφώσεως πρὸς τὰς διὰ τῶν ἄρθρων 14 καὶ 15 ἐπιβαλλομένας ὑποχρεώσεις αἱ ἡμέραι δι' ἃς ὁ ἄνεργος στερεῖται τοῦ ἐπιδόματος ἐκπίπτονται ἐκ τῶν κατὰ εἰς τὸ ἄρθρον 19 ν.δ 2961|1954 ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 § 4 ν. 3464|1955 ἀνωτάτων ὁρίων ἐπιδοτήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Παροχαὶ στρατεύσεως

Ἄρθρον 17.

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 9, 11 καὶ 12 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἰσχύουν ἀναλόγως καὶ διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν περὶ ὧν ὁ ν. 2054|1952 καὶ τὸ ἄρθρον 34 ν.δ. 2961|1954 ἐφεδρικῶν ἐπιδομάτων.

Ἄρθρον 18.

1. Διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τὰς περὶ ὧν τὸ προηγούμενον ἄρθρον παροχὰς δέον ὅπως ἐντὸς τῆς περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 34 § 4 ν.δ. 2961|1954 3μήνου προ-

θυμίας κατατεθώσιν εις την αρμοδίαν Υπηρεσίαν του Οργανισμού τα ακόλουθα δικαιολογητικά:

α) Βιβλιάριον ασφαλίσεως του Ασφαλιστικού Οργανισμού εις ον υπήγετο ο δικαιούχος προ της στρατεύσεως, εξ ού να αποδεικνύεται η κατά την κειμένην νομοθεσίαν προϋπηρεσία, ως και αι ημέραι εξηρτημένης ασφαλιστέας εργασίας.

β) Οικογενειακόν βιβλιάριον ανθενείας, ή, εν ελλείψει, βεβαίωσις Αστυνομικής, Κοινοτικής ή Εκκλησιαστικής Αρχής περί της οικογενειακής καταστάσεως του δικαιούχου.

γ) Βεβαίωσις του τελευταίου προ της στρατεύσεως εργοδότου περί της παρ' αυτώ προϋπηρεσίας, της επαγγελματικής ειδικότητος και του ύρους αποδοχών του δικαιούχου και

δ) Βεβαίωσις της στρατιωτικής υπηρεσίας ή μονάδος, παρ' ή υπηρέτει ο δικαιούχος περί της εις τας τάξεις του στρατού υπηρεσίας αυτού.

Ο τύπος των περί ων ανωτέρω β' και δ' δικαιολογητικών καθορισθήσονται δι' αποφάσεως του Δ. Σ.

Άρθρον 19.

1. Το επίδομα στρατεύσεως καταβάλλεται δεδουλευμένον όπως κατά μήνα εις τον δικαιούχον ή τον αντιπρόσωπον αυτού. Εν περιπτώσει προσαγωγής ιδιωτικού πληρεξουσίου ή υπογραφή του δικαιούχου βεβαιούται υπό της οικείας Στρατιωτικής Μονάδος ή υπό Αστυνομικής Αρχής.

2. Προκειμένου περί αιχμαλώτων στρατιωτών είναι δυνατή η καταβολή του επιδόματος στρατεύσεως εις τους εν άρθρω 5 α. ν. 2672)1940 αναφερομένους ως νομίμους πληρεξουσίους συγγενείς του δικαιούχου και κατά την κάτωθι σειράν:

α) Την σύζυγον, β) τους κατιόντας, γ) τους ανιόντας, δ) τους αδελφούς και αδελφάς.

Άρθρον 20.

1. Αρμόδιον όργανον διά την εκδίκασιν των κατά το άρθρον 27 § 7 ν.δ. 2961)1954 προσφυγών είναι τετραμελής Επιτροπή, αποκαλουμένη Επιτροπή Επιλύσεως Ασφαλιστικών Διαφορών, ήτις εδρεύει παρά τη Γενική Διευθύνσει του Οργανισμού και αποτελείται:

α) Εκ του Προέδρου του Δ. Συμβουλίου.

β) Εξ ενός μέλους του Δ. Σ. εκ της τάξεως των εργοδοτών.

γ) Εξ ενός μέλους του Δ. Σ. εκ της τάξεως των μισθωτών.

δ) Εξ ενός μέλους του Δ. Σ. των υπαλλήλων του Υπουργείου Εργασίας.

Τα υπό στοιχεία δ—δ μέλη της Επιτροπής, ως και οι αναπληρωταί αυτών, ορίζονται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου.

2. Χρέη εισηγητού εκτελεί ο προϊστάμενος της Δ)νσεως Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας παρά τη Γενική Διευθύνσει του Οργανισμού.

Χρέη Γραμματέως εκτελεί υπάλληλος του Οργανισμού οριζόμενος παρά του Δ. Σ.

3. Η θητεία της Επιτροπής ορίζεται ετησία της επανεκλογής των μελών αυτής μη αποκλειομένης.

Άρθρον 21.

1. Η περί ης τα προηγούμενα άρθρον Επιτροπή καθίσταται ειδικώτερον αρμοδία όπως επιλαμβάνηται

α) Πάσης αιτήσεως θεραπείας παντός έχοντος εύλογον και δεδικαιολογημένον συμφέρον κατ' αποφάσεως του Διευθυντού της Τοπικής Υπηρεσίας δι' ής απορρίπτεται αίτησις περί αναγνωρίς επιδόματος ανεργίας ή στρατεύσεως εν όλω ή εν μέρει ή αποφασίζεται διακοπή, ανάκλησις, αναστολή, στέρησις ή άρνησις μεταφοράς της επιδοτήσεως κατά τα εν τοις οικείοις άρθροις του παρόντος οριζόμενα.

β) Αιτήσεων εργοδοτών κατά πράξεων των αρμοδίων Διευθυντών αφορωσών την υπαγωγήν ή μη εις την ασφάλισιν, υπολογισμόν εισφορών, χαρακτηρισμόν επιχειρήσεως ως βιομηχανικής ή βιοτεχνικής κατά τας διατάξεις του άρθρου 1 ν. 2054)1952, εφ' όσον και καθ' ην ζητείται επί των αντιστοίχων θεμάτων υφίσταται αποκλειστική αρμοδιότης του Οργανισμού και ουχί συντρέχουσα τοιαύτη μετά του Ι.Κ.Α.

Άρθρον 22.

Η αίτησις θεραπείας υποβάλλεται εντός της υπό του άρθρου 27 § 8 ν.δ. 2961)1954 14ημέρου προθεσμίας εις την εκδούσαν την προσβαλλομένην απόφασιν Τοπικήν Υπηρεσίαν, ήτις υποχρεούται όπως διαβιβάση ταύτην μετά του οικείου φακέλλου του ασφαλισμένου και σχετικής επί του θέματος εκθέσεως εις την Γενικήν Διεύθυνσιν του Οργανισμού το βραδύτερον εντός δεκατών (8) ημερών από της υποβολής.

Άρθρον 23.

Η Επιτροπή εφάπαξ κρίνει σκόπιμον καλεί τους ενδιαφερομένους ή και τρίτα πρόσωπα όπως παραστώσι κατά την εκδίκασιν αυτής συζητήσεως των αιτήσεων θεραπείας.

Άρθρον 24.

1. Η Επιτροπή κρίσκεται εν απαρτία παρόντων 3 τουλάχιστον μελών.

2. Αι αποφάσεις της Επιτροπής λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν, δέον δε να έχη πλήρως ηιτιολογημέναι. Επιμελεία της αρμοδίας Υπηρεσίας της Γενικής Διευθύνσεως αι αποφάσεις της Επιτροπής μετ' έγκρισιν αυτών υπό του Δ. Σ. κοινοποιούνται εις τε την οικείαν Τοπικήν Υπηρεσίαν και εις τον ενδιαφερόμενον εγγράφως.

Αποφάσεις της Επιτροπής όμοφώνως παρ' αυτής λαμβανόμεναι καθίστανται εκτελεσταί και πρό της εγκρίσεως αυτών παρά του Δ. Σ. εις ο ανακοινούνται απλώς κατά την αμέσως επομένην αυτού συνεδρίασιν.

3. Δι' αποφάσεων του Δ. Σ. ρυθμισθήσεται πάσα άλλη λεπτομέρεια της λειτουργίας της Επιτροπής.

Άρθρον 25.

Εγγραφή εις την ασφάλισιν κατά της ανεργίας

1. Πάν πρόσωπον απασχολούμενον ή επιθυμούν ν' απασχοληθή εις εργασίαν ή υπηρεσίαν διαγομένην εις την ασφάλισιν ανεργίας κατά τας διατάξεις του άρθρου 11 § 1 του ν. δ 2961)1954, εφ' όσον δεν υπάγεται εις την ασφάλισιν του Ι.Κ.Α., διά τους κλάδους ασθενείας και συντάξεως, υποχρεούται να ζητήση την εγγραφήν του εις το Μητρώον ασφαλισμένων του οικείου Υποκαταστήματος του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων κατ' την έκδοσιν ασφαλιστικού βιβλιαρίου μετά δελτίων εισφορών.

2. Εργοδότης απασχολών πρόσωπον εκ των μη υπαγομένων εις την ασφάλισιν του Ι.Κ.Α., άλλ' εντός Κλαδικού Ταμείου και στερούμενον ασφαλιστικού βιβλιαρίου Ι.Κ.Α., υποχρεούται να προσκαλέση εντός τριών ημερών από της ενάρξεως της απασχολήσεως την έκδοσιν τοιούτου υπό του αρμοδίου Υποκαταστήματος του Ι.Κ.Α., υποβάλλων εις αυτό σχετικήν δήλωσιν περιλαμβάνουσαν τα εις την § 4 του παρόντος αναφερόμενα στοιχεία.

3. Αρμόδιαι Υπηρεσίαι του Ο.Α.Α.Α., ως και αι του Ι.Κ.Α., πληροφορούμεναι την ύπαρξιν προσώπων υπαγομένων εις την ασφάλισιν ανεργίας και μη εγγεγραμμένων εις τα μητρώα του Ι.Κ.Α., ενεργούσιν αυτεπαγγέλτως διά την εγγραφήν τούτων εις αυτά.

4. Η κατά τας §§ 1 και 2 του παρόντος δήλωσις εγγραφής δέον να περιέχη

α) Τα όνομα, επώνυμον, όνομα πατρός και μητρός του μισθωτού. Επί υπάνδρων γυναικών ή χηρών το οικογενειακόν τούτων όνομα.

β) Την επαγγελματικήν ειδικότητα του μισθωτού.

γ) Τον τόπον διαμονής και διεύθυνσιν της κατοικίας αυτού.

δ) Τον τόπον και την χρονολογίαν της γεννήσεως του μισθωτού.

ε) Ένδειξιν περί του ειδικού Ταμείου Ασφαλίσεως παρ' ώ τυγχάνει ασφαλισμένος ο μισθωτός διά τον κλάδον ασθενείας.

Άρθρον 26

Κέντρα ασφαλίσεως ανεργίας Κατά τόπον αρμοδιότητος τούτων.

1. Ως κέντρα ασφαλίσεως ανεργίας ορίζονται αι πόλεις ή αι κωμοπόλεις εις ας εδρεύουν Τοπικαί Υπηρεσίαι του Οργανισμού ή Περιφερειακά ή Τοπικά Υποκα-

ταστήματα ή Παραρτήματα τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ τὰ ἐγγὺς περίχωρα τῶν πόλεων ἢ κωμοπόλεων τούτων, τῆς ἐκάστοτε κατὰ πόλιν ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς συμπιπτούσης μὲ τὴν ἀντίστοιχον τοιαύτην τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἐντὸς ἑνὸς, προκειμένου περὶ περιοχῶν εἰς ἃς δὲν ὑφίσταται ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α., εἰδικῇ ἀποφάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένῃ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευομένῃ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἤθελεν ἄλλως ὁρίσει.

2. Προκειμένου περὶ πόλεων ἢ κωμοπόλεων, εἰς ἃς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἤθελε τὸ πρῶτον ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α., διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς ταύτας ἀπαιτεῖται σύμφωνος ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διδιδομένη μετὰ γνώμην τοῦ Δ. Σ. καὶ δημοσιευομένη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

3. Ἡσφαλισμένοι ἀπασχολούμενοι προσκαίρως ἐντὸς κέντρων ἀσφαλίσεως ἐξοκολουθοῦν ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας, ἐφ' ὅσον ἡ ἀσκουμένη ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐπιχείρησις ἢ ἐκμετάλλευσις εὑρίσκεται εἰς κέντρον ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 27

1. Ὅπου ἐν τῷ παρόντι Κανονισμῷ προβλέπονται προθεσμίαι ὡς πρὸς τὴν ἔναρξιν, λῆξιν, ἀναστολὴν καὶ διακοπὴν τούτων, ἰσχύουν ἀναλόγως αἱ ἀντίστοιχοι διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐφ' ὅσον, ἄλλως δὲν ὁρίζεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν διεπουσῶν τὴν λειτουργίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ.

2. Ἐπὶ θεμάτων ὑπολογισμοῦ τῶν ἐν γένει ἀποδοχῶν ὡς καὶ τῶν ἡμερησίων τοιούτων τῶν ἡσφαλισμένων, ἀποτιμήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς εἶδος χορηγουμένων παροχῶν καὶ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν καθ' ἑβδομάδα ἢ μῆνα πραγματοποιουμένων ὑπὸ τοῦ ἡσφαλισμένου ἡμερῶν ἐργασίας, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν θεμάτων, ἅτινα δὲν ὁρίζονται ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἐφαρμόζονται αἱ ἑκάστοτε ἐν τῇ νομοθεσίᾳ τοῦ Ι.Κ.Α. περιλαμβανόμεναι ἀντίστοιχοι διατάξεις.

3. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 § 3 τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἰατρικὴ ἐξέτασις τῶν ἡσφαλισμένων, ὁσάκις αὕτη καθίσταται ἀναγκαία, διενεργεῖται ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους ἁρμοδίων ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., εἰς ἃ παραπέμπονται οὗτοι τῇ ἐνταλῇ τοῦ ἁρμοδίου Διευθυντοῦ τῆς Τοπικῆς Ὑπηρεσίας. Προκειμένου περὶ μισθωτῶν μὴ δικαιουμένων ἰατρικῆς περιθάλψεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. αἱ πρὸ χὸν ἐκ τῆς τοιαύτης ἰατρικῆς ἐξετάσεως προκαλούμεναι δαπάναι λόγῳ χρησιμοποιήσεως μὴ ἰδίων τούτου ὑγειονομικῶν μέσων, καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ, βάσει τοῦ ἰσχύοντος διὰ τὸ Ι.Κ.Α. τιμολογίου.

4. Ὅπου ἐν τῷ παρόντι Κανονισμῷ ἀναφέρεται Τοπικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Ὀργανισμοῦ δι' ἃς πόλεις δὲν ἔχει συσταθῇ τοιαύτη, νοεῖται τὸ ἀντίστοιχον Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 28

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ μεθεπομένου τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως μηνός.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Αὐγούστου 1956.

46262/1462/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ ὁδηγῶν αὐτοκινήτων Ι.Κ.Α.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 173 τῆς 31 Αὐγούστου 1956).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

2. Πρότασιν τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων διατυπωθεῖσαν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 35/6.7.1956 καὶ 36/13.7.1956 συνεδριάσεως τοῦ Δ. Σ. αὐτοῦ καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 43298/13.7.1956 ἀναφορᾶς τοῦ Ι.Κ.Α., ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὸν «κανονισμὸν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐξ ἄρθρων 3, ἔχοντα ὡς ἀκολούθως:

Κανονισμὸς ὁδηγῶν αὐτοκινήτων τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 1.

Αἱ θέσεις τῶν πάσης φύσεως ὁδηγῶν αὐτοκινήτων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὁρίζονται εἰς 85.

Ἄρθρον 2

Ἡ πρόσληψις τῶν ὁδηγῶν εἰς κενὰς θέσεις, ὡς αὗται καθορίζονται διὰ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ὡς προσόντα διὰ τὴν πρόσληψιν ἀπαιτοῦνται: 1) Δίπλωμα ὁδηγοῦ, 2) πενταετὴς τοὐλάχιστον πεῖρα ὁδηγοῦ, 3) ἐκπλήρωσις τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων ἢ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τούτων νομίμως, 4) σωματικὴ καὶ διανοητικὴ ὑγεία ἐλεγχομένη ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ἐκ τριῶν ἰατρῶν τοῦ Ἱδρύματος, ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ, 5) νὰ μὴ ἔχῃ ἀποστερηθῇ ὁ ὑποψήφιος τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων κατὰ τὸ ἄρθρ. 59 ἐπομ. Ποιν. Κώδικος, 6) νὰ ἔχῃ ὑγιᾶ κοινωνικὰ φρονήματα, καὶ 7) ἡλικίαν οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 45 ἐτῶν.

Ὁ Διοικητὴς ὁρίζει δι' ἀποφάσεώς του τὰ προσκομιζόμενα ὑπὸ τῶν ὑποψηφίων δικαιολογητικά, ἡ δὲ ἀπόφασις αὕτη μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πληρωθησομένων θέσεων καὶ προσκλήσεως τῶν ἐπιθυμούντων νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις δημοσιεύεται διὰ τριῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων τῆς Πρωτευούσης ἢ προκειμένου περὶ ἐπαρχιῶν διὰ μιᾶς τοπικῆς ἐφημερίδος, τριάκοντα τοὐλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἡμερομηνίας διενεργείας τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἐκ τῶν ὑποβαλόντων αἰτήσεις ὁδηγῶν ὁ Διοικητὴς προσλαμβάνει κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας τοὺς ἐπιτυχόντας εἰς τὸν διαγωνισμόν. Ὁ τρόπος διενεργείας τοῦ διαγωνισμοῦ καθορισθήσεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ.

Ἐν περιπτώσει ἐπειγούσης ἀνάγκης δύναται ὁ Διοικητὴς νὰ προσλαμβάνῃ μέχρι τρεῖς ὁδηγοὺς ἐπὶ συμβάσει τριμήνου τὸ πολὺ διαρκείας.

Οἱ οὕτω προσλαμβανόμενοι ὁδηγοὶ λαμβάνουν τὰς ἀποδοχὰς τῶν τακτικῶν τοιούτων, ἀπολύονται δὲ αὐτοδικαίως ἅμα τῇ λήξει τοῦ χρόνου δι' ὃν προσελήφθησαν.

Ἄρθρον 3.

Οἱ ἤδη ὑπηρετοῦντες ὁδηγοὶ ἐντάσσονται ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος εἰς τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ὁριζομένας θέσεις δι' ἀποφάσεως τοῦ Υ. Σ. δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Οἱ ἐκ τούτων μὴ ἐνταχθησόμενοι λόγῳ μὴ εὐδοκίμου ὑπηρεσίας, ἀπολύονται αὐτοδικαίως, λαμβάνοντες τὴν ὑπὸ τοῦ ν. 2112 προβλεπομένην ἀποζημίωσιν.

Παρελθούσης ἀπράκτου τῆς ὡς ἄνω ὁριζομένης τριμήνου προθεσμίας, οἱ ὑπηρετοῦντες ὁδηγοὶ θεωροῦνται αὐτοδικαίως ἐνταχθέντες εἰς τὰς κατωτέρω θέσεις.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ἱδρύματος δύναται νὰ χορηγῆται εἰς τοὺς ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων, ἀναλόγως τῆς φύσεως τῆς προσφερομένης ὑπ' αὐτῶν ὑπηρεσίας, φόρμα ἐργασίας, εἰς δὲ τοὺς ὁδηγοὺς ἀσθενοφόρων αὐτοκινήτων καὶ λευκὴ μπλούζα καὶ πιλίκιον.

Οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐντασσόμενοι ὡς καὶ ἐφεξῆς διοριζόμενοι εἰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων θεωροῦνται τακτικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Ἱδρύματος, διεπόμενοι ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Κ.Υ.Π.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Αὐγούστου 1956.

31000/8./1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν, Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων

Περὶ αὐξήσεως τῶν παρὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δ. Ε. παρεχομένων συντάξεων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 172 τῆς 30 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰ διατάξεις τοῦ ν. 19/1944 περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς ἀναπροσαρμογὴν τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν.

2) Τὴν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 918.3.6.1955 συνεδρίασιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς ληφθεῖσαν ἀπόφασιν αὐτῆς

καὶ ἀφορῶσαν τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῶν παρεχομένων ὑπὸ τῶν διαφόρων Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων συντάξεων κλπ., διαλαμβανομένην δὲ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 14786)16.5.1955 ἔγγραφόν της πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν.

3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 418)29.5.1956 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, ἀποφασίζομεν

Ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1956 αὐξάνομεν πάσας τὰς παρὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ 5)1148)19.11.1955 ἀποφάσει ἡμῶν καταβαλλομένας ἡμῖν συντάξεις εἰς τοὺς συνταξιούχους αὐτοῦ κατὰ ποσοστὸν 10% ἐν γένει, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῆς ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς παρούσης μνημονευομένης ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Αὐγούστου 1956.

43658/4589/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως Λογιστικοῦ καὶ Διαχειριστικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ο.Α.Α.Α.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 172 τῆς 30 Αὐγούστου 1956)

"Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. δ. 2961)1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως διὰ τῶν ν. 3198)1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων...», 3252)1955 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ ὀργανώσεως τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τροποποιήσεως τινων νόμων κλπ.», 3464)1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεων κλπ.», τὰς διατάξεις τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἄνω ν. 3252)1955, τὴν ὑπ' ἀριθ. 7800)16.7.1956 ἀναφορὰν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας δι' ἧς ὑπεβλήθη ἡμῖν πρὸς ἔγκρισιν ἀπόσπασμα ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ὑπ' ἀριθ. 129) 27.6.1956 συνεδριάσεως τοῦ Δ. Σ. αὐτοῦ καθ' ἣν ἐνεκρίθη ὁ λογιστικὸς καὶ διαχειριστικὸς κανονισμὸς τοῦ Ο.Α. καὶ Α.Α., ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν, ὡς ἐτροποποιήθη παρ' ἡμῶν τὸν διὰ τῆς ἄνω ἀναφορᾶς τοῦ Ο.Α.Α.Α. ὑποβληθέντα ἡμῖν λογιστικὸν καὶ διαχειριστικὸν κανονισμὸν αὐτοῦ ἔχοντα οὕτω:

ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

"Ἀρθρον 1.

Ἡ λογιστικὴ λειτουργία καὶ ὁ διαχειριστικὸς ἔλεγχος τοῦ Ο.Α.Α.Α. διέπονται ὑπὸ τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

"Ἀρθρον 2.

Οἰκονομικὸν καὶ λογιστικὸν ἔτος τοῦ Ὀργανισμοῦ εἶναι τὸ ἡμερολογιακόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

"Ἀρθρον 3.

Προϋπολογισμός.

1. Τὰ ἔσοδα, αἱ δαπάναι καὶ παροχαὶ τοῦ Ο.Α.Α.Α τόσον τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως, ὅσον καὶ τῶν Τοπικῶν Ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, προσδιορίζονται καθ' ἑκαστον οἰκονομικὸν ἔτος διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Ὁ προϋπολογισμὸς καταρτίζεται κεχωρισμένως δι' ἕκαστον τῶν κλάδων Ἀνεργίας καὶ Στρατεύσεως καὶ διαιρεῖται εἰς δύο σκέλη, εἰς τὸ τῶν ἐσόδων καὶ εἰς τὸ τῶν δαπανῶν καὶ ἀσφαλιστικῶν παροχῶν.

"Ἑκαστον σκέλος τοῦ προϋπολογισμοῦ διαιρεῖται εἰς κεφάλαια καὶ ἄρθρα. "Ἑκαστον κεφάλαιον ἀποτελεῖ γενικωτέραν κατηγορίαν ὁμοειδῶν ἐσόδων ἢ παροχῶν καὶ δαπανῶν.

"Ἑκαστον ἄρθρον ἀποτελεῖ εἰδικωτέραν διάκρισιν τῶν ἐσόδων, δαπανῶν καὶ ἀσφαλιστικῶν παροχῶν ἑκάστου κεφαλαίου.

2. Τὸ σκέλος τῶν ἐσόδων περιλαμβάνει εἰς ἰδιαίτερα κεφάλαια:

α) Τὰ ἐκ τῶν κειμένων νόμων ἔσοδα (εἰσφοραὶ κλπ.) διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῆς ἀνεργίας.

β) Τὰ ἔσοδα διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν στρατευομένων μισθωτῶν.

γ) Τὰ ἐκ τῶν προσόδων τῆς περιουσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ προερχόμενα ἔσοδα.

δ) Τὰ λοιπὰ διάφορα ἔσοδα.

3. Τὸ σκέλος τῶν δαπανῶν καὶ παροχῶν περιλαμβάνει ἐπίσης εἰς ἰδιαίτερα κεφάλαια:

α) Τὰς πιστώσεις διὰ τὰς ὑπὸ τῶν κειμένων νόμων προβλεπομένας παροχὰς ἀνεργίας καὶ διὰ μετακινήσεις ἀνέργων.

β) Τὰς πιστώσεις διὰ τὰς ὑπὸ τῶν κειμένων νόμων προβλεπομένας παροχὰς στρατεύσεως.

γ) Τὰς πιστώσεις διὰ τὴν κάλυψιν τῶν δαπανῶν διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ.

δ) Τὰς πιστώσεις διὰ τὴν κάλυψιν τῶν δαπανῶν ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ μαθητείας.

ε) Τὰς πιστώσεις διὰ τὴν κάλυψιν δαπανῶν λειτουργίας τῶν Γ.Ε.Ε. καὶ τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ, καὶ

στ) Τὰς πιστώσεις δι' ἑτέρας διαφόρους δαπάνας.

4. Ὡς ἔσοδα θεωροῦνται τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους προβλεπόμενα νὰ πραγματοποιηθῶσιν.

Ἐπίσης ὡς δαπάναι θεωροῦνται αἱ προβλεπόμεναι νὰ πραγματοποιηθῶσι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους.

"Ἀρθρον 4.

Κατάρτισις — Ἔγκρισις.

1. Ὁ προϋπολογισμὸς ἑκάστου οἰκονομικοῦ ἔτους καταρτίζεται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως κατὰ τὸ πρῶτον 15ήμερον τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ προηγουμένου ἔτους, ὑποβάλλεται δὲ πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Δ. Σ. ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ κατὰ τὸ Α' 15ήμερον τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου, συνοδευόμενος ὑπὸ σχετικῆς ἀναλυτικῆς ἐκθέσεως.

2. Ὁ προϋπολογισμός, μετὰ τὴν ἔγκρισιν του παρὰ τοῦ Δ. Σ., ὑποβάλλεται ἐντὸς τοῦ Α' 15ήμερου τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας πρὸς ἔγκρισιν.

3. Ἐν περιπτώσει σοβαροῦ κωλύματος διὰ τὴν κατάρτισιν ἢ τὴν ἔγκρισιν παρὰ τοῦ Δ. Σ. τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἐπιτρέπεται ὑπέρβασις, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τῶν ὑπὸ τῶν προηγουμένων παραγράφων προβλεπομένων προθεσμιῶν οὐχὶ πάντως πλέον τοῦ μηνός.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ καὶ μέχρις ἐγκρίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ ἡ ἐκτέλεσις τούτου ἐνεργεῖται βάσει δωδεκατημορίων μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ἐκτέλεσις προϋπολογισμοῦ.

"Ἀρθρον 5.

1. Πᾶσα εἰσήγησις ἐνώπιον τοῦ Δ. Σ., ἀφορῶσα τὴν ἔγκρισιν δαπάνης, δέον νὰ συνοδεύηται ὑπὸ βεβαιώσεως τῆς Διευθύνσεως Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν περὶ ὑπάρξεως τῆς ἀπαιτουμένης πιστώσεως.

2. Διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τὸ Τμῆμα Λογιστηρίου τηρεῖ ἰδίων βιβλίων εἰς ὃ καταχωροῦνται, εἰς μείωσιν τῶν οἰκείων πιστώσεων, αἱ ἀναλαμβανόμεναι ὑποχρεώσεις.

Συμπληρωματικαὶ πιστώσεις

Νέαι πιστώσεις.

"Ἀρθρον 6.

1. Ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως πιστώσεως ἢ ἀνεπαρκοῦς ταυτοίτης, τὸ Δ. Σ. ἀποφασίζει τὴν ἐγγραφὴν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ νέας ἢ συμπληρωματικῆς πιστώσεως. Ἡ περὶ τούτου ἀπόφασίς του ὑποβάλλεται πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας.

2. Μεταφορὰ πιστώσεως ἀπὸ κεφαλαίων εἰς κεφάλαιον καὶ ἀπὸ ἄρθρου εἰς ἄρθρον, ἐπιτρέπεται μόνον κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κατὰ τὴν ἑπομένην διαδικασίαν.

Εισπράξεις — Πληρωμαί — Συμψηφισμοί.

Άρθρον 7.

1. Οιαδήποτε μεταβολή ή κίνησις της περιουσιακής καταστάσεως τού Όργανισμού αποδεικνύεται διά καταχωρήσεως εις τα λογιστικά βιβλία αύτού, ενεργουμένης διά της εκδόσεως:

α) Γραμματίων εισπράξεως, διά τάς εισπράξεις

β) Εντολμάτων πληρωμής, διά τάς πληρωμάς

γ) Δελτίων συμψηφισμού, διά τάς μη ταμειακάς πράξεις.

2. Η έκδοσις των άνωτέρω παραστατικών ενεργείται μόνον υπό τού Λογιστηρίου είτε οίκοθεν, είτε κατόπιν εντολής των αρμοδίων τμημάτων ή υπηρεσιών, αναγράφεται δε εν αυτοίς παφών ή αιτία της εκδόσεως, αι αποφάσεις των αρμοδίων οργάνων καί γίνεται μνεία των επισυνημμένων δικαιολογητικών, άνευ των οποίων δεν επιτρέπεται η έκδοσις των.

3. Εκ των τριών αντιτύπων των ως άνω παραστατικών, το εν παραμένει εις το στέλεχος, το έτερον παραδίδεται εις την αρμοδίαν υπηρεσίαν προς καταχώρησιν, το δε πρωτότυπον, προκειμένου μεν περί γραμματίων ή εντολμάτων, αποστέλλεται εις το Ταμείον διά την διενέργειαν της σχετικής εισπράξεως ή πληρωμής, προκειμένου δε περί συμψηφιστικών παραδίδεται προς καταχώρησιν εις την αρμοδίαν υπηρεσίαν.

4. Αντικατάστασις μερικών δι' αποδείξεων οιαδήποτε φύσεως απαγορεύεται, εξαιρουμένου εν προκειμένω τού Ταμίου έστω και άν ενεργήται κατόπιν εντολής.

Εξόφλησις εντάλματος υπό όρους τιθεμένους υπό τού δικαιούχου απαγορεύεται πλην της ρήτρας εάν επιφυλάξεται ορισμού δικαιώματος μονής.

5. Τα πρωτότυπα των γραμματίων εισπράξεως καί εντολμάτων πληρωμής καί των δελτίων συμψηφισμού μετά των συνημμένων αυτοίς δικαιολογητικών διαφιλάσσονται υπ' ευθύνην τού Διευθυντού των Οικονομικών Υπηρεσιών.

6. Καθ' εκάστην ημέραν καί μετά το πέρας των εργασιών διενεργείται παρά τού Διευθυντού των Οικονομικών Υπηρεσιών συμφωνία καί καταπέτρησις τού χρηματικού υπολοίπου τού εφισκομένου εις χείρας τού Ταμίου, συντασσομένου σχετικού πρωτοκόλλου υπογραφομένου παρά τού Ταμίου καί τού καταμετρήσαντος τα χρήματα Διευθυντού των Οικονομικών Υπηρεσιών.

Τό χρηματικόν υπόλοιπον τού Ταμείου δέν δύναται νά είναι ανώτερον τού δι' αποφάσεως τού Δ. Σ. εκάστοτε καθοριζομένου ποσού, διαφυλάσσονται δε εις χρηματοκιβώτιον τού οποίου την μεν μίαν κλείδα κρατεί ο Ταμίας καί την έτεραν ο Διευθυντής των Οικονομικών Υπηρεσιών.

Ο Διευθυντής των Οικονομικών Υπηρεσιών υποχρεούται νά αναφέρη αμελλητί καί αυθημερόν εις τον Πρόεδρον τού Δ. Σ. πάν έλλειμμα ή πλεόνασμα όπερ ήθελε προκύψει κατά τό κλείσιμον τού Ταμείου.

Προκειμένου περί πλεονάσματος εκδίδεται γραμμάτιον εισπράξεως πιστώσει προσωρινού λογαριασμού, ή δε δαπάνη μεταφέρεται διά την εξοπλίδωσιν της προελεύσεώς του καί διά την τακτοποίησίν του.

Προκειμένου περί ελλείμματος καθίσταται υπεύθυνος προσωπικώς ο Ταμίας, ανεξαρτήτως πάσης άλλης πειθαρχικής ή αστικής ευθύνης.

Η διαπίστωσις πλεονάσματος ή ελλείμματος δέον νά μνημονεύεται εις τό σχετικόν πρωτόκολλον.

Δαπάναι.

Άρθρον 8.

Διά την πραγματοποίησιν πάσης δαπάνης απαιτείται προηγουμένη έγκρισις τού Δ. Σ., λαμβανομένη, είτε προτάσει τού Γενικού Διευθυντού, μετ' εισηγήσεως της αρμοδίας Υπηρεσίας, είτε οίκοθεν. Προκειμένου περί πραγματοποιήσεως παγίων δαπανών, προβλεπομένων υπό τού Προϋπολογισμού, ή έγκρισις τού Δ. Σ. παρέχεται εφ' άπαξ.

Ενέργεια εισπράξεων καί πληρωμών.

Άρθρον 9.

Αί εισπράξεις καί πληρωμαί τού Ο.Α.Α.Α. ενεργούνται κατά τά ειδικώτερον καθοριστησόμενα δι' αποφάσεως τού Δ. Σ. παρά:

1) Τού Ταμείου τού Οργανισμού.

2) Τραπεζών ή άλλων Οργανισμών.

Η ανάθεσις εισπράξεων καί πληρωμών εις Τραπέζας ή άλλους Οργανισμούς γίνεται δι' αποφάσεως τού Δ. Σ. κατόπιν συμφωνίας μεταξύ αύτών καί τού Οργανισμού.

Υπογραφαί παραστατικών.

Άρθρον 10.

1. Εν τη Γενική Διευθύνσει τα παραστατικά υπογράφονται:

α) Τα Γραμμάτια Εισπράξεως παρά τού Προϊσταμένου τού Λογιστηρίου τού Διευθυντού Οικονομικών Υπηρεσιών, τού Προϊσταμένου τού Ελέγχου καί τού Ταμίου.

β) Τα εντάλματα πληρωμής παρά τού Προϊσταμένου τού Λογιστηρίου, τού Διευθυντού των Οικονομικών Υπηρεσιών καί τού Προϊσταμένου τού Ελέγχου καί τού Ταμίου μέχρις ορισμένου ποσού καθοριζομένου παρά Δ. Σ. Τα πέραν τού ποσού τούτου εντάλματα πληρωμής υπογράφονται καί παρά τού Γενικού Διευθυντού ή τού Προέδρου τού Δ. Σ. καί κατά τα ειδικώτερον παρά τού Δ. Σ. ορισθησόμενα.

γ) Τα συμψηφιστικά υπογράφονται παρά τού εκδίδοντος ταύτα, τού Προϊσταμένου τού Λογιστηρίου, τού Διευθυντού των Οικονομικών Υπηρεσιών, τού Προϊσταμένου τού Ελέγχου καί τού Γενικού Διευθυντού ή καί Προέδρου τού Δ. Σ. αναλόγως τού ποσού εκάστης εγγραφής κατά τα οριαθησόμενα παρά τού Διοικητικού Συμβουλίου.

2. Εις τάς Τοπικάς Υπηρεσίας τα εντάλματα Πληρωμής, τα Γραμμάτια Εισπράξεως καί τα δικαιολογητικά των συμψηφιστικών πράξεων υπογράφονται παρά:

α) Τού Διευθυντού της Τοπικής Υπηρεσίας

β) Τού Προϊσταμένου τού Λογιστηρίου καί

γ) Του Ελεγκτού της Τοπικής Υπηρεσίας καί

δ) Τού Ταμίου.

Έκδοσις καί υπογραφή εντολών.

Άρθρον 11.

1. Αί εις βάρος των παρά Τραπέζαις λογαριασμών τού Ο.Α.Α.Α. εκδιδόμεναι εντολαί δι' αναλήψεις, πληρωμάς καί μεταφοράς χρημάτων:

Α. Προκειμένου περί εντολών εκδιδομένων παρά της Γενικής Διευθύνσεως υπό των:

1) Διευθυντού των Οικονομικών Υπηρεσιών

2) Γενικού Διευθυντού καί

3) Προέδρου τού Δ. Σ., τού Οργανισμού.

Β. Προκειμένου περί εντολών εκδιδομένων παρά των Τοπικών Υπηρεσιών υπό των:

1) Διευθυντού της Τοπικής Υπηρεσίας

2) Προϊσταμένου τού Λογιστηρίου καί

3) Ελεγκτού της Τοπικής Υπηρεσίας.

2. Η πληρωμή των επιδομάτων ανεργίας καί στρατεύσεως ενεργείται παρά τού Ο.Α.Α.Α. εις βάρος ειδικού λογαριασμού δημιουργουμένου προς τούτο παρά Τραπέζαις δι' αποφάσεων τού Διοικητικού Συμβουλίου.

Δύναται η πληρωμή των ανωτέρω επιδομάτων νά ενεργήται παρ' έτέρου Οργανισμού ή δι' υπολόγων διαχειριστών οριζομένων παρά τού Δ. Σ.

Προληπτικός καί κατασταλτικός έλεγχος.

Άρθρον 12.

1. Ο προληπτικός έλεγχος ασκείται παρά υπαλλήλου τού Υπουργείου Εργασίας ή υπό υπαλλήλου τού Τμήματος Ελέγχου τού Οργανισμού οριζομένου παρά τού Δ. Σ. δι' αποφάσεως αύτού, εγκριθομένης παρά τού Υπουργείου Εργασίας. Αντικείμενον τού προληπτικού ελέγχου είναι η βεβαίωσις, ότι η πληρωμή ενεργείται εντός των ορίων της εγκεκριμένης πιστώσεως, ότι εν τη διενεργεία της δαπάνης επηρήθησαν αί ισχύουσαι διατάξεις περί πραγματοποιήσεως ταύτης καί ότι επισυνάπτονται εις το οικείον ένταλμα άπαντα τα δικαιολογητικά τα αποδεικνύοντα το νόμιμον της πληρωμής, ενεργείται δε κατά τας παρεχομένας υπό της αρμοδίας υπηρεσίας τού

Ὑπουργείου Ἐργασίας ὁδηγίας.

2. Ὁ κατασταλτικὸς ἔλεγχος τῆς Οἰκον. Διαχειρίσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ ἐνεργεῖται δι' ἑκαστον οἰκον. ἔτος παρὰ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Λογιστικὸν σύστημα καὶ λογιστικὰ βιβλία.

Ἄρθρον 13

1. Ἡ λογιστικὴ ἐργασία τοῦ Ὀργανισμοῦ διεξάγεται κατὰ τὸ διπλογραφικὸν σύστημα.

Τὰ τηρούμενα ὑποχρεωτικῶς βιβλία εἶναι:

Α'. Δι' ἑκάστην λογιστικῶς αὐτοτελῆ ὑπηρεσίαν

α) Βιβλίον Ἀπογραφῶν καὶ Ἰσολογισμῶν.

β) Συγκεντρωτικὸν Ἡμερολόγιον καὶ Γενικὸν Καθολικόν.

γ) Ἀναλυτικὰ Ἡμερολόγια ταμειακῶν καὶ συμφωνιστικῶν πράξεων.

δ) Ἀναλυτικὰ Καθολικὰ διαφόρων Λογαριασμῶν.

Β'. Δι' ἑκάστην λογιστικῶς ἐξηρτημένην ὑπηρεσίαν:

Ἀναλυτικὸν Ἡμερολόγιον Ταμειακῶν Πράξεων.

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω βιβλίων, Ἀπογραφῶν, τὸ Συγκεντρωτικὸν Ἡμερολόγιον καὶ τὰ Ἀναλυτικὰ Ἡμερολόγια θεωροῦνται καὶ μονογράφονται πρὸ πάσης ἐγγραφῆς παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Συμβουλίου.

Τὰ Ἀναλυτικὰ Καθολικὰ δύνανται νὰ τηρῶνται κατὰ τὸ σύστημα τῶν κινητῶν φύλλων (καρτελλῶν).

Λογιστικὴ Τοπικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Ἄρθρον 14.

1. Αἱ Τοπικαὶ Ὑπηρεσίαι τοῦ Ὀργανισμοῦ κατατάσσονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. ὡς ὑπηρεσίαι λογιστικῶς αὐτοτελεῖς καὶ εἰς λογιστικῶς ἐξηρτημένας.

2. Εἰς τὴν Γεν. Διεύθυνσιν καὶ εἰς τὰς λογιστικῶς αὐτοτελεῖς Τοπικὰς Ὑπηρεσίας λειτουργεῖ Λογιστικὴ Ὑπηρεσία, αὐτοτελής, τηροῦσα ἀρχεῖον διαχειρίσεως περιλαμβάνον τὰ πρωτότυπα τῶν παραστατικῶν, τὰ σχετικὰ δικαιολογητικὰ καὶ τὰ κεκλεισμένα λογιστικὰ βιβλία.

Αἱ ἐντελλόμεναι τὰς διαφόρους πληρωμὰς ὑπηρεσίαι τηροῦν ἴδιον ἀρχεῖον τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐκδιδομένων ἐντολῶν.

3. Αἱ λογιστικῶς ἐξηρτημέναι ὑπηρεσίαι τηροῦν τὰ ἐν ἄρθρῳ 13 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προβλεπόμενα διὰ τὰς ὑπηρεσίας ταύτας λογιστικὰ βιβλία, χρηματοδοτοῦνται παρὰ τῆς ἐξ ἧς ἐξαρτῶνται ὑπηρεσίας διὰ παγίων μηνιαίων πιστώσεων καθοριζομένων παρὰ τοῦ Δ. Σ. διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν πάσης φύσεως ἀναγκῶν των, καὶ ἀποδίδουσι λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεώς των εἰς αὐτὰς κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑπομένου μηνὸς διὰ τῆς ὑποβολῆς τῶν σχετικῶν παραστατικῶν τοῦ Ταμείου καὶ τῶν λοιπῶν συναφῶν δικαιολογητικῶν.

4. Αἱ πρὸς τοὺς ἀφαλισμένους παροχαὶ καταβάλλονται πέραν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω πιστώσεων.

5. Ἡ διαχείρισις τῶν λογιστικῶς ἐξηρτημένων ὑπηρεσιῶν περιλαμβάνεται εἰς τὰ λογιστικὰ βιβλία τῆς ἐξ ἧς ἐξαρτῶνται ὑπηρεσίας.

Ἀπογραφὴ — Ἰσολογισμὸς — Ἀπολογισμός

Ἄρθρον 15.

1. Εἰς τὸ τέλος ἑκάστου οἰκον. ἔτους ἐνεργεῖται ἀπογραφὴ τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Ὀργανισμοῦ παρ' Ἐπιτροπῆς ὁριζομένης ὑπὸ τοῦ Δ. Σ.

2. Τὰ ποσοστὰ ἀποσβέσεων τῶν παγίων περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Ὀργανισμοῦ καθορίζονται ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν διατάξεων. Διὰ τὴν ἀπόσβεσιν ἐπίσης οἱουδήποτε ἑτέρου ἐνεργητικοῦ στοιχείου ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τοῦ Δ. Σ.

3. Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις καὶ αἱ ἔχουσαι λογιστικὴν αὐτοτέλειαν Τοπικαὶ Ὑπηρεσίαι συντάσσουν εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνὸς Λογιστικὴν Κατάστασιν, Ἰσοζύγιον Λογαριασμῶν Γενικοῦ Καθολικοῦ, Ἰσοζύγια Λογαριασμῶν Ἀναλυτικοῦ Καθολικοῦ, ὡς καὶ Ἰσοζύγιον ἀποτελεσματικῶν Λογαριασμῶν ἐς τὸ τέλος ἑκάστης τριμηνίας.

Τὸ Τμῆμα Λογιστηρίου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως ἐνοποιεῖ τὰς ἀνωτέρω καταστάσεις καὶ συντάσσει καθ' ἕκαστον μῆνα τὴν γενικὴν λογιστικὴν κατάστασιν τοῦ Ὀργανισμοῦ ἥτις ἀνακοινοῦται εἰς τὸ Διοικ. Συμβούλιον.

4. Εἰς τὸ τέλος ἑκάστου οἰκονομικοῦ ἔτους καὶ τὸ βραδύτερον μέχρι τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου συντάσσονται ὁ Γενικὸς Ἰσολογισμὸς καὶ ὁ Ἀπολογισμὸς τοῦ Ὀργανισμοῦ. Κατὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ Ἰσολογισμοῦ γίνεται κατανομὴ τῶν δαπανῶν διοικήσεως καὶ τῶν διαφόρων δαπανῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν προσόδων περιουσίας τελικῶν ἐσόδων εἰς τοὺς δύο κλάδους τοῦ Ὀργανισμοῦ (ἀνεργίας καὶ στρατεύσεως) βάσει ποσοστῶν ἅτινα δι' ἑκαστον ἔτος καθορίζει τὸ Δ. Σ.

Αἱ δαπάναι τῶν Γ.Ε.Ε. τῶν ὑπὸ στοιχεῖα β, γ καὶ δ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 2961/1954 δὲν κατανέμονται, ὡς βαρύνουσαι ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἐργοδοτικὴν εἰσφορὰν τοῦ κλάδου ἀνεργίας.

5. Ὁ ἐτήσιος ἀπολογισμὸς τοῦ Ὀργανισμοῦ περιλαμβάνει:

α) Τὰ οἰκονομικὰ ἀποτελέσματα τοῦ Ὀργανισμοῦ.

β) Τὰ οἰκονομικὰ ἀποτελέσματα ἰδιαιτέρως δι' ἑκάστην κλάδον.

γ) Τὰ προϋπολογισθέντα καὶ πραγματοποιηθέντα ἔσοδα καὶ δαπάνας.

Ἐπίσης εἰς τὸν ἀπολογισμὸν δέον νὰ ἀναφέρεται καὶ πᾶν ἕτερον στοιχεῖον χρήσιμον διὰ τὴν πληρεστέραν ἀπεικόνισιν τῶν πεπραγμένων τῆς ληξάσης χρήσεως.

6. Ὁ Ἰσολογισμὸς καὶ ἀπολογισμὸς ἑκάστου οἰκονομικοῦ ἔτους ὑποβάλλονται πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Δ. Σ. ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τὸ βραδύτερον μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους καὶ εἶτα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας.

Διαχείρισις ὑλικοῦ.

Ἄρθρον 16.

1. Τὸ ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ χρησιμοποιούμενον ὑλικὸν διακρίνεται εἰς δύο κατηγορίας:

α) Ἀναλώσιμον β) Ὑλικὸν χρήσεως.

Ἡ διάκρισις τῶν ὑλικῶν κατὰ κατηγορίας ὡς ἀνωτέρω γίνεται δι' ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως.

2) Λογιστικὴ παρακολούθησις ὑλικοῦ.

Τὸ γραφεῖον κινήσεως ὑλικοῦ τηρεῖ ἀναλυτικοὺς λογαριασμοὺς εἰς καρτέλλας δι' ἑκαστον εἶδος ὑλικοῦ κατὰ ποσότητας.

Ὑλικὸν χρήσεως τεθὲν ἐν χρήσει τῶν ὑπηρεσιῶν μεταφέρεται εἰς τοὺς λογαριασμοὺς ἐνεργητικοῦ καὶ παρακολουθεῖται δι' εἰδικῶν κατὰ ποσότητα καὶ ἀξίαν λογαριασμῶν.

3. Δικαιολογητικὰ διαχειρίσεως ὑλικοῦ.

Ἡ εἰσαγωγὴ καὶ ἐξαγωγὴ τοῦ ὑλικοῦ ἀποδεικνύεται διὰ δελτίων εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς ἐκδιδομένων παρὰ τοῦ Γραφείου Κινήσεως ὑλικοῦ, καὶ ὑπογραφομένων παρὰ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Γραφείου τούτου. Ἐπὶ τῶν δελτίων τούτων σημειοῦται ἡ ἐκτέλεσις ὑπὸ τοῦ παραλαμβάνοντος καὶ παραδίδοντος διαχειριστοῦ.

4. Βιβλία διαχειριστῶν ὑλικοῦ.

Ἕκαστος διαχειριστὴς ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ καρτέλλας δι' ἑκαστον εἶδος ὑλικοῦ. Διὰ τὸ ὑλικὸν χρήσεως τὸ διατιθέμενον εἰς τὰς ὑπηρεσίας διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν εὐθύνην διαχειριστικοῦ ὑπέχει ὁ Προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας.

5 Διαγραφὴ ὑλικοῦ.

Διαγραφὴ οἱουδήποτε εἴδους ὑλικοῦ ἐνεργεῖται εἰς τὰς κατωθι περιπτώσεις:

α) Λόγῳ ἀχρηστεύσεως καὶ

β) Λόγῳ ἀπωλείας.

Ὑλικὸν καταστὰν ἄχρηστον τοῦ δι' ὃν προορίζεται σκοποῦ ἐκποιεῖται ἐφ' ὅσον εἶναι τοῦτο δυνατόν, ἄλλως καταστρέφεται, μερίμνῃ ἐπιτροπῆς συγκροτουμένης κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ.

6) Ἅμα τῇ διαπιστώσει ἐλλειμμάτων ἢ ἀπωλείας ὑλικοῦ, ἐνεργεῖται προσωρινὴ διαγραφὴ τούτου εἰς βάρος τοῦ διαχειριστοῦ μέχρις ἐκδόσεως ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἀπαλλαγῆς ἢ καταλογίζεως εἰς αὐτὸν ἢ εἰς ἐτέρους τὴν ἀξίαν τοῦ ὑλικοῦ.

7) Δικαίωμα καταλογισμοῦ ἔχει τὸ Δ. Σ.

Εν περιπτώσει καταλογισμού της άξιας του ιλίκου ως άξία λαμβάνεται η πιθανή ταυτίτη αντικατάστασις μειουμένη κατά την άξίαν της φθοράς ήν τυχόν είχον υποστή τα άλλοτρια ή απολεσθέντα είδη εκ της κρατούσης των.

Τα αύτω προσδιοριζόμενον ποσόν προσαυξάνεται κατά 20 λόγω δαπανών δια την άνακτησιν των τοιούτων ειδών.

Εν περιπτώσει καταλογισμού δι' ωρισμένης βλάβης επισκευασίμους, το καταλογιζόμενον ποσόν προσδιορίζεται επί τη βάσει της άξιας των δαπανών επισκευής των υποστάντων βλάβην ειλικών.

Διαφύλαξις παραστατικών διαχειρίσεως

Άρθρον 17.

Πλην των τίτλων ακινήτου ιδιοκτησίας και των υποχρεωτικών λογιστικών βιβλίων, άπαντα τα προς φύλαξιν εν τω αρχείω διαχειρίσεως περιλαμβανόμενα δικαιολογητικά του Οργανισμού δύνανται να καταστρέφωνται μερίμνη της Υπηρεσίας, μετά παρέλευσιν πενταετίας και κατόπιν αποφάσεως του Δ. Σ.

Τελική διάταξις

Άρθρον 18.

Πάσα αμφισβήτησις αναφυομένη κατά την εφαρμογήν του παρόντος κανονισμού επιλύεται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου.

Εν Αθήναις τη 9 Αυγούστου 1956

47824/Σ.520/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του Καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Καπνεμπορικών Επιχειρήσεων.

(Ε Κ τ Β φ. 172 της 30 Αυγούστου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Το άρθρον 59 § 1 του α. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας ως ταύτα αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του α.ν. 694)1937 περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής Νομοθεσίας» 2) Το υπ' αριθ. 2520)1953 ν. δ. περί προσδιορισμού των αντικειμένων εφ' ων εφαρμόζεται η διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του α ν. της 11.11.1935 περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.», 3) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν δ περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής» κυρωθέντος διά του υπ' αριθ 1392)1949 ν δ. 4) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Καπνεμπορικών Επιχειρήσεων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 1802)11.11.1935 αναφοράς του, 5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθμός πρωτοκόλλου Σ.Κ.Α. 386)1955, συνεδρίασις 176η της ΙΑ' Περιόδου της 28.11.1955), αποφασίζομεν:

Όπως αι παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου 2 του Καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Καπνεμπορικών Επιχειρήσεων τροποποιηθώσιν ως ακολούθως:

«Άρθρον 2

Ασφαλιζόμενα πρόσωπα.

Εις την ασφάλισιν του Ταμείου υπάγονται υποχρεωτικώς:

1. Οι απασχολούμενοι μονίμως παρά καπνεμπορικαίς επιχειρήσει και εν γένει εις πάν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον ιδιωτικού δικαίου, εις εργασίαν σχετιζομένην πρός τό καπνεμπόριον, κατά κύριον λόγον μη σωματικήν.

2. Οι έκτακτοι υπάλληλοι οι ανήκοντες εις τας κατωτέρω κατηγορίας α', β' και γ', οι προσλαμβανόμενοι παρά ταίς αυταίς ως άνω καπνεμπορικαίς επιχειρήσεσι, επί μηνιαίω μισθώ ή ημερομισθίω, μετά την συμπλήρωσιν από της προσλήψεως των δώδεκα τουλάχιστον ημερών εΐτε εις την αυτήν, εΐτε και εις άλλην καπνεμπορικήν επιχείρησιν.

Ειδικώτερον εις το Ταμείον ασφαλίζονται:

α) Οι Διευθυνταί καπνεμπορικών επιχειρήσεων, λογιστοί, ταμίαι, γραφείς, δακτυλογράφοι, αποθηκάριοι, ζυγισταί, ως και οι κλητήρες γραφείων.

β) Οι πραγματογνώμονες. Διευθυνταί, ως και Επιθεωρηταί επιχειρήσεως των καπνών.

γ) Οι Γενικοί Διευθυνταί.

δ) Οι εντεταλμένοι σύμβουλοι δύνανται να υπαχθώσιν εις την ασφάλισιν του Ταμείου, εφ' όσον ήθελον ζητήσει τούτο δι' αιτήσεώς των εντός εξαμήνου από της αναλήψεως της υπηρεσίας των.

Και εις τας τέσσαρας ανωτέρω περιπτώσεις α, β, γ, δ, δέον απαραιτήτως οι ασφαλισμένοι να τυγχάνωσιν ασφαλισταί και παρά τω Ιδρύματι Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Εν Αθήναις τη 9 Αυγούστου 1956

51114/10402/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της από 9.7.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας οικοδόμων Μυτιλήνης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 171 της 28 Αυγούστου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: α) τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως Συλλογικών Διαφορών Εργασίας κλπ.», β) γνωμοδότησιν του, κατ' άρθρον 28 του νόμου 3239)1955, Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την από 11.8.1956 συνεδρίασιν αυτού, γ) την από 9.7.1956 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας οικοδόμων Μυτιλήνης, δ) το γεγονός ότι α) το υπό ταύτης καθοριζόμενον ύψος ημερομισθίων είναι ανώτερον τούτων του διά της υπ' αριθ 2)1956 διαιτητικής αποφάσεως καθοριζομένου τοιούτου, όσον και του ισχύοντος δι' άλλας περιφερείας του αυτού περίπου πληθυσμού και διατικού επιπέδου και διά την αυτήν κατηγορίαν μισθωτών και ωτάτου ορίου ημερομισθίου, δι' ου λόγον και αντιτίθεται η ειρημένη συλλογική σύμβασις πρός την υπό της Κυβερνήσεως, ακολουθουμένην πολιτικήν της ισορρόπου και κατά τρόπον μή επιδρώντα επί τού κόστους της ζωής βελτιώσεως των όρων αμοιβής των μισθωτών, β) διότι αι υπό στοιχεία α, β, γ, και δ, περιπτώσεις του άρθρου 1 της ειρημένης συλλογικής συμβάσεως εργασίας αντίκεινται πρός τας ισχυούσας διατάξεις της από 18.11.1955 εθνικής ομαλοπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως των εργατοτεχνιτών οικοδομικών έργων και γ) ο υπολογισμός του δώρου Χριστουγέννων 1956 δέον ινα γίνη επί τη βάσει των πρό της ισχύος της παρούσης ισχυόντων κατωτάτων ορίων ημερομισθίων, ίνα μή επέλθη μείζων επιβάρυνσις και εκ τού λόγου τούτου, αποφασίζομεν.

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως ή εν επικεφαλίδι συλλογική σύμβασις, κατατεθείσα παρά τη Διευθύνσει Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας, συνταχθέντος του υπ' αριθ 84)27.7.1956 πρακτικού καταθέσεως, τροποποιουμένη και συμπληρουμένη πως' ημών ώς κατωτέρω:

«Εν Μυτιλήνη σήμερον την 9ην Ιουλίου 1956 εν τω Καταστήματι της Επιθεωρήσεως Εργασίας και ενώπιον τού Προϊσταμένου Επιθεωρήσεως Εργασίας Κων. Χιώτη, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός Γεώργιος Ράπτης και Παν. Αργυρόπουλος εκπρόσωποι του Συνδέσμου Λεσβίων Εργοληπτών και αφ' ετέρου Νικόλ. Καρακατσάνης και Παναγ. Σαμιακός εκπρόσωποι της Ενώσεως Εργατοτεχνιτών Οικοδόμων Μυτιλήνης, παρισταμένων και των Δημητρ. Δάκωνα και Κ. Βοστάνη εκ μέρους του Παλλεσβιακού Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου και του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Μυτιλήνης αντιστοίχως, άπαντων νομίμως εξουσιοδοτημένων παρά των Οργανώσεων ας εκπροσωπούσι συνεφωνήσαμεν τα κάτωθι:

Άρθρον 1.

Προς τον σκοπόν αντιμετωπίσεως της ανεργίας επα-

γορεύεται εἰς τοὺς πάσης φύσεως ἐργολάβους ἢ ἐργολήπτας ἡ προσωπικὴ τούτων ἀπασχόλησις εἰς ἐργασίαν ἐργατοτεχνίτου περὶ ὧν ἡ παρούσα πλὴν τῶν ἀναλαμβανόντων ἐργασίας ὑπεργολαβικῆς. Ἡ παρούσα διάταξις δὲν ἀφορᾷ ἐργολαβίας ἀξίας μέχρι 15.000 πέντε χιλιάδων δραχμῶν.

Ἄρθρον 2

1. Καθορίζονται ὡς κατώτερα βασικὰ ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν τὰ κάτωθι:

α) Τεχνίτης Α' καὶ Β' δρχ. 80
β) Εἰδικευμένος ἐργάτης » 55
γ) Ἀνειδίκευτος ἐργάτης » 45

2. Τὸ χορηγηθησόμενον δῶρο τῶν Χριστουγέννων τρέχοντος ἔτους θέλει ὑπολογισθῆ βάσει τῶν ἰσχυόντων μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων τῶν ἐν λόγῳ ἐργατοτεχνιτῶν.

Ἄρθρον 3.

Ἡ παρούσα σύμβασις ἰσχύει καθ' ὅλην τὴν Νομὸν Λέσβου. Τὰ διὰ ταύτης καθορισθέντα ἡμερομίσθια ἰσχύουν διὰ τὴν πόλιν Μυτιλήνης, τὰ προάστια αὐτῆς Μόριναν, Κάστρον, Λήμνου. Διὰ τὰς λοιπὰς κωμοπόλεις καὶ χωρία ταῦτα ἰσχύουσιν μειωμένα κατὰ 10%.

Ἄρθρον 4.

Ἡ παρούσα συλλογικὴ σύμβασις δὲν δύναται νὰ καταγγελθῇ πρὸ τῆς παρελεύσεως διετίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος της.

Πάσα παράβασις ἢ μὴ συμμόρφωσις πρὸς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συνεπάγεται διὰ τὸν παραβάτην πλὴν τῶν εἰδικῶν κυρώσεων ταύτης καὶ τὰς ποινικὰς καὶ ἀστικὰς τοιαύτας τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Αὐγούστου 1956

51113/10404/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ μὴ ἐγκρίσεως τῆς ἀπὸ 4.7.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν τυροκόμων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 171 τῆς 28 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», β) γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ ν. 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ, γ) τὴν ἀπὸ 4 Ἰουλίου 1956 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν τυροκόμων ὁλοκλήρου τῆς χώρας καὶ δ) τὸ γεγονὸς ὅτι ἐν τῇ ἀνωτέρῳ συλλογικῇ συμβάσει συνεβλήθη τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν, ἐνῷ κατὰ κύριον τοῦτο τυγχάνει ἁρμόδιον μόνον ἐν ἐλλείψει ἐπαγγελματικῆς ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως, ἐν προκειμένῳ δὲ ὑφίστανται τοιαῦται ὀργανώσεις, ταυτίστιν ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, ἥτις ὡς γενικωτέρα ὀργάνωσις καλύπτει τὸν Σύνδεσμον Τυρεμπόρων καὶ Τυροκόμων Ἀθηνῶν καὶ τὰ ἐπαρχιακὰ ἐργοδοτικὰ Σωματεῖα, ἀποφασίζομεν:

Δὲν ἐγκρίνομεν ἐν τῷ συνόλῳ της τὴν ἀπὸ 4 Ἰουλίου 1956 συλλογικὴν σύμβασιν τῶν τεχνιτῶν τυροκόμων ὁπάσης τῆς χώρας, οὕσης ἀκύρου ἐλλείψει νομίμου ἐκπροσωπήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Αὐγούστου 1956.

51112/10403/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ μὴ ἐγκρίσεως τῆς ἀπὸ 11.7.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας παρασκευαστῶν καὶ βοηθῶν ἐργαζομένων εἰς ἐργαστήρια βιοχημείας καὶ μικροβιολογίας Ἀθηνῶν—Περιχώρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 171 τῆς 28 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», β) τὴν ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1956 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν παρασκευαστῶν καὶ βοηθῶν αὐτῶν τῶν ἐργαζομένων εἰς ἐργαστήρια βιοχημείας καὶ μικροβιολογίας Ἀθηνῶν καὶ Περιχώρων, γ) Γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ ν. 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ, δ) τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀπὸ 11.7.1956 συναφθεῖσα μεταξὺ τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Συνδέσμου Τεχνικῶν Ὑπαλλήλων Ἐργαστηρίων Βιοχημείας καὶ Μικροβιολογίας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν συνωμολογήθη νομίμως, δοθέντος ὅτι τὸ ἐν ἀρχῇ συμβληθὲν Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκπροσωπῶν τοὺς ἐργοδότας τῶν παρασκευαστῶν καὶ βοηθῶν ἐργαστηρίων βιοχημείας καὶ μικροβιολογίας, ἤτοι τὰ εὑρισκόμενα ἐντὸς τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων ἢ αὐτοτελῶς ἐργαζόμενα ὡς ἱδρύματα ἐρευνῶν κλπ. ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια βιοχημείας καὶ μικροβιολογίας, καθόσον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 43 παράγρ. 2 τοῦ νόμου 3239)1955 τὰ Ἐμπορικὰ καὶ Βιομηχανικὰ Ἐπιμελητήρια θεωροῦνται ὡς ἁρμόδιοι ἐκπροσωπευτικοὶ ὀργανώσεις μόνον ἐν ἐλλείψει ἐπαγγελματικῆς ἐργοδοτικῆς τινος ὀργανώσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ μὴ καλύψεως κατὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν ἐργοδότου τινὸς ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ ὀργανώσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐν προκειμένῳ δὲ δὲν συντρέχει τοιαύτη περίπτωσις, καθ' ὅσον ἄλλοι τῶν ἐργοδοτῶν ἀσκοῦσιν ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις ὑπὸ βιομηχανικὴν μορφήν, καὶ συνεπῶς ἁρμοδία ἐκπροσωπευτικὴ ὀργάνωσις αὐτῶν τυγχάνει ἡ Σύνδεσμος Ἑλλήνων Βιομηχάνων, ἄλλοι διατηροῦσιν ἰδιωτικὰς κλινικὰς ἐντὸς τῶν ὁποίων λειτουργοῦσιν ἐργαστήρια βιοχημείας καὶ μικροβιολογίας, καὶ συνεπῶς ἁρμοδία ἐκπροσωπευτικὴ αὐτῶν ὀργάνωσις τυγχάνει ἡ Ἕνωσις Κλινικαρχῶν Ἰδιωτικῶν Κλινικῶν καὶ τέλος ἕτεροι ἐργοδόται τυγχάνουσιν ἀγαθοεργὰ ἱδρύματα, μὴ ἀσκοῦντα ἐπιχείρησιν καὶ μὴ καλυπτόμενα ὑπὸ τῶν Ἐμπορικῶν Ἐπιμελητηρίων, ἀποφασίζομεν:

Δὲν ἐγκρίνομεν ἐν τῷ συνόλῳ των τοὺς ὅρους τῆς ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν παρασκευαστῶν καὶ βοηθῶν αὐτῶν, τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ ἐργαστήρια βιοχημείας καὶ μικροβιολογίας Ἀθηνῶν, Περιχώρων, οὕσης ἀκύρου, ἐλλείψει νομίμου ἐκπροσωπήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Αὐγούστου 1956.

49101/Σ.527/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἄρθρου 18 Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 171 τῆς 28 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ α. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας», 2) τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ. «περὶ προσδιορισμοῦ ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἢ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.», 3) τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ. «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ., 4) πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν καὶ Ὑπαλλήλων τοῦ Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 666 ἀναφορᾶς του, 5) γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 164)1956, συνεδρίασις 234 τῆς ΙΑ' Περιόδου τῆς 11.7.1956), ἀποφασίζομεν:

Όπως τὸ ἄρθρον 16 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντιπροσώπων καὶ Ὑπαλλήλων τοῦ Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν, τροποποιηθῆ καὶ συμπληρωθῆ ὡς ἀκολούθως:

I. Τὸ ἐδάφιον ε' τῆς § 1 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου καταργεῖται.

II. Ἡ παράγραφος 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου τροποποιεῖται ὡς κάτωθι:

«Εἰς περίπτωσιν θανάτου συνταξιούχου ἐξ ἀμέσου ἀσφαλίσεως ἢ εἰς περίπτωσιν θανάτου δοκιμαστικῶς καταβαλλόντων ἔξοδα κηδείας ἄτινα δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνουν τὸ ποσὸν τῶν δύο μηνιαίων συντάξεων ἢ δοκιμάτων αὐτοῦ. Τὰ ἐν λόγῳ ἔξοδα καταβάλλονται εἰς τὸν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δ. Σ. ἐπιμεληθέντα τῆς κηδείας καὶ ἐφ' ὅσον δὲν κατεβλήθησαν τοιαῦτα παρ' ἑτέρου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου».

III. Ἐν τέλει τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου προστίθεται παράγραφος 4η ἔχουσα οὕτω:

«4. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δύναται νὰ διατίθηται ἐκ τῶν κεφαλαίων τοῦ Ταμείου ποσὸν μέχρι 50% τῆς ἀπαιτουμένης δαπάνης διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παροχὴν ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τῶν συνταξιούχων τοῦ Ταμείου. Αἱ προϋποθέσεις καὶ ὁ τρόπος παροχῆς τῆς ὡς ἄνω περιθάλψεως καθορίζονται διὰ συμβάσεως ὑπογραφομένης μεταξὺ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ Ταμείου».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Αὐγούστου 1956

49103/Σ.529/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεων καὶ συμπληρώσεων εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Ἐθνική».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 171 τῆς 28 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ α. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ α. ν. 694/1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας», 2) τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 ν. δ. «περὶ προσδιορισμοῦ ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας (ἀν.ν.)», 3) τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ. «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς πυρικολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς» κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν. δ., 4) πρᾶξιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Ἡ Ἐθνική» ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 336/1.6.1956 ἐκφορᾶς του, 5) γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθμὸς πρωτ. ΣΚΑ 154/1956, συνεδρίασις 234η τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 11.7.1956), ἀποφασίζομεν:

Εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Ἡ Ἐθνική» ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις:

1) Ἡ ὑπὸ στοιχεῖον β' διάταξις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ὡς ἄνω Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

«β) Ὁ χρόνος ὑπαγωγῆς ἐν τῷ ἀσφαλίσει ἑτέρου Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως. Προκειμένου εἰδικῶς περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος Κλάδου Προνοίας, ὁ χρόνος οὗτος λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τοὺς κατὰ τὴν θεμελίωσιν τῆς παρούσης ἀσφαλισμένους τοῦ Ταμείου ἐπὶ ἐφ' ὅσον οὗτος ἤθελεν ἐξαγορασθῆ παρ' αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς § 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου».

2) Ἐν τέλει τῆς § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 4 προστίθενται τὰ κάτωθι:

«Ὑπὸ τὸν ὅρον πάντοτε τῆς ἐξαγορᾶς τῶν χρόνων τούτου κατὰ τὰ ἐν παραγράφῳ 5 τοῦ παρελθόντος ἄρθρου ὁριζόμενα».

3) Εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ προστίθεται διάταξις ὡς § 5 ἔχουσα ὡς ἑξῆς:

«5. Τὸ ποσὸν τῆς ἐξαγορᾶς τοῦ περὶ ὃν τὰ ἐδάφια δ' καὶ ε' τῆς § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου χρόνου ὑπηρεσίας, ὁρίζεται ἴσον πρὸς ποσοστὸν 8% τοῦ κατὰ τὴν § 7 τοῦ ἄρθρου 59 συνταξίμου μισθοῦ, ὃν ἐλάμβανεν ὁ ἀσφαλισμένος κατὰ τὸν μῆνα τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἢ τοῦ θανάτου του καὶ μέχρι κατ' ἀνώτατον ὅριον τοῦ μισθοῦ Τμηματάρχου Α', ηὐξημένου κατὰ 50%, πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν μηνῶν τῆς ἀναγνωριζομένης ὑπηρεσίας. Τὸ οὕτω ἐξευρισκόμενον συνολικὸν ποσὸν ἐκπίπτεται ὑπὲρ τοῦ Ταμείου ἐκ τοῦ καταβλητέου εἰς τὸν δικαιοῦχον ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος. Προκειμένου περὶ ἐξαγορᾶς τοῦ περὶ οὗ τὸ ἐδάφιον β' τῆς § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου χρόνου, τὸ ποσὸν ταύτης ὑπολογίζεται κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐπὶ τῇ βάσει ποσοστοῦ 2,5% καὶ ἐκπίπτεται ὑπὲρ τοῦ Ταμείου ἐκ τοῦ καταβλητέου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος.

Ἡ ἐξαγορὰ τοῦ συνόλου ἢ τμήματος τῆς ὡς ἄνω ἀναγνωριζομένης προϋπηρεσίας δύναται νὰ γίνῃ κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ἀσφαλισμένου, καὶ εἰς οἱονδήποτε χρόνον πρὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας διὰ τῆς ἀμέσου καταβολῆς τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁριζομένου ποσοῦ ἐξαγορᾶς, ὑπολογιζομένου ὅμως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ βάσει τῶν χορηγουμένων εἰς τὸν ἀσφαλισμένον συνταξίμων ἀποδοχῶν κατὰ τὸν μῆνα κατὰ τὸν ὁποῖον ἤθελε πραγματοποιηθῆ ἡ ἐξαγορά».

4) Ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 72 τοῦ ἐν λόγῳ Καταστατικοῦ τροποποιεῖται καὶ συμπληροῦται ὡς κατωτέρω:

«1. Τὸ ποσὸν τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος, τοῦ ἀπονεμομένου εἰς τοὺς δικαιουμένους τοιούτου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἀσφαλισμένους καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας ἀποβιούντων ἀσφαλισμένων, ἰσοῦται πρὸς τὸ γινόμενον τοῦ μέσου ὅρου τῶν κατὰ τὴν § 7 τοῦ ἄρθρου 59 συνταξίμων ἀποδοχῶν, αἵτινες ἐλήφθησαν ὑπὸ τοῦ ἀσφαλισμένου, κατὰ τὰ τελευταῖα πρὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας δωδεκάμηνον ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν συντάξιμου ὑπηρεσίας αὐτοῦ.

Ἀνώτατον ὅριον βοηθήματος ὁρίζεται τὸ 35πλάσιον τῶν ὡς ἄνω μηνιαίων συνταξίμων ἀποδοχῶν.

Τμῆμα συνταξίμων ἀποδοχῶν ὑπερβάλλον τὰ 150/100 τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑπηρεσίας τῆς ἐργοδότιδος Ἑταιρείας ἀνωτάτου συντελίμου μισθοῦ Τμηματάρχου Α' δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος.

5) Ἡ § 7 τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ ὡς εἴρηται Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Κατὰ παρέκκλισιν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 59 καὶ 60, αἱ μέχρι 31ης/12/1962 κανονιζόμεναι ἢ ἀναπροσαρμοζόμεναι, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος συντάξεις, ἐφ' ὅσον ὑπερβαίνουν τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 1.000, χορηγοῦνται μειωμέναι κατὰ ποσοστὸν 15% ὑπολογιζομένων ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλοντος τὰς δραχμὰς 1.000 ποσοῦ.

Προκειμένου περὶ μελῶν οἰκογενείας δικαιουμένων συντάξεων, ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω μείωσις ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, τὴν ὁποίαν δικαιοῦνται ἅπαντα τὰ μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δύναται ἡ ἀνωτέρω μείωσις νὰ παραταθῇ ἐπὶ μίαν εἰσέτι πενταετίαν ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω χρονολογίας ἐφ' ὅσον κατόπιν ἀναλογιστικῆς μελέτης ἤθελε διαπιστωθῇ ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Ταμείου ἐπιβάλλει τὴν παράτασιν τῆς μειώσεως ταύτης».

6) Ἡ § 6 τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς κάτωθι:

«6. Τὸ ποσὸν τῆς προηγουμένης ὑπὸ τοῦ Ταμείου συντάξεως εἰς ἀμέσως ἀσφαλισμένους δὲν δύναται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν νὰ εἶναι ἀνώτερον τῶν 80/100 τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν των. Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸν ποσοβλεπόμενον ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑπηρεσίας τῆς ἐργοδότιδος Ἑταιρείας ἀνώτατον συνταξίμου μισθοῦ Τμηματάρχου Α'. Ἐξ ἄλλου δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένου ἑκάστοτε κατωτάτου ποσοῦ συντάξεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Αὐγούστου 1956

ΣΥΝΤΟΜΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ - ΓΕΓΟΝΟΤΑ-ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΠΡΟΣΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ 2/1956 ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΟΥ Δ.Δ.Δ.Δ. ΑΘΗΝΩΝ

Κατετέθη ὑπὸ ἐργοδοτικοῦ Συνδέσμου (τῶν Ἑλλήνων Βιομηχάνων) ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας αἴτησις ἀκυρώσεως 1) κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12930/8578/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, 2) τῆς δι' αὐτῆς κυρωθείσης καὶ κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 15, 976) καὶ τῆς ὑπὸ ταύτης ἐπικυρωθείσης ὑπ' ἀριθ. 12/1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν.

Ζητεῖται ἡ ἀκύρωσις διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: ***Πρῶτον***, διότι προσηυξήθησαν αἱ πράγματι καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ (ὑπὲρ τὰ ὑποχρεωτικὰ ἐλάχιστα ὅρια), τούτου ἀντικειμένου εἰς τὸ ἄρθρ. 21 τοῦ ν. 3239/1955 περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας.

Δεύτερον, διότι ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις καθώρισεν ἐκτὸς τῶν ἐξαιρεσίμων τοῦ π. δ. τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 καὶ ἄλλας δύο.

Οὕτω ὑπερέβησαν τὴν ἐκ τοῦ Ν. 3239/1955 παρεχομένην ἐξουσίαν καὶ παρέβησαν τὸ π.δ. τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως».

Τρίτον, διότι ὡρίσθη περαιτέρω, ὅτι κατὰ τὰς ἄνω ἑορτάς, ἐν περιπτώσει ἀργίας καὶ μὴ ἀπασχολήσεως ἐκ τοῦ λόγου τούτου τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων μισθωτῶν, καταβάλλεται εἰς αὐτοὺς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον των, ἐν περιπτώσει δὲ ἀπασχολήσεως των τὸ ἡμερομίσθιον προσηυξημένον κατὰ 75ο/ο.

Ταῦτα καθορισασαι αἱ προσβαλλόμεναι πράξεις παρέβησαν τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ Ν. 3239/1955 καὶ τὰ σχετικὰ ἄρθρα τοῦ Α.Κ.

Ὄντως κατὰ τὸ ἄρθρ. 648 τοῦ Α.Κ. ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται εἰς παροχὴν ἐργασίας καὶ ὁ ἐργοδότης εἰς παροχὴν τοῦ μισθοῦ, τὸ δὲ ἄρθρον 2 τοῦ Ν. 3239/1955, παρέχον τὴν εὐχέρειαν ρυθμίσεως τῶν ὅρων καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ἐργασίας, εἰς αὐτὴν τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 648 τοῦ Α.Κ. ἀναφέρεται, ὡς πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὰς ἐκατέρωθεν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεις καὶ περιπτώσεις κωλύματος, καθ' ἃς διατηρεῖται καὶ ἄνευ ἀντιπαροχῆς ἐργασίας ἡ ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσις, μεταξὺ δὲ τῶν τοιούτων κωλυμάτων δὲν συγκαταλέγεται τὸ ἑορτάσιμον τῆς ἡμέρας, ὅπερ ἀντικειμενικῶς τίθεται ὡς ἀπαγορευτικὸς ὅρος καὶ τῆς παροχῆς καὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐργασίας.

Οὐδαμοῦ τοῦ Ν. 3239/1955 παρέχεται ἐνδοσμόν τι ὅτι διὰ διοικητικῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ἐπιβληθῇ παρομοία ὑποχρέωσις παροχῆς μισθοῦ ἄνευ ἀνταλλάγματος, ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι, «κατὰ τὰς μεγάλας θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἑορτὰς καὶ τὴν ἐργατικὴν ἑορτήν, ἵνα ὁ ἐργάτης ἀπερίσπαστος δυνηθῇ νὰ μετάσχῃ εἰς τὸν κατ' αὐτὰς πανηγυρικὸν χαρακτῆρα, ἀπαιτεῖται νὰ ἐξασφαλισθῇ τὰ πρὸς τοῦτο οἰκονομικὰ μέσα, ἡ τοιαύτη δὲ ρύθμισις ἔχει τὴν ἔννοιαν ἐξασφαλίσεως κατ' ἔτος ἑνὸς ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς», αἰτιολογία, ἥτις καθιστᾷ τὴν ἄνευ ἀντιπαροχῆς ἀπόληψιν μισθοῦ ἐπίδομα πανηγύρεως.

Τέταρτον, διότι ὡρίσθη ὅτι «εἰς περίπτωσιν ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὁριζομένων δι' ἑκάστην κατηγορίαν χρονικῶν ὁρίων, κατόπιν ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, καὶ καθ' ἃς περιπτώσεις ἐπιτρέπεται τοῦτο, παρέχεται εἰς αὐτόν, διὰ μὲν τὰς πρώτας 60 ὥρας ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἡ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις προσαύξησις τῆς ὡριαίας ἀμοιβῆς (συνήθως 25 ο/ο), διὰ δὲ τὰς ὑπολοίπους 60 μέχρι συμπληρώσεως τῶν κατ' ἀνώτατον ὅριον ἐπιτρεπομένων 120 ἐτησίως ὡριαία ἀμοιβή, προσηυξημένη κατὰ 50 ο/ο—,τοῦτο δὲ ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι «ἐκ τῆς καταβολῆς μείζονος προσπαθείας καὶ ἑπομένως κοπώσεως διὰ τὸν ἐργαζόμενον δικαιολογεῖται ἡ παροχὴ ηὐξημένης ἀμοιβῆς».

Ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων προκύπτει, ἡ ἄδεια τῆς Ἀρχῆς δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν παρέχεται εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, οὔτε δὲ κατὰ τὰς 60 δευτέρας ὥρας χρησιμοποιοῦνται κατὰ κανόνα αἱ αὐτοὶ ἐργάται, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἡ προϋπόθεσις τῆς κοπώσεως.

Πέμπτον, διότι ὡρίσθη, ὅτι «λόγῳ ἀποζημιώσεως καὶ ποινικῆς ῥήτρας πρὸς περιστολὴν καταστρατηγήσεων τοῦ Νόμου» καὶ «δικην ποινικῆς ῥήτρας πρὸς περιφρούρησιν τοῦ εἰς ἄδειαν ἀναπαύσεως δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ καὶ πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Νόμου 539/1945 ἐπιδιωκομένου σκοποῦ», ἐν περιπτώσει παρανόμου, ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ἐκτελέσεως ὑπερωριῶν καταβάλλεται προσαύξησις τοῦ ὡρομισθίου κατὰ 75 ο/ο, ἐν περιπτώσει δὲ παρανόμου στερήσεως τῆς ἐκ τοῦ ν. 539/1945 ἀδείας καταβάλλονται αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ χρόνου τῆς ἀδείας, προσηυξημέναι κατὰ 100 ο/ο.

Ἀλλὰ ταῦτα διατάξασαι αἱ προσβαλλόμεναι πράξεις ὑπερέβησαν τὴν ἁρμοδιότητά των, νομοθετήσασαι χρηματικὰς ποινάς, τὰς ὁποίας οἱ ἀντίστοιχοι νόμοι δὲν ἐπιβάλλουν καὶ ὀρθῶς δὲν ἐπιβάλλουν.

Ἡ ἄνευ ἀδείας ἐκτέλεσις ὑπερωριῶν καὶ ἡ στέρησις τῆς ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ εἶναι ἀδικήματα ποινικῶς κολαζόμενα, ἄρα πράξεις ἡ περὶ τῶν ὁποίων σύμβασις εἶναι ἄκυρος, ἑπομένως καὶ ἡ συνομολόγησις ἢ ἡ ἐπιβολὴ ποινικῆς ῥήτρας, καθ' ἣ παρεπομένη δικαιοπραξία, εἶναι ἄκυρος (ἄρθρ. 108 Α.Κ.), ἄλλως δὲ αἱ ῥήτραι αὗται εἶναι ἄκυραι, διότι, ὡς διατυπώσαι ἀπηγορευμένας δικαιοπραξίας, ἀπολήγουν ἀνυποφόρως εἰς ῥήτρας ἀντικειμένας εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, διότι ἐλαττώνουν τὴν ἀντίστασιν τοῦ μισθωτοῦ καὶ πλέον αὐτοῦ τὸν παροτρύνουν νὰ ἀπαρνηθῇ τὸ ὀκτάωρον καὶ τὴν ἄδειαν, πρὸς ἀπόληψιν ηὐξημένου μισθοῦ.

Ἕκτον, διότι ὡρίσθη, ὅτι οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 1ης Μαΐου ἑκάστου ἔτους παρακρατοῦν ἐν ἡμερομισθιον διὰ πάντα ἐργάτην ἢ ὑπάλληλον ὡς εἰσφορὰν συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὰς οἰκείας ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις, περὶ ὧν τὸ ἄρθρ. 22 § 2 τοῦ Ν. 3239.

Ἀλλὰ ταῦτα ἀντίκεινται εἰς τὸ ἄρθρ. 22 τοῦ Νόμου, ἀπαιτοῦν ἐθνικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ ὄχι διαιτητικὴν ἀπόφασιν.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

Ἡ «Ἐπιθεώρησις Ἐργατικοῦ Δικαίου» εἶναι πιστὸς καθρέπτης τῆς Νομολογίας ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν. Καὶ ἀπὸ τὸ πρόσφατον τεῦχος 16ον καταφαίνεται ὁ τυπολογικὸς τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἑρμηνεύεται καὶ ἐφαρμόζεται ἡ τόσον ἰδιότυπος καὶ αὐτόνομος Ἐργατικὴ Νομοθεσία. Εἶναι ἐν τούτοις πρᾶξις ὅτι τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον—τόσον τὸ οὐσιαστικόν, ὅσον καὶ τὸ δικονομικόν—εἶναι κοινωνικοοικονομικῶν ἐποικοδόμημα, δημιουργηθὲν κατὰ τὸν 20ὸν Αἰῶνα, διαφέρον δὲ θεμελιωδῶς, κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν οἰκονομίαν, ἀπὸ τὰ νομοθετήματα τῶν δεινῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων ἢ τῶν Βαυαρῶν νομοθετῶν τῆς ἀπολυταρχίας τοῦ Ὄθωνος. Ἡ πλήρωσις τῶν κενῶν, ποὺ παρουσιάζουν οἱ ἐργατικοὶ νόμοι, πρέπει, λοιπόν, νὰ γίνεται ἢ κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν νεωτέρων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας ἢ δημιουργικῶς ἀπὸ τοῦ δικαστοῦ, σύμφωνα μὲ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ ἑρμηνευομένου ἐργατικοῦ νόμου. Ἀντὶ τῆς ὀρθῆς, ἀλλὰ δυσχεροῦς αὐτῆς νομοεφαρμογικῆς μεθόδου, προτιμᾶται ὑπὸ τῆς Νομολογίας ἡ προσφυγὴ εἰς τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τοῦ 1834 καὶ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ποὺ ἐκυοφορεῖτο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὄθωνος, καὶ εἰς νομικὰ δόγματα ἔχοντα τὴν προέλευσίν των ἀπὸ τοὺς χρόνους τῶν glossatores. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς νομοεφαρμογικῆς aberratio εἶναι ἡ συναρμολόγησις δικαστικῶν ἀποφάσεων ποὺ τελοῦν εἰς ἁρμονίαν μὲν πρὸς τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ κείμενα, ἀλλὰ εἰς κραυγάζουσαν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ αἰσθημα τοῦ δικαίου καὶ τὴν προσηκουσαν λογικὴν τοῦ μέσου ἀνθρώπου.

Π. χ. ἡ 5867/1956 Πρ/κου Ἀθηνῶν προσφεύγει εἰς τὸ ἄρθρ. 677 Α.Κ., διὰ νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τῆς παραχωρήσεως εἰς τὸν ἀπολυόμενον μισθωτὸν ἀδείας πρὸς εὕρεσιν ἄλλης ἐργασίας, ἐνῷ θὰ ἦτο εἰς πρακτικώτερον ἀποτέλεσμα ἡ ἀναλογικὴ ἐφαρμογὴ τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 ἀ.ν. 394/1936, ἡ ὁποία θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐφαρμόζεται καὶ κατὰ τὴν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Α.Κ. ἑκάστοτε καὶ πρέπει νὰ προτιμηθῇ ὡς ἀνήκουσα ὀργανικῶς εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, ἤτοι τὸ σύνολον τῶν εἰδικῶν κανόνων, ποὺ ρυθμίζουν τὰς σχέσεις μεταξὺ ἐπιχειρηματιῶν καὶ τῶν εἰς αὐτοὺς παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν.

Ἡ 10195/1956 Πρωτοδ. Ἀθηνῶν χειρίζεται τὸ θέμα τῶν συνεπειῶν τοῦ δοθέντος ἐπακτοῦ ὅρκου (παρὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν καταδίκην τοῦ ὁμόσαντος διαδίκου) βάσει τοῦ ἄρθρ. 357 Πολ. Δικ., ἐνῷ πλέον ἐνηρμονισμένου πρὸς τὴν ὅλην οἰκονομίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας θὰ ἦτο νὰ ἐκρίθῃ, ὅτι καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον, «δικάζον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου Γ'ΦΟΔ'», ἀποβλέπει εἰς τὴν διὰ παντὸς τρόπου ἀνεύρεσιν τῆς οὐσιαστικῆς ἀληθείας, ἀνώτιον τῆς ὁποίας δὲν ἔχουν ἰσχὺν τὰ τεκμήρια, ποὺ καθιερώνει ἡ Πολ. Δικονομία. Εἰς τὴν διαδικασίαν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν οἱ Δικασταὶ κρίνουν κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν ὅλα τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα.

Αἱ πεπλανημέναι αὐταὶ λύσεις προβλημάτων, ποὺ παρουσιάζει ἡ ἑλληνικὴ πραγματικότης εἰς τὸν τομέα τῶν διαφορῶν μεταξὺ μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν, ὀφείλονται ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸν παράδοξον ἀριθμὸν ὑποθέσεων, μὲ τὰς ὁποίας ἐπιφορτίζεται ὁ Ἐργατικὸς Δικαστὴς τῶν Ἀθηνῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἀνεπαρκῆ ἀνάπτυξιν καὶ ἀποδοχὴν τῆς ἀπόψεως ὅτι τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον εἶναι εἰδικὸν δίκαιον, ἰδιοφυὲς καὶ αὐτόνομον, διαφέρον δικοικῶς ἀπὸ τὸ ρωμαϊκῆς καταγωγῆς Ἀστικὸν Δίκαιον. Τὸ Ἐργατικὸν ἢ Κοινωνικὸν Δίκαιον εἶναι Νέον Δίκαιον ἐντασσόμενον μεταξὺ τοῦ Ἰδιωτικοῦ καὶ τοῦ Δημοσίου Δικαίου (*R. Mane - V. Petillaurent*: Droit du Travail σελ. 9, *A. Laubadère*: Droit Administratif σελ. 6). Οἱ Ἐργατικοὶ Δικασταί, κατὰ τὸν χειρισμὸν τῶν θεμάτων, ποὺ παρουσιάζουν αἱ ἐργατικαὶ διαφοραί, πρέπει νὰ ἀπαλλάσσωνται, κατὰ τὸ δυνατόν, ἀπὸ τὴν νοοτροπίαν, ποὺ τοὺς ἔχει δημιουργήσει μακρὰ ἐνασχόλησις μὲ τὸ Δίκαιον τῶν Πανδεκτῶν καὶ τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν, καὶ νὰ ἐμπνέωνται ἀπὸ τὸ ρεαλιστικὸν πνεῦμα τῆς ἐξιχνιάσεως τῆς κατ' οὐσίαν ἀληθείας καὶ ἀπονομῆς τοῦ κατ' οὐσίαν δικαίου, ποὺ ἐμπνέει τὴν θράσιον τῶν ποινικῶν καὶ διοικητικῶν δικαστηρίων. Ἀλλὰ ἡ εὐθύνη διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν νέων, τῶν ἐνδεδειγμένων, νομοεφαρμογικῶν ἰδεῶν εἰς τὸν τομέα τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου βαρύνει καιρίως τοὺς εἰδικοὺς Καθηγητὰς τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχουν εἰς τὰ Πανεπιστήμια καὶ τὰς συναφεῖς Ἀνωτάτας Σχολάς (Ἐμπορικήν, Βιομηχανικήν, Πάντειον).

Ἀθῆναι

Ἀναστ. Ε. Εὐθυμίου, Δικηγόρος

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἡ «Ἐπιθεώρησις Ἐργατικοῦ Δικαίου» μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαριστησιν ἀναγγέλλει, ὅτι ἤρχισεν ἤδη ἡ ἐκτύπωσις τῆς ἑρμηνείας τῶν περὶ μισθώσεως ἐργασίας ἄρθρων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος εἰς πλείονα τοῦ ἑνὸς τεύχη τῆς ΕρμΑΚ, τὸ πρῶτον τῶν ὁποίων θὰ δοθῇ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν εἰς τὴν δημοσιότητα.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου κ. *Ι. Καποδίστριος*, δόκιμος τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, εἰς τὸν ὁποῖον πολλὰ ὀφείλει ἡ Ἐπιστήμη τοῦ παρ' ἡμῖν Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἔχει, ὡς γνωρίζει ἡ «Ἐπιθεώρησις Ἐργατικοῦ Δικαίου», ὡθήσει τὴν ἐπιστημονικήν, εἰς τὸ θέμα, ἱκανότητά του μέχρι τοῦ ἀκροτάτου δυνατοῦ ὅρίου, ὥστε νὰ ἐμφανισθῇ ἔργον ἄξιον τοῦ μεγίστου νομικοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον ἐλκύουν αἱ περὶ μισθώσεως ἐργασίας διατάξεις τοῦ Κώδικος, ἐν στενῇ μὲ τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον ἁφῇ.

Ἡ παράθεσις τῆς ἡμετέρας καὶ ἀλλοδαπῆς θεωρίας καὶ πράξεως γίνεται μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιμέλειαν, προτάσσονται δὲ τοῦ ἔργου μακραὶ εἰσαγωγικαὶ παρατηρήσεις.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεῦχος 19 (361)

Ἀθῆναι, 1 Ὀκτωβρίου 1956

ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΠΟΔΟΧΗΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΙΩ. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Α. Ἀδυναμία παροχῆς καὶ ὑπερημερία δανειστοῦ. 1. Ἐξηγήσαμεν ἀλλαχοῦ(1) ὅτι ἀδυναμία παροχῆς ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου καὶ ταυτόχρονος ὑπερημερία τοῦ δανειστοῦ εἶναι ἔννοιαι ἀσυμβίβαστοι. Διότι ἢ θὰ ὑπάρχῃ ἀδυναμία παροχῆς (ΑΚ 335 ἐπ.), ὅτε δὲν δύναται νὰ συνυπάρξῃ προσήκουσα προσφορὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἥτις εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς ὑπερημερίας τοῦ δανειστοῦ (ΑΚ 349) ἢ θὰ ὑπάρχῃ ὑπερημερία τοῦ δανειστοῦ περὶ τὴν ἀποδοχὴν πραγματικῶς καὶ προσηκόντως προσφερομένης παροχῆς, ὅτε οὐδεὶς δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἀδυναμίας παροχῆς ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου (2). Κατ' ἀκολουθίαν:

α) Ἐὰν δὲν ἤρχισεν εἰσέτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς συμβάσεως καὶ μέχρι τοῦ ὡρισμένου πρὸς ἔναρξιν τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας χρόνου ὁ ἐργαζόμενος περιέρχεται (λ.χ. ἕνεκεν ἀσθενείας) εἰς ἀδυναμίαν παροχῆς ἀνευ ταίσματος τοῦ ἐργοδότου, δὲν καθίσταται ὑπερήμερος ὁ ἐργοδότης περὶ τὴν ἀποδοχήν, ἔστω καὶ ἂν ἐδήλωσεν ἤδη ὅτι δὲν θέλει νὰ δεχθῇ τὴν ἐργασίαν, ἀφοῦ ὁ ἐργαζόμενος δὲν θὰ ἠδύνατο ὁπωσδήποτε νὰ παράσχῃ καὶ θὰ ἔλειπεν οὐσιώδης προϋπόθεσις τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, δηλ. ἡ προσήκουσα προσφορὰ τῆς ἐργασίας.

β) Ἐὰν ἤρχισεν ἤδη ἡ ἐκτέλεσις τῆς συμβάσεως καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς ὁ ἐργαζόμενος περιέρχεται εἰς ὁριστικὴν ἢ πρόσκαιρον ἀδυναμίαν παροχῆς ἀνευ ταίσματος τοῦ ἐργοδότου, διαρκούσης δὲ τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἐργαζομένου ὁ ἐργοδότης δηλώσῃ ὅτι ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ περαιτέρω τὴν ἐργασίαν, οὗτος δὲν καθίσταται διὰ μόνης τῆς δηλώσεώς του ὑπερήμερος, ἐν ὅσῳ ὁ ἐργαζόμενος δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ παράσχῃ ἐργασίαν. Μόναν δὲ ἀφ' ἧς ὁ ἐργαζόμενος συνηθῇ νὰ παράσχῃ καὶ προσφερθῇ νὰ παράσχῃ πραγματικῶς καὶ προσηκόντως ἐργασίαν, ὁ ἐργοδότης, ἀρνούμενος νὰ δεχθῇ ταύτην, καθίσταται ὑπερήμερος.

γ) Ἐὰν εἴτε πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως, εἴτε μετ' αὐτὴν ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας κατέστη ἀδύνατος ταίσματι τοῦ ἐργοδότου, οὗτος δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς πρὸς ἀντιπαροχὴν τοῦ μισθοῦ ὑποχρεώσεως (ΑΚ 381 § 1).

2. Ἡ πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας ἀδυναμία εἴτε εἶναι ἀντικειμενικὴ (ὡς ὅταν λ.χ. ἕνεκα διασαλεύσεως τῆς δημοσίας τάξεως ἀπεκλείσθησαν αἱ ὁδοὶ καὶ οἱ ἐργάται δὲν δύνανται μὲν νὰ μεταβοῦν εἰς τὸ ἐργοστάσιον, τηλεφωνοῦν ὅμως πρὸς τὸν ἐργοδότην, ὅτι εἶναι ἕτοιμοι νὰ παράσχουν τὴν ἐργασίαν των), εἴτε εἶναι ὑποκειμενικὴ (ὡς ὅταν λ.χ. ὁ ὑπάλληλος ἀσθενῇ σοβαρῶς καὶ ἐκ τῆς κλίνης του εἰδοποιεῖ ὅτι εἶναι ἕτοιμος νὰ παράσχῃ τὴν ἐργασίαν). Κατὰ τὰς περιπτώσεις ταύτας ὁ ἐργοδότης δὲν καθίσταται ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας διὰ μόνης τῆς μὴ πραγματικῆς προσφορᾶς ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου, καίτοι

---

(1) ΕρμΑΚ, Εἰσαγ. 349 - 360 ἀριθ. 13 ἐπ.

(2) Γερμ. ἀκυρωτ. ἐν RG 92 σ. 177, *Lotmar*, Der Arbeitsvertrag, I 1902, σ. 283, *Kaskel - Dersch*, Arbeitsrecht, 1932, σ. 129, *Enneccerus - Lehmann* § 144 III 1, *Hueck - Nipperdey*, Lehrbuch des Arbeitsrechts, I 1931, § 42 IV 4α, *Staudinger - Nipperdey*, § 611 ἀριθ. 129, § 615 ἀριθ. 18, *Βασιλείου*, ἐν Ν. Δικ. ἡ' 350.

ἐδήλωσεν ἤδη ὅτι δὲν θέλει τὴν παροχήν (3).

3. Δὲν θεωρεῖται ὡς ἀδυναμία παροχῆς τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου:

α) Ἡ ἀδυναμία τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποδοχὴν ἕνεκα λόγου ἀφορῶντος αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένου εἰς ἀνωτέραν βίαν (ΑΚ 656), λ.χ. ἕνεκεν ἀσθενείας του ὁ ἐργοδότης κλείει τὸ κατάστημα καὶ οὕτω καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, ὅτε πρόκειται οὐχὶ ἀδυναμία παροχῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐργαζομένου, ἀλλ' ὑπερημερία αὐτοῦ τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχήν (4).

β) Ἡ ἀδυναμία τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας ἕνεκα τυχαίου γεγονότος μὴ ἀφορῶντος αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένου εἰς ἀνωτέραν βίαν, ἐφ' ὅσον τὸ γεγονὸς τοῦτο δὲν καθιστᾷ συγχρόνως καὶ εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν ἀδύνατον τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας.

γ) Ἡ ἀδυναμία παροχῆς εἰς ἣν ὁ ἐργαζόμενος περιέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου παρέχει τὴν ἐργασίαν του ἐπὶ μισθὸν πρὸς ἕτερον (ἐπιχείρημα ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 ἐδαφ. 2).

Β. Λῆξις ἀδυναμίας παροχῆς τοῦ ἐργαζομένου καὶ ἔναρξις τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου. Ἐὰν ἡ κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσφορᾶς ὑφισταμένη ἀδυναμία τοῦ ἐργαζομένου πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας ἔληξεν ἐνῷ ἀκόμη συνεχίζεται ἡ σύμβασις, οὗτος, προτιθέμενος νὰ καταστήσῃ ὑπερήμερον τὸν ἐργοδότην, ὀφείλει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας καὶ νὰ προσφέρῃ πραγματικῶς καὶ προσηκόντως τὴν ἐργασίαν του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης δὲν ἀποδέχεται τὴν οὕτω προσφερομένην ἐργασίαν καθίσταται ὑπερήμερος καὶ ἔκτοτε—οὐχὶ δὲ ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς ἀρνήσεώς του—ὀφείλει τὸν μισθόν.

Γ. Ἐπιγενομένη ἀδυναμία παροχῆς τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου. 1. Ἐὰν μετὰ τὸ χρονικὸν σημεῖον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας, ὁ ἐργαζόμενος περιῆλθεν εἰς ἀδυναμίαν παροχῆς αὐτῆς ἄνευ ὑπαιτιότητός του, μολονότι ἐνίοτε εἶναι βέβαιον ὅτι καὶ ἂν ἐγίνετο δεκτὴ ἡ ἐργασία του οὗτος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν παράσχῃ, ἐν τούτοις δικαιοῦται ν' ἀπαιτῇ καὶ περαιτέρω τὸν μισθόν, ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι, ὅταν κατέστη εἰς αὐτὸν ἀδύνατος ἡ παροχή, ὁ ἐργοδότης εὑρίσκετο ἐν ὑπερημερίᾳ περὶ τὴν ἀποδοχήν (ΑΚ 381 § 2, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς γενικὰς ἑρμηνευτικὰς ἀρχὰς ἐφαρμόζεται ἐν προκειμένῳ, ἐφ' ὅσον τὸ εἰδικώτερον ἄρθρον 656 δὲν προβλέπει τὴν περίπτωσιν). Οὐδόλως ἀπαιτεῖται ὅπως ἡ ἐπιγενομένη ἀνυπαίτιος ἀδυναμία παροχῆς τοῦ ἐργαζομένου τελῇ ἐν αἰτιώδει συναφείᾳ πρὸς τὴν ὑπερημερίαν τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν καὶ εἶναι ἀποτέλεσμα αὐτῆς (5). Εἶναι ὡσαύτως ἀδιάφορον, ἂν ἡ ἀδυναμία τοῦ ἐργαζομένου ἐμφανίζεται ὡς παροδικὴ ἢ διαρκὴς καὶ ὁριστική. Κατ' ἀκολουθίαν, καὶ ἂν, διαρκούσης τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, ὁ ἐργαζόμενος ἐτυφλώθη ἄνευ ὑπαιτιότητός του καὶ περιῆλθεν εἰς ὁριστικὴν ἀδυναμίαν παροχῆς, δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ τὸν μισθὸν ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου, οὐχὶ διότι ἄνευ ὑπαιτιότητός του κωλύεται νὰ ἐργασθῇ, ὅτε θὰ ἐφηρμόζοντο αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 657, 658 ΑΚ, ἅτινα παρέχουν χρονικῶς περιωρισμένον δικαίωμα ἐπὶ τὸν μισθόν, ἀλλὰ διότι ἡ ἀδυναμία πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας ἐπῆλθε καθ' ὃν χρόνον ὁ ἐργοδότης ἦτο ἤδη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχήν, ὅτε ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρ. 381 § 2 (6). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καταλογίζεται εἰς τὸν μισθὸν πᾶν ὅ,τι ὁ λόγῳ ἀδυναμίας ἀπαλλασσόμενος ὠφελεῖται ἢ δολίως παραλείπει νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς ἀπαλλαγῆς (ΑΚ 381 § 1 ἐδάφ. 2).

2. «Ἄνευ ὑπαιτιότητος» θεω-

(3) Γερμ. ἔργατ. ἀκυρωτ. ἐν ArbRSammlung 23 σ. 115 καὶ JW 1938 σ. 1392.

(4) Ρητῶς περὶ τούτου: αὐστρΑΚ 1155, πολωνΚ Ἐν 455, *Oertmann* § 615 ἀριθ. 2c.

(5) *Καποδίστριας*, ἐν ΕρμΑΚ, Εἰσαγ. 349 - 360 ἀριθ. 23 ἑπ., *Μιχαηλίδης-Νουάρος* αὐτόθι 381 ἀριθ. 10, *Ζέπος*, Ἐνοχ. Ι σ. 543 σημ. 5, πρβλ. *Γαζῆρ*, ἐν ΕρμΑΚ 344 ἀριθ. 344 ἀριθ. 3 ἑπ.) Ὁ *Schnorr v. Carolsfeld*, Arbeitsrecht, 1954, σ. 206, δέχεται ὅτι ὁμοία λύσις πρέπει νὰ δίδεται ὑπὲρ τοῦ ἐργαζομένου καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ἐργοδότης καὶ ἐργαζόμενος περιῆλθον ταυτοχρόνως εἰς ἀδυναμίαν παροχῆς (ὡς ὅταν ἀμφότεροι ταυτοχρόνως ἠσθένησαν).

(6) *Καποδίστριας* ἐν ΕρμΑΚ, Εἰσαγ. 349 - 360 ἀριθ. 26, 28, *Βασιλείου*, ἐν ΕΕΔ 11 σ. 620, *Καυκᾶ*, Ἐνοχ., ἄρθρ. 656 § 2 πρβλ. ΑΠ 130/1952 ΕΕΔ 11, 617 ἑπ., Πρωτ. Ἀθ. 1460/1952 ΕΕΝ κ' 492· οὕτω καὶ κατὰ τὸν ὅμοιον ἐν προκειμένῳ γερμΑΚ, γερμ. ἔργατ. ἀκυρωτ. ἐν ArbRSammlung 23 σ. 115, *Lotmar* ἔνθ' ἀν., II 1908, σ. 107, *Nipperdey* ἐν *Staudinger*, § 615 ἀριθ. 27 *Oertmann* § 615 ἀριθ. 5 bδ' ἀντιθέτως *Titze*, Das Recht des kaufmännischen Personals, ἐν Ehrenberg's Handbuch, II/2. 1:8, σ.746, *Hueck* ἐν *Hueck - Nipperdey*, I § 41 II 3c, καὶ παρ' ἡμῖν *Σακελλαροπούλος* ἐν ΕΕΔ 11, 1121, πρβλ. *Δημάκην* ἐν ΕΕΔ 13, 450 ἑπ.

ρείται κατ' άρθρ. 381 § 2 έπελθοῦσα ἡ ἀδυναμία παροχῆς τῆς ἐργασίας ὅταν δὲν ὀφείλεται εἰς δόλον ἢ βαρεῖαν ἀμέλειαν τοῦ ἐργαζομένου. Ἐφ' ὅσον, κατὰ τὸν ἀδιακρίτως ἰσχύοντα βασικὸν κανόνα τοῦ ἄρθρου 355 ΑΚ, διαρκούσης τῆς ὑπερημερίας τοῦ δανειστοῦ, ἡ εὐθύνη τοῦ ὀφειλέτου περιορίζεται μόνον εἰς τὸν δόλον καὶ τὴν βαρεῖαν ἀμέλειαν αὐτοῦ, ἕπεται ὅτι καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 381 § 2, ἥτις ἀφορᾷ μίαν ἔτι συνέπειαν τῆς ὑπερημερίας τοῦ δανειστοῦ, ὁ ὀφειλέτης εὐθύνεται μόνον διὰ τὴν ἐκ δόλου ἢ βαρείας ἀμελείας ἐπελθοῦσαν ἀδυναμίαν, δικαιοῦται δὲ εἰς τὴν ἀντιπαροχήν, ἐὰν ἡ ἀδυναμία του ἐπῆλθεν ἐκ τύχης ἢ καὶ ἐξ ἐλαφρᾶς ἀμελείας αὐτοῦ (7). Ὅθεν καὶ ἐν προκειμένῳ ὁ ἐργαζόμενος, μολονότι κατ' ἄρθρ. 652 εὐθύνεται διὰ δόλον καὶ ἀμέλειαν (βαρεῖαν ἢ ἐλαφράν), μετὰ τὴν ὑπερημερίαν τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν εὐθύνεται μόνον διὰ δόλον καὶ βαρεῖαν ἀμέλειαν καὶ διὰ τὴν ἐκ τούτων ἐπελθοῦσαν ἀδυναμίαν του. Τὸ πταῖσμα περὶ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀδυναμίας κρίνεται λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν ἐκ τῆς μισθώσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργαζομένου ἔναντι τοῦ ἐργοδότου (ΑΚ 652). Ἄνευ ὑπαιτιότητος θεωρεῖται περιερχόμενος εἰς ἀδυναμίαν παροχῆς ὁ ἐργαζόμενος, ὅστις, διαρκούσης τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, ἀσθενεῖ ἢ ἀναγκάζεται ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκ τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας. Ἐὰν ὅμως ἐκουσίως καὶ ἐκ βαρείας ἀμελείας ἀπομακρύνεται ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐκ τούτου καθίσταται ἀδύνατος ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας, ὁ ὑπερήμερος ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται τῆς πρὸς παροχὴν τοῦ μισθοῦ ὑποχρεώσεως, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀπουσία (8). Μάλιστα, εἰς περιπτώσεις ἐκουσίως παρατεινομένης ἀπομακρύνσεως τοῦ ἐργαζομένου μακρὰν τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας, δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ προκύπτῃ καὶ πρόθεσις καταγγελίας τῆς συμβάσεως ὑπὸ τούτου (9).

3. Κατὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἀνυπαιτίου ἀδυναμίας παροχῆς τῆς ἐργασίας ἐπερχομένης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας, ἐὰν ὁ ἐργοδότης θέλῃ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ὑπερημερίαν του, δύναται νὰ δηλώσῃ ὅτι ἀποδέχεται τὴν παροχὴν (ἡ δὲ δήλωσις του αὕτη ἐπέχει θέσιν ὀχλήσεως πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐργαζόμενον), ὅτε κατ' ἀνάγκην θ' ἀποκαλυφθῇ ἡ πρὸς παροχὴν ἀδυναμία τοῦ ἐργαζομένου. Ἀπὸ τῆς οὕτω ἐπερχομένης λήξεως τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ὁ ἀνυπαιτίως (οὐδ' ἐξ ἐλαφρᾶς ἀμελείας του) κωλυόμενος νὰ ἐργασθῇ διατηρεῖ τὴν ἀξίωσίν του ἐπὶ τὸν μισθὸν μόνον κατ' ἄρθρον 657 ΑΚ καὶ μόνον μέχρι τῶν ἀνωτάτων χρονικῶν ὁρίων τοῦ ἄρθρου 658 ΑΚ, ἐφ' ὅσον βεβαίως συντρέχουν καὶ αἱ λοιπαὶ προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τῶν ἄρθρων τούτων.

4. Ἐπὶ ὑπαιτίου (δηλ. ἐκ δόλου ἢ βαρείας ἀμελείας) ἀδυναμίας παροχῆς τοῦ ἐργαζομένου, ἔστω καὶ ἐπερχομένης μετὰ τὴν ὑπερημερίαν τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχήν, ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 382 ΑΚ, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται τῆς ἀντιπαροχῆς (μισθοῦ), ἐὰν δὲ τὴν προκατέβαλε δικαιοῦται νὰ τὴν ἀναζητήσῃ κατὰ τὰς διατάξεις περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἢ νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν ἢ νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἕνεκα σπουδαίου λόγου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 672 ΑΚ, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἔδαφος ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου τούτου.

---

(7) *Καποδίστριας*, ἔνθ' ἀν., ἀριθ. 24, 31, *Ζέπου*, Ἐνοχ. 1 σ. 543 σημ. 5, *Γ. Βάλληνδα*, Λατικὸς Κῶδιξ, ἄρθρ. 382 ἀριθ. 4, *Καυκᾶ*, Ἐνοχ. ἄρθρ. 656 § 2· ἄλλως *Μιχαηλίδης - Νουάρος*, ἐν Ἑρμ.ΑΚ, 381 ἀριθ. 8, *Σακελλαράπουλος*, ἐν ΕΕΔ 11, 1122· πρβλ. *Λιτζερόπουλον* ἐν ΕΕΝ ιγ' 330.

(8) Λίαν ἐπιεικῶς ὁ *Σακελλαράπουλος*, ἔνθ' ἀν., θεωρεῖ ὅτι δὲν εὐθύνεται ὁ ἐκουσίως ἀπομακρυνόμενος ἂν εἰδοποίησε τὸν ἐργοδότην περὶ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς του· ἐν τούτοις ἡ μὴ ἀπομάκρυνσις αὐτοῦ δικαιολογεῖται καὶ ἐκ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἐργοδότου νὰ παρακολουθῇ τὸν ἐργαζόμενον, ὥστε ἂν οὗτος ἐργασθῇ ἀλλαχοῦ νὰ προβῇ εἰς καταλογισμὸν τῶν ἀλλαχόθεν ἀποκομισθέντων.

(9) *Λημάκης*, ἐν ΕΕΔ 13, 400.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΕΙΣ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΑΜΕΙΩΝ ΣΥΓΧΩΝΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ Ι.Κ.Α.

Μερική άκύρωσις τοῦ ἀπό 21/25 8.1955 Β.Δ. περί αὐξήσεως συντάξεων Ι.Κ.Α.

Εἰδική ὑπό τοῦ ὄρθρου 42 Ν. Δ. 2698 1953 ἐξουσιοδότησις πρὸς καθορισμόν «εἰδικῶν» ἀνωτάτων καὶ κατωτάτων ὁρίων συντάξεων διά τούς συνταξιούχους Κλαδικῶν Ταμείων, συγχωνευομένων εἰς τό Ι.Κ.Α.—Παροχή διαφόρου τοῦ παρεχομένου εἰς τούς λοιπούς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. ποσοῦ συντάξεως, ἄνευ ὅμως δικαιώματος τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς καθορισμόν ἐνιαίου, ἀνεξαρτήτως ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, ἡμερῶν ἐργασίας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ποσοῦ συντάξεως.—Ἀκύρωσις κατά τοῦτο τοῦ ἀπό 21/25 Αὐγούστου 1955 Β.Δ.

Ζημιούμενον εἶναι τό ἐνδιαφέρον τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Τό ἱστορικόν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἡ ἀπόφασις, ἔχει ὡς ἑξῆς: Διά τοῦ ἀπό 21 Αὐγούστου 1955 β.δ. «περί αὐξήσεως τῶν ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένων συντάξεων» (ΕΕΔ 14, 1002) ὡρίσθη, μεταξύ ἄλλων, ἐν μέν τῇ § 5 τοῦ ἄρθρου μόνου αὐτοῦ, ὅτι ἐξαιροῦνται τῶν ὑπό τοῦ διατάγματος τούτου καθοριζομένων αὐξήσεων καί συντάξεις αἱ παρεχόμεναι εἰς τούς ἐκ τῆς τάξεως τῶν σμυριδωρυκτῶν προερχομένους συνταξιούχους, ἐν δέ τῇ § 8 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὅτι «τό ποσόν τῆς συντάξεως τῶν συνταξιούχων τοῦ πρώην Ταμείου Συντάξεων Σμυριδωρυκτῶν Νάξου τῶν πληρούντων τάς προϋποθέσεις τῆς § 4 τοῦ ἄρθρου 56 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 ὁρίζεται ἀπό 1.5.1955 καί ἐφεξῆς εἰς δραχ. 200».

Ὁ αἰτῶν, συνταξιοῦχος λόγῳ γήρατος τοῦ Ταμείου Συντάξεων Σμυριδωρυκτῶν Νάξου, τό ὁποῖον διά τοῦ ἀπό 22.9.1952 β.δ. συνεχωνεύθη εἰς τό Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, προσέβαλε δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως τό ἐν λόγῳ διάταγμα, ζητήσας τήν ἀκύρωσιν τῶν διατάξεων αὐτοῦ δι' τούς κατωτέρω λόγους, ὡς ἀνεπτύχθησαν κατά τήν δίκην.

Τό ἄρθρον 29 Α.Ν. 1846/1951 διά τούς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. ὁρίζει τά ἑξῆς:

Κατά τήν § 1 ἡ σύνταξις ἰσοῦται βασικῶς δι' ὅλους τούς συνταξιούχους πρός τά 80% τοῦ ἡμερομισθίου τῆς πρώτης κλάσεως (ἄρθρ. 25), ἤτοι 10.000×80%=8.000×25 ἡμέρας =200.000 μηνιαίως). Ἐάν πρόκειται περί συνταξιούχου μείζονος κλάσεως, π.χ. Νης (ἡμερομίσθιον δραχ. 30.000) θά προστεθῇ εἰς τήν βασικήν σύνταξιν ποσόν 10% ἐπί τῆς διαφορᾶς μεταξύ τῶν δύο κλάσεων (Εἰς τό παράδειγμα ἡ διαφορά μεταξύ τῶν δύο κλάσεων εἶναι δρχ. 20.000, συνεπῶς θά προστεθῇ διά τόν συνταξιοῦχον τῆς Νης κλάσεως ποσόν δραχμῶν 2.000 καί ἡ βασική μηνιαία σύνταξις θά ἀνέλθῃ εἰς δραχμάς 10.000×25=250.000).

Ἐπί τῆς συντάξεως ταύτης θά ὑπολογισθοῦν προσαυξήσεις α) ἀναλόγως τῶν ἡμερῶν ἐργασίας καί β) ἀναλόγως τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων.

Οὕτω, ἐάν λάβωμεν συνταξιοῦχον μικροτέρας δυνατῆς συντάξεως, δηλ. τόν συνταξιοῦχον τῆς α' κλάσεως, ὅστις ἔχει κάτω τῶν 1.000 ἡμερῶν ἐργασίας (περίπτωσις τοῦ ἄρθρ. 28 § 1β) καί δέν ἔχει οἰκογενειακά βάρη, θά λάβῃ σύνταξιν 200 δραχμῶν. Ἐάν εἶναι τῆς Νης κλάσεως, ἀπό τάς αὐτάς προϋποθέσεις θά λάβῃ 250.000 καί καθεξῆς.

Τά ὅρια ταῦτα εἶναι τά ἐλάχιστα. Τοῦτο, ὅτι δηλαδή τά ὅρια τά ἐξεταζόμενα βάσει τοῦ ἄρθρου 29 εἶναι ἐλάχιστα, δέν προκύπτει μόνον ἐκ τῆς γενικωτέρας ἀρχῆς περί «ἐλαχίστης προστασίας», ἣν παρέσχεν ὁ νόμος (βλ. τε ἰδίως αἰτιολ. ἔκθεσιν), ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀναγκαστικοῦ χαρακτῆρος τῶν διατάξεων, αἵτινες ἐκκλείουν δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 2 καί 174 Α.Κ. καταβολήν ἐλάσσονος τῶν ὁρίων τούτων συντάξεως.

Ἡ διάταξις τῆς § 11 ὁρίζει, ὅτι αἱ προσαυξήσεις (οἰκογενειακῶν βαρῶν, πολυετοῦς ὑπηρεσίας) δέν ἐπιτρέπεται νά ἀναβιβάσουν τήν σύνταξιν πέραν τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου. Δηλαδή συνταξιοῦχος τῆς 1ης κλάσεως (ἡμερομίσθιον δραχ. 10.000) δέν δύναται νά ὑπερβῇ, ὅσας δήποτε προσαυξήσεις καί ἄν λάβῃ, τό ποσόν τῶν δραχμῶν 250.000 (10.000×25) καί ὁ τῆς Νης τό ποσόν τῶν δραχ. 750.000 (30.000×25)

Οὕτω λοιπόν ἐν τῷ ἄρθρῳ 29 ἔχομεν κατώτατον καί ἀνώτατον ὅριον, δηλαδή ἔχομεν ἐν πλαίσιον, ἐντός τοῦ ὁποίου κλιμακοῦνται αἱ συντάξεις ἀναλόγως τῆς κλάσεως καί τῶν προσαυξήσεων.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ § 9 ὥρισεν, ὅτι δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. κλπ. θά ἐπέρχονται αὐξομειώσεις ἀναλόγως τῆς κινήσεως τοῦ τιμαρίθμου.

Τέλος κατ' ἄρθρ. 56 § 4 οἱ συνταξιοῦχοι τῶν συγχωνευθέντων Ταμείων δικαιοῦνται «τῶν συντάξεων τῶν προβλεπομένων ὑπό τοῦ νόμου τούτου».

Ἐπῆλθε κατόπιν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ Ν.Δ. 2698/1953 (ΕΕΔ 12, 1286), δυνάμει τῆς ὁποίας ἐξεδόθη τό προσβαλλόμενον διάταγμα.

Ἡ διάταξις αὕτη τοῦ ἄρθρου 42, ἥτις ἔχει ἀναδρομικήν ἰσχύν, ἀφ' ὅτου δηλ. ἴσχυσεν ὁ ν. 1846/1951, φέρεται ὡς ἀντικαταστήσασα μόνον

τὴν § 9 ἄρθρ. 2ον. Πλὴν ὅμως αὕτη διεχώρισε τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπὸ τοὺς ἐκ τῶν συγχωνευομένων Ταμείων προελθόντας.

Οὕτω διὰ τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. ὥρισε:

«Διὰ Διαταγμάτων δύνανται νὰ θεσπίζωνται κατώτατα ὅρια ποσῶν διὰ χορηγητὰς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. πάσης φύσεως συντάξεις κατὰ κατηγορίας συνταξιούχων καὶ ἀναλόγως τῶν καταβαλλομένων εἰσφορῶν κτλ.».

Τὰ τιθέμενα ἀμέσως ἐρωτήματα εἶναι τὰ ἑξῆς:

α. Ἐρώτημα 1ον): Ἆρα γε κατηργήθη ὁλοκλήρου τὸ σύστημα τοῦ ἄρθρου 29 ν. 1846/1951; Δηλαδὴ θὰ καθορίζωνται ἐλάχιστα ὅρια κατὰ κατηγορίας (ἔστω μὲ βάσιν τὴν «καταβαλλομένην εἰσφοράν») καὶ θὰ ἀγνοήσωμεν τὰς αὐξήσεις καὶ τὰς προσαυξήσεις τοῦ ἄρθρου 29; Οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ τοιοῦτόν τι. Ὄχι μόνον, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 42 θὰ ἔπρεπε νὰ λέγῃ τοιοῦτον τι ρητῶς (διὰ μίαν τοιαύτην βαθεῖαν μεταβολὴν κατὶ θὰ ἔλεγεν ἡ αἰτιολογικὴ ἔκθεσις ἢ ἀκόμη ἡ σχετικὴ ἐγκύκλιος τοῦ Ι.Κ.Α. 254/1953, ΕΕΔ 12, 1326), ἀλλὰ καὶ διότι τοῦτο θὰ ἀντέκειτο εἰς τὸ ὅλον σύστημα ἀσφαλίσεως, νὰ λαμβάνουν δηλ. οἱ συνταξιοῦχοι τῶν διαφόρων κατηγοριῶν τὰς αὐτὰς συντάξεις, χωρὶς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὁ χρόνος ὑπηρεσίας ἢ τὰ οἰκογενειακὰ βάρη. Πρέπει λοιπὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ σύστημα καθορισμοῦ τῶν συντάξεων κατ' ἄρθρ. 29 διετηρήθη.

β. Ἐρώτημα 2ον: Τί ἐννοεῖ ἡ νέα διάταξις διὰ τοῦ ὅρου «ἐλάχιστα ὅρια»: Προδήλως διὰ τοῦ νέου νόμου ὡρίσθησαν «ἐλάχιστα ὅρια», ἀνώτερα ὅμως τῶν ἐλαχίστων τοῦ ἄρθρ. 29.

γ. Ἐρώτημα 3ον: Ἆρα γε τὰ ἐλάχιστα ὅρια θὰ εἶναι ἐνιαῖα; Ἡ ἀπάντησις δίδεται εὐθέως ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 42. Θὰ πρέπει νὰ καθορίζωνται «καὶ ἀναλόγως τῶν καταβαλλομένων εἰσφορῶν». Τοῦτο σημαίνει ὅτι θὰ πρέπει νὰ τάξῃ τὸ ἐκδοθησόμενον Δ/γμα κλιμακωτὰ ἐλάχιστα ὅρια, ὅσαι εἶναι καὶ αἱ κλάσεις.

Συμβιβάζοντες λοιπὸν τὰς διατηρηθείσας διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 29 καὶ τοῦ ἄρθρ. 42 τοῦ νέου νόμου καταλήγομεν εἰς τὰς ἑξῆς λύσεις:

α. Τὸ ἄρθρ. 42 καὶ ἡ διάταξις τῆς § 11 τοῦ ἄρθρ. 29 καθορίζουν τὸ νέον πλαίσιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ κλιμακοῦνται αἱ συντάξεις. Τὸ πλαίσιον τοῦτο πρὸς τὰ κάτω θὰ ἔχῃ ὡς ἐλάχιστα ὅρια ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ ὁρίσῃ τὸ Δ/γμα, π.χ. διὰ τὴν Ιην κλάσιν δραχ. 500, διὰ τὴν Ιλην κλάσιν δραχ. 550, διὰ τὴν Vην κλάσιν δραχ. 700 καὶ καθεξῆς. Πρὸς τὰ ἄνω θὰ ἔχῃ ὡς ἀνώτατον ὅριον τὸ πλῆρες τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον (ἄρθρ. 29 § 11).

β. Τὸ σύστημα τοῦ ἄρθρ. 29 θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ λειτουργῇ ἐντὸς τοῦ νέου τούτου πλαισίου. Οὕτω, ἐὰν π.χ. συνταξιοῦχος τῆς Vης κλάσεως, στερούμενος προσαυξήσεων, δικαιοῦται νὰ λάβῃ κατὰ τὸ ἄρθρ. 29 μόνον δρχ. 250, οὗτος θὰ λάβῃ ὁπωσδήποτε τὸ «ἐλάχιστον ὅριον», δηλαδὴ ὡς ἀνώτερο δραχ. 700. Ἐὰν ὅμως κατὰ τὸ ἄρθρ. 29 λόγῳ τῶν προσαυξήσεων του δικαιοῦται νὰ λάβῃ δραχ. 800, θὰ λάβῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, ὅπερ εἶναι ἀνώτερον τοῦ «ἐλαχίστου ὁρίου».

Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τοὺς συνταξιούχους ἐκ τῶν συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείων.

Διὰ τούτους ἡ ἐν συνεχείᾳ διάταξις τοῦ ἄρθρου 42 ὥρισε τὰ ἑξῆς:

«Διὰ τοὺς συνταξιούχους τῶν συγχωνευομέ»νων Ταμείων θεσπίζονται κατὰ τὴν αὐ»τὴν διαδικασίαν (δηλ. διὰ Διαταγμάτων) »εἰδικὰ ἀνώτατα καὶ κατώτατα ὅρια συν»τάξεων εἴτε γενικῶς, εἴτε δι' ὡρισμένας »κατηγορίας συνταξιούχων ὡς ἀνωτέρω» (δηλ. τῶν συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α.).

Τὰ τιθέμενα ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ἐρωτήματα εἶναι τὰ ἑξῆς:

Ἐρώτημα 1ον: Τί σημαίνει «εἰδικὰ» ὅρια; Ἐσημειώθη ὅτι ὁ νέος νόμος καθώρισε ἓν πλαίσιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κινοῦνται κατ' ἄρθρ. 29 ν. 1846/1951 αἱ συντάξεις τῶν συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α. Διὰ τοὺς συνταξιούχους τῶν συγχωνευθέντων Ταμείων δύναται νὰ ὁρισθῇ εἰδικὸν δηλ. διαφορετικὸν πλαίσιον. Νὰ εἴπῃ δηλ. τὸ Δ/γμα ὅτι, ἐνῷ τὰ «ἐλάχιστα ὅρια» διὰ τὸ Ι.Κ.Α. εἶναι: Ιης κλάσεως=500, Ιλης κλάσεως=550, Vης κλάσεως=700 κλπ., διὰ τοὺς συνταξιούχους τῶν συγχωνευομένων Ταμείων θὰ εἶναι κατώτερα: ἀντιστοίχως π.χ. δραχ. 400, 450, 600 κλπ. ἢ καὶ ἀνώτερα: ἀντιστοίχως 600, 650, 800 κλπ. Ἐρωτᾶται: μήπως δύναται να ὁρισῃ ὡς ἐλάχιστον εἰδικὸν ὅριον καὶ κάτω τῶν ὁρίων τοῦ ἄρθρ. 29 ν. 1846: Μήπως δηλαδὴ δύναται νὰ ὁρίσῃ σύνταξιν καὶ κάτω τῶν δραχ. 200 κλπ; Ἡ ἀπάντησις πρέπει να εἶναι ἀρνητική.

Πρῶτον, διότι τὸ σύστημα τοῦ ἄρθρ. 29 διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ καὶ δεύτερον, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 56 § 4, δι' ἧς οἱ συνταξιοῦχοι τῶν συγχωνευομένων Ταμείων λαμβάνουν τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ Ι.Κ.Α. «προβλεπομένας συντάξεις» διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ.

Ἐρώτημα 2ον: Τὰ «εἰδικὰ» αὐτὰ ἐλάχιστα ὅρια θὰ εἶναι ἐνιαῖα ἢ κλιμακωτά: Ἡ ἀπάντησις καὶ ἐδῶ εἶναι εὐκολος: Ἡ διάταξις λέγει: Θὰ ὁρίζωνται «ὡς ἀνωτέρω», δηλ. ὡς διὰ τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. ἀνωτέρω. Τὰ «εἰδικὰ ἐλάχιστα ὅρια» θὰ κλιμακωθοῦν κατὰ κλάσιν ἀναλόγως τῶν εἰσφορῶν.

Κατὰ συμβιβασμὸν λοιπὸν καὶ ἐδῶ τῶν διατηρηθεισῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 29 καὶ 56 § 4 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 πρὸς τὴν ἀνωτέρω διάταξιν προκύπτουν τὰ ἑξῆς:

Ὁ νέος νόμος ἐπέτρεψε διάφορον μεταχείρισιν τῶν συνταξιούχων τῶν συγχωνευθέντων Ταμείων (ἔναντι τῶν συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α.), ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ σημεῖον τῶν ἐλαχίστων καὶ ἀνωτάτων ὁρίων, δηλ. ἔταξε δι' αὐτοὺς διάφορον πλαισιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ κινοῦνται αἱ συντάξεις κατ' ἄρθρ. 29 ν. 1846/1951. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ σύνταξις τοῦ συνταξιούχου τοῦ συγχωνευθέντος Ταμείου θὰ ἐξειρίσκηται βάσει τοῦ ἄρθρ. 29 ν 1846/1951 (κλάσις, ἡμέραι ἐργασίας, οἰκογενειακὰ βάρη) καὶ ἂν ὑπολείπηται τοῦ «εἰδικοῦ» ἐλαχίστου ὁρίου, θὰ λάβῃ τοῦτο (οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ «ἐλάχιστον ὅριον» τὸ ταχθὲν διὰ τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α.)· ἐὰν ὅμως ὑπερβαίνῃ τὸ «εἰδικὸν ἐλάχιστον ὅριον», θὰ λάβῃ τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 29 προκύπτον ποσόν.

(Τὸ αὐτὸ θὰ ἰσχύσῃ καὶ διὰ τὸ «εἰδικὸν ἀνώτατον ὅριον», ὅπερ θὰ δύναται νὰ ὁρισθῇ διὰ

δ/τος εἰς διάφορον ὕψος τοῦ προκύπτοντος ἐκ τοῦ ἄρθρ. 29 § 11).

Ἡ προσβαλλομένη διάταξις δὲν «καθώρισεν ὅρια (ἀνώτατον ἢ κατώτατον), κάτω ἢ ἄνω τοῦ ὁποίου θὰ καθορίζοντο αἱ συντάξεις βάσει τῶν προσόντων ἑνὸς ἑκάστου, δηλ. ἡμερῶν ἐργασίας, οἰκογενειακῶν βαρῶν καὶ κλάσεως εἰς ἣν ἀνῆκεν, ἀλλὰ καθώρισε πάγιον ποσὸν συντάξεως εἰς δραχ. 200.

Ἐὰν ἦθελε θεωρηθῆ (ἀπιθανον) ὅτι τὸ ἀνωτέρω ποσὸν εἶναι «ὅριον», δὲν προεβη εἰς κλιμάκωσιν «ἀναλόγως τῶν γενομένων εἰσφορῶν». Διὰ τῆς παρανομίας ταύτης κατέληξε νὰ λαμβάνουν τὴν αὐτὴν σύνταξιν οἱ συνταξιοῦχοι ἀδιακρίτως κλάσεως, ἡμερῶν ἐργασίας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν.

Ὁπωσδήποτε ἀντιβαίνει εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 29, δι' οὗ ἡ ἐλαχίστη σύνταξις τοῦ ἐχοντος τὰ ἐλάχιστα προσόντα (Ι κλάσις, ἡμέραι ἐργασίας κάτω τῶν 1.000, ἔλλειψις οἰκογενειακῶν βαρῶν) εἶναι δραχ. 200, τῶν δὲ λοιπῶν ὁπωσδήποτε ἀνωτέρα.

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1399/1956, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Π. Μερτικόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Α. Ἰατρίδης*

Συνήγοροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Κ. Τσαγκαράκης, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως διώκεται ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος, συνταξιούχου τοῦ συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου Συντάξεων Σμυριδωρυκτῶν Νάξου, ἡ ἀκύρωσις τοῦ ἀπὸ 21/25 Αὐγούστου 1955 β.δ. «περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένων συντάξεων» κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ, καθ' ἃς ἐξαιροῦνται τῶν ὑπὸ τοῦ β.δ. τούτου καθοριζομένων αὐξήσεων «αἱ συνιάξεις αἱ παρεχόμεναι εἰς τοὺς ἐκ τῆς τάξεως τῶν σμυριδωρυκτῶν προερχομένους συνταξιούχους», τὸ δὲ «ποσὸν τῆς συντάξεως τῶν συνταξιούχων τοῦ τέως Ταμείου Συντάξεων Σμυριδωρυκτῶν Νάξου, τῶν πληρούντων τὰς προϋποθέσεις τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 56 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὁρίζεται ἀπὸ 1/5/1955 καὶ ἐφεξῆς εἰς δραχ. 200».

Ἡ διάταξις τῆς § 9 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη ἀφ' ἧς ἰσχυσε διὰ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ν.δ. 2698/1953 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κλπ.» (κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς ὁποίας ἐξεδόθη τὸ προσβαλλόμενον β.δ.), ὁρίζει εἰς τὰ ἐδάφια α' καὶ β' αὐτῆς, ὅτι «διὰ β.δ., ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., δύνανται νὰ θεσπίζωνται κατώτατα ὅρια ποσῶν διὰ χορηγητέας ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. πάσης φύσεως συντάξεις κατὰ κατηγορίας συνταξιούχων καὶ ἀναλόγως τῶν καταβαλλομένων εἰσφορῶν», ὡς καὶ «νὰ αὐξομειῶνται κατὰ ποσοστὸν αἱ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγούμεναι συντάξεις», εἰς δὲ τὸ ἐδάφιον δ' αὐτῆς, ὅτι «διὰ τοὺς συνταξιούχους κλαδικῶν Ταμείων συγχωνευθέντων ἢ συγχωνευθησομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. θεσπίζονται κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω διαδικασίαν εἰδικὰ ἀνώτατα καὶ κατώτατα ὅρια συντάξεων εἴτε γενικῶς, εἴτε δι' ὡρισμένας κατηγορίας συνταξιούχων ὡς ἀνωτέρω».

Ἐκ τῆς παρεχομένης ὑπὸ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς καθορισμὸν «εἰδικῶν» ἀνωτάτων καὶ κατωτάτων ὁρίων συντάξεων διὰ τοὺς συνταξιούχους κλαδικῶν Ταμείων συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. προκύπτει, ὅτι ἐπετράπη ἡ πρὸς τοὺς συνταξιούχους τούτους παροχὴ ποσοῦ συντάξεως διαφόρου τοῦ παρεχομένου εἰς τοὺς λοιποὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α., κατὰ παρέκκλισιν τοῦ τιθεμένου διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 56 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 κανόνος, καθ' ὃν συνταξιοῦχοι εἰδικῶν Ταμείων συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α., πληροῦντες τὰς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ προϋποθέσεις, δικαιοῦνται τῶν προβλεπομένων συντάξεων διὰ τοὺς λοιποὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. Ἡ ἄποψις αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι, ἐὰν τοιαύτη δὲν ἦτο ἡ βούλησις τοῦ νομοθέτου θὰ ἦτο περιττὴ ἡ εἰδικὴ αὕτη ἐξουσιοδοτικὴ διάταξις ὡς ἐκ τῶν ἀμέσων προηγουμένων ἐξουσιοδοτικῶν διατάξεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς γενικῶς παρεχομένας ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεις. Ἐξ ἄλλου ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς εἰδικῆς ταύτης διατάξεως, παρεχούσης εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν τὴν ἐξουσιοδότησιν, ὅπως θεσπίσῃ διὰ τοὺς συνταξιούχους κλαδικῶν Ταμείων συγχωνευθέντων ἢ συγχωνευθησομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. «εἰδικὰ» ἀνώτατα καὶ κατώτατα ὅρια συντάξεων προκύπτει, ὅτι ἐπετράπη δι' αὐτῆς ὁ καθορισμὸς ὡς πρὸς τοὺς συνταξιούχους τούτους κατωτάτου ὁρίου συντάξεως διαφόρου τοῦ καθοριζομένου διὰ τοὺς λοιποὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ συνεπῶς, τοῦ νόμου μὴ διακρίνοντος, καὶ κατωτέρου εἰσέτι τοῦ διὰ τοὺς τελευταίους τούτους καθοριζομένου κατωτάτου ὁρίου. Ὅθεν, οἱ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐκδοχῆς στηριζόμενοι λόγοι ἀκυρώσεως εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Ἡ ἀνωτέρω παρατεθεῖσα διάταξις τοῦ ἐδαφίου δ' τῆς § 9 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ν.δ. 2698/1953, ἔχουσα τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἐπιτρέπει τὴν εἰς τοὺς συνταξιούχους κλαδικῶν Ταμείων συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. παροχὴν ποσοῦ συντάξεως διαφόρου τοῦ παρεχομένου εἰς τοὺς λοιποὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. μόνον ἐφ' ὅσον συντρέχουν εἰδικαὶ συνθῆκαι δικαιολογοῦσαι τὴν τοιαύτην διάφορον μεταχείρισιν, οὐδαμῶς ἀντίκειται εἰς τὴν συνταγματικὴν περὶ ἰσότητος διάταξιν. Τοιαῦται δὲ εἰδικαὶ συνθῆκαι δικαιολογοῦσαι τὴν εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ τέως Ταμείου Συντάξεων Σμυριδωρυκτῶν Νάξου παροχὴν συντάξεως μικροτέρας τῆς παρεχομένης εἰς τοὺς λοιποὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. συντρέχουν ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐκ τῶν ὅλως εἰδικῶν συνθηκῶν ἀσφαλίσεως καὶ συνταξιοδοτήσεως τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ἠσφαλισμένων, λαμβανόντων π.χ. πρὸ τῆς συγχωνεύσεως τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. σύνταξιν κατωτέραν καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 50 δραχμῶν κατὰ μῆνα. (Ἴδε ὑπ' ἀριθ. 448/7.2.1955 Ἔγγραφον τοῦ Τμήματος Συντάξεων τῆς Δ/νσεως Παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὴν Δ/νσιν Νομικῆς Ὑπηρεσίας αὐτοῦ). Ὅθεν, οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγοι ἀκυρώσεως εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 29 §§ 1-3 τοῦ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΕΦΕΔΡΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΑΠΟ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Γνῶσις ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τῆς ἰδιότητος αὐτῶν ὡς προϋπόθεσις τῆς προστασίας

Προσφυγὴ μισθωτοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ εἰς Πρωτοδικειακὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Α.Ν. 244/1936 δι' ἀκύρωσιν ἀπολύσεώς του, γενομένης ἄνευ νομίμου λόγου, κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρου 4 Ν.Δ. 2510/1953 — Ἔλλειψις νομικῆς ὑποχρεώσεως τῶν παρά τινι ἐπιχειρήσει ὑπηρετούντων πρὸς γνωστοποίησιν τῆς ἰδιότητος αὐτῶν ὡς ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν. — Ἀκύρωσις ἀντιθέτως ἀποφανθείσης ἀποφάσεως Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς.

Γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω καταχωριζομένης ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

«Ὡς γνωστόν, οἱ κατὰ τὸν Α. Ν. 244/1936 ἔφεδροι παλαιοὶ πολεμισταὶ δὲν δύνανται νὰ ἀπολυθῶσι τῆς θέσεώς των, εἰμὴ διὰ τοὺς κατὰ τὸν Α.Ν. 23/24 Ἰανουαρίου 1936 λόγους καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς ἀρμοδίας κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Α.Ν. 244/1936 Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς.

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν εἰδικῶν αὐτῶν διατάξεων προέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν προϋπόθεσις τῆς προστασίας τῶν οἰκειοθελῶς κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Α. Ν. 244/1936 ὑπηρετούντων ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν (ἐπ' αὐτῶν ἐκτείνεται ἡ προστασία, βλέπε ἄρθρον 9 § 8 Α.Ν. 118/1945) (περὶ τῶν ἀναγκαστικῶς διορισθέντων δὲν προκύπτει βεβαίως τοιοῦτον ζήτημα) εἶναι νὰ ἔχουν προηγουμένως γνωστοποιήσει τὴν ἰδιότητά των (ἀποδεικνυομένην ἐκ τοῦ φύλλου μητρῴου των) εἰς τὸν παρ' ᾧ ὑπηρέτουν ἐργοδότην.

Ὑποκειμένης ἀγορᾶς περὶ καταβολῆς μισθοδοσίας τοῦ κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου (ἄνευ δηλαδὴ ἀποφάσεως τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς) ἀπολυομένου ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ (ἡ ὑποχρέωσις αὕτη προκύπτει ρητῶς ἐκ τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ἀ.ν. 244/1936 καὶ ἄρθρ. 8 τοῦ ἀ.ν. 771/1947), τὰ πολιτικὰ δικαστήρια σταθερῶς ἔκτοτε ἐδέχοντο, ὅτι πράγματι προϋπόθεσις τῆς ὑποχρεώσεως ἦτο ἡ προηγουμένη ἐκ μέρους τοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ γνωστοποίησις τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ (βλέπε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 1, 401, 534, ΕΕΔ 2, 174).

Χαρακτηριστικώς μάλιστα ἡ Ἐφ. Ἀθηνῶν 1809/1934 (Θέμ. ΜΣΤ' 397) σκέπτεται «ἄλλως δὲν ὑπάρχει παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ἡ διάνοια τῆς πρὸς τὸν νόμον ἐναντιώσεως».

Ἀντιθέτως κατὰ τὴν Σ.Ε. 318/1941 (εἰσηγητὴς *Α. Δημόπουλος*, ΕΕΔ 1, 791) «ὁ λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν νομίμως ἐγένετο ἡ ἀπόλυσις, ἐφ' ὅσον ἡ αἰτοῦσα ἐτέλει ἐν καλῇ πίστει, ὡς ἀγνοοῦσα, βάσει τῶν εἰς χεῖρας της στοιχείων, τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀπολυθέντος, ὡς παλαιοῦ πολεμιστοῦ, ἀπορριπτέος τυγχάνει, ὡς ἀβάσιμος, τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, μὴ δυναμένου νὰ ἀσκήσῃ ἐν προκειμένῳ ἐπιρροήν, ἄτε τοῦ νόμου μὴ ἀπαιτοῦντος, ἵνα χωρήσῃ ἡ πα-

---

ἀ.ν. 1846/1951 τὸ ποσὸν τῆς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένης συντάξεως ποικίλλει, καθοριζόμενον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος, τῶν ἡμερῶν ἐργασίας αὐτοῦ καὶ τῶν οἰκογενειακῶν του βαρῶν. Ἡ διάταξις αὕτη, ἔχουσα ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ συνταξιούχων εἰδικῶν Ταμείων συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 56 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὁριζούσης ὅτι ἡ παρεχομένη εἰς τοὺς ἀνωτέρω συνταξιούχους τοὺς πληροῦντας τὰς προϋποθέσεις τῆς διατάξεως ταύτης σύνταξις ὑπολογίζεται βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ ἀναγκαστικοῦ τούτου νόμου, θέτει θεμελιώδη ἀσφαλιστικὸν κανόνα, ἡ ἐκ τοῦ ὁποίου παρέκκλισις θὰ ἦτο ἐπιτρεπτὴ μόνον κατόπιν ρητῆς ἐξουσιοδοτικῆς διατάξεως. Ἡ διαληφθεῖσα ὅμως διάταξις τοῦ ἐδαφίου δ' τῆς § 9 τοῦ ἄρθρ. 29 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 42 τοῦ ν. δ. 2698/1953, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὁποίας ἐξεδόθη, ὡς εἴρηται, τὸ προσβαλλόμενον διάταγμα, οὐ μόνον δὲν περιέχει τοιαύτην ρητὴν ἐξουσιοδότησιν, ἀλλὰ καὶ σαφῶς ἐκ τῆς διατυπώσεως αὐτῆς περὶ καθορισμοῦ ἀνωτάτων καὶ κατωτάτων ὁρίων συντάξεως καὶ οὐχὶ περὶ καθορισμοῦ τοῦ καταβλητέου ποσοῦ συντάξεως προκύπτει, ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκ τοῦ ρηθέντος κανόνος παρέκκλισιν. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ προσβαλλόμενον διάταγμα, καθ' ὃ μέρος ὁρίζει ἐνιαῖον, ἀνεξαρτήτως ἀσφαλιστικῆς κλάσεως ἡμερῶν ἐργασίας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ποσὸν συντάξεως καταβλητέον εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ τέως Ταμείου Συντάξεων Σμυριδωρυκτῶν Νάξου, τοὺς πληροῦντας τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρ. 56 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, κεῖται ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐφ' ἧς στηρίζεται ἐξουσιοδοτικῆς διατάξεως, δι' ὃ καὶ εἶναι ἀκυρωτέον, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀκυρώσεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δέον νὰ γίνῃ ἐν μέρει δεκτή, ἀκυρουμένης ἐν μέρει τῆς προσβαλλομένης πράξεως, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, νὰ ἀπορριφθῇ δὲ κατὰ τὰ λοιπά.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ ἐν μέρει τὸ ἀπὸ 21/25 Αὐγούστου 1955 β. δ/γμα «περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένων συντάξεων», καθ' ὃ μέρος ὁρίζει, ὅτι τὸ «ποσὸν τῆς συντάξεως τῶν συνταξιούχων τοῦ τέως Ταμείου Συντάξεων Σμυριδωρυκτῶν Νάξου τῶν πληρούντων τὰς προϋποθέσεις τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 56 τοῦ Α.Ν. 1846/1951, ὁρίζεται ἀπὸ 1.5.1956 καὶ ἐφεξῆς εἰς δραχμὰς 200».

Ἀπορρίπτει τὴν αὐτὴν αἴτησιν κατὰ τὰ λοιπά.

τά τας διατάξεις αὐτοῦ προστασίαν, τὴν ὑπὸ τοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ γνωστοποίησιν τῆς τοιαύτης ἰδιότητός του εἰς τὸν ἐργοδότην».

Τὴν ἄποψιν αὐτὴν δέχεται καὶ ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε., ἐπικαλουμένη τὴν ἀνωτέρω αἰτιολογίαν της.

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθότητος αὐτῆς ἢ ἐκείνης τῆς, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἀπόψεως, ὑπὸ τὸ κρατοῦν προηγουμένως δίκαιον, μεταγενεστέρα ρητὴ καὶ σαφὴς διάταξις, ἡ τοῦ ἄρθρ. 9 § 8 τοῦ ἀ.ν. 118/1945 «περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων» (ΕΕΔ 4, 57) ὥρισεν, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος (ἀ.ν. 118/1945 περὶ ἐλευθέρας ἀπολύσεως τῶν μισθωτῶν) δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν. Δὲν ἐφαρμόζονται ἐπίσης ἐπὶ τῶν οἰκειοθελῶς προσληφθέντων μέχρι τῆς 17 Ὀκτωβρίου 1936 ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, *ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἔχουν προσκομίσει εἰς τὸν ἐργοδότην τὰ ἀποφαίνοντα τὴν ἰδιότητά των δικαιολογητικά.*

Δὲν καταλείπεται, ἑπομένως, ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Νομοθέτης καθώρισε σαφῶς ὡς στοιχεῖον τοῦ δικαιώματος τὴν προηγουμένην γνωστοποίησιν τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ εἰς τὸν ἐργοδότην διὰ προσκομίσεως μάλιστα εἰς αὐτὸν τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν.

Ἐφαρμόζουσα τὴν διάταξιν ταύτην ἡ Σ.Ε. 1102/1947 (εἰσηγητὴς *Ν. Γρηγορίου*, ΕΕΔ 6, 436) ἀπεφάνθη ὡς ἑξῆς: «Κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν ἡ Ἐπιτροπή, κρίνουσα περὶ τῆς ἰδίας αὐτῆς ἁρμοδιότητος, δικαιοῦται καὶ ὀφείλει νὰ ἐρευνήσῃ οὐ μόνον ἂν ὁ προσφεύγων κατὰ τῆς ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως της ἀπολύσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐργοδότου του τυγχάνῃ ἔφεδρος παλαιὸς πολεμιστής, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 28/31 Ὀκτωβρίου 1935 «περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν», ἀλλὰ καὶ εἰδικώτερον, προκειμένου περὶ οἰκειοθελῶς προσληφθέντος, ἂν οὗτος ἔχῃ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. 118/1945 προσκομίσει εἰς τὸν ἐργοδότην του τὰ ἀποδεικτικὰ τῆς ἰδιότητός του ταύτης στοιχεῖα διότι *μόνον ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ταύτην οὗτος ἐξακολουθεῖ ὑπαγόμενος εἰς τὰς προστατευτικὰς διατάξεις τῆς νομοθεσίας περὶ τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν καὶ δικαιοῦται συνεπῶς νὰ προσφύγῃ παραδεκτῶς εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν κατὰ τῆς ἀπολύσεως του, αἰτούμενος τὴν ἀκύρωσιν ταύτης* (πρβλ. καὶ πάμπολλα Πρωτοδικεῖα Ἀθηνῶν 3832/1956, εἰσηγητὴς *Ι. Παπαδόπουλος*, ΕΕΔ 15, 188).

Εἶναι, ἑπομένως, νομίζομεν, δεκτικὴ ἀντιρρήσεων ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα αὐτῆς ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ Σ. τῆς Ε.

Ὡς πρὸς τὰ ὑποχρεωτικῶν διὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια τῆς ἀποφάσεως τῆς κατ' ἄρθρον 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936 Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἐζήτασε καὶ ἂν ὁ ἔφεδρος παλαιὸς πολεμιστὴς προσεκόμισεν εἰς τὸν ἐργοδότην τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά, βλέπε τὴν Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς 512/1946, (εἰσηγητὴς *Λ. Κανελλάκος*, ΕΕΔ 6, 20).

Σχετικῶς ἤδη πρὸς τὴν προστασίαν τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, μετὰ τὸ ν.δ. 2510/1953 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν τοῦ προσωπικοῦ τραπεζιτικῶν ἱδρυμάτων καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» (ΕΕΔ 12, 923) ἐπρόκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Σ. τῆς Ε. περὶ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ ἀπολυθέντος κατ' ἄρθρον 4 τοῦ ἀνωτέρω ν.δ.), κατὰ τὴν Α Π. 325/1956 (εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 730) διὰ τοῦ ἐν λόγῳ ν.δ. κατηργήθη ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα ταῦτα, τὰ ὑπηρετοῦντα εἰς τὸ ἐν αὐτῷ τραπεζιτικὰ ἱδρύματα, ἡ εἰδικὴ ἐκ τῶν ἀ.ν. 244/1936 καὶ 771/1937 προστασία.

Τοῦτο προκύπτει σαφῶς καὶ ἐκ τῶν κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου συζητήσεων ἐν τῇ Βουλῇ (ἐπίσημα πρακτικὰ 22 Ἰουλίου 1953), κατὰ τὰς ὁποίας ἀπεκρούσθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἡ προστασία τῶν ἐν λόγῳ προσώπων, καίτοι ἐπιμόνως ἐζητήθη ὑπὸ βουλευτῶν.

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 960/1956, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ *κ. Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος *κ. Ν. Γαβαλλᾶς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Τ. Λασιταρίδης, Δ. Κούγιας, Πάρεδροι τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, βιώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 13/1955 ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὸν ἀ.ν. 771/1937 Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς προστασίας παλαιῶν πολεμιστῶν Θεσσαλονίκης, εἶναι δὲ τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Ἡ ἀσκηθεῖσα παρὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης Α.Ε. ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἐθνικὴ Τράπεζα Ἑλλάδος—Ἀθηνῶν παρέμβασις διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Μαΐου 1956 δικογράφου, κατατεθέντος κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 16 τοῦ διαδικαστικοῦ ὀργανισμοῦ δριζόμενα, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ κοινοποιηθεῖσα παρὰ τῆς παρεμβαινούσης πρὸς τοὺς κυρίους διαδίκους.

Διὰ τῆς ἀπὸ 9 Δεκεμβρίου 1954 αἰτήσεώς του, ἀπευθυνομένης ἐνώπιον τῆς κατὰ τὸν ἀ.ν. 771/1937 Ἐπιτροπῆς Θεσσαλονίκης, ὁ αἰτῶν ἐκθέτει, ὅτι, τυγχάνων ἔφεδρος παλαιὸς πολεμιστής, προσελήφθη οἰκειοθελῶς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1928 δι' ἀόριστον χρόνον ὡς ὑπάλληλος ὑπὸ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν, ὅτι ὑπηρέτησε παρ' αὐτῇ καὶ τῇ κατὰ συγχώνευσιν προελθούσῃ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ Ἑλλάδος—Ἀθηνῶν μέχρι τῆς 10 Νοεμβρίου 1954, ὅτε ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 2510/1953, καὶ αἰτεῖται, ὅπως κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ ἀπόλυσίς του, ὡς γενομένη ἄνευ νομίμου τινὸς λόγου καὶ ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936 «περὶ τροποποιήσεως κλπ. τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 28/31 Ὀκτωβρίου 1935 ἀ.ν. περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν», κατ' ὃ «ἔφεδροι παλαιοὶ πολεμισταὶ... δὲν ἀπολύονται, εἰμὴ μόνον διά τινα τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 § 1 ἐδ. α΄-δ΄ τοῦ ἀπὸ 23/24.1.1936 ἀ.ν. ἀναφερομένων λόγων ἀπολύσεως καὶ κατόπιν

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΧΗ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΙΣΧΥΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Δικαίωμα μισθοῦ ἐπὶ ἀνυπαιτίου κωλύματος παροχῆς ὑπηρεσιῶν

Ἀποχή μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας.—Ἀδικαιολόγητος μετὰ τὴν ἀσθένειαν ἀποχή.—Θεώρησις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς σιωπηρῶς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ καταγγελθείσης.—Δικαίωμα μισθοῦ, κατ' ἄρθρα 657, 658 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐπὶ ἀνυπαιτίου κωλύματος παροχῆς ὑπηρεσιῶν (ἀσθενείας).

Ὑπέκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀποχὴ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς ἐργατρίας λόγῳ ἀσθενείας, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ὑπερέβη τὰ ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ ν. 4558/1930 περὶ τροποποιήσεως τοῦ ν. 2112/1920 περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καθοριζόμενα εἰς τὴν περίπτωσιν χρονικὰ ὅρια ἀποχῆς, κατὰ τὰ ὁποῖα, ἀπέχων ὁ μισθωτὸς ἐκ τῆς ἐργασίας του, δὲν θεωρεῖται, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν. 2112/1920 ὡς λύων τὴν σύμβασιν ἐργασίας.

Σημειωτέον α) ὅτι τὰ ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ ν. 4558/1930 καθοριζόμενα χρονικὰ ὅρια ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐφαρμόζονται διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νομικοῦ λόγου καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 διεπομένων διὰ τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν (Α.Π. 299/1950, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 632 καὶ λοιπὴ νομολογία τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας ἐν ΕΕΔ 13, 1047, ἔνθα σύνοψις γνωμῶν θεωρίας καὶ πράξεως ἐπὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ) καὶ β) ὅτι, ἂν ὁ μισθωτὸς ὑπερβῇ τὰ χρονικὰ ταῦτα ὅρια ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, θεωρεῖται, κατὰ τὰ ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112/1920 νομολογηθέντα, ὡς λύων αὐτὸς τὴν σύμβασιν ἐργασίας (Α.Π. 224/1953, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 12, 593, λοιπὴ νομολογία ἐν ΕΕΔ 13, 1046, πρβλ. καὶ Α. Π. 409/1955, εἰσηγητὴς *Ι. Τρακανῆς*, ΕΕΔ 14, 813, Α.Π. 710/1955, εἰσηγητὴς *Ν. Παλαιολογόπουλος*, ΕΕΔ 15, 131).

Τούτου ἐπερχομένου συνεπείᾳ εἶναι καὶ διὰ τοὺς ὑποκειμένους εἰς τὸν ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502) διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργα-

---

εἰδικῶς ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὴν ἑπομένην παράγραφον Ἐπιτροπῆς (νῦν ἄρθρ. 1 ἀ.ν. 771/1937).

Διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 15/1955 ἀποφάσεώς της ἡ μνησθεῖσα Πρωτοδικειακὴ Ἐπιτροπὴ Θεσσαλονίκης ἀπέρριψε τὴν ἐν τοῖς ἄνω αἰτησιν, ἐπὶ τῇ μοναδικῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι «ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ὁ αἰτῶν κέκτηται πράγματι τὴν ἰδιότητα τοῦ παλαιοῦ πολεμιστοῦ, δὲν προκύπτει ἐξ ἀποδεικτικοῦ τινος στοιχείου, ὅτι ἐγνωστοποίησεν αὐτὸς τὴν ἰδιότητά του ταύτην μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του εἰς τὴν Τράπεζαν..., ἑπομένως ἡ τελευταία αὕτη δὲν ἦτο ὑπόχρεως, μὴ γνωρίζουσα τὴν τυχὸν ἰδιάζουσαν προστασίαν τοῦ αἰτοῦντος, νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης διὰ τὴν ἀπόλυσίν του...». Ἡ αἰτιολογία ὅμως αὕτη τῆς προσβαλλομένης πράξεως δὲν εἶναι νόμιμος, καθ' ὅσον εἰς τοὺς ἰσχύοντας νόμους περὶ προστασίας τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἤτοι α) τοῦ Α.Ν. 28/31 Ὀκτωβρίου 1935 «περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν» καὶ β) τοὺς τροποποιήσαντας καὶ συμπληρώσαντας αὐτὸν Α.Ν. 23/24 Ἰανουαρίου 1936, Α. Ν. 244/1936 καὶ Α.Ν. 771/1937 δὲν διαλαμβάνεται διάταξις ἐπάγουσα νομικὴν ὑποχρέωσιν εἰς τοὺς παράτινι ἐπιχειρήσει ὑπηρετοῦντας ἐφέδρους παλαιοὺς πολεμιστάς, ὅπως, ἐπὶ ποινῇ ἀπωλείας τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 Α. Ν. 244/1936 ἀπορρεούσης ὑπερ αὐτῶν προστασίας, γνωστοποιήσωσιν εἰς τοὺς ἐργοδότας των τὴν ἰδιότητά των ὡς παλαιῶν πολεμιστῶν (Σ.Ε. 929/1940 καὶ 318/1941). Ἀντιθέτως ὅθεν κρίνασα ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις καὶ ἀξιώσασα ὡς προϋπόθεσιν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων περὶ προστασίας τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων τὴν προηγουμένην ἐκ μέρους αὐτῶν πρὸς τοὺς ἐργοδότας γνωστοποίησιν τῆς ἰδιότητός των ταύτης, ἔσφαλε περὶ τὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου καὶ ἀκυρωτέαν τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς κατέστησε κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

ρίας μισθωτούς (τούς ἀσφαλιζομένους κατά τῆς ἀνεργίας κατά τό Ν.Δ. 2961/1954, ΕΕΔ 13, 941 καί Ν. 3464/1955, ΕΕΔ 15, 105) δέν ἀπαιτεῖται νά τηρηθῇ ὑπό τοῦ ἐργοδότου διατύπωσις τις ἐκ τῶν ὑπό τοῦ ν. 3198/1955 ἐπιβαλλομένων, διά τό κῦρος τῆς καταγγελίας, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑπό τοῦ ἐργοδότου.

Δύναται ὅμως ὁ μισθωτός τῆς περιπτώσεως νά ἐπιδιωκήσῃ κατά τήν ἀνεργίαν του (βλέπε τό ἄρθρον 5 § 7 τῆς ὑπ' ἀριθ. 37274/3786/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περί ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας καί περατώσεως») ΕΕΔ 15, 1028, Ἐγκύκλ. Ι.Κ.Α. ὑπ' ἀριθ. 107/1953, ΕΕΔ 12, 629).

Διά νά ἐπανέλθωμεν ἤδη εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ναί μέν ἡ συγκεκριμένη ἐν προκειμένῳ ἐργάτρια, ἀσθενήσασα, δέν ὑπερέβη τά ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ ν. 4558/1930 καθοριζόμενα χρονικά ὅρια, ἀναλόγως τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας αὐτῆς, ὥστε νά θεωρηθῇ, κατά τά ἀνωτέρω σημειούμενα, ὡς λύσασα αὐτή τήν σύμβασιν ἐργασίας, ἀλλ' ἀφοῦ, ἀναρρώσασα, δέν ἐπανῆλθεν εἰς τήν ἐργασίαν αὐτῆς ἀμέσως, ἀλλά μετά πάροδον 25 ἡμερῶν ἀπό τῆς ἀναρρώσεως αὐτῆς, βεβαίως, ὡς δέχεται τό Πρωτοδικεῖον, ἐπῆλθεν ἐξ αὐτοῦ λύσις τῆς συμβάσεως.

Θά ἦτο διάφορον τό πρᾶγμα, ἂν ἡ ἐργάτρια ἐπεκαλεῖτο καί ἀπεδείκνυεν ὕπαρξιν μετά τήν ἀσθένειαν αὐτῆς ἄλλου τινός λόγου, ὁ ὁποῖος τήν ἠνάγκασε νά συνεχίσῃ τήν ἀποχήν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας της καί ὁ λόγος οὗτος, κρινόμενος ὑπό τοῦ Δικαστοῦ ἐπί τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καί τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρα 200 καί 288 Α.Κ.), ἐθεωρεῖτο ὡς δικαιολογῶν τήν μή λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας (Α.Π. 367/1956, εἰσηγητής Σ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 710 καί λοιπή νομολογία εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 710).

Περαιτέρω ἡ αὐτή ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἐφ' ὅσον ἡ σύμβασις ἐν προκειμένῳ εἶχε καταρτισθῇ μετά τήν εἰσαγωγήν τοῦ Α.Κ. (23 Φεβρουαρίου 1946) ὀρθῶς ἐφήρμοσε τά ἄρθρα 657, 658 τοῦ Α.Κ. περί μισθοῦ τοῦ ἀνυπαιτίως κωλυθέντος νά παράσχῃ τήν ἐργασίαν του (βλέπε σχετικῶς ΕΕΔ 13, 1018 ἐπ.), τά ὁποῖα ἄρθρα δέν θά εἶχον ἐφαρμογήν, προκειμένης συμβάσεως ἐργασίας καταρτισθείσης πρό τοῦ Α.Κ., μή ὑφισταμένης εἰς τό θέμα προστατευτικῆς διατάξεως εἰς τό προϊσχῦσαν βυζαντινορρωμαϊκόν δίκαιον (οὕτω Α.Π. 42/1955, εἰσηγητής Σ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 198, Α.Π. 100/1956, εἰσηγητής Θ. *Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 249).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7008/1956

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Κρέτσης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Σταυρινόπουλος, Γ. Λουκέρης

Ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἀσθένεια τῆς ἐφεσιβλήτου διήρκεσε μέχρι καί τῆς 12.10.1955, μεθ' ἣν ἦτο ὑπόχρεως, ὅπως προσέλθῃ καί ἐπαναλάβῃ τήν ἐργασίαν της. Παρά ταῦτα ὅμως δέν προσῆλθε πρός συνέχισιν τῆς ὑπηρεσίας της παρά τῷ ἐκκαλοῦντι τήν 13.10.1955, ὡς εἶχεν ὑποχρέωσιν, ἀλλά τήν 7.11.1955, καθ' ἣν ὅμως ἀπεκρούσθη ὑπ' αὐτοῦ, θεωροῦντος ὡς λυθεῖσαν τήν σύμβασιν ἐργασίας ἀπό 13.10.1955, ἀφ' ἧς, ἀρθέντος τοῦ λόγου, δι' ὃν ἐκωλύθη νά ἐργασθῇ, ἔδει νά προσέλθῃ πρός ἀνάληψιν τῆς ὑπηρεσίας της. Ἡ τοιαύτη ἄνευ λόγου ἀπουσία τῆς ἐφεσιβλήτου ἐκ τῆς ἐργασίας της ἐπί 25 ἡμέρας ἐνέχει, κατά κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, σιωπηράν δήλωσιν τῆς βουλήσεως τῆς ἐφεσιβλήτου περί καταγγελίας ὑπ' αὐτῆς τῆς συμβάσεως ἐργασίας καί εὐλόγως ὁ ἐκκαλῶν δέν ἀπεδέχθη τάς ὑπηρεσίας της κατά τήν 7.11.1955, ὅτε προσῆλθε πρός ἐπανάληψιν τούτων. Κατ' ἀκολουθίαν, δεχθείς ὁ Πρωτοδίκης ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐλύθη ὑπό τοῦ ἐκκαλοῦντος διά καταγγελίας, γενομένης κατά παράβασιν τοῦ ν. 3198/1955, ὡς καί κατά κατάχρησιν δικαιώματος, ἔσφαλεν ἐν τῇ τοιαύτῃ κρίσει του καί δέον ὅπως, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ διά τοῦ πρώτου λόγου ἐφέσεως προβαλλομένου σχετικοῦ παραπόνου, μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καί ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή κατά τό περί ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως, αἴτημα ἐν αὐτῇ.

Ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα κατά τήν 19.9.1955 ἠσθένησεν ἀνυπαιτίως καί ἐκωλύθη νά παράσχῃ τάς ὑπηρεσίας της μέχρι καί τῆς 12.10.1955. Διά τό χρονικόν τοῦτο διάστημα δικαιοῦται, κατά τάς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 657 § 1 καί 658 Α.Κ., ἐφ' ὅσον εἶχεν ὑπηρεσίαν παρά τῷ ἐκκαλοῦντι μείζονα τοῦ ἑνός, τό ἀξιούμενον ἥμισυ τῶν ἀποδοχῶν της τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος (τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος τοῦ ζητουμένου) καί οὐχί ὀρθῶς ἐπεδικάσθησαν αὐτῇ ὑπό τοῦ Πρωτοδίκου δραχμαί 362 διά τήν ἐν λόγῳ αἰτίαν, οὗ ἕνεκεν δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ καί κατά τοῦτο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, κατά τό βάσιμον σχετικόν παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐμμέσως πλήν σαφῶς διατυπούμενον διά τοῦ μόνου λόγου τῆς ἐφέσεώς του, ὡς οὗτος ἀναπτύσσεται διά τῶν προτάσεων.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤ' ΑΞΙΟΠΟΙΝΟΝ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Μήνυσις κατά τοῦ μισθωτοῦ ὑπό τρίτου, παραίτησις αὐτῆς καὶ συνέπειαι

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως Ν. 2112 μεθ' ὑποβολήν κατὰ μισθωτοῦ μηνύσεως ὑπό συναδέλφου του ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας. — Ὑστέρα καταβολή ἀποζημιώσεως μετά παραίτησιν μηνυτοῦ ἀπό μηνύσεως. — Ἔλλειψις ἀκυρότητος καταγγελίας συμβάσεως, ἐφ' ὅσον δέν ἐχώρησεν ἀπαλλαγή τοῦ μισθωτοῦ διά τό ἀνυπόστατον τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, ἀλλ' ἐπήλθεν αὕτη ἕνεκεν λόγου ἐξαλείψαντος τό ἀξιόποινον, ἄλλως καί διότι δέν ἐχώρησε κοινοποίησις τῆς ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως κατ' ἄρθρ. 7 Ν. 3198/1955.

Κατά τό ἄρθρον 7 τοῦ ν. 3198/1955 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502) «αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος δέν ἐφαρμόζονται ἐπί μισθωτῶν ἀπολυομένων συνεπείᾳ ὑποβολῆς κατ' αὐτῶν μηνύσεως, συμφώνως πρός τά ὑπό τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112 ἤ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ὁριζόμενα. Ἐάν ἐπακολουθήσῃ ἀπαλλαγή τοῦ μισθωτοῦ διά βουλεύματος ἤ δικαστικῆς ἀποφάσεως, αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἔχουσιν ἐφαρμογήν καί ἐπ' αὐτοῦ ἀπό τῆς εἰς τόν ἐργοδότην κοινοποιήσεως ὑπό τοῦ ἐνδιαφερομένου τοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἤ τῆς ἀποφάσεως».

Δικαιολογοῦσα τήν διάταξιν ταύτην ἡ εἰσηγητική ἔκθεσις τοῦ νόμου (ΕΕΔ 14, 276) ἀναγράφει τά ἑξῆς: «Ἐπειδή κατά τάς διατάξεις τοῦ προτεινομένου σχεδίου ἡ μή καταβολή τῆς ἀποζημιώσεως ἐπάγεται ἀκυρότητα, ἀποσαφηνίζεται διά τοῦ ἄρθρου 7, ὅτι αἱ περί ἀκυρότητος, ὡς καί αἱ λοιπαί διατάξεις τοῦ νέου νόμου, θά ἐφαρμόζωνται καί ἐπί τῶν μισθωτῶν τῆς κατηγορίας ταύτης, ἀφ' ἧς οὗτοι κοινοποιήσουν εἰς τόν ἐργοδότην τό ἀπαλλακτικόν βούλευμα ἤ τήν δικαστικήν ἀπόφασιν. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης καταβάλῃ τήν ἀποζημίωσιν εἰς τόν μισθωτόν κατά τάς διατάξεις τοῦ νέου νόμου, ὁ μισθωτός δέν δικαιοῦται νά ζητήσῃ ἀποδοχάς διά τό μεσολαβήσαν χρονικόν διάστημα. Ἄν ὅμως ὁ ἐργοδότης δέν καταβάλῃ τήν ἀποζημίωσιν, τότε δημιουργεῖται ἀκυρότης τῆς καταγγελίας, ἀνατρέχουσα μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἀπολύσεως (βλέπε ἐκτενέστερον περί τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 712 ἐπ.).

Ἡ διάταξις προϋποθέτει τήν προηγουμένην τῆς ἀπολύσεως ὑποβολήν μηνύσεως (οὕτω Α.Π. 471/1954, εἰσηγητής *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 13, 693, καί λοιπαί Α.Π. εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 13, 693), τό δέ δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, τό ὁποῖον καθορίζεται ἐν ἄρθρῳ 5 τοῦ ν. 2112/1920 καί ἄρθρ. 6 ταῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ἐν περιπτώσει ἀπαλλαγῆς τοῦ μισθωτοῦ διά βουλεύματος ἤ δικαστικῆς ἀποφάσεως τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ κατηγορίας, προϋποθέτει, κατά τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν προαναφερθεισῶν διατάξεων, ὅτι ἡ ἀποδοθεῖσα κατηγορία ἐκρίθη δικαστικῶς ὅτι ὑπῆρξεν ἀνυπόστατος ἐκ τοῦ πράγματος, δηλαδή ὅτι δέν ἔλαβε χώραν, καί ὄχι ὅταν τό ποινικόν δικαστήριον, δεχόμενον ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τήν ἀποδοθεῖσαν εἰς αὐτόν ἀξιόποινον πρᾶξιν, κρίνον οὐχ ἧττον, ὅτι λόγῳ συνδρομῆς ἑνός ἐκ τῶν λόγων, ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὁποίων ἀποκλείεται, κατά τόν ποινικόν νόμον, τό καταλογιστόν ἤ αἴρεται τό ἀξιόποινον, κατ' ἀκολουθίαν τῆς τοιαύτης κρίσεώς του ἐκδίδῃ ἀθωωτικήν ἀπόφασιν (οὕτω ἡ Α.Π. 416/1951, εἰσηγητής *Ν. Πλατύκας*, ΕΕΔ 10, 1206, πρβλ. καί Α.Π. 449/1940, Θέμ. ΝΒ' 43).

Ἐτέρωθεν, κατά τά νομολογηθέντα (Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 10187/1952, εἰσηγητής *Δ. Καλαμβοκίδης*, ΕΕΔ 11, 1303, βλέπε ὅμως τάς ἐν ΕΕΔ 11, 1302 σημειώσεις μας) καί ἡ ὑποβολή ἐκ μέρους τρίτου παθόντος ἐγκλήσεως ἤ αὐτεπαγγέλτου διώξεως ἐπαλλήλου διά πταῖσμα πραχθέν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἀσκοῦν δέ ἐπιρροήν εἰς τήν ὑπαλληλικήν σύμβασιν, ὥστε αὕτη νά καθίσταται δυσχερής καί νά ἐπιβάλληται εἰς τόν ἐργοδότην νά ἀπολύσῃ τόν μισθωτόν, ἀπαλλάσσει τόν πρῶτον τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ νόμου διά τό κῦρος τῆς καταγγελίας. (Περί τῆς ἀνάγκης νά ἀσκῇ ἡ ἀξιόποινος πρᾶξις ἐπιρροήν ἐπί τῆς ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας βλέπε *Α. Λιτζερόπουλον*, Θέμ. ΝΒ' σ. 461, Α.Π. 471/1954, εἰσηγητής *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 13, 693, Πρωτ/κου Ἀθηνῶν 6131/1946, Πρωτοδίκης *Ν. Σταρόγιαννης*, ΕΕΔ 5, 591, Πρωτ/κείου Θηβῶν 197/1946, εἰσηγητής *Κ. Κουκουρίσης*, ΕΕΔ 5, 649).

Σημειοῦμεν καί τήν Α.Π. 10/1953 (εἰσηγητής *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ, 12, 188), κατά τήν ὁποίαν ἐπίσης πρέπει τό ἀδίκημα νά ἔχῃ ἐπιρροήν εἰς τήν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, συνεχίζει δέ ἡ αὐτή ἀπόφασις εἰφ' ὅσον τό δικάσαν Ἐφετεῖον ἐδέξατο, ὅτι ἡ ἐπί ἐξυβρίσει τοῦ ἰδίου Α.Α... καταδίκη ὑπό τοῦ Πλημμελειοδικείου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μισθωτοῦ ἐργάτου δέν εἶχε σχέσιν τινά μέ τήν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του ἡ ἐπιρροήν εἰς τήν ἐργασιακήν σύμβασιν καί τό πρόσωπον τοῦ ἐργοδότου, κατ' ὀρθήν ἑρμηνείαν τοῦ Νόμου ἔκρινεν ὡς ἄκυρον τήν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως» μή τηρηθεισῶν τῶν ἰσχυουσῶν τότε (καί σήμερον ὑπό παραλλαγήν τινα) διατάξεων τοῦ ν. 118/1915.

Θέμα σχετικόν πρός τά ἀνωτέρω ἐρευνᾷ ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, ἡ ὁποία διά τάς ἐν αὐτῇ ὀρθάς σκέψεις δέν ἀπαγγέλλει ἐν προκειμένῳ ἀκυρότητα τῆς γενομένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως, κατά τά ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502) ὁριζόμενα.

Σχετικῶς ἤδη πρός τήν ἐπιδότησιν δι' ἀνεργίαν τῶν ἀπαλλασσομένων τῆς κατηγορίας μισθω-

ΔΙΑΣΠΑΣΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΑΝΕΥ ΣΠΟΥΔΑΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

Νομικός χαρακτηρισμός συμβάσεως διά μεταφοράν μαθητών εις εκπαιδευτήριον δι' ιδιοκτήτου αυτοκινήτου

Παροχή αυτοπροσώπως εργασίας δι' ιδιοκτήτου αυτοκινήτου διά την μεταφοράν μαθητών από των οικιών αυτών εις ιδιωτικόν εκπαιδευτήριον, αποδειχθείσης εξαρτήσεως του εργαζομένου από του εργοδότου, συνιστά σύμβασιν περί παροχής εξηρτημένης εργασίας. — Διάσπασις συμβάσεως εργασίας ωρισμένου χρόνου όσον το σχολικόν έτος) πρό της λήξεως αυτού άνευ σπουδαίου λόγου, κατ' άρθρ. 672 Α.Κ. — Ταιαύτη και όταν ούδεμία παραβίασις των ουσιωδών όρων της συμβάσεως λαμβάνη χώραν εκ μέρους του μισθωτού, αλλ' όφείλεται εις το συμφέρον του εργοδότου.

Έπρόκειτο εις την περίπτωσιν της κατωτέρω δικαστικής αποφάσεως περί συμβάσεως, κατά την οποίαν ανέλαβε τις να μεταφέρη διά του αυτοκινήτου του καθημερινώς εις εκπαιδευτήριον τινός μαθητας αυτού από των οικιών των, αντί ωρισμένου κατά μήνα χρηματικού ποσού και δι' ωρισμένον κατά μήνα χρονον, όσος ο χρόνος του σχολικού έτους, διασπασθείσης της συμβάσεως πρό της λήξεως του συμπεφωνημένου χρόνου.

Το πρώτον ζήτημα, το οποίον έγεννατο εν προκειμένω και περί αυτού ασχολείται η δημοσιευομένη απόφασις, είναι, άν η σύμβασις αύτη ήτο χαρακτηριστέα ως σύμβασις περί παροχής εξηρτημένης εργασίας, οπότε είχεν αρμοδιότητα ο Δικαστής να επιληφθή των φερομένων ένώπιον αυτού αξιώσεων κατά την εργατικήν διαδικασίαν.

Ο Εργατικός Δικαστής, εκινών από του ότι, προκειμένου να δοθή ο νομικός χαρακτηρισμός εις σύμβασίν τινι, εις ην αι παροχαί του ενός ή αμφοτέρων των συμβαλλομένων ανήκουσιν εις πλείστους τύπους συμβάσεων, όπου να εξευρίσκηται εν εκάστη περιπτώσει υπό του δικαστού ποία παροχή, κατά την πρόθεσιν των συμβαλλομένων, θεωρείται ως κυρία και ποία ως παρακολουθηματική, να δίδηται δε ο νομικός χαρακτηρισμός της συναφθείσης συμβάσεως εκ της κυρίας παροχής (Α.Π. 185/1956, εισηγητής *Κ. Καυκάς*, ΕΕΝ 1956, σ. 727, εφ' ής παρατηρήσεις *Ν. Ρίζου*, ένθ' άνωτ. σ. 728) (βλέπε περί του θέματος και *Κ. Καυκά*, Ένοχ. Ειδικών, β' έκδοσις, σ. 398, *Ι. Καποδίστριαν*, Παροχή εργασίας ως αντικειμένου μικτής συμβάσεως, ΕΕΔ 14, 177 επ. και υπ' αυτού παραπομπάς εις θεωρίαν και νομολογίαν), αποφαίνεται, εις την συγκεκριμένην περίπτωσιν, ότι έπρόκειτο περί συμβάσεως παροχής εξηρτημένης εργασίας (πρβλ. και Α.Π. 105/1953, εισηγητής *Ι. Τρακάς*, ΕΕΔ 12, 422, Α.Π. 475/1954, εισηγητής *Κ. Σαρλός*, ΕΕΔ 13, 760, όμοίως απο-

---

των βλέπε το άρθρον 15 § 9 του ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 944) και το άρθρον 5 § 3 της υπ' αριθ. 37274/3786/1956 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας «περί εγκρίσεως Κανονισμού παροχών ανεργίας και στρατεύσεως» (ΕΕΔ 15, 1028).

Πρωτοδικείου Αθηνών 1085/1956

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Γ. Κρομίδας*
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Α. Κρίτσης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Ι. Γεωργακάκης, Π. Αργυρόπουλος

Ο εφεσίβλητος προσελήφθη παρά των εκκαλούντων, διατηρούντων ενταύθα επιχείρησιν υδραυλικών εγκαταστάσεων, ως μαθητευόμενος τεχνίτης υδραυλικός και μετέπειτα ως τεχνίτης και επί ημερομισθίω, ανερχομένω από 1.1.1955 εις δραχ. 35 ημερησίως. Ο εφεσίβλητος παρείχε τας υπηρεσίας του εις την επιχείρησιν των εκκαλούντων μέχρι της 9.5.1955, καθ' ην η ούτως ισταμένη σύμβασις των εργασίας κατηγγέλθη υπό των εκκαλούντων εγγράφως μεν, άνευ όμως καταβολής αποζημιώσεως, επί τη αιτιολογία ότι υπεβλήθη κατά του εφεσιβλήτου μήνυσις υπό του συναδέλφου του τεχνίτου Μ**, εργαζομένου εις την επιχείρησιν των εκκαλούντων, επί σωματική βλάβη και έξυβρίσει αυτού εν τη εκτελέσει της υπηρεσίας των. Μετά ταύτα, λόγω παραιτήσεως του Μ** από της κατά του εφεσιβλήτου μηνύσεώς του και αποδοχής ταύτης παρ' αυτού, αρμοδίως γενομένων, και της κατ' ακολουθίαν ταύτων αθωώσεώς του, οι εκκαλούντες κατέβαλον αυτώ την αποζημίωσιν την προβλεπομένην υπό του Β.Δ. της 16/18.7.1920 την 4.6.1955, καθ' ην έλαβον γνώσιν της παραιτήσεως, κοινοποιήσαντες άμα εις τον εφεσίβλητον, ως εκ περισσού, και νέαν έγγραφον καταγγελίαν της συμβάσεως.

Κατ' ακολουθίαν, εφ' όσον δεν εχώρησεν απαλλαγή του μισθωτού διά το ανυπόστατον της κατ' αυτού κατηγορίας, αλλ' αύτη επήλθεν ένεκεν λόγου εξαλείφαντος το αξιόποινον, ως εκ της παραιτήσεως του μηνυτού, δεν υφίσταται ακυρότης της καταγγελίας της συμβάσεως, ούδε γεννάται ζήτημα υπερημερίας των εκκαλούντων. Αλλά και επί τη εκδοχή ότι η απαλλαγή του εφεσιβλήτου εκ του ως άνω λόγου επιφέρει τας εις βάρος των εκκαλούντων συνεπείας του ν. 3198/1955, αύται επέρχονται από της κοινοποιήσεως του απαλλακτικού βουλεύματος ή της αποφάσεως κατά την ρητήν διάταξιν του άρθρου 7 § 2 του ν. 3198/1955, περιστατικόν όπερ, καθ' ά εβεβαιώθη, δεν έλαβε χώραν εν προκειμένω, ούδ' ο ενάγων ισχυρίζεται τοιούτον τι, εφ' όσον εν τη αγωγή του εκθέτει, ότι εγνωστοποίησεν εις τους εκκαλούντας την 23.5.1955 την παρά του μηνυτού του παραίτησιν από της εγκλήσεως.

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ, ΤΕΧΝΙΤΩΝ, ΥΠΗΡΕΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Καταβολή αὐτῆς διά τὸ κῦρος καταγγελίας συμβάσεως, ὑστέρα αὔξησις ἀποδοχῶν καὶ συνέπειαι

Προθεσμία προειδοποιήσεως ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν κατά τό Β Δ 16/18 Ἰουλίου 1920 καὶ ὑπολογισμός ἀποζημιώσεως ἀπολυομένων.—Ἀναδρομική αὔξησις ἀποδοχῶν μισθωτῶν μετά τήν καταγγελίαν συμβάσεως, καθ' ἣν κατεβλήθη ἡ ὀφειλομένη κατά Νόμον ἀποζημίωσις, ἐν ὄψει τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ τελευταίου πρό τῆς ἀπολύσεως μηνός.— Ἀνεπηρέαστον ἐξ αὐτῆς κύρους καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας.

Κατά τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502) ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, ὑπαγόμεναι εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας», δύνανται νὰ καταγγέλλουν τὴν σχέσιν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των, ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ὑπαχρεοῦνται ὅμως νὰ καταβάλλουν εἰς αὐτὸ τὴν ὑπὸ τοῦ Β.Δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Κατὰ τὰς περιπτώσεις ταύτας δὲν ἐπιτρέπεται προειδοποίησις (προμήνυσις).

Ἐτέρωθεν κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ Β.Δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112/

φανθείσας διὰ τὸν αὐτοπροσώπως ἐργαζομένου μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου κάρρου του, Α.Π. 148/1956, εἰσηγητὴς *Κ. Σουρλός*, ΕΕΔ 15, 518 διὰ τὸν μεταφορέα δι' ἰδιοκτήτου βενζινακάτου, βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 318, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Ὑποκειμένης κατὰ τὰ ἄνω συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας (περὶ αὐτῆς βλέπε καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, Ἐρμ.ΑΚ, Εἰσαγ. ἄρθρα 618 - 680, ἀριθ. 34) καὶ διασπασθείσης πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου αὐτῆς ἄνευ σπουδαίου, κατ' ἄρθρ. 672 Α.Κ., λόγου, ἀπέρρευσεν ἡ ἀκυρότης τῆς καταγγελίας (*Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Αἰτιολογικὴ Ἔκθεσις Προσχεδίου Μισθώσεως Ἐργασίας, ΕΕΔ 9, 471).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3814/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. ***Δ. Κυριακόγγονας***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Τσουρές, Γ. Καφαλάκης

Ὁ ἐναγόμενος διατηρεῖ ἐνταῦθα ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1955 προσέλαβε τὸν ἐνάγοντα, ἵνα διὰ τοῦ αὐτοκινήτου του μεταφέρῃ τοὺς μαθητὰς τοῦ ἐκπαιδευτηρίου ἐκ τῶν οἰκιῶν των εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον καὶ ἐξ αὐτοῦ πάλιν εἰς τὰς οἰκίας των. Οὕτω εἰργάζετο ὁ ἐνάγων ἀπὸ 7 1/2 πρωΐνης μέχρι 9 1/2 π.μ. καὶ ἀπὸ 12 1/2—2 1/2 μ.μ. ἀντὶ μηνιαίου συμπεφωνημένου μισθοῦ δραχμῶν 3000, εἰς ὃν περιελαμβάνετο ἡ ἀμοιβή του καὶ τὰ ἔξοδα λειτουργίας τοῦ αὐτοκινήτου (βενζίνης, λιπαντικῶν κλπ.). Ὡς διάρκεια τῆς συμβάσεως εἶχεν ὁρισθῇ ἡ τῆς διαρκείας τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Σεπτεμβρίου μέχρι τέλους Ἰουνίου 1956, τοῦτο δὲ συνέβαινε καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα σχολικὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ 1949, ὅτε συνωμολογεῖτο καθ' ἕκαστον σχολικὸν ἔτος μεταξὺ τῶν διαδίκων τοιαύτη σύμβασις ὡρισμένου πάντοτε χρόνου, ὡς καὶ κατὰ τὸ τελευταῖον 1955 - 1956. Δεδομένου ὅτι ὁ ἐνάγων, ὡς ἐβεβαιώθη, εἰργάζετο αὐτοπροσώπως διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν μαθητῶν καὶ ὅτι διὰ τὰς παρεχομένας ὑπηρεσίας του ἐλάμβανε μηνιαίως ὡρισμένον ποσόν, ἡ συνομολογηθεῖσα σύμβασις φέρει τὰ στοιχεῖα τῆς ἐργασιακῆς τοιαύτης, ὡς πληρουμένων τῶν περὶ ταύτης διατάξεων τῶν ἄρθρ. 648, 651, 652 Α.Κ., ἀφοῦ συνωμολογήθη ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος παροχὴ ἐργασίας ἔναντι ἀμοιβῆς, ἐτέλει δὲ εἰς ἐξάρτησιν ἀπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἀσκοῦντος ἔλεγχον ἐπὶ τούτου. Τὸν τοιοῦτον μάλιστα χαρακτῆρα τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ ἐναγόμενος κατέβαλε πάντοτε κατὰ τὰς ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα ὁλόκληρον τὸν μισθόν, ἐνῷ λόγῳ τῶν διακοπῶν τοῦ ἐκπαιδευτηρίου δὲν εἰργάζετο οὗτος, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ δῶρα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα. Κατὰ συνέπειαν καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ὡς ἄνω χαρακτὴρ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως δὲν ἀλλοιοῦται ἐκ τοῦ ὅτι ἐχρησιμοποίει ὁ ἐνάγων τὸ αὐτοκίνητόν του, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν σχετικὴν συμφωνίαν ἦτο ὑπόχρεως εἰς τοῦτο, ὡς στερουμένου τοῦ ἐναγομένου ἰδίου αὐτοκινήτου, ἁρμοδίως εἰσήχθη ἡ ἔνδικος διαφορὰ ἐνώπιον ἡμῶν καὶ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΘΟΔ', ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ὡς πηγαζούσης τῆς σχετικῆς ἀξιώσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐκ σχέσεως ἐργασίας (Α.Π. 475/1954, ΕΕΔ 13, 760, 105/1953, ΕΕΔ 12, 422, ἁμοίως καὶ *Χ. Οἰκονόμου*, Δίκαιον Ἐργατ. Ἀτυχημάτων, σελ. 99). Ὅθεν ἀπορριπτέα τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου λεγόμενα. Περαιτέρω ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐνάγων εἰργάσθη ὑπὸ τοὺς ὡς ἄνω ὅρους μέχρι τῆς 10.4.1956, ὅτε ἀπελύθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως, ὅστις ἐξ ὑπαρχῆς εἶχε καθορισθῇ ὅτι θὰ διήρκει ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Σεπτεμβρίου 1955 μέχρι τέλους Ἰουνίου 1956, ἤτοι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ σχολικοῦ ἔτους (ὅρα καὶ ἄρθρ. 669 Α.Κ.). Συνεπῶς καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἀπέκτησε διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐκπαιδευτηρίου του ἴδιον αὐτοκίνητον, τοῦτο δὲν συνιστᾷ σπουδαῖον λόγον διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως πρὸ τοῦ τέλους τῆς διαρκείας της, καθόσον οὐδεμία παραβίασις τῶν οὐσιωδῶν ὅρων ταύτης ἔλαβε χώραν ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος, ἀλλ' ἁπλῶς ὠφέλετο εἰς τὸ συμφέρον τοῦ ἐναγομένου (ὅρα σχετικῶς καὶ *Κ. Καυκά*, Ἐνοχ. Εἰδ. ἔκδ. β', σχόλια ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 672, σελ. 552).

1920 και επι των έργατων, τεχνιτων και ύπηρετων έργοδότης, παραλείπων την ύποχρέωσιν της καταγγελίας, καταβάλλει εις τον απολυόμενον της έργασίας ως αποζημίωσιν ποσόν ίσον προς το σύνολον των τακτικών αύτου μισθών ή ένος μισθίου, ας θα έλάμβανεν άντι της παρεχομένης έργασίας κατά τας έργασίμους ήμέρας, προ των οποίων έδει να γίνη η καταγγελία.

Ή διάταξις είναι σαφής: Έννοεί υπολογισμόν της αποζημιώσεως έξ έκείνων των αποδοχών, τας οποίας θα είχεν ο μισθωτός, άν είργάζετο κατά τας έργασίμους παντως ήμέρας του χρόνου της προμηνύσεως και τουτο δέχεται και ή κατωτέρω δημοσιευομένη δικαστική απόφασις, έν αρμονία και προς τα έπι του θέματος νομολογηθέντα (Πρωτοδικείου Αθηνών 15123/1954, είσηγητής Π. Βουγάς, ΕΕΔ 14, 300, Πρωτοδίκου Αθηνών 6974/1954, Πρωτοδίκης Χ. Ποϊρος, ΕΕΔ 14, 24, Πρωτοδίκου Αθηνών 3308/1956, Πρωτοδίκης Α. Κυριακόγγονας, ΕΕΔ 15, 998).

Κατά το άρθρον ήδη 5 του ν. 3198/1955 ο υπολογισμός της αποζημιώσεως του απολυομένου γίνεται βάσει των τακτικών αποδοχών του τελευταίου μηνός (καταγγελίας) υπό καθεστώς πλήρους απασχολήσεως, ή καταγγελία δε της έργασιακής σχέσεως θεωρείται έγκυρος, έφ' όσον γίνη έγγράφως και καταβληθή ή οφειλομένη αποζημίωσις.

Άν, έπομένως, μετά την καταγγελίαν αυξηθή ο μισθός αναδρομικώς διά νομοθετικής πράξεως, έχει νομολογηθή (Α.Π. 401/1946, είσηγητής Ν. Πλατάκας, ΕΕΔ 8, 676), ότι τουτο δεν επιδρά επί του κύρους της καταγγελίας, βαίνουσα δε περαιτέρω η Α.Π. 669/1955 (είσηγητής Μ. Παπαλή, ΕΕΔ 15, 71) δέχεται και ότι δεν έχει ο μισθωτός δικαίωμα συμπληρωματικής αποζημιώσεως (βλέπε όμως σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 15, 70 έπ.).

Ή δημοσιευομένη κατωτέρω απόφασις δεν αφίσταται των κατά τα άνω νομολογηθέντων.

Πρωτοδίκου Αθηνών 2471/1956

Διαδικασία έργατικών διαφορών
Πρωτοδίκης ο κ. Π. Πετρόχειλος
Δικηγόροι οι κ.κ. Γ. Ραφτόπουλος, Γ. Κάλλιας

Ή έναγομένη Ανώνυμος Εταιρεία την 31.8.1954 προσέλαβε τον ένάγοντα εις το έργοστάσιόν της ως έλεγκτην εκρηκτικών υλών δι' άοριστον χρόνον. Εις την έργασίαν ταύτην τον έχρησιμοποίησε μέχρι της 11.7.1955, ότε τον μετέθεσεν εις το λιθογραφείον της, εις ο τον έχρησιμοποίησεν ως έργάτην χαρτοθέτην μέχρι της 24.1.1956, ότε τον άπέλυσεν. Έπι τούτου έχει έφαρμογήν ή από 3.12.1936 συλλογική σύμβασις έργασίας των μαθητευομένων τυπογράφων, βιβλιοδετών και λιθογράφων, κατά την § 7 της οποίας, έν αντιπαραβολή λαμβανομένην προς την § 3 αυτής και την § 7 της από 7.9.1937 συλλογικής συμβάσεως, το ημερομίσθιόν του ανήρχετο εις δραχμάς 30 και αναπροσηρμόσθη διά το έπίδικον μέχρι της 24.1.1956 χρονικόν διάστημα εις δραχμάς 33,10 διά της από 4.11.1947 συλλογικής συμβάσεως και των υπ' αριθ. 29488/1949, 33700/1950, 2250/1951, 2750/1951, 49500/1952, 27333/1954, 27653/1954 και 28050/1954 Υπουργικών αποφάσεων, δοθέντος ότι ούτος ήτο μαθητευόμενος, συμπληρώσας το 19ον έτος της ηλικίας του και μή έχων συμπληρώσει προϋπηρεσίαν 2 έτων (Βελένιζας, ΕΕΔ 14, 709). Συνεπώς κατά τα άρθρα 1 και 5 § 1 του νόμου 3198/1955 και 3 στοιχ. α' του β.δ. της 16/18.7.1920 ο ένάγων δικαιούται διά την καταγγελίαν της συμβάσεώς του 7 ημερομίσθια έκ δραχμών 33,10 έκαστον και ούχι 8 τοιαυτα, ως ισχυρίζεται, διότι 7 ήμέρας θα είργάζετο έντός των καθοριζομένων παρά της τελευταίας διατάξεως 8 ήμερων της προμηνύσεως, ως έκ της παρεμβολής μεταξύ των τελευταίων τούτων μιας μή έργασίμου ήμέρας και δή Κυριακής (Πρωτ/κείου Αθηνών 15123/1954, ΕΕΔ 14, 300 και υπ' αριθ. 6974/1954 απόφασίς μας, ΕΕΔ 14, 24). Ούτως ο ένάγων έδικαιούτο να λάβη διά την καταγγελίαν της έπιδίκου συμβάσεώς του δραχ. 231,70 και ούχι τας ας ισχυρίζεται δραχ. 296 ή δραχ. 336, δοθέντος ότι ή κυρωθείσα διά της υπ' αριθ. 11103/1924 της 25/27.2.1956 αποφάσεως του Υπουργού Έργασίας υπ' αριθ. 2 της 17.2.1956 απόφασις του Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών, καίτοι ισχύει αναδρομικώς και δή από της 24.1.1956, άφ' ής ηύξησε το ημερομίσθιον του ένάγοντος, δεν καθιστά άκυρον την γενομένην ήδη έγκύρως καταγγελίαν, έφ' όσον ή έναγομένη την ήμέραν της απολύσεως υπελόγισε και έπλήρωσε την αποζημίωσιν έν όψει του ημερομισθίου του τελευταίου προ της απολύσεως μηνός και δή των δρχ. 33,10 (Α.Π. 669/1955, ΕΕΔ 15, 71). Όθεν ή υπό κρίσιν έκθεσις αγωγής, διώκουσα την καταδίκην της έναγομένης εις την πληρωμήν από της απολύσεως και έφεξής έπιδίκων ημερομισθίων, ως έκ της ακυρότητος της έπιδίκου καταγγελίας λόγω της μή καταβολής ολοκλήρου της διά ταύτην αποζημιώσεως, δέον να απορριφθή.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΩΝ

ΧΡΟΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΔΙ' ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ Ν. 2112

Σχετική διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Νόμου 2054/1952

Θεώρησις χρόνου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας μισθωτῶν ἐν γένει, κατ' ἄρθρον 8 Νόμου 2054/1952, ὡς χρόνου πραγματικῶς διανυθείσης ὑπηρεσίας παρά τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτουν ἐργοδότῃ πρό τῆς στρατεύσεως αὐτῶν καί διά τόν ὑπολογισμόν τῆς ὀφειλομένης κατά Ν. 2112/1920 ἀποζημιώσεως ἕνεκεν ἀπροειδοποιήτου ἀπολύσεως.

Κατά τήν σαφῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. 2054/1952 (ΕΕΔ 11, 493) ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ξηρᾶς, ἀέρος καί θαλάσσης ὑπηρεσίας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἐργατῶν, τεχνιτῶν, ὑπηρετῶν καί μισθωτῶν ἐν γένει, ὡς ἐφέδρων ἢ κληρωτῶν ἢ ἐθελοντῶν, λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῶς διανυθείσης ὑπηρεσίας παρά τῷ ὁποίῳ ὑπηρέτουν ἐργοδότῃ πρό τῆς στρατεύσεώς των, πρός προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, περαιτέρω προαγωγήν, κανονισμόν τῶν συντάξεων καί διά τήν ἀπολαυήν παντός ἑτέρου πλεονεκτήματος, προβλεπομένου ὑπό τῶν κειμένων διατάξεων καί ἐξαρτωμένου ἐκ τοῦ χρόνου πραγματικῆς παρά τῷ ἐργοδότῃ ὑπηρεσίας.

Ἡ διάταξις αὕτη ἡρμηνεύθη διά τῆς § 7 τοῦ ἄρθρ. 34 τοῦ ν.δ. 2/61 1954 «περί συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» (ΕΕΔ 13, 941) ὡς ἀκολούθως: Ἡ ἀληθής ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ν. 2054/1952 εἶναι, ὅτι ἡ ἐν τῷ στρατῷ ξηρᾶς, ἀέρος καί θαλάσσης ὑπηρεσία τῶν μισθωτῶν ἐν γένει λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ἐργασίας παρά τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτουν πρό τῆς στρατεύσεώς των ἐργοδότῃ ὡς πρός τά ἔναντι τοῦ τελευταίου τούτου δικαιώματα τοῦ μισθωτοῦ, ἐνῷ διά τήν πλήρωσιν τῶν διά τήν χορήγησιν πάσης φύσεως παροχῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως προϋποθέσεων πρός πραγματικήν ἐργασίαν ἐξομοιοῦται ἡ ἐν τῷ στρατῷ κλπ. ἐφεδρική ὑπηρεσία ἢ συνεπαγομένη τήν χορήγησιν ἐπιδόματος στρατεύσεως κατά τάς διατάξεις τοῦ ν. 2054/1952 καί τοῦ παρόντος ν.δ.

Ἔχει προηγηθῆ τῶν ἄνω διατάξεων καί τό ἄρθρον 1 τοῦ ν.δ. 346/1941 (ἐκυρώθη ἐξ ὑπαρχῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 324/1946 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 58/1945 Συντακτικῆς Πράξεως, ΕΕΔ 5, 470), κατά τό ὁποῖον ὁ ἐν πολέμῳ χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐφέδρων στρατιωτικῶν ἐν γένει ξηρᾶς, θαλάσσης, ἀέρος καί χωροφυλακῆς, τυγχανόντων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας, διανυθείσης ἐν Ἀνωνύμῳ Ἑταιρείᾳ, ἐπιχειρήσει κλπ., παρά τῇ ὁποίᾳ ὑπηρέτουν πρό τῆς στρατεύσεως, πρός προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, προαγωγήν, κανονισμόν συντάξεως καί παντός ἑτέρου δικαιώματος τούτων (περί τῆς διατάξεως αὐτῆς βλέπε Α.Π. 517/1953, εἰσηγητής *Κ. Σούρλος*, ΕΕΔ 12, 1303, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5285/1941, εἰσηγητής *Δ. Σκαύμπης*, ΕΕΔ 1, 429).

Κατά ταῦτα ὁμαλή εἶναι ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικασάντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅτι καί διά τήν ἐξεύρεσιν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἀπολυομένου, κατά ν. 2112/1920 συνυπολογίζεται καί ὁ χρόνος τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ἄποψις, ἡ ὁποία, ἄλλως, καί πρό τῆς διατάξεως ταύτης ἐγίνετο δεκτή ἐν τῇ δικαστηριακῇ πράξει, ἐφ' ὅσον, συντρεχουσῶν τῶν προϋποθέσεων τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 3514/1928, ὡς ἐπεξετάθη, δέν διελύετο διά τῆς στρατεύσεως ἡ σύμβασις ἐργασίας (Ἐφετ. Λαρίσης 136/1931, Δικαστική γ' σελ. 831, Ἐφετ. Ἀθηνῶν 847/1934, ΕΕΝ α' σελ. 683, Ἐφετ. Ἀθηνῶν 214/1935, ΕΕΝ β' σελ. 957).

Ἐξ ἄλλου, ὡς ἔχει ὀρθῶς νομολογηθῆ (Πρωτοδικείου Πειραιῶς 1739/1956, εἰσηγητής *Χ. Κακίσης*, ΕΕΔ 15, 718), ὁ ν. 2112/1950 δέν προϋποθέτει πραγματικήν ἀπασχόλησιν.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8637/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Προεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Δομπρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Καραγκούνης, Δ. Γρίβας

Κατά τό ἄρθρον 8 τοῦ ν. 2054 τῆς 14/19 Ἀπριλίου 1952 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περί τῶν στρατευομένων μισθωτῶν», ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ξηρᾶς, ἀέρος καί θαλάσσης ὑπηρεσίας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἐργατῶν, τεχνιτῶν, ὑπηρετῶν καί μισθωτῶν ἐν γένει ὡς ἐφέδρων ἢ κληρωτῶν ἢ ἐθελοντῶν λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῶς διανυθείσης ὑπηρεσίας παρά τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτουν ἐργοδότῃ πρό τῆς στρατεύσεώς των πρός προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, περαιτέρω προαγωγήν, κανονισμόν τῶν συντάξεων καί διά τήν ἀπολαυήν παντός ἑτέρου πλεονεκτήματος προβλεπομένου ὑπό τῶν κειμένων διατάξεων καί ἐξαρτωμένου ἐκ τοῦ χρόνου πραγματικῆς παρά τῷ ἐργοδότῃ ὑπηρεσίας. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης συνάγεται, ὅτι καί ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας ἰδιωτικοῦ τινος ὑπαλλήλου ὡς κληρωτοῦ προσμετρεῖται κατά τόν ὑπολογισμόν τοῦ συνολικοῦ χρόνου διαρκείας τῆς μετά τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ συναφθείσης συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου πρός ἐξεύρεσιν τῆς εἰς αὐτόν ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 ἕνεκεν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ταύτης.

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΣΘΟΥ ΚΑΤΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΝ ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ ΑΔΕΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Προσαυξήσεις άμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νυκτερινὰς ὥρας

Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν «συνήθων ἀποδοχῶν», τῶν ὁποίων δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατὰ τὸν Α.Ν. 539/1945 ἀδείας αὐτοῦ καὶ τῆς προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ μὴ ἐργασίμους ἡμέρας, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.—Ὑπαγωγὴ ἀντιθέτως εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν «συνήθων ἀποδοχῶν» καὶ τῆς δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως παρεχομένης προσαυξήσεως ἀμοιβῆς διὰ παροχὴν νυκτερινῆς ἐργασίας.

Ἔχει ἤδη γίνει δεκτὸν ὑπὸ τῆς Α. Π. 169/1956 (εἰσηγητὴς *Γ. Βορσάμου*, ΕΕΔ 15, 417, κατ' ἐπικύρωσιν τῆς ὁμοίας ἐν τῇ πρακτικῇ τῶν δικαστηρίων γενομένης δεκτῆς ἀπόψεως, βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 417), ὅτι, ἀφοῦ κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Α.Ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδείων μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 4, 474) εἰς τὴν ἄδειαν δὲν περιλαμβάνονται αἱ ἐπίσημοι ἢ κατ' ἔθιμον ἑορτάσιμοι ἡμέραι, δὲν δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς τῶν προσθέτων δι' ἐργασίαν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας (ἂν δὲν εὑρίσκετο ἐν ἀδείᾳ) παροχῶν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ πρὸς λῆψιν τῶν συνήθων ἀποδοχῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ἀδείας του καὶ συγκεκριμένως τῆς ἐξ 75ο/ο προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388).

Τοῦτο γίνεται δεκτὸν καὶ ὑπὸ τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, ἡ ὁποία ὅμως, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ κρατήσαντα (Α.Π. 516/1954, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 767), ἀναγνωρίζει εἰς τὸν δικαιοῦχον ἀδείας μισθωτὸν δικαίωμα καὶ ἐπὶ τῆς ἐξ 25ο/ο προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ νυκτερινὰς ὥρας δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388). (Βλέπε περὶ τῶν δικαιουμένων ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐν γένει κατὰ τὸν χρόνον ἀδείας αὐτοῦ ἀποδοχῶν τὴν Α.Π. 163/1956, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 15, 418).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6530/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρομίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Παπαταύρου, Ι. Λαυτάρης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδείων μετ' ἀποδοχῶν» κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας του ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τῶν συνήθων ἀποδοχῶν, ὧν θὰ ἐδικαιοῦτο, ἐὰν ἀπησχολεῖτο παρὰ τῇ ὑποκειμένῃ ἐπιχειρήσει κατὰ τὸν ἀντίστοιχον χρόνον, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 2 § 3 δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὴν ἐτησίαν ἄδειαν μετ' ἀποδοχῶν αἱ ἐπίσημοι ἢ κατ' ἔθιμον ἑορτάσιμοι ἡμέραι. Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας χορηγουμένη προσαύξησις κατὰ 75 ο/ο δι' ἐργασίαν τοῦ μισθωτοῦ κατὰ Κυριακὴν ἢ ὑπὸ τοῦ νόμου καθιερωμένην ἑορτὴν δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὰς ἀποδοχάς, ὧν δικαιοῦται οὗτος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας του, ἐφ' ὅσον αἱ ἐμπίπτουσαι εἰς τὸν χρόνον αὐτῆς ἐξαιρετέαι ἐν γένει ἡμέραι δὲν ὑπολογίζονται εἰς ταύτην, διὰ δὲ τῆς ἠγηθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ν. 539/1945 ἐσκέφθη, ὅπως ὁ μισθωτὸς λαμβάνῃ μόνον τὰς ἀποδοχάς, τῶν ὁποίων θὰ ἐδικαιοῦτο, ἂν εἰργάζετο κατὰ τὸν ἀντίστοιχον χρόνον, ἤτοι κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἐξ ὧν συνίσταται ἡ ἄδεια αὐτοῦ, τοιαῦται ὅμως ἡμέραι περιλαμβανόμεναι εἰς τὴν ἄδειάν του δὲν εἶναι, ὡς προεξετέθη, οὔτε αἱ Κυριακαί, οὐδὲ αἱ ἑορταί (πρβλ. Α.Π. 169/1955, ΕΕΔ 15, 417). Ἀντιθέτως ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας παρεχομένη προσαύξησις κατὰ 25 ο/ο διὰ τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν τοῦ μισθωτοῦ περιέχεται εἰς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἐφεσιβλήτου, διότι οὗτος, παρέχων τακτικῶς εἰς τοὺς ἐκκαλοῦντας νυκτερινὴν ἐργασίαν ἐξ 25 ὡρῶν μηνιαίως, ἐτύγχανε πάντοτε τῆς διαληφθείσης προσαυξήσεως, ἥτις ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας θεωρεῖται διαμορφωθεῖσα εἰς τακτικὴν παροχὴν αὐτοῦ. Οὕτω κατὰ τὰς ἀδείας, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ὁ ἐνάγων κατὰ τὰ ἔτη 1953, 1954 καὶ 1955 ἐκ 18 ἡμερῶν ἐτησίως, ἔδει νὰ ὑπολογισθῇ εἰς τὰς ἀποδοχὰς αὐτοῦ καὶ ἡ προσαύξησις διὰ τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΕΞ ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΒΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΣΘΟΥ

Ἰσχυρισμός μισθωτοῦ περί καταχρηστικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας

Ἀνυπόχρεον ἐργοδότου, κατ' ἄρθρον 656 Ἀστικοῦ Κώδικος, εἰς καταβολήν μισθοῦ πρός τόν μισθωτόν, ἐν ἀδυναμίᾳ ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν ἐκ γεγονότος ἀνωτέρας βίας ὑπό τήν ἔννοιαν τοῦ βιαίου καί ἀπροβλέπτου, μή δυναμένου νά ἀποτραπῇ καί διά καταβολῆς ἄκρας ἐπιμελείας καί συνέσεως. — Ἀδικαιολόγητος συνεπῶς διαμαρτυρία ἐργατῶν διά μή καταβολήν ὑπό τάς περιστάσεις αὐτάς μισθοῦ καί ἀβάσιμος ἰσχυρισμός περί καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἐργοδότου πρός καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας. — Ἐπιστροφή καταβληθέντων εἰς ἐκτέλεσιν ἐξαφανιζομένης ὑπό τοῦ Ἐφετείου ἀποφάσεως.

Κατά τό ἄρθρον 656 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐάν ὁ μισθωτής (ἐργοδότης) κατέστη ὑπερήμερος περί τήν ἀποδοχήν τῆς ἐργασίας ἤ ἄν ἕνεκα λόγων ἀφορώντων αὐτόν καί μή ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀποδοχή τῆς ἐργασίας, ὁ ἐκμισθωτής (μισθωτός) δικαιοῦται νά ἀπαιτήσῃ τόν μισθόν, μή ὑποχρεούμενος εἰς παροχήν ἐργασίας ἐν ἄλλῳ χρόνῳ.

Ἡ διαταξις ἀκολουθεῖ τήν ὑποκειμενικήν (ἤ σχετικήν) θεωρίαν περί ἀνωτέρας βίας, νοουμένης ὡς τοιαύτης παντός τυχηροῦ γεγονότος ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει ἀπροβλέπτου, ὅπερ ἦτο ἀδύνατον νά ἀποτραπῇ ἀκόμη καί διά μετρων ἄκρας ἐπιμελείας καί συνέσεως (*Γ. Μιχαΐ*, Γεν. Ἀρχαί § 179, Α.Π. 637/1950, εἰσηγητής *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 10, 219, Α.Π. 17/1954, εἰσηγητής *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 13, 235).

Ἡ περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς δέχεται, συνιστᾷ γεγονός ἀνωτέρας βίας, ἀπαλλάσσον τόν ἐργοδότην τῆς καταβολῆς μισθοῦ (βλέπε καί *Κ. Καυκά*, Ἐνοχ., Εἰδικόν, ὑπ' ἄρθρον 656, *Α. Δημητρακάκη*, Ἡ ὑπερημερία τοῦ μισθωτοῦ περί τήν ἀποδοχήν τῆς ὑπό τοῦ ἐκμισθωτοῦ προσφερομένης ἐργασίας, ἐκδ. 1948, πρβλ. ἐπί τῆς ὁμοίας περιπτώσεως καί Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3949/1952, Πρωτοδίκης *Χ. Καλαπαΐσας*, ΕΕΔ 11, 906).

Ἄλλο τό ζήτημα, ἀπό νομοθετικῆς ἀπόψεως, ἄν ἐδικαιολογεῖτο ἡ ἐκτροπή ἐκ τῆς γενικῆς ἀρχῆς τοῦ ἄρθρ. 349 Α.Κ. (περί τοῦ ὁποίου βλέπε *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 4, 390, *Α. Σακελλαράκου*, ΕΕΔ 6, 484).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7012/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Κρέτσης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Πολλάλης, Σ. Σαράφης

Ἐβεβαιώθη, ὅτι εἰς τήν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως προέβη ἡ ἐκκαλοῦσα οὐχί ἐκ λόγων ἐκδικήσεως, ὡς ἀβασίμως ἰσχυρίζεται ἡ ἐφεσίβλητος, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀπρεποῦς καί ἀντισυμβατικῆς συμπεριφορᾶς τῆς τελευταίας, ἐκδηλωθείσης μετά τήν ἄρνησιν τῆς ἐκκαλούσης νά καταβάλῃ εἰς αὐτήν καί τό λοιπόν προσωπικόν τῆς ἐπιχειρήσεώς της τάς ἀποδοχάς των τῆς 13ης καί 14ης Ὀκτωβρίου 1955, καθ' ἃς ἤργησεν αὐτή συνεπείᾳ καταστροφῆς τῶν ἠλεκτροφόρων καλωδίων ἐκ τῶν πλημμυρῶν τῆς 13.10.1955 καί διακοπῆς ἐντεῦθεν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, οὗ ἕνεκεν κατέστη ἀδύνατος ἡ ἀποδοχή τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς ἐφεσιβλήτου καί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ. Τό γεγονός τοῦτο, ὂν βίαιον καί ἀπρόβλεπτον, μή δυνάμενον δέ ν' ἀποτραπῇ καί διά καταβολῆς ἔτι ἄκρας ἐπιμελείας καί συνέσεως, συνιστᾷ περίπτωσιν ἀνωτέρας βίας (*Κ. Καυκά*, Ἐνοχ. Β' 314 - 315, Α.Π. 314/1954, ΕΕΔ 13, 637, Α.Π. 637/1950, ΕΕΔ 10, 219), ἧς ἕνεκεν ἡ ἐκκαλοῦσα ἦτο ἀπηλλαγμένη τῆς ὑποχρεώσεως πρός καταβολήν τῶν ὡς ἄνω δύο ἡμερομισθίων, κατά τό ἄρθρον 656 § 1 Α.Κ., καί κατά συνέπειαν ἦτο ἀδικαιολόγητος ἡ ὑπό ὁμάδος ἐργατῶν καί ἐργατριῶν, ἐν ᾗ καί ἡ ἐφεσίβλητος, προσφυγή καί διαμαρτυρία εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διά τήν μή καταβολήν τῶν δύο τούτων ἡμερομισθίων. Παρά τό γεγονός ὅτι ἦτο ἀβάσιμος ἡ ἀξίωσις πρός καταβολήν τῶν ἐν λόγῳ ἡμερομισθίων, ἅτινα ἡ ἐκκαλοῦσα συννόμως ἠρνεῖτο νά καταβάλῃ, ἡ ἐφεσίβλητος ἤρχισε νά παραμελῇ τά καθήκοντά της ὡς ἐργατρίας, μέ ἀποτέλεσμα νά μειωθῇ ἡ καθ' ἑκάστην παραγωγή της κατά πολύ καί νά συμπεριφέρηται ἀπρεπῶς καί πρός τούς προϊσταμένους της ἔτι. Ὑπό τά ὡς ἄνω δεδομένα ἡ ἀπόλυσις τῆς ἐφεσιβλήτου ἐγένετο ἐπί τῇ τηρήσει τῶν τυπικῶν καί οὐσιαστικῶν προϋποθέσεων τοῦ ν. 3198/1955 (ἄρθρον 5), οὐδέ ἐγένετο καθ' ὑπέρβασιν καί δή προφανῶς τῶν ὑπό τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, βάσει τῶν ἐν αὐτῷ ἀντικειμενικῶν κριτηρίων (καλή πίστις, χρηστά ἤθη, κοινωνικός καί οἰκονομικός σκοπός τοῦ δικαιώματος) τασσομένων πρός ἄσκησιν παντός δικαιώματος ὁρίων καί συνεπῶς εἶναι ἔγκυρος αὕτη, ἡ δέ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, τοῦτο μέν ὡς μή γενομένην ἐγγράφως, τοῦτο δέ ὡς γενομένην ἐξ ἐκδικήσεως (κατά κατάχρησιν δικαιώματος), δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ κατά τούς βασίμους πρῶτον καί δεύτερον λόγους ἐφέσεως, ἀπορριπτομένης τῆς ἀγωγῆς κατά τό περί ἀποδοχῶν ὑπερημερίας λόγῳ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας αἴτημα ἐν αὐτῇ.

Τό αἴτημα τῆς ἐκκαλούσης περί ἐπιστροφῆς αὐτῷ τῶν δυνάμει καί εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καταβληθεισῶν εἰς τήν ἐφεσίβλητον δραχμῶν 1530 ἀπαραδέκτως προβάλλεται διά τῶν προτάσεων καί οὐχί δι' ἰδίου δικογράφου, κοινοποιηθέντος εἰς τήν ἐφεσίβλητον, ὡς ρητῶς ἀπαιτεῖται, κατ' ἄρθρον 766 Α Πολιτικῆς Δικονομίας (Α.Π. 634/1955, ΕΕΔ 15, 323) καί ὡς ἐκ τούτου τυγχάνει ἀπορριπτέον.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΑΜΟΙΒΗ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΤΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΣ ΩΡΑΣ

Έφαρμογή ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ὑπ' ἀριθ. 27019/1953

Παροχή ἐργασίας ὑπό φύλακος ἐναλλάξ ἡμέραν καί νύκτα. — Ἀνεφάρμοστον ἐπί τῆς περιπτώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 27019/1953 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, κατά τήν ὁποίαν δέν δικαιοῦνται οἱ ἐκ τῶν μισθωτῶν παρέχοντες τάς ὑπηρεσίας των, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των, κατά τάς νυκτερινάς ὥρας μόνον προσαυξήσεως ἀμοιβῆς, κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 ὑπουργικήν ἀπόφασιν, ἐφ' ὅσον αἱ καταβαλλόμεναι εἰς τούτους ἀποδοχαί, ἐν σχέσει πρός τά ὑπό τῶν οἰκείων διατάξεων προβλεπόμενα ἐλάχιστα ὅρια, εἶναι ηὐξημένα τοιαύτα κατά 25 ο/ο. — Δικαίωμα πλήρους ἐπιδόματος διά νυκτερινήν ἐργασίαν.

Ἐναγόμενον ὑπῆρξε τό Ἑλληνικόν Δημόσιον, ζητηθείσης διά τῆς ἀγωγῆς τῆς καταδίκης αὐτοῦ εἰς τήν καταβολήν πρός τόν ἐνάγοντα, ἐργασθέντα παρ' αὐτῷ ὡς φύλακα, τῆς προβλεπομένης ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς ἠρμηνεύθη ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ὁμοίας (βλέπε ἀμφοτέρας ἐν ΕΕΔ 12, 388), προσαυξήσεως τῆς νομίμου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατά νυκτερινάς ὥρας (ἀπό 10 μ.μ. — 6 π.μ.).

Σημειωτέον ὅτι, μή ὑφισταμένης εἰδικῆς ρυθμίσεως διά συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ διοικητικῆς πράξεως τῆς νομίμου ἀμοιβῆς τῶν φυλάκων ἐπιχειρήσεων ἢ ἐργασιῶν, ἐφαρμόζονται αἱ περί ἀμοιβῆς ἀνειδικεύτων ἐργατῶν διατάξεις (Α.Π. 656/1955, εἰσηγητής *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 15, 22), ἐπί τῆς νομίμου δέ αὐτῆς ἀμοιβῆς παρέχεται ἡ προαναφερθεῖσα τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἔχουσης ἐφαρμογήν ἐπί πάντων τῶν μισθωτῶν, ἀδιαφόρως τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ἀρκεῖ βασικῶς ἡ σχέσις νά διέπεται ὑπό τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, νά ἱδρύεται δηλαδή σύμβασις περί παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας (βλέπε ἐκ τῶν τελευταίων τήν Α.Π. 121/1956, εἰσηγητής *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 15, 781, καί λοιπάς παριστομένας εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 780).

Εἶχε συνεπῶς καί εἰς τήν περίπτωσιν (παροχῆς ἐργασίας εἰς τό Δημόσιον) ἐφαρμογήν ἡ προειρημένη ὑπ' ἀριθ. 18310/1956 ὑπουργική ἀπόφασις (ἐπιφυλάσσεται διά τούς φύλακας τῶν ἀποθηκῶν τοῦ Δημοσίου κλπ. ἡ ἐφαρμογή τῆς εἰδικῆς ὑπ' ἀριθ. 59118/5581/1950 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐξαιρούσης αὐτούς τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 ὑ.ἀ., βλέπε ΕΕΔ 15, 994).

Κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 27019/1953 ὅμως ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 13, 107) τοῦ ὑπό τῶν ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 καί 25825/1951 ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας προβλεπομένου ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας δέν δικαιοῦνται οἱ ἐκ τῶν μισθωτῶν παρέχοντες τάς ὑπηρεσίας των ἀποκλειστικῶς, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των, κατά τάς νυκτερινάς ὥρας μόνον, ἐφ' ὅσον αἱ καταβαλλόμεναι εἰς τούτους ἀποδοχαί, ἐν σχέσει πρός τά ὑπό τῶν οἰκείων διατάξεων προβλεπόμενα ἐλάχιστα ὅρια, εἶναι ηὐξημένοι τοιαῦτα κατά ποσοστόν 25α/ο. Ἐάν ἡ κατά τά ἀνωτέρω αὔξησις εἶναι μικροτέρα τοῦ 25ο/ο, καταβάλλεται ἡ προκύπτουσα ἐπί ἔλαττον διαφορά.

Ἀναχωρεῖ δηλαδή ἡ ὑπουργική ἀπόφασις ἀπό τῆς σκέψεως ὅτι, ἐφ' ὅσον αἱ συμβατικῶς καθοριζόμεναι ἀποδοχαί τῶν ἀποκλειστικῶς κατά νυκτερινάς ὥρας παρεχόντων ὑπηρεσίας εἶναι ηὐξημέναι κατά 25 ο/ο, πληροῦται ὁ σκοπός τοῦ νόμου, ἡ μείζων δηλαδή ἀμοιβή κατά τό ἄνω ποσοστόν διά τήν παροχήν τοιούτων ὑπηρεσιῶν, χωρίς νά εἶναι ἀναγκαῖον κατά τά ὑπό τῆς νομολογίας δεκτά γενόμενα, νά ἀποδειχθῇ, ὅτι εἰς τόν ὑπέρτερον τοῦ νομίμου συμφωνηθέντα μισθόν ἐμπερείχετο ἡ προσθετος αὕτη ἀμοιβή καί ὑπό τήν ἔννοιαν αὐτήν συνομολογήθη ὁ ὑπέρτερος μισθός (σχετική νομολογία ἐν ΕΕΔ 15, 782 ἑπ., βλέπε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 1020 ἑπ.).

Ὡς ἡμῖν δέχεται (καί ὀρθῶς) ἡ κατωτέρω καταχωριζομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, πρέπει νά πρόκειται περί ἐργασίας ἀποκλειστικῶς κατά νυκτερινάς ὥρας, ὁπότε ἔχει ἐφαρμογήν ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 27019/1953 ὑπουργική ἀπόφασις.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10677/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Προεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ν. Παπανικολάου*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Καλαντζάκος, Νομικός Σύμβουλος τοῦ Κράτους, Κ. Δεδόπουλος, δικαστικός ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, Κ. Καραγκούνης

Ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἐνάγων παρεῖχε τήν ἐργασίαν του ὡς φύλακος ἐναλλάξ ἡμέραν καί νύκτα καί οὐχί ἀποκλειστικῶς, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας, κατά τάς νυκτερινάς μόνον ὥρας καί ὅτι ἠμείβετο διά τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ τοῦ προβλεπομένου ὑπό τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων καί τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ὡς ἐγένετο δεκτόν καί ὑπό τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως. Ἀκολούθως δέν ἐτύγχανεν ἐφαρμοστέα ἡ ὑπ' ἀριθ. 27019/1953 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθ' ἣν τοῦ ὑπό τῶν ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 καί 25825/1951 Υ.Α. προβλεπομένου ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας δέν δικαιοῦνται οἱ ἐκ τῶν μι-

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΕΙΣ ΔΗΜΟΝ ΚΑΤ' Α.Ν. 1836)1951

Δεδικασμένον ἐξ ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας

Ἀναγκαστική τοποθέτησις δικηγόρου προστατευομένου ὑπό τοῦ Α. Ν. 1836|1951 εἰς Δῆμον.—Ἐμπρόθεσμος ἐμφάνισις καὶ ὑποβολὴ δηλώσεως νομιμοφροσύνης.—Καταδίκη τοῦ ὑποχρέου Δήμου εἰς καταβολὴν μισθοδοσίας, μετ' ἄρνησιν προσλήψεως.—Ὕπαρξις δεδικασμένου διὰ τὴν μεταγενεστέραν ἀγωγὴν ἐξ ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως.—Μερικὴ ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ τῶν ὑποχρέων εἰς πρόσληψιν δικηγόρων, δι' ἀποφάσεως τοῦ Σ. τῆς Ε.—Ἔλλειψις δεδικασμένου διὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἐξ αὐτῆς.

Ἐπρόκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν περὶ ἀναγκαστικῶς εἰς Δῆμον διορισθέντος δικηγόρου.

Ἡ σχετικὴ ἰσχύουσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ἀ.ν 1836/1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν.δ. 2657/1953 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀ.ν 1836/1951 κλπ.» (ΕΕΔ 14, 1108), ἔχει ὡς ἑξῆς: Τὰ Κοινωφελῆ Ἱδρύματα, αἱ Τράπεζαι καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου εἰς τὴν πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ καθορίζει κατ' ἔτος τοὺς ἐκ τῶν ὡς ἄνω, εἰς οὓς περιλαμβάνονται καὶ οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες, ὑποχρέους πρὸς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν λαβόντων ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν συμμοριτοπόλεμον τοὐλάχιστον ἐπὶ 10ήμηνον. Διορισμοὶ τοποθετουμένων ἐφεξῆς δικηγόρων δύνανται νὰ ἀνακληθῶσιν ὁποτεδήποτε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' ἀποφάσεων αὐτοῦ.

Δυνάμει τῆς κατὰ τὴν ἄνω νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ἐκδοθείσης σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐτοποθετήθη ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ Στρατοῦ εἰς Δῆμον, ὑποχρεωθέντα διὰ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, δικηγόρος.

Δέχεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι ὁ τοποθετηθεὶς ὑπέβαλεν ἅμα τῇ ἐμφανίσει του δήλωσιν νομιμοφροσύνης (μόνη ἐκ τοῦ νόμου 516/1948 ὑποχρέωσις τοῦ τοποθετηθέντος, κατὰ τὰ νομολογηθέντα, Α.Π. 542/1955, εἰσηγητὴς Κ. Σοῦρλος, ΕΕΔ 14, 1197, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, ἀναστελλομένης τῆς περὶ μισθοῦ ἀπαιτήσεως μέχρι τῆς ὑποβολῆς τῆς δηλώσεως, Α.Π. 441/1956, εἰσηγητὴς Γ. Χατζηδάκης, ΕΕΔ 15, 786), παρὰ ταῦτα ὅμως δὲν προσελήφθη οὗτος ὑπὸ τοῦ Δήμου, δι' ὃ καὶ ἐνήχθη οὗτος πρὸς καταβολὴν τῆς μισθοδοσίας του.

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ἄνω νόμου ἀξίωσις τοῦ δικηγόρου ἁρμοδίως εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικαστοῦ (Α. Π. 314/1952, εἰσηγητὴς *Π. Τζαννετάκης*, ΕΕΔ 11, 669), ὡς καταβλητέα δὲ μισθοδοσία νοεῖται ἡ κατὰ τὸν Κώδικα περὶ Δικηγόρων καθοριζομένη (βλέπε σχετικῶς ΕΕΔ 15, 78, ἔνθα νομολογία).

Ἐκ τῆς ἐκδοθείσης τελεσιδίκου ἀποφάσεως παρήχθη δεδικασμένον, κατ' ἄρθρα 273, 274 Πολιτ. Δικονομίας, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου καὶ διὰ τὴν μεταγενεστέραν ἀγωγήν.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐξεδόθη ἀπόφασις τοῦ Σ. τῆς Ε. ἐπὶ αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἡ ὁποία εἶχε καθορίσει τοὺς ὑποχρέους εἰς πρόσληψιν δικηγόρου, ἀσκηθείσης ὑπὸ ὑποχρεουμένου ἄλλου Δήμου.

Δὲν ἐπρόκειτο, ὡς δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, περὶ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς ἀκυρώσεως τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐπομένως διετηρεῖτο ἐν ἰσχύϊ αὕτη ὡς πρὸς τὸν ἐναχθέντα Δῆμον.

Ἐνδιαφέρον ὅμως εἶναι ὅτι καὶ ἐπὶ τῇ ἀντιθέτῳ ἐκδοχῇ τὸ Πρωτοδικεῖον, ὡς πρὸς τὸ ἐκ τῆς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Σ. τῆς Ε. δεδικασμένον, ἀκολουθεῖ τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ ἄποψιν περὶ ἐλλείψεως, εἰς τὴν περίπτωσιν, δεδικασμένου, ἄποψις, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἐδίχασε τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (βλέπε σχετικῶς ΕΕΔ 14, 763, ΕΕΔ 14, 831), χωρὶς εἰσέτι μετὰ τὴν διαφωνήσασαν πρὸς ἐκείνην τοῦ Α' Τμήματος ὑπ' ἀριθ. 449/1955 ἀπόφασιν τοῦ Β' Τμήματος νὰ ἐπιληφθῇ ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς ἄρσιν τῆς διαφωνίας ἐπὶ τοῦ σημαντικωτάτου αὐτοῦ ζητήματος.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11117/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Μαλαφέκας*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Α. Σακελλαρόπουλος, Α. Στουφῆς

Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος διὰ τῆς ἀπὸ 12.11.1955 ἐκθέσεως ἀγωγῆς του ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ'ΦΟΔ' πρωτο

σθωτῶν παρέχοντες τὰς ὑπηρεσίας των, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των, κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας μόνον, ἐφ' ὅσον αἱ καταβαλλόμεναι εἰς τούτους ἀποδοχαί, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων προβλεπόμενα ἐλάχιστα ὅρια, εἶναι ηὐξημένη τοὐλάχιστον κατὰ 25 ο/ο. Ὀρθῶς ὅθεν καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, μὴ ἐφαρμόσασα τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐδικαίωσε τὸν ἐνάγοντα τοῦ αἰτηθέντος ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου διὰ τῶν προτάσεων προσιτιθέμενος λόγος ἐφέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

δίκου δικαστοῦ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐν ᾗ ἐξέθετεν, ὅτι δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἐτοποθετήθη παρὰ τῷ ἐναγομένῳ Δήμῳ ὡς δικηγόρος κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 § 3, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Α.Ν. 1836/1951, εἰς ὃν καὶ παρουσιάσθη καὶ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του, ὑποβαλὼν καὶ τὴν κατὰ Νόμον δήλωσιν νομιμοφροσύνης, ἃς ὑπηρεσίας καὶ δὲν ἀπεδέχθη οὗτος, ἐζήτησεν, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ ἤδη ἐκκαλῶν καὶ τῷ καταβάλῃ τὰς καθυστερουμένας ἀποδοχάς του τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 23 Μαΐου μέχρις 23 Νοεμβρίου 1955 πρὸς δραχμὰς 1200 μηνιαίως καὶ ἐν συνόλῳ δραχμὰς 7.200. Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις, δεχθεῖσα ὅτι περὶ τῆς νομιμότητος τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐνάγοντος παρ' αὐτῷ ὡς δικηγόρου, ἣν καὶ ἠμφεσβήτει ὁ ἐναγόμενος, ὑφίσταται δεδικασμένον ἐκ προγενεστέρας ἀποφάσεως τοῦ ἐκδοθείσης μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων καὶ ἀφορώσης καθυστερουμένας ἀποδοχὰς προγενεστέρου χρόνου, καταστάσης τελεσιδίκου, κωλυούσης τὴν ἐκ νέου ἔρευναν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος καὶ ὅτι ὁ ἐνάγων εἶχε προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του πρὸς τὸν ἐναγόμενον καὶ κατὰ τὸν μεταγενέστερον ἐνδικον χρόνον, ἐπεδίκασε τὸ αἰτηθὲν δι' αὐτῆς ποσὸν εἰς τὸν ἐνάγοντα. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραπονεῖται ἤδη ὁ ἐκκαλῶν αἰτούμενος τὴν μεταρρύθμισίν της καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, τὸ μὲν ὡς νόμῳ, τὸ δὲ καὶ ὡς οὐσίᾳ ἀβασίμου καὶ ἀναληθοῦς.

Ἐβεβαιώθησαν ἐν προκειμένῳ καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου τὰ ἀκόλουθα: Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 43298 ἔτους 1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ἐκδοθείσης κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφ. 1 τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 2657/1953 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀ. ν. 1836/1951», καθωρίσθη μεταξὺ τῶν ὑποκειμένων εἰς τὰς διατάξεις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ὑποχρέων πρὸς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου (1836/1951) προστατευομένων νεοπολεμιστῶν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, καὶ ὁ ἐναγόμενος Δῆμος Μάνδρας. Βάσει τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ νομοθεσίας τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν συνεδρίασίν του τῆς 13.12.1954 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 78 ἀποφάσεώς του ἀπεφάσισε τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἐνάγοντος δικηγόρου, ἔχοντος τὰ κατὰ νόμον 1836/1951 προσόντα, ὡς δικηγόρου τοῦ ἐναγομένου Δήμου, πρὸς ὃν καὶ ἐκοινοποιήθη ἡ ἀπόφασις διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 44389/17/1956 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας (Γραφεῖον προστασίας ἀπολυομένων). Ὁ ἐνάγων ἐνεφανίσθη ἐμπροθέσμως εἰς τὸν ἐναγόμενον καὶ προσέφερεν εἰς αὐτὸν τὰς ὑπηρεσίας του, ὑποβαλὼν συγχρόνως καὶ τὴν κατὰ νόμον δήλωσιν νομιμοφροσύνης, ἐπειδὴ δὲ παρὰ ταῦτα ὁ ἐναγόμενος ἠρνεῖτο νὰ ἀποδεχθῇ τὰς προσφερομένας αὐτῷ ὑπηρεσίας, ὁ ἐνάγων δι' ἀγωγῆς του ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ΄ΘΔ΄ πρωτοδίκου δικαστοῦ τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐζήτησε τὴν καταψήφισίν του, λόγῳ τῆς ὑπερημερίας περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν, εἰς καταβολὴν τῶν μέχρι τῆς 23ης Μαΐου 1955 ληξιπροθέσμων ἀποδοχῶν, αἵτινες καὶ τῷ ἐπεδικάσθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3738/1955 ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου, καταστάσης τελεσιδίκου λόγῳ μὴ ἀσκήσεως ἐνδίκου μέσου ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου.

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου καὶ συγκεκριμένως τὴν 13.7.1955 (ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδίκου ἐδημοσιεύθη τὴν 7.7.1955) ἐδημοσιεύθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1324/1955 ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἐκδοθεῖσα ἐπὶ προσφυγῆς τοῦ Δήμου Δραπετσώνας, δι' ἧς ἠκυρώθη ἡ προειρημένη ὑπ' ἀριθ. 43298/1954 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ὡς καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ἐκδοθεῖσα ὁμοία ἀπόφασις τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, καθ' ὅσον διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων εἶχεν ὁρισθῇ καὶ ὁ εἰρημένος Δῆμος, ὡς εἷς ἐκ τῶν ὑποχρέων πρὸς πρόσληψιν ἑνὸς νεοπολεμιστοῦ δικηγόρου Δήμων καὶ εἶχε τοποθετηθῇ παρ' αὐτῷ ὡς δικηγόρος ὁ Κ. Χ***. Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἥτις κατὰ τὸν ἐναγόμενον ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ διὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, οὗτος ἐπικαλούμενος τὴν ἐκ ταύτης ὀφθεῖσαν ἀκυρότητα τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ συνεπῶς καὶ τῆς ἐπ' αὐτῆς στηριχθείσης ὑπ' ἀριθ. 78 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, δι' ἧς ἐτοποθετήθη ὁ ἐνάγων ὡς δικηγόρος παρ' αὐτῷ, ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξιν ἐξηναγκασμένης συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐνάγοντος ὑποχρεούσης αὐτὸν εἰς ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος καὶ τὴν καταβολὴν μισθοῦ διὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον, ὡς καὶ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ὑπὸ τῆς ἐπικαλουμένης ἀποφάσεως ἀναγνωρισθέντος δεδικασμένου περὶ τοῦ νομίμου τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐκ τῆς προεκδοθείσης τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου, ὡς ἐκ τῆς μεταβολῆς τῶν νομίμων προϋποθέσεων, ἐφ' ὧν ἐβασίσθη ἡ ἀπόφασις αὐτη.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι κατὰ τὴν γνώμην, ἣν καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο δέχεται ὡς ὀρθοτέραν, τὸ ἐκ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δεδικασμένον ὡς προϋπόθεσιν ἔχει ὅπως αὗται ἐχωσιν ἐκδοθῇ κατὰ πράξεων τῶν διοικητικῶν Ἀρχῶν, αἵτινες τύποις καὶ οὐσίᾳ εἶναι διοικητικαί, οἷαι δὲν εἶναι αἱ πράξεις τῆς Κυβερνήσεως, αἵτινες ἐξεδόθησαν κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν καὶ ὧν τὸ περιεχόμενον εἶναι νομοθετικόν, ὡς εἶναι ἡ προειρημένη ὑπ' ἀριθ. 43298/1954 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἡ καθορίσασα τὰ ὑπόχρεα πρὸς πρόσληψιν προστατευομένων νεοπολεμιστῶν δικηγόρων νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐναγόμενος, ἥτις, κατὰ τὰ προειρημένα, ἐξεδόθη κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν, καὶ ἥτις ὡς οὖσα μόνον τύποις πρᾶξις τῆς διοικήσεως, οὐχὶ δὲ καὶ οὐσίᾳ, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἀκυρωτικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Α.Π. 417/1951, 122/1952, 191/1952, 264/1952, 146/1954, 449/1955), διὰ τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς, προσαγομένης ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ, σαφῶς

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΔΙΑ ΠΛΗΡΩΣΙΝ ΚΕΝΩΝ ΘΕΣΕΩΝ

Παράβασις τοῦ Νόμου ἐκ μέρους ὑποχρέων ἐργοδοτῶν καὶ δικαίωμα Συμβουλίων

Οργανισμός Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος.—Ἄσκησις ὑπ' αὐτοῦ κατὰ παροχώρησιν ὑπὸ τοῦ Κράτους λειτουργίας κοινῆς χρήσεως καὶ ὠφελείας.—Ὑποχρέωσις καὶ αὐτοῦ πληρώσεως κενῶν θέσεων ἐκ πολεμιστῶν κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 4 Α.Ν. 1836/1951 ὁριζόμενα.— Δικαίωμα Συμβουλίων εἰς τοποθέτησιν προσώπων προστατευομένων ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 1836/1951 ἐν περιπτώσει πληρώσεως ὑπὸ τῶν ὑποχρέων τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Α.Ν. 1836/1951 κενῶν θέσεων ἄνευ τηρήσεως νομίμου διαδικασίας.—Ἐφαρμογὴ Α.Ν 516/1948 περὶ νομιμοφροσύνης.—Ὑποβολὴ ἐκ μέρους ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος δηλώσεως νομιμοφροσύνης.— Προσόντα διοριζομένου κατὰ Κανονισμὸν Ο. Τ. Ε

Ἔχει ἤδη λυθῆ δι' ἐπανειλημμένων ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου (βλέπε σχετικῶς ΕΕΔ 15, 320, ΕΕΔ 15, 786), ὅτι, ἐφ' ὅσον χωρήσῃ παράβασις τοῦ Νόμου ὑπὸ τῶν ὑποχρέων τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, προσληφθῶσι δηλαδὴ πρόσωπα, διὰ πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων, ἄνευ τῆς ἐν τῇ ἄνω διατάξει ἀναλογίας, δικαιοῦνται τὰ Συμβούλια νὰ τοποθετήσωσιν ἀναγκαστικῶς πρόσωπα προστατευόμενα ὑπὸ τοῦ ἄνω Νόμου, τοῦτο δὲ ἀκολουθεῖ καὶ ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου.

Σημειωτέον ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 περιωρίζετο ἡ ἐν αὐτῷ ὑποχρέωσις ἐπὶ τριετίαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ, ἡ τριετία δὲ ἔληξε τὴν 5.6.1954, ἔχει ὅμως νομολογηθῆ (Α.Π. 137/1956, Α Τμήματος, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 320, πρὸς ἣν συνεφώνησε καὶ ἡ Α.Π. 441/1956, Β Τμήματος, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 15, 786, βλέπε καὶ λοιπὴν νομολογίαν τοῦ Σ.Ε. ἐν ΕΕΔ 15, 320), ὅτι ἦτο δυνατὴ ὑπὸ τῶν Συμβουλίων ἡ ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τριετίας, ἐφ' ὅσον ἡ παράβασις ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἔλαβε χώραν πρὸ τῆς 5 Ἰουνίου 1954, ἡμερομηνίας λήξεως τῆς τριετίας τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ἐντὸς ὅμως εὐλόγου ἀπὸ ταύτης χρόνου.

Καὶ ναὶ μὲν ἡ ὑπ' ἀριθ. 23/1956 πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (ΕΕΔ 15, 281) παρέτεινε τὴν προθεσμίαν, ἀλλ' ἀτυχῶς (καὶ λέγομεν ἀτυχῶς, δοθείσης τῆς ἀνάγκης προστασίας τῶν ἐν λόγῳ προσώπων) δὲν ἐκυρώθη ἀκόμη νομοθετικῶς καὶ συνεπῶς εἶναι ἀνίσχυρος (βλέπε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3964/1956, εἰσηγητὴς *Δ. Κρέτσης*, ΕΕΔ 15, 421),

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8970/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Μαρτάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Δημολίτσας, Ι. Κωτσόβελος

Κατ' ἄρθρον 2 τοῦ ν.δ. 1049/1949 ὁ Ὀργα-

προκύπτει, δὲν ἠκυρώθη ἐν τῷ συνόλῳ της ἡ εἰρημένη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀλλὰ μόνον καθ' ὅσον εἶχεν ὁρισθῆ δι' αὐτῆς καὶ ὁ ζητήσας τὴν ἀκύρωσιν Δῆμος Δραπετσώνας ὡς ὑπόχρεως πρὸς πρόσληψιν προστατευομένου νεοπολεμιστοῦ δικηγόρου. Συνεπῶς καὶ ἐπὶ τῇ ἐναντίᾳ ἔτι ἐκδοχῇ ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα, δι' ἃ δὲν ἠκυρώθη καὶ οὐδὲν δεδικασμένον γεννᾶται ἐξ αὐτῆς διὰ τὸ προδικαστικὸν ζήτημα τῆς κρινομένης διαφορᾶς, δι' ὃ ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύῃ τὸ ἐκ τῆς προεκδοθείσης τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου δεδικασμένον. Περὶ τῶν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Πρωτοδίκου κριθέντων περιστατικῶν, ἐν οἷς καὶ τὸ νόμιμον τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐνάγοντος ὡς δικηγόρου παρὰ τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἐναγομένου Δήμου, προϋποθέτον ἰσχὺν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ἅτινα ὡς ἀναγόμενα εἰς τὴν νόμιμον ὕπαρξιν τῆς ἐπικαλουμένης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐξηναγκασμένης συμβάσεως ἐργασίας, ἀποτελοῦν τὴν βάσιν καὶ τῆς κρινομένης ἤδη ἀξιώσεως, τοὐτέστι τὸ δικαίωμα, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὁ ἤδη δικαστικὸς ἀγών, ἔκρινεν ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, ὢν καθ' ὅλην ἁρμόδιος πρὸς τοῦτο, καὶ ἡ ἀπόφασίς του ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ διὰ τὴν παροῦσαν δίκην, κωλύον τὴν ἐκ νέου ἔρευναν καὶ διάφορον κρίσιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Τοῦτο δὲ εἰπὼν καὶ ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, δεχθεὶς τὴν ὕπαρξιν δεδικασμένου περὶ τοῦ νομίμου, συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἀποφάσεις, τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐνάγοντος, τῆς καταρτίσεως τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐναγομένου συμβάσεως ἐργασίας καὶ περὶ τῆς προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἀπορρίψας τοὺς περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐναγομένου ὡς ἀπαραδέκτους, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις, ὡς καὶ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 273 § 3 καὶ 274 Πολ. Δικ., ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς καὶ ὁ λόγος ἐφέσεως ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἐβεβαιώθη καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ κατὰ τὸ ἐπιδικον χρονικὸν διάστημα εἶχε θέσει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐναγομένου τὰς ὑπηρεσίας του, ἐκτελέσας μάλιστα καὶ ὅσας δικηγορικῆς φύσεως ὑποθέσεις τῷ ἀνέθεσεν οὗτος. Κατ' ἀκολουθίαν ἐβεβαιοῦτο ὁ ἐνάγων ἀπολήψεως τῶν νομίμων ἀποδοχῶν τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, αἵτινες καὶ τῷ ἐπεδικάσθησαν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ ἡ κρινομένη ἔφεσις εἶναι ἀπορριπτέα καὶ ὡς πρὸς τὸν λόγον τοῦτον, ὡς εἶναι ἀπορριπτέον καὶ ὡς πρὸς τὸν ἕτερον πρόσθετον λόγον τῆς δῆθεν ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς συνταγείσης ἐκθέσεως ἀγωγῆς λόγῳ ἀοριστίας.

νισμὸς Τηλεπικοινωνιῶν τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖ Ἀνώνυμον Ἑταιρείαν, ἥτις ἀνήκουσα εἰς τὸ Κράτος καὶ ὑποκειμένη εἰς τὴν ἐποπτείαν αὐτοῦ ἀσκεῖ κατὰ παραχώρησιν λειτουργίαν κοινῆς χρήσεως καὶ ὠφελείας (Α.Π. 170/1953, Σ.Ε. 1824/1952, ΕΕΔ 12, 495, ΕΕΔ 11, 1318), περιλαμβανομένη ὡς τοιαύτη εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 δημοσίας ἐπιχειρήσεις καὶ ἐπιχειρήσεις κοινωφελοῦς ἐν γένει σκοποῦ ἢ δημοσίας χρήσεως, ἔστω καὶ ἂν ἀσκοῦνται ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας, τὰς ὑποχρεουμένας κατὰ τὰς §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου τούτου εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἢ κενωθησομένων θέσεων καὶ διὰ πολεμιστῶν κατὰ τὴν ἐν ταῖς διατάξεσι ταύταις ἀναλογίαν. Ἡ περαιτέρω δὲ παρὰ τῆς ἐκκαλούσης ἐπικαλουμένη διάταξις τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 1049/1949, δι' ἧς αὕτη εἶχεν ἐξαιρεθῇ τῶν πάσης φύσεως διατάξεων περὶ ἀναγκαστικῆς προσλήψεως προσωπικοῦ, ἐνετοπίσθη τελικῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 4 τοῦ τροποποιήσαντος καὶ συμπληρώσαντος τὸ ν. δ. 1049/1949 ἀ.ν. 1944/1951 εἰς τὴν μὴ ἐπὶ τῆς ἐκκαλούσης ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου μόνον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ἐνῷ τὸ ἄρθρον 4, βάσει τοῦ ὁποίου καὶ κατὰ τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν ἐτοποθετήθη ὁ ἐφεσίβλητος, πλήρως καὶ ἐπὶ ταύτης ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ συνεπῶς τὰ αὐτὰ δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τῆς ἐφέσεως.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ἂν ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰς διατάξεις τούτου, ὡς ἡ ἐκκαλοῦσα ἐργοδότις, προβῇ εἰς πλήρωσιν τῶν παρ' αὐτῷ κενῶν θέσεων, χωρὶς νὰ τηρήσῃ τὴν νόμιμον διαδικασίαν, δικαιοῦται τὸ Κεντρικὸν ἢ τὰ Τοπικὰ Συμβούλια προστασίας ἀπολυομένων νὰ τοποθετήσωσι εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του τὸν κεκτημένον τὰ προσόντα καὶ τὰς εἰδικὰς γνώσεις νόμιμον ἀριθμὸν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ἀν. ν. προστατευομένων προσώπων (Σ.Ε. 503/1953, ΝοΒ 1, σελ. 235). Ἐτέρωθεν ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα κατὰ τὸν ἀμέσως πρὸ τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου χρόνον προέβη εἰς τὴν πρόσληψιν 16 διανομέων πρὸς συμπλήρωσιν ἰσαρίθμων θέσεων ἄνευ τηρήσεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 4 § 2 τοῦ ὡς ἄνω ἀ.ν. 1836/1951 διαδικασίας διὰ τὴν πρόσληψιν καὶ τῶν ἀναλογούντων εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον κατὰ τὸν ἀ.ν. 1836/1951 πολεμιστῶν. Τούτων δ' ἐπομένως νομίμως, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων δι' ἀποφάσεώς του, ληφθείσης κατὰ τὴν 17ην συνεδρίασίν του τῆς 2 Μαΐου 1953, ἐτοποθέτησε τὸν ἐφεσίβλητον, ὡς, καὶ κατὰ τὰ ἐκ τῆς παρούσης δίκης βεβαιωθέντα, κεκτημένον τὰ νόμιμα προσόντα εἰς τὴν θέσιν τοῦ διανομέως καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τῆς ἐφέσεως.

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὑπὸ τοῦ ψηφίσματος ΜΘ/1948 κυρωθέντος ἀ.ν. 516/1948 καὶ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου ἐκδοθέντος ἀπὸ 8 Μαΐου 1948 β.δ. προκύπτει, ὅτι ὁ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 τοποθετηθεὶς ἐφεσίβλητος μόνον ἔγγραφον δήλωσιν νομιμοφροσύνης ὑπεχρεοῦτο νὰ ὑποβάλῃ, ἡ δὲ περαιτέρω ἐνέργεια τοῦ κατὰ τὸν ἄνω νόμον 516/1948 συμβουλίου νομιμοφροσύνης ἀνῆκεν εἰς τὴν παρ' ᾗ ἐτοποθετήθη ἐκκαλοῦσαν (Α.Π. 40/1954, ΕΕΔ 13, 159). Τοιαύτην δὲ δήλωσιν, κατὰ τὰ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων βεβαιωθέντα, ὁ ἐφεσίβλητος ὑπέβαλεν ἅμα τῇ τοποθετήσει του καὶ συνεπῶς ἡ τὰ αὐτὰ ἐν τούτῳ δεχθεῖσα ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὀρθῶς τὰς ἀποδείξεις ἐξετίμησε καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τῆς ἐφέσεως.

Διὰ τοῦ ἐν ταῖς προτάσεσι τῆς ἐκκαλούσης προσθέτου λόγου τὸ πρῶτον παρ' αὐτῆς ἐν τῇ παρούσῃ κατ' ἔφεσιν δίκῃ προβάλλεται, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος, ὡς ἄγων τὸ 45ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ ὑπεξαιρέσει εἰς ἐπταήμηνον φυλάκισιν, ἀποκλείεται τοῦ διορισμοῦ ἐκ τοῦ κανονισμοῦ της, τῆς οὕτω ὀψίμου προβολῆς τοῦ ἐν λόγῳ ἰσχυρισμοῦ ἀποδιδομένης ἐν συνεχείᾳ παρὰ τῆς ἐκκαλούσης εἰς τὸ ὅτι ἐτέλει ἐν ἀγνοίᾳ τῶν κατὰ τοῦτο περιστατικῶν, ἅτινα τὸ πρῶτον περιῆλθον εἰς γνῶσιν της διὰ τῆς μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς ὑποβολῆς τῶν δικαιολογητικῶν του παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 158, 160 καὶ 747 Π.Δ. ἀπαραδέκτου τοῦ τοιούτου ἰσχυρισμοῦ, κατὰ τὰ καὶ παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀντιπροβαλλόμενα, ἐφ' ὅσον δὲν προσάγονται παρὰ τῆς ἐκκαλούσης οὐδ' ἐν ἀντιγράφῳ τὰ ἐπικαλούμενα ταῦτα ἔγγραφα, ἀλλ' ἁπλῇ περὶ τούτων γίνεται παραπομπὴ εἰς ἑτέραν ἀσχέτου δικογραφίαν, ἵνα οὕτω κριθῇ ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὡς ὀψιγενοῦς τοιούτου καὶ τὸ δι' αὐτῶν βεβαιούμενον περιστατικόν, καὶ κατ' οὐσίαν ἔτι ἐρευνώμενος ὁ ἐν λόγῳ ἰσχυρισμὸς ἀπορριπτέος ἐπίσης θὰ ἀπέβαινε κατὰ τὰ κάτωθι. Ἡ ἐκκαλοῦσα δηλοῖ ὅτι ἱδρύθη τὴν 1.4. 1949, ἤτοι μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 751/1948, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ἱδρυτικοῦ αὐτῆς νόμου ὡρίσθη, ὅτι μέχρι συντάξεως τοῦ ὑπηρεσιακοῦ αὐτῆς ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ της ἡ ὀργάνωσις τῆς ἐσωτερικῆς λειτουργίας της θὰ διέπηται ὑπὸ προσωρινῶν διατάξεων ἐκδιδομένων ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ της συμβουλίου. Τοιαύτης τινὸς ὅμως διατάξεως, σχετικῆς μὲ τὰ προσόντα τοῦ προσλαμβανομένου προσωπικοῦ, τὴν ἔκδοσιν δὲν ἐπικαλεῖται ἡ ἐκκαλοῦσα διὰ τὸν μέχρι 18.8.1953 χρόνον, καθ' ὃν ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ ὁ κυρωθεὶς διὰ τοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν β.δ. κανονισμὸς τοῦ προσωπικοῦ της. Κατ' ἀκολουθίαν δὲ τούτου ὁ ἐφεσίβλητος, ὡς τοποθετηθεὶς παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ τὴν 9ην Μαΐου 1953, ἤτοι πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ κατὰ τὰ ἄνω γενικοῦ κανονισμοῦ, δὲν ὑπέκειτο εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. ὃ τούτου, δι' ὃν τὸ πρῶτον ἀπητήθησαν πρόσθετα διὰ τὸ προσλαμβανόμενον προσωπικὸν προσόντα. Ἡ περαιτέρω δὲ παρὰ τῆς ἐκκαλούσης ἐπικαλουμένη διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ κατὰ τὰ ἄνω κανονισμοῦ, δι' ἧς προσεδόθη ἀνάδρομος κατὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ προσληφθέντος προσωπικοῦ ἐφαρμογή, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν κεῖται ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου δοθείσης ἐξουσιοδοτήσεως, τυγχάνει ὅμως διὰ τὸν ἐφεσίβλητον κατ' ἄρθρον 4 § 10 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ἀνίσχυρος, ὡς ἐπαυξάνουσα ἐν τῇ ἐφαρμογῇ της ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον τὰ ὀφιστάμενα κατὰ τὴν πρόσληψίν του (9.5.1953) προσόντα. Τέλος δὲ ἐκ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ν.δ. 1049/1949, καθ' ὃ εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν μετατάσσεται ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς Α.Ε.Τ.Ε. μεθ' ὅλων τῶν δι-

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΛΟΓΩ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΟΣ

Μισθωτοί έπαναλαβόντες έργασίαν μετ' άπόλυσιν έκ τοῦ Στρατοῦ καί προστατευόμενοι ὑπό Ν. 3514

Έγγραφος θέσις μισθωτῶν εἰς διαθεσιμότητα, κατ' ἄρθρ. 10 Ν. 3198/1955, ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ οἰκονομικῆς δραστηριότητος ἐργοδότου.—Ἀνεφάρμοστον ἐπί μισθωτῶν ἐπαναλαβόντων τήν ἐργασίαν αὐτῶν μετά τήν ἐκ τοῦ Στρατοῦ ἀπόλυσιν καί προστατευομένων οὕτω διά τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ν. 3514/1928, ὑπό τήν ἔννοιαν διατηρήσεως εἰς τήν θέσιν αὐτῶν ὑπό καθεστώς πλήρους ἀπασχολήσεως.

Κατά τό ἄρθρον 10 τοῦ Νόμου 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 503) καί ἐπιχειρήσεις καί ἐκμεταλλεύσεις ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς των δραστηριότητος δύνανται, ἀντί τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, νά θέτουν ἐγγράφως εἰς διαθεσιμότητα τούς μισθωτούς των, μή δυναμένην νά ὑπερβῇ ἐν συνόλῳ τούς τρεῖς μῆνας ἐτησίως. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ μισθωτός λαμβάνει τό ἥμισυ τοῦ μέσου ὅρου τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν δύο τελευταίων μηνῶν ὑπό καθεστώς πλήρους ἀπασχολήσεως (βλέπε διά τό θέμα σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 400 ἑπ.).

Ὁ τύπος τοῦ ἐγγράφου τίθεται ὡς συστατικόν τοῦ κύρους τῆς δικαιοπραξίας καί συνέπεια, ἐπί παραβάσεως, εἶναι ἡ ἀκυρότης (ἄρθρον 159 Α.Κ.) αὐτῆς, ἐντεῦθεν δέ τό δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ πρός λῆψιν τοῦ κατά τό ἄρθρον 656 Α.Κ. ὀφειλομένου πλήρους μισθοῦ.

Αὐτή εἶναι καί ἡ ἄποψις τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἀλλ' ἀντί νά βασισθῇ τήν δοθεῖσαν εἰς τήν περίπτωσιν, ἀγωγῆς καθυστερουμένων ἡμερομισθίων, λύσιν εἰς τήν ἔλλειψιν τοῦ ἀπαιτουμένου, κατά τά ἄνω, ἐγγράφου, ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις ἐπορίσθη τήν λύσιν ἐκ τοῦ ὅτι, κατά τήν ἄποψίν της, ἡ διαθεσιμότης δέν ἐφαρμόζεται ἐπί τῶν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπολυομένων καί ἐπαναλαμβανόντων τήν ἐργασίαν των, ὁπότε προστατεύονται ὑπό τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 3514, ἤτοι διά τῆς διατηρήσεως ἐπί ἓν ἔτος τῆς συμβάσεως ἐργασίας, πλήν ἐν ὑπάρξει κατά κοινήν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένης αἰτίας (κρινομένης ὑπό τῆς κατά τό ἄρθρον 11 τοῦ Α.Ν. 547/1937 Ἐπιτροπῆς).

Ἀφοῦ ὅμως ἡ ἰδία ἀπόφασις σκέπτεται περί τῶν συνεπειῶν ἀπό ἀπόψεως ν. 3514 ἐκ τῆς μή ὑπό καθεστώς πλήρους ἀπασχολήσεως διατηρήσεως τοῦ μισθωτοῦ τοῦ προστατευομένου ὑπό τοῦ ν. 3514 ἐπί ἓν ἔτος (καί εἶναι πράγματι αὗται αἱ συνέπειαι, καταβολῆς ἀποζημιώσεως, ἄρθρ. 4 ν. 3514, ὑποτιθεμένου ὅτι ὑφίσταται μονομερής βλαπτική μεταβολή ὅρων συμβάσεως), δέν εὑρίσκει εἰς αὐτήν τήν σκέψιν δικαιολογησιν ἡ καταδίκη τοῦ ἐναχθέντος ἐργοδότου πρός πληρωμήν εἰς τόν μισθωτόν καί τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος τῶν ἀποδοχῶν, τάς ὁποίας ἐπιδικάζει ἡ ἀπόφασις διά τό ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικόν διάστημα ἀπό 3.1.1956-31.3.1956.

Ἂν ἠλήθευεν ἡ ἄποψις ὅτι ἡ κατά τό ἄρθρον 10 τοῦ Ν. 3198/1955 θέσις εἰς διαθεσιμότητα δέν ἐπιτρέπεται ἐπί τῶν μισθωτῶν τῶν προ-

---

καιωμάτων τῶν ἀπορρεόντων ἐκ τοῦ μέχρι τοῦ ἰσχύοντος γενικοῦ κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ της καί τοῦ ἄρθρου 20, καθ' ὃ ὁ ὑπηρεσιακός γενικός κανονισμός θέλει συνταχθῇ ὑπό τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐν δέ τῷ μεταξύ χρόνῳ θέλουσι ἐκδίδεσθαι παρά τούτου προσωριναί διατάξεις ἀφορῶσαι τήν ὀργάνωσιν τῆς ἐσωτερικῆς λειτουργίας, χωρίς διά τούτων νά προδικάζηται ἡ ὁριστική ὀργάνωσις ἢ νά θίγωνται κεκτημένα δικαιώματα τοῦ προσωπικοῦ, σαφῶς προκύπτει ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Α.Ε.Τ.Ε. οὐδεμίαν εἶχον ἐπί τῆς ἐκκαλούσης ἀπό τῆς ἱδρύσεώς της ἐφαρμογήν καί ἐπομένως τά ἐκ τοῦ τοιούτου τῆς Α.Ε.Τ.Ε. κανονισμοῦ περί προσόντων τοῦ προσλαμβανομένου προσωπικοῦ ἐπικαλούμενα ἀπορριπτέα ἐπίσης ὡς ἀβάσιμα.

Κατά μέν τό ἄρθρον 13 ἐδάφ. 1 τοῦ ν.δ. 1049/1949 τό προσωπικόν τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος ὡς πρός τήν σχέσιν ἐργασίας καί τάς ἀποδοχάς θεωρεῖται ἰδιωτικόν προσωπικόν, ἐφ' ὅσον δέν ὁρίζεται ἄλλως ἐν τῷ νόμῳ, κατά δέ τό ἄρθρον 4 § 13 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ὁ βάσει τοῦ νόμου τούτου διοριζόμενος ἐντάσσεται εἰς τήν ὑπηρεσίαν, ὡς καί τό λοιπόν προσωπικόν, συμφώνως πρός τούς κειμένους νόμους ἢ τούς ὀργανισμούς τούς διέποντας τό προσωπικόν αὐτῶν. Ἑτέρωθεν ὁ ἐφεσίβλητος, τοποθετηθείς κατά τά διά τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως δεκτά γενόμενα, ὡς πρός ἃ αὐτή δέν προσβάλλεται διά τῆς ἐφέσεως, ὡς ἄλλως καί τά ἐκ τῆς παρούσης δίκης βεβαιωθέντα, ὡς διανομεύς, ἔδει κατά τόν ὀργανισμόν τῆς ἐκκαλούσης, ἀναλόγως καί τῶν βεβαιωθέντων προσόντων του, νά λαμβάνῃ δραχμάς 787 μηνιαίως διά τόν ἀπό 9 Μαΐου 1950 μέχρι 30 Ἰουνίου 1953 χρόνον καί δραχμάς 879 μηνιαίως διά τόν ἀπό 1 Ἰουλίου 1953 (ἀφ' ἧς παρεχωρήθη ὑπό τῆς ἐκκαλούσης τό ἐκ 12 ο/ο ἐπίδομα ἀκριβείας) μέχρις 9 Ἰουλίου 1953 καί συνεπῶς τό ἐν συνόλῳ ὀφειλόμενον παρά τῆς ἐκκαλούσης, λόγῳ τῆς ὑπερημερίας της, ποσόν εἰς τόν ἐφεσίβλητον διά τόν κατά τήν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν ἀπό 9 Μαΐου 1953 μεχρις 9 Ἰουλίου 1953 χρόνον ἀνέρχεται εἰς δραχμάς 1598 καί μετά τάς κατά τήν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν ληφθείσας δραχμάς 650, ὡς πρός ἃς δέν πασοβάλλεται αὐτη διά τῆς ἐφέσεως, ὑπόλοιπον δραχμαί 948. Κατ' ἀκολουθίαν δέ τούτων ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὁρίσασα τάς ἀποδοχάς τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς δραχμάς 900 μηνιαίως, ἐσφαλε καί δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ ὡς ἀνωτέρω κατά τό ἐν μέρει περί τούτου βάσιμον παράπονον τῆς ἐφέσεως.

στατευομένων ὑπὸ τοῦ Ν. 3514, συνέπεια θὰ εἶναι ὅτι οὗτοι δικαιοῦνται μισθοῦ πλήρους ἀπασχολήσεως, ἐξ αὐτῆς ὅμως τῆς σκέψεως ὅτι ἀπαγορεύεται (δὲν ἀπαγορεύηται) ἡ θέσις καὶ τῶν μισθωτῶν αὐτῶν εἰς διαθεσιμότητα καὶ εἶναι συνεπῶς ἄκυρος, γενομένη ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου.

Ἂν, ἀντιθέτως, κατὰ τὴν δημοσιευομένην δικαστικὴν ἀπόφασιν, ἤθελε θεωρηθῇ ἡ θέσις καὶ τῶν μισθωτῶν αὐτῶν εἰς διαθεσιμότητα, ἐφ' ὅσον ἐπάγεται μείωσιν ἀποδοχῶν, ὡς βλαπτικὴ μονομερὴς μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν. 2112/1920, ἐξομοιουμένη πρὸς ἀπόλυσιν, τότε καὶ ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ ὀρθῶς δεκτὰ γενόμενα (Α.Π. 585/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 1321 καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 1320 ἑπ.), ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 2112/1920 (καὶ ἄρθρου 4 ν. 3514) εἶναι ὅτι ὀφείλεται μόνον ἀποζημίωσις, ἡ δὲ μετὰ τὴν μονομερῆ ταύτην πρᾶξιν τοῦ ἐργοδότου ἀπὸκρουσις ὑπ' αὐτοῦ τῶν προσφερομένων ὑπηρεσιῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παλαιῶν ὅρων τῆς συμβάσεως δὲν καθιστᾷ τὸν ἐργοδότην ὑπερήμερον, κατὰ τὸ ἄρθρον 349 Α.Κ., καὶ ἐντεῦθεν ὑπόχρεων εἰς πληρωμὴν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 656 Α.Κ., δὲν δύναται νὰ εὕρῃ ἔρεισμα ἡ ἀναγνώρισις εἰς τὸν μισθωτὸν δικαιώματος ἀποδοχῶν πλήρους ἀπασχολήσεως.

Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἡ χρῆσις ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. 3198/1955 δικαιώματος διαθεσιμότητος καὶ τῶν μισθωτῶν τούτων τῶν ὑπὸ τοῦ ν. 3514 προστατευομένων, ἔστω καὶ ἂν παρανόμως ἐπιβάλληται αὕτη, δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως, ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ ὁριστικῆς μεταβολῆς, ἀλλὰ περὶ μὴ χρησιμοποιήσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ προσκαίρως καὶ ἐπὶ τὸ εἰς τὸν νόμον καθοριζόμενον χρονικὸν διάστημα, μὲ τὴν ἀνάλογον κατ' αὐτὸ μείωσιν τῶν ἀποδοχῶν.

Εἶναι ὅμως, ὡς ἐσημειώσαμεν ἐπανειλημμένως, κατὰ βάσιν ἐσφαλμένη, νομίζομεν, ἡ ἄποψις δικαστικῶν τινων ἀποφάσεων (βλέπ. ἐν ΕΕΔ 15, 899 ἑπ.), καὶ τὴν ὁποίαν ἠκολούθησε καὶ ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις, ὅτι ἐπὶ τῶν περιπτώσεων μισθωτοῦ, προστατευομένου, διὰ τὴν ἀπόλυσιν μόνον, ὑπὸ εἰδικῶν διατάξεων, δὲν εὑρίσκει ἔδαφος ἐφαρμογῆς ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ Νόμου 3198/1955 διαθεσιμότης. Αἱ δικαστικαὶ αὗται ἀποφάσεις ποριζονται τὴν ἄποψιν αὐτῶν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ εἰδικὸς Νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἐλευθέραν καὶ ἀδικαιολογήτον ἀπόλυσιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστατευομένων προσώπων, ὑπολαμβάνουσαι καὶ ὅτι ἀπαγορεύει τὴν διαθεσιμότητα.

Ἀντὶ νὰ ἐρευνήσωσι τὸ ζήτημα, ἂν ἡ διάταξις περὶ διαθεσιμότητος ἐξαιρῇ αὐτῆς τοὺς δι' εἰδικῶν διατάξεων προστατευομένους μισθωτούς, τοὺς ὁποίους δὲν ἐξαιρεῖ (καὶ εὐλόγως, διότι, ὑποκειμένου δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου νὰ θέσῃ εἰς διαθεσιμότητα τοὺς μισθωτούς του, ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς του δραστηριότητος, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἐλαττώσῃ τὸ βάρος τῆς μισθοδοσίας τῶν μισθωτῶν αὐτοῦ, ἀδικαίτως, δὲν διενοήθη ὁ Νομοθέτης νὰ θέσῃ περιορισμόν τινα ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ, ὡς ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, ἀναπήρου, προστατευομένου ὑπὸ τοῦ ν. 3011 κλπ.), συνάγουν τὸ ἐπιχείρημά των ἐκ τοῦ ὅτι, ἀφοῦ οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ νόμοι ἀπαγορεύουν τὴν ἐλευθέραν καταγγελίαν, ἠννοήθη καὶ ὁπωσδήποτε ὁμαλὴ ἐκτέλεσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν προσώπων αὐτῶν, καθ' ὅσον ἄλλως (ὡς σκέπτεται ἡ ἐν λόγῳ δικαστικὴ ἀπόφασις) θὰ ἐματαιοῦτο ὁ σκοπὸς τῆς προστασίας τοῦ ἐπανελθόντος ἐκ τῆς στρατεύσεως.

Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τῆς προστασίας εἶναι ἁπλῶς νὰ διατηρηθῇ εἰς τὴν θέσιν του ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου 3514 προστατευόμενος μισθωτός, οὐδαμῶς δὲ ἄλλως συνάγεται, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους θὰ εἶναι προνομιακὴ ἡ μεταχείρισις αὐτοῦ ἔναντι τῶν λοιπῶν μισθωτῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως.

Ἡ μόνη προστασία, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Νομοθέτης εἰς τὸ θέμα, εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρ. 4 § 2 τοῦ Νόμου 3514.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 2863/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Α. Κυριακάγγονας*

Δικηγόροι ὁ κ. Γ. Ἀρχιμανδρίτης, ἡ κ. Σ. Χατζηγιανάκου

Ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου παρὰ τῆς ἐναγομένης ἀπὸ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1949 ὡς βαφεὺς εἰς τὸ ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ ἐργοστάσιον ταύτης, ἔκτοτε δὲ εἰργάσθη, ἐκτὸς τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐτέλει ἐν στρατεύσει. Καὶ διὰ μὲν τὰ αἰτούμενα ἡμερομίσθια ἀπὸ 1.11.1955 μέχρι 31.12.1955 ἐκ δραχ. 530 συνομολογεῖ ταῦτα ἡ ἐναγομένη. Διὰ τὰ ἀπὸ 1.1.1956-31.3.1956 αἰτούμενα ἡμερομίσθια ἐκ δραχ. 3337 ἡ ἐναγομένη ἰσχυρίσθη, ὅτι ὀφείλει μόνον τὸ ἥμισυ τούτων, καθόσον εἶχε θέσει τὸν ἐνάγοντα, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 10 ν. 3198/1955, εἰς διαθεσιμότητα. Πλήν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἡ θέσις εἰς διαθεσιμότητα γίνεται ἐγγράφως καὶ τὸ τοιοῦτον ἔγγραφον οὔτε ἐπεκαλέσθη, οὐδὲ προσήγαγε, τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν ἔχει φρονοῦμεν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως, καθόσον ὁ ἐνάγων, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς στρατεύσεως τὴν 4.11.1955, ὑπῆγετο πλέον εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἄρθρου 4 ν. 3514/1928, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ὁποίου ἔδει νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ ἓν ἔτος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, προφανῶς δὲ ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως, ἄλλως καὶ ἐκτὸς περιπτώσεως ἀπολύσεως διὰ κοινὴν δεδικαιολογημένην αἰτίαν θὰ ἐδικαιοῦτο τῶν ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν. (Οὕτω πως ἐλύθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὅρα ἀπόφ. Ὁλομ. 1996/1953, ΕΕΔ 12, 1238, διὰ τὴν θέσιν εἰς διαθεσιμότητα τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, ἐπίσης καὶ τῶν ἀναπήρων ἀ.ν. 564/1945 Πρωτ/κείου Ἀθ. 15032/1951, ΕΕΔ 14, 184), καθ' ὅσον ἄλλως θὰ ἐματαιοῦτο ὁ σκοπὸς τῆς προστασίας τοῦ ἐπανελθόντος ἐκ τῆς στρατεύσεως. Ὀφείλει δέον ὅπως γένηται δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ οὐ μόνον διὰ τὸ συνομολογούμενον ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ποσὸν τοῦ διεκδικουμένου χρόνου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ὑπόλοιπον τοιοῦτο, καθ' ὃ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶχε θέσει εἰς διαθεσιμότητα τὸν ἐνάγοντα, ἤτοι διὰ δραχ. 3337.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΑΙΤΗΣΕΩΣ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Προσβολή αποφάσεως Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. περί διακοπῆς συντάξεως

Ἀπαράδεκτος, ὡς ἐκπρόθεσμος, αἴτησις ἀκυρώσεως μετὰ πάροδον τῆς 60ημέρου προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 49 τοῦ Νόμου 3713/1929 κατ' ἀποφάσεως Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. περὶ διακοπῆς συντάξεως, τῆς ὁποίας διακοπῆς εἶχε λάβει γνῶσιν ὁ συνταξιοῦχος ἀπὸ μακροῦ χρόνου καὶ πάντως ἀπέχοντος τῆς ἡμερομηνίας καταθέσεως τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως πλέον τοῦ 60ημέρου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 49 § 1 τοῦ ν. 3713/1929 περὶ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἡ προθεσμία προσβολῆς τῶν διοικητικῶν πράξεων δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ὁρίζεται 60ήμερος, εἶναι ἀνατρεπτική, ἡ τήρησις αὐτῆς ἐξετάζεται ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ἄρχεται εἴτε ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως, εἴτε ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως, εἴτε ἀπὸ τῆς γνώσεως τῆς προσβαλλομένης πράξεως. Ἀπὸ τῆς γνώσεως τῆς πράξεως παρὰ τοῦ προσφεύγοντος ἄρχεται ἡ προθεσμία, προκειμένου περὶ πράξεων, δι' ἃς δὲν ἐπιβάλλεται δημοσίευσις ἢ κοινοποίησις, ἀλλὰ πρέπει ἡ γνῶσις τῆς πράξεως νὰ εἶναι πλήρης, συναγομένη ἀσφαλῶς ἐκ τῆς φύσεως τῶν συντρεχουσῶν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει συνθηκῶν (*Η. Κυριακοπούλου*, Ἑλληνικὸν Διοικητικὸν Δίκαιον, Γ', Εἰδικὸν Μέρος, ἔκδοσις δευτέρα, σελ. 101 ἐπ.).

Τοιοῦτον δεδομένου κρίνεται ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε. ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως διοικητικῆς πράξεως, ἀσκηθεῖσα μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας.

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 854/1956. Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. ***Μ. Στασινόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Δ. Καλοδούκας***
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Σ. Σπετσάκης, Κ. Τσαγκαράκης, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Ἡ προσβαλλομένη ἀνάκλησις καὶ ὁ εἰς βάρος τῆς αἰτούσης καταλογισμὸς τοῦ ρηθέντος ποσοῦ ἔλαβον χώραν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 538/30.1.1953 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν, ἐκδοθείσης τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου 1953, ἤτοι δύο ἔτη, ἐννέα μῆνας καὶ δέκα ἑπτὰ ἡμέρας πρὸ τῆς ἀσκήσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, κατατεθείσης τὴν 17ην Νοεμβρίου 1955. Δοθέντος δὲ ὅτι κατὰ τὸ ρηθέν, τριετὲς σχεδόν, χρονικὸν διάστημα εἶχε παύσει καταβαλλομένη εἰς τὴν αἰτοῦσαν ἡ περὶ ἧς πρόκειται σύνταξις (τῆς διακοπῆς ἀρξαμένης ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1952) καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ εὐλόγου καὶ κατ' ἔξοχὴν σοβαροῦ ἐνδιαφέροντος τῆς αἰτούσης, ὅπως πληροφορηθῇ τὴν αἰτίαν τῆς μὴ περαιτέρω καταβολῆς τῆς συντάξεώς της, βέβαιον καθίσταται, ὅτι αὐτὴ ἀπὸ μακροῦ χρόνου, ἀπέχοντος πάντως τῆς ἡμερομηνίας καταθέσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως πλέον τοῦ 60ημέρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἠδύνατο ν' ἀσκηθῇ αὕτη κατὰ τὸ ἄρθρον 49 τοῦ ν. 3713/1929, εἶχε πλήρη γνῶσιν τοῦ περιεχομένου τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσβαλλομένης πράξεως. Ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς αἰτούσης, καθ' ὃν ὑπελάμβανεν, ὅτι ἡ ρηθεῖσα διακοπὴ τῆς συντάξεώς της ἐνηργήθη λόγῳ τῆς ἀπονομῆς αὐτῇ συντάξεως γήρατος καὶ δὴ βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 29 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὁριζούσης ὅτι οὐδεὶς δικαιοῦται παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. περισσοτέρων τῆς μιᾶς συντάξεων, δὲν εὐσταθεῖ, δοθέντος ὅτι ἡ περὶ συνταξιοδοτήσεως, λόγῳ γήρατος, αἴτησις αὐτῆς εἶχεν ἀπορριφθῇ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8177/21.11.1952 ἀποφάσεως τοῦ Δ/τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν, τοῦ γεγονότος δὲ τούτου ἡ αἰτοῦσα εἶχε λάβει γνῶσιν ἀπὸ τῆς 15 Ἰανουαρίου 1953 (πρβλ. ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως ὑπ' ἀριθ. 3284 τοῦ ὑπαλλήλου Α.Μ., ἀφ' ἧς καὶ δὲν ἐδικαιολογεῖτο αὕτη ὑπολαμβάνουσα ὅτι εἰς τὴν ὡς ἄνω αἰτίαν ὀφείλετο ἡ μὴ καταβολὴ τῆς λόγῳ θανάτου τοῦ υἱοῦ της συντάξεως. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, κατατεθεῖσα μετὰ τὴν πάροδον τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 49 τοῦ ν. 3713/1929 ὁριζομένης 60ημέρου προθεσμίας, ἀφ' ἧς ἡ αἰτοῦσα ἔλαβε πλήρη γνῶσιν, κατὰ τ' ἀνωτέρω, τῆς ὑπ' ἀριθ. 538/1953 προσβαλλομένης πράξεως τοῦ Δ/ντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν, ἀπαραδέκτως, καθ' ὃ ἐκπροθέσμως, ἀσκεῖται κατ' αὐτῆς καὶ τούτῳ [τῷ λόγῳ ἀπορριπτέα τυγχάνει, καθ' ὅσον ἀφορᾷ ταύτην.

Ἐν ἀρχῇ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως μνημονεύεται ὡς προσβαλλομένη καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 7405/8.8.1955 ἀπόφασις τοῦ Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν, δι' ἧς χορηγηθείσης εἰς τὴν αἰτοῦσαν συντάξεως λόγῳ γήρατος, διετάχθη ἅμα ὁ διὰ παρακρατήσεως μέχρι τοῦ ἑνὸς τρίτου ταύτης κατὰ μῆνα συμψηφισμὸς τοῦ ποσοῦ, ὅπερ διὰ τῆς περὶ ἧς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 538/1953 ὁμοίας ἀποφάσεως κατελογίσθη εἰς βάρος τῆς αἰτούσης κατὰ τὰ προεκτεθέντα ὡς κακῶς πληρωθέν, μετὰ τὴν ἀνάκλησιν τῆς λόγῳ θανάτου τοῦ υἱοῦ της συντάξεως. Κατὰ τῆς συμψηφιστικῆς ὅμως ταύτης πράξεως, στερουμένης ἄλλως τε ἐκτελεστοῦ χαρακτῆρος, ἅτε ἀποτελούσης ἁπλῆν λογιστικὴν τακτοποίησιν τῶν μεταξὺ τῆς αἰτούσης καὶ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκκρεμοτήτων καὶ ἁπλῆν συνέπειαν τοῦ ρηθέντος καταλογισμοῦ εἰς βάρος τῆς αἰτούσης, οὐδεὶς λόγος ἀκυρώσεως περιέχεται ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως καὶ συνεπῶς, ὡς πρὸς ταύτην, ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀποβαίνει τυπικῶς ἄκυρος, συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἔδαφ. 2 τῆς § 1 τοῦ διαδικαστικοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Ἐφ. Κυβ. Β', 7/20.1.30) καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀπορριπτέα.

Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀπορριπτέα ἐν τῷ συνόλῳ της τυγχάνει.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΕΠΙ ΠΑΡΑΛΕΙΨΕΩΣ ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΑΝΕΡΓΟΥ

Νομικοῦ Συμβουλίου, Γνωμ. 808/1956

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Δ. Χατζηδάκης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Διακατᾶς*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Θ. Φιλιππάκος, Δ. Καλαντζάκος, Ι. Μπιζίμης, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Μ. Κυριλλόπουλος, Πάρεδρος

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον κατὰ πλειοψηφίαν ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Διὰ τῶν §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ Νόμου 3464/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεων» (*), καθ' ἃς ὁ ἄνεργος διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀξιώσεώς του πρὸς ἐπιδότησιν δέον νὰ ἐμφανίζηται αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ τὸ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας ἢ, ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίστανται εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας τοῦ ἀνέργου Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν ἢ τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος, κατὰ τὰς ὁριζομένας ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας ἡμέρας καὶ ὥρας, εἰς περίπτωσιν μὴ ἐμφανίσεως τοῦ ἀνέργου πρὸς τὰς περὶ ἐμφανίσεώς του ὑποχρεώσεις, αἵτινες ὡσαύτως δὲν δύνανται νὰ προβλέπουν ὑποχρέωσιν παρουσιάσεως πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν καθ' ἑβδομάδα, οὗτος στερεῖται τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας τοῦ 15θημέρου, καθ' ὃ ἔλαβε χώραν ἡ παράλειψις, ἐθεσπίσθη τρόπος ἐξακριβώσεως ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ, ὅτι ὁ πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναγκῶν συντηρήσεως δι' ὡρισμένον χρόνον ἐν τῷ νόμῳ καθοριζόμενον ἐπιδοτούμενος ἄνεργος διατελεῖ πράγματι εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνέργου, σκοπουμένης ἅμα καὶ τῆς ἐπαφῆς τοῦ ἀνέργου μὲ τὰς Ὑπηρεσίας ἀπασχολήσεως, πρὸς ἃς εἶναι διαθέσιμος πρὸς τοποθέτησιν, καὶ ἐπέβαλε κατ' αὐτοῦ κυρώσεις, καθ' ἃς οὗτος στερεῖται τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας τοῦ 15θημέρου, καθ' ὃ ἔλαβε χώραν ἡ πρὸς ἐμφάνισιν τοῦ ἀνέργου εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν παράλειψις. Ἡ στέρησις τοῦ ἐπιδόματος ὁλοκλήρου τοῦ 15θημέρου θὰ ἐπέλθῃ ἀναμφισβητήτως, ὅταν οὗτος καθ' ἅπαν τοῦτο τὸ διάστημα οὐδεμίαν ἐμφάνισιν πραγματοποιήσῃ. Ἂν ὅμως οὗτος παραλείψῃ ὡρισμένας μόνον ἐμφανίσεις, τότε ἡ διακοπὴ τοῦ ἐπιδόματος ἐκ τοῦ 15θημέρου τῆς παραλείψεως θὰ περιλάβῃ χρηματικὸν ποσοστὸν ἐκ τοῦ 15θημέρου, ὅσαι αἱ ἡμέραι αἱ μεσολαβοῦσαι ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς τελευταίας ἐμφανίσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς νέας ἐμφανίσεως, διότι κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα δημιουργεῖται βεβαιότης ὅτι ὁ ἄνεργος οὗτος δὲν ἦτο ἄνεργος καὶ ἑπομένως δικαιούμενος ἐπιδοτήσεως. Ἐναργὲς παράδειγμα περὶ τῆς τοιαύτης ἐννοίας τῆς οὕτω ἐρμηνευομένης διατάξεως ἀποτελεῖ τὸ ὅτι, ἂν ἄνεργος παραλείψῃ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου καὶ πραγματοποιήσῃ ἁπάσας τὰς ἑπομένας ἐμφανίσεις του, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ στερηθῇ τοῦ ἐπιδόματος ὁλοκλήρου τοῦ 15θημέρου, ὅτε θὰ ἔχομεν ποινὴν ἀπάδουσαν πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Νομοθέτου, ἐπιδεξιοῦντος ἐνδιαφέρον διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν στερουμένων τῶν μέσων συντηρήσεως ἀνέργων.

Τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου κ. *Θεοδώρου Φιλιππάκου* διατυπώσαντος τὴν γνώμην ὅτι, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ νόμου 3464/1955 (ἐν τέλει τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 9 αὐτοῦ) ὁ νομοθέτης μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καθ' ἣ ἔλαβε χώραν ἡ «παράλειψις» καὶ οὐχὶ τὴν λέξιν αἱ «παραλείψεις», ἀρκεῖ καὶ μία παράλειψις μὴ ἐμφανίσεως τοῦ ἀνέργου νὰ ἐπιφέρῃ τὴν στέρησιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐπιδόματος ὁλοκλήρου τοῦ δεκαπενθημέρου (*).

ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ Ι.Κ.Α. ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 92/1956 Π.Υ.Σ.

Νομικοῦ Συμβουλίου, Γνωμ. 896/1956

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Δ. Μαγιῶρος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Κούγιας*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Δέκκας, Α. Μαλαγαρδῆς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Ι. Καραμπελόπουλος, Ε. Κασσουσόπουλος, Κ. Τσαγκαράκης, Ι. Ματαράγκας, Πάρεδροι.

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κάτωθι:

Κατὰ τὰ παγίως κρατοῦντα αἱ ἐκ δικαστικῶν ἀποφάσεων προκύπτουσαι νομικαὶ καταστάσεις, ἤτοι αἱ ἐκ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἀπορρέουσαι ἐξουσίαι καὶ ἀντίστοιχοι ὑποχρεώσεις τῶν διαδίκων, ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν τὴν φύσιν, τὴν ὁποίαν εἶχον καὶ πρὸ τῆς δικαστικῆς κρίσεως (βλ. ἀντὶ παντὸς ἄλλου, *Γ. Ράμμου*: Παρατηρήσεις τινὲς περὶ τῆς ἀναγνωριστικῆς ἢ δημιουργικῆς φύσεως τοῦ οὐσιαστικοῦ δεδικασμένου κλπ. εἰς ΕΕΝ α', σελ. 186-8), ὑποκείμενοι, ὡς καὶ προηγουμένως, εἰς ἐλευθέραν ἐντὸς τῶν συνταγματικῶν ὁρίων νομοθετικὴν ρύθμισιν (τροποποίησιν, ἀναστολήν, κατάργησιν). Τοιαύτη ὅμως ρύθμισις καὶ τῶν δικαστικῶς κριθεισῶν τούτων καταστάσεων δύναται νὰ προκύπτῃ οὐχὶ μόνον ἐκ ῥητῆς διατάξεως, ἀλλὰ καὶ ἐκ σιωπηρᾶς τοιαύτης ἢ καὶ ἐκ τοῦ ὅλου πνεύματος καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου (πρβλ. Α.Π. 300/1953 εἰς ΕΕΝ 1953, σελ. 938 - 9, κλπ.).

Τούτων δοθέντων, ἐφ' ὅσον σκοπὸς τῆς ὑπ' ἀριθ. 92/1956 Π.Υ.Σ. (**) ἦτο ἡ παροχὴ διευκολύνσεων ἄνευ ἐξαιρέσεώς τινος εἰς πάντας τοὺς ἐργοδότας, τοὺς ὁπωσδήποτε καθυστεροῦντας εἰσφορὰς δι' ὅλον τὸ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ μέχρι τῆς 31.12.1955 χρονικὸν διάστημα, καθ' ἃ καὶ ἐκ τῶν διατάξεων ἰδίως τῶν ἄρθρων 2 καὶ 4 § 1 σαφῶς προκύπτει, προδήλων εἶναι ὅτι τῶν διευκολύνσεων καὶ τῶν εὐεργετημάτων τῆς πράξεως ταύτης ἀπολαύουν καὶ ἐκεῖνοι οἱ ἐργοδόται, καθ' ὧν ἔχουν ἐκδοθῆ δικαστικαὶ ἀποφάσεις.

Ταῦτα ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν βεβαίως τῆς νομοθετικῆς κυρώσεως τῆς ὡς εἴρηται πράξεως.

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 105.

(*) Βλέπε σχετικῶς πρὸς τὸ θέμα τὸ ἄρθρον 14 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 32274/3/86/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, σελ. 1027.

(**) ΕΕΔ 15, σελ. 228.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941), ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 3464/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεων» (ΕΕΔ 15, 105) καὶ κατὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν τὸ θέμα περίπτωσιν, διατυποῦται ὡς ἀκολούθως: Ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας . . . θ) οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς γεωργικάς, δασικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ἐργασίας, πλὴν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Καθίσταται, ἑπομένως, χρήσιμον νὰ ἐρευνηθῇ, μετὰ τὴν ἄνω τροποποιητικὴν διάταξιν, τίνες ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ὁπότε δὲν ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας.

Κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 50, τεῦχος δεύτερον, φύλλον Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆς 23 Φεβρουαρίου 1952 (ΕΕΔ 11, 396), ἐκδοθεῖσαν νομίμως, ἀπεφασίσθη ἡ ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὰ ἐκ τῶν πληρούντων τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 2 §§ 1 καὶ 2 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» πρόσωπα τὰ ἀπασχολούμενα εἰς γεωργικάς, δασικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ἐργασίας, τῶν ὁποίων ἡ ἀπασχόλησις λαμβάνει χώραν εἰς τὰς ἀσφαλιστικὰς περιοχὰς καὶ τῶν λοιπῶν, πλὴν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης, Πατρῶν καὶ Βόλου Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α. (οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶχον ὑπαχθῆ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ἄρθρον 3 τοῦ ἀ. ν. 694/1937), ὡς καὶ τῶν Τοπικῶν Παραρτημάτων ἁπάντων τῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ἱδρύματος καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις καὶ ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ὑπάγονται ἤδη εἰς τὴν ἀσφάλισιν τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα διὰ τὴν ἐντὸς τῶν ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν τῶν προμνησθέντων Ὑποκαταστημάτων (Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης, Πατρῶν καὶ Βόλου) ἀπασχόλησιν αὐτῶν (βλέπε καὶ Χ. Ἀγαλλοπούλου, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, σελ. 122 .

Ἑρμηνεύουσα τὴν ἄνω ἀπόφασιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 73/1952 ἐγκύκλιος τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τοῦ Ι.Κ.Α. (ΕΕΔ 11, 436 ἑπ.) ἀναγράφει τὰ ἑξῆς: Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καταργεῖται ἀπὸ 1.4.1952 ἡ μέχρι τότε ὀφισταμένη διάκρισις τῶν προσώπων τῶν ἀσχολουμένων εἰς γεωργικάς, δασικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ἐργασίας ἀπὸ ἀπόψεως ὑπαγωγῆς τούτων εἰς τὴν παρὰ τῷ Ἱδρύματι ἀσφάλισιν εἰς τοιούτους ἀπασχολουμένους εἰς τὰς περιοχὰς τῶν Ὑποκαταστημάτων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης, Πατρῶν καὶ Βόλου καὶ εἰς ἀπασχολουμένους εἰς τὰς περιοχὰς τῶν λοιπῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ἱδρύματος. Τὰ πρόσωπα ταῦτα θὰ ὑπάγωνται τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ὑπάγονται καὶ οἱ λοιποὶ μισθωτοί, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἀσχολοῦνται εἰς ἐξειδικευμένας γεωργικάς, δασικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ἐργασίας ἢ εἰς ἁπλᾶς γεωργικάς, δασικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς τοιαύτας (ἐργάται γῆς κλπ.) καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἡ ἀπασχόλησίς των λαμβάνῃ χώραν ἐντὸς τῶν ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος ἢ Τοπικοῦ Παραρτήματος Ὑποκαταστήματος ἢ ἐντὸς οἰκοδομικῶν σχεδίων τῶν πόλεων, αἵτινες εἶναι ἕδραι Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ἱδρύματος.

Βασικὴ ὅμως προϋπόθεσις εἶναι, ὅπως τὰ περὶ ὧν πρόκειται πρόσωπα παρέχουν κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς, ἡ γεωργική, δασικὴ ἢ κτηνοτροφικὴ ἐργασία των νὰ εἶναι ἐξηρτημένη καὶ νὰ παρέχηται ἐπ' ἀμοιβῇ, ἡ δὲ ἀπασχόλησίς των νὰ λαμβάνῃ χώραν ἐντὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς Ὑποκαταστήματος ἢ Τοπικοῦ Παραρτήματος τοῦ Ἱδρύματος. Οὕτω δὲν θέλουσιν ὑπαχθῆ εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα, μὴ παρέχοντα κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἐπ' εὐκαιρίᾳ παρεχομένη ἐργασία των εἶναι ἐξηρτημένη (ὡς π. χ. κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀγρόται ἀσχολούμενοι εἰς τὴν καλλιέργειαν ἰδίων κτημάτων καὶ ἐπικουρικῶς μόνον ἀπασχολούμενοι εἰς ἐξηρτημένην ἐργασίαν). (Σχετικὴ καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 63/1953 ἐγκύκλιος τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ΕΕΔ 12, 498).

Δεδομένου δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ν. Δ. 3464/1955, ἐνθ' ἀνωτ., ὁ κύκλος τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν τῶν μισθωτῶν γεωργικῶν, κτηνοτροφικῶν καὶ δασικῶν ἐκμεταλλεύσεων ταυτίζεται ἀπολύτως πρὸς τὸν κύκλον τῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὑπαγομένων μισθωτῶν τῶν ἀντιστοίχων ἐπαγγελματικῶν κατηγοριῶν (ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 2/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, 159 ἑπ.), καὶ ὅτι ὁ Νόμος 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502), ἀπαιτῶν τὴν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τήρησιν τῶν ἐν ἄρθρῳ 5 § 3 αὐτοῦ προϋποθέσεων (νὰ γίνηται ἡ καταγγελία ἐγγράφως καὶ νὰ καταβάλληται ἡ ὀφειλομένη ἐκ τοῦ Νόμου 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 4558/1930, ἡ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημίωσις), προϋποθέτει ἐπιχείρησιν ἢ ἐκμετάλλευσιν ὑπαγομένην εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Ν. Δ. 2961/1954, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 3464/1955, ἀκολουθεῖ, ὅτι πρέπει ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ τῶν ἐν λόγῳ προσώπων νὰ γίνηται κατὰ τὰς εἰς τὸν Νόμον 3198/1955 διατυπώσεις, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ ταῦτα ἀσφαλίζονται, κατὰ τὰ ἄνω σημειωθέντα, εἰς τὸ Ι.Κ.Α., καταβαλλομένης διὰ τοὺς ἐργάτας τῆς ἐκ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως (πρβλ. διὰ τὸ τελευταῖον Α.Π. 91/1954, ΕΕΔ 13, 199).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

3527)1956 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί διοικήσεως των Σ.Ε.Κ. και Σ.Π.Α.Π.

(Ε. Κ. - Α φ. 184 της 24 Αυγούστου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 35 του Συνταγματος και την από 1 Αυγούστου 1956 σύμφωνον γνώμην της κατά την § 2 του αυτού άρθρου 35 Ειδικής Επιτροπής εκ Βουλευτών, προεδρεύοντος του Ημετέρου Υπουργικού Συμβουλίου, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1.

1. Όργανα της Διοικήσεως των Σ.Ε.Κ. και Σ.Π.Α.Π. είναι:

α) Το Διοικητικόν Συμβούλιον.

β) Ο Γενικός Διευθυντής.

2. Τα Διοικητικόν Συμβούλιον εκάστου των Δικτύων Σ.Ε.Κ. και Σ.Π.Α.Π. αποτελείται:

α) Εξ ενός των δύο Γενικών Γραμματέων του Υπουργείου Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων.

β) Εξ ενός ανωτάτου η ανωτέρου τεχνικού υπαλλήλου του Υπουργείου Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων, αρμοδιότητος Γενικής Διευθύνσεως Μεταφορών.

γ) Εξ ενός εκπροσώπου του Υπουργείου Οικονομικών (Γ.Δ.Δ.Α.).

δ) Εξ ενός καθηγητού Ανωτάτης Σχολής του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου.

ε) Εξ ενός εκπροσώπου του Γενικού Επιτελείου Στρατού.

στ) Εξ ενός υπαλλήλου του οικείου Δικτύου.

ζ) Εκ τριών προσώπων εχόντων οικονομικήν ή διοικητικήν ή συγκοινωνιακήν επιστημονικήν κατάρτισιν και πείραν.

3. Άπαντα τα ανώτερα μέλη ορίζονται μετά των αναπληρωτών αυτών υπό του Υπουργικού Συμβουλίου επί τριετεί θητεία, προτάσει του επί των Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων Υπουργού.

4. Πρόεδρος και Αντιπρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου εκλέγονται υπό του Διοικητικού Συμβουλίου εκ των μελών αυτού δι' έν έτος. Γραμματεύς του Δ. Σ. ορίζεται εις εκ των ανωτέρων υπαλλήλων του Δικτύου δι' αποφάσεως του Δ. Σ.

5. Γενικός Διευθυντής εκάστου των Δικτύων ορίζεται δια Β. Διατάγματος, προτάσει των Υπουργών Οικονομικών και Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων εκδιδομένου, επί τριετεί συμβάσει, προσώπων κύρους εκλεγομένων μεταξύ των επιδειξάντων ικανότητα εν τη διοικήσει μεγάλων τεχνικοοικονομικών ή οικονομικών οργανισμών ή μεταξύ ανωτάτων σιδηροδρομικών υπαλλήλων ή τοιούτων της Γενικής Διευθύνσεως Μεταφορών του Υπουργείου Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων και δι' αμφοτέρας τας περιπτώσεις εκ των εν ενεργεία ή πρώην τοιούτων.

Ο Γενικός Διευθυντής συμμετέχει του Διοικητικού Συμβουλίου ως εισηγητής, άνευ ψήφου, αναπληρούμενος, εν περιπτώσει κωλύματος ή απουσίας αυτού, δια του νομίμου αναπληρωτού του.

6. Εις τον Πρόεδρον, τα μέλη και τον εισηγητήν του Διοικ. Συμβουλίου καταβάλλονται μηνιαίως δραχμαί χίλιαι (1.000) και εις τον Γραμματέα δραχμαί πεντακόσιαι (500) δι' έξοδα κινήσεως, επί πλέον δε εις τον Πρόεδρον του Δ. Σ. και έξοδα παραστάσεως εκ δραχμών πεντακοσίων (500).

7. Η θητεία των μελών του όλου Διοικητικού Συμβουλίου των Σ.Ε.Κ. και Σ.Π.Α.Π. και του Γενικού Διευθυντού των Σ.Ε.Κ. λήγει την επομένην της δημοσιεύσεως του παρόντος νόμου.

Άρθρον 2.

Της δια του υπ' αριθ. ν. δ. 3445)1955 περί συστάσεως Υπηρεσίας Εντελλομένων Έξόδων εις τα Σιδηροδρομικά Δίκτυα συσταθείσης παρά ταις Σ.Ε.Κ. Υπηρεσίας Εντελλομένων Έξόδων προϊσταται εις των παρά τω Γ.Δ.Δ.Α. Διευθυντών ή επί βαθμώ Διευθυντού Επιθεωρητών.

Άρθρον 3

Πάσα έτερα διάταξις σχετική προς την σύνθεσιν των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου Σ.Ε.Κ. και Σ.Π.Α.Π. καταργείται.

Άρθρον 4.

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της δημοσιεύσεως αυτού εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εν Κερκύρα τη 23 Αυγούστου 1956.

3541)1956 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως διατάξεων περί Κορινθιακής σταφίδος και Αυτονόμου Σταφιδικού Οργανισμού και κυρώσεως της υπ' αριθ. 157)1956 πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου.

(Ε. Κ. - Α' φ. 194 της 8 Σεπτεμβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 35 του Συντάγματος και την από 31 Αυγούστου 1956 σύμφωνον γνώμην της κατά την § 2 του αυτού άρθρου Ειδικής Επιτροπής εκ Βουλευτών, προεδρεύοντος του Ημετέρου Υπουργικού Συμβουλίου, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

. . . . . .

Άρθρον 9.

Το εδάφιον γ της § 1 του άρθρου 11 του ν. 2490)1955 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«Καταρτίζει τον κανονισμόν Εσωτερικής Υπηρεσίας του Α.Σ.Ο. δι' ού οργανούται ούτος εις Υπηρεσίας, Τμήματα κλπ. και κανονίζονται τα της αρμοδιότητος κλπ. εκάστου τούτων, ως και τον κανονισμόν του προσωπικού του Α.Σ.Ο. δι' ού καθορίζονται αι θέσεις, οι βαθμοί, οι μισθοί και ο τρόπος προαγωγής και απολύσεως του προσωπικού, τα των Ταμείων Ασφαλίσεως, αδειών, πειθαρχικών ποινών, μεταθέσεων, προαγωγών αυτού και πάσα άλλη λεπτομέρεια αφορώσα το προσωπικόν. Οι κανονισμοί ούτοι εγκρίνονται δια κοινών αποφάσεων των Υπουργών Εμπορίου, Γεωργίας και Οικονομικών, δυναμένων να τροποποιήσωσι τούτους και δημοσιευομένων εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Η αύτη διαδικασία δέον να τηρήται και δια πάσαν τυχόν τροποποίησιν αύτών».

. . . . . .

Άρθρον 19.

1. Αι συντάξεις των βάσει των διατάξεων του ν. δ. 2490)1953 εξελθόντων εκ της υπηρεσίας του Α.Σ.Ο. μέχρι συμπληρώσεως του ορίου ηλικίας ή θανάτου αυτών βαρύνουν από της ημέρας της εξόδου των του Α.Σ.Ο. μέχρις εξισώσεως των οικονομικών του Τ.Α.Π.Α.Σ.Ο.

2. Η εργοδοτική εισφορά του Α.Σ.Ο. προς το Τ.Α.Π.Α.Σ.Ο. καθορίζεται, από της δημοσιεύσεως του παρόντος, ίση προς την εκάστοτε υπέρ του Ι.Κ.Α. δια την τέως Διοίκησιν Πρωτευούσης καθοριζομένην ταυτοτίμην και αποδίδεται, κατά τα ισχύοντα, από μέρους του Α.Σ.Ο. εις το Τ.Α.Π.Α.Σ.Ο., εξουσιοδοτουμένου του Διοικητικού Συμβουλίου να κατανέμη εκάστοτε το οικείον ετήσιον ποσόν κατά κλάδον, αναλόγως των αναγκών εκάστου τούτων.

3. Ο Α.Σ.Ο. υποχρεούται να καλύπτη το εκάστοτε ελλειμμα του κλάδου συντάξεως του Τ.Α.Π.Α.Σ.Ο. δι' ετησίας επιχορηγήσεως, ήτις δεν δύναται να υπερβαίνη το ποσόν του ενός εκατοστημορίου.

4. Η δυνάμει του άρθρου 58 του ν. 2490)1953 θεσπισθείσα υπέρ του Α.Σ.Ο. εισφορά εκ 0,08 (λεπτών) κατά κιλόν επί παραγομένης σταφίδος αυξάνεται από της σταφιδικής χρήσεως 1956—57 εις 0,10 (λεπτά) κατά κιλόν.

Άρθρον 20.

Καταργείται πάσα διάταξις αντικειμένη εις τον παρόν-

τα νόμον. Η ισχύς του παρόντος νόμου άρχεται από της δημοσιεύσεώς του εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 6 Σεπτεμβρίου 1956.

3550)1956 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί ρυθμίσεως των ανακυμάνσεων διενέξεων εις ενίας φορτοεκφορτωτικάς εργασίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 199 της 12 Σεπτεμβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 35 του Συντάγματος και την από 26 Ιουλίου 1956 σύμφωνον γνώμην της κατά την § 2 του αυτού άρθρου 35 Ειδικής Επιτροπής εκ Βουλευτών, προτάσει του Ημετέρου Υπουργικού Συμβουλίου, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον.

1. Οιαδήποτε αξιώσεις εργατών εφωδιασμένων διά βιβλιαρίου επαγγελματικής ταυτότητος φορτοεκφορτωτού πηγάζουσαι εκ γενομένων μέχρι τούδε φορτοεκφορτώσεων παρ' οιουδήποτε, κατά την διενέργειαν των οποίων αυτοί δεν ειργάσθησαν, ως και οιαδήποτε παρεπόμενοι απαιτήσεις εκ τοιούτων αξιώσεων (δικαστικά έξοδα κλπ.) θεωρούνται απεσβεσμέναι, εφ' όσον δεν εξεδόθη περί τούτων μέχρι της ισχύος του παρόντος αμετάκλητος δικαστική απόφασις.

2. Δικαστικαί αποφάσεις περί των εν § 1 του παρόντος αντικειμένων, πλην των αμετακλήτων, δεν εκτελούνται, αι δε τυχόν εκκρεμείς δίκαι καταργούνται.

3. Εις το τέλος της § 5 του άρθρου 1 του ν.δ. 1254)1949 προστίθενται τα ακόλουθα εως είδη ανήκοντα εις τους παραγωγούς θεωρούνται και τα λιπάσματα και λοιπά γεωργικά εφόδια, εφ' όσον η εργασία φορτοεκφορτώσεως ενεργείται παρ' αυτών τούτων των παραγωγών ή των μελών της οικογενείας των.

4. Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της δημοσιεύσεώς του εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 3 Σεπτεμβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί εγκρίσεως Κανονισμού Περιθάλψεως του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 187 της 29 Αυγούστου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις των άρθρων 17 και 18 του ά. ν. 1944)1951 περί τροποποιήσεως, συμπληρώσεως και ερμηνείας ενίων διατάξεων του υπ' αριθ. 1049)1949 ν. δ)τος περί οργανώσεως των Τηλεπικοινωνιών της Ελλάδος,

2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού ΟΤΕ (αριθ. πρωτ. Ταμ. 537)1954 και 9082)1954),

3) Γνώμην του Συμβουλίου Επικρατείας (αριθ. πρακτικού 380)1955), προτάσει των Ημετέρων επί της Συγκοινωνίας και Εργασίας Υπουργών, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Εγκρίνομεν τον Κανονισμόν περιθάλψεως του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού ΟΤΕ εξ άρθρων 68, έχοντα ούτω:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ ΤΑΜΕΙΟΥ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΟΤΕ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Α' Γενικαί διατάξεις.

Άρθρον 1.

Η διεξαγωγή της κατά του κινδύνου της ασθενείας (Κλάδου Ασθενείας) ασφαλίσεως υπό του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού ΟΤΕ, όπερ εν τοις επομένοις θα αποκαλήται χάριν συντομίας «Ταμείον», διέπεται υπό των διατάξεων των άρθρων 17 και 18 του ά. ν. 1944)1951 και υπό των οικείων διατάξεων του καταστατικού του Ταμείου και του παρόντος «κανονισμού».

Άρθρον 2.

Οικονομική αυτοτέλεια.

1. Ο Κλάδος Ασθενείας είναι οικονομικώς αυτοτελής κατά τα δικαιώματα και τας υποχρεώσεις του.

2. Οι λογαριασμοί του Κλάδου Ασθενείας τηρούνται ιδιαιτέρως και σαφώς κεχωρισμένως.

Διοικητικαί δαπάναι γενικού χαρακτήρος κατανέμονται μεταξύ των δύο κλάδων του Ταμείου κατά την υπό του Διοικητικού Συμβουλίου τούτου οριζομένην αναλογίαν.

3. Κατ' ουδεμίαν περίπτωσιν υποχρεώσεις του Κλάδου Ασθενείας δύναται να επιβαρύνη άλλους κλάδους του Ταμείου και αντιστρόφως.

Άρθρον 3.

Κέντρα περιθάλψεως.

Διά την καλυτέραν εκπλήρωσιν της αποστολής του Κλάδου Ασθενείας δύναται να συνιστώνται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, εγκριτομένης υπό του Υπουργού Εργασίας, κατά περιφερείας, «κέντρα περιθάλψεως», ων η σύνθεσις και η αρμοδιότης καθορίζονται διά της περί ιδρύσεως αυτών αποφάσεως.

Άρθρον 4.

Σκοπός του Κλάδου Ασθενείας

1. Σκοπός του Κλάδου Ασθενείας είναι η ασφάλισις των εν άρθρω 5 αναφερομένων προσώπων εις περίπτωσιν ασθενείας, μητρότητος και ατυχήματος.

2. Από της ενάρξεως λειτουργίας του ο Κλάδος Ασθενείας υποκαθιστά αυτοδικαίως το Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων εις την παρά τούτου ασκουμένην ασφάλισιν διά των κλάδων παροχών ασθενείας και μητρότητος εις είδος και εις χρήμα.

Άρθρον 5.

1. Υποχρεωτικώς ασφαλίζονται εις τον Κλάδον Ασθενείας:

α) Οι απαρτίζοντες το πάσης φύσεως έμμισθον προσωπικόν του ΟΤΕ και οπωσδήποτε παρέχοντες υπηρεσίαν και αμειβόμενοι παρ' αυτού διά περιοδικών αποδοχών.

β) Οι απαρτίζοντες το πάσης φύσεως έμμισθον προσωπικόν του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού ΟΤΕ και οι οπωσδήποτε παρέχοντες υπηρεσίαν και αμειβόμενοι παρ' αυτού διά περιοδικών αποδοχών.

γ) Οι απαρτίζοντες το πάσης φύσεως έμμισθον προσωπικόν της συμβεβλημένης μετά του Δημοσίου Αγγλικής Εταιρείας Τηλεγράφων υπό την επωνυμίαν «Κέιμπλ ντ Γουάϊρλες Λίμιτεδ» και οι οπωσδήποτε παρέχοντες υπηρεσίαν και αμειβόμενοι παρ' αυτής διά περιοδικών αποδοχών, εφ' όσον, ως προς αμφοτέρας τας περιπτώσεις, το προσωπικόν τούτο έχει ενταχθή κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του ά. ν. 1536)1950 εις τον ΟΤΕ.

δ) Οι απαρτίζοντες το πάσης φύσεως έμμισθον προσωπικόν του Ταμείου Αρωγής Προσωπικού ΟΤΕ προβλεπομένου προς ίδρυσιν υπό της § 1 του άρθρου 18 του ά. ν. 1944 και οι οπωσδήποτε παρέχοντες υπηρεσίαν και αμειβόμενοι παρ' αυτού διά περιοδικών αποδοχών.

ε) Εκ των μελών οικογενείας των ανωτέρω υπό στοιχ. α, β, γ και δ αναφερομένων ή συζυγος ή ο σύζυγος και τα τέκνα υπό τας εν άρθρω 6 προϋποθέσεις και όμα τη περί τούτων δηλώσει του αμέσως ησφαλισμένου.

στ) Οι λαμβάνοντες σύνταξιν παρά του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού ΟΤΕ.

ζ) Οι διατελέσαντες μέλη του προσωπικού του ΟΤΕ και καταστάντες συνταξιούχοι του Δημοσίου.

2. Τα αίτησει των ασφαλίζονται υποχρεωτικώς διά τό Δ. Σ. εις τον Κλάδον Ασθενείας:

α) Οι προσωρετικώς συνεχίζοντες την παρά τώ Ταμείω ασφάλισιν κατά το άρθρον 31 § 1 του παρόντος.

β) Οι επί συμβάσει ωρισμένης διαρκείας προς κάλυψιν παροδικών αναγκών υφ' ενός των υπό στοιχ. α, δ, γ και δ της προηγουμένης παραγράφου εργοδοτών προσλαμβανόμενοι και ανήκοντες εις το έμμισθον προσωπικόν αυτών.

γ) Οι κατά την θέσιν εν ισχύϊ του παρόντος υπ' εκθεσίας συνταξιούχοι του ΟΤΕ.

δ) Τα μέλη οικογενείας των εν § 1 υπό στοιχ. α, β, γ και δ αναφερομένων, τα μη προβλεπόμενα υπό στοιχ. ε της αυτής παρ. ως και τα μέλη οικογενείας των ανωτέρω υπό στοιχ. α, δ, γ, δ και ε αναφερομένων υπό τας προϋ-

παθέσεις ως πρὸς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 6.

3. Δύνανται ν' ἀσφαλίζωνται εἰς τὸν Κλάδον Ἀσθενείας τῇ αἰτήσει τοῦ ΟΤΕ οἱ πλοίαρχοι καὶ τὰ πληρώματα τῶν καλωδιακῶν πλοίων ἢ ἄλλων πλοίων μέσων τοῦ ΟΤΕ, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ν. 1752/1951.

4. Δὲν ἀσφαλίζονται εἰς τὸν Κλάδον Ἀσθενείας:

α) Οἱ πρὸς κάλυψιν παροδικῶν ἀναγκῶν ὑφ' ἑνὸς τῶν ὑπὸ στοιχ. α, β, γ καὶ δ τῆς § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐργοδοτῶν προσλαμβανόμενοι, ἀνήκοντες εἰς τὸ ἔκτακτον ἡμερομίσθιον προσωπικὸν καὶ ἀσφαλιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

β) Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ πάσης φύσεως προσωπικὸν τῆς συμβεβλημένης μετὰ τοῦ Δημοσίου Ἀγγλικῆς Ἑταιρείας Τηλεγράφων ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Κέημπλ ἐνὶ Γουέστρλες Λίμιτεδ» καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1536 τοῦ ἔτους 1950 μὴ ἐνταχθέντες εἰς τὸν ΟΤΕ.

γ) Τὰ κατὰ τὴν § 1 στοιχ. ε καὶ § 2 στοιχ. β μέλη οἰκογενείας, ἐφ' ὅσον τυγχάνουν ἠσφαλισμένα κατὰ τοῦ αὐτοῦ κινδύνου παρ' ἑτέρῳ Ἀσφαλιστικῷ Ὀργανισμῷ κυρίας ἀσφαλίσεως ἀσθενείας.

Ἄρθρον 6.

Μέλη οἰκογενείας

1. Τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος ὁριζομένων παροχῶν δικαιοῦνται ὑπὸ τοὺς εἰς τὰς καθ' ἑκάστας διατάξεις τοῦ παρόντος ὁριζομένους ὅρους καὶ περιορισμοὺς ἐφ' ὅσον προβλέπονται τοιαῦτα καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας τῶν ἀμέσως ἠσφαλισμένων, περὶ ὧν τὰ προηγούμενον ἄρθρον τοῦ παρόντος καὶ συνταξιούχων.

Ὡς μέλη οἰκογενείας (ἐξαμεσοι ἠσφαλισμένοι) νοοῦνται:

αἱ Ἡ σύζυγος καὶ ἐπὶ ἠσφαλισμένης ὁ ἀνάπηρος καὶ ἄπορος σύζυγος.

β) Τὰ ἄγαμα τέκνα (νόμιμα, νομιμοποιηθέντα, ἀναγνωρισθέντα, υἱοθετηθέντα) προγονοί, ἐπὶ δὲ ἠσφαλισμένης καὶ τὰ νόθα, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ δεκάτου ὀγδόου (18ου) ἔτους τῆς ἡλικίας των, προκειμένου περὶ ἀρρένων, προκειμένου δὲ περὶ θηλέων μέχρι συμπληρώσεως τοῦ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἐφ' ὅσον εἶναι ἄγαμα καὶ δὲν ἐργάζονται.

γ) Ἡ μήτηρ καὶ ὁ ἀνάπηρος καὶ ἄπορος πατήρ.

δ) Οἱ ἀφανεῖ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, ἔγγονοι καὶ πρόγονοι μέχρι συμπληρώσεως τοῦ δεκάτου ὀγδόου (18ου) ἔτους τῆς ἡλικίας, προκειμένου περὶ ἀρρένων, προκειμένου δὲ περὶ θηλέων, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ τριακοστοῦ (30οῦ) ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἐφ' ὅσον εἶναι ἄγαμα καὶ δὲν ἐργάζονται.

2. Τὰ ἀνωτέρω ἄρια ἡλικίας παρατείνονται μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τετάρτου (24ου) ἔτους, ἐφ' ὅσον τὰ τέκνα, ἔγγονοι καὶ πρόγονοι ἀποδεδειγμένως συνεχίζουν τὰς σπουδάς των.

3. Οἱ ἀνωτέρω καθ' ἡλικίαν περιορισμοὶ δὲν ἰσχύουν, ἐφ' ὅσον τὰ τέκνα, οἱ ἔγγονοι καὶ πρόγονοί εἶναι ἀνίκανοι πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν.

4. Τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα θεωροῦνται ὡς μέλη οἰκογενείας, ἀμέσως ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, ἐφ' ὅσον συνοικοῦν μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ συντήρησίς των βαρύνει κατὰ κύριον λόγον αὐτόν.

5. Τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν ἀνωτέρω προσώπων ὡς μελῶν οἰκογενείας δικαιολογητικὰ ὁρίζονται διὰ γενικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Β. Διοίκησις καὶ λειτουργία τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας

Ἄρθρον 7.

Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ Κλάδος Ἀσθενείας διοικεῖται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

Ἄρθρον 8.

Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον καὶ ἁρμοδιότης αὐτοῦ

1. Παρὰ τῷ Ταμείῳ συνιστᾶται Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον ἔχον ἁρμοδιότητα ἀποφασιστικὴν καὶ συμβουλευτικήν.

1) Ἀποφασιστικὴν ἁρμοδιότητα ἀσκεῖ:

α) Κατὰ πάσας τὰς ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προβλεπομένας περιπτώσεις.

β) Κατὰ τὴν ἔγκρισιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Κεντρικῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ χορηγήσεως τῶν ἐν ἄρθρῳ 42 προθεσμιακῶν καὶ θεραπευτικῶν μέσων.

γ) Κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἂν ἕνεκεν δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου τήρησις τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος.

δ) Κατὰ τὴν ἐξέτασιν αἰτήσεων τῶν ἠσφαλισμένων, ἰδίᾳ ἐπαρχιακῶν Κέντρων, περὶ παροχῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, ὡς καὶ τὴν ἔγκρισιν τιμολογίων νοσηλείας ἐν ἐπαρχίαις, ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς νοσηλείας.

ε) Κατὰ τὴν ἔγκρισιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Κεντρικῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ παρατάσεως τῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως καὶ ἐπιβοηθήσεως τῶν ἀσθενῶν, ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προβλεπομένων ὁρίων.

στ) Κατὰ τὴν λύσιν πάσης διαφωνίας μεταξὺ Διευθύνσεως τοῦ Ταμείου καὶ Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας.

2. Κατὰ τῶν ἐν § 1 τοῦ παρόντος ἀποφάσεων τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου ἐπιτρέπεται ἔνστασις τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐνώπιον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

3. Συμβουλευτικὴν ἁρμοδιότητα ἀσκεῖ τὸ Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον εἰς ἁπάσας τὰς ἀνακυπτούσας ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς ἀποστολῆς τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας περιπτώσεις, αἵτινες θὰ παρεπέμποντο εἰς αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἰδικῶς ἢ γενικῶς.

Ἄρθρον 9

Σύνθεσις Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου.

Τὸ Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον ἀπαρτίζεται:

α) Ἐκ δύο μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὧν τὸ ἕτερον δέον νὰ εἶναι ἐκ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων.

β) Ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ταμείου.

γ) Ἐκ τοῦ προϊσταμένου Ἰατρικοῦ τοῦ Ταμείου.

δ) Ἐξ ἑνὸς φυματιολόγου ἐκ τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ ὑπηρετούντων ἰατρῶν.

εἰ Ἐξ ἑνὸς ἰατροῦ ὑγιεινολόγου καθηγητοῦ ἢ ὑφηγητοῦ Πανεπιστημίου ἢ Ἀνωτάτης Ὑγειονομικῆς Σχολῆς.

στ) Ἐκ τοῦ προϊσταμένου τοῦ Τμήματος Ὑγείας τοῦ Ταμείου ὡς εἰσηγητοῦ.

2. Κατὰ τὸν Δεκέμβριον ἑκάστου ἔτους ὁρίζονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος τὰ μέλη τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των.

3. Τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου προεδρεύει τὸ ἐκ τῶν μετεχόντων αὐτοῦ μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τὸ ἔχον τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐκπροσώπου τῶν ἠσφαλισμένων, ἐν ἀπουσίᾳ δὲ ἢ κωλύματι αὐτοῦ τὸ ἕτερον.

4. Καθήκοντα γραμματέως τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου ἀσκεῖ ὑπάλληλος τοῦ Ταμείου, ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του.

5. Εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου καλεῖται ὅπως παρίσταται ὁ παρὰ τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ κυβερνητικὸς ἐπίτροπος, ἀναπληρούμενος ἐν ἀπουσίᾳ ἢ κωλύματι ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ ἀναπληρωτοῦ του.

Ἄρθρον 10.

Θητεία μελῶν Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου.

1. Ἡ θητεία τῶν μελῶν τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου εἶναι ἐτησία.

2. Ἡ διάρκεια τῆς θητείας τῶν ἐκλεγομένων εἰς ἀντικατάστασιν ἀπωσθήτωτε ἀποχωρούντων τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν μελῶν ἰσοῦται πρὸς τὸν ὑπολειπόμενον χρόνον θητείας τῶν ἀπαχωρησάντων μελῶν.

Ἄρθρον 11.

Ἀπαρτία Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου.

1. Τὸ Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ καὶ δύναται ν' ἀποφασίσῃ καὶ γνωμοδοτήσῃ ἐγκύρως ἐαρόντων τουλάχιστον πέντε ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἐξ ὧν δύο δέον νὰ εἶναι ἐκ τῶν μετεχόντων τοῦ Συμβουλίου ἰατρῶν.

2. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν καὶ διὰ φανερᾶς ψηφοφορίας, ἐπικρατούσης ἐν ἰσοψηφίᾳ τῆς γνώμης τοῦ προεδρεύοντος.

Ἄρθρον 12.

Πρακτικὰ Συνεδριάσεων.

1. Διὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου τηροῦνται πρακτικὰ ὑπογραφόμενα ὑπὸ τοῦ προεδρεύοντος καὶ τοῦ γραμματέως.

2. Τὰ πρακτικὰ ἐπικυροῦνται κατ' ἀρχὴν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἑπομένης συνεδριάσεως, εἰς τὸ πρακτικὸν τῆς ὁποίας μνημονεύονται αἱ τυχὸν ἐπιφερόμεναι τροποποιήσεις ἢ συμπληρώσεις. Ἀπὸ τῆς ἐπικυρώσεως καθίστανται ἐκτελεσταὶ αἱ εἰς τὸ πρακτικὸν περιλαμβανόμεναι ἀποφάσεις.

3. Τὰ ἐκδιδόμενα ἀντίγραφα ἢ ἀποσπάσματα πρακτικῶν ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ.

Ἄρθρον 13.

Ἀποζημιώσεις μελῶν Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου.

1. Εἰς τὸν Πρόεδρον, τὰ μέλη καὶ τὸν γραμματέα τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου παρέχεται ἀποζημίωσις κατὰ συνεδρίασιν, ἴση πρὸς τὴν παρεχομένην εἰς τὰ μέλη καὶ τὸν γραμματέα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

2. Εἰς τὰ ἔχοντα τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου μέλη τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου παρέχονται κατὰ συνεδρίασιν μόνον ἔξοδα κινήσεως ἴσα πρὸς τὰ παρεχόμενα εἰς τὰ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρον 14.

Κεντρικὴ Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπή.

1. Παρὰ τῷ Ταμείῳ συνίσταται Κεντρικὴ Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχουσα ἀποστολήν:

α) Τὴν γνωμάτευσιν περὶ χορηγήσεως ἀναρρωτικῆς ἀδείας.

β) Τὴν γνωμάτευσιν περὶ τῆς ἀνικανότητος τῶν ὑπ' ὁριθ. 6 § 1 στοιχ. α καὶ γ καὶ § 3 προσώπων.

γ) Τὴν γνωμάτευσιν περὶ τῆς ἀνάγκης χορηγήσεως τῶν ἐν ἄρθρῳ 42 προβλεπομένων θεραπευτικῶν μέσων καὶ λουτροθεραπείας.

δ) Τὴν γνωμάτευσιν περὶ εἰσαγωγῆς ἡσφαλισμένων εἰς σανατόρια καὶ παρατάσεως τῆς νοσηλείας μέχρις ἑνὸς ἐξαμήνου ἢ καὶ πέραν τούτου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 40.

ε) Τὴν γνωμάτευσιν περὶ χορηγήσεως ἀναρρωτικῆς ἀδείας εἰς ἡσφαλισμένους ἐπαρχιακῶν Κέντρων κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 14 § 11 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ΟΤΕ προβλεπόμενα.

στ) Τὴν γνωμάτευσιν περὶ ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀσθενείας.

Ἄρθρον 15.

Σύνθεσις Κεντρικῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

1. Ἡ Κεντρικὴ Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπαρτίζεται:

α) Ἐκ τοῦ προϊσταμένου ἰατροῦ τοῦ Ταμείου ἢ τοῦ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὁριζομένου ὡς ἀναπληρωτοῦ του, ὡς Προέδρου.

β) Ἐξ ἑνὸς ἰατροῦ ὁριζομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ ΟΤΕ.

γ) Ἐξ ἑνὸς ἐμπίστου ἢ συμβεβλημένου μετὰ τοῦ Ταμείου ἰατροῦ εἰδικότητος ἀναλόγου πρὸς τὴν ἑκάστοτε κρινομένην περίπτωσιν, ὁριζομένου δὲ μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

2. Καθήκοντα Γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ ὑπάλληλος τοῦ Ταμείου ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του.

3. Συντρέχοντος εἰδικοῦ λόγου καὶ μετὰ ἠτιολογημένην ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐγκρινομένην ὑπὸ τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, δύναται νὰ καλῆται εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν καὶ εἰδικὸς διὰ τὴν κρινομένην περίπτωσιν καθηγητής.

4. Ἡ Κεντρικὴ Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ Ταμείου εἰς τακτὰς ἡμέρας, δὲν δύναται δὲ νὰ πραγματοποιῇ πλείονας τῶν δύο ἀμειβομένων συνεδριάσεων ἑβδομαδιαίως.

Ἐν ἀδυναμίᾳ τοῦ ἡσφαλισμένου ὅπως προσέλθῃ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν προσηκόντως ἐβεβαιωμένης, ἡ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ ἐξετάζῃ τὸν ἡσφαλισμένον κατ' οἶκον.

5. Ἡ παραπομπὴ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν γίνεται ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐν ἄρθρῳ 5 § 1 ὑπὸ στοιχ. α, β, γ καὶ δ ἐργοδοτῶν καὶ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἡσφαλισμένου, εἰς ἣν ἀπορριπτήτως δέον νὰ ἐπισυνάπτεται καὶ σχετικὴ γνωμάτευσις τοῦ θεράποντος ἰατροῦ τοῦ Ταμείου.

Ἄρθρον 16.

Πρωτοβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ὁριστικῆς κρίσεως καὶ ἁρμοδιότητες αὐτῆς.

1. Παρὰ τῇ ἕδρᾳ τοῦ Ταμείου συνίσταται Πρωτοβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ὁριστικῆς κρίσεως ἀποστολὴν ἔχουσα τὴν κρίσιν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν ἄρθρῳ 5 § 1 ὑπὸ στοιχ. α, β, γ καὶ δ ἐργοδοτῶν, ὅστις ἕνεκα σωματικῆς ἢ πνευματικῆς νόσου κατέστη ἀνίκανον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας, ἣν ἔδει νὰ ἐκτελῇ, ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας εἰς ἣν ἀνήκει (σχετικὴ ἀνικανότης) ἢ πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν (ἀπόλυτος ἀνικανότης).

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίνουσα ὥριμον τὴν περίπτωσιν πρὸς ὁριστικὴν κρίσιν δύναται νὰ χορηγήσῃ ἀναρρωτικὴν ἄδειαν.

2. Ἡ παραπομπὴ εἰς τὴν ἐν § 1 Ἐπιτροπὴν προσωπικοῦ πρὸς κρίσιν περὶ τῆς ἕνεκα νόσου ἀνικανότητος δύναται νὰ γίνῃ κατὰ πάντα χρόνον καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς εἰς τὸ ὑπὸ κρίσιν προσωπικὸν χορηγήσεως ἀδείας λόγῳ ἀσθενείας.

3. Προκειμένου περὶ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. δικαιουμένου συντάξεως ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, ἀντὶ τῆς ἐν § 1 Ἐπιτροπῆς, ἁρμόδιαι τυγχάνουσι αἱ ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε ἰσχυουσῶν διατάξεων περὶ ἀπολύσεως καὶ συνταξιοδοτήσεως δημοσίων ὑπαλλήλων προβλεπόμεναι ὑγειονομικαὶ ἐπιτροπαί.

4. Προκειμένου περὶ προσωπικοῦ κατοικοῦντος ἐκτὸς τῆς ἕδρας τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μὴ δυναμένου νὰ προσέλθῃ ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφαίνεται δόσει γνωματεύσεως μέλους αὐτῆς ὁριζομένου ὑπὸ ταύτης καὶ μεταβαίνοντος ἐπὶ τόπου.

Ἄρθρον 17.

Σύνθεσις Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ὁριστικῆς κρίσεως.

1. Ἡ Πρωτοβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ὁριστικῆς κρίσεως ἀπαρτίζεται:

α) Ἐξ ἑνὸς ἰατροῦ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἀνωτάτης Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Στρατοῦ, ἢ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικῶν ἰατρῶν, ὁριζομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τῆς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐθνικῆς Ἀμύνης Διευθύνσεως Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας, ὡς προέδρου.

β) Ἐξ ἑνὸς ἰατροῦ ὁριζομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ἀσκοῦντος καὶ καθήκοντα ἀντιπροέδρου.

γ) Ἐξ ἑνὸς ἰατροῦ ὁριζομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Ο.Τ.Ε.

2. Καθήκοντα Γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ ὑπάλληλος τοῦ Ταμείου, ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του.

3. Συντρέχοντος λόγου ἡ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ προσκαλῇ εἰς τὰς συνεδριάσεις αὐτῆς εἰδικὸν ἢ εἰδικοὺς ἰατροὺς εἴτε συμβεβλημένους μετὰ τοῦ Ταμείου, εἴτε ὄχι.

Ἄρθρον 18.

Δευτεροβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ὁριστικῆς κρίσεως καὶ ἁρμοδιότητες αὐτῆς.

1. Παρὰ τῇ ἕδρᾳ τοῦ Ταμείου συνίσταται Δευτεροβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ὁριστικῆς κρίσεως ἀποστολὴν ἔχουσα τὴν κρίσιν καὶ ἀναθεώρησιν τῶν περὶ ἀνικανότητος γνωματεύσεων τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ὁριστικῆς κρίσεως, ὅσαι ἄδραι εἴτε τοῦ Ο.Τ.Ε. εἴτε τοῦ ΤΑΠ — ΟΤΕ κρίνονται προφανῶς ἐσφαλμέναι.

Άρθρον 19.

Σύνθεσις της Δευτεροβαθμίου Υγειονομικής Επιτροπής όριστικής κρίσεως.

1. Η Δευτεροβάθμιος Υγειονομική Επιτροπή όριστικής κρίσεως απαρτίζεται:

α) Εκ τριών καθηγητών της Ιατρικής, ών ο εις τουλάχιστον ειδικός διά την κρινομένην περίπτωσιν, οριζομένων δι' διά κοινής αποφάσεως του ΤΑΠ—ΟΤΕ και του ΟΤΕ.

β) Εξ ενός ιατρού του Ταμείου οριζομένου μετά του αναπληρωτού του υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου.

γ) Εξ ενός ιατρού οριζομένου μετά του αναπληρωτού του υπό του ΟΤΕ.

2. Καθήκοντα Γραμματέως εκτελεί υπάλληλος του Ταμείου οριζόμενος υπό του Διοικητικού Συμβουλίου μετά του αναπληρωτού του.

3. Αποκλείεται η εις την Δευτεροβάθμιον Επιτροπήν συμμετοχή μελών συμπραξάντων εις την Πρωτοβάθμιον Υγειονομικήν Επιτροπήν οριστικής κρίσεως.

Άρθρον 20.

Συγκρότησις Υγειονομικών Επιτροπών

Άπασαι αι Υγειονομικαί Επιτροπαί συγκροτούνται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου κατά Δεκέμβριον εκάστου έτους διά το επόμενον έτος.

Προς τούτο τίθενται υπ' όψιν του Συμβουλίου η απόφασις του ΟΤΕ περί των μελλόντων να εκπροσωπούν αυτού ιατρών, ως και η έγγραφος υπόδειξις των στρατιωτικών ιατρών υπό της Διευθύνσεως Υγειονομικής Υπηρεσίας του Υπουργείου Εθνικής Άμυνης.

Άρθρον 21.

Θητεία μελών Υγειονομικών Επιτροπών

1. Η θητεία των μελών πάντων των Υγειονομικών Επιτροπών είναι ετησία.

2. Η διάρκεια της θητείας των εκλεγομένων ή υποδεικνυομένων εις αντικατάστασιν οπωσδήποτε αποχωρούντων τακτικών ή αναπληρωματικών μελών ισούται προς τον υπολειπόμενον χρόνον θητείας των αποχωρησάντων.

Άρθρον 22.

Απαρτία και πρακτικά.

1. Άπασαι αι Υγειονομικαί Επιτροπαί ορίσκονται εν απαρτία και δύνανται ν' αποφασίζουν εγκύρως παρόντων των απάντων των μελών αυτών ή των αναπληρωτών των.

2. Αι αποφάσεις των Επιτροπών λαμβάνονται κατ' πλειοψηφίαν.

3. Κατά τας συνεδριάσεις των Υγειονομικών Επιτροπών τηρούνται πρακτικά περιλαμβάνοντα τας λαμβανομένας αποφάσεις, τα οποία τηρούνται και υπογράφονται υπό πάντων των μελών και του γραμματέως.

Η γνώμη του τυχόν διαφωνήσαντος μέλους καταχωρείται εις τα πρακτικά.

Άρθρον 23.

Αποζημιώσεις μελών Υγειονομικών Επιτροπών.

Εις τα μέλη των Υγειονομικών Επιτροπών τα έχοντα την ιδιότητα του καθηγητού Ιατρικής ή υφηγητού ή στρατιωτικού ιατρού παρέχεται κατά συνεδρίασιν αποζημίωσις ίση προς το τετραπλάσιον της αποζημιώσεως της καθοριζομένης εκάστοτε δι' υπουργικών αποφάσεων διά τα μέλη Συμβουλίων ως μη έχοντα δημοσιοϋπαλληλικήν ιδιότητα.

Άρθρον 24.

Απουσία λόγω νόσου.

1. Η πιστοποίησις απουσίας λόγω νόσου γίνεται διά χρονικόν διάστημα άπαντος μέχρι τριών ημερών υπό του θεραπεύοντος ιατρού. Διά τας περιπτώσεις της απουσίας λόγω νόσου μέχρι δέκα ημερών η σχετική πιστοποίησις παρέχεται υπό του προϊσταμένου ιατρού.

2. Εφ' όσον η απουσία λόγω νόσου ήθελε παραταθή πέραν του δεκαημέρου, η περίπτωσις εισάγεται εις την Κεντρικήν Υγειονομικήν Επιτροπήν προς χορήγησιν αναρρωτικής άδειας.

3. Εάν ο ησφαλισμένος, καίτοι ών εις θέσιν να μεταβή εις τα Ιατρεία προς πιστοποίησιν της ασθενείας του, εκάλεσε παρ' αυτώ ιατρόν, χρεούται με το ποσόν αμοιβής, το οποίον θα καταβάλλετο εις συμβεβλημένον ιατρόν δια κατ' οίκον επίσκεψιν.

4. Προκειμένου περί προσωπικού υπηρετούντος εκτός της Κεντρικής Περιοχής Αθηνών — Πειραιώς — Περιχώρων, έχουσιν εφαρμογήν αι διατάξεις του άρθρου 14 § 11 του Γενικού Κανονισμού του Ο.Τ.Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Γ' Περί των πόρων και προσόδων του Κλάδου Ασθενείας

Άρθρον 25.

1. Πόροι του Κλάδου Ασθενείας

α) Η ασφαλιστική εισφορά του εργοδότου εξ 7,5% επί των πάσης φύσεως αποδοχών των ησφαλισμένων.

β) Η ασφαλιστική εισφορά των ησφαλισμένων εξ 1,5% επί των πάσης φύσεως αποδοχών των.

γ) Η ασφαλιστική εισφορά των συνταξιούχων εξ 5% επί της συντάξεως.

δ) Η ασφαλιστική εισφορά δι' έκαστον των εμμέσως ησφαλισμένων (μελών οικογενείας) εκ 0,5% των πάσης φύσεως αποδοχών του αμέσως ησφαλισμένου.

ε) Η συμμετοχή των εμμέσως και αμέσως ησφαλισμένων εις τας δαπάνας των προς αυτούς παροχών, ως αύται καθορίζονται εκάστοτε υπό του Διοικητικού Συμβουλίου.

στ) Αι τυχόν έκτακτοι εισφοραί του εργοδότου υπέρ του Κλάδου Ασθενείας.

ζ) Οι τόκοι και αι πάσης φύσεως πρόσοδοι της κινητής και ακινήτου περιουσίας του Κλάδου Ασθενείας του Ταμείου.

η) Πάσα παροχή εκ χαριστικής αιτίας υπέρ του Κλάδου Ασθενείας.

2. Ως αποδοχαί εφ' ών υπολογίζονται αι κατά την ανωτέρω παράγραφον υπό στοιχ. α', β' και δ' ασφαλιστικαί εισφοραί νοούνται πάσα παγία και περιοδικώς γιγνομένη υπό του εργοδότου προς τον εργαζόμενον χρηματική αντιπαροχή.

Εν τη εννοία των αποδοχών περιλαμβάνονται πλην της καθ' εαυτήν αντιμισθίας (μισθός ή ημερομίσθιον) και τα συμπαρομαρτούντα επίδομα οικογενειακών βαρών, βαθμού, θέσεως, ειδικότητος, αρχαιότητος κλπ.

Επίσης εις τας τακτικάς αποδοχάς περιλαμβάνονται αι χρηματικαί παροχαί Χριστουγέννων και Πάσχα, εφ' όσον διά των περί χορηγήσεως αυτών αποφάσεων δεν ήθελεν αποκλεισθή ή επ' αυτών κράτησις, ή εφ' όσον δεν ήθελον καταβάλλεσθαι αύται ο υπό του Γενικού Κανονισμού Προσωπικού του Ο.Τ.Ε διά την περίπτωσιν ταύτην εν παρ. 8 του άρθρου 13 προβλεπόμενος προς καταβολήν εις και ημισυ μισθός.

Επίσης και ειδικώς προκειμένου περί του υπολογισμού των ασφαλιστικών εισφορών διά τον Κλάδον Ασθενείας εν τη εννοία των αποδοχών περιλαμβάνονται και αι αμοιβαί λόγω υπερωριακής απασχολήσεως ως και πάσα προσθέτως αμοιβή δι' απασχόλησιν κατά τας Κυριακάς και εξαιρεσίμους και διά νυκτερινήν εργασίαν.

3. Ως σύνταξις εφ' ής υπολογίζεται η ασφαλιστική εισφορά, νοείται πάσα παγία και περιοδικώς γιγνομένη υπό του Ταμείου εις τους συνταξιούχους χρηματική παροχή υπό την ιδιότητα αυτών ως συνταξιούχων.

Εν τη τοιαύτη εννοία της συντάξεως περιλαμβάνεται το επίδομα οικογενειακών βαρών, ως και αι χρηματικαί παροχαί Χριστουγέννων και Πάσχα, εφ' όσον διά των περί χορηγήσεως των τελευταίων τούτων υπουργικών αποφάσεων δεν ήθελεν αποκλεισθή ή επ' αυτών κράτησις.

Άρθρον 26.

Εισπραξις πόρων Κλάδου Ασθενείας

1. Η ασφαλιστική εισφορά των εργαζομένων δι' εαυτούς και τα τυχόν ασφαλιζόμενα μέλη της οικογενείας παρακρατείται υπό του εργοδότου κατά την πληρωμήν εις αυτούς των αποδοχών ή παντός άλλου ποσού εφ' ού θα πολογίζεται κατά τας διατάξεις του άρθρου 23 ασφαλιστικής εισφοράς διά τον Κλάδον Ασθενείας, όπου δε με-

τά της διαρκούσης τόν έργοδότην είσφοράς και κατατίθεται είς Ίδιον παρά Τραπέζη κατά τάς διατάξεις τού ά.ν. 1611/1950 λογαριασμόν τού Κλάδου Άσθενείας μέχρι της είκοστής τού έπομένου της γενομένης πληρωμής μηνός.

2. Ή άσφαλιστική είσφορά τών κατά την § 3 τού άρθρου 5 άσφαλιζομένων, τόσον ή αναλογία έργοδότου όσον και έργαζομένου, βαρύνει τόν Ο.Τ.Ε. και κατατίθεται κατά τά έν τή προηγουμένη παραγράφω οριζόμενα μέχρι της είκοστής τού έπομένου της γενομένης πληρωμής μηνός.

Ή άσφαλιστική είσφορά τών συνταξιούχων παρακρατείται ύπό τού Ταμείου κατά την πληρωμήν είς αύτούς της συντάξεως ή παντός άλλου ποσού έφ' ού ύπολογίζεται κατά τάς διατάξεις τού άρθρου 23 άσφαλιστική είσφορά διά τόν Κλάδον Άσθενείας και κατατίθεται έντός 20ημέρου άπό της παρακρατήσεως είς τόν οίκείον παρά Τραπέζη λογαριασμόν τού κλάδου άσθενείας.

Ή άσφαλιστική είσφορά τών έργαζομένων είς τό Ταμείον παρακρατείται κατά τά έν § 1 οριζόμενα κατά την είς αύτούς πληρωμήν, άμα δέ μετά της είσφοράς τού Ταμείου ώς έργοδότου και κατατίθεται έντός τού πρώτου 15θημέρου τού έπομένου της γενομένης πληρωμής μηνός είς τόν οίκείον παρά Τραπέζη λογαριασμόν τού κλάδου άσθενείας.

Ή άσφαλιστική είσφορα τών ήσφαλισμένων κατά τού κινδύνου άσθενείας παρά τώ κλάδω άσθενείας συνταξιούχων τού Δημοσίου δέον νά κατατίθεται παρ' αύτών έντός της κατά την § 1 προθεσμίας και κατά τά έν αύτή όριζόμενα, άλλως έπέρχονται αί κυρώσεις της § 4 τού άρθρου 28.

Άρθρον 27

Ύπερημερία όφειλέτου

Έκ της ύπερημερίας τού ύποχρέου πρός καταβολήν ή κατάθεσιν τών άσφαλιστικών είσφορών έργοδότου ούδεμία διά τόν ήσφαλισμένον δύναται νά έπέλθη έμμεσος ή άμεσος δυσμενής συνέπεια.

Άρθρον 28ον.

Συνέπειαι ύπερημερίας

1. Είσφοραί διά την καταβολήν τών οποίων ύπόχρεως είναι ό έργοδότης μή καταβληθείσαι έντός της προθεσμίας τού άρθρου 26 επιβαρύνονται διά προσθέτου τέλους ίσου πρός 10ο/ο τούτων.

2. Επιφυλασσομένης της έφαρμογής της άνωτέρω παρ. ή καθυστέρησις της καταβολής τών είσφορών δι' έκαστον συμπληρώμενον τρίμηνον άπό της πρώτης τού έπομένου μηνός έντός τού οποίου έδει νά καταβληθώσι συνεπάγεται επιβάρυνσιν τού έργοδότου δι' έτέρου προσθέτου τέλους 10ο/ο.

Ή τοιαύτη κατά τρίμηνον επιβάρυνσις τού έργοδότου διά προσθέτων τελών δέν δύναται πάντως νά ύπερβή τό ποσοστόν 100ο/ο της άρχικής όφειλής.

3. Ώς τίτλος διά την διεξαγωγήν και είσπραξιν τών περί ών άνωτέρω απαιτήσεων χρησιμεύουσι κατ' άσεις όφειλών έγκεκριμέναι δι' αποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου.

4. Ή καθυστέρησις καταβάσεως της άσφαλιστικής είσφοράς έκ μέρους τών δικαιούχων ή άσφαλισθέντων παρά τώ κλάδω άσθενείας συνταξιούχων τού Δημοσίου πέραν τού τριμήνου συνεπάγεται αύτοδικαίως όριστικήν έκπτωσιν τού συνταξιούχου άπό της άσφαλίσεως.

Τά Διοικητικά Συμβούλια δύνανται, αύχ ήττον, αίτήσει τού ένδιαφερομένου και κατ' εκτίμησιν τών πραγματικών περιστατικών νά άρη την ώς άνω συνέπειαν έφ' όσον ήθελε τακτοποιηθή ή όφειλή.

5. Εάν ό έργοδότης έξ ιδίας ύπαιτιότητος δέν ήθελεν ενεργήσει τάς είς βάρος τών ήσφαλισμένων κρατήσεις είσφορών επί τριμήνου άπό της αντισταίχου πληρωμής, επέρχεται ώς πρός τάς οφειλομένας είσφοράς άπαλλαγή τού ήσφαλισμένου, τούτων διαρκούσης πλέον τών έργοδότην.

6. Ειδικώς προκειμένου περί τών άσφαλιστικών είσφορών τών υπολογιζομένων επί τών κατά την § 2 τού άρθρου 25 άμοιβών λόγω υπερωριών τών άμοιβών δι' απασχόλησιν κατά τάς Κυριακάς και εξαιρεσίμους ώς και διά νυκτερινήν εργασίαν, ή κατάθεσις ή καταβολή αύτών δέον νά γίνεται έντός τριμήνου διά τό έκάστοτε προηγούμενον τρίμηνον.

Αί κατά τά άνωτέρω συνέπειαι καθυστερήσεως δύνανται όθεν νά έπέρχωνται είς την ειδικήν ταύτην περίπτωσιν μετά την παρέλευσιν τού τριμήνου καθ' ό έδει νά γίνη ή κατάθεσις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Δ'. Περί της άσφαλίσεως είς τόν κλάδον άσθενείας

Άρθρον 29

Έναρξις της άσφαλίσεως

1. Ή άσφάλισις παρά τώ κλάδω άσθενείας τών έν άρθρω 5 § 1 ύπό στοιχ. α, β, γ και δ αναφερομένων προσώπων άρχεται άφ' της συντελουμένης της προσλήψεως των άρχεται και ή μισθοδοσία αύτών.

2. Ή άσφάλισις παρά τώ κλάδω άσθενείας τών έν άρθρω 5 § 1 στοιχ. δ αναφερομένων προσώπων άρχεται τού λάχιστον μετά τρίμηνον άπό της λήψεως της περί αύτών δηλώσεως τού άμέσως ήσφαλισμένου.

3. Ή άσφάλισις παρά τώ κλάδω άσθενείας τών έν άρθρω 5 § 1 ύπό στοιχ. ε και ζ αναφερομένων προσώπων άρχεται άπό της λήψεως της σχετικής αίτήσεως.

4. Ή άσφάλισις παρά τώ κλάδω ασθενείας τών έν άρθρω 5 § 2 ύπό στοιχ. α, β και γ αναφερομένων προσώπων άρχεται άπό της λήψεως της σχετικής αίτήσεως.

5. Ή άσφάλισις παρά τώ κλάδω άσθενείας τών έν άρθρω 6 § 1 μελών οικογενείας άρχεται άπό της λήψεως της σχετικής αίτήσεως πλην γονέων, ών ή άσφάλισις άρχεται μετά έξάμηνον άπό της ύποβολής της αίτήσεως και έναρξεως της ύπέρ αύτών κρατήσεως τού 0,5%.

6. Ή άσφάλισις παρά τώ κλάδω άσθενείας τών έν άρθρω 5 § 3 αναφερομένων προσώπων άρχεται άπό της λήψεως της ανακοινώσεως τού ΟΤΕ περί άσφαλίσεως αύτών και καταβολής των σχετικών είσφορών.

Άρθρον 30

Λήξις της άσφαλίσεως

1. Ή άσφάλισις παρά τώ κλάδω άσθενείας τών έν άρθρω 5 § 1 ύπό στοιχ. α, β, γ και δ και § 2 ύπό στοιχ. β αναφερομένων προσώπων λήγει μετά τρίμηνον, άφ' ής παύει ύφισταμένη ή μεταξύ αύτών και τού έργοδότου σχέσις συμβάσεως έργασίας, χωρίς αύτοι νά καταστούν συνταξιούχοι τού Ταμείου ή τού Δημοσίου.

2. Ειδικώς ώς πρός τούς ήσφαλισμένους, τούς προερχομένους έκ της Υπηρεσίας ΤΤΤ, ή μετά τού έργοδότου σχέσις συμβάσεως έργασίας θεωρείται ύφισταμένη και έπί χρόνον μέχρις εξαμήνου είσέτι άπό της λήξεώς της, έφ' όσον διά τόν χρόνον τούτον θά κατεβάλλοντο είς αύτούς ύπό τού έργοδότου πλήρεις αποδοχαί και θά έγίνοντο έπ' αύτών κανονικώς αί κρατήσεις άσφαλιστικής είσφοράς.

3. Ή άσφάλισις παρά τώ κλάδω ασθενείας τών έν άρθρω 5 § 1 ύπό στοιχ. ε και § 1 στοιχ. δ αναφερομένων προσώπων λήγει σύν τη λήξει της άσφαλίσεως τού δικαιοπαρόχου των άμέσως ήσφαλισμένων ή άφ' ής ταύτα παύουν νά έκπληρούν τάς έν άρθρω 6 προϋποθέσεις άσφαλίσεως.

4. Ή άσφάλισις παρά τώ κλάδω ασθενείας τών έν άρθρω 5 § 1 ύπό στοιχ. ε και § 2 στοιχ. γ αναφερομένων προσώπων λήγει άφ' ής έξ οιουδήποτε λόγου ήθελον αποβάλει την ιδιότητα τού συνταξιούχου ή άλλως άπό τού θανάτου των.

5. Ή άσφάλισις παρά τώ κλάδω άσθενείας τών έν άρθρω 5 § 2 ύπό στοιχ. α αναφερομένων προσώπων λήγει άφ' ής ήθελον έκλείψει αί προϋποθέσεις της παρ' αύτών κατά τό άρθρον 30 § 1 προαιρετικής συνεχίσεως της άσφαλίσεως χωρίς νά καταστούν συνταξιούχοι.

6. Ή άσφάλισις παρά τώ κλάδω άσθενείας τών έν άρθρω 5 § 1 ύπό στοιχ. ζ αναφερομένων προσώπων λήγει σύν τη επελεύσει της έν άρθρω 28 § 4 προβλεπομένης περιπτώσεως ή άφ' ής έξ οιουδήποτε λόγου ήθελον αποβάλει την ιδιότητα του συνταξιούχου ή άλλως άπό τού θανάτου των.

7. Ή άσφάλισις είς πάσας τάς περιπτώσεις τού άρθρου 5 § 2 λήγει ώσαύτως άμα τη κοινοποιήσει είς τό Ταμείον δηλώσεως τών ήσφαλισμένων περί επιθυμίας εξα-

δου των εκ της ασφαλίσεως. Επάνοδος εις την ασφάλισιν εν τοιαύτη περιπτώσει δεν χωρεί.

8. Η ασφάλισις παρά τω κλάδω ασθενείας των εν άρθρω 5 § 3 αναφερομένων προσώπων λήγει από της λήψεως της ανακαινώσεως του ΟΤΕ περί εξόδου αυτών εκ της ασφαλίσεως και διακοπής της καταβολής των σχετικών εισφορών.

Άρθρον 31

Προαιρετική συνέχισις της ασφαλίσεως

1. Ησφαλισμένος έχων τουλάχιστον δυοκαπ πραγματικήν εν ασφαλίσει υπηρεσίαν παρά ενί των εν άρθρω 5 § 1 υπό στοιχ. α, β, γ και δ αναφερομένων εργοδοτών και αποχωρών της υπηρεσίας μετ' απόληψιν δημοσίου λειτουργήματος, λόγω συνταξιοδοτήσεως, ή εξ οιουδήποτε άλλου λόγου αποχωρών, αλλά συνεχίζων την παρά τω κλάδω συντάξεων του Ταμείου ασφάλισιν, δύναται δι' αιτήσεώς του υποβαλλομένης εντός τριμήνου από της διακοπής της ασφαλίσεώς του παρά τω Ταμείω να ζητήση την προαιρετικήν συνέχισιν της ασφαλίσεως διά το χρονικόν διάστημα καθ' ο αφεξή το δημόσιον λειτούργημα ή τυγχάνει ησφαλισμένος διά των κλάδων συντάξεων.

Ο προαιρετικώς συνεχίζων την ασφάλισιν υποχρεούται όπως καταβάλλη πλήρεις ασφαλιστικάς εισφοράς, ήτοι τόσον την ατομικήν του, όσον και την του εργοδότου, υπολογιζομένας βάσει των αποδοχών άς θά έλάμβανεν ούτος εάν παρέμενεν εν τη υπηρεσία.

2. Η ασφάλισις παρά τω κλάδω ασθενείας συνεχίζεται και κατά τον χρόνον καθ' ον ησφαλισμένος τυχών άδειας άνευ αποδοχών άπέχει της υπηρεσίας και δεν λαμβάνει αποδοχάς, εφ' όσον η τοιαύτη άδεια άνευ αποδοχών δεν θά ήτο διαρκείας μείζονος του τριμήνου.

Μετά την λήξιν του τριμήνου ο ησφαλισμένος δικαιούται όπως συνεχίση την ασφάλισιν καταβάλλων πλήρεις τάς ασφαλιστικάς εισφοράς, ήτοι τόσον την ατομικήν, όσον και την του εργοδότου.

3. Η ασφάλισις παρά τω κλάδω ασθενείας συνεχίζεται και κατά τον χρόνον καθ' ον ησφαλισμένος τιμωρηθείς διά ποινής αργίας ή προσωρινής απολύσεως θά απέχε της υπηρεσίας και θά έλάμβανεν μέρος των αποδοχών του.

4. Η ασφάλισις παρά τω κλάδω ασθενείας συνεχίζεται και άν ήθελεν επέλθει μεταβολή εν τω προσώπω του εργοδότου του ησφαλισμένου υποκαθιστάμενου υπό άλλου εκ των εν άρθρω 5 § 1 υπό στοιχ. α, β, γ και δ αναφερομένων εργοδοτών.

5. Η ασφάλισις παρά τω κλάδω ασθενείας συνεχίζεται εν περιπτώσει στρατεύσεως του ησφαλισμένου, εφ' όσον διατηρείται ή μετά του εργοδότου σχέσις αυτού, έστω και άν δεν καταβάλλωνται αυτώ εν όλω ή εν μέρει αποδοχαί, υπό τον όρον ότι θά καταβάλλοντο αι αντίστοιχοι ασφαλιστικαί εισφοραί επί των απολαμβανομένων αποδοχών, άν χορηγούνται τοιαύται.

6. Η καθυστέρησις καταβολής εις το Ταμείον των εν §§ 1 και 2 πασών ασφαλιστικών εισφορών πέραν του τριμήνου συνεπάγεται διακοπήν της ασφαλίσεως. Διακοπτομένης τυχόν της ασφαλίσεως, αύτη επαναρχίζει αυτομάτως άμα τη έναρξει των καταβολών αύν τη αποκαταστάσει της κανονικής υπηρεσιακής σχέσεως.

Άρθρον 32

Δικαιολογητικά

1. Ο άμέσως ασφαλιζόμενος εις τον κλάδον ασθενείας υποχρεούται να προσάγη εις το Ταμείον, εντός της εκάστοτε τασσομένης προθεσμίας, άπαντα τα δικαιολογητικά άτινα ήθελον τω ζητηθή, είτε τούτα αφορούν αυτόν άτομικώς, είτε τα ασφαλιζόμενα μέλη οικογενείας.

2. Προκειμένης της ασφαλίσεως μελών οικογενείας εργαζομένου ή συνταξιούχου δέον ούτος να υποβάλη έγγραφον περί αυτών δήλωσιν, ως και υπεύθυνον δεδαίωσιν περί της ύπ' αυτών εκπληρώσεως των διά την ασφάλισιν των εν άρθρω 6 τεθειμένων προϋποθέσεων, ως και πάν έτερον σχετικόν στοιχείον επίσημον ή ιδιωτικόν, ούτινος ή προσαγωγή ήθελε καθορισθή ως απαραίτητος.

3. Ο ησφαλισμένος υποχρεούται ν' ανακοινοί αμελλητί εις το Ταμείον πάσαν μεταβολήν επερχομένην εις την προσωπικήν, οικογενειακήν και υπηρεσιακήν αυτού κατάστασιν, ως και πάσαν μεταβολήν αφορώσαν ησφαλισμένα μέλη της οικογενείας του, ιδιαιτέρως δε τυχόν επερχομένην ως προς αυτά έλλειψιν των υπό του άρθρου 6 προβλεπομένων προϋποθέσεων.

4. Παράβασις των ανωτέρω υποχρεώσεων του ησφαλισμένου συνεπάγεται μερικήν ή ολικήν στέρησιν των προς αυτόν παροχών επί χρονικόν διάστημα μέχρι τριμήνου, επιβαλλομένην δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου.

Άρθρον 33

Βιβλιάριον ασθενείας

1. Η ιδιότης του ησφαλισμένου κατά του κινδύνου ασθενείας αποδεικνύεται δι' ειδικού βιβλιαρίου ασθενείας, εκδιδομένου υπό του Ταμείου, φέροντος την φωτογραφίαν αυτού και των ασφαλιζομένων μελών της οικογενείας του, περιλαμβάνοντος δε τα αφορώντα την ασφάλισιν στοιχεία.

2. Το βιβλιάριον ασθενείας εκδίδεται άμα τη εισαγωγή εις την ασφάλισιν, επιστρέφεται δε ή ανανεούται μετά τρίμηνον άφ' ης ο ησφαλισμένος αποβάλη την τοιαύτην ιδιότητα.

3. Ησφαλισμένων μελών οικογενείας ελλιπών ή μη εκπληρούν πλέον τας προς ασφάλισιν προϋποθέσεις, δηλούμενον αμελητί υπό του ησφαλισμένου διαγράφεται εκ του βιβλιαρίου ασθενείας αυτού, αφαιρουμένης και της φωτογραφίας του.

4. Τα της εκδόσεως των βιβλιαρίων ασθενείας εν ταις λεπτομερείαις ως και των της αντικαταστάσεως εφθαρμένων ή απολεσθέντων βιβλιαρίων καθορίζονται δια γενικών αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου.

5. Ο ησφαλισμένος οφείλει να επιμελήται του εις την κατοχήν του βιβλιαρίου ασθενείας, να διατηρή τούτο άκέραιον και καθαρόν και εις ευδεμίαν να προβαίνη εν αυτώ ή τίθιος εγγραφήν ή γ' άλλοιαί ή να συμπληροί ή διαγράφη γενομένην εν αυτώ εγγραφήν.

Άρθρον 34

Κατηγορίαι παροχών.

1. Αι παροχαί του κλάδου ασθενείας διακρίνονται εις παροχάς εις είδος και παροχάς εις χρήμα.

2. Παροχαί εις είδος είναι:

Η ιατρική περίθαλψις, ήτις περιλαμβάνει:

α) Την δέουσαν ιατρικήν αντίληψιν.

β) Μαιευτικήν αντίληψιν.

γ) Τα αναγκαία φάρμακα και συνήθη θεραπευτικά μέσα.

δ) Πρόσθετον περίθαλψιν.

ε) Νοσοκομειακήν περίθαλψιν.

στ) Περίθαλψιν εν σανατορίω, αναρρωτηρίω και ασύλω.

ζ) Παιδικάς εξοχάς.

3. Παροχαί εις χρήμα είναι αι τα διάφορα επιδόματα, β) τα έξοδα μεταφοράς ή μετακινήσεως ασθενών, γ) τα έξοδα κηδείας.

Άρθρον 35.

Ιατρική αντίληψις.

1. Η ιατρική αντίληψις συνίσταται εις την χρησιμοποίησιν των καταλλήλων διά την διάγνωσιν και θεραπείαν των νόσων ιατρικών και βοηθητικών φροντίδων και εις την διενέργειαν των απαραιτήτων παρακλινικών εξετάσεων.

Αι παρακλινικαί εξετάσεις περιλαμβάνουν:

α) Τας διοχημικάς και μικροβιολογικάς εξετάσεις και αναλύσεις και καλλιεργείας πάσης φύσεως.

β) Τας ακτινοδιαγνωστικάς εργασίας πάσης φύσεως.

γ) Την παθολογοανατομικήν εξέτασιν.

δ) Τον βασικόν μεταβολισμόν και

ε) Πάσαν εν γένει διαγνωστικήν εργασίαν.

Η ιατρική αντίληψις παρέχεται καθ' ην έκτασιν δικαιολογεί ταύτην ή σοβαρότης εκάστης περιπτώσεως και επιτρέπουν τα διατιθέμενα εν τη χώρα επιστημονικά και τεχνικά μέσα.

Η ιατρική αντίληψις δέον να είναι επαρκής και σκόπιμος, χωρίς να υπερβαίνη τα μέτρα του αναγκαίου.

Προληπτικοί εμβολιασμοί και ένέσεις πάσης φύσεως περιλαμβάνονται εις την ιατρικήν περίθαλψιν.

Η ιατρική αντίληψις χορηγείται δι' ιατρών γενικής ιατρικής και ειδικοτήτων εχόντων την ιδιότητα υπαλλήλων του Ταμείου, είτε συμβεβλημένων μετ' αυτού.

Βοηθητικαί φροντίδες περιλαμβανόμεναι εν τη ιατρική αντιλήψει δύνανται να παρέχωνται και υπό βοηθητικών ό-

γειονομικών όργάνων (νοσοκόμων, μαλακτών κλπ.) έφ' όσον τό τοιούτον έπιτρέπεται ύπό τής ιατρικής δεοντολογίας.

2. Είς τήν ιατρικήν άντίληψιν συμπεριλαμβάνεται καί ή παροχή όδοντοϊατρικών φροντίδων, συνισταμένων είς α) τήν έξαγωγήν όδόντων, β) τήν θεραπείαν καί σφράγισιν προσβεβλημένων όδόντων, γ) τήν θεραπείαν καί διάνοιξιν άποστημάτων, δ) τήν θεραπείαν ούλίτίδων, στοματιτίδων καί άλλων άσθενειών τού στόματος, τών ούλων καί τών όδόντων, ε) τήν άπομάκρυνσιν τρυγίας καί έν γένει τόν καθαρισμόν τών όδόντων.

Είς τήν όδοντοϊατρικήν περίθαλψιν περιλαμβάνονται καί τά άναγκαιούντα άναισθητικά καί θεραπευτικά φάρμακα.

Ή χρησιμοποίησις χρυσού, πλατίνης ή άλλων πολυτίμων μετάλλων διά τήν σφράγισιν όδόντων δέν βαρύνει τό Ταμείον, άλλά τόν άσθενή.

Είς τάς περιπτώσεις ταύτας τό Ταμείον καταβάλλει μόνον τήν άμοιβήν τού όδοντιάτρου διά τάς παρασχεθείσας φροντίδας.

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον δύναται, τηρουμένων τών διατάξεων τού άρθρου 17 § 6 εδ 3 τού ά.ν. 1944|1951, διά γενικών άποφάσεών του έγκρινομένων παρά τού Υπουργού Έργασίας νά έπεκτείνη τάς παροχάς τής όδοντιατρικής περιθάλψεως καί είς προσθετικάς έργασίας διά πάσας ή τινας μόνον κατηγορίας ήσφαλισμένων έπί άναλόγω συμμετοχή αύτών είς τήν σχετικήν δαπάνην, ύποχρεούμενον πάντως ύπως χορηγή, άνευ έτέρας τινός προϋποθέσεως, τάς παροχάς τής κατηγορίας ταύτης τάς χορηγουμένας έκάστοτε ύπό τού ΙΚΑ είς τούς ήσφαλισμένους του ύπό τούς έκάστοτε ίσχύοντας είς τούτο όρους καί περιορισμούς.

Άρθρον 36.

Τρόπος παροχής ιατρικής άντιλήψεως.

1. Ή ιατρική περίθαλψις παρέχεται κατ' άρχήν είς τά ιατρεία τού Ταμείου ή τά ιατρεία συμβεβλημένων μετά τού Ταμείου ιατρών, έκτός άν ή κατάστασις τού άσθενούς δέν έπιτρέπει τήν είς τά ιατρεία μετάβασίν του, ότε δύναται ούτος νά καλέση κατ' οίκον τόν έμμίσθων ή συμβεβλημένων μετά τού Ταμείου ιατρόν τόν όριοθετηθέντα ύπό τού Διοικητικού Συμβουλίου διά τήν παροχήν περιθάλψεως κατ' οίκον έν τή περιοχή τού τόπου τής κατοικίας του.

Έξαιρετικώς είς άπομεμακρυσμένας περιοχάς δύναται νά παρέχηται ιατρική περίθαλψις καί είς τά ιατρεία τών έμμίσθων.

2. Διά τήν παροχήν ιατρικής περιθάλψεως δέον ό ήσφαλισμένος ή τά δικαιούμενα μέλη οίκογενείας νά ζητήσουν τήν έκδοσιν παραπεμπτικού δελτίου (έντολής).

Τό παραπεμπτικόν δελτίον έκδίδεται έπί τή προσαγωγή τού βιβλιαρίου άσθενείας ύπό τού προϊσταμένου ιατρού καί ίσχύει δι' όρισμένον χρόνον, σημειούμενον έπ' αύτού κατά τήν έκδοσιν, δυνάμενον δέ νά παραταθή άν συντρέχη είδικός πρός τούτο λόγος.

Έν πάση περιπτώσει το δελτίον χρησιμοποιείται τό βραδύτερον έντός (3) τριών ήμερών άπό τής έκδόσεως ή τής άνανεώσεώς του, άλλως καθίσταται αύτοδικαίως άκυρον, άπαγορευομένης τής άναγραφής έν αύτώ χρόνου ίσχύος άνωτέρου τού τριμήνου.

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τού Ταμείου δύναται είς έξαιρετικάς περιπτώσεις δι' άποφάσεώς του νά έπιτρέπη τήν άνευ παραπεμπτικού παροχήν περιθάλψεως διά τήν πρώτην έπίσκεψιν ύπό τών έμμίσθων ιατρών ή καί συμβεβλημένων ιατρών είδικοτήτων τινών.

3. Έν περιπτώσει άδυναμίας προσελεύσεως πρός έκδοσιν έντολής δύναται ό άσθενής νά προσφύγη είς συμβεβλημένον μετά τού Ταμείου ιατρόν άνευ έντολής.

Έν τή περιπτώσει δμως ταύτη ύποχρεούται ό ιατρός όπως είδοποιήση περί τής έπισκέψεως τήν άρμοδίαν ύπηρεσίαν τού Ταμείου.

4. Έάν ό άσθενής ήσφαλισμένος ποιήται άνευ άποχρώντος λόγου χρήσιν τής ύπό τής § 3 παρεχομένης εύχερείας, δύναται δι' άποφάσεως τού Υγειονομικού Συμβουλίου νά τού έπιβληθή ώς κύρωσις στέρησις τών παροχών περιθάλψεως μέχρι τριών μηνών.

Κατά τής τοιαύτης άποφάσεως τού Υγειονομικού Συμβουλίου χωρεί, έντός πενθημέρου άπό τής κοινοποιήσεώς της, προσφυγή ένώπιον τού Διοικητικού Συμβουλίου, δυναμένου αύτού νά έπαυξήση τόν χρόνον τής έπιβληθείσης στερήσεως μέχρι τού άνωτάτου όρίου.

5. Ό άσθενής δύναται νά έκλέγη τόν θεράποντα αύτού ιατρόν μεταξύ τών έμμίσθων ή συμβεβλημένων μετά τού Ταμείου ιατρών.

Προσφυγή είς μή συμβεβλημένον ιατρόν έπιτρέπεται μόνον έφ' όσον ύφίσταται έπείγουσα άνάγκη βεβαιουμένη έντός 24 ώρών ύπό τού ιατρού τής οίκείας περιοχής.

Είς τήν περίπτωσιν ταύτην τό Ταμείον καταβάλλει έναντι άποδείξεως τού ιατρού, προσαυτέας έντός διημέρου είς τό Ταμείον, πλήν περιπτώσεως άνωτέρας βίας, τήν διά γενικής άποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου καθοριζομένην άμοιβήν.

Ή κατ' οίκον έπίσκεψις τού άσθενούς γίνεται έντός τού συντομωτέρου δυνατού χρόνου.

Ή πρώτη έπίσκεψις είναι πάντοτε έπείγουσα διά τόν ιατρόν.

6. Συντρέχοντος λόγου ένεργείας παρακλινικής έξετάσεως ή παρακολουθήσεως τού άσθενούς ύπό είδικού ιατρού, κατά τήν κρίσιν τού θεράποντος ιατρού, δέον ό τελευταίος ν' άναφέρη τούτο είς τό Ταμείον ή είς έπείγουσας περιπτώσεις νά παραπέμψη αύτόν άπ' εύθείας τόν άσθενή είς ένα έκ τών συμβεβλημένων μετά τού Ταμείου είδικών ιατρών, άναφέρων τούτο έκ τών ύστέρων είς τό Ταμείον.

7. Μερίμνη τής άρμοδίας ύπηρεσίας διενεργείται καθ' έκάστην είς τόν έργοδότην κατάστασις έμφαίνουσα τούς έκ τών παρ' αύτώ έργαζομένων κριθέντας ότι δέον ν' άπέχουν τής έργασίας των λόγω νόσου, ώς καί τόν χρόνον τής τοιαύτης άποχής έκ τής έργασίας των.

Άρθρον 37.

Μαιευτική περίθαλψις

1. Είς τήν περίπτωσιν τοκετού άμέσως ήσφαλισμένης ή συζύγου άμέσως ήσφαλισμένου, έφ' όσον αύτη δέν δικαιούται μαιευτικής άντιλήψεως παρ' έτέρου Άσφαλιστικού Όργανισμού, παρέχεται άντί μαιευτικής άντιλήψεως έφ' άπαξ έπίδομα λόγω τοκετού, τό ποσόν τού όποίου καθορίζεται διά γενικής άποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου, έγκρινομένης ύπό τού Υπουργού Έργασίας, δύναται δέ νά είναι διάφορον διά τήν άμέσως ήσφαλισμένην ή τήν σύζυγον άμέσως ήσφαλισμένου.

2. Έπί άνωμάλου τοκετού βεβαιουμένου ύπό ιατρού τού Ταμείου έξοδα νοσηλείας βαρύνουν τό Ταμείον, συμψηφιζομένου πρός αύτά άπολεηθέντος ποσού έπιδόματος λόγω τοκετού.

3. Έν πάση περιπτώσει τό ύψος καί ή έκτασις τής παρεχομένης μαιευτικής περιθάλψεως δέον νά είναι τοιαύτα τουλάχιστον ή τοιαύτη πρός την χορηγουμένην έκάστοτε ύπό τού Ι.Κ.Α.

Άρθρον 38.

Φάρμακα καί θεραπευτικά μέσα

1. Τό Ταμείον παρέχει είς τούς ήσφαλισμένους καί τά μέλη οίκογενείας των τά άναγκαία πρός άποκατάστασιν τής ύγείας, τής πρός έργασίαν ίκανότητος ή πρός άνακούφισιν έκ τής νοσηράς των καταστάσεως φάρμακα καί λοιπά δόκιμα θεραπευτικά μέσα, μέχρι τού ποσού τού ένδεδειγμένου έν έκάστη περιπτώσει, κατά τούς κανόνας τής ιατρικής έπιστήμης καί τής οίκονομικής συνταγογραφίας.

Τό Ταμείον χορηγεί ώσαύτως τάς διά την διάγνωσιν τών νόσων ούσίας. Είς την άξίαν τού φαρμάκου δέν περιλαμβάνεται τό περιέχον τούτο δοχείον, φιάλη, κυτίον κλπ., ύπερ προσάγεται ιδιαιτέρως ύπό τού ήσφαλισμένου, έκτός έάν ώς έκ τού συνήθους τρόπου συσκευασίας τού φαρμάκου περιλαμβάνεται είς την άξίαν τού φαρμάκου καί τό περιέχον τούτο σκεύος.

Καλλυντικά πάσης φύσεως, είδη έπιδέσεως, θερμόμετρα, οίνοπνεύματα καί νοσηλευτικά είδη δέν παρέχονται. Είς είδικάς περιπτώσεις είδη έπιδέσεως καί νοσηλευτικά έν γένει τοιαύτα χορηγούνται ύπό τών ιατρείων.

2. Τά φάρμακα καί θεραπευτικά μέσα χορηγούνται διά λογαριασμόν τού Ταμείου έπί τή βάσει συνταγής έκδιδομένης ύπό τού άρμοδίου πρός παροχήν τής ιατρικής άντιλήψεως ιατρού ή τών μετά τού Ταμείου συμβεβλη-

μένων ἰατρῶν, θεωρουμένης δὲ ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου ἰατροῦ ἢ τοῦ πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένου.

Μετὰ τὴν συνταγὴν προσαγομένης πρὸς θεώρησιν δέον νὰ προσάγεται καὶ τὸ βιβλιάριον ἀσθενείας, εἰς ὃ ὁ ἐκδόσας τὴν συνταγὴν ἰατρὸς καταχωρεῖ τὴν παρ' αὐτοῦ γενομένην ἐξέτασιν τοῦ ἀσφαλισμένου καὶ τὴν διαγνωσθεῖσαν ἀσθένειαν.

Συνταγαὶ ἐκδιδόμεναι παρ' ἰατρῶν ἀναρμοδίων ἐκτελοῦνται διὰ λογαριασμοῦ ταῦ Ταμείου μόνον ἐφ' ὅσον ἐγκρίνονται πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου ἰατροῦ τοῦ Ταμείου.

Εἰς ἐπειγούσας ὅμως περιπτώσεις ἡ ἔγκρισις δύναται νὰ ζητηθῇ ἐκ τῶν ὑστέρων, τὸ βραδύτερον ὅμως ἐντὸς 2 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως ἐπὶ τῇ δόσει ἀντιγράφου τῆς ἐκτελεσθείσης συνταγῆς, χορηγουμένου πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ φαρμακοποιοῦ.

Δοθείσης τῆς ἐγκρίσεως καταβάλλεται τὸ ἀντίτιμον εἰς τὸν πληρώσαντα τὴν ἀξίαν τῆς συνταγῆς.

Ἑκάστη συνταγὴ ἐκτελεῖται μόνον ἅπαξ, ἀπαγορευομένης τῆς παραγγελίας πρὸς ἐπαναεκτέλεσιν αὐτῆς.

3. Ἡ συνταγὴ δέον νὰ προσάγηται πρὸς ἐκτέλεσιν ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπ' αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐκδίδοντος ἰατροῦ σημειώσεως χρονολογίας.

4. Δύναται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον νὰ ὁρίσῃ τὴν μὴ θεώρησιν ὡριαμένων συνταγῶν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὑπὸ τῆς οἰκείας ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου.

5. Ὀδοιπορικὰ ἔξοδα πρὸς μετάβασιν εἰς φαρμακεῖον πρὸς ἐκτέλεσιν συνταγῆς δὲν χορηγοῦνται.

6. Ἐπὶ τῆς συνταγῆς ἀναγράφονται ὑπὸ τοῦ παραγγέλλοντος ἰατροῦ τὸ ὀνοματεπώνυμον, ἡ διεύθυνσις καὶ ὁ ἀριθμὸς μητρώου τοῦ ἀσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, ἐὰν δὲ ἡ συνταγὴ ἀφορᾷ μέλος τῆς οἰκογενείας τούτων καὶ ἡ συγγενικὴ σχέσις αὐτοῦ πρὸς τὸν ἄμεσως ἀσφαλισμένον.

7. Συνταγαὶ φέρουσαι μεταβολάς, διορθώσεις, ξέσματα κλπ., δὲν ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τοῦ Ταμείου καὶ δὲν καταβάλλεται τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν.

8. Ὁ τύπος τῶν συνταγῶν καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Τοῦτο δύναται νὰ διατίζῃ ἰδίου χρώματος συνταγὰς εἴτε δι' ὡρισμένα εἴδη φαρμάκων, εἴτε δι' ὡρισμένας κατηγορίας ἀσφαλισμένων.

9. Ὁ φαρμακοποιὸς ὀφείλει ν' ἀρνηθῇ τὴν διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ταμείου ἐκτέλεσιν συνταγῆς τινος, ἐὰν αὕτη προσαγηται μετὰ τὴν παρέλευσιν πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της, ἢ ἐὰν αὕτη δὲν εἶναι ἀναγεγραμμένη ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ ἐντύπου τοῦ Ταμείου.

10. Ἡ παροχὴ τῶν φαρμάκων ἐνεργεῖται διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῶν συνταγῶν μόνον ὑπὸ τινος τῶν μετὰ τοῦ Ταμείου συνδεδεμένων φαρμακείων.

11. Συνταγαὶς τῶν ἐκδιδόντων τὰς συνταγὰς ἰατρῶν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν των παρ' ὡρισμένοις φαρμακείοις ἀπαγορεύονται ἀπολύτως ὑπὸ οἱουδήποτε τύπον καὶ ἂν παρέχωνται.

Ἡ παροχὴ τοιούτων συντάσεων λογίζεται ὡς οἱαδήποτε παράβασις τῶν ἐναντίον τοῦ Ταμείου ὑποχρεώσεων τῶν ἰατρῶν.

12. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον διὰ γενικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας θέλει ὁρίσει συμμετοχὴν τῶν ἀσφαλισμένων εἰς τὴν δαπάνην ἀγορᾶς φαρμάκων εἴτε γενικῶς, εἴτε δι' εἰδικὰς κατηγορίας ἐξ αὐτῶν.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ ὑπὸ τοῦ φαρμακοπαίου κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν φαρμάκων εἰσπραχθὲν ποσὸν συμμετοχῆς σημειοῦται ἐπὶ τῆς συνταγῆς.

Ἄρθρον 39

Νοσοκομειακὴ περίθαλψις

1. Ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις παρέχεται εἰς τοὺς ἀσφαλισμένους καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας των αἱ ὅταν ὁ ἀσθενὴς πάσχῃ ἐκ μολυσματικῆς νόσου, β) ὅταν ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ἐν γένει κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς ἀπαιτῶν συνεχῆ ἐκ τοῦ σύνεγγυς παρακολούθησιν ἢ ἐπιτήρησιν αὐτοῦ ἢ ἀπαιτῇ ἰατρικὰς φροντίδας καὶ ἐπεμβάσεις μὴ δυναμένας νὰ παρασχεθοῦν διὰ τῶν συνήθων θεραπευτικῶν μέσων κατ' οἶκον τοῦ ἀσθενοῦς ἢ ἐν ἰατρείοις καὶ γ) ὅσαις αἱ συνθῆκαι τῆς κατ' οἶκον διαβιώσεως τοῦ ἀσθενοῦς δυσχεραίνουν τὴν θεραπείαν.

2. Ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις περιλαμβάνει τὴν εἰς νοσοκομεῖον νοσηλείαν τοῦ πάσχοντος, ὅσάκις ὑπάρχει πρὸς τοῦτο ἀνάγκη, περιλαμβανομένης εἰς τὴν νοσοκομειακὴν περίθαλψιν, πλὴν τῆς ἰδιαιτήσεως τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἰατρικῶν φροντίδων, παρακλινικῶν ἐξετάσεων, φαρμάκων κλπ. ἄνευ οἱασδήποτε συμμετοχῆς τούτου εἰς τὰς σχετικὰς δαπάνας.

3. Ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις παρέχεται εἰς κλινικὴν ἢ θεραπευτήριον συμβεβλημένον μετὰ τοῦ Ταμείου καὶ εἰς δωμάτιον δύο ἕως τεσσάρων κλινῶν.

Ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις δύναται νὰ παρέχηται καὶ εἰς μὴ συμβεβλημένας κλινικὰς ἢ θεραπευτήρια ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἀσφαλισμένου, ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ταύτῃ τὸ Ταμεῖον δὲν θὰ καταβάλλῃ πλείονα τῶν εἰς συμβεβλημένας κλινικὰς ἢ θεραπευτήρια καταβαλλομένων διὰ νοσήλεια καὶ λοιπὰ ἔξοδα.

Εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις καὶ εἰδικῶ πρακειμένου περὶ βαρειῶν ἐπεμβάσεων ἢ διὰ λόγους διαγνωστικούς, δύναται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου νὰ παρέχηται νοσηλεία εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θεραπευτήριον «ὁ Εὐαγγελισμὸς» ἢ εἰς ἕτερα μεγάλα νοσοκομεῖα, ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῶν νοσηλείων καὶ λοιπῶν δαπανῶν τῆς θέσεως τοῦ θεραπευτηρίου «ὁ Εὐαγγελισμός».

4. Διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἀσθενοῦς ἡσφαλισμένου εἰς νοσοκομεῖον ἢ κλινικὴν ἀπαιτεῖται γνωμάτευσις δύο ἐμμίσθων ἢ συμβεβλημένων μετὰ τοῦ Ταμείου ἰατρῶν, ἐξ ὧν ὁ εἷς τοὐλάχιστον ἐκ τῶν ἐμμίσθων, καὶ ἔγκρισις τοῦ προϊσταμένου ἰατροῦ. Ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο ὡς ἄνω ἰατρῶν ὁρίζεται ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου.

Ἡ εἰσαγωγὴ εἰς νοσοκομεῖον ἐνεργεῖται διὰ σχετικοῦ εἰσιτηρίου παρεχομένου ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας Ἀσθενείας, ἐν ᾧ σημειοῦται καὶ τὸ νοσοκομεῖον.

Προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένων διαμενόντων ἐν ἐπαρχίαις τὸ εἰσιτήριον ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τοῦ οἰκείου γραφείου, δύναται δὲ νὰ χορηγῆται καὶ διὰ γνωματεύσεως ἑνὸς μόνου ἰατροῦ.

5. Διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἀσθενοῦς εἰς νοσοκομεῖον ἀπαιτεῖται ρητὴ ἡ σιωπηρὰ συγκατάθεσις αὐτοῦ.

Ὅσάκις οὗτος ὀφείλεται νὰ παράσχῃ ταύτην λόγῳ τῆς καταστάσεως του, ζητεῖται ἡ συγκατάθεσις τοῦ ἔχοντος τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἀσθενοῦς (νοεῖων συζύγου, τέκνων, ἀδελφῶν κλπ.).

Ἐπὶ μολυσματικῶν νόσων δὲν εἶναι ἀπαραίτητος αἴτησις τοῦ ἀσθενοῦς τοῦ κλάδου ἀσθενείας ἐνεργούντος αὐτεπαγγέλτως.

6. Πᾶν εἰσιτήριον μὴ χρησιμοποιηθὲν ἀδικαιολογήτως ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του, καθίσταται ἄκυρον.

7. Ἡ ἔγκρισις εἰσαγωγῆς εἰς νοσοκομεῖον ζητεῖται πάντοτε ἐκ τῶν προτέρων.

Ἐξαιρετικῶς δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἔγκρισις καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, πάντως ὅμως πρὸ τῆς παρελεύσεως 48 ὡρῶν ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς, μόνον ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἐπειγουσῶν περιστάσεων καθ' ἃς ἡ ἄμεσος παροχὴ ἰατρικῆς περιθάλψεως ἐν νοσοκομείῳ θεωρεῖται ἐπιβεβλημένη λόγῳ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, ἐκ δὲ τῆς ἀναβολῆς ἐπιτείνεται κίνδυνος.

Τὸ Ταμεῖον βαρύνεται μὲ τὴν δαπάνην νοσηλείας ἐν περιπτώσει ἐκπροθέσμου ἀναγγελίας, ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἀναγγελίας τῆς εἰσόδου τοῦ ἀσθενοῦς εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

8. Ἡ κατ' ἀνώτατον ὅριον διάρκεια τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως καθορίζεται εἰς τὸ εἰσιτήριον, μὴ δυναμένη νὰ ὁρίζεται μακροτέρα τοῦ διμήνου.

Αὕτη δύναται νὰ παρατείνεται καὶ πέραν τοῦ διμήνου ἐπὶ τῇ γνωματεύσει τοῦ ἐλέγκτου ἰατροῦ καὶ τοῦ προϊσταμένου ἰατροῦ καὶ μετ' ἔγκρισιν τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου.

9. Ἐπὶ φυσικῶν ἢ νευρικῶν παθήσεων ἢ θωματώσεως ἀστέων ἢ καρκίνου ἢ ἀτυχήματος ἐν ἐργασίᾳ, ἡ διάρκεια τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως δύναται νὰ παρατείνεται κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 8 §, μέχρι τριῶν ἐτῶν διὰ τοὺς ἀμέσως ἡσφαλισμένους καὶ ἑνὸς ἔτους διὰ τοὺς ἐμμέσως ἡσφαλισμένους.

10. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται διὰ γενικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργα-

σίας πρακειμένου περί έμμέσως ήσφαλισμένων τό καθορισμόν συμμετοχήν αύτών εις την σχετικήν δαπάνην.

Άρθρον 40.

Σανατοριακή περίθαλψις.

1. Ή σανατοριακή περίθαλψις περιλαμβάνει την έν σανατορίω περίθαλψιν των έκ φυματιώσεως πασχόντων και έχόντων ένδειξιν νοσηλείας έν σανατορίω κατά τόν προσήκοντα τρόπον βεβαιουμένης, άνευ συμμετοχής εις την δαπάνην νοσηλείας διαφόρων εξετάσεων, έφαρμογής πνευμονοθωρακος και πασών των λοιπών επεμβάσεων, αίτινες βαρύνουσι τόν κλάδον άσθενείας.

Διά γενικών αποφάσεων τού Διοικητικού Συμβουλίου δύναται νά καθορίζηται συμμετοχή τού ήσφαλισμένου εις την φαρμακευτικήν δαπάνην κατά τόν χρόνον της έν σανατορίω νοσηλείας.

Ή σανατοριακή περίθαλψις παρέχεται εις τούς έν ύπηρεσία ήσφαλισμένους τούς έχοντας συμπληρώσει τούλάχιστον ένιαυσίαν ύπηρεσίαν και εις τούς ένεκα φυματιώσεως συνταξιούχους κατόπιν έγγράφου γνωμοδοτήσεως της Κεντρικής Ύγειονομικής Έπιτροπής και μετ' άπόφασιν τού Ύγειονομικού Συμβουλίου.

Εις την γνωμοδότησιν δέον νά βεβαιούται ή πάθησις τού ήσφαλισμένου, ή άνάγκη είσαγωγής αύτού εις σανατόριον, ή προβλεπομένη διάρκεια της νοσηλείας καί νά ύποδεικνύεται άναλόγως της μορφής της νόσου τό καταλληλότερον σανατόριον άπό άπόψεως κλίματος καί ύψους.

2. Ή σανατοριακή περίθαλψις παρέχεται εις νομίμως λειτουργούντα σανατόρια έν τή χώρα καί εις θέσιν Β'. Ό άσθενής δικαιούται εις έκλογήν καί μή συμβεβλημένου μετά τού Ταμείου σανατορίου, πληρούντος πάντως τάς άναγκαίας προϋποθέσεις. Τό Ταμείον αναλαμβάνει την κάλυψιν δαπάνης, ίσης πρός την άπαιτουμένην εις θέσιν Β' τού έχοντος τό εύνοϊκώτερον διά τό Ταμείον τιμολόγιον έκ των έν τή περιφερεία της Άττικής συμβεβλημένων μετά τού Ταμείου σανατορίων.

Ή καταβολή των νοσηλείων εις τόν άσθενή άποκλείεται.

3. Ή διάρκεια της περιθάλψεως έν σανατορίω ορίζεται κατά περίπτωσιν παρά της Κεντρικής Ύγειονομικής Έπιτροπής, μέχρις ένός έξαμήνου, δυναμένη νά παρατείνεται κατά τάς διατάξεις τού παρόντος.

Άρθρον 41.

Πρόσθετος περίθαλψις.

1. Ή πρόσθετος περίθαλψις περιλαμβάνει:

α) Την παροχήν παντός είδους προσθέτων καί έτέρων βοηθητικών θεραπευτικών μέσων.

β) Την ήλεκτροθεραπείαν, μηχανοθεραπείαν καί λοιπάς συναφείς θεραπείας καί την λουτροθεραπείαν.

Άρθρον 42.

Προθέσεις καί θεραπευτικά μέσα.

1. Ύπό τού Ταμείου παρέχονται εις τούς ήσφαλισμένους καί τά μέλη της οικογενείας των τά πρός άποκατάστασιν της ύγείας ή της έπαγγελματικής των ικανότητος ή πρός άνακούφισιν νοσηράς καταστάσεως άναγκαία διαρκούς χρήσεως θεραπευτικά μέσα, οίον θεραπευτικαί ζώναι πάσης φύσεως, κηλεπίδεσμοι, όμφαλεπίδεσμοι καί πάσης φύσεως έπίδεσμοι, έπιστραγαλίδες, έπιγονατίδες, έλαστικαί περικνημίδες, πέλματα πλατυποδίας, παντός είδους προθέσεις, ώς τεχνητά μέλη, τεχνητοί όφθαλμοί, άκουστικά μηχανήματα, όρθοπεδικαί συσκευαί κλπ.

2. Είδη ύποκείμενα εις φθοράν άντικαθίστανται ή έπιδιορθούνται δαπάναις τού κλάδου άσθενείας κατόπιν γνώμης τού Ύγειονομικού Συμβουλίου, έφ' όσον ή φθορά είναι συνέπεια κανονικής καί έπί τόν προσήκοντα χρόνον χρησιμοποιήσεως τού είδους.

3. Αί προθέσεις καί τά θεραπευτικά μέσα χορηγούνται δι' άποφάσεως τού Ύγειονομικού Συμβουλίου καί μετά προηγουμένην γνωμάτευσιν της Κεντρικής Ύγειονομικής Έπιτροπής.

4. Αί εις προθέσεις καί θεραπευτικά μέσα παροχαί τόσον ώς πρός τούς δικαιουμένους, όσον καί ώς πρός την έκτασίν των, καθορίζονται διά γενικών αποφάσεων τού Διοικητικού Συμβουλίου εγκρινομένων ύπό τού Ύπουργού Έργασίας, τού Ταμείου υποχρεουμένου πάντως όπως χορηγή ταύτας, άνευ έτέρας τινός προϋποθέσεως, έφ' όσον χορηγούνται ύπό τού ΙΚΑ έπί τή ύπό τούτου οριζομένη συμμετοχή.

Άρθρον 43.

Όμματοϋάλια.

1. Τό Ταμείον παρέχει όμματοϋάλια εις τούς έχοντας άνάγκην τοιούτων. Ό λαβών όμματοϋάλια δέν δικαιούται νά ζητήση νέα τοιαύτα πρό της παρελεύσεως διετίας άπό της παροχής, εκτός έάν κατέστη έν τώ μεταξύ άναγκαία ή προμήθεια νέων, ένεκα μεταβολής έπελθούσης εις την όρασιν αύτού προσηκόντως διαπιστουμένης.

Ή προμήθεια όμματοϋαλίων δέον νά γίνεται έντός 15 ήμερών άπό της έγκρίσεώς της, άλλως δέν βαρύνει τό Ταμείον.

Έπί της έγκρίσεως αναγράφεται τό ειδικόν ή ειδικά καταστήματα των παρ' ών δέον νά γίνεται ή προμήθεια των όμματοϋαλίων.

Προμήθεια γενομένη παρ' άλλω πωλητή αναγνωρίζεται παρά τώ Ταμείω έφ' όσον τό ύποδειχθέν ή ύποδειχθέντα καταστήματα ήθελον βεβαιώσει έπί της έγκρίσεως ότι έπανερούντο τού είδους, όταν τούτο έζητήθη παρά τού ήσφαλισμένου.

Ό προμηθευόμενος είδος διάφορον τού έν τή έγκρίσει άναγραφομένου καταβάλλει έξ ίδίων τό αντίτιμον.

Τό Ταμείον δέν αναλαμβάνει την δαπάνην επιδιορθώσεως όμματοϋαλίων.

Άρθρον 44.

Έπίδομα λουτροθεραπείας.

1. Εις περίπτωσιν παθήσεως αποδεδειγμένως σοβαράς άμέσως ήσφαλισμένου, συνεπαγομένης διά τούτο κώλυμα έργασίας, ή συνταξιούχου λόγω άναπηρίας καί γήρατος, δύναται νά παρέχηται, άποφάσει τού Ύγειονομικού Συμβουλίου καί έφ' όσον ένδείκνυται κατά γνωμάτευσιν τού ιατρού τού Ταμείου, επίδομα λουτροθεραπείας.

2. Πλήν των περιπτώσεων όξείας μορφής καί άμέσου άνάγκης διαπιστουμένων ύπό των ιατρών, ή άνάγκη λουτροθεραπείας συνάγεται καί άπό τάς ένδείξεις των ύπό της ύπηρεσίας τηρουμένων στοιχείων περί της κατά τό παρελθόν παρά τώ ήσφαλισμένω παρατηρηθείσης νοσηρότητος.

3. Τό επίδομα λουτροθεραπείας καθορίζεται εις ενιαίον ποσόν διά πάντας τούς δικαιουμένους τοιαύτα διά γενικής άποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου έπί τώ τέλει καλύψεως αύχί πασών των συναφών δαπανών τού ήσφαλισμένου, άλλά της οικονομικής διευκολύνσεως αύτού εις την ύποβολήν εις λουτροθεραπείαν. Τό ποσόν τού επιδόματος λουτροθεραπείας δέν δύναται πάντως νά ορίζεται άνώτερον τού ένός εκατομμυρίου (1.000.000) δραχμών (π.ε.).

4. Έντός τεσσαράκοντα πέντε ήμερών άπό της λήξεως της λουτρικής περιόδου δέον ό ήσφαλισμένος νά προσκομίση βεβαίωσιν περί της ύποβολής του εις λουτροθεραπείαν έμφαίνουσαν καί τόν χρόνον παραμονής του εις την λουτρόπολιν. Έν περιπτώσει μή προσκομίσεως σχετικής βεβαιώσεως, τό καταβληθέν ποσόν επιδόματος άγεται εις χρέωσιν τού λαβόντος ήσφαλισμένου καί καθίσταται άπαιτητόν.

Τό επίδομα λουτροθεραπείας καταβάλλεται μόνον έπί μεταβάσεως καί παραμονής τού άσθενούς εις λουτρόπολιν καί ύποβολής του εις λουτροθεραπείαν δι' αύτοφυών λουτρών μή εύρισκομένων έν τή περιοχή της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης. Διά τούς κατοικούντας έν αύτή έπί ύποβολής εις τεχνητά λουτρά, ώς καί εις λουτροθεραπείαν εις αύτοφυή λουτρά κείμενα εις την περιοχήν της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, δέν χορηγείται επίδομα λουτροθεραπείας, άλλ' αί δαπάναι μετακινήσεως καί τό αντίτιμον των.

3. Εις έπιπρόσθετον πολέμου μεταβαίνοντας εις λουτροθεραπείαν κατ' εφαρμογήν των κειμένων διατάξεων δαπάνης τού Δημοσίου, δύνανται νά χορηγήται τή αιτήσει των είδικόν βοήθημα καθοριζόμενον διά γενικής άποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου, εγκρινομένης ύπό τού Ύπουργού Έργασίας.

6. Ή εφαρμογή των διατάξεων τού παρόντος άρθρου δύναται ν' αναστέλλεται κατόπιν αποφάσεως τού Διοι-

κητικού Συμβουλίου και μετ' έγκρισιν του Υπουργού Εργασίας.

Άρθρον 45.

Παρακολούθησις νοσηλευομένων εις σανατόρια και υποχρεώσεις αύτών.

1. Ο Κλάδος Ασθενείας άσκει δι' ιδίων αυτού ιατρών έλεγχον και παρακολούθησιν των εις σανατόρια ησφαλισμένων, εφόσον από απόψεως εξελίξεως της θεραπείας των, τηρήσεως των ενδεικνυομένων όρων υγιεινής και διαιτητικής, όσον και από απόψεως διαγωγής και γενικώς συμπεριφοράς κατά τα ειδικώτερον οριοθετούμενα διά κανονισμού καταρτισθησομένου παρά του Διοικητικού Συμβουλίου και εγκρινομένου υπό του Υπουργού Εργασίας.

Επίσης το Διοικητικόν Συμβούλιον δύναται ν' αναθέτη εις μέλη αυτού την παρακολούθησιν της κανονικής εκπληρώσεως των όρων της συμβάσεως και διαιτησέως των ασθενών και την παρά των ασθενών συμμόρφωσιν προς τας υποχρεώσεις των.

2. Οι εις σανατόριο νοσηλευόμενοι οφείλουν να συμμορφούνται προς τας διατάξεις του εσωτερικού κανονισμού του Ιδρύματος και τας οδηγίας των θεραπόντων ιατρών και να επιδεικνύουν κατά πάσαν περίπτωσιν διαγωγήν κοσμίαν αποφεύγοντες τας εριστικάς εκδηλώσεις, την κατά τρόπον ανοίκειον υποβολήν αιτήσεων και την δημιουργίαν αφορμής παραπόνων εις τους μετ' αυτών νοσηλευομένους, ή την διοίκησιν του Ιδρύματος.

3. Οι εις σανατόρια νοσηλευόμενοι δέον να περιορίζουν τας εξόδους εις το ελάχιστον, απαγορευομένης της εκτός του σανατορίου διανυκτερεύσεως, εφ' όσον δεν συντρέχει έκτακτος και εξαιρετική περίπτωσις.

4. Επί παραβάσεως των διατάξεων του παρόντος δύναται το Υγειονομικόν Συμβούλιον, δι' ηιτιολογημένης αποφάσεώς του, να επιβάλη κύρωσιν κατά του υπαιτίου την πρόσκαιρον ή οριστικήν διακοπήν της εν τω σανατορίω περιθάλψεώς του.

Άρθρον 46

Εξωσανατοριακή περίθαλψις.

1. Δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, λαμβανομένης μετά σύμφωνον γνώμην της Κεντρικής Υγειονομικής Επιτροπής και εφ' όσον η οικονομική κατάστασις του Κλάδου Ασθενείας επιτρέπει τούτο, δύναται εις κλίνικάς συγκεκριμένας περιπτώσεις, ανάλογως της μορφής της ασθενείας και της καταστάσεως του ασθενούς, αντί σανατοριακής περιθάλψεως, μη κρινομένης απαραιτήτου, να παρέχηται επίδομα εξωσανατοριακής περιθάλψεως.

2. Το επίδομα εξωσανατοριακής περιθάλψεως, καθοριζόμενον κατά ποσόν διά γενικής αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, δεν δύναται κατ' ανώτατον όριον να υπερβαίνη τα 50% της δαπάνης, ήτις θ' απητείτο διά την εις Β' θέσιν του Εχόντος τα ευνοικώτερον διά το Ταμείον τιμολόγιον εκ των εν τη περιφερεία Αττικής συμβεβλημένων σανατορίων περιθάλψιν του ασθενούς.

3. Εις τους τυγχάνοντας του παρόντος επιδόματος, παρέχεται και πάσα άλλη περίθαλψις (πνευμοθώρακες, παρακλινικαί εξετάσεις).

Δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου οι λαμβάνοντες εξωσανατοριακόν επίδομα δύνανται ν' απαλλάσσωνται της συμμετοχής εις την φαρμακευτικήν δαπάνην.

4. Η διάρκεια της παρεχομένης ενισχύσεως δι' εξωσανατοριακήν περίθαλψιν ορίζεται μεχρις ενός εξαμήνου κατ' ανώτατον όριον, δύναται όμως εις όλως εξαιρετικάς περιπτώσεις να παραταθή επί εν κλείστ τρίμηνον.

5. Προκειμένου να παρασχεθή αυτή της εν σανατορίω περιθάλψεως το επίδομα εξωσανατοριακής περιθάλψεως δέον να ερευνώνται και να λαμβάνωνται υπ' όψιν οι γενικοί όροι διαβιώσεως του ασθενούς και η ανάγκη αποτροπής του κινδύνου ενδεχομένης εκ της συμβιώσεως μολύνσεως μελών της οικογενείας αυτού.

Άρθρον 47.

Μετασανατοριακή περίθαλψις.

1. Ασθενείς εκ φυματιώσεως ιαθέντες και αναλαμβάνοντες υπηρεσίαν δικαιούνται να τύχουν, μετά γνώμην της Κεντρικής Υγειονομικής Επιτροπής, δι' ωρισμένον χρονικόν διάστημα μη δυνάμενον να υπερβή τους ένδεκα μήνας, μηνιαίου επιδόματος μετασανατοριακής περιθάλψεως ίσου προς το ήμισυ των αποδοχών των, πάντως δε ούχι κλάσσονος των δρχ. 500, ούδε μείζονος των δραχ. 1000.

2. Επί τριετίαν από της εξόδου του εκ σανατορίου δύναται ο ιαθείς ησφαλισμένος να λαμβάνη κατά τους θερινούς μήνας πλην της κανονικής και μηνιαίαν αναρρωτικήν άδειαν μετ' αποδοχών προς μετάβασιν εις εξοχήν.

3. Επί τριετίαν από της εξόδου του εκ του σανατορίου δύναται ο ιαθείς ησφαλισμένος προς τη μηνιαία αναρρωτική άδεία, και εφ' όσον δεν παρέχεται αυτώ το επίδομα μετασανατοριακής περιθάλψεως, να λαμβάνη εφ' απαξ ποσόν (επίδομα αναρρωτικής) ισούμενον προς το εν § 1 μηνιαίον επίδομα.

4. Εις εμπίπτοντα εις την ασφάλισιν μέλη οικογενείας, πάσχοντα δε φυματιώσεις ή πολυμελιτίδος, άν η άσθενεια ήθελε διαπιστωθή υπό της Κεντρικής Υγειονομικής Επιτροπής, δύναται να παρασχεθή κατόπιν αποφάσεως του Υγειονομικού Συμβουλίου, μετά συμπλήρωσιν τουλάχιστον ενός έτους εν ασφαλίσει, επί διάστημα ενός έτους επίδομα βελτιώσεως διατροφής, καθοριζόμενον κατά ποσόν διά γενικής αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, μη δυνάμενον πάντως να είναι ανώτερον των δραχμών 500 μηνιαίως.

5. Τα εν § 1 ριθέμενα κατά ποσόν όρια δύνανται, διά γενικής αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, να προσαρμόζωνται κατά καιρούς προς την διαμορφουμένην οικονομικήν κατάστασιν μετ' έγκρισιν του Υπουργού Εργασίας.

Άρθρον 48.

Έξοδα μεταφοράς και μετακινήσεως ασθενών.

1. Αν εις τον τόπον διαμονής του ασθενούς ησφαλισμένου δεν είναι δυνατή η παροχή της ενδεικνυομένης περιθάλψεως, καταβάλλονται υπό του Κλάδου Ασθενείας αι δαπάναι ταξιδίου άς συνεπάγεται η δια τού μάλλον προσφόρου μέσου μετακίνησις του ασθενούς εις έτερον Κέντρον περιθάλψεως ή θεραπευτήριον όπου είναι εφικτή η παροχή της επιβαλλομένης περιθάλψεως.

Εν τη εννοία των κατά τα ανωτέρω δαπανών ταξιδίου περιλαμβάνονται και αι δαπάναι τυχόν επιβεβλημένης διαμονής μέχρι της εισόδου εις θεραπευτήριον, ον το όψος δεν δύναται να είναι ανώτερον του δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου ωρισμένου εκάστοτε.

Εις σοβαράς περιπτώσεις, καθ' άς η παρουσία συνοδού είναι αναγκαία, ο Κλάδος Ασθενείας καταβάλλει τα έξοδα μετακινήσεως και διά τον συνοδόν.

2. Περί της ανάγκης μετακινήσεως ασθενούς και παρακολουθήσεως παρά συνοδού αποφαίνεται ο προϊστάμενος ιατρός του Ταμείου, πρατάσει του θεράποντος ιατρού. Εις κατεπειγούσας περιπτώσεις η έγκρισις του προϊσταμένου ιατρού του Ταμείου δύναται να παρέχεται εκ των υστέρων.

3. Τα έξοδα μεταβάσεως και επιστροφής του ησφαλισμένου και τυχόν αναγκαιούντος συνοδού αυτού εκ της κατοικίας εις τον τόπον της θεραπείας αυτού υπολογίζονται επί τη βάσει εισιτηρίου Γ' θέσεως του σιδηροδρόμου και Β' επί ατμοπλοίου ή απλής θέσεως επί των λοιπών μέσων επικοινωνίας (αυτοκινήτου, δενδρομηχανοκίνητου κλπ.). Ένεκα όμως εξαιρετικών λόγων δύναται να εγκριθή η χρησιμοποίησις και ετέρου μεταφορικών μέσων (φορείου, αεροπλάνου κλπ.).

4. Διαρκούσης της μετακινήσεως και της εκτός του τόπου συνήθους κατοικίας του ασθενούς παραμονής αυτού, καταβάλλεται εις τούτον τα κεκανονισμένα επίδομα ασθενείας ημέρισμον κατά 50%, εκτός άν νοσηλεύεται εν θεραπευτηρίω, οπότε δεν καταβάλλεται ή ανωτέρω προσαύξησις. Τα περί ού ανωτέρω επίδομα μετακινήσεως καταβάλλεται μόνον εφ' όσον ο ασθενής δεν μισθοδοτείται υπό του εργοδότου.

Άρθρον 49.

Επιδόματα.

1. Τα υπό του Κλάδου Ασθενείας παρεχόμενα επιδόματα είναι:

α) Επιδόματα ασθενείας.

δ) Επίδομα μητρότητος.

2. Η χορήγησις των ανωτέρω επιδομάτων ενεργείται κατά τα εις τα επόμενα άρθρα ειδικώτερον καθοριζόμενα.

Άρθρον 50.

Επίδομα ασθενείας.

1. Έαν ο ησφαλισμένος, ούχι δε ο συνταξιούχος ή μέλη οικογενείας τούτων, συνεπεία ασθενείας μη οφειλομένης εις δόλον αυτού καταστή ανίκανος προς εργασίαν και συνεπεία ταύτης απέχει της εργασίας του, δικαιούται ημερησίου χρηματικού επιδόματος (επιδόματος ασθενείας).

2. Το Ταμείον δύναται, δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου τούτου, να διακόπτη την καταβολήν του επιδόματος ή να παρέχη μέρος μόνον τούτου, όσάκις διαπιστούται προσηκόντως ότι ο δικαιούχος επιδεινώσε την κατάστασιν της υγείας του, συνεπεία μη τηρήσεως των εκ του παρόντος κανονισμού επιβαλλομένων εκ της ασθενείας υποχρεώσεων.

3. Το επίδομα ασθενείας καταβάλλεται μόνον επί ανικανότητος παρατεινομένης πέραν των τριών ημερών άπο της τετάρτης ημέρας της αναγγελίας αυτής εις το Ταμείον και εφ' όσον διαρκεί αύτη, το πολύ δε επί 180 ημέρας διά την αυτήν ασθένειαν, πλην των περιπτώσεων φυματιώσεως, καρκίνου, καρδιοπαθείας και εργατικού ατυχήματος, εις τας οποίας το επίδομα ασθενείας καταβάλλεται επί διάστημα μέχρι 360 ημερών.

4. Το ποσόν του επιδόματος ασθενείας ορίζεται ίσον προς το 50% των αποδοχών των ησφαλισμένων, παρέχεται δε και διά τας μη εργασίμους ημέρας.

Το κατά τα άνωτέρω βασικόν επίδομα προσαυξάνεται κατά 10% δι' έκαστον προστατευομένων μέλος οικογενείας εκ των εν άρθρω 6 του παρόντος αναφερομένων και μέχρι 3 το πολύ μελών.

Ο εις παντός είδους θεραπευτήρια, κλινικάς, νοσοκομεία, σανατόρια, ακτινοθεραπευτήρια και απομονωτήρια δαπάναις του Ταμείου νοσηλευόμενος δικαιούται ολοκλήρου του βασικού επιδόματος ασθενείας, εφ' όσον συντηρεί δύο τοιούτους μέλη οικογενείας εκ των εν άρθρω 6 οριζομένων, μειουμένου του ποσού τούτου εις τα 2/3 τούτου, εφ' όσον ο ησφαλισμένος διατηρεί εν μέλος οικογενείας και εις το 1/3 τούτου εάν δεν διατηρείται οπωσδήποτε μέ την συντήρησιν μελών οικογενείας.

5. Εφ' όσον ο ησφαλισμένος λαμβάνει αντιμισθίαν παρά του εργοδότου του κατά την διάρκειαν της αποχής εκ της εργασίας του λόγω ασθενείας, το επίδομα ασθενείας μειούται εις τρόπον ώστε το σύνολον της αντιμισθίας και του επιδόματος ασθενείας να μη υπερβαίνη την αντιμισθίαν, ήτις κατεβάλλετο εις τον ησφαλισμένον πρό της εκδηλώσεως της ανικανότητος.

Ημέραι ανικανότητος δι' ας δεν καταβάλλεται επίδομα υπό του Ταμείου, λόγω καταβολής εις τον ησφαλισμένον πλήρους της αντιμισθίας του παρά του εργοδότου του, δεν συμπολογίζονται εις τας ως άνω 180 ημέρας επιδοτήσεως.

Η διαπίστωσις της ανικανότητος προς εργασίαν διαπιστούται διά γνωματεύσεως της Κεντρικής Υγειονομικής Επιτροπής.

Άρθρον 51.

Επίδομα μητρότητος.

1. Η άμεσως ησφαλισμένη δικαιούται παρά του Ταμείου επί 42 ημέρας πρό της πιθανής ημέρας τοκετού και επί ίσον χρόνον μετ' αυτόν επιδόματος κυοφορίας και λοχείας ίσου προς το βασικόν επίδομα ασθενείας, μετά των τυχόν προσαυξήσεων, λόγω οικογενειακών βαρών, εφ' όσον απέχει της εργασίας της. Το ως άνω επίδομα καταβάλλεται και διά τας μη εργασίμους ημέρας.

2. Εφ' όσον η ησφαλισμένη λαμβάνει πλήρεις αποδοχάς, τα κατά την προηγουμένην παράγραφον επίδομα μειούται εις το ήμισυ.

Άρθρον 52.

Αποθεραπεία ασθενούς.

1. Αν ασθενής ησφαλισμένος διατελή υπό περίθαλψιν οιασδήποτε φύσεως και πρό της συμπληρώσεως της θεραπείας του ήθελεν αποβάλει εξ οιουδήποτε λόγου την ιδιότητα του ησφαλισμένου, ή προς αυτόν παροχή περιθάλψεως δεν διακόπτεται, αλλά συνεχίζεται μέχρι της αποθεραπείας του.

2. Εις πάσας τας περιπτώσεις της § 1 ή παροχή περιθάλψεως συνεχιζομένη δεν δύναται κατά χρόνον και έκτασιν να υπερβή τα κανονικώς εν τω παρόντι διαγραφόμενα όρια.

Άρθρον 53.

Παροχή παιδικής αντιλήψεως.

1. Εις τα ανήλικα τέκνα των αμέσως ησφαλισμένων τα συντηρούμενα υπ' αυτών και αποδεδειγμένως ηλαττωμένης βλέψεως ή αδεκοποθή δύναται να παρέχηται, αποφάσει του Υγειονομικού Συμβουλίου μετά γνωμάτευσιν της Κεντρικής Υγειονομικής Επιτροπής, προδαντοριακή περίθαλψις, εφ' όσον έχουν τας υπό της κειμένης νομοθεσίας οριζομένας προυποθέσεις δι' εισαγωγήν εις τα συμβεβλημένα ή μετά του Ταμείου συνεργαζόμενα προδαντόρια.

2. Εις τας παροχάς παιδικής αντιλήψεως περιλαμβάνεται και ή προληπτική ιατρική (εμβολιασμός κλπ.) ασκουμένη εις τα ιατρεία του Ταμείου.

3. Επίσης δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου δύναται να ληφθή ειδική μέριμνα διά τα ανήλικα τέκνα των αμέσως ησφαλισμένων, άτινα ως εκ της καταστάσεως της υγείας των δεν δύνανται να περιληφθούν εις τας υπό του εργοδότου ή του Ταμείου οργανουμένας παιδικάς κατασκηνώσεις.

4. Τα της οργανώσεως και λειτουργίας των υπό του Ταμείου οργανουμένων κατασκηνώσεων καθορισθήσονται διά κανονισμού εγκεκριμένου υπό του Υπουργού Εργασίας.

ΣΤ'. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΡΙΤΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ.

Άρθρον 54.

Συμβάσεις ιατρών.

1. Το Ταμείον συμβάλλεται, αποφάσει του Διοικητικού Συμβουλίου, εν τη έδρα, ως και εις καθ' έκαστον Κέντρα περιθάλψεως, μετ' ιατρών ή Ιατρικών Συλλόγων προς παροχήν ιατρικής αντιλήψεως εις τους ησφαλισμένους, τηρουμένων των κειμένων διατάξεων.

2. Τους ιατρούς και τους καθ' έκαστον δρους της συμβάσεως καθορίζει το Διοικητικόν Συμβούλιον διά γενικής αποφάσεως.

3. Η καταβλητέα υπό του Ταμείου αμοιβή καθορίζεται εις την σύμβασιν κατά περίπτωσιν παρεχομένης υπηρεσίας.

4. Η σύμβασις δέον να περιλαμβάνη διατάξεις καθορίζουσας την διάρκειαν της ισχύος αυτής, ως και πάσαν αναγκαίαν λεπτομέρειαν αναφερομένην εις τον τρόπον παροχής των ιατρικών υπηρεσιών.

5. Αι διατάξεις του παρόντος κανονισμού αναγνωρίζονται ως αποτελούσαι όρους των συναπτομένων συμβάσεων και εις περιπτώσεις καθ' ας τυχόν ήθελεν αναφέρεται ρητώς ταύτα εις ταύτας.

6. Επί παραβάσεων των όρων της συμβάσεως, το Ταμείον δύναται, κατόπιν αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, να καταγγείλη την σύμβασιν και πρό της λήξεώς της, άνευ ουδεμιάς υποχρεώσεως αποζημιώσεως.

Άρθρον 55.

Συμβάσεις θεραπευτηρίων.

1. Το Ταμείον συμβάλλεται, αποφάσει του Διοικητικού Συμβουλίου, εν τη έδρα, ως και εις τα καθ' έκαστον Κέντρα Περιθάλψεως, μετα δημοσίων θεραπευτηρίων και ιδρυμάτων ή και ιδιωτικών κλινικών διά την παροχήν νοσοκομειακής, σανατοριακής, ως και προδαντοριακής περιθάλψεως.

2. Τα θεραπευτήρια, ιδρύματα ή κλινικάς και τους όρους παροχής της περιθάλψεως καθορίζει το Διοικητικόν Συμβούλιον.

3. Αι διατάξεις του παρόντος κανονισμού αναγνωρίζονται ως αποτελούσαι όρους των συναπτομένων συμβάσεων και εις περιπτώσεις καθ' ας τυχόν δεν ήθελεν αναφέρεσθαι ρητώς τούτο εις αυτάς.

Άρθρον 56.

Συμβάσεις φαρμακοποιών.

1. Τὸ Ταμεῖον συμβάλλεται, ἀποφάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐν τῇ ἕδρᾳ ὡς καὶ εἰς τὰ καθ' ἕκαστον Κέντρα Περιθάλψεως, μετὰ φαρμακοποιῶν ἢ Φαρμακευτικῶν Συλλόγων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν συνταγῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τὴν προμήθειαν εἰς αὐτοὺς φαρμάκων καὶ ἐν γένει θεραπευτικῶν μέσων.

2. Ἐν περιπτώσει συνάψεως συμβάσεως μετὰ φαρμακείων, ταῦτα καθορίζει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, ὅπως καὶ τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως.

3. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 54 ἐφαρμόζονται ἀναλόγως.

Ἄρθρον 57.

Συμβάσεις ἐργαστηρίων.

1. Τὸ Ταμεῖον συμβάλλεται, ἀποφάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐν τῇ ἕδρᾳ καὶ εἰς τὰ καθ' ἕκαστον Κέντρα Περιθάλψεως, μετ' ἐργαστηρίων τῶν ἀπαιτουμένων εἰδικοτήτων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παρακλινικῶν ἐξετάσεων τῶν ἠσφαλισμένων.

2. Τὰ ἐργαστήρια, μεθ' ὧν συνάπτεται ἡ σύμβασις, καθορίζει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, ὅπως καὶ τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως.

3. Αἱ διατάξεις τῶν §§ 5 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 54 ἐφαρμόζονται ἀναλόγως.

Ἄρθρον 58.

Συμβάσεις μετ' Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν.

1. Τὸ Ταμεῖον δύναται, γνωτιζόμενος πρὸς τοῦτο ἀπαραιτήτως λόγου καὶ πρὸς καλυτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἠσφαλισμένων, νὰ ἀναθέτῃ ἀποφάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, διὰ συμβάσεως, βάσει πάντοτε τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαγραφομένων ὅρων, τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἔργου τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς ὡρισμένας πόλεις ἢ περιοχείας, εἰς ἕτερον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν ἀσκοῦντα ἀσφάλισιν κατὰ τοῦ κινδύνου ἀσθενείας ἢ νὰ συνεργάζεται μετ' αὐτοῦ διὰ τὴν ὀργάνωσιν κοινῶν μέσων περιθάλψεως.

2. Περὶ τῆς συνδρομῆς ἀποχρώντων λόγων καὶ τῆς δημιουργίας ἀνάγκης ἀποφασίζει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, ὅπερ συγχρόνως ἐν τῇ ἀποφάσει του καθορίζει τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως, τὴν διάρκειαν ταύτης καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν ἠσφαλισμένων δεούσας νὰ προβλέφθοῦν ἐξασφαλίσεις.

Ζ'. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΩΝ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΩΝ, ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΑΠΑΝΑΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ κλπ. ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ἄρθρον 59.

Ὑποχρεώσεις ἀσθενῶν.

1. Ὁ ἀσθενὴς ὑποχρεοῦται νὰ συμμορφοῦται πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ θεράποντος ἰατροῦ διατασσομένην θεραπείαν καὶ νὰ ἀποφεύγῃ πᾶσαν ἐνέργειαν ἥτις εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν κατάστασίν του ἢ παρεμποδίζει τὴν ταχεῖαν θεραπείαν καὶ ἀνάρρωσιν αὐτοῦ.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δύναται νὰ στερῆται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τῶν εἰς χρήμα παροχῶν διὰ χρονικὸν διάστημα μέχρι τριῶν μηνῶν. Ἡ στέρησις ἀπαγγέλλεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀφοῦ προηγουμένως κληθῇ ὁ ἀσθενὴς ὅπως ὑποβάλῃ ἐντὸς 48 ὡρῶν τὰς παρατηρήσεις του.

2. Ὁ ἀσθενὴς ὀφείλει νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ εἰς τὰ ἔντιμα διὰ τὸν ἔλεγχον τῶν ἀσθενῶν πρόσωπα πρὸς διαπίστωσιν τοῦ εἴδους καὶ τῆς ἐντάσεως τῆς ἀκολουθουμένης θεραπείας κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας, ν' ἀπαντᾷ προθύμως εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ταμείου τιθέμενα ἐρωτήματα καὶ νὰ δέχηται τὴν ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἐξέτασίν του.

Ἄρθρον 60.

Κυρώσεις.

1. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, μετὰ γνώμην τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, δύναται, δι' ἠτιολογημένης ἀποφάσεώς του, νὰ ἐπιβάλῃ κυρώσεις εἰς πᾶσαν περίπτωσιν διαπιστουμένης παραβάσεως ὑπὸ ἠσφαλισμένων τῶν ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ διαγραφομένων ὑποχρεώσεων των ἐναντι τοῦ Ταμείου καὶ εἰδικώτερον τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 62.

2. Αἱ κυρώσεις συνίστανται εἰς στέρησιν μερικὴν ἢ ὁλικὴν τῶν εἰς χρήμα παροχῶν τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας ἐπὶ χρόνου καθοριζομένου ἐν τῇ περὶ ἐπιβολῆς αὐτῶν ἀποφάσει καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβῇ τὸ τρίμηνον.

3. Πρὸ τῆς ἀποφάσεως δέον νὰ παρασχεθῇ εἰς τὸν ἐγκαλούμενον ἡ εὐκαιρία ὅπως διατυπώσῃ γραπτῶς τὴν ἀπολογίαν του.

4. Πᾶσα ἀπόφασις περὶ ἐπιβολῆς κυρώσεων δέον νὰ κοινοποιῆται εἰς τὸν ἐργοδότην.

Ἄρθρον 61.

Ἰατρικὰ Συμβούλια.

1. Εἰς σοβαρὰς περιπτώσεις ἀσθενείας καὶ κατόπιν προτάσεως τοῦ θεράποντος ἰατροῦ δύναται νὰ συγκροτῆται τριμελὲς ἰατρικὸν συμβούλιον, ἡ σύνθεσις τοῦ ὁποίου καθορίζεται ὑπὸ τοῦ θεράποντος ἰατροῦ, ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς ἢ τῶν οἰκείων αὐτοῦ, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου.

2. Ἡ ἀμοιβὴ τῶν μετεχόντων τοῦ συμβουλίου ἰατρῶν καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἄρθρον 62.

Συμμετοχὴ ἠσφαλισμένων εἰς δαπάνας περιθάλψεως.

1. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται, διὰ γενικῆς ἀποφάσεως, νὰ ὁρίσῃ συμμετοχὴν τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὰς δαπάνας πάσης προσθετικῆς ἐργασίας ἢ καὶ ἄλλων παροχῶν, κατὰ ποσοστὸν τοὐλάχιστον 20%.

2. Τὰ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται ἐπίσης διὰ γενικῆς ἀποφάσεως νὰ ἀναστείλῃ τὴν χορήγησιν παροχῶν τινων πρὸς τοὺς ἐμμέσως ἠσφαλισμένους.

Ἄρθρον 63.

Ἵδρυσις ἰδίων θεραπευτηρίων.

1. Τὸ Ταμεῖον δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τηρουμένων τῶν κειμένων διατάξεων νὰ ἱδρύσῃ ὁπουδήποτε ἴδια θεραπευτήρια, «κλινικὰς νοσοκομεῖα, σανατόρια, πρεβαντόρια, διαγνωστικὰ κέντρα καὶ ἐργαστήρια, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου θὰ προήγετο οὕτω ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἀποστολῆς τοῦ κλάδου ἀσθενείας.

Ἄρθρον 64.

Ὁ κλάδος ἀσθενείας δύναται νὰ λαμβάνῃ πᾶν νόμιμον μέτρον γενικῆς ἢ εἰδικῆς φύσεως συντελεστικὸν εἰς τὴν πρόληψιν ἀσθενειῶν καὶ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου ὑγιεινῆς ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ἠσφαλισμένων.

Ἄρθρον 65.

Ἐξετάσεις προσλαμβανομένων.

1. Προσωπικὸν προσλαμβανόμενον ὑπό τινος τῶν ἐν ἄρθρῳ 5 § 1 στοιχ. α', β', γ' καὶ δ, καὶ δι' ἐργοδοτῶν δέον ἀνεξαρτήτως τῶν ἰσχυουσῶν παρὰ τῷ οἰκείῳ ἐργοδότῃ διατάξεων, νὰ παρουσιάζεται προηγουμένως πρὸς ἐξέτασιν τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας του εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας, ἀποφαινομένου γραπτῶς ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας του ἐξεταζομένου.

2. Αἱ δαπάναι αἱ προκαλούμεναι ἐκ τῆς κατὰ τὴν § 1 ἐξετάσεως ἄγονται εἰς χρέωσιν τοῦ ἀντιστοίχου ἐργοδότου ἢ τοῦ ἐξεταζομένου ἐφ' ὅσον οὗτος παρεπέμπετο ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου.

3. Προσωπικὸν προσλαμβανόμενον ἄνευ προηγουμένης ἐξετάσεως ὑπὸ τοῦ κλάδου ἀσθενείας ἢ πρὸ κοινοποιηθείσης εἰς τὸν ἐργοδότην δυσμενοῦς περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας του διαπιστώσεως δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀσφάλισιν.

Ἄρθρον 66.

Παροχαὶ πρὸς παρεπιδημοῦντας.

Ἠσφαλισμένος εὑρισκόμενος προσωρινῶς ἐκτὸς τῆς ἕδρας του δικαιοῦται νὰ ποιῆται χρῆσιν ἄνευ ἑτέρου τῶν

ὑπηρεσιῶν τοῦ κλάδου ἀσθενείας τοῦ τόπου τῆς προσωρινῆς διαμονῆς του.

Ἄρθρον 67.

Παροχαὶ περιθάλψεως εἰδικῇ συμφωνίᾳ

1. Κατὰ παρέκκλισιν τῶν ἐν ἄρθρῳ 25 καθοριζομένων δύναται δι' εἰδικῆς συμφωνίας συναπτομένης μετὰ τοῦ ΟΤΕ να καθορισθῇ ὅτι τὸ Ταμεῖον διὰ τῶν κλάδων ἀσθενείας θὰ παρέχῃ εἰς τὰ ἐν ἄρθρῳ 5 §§ 3 καὶ 4 ἀναφερόμενα καὶ δικαίωμα νὰ περιληφθοῦν ἢ μὴ ἐμπίπτοντα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα περιθάλψεων κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος κανονισμοῦ καθοριζόμενον μέτρον, ὡς καὶ τὰς πρὸς ὃ ἄρθρον 23 τοῦ νόμου 1752 περιπτώσεις ἐπὶ ἀπολογισμῷ καταβαλλομένων ἐκ μέρους τοῦ ΟΤΕ τῶν πραγματικῶν δαπανῶν.

2. Πρὸς κάλυψιν τῆς ἀναλογίας γενικῶν ἐξόδων τοῦ Ταμείου ὁ ΟΤΕ θὰ καταβάλῃ ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ πραγματικῶν δαπανῶν ποσοστὸν ἓξ εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου.

3. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀνωτέρω διαλαμβανομένων ὡς καὶ ἡ ἐναρξις καὶ λῆξις τῆς παροχῆς περιθάλψεως θὰ κανονισθοῦν εἰς τὴν συναφθησομένην εἰδικὴν συμφωνίαν.

4. Ὡς πρὸς τὰ ἐν ἄρθρῳ 5 § 3 ὁριζόμενα πρόσωπα δύναται ὁ ΟΤΕ ἀντὶ τῆς κατὰ τ' ἀνωτέρω αὐθαιρέτου τῆς παροχῆς εἰς αὐτὰ περιθάλψεως νὰ ζητήσῃ τὴν κανονικὴν διὰ τὰς ἐν ἄρθρῳ 23 τοῦ νόμου 1752)1951 προβλεπομένας περιπτώσεις παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀσφάλισιν.

Ἄρθρον 68.

Παραγραφή.

Ἀξιώσεις ἐπὶ παροχῆς ἐκ τοῦ κλάδου ἀσθενείας δὲν δύνανται ν' ἀσκηθῶ μετὰ πάροδον ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς γενέσεως τῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Σεπτεμβρίου 1955

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ β. δ/τος τῆς 14,8 – 15.9.1947 «περὶ κανονισμοῦ τῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας ἐν τοῖς φαρμακείοις».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 198 τῆς 11 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 § 4 ν. δ. τῆς 28)29 Ὀκτωβρίου 1925 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως, συμφώνων γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας, καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 379)1956 ταυτότητι τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Ἡ § 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β. διατάγματος τῆς 14 Αὐγούστου)15 Σεπτεμβρίου 1947 «περὶ κανονισμοῦ τῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας ἐν τοῖς φαρμακείοις» τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ μεσημβρινὴ διακοπὴ τῆς ἐργασίας δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς τρεῖς ὥρας κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὰς τέσσαρας ὥρας κατὰ τὸ θέρος».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 1 Αὐγούστου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ μειώσεως τῶν ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν τῶν καταβαλλομένων ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἀναλογούντων εἰς τὴν παραγωγὴν προϊόντων ὑαλουργίας τῆς κατηγορίας Μ' καὶ χημικῶν προϊόντων καὶ λιπασμάτων τῆς κατηγορίας Ν' τοῦ ἐν ἰσχύι Τελωνειακοῦ Δασμολογίου Εἰσαγωγῆς.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 199 τῆς 12 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 2861)1954 περὶ μέτρων ἐνισχύσεως τῆς ἐξαγωγῆς βιομηχανικῶν καὶ ἄλλων ἐγχωρίων προϊόντων καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 403 ἐ. Ἐ. γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τοῦ Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν, Ἐμπορίου, Βιομηχανίας καὶ Ἐργασίας Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Εἰς περίπτωσιν ἐξαγωγῆς προϊόντων τῆς ὑαλουργίας τῆς κατηγορίας Μ' καὶ χημικῶν προϊόντων καὶ λιπασμάτων τῆς κατηγορίας Ν' τοῦ ἐν ἰσχύι Τελωνειακοῦ Δασμολογίου Εἰσαγωγῆς ἡ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλομένη ἐργοδοτικὴ εἰσφορὰ ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἀναλογούντων εἰς τὴν παραγωγὴν τῶν ἐξαγομένων ἀνωτέρω προϊόντων, ἐφ' ὅσον ἡ φόρτωσις των ἤθελε πραγματοποιηθῇ μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1957, μειοῦται καθοριζομένη ἴση πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ὑπὸ τῶν μισθωτῶν καταβαλλομένης τοιαύτης.

Εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ παρατάσεως ἐπιδοτήσεως ἀνέργων ναυτικῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 204 τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ α.ν. 113)1936 «περὶ συμπληρώσεως τοῦ ν. 6002)1934 περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν των» (Φ.Ε.Κ. 398 τεύχος Α').

β) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 43)10.7.1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ.

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 438)1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Ἡ ἐπιδότησις ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 28.7.1955 β. δ. περὶ παρατάσεως ἐπιδοτήσεως ἀνέργων ναυτικῶν καὶ τροποποιήσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων» (Φ.Ε.Κ. 217 Α')) παρατείνεται διὰ τοῦ ἀπὸ 17.2.1956 β. δ. (Φ. Ε.Κ. 79) μέχρι 30 Ἰουνίου 1956, παρατείνεται ἐκ νέου ἀπὸ τῆς λήξεώς της δι' ἅπαντας τοὺς ἀνέργους ναυτικούς, ἤτοι ἀξιωματικοὺς καὶ κατώτερα πληρώματα, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις τοῦ προαναφερθέντος βασ. διατάγματος, μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1956.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Σεπτεμβρίου 1956

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

1281/1956 Πράξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Περὶ τῶν προσόντων καὶ τοῦ τρόπου διορισμοῦ λειτουργῶν Στοιχειώδους καὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως εἰς τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1956—1957.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 192 τῆς 7 Σεπτεμβρίου 1956)

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπ' ἀριθ. 89140)31.7.1956 πρότασιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ μετὰ σχετικὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς προσλήψεως διδακτικοῦ προσωπικοῦ εἰς τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1956—57, ἀποφασίζει:

Κατὰ τὸ προσεχὲς σχολικὸν ἔτος 1956—57 ἅπαν τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων Στοιχειώδους καὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως θὰ ἀπαρτισθῇ ἐκ τῶν ἐχόντων τὰ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 2545)1940, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ὁριζόμενα προσόντα κατὰ τὰ κατωτέρω εἰδικώτερα ὁριζόμενα.

Α'. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προσληφθοῦν εἰς ἰδιωτικὸν

σχολείον δφείλουν νά ὑποβάλουν αἴτησιν εἰς τόν Διευθυντήν των μέχρι τῆς 20ῆς Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους, ἡ ὁποία πρέπει ἀπαραιτήτως νά συνοδεύηται ὑπό τῶν κάτωθι δικαιολογητικῶν ἀναλόγως τῆς κατηγορίας εἰς ἣν θά ἀνήκῃ ὁ ὑποβάλλων τήν αἴτησιν.

α) Οἱ κατά τά σχολικά ἔτη 1954—55 καί 1955—56 ὑπηρετήσαντες εἰς ἰδιωτικά σχολεῖα, πλήν τῶν δημοσίων ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν ἢ δημοσίων ὑπαλλήλων, δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ὑπαλλήλων ἢ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ὑποβάλλουσι τά ὁριστικά διοριστήρια ἔγγραφά των, οἵτινες ἔτυχον ἐντός ἐκ τῶν δύο τελευταίων σχολικῶν ἐτῶν 1954—55 καί 1955—56.

β) Οἱ δημόσιοι ἐκπαιδευτικοί λειτουργοί ὑποβάλλουσιν ἄδειαν ἐορηγουμένην ὑπό τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κατά τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, πάντες δέ οἱ λοιποί ἀντίγραφον τοῦ πτυχίου των καί ἄδειαν χορηγουμένην ὑπό τῆς προϊσταμένης των Ἀρχῆς κατά τάς ἑκάστοτε ἰσχυούσας διατάξεις.

γ) Οἱ συνταξιοῦχοι ἐκπαιδευτικοί λειτουργοί: Ἀντίγραφον τῆς συνταξιοδοτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου ἀντίγραφον τοῦ ἐγγράφου τῆς ἐκ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἐξόδου των. Ἐκ τῶν ὑστέρων δύνανται ἐξαιρεθῶν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας πρό τοῦ 1955 ὑποχρεοῦνται νά ὑποβάλωσι πρός αὐτούς: 1) Πιστοποιητικόν τῆς Εἰσαγγελίας ὅτι δέν καταδιώκονται, 2) ἀπόσπασμα ποινικοῦ μητρώου καί 3) βεβαίωσιν τῆς οἰκείας ὑπηρεσίας ὅτι ἐκρίθησαν νομιμόφρονες.

δ) Οἱ πάσης κατηγορίας ἀδιόριστοι: 1) Τό πτυχίον των, 2) πιστοποιητικόν Δήμου ἢ Κοινότητος ὅτι εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τά οἰκεῖα μητρῶα καί ὅτι ἀπολαύουσι τῶν πολιτικῶν καί ἀστικῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἕλληνος πολίτου, 3) σημείωμα τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ὅτι ὑπεβλήθη ὑπό τοῦ αἰτοῦντος αἴτησιν περί ἐκδόσεως πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης του καί 4) δήλωσιν νομιμοφροσύνης (ἀ.ν. 516/1948), 5) προκειμένου περί ἄρρενος πιστοποιητικόν τοῦ οἰκείου Στρατολογικοῦ Γραφείου περί ἐκπληρώσεως τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ αἰτοῦντος ἢ νομίμου ἀπαλλαγῆς του, 6) πιστοποιητικόν Εἰσαγγελίας ὅτι δέν καταδιώκεται, 7) ἀπόσπασμα ποινικοῦ μητρώου καί 8) πιστοποιητικόν ὑγείας ἐκδιδόμενον ὑπό τῆς ἁρμοδίας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐκ τῶν αἰτούντων διορισμόν ἀδιορίστων καί συνταξιούχων μόνον οἱ ἄγοντες ἡλικίαν κάτω τῶν 50 ἐτῶν ὑποχρεοῦνται νά ὑποβάλλωσι πιστοποιητικόν στρατολογικῆς κατατάξεως.

Οἱ ἰδιοκτῆται ἰδιωτικῶν σχολείων ἔχοντες προσόντα ἐκπαιδευτικοῦ λειτουργοῦ, αὐτοπροτείνονται διά διορισμόν δέν ὑποχρεοῦνται εἰς τήν ὑποβολήν τῶν ἀνωτέρω δι' ἧς πιστοποιοῦνται τά ἐν λόγῳ καθοριζόμενα δικαιολογητικά.

Β' Ἅπασαι αἱ ὑποβαλλόμεναι αἰτήσεις πρός διορισμόν δέον νά παραλαμβάνωνται καί νά πρωτοκολλῶνται ἐν τῷ βιβλίῳ πρωτοκόλλου τοῦ σχολείου, ὑποχρεουμένου τοῦ ἰδιοκτήτου νά χορηγῇ εἰς τούς αἰτοῦντας διορισμόν σχετικήν ἀπόδειξιν.

Γ' Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων ἐκλέγουσι τούς κατά τήν κρίσιν των καταλληλοτέρους ἐκ τῶν πρός αὐτούς ὑποβαλλόντων αἴτησιν διορισμοῦ ὀφείλουν νά ὑποβάλωσι τάς προτάσεις των, μετά προηγουμένην ὅμως ἐξέτασιν τῶν ἐξακριβώσεων τοῦ ἤθους καί χαρακτῆρος των, πρός τόν οἰκεῖον Ἐπιθεωρητήν μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους.

Δ' Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων προκειμένου νά προτείνωσι πρός διορισμόν τούς ἐχόντας τά κύριμα προσόντα ἐκπαιδευτικούς πρός πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τῶν σχολείων των προτιμῶσι: 1) Τούς ἐκ σχολείων τῆς Κύπρου ἀπολυθέντας ἐσχάτως ἀδιορίστους ἐκπαιδευτικούς λειτουργούς.

2) Τούς ἐγκατασταθέντας εἰς τά σχολεῖα τῶν ἰδιωτικούς ἐκπαιδευτικούς λειτουργούς κατά τό λῆξαν σχολικόν ἔτος, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἔχουν τύχει ὁριστικοῦ διορισμοῦ ἐγγράφου κατά τά τελευταῖα σχολικά ἔτη 1954—55 καί 1955—56 ἢ τό ἐξ αὐτῶν. Ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων δέν δικαιοῦνται νά προτείνωσι πρός διορισμόν: 3) Τούς ἀδιορίστους, 4) Τούς συνταξιούχους, 5) Τούς δημοσίους ἐκπαιδευτικούς λειτουργούς, 6) Τούς ἐν γένει δημοσίους ὑπαλλήλους, τούς ἔχοντας προσόντα ἐκπαιδευτικοῦ λειτουργοῦ καί 7) Πάντας τούς δυναμένους νά διορισθῶσιν ὡς ἐκπαιδευτικοί λειτουργοί, οἱ ὁποῖοι δέν ἐμπίπτουν εἰς οὐδεμίαν τῶν προηγουμένων περιπτώσεων, πλήν τῶν κληθέντων κατά τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 7/17.3.1926 καί τῶν μετεκπαιδευομένων ἐν τῷ διδασκαλείῳ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως κατά τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ διατάγματος τῆς 16/23.5.1933.

Ὡς ἀδιορίστου νοοῦνται διά τήν ἐφαρμογήν τῆς παρούσης οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τούς πίνακας διορίστέων λειτουργῶν Στοιχειώδους καί Μέσης Ἐκπαιδεύσεως καί μή διορισθέντες εἰσέτι ἢ μή προταθέντες πρός διορισμόν, ἀποδεικνυομένου τούτου ἐκ σχετικῆς βεβαιώσεως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας συμπροσβαλλομένης μετά τῆς αἰτήσεως περί προσλήψεώς των.

Οἱ κληθέντες ἐντός τῆς τελευταίας τριετίας πρός διορισμόν καί μή ἀποδεχθέντες, τούτου δέν θεωροῦνται ἀδιόριστοι, ὡς καί οἱ διορισθέντες καί μή ἀναλαβόντες καθήκοντα, ἀνακληθέντος τοῦ διορισμοῦ των. Οὗτοι ὡς πρός τήν σειράν προτιμήσεως διορισμοῦ κατάγονται εἰς τήν 7ην κατηγορίαν.

Τό σύνολον τῶν ὡρῶν διδασκαλίας τῶν συνταξιούχων καί δημοσίων ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν καί δημοσίων ὑπαλλήλων ἐν γένει δέν δύναται νά ὑπερβαίνῃ τό 1/3 τοῦ συνόλου τῶν διδακτικῶν ὡρῶν εἰς ἑκαστον ἰδιωτικόν σχολεῖον. Ἡ ἀναλογία αὕτη δέν ἰσχύει διά τά ἐκτός τῆς πέως Διοικήσεως Πρωτευούσης λειτουργοῦντα ἰδιωτικά γυμνάσια, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχουν ἰδιωτικοί ἐκπαιδευτικοί λειτουργοί εἰς τόν τόπον τῆς λειτουργίας τοῦ σχολείου.

Προκειμένου περί προσλήψεως καθηγητῶν καί καθηγητριῶν τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς δέον νά προσλαμβάνωνται μόνον ἀδιόριστοι πτυχιοῦχοι τῆς Ἐθνικῆς Ἀκαδημίας Σωματικῆς Ἀγωγῆς, μόνον δέ ὅταν δέν προσφέρωνται πρός διορισμόν ἀδιόριστοι ἐπιτρέπεται ἡ πρόσληψις καθηγητῶν τῆς Γυμναστικῆς ὑπηρετούντων εἰς τά δημόσια σχολεῖα.

Ε' Ὁ διορισμός τῶν διευθυντῶν τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων θά ἐνεργηθῇ συμφώνως πρός τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ἀ.ν. 2545/1940, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη μεταγενεστέρως. Ὁ διευθυντής τοῦ ἰδιωτικοῦ γυμνασίου δέον νά φέρῃ διά μέν τά ἔχοντα τάξεις πρώτας τάξεις Γ. Δ. Ε. ἕκτης καθηγητοῦ, διά δέ τά ἔχοντα περισσοτέρας τῶν ἕξ τάξεων ἕκτης καθηγητοῦ καί διά τά ἔχοντα ὅλας τάς τάξεις ἢ τριάκοντα τούτων μεταξύ τῶν ἑπτάων καί τῆς Η' τάξεων ἕκτης καθηγητοῦ γυμνασιάρχου καί δύναται νά συγκεντρώνῃ τά ἀπαραίτητα προσόντα διά τό βαθμόν τοῦτον τοῦ διευθυντοῦ. Ἐν ἐλλείψει λόγῳ ἐπιτρέπεται οὗτος νά προέρχεται ἐκ τῶν ἐν τοῖς δημοσίοις σχολείοις ἢ ἄλλαις ὑπηρεσίαις δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργαζομένων. Ἡ διάταξις τοῦ ν.δ. 2391/1953 ἡ σχετική μέ τήν πρόσληψιν διευθυντῶν ἰδιωτικῶν γυμνασίων εἰς σχολεῖα λειτουργοῦντα ἐκτός τῆς πέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἰσχύει ὡσαύτως καί τό ἄρθρον 2 τοῦ ν.δ. 3043/1954 καθ' ὃ ἐπιτρέπεται ὁ διορισμός εἰς ἰδιωτικά σχολεῖα καί τῶν μή ἐχόντων συμπληρώσει τάς στρατιωτικάς αὐτῶν ὑποχρεώσεις.

Εἰς τά σχολεῖα θηλέων τό διδακτικόν προσωπικόν συνκροτεῖται κατά προτίμησιν ἐκ καθηγητριῶν.

ΣΤ' Ἀπαγορεύεται:

1. Νά προταθῇ πρός διορισμόν εἰς ἰδιωτικά σχολεῖα ὁ ἔχων συμπληρώσει τό 70όν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἢ ἐξακριβώσας τό ἔτος τῆς ἡλικίας του θά γίνεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὅτι δέ ἐπεμείνθη εἰς αὐτούς οὐσιωδῶς.

2. Νά προταθῇ πρός διορισμόν εἰς ἰδιωτικά σχολεῖα ὁ μή κριθείς νομιμόφρων ὑπό τῶν οἰκείων Συμβουλίων Νομιμοφροσύνης κατά τάς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 516/1948.

Ζ' Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων ὑποχρεοῦνται νά τηρήσουν ἀπαραιτήτως τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 1461/1942 προκειμένου νά προτείνωσι τόν διορισμόν διδακτικοῦ προσωπικοῦ εἰς τό σχολεῖον των Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως καθ' ὃν τό προσωπικόν δέον νά εἶναι ἀνάλογον πρός τόν ἀριθμόν τῶν φοιτώντων μαθητῶν, καταβαλλομένης προσπαθείας, ὅπως κατά τό δυνατόν τά μαθήματα ἑκάστης τάξεως ἢ τῶν διδασκομένων τάξεων ἀναλαμβάνῃ ὁ αὐτός δημοδιδάσκαλος.

Ὡσαύτως οἱ ἰδιοκτῆται ὑποχρεοῦνται προκειμένου περί

προσλήψεως διδακτικού προσωπικού εἰς τὰ σχολεῖα Μέσης Ἐκπαιδεύσεως: 1) νὰ τηρήσωσιν ἀπαραιτήτως τὰς περὶ σχολείων δημοσίας Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ἰσχυούσας περὶ προσωπικοῦ διατάξεις, ἀπαγορευμένης τῆς συνδιδασκαλίας τάξεων εἰς οἱονδήποτε μάθημα, πλὴν τῶν μαθημάτων εἰς ἃ κατὰ τὴν κειμένην νομοθεσίαν ἐπιτρέπεται τοῦτο εἰς σχολεῖα Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, 2) νὰ προσλάβωσιν ἀπαραιτήτως πρωτοβαθμίους Φιλολόγους, Μαθηματικούς, Φυσικούς, ὅσοι ἐπαρκοῦν διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἐν τῷ προγράμματι οἰκείων μαθημάτων εἰς τὰς δύο τελευταίας τάξεις τοῦ γυμνασίου. Δύνανται ὅμως κατ' ἐξαίρεσιν νὰ προσλάβωσι καὶ τοὺς ἔχοντας βαθμὸν καθηγητοῦ, ἐφ' ὅσον κρίνονται ὑπ' αὐτῶν ἱκανοὶ νὰ διδάξουν εἰς τὰς δύο τελευταίας τάξεις, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ ἁρμοδίου Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ, 3) νὰ μὴ προσλάβωσι περισσοτέρους τῶν τριῶν καθηγητῶν τῆς αὐτῆς εἰδικότητος προκειμένου περὶ καθηγητῶν τῶν Μαθηματικῶν, Φυσικῶν καὶ Θεολογίας. Προκειμένου περὶ φιλολόγων ὁ ἀριθμὸς τῶν προσλαμβανομένων θὰ ἰσοῦται μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν τάξεων, ἐπιτρεπομένου νὰ αὐξηθῶσι κατὰ τρεῖς, ἐφ' ὅσον λειτουργοῦσιν ἅπασαι αἱ τάξεις τοῦ γυμνασίου, ἄλλως κατ' ἀνάλογον αὔξησιν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν τάξεων.

Η'. Ὡς πρὸς τὸ ὅριον ὡρῶν διδασκαλίας τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων ἐχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ἀ.ν. 2545)1940. Εἰς τὰς διατάξεις ταύτας ὑπάγονται καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν δήμων, Κοινοτήτων καὶ Νομικῶν Προσώπων δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ Δικαίου. Ὑπέρβασις τοῦ ὡς ἄνω ὁρίου ἐπιτρέπεται μόνον ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ καὶ κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ οἰκείου Ἐπιθεωρητοῦ, οὐδέποτε ὅμως πέραν τῶν 30 ὡρῶν ὡς πρὸς τὸ ἐξ ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν διδακτικὸν προσωπικὸν τῶν σχολείων τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως καὶ μόνον. Αἱ ἐπὶ πλέον ὧραι θεωροῦνται ὡς ὑπερωρίαι καὶ καταβάλλεται ἀνάλογος ἀποζημίωσις.

Τὸ ἀνώτατον ὅριον ὡρῶν διδασκαλίας τῶν διπλῶν τῶν ἰδιωτικῶν γυμνασίων δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 14 ὥρας ἑβδομαδιαίως καὶ τὸ τῶν γυμνασίων τὰς 24. Ὁ Διευθυντὴς πλήρους ἢ μὴ ἰδιωτ. γυμνασίου ἀσχέτως ὡρῶν διδασκαλίας θὰ λαμβάνῃ πλήρεις τὰς ἐκ τοῦ βαθμοῦ του εἰς ὃν ἔχει ἐνταχθῆ ἀποδοχὰς ἄνευ ἰδιαιτέρου διπλωματικοῦ ἐπιδόματος.

Θ'. Ὁ οἰκεῖος Ἐπιθεωρητὴς ὑποχρεοῦται νὰ ἐκδώσῃ καὶ κοινοποιήσῃ προσωρινὰ διοριστήρια ἔγγραφα διὰ πάντας τοὺς ἐκ τῶν προτεινομένων διεκτυμένους διορισμοῦ καὶ κρινομένους καὶ ὑπ' αὐτοῦ καταλλήλους μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου ἑ. ἔ., μέχρι τέλους δὲ Ὀκτωβρίου ἑ. ἔ. νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον (Διεύθυνσιν Ἰδιωτικῆς Ἐκπαιδεύσεως) ὀνοματικὴν κατάστασιν τοῦ εἰς ἕκαστον σχολεῖον διαριζομένου προσωπικοῦ, ἐμφαινούσαν τὴν εἰδικότητα ἑκάστου, τὸν ἀριθμὸν ὡρῶν διδασκαλίας καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀποφάσεως δι' ἧς ἐκρίθη νομίμως.

Ὁ τελικὸς διορισμὸς τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ θέλει ἐγκριθῆ δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Ὑπουργοῦ, μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἐπιθεωρητοῦ θὰ κοινοποιήσῃ πρὸς πάντας τὴν ἔγκρισιν.

Ι. Οἱ ἔχοντες ἄδειαν ἱδρύσεως ἰδιωτικῶν σχολείων κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τὰς προτάσεις διορισμοῦ διευθυντοῦ καὶ διδακτικοῦ προσωπικοῦ θὰ ὑποβάλλωσιν ἐντὸς 30ημέρου ἀπὸ τῆς χορηγήσεως αὐτοῖς ἀδείας λειτουργίας, ἐφ' ὅσον ἡ ἄδεια λειτουργίας ἐκοινοποιήθη αὐτοῖς μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν.

ΙΑ'. Ἐφ' ὅσον ὁ ἰδιοκτήτης ἰδιωτικοῦ σχολείου δὲν ἤθελεν ὑποβάλει ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένης προθεσμίας τὰς προτάσεις πρὸς πρόσληψιν τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ σχολείου του, αὐτὴ θὰ ἐνεργῆται κατὰ τὸ (πρὸ τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ ἀ.ν. 2545)1940 ὁριζόμενον.

ΙΒ'. Ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ παρούσα σχολικοῦ ἔτους 1956—57 πλήρωσις τῶν δημιουργουμένων κενῶν θὰ συντελῆται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 30 καὶ 31 τοῦ Α. Ν. 2545)40 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ διὰ τῆς παρούσης ὁριζόμενα.

ΙΓ'. Πᾶσα προγενεστέρα ἀπόφασις σχετικὴ μὲ τὴν πρόσληψιν τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ εἰς ἰδιωτικὰ σχολεῖα καταργεῖται.

Ἡ παρούσα δημοσιευθήσεται εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ κυρωθήσεται διὰ νόμου μεριμνῇ τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Ὑπουργοῦ.

Ἐκδόσαν πρὸς τοῦτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1281 παρούσαν πρᾶξιν του.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

41052/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως κανονισμοῦ λειτουργίας Ξενοδοχείων.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1 Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ν.δ 3430)1955 *.

2. Τὴν κειμένην νομοθεσίαν περὶ προσωπικοῦ ξενοδοχείων.

3 Τὴν ὑπ' ἀριθ. 76424)20 12 1955 ἀπόφασιν ἡμῶν.

4 Τὴν γνώμην τῆς διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως συσταθείσης Ἐπιτροπῆς Ἐπεξεργασίας Κανονισμῶν Ἐσωτερικῆς Λειτουργίας Ξενοδοχείων.

5 Σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.

Ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὸν κάτωθι κανονισμόν, δστις, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς του εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους, θέλει ἀναρτηθῆ καὶ θέλει ἰσχύει δι' ἅπαντα τὰ ξενοδοχεῖα τῆς χώρας:

Ἄρθρον 1.

Ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ παρόντος κανονισμοῦ καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ ταύτης οὐδεὶς δύναται νὰ ἐργάζηται εἰς οἱονδήποτε ξενοδοχεῖον, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἐφωδιασμένος μὲ ἐπαγγελματικὸν βιβλιάριον, ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1952 καὶ ἐφεξῆς καὶ θεωρηθὲν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ἢ ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, κατὰ τὰ ὁριζόμενα ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 2.

Τὰ βιβλιάρια ξενοδοχοϋπαλλήλων παραμένουν τοῦ αὐτοῦ τύπου πρὸς τὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς κατὰ τὸ ἔτος 1952, προστιθεμένης, μετὰ τὴν σελίδα 16 τοῦ παλαιοῦ βιβλιαρίου, σελίδος 17, ἐν ᾗ θὰ ἀναγράφωνται καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ν. δ. 3430)1955, αἱ ἀφορῶσαι τὰς συστάσεις Ἐπιτροπῆς ἐκδόσεως βιβλιαρίων καὶ τὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας ἐπὶ τῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων. Ἐπίσης προστίθενται δύο σελίδες, 18 καὶ 19, εἰς ἃς ἀναγράφονται αἱ ἐπιβαλλόμεναι εἰς τὸν κάτοχον τοῦ βιβλιαρίου ποιναὶ συμφώνως τῷ παρόντι κανονισμῷ.

Τὰ παλαιὰ βιβλιάρια (ἔτους 1952) θέλουσιν ἀναθεωρηθῆ ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἰσχύος τοῦ παρόντος κανονισμοῦ, ἐντὸς δὲ τριῶν μηνῶν θέλουσιν ἐκδοθῆ τὰ νέα τοιαῦτα. Τὰ πιστοποιητικά, ἅτινα ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν νέων βιβλιαρίων, εἶναι τὰ αὐτά, ἅτινα προβλέπονται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. δ 1937, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως. Τὰ πιστοποιητικὰ ποινικοῦ μητρώου τῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων δέον νὰ ἀνανεοῦνται ἀνὰ τριετίαν, τιθεμένης εἰς ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης, διὰ τὰ δίδη ἐκδοθέντα βιβλιάρια, ἀπὸ τοῦ 1958.

Διὰ τὴν ἔκδοσιν καὶ ἀναθεώρησιν τῶν βιβλιαρίων τῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων συνιστᾶται κεντρικὴ ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν: 1) Διευθυντοῦ τῆς Ὑπηρεσίας Τουρισμοῦ τοῦ μετέχοντος εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τὴν συσταθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 76424)6633)1955 ἀποφάσεως ἡμῶν, 2) Τοῦ Εἰσηγητοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, 3) Τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐπαγγελματικῆς Ὑγιεινῆς, 4) Τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ἀθηνῶν 5) Ἑνὸς ἐκπροσώπου τῶν ξενοδόχων, ὑποδεικνυομένου ὑπὸ τοῦ Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ 6) Ἑνὸς ἐκ-

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 66.

προσώπου των ξενοδοχοϋπαλλήλων, ὁριζομένου ὑπὸ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Ἐπισιτισμοῦ καὶ Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων.

Γραμματέα τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ὁριζομεν τὸν ἐκτελοῦντα χρέη γραμματέως κ/ξ τὴν Ἐπιτροπὴν τὴν συσταθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 76424/1955 ἀποφάσεώς μας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ, ἔχουσα γενικὴν ἁρμοδιότητα, δύναται νὰ ἐκδίδῃ καὶ νὰ ἀναθεωρῇ βιβλιάρια διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τῶν Λουτροπόλεων Μεθάνων, Αἰδηψοῦ, Λουτρακίου, Αἰγίνης, Σπετσῶν, Ὑδρας, ὡς καὶ εἰς Δελφοὺς καὶ πᾶσαν ἄλλην περιφέρειαν, ἐφ' ὅσον συντρέχουσι εἰδικοὶ λόγοι καθιστῶντες δυσχερῆ τὴν ἔκδοσιν βιβλιαρίων παρὰ τῶν τοπικῶν Ἐπιτροπῶν.

Διὰ τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς χώρας συνιστῶνται, δι' ὁμοίων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, Ἐπιτροπαὶ εἰδικῆς ἁρμοδιότητος, συντιθέμεναι ἐκ τοῦ Ἐπάρχου ἢ τοῦ ἀσκοῦντος χρέη Ἐπάρχου Ἐργασίας, ὡς Προέδρου, τοῦ ὑπαλλήλου Ὑπηρεσίας Τουρισμοῦ ἑνὸς ἰατροῦ τοῦ αἰκείου Ὑγειονομικοῦ Κέντρου, ὁριζομένου παῦ' αὐτοῦ, ὅπου ὑπάρχει τοιοῦτος ἄλλως ὑπὸ ἑνὸς δημοσίου ὑπαλλήλου, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ ἢ τοῦ Νομάρχου καὶ ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τῆς Χωροφυλακῆς ὁριζομένου ὑπὸ τῆς οἰκείας Διοικήσεως, ἑνὸς ἐκπροσώπου τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἑνὸς τῶν ἐργαζομένων, ὁριζομένων ὑπὸ τῶν ἐπαγγελματικῶν αὐτῶν ὀργανώσεων. Χρέη γραμματέως τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων ἐκτελεῖ εἰς ἑκάστην ἔδραν ὁ ἐπάρχης ὅπου ὑπάρχει τοιοῦτος, ἄλλως εἷς δημόσιος ὑπάλληλος ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ ἢ τοῦ Νομάρχου. Ἡ τε ἔκδοσις καὶ ἀναθεώρησις τῶν βιβλιαρίων διενεργεῖται ἀνὰ πᾶν ἔτος καὶ κατὰ τὸ πρῶτον τρίμηνον αὐτοῦ.

Καὶ τὰ 2ον δεκαπενθήμερον Ἰουλίου ἑκάστου ἔτους, πρὸς τὸν σκοπὸν καλύψεως τῶν ἀναγκῶν τῆς θερινῆς περιόδου, ἡ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ ἐκδίδῃ, ἐφ' ὅσον κρίνῃ ὅτι συντρέχουσιν ἀνάγκαι, νέα ἐπαγγελματικὰ βιβλιάρια.

Ἐφ' ἑκάστου ἐκδιδομένου ἢ ἀναθεωρουμένου βιβλιαρίου τίθεται σφραγὶς φέρουσα γύρωθεν μὲν τὰς λέξεις «Ἐπιτροπὴ Χορηγήσεως καὶ Ἀναθεωρήσεως Βιβλιαρίων Ξενοδοχοϋπαλλήλων», εἰς τὸ μέσον δὲ τὰς λέξεις «Βασ. τῆς Ἑλλάδος, ν. 3430/1955».

Παράβολον ὁρίζεται, διὰ μὲν ἑκάστην ἔκδοσιν δραχμαὶ 25, δι' ἑκάστην δὲ ἀναθεώρησιν δραχμαὶ 10.

Τὰ ἀνωτέρω ποσὰ δύνανται νὰ αὐξομειωθοῦν διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ὡς ἄνω ὁριζομένων προθεσμιῶν οὐδεὶς δύναται νὰ ἐργάζηται, εἰς οἱονδήποτε ξενοδοχεῖον, ἄνευ βιβλιαρίου δεόντως τεθεωρημένου ἢ σημειώματος τῆς Ἐπιτροπῆς, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁριζόμενα.

Τὰ ὀργανα Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας δέον νὰ προβαίνωσι κατὰ τῶν παραβατῶν εἰς τὰς διδεδειγμένας ἐνεργείας διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν κατὰ νόμον κυρώσεων.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος διδομένου ὅτι ἡ ἔκδοσις καὶ ἀναθεώρησις θὰ συμπέσῃ μὲ τὸ τέλος τοῦ τρέχοντος ἔτους, αὐτὴ ἰσχύει καὶ διὰ τὸ ἔτος 1957, κατὰ τὸ ὁποῖον εἰς οὐδεμίαν ἔκδοσιν ἢ ἀναθεώρησιν θὰ προβῇ ἡ Ἐπιτροπή, πλὴν τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁριζομένης κατὰ μῆνα Ἰούλιον.

Πᾶς φοιτῶν εἰς τὴν Σχολὴν Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων καὶ μὴ ἐργαζόμενος δικαιοῦται νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας. Οὗτος δύναται νὰ προσληφθῇ ὑπὸ ἐργοδότου ξενοδόχου εἰς κενὴν θέσιν καὶ ἂν ἔτι στερῆται διπλώματος ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος ξενοδοχοϋπαλλήλου. Ὑποχρεοῦται ὅμως νὰ φοιτᾷ ἀνελλιπῶς εἰς τὴν Σχολὴν καὶ νὰ ἀποφοιτήσῃ εὐδοκίμως καὶ κανονικῶς ἐξ αὐτῆς. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἀπολύεται ὑποχρεωτικῶς ἐκ τῆς θέσεώς του.

Εἰς ἣν περίπτωσιν ὑποβάλῃ τὴν αἴτησιν ἐγγραφῆς εἰς τὴν Σχολὴν Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, δὲν δύναται ὅμως νὰ φοιτήσῃ ἀμέσως εἰς αὐτήν, αὐχὶ ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ, ἀποκτᾷ μὲν τὸ δικαίωμα ἐργασίας εἰς ξενοδοχειακὴν ἐπιχείρησιν, ὑποχρεοῦται ὅμως νὰ φοιτήσῃ κανονικῶς εἰς τὴν Σχολὴν ἐφ' ὅσας ἤθελε κληθῇ πρὸς τοῦτο, ἄλλως ἀπολύεται ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ὑποχρεωτικῶς. Οἱ οὕτω προσλαμβανόμενοι εἰς ξενοδοχειακὰς ἐπιχειρήσεις θεωροῦνται προσωρινοὶ ὑπάλληλοι, δικαιοῦνται ὅμως νὰ λάβωσι κανονικὸν βιβλιάριον ἐργασίας ἅμα τῇ ἀποφοιτήσει των ἐκ ταύτης. Ἐργοδότης, προσλαμβάνων προσωρινὸν ὑπάλληλον ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὑποχρεοῦται νὰ ἀποβάλῃ, ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του, αἴτησιν πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος μετὰ βεβαιώσεως τῆς Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, ὅτι οὗτος φοιτᾷ κανονικῶς εἰς αὐτὴν ἢ ὅτι ὑπέβαλεν αἴτησιν ἐγγραφῆς. Ἀλλ' ἐξ ἀνωτέρας βίας δὲν καθίσταται δυνατὴ ἡ ὁμαλὸς φοίτησίς του καὶ ὅτι οὗτος θὰ κληθῇ ἐν καιρῷ ὑπὸ τῆς Σχολῆς πρὸς φοίτησιν, μετὰ παντὸς ἄλλου στοιχείου δυναμένου νὰ ὑποδηλώσῃ τὴν Ἐπιτροπὴν εἰς τὴν κρίσιν της περὶ τῆς καταλληλότητος τοῦ προσληφθέντος. Ἡ Ἐπιτροπή, ἐξετάζουσα τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ἐὰν μὲν κρίνῃ τὸν αἰτοῦντα κατάλληλον, χορηγεῖ εἰς αὐτὸν ἄδειαν ἐργασίας διὰ προσωρινοῦ σημειώματος ἐὰν δὲ κρίνῃ αὐτὸν ἀκατάλληλον, ἐνδοποιεῖ σχετικῶς τὸν ἐργοδότην του, ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ ἀπομακρύνῃ τοῦτον ἀμέσως ἐκ τοῦ ξενοδοχείου του.

Οἱ προϊστάμενοι ὑπηρεσιῶν τῶν ξενοδοχείων πολυτελείας, ἤτοι οἱ θεωροὶ Α΄ καὶ ὑποθεωροὶ Α΄, οἱ ἀρχιθαλαμηπόλοι (γκουβερνάντες) καὶ οἱ ἀρχιτσιμπιζιέρηδες προσλαμβάνονται ἐλευθέρως ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν βάσει προσωρινοῦ σημειώματος τῆς Ἐπιτροπῆς (φ' ὅσον συγκεντροῦσι τὰ διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ βιβλιαρίου ἀπαιτούμενα ὑπὸ τοῦ παρόντος κανονισμοῦ προσόντα.

Συμπεριφορά

Ἄρθρον 3

Τὰ προσωπικὰ τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ ξενοδοχεῖα ὀφείλει:

1. Νὰ συμπεριφέρεται πρὸς τοὺς διευθύντας τοὺς προϊσταμένους καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς πελάτας ἢ τοὺς διτυχοῦντας ἐκ τοῦ ξενοδοχείου ἐπισκέπτας διὰ πληροφορίας ἢ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν πελατῶν κλπ. μὲ τὴν μεγαλυτέραν εὐγένειαν προθυμίαν καὶ λεπτότητα.

2. Νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν αὐτὴν εὐγένειαν καὶ λεπτότητα πρὸς τοὺς συναδέλφους του καὶ νὰ βοηθῇ αὐτοὺς ὁσάκις παρίσταται ἀνάγκη.

3. Νὰ ἐκτελῇ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας του τὰ καθήκοντά του μὲ ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν καὶ νὰ συμμορφοῦται εἰς τὰς ὁδηγίας τῶν προϊσταμένων του, χωρὶς ἀντιρρήσεις.

4. Νὰ συντελῇ μὲ πᾶσαν τὴν θέλησιν εἰς τὴν ὁμαλὴν καὶ εὐχάριστον διαμονὴν τῶν πελατῶν, χωρὶς δουλικότητα, ἀλλὰ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ δημιουργήσῃ ἀτμόσφαιραν οἰκογενειακῆς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἐν γένει ἐντύπωσιν εἰς τὸν πελάτην, ὅτι εὑρίσκεται εἰς φιλόξενον, σεμνὸν καὶ πολιτισμένον περιβάλλον.

5. Οἱ ἐν γένει ἐπὶ κεφαλῆς ὀφείλουν νὰ συμπεριφέρωνται πρὸς τὸ προσωπικὸν ἀφ' ἑνὸς ἀποφεύγοντες ἴδια πᾶσαν ὕβριν, προσβολὴν καὶ πρᾶξιν παντὸς χειροδικίου.

6. Ἅπαντες οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ ξενοδοχεῖα ὀφείλουν νὰ παραλαμβάνουν ἀπροφασίστως τὰ ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ ξενοδοχείου κοινοποιούμενα πρὸς αὐτοὺς ἐγγραφα τὰ ἐχοντα σχέσιν μὲ τὴν ἐργασίαν καὶ πειθαρχίαν αὐτῶν, ὁσάκις δὲ φρονῶν ὅτι τὰ ἐν τοῖς ἐγγράφοις ἀναφερόμενα δὲν εἶναι βάσιμα, ὡς ἐπίσης καὶ ὁσάκις θέλουσι νὰ διατυπώσωσι παράπονα, ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἀναφέρωνται ἐγγράφως, ἐφ' ὅσον φρονοῦν ὅτι δὲν ἀρκεῖ τὸ νὰ ἀναφερθῶσι προφορικῶς τῆς διευθύνσεως ὑπαχθησομένης νὰ παραλαμβάνῃ ἀπροφασίστως τὰς τοιαύτας προσωπικάς, νὰ χορηγῇ δὲ ἀποδεικτικὸν παραλαβῆς ἐπὶ ἐγγράφου, ἐφ' ὅσον ἤθελε ζητηθῇ τοῦτο παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου μισθωτοῦ.

Καθαριότης

Ἄρθρον 4

Τὸ προσωπικὸν ὀφείλει:

1. Νὰ διατηρῇ καθαρὰ τὰ ἐπίπλα, τὰ σκεύη καὶ ἐν γένει τοὺς χώρους καὶ τὰ εἴδη τοῦ ἐνδύματός του, νὰ τηρῇ δὲ τὰς περὶ ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος διατάξεις καὶ νὰ γνωρίζῃ ὅτι πρὸς τοῦτο εἶναι ὑπεύθυνος καὶ ἐκ τοῦ νόμου.

2. Ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν ὀφείλει νὰ καταβάλῃ καὶ εἰς

τὰ διαμερίσματα ὑπνου του (ἐφ' ὅσον εἶναι ἀσυστεγικόν) καὶ τοὺς χώρους τοὺς προοριζομένους δι' αὐτό.

4. Νὰ διαθέτῃ ἰματισμὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐργασίαν ἣν ἐκτελεῖ, πλὴν τῶν μπλουζῶν καθαριότητος, αἵτινες παρέχονται ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκτὸς ἂν ἄλλως θέλουν ὁριστῇ τὰ τῆς ἐπιβαρύνσεως τῆς δαπάνης ἀμφιέσεως τοῦ προσωπικοῦ ἐκ νόμων, διαταγμάτων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων.

Π ρ ο σ έ λ ε υ σ ι ς κ α ὶ ἐ ρ γ α σ ί α.

Ἄρθρον 5

Τὸ προσωπικὸν τὸ διαμένον ἐκτὸς τοῦ ξενοδοχείου ὀφείλει:

1. Νὰ ἀναλαμβάνῃ ἐργασίαν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως καθορισθησομένην ὥραν, ἀφοῦ ὑπογράψῃ εἰς τὸ σχετικὸν βιβλίον, ὅπου ὑφίσταται τοιοῦτον. Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο ὁ ὑπάλληλος θὰ σημειώνῃ τὴν ἀκριβῆ ὥραν προσελεύσεως καὶ ἀποχωρήσεώς του, μετὰ δὲ τὴν λῆξιν τῆς ἐργασίας του ὀφείλει νὰ ἀποχωρῇ τοῦ ξενοδοχείου.

2. Νὰ μεταβιβάζῃ καὶ νὰ ἐκτελῇ ἀκριβῶς, μὲ προσοχὴν καὶ ταχέως, τὰς παραγγελίας τῶν πελατῶν.

3. Νὰ ἐργάζηται ἀθορύβως, νὰ φέρῃ δὲ εἰς τὰ ὑποδήματα του καουτσούκ. Ἰδιαιτέραν προσοχὴν ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ τὸ προσωπικὸν κατὰ τὸ ἄνοιγμα καὶ κλείσιμον τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων, ἅτινα ὀφείλει νὰ ἀνοιγοκλείῃ ἐντελῶς ἀθορύβως καὶ νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του, ὅτι τὸ κτύπημα τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων δὲν εἶναι μόνον ἐνοχλητικὸν διὰ τοὺς πελάτας, ἀλλὰ δεικνύει καὶ ἔλλειψιν πολιτισμοῦ.

4. Νὰ ὁμιλῇ πάντοτε χαμηλοφώνως, ἤρεμως, ἄνευ νευρικότητος καὶ χωρὶς χειρονομίας.

5. Νὰ μὴ δέχεται πρὸς φύλαξιν τὰ ἴδια ἀντικείμενα πελατῶν ἢ ἄλλων προσώπων, ἀλλὰ νὰ τὰ παραδίδῃ πάντοτε εἰς τοὺς πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένους. Ἐπίσης νὰ παραδίδῃ ἀμέσως εἰς τὴν διεύθυνσιν ἢ τὸ πρὸς τοῦτο ὁρισθὲν γραφεῖον οἱονδήποτε ἀντικείμενον εὑρῇ, ἔστω καὶ ἄνευ ἀξίας κατὰ τὴν κρίσιν του, ἐντὸς τῶν δωματίων ἢ εἰς οἱονδήποτε μέρος τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐφίσταται ἰδιαιτέρως ἡ προσοχὴ τοῦ προσωπικοῦ, ὅπερ δέον νὰ γνωρίζῃ ὅτι πᾶσα τοιαύτη παράδοσις θὰ τιμωρῆται αὐστηρῶς.

6. Νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὰ μαγειρεῖον ἢ τὸ κυλικεῖον τὰ φαγητὰ ἢ ροφήματα τὰ μὴ καταναλωθέντα ὑπὸ τῶν πελατῶν, τὰ δὲ ὑπόλοιπα τούτων νὰ ρίπτῃ εἰς τὸ εἰδικὸν πρὸς τοῦτο δοχεῖον.

7. Νὰ μὴ μεταβαίνῃ εἰς ἄλλα διαμερίσματα, ἐφ' ὅσον ἡ φύσις τῆς ἐργασίας του δὲν ἐπιβάλλῃ τοῦτο ἢ ἐφ' ὅσον δὲν διετάχθη πρὸς τοῦτο καὶ νὰ μὴ ἀναμιγνύεται εἰς ὑπηρεσίας ἄλλων συναδέλφων του, ὡς καὶ νὰ μὴ ἀσχολῆται κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας του μὲ ἔργα ξένα.

8. Νὰ εἰδοποιῇ εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας, τὴν διεύθυνσιν τοῦ ξενοδοχείου, νὰ παρουσιάζῃ δέ, μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς, βεβαίωσιν τοῦ θεράποντος ἰατροῦ, ἐν ἡ νὰ ἀναγράφηται σαφῶς τὸ εἶδος καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἀσθενείας, δικαιουμένης τῆς ἐπιχειρήσεως νὰ παρακολουθῇ τὴν ἀσθένειαν καὶ δι' ἰατροῦ τῆς ἐκλογῆς της. Εἰς περίπτωσιν προσβολῆς ὑπὸ μεταδοτικῆς νόσου ὀφείλει, ἀμελητί, νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ξενοδοχείου. Παράλειψις τοιαύτης δηλώσεως θὰ τιμωρῆται αὐστηρότατα.

9. Νὰ ἀναγράφῃ καὶ νὰ ὑπογράφῃ εὐκρινῶς κάθε παράπονον πελάτου, ὡς καὶ πᾶν ὅ,τι ἐξαιρετικὸν συνέβη κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας του. Πρὸς τοῦτο, ἡ διεύθυνσις ὀφείλει νὰ τηρῇ εἰδικὸν βιβλίον.

10. Νὰ γνωρίζῃ, πρὸ πάσης ἀναλήψεως ἐργασίας, τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσιν τῆς κατοικίας αὐτοῦ, ὡς ἐπίσης νὰ δηλώνῃ ἡμερησίως ἀμελητὶ τὴν διεύθυνσιν παντὸς μεταγενεστέρας μεταβολῆς.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ παρόντος ἄρθρου τοῦ κανονισμοῦ ἀφορᾷ ἰδιαιτέρως τοὺς προϊσταμένους τῶν τμημάτων.

Ἀ π α γ ο ρ ε υ τ ι κ α ὶ δ ι α τ ά ξ ε ι ς.

Ἄρθρον 6

Ἀπαγορεύεται εἰς τὸ προσωπικόν:

1. Πᾶν ὅ,τι ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἀντιβαίνει εἰς τὰς ἀνωτέρω ὑποχρεώσεις.

2. Ἡ μεταχείρισις τῶν ἀντικειμένων τῶν πελατῶν.

3. Τὸ κάπνισμα ἐνώπιον τῶν πελατῶν ἐντὸς τῶν δωματίων, τῶν αἰθουσῶν, τῶν διαδρόμων καὶ ἰδιαιτέρως ἀπαγορεύεται τοῦτο κατὰ τὴν διάρκειαν ἐπαφῆς τοῦ προσωπικοῦ μὲ τοὺς πελάτας.

4. Τὰ ἄσματα, τὰ σφυρίγματα καὶ ἐν γένει τὸ νὰ προξενῇ τὸ προσωπικὸν οἱανδήποτε θόρυβον.

5. Νὰ μεταχειρίζεται ἄλλους χώρους ἀφοδεύσεως, ἐφ' ὅσον ἡ διεύθυνσις ἔχῃ ὁρίσει εἰδικοὺς τοιούτους δι' αὐτό.

6. Νὰ περιφέρηται ἢ νὰ ἵσταται ἀσκόπως εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ ξενοδοχείου ἢ τὰς αἰθούσας, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχῃ ἐργασίαν.

7. Νὰ ἀνιδικῇ πρὸς τοὺς πελάτας, ἔστω καὶ ἂν οὗτοι ἔχουν προσωπικὰς ἀδίκους, ἐν γένει δὲ ἀνοίγῃ μακρὰς μετ' αὐτῶν συζητήσεις, ἰδίᾳ ξένας πρὸς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, καὶ νὰ συμπεριφέρηται μὲ οἰκειότητα πρὸς τοὺς πελάτας καὶ πρὸ παντὸς ἀπαγορεύεται πᾶσα ἔστω φιλικὴ χειρονομία πρὸς αὐτούς.

8. Νὰ δέχηται ἐπισκέψεις κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας ἄνευ ἀδείας τῆς διευθύνσεως ἢ νὰ δέχηται ταύτας εἰς ἄλλο μέρος ἀπὸ τὸ ὁρισθὲν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως.

9. Νὰ τρώγῃ εἰς ἄλλα μέρη ἢ εἰς ἄλλας ὥρας ἀπὸ τὰ πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς διευθύνσεως ὁριζόμενα τοιαῦτα.

10. Νὰ χρησιμοποιῇ τὸ τηλέφωνον διὰ προσωπικάς του ὑποθέσεις, ἄνευ ἀδείας τῶν πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένων προϊσταμένων.

11. Νὰ ἀπαιτῇ, εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως, φιλοδωρήματα ἀπὸ τοὺς πελάτας.

12. Νὰ χρησιμοποιῇ ἄλλας θύρας, δι' εἴσοδον καὶ ἔξοδον, ἐκείνων ἃς ἔχει ὁρίσει ἡ διεύθυνσις.

13. Νὰ ἐξέρχηται τοῦ ξενοδοχείου κατὰ τὰς ἐργασίμους ὥρας, ἄνευ ἀδείας τῆς διευθύνσεως ἢ τοῦ προϊσταμένου τοῦ τμήματος, ὡς καὶ νὰ παραλαμβάνῃ ἐξερχόμενον ἢ εἰσερχόμενον, δέματα ἢ κιβώτια ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, ἄνευ ἀδείας τῶν ἁρμοδίων ἢ νὰ ἀρνῆται τὸν ἔλεγχον τοῦ πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένου.

14. Σωματικὸς ἔλεγχος δὲν ἐπιτρέπεται ἄνευ σοβαροῦ λόγου, ὁσάκις δὲ ἡ ἐπιχείρησις εὑρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διενεργήσῃ τοιοῦτον, ὁ ἔλεγχος δέον νὰ γίνηται μετὰ πολλῆς διακρίσεως, νὰ εἶναι γενικὸς καὶ νὰ μὴ προσβάλλῃ τὸ παράπαν τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ἐξεταζομένων. Οἰκοθεν νοεῖται, ὅτι ὁ ἔλεγχος οὗτος εἰς τὰς γυναῖκας ἐνεργεῖται ὑπὸ γυναικῶν.

15. Ἡ πᾶσης φύσεως προπαγάνδα, ὡς καὶ ἡ εἰσπραξις ποσῶν ὑπὸ μορφὴν ἐράνων προοριζομένων δι' οἱανδήποτε σκοπόν, ὡς καὶ ἡ τοποθέτησις οἱωνδήποτε ἐντύπων, πλὴν τῶν ἐντύπων καὶ τῆς συνδρομῆς τῆς ἐπαγγελματικῆς του ὀργανώσεως, εἰκόνων ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ ἐπὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς ἐπίσης καὶ εἰσαγωγὴ καὶ διανομὴ παντὸς εἴδους ἐντύπων, πλὴν τῆς ἐφημερίδος τῆς προτιμήσεως ἑκάστου, ἧς ἡ ἀνάγνωσις δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας.

16. Νὰ χρησιμοποιῇ τὰ μηχανήματα τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἐντεταλμένον πρὸς τοῦτο.

17. Νὰ κοιμᾶται ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου ἄνευ γραπτῆς ἢ προφορικῆς ἀδείας τῆς διευθύνσεως.

18. Πᾶσα διαφορά, ἀναφυομένη μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ, ἐχούσα οἱανδήποτε σχέσιν μὲ τὴν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ἀπασχόλησίν του, δέον νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν διεύθυνσιν, παρ' ἧς καὶ νὰ διευθετῆται.

Τὸ προσωπικὸν ὀφείλει:

α) Νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν, ὁσάκις πελάται ἁπλοῦν εἶδος ρουχισμοῦ εἰς τοὺς ἐξώστας ἢ μαγειρεύουν ἢ ρίπτουν ἀντικείμενα ἐκ τῶν παραθύρων καὶ γενικῶς παραβαίνουν τοὺς κανονισμούς.

β) Νὰ ἐργάζηται συνεχῶς ἢ διακεκομμένως, ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν καὶ ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένων προϊποθέσεων.

γ) Νὰ ἀναφέρῃ πρὸς τὴν διεύθυνσιν πᾶσαν ζημίαν προξενηθεῖσαν ὑπὸ πελάτου εἰς τὰ ἔπιπλα τοῦ δωματίου,

ὡς καὶ πάσαν ἀπώλειαν τῶν ἐν αὐτῷ εἰδῶν, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πελάτου.

δ) Νὰ εἶναι εἰλικρινὴς ἔναντι τῶν πελατῶν καὶ τῆς διευθύνσεως καὶ νὰ ἀποφαίνῃ τὰ λάθη εἰς τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τὰς χρεώσεις καταναλώσεως τῶν πελατῶν.

Δικαιώματα προσωπικοῦ

Ἄρθρον 7

1. Οἱ ἐργαζόμενοι κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας δικαιοῦνται νὰ ἐργάζωνται ἄνευ διακοπῆς.

2. Τόσον εἰς τοὺς διανυκτερεύοντας εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, ὅσον καὶ εἰς τοὺς παραμένοντας εἰς αὐτὰ λόγῳ διακοπῆς ἐργασίας, ὁ ἐργοδότης ὀφείλει νὰ παρέχῃ καθαροὺς καὶ ὑγιεινοὺς χώρους διὰ τὴν ἀνάπαυσιν. Ὑγιειναὶ ἐπίσης καὶ καθαροὶ δέον νὰ εἶναι καὶ οἱ χῶροι οἵτινες θὰ ὁρισθοῦσι διὰ τὸ φαγητόν, τὸ κάπνισμα ἢ τὴν οἱανδήποτε παραμονὴν τοῦ προσωπικοῦ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Διὰ τοὺς παραμένοντας λόγῳ διακοπῆς ἐργασίας ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ ὁρίζῃ ὅτι διὰ τὴν παραμονὴν ἀπαιτεῖται ἄδεια αὐτῆς.

Ἄρθρον 8.

Εἰς τοὺς ὑποπίπτοντας εἰς ἓν ἢ περισσότερα παραπτώματα ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων ἐπιβάλλονται αἱ κάτωθι κυρώσεις:

Α'. Ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου:

1) Προφορικὴ ἢ ἔγγραφος παρατήρησις καὶ ἐπίπληξις.

2) Πρόστιμον μέχρι δραχμῶν 25.

Β'. Ὑπὸ τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ν. δ. 3430)1955:

1) Ἐπίπληξις.

2) Πρόστιμον μέχρι τοῦ ¼ τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν του.

3) Πρόστιμον μέχρις ἀποδοχῶν ἑνὸς μηνός.

4) Προσωρινὴ ἀπαγόρευσις ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος μέχρι τριῶν μηνῶν.

5) Ὁριστικὴ ἀπαγόρευσις ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος.

Αἱ ὑπὸ στοιχεῖον Β' ποιναὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ βιβλιάριον ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος τοῦ τιμωρουμένου ξενοδοχοϋπαλλήλου. Ἡ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ ἐπιβάλῃ οἱανδήποτε ἐκ τῶν ἀνωτέρω ποινῶν, ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος τοῦ παραπτώματος, κατὰ τὴν κρίσιν της. Εἰς περίπτωσιν ἐπιβολῆς προστίμου, ὁ ἐργοδότης τοῦ τιμωρουμένου, εἰδοποιούμενος, κρατεῖ, ὑπ' εὐθύνην του, ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ τιμωρουμένου, τὸ πρόστιμον, τὸ ὁποῖον ἐντὸς μηνὸς καταθέτει εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἐργατικῆς Κατοικίας. Εἰς περίπτωσιν ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς ἀπαγορεύσεως ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ ἀπομακρύνῃ ἀμέσως τὸν τιμωρούμενον ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεώς του, δι' ὅσον διάστημα ὁρίζει ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἄρθρον 9.

Ὁ παρὼν κανονισμὸς δέον νὰ ἐκτυπωθῇ μεριμνῇ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς συσταθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 76424) 20.12.1955 ἀποφάσεως ἡμῶν καὶ ἐπεξεργασθείσης τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, ἐπὶ ὁμοιομόρφου καλλιτεχνικοῦ χάρτου, ἀναλόγου πρὸς τὰς κατηγορίας τῶν ξενοδοχείων, ἑκαστον δὲ ἀντίτυπον θεωρεῖται ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς καὶ τίθεται ἐπ' αὐτοῦ σφραγὶς φέρουσα γύρωθεν μὲν τὰς λέξεις: «Ἐπιτροπὴ Ἐπεξεργασίας Κανονισμῶν Ξενοδοχείων» εἰς τὸ μέσον δὲ τὴν φράσιν: «Νόμος 3430)1955, ὑπ. ἀπόφ. 76424)1955».

Διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ κανονισμοῦ ὁρίζεται παράβολον, διὰ μὲν τὰ ξενοδοχεῖα πολυτελείας, α καὶ Β' κατηγορίας, τὸ τετραπλάσιον τοῦ ὁριζομένου ἀνωτέρω διὰ τὴν ἔκδοσιν ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ξενοδοχοϋπαλλήλου, διὰ δὲ τὰς λοιπὰς κατηγορίας τὸ διπλάσιον.

Ἄρθρον 10.

Ἅπαντες οἱ προϊστάμενοι καὶ διευθύνται ξενοδοχείων ὀφείλουσιν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς καινοποιήσεως τοῦ παρόντος κανονισμοῦ, νὰ ἔχωσι καλέσει τὸ προσωπικὸν αὐτῶν καὶ νὰ ἔχωσιν ἀναλύσει λεπτομερῶς τὰς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ. Ἐπὶ δὲ καὶ νὰ ἔχωσιν ἀναρτήσει εἰς ἐμφανῆ μέρη τῶν γραφείων καὶ διαμερισμάτων τοῦ ξενοδοχείου ἀντίγραφα τοῦ κανονισμοῦ, οὗτινος ἡ ἰσχὺς ἔρχεται μετὰ τὴν πάροδον τοῦ μηνός.

Ὡσαύτως, ἑκάστου ξενοδοχείου ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ βιβλίον εἰς ὃ νὰ καταγράφωνται αἱ ἐπιβληθεῖσαι εἰς ὑπαλλήλους του ποιναί, ὁ ἐπιβαλὼν ταύτας καὶ τὸ αἰτιολογικὸν τῆς ἐπιβολῆς ἑκάστης ποινῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Αὐγούστου 1956.

51708/Ε. 1691/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ μηνιαίας παγίας ἀποζημιώσεως Προέδρων Δ. Σ. Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 180 τῆς 10 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 19)1944 περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν ἀποφασίζομεν: Καθορίζομεν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1956 τὴν παγίαν μηνιαίαν ἀποζημίωσιν τὴν καταβαλλομένην εἰς τοὺς Προέδρους τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Ταμείων Κυρίας ἢ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως ἢ Προνοίας τοὺς μὴ κεκτημένους τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ὡς ἀκολούθως:

α) Εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς δραχμὰς δύο χιλιάδας ὀκτακοσίας (2.800).

β) Εἰς τοὺς Προέδρους τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν Ταμείων 1) Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν, 2) Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν καὶ 3) Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων εἰς δραχμὰς δύο χιλιάδας (2.000).

γ) Εἰς τοὺς Προέδρους τῶν Δ. Σ. πάντων τῶν λοιπῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Ταμείων Κυρίας ἢ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως ἢ Προνοίας εἰς τὸ ἥμισυ τῆς τοιαύτης τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν.

Αἱ διὰ τῆς παρούσης ὁριζόμεναι πάγιαι ἀποζημιώσεις δὲν δύνανται ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ καταβληθοῦν εἰς Προέδρους Δ. Σ. κατεχομένους τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, Κυβ. Ἐπιτρόπους καὶ ἐκπροσώπους τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Αὐγούστου 1956

49696/10110/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 6)1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. ἐοῦ προσωπικοῦ περιποιήσεως κλπ. ἐστιατορίων ἀπάσης τῆς Χώρας»

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 180 τῆς 10 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 14 παράγρ. Β' τοῦ ν. 3239)55 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 6)56 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν, ὅρων ἐργασίας κλπ. τοῦ προσωπικοῦ περιποιήσεως κλπ. τῶν ἐστιατορίων ἀπάσης τῆς Χώρας» καὶ ἐγκρίνομεν τὴν δημοσίευσιν της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β'), ἔχούσης ὡς ἀκολούθως:

Ἀριθ. ἀποφ. 6)1956

Τὸ κατὰ νόμον 3239)55 Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν: Ἐμμ. Σουριαβάκη, Προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν, ὡς Προέδρου, Γεωργ. Παπανικολάου Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Κλεοβ. Μπέμπη, ἐκπροσώπου τοῦ Συλλόγου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, Νικολ. Τρούφα, ἐκπροσώπου τῶν Ἐπαγγελματιῶν, ὡς δευτέρου

εργοδοτικού μέλους, Νικολ. Βουγιουκλή και Ἰωάν. Ρέντζη, ἐκπροσώπου τῶν μισθωτῶν, ὡς μελῶν.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ Ἐφετείῳ Ἀθηνῶν, τὴν 14ην Μαρτίου 1956, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 19.00 παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰωάν. Ποτήρη, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ ὑποβληθείσης ἐφέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13)1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, τῆς τε ἐκκαλούσης καὶ ἐκκαλουμένης ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, παρασταθεισῶν διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων των, οἵτινες διώρισαν τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους των, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς διαλαμβάνεται.

Προκειμένης συζητήσεως

Καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ Δικαστηρίου. Ἀκούσαν τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐφέσεων καὶ τῶν συμπαρομαρτούντων ἐγγράφων, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀναγράφεται, καὶ λαβόν γνῶσιν τῶν ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων κατατεθέντων σχετικῶν σημειωμάτων.

Ἰδόν τὰ Ἐγγραφα - Σκεφθέν κατὰ νόμον

1. Ἐπειδή, κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένην συζήτησιν οἱ ἐκκαλοῦντες παρητήθησαν ἁπάντων τῶν ἐν τῇ ἐφέσει των παραπόνων, πλὴν τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὸν χρόνον ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

2. Ἐπειδή, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ταύτου, δὲν συντρέχουσιν ἐν προκειμένῳ αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀπὸ τῆς παροπομπῆς τῆς διενέξεως εἰς τὴν Διαιτησίαν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως. Ὅθεν, δέχεται, ἐν μέρει, τὰ πρὸς ταῦτα παράπονα τῆς ἐκκαλούσης ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως καὶ μεταρρυθμιστέαν κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ κρίνει τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενον τύπῳ καὶ ἐν μέρει, κατ' οὐσίαν, τὴν ὑποβληθεῖσαν ἔφεσιν.

Μεταρρυθμίζει, ὡς ἀκολούθως, τὴν ὑπ' ἀριθ. 13)1956 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν τῆς μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Ἐπισιτισμοῦ καὶ Ὑπαλλήλων Ταυριστικῶν Ἐπαγγελμάτων καὶ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος σχετικῆς διενέξεως.

1) Ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐστιατορίων, ζυθοστασίων, οἰνομαγειρείων, κέντρων διασκεδάσεως καὶ λοιπῶν συναφῶν ἐπιχειρήσεων ἁπάσης τῆς Χώρας, πλὴν τῶν μαγείρων καὶ τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ κουζίνας, χορηγεῖται αὔξησις ἐκ ποσοστοῦ 15%.

2) Ἡ παροῦσα ἰσχύει ἀπὸ τῆς 24ης Ἰανουαρίου 1956, εἰς δὲ τὰς διὰ ταύτης παρεχομένας αὐξήσεις συμψηφίζεται ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2) 1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν χορηγηθεῖσα τοιαύτη ἐπὶ τῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν τῶν περὶ ὧν πρόκειται μισθωτῶν.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη τὴν 30ὴν Μαΐου 1956.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Αὐγούστου 1956

49647/10109/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 3)1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τῶν μαγείρων καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ κουζίνας τῶν ἐστιατορίων ἁπάσης τῆς Χώρας».

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 180 τῆς 10 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 14 παράγρ. Β' τοῦ ν. 3239)55 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἀποφασίζομεν: Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)56 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου (Δ.Δ.Δ.Δ.) Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἀποδοχῶν, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. τῶν μαγείρων καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ κουζίνας τῶν ἐστιατορίων ἁπάσης τῆς Χώρας καὶ ἐγκρίνομεν τὴν δημοσίευσιν της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β'), ἐχούσης ὡς ἀκολούθως:

Ἀριθ. ἀποφάσεως 3)1956

Τὸ κατὰ ν. 3239)55 Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν: Ἐμμαν. Σουριαδάκη, Προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν, ὡς Προέδρου, Γεωργ. Παπανικολάου, Δ)ντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Κλεοβ. Μπέμμη, ἐκπροσώπου τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, Νικολ. Τρούφα, ἐκπροσώπου τῶν Ἐπαγγελματιῶν, ὡς δευτέρου ἐργοδοτικοῦ μέλους, Φωτ. Μακρῆ καὶ Ἰωάν. Ρέντζη, ἐκπροσώπων τῶν μισθωτῶν ὡς μελῶν.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ, ἐν τῷ Ἐφετείῳ Ἀθηνῶν, τὴν 20ὴν Ἀπριλίου 1956, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 18.00 παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰωάν. Ποτήρη, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ ὑποβληθείσης ἐφέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16)1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν τῆς τε ἐκκαλούσης καὶ ἐκκαλουμένης, ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, παρασταθεισῶν διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων των, οἵτινες διώρισαν τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους των, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς διαλαμβάνεται.

Προκειμένης συζητήσεως

Καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ Δικαστηρίου. Ἀκούσαν τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐφέσεων καὶ τῶν συμπαρομαρτούντων ἐγγράφων, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀναγράφεται καὶ λαβόν γνῶσιν τῶν ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων κατατεθέντων σχετικῶν σημειωμάτων. Ἰδόν τὰ Ἐγγραφα, σκεφθὲν κατὰ Νόμον

1) Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, διὰ τῶν ὀρθῶν αὐτῆς σκέψεων, εἰς ἃς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, ἐκτιμῶσα τὰς λελογισμένας ἀνάγκας τῶν μισθωτῶν καὶ τὴν ἐπελθοῦσαν ἀκρίβειαν τοῦ βίου ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν οἰκονομικὴν δυνατότητα, παρέχει αὔξησιν ἐκ ποσοστοῦ 15% ἐπὶ τῶν ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων τῶν εἰς τὴν παροῦσαν διένεξιν ὑπαγομένων μισθωτῶν, τὰ δὲ παράπονα τῆς ἐκκαλούσης ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως, ὅτι δηλαδὴ κακῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη τὴν ὁμοιόμορφον ρύθμισιν τῶν μηνιαίων μισθῶν τῶν, περὶ ὧν αὕτη, μισθωτῶν, δι' ὅλαν τὴν Χώραν, δεδομένου ὅτι ὑφίστανται διαφορισμοὶ οἰκονομικοὶ εἰς τὰ καθ' ἕκαστον διαμερίσματα τῆς Χώρας, ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα ἐλέγχονται, καθ' ὅσον ἡ μισθολογικὴ βάσις ἐφ' ἧς παρέχεται ἡ ὑπὸ τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως προβλεπομένη αὔξησις διὰ τῶν ἐπὶ μέρους συλλογικῶν συμβάσεων κλπ., ἔχει ὁρισθῇ εἰς διάφορον ὕψος, ἀναλόγως τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἡ ὑπὸ τῆς εἰρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως προβλεπομένη αὔξησις δὲν ὑπερβαίνει τὰ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)56 ἀποφάσεως τοῦ παρόντος Δικαστηρίου καθορισθέντα ποσοστὰ αὐξήσεως.

2) Ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου λόγῳ τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν ἐργασίας ἐν τῷ ἐπαγγέλματι οἱ περὶ ὧν πρόκειται μισθωτοὶ ὑπόκεινται εἰς ὑπερβολικὴν φθορὰν καὶ ρύπανσιν τοῦ ἱματισμοῦ των, περαιτέρω δὲ καὶ διὰ λόγους ὑγείας τοῦ κοινοῦ ἀπαιτεῖται οἱ μάγειροι καὶ σκαπινέρηδες νὰ φέρωσι μπλούζας, σκούφιον, ποδίαν, τὰ πρὸς ταῦτο παράπονα τῆς ἐκκαλούσης ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως ἀβάσιμα ἐλέγχονται καὶ ἀπορριπτέα.

3) Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, δὲν συντρέχουσιν ἐν προκειμένῳ αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀπὸ τῆς παραπομπῆς τῆς διενέξεως εἰς τὴν Διαιτησίαν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως.

Ὅθεν, δέχεται ἐν μέρει τὰ πρὸς τοῦτο παράπονα τῆς ἐκκαλούσης ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως καὶ μεταρρυθμιστέαν κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ κρίνει τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν.

Διά ταύτα

Δεχόμενον τύποις καὶ ἐν μέρει, κατ' οὐσίαν, τὴν ὑποβληθεῖσαν ἔφεσιν. Ἀποφαίνεται τὰ ὡς ἄνω ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα κριθέντα. Μετερρυθμίζει, ὡς ἀκολούθως, τὴν ὑπ' ἀριθ. 16)56 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν τῆς μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Ἐπισιτισμοῦ καὶ Ὑπαλλήλων Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων καὶ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος σχετικῆς διενέξεως.

1. Ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν τῶν μαγείρων καὶ τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ κουζίνας τῶν ἐστιατορίων, ζυθιστιατορίων, οἰνομαγειρείων, κέντρων διασκεδάσεως καὶ λοιπῶν συναφῶν ἐπιχειρήσεων ἀπάσης τῆς Χώρας χορηγεῖται αὔξησις ἐκ ποσοστοῦ 15%.

2. Εἰς τοὺς μαγείρους καὶ σκαριφηθρεῖς, χορηγεῖται μπλούζα, σκούφια καὶ ποδιὰ καὶ εἰς τὰ λοιπὸν προσωπικὸν φόρμα, ἀνήκοντα ἅπαντα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου.

3. Ἡ παροῦσα ἰσχύει ἀπὸ τῆς 24ης Ἰανουαρίου 1956, εἰς δὲ τὰς διὰ ταύτης παρεχομένας αὐξήσεις συμψηφίζεται ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)56 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν χορηγηθεῖσα τοιαύτη ἐπὶ τῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν τῶν περὶ ὧν πρόκειται μισθωτῶν.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη τῇ 30 Μαΐου 1956.

Ὁ Πρόεδρος — Ὁ Γραμματεύς

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Αὐγούστου 1956

49697/10111/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 5/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τοῦ προσωπικοῦ καφενείων ἀπάσης τῆς Χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 180 τῆς 10 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 14 παράγρ. β' τοῦ ν. 3239)55 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ἀποφασίζομεν·

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 5)56 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου (Δ.Δ.Δ.Δ.) Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ἀποδοχῶν, ὅρων ἐργασίας κλπ. τοῦ προσωπικοῦ τῶν καφενείων ἀπάσης τῆς Χώρας» καὶ ἐγκρίνομεν τὴν δημοσίευσιν τῆς διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἐκδοσης ὡς ἀκολούθως:

Ἀριθ. ἀποφάσεως 5)1956

Τὸ κατὰ ν. 3239)55 Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν: Ἐμμ. Σουρλιαδάκη, Προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν, ὡς Προέδρου, Γεωργ. Παπανικολάου, Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Κλεαθ. Μπέμπη, ἐκπροσώπου τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, Νικολ. Τρουφᾶ, ἐκπροσώπου τῶν Ἐπαγγελματιῶν, ὡς διαιτέρου ἐργοδοτικοῦ μέλους, Νικολ. Βουγιουκλῆ καὶ Ἰωάν. Ρέτζη, ἐκπροσώπων τῶν μισθωτῶν, ὡς μελῶν,

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ, ἐν τῷ Ἐφετείῳ Ἀθηνῶν, τὴν 14ην Μαρτίου 1956, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 18.00 παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰωάννου Ποτήρη, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ ὑποβληθείσης ἐφέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14)1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, τῆς τε ἐκκαλούσης καὶ ἐκκαλουμένης ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, παρασταθεισῶν διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων των, αἵτινες διώρισαν τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους των, ὡς ἐν ταῖς πρακτικαῖς διελήφθησαν.

Προκειμένης συζητήσεως

Καὶ διαπιστωθέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ νομίμου τῆς συγκροτήσεως τοῦ Δικαστηρίου. Ἀκροάσεως τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐφέσεων καὶ τῶν συμπροσαρτουμένων ἐγγράφων, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀναγράφεται, καὶ λήψεως γνώσεως τῶν ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων κατατεθέντων σχετικῶν σημειωμάτων.

Ἰδὸν τὰ ἔγγραφα — Σκεφθέν κατὰ Νόμον

1. Ἐπειδή, κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένην συζήτησιν, οἱ ἐκκαλοῦντες παρεστήθησαν ἀπάντων τῶν ἐν τῇ ἐφέσει των παραπόνων, πλὴν τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὸν χρόνον ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

2. Ἐπειδή, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ταύτην, δὲν συντρέχουσιν ἐν προκειμένῳ αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀπὸ τῆς παραπομπῆς τῆς διενέξεως εἰς τὴν διαιτησίαν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως. Ὅθεν, δέχεται ἐν μέρει, τὰ πρὸς τοῦτο παράπονα τῆς ἐκκαλούσης ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως καὶ μεταρρυθμιστέον κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ κρίνει τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενον τύποις καὶ ἐν μέρει, κατ' οὐσίαν, τὴν ὑποβληθεῖσαν ἔφεσιν.

Μεταρρυθμίζει, ὡς ἀκολούθως τὴν ὑπ' ἀριθ. 14)1956 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν τῆς μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Ἐπισιτισμοῦ καὶ Ὑπαλλήλων Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων καὶ τῆς Ὁμοσπονδίας Καφεπωλῶν Ἑλλάδος σχετικῆς διενέξεως

1) Ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν καφενείων ἀπάσης τῆς Χώρας χορηγεῖται αὔξησις ἐκ ποσοστοῦ 15%.

2) Ἡ παροῦσα ἰσχύει ἀπὸ τῆς 24ης Ἰανουαρίου 1956, εἰς δὲ τὰς διὰ ταύτης παρεχομένας αὐξήσεις συμψηφίζεται καὶ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν χορηγηθεῖσα τοιαύτη ἐπὶ τῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν τῶν περὶ ὧν πρόκειται μισθωτῶν.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη τὴν 30 Μαΐου 1956

Ὁ Πρόεδρος — Ὁ Γραμματεύς

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Αὐγούστου 1956

53266/10796/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως ἐν μέρει μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 31/1956 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ἀποδοχῶν, ὅρων ἐργασίας κλπ. τῶν δενδροανθοκηπουρῶν Ἀθηνῶν, Καλλιθέας — Πειραιῶς».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 181 τῆς 10 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν α) τὰς διατάξεις τῆς παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)55 β) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ αὐτοῦ νόμου Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 8.9.56 καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 62)8.9.56 ἐγγράφου του, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα ἐν μέρει. γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 31)56 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῆς ὁμοιθῆς ὅρων ἐργασίας κλπ. τῶν δενδροανθοκηπουρῶν», ἐπεκυρώθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)56 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δ) Τὸ γεγονὸς ὅτι ὡρισμέναι διατάξεις τῆς προειρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀναφερόμεναι εἰς τὰ κατωτέρω θέματα ἀντιτίθενται πρὸς τὴν ἀκολουθουμένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως οἰκονομικὴν πολιτικὴν καὶ δέον τὸ λόγῳ τούτῳ ὅπως τροποποιηθῶσι καὶ συμπληρωθῶσι πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξισορροπήσεως των πρὸς τὰς γενικῶς τεθαρρυσμένας τοιαύτας, ἤτοι:

1) Ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς ἰσχύος της (ἄρθρον 1), καθ' ὅσον ἡ καθ' ὅλους τὴν περιφέρειαν Ἀττικῆς ἐφαρμογή της θὰ ἀπετέλει ἀνεπιτρέπτους παράγοντα εἰς τὴν σήμερον ὑφισταμένην κατάστασιν ἀπασχολήσεως μισθωτῶν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐπαγγέλματος εἰς ἐκτὸς τῶν

Αστικών Κέντρων (Αθήναι — Καλλιθέα — Πειραιώς) Αγροτικής Περιοχής.

2) Ως πρός τό μισθολόγιον (άρθρον 3 παρ. α, δ, γ και δ) καθ' όσον ταύτα καθωρίσθη εις ύψηλά επίπεδα εν συγκρίσει πρός τά υπό της υπ' αριθ. 2)56 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών τεθεσπισμένα κατώτατα δρια αποδοχών άφ' ενός και άφ' ετέρου ίνα μή παρακωλύηται ή μαθητεία εν τώ κλάδω ταύτω και ίνα μή παρατηρηθή ανάσχεσις απασχολήσεως ειδικευμένων και τεχνιτών του αυτού κλάδου.

3) Ως πρός τό ώράριον απασχολήσεως διά του καθορισμού ενός ελαχίστου ώραρίου εργασίας διά την πληρωμήν των κατωτέρω αποδοχών, λόγω της επί της εργασίας των επιρροής των κατρικών συνθηκών κλπ. (άρθρον 3).

4) Ως πρός τάς κρατήσεις επί του μισθού, καθ' όσον ή διά της διαιτητικής αποφάσεως καθιερουμένη ελευθερία συμβάσεως ταύτου δι' απ' ευθείας μεταξύ των ενδιαφερομένων συνεννοήσεων αποτελεί ενδεχομένως στοιχείον εκμεταλλεύσεως των τοιούτων αναγκών των εν λόγω μισθωτών και ισχύουν αι υφιστάμεναι γενικαί πάγιαι διατάξεις αί προβλεπόμεναι υπό των εθνικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας του 1947 (άρθρον 3 §§ 4—5).

5) Ως πρός τον χρόνον ενάρξεως της ισχύος, ώς δι τής παρούσης άρκετού χρόνου και ώς μή συντρεχούσης εξαιρετικής περιπτώσεως (άρθρον 9) και

6) Ως πρός τό ποσοστόν προσαυξήσεως λόγω χρησιμοποιήσεως υπό των μισθωτών ίδίων εργαλείων άπερ κρίνεται υπερβολικόν και δέον νά μειωθή εις 15%, αποφασίζουν:

Εγκρίνομεν εν μέρει την υπ' αριθ. 31)1956 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των αποδοχών κλπ. των δεκαεξαεβδομηκοντουρίων, τροποποιουμένην και συμπληρουμένην ως εξής ώς πρός την δεκάσιν ισχύος, τό μισθολόγιον, τάς κρατήσεις λόγω παροχής τροφής, κατοικίας, φωτισμού και λοιπών κατ' είδος παροχών, τον υπολογισμόν του δώρου Χριστουγέννων ε. ά. και τον χρόνον ισχύος και ής αί όροι διαμορφούνται ώς ακολούθως:

"Αρθρον 1.

Αί διατάξεις της παρούσης αφορώσι πάντας τούς εις τάς ειδικότητας του επομένου άρθρου αναφερομένους δανδρεανθρωπουρούς, τούς απασχολουμένους επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου, διά την καλλιέργειαν κήπων και δενδροστοιχιών αιτηκόντων εις τούς Δήμους Αθηνών, Καλλιθέας, Πειραιώς, ώς και εις ιδιώτας εργοδότας, μέλη του Σωματείου Σπουδαστών, Φυτοπαθών και Δενδροπαθών ε'Η Αγία Ειρήνη», εύρισκομένων εντός της περιφερείας των ανωτέρω Δήμων.

"Αρθρον 2.

Οί ανωτέρω εργαζόμενοι κατατάσσονται εις τάς ακολούθους τέσσαρας ειδικότητας, αναλόγως των ετών υπηρεσίας εν τώ επαγγέλματι και των θεωρητικών και των εκ της πείρας αυτών γνώσεων επί των μεθόδων καλλιεργείας:

α) Μαθητευόμενοι, β) βοηθοί τεχνιτών, γ) τεχνίται και δ) αρχιτεχνίται.

Μαθητευόμενος θεωρείται ό τά πρώτον προσλαμβανόμενος διά την εκμάθησιν της τέχνης και μέχρι διανύσεως τεσσαρακοντούς τοιούτου υπηρεσίας υπό την καθοδήγησιν και επίβλεψιν τεχνίτου ή αρχιτεχνίτου.

Βοηθός τεχνίτου θεωρείται ό επί πενταετίαν τοιούτον δεπαιδευθείς ώς μαθητευόμενος παρά τεχνίτη ή αρχιτεχνίτη.

Τεχνίτης θεωρείται ό επί δεκαν τοιούτον διατελέσας ώς βοηθός τεχνίτου, υπό την καθοδήγησιν τεχνίτου, αρχιτεχνίτου ή γεωπόνου ή ό έχων πτυχίον Μέσης Γεωργικής Σχολής και διετή άσκησιν του επαγγέλματος.

Αρχιτεχνίτης θεωρείται ό επί δεκαν τοιούτον διατελέσας ώς τεχνίτης ή ό κατεχόμενος πτυχίον Μέσης Γεωργικής Σχολής και διετή τοιούτον υπηρεσίαν εις τό επάγγελμα, εις ό μεταξύ δέ τάς περιπτώσεις ό έχων να επιδείξη εργασίας του διαμορφώσεως και συντηρήσεως κήπου, εξ ού να προκύπτη ότι κατέχει πλήρως, από τεχνικής και καλλιτεχνικής απόψεως, την ανθοκηπουρικήν και δενδροκομίαν.

"Αρθρον 3.

1) Τά κατώτατα δρια βασικών μηνιαίων μισθών των περί ών ή παρούσα μισθωτών οφείλονται δι' απασχόλησιν κατά ημέρες ωράριον, ώς και δι' επί ελάττον τοιαύτην, εφ' όσον αύτη εξ υπαιτιότητος του μισθωτού διήρκεσεν επί ωρών τοιούτον. Δι' ελάττον του ώρου απασχόλησιν τά άνω κατώτατα δρια αποδοχών μειούνται αναλόγως της επί ελάττον διαφοράς ωρών εργασίας από της πλήρους απασχολήσεως.

α) Μαθητευόμενος:

Ηλικίας μέχρι 15 ετών δραχμάς	400
Ηλικίας μέχρι 16 ετών δραχμάς	450
Ηλικίας μέχρι 17 ετών δραχμάς	550
Ηλικίας μέχρι 18 ετών δραχμάς	650

Μετά την συμπλήρωσιν του 18ου έτους της ηλικίας και ενός έτους προϋπηρεσίας ή του 19ου έτους της ηλικίας ασχέτως χρόνου υπηρεσίας δραχμάς 1050.

β) Βοηθός τεχνίτου:

Κατά τό πρώτον έτος υπηρεσίας δραχμάς	1100
Κατά τό δεύτερον έτος υπηρεσίας δραχμάς	1200
Κατά τό τρίτον έτος υπηρεσίας δραχμάς	1250
Κατά τό τέταρτον έτος καί άνω υπηρεσίας δρχ.	1300

γ) Τεχνίτης:

Κατά τό πρώτον καί δεύτερον έτος υπηρεσίας δρχ	1350
Κατά τό τρίτον καί τέταρτον έτος υπηρεσίας δρχ	1400
Κατά τό πέμπτον καί άνω έτος υπηρεσίας δρχ	1450

δ) Αρχιτεχνίτης:

Κατά τό πρώτον καί δεύτερον έτος υπηρεσίας δρχ	1600
Κατά τό τρίτον καί τέταρτον έτος υπηρεσίας δρχ	1700
Κατά τό πέμπτον καί άνω έτη υπηρεσίας δρχ	1800.

2) Οί ανωτέρω μισθοί, των τεχνιτών και αρχιτεχνιτών, προσαυξάνονται κατά 15% εφ' όσον διατίθενται παρ' αυτών τά διά την άσκησιν της τέχνης των απαιτούμενα εργαλεία και δέν διατίθενται τοιαύτα υπό του εργοδότου.

3) Εις ήν περίπτωσιν οί ανωτέρω μισθοί αμείβονται επί ημερομισθίω, τούτο καθορίζεται εις τό 1)25 των εν § 1 του παρόντος άρθρου αναγραφομένων βασικών μηνιαίων μισθών, μετά της τυχόν χορηγουμένης προσαυξήσεως εργαλείων της προηγουμένης § 2.

4) Εάν εις τούς περί ών ή παρούσα μισθωτούς ο εργοδότης, είτε παρέχει οικισμόν, φωτισμόν, τροφήν ή πάντα ταύτα, είτε χορηγεί κατά τρόπον συνεχή ή περιοδικώς είδη, δικαιούται να προβαίνη εις αναλόγους εκπτώσεις του μισθού των, αί οποίαι όμως δέν δύνανται να είναι ανώτεραι του 5% διά τον οικισμόν, 2% διά τον φωτισμόν, 13% διά την τροφήν και 12% διά τά χορηγούμενα είδη επί του ποσού των μισθών των προβλεπομένων υπό της παρούσης.

"Αρθρον 4.

Εις τούς κατ' αποκοπήν αναλαμβάνοντας την συντήρησιν κήπων, περιλαμβάνουσαν την καλλιέργειαν, φύτευσιν, εμβολιασμούς, τακτικόν πότισμα, «λάδευμα», καταπολέμησιν ασθενειών κλπ., άπ' ευθύνης και δι' εργαλείων του μισθωτού, ή αντιμισθία του καθορίζεται διά συμφωνίας μεταξύ αύτου και του οικείου εργοδότου. Εν τή περιπτώσει ταύτη, τεχνίται ή αρχιτεχνίται, χρησιμοποιούντες μαθητευομένους και βοηθούς, οφείλουν να εξοπαλίζουν εις τούτους διά πλήρη απασχόλησιν, τά εν τώ προηγουμένω άρθρω καθοριζόμενα κατώτατα δρια μισθών ή ημερομισθίων, τού εργοδότου μή υπέχοντος εν προκειμένω ουδεμίαν υποχρέωσιν ή ευθύνην, πέραν της καταβολής της κατά τά ανωτέρω συμφωνηθείσης κατ' αποκοπήν αντιμισθίας.

"Αρθρον 5.

Εάν αί ίδιαι καταβαλλόμεναι συναλλαγαί αποδοχαί είναι τυχόν ανώτεραι των διά της παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται αύται να μειωθούν.

"Αρθρον 6.

Οί εργαζόμενοι κατά τάς Κυριακάς καί τάς εκ του νόμου καθωρισμένας ως άργίας εορτάς του έτους θά λαμβάνουν επί πλέον τό 1)25 του μηνιαίου μισθού των ή το

ανταλλαγών ήμερομίσθιοι οί έπί ήμερομισθίω άμειβόμενοι, ωλιγομένων κατά 75%.

Άρθρον 7

1) Ή τεχνική διαβάθμισις (είδικότης, έτη προϋπηρεσίας καί ό άντίστοιχος μισθός) έκάστου τών περί ών ή παρούσα θά έμφαίνηται έκ τοῦ σχετικοῦ άτομικοῦ βιβλιαρίου, χορηγηθησομένου ύπό παντοιμελοῦς Έπιτροπῆς συγκροτηθησομένης διά πράξεως τοῦ Ύπουργοῦ καί άποτελουμένης έ

α) Έξ ένός ύπαλλήλου τοῦ Ύπουργείου Έργασίας, ώς Προέδρου.

β) Έκ δύο έργοδοτικῶν μελῶν μετά τῶν άναπληρωματικῶν των, ύποδεικνυομένων ύπό τῆς Όμοσπονδίας Έπαγγελματιῶν Έλλάδος.

γ) Έκ δύο έργατικῶν μελῶν μετά τῶν άναπληρωματικῶν των, ύποδεικνυομένων ύπό τοῦ Έργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Άθηνῶν.

2) Τό ὡς άνω βιβλιάριον ύπόκειται κατ' έτος είς θεώρησιν ύπό τῆς άνωτέρω Έπιτροπῆς, πρός σημείωσιν έπ' αύτοῦ τῆς μισθολογικῆς καί τεχνικῆς έξελίξεως τοῦ μισθωτοῦ.

3) Τά διά τήν έκδοσιν καί θεώρησιν βιβλιαρίου άπαιτούμενα δικαιολογητικά, ή πρός τοῦτο άπαιτουμένη δαπάνη βαρύνουσα τόν ένδιαφερόμενον μισθωτόν, καί πᾶσα άναγκαία διά τήν έκπλήρωσιν τοῦ έργου τῆς Έπιτροπῆς λεπτομέρεια καθορίζονται δι' άποφάσεων αύτῆς.

4) Τό άνωτέρω βιβλιάριον δέν άπαιτεῖται ὡς προϋπόθεσις διά νά άσκήσῃ τις τό έπάγγελμα τοῦ διοδροσυβοκηπουροῦ.

Άρθρον 8

Τά ὡρων Χριστουγέννων 1956 θέλει καταβληθῆ έπί τῇ βάσει τῶν πρό τῆς ίσχύος τῆς παρούσης τεθεσπισμένων κατωτάτων ὁρίων άποδοχῶν.

Άρθρον 9

Άπό τῆς ίσχύος τῆς παρούσης παύει ίσχύουσα ή άπό 1ης Νοεμβρίου 1949 έσυλλογική σύμβασις έργασίας «Διοδροσυβοκηπουρῶν».

Άρθρον 10

Ή ίσχύς τῆς παρούσης άρχεται άπό 1ης Σεπτεμβρίου 1956.

Έν Άθήναις τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1956.

53265/10797/1956 Άπόφ. Ύπουργῶν Συντονισμοῦ καί Έργασίας

Περί ἐγκρίσεως ἐν μέρει μετά τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 8/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τοῦ προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῶν τινων Ἑταιρειῶν»

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 181 τῆς 10 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τάς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239/1955.

2. Τήν ὑπ' ἀριθ. 8/1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 7/1956 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περί ἀποδοχῶν κλπ προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῶν τινων Ἑταιρειῶν.

3. Τήν ἀπό 8.9.1956 σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλευτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἣν καί ἀποδεχόμεθα ἐν μέρει.

4. Τό γεγονός ὅτι ὡρισμέναι διατάξεις τῆς προειρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἀντιτίθενται πρός τήν ἀκολουθουμένην ὑπό τῆς Κυβερνήσεως οἰκονομικήν πολιτικήν καί δέον τοῦ λόγου τούτου ὅπως τροποποιηθοῦν καί συμπληρωθοῦν πρός τόν σκοπόν τῆς ἐξισορροπήσεως τῶν πρός τάς γενικῶς τεθεσπισμένας ὁμοειδεῖς τοιαύτας, ἤτοι: α) τά οἰκογενειακά ἐπιδόματα δέον νά προσαρμοσθοῦν εἰς παράλληλα δι' ὁμοειδεῖς ἐπιχειρήσεις ἰσχύοντα ἐπίπεδα, β) τό δῶρον Χριστουγέννων ἐ. ἐ. δέον ὅπως καταβληθῇ βάσει τῶν πρό τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, καί γ) ὁ χρόνος ἐνάρξεως ἐφαρμογῆς δέον νά καθορισθῇ ἀπό 1 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἀντί τοῦ ὑπό τῆς αὐτῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁρισθέντος ἀπό 9 Ἰανουαρίου 1956, ἵνα μή ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος ἐπέλθῃ μείζων ἐπιβάρυνσις τῶν ἐπιχειρήσεων καί ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν ἐν μέρει τήν ὑπ' ἀριθ. 8/1956 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, τροποποιουμένην καί συμπληρουμένην παρ' ἡμῶν ὡς πρός τά οἰκογενειακά ἐπιδόματα, τό δῶρον Χριστουγέννων καί τόν χρόνον ἰσχύος καί ἧς αἱ ὁροι διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως:

I. Εἰς τάς διατάξεις τῆς παρούσης ὑπάγεται ἅπαν τό ὑπαλληλικόν καί ὑπηρετικόν προσωπικόν, πλήν τῶν καθαριστριῶν, διά τάς ὁποίας ἐφαρμόζονται αἱ περί καθαριστριῶν διατάξεις, τό ἀπασχολούμενον ἐν τοῖς «ἐντρικοῖς καταστήμασιν ἢ οἷς ὑποκαταστήμασι τῶν ἐξῆς Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν:

1) «Ἀσπίς — Πρόνοια», Ἀνώνυμος Ἑταιρεία Γενικῶν Ἀσφαλειῶν τῶν Μετοχικῶν Ταμείων.

2) «Ἀστήρ», Ἀνώνυμος Ἀσφαλιστική Ἑταιρεία Πυρός, Ζωῆς, Ἀτυχημάτων καί Μεταφορῶν.

3) «Γενικαί Ἀσφάλειαι Ἑλλάδος», Ἀνώνυμος Ἑταιρεία Γενικῶν Ἀσφαλειῶν.

4) «Ἡ Ἐθνική», Ἀνώνυμος Ἑλληνική Ἑταιρεία Γενικῶν Ἀσφαλειῶν Α. Ε.

5) «Ἡ Ἐμπορική», Ἀνώνυμος Ἑλληνική Ἑταιρεία Γενικῶν Ἀσφαλειῶν.

6) «Ἡ Ἰονική», Ἀνώνυμος Ἑταιρεία Γενικῶν Ἀσφαλειῶν.

7) «Ὁ Φοίνιξ», Ἀνώνυμος Ἑλληνική Ἑταιρεία Γενικῶν Ἀσφαλειῶν.

Δέν ὑπάγονται εἰς τήν παρούσαν οἱ μή παρέχοντες ἐξηρτημένην ὑπηρεσίαν α) Ἐπαρχιακοί Πράκτορες, β) Μεσῖται, γ) Παραγωγοί καί δ) οἱ πρός τούτους ἐξομοιούμενοι.

II. Τά κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθῶν τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ καθορίζονται κατά εἰδικότητα, κατά φύλον καί ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας, ὡς ἀκολούθως:

Α' Κατά τήν πρόσληψιν καί ἡλικίας κάτω τῶν 20 ἐτῶν:

Ἄρρενες ὑπάλληλοι	δρχ.	978
Θήλεις ὑπάλληλοι	»	908
Εἰσπράκτορες	»	908
Ὑπηρετικόν προσωπικόν	»	838

Β' Κατά τήν πρόσληψιν καί ἡλικίας 20 ἐτῶν καί ἄνω:

Ἄρρενες ὑπάλληλοι	δρχ.	1.118
Θήλεις ὑπάλληλοι	»	1.046
Εἰσπράκτορες	»	1.048
Ὑπηρετικόν προσωπικόν	»	909

Γ' Μετά τήν συμπλήρωσιν 2ετοῦς ὑπηρεσίας (3ον ἔτος ὑπηρεσίας) καί ἡλικίας 20 ἐτῶν καί ἄνω:

Ἄρρενες ὑπάλληλοι	δρχ.	1.373
Θήλεις ὑπάλληλοι	»	1.108
Εἰσπράκτορες	»	1.118
Ὑπηρετικόν προσωπικόν	»	970

Δ' Διά τό 4ον καί 5ον Ἔτος ὑπηρεσίας καί ἡλικίας 20 ἐτῶν καί ἄνω:

Ἄρρενες ὑπάλληλοι	δρχ.	1.496
Θήλεις ὑπάλληλοι	»	1.354
Εἰσπράκτορες	»	1.250
Ὑπηρετικόν προσωπικόν	»	1.093

Ε' Διά τό 6ον, 7ον, 8ον καί 9ον Ἔτος ὑπηρεσίας:

Ἄρρενες ὑπάλληλοι	δρχ.	1.742
Θήλεις ὑπάλληλοι	»	1.477
Εἰσπράκτορες	»	1.434
Ὑπηρετικόν προσωπικόν	»	1.155

ΣΤ' Διά τό 10ον, 11ον, 12ον, 13ον καί 14ον Ἔτος ὑπηρεσίας:

Ἄρρενες ὑπάλληλοι	δρχ.	2.050
Θήλεις ὑπάλληλοι	»	1.662
Εἰσπράκτορες	»	1.619
Ὑπηρετικόν προσωπικόν	»	1.217

Ζ' Διά τό 15ον, 16ον καί 17ον έτος ύπηρεσίας:

Άρρενες ύπάλληλοι	δρχ.	2.358
Θήλεις ύπάλληλοι	»	1.970
Εισπράκτορες	»	1.860
Ύπηρετικόν προσωπικόν	»	1.340

Η' Διά τό 18ον, 19ον, καί 20όν έτος ύπηρεσίας:

Άρρενες ύπάλληλοι	δρχ.	2.605
Θήλεις ύπάλληλοι	»	2.155
Εισπράκτορες	»	1.989
Ύπηρετικόν προσωπικόν	»	1.525

Θ' Δι' ύπηρεσίαν άνω τών 20 έτών:

Άρρενες ύπάλληλοι	δρχ.	2.842
Θήλεις ύπάλληλοι	»	2.278
Εισπράκτορες	»	2.112
Ύπηρετικόν προσωπικόν	»	1.648

ΙΙ. Διά τών έτος πέραν τής 20ετούς ύπηρεσίας προστίθενται είς τούς ώς άνω βασικούς μηνιαίους μισθούς, ώς έπίδομα πολυετούς ύπηρεσίας:

Διά τούς άρρενας ύπαλλήλους	δρχ.	50
Διά τάς θήλεις ύπαλλήλους	»	30
Διά τούς εισπράκτορας	»	35
Διά τό ύπηρετικόν προσωπικόν	»	30

ΙΙΙ. Οί ώς άνω μηνιαίοι βασικοί μισθοί προσαυξάνονται:

Α' Δι' επιδομάτων οικογενειακών βαρών:

α) Διά τήν μή έργαζομένην σύζυγον δρχ. 120 μηνιαίως καί

β) Δι' έκαστον τέκνον καί μέχρι τριών, έφ' όσον ταύτα δέν συνεπλήρωσαν τό 20όν έτος τής ήλικίας των καί δέν έργάζονται, δρχ. 60 μηνιαίως.

Τού επιδόματος τέκνων συντρεχόντων τών άνωτέρω προϋποθέσεων δικαιούνται καί αί θήλεις έργαζόμεναι έφ' όσον διατελούσιν έν χηρεία ή διαζεύξει καί συντηρούσι τέκνα.

Β'. Δι' επιδόματος θέσεως:

Έκ 10ο/ο, χορηγουμένου είς τούς προϊσταμένους τμημάτων, έφ' όσον κέκτηνται ταύλάχιστον τόν βαθμόν τού Τμηματάρχου.

ΙΥ. Ύπάλληλοι καί γενικώς ύπηρετικόν προσωπικόν, άνεξαρτήτως φύλου, θά λαμβάνωσι τά άνωτέρω καθορισθέντα κατώτατα όρια μισθών, έφ' όσον ύπηρετούν είς καταστήματα, υποκαταστήματα, Γενικά Πρακτορεία, παραρτήματα λειτουργούντα είς τάς πόλεις Άθηνών — Πειραιώς καί περιχώρων.

Τά άνωτέρω κατώτατα όρια μισθών μειούνται διά τούς ύπηρετούντας είς καταστήματα, υποκαταστήματα, πρακτορεία, παραρτήματα κλπ., λειτουργούντα, είς μέν τήν Θεσσαλονίκην κατά 5%, είς δέ τάς λοιπάς πόλεις τής Ελλάδος κατά 10%.

Εις τήν μείωσιν ταύτην δέν υπάγονται τά άνώτατα καί κατώτατα όρια ποσού επιδομάτων οικογενειακών βαρών, θέσεως καί λοιπαί προσαυξήσεις, προβλεπόμεναι διά τής παρούσης.

Υ. Ύπάλληλοι, άνεξαρτήτως φύλου, ταξιδεύοντες εκτός τής συνήθους έδρας αύτών, δι' έργασίας τής Εταιρείας, λαμβάνουν πλήν τών οδοιπορικών των εξόδων καί κατ' ελάχιστον όριον ημερησίαν άποζημίωσιν ίσην πρός τό 1/25 τού μισθού αύτών καί έφ' όσον άπομακρύνονται πέραν τών 40 χιλιομέτρων εκτός τής έδρας των.

ΥΙ. Έκ τής ενοίας τού κατωτάτου ορίου μισθού, ώς ορίζεται άνωτέρω, εξαιρούνται ότι οί μέχρι σήμερον καταβαλλόμενοι μισθοί ή επικρατούσαι συνήθειαι, όσον αφορά τάς αποδοχάς των εργαζομένων ή όρους εργασίας, έφ' όσον είναι ευνοϊκώτεροι των διά τής παρούσης καθοριζομένων κατισχύουσι τών τής παρούσης.

ΥΙΙ. Οί διά ποσοστών ή διά μισθού καί ποσοστών αμειβόμενοι δέον νά εξασφαλίζωσι τά υπό τής παρούσης καθοριζόμενα κατώτατα όρια αποδοχών.

ΥΙΙΙ. Ύπάλληλοι τών τεχνικών ή μή κλάδων καί γενικώς ύπηρετικόν προσωπικόν (πλήν καθαριστριών), άνεξαρτήτως φύλου, ύπηρετούντες είς Άθήνας, Πειραιά καί Περίχωρα καί μετατιθέμενοι είς επαρχιακόν κατάστημα, πρακτορείον, παράρτημα κλπ., έν Θεσσαλονίκη ή άλλαχού, θά εξακολουθήσουν λαμβάνοντες τόν μισθόν όν καί πρό τής μεταθέσεως των Ολάμβανον. Ύπάλληλοι των τεχνικών ή μή κλάδων καί γενικώς ύπηρετικών προσωπικών, άνεξαρτήτως φύλου (πλην καθαριστριών), ύπηρετούντες είς επαρχιακόν κατάστημα, πρακτορείον, παράρτημα κλπ. καί μετατιθέμενοι είς Άθήνας, Πειραιά καί Περίχωρα ή Θεσσαλονίκην, θά λαμβάνωσι τόν μισθόν των Άθηνών, Πειραιώς καί Περιχώρων ή Θεσσαλονίκης καί ούχί των επαρχιών.

Προκειμένου περί προσωρινής αποσπάσεως υπαλλήλου, ύπηρέτου κλπ. είς Άθήνας, Πειραιά ή Θεσσαλονίκην ή καί τανάπαλιν, τής αποσπάσεως διαρκούσης τό πολύ μέχρι τριών μηνών, ούτος θά λαμβάνη τόν μισθόν, όν καί πρό τής αποσπάσεως Ολάμβανον.

ΙΧ. Αί μηνιαίοι αποδοχαί τού υπαλληλικού καί υπηρετικού προσωπικού, άνεξαρτήτως φύλου, εφόσον τυγχάνωσι κατώτεραι τών άνωτέρω καθοριαθέντων κατωτάτων ορίων, βάσει τών έτών υπηρεσίας καί άνεξαρτήτως τού είδους υπηρεσίας, άναπροσαρμόζονται πρός ταύτας ύπό τής Ισχύος τής παρούσης.

Χ. Ύπάλληλος, Ισχυρισθείς παραβίασιν τών έσωτερικών τής αποφάσεως ταύτης διακρίσεων, μεταξύ τεχνικών καί λοιπών κλάδων, εισπράκτορος, υπαλλήλου, δακτυλογράφου κλπ., κατά τήν εφαρμογήν τής παρούσης νοείται τό πρόσωπον εκείνο, όπερ συγκεντροί τάς προϋποθέσεις τού νόμου 1234)1918 «περί θέσεως τών ιδιωτικών υπαλλήλων εν περιπτώσει στρατεύσεως», ώς ούτος ετροποποιήθη καί συμπληρώθη μεταγενεστέρως.

ΧΙ. Έν περιπτώσει μετατάξεως τού υπηρετικού προσωπικού είς υπαλληλικόν τών τεχνικών κλάδων ή μή τοιούτων, ό χρόνος υπηρεσίας ώς υπαλλήλου θέλει υπολογισθή άπό τής ημέρας, άφ' ής ανέλαβε πραγματικώς υπηρεσίαν υπαλλήλου.

ΧΙΙ. Συνταξιούχοι υπάλληλοι ή ύπηρέται (πλήν καθαριστριών), υπηρετούντες σήμερον ώς τοιούτοι καί λαμβάνοντες σύνταξιν άνω τών δραχμών 1.000 μηνιαίως, δέν δικαιούνται συνυπολογισμού χρόνου υπηρεσίας. Άντιθέτως, διά τούς νεοπροσλαμβανομένους συνταξιούχους καί άσχέτως ποσού συντάξεως, συνυπολογίζονται τά συντάξιμα έτη ώς προϋπηρεσία.

ΧΙΙΙ. Ό κατά τ' άνωτέρω, κατά τά έτη υπηρεσίας, καθορισμός τού μηνιαίου βασικού μισθού γίνεται επί τή βάσει τής υπηρεσίας καί πραγματικής εργασίας παρά τή είς ήν ύπηρετεί επιχειρήσει, προσαυξανομένης καί κατά τήν παρ' άλλαις Άσφαλιστικαίς Επιχειρήσεσιν ή άνεγνωρισμένας Τραπέζαις πραγματικήν προϋπηρεσίαν είς δμότιμα καθήκοντα, άνοδρομικώς μέχρι τού πρώτου διορισμού αύτού.

Ή προϋπηρεσία νεοπροσλαμβανομένων υπαλλήλων στηρίζεται αποκλειστικώς είς τήν υπεύθυνον αύτών έγγραφον, κατά τήν πρόσληψιν, δήλωσιν, συναδομένην ύπό τών απαραιτήτων πιστοποιητικών αύτής.

Πάς υπάλληλος καί ύπηρέτης, ύπηρετών σήμερον παρ' Εταιρεία έκ τών υπαγομένων είς τήν παρούσαν, υποχρεούται, έντός εξ (6) μηνών άπό τής Ισχύος τής παρούσης, νά προσκομίση είς τόν εργοδότην τά πιστοποιητικά προϋπηρεσίας, βάσει τών οποίων ό εργοδότης θά κατατάξη ταύτον είς τήν άνάλογον μισθολογικήν κλίμακα, τής κατατάξεως ταύτης Ισχυούσης άνοδρομικώς άπό τής Ισχύος τής παρούσης.

ΧΙΥ. Πάσα παράβασις ή μή συμμόρφωσις πρός τάς διατάξεις τής παρούσης θεωρείται άδικαιολόγητος καταγγελία τής συμβάσεως εργασίας, υποχρεούσα τούς παραβάτας είς αποζημίωσιν, τήν ύπό τού νόμου 2112 ώς ετροποποιήθη μεταγενεστέρως, οριζομένην αναλόγως τού χαρακτηρισμού τών εργαζομένων, ώς υπαλλήλων, υπηρετών, κατά τάς διατάξεις τού νόμου, πενταπλασίαν αποζημίωσιν δι' υπαλλήλους καί πενταπλασίαν διά τούς εργάτας.

ΧΥ. Τό δώρον τών Χριστουγέννων 1956 θέλει καταβληθή επί τή βάσει τών πρό τής Ισχύος τής παρούσης τεθεσπισμένων κατωτάτων ορίων αποδοχών.

ΧΥΙ. Ή Ισχύς τής παρούσης άρχεται άπό τής 1ης Σεπτεμβρίου 1956.

Έν Άθήναις τή 10 Σεπτεμβρίου 1956

54878/11133 1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως εν μέρει και συμπληρώσεως της ὑπ' ἀριθ. 11 1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ἀποδοχῶν καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ πωλήσεως τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ἀπάσης τῆς Χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 194 της 25 Σεπτεμβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του νόμου 3239|1955

β) Σχετικήν γνωμοδότησιν του κατά το άρθρον 28 του αυτού νόμου Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 17.9.1956 και υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 89|18.9.1956 εγγράφου του, ἣν και αποδεχόμεθα.

γ) Την υπ' αριθ. 11|1956 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών επερί της αμοιβής, όρων εργασίας κλπ. του έτι της πωλήσεως προσωπικού των εμπορικών καταστημάτων απάσης της Χώρας», δι' ἧς μετερρυθμίσθη ή υπ' αριθ. 6|1955 απόφασις του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών.

δ) Το γεγονός, ότι ωρισμέναι διατάξεις της προειρημένης διαιτητικής αποφάσεως αναφέρονται εις τα κατωτέρω θέματα, αντιτίθενται προς την ακολουθουμένην υπό της Κυβερνήσεως οικονομικήν και οικονομικήν πολιτικήν και δέον, τω λόγω τούτω, όπως τροποποιηθώσι και συμπληρωθώσι, προς τον σκοπόν της εξισορροπήσεως των προς τας γενικώς τεθεσπισμένας ταιαύτας, ήτοι

αι) Ως προς τον χρόνον της αναθεωρητικότητος διά του καθορισμού περιορισμένης ισχύος ταύτης από της Σεπτεμβρίου 1956, προς αποφυγήν προκλήσεως οικονομικής επιβαρύνσεως ταιαύτης εκτάσεως, ώστε να μή καθίστανται έφικτή ή ανάληψις ταύτης υπό των υπό της διαιτητικής αποφάσεως υποχρέων επιχειρήσεων, άμα δε και διά την αποφυγήν εκ του λόγου τούτου δημιουργίας προστριβών και διενέξεων μεταξύ των ενδιαφερομένων μισθωτών και των εργοδοτών αυτών.

βι) Ως προς το δώρον των Χριστουγέννων 1956 διά της προσθήκης διατάξεως προβλεπούσης την καταβολήν ταύτου άμα τω πρώτω της πληρωμής ισχυόντων κατωτάτων ορίων αποδοχών προς αποφυγήν μείζονος επιβαρύνσεως των επιχειρήσεων και εκ του λόγου τούτου.

γι) Ως προς την καθιέρωσιν απογευματινής διαπαύσεως καθ' εκάστην Τετάρτην διά του περιορισμού εφαρμογής του εν λόγω μέτρου κατά το χρονικόν διάστημα της θερινής περιόδου από 15 Μαΐου μέχρι 15 Οκτωβρίου εκάστου έτους, άνευ της καθιερώσεως ταύτου καθ' όλον το έτος, ως προβλέπει ή ως άνω διαιτητική απόφασις, καθ' όσον ταύτα θα επέφερεν ανατροπήν των σήμερον υφισταμένων συνηθειών εκμεταλλεύσεως των εμπορικών καταστημάτων, δεδομένου ότι αι συνήθειαι των πελατών ταύτων είναι διάφοροι και αι κλιματολογικαί συνθήκαι εν τη Χώρα δικαιολογούν την λήψιν του μέτρου της κατά τα απογεύματα της Τετάρτης απαπαύσεως μόνον κατά την θερινήν περίοδον

Αποφασίζομεν

Εγκρίνομεν την υπ' αριθ. 11|1956 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών επερί αποδοχών και λοιπών όρων εργασίας του προσωπικού πωλήσεως των εμπορικών καταστημάτων απάσης της Χώρας», τροποποιουμένην εν μέρει και συμπληρουμένην παρ' ημών ως προς την ανοδρομικότητα του χρόνου ισχύος την καθιέρωσιν της απογευματινής κατά Τετάρτην διαπαύσεως διά την θερινήν περίοδον και τον υπολογισμόν του δώρου των Χριστουγέννων 1956, εκδοθείσαν επί διενέξεως μεταξύ της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων της Ελλάδος αφ' ενός και αφ' ετέρου των Εμπορικών Συλλόγων Αθηνών—Πειραιώς—Θεσσαλονίκης και δι' ἧς οι όροι διατυπούνται ως ακολούθως:

I. Τα κατώτατα όρια μηνιαίων μισθών του επί της πωλήσεως προσωπικού των εμπορικών εν γένει καταστημάτων απάσης της Χώρας καθορίζονται ως κατωτέρω:

Α) Αρρένων

Από της συμπληρώσεως του 14ου μέχρι συμπληρώσεως 15ου έτους ηλικίας δρχ. 625

Από της συμπληρώσεως του 15ου μέχρι συμπληρώσεως 17ου έτους ηλικίας δρχ. 725

Από της συμπληρώσεως του 17ου μέχρι συμπληρώσεως 19ου έτους ηλικίας δρχ. 825.

Μετά την συμπλήρωσιν του 19ου έτους της ηλικίας ο μισθωτός θεωρείται ὑπάλληλος, ή δε μισθοδοσία αὐτού καθορίζεται αναλόγως των ετών της παρά τω αὐτω ή διαφόροις εργοδόταις ομοειδούς υπηρεσίας του από της συμπληρώσεως του 19ου έτους της ηλικίας ως ακολούθως

Κατά το 1ον Έτος υπηρεσίας	875
» » 2ον Έτος υπηρεσίας	1.035
» » 3ον και 4ον Έτος υπηρεσίας	1.100
» » 5ον και 6ον Έτος υπηρεσίας	1.150
» » 7ον και 8ον Έτος υπηρεσίας	1.270
» » 9ον και 10ον Έτος υπηρεσίας	1.380
» » 11ον και 12ον Έτος υπηρεσίας	1.450
» » 13ον και 14ον Έτος υπηρεσίας	1.550
» » 15ον και 16ον Έτος υπηρεσίας	1.650
» » 17ον και 18ον Έτος υπηρεσίας	1.750
» » 19ον και 20ον Έτος υπηρεσίας	1.850
» » 21ον και άνω	2.000

Β) Θηλέων

Από της συμπληρώσεως του 14ου μέχρι συμπληρώσεως του 15ου Έτους ηλικίας δρχ. 575.

Από της συμπληρώσεως του 15ου μέχρι συμπληρώσεως του 17ου έτους ηλικίας δρχ. 665

Μετα την συμπλήρωσιν του 17ου έτους της ηλικίας ή εργαζομένη θεωρείται ὑπάλληλος, ή δε μισθοδοσία αὐτῆς καθορίζεται αναλόγως των ετών της παρα τω αὐτω ή διαφόροις εργοδόταις ομοειδούς εργασίας της από της συμπληρώσεως του 17ου έτους της ηλικίας της ως ακολούθως

Κατά το 1ον Έτος υπηρεσίας	800
Κατά το 2ον Έτος υπηρεσίας	935
Κατά το 3ον και 4ον Έτη υπηρεσίας	1.070
Κατά το 5ον και 6ον Έτη υπηρεσίας	1.100
Κατά το 7ον και 8ον Έτη υπηρεσίας	1.170
Κατά το 9ον και 10ον Έτη υπηρεσίας	1.250
Κατά το 11ον και 12ον Έτη υπηρεσίας	1.300
Κατά το 13ον και 14ον Έτη υπηρεσίας	1.350
Κατα το 15ον και 16ον Έτη υπηρεσίας	1.450
Κατά το 17ον και 18ον Έτη υπηρεσίας	1.550
Κατά το 19ον και 20ὸν Έτη υπηρεσίας	1.650
Κατα το 21ον Έτος υπηρεσίας και άνω	1.750

Τα ως άνω κατώτατα όρια μηνιαίων μισθών αρρένων και θηλέων αφορώντα το επί της πωλήσεως προσωπικόν των εμπορικών εν γένει καταστημάτων των πόλεων Αθηνών, Πειραιώς, Θεσσαλονίκης μετά των περιχώρων των, μειούνται κατά 8% μεν διά τας πόλεις των 20.000 κατοίκων πόλεις κατά 12% δε διά τας μικροτέρου πληθυσμού και υπό την προϋπόθεσιν ὅτι κατά την πρώτην εφαρμογήν της παρούσης, ήτοι μεχρι της καθ' οιανδήποτε τρόπον αὐξήσεως των υπό της παρούσης καθοριζομένων κατωτάτων ορίων μισθών, δεν μειούνται τα σήμερον ισχύοντα κατώτατα ὅρια.

II. Το προϊόν της αμοιβής των επί πασατος ή διά μικτού συστήματος (μίσθος και ποσοστά) αμειβομένων δεν δύναται να είναι κατά μήνα κατώτερον των διά της παρούσης καθοριζομένων κατωτάτων ορίων μισθών.

III. Τα εν § I της παρούσης καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθών αὐξάνονται δι' επιδόματος οικογενειακών βαρών εκ δρχ. 80 διά την σύζυγον και 40 δι' εκαστον και μέχρι τριών τέκνων.

Τα ως άνω επίδοματα, παρεχόμενα διά την σύζυγον, εφ' όσον αὐτη δεν εργάζεται, παύει χορηγούμενον, διά μεν την σύζυγον εν περιπτώσει χηρείας ή διαζυξεως, διά δε τα τέκνα άμα τη συμπληρώσει του 18ου προκειμένου περί αρρένων ή του 20ού προκειμένου περί θηλέων ή εις όμοιο τέρας τας περιπτώσεις, εφ' όσον αναλάβωσιν εργασίαν ή νυμφευθώσι. Τού ως άνω επιδόματος δικαιούνται και αι θήλεις ὑπάλληλοι, εφ' όσον τελούσιν εν χηρεία ή διαζεύ-

ξει καὶ διατρέφων τέκνα πληροῦντα τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις.

ΙΥ. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καθιεροῦται διὰ τοὺς περὶ ὧν αὕτη μισθωτοὺς μεσημερινὴ ἀνάπαυσις καθ' ἑκάστην Τετάρτην διὰ τὴν θερινὴν περίοδον, ἤτοι ἀπὸ 15 Μαΐου μέχρι 15 Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους, τοῦ ὡραρίου ἐργασίας τῶν διαρρυθμιζομένου εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐπέλθῃ ἐλάττωσις τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα.

Υ. Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων δὲν μειοῦνται, ὡς ἐπίσης τυχὸν ὑφιστάμενοι εὐνοϊκοὶ ὅροι ἐργασίας κατισχύουν τῆς παρούσης.

ΥΙ. Τὸ δῶρον Χριστουγέννων 1956 θὰ καταβληθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τεθεσπισμένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν.

ΥΙΙ. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1956.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1956

55941/11350/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 12/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ἀποδοχῶν καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φαρμακείων ἁπάσης τῆς Χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 194 τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239/1955.

β) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ αὐτοῦ νόμου Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 24.9.1956 καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 72/24.9.1956 ἐγγράφου των, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα ἐν μέρει.

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 12/1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῆς ἀμοιβῆς, ὅρων ἐργασίας κλπ. τοῦ προσωπικοῦ φαρμακείων ἁπάσης τῆς Χώρας, δι' ἧς μετερρυθμίσθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 11/1956 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν.

δ) Τὸ γεγονὸς ὅτι ἀρισμέναι διατάξεις τῆς προειρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀναφερόμεναι εἰς τὰ κατωτέρω θέματα, ἀντιτίθενται πρὸς τὴν ἀκολουθουμένην ...ήσεως κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολι-

...ῷ λόγῳ τούτῳ, ὅπως τροποποιηθοῦν καὶ συμπληρωθοῦν, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξισορροπήσεως τῶν πρὸς τὰς γενικὰς τεθεσπισμένας τοιαύτας, ἤτοι:

α) Ὡς πρὸς τὴν παροχὴν προσαυξήσεως ἐκ δραχμῶν 50 διὰ πᾶν ἔτος ὑπηρεσίας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 20ετοῦς τοιαύτης καὶ μέχρι συμπληρώσεως πεντὰς δραχμῶν 2.500 διὰ τοὺς ἄνδρας ἢ δραχμῶν 2.200 διὰ τὰς γυναῖκας καθ' ὃσον τοιαύτη μισθολογικὴ κλιμάκωσις πέραν τῆς 20ετοῦς ὑπηρεσίας δὲν δικαιολογεῖται, δεδομένου ὅτι ἡ ἐπαγγελματικὴ κατάρτισις καὶ ἐξειδίκευσις τοῦ μισθωτοῦ ἀναμφισβητήτως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ὑπόκειται εἰς βελτίωσιν καὶ ἐξέλιξιν καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 20ετοῦς ὑπηρεσίας.

β) Ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἀναδρομικότητος διὰ τοῦ καθοριστέου ἡμερομηνίας ἰσχύος ταύτης ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1956, πρὸς ἀποφυγὴν προκλήσεως οἰκονομικῆς ἐπιβαρύνσεως ἑταίρου ἑκάστου, ὥστε νὰ μὴ καθίσταται ἐφικτὴ ἡ ἀνάληψις ταύτης ὑπὸ τῶν ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὑπαχθέντων ἐπιχειρήσεων καὶ διὰ τὴν ἀποφυγὴν ἐκ τοῦ λόγου τούτου δημιουργίας προστριβῶν καὶ διενέξεων μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν αὐτῶν.

γ) Ὡς πρὸς τὸ δῶρον ἑορτῶν Χριστουγέννων 1956 διὰ τῆς προσθήκης διατάξεως προβλεπούσης τὴν κατ' ἀπολλῆ τούτου βάσει τῶν πρὸ τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν πρὸς ἀποφυγὴν μείζονος ἐπιβαρύνσεως τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου καὶ συνεπῶς καὶ τῆς τιμῆς πωλήσεως τῶν φαρμάκων, καὶ

δ) Ὡς πρὸς τὴν καθιέρωσιν ἀπογευματινῆς ἀναπαύσεως καθ' ἑκάστην Τετάρτην διὰ τοῦ περιορισμοῦ ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν λόγῳ μέτρου κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς θερινῆς περιόδου ἀπὸ 15 Μαΐου μέχρι 15ης Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους ἀντὶ τῆς καθιερώσεως τούτου καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ὡς προβλέπει ἡ ὡς ἄνω διαιτητικὴ ἀπόφασις, καθ' ὃσον αἱ κλιματολογικαὶ συνθῆκαι ἐν τῇ Χώρᾳ δικαιολογοῦν τὴν λῆψιν τοῦ μέτρου τῆς κατὰ τὰ ἀπογεύματα τῆς Τετάρτης ἀναπαύσεως μόνον κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον.

Ἀποφασίζομεν

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 12/1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ἀποδοχῶν καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φαρμακείων ἁπάσης τῆς Χώρας, τροποποιουμένην ἐν μέρει καὶ συμπληρουμένην παρ' ἡμῶν ὡς πρὸς τὴν προσαύξησιν διὰ τῶν πέραν τῆς 20ετοῦς ὑπηρεσίας χρόνων, τὴν ἀναδρομικότητα τοῦ χρόνου ἰσχύος, τὴν καθιέρωσιν τῆς ἀπογευματινῆς κατὰ Τετάρτην ἀναπαύσεως διὰ τὴν θερινὴν περίοδον καὶ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου Χριστουγέννων 1956, ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων τῆς Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Πανελληνίου Φαρμακευτικοῦ Συλλόγου καὶ ἧς οἱ ὅροι διατυποῦνται ὡς ἀκολούθως:

1. Τὰ κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ φαρμακείων ἁπάσης τῆς Χώρας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

Α' Διὰ τοὺς βοηθοὺς τοὺς ἐφωδιασμένους δι' ἀδείας ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργείου, τοὺς ὑπαλλήλους πωλήσεως φαρμάκων καὶ λοιπῶν φαρμακευτικῶν εἰδῶν, ἤτοι ἰατρικῶν βοηθημάτων (θερμομέτρων, συρίγγων κλπ.) καὶ ἐργαλείων, ὡς καὶ καλλυντικῶν εἰδῶν, τοὺς ἀποθηκαρίους καὶ παρασκευαστὰς φαρμάκων, ὡς καὶ τὰς παραδοτείρας:

Α) Ἄρρενων

Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 14ου μέχρι συμπληρώσεως 15ου ἔτους ἡλικίας δρχ. 503.

Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 15ου μέχρι συμπληρώσεως 17ου ἔτους ἡλικίας δρχ. 715.

Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 17ου μέχρι συμπληρώσεως 19ου ἔτους ἡλικίας δρχ. 805.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας ἡ μισθοδοσία τοῦ ὑπαλλήλου καθορίζεται διαλόγως τῶν

έτων ἡ παρὰ τῷ αὐτῷ ἡ διαφόροις ἐργοδόταις ὑπηρεσίας του ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας ὡς ἀκολούθως:

	Δραχ.
Κατὰ τὸ 1ον Ἔτος ὑπηρεσίας	875
Κατὰ τὸ 2ον Ἔτος ὑπηρεσίας	1.035
Κατὰ τὰ 3ον καὶ 4ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.100
Κατὰ τὸ 5ον καὶ 6ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.150
Κατὰ τὸ 7ον καὶ 8ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.270
Κατὰ τὸ 9ον καὶ 10ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.380
Κατὰ τὸ 11ον καὶ 12ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.450
Κατὰ τὸ 13ον καὶ 14ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.550
Κατὰ τὸ 15ον καὶ 16ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.650
Κατὰ τὸ 17ον καὶ 18ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.750
Κατὰ τὸ 19ον καὶ 20ὸν Ἔτη ὑπηρεσίας	1.850
Κατὰ τὸ 21ον Ἔτος καὶ ἄνω	2.000

Β) Θηλέων

Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 14ου μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 15ου Ἔτους ἡλικίας δρχ. 503.

Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 15ου μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 17ου Ἔτους ἡλικίας δρχ. 715.

Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 17ου μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 19ου Ἔτους ἡλικίας δρχ. 805.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου Ἔτους τῆς ἡλικίας, ἡ μισθοδοσία τῆς ὑπαλλήλου καθορίζεται ἀναλόγως τῶν ἐτῶν της παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ διαφόροις ἐργοδόταις ὑπηρεσίας της ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 19ου Ἔτους τῆς ἡλικίας της, ὡς ἀκολούθως:

	Δραχ.
Κατὰ τὸ 1ον Ἔτος ὑπηρεσίας	825
Κατὰ τὸ 2ον Ἔτος ὑπηρεσίας	935
Κατὰ τὰ 3ον καὶ 4ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.070
Κατὰ τὸ 5ον καὶ 6ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.100
Κατὰ τὸ 7ον καὶ 8ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.170
Κατὰ τὰ 9ον καὶ 10ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.250
Κατὰ τὸ 11ον καὶ 12ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.300
Κατὰ τὸ 13ον καὶ 14ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.350
Κατὰ τὸ 15ον καὶ 16ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.450
Κατὰ τὸ 17ον καὶ 18ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.550
Κατὰ τὸ 19ον καὶ 20ὸν Ἔτη ὑπηρεσίας	1.650
Κατὰ τὸ 21ον Ἔτος ὑπηρεσίας καὶ ἄνω	1.750

2. Τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια μισθῶν προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ δρχ. 80 διὰ τὴν σύζυγον καὶ 40 δι' ἕκαστον καὶ μέχρι τριῶν τέκνων.

Τὰ ὡς ἄνω ἐπιδόματα παύει χορηγούμενον, διὰ μὲν τὴν σύζυγον ἐν περιπτώσει χηρείας ἢ διαζυξέως ἢ ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἀναλάβῃ ἐργασίαν, διὰ δὲ τὰ τέκνα ὅμως ἡ συμπλήρωσις τοῦ 18ου Ἔτους τῆς ἡλικίας προκειμένου περὶ ἀρρένων ἢ τοῦ 20οῦ προκειμένου περὶ θηλέων ἢ εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἐφ' ὅσον ἀναλάβουσιν ἐργασίαν ἢ νυμφευθοῦν.

Τὰ ὡς ἄνω ἐπιδόματος δικαιοῦνται καὶ αἱ θήλεις ὑπάλληλοι ἐφ' ὅσον τελοῦσιν ἐν χηρείᾳ ἢ διαζυξέως καὶ διατρέφουν τέκνα πληροῦντα τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις.

Β' Διὰ τὸ ὑπηρετικὸν ἐν γένει προσωπικὸν, ἀνεξαρτήτως φύλου

Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 14ου μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 15ου Ἔτους ἡλικίας δρχ. 503.

Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 15ου μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 17ου Ἔτους ἡλικίας δρχ. 715.

Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 17ου μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 19ου Ἔτους ἡλικίας δρχ. 805.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου Ἔτους τῆς ἡλικίας ἡ μισθοδοσία καθορίζεται ἀναλόγως τῆς παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ διαφόροις ἐργοδόταις ὑπηρεσίας των, ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 19ου Ἔτους τῆς ἡλικίας, ὡς ἀκολούθως:

Κατὰ τὸ 1ον Ἔτος ὑπηρεσίας	850
Κατὰ τὸ 2ον καὶ 3ον Ἔτη ὑπηρεσίας	875
Κατὰ τὸ 4ον καὶ 5ον Ἔτη ὑπηρεσίας	925
Κατὰ τὰ 6ον, 7ον, 8ον καὶ 9ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.050
Κατὰ τὰ 10ον, 11ον, 12ον, 13ον, 14ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.100
Κατὰ τὸ 15ον, 16ον, 17ον, 18ον, 19ον, 20ὸν καὶ ἄνω	1.200

Τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια μισθῶν προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἐκ δραχμῶν 50 διὰ τὴν σύζυγον καὶ δραχμῶν 25 δι' ἕκαστον καὶ μέχρι τριῶν τέκνων, ὑπὸ τὰς αὐτὰς ὡς διὰ τοὺς ὑπαλλήλους προϋποθέσεις.

Γ' Διὰ τοὺς ταμίας, ἀνεξαρτήτως φύλου καὶ ἡλικίας:

	Δραχ.
Κατὰ τὸ 1ον Ἔτος ὑπηρεσίας	800
Κατὰ τὸ 2ον Ἔτος ὑπηρεσίας	875
Κατὰ τὰ 3ον καὶ 4ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.000
Κατὰ τὸ 5ον καὶ 6ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.100
Κατὰ τὸ 7ον καὶ 8ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.150
Κατὰ τὰ 9ον καὶ 10ον Ἔτη ὑπηρεσίας	1.200
Κατὰ τὸ 11ον Ἔτος ὑπηρεσίας	1.250
Κατὰ τὸ 12ον Ἔτος ὑπηρεσίας	1.300
Κατὰ τὸ 13ον Ἔτος ὑπηρεσίας	1.325
Κατὰ τὸ 14ον Ἔτος ὑπηρεσίας	1.350
Κατὰ τὸ 15ον Ἔτος ὑπηρεσίας	1.375
Κατὰ τὸ 16ον Ἔτος ὑπηρεσίας	1.400
Κατὰ τὸ 17ον Ἔτος ὑπηρεσίας	1.425
Κατὰ τὸ 18ον Ἔτος ὑπηρεσίας	1.450
Κατὰ τὸ 19ον Ἔτος ὑπηρεσίας	1.475
Κατὰ τὸ 20ὸν καὶ ἄνω	1.500

Τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια μισθῶν προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἐκ δραχμῶν 80 διὰ τὴν σύζυγον καὶ δραχμῶν 40 δι' ἕκαστον καὶ μέχρι τριῶν τέκνων, ὑπὸ τὰς αὐτὰς ὡς διὰ τοὺς ὑπαλλήλους προϋποθέσεις.

ΙΙ. Τὰ ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τῶν περὶ ὧν πρόκειται μισθωτῶν ἰσχύουσι διὰ τὰς πόλεις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης, μειούμενα κατὰ 8% μὲν διὰ τὰς πλέον τῶν 20.000 κατοίκων πόλεις, κατὰ 12% δὲ διὰ τὰς μικροτέρου πληθυσμοῦ καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης, ἦτοι μέχρι τῆς καθ' ὁλοσήμου τρόπον αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων βασικῶν μισθῶν, δὲν μειοῦνται τὰ σήμερον ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια.

Εἰς τὴν κατὰ τ' ἀνωτέρω κατὰ 12% ἢ 8% μείωσιν δὲν ὑπόκεινται τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενα ποσὰ οἰκογενειακῶν βαρῶν.

ΙΙΙ. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καθιεροῦται διὰ τοὺς περὶ ὧν αὕτη μισθωτοὺς μεταμεσημβρινὴ ἀνάπαυσις καθ' ἑκάστην Τετάρτην διὰ τὴν θερινὴν περίοδον, ἦτοι ἀπὸ 15 Μαΐου μέχρι 15 Ὀκτωβρίου ἑκάστου Ἔτους, τοῦ ὡραρίου ἐργασίας τῶν διαρρυθμιζομένου εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐπέλθῃ ἐλάττωσις τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα.

ΙΥ. Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων δὲν μειοῦνται, ὡς ἐπίσης τυχὸν ὑφιστάμεναι ἰσοκότεραι ὡραι ἐργασίαι κατισχύουν τῆς παρούσης.

Υ. Τὸ δῶρον Χριστουγέννων 1956 θὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τεθεσπισμένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν.

ΥΙ. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1956.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1956.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ, *ἐκδιδομένη, ἐπὶ συνεργασίᾳ ἀνωτάτων δικαστικῶν, ὑπὸ καθηγητῶν καὶ ὑφηγητῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης.* Τόμος VII (Εἰσαγωγικός Νόμος) τεῦχος Α', ἄρθρα 1-19, τεῦχος Β', ἄρθρα 20-48.

Διὰ τῶν ὡς ἄνω δύο νέων τευχῶν τοῦ γνωστοῦ ἐπὶ τοῦ Α.Κ. ἑρμηνευτικοῦ ἔργου —ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ἐκυκλοφόρησε πρό τινος χρόνου, τὸ δὲ δεύτερον μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν—προωθεῖται σημαντικῶς ἡ ἑρμηνεία τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Αὐτὴ εἶχεν ἀρχίσει ἤδη παλαιότερον διὰ τοῦ τεύχους τοῦ περιλαβόντος ἰδίως τὰς διατάξεις περὶ τῆς ἀστικῆς εὐθύνης τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου (ἄρθρα 103-108 ΕἰσΝ.). Ἤδη τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο νέων τευχῶν περιέχει τὰ ἄρθρα 1-19, ἤτοι ἐκ τοῦ πρώτου κεφαλαίου τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὰς μεταβατικὰς διατάξεις τὸ σύνολον τῶν θεμάτων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, τὸ δὲ ἄλλο τεῦχος ἐκ τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου τὰ ἄρθρα 20-48, ἤτοι ὁλόκληρον τὸ ἀφορῶν τὰς ἐνοχὰς μεταβατικὸν δίκαιον.

Ἡ ὅλη ἡ καταχωριζομένη εἰς τὰ δύο αὐτὰ τεύχη εἶναι, ὡς ἐκ τῆς ὕλης τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου, ἀρκετὰ ποικίλη Ἀξ' ἑτέρου ἡ ἐπεξεργασία της ἔχει καταναμηθῇ μεταξὺ πολλῶν συγγραφέων, ἀναλόγως, ὡς φαίνεται, τῆς μεγαλυτέρας εἰδικότητος ἑκάστου, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐπεξεργασίας τοῦ ἀντιστοίχου μέρους τοῦ ἐν αὐτῷ τῷ Ἀστικῷ Κώδικι οὐσιαστικοῦ δικαίου. Ὡς ἐκ τούτου, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ἑρμηνευομένων διατάξεων, τινὲς τῶν ὁποίων δυστεροῦν εἰς σπουδαιότητα τῶν ἄλλων, δὲν εἶναι ἐν τοῖς κατωτέρω δυνατὸν νὰ μνημονευθοῦν αὐτὰ ὅλοι οἱ συγγραφεῖς, οὔτε ὅλα τὰ ἐξεταζόμενα θέματα. Σημειοῦνται τινὰ μόνον κατ' ἐπιλογήν, εἴτε ἕνεκα τῆς ἰδιαιτέρας σημασίας τῶν θεμάτων, εἴτε λόγῳ τῆς περιωρισμένης μέχρι τοῦδε, παρ' ἡμῖν, ἐρεύνης αὐτῶν.

Ἡ Γενικὴ Εἰσαγωγὴ τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου, συνταταγμένη ὑπὸ τὸν καθηγητὴν ***Δεσποτόπουλον***, παρέχει πλήρη εἰκόνα δογματικήν, ἱστορικὴν καὶ συγκριτικὴν τῶν σκοπῶν καὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ συμπληρωθέντος τὸν Ἀστικὸν Κῶδικα νομοθετήματος. Ἰδιαιτέρως ἀρμόζει ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῆς νὰ ἐξορθοῦν τὸ τμῆμα περὶ τῶν προβλημάτων μεταβατικοῦ δικαίου, τὰ ὁποῖα ἐγέννησε ἡ ἐπὶ δύο καὶ ἥμισυ περίπου μήνας ἰσχὺς τοῦ ἀναθεωρηθέντος Κώδικος τοῦ 1940 πρὸ τοῦ νέον ἰσχύσαντος Α.Κ. τοῦ 1940, ὡς καὶ τὸ τμῆμα τὸ ἀφορῶν τὰ ποικίλα ζητήματα ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ., τὴν 30 Δεκεμβρίου 1947, εἰς τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν Δωδεκάνησον.

Βασικὴ ἐπίσης εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 1 ΕἰσΝ. περὶ καταργήσεως διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ., τῶν νόμων ἢ ἄθίρων τῶν ἀντικειμένων εἰς τὰς διατάξεις του Α.Κ. ἢ ἀναγομένων εἰς θέματα ρυθμιζόμενα ὑπ' αὐτοῦ. Ἡ ἐκ πρώτης ὄψεως ἁπλῆ αὐτὴ διάταξις ὑποκρύπτει δυσχερείας καὶ ἀμφιβολίας, τῶν ὁποίων ἡ ἀντιμετώπισις πρώτην φορὰν νὰ γίνεται μὲ τόσην πληρότητα καὶ συστηματικότητα. Ἀνάλογος παρατήρησις δύναται νὰ γίνῃ καὶ ὡς πρὸς τὸ ἄρθρον 3, μελετώμενον καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ ἰδίου συγγραφέως, τὸ προβλέπον τὴν ἀναπροσαρμογήν, μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ., τῶν παραπομπῶν εἰς καταργουμένας διὰ τῆς ἐν λόγῳ εἰσαγωγῆς διατάξεις, αἱ ὁποῖαι περιέχονται εἰς διατηρουμένους καὶ μετὰ τὸν Α.Κ. νόμους. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 5 ΕἰσΝ. περὶ καταργήσεως τοῦ δυζαντινορωμαϊκοῦ δικαίου, τῶν τοπικῶν κωδίκων κλπ., ὠφελουμένη ἐπίσης εἰς τὸν κ. ***Δεσποτόπουλον***, διευκρινίζει ὡρισμένα σημεῖα, τὰ ὁποῖα συνήθως παρέρχονται ἀπαρατήρητα.

Τὸ ἄρθρον 4 ΕἰσΝ. ἔχει ἰδιάζουσαν σημασίαν, διότι θέτει ὡς ὅρια εἰς τὰς ἐχούσας ἀναδρομικὴν ἰσχὺν διατάξεις τοῦ Α.Κ. τὴν τελεσίδικον λύσιν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως τῆς σχετικῆς διαφορᾶς, ἢ τὸν διὰ συμβιβασμοῦ διακανονισμὸν αὐτῆς, πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ. Ἡ διάταξις, πολὺ σύντομος καὶ ἄτελής, παρεκλείει ἀρκετὸν ἀριθμὸν σοβαίων προβλημάτων, ὡς λ.χ. τὸ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ὁριστικῆς, ἀλλὰ μήπω τελεσιδίκου ἀποφάσεως, τῆς ἐκτάσεως τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τοῦ (γνησίου ἢ μὴ) ἑρμηνευτικοῦ νόμου καὶ τῆς συνταγματικότητος αὐτοῦ, τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀναδρομικοῦ νόμου ἐπὶ νομικῆς σχέσεως διακανονισθείσης ἤδη κατ' ἄλλου πλὴν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 4 μνημονευομένων τρόπους (καταβολή, ἀναγνώρισις κλπ.). Ὅλα τὰ θέματα ταῦτα πραγματεύεται, μὲ τὴν γνωστήν του ὀξύνοιαν καὶ μὲ πλήρη ἐπαφὴν πρὸς τὴν νομικὴν πρᾶξιν, ὁ καθηγητὴς ***Ράμμος***. Αἱ αὐταὶ ἀρεταὶ τοῦ συγγραφέως ἀνευρίσκονται καὶ εἰς τὴν ἐν τέλει τοῦ τεύχους ὅπ' αὐτοῦ ἑρμηνείαν τῶν περὶ παραγραφῆς διατάξεων τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου (ἄρθρα 17-18).

Παραιτέρω ὑπὸ τὸ ἄρθρον 6 ΕἰσΝ. αὖρα θέσιν ἡ ἐμπριθὴς καὶ παραστατικὴ ἐξέτασις τοῦ ἐν Ἑλλάδι, ἀπὸ ἀπόψεως ἀστικοῦ δικαίου, καθεστῶτος τῶν Μουσουλμάνων καὶ Ἰσραηλιτῶν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ ***Φραγκίστα***.

Ἐπίσης ἰδιαιτέρας μνείας ἄξιαι εἶναι αἱ εἰσαγωγικαὶ παρατηρήσεις τοῦ ὑφηγητοῦ ***Γ' ζῆ*** εἰς τὰ ἄρθρα 10-19 τοῦ ΕἰσΝ., ἤτοι εἰς τὰς διατάξεις του περὶ προσώπων, δικαιοπραξιῶν, παραγραφῆς καὶ ἀσκήσεως δικαιωμάτων. Πρόκειται περὶ σοβαρᾶς καὶ ἐπιμελοῦς ἐκθέσεως θεμελιωδους ὑλικοῦ τοῦ διαχρονικοῦ δικαίου, δηλ. τῶν κανόνων τούτου τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ χρονικὰ ὅρια τῶν ἐπὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος, οἱ ὁποῖοι κανόνες κατὰ μέγα μέρος δὲν ἐκφράζονται ὑπ' εὐθείας εἰς τὸν Εἰσαγωγικὸν Νόμον, ἀλλὰ στηρίζονται εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν νομολογίαν.

Μνημονευτέα ἐπίσης εἶναι, λόγῳ τῆς ἐφαρμογῆς της καὶ ἐπὶ ἐργατικῶν σωματείων, ἡ βραχεῖα, ἀλλ' οὐσιαστικὴ ἑρμηνεία ὑπὸ τοῦ ὑφηγητοῦ ***Παποδίτρια*** τῶν περὶ σωματείων καὶ νομικῶν προσώπων ἄρθρων 13-14 ΕἰσΝ., ὡς καὶ ἡ ζωηρὰ ἀπαίκονισις τῶν ἐκ τῆς ἀναδρομῆς τοῦ περὶ αἰσχροκερδῶν δικαιοπραξιῶν ἄρθρου 179 Α.Κ (ὅλ. 16 ΕἰσΝ.) ἀνακυπτόντων ζητημάτων ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ ***Μιχαηλίδου-Νουαρου***.

Τέλος τὸ πρῶτον ἐκ τῶν ἀναγγελλομένων τευχῶν κλείει διὰ τῆς μελέτης τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. περὶ καταχρήσεως δικαιωμάτων (19 ΕἰσΝ.) ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ ***Δεσποτόπουλου***, ἀναδρομικῆς ἰσχύος, ἡ ὁποία δύναται [illegible]

σχιρότατα να συμβάλη εἰς τὴν «ἠθικοποίησιν» καὶ τῶν πρὸ τοῦ Α.Κ. γεννηθεισῶν νομικῶν σχέσεων.

Ἀκόμη περισσότερον ποικίλη ἦ ἡ τοῦ πρώτου τεύχους εἶναι ἡ ὕλη τοῦ δευτέρου. Τοῦτο περιέχει, ὡς ἐλέχθη, τὰς περὶ ἐνοχῶν μεταβατικὰς διατάξεις τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου, σπουδαῖον τμῆμα τῶν ὁποίων εἶναι τὸ ἐνοχικὸν δ ι α χ ρ ο ν ι κ ὸ ν δίκαιον.

Τὰς βασικὰς ἀρχὰς τοῦ τελευταίου, περιεχομένας εἰς τὰ ἄρθρα 24 καὶ 25 ΕἰσΝ., ἐξετάζει ὁ καθηγητὴς **Δεζελέρόπουλος** Ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς διατάξεις προβάλλει πλῆθος προβλημάτων καὶ δυσχερειῶν, μεγάλης πρακτικῆς σημασίας, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τῶν χρονικῶν ὁρίων τοῦ σπουδαιοτέρου τμήματος τοῦ δικαίου τῶν συναλλαγῶν. Ἡ διαπραγμάτευσις τοῦ θέματος εἶναι ἡ μέχρι τοῦδε πληρεστέρα καὶ τελειοτέρα παρ' ἡμῖν, χωτίζουσα πτυχὰς ἀνεξερευνήτους καὶ χαράσσουσα κατευθύνσεις ὥστε ν' ἀποφεύγεται ἡ καθαρῶς ἐμπειρικὴ ἀντιμετώπισις τῶν πολλῶν ἑρμηνευτικῶν δυσκολιῶν.

Ἐπίσης ἰδιαιτέρως κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον, ὡς ἀναφερομένη ἀμέσως εἰς τὸ πεδίον ἐρεύνης της «Ἐπιθεωρήσεως Ἐργατικοῦ Δικαίου», ἡ ἑρμηνεία ὑπὸ τοῦ ὁμηγητοῦ **Καπαδίστρια** τοῦ ἄρθρου 38 ΕἰσΝ., περὶ διατηρήσεως ἐν ἰσχύϊ, καὶ μετὰ τὸν Κώδικα, ὁλοκλήρου τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, ὡς καὶ περὶ ἀναδρομικῆς ἰσχύος ὡρισμένων περὶ μισθώσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ Κώδικος. Αὐτόθι χαράσσονται μὲ ἀκρίβειαν τὰ ὅρια ἐφαρμογῆς τῶν περὶ μισθώσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ ΑΚ (ἄρθρα 648 - 680). Ἐπίσης δὲ ἐξετάζεται ἐμβριθῶς τὸ ζωτικὸν ζήτημα τῆς ἐπιδράσεως τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπὶ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, ἀναλυόμενον ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ Κώδικος ὡς δικαίου συμπληρωτικοῦ τῶν κενῶν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ὑπὸ προϋποθέσεις τροποποίησιν διατάξεων τοῦ πρὸ τοῦ Κώδικος ἐργατικοῦ δικαίου ὑπὸ μεταγενεστέρων τοιούτων τοῦ Κώδικος. Ἀκόμη δὲ πρέπει νὰ μνημονευθῇ ἡ ἐπιμελὴς ἐπεξεργασία, ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ **Τσιριντάνη**, ἄρθρων τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου (42, 43, 45, 46), ρυθμιζόντων σημεῖα ἐπαφῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος πρὸς θέματα τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου (ἑταιριῶν, ἀνωνύμων χρεωγράφων).

Παραιτούμεθα, ἐλλείψει χώρου, τοῦ ἐγχειρήματος νὰ ἀπεικονίσωμεν καὶ τὸ λοιπόν, λίαν ἐνδιαφέρον, περιεχόμενον τοῦ δευτέρου τούτου τεύχους, ἀφορῶν εἰδικωτέρας διατάξεις τοῦ ἐνοχικοῦ μεταβατικοῦ δικαίου, ἀρκούμενοι νὰ σημειώσωμεν ὅτι τὰς ἐρμηνεύουν, πλὴν τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς ἀναγνωρισμένου κύρους, ὡς ὁ ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου **Ἰ. Σακκέτας** καὶ οἱ καθηγηταὶ καὶ ὁμήγηται **Π. Βάλληνδας, Σόντης Γαζῆς, Παφσιᾶς** καὶ **Μητσόπουλος**. Σημειοῦμεν, ἐξ ἄλλου, μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαριστησιν, τὸ διὰ τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ τεύχους ἀναγγελλόμενον ὅτι λίαν προσεχῶς κυκλοφορεῖ καὶ τὸ πρῶτον περὶ τῆς μισθώσεως ἐργασίας (ἄρθρα 648 ἑπ. Α.Κ.) τεύχος τοῦ συγγράμματος. Τέλος παρατηροῦμεν τὸ βιβλιογραφικὸν τοῦτο σημείωμα μὲ τὴν ἑξῆς παρατήρησιν: ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἀνὰ χεῖρας δύο τευχῶν μᾶς ἔδειξε κατὰ τρόπον ἀναρχῆ πόσον ἀφελὴς εἶναι ἡ πολὺ διαδεδομένη ἀντίληψις, ὅτι ὁ Εἰσαγωγικὸς Νόμος εἶναι νομοθέτημα ἁπλοῦν, τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογὴ δύνανται νὰ γίνεται ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ διὰ προχείρων ἐξοικονομήσεων. Ὅτι καὶ ὁ Εἰσαγωγικὸς Νόμος θέτει τὸν νομικὸν τῆς πράξεως ἐνώπιον δυσχερῶν προβλημάτων, εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν ὁποίων χρειάζεται οὐτος ἱκανὸν ὀδηγόν, παίθεται τις καὶ ἀπὸ ἁπλῆν φυλλομέτρησιν τῶν τευχῶν. Παρὰ δὲ τὴν δεκαετίαν, ἡ ὁποία ἤδη διέρρευσεν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ Κώδικος, ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη χρόνον ὁ νομικὸς θὰ ἔχῃ νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὰ ὡς ἄνω προβλήματα. Ἀλλὰ τὸ πλούσιον ἐπιστημονικὸν ὑλικὸν τὸ ἀποθησαυρισθὲν εἰς τὰ ὡς ἄνω δύο τεύχη δὲν θὰ ἐξαντλήσῃ τὴν ἀξίαν του οὔτε ὅταν ἡ πάροδος τοῦ χρόνου, διὰ τοῦ διακανονισμοῦ τῶν ἐκκρεμῶν κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος παλαιῶν σχέσεων, θὰ φέρῃ εἰς πλήρη ἀχρησίαν τὸ πρὸ τοῦ Α.Κ. ἰσχύσαν δίκαιον, τὸ ὁποῖον ἐπιζῇ ἀκόμη ἕνεκα τῆς ἀρχῆς τῆς μὴ ἀναδρομῆς τῶν νόμων, ρυθμιζομένης ἐν πολλοῖς εἰς τὰς λεπτομερείας της ὑπὸ τοῦ Εἰσαγ. Νόμου. Διότι κατὰ γενικῶς ἀναγνωρισμένην διδασκαλίαν οἱ κανόνες διαχρονικοῦ δικαίου, οἱ περιληφθέντες εἰς τὸν Εἰσαγωγικὸν Νόμον, ἔχουν σημασίαν ὑπερβαινούσαν τὴν ἀφορμὴν ἐκ τῆς ὁποίας ἐθεσπίσθησαν: δὲν ἰσχύουν μόνον διὰ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ δικαίου (βυζαντινορρωμαϊκοῦ κλπ.) εἰς τὸ νέον δίκαιον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν μεταγενεστέραν νομοθετικὴν μεταρρύθμισιν εἰδικῶν λ.χ. νόμων ἐπερχομένην εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Καὶ εἰς χώραν, ὡς ἡ ἰδική μας, ὅπου ὁ νομοθέτης ἀναπτύσσει τόσον μεγάλην—καὶ ὄχι πάντοτε εὐστοχον—δραστηριότητα, συμβολαὶ ὡς αὐταὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἀπηρτίσθησαν τὰ δύο κρινόμενα τεύχη τῆς ΕρμΑΚ. εἶναι προωρισμέναι νὰ διατηρήσουν ἐπὶ μακρὸν τὴν ἀξίαν των καὶ ὡς βοηθήματα διὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐκ τῶν συχνῶν μεταβολῶν τῆς ἐν γένει νομοθεσίας ἀνακυπτουσῶν ποικίλων ἀνωμαλιῶν (*).

ΔΙΑ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἐκφράσαμεν ἐπανειλημμένως (τελευταίου σημειώματός μας ἐν ΕΕΔ 15, 640) διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀνάγκην νὰ ἀναπροσαρμοσθοῦν αἱ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1940 καθηλωμέναι εἰς τὸ καθορισθὲν τότε ποσὸν ἀποζημιώσεις τῶν παθόντων ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων.

Τὴν ἀνάγκην αὐτὴν ἐξέφρασε πάλιν πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας καὶ ὁ Δικηγορικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν δι' ἐγγράφου του ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ., εἰς τὸ ὁποῖον τονίζεται ἰδιαιτέρως τὸ ἐπείγον τῆς ρυθμίσεως τοῦ θέματος, ἀφοῦ καὶ πλεῖσται σχετικαὶ ὑποθέσεις ἐκκρεμοῦν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἀναμένουσαι τὴν ἐπίλυσιν των ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως, καταρτισθείσης ἀπὸ τριμήνου παρὰ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ φωνὴ τῶν θυμάτων, διερμηνεὺς τῆς ὁποίας ὑπῆρξε καὶ ὁ λαμπρὸς δράσεως Δικηγορικὸς Σύλλογος, θὰ ἀκουσθῇ, ἱκανοποιουμένης ταχέως τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς ἀνάγκης;

Ο ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

Ὁ Ἄρειος Πάγος, μετὰ τὰς θερινὰς διακοπάς, ἐπανῆρχισε τὰς τακτικὰς συνεδριάσεις του ἀπὸ 24ης παρελθόντος μηνός. Μὲ εὐνόητον μέγα ἐνδιαφέρον, ὡς πάντοτε, ἀναμένονται αἱ ἀποφάσεις του. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ «Ἐπιθεώρησις Ἐργατικοῦ Δικαίου» ἔχει δημοσιεύσει πᾶσας τὰς μέχρι τοῦδε κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐκδοθείσας ἐπὶ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ἀποφάσεις του.

(*) *Αὐτὴν τὴν στιγμὴν πληροφορούμεθα ὅτι ἐκυκλοφόρησε καὶ τὸ ἀναμενόμενον τεῦχος τῆς ΕρμΑΚ. περὶ τῆς μ ι σ θ ώ σ ε ω ς ἐ ρ γ α σ ί α ς (βλ. καὶ ΕΕΔ 15, 1040).*

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεύχος 20 (362)

Ἀθῆναι, 15 Ὀκτωβρίου 1956

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΠΕΡΙ ΟΚΤΑΩΡΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Κ. ΜΠΟΜΠΟΡΑ, Δικηγόρου

Περιεχόμενα.

Πρόλογος.

I. Διεθνὴς Σύμβασις καὶ κυρώσασα ν. 2269/1920.

II. Εἰσήχθη τὸ 8ωρον καὶ αἱ ἀποκλίσεις του.

A. Ἄρθρ. 2 κλπ. τῆς Συμβάσεως.

B. Σκοπός.

Γ. Εἰς ἄτοπον ἀπαγωγή.

Δ. Πρβλ. 102 §§ 4,5 Συντάγματος διὰ τὴν ἔκφρασιν.

Ε. Συμπέρασμα.

ΣΤ. Ἐπίκρισις τῆς ἀντιθέτου γνώμης.

III. Ἄλλαι παρατηρήσεις.

A. Ἔναρξις ἰσχύος.

B. Β. διάταγμα.

Γ. Γλῶσσα τῆς Συμβάσεως.

IV. Νομολογία.

A. Περὶ τῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας.

B. Περὶ τῶν Διεθνῶν Συμβάσεων.

Γ. Ν. 399 τοῦ 1947.

Πρόλογος.

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν δημοσιευθεισῶν ἐσχάτως εἰς τὸν περιοδικὸν νομικὸν τύπον τῆς Πρωτευούσης γνωμῶν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν διατάξεών τινων τῆς ἐν Οὐασιγκτῶνι διεθνοῦς συμβάσεως περὶ τοῦ 8ώρου τῆς ἐργασίας ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, ἐκθέτομεν τὸ κατ' αὐτὴν ἰσχύον κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην ἐν Ἑλλάδι δίκαιον ὡς ἑξῆς :

I. Διεθνὴς Σύμβασις καὶ κυρώσασα ν. 2269 τοῦ 1920.

Ἀφ' ὅτου τὸ ἀγγλικὸν καὶ τὸ γαλλικὸν κείμενον τῆς ἀπὸ 29.10.1919 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνδιασκέψεως τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἥτις ἐκλήθη καὶ συνῆλθεν ἐν Οὐασιγκτῶνι τῶν Ἡν. Πολ. τῆς Β. Ἀμερικῆς, διετυπώθη ὡς διεθνὴς σύμβασις, ἐπεκυρώθη δὲ καὶ ἐδημοσιεύθη καὶ ἑλληνιστὶ ἐν Ἑλλάδι διὰ τοῦ ἄρθρου πρώτου τοῦ ν. 2269 τῆς 24.6.1.7.1920 «περὶ κυρώσεως τῆς διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως τῆς Ἐργασίας τῆς Οὐασιγκτῶνος περὶ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν ταῖς βιομηχανικαῖς ἐπιχειρήσεσιν εἰς ὀκτὼ καθ' ἡμέραν καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα», ἐσωτερικῶς ἐν Ἑλλάδι ἀπέκτησε τὴν ἑξῆς ἔννοιαν :

Τὸ μὲν ἔπαυσε νὰ ἀπασχολῇ ὡς διεθνὴς σύμβασις τὸν Βασιλέα πρὸς ἀνακοίνωσιν εἰς τὴν Βουλὴν (32 Συντ.), τὸ δὲ καταστᾶσα φανερὰ (33 § 2 Συντ.) σύμβασις πολιτεύεται ἐφεξῆς καὶ ἀπὸ τῆς ἰσχύος της ὡς ἐσωτερικὸς ἑλληνικὸς νόμος (22, 26, 36, κλπ. Συντ.) ἄνευ ἰδιαιτέρας τυπικῆς δυνάμεως (105 Συντ.) (Σ.Ε. 675, 1952, ΝοΒ. 1, 427) νόμου.

Τί ἄρα γε εἰσήχθη καὶ τί ἐθεσπίσθη διὰ τῆς συμβάσεως καὶ τοῦ νόμου τούτου; Μόνον τὸ ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον ἐν τῇ βιομηχανικῇ ἐργασίᾳ, ἢ σύναμα (ὅπερ βέβαιον) καὶ αὐτὴ ἡ 8ωρος διάρκεια;

II. Εἰσήχθη τὸ 8ωρον καὶ αἱ ἀποκλίσεις του.

Α. Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τῆς συμβάσεως ὡρίσθη ὅτι εἰς πάσας τὰς βιομηχανίας ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 8 ὥρας ἡμερησίως καὶ τὰς 48 καθ' ἑβδομάδα.

Οὕτως ὡρίσθη ὅριον τῶν ἐργασίμων ὡρῶν (3, 4, 5, 6 κλπ. τῆς συμβάσεως) καὶ σύναμα ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὀκταώρου καθ' ἡμέραν καὶ τῆς τεσσαρακονταοκταώρου καθ' ἑβδομάδα ἐργασίας (ἄρθρον πρῶτον τοῦ νόμου 2269), ἥτις ἦτο ἀνεγεγραμμένη πρὸς συζήτησιν ὡς τὸ α' θέμα τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς ἐν Οὐασιγκτῶνι συνόδου τῆς συνδιασκέψεως (ἄρθρ. πρῶτον ν. 2269), ἐφ' ἧς ἐλήφθη ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις ὑπὸ μορφὴν σχεδίου διεθνοῦς συμβάσεως (ἄρθρ. πρῶτον ν. 2269), καὶ ἥτις ἀπετέλεσε τὸ κείμενον τοῦ ὡς ἄνω ν. 2269 (ἄρθρ. 1—22) μετὰ τριῶν προσθέτων ἄρθρων (δευτέρου καὶ τρίτου) τοῦ νόμου τούτου.

Τὸ γαλλικὸν κείμενον τοῦ ἄρθρου πρώτου τοῦ ν. 2269, ὡς συνεδημοσιεύθη μετὰ τοῦ ἑλλην. ν. 2269 (Ε.Κ. Α' ἀριθ. 145 τῆς 1.7.1920, σ. 1350), φέρει: Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à «l' application du principe de la journée de huit heures où de la semaine de 48 heures»...

Τὸ ἄρθρον πρῶτον τοῦ ν. 2269 εἶναι ὁ πρόλογος τῆς διεθνοῦς συμβάσεως, τὸ δὲ γαλλικὸν κείμενον τοῦ ἄρθρ. 2 τῆς ἐν τῷ νόμῳ 2269 συμβάσεως φέρει: . . . La durée du travail du personnel ne pourra excéder huit heurs par jour.. κλπ.

Εἰς τὰς ἐκφράσεις ταύτας οὐδεμία γίνεται γόξις περὶ ἀνωτάτου ὁρίου τῆς χρονικῆς διαρκείας, ἀλλὰ μόνον περὶ ἡμερησίας διαρκείας (durée καὶ journée) τῶν ὀκτὼ ὡρῶν ἐργασίας. Θεσπίζεται λοιπὸν σαφῶς τὸ 8ωρον. Ἐξ οὗ καὶ ἀφ' ἑαυτῆς θὰ εἴπετο ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ πλέονος. Διότι ὁ ἐργατικὸς ἀγὼν περὶ τοῦ ὀκταώρου ἀφεώρα τότε τὴν περικοπὴν τῶν πλειόνων ὡρῶν, ἤ, ὅπερ τὸ αὐτό, τὴν καθιέρωσιν τοῦ ὀκταώρου τῆς ἡμερησίας ἐργασίας καὶ τοῦ 48ώρου τῆς ἑβδομαδιαίας.

Καὶ τοῦ ἀγγλικοῦ κειμένου τὸ γράμμα δὲν εἶναι διάφορον. Πρόκειται περὶ τῆς Convention limiting the hours of work in industrial untertakings to eight in the day and forty eight in the week. Δι' αὐτῆς... decided upon the adoption of certain proposals with regard to the application of the principle of the 8 - hours day or of the 48 - hours week. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τῆς συμβάσεως the working hours shall not exceed eight in the day and forty eight in the week... Ἴδετε τὸ κείμενον τοῦτο ἐν τόμῳ Conventions and Recommendations τοῦ International Labour Conference. Geneva, 1949 σ. 1 ἑπ.

Ἐξ οὗ συνάγεται ὅτι θὰ ὑπάρχῃ τὸ ὀκτάωρον, ἀλλὰ δὲν θὰ γίνηται ὑπέρβασις αὐτοῦ.

Περὶ νέας προσπαθείας ἐλαττώσεως τοῦ 48ώρου τῆς ἑβδομάδος ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ μισθοῦ εἰς διεθνῆ κλίμακα ἴδετε ἄρθρον *μας* ἐν ΕΕΔ 15 (1956) σ. 277.

Σκοπὸς ἄρα τῆς σχετικῆς νομοθεσίας εἶναι κυρίως ἡ ἐν τῇ βιομηχανικῇ ἐργασίᾳ θέσπισις τῆς ὀκταώρου διαρκείας αὐτῆς καὶ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς μείζονος ἀλλὰ καὶ τῆς ἥσσονος διαρκείας μετὰ καθορισμοῦ τῶν ἀποκλίσεων.

Γ. Οὐδ' ἦτο λογικῶς νοητὸν νὰ εἰσαχθῇ τὸ ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον τῆς ἐργασίας καὶ νὰ μὴ εἰσαχθῇ τὸ μέχρις αὐτοῦ (κατώτερον) στέλεχος, δηλαδὴ τὸ ὀκτάωρον. Ὅπερ εἶναι καὶ ἦτο διὰ τὸν νομοθέτην αὐτονόητον καὶ οἰκοθεν (ἐκ τῆς τότε καταστάσεως τῶν πνευμάτων) δεδομένον. Ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία, οὖσα ἐμπόρευμα καὶ τὸ μοναδικὸν μέσον διοπορισμοῦ τοῦ Ἕλληνος πολίτου, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ δεκτὸν (ἀντιθέτως), ὅτι, προστατευθείσης τῆς ἰδιοκτησίας (πραγμάτων κινητῶν καὶ ἀκινήτων) (17 Συντ.), θὰ ἀφίνετο ἄνευ τῆς ἴσης (3 Συντ.) μερίμνης καὶ μεταχειρίσεως ἡ μόνη ἰδιοκτησία τοῦ ἐργαζομένου, ἤτοι ἡ ἐργασία του. Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἦτο ἐμπαιγμὸς νὰ ἀπευθυνθῇ ὁ Συνταγματοθέτης εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων (114) ὅλων διὰ τὴν τήρησιν Συντάγματος, ἤτοι κειμένου ἀφήσαντος ἔξω πάσης προνοίας τὴν μεγίστην μάζαν τῶν Ἑλλήνων, τὴν τῶν ἐργαζομένων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐργασίαν των, τὴν διάρκειαν αὐτῆς κλπ. καὶ τὸν μετ' αὐτῆς φυσικῶς ὅλως συνδεόμενον μισθὸν καὶ ἀμοιβήν. Ἐν τοιοῦτο Σύνταγμα, ἐλλιπὲς καὶ κολοβόν, θὰ ἔπρεπε ν' ἀπευθυνθῇ εἰς τὰς Τραπέζας μᾶλλον νὰ τὸ φυλάξουν καὶ ὄχι εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων, δηλαδὴ τῆς Ὁλότητος τοῦ Ἔθνους!

Δ. Περὶ. τὴν ἔκφρασιν ὁμοίας διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 102 §§ 4, 5 Συντάγματος, δι' οὗ ῥητῶς μὲν ἐρρυθμίσθη τὸ ἀνώτατον ὅριον, σιωπηρῶς δὲ πλὴν σαφῶς καὶ ὁλόκληρον τὸ κατώτερον στέλεχος τῆς προσθέτου ἀμοιβῆς διὰ πρόσθετον ἐργασίαν τῶν δημοσίων καὶ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. Περὶ οὗ ἴδετε μελέτην μας, Δημοσιοϋπαλληλικὸν καὶ Ἐργατικὸν δίκαιον, ἐν ΕΕΔ 14, 1309 ἑπ.

Ε. Ὅθεν ἔκ τε τοῦ γράμματος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ πνεύματος τῶν διατάξεων τούτων τοῦ ν. 2269 συνάγεται σαφῶς καὶ ἀναμφισβητήτως ὅτι εἰσήχθη νομοθετικῶς παρ' ἡμῖν τὸ δικαίωμα καὶ ἡ ὑποχρέωσις τῆς ὀκταώρου ἐργασίας τοῦ πολίτου εἰς τὰ ἐργοστάσια μὲ τὰς αὐτόθι ἐξαιρέσεις καὶ ἀποκλίσεις (2 - 6, 12 συμβ.) καὶ ἀναστολὰς τῶν διατάξεων (14 συμβ.). Περὶ ὑπερωριῶν καὶ ἐργασιῶν κατὰ ἐξαιρετίμους ἡμέρας ἴδετε Α.Π. 421/1956, ΕΕΔ 15, 780. Ὁμοίως ΕΕΔ. 15, 1025, 1039.

ΣΤ. Κατὰ ταῦτα οὐ μόνον ἐκτὸς τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ (προφανῶς) ἐκτὸς τοῦ γράμματος τοῦ ν. 2269 τοῦ 1920, τυγχάνει κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν ἡ ἀντιθέτως διατυπωθεῖσα γνώμη τοῦ καθηγητοῦ *Κ. Σούρλα* (Ν.Β. 4, 666 ἑπ.), ὅστις, καθ' ἃ φρονοῦμεν, προδήλως

ἀπαραδέκτως ἡρμήνευσεν ἀπὸ προσκομιδῆς μέρους τοῦ νόμου εἰπὼν ὅτι διὰ τῆς ἄνω συμβάσεως καὶ τοῦ νόμου (παρὰ τὸ ἀλληλένδετον καὶ ἀναπόσπαστον ἀμφοτέρων) ἐθεσπίσθη μόνον τὸ ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον, καὶ ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη θεσπίσεως νέου νόμου ἢ συμβάσεως ὁριζούσης τὸ ὀκτάωρον· πρὸς ὃ ἀντιτιθέμεθα· συμφωνοῦμεν δὲ μόνον διὰ τὸν μικρότερον τοῦ ὀκταώρου χρόνον. Ἐπικαλεῖται αὐτὸς ὑπὲρ τῆς γνώμης του καὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 2 § β' τῆς συμβάσεως, δι' ἧς ἀναγνωρίζονται συμβατικαὶ τυχὸν ἢ νόμιμοι μικρότεραι διάρκειαι. Τοῦτο ὅμως συνηγορεῖ μᾶλλον ὑπὲρ τῆς ἐκδοχῆς μας, ὡς ἀποτελοῦν ἀπόκλισιν τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ὀκταώρου καὶ οὐχὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου. Ὑποστηρίζει προσέτι (σ. 667) ὅτι ἡ σύμβασις περιεβλήθη τὴν δύναμιν ἐσωτερικοῦ νόμου (2269). (Ἴδετε καὶ *Γ. Μαριδάκην*. ΕΕΔ 9, 969, *τὸν αὐτόν*, Ἴδιωτ. Διεθνὲς Δίκαιον Ι (1950) σ. 49). Παρ' ἡμῖν δέ, ὡς γνωστόν, οἱ νόμοι δὲν παίζουν, ἀλλὰ περιέχουν imperium, ἤτοι ἐπιταγὴν πρὸς συμμόρφωσιν ἐπὶ σημείου πάντως ὠφελίμου τῇ Πολιτείᾳ. Οὕτω κατὰ τὸν ἑρμηνευτικὸν ν. 7 Π 1, 3, ἡ αὐθεντία τοῦ νόμου συνίσταται εἰς τὸ ἐπιτάσσειν, ἀπαγορεύειν, ἐπιτρέπειν, τιμωρεῖν. Κατὰ δὲ τὸν ν. 17 Π 1, 3, γινώσκειν νόμους δὲν εἶναι τὸ κατέχειν τὰ ῥήματα αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν δύναμιν.

Πρβλ. σχετικῶς καὶ τὰ ὅσα ἄλλοτε ἡμεῖς περὶ τῶν διεθνῶν καὶ ἐν Ἑλλάδι διὰ νόμου ἐπικυρουμένων συμβάσεων ἐγράψαμεν ἐν Ἀσφλ. Ἐπιθεωρήσει τοῦ 1927, σ. 276.

Βεβαίως αἱ διατάξεις τῶν ἑξῆς ἄρθρων τῆς συμβάσεως : 9 περὶ Ἰαπωνίας, 10 περὶ Βρεττανικῶν Ἰνδιῶν (ἀνεξαρτήτων ἤδη), 11 περὶ Κίνας, Περσίας καὶ Σιὰμ καὶ 13 περὶ Ρουμανίας προδήλως δὲν ἀφοροῦν τὴν Ἑλλάδα. Ἠδύναντο, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ὅλως νὰ μὴ καταχωρισθοῦν ἐν τῷ νόμῳ. Αἱ λοιπαὶ ὅμως διατάξεις τῆς συμβάσεως εἶναι, ὡς προεξετέθη, γενικοὶ ὁρισμοὶ ἐφαρμοστέοι εἰς ὅλα τὰ κυροῦντα τὴν σύμβασιν κράτη, ἄρα καὶ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ Ἕλληνος νομοθέτου (ν. 2269), ὡς τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου ἐχουσῶν ἐνταῦθα ὑποχρεωτικὴν δι' ἅπαντας ἰσχὺν ὡς κανόνων δικαίου (Rechtssätze, prescriptions).

III. Ἄλλαι παρατηρήσεις.

Α. Τοῦ μὲν ν. 2269 ἡ ἰσχὺς ἤρξατο μετὰ 10 ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του (ἄρθρ. 1 Ἀστ. Νόμου τοῦ 1856, πρβλ. ἄρθρον 103 Εἰσαγ. Ν. 2783 τοῦ 1941, 1946). Τῆς δὲ (διεθνοῦς) συμβάσεως, ἤτοι τῶν ἄρθρ. 1—22 τοῦ νόμου, ἡ ἰσχύς, κατ' ἄρθρ. 12 αὐτῆς, ἤρξατο, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπικύρωσις κατεχωρίσθη εἰς τὴν Γραμματείαν τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως (15 συμβ.)· τὸ βραδύτερον δὲ ἀπὸ 1.7.1921 (19 συμβ.) Δι' ὃ καὶ ἔδει ὅπως τὸ γεγονὸς τῆς καταχωρίσεως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς (Ἑλληνικῆς) Κυβερνήσεως κατ' ἄρθρ. 1 τοῦ Β. τῆς 1/16.2.1833 καὶ ἄρθρ. 4 ν. ΑΝΔ' 1882. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ αὐτοῦ ὁ νόμος καὶ ἡ σύμβασις δὲν κατέστησαν ἀνενεργεῖς. Καθ' ὅσον τὸ γεγονὸς δύναται καὶ ἄλλως νὰ ἀποδειχθῇ. Ἄλλως δὲ ἡ ἰσχὺς δέον νὰ ἤρξατο, ὡς ἐλέχθη, τὸ βραδύτερον ἀπὸ 1.7.1921. Ἐν τῷ μεταξὺ ὑπεχρεοῦντο οἱ ἐν ἄρθρ. 15—18 τῆς συμβάσεως ἀριθμοὶ νὰ ἐνεργήσωσιν ἐμπροθέσμως τὰ καθήκοντά των. Ὡς δὲ ἀνηγγέλθη ἐν Ἑλλάδι διοικητικῶς, ἡ σύμβασις ἐτέθη ἐν ἰσχύι διεθνῶς ἀπὸ τῆς 13.6.1921 (Τεῦχ. Διεθν. Συμβ. Ὑπ. Ἐργασίας, 1953, σ. 59). Ἴδετε ὁμοίαν ἀνακοίνωσιν ὑπὸ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν περὶ καταθέσεως ἐπικυρώσεων ἐν Ε.Κ. Α' 144. Κ.Ν.Β. 1956, σ. 324.

Β. Ἔγκυρα καὶ ἰσχυρὰ πάντα τὰ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου τρίτου τοῦ ν. 2269 τοῦ 1920 ἐκδοθέντα ἔκτοτε βασιλ. διατάγματα, δι' ὧν ἐκωδικοποιήθησαν αἱ ἄνω (1-22) διατάξεις τῆς συμβάσεως εἰς τοὺς οἰκείους μέχρι τότε ἰσχύοντας ἐσωτερικοὺς ἑλληνικοὺς νόμους καὶ ἀνεδημοσιεύθησαν καθ' ἕκαστον μετὰ πάσης προγενεστέρας τροποποιήσεως εἰς ἓν ἐνιαῖον κείμενον.

Γ. Διὰ τοῦ ἄρθρ. 22 τῆς συμβάσεως τὸ ἀγγλικὸν καὶ γαλλικὸν κείμενον αὐτῆς εἶναι ἐξ ἴσου αὐθεντικά. Ἕνεκα ὅμως τοῦ ἐσωτερικοῦ δικαίου (2 § 3, 107 Συντ.) τὸ ἑλληνικὸν κείμενον εἶναι οὐ μόνον ἐπίσης αὐθεντικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ μόνον ἐσωτερικῶς ὑποχρεωτικόν (105 Συντ).

Πρβλ. τὰ σχετικῶς ὁμοίως ἐξ ἀφορμῆς τῶν δύο παραλλήλων κειμένων (γερμ. καὶ ἑλλην.) τῆς Πολιτ. Δικονομίας (1834) διδασκόμενα.

Πρβλ. ὡσαύτως ν. 325 τοῦ 1955 περὶ κυ-

ρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 102 διεθνοῦς ἀποφ. τῆς Γενεύης τοῦ 1952, καθ' ὃν «κυροῦται ἡ σύμβασις, ἔχουσα οὕτως ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει καὶ γαλλικῷ πρωτοτύπῳ». Ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ὑποχρεωτικὸν (ἐσωτερικῶς) κείμενον τυγχάνει μόνον τὸ ἑλληνικὸν (2 § 3, 107, 105 Συντ.), ἤτοι ἡ ἑλληνικὴ μετάφρασις.

IV. Νομολογία.

Ἐκτὸς τῶν ἄνω παρατεθεισῶν βιβλιογραφικῶν σημειώσεων, προσθετέον σχετικῶς καὶ τὰς ἑξῆς:

Α. Τὴν παρ' ἡμῖν περὶ τοῦ ὀκταώρου τῆς ἐργασίας νομολογίαν ἴδετε ἐν Ζαχαροπ. Ἐδρετ. τ. 33, 1955, σ. 17 ἐπ., ἀριθ. 134, 378, 382, 411, 491, 496, 500, 990, 1559, 1953-1960 β, 2115. Βιβλιογραφίαν περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας ἐν σελ. 100, ἀριθ. 2374, 2380. Τελευταίας ἀποφάσεις τὰς Α.Π. 142, 1956, Α.Π. 449/1956, Α.Π. 105/1956, Πρ. Ἀθ. 7777/1956, ἴδετε ἐν ΕΕΔ τ. 15 (1956), σ. 841. Διὰ τῆς προμνησθείσης Α.Π. τμ. Α' 142/1956 καὶ τῆς συμφωνησάσης Α.Π. 449, τμ. Β' 1956 ἐκρίθη ὅτι ἐπὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν ἀσκουσῶν βιομηχανίας οἱ ἐργάται ὑποχρεοῦνται εἰς 8ωρον ἐργασίαν καὶ οὐχὶ 7ωρον, ὡς ἐπὶ (τῶν ἄλλων) ἀνωνύμων ἑταιρειῶν. Ὅλαι ὅμως αἱ βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις τυγχάνουν περιβεβλημέναι τὸν τύπον τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας. Πρὸς τὰς περὶ 8ώρου ἐν τῇ βιομηχανίᾳ διατάξεις τοῦ ν. 2269 συμπολιτεύονται καὶ αἱ ἑξῆς: Ἀρθρ. 1 π.δ. 27.6, 4.7.1942, ἄρθρ. 1 β.δ. 14, 24.8.1936, ἄρθρον 1 β.δ. 10, 29.9.1937, δι' ὧν ὁρίζεται, ὅτι αἱ ὧραι ἐργασίας εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ταύτας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς ὀκτὼ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ τὰς 48 καθ' ἑβδομάδα: Α.Π. 449/1950, ΕΕΔ 14, 789.

Β. Ὅτι ἐν ἐπικυρώσει διεθνοῦς συμβάσεως πρόκειται περὶ ἐσωτερικοῦ νόμου λέγει ὁ *Ἠλ. Κυριακόπουλος*, ἐν ΕΕΝ 22, 199, Πρβλ. καὶ τὰ ὑπὸ *Γ. Π. Σπυρακοπούλου*, ἐπὶ ἄλλης συμβάσεως λεγόμενα ἐν ΕΕΔ 14, 157. Ἐπὶ ἄλλης, περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν γυναικῶν, διεθνοῦς συμβάσεως ἴδετε παρατηρήσεις ὑπὸ *Κλεήνης Τσιμπούκη*, ἐν Θέμ. 65, 1125. Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς διὰ νόμου κυρώσεως, ὡς καὶ περὶ περιπτώσεως διαφορᾶς τῶν ἑτερογλώσσων κειμένων ἄλλης διεθνοῦς συμβάσεως, ἴδετε ΑΣΔΓ 353/1954, Θ. 65, 124. Κατὰ τὰς Ε.Ν. 98/1952, Θέμ. 64, 114, καὶ Σ.Ε. 401/1953, Θέμ. 64, 203, αἱ νεώτεραι νομικαὶ διατάξεις εἶναι ἐπικρατέστεραι τῶν προγενεστέρων διεθνῶν συμβάσεων (ἐν τῷ ἐσωτερικῷ). Πρβλ. Πρ. Ἀθην. 935/1953, Θέμ. 64, 324. Τὰ ἄλλως ρυθμίζοντα παραρτήματα διεθνοῦς συμβάσεως, ἐὰν μὴ ἐδημοσιεύθησαν διὰ τῆς Ἐφημ. Κυβερνήσεως, δὲν ἰσχύουν: Σ.Ε. Ὁλ. 412/1953, Θέμ. 64, 449. Λίαν ἄστοχος τυγχάνει ἡ διάταξις τῆς Διεθνοῦς Διακηρύξεως περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου τῆς 10.5.1944 (ν.δ. 399 τοῦ 1947), καθ' ἣν ἡ ἐργασία δὲν εἶναι ἐμπόρευμα! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ μοναδικὸν μέσον βιοπορισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος ἐκβάλλεται εἰς κύκλον ὑπερφυσικοῦ νέφους καὶ παραπέμπεται εἰς τοὺς . . . θεολόγους! Ἀντὶ νὰ γίνῃ ἀντικείμενον θετικῆς καὶ συνταγματικῆς κατοχυρώσεως καὶ νὰ παραπεμφθῇ εἰς τοὺς συνταγματολόγους· οἵτινες οὐδ' ἠξίωσαν κἂν ὀφθαλμοῦ βλῆτε τὸ θέμα, καὶ τοῦτο, διότι δῆθεν δὲν λαλεῖ τὸ γράμμα· ἐνῷ παραβλέπουν τὸ πνεῦμα· καίτοι θὰ ἔπρεπε καὶ τὸ γράμμα νὰ κάμουν νὰ . . λαλῇ πως σχετικῶς.

Γ. Ἰσχύον δίκαιον καὶ οὐχὶ ἁπλῶς κατευθυντηρίας γραμμὰς δέον, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, νὰ θεωρηθῇ περιέχουσα καὶ ἡ ῥηθεῖσα Διεθνὴς Διακήρυξις τῆς 10.5.1944 περὶ τῶν σκοπῶν καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῆς διεθνοῦς ἐργασίας, ἡ κυρωθεῖσα διὰ τοῦ ν.δ. 399 τοῦ 1947· καθ' ἃ ἡ ἐργασία δὲν εἶναι ἐμπόρευμα (περὶ τῆς ἀντισυνταγματικότητος ἴδετε ἀνωτέρω)· ἡ δὲ πενία, ὁπουδήποτε καὶ ἂν ὑπάρχῃ, ἀποτελεῖ κίνδυνον διὰ τὴν εὐημερίαν πάντων, καὶ ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς ἀνάγκης δέον νὰ διεξάγηται μετ' ἀκαίπτου σθένους πρὸς προαγωγὴν τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ. Κανόνες ἐφαρμοστέοι κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τοῦ μισθοῦ καὶ τῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΧΕΣΙΣ ΟΔΗΓΩΝ ΑΓΟΡΑΙΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΠΡΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΝ

I

Διαχωριστικά όρια σχέσεως έργασίας από μισθώσεως πρασοδοφόρου πράγματος

Ερημοδικία επί εργατικών δικών.—Υποχρέωσις α' και β' βαθμού εις αυτεπάγγελτον έρευναν της διαφοράς.—Χαρακτηρισμός σχέσεως οδηγού αγοραίου αυτοκινήτου (ταξί) προς ιδιοκτήτην ως σχέσεως εξηρτημένης εργασίας, εφ' όσον αποδεικνύεται εξάρτησις του πρώτου από του δευτέρου.—Ακυρότης καταγγελίας εκ μη τηρήσεως διατάξεων Ν. 3198/1955.—Αμοιβή δι' εργασίαν κατά Κυριακάς και νυκτερινάς ώρας.—Βάσις νομίμου μισθού δι' υπολογισμόν αμοιβής.

Αντικειμένων των παρατιθεμένων κατωτέρω δύο αποφάσεων του Πρωτοδικείου Αθηνών, ως εφετείου, είναι, επί τη βάσει των εις εκάστην περίπτωσιν αποδειχθέντων (τα οποία εκτιμά το Πρωτοδικείον ανελέγκτως υπό του Αρείου Πάγου, Α.Π. 159/1954, εισηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 13, 296), ο νομικός χαρακτηρισμός της συνδεούσης τον οδηγόν αγοραίου αυτοκινήτου (ταξί) προς τον ιδιοκτήτην αυτού σχέσεως.

Αμφότεραι αι δημοσιευόμεναι αποφάσεις του Πρωτοδικείου ανεζήτησαν την ύπαρξιν ή μή, εις εκάστην περίπτωσιν, ως αποφασιστικού διά την σύμβασιν έργασίας κριτηρίου, προσωπικής ή νομικής εξαρτήσεως, κατέληξαν δε να δεχθούν η μία, εις την εξεταισθείσαν παρ' αυτής περίπτωσιν, ότι επρόκειτο περί συμβάσεως εξηρτημένης εργασίας και η άλλη, αντιθέτως, εις την ιδικήν της περίπτωσιν, ότι επρόκειτο περί μισθώσεως πρασοδοφόρου πράγματος (βλέπε επί του θέματος σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 15, 564, ένθα σημειούται και η επ' αυτού αρεοπαγιτική νομολογία, πρβλ. και την Πρωτοδικείου Αθηνών 7007/1956, εισηγητής *Γ. Λαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 659, δεχθείσαν εις την περίπτωσιν αυτής ύφισταμένην σύμβασιν εξηρτημένης εργασίας).

Υποκειμένης, εις την περίπτωσιν της πρώτης δημοσιευομένης κατωτέρω υπ' αριθ. 11636/1956 αποφάσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών, συμβάσεως εξηρτημένης εργασίας, η καταγγελία αυτής, ως δέχεται η απόφασις, έδει να λάβη χώραν μετά την τήρησιν των τυπικών και ουσιαστικών προϋποθέσεων του ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 503), προκειμένου περί μισθωτού, ασφαλιζομένου κατά της ανεργίας δυνάμει του Ν.Δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 943), (βλέπε και σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 15, 564), με συνέπειαν άλλως την ακυρότητα της καταγγελίας.

Η εν λόγω απόφασις, αναχωρούσα από του δεδομένου ότι αι υπ' αριθ. 9900/1946 και 18310/1946 υπουργικαί αποφάσεις (ΕΕΔ 12, 388) περί προσθέτου αμοιβής δι' εργασίαν κατά Κυριακάς και κατά τας νυκτερινάς ώρας (10 μ.μ.—6 π.μ.) εφαρμόζονται επί των εν γένει μισθωτών, αναγνωρίζει και εις την περίπτωσιν αυτής ωρισμένον τοιούτον δικαίωμα. Δεδομένου δε ότι, μη υπαρχούσης ειδικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας, εφαρμόζεται κατά τον ά.ν. 866/1937 η γενική συλλογική σύμβασις εργασίας ιδιωτικών υπαλλήλων της 12 Αυγούστου 1936 (αναπροσαρμοζομένη διά της από 4 Νοεμβρίου 1947 γενικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας και κατά τας μετέπειτα αυξήσεις, βλέπε επ' αυτού ΕΕΔ 12, 1036, ΕΕΔ 14, 495 και ΕΕΔ 15, 976), η προσαύξησις της ως ανωτέρω αμοιβής υπολογίζεται επί των κατωτάτων ορίων της συλλογικής ταύτης συμβάσεως.

Τούτο δέχεται και η εν λόγω απόφασις, εν αρμονία προς τα νομολογηθέντα (βλέπε ΕΕΔ 12, 1312).

Πρωτοδικείου Αθηνών 11636/1956

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Δ. Θεοδοσόπουλος*
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Π. Θεοδωρόπουλος*
Δικηγόρος ο κ. Λ. Μπλέτσος

Προκύπτει ότι κεκυρωμένον αντίγραφον της υπό κρίσιν εφέσεως μετά της παρά πόδας αυτής πράξεως ορισμού δικασίμου επεδόθη νομίμως και εμπροθέσμως προς τον εφεσίβλητον, κλητευθέντα άμα όπως παραστή κατά την συζήτησιν ταύτης, ορισθείσαν κατά την εν αρχή της παρούσης αναφερομένην δικάσιμον, δέον δε όπως ούτος, μη εμφανισθείς κατά ταύτην, καθ' ην και εξεφωνήθη νομοτύπως η υπό κρίσιν υπόθεσις εκ της σειράς του οικείου πινακίου, δικασθή ερήμην, της υποθέσεως όμως ερευνωμένης κατ' ουσίαν, δοθέντος ότι κατ' άρθρον 15 του νόμου ΓΨΟΔ' εν περιπτώσει ερημοδικίας, ως τοιαύτης νοουμένης τόσον του ενάγοντος, όσον και του εναγομένου (Α. Π. 227/1947, ΕΕΔ 6, 475), ο δικάζων Πρωτοδίκης (Ειρηνοδίκης και Πρωτοδίκης) ή το κατά το άρθρον 16 κατ' έφεσιν δικάζον Πρωτοδικείον υποχρεούνται να έρευνήσωσι αυτεπαγγέλτως την διαφοράν (Α.Π. 618/1954, ΕΕΔ 13, 971).

Εβεβαιώθη, κατά την εκ των ένόντων κρίσιν του Δικαστηρίου, ότι ο εφεσίβλητος, τυγχά-

νων ἰδιοκτήτης αὐτοκινήτων ταξὶ καὶ ἀσκῶν δι' αὐτῶν ἐπιχείρησιν μεταφορᾶς προσώπων ἐπὶ κομίστρῳ, προῆλθε τὴν 10ην Νοεμβρίου 1951 εἰς συμφωνίαν μετὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὁδηγοῦ αὐτοκινήτων κατ' ἐπάγγελμα, καὶ δυνάμει τῆς συμφωνίας των ταύτης ὁ ἐκκαλῶν ἀπεδέχθη τὴν διὰ τῆς προσωπικῆς του ἐργασίας ἐκμετάλλευσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. *** αὐτοκινήτου δημοσίας χρήσεως (ταξὶ) τοῦ ἐφεσιβλήτου δι' ἀόριστον χρόνον, συμφωνηθέντος ὅτι αἱ δαπάναι λειτουργίας, συντηρήσεως καὶ ἐπισκευῶν τοῦ αὐτοκινήτου θὰ ἐβάρυνον τὸν ἐφεσίβλητον, ὁ δ' ἐκκαλῶν θὰ κατέβαλλεν εἰς αὐτὸν δραχ. 2.30 δι' ἕκαστον διανυόμενον ὑπὸ τοῦ αὐτοκινήτου χιλιόμετρον, ὑποχρεούμενος ἅμα ὅπως ἔχῃ τὸ αὐτοκίνητον εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ εἰς ὡρισμένην στάσιν (πιάτσα), ἣν ὁ ἐφεσίβλητος καθώριζε, καὶ ὁδηγῇ ὁ ἴδιος τοῦτο, ὅπως προμηθεύηται τὰ ἀναγκαιοῦντα καύσιμα καὶ λιπαντικὰ παρ' ὡρισμένου πρατηρίου τῆς ἐκλογῆς του, ὡς τοιούτου καθορισθέντος τοῦ πρατηρίου τοῦ Η.Δ**, καὶ ὅπως μὴ πραγματοποιῇ μεμακουσμένας (ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν) διαδρομὰς ἄνευ τῆς ἐγκρίσεώς του. Ἐπὶ τῇ σχέσει ταύτῃ ὁ ἐκκαλῶν προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του ὡς ὁδηγὸς τοῦ ἀνωτέρω αὐτοκινήτου τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὡς ὑπεχρεοῦτο ἐκ τῆς συμβάσεως, σταθμεύων εἰς τὴν ὁδὸν *** (ἐγγὺς πλατείας Συντάγματος), ὁπόθεν δὲν ἠδύνατο νὰ μετασταθμεύσῃ ἄνευ ἐγκρίσεως ἢ ἐντολῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου, λαμβάνων παρ' αὐτοῦ ἔγκρισιν, προκειμένου περὶ πραγματοποιήσεως διαδρομῶν ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν (δι' ἃς μάλιστα πλειστάκις συνῆπτεν οὗτος τὰς σχετικὰς συμφωνίας μετὰ τῶν πελατῶν καὶ ἄνευ ἔτι γνώμης τοῦ ἐκκαλοῦντος), ἐπρομηθεύετο τὰ καύσιμα ὑποχρεωτικῶς ἐκ τοῦ ὡς ἄνω πρατηρίου, κατέβαλλε δὲ καθ' ἑκάστην εἰς τὸν ἐφεσίβλητον τὰς εἰσπράξεις τοῦ αὐτοκινήτου ἐκ δραχμῶν 2.30 δι' ἕκαστον διανυόμενον χιλιόμετρον, παρακρατῶν δι' ἀμοιβήν του 0,60 λεπτὰ κατὰ διανυόμενον χιλιόμετρον. Ἡ ἐποπτεία τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐπὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἦτο συνεχής, πολλάκις δὲ ἔδιδεν οὗτος ἐντολὰς εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, ὅπως πραγματοποιήσῃ μεταφορὰς πελατῶν, μεθ' ὧν αὐτὸς εἶχε συνάψει τὴν σχετικὴν συμφωνίαν. Ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω δεδομένα, ὡς δέχεται τὸ Δικαστήριον, ἡ διέπουσα τοὺς διαδίκους συναλλακτικὴ σχέσις φέρει τὸν χαρακτῆρα συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς πληρουμένων ἐπὶ ταύτης τῶν ὁρισμῶν τῶν ἄρθρων 648, 651 καὶ 652 Α.Κ., ἀφοῦ συνωμολογήθη παροχὴ ἐργασίας ἔναντι μισθοῦ, ὡς τοιούτου δυναμένου νὰ συνομολογῆται, κατὰ τὴν εὐρεῖαν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 648 Α.Κ., καὶ κατὰ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας (κατὰ διανυόμενον χιλιόμετρον), χωρὶς ἐκ τούτου νὰ ἀλλοιοῦται ὁ χαρακτὴρ τῆς συμβάσεως ὡς μισθώσεως ἐργασίας, δοθέντος ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἦτο ὑπόχρεως ὅπως ἐκτελῇ τὴν ὑπηρεσίαν του αὐτοπροσώπως καὶ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ ἐποπτείαν τοῦ ἐφεσιβλήτου, πρὸς τὰς ἐντολὰς καὶ ὁδηγίας τοῦ ὁποίου ἦτο ὑπόχρεως ὅπως συμμορφοῦται (Α.Π. 579/1953, ΕΕΔ 14, 19, Α.Π. 132/1954, ΕΕΔ 13, 278, Α.Π. 242/1954, ΕΕΔ 13, 471). Ἐσφαλμένως ὅθεν τοῦ δικάσαντος δεχθέντος ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἦτο τοιαύτη μισθώσεως προσοδοφόρου πράγματος δέον ὅπως, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ λόγου τῆς ἐφέσεως καὶ ὡς οὐσίᾳ βασίμου, ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐρευνηθῇ δὲ περαιτέρω ἡ ἀγωγή, ἥτις, ὁρμοδίως εἰσαχθεῖσα κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. Γ΄ΘΟΔ', ἐρείδεται, καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν ἀξίωσιν περὶ καταβολῆς ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως, εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 5 § 8, καὶ 1 ν. 3198/1955, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρα 648 καὶ ἐπόμ. καὶ ἄρθρ. 656 Α.Κ., καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰς ἀξιώσεις πρὸς καταβολὴν προσαυξήσεως Κυριακῶν καὶ ἐξαιρεσίμων ἡμερῶν καὶ λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας εἰς τὰς διατάξεις τῶν ὑπ' ἀριθ. 6900/1946, 18310/1946, 25825/1951 καὶ 27019/1953 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων.

Ἐβεβαιώθη πρὸς τοῖς ἀνωτέρω ὅτι ὁ ἐκκαλῶν εἰργάσθη ὡς ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου (ταξὶ) τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐπὶ τῇ ἐκτεθείσῃ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, μέχρι τῆς 10.6.1953, ὅτε ἀπελύθη ὑπ' αὐτοῦ διὰ καταγγελίας τῆς συμβάσεως, χωρὶς νὰ τηρηθῶσιν αἱ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς τεταγμέναι διατυπώσεις (τυπικαὶ καὶ οὐσιαστικαὶ) τοῦ ἄρθρ. 5 § 1 ν. 3198/1955, ἤτοι ἐγένετο ἄνευ ἐγγράφου καταγγελίας καὶ καταβολῆς τῆς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112 προβλεπομένης ἀποζημιώσεως. Συνεπῶς, λόγῳ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, ὁ ἐφεσίβλητος ὑποχρεοῦται κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ., εἰς τὴν πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα καταβολὴν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας ἀπὸ 10.6.1953 μέχρι τῆς 10.10.1953 μὲ βάσιν ὑπολογισμοῦ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 50 ἡμερησίως, ὅπερ, καθ' ἃ, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἐβεβαιώθη, ἐκέρδιζεν ὁ ἐκκαλῶν ἡμερησίως κατὰ μέσον ὅρον, τοῦ καταβλητέου διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ποσοῦ ἀνερχομένου εἰς δραχμὰς 5.000 (ἡμέραι ἐργάσιμοι 100 ἐπὶ 50).

Περαιτέρω ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του 10.11.1951 καὶ μέχρι 10.6.1953 εἰργάσθη ἁπάσας τὰς Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξα-

ρετέας ἑορτάς, ἐπιτρεπτῶς κατὰ νόμον (ἄρθρ. 7 ἐδ. 3 τοῦ Π.Δ. τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως), δι' ἣν ἐργασίαν του ἐδικαιοῦτο τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/46 προβλεπομένης προσαυξήσεως (75 ο/ο) ἐπὶ τοῦ 1/25 τῶν νομίμων μηνιαίων ἀποδοχῶν του, ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, οἷος τυγχάνει οὗτος (ΑΠ 133/1955, ΕΕΔ 14,592, καὶ λοιπὴ νομολογία ἐν ΕΕΔ τόμος 12, σελ. 1312 καὶ ἑπ.), ἀνερχομένην μέχρις 7.10.1952 εἰς δραχμὰς 542, μετέπειτα δὲ εἰς δραχμὰς 650 (συλλ. σύμβασις τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν γένει τῆς 12.8.1936 καὶ 4.11.1947· τὸ ἐν αὐτῇ ἐλάχιστον ὅριον τῶν δραχμῶν 1800 ἀναπροσηρμόσθη μεταπολεμικῶς, καθορισθὲν εἰς δραχμὰς 542 μέχρι τῆς 7.10.1952 καὶ εἰς δραχμὰς 650 ἔκτοτε διὰ τῆς 49500/1952 ὑ.ἀ., ΕΕΔ 11, σελ. 1110), ἣν ὅμως προσαύξησιν δὲν τῷ κατέβαλεν ὁ ἐφεσίβλητος. Συνεπῶς δικαιοῦται οὗτος δι' ἐργασίαν του ἐπὶ 85 Κυριακάς καὶ ἑορτὰς τοῦ ὡς ἀνωτέρω χρονικοῦ διαστήματος δραχμὰς 1456 (ἤτοι διὰ τὸν μέχρις 7.10.1952 χρόνον 542 διὰ 25 ἴσον 21 ἐπὶ 75 ο/ο ἴσον 15 ἐπὶ 49 Κυριακάς κλπ. ἴσον 771, διὰ τὸν μετὰ δὲ χρόνον 650 διὰ 25 ἴσον 26 ἐπὶ 75 ο/ο ἴσον 19 ἐπὶ 36 Κυριακάς κλπ. ἴσον 684).

Ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐκκαλῶν κατὰ τὸ ἀπὸ τῆς 10.11.1951 μέχρι 10.6.1953 χρονικὸν διάστημα εἰργάσθη ἐπὶ 475 ἐν συνόλῳ ἡμέρας καὶ ἐπὶ 8ώρον καθ' ἑκάστην τούτων κατὰ τὰς ὥρας ἀπὸ 5 μ.μ. μέχρις 6ης π.μ. τῆς ἑπομένης, δικαιούμενος διὰ σύνολον 3800 ὡρῶν νυκτερινῆς ἐργασίας τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, βάσει τῶν διατάξεων τῶν ὑπ' ἀριθ. 18310/1945, 25825/1951 καὶ 27019/1953 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων δραχμὰς 2850 μὲ βάσιν ὑπολογισμοῦ τὸν ἀριθμὸν τῶν 8 ὡρῶν ἐργασίας ἡμερησίως, εἰς ἣν ἦτο ὑπόχρεως κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 1 τοῦ β. δ. τῆς 14/18.9.1950 περὶ κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀγοραίων (ταξὶ) καὶ ἰδιωτικῆς χρήσεως αὐτοκινήτων (νόμιμος μισθὸς κατὰ μέσον ὅρον 800 διὰ 25 ἴσον 24 διὰ 8 ἴσον 3 ἐπὶ 25 ο/ο ἴσον 0, 75 ἐπὶ 3800 ὥρας), ἤτοι δραχμὰς 2850.

Ὡσαύτως δὲ νὰ ἐπιδικασθῶσι αὐτῷ καὶ τὰ αἰτούμενα δῶρα Χριστουγέννων καὶ Πάσχα ἀνερχόμενα συνολικῶς εἰς δραχμὰς 600.

II

Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ὁδηγοῦ ἀγοραίου αὐτοκινήτου (ταξὶ) ἄνευ ὑπάρξεως προσωπικῆς ἐξαρτήσεως.

Ἀπόδειξις ὡρισμένων πραγματικῶν περιστατικῶν. —Χαρακτηρισμὸς σχέσεως ὡς μισθώσεως προσοδοφόρου πράγματος, ἐφ' ὅσον ἐλλείπει τὸ κριτήριον γνώρισμα τῆς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἡ ἐξάρτησις τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου.

Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 8461/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Κανελλόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ι. Γκολφίνος, Ε. Γώγας

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐναγόμενος καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος, τυγχάνων ἰδιοκτήτης τοῦ ὑπ' ἀριθ. *** ἐπιβατικοῦ αὐτοκινήτου, φέροντος ταξίμετρον, κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1954 συνεφώνησε μετὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος - ἐνάγοντος, ὁδηγοῦ αὐτοκινήτων κατ' ἐπάγγελμα, τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ αὐτοκινήτου του δι' ἀόριστον χρόνον ὑπὸ τοὺς ἀκολούθους ὅρους: 1) Βενζίνην καὶ λιπαντικὸν ἔλαιον διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ αὐτοκινήτου ἐφωδιάζετο ὁ ἐνάγων παρ' οἱουδήποτε ἤθελεν οὗτος. 2) Τὸ συμφωνηθὲν κατὰ διανυόμενον χιλιόμετρον μίσθωμα, βάσει τοῦ εἰς αὐτὸ ὑπάρχοντος εἰδικοῦ μετρητοῦ, δὲν κατέβαλλεν ὁ ἐνάγων καθημερινῶς μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐργασίας του, ἀλλὰ μετὰ πάροδον τριῶν - τεσσάρων ἡμερῶν. 3) Ὁ ἐνάγων ἐδικαιοῦτο νὰ ὁδηγήσῃ τὸ αὐτοκίνητον καὶ ἔξω τῶν Ἀθηνῶν ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας τοῦ ἐναγομένου. 4) Δὲν ὑπεχρεοῦτο νὰ διαμένῃ εἰς ὡρισμένος μέρος, οὔτε καὶ ὑφίστατο τὸν καθημερινὸν ἔλεγχον.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων προκύπτει, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐξεμεταλλεύετο τὸ αὐτοκίνητον τοῦ ἐναγομένου κατ' ἰδίαν αὐτοῦ πρωτοβουλίαν, χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦται, ὅπως συμμορφοῦται πρὸς ὡρισμένους περιορισμοὺς τοῦ ἰδιοκτήτου ἐναγομένου.

Ὑπὸ τὰ προεκτεθέντα ταῦτα πραγματικὰ περιστατικὰ ἡ διέπουσα τοὺς διαδίκους συναλλακτικὴ σχέσις, ἐφ' ὅσον ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων κατὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ αὐτοκινήτου ἀνέπτυσσεν ἰδίαν αὐτοῦ πρωτοβουλίαν καὶ δὲν ἦτο ὑπόχρεως ἐκ τῆς συμβάσεως νὰ συμμορφοῦται πρὸς ὡρισμένους περιορισμοὺς τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ αὐτοκινήτου, εἶναι τῆς μισθώσεως προσοδοφόρου πράγματος (*Καυκᾶς*, Ἐνοχ., Εἰδ., Β' ἔκδοσις, σελ. 398 ἑπ., Α.Π. 132/1954 καὶ 159/1954, ΕΕΔ 13, σελ. 238 καὶ 296) καὶ οὐχὶ τῆς μισθώσεως ἐργασίας, ἅτε ἐλλείποντος τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 652 τοῦ Α.Κ. κριτηρίου γνωρίσματος ταύτης, ἤτοι τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ ἐκμισθωτοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του ἐκ τοῦ μισθωτοῦ. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν προμνησθέντων ὀρθῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὅτι ἡ συνδέουσα τοὺς διαδίκους ἔννομος σχέσις εἶναι ἡ τῆς μισθώσεως προσοδοφόρου πράγματος καὶ συνακολούθως ἀπέρριψε τὴν ἔνδικον ἀγωγὴν καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸς λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος. Μετὰ τὰ προρρηθέντα δέον νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις.

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΔΕΙΑΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΛΑΤΟΜΕΙΑ

Α.Ν. 539/1945 καὶ κυρωτικὸς Διεθνοῦς Συμβάσεως Ν. 2081/1952

Ἀνεφάρμοστον Α.Ν. 539/1945 περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν ἐπὶ προσωπικοῦ γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων, μὴ ἐκδοθέντος τοῦ διὰ τοῦ ἄρθρου 2 αὐτοῦ ὁριζομένου Διατάγματος. — Χαρακτηρισμὸς τοῦ λατομείου ὡς ἀγροτικοῦ κτήματος καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιχειρήσεως ἐξορύξεως μαρμάρων ὡς γεωργικῆς. — Ἔλλειψις δικαιώματος ἀδείας κατὰ τὸν Α.Ν. 539/1945. — Ἔννοια Διεθνοῦς Συμβάσεως, κυρωθείσης διὰ τοῦ Ν. 2081/1952, ἀναφερούσης ὡς ἐφαρμοζομένας τὰς διατάξεις αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῶν λατομείων.

Ὁ ἀ.ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 4, 474) ὁρίζει (ἄρθρ. 1 § 2): Διὰ διαταγμάτων, προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας, δύναται νὰ ὁρισθῇ, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἰσχύουν καὶ ὑπὲρ τῶν προσώπων τῶν ἀντὶ μισθοῦ ἀπασχολουμένων εἰς τὰς... γεωργικὰς, κτηνοτροφικὰς ἢ δασικὰς ἐπιχειρήσεις...

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἄνω νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἐξεδόθη μέχρι τοῦδε 1) τὸ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1948 β.δ. «περὶ ἐπεκτάσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 539/1945 καὶ εἰς τοὺς μισθωτοὺς βουστασίων», ΕΕΔ 8, 39 καὶ 2) τὸ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1948 «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ἀ.ν. 539/1945 εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ἐργατρίας λαχανοκηπουρούς Ἀθηνῶν», ΕΕΔ 8, 39).

Παραλλήλως δὲ πρὸς τὸν ἀ.ν. 539/1945 ἰσχύει καὶ ὁ ν. 2081/1952 «περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 52 διεθνοῦς συμβάσεως «περὶ κανονικῶν κατ' ἔτος ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 11, 827) καὶ ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς διεθνοῦς συμβάσεως ὁρίζεται, ὅτι αὐτὴ ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς τὸ προσωπικὸν τὸ ἀπασχολούμενον, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπιχειρήσεων, καὶ εἰς... δ) μεταλλεῖα, λατομεῖα καὶ εἰς τὰς πάσης φύσεως ἐξορυκτικὰς βιομηχανίας.

Ἡ μνημόνευσις ἐν τῇ διεθνεῖ αὐτῇ συμβάσει καὶ τῶν λατομείων, ὡς ἐμπίπτοντος τοῦ εἰς αὐτὰ ἐργαζομένου προσωπικοῦ εἰς τὴν προστασίαν αὐτῆς, δὲν εἶναι ἡ μόνη.

Ἀναφέρεται καὶ τὸ ἄρθρον πρῶτον τῆς διὰ τοῦ ν. 2269/1920 κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως «περὶ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν ταῖς βιομηχανικαῖς ἐπιχειρήσεσιν εἰς 8 καθ' ἑκάστην καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα», κατὰ τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῆς ἐποψιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης συμβάσεως θεωροῦνται βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις (δίως α) τὰ μεταλλεῖα, λατομεῖα καὶ αἱ πάσης φύσεως ἐξορυκτικαὶ βιομηχανίαι».

Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν διατάξεων τοῦ ἄνω Νόμου 2269/1920 τὸ ἐκδοθὲν Π.Δ. τῆς 27 Ἰουνίου/4 Ἰουλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων» ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτοῦ ὁρίζει, ὅτι αἱ διατάξεις του ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐργασίας λατομείων.

Ἄλλη διεθνὴς σύμβασις «περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἐν τοῖς βιομηχανικοῖς καταστήμασι», κυρωθεῖσα διὰ τοῦ Νόμου 2930/1922, ὁρίζει ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτῆς, ὅτι πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης συμβάσεως θεωροῦνται ὡς «βιομηχανικὰ καταστήματα» α) τὰ μεταλλεῖα, λατομεῖα καὶ ἐξορυκτικαὶ βιομηχανίαι πάσης φύσεως.

Χαρακτηριστικὸν δέ εἶναι, ὅτι, ἐνῷ ἡ διεθνὴς αὐτὴ συμβασις ἰσχύει (ἐπομένως καὶ τὰ λατομεῖα ὑπάγονται εἰς αὐτὴν), τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ Π.Δ. τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τοῦ Νόμου περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» ὁρίζει, ὅτι ἀποκλείονται τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος, μεταξὺ τῶν ἄλλων, αἱ γεωργικαὶ ἐργασίαι.

Ἄλλαι ἐπίσης διεθνεῖς συμβάσεις, ἡ διὰ τοῦ Νόμου 2271/1920 κυρωθεῖσα «περὶ ἐργασίας τῶν γυναικῶν πρὸ καὶ μετὰ τὸν τοκετόν», ἡ διὰ τοῦ ν.δ. τῆς 30/31 Ὀκτωβρίου 1935 κυρωθεῖσα «περὶ νυκτερινῆς ἐργασίας τῶν γυναικῶν», ἡ διὰ τοῦ Νόμου 2271/1920 κυρωθεῖσα «περὶ καθορισμοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡλικίας τῶν ἀνηλίκων εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐργασίας» μεταχειρίζονται τὸν αὐτὸν ὅρον «ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης θεωροῦνται «βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις ἰδίως α) τὰ μεταλλεῖα, τὰ λατομεῖα καὶ αἱ πάσης φύσεως ἐξορυκτικαὶ βιομηχανίαι».

Ἀνεξαρτήτως λοιπὸν τοῦ ζητήματος ἂν κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου τὰ λατομεῖον θεωρῆται ἀγροτικὴ ἐπιχείρησις (περὶ τοῦ ὁποίου βλέπε *Οἰκονομίδου*, Γεν. Ἀρχ. § 31, σημ. 1, *Τούση*, Ἐμπράγματον κατὰ τὸν Α. Κ. § 127,

σελ. 238, Α.Π. 134/1947, Θέμ. ΝΗ' 360, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6192/1951, Πρωτοδίκης *Ι. Γιωργάς*, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀναφερομένας, ΕΕΔ 18, 22, πρβλ. καὶ μειοψηφίαν Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ΕΕΔ 12, 158), ἐφ' ὅσον ρητῶς ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου 2081/1952 κυρωθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 52 διεθνὴς σύμβασις «περὶ κανονικῶν κατ' ἔτος ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 11, 827) ὁρίζει, ὅτι ἄδειας δικαιοῦνται καὶ οἱ ἐργαζόμενοι εἰς μεταλλεῖα, λατομεῖα καὶ εἰς τὰς πάσης φύσεως ἐξορυκτικὰς βιομηχανίας, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι *θεωροῦνται ὡς ἐξορυκτικαὶ ἐπιχειρήσεις*», δὲν καταλείπεται ὡς ἐνδιαφέρουσα πλέον ἡ ἔρευνα ἂν τὸ λατομεῖον ἀποτελῇ, κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ἀγροτικὴν ἐπιχείρησιν (πρβλ. *Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχ., ἔκδοσις ἕκτη, σ. 22, *Α. Σακελλαροπούλου*, ΕΕΔ 8, 134 ἐπ.). Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ συνεπῶς νὰ διαφωνήσωμεν πρὸς τὴν ἄποψιν τῆς παρατιθεμένης δικαστικῆς ἀποφάσεως, ὅτι τὰ λατομεῖα ὡς γεωργικὴ ἐπιχείρησις ὑπάγονται εἰς τὴν διὰ διατάγματος (μὴ ἐκδοθέντος) ρύθμισιν τοῦ Α.Ν. 539/1945.

Διαχωρισμὸς τῶν λατομείων εἰς ἐκεῖνα, ἔνθα ἀσκεῖται γεωργικὴ ἐπιχείρησις καὶ εἰς ἐκεῖνα, ἔνθα ἀσκεῖται βιομηχανικὴ τοιαύτη, δὲν γίνεται εἰς τὴν διὰ τοῦ ν. 2081/1952 κυρωθεῖσαν διεθνῆ σύμβασιν, ἡ ὁποία ἀναφέρει γενικῶς τὰ λατομεῖα, ἡ δὲ μνημονευομένη ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως εἰσηγητικὴ ἔκθεσις τοῦ ν. 2081/1952 (ΕΕΔ 11, 828), ἀναγραφουσα ὅτι ἡ σύμβασις καὶ νόμος (539/1945) ἐξαιροῦν τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὴν γεωργίαν, δὲν ἐννοεῖ, νομίζομεν, ὅτι ἐξαιρεῖ καὶ τὰ λατομεῖα (ὡς γεωργικὴν τάχα ἐπιχείρησιν), ἀφοῦ δὲν τὰ ἐξαιρεῖ ἡ διεθνὴς σύμβασις, ἀλλ' ἐννοεῖ ἀκριβῶς διὰ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 539/1945 ἀναφερομένας ὑπὸ τὴν συνήθη ἔννοιαν γεωργικὰς κλπ. ἐπιχειρήσεις, ὑφ' ἣν ἔννοιαν ἀναφέρονται καὶ εἰς τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941), ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 3464/1955 «περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ ἀνεργίας διατάξεων» (ΕΕΔ 15, 105) (βλέπε σχετικῶς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 1067).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 5956/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ε. Καψάλης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Μάμαλης, Ι. Λιγνάδης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 2 τοῦ Νόμου 539/1945 διὰ Διαταγμάτων προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας, δύναται νὰ δρισθῇ, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἰσχύουσι καὶ ὑπὲρ τῶν προσώπων τῶν ἀντὶ μισθοῦ ἀπασχολουμένων . . . εἰς τὰς γεωργικὰς ἐπιχειρήσεις. Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων, ἐπικαλούμενος σύμβασιν ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας, δυνάμει τῆς ὁποίας παρέσχε τὰς ὑπηρεσίας του ὡς μιναβόρος εἰς τὰ λατομεῖα μαρμάρων Διονύσου-Πεντέλης ἀπὸ τοῦ ἔτους 1950 μέχρι 18 Μαΐου 1956, διώκει τὴν ἐπιδίκασιν αὐτῷ τοῦ ποσοῦ τῶν 3.000 δραχμῶν ὡς ἀποζημίωσιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης, ἣν ὑπέστη ἐκ τῆς μὴ χορηγήσεως αὐτῷ τῆς αἰτηθείσης ἀδείας κατὰ τὰ ἔτη 1951-1955. Τὸ αἴτημα ὅμως τοῦτο τῆς ἀγωγῆς δὲν εὐσταθεῖ νόμῳ καὶ ὡς τοιοῦτον δέον ὅπως ἀπορριφθῇ. Διότι τὸ λατομεῖον εἶναι ἀγροτικὸν κτῆμα καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἀσκουμένη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐπιχείρησις ἐξορύξεως μαρμάρων συνιστᾷ ἐπιχείρησιν γεωργικὴν καὶ οὐχὶ βιομηχανικήν. Ἑπομένως δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ νόμος 539/1945, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξεδόθη τὸ ὑπὸ ταύτου προβλεπόμενον σχετικὸν διάταγμα. Ἡ ἐκδοχὴ (βλέπε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6411/1956) «ὅτι ἡ ἐπιχείρησις τοῦ λατομείου ὑπόκειται, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἀποτελῇ γεωργικὴν ἢ μὴ ἐπιχείρησιν κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 52 διεθνοῦς συμβάσεως περὶ κανονικῶν κατ' ἔτος ἀδειῶν, τῆς κυρωθείσης διὰ τοῦ νόμου 2081/1952, δι' οὗ καὶ ἐπεξετάθη ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀ.ν. 539/1951 εἰδικῶς καὶ ἐπὶ τῶν λατομείων», δὲν εὑρίσκει ἔρεισμα οὔτε εἰς τὸ γράμμα, οὔτε εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ὡς ἄνω διεθνοῦς συμβάσεως καὶ τοῦ κυρώσαντος ταύτην νόμου. Διότι ὁρίζεται μὲν ἐν ἄρθρῳ 1 § 1 ὅτι «ἡ παροῦσα σύμβασις ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς τὸ προσωπικὸν τὸ ἀπασχολούμενον εἰς τὰς ἀκολούθους δημοσίας ἢ ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ καταστήματα . . . δ) μεταλλεῖα, λατομεῖα καὶ εἰς τὰς πάσης φύσεως ἐξορυκτικὰς βιομηχανίας», ἐννοεῖ ὅμως ἐπιχείρησιν λατομείων οὐχὶ γεωργικήν, ἀλλὰ βιομηχανικήν. (Τοῦτο προκύπτει ἰδίᾳ ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ Νόμου 2081/1952, εἰς ἣν ἀναγράφεται ἐπὶ λέξει «. . . ἐξ ἄλλου εἰς τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ νόμου 539 δηλοῦται ὅτι αἱ βασικαὶ διατάξεις τοῦ νόμου ἐνεπνεύσθησαν ἐκ τῆς διεθνοῦς ταύτης συμβάσεως. Σύμβασις καὶ νόμος 1) ἐξαιροῦν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπολήψεως ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν τοὺς ἐργαζομένους . . . εἰς τὴν γεωργίαν . . .». Συνεπῶς δὲν ἐπεξετάθη ὑπὸ τοῦ νόμου 2081/1952 ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀ.ν. 539/1945 εἰδικῶς καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιχειρήσεων λατομείων τῶν ἀσκουμένων ὑπὸ μορφὴν γεωργικὴν καὶ τὸ ἀπασχολούμενον εἰς ταύτας προσωπικὸν δὲν δικαιοῦται ἀδείας, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξεδόθη τὸ σχετικὸν διάταγμα.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΜΙΣΘΟΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΚΟΥ

Παροχή έργασίας είς λατομεῖον καὶ διατάξεις περὶ ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερομισθίων

Χαρακτηρισμὸς λατομείου ὡς ἀγροτικοῦ κτήματος καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἀσκουμένης ἐπιχειρήσεως ὡς γεωργικῆς, ἐφ' ἧς δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, ἐκτὸς ἂν ὁρίζηται τοῦτο εἰδικῶς ἐν αὐταῖς.— Ἀνεφάρμοστον ἄρα καὶ τῶν περὶ ἐλαχίστου ὁρίου μισθῶν διατάξεων.— Πληρωτέος μισθὸς ὁ συμφωνηθείς.— Χρονικὰ ὅρια ἐργασίας ἐργαζομένων εἰς λατομεῖα.— Ἀξίωσις ἀποζημιώσεως διὰ παροχὴν ὑπὲρ ταῦτα ἐργασίας δι' ἀγωγῆς ὅμως ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ — Ἀνεφάρμοστον ὑπ' ἀριθ. 6900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, προϋποθετούσης ὕπαρξιν νομίμως καθωρισμένου μισθοῦ.— Παροχὴ «δώρου» δι' ἑορτάς.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ζητήματος ἂν αἱ περὶ ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς διατάξεις ἐφαρμόζωνται καὶ ἐπὶ γεωργικῶν ἐργατῶν (βλέπε ΕΕΔ 12, 24, 252, ΕΕΔ 13, 325, ΕΕΔ 14, 326), δὲν δύναται, νομίζομεν, νὰ ἐπιδοκιμασθῇ ἡ ἄποψις τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως ὅτι δὲν ἰσχύουσιν αὐταὶ διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς λατομεῖα, μὲ τὴν αἰτιολογίαν ὅτι ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀγροτικὴν ἐπιχείρησιν.

Σημειοῦται ἀνωτέρω (σελ. 1104) σειρὰ διατάξεων, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει ὑπαγωγὴ καὶ τῶν ἐργαζομένων τῆς κατηγορίας αὐτῆς εἰς τοὺς προστατευτικοὺς τῶν ἄλλων ἐργατῶν νόμους καὶ ἀκόμη καὶ τὸ ἐπικαλούμενον ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως Π.Δ. τῆς 27 Ἰουνίου/4 Ἰουλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων» ἀναφέρει ρητῶς ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτοῦ τὰς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐργασίας λατομείων, ἐνῷ διὰ τὰς γεωργικὰς ἐπιχειρήσεις δὲν ὑπάρχουν νομοθετημέναι ὡ αι ἐργασίαι (Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 7988/1952, εἰσηγητὴς *Ν. Καλφαγιάννης*, ΕΕΔ 12, 302).

Ποῦ δύναται νὰ ὁδηγήσῃ ἡ ἄποψις ὅτι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐργατικῶν νόμων τὸ λατομεῖον θεωρεῖται γεωργικὴ ἐπιχείρησις (μὲ τὴν ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου βοήθειαν) ἀρκεῖ νὰ σημειωθοῦν καὶ τὰ ἑξῆς: Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Π.Δ. τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 αὐτοῦ ὁριζομένας ἑορταίους ἡμέρας ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἐν τῷ Κράτει ὀπαδοὺς παντὸς θρησκεύματος πᾶσα βιομηχανική, βιοτεχνικὴ καὶ ἐμπορικὴ ἐργασία.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος ἀποκλείονται τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος νόμου αἱ γεωργικαὶ ἐργασίαι.

Θὰ ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ὑποστηριχθῇ σοβαρῶς, ὅτι τὰ λατομεῖα, ἀποτελοῦντα γεωργικὴν ἐργασίαν, δύνανται ἐπιτρεπτῶς νὰ ἐργάζωνται κατὰ τὰς Κυριακάς;

Σειρά, ἐξ ἄλλου, συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κατὰ περιοχὰς ἔχει καθορίσει τὰ ἡμερομίσθια τῶν λατόμων (βλέπε τὴν ἀπὸ 10 Μαρτίου 1948 λατόμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων, ΕΕΔ 7, 713, Νομοῦ Μαγνησίας, ΕΕΔ 10, 1134, κλπ.) καὶ βεβαίως δὲν ὑπολαμβάνουν αὐταί, ὅτι πρόκειται περὶ γεωργικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ κατ' ἐξαίρεσιν, ὡς ἀκέπτεται ἡ ἀπόφασις, λαμβάνεται ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν αὐτῶν μέριμνα.

Δὲν εἶναι μάλιστα ἄνευ σημασίας νὰ σημειωθῇ, ὅτι καὶ εἰδικὸς Νόμος (ὁ ΒΩΜΑ') προστατεύει τοὺς ἐργάτας τῶν ἐπιχειρήσεων λατομείων διὰ τὰ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἀτυχήματα αὐτῶν (βλέπε καὶ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου 551 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων) καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀκόμη δικαιολογεῖται ἡ σκέψις ὅτι εἶναι ἀπίθανον νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ὑπάγονται εἰς ὥρας ἐργασίας, ὑπάγονται εἰς τὴν Κυριακὴν ἀνάπαυσιν, προστατεύονται διὰ τὰ ἀτυχήματα τῶν ἐν τῇ ἐργασίᾳ, δικαιοῦνται τῆς ἀδείας τοῦ ἀ.ν. 539/1945, κατὰ τὰ ἄνω σημειωθέντα, καὶ στεροῦνται τῆς προστασίας τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερομισθίου.

Εἶχον, ἑπομένως, νομίζομεν, ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ αἱ περὶ ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς διατάξεις καί, μὴ ὑφισταμένης εἰς τὴν περίπτωσιν εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, αἱ περὶ ἀνηδικευτῶν ἐργατῶν διατάξεις (πρβλ. Α. Π. 656/1955, εἰσηγητὴς *Π. Τσαμούχης*, ΕΕΔ 15, 22 καὶ σημειούμεν μας ἐν ΕΕΔ 14, 933, ἐπὶ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως).

Ἀνεξαρτήτως ἤδη τοῦ γνωστοῦ ζητήματος ἂν ἐν τῇ παραβάσει τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας ἀπαιτῆται νὰ εἰσάγηται ἡ σχετικὴ ἀξίωσις τοῦ ἐργάτου διὰ τῆς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀγωγῆς (τοῦτο μᾶλλον πλέον ἐκράτησεν ἐν τῇ νομολογίᾳ καὶ ἀκολουθεῖται καὶ ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως), θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ διαφωνήσωμεν πρὸς τὰς κάτωθι τῆς ἀποφάσεως δημοσιευομένας παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὴν θεμελίωσιν τῆς ἀντιθέτου ἀπόψεως.

Ὁ Νόμος δὲν ἀξιοῖ ἀπὸ τὸν ἐργάτην φυσικὰ νὰ κατέχῃ νομικὰς ἐννοίας, ἵνα ἐκθέσῃ ἐνώπιον τοῦ Δικαστοῦ τὴν ἀξίωσίν του. Χρέος τοῦ Δικαστοῦ εἶναι νὰ διατυπώσῃ τὴν ἔκθεσιν ἀγωγῆς κατὰ τὰ νομικὰ στοιχεῖα αὐτῆς, χωρὶς βεβαίως νὰ σημαίνῃ καὶ ὅτι, ἂν ἡ συνταχθεῖσα ἔκθεσις ἀγωγῆς εἶναι νομικῶς ἐλλιπής, ἐπιτρέπεται τὸ Δικαστήριον νὰ κρίνῃ αὐτὴν κατὰ τὴν ἐκδίκασιν.

Πρωτοδίκου Θηβῶν 41/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Σ. Ἀδριανὸς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Μπρόφιας, Χ. Κοντός

Ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν

ἀγωγῆς, ὅτι, συνεπείᾳ συμβάσεως ἐργασίας μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐναγομένου συναφθείσης εἰργάσθη ὡς ἐργάτης λατόμος εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐκμεταλλευόμενον λατομεῖον ἐξορύξεως λίθων ἐπὶ συμφωνηθέντι ἡμερομισθίῳ 40 δραχμῶν.

Τὸ λατομεῖον καίτοι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν περὶ μισθώσεως πράγματος διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τούτων, διαστέλλεται τοῦ ἐν στενῇ ἐννοίᾳ ἀγροτικοῦ κτήματος, χαρακτηριζόμενον ὡς προσοδοφόρον (περὶ οὗ βλ. Ζέπου, Ἐνοχ. ἔκδ. Α', Εἰδ. Μέρ., σελ. 273, σημ. 3, 277, σημ. 3, Κανκά, Ἐνοχ. ἔκδ. Β', ὑπ' ἄρθρ. 638 § 4), ἐν τούτοις πέραν τούτων φέρει τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀγροτικοῦ κτήματος ἐν εὐρυτέρᾳ ἐννοίᾳ καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν ἀσκουμένη ἐπιχείρησις φέρει τὸν χαρακτῆρα τῆς γεωργικῆς, ἐφ' ἧς δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ κείμεναι διατάξεις τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, ἐκτὸς ἐὰν ὁρίζηται τοῦτο ἐν αὐταῖς εἰδικῶς. Ἄρα δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἐναγομένου αἱ περὶ ἐλαχίστου ὁρίου μισθῶν κείμεναι διατάξεις, ἀφοῦ δὲν ὑφίστατο τοιαύτη καθορίζουσα τοιοῦτον, ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐπικαλουμένη ὑπ' ἀριθ. 27602/1954 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καθορίζει μὲν τὸν ἐλάχιστον μισθὸν καὶ τῶν λατόμων, ἰσχύει ὅμως μόνον ἐν τῇ περιφερείᾳ Χανίων Κρήτης. Μὴ καθοριζομένου ἐλαχίστου ἡμερομισθίου τοῦ ἐνάγοντος τὸ πληρωτέον εἰς αὐτὸν διὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐργασίαν του ἦτο, συμφώνως ταῖς διατάξεσι τῶν ἄρθρων 648 καὶ 653 τοῦ Α.Κ., τὸ ὡς ἄνω συμφωνηθὲν τῶν 40 δραχμῶν. Συνεπῶς ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς διώκεται τὸ πρῶτον ὡς ἄνω κεφάλαιον τῶν δραχ. 3890 καὶ καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ περιλαμβάνεται διαφορὰ μεταξὺ τοῦ συμφωνηθέντος ἡμερομισθίου τῶν 40 δραχμῶν καὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀγωγήν, τοιούτου τῶν 62 δραχμῶν, ὅπερ καθορίζει ἡ μὴ ἰσχύουσα ἐν προκειμένῳ, ὡς ἄνω, ὑπουργικὴ ἀπόφασις, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμος.

Κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 § ΙΑ' τοῦ Π.Δ. τῆς 27ης Ἰουνίου/4 Ἰουλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων αἱ διατάξεις τοῦ Π.Δ. τούτου, δι' ὧν καθορίζονται αἱ ὧραι ἐργασίας εἰς 8 ἡμερησίως, ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ λατομείου. Ἵνα ὅμως ὁ μισθὸς τοῦ ἐργαζομένου προσαυξηθῇ λόγῳ ἐργασίας του ὑπὲρ τὸ ὡρον ἡμερησίως, ἡ καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ὡρου ἐργασία δέον νὰ παρεσχέθη, συμφώνως ταῖς διατάξεσι τοῦ αὐτοῦ Δ/τος, ἤτοι κατόπιν ἀδείας τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 ἁρμοδίας Ἀρχῆς, χορηγουμένης ἐν συνδρομῇ τῶν ἐν ταῖς αὐταῖς διατάξεσι τιθεμένων προϋποθέσεων καὶ ὅρων, ὅτε καὶ μόνον ἀναγνωρίζεται δικαίωμα προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ, λόγῳ ὑπὲρ τὸ ὡρον ἐργασίας, κατ' ἐλάχιστον κατὰ 25ο/ο, ὡς τοῦτο ἐναργῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ αὐτοῦ Π.Δ/τος. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ὁ ἐνάγων δὲν ἰσχυρίζεται, ὅτι τὴν περὶ ἧς ἡ ἀγωγὴ ὑπερωριακὴν ἐργασίαν τῶν 125 ὡρῶν παρέσχε συμφώνως ταῖς διατάξεσι τοῦ ἄνω Π.Δ/τος, ἤτοι κατόπιν ἀδείας τῆς κατὰ τὰ ἄνω ἁρμοδίας Ἀρχῆς, δὲν δικαιοῦται οὗτος προσθέτου ἀμοιβῆς λόγῳ ταύτης καὶ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς διώκεται τὸ πρῶτον ὡς ἄνω κεφάλαιον τῶν δραχμῶν 3890 καὶ καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ περιλαμβάνεται ἡ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας προσαύξησις τοῦ ἡμερομισθίου, εἶναι κατ' ἀρχὴν ἀπορριπτέα ὡς ἀόριστος. Ἀλλά, καὶ δεκτοῦ γινομένου ὅτι ἦτο παραδεκτὴ ἡ συμπλήρωσις τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ στοιχεῖον τοῦτο, δὲν ἐβεβαιώθη τοῦτο οὐσίᾳ βάσιμον. Τοὐναντίον ὁ ἐνάγων ὁμολογεῖ ἔλλειψιν ἀδείας τῆς Ἀρχῆς. Συνεπῶς καὶ παραδεκτῆς γινομένης τῆς βελτιώσεως ταύτης ἡ ἀγωγή, κατὰ τὸ αὐτὸ κεφάλαιον, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος. Ὁ ἐνάγων θὰ εἶχε δικαίωμα ἀπολήψεως τῆς προσαυξήσεως ταύτης βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, τοιαύτη ὅμως βάσις ἀγωγῆς δὲν σωρεύεται ἐν τῷ ἀγωγικῷ δικογράφῳ.

Κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1 § 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἑρμηνευούσης αὐθεντικῶς τὴν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ἀπόφασιν τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ἡ κατὰ 75ο/ο προσαύξησις τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων λόγῳ ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακὰς ὑπολογίζεται πάντοτε ἐπὶ τῶν ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων τούτων, ἤτοι ὡς ἀναγκαία προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τῆς ὑπουργικῆς ταύτης ἀποφάσεως τίθεται ἡ ὕπαρξις καθωρισμένων ἀποδοχῶν νομίμως, βάσει συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. Ἐφ' ὅσον συνεπῶς ὁ μισθὸς τοῦ ἐνάγοντος δὲν εἶναι καθωρισμένος νομίμως κατ' ἐλάχιστον ὑποχρεωτικὸν ὅριον, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἐλλείπει ἡ ἀναγκαία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προϋπόθεσις καὶ ὁ ἐνάγων δὲν δικαιοῦται προσαυξήσεως δι' ἐργασίαν του κατὰ τὰς 10 Κυριακάς, ἡ δὲ ἀγωγή, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς διώκεται τὸ 2ον ὡς ἄνω κεφάλαιον, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμος.

Ὑπὸ τῶν ἐν συνδυασμῷ διατάξεων τῶν ἄρθρων 7 καὶ 9 τῆς ὑπ' ἀριθ. 74960/1955 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐπιτάσσεται ἡ παροχὴ δώρου εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1955, ρητῶς καὶ εὐθέως τίθεται ὡς προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τῆς ὑπουργικῆς ταύτης ἀποφάσεως καὶ ἐπὶ γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν ἡ ῥύθμισις τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τῶν ἐν αὐταῖς ἐργαζομένων ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἄλλης πράξεως ἐκ τῶν ἐν ἄρθρ. 2 (ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, διαιτητικῶν ἀποφάσεων), ἢ ἡ ὑπαγωγὴ τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. Ἡ πρώτη προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐν λόγῳ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἤτοι ἡ ῥύθμισις τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τοῦ ἐνάγοντος ὑπὸ πράξεως ἐκ τῶν ἀνωτέρω, δὲν ὑφίσταται, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθέμενα. Ὑπαγωγὴν δὲ ἑαυτοῦ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν ἰσχυρίσθη ὁ ἐνάγων. Συνεπῶς, ἀμφοτέρας τῶν ἄνω προϋποθέσεων συντρεχούσης ἐν προκειμένῳ, ὁ ἐνάγων δὲν δικαιοῦται τοῦ δώρου τούτου καὶ ἡ ἀγωγὴ διώκουσα τοῦτο εἶναι ἀπορριπτέα, ὡς μὴ νόμιμος. Κατὰ τὰς ὁμοίας διατάξεις τῶν ἄρθρ. 7 καὶ 9 τῆς ὑπ' ἀριθ. 25600/1956 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ἥτις ἐπιτάσσει τὴν παροχὴν δώρου εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1956 καὶ διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ἡ ἀγωγὴ εἶναι ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμος, καθ' ὅσον διώκεται δι' αὐτῆς τὸ δῶρον ἑορτῶν Πάσχα 1956. Ρητέον ὅτι, ὡς ἐβεβαιώθη ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, ὁ ἐνάγων δὲν

έπαγγέλλεται κυρίως τὸν ἐργάτην ἐπ' ἀμοιβῇ, ὥστε νὰ ὑπάγηται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ἀλλὰ ἀσχολεῖται κυρίως μὲ τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων του καὶ διάφορα διέθετε χρόνον εἰργάζετο εἰς τὸ λατομεῖον τοῦ ἐναγομένου, ὡς τοῦτο μαρτυρεῖται καὶ ἐκ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων ἐντὸς τῶν ἄνω χρονικῶν διαστημάτων ἐργασίας.

Παρατηρήσεις.

I. Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν τὸ λατομεῖον εἶναι ἢ ὄχι ἀγροτικὸν κτῆμα, πάντως ὁ ἐργολάβος, ὅστις δι' ἐργατῶν πληρωνομένων ὑπ' αὐτοῦ ἐξορύσσει ἐκ μισθίου λατομείου, ὡς ἐν προκειμένῳ, λίθους, τοὺς ὁποίους δι' ἰδίων μεταφορικῶν μέσων μεταφέρει ἀλλαχοῦ καὶ τοὺς πωλεῖ πρὸς ἀνοικοδόμησιν ἀεροδρομίου, ἀσκεῖ ἀναμφισβητήτως ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν, ἀφοῦ κερδοσκοπεῖ ἐπὶ τῷ τῆς ἐργασίας τῶν ἐργαζομένων λατόμων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν χωμάτων τοῦ φυτηγοῦ αὐτοκινήτου του καὶ περὶ τούτου εἶναι σύμφωνοι καὶ ὁ Ἀνθιμάκης (Τόμος Α' §§ 19 καὶ 27 σελ. 109-110 καὶ 121 - 125) καὶ ὁ *Κρουκάς*, ὅστις ἐν § 42 τοῦ Α' τόμου τοῦ Ἐμπορικοῦ του Δικαίου ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ καθ' ὁλονδήποτε ἀμφιτεροβαρῆ τρόπον κτῆσις προϊόντων γῆς πρὸς μεταπώλησιν ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἀνταποκρινομένως ἐμπορικήν. Τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἔχει ἀπορρανθῆ παλαιότερον ad hoc ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος διὰ τῆς 1832/1955 ἀποφάσεώς του (Θέμ. Ζ' σελ. 135), ὅτι ὁ ἐργολάβος λατομείου ἀσκεῖ ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν, ὁ δὲ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν Σερρῶν διὰ τῆς 4/1938 ἀποφάσεώς του (Θέμ. ΜΘ' σελ. 140) ἀπεφάνθη ἐπίσης, ὅτι ὁ ἐργολάβος λατομείου δὲν ἀσκεῖ ἀγροτικὴν ἀλλ' ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν καὶ τέλος καὶ ἡ 532/1952 ἀπόφασις Πρωτοδικείου Σερρῶν (Ἀρμενόπουλος, Ζ σελ. 320) ἀποφαίνεται, ὅτι ὁ ἐξ ἰδίου λατομείου ἐξορύσσων λίθους καὶ μεταπωλῶν αὐτοὺς εἰς ἄπειρον διὰ χρησιμοποιήσεως ἐργατῶν καὶ μηχανημάτων ἀσκεῖ ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡ τοιαύτη ἐπιχείρησις τοῦ ἐργολάβου λατομείου θεωρεῖται ἐμπορική, ὑπάγεται ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν ἀπὸ 19.8.1938 ἐθνικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας (Κώδικ Νόμων Ζαχαροπούλου 1938, σελ. 701), ἥτις ἐρρύθμισεν ὅλα ἐν γένει τὰ ἡμερομίσθια τῶν καθ' ἁπασαν τὴν Ἑλλάδα ἐργαζομένων τῶν μὴ ὑπαγομένων εἰς εἰδικὴν συλλογικὴν σύμβασιν καὶ ἥτις ὁρίζει, ὅτι οἱοσδήποτε ἐργάτης ἄνω τῶν 19 ἐτῶν, ἐργαζόμενος ἐκτὸς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης, λαμβάνει ἡμερομίσθιον δραχ. 50, ὅπερ διὰ τῆς ἀπὸ 4.11.1947 ἐπισης ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῆς ἀφορώσης τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν οὐχὶ μόνον τῶν ἐμπορομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀλλὰ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων ἐν γένει, αἵτινες κερδοσκοποῦν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ τοῦ ἐργαζομένου προσωπικοῦ, ηὐξήθη εἰς δραχ. 11.000 καὶ ἀκολούθως δι' ἀλληλοδιαδόχων αὐξήσεων ἔφθασεν ἤδη (ἀπὸ 1.1.1955 καὶ ἐντεῦθεν) εἰς δραχ. 42.50 διὰ τοὺς ἔχοντας διετῆ ὑπηρεσίαν καὶ εἰς δραχ. 39,50 διὰ τοὺς λοιπούς. Ἔχουν βεβαίως ὑπογραφῆ καὶ εἰδικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις λατόμων εἰς τὰς περιφερείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, Βόλου, Ἐλευσῖνος, Θεσσαλονίκης, Καλαμῶν, Λαυρίου - Κερατέας καὶ Χαλκίδος, τελευταίως δὲ καὶ Χανίων Κρήτης καὶ εἰς τὰς περιφερείας ταύτας ἰσχύουν αἱ εἰδικαὶ αὗται συλλογικαὶ συμβάσεις ὡς εὐνοϊκώτεραι, εἰς τὰς λοιπὰς ὅμως περιφερείας ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα ἡ ἀπὸ 19.8.1938 ἐθνικὴ συλλογικὴ σύμβασις, ἥτις κατὰ τὴν πρόσφατον 636/1955 ἀπόφασιν Ἀρείου Πάγου ἀποτελεῖ κανόνα οὐσιαστικοῦ δικαίου καὶ ἐφαρμόζεται ἐπὶ παντὸς ἐργάτου μὴ ὑπαγομένου εἰς ἄλλην εἰδικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας (ΕΕΔ 1956, σελ. 20 - 22) καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι ὀρθὸν τὸ ὑπὸ τῆς σχολιαζομένης ἀποφάσεως ὑποστηριζόμενον ὅτι οἱ λατόμοι, μὴ ὑπαγόμενοι εἰς εἰδικὴν συλλογικὴν σύμβασιν, δικαιοῦνται λαμβάνειν μόνον τὸ συμβατικὸν ἡμερομίσθιον, ἐνῷ τοῦτο συμβαίνει, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον τὸ συμβατικὸν ἡμερομίσθιον εἶναι ἀνώτερον τοῦ ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως τῆς 4.11.1947 προβλεπομένου τοιούτου κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν αὐτῆς ἐν κεφαλαίῳ VII. Ἀλλωστε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33700/1950 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καθωρίσθη τὸ ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου παντὸς ἐν γένει ἀνειδικεύτου ἐργάτου παρ' οἱαδήποτε βιομηχανικῇ, βιοτεχνικῇ, ἐμπορικῇ ἢ ἄλλης μορφῆς ἐπιχειρήσει ἡ ἐκμεταλλεύσει ἀπὸ 1.7.1950 καὶ ἐφεξῆς εἰς δραχμὰς 18.000 (Κ. Ν. Ζαχαροπούλου 1956, σελ. 260) καὶ συνεπῶς ἡ ἀπόφασις αὕτη περιλαμβάνει καὶ τοὺς λατόμους, ἂν τυχὸν οὗτοι δὲν περιλαμβάνωνται εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν τῆς 19.8.1938, ὥστε ὑποδηποτε οἱ λατόμοι ἔχουν καθωρισμένον δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου, τὸ ὁποῖον καὶ δικαιοῦνται νὰ διεκδικήσουν, ἐὰν τὸ συμβατικὸν εἶναι μικρότερον.

II. Περαιτέρω ἡ ἄποψις τῆς σχολιαζομένης ὅτι οἱ λατόμοι, οἱ μὴ ὑπαγόμενοι εἰς εἰδικὴν συλλ. σύμβασιν, δὲν δικαιοῦνται οὔτε δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, οὔτε ἐπιδόματος ἐργασίας ἐξαιρεσίμων ἡμερῶν, ἐφόσον τὰ ἡμερομίσθια των δὲν ἔχουν καθορισθῆ οὔτε διὰ συλλογικῆς συμβάσεως, οὔτε δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, εἶναι προδήλως ἐσφαλμένη, διότι τὰ ἡμερομίσθια τῶν λατόμων καὶ τῶν πάσης φύσεως ἐργατῶν καθορίζονται ὑπὸ τῆς προμνησθείσης ἀπὸ 19.8.1938 συλλογικῆς συμβάσεως, ἄλλως ὑπὸ τῆς 33790/1950 προμνησθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ συνεπῶς ὠφείλεν ἡ σχολιαζομένη ἀπόφασις νὰ ἐπιδικάσῃ καὶ ἐπίδομα ἐργασίας ἐξαιρεσίμων ἡμερῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 § 2 τῆς 25825/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ δῶρα Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, τὰ ὁποῖα μάλιστα διὰ τοῦ ἄρθρ. 3 τῶν ὑπ' ἀριθ. 74960/1955 καὶ 25600/1956 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἀπενεμήθησαν καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἐργάτας τοὺς μὴ ὑπαγομένους εἰς συλλογικήν τινα σύμβασιν, ἀλλ' ἀμειβομένους δι' ἐλευθέρας συμφωνίας, αἵτινες δικαιοῦνται λαμβάνειν ὡς δῶρον μὲν Χριστουγέννων 1955 ἓν ἡμερομίσθιον τεχνίτου ἢ ἀνειδικεύτου ἐργάτου κατὰ περίπτωσιν δι' ἕκαστον 10ήμερον πραγματικῆς ἐργασίας ἀπὸ 19.4.1955 ἕως 24.12.1955, ὡς δῶρον δὲ τοῦ Πάσχα 1956 ἓν ἡμερομίσθιον τεχνίτου ἢ ἀνειδικεύτου ἐργάτου δι' ἕκαστον 8ήμερον ἐργασίας ἀπὸ 1.1.1956 ἕως 1.5.1956 (βλέπε σχετικῶς καὶ τὴν 187/1952 Πρωτ. Θηβῶν καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς σχόλια εἰς ΕΕΔ 1953, σελ. 21, καὶ σελ 251-253).

Ἡ ἐπάλληλος αἰτιολογία τῆς σχολιαζομένης ὅτι, ἀφοῦ τὸ λατομεῖον θεωρεῖται γεωργικὴ ἐπιχείρησις καὶ δὲν μνημονεύεται ρητῶς εἰς τὸ ἄρθρον 7 τῶν ὡς ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, δὲν

ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν δώρων κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 αὐτῶν, εἶναι ἐπίσης ἐσφαλμένη, διότι τὸ μὲν ἄρθρ. 7 καθιεροῖ ὑποχρέωσιν καὶ τῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων πρὸς παροχὴν δώρων, ἐνδεικτικῶς δὲ μνημονεύει τὰ βυνστάσια, λαχανοκήπους, ἀνθοκήπους, πτηνοτροφεῖα καὶ προσθέτει ἐν τέλει τὸ «κλπ.», ἐνῷ τὸ ἄρθρον 9 προβλέπει οὐχὶ τὰς ὀργανωμένας γεωργικὰς ἐπιχειρήσεις, αἵτινες κερδοσκοποῦν καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερομισθίων τοῦ ἐργατικοῦ των προσωπικοῦ, ἀλλὰ μόνον τὰς γεωργικὰς ἐργασίας, εἰς ἃς προέχει ἡ προσωπικὴ ἐργασία τοῦ ἰδίου γεωργοκτηνοτρόφου καὶ οὐχὶ ἡ ἐργασία τοῦ συμπτωματικῶς προσλαμβανομένου βοηθοῦ ἢ ἐργάτου. Κακότεχνον ἴσως τὸ ἄρθρον 9, διότι λέγει ἐπὶ ἐργατῶν τῶν λοιπῶν ἐκτὸς τῶν ἐν ἄρθρῳ 7 ἀναφερομένων γεωργοκτηνοτροφικῶν ἐργασιῶν, ἐνῷ εἰς τὸ ἄρθρ. 7 δὲν ὑπάρχει ἀποκλειστικὴ ἀπαρίθμησις τῶν προβλεπομένων ἐπιχειρήσεων, ἀλλ' ἐνδεικτικὴ τοιαύτη, καὶ τοῦτο προκύπτει ἀπὸ τὸ «κλπ.», ἀλλὰ πάντως ἡ ἔννοια αὐτοῦ (τοῦ ἄρθρ. 9) εἶναι ἀναμφίβολος καὶ ἀφορᾷ τοὺς κατ' ἀριθμὸν διαστήματα ἢ ἐποχιακῶς προσλαμβανομένους βοηθοὺς ἢ ἐργάτας τῶν κατὰ κύριον ἐπάγγελμα γεωργοκτηνοτρόφων καὶ οὐχὶ τὸ ἐργατικὸν προσωπικὸν τῶν ἀσκούντων ὀργανωμένην ἐπιχείρησιν ἀγορᾶς καὶ μεταπωλήσεως ἐπὶ κερδει προϊόντων γῆς ἢ τέχνης, οἷοι εἶναι καὶ οἱ λατόμοι, ὡς προεῤῥέθη ἐν § 1.

ΙΙΙ. Ἔτι περισσότερον διαφωνοῦμεν μὲ τὴν ἄνω ἀπόφασιν, ἀξιοῦσαν ὅπως εἰς τὸ δικογραφον τῆς ἐργατικῆς ἐκθέσεως (ἀγωγῆς) διατυποῦται ἐπικουρικὴ βάσις ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, διὰ νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ ἡ ἀξίωσις περὶ πληρωμῆς ὑπερωριακῶν ὡρομισθίων, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἐπραγματοποιήθησαν ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν. Γ'3ΟΔ' ὁ ἐργάτης ὁ ἀξιῶν πληρωμὴν μισθοῦ ἢ ἐπιδομάτων ἢ ἐν γένει ἀνταλλάγματος ἐκ παροχῆς ὑπηρεσιῶν δὲν ὑποχρεοῦται νὰ συντάξῃ χωρὶς ἄγωγὴν διὰ τὰς ἀξιώσεις του ταύτας, ἀλλ' ἐμφανιζόμενος αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Ἐργατοδικαστοῦ ἐκθέτει εἰς αὐτὸν προφορικῶς, ὅτι εἰργάσθη ἀπὸ τότε ἕως τότε καὶ ἐπὶ τόσας ὥρας ἡμερησίως εἰς τὸν τάδε ἐργοδότην, παρ' οὗ ἐπληρώθη τόσας δραχμάς, ἐνῷ, ὡς ἐπληροφορήθη παρ' ἄλλων ἐργατῶν, ὁ νόμος προβλέπει περισσοτέρας ἀποδοχὰς καὶ, ἂν αὐτὸ εἶναι ἀληθές, ὡς παρακαλῶ κ. Δικαστά (λέγει ὁ ἐργάτης) νὰ τὸν καταδικάσετε νὰ νὰ μοῦ πληρώσῃ τὴν διαφοράν. Πλείονα στοιχεῖα οὔτε τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν. Γ'3ΟΔ' ἀξιοῖ ἀπὸ τὸν ἐργάτην, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ ἐργάτης εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ, ἐὰν τὰς ἀξιώσεις του αὐτὰς δικαιοῦται νὰ ἐπιδιώκῃ κατὰ τὸ ἄρθρον 648 Α.Κ. ὡς μισθὸν ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 904 Α.Κ. ὡς ἀδικαιολόγητον ὠφέλειαν τοῦ ἐργοδότου του, διότι τῆς ἐννοίας ταύτας οὔτε κἂν τὰς ὑποπτεύεται ὁ ραχένδυτος ἐργάτης, διὰ νὰ ἀξιώσῃ ὅπως ὁ συντάξας τὴν ἐργατικὴν ἔκθεσιν Πρωτοδικὴς περιλάβῃ εἰς τὴν περίληψιν τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν (ὅπως λέγει τὸ ἄρθρ. 5) καὶ τοιαύτας νομικὰς ἐννοίας.

Ἡ νομολογία τῶν Δικαστηρίων δὲν εἶχεν ὀρθῶς ἀντιληφθῇ τὸν ὑπὸ τοῦ ν. 1968/1944 εἰσαχθέντα καὶ παρ' ἡμῖν θεσμὸν τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ ἀπεφαίνετο παγίως, ὅτι πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ ἐξ ἀορίστου συμβάσεως ἐργασίας δὲν ὑπάγεται δικονομικῶς εἰς τὴν ἐκτάκτων ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἀλλ' εἰς τὴν τακτικὴν τοιαύτην, ὁπότε μοιραίως αἱ ἐργατικαὶ ἀποφάσεις ἀπέρριπτον συστηματικῶς πᾶν τοιοῦτον αἴτημα περιληφθὲν ἢ μὴ εἰς τὴν ἔκθεσιν ἐργατικῆς διαφορᾶς. Ἠκολούθησεν ὅμως τὸ ὑπ' ἀριθ. 2511/1953 ν. δ., εἰς τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἡ § 6, ἥτις ὁρίζει ρητῶς, ὅτι «ὡς σχέσις ἐργασίας νοεῖται ἡ ἐκ πραγματικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει δημιουργουμένη σχέσις ἀνεξαρτήτως τοῦ κύρους τῆς συμβάσεως ἐργασίας». Ἄρα εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ὑπάγονται ἀπὸ 17.8.1953 καὶ ἐφεξῆς καὶ αἱ ἀξιώσεις τῶν μισθωτῶν αἱ στηριζόμεναι ἐπὶ ἀκύρου ἢ μὴ νομίμου συμβάσεως ἐργασίας, συνεπῶς καὶ αἱ ἀξιώσεις περὶ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ἡ τοιαύτη ἐργασία παρεσχέθη κατόπιν ἀδείας τῆς Ἀστυν. Ἀρχῆς ἢ ὄχι, ἀλλὰ τὰ Δικαστήρια ἐξακολουθοῦν ἀτυχῶς νὰ ἐμμένουν εἰς τὰ... πάτρια καὶ χαρακτηρίζουν ἀκόμη ὡς ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν τοῦ ἐργοδότου τὴν ὑπ' αὐτοῦ καθυστέρησιν πληρωμῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ἐνῷ πρόκειται περὶ καθαρᾶς ἀξιώσεως ἐκ σχέσεως ἐργασίας, οἵαν τὴν ἐννοεῖ τὸ ν. δ. 2511/1953, ἅρα περὶ ἐργατικοῦ μισθοῦ καὶ δὴ προσαυξανομένου αὐτομάτως κατὰ 25 % κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Πρ. Δ/τος τῆς 27.6.1932 διὰ μόνης τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ὑποβολῆς αἰτήσεως πρὸς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν πρὸς ἔκδοσιν ἀδείας ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς συμπράξεως εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην τοῦ ὑπερωριακῶς ἐργαζομένου προσωπικοῦ. Κατὰ ποίαν ἄραγε λογικὴν καὶ κατὰ ποῖον κανόνα δικαίου δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ὁ παρανόμων ἐργοδότης, ὅστις παραλείπει νὰ ζητήσῃ ἄδειαν ὑπερωριακῆς ἐργασίας, θὰ ἀποκομίσῃ κέρδη ἐκ τῆς παρανομίας του ταύτης καὶ δὲν θὰ πληρώσῃ τὴν προσαύξησιν 25 % εἰς τὸν ὑπερωριακῶς ἐργαζόμενον καὶ διακινδυνεύοντα οὗτος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ὑγείαν του ἐργάτην; Ἐὰν τυχὸν καὶ ὁ ὑπερωριακῶς ἐργαζόμενος ἐργάτης εἶχεν ὑποχρέωσιν νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὴν Ἀστυν. Ἀρχὴν τὴν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν του, τότε βεβαίως θὰ ἔπρεπε νὰ στερηθῇ τῆς προσαυξήσεως, ἐὰν παρέλειπε τὴν τοιαύτην ἀνακοίνωσιν, ἀφοῦ ἐξ ἰδίας παραλείψεως θὰ ἐζημιοῦτο, ἀλλ' ὑφίσταται ὑποχρέωσις δὲν ὑφίσταται εἶναι ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος ἡ ἐν τῇ νομολογίᾳ κρατοῦσα ἄποψις, ἥτις, εἰρήσθω, προσβάλλει εὐθέως καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένην ἀρχὴν τῆς ἰσότητος, ἥτις ἐπιβάλλει καὶ εἰς τὸν Νομοθέτην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ Δικαστήρια, τὴν ὁμοιόμορφον μεταχείρισιν πάντων τῶν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας τελούντων Ἑλλήνων, ὡς ἄλλαι χαρακτηριστικῶς τονίζουσαι αἱ 125/1948, 1535/1948, 1530/1948, 667/1950, 1664/1952 καὶ πλεῖσται ἄλλαι ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ ὡς διδάσκουν κορυφαῖοι παρ' ἡμῖν Νομοδιδάσκαλοι (*Σαριπόλος, Σβώλος, Γραμματοφυλάκων*), εἰς πλείστας ὅσας γνωμοδοτήσεις καὶ διατριβὰς των. Ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ 122/1937 ἀπόφασις Ἀρείου Πάγου (ΕΕΝ 1937 σ. 532), ἥτις, εἰς τὴν βην σκέψιν αὐτῆς, τονίζει, ὅτι ἡ συνταγματικὴ ἐπιταγὴ περὶ ἰσότητος ἀπευθύνεται οὐ μόνον πρὸς τὸν ἐφαρμοστὴν τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν Νομοθέτην, καὶ ἄξιοι ὅπως διὰ πάντας τοὺς Ἕλληνας ἰσάρχῃ ἴση μεταχείρισις, πᾶσα δὲ διάταξις δημιουργοῦσα ἀδικαιολογήτους ἀπαλλαγὰς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῶν νό-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Ειδικαί νομοθετικαί διατάξεις άποκλείουσαι τήν άκυρότητα τής καταγγελίας

Παροχή έργασίας εἰς ἐργοστάσιον Στρατιωτικῆς Βάσεως διά συμβάσεως τοῦ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου.—Ἐφαρμογή ἐπί μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου διά καταγγελίαν συμβάσεως εἰδικῶν διατάξεων ἄρθρου 60 Α.Ν. 1846/1951, ὡς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 48 Ν.Δ. 2698/1953.—Ὑποχρέωσις καταβολῆς βοηθήματος τῶν ὑπό τοῦ Α.Ν. 913/1949 κυρωθεισῶν Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καί ἀναγγελίας ἀπολύσεως ἄνευ ὅμως συνεπείας, ἐπί παραλείψεως, ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως δι' ἄδειαν τοῦ Α.Ν. 539/1945 ἐπί ἀπολύσεως διά ποινικόν ἤ πειθαρχικόν ἀδίκημα.—Ἀποδοχαί ἐργατῶν σιδηροβιομηχανίας.

Κατέστη πλέον ἀναμφισβήτητον, ὡς προκύπτει καί ἐκ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας ἡ ἄποψις τελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ πρός τά νομολογηθέντα, ὅτι, ὑποκειμένης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μετά τοῦ Δημοσίου, ὑποχρεοῦται μέν τοῦτο νά καταβάλῃ εἰς τόν ἀπολυόμενον τό διά τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καί 976/1947 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθεισῶν διά τοῦ Α.Ν. 913/1949 (ΕΕΔ 13, 434), προβλεπόμενον βοήθημα, ἐξαιρέσει ἀπολύσεως διά ποινικόν ἤ πειθαρχικόν ἀδίκημα, ἐφ' ὅσον δέ ὁ μισθωτός ἀσφαλίζεται κατά τῆς ἀνεργίας, νά ἀναγγείλῃ τό Δημόσιον τήν ἀπόλυσιν, κατά τά ἐν τῷ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502) ὁριζόμενα, ἄνευ ὅμως, ἐπί παραλείψεως ἀναγγελίας ἤ καί καταβολῆς τοῦ ἀνωτέρω «βοηθήματος», ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας (βλέπε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18671/1955, εἰσηγητής *Χ. Παῦρος*, ΕΕΔ 15, 206 καί λοιπάς παραπομπάς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 205, εἰς ἃς προστίθεται καί ἡ νεωτέρα ὑπ' ἀριθ. 362/1952 γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, εἰσηγητής *Δ. Κοΐγιας*, ΕΕΔ 15, 511, ἐπ' ἀριθ. 8/1956 ἐγκύκλιος τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, 391).

Σημειωτέον ὅτι τό Δημόσιον ὑπέχει καί τήν ὑποχρέωσιν, ἐκτός τῆς καταβολῆς τοῦ διά τῶν ἀνωτέρω Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου προβλεπομένου βοηθήματος, νά καταβάλῃ εἰς τόν ἀπολυόμενον καί τήν κατά τό ἄρθρον 5 τοῦ Α.Ν. 539/1945 περί ἀδείων προβλεπομένην ἀποζημίωσιν διά τήν μή ληφθεῖσαν ἕνεκα τῆς ἀπολύσεως ἄδειαν (οὕτω Α.Π. 280/1956, εἰσηγητής *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 15, 651, Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, εἰσηγητής *Κ. Παπαιωαλόπουλος*, ΕΕΔ 14, 1061), ἐξαιρέσει περιπτώσεως ἀπολύσεως δι' ἀφορμήν βαρυνούσαν τόν μισθωτόν, ὡς ἐπί διαπράξεως ποινικοῦ ἤ πειθαρχικοῦ ἀδικήματος (οὕτω ἡ δημοσιευομένη ἀπόφασις, βλέπε καί Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8299/1956, εἰσηγητής *Β. Ζέππος*, ΕΕΔ 15, 886).

Σημειοῦμεν ἀκόμη ὅτι διά τό ἰδιωτικόν προσωπικόν τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας ἰσχύει ὁ ν. 2882/1954 «περί διαταξέων τινων ἀφορωσῶν τό ἰδιωτικόν προσωπικόν τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας» (ΕΕΔ 13, 833), εἰς τό ἄρθρον μόνον τοῦ ὁποίου ὁρίζεται, ὅτι εἰς τό προσλαμβανόμενον παρά τοῦ Δημοσίου, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ Α.Ν. 1846/1939 καί τοῦ ἄρθρου 138 τοῦ ν. 5121/1931 «περί ὀργανισμοῦ τῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας», ὡς συνεπληρώθη διά τοῦ Α.Ν. 1062/1938, προσωπικόν τῆς Βασ. Ἀεροπορίας ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καί 3 τοῦ Ν. 2112/1920, ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν μέχρι τοῦδε, καί τῶν ἄρθρων 3 καί 5 τοῦ ἀπό 16/18 Ἰουλίου 1920 ἐκτελεστικοῦ τούτου β.δ. ὡς πρός τόν χρόνον τῆς προειδοποιήσεως διά τήν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καί τό ποσόν τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως.

μων ἤ πρωνομιούχα πρόσωπα ἤ τάξεις προσώπων κρινομένας διαφόρως ἄνευ εὐλόγου αἰτίας εἶναι ἀντισυνταγματική καί δέν ἐφαρμόζεται ὑπό τῶν Δικαστηρίων.

Καί ἐν προκειμένῳ ἡ νομολογία μας μεταχειρίζεται διαφόρως τόν ἐργάτην, οὗτινος ὁ ἐργοδότης εἶναι νομοταγής καί ζητεῖ ἄδειαν ὑπερωριακῆς ἐργασίας καί τοῦ ἐπιδικάζει ὑπερωρίας μέ προσαύξησιν 25ο/ο, ἐνῷ ἄλλον ἐργάτην γειτονικοῦ ἐργοδότου παρανόμως κρατοῦντος αὐτόν ἐν τῇ ἐργασίᾳ ὑπέρ τό δέον ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς τόν θεωρεῖ μή δικαιοῦχον τῆς ὡς ἄνω προσαυξήσεως, διότι παρενόμησε ὄχι ὁ ἐργάτης, ἀλλ' ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης εἰς ὃν ἡ Νομολογία ἀπονέμει καί βραβεῖον διά τήν τοιαύτην παρανομίαν του. . .

Θήβαι τῇ 22.9.1956

Ἀπ. Μπρούμας, Δικηγόρος

Άλλο τὸ ζήτημα ἀπὸ νομοθετικῆς ἀπόψεως, ὡς μᾶς ἐδόθη εὐκαιρία νὰ σημειώσωμεν (ΕΕΔ 14, 1128), ἂν ἐπιβάλληται ἡ διαφορὰ αὕτη νομοθετικὴ μεταχείρισις.

Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 3620/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. Α. **Κυριακόγγονας**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Κουτσίκος, Ε. Ρήγας, δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος Δημοσίου.

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἐπικαλούμενος ὁ ἐνάγων σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου, δυνάμει τῆς ὁποίας εἰργάσθη ὡς χύτης μετάλλων ἀπὸ 9.3.1953, αἰτεῖται, ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον Δημόσιον εἰς τὴν καταβολὴν α) μισθῶν ὑπερημερίας, καθ' ὅσον ἀπελύθη τὴν 10.12.1955 ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων καὶ καταβολῆς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, ἄλλως καὶ ὅλως ἐπικουρικῶς τὴν καταβολὴν ταύτης, β) τὸ ἐπίδομα χύτου, ὅπερ ἐδικαιοῦτο κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ χυτηρίου καὶ γ) ἀποζημίωσιν ἐξ ἀδείας.

Ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐνάγων, καθ' ἃ συνομολογεῖ καὶ τὸ ἐναγόμενον, προσελήφθη παρὰ τούτου ἀπὸ 9.3.1953 ὡς ἐργατοτεχνίτης ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου, προσέφερε δὲ ἔκτοτε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 301 ἐργοστάσιον Στρατιωτικῆς Βάσεως μέχρι τῆς 10.12.1955, ὅτε καὶ διεγράφη τῆς ὑπηρεσίας, ἀπολυθεὶς λόγῳ σοβαροῦ πειθαρχικοῦ ἀδικήματος, καθ' ὅσον τὴν 14.11.1955 καὶ δι' ἀσήμαντον ἀφορμὴν ἐπετέθη διὰ μαχαίρας ἐναντίον συναδέλφου του, ἐπίσης δὲ καὶ λόγῳ σωρείας ἄλλων προγενεστέρων παραπτωμάτων (ξυλοδαρμῶν κλπ.), ὡς ἐκ τῶν ὁποίων καθίστατο πλέον δυσχερὴς ἡ παραμονή του εἰς τὸ ἐργοστάσιον, δι' ὃν λόγον καὶ κατόπιν τῆς διαταχθείσης ἐνόρκου διοικητικῆς ἀνακρίσεως καὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ προσαγομένου ἀπὸ 30.11.1955 πορίσματος ἀπελύθη κατὰ τὸν ὡς ἄνω χρόνον (10.12.1955) διὰ τῆς ἀπὸ 9.12.1955 ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ τῆς 301 Σ.Β.

Δεδομένου ὅτι ἐπὶ τῶν μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ν. 3198/1955, ἀλλ' αἱ εἰδικαὶ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 60 ἀ.ν. 1846/1951, ὡς ἡρμηνεύθη αὐθεντικῶς διὰ τοῦ ἄρθρ. 48 ν.δ. 2698/1953 (ΕΕΔ 12, 1289), καθ' ἃς τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τοὺς ἀπολυομένους μισθωτούς του ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις, περὶ ὧν κατωτέρω, τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ἀ.ν. 913/1949 προβλεπόμενον βοήθημα καὶ εἰδοποιήσῃ ἐγγράφως περὶ τῆς γενομένης ἀπολύσεως τὸ οἰκεῖον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ ὅτι ἡ παράλειψις ἢ ἐλλιπὴς ἐκπλήρωσις τῶν διατυπώσεων τούτων δὲν συνεπάγεται οἱανδήποτε ἀστικὴν εὐθύνην ἔναντι αὐτοῦ (ὅρα καὶ γνωμ. Νομ. Συμβ., ΕΕΔ 15, 67, Πρωτ/κείου Ἀθ. 18671/1955, ΕΕΔ 15, 206), δὲν εὐσταθεῖ νόμῳ ἡ ἔνδικος ἀγωγὴ ὡς πρὸς τοὺς αἰτουμένους μισθοὺς ὑπερημερίας. Ἐπίσης καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπικουρικὴν βάσιν τυγχάνει ἀπορριπτέα ἡ αὐτὴ ἀγωγή, καθόσον τὸ προβλεπόμενον διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976 ἔτους 1947 Π.Υ.Σ., κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ἀ.ν. 913/1949, βοήθημα δὲν καταβάλλεται διὰ τοὺς ἀπολυομένους διὰ ποινικὸν ἢ πειθαρχικὸν παράπτωμα, δι' ὃν λόγον καὶ ἀπελύθη ὁ ἐνάγων (ὅρα Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 3965/1955). Ὡς πρὸς τὴν αἰτουμένην ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἄδειαν τοῦ ἔτους 1955 ἔλαβε ταύτην, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. .*. τῆς 15.2.1956 ἐγγράφου τοῦ 301 Σ.Β., ἄλλως δὲν θὰ ἐδικαιοῦτο ταύτης, ἐφ' ὅσον ἀπελύθη δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐνάγοντα (ἄρθρον 5 § 4 ἀ.ν. 539/1945). Τέλος ὡς πρὸς τὸ ἐπίδομα διὰ τὴν ἀπασχόλησιν τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὰς ἡμέρας χυτηρίου καθιερωθὲν τοιοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9/1949 διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῆς Πρωταβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Πειραιῶς καὶ μετέπειτα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1951 ἀποφάσεως τῆς Ἀνωτέρας Μονίμου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48208/1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὅπερ ἀνέρχεται εἰς 50 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου. Ὅθεν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ἐνάγων καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ἀπησχολεῖτο δὶς τοῦ μηνὸς εἰς τὸ χυτήριον, δικαιοῦται βάσει τοῦ λαμβανομένου ἡμερομισθίου ἀπὸ 9.3.1953 μέχρι 1.2.1954 ἡμερομισθίου δραχμῶν 40, προσαυξήσεως δραχ. 20×11 ἡμέρας χυτηρίου δραχ. 220, ἀπὸ 1.2.1954 μέχρι τέλους τοῦ ἔτους ἡμερομ. δραχ. 49,80, προσαύξησις 24.90×20 ἡμέρας χυτηρίου δραχ. 498 καὶ ἀπὸ 1.1.1955 μέχρις 11.12.1955, ἡμερ. δραχ. 55, προσαύξησις δραχ. 27.50×23 ἡμέρας χυτηρίου δραχ. 632 καὶ ἐν ὅλῳ δι' ἐπίδομα χυτηρίου δραχ. (220 σὺν 498 σὺν 632) 1350. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου δέον ν' ἀφαιρεθῇ κατὰ συμψηφισμὸν ἡ ἀξία τοῦ ἐπὶ πλέον λαμβανομένου παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἑνὸς κυτίου γάλακτος σακχαρούχου καθ' ἑκάστην ἡμέραν χυτηρίου, ἤτοι ἐπὶ ἡμέρας (21 σὺν 24 σὺν 23), ἐν ὅλῳ 68, πρὸς 6 δραχμὰς κατὰ μέσον ὅρον ἀξίας ἑκάστου κυτίου, ἤτοι δραχ. 408, ὑπόλοιπον δικαιούμενον δραχ. 942, δι' ὃ ποσὸν καὶ δέον ὅπως γένηται δεκτὴ ἐν μέρει ἡ ἔνδικος ἀγωγή, ἀπορριπτομένων πάντων τῶν ἐναντίων.

ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ Ν. 2112 ΔΙΑ ΤΟ ΚΥΡΟΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἀπόσβεσις τῆς ἐνοχῆς καὶ διὰ καταβολῆς εἰς πληρεξούσιον τοῦ μισθωτοῦ

Νόμιμος καταβολή διὰ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας κατὰ Ν 3198/1955 τῆς ὀφειλομένης εἰς τὸν μισθωτόν, ἕνεκεν ἀπολύσεως, ἀποζημιώσεως καὶ εἰς δικαστικὸν αὐτοῦ πληρεξούσιον, ἔχοντα εἰδικὴν πρὸς τοῦτο ἐντολήν.—Κῦρος καταγγελίας ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς καταβολῆς ἀποζημιώσεως.—Ἀνυπαίτιον κώλυμα παροχῆς ἐργασίας καὶ δικαίωμα μισθοῦ.—Συμψηφισμὸς τῶν ληφθέντων ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου ἕνεκεν ἀσθενείας.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 § 5 τοῦ ν. 3198/1955 περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων (ΕΕΔ 14, 502) ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον ἔγινε ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις.

Ὁ νόμος δηλαδὴ ἤξιωσε καὶ τὴν εἰς τὸν μισθωτὸν καταβολὴν τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930, ἢ ἐκείνης ἐκ τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112/1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν (περὶ αὐτῆς ἐπρόκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως) ὡς ἀποσβεστικὸν τῆς ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐνοχῆς (ἄρθρον 416 Α.Κ.).

Κατὰ τὸ ἄρθρον ὅμως 417 Α.Κ. ἡ καταβολὴ ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ εἰς τὸν δανειστὴν (ἐν προκειμένῳ τὸν μισθωτόν) ἢ εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐπιτετραμμένον ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ.

Κατὰ πόσον ἡ καταβολὴ πρέπει νὰ γίνῃ ἀπαραιτήτως εἰς τὸν δανειστὴν προσωπικῶς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ὀφειλομένης παροχῆς καὶ ἐκ τῆς συναλλακτικῆς καλῆς πίστεως, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς δὲ ὅρους ἡ καταβολὴ δύναται νὰ γίνῃ καὶ πρὸς τὸν ἀντιπροσωπὸν αὐτοῦ νόμιμον ἢ ἐχούσιον (*Γ. Μπαλῆ*, Ἐνοχ. § 116).

Προκειμένου περὶ τῆς ἐκ τοῦ ν. 3198/1955 καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡ ὁποία ὡς δήλωσις βουλήσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 167 τοῦ Α.Κ., ἔχει νομικὴν ἐνέργειαν μόνον ἀφ' ἧς περιέλθῃ εἰς τὸ πρόσωπον, πρὸς ὃ ἀπαιτεῖται νὰ ἀπευθυνθῇ (ἐν προκειμένῳ τὸν μισθωτόν) καὶ δεδομένου ὅτι ὁ νόμος οὗτος (3198) συνδέει τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως πρὸς τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας (βλέπε καὶ *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 4, 195, *Δ. Σακελλαρόπουλον*, ΕΕΔ 7, 103), δύναται, νομίζομεν, νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἐκ τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ εἴδους τῆς παροχῆς ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ ἡ καταβολὴ προσωπικῶς εἰς τὸν μισθωτόν, ὡς καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνομένη καταγγελία, προϋπόθεσις τοῦ κύρους τῆς ὁποίας εἶναι καὶ ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 417 τοῦ Α.Κ. ἡ καταβολὴ εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐπιτετραμμένον ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ, δηλαδὴ πρὸς τὸν ἀντιπροσωπὸν αὐτοῦ νόμιμον ἢ ἐχούσιον (*Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχ. § 112, *Π. Ζέπου*, Ἐνοχ. Δίκαιον, Α' Μέρος, Γενικόν, σελ. 423), πρέπει νὰ ἀποδεικνύηται, προκειμένου περὶ δικηγόρου, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε δικαστικὸς ἢ ἐξωδίκως νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἱκανοποίησιν ἀπαιτήσεως τοῦ πελάτου του, ὅτι ἦτο ἐφωδιασμένος δι' εἰδικῆς πληρεξουσιότητος, ἄλλως δὲν δικαιοῦται νὰ εἰσπράξῃ τὴν ἀπαίτησιν (*Ι. Καποδίστριας*, Ἐρμ. ΑΚ, ὑπ' ἄρθρ. 417, ἀριθ. 4), τῆς ἀποδείξεως βαρυνούσης κατ' ἀρχὴν τὸν ὀφειλέτην, ἐπὶ ἀμφισβητήσεως ἂν ἔγινε καταβολὴ (*Π. Ζέπος*, Ἐνοχ. σελ. 427).

Τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ἐν τῇ ἐξωδικητικῇ ἀποδείξει ἀναφέρεται, ὅτι ἡ εἴσπραξις τῆς ἀποζημιώσεως ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ..., ὡς πληρεξουσίου τοῦ ἐναγόντος, δὲν ἀποδεικνύει καὶ ὅτι πράγματι ὁ πληρεξούσιος εἶχεν εἰδικὴν *ἐπὶ τούτῳ* ἐντολήν.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 5701/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Λ. Μῆχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Τσαμπουρῆς, Β. Γάτος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐκθέσεως ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων, ἰσχυριζόμενος ὅτι εἰργάσθη παρὰ τῷ ἐναγομένῳ ἀπὸ 16.1.1956 ἕως 6.6.1956, ὅτε καὶ ἀπελύθη ἀκύρως, αἰτεῖται ἀποδοχὰς ὑπερημερίας ἐκ δραχ. 5.092, τὸ ἡμερομίσθιον τῆς 5.6.1956, ὡς καὶ ἀποδοχὰς ἀσθενείας. Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἐξῆς περιστατικά: Ὁ ἐνάγων προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου τὴν 16.1.1956, ὡς ἀπεργάτης, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἐναντι μισθοῦ, εἰργάσθη δὲ μέχρι τῆς 6.6.1956, ὅτε καὶ ἀπελύθη. Ἡ ἀπόλυσίς του ἐγένετο ἐγγράφως, δὲν τῷ κατεβλήθη ὅμως ἡ νόμιμος ἀποζημίωσις. Ἤδη ὁ ἐναγόμενος ἰσχυρίζεται, ὅτι τὴν ὀφειλομένην εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀποζημίωσιν, λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνεψήφισε πρὸς ὀφειλὴν τοῦ ἐνάγοντος πρὸς αὐτὸν ἐκ δραχ. 700. Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἀβάσιμος ἐλέγχεται, διότι, ἐὰν ἦτο ἀληθής, δὲν θὰ κατέβαλλεν ἐκ νέου τὴν ἀνω ἀποζημίωσιν πρὸς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἐναγοντος δικηγόρον Κ.Δ. τὴν 3.7.1956.

Ἡ τοιαύτη καταβολὴ νομίμως ἐγένετο πρὸς τὸν ἐν λόγῳ δικαστικὸν πληρεξούσιον, ἔχοντα εἰδικὴν πρὸς τοῦτο ἐντολήν. Ἀναληθῶς δὲ ἰσχυρίζεται ἤδη ὁ ἐνάγων, ὅτι ὁ ρηθεὶς Κ.Δ. δὲν ὑπῆρξε πληρεξούσιός του, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ ὑπὸ 3.7.1956 ἀποδείξει ἀναφέρεται, ὅτι ἡ εἴσπραξις τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Κ.Δ. ὡς πληρεξουσίου τοῦ Π.Γ. (ἐνάγοντος).

Ἀπὸ τοῦ χρόνου δὲ καὶ τούτου (3.7.1956) ἰσχυροποιήθη ἡ κατὰ τὴν 6.6.1956 ἐπισυμβᾶσα ἀπόλυσις τοῦ ἐνάγοντος. Συνεπῶς ὀφείλεται ὁ ἐναγόμενος, ὅπως πληρώσῃ καὶ τὸν ἐνάγοντα ἀποδοχὰς ὑπερημερίας ἀπὸ 6.6.1956 ἕως 3.7.1956 ἐκ δραχ. 1608 (24 ἡμ. Χ 67 δραχ.).

Δὲν βεβαιοῦται δὲ ὅτι ὁ ἐνάγων εἰσήχθη ἀλλαχοῦ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο. Ἐπὶ πλέον

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΘΕΣΙΣ ΕΦΕΔΡΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΜΕΤΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ ΟΡΙΟΥ ΗΛΙΚΙΑΣ

Άρμοδιότης τῶν κατ' ἄρθρ. 7 Ά.Ν. 244/1936 Πρωτοδικειακῶν Ἐπιτροπῶν

Προθεσμία ἄρθρου 3 Ν.Δ. 8/11 Μαΐου 1946 περὶ προσβολῆς ἀπολύσεως ὡς ἀκύρου. — Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἐπιχειρήσεων, ὑπαγομένων εἰς τὸν Ν. 68/1945 (Τραπεζῶν), καὶ ἐπὶ ἐκείνων, τῶν ὁποίων οἱ μισθωτοὶ τυγχάνουν ἠσφαλισμένοι κατὰ τοῦ κινδύνου ἀνεργίας εἰς ἄλλους, πλὴν τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, Ὀργανισμούς. — Λύσις αὐτοδικαίως σχέσεως μετὰ συμπλήρωσιν ὁρίου ἡλικίας κατὰ ὀργανισμὸν Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν — Ἀνεφάρμοστον ἐκ τούτου διατάξεων Ά.Ν. 244/1936 περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, μὴ ἐχουσῶν ἐφαρμογὴν ἐπὶ μισθωτῶν συμπληρούντων καθωρισμένον δι' ὀργανισμοῦ ὅριον ἡλικίας. — Δικαιοδοσία Ἐπιτροπῶν ἄρθρ. 7 Ά.Ν. 244/1936 καὶ ὑποχρεωτικὸν ἀποφάσεων αὐτῶν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 26 τοῦ ἀπὸ 17.9.1953 ὀργανισμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 26.9.1953 β.δ. (ΕΕΔ 12, 1097), ἐπέρχεται αὐτοδικαίως λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῶν εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον ὁριζομένων ὁρίων ἡλικίας.

Παρὰ ταῦτα εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως, ὑπάλληλος τῆς ἀνω Τραπέζης, ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, ὡς αὐτὴ καθορίζεται εἰς τὸν Ά.Ν. τῆς 28/31 Ὀκτωβρίου 1935, τὸν Ά.Ν. 244/1936 καὶ τὸν Ά.Ν. 771/1937, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, προσεφυγεν εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Ά.Ν. 244/1936 Πρωτοδικειακὴν Ἐπιτροπήν, προσβαλλων δὲ ὡς ἄκυρον «ἀπόλυσιν» αὐτοῦ ἐπέτυχεν ἀπόφασιν αὐτῆς, δι' ἧς ἐκηρύχθη ἄκυρος «ἀπόλυσις» αὐτοῦ.

Μετὰ ταῦτα δι' ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ ἐζήτησε τὴν καταβολὴν εἰς αὐτὸν τῆς μισθοδοσίας του, κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ Ά.Ν. 244/1936, ἄλλως καὶ βάσει τῶν ἄρθρων 349 καὶ 656 τοῦ Ά.Κ., λόγῳ τῆς κατὰ τὸ ἄνω ὑπερημερίας τῆς ἐργοδότιδος.

Ἀλλὰ τὸ πρῶτον ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀνέκυπτεν ἐν προκειμένῳ ἐνώπιον τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς ἦτο, ἂν ὁ προσφυγὼν εἰς αὐτὴν μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ὑπῆγετο εἰς τὴν προστασίαν τοῦ εἰδικοῦ περὶ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν Νόμου (πρβλ. Σ.Ε. 814/1951, εἰσηγητὴς *Δ. Μαυρίκης*, ΕΕΔ 10, 933).

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι, εἰς τὴν περίπτωσιν, διάταξις Νόμου (τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ἀνωτέρω ὀργανισμοῦ) ὁρίζει, ὅτι ἐπέρχεται αὐτοδικαίως λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ δὲν ἐπρόκειτο ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ὥστε νὰ κριθῇ ὑπὸ τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς ἄκυρος, ἔχει ἤδη νομολογηθῇ καὶ ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (549/1940, Θέμ. ΝΒ' 212), ὅτι ἡ προστασία τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν δὲν ἐκτείνεται πέραν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου καθωρισμένου ὁρίου ἡλικίας (βλέπε καὶ Α.Π. 187/1954, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 403 καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 13, 402).

Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἄποψις τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ περίπτωσις ὅμως τῆς ἀποφάσεως (σύμβασις ἐργασίας μὲ καθορισμὸν ὁρίου ἡλικίας), ἐν σχέσει πρὸς τὸν Νόμον περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἐπαναφέρει πρὸς ἔρευναν τὸ γνωστὸν θέμα, ἂν ἡ ταιαύτη σύμβασις θεωρῆται ὡς ὡρισμένου χρόνου (ὅσον τὸ ὅριον ἡλικίας), ὡς δέχεται τελευταίως σταθερῶς ἡ νομολογία τῶν δικαστηρίων (βλ. ΕΕΔ 15, 592 ἑπ., 760 ἑπ.).

Ἂν, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 15, 592, 760), ἠλήθευεν ὅτι ἐκ τοῦ καθορισμοῦ ὁρίου ἡλικίας θεωρεῖται ἡ σύμβασις ἐργασίας ὡς ὡρισμένου χρόνου, δὲν θὰ ὑπῆρχε κἂν ἔδαφος ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπὶ τῶν συμβάσεων τούτων (Α.Π. 445/1954, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 18, 697) καὶ θὰ ἦτο ματαία ἡ ἔρευνα καὶ τοῦ ζητήματος ἂν ἡ κατὰ τὸ ν.δ. 2510/1953 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν τοῦ προσωπικοῦ τραπεζιτικῶν ἱδρυμάτων καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» (ΕΕΔ 12, 923) ἀπόλυσις τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἐμποδίζηται ἐκ τοῦ ἀ.ν. 244/1936 (ἀρνητικῶς ἡ Α.Π. 325/1956, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 730), ὡς θὰ ἦτο ἄνευ ἀξίας ἡ ἔρευνα, ἂν ὁ ἔφεδρος παλαιὸς πολεμιστὴς μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας προστατεύηται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ νόμου (ὀρθὴ λύσις ὅτι δὲν προστατεύεται καὶ κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς δημοσιευομένης ἀποφάσεως δεκτὰ γενόμενα), ἀφοῦ ὑπὸ τὴν ἐκ-

---

ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει καὶ τὸ ἡμερομίσθιον τῆς 5.6.1956 ἐκ δραχ. 67. Περαιτέρω βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐνάγων ἀπέσχε τῆς ὑπηρεσίας του λόγῳ ἀσθενείας, μὴ ὀφειλομένης εἰς ὑπαιτιότητά του, ἀπὸ 27.2.1956 ἕως 5.3.1956 ἐπὶ 8 ἡμέρας, ἀπὸ 30.3.1956 ἕως 3.4.1956 ἐπὶ 5 ἡμέρας καὶ ἀπὸ 1.5.1956 ἕως 3.5.1956 ἐπὶ 3 ἡμέρας, ἤτοι ἐπὶ 16 ἡμέρας. Δικαιοῦται ὅθεν ἀποδοχῶν ἀσθενείας ἐκ δραχ. 1072 (16 ἡμ. Χ 67 δραχ.). Ἐναντὶ τοῦ ποσοῦ τούτου ἔλαβεν ὁ ἐνάγων παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν δρχ. 536 καὶ συνεπῶς δικαιοῦται τοῦ ὑπολοίπου ἐκ δραχ. 536. Δέον ὅθεν ὅπως γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔκθεσις ἀγωγῆς.

δοχήν ὅτι ἡ σύμβασις, ἐν τῇ ὁποίᾳ καθορίζεται ὅριον ἡλικίας, εἶναι τοιαύτη ὡρισμένου χρόνου, θὰ ἦρχει νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν συμβάσεων τούτων δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ ἀ.ν. 244/1936.

Ἄλλα τοῦτο θὰ ἦτο, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 15, 592 ἐπ.), ἀπατόμως ἀντίθετον πρὸς τὸν νόμον.

Ἐπανερχόμενοι ἤδη εἰς τὴν δημοσιευομένην κατωτέρω ἀπόφασιν, βεβαίως, ὡς δέχεται αὐτη, ἡ παρανόμως ληφθεῖσα ἀποφασις τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936, τῆς ὁποίας ἡ δικαιοδοσία εἶναι ὡρισμένη ἐκ τοῦ νόμου (βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 1, 843 «Σύνθεσις καὶ δικαιοδοσία τῶν Πρωτοδ. Ἐπιτροπῶν προστασίας παλαιῶν πολεμιστῶν»), δὲν ὑπεχρέου τὸ Δικαστήριον ἐν τῇ ἐρεύνῃ του ἂν ἡ ἐργοδότις παρέβη τὸν νόμον καὶ ἐτέλει οὕτω ἐν ὑπερημερίᾳ.

Ἔχει ὅμως ἐμφιλοχωρήσει εἰς τὴν ἀπόφασιν ἓν λάθος. Ἐκ τοῦ ὅτι τὸ Ν.Δ. 8/11 Μαΐου 1946 (μὴ ἰσχὸν ἤδη) ἐξήρει τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 118/1945 τὰς εἰς τὸν Νόμον 683/1945 ἀναφερομένας ἐπιχειρήσεις (Τραπέζας) καὶ ἐκείνας, τῶν ὁποίων οἱ μισθωτοὶ ἐτύγχανον ἠσφαλισμένοι κατὰ τοῦ κινδύνου ἀνεργίας εἰς ἄλλους, πλὴν τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, δὲν σημαίνει, ὅτι ἡ γενικὴ ἐφαρμογὴς διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ν.Δ. 8/11 Μαΐου 1946 (βλέπε νομολογίαν τοῦ Α.Π. ἐν ΕΕΔ 12, 771) δὲν εἶχεν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογήν (βλέπε τὴν σαφῆ κατὰ τοῦτο εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ Ν.Δ. 8/11 Μαΐου 1946 ἐν ΕΕΔ 5, 287, ἀναγράφουσαν ὅτι τὸ ἄρθρον 3 ἰσχύει ὅταν ὑπὸ εἰμφορων νόμων καθορίζεται εἰδικὸς περιπτώσις ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας, ὡς εἶναι καὶ αἱ διατάξεις τοῦ Α.Ν. 244/1936 (περιπτωσις τῆς δημοσιευομένης ἀποφάσεως).

Ἄλλως τε καὶ αὐτὴ ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Ν.Δ. 8/11 Μαΐου 1946 ἐξαίρεσις ἐφαρμογῆς τοῦ ν. 118/1945 ἐπὶ τῶν Τραπεζῶν κατηργήθη βραδύτερον διὰ τοῦ ν.δ. 1255/1949 (ΕΕΔ 8, 961, βλέπε τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν αὐτοῦ ἐν ΕΕΔ 8, 965), κατὰ τὸν χρόνον δὲ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως τοῦ συγκεκριμένου μισθωτοῦ (1.1.1954) ἴσχυεν ὁ ν. 118/1945 καὶ διὰ τὰς Τραπέζας, ἐπομένως καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 (ἀνεξαρτήτως, ὡς ἐσημειώσαμεν, τοῦ ὅτι ἡ διάταξις ἀνεφέρετο εἰς πᾶσαν ἄκυρον ἀπόλυσιν). (Εἰς τὸ λάθος αὐτὸ ἔχει ὑποπέσει καὶ ἡ ἐπικαλουμένη ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 17947/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ΕΕΔ 15, 301).

Γενικώτητα ἐφαρμογῆς ἔχει καὶ ἡ ἰσχύουσα ἤδη διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502), ὁμοία κατὰ τὴν διατύπωσιν πρὸς τὴν καταργηθεῖσαν ἤδη διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3391/1956

Διαδικασια ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδικης ὁ κ. *Σ. Καραθανάσης*

Ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1910 ὡς ὑπάλληλος διὰ συμβάσεως ἐργασίας παρὰ τῆς τέως Τραπέζης Ἀθηνῶν, ἧς διάδοχος, κατὰ συγχώνευσιν μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, τυγχάνει ἡ ἐναγομένη καὶ εἰργάσθη μέχρι τῆς 31.12.1953, ὅτε διὰ τοῦ ἀπὸ 5.10.1953 ἐγγράφου τῆς ἐναγομένης ἐγνωστοποιήθη αὐτῷ, ὅτι λύεται ἀπὸ 1.1.1954 ἡ σύμβασις ἐργασίας, λόγῳ συμπληρώσεως παρὰ τοῦ ἐνάγοντος τοῦ κατὰ τὸν κανονισμὸν ὁρίου ἡλικίας. Ὁ ἐνάγων ὅμως ἐτύγχανε παλαιὸς πολεμιστὴς καὶ ἡ ἄνω λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐγένετο ἄνευ ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ἀ.ν. 244/1936, ἧτις ἐπιληφθεῖσα τῆς περιπτώσεως ταύτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 114/1955 ἀποφάσεώς της ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ἀνωτέρω λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς του ὁ ἐνάγων διώκει τὴν εἰς βάρος τῆς ἐναγομένης ἐπιδίκασιν τῶν ἀποδοχῶν του ὑπερημερίας ἀπὸ 1.1.1954 μέχρις 24.3.1956.

Τῆς ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐπικαλουμένης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 8/11.5.1946 (νῦν ἄρθρου 6 ν. 3198/1955), καθ' ἣν πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ, πηγάζουσα ἐξ ἀκύρου καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ρητὴν ὁ νόμος (ἄρθρον 1 § 2 ν.δ. 8/11.5.1946) ποιεῖται ἐξαίρεσιν διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸν ν. 683/1945, ὡς καὶ ἐκείνας, ὧν οἱ μισθωτοὶ τυγχάνουν ἠσφαλισμένοι κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ἀνεργίας εἰς ἄλλους, πλὴν τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. Ἐφ' ὅσον δέ, ἐν προκειμένῳ, ὡς προέκυψεν ἐκ τῆς διαδικασίας, ὑπόκειται ἐπιχείρησις ἐκ τῶν ἐν τῷ νόμῳ 683 τοιούτων, ἤτοι Τράπεζα, συντρέχει δὲ ἅμα καὶ περίπτωσις ἀσφαλίσεως τοῦ ἐνάγοντος εἰς ἕτερον, πλὴν τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, Ὀργανισμὸν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἤτοι τὸ Ταμεῖον Συντάξεων τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐναγομένης, ὁ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἰσχυρισμὸς αὐτῆς, λόγῳ παρόδου τοῦ τριμήνου ἀπὸ τῆς καταγγελίας, μὴ νόμιμος καὶ ἀπορριπτέος εἶναι (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17947/1955, ΕΕΔ 15, 301).

Ὑπὸ τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν.δ. 2510/1953 ἐκδοθέντος ἀπὸ 17.9.1953 ὀργανισμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 26.9.1953 β.δ., ὡς τοιούτου δὲ, θέσιν νόμου ἐπέχοντος (Α.Π. 651/1955, ΕΕΔ 15, 82), ἐν ἄρθρῳ 26 ὁρίζεται, ὅτι «ἡ μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης σύμβασις ἐργασίας λύεται... 2)... ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐπέρχεται αὐτοδικαίως λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῶν κάτωθι ὁριζομένων ὁρίων ἡλικίας α) τοῦ 62ου ἔτους διὰ τοὺς δι

εὐθυντάς, ὑποδιευθυντάς, συμπράττοντας ὑποδιευθυντάς καὶ τμηματάρχας, β) τοῦ 61ου ἔτους διὰ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τοῦ λογιστικοῦ, ταμειακοῦ καὶ βοηθητικοῦ—τεχνικοῦ κλάδου. Οἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους συμπληρώσαντες τὸ ὡς ἄνω ὅριον ἡλικίας ἀποχωροῦσιν αὐτοδικαίως ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους».

Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ὁ ἐνάγων, ὡς προέκυψεν ἐκ τῆς διαδικασίας, φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ Α', συνεπλήρωσεν, ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται, τὸ 61ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, πρὸ τῆς 31.12.1953, ἐλύθη αὐτοδικαίως, κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις, ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1954, καὶ δὲν ἐχώρησε καταγγελία αὐτῆς.

Τὸ ἄρθρον 7 § 1 τοῦ ἀν. ν. 244/1936 «περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ καταργήσεως διατάξεων τοῦ ἀπὸ 28/31 Ὀκτωβρίου 1935 ἀ.ν. περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν» ἀναφέρεται ὡς πρὸς τοὺς λόγους τῆς ἐπιτετραμμένης ἀπολύσεως ὑπαλλήλων, ἐχόντων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, εἰς τὸ ἄρθρ. 1 ἐδ. α ἕως δ τοῦ ἀ.ν. τῆς 23/24 Ἰανουαρίου 1936 περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 28/31.10.1935 ἀ.ν. «περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν», μεταξὺ δὲ τῶν ἐν αὐτῷ περιοριστικῶς ὁριζομένων λόγων ἀπολύσεως δὲν περιλαμβάνεται καὶ ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ὅπερ καθορίζεται διὰ τοῦ ἄνω ὀργανισμοῦ τῆς ἐναγομένης ἐργοδότιδος. Ἐπὶ πλέον ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας τοῦ ἐνάγοντος, καθοριζομένου κατὰ τρόπον εὔλογον διὰ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἐναγομένης καὶ ἡ κατ' ἀκολουθίαν τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου τούτου ἀφυπηρέτησις τοῦ μισθωτοῦ ἐνάγοντος δὲν ἀποτελεῖ ἀπόλυσιν, ἀλλὰ λόγον λήξεως τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐπιφέρουσαν τὴν αὐτοδικαίαν λύσιν τῆς ἐννόμου σχέσεως μισθώσεως ὑπηρεσιῶν καὶ τὸν τερματισμὸν τῆς ἐκ τῆς νομοθεσίας περὶ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν προστασίας τοῦ μισθωτοῦ ἐναγομένου. Δι' ὃ καὶ ὑπὸ ἔποψιν διαδικασίας δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τούτων ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς Προστασίας Ἐφέδρων Παλαιῶν Πολεμιστῶν διὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας (Α.Π. Ὁλομ. 549/1940, Θέμ. ΝΒ' 212, Α.Π. 264/1940, Θέμ. ΝΑ' 606, Α.Π. 37/1942, Θέμ. ΝΓ' 295, Σ.Ε. 456/1949, ΕΕΔ 8, 972, 867 καὶ 868/1950, Θέμ. ΞΑ' 801).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 2 τοῦ ἀ.ν. 244/1936, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 771/1937, αἱ ἀποφάσεις τῶν ὑπὸ τῆς § 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου προβλεπομένων Ἐπιτροπῶν, αἵτινες ἀποφαίνονται περὶ τοῦ ἐγκύρου ἢ μὴ τῆς ἀπολύσεως παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν διὰ τοὺς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ λόγους τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, εἶναι ὑποχρεωτικαὶ καὶ ἀνέκκλητοι δι' ἀμφότερα τὰ μέρη καὶ τὰ δικαστήρια διὰ τὴν ἐπιδίκασιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 10 § 1 τοῦ ἀ.ν. 244/1936 ἀποζημιώσεως (μισθῶν ὑπερημερίας). Ἐν προκειμένῳ ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 114/1955 ἀπόφασις τῆς κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις Ἐπιτροπῆς Π.Ε.Π. τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἥτις ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ λόγῳ ὁρίου ἡλικίας ἀποχώρησις τοῦ ἐνάγοντος ἐκ τῆς παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ἐργασίας του δὲν ἦτο ὑποχρεωτική, ὅτι δὲν ἐλύθη ἡ σύμβασις ἐργασίας καὶ ὅτι ἡ παρὰ τῆς ἐναγομένης ἀπόλυσίς του εἶναι ἄκυρος, βάσει δὲ αὐτῆς καὶ τῶν ἄνω διατάξεων ὁ ἐνάγων αἰτεῖται τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ μισθούς του. Ἡ ἀνωτέρω Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖ συλλογικὸν ὄργανον τῆς διοικήσεως (Σ.Ε. 288/1938, Θέμ. ΜΘ' 440) καὶ συνεπῶς ἡ ἀπόφασις αὐτῆς, ὡς διοικητικὴ πρᾶξις, ἐλέγχεται ἀπὸ τὰ δικαστήρια, προκειμένου νὰ ἐπιδικασθῇ ἢ ἀποδικασθῇ ἰδιωτικὸν δικαίωμα, ἐὰν αὐτὴ εἶναι νόμιμος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ὑποχρεωτικότης καὶ τὸ δεδικασμένον ἐκ τῆς ἄνω ἀποφάσεως τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς, εἰς ἣν ἀποκλειστικῶς ἀνετέθη ἡ κρίσις περὶ τοῦ νομίμου ἢ μὴ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος, δὲν καλύπτει καὶ τὴν ὑπέρβασιν δικαιοδοσίας (*Κατσικοπούλου*, Πολ. Δικ. ὑπ' ἄρθρα 736 - 784 § 423, ὑπ' ἄρθρ. 274 § 27 καὶ § 35). Ἀπόφασις τῆς ἄνω Ἐπιτροπῆς, ὡς ἐν τῇ Ἠγηθείσῃ σκέψει εὕρηται, δὲν ἀπῃτεῖτο ἐν προκειμένῳ. Ἡ δικαιοδοσία τῆς ἄνω Ἐπιτροπῆς εἶναι ἐξαιρετική, περιοριζομένη ἐπὶ τῆς ἐρεύνης μόνον τῶν λόγων ἀπολύσεως τῶν ἀναγραφομένων ρητῶς εἰς τὸ ἄρθρ. 7 § 1 τοῦ ἀ.ν. 244/1936, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 1 ἐδ. α' ἕως δ' τοῦ ἀ.ν. τῆς 23/24.1.1936, καὶ συνεπῶς ἡ ὑπὸ ταύτης ἐκδοθεῖσα ὡς ἄνω ἀπόφασις ἐπὶ ὑποθέσεως μὴ ρητῶς διὰ νόμου ὑπαχθείσης αὐτῇ ἢ ὑπαχθείσης μέν, ἀλλ' ὑφ' ὡρισμένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις, εἶναι ἄκυρος (ἀνυπόστατος νομικῶς), ὡς ἐκδοθεῖσα κατ' ἔλλειψιν δικαιοδοσίας καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ληφθῇ αὐτὴ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἐκ ταύτης δεδικασμένον (Α.Π. 44/1934, Θέμ. ΜΕ' 261, 134/1941, Θέμ. ΝΒ' 434), ἵνα ἐπιδικασθῶσιν οἱ αἰτούμενοι μισθοὶ ὑπερημερίας. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων νομίμως ἐχώρησε λύσις τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 24 τοῦ ἄνω ἰσχύοντος νόμου ἐπέχοντος ὀργανισμοῦ τῆς ἐναγομένης καὶ εἶναι ἀπορριπτέα ἡ ἀγωγή, συμψηφιστέα δὲ ἡ δικαστικὴ δαπάνη τυγχάνει, καθ' ὅσον κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰ γεγονότα ἦτο ἀσαφὲς τίς τούτων ἦτο ἐν δικαίῳ.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΩΝ

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΣ ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΜΕΤ' ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΣΙΝ ΑΥΤΩΝ

Έφαρμογή άρθρου 7 Ν. 2112/1920 καί έπί τών ύπό τοῦ Ν. 3514 προστατευομένω

Περιεχόμενον καί σκοπός προστασίας Ν. 3514/1928.—Απαγόρευσις έλευθέρας ύπό τοῦ έργοδότου απολύσεως τών έπαναλοβόντων, μετά τήν απόστράτευσιν, τήν έργασίαν αύτών πρό τῆς παρελεύσεως έτους.—Δικαίωμα άλλως αποζημιώσεως έξ αποδοχών έξ μηνών.—Υπαρξις τοῦ αύτοῦ δικαιώματος καί έπί κατά τήν διάρκειαν τοῦ έτους μονομερούς ύπό τοῦ έργοδότου βλαπτικῆς μεταβολῆς τών όρων συμβάσεως έργασίας.—Νοητέα ώς τοιαύτη καί ή έπιφέρουσα ήθικήν βλάβην διά τῆς αναθέσεως άλλης, κατωτέρας, έργασίας είς τόν μισθωτόν.

Ὑπέκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω προεδρικῆς, κατ' ἔφεσιν, ἀποφάσεως κριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ, προστατευομένου, λόγῳ τῆς στρατεύσεως αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ Νόμου 3514/1928, ὡς ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τοῦ ἀ.ν. 547/1937, μὴ δυναμένου δηλαδὴ νὰ ἀπολυθῇ ἀδικαιολογήτως πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν αὐτοῦ τῆς ἐργασίας καὶ ἄνευ ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὸν ἀ.ν. 547/1937 Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς (βλέπε διὰ τὴν προστασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4571/1956, εἰσηγητὴς *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 15, 548 καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 547).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως δὲν ἐχώρησεν εὐθεῖα ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλ' ὡς ἐσημειώθη βλαπτικὴ μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως διὰ τῆς ἀναθέσεως εἰς τὸν μισθωτὸν ἄλλης ἐργασίας, ἐξ οὗ ἐπιδιώκετο εἰς αὐτὸν ἠθικὴ βλάβη.

Διάταξις σχετικὴ πρὸς τὴν κατὰ τὰ ἄνω μεταβολὴν εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Ν. 2112/1920, ἡ ὁποία ἐφαρμοζεται διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νομικοῦ λόγου καὶ διὰ τὴν προστασίαν τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου 3514 (ὡς δέχεται ἡ δημοσιευομένη δικαστικὴ ἀπόφασις, ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰ νομολογηθέντα, βλέπε προχείρως τὴν Πρόεδρον Πρωτ. Ἀθηνῶν 324/1942, προεδρεύων *Χ. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 2, 177) (ρητῶς ἄλλως τε ὁ Νομοθέτης καὶ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ.ν. 771/1937 περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἐξεδήλωσε τὴν βούλησίν του νὰ ἔχῃ καὶ ἐπὶ τῶν προστατευομένων δι' εἰδικῶν διατάξεων ἡ μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα ὡς ἡ εὐθεῖα ἀπόλυσις), ὡς ἐπίσης ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ αὐτὴ διάταξις, ἐμπεριεχομένη εἰς Νόμον περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νομικοῦ λόγου (Α.Π. 309/1950, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 516, Α.Π. 349/1953, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 770) (τοῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τῆς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ.ν. 771/1937, ἀφορώσης καὶ εἰς ἐργάτας, τεχνίτας, ὑπηρέτας).

Ὡς βλαπτικὴ μεταβολὴ ὅρου συμβάσεως νοητέα (κατὰ τὴν ἀπόφασιν, οὕτω καὶ Α.Π. 365/1956, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 628 βλ. καὶ λοιπὰς παραπομπὰς ἐν ΕΕΔ 15, 688) καὶ ἡ ἐπιφέρουσα εἰς τὸν μισθωτὸν (κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ) ἠθικὴν βλάβην.

Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 5274/1956

Διαδικασία Ν. 3514 κατ' ἔφεσιν

Προεδρεύων ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Κυριακόγγονα*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Μισιάς, Κ. Δουβαρᾶς.

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 262/1956 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. 3514/1928 δικάσαντος Εἰρηνοδίκου Ἀθηνῶν νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, τυπικῶς δεκτὴ καθίσταται καὶ ἐξεταστέα.

Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν διὰ τῆς ἀπὸ 6.4.1956 ἀγωγῆς του ἐξέθηκεν, ὅτι προσελήφθη τὴν 25.9.1950 παρὰ τῆς ἐναγομένης ὡς βοηθὸς τεχνίτου ἠλεκτρολόγου, εἰργάσθη δὲ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ „*" ἐργοστάσιον ταύτης, μετὰ πάροδον δὲ ἐτους ἀπησχολήθη εἰς τὸ μηχανουργεῖον τοῦ αὐτοῦ ἐργοστασίου μέχρι 16.1.1954, ὅτε ἐστρατεύθη, μεθ' ὃ ἀποστρατευθεὶς κατὰ τὴν 23.1.1956 ἐνεφανίσθη ἐμπροθέσμως τὴν 27.1.1956 πρὸς τὸν ἐκπρόσωπον τῆς ἐφεσιβλήτου πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, πλὴν ὅμως, ἐνῷ ἀπεδέχθη αὐτὴ τοῦτον, ἐν τούτοις μετέβαλε τοὺς ὅρους τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως εἰς βάρος τοῦ ἐκκαλουντος, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἠναγκάσθη οὗτος νὰ ἀποχωρήσῃ.

Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ὁ πρωτόδικος δικαστὴς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν, μὴ δεχθεὶς μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, δι' ὃν λόγον καὶ παραπονεῖται ὁ ἐκκαλῶν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεώς του. Διὰ τοῦ ν. 1234/1918 ἐρρυθμίσθη τὸ πρῶτον ἡ θέσις τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως τούτων ὡς ἐφέδρων, βραδύτερον δὲ διὰ τοῦ ν.δ. τῆς 10/13 Ὀκτωβρίου 1925 εἰς τὰς προστατευτικὰς ὡς ἄνω διατάξεις ὑπήχθησαν καὶ οἱ κληρωτοί. Ἀκολούθως ὁ ἐν ἰσχύϊ ἤδη νόμος 3514/1928 ὥρισεν ἐν μὲν τῷ ἄρθρ. 1, ὅτι ἡ ὑπὸ τὰ ὅπλα ὁπωσδήποτε πρόσκλησις παντὸς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ὑπηρετοῦντος πλέον τῶν 6 μηνῶν εἰς οἱονδήποτε γραφεῖον, κατάστημα ἢ ἐπιχείρησιν, δὲν ἀποτελεῖ λόγον διαλύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας αὐτοῦ, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν συνήφθη αὕτη, ἐν δὲ τῷ ἄρθρ. 4 ὅτι ὑπάλληλος, ἐπαναλαβὼν κατὰ τὸν νόμον τοῦτον τὴν ἐργασίαν του, δὲν δύναται πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους νὰ ἀπολυθῇ τῆς θέσεώς του, εἰ μὴ διὰ κατὰ κοινὴν ὁ-

μολογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν, ἄλλως δικαιοῦται εἰς ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τοὺς μισθοὺς ἓξ μηνῶν, οὓς ἐλάμβανε πρὸ τῆς στρατεύσεώς του, οἵτινες καὶ ὑπολογίζονται, μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν τροποποίησιν κατ' ἄρθρ. 5 ν. 765/1943, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως. Διὰ τῶν νομοθετημάτων τούτων κύριος σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ἦτο νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν στρατευόμενον τὴν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς στρατεύσεως ἐπάνοδόν του εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ἐργασίαν, εἰς τρόπον ὥστε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς στρατεύσεώς του καὶ τῆς πρὸς τὸ Ἔθνος ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντός του νὰ ἐδραιωθῇ παρ' αὐτῷ ἡ πεποίθησις, ὅτι ἐπιστρέφων θὰ ἐπανεύρῃ τὴν θέσιν του, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἰργάζετο, καὶ δὲν θὰ εὑρεθῇ αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του πρὸ τῆς ἀνεχείας καὶ τῆς πείνης, τὴν ὁποίαν ἀπειλεῖ ἡ ἔλλειψις ἐργασίας (ὅρα καὶ εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν ν. 1234/1918 καὶ *Καποδίστρια* Ἐργ. Δίκ. § 329). Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἀποζημιώσεως κέκτηται ὁ ἐπαναλαβὼν τὴν ἐργασίαν, ἐὰν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους ὁ ἐργοδότης μετέβαλε μοιρουερῶς καὶ πρὸς βλάβην τοῦ ἐργαζομένου τοὺς ὅρους τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, καθόσον καὶ κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 7 ν. 2112/1920, ἔχοντος ἐφαρμογὴν καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, τοιαύτη συμπεριφορὰ τοῦ ἐργοδότου θεωρεῖται ὡς καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως.

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, τὰ κάτωθι: Ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν εἶχε προσληφθῇ ἀρχικῶς ἀπὸ 25.9.1950 καὶ ἐπὶ συμβάσει μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου παρὰ τῆς ἐναγομένης καὶ ἐφεσιβλήτου, διατηροῦσης τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ .*. ἐργοστάσιον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ".*.", ὡς βοηθὸς ἠλεκτροτεχνίτου πλησίον τοῦ τεχνίτου-ἠλεκτρολόγου Ι. Γ**, μετὰ πάροδον δ' ἔτους ἐτοποθετήθη ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ μηχανουργεῖον τοῦ αὐτοῦ ἐργοστασίου ὡς βοηθὸς τεχνίτου, καθόσον εἶχε κλίσιν καὶ θεωρητικάς τινας γνώσεις πρὸς τοιαύτας μηχανουργικὰς ἐργασίας, εἰργάσθη δὲ μέχρι τῆς στρατεύσεώς του ὡς κληρωτοῦ κατὰ τὴν 16.1.1954. Ἐν συνεχείᾳ, ὑπηρετῶν εἰς τὸ στράτευμα, μετέβη εἰς Κορέαν, ἔνθα παρέμεινεν ὑπηρετῶν ἐκεῖσε παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ ἐκστρατευτικῷ Σώματι, μεθ' ὃ ἐπιστρέψας ἐνταῦθα ἔλαβε κανονικὸν ἀπολυτήριον τὴν 23.1.1956. Περαιτέρω ἐβεβαιώθη ὅτι τὴν 27.1.1956 ἐνεφανίσθη ὁ ἐνάγων ἐμπροθέσμως εἰς τὸν ἐκπρόσωπον τοῦ ἐργοστασίου τῆς ἐναγομένης καὶ ἐδήλωσε πρὸς αὐτόν, ὅτι προτίθεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του, πλὴν ὅμως ἐμφανισθεὶς κατὰ τὴν 1.2.1956 πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας ἐν τῷ μηχανουργείῳ, ὅπου καὶ πρότερον ὑπηρέτει, ἐτοποθετήθη, παρὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, εἰς ἄλλην ἐργασίαν ὡς βοηθὸς ἠλεκτρολόγου, πράγματι ὅμως εἰς ἐργασίας ἐκσκαφῆς μπετὸν ἀρμέ καὶ λοιπὰς τοιαύτας, δι' ὃν λόγον καὶ διεμαρτυρήθη ὁ ἐνάγων, καθόσον ἔδει νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν προτέραν ἐργασίαν του. Κατὰ τὴν 3/2/1956 μετέβη ὁ ἐνάγων, προφανῶς αὐτοβούλως, εἰς τὸ μηχανουργεῖον τῆς ἐναγομένης, πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας, ἀλλὰ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀπεβλήθη ἐξ αὐτοῦ παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐναγομένης, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι τοῦτο, δηλαδὴ τὸ μηχανουργεῖον, δὲν ἔχει ἐργασίαν. Πλὴν ἐκ τῆς διενεργηθείσης παρ' ἡμῶν αὐτοψίας προέκυψεν, ὅτι περιωρίσθησαν ἓν τινι μέτρῳ αἱ ἐργασίαι τούτου, οὐχ ἧττον ὅμως δὲν ἐξέλιπον καὶ παντελῶς, διότι ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργῇ, ἐργάζεται δὲ ἐν αὐτῷ ὡς ἀρχιτεχνίτης ὁ Α. Σ. καὶ ὡς βοηθός του ὁ Ε.Μ., οἵτινες ἀναφέρονται καὶ εἰς τὴν σχετικὴν κατάστασιν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὸ μηχανουργεῖον. Κατὰ συνέπειαν ἦτο δυνατὸν νὰ τοποθετηθῇ καὶ ὁ ἐνάγων ἐν αὐτῷ, ὅπου καὶ πρότερον προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του ἐπὶ ὁλόκληρον τετραετίαν. Ἐκ τοῦ λόγου μάλιστα τούτου, τῆς μὴ δηλαδὴ τοποθετήσεως τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὸ μηχανουργεῖον, ἀλλ' εἰς ἄλλας ἐργασίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ἤτοι ἀρχικῶς εἰς ἐργασίας μπετὸν ἀρμέ, μετέπειτα δὲ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν λαναριστικῶν μηχανῶν διὰ τὴν μεταφορὰν βάμβακος κλπ., ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ διαμαρτυρόμενος καὶ εἰς τὸν ἁρμόδιον Ἐπιθεωρητὴν Ἐργασίας (ὅρα τὰ ὑπ' ἀριθμὸν ..... ἔγγραφα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.), ἐξ οὗ βεβαιοῦται ὅτι οὐδέποτε ἀπεδέχθη ὁ ἐνάγων τὴν ἐπικαλουμένην παρὰ τῆς ἐναγομένης μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως. Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα μέχρι τῆς 27/2/1956, ὅτε μετὰ γενομένην ὑπόδειξιν τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας ἐπετράπη εἰς τὸν ἐνάγοντα, ὅπως ἐργασθῇ εἰς τὸ μηχανουργεῖον τῆς ἐναγομένης μέχρι τῆς 1/3/1956, πλὴν καὶ πάλιν ἐπαυσεν ἀποδεχομένη ταύτας, μάλιστα κατὰ τὴν 3.3.1956 ὁ διευθυντὴς τῆς ἐναγομένης παρήγγειλε διὰ τοῦ προσαγομένου σημειώματος τὸν θυρωρὸν τοῦ ἐργοστασίου, ὅπως ἐργασθῇ ὡς ἐργάτης λαναρίων, ἐνῷ δὲ ὑπεδείκνυστο καὶ πάλιν παρὰ τοῦ ἁρμοδίου τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας εἰς τὴν ἐναγομένην ὅπως ἐργασθῇ εἰς τὸ μηχανουργεῖον ὁ ἐνάγων, αὕτη οὐδαμῶς ἀπεδέχθη τοῦτο. Πλήν, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὸ μηχανουργεῖον τῆς ἐναγομένης λειτουργεῖ διὰ στοιχειωδῶν ἐργαλείων πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν βλαβῶν μηχανημάτων τοῦ ἐργοστασίου τῆς ἐναγομένης καὶ ὅτι συνεπῶς δὲν ὑπάγεται ὁ ἐνάγων ἀπὸ μισθοδοτικῆς ἀπόψεως εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 9/1949 ἀπόφασιν τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Ἀθηνῶν, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2/1951 ὁμοίαν τοιαύτην, αἵτινες καθιεροῦσιν ηὐξημένα ἡμερομίσθια διὰ τοὺς ἐργάτας σιδηροβιομηχανίας, πάντως ὑφίστατο βλάβην ἠθικήν, καθόσον διάφορος εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ ἐργαζομένου μονίμως εἰς τὸ μηχανουργεῖον τῆς ἐναγομένης, καθόσον προητοίμαζε τοῦτον διὰ μηχανοτεχνίτην, ἀπὸ ἐκείνης εἰς τὴν αἴθουσαν λαναρίων διὰ τὴν μεταφορὰν ἐρίων κλπ. ἢ καὶ εἰς ἄλλας ἐργασίας ἀνειδικεύτου ἐργάτου, καθόσον τοιαῦται ἐργασίαι ἦσαν ὑποδεέστεραι ἐκείνης. Κατὰ συνέπειαν, ἰσοδυναμούσης τῆς τοιαύτης μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τῆς ἐναγομένης εἰς βάρος τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐκκαλοῦντος πρὸς καταγγελίαν συμβάσεως, δικαιοῦται οὗτος τῶν ἑξαμήνων ἀποδοχῶν, κατὰ τὰ ὡς ἄνω λεχθέντα, βάσει τοῦ ἄρθρου 4 ν. 3514/1928, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἐσφαλὲς δὲ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἐφέσεως, ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγήν, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι οὐδεμία μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ἐργασιακῆς συμ-

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΔΙΑ ΠΛΗΡΩΣΙΝ ΚΕΝΩΝ ΘΕΣΕΩΝ

Παράβασις τοῦ Νόμου ἐκ μέρους ὑποχρέων ἐργοδοτῶν καὶ δικαίωμα Συμβουλίων

Δικαίωμα Συμβουλίων Α.Ν. 1836/1951 διὰ τοποθέτησιν προσώπων προστατευομένων ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 1836/1951 πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων, κατ' ἄρθρ. 4 αὐτοῦ, ἐπὶ παραβάσεως τοῦ Νόμου ἐκ μέρους τῶν ὑποχρέων.—Παροχὴ ὑπὸ τοῦ Νόμου εἰς τὰ Συμβούλια ἐξουσίας ἐφ' ἅπαξ τοποθετήσεως εἰς τὰς κενουμένας θέσεις καὶ ἂν αὗται πληρωθῶσιν ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου ἐξ ὁλοκλήρου κατὰ παράβασιν τοῦ Νόμου (Γνώμη πλειοψηφίας).—Παραίτησις ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ἐνώπιον τοῦ Σ. τῆς Ε. αἰτήσεως ἀκυρώσεως τῆς διοικητικῆς πράξεως δὲν ἐμφαίνει καὶ παραίτησιν ἀπὸ τοῦ δικαιώματος ἀμφισβητήσεως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τοῦ κύρους τῆς πράξεως (Γνώμη πλειοψηφίας).

Ἐνδιαφέρον καὶ δυσχερὲς διὰ τὴν λύσιν του, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἀναπτυχθεισῶν ἀντιπάλων ἀπόψεων τῆς μειοψηφίας καὶ πλειοψηφίας τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖον, εἶναι τὸ θέμα τῆς ἀποφάσεως.

Ἐπρόκειτο περὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ συμπληρώσεως τῶν κενῶν θέσεων ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς διατάξεως αὐτῆς ὑποχρέων (περὶ αὐτοῦ βλέπε ἐκ τῶν τελευταίων ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου τὴν ὑπ' ἀριθ. 8970/1956, εἰσηγητὴς *Ι. Μαρτάκος*, ΕΕΔ 15, 1061 καὶ λοιπὴν νομολογίαν εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 1061).

Ἑκάστη τῶν ἀναπτυσσομένων ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Πρωτοδικείου ἀπόψεων, τῆς μειοψηφίας καὶ πλειοψηφίας, βασίζεται βεβαίως εἰς λογικὰ ἐπιχειρήματα.

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν αὐτὴ ἢ ἐκείνη ἡ ἄποψις εἶναι ἐγγυτέρα πρὸς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου, σημασίαν εἶχε, νομίζομεν, ἐν προκειμένῳ τὸ ὑπὸ τῆς μειοψηφούσης γνώμης δεκτὸν γενόμενον περὶ παραιτήσεως τῆς ἐργοδότιδος ἀπὸ τοῦ δικαιώματος προσβολῆς τῆς διοικητικῆς πράξεως ὡς ἀκύρου διὰ τῆς παραιτήσεως αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐνώπιον τοῦ Σ. τῆς Ε. ἀσκηθείσης αἰτήσεως ἀκυρώσεως.

Ἡ παραίτησις δὲν εἶχε, νομίζομεν, ἄλλην ἔννοιαν, εἰμὴ ὅτι ἀπεδέχθη ἡ ὑποχρεωθεῖσα διὰ τῆς διοικητικῆς πράξεως τὴν ἐξ αὐτῆς δημιουργηθεῖσαν νομικὴν καὶ πραγματικὴν κατάστασιν (πρβλ. *Η. Κυριακοπούλου*, Ἑλλ. Διοικητικὸν Δίκαιον, Γ', σελ. 98), ὡς ἐπὶ ἀνεπιφυλάκτου καὶ πρὸ τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἀποδοχῆς τῆς διοικητικῆς πράξεως θὰ ἐστερεῖτο τοῦ δικαιώματος προσβολῆς αὐτῆς (πρβλ. καὶ Πρωτοδ. Θεσσαλονίκης 25/1954, Πρωτοδίκης *Μ. Γεωργόπουλος*, ΕΕΔ 13, 418).

βάσεως ἐπῆλθεν εἰς βάρος τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐκκαλοῦντος.

Ἀκολούθως τοῖς ἄνω δέον ὅπως, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ἀπὸ 26.9.1956 ἀγωγὴ διὰ τὰ ποσὰ τῶν δραχμῶν 42 Χ 150 ἐργασίμους ἡμέρας, ὑπολογιζομένου τοῦ ἡμερομισθίου βάσει τῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως (ἄρθρ. 5 ν. 765/1943) δραχ. 6.300, ἀπορριπτομένων τῶν ἐπὶ πλέον αἰτουμένων.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10025/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔτος

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Δημούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαδάτος, Ι. Κωτσόβελος

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν §§ 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρ. 4 καὶ τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς ἡ τελευταία ἀντικατεστάθη διὰ τῆς § 8 τοῦ ἄρθρ. 9 ν.δ. 2657/1953, σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὰ οἰκεῖα Συμβούλια προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ δύνανται νὰ προέλθουν εἰς ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν τῶν κεκτημένων τὰ νόμιμα προσόντα καὶ πέραν τῆς ταχθείσης ὑπὸ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 τριετοῦς προθεσμίας (5.6.1954), ἐὰν ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης παραβῇ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 4 § 2 ἐπιβαλλομένην ὑποχρέωσιν αὐτοῦ πρὸς ἀναγγελίαν εἰς αὐτὰ τῶν κενῶν θέσεων καὶ πλήρωσῃ ταύτας οἰκειοθελῶς, ἢ προβῇ μὲν εἰς τοιαύτην ἀναγγελίαν, ἀλλά, κατὰ παράβασιν τῆς ρηθείσης διατάξεως τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 4, προσλάβῃ οἰκειοθελῶς μισθωτοὺς καθ' ὑπέρβασιν τοῦ οὕτινος δικαιοῦται ποσοστοῦ (1/3), ἐκτὸς ἐὰν τὸ Συμβούλιον δὲν ἀσκήσῃ τὸ πρὸς τοποθέτησιν δικαίωμά του ἐντὸς 30 ἡμερῶν. Ἡ τοιαύτη ὅμως πέραν τῆς 5.6.1954 γενομένη ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις, ἵνα ᾖ ἔγκυρος, δέον νὰ λαβῇ χώραν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς τελευταίας παραβάσεως τοῦ ἐργοδότου καὶ ὁ τοποθετηθεὶς νὰ ἔχῃ ὑποβάλει τὴν περὶ ταύτης αἴτησίν του ἐγκαίρως, ἤτοι μέχρι τῆς 5.6.1954 (Α.Π. 137/1956, ΕΕΔ 15, 320).

Ἐν περιπτώσει πληρώσεως κενῶν θέσεων ὑπὸ τῆς ὑποχρέου ἐπιχειρήσεως κατὰ παράβασιν τῆς διαδικασίας τοῦ ἄρθρ. 4 ἀ. ν. 1836/1951 δικαιοῦται ἡ Διοίκησις νὰ τοποθετήσῃ προστατευομένους κατὰ τὴν νόμιμον ἀναλογίαν καὶ οὐχὶ ἀριθμὸν διπλάσιον τοῦ συνόλου τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως παρανόμως προσληφθέντων (Σ.τ.Ε. 285/1953, ΝοΒ 1,87). *Κατὰ τὴν ἐλάσσονα γνώμην τοῦ Δικαστηρίου*, ἂν, μετὰ τὴν τοποθέτησιν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς νομίμου ταύτης ἀναλογίας παλαιμιστῶν, ἡ ἐπιχείρησις ἐξακολουθήσῃ διατηροῦσα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ της τοὺς παρανόμως προσληφθέντας, δέον νὰ θεωρηθῇ ὅτι αὐξάνει κατὰ τὸν ἀριθμὸν τούτων τὰς πρὸς πλήρωσιν

θέσεις, ὁπότε προκύπτει περίπτωσις τοποθετήσεως ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου καὶ ἑτέρων πολεμιστῶν κατὰ τὴν νόμιμον ἀναλογίαν (Σ.τ.Ε. 285/1953, ΝοΒ 1, 87, 759-763 καὶ 791/1953, ΝοΒ 1, 425). Διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν τοιούτων ἀναγκαστικῶν τοποθετήσεων δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου οἰκειοθελῶς προσληφθέντων καὶ ἡ χρονολογία ἑκάστης τῶν προσλήψεων, διότι ἐκ τοῦ χρόνου τούτου ἄρχεται, ἀντιστοίχως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς Διοικήσεως, ὅπως ἐνεργήσῃ ὑποχρεωτικὰς τοποθετήσεις κατὰ τὴν νόμιμον ἀναλογίαν (Σ.τ.Ε. 813, 814, κλπ., ΝοΒ 1, 565, Σ.τ.Ε. 1857/1954, ΕΕΝ 21, 561). Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἀπέβαινεν εἰς ἐπιβράβευσιν τῆς παρανομίας τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ματαίωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ νομοθέτου, ὅπως αἱ κεναὶ θέσεις πληροῦνται διὰ πολεμιστῶν κατ' ἀναλογίαν 2 πρὸς 1, ὁ περιορισμὸς τοῦ Συμβουλίου εἰς τὴν ἀρχικὴν τοποθέτησιν, δεδομένου ὅτι ἡ μὲν παρανομήσασα ἐπιχείρησις θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διατηρῇ πάντας τοὺς παρανόμως ὑπ' αὐτῆς τοποθετηθέντας, ἡ δὲ Διοίκησις θὰ περιωρίζετο εἰς τὴν ἐξουσίαν τοποθετήσεως ὑποπολλαπλασίου τούτων ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ νόμου πολλαπλασίου. Καὶ ἐν παραδείγματι: ἐὰν ἡ ἐπιχείρησις πληρώσῃ παρανόμως ἐξ ὁλοκλήρου 45 κενωθείσας παρ' αὐτῇ θέσεις διὰ μὴ πολεμιστῶν, ἡ Διοίκησις θὰ περιορισθῇ εἰς τὴν τοποθέτησιν μόνον 30 πολεμιστῶν καὶ τοιουτοτρόπως ἡ νόμιμος ἀναλογία 2 πολεμισταὶ πρὸς ἕνα μὴ τοιοῦτον θὰ μετατραπῇ εἰς 1 πολεμιστὴν πρὸς 2 μὴ τοιούτους. Τοιοῦτόν τι προφανῶς δὲν ἐκεῖτο ἐν τῇ βουλήσει τοῦ νομοθέτου. *Κατὰ τὴν μείζονα ὅμως τοῦ Δικαστηρίου τοίτου γνώμην* ἡ Διοίκησις ἐκ τοῦ νόμου ἐξουσίαν ἔχει νὰ τοποθετῇ ἁπαξ μόνον καὶ κατὰ τὴν νόμιμον ἀναλογίαν προστατευομένους πολεμιστὰς εἰς τὰς κενουμένας θέσεις, ὃ ἐστὶ καὶ ἂν αὗται ἐξ ὁλοκλήρου πληρωθῶσι κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου ὑπὸ τῆς ὑποχρέου ἐπιχειρήσεως. Ἐν παραδοχῇ τῆς μειοψηφούσης γνώμης θὰ κατελήγομεν εἰς πλεῖστα ἄτοπα, τὰ ὁποῖα ὁ νομοθέτης δὲν ἠθέλησεν, ὡς ἐκ τοῦ ἐξῆς παραδείγματος σαφῶς προκύπτει: Ἡ ὑπόχρεως ἐπιχείρησις πληροῖ καὶ τὰς 45 κενωθείσας θέσεις διὰ μὴ πολεμιστῶν. Ἡ Διοίκησις ἀκολούθως τοποθετεῖ πολεμιστὰς κατὰ τὴν νόμιμον ἀναλογίαν, ἤτοι 30 τοιούτους. Διατηρουμένων τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως 30 παρανόμως προσληφθέντων, ἀνακύπτει, κατὰ τὴν μειοψηφοῦσαν γνώμην, τὸ δικαίωμα τῆς Διοικήσεως νὰ τοποθετήσῃ ἑτέρους 20, οὓς καὶ τοποθετεῖ, νομιμοποιουμένων οὕτω τῶν 10 ἐκ τῶν παρανόμως ὡς ἄνω προσληφθέντων. Ἀκολούθως, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐξακολουθοῦσι διατηρούμενοι 20 εἰσέτι παρανόμως προσληφθέντες, θὰ ἔχῃ καὶ πάλιν ἡ Διοίκησις τὴν ἐξουσίαν νὰ τοποθετήσῃ ἑτέρους 14 πολεμιστάς, μετὰ ταῦτα ἑτέρους 10, ἀκολούθως ἑτέρους 6, μετὰ τούτους ἑτέρους 4 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Τοιουτοτρόπως εἰς τὰς ἀρχικῶς κενωθείσας 45 θέσεις ἡ μὲν ἐπιχείρησις θὰ προσλάβῃ 45, ὑπὸ δὲ τῆς Διοικήσεως θὰ τοποθετηθῶσι 30+20+14+10+6+4+2+1=87. Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἐξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐφεσίβλητος (ἐνάγων) ἐπὶ τῇ αἰτήσει του, ὑποβληθείσῃ πρὸς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ τὴν 21 Μαΐου 1951 (προσαγόμενον ὑπ' ἀριθ. 16793/1919/29.3.1956 ἔγγραφον Ὑπουργείου Ἐργασίας), ἐτοποθετήθη, δι' ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τούτου, ληφθείσης κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 21 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 28 Μαρτίου 1955, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 4 ἀ.ν. 1836/1951, εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν (ἐναγομένην) Ἐμπορικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, ὡς ὑπάλληλος. Κατόπιν τῆς τοποθετήσεώς του ταύτης ἐνεφανίσθη ἐμπροθέσμως, καὶ δὴ τὴν 1 Ἀπριλίου 1955, πρὸς τὸν νομίμως ἐκπροσωποῦντα τὴν ἐκκαλοῦσαν καὶ ἠτήσατο παρ' αὐτοῦ τὸν διορισμόν του εἰς τὴν ἐν ᾗ ἐτοποθετήθη θέσιν, προσκομίσας καὶ ἅπαντα τὰ πρὸς διορισμὸν του ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα, ἐν οἷς καὶ δήλωσις νομιμοφροσύνης του, πλὴν ὅμως ὁ ρηθεὶς ἐκπρόσωπος τῆς ἐκκαλούσης ἠρνήθη νὰ προβῇ εἰς πρόσληψίν του καὶ τὸν ἀπέπεμψε, ἀναγκασθέντα νὰ «ἐπανέλθῃ εἰς τὸ τοποθετῆσαν αὐτὸν Συμβούλιον, εἰς ὃ καὶ κατέθεσε τὰ ἀνωτέρω δικαιολογητικὰ ἔγγραφά του (προσαγόμενον ὑπ' ἀριθ. 8918/5370/19.11.1955 ἔγγραφον Ὑπουργείου Ἐργασίας). Ἡ ἐκκαλοῦσα Τράπεζα, δικαιολογοῦσα τὴν ἄρνησίν της ὅπως συμμορφωθῇ εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν Κ.Σ.Π.Α. καὶ προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν παρ' αὐτῇ τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐπικαλεῖται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ τὸ προσαγόμενον ἔγγραφον τῆς γενομένης τοποθετήσεως, τὸ ἔγκυρον τῆς ὁποίας ὑποστηρίζει ὁ ἐφεσίβλητος. *Κατὰ τὴν ἐλάσσονα τοῦ Δικαστηρίου γνώμην* ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τῆς ἐναγομένης εἶναι ἀβάσιμος. Διότι ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων προκύπτουσι τὰ ἑξῆς ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον: Ἡ ἐκκαλοῦσα οὐδέποτε ἐγνώρισεν, ὡς εἶχεν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 4 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ὑποχρέωσιν, εἰς τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον τὸν ἀριθμὸν τῶν πρὸς πλήρωσιν κενῶν παρ' αὐτῇ θέσεων, ἀλλὰ πάντοτε ἐζήτει τὴν τοποθέτησιν παρ' αὐτῇ ὡρισμένου ἀριθμοῦ πολεμιστῶν, ἐξιχθεῖσα μέχρι τοῦ σημείου νὰ ζητῇ ἀπὸ τὸ Συμβούλιον, ὅπως τῇ γνωρίσῃ «ἐὰν ἔχῃ πολεμιστὰς πρὸς τοποθέτησιν προκειμένου νὰ καλύψῃ τὰς ἀνάγκας της» (ἔγγραφόν της ὑπ' ἀριθ. 283/46. 23.1.1954), ἃς οὐδαμῶς ἀναφέρει. Καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.10.1953 (εἰς ὃ χρονικὸν σημεῖον τοποθετεῖ ὁ ἐφεσίβλητος τὴν ἔναρξιν τῶν παραβάσεών της) μέχρι 5.4.1954 ἡ ἐκκαλοῦσα τρεῖς (3) μόνον αἰτήσεις της πρὸς τὸ Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ (Κ.Σ.Π.Α.) ὑπέβαλε πρὸς τοποθέτησιν παρ' αὐτῇ ὡς ὑπαλλήλων προστατευομένων ὑπὸ τοῦ ν. 1836/1951 πολεμιστῶν. Ἡ πρώτη τῶν αἰτήσεων τούτων, ὑποβληθεῖσα ἀναρμοδίως εἰς τὸν τότε Ὑπουργὸν Ἐργασίας τὴν 31.10.1953, διετυπώθη νομίμως πρὸς τὸ Κ.Σ.Π.Α. τὴν 2.12.1953 διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4489/559/1953 ἐγγράφου της, δι' οὗ ἐζήτει τὴν παρ' αὐτῇ τοποθέτησιν 10 - 15 πολεμιστῶν. Ὡς σαφῶς ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου ἐγγράφου προκύπτει, πρόκειται περὶ μιᾶς μόνον αἰτήσεως καὶ οὐχὶ δύο τοιούτων, οἷας ἐσφαλμένως ὑπολαμβάνει τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ ν.δ. 2657/1953 Δευτεροβάθμιον Συμβούλιον ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 13 τῆς 4.10.1954 πρακτικῷ συνεδριάσεως αὐτοῦ. Ἡ δευτέρα τῶν αἰτήσεών της, ὑποβληθεῖσα διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. [illegible]5/12.3.1954 ἐγγράφου της, ἀφορᾷ τὴν τοποθέτησιν τῶν πολεμιστῶν, ἣν ἡ πρὸ-

τη και τελευταία, ὑποβληθεῖσα διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1470/15.4.1954 ἐγγράφου της, ἀφορᾷ τὴν τοποθέτησιν 20 πολεμιστῶν. Τοιουτοτρόπως ἀπό 1.10.1953 μέχρι 5.6.1954 ἡ ἐκκαλοῦσα ᾐτήσατο νομίμως τὴν παρ' αὐτῇ τοποθέτησιν μόνον 45 πολεμιστῶν. Πρίν ἡ ὑποβάλῃ εἰς τὸ Κ.Σ.Π.Α. τὴν πρώτην τῶν αἰτήσεών της (2.12.1953) καὶ δή κατά τὸ χρονικόν διάστημα ἀπό 1.10.1953 μέχρι καὶ τῆς 1.12.1953 προσέλαβεν ἄνευ τινός ἀναγγελίας πρός τό Συμβούλιον (τοιαύτην δέν ἐπικαλεῖται) 15 ἐν ὅλῳ ὑπαλλήλους μή πολεμιστάς. Ἐκ τῶν προσληφθέντων τούτων ὑπαλλήλων ἐδικαιοῦτο κατά νόμον νά προσλάβῃ μόνον τούς 5. Οἱ λοιποί δέκα (10) προσελήφθησαν ὑπ' αὐτῆς παρανόμως, διατηρηθέντες ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ της (α' σειρά παρανόμως προσληφθέντων). Τήν 2.12.53 διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4489/559/1953 ἐγγράφου της ἐζήτησεν, ὡς προείρηται, τήν τοποθέτησιν 15 πολεμιστῶν. Ἐναντι τούτων τό Κ.Σ.Π.Α. ἐτοποθέτησεν ἐμπροθέσμως μόνον 3 πολεμιστάς. Ἡ ἐκκαλοῦσα πρό τῆς λήξεως τῆς ἐντός 30ημέρου προθεσμίας ἐνεργείας τοῦ Συμβουλίου (1.1.1954) προσέλαβεν ἐλευθέρως 37 μή πολεμιστάς. Δεδομένου ὅτι τό Κ.Σ.Π.Α. δέν ἐτοποθέτησεν ἐμπροθέσμως τούς ὑπολοίπους 12 ἐκ τῶν 15 πολεμιστῶν, οὓς ἐδικαιοῦτο νά τοποθετήσῃ, ἡ ἐκκαλοῦσα ἠδύνατο νά προσλάβῃ ἐκτός τῶν 8, οὓς ἐδικαιοῦτο κατά τήν νόμιμον ἀναλογίαν, καί τούς 12 τούτους, τούς μή ὑπό τοῦ Συμβουλίου τοποθετηθέντας, ἤτοι ἐν συνόλῳ 20. Ἐπομένως ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑπ' αὐτῆς 37 προσληφθέντων οἱ 20 προσελήφθησαν νομίμως, οἱ δέ λοιποί 17 παρανόμως. Κατόπιν τῆς παραβάσεως ταύτης τό Κ.Σ.Π.Α. ἐτοποθέτησε 8 πολεμιστάς (πρακτικόν Δ.Σ.Π.Α. 13/4.10.1954). Τοιουτοτρόπως ὁ ἀριθμός τῶν παρανόμως προσληφθέντων (τῆς δευτέρας σειρᾶς) δέον νά θεωρηθῇ ὡς μειωθείς εἰς 9. Καί τούτους ἡ ἐκκαλοῦσα, ὡς καί τούς λοιπούς, διετήρησεν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ της. Ἀκολούθως καί δή ἀπό τῆς 2/1/1954 μέχρι καί τῆς 11/3/1954 ἡ ἐκκαλοῦσα ἄνευ τινός ἀναγγελίας πρός τό Συμβούλιον προσέλαβεν ἐλευθέρως 77 μή πολεμιστάς. Ἐναντι τῶν 77 τούτων παρανόμως προσληφθέντων τό Κ.Π.Σ.Α. ἐτοποθέτησεν, ὡς ἐκ τοῦ νόμου εἶχε δικαίωμα, λόγῳ τῆς ρηθείσης παραβάσεως τῆς ἐκκαλούσης, 15 μόνον πολεμιστάς (πρακτικόν ὑπ' ἀριθ. 13/4.10.1954). Κατόπιν τούτου ὁ ἀριθμός τῶν παρανόμως προσληφθέντων (γ' σειρᾶς) δέον νά θεωρηθῇ ὡς μειωθείς εἰς 62, περαιτέρω εἰς 36, δοθέντος τοῦ δικαιώματος τῆς ἐκκαλούσης εἰς πρόσληψιν τῆς νομίμου ἀναλογίας (25). Μετά ταῦτα ἡ ἐκκαλοῦσα διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 995/12.3.1954 ἐγγράφου της (β' αἴτησίς της) ἐζήτησε τήν παρ' αὐτῇ τοποθέτησιν 10 πολεμιστῶν. Ἐναντι τούτων τό Συμβούλιον ἐτοποθέτησεν ἐμπροθέσμως μόνον 2 καί ἡ ἐκκαλοῦσα προσέλαβε 4 μή πολεμιστάς, ἔναντι τῶν 13, οὓς κατά νόμον ἐδικαιοῦτο νά προσλάβῃ. Ἀκολούθως διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1470/15.4.1954 ἐγγράφου της (γ' αἴτησίς της) ἡ ἐκκαλοῦσα ἐζήτησε τήν τοποθέτησιν 20 πολεμιστῶν. Ἐναντι τούτων τό Κ.Σ.Π.Α. ἐτοποθέτησεν ἐμπροθέσμως 15 καί ἡ ἐκκαλοῦσα προσέλαβε 4 μή πολεμιστάς ἔναντι τῶν 15, οὓς ἐδικαιοῦτο νά προσλάβῃ. Μετά ταῦτα λόγῳ τῶν διαπιστωθεισῶν ὡς ἀνωτέρω ἐπανειλημμένων παραβάσεων τῆς ἐκκαλούσης, τό Κ.Σ.Π.Α. ἐτοποθέτησε παρ' αὐτῇ 29 πολεμιστάς κατά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 24/5 1954 μέχρι καί τῆς 5/6/1955, ἀκολούθως δέ κατά τό χρονικόν διάστημα μέχρι καί τῆς 28/3/1955 ἐτοποθέτησεν ἑτέρους 19 πολεμιστάς, ὁ τελευταῖος τῶν ὁποίων εἶναι ὁ ἐφεσίβλητος, τοποθετηθείς τήν 28/3/1955 κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 21 συνεδρίασιν τοῦ ρηθέντος Συμβουλίου (βλ. πρακτικά ὑπ' ἀριθ. 14/7.3.1955 τοῦ Κ.Σ.Π.Α. καί 4.10.1954 τοῦ Δ.Σ.Π.Α.). Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω βεβαιοῦνται ἐν προκειμένῳ πολλαπλαῖ παραβάσεις τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 4 ἀν.ν. 1836/1951 ἐκ μέρους τῆς ἐκκαλούσης Τραπέζης. Αἱ παραβάσεις αὗται καί αἱ ἐκ τοῦ νόμου ἐπιβλητέαι κυρώσεις δέον, *κατά τήν ἐλάσσονα τοῦ δικαστηρίου γνώμην*, νά διαγραφῶσιν ἐν συνόψει ὡς ἑξῆς: 1) Ἀπό 1.10.1953 μέχρι 1.12.1953, παρανόμως πρόσληψις 15 μή πολεμιστῶν, δημιουργοῦσα τήν ἐξουσίαν εἰς τό Κ.Σ.Π.Α. νά τοποθετήσῃ, ἐντός εὐλόγου ἀπό τῆς τελευταίας παραβάσεως χρόνου, 10 πολεμιστάς κατά τήν νόμιμον ἀναλογίαν καί τήν ὑποχρέωσιν τῆς ἐκκαλούσης εἰς πρόσληψιν τῶν πολεμιστῶν τούτων. 2) Ἀπό 2.12.1953 μέχρι 1.1.1954 παρανόμως πρόσληψις 37 μή πολεμιστῶν. Ὁ ἀριθμός οὗτος δέον νά θεωρηθῇ μειωθείς εἰς 9, δεδομένου τοῦ κατά τά ἀνωτέρω ἐκτεθέντος δικαιώματος τῆς ἐκκαλούσης εἰς πρόσληψιν 28 μή πολεμιστῶν καί τῆς ὑπό τοῦ Συμβουλίου τοποθετήσεως 8 πολεμιστῶν. 3) Ἀπό 1.2.1954 μέχρις 11.3.1954 παρανόμως πρόσληψις 77 μή πολεμιστῶν. Ὁ ἀριθμός οὗτος δέον νά θεωρηθῇ ὡς μειωθείς εἰς 36, δεδομένης τῆς μεταγενεστέρας τοποθετήσεως ὑπό τοῦ Συμβουλίου 15 πολεμιστῶν καί τοῦ δικαιώματος τῆς ἐκκαλούσης εἰς πρόσληψιν 25 μή πολεμιστῶν κατά τήν νόμιμον ἀναλογίαν. Τοιουτοτρόπως τό σύνολον τῶν ὑπό τῆς ἐκκαλούσης παρανόμως προσληφθέντων ἀνέρχεται μέχρις 11.3.1954 εἰς 55. Ἐκτός τούτων ἡ ἐκκαλοῦσα διατηρεῖ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ της καί 26 μή πολεμιστάς, οὓς ὑπεχρεοῦτο νά ἀπολύσῃ μετά τήν ὑπό τοῦ Συμβουλίου τοποθέτησιν ἰσαριθμῶν πολεμιστῶν, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη (3+8+15=26), αὐξάνουσα διά τῆς ἐνεργείας της ταύτης τάς κενάς παρ' αὐτῇ θέσεις κατά τόν ἀριθμόν τούτων. Τοιουτοτρόπως τό Συμβούλιον δικαιοῦται εἰς τοποθέτησιν 78 εἰσέτι πολεμιστῶν (55+23). 4) Ὁ ἀριθμός οὗτος δέον νά μειωθῇ κατά 9, οὓς ἡ ἐκκαλοῦσα ἐδικαιοῦτο νά προσλάβῃ συνεπείᾳ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 995/12.3.1954 ὡς ἄνω ἐγγράφου της. 5) Ἑτέρα μείωσις τούτου κατά 17 δέον νά ἐπέλθῃ μετά τό ὑπ' ἀριθ. 1470/15.4.1954 ὡς ἄνω ἔγγραφον τῆς ἐκκαλούσης. Οὕτω τελικῶς τό Συμβούλιον ἐδικαιοῦτο εἰς τοποθέτησιν 58 πολεμιστῶν. Ὅθεν τοῦτο, τοποθετῆσαν μετά ταῦτα (24.5.1954 μέχρι καί 28.3.1955) εἰς τήν ἐπιχείρησιν τῆς ἐκκαλούσης 48 πολεμιστάς, ἐν οἷς καί τόν ἐφεσίβλητον, νομίμως ἐνήργησε καί τῷ λόγῳ ταύτῳ ἔγκυρος κατά πάντα ἐστίν ἡ τοῦ ἐφεσιβλήτου τοποθέτησις, ἀβασίμου ἐλεγχομένης τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεως κατά τόν περί τοῦ ἀντιθέτου ἔκτον αὐτῆς λόγον. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τούτων, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καί ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένων ὑπ' ἀριθ. 793/1955 πρακτικῶν συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐν Ὁλομελείᾳ, ἡ ἐκκαλοῦσα κατά τήν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας συζήτησιν τῆς ἀπό 7 Ἀπριλίου 1955 αἰτήσεώς της περί ἀκυρώσεως τῆς ἀπό 28.3.1955 ἀποφάσεως τοῦ Κ.Σ.Π.Α., δι'

ῆς ἐτοποθετήθη παρ' αὐτῇ ὁ ἐφεσίβλητος, ὅστις κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην παρενέβη, παραστὰς νομίμως ἐνώπιον τοῦ ρηθέντος Συμβουλίου, ἐδήλωσεν ἐγγράφως, ὅτι παραιτεῖται τῆς ἐν λόγῳ αἰτήσεώς της. Τὴν δήλωσιν ταύτην ἀπεδέχθη ὁ ἐφεσίβλητος, καταργηθείσης οὕτω τῆς διαφορᾶς ἐκείνης. Τοιουτοτρόπως ἡ ἐκκαλοῦσα ἀνεγνώρισε τὴν ἐγκυρότητα τῆς περὶ τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡς ἀνωτέρω πράξεως τοῦ Κ.Σ.Π.Α., κατ' ἀκολουθίαν δὲ τούτου ἀπώλεσε τὸ δικαίωμά της περὶ ἀμφισβητήσεως τοῦ κύρους τῆς ἐν λόγῳ τοποθετήσεως, ὅπερ συνιστᾷ τὴν ἐν προκειμένῳ ὑπ' αὐτῆς καταλυτικὴν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἔνστασιν ἀκυρότητος τῆς περὶ τῆς τοιαύτης τοποθετήσεως πράξεως τοῦ Κ.Σ.Π.Α. τὴν μὴ αὐτεπαγγέλτως ἐρευνωμένην ὡς μὴ ἀναγομένην εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Ἐπομένως δὲν δικαιοῦται εἰς προβολὴν ἤδη τῆς ἐν λόγῳ ἐνστάσεως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὡς βασίμως ὁ ἐφεσίβλητος ἐν ταῖς προτάσεσί του (πρωτοδίκως τε καὶ νῦν) ὑποστηρίζει. *Κατὰ τὴν μείζονα ὅμως τοῦ δικασηγόρου τοῦτου γνώμην* διὰ μὲν τὸ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου 1953 χρονικὸν διάστημα δὲν προβάλλεται σαφῶς καὶ ὡρισμένως συγκεκαιμένη τις παράβασις, οὐδὲ βεβαιοῦται ἄλλως τε τοιαύτη ἐκ τῶν ἄνω ἀποδείξεων, ἐξ ὧν τοὐναντίον βεβαιοῦται, ὅτι ἡ πλήρωσις τῶν παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ κενῶν θέσεων ἐγένετο πάντοτε μετὰ σχετικὴν ἐγγραφον ἀναγγελίαν πρὸς τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον καὶ κατὰ τὴν νόμιμον ὡς ἄνω ἀναγγελίαν, ὡς τοῦτο προκύπτει ἰδίᾳ ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου πρακτικοῦ ὑπ' ἀριθ. 13/4.10.1954 συνεδριάσεως τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ν. δ. 2657/1953 Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου. Ἀλλ' οὔτε διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα βεβαιοῦνται πᾶσαι αἱ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πρακτικῷ καὶ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου προβαλλόμεναι παραβάσεις. Ἀντιθέτως βεβαιοῦνται τὰ ἑξῆς περιστατικά: Ἀπὸ 1.10.1953 μέχρι 31.10.1953 οὐδεμία παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 σημειοῦται. Ἡ ἐφεσίβλητος δι' ἐγγράφου της ὑποβληθέντος εἰς τὸ Κ.Σ.Π.Α. διὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας τὴν 31.10.1953 ἠτήσατο τὴν τοποθέτησιν εἰς κενὰς παρ' αὐτῇ θέσεις 15 πολεμιστῶν, δι' ἰδιαιτέρου δὲ ἐγγράφου της ὑπ' ἀριθ. 4489/2.12.1953 ἠτήσατο τὴν τοποθέτησιν ἑτέρων 15. Μετὰ τὰ ἐγγραφά της ταῦτα, τὸ Κ.Σ.Π.Α. προέβη ἐμπροθέσμως, ἤτοι ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τοῦ δευτέρου τούτων (βάσει τοῦ πρώτου εἰς οὐδεμίαν τοποθέτησιν προέβη ἐμπροθέσμως) εἰς τὴν τοποθέτησιν 3 μόνον πολεμιστῶν. Τοιουτοτρόπως ἡ ἐκκαλοῦσα ἐδικαιοῦτο νὰ προβῇ εἰς τὴν πλήρωσιν 45 ἐν ὅλῳ θέσεων, ἐξ ὧν 30 θὰ ἔδει κατ' ἀρχὴν νὰ πληρωθῶσι διὰ πολεμιστῶν τοποθετουμένων ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου καὶ αἱ ὑπόλοιποι 15 ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης. Μετὰ τὴν τοποθέτησιν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου μόνον 3 πολεμιστῶν καὶ τὴν πάροδον τῆς ταχθείσης ἐκ τοῦ νόμου 30ημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῶν ἀνωτέρω αἰτήσεων πρὸς τὸ Συμβούλιον ἡ ἐκκαλοῦσα ἐδικαιοῦτο νὰ πληρώσῃ τὰς ἀπομενούσας 42 θέσεις διὰ μὴ πολεμιστῶν. Τοῦτο καὶ ἔπραξε, προσλαβοῦσα 4 τοιούτους κατὰ μῆνα Νοέμβριον 1953, ἑτέρους 11 κατὰ Δεκέμβριον 1953 πρὸς πλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπαλλήλων, οὓς ἐδικαιοῦτο νὰ προσλάβῃ (βάσει τοῦ ἀπὸ 31.10.1953 ἐγγράφου της) καὶ ἑτέρους 27 (12+15) κατὰ Ἰανουάριον 1954. Ἐπομένως εἰς οὐδεμίαν παράβασιν ὑπέπεσεν. Ἐπὶ πλέον ἐδέχθη καὶ προσέλαβε καὶ τοὺς ἐκπροθέσμως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοποθετηθέντας πολεμιστάς, καίτοι δὲν ὑπεῖχε πρὸς τοῦτο ὑποχρέωσιν, ἐφ' ὅσον ἡ τοποθέτησις τούτων παρὰ τὸν νόμον ἐγένετο. Ἀκολούθως ἡ ἐκκαλοῦσα κατὰ τοὺς μῆνας Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον 1954 προσέλαβε 45 ἐν ὅλῳ μὴ πολεμιστὰς πρὸς πλήρωσιν ἰσαρίθμων κενῶν θέσεων, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἀναγγείλῃ τοῦτο εἰς τὸ Κ.Σ.Π.Α. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου δέον ν' ἀφαιρεθῶσι 15, οὓς ἐδικαιοῦτο νὰ προσλάβῃ, τηροῦσα τὴν νόμιμον ἀναλογίαν, οὕτω δὲ ἀπέμειναν 30 θέσεις, ἃς ἔδει αὖθις νὰ συμπληρώσῃ διὰ πολεμιστῶν καὶ ἐπλήρωσε διὰ μὴ τοιούτων. Ἐναντι τοῦ ἀριθμοῦ τούτου προέβη τὸ Κ.Σ.Π.Α. εἰς τὴν τοποθέτησιν 15 πολεμιστῶν καὶ οὕτως ἀπέμειναν 15 παρανόμως τοποθετηθέντες, εἰς τὰς θέσεις τῶν ὁποίων ἐδικαιοῦτο τὸ Κ.Σ.Π.Α. νὰ τοποθετήσῃ ἅπαξ μόνον ἰσαρίθμους πολεμιστάς λόγῳ τῆς ρηθείσης παραβάσεως τῆς ἐκκαλούσης. Ἄλλην τινὰ παράβασιν μέχρι τῆς 5.6.1954 δὲν ἐσημείωσεν ἡ ἐκκαλοῦσα, δεδομένου ὅτι αὕτη 1) διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 995/12.3.1954 ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ἠτήσατο τὴν τοποθέτησιν 10 πολεμιστῶν. Τὸ Συμβούλιον ἐτοποθέτησεν ἐμπροθέσμως μόνον 2. Ἡ ἐκκαλοῦσα προσέλαβε 4 μὴ πολεμιστάς, καίτοι ἐδικαιοῦτο νὰ προσλάβῃ 5 τοιούτους καὶ ἑτέρους 8 μετὰ τὴν πάροδον τῆς προθεσμίας ἐνεργείας τοῦ Συμβουλίου 2) Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1470/15.4.1954 ἐγγράφου της ἠτήσατο τὴν τοποθέτησιν 20 πολεμιστῶν. Τὸ Κ.Σ.Π.Α. ἐτοποθέτησεν ἐμπροθέσμως 15. Ἡ ἐκκαλοῦσα προσέλαβε μόνον 4 μὴ πολεμιστάς, καίτοι ἐδικαιοῦτο νὰ προσλάβῃ 10 τοιούτους καὶ ἑτέρους 5 μετὰ τὴν πάροδον τῆς προθεσμίας ἐνεργείας τοῦ Συμβουλίου. Ἄλλην τινὰ τροπὴν δὲν ἐνήργησε μέχρι τῆς 5.6.1954. Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι μόνον τὴν ρηθεῖσαν διὰ 30 θέσεις παράβασιν ἐσημείωσεν ἡ ἐκκαλοῦσα, μετὰ δὲ τὴν λόγῳ τῆς παραβάσεως ταύτης τοποθέτησιν ὑπὸ τοῦ Κ.Σ.Π.Α. 15 πολεμιστῶν ἐδικαιοῦτο τὸ τελευταῖον τοῦτο νὰ τοποθετήσῃ μόνον ἑτέρους 15. Καθ' ἃ ὅμως βεβαιοῦται ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, τὸ Συμβούλιον τοῦτο ἐτοποθέτησε κατὰ τὸ ἀπὸ 24.5.1954 μέχρι 5.6.1954 χρονικὸν διάστημα κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 4 ἀ.ν. 1836/1951 29 πολεμιστάς. Τοιουτοτρόπως ὑπερέβη τὸν ἀριθμὸν τῶν 15, οὓς ἠδύνατο νὰ τοποθετήσῃ καὶ δὲν ἐδικαιοῦτο περαιτέρω νὰ προβῇ εἰς ἑτέραν τινὰ τοποθέτησιν. Παρὰ ταῦτα, ἀφοῦ κατὰ τὰς ἀπὸ 7.3.1955, 11.3.1955, 12.3.1955, 14.3.1955, 21.3.1955 καὶ 23.3.1955 συνεδριάσεις του ἐτοποθέτησε, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ρηθείσης διατάξεως, ἑτέρους 18 πολεμιστάς, προέβη τὴν 28.3.1955, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 21 συνεδρίασιν αὐτοῦ, εἰς τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἐφεσιβλήτου. Τοιουτοτρόπως ἡ τοιαύτη ταύτου τοποθέτησις, γενομένη καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ἀριθμοῦ πολεμιστῶν, οὓς κατὰ τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τοποθετήσῃ τὸ Συμβούλιον ταῦτο, εἶναι παράνομος καὶ ὡς τοιαύτη ἄκυρος, οὐδόλως ὑποχρεοῦσα τὴν ἐκκαλοῦσαν εἰς πρόσληψιν τοῦ ἐφεσιβλήτου. Ἡ διάφορος κρίσις τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ ν.δ. 2657/1953 Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, ἐν σχέσει πρὸς

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ι. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ διά στέρησιν συντάξεως ἐκ παρανόμου ἐνεργείας ἐργοδότου.

Πάθησις ἐν ὑπηρεσίᾳ μισθωτοῦ Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Σιδηροδρόμων Πειραιῶς - Ἀθηνῶν Πελοποννήσου (Σ.Π.Α.Π.).— Ὑποχρέωσις ἐκ τοῦ Κανονισμοῦ δι' ἀπόλυσιν ἕνεκεν τοῦ λόγου τούτου καὶ κοινοποίησις ἀπολύσεως πρὸς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π., παρὰ τῷ ὁποίῳ ὁ παθὼν ἐτύγχανεν ἠσφαλισμένος πρὸς παροχὴν συντάξεως.—Δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ ἠσφαλισμένου κατὰ τὸ πρὸ ὀν τῆς συντάξεως, τῆς ἀπολυθείσης ἐστερήθη ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν Σ.Π.Α.Π. πρὸς ἀπόλυσιν ἕνεκεν τοῦ λόγου τῆς παθήσεως καὶ τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῆς ἀπολύσεως εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π., τῆς ἀπολύσεως γενομένης δι' ἄλλον λόγον

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9203/1956

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Γκινάλας, Β. Τσούτης

Κατὰ τὴν ἀγωγήν, ὑπηρετῶν ὁ ἐνάγων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐναγομένης Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως τῶν Σιδηροδρόμων Πειραιῶς - Ἀθηνῶν - Πελοποννήσου (Σ.Π.Α.Π.), ὡς τεχνίτης ἐφαρμοστής, προσεβλήθη τὴν 21 Μαΐου 1952 ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας ὑπὸ φυματιώσεως, διαπιστωθείσης δι' ἐπισήμου γνωματεύσεως τῆς ἰατρικῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐναγομένης. Μετὰ τὴν τοιαύτην διαπίστωσιν τῆς ἀσθενείας τοῦ ἐνάγοντος ἡ ἐναγομένη εἶχεν ὑποχρέωσιν ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων νομικῶν διατάξεων νὰ ἀπολύσῃ τὸν ἐνάγοντα, λόγῳ τῆς ἐκ τῆς φυματιώσεως του ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν καὶ κοινοποιήσῃ τὴν ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀπόλυσίν του εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π., παρ' ᾧ ἐτύγχανεν ἠσφαλισμένος οὗτος, ἵνα λάβῃ τὴν νόμιμον σύνταξιν, ὡς συγκεντρῶν τὰς συνταξιοδοτικὰς προϋποθέσεις κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς του, τὸν ἀπέλυσεν ὅμως δι' ἄλλον λόγον, ἤτοι λόγῳ τῆς ἐκ τῆς ἀσθενείας τῆς φυματιώσεώς του ἀποχῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ οὕτω ἐκ τῆς παρανομίας τῆς ἐναγομένης ἐστερήθη ὁ ἐνάγων τοῦ συνταξιοδοτικοῦ του δικαιώματος παρὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π., ἀπορριφθείσης τελεσιδίκως τῆς ὑποβληθείσης σχετικῆς αἰτήσεώς του. Τὴν ἐντεῦθεν ζημίαν του ἀξιοῖ ἤδη διὰ τῆς κρινομένης ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων παρὰ τῆς ἐναγομένης, ὡς ὑπαιτίας τῆς ἀπωλείας τῆς συντάξεώς του, στηρίζει δὲ τὴν παρανομίαν αὐτῆς εἰς τὰς ἐξῆς δύο παραλείψεις ὀφειλομένων νομίμων ἐνεργειῶν της: 1) Εἰς τὸ ὅτι παρέλειψεν αὕτη νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 107 τοῦ Γ.Κ.Π.Ε.Υ. καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν παρ' αὐτοῦ προβλεπομένην διαδικασίαν διὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ 2) νὰ ἀνακοινώσῃ ἀκολούθως τὴν ἐν λόγῳ, λόγῳ φυματιώσεως, ἀπόλυσίν του εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π., διὰ νὰ τύχῃ οὗτος τῆς ἀπονομῆς τῆς ἠδικαιοῦτο συντάξεως.

Ὑπὸ τὰ ἐκτιθέμενα ἡ ἀγωγὴ στηρίζεται εἰς τὴν παρανομίαν τῶν ὀργάνων τῆς ἐναγομένης, εὑρίσκουσα ἔρεισμα εἰς τὰ ἄρθρα 105, 106 Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ἐπικουρικῶς εἰς τὰ ἄρθρα 914 καὶ ἑπόμενα τοῦ Κώδικος καὶ ὡς τοιαύτη δέον νὰ ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 107 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, ἐπέχοντος θέσιν οὐσιαστικοῦ νόμου, ὡς κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 71 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

τὴν ὕπαρξιν παραβάσεως τοῦ ἄρθρ. 4 ἀ.ν. 1836/1951 ἐκ μέρους τῆς ἐκκαλούσης καὶ τὴν νομιμότητα τῶν ἐπακολουθησασῶν τοποθετήσεων ὑπὸ τοῦ Κ.Σ.Π.Α. (ἀσχέτως τοῦ ὅτι αὕτη δὲν ἀφορᾷ εἰδικῶς τὸν ἐφεσίβλητον), οὐ μόνον δὲν δεσμεύει τὸ Δικαστήριον, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ αὕτη ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον αὐτοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν νομιμότητα, δεδομένου ὅτι καὶ τὸ Δευτεροβάθμιον τοῦτο Συμβούλιον εἶναι, ὡς καὶ τὸ πρωτοβάθμιον τοιοῦτο, συλλογικὸν ὄργανον καὶ οὐχὶ διοικητικὸν δικαστήριον, οὐδαμόθεν δὲ συνάγεται, ὅτι ἡ ἔρευνα περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τῶν ἀνωτέρω προϋποθέσεων ἀνετέθη ἀποκλειστικῶς καὶ κατὰ κυριαρχικὴν καὶ ἐλευθέραν ἐκτίμησιν εἰς τὰ διοικητικὰ ταῦτα ὄργανα, ἀφαιρεθεῖσα ἐκ τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων. Ἐξ ἑτέρου καὶ ἀνεξαρτήτως παντὸς ἄλλου ἡ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας γενομένη δήλωσις τῆς ἐκκαλούσης περὶ παραιτήσεως της ἀπὸ τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ ἀσκηθείσης αἰτήσεως ἀκυρώσεως τῆς περὶ τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου παρ' αὐτῇ ἀποφάσεως τοῦ Κ.Σ.Π.Α. αὐτὴ καὶ μόνη, ἄνευ ἑτέρου τινὸς περιστατικοῦ, δὲν ἐμφαίνει, *κατὰ τὴν μείζονα τοῦ Δικαστηρίου τούτου γνώμην*, παραίτησιν καὶ ἀπὸ τοῦ δικαιώματος ἀμφισβητήσεως τοῦ κύρους τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως, καθιστῶσαν ἀπαράδεκτον τὴν σχετικὴν ἔνστασιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ ἐκκαλοῦσα δὲν ὑπέχει ὑποχρέωσιν πρὸς πρόσληψιν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ της, ἀρνηθεῖσα δὲ νὰ προβῇ εἰς ταύτην, δὲν ὑπέπεσεν εἰς παράβασίν τινα τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, διὰ νὰ ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν ἐκείνῳ τῆς μισθοδοσίας αὐτοῦ κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, καὶ συνεπῶς ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα τοιαύτην ὑποχρέωσίν της, ἀβάσιμος οὐσίᾳ ἐστὶ καὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀπορριπτέα. Ὅθεν, τὰ ἀντίθετα ἀποφανθεὶς ὁ πρωτοδίκως δικάσας δικαστὴς ἐσφαλε καὶ δέον ὅπως, δεκτῆς ὡς βασίμου οὐσίᾳ καθεσταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, κατὰ τὸν σχετικὸν ἔκτον αὐτῆς λόγον, ἀφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορριπτομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς.

τῆς 3ης Μαρτίου 1917, ληφθείσης βάσει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου ΔΚΗ' (4028) τῆς 24ης Ἰανουαρίου 1912, ὁρίζεται ὅτι «ὁ μόνιμος ὑπάλληλος ἢ ὁ ὑπὲρ πενταετῆ ὑπηρεσίαν κεκτημένος μόνιμος τεχνίτης ἢ ἐργάτης ἀπολύεται τῆς ὑπηρεσίας, ἐὰν κριθῇ σωματικῶς ἢ πνευματικῶς ἀνίκανος πρὸς διενέργειαν τῶν ἐμπεπιστευμένων αὐτῷ καθηκόντων. Τὴν σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνικανότητα πιστοποιεῖ ὁ ἰατρὸς τῆς Ἑταιρείας ἐγγράφως ἢ ἐὰν ὁ ὑπάλληλος αἰτήσηται τοῦτο Συμβούλιον κλπ...».

Διὰ τὴν ἀπόλυσιν προσωρινοῦ ὑπαλλήλου, τεχνίτου ἢ ἐργάτου διὰ σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνικανότητα ἀρκεῖ πιστοποίησις τοῦ ἰατροῦ τῆς Ἑταιρείας. Ἐπίσης διὰ τοῦ ἄρθρου 14 § 1, ἐδάφιον ε', τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π. ὁρίζεται, ὅτι δικαίωμα πρὸς σύνταξιν ἔχουσι, μεταξὺ ἄλλων περιπτώσεων, καὶ «πᾶς μέτοχος ἀπολυόμενος λόγῳ φυματιώσεως μετὰ συμπλήρωσιν τεσσάρων ἐτῶν κρατήσεων», διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 3 ὅτι «μέτοχοι τοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας Σ.Π.Α.Π. γίνονται ὑποχρεωτικῶς πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ὑπάλληλοι, τεχνῖται καὶ ἐργάται τῆς Ἑταιρείας ταύτης μόνιμοι, προσωρινοὶ ἢ ἔκτακτοι, ὡς καὶ οἱ δι' ὡρισμένον χρόνον προσλαμβανόμενοι τοιοῦτοι, ἀνεξαρτήτως φύλου, πλὴν τῶν ἰατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν τῆς Ἑταιρείας, ἐὰν ἔχωσι συμπληρώσει κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεως τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ δὲν ὑπερβαίνωσι τὸ 45ον.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ πρὸς ἀλλήλας τῶν διατάξεων τούτων συνάγεται, ὅτι ἡ ἐναγομένη εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἀπολύσῃ τὸν κρινόμενον σωματικῶς ἢ πνευματικῶς ἀνίκανον πρὸς ἄσκησιν τῶν ἐμπεπιστευμένων εἰς αὐτὸν καθηκόντων, ἀκολουθοῦσα τὴν διαγραφομένην νόμιμον διαδικασίαν διαπιστώσεως τῆς ἀνικανότητος ὡς αὕτη διαγράφεται εἰς τὸ ἄρθρον 20 τοῦ Καταστατικοῦ, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν. 5613/1932, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀν.ν 301/1936. Καὶ ναὶ μὲν ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας δι' ἄλλον νόμιμον λόγον εἶναι δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου, ὅταν ὅμως ὁ λόγος ἀπολύσεως συνέχηται μὲ ἀνικανότητα σωματικὴν ἢ πνευματικήν, προερχομένην ἐκ νοσημάτων ἢ βιαίου συμβάντος, τότε ἡ ἐναγομένη δέον, ἑπομένη καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως, αἵτινες ἐπέβαλλον τὴν περιφρούρησιν παρὰ τοῦ ἐργοδότου παντὸς νομίμου κεκτημένου δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ, νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν διαδικασίαν ἀπολύσεως ἐκ τοῦ λόγου τούτου. Καὶ τοῦτο διότι μὲ τὴν ἔνεκα τοῦ λόγου τούτου ἀπόλυσιν συνδέεται δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως τοῦ ἀπολυομένου, ὅπερ θὰ ἐματαίου ἡ ἐναγομένη, ἐὰν εἶχεν αὕτη τὸ δικαίωμα νὰ ἀπολύσῃ, καίτοι συντρέχοντος λόγου ἀπολύσεως ἐξ ἀνικανότητος προελθούσης συνεπείᾳ νοσήματος ἢ βιαίου συμβάντος, κατ' οἰκείαν βούλησιν τὸν ὑπάλληλόν της δι' ἄλλην αἰτίαν, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἄλλη αὕτη αἰτία παρέχῃ δικαίωμα εἰς τὴν ἐναγομένην νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας του, αὕτη δὲ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐργοδότου ἀντίκειται καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 281 Α Κ. Ἡ ἄποψις αὕτη συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι καθιεροῦται ὑποχρέωσις τῆς ἐναγομένης βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 301/1936 καὶ τῆς εἰς ἐκτέλεσιν τῆς τελευταίας παραγράφου τούτου ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 15009/1937 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Σιδηροδρόμων, νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων τοῦ Προσωπικοῦ τὴν περὶ ἀπολύσεως ἀπόφασιν, ἵνα ἀσκήσῃ τοῦτο τὰ ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἀπορρέοντα δικαιώματά του. Τούτοις συνεπῶς, παραλείψασα ἡ ἐναγομένη νὰ ἀπολύσῃ τὸν ἐνάγοντα λόγῳ τῆς ἐκ τῆς φυματιώσεώς του προελθούσης ἀνικανότητος πρὸς ἄσκησιν τῆς ὑπηρεσίας του καὶ νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν τοιαύτην λόγῳ φυματιώσεως αὐτοῦ ἀπόλυσίν του εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π., ἵνα τύχῃ οὗτος τῆς νομίμου συντάξεως, παρέβη τὰς προρρηθείσας νομικὰς διατάξεις καὶ ἑπομένως παρενόμησεν. Ἡ προσβολὴ τοῦ ἐνάγοντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας ἐκ φυματιώσεως δὲν ἀμφισβητεῖται, προκύπτει δὲ ἄλλωστε καὶ ἐκ τῆς προσαγομένης καὶ νομίμως σεσημασμένης ἐν ἀντιγράφῳ ὑπ' ἀριθ. ΙΥ. 1262 τῆς 19.6.1952 ἰατρικῆς γνωματεύσεως τῆς ἰατρικῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐναγομένης. Ἑπομένως, ἐφ' ὅσον ἡ ἐναγομένη συνομολογεῖ καὶ τὸ ἕτερον σκέλος, ἤτοι ὅτι δὲν ἀπέλυσε τὸν ἐνάγοντα διὰ τὸν λόγον τῆς ἀσθενείας του, ἀλλὰ λόγῳ ἀκαταλληλότητος αὐτοῦ καὶ ὅτι δὲν ἐκοινοποίησε τὴν ἀπόλυσίν του εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων, εἶναι ἀποδεδειγμένη ἡ παρανομία αὐτῆς. Ἀπομένει ὄθεν μετὰ ταῦτα νὰ ἐρευνηθῇ, ἐὰν ἐκ τῆς ἐν λόγῳ παρανομίας τῆς ἐναγομένης ἐπῆλθεν ἡ ἀξιουμένη ζημία εἰς τὸν ἐνάγοντα. Ταύτης προϋπόθεσις εἶναι ἡ ὕπαρξις συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος παρὰ τῷ ἐνάγοντι, ὅπερ νὰ προσεβλήθη ἐκ τῶν προμνησθεισῶν παρανόμων ἐνεργειῶν καὶ παραλείψεων τῆς ἐναγομένης. Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π. ὁ ἐνάγων ἦτο ὑποχρεωτικῶς μέτοχος τοῦ Ταμείου τούτου, καθ' ὅσον μέτοχοι τοῦ Ταμείου, κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ, γίνονται καὶ οἱ προσωρινοὶ καὶ ἔκτακτοι ὑπάλληλοι καὶ ἐργατοτεχνῖται τῶν Σ.Π.Α.Π. ἐφ' ὅσον ἔχουσι συμπληρώσει κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεως τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 14 ἐδ. ε' τοῦ εἰρημένου Καταστατικοῦ δικαιοῦται συντάξεως «πᾶς μέτοχος ἀπολυόμενος λόγῳ φυματιώσεως μετὰ συμπλήρωσιν τεσσάρων ἐτῶν κρατήσεων». Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἀπαιτούσης συμπλήρωσιν τεσσάρων ἐτῶν κρατήσεων, χωρὶς νὰ ὁρίζηται ἕτερόν τι, συνάγεται ἀναμφιβόλως, ὅτι κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως δὲν ἀπαιτεῖται, ὅπως αἱ κρατήσεις ἀναφέρωνται εἰς συνεχῆ ὑπηρεσίαν, ἀρκοῦντος τοῦ πραγματικοῦ γεγονότος ὅτι ὁ μέτοχος συνεπλήρωσε τεσσάρων ἐτῶν κρατήσεις, ἀνεξαρτήτως ἂν ἡ καταβολὴ τούτων εἶναι συνεχὴς ἢ διακεκομμένη. Κατ' ἀκολουθίαν ἐμπίπτει εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 14 ἐδάφ. ε' τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π. καὶ ἡ περίπτωσις τοῦ ἐνάγοντος, ἐφ' ὅσον οὗτος ἰσχυρίζεται, ὅτι συνεπλήρωσεν ἑπταετῆ περίπου ὑπηρεσίαν καὶ ὑπεβλήθη εἰς ἰσοχρόνους κρατήσεις, ἔστω καὶ ἂν ἡ ὑπηρεσία του παρὰ τῇ ἐναγομένῃ δὲν ἦτο συνεχής, ἀλλὰ συνάγεται κατὰ τὴν ἀγωγὴν εἰς δύο χρονικὰ στάδια, ἤτοι ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 1940 μέχρι τοῦ Νοεμβρίου 1945, ὅτε ἀπελύθη διὰ πρώτην φορὰν καὶ εἶτα ἀπὸ 2 Ὀκτωβρίου 1950, ὅτε ἐπαναπροσελήφθη παρὰ τῆς ἐναγομένης, μέχρι τῆς 23ης Αὐγούστου 1952, ὅτε ἀπελύθη ἐκ νέου. Ἐπὶ τούτοις, ἐφ' ὅσον ἡ ἐναγο-

μένη άρνεῖται τὰς συνταξιοδοτικὰς προϋποθέσεις τοῦ ἐνάγοντος, δέον νὰ ὑποχρεωθῇ οὗτος νὰ ἀποδείξῃ ταύτας, πλὴν τῆς νόσου τῆς φυματιώσεως, ἐξ ἧς προσεβλήθη ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἔπαυχε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς του, ἡ ὁποία συνομολογεῖται καὶ ἀποδεικνύεται ἄλλωστε προαποδεικτικῶς κατὰ νόμιμον τρόπον, ἤτοι διὰ προσαγωγῆς τῆς οἰκείας ἰατρικῆς γνωματεύσεως τῆς ἰατρικῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐναγομένης, τοῦτέστιν ὀφείλει ὁ ἐνάγων νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὑπηρεσίαν του παρὰ τῇ ἐναγομένῃ, ὅτι οὗτος συνεπλήρωσε τεσσάρων ἐτῶν κρατήσεις καὶ ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀρχικῆς προσλήψεώς του εἶχε συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ δὲν ὑπερέβαινε τὸ 45ον, οὔτε κατὰ τὸν χρόνον τῆς δευτέρας προσλήψεως κατ' Ὀκτώβριον 1950. Τὴν ἀπόδειξιν τοῦ περιστατικοῦ περὶ τοῦ ὅτι συνεπλήρωσε τεσσάρων ἐτῶν κρατήσεις δύναται νὰ φέρῃ ὁ ἐνάγων διὰ παντὸς νομίμου ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ διὰ μαρτύρων, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ περὶ αὐτοῦ ἔγγραφον ἀπόδειξιν, τὴν δὲ ἡλικίαν του κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεως διὰ προσαγωγῆς τῆς οἰκείας ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως καὶ μόνον, ἐν μὴ τηρῆσει ληξιαρχικῶν βιβλίων κατὰ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεώς του ἢ ἀπωλεία ἢ διακοπὴ τηρήσεως αὐτῶν, δύναται νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἡλικίαν του καὶ διὰ μαρτύρων. Περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς μηνιαίας συντάξεώς του δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ταχθῇ ἀπόδειξις, καθ' ὅσον αὕτη καθορίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου.

II. ΠΑΡΟΧΗ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Ἔννοια συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας.

Ἀγωγὴ μισθωτοῦ διὰ χορήγησιν εἰς αὐτὸν πιστοποιητικοῦ περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς διαρκείας τῆς παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ὑπηρεσίας του. — Ἔννοια συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας. — Ἀναγκαία ἡ ὕπαρξις νομικῆς ἢ προσωπικῆς ἐξαρτήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἡ ὁποία δὲν παύει ὑφισταμένη καὶ ὅταν ὁ μισθωτὸς ἐργάζηται ἐν τῇ οἰκίᾳ του ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ἐργοδότου.

Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 3171/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ε. Καραμαγκιώλης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Π. Λυμπιώτης

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ὡς ὄφ' ἡμῶν ἐρμηνεύεται τὸ δικόγραφον αὐτῆς, διώκουσα νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος μισθωτὴς νὰ χορηγήσῃ τῇ ἐναγούσῃ ἐκμισθώτριᾳ πιστοποιητικὸν περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς διαρκείας τῆς παρ' αὐτῷ ἐργασίας της, εἶναι νόμιμος, ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 τοῦ ν. 2112/1920 καὶ 678 καὶ 340 τοῦ Ἀστ. Κώδικος καὶ ὡς τοιαύτη ἐρευνητέα κατ' οὐσίαν ἀποβαίνει, ἀπορριπτομένων τῶν ἐναντίων ὡς ἀβασίμων.

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὅτι ὁ ἐναγόμενος, διατηρῶν ταπητουργεῖον, προσέλαβε τὴν 10 Ἰουνίου 1948 τὴν ἐνάγουσαν ὡς ἐργάτριαν (τεχνίτριαν ταπήτων), ἐργαζομένην εἰς τὴν οἰκίαν της δι' ὑλικῶν τοῦ ἐναγομένου καὶ κατασκευάζουσαν τάπητας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σχεδίων καὶ διαστάσεων, ἅτινα τῆς ἐδίδεν ὁ ἐναγόμενος, καὶ ἀμειβομένην κατὰ χιλιάδας κόμβων τῶν ὑφαινομένων ταπήτων. Ὅτι ἡ σύμβασις αὕτη τῆς ἐργασίας τῆς ἐναγούσης μετὰ τοῦ ἐναγομένου ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς 25.6.1954, ἐργαζομένη αὕτη καθ' ἅπασας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας ἑκάστης ἑβδομάδος καὶ καθ' ὃ χρονικὸν διάστημα ἡ ἐνάγουσα ἐπραγματοποίησεν 1815 ἡμερομίσθια ἐργασίας. Ὅτι ἡ ἐνάγουσα εἰργάζετο μόνον διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐναγομένου, ὅστις ἐπώπτευε ταύτην καὶ παρηκολούθει συστηματικῶς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας της καὶ ὅτι ἡ ἐνάγουσα δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποκαταστήσῃ ἕτερον εἰς τὴν ἐργασίαν της ταύτην. Ὅτι ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἐργασίας της παρὰ τῷ ἐναγομένῳ ἡ ἐνάγουσα ὑπέστη τυφλωσιν τῶν ὀφθαλμῶν της, μὴ δυναμένη ἔκτοτε νὰ ἐργάζηται καὶ ἐξ οὗ γεγονότος ἔπαυσε νὰ παρέχῃ τὴν ὡς εἴρηται ἐργασίαν της τῷ ἐναγομένῳ. Ἡ μακρὰ διάρκεια τῆς ἐργασίας τῆς ἐναγούσης παρὰ τῷ ἐναγομένῳ (ὁλόκληρος ἑπταετία), ἣν παρεῖχεν αὐτῷ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπαγρύπνησιν τοῦ ἐργοδότου της ἐναγομένου, τελοῦσα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας της ὑπὸ τὴν προσωπικὴν ἐξάρτησιν τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐν γένει ἅπαντα τὰ ἄνω γενόμενα ὑφ' ἡμῶν δεκτὰ περιστατικὰ μαρτυροῦσιν, ὅτι ὑπέκειτο συμβάσει ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἧς ἅπαντες οἱ νόμιμοι ὅροι, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων, 648, 651 καὶ 652 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ 6 ν. 765/1943, συνέτρεχον, οὐδαμῶς δὲ παύει ὑφισταμένη ἡ νομικὴ ἢ προσωπικὴ ἐξάρτησις τοῦ μισθωτοῦ, τελοῦντος ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὁ μισθωτὸς ἐργάζεται ἐν τῇ οἰκίᾳ του καὶ οὐχὶ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ ἐργοδότου του (Α.Π. 204/1955, ΕΕΝ 22, 642, Α.Π. 401/1954, ΕΕΔ 13, 647, Α.Π. 316/1953, ΕΕΔ 12, 839, Α.Π. 149/1948, ΕΕΔ 7, 390, Α.Π. 395/1945, ΕΕΔ 6, 39, Πρ. Ἀθ. 4655/1952, ΕΕΔ 11, 1147). Δέον ἄθεν, ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ὡς οὐσίᾳ τε βάσιμος, συμψηφιζομένης τῆς δικαστικῆς δαπάνης, λόγῳ τῆς εὐλόγου ἀμφιβολίας τοῦ ἐναγομένου περὶ τῆς ἀμοιβαιότητος ἡμῶν.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενοι τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν.

Ὑποχρεοῦμεν τὸν ἐναγόμενον, ὅπως ἐντὸς δέκα (10) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς παρούσης χορηγήσῃ τῇ ἐναγούσῃ πιστοποιητικόν, ἐμφαῖνον ὅτι τὴν 10ην Ἰουνίου 1948 προσελήφθη παρ' αὐτοῦ ὡς ἐργάτρια (τεχνίτρια ταπήτων) καὶ εἰργάσθη ἔκτοτε παρ' αὐτῷ συνεχῶς μέχρι τῆς 25.6.1954, πραγματοποιήσασα ἐν συνόλῳ 1815 ἡμερομίσθια ἐργασίας (*).

Παρατηρήσεις:

Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις περιέχει ἐνδιαφερούσας σκέψεις καὶ δίδει ἐπιτυχῆ λύσιν εἰς δύο ζητήματα:

Ι. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 678 Α.Κ. «ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται κατὰ τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως νὰ δώσῃ εἰς τὸν μισθωτὸν κατόπιν αἰτήσεώς του πι-

---

(*) ***Σημ. ΕΕΔ:*** Περὶ τοῦ πιστοποιητικοῦ ὑπηρεσίας ὀλίγα σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, σελ. 965.

στοποιητικόν περί τοῦ εἴδους καί τῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας του». Ὡς ἔχει δὲ γίνει δεκτόν, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ τὸ πιστοποιητικόν καὶ ἐπὶ ἀπολύσεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἀναγνωρίζει αὐτὸς ἢ ὁ μισθωτός, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν διαρρήξαντα τὴν σύμβασιν ἐργασίας μισθωτόν, μὴ δυνάμενος λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ πιστοποιητικοῦ ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἔνστασιν τοῦ μὴ ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος, οὐδὲ ν' ἀσκήσῃ δικαίωμα ἐπισχέσεως (βλ. Χρ. Ἀγαλλοπούλου, Μαθήματα Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἔκδ. 1954, σ. 243). Τὸ πιστοποιητικὸν πρέπει νὰ ἀναφέρῃ α) τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποιήθη ὁ μισθωτός, 2) τὴν διάρκειαν τῆς ἐκτελεσθείσης ἐργασίας καὶ γ) μόνον τῇ εἰδικῇ αἰτήσει αὐτοῦ περὶ τοῦ ποιοῦ αὐτῆς καὶ τῆς διαγωγῆς του.

Προϋπόθεσις ὅμως τοῦ δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ νὰ ζητήσῃ τὴν ἔκδοσιν πιστοποιητικοῦ ἐργασίας εἶναι ἡ ὕπαρξις σχέσεως ἐργασίας καὶ δὴ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας. Ὀρθότατα λοιπὸν ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις ἐρευνᾷ προηγουμένως τὴν φύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἀφ' ἑτέρου ἡ σκέψις τῆς ἀποφάσεως ὅτι οὐδόλως παύει ὑφισταμένη ἡ νομικὴ ἢ προσωπικὴ ἐξάρτησις τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὁ μισθωτὸς ἐργάζεται ἐν τῇ οἰκίᾳ του καὶ οὐχὶ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ ἐργοδότου του, ἐφ' ὅσον τελεῖ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας καὶ τὴν ἐπίβλεψιν αὐτοῦ, ἀπηχεῖ παγίαν πλέον ἄποψιν τῆς νομολογίας. Πραγματι ἐνεῖνο, τὸ ὁποῖον προέχει νὰ ἐξακριβωθῇ, εἶναι ἡ ὕπαρξις ἢ μὴ σχέσεως ἐξαρτήσεως καὶ ἐν προκειμένῳ ἡ κρινομένη ἀπαριθμεῖ πλεῖστα ὅσα στοιχεῖα οἰκονομικῆς καὶ προσωπικῆς ἐξαρτήσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων δείκνυται ὅτι ἡ σχέσις ἔφερε χλασσικὸν τὸν χαρακτῆρα τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

ΙΙ. Τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ ἄρθρ. 678 Α.Κ., ὡς δέχεται ἡ θεωρία καὶ ἡ νομολογία, δίδεται εἰς τὸν μισθωτόν, ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ πρὸς ἐξεύρεσιν ἄλλης ἐργασίας. Ἡ αἴτησις δὲ πρὸς χορήγησιν αὐτοῦ γεννᾶται κατὰ τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως μισθώσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς εὔλογον χρόνον πρὸ τῆς λήξεως, ἰδίως ὅταν ὁ μισθωτὸς αἰτῆται αὐτὸ, ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν πρόσληψίν του παρ' ἄλλῳ ἐργοδότῃ. Γεννᾶται ὅθεν τὸ ἐρώτημα, ἐὰν δυνατὸν νὰ ζητήσῃ τοιοῦτον πιστοποιητικὸν ὁ μισθωτός, ὅταν ἀνίσχυος νὰ ἐργασθῇ πλέον, ὡς π.χ. εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν, δὲν δύναται πλέον νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι θὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ πρὸς ἐξεύρεσιν ἄλλης ἐργασίας.

Νομίζομεν ὅτι ὀρθῶς ἀντιμετωπίσασα καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἡ ἀπόφασις ἔδωσε καταφατικὴν λύσιν. Πράγματι ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας ἐν τοιούτων πιστοποιητικῶν εἶναι χρησιμώτατον καὶ διὰ τὰ Ἀσφαλιστικὰ Ἱδρύματα ἢ Ταμεῖα καὶ δι' ἄλλας περιπτώσεις, καθ' ἃς πιθανὸν νὰ ἀπαιτῆται τοιοῦτον καὶ νὰ μὴ προτιμᾷ ὁ ἐνάγων μισθωτὸς μίαν ἀναγνωριστικὴν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀπόφασιν κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ'ΘΟΔ'.

Ἀθῆναι

Ἀντώνιος Ι. Πετρόγλου, Δικηγόρος

ΙΙΙ. ΕΛΕΓΧΟΣ ΝΟΜΙΜΟΦΡΟΣΥΝΗΣ

Ἔκτασις ἐφαρμογῆς Α.Ν. 516/1948 περὶ νομιμοφροσύνης τῶν δημοσίων κλπ. ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν.

Ἐξαίρεσις διὰ τοῦ Α.Ν. 516/1948 τῶν μελῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων καὶ πάσης φύσεως ὑπαλλήλων τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου 512/1947 προβλεπομένων Ἑταιρειῶν, Ὀργανισμῶν κλπ. — Τοιοῦτοι οἱ πάσης φύσεως Ὀργανισμοὶ καὶ Ἱδρύματα, ἐπιχορηγούμενα ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ τελοῦντα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον αὐτοῦ καὶ ἰδίᾳ αἱ Ἑταιρεῖαι παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, τηλεφώνων, σιδηροδρόμων, τροχιοδρόμων, ὑδάτων, ὑπονόμων, ὑγρῶν καυσίμων καὶ πᾶσα ἄλλη Ἑταιρεία ἢ Ἐπιχείρησις κοινῆς ὠφελείας. — Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς Ν 512/1947 καὶ συνεπῶς ὑπαγωγὴ εἰς τὸν Ν. 516/1948 τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν μὴ ἀποτελοῦντος Ὀργανισμὸν κοινῆς ὠφελείας.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5833/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. ***Γ. Κρονίδας***
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Σ. Λιμούρης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Καποδίστριας, Κ. Βερώνης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Α.Ν. 516/1948 «περὶ ἐλέγχου νομιμοφροσύνης τῶν δημοσίων καὶ ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν» αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογήν, προκειμένου . . . καὶ περὶ τῶν μελῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων καὶ πάσης φύσεως ὑπαλλήλων τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 512/1947 Νόμου προβλεπομένων Ἑταιρειῶν, Ὀργανισμῶν κλπ.». Αἱ Ἑταιρεῖαι αὗται καὶ Ὀργανισμοὶ οἱ ἀναφερόμενοι ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ τελευταίου τούτου νόμου, τιτλοφορουμένου «περὶ μέτρων ἀσφαλείας τῶν Ἑταιρειῶν κλπ. κοινῆς ὠφελείας διαρκούσης τῆς ἀνταρσίας», εἶναι «οἱ πάσης φύσεως Ὀργανισμοὶ καὶ Ἱδρύματα ἐπιχορηγούμενα ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ τελοῦντα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον αὐτοῦ καὶ ἰδίᾳ αἱ Ἑταιρεῖαι παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, Τηλεφώνων, Σιδηροδρόμων, Τροχιοδρόμων, Ὑδάτων, Ὑπονόμων, Ὑγρῶν Καυσίμων καὶ πᾶσα ἄλλη Ἑταιρεία ἢ Ἐπιχείρησις κοινῆς ὠφελείας». Ὅθεν προφανὴς ἀποβαίνει ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου τῆς διατάξεως τοῦ προδιαληφθέντος ἄρθρου 7 ἀ.ν. 516/1948, ὅπως ἐξαιρέσῃ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου τὰ μέλη τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων καὶ τοὺς πάσης φύσεως ὑπαλλήλους μόνον τῶν Ὀργανισμῶν, Ἱδρυμάτων, Ἐπιχειρήσεων καὶ Ἑταιρειῶν κοινῆς ὠφελείας, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ προρρηθέντος ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 512/1948 μόνον οἱ τελευταῖοι οὗτοι Ὀργανισμοὶ κλπ. ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ καὶ οὐχὶ πάντες οἱ Ὀργανισμοὶ καὶ τὰ Ἱδρύματα τὰ ἐπιχορηγούμενα ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ τελοῦντα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον αὐτοῦ, ὡς ἀβασίμως ἐν προκειμένῳ ὁ ἐκκαλῶν ὑποστηρίζει. Ὁ σκοπὸς οὗτος τοῦ νομοθέτου προκύπτει ἐναργῶς τόσον ἐκ τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως, ὅσον καὶ ἐκ τοῦ καθ' ὅλου πνεύματος τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 512/1948. Κατ' ἀκολουθίαν τούτου οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ἐφεσιβλήτου Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, μὴ ἀποτελοῦντος Ὀργανισμὸν κοινῆς ὠφελείας, ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 512/1948, δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 516/1948 καθιερουμένην ὡς ἄνω ἐξαίρεσιν, ὑποχρε-

σύμενοι νά τηρήσουν τάς ὑπό τοῦ τελευταίου τούτου νόμου ἐπιτασσομένας διατυπώσεις πρὸς διαπίστωσιν τῆς νομιμοφροσύνης αὐτῶν κατά τὸν διορισμόν των, ὅστις ἐν περιπτώσει μή τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τούτων εἶναι ἐξ ὑπαρχῆς ἄκυρος καί οὐδέν συνεπάγεται ἀποτέλεσμα (ἄρθρ. 1 § 1 ἐδ. β' ἀ.ν. 516/1948). Οὕτως ἀποφανθείς καί ὁ πρωτοδίκως δικάσας δικαστής καί ἀπορρίψας κατόπιν τούτου τήν κρινομένην ἀγωγήν διά τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, μετά διαπίστωσιν ὅτι διά τόν διορισμόν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος δέν ἐτηρήθησαν αἱ ἀνωτέρω διατυπώσεις, γεγονός ὅπερ οὐδ' αὐτός ὁ ἐκκαλῶν ἀμφισβητεῖ, οὐδαμῶς ἔσφαλε καί συνεπῶς ἀβάσιμος οὐσία ἐστίν ἡ περί τοῦ ἀντιθέτου ὑπό κρίσιν ἔφεσις, ἥτις τῷ λόγῳ τούτῳ δέον νά ἀπορριφθῇ.

III. ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

I

Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας μισθωτῶν Ὀργανώσεων - μελῶν Ἀμερικανικοῦ Συμβουλίου Ἐθελοντικῶν Ὀργανώσεων.

Εἰδικαί διατάξεις Ν.Δ. 1286/1949.— Ἀνεφάρμοστον, μεταξύ ἄλλων, καί τοῦ Ν. 3198/1955 περί καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας καί συνεπῶς ἔλλειψις καί ἀκυρότητος καταγγελίας ἐκ τῆς μή καταβολῆς ἀποζημιώσεως Ν.21/2.- Συνταγματικότης Ν.Δ. 1286/1949.

Ἐπρόκειτο, εἰς τήν περίπτωσιν τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, περί μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη εἰς τήν ἐκπαιδευτικήν ὀργάνωσιν ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Ἀμερικανική Σχολή Κλασσικῶν Σπουδῶν» καί κατά τήν ἀγωγήν ἀπελύθη ἀκύρως, ἄνευ τηρήσεως τῶν διά τό κῦρος τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας τιθεμένων προϋποθέσεων τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502).

Τό Πρωτοδικεῖον, στηριχθέν εἰς τήν εἰδικήν διάταξιν (ἄρθρου 8) τοῦ ν.δ. 1286/1949 (ΕΕΔ 8, 1050), κατά τήν ὁποίαν «ἡ ἰσχύουσα νομοθεσία περί μισθωτῶν ἐν γένει εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τήν πρόσληψιν ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν, καταπολέμησιν τῆς ἀνεργίας, ἀπόλυσιν, (ἐξαιρέσει τῆς ὑπό τοῦ ν. 2112, ὡς συνεπληρώθη, προβλεπομένης ἀποζημιώσεως διά καταγγελίαν συμβάσεως), ὡς καί ἡ νομοθεσία περί μισθωτῶν παλαιῶν πολεμιστῶν ἐν γένει ἢ ἐν ἐπιστρατεύσει (ἐξαιρέσει τῆς παροχῆς ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος τοῦ ν. 3514), δέν ἔχει ἐφαρμογήν ἐπί τῶν μισθωτῶν τῶν Ὀργανώσεων - μελῶν τοῦ «Ἀμερικανικοῦ Συμβουλίου Ἐθελοντικῶν Ὀργανώσεων», μεταξύ δέ αὐτῶν εἶναι, κατά τό ἄρθρον 1 τοῦ ἀνωτέρω ν.δ., ἡ ἐναχθεῖσα», κατέληξεν εἰς τήν κρίσιν, ὅτι δέν ὑφίστατο ἐν προκειμένῳ ἀκυρότης τῆς καταγγελίας ἐκ τῆς μή τηρήσεως τοῦ ν. 3198/1955, δηλαδή ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης κατά τόν νόμον τοῦτον καταβολῆς ἀποζημιώσεως.

Εἶναι ὅμως ὀρθή ἡ λῆψις; Μετά τό ἀνωτέρω ν.δ. 1286/1949 ἐπηκολούθησεν ὁ ἀ.ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὁ ὁποῖος ἠσφάλισε τούς μισθωτούς εἰς τό Ι.Κ.Α. καί κατά τοῦ κινδύνου τῆς ἀνεργίας, ρητῶς δέ διά τοῦ ἄρθρου 60 αὐτοῦ ὡρίσθη, ὅτι καταργεῖται πᾶσα διάταξις τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας, ἀντιτιθεμένη εἰς αὐτόν.

Τοῦτο ἔχει νομολογηθῆ καί ὑπό τῆς Α.Π. 675/1955 (εἰσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 48, (πρβλ. καί Α.Π. 716/1954, εἰσηγητής *Θ. Σταμπάπουλος*, ΕΕΔ 13, 1243, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 42 ἑπ., ὑπ' ὀριθ. 111/1951 ἐγκύκλιον τοῦ Ι.Κ.Α., ἀναφέρουσαν μεταξύ τῶν καταργηθεισῶν ἐξαιρέσεων καί τήν περίπτωσιν ἠδη τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου).

Ἔτι πλέον διά τοῦ ἰσχύοντος ν.δ. 2961/1954 περί ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας (ΕΕΔ 13, 949) καθωρίσθη πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς ὁ κύκλος τῶν ὑπαγομένων εἰς τήν κατά τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν μισθωτῶν καί διά τοῦ ἄρθρου 37 αὐτοῦ ὡρίσθη, ὅτι καταργεῖται πᾶσα ἄλλη γενική ἢ εἰδική διάταξις τῆς νομοθεσίας περί ἀνεργίας τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καί τοῦ ν. δ/τος 2698/1953.

Καί διά τοῦ ἄρθρ. 15 τοῦ ν.δ. 3464/1955 (ΕΕΔ 15, 107) ὡρίσθη, ὅτι ἡ ἀληθής ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 εἶναι, ὅτι καταργεῖται καί πᾶσα γενική ἢ εἰδική διάταξις, δι' ἧς ρυθμίζονται ἄλλως, ἢ ὡς ἐν τῷ ν.δ. 2961/1954 ὁρίζεται, τά τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τήν ἀσφάλισιν ἀνεργίας, ἐξαιρέσεως ἀπ' αὐτῆς, ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν καί παροχῶν κλπ. (βλέπε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 722).

Μετά ταῦτα ἄλλη, νομίζομεν, ἔπρεπε νά εἶναι ἡ λύσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐν προκειμένῳ καί συγκεκριμένως ἡ ἀκυρότης τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ, ἀσφαλιζομένου, κατά τά ἄνω, κατά τῆς ἀνεργίας καί ἀναγκαίας, ὡς ἐν τούτου, τῆς τηρήσεως τοῦ ν. 3198/1955.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4675/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν.

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἰ. Μαρτάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἰ. Κατσουνωτός, Β. Μελάς

Κατά τά ἐν τῇ ἀγωγῇ ὁ ἐκκαλῶν, προσληφθείς τήν 14ην Ἰανουαρίου 1953 παρά τῆς ἐφεσιβλήτου ὡς ἐργάτης ἐπί συμβάσει ἀορίστου χρόνου διά τήν παρ' αὐτῆς ἐκτελουμένην ἀναστήλωσιν τῆς Στοᾶς Ἀττάλου, ἐστρατεύθη τήν 12 Ἰανουαρίου 1955. Ὅτε δέ κατ' Ἰούλιον 1955, ἀπολυθείς τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, προσῆλθε μετά διήμερον ἀπό τῆς ἀπολύσεώς του, διά νά ἀναλάβῃ ἐργασίαν, ἀπεκρούσθη παρά τῆς ἐφεσιβλήτου, ἀρνηθείσης καί τήν καταβολήν τῆς ἐκ τῆς τοιαύτης καταγγελίας ἀποζημιώσεώς του, ἐξ οὗ καί προβαλών τήν ἐκ τοῦ ν. 3198/1955 ἀκυρότητα τῆς τοιαύτης καταγγελίας διά τήν μή καταβολήν τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, ἠτήσατο τήν καταβολήν τῶν ἡμερομισθίων του διά τόν ἀπό 15 Ἰουλίου 1955 μέχρις 15 Ὀκτωβρίου 1955 χρόνον ὡς τοιούτων ὑπερημερίας (Α.Κ. 656). Ὑπό τό τοιοῦτον ὅμως περιεχόμενον καί αἴτημα ἡ ἀγωγή ὀρθῶς διά τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη, ὡς νόμῳ ἀβάσιμος, δεδομένου ὅτι κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ὑπό τοῦ ν. 2113/1952 κυρωθέντος ν.δ. 1286/1949 ἡ ἰσχύουσα νομοθεσία περί μισθωτῶν ἐν γένει εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τήν πρόσληψιν ὑπαλλήλων καί ἐργατῶν, τήν καταπολέμησιν ἀνεργίας, ἀπόλυσιν (ἐξαιρέσει

τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2112, ὡς συνεπληρώθη, προβλεπομένης ἀποζημιώσεως), ὡς καὶ ἡ νομοθεσία περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν ἐν γένει ἢ ἐν ἐπιστρατεύσει (ἐξαιρέσει τῆς παροχῆς ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος τοῦ ν. 3514), δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν μισθωτῶν τῶν Ὀργανώσεων μελῶν Ἀμερικανικοῦ Συμβουλίου Ἐθελοντικῶν Ὀργανώσεων, οἷον κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 132399/1955 βεβαίωσιν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ τὴν ὑπὸ χρονολογίαν 29 Νοεμβρίου 1955 ὁμοίαν τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀμερικανικοῦ Συμβουλίου Ἐθελοντικῶν Ὀργανώσεων ἀποτελεῖ καὶ ἡ ἐκτελοῦσα τὴν ἀναστήλωσιν τῆς Στοᾶς Ἀττάλου ἐφεσίβλητος. Τοῦτο δὲ διότι ἐκ τῆς σαφοῦς τῆς ἀνω διατάξεως διατυπώσεως πρόδηλος τυγχάνει ἡ θέλησις τοῦ νομοθέτου, ὅπως ἀπαλλάξῃ τὰ μέλη τῆς ρηθείσης Ὀργανώσεως οἱασδήποτε, ὡς πρὸς τὰ ἔγκυρον τῆς καταγγελίας τῶν ἐργασιακῶν συμβάσεων, διατυπώσεως ἢ περιορισμοῦ, περιλαμβανομένης καὶ τῆς ἐκ τοῦ ν. 3198/1955 τοιαύτης, καθ' ἣν διὰ τὸ ἔγκυρον τῆς καταγγελίας προαπαιτεῖται καὶ ἡ καταβολὴ τῆς προσηκούσης ἀποζημιώσεως, τῶν παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐν τούτῳ προβαλλομένων περὶ ἀντισυνταγματικότητος τῆς τοιαύτης διατάξεως, ὡς καθιερούσης ἀντίθετον πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν πολιτῶν, ἀπορριπτέων ἐλεγχομένων, λόγῳ τοῦ ὅτι ἐκ τῆς ἀνω συνταγματικῆς διατάξεως δὲν ἀποκλείεται ἡ δημιουργία διακρίσεων ἢ διαστολῶν, ὁσάκις τοῦτο δικαιολογεῖται ἢ ἐπιβάλλεται ἐκ γενικωτέρων κοινωνικῆς σκοπιμότητος, ὡς ἐν προκειμένῳ, λόγων. Κατὰ ταῦτα, συνεπῶς, ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ καταγγελία, καὶ ὡς ἀληθὴς ὑπολαμβανομένη, δὲν ἐπηρεάζεται καὶ οὔτε καθίσταται ἀνενεργὸς ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως, ὥστε νὰ ἰδρύηται μετὰ τοῦτο δικαίωμα τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν τοιαύτην καταγγελίαν μισθῶν του ὡς τοιούτων ὑπερημερίας (Α.Κ. 655), καὶ ἐπομένως ἡ τὰ αὐτὰ δεχθεῖσα ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, πλὴν τῆς περὶ ἀντισυνταγματικότητος ἐναντάσεως, ἣν σωστῇ ἀπέρριψεν, ὀρθῶς τὸν νόμον ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέα τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονα τῆς ἐφέσεως.

II

Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου μετὰ τὸν Ν. 3198/1955

Εἰδικαὶ διατάξεις ἄρθρ. 60 § 2 Α.Ν. 1846/1951, ὡς ἠρμηνεύθησαν διὰ τοῦ ἄρθρ. 48 τοῦ Ν.Δ. 2698/1953, διὰ καταγγελίαν σχέσεως ἐργασίας μισθωτοῦ τοῦ Δημοσίου.— Ἐξακολούθησις ἰσχύος αὐτῶν καὶ μετὰ τὸν Ν. 3198/1955. — Εἰς τί ἐπῆλθε διὰ τοῦ Ν. 3198/1955 μεταβολή. — Δικαίωμα ἀποζημιώσεως Ν. 2112, κατὰ Ν. 2882/1954, τοῦ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας καὶ οὐχὶ τοῦ τοιούτου τῆς Πολιτικῆς Ἀεροπορίας.

Σύμφωνος εἶναι ἡ ἄποψις τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω ἀποφάσεως πρὸς ἐκείνην τῆς ἀνωτέρω, σελ. 1111, ὑπ' ἀριθ. 3820/1956 τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν ἐπὶ τοῦ θέματος καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου καὶ μετὰ τὸν νόμον 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502), ἐφ' ὅσον ἀσφαλίζονται καὶ οὗτοι κατὰ τῆς ἀνεργίας, ὡς εἶναι ἀναμφισβήτητον (βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 435). Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ σημειώσωμεν, ὡς πρὸς τὴν σκέψιν τῆς ἀποφάσεως, «ὅτι δὲν ἐπῆλθε διὰ τοῦ ν. 3198/1955 μεταβολὴ εἰς τὸ ἐπικαλούμενον παρ' αὐτῆς εἰδικὸν διὰ τὸ Δημόσιον νομοθετικὸν καθεστὼς (ὀρθῶς μέχρις ἐδῶ), εἰμὴ μόνον ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον τὸ Δημόσιον εἶναι ὑπόχρεον ἐξ ἄλλων εἰδικωτέρων διατάξεων εἰς τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 ἢ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, ἡ μὴ καταβολὴ τῆς ὁποίας κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ νόμου 3198/1955 καθιστᾷ τὴν καταγγελίαν ἄκυρον», τὰ ἀκόλουθα:

Πρόθεσις τοῦ νομοθέτου διὰ τῶν ἰσχυουσῶν καὶ μετὰ τὸν νόμον 3198/1955 εἰδικῶν διὰ τὸ Δημόσιον διατάξεων ἦτο νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ Δημόσιον ἐν γένει τῆς ἀκυρότητος καταγγελιῶν (βλέπε τὴν ὑπ' ἀριθ. 1390/1955 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους (εἰσηγητὴς *Β. Σάββας*, ΕΕΔ 15, 67, ἔνθα παρατίθεται καὶ ἡ σαφὴς κατὰ τοῦτο εἰσηγητικὴ ἔκθεσις τοῦ ν.δ. 2698/1953), χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρῃ, ἂν ὁ ἀπολυόμενος δικαιοῦται τοῦ ὑπὸ τῶν Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «βοηθήματος» ἢ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112/1920, τὴν ὁποίαν, κατ' ἐξαίρεσιν, καθορίζει ὁ ἐπικαλούμενος ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως νόμος 2882/1954 (ΕΕΔ 13, 838).

Δὲν θὰ ἦτο, ἄλλως τε, καὶ λογικὸς ὁ διαφορισμὸς τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου 3198/1955 μὲ τὴν συνέπειαν τῆς ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ἐπὶ μὴ καταβολῆς π.χ. εἰς τοὺς μισθωτοὺς τοῦ ν. 2882/1954 ἀποζημιώσεως καὶ, ἀντιθέτως, μὲ ἔλλειψιν τοιαύτης ἀκυρότητος ἐπὶ μὴ καταβολῆς τοῦ «βοηθήματος».

Διάφορος ἔννοια παραμερίζει τὸν σκοπὸν τῶν ὑφισταμένων εἰδικῶν διὰ τὸ Δημόσιον διατάξεων, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπῆρξεν ἡ προστασία τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ καταβολῇ τῆς ὀφειλομένης διὰ τὴν ἀπόλυσιν ἀποζημιώσεώς του (ἡ «βοηθήματος»), ἀλλὰ ἡ προστασία τοῦ Δημοσίου, ὡς σαφῶς τονίζεται εἰς τὴν ἀναφερομένην ἀνωτέρω εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ ν. 2698/1953.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 2773/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Σ. Καραθανάσης*

Ὁ ἐνάγων προσελήφθη βάσει τοῦ ἄρθρ. 138 τοῦ ν. 5121/1931 τὴν 11.1.1947 ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας Πολιτικῆς Ἀεροπορίας τοῦ ἐναγομένου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ὑπαγομένης ἄλλοτε εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἀεροπορίας καὶ νῦν (β.δ. 11.2.1952) εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνιῶν, διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἀορίστου χρόνου, ἀρχικῶς ὡς ἐργάτης καὶ ἀπὸ 1.10.1949 ὡς ὁδηγὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου καὶ εἰργάσθη εἰς τὸν ἀερολιμένα Πολιτικῆς Ἀεροπορίας Ἑλληνικοῦ μέχρι τῆς 18.12.1955, ὅτε κατηγγέλθη ἡ σύμβασις ἐργασίας παρὰ τοῦ ἐναγομένου, χωρὶς νὰ καταβληθῇ ἀποζημίωσίς τις, παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἐγένετο ὅμως ἡ καταγγελία ἐγγράφως καὶ ἀνηγγέλθη αὐτὴ εἰς τὸ Γ.Ε.Ε. καὶ τὴν Υ.Ο.Α.Α.Α. ἐμπροθέσμως.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 60 § 2 τοῦ ν. 1846/1951 αἱ τυχὸν ἰσχύουσαι ἑκάστοτε διατάξεις περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀναγγελίας, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΠΙ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΠΛΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

Ἀδικαιολόγητος πλουτισμὸς Δημοσίου διὰ χρησιμοποιήσεως ὑπηρεσιῶν πλοιάρχου ἀντὶ κυβερνήτου

Ἐφαρμογὴ κατὰ τὸν Ν. 1887/1951 τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος «περὶ στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν εἰσφορῶν καὶ ναυλώσεων» καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τὴν διαχείρισιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κρατικῶν πλοίων.— Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων καὶ διαφορῶν πληρωμῆς μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ.— Ἁρμοδιότης Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ. Παραδεκτὴ εἰσαγωγὴ ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.— Νόμιμος ἀξίωσις περὶ ἀποδόσεως ὠφελείας Δημοσίου εἰς ἐργασθέντα πράγματι ὡς πλοίαρχον, στερούμενον διπλώματος πλοιάρχου καὶ ἐφωδιασμένον διὰ τοιούτου κυβερνήτου.— Παραγραφὴ ἀξιώσεως.— Ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ.

Τὸ πρῶτον ζήτημα, τὸ ὁποῖον προέκυψεν, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως, ὑποβολῆς ἀξιώσεως ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικαστοῦ ναυτικοῦ ἐργασθέντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πλοίου ἀνήκοντος εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν καὶ ἐκμετάλλευσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ἦτο ἂν διὰ τοῦ ν. 1887/1951, κατὰ τὸν ὁποῖον αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος «περὶ στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν εἰσφορῶν καὶ ναυλώσεων», ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τὴν διαχείρισιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κρατικῶν πλοίων, τῶν χρησιμοποιουμένων διὰ στρατιωτικὰς ἢ ἄλλας κρατικὰς ἢ ἐκτάκτους κοινωνικὰς ἀνάγκας, ἐσκοπήθη καὶ ἡ ὑπαγωγὴ τῶν ἀξιώσεων τοῦ προσωπικοῦ τῶν πλοίων τούτων εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ν. 4422/1929 ἱδρυθέντα διοικητικὰ δικαστήρια, ἀποκλεισθείσης τῆς προσφυγῆς εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια.

Ἐν προκειμένῳ εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἀπολυθέντα ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τὴν 18.12.1955, ἦτο καταβλητέον τὸ βοήθημα τῶν ἄνω ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976 τοῦ 1947 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἀ.ν. 913/1949, οὐχὶ δὲ ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἀβασίμως ὁ ἐνάγων ὑποστηρίζει, βάσει τῶν εἰδικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν. 2882/1954, καθότι αἱ διατάξεις αὐτοῦ περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ Δημοσίου πρὸς καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920 ἢ τοῦ β.δ. τῆς 16/18.7.1920 ἀφοροῦν, ὡς ἐξ αὐτοῦ προκύπτει, τὸ βάσει τοῦ ἄρθρου 138 τοῦ ν. 5121/1931 προσληφθὲν ἰδιωτικὸν προσωπικὸν τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας καὶ οὐχὶ τὸ βάσει τοῦ ἄρθρου 138 τοῦ ν. 5121 προσληφθὲν προσωπικὸν τῆς Ὑπηρεσίας Πολιτικῆς Ἀεροπορίας, δι' ὃ προσεληφθη καὶ εἰς ὃ ἀνῆκεν ὁ ἐνάγων. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον εἰς τὸν ἐνάγοντα ἦτο καταβλητέα ὡς ἀποζημίωσις τὸ βοήθημα τῶν ἄνω πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἡ μὴ καταβολὴ αὐτοῦ αὐτῷ δὲν συνεπάγεται, κατὰ τὴν ἄνω διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 48 § 2 τοῦ ν.δ. 2698/1953, ἀκυρότητα τῆς ἄνω καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας μεταξὺ τῶν διαδίκων, καὶ εἶναι ἀπορριπτέα ἡ ἀγωγή, δι' ἧς διώκεται ἡ ἐπιδίκασις εἰς τὸν ἐνάγοντα εἰς βάρος τοῦ ἐναγομένου τῶν ἡμερομισθίων του ὑπερημερίας ἀπὸ 19.12.1955 μέχρι 31.3.1956, λόγῳ ἀκυρότητος τῆς ἄνω καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἐρευνητικῶς ἀποφαίνεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου.

Σημειωτέον ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 110/1949 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου

τῆς καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τὸ Δημόσιον. Διὰ τοῦ ἄρθρου 48 ἐδαφ. 1 καὶ 2 τοῦ ν.δ. 2698/1953 ἠρμηνεύθησαν αἱ διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀ.ν. 913/1949 κυρωθεῖσαι ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976 τοῦ 1947 Π.Υ.Σ. καὶ ἡ § 2 τοῦ ἄρθρ. 60 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὁρίσαντος ὅτι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ πρώτου εἶναι ὅτι αὗται (Π.Υ.Σ.) ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὸ ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ τῇ ἀπολύσει τοῦ ὁποίου καταβάλλεται τὸ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Πράξεων βοήθημα, ἀποκλειομένης τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 καὶ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, τοῦ δὲ δευτέρου (ἄρθρ. 60 § 2 ν. 1846/1951) ἡ ἀληθὴς ἔννοια εἶναι, ὅτι τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τοὺς ἀπολυομένους μισθωτοὺς τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ἀ.ν. 913/1949 προβλεπόμενον βοήθημα καὶ εἰδοποιήσῃ ἐγγράφως περὶ τῆς γενομένης ἀπολύσεως τοῦ ἀπολυομένου τὸ οἰκεῖον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ἡ παράλειψις ὅμως καὶ ἐλλιπὴς ἐκπλήρωσις τῶν διατυπώσεων τούτων δὲν συνεπάγεται οἱανδήποτε ἀστικὴν κύρωσιν ἔναντι τοῦ Δημοσίου. Περαιτέρω διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἐπακολουθήσαντος νόμου 3198/1955, εἰς ἃς ὑπάγεται καὶ τὸ Δημόσιον, διὰ τὸ προσωπικὸν τὸ μετ' αὐτοῦ συνδεόμενον διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἅτε τούτου ὑπαγομένου εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954, δὲν ἐπῆλθε μεταβολὴ εἰς τὸ ἀνωτέρω νομοθετικὸν καθεστώς, εἰ μὴ μόνον ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον τὸ Δημόσιον εἶναι ὑπόχρεον, ἐξ ἄλλων εἰδικωτέρων διατάξεων, εἰς τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920 ἢ τοῦ β.δ.

(εἰσηγητὴς *Ι. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 8, 384) ἔχει γίνει διὰ τὸν ν. 4442/1929 δεκτόν, ὅτι καὶ πᾶσα κατὰ τοῦ ἐπιτάξαντος Δημοσίου ἀξίωσις τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐπιταχθέντος πλοίου πρὸς καταβολὴν ἀντιμισθίας, ὡς καὶ ἀποζημιώσεως διὰ νοσηλείαν, διαρκοῦντος τοῦ πλοῦ, κατὰ τὰ ἄρθρα 357 καὶ 367 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου (ἐπρόκειτο περὶ τοιαύτης ἀξιώσεως) ὑπάγεται, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 197 καὶ 215 ἐπ. τοῦ ν. 4442/1929 εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυθέντα διοικητικὰ δικαστήρια, ἀποκλειομένης τῆς δικαιοδοσίας τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων.

Γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ κρίσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου περὶ τοῦ νομίμου ἀξιώσεως ἐργασθέντος εἰς θέσιν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην καὶ ἀμειφθέντος διὰ κατωτέρας ἀμοιβῆς πρὸς ἀπόδοσιν τῆς κτηθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ὠφελείας κατ' ἄρθρ. 904 Α.Κ. (βλέπε καὶ τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3458/1949, εἰσηγητὴς *Θ. Κακίσης*, ΕΕΔ 8, 503).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5744/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Βαρδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Κολυμβᾶς, Δ. Ζώρας, δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου

Κατὰ τὴν ἀγωγήν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὴν 7ην Φεβρουαρίου 1949 διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡς πλοίαρχος Α' τοῦ δηζελοκινήτου π/κ πλοίου «...» νηολογίου Πειραιῶς, χωρητικότητος ὁλικῆς κόρων 226.08 καὶ ἀνήκοντος εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν καὶ ἐκμετάλλευσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, προσέφερε δὲ ἐν αὐτῷ τὰς ὑπηρεσίας του ὡς πλοιάρχου μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1952, ὅτε ἀπελύθη. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας του κατεβάλλοντο αὐτῷ αἱ ὑπὸ τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ συλλογικῶν συμβάσεων προβλεπόμεναι ἀποδοχαὶ κυβερνήτου καὶ οὐχὶ πλοιάρχου, οὗτινος τὰς ὑπηρεσίας ἐξετέλει, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐστερεῖτο διπλώματος πλοιάρχου, ἐκέκτητο δὲ μόνον τοιοῦτον κυβερνήτου. Ἐν ὄψει τούτων καὶ τῆς προσφερομένης ὑπηρεσίας πλοιάρχου ἠξίωσεν ὁ ἐνάγων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἀποδοχῶν κυβερνήτου καὶ πλοιάρχου, ἀποτελοῦσαν τὴν ἀδικαιολόγητον ὠφέλειαν τοῦ Δημοσίου, ὅπερ ἦτο ὑπάρχον ἐκ τῶν κειμένων νομικῶν διατάξεων νὰ διατηρῇ πλοίαρχον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ πλοίου, λόγῳ τῆς χωρητικότητος αὐτοῦ, καὶ ὄν πλοίαρχον κατ' ἀνάγκην θὰ προσελάμβανεν, ἐὰν δὲν ἐχρησιμοποίει τὸν ἐνάγοντα καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντα. Τὴν τοιαύτην ἀξίωσιν τοῦ ἐνάγοντος ἀπέρριψεν ἡ πρωτόδικος, κρίνασα ὅτι ἀναρμοδίως εἰσήχθη αὕτη ἐνώπιον τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ'ΘΟΔ', ἐνῷ ἁρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τῆς διαφορᾶς ἦσαν τὰ διοικητικὰ δικαστήρια τοῦ νόμου 4442 «περὶ στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν εἰσφορῶν καὶ ναυλώσεων», οὗτινος νόμου αἱ διατάξεις ἐφαρμόζονται εἰς τὴν κρινομένην περίπτωσιν βάσει τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ νόμου 1887/1951 «περὶ τρόπου διαχειρίσεως κρατικῶν πλοίων». Κατὰ τῆς τοιαύτης κρίσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως παραπονεται ὁ ἐνάγων διὰ τοῦ μοναδικοῦ λόγου τοῦ ἐφετηρίου ὅτι, κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς εἰρημένης διατάξεως τοῦ νόμου 1887/1951, ἐδέχθη ὅτι ἡ διαφορὰ ὑπήγετο εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων τοῦ νόμου περὶ στρατιωτικῶν εἰσφορῶν καὶ ἐπιτάξεων καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ διὰ τοῦ προσθέτου λόγου τῶν πρότάσεων ὅτι κατ' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων καὶ ἄνευ ἀποδείξεων ἐδέχθη, ὅτι τὰ περὶ οὗ πρόκειται πλοῖον ὑπήγετο ὑπὸ τὴν διαχείρισιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ὅπερ στοιχεῖον ἀπετέλει ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 1887/1951, ἐξεταστέοι ὄντες οἱ λόγοι οὗτοι ἐφέσεως.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ νόμου 1887/1951 ὁρίζει τὰ ἑξῆς: Αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος «περὶ στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν εἰσφορῶν καὶ ναυλώσεων», ὡς οὗτος ἑκάστοτε ἰσχύει, ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τὴν διαχείρισιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κρατικῶν πλοίων τῶν χρησιμοποιουμένων διὰ στρατιωτικὰς ἢ ἄλλας κρατικὰς ἢ ἐκτάκτους κοινωνικὰς ἀνάγκας. Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν καὶ ἑρμηνείαν τῆς διατάξεως ταύτης, ἥτις ἀληθῶς, λόγῳ τῆς γενικότητος τῶν ὁρισμῶν της, ἐμβάλλει εὐλόγως εἰς ἀμφιβολίας τινὰς περὶ τῆς προθέσεως τοῦ νομοθέτου, δὲν ἐσκοπήθη ἡ περιέλευσις καὶ τῶν διαφορῶν, αἵτινες ἔχουν ὡς πηγὴν τὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ γενικώτερον τὴν σχέσιν ἐργασίας εἰς τὰ διὰ τοῦ νόμου περὶ στρατιωτικῶν εἰσφορῶν καὶ ναυλώσεων προβλεπόμενα διοικητικὰ δικαστήρια, ἀλλ' ἐσκοπήθη προδήλως, κατὰ κύριον λόγον, ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς διαχειρίσεως τῶν πλοίων τούτων ἀπὸ τὰς πολυπλόκους καὶ βραδυκινήτους διατάξεις τοῦ νόμου περὶ δημοσίου λογιστικοῦ, τῶν ὁποίων ἐξαιροῦνται κατὰ τὴν σαφῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 210 τοῦ νόμου 4442, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον, ὅπως ἔχωσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν πλοίων τούτων, τὰ ὁποῖα φέρουν τὴν ἰδιότητα τῶν ἐπιτάκτων, καὶ ἅπασαι αἱ λοιπαὶ διατάξεις τοῦ νόμου περὶ στρατιωτικῶν εἰσφορῶν, αἵτινες συνδέονται μὲ ἀξιώσεις καὶ ἀποζημιώσεις πηγαζούσας ἐξ ἐνεργειῶν τῶν πλοίων τούτων καὶ προερχομένων ἐκ τῆς σχέσεως τῆς ἐπιτάξεως, οὐδαμῶς ὅμως συνάγεται πρόθεσις τοῦ νομοθέτου ὅπως ὑπαγάγῃ εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων καὶ διαφορὰς πληρωμῆς μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ πηγαζούσας ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ὅτι δὲ εἰς τὸν ἀνωτέρω καὶ μόνον ταμειακὸν σκοπόν, δηλονότι εἰς τὴν χρηματικὴν διευκόλυνσιν τῆς διὰ κρατικῶν πλοίων διεξαγωγῆς καὶ ἐνεργείας τῶν κρατικῶν καὶ κοινωνικῶν σκοπῶν, ἀπέβλεπεν ὁ νόμος 1887/1951 μαρτυρεῖται καὶ ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 αὐτοῦ, δι' ἧς ἐγκρίνονται ἅπασαι αἱ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου γενόμεναι ἐπιτάξεις πληρωμάτων, καθὼς καὶ αἱ δαπάναι ἐκ τῆς διαχειρίσεως τῶν ἐν λόγῳ κρατικῶν πλωτῶν μέσων. Ἀντιθέτως ὅθεν ἀποφανθεῖσα ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις καὶ κρίνασα ὅτι ἦτο ἀναρμόδιος νὰ δικάσῃ ὁ Πρωτοδίκης κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἐσφαλε καὶ δέον, δεκτοῦ γινομένου τοῦ λόγου τούτου ἐφέσεως, νὰ ἀφανισθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ καὶ νὰ ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν ἡ ἀγωγὴ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου, παρ' ᾧ παρακρατεῖται, συμ-

φώνως τῷ ἄρθρῳ 780 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Καθ' ἃ εἴρηται ἐν ταῖς ἡγουμέναις σκέψεσιν, ἡ ἀγωγὴ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ Δημοσίου, ἔχοντος ὡς βάσιν τὴν σχέσιν ἐργασίας λόγῳ ἀκυρότητος τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, καὶ συνεπῶς ἁρμοδίως εἰσάγεται κατὰ τὴν παγίαν νεωτέραν νομολογίαν καὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 2 § 6 τοῦ ν.δ. 2511/1953 «περὶ ἐλέγχου ὁμαδικῶν ἀπολύσεων» κατὰ τὴν παρούσαν εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ ν. Γ$ΟΔ', εὐσταθεῖ δὲ νόμῳ ὑπὸ τὰ ἐκτιθέμενα πραγματικὰ περιστατικὰ ἡ βάσις τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, καθ' ὅσον ἡ προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος ὠφέλεια τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου διὰ τῆς ἐξοικονομήσεως ἀναγκαίων δαπανῶν του δὲν στηρίζεται εἰς νόμιμόν τινα αἰτίαν καὶ συνέχεται μὲ ζημίαν τοῦ ἐνάγοντος, ὁ ὁποῖος, ἐνῷ προσφέρει βαρυτέραν ἀπὸ ἀπόψεως ἀξιολογήσεως ἐργασίαν καὶ ἀνωτέρας ἀμοιβῆς, ἥτις ἐργασία δὲν παύει αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν νὰ ἔχῃ τὴν ἔννοιαν περιουσιακοῦ στοιχείου, ἤτοι ὑπηρεσίαν πλοιάρχου, ἀμείβεται μὲ μισθὸν ἀνταποκρινόμενον εἰς ἐργασίαν κατωτέραν ποιοτικῶς καὶ μισθολογικῶς, ἤτοι εἰς ὑπηρεσίαν κυβερνήτου καὶ οὕτω διὰ τῆς ἀναλώσεως ὑπερτέρων ἀλλοτρίων ἐργατικῶν δυνάμεων ἐπέρχεται ἀδικαιολόγητος πλουτισμὸς τοῦ ἐναγομένου (*Καυκᾶ*, Ἐνοχικόν, Εἰδικὸν Μέρος, ὑπ' ἄρθρ. 904, σ. 401, *Ζέπου*, σ.713 ἑπ.). Ἐρευνητέα ὅθεν κατ' οὐσίαν ἡ ὑπόθεσις.

Ἐβεβαιώθησαν ἀρκούντως τὰ ἀκόλουθα: Ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὴν 7ην Φεβρουαρίου 1949 ὑπὸ τοῦ Δημοσίου διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς τὴν πλοιαρχίαν τοῦ π/κ πλοίου «*» ἀνήκοντος εἰς τὴν κυριότητα καὶ ἐκμετάλλευσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ ἤσκει τὰ καθήκοντα τοῦ πλοιάρχου ἐν αὐτῷ. Τὸ πλοῖον τοῦτο εἶναι χωρητικότητος ὁλικῆς κόρων 226,08, γεγονὸς μὴ ἀμφισβητούμενον ἑκατέρωθεν καὶ κατὰ τὰς οἰκείας διατάξεις τὰς προβλεπούσας τὴν σύνθεσιν τῶν πληρωμάτων τῶν ἱστιοφόρων καὶ τῶν μηχανοκινήτων πλοίων ὁλικῆς χωρητικότητος μέχρι 500 κόρων, ἤτοι τοῦ ἀπὸ 23 Σεπτεμβρίου 1942 δ/τος περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 10.3.1939 δ/τος προκειμένου περὶ φορτηγῶν καὶ ἐπιβατικῶν πλοίων ὁλικῆς χωρητικότητος 151—500 κόρων, ἐφ' ὅσον ἐκτείνουσι τοὺς πλόας τῶν ἐκτὸς κόλπων καὶ ἐφ' ὅσον ὡς κύριον προωστήριον μέσον ἔχουν τὴν μηχανήν, ἐφαρμόζονται αἱ περὶ ἀξιωματικῶν καταστρώματος διατάξεις τῆς ὀργανικῆς συνθέσεως πλοίων, ἤτοι αἱ διατάξεις τοῦ β.δ. τῆς 13/21 Νοεμβρίου 1939, κατὰ τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖται ἡ πρόσληψις πλοιάρχου, ἤτοι προσώπου κεκτημένου δίπλωμα πλοιάρχου. Ὁ ἐνάγων, ὡς συνομολογεῖ καὶ ὁ ἴδιος, δὲν ἐκέκτητο δίπλωμα πλοιάρχου, ἀλλὰ τοιοῦτον κυβερνήτου. Ἑπομένως, συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις καὶ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 6 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1637/1939 «περὶ συνθέσεως τῶν πληρωμάτων τῶν ἑλληνικῶν πλοίων», ἡ σύμβασις προσλήψεως τοῦ ἐνάγοντος ὡς πλοιάρχου τοῦ εἰρημένου πλοίου τοῦ Δημοσίου, ἐμπίπτοντος εἰς τὰς προϋποθέσεις τῶν προδιαληφθέντων νόμων, εἶναι ἄκυρος ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς ἀπαγορευτικὴν διάταξιν νόμου. Ἐντεῦθεν καὶ λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως ἐργασίας γεννᾶται ἡ ἀξίωσις αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν τοῦ Δημοσίου, τὸ ὁποῖον δὲν ἀρνεῖται ὅτι κατέβαλλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα μισθὸν κυβερνήτου, καίτοι, ὡς ἐβεβαιώθη, οὗτος προσελήφθη καὶ προσέφερεν ὑπηρεσίαν πλοιάρχου καὶ οὐχὶ κυβερνήτου. Ἡ ὠφέλεια τοῦ Δημοσίου ἐκ τῶν τοιούτων ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος εἶναι προφανής, διότι τοῦτο ἐξοικονόμησε τοὺς μισθούς, οὓς θὰ κατέβαλλεν ἀναγκαίως εἰς τὸν πλοίαρχον, τὸν ὁποῖον ἦτο ὑπόχρεον ἐκ τοῦ νόμου νὰ προσλάβῃ διὰ τὴν ἐπάνδρωσιν τοῦ πλοίου του, ἐὰν δὲν προσελάμβανε παρανόμως εἰς τὴν θέσιν τοῦ πλοιάρχου. Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου ὅτι ἡ ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος ἐνέπεσεν εἰς τὴν παραγραφὴν τοῦ ἄρθρ. 512 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἄλλως εἰς τὴν διετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 4442/1929 καὶ τέλος εἰς τὴν παραγραφὴν τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ Κώδικος τῶν νόμων περὶ δικῶν τοῦ Δημοσίου δὲν εὐσταθεῖ, καθ' ὅσον ἡ μὲν παραγραφὴ τοῦ ἄρθρ. 512 Ἐμπορικοῦ Νόμου ἀφορᾷ ἀγωγὰς περὶ πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ πληρώματος, ἐνῷ ἐδῶ πρόκειται περὶ ἀποδόσεως ὠφελείας ἐκ τῆς σχέσεως τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἡ δὲ διετὴς παραγραφὴ τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ν. 4442 ἀφορᾷ τὰς ἐκ τῶν ἐπιτάξεων καὶ εἰσφορῶν ἀξιώσεις κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τέλος ἡ παραγραφὴ τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ νόμου περὶ Κώδικος τῶν νόμων περὶ δικῶν τοῦ Δημοσίου ἀναφέρεται εἰς τὰς ἀγωγὰς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ στρατιωτικῶν ἐν γένει. Προβάλλει ὡσαύτως τὸ Δημόσιον τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἡ κρινομένη ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρον 281 τοῦ Ἀστ. Κώδικος, διότι ἡ ἐπὶ μακρὸν παραμονὴ αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πλοίου καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀποδοχὴ καὶ εἰσπραξις τοῦ μισθοῦ τοῦ κυβερνήτου, οὗτινος τὸ δίπλωμα ἐκέκτητο, περιήγαγε τὸ Δημόσιον εἰς τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐνασκήσῃ τὸ νῦν ἀξιούμενον δικαίωμα. Καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅμως οὗτος δὲν εὑρίσκει σύννομον θεμελίωσιν εἰς τὸ ἄρθρ. 281 Α.Κ., διότι μόνη ἡ πάροδος μακροῦ χρόνου πρὸς ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος, ἐφ' ὅσον δὲν πλαισιοῦται καὶ ὑπὸ ἄλλων περιστατικῶν δηλωτικῶν τῆς προθέσεως τοῦ δικαιούχου, ὅπως μὴ ἐνασκήσῃ τοῦτο, δὲν συνιστᾷ κατάχρησιν δικαιώματος, τοσούτῳ μᾶλλον ὅταν ἡ ἐνάσκησις ἀναβάλληται ὑπὸ μισθωτοῦ ἐξαρτωμένου οἰκονομικῶς παρὰ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν συνεχίζεται ἐνεργὸς ἡ ἐργασιακὴ σχέσις. Ἐν ἀναφορᾷ μὲ τὴν οὐσίαν τὸ Δημόσιον δὲν ἀρνεῖται, ὅτι κατέβαλλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα μισθὸν κυβερνήτου. Ἑπομένως ἡ ἀδικαιολόγητος ὠφέλεια τοῦ Δημοσίου, ἥτις καθίσταται ἀποδοτέα, ἀνάγεται εἰς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἀποδοχῶν τῶν δώρων καὶ ὑπερωριακῆς ἐργασίας τοῦ κυβερνήτου καὶ τῶν τοιούτων τοῦ πλοιάρχου Α, ἅτινας θὰ κατέβαλλε τὸ Δημόσιον εἰς τὸν προσληφθησόμενον ἀναγκαστικῶς κατ' ἐπιταγὴν τοῦ νόμου πλοίαρχον, ἐὰν δὲν ἐχρησιμοποίει παρανόμως πρὸς τοῦτο τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος, σύγκειται δὲ ἡ διαφορὰ αὕτη κατὰ τὰς οἰκείας συλλογικὰς συμβάσεις καὶ ὑπουργικὰς ἀποφάσεις τὰς ρυθμιζούσας τὰς παροχὰς τῶν πληρωμάτων τῶν φορτηγῶν πλοίων (ὑπ' ἀριθ. 61055/5581 ἀπόφασις Υ.Ε.Ν. περὶ κυρώσεως τῆς ἀπὸ 27.11.1947 συλλογικῆς συμβάσεως, ὑπ' ἀριθ. 40175/2947 ἀπόφασις Υ.Ε.Ν., 52585/4281 Υ.Ε.Ν, ἡ ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1951 εἰδικὴ συλλογικὴ σύμβασις περὶ κα-

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Ἐπιδότησις ἀνέργων ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως: Ἐν σχέσει μὲ τὰς ἐμφανιζομένας περιπτώσεις ἐπιδοτήσεως ἀνέργων, οἵτινες ἀπολύονται λόγῳ πτωχεύσεως τῆς παρ' ᾗ ἀπησχολοῦντο ἐπιχειρήσεως, παρέχομεν τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας:

Ὡς γνωστόν, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 12 ν. 3252/1955 (*) ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως τοῦ ἐργοδότου ὁ ἀπολυθεὶς ὑπάλληλος ἢ ἐργάτης δικαιοῦται πλήρους ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112/1920, ἔχων πρὸς τοῦτο προνόμιον ἐγγραφῆς εἰς τὸν πίνακα τῶν πιστωτῶν τῆς πτωχευσάσης ἑταιρείας.

Δοθέντος ὅμως ὅτι ἐν τῇ πράξει ἐμφανίζονται περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ ἐργοδόται προβαίνουν εἰς ἀπολύσεις τοῦ ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ ἄνευ καταβολῆς τῆς κατὰ νόμον ἀποζημιώσεως, ἐπικαλούμενοι πτώχευσιν τῆς ἐπιχειρήσεώς των, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐκδοθῇ ἡ κηρύσσουσα ταύτην εἰς πτώχευσιν δικαστικὴ ἀπόφασις, διευκρινίζομεν τὰ κάτωθι:

α) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920 εἶναι ἄκυρος, ἔστω καὶ ἐὰν ἔχῃ δημοσιευθῇ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις, δι' ἧς ἡ ἐπιχείρησις κηρύσσεται εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως.

Ἡ ταυτάχρονος ἀπόλυσις, γενομένη εἴτε ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ ἐργοδότου πρὸ τῆς πτωχεύσεως, εἴτε ὑπὸ τοῦ συνδίκου μετ' αὐτήν, καθίσταται ἔγκυρος μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς πτωχευτικῆς ἀποφάσεως καὶ δὴ ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας, ἀφ' ἧς ὁ ἀπολυθεὶς μισθωτὸς θέλει ἐγγραφῇ εἰς τὸν πίνακα τῶν πιστωτῶν τῆς πτωχῆς ἑταιρείας.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐὰν τυχὸν ὁ μισθωτὸς ἔχῃ ἀναγγελθῇ ὡς ἄνεργος, μετὰ τὴν κοινοποιηθεῖσαν αὐτῷ ἄκυρον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς περὶ πτωχεύσεως ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, ἡ ἐπιδότησις θὰ ἀρχηται ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ἐγγραφῆς εἰς τὸν πίνακα πιστωτῶν μετ' ἀφαίρεσιν τοῦ νομίμου χρόνου ἀναμονῆς, μὴ ἀπαιτουμένης ἐν προκειμένῳ νέας, ἤτοι μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἔγκυρον λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀναγγελίας τοῦ ἠσφαλισμένου.

(*) ΕΕΔ 14, σελ. 720.

Ἄλλως, ἤτοι ἐὰν ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπολυθεὶς μισθωτὸς δὲν ἀνηγγέλθη μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς πτωχευτικῆς ἀποφάσεως, ἡ πρὸς ἀναγγελίαν τῆς ἀνεργίας του 30ήμερος προθεσμία τοῦ ἄρθρ. 27 § 1 ν.δ. 2961/1954 ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸν πίνακα πιστωτῶν.

β) Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς περὶ πτωχεύσεως ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ὁ ἐργοδότης οὐδὲν δικαίωμα ἔχει πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν μισθωτῶν του, τοῦ δικαιώματος τούτου μεταβιβαζομένου πλέον εἰς τὸν σύνδικον τῆς πτωχευσάσης ἐπιχειρήσεως.

Εὐνόητον τυγχάνει ὅτι εἰς τὰς τελευταίας ταύτας περιπτώσεις ἡ σύμβασις θεωρεῖται λυθεῖσα ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ συνδίκου κοινοποιήσεως εἰς τὸν μισθωτὸν τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας καὶ τῆς ἐγγραφῆς τοῦ ἀπολυομένου εἰς τὸν πίνακα τῶν πιστωτῶν διὰ τὴν αἴτησιν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἀποζημίωσιν ν. 2112 καὶ ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης ἀρχεται τρέχουσα ἡ πρὸς ἀναγγελίαν τῆς ἀνεργίας τοῦ 30ήμερος προθεσμία.

Ἄρα εἰς πάσας τὰς μνημονευθείσας περιπτώσεις ἐπιδοτήσεως ἀνέργων ἀπολυομένων λόγῳ πτωχεύσεως τοῦ ἐργοδότου δέον ὅπως συνιστᾶται εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ ἡ προσαγωγὴ βεβαιώσεως περὶ ἐγγραφῆς των εἰς τὸν πίνακα τῶν πιστωτῶν διὰ τὸ ποσὸν τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως τοῦ Ν. 2112/1920 (*Ἐγκκλ. ὑπ' ἀριθ. 42/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας*).

Ὁδηγίαι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας καὶ στρατεύσεως: Σχετικῶς μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37271/3786/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ (*), κρίνομεν σκόπιμον ὅπως ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν κάτωθι σημείων:

1. Ἐφ' ὅσον διὰ κανονιστικῆς πλέον διατάξεως (ἄρθρ. 5 § 1 ἐδ. α' - β' διὰ τοῦ κοινοποιουμένου Κανονισμοῦ) καθορίζονται ὡς βασικὰ δικαιολογητικὰ ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας τὸ ἔγγραφον καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἡ βεβαίωσις τοῦ ἐργοδότου περὶ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112 κλπ., ἅτινα ἀμφότερα συμπίπτουν μὲ τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν τήρησιν τῶν διατυπώσεων τοῦ ν. 3198 μέσα διὰ τὴν ἔγκυρον καταγγελίαν τῆς ἀορίστου χρόνου σχέσεων ἐργασίας, ἐφεξῆς, ἐν μὴ προσαγωγῇ τινος τῶν ὡς ἄνω δικαιολογητικῶν, ἡ περὶ ἐπιδοτήσεως αἴτησις δὲν θ' ἀπορρίπτηται μόνον κατὰ τὰ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 36/1956 ἐγκυκλίῳ ἡμῶν (**) ὁριζόμενα) δι' ἀποδοχὴν ἀκύρου ἀπολύσεως ἐξομοιοῦται

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 1027.
(**) Κατωτέρω, σελ. 1136.

μένην πρὸς οἰκειοθελῆ ἀποχώρησιν, ἀλλὰ καὶ διὰ μὴ ὑποβολὴν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου (βλ. σχετικῶς καὶ τὸ ἄρθρ. 11) ἀπαραιτήτου κατὰ τὸν Κανονισμὸν δικαιολογητικοῦ ἐπιδοτήσεως.

2. Διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν ἐν ἄρθρ. 5 § 2 ἐδ. α' τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ ἐμφανιζομένων περιπτώσεων ἐπιδοτήσεως ἀνέργων, βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 27 § 5 ν. δ. 2961/1954, ἰσχύουν αἱ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33/21.7.1956 ἡμετέρας ἐγκυκλίου δοθεῖσαι ὁδηγίαι.

3. Προκειμένου νὰ καταβληθῇ ἐπίδομα εἰς ἄνεργον, οὗτινος ἡ ἀπασχόλησις καὶ ἡ ἐκ μέρους αὐτοῦ πραγματοποίησις τῶν κατὰ νόμον ἡμερῶν ἐργασίας δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀσφαλιστικῷ βιβλιαρίῳ ἐπικεκολλημένων ἐνσήμων ἢ ἐπισημειωματικῶν πράξεων ἐκ Π.Ε.Ε., δέον ὅπως ἡ ἐν ἄρθρ. 5 § 2 ἐδ. β' τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζομένη βεβαίωσις τίθηται ὑπ' ὄψιν ἡμῶν μετὰ τοῦ ὅλου φακέλλου, ἵνα κρίνηται ἑκάστη συγκεκριμένη περίπτωσις.

4. Διὰ τῆς § 3 ἐδ. β' τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου ὁρίζεται, ὅτι ἡ ἐπιδότησις τῶν λόγῳ ἀδικήματος ἀπολυομένων μισθωτῶν, ἐφ' ὅσον βεβαίως οὗτοι ἠθέλον ἀπαλλαγῆ τῆς καταγορίας καὶ ὑποβάλουν τὴν σχετικὴν δήλωσιν ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῶν 14 ἡμερῶν τοῦ ἄρθρ. 15 § 9 ν.δ. 2961/1954, ἀνατρέχει ἀφ' ἧς πράγματι ἔλαβε χώραν ἡ ἀπόλυσις (μετ' ἀφαίρεσιν τοῦ νομίμου χρόνου ἀναμονῆς), ἀσχέτως ἂν ὑπεβλήθη ἢ μὴ ἀναγγελία τοῦ ἀνέργου ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 27 § 1 ν. δ. 2961/1954 τασσομένης 30ημέρου προθεσμίας, τροποποιουμένης οὕτω ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ὑπ' ἀριθ. 36/22.8.1956 ἡμετέρας ἐγκυκλίου.

5. Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 8 § 3 τοῦ κοινοποιουμένου Κανονισμοῦ εἰς τὰς περιπτώσεις διακοπῆς τῆς ἐπιδοτήσεως, λόγῳ α) συνταξιοδοτήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου ἐξ ἰδίου δικαιώματος καὶ β) ὁριστικῆς ἀνικανότητος τούτου, ἡ Ὑπηρεσία θὰ ἀρχῆται εἰς ὑποβαλλομένην παρὰ τοῦ ἀνέργου ὑπεύθυνον δήλωσιν περὶ τῆς ἐπελεύσεως τινος ἐκ τῶν ὡς ἄνω λόγων καὶ θὰ μεριμνᾷ οἰκοθεν διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἀντιστοίχων δικαιολογητικῶν.

6. Ἐν ἄρθρ. 9 § 2 τοῦ Κανονισμοῦ ὁρίζεται, ὅτι ἐν περιπτώσει ἀνακλήσεως τῆς ἐπιδοτήσεως, ὁ ἄνεργος ὑποχρεοῦται εἰς ἐπιστροφὴν τῶν ἀχρεωστήτως καταβληθέντων μόνον ἐὰν ἐπέτυχε τὴν καταβολὴν τούτων δι' ἀναληθῶν δηλώσεων ἢ δι' ἀποσιωπήσεως οὐσιωδῶν περιστατικῶν.

Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν εὐθύνεται τὸ ὄργανον, τὸ ὁποῖον προέβη εἰς τὴν καταβολὴν ἐπιδόματος διὰ παρανόμου πράξεως, ἐκτὸς ἐὰν ἡ καταβολὴ τοῦ ἐπιδόματος ἐβασίσθη εἰς ὑπὸ τρίτου προσώπου παρασχεθέντα ἀναληθῆ στοιχεῖα, ὁπότε συμφώνως πρὸς τὴν ἀντίστοιχον διάταξιν τοῦ ν. δ. 2961/1954 (ἄρθρ. 23 § 5) εὐθύνεται τὸ πρόσωπον τοῦτο.

7. Ἐν περιπτώσει μεταφορᾶς τῆς ἐπιδοτήσεως τοῦ ἀνέργου ἀπαιτεῖται [illegible] τοῦ ἄρθρ. 12 § 2 τοῦ Κανονισμοῦ, αὐτοπρόσωπος ὑποβολὴ αἰτήσεως.

Ἡ αἴτησις αὕτη ὑποβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν Τ.Υ. τοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ τὸ Ὑπ/μα τοῦ Ι.Κ.Α., παρ' οὗ ἐπιδοτεῖται οὗτος ἢ εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ τόπου, πρὸς ὃν ἡ μεταφορὰ τῆς ἐπιδοτήσεως.

Οὕτω αἰτήσεις περὶ μεταφορᾶς ἐπιδοτήσεως ὑποβαλλόμεναι ὑπὸ ἑτέρου προσώπου δέον ὅπως ἀπορρίπτωνται.

Ἡ αὐτοπρόσωπος παρουσίασις τοῦ ἀνέργου διὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς περὶ μεταφορᾶς τῆς ἐπιδοτήσεώς του αἰτήσεως ἐπιβάλλεται καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης ὅπως οὗτος δηλώσῃ ἐνυπογράφως τὴν ἡμέραν ἀναχωρήσεώς του, ὥστε νὰ δύναται ἡ ἁρμοδία Ὑπηρεσία νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἐντὸς 8ημέρου ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἀναχωρήσεως ἐμφάνισιν ταύτου εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ τόπου προορισμοῦ.

Ρητῶς ἐν § 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὁρίζεται, ὅτι ἡ μὴ ἐντὸς 8ημέρου ἐμφάνισις τοῦ ἀνέργου εἰς τὴν πρὸς ἣν ἡ μεταφορὰ Ὑπηρεσίαν ἀνεργίας συνεπάγεται στέρησιν τοῦ ἐπιδόματος τῶν πέραν τοῦ 8ημέρου ἡμερῶν ἀπουσίας τοῦ ἠσφαλισμένου, ἐκτὸς ἐὰν ἡ καθυστέρησις αὕτη κρίνηται παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου δεδικαιολογημένη, ὡς π.χ. ἕνεκεν ἀσθενείας, ἀποδεικνυομένης διὰ βεβαιώσεως ἰατροῦ τοῦ Ι.Κ.Α. κλπ.

Ἐν σχέσει πρὸς τ' ἀνωτέρω ὁριζόμενα (ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐντὸς 8ημέρου ἐμφάνισιν τοῦ ἀνέργου εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ τόπου μεταφορᾶς καὶ τὴν ἐπιβολὴν στερήσεως) τροποποιεῖται ἀναλόγως ἡ ὑπ' ἀριθ. 36/22.8.1956 ἡμετέρα ἐγκύκλιος.

8. Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ Κανονισμοῦ αἱ ἡμέραι καθ' ἃς ἐπιβάλλεται στέρησις τοῦ ἐπιδόματος, λόγῳ μὴ συμμορφώσεως τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις του ἐν σχέσει μὲ τὸν ἔλεγχον τῆς ἀνεργίας καὶ τὴν μεταφορὰν τῆς ἐπιδοτήσεως, ὑπολογίζονται διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν 300 ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως τοῦ ἄρθρου 19 ν.δ. 2961/1954, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 5 § 4 ν. 3464/1955, ὡς καὶ διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου ἐπιδοτήσεως τῶν 2,3 καὶ 5 μηνῶν τοῦ ἄρθρ. 5 § 1 ν. 3464/1955.

Τὰ αὐτὰ κατ' ἀναλογίαν ἰσχύουν καὶ διὰ τὰς ἡμέρας στερήσεως, αἵτινες ἐπιβάλλονται εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ ἠσφαλισμένος δὲν ἐδήλωσε τὴν ἀνάληψιν νέας ἐργασίας ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 30 ν.δ. 2961/1954 τασσομένης προθεσμίας.

Σχετικῶς κρίνομεν ἐπάναγκες νὰ τονίσωμεν, ὅτι εἰς τὰς εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους χορηγουμένας βεβαιώσεις (διὰ τὴν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἢ ἑτέρῳ Ὀργανισμῷ χρησιμοποίησιν) περὶ τοῦ χρόνου ἐπιδοτήσεως καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερησίων ἐπιδομάτων δέον νὰ ἀναφέρηται χεχωρισμένως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς πράγματι ἔλαβεν ἐπίδομα ὁ ἄνεργος καὶ ἐκείνων, δι' ἃς ἐδικαιοῦτο μὲν ἐπιδόματος, ἀλλὰ δὲν κατεβλήθη τοῦτο λόγῳ στερήσεως ἢ παραγραφῆς.

9. Τὸ ἄρθρ. 21 § β' τοῦ Κανονισμοῦ ὁρίζει ἐπηυξημένην ἁρμοδιότητα τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐπιλύσεως Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν διὰ θέματα, τὰ ὁποῖα, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 58/9.3.1955 ἐγκύκλιον τοῦ Ι.Κ.Α., ἀνήκουν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Δέον ὅθεν ὅπως αἱ εἰς τὰ Ὑποκ/ματα τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποβαλλόμεναι ἐνστάσεις ἐπὶ θεμάτων ἀναφερομένων εἰς τὴν ὡς ἄνω διάταξιν ὑποβάλλωνται ἡμῖν μετὰ τῶν οἰκείων φακέλλων διὰ τὴν παρὰ τοῦ ὡς ἄνω ἁρμοδίου ὀργάνου κρίσιν.

10. Διὰ τοῦ ἄρθρ. 24 τοῦ Κανονισμοῦ θεσπίζεται ἀποφασιστικὴ ἁρμοδιότης τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν ὁμοφώνων αὐτῆς ἀποφάσεων, αἵτινες θὰ ἐκτελοῦνται εὐθὺς μετὰ τὴν λῆψιν των, ἐνῷ μόνον ἐπὶ τῶν κατὰ πλειοψηφίαν λαμ-

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΑΝΑΠΗΡΩΝ ΕΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΚΛΗΤΗΡΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Α'

Γνωμοδ. 798/1956

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Κασίμης*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Κ. Ρουμπάνης, Λ. Ἀλεξίου, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Β. Σάββας, Α. Γιαννουλάτος, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν) τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ὁμοφώνως γνωμοδοτεῖ ὡς ἀκολούθως:

Μεταξὺ πλείστων εὐεργετημάτων, ἅτινα διὰ τοῦ ἀ. ν. 1324/1949 ἐθέσπισεν ὑπὲρ τῶν ἀναπήρων πολέμου ἡ Πολιτεία, περιελήφθησαν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ καὶ τὰ ἑπόμενα: α) τῆς ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως αὐτῶν πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων κλητήρων τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν κλπ. (ἄρθρ. 30) καὶ β) τὸ τῆς προτιμήσεως των ἐπὶ ἴσοις ὅροις εἰς τὰς λοιπὰς ὑπαλληλικὰς θέσεις τῶν ἰδίων Ὑπηρεσιῶν (ἄρθρ. 32). Βραδύτερον ὁ Ὑπαλληλικὸς Κῶδιξ, ρυθμίσας λεπτομερῶς τὰ τῆς πληρώσεως τῶν θέσεων τοῦ προσωπικοῦ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, εἰς ὃ περιλαμβάνονται καὶ οἱ κλητῆρες, ὑπαχθέντες εἰς τὴν 1ην κατηγορίαν τοῦ προσωπικοῦ τούτων, ἐθέσπισεν ὑπὲρ τῶν ἀναπήρων μείζονα μὲν ἐν σχέσει πρὸς τὸν προρρηθέντα ἀ.ν. 1324 προστασίαν διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς προσλήψεως αὐτῶν διὰ διαγωνισμοῦ, τὴν αὐτὴν δὲ πρὸς τὴν τοῦ νόμου τούτου προστασίαν, ἤτοι τὴν τῆς προτιμήσεως, διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἄνευ διαγωνισμοῦ προσλήψεως τούτων (ἄρθρ. 23 § 3, 24 § 2 καὶ 25 § 4, Σταϊνόπουλος, ὑπ' ἄρθρ. 23 Υ.Κ.). Ὁ Ὑπαλληλικὸς Κῶδιξ, ὅστις διὰ τοῦ ἄρθρ. 27 ἐθέσπισεν ὑπὲρ τῶν ἀναπήρων μείζονα μὲν, ἐν σχέσει πρὸς τὸν προρρηθέντα ἀ. ν. 1324, προστασίαν διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς προσλήψεως αὐτῶν διὰ διαγωνισμοῦ, τὴν αὐτὴν δὲ πρὸς τὴν τοῦ νόμου τούτου προστασίαν, ἤτοι τὴν τῆς προτιμήσεως, διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἄνευ διαγωνισμοῦ προσλήψεως τούτων (ἄρθρ. 23 § 3, 24 § 2 καὶ 25 § 4, Σταϊνόπουλος ὑπ' ἄρθρ. 23 Υ.Κ.). Ὁ Ὑπαλληλικὸς Κῶδιξ, ὅστις διὰ τοῦ ἄρθρ. 27 ἐθέσπισε τὴν πλήρωσιν τῶν θέσεων κλητήρων ἄνευ διαγωνισμοῦ καὶ διὰ τοῦ ἄρθρ. 23 § 4 κατέστησε ὑποχρεωτικὸν τὸν διορισμὸν ὑπαλλήλων μόνον ἐν περιπτώσει ἐνεργείας διαγωνισμοῦ, οὗ μόνον οὐδαμοῦ τοῦ κειμένου του υἱοθέτησε τὴν εἰδικὴν προστασίαν τῆς ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως ἀναπήρων εἰς θέσεις κλητήρων, παρασχεθεῖσαν κατὰ τὰ ἀνωτέρω διὰ τοῦ ἄρθρ. 30 τοῦ ἀ. ν. 1324, ἀλλὰ καὶ ρητῶς ἀπεκρούσε ταύτην, θεσπίσας ἐν ἄρθρ. 227 τούτου τὴν καταργησιν πάσης γενικῆς ἢ εἰδικῆς διατάξεως, ἀντικειμένης εἰς τας διατάξεις τούτου ἢ ρυθμιζούσης θέματα διεπόμενα ὑπ' αὐτοῦ, οἷα καὶ τὰ ἐν προκειμένῳ τοιαῦτα. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἐκτεθέντων αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 30 τοῦ ἀ. ν. 1324/1949, προγενέστεραι οὖσαι τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, δὲν νὰ θεωρηθῶσι καταργηθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ, οὔτινος αἱ διατάξεις δυνάμει τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2085/1942 κατισχύουσιν ἀπὸ τῆς ἐναρξεως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καὶ πάσης διατάξεως μεταγενεστέρου ἔτι τοῦ Κώδικος νόμου, τεθείσης ἐν ἰσχύϊ πρὸ τῆς ἐναρξεως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὡς εἶναι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ μεταγενεστέρου τοῦ Κώδικος καὶ πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἰσχύσαντος ἀ. ν. 1836/1951, δι' ὧν εἶχε καταργηθῆ οἱαδήποτε πρὸ τοῦ νόμου τούτου θεσπισθεῖσα ἀπαγόρευσις ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως ἀναπήρων, οἷα νοεῖται καὶ ἡ διὰ τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος θεσπισθεῖσα, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, τοιαύτη. Ὅθεν, ἡ ὡς ἄνω ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα τὴν 3ην Μαΐου 1956, ἤτοι ἐν χρόνῳ καθ' ὃν οὐδεμίαν ἰσχὺν ἔχουσιν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 30

βαινομένων τοιούτων θὰ ἀπαιτῆται προηγουμένη ἔγκρισις τοῦ Α.Σ.

11. Ἐκ τῶν §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρ. 26 τοῦ Κανονισμοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας προκύπτουν τὰ ἑξῆς:

α) Εἰς ἃς πόλεις καὶ κωμοπόλεις μέχρι 31.8.1956 ἔχουν συσταθῆ Περ/κὰ ἢ Τοπικὰ Ὑποκ/ματα ἢ Παρ/ματα τοῦ Ι.Κ.Α. αὐτοδικαίως ἐπεκτείνεται καὶ ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας, ἰσχύουσα εἰς τὴν αὐτὴν περιφέρειαν τὴν συμπίπτουσαν μὲ τὴν ἀντίστοιχον περιοχὴν τοῦ Ι.Κ.Α. (ὅσον ἀφορᾷ βεβαίως μόνον τὰς περιοχάς, εἰς ἃς ἔχει ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις ἀσθενείας).

Οὕτω, δυνάμει τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως, ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας πέραν τῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων, εἰς ἃς ἐπεξετάθη διὰ τοῦ ν. 3464/1955 καὶ τῶν ἐπακολουθησασῶν τούτου εἰδικῶν πράξεων ἐπεκτείνεται νῦν καὶ εἰς τὰς περιοχάς, εἰς ἃς μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν. 3464 καὶ μέχρι 31.8.1956 συνεστήθησαν Ὑποκ/ματα ἢ Παραρ/ματα τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἐπεκτάσεως ἐν αὐταῖς τοῦ κλάδου ἀσθενείας, ἔστω καὶ ἐὰν τυχὸν δὲν ἐπηκολούθησε εἰδικὴ πρᾶξις ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας (π.χ. Πολύχνιτου).

β) Ἐφεξῆς πᾶσα διαρρύθμισις τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω Ὑποκαταστημάτων ἢ Παραρτημάτων δι' ἐπεκτάσεως ἢ τυχὸν περιορισμοῦ ταύτης συνεπάγεται αὐτοδικαίαν ἐπέκτασιν ἢ περιορισμὸν καὶ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, καὶ

γ) Ἐὰν μετὰ τὴν 31.8.1956 συνεστήθησαν ἢ ἠθέλων συσταθῆ Ὑποκαταστήματα ἢ Παραρτήματα τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς πόλεις ἢ κωμοπόλεις εἰς ἃς μέχρι τοῦδε δὲν εἶχεν ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ἱδρύματος, ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας δὲν ἐπεκτείνεται αὐτοδικαίως, ἀλλ' ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πρὸς τοῦτο ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. (Οὕτω π.χ. τοιαύτη ἀπόφασις ἀπαιτεῖται διὰ τὰς πόλεις Ἀταλάντης, Γιαννιτσῶν, Πολυγύρου κλπ., εἰς ἃς νῦν δὲν ἰσχύει ἡ ἀσφάλισις τῆς ἀνεργίας).

12. Τέλος ἡ ἰσχὺς τοῦ κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1.10.1956 (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 44 1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας*).

τοῦ ἀ. ν. 1824/1949, δὲν παρίσταται νόμιμος, ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου. Ἡ αὐτὴ ἀπόφασις δὲν παρίσταται νόμιμος καὶ καθ' ὃ μέρος αὕτη ἤθελε τυχὸν θεωρηθῆ, ὅτι ἐρείδεται ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1836/1951, ἃς ἀορίστως ἐπικαλεῖται, καθ' ὅσον ἡ ἰσχὺς τῶν διατάξεων της § 1 τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου τούτου, δι' ὧν θεσπίζεται ἡ ὑποχρεωτικὴ πρόσληψις ἀναπήρων ἐν ἀναλογίᾳ δύο πρὸς ἕνα, οὐ μόνον εἶχε λήξει ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐκδόσεώς της, ἅτε παρελθούσης τῆς ὁρισθείσης διὰ τὴν ἰσχὺν αὐτῶν τριετίας, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς τριετίας ταύτης ἡ ἰσχὺς τῶν διατάξεων τούτων εἶχεν ἀποκλειστικῶς περιορισθῆ, δυνάμει τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ προδιαληφθέντος ν. 2085/1952, μόνον εἰς περιπτώσεις ἐπιτυχόντων ἐν διαγωνισμῷ πρὸς πλήρωσιν κενῶν ἢ κενουμένων θέσεων ὑπαλλήλων ὑπαγομένων εἰς τὸν Ὑπαληλικὸν Κώδικα, τηρουμένης ἅμα καὶ τῆς ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 ἀ.ν. 1836 θεσπισθείσης ἀναλογίας δύο προστατευομένων προσώπων πρὸς ἕν ἐκ τῶν λοιπῶν. Ἐπὶ πλέον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, αὕτη οὐδόλως πληροῖ τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς οὐ μόνον πᾶσαι αἱ κεναὶ θέσεις κατελήφθησαν ἄνευ τηρήσεως τῆς προδιαληφθείσης ἀναλογίας, ἀλλὰ καὶ ἡ τοποθέτησις τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων προσώπων δὲν ἐγένετο δι' ἀποφάσεως τοῦ Κ.Σ.Π. ἀπολυομένων, ὡς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου (§ 3 ἄρθρον 4).

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23/1956 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «περὶ παρατάσεως ἰσχύος ἀ.ν. 1836/1951» (Φ.Ε.Κ. 54), μὴ κυρωθείσης εἰσέτι νομοθετικῶς, παρέχεται ἔδαφος ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1836, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐν τῇ πράξει ταύτῃ καθοριζομένην ἀναλογίαν ἑνὸς πολεμιστοῦ πρὸς ἕνα μὴ πολεμιστήν, ἐνεργουμένης τῆς προσλήψεως τῶν πολεμιστῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων Συμβουλίων προστασίας ἀπολυομένων, ὡς αὕτη ὁρίζει.

ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ Α.Ν. 1836/1951 ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ.

Νομικοῦ Συμβούλου Ὑπουργείου Ἐργασίας

Γνωμ. 562/1956

Γνωμοδοτῶν ὁ Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου κ. **Χ. Κωστόπουλος**

Ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 37877/3583 τῆς 3.7.1956 ἐγγράφῳ ὑμῶν ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας), ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν, ὅτι συμφωνοῦμεν πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ διατυπουμένην γνώμην ὑμῶν.

Κατ' ἄρθρον 3 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 4 § 2 τοῦ ν. δ. 2657/1953, εἰσάκις ὑποχρέως ἤθελε προσλάβει δι' ἔκτακτον ἀνάγκην τῆς ἐργασίας του, μὴ ἐμπίπτουσαν εἰς τὰ συνήθη ἔργα αὐτῆς, ἔκτακτον προσωπικὸν διὰ χρονικὸν διάστημα οὐχὶ μικρότερον τῶν τριῶν μηνῶν κατ' ἔτος, τὸ προαλαμβανόμενον τοῦτο προσωπικὸν δὲν λογίζεται διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ὑποχρεώσεών του ἐκ τοῦ νόμου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἤθελεν ἀναφέρει τοῦτο εἰς τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον τοῦ νόμου. Ἐπίσης δὲν ὑπολογίζεται ἡ τρίτη ὁμάς (βάρδια διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τοποθετηθησομένων». Ὡς τρίτην ὁμάδα (βάρδιαν) νοεῖ ὁ νόμος τὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 § 3 τοῦ ν.δ. 2511/1953 «περὶ ἐλέγχου ὁμαδικῶν ἀπολύσεων» (*), ἤτοι τὴν εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις καὶ μετ' ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας συγκροτουμένην τοιαύτην, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν τρίτην ὁμάδα τὴν ἀπασχολουμένην ὑπὸ ἐπιχειρήσεων, αἵτινες ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των (π. χ. Ἠλεκτρικὴ Ἑταιρεία), διατηροῦν τοιαύτην τακτικῶς. Τοῦτο δὲ ἐξάγεται ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως ἐπὶ τοῦ ἄνω ὑπ' ἀριθ. 2657/1953 Ν.Δ., καθ' ἣν «διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 ρυθμίζονται αἱ περιπτώσεις προσλήψεως ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων ἐκτάκτου προσωπικοῦ δι' ἔκτακτον ἀνάγκην», συνεπικουρουμένης καὶ ὑπὸ τῆς σκέψεως ὅτι διὰ τὴν ἔκτακτον ταύτην τρίτην ὁμάδα ὑφίσταται δικαιολογία ἐξαιρέσεώς της ἀπὸ τοῦ ὑπολογισμοῦ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσληφθησομένων πολεμιστῶν, συνισταμένη εἰς τὸ ἔκτακτον τῆς ἀπασχολήσεως, λόγῳ τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διαδικασίας προσλήψεως τῶν πολεμιστῶν τοῦ Α.Ν. 1836/1951 (ἄρθρ. 6 ἐπ.) παρίσταται εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἀδύνατος ἢ τοὐλάχιστον ἄκρως ἐπιζημία διὰ τοὺς ἐργοδότας. Ἡ ἀντίθετος τυχὸν ἄποψις, καθ' ἣν, ἅμα τῷ ἄνω ἄρθρ. 3 § 2 τοῦ Α. Ν. 1836/1951, ὡς συνεπληρώθη, ποιεῖται λόγον ἐν ἐδ. 1 «περὶ τῆς περιπτώσεως προσλήψεως προσωπικοῦ δι' ἔκτακτον ἀνάγκην, ἥτις καλύπτει καὶ τὴν περίπτωσιν τῆς ἐκτάκτου τρίτης ὁμάδος, διότι καὶ τοῦτο ἀπαιτεῖ πρόσληψιν ἐκτάκτου προσωπικοῦ δι' ἔκτακτον ἀνάγκην, καθίσταται περιττὴ ἡ περαιτέρω ἐν ἐδ. 2 μνεία τούτης, ὡς ἰδιαιτέρας περιπτώσεως, δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ τῆς ἀνωτέρω ἐκτεθείσης, ὡς ὀρθῆς, γνώμης, ἀπὸ τῆς σκέψεως ἰδίᾳ ὅτι ὁ νόμος ποιεῖται χωριστὰ λόγον περὶ ἑκατέρας τῶν ἄνω περιπτώσεων, διότι εἰς μὲν τὴν πρώτην ἐκ τούτων (τοῦ μὴ ἀποτελοῦντος τρίτην ὁμάδα προσωπικοῦ, ἐδ. 1) τάσσει χρονικὸν ὅριον διαρκείας τῆς ἐκτάκτου ἀπασχολήσεως του (τὸ τρίμηνον) ὡς προϋπόθεσιν διὰ τὸν μὴ ὑπολογισμόν του πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσληφθησομένων πολεμιστῶν, ἐνῷ ἐπὶ τῆς δευτέρας (τοῦ συγκροτοῦντος τρίτην ὁμάδα, ἐδ. 2) οὐδὲν χρονικὸν ὅριον ὁρίζει.

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Τὸ ν. δ. 2511/1953 ἔχει ἤδη καταργηθῆ ἐξ ὁλοκλήρου διὰ τοῦ ν. 3464/1956 (ἄρθρ. 14), ΕΕΔ 15, σελ. 107.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΝΟΜΙΚΗ ΦΥΣΙΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (ΕΕΔ 10, 637) εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ νόμου τούτου ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 αὐτοῦ ὁριζομένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Χώρας παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐναντι ἀμοιβῆς. (Διὰ τῆς διατάξεως αὐτῆς ἀπηλείφθη ἡ γενικὴ προϋπόθεσις τοῦ «κυρίου ἐπαγγέλματος» διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τὴν ὁποίαν ἀπῄτει ὁ προϊσχύων ν. 6298/1934, γεννῶσα κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν, ΕΕΔ 10, 696, πολλὰς ἑρμηνευτικὰς δυσχερείας ἐν τῇ πράξει, ἐφ' ὅσον δὲν προσδιορίσθη ἡ ἔννοια τοῦ κυρίου ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλ' ἀφέθη εἰς τὴν ἐπιστήμην ὁ καθορισμὸς τῶν διακριτικῶν γνωρισμάτων, πάντως ὅμως νὰ μὴ εἶναι ἡ ἐργασία παρεπομένη, οὐδὲ νὰ παρέχηται ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ὡς ἀνεγράφετο εἰς τὴν εἰσηγητικὴν ἐπὶ τοῦ ν. 6298/1934 ἔκθεσιν).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ ν.δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» (ΕΕΔ 18, 943) εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας ὑπάγονται τὰ ἐπ' ἀμοιβῇ κατὰ κύριον λόγον ἐξηρτημένην ἐργασίαν παρέχοντα πρόσωπα δυνάμει σχέσεως ἐργασίας, ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου, καὶ ἠσφαλισμένα κατὰ τῆς ἀσθενείας παρ' Ὀργανισμῷ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

Τέλος κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἐργατικῶν νόμων (καὶ ἰδίᾳ ἐκείνων περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὡς τοῦ ν. 3198/1955, στενῶς συνδεομένου πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954) ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν ἡ ὕπαρξις σχέσεως περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας.

Καθίσταται, ἑπομένως, ἀναγκαῖον εἰς ἑκάστην περίπτωσιν νὰ ἐξακριβωθῇ, ἂν ὁ ἐργαζόμενος τελῇ ὑπὸ τὴν προσωπικὴν ἢ νομικὴν ἐξάρτησιν ἀπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἐφ' οἷαν ἔννοιαν γίνεται δεκτὴ αὕτη ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ (βλέπε *Ι. Καποδίστριαν*, ΈρμΑΚ, Εἰσαγ. 648 - 680, ἀριθ. 34 ἑπ.).

Καὶ ὅταν μὲν ἡ ἐργασία παρέχηται εἰς τὸ κατάστημα, ἐργοστάσιον ἢ ἐργαστήριον τοῦ ἐργοδότου εἶναι εὐχερέστερον ἀντιληπτὴ ἡ ὕπαρξις τοιαύτης ἐξαρτήσεως, ὥστε νὰ μὴ ἐμφανίζωνται δυσκολίαι εἰς τὸν ὀρθὸν χαρακτηρισμὸν τῆς σχέσεως.

Ὡς ἐτονίζετο καὶ εἰς τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ προϊσχύοντος τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 νόμου 6298/1934 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», δυσκολίαι μόνον γεννῶνται ἐπὶ τῶν μικρῶν κατ' ἀποκοπὴν ἐργαζομένων ἐπαγγελματιῶν, τῶν μεσολαβούντων δηλαδὴ ἐκείνων προσώπων, ἅτινα λαμβάνουν ἐργασίας κατ' ἀποκοπὴν καὶ κατόπιν ταῦτα προσλαμβάνουν βοηθητικὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα καὶ ἀμείβουν, ὡς καὶ τῶν κατ' οἶκον ἐργαζομένων μισθωτῶν. Τὰ πρόσωπα ταῦτα, κατὰ τὴν αὐτὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν, εὑρίσκονται εἰς τὸ μέσον μεταξὺ αὐτοτελῶν ἐπιχειρηματιῶν καὶ μισθωτῶν. Ταῦτα προσωπικῶς μὲν εἶναι ἀνεξάρτητα, οἰκονομικῶς δὲ ἐξηρτημένα ὡς ἐργαζόμενα διὰ λογαριασμὸν ἄλλου. Πλεῖσται ξέναι νομοθεσίαι περιλαμβάνουν περὶ τούτων εἰδικὰς διατάξεις. Τὸ σχέδιον ὅμως δὲν ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ περιλάβῃ τοιαύτας, ἀφῆσαν εἰς τὴν ἑρμηνείαν νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς συνθήκας τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος πρὸς διαμόρφωσιν κανόνων περὶ τῆς ἐξαρτήσεως ἢ μὴ τῆς τοιαύτης ἐργασίας].

Ἡ παροχὴ ἐργασίας κατ' οἶκον δύναται νὰ ὀφείληται εἰς τὸ ὅτι ὑπάρχει ἔλλειψις χώρου εἰς τὸ ἐργοστάσιον (βλέπε *Γ. Σιμωνέτου*, Δώδεκα Μελέται Ἀστικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου, σελ. 156) ἢ καὶ διότι τοῦτο συνεφωνήθη διὰ τῆς συμβάσεως. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις πρέπει νὰ ἐρευνᾶται, ἂν ἐν τῇ παροχῇ τῆς ἐργασίας ὑφίσταται προσωπικὴ ἢ νομικὴ ἐξάρτησις τοῦ ἐργαζομένου (τὸ κριτήριον τῆς οἰκονομικῆς ἐξαρτήσεως δὲν εἶναι ἀπαραίτητον χαρακτηριστικὸν στοιχεῖον τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, *Ι. Καποδίστριας*, ἔνθ' ἀνωτ. ἀριθ. 39), χωρὶς νὰ αἴρηται ἡ ἐξάρτησις ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐργαζόμενος, λόγῳ τῆς πλήρους τεχνικῆς καταρτίσεώς του, δὲν λαμβάνει πρόγματι ἀδηγίας παρὰ τοῦ ἐργοδότου, ὅστις τυχὸν στερεῖται τῶν τεχνικῶν γνώσεων τοῦ ὑφισταμένου του (Α.Π. 316/1953, ΕΕΔ 12, 838), τῆς νομικῆς ἐμφανίσεως τῆς ἐξαρτήσεως ἐγκειμένης εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργαζομένου νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἐργοδότου καὶ νὰ ἀκολουθῇ ἐξ ὑποχρεώσεως τὰς ὁδηγίας αὐτοῦ (*Γ. Σιμωνέτος*, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 155, σημ. 2).

Περίπτωσις τοιαύτης συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐκρίθη ὑπὸ τῆς παρ' ἡμῖν νομολογίας ὅτι ὑπάρχει ἐπὶ ραφῆς κατ' οἶκον ἐνδυμασιῶν, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν, καθοδήγησιν καὶ ἐποπτείαν τοῦ ἐργοδότου, ὁ ὁποῖος παρέδιδε καὶ τὰ διὰ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν ἀπαιτούμενα ὑλικὰ (ὕφασμα, φόδρες κλπ.), καὶ ἅτινα ἐπέστρεφεν ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ἐργοδότου, ἀμειβόμενος κατ' ἀποκοπήν (Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 11191/1952, ΕΕΔ 12, 90), χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρῃ ἀποφασιστικῶς, ἂν ἡ ἐργασία παρεῖχετο κατ' οἶκον (βλέπε καὶ *Κ. Καϊσαν*, Ἐνοχ. Εἰδ. ὑπ' ἄρθρ. 649 § 2 καὶ ἄρθρων 19 § 1 Ν.Δ. 2698/1953, ΕΕΔ 12, 1288, πρβλ. καὶ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3171/1956, ἀνωτέρω σελ. 1124) καὶ χωρὶς νὰ αἴρηται τὸ στοιχεῖον τῆς προσωπικῆς ἐξαρτήσεως ἐξ αὐτοῦ. Ἁπλῶς λόγῳ τῆς φύσεως τῆς παρεχομένης ἐργασίας ὁ δεσμὸς τῆς ἐξαρτήσεως ἦτο ὀλιγώτερον στενὸς ἐκείνου, ὅστις θὰ ἀπῃτεῖτο εἰς ἑτέραν σύμβασιν, εἰς ἣν ἡ φύσις τῆς παρεχομένης ἐργασίας θὰ ἦτο διάφορος (Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3700/1951, ΕΕΔ 10, 1105)

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΝΕΡΓΙΑΣ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

('Εγκύκλιος ὑπ' ἀριθ. 36/1956 'Οργανισμοῦ Απασχολήσεως καὶ 'Ασφαλίσεως 'Ανεργίας περὶ κωδικοποιήσεως τῶν δοθεισῶν πλέον ἀξιολόγων ἑρμηνευτικῶν ὁδηγιῶν τοῦ 'Οργανισμοῦ (*)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κεφάλαιον Α'. Ἔκτασις τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας κατὰ τόπον.

Κεφάλαιον Β'. Πρόσωπα ὑπαγόμενα καὶ πρόσωπα ἐξαιρούμενα τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας.

Κεφάλαιον Γ'. Κατάργησις προϋφισταμένων ἐξαιρέσεων ἀπὸ ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν ἀνεργίας.

I. Ἔναρξις ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ ν. 3464/1955.

Κεφάλαιον Δ'. Εἰσφοραὶ ἀνεργίας.

I. Μέγεθος εἰσφορᾶς - τρόπος ὑπολογισμοῦ.
II. Εἰσφοραὶ ἠσφαλισμένων τροφίμων 'Εθνικῶν 'Ορφανοτροφείων.
III. 'Υπόχρεως πρὸς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς.
IV. Τρόπος καὶ χρόνος καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν.
V. Συνέπειαι καθυστερήσεως καταβολῆς εἰσφορῶν - εἴσπραξις καθυστερουμένων.
VI. 'Επιστροφὴ ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεισῶν εἰσφορῶν.

Κεφάλαιον Ε'. Παροχαὶ ἀνεργίας.

I. Προϋποθέσεις.
A. Γενικαὶ προϋποθέσεις.
1. Ἰδιότης μισθωτοῦ ὡς ἀνέργου.
2. Λύσις τῆς ὑφισταμένης σχέσεως ἐργασίας. 'Οροι καὶ διατυπώσεις διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας :
α) 'Επὶ ἐργατῶν.
β) 'Επὶ ὑπαλλήλων.
γ) Εἰδ καὶ κατηγορίαι ἀπολυομένων :
1) Παρὰ Δημοσίων 'Υπηρεσιῶν.
2) Εἰδικαὶ ἐξαιρέσεις.
3) 'Ανοιμκλοι ἀπολύσεις μισθωτῶν.
4) Εἰδικαὶ διαδικασίαι ἀπολύσεως.
3. Προσφορὰ τοῦ ἀνέργου πρὸς ἀπασχόλησιν.
4. 'Ικανότης πρὸς ἐργασίαν.
B. Εἰδικαὶ προϋποθέσεις :
1. 'Αναγγελία ἢ ἔγγραφὴ τοῦ ἀνέργου.
2. Πραγματοποίησις ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας.

II. Καταβολὴ ἐπιδόματος.
1. Χρόνος ἀναμονῆς - ἔναρξις.
2. "Ελλειψις ἀνεργίας.
3. Διάρκεια καταβολῆς.

III. Ποσὸν ἐπιδόματος ἀνεργίας.
IV. 'Ανανέωσις ἐπιδοτήσεως.
V. Συνέχισις τῆς ἐπιδοτήσεως.
VI. Διακοπὴ τῆς ἐπιδοτήσεως.
VII. 'Ανάκλησις τῆς ἐπιδοτήσεως.
VIII. Παραγραφαί.
IX. Διαδικασία ἐπιδοτήσεως - 'Αρμοδιότητες :
A. Δήλωσις καὶ ἀρμοδιότητες.
B. Δικαιολογητικὰ ἐπιδοτήσεως.
Γ. 'Ενέργειαι τῆς 'Υπηρεσίας ἐπὶ ἀδυναμίας προσκομίσεως δικαιολογητικῶν.
Δ. 'Απαλλαγὴ ἀπὸ χαρτοσήμου.
Ε. Μεταφορὰ ἐπιδοτήσεως.
ΣΤ. 'Ενστάσεις.
Ζ. Σφράγισις βιβλιαρίων. Καταχωρήσεις εἰς ἀτομικὰς πινακίδας.

(*) *Σημ. ΕΕΔ* : Ὑπομιμνήσκεται καὶ ὁ Κανονισμὸς παροχῶν ἀνεργίας καὶ στρατεύσεως, ἐγκριθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37274/3786/1956 ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας (ΕΕΔ 15, σελ. 1027), ἐπέχων ἰσχὺν νόμου καὶ ρυθμίσας τὰ ἐν αὐτῷ θέματα, ἀναφερόμενα, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐν τῇ 'Εγκυκλίῳ. Βλ. καὶ ὁδηγίας ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Κανονισμοῦ, ἀνωτέρω σελ. 1131 ἑπ.

(βλέπε σχετικῶς καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, ἔνθ' ἀνωτ. ἀριθ. 94).

'Από τοιαύτης ἀντιλήψεως ἀφορμᾶται καὶ ἡ ἀπὸ 19 Ἰανουαρίου 1956 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ῥαπτεργατῶν 'Αθηνῶν καὶ Προαστείων (ΕΕΔ 15, 346), ὁριζουσα (ἄρθρ. 4), ὅτι εἰς τὰς διατάξεις αὐτῆς ὑπάγονται καὶ οἱ ῥαπτεργάται καὶ ῥαπτεργάτριαι, αἵτινες, ἀμειβόμεναι κατὰ τεμάχιον ἐργασίας, ἐργάζονται εἰς ἴδιον ἐργαστήριον ἢ κατ' οἶκον, ἐφ' ὅσον ἐκτελοῦσιν ἐργασίαν διὰ λογαριασμὸν ἑνὸς μόνον ἐργοδότου καὶ δὲν ἀπασχολοῦσι πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν βοηθητικὸν προσωπικόν. Εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ὁ ἐργοδότης διατηρεῖ πάντοτε τὸ δικαίωμα ἀνακλήσεως τῶν περὶ ὧν πρόκειται μισθωτῶν εἰς τὸ ῥαφεῖον».

Περίπτωσις ὁμοία, ὡς ἡ τῶν ῥαπτεργατῶν, εἶναι καὶ ἡ τῶν ὑποδηματεργατῶν, οἱ ὁποῖοι ἀναλαμβάνουν τὴν κατ' ἀποκοπὴν (τῆς ὁποίας εἶδος εἶναι ἡ πληρωμὴ κατὰ μονάδα ἐργασίας) κατασκευὴν ὑποδημάτων (περὶ αὐτῶν βλέπε Α.Π. 705/1954, ΕΕΔ 13, 1285), ἐργαζομένων τυχὸν καὶ αὐτῶν κατ' οἶκον.

Δὲν εἶναι ὅμως χαρακτηριστέα ὡς σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐκείνη, ὅταν ὁ παρέχων τὴν ἐργασίαν διατηρῇ μόνιμον ἐπαγγελματικὴν ἐγκατάστασιν, καταβάλλῃ τὰς δαπάνας λειτουργίας καὶ ἐγκαταστάσεως (ἐνοίκια, φόρους κλπ.), διατηρῇ προσωπικὸν ἐκ πλειόνων τοῦ ἑνὸς ἐργατῶν παρ' αὐτοῦ ἀμειβομένων, ἐξυπηρετῇ πλείονας τοῦ ἑνὸς πελάτας (Γνωμάτευσις Νομικῆς 'Υπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α., εἰσηγητὴς *Ι. Καποδίστριας*, ΕΕΔ 11, 1935 ἑπ.).

Η. Ὑποβολὴ μηνύσεων.
Θ. Ὑποβολὴ στατιστικῶν στοιχείων.
Χ. Εἰδικὴ ρύθμισις ἐπιδοτήσεως ἀλιεργατῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἔκτασις τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας κατὰ τόπον.

Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 3464)1955 (*), ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας ἐπεξετάθη εἰς ἅπασας τὰς περιοχὰς τῆς χώρας, εἰς ἃς κατὰ τὴν δημοσίευσιν τούτου (31.12.1955) εἶχεν ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις τοῦ ΙΚΑ.

Ἐκ τούτου ἕπονται ὅτι:

α) Ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας ἰσχύει εἰς τὰς πόλεις καὶ κωμοπόλεις ἕδρας ἁπάντων τῶν ὑποκαταστημάτων ἢ παραρτημάτων τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς ταῦτα εἶχον νομίμως συσταθῆ μέχρι καὶ τῆς 31.12.1955.

β) Ἡ περιοχὴ ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας διευρύνεται, συμπίπτουσα πρὸς τὴν ἀντίστοιχον κατὰ πόλιν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν τοῦ Ι.Κ.Α., εἰς ἃς περιπτώσεις τὸ τελευταῖον τοῦτο μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Ν. Δ. 2961)1954 εἶχε προβῆ εἰς διαρρύθμισιν τῶν παρ' αὐτῷ περιοχῶν ἀσφαλίσεως, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπακολουθήσει καὶ ἀντίστοιχος ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ο.Α.Α.Α. Οὕτω, δοθέντος ὅτι καὶ ἐν συνεχείᾳ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Ν. 3464)1955, ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας ἠκολούθησε τὰς γενομένας ἐπεκτάσεις ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. ἕπεται ὅτι σήμερον συμπίπτουν τὰ πεδία ἐφαρμογῆς τῆς νομοθεσίας τῶν δύο Ὀργανισμῶν (Ι.Κ.Α. καὶ Ο.Α.Α.Α.), πλὴν τῆς περιπτώσεως τῶν χωρίων Μύτικα καὶ Φύλλα Εὐβοίας, εἰς ἃ διὰ τοὺς κεραμοποιοὺς ἀπὸ 1.2.1956 ἐπεξετάθη ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ο.Α.Α.Α., χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τινων ἑτέρων μικρῶν περιοχῶν, εἰς ἃς ὅλως προσφάτως ἐγένετο ἡ ἐπέκτασις τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων (λ.χ. Ἀταλάντη, Πολύγυρος κλπ.).

γ) Αἱ τυχὸν περιοχαὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, αἵτινες καὶ πρὸ τοῦ Ν. Δ. 2961)1954 (**) ἦσαν εὐρύτεραι τῶν ἀντιστοίχων ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἐξακολουθοῦν, ὡς πρότερον, ὑφιστάμεναι ἄνευ μεταβολῆς τινος.

Ὡς εἶναι εὐνόητον, ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. οἱ μισθωτοὶ οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς περιοχάς, εἰς ἃς ἐπεξετάθη ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας διὰ τοῦ ν. 3464)1955, ὑπάγονται εἰς τὴν προστασίαν τῆς νομοθεσίας περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας μισθωτῶν καὶ ἀπολυόμενοι τῆς ἐργασίας των δικαιοῦνται ἐπιδόματος ἀνεργίας, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας ἔχουν πραγματοποιήσει τὰς ἐν κεφαλαίῳ Ε' ὁριζομένας ἡμέρας ἐργασίας. Πρὸς τούτοις σημειοῦμεν ὅτι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας ὑπήγοντο μέχρι τοῦδε αἱ κάτωθι κατηγορίαι προσώπων, καίτοι ἀπησχολοῦντο ἐκτὸς κέντρων ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. Ἡ ἀσφάλισις τῶν προσώπων τούτων θέλει ἐξακολουθήσει καὶ εἰς τὸ μέλλον.

1. Τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τοῦ Ε.Ο.Μ.Α., ἐφ' ὅσον ἀσφαλίζεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ἀσθενείας (ἀπόφασις Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. τῆς 26.3.1954 συν. 17).

2. Τὸ πάσης φύσεως προσωπικὸν τῶν Ὑπηρεσιῶν Συντηρήσεως καὶ Συμπληρώσεως Ὑδραυλικῶν Ἔργων καὶ Μακεδονίας (Υ.Σ.Σ.Υ.Ε.Μ.) καὶ παραγωγικῶν Ἔργων Μακεδονίας (Υ.Π.Ε.Μ.).

Ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀνωτέρω ὑπηρεσιῶν ἐξαιρεῖται τῆς ἀσφαλίσεως τὸ τακτικὸν τοιοῦτον, συμφώνως πρὸς τὸ ἐδάφ. ε § 1 τοῦ ἄρθρου 12 ν.δ. 2961)1954.

Τέλος σημειοῦμεν ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν § 5 τοῦ ἄρθρ. 36 τοῦ ν.δ. 2961)1954 μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῶν σχετικῶν Κανονισμῶν λειτουργίας τοῦ Ὀργανισμοῦ θέλει ἰσχύσει ἀναλόγως ἡ διάταξις τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ Ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., περὶ συνεχίσεως τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τῶν ἠσφαλισμένων κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσκαίρου ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως ἀπασχολήσεώς των πρὸς ἐργοδότην ἐδρεύοντα ἐντὸς τοιούτου κέντρου. Συνεπῶς τὰ ἠσφαλισμένα κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ἀνεργίας πρόσωπα, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται προσκαίρως ἐκτὸς περιοχῶν, εἰς ἃς ἔχει ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας, ἀλλὰ πρὸς ἐργοδότην ἐδρεύοντα ἐντὸς περιοχῆς, εἰς ἣν ἰσχύει ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας, θέλουσιν ἐξακολουθήσει τὴν ἀσφάλισίν των καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτὸς κέντρου ταιαύτης ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ἀπασχολήσεώς των, ἐφ' ὅσον, ὡς εἰκός, ἡ ἀπασχόλησίς των αὐτὴ πληροῖ καὶ τὰς λοιπὰς προϋποθέσεις τῶν ἄρθρων 11 καὶ 12 τοῦ ν. δ. 2961)1954, ὡς ἐτροποποιήθησαν ταῦτα μεταγενεστέρως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Πρόσωπα ὑπαγόμενα καὶ πρόσωπα ἐξαιρούμενα τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας

Κατ' ἀρχὴν ἐκ τῶν εἰς τὰς ὡς ἄνω περιοχὰς ἀπασχολουμένων προσώπων ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας οἱ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐπ' ἀμοιβῇ παρέχοντες ἐξηρτημένην ἐργασίαν μισθωτοὶ καὶ ὡς τοιοῦτοι ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἢ εἰδικόν τι Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον μισθωτῶν.

Οὕτω

Α) Ὡς ἐκ τῆς προϋποθέσεως τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλου Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως συνάγεται, ὅτι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας δὲν ὑπάγονται τὰ πρόσωπα τὰ ἐξαιρούμενα τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3, 4 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951.

Β) Ὡς ἐκ τῆς προϋποθέσεως τῆς παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐπ' ἀμοιβῇ συνάγεται, ὅτι δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας αἱ κάτωθι κατηγορίαι προσώπων, καίτοι ὑπάγονται εἰς τὴν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισιν ἀσθενείας:

α) Τὰ πρόσωπα τὰ μετέχοντα εἰς τὴν διοίκησιν ἐργατοϋπαλληλικῶν σωματείων ἢ ἑνώσεων τοιούτων σωματείων, τὰ ἀμειβόμενα ἐκ τῶν σωματείων ἢ τῶν ἑνώσεων τούτων, καὶ

Β) Αἱ περὶ ὧν ἡ § 3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν.

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 105.
(**) ΕΕΔ 15, σελ. 941.

1846)1951 οἰκονομικῶς ἀσθενεῖς κατηγορίαι αὐτοτελῶς ἐργαζομένων προσώπων, στερουμένων ἐπαγγελματικῆς στέγης.

Ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν προσώπων, ἅτινα πληροῦν τὰς γενικὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν.δ. 2961)1954, ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας κατηγορίαι τινὲς προσώπων, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 12 τοῦ ν.δ. 2961)1954, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 ν. 3464)1955:

α) Οἱ ἀνήλικοι μέχρις ἡλικίας 18 ἐτῶν καὶ οἱ μαθηταὶ τεχνῖται δ. δ. τῆς 6.6.1952 «περὶ ἐκπαιδεύσεως μαθητῶν τεχνιτῶν». Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως ταύτης δὲν ἐρευνᾶται, αὕτε λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἡ πραγματικὴ ἡμερομηνία γεννήσεως, ἀλλ' ὡς τοιαύτη λογίζεται δι' ἅπαντας ἡ 1η Ἰουλίου τοῦ ἔτους γεννήσεως.

β) Οἱ σύζυγοι, οἱ γονεῖς ἢ τὰ τέκνα τὰ ἀπασχολούμενα εἰς ἐκμεταλλεύσεις ἀσκουμένας ὑπὸ συζύγου, πατρὸς ἢ τέκνου.

γ) Οἱ συμπληρώσαντες τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου τούτου τῆς ἡλικίας, ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀνωτέρω ὁρίου ἡλικίας καὶ διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου ἰσχύει ἀναλόγως ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφίου α', καθ' ἣν δὲν ἀναζητεῖται ἡ πραγματικὴ ἡμερομηνία γεννήσεως, ἀλλ' ὡς τοιαύτη λαμβάνεται ἡ 1η Ἰουλίου τοῦ ἔτους γεννήσεως.

δ) Οἱ τακτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται τοῦ Δημοσίου ἢ τῶν Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου (μόνιμων καὶ δοκίμων προσωπικόν). Διευκρινίζεται ἐνταῦθα ὅτι εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ἀνήκει καὶ τὸ τακτικὸν προσωπικὸν τῶν Ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως καὶ ὅτι ἡ ἰδιότης τοῦ τακτικοῦ ὑπαλλήλου προϋποθέτει σχέσιν δημοσίου δικαίου, ἐνῷ ὁ ἐκτακτος ὑπάλληλος, καίτοι συνδεόμενος διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, δὲν ἐξαιρεῖται τῆς ἀσφαλίσεως.

ε) Τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα ἐξηρτημένην ἐργασίαν οὐχὶ πρὸς ἀταθερὸν ἐργοδότην (ὡς φορτοεκφορτωταί, ἐργάται ἐκδορᾶς καὶ σφαγείς, νεκροπομποί, πωληταὶ λαϊκοῦ λαχείου κ.λ.π.), ὧν ἡ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἢ ἕτερον Ὀργανισμὸν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἀσφάλισις διὰ τὸν κλάδον τῆς ἀσθενείας δυνάμει Εἰδικοῦ Κανονισμοῦ συντελεῖται μέσῳ τῶν ἐπαγγελματικῶν αὐτῶν σωματείων ἢ συνεταιρισμῶν.

στ) Οἱ οἰκόσιτοι μισθωτοὶ (πρόσωπα παρέχοντα κοινὰς ὑπηρετικὰς ἐργασίας, παρέχοντα ἐξειδικευμένας τοιαύτας —μαγείρισσαι, παιδαγωγοί, οἰκονόμοι κ.λ.π., ἐφ' ὅσον διαμένουσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐργοδότου των καὶ σιτίζονται ἐν αὐτῇ).

ζ) Οἱ ἐξ ἰδίου δικαιώματος συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου ἢ τῶν πάσης φύσεως Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου. Οὕτω, ἐνῷ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν.δ. 2961)1954 ἐξηροῦντο ἅπαντες οἱ λαμβάνοντες σύνταξιν παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ οἱουδήποτε Ν.Π.Δ.Δ., νῦν προβλέπεται ἐξαίρεσις μόνον τῶν συνταξιούχων, ὧν τὸ δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως θεμελιοῦται ἐπὶ προϋποθέσεως ἢ λόγου συνδραμόντος ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῷ προσώπῳ καὶ οὐχὶ ὡς δικαιοπαρόχων ἑτέρων προσώπων, ἤτοι ἐξαιροῦνται μόνον οἱ λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἡσφαλισμένοι, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ λόγῳ θανάτου, θύματα πολέμου κ.λ.π.

η) Οἱ ἡσφαλισμένοι διὰ τὸν κίνδυνον τῆς ἀνεργίας παρ' ἑτέρῳ Ταμείῳ ἀσφαλίσεως ἔχοντος τὴν μορφὴν Ν.Π.Δ.Δ. Οὕτω, ἐνῷ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. δ. 2961)1954 ἐξηροῦντο τῆς ἀσφαλίσεως οἱ ἡσφαλισμένοι εἰς ἕτερον φορέα ἀσφαλίσεως, διὰ τοῦ ν. 3464)1955 καθωρίσθη ὅτι μόνον οἱ ἡσφαλισμένοι εἰς Ταμεῖον ἔχον τὴν μορφὴν Ν.Π.Δ.Δ. ἐξαιροῦνται.

θ) Οἱ ἁλιεργάται, ὧν ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας θέλει πραγματοποιεῖται δι' Εἰδικοῦ Κανονισμοῦ, μέχρι τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ὁποίου ἰσχύει ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10971)465) 1955 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθεὶς τοιοῦτος (ὅστις κοινοποιεῖται ἐν τέλει τῆς παρούσης μετὰ σχετικῶν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τούτου ὁδηγιῶν).

ι) Οἱ ἡμεδαποὶ οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς ἀλλοδαποὺς ἀπολαύοντας τοῦ δικαιώματος τῆς ἐτερροδικίας μέχρις ἐκδόσεως τοῦ εἰδικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῶν ἄρθρων 2, 4 καὶ 7 ά.ν. 1846)1951, δι' οὗ θέλουν ὑπαχθῆ οὗτοι εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. Συνεπῶς μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀνωτέρω Κανονισμοῦ δὲν ὑπάγονται οὗτοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας, ἔστω καὶ ἂν προαιρετικῶς ἀσφαλίζωνται παρὰ τῷ Ι.Κ.Α.

Ὡσαύτως δυνάμει εἰδικῶν διατάξεων ἢ ἑρμηνευτικῶν λύσεων ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας:

αἰ) Οἱ μόνιμοι, δόκιμοι καὶ ἔκτακτοι ἐργάται καὶ οἱ δόκιμοι καὶ μαθητευόμενοι τεχνῖται τοῦ Ο.Λ.Π. (Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς), τῆς ἐξαιρέσεως ταύτων ἰσχυούσης ἀπὸ 19.10.1955 (ἄρθρ. 1 § 6 ν.δ. 3398)8.10.1955)

β) Οἱ ἰατροί, δικηγόροι, πολιτικοὶ μηχανικοὶ καὶ ἀρχιτέκτονες, ἔστω καὶ ἐὰν ἐργάζωνται εἰς ὡρισμένον ἐργοδότην ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ καὶ ὡς τοιοῦτοι ὑπάγωνται εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀσθενείας ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Τέλος ἐπὶ τῆς καταργηθείσης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 2 ν. 3464)1955 ἰδιαζούσης μεταχειρίσεως τῶν χαρακτηρισθέντων ὡς ἐποχικῶν μισθωτῶν, ἥτις —πλὴν τῶν καπνεργατῶν καὶ σταφιδεργατῶν, περὶ ὧν ὀλίγα κατωτέρω— ἰσχύει ἀπὸ 1. 1.1956, διευκρινίζεται ὅτι ἀπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἡμερομηνίας αἱ ἐν τῇ παροχῇ ἐξηρτημένης κ.λ.π. ἐργασίας πραγματοποιούμεναι ἡμέραι ἐργασίας ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν λογίζονται ὡς παρασχεθεῖσαι ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἀνεργίας καὶ συναριθμοῦνται διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἐπιδότησιν αὐτῶν ὡς ἀνέργων, ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς ἐπιδοτοῦνται οἱ κοινοὶ μισθωτοὶ ἐν γένει.

Ὡσαύτως διευκρινίζεται, ὅτι, ἐὰν αἱ ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖα δ, ε, στ, η, θ, ἀπασχολήσεις τῶν προσώπων, δι' ἃς ἐξαιροῦνται ταῦτα τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, ἀποτελοῦν τὴν κυρίαν τούτων ἀπασχόλησιν, θέλουσιν ἐξαιρεθῆ ταῦτα τῆς ἀσφαλίσεως καὶ διὰ πᾶσαν ἑτέραν παρεπομένην ἢ ἐξ ἴσου κυρίαν ἀπασχόλησίν των. Οὕτω π.χ. τακτικὸς δημόσιος ὑπάλληλος, ἐξαιρούμενος τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, παρέχων παραλλήλως καὶ ἐργασίαν λογιστοῦ εἰς ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν, θέλει ἐξαιρεθῆ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας καὶ διὰ τὴν παράλληλον ταύτην ἀπασχόλησίν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Κατάργησις προϋφισταμένων έξαιρέσεων άπό ύπαγωγής είς άσφάλισιν άνεργίας.

1. Άπό τής 25ης Αύγούστου 1954, χρονολογίας ένάρξεως ίσχύος τών διατάξεων τού ν.δ. 2961)1954, καταργείται, συμφώνως πρός τάς διατάξεις τού άρθρου 37 τούτου, ώς τούτο αύθεντικώς ήρμηνεύθη διά τού άρθρου 15 τού ν. 3464)1955, πάσα γενική ή είδική διάταξις τής νομοθεσίας περί άνεργίας, άντικειμένη είς τάς διατάξεις τού διατάγματος τούτου.

Όθεν άπό τής άνωτέρω χρονολογίας δέον νά θεωρηθούν καταργηθείσαι:

α) Αί διατάξεις τού άρθρου 4 τού ά.ν. 1545)1950, κυρωθέντος ύπό τού ν. 2339)1953 καί τού άρθρου εμόνου τού ν. 2338)1953 περί έξαιρέσεως άπό τής άσφαλίσεως άνεργίας τού προσωπικού τών έν Έλλάδι επιχειρήσεων άτμηλάτων σιδηροδρόμων. Ή κατάργησις όμως τής έξαιρέσεως ταύτης ήρθη άπό τής 1.3.1955 διά τού ν.δ 3395)1955 καί ούτω άπό τής ήμερομηνίας ταύτης έξαιρούνται τής άσφαλίσεως άνεργίας οί άνήκοντες είς τό μόνιμον, έκτακτον ή έπί συμβάσει προσωπικόν, έφ' όσον κατέχουν θέσιν προβλεπομένην ύπό τού Όργανισμού τού δικτύου, είς ό ύπηρετούν, ώσαύτως είς τό προσωπικόν τών Ασφαλιστικών Ταμείων τού προσωπικού τών Σιδηροδρομικών δικτύων καί είς τό έξ Ελλήνων πολιτών προσωπικόν τής Διεθνούς Εταιρείας Κλινομαξών.

β) Ή διάταξις τής § 3 τού άρθρου 7 τού ά.ν. 1944)1951, δι' ής έξηρέθη έκ τής άσφαλίσεως άνεργίας τό προσωπικόν τού Όργανισμού Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος.

2. Ώσαύτως άπό τής αύτής ώς άνω χρονολογίας, ένάρξεως ίσχύος τών διατάξεων τού ν.δ. 2961)1954, δέον νά θεωρηθούν ύπαγόμεναι είς τήν άσφάλισιν άνεργίας καί πάσαι αί κατηγορίαι προσώπων μή ύπαγομένων ύπό τό προϊσχύσαν τού ά.ν. 1846)1951 καθεστώς είς τήν κατά τού κινδύνου τής άνεργίας άσφάλισιν καί ύπαχθέντων τό πρώτον είς αύτήν κατά τάς διατάξεις τού ά.ν. ταύτου, διά τά όποία δέν είχε μέχρι τούδε πραγματοποιηθή ή έναρξις τής άσφαλίσεως λόγω τής άπαιτουμένης έκδόσεως Κανονισμού συμφώνως πρός τάς διατάξεις τού άρθρου 7 τού ά.ν. 1846)1951. Είς τήν κατηγορίαν ταύτην άνήκουσιν οί είς τάς φορτοεκφορτωτικάς έργασίας τών λιμένων τού Κράτους προσλαμβανόμενοι δι' ώρισμένον χρόνον σημειωταί έμπορευμάτων. Τά έν λόγω πρόσωπα θέλουσιν ύπαχθή, ώς είκός, είς τήν άσφάλισιν, έφ' όσον πληρούν τάς προϋποθέσεις τών άρθρων 11 καί 12 τού ν.δ. 2961)1954.

Έναρξις ίσχύος τών διατάξεων τού νόμου 3464/1955.

Πλήν τών περιπτώσεων, καθ' άς ύπό τού νόμου ρητώς όρίζονται ήμερομηνίαι ένάρξεως ίσχύος τών ώς άνω διατάξεων, ήτοι πλήν τής κατά τόπον έπεκτάσεως τής άσφαλίσεως άνεργίας, ήτις ίσχύει άπό 1ης Φεβρουαρίου 1956, ώς καί τής καταργήσεως τής ίδιαζούσης άσφαλιστικής μεταχειρίσεως τών έποχικών μισθωτών, ήτις ίσχύει άπό 1ης Ιανουαρίου 1956, πλήν τών καπνεργατών καί σταφιδεργατών, δι' ούς ή τοιαύτη άσφαλιστική μεταχείρισις άρχεται άφ' ής ήμερομηνίας έκάτεροι τούτων έπαυσαν διεπόμενοι ύπό τών διατάξεων τού Κανονισμού έποχικών μισθωτών, ήτοι οί μέν καπνεργάται άπό 15ης Οκτωβρίου 1955, οί δέ σταφιδεργάται άπό 1ης Νοεμβρίου τού αύτού έτους, αί λοιπαί διατάξεις τούτου ισχύουν μετά δεκαήμερον άπό τής δημοσιεύσεώς του είς τήν Εφημερίδα τής Κυβερνήσεως, ήτοι άπό 10ης Ιανουαρίου 1956. Έξ άλλου, διά τού άρθρου 7 § 2 ν. 3464)1955 ρητώς όρίζεται, ότι αί διατάξεις τών άρθρων 3, 4, 5, 6 καί 7 τού αύτού νόμου ισχύουν διά τούς άπό 1ης Ιανουαρίου 1956, άλλ' έντός τής προθεσμίας τού άρθρου 27 § 9 ν. δ. 2961)1954 άναγγελλομένους πρός έπιδότησιν ήσφαλισμένους.

Κατά συνέπειαν, έπί άπολυθέντων πρό τής ισχύος τού ν. 3464)1955 διά μέν τούς άπολυθέντας τήν 1.12.1955 καί προγενέστερον οπωσδήποτε ισχύουν αί διατάξεις τού ν. δ. 2961)1954, διά δέ τούς άπολυθέντας άπό 2.12.1955—31.12.1955 ισχύουν αί διατάξεις τού ν. 3464)1955, έφ' όσον άνηγγέλθησαν έντός 30ήμερου άπό τής άπολύσεως, άλλως διέπονται ύπό τού ν. δ. 2961)1954, έστω καί έάν ή έκπρόθεσμος άναγγελία ένεκρίθη δι' άποφάσεως τού Δ Σ (κατόπιν ύποβολής ένστάσεως).

Τέλος οί άπό τής 1.1.1956 άπολυθέντες, άνεξαρτήτως χρόνου άναγγελίας, διέπονται ύπό τού ν. 3464)1955.

Καί πρό τής ισχύος όμως τού νόμου ταύτου καί διά τήν χρονικήν περίοδον άπό 25.8.1954—10.1.1956 ίσχυσαν είδικαί έξαιρέσεις έκ τής άσφαλίσεως άνεργίας, ώς αύται ώρίζοντο έν άρθρω 12 ν. δ. 2961)1954, (περί ών βλ έγκύκλιον ΙΚΑ 216)1954) (*).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Είσφοραί άνεργίας.

Κατά τό άρθρον 32 § 1 έδ. α' τού ν. δ. 2961)1954, τούς κυρίους πόρους τού Όργανισμού διά τήν άντιμετώπισιν τής άνεργίας άποτελούσιν αί είσφοραί τών παρ' αύτώ ήσφαλισμένων κατά τού κινδύνου τής άνεργίας καί τών έργοδοτών αύτών.

Σημειούμεν ότι διά τού άρθρου 10 τού ν. 3464)1955 κατηργήθη άφ' ής ίσχυσεν ή διάταξις τού άρθρου 32 § 1 ν. 2961)1954, ήτις προέβλεπεν έπιστροφήν είσφορών άνεργίας είς τόν έργοδότην, δστις, διαρκούντος τού προηγουμένου έκάστοτε έτους, δέν έπραγματοποίησεν άπολύσεις μισθωτών του ύπερβαινούσας τό καθοριζόμενον έν τή άνωτέρω διατάξει ποσοστόν.

1. *Μέγεθος είσφοράς - Τρόπος ύπολογισμού.*

1. Αί είσφοραί διά τήν άσφάλισιν άνεργίας όρίζονται άπό τής 25ης Αύγούστου 1954 είς τά κάτωθι ποσοστά έπί τών πάσης φύσεως (είς χρήμα καί είς είδος) άποδοχών τών ύπαγομένων είς ταύτην προσώπων:

α) Είσφορά έργοδότου	2 %
β) Είσφορά ήσφαλισμένου	1 %
Σύνολον	3 %

(*) ΕΕΔ 13, σελ. 1053.

Τὰ ποσοστὰ ταῦτα τῆς εἰσφορᾶς ἰσχύουν εἰς πάσας τὰς περιοχὰς τῆς χώρας, εἰς ἃς ἔχει ἐπεκταθῆ ἡ κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισις τοῦ Ὀργανισμοῦ, περὶ ὧν ἀνωτέρω, καὶ δι' ἁπάσας τὰς κατηγορίας τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν προσώπων.

Ὅθεν ἡ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 προβλεπομένη μείωσις τῆς εἰσφορᾶς διὰ τὰ πρόσωπα τὰ ἀπασχολούμενα εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Δωδεκανήσου ἔπαυσεν ἰσχύουσα, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποσοστὸν τῆς εἰσφορᾶς ἀνεργίας, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ. 2961)1954, ἤτοι ἀπὸ τῆς 25.8.1954.

Ὡσαύτως δὲν ἰσχύει, προκειμένου περὶ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ο.Α.Α.Α., ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου 3213)1955 προβλεπομένη μειωσις εἰσφορῶν τῶν εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις ἐδρευουσῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.

2 Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν εἰσφορῶν ἀκολουθεῖται, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 32 § 1 καὶ 33 § 5 τοῦ ν. δ 2961)1954, τὸ αὐτὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον προβλέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, προκειμένου περὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν, ἤτοι λαμβάνει χώραν κατάταξις τῶν μισθωτῶν κατὰ μισθολογικὰς κλάσεις κατὰ τὰ ἰσχύοντα παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., μετὰ τῶν εἰσφορῶν τοῦ ὁποίου συνεισπράττονται καὶ αἱ εἰσφοραὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 12 ν. 3464)1955 ρυθμίζονται τὰ τῆς κατανομῆς τῶν εἰσφορῶν μεταξὺ Ι.Κ.Α. καὶ Ὀργανισμοῦ. Ὁρίζεται διὰ τούτου τὸ ποσοστὸν, ὑπὲρ δικαιοῦται ὁ Ὀργανισμὸς εἰς ἀναλογίαν εἰσφορῶν του (4)21, ἐπὶ τῶν συνολικῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν), ἤτοι 3)21 διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας καὶ 1)21 διὰ τὸν κλάδον στρατεύσεως πρὸς ἀποφυγὴν τῶν δυσχερειῶν ἐκ τῆς ἀναγκης τῆς ἀναζητήσεως πραγματικῶν ἀναλογιῶν, δοθέντος ὅτι δὲν συμπίπτει ἀπολύτως ὁ κύκλος τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὸν Ο.Α.Α.Α. καὶ τὸ Ι.Κ.Α. προσώπων. Πάντως ἡ κατανομὴ αὕτη διενεργεῖται ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν εἰσπραττουσῶν τὰς εἰσφορὰς Τραπεζῶν καὶ τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ Γενικῆς Διευθύνσεως τοῦ Ο.Α.Α.Α.

2. *Εἰσφοραὶ ἠσφαλισμένων μαθητευομένων τροφίμων Ἐθνικῶν Ὀρφανοτροφείων.*

Δεδομένου ὅτι διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν. δ 2961)1954 καταργεῖται πᾶσα διάταξις τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 καὶ τοῦ ν. δ. 2698) 1953, ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τούτου, ἔπεται ὅτι κατηργήθη καὶ ἡ διὰ τῆς προστεθείσης εἰς τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ. ν. 1846) 1951 διατάξεως τῆς § τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ ν. δ 2698)1953 ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς ἀνεργίας, ἐκτὸς ἑτέρων κατηγοριῶν μισθωτῶν, καὶ τῶν μαθητευομένων τροφίμων τῶν Ἐθνικῶν Ὀρφανοτροφείων καὶ Οἰκοτροφείων.

Ἐφ' ὅσον ὅμως, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 32 καὶ τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ν. δ)τος, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς καταβλητέας ὑπὲρ τοῦ Ὀργανισμοῦ εἰσφορᾶς ἀνεργίας λαμβάνεται ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ ἡ κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 προβλεπομένη ρύθμισις, ἔπεται ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν τελευταίων τούτων διατάξεων προβλεπομένη μείωσις τοῦ ποσοῦ τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται ἡ εἰσφορὰ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α., ἰσχύει καὶ προκειμένου περὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ὑπὲρ τοῦ Ο.Α.Α.Α. εἰσφορῶν ἀνεργίας.

Ὅθεν ἡ καταβλητέα διὰ τὰ ὡς ἄνω πρόσωπα εἰσφορὰ ἀνεργίας θὰ ἐξευρίσκηται διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ τοῦ ποσοστοῦ ταύτης (2—1%) ἐπὶ τοῦ 1)10 τοῦ τεσμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων τῆς κατηγορίας εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος, ἑκάστοτε προβλεπόμενον ἡμερομίσθιον ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἢ ἐργατρίας.

Σημειοῦται ὅτι ἡ ἀνωτέρω εἰσφορὰ βαρύνει κατὰ τὰ ἀντίστοιχα ποσοστὰ αὐτῆς τὸν ἐργοδότην καὶ τὸν ἠσφαλισμένον.

3. *Ὑπόχρεως πρὸς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς.*

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ν. δ)τος, αἱ διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 καὶ τοῦ ν δ. 2698)1953, αἱ καθορίζουσαι τὸν ὑπόχρεων πρὸς καταβολὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν, ἐφαρμόζονται καὶ προκειμένου περὶ τῶν ὑπὲρ τοῦ Ὀργανισμοῦ εἰσφορῶν ἀνεργίας.

4. *Τρόπος καὶ χρόνος καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν*

Ἡ διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας προβλεπομένη ὑπὲρ τοῦ ΟΑΑΑ εἰσφορὰ συνεισπράττεται ὑποχρεωτικῶς μετὰ τῆς ὑπὲρ τοῦ ΙΚΑ νενομισμένης εἰσφορᾶς καὶ κατὰ τὸν διὰ τὴν καταβολὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ ΙΚΑ εἰσφορῶν προβλεπόμενον τρόπον, συμφώνως πρὸς τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῶν §§ 1 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 33 Ν.Δ

Συνεπῶς εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ ΙΚΑ καὶ διὰ τοὺς κλάδους:

α) παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα, β) παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος καὶ γ) συντάξεως, προβλεπόμενα ποσοστὰ εἰσφορῶν θὰ προστίθηται ἀπὸ τῆς 25.8.1954 ἢ προκειμένου περὶ περιοχῶν εἰς ἃς ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας ἐπεξετάθη διὰ τοῦ ν. 3464)1955 ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1956 καὶ τὸ ὑπὲρ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τοῦ ΟΑΑΑ προβλεπόμενον ποσοστὸν εἰσφορᾶς.

Τὸ σύνολον τῶν ἀνωτέρω εἰσφορῶν, ὑπολογιζομένων κατὰ τὰ προλεχθέντα, θὰ καταβάλληται εἰς τὸ ΙΚΑ κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα.

Οὕτω εἰς ἃς περιπτώσεις αἱ ὑπὲρ τοῦ ΙΚΑ εἰσφοραὶ καταβάλλονται δι' ἀγορᾶς καὶ ἐπικολλήσεως ἐπὶ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ ἠσφαλισμένου ἐνσήμων, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐνεργῆται ἡ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν κατὰ τὸν αὐτόν, ὡς μέχρι τοῦδε, τρόπον, ἐπικολλωμένων ἐνσήμων συνολικῆς ἀξίας ἀντιστοιχούσης εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ ΙΚΑ καὶ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰσφοράς.

Εἰς ἃς ἐξ ἄλλου περιπτώσεις αἱ ὑπὲρ τοῦ ΙΚΑ εἰσφοραὶ καταβάλλονται τοῖς μετρητοῖς (π.χ. δι' ἀπασχολουμένους εἰς Δημοσίας Ὑπηρεσίας), εἰς τὰ ποσὰ τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν θὰ περιλαμβάνηται καὶ ἡ ὑπὲρ τῆς ἀνεργίας εἰσφορά.

Τέλος, προκειμένου περὶ προσώπων μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ΙΚΑ, ἀλλὰ ἀσφαλιζομένων μόνον κατὰ τῆς ἀνεργίας εἰς τὸν ΟΑΑΑ, ἡ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν θὰ ἐνεργῆται ὡς μέχρι τοῦδε διὰ καταθέσεως εἰς τὰς διαθετούσας ἔνσημα τοῦ ΙΚΑ Τραπέζας τῆς ἀναλογούσης εἰς ἑκάστην μισθολογικὴν περίοδον εἰσφορᾶς ἀνεργίας τοῖς μετρητοῖς καὶ οὐχὶ δι' ἀγορᾶς ἐνσήμων.

Ἡ κατάθεσις τῶν εἰσφορῶν τούτων γίνεται διὰ τῶν διβλίων καταβολῆς εἰσφορᾶς καὶ εἰς πίστωσιν τοῦ ΙΚΑ.

2) Ἡ εἰσφορὰ ἀνεργίας συνεισπραττομενη, κατὰ τὸ προλεχθέντα, μετὰ τῶν εἰσφορῶν ΙΚΑ καταβάλλεται ἐντὸς τῶν διὰ τὴν καταβολὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ ΙΚΑ εἰσφορῶν προβλεπομένων προθεσμιῶν, ἤτοι ἐντὸς 30 ἡμερῶν (πρκειμένου περὶ Ν.Π.Δ.Δ. ὁσάκις ἔχει δοθῆ ἡ παράτασις τῆς προθεσμίας 60 ἡμερῶν) ἀπὸ τοῦ ἡμερολογιακοῦ τέλους τοῦ μηνὸς ἐντὸς τοῦ ὁποίου παρεσχέθη ἡ ἐργασία (κανονισμὸς «περὶ τρόπου εἰσπράξεως εἰσφορῶν ΙΚΑ—ΦΕΚ 551Β.3.1953»).

Αἱ συναφεῖς ὁδηγίαι τοῦ ΙΚΑ περὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς θεωρεῖται ἐμπρόθεσμος ἡ κατὰ τὴν 31 τοῦ μηνὸς καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν ἰσχύουσιν ἀναλόγως.

δ. Συνέπειαι καθυστερήσεως καταβολῆς εἰσφορῶν - εἴσπραξις καθυστερουμένων εἰσφορῶν.

Περὶ τῶν προσθέτων τελῶν, δι' ὧν ἐπιβαρύνονται αἱ μὴ ἐμπροθέσμως καταβληθεῖσαι εἰσφοραὶ ἀνεργίας καὶ τῶν ποινικῶν κυρώσεων εἰς ἃς ὑπόκεινται οἱ καθυστεροῦντες τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν ἐργοδόται, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῆς νομοθεσίας τοῦ ΙΚΑ (ἄρθρ. 33 § 5 τοῦ Ν.Δ).

Ἡ εἴσπραξις, ἐξ ἄλλου, τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν ἀνεργίας, ἐφ' ὅσον αὗται συνεισπράττονται μετὰ τῶν εἰσφορῶν τοῦ ΙΚΑ, θὰ ἐνεργῆται κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν, ἥτις προβλέπεται προκειμένου περὶ τῶν εἰσφορῶν τοῦ ΙΚΑ καὶ διὰ τῶν αὐτῶν ὀργάνων.

Εἰς τὰς συνταασσομένας, ὅθεν, ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ ΙΚΑ πράξεις ἐπιβολῆς εἰσφορῶν, τοὺς χρεωστικοὺς καταλόγους κλπ., δὲν ἀπαιτεῖται εἰδικὴ μνεία περὶ τοῦ ὅτι αἱ ἐν λόγω εἰσφοραὶ ἀφοροῦν τὸν ΟΑΑΑ, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἀναφέρωνται καὶ ὡς εἰσφοραὶ κλάδου ἀνεργίας, ὡς μέχρι τοῦδε.

ε. Ἐπιστροφὴ ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεισῶν εἰσφορῶν.

Αἱ ἀχρεωστητως εἰσπραχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ΟΑΑΑ εἰσφοραὶ ἐπιστρέφονται, κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 27 § 8 ν. 1846)1951 καὶ 33 § 5 τοῦ Ν.Δ. 2961)1954, τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐντόκως πρὸς 5%. Ὁ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπ' εὐθείας εἰς αὐτὸν πληρωμὴν τοῦ ἀναλογοῦντος αὐτῷ ποσοῦ μετὰ τοῦ ἐκ 5% τόκου. Ἡ ἐπιστροφὴ αὕτη, πληρουμένων τῶν νομίμων προϋποθέσεων, θὰ πραγματοποιῆται μόνον ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Ὑπ)των τοῦ ΙΚΑ καὶ εἰς ἃς ἔτι πόλεις λειτουργοῦν Τ.Υ. τοῦ ΟΑΑΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Παροχαὶ ἀνεργίας.

Ι. Προϋποθέσεις.

Αἱ διὰ τὴν ἀπάλειψιν τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας, ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις διακρίνονται ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 2961)1954, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 3464)1955, εἰς γενικὰς καὶ εἰδικὰς τοιαύτας.

Α. Αἱ γενικαὶ προϋποθέσεις τάσσονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 15 καὶ 16 τοῦ ν.δ. 2961)1954, εἶναι δὲ αἱ ἀκόλουθοι:

(1) Βασικὴ προϋπόθεσις κατὰ τὸ ἄρθρ. 15 § 1 ἐδ. α' Ν.Δ)τος 2961)1954 διὰ τὴν κτῆσιν τοῦ δικαιώματος πρὸς ἐπιδότησιν εἶναι ἡ ἰδιότης τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἀνέργου, ἣν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 16 § 1 ἀποκτᾷ εἰς διὰ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας του, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἑπομένῃ παραγράφῳ ἐκτιθέμενα, καὶ τῆς μὴ ἐν συνεχείᾳ ἀνευρέσεως ἑτέρας ἀπασχολήσεως (τ.ἑ. ἑτέρας δισποριστικῆς ἐργασίας), ἐξηρτημένης ἢ μὴ. Κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τῶν §§ 2 καὶ 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου δὲν θεωρεῖται ἄνεργος: α) Ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὰς ἐνόπλους δυνάμεις τῆς Χώρας, β) ὁ ἄνευ σχέσεως ἐργασίας ἐν ἐκμεταλλεύσει συζύγου, γονέων ἢ τέκνων ἀπασχολούμενος, γ) ὁ ἐκτὸς ποινῆν στερητικῆν τῆς ἐλευθερίας ἢ δυνάμει ἄλλης διοικητικῆς διαταγῆς κρατούμενος καὶ δ) ὁ ἐκπαιδευόμενος ἐπαγγελματικῶς ὡς μαθητευόμενος εἰς ἐπαγγελματικὴν σχολὴν ἐξ ἰδίας αὐτοῦ πρωτοβουλίας ἢ ὁ πρακτικῶς ἐξασκούμενος ἄνευ σχέσεως ἐργασίας. Ὁμοίως ἡ § τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ.3 ὁρίζει ὅτι: Ἐὰν ἡ ἀνεργία εἶναι ἄμεσος συνέπεια διακοπῆς τῆς λειτουργίας τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἐξ αἰτίας ἀπεργίας, δὲν ὑφίσταται ἀξίωσις πρὸς ἐπιδότησιν διαρκούσης τῆς διακοπῆς τῆς λειτουργίας τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει ἐπὶ ἀνταπεργίας τοῦ ἐργοδότου, ἐφ' ὅσον αὕτη ἀσκεῖται ὡς ἄμυνα ἐναντίον μερικῆς ἀπεργίας, παθητικῆς ἀντιστάσεως ἢ μέτρων ἐργατικῶν ἀγώνων, τὰ ὁποῖα ματαιώνουσι τὴν συνέχειαν τῶν ἐργασιῶν ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει.

Τέλος δὲν θεωρεῖται ἄνεργος ὁ ἀκύρως ἀπολυόμενος κατὰ παράβασιν γενικῶν ἢ εἰδικῶν διατάξεων ἢ διατυπώσεων νόμων, περὶ ὧν κατωτέρω εἰς τὸ εἰδικὸν κεφάλαιον περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας.

(2) Λύσις τῆς ὑφισταμένης σχέσεως ἐργασίας.

Ἡ ἰδιότης μόνη τοῦ ἀνέργου δὲν παρέχει δικαίωμα ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας, εἰ μὴ μόνον ἐφ' ὅσον αὕτη εἶναι συνέπεια λύσεως — καὶ δὴ ἐγκύρου τοιαύτης— ὑφισταμένης σχέσεως ἐργασίας. Ἐπὶ ἀορίστου χρόνου σχέσεως ἐργασίας ἀπαιτεῖται ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου λύσις ταύτης καὶ οὐχὶ ἡ ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ οἰκειοθελὴς ἀποχώρησις. Ἐπὶ ὡρισμένου χρόνου ἢ ὡρισμένου ἔργου τοιαύτης ἡ λύσις ταύτης δέον νὰ ἐπέλθῃ συνεπεια λήξεως τοῦ ὡρισμένου χρόνου ἢ περατώσεως τοῦ ὡρισμένου ἔργου, δι' ὃ προσελήφθη ὁ μισθωτὸς.

Ἐπὶ πρώρου καταγγελίας τῆς ὡρισμένου χρόνου ἢ ἔργου σχέσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου δὲν καταβάλλεται ἐπίδομα ἀνεργίας εἰς τὸν μισθωτὸν διὰ τὸ ἀπὸ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας μέχρι τῆς ὁρισθείσης λήξεως ταύτης χρονικὸν διάστημα, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται παρὰ τοῦ ἐργοδότου του τῶν ἀποδοχῶν τοῦ χρόνου τούτου, ἐκτὸς ἂν ἡ πρώρος καταγγελία ἐγένετο παρὰ τοῦ ἐργοδότου ἕνεκεν ἐπουδαίου λόγου», συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 672 [illegible]

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ μισθωτου [illegible] ἐργασίας δὲν παρέχει αὐτῷ δικαίωμα ἐπιδοτήσεως (ἄρθρου 15 § 8).

Ἡ κατ' ἐπιταγὴν νόμου λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας παρέχει δικαίωμα ἐπιδοτήσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται ἀποκλειστικὴ ὑπαιτιότης τοῦ μι-

σθωτοῦ προκαλοῦσα τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου. Ἐπίδομα ἀνεργίας καταβάλλεται ἄνευ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ μισθωτὸς λόγῳ ἀσθενείας ἀπόσχῃ τῆς ἐργασίας ἐπὶ χρονικὸν διάστημα μεῖζον τοῦ ἐν ἄρθρ. 5 § 3 Ν. 2112 ὁριζομένου, ὁ δὲ ἐργοδότης ποιούμενος χρῆσιν τῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων παρεχομένης εὐχερείας δὲν στέργει εἰς τὴν παρ' αὐτῷ συνέχισιν τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἰαθέντος μισθωτοῦ. Ἡ δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 §§ 1 καὶ 2 ν. 2112)1920 ἢ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 6 Β.Δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, ἤτοι ἡ κατόπιν ὑποβολῆς μηνύσεως κατὰ τοῦ μισθωτοῦ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του ἢ κατόπιν ἀπαγγελίας κατ' αὐτοῦ κατηγορίας δι' ἀδίκημα ἐν γένει εἰς βαθμὸν πλημμελήματος πραγματοποιουμένη καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας δὲν παρέχει κατ' ἀρχὴν τῷ μισθωτῷ δικαίωμα πρὸς ἐπιδότησιν. Μεταγενεστέρα ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς κατηγορίας (ἀθώωσις ἢ ἀπαλλαγὴ λόγῳ μὴ διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος) παρέχει δικαίωμα πρὸς ἐπιδότησιν, ἐφ' ὅσον ἤθελε ὑποβληθῇ σχετικὴ δήλωσις τοῦ ἀνέργου ἐντὸς 14 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπομένης, καθ' ἣν ἐξεδόθη τὸ ἀπαλλακτικὸν βούλευμα ἢ ἐδημοσιεύθη ἡ ἀπαλλακτικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου (*).

Γενικῶς, προκειμένου περὶ ὁρίστου χρόνου συμβάσεων ἐργασίας, ἡ καταγγελία τούτων λαμβάνει χώραν συμφώνως τῷ Ν. 3198)1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων, περὶ οὗ κατωτέρω.

II. "Οροι καὶ διατυπώσεις διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας

α) Ἐπὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν ἀπαιτεῖται:

αα) Ἔγγραφος καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἤτοι ἐπίδοσις ἐγγράφου, δι' οὗ δηλοῦται ἡ βούλησις τοῦ ἐργοδότου περὶ τερματισμοῦ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται μισθωτοῦ ἐργασιακῆς σχέσεως, περιέχον ἅπαντα τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν θὰ συνάγεται σαφῶς ἡ ταυτότης τοῦ ἐργοδότου, τοῦ ἀπολυομένου, ὡς καὶ τῆς καταγγελλομένης ἐργασιακῆς σχέσεως.

ββ) Καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Β.Δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920.

Μόνον ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς τοιαύτης πληρωμῆς ἀποζημιώσεως καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας καταβολῆς ταύτης ἐπέρχεται ἔγκυρος λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρον 5 § 3 Ν. 3198).

Ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ ἀποζημίωσις κατετέθη ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων, ὡς ἡμερομηνία καταβολῆς λογίζεται ἡ ἡμερομηνία κοινοποιήσεως τοῦ γραμματίου καταθέσεως (**).

Ἀπαραιτήτως ὅθεν δέον νὰ προσάγηται ὑμῖν, πλὴν τοῦ ἀντιγράφου τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως καὶ βεβαίωσις τοῦ οἰκείου ἐργοδότου, ὅτι κατέβαλε εἰς τὸν μισθωτὸν τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἀποζημίωσιν, ἢ ἀντίγραφον ἐπιδοτηρίου, εἰς ἣν περίπτωσιν λαμβάνει χώραν κατάθεσις (*).

Ἐλλειπουσῶν τῶν ὡς ἄνω (αα — ββ) προϋποθέσεων δὲν ὑφίσταται ἔγκυρος ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ —οὐδὲ περιελεύσις αὐτοῦ εἰς ἀνεργίαν πράγματι καὶ ἄρα ἡ ἐπιδότησις αὐτοῦ ὡς ἀνέργου δὲν εἶναι δυνατή. Κατὰ συνέπειαν καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἐξ ἀγνοίας τῶν ἠσφαλισμένων δημιουργίας συγχύσεων καὶ εὐλόγων αὐτῶν παραπόνων κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν διαπιστοῦται μὴ ὑποβολὴ τῶν ὡς ἄνω δικαιολογητικῶν, δέον τὸ ταχύτερον δυνατόν, πάντως πρὸ τῆς ἐκπνοῆς τῆς ἐν ἄρθρῳ 6 § 1 Ν. 3198 προθεσμίας (τριμήνου ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας) νὰ γνωστοποιῆται εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον ἐπὶ ἀποδείξει, ὅτι ἡ ἐπιδότησις τούτου τελεῖ ἐν ἀναστολῇ μέχρι τῆς προσαγωγῆς τῶν δικαιολογητικῶν τούτου ἢ ἐλλείψει τοιούτων μέχρι τῆς ἐμπροθέσμου ἐγέρσεως ἀγωγῆς διὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀπολύσεως. Ἡ μὴ προσαγωγὴ τῶν δικαιολογητικῶν ἐντὸς ταασομένης ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας εὐλόγου προθεσμίας, περὶ ἧς γίνεται λόγος κατωτέρω ἐν παραγράφῳ Χ περὶ διαδικασίας ἐπιδοτήσεως κλπ., θὰ ἐπάγηται τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως ἐπιδοτήσεως ὡς ἀναποδείκτου. Ἐπίσης ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος προσβολὴ τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως θὰ συνεπάγηται ἀπόρριψιν τῆς αὐτῆς αἰτήσεως ὡς ἀβασίμου, ὡς ἀποδεχθέντος τοῦ μισθωτοῦ ἐν γνώσει του ἀνύπαρκτον νομικῶς ἀπόλυσιν, παρὰ τὴν ἣν εἶχεν ἐκ τοῦ νόμου (ἄρθρον 15 § 4 Ν.Δ. 2961)1954) ὑποχρέωσιν, ὅπως δράττηται πάσης προσφερομένης δυνατότητος πρὸς παράτασιν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως.

Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ ἀναγγείλῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐντὸς προθεσμίας 5 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπεδόθη ἡ ἔγγραφος καταγγελία εἰς τὸν μισθωτόν. Ἡ τοιαύτη ἀναγγελία γίνεται τόσον πρὸς τὸ ἁρμόδιον Γ.Ε.Ε. ὅσον καὶ πρὸς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ ΟΑΑΑ. Ἁρμοδία Ὑπηρεσία τοῦ ΟΑΑΑ εἶναι ἐκείνη, ἐντὸς τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τῆς ὁποίας ἔλαβε χώραν ἡ διὰ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας τερματισθεῖσα ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ. Εἰς ἃς πόλεις αἱ ἁρμοδιότητες τοῦ ΟΑΑΑ ἀσκοῦνται ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Ὑποκαταστημάτων ἢ Παραρτημάτων τοῦ ΙΚΑ, ἡ ἀναγγελία τῶν ἀπολύσεων θὰ γίνηται εἰς ταῦτα. Εἰς ἃς πόλεις δὲν λειτουργοῦν Γ.Ε.Ε., ἡ ἀναγγελία θὰ γίνηται μόνον πρὸς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ ΟΑΑΑ ἢ τοῦ ΙΚΑ.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀναγγελία τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως δὲν τυγχάνει ἀπαραίτητος διὰ τὸ κῦρος τῆς ἀπολύσεως καὶ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐπιδοτήσεως, τοῦ νόμου μὴ προβλέποντος εἰ μὴ μόνον τὴν ἐπιβολὴν ποινικῶν κυρώσεων κατὰ τῶν παραβατῶν ἐργοδοτῶν, αἱ ὑπηρεσίαι παροχῶν ἀνεργίας δύνανται νὰ χωροῦν εἰς τὴν ἐπιδότησιν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἄνευ αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ μόνον τοῦ κοινοποιηθέντος εἰς τὸν ἠσφαλισμένον ἐγγράφου τῆς καταγγελίας, σὺν τῇ βεβαιώσει περὶ τῆς καταβολῆς τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως τοῦ Β.Δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920.

γγ) Ἐπὶ ὑπαλλήλων ἀπαιτεῖται.

(*) Βλέπε ὅμως ἀνωτέρω, σελ. 1133.

(**) *Σημ. ΕΕΔ*: Διὰ μόνης ὅμως τῆς καταθέσεως κατ' ἄρθρ. 431 Α.Κ. ἀποσβέννυται ἡ ἐνοχή, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται καὶ κοινοποίησις τοῦ γραμματίου (οὕτω παγία νομολογία).

(*) Βλέπε καὶ ἄρθρον 5 Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, σελ. 1028.

αα) Έγγραφος καταγγελία τῆς συμβάσεως, δι' ἣν ἰσχύουν τὰ ἀνωτέρω ἐπὶ ἐγγράφου καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν ἀναφερόμενα.

66) Καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Ν. 2112. Ἐν προκειμένῳ θὰ διακρίνωμεν, ἂν α) ἡ ἀπόλυσις γίνηται —ἄνευ προμηνύσεως— ὁπότε ἡ ἀποζημίωσις εἶναι ἀμέσως καταβλητέα.— ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνει τὰς ἀποδοχὰς 6 μηνῶν ἢ διὰ τὸ μέχρι τοῦ ὁρίου τούτου τμῆμα τούτου, τοῦ ὑπολοίπου καταβλητέου εἰς 3 μηνιαίας δόσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα τῶν ἀποδοχῶν 3 μηνῶν, ἐκτὸς ἐὰν τὸ ἀπομένον πρὸς ὁλικὴν ἐξόφλησιν ὑπόλοιπον εἶναι μικρότερον. 6) Ἡ ἀπόλυσις γίνηται μετὰ προηγουμένην προειδοποίησιν τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 Ν. 2112 ὁριζόμενα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἅμα τῇ ἐκπνοῇ τῆς τασσομένης διὰ προμηνύσεως προθεσμίας εἶναι καταβλητέον τὸ ἥμισυ τῆς ἀποζημιώσεως, ἥτις ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. 2112 θὰ κατεβάλλετο εἰς τὸν μισθωτόν, ἂν δὲν εἶχε λάβει χώραν ἡ προειδοποίησις τούτου.

Ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Ν. 2112 κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν (εἴτε τοῦ ἡμίσεος, εἴτε ἀκεραίου, εἴτε τῶν τμηματικῶν 3 μηνιαίων δόσεων) ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὸ κῦρος τῆς ἀπολύσεως καὶ ἑπομένως διὰ τὸ νόμιμον τῆς ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας.

Εἰδικώτερον διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως εἰς 3 μηνιαίας δόσεις, αἱ Ὑπηρεσίαι παροχῶν θὰ χωροῦν εἰς τὴν ἐπιδότησιν τοῦ ἀνέργου ἅμα τῇ προσαγωγῇ βεβαιώσεως περὶ καταβολῆς τῆς ἀρχικῶς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως ἓξ μηνῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μὴ καταβολὴ ἢ ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος καταβολὴ τινος τῶν 3 μηνιαίων δόσεων τῆς ἀποζημιώσεως ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεως ἐξ ὑπαρχῆς καὶ συμψηφισμὸν τοῦ ἔχοντος ἤδη καταβληθῇ τμήματος τῆς ἀποζημιώσεως πρὸς τὰς λόγῳ τῆς ἀκυρότητος καὶ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ὀφειλομένας ἀποδοχάς, δέον νὰ τηροῦνται τὰ ἀκόλουθα: α) πρὸς τὸν ἐργοδότην, ὅστις προέβη εἰς ἀπόλυσιν ἐπὶ καταβολῇ ἀποζημιώσεως κατὰ δόσεις, δέον ἐγκαίρως νὰ γνωστοποιῆται ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 31 Ν.Δ. 2698)1953, ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως γενομένης ὑπ' αὐτοῦ ἀπολύσεως μισθωτοῦ, ὑποχρεώσεως ὅπως παρακρατῇ ἀπὸ τὰς ὀφειλομένας εἰς τὸν μισθωτὸν ἀποδοχὰς τὰ ἐν τῷ μεταξὺ καταβληθέντα ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ πασὰ δι' ἐπίδομα ἀνεργίας, 6) ἡ ἀρχικὴ ἐπιδότησις θὰ καθορίζηται τοιαύτης διαρκείας, οὕτως ὥστε ἡ συνέχισις ταύτης νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς προσαγωγῆς βεβαιώσεως τοῦ ἐργοδότου ὅτι ἐμπροθέσμως κατέβαλε τὸ ὀφειλόμενον τμῆμα τῆς ἀποζημιώσεως. Σχετικὴ περὶ τούτου μνεία δέον νὰ γίνηται δι' εἰδικῆς σφραγῖδος, ἐπιτιθεμένης ἐπὶ τοῦ βιβλιαρίου ἐπιδοτήσεως καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ἀναγράφεται ἡ διάρκεια τῆς ἐπιδοτήσεως.

Δέον ἐν προκειμένῳ νὰ προστεθῇ, ὅτι εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ μισθωτὸς ἀποχωρεῖ τῆς ἐργασίας του, διαρκοῦντος τοῦ χρόνου προμηνύσεως, τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, ὡς ἐν ἄρθρ. 4 Ν 3198)1955 ὁρίζεται, ἐπίδομα ἀνεργίας δὲν καταβάλλεται πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου προμηνύσεως.

γγ) Ἀναγγελία τῆς γενομένης καταγγελίας. Ἐν προκειμένῳ ἰσχύουν τὰ ὡς ἄνω προκειμένου περὶ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ὁριζόμενα. Ἐπὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας μετὰ προμήνυσιν ἡ προθεσμία πρὸς ἀναγγελίαν ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας.

γ) Εἰδικαὶ κατηγορίαι.

1) Ἀπολυόμενοι παρὰ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν

Αἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως προσωπικοῦ συνδεομένου μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς καταβολὴν τῆς ὑπὸ τοῦ Ν 3198)1955 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως τοῦ Ν. 2112)1920 ἢ τοῦ Β.Δ. 16)18.7.1920, ἀλλὰ τῆς ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976)1947 Πράξεων Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἀ.ν. 91311949) (*) ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, ἡ μὴ καταβολὴ τῆς ὁποίας δὲν συνεπάγεται πάντως ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεως. Οὕτω, δέον ὅπως αἱ Ὑπηρεσίαι ἡμῶν χωροῦν εἰς τὴν ἐπιδότησιν τῶν ἐκ τοῦ Δημοσίου ἀπολυομένων ἠσφαλισμένων, ἄνευ ἐρεύνης περὶ τῆς ἐκ μέρους τούτου καταβολῆς ἀποζημιώσεώς τινος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑποχρέωσιν ἢ μὴ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως προσωπικοῦ ὡς ἀνωτέρω, πρὸς τήρησιν τῶν λοιπῶν διατυπώσεων τοῦ Ν. 3198)1955, ἤτοι τῆς καινοποιήσεως ἐγγράφου καταγγελίας εἰς τὸν ἀπολυόμενον καὶ ὑποβολῆς ἀναγγελίας εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τὸ οἰκεῖον Γ.Ε.Ε., γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι αἱ ἐπὶ τῶν κοινῶν ἐργοδοτῶν ἰσχύουσαι σχετικαὶ διατάξεις δέον ὅπως ἐφαρμόζωνται καὶ ἐπὶ τῶν ἀπολυομένων μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ τυχὸν παράλειψις τῶν διατυπώσεων τούτων, ὡς καὶ τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῶν μνημονευθεισῶν Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δὲν ἐπάγεται καὶ ἐν προκειμένῳ ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεως ἢ ἑτέραν ἀστικὴν κύρωσιν εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ μόνον πειθαρχικὰς κυρώσεις κατὰ τῶν ὑπευθύνων ὀργάνων.

2) Εἰδικαὶ ἐξαιρέσεις

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 5 § 3 ν. 3198)1955 ὁρίζει, ὅτι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις (καὶ οὐχὶ ἡ ἀποζημιώσεως τοῦ Ν. 2112, ὡς ὡρίζετο ὑπὸ τοῦ Ν. 118)1945), συνάγεται ὅτι διὰ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τότε μόνον εἶναι ἀπαραίτητος, ἐφ' ὅσον ὀφείλεται τοιαύτη συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν.

Οὕτω, ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν ἀποζημιώσεως βάσει εἰδικῆς διατάξεως, ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας τυγχάνει ἔγκυρος καὶ ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως.

(*) ΕΕΔ 13, σελ. 434. Βλέπε καὶ ἀνωτέρω, σελ. 1110, 1127.

Τοιαῦται εἰδικαὶ διατάξεις ἐχουν θεσπισθῆ διὰ τὸ ἐπὶ θητείᾳ ἐκτακτον καὶ ἡμερομίσθιον προσωπικὸν τῶν Δημοσίων Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων (ἄρθρ. 9 Α. Ν. 965/1937 (*), διὰ τὸ ὑπὸ τῶν ΣΕΚ καὶ ΣΠΑΠ ἀπολυόμενον προσωπικὸν (Ν.Δ. 648/1948), διὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ (Ν. 552/1945) κλπ.

3) Ἀνωμαλοι ἀπολύσεις μισθωτῶν.

Δὲν ἀπαιτεῖται προϋπόθεσις ἐπιδοτήσεως ἡ ἐγκυρος καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 27 § 5 Ν.Δ. 2961/1954 προβλεπομένην περίπτωσιν, ἤτοι ὅσακις ἡ λήξις τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως, εἰς ἣν οὗτος εἰργάζετο, ὑπάρχει δ' ἀδυναμία τηρήσεως τῶν διατυπώσεων ἐγκύρου ἀπολύσεως ἐξ οἱουδήποτε λόγου (π.χ. θάνατος ἐργοδότου, ἐξαφάνισις αὐτοῦ κλπ.). Ὡς τοιοῦτος λόγος λογίζεται ἡ οἰκονομικὴ ἀδυναμία καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως Ν. 2112. Εἰς τὴν τελευταίαν ὅμως ταύτην περίπτωσιν διὰ τὴν ἐπιδότησιν ἀνέργων συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 27 § 5 Ν.Δ. 2961/1954, δέον ὅπως προηγῆται σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Δ.Σ. ἐκτιμῶντος τὴν συνδρομὴν τῶν προϋποθέσεων τῆς διατάξεως ταύτης, δι' ὃ δέον νὰ ὑποβάλληται εἰς ἡμᾶς σχετικὴ ὑμετέρα ἐμπεριστατωμένη ἔκθεσις, παρέχουσα πλήρη στοιχεῖα περὶ τῶν δεδομένων ἑκάστης περιπτώσεως τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικαιούχων μετὰ τοῦ πιθανολογουμένου ποσοῦ ἐπιδόματος κατ' ἄτομον καὶ ἐν συνόλῳ κλπ.

4) Εἰδικαὶ διαδικασίαι ἀπολύσεως.

α) Συμφώνως τῷ Ν. 1803/1951 πρόσωπα, ἅτινα παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν καὶ τυγχάνουν Πρόεδροι ἢ Γενικοὶ Γραμματεῖς Ἐργατικῆς Ἐπαγγελματικῆς Ὀργανώσεως, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 μελῶν, δὲν ἀπολύονται παρὰ τῶν παρ' αἷς ἀπησχολοῦντο ἐπιχειρήσεων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των καὶ ἓν ἔτος μετ' αὐτήν, εἰ μὴ μόνον διὰ σπουδαῖον λόγον, περὶ οὗ ἀποφαίνεται εἰδικὴ Ἐπιτροπή.

Οὕτω διὰ τὴν ἔγκυρον λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω μισθωτῶν ἀπαιτεῖται, πλὴν τῶν περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατυπώσεων τοῦ Ν. 3198/1955, καὶ ἡ τήρησις τῆς διαδικασίας τοῦ Α.Ν. 1803/1951.

β) Προκειμένου περὶ ἀπολυομένων ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας καθίσταται ἔγκυρος κατόπιν σχετικῆς ἀδείας τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Α.Ν. 244/1936.

(3) Προσφορὰ τοῦ ἀνέργου ὅπως ἀναλάβῃ τυχὸν ὑποδειχθησομένην αὐτῷ κατάλληλον ἐργασίαν.

Ἤτοι ἡ θέσις τοῦ ἀνέργου εἰς τὴν διαθεσιν τοῦ Γ.Ε.Ε. τῆς περιοχῆς τῆς κατοικίας του πρὸς τοποθέτησιν εἰς ἐργασίαν, διὰ τῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τοὺς καταλόγους ἀνέργων καὶ τοῦ ἐφοδιασμοῦ του διὰ τοῦ σχετικοῦ δελτίου ἀνεργίας. Δὲν θεωρεῖται πλήρων τὴν προϋπόθεσιν ταύτην ὁ ἄνεργος, ὅστις διὰ λόγους ὀφειλομένους αὐτῷ ἢ οἱωδήποτε ταύτῳ δὲν δύναται νὰ θέσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν διαθεσιν τοῦ οἰκείου Γ.Ε.Ε. πρὸς τοποθέτησιν πρὸς ἐργασίαν.

(4) Ἱκανότης πρὸς ἐργασίαν.

Ἡ § 2 τοῦ ἄρθρου 15 Ν.Δ. 2961/1954 ὁρίζει τὰς προυποθέσεις, ὑφ' ἃς θεωρεῖται ἱκανὸς πρὸς ἐργασίαν ὁ ἄνεργος. Ἐὰν γεννῶνται σοβαραὶ ἀμφιβολίαι περὶ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἱκανότητος πρὸς ἐργασίαν τοῦ ἀνέργου (π.χ. λόγῳ ἐμφανοῦς σοβαρᾶς ἀναπηρίας), δέον συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς § 3, νὰ παραπέμπηται οὗτος ὑπὸ τοῦ οἰκείου Γ.Ε.Ε. πρὸς ἐξέτασιν παρὰ τῆς ἀρμοδίας Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ΙΚΑ.

Β. Εἰδικαὶ προϋποθέσεις.

1. Ἀναγγελία ἢ ἐγγραφὴ τοῦ ἀνέργου (*).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 27 § 1 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 ὁ ἄνεργος, ἵνα τύχῃ ἐπιδόματος ἀνεργίας, δέον τὸ βραδύτερον ἐντὸς τριάκοντα (30) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας ν' ἀναγγείλῃ τὴν ἀνεργίαν του καὶ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὴν κατὰ τόπον ἀρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ (Γ.Ε.Ε. καὶ Ὑπηρεσίαν Παροχῶν).

Ἡ διάταξις αὕτη ὑπηγορεύθη ἐκ τῆς ἀνάγκης ὅπως ὁ μισθωτός, ἐντὸς βραχέος χρόνου ἀπὸ τῆς περιελεύσεως του εἰς κατάστασιν ἀνεργίας, τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ὑπηρεσιῶν ἀπασχολήσεως, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν ἐνδεχομένην τοποθέτησίν του εἰς ἐργασίαν καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς ἀνεργίας του, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ αὕτη. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς πολλὰς περιπτώσεις ὁ μισθωτός, ὑπολαμβάνων τὴν ἀπόλυσιν τοῦτου ὡς ἄκυρον, ἐνεπλέκετο εἰς δικαστικὰς διενέξεις μετὰ τοῦ ἐργοδότου του διὰ τὴν διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ ἀναγνώρισιν τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως, οὕτω δὲ παρήρχετο ἡ 30ήμερος προθεσμία ἀναγγελίας, ὡρίσθη ἐν τῷ νόμῳ 3464/1955, ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἡ προθεσμία αὕτη δὲν τρέχει πρὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς ὡς ἄνω δικαστικῆς ἀποφάσεως. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης ρητέα τὰ ἀκόλουθα:

Κατ' ἀρχὴν αὕτη ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἀπολύσεως, διότι ἐν περιπτώσει δικαιώσεως τοῦ μισθωτοῦ βεβαίως δὲν γενήσεται ζήτημα ἐπιδοτήσεως, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης θὰ ὑποχρεωθῇ εἰς καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὸν διαδραμόντα χρόνον.

Ἂν ὅμως ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἡ ἀπόλυσις ἀναγνωρισθῇ ἔγκυρος, οὗτος ἢ πρέπει νὰ ἀσκήσῃ ἔφεσιν κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἢ ἄλλως νὰ ἀποδεχθῇ ταύτην. Οὕτω, ἂν μὲν ἀσκηθῇ ἔφεσις εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, εἴτε ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, ἡ 30ήμερος προθεσμία τοῦ ἄρθρου 27 § 1 καὶ § 9 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 θὰ ὑπολογίζηται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάζοντος δικαστηρίου. Ἂν δὲν ἀσκηθῇ ἔφεσις, ἡ αὐτὴ προθεσμία θὰ ὑπολογίζηται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς παρόδου τῆς νομίμου πρὸς ἄσκησιν τῆς ἐφέσεως προθεσμίας, ἤτις κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ ν.Γ'ΘΟΔ' περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργο-

(*) Βλέπε σχετικῶς καὶ νομολογίαν δικαστηρίων ἐν ΕΕΔ 15, σελ. 363 ἐπ.

(*) Βλέπε καὶ ἄρθρ. 4 Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, σελ. 1028.

δοτῶν διαφορῶν» εἶναι θήμερος ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ κανόνα κοινοποίησις πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπορριψάσης τὴν ἐπὶ ἀκυρώσει τῆς ἀπολύσεως μισθωτοῦ ἀγωγήν, δὲν θὰ γίνηται ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀντιδίκου ἐργοδότου — μὴ ἔχοντος εὔλογόν τι ἐν προκειμένῳ συμφέρον— καὶ ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου δὲν εἶναι δυνατόν, οὐδὲ προσαρμόζεται πρὸς τὰς γενικὰς περὶ ἐλέγχου ἀνεργίας καὶ παραγραφῆς διατάξεις, νὰ παρατείνηται οὕτω εἰς τὸ διηνεκὲς ἡ προθεσμία πρὸς ἀναγγελίαν, ὡς καὶ ἡ τοιαύτη παραγραφὴ τῆς ἀξιώσεως πρὸς ἐπιδότησιν, γίνεται δεκτὸν ὅτι ἐν προκειμένῳ ἡ τοιαύτη 30θήμερος προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς συμπληρώσεως τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 16 ν. ΓΞΟΔ' ὀκταημέρου, τούτου ὑπολογιζομένου ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς δημοσιεύσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως. Οἴκοθεν νοεῖται ὅτι οὐδόλως διὰ τῶν ἀνωτέρω παρεμποδίζεται ἡ ἐγγραφὴ τῶν ἀνέργων μετὰ τὴν ἀπόλυσίν των καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκκρεμοδικίας.

2. *Πραγματοποίησις ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας.*

Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 3 Ν. 3464)1955, ὅπερ ἀντικατέστησε τὴν § 1 τοῦ ἄρθρου 17 Ν.Δ. 2961)1954, ὁ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐὰν ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἀνεργίας ἔχῃ πραγματοποιήσει ἑκατὸν εἴκοσι πέντε (125) τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐντὸς τοῦ 14μήνου, ὅπερ προηγεῖται τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, χωρὶς νὰ ὑπολογίζωνται αἱ ἡμέραι ἐργασίας αἱ πραγματοποιηθεῖσαι ἐντὸς τῶν δύο τελευταίων μηνῶν τοῦ 14μήνου.

Τὸ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 14μηνον ὑπολογίζεται ἀπὸ ἡμερομηνίας εἰς ἡμερομηνίαν, ἀλλὰ δοθέντος ὅτι τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ ν.δ. ὁμιλεῖ περὶ πραγματοποιήσεως τῶν ἐν λόγῳ ἡμερῶν ἐργασίας ἐντὸς τοῦ 14μήνου πρὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας κλπ., ἕπεται ὅτι τὸ ἐν λόγῳ 14μηνον ἄρχεται ὑπολογιζόμενον ἀπὸ τῆς προηγουμένης τῆς ἀπολύσεως ἡμέρας.

Ἐπίσης καὶ τὸ ἀφαιρετέον δίμηνον ὑπολογίζεται ἀπὸ ἡμερομηνίας εἰς ἡμερομηνίαν, ἀρχόμενον καὶ τοῦτο ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω πρὸ τῆς ἀπολύσεως ἡμέρας.

Πρόσθετος προϋπόθεσις ἀπὸ ἀπόψεως ἡμερῶν ἐργασίας θεσπίζεται διὰ τῆς § 6 τοῦ ἄρθρου 17 Ν.Δ. 2961)1954, προκειμένου περὶ τῶν ἠσφαλισμένων, οἵτινες διὰ πρώτην φορὰν ἀναγγέλλονται ὡς ἄνεργοι αἰτούμενοι τὴν ἐπιδότησίν των.

Οὕτω, οἱ ὡς ἄνω ἠσφαλισμένοι, ἵνα τύχουν ἐπιδόματος ἀνεργίας, δέον ὅπως, πλὴν τῶν κατὰ τ' ἀνωτέρω 125 ἡμερῶν ἐργασίας, ἔχωσι πραγματοποιήσει καθ' ἕκαστον τῶν τριῶν προηγουμένων τῆς ἐνάρξεως ἐπιδοτήσεως ἐτῶν ἀνὰ 80 ἡμέρας ἐργασίας. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ ἐξ αὐτῶν ἐμπίπτουσαι ἐντὸς τοῦ 14μήνου τῆς προηγουμένης παραγράφου ἡμέραι συνυπολογίζονται διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν προϋποθέσεων τῶν 125 ἡμερῶν ἐργασίας.

Ἕκαστον προηγούμενον τῆς ἐπιδοτήσεως ἔτος τῆς τριετίας, περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 17 § 6 Ν.Δ. 2961)1954, δέον νὰ ὑπολογίζηται ἀπὸ ἡμερομηνίας εἰς ἡμερομηνίαν, τοῦ πρώτου ἔτους ἀρχομένου ἀπὸ τῆς προτεραίας τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ ἐπιδότησις.

Ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος τούτου ὑφίσταται, ὁσάκις ὁ ἀπολυόμενος μισθωτὸς λαμβάνει ἐπίδομα οὐχὶ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του ἢ ἐντὸς 30θημέρου ἀπ' αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου παρεχομένην εὐχέρειαν, μετὰ πάροδον συνήθως μακροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπ' αὐτῆς. Τοιαύτην περίπτωσιν προβλέπει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 14 § 9 Ν.Δ. 2961)1954, καθ' ἣν, ἐν περιπτώσει ἀπαλλαγῆς ἢ ἀθῳώσεως τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ ὑποβληθείσης μηνύσεως κλπ., ἡ ἐπιδότησις χωρεῖ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ἀναγγελίας ἐντὸς 14ημέρου ἀπ' αὐτῆς. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ τριετία θὰ ὑπολογισθῇ οὐχὶ πρὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐπιδοτήσεως, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἡμερομηνίας ἀπολύσεως.

Τὰ περὶ ἧς ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρ. 17 § 6 ἡμερομίσθια δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἔχουν πραγματοποιηθῇ εἰς ἀπασχόλησιν ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ πραγματοποίησις τούτων ἐν τῇ ἀσφαλίσει οἱουδήποτε κλάδου κυρίας ἀσφαλίσεως οἱουδήποτε ἀσφαλιστικοῦ ὀργανισμοῦ μισθωτῶν.

Τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τῆς ἀνωτέρω διατάξεως (§ 6 ἄρθρ. 17 ν.δ. 2961)1954) ὁρίζει, ὅτι ἡ πρόσθετος προϋπόθεσις τῶν 80 ἡμερομισθίων δὲν ἰσχύει διὰ τοὺς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυομένους ἐφέδρους.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως ἐσκοπήθη ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυομένων ἐφέδρων ἀπὸ τῆς προσθέτου προϋποθέσεως τῶν 80 ἡμερομισθίων, ὄχι μόνον διὰ τὸν διαρκοῦσης τῆς στρατεύσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν καὶ μέχρι τῆς ἐπιδοτήσεως χρόνον, καθ' ὃν κατὰ τεκμήριον δὲν εἶναι εὐχερὴς ἡ παρ' αὐτῶν ἄμεσος ἐξεύρεσις ἐργασίας, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ παρ' αὐτῶν πλήρωσις τῆς προϋποθέσεως ταύτης, ἐφ' ὅσον ἡ ἡμερομηνία τῆς ἀπολύσεως αὐτῶν ὡς ἐφέδρων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἐμπίπτει ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῶν προηγουμένων τῆς ἐνάρξεως ἐπιδοτήσεως τριῶν ἐτῶν.

Ἡ τοιαύτη σημειωτέον ἐξαίρεσις, τοῦ νόμου μὴ διακρίνοντος, ἀφορᾷ καὶ τοὺς τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἀπόλυσιν αὐτῶν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ὑπαγομένους εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ὧν ἡ ἀποστράτευσις ἐμπίπτει ἐντὸς τῆς προηγουμένης τῆς ἐνάρξεως ἐπιδοτήσεως τριετίας.

Περαιτέρω διὰ λόγους ἐπιεικείας καὶ ἵνα μὴ γίθενται εἰς ἴσσονα μοῖραν οἱ σπεύδοντες νὰ ἀναγγελθοῦν ἅμα τῇ ἀπολύσει των, καίτοι δυνάμενοι νὰ πράξουν τοῦτο καὶ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς 30θημέρου προθεσμίας, ἐγένετο δεκτόν, ὅτι λογίζεται πληρουμένη ἡ προϋπόθεσις τοῦ ἄρθρ. 17 § 6 καὶ ὁσάκις διαπιστοῦται ὅτι διὰ τῆς μετατοπίσεως τῆς ἡμέρας ἀναγγελίας εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς πραγματικῆς τοιαύτης ἐντὸς πάντως τῆς προθεσμίας τῶν 30 ἡμερῶν, εἶναι δυνατὸν νὰ συμπληροῦνται ἀνὰ 80 ἡμερομίσθια καθ' ἕκαστον τῶν τριῶν προηγουμένων ἐτῶν.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως ταύτην, ἀπὸ τῆς ἡ-

μέρας τῆς πλασματικῆς ἀναγγελίας θὰ ἀρχίση καὶ ἡ καταβολὴ τοῦ ἐπιδόματος.

Ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω 125 καὶ 80 ἡμερῶν ἐργασίας ὡς προϋποθέσεων ἐπιδοτήσεως δέον νὰ σημειωθοῦν τὰ ἑξῆς:

α) Διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἀσφαλιστικῆς ἱκανότητος πρὸς ἐπιδότησιν ὑπολογίζονται ὡς ἡμέραι ἐργασίας καὶ ἐκεῖναι, δι' ἃς ὁ μισθωτὸς ἔτυχεν ἀμοιβῆς κατὰ τὴν κειμένην νομοθεσίαν, καίτοι δὲν παρέσχε πραγματικὴν ἐργασίαν περὶ ὧν τὸ ἄρθρ. 8 § 2 ἀ.ν. 1846)1951 καὶ τὸ ἄρθρ. 34 § 7 ν.δ. 2961)1954 (στράτευσις — ἄδεια).

β) Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρ. 4 ν. 3464)1955 ἀναφερομένους λόγους (ἀσθένεια, στράτευσις, ἄσκησις αὐτοτελοῦς διοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος) ἐπέρχεται ἐπιμήκυνσις τοῦ χρησίμου χρόνου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δέον νὰ ἔχουν πραγματοποιηθῆ αἱ κατὰ νόμον ἡμέραι ἐργασίας ἀναλόγως τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς ἀσθενείας, στρατεύσεως κ.λ.π., τοσον τοῦ 14μήνου περὶ ἧς ἡ § 1 τοῦ ἄρθρ. 17 ν.δ. 2961)1954, ὅσον καὶ τῶν καθ' ἕκαστον τριῶν ἐτῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὁ τὸ πρῶτον ἐπιδοτούμενος ἡσφαλισμένος δέον νὰ ἔχῃ πραγματοποιήσει ἀνὰ ὀγδοήκοντα (80) τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας.

γ) Διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 4 ν. 3464)1955 παρέχεται εἰς τὸ Δ. Σ. τοῦ Ὀργανισμοῦ ἡ εὐχέρεια ὅπως, συντρέχοντος σπουδαίου κατὰ τὴν κρίσιν του λόγου, ἀποδέχηται αἰτήσεις ἐπιδοτήσεως ἡσφαλισμένων μὴ πληρούντων τὴν προϋπόθεσιν τοῦ ἄρθρου 17 § 6 ν.δ. 2961)1954 (πραγματοποίησις ἀνὰ 80 ἡμερομισθίων καθ' ἕκαστον τῶν προηγουμένων τριῶν ἐτῶν), ἐφ' ὅσον πάντως τὰ πραγματοποιηθέντα κατ' ἔτος ἡμερομίσθια δὲν εἶναι ὀλιγώτερα τῶν ἑβδομήκοντα (70). Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας καὶ ἐφ' ὅσον πληροῦνται αἱ λοιπαὶ νόμιμοι προϋποθέσεις, δέον ὅπως ὑποβάλληται ἡμῖν ὁ οἰκεῖος φάκελλος, ἵνα προκαλῆται σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Δ. Σ.

δ) Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 3464)1955 μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀνωτάτου ἀριθμοῦ ἡμερῶν, καθ' ἃς ἑκάστοτε δικαιοῦται ἐπιδόματος ἀνεργίας ὁ ἡσφαλισμένος, εἴτε συνεχῶς, εἴτε διακεκομμένως, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρ. 20 ν.δ. 2961)1954 ὁριζόμενα, διὰ νὰ ἐπιδοτηθῆ ἐκ νέου αὐτὸς δέον νὰ ἔχῃ ἐξ ὁλοκλήρου πραγματοποιήσει τὰς κατὰ νόμον ἡμέρας ἐργασίας, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐπιδοτήσεως, εἴτε συνεχῶς, εἴτε διακεκομμένως ἐπραγματοποιήθη αὐτὴ καὶ ἐντὸς τοῦ πρὸ τῆς δευτέρας λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας 14μήνου.

II. Καταβολὴ ἐπιδόματος (*)

1. *Χρόνος ἀναμονῆς ἔναρξις.*

Τὸ ἄρθρον 18 ν.δ. 2961)1954 ὁρίζει τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου ἀναμονῆς. Οὕτω αὐτὴ ὁρίζεται ἑξαήμερος, ἄρχεται δ' ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας περιλαμβανομένης καὶ λήγει μὲ τὴν πάροδον καὶ τῆς ἕκτης ἡμέρας ἀπὸ ταύτης.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὡς εἴρηται ἀνωτέρω ἡ Ὑπηρεσία δὲν χωρεῖ αὐτεπαγγέλτως εἰς τὴν χορήγησιν τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας, ἀλλὰ κατόπιν αὐτοπροσώπου ἀναγγελίας καὶ ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου ὑποβαλλομένης ἐντὸς 30ημέρου ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ ὅτι ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τοῦ χρόνου ἀναμονῆς εἶναι ἐκ τοῦ νόμου σταθερὰ δι' ἅπαντας τοὺς ἡσφαλισμένους, ἔπεται ὅτι ἡ διάρκεια τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ποικίλλει δι' ἕκαστον τούτων, ἐξικνουμένη μέχρι πλήρους ἑκμηδενίσεως αὐτῆς, ἀναλόγως τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἀναγγέλλονται οὗτοι. Οὕτως ἡ διάρκεια τοῦ χρόνου ἀναμονῆς τοῦ ἡσφαλισμένου, ὅστις ἐναγγέλλεται τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν λύεται ἡ σχέσις ἐργασίας του, εἶναι ἑξαήμερος, τοῦ ἀναγγελλομένου τὴν ἐπομένην τῆς λύσεως τῆς σχέσεως πενθήμερος, διὰ δὲ τὸν ἀναγγελλόμενον τὴν ἑβδόμην ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως μέχρι καὶ τῆς τριακοστῆς δὲν τηρεῖται χρόνος ἀναμονῆς.

Ἀντιστοίχως ἡ ἐπιδότησις ἀνεργίας τῶν μὲν ἀναγγελλομένων τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεώς των ἄρχεται τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀνεργίας των, τῶν δὲ τὴν ἐπομένην, τὴν ἕκτην ἡμέραν, τὴν μεθεπομένην, τὴν πέμπτην κ.ο.κ. καὶ τῶν ἀναγγελλομένων τὴν ἑβδόμην καὶ ἐπέκεινα μέχρι τῆς 30ῆς ἡμέρας τὸ ἐπίδομα ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀνεργίας των.

Ἡ ἐπιδότησις ἀνεργίας τῶν ἕνεκεν ἀδικήματος ἀπολυομένων (ἄρθρ. 15 § 9 ν.δ. 2961)1954), ἐφ' ὅσον βεβαίως ἠθέλον ἀπαλλαγῆ τῆς κατηγορίας καὶ ὑποβάλουν τὴν σχετικὴν δήλωσιν ἐντὸς 14ημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς κατηγορίας διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς ταιαύτης δηλώσεως, ἐκτὸς ἐὰν ἡ πρώτη ἀναγγελία τοῦ ἀνέργου ὑπεβλήθη ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 27 § 1 ν.δ. 2961)1954 ὁριζομένης 30ημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς πραγματικῆς ἡμερομηνίας ἀπολύσεως, ὁπότε ἡ ἐπιδότησις ἀνατρέχει, ἀφ' ἧς ἐλαβε χώραν ἡ τοιαύτη ἀναγγελία.

Ἀναγγελία ἀνέργου, γενομένη πρὸ τῆς ἡμερομηνίας λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

2. *Ἔλεγχος ἀνεργίας* (*)

Ἡ ἐπιδότησις τοῦ ἀνέργου τελεῖ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τοῦ διὰ τῆς αὐτοπροσώπου ἐμφανίσεως τούτου ἐλέγχου τῆς ἀνεργίας του.

Πρὸς τοῦτο ὁ ἄνεργος δέον νὰ ἐμφανίζηται ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν μέχρι τρὶς τῆς ἑβδομάδος (ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν) κατὰ τὰ εἰδικώτερον δι' ἑκάστην περιοχὴν διατεταγμένα.

Ἁρμόδιαι Ὑπηρεσίαι διὰ τὸν ἔλεγχον ἀνεργίας εἶναι αἱ Τοπικαὶ Ὑπηρεσίαι τοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ τὰ ὑποκαθιστῶντα ταύτας Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ καὶ τὰ Γ.Ε.Ε., ἐφ' ὅσον τοῦτο ἔχει ὁρισθῆ παρ' ἡμῶν ἢ ὡσαύτως κατόπιν προηγουμένης ἡμῶν ἐγκρίσεως καὶ ἑτέραι Ὑπηρεσίαι.

Οὕτω βάσει τῶν μέχρι τοῦδε διατεταγμένων ἰσχύουν οἱ κάτωθι γενικοὶ κανόνες: Οἱ ἐπιδοτούμενοι ἄνεργοι, ἐφ' ὅσον κατοικοῦν:

(*) Βλέπε καὶ ἄρθρ. 13 Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, σελ. 1030.

(*) Βλέπε καὶ ἄρθρον 14 Κανονισμὸς παροχῶν ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, σελ. 1030.

α) έντος των διοικητικών όρίων της πόλεως, ένθα ή έδρα του Ύποκαταστήματος, υποχρεούνται όπως έμφανίζωνται είς το Ύποκατάστημα,

β) έντός της όλης άσφαλιστικής περιοχής, άλλ' έκτός των διοικητικών όρίων της πόλεως του Ύποκαταστήματος, δέον όπως παρουσιάζωνται είς την Άστυνομικήν Άρχήν του τόπου κατοικίας των,

γ) έκτός της άσφαλιστικής περιοχής, άλλ' απησχολούντο έντός ταύτης, είς περιοχάς όμως απομεμακρυσμένας της πόλεως, ένθα ή έδρα του Ύποκαταστήματος, δέον νά παρουσιάζωνται είς την Άστυνομικήν Άρχήν του τόπου απασχολήσεώς των,

δ) όσον άφορά τούς έκ μεταφοράς έξ έτέρου Ύποκαταστήματος επιδοτουμένους, ούτοι, έφ' όσον κατοικούν έκτός της άσφαλιστικής περιοχής του Ύποκαταστήματος, δέον όπως παρουσιάζωνται διά τόν Έλεγχον της άνεργίας των είς το Ύποκατάστημα ή είς την περίπτωσιν της προηγουμένης παραγράφου είς την έντός άσφαλιστικής περιοχής πλησιεστέραν πρός τόν τόπον διαμονής των Άστυνομικήν Άρχήν,

ε) Οί μετακινούμενοι δι' ολίγας ήμέρας είς περιοχήν έτέρου Ύποκαταστήματος πρός έξεύρεσιν έργασίας ή ένεκεν έτέρου σοβαρού λόγου δύνανται νά παρουσιάζωνται είς το Ύποκατάστημα του τόπου μεταβάσεώς των, εφοδιαζόμενοι διά σχετικού δελτίου παρά του παρ' ώ επιδοτούνται Ύποκαταστήματος.

Ή υποχρέωσις των επιδοτουμένων άνέργων πρός παρουσίασιν δι' Έλεγχον της άνεργίας των διετηρήθη καί υπό του άρθρου 9 του ν. 3464) 1955, δι' ού αποσαφηνίζεται ότι ή μή πραγματοποίησις έκ μέρους του άνέργου άπασών των κατά 15θήμερον ωρισμένων παρουσιάσεων συνεπάγεται στέρησιν του επιδόματος ολοκλήρου του 15θημέρου, καθ' ό έλαβε χώραν ή απουσία.

3. Διάρκεια καταβολής επιδόματος άνεργίας.

Ύπό του νόμου 3464)1955 εθεσπίσθη νέον σύστημα υπολογισμού της διαρκείας καταβολής του επιδόματος άνεργίας, τούτου κλιμακουμένου αναλόγως του αριθμού ήμερών έργασίας, άς έχει πραγματοποιήσει έν τή άσφαλίσει ό ησφαλισμένος έντός του κατά το άρθρον 17 § 1 ν.δ. 2961) 1954 χρόνου, ήτοι έντός του προηγουμένου της λύσεως της σχέσεως έργασίας 14μήνου, μή υπολογιζομένων πάντως των ήμερών έργασίας των δύο τελευταίων μηνών. Ούτω:

α) Ό έχων πραγματοποιήσει έντός του κατά τά άνωτέρω χρονικού διαστήματος έκατόν είκοσι πέντε (125) ήμέρας έργασίας δικαιούται επιδόματος άνεργίας επί δύο (2) το πολύ μήνας, ήτοι, έν όφει καί της διατάξεως του άρθρου 5 § 2 του νόμου, επί πεντήκοντα (50) ήμέρας.

β) Ό έχων πραγματοποιήσει έκατόν πεντήκοντα (150) ήμέρας έργασίας δικαιούται επιδόματος επί τρείς το πολύ μήνας, ήτοι επί έβδομήκοντα πέντε (75) ήμέρας.

γ) Ό έχων πραγματοποιήσει έκατόν ογδοήκοντα (180) ήμέρας έργασίας δικαιούται επιδόματος επί πέντε (5) το πολύ μήνας, ήτοι επί έκατόν είκοσι πέντε (125) ήμέρας.

δ) Πάντως ό ησφαλισμένος δέν δύναται νά λαμβάνη έντός τετραετίας πλείονα των τριακοσίων ημερησίων επιδομάτων.

Κατά συνέπειαν κατά πάσαν περίπτωσιν, καθ' ήν έντός της προηγουμένης της λύσεως της σχέσεως έργασίας τετραετίας ό ησφαλισμένος έχει λάβει επίδομα άνεργίας πλέον των τριακοσίων (300) ήμερών, ή αίτησις αύτου περί επιδοτήσεως, έν όφει της τελευταίας αύτης απολύσεώς του, θ' απορρίπτηται.

ε) Ή διάταξις του άρθρου 51 § 4 ν.δ. 2698)1953 περί επιδοτήσεως των πληρούντων τάς προϋποθέσεις τούτου συνδικαλιστικών στελεχών επί 12 μήνας, ώς αναφερομένη είς θερα ειδικόν, διατηρείται έν ισχύι καί οί ησφαλισμένοι της κατηγορίας ταύτης θά δύνανται νά επιδοτηθούν επί 300 ήμέρας κατά τά κατωτέρω οριζόμενα.

αα) Ή βάσει της άνωτέρω διατάξεως (ν.δ. 2698)1953) πρώτη επιδότησις έργατικών στελεχών επί 12μηνον, δέον όπως χωρή μόνον επί τή πραγματοποιήσει οποτεδήποτε 750 ήμερών έργασίας έν τή άσφαλίσει του κλάδου άνεργίας καί έφ' όσον ό ενδιαφερόμενος διετέλεσεν επί δετίαν τούλάχιστον μέλος διοικήσεως ή έλέγχου επαγγελματικής οργανώσεως μισθωτών, ήτοι ούχί μόνον ό Πρόεδρος ή Γεν. Γραμματεύς τοιούτου οργάνου, μή απαιτουμένης έν προκειμένω της συνδρομής των προϋποθέσεων του άρθρου 17 ν.δ. 2961)1954 ή του άρθρου 3 ν. 3464)1955.

66) Μετέπειτα, έφ' όσον ό έχων την ιδιότητα του εργατικού στελέχους ησφαλισμένος αιτείται επιδότησιν διά δευτέραν φοράν, δικαιούται ταύτης επί 12μηνον, έάν επραγματοποίησεν έκ νέου ήμέρας έργασίας, περί ών τά άρθρον 51 § 4 ν.δ. 2698)1953. Διά την τοιαύτην όμως διά δευτέραν φοράν επιδότησιν κατά το άρθρον 51 § 4 ν.δ. 2968)1953 απαραίτητος τυγχάνει ή ιδιότης του συνδικαλιστικού στελέχους έν ενεργεία.

Άλλως καί έφ' όσον επραγματοποιήθησαν έκ νέου αί έν τώ ν. 3464)1955 οριζόμεναι ήμέραι έργασίας (180 ή 150 ή 125), θά καταβληθή επίδομα διά την υπό του νόμου τούτου αντιστοίχως οριζομένην διάρκειαν (125 ή 75 ή 150 ημερήσια επιδόματα).

γ) Διά την επιδότησιν έργατικού στελέχους, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 51 § 4 ν.δ. 2698) 1953, δέν ισχύει ό έν άρθρ. 19 § 4 ν.δ. 2961) 1954, ώς έτροποποιήθη υπό του άρθρου 5 ν. 3464)1955, περιορισμός περί μή επιδοτήσεως των συμπληρωσάντων έντός της τελευταίας τετραετίας άνω των 300 επιδομάτων άνεργίας ησφαλισμένων, άρκεί διά την μή ισχύν του περιορισμού τούτου ό ενδιαφερόμενος κατά τόν χρόνον εκδηλώσεως της άνεργίας του νά φέρη την ιδιότητα του έν ενεργεία συνδικαλιστικού στελέχους.

III Ποσόν επιδόματος άνεργίας.

Τό ποσόν του επιδόματος άνεργίας ορίζεται υπο του άρθρου 21 του ν.δ. 2961)1954, ώς αντικατεστάθη υπό του ν. 3464)1955, προκειμένου περί έργατών είς ποσοστόν 40% καί προκειμένου περί υπαλλήλων είς ποσοστόν 50% του τεκμαρτού ημερομισθίου της κλάσεως, είς ήν κατατάσσεται ό ησφαλισμένος συμφώνως πρός τά έν άρθρω 25 ά.ν. 1846)1951 οριζόμενα, ήτοι έάν

μὲν ἀμείβηται διὰ καθωρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ βάσει τῆς ἐν § 2 τοῦ ἄρθρου τούτου κατατάξεως, ἐὰν διὰ κυμαινομένων ἀποδοχῶν βάσει τῶν διατάξεων τῆς § 4 κ.ο.κ.

Ὡς ἀποδοχαὶ διὰ τὴν κατάταξιν τοῦ ἀνέργου εἴς τινα τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω μισθολογικῶν κλάσεων λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ καταβαλλόμεναι εἰς τὸν μισθωτὸν κατὰ τὸν χρόνον τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας τοιαῦται καὶ ἐφ' ὧν ὑπελογίσθησαν αἱ ἀντίστοιχαι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί. Ἐν περιπτώσει εὐλόγων ἀμφιβολιῶν περὶ τῶν πραγματι κατὰ τὴν ἀπόλυσιν λαμβανομένων ἀποδοχῶν, ἤτοι π.χ. ἐὰν κατὰ τὸν τελευταῖον πρὸ τῆς ἀπολύσεως χρόνον ἐμφανίζωνται αὐξομειώσεις ηὐξημέναι ἀποδοχαὶ ἐναντι τῶν πρότερον καταβαλλομένων, δύναται ἡ Ὑπηρεσία νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν μέσον ὅρον τῶν ἀποδοχῶν τῶν τελευταίων ἓξ πρὸ τῆς ἀπολύσεως μηνῶν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ μέσου τούτου ὅρου καὶ ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ ἠσφαλισμένου προκύπτει, ὅτι ἐντὸς τοῦ τελευταίου πρὸ τῆς ἀπολύσεως ἐξαμήνου κατεβλήθη εἰς τοῦτον δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ τμῆμα τοῦ δώρου τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἣν ἀφορᾷ τοῦτο χρονικὴν περίοδον τὴν ἐμπίπτουσαν ἐντὸς τοῦ ὡς ἄνω ἑξαμήνου.

Κατὰ συνέπειαν εἰς τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν, ἃς ἔλαβεν ὁ ἠσφαλισμένος διαρκοῦντος τοῦ ἑξαμήνου καὶ αἵτινες θέλουσι διαιρεθῇ διὰ τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἑξαμήνου πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας, δέον νὰ προστεθῇ καὶ τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τμῆμα δώρου καὶ οὕτω θέλει ἐξευρεθῇ τὸ μέσον ἡμερομίσθιον.

Ρητῶς ὁρίζεται ἐν § 3 τοῦ ἄρθρου 21 ὅτι τὸ βασικὸν ἐπίδομα δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τῶν 2)3 τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, προκειμένου περὶ ἀνδρῶν, ἢ τῶν 2)3 τοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀνειδικεύτου ἐργατρίας, προκειμένου περὶ γυναικῶν, οὐδὲ ἀνώτερον τῶν 35 δραχμῶν ἡμερησίως. Τὰ ἐν λόγῳ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 11103)8924)25.2.1956 ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀνέρχονται εἰς δραχ. 42 καὶ 32 ἀντιστοίχως, ἐνῶ τὸ ἀνώτατον ὅριον τῶν 35 δραχ. μετὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ἀναπροσηρμόσθη εἰς δραχ 40 διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ 38 διὰ τὰς θήλεις, προκειμένου περὶ ἐργατοτεχνιτῶν, καὶ εἰς δραχ. 40 προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων γενικῶς.

Τὸ ὡς ἄνω ἐξευρισκόμενον βασικὸν ἐπίδομα προσαυξάνεται κατὰ 10% δι' ἕκαστον προστατευόμενον μέλος οἰκογενείας, (*) πλὴν ὅμως τοῦτο μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 70% τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος.

Ὁ περιορισμὸς ὅμως οὗτος ἰσχύει, προκειμένου νὰ ὑπολογίσωμεν καὶ τὸ βασικὸν ἐπίδομα, ὅπερ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ ποσοστὸν τοῦτο, ἔστω καὶ ἂν εἶναι κατώτερον τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἢ ἐργατρίας.

Ὡς μέλη οἰκογενείας θεωροῦνται τὰ ἐν ἄρθρ. 33 ἀ.ν. 1846)1951 ἀναφερόμενα πρόσωπα, ἐφ' ὅσον ἡ συντήρησις αὐτῶν βαρύνει κατὰ κύριον λόγον τὸν ἄνεργον.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας τῶν ἀπολυομένων ἀπὸ 24.1.1956 καὶ ἐφ' ἑξῆς βάσει τῶν ἀνωτέρω ὁριζομένων ἐπισυνάπτομεν ἐν τέλει τῆς παρούσης σχετικὸν πίνακα (*).

Οἱ ἐξ ἀναστολῆς συνεχίζοντες τὴν ἐπιδότησιν λόγῳ ἀνεργίας θὰ λάβουν τὸ ἀρχικῶς καθορισθὲν ἐπίδομα, ἐφ' ὅσον ἡ πρώτη τῶν ἐπιδοτήσεις ἐθεμελιώθη ἐπὶ ἀπολύσεως γενομένης πρὸ τῆς 24.1.1956, ἔστω καὶ ἂν ἡ ὡς ἄνω ἀναστολὴ ἐγένετο λόγῳ ἀναλήψεως ἐργασίας, ἤτις ἐτερματίσθη μετὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡμερομηνίαν.

Εὐνόητον τυγχάνει ὅτι οἱ ἐξ ἀναστολῆς προσερχόμενοι δι' ἐπιδότησιν, ἐφ' ὅσον ἐπραγματοποίησαν νέας προϋποθέσεις, θὰ ἐπιδοτηθοῦν βάσει τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπόλυσιν, καθ' ὅσον ἐπὶ ταύτης θὰ βασισθῇ ἡ νέα αὐτῶν ἐπιδότησις.

IV. Ἀναστολὴ ἐπιδοτήσεως (**)

Ἡ ἐπιδότησις ἀνεργίας ἀναστέλλεται κατ' ἄρθρον 22 τοῦ ν.δ. 2961)1954 διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: α) ἐὰν ὁ ἄνεργος ἀνέλαβε ἐξηρτημένην ἢ αὐτοτελῆ ἐργασίαν, β) ἐὰν ἔπαυσε νὰ εἶναι διαθέσιμος πρὸς ἀπασχόλησιν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐργασίας (λόγῳ στρατεύσεως, φυλακίσεως, ἐκτοπίσεως, ληξεως τῆς ἀδείας ἐργασίας, ἐπὶ ἀλλοδαπῶν, ἢ ἑτέρου τινὸς λόγου, ἕνεκεν τοῦ ὁποίου ὁ μισθωτὸς δὲν εἶναι ἐλεύθερος νὰ προσφέρῃ τὴν ἐργασίαν του), γ) ἐὰν κατέστη προσωρινῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν λόγῳ ἀσθενείας.

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 2961)1954 δὲν προβλέπεται ἡ ἀναστολὴ τῆς ἐπιδοτήσεως λόγῳ καταβολῆς εἰς τὸν ἠσφαλισμένον ἐπιδόματός τινος ἄλλης φύσεως, πλὴν τῶν ἐπιδομάτων τύπου συντάξεως, ὧν ἡ λῆξις συνεπάγεται διακοπὴν τῆς ἐπιδοτήσεως. Ἑπομένως τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας συντρέχει, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, μετὰ τοῦ ἐπιδόματος μητρότητος, ἀναστελλομένης τῆς καταβολῆς αὐτοῦ μόνον καὶ ἀφ' ἧς ἡ ἠσφαλισμένη κατὰ βεβαίωσιν τῆς οἰκείας Ὑπηρεσίας ἀσθενείας κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ἕνεκεν ἀνωμάλου ἐξελίξεως τοῦ τοκετοῦ ἢ τῆς πρὸ αὐτοῦ καταστάσεως κυοφορίας.

Εἰς τὰς ὑπὸ στοιχεῖα α' καὶ β' περιπτώσεις ἡ ἀναστολὴ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας, καθ' ἣν ἐπῆλθε ὁ λόγος τῆς ἀναστολῆς. Εἰς τὴν ὑπὸ στοιχεῖον γ' περίπτωσιν ἡ ἀναστολὴ ἄρχεται κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 24 § 2 ἀπὸ τῆς 5ης ἡμέρας τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀνικανότητος, ἐφ' ὅσον ὁ ἠσφαλισμένος δὲν δικαιοῦται ἐπιδόματος ἀσθενείας διὰ τὸ ἀνωτέρω πενθήμερον χρονικὸν διάστημα ἢ δικαιοῦται μέν, ἀλλ' ἐπελέξατο τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἤτοι ἐὰν δικαιούμενος ἐπιδόματος ἀσθενείας ἐπελέξατο τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἡ ἀναστολὴ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀνικανότητος. Τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπέλευσιν τοῦ λόγου ἀναστολῆς τῆς ἐπιδοτήσεως (ἢ διακο-

(*) Βλέπε καὶ ἄρθρον 6 Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, σελ. 1029.

(*) Βλέπε αὐτὸν ἐν ΕΕΔ 15, σελ. 393.
(**) Βλέπε καὶ ἄρθρον 7 Κανονισμοῦ.

πῆς, περὶ ἧς κατωτέρω) ὑποχρεοῦται ὁ ἄνεργος, ὅπως γνωρίσῃ τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς προσεχοῦς προσελεύσεώς του διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς ἀνεργίας του εἰς τὴν οἰκείαν Ὑπηρεσίαν Ἀνεργίας (ἄρθρ. 30 § 1 ν.δ. 2961)1954). Παραλείπων τὴν δήλωσιν ταύτην ὑπόκειται εἰς στέρησιν τοῦ ἐπιδόματος ἀπὸ 8 — 15 ἡμερῶν πέραν τῆς ἀναζητήσεως ἢ τοῦ συμψηφισμοῦ τοῦ ἀχρεωστήτως καταβληθέντος ἐπιδόματος.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ἄρθρον 29 τοῦ ν.δ. 2961 ὁρίζει τρεῖς ὑποχρεωτικὰς παρουσιάσεις καθ' ἑβδομάδα, τὸ χρονικὸν διάστημα ἀναγγελίας τοῦ λόγου ἀναστολῆς ἢ διακοπῆς δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς δύο (2) ἡμέρας.

V. Συνέχισις τῆς ἐπιδοτήσεως

Μετὰ τὴν ἄρσιν τοῦ μεσολαβήσαντος κατὰ τὰ ἀνωτέρω λόγου ἀναστολῆς ὁ ἄνεργος δικαιοῦται νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀνασταλεῖσαν ἐπιδότησίν του, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 20 ν.δ. 2961, ἤθελεν ὑποβάλει σχετικὴν αἴτησιν περὶ συνεχίσεως ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἄρσεως τοῦ λόγου τῆς ἀναστολῆς, κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 27 § 1, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ἐνάρξεως τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐπιδοτήσεως. Ὁ τελευταῖος οὗτος περιορισμὸς δὲν ἰσχύει προκειμένου περὶ τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, οἵτινες δύνανται νὰ ἀναγγελθοῦν ἐντὸς 30θημέρου ἀπὸ τῆς ἀποστρατεύσεως, ἔστω καὶ ἐὰν αὕτη ἐπέλθῃ μετὰ πάροδον διετίας.

Ἡ ἐπιδότησις συνεχίζεται ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως, μὴ ἀφαιρουμένου, ὡς εἰκός, νέου χρόνου ἀναμονῆς. Ὁ ἄνεργος, ὅστις κατὰ τὸ μεσολαβήσαν χρονικὸν διάστημα τῆς ἀναστολῆς συνεπλήρωσε ἐκ νέου τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 17 § 1 ν.δ. 2961)1954, ἐφ' ὅσον ἡ διάρκεια τῆς νέας ἐπιδοτήσεως δὲν εἶναι μικροτέρα τοῦ ὑπολειπομένου χρόνου συνεχίσεως τῆς πρώτης ἐπιδοτήσεως, δικαιοῦται νέας ἐξ ἀρχῆς τοιαύτης, ἄλλως συνεχίζεται ἡ ἀνασταλεῖσα ἐπιδότησις, ταῦ ἀνέργου δικαιουμένου νὰ ἐπιλέξηται τὴν συμφερωτέραν δι' αὐτὸν λύσιν.

Τὸ ἄρθρον 22 § γ, ν.δ. 2961)1954, ἐπαναλαμβάνον τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 ν. 2054) 1952, ὁρίζει ὅτι ἡ ἀνασταλεῖσα λόγῳ στρατεύσεως ἐπιδότησις τοῦ ἀνέργου συνεχίζεται μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν αὐτοῦ ἐπὶ δίμηνον κατ' ἐλάχιστον ὅριον, ἤτοι ἀσχέτως τῆς πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ διμήνου συμπληρώσεως παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου ἐπιδοτήσεως. Ὁθεν νοεῖται ὅτι, ἐὰν ὁ ὑπολειπόμενος χρόνος τῆς ἐπιδοτήσεως εἶναι μικρότερος τοῦ διμήνου, θὰ συνεχισθῇ ἡ ἐπιδότησις καὶ πέραν τοῦ διμήνου μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου ἐπιδοτήσεως.

Ἐπειδὴ ὅμως βάσει τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ν. δ. 2961)1954 ὁ ἄνεργος διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀξιώσεώς του πρὸς ἐπιδότησιν ὑποχρεοῦται ὅπως ἐμφανίζηται προσωπικῶς τρὶς τῆς ἑβδομάδος εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς ἀνεργίας του, ὡς ἐπίσης διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς συνδρομῆς τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς τοῦ ἐπιδόματος (τῶν ἄρθρων 16 καὶ 22 ν. δ. 2961)1954), ἅτινα ἀμφότερα προϋποθέτουν αὐτοπρόσωπον ἀναγγελίαν κλπ., εἶναι αὐτονόητον ὅτι ἡ δίμηνος ἐπιδότησις θὰ ἀνατρέξῃ ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς ἀποστρατεύσεως, ἐφ' ὅσον ὁ ἠσφαλισμένος, ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀπολύσεώς του ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, προσέλθῃ πρὸς ἐγγραφήν. Εὔλογος ἐν προκειμένῳ χρόνος λογίζεται ὁ μὴ ὑπερβαίνων τὸ διήμερον, ἀφ' ἧς ὁ ἀπολυόμενος ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ἀναλόγως τοῦ τόπου, εἰς ὃν λαμβάνει χώραν ἡ ἀπόλυσις, δύναται νὰ ἀφιχθῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναγγελίας.

VI. Διακοπὴ τῆς ἐπιδοτήσεως (*)

Ἡ ἐπιδότησις διακόπτεται διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους (ἄρθρον 23):

α) Ἐὰν ἀπεβίωσεν ὁ ἄνεργος.

β) Ἐὰν ἔτυχε συνταξιοδοτήσεως ἢ οἱασδήποτε περιοχῆς τύπου συντάξεως παρ' Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου.

γ) Ἐὰν κατέστη ὁριστικῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν.

δ) Ἐὰν συνεπλήρωσε τὸ ἀνώτατον ὅριον ἐπιδοτήσεως, καὶ

ε) Ἐὰν δὲν ἀποδέχηται προσφερομένην κατάλληλον ἀπασχόλησιν (ἄρθρον 15 § 6 ἐδ. 1 ν.δ. 2961)1954).

VII. Ἀνάκλησις τῆς ἐπιδοτήσεως · συμψηφισμός

Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 23 § 3 ν. δ. 2961)1954 ἡ ἐπὶ ἐσφαλμένων στοιχείων στηριχθεῖσα ἐπιδότησις ἀνακαλεῖται καὶ δὴ ἀναδρομικῶς, ταῦ ἀνέργου ὑποχρεουμένου ὅπως ἐπιστρέψῃ τὰ ληφθέντα ἐπιδόματα, μόνον ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἰδία αὐτοῦ ὑπαιτιότης καὶ δὴ ἐὰν ἡ Ὑπηρεσία ἀνεγνώρισε τὸ πρὸς ἐπιδότησιν δικαίωμα, διότι ἐβασίσθη εἰς ψευδεῖς δηλώσεις αὐτοῦ ἢ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν οὐσιώδη στοιχεῖα, ἅτινα σκοπίμως οὗτος ἀπέκρυψε (§ 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου). Ἑπομένως δὲν χωρεῖ ἀναζήτησις τῶν καταβληθέντων ἐπιδομάτων, εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἐσφαλμένη ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος ὀφείλεται εἰς ὑπαιτιότητα τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας ἢ τρίτου προσώπου. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν ἡ § 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου προβλέπει τὴν δυνατότητα, κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ὀργανισμοῦ, δικαστικῆς ἐπιδιώξεως τῶν κακῶς καταβληθέντων ἐπιδομάτων παρὰ τοῦ τρίτου ὑπαιτίου, ἐφ' ὅσον οὗτος ἐνήργησε δολίως ἢ ὑφίσταται περίπτωσις βαρείας ἀμελείας αὐτοῦ. Τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν καὶ ἐπὶ πάσης περιπτώσεως διακοπῆς, μειώσεως ἢ διορθώσεως τῆς παροχῆς ἀνεργίας.

Ῥητῶς ἐν ἄρθρῳ 21 § 6 ν. δ. 2961)1954 ὁρίζεται, ὅτι εἰς ἃς περιπτώσεις γεννᾶται ὑποχρέωσις τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς ἐπιστροφὴν τῷ Ὀργανισμῷ ἀχρεωστήτως καταβληθέντων αὐτῷ ἐπιδομάτων ἀνεργίας, ἐπιτρέπεται ὁ συμψηφισμὸς τῆς ὀφειλῆς πρὸς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἠσφαλισμένου ἐξ ἐπιδομάτων ἀνεργίας κατὰ δόσεις, ὁριζομένας δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ὀργανι-

---

(*) Βλέπε καὶ ἄρθρον 8 Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, σελ. 1029.

(**) Βλέπε καὶ ἄρθρον 9 Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, σελ. 1029.

σμοῦ, μὴ ὑπερβαινούσας πάντως κατὰ ποσὸν τὸ ἥμισυ τοῦ ἐκάστοτε καταβλητέου αὐτῷ ἐπιδόματος ἀνεργίας.

Οὕτω, συμφώνως πρὸς ληφθεῖσαν ἤδη ἀπόφασιν τοῦ Δ. Σ. τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ, ὁ κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις συμψηφισμὸς τῶν ἀχρεωστήτως καταβαλλομένων ἐπιδομάτων ἀνεργίας δέον ὅπως πραγματοποιῆται εἰς τόσας δόσεις, ὅσα καὶ τὰ καταβλητέα εἰς τὸν ἄνεργον 15θήμερα ἐπιδόματα. Ἐξ ἄλλου, ἐὰν τὸ συναλικὸν ποσὸν τῆς συμψηφιστέας ὀφειλῆς εἶναι κατώτερον τοῦ ἡμίσεος τοῦ 15θημέρου ἐπιδόματος, δέον ὅπως ὁ συμψηφισμὸς πραγματοποιῆται εἰς μίαν δόσιν. Ἡ ἀπαίτησις τοῦ Ὀργανισμοῦ ἐπὶ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀχρεωστήτως καταβληθέντων ἐπιδομάτων ἀνεργίας ὑπόκειται εἰς τὴν συνήθη παραγραφὴν τῶν 20 ἐτῶν.

VIII. Παραγραφαί

Τὸ δικαίωμα πρὸς ἐπιδότησιν παραγράφεται μετὰ 30 ἡμέρας ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἡ δὲ ἀξίωσις ἐπὶ τὸ 15θήμερον ἐπίδομα μετὰ 30 ἡμέρας, ἀφ' ἧς τοῦτο ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δικαιούχου. Ἡ παραγραφὴ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, καὶ ἀπὸ τῆς ἑπομένης, καθ' ἣν τὸ 15θήμερον ἐπίδομα τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δικαιούχου πρὸς εἰσπραξιν, εἰς τὴν δευτέραν τοιαύτην. Τόσον ἡ ἡμέρα λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὅσον καὶ ἡ πρώτη ἡμέρα, καθ' ἣν εἶναι πληρωτέον τὸ ἐπίδομα, δὲν συμπολογίζονται διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω παραγραφῶν (ἄρθρον 27 §§ 9 καὶ 10 ν. δ 296/1954).

Εἰς τὴν ὡς ἄνω παραγραφὴν τοῦ δικαιώματος ἐπιδοτήσεως ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑπόκειται ὄχι μόνον τὸ βασικὸν ἐπίδομα, ἀλλὰ καὶ αἱ προσαυξήσεις λόγῳ συντηρήσεως μελῶν οἰκογενείας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον παραγραφῆς καὶ τὴν 30θήμερον προθεσμίαν πρὸς ἀναγγελίαν τῆς ἀνεργίας ἐπὶ τῶν περιπτώσεων λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας διαρκούσης ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἢ στρατεύσεως ἢ φυλακίσεως κλπ. τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ ἐν περιπτώσει ἐπελεύσεως τινος τῶν κωλυμάτων τούτου μετὰ τὴν ἀπόλυσιν καὶ πρὸ τῆς ἐκπνοῆς τῆς αὐτῆς προθεσμίας, δέον ὅπως διακρίνωμεν τὰς κάτωθι περιπτώσεις:

Οὕτω:

α) Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ἠσφαλισμένοι, ὧν ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας λαμβάνει χώραν διαρκούσης τῆς ἀνικανότητός των πρὸς ἐργασίαν, θεωροῦνται ἄνεργοι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ν.δ. 296/1954, δέον ὅπως οὗτοι, καίτοι μὴ ἱκανοὶ πρὸς ἐργασίαν, ἀναγγέλλωνται ὑμῖν ὡς ἄνεργοι ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 27 καὶ ἐντὸς τοῦ χρόνου παραγραφῆς τῆς § 9 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, μὴ παρεκτεινομένης τῆς προθεσμίας τῶν 30 ἡμερῶν, οὐδ' ἀναστελλομένης τῆς παραγραφῆς ἐκ τοῦ λόγου τούτου. Ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἐὰν ἡ ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν εἶναι τοιαύτης μορφῆς, ὥστε νὰ παρακωλύῃ τὴν μετακίνησιν τοῦ ἀνέργου. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει καὶ ἡ προθεσμία τῆς § 1 καὶ ἡ παραγραφὴ ἀναστέλλονται, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ τὸ κώλυμα κατ' ἄρθρον 253 τοῦ Α. Κ., ἀρχόμενον ἀφ' ἧς καταστῇ ἱκανὸς ὁ ἄνεργος πρὸς μετακίνησιν καὶ συμπληρούμενον ἅμα τῇ παρόδῳ 30 ἡμερῶν ἀπὸ ταύτης.

Οὕτω, τῶν διαρκούσης τῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν καὶ ἱκανῶν πρὸς μετακίνησιν ἀναγγελλομένων ἀνέργων δέον ὅπως γίνηται δεκτὴ ἡ ἀναγγελία τῆς ἀνεργίας των, ἀλλ' ἀναβάλληται ἡ ἔκδοσις τῆς περὶ ἐπιδοτήσεως αὐτῶν ἀποφάσεως διὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θέλουσι καταστῇ ἱκανοὶ πρὸς ἐργασίαν.

Οἰκόθεν νοεῖται ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ἐπιδότησις θὰ ἀρχίσῃ ἀφ' ἧς ἡμέρας καταστῶσιν οὗτοι ἱκανοὶ πρὸς ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον βεβαίως ἔχει διαθράμει ἤδη ὁ νόμιμος χρόνος ἀναμονῆς ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Τέλος, εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς ἀναστολῆς τῆς παραγραφῆς λόγῳ ἀνικανότητος ὑφισταμένης κατὰ τὸν χρόνον τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ παρακωλυούσης τὴν μετακίνησιν ἡ ἐπιδότησις ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἱκανότητός των αἰτήσεως, ἐφ' ὅσον βεβαίως καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἔχει παρέλθει ὁ νόμιμος χρόνος ἀναμονῆς.

Τὰ ὡς ἄνω ὁριζόμενα, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἀναστολὴν ἢ μὴ τῆς προθεσμίας τοῦ χρόνου παραγραφῆς ἐν περιπτώσει ἀνικανότητος λόγῳ ἀσθενείας κλπ., ἔχουν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ ἀσθενείας ἐκδηλουμένης μετὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐκπνοῆς τῆς 30θημέρου προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 27. Καὶ ἐν προκειμένῳ δὲν ὑφίσταται κώλυμα ἀποδοχῆς τῆς ἀναγγελίας διαρκούσης τῆς ἀσθενείας, ἡ ὁποία πάντως, ἐφ' ὅσον συνάγεται ἀδυναμίαν μετακινήσεως τοῦ ἀνέργου, ἐπιφέρει ἀναστολὴν τῆς προθεσμίας καὶ τῆς παραγραφῆς.

β) Ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας ὁ μισθωτὸς τελεῖ εἰς μίαν τῶν ἐν ἄρθρῳ 16 § 2 περιπτ. α' καὶ γ' ἀναφερομένων καταστάσεων (στράτευσις, φυλάκισις, κράτησις), ὁπότε συντρέχει τις τῶν λόγων, ἕνεκεν τῶν ὁποίων ὁ ἠσφαλισμένος, καίτοι στερούμενος ἐργασίας, δὲν κέκτηται τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀνέργου, δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς καταστάσεως ταύτης δὲν γεννᾶται δικαίωμα πρὸς ἐπιδότησιν, τούτου ἀρχομένου ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς λήξεως τοῦ κωλύματος.

Ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας ἄρχεται καὶ ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς καὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 27 προθεσμίας.

Εἰς ἣν περίπτωσιν ὅμως ὁ ἄνεργος, μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινων ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ ἐντὸς βεβαίως τῆς 30θημέρου προθεσμίας περιῆλθεν εἰς μίαν τῶν ἀνωτέρω καταστάσεων, ἡ παραγραφὴ τοῦ πρὸς ἐπιδότησιν δικαιώματος ἀναστέλλεται καὶ ἡ προθεσμία παρεκτείνεται, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ τὸ κώλυμα, συνεχιζομένη ἀπὸ τῆς ἄρσεως τούτου καὶ διὰ τὸν ὑπόλοιπον μέχρι συμπληρώσεως τῶν 30 ἡμερῶν χρόνον.

Χ. Διαδικασία επιδοτήσεως ανεργίας — ἁρμοδιότητες.

Α. Δήλωσις καὶ ἁρμοδιότητες (*)

Διὰ τὴν ἐπιδότησιν τῶν ἀνέργων ἠσφαλισμένων δέον νὰ ὑποβάλληται δήλωσις - αἴτησις τούτων εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν συντασσομένη ὑπ' αὐτῆς.

Ἡ αἴτησις περὶ ἐπιδοτήσεως δέον ὅπως ὑποβάλληται ὑπὸ τοῦ ἀνέργου ἐντὸς τῆς ἐν ἄρθρ. 27 § 1 προθεσμίας, ἤτοι ἐντὸς 30ημέρου ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, αὐτοπροσώπως ὑπὸ τοῦ ἀνέργου εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν ἀνεργίας καὶ νὰ γίνεται δεκτή, ἔστω καὶ ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ δικαιολογητικῶν. Ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα διὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω αἰτήσεως καὶ ἐκδόσεως σχετικῆς ἀποφάσεως ὁρίζεται τὸ τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς τοῦ ἀνέργου ἢ τὸ τῆς τελευταίας ἀπασχολήσεως αὐτοῦ.

Οὕτω, ἐν ἢ περιπτώσει ὁ τόπος ἀπασχολήσεως δὲν συμπίπτει μὲ τὸν τόπον κατοικίας τοῦ ἠσφαλισμένου, ἡ ἐπιδότησις τούτου δύναται νὰ ἐγκριθῇ παρὰ τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς κατοικίας, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως δικαιολογητικά, ἐνημερουμένου πάντως τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς περιοχῆς, εἰς ἣν ἔλαβε χώραν ἡ ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ, πρὸς ἀποφυγὴν παραλλήλων ὑπηρεσιακῶν ἐνεργειῶν ἢ διπλοπληρωμῶν.

Ἄλλως, ἤτοι ἐὰν ἡ ἀναγγελία τοῦ ἀνέργου ὑπεβλήθη εἰς τὸ παρ' ᾧ ἔλαβε χώραν ἡ ἀπασχόλησις Ὑποκατάστημα, δύναται τοῦτο νὰ προβῇ εἰς ἔκδοσιν ἀποφάσεως καὶ ἀκολούθως νὰ ἐγκρίνῃ τὴν μεταφορὰν τῆς ἐπιδοτήσεως.

Ἁρμόδιον ὄργανον διὰ τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεως εἶναι ὁ Διευθυντὴς τῆς Τοπικῆς Ὑπηρεσίας ἢ ὅπου αὗται ὑποκαθιστῶνται διὰ τῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α., ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑποκαταστήματος. Προκειμένου περὶ Παραρτημάτων τοῦ Ι.Κ.Α. ἁρμόδιος Διευθυντὴς διὰ τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεως εἶναι ὁ Διευθυντὴς τοῦ Περιφερειακοῦ ἢ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος ἢ τῆς Τοπικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ, ἐν τῇ περιοχῇ τῶν ὁποίων ἐδρεύει τὸ Παράρτημα.

Ἐπομένως τὰ Παραρτήματα τοῦ Ι.Κ.Α. δέον, διὰ τὰς ὑποβαλλομένας εἰς ταῦτα αἰτήσεις ἐπιδοτήσεως, νὰ μεριμνοῦν διὰ τὴν συλλογὴν τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν καὶ τὴν διαβίβασιν τούτων εἰς τὸ ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α. ἢ τὴν ἁρμοδίαν Τ. Υ. τοῦ Ὀργανισμοῦ διὰ τὴν ἔκδοσιν σχετικῆς ἀποφάσεως. Πρὸς τοῦτο διευκρινίζομεν ὅτι Τ. Υ. τοῦ Ὀργανισμοῦ λειτουργοῦν μόνον ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ, Θεσσαλονίκῃ καὶ Πάτραις καὶ δέον εἰς ταύτας καὶ οὐχὶ τὰ ἀντίστοιχα Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α. νὰ διαβιβάζωνται οἱ οἰκεῖοι φάκελλοι ὑπὸ τῶν ἐκ τῶν τελευταίων τούτων Ὑποκαταστημάτων ἐξαρτωμένων Παραρτημάτων τοῦ Ἱδρύματος.

Εὐθὺς μετὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ πρὸ τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν παροχῶν ἀνεργίας ὁ ἄνεργος ὑποχρεοῦται νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ οἰκεῖον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας —ὅπου νομίμως συνεστημένα λειτουργοῦν τοιαῦτα Γραφεῖα— ἐφοδιαζόμενος διὰ σχετικοῦ δελτίου.

Τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀνατρέχῃ εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς ἡμερομηνίας ἐκδόσεως τοῦ δελτίου Γ.Ε.Ε., ἐφ' ὅσον διὰ τῆς τοιαύτης ἐγγραφῆς ὁ ἄνεργος προσφέρει ἑαυτὸν πρὸς ἀπασχόλησιν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 15 § 1 ἐδ. α' ν.δ. 2961)1954.

Β. Δικαιολογητικὰ ἐπιδοτήσεως (*)

1. Πλὴν τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον αἰτήσεως - δηλώσεως ὁ ἄνεργος δέον ὅπως καταθέσῃ καὶ τὰ ἀκόλουθα δικαιολογητικά:

α) Τὸ κοινοποιηθὲν αὐτῷ παρὰ τοῦ ἐργοδότου ἔγγραφον τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας ἢ βεβαίωσιν αὐτοῦ περὶ τῆς ἐκ μέρους του καθ' ὡρισμένην ἡμερομηνίαν λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας ἢ τῆς λύσεως ταύτης λόγῳ λήξεως τοῦ χρόνου ἢ περατώσεως τοῦ ἔργου, δι' ὃ προσελήφθη, ἢ λόγῳ ὑπερβάσεως τῶν χρονικῶν ὁρίων ἀσθενείας, ὡς ταῦτα ὁρίζονται ἐν ἄρθρῳ 5 § 3 τοῦ ν. 2112)1920, ὡς ἡ διάταξις αὕτη ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως διὰ τοῦ ν. 4558)1930.

β) Βεβαίωσις τοῦ ἐργοδότου περὶ καταβολῆς αὐτῷ ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112)1920 ἢ τοῦ β.δ. τῆς 16 — 18 Ἰουλίου, 1920, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν αἱ διατάξεις αὐτοῦ μεταγενεστέρως. Ὁσάκις εἰς τὸ ἔγγραφον ἀναγγελίας τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἐργοδότου περιλαμβάνεται μνεία περὶ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης, ἡ τοιαύτη βεβαίωσις ἀναπληροῦται ἀπὸ τὸ ἔγγραφον τῆς ἀναγγελίας.

γ) Τὸ ἀσφαλιστικὸν αὐτοῦ βιβλιάριον Ι.Κ.Α.

Εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ ἄνεργος εἶναι ἠσφαλισμένος εἰς ἕτερον Ὀργανισμὸν κυρίας ἀσφαλίσεως διὰ τοὺς λοιποὺς κλάδους ἀσφαλίσεως, πλὴν τοῦ τῆς ἀνεργίας, δέον ὅπως καταθέσῃ καὶ τὸ ἀσφαλιστικὸν αὐτοῦ βιβλιάριον τοῦ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως.

2. Εἰς ἃς περιπτώσεις δὲν καθίσταται δυνατὴ ἡ παρὰ τοῦ ἀνέργου κατάθεσις τῶν ὑπὸ στοιχεῖα α' ἕως γ' δικαιολογητικῶν τῆς προηγουμένης παραγράφου, ἕνεκεν ἀντικειμενικῆς ἀδυναμίας ὀφειλομένης εἰς τὴν διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἰσχύουν αἱ ἀνωτέρω ἐν κεφ. Ε' § 1 ἐδ 2 στοιχ. γ ὁδηγίαι περὶ «ἀνωμάλων ἀπολύσεων μισθωτῶν».

Ἐξ ἄλλου, ἐν περιπτώσει ἀδυναμίας προσαγωγῆς τοῦ ὑπὸ στοιχ. β' δικαιολογητικοῦ ἕνεκεν ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου, ἡ ἐπιδότησις χωρεῖ μετὰ προηγουμένην διαπίστωσιν παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν νομίμων προϋποθέσεων, συντασσομένης σχετικῆς ἐκθέσεως παρὰ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν διαπίστωσιν ὑπαλλήλου.

3. Ἐπὶ λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 5 § 1 τοῦ ν. 2112)1920 ἢ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920

(*) Βλέπε καὶ ἄρθρον 4 Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, σελ. 1028.

(*) Βλέπε καὶ ἄρθρον 5 Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, σελ. 1028.

ὁ ἄνεργος δέον ὅπως καταθέσῃ πλὴν τῶν ἐν § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου δικαιολογητικῶν καὶ ἀντίγραφον τῆς ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως ἢ τοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἢ βεβαίωσιν τοῦ οἰκείου εἰσαγγελέως ὅτι δὲν ἠσκήθη ποινικὴ δίωξις.

4. Προκειμένου περὶ ἐπιδοτήσεως ἀλλοδαπῶν, πλὴν τῶν ἐν § 1 δικαιολογητικῶν, ἀπαιτεῖται καὶ ἐπίδειξις ἀδείας ἐργασίας. Ἐπὶ τῆς δηλώσεως ἀνεργίας σημειοῦται παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου ἡ λῆξις τῆς ἀδείας ἐργασίας.

5. Εἰς ἣν περίπτωσιν διὰ τὴν ἔγκυρον ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀπαιτεῖται ἡ παρ' αὐτοῦ τήρησις εἰδικῆς διαδικασίας (π.χ. ἐπὶ ἀπολύσεως ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἄδεια τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ν. 244)1936, ἢ ἀπολύσεως συνδικαλιστικῶν στελεχῶν ἄδεια τῆς Ἐπιτροπῆς ν. 1803)1951) ὁ ἄνεργος ὑποχρεοῦται νὰ προσκομίσῃ ἐπιπροσθέτως βεβαίωσιν τῆς οἰκείας Ἀρχῆς περὶ τηρήσεως τῆς διαδικασίας ταύτης.

6. Αἱ περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 17 § 7 τοῦ ν.δ. 2961)1954, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 ν. 3464)1955, περιπτώσεις ἀσθενείας, στρατεύσεως καὶ ἀσκήσεως ἀνεξαρτήτου διοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος ἀποδεικνύονται ἀντιστοίχως ἐκ βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, βεβαιοῦντος ἅμα καὶ τὴν ἀνικανότητα τοῦ ἐνδιαφερομένου κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα τῆς ἐπιμηκύνσεως, ἐκ φύλλου μητρώου ἢ βεβαιώσεως τῆς οἰκείας Στρατιωτικῆς Ἀρχῆς ἢ ἐκ τῆς ἐπιδείξεως τοῦ ἀτομικοῦ στρατολογικοῦ βιβλιαρίου περὶ τοῦ χρόνου τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατευθέντος καὶ τέλος ἐκ σχετικῆς βεβαιώσεως τῆς οἰκείας Ἐφορίας ἢ ἑτέρας ἁρμοδίας Δημοσίας Ἀρχῆς περὶ τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἀνεξαρτήτου ἐπαγγέλματος.

7. Ἐν περιπτώσει λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας λόγῳ ὑπερβάσεως τῶν χρονικῶν ὁρίων τῆς βραχείας διαρκείας ἀσθενείας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ν. 2112)1920, ὡς συνεπληρώθη μεταγενεστέρως διὰ τοῦ ν. 4558)1930, ἀπαιτεῖται καὶ ἡ προσκόμισις πιστοποιητικοῦ ἱκανότητος πρὸς ἐργασίαν τοῦ οἰκείου ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ (ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἱκανότης αὕτη προκύπτῃ ἐκ τοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας τοῦ αὐτοῦ Ὀργανισμοῦ), ὡς καὶ βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου ἐργοδότου περὶ τῆς μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς τοιαύτης ἱκανότητος ἐμφανίσεως τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας.

8. Διὰ τὴν καταβολὴν ἐπιδόματος ἀνεργίας εἰς συνδικαλιστικὸν στέλεχος κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 51 § 4 ν.δ. 2698)1953, ἐκτὸς τῶν ὡς ἄνω ἐν §§ α—γ δικαιολογητικῶν, ἐξ ὧν δέον νὰ προκύπτῃ ἡ ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἡ ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἀνεργίας πραγματοποίησις τῶν περὶ ὧν ἡ ὡς ἄνω διάταξις 750 ἡμερῶν ἐργασίας, δέον νὰ προσάγηται ὡσαύτως βεβαίωσις τοῦ οἰκείου Σωματείου, τεθεωρημένη ὑπὸ τοῦ ἐπικρατεστέρου κατὰ περιοχὴν Ἐργατικοῦ Κέντρου, δι' ἧς ἐκ τῶν ἐπισήμων βιβλίων τῆς συνδικαλιστικῆς ὀργανώσεως νὰ προκύπτῃ, ὅτι ὁ ἐνδιαφερόμενος διετέλεσε ἐπὶ ἓξ τίαν μέλος τοῦ συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως ἢ ἐλέγχου ταύτης ἐν περιπτώσει ἀδυναμίας προσαγωγῆς τοιαύτης βεβαιώσεως δύναται νὰ προσάγηται βεβαίωσις τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἢ τῆς οἰκείας Νομαρχίας ἢ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως ἐκπροσώπων Ἐργατοϋπαλληλικῶν Ὀργανώσεων ἢ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε.

9. Ἡ ἡλικία τοῦ ἠσφαλισμένου, ὁσάκις τοῦτο καθίσταται ἀναγκαῖον, ἤτοι διὰ τὴν ἀπόδειξιν, ἐὰν οὗτος ἔχῃ συμπληρώσει τὸ 18ον ἢ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀποδεικνύεται διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, ὁπότε συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 3 § 1 ἐδ. α' ν. 3464)1955 γίνεται δεκτὴ ὡς ἡμερομηνία γεννήσεως ἡ 1η Ἰουλίου τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐκ τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως προκύπτει ὅτι ἐγεννήθη ὁ ἐνδιαφερόμενος.

10. Μέλη οἰκογενείας(*).

Ἡ ὕπαρξις μελῶν οἰκογενείας διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 21 § 4 τοῦ ν.δ. 2961)1954 προσαύξησιν τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας διαπιστοῦται ἐκ τοῦ εἰς χεῖρας τοῦ ἀνέργου οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ. Τὰ ἐκ τῆς ἐρεύνης τοῦ ὡς ἄνω βιβλιαρίου ἐξαγόμενα στοιχεῖα περὶ τῶν μελῶν οἰκογενείας σημειοῦνται ἐπὶ τῆς αἰτήσεως - δηλώσεως παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου, βεβαιούμενα διὰ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ.

Ἐλλείψει οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας, ἡ ὕπαρξις τῶν μελῶν οἰκογενείας ἐξάγεται ἐκ τοῦ ληξιαρχικοῦ οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου ἢ σχετικῆς ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ πιστοποιητικοῦ οἰκογενειακῆς καταστάσεως τῆς οἰκείας Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς. Διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν περὶ τῆς κατὰ κύριον λόγον συντηρήσεως τῶν μελῶν οἰκογενείας παρὰ τοῦ ἀνέργου ὑποβάλλεται παρ' αὐτοῦ σχετικὴ ὑπεύθυνος δήλωσις καὶ βεβαίωσις τοῦ ἁρμοδίου ἱερέως τῆς ἐνορίας διαμονῆς τοῦ δικαιούχου.

11. Ἀναστολὴ ἐπιδοτήσεως (**).

Ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, ἡ ἐπιδότησις τοῦ ἀνέργου ἀναστέλλεται λόγῳ: α) ἀναλήψεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, β) ἀσκήσεως αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος, γ) προσωρινῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, δ) στρατεύσεως, ε) φυλακίσεως ἢ διοικητικῆς κρατήσεως, στ) λήξεως ἀδείας ἐργασίας ἀλλοδαποῦ εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς λήξεως ἐπιδοτήσεως καὶ ζ) οἱασδήποτε αἰτίας, δι' ἣν ὁ ἄνεργος παύει νὰ εἶναι διαθέσιμος πρὸς ἀπασχόλησιν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐργασίας.

Διὰ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐπιδοτήσεως κατὰ τὰς ἀναφερομένας ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ περιπτώσεις ἀπαιτοῦνται ἀντιστοίχως τὰ ἀκόλουθα δικαιολογητικά:

α) Σημείωμα τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας περὶ τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἀνέργου εἰς ἐργασίαν ἢ βεβαίωσις τοῦ οἰκείου ἐργοδότου, ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ ἡ ἀκριβὴς ἡμερομηνία τῆς παρ' αὐτοῦ προσλήψεως τοῦ ἀνέργου, ἢ σχετικὴ ἔκθεσις τῆς Ὑπηρεσίας.

β) Βεβαίωσις περὶ τῆς ἡμερομηνίας ἐνάρξεως ἀσκήσεως αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος ἐκδιδομένη παρὰ Δημοσίας, Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς ἢ Ἐπαγγελματικοῦ Συνδέσμου ἢ, ἐν ἀδυναμίᾳ

(*) Βλέπε καὶ ἄρθρον 6 Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, σελ. 1029.

(**) Βλέπε καὶ ἄρθρον 7 Κανονισμοῦ, ΕΕΔ 15, σελ. 1029.

προσκομίσεως ταύτης, ὑπεύθυνος δήλωσις τοῦ ἀνέργου.

γ) Βεβαίωσις τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ περὶ τῆς ἀνικανότητος τοῦ ἀνέργου πρὸς ἐργασίαν καὶ τῆς ἡμερομηνίας ἐπελεύσεως ταύτης ἢ ἐπίδειξις τοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας.

δ) Βεβαίωσις τῆς οἰκείας Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἡμερομηνίας τῆς στρατεύσεως τοῦ ἀνέργου ἢ ἐπίδειξις ἑτέρου ἐγγράφου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἐξ οὗ νὰ προκύπτῃ ἡ ἡμερομηνία στρατεύσεως. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν δέον ὅπως ἐπὶ τῆς αἰτήσεως - δηλώσεως σημειοῦνται παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐπιδοτήσεως στοιχεῖα.

ε) Βεβαίωσις τῆς οἰκείας Δημοσίας Ἀρχῆς, ἐν ᾗ ἀναγράφεται ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς φυλακίσεως ἢ κρατήσεως.

στ) Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐν § 4 ἐγγραφὴ περὶ τῆς ἡμερομηνίας λήξεως τῆς ἀδείας ἐργασίας.

ζ) Ἔγγραφα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν νὰ ἀποδεικνύηται ἡ ἐπέλευσις καὶ ἡ ἡμερομηνία ἐπελεύσεως τοῦ προκαλέσαντος τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐπιδοτήσεως λόγου.

12. Διακοπὴ ἐπιδοτήσεως (*).

1. Ἡ ἐπιδότησις τοῦ ἀνέργου, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, διακόπτεται λόγῳ:

α) Θανάτου τοῦ ἀνέργου.

β) Συνταξιοδοτήσεως ἐξ ἰδίου δικαιώματος ἢ λήψεως παροχῆς τύπου συντάξεως παρὰ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου.

γ) Ὁριστικῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν.

2. Διὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἐπιδοτήσεως κατὰ τὰς ἀναφερομένας ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ περιπτώσεις ἀπαιτοῦνται ἀντιστοίχως τὰ ἀκόλουθα δικαιολογητικά:

α) Ἀντίγραφον ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου.

β) Βεβαίωσις ἐξ ἧς νὰ ἐμφαίνηται ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς συνταξιοδοτήσεως.

γ) Βεβαίωσις τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ ἡ ἡμερομηνία, ἀφ' ἧς κατέστη ὁριστικῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ὁ ἄνεργος.

3. Ὁ ἐπιδοτούμενος ἄνεργος ὑποχρεοῦται, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 30 ν.δ. 2961)1954 ὁριζόμενα, νὰ δηλώσῃ εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν πᾶσαν ἐπέλευσιν λόγου διακοπῆς τῆς ἐπιδοτήσεως, ἐκ τῶν ἐν § 1 ἐδ. β—γ ὁριζομένων, ὑποβάλλων καὶ τὰ αὐτὶ στοιχα ἐν § 2 ὁριζόμενα δικαιολογητικά. Ἐν περιπτώσει καταβολῆς δεδουλευμένου ἐπιδόματος εἰς κληρονόμον θανόντος ἠσφαλισμένου, ὁ διεκδικῶν τοῦτο κληρονόμος ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ὑποβολὴν τῶν ἐν § 2 ἐδ. α δικαιολογητικῶν.

4. Ὁ ἐπιδοτούμενος ἄνεργος, παραλείπων νὰ δηλώσῃ τὴν ἐπέλευσιν λόγου τινὸς διακοπῆς τῆς ἐπιδοτήσεως ἐκ τῶν ἐν § 1 ἐδ. β—γ ἀναφερομένων καὶ ἐξακολουθῶν νὰ εἰσπράττῃ ἐπίδομα ἀνεργίας μὴ ὀφειλόμενον αὐτῷ, ὑποκειται εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 30 § 2 ν.δ. 2961)1954 ὁριζομένας κυρώσεις.

(*) Βλέπε καὶ ἄρθρ. 8 Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, σελ. 1029.

13. Ἀνάκλησις ἐπιδοτήσεως(*).

Διὰ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἐπιδοτήσεως ἀπαιτοῦνται ἔγγραφα στοιχεῖα, ἐξ ὧν νὰ προκύπτῃ, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀνέργου πρὸς ἐπιδότησιν δὲν συνέτρεχον αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις ἢ συνέτρεχον μέν, ἀλλ' ἤρθησαν αὗται ἀναδρομικῶς συνεπείᾳ μεσολαβήσεως νέων πραγματικῶν ἢ νομικῶν στοιχείων.

14. Συνέχισις ἀνασταλείσης ἐπιδοτήσεως(**).

Διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἀνασταλείσης ἐπιδοτήσεως ἀπαιτοῦνται:

α) Ἐπὶ λύσεως τῆς σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας:

Τὰ ὡς ἄνω ἐν §§ 1—2 ὁριζόμενα κατὰ περίπτωσιν δικαιολογητικά.

β) Ἐπὶ λήξεως τῆς αὐτοτελοῦς ἀπασχολήσεως: 1) Τὰ ὡς ἄνω ἐν §§ 1 καὶ 2 στοιχεῖον γ δικαιολογητικὰ καὶ 2) τὸ ὡς ἄνω ἐν § 6 δικαιολογητικόν, ἐξ οὗ νὰ προκύπτῃ ἡ ἡμερομηνία λήξεως τῆς αὐτοτελοῦς ἀπασχολήσεως.

γ) Ἐπὶ λήξεως προσωρινῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν:

1) Τὰ ὡς ἄνω ἐν §§ 1 καὶ 2 στοιχ. γ δικαιολογητικὰ καὶ 2) τὰ ὡς ἄνω ἐν § 6 δικαιολογητικόν, ἐξ οὗ νὰ προκύπτῃ ἡ ἡμερομηνία, ἀφ' ἧς κατέστη ὁ ἄνεργος ἱκανὸς πρὸς ἐργασίαν.

δ) Ἐπὶ λήξεως τῆς στρατεύσεως: 1) Τὰ ὡς ἄνω ἐν § 1 ὑπὸ στοιχεῖον γ δικαιολογητικὰ καὶ 2) τὸ ὡς ἄνω ἐν § 6 δικαιολογητικὸν ἐξ οὗ νὰ προκύπτῃ ἡ ἡμερομηνία τῆς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολύσεως τοῦ ἀνέργου.

ε) Λόγῳ τῆς λήξεως τῆς φυλακίσεως ἢ διοικητικῆς κρατήσεως:

1) Τὰ ὡς ἄνω ἐν §§ 1 καὶ 2 ὑπὸ στοιχεῖον γ δικαιολογητικὰ καὶ 2) τὸ ὡς ἄνω ἐν § 6 δικαιολογητικόν, ἐξ οὗ νὰ προκύπτῃ ἡ ἡμερομηνία τῆς φυλακίσεως ἢ τῆς λήξεως τῆς κρατήσεως τοῦ ἀνέργου.

στ) Λόγῳ ἀνανεώσεως τῆς ληξάσης ἀδείας ἐργασίας τοῦ ἀλλοδαποῦ:

1) Τὰ ὡς ἐν §§ 1 καὶ 2 ὑπὸ στοιχεῖον γ δικαιολογητικὰ καὶ 2) σχετικὴ ἔγγραφὴ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως — δηλώσεως τοῦ ἀνέργου παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τῶν στοιχείων τῆς ἀνανεωθείσης ἀδείας ἐργασίας.

2) Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἄνεργος καθίσταται διαθέσιμος εἰς τὴν ἀγορὰν ἐργασίας συνεπείᾳ ἄρσεως τῶν λόγων ἀναστολῆς τῆς ἐπιδοτήσεως, πλὴν τῶν ἐν § 15 ὑπὸ στοιχ. α-στ περιπτώσεων, διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἀνασταλείσης ἐπιδοτήσεως ἀπαιτοῦνται: α) Τὰ ὡς ἄνω ἐν §§ 1 καὶ 2 ὑπὸ στοιχεῖον γ δικαιολογητικὰ καὶ 2) ἔγγραφα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν νὰ προκύπτῃ ἡ ἡμερομηνία, ἀφ' ἧς ὁ ἄνεργος κατέστη διαθέσιμος εἰς τὴν ἀγορὰν ἐργασίας, ἐφαρμοζομένων κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀνωτέρω ὁριζομένων.

Γ. Ἐνέργεια τῆς Ὑπηρεσίας ἐπὶ ἀδυναμίας προσκομίσεως τῶν δικαιολογητικῶν (***).

1. Ὁσάκις δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἡ παρὰ τῶν ἐνδια-

(*) Βλέπε καὶ ἄρθρ. 9 Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, σελ. 1029.

(**) Βλέπε καὶ ἄρθρ. 10 Κανονισμοῦ, ΕΕΔ 15, σελ. 1029.

(***) Βλέπε καὶ ἄρθρ. 11 Κανονισμοῦ, ΕΕΔ 15, σελ. 1030.

φερομένων προσκόμισις τῶν ἀνωτέρω δικαιολογητικῶν, μεριμνᾷ οἰκοθεν ἡ Ὑπηρεσία διὰ τὴν συγκέντρωσιν τούτων ἢ διαπίστωσιν τῆς συνδρομῆς τῶν ἑκάστοτε ἀπαιτουμένων πραγματικῶν ἢ νομικῶν στοιχείων. Ἐπὶ πάσης διαπιστώσεως συντάσσεται ἔκθεσις παρὰ τοῦ ἐνεργήσαντος ταύτην ὑπαλλήλου ὑπογραφομένη παρ' αὐτοῦ.

2. Εἰς ἃς ὅμως περιπτώσεις διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ὑποβληθέντων στοιχείων πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τὰς παροχὰς ἀνεργίας κρίνεται ἀπαραίτητος ἡ σύμπραξις τοῦ ἐνδιαφερομένου, προσκαλεῖται οὗτος παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας πρὸς τοῦτο, τασσομένης προθεσμίας μέχρις 20 ἡμερῶν, ἧς παρελθούσης ἀπράκτου ἡ Ὑπηρεσία χωρεῖ εἰς τὴν λῆψιν ἀποφάσεως.

3. Εἰς ἃς περιπτώσεις τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ ὑποβάλλονται μετὰ τὴν ἔκδοσιν ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεως, ἡ Ὑπηρεσία ἐκτιμᾷ τοὺς λόγους τῆς καθυστερημένης τοιαύτης ὑποβολῆς καὶ ἐὰν εὑρίσκῃ ὅτι οὗτοι δὲν ἀνάγονται εἰς τὸ πρόσωπον ἠσφαλισμένων, οἷον ἀμέλεια, ἀπομάκρυνσις ἐκ τοῦ κέντρου ἀσφαλίσεως κ.λ.π., ἀνακαλεῖ τὴν ἀπορριπτικὴν ἀπόφασιν, δικαιολογοῦσα τὴν ἐπιδότησιν καὶ διὰ τὸν διαδραμόντα χρόνον.

Ἀντιθέτως, ἐὰν διὰ τὴν καθυστέρησιν δὲν ὑφίσταται ἀνεξάρτητος τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἠσφαλισμένου αἰτία, ἐπέρχεται στέρησις τοῦ ἐπιδόματος διὰ τὸν διαδραμόντα χρόνον καὶ καταβολὴ τούτων διὰ τὸν ἑφεξῆς, ἐφ' ὅσον δεβαίως ἱσταται ὑπόλοιπον ἐπιδοτήσεως.

Δ. Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ χαρτοσήμου

Διὰ τοῦ ἄρθρου 13 ν. 3464)1955 προβλέπεται ὅτι ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους χαρτοσήμου, φόρου κ.λ.π. αἱ διὰ τὴν ἀπονομὴν παροχῶν ἀνεργίας καὶ στρατεύσεως ὑποβαλλόμεναι εἰς τὸν Ὀργανισμὸν αἰτήσεις, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ σχετιζόμεναι μὲ τὴν δικαστικὴν καὶ ἐξώδικον ἀναγνώρισιν ἢ πραγματοποίησιν αὐτῶν πράξεις.

Ε. Μεταφορὰ ἐπιδοτήσεως (*)

Τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου δύναται νὰ ἐνεργῆται μεταφορὰ τῆς ἐπιδοτήσεως εἰς ἕτερον Ὑποκατάστημα, ἔνθα παραμένει ἢ προτίθεται νὰ παραμείνῃ οὗτος ὡς ἄνεργος.

Ἡ μεταφορὰ τῆς ἐπιδοτήσεως θὰ ἐγκρίνηται παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος, ὅπερ διὰ τῆς κοινοποιήσεως τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως περὶ μεταφορᾶς εἰς τὸ Ὑποκατάστημα, τὸ ὁποῖον θέλει συνεχίσει τὴν καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος θὰ γνωστοποιῇ εἰς τοῦτο τὴν ἡμερομηνίαν, ἀφ' ἧς δέον νὰ συνεχισθῇ ἡ ἐπιδότησις τοῦ ἀνέργου, τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἐπιδοτήσεως, τὰ καταβληθέντα μέχρι τῆς ἀνωτέρω ἡμερομηνίας ἐπιδόματα, ὡς καὶ τὴν ἡμερομηνίαν, καθ' ἣν οὗτος θέλει ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ τόπου τῆς ἐπιδοτήσεώς του. Μέχρι τῆς προτεραίας τῆς τοιαύτης ἡμερομηνίας ὁ ἠσφαλισμένος θὰ ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον παρουσίας τὸν ἀσκούμενον ὑπὸ τοῦ ἐξ οὗ ἡ μετακίνησις Ὑποκαταστήματος.

Ἡ ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἐμφάνισις τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ὑποκ)μα τοῦ τόπου προορισμοῦ θὰ συνεπάγηται τὴν συνέχισιν τῆς ἐπιδοτήσεως ἄνευ στερήσεώς τινος. Ἄλλως ὁ ἠσφαλισμένος θὰ στερῆται τοῦ ἐπιδόματος τῶν μὴ δικαιολογουμένων ἡμερῶν ἀπουσίας. Πάντως, διὰ τὴν οὕτως ἢ ἄλλως καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος ἐν περιπτώσει μεταφορᾶς, δέον ἀπαραιτήτως νὰ προσάγηται βεβαίωσις τῆς ἀρμοδίας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς περὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ πρὸς ὃ ἡ μετακίνησις Ὑποκ)τος.

ΣΤ. Ἐνστάσεις.

Κατὰ πάσης πράξεως οἱουδήποτε ὀργάνου τῆς ἀσφαλίσεως, δι' ἧς ἀπορρίπτεται αἴτησις περὶ ἀπονομῆς ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἢ ἀποφασίζεται διακοπή, ἀνάκλησις, ἀναστολή, στέρησις ἢ ἄρνησις μεταφορᾶς τῆς ἐπιδοτήσεως καὶ ἀνεξαρτήτως ἐὰν πρόκειται περὶ Τοπικῆς Ὑπηρεσίας ἢ Ὑποκαταστήματος ΙΚΑ, ἐπιτρέπεται ἡ ὑποβολὴ ἐνστάσεως, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς § 7 καὶ 8 τοῦ ἄρθρου 17 ν.δ. 2961)1954, ἐντὸς προθεσμίας 14 ἡμερῶν, ἥτις ἐκδικάζεται ὑπὸ τῆς παρὰ τῇ Γενικῇ Δ)σει τοῦ Ὀργανισμοῦ ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς, εἰς ἣν δέον νὰ διαβιβάζωνται ἀμελλητὶ αἱ ὑποβαλλόμεναι αἰτήσεις.

Ἵνα καθίσταται δυνατὴ ἡ διαπίστωσις ἂν ἡ σχετικὴ ἔνστασις ὑπεβλήθη ἐμπροθέσμως, δέον ὅπως ἐπὶ πάσης ἀποφάσεως γίνηται μνεία τῆς 14ημέρου προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔχει δικαίωμα ὑποβολῆς ἐνστάσεως ὁ ἠσφαλισμένος, κοινοποιεῖται δ' ἢ ὡς ἄνω ἀπόφασις εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον ἐπὶ ὑπογραφῇ.

Ὡσαύτως, ἵνα καθίσταται δυνατὴ ἡ ἐκ μέρους τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς λεπτομερὴς ἐξέτασις τῶν ὑποβαλλομένων ἐνστάσεων καὶ τῶν δι' αὐτῶν προβαλλομένων αἰτήσεων, δέον ὅπως εἰς τὴν διαβιβάζουσαν τὴν ἔνστασιν ἀναφορὰν περιλαμβάνηται σχετικὴ ἔκθεσις τῶν ἀπόμεων τῆς Ὑπηρεσίας ἐπὶ τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἠσφαλισμένου.

Ἐξ ἄλλου ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων ὑμῖν αἰτήσεων διὰ καταβολὴν ἐπιδόματος, δέον ὅπως ἐρευνῶνται ἅπασαι αἱ προϋποθέσεις ἐπιδοτήσεως καὶ, ἐφ' ὅσον ἐκδίδεται ἀπορριπτικὴ ἀπόφασις, αὕτη δέον νὰ περιλαμβάνῃ ὅλας τὰς αἰτίας ἀπορρίψεως, οὕτως ὥστε νὰ ἀποφεύγηται τὸ ἄτοπον τῆς μετὰ μακρὰν διαδικασίαν καὶ πάροδον χρόνου ἀποδοχῆς ἐνστάσεώς τινος διὰ τινα λόγον, νὰ ἐμφανίζηται ἐκ μέρους τῆς Ὑπηρεσίας ἐκ τῶν ὑστέρων ἕτερον κώλυμα παρεμποδίζον τὴν ἐπιδότησιν, καίτοι τοῦτο ἔδει νὰ εἶχεν ἐρευνηθῇ καὶ εἶχεν ἐξ ἀρχῆς κριθῇ, τόσον κατὰ τὴν πρωτόδικον, ὅσον καὶ τὴν εἰς δεύτερον βαθμὸν ἐκδιδομένην ἀπόφασιν.

Ἐφ' ὅσον αἱ ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις τοῦ Δ.Σ. εἶναι ἐγκριτικαί, δέον ὅπως αὗται κοινοποιοῦνται ἀμέσως εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους, καταβάλληται δὲ παρὰ τῶν Ὑπηρεσιῶν ὑμῶν μέριμνα, ἵνα ἡ καταβολὴ τοῦ δεδουλευμένου ἐπιδόματος γίνηται ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος, εἰδοποιουμένου τοῦ ἠσφαλισμένου περὶ τῆς ἡμερομηνίας πληρωμῆς διὰ τοῦ συντομωτέρου δυνατοῦ τρόπου.

Ζ. Σφράγισις βιβλιαρίων — Καταχωρήσεις εἰς ἀτομικὰς πινακίδας.

Διὰ τοῦ ἄρθρ. 8 ν. 3464)1955 ἐπαναλαμβάνεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 24 § 1 ν.δ. 2961)

(*) Βλέπε καὶ ἄρθρ. 15 Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ΚΚΑ 15, σελ. 1036.

1954, καθ' ἣν ὁ ἄνεργος, διαρκούσης τῆς περιόδου ἐπιδοτήσεως, θεωρεῖται ἠσφαλισμένος διὰ τὴν χορήγησιν τῶν εἰς εἶδος παροχῶν διὰ τὴν περίπτωσιν ἀσθενείας.

Κατὰ συνέπειαν ἡμέραι ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας ἐξομοιοῦνται πρὸς ἡμέρας ἐργασίας διὰ τὴν χορήγησιν τῶν εἰς εἶδος παροχῶν ἀσθενείας.

Οὕτω πρὸς ἀποφυγὴν χορηγήσεως βεβαιώσεων καὶ ἀσκόπων ταλαιπωριῶν τῶν ἠσφαλισμένων δέον ὅπως κατὰ τὴν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας σφράγισιν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου ἀναγράφηται, πλὴν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως ὁλογράφως καὶ ἀριθμητικῶς.

Περαιτέρω δι' ἑκάστην περίπτωσιν ἐπιδοτήσεως δέον νὰ γίνηται σχετικὴ καταχώρησις (διάρκεια, ἡμέραι, ποσόν) εἰς τὴν ἀτομικὴν πινακίδα τοῦ ἠσφαλισμένου, ἣν θὰ συμβουλεύωνται αἱ Ὑπηρεσίαι κατὰ πᾶσαν νέαν περίπτωσιν ἢ διὰ συνέχισιν ἐπιδοτήσεως κλπ., ὡς καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 19 § 2 ἐδ. 6 ν. δ. 2961)1954, ὡς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 5 § 4 ν. 3464)1955. Διὰ τὸν αὐτὸν ἀκοπὸν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας ἠσφαλισμένου κατέχοντος ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον ἐκδοθὲν παρ' Ὑποκαταστήματος ἑτέρας πόλεως ἡ Ὑπηρεσία παρ' ἧς ἐπεδοτήθη ὁ ἠσφαλισμένος δέον νὰ γνωστοποιῇ εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἀνεργίας (Τ.Υ τοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ Ὑποκ)ματος ΙΚΑ) τῆς πόλεως, ὅπου ἐξεδόθη τὸ ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον, τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐπιδοτήσεως. Οὕτω, ὁσάκις προσέρχεται πρὸς ἐπιδότησιν ἠσφαλισμένος κατέχων ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον ἐκδοθὲν παρ' ἑτέρου Ὑποκ)τος ΙΚΑ, ἡ Ὑπηρεσία θὰ χωρῇ εἰς ταύτην βάσει ὑπευθύνου δηλώσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου περὶ μὴ πραγματοποιήσεως 300 ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως ἐντὸς τῆς τελευταίας 4ετίας, ἀλλ' ἐν συνεχείᾳ θὰ προβαίνῃ εἰς ἐπαλήθευσιν τῆς δηλώσεως ταύτης, δι' ἀλληλογραφίας μετὰ τῆς Τ.Υ. ἢ τοῦ Ὑποκ)τος ΙΚΑ τῆς πόλεως, εἰς ἣν ἐξεδόθη τὸ ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον καὶ εἰς ἣν κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα θὰ ὑπάρχουν κατεχωρημέναι (εἰς τὴν ἀτομικὴν πινακίδα παροχῶν) ἅπασαι αἱ προγενέστεραι ἐπιδοτήσεις.

Η. Ὑποβολὴ μηνύσεων

Ἡ § 4 ἄρθρ. 9 ν. 3198)1955 ὁρίζει ὅτι κατὰ παντὸς ἐργοδότου, παραβαίνοντος τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου (περὶ ἀναγγελίας τῆς καταγγελίας τῆς ἀορίστου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας καὶ λύσεως τῆς ὡρισμένου χρόνου τοιαύτης) ἐπιβάλλονται αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 § 4 ν.δ. 2656)1953 ὁριζόμεναι ποιναί.

Ἁρμόδιοι πρὸς ἐπιβολὴν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω μηνύσεων εἶναι α) ὁ Διευθυντὴς τῆς Τ. Ὑπηρεσίας τοῦ ΟΑΑΑ ἢ ὅπου δὲν ὑφίσταται τοιαύτη ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑποκ)τος ΙΚΑ διὰ τὰς παραλείψεις ἀναγγελίας ἢ διὰ τὴν ἀναγραφὴν ψευδῶν στοιχείων εἰς ἀναγγελίας γενομένας πρὸς αὐτάς, β) ὁ Προϊστάμενος τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας διὰ τὰς ἐναντι τούτου παραλείψεις ἀναγγελίας ἢ ἀναγραφὴν ψευδῶν στοιχείων.

Θ. Ὑποβολὴ στατιστικῶν στοιχείων

Ὑπὸ τῶν Τοπικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τῶν Περιφερειακῶν καὶ Τοπικῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ ΙΚΑ δέον κατὰ μῆνα καὶ ἐντὸς τοῦ Ἀου 15θημέρου τοῦ ἑπομένου μηνὸς νὰ ὑποβάλλωνται στατιστικὰ στοιχεῖα ἀναφερόμενα εἰς τὴν κίνησιν ἐπιδοτουμένων ἀνέργων παρ' αὐτοῖς καὶ τῶν ὑπ' αὐτὰ Τοπικῶν Παρ)των συμπληρουμένων πρὸς τοῦτο τῶν ἐπισυναπτομένων σχετικῶν στατιστικῶν πινάκων.

Διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν πινάκων παρέχομεν τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας·

1. Ὁ στατιστικὸς πίναξ Ι (περιπτώσεων ἐπιδοτουμένων ἀνέργων) θὰ συμπληροῦται παρ' ὅλων τῶν Ὑποκ)των, ἅτινα διαρκούντος τοῦ μηνὸς κατέβαλον εἰς ἠσφαλισμένον ἐπίδομα ἀνεργίας, ἔστω καὶ ἐὰν εἰς τὴν περιοχὴν τούτων δὲν ἔχῃ ἐπεκταθῇ εἰσέτι ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας (π.χ. λόγῳ μεταφορᾶς τῆς ἐπιδοτήσεως) α) Εἰς τὴν στήλην 1 θ' ἀναφέρηται ὁ ἀριθμὸς τῶν διαρκούντος τοῦ μηνὸς περιπτώσεων ἀνεργίας, δι' ἃς ἤρξατο ἡ ἐπιδότησις. Κατὰ συνέπειαν ἀναγγελθεῖσαι περιπτώσεις ἀνεργίας, δι' ἃς δὲν κατεβλήθη ἐπίδομα, εἴτε λόγῳ μὴ παρελεύσεως τοῦ χρόνου ἀναμονῆς, εἴτε μὴ συμπληρώσεως τῆς διαδικασίας ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος, δὲν θὰ ἀναφέρωνται ἐν προκειμένῳ, εἰ μὴ κατὰ τὸν μῆνα, καθ' ὃν θέλει ἀρχίσει πράγματι ἡ ἐπιδότησις, ἔστω καὶ ἐὰν αὕτη ἀνατρέξῃ εἰς προγενέστερον χρόνον.

Αἱ εἰς τὴν στήλην ταύτην ἐμφανιζόμεναι νέαι περιπτώσεις ἐπιδοτήσεως δέον νὰ ἀναφέρωνται κεχωρισμένως καθ' ὁμάδας προϋποθέσεων, ἤτοι α) 150 ἡμερομισθίων, β) 150 ἡμερομισθίων καὶ γ) 125 ἡμερομισθίων.

β) Εἰς τὴν στήλην 2 ἀναφέρεται ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς ἐπιδοτουμένων ἀνέργων κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ μηνὸς ὃν ἀφοροῦν τὰ ὑποβαλλόμενα στοιχεῖα.

γ) Ἡ στήλη 3 περιλαμβάνει τὸ σύνολον τῶν ἡμερῶν, δι' ἃς κατεβλήθη ἐπίδομα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μηνός, εἰς δὲ τὴν στήλην 4 τὸ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν καὶ τὴν αὐτὴν περίοδον καταβληθὲν ποσόν. Σημειοῦμεν ἐν προκειμένῳ ὅτι ἐν περιπτώσει καταβολῆς ἀναδρομικῆς διαφορᾶς ἐπιδόματος εἰς ἠσφαλισμένον ἢ ἠσφαλισμένους τό τε ἀντίστοιχον ποσὸν καὶ αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως εἰς ἃς τοῦτο ἀναφέρεται θὰ μνημονεύηται κεχωρισμένως καὶ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν δημιουργίας πεπλανημένων ἐντυπώσεως καὶ συγχύσεως.

δ) Κεχωρισμένως πάντοτε θ' ἀναφέρηται ὁ ἀριθμὸς τῶν περιπτώσεων καὶ τὸ καταβληθὲν ποσὸν ὡς ἔκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις (δῶρον) ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

2. Ὁ πίναξ ΙΙΙ (ἐπιδοτηθέντων ἀνέργων κατ' Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον) συμπληροῦται παρὰ τῶν αὐτῶν, ὡς καὶ ἡ § 1 Ὑποκ)των. Εἰς τὴν στήλην 1 ἀναφέρεται ὁ τίτλος τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, εἰς τὴν στήλην 2 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιδοτηθέντων ἀνέργων διαρκούντος τοῦ μηνός, οἵτινες, βάσει τῆς τελευταίας αὐτῶν ἀπασχολήσεως πρὸ τῆς ἀνεργίας των, ὑπήγοντο εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας τοῦ ἀντιστοίχως εἰς τὴν στήλην 1 ἀναφερομένου Ὀργανισμοῦ, εἰς δὲ τὴν στήλην 3 τὸ καταβληθὲν ποσὸν δι' ἐπίδομα ἀνεργίας καθ' ὁμάδα ἠσφαλισμένων τοῦ αὐτοῦ Ταμείου κλάδου ἀσθενείας.

3. Οἱ περὶ ὧν ὡς ἀνωτέρω στατιστικοὶ πίνακες μετὰ συμπληρώσεως καὶ ὑπογραφῆς τῆς ἐν

αὐτοῖς ἐπισημειωματικῆς ἀναφορᾶς θὰ ὑποβάλλωνται ἡμῖν ἄνευ ἰδιαιτέρου διαβιβαστικοῦ ἐγγράφου, οὐδ' ἰδιαιτέρου φακέλλου, δεδομένου ὅτι εἰς τὰ ἀποστελλόμενα ὑμῖν συνημμένως τῇ παρούσῃ εἰδικὰ ἔντυπα ἐλήφθη μέριμνα ἐκτυπώσεως ἐπὶ τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς τούτων τῆς διευθύνσεως τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ, οὕτως ὥστε νὰ ἀποστέλλωνται ταῦτα ἁπλῶς ἀναδιπλούμενα.

Ἡ τοιαύτη ὑποβολὴ στοιχείων δέον νὰ πραγματοποιῆται ἐντὸς τοῦ πρώτου 15θημέρου ἑκάστου μηνός, ἵνα δὲ μὴ καθυστερῇ ἡ ἔκδοσις καὶ ἡ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας ὑποβολὴ τῶν μηνιαίων στατιστικῶν δελτίων ἐν ἀναμονῇ ἀποστολῆς στοιχείων παρὰ μικρῶν Ὑποκαταστημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον τύχει διαρκοῦντος τοῦ μηνὸς ἀντιστοίχου κινήσεως, παραγγέλλομεν ὅπως διαβιβάζωνται ἡμῖν ἐγκαίρως ὁπωσδήποτε τοιαῦτα δελτία, ἔστω καὶ δι' ἀναγραφῆς εἰς τὰς οἰκείας στήλας τῶν μηδενικῶν ἀριθμῶν.

Χ. Εἰδικὴ ρύθμισις ἐπιδοτήσεως ἁλιεργατῶν

Τὰ τῆς ἐπιδοτήσεως τῶν ἐργατῶν ἁλιείας ὁρίζει εἰδικὸς Κανονισμός, ἐγκριθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10971)465)1955 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Κανονισμοῦ τούτου, δι' οὗ οἱ ὡς ἄνω μισθωτοὶ ὑποχρεοῦνται εἰς ἡὐξημένον κατὰ 0,5% ποσοστὸν εἰσφορᾶς ἀνεργίας ἐναντι τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 32 ν.δ. 2961)1954 προβλεπομένης, παρέχομεν ὑμῖν τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας:

1. Προϋποθέσεις.

Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τὰς παροχὰς ἀνεργίας εἰς τοὺς ἀνωτέρω μισθωτοὺς τελεῖ ὑπὸ τὰς ἀκολούθους εἰδικὰς προϋποθέσεις, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐν προκειμένῳ τῶν γενικῶν προυποθέσεων τῶν παραγράφων 1, 4, 6 καὶ 7 καὶ ν.δ. 2961)1954, ἤτοι:

1. Πραγματοποίησις 180 ἢ 150 ἡμερῶν ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει κατὰ τῆς ἀνεργίας ἐντὸς τῶν τελευταίων 14 πρὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας μηνῶν, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τῶν ἀμέσως πρὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας δύο μηνῶν.

2. Παραμονὴ τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς κατάστασιν ἀνεργίας ἐπὶ 20ήμερον τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀνεργίας του ὑμῖν.

2. Διάρκεια ἐπιδοτήσεως καὶ καταβολὴ ἐπιδόματος.

Ἡ διάρκεια τῆς ἐπιδοτήσεως ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 4 τοῦ Κανονισμοῦ εἰς 60 ἡμέρας διὰ τοὺς κατὰ τὰ ἀνωτέρω πραγματοποιήσαντας 180 ἡμέρας ἐργασίας καὶ εἰς 50 διὰ τοὺς πραγματοποιήσαντας 150 τοιαύτας.

Ἡ καταβολὴ τῶν ἐπιδομάτων τελεῖ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς πραγματοποιήσεως τριῶν παρουσιάσεων κάθε ἑβδομάδα, τοῦ τοιούτου ἐλέγχου τῆς ἀνεργίας των ἐφαρμοσθησομένου παρὰ πάντων τῶν Ὑποκ)των ΟΑΑΑ καὶ ΙΚΑ.

3. Λοιπαὶ προϋποθέσεις ἀναγνωρίσεως καὶ καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας.

Ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς προϋποθέσεις ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος, τὸν χρόνον ἀναμονῆς, τὴν καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας, τοὺς λόγους ἀναστολῆς, διακοπῆς, κλπ., τῆς ἐπιδοτήσεως ἰσχύουσιν αἱ γενικαὶ περὶ ἐπιδοτήσεως διατάξεις.

4. Εἰδικαὶ ὑποχρεώσεις ἐργοδοτῶν

Ρητῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ ὁρίζεται, ὅτι οἱ ὑπόχρεοι ἐργοδόται, πλὴν τῶν διὰ τοῦ ν.δ. 2961)1954 ἐπιβαλλομένων διὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν κοινῶν μισθωτῶν διατυπώσεων, ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐντὸς 7 ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ τέλους ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ μηνὸς ὑποβάλλωσι εἰς τὰς οἰκείας Ὑπηρεσίας Ἀνεργίας ἀντίγραφα τῶν παρ' αὐτῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὰς οἰκείας Λιμενικὰς Ἀρχὰς καταστάσεων τῶν περιλαμβανουσῶν τὰ στοιχεῖα τῶν παρ' αὐτῷ ἀπασχοληθέντων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μηνὸς ἁλιεργατῶν. Ἡ μὴ τήρησις τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης δὲν ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεως τῶν ἁλιεργατῶν κωλύουσαν τὴν ἐπιδότησιν αὐτῶν.

Πάντως δέον ὅπως μεριμνήσητε διὰ τὴν εὐρείαν γνωστοποίησιν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων εἰς τοὺς ὑποχρέους ἐργοδότας.

5. Ἔναρξις ἰσχύος τοῦ Κανονισμοῦ

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Κανονισμοῦ ὁρίζεται ὡς ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἡ 26η Αὐγούστου 1954. Ἑπομένως καὶ αἱ ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης καὶ ἐφ' ἑξῆς πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας λογίζονται ὡς πραγματοποιηθεῖσαι ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ κλάδου ἀνεργίας καὶ κατὰ συνέπειαν αἱ ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης καὶ ἐφεξῆς ἀναγγελθεῖσαι ὑμῖν περιπτώσεις ἀνεργίας παρέχουν δικαίωμα ἐκτοτε ἐπιδοτήσεως, ἐφ' ὅσον πληροῦνται αἱ προυποθέσεις τοῦ νόμου καὶ τοῦ Κανονισμοῦ καὶ ἦθελε διαπιστωθῇ ἡ ἐν συνεχείᾳ παραμονὴ τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς κατάστασιν ἀνεργίας.

Τέλος, δέον ὅπως τηρήσητε λεπτομερῆ στοιχεῖα περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατὰ μῆνα ἐπιδοτουμένων ἀνέργων ἁλιεργατῶν, τῶν ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως καὶ τοῦ καταβληθησομένου συνολικοῦ κατὰ μῆνα ποσοῦ. (*)

(*) Ἡ ἄνω Ἐγκύκλιος ἀνοινοποιήθη πρὸς τὰς τοπικὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί επεκτάσεως των διατάξεων του Π. Δ. της 22/28 Ιουνίου 1927 «περί καθορισμού ωρών εργασίας κρεοπωλείων, σφαγείων και εκδορείων» εις την πόλιν της Χίου.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 197 της 10 Σεπτεμβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 2 του β. δ. της 25 Αυγούστου/5 Σεπτεμβρίου 1920 «περί κωδικοποιήσεως των περί υγιεινής και ασφαλείας εργατών διατάξεων», του ν. 2269/1920 «περί κυρώσεως της συμβάσεως της διεθνούς συνδιασκέψεως εργασίας της Ουασιγκτώνος» περί περιορισμού των ωρών εργασίας εν ταις βιομηχανικαίς επιχειρήσεσιν εις 8 καθ' ημέραν και 48 καθ' εβδομάδα, του άρθρου 5 του ν. 2943/1922 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως εργατικών τινων νόμων», του άρθρου 16 του ν. δ. της 21 Σεπτεμβρίου 1926 «περί χρονικών ορίων εργασίας εις τα καταστήματα κλπ.», του άρθρου 4 του π. δ. της 22/28 Ιουνίου 1927 «περί κανονισμού των ωρών εργασίας κρεοπωλείων, σφαγείων και εκδορείων», αίτησιν του Σωματείου Κρεοπωλών Χίου και γνωμοδότησιν της Διοικήσεως Χωροφυλακής Χίου, μετά γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εργασίας, και την υπ' αριθ. 394/1956 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Πάσαι αι διατάξεις του π. δ. της 22/28 Ιουνίου 1927 «περί κανονισμού ωρών εργασίας κρεοπωλείων, σφαγείων και εκδορείων» επεκτείνονται και εις την πόλιν της Χίου.

Εις τον αύτον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 5 Σεπτεμβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καταργήσεως του από 18.3 1949 β. δ. «περί εφοδιασμού διά βιβλιαρίων υγείας των τεχνιτών μακαρονοποιών».

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 198 της 10 Σεπτεμβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν το άρθρον 6 του δ/τος της 25 Αυγούστου 1920 «περί κωδικοποιήσεως των περί υγιεινής και ασφαλείας των εργατών κλπ. διατάξεων», προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, μετά την υπ' αριθ. 17/1954 γνώμην του Συμβουλίου της Επικρατείας, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Από της δημοσιεύσεως του παρόντος εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως καταργείται το από 18 Μαρτίου 1949 β. δ. «περί εφοδιασμού διά βιβλιαρίων υγείας των τεχνιτών μακαρονοποιών», δημοσιευθέν εις το υπ' αριθ. 78 Φ.Ε.Κ. της 27.3.1956 (τεύχος Α').

Εις τον Ημέτερον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 6 Σεπτεμβρίου 1956

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

54879/11134/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως εν μέρει και συμπληρώσεως της υπ' αριθ. 10/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των αποδοχών, όρων εργασίας κλπ. των τσιμεντεργατών κλπ. άπασης της Χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 190 της 20 Σεπτεμβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν α) τας διατάξεις της § 2 του άρθρου 20 του ν. 3239/1955, β) σχετικήν γνωμοδότησιν του κατά το άρθρ. 28 του αυτού Νόμου Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 17.9.1956 και υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 70/18.9.1956 εγγράφου του, ην και αποδεχόμεθα, γ) την υπ' αριθ. 10/1956 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί της αμοιβής, όρων εργασίας κλπ. του προσωπικού Εταιρειών Τσιμέντων άπασης της Χώρας», δι' ης μετερρυθμίσθη η υπ' αριθ. 17/1956 απόφασις του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, δ) το γεγονός ότι ωρισμέναι διατάξεις της προειρημένης διαιτητικής αποφάσεως, αναφερόμεναι εις τα κατωτέρω θέματα, αντιτίθενται προς την ακολουθουμένην υπό της Κυβερνήσεως κοινωνικήν και οικονομικήν πολιτικήν και δέον, τω λόγω τούτω, όπως τροποποιηθώσι και συμπληρωθώσι προς τον σκοπόν της εξισορροπήσεως των προς τας γενικώς τεθεσπισμένας τοιαύτας, ήτοι:

1) Ως προς τας ειδικότητας και την επί τη βάσει τούτων ημερομισθιακήν κατάταξιν, καθ' όσον αι υπό της διαιτητικής αποφάσεως προβλεπόμεναι νέαι κατηγορίαι εργαζομένων δεν αντιστοιχούνται εις την σήμερον ισχύουσαν διάρθρωσιν του εργατοτεχνικού προσωπικού τσιμεντοβιομηχανίας, καθισταμένης ούτω δυσχεροΰς της διαθέσεως του εργατικού δυναμικού του κλάδου τούτου αναλόγως των εν εκάστη περιπτώσει αναγκών της παραγωγής.

2) Ως προς τον χρόνον της αναδρομικότητος διά του καθορισμού ημερομηνίας ισχύος ταύτης από 1ης Ιουλίου 1956 προς αποφυγήν επιβαρύνσεως του κόστους παραγωγής επί βλάβη της εξαγωγικής ικανότητος των προϊόντων του κλάδου τούτου.

3) Ως προς το δώρον εορτών Χριστουγέννων 1956 διά της προσθήκης διατάξεως προβλεπούσης την καταβολήν τούτου βάσει των προ της παρούσης ισχυόντων κατωτάτων ορίων αποδοχών προς αποφυγήν μείζονος επιβαρύνσεως και εκ του λόγου τούτου, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την υπ' αριθ. 10/1956 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των αποδοχών, όρων εργασίας κλπ. των τσιμεντεργατών άπασης της Χώρας», τροποποιουμένην εν μέρει και συμπληρουμένην παρ' ημών ως προς τας κατηγορίας

καὶ εἰδικότητας ἐργαζομένων, τὴν ἀναθρωμικότητα τοῦ χρόνου ἰσχύος ταύτης καὶ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου Χριστουγέννων 1956, ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Τσιμέντων Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ ἧς οἱ ὅροι διαμορφοῦνται ὡς ἕπεται:

Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν τσιμεντεργατῶν ἁπάσης τῆς Χώρας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

α) Ψήστης	Δρχ.	70
β) Βοηθὸς ψήστου	»	60
γ) Λιπαντὴς	»	50
δ) Μυλωνᾶς	»	58
ε) Ξηραντιέρης	»	50
στ) Σακκισταί, ζυγωταί, ψυχραντιέρηδες, σιλαδόροι, προσωπικὸν ἐνδιαιρέσεων μεταφορῶν καὶ λοιποὶ ἐργάται παραγωγῆς, ἀπασχολούμενοι πάντως εἰς οἱανδήποτε ἐργασίαν παραγωγῆς	»	44
ζ) Ἐξωτερικοὶ ἐργάται αὐλῆς	»	42
η) ἐργάτριαι	»	34

2) Τὸ δῶρον Χριστουγέννων 1956 θέλει καταβληθῆ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τεθεσπισμένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν.

3) Πᾶσα παραβασις ἢ μὴ συμμόρφωσις πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης θεωρεῖται ὡς ἀδικαιολόγητος καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐπισύρουσα τοὺς παραβάτας εἰς τὴν καταβολὴν πενταπλασίας ἀποζημιώσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Β. Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 προβλεπομένης τοιαύτης.

4) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1956.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1956

55943/11352/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 13/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τοῦ προσωπικοῦ τῆς Α.Ε.Χ.Π. καὶ Λιπασμάτων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 195 τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239/1955.

2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 13/1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 24/1956 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. προσωπικοῦ Α.Ε.Χ.Π. καὶ Λιπασμάτων».

3) Τὴν ἀπὸ 24.9.1956 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14/24.9.1956 ἐγγράφου του, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα.

4) Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διάταξις τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς § 4 τῆς εἰρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς καθορίζονται, κατὰ παρέκκλισιν ἐκ τοῦ καθιερωθέντος τελευταίως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθεστῶτος ἀμοιβῆς τοῦ ἀνειδικεύτου προσωπικοῦ παντὸς ἐν γένει τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν τῆς Χώρας, διὰ τοὺς τὸ πρῶτον προσλαμβανομένους ὑπὸ τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἐπιχειρήσεως, ἀνειδικεύτους ἐργάτας καὶ ἐργατρίας κατωτάτα ὅρια ἡμερομισθίου ἀντιστοίχως ἐκ δραχμῶν 44 καὶ 34, ἐναντὶ τῶν γενικῶς ἰσχυόντων τοιούτων ἐκ δραχμῶν 42 καὶ 32, δέον νὰ ἀπαλειφθῇ, τὸ μὲν διότι τοιαύτη παρέκκλισις ἐξ οὐδενὸς λόγου καὶ συγκεκριμένης αἰτίας δικαιολογεῖται, τὸ δὲ διότι ἡ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ἐπιβάρυνσις τοῦ κόστους παραγωγῆς τῶν λιπασμάτων, ὡς ἀντιτιθεμένη εἰς τὴν ἀκολουθουμένην πολιτικὴν τῆς καθολικεύσεως τῆς χρήσεως αὐτῶν, ἐπιβάλλει τὴν διατήρησιν τῆς τιμῆς των εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν χαμηλότερα ἐπίπεδα, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 13/1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν τροποποιουμένην καὶ συμπληρουμένην παρ' ἡμῶν ὡς πρὸς τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἀνειδικεύτων ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν, ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ διενέξεως μεταξὺ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, ἐκπροσωποῦντος κατὰ Νόμον τὴν Α.Ε.Χ.Π. καὶ Λιπασμάτων, καὶ τοῦ Συνδικάτου Ἐργαζομένων Ἑταιρείας Λιπασμάτων καὶ ἧς οἱ ὅροι διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως:

1. Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης ἀφορῶσι τὸ προσωπικὸν τῆς Α.Ε.Χ.Π. καὶ Λιπασμάτων, τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν δύναμιν τῶν ἐν τῇ παρούσῃ διενέξει ἐκπροσωπηθέντων ὑπὸ τοῦ Συνδικάτου Ἐργαζομένων Ἑταιρείας Λιπασμάτων Ἐργατικῶν Σωματείων, ἤτοι: 1) Συλλόγου Ὑπαλλήλων Ἑταιρείας Λιπασμάτων, 2) Ἑνώσεως Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ Ἐργατριῶν Χημικῆς Βιομηχανίας Πειραιῶς Ἀθηνῶν, 3) Πανελληνίου Ἑνώσεως Τεχνιτῶν Ὑαλουργῶν, 4) Συνδέσμου Τεχνιτῶν Κατασκευῆς Ὑαλοπινάκων «Ὁ Ἥλιος», 5) Ἑνώσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Παρασκευῆς Ὀξέων Ἑταιρείας Λιπασμάτων, 6) Σωματείου Τεχνιτῶν Ξυλουργῶν Πειραιῶς, 7) Ἑνώσεως Μηχανοξυλουργῶν καὶ Κιβωτοποιῶν Πειραιῶς, 8) Ἑνώσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Λεβητοποιῶν Ναυπηγείων καὶ Μεταλλικῶν Κατασκευῶν Πειραιῶς, Ἀθηνῶν καὶ 9) Ἑνώσεως Μηχανουργῶν Ἑταιρείας Λιπασμάτων.

2. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ διαβαθμίσεως καὶ μισθοδοσίας τῶν ὑπαλλήλων τῆς Α.Ε.Χ.Π. καὶ Λιπασμάτων προβλεπόμενα κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν, ὡς εἶχον διαμορφωθῇ κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 9/2.2.1955 (ἀριθ. πρωτ. 208/162) ἀποφάσεως τῆς Διοικήσεως τῆς Ἑταιρείας καὶ ἰσχύουν μέχρι τῆς 24.1.1956, ἤτοι πρὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν αὐξάνονται ὡς ἀκολούθως:

α) Τὰ μέχρι ποσοῦ δρχ. 1.500 ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 20 %.

β) Τὰ ἀνώτερα μὲν τῶν 1.500 δραχμῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ τῶν 3.000 δραχμῶν, ἰσχύοντα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 15 %.

Ἡ αὔξησις αὕτη δὲν δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα τοῦ ποσοῦ τῶν δρχ. 300.

γ) Τὰ ἀνώτερα τῶν δρχ. 3.000 ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν αὐξάνονται κατὰ ποσὸν δρχ. 450.

3. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προηγουμένης παραγρα-

φου διαμορφουμένων νέων κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων βασικῶν μισθῶν ὑπολογίζονται περαιτέρω τὰ ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ διαβαθμίσεως καὶ μισθοδοσίας προβλεπόμενα ἐπιδόματα καὶ προσαυξήσεις.

4. Ἐπὶ τῶν ἰσχυόντων μέχρι τῆς 24.1.1956, ἤτοι πρὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ. Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων τῶν περὶ ὧν ἡ παροῦσα ἐργατοτεχνιτῶν χορηγεῖται αὔξησις ἐκ δρχ. 7 διὰ τοὺς ἄρρενας ἐργατοτεχνίτας, 5 διὰ τὰς θήλεις ἐργατρίας καὶ 4 διὰ τοὺς μαθητευομένους ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

5. Διὰ τοὺς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καὶ ἐφεξῆς τὸ πρῶτον προσλαμβανομένους ἀνειδικεύτους ἐργάτας, ἐργατρίας καὶ μαθητευομένους ἰσχύουν τὰ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν προβλεπόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, ἐφ' ὅσον διὰ τούτους ἐκ τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης κειμένων διατάξεων δὲν ὑφίσταται περίπτωσις εὐνοϊκωτέρας κατατάξεώς των.

6. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1956, εἰς δὲ τὰς διὰ ταύτης παρεχομένας αὐξήσεις συμψηφίζεται ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ Ἀθηνῶν παρασχεθεῖσα τοιαύτη.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1956

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περὶ ἀποδοχῶν ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων καὶ μηχανουργικῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Χώρας.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 22αν Ἰουνίου 1956, παρουσίᾳ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κ. Κ. Χρυσανθοπούλου, νομίμως ἐξουσιοδοτημένου διὰ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Ν. Δρίτσας, Πρόεδρος Συνδέσμου Ἑλλ. Βιομηχάνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Φ. Μακρῆς, Γεν. Γραμματεὺς τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. 2) Δημ. Παπαδόπουλος, Γεν. Γραμματεὺς Ὁμοσπονδίας Μηχανικῶν καὶ Θερμαστῶν Βιομηχανίας καὶ Γεωργίας Ἑλλάδος, καὶ 3) Στυλ. Μανωλίδης καὶ Σωτ. Κατσαρός, ἐκτελεστικοὶ τῆς αὐτῆς Ὁμοσπονδίας, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, συνωμολόγησαν τὰ κάτωθι:

1 Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καθορίζονται, ὡς ἀκολούθως, τὰ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν τῶν ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν, τῶν κεκτημένων τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπόμενα πτυχία καὶ ἀπασχολουμένων εἰς τὰ πάσης φύσεως βιομηχανικὰ ἐργοστάσια καὶ μηχανουργικὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Χώρας, κινητὰς καὶ μή.

Ἀρχιθερμαστὴς ἡμερομίσθιον δραχ. 55.
Θερμαστὴς ἡμερομίσθιον δραχ. 52.

2) Τ' ἀνωτέρω ἡμερομίσθια προσαυξάνονται διὰ τῶν ἀκολούθων ἐπιδομάτων: α) Δι' ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ παρὰ διαφόροις ἐργοδόταις, ὁριζομένου εἰς ποσοστὸν 5 ο/ο ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκάστης πενταετίας καὶ μέχρι πέντε πενταετιῶν, τοῦ χρόνου ὑπολογιζομένου ἀπὸ τῆς τὸ πρῶτον ἀσκήσεως ὁμοτίμων ἢ συναφῶν καθηκόντων καὶ ἀποδεικνυομένου διὰ πιστοποιητικῶν, χορηγουμένων ὑπὸ τῶν παρ' οἷς εἰργάσθησαν ἐργοδοτῶν, ὑποχρεουμένων εἰς τὴν χορήγησιν τούτων ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ζητήσεως των. β) Δι' ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν 10 ο/ο διὰ τὴν σύζυγον, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἐργάζεται, καὶ 5 ο/ο δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν, ἐφ' ὅσον τὰ ἐκ τούτων ἄρρενα εἶναι ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν καὶ δὲν ἐργάζονται, τὰ δὲ θήλεα εἶναι κάτω τῶν 20 ἐτῶν, ἄγαμα καὶ δὲν ἐργάζονται.

3) Εἰς τὰ ἐν § 1 τῆς παρούσης κατώτατα ἡμερομίσθια συμψηφίζεται ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν—κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1924/1956 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας—χορηγηθεῖσα αὔξησις.

4) Τὰ σήμερον καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνώτερα τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 57620/1951 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας «περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς θερμαστὰς καὶ ἀρχιθερμαστὰς» ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα, ὡς ἐπίσης ἐξακολουθεῖ ἰσχύον καὶ τὸ ἀπὸ 12ης Σεπτεμβρίου 1945 πρακτικὸν συμφωνίας μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων.

5) Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν δύναμιν τῶν διὰ τῆς παρούσης συμβαλλομένων σωματείων μισθωτοὶ δικαιοῦνται διὰ δηλώσεώς των πρὸς τὸν ἐργοδότην νὰ ἐκχωρήσουν ἐκ τοῦ μισθοῦ των τμῆμα ἴσον πρὸς τὴν κατὰ τὸ καταστατικὸν τῶν ὡς ἄνω σωματείων συνδρομὴν αὐτῶν εἰς τὰ ἀντίστοιχα σωματεῖα. Ἀνάκλησις τῆς δηλώσεως ἐκχωρήσεως ἐπιτρέπεται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Καταστατικοῦ τῶν ὑπὲρ ὧν ἡ ἐκχώρησις σωματείων. Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν οὐδὲν περὶ τούτου διαλαμβάνει τὸ Καταστατικόν, ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 87 τοῦ Α. Κ.

6) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις, ἰσχύουσα καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, εἶναι ἐπικρατεστέρα πάσης προγενεστέρας τοιαύτης.

7) Ἡ διαρκεια τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συνομολογεῖται ἐτησία, ἡ ἰσχὺς αὐτῆς δὲ ἄρχεται ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1956.

8) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὴν Δ/σιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας (*).

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας
Οἱ συμβαλλόμενοι

(*) Κατετέθη ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν τὴν 1ην Αὐγούστου 1956, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 40/1956 πράξεως καταθέσεως.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΑΝΩΜΑΛΑ

Ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι κατά τά νομοθετικά κείμενα, ἐκτός εἰδικῶν περιπτώσεων, δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου. Ἔναντι ὅμως τῶν κινδύνων, τούς ὁποίους ἐγκλείει, διά τόν μισθωτόν, ὁ Νομοθέτης ἔχει λάβει ὡρισμένα δι' αὐτήν μέτρα. Οὕτω, πρό 35 ἤδη ἐτῶν εἰσήχθη ὁ γνωστός Νόμος 2112/1920, ὡς πρώτη ἀνοὴ κοινωνικῆς πολιτικῆς εἰς τό σοβαρόν αὐτό θέμα. Ὅ,τι 8 ἔτη πρό αὐτοῦ ἐντόνως ἀπαιτοῦσε (ἐπί προτάσεως δουλευτῶν κατά τό 1911 νά εἰσαχθῇ εἰς ἐργατικόν νόμον, περί πληρωμῆς τῶν ἡμερομισθίων, διάταξις περί καταγγελίας συμβάσεως τῶν ἐργατῶν, ὁ ἀείμνηστος Δημητρακόπουλος ἠναγκάσθη ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς νά εἴπῃ, ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά ἀναλάβῃ τήν εὐθύνην αὐτοῦ), ἦγινε ἀργότερα ὑπό τήν πίεσιν τῶν πραγμάτων τῆς ἐποχῆς.

Διά τόν λόγον ὅμως ὅτι ἐκυριάρχει ἀκόμη τότε ἡ ἀντίληψις ὅτι εἶχον ἀνάγκην τῆς προστασίας κυρίως οἱ ἐργάται τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, αὐτῶν ἀκριβῶς, αἱ ὁποῖαι τότε ἀνεπτύσσοντο μέ ραγδαῖα βήματα, ἔμειναν ἐκτός τῆς προστασίας διά τήν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως οἱ ἐμπορικοί, γεωργικοί καί ἄλλοι ἐργαται, ἐπί τῶν ὁποίων δέν εἶχεν ἐφαρμογήν τό ἐκτοτε εἰσαχθέν δ.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920. Ἐν τῷ μεταξύ, παρ' ὅλον ὅτι μετεβλήθησαν αἱ ἀνάγκαι, ἡ οἰκονομία τοῦ τόπου ὑπέστη τόσας μεταβολάς, οἱ ἐργοδόται τῶν ἀπαλλασσομένων τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ δ.δ. ἐπολλαπλασιάζοντο, ἀντιστοίχως καί τά ἀπροστάτευτα πρόσωπα, ὁ ἐκάστοτε Ὑπουργός τῆς Ἐργασίας δέν ἐπεχείρησεν, ἐπί δεκάδας ἐτῶν, νά ἐξομαλύνῃ τήν κοινωνικήν αὐτήν ἀρρυθμίαν. Ἐξηκολούθησαν οἱ μισθωτοί τῶν κατηγοριῶν αὐτῶν νά μένουν ἀπροστάτευτοι. Ἐμετρίασε κάπως τήν ὀξύτητα τοῦ πράγματος τό ὅτι (καί αὐτό ἐμμέσως) ἐκ τῆς γενομένης εἰς τό παρελθόν διά τοῦ ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 ἐπεκτάσεως τοῦ νόμ. 118/1945 καί ἐπί τῶν ἐμπορικῶν, ἀπαγγελματικῶν καί βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων ἀνεγνωρίσθη καί εἰς τούς μισθωτούς τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ δ.δ., διά τόν λόγον ὅτι διά τούς ἀσφαλιζομένους κατά τῆς ἀνεργίας μισθωτούς ἡ περί τῆς ἀσφαλίσεως νομοθεσία διέτασσε τήν καταβολήν ἀποζημιώσεως. Καί τοῦτο ἐβράδυνε πολύ νά γίνῃ, διά τῆς ἀρεσπαγιτικῆς ἑρμηνείας τοῦ Νόμου, ἀντιθέτου πρός ἐκείνην τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας, ἐπί σειράν ἐτῶν.

Ἐν συνεχείᾳ, διά τοῦ γνωστοῦ ἐκ τοῦ προκληθέντος δι' αὐτό σάλου ἄρθρου 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 κατηργήθη τό ἄρθρον 9 τοῦ νόμου 118/1945, ἐπανῆλθομεν δι' αὐτοῦ εἰς τό δ.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, ὡς ἴσχυε πρό τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945, καί δέν ἐσκέφθη κἄν ὁ Νομοθέτης ποτέ κανόν πάλιν προστασίας ἐγεννᾶτο διά τούς μισθωτούς τῶν κατηγοριῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν καί πάλιν, ἀπό ἀπόψεως προστασίας, ἀκάλυπτοι. Τό Διάταγμα περιωρίζετο ρητῶς μόνον εἰς τούς μισθωτούς βιομηχανικῶν, βιοτεχνικῶν καί μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων.

Διά τῆς ἐπαναφορᾶς ἤδη τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 118/1945 μέ τόν ν. 3198/1955 ἐπανερχόμεθα (αὐτοχῶς, ἀλλ' ἐμμέσως πάλιν) εἰς τήν καθολικήν κατά ἐπιχειρήσεις ἐφαρμογήν τοῦ δ.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, δι' ὅσας ὑπάγονται εἰς τάς περί ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954.

Ἔξω ὅμως τοῦ κύκλου τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν ἀπομένουν καί ἄλλαι, ἐμπορικαί, ἐπαγγελματικαί, γεωργικαί κλπ., αἱ ὁποῖαι ἀπασχολοῦν ἐργάτας ἢ ὑπηρέτας, καί αὐτοί δέν προστατεύονται, ἀφοῦ ἀξιοκολουθεῖ ἀκόμη νά μένῃ ἀνέπαφος ὁ κύκλος τῶν προσώπων, τά ὁποῖα προστατεύει τό δ.δ.

Θά ἀντιπαρατηρηθῇ ὅτι δι' ἐκείνους ἰσχύει ἡ προστασία τοῦ ἄρθρου 669 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ἀλλ' ὁ λόγος ἔχει καί τόν ἀντίλογον. Πρῶτον ὅτι ἡ προστασία τοῦ ἄρθρου 669 δέν εἶναι κατ' ἔκτασιν ἡ ἰδία, ἐκτός τοῦ ὅτι δέν εἶναι καί λογικῶς νοητόν νά ὑπάρχῃ ὁ διαφορισμός τῆς προστασίας, ἐν ὄψει καί τοῦ ὅτι ὁ Νομοθέτης τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου ἠθέλησε νά ἰσχύῃ ἀδιατάρακτος ἡ ἐργατική νομοθεσία, μέ τό ἄρθρον 38 αὐτοῦ, χωρίς καί νά φαντασθῇ, ὅτι θά ὑπάρξουν μισθωτοί ἔξω τῆς προστασίας αὐτῆς, καί δεύτερον ὅτι ἡ ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 669 τοῦ Α.Κ. προϋποθέτει νά ὑπάρχῃ σύμβασις ἐργασίας, ἡ ὁποία νά κατηρτίσθη πρό τοῦ Α.Κ. (διδακτικά τά ὑπό τοῦ Καθηγητοῦ κ. Δ. *Δεσποτοπούλου*, ἐν Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 25, ἀριθ. 24, γραφόμενα).

Συμπέρασμα. Μέ λύπην σημειώνομεν ὅτι δέν ὑπάρχουν εἰς τήν ἐργατικήν μας νομοθεσίαν κατεστρωμέναι καί ἀναγκαῖαι διά τήν ἐνότητα τῆς νομοθετικῆς μερίμνης διατάξεις.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τήν 22 Ἰανουαρίου 1957 θά συζητηθῇ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐπί αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, τό θέμα ἂν εἶναι ἔγκυροι ἢ μή αἱ τεθεῖσαι ὑπό τοῦ ἀνωτέρω Δικαστηρίου διατάξεις αὐτῆς.

Ὅμοιαι εἶναι αἱ διατάξεις καί τῆς προσβληθείσης, ὡς ἐσημειώσαμεν ἐν ΕΕΔ 15, 1039, δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ κατετέθη ἐνώπιον τοῦ Σ. τῆς Ε. καί ἄλλη αἴτησις ἀκυρώσεως ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως κατά τῆς ἀμέσως ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 2.1956 ἀποφάσεως ὡς πρός τήν διάταξιν αὐτῆς περί ὑποχρεωτικῆς καταβολῆς εἰσφορᾶς ὑπέρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεῦχος 21 (363)

Ἀθῆναι, 1 Νοεμβρίου 1956

Η "ΠΑΡΟΧΗ„ ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ ΑΔΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ι. ΔΗΜΑΚΗ, Δικηγόρου

1.

1. Περὶ τῆς παροχῆς κανονικῆς ἀδείας εἰς τοὺς μισθωτοὺς προβλέπουν αἱ ἑξῆς διατάξεις:

α. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 52 Διεθνὴς Σύμβασις «περὶ κατ' ἔτος χορηγήσεως κανονικῶν ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν», ἥτις ἀπετέλεσεν ἐγχώριον δίκαιον, κυρωθεῖσα διὰ τοῦ ν. 2081 τῆς 19/25 Αὐγούστου 1952 (ΕΕΔ 11, 827). Διὰ ταύτης ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς: Οἱ μισθωτοὶ ἀπασχολούμενοι εἰς ἐπιχειρήσεις (καταχωριζομένας ἐν ἄρθρ. 1) δικαιοῦνται εἰς χορήγησιν κανονικῆς κατ' ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν· πᾶσα συμφωνία περὶ ἐγκαταλείψεως τοῦ δικαιώματος τούτου εἶναι ἄκυρος· πρὸς διευκόλυνσιν τῆς πραγματικῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω ὡρίσθη, ὅτι ἕκαστος ἐργοδότης δέον ὅπως ἀναγράψῃ εἰς μητρῷον, κατὰ τὸν ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς ἐγκρινόμενον τρόπον, τὴν διάρκειαν τῆς κανονικῆς ἀδείας, ἧς ἕκαστος τῶν μισθωτῶν δικαιοῦται, τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐλήφθη ἡ ἄδεια, καὶ τὰς ἀποδοχάς, ἃς ἔλαβε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας.

β. Ὁ ν. 539/1945 (ΕΕΔ 4, 475). Διὰ τοῦ νόμου τούτου εἶχον ὁρισθῇ ἐνωρίτερον τὰ αὐτά, διότι, ὡς φαίνεται, ὁ συντάκτης τούτου εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τὴν ἀνωτέρω Διεθνῆ Σύμβασιν, ἥτις εἶχεν ὑπογραφῇ ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1939 καὶ ἐκυρώθη παρὰ τῆς ἡμετέρας Πολιτείας τὸ ἔτος 1952, ὡς ἤδη ἐλέχθη. Ὁ νόμος οὗτος (539/1945) ἔχει καὶ πλείστας ἄλλας εἰδικωτέρας διατάξεις καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον περισσότερον συγκεκριμένον, ὡς ἦτο ἄλλωστε φυσικόν, ἀφοῦ ὁ νόμος οὗτος ἐξεδόθη ἐν ὄψει τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν ἐργασίας ἐν τῇ χώρᾳ. Ἔχει ἀξίαν ἐκ τῶν διατάξεων τούτων νὰ ὑπογραμμισθοῦν αἱ ἑξῆς, αἵτινες δὲν ἀπαντῶνται εἰς τὴν ἀνωτέρω Διεθνῆ Σύμβασιν:

αα. Τοῦ ἄρθρ. 4. Διὰ ταύτης ὡρίσθη, ὅτι ἡ χρονικὴ περίοδος (δηλ. ἡ ἐποχή), καθ' ἣν θὰ ἀπουσιάσῃ ὁ μισθωτὸς λόγῳ ἀδείας, κανονίζεται μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ, πᾶσα δὲ σχετικὴ διαφορὰ λύεται δι' ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς συνιστωμένης κατὰ τὰς εἰδικωτέρας διατάξεις τοῦ νόμου. Ὁπωσδήποτε ἡ ἄδεια θὰ πρέπει νὰ χορηγῆται τὸ βραδύτερον μετὰ δίμηνον ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως τοῦ μισθωτοῦ. Τέλος ὁ ἐργοδότης πρέπει νὰ χορηγήσῃ ἄδειας εἰς τὸ ἥμισυ τοὐλάχιστον τοῦ προσωπικοῦ του κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον ἀπὸ τῆς 1ης Μαΐου μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου.

ββ. Τοῦ ἄρθρ. 5 § 7, δι' ἧς ὡρίσθη, ὅτι πᾶσα παράβασις συνιστᾷ ἀδίκημα διωκόμενον ἐπὶ τῇ ἐγκλήσει τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας καὶ παντὸς ἔχοντος συμφέρον καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἐπ' αὐτοφώρῳ πλημμελημάτων.

γ. Ὁ τρίτος γενικῆς ἰσχύος νόμος εἶναι ὁ Ἀστικὸς Κῶδιξ (ἄρθρ. 666, 667). Ὁ νόμος οὗτος θέτει τὰς ἑξῆς δύο ἐνδιαφερούσας ἀρχάς: Ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας ὁ μισθωτὸς «δικαιοῦται εἰς τὸν μισθὸν» καὶ ὅτι ἡ ἄδεια παρέχεται «εἰς τὴν ἐκ τῶν συνθηκῶν πρόσφορον ἐποχήν». (Περὶ τῆς σχέσεως μεταξὺ τοῦ ν. 539/1945 καὶ τοῦ Α. Κ. ἴδε τὴν Α.Π. 516/1954, ΕΕΔ 13, 767, καὶ *Δεξοπούλου* ΕρμΑΚ Εἰσ. Νόμος, ἄρθρ. 1 § 46, *Καποδίστριαν*, ΕΕΔ 4, 516, *Βασιλείου*, ΕΕΔ 10, 908, πρὸς τὰς γνώμας τῶν ὁποίων συντασσόμεθα. Ἀντίθετος *Καυκᾶς*, Ἐνοχ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 668 § 5).

2. Θεωροῦμεν ἀμέσως ὑποχρέωσιν νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἡ ἐκ τῶν νόμων τούτων προστασία ἀνήκει εἰς τὴν εὐρυτέραν κατηγορίαν τῶν δημοσίου χαρακτῆρος μέτρων ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῶν ἐργαζομένων. Ἡ διαπίστωσις αὕτη (ἥτις βεβαίως οὐδὲν τὸ νέον λέγει) ἔχει ἀξίαν νὰ τονισθῇ, διότι ἡ πραγμάτωσις τῆς ἐκ τῶν

ἄνω διατάξεων προστασίας εἶναι ἀδύνατον νὰ συντελεσθῇ ἄνευ τῆς ἐντόνου ἐπεμβάσεως τῆς Δημοσίας Ἀρχῆς. Τοῦτο βεβαίως ἰσχύει μέχρις ἑνὸς σημείου διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ὅλων τῶν διατάξεων τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Ἡ ἔλλειψις ἐντόνου καὶ συστηματικῆς παρακολουθήσεως τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων τῆς ἐργασίας οὐδέποτε δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τῆς εἰς τὰ δικαστήρια προσφυγῆς τοῦ μισθωτοῦ. Καὶ τοῦτο, οὐ μόνον διότι ἡ συγκεκριμένη προσφυγὴ εἰς τὴν δικαιοσύνην ἱκανοποιεῖ τὴν μεμονωμένην περίπτωσιν τοῦ προσφυγόντος, ἐνῷ ἀφήνει ἄνευ κυρώσεων μυριάδας ἄλλας ὁμοίας παραβάσεις, ἢ διότι αὕτη δυσκόλως ἀποτολμᾶται, ἀλλὰ κυρίως διότι ἡ προσφυγὴ τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὴν δικαιοσύνην (ἴδιᾳ τὴν πολιτικὴν) ἀπολήγει συνήθως εἰς τὴν πληρωμὴν χρηματικοῦ τινος ποσοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ προστασία τῶν ἐργαζομένων (δηλ. ὁλόκληρον τὸ ἐργατικὸν δίκαιον) ὑφίσταται μίαν ἀπίσχνανσιν. Διότι βεβαίως ἡ κοινωνικὴ σημασία τῆς ἐκ τούτου προστασίας δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι πραγματοῦται, ὅταν περιορίζηται εἰς μίαν ἀξίωσιν, ἡ ὁποία διὰ τῆς δικαστικῆς μεσολαβήσεως καταλήγει εἰς καταβολὴν χρηματικῆς ἀποζημιώσεως. Ταῦτα πάντα, ἐὰν εἶναι ἀληθῆ λεγόμενα δι' ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, πρέπει νὰ εἶναι αὐτονόητα, προκειμένου περὶ ἐφαρμογῆς διατάξεων, δι' ὧν προστατεύεται ἡ ὑγεία καὶ ἡ ἀκεραιότης τῶν μισθωτῶν. Καί, διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ θέμα τῆς κανονικῆς ἀδείας, οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ἡ προσταγὴ τοῦ νόμου πρὸς χορήγησιν ἀδείας κατ' ἔτος (ἢ καθ' ἑβδομάδα) δύναται νὰ ἀσφαλισθῇ ἐκ τοῦ ὅτι, ἐπὶ παραβιάσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων, ὁ μισθωτὸς δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν. Ὁ νόμος ἀπαιτεῖ κατηγορηματικῶς, ὅπως λάβῃ ὁ μισθωτὸς ἀνάπαυσιν πρὸς ψυχαγωγίαν καὶ ἀνανέωσιν τῶν δυνάμεών του. Διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς προσταγῆς ταύτης ἐπιβάλλει σύνταξιν καταστάσεων ὑπὸ τὸν ἄμεσον ἔλεγχον τῆς Διοικήσεως, ὁρίζει διαδικασίαν πρὸς καθορισμὸν τῆς περιόδου χορηγήσεως τῆς ἀδείας, κηρύσσει ἀνύπαρκτον πᾶσαν συμφωνίαν ἀποκλείουσαν τὴν λῆψιν ἀδείας, ἀπειλεῖ δημοσίας ποινὰς κατὰ τῶν παραβατῶν κλπ. Ὅλα ταῦτα ὑποδηλοῦν, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ νόμου τούτου προστασία εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ μόνον ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν καὶ ἐπέμβασιν τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς. Ἐὰν παραμεληθοῦν τὰ μέτρα ταῦτα, εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου θὰ ναθευθῇ.

3. Παρ' ὅλα ταῦτα εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῇ (καὶ παρ' ἡμῖν κινδυνεύει νὰ γίνῃ τοῦτο ἐκ κανών) ὁ ἐργοδότης νὰ ἀδιαφορῇ, ὡς πρὸς τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας ἢ νὰ σιωπᾷ εἰς τὸ ὑποβληθὲν σχετικὸν αἴτημα τοῦ μισθωτοῦ ἢ ἀκόμη καὶ νὰ ἀρνῆται ρητῶς τὴν χορήγησιν ταύτης. Τὸ τιθέμενον ὅθεν ἐρώτημα εἶναι τοῦτο: Ἔχει ἐντεῦθεν ὁ μισθωτὸς ἀπαίτησιν καὶ ποίαν;

2.

4. Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα θὰ χωρήσῃ ἐκ τῆς ὀρθῆς διαγνώσεως τοῦ περιεχομένου τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν τῆς ἀδείας. Αἱ ἀνωτέρω (§ 1) διατάξεις ὁμιλοῦν περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου «ὅπως χορηγήσῃ ἄδειαν» ἢ καὶ ἀντιστρόφως περὶ «δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ» ὅπως ζητήσῃ καὶ λάβῃ ἄδειαν. Προσανατολίζεται τις λοιπὸν ἀμέσως (βοηθούσης καὶ τῆς πρακτικῆς: «δίδω ἄδειαν» ἢ «λαμβάνω ἄδειαν» κ.λ.π.) εἰς τὴν ἄποψιν, ὅτι διὰ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἔχει δημιουργηθῇ μία πρόσθετος ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας ἐνοχή (παροχή), ἔχουσα ἅπαντα τὰ ἐκ τοῦ ἄρθρου 279 Α.Κ. στοιχεῖα, καθ' ἣν ὀφειλέτης τῆς σχετικῆς παροχῆς (τῆς ἀδείας) εἶναι ὁ ἐργοδότης καὶ ἀντιστοίχως δανειστὴς ὁ μισθωτός. Εἶναι ἀρθὸν τοῦτο;

Ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀνταλλάσσονται μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ, ἐξ αἰτίας ἢ χάριν τῆς ἐκπληρώσεως ταύτης, καὶ πλεῖσται ἄλλαι παροχαὶ κατὰ διάφορον πορείαν ἀπὸ τὴν καθοριζομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 648 Α.Κ. Ἐπειδὴ λοιπὸν κατὰ τὸ φαινόμενον αἱ παροχαὶ αὐταὶ δίδονται παρὰ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον, δύναται νὰ δημιουργηθῇ ἡ ἀντίληψις, ὅτι ὁ παρέχων εἶναι ὁ ὀφειλέτης καὶ ὁ λαμβάνων ὁ δανειστὴς τούτων, ἐνῷ διάφορος εἶναι ἡ κατὰ νόμον θέσις ἑκατέρου τούτων.

Ἐξ ἄλλου, εἶναι εὐνόητον, ὅτι ἡ διάγνωσις τῆς θέσεως ἑκατέρου τῶν μερῶν ὡς ὀφειλέτου ἢ δανειστοῦ ἐν τῇ ἐκπληρώσει προστα γῆς τοῦ νόμου εἶναι πρωταρχικῆς σημασίας, διότι τόσον αἱ ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας προσδιωρισμέναι παροχαί, ὅσον καὶ αἱ ἐξ εἰδικῶν νόμων τοιαῦται, *ἐλλείψει διατάξεων ἐν τῷ ἐργατικῷ δικαίῳ αὐτοτελῶς ρυθμιζουσῶν τὸ ζήτημα*, κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ συναρθρωθοῦν εἰς τὸν περὶ ἐνοχῶν μηχανισμὸν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον τὸ πρῶτον ἐρώτημα, τὸ ὁποῖον τίθεται ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει, εἶναι τοῦτο: ἂν ὑφίσταται ὄντως ὁ-

φειλὴ παροχῆς καί, ἐν ταὐτῷ, ποῖος ὁ ὀφειλέτης καὶ ὁ δανειστὴς ταύτης.

5. Ἡ ἐκ τοῦ πράγματος δυσχέρεια πρὸς ὀρθὴν διάγνωσιν τοῦ κατὰ νόμον συμβαίνοντος ἐν ἑκάστῃ περιστάσει ἔχει ἐγγίσει τὰ ὅρια τῆς πλήρους συγχύσεως, λόγῳ τῆς εὐρείας διαδόσεως ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου τῆς θεωρίας περὶ τῆς λεγομένης ὑποχρεώσεως προνοίας, ἣν ὀφείλει χάριν τῶν μισθωτῶν του ὁ ἐργοδότης. Τὸ θέμα ἀπαιτεῖ εὐρυτέραν ἐξέτασιν. Ὅσον ὅμως ἐνδιαφέρει ἐνταῦθα δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ τονισθοῦν τὰ ἑξῆς:

Ἡ ὑποχρέωσις προνοίας (ἡ ὁποία, οὐδεὶς ἀρνεῖται τοῦτο, ἀποτελεῖ στοιχειώδη προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς τοῦ μισθωτοῦ) ἐξυπακούεται συνήθως ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἰδίᾳ προκειμένου περὶ τῶν μέτρων ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας) καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην ρητῆς διατάξεως· ἐὰν δὲ ὑφίσταται τοιαύτη τις διάταξις, αὕτη καθιστᾷ σαφὲς καὶ συγκεκριμένον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ἐπιβαλλόμενον ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως. Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι εἰς πλείστους τομεῖς ἡ πρακτικὴ τῶν δικαστηρίων ἐθεμελίωσε καὶ διέπλασε ὑπὸ τὴν παρώθησιν ἑνὸς αἰσθήματος δικαίου καὶ κοινωνικῆς ἀντιλήψεως παρεμφερῆ ὑποχρέωσιν «προνοίας» ἄνευ θετικῶν διατάξεων. Ὑπενθυμίζομεν τὴν ἀκουίλιαν εὐθύνην ἐπὶ ζημίας, ἥτις προῆλθε, διότι δὲν ἐλήφθησαν τὰ ὑπὸ τῆς φρονήσεως καὶ τῶν περιστάσεων ἐπιβαλλόμενα μέτρα, τὴν εὐθύνην τοῦ μεταφορέως, διότι δὲν μετέφερε τὸν ἐπιβάτην σῶον καὶ ἀβλαβῆ κλπ. Ἡ εὐρεῖα σήμερον θεωρητικὴ ἐπεξεργασία περὶ τῆς ὑποχρεώσεως προνοίας ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας (ἀναμφιβόλως χρήσιμος), ἐνῷ δὲν ἀποτελεῖ εἰς τὰς πλείστας τῶν περιστάσεων τι τὸ ἰδιαίτερον, ἐν τούτοις θεωρεῖται τι τὸ νέον, διότι μόλις τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας, ἐκ τῶν γνωστῶν οἰκονομικοπολιτικῶν ἐξελίξεων, ἀνεγνωρίσθη ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου ἐκ παραλείψεως, ὅπως λάβῃ τὰ μέτρα, ἅτινα ἐπέβαλλον ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ μισθωτοῦ, θεωρουμένου οὐχὶ μόνον ὡς μέσου τῆς παραγωγῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνθρώπου.

Ὁ ἐργοδότης ἔχει βεβαίως ὑποχρέωσιν προνοίας. Ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι πράττει ὁ ἐργοδότης εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑποχρεώσεώς του ταύτης δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς «παροχὴ» ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἄρθρων 279 καὶ 648 Α.Κ. Εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις, ἰδίᾳ ἐπὶ μέτρων ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας, ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἐκ τῆς προνοίας ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου ἀνοίγει τὴν ὁδόν, προπαρασκευάζει τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς τοῦ μισθωτοῦ καὶ ὡς τοιαύτη δὲν ἀποτελεῖ παροχήν, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἀμέσως ἀνωτέρω διατάξεων, ὀφειλομένην ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου. Ἐὰν ἡ ἐπιχείρησις π.χ. χημικῶν προϊόντων δίδῃ (παρέχῃ) εἰς τὸν μισθωτὸν συσκευὴν ὀξυγόνου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του, δὲν πρόκειται, παρὰ τὸ φαινόμενον, περὶ «παροχῆς», δηλαδὴ περὶ ὀφειλῆς τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸν μισθωτόν, ὥστε νὰ ἐφελκύῃ, ἐπὶ ἀνωμάλου ἐξελίξεώς της, τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ ὑπερημερίας ἢ ἀδυναμίας πρὸς παροχὴν τοῦ ὀφειλέτου διατάξεων, ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἀναγκαίας συμπράξεως τοῦ ἐργοδότου διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς τοῦ μισθωτοῦ καὶ συνεπῶς, ἐπὶ ἀθετήσεως τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, θὰ ἐφαρμοσθοῦν αἱ διατάξεις, αἵτινες ρυθμίζουν τὴν συμπεριφορὰν τούτου ὡς δανειστοῦ (ἄρθρ. 349, 351 Α.Κ.).

Ὑπάρχουν βεβαίως περιστάσεις, καθ' ἃς ὑφίσταται ὄντως παροχή, ἥτις πηγάζει ἐκ τῆς ὀφειλομένης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου προνοίας. Ἐὰν εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα ἡ ἐπιχείρησις, λόγῳ τῶν ἀνθυγιεινῶν συνθηκῶν, παρέχῃ τροφήν, ἡ παροχὴ εἶναι ἀληθῶς παροχὴ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἄρθρων 279 καὶ 648 Α.Κ. καὶ ὡς τοιαύτη θὰ ρυθμισθῇ ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων περὶ ἐκπληρώσεως ὀφειλῆς. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ παροχὴ προκύπτει ἐκ διατάξεως τοῦ νόμου ἢ τῆς συμβάσεως καὶ περαιτέρω προσδιορίζεται βάσει ἀποκλειστικῶς τῆς λειτουργίας τῆς συμβάσεως (βλέπε ἀμέσως κατωτέρω § 6). Ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἄνευ ἰδιαιτέρας σημασίας ἡ θεωρία περὶ προνοίας, ἥτις δὲν στηρίζει αὐτοτελῶς τὴν σχετικὴν ὀφειλήν, ἀλλά, τὸ πολύ, ἐξηγεῖ τοὺς κοινωνικοὺς ἢ οἰκονομικοὺς λόγους, αἵτινες ἐπέβαλον τὴν σχετικὴν ὑποχρέωσιν καὶ ὡς τοιαύτη δύναται νὰ χρησιμεύσῃ μόνον ὡς ἑρμηνευτικὸν βοήθημα.

Τέλος, ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι περιπτώσεις, καθ' ἃς, λυθείσης τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑφίστανται ἐπίσης ὑποχρεώσεις, αἵτινες ἔχουν δικαιολογητικὸν λόγον τὴν πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ. Ἡ ἀποζημίωσις ἐπὶ τῇ ἀπολύσει τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τοῦ ν. 539/1945 ἄρθρ. 5 §§ 4 καὶ 5, ν. 2112/1920 κλπ., τὸ πιστοποιητικὸν ἐργασίας κλπ., ἔχουν τοιοῦτον λόγον, ἀλλ' ἡ ἐξήγησις αὕτη οὐδαμῶς προάγει τὸ ζήτημα. Καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἡ θέσις τοῦ ἐργοδότου ὡς ὀφειλέτου καθορίζεται ἀποκλειστικῶς ἐκ μόνης τῆς ὑπάρξεως διατά-

ξεως νόμου ἢ συμφωνίας, ἁπλοῦν δὲ ἑρμηνευτικὸν βοήθημα ἀποτελεῖ ἡ διαπίστωσις ὅτι αἱ σχετικαὶ παροχαὶ ἐπήγασαν ἐκ τῆς εὐρυτέρας ὑποχρεώσεως τῶν ἐργοδοτῶν ὅπως προνοοῦν περὶ τῶν μισθωτῶν.

Ἐξ ὅλων λοιπὸν τούτων προκύπτει, ὅτι ἡ περὶ προνοίας θεωρία, ἐνῷ δὲν ἀρκεῖ, ἵνα μᾶς κατατοπίσῃ ἐπὶ τῆς θ έ σ ε ω ς τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ μισθωτοῦ ὡς ὀ φ ε ι λ έ τ ο υ ἢ δ α ν ε ι σ τ ο ῦ τῆς π α ρ ο χ ῆ ς, ἐν τούτοις δύναται νὰ προκαλέσῃ σύγχυσιν ἐκ τῆς κατ' ἐπιφάνειαν θεωρήσεως τοῦ πράγματος, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐργοδότης, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὑποχρεοῦται νὰ χορηγῇ τὰ μέσα προνοίας, εἶναι ὀφειλέτης τῆς παροχῆς.

6. Καθ' ἡμᾶς ἡ θέσις ἑκατέρου τῶν μερῶν, ὡς ὀφειλέτου ἢ δανειστοῦ κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν οἱασδήποτε, εἴτε ἐκ τοῦ νόμου, εἴτε ἐκ τῆς συμβάσεως πηγαζούσης ὑποχρεώσεως, πρέπει νὰ γίνῃ δάσει αὐστηρῶς τῆς θεμελιώδους λειτουργίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς καθορίζει ταύτην τὸ ἄρθρ. 648 Α.Κ. Κατ' αὐτὴν ὁ ἐργοδότης κατευθύνεται ἐπὶ τὴν παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ καὶ ὁ μισθωτὸς τείνει νὰ λάβῃ ὡς ἀντιπαροχὴν τὸν μισθόν. Ὑπὸ αὐτὸ τὸ βασικὸν σχῆμα θὰ διαγνωσθῇ πᾶσα πρόσθετος παροχή, ἣν ὁ νόμος ἢ ἡ συμφωνία ἐπιβάλλουν. Συνεπῶς, ἐὰν ἡ παροχὴ συγκλίνῃ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τὸν μισθωτὸν ὀφειλομένην ἀντιπαροχήν, δηλ. ἐὰν εἶναι μία προσαύξησις τῆς ἀντιπαροχῆς, ἥτις ὀφείλεται αὐτῷ, λόγῳ τῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του, θὰ ἀντιμετωπισθῇ ὡς γνησία παροχὴ τοῦ ἐργοδότου (ὀφειλέτου). Ἐὰν ἀντιθέτως ἡ παροχὴ δὲν κινῆται πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἀντιπαροχῆς (μισθοῦ), δηλαδὴ δὲν δίδεται ὡς ἀντάλλαγμα καὶ προσαύξησις τοῦ μισθοῦ, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς γνησία παροχὴ τοῦ ἐργοδότου (ὀφειλέτου), ἔστω καὶ ἂν ὠφελῆται ἐκ ταύτης ὁ μισθωτός. (Τονίζομεν καὶ πάλιν ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραβλέπεται τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἐργατικὸν δίκαιον δὲν ἔχει αὐτοτέλειαν γενικῶν ἀρχῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου, ὁσάκις τίθεται ζήτημα ἐνοχῆς ἐκ διατάξεώς τινος ἐργατικοῦ νόμου, ἡ ἐνοχὴ αὕτη, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποκλείει τοῦτο ρητῶς ἡ διάταξις ἢ ἡ φύσις τῆς ἐνοχῆς, θὰ κινηθῇ μέσῳ τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅστις ἀλλωστε διέλαβε ρητῶς καὶ περὶ τῆς συμβάσεως ἐργασίας).

7. Ἤδη δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς παροχὴν τῆς ἀδείας. Ἐκ τῶν ἐν ἀρχῇ (§ 1) περὶ ἀδείας διατάξεων προκύπτουν τὰ ἑξῆς: Ἐνῷ ὁ ἐργοδότης ἐπί τι διάστημα ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ τὴν ἑαυτοῦ ἀντιπαροχὴν (μισθόν), ἀντιθέτως ὁ μισθωτὸς δὲν ὑποχρεοῦται κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα νὰ παρέχῃ τὰς ὑπηρεσίας του. Ἐὰν αὐτὸ τὸ συμβαῖνον εἰς τὴν πραγματικότητα θελήσωμεν νὰ τὸ συσχετίσωμεν πρὸς τὰς γενικὰς διατάξεις, δι' ὧν ρυθμίζεται ἡ κίνησις τῶν παροχῶν εἰς τὰς ἀμφοτεροβαρεῖς συμβάσεις, θὰ ἔχωμεν τὰς ἑξῆς διαπιστώσεις:

α. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 380 Α.Κ. (Ρ. Δίκ., Π. 19, 1, 50), ἐὰν ἡ παροχὴ ἑνὸς τῶν συμβαλλομένων εἶναι ἀδύνατος, ἕνεκα γεγονότος, δι' ὃ οὗτος δὲν ὑπέχει εὐθύνην, ἀπαλλάσσεται καὶ ὁ ἕτερος συμβαλλόμενος τῆς ἀντιπαροχῆς. Ἡ διάταξις αὕτη καθιεροῖ τὴν γνωστὴν ἐπὶ τῶν ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων ἀρχήν, καθ' ἣν ἕκαστος τῶν συμβαλλομένων φέρει τὸν κίνδυνον τῆς ἑαυτοῦ παροχῆς. Ἐφ' ὅσον, συνεπῶς, ὁ μισθωτὸς δυνάμει διατάξεως ἀναγκαστικοῦ χαρακτῆρος ἀπαγορεύεται νὰ ἐργασθῇ ἐπί τι διάστημα καθ' ἕκαστον ἔτος, οὗτος (ὁ μισθωτὸς) ἔδει νὰ φέρῃ τὸν κίνδυνον τῆς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀδείας ἀδυναμίας πρὸς παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του. Τοῦτο θὰ ἴσχυε μὲ ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐργοδότου (ἀντισυμβαλλομένου) πρὸς καταβολὴν τῆς ἀντιπαροχῆς (μισθοῦ). Ὁ κανὼν ὅμως οὗτος ἀκριβῶς διὰ τῶν περὶ ἀδείας διατάξεων δ ι α σ π ᾶ τ α ι, εἰς τρόπον ὥστε ὁ μισθωτός, εἰ καὶ μὴ παρέχων, νὰ δικαιοῦται ἐν τοσούτῳ νὰ λάβῃ τὴν ἀντιπαροχήν (βλ. ἡμετέραν μελέτην, ΕΕΔ 7, 149 § 3,β καὶ Σύνταξιν ΕΕΔ 15, 34).

β. Κατὰ τὰς περὶ καταγγελίας διατάξεις ἡ ἀπουσία τοῦ μισθωτοῦ δύναται ἐκ τοῦ συνόλου τῶν περιστάσεων νὰ θεωρηθῇ ὡς παραίτησις τούτου, δηλαδὴ ὡς καταγγελία ἀπὸ μέρους τοῦ μισθωτοῦ. Ἀκόμη δύναται ἡ ἀπουσία νὰ ἀποτελέσῃ κατὰ τὰς περιστάσεις σπουδαῖον λόγον διὰ τὴν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἢ τὴν ὑπὸ τούτου ἐπιβολὴν πειθαρχικῆς ποινῆς, ὅπου ἐκ κανονισμοῦ προβλέπεται τοιαύτη. Αἱ διατάξεις περὶ ἀδείας, ἐπιτρέπουσαι τὴν ἀπουσίαν τοῦ μισθωτοῦ, ἀποκλείουν τὰ ἀνωτέρω ἐπιζήμια διὰ τὸν μισθωτὸν ἀποτελέσματα. (Εἰρήσθω μάλιστα, ὅτι ὁ ν. 539/1945, ἄρθρον 5 § 6, ἀπηγόρευσε καὶ τὴν διαρκούσης τῆς ἀδείας καταγγελίαν τῆς συμβάσεως). Συνεπῶς κατ' ἐ κ τ ρ ο π ὴ ν τῶν κοινῶν διατάξεων ὁ μισθωτὸς δύναται νὰ ἀπουσιάσῃ λόγῳ ἀδείας, χωρὶς νὰ δύναται ἐκ τῆς ἀπουσίας νὰ συναχθῇ παραίτησις τούτου ἢ νὰ χωρήσῃ κατ' αὐτοῦ πειθαρχικὴ δίωξις ἢ ἀπόλυσις ἐκ τοῦ λόγου τούτου.

Δυνάμεθα λοιπόν, συνοψίζοντες τὰς ἀνωτέρω διαπιστώσεις μας, νὰ εἴπωμεν : ὅτι αἱ περὶ ἀδείας διατάξεις δὲν ἐδημιούργησαν ὀφειλὴν τοῦ ἐργοδότου πρὸς παροχήν, ἀλλὰ μόνον παρέσχον εἰς τὸν μισθωτὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἀπουσιάσῃ ἐπί τι διάστημα ἐκ τῆς ἐργασίας του καὶ ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ μισθωτοῦ ὑπηρετεῖται διὰ τῶν ἐξῆς δύο παρεκκλίσεων ἐκ τῶν κοινῶν διατάξεων : α. Ὁ μισθωτός, παρ' ὅτι ἀπουσιάζει, θὰ λαμβάνῃ μισθὸν καὶ β. ὁ μισθωτός, παρ' ὅτι ἀπουσιάζει, δὲν θὰ θεωρῆται, ὅτι κατήγγειλε σιωπηρῶς διὰ τῆς ἀπουσίας του τὴν σύμβασιν, οὔτε θὰ τιμωρῆται ἢ ἀπολύηται δι' αὐτὸν τὸν λόγον.

3.

8. Τὰ ἀνωτέρω δύνανται νὰ φωτισθοῦν καὶ ἐκ τῆς μελέτης ἄλλων συγγενῶν διατάξεων, δι' ὧν ὁρίζεται ἐπίσης, ὅτι ὁ μισθωτός, καίτοι ἀπουσιάζει (δὲν ἐργάζεται), ἐν τούτοις δὲν θὰ ὑφίσταται τὰς συνεπείας, ὅλας ἢ μερικάς, τῆς ἀπουσίας του ἢ ἀκόμη ὅτι θὰ δικαιοῦται καὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ χρόνου τῆς ἀπουσίας. Οὕτω :

α. Ἡ Διεθνὴς Σύμβασις τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1921 «περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως (κυρωθεῖσα διὰ τοῦ ν. 2990/1922) ὁρίζει, ὅτι αἱ ἐν αὐτῇ μισθωτοὶ δικαιοῦνται ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως. Καὶ ἐδῶ ρυθμίζεται διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, ὡς ἐπὶ τῆς κανονικῆς ἀδείας, ζήτημα ὑποχρεωτικῆς ἀπουσίας τοῦ μισθωτοῦ. Πῶς ὅμως διασκευάζεται ἡ προστασία αὕτη : Ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀπουσιάσῃ, χωρὶς ἡ ἀπουσία του νὰ δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς ἐκ μέρους του καταγγελία ἢ νὰ δώσῃ λαβὴν εἰς πειθαρχικὴν δίωξιν ἢ καταγγελίαν διὰ σπουδαῖον λόγον. Ὁ μισθωτὸς ὅμως δὲν δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν ἀντιπαροχὴν (μισθὸν) τοῦ χρόνου τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, διότι δὲν ὑφίσταται διάταξις, ἡ ὁποία νὰ ἔκαμψε τὴν γενικὴν ἀρχήν, καθ' ἣν ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ὁ κίνδυνος τῆς παροχῆς βαρύνει τὸν ὀφειλέτην ταύτης. Εἰς τὴν περίπτωσιν λοιπὸν τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἔχομεν τὴν μίαν μόνον τῶν ἀνωτέρω (§ 7 δ) παρεκκλίσεων ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ κοινοῦ δικαίου.

β. Τὰ ἄρθρ. 657 καὶ 658 Α.Κ. ὁρίζουν, ὅτι ἐὰν ὁ μισθωτὸς κωλύεται νὰ ἐργασθῇ, ἕνεκα σπουδαίου λόγου μὴ ὀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητα αὐτοῦ, δικαιοῦται τοῦ μισθοῦ τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τοῦ ὁριζομένου ἐκ τῶν διατάξεων τούτων. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, τὸ μὲν ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω λόγου ἀπουσία τοῦ μισθωτοῦ δὲν ἐπηρεάζει τὴν σχέσιν ἐργασίας, τὸ δὲ ὅτι ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὴν ἀντιπαροχὴν (μισθόν), παρ' ὅτι κατεστράφη ἡ παροχή του. Εἰς τὴν περίπτωσιν δηλ. τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἔχομεν προστασίαν καὶ πρὸς τὰς δύο (ἀνωτ. § 7α καὶ δ) κατευθύνσεις, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς κανονικῆς ἀδείας.

γ. Ἡ Διεθνὴς Σύμβασις τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1919 «περὶ ἐργασίας τῶν γυναικῶν πρὸ καὶ μετὰ τὸν τοκετόν», ἥτις, κυρωθεῖσα διὰ τοῦ ν. 2271/1920, ἀποτελεῖ ἐγχώριον δίκαιον, ὁρίζει, ὅτι ἡ ἐπίτοκος μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν της ἓξ ἑβδομάδας πρὸ τοῦ τοκετοῦ καὶ ὅτι ἡ λεχὼ ἀπαγορεύεται νὰ ἐργασθῇ ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας μετὰ τὸν τοκετόν. Ἡ ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προστασία εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν ἀνωτέρω (α). Δηλαδὴ ἀποκλείονται μὲν νὰ ἐπέλθουν εἰς βάρος τοῦ μισθωτοῦ αἱ ἐπιζήμιοι συνέπειαι τῆς ἀπουσίας, ἀλλὰ ἡ ἀρχή, καθ' ἣν ὁ μισθωτὸς φέρει τὸν κίνδυνον τῆς παροχῆς του, παραμένει ἀκεραία καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐπίτοκος καὶ ἡ λεχὼ στεροῦνται τῶν ἀποδοχῶν τοῦ χρόνου τῆς ἀδείας.

δ. Ὁ ν. 1234/1918 (κωδ. ν. 3514) ὥριζε, ὅτι ὁ μισθωτὸς διατηρεῖ τὴν θέσιν του καὶ λαμβάνει μέρος τῶν ἀποδοχῶν του κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας του λόγῳ τῆς στρατεύσεως. Ἡ ἐντεῦθεν προστασία κινεῖται καὶ πρὸς τὰς δύο κατευθύνσεις, ὡς εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν (δ), δηλαδὴ τὸ μὲν ἀποκλείει τὰς ἐπιζημίους εἰς βάρος τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἀπουσίας του συνεπείας, τὸ δὲ μεταθέτει τὰς συνεπείας τῆς ἀδυναμίας πρὸς παροχὴν (βλέπε ἡμετέραν μελέτην, ΕΕΔ 1.197).

9. Ἐκ τῆς μελέτης καὶ συγκρίσεως πρὸς ἀλλήλας τῶν ἀνωτέρω διατάξεων νομίζομεν ὅτι διαπιστοῦται, ὅτι εἰς ὅλας τὰς ὑπὸ τούτων ρυθμιζομένας καταστάσεις (κανονικὴ ἄδεια, ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις, ἀσθένεια, ἄδεια λοχείας, στράτευσις) ἡ θέσις τῶν μερῶν ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας, ὡς καθορίζει ταύτην τὸ ἄρθρ. 648, οὐδεμίαν ὑπέστη μετατόπισιν. Ὁ ἐργοδότης εἶναι καὶ παραμένει ὀφειλέτης τῶν μισθῶν καὶ ὁ μισθωτὸς ὁ ὀφειλέτης τῶν ὑπηρεσιῶν. Ἐπίσης διαπιστοῦται, ὅτι ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω διατάξεις εἰσάγουν διαφόρους παρεκκλίσεις ἢ ἐξαιρέσεις γενικῶν κανόνων.

Παρ' ὅτι ὅμως ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἔχουν κοινὰ γνωρίσματα, ἐν τούτοις εἰς τὰς περὶ κανονικῆς ἀδείας διατάξεις ὑφίσταται μία διαφορά. Ποία εἶναι αὕτη ; Εἰς τὰς πλείστας τούτων (ἀσθενείας, λοχείας, στρα-

τεύσεως) ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐπισυμβαίνει τὸ περιστατικόν, ὅπερ ἐμποδίζει τὸν μισθωτὸν νὰ ἐργασθῇ, δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ ἐργοδότου. Ἀντιθέτως εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κανονικῆς ἀδείας (καὶ τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως τῶν ἐργαζομένων εἰς ἐπιχειρήσεις συνεχοῦς λειτουργίας) ἡ θέλησις τοῦ ἐργοδότου ἐπιτελεῖ ἕνα καθοριστικὸν ρόλον ὡς πρὸς τὴν ἐποχήν, δηλ. τὴν χρονικὴν περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μισθωτὸς θὰ λάβῃ τὴν ἄδειάν του ἢ, ἀκριβέστερον, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ συμβῇ ἐπὶ τι διάστημα νὰ δίδῃ ὁ ἐργοδότης μισθόν, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ εὐχέρεια τοῦ ἐργοδότου πρὸς καθορισμὸν τῆς ἡμέρας ἐνάρξεως τῆς ἀδείας, ἥτις δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ὁ ἐργοδότης «παρέχει», εἶναι ἡ αἰτία τῶν παρανοήσεων καὶ ἔχει ἀνάγκην ἐγγυτέρας ἐξετάσεως.

Αἱ διατάξεις τῶν σχετικῶν νόμων περὶ κανονικῆς ἀδείας (καὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως) ἐπιτάσσουν τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας, χωρὶς νὰ ἐξαρτοῦν ταύτην ἐκ τῆς θελήσεως τῶν μερῶν. Αἴτησις τοῦ μισθωτοῦ βεβαίως δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὴν γένεσιν τῆς σχετικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου. (Βλέπε *Βασιλείου*, ΕΕΔ 10, 909, βλέπε ὅμως τὸν *αὐτόν*, ΕΕΔ 14, 626 § 4. Ἀντίθετος *Καποδίστριας*, ΕΕΔ 4, 518 § 3). Τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 § 3, δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται οἰκοθεν νὰ συντάξῃ καταστάσεις περὶ τοῦ χρόνου ἀδείας ἑκάστου μισθωτοῦ κλπ. Ὑπὸ διάφορον ἄλλως τε ἀντίληψιν, δηλ. ὅτι ἀπαιτεῖται αἴτησις τοῦ μισθωτοῦ, θὰ ἠδύνατο εὐκόλως νὰ ὁδηγηθῇ ὁ μισθωτὸς διὰ τῆς μὴ ὑποβολῆς σχετικοῦ αἰτήματος «εἰς ἐγκατάλειψιν τοῦ εἰς ἄδειαν δικαιώματός του», τοῦθ' ὅπερ ρητῶς ἀπαγορεύεται (ἄρθρ. 5 § 1 ν. 539/1945).

Ἀλλ' ἐνῷ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου γεγεννημένη ἐκ τοῦ νόμου, ὑφίσταται ἐν τοσούτῳ ἀορίστως ὡς πρὸς τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ἐντὸς τοῦ ἔτους, κατ' ἀκρότατον ὅριον (ἢ ἐντὸς ἑπτὰ ἡμερῶν ἐπὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως), θὰ χορηγηθῇ ἡ ἄδεια. Εἰς αὐτὸ λοιπὸν ἀκριβῶς τὸ σημεῖον θὰ ὁράσῃ ἡ βούλησις τοῦ ἐργοδότου ἐντὸς τῶν ἐξῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τασσομένων περιορισμῶν:

α. Κατ' ἄρθρ. 667 Α.Κ. «ἡ ἄδεια παρέχεται εἰς τὸν μισθωτὸν κατὰ τὴν ἐκ τῶν συνθηκῶν τῆς ἐργασίας πρόσφορον ἐποχήν». Ἡ ἐξουσία λοιπὸν τοῦ ἐργοδότου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀοριστίας θὰ κινηθῇ ἐντὸς τῶν ὁρίων, ἅτινα διαγράφουν τὸ συμφέρον τοῦ μισθωτοῦ, τὸ ὁμοιον συμφέρον τῶν λοιπῶν μισθωτῶν καὶ τέλος αἱ ἀνάγκαι τῆς ἐπιχειρήσεως, ἧς ἡ λειτουργία δὲν πρέπει νὰ παρακωλυθῇ.

β. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 ν. 539/1945 ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ χορηγήσῃ ἄδειαν εἰς τὸ ἥμισυ τοὐλάχιστον τοῦ προσωπικοῦ του ἀπὸ 1ης Μαΐου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. Ἐὰν ἀνακύψουν διαφωνίαι μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀδείας, αὗται αἴρονται ὑπὸ τῆς ἐν τῷ ἰδίῳ ἄρθρῳ Ἐπιτροπῆς. Ἡ δευτέρα αὕτη διάταξις (τοῦ ν. 539), παραβαλλομένη πρὸς τὴν προηγουμένην (τοῦ ἄρθρ. 667 Α.Κ.), καταλείπει μικρότερον ἔδαφος εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐργοδότου ἐν τῷ καθορισμῷ τῆς ἐποχῆς. Ἐν τοσούτῳ καὶ ἡ δευτέρα αὕτη διάταξις πρέπει νὰ ἐκτιμηθῇ, ὅτι ὁρίζει τὸ αὐτό, δηλ. ὅτι ἡ ἄδεια θὰ δοθῇ ἐντὸς τοῦ ἔτους μέν, ἀλλ' εἰς τὴν «πρόσφορον ἐποχήν», ἁπλῶς δὲ τάσσει περιορισμοὺς ἐν τῷ καθορισμῷ ταύτης καὶ ἐπὶ διαφωνίας ἀναθέτει εἰς Ἐπιτροπὴν τὸν καθορισμὸν ταύτης.

Εἰς ταῦτα δὲν δύναται, νομίζω, νὰ ἀντιταχθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 ἐδ. α', ἥτις ὁρίζει, ὅτι ὁ μισθωτὸς πρέπει νὰ λάβῃ τὴν ἄδειάν του ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως. Ἡ προθεσμία αὕτη δὲν ἔχει ἀποκλειστικὸν χαρακτῆρα, ἀλλ' ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἐν τῷ ἰδίῳ ἄρθρῳ προθεσμιῶν τείνει εἰς τὴν ἐξεύρεσιν «τῆς προσφόρου ἐποχῆς». Ὑπὸ διάφορον ἑρμηνείαν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀχθῶμεν εἰς ἀδιέξοδον. Οὕτω, ἐὰν οἱ 100 π.χ. μισθωτοὶ μιᾶς ἐπιχειρήσεως ὑποβάλουν αἰτήσεις ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας, θὰ πρέπει, κατὰ τὴν ἄποψιν ταύτην, νὰ λάβουν ἅπαντες τὰς ἀδείας των ἐντὸς τὸ πολὺ διμήνου. Ὅμως ἡ ἐν συνεχείᾳ διάταξις τοῦ 6ου ἐδ. § 1 ἄρθρ. 4 ὁρίζει, «ὅτι ὁ ἐργοδότης θὰ ἔχῃ ἐκπληρώσει τὴν ὑποχρέωσίν του, ἐὰν χορηγήσῃ ἄδειας εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ προσωπικοῦ ἐντὸς τῆς ἐποχῆς ἀπὸ 1 Μαΐου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου». Ἀμφότεραι λοιπὸν αἱ προθεσμίαι τῶν δύο ἐδαφίων (α καὶ δ τῆς § 1 ἄρθρ. 4) τείνουν νὰ θέσουν τὰ ὅρια πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς «προσφόρου ἐποχῆς» χορηγήσεως τῆς ἀδείας.

5.

10. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω κατεδείχθη, πιστεύομεν, ὅτι τὸ «δικαίωμα» τοῦ μισθωτοῦ νὰ λάβῃ ἄδειαν τυγχάνει γεγεννημένον, πλὴν ὑφίσταται ἐν αὐτῷ ἀοριστία ὡς πρὸς τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν θὰ λάβῃ ταύτην. Ἡ ἀοριστία αὕτη θὰ πληρωθῇ ὡς ἑξῆς:

α) Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται ἄνευ οὐδεμιᾶς ὀχλήσεως νὰ συντάσσῃ κατ' ἔτος ὑπὸ πνεῦμα καλῆς πίστεως τὸν πίνακα τῶν ἀδειούχων, εἰς ὃν νὰ ἀναγράφῃ τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃ ἕκαστος τούτων τὴν ἄδειάν του. Ἐὰν ὑπάρξουν διαφωνίαι, αὗται λύονται, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 4 ν. 539/1945.

6. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης οὐδὲν πράττῃ, δηλ. δὲν χορηγῇ τὴν ἄδειαν ἢ ρητῶς ἀρνῆται ταύτην, ἡ πλήρωσις τῆς ἀοριστίας θὰ γίνῃ κατ' ἄρθρ. 371 Α.Κ. ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ προσωρινῶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν, δικάζοντος κατ' ἄρθρ. 634 Πολ. Δικ. (οὕτω καὶ *Καυκᾶς*, Ἐνοχ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 667 § 3 καὶ ἐπὶ σχετικοῦ θέματος ἡ Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 5364/1956, ΕΕΔ 15, 943). Ἡ προσφυγὴ τοῦ μισθωτοῦ εἶναι ἀναγκαία καὶ εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν οὗτος εἶχεν ὑποβάλει αἴτησιν καὶ παρῆλθεν ἀπὸ ταύτης ἡ δίμηνος προθεσμία τοῦ ἄρθρ. 4 § 1. Διότι ἡ πάροδος ταύτης δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται ἐλευθέρως πλέον νὰ ἀπουσιάσῃ, ἀλλ' ὅτι ὁ ἐργοδότης ἀπώλεσε τὴν ἣν εἶχεν εὐχέρειαν πρὸς καθορισμὸν τῆς ἐποχῆς τῆς ἀδείας. Τὸ Δικαστήριον (ἢ ὁ Πρόεδρος τοῦ ἄρθρου 634 Πολ. Δικ.), λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνάγκας τοῦ μισθωτοῦ, τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐνδεχομένως ὑπέβαλεν αἴτησιν, τὰς ἀπόψεις τῶν λοιπῶν μισθωτῶν καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως, θὰ καθορίσῃ τὴν ἡμέραν, ἀφ' ἧς θὰ ἀπουσιάζῃ ὡς ἀδειοῦχος ὁ μισθωτός. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, τὴν ὁποίαν ὁρίζει ἡ ἀπόφασις ὡς ἡμέραν ἐνάρξεως τῆς ἀδείας, ὁ μισθωτὸς δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν ταύτης, δηλ. νὰ μὴ ἐργάζηται, ἔχων πᾶσαν προστασίαν, ἣν ὁ νόμος παρέχει εἰς τὸν ἀδειοῦχον μισθωτόν.

11. Ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 371 λύσις δὲν ἀντιφάσκει πρὸς τὴν ἀνωτέρω ὑποστηριχθεῖσαν ἄποψιν, ὅτι ὁ ἐργοδότης δὲν εἶναι ὀφειλέτης παροχῆς. Ἡ ἀοριστία ὑφίσταται ἐν τῇ ἐνοχῇ τῆς ἐργασίας ἐν τῷ συνόλῳ της λαμβανομένῃ. Σαφέστερον: Τυγχάνει δεδομένον ἐκ τοῦ νόμου, ὅτι ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ κατ' ἔτος 12 μηνιαίους μισθοὺς καὶ νὰ ἐργάζηται 11 μῆνας (ἐὰν π.χ. εἶναι ὑπάλληλος Ἀνων. Ἑταιρείας καὶ ὑπηρετῇ πλέον τῶν 8 ἐτῶν κλπ). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι καθωρισμένον, εἶναι τοῦτο: ποῖος ὁ μήν, καθ' ὃν δὲν θὰ ἐργάζηται. Ἡ ἀοριστία λοιπόν, συνεχομένη πρὸς τὴν ἐνοχὴν ἐν τῷ συνόλῳ της (ἀφοῦ ὁ μισθωτὸς ἐργάζεται ἐπὶ 12 μῆνας, γνωρίζων ὅτι ἐπὶ 1 μῆνα θὰ λάβῃ μισθόν, χωρὶς νὰ ἐργάζηται), θὰ συμπληρωθῇ παρὰ τοῦ ἐργοδότου, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ ἀντίθετος εὐνοϊκωτέρα συμφωνία ἐπιτρέπουσα τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἀοριστίας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ. Τέλος, ἐὰν ὁ δικαιούμενος νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἀοριστίαν ἀρνῆται ἢ βραδύνῃ, ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

6.

12. Ἀπομένει νὰ ἴδωμεν, ἂν ὑφίστανται ἀπαιτήσεις ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ, εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς παρῆλθε τὸ ἔτος, χωρὶς οὗτος νὰ λάβῃ τὴν ἄδειάν του, εἴτε διότι δὲν ἠτήσατο, εἴτε διότι ὁ ἐργοδότης ἠρνήθη νὰ χορηγήσῃ ταύτην, εἴτε τέλος διότι συνεφώνησε μετὰ τοῦ ἐργοδότου νὰ μὴ λάβῃ τὴν ἄδειάν του.

Κατὰ πάσας τὰς περιπτώσεις ταύτας ὁ μισθωτὸς ἔχει λάβει τὴν ἀντιπαροχὴν (μισθὸν) διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκπληρωθεῖσαν παροχήν. Ἔχει δηλ. λάβει 12 μηνιαίους μισθοὺς (ἐντὸς ἑνὸς ἔτους) διὰ παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν 12 μηνῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ νόμος ὁρίζει ὅτι ἐπὶ ἕνα μῆνα θὰ λαμβάνῃ μισθόν, χωρὶς νὰ παρέχῃ ἐργασίαν, ἡ παρὰ ταῦτα παρασχεθεῖσα ἐργασία κατεβλήθη ἄνευ ὑποχρεώσεως καὶ συνεπῶς ὁ ἐργοδότης εἶναι ὑπόχρεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 904, 1 Α.Κ. ἐπ. νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν μισθωτόν, ὅ,τι ἀδικαιολογήτως ὠφελήθη ἐντεῦθεν εἰς βάρος τούτου.

Ἡ ἀπαίτησις πρὸς ἐπιστροφὴν τοῦ ἀδικαιολογήτως κτηθέντος πλουτισμοῦ γεννᾶται μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ἔτους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔδει νὰ λάβῃ τὴν ἄδειάν του ὁ μισθωτός, διότι, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος ὁρίζει, ὅτι ὁ μισθωτὸς δέον ἐντὸς μιᾶς χρονικῆς περιόδου (ἔτους) νὰ λάβῃ ἐπί τι διάστημα μισθόν, χωρὶς νὰ ἐργάζηται, ἡ συμπλήρωσις τῆς χρονικῆς ταύτης περιόδου θὰ καταδείξῃ, ὅτι ὁ ἐργοδότης ἐκαρπώθη παρανόμως ὠφέλειαν ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ διάστημα, καθ' ὃ οὗτος ἔδει νὰ μὴ ἐργάζηται.

13. Ἡ ἀνωτέρω ἀπαίτησις τοῦ μισθωτοῦ, ἔχουσα ἤδη τὴν ἐκ παρανόμου αἰτίας κτῆσιν εἰς βάρος του ὠφελείας (ob injustam causum) ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ μισθωτὸς ἀνέχεται τὴν μὴ χορήγησιν ἀδείας ἢ καὶ συμφωνεῖ (ἀκύρως βεβαίως) τὴν μὴ χορήγησιν ἀδείας. Τοῦτο δὲν ἀντιφάσκει πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 5 § 1 ν. 539/1945, καθ' ἣν πᾶσα συμφωνία, περιλαμβάνουσα ἐγκατάλειψιν ἢ παραίτησιν τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀδείας, καὶ ἂν προβλέπῃ τὴν καταβολὴν ηὐξημένης

ἀποζημιώσεως, εἶναι ἀνύπαρκτος. Διότι ἡ διάταξις αὕτη πλήττει καὶ καθιστᾷ ἄνευ συνεπειῶν οἱανδήποτε περὶ μὴ χορηγήσεως τῆς ἀδείας συμφωνίαν. Ἄλλοις λόγοις ἡ ἔννοια τῆς ἀπαγορευτικῆς ταύτης διατάξεως εἶναι, ὅτι δὲν δύναται ὁ ἐργοδότης, ὀχυρούμενος ὄπισθεν μιᾶς τοιαύτης συμφωνίας, νὰ ἀρνηθῇ τὴν χορήγησιν ἀδείας, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ μισθωτός, ἐπικαλούμενος τοιαύτην συμφωνίαν, νὰ ἀποκρούσῃ τὴν χορηγουμένην ἄδειαν καὶ νὰ ἀξιώσῃ τὰ συμφωνηθέντα ἀνταλλάγματα διὰ τὴν μὴ χορήγησιν τῆς ἀδείας του. Ἡ ἀπαίτησις ὅμως πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ἀδικαιολογήτως κτηθέντος ὄρᾳ ἐκτὸς τοῦ χώρου τῆς συμβάσεως καὶ δέον νὰ ἐπιστρέφηται ὁ ἀδικαιολογήτως κτηθεὶς πλουτισμὸς εἰς τὸν ζημιωθέντα, ἀκόμη καὶ ἂν οὗτος συνήργησε κατὰ τὴν παράνομον εἰς βάρος του κτῆσιν (arg. ἐκ τοῦ ἄρθρ. 907 Α.Κ.). Διάφορος ἀντίληψις θὰ ἀπετέλει ἔμμεσον ἀναγνώρισιν τῆς παρανομίας καὶ δὴ κατὰ τρόπον ἄνισον εἰς βάρος μόνον τοῦ καταστάντος ἐκ ταύτης πτωχοτέρου, ἀφοῦ, ἐνῷ ἡ πρᾶξις θὰ κηρύσσηται ἐκ τῶν προτέρων ὡς πρὸς πάντας παράνομος, ὁ ἐκ ταύτης ὅμως πλουτισμὸς θὰ περιέρχηται εἰς τὴν κυριότητα ἑνός, τοῦ πλουτήσαντος, καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ ἀπολαμβάνῃ τῆς προστασίας τῶν περὶ ἰδιοκτησίας νόμων. (Βλέπε ὁμοίαν λύσιν ἐπὶ παρασχεθείσης ἐργασίας καθ' ὑπέρβασιν τοῦ νομίμου ὡραρίου).

Εἰς τὰ ἀνωτέρω θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιπαρατηρηθῇ, ὅτι διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως δικαιωμάτων ἀποζημιώσεως εἰς τὸν μισθωτόν, ὁ ὁποῖος ἠνέχθη νὰ μὴ λάβῃ τὴν ἄδειάν του, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐκφυλισθῇ ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ὅστις συνίσταται εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῶν δυνάμεων τοῦ μισθωτοῦ. Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι δυσχερής : ὁ μισθωτὸς δὲν ἐργάζεται, ὡς γνωστόν, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας του ἀπὸ διάθεσιν πλεονεξίας. Ἐργάζεται, διότι δὲν ἀμείβεται ἐπαρκῶς ἢ διότι ἐξαναγκάζεται ἢ τέλος διότι δὲν ἔχει γνῶσιν τῶν δικαιωμάτων του. Κατὰ πᾶσαν λοιπὸν περίπτωσιν ἀποβαίνει ἀναγκαία, ὡς ἐτονίσθη ἀνωτέρω (§ 2), ἡ ἄμεσος καὶ ἔντονος παρακολούθησις τῆς πολιτείας διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ νόμου καὶ, γενικώτερον, διὰ τὴν ἄρσιν τῶν αἰτίων, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουν τὴν ἐφαρμογήν του.

14. Ἐν τέλει σημειωτέον ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀπαίτησις, λόγῳ μὴ χορηγήσεως τῆς ἀδείας, καθὸ τοιαύτη ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἀπόκειται εἰς τὴν ἐλευθέραν διαχείρισιν τοῦ μισθωτοῦ. Οὕτος συνεπῶς δύναται κατὰ συμφωνίαν νὰ καθορίσῃ τὸ ποσὸν ταύτης ἢ ἀντ' αὐτῆς νὰ λάβῃ ἄδειαν εἰς τὸν ἑπόμενον χρόνον. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν δὲν πρόκειται περὶ συμφωνίας, δι' ἧς μετατίθεται ὁ χρόνος τῆς ἀδείας εἰς τὰ ἑπόμενα ἔτη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλὰ περὶ συμφωνίας, διὰ τῆς ὁποίας ρυθμίζεται γεγεννημένη πρὸς ἀποζημίωσιν ἀπαίτησις τοῦ μισθωτοῦ.

15. Κατὰ τὰς αὐτὰς περιπτώσεις τῆς μὴ χορηγήσεως ἀδείας ὁ μισθωτὸς ἐνδέχεται νὰ ἔχῃ καὶ πρόσθετον ἀπαίτησιν ἐκ τοῦ ἀδικήματος, εἰς ὃ ἐργοδότης, ἀρνούμενος τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας, δυνατὸν νὰ περιέπεσε (ἄρθρ. 5 § 7 ν. 539/1945). Ἡ ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου εἶναι ἄσχετος πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀπαίτησιν, προϋποθέτει τὴν ὕπαρξιν πταίσματος καὶ συνίσταται εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς περιουσιακῆς βλάβης, ἥτις προῆλθεν εἰς τὸν μισθωτὸν ἐκ τῆς παραλείψεως τοῦ ἐργοδότου νὰ χορηγήσῃ τὴν ἄδειαν. Οὕτω, ἐὰν ὁ μισθωτὸς ὑπεβλήθη εἰς δαπάνας, π. χ. ἐνοικιάσεως δωματίου εἰς ἐξοχὴν κλπ., ὑπολογίζων εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀδείας του, δικαιοῦται, ἐὰν ὀφείλεται πταισματικὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἐργοδότου, νὰ ἀξιώσῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ζημίας ταύτης. Ἐπίσης, ἐὰν ὁ μισθωτὸς ὑπέστη σωματικὴν βλάβην, π. χ. ἐξ ὑπερκοπώσεως, δύναται νὰ ζητήσῃ ἀποκατάστασιν τῆς ἐντεῦθεν ζημίας, ἐφ' ὅσον προκύπτει, ὅτι ἡ βλάβη προῆλθε ἐκ τῆς στερήσεως τῆς ἀδείας (βλ. ἀντὶ ἄλλης Πρωτοδ. Ἀθ. 6545/1937, ΕΕΔ 1, 667).

16. Ἀκόμη ὁ μισθωτός, μὴ τυχὼν ἀδείας, δύναται νὰ ἀξιώσῃ κατ' ἄρθρ. 932 Α.Κ. ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἣν ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας ὑπέστη ἠθικὴν βλάβην. Ὁ μισθωτός π. χ., ὁ ὁποῖος ἔχασε τὴν εὐχαρίστησιν ἐξ ἑνὸς ταξιδίου ἀναψυχῆς, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπραγματοποίει κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀδείας του, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν δι' ἠθικὴν βλάβην καθοριζομένην ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ.

17.

Μεθ' ὅλα τὰ ἀνωτέρω δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ διατυπώσωμεν τὴν διαφωνίαν μας ὡς πρὸς τὰς λύσεις, τὰς ὁποίας ἔδωσεν ἡ νομολογία ἐπί τινων βασικῶν ζητημάτων :

17. Ὑποστηρίχθη διὰ πλείστων ἀποφάσεων (βλέπε Πριοτ. Ἀθην. 17252/1955, ΕΕΔ 15, 192, 6646/1954, ΕΕΔ 13, 753 κλπ., αἵτινες ἠκολούθησαν ἐν τούτῳ τὴν σχετικὴν γνώμην τοῦ *Καποδίστρια*, ΕΕΔ 4, 520), ὅτι ἡ ἄδεια

πρέπει νὰ δοθῇ in natura καὶ ὅτι ὁ μισθωτὸς μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ἔτους δὲν δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν, ἀλλὰ μόνον ἄδειαν ἠὐξημένης διαρκείας. Ἡ γνώμη αὕτη ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι ὑφίσταται ὀφειλὴ τοῦ ἐργοδότου πρὸς παροχὴν καὶ βάσει τῆς προϋποθέσεως ταύτης προβληματίζεται, ἂν ἡ ἀθέτησις ἢ ἡ μὴ προσήκουσα ἐκπλήρωσις ταύτης γεννᾷ ἀξίωσιν πρὸς ἀποκατάστασιν ταύτης in natura ἢ διὰ καταβολῆς χρηματικῆς ἀποζημιώσεως. Ἀλλ' ἡ προυπόθεσις, ἐξ ἧς ἀναχωρεῖ ἡ γνώμη αὕτη, νομίζομεν, ὅτι εἶναι ἐσφαλμένη, διότι, ὡς εἴπομεν κατ' ἐπανάληψιν (ἀνωτ. § 7), ὁ ἐργοδότης—ὀφειλέτης δὲν ὀφείλει παροχὴν ἀδείας, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ καὶ ὑπὸ τὴν ὑποχρέωσιν περὶ παροχῆς ἀδείας νὰ εἶναι μόνον ὀφειλέτης χρηματικῆς παροχῆς (μισθοῦ) ὑπὸ τὰς σημειωθείσας ἀνωτέρω παρεκκλίσεις ἐκ τῶν γενικῶν διατάξεων.

Τὸ λάθος ὅμως ἴσως νὰ ἔχῃ βαθυτέραν ρίζαν· διότι ὑποστηρίζεται, ὅτι ὁ ἐργοδότης, ὡς ὀφειλέτης τῆς ἀδείας, ὑποχρεοῦται «νὰ παρέχῃ ἐλεύθερον χρόνον». Τὴν ἔννοιαν μιᾶς τοιαύτης παροχῆς («ἐλευθέρου χρόνου») δυσκολεύεται τις νὰ συλλάβῃ, διότι ἴσως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχωμεν τὴν ἀντίθετον ὄψιν τοῦ πράγματος, δηλ. τὴν ἔννοιαν τοῦ «δεσμευμένου χρόνου», ἐκτὸς ἂν οἱ ὀπαδοὶ τῆς γνώμης ταύτης ἀναχωροῦν ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι ὁ ἐργοδότης παρέχει τὴν δυνατότητα ἐργασίας, τυγχάνων καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ὀφειλέτης. Ἀλλὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο θεωροῦμεν κατὰ βάσιν ἐσφαλμένον (βλέπε *ἡμετέραν* μελέτην: Ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου, ΕΕΔ 13, 314 καὶ 506).

Ἀξίζει τέλος νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι ἡ ἀποψις περὶ τῆς in natura παροχῆς τῆς ἀδείας, ἐνῷ ἐφαίνετο, ὅτι διησφάλιζε τὸν μισθωτόν, διότι ἀπέκλειε τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς ἀδείας πρὸς οἱανδήποτε χρηματικὴν ὠφέλειαν, εἰς τὴν πραγματικότητα κατήντησε πρόσχημα παραδιάσεως τοῦ νόμου καὶ ἀθεμίτου ἐντεῦθεν πλουτισμοῦ εἰς βάρος τῶν μισθωτῶν. Διότι ὁ μισθωτός, ὁ ὁποῖος ἐξηναγκάζετο ἢ παρεπείθετο νὰ μὴ λάβῃ ἄδειαν, ὅταν μετά τινα ἔτη (ἰδίᾳ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν του) προέβαλλε καὶ τὸ αἴτημα τῶν μὴ χορηγηθεισῶν ἀδειῶν, ἔβλεπεν, ὅτι τὸ αἴτημά του ἔπιπτεν εἰς τὸ κενόν. Ἡ θεωρία λοιπὸν τῆς in natura παροχῆς τῆς ἀδείας ἀπετέλει προκάλυμμα τῆς παρανομίας πλέον νομιμοφανὲς ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιεῖτο παλαιότερον διὰ τὴν μὴ πληρωμὴν τῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας.

18. Ἐξ ἀντιδράσεως πρὸς τὴν ἀνωτέρω λύσιν ὑπεστηρίχθη ἡ ἄποψις, ἥτις φαίνεται κρατοῦσα (βλέπε Πρωτ. Ἀθην. 9687/1956, ΕΕΔ 15, 945 καὶ αὐτόθι σχόλιον *Συντάξεως*, ἐν τῷ ὁποίῳ πλήρης εἰκὼν τῆς νομολογίας, Πρωτ. Καλαμ. 137/1956, αὐτ. 1334), ὅτι ὁ ἐργοδότης, παραμελήσας ἢ ἀρνηθεὶς τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας, ὑπέχει εὐθύνην ἀποζημιώσεως βάσει τῶν περὶ ὑπερημερίας διατάξεων τῶν ἄρθρ. 340, 341 καὶ 343 Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς ταύτας καὶ τῶν περὶ ἀδυναμίας παροχῆς διατάξεων τῶν ἄρθρων 335, 381, 2 καὶ 401. (Βλέπε διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ θέματος Α.Π. 598/1955, ΕΕΔ 14, 1333, Πρωτ. Ἀθηνῶν 6793/1955, ΕΕΔ 15, 155, Πρωτ. Καλαμῶν 45/1956, αὐτ. 769, Πρωτ. Θεσσ. 299/1956, αὐτ. 601 καὶ ἰδίᾳ *Βασιλείου*, εἰς ΕΕΔ τ. 10, 908, τ. 14, 628, 743, 750, τ. 15, 186). Καὶ ἡ ἄποψις αὕτη νομίζομεν, ὅτι περιπίπτει εἰς τὸ αὐτὸ λάθος: μεθοδεύεται λύσεις ἐκ τῆς προϋποθέσεως ὅτι ὁ ἐργοδότης εἶναι ὀφειλέτης τῆς παροχῆς ἀδείας. Ἀλλ' ὡς εἴπομεν, ἡ προϋπόθεσις αὕτη εἶναι ἀνύπαρκτος.

Τὸ θεμελιῶδες τοῦτο λάθος ἀρκεῖ, διὰ νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ ἐκ τῶν διατάξεων τῆς ὑπερημερίας ἢ ἀδυναμίας τοῦ ὀφειλέτου ὑποστηριζομένη λύσις. Ἀξίζει ὅμως νὰ ἴδωμεν καὶ μίαν σειρὰν ἐπὶ μέρους σφαλμάτων, τὰ ὁποῖα περικλείει ἡ γνώμη αὕτη:

α. Ὡς γνωστόν, ἡ ὑπερημερία ἢ ἡ ἀδυναμία παροχῆς τοῦ ὀφειλέτου προϋποθέτουν τὴν ὕπαρξιν πταίσματος τοῦ ὀφειλέτου, ἐν προκειμένῳ τοῦ ἐργοδότου (ἄρθρ. 342, 336 Α.Κ.). Ἐὰν λοιπὸν ὁ ὀφειλέτης ὑποστηρίξῃ καὶ ἀποδείξῃ, ὅτι εἰς οὐδὲν ἔπταισε, διότι δὲν ἐχορήγησε τὴν ἄδειαν (ἐπειδὴ π.χ. τυχηρὰ περιστατικὰ τὸν ἠμπόδισαν), οὐδεμίαν θὰ φέρῃ εὐθύνην. Ἐν τούτοις ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 ν. 539/1945 ρητῶς ὁρίζει, ὅτι ἡ πρὸς παροχὴν ἀδείας ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου ἀναστέλλεται «λόγῳ ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ Κράτους ἢ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας διὰ Δ/τος, προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας». Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, ὅτι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἔκτακτοι καὶ σοβαραὶ πρακτικαὶ ἀνάγκαι δύνανται νὰ ἐπιτρέπουν ἀναστολὴν τοῦ δικαιώματος, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἀτομικαὶ ἀνάγκαι τοῦ ἐργοδότου, ἔστω καὶ ἂν προκαλοῦνται ἐκ τυχαίων ἢ ἀκαταμαχήτων

περιστατικών. Νομίζομεν λοιπόν, ότι δέν είναι όμαλόν νά θεμελιούμεν εύθύνην τού έργοδότου (ώς όφειλέτου) έπί ύπερημερίας ή άδυναμίας παροχής, ώς έχουν ταύτας ρυθμίσει αί διατάξεις τού Άστικού Κώδικος, άφού αί συνιστώσαι τό δικαίωμα τής άδείας διατάξεις (καί άν ήθελε θεωρηθή, ότι αύτη άποτελεί παροχήν) ούδεμίαν άποδίδουν σημασίαν είς θεμελιώδες στοιχείον τής εύθύνης λόγω άδυναμίας ή ύπερημερίας τού όφειλέτου, δηλ. είς τό πταίσμα τούτου.

β. Κατά τό άρθρ. 343,2 Α.Κ. ό δανειστής, έάν συνεπεία τής ύπερημερίας τού όφειλέτου δέν έχη πλέον συμφέρον είς τήν έκπλήρωσιν τής παροχής, δικαιούται νά άξιώση τό έκ τής μή έκπληρώσεως διαφέρον. Καί ύπό τήν προϋπόθεσιν λοιπόν ότι ό έργοδότης είναι όφειλέτης τής παροχής άδείας καί άκόμη ότι ούτος, λήξαντος τού έτους, καθ' ό έδει νά δώση άδειαν, κατέστη ύπερήμερος (λόγω τής ύπάρξεως τάχα δήλης ήμέρας πρός έκπλήρωσιν τής παροχής, ώς όρίζει τό άρθρ. 341 Α.Κ.), θά πρέπει ό δανειστής (μισθωτός), διά νά άξιώση τό διαφέρον μή έκπληρώσεως (343,2 Α.Κ.), νά άποδείξη, ότι δέν έχει πλέον συμφέρον έπί τήν έκπλήρωσιν τής παροχής. Άλλά πώς ό μισθωτός, έάν δέν τού δοθή άδεια π. χ. μέχρι τής 31 Δεκεμβρίου καί τού δοθή άπό 1 Ίανουαρίου τού έν συνεχεία έτους, θά δύναται νά άποδείξη, ότι δέν έχει συμφέρον (έννοείται συμφέρον έν τή έννοία τού ν. 539) νά λάβη τήν άδειαν; (Σημειωθήτω ότι ή έπικαλουμένη ύπό τής Α.Π. 598/1955, ΕΕΔ 14, 1332, διάταξις τού άρθρου 401 Α.Κ δέν βοηθεί τήν λύσιν τού ζητήματος, διότι αύτη όμιλεί περί δικαιώματος πρός ύπαναχώρησιν, ό,περ δέν τίθεται πασών έν προκειμένω).

γ. Κατά τό άρθρ. 344 Α.Κ. ό ύπερήμερος όφειλέτης φέρει τήν εύθύνην τής μετά τήν ύπερημερίαν άδυναμίας, έστω καί έκ τύχης, πρός παροχήν. Έπιστρατεύεται λοιπόν καί ή διάταξις αύτη, διά νά δώση άπάντησιν είς τό άμέσως άνωτέρω (β) έρώτημά μας. Ύποστηρίζεται δηλ. ότι μετά τήν λήξιν τού έτους, καθ' ό έδει νά έκπληρωθή ή παροχή τής άδείας, αύτη κατέστη άδύνατος. Τούτο δέν νομίζομεν, ότι πρέπει νά δεχθή τις, έκτός άν ύποστηρίζηται, ότι μετά τήν πάροδον τού έτους, καθ' ό έδει νά δοθή ή άδεια, ή έκπλήρωσις τής παροχής κατέστη νόμω άπηγορευμένη (*Μπαλής*, Ένοχ. 49/1, Γεν. Άρχ. §§ 62, 179). Ούδείς όμως δύναται νά συναγάγη τοιούτόν τι έκ τών έπιτακτικών διατάξεων τού ν. 539/1945. Διότι είναι μέν άληθές, ότι ό νόμος προστάζει, ότι ή άδεια πρέπει νά χορηγήται, έπί άπειλή μάλιστα ποινικών κυρώσεων, έντός έκάστου έτους, άλλ' ή πάροδος τού έτους δέν έχει τήν έννοιαν, ότι καθιστά νόμω άπηγορευμένην τήν παροχήν. (Περί τής άληθούς έννοίας τής σχετικής διατάξεως βλέπε άνωτέρω § 14).

Θά ήδυνάμεθα έπί μακρόν νά συνεχίσωμεν παραθέτοντες έπί μέρους σφάλματα. Τό προέχον όμως είναι, ότι ύφίσταται έν θεμελιώδες σφάλμα: Ότι δηλαδή ή άνωτέρω γνώμη, έξειδικεύουσα τήν θεωρίαν περί ύποχρεώσεως προνοίας τού έργοδότου, περί ής ώμιλήσαμεν άνωτέρω § 5, έχει θέσει ώς βάσιν τών συλλογισμών της, ότι ή χορήγησις τής άδείας είναι παροχή έν τή έννοία τού άρθρου 279 Α. Κ., ήν όφείλει ό έργοδότης. Ή έσφαλμένη αύτη βάσις είναι φυσικόν νά όδηγή περαιτέρω είς σειράν άτόπων καί άνωμαλιών.

19. Άλλη άντίρρασις πρός τά άποτελέσματα, είς τά όποία ώδήγησεν ή θεωρία τής in natura παροχής τής άδείας, έξεδηλώθη δι' έπικλήσεως τών περί άστικού άδικήματος διατάξεων (βλέπε Πρωτ. Άθ. 14677/1955, ΕΕΔ 15, 153, 17252/1955, αύτ. 15, 152). Άνωτέρω έδέχθημεν (§ 15), ότι έκ τής παραδόσεως τών περί άδείας διατάξεων ένδέχεται νά ύπάρξουν άπαιτήσεις δυνάμεναι νά άπορρεύσουν έκ τού έντεύθεν άδικήματος. Πρέπει όμως νά άποκρουσθή ή άποψις, ότι έκ μόνης τής άρνήσεως ή παραλείψεως τού έργοδότου πρός χορήγησιν τής άδείας καί άνευ προσδιορισμού τού έκ ταύτης βλαβέντος άγαθού δύναται νά θεμελιωθή άπαίτησις πρός άποζημίωσιν.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΑΜΟΙΒΗ ΔΙΑ ΠΑΡΟΧΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΑΣ

Έννοια τῆς σχετικῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως

Παροχή διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως αὐξήσεως ἀποδοχῶν προσωπικοῦ ἀπασχολουμένου κατά τάς Κυριακάς καί τάς ἐκ τοῦ Νόμου καθιερωμένας ὡς μή ἐργασίμους ἑορτάς, συνισταμένης τῆς αὐξήσεως διά τό ἀμειβόμενον διά μηνιαίου μισθοῦ προσωπικόν εἰς ἓν ἐπί πλέον ἡμερομίσθιον, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ 1/25 τοῦ μισθοῦ, ηὐξημένου κατά 75 ο/ο, ἐκτός ἄν τό προσωπικόν ἀνεπαύθη εἰς ἑτέραν ἐργάσιμον ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ὅτε ἡ αὔξησις περιορίζεται εἰς τά 75 ο/ο τοῦ 1/25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ.—Ἀποδοχαί νυκτοφυλάκων.—Νόμιμοι ὅροι ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατ' ἄρθρ. 904 Α.Κ.—Ἐφαρμογή συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατοτεχνιτῶν σαπωνοποιείων.

Ἐπανέρχεται ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, ἀναιροῦσα ἐν μέρει τήν ὑπ' ἀριθ. 19/1955 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ρεθύμνης, εἰς τήν ὁμοίαν, γενομένην δεκτήν καί διά προηγουμένων ἀποφάσεων (βλέπε Α. Π. 170/1953, εἰσηγητής *Π. Τζαννετάκης*, ΕΕΔ 12, 595, Α. Π. 516/1954, εἰσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 767), ἄποψιν σχετικῶς πρός τήν δικαιουμένην ὑπό τῶν μισθωτῶν ἀμοιβήν διά παροχήν ἐργασίας κατά Κυριακάς καί κατά τήν ἔννοιαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ὁμοίας (ΕΕΔ 12, 388), ἄποψις ἡ ὁποία γίνεται ἤδη δεκτή ὑπό τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας (βλέπε προχείρως τήν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 849/1955, εἰσηγητής *Λ. Βενιέρης*, ΕΕΔ 14, 980).

Τό ζήτημα, μετά τάς ἐπανειλημμένας ἐπ' αὐτοῦ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, πρέπει νά θεωρῆται λελυμένον.

Ἐν τούτοις θά μᾶς ἐπιτραπῇ καί πάλιν νά σημειώσωμεν, ὅτι ἡ κρατήσασα αὕτη ἄποψις δέν ἀνταποκρίνεται, νομίζομεν, εἰς τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου.

Ἀποκλειστικόν θέμα ρυθμίσεως τῆς ἐφαρμοζομένης ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ὁμοίας (ΕΕΔ 12, 388), ὑπῆρξεν ἡ κατά 75 ο/ο προσαύξησις τοῦ ἡμερομισθίου ἡ τοῦ 1/25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των ἀπασχολουμένων μισθωτῶν (ἀπό τήν ἔννοιαν ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἐργασία (ἑλόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας» τονίζεται ἐν τῇ ὑπουργικῇ ἀποφάσει), διότι ἄλλως θά ἦτο ἡ σχετική σύμβασις ἐργασίας ἄκυρος (Α.Π. 240-241/1952, εἰσηγητής *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 11, 572, βλέπε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 1025) καί δέν θά ἐτίθετο ζήτημα ἐφαρμογῆς τῆς ἐν λόγῳ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Δικαιολογητικός λόγος ὑπῆρξεν, ὅτι οἱ μισθωτοί οὗτοι ἐργάζονται κατά Κυριακήν, ἡμέραν συνήθους ἀναπαύσεως, καί οὕτω ἐκρίθη, ὅτι ἡ ἀμοιβή διά τήν κατά Κυριακήν ἐργασίαν ἔπρεπε νά εἶναι, κατά τό ἐν τῇ ὑπουργικῇ ἀποφάσει μέτρον, ηὐξημένη (βλ. καί ὑπ' ἀριθ. 12864/2455/1946 ἐγκύκλ. Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΕΕΔ 5, 369 Πρωτ/κου Ἀθηνῶν 7185/1946, ΕΕΔ 5, 657).

Δέν ἦτο, οὔτε καί θά ἐπετρέπετο ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης κατά ν. 28/1944, θεσπίζοντα δικαίωμα τῶν Ὑπουργῶν νά καθορίζουν μισθούς καί ἡμερομίσθια, ὅπου ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου ὀφείλοντοι τοιαῦτα, νά νομοθετηθῇ ὑποχρέωσις καταβολῆς καί ἑνός ἐπί πλέον ἡμερομισθίου ηὐξημένου κατά 75 ο/ο, ὡς γίνεται, κατά τήν κρατήσασαν ἄποψιν, δεκτόν, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτός δέν ἀνεπαύθη εἰς ἑτέραν ἐργάσιμον ἡμέραν.

Τοῦτο, ἄν δηλαδή ὁ μισθωτός δέν ἀνεπαύθη εἰς ἑτέραν ἐργάσιμον ἡμέραν, δέν ἦτο δυνατόν νά εἶναι θέμα τῆς ἐφαρμοζομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, διότι τό θέμα τοῦτο (παροχῆς ἄλλης ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος δι' ἀνάπαυσιν, θά γεννηθῇ ἐκ τῶν πραγμάτων μετά τήν παροχήν ἐργασίας κατά τήν Κυριακήν, δι' ἣν ἔχει ὁρισθῇ ἡ ἀμοιβή, μή ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ ἄν πράγματι ὁ μισθωτός ἀνεπαύθη κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος (ἄρθρ. 12 π.δ. 8/14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως», ἀφοῦ δέν ἀμείβεται προσθέτως, διότι ἐστερήθη τῆς ἄλλης ἡμέρας ἀναπαύσεως, ἀλλά διότι καλεῖται ἐκ τῆς συμβάσεως καί τοῦ νόμου νά ἐργασθῇ εἰς ἡμέραν Κυριακήν, καθ' ἣν κατά κανόνα ἐκ τοῦ νόμου (ἄνω π.δ.) ἀπαγορεύεται πᾶσα ἐργασία.

Ἄν ὁ μισθωτός ἀνεπαύθη κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, δέν δικαιοῦται κατ' αὐτήν μισθοῦ, ἀφοῦ αὐτόν πλήττει ἡ νομική ἀπαγόρευσις παροχῆς ἐργασίας, ἐνῷ ἐξ ἑτέρου, ἐφ' ὅσον εἰργάσθη κατά τήν Κυριακήν, καθ' ἣν ὤφειλεν ἐκ τῆς συμβάσεως καί τοῦ νόμου νά ἐργασθῇ (ὁ μηνιαῖος μισθός ἀντιστοιχεῖ πρός τόν χρόνον τῆς νομίμως προσφερομένης ἐργασίας, *Α. Nikisch*, Ἐργατ. Δίκαιον, ἑλλ. μετάφρ. σελ. 248), ἔχει ἤδη ὑπολογισθῇ εἰς τόν μηνιαῖον μισθόν ἡ ἀμοιβή διά τήν παροχήν ἐργασίας κατά Κυριακήν καί μόνον τῆς ἐξ 75 ο/ο προσαυξήσεως αὐτῆς δικαιοῦται.

Ἄν ὁ μισθωτός δέν ἀνεπαύθη κατ' ἄλλην ἡμέ-

ραν της έβδομάδος, ὡς ἐπιβάλλεται (ἄρθρ. 12 π.δ. 8/14 Μαρτίου 1930), ἀλλ' εἰργάσθη κατ' αὐτήν, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 901 Α.Κ., ὡς παρασχών ἐργασίαν κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως.

Ἡ ἄποψις ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς δὲν ἀνεπαύθη κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, δικαιοῦται ἑνὸς ἐπὶ πλέον ἡμερομισθίου διὰ τὴν παροχὴν ἐργασίας κατὰ Κυριακήν (αὐτὸ τὸ ἐπὶ πλέον σημαίνει, ὅτι ἔχει ἤδη ὁ μισθωτὸς ἀξίωσιν καταβολῆς ἡμερομισθίου διὰ τὴν ἐπιτρεπομένην κατὰ Κυριακὴν ἐργασίαν καὶ ὀρθῶς, ἀφοῦ ὁ μηνιαῖος μισθὸς ἀντιστοιχεῖ καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν αὐτήν), μεταθέτει τὰς ἐκ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως συνεπείας (ἐκ τῆς μὴ παροχῆς ἄλλης ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος δι' ἀνάπαυσιν), ἐντελῶς διαφόρους, καὶ ὁ μισθωτὸς ἀμείβεται οὕτω δὶς διὰ τὴν ἐπιτρεπομένην κατὰ Κυριακὰς ἐργασίαν, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον οὔτε ἐκ τῆς συμβάσεως, οὔτε ἐκ τοῦ νόμου δικαιολογεῖται.

Ἐνδιαφέρουσα (βλέπε καὶ Α.Π. 656/1958, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 1b, 22) εἶναι ἡ ἄποψις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὅτι ἐπὶ νυκτοφυλάκος ἐφαρμόζονται διὰ τὴν νόμιμον ἀμοιβὴν αἱ περὶ ἀνειδικεύτων ἐργατῶν διατάξεις.

Ἀρείου Πάγου 478/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Σ. Μαυρομιχάλης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Ζηγοράκος, Γ. Σφουγγατάκης

Ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, καθ' ὃ μέρος στρέφεται κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἥτις ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς ἑτέρας προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικασάντος Πρωτοδικείου καὶ ἐπομένως ἐνεσωματώθη εἰς ταύτην, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος.

Ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, ἐκδοθείσης κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν δυνάμει τοῦ Νόμου 28/1944 καὶ ὁριζούσης: «ὅπως εἰς τὸ προσωπικὸν πασῶν ἐν γένει τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν, ὅπερ λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας του ἀσχολεῖται κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτάς, καταβάλληται διὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὸ κεκανονισμένον ἑκάστοτε ἡμερομίσθιον, ηὐξημένον κατὰ 75ο/ο», σαφῶς προκύπτει ὅτι ἡ χορηγουμένη αὔξησις εἰς τὸ προσωπικὸν τὸ ἀμειβόμενον διὰ μηνιαίου μισθοῦ, ἀνταποκρινομένου εἰς τὰς 25 ἐργασίμους ἡμέρας τοῦ μηνός, συνίσταται εἰς ἓν ἐπὶ πλέον ἡμερομίσθιον, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ 1/25 τοῦ μισθοῦ, ηὐξημένου κατὰ 75ο/ο διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς νομίμως παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν του, ἐκτὸς ἐὰν ἀνεπαύθη εἰς ἑτέραν ἐργάσιμον ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ὅτε ἡ αὔξησις περιορίζεται εἰς τὰ 75ο/ο τοῦ 1/25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του. Ἀφ' ἑτέρου ἡ ὑπουργικὴ αὕτη ἀπόφασις, ὡς ἠρμηνεύθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ νυκτοφυλάκων πυρηνελαιουργείων, δι' οὓς, ὑπαγομένους εἰς τὴν ἀπὸ 19.8.1938 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐργατῶν ἐν γένει, ὑποκατασταθεῖσαν εἰς τὴν προϊσχύσασαν καὶ κυρωθεῖσαν διὰ τοῦ νόμου 99/1936 ἀπὸ 12.8.1936 συλλογικὴν σύμβασιν, ἔχουν θεσπισθῆ κατώτερα ὅρια ἡμερομισθίων.

Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὑπηρετοῦντος ὡς νυκτοφύλακος εἰς τὸ ἐργοστάσιον πυρηνελαιουργίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἀμειβομένου ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ, ὡς βεβαιοῖ, κατὰ τὸ αἴτημα περὶ πληρωμῆς ἡμερομισθίου διὰ τὰς Κυριακάς, καθ' ἃς εἰργάσθη, ὡς καὶ προσαυξήσεως 75ο/ο, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ 1) ὅτι διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὑπαγομένου δὴθεν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 6/1940 ἀπόφασιν τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας, δὲν ὀφείλεται τεθεσπισμένον κατώτερον ὅριον ἡμερομισθίου καὶ 2) ὅτι λόγῳ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως αὐτῆ ἀφορᾷ καὶ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς παροχὴν τῆς συμπεφωνημένης ἐργασίας, ἐπιτρεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 § 3 τοῦ ἀπὸ 8.3.1930 Διατάγματος περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀργίας, χωρὶς νὰ δέχηται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἀνεπαύθη εἰς ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας σαφεῖς διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ ἀναιρετέα ἐν μέρει ἀποβαίνει, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τοὺς βασίμους περὶ τούτου 1ον καὶ 4ον λόγους τοῦ ἀναιρετηρίου, παραπεμπτέα δὲ εἶναι ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ Νόμου ἐφαρμογήν.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς, δὲν περιέχονται παντάπασιν ἐν αὐτῇ οἱ νόμιμοι ὅροι τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 904 Ἀστ. Κώδικος, ὡς ὀρθῶς ἔκρινε ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὸ ἐπικουρικὸν αἴτημα τῆς ἀγωγῆς περὶ πληρωμῆς ἡμερομισθίων κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἀπορριπτέος συνεπῶς εἶναι ὁ 8ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, καθ' ὃν τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα προταθέντα καὶ ἀσκοῦντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης.

Ἡ ἀπὸ 28.11.1949 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν σαπωνοποιείων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, δι' ἧς παρεσχέθη ποσοστὸν 15ο/ο ἐπὶ τῶν ἡμερομισθίων εἰς τοὺς μὴ τυγχάνοντας ἐπιδοτήσεως ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως, ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον ἐπὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 ἀναφερομένων ἐργατοτεχνιτῶν καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, ἐπομένως καὶ ἐπὶ τῶν νυκτοφυλάκων, ὑπὸ τοιοῦτον δὲ περιεχόμενον ἐπεξετάθη διὰ τῆς ἀπὸ 30.3.1950 συλλογικῆς συμβάσεως τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ πυρηνελαιουργεῖα ὁλοκλήρου τῆς χώρας εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς συναφεῖς ἐργασίας ἐργατοτεχνίτας ἐν γένει τῶν πυρηνελαιουργείων.

Ταῦτα εἰπὸν καὶ τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ ἀπορρίψαν, δι' ἐπικουρώσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὸ σχετικὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ αἴτημα, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις, δι' ὃ ἀπορριπτέος εἶναι ὡς ἀβάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 7ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Εἶναι συμψηφιστέα ἐν μέρει ἡ δικαστικὴ δαπάνη, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 211 § 3 Πολ. Δικονομίας.

ΕΝΝΟΙΑ "ΕΙΘΙΣΜΕΝΟΥ,, ΜΙΣΘΟΥ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟΝ 653 ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ

Ἄσκησις ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως ἐπί ἀγωγῆς μὲ κυρίαν καὶ ἐπιβοηθητικὴν βάσιν

Ἀνεμπόδιστον, ἐκ δικονομικῆς διατάξεως, δευτεροβαθμίου δικαστοῦ, ὅπως ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἐκρίθη ὑπό τοῦ πρωτοβαθμίου δικαστοῦ βάσιμος ἡ ἀγωγὴ κατά τὴν κυρίαν βάσιν καὶ ἐκ περισσοῦ καὶ κατά τὴν ἐπικουρικὴν βάσιν, ἠσκήθη δὲ ἔφεσις μόνον κατά τῆς διατάξεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τῆς δεχθείσης τὴν κυρίαν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, νὰ μεταρρυθμίσῃ τὴν ἀπόφασιν ἐξ ὁλοκλήρου.—Ὑποχρέωσις, κατ' ἄρθρ. 653 Α.Κ., καταβολῆς τοῦ «εἰδισμένου» μισθοῦ, τούτέστι τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον καταβάλλεται εἰς ὅλους ἐκμισθωτὰς τοῦ αὐτοῦ φύλου καὶ ἡλικίας πρὸς τὸν ἐκμισθωτήν, παρέχοντας δὲ ἐργασίαν τοῦ αὐτοῦ εἴδους πρὸς αὐτόν, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας.— Εἰδισμένος μισθὸς διὰ παροχὴν ὑπηρετικῶν κατ' οἶκον ἐργασιῶν.—Ἀνέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσις περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ εἰδισμένου μισθοῦ.—Ἔννοια ἄρθρου 807 § 7 Πολιτ. Δικονομίας.

Τὸ πρῶτον ἤδη ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς κατα-χωριζομένης κατωτέρω ἀποφάσεως αὐτοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἐπικυροῦται ἡ ὑπ'ἀριθ. 13312/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐπελήφθη τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 653 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο «ὁ μισθωτὴς ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ τὸν συμφωνηθέντα ἢ εἰθισμένον μισθόν».

Περίπτωσις καταβολῆς τοῦ «εἰθισμένου» μισθοῦ προκύπτει, ὅταν διὰ τῆς συμβάσεως δὲν συνεφωνήθη τὸ μέγεθος τοῦ μισθοῦ, ὑπὸ τὴν αὐτονόητον προϋπόθεσιν ὅτι ἐὰν ὁ μισθὸς καθορίζηται διὰ διατάξεως νόμου θὰ ληφθῇ πρὸ παντὸς ὑπ' ὄψιν ὁ νομίμως καθωρισμένος μισθὸς (*Γ. Σιμωνέτος*, Δώδεκα μελέται ἀστικοῦ καὶ ἐργατικοῦ δικαίου, σελ. 95).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἐπρόκειτο περὶ μισθοῦ ὑπηρετρίας κατ' οἶκον, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχουν ἐκ τοῦ νόμου (συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διοικητικῆς πράξεως) καθωρισμένα κατάτατα ὅρια.

Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δίδει τὸν ὁρισμὸν τοῦ «εἰθισμένου» μισθοῦ κατὰ τὰ ἐν τῇ θεωρίᾳ διδασκόμενα (οὕτω *Κ. Καιτᾶς*, Ἐνοχ. Εἰδικόν, β' ἔκδοσις, σελ. 458) (πρβλ. καὶ *Γ. Σιμωνέτον*, ἔνθ' ἀνωτ., καθ' ὃν ὡς συνήθης μισθὸς νοεῖται, ἰδίᾳ ἐπὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὁ μισθὸς ὁ καταβαλλόμενος ὑπὸ ὁμοίων ἢ ἀναλόγων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργοδοτῶν ἐν γένει, δι' ἀντίστοιχον πρὸς τὴν παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν, εἰς ἐργαζομένους διατελοῦντας ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας (ἤτοι ὡς πρὸς τὸ γένος, τὴν ἡλικίαν, τὴν οἰκογενειακὴν κατάστασιν, τὸν ἀριθμὸν τῶν τέκνων κλπ.), παραπέμποντα καὶ εἰς *Hueck-Nipperdey*, I. § 38, III, 1 σελ. 196, *Staudinger - Nipperdey* παρατηρ. IV, 3 ἐπ. § 612 Γερμ. Κώδ., *Oertmann*, Arbeitsvertragsrecht σελ. 157), *Π. Ζέπος*, Ἐνοχ., Εἰδικόν, τεῦχος 3ον, σελ. 351, καθ' ὃν ὡς «εἰθισμένος μισθὸς νοεῖται ὁ κατὰ κρατοῦσαν συναλλακτικὴν συνήθειαν καταβαλλόμενος ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ἀναλόγου περιεχομένου καὶ ἀναλόγων περιπτώσεων (λ.χ. ὡς πρὸς τὸν τόπον τῆς παροχῆς, τὸ φῦλον, τὴν ἡλικίαν κλπ. τοῦ ἐργαζομένου) (πρβλ. καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2119/1956, εἰσηγητὴς *Γ. Λαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 439, Πρωτοδικείου Κυπαρισσίας 136/1956, εἰσηγητὴς *Σ. Κοσκινᾶς*, ΕΕΔ 15, 989).

Σημειωτέον ὅτι τὸ ἀντίστοιχον ἄρθρον 702 τοῦ Α.Κ. τοῦ 1945 ὥριζεν, ὅτι «ὁ μισθοδότης χρεωστεῖ τὸν συμφωνηθέντα *ἢ τὸν συνήθη ὡς πρὸς ὁμοίας ἐργασίας ἐν τῇ αὐτῇ περιοχῇ καταβαλλόμενον μισθόν*».

Ἀρείου Πάγου 480/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Π. Τσαρούχης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Ρεμεδιός, Ζ. Ἀντωνιάδης

Ἐπὶ ἀγωγῆς περιεχούσης δύο βάσεις τοῦ αὐτοῦ αἰτήματος, ἐκτιθεμένας ἐπιβοηθητικῶς, ἤτοι ὅπως ἡ ἐπιβοηθητικὴ ἐξετασθῇ ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ κυρία ἤθελε κριθῇ ἀπορριπτέα, οὐδόλως κωλύεται, ἐκ δικονομικῆς διατάξεως, ὁ δευτεροβάθμιος δικαστής, ὅπως ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ πρωτοβαθμίου δικαστοῦ βάσιμος ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὴν κυρίαν βάσιν καὶ ἐκ περισσοῦ καὶ κατὰ τὴν ἐπικουρικὴν ταιαύτην, ἠσκήθη δὲ ἔφεσις μόνον κατὰ τῆς διατάξεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τῆς δεχθείσης τὴν κυρίαν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, δεχόμενος ἐν μέρει τὴν ἔφεσιν καὶ μεταρρυθμίζων τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν μόνον κατὰ τὸ ἐπιδικασθὲν ποσόν, νὰ μεταρρυθμίσῃ ταύτην ἐξ ὁλοκλήρου κατὰ τοῦτο, διότι καὶ ἐπὶ τῆς οὕτω κρινάσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως τὸ διατακτικὸν αὐτῆς στηρίζεται μόνον ἐπὶ τῆς γενομένης δεκτῆς κυρίας βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ὅσον προ-

υπόθεσις τῆς ἐξετάσεως τῆς ἐπικουρικῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς εἶναι ἡ ἀπόρριψις αὐτῆς κατὰ τὴν κυρίαν βάσιν. Συνεπῶς, δεξάμενον ἐν μέρει τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, τὴν κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀσκηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἔφεσιν, τὴν στρεφομένην κατὰ τῆς διατάξεως αὐτῆς τῆς δεξαμένης τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τὴν κυρίαν αὐτῆς βάσιν, τὴν διώκουσαν τὴν πληρωμὴν εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τοῦ δι' αὐτῆς αἰτουμένου ποσοῦ διὰ μισθούς της, ὀφειλομένους ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν μόνον ὡς πρὸς τὸ ἐπιδικασθὲν ποσὸν καὶ ἀκολούθως δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑποχρεώσαν τὸν ἀναιρεσίβλητον νὰ καταβάλῃ εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν τὸ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει καθοριζόμενον ποσόν, οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν παρὰ τὸν νόμον πράγματα μὴ προταθέντα, οὐδὲ παρέμεινε ἄθικτος ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις κατὰ τὴν διάταξιν αὐτῆς τὴν δεξαμένην τὴν ἀγωγὴν καὶ κατὰ τὴν ἐπικουρικὴν βάσιν τὴν διώκουσαν τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πληρωμὴν εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ καὶ βάσει τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 653 Α.Κ., καθ' ἣν ὁ μισθωτὴς ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ τὸν συμφωνηθέντα ἢ εἰθισμένον μισθόν, σαφῶς προκύπτει, ὅτι, ὅταν τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ δὲν ἔχει ὁρισθῇ ἐν τῇ συμβάσει, ὁ μισθωτὴς θὰ πρέπει νὰ καταβάλλῃ τὸν εἰθισμένον μισθόν, τοῦτέστι τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ, τὸ ὁποῖον καταβάλλεται εἰς ἄλλους ἐκμισθωτὰς τοῦ αὐτοῦ φύλου καὶ ἡλικίας πρὸς τὸν ἐκμισθωτήν, παρέχοντας δὲ ἐργασίαν τοῦ αὐτοῦ εἴδους πρὸς αὐτόν, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, κατὰ τὴν περὶ πραγμάτων ἀνελέγκτων κρίσιν του, μετ' ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἐν γένει ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συνίσταται εἰς τὴν καταβολὴν πρὸς τὴν ἀναιρεσείουσαν τοῦ εἰθισμένου μισθοῦ, δηλονότι τοῦ μισθοῦ τοῦ καταβαλλομένου εἰς τὰς εἰς ὑπηρετικὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένας τῆς αὐτῆς πρὸς τὴν ἀναιρεσείουσαν ἡλικίας, παρεχούσας ὑπηρεσίας τοῦ αὐτοῦ εἴδους πρὸς τὰς ὑπ' αὐτῆς παρασχεθείσας πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας παροχῆς καὶ ἔκρινεν, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ, ἥτις εἶναι σαφὴς καὶ ἔπαρκής, ὅτι ὁ εἰθισμένος μισθός, ὃν δικαιοῦται ἡ ἀναιρεσείουσα, ἀνέρχεται εἰς τὸ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει καθοριζόμενον μηνιαίως δι' ἕκαστον ἔτος ποσὸν καὶ συνολικῶς εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 7875, ὅπερ καὶ ἐπεδίκασεν εἰς ταύτην, ὀρθῶς τὴν προμνησθεῖσαν οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διάταξιν ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ εἰς οὐδεμίαν ὑπέπεσεν ἐκ πλαγίου παράβασιν καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἡ διάταξις τῆς § 7 τοῦ ἄρθρ. 807 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ἣν χωρεῖ ἀναίρεσις, ἐὰν τὸ δικαστήριον παρὰ τὸν νόμον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ προταθέντα ἢ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα προταθέντα καὶ ἔχοντα κατὰ νόμον οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, νοεῖ ὡς ἐπράγματα ἰσχυρισμοὺς ἔχοντας αὐτοτελῆ ὑπαρξιν, εἴτε ὡς ἱκανοποιητικοὺς αἰτήματος τῆς ἀγωγῆς, εἴτε ὡς τείνοντας εἰς κατάλυσιν τοῦ δι' αὐτοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος ἢ τοῦ δι' ἀντάσεως ἢ ἀντενστάσεως καταγομένου πρὸς κρίσιν δικαίου καὶ οὐχὶ τοιούτους συνεχομένους μὲ τὴν ἱστορικὴν αἰτίαν τῆς ἀγωγῆς ἢ ἐνστάσεως ἢ ἀντενστάσεως καὶ ἁπλῆν ἢ αἰτιολογημένην ἄρνησιν τούτων ἀποτελοῦντας. Συνεπῶς ὁ 4ος λόγος ἀναιρέσεως, συνιστάμενος εἰς τὸ ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις σιγῇ ἀντιπαρῆλθε τοὺς νομίμως ὑποβληθέντας ἐν τῷ δευτέρῳ βαθμῷ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τῆς ἀναιρεσειούσης ἰσχυρισμούς της, τοὺς ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ ἀναιρέσεως ἀναφερομένους, εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀπαρρίπτεος, διότι τῆς κυρίας βάσεως τῆς ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγῆς διωκούσης τὴν πληρωμὴν εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν τῶν ὀφειλομένων εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης συμβάσεως ἐργασίας συμφωνηθέντων ἢ εἰθισμένων μισθῶν αὐτῆς οἱ διὰ τοῦ ρηθέντος λόγου ἀναιρέσεως προβαλλόμενοι ἰσχυρισμοὶ τῆς ἀναιρεσειούσης συνέχονται μὲ τὴν ἱστορικὴν αἰτίαν τῆς ἀγωγῆς καὶ κατ' ἀνάγκην ἦσαν ἐρευνητέοι ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν ἔρευναν τοῦ βασίμου τῆς ἀγωγῆς.

Ἡ κρίσις τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Δικαστηρίου περὶ τοῦ ποσοῦ, εἰς ὃ ἀνέρχεται ὁ εἰθισμένος μισθὸς τῆς ἀναιρεσειούσης, ἣν τοῦτο ἐμόρφωσεν ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν προσαχθέντων ἐν γένει ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἀφορώσα εἰς ἐκτίμησιν πραγμάτων καὶ μὴ προσβάλλουσα κανόνα τοῦ δικαίου, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἄρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικ.). Συνεπῶς ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 5ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέος.

ΑΝΩΝΥΜΟΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΥΠΟ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΣ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Όφειλόμενος, εἰθισμένος, μισθός ἀναλόγως χρόνου παροχῆς ὑπηρεσιῶν

Πρόσληψις ὑπηρετρίας κατ' οἶκον μὲ συμφωνίαν καθορισμοῦ μισθοῦ κατὰ δικαίαν κρίσιν καὶ καταβολῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως.—Μέγεθος ὀφειλομένου μισθοῦ.

Ἐπρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς δημοσιευμένης κατωτέρω ἀποφάσεως, περὶ ἀνωνύμου συναλλάγματος παροχῆς ὑπηρεσιῶν ὑπὸ ὑπηρετρίας κατ' οἶκον, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1937, ἀφοῦ δὲν καθωρίσθη ρητῶς τὸ ποσὸν τοῦ καταβλητέου, κατὰ τὸ πέρας τῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν, μισθοῦ, ἀλλ' ἀφέθη νὰ καθορισθῇ τοῦτο κατὰ εὔλογον καὶ δικαίαν κρίσιν (περὶ αὐτοῦ βλέπε *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 649, ἀριθ. 5, 6).

Διάφορος εἶναι ἤδη, κατὰ τὸ ἄρθρον 649 τοῦ Α.Κ., ἡ ρύθμισις, μετὰ τὸ ὁποῖον ὑφίσταται σύμβασις περὶ μισθώσεως ὑπηρεσιῶν καὶ χωρὶς νὰ γίνῃ συμφωνία περὶ μισθοῦ, ἀφοῦ λογίζεται σιωπηρῶς συμφωνηθεὶς μισθός, ἐὰν ἡ ἐργασία κατὰ τὰς περιστάσεις παρέχηται μόνον ἐπὶ μισθῷ (βλέπε *Κ. Καπά*, Ἔνοχ. Εἰδικόν, β' ἔκδοσις, σελ. 435, *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 649).

Περαιτέρω, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρ. 24 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Α. Κ. ν. 2783/1941 ἐνοχαὶ ἐξ οἱουδήποτε λόγου, τῶν ὁποίων τὰ παραγωγικὰ γεγονότα συνετελέσθησαν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α. Κ., διέπονται καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τούτου ὑπὸ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαίου, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν γένεσιν, τὸ περιεχόμενον, τὴν ἔκτασιν, τὴν ἐνέργειαν καὶ τὰ ἀποτελέσματά, τὴν ὑπερημερίαν τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ δανειστοῦ κλπ. (βλ. *Α. Γεωργόπουλον*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 24 Εἰσαγωγικοῦ Νόμου) καὶ ἡ προκειμένη σύμβασις ἦτο κριτέα κατὰ τὸ προϊσχῦον τοῦ Α. Κ. δίκαιον (βλ. *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 38, ἀριθ. 23, ἔνθα παραπέμπομαι καὶ εἰς ἀρεοπαγιτικὴν νομολογίαν, Πρωτοδικείου Γρεβενῶν 143/1952, εἰσηγητὴς *Β. Χαλουλάκος*, ΕΕΔ 12, 249, Πρωτοδικείου Μυτιλήνης 373/1954, εἰσηγητὴς *Μ. Καλύβας*, ΕΕΔ 13, 815), ἀδιαφόρως ἂν τὰ ἀποτελέσματα συνέπιπτον εἰς χρόνον ἰσχύος τοῦ Α. Κ. (ἄνω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Γρεβενῶν).

Τούτου συνέπεια εἶναι, ὅτι καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν καθίστατο ζήτημα κρίσεως τοῦ Δικαστηρίου ποία ἡ εὔλογος ἀποζημίωσις.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου φαίνεται νὰ ἐφαρμόζῃ τὸ ἄρθρ. 653 τοῦ Α. Κ., τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ περὶ ὑποχρεώσεως καταβολῆς τοῦ εἰθισμένου μισθοῦ. (Τοῦτο ἐφήρμοσεν ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2119/1956, εἰσηγητὴς *Γ. Λαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 439, ἀλλ' ἡ σύμβασις εἶχε καταρτισθῇ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ.)

Ἐνδιαφέρει ὁ καθορισμὸς ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου τῆς δικαίας καὶ εὐλόγου ἀποζημιώσεως διὰ παροχὴν ὑπηρετικῶν ἐργασιῶν κατ' οἶκον (πρβλ. καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2119/1956, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ὑπομνήσκεται τέλος ὅτι αἱ ἀξιώσεις αὗται δὲν ἐνέπεσαν εἰς τὴν τοῦ ν. 18/1944 καὶ ν. 1973/1946 ἐξόφλησιν (Α. Π. 561/1951, εἰσηγητὴς *Γ. Βουτσουλάκης*, ΕΕΔ 11, 125, Α. Π. 559/1951, εἰσηγητὴς *Σ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 178).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 12741/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Κανελλόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Περβίκης, Π. Ἀντώπας

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ περιστατικά: Τὸν Ἰανουάριον 1937 ἡ ἐκκαλοῦσα ἐνάγουσα, ἄγουσα τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας της, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, προσελήφθη παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου - ἐναγομένου πρὸς παροχὴν ὑπηρεσιῶν κατ' οἶκον. Κατὰ τὴν πρόσληψιν τῆς ἐκκαλούσης δὲν συνεφωνήθη μηνιαῖος μισθός, ἀλλ' αὐτὸς θὰ καθωρίζετο κατὰ δικαίαν κρίσιν καὶ θὰ κατεβάλλετο κατὰ τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως. Ἡ ἐκκαλοῦσα παρέσχε τὰς κατ' οἶκον ὑπηρεσίας της μέχρι τοῦ ἔτους 1943 εἰς τὸν ἐφεσιβλήτον - ἐναγόμενον καὶ τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τοῦ ἔτους 1943 καὶ εἰς τὴν μετ' αὐτῶν συνοικήσασαν μητέρα τῆς συζύγου του καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951 μέχρι τῆς κατὰ τὴν 16.3.1955 οἰκειοθελοῦς ἀποχωρήσεώς της καὶ εἰς τὴν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τῆς συζύγου του συνοικήσασαν θυγατέρα της. Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἀπὸ τῆς προσλήψεώς της μέχρι τῆς οἰκειοθελοῦς ἀποχωρήσεώς της χρονικὸν διάστημα ὁ ἐφεσίβλητος—ἐναγόμενος παρεῖχεν εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν τροφήν, οἴκησιν, ἔνδυσιν καὶ ὑπόδησιν. Ἐπίσης κατὰ τὰ ἔτη 1937 καὶ 1938 ὁ ἐφεσίβλητος κατέβαλεν εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν πρὸς κάλυψιν ἐπειγουσῶν οἰκογενειακῶν της ἀναγκῶν καὶ εἰς ἐξόφλησιν τῆς ἀναλογούσης διὰ τὰ ἔτη ταῦτα ἀντιμισθίας της τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 13.000. Κατὰ συνέπειαν, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἡλικίας τῆς ἐκκαλούσης, τῆς ἀποδοτικότητός της, τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου, ὡς καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι παρεῖχετο εἰς αὐτὴν τροφή, οἴκησις, ἔνδυσις καὶ ὑπόδησις, ὁ ἐφεσίβλητος-ἐναγόμενος ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν τὸν εἰθισμένον μισθόν, τοῦτέστι τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ, τὸ ὁποῖον καταβάλλεται εἰς ἄλλους μισθωτοὺς τοῦ αὐτοῦ φύλου καὶ ἡλικίας πρὸς τὴν ἐκμισθώτριαν ἐκκαλοῦσαν, παρέχοντας ἐργασίαν τοῦ αὐτοῦ εἴδους πρὸς αὐτὴν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας.

Ἐν ὄψει τῶν προεκτεθέντων ἡ εἰς χρῆμα μηνιαία ἀντιμισθία τῆς ἐκκαλούσης δέον νὰ καθορισθῇ ὡς ἀκολούθως: 1) Διὰ τὰ ἔτη 1939 μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1944 εἰς δραχμὰς 70 μηνιαίως, 2) διὰ τὰ ἔτη 1945 μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1947 εἰς δραχμὰς 100, 3) διὰ τὸ ἔτος 1948 εἰς δραχμὰς 125, 4) διὰ τὸ ἔτος 1949 εἰς δραχμὰς 150, 5

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ

Ἔννοια τῶν περὶ αὐτῆς σχετικῶν νομοθετικῶν διατάξεων

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ Α.Ν. 394/1936, ὁρίζοντος ὅτι τὸ προσωπικὸν τῶν ξενοδοχείων, περὶ ὧν προβλέπει ὁ ἀνωτέρω Νόμος, ἔχει δικαίωμα ἀναπαύσεως 14 ὡρῶν κατὰ 24ωρον καὶ 24 ὡρῶν συνεχοῦς ἀναπαύσεως καθ' ἑβδομάδα πραγματικῆς ὑπηρεσίας, συνδυαζομένου πρὸς τὴν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1924 Π.Δ. διάταξιν καὶ τὴν διὰ τοῦ Ν. 2990/1922 κυρωθεῖσαν Διεθνῆ Σύμβασιν, δέον ἡ ἑβδομαδιαία 24ωρος ἀνάπαυσις νὰ θεωρηθῇ ἀρχομένη ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἀμέσως προηγουμένου ἕκτου τῆς ἑβδομάδος ἐργασίμου 24ώρου.— Ἀναίρεσις ἀποφάσεως δι' ἐκ πλαγίου παράβασιν τοῦ Νόμου.

Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 7307/1955 ἀπόφασις τοῦ Μονομελοῦς Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης.

Λόγοι ἀναιρέσεως ὑπῆρξαν οἱ ἑξῆς:

1) Ἐνῷ κατὰ τὴν σαφῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ἀ.ν. 394/1936 τὸ προσωπικὸν τῶν ξενοδοχείων, περὶ ὧν προβλέπει ὁ νόμος οὗτος, ἔχει δικαίωμα ἀναπαύσεως δεκατεσσάρων ὡρῶν, κατὰ 24ωρον καὶ 24 ὡρῶν συνεχοῦς ἀναπαύσεως καθ' ἑβδομάδα πραγματικῆς ὑπηρεσίας, πᾶσα δὲ παράβασις διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τιμωρεῖται κατ' ἄρθρον 15 τοῦ νόμου τούτου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου Γ'ΘΛΑ', τὴν σαφῆ δὲ ταύτην διάταξιν τοῦ ἄρθρου 10 ὁ ἀναιρεσείων ἐτήρησε καὶ τηρεῖ πάντοτε διὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ ξενοδοχείου του, καὶ ἐνῷ διὰ τὴν δι' ἣν κατηγορήθη πρᾶξιν ἀναφέρεται εἰς τὴν ὑποβληθεῖσαν ἐναντίον του μήνυσιν ὑπὸ τοῦ ἐνεργήσαντος τὸν ἔλεγχον Ἐπόπτου Ἐργασίας, ὅτι τὴν 10ην Ἀπριλίου 1955, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 21.30', κατέλαβεν ἐργαζόμενον τὸν θαλαμηπόλον τοῦ ξενοδοχείου τὸν Ζ. Β**, διεπιστώθη δὲ καὶ ἐκ τῆς προαναχρίσεως καὶ ἐκ τῆς ἀκροαματικῆς διαδικασίας, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ θαλαμηπόλος εἶχε περατώσει τὴν 24ωρον συνεχῆ τῆς ἑβδομάδος ἐκείνης ἀνάπαυσίν του, ὡς τὸ ἄνω ἄρθρον 10 κελεύει, ἡ ἔναρξις δὲ τῆς 24ώρου ἐκείνης ἀναπαύσεως του εἶχεν ἀφετηρίαν τὴν 21 ὥραν τῆς 9ης Ἀπριλίου 1955, ἡμέραν Σάββατον, καὶ λῆξιν τὴν 21ην ὥραν τῆς 10ης Ἀπριλίου 1955, ἡμέραν Κυριακήν, ὅτε καὶ προσελθὼν ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης ὁ ἐν λόγῳ θαλαμηπόλος καὶ διὰ τοῦτο εὑρέθη οὗτος ἐργαζόμενος, παρὰ ταῦτα, ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, κατ' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ ἑρμηνείαν τῶν ἄνω οὐσιαστικῶν ποινικῶν διατάξεων, ἔκρινεν ὅτι ἡ 24ωρος ἀνάπαυσις ἔδει νὰ συνεχισθῇ καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα τῆς 10.4.1955 καὶ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 14ώρου τῆς καθημερινῆς ἀναπαύσεως, ἤτοι ἐδέχθη τὴν παράνομον καὶ περίεργον ἄποψιν, ὅτι εἰς τὸν δικαιούμενον 24ωρον ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν ὑπαλλήλου ξενοδοχείου πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ αἱ 14 ὧραι τῆς καθημερινῆς ἀναπαύσεως, ἐνῷ, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ ἄνω ἄρθρου 10 τοῦ εἰρημένου ἀ.ν. 394/1936, εἰς τὰς 14 ὥρας τῆς καθημερινῆς ἀναπαύσεως προστίθενται εἰς μίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος 10 ὧραι, ὥστε κατὰ μίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ὁ ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου νὰ ἔχῃ συνεχῆ ἀνάπαυσιν 24 ὡρῶν πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ὡς τὸ ἄρθρον ταῦτα διακελεύει. Ταῦτα ὅμως δεχθεῖσα, ἀναιρετέαν κατέστησε ἑαυτήν, κατὰ παράβασιν τοῦ ἑδαφίου ε' τοῦ ἄρθρου 510 τοῦ Κώδικος Ποιν. Δικονομίας.

2) Κατὰ παράβασιν τοῦ ἑδαφίου Δ' τοῦ ἄρθρου 510 τοῦ Κώδ. Ποιν. Δικονομίας ἐλλείπει εἰς τὴν ἀναιρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν ἡ κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τὸν Κώδικα τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἀπαιτουμένη εἰδικὴ αἰτιολογία.

Ἀρείου Πάγου 73/1956 Τμ. Β', Ποινική

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Β. Κυριακόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*

Δικηγόρος ὁ κ. Γ. Μοράκης

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς διατάξεως τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ἀ.ν. 394/1936, ἐν ᾗ ὁρίζεται ὅτι «τὸ προσωπικὸν τῶν ξενοδοχείων, περὶ ὧν προβλέπει ὁ παρὼν νόμος, ἔχει δικαίωμα ἀναπαύσεως 14 ὡρῶν κατὰ 24ωρον καὶ 24 ὡρῶν συνεχοῦς ἀναπαύσεως καθ' ἑβδομάδα πραγματικῆς ὑπηρεσίας», πρὸς τὴν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ ἀπὸ 27ης Σεπτεμβρίου 1924 πρ. δ/τος «περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως τῶν ὑπαλλήλων ξενοδοχείων», ἔτι δὲ καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρ. 2 τῆς διὰ τοῦ νόμου 2990/1922 κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Γ' ἐν Γενεύῃ Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως Ἐργασίας—ἐν αἷς γίνεται ἐπίσης λόγος περὶ 24ώρου συνεχοῦς ἀναπαύσεως τῶν ἐν αὐταῖς ἐργατοϋ-

---

διὰ τὸ ἔτος 1950 εἰς δραχμὰς 175, 6) διὰ τὸ ἔτος 1951 μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1952 εἰς δραχμὰς 220, 7) διὰ τὰ ἔτη 1953 μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1954 εἰς δραχμὰς 250 καὶ 8) διὰ τὸ ἔτος 1955 μέχρι 31.1.1956 εἰς δραχμὰς 300 μηνιαίως. Κατὰ συνέπειαν διὰ τὰς παρασχεθείσας κατὰ τὸ διαληφθὲν χρονικὸν διάστημα ὑπηρετικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἐφεσίβλητον-ἐναγόμενον δικαιοῦται ἡ ἐκκαλοῦσα τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν δραχμῶν 29.220.

Ὅθεν ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπιδικάσασα διὰ τὴν προεκτεθεῖσαν αἰτησιν τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν δραχμῶν 26.435, δι' ὃ καὶ δέον, κατὰ τὸν περὶ τούτου σχετικὸν λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ αὕτη, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ἔνδικος ἀγωγὴ διὰ τὴν διαληφθεῖσαν αἰτησιν διὰ τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν δραχμῶν 29.220.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙ' ΑΝΑΓΚΑΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Πρόσληψις κατά Ν. 5121/1931, φύσις της σχέσεως, νόμιμος μισθός

Χαρακτηρισμός σχέσεως ως ιδιωτικού δικαίου.—Μή άναγκαία, κατά παρέκκλισιν των διατάξεων του Νόμου ΣΙΒ' «περί δημοσίου λογιστικού», ή κατάρτισις της συμβάσεως έγγράφως.—Δυνατότης προσλήψεως κατ' άρθρ. 138 Νόμου 5121/1931 και υπαλληλικού προσωπικού προς κάλυψιν άναγκών Αεροπορικών Υπηρεσιών.—Διαδοχικαί προσλήψεις δι' ωρισμένον χρόνον δικαιολογούμεναι έκ των πραγμάτων.—Παύσις αυτοδικαίως, κατ' άρθρ. 669 Α.Κ., συμβάσεως ωρισμένου χρόνου λήξαντος του χρόνου αυτής.—Βασικός μισθός οδηγών φορτηγών αυτοκινήτων και εκείνων του Δημοσίου.—Πρόσθετος αμοιβή διά παροχήν νυκτερινής εργασίας.

Ἐπρόκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, περὶ προσλήψεως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 138 τοῦ Νόμου 5121/1931.

Προκειμένης τοιαύτης προσλήψεως, δέχεται ἡ ἀπόφασις (καὶ εὐθὺ τελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ νομολογηθέντα, βλέπε Α.Π. 158/1955, Α' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμων*, ΕΕΔ 14, 408, Α.Π. 358/1955, Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 14, 695, Α.Π. 384/1955, Α' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Μ. Παπαδῆς*, ΕΕΔ 14, 761, Α. Π. 635/1955, Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Ν. Οἰκονομόπουλος*, ΕΕΔ 15, 29, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18671/1955, εἰσηγητὴς *Χ. Πούρος*, ΕΕΔ 15, 206), ὅτι ἐφίσταται σχέσις τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, μὲ τὰ ἐντεῦθεν ἑπακόλουθα, καὶ ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται, κατὰ παρέκκλισιν τοῦ νόμου ΣΙΒ' περὶ «δημοσίου λογιστικοῦ», διὰ τὸ κῦρος τῆς συμβάσεως νὰ καταρτισθῇ αὕτη ἐγγράφως (οὕτω καὶ ἡ Α.Π. 358/1955, Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 14, 695).

Τὸ Θέμα τῆς μετὰ τοῦ Δημοσίου καταρτίσεως συμβάσεων ἐγγράφως κατὰ τὸν ν. ΣΙΒ' «περὶ δημοσίου λογιστικοῦ» ἀντιμετωπίζεται ὑπὸ τῆς Νομολογίας ὡς ἑξῆς: Ναὶ μὲν ἐκ τοῦ Νόμου τούτου ἀπαιτεῖται νὰ καταρτίζηται πᾶσα σύμβασις μετὰ τοῦ Δημοσίου ἐγγράφως, ἐπὶ ποινῇ ἄλλως ἀκυρότητος αὐτῆς, ἑπομένως καὶ ἡ σύμβασις ἐργασίας (βλέπε καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, ἐν ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 648, ἀριθ. 64), ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος κάμπτεται ἐκ τῆς ἑρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς εἰδικοῦ νόμου, ἐπιβάλλοντος τὴν πρόσληψιν διὰ τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου πρὸς θεραπείαν ἐκτάκτων ἀναγκῶν (Α.Π. 358/1955, Τμ. Β', εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 14, 695, ἀκριβῶς διὰ τὰς κατὰ τὸ ἄρθρ. 138 τοῦ ν. 5121/1931 προσλήψεις, πρβλ. καὶ Α.Π. 280/1956, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 15, 651, διὰ προσλήψεις δυνάμει τοῦ ν. 1933/1951 «περὶ τρόπου ἐκτελέσεως ἐπειγόντων δημοσίων ἔργων, ἀφορώντων εἰς τὴν ἄμυναν τῆς χώρας», ρητῶς ἀναγράφοντα ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἔργων ἐνεργεῖται κατὰ παρέκκλισιν τῶν περὶ δημοσίου λογιστικοῦ διατάξεων,

---

παλλήλων ἀνὰ περίοδον 7 ἡμερῶν ἐργασίας—σαφῶς συνάνεται, ὅτι καὶ διὰ τοὺς ὑπαλλήλους ξενοδοχείων δέον ἡ ἑβδομαδιαία αὕτη 24ωρος ἀνάπαυσις νὰ θεωρηθῇ ἀρχομένη ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἀμέσως προηγουμένου ἕκτου τῆς ἑβδομάδος ἐργασίμου 24ώρου. Διάφορος ἐκδοχή, καθ' ἣν τὸ ὡς ἄνω 24ωρον συνεχοῦς ἀναπαύσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς ἐργασίας του κατὰ τὸ προηγούμενον ἐργάσιμον 24ωρον, θὰ ἦγεν εἰς τὴν ἀποστέρησιν τοῦ ὑπαλλήλου ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸ δικαιουμένης ὑπὸ τούτου 14ώρου ὡς ἀνωτέρω ἡμερησίας ἀναπαύσεως. Δεδομένου ὅμως ὅτι τὰ 24ωρα ἐργασίας δὲν συμπίπτουν πάντοτε καὶ μὲ τὰ ἡμερολογιακὰ τοιαῦτα, ἤτοι ἀπὸ μεσονυκτίου εἰς μεσονύκτιον, ἀνάγκη παρίσταται καθορισμοῦ ἑκάστοτε τῆς λήξεως τοῦ τελευταίου τῆς ἑβδομάδος ἐργασίμου 24ώρου, ἵνα ἀπὸ ταύτης ὑπολογισθῇ καὶ τὸ ὡς εἴρηται 24ωρον συνεχοῦς ἀναπαύσεως, τὸ ὁποῖον οὕτω, ἀκολουθοῦν ἐν συνεχείᾳ τὴν 14ωρον ἀνάπαυσιν τῆς προηγουμένης ἐργασίμου ἡμέρας, καταλήγει ἐν τοῖς πράγμασιν εἰς τριάκοντα ὀκτὼ (38) ὥρας πρὸς συνεχῆ ἀνάπαυσιν.

Ἐν προκειμένῳ τὸ τελεσιδίκως δικάσαν μονομελὲς Πλημμελειοδικεῖον ἐκήρυξε τὸν ἤδη ἀναιρεσίοντα ἔνοχον καὶ ἐπέβαλεν αὐτῷ τὰς ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει του ποινάς, δεχθὲν ὅτι κατελήφθη οὗτος ἀπασχολῶν εἰς ἐργασίαν τὸν ὑπάλληλον τοῦ ξενοδοχείου του Ζ. Β** τὴν 21ην ὥραν καὶ 35' τῆς 10ης Ἀπριλίου 1955, ἐνῷ βάσει τοῦ πίνακος ὡρῶν ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἑβδομαδιαίας ἐργασίας ἐν τῷ ξενοδοχείῳ του δὲν εἶχεν εἰσέτι λήξει ἡ κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἐκείνην δικαιουμένη ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ὑπαλλήλου 24ωρος ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ καθορίζῃ τὸν χρόνον λήξεως τοῦ προηγηθέντος τελευταίου τῆς ἑβδομάδος 24ώρου ἐργασίας, συνεπῶς δὲ καὶ τῆς ἀπ' αὐτοῦ ἐνάρξεως τοῦ 24ώρου ἀναπαύσεως. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη παράλειψις, καθιστῶσα ἀδύνατον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον τῆς ὀρθῆς ἢ μὴ ἐφαρμογῆς τῶν προδιαληφθεισῶν οὐσιαστικῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 394/1936, ἀποτελεῖ ἐκ πλαγίου παράβασιν τούτων, δίδουσαν χώραν πρὸς ἀναίρεσιν βάσει τοῦ ἄρθρου 510 § 1 ἐδ. ε' Ποιν. Κώδικος, δι' ὃ καὶ ἀναιρετέα τυγχάνει τούτῳ τῷ λόγῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ τὸν προεκτεθέντα λόγον καὶ μὴ ἐξαντληθείσης τῆς κατηγορίας, δέον κατὰ τὰ ἄρθρα 518 καὶ 519 Κ.Π.Δ. νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν σύζητησιν εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον, ἅτε ἐφικτῆς οὔσης τῆς συνθέσεως τούτου ἐξ ἄλλου δικαστοῦ ἀπὸ τὸν δικάσαντα.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7648/1956, εἰσηγητὴς *Δ. Σκούμπης*, ΕΕΔ 15, 883, διὰ πρόσληψιν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου κατὰ ν. 556/1940 πρὸς διεκπεραίωσιν ταχυδρομικῶν δεμάτων).

Δοθέντος ὅτι ἡ σχέσις ἐκρίθη, ἂς ἦτο πράγματι, τοιαύτη τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὁμαλῶς καθίστατο ἡ ἐφαρμογὴ ὑπὸ τῆς αἰτιάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, διὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα, τῆς ἀπ' ἀριθ. 12284/1952 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 11, 151) περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων πάσης φύσεως τῶν συνδεομένων μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν αὐτῶν διὰ σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου (οὕτω καὶ ἡ Α.Π. 358/1955, ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. καὶ Α.Π. 758/1954, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 14, 23).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9205/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέππος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Πετρόγλου, Β. Κασίμης, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Τ. Ντόκος, δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου

Κατὰ τὸ ἄρθρον 138 τοῦ Νόμου 5121/1931 «πρὸς θεραπείαν αὐξομειουμένων ἑκάστοτε ἀναγκῶν ἐνίων Ἀεροπορικῶν Ὑπηρεσιῶν εἰς τὸ ἐργατικὸν προσωπικὸν ἀναγράφεται κατ' ἔτος ἐν ἰδίῳ κεφαλαίῳ καὶ ἄρθρῳ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἀεροπορίας εἰδικὴ πίστωσις. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἀεροπορίας κατανέμει τὴν πίστωσιν ταύτην μεταξὺ τῶν περὶ ὧν πρόκειται Ὑπηρεσιῶν, καθορίζων διὰ διαταγῆς τὸ μηνιαῖον ἢ τριμηνιαῖον δι' ἑκάστην Ὑπηρεσίαν ποσόν. Ἐντὸς τοῦ ὁριζομένου ποσοῦ ὁ διευθυντὴς τῆς οἰκείας Ὑπηρεσίας δύναται νὰ προσλαμβάνῃ ἡμερομισθίως τὸ ἑκάστοτε ἀπαραίτητον τῇ Ὑπηρεσίᾳ ἐργατικὸν προσωπικὸν καὶ νὰ διατηρῇ αὐτὸ ἐν ἐργασίᾳ, μέχρις οὗ ἐκλείψῃ ἡ ἀνάγκη, ἥτις ἤγαγεν εἰς τὴν πρόσληψίν του. Τὰ ἡμερομίσθια τοῦ οὕτω προσλαμβανομένου προσωπικοῦ καθορίζονται ὑπὸ τῶν προσλαμβανόντων διευθυντῶν τῶν Ὑπηρεσιῶν, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅπως ὦσιν ἀνάλογα πρὸς τὰ ἀντιστοίχως πληρωνόμενα ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων βιομηχανικῶν ἢ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων. Τὸ ὡς ἄνω προσωπικὸν δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄλλων ἄρθρων τοῦ παρόντος νόμου». Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει 1) ὅτι τὸ ἐν λόγῳ προσωπικὸν προσλαμβάνεται ἄνευ διατυπώσεώς τινος εἰς θέσεις μὴ νενομοθετημένας πρὸς παροχὴν προσκαίρου ὑπηρεσίας καὶ διὰ συμβάσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν αὐδὲν δημόσιον συμφέρον συντρέχει, ὅπως ἡ θέλησις τοῦ Δημοσίου περιβάλληται ἔναντι τῆς θελήσεως τοῦ προσλαμβανομένου ὑπερέχουσαν θέσιν, ἡ δὲ σχέσις αὕτη ἔχει τὸν χαρακτῆρα συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου (πρβλ. Α.Π. 158/1955, ΕΕΔ 14, σελ. 408), 2) ὅτι κατὰ παρέκκλισιν ἀπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΣΙΒ'/1852 «περὶ δημοσίου λογιστικοῦ» διὰ τὸ κῦρος τῆς κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης προσλήψεως προσωπικοῦ δὲν ἀπαιτεῖται, ὅπως ἡ πρόσληψις αὕτη εἶναι ἔγγραφος, λόγῳ τοῦ ἐκτάκτου αὐτῆς καὶ τοῦ προσκαίρου τῆς ὑπηρεσίας (πρβλ. 358/1955, ΕΕΔ 14, σελ. 695) καὶ 3) ὅτι δυνάμει τῆς διατάξεως ταύτης ἐπιτρέπεται ἡ διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου πρόσληψις οὐ μόναν ἐργατικοῦ προσωπικοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπαλλήλικοῦ τοιούτου πρὸς κάλυψιν τῶν αὐξομειουμένων ἀναγκῶν τῶν ἐν λόγῳ Ἀεροπορικῶν Ὑπηρεσιῶν (πρβλ. Α.Π. 158/1955, ΕΕΔ 14, σελ. 408, Α.Π. 358/1955, ΕΕΔ 14, σελ. 695, ἐχούσας ὡς ἀντικείμενον πρόσληψιν ὁδηγοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, τυγχάνοντος ὑπαλλήλου, περὶ τούτου πρβλ. Α.Π. 135/1955, ΕΕΔ 14, σελ. 593). Κατ' ἀκολουθίαν, δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὅτι ἡ κατὰ τὸ προπαρατεθὲν ἄρθρον πρόσληψις εἶναι ἄκυρος, διότι δὲν ἐγένετο ἐγγράφως, συμφώνως πρὸς τὸν νόμον ΣΙΒ'/1852, καὶ διότι, βάσει τούτου, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ πρόσληψις ὑπαλλήλικοῦ προσωπικοῦ, ἀκολούθως δὲ ἀπορρίψασα ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις τὴν ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἔκθεσιν ἀγωγῆς, δι' ἧς ὁ ἐνάγων ἐξέθεσεν, ὅτι προσελήφθη ὡς ὁδηγὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου βάσει τοῦ προδιαληφθέντος ἄρθρου εἰς τὸν Κεντρικὸν Ἀερολιμένα Ἀθηνῶν, οὐχὶ ὀρθῶς ἐφήρμοσε καὶ ἠρμήνευσε τὴν ἐν λόγῳ διάταξιν καὶ δέον ὅπως, δεκτοῦ γιγνομένου τοῦ περὶ τούτου λόγου ἐφέσεως, ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, διακρατουμένης τῆς ὑποθέσεως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς περαιτέρω ἔρευναν τῆς ἐφ' ἧς αὕτη ἐκθέσεως ἀγωγῆς.

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη βάσει τοῦ ἄρθρου 138 τοῦ Νόμου 5121/1931, ὡς ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, εἰς τὸν Κεντρικὸν Ἀερολιμένα Ἀθηνῶν τὴν 12.4.1952 διὰ χρονικὸν διάστημα δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως ὑπηρεσίας. Ἀναλαβὼν ὑπηρεσίαν τὴν 14.4.1952 εἰργάσθη, ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἰδιότητά του, μέχρι τῆς λήξεως τοῦ διμήνου, ὅτε τὴν 14.6.1952 ἐπαναπροσελήφθη δι' ἓν εἰσέτι δίμηνον. Λήξαντος τούτου ἐπαναπροσελήφθη τὴν 14.8.1952 δι' ἕτερον δίμηνον καὶ τούτου λήξαντος ἐπαναπροσελήφθη τὴν 14.10.1952 δι' ἓν ἐπίσης δίμηνον. Μετὰ τὴν κατὰ τὴν 14.12.1952 λῆξιν τοῦ τελευταίου τούτου διμήνου δὲν ἐπαναπροσελήφθη, ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας δὲ ταύτης τὸ ἐναγόμενον ἔπαυσε νὰ δέχηται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος. Αἱ διαδοχικαὶ αὗται προσλήψεις δὲν ἐγένοντο πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου, ἀλλὰ βάσει τῆς προβλέψεως τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας περὶ τῆς διαρκείας τῆς ἀνάγκης, ἥτις ἐδημιούργησεν ἑκάστην πρόσληψιν τοῦ ἐνάγοντος, καὶ τῆς διαδοχικῆς ἐμφανίσεως νέων ἀναγκῶν, μὴ δυναμένων νὰ προβλεφθῶσιν ἐξ ὑπαρχῆς.

Δοθέντος ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 669 § 1 τοῦ Α.Κ. ἡ σύμβασις ἐργασίας παύει αὐτοδικαίως λήξαντος τοῦ χρόνου, δι' ὃν συνωμολογήθη, ὁ ἐνάγων δὲν δικαιοῦται ἀποδοχὰς διὰ τὸν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως χρόνον. Ἐπίσης δὲν δικαιοῦται ἐπικουρικῶς αἰτουμένης ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112, διότι ὁ νόμος οὗτος δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου, ὡς ἡ προκειμένη (πρβλ. Α.Π. 153/1953, ΕΕΔ 12, σελ. 483). Ἑπομένως τὸ αἴτημα τῆς ἀγωγῆς περὶ ἐπιδικάσεως εἰς τὸν ἐνάγοντα τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 14.12.1952 μέχρι 14.3.1953 καὶ τὸ ἐπικουρικὸν τοιοῦτον περὶ ἐπιδικάσεως αὐτῷ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112 ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμα τυγχάνουσιν.

Ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐνάγων καθ' ὅλον τὸ ἀπὸ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΚΥΡΟΣ ΜΕΤΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΝ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΛΥΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ

Ὑπερημερία ἐργοδότου καὶ παῦσις αὐτῆς διὰ καταγγελίας κατὰ Ν. 2112/1920

Θεώρησις τῆς συμβάσεως συνεχιζομένης, ἐπὶ ἀκυρώσεως τῆς συνεπείᾳ καταγγελίας τοῦ ἐργοδότου λύσεως ἐργασιακῆς σχέσεως, καὶ ὑποχρέωσις ὑπερημέρου ἐργοδότου εἰς καταβολήν, κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ., τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ. — Παῦσις ὑποχρεώσεως δι' ἐπακολουθούσης ἄρσεως τῆς ὑπερημερίας κατά νόμιμόν τινα τρόπον, οἷος καὶ ὁ διὰ καταγγελίας τῆς συμβάσεως. — Ἐπάνοδος ἐν ἰσχύϊ, δι' ἄρθρ. 37 Ν.Δ. 2961/1954, Ν. 2112/1920. — Νομικὴ ἐνέργεια καταγγελίας διὰ τῆς κατ' ἄρθρ. 167 Α.Κ. περιελεύσεως τῆς δικαιοπραξίας τῆς καταγγελίας συμβάσεως, εἴτε ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς, εἰς τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται πρόσωπον. — Ἰσχυρὰ ἡ ἀπόλυσις καὶ ἄνευ προηγουμένης ἐγγράφου καταγγελίας συμβάσεως κατὰ Ν. 2112. — Ἐκτίμησις ἀποκρούσεως ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ ὡς σιωπηρᾶς καταγγελίας.

Ὑπέκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ἐπικυρούσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 3803/1956 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Νόμου 2112/1920, ὡς οὗτος εἶχεν ἐπαναφερθῆ ἐν ἰσχύϊ μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 κατάργησιν τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Νόμου 118/1945 (ἔχει ἤδη ἐπαναφερθῆ ἐν ἰσχύϊ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ Νόμου 118/1945 διὰ τοῦ Νόμου 3198/1955, ΕΕΔ 14, 502).

Σημειωτέον ὅτι ἡ προκειμένη σύμβασις ἐργασίας εἶχε καταγγελθῆ ἀκύρως ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ Νόμου 118/1945 καὶ ὁ ἐργοδότης ἐτέλει καὶ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Ν.Δ. 2961/1954, διὰ τοῦ ὁποίου κατηργήθη ἡ ἄνω διάταξις, ἐν ὑπερημερίᾳ περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ.

Μόνη βεβαίως ἡ κατάργησις τοῦ στηρίξαντος τὴν ἀκυρότητα τῆς προηγουμένης καταγγελίας Νόμου δὲν ἐσήμαινε καὶ ἄρσιν τῆς ἀκυρότητος, ἀλλ' ἀπητεῖτο νέα καταγγελία, ἡ ὁποία, ἐφ' ὅσον διεῖπετο πλέον ὑπὸ τοῦ Νόμου 2112/1920, δὲν ἀπητεῖτο δηλαδὴ νὰ γίνῃ, ὡς προηγουμένως ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ Νόμου 118/1945, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἐγγράφως (τοῦτο ἐπιτάσσει ἤδη τὸ ἐπαναφερθὲν ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ Νόμου 3198/1955, ΕΕΔ 14, 502, ἄρθρ. 9 τοῦ Νόμου 118), ἠδύνατο νὰ γίνῃ καὶ σιωπηρῶς (βλέπε Α.Π. 170/1956, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 15, 471, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 471).

Ἡ νέα αὕτη καταγγελία ἀπητεῖτο, ὡς δέχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις (βλέπε καὶ προηγουμένας Α.Π. 130/1952, εἰσηγητὴς *Σ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 617, Α.Π. 363/1956, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 15, 722, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 711), ἵνα ἀρθῇ ἡ ὑφισταμένη ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου.

Καὶ ναὶ μὲν κατὰ τὸν Νόμον 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 4558/1930 (ὁμιλοῦμεν πάντοτε περὶ τῶν περιπτώσεων ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου τούτου, ὁ ὁποῖος ἐφαρμόζεται καὶ ἤδη διὰ τὰς μὴ ὑπαγομένας εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας ἐπιχειρήσεις, διότι διὰ τὰς λοιπὰς (τὰς ὑπαγομένας) ἐφαρμόζεται ὁ Νόμος 3198/1955, ἐπιβάλλων, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τὸν ἔγγραφον τύπον τῆς καταγγελίας), ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου μόνον ἐγγράφως, ἀλλ' ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις (καὶ τοῦτο τελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ ὀρθῶς νομολογηθέντα, πρβλ. Α.Π. 45/1935, Θέμ. ΜΣΤ' 608, Α.Π. 76/1941, ΕΕΔ 1, 14, Α.Π. 231/1953, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 12, 602), ἡ κατὰ παράβασιν τῶν ὁρισμῶν τοῦ Νόμου 2112 γενομένη ἀπόλυσις δὲν ἐπάγεται ἀκυρότητα αὐτῆς, ἀλλὰ μόνη συνέπεια εἶναι ἡ καταβολὴ τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου αὐτοῦ ὁριζομένης ἀποζημιώσεως.

Ἀντιδοξεῖ ἐπὶ τοῦ θέματος ὁ *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ. Εἰδικόν, σελ. 538, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει, ὅτι, ἀφοῦ τὸ ἄρθρον 669 τοῦ Α.Κ. ὁρίζει, ὅτι ἡ κατ' αὐτὸ καταγγελία ἐπιφέρει τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθε-

---

14.4.1952 μέχρι 14.12.1952 χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ εἰργάσθη ὡς ὁδηγὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, ἡμείβετο δι' ἡμερομισθίου, ἀνερχομένου εἰς δραχμὰς 25. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12284/1952 ὅμως ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν τῆς Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν καθωρίσθη ἀπὸ 3.3.1952 ὁ βασικὸς μισθὸς τῶν ὁδηγῶν τῶν πάσης φύσεως φορτηγῶν αὐτοκινήτων τῶν συνδεομένων διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μεθ' οἱουδήποτε ἐργοδότου, ἑπομένως καὶ τοῦ Δημοσίου, εἰς δραχμὰς 870 μηνιαίως. Ἑπομένως ὁ ἐνάγων δικαιοῦται τῆς ἐκ δραχμῶν 245 διαφορᾶς μισθοῦ μηνιαίως, διὰ δὲ τὸ ὀκτάμηνον διάστημα, καθ' ὃ εἰργάσθη, δικαιοῦται συνολικῶς δραχμὰς 1960.

Ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐνάγων εἰργάσθη ἐπὶ 10 νύκτας καθ' ἕκαστον μῆνα, ἔλαβεν ὅμως διὰ ταύτας τὴν κατὰ 25 ο/ο προσαύξησιν, τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς αὕτη αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 τοιαύτης, ἐχουσῶν ἐφαρμογὴν καὶ ὡς πρὸς τὸ Δημόσιον. Ἡ προσαύξησις αὕτη ὑπελογίσθη ἐπὶ τοῦ καταβληθέντος ἡμερομισθίου τῶν δραχμῶν 25, ἐνῷ ἔδει νὰ ὑπολογισθῇ ἐπὶ τοῦ 1/25 τοῦ ἐκ δραχμῶν 870 μηνιαίου μισθοῦ. Ἐντεῦθεν δικαιοῦται τῆς ἐκ δραχμῶν 195 διαφορᾶς. Μετὰ ταῦτα ἡ ἀγωγὴ δέον νὰ γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ διὰ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 2156.

σμίας, ἀκολουθεῖ, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν μισθώσεων ἐργασίας τῶν διεπομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου 2112, ἡ λύσις αὐτῶν θὰ θεωρῆται ἐπερχομένη μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας καταγγελίας.

Ὡς ἐπανειλημμένως μᾶς ἐδόθη εὐκαιρία νὰ σημειώσωμεν, ναὶ μὲν ἡ συνέπεια αὕτη, δηλαδὴ ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐπέρχεται, κατ' ἄρθρον 669 Α.Κ. μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐν αὐτῷ ὁριζομένης προθεσμίας (ἀκύρου οὔσης τῆς προώρου λύσεως αὐτῆς, *Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Αἰτιολογικὴ Ἔκθεσις Εἰσηγητοῦ, ΕΕΔ 9, 472), ἀλλ' ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Α.Κ. Νόμου 2781/1941 διατηρεῖται, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐν ἰσχύι καὶ ὡς ἔχει βεβαίως ὁ Νόμος 2112, μὲ τὰς ἐξ αὐτοῦ προερχομένας συνεπείας, ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν ἀνέπαφοι, μετὰ τὸν Α.Κ., αἱ συνέπειαι αὗται, δηλαδὴ ἡ ἀποζημίωσις μόνον, ὡς δέχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὐτὴ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις (πρβλ. καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμ.Κ. Εἰσαγ. Νόμος, ἄρθρον 38, ἀριθ. 6, 21).

Ἡ δήλωσις καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας δύναται νὰ γίνῃ, ὡς ἐσημειώσαμεν καὶ ἀνωτέρω, καὶ σιωπηρῶς, ἀλλὰ πάντοτε κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ γνωρίζῃ ὁ ἕτερος ὅτι πρόκειται περὶ πράξεως, ἐμφαινούσης δήλωσιν περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως (*Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Εἰσηγητικὴ ἔκθεσις ἐπὶ τοῦ προσχεδίου μισθώσεως ἐργασίας 1913, ΕΕΔ 1, 906, πρβλ. καὶ Α.Π. 231/1953, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 12, 602).

Σημασίαν, νομίζομεν, δὲν εἶχεν ἐν προκειμένῳ διὰ τὸ Πρωτοδικεῖον, τὸ ὁποῖον ἐξετίμησε πράγματα ἀνελέγκτως ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅτι ὁ ἐν προκειμένῳ ἐνάγων ἀπὸ τῆς ἀκυρώσεως τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τοὺς ἐργοδότας, οἵτινες ρητῶς ἀπέκρουσαν ταύτας, ἀφοῦ, ἐφ' ὅσον ἴσχυεν ἀκόμη ἡ ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη ἡ ἀκυρότης τῆς καταγγελίας διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945, ἐξηκολούθει πάντοτε ὁ ἐργοδότης νὰ τελῇ ἐν ὑπερημερίᾳ, μὴ γενομένης ἀπολύσεως κατὰ νομότυπον τρόπον, χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκαία ἡ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν προσφορὰ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, οὕτω δὲ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κρίσιν ὅτι ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 2961/1954 (25 Αὐγούστου 1954), ἀφ' ἧς ἐπετρέπετο καὶ σιωπηρὰ καταγγελία, ἔπαυσεν ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου.

Διὰ τῆς συλλογιστικῆς αὐτῆς ἐπέρχεται σύγχυσις τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ (ἄρθρον 349 Α.Κ.) πρὸς τὴν καταγγελίαν συμβάσεως, τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐν προκειμένῳ, δοθέντος ὅτι ἡ προηγουμένη καταγγελία τῆς συμβάσεως εἶχεν ἀκυρωθῇ, ἀπῃτεῖτο νὰ ὑπάρξῃ σαφὴς κατὰ τοῦτο δήλωσις τοῦ ἐργοδότου ὅτι καταγγέλλει τὴν σύμβασιν, ἵνα ἐκ τούτου καταστῇ ἐμφανὴς ἡ ἄρσις τῆς ἐκ τῆς προηγουμένης (ἀκύρου) ἀπολύσεως ὑπερημερίας του, ἀφοῦ ὁ μισθωτὸς δικαίως θὰ ἐτέλει ὑπὸ τὴν βεβαιότητα ὅτι, ὑπὸ τὰς περιστάσεις, ὑφ' ἃς ἐγένετο ἡ πρώτη καταγγελία, ἐπρόκειτο ἀκόμη συνεχιζομένη ἡ ἐκ τῆς ἀκυρότητος αὐτῆς ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον ἡ καθυστέρησις ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ δὲν ἀποτελεῖ καταγγελίαν (Α.Π. 370/1948, εἰσηγητὴς *Ν. Κάτελος*, ΕΕΔ 7, 23, Α.Π. 587/1950, εἰσηγητὴς *Ι. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 10, 15).

Ὡς δηλωτικὸν σιωπηρᾶς καταγγελίας ἐθεωρήθη ὀρθῶς τὸ ἐν τῇ Α.Π. 170/1956 (εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 15, 471), καθ' ἣν κατεβλήθη μετὰ τῆς καταγγελίας καὶ ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ν. 2112.

Ἀρείου Πάγου 490/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Θ. Παναγόπουλος, Ι. Ράντος

Ἀκυρουμένης τῆς συνεπείᾳ καταγγελίας τοῦ ἐργοδότου λύσεως ἐργασιακῆς σχέσεως ἡ σύμβασις λογίζεται συνεχιζομένη, ὁ δὲ ἐργοδότης, καθιστάμενος κατὰ τὸ ἄρθρ. 349 Α.Κ. ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, εἶναι ὑπόχρεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 656 αὐτοῦ, εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ. Παύει δὲ ἡ τοιαύτη ὑποχρέωσις, ἂν ἐπακολουθήσῃ ἄρσις τῆς ὑπερημερίας κατὰ νόμιμόν τινα τρόπον, τοὐτέστιν εἴτε διὰ δηλώσεως τοῦ ἐργοδότου ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, εἴτε διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν, εἴτε δι' ἀποσβέσεως τῆς ἐναγωγῆς, ὡς εἶναι κατὰ τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 587 Α.Κ. καὶ ἡ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου καταγγελία τῆς συμβάσεως, οἷα καὶ ἡ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ Ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Ν. 4558/1930, ἐπανελθόντος ἐν ἰσχύι διὰ τοῦ καταργήσαντος τὸν Α.Ν. 118/1945 ἄρθρ. 37 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τούτου (ἄρθρ. 38 αὐτοῦ), τοὐτέστιν τῆς 25 Αὐγούστου 1954, ἀναιτιωδῶς ὑπὲρ τοῦ ἐργοδότου καθοριζομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Λοτικοῦ Κώδικος ἐπὶ μισθώσεως ὑπηρεσιῶν ἀορίστου χρόνου διαρκείας, ἧς ἡ διάρκεια δὲν ἐξάγεται ἐκ τοῦ εἴδους αὐτῆς, ἑκάτερος τῶν συμβαλλομένων δύναται ὁποτεδήποτε νὰ ἀποστῇ τῆς συμβάσεως, ἀναγνωρισθείσης μόνον ὡς ἀναγκαίας τῆς προμηνύσεως διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ πάσης εὐθύνης λόγῳ ἀκαίρου διαλύσεως τῆς συμβάσεως κατὰ τοὺς κανόνας τοὺς ἐπιβαλλομένους, ὡς ἐκ τῆς διεπούσης τὰς συναλλαγὰς ἐν γένει καλῆς πίστεως. Ὡς μονομερὴς δὲ δικαιοπραξία ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως δύναται νὰ γίνῃ εἴτε ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς, ἀρκεῖ μόνον, ἵνα ἀποκτήσῃ νομικὴν ἐνέργειαν, νὰ περιέλθῃ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 167 Α.Κ., εἰς τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται πρόσωπον.

Αἱ διατάξεις τοῦ Ν. 2112/1920 οὐδόλως ἀντίκεινται πρὸς τὰς ὡς ἀνωτέρω γενικὰς ἀρχάς, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ καθωρίσθησαν ἁπλῶς καὶ μόνον ἐπὶ τὸ λεπτομερέστερον τὰ περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως καὶ εἰδικῶς ὁ χρόνος, καθ' ὃν αὕτη δέον νὰ γίνηται. Συνεπῶς ἡ ὑπὸ τὰς ἀνω προϋποθέσεις γενομένη ἀπόλυσις ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἄνευ προηγουμένης ἐγγράφου καταγγελίας τῆς συμβάσεως εἶναι ἰσχυρὰ καθ' ἑαυτήν, ὁ δὲ ἀπολυθεὶς ὑπάλληλος δὲν θεωρεῖται ἔκτοτε διατελῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἐργοδότου, ἀλλὰ μόνον δικαιοῦται τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ καθοριζομένην ἀποζημίωσιν.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἐκατέρωθεν ὑπὸ τῶν διαδί-

ΝΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κίνησις άποκλειστικής προθεσμίας έπιδόσεως άγωγής έξ άκύρου άπολύσεως μισθωτού

Νομική ένέργεια καταγγελίας συμβάσεως, ούσης μονομεροῦς δικαιοπραξίας, γνωστοποιητέας είς τόν πρός ὅν άπευθύνεται, μόνον άφ' ὅτου οὗτος λάβῃ γνῶσιν αὐτῆς, περιελθούσης είς αὐτόν κατά νόμιμον τρόπον τῆς περί ταύτης δηλώσεως τοῦ καταγγέλλοντος τήν σύμβασιν.— Νόμιμος τρόπος γνώσεως καταγγελίας προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π. κατ' ἄρθρον 167 Κανονισμοῦ.— Τοιχοκόλλησις μετά προηγουμένην άναζήτησιν τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς του καί μή άνεύρεσις αὐτοῦ.—Μή τελειωθείσης ἄλλως καταγγελίας δέν κινεῖται ἡ προθεσμία τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Ν.Δ. 8/11 Μαΐου 1946 περί έπιδόσεως άγωγῆς — Ἔναρξις προθεσμίας άπό τῆς άποκτήσεως ὑπό τῆς καταγγελίας νομικῆς ἐνεργείας, ἤτοι άπό τῆς περιελεύσεως είς τόν πρός ὅν άπευθύνεται.

Ἡ άναιρεθεῖσα ὑπό τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης άρεοπαγιτικῆς άποφάσεως ὑπ' άριθ. 15828/1955 άπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶχε δεχθῆ τά ἑξῆς: Διά τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ άπό 8/11 Μαΐου 1946 Ν. Δ/τος «περί έπεκτάσεως τοῦ Ν. 118/1945 κλπ.», καθ' ἣν πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ πηγάζουσα ἐξ άκύρου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τυγχάνει άπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετική άγωγή δέν ἐκαινοποιήθη ἐντός τριμήνου άποκλειστικῆς προθεσμίας άπό τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, τεταχται τρίμηνος άποσβεστική τῆς ἀξιώσεως προθεσμία, ἐντός τῆς ὁποίας καί μόνον ὑφίσταται αὕτη ἐνεργός καί συνεπῶς ἡ ἐκ τῆς παρούσης ταύτης συνέπεια, λαμβανομένη ὑπ' ὄψιν καί αὐτεπαγγέλτως ὑπό τοῦ Δικαστηρίου κατά τό ἄρθρον 280 Α.Κ., παραδεκτῶς προτείνεται κατά πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (ἄρθρον 160 Πολ. Δικον., *Μπαλῆς*, Γεν. Ἀρχαί ἔκδ. 7η, σελ. 413, Α. Π. 263/1950, ΕΕΔ 9, 451).

Ἐτέρωθεν, ἐκ τῆς γενικότητος τῆς ὡς ἄνω διατάξεως σαφῶς προκύπτει, ὅτι αὕτη ἔχει ἐφαρμογήν ἐπί πάσης ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀδιακρίτως τοῦ ἂν αὕτη προέρχηται ἐκ παραβάσεως τοῦ ν.118/1945 καί τοῦ πρόσθεν ν. δ. ἢ καί ἂν ὀφείληται καί εἰς ἄλλον τινά λόγον καί ἀδιακρίτως τοῦ ἂν πρόκειται περί μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων καί ἑταιρειῶν, δι' οὓς ἰσχύουσι καί αἱ λοιπαί διατάξεις τῶν ἄνω νόμων ἢ μή (Α. Π. 263/1950, ἔνθ' ἀνωτ., 576/1948, ΕΕΔ 8, 96, 335/1952, ΕΕΔ 11, 736, 485/1953, ΕΕΔ 12, 1171, contra Α.Π. 52/1953, ΕΕΔ 12, 346).

Τέλος, ἐπί άποκλειστικῶν προθεσμιῶν, καθιερωθεισῶν κατά τό πλεῖστον ἐπί διαπλαστικῶν δικαιωμάτων, άπτομένων καί τῶν συμφερόντων τρίτων προσώπων, άπέναντι τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἡ ἐκ τοῦ διαπλαστικοῦ δικαιώματος άπορρέουσα ἐξουσία, καί ὡς τοιούτων άποσκοπουσῶν εἰς ταχεῖαν ἐκκαθάρισιν τῆς διά τῆς ἐν ζωῇ διατηρήσεως τῶν δικαιωμάτων ἐκείνων ἐκκρεμοῦς καί άβεβαίας καταστάσεως (*Γιαννόπουλος*, Γεν. Ἀρχαί, τομ. Β' σελ. 164), οὐδεμίαν ἐπιρροήν ἀσκεῖ, πλήν ὡρισμένων ρητῶν ἐν τῷ νόμῳ ἐξαιρέσεων (βλ. ἄρθρα 510, 606, 1448, 1468, 1474 καί 1536 Α.Κ.) οὔτε ἡ γνῶσις ἢ ἡ ἄγνοια τοῦ δικαιούχου περί τοῦ προσήκοντος αὐτῷ καί εἰς τήν προθεσμίαν ἀποκειμένου δικαιώματος, ὅπερ, ἀναμφιλέκτως, ἰσχύον ἐπί παραγραφῆς, ἐφαρμοστέον κατ' ἀναλογίαν ἐστί καί ἐπί άποκλειστικῆς προθεσμίας (ἄρθρον 279 Α.Κ.), οὔτε ἐάν ἐκεῖνος, ὅστις ἐντός αὐτῆς ὀφείλει νά ἐπιχειρήσῃ πρᾶξιν τινά, εἶναι εἰς θέσιν νά προβῇ εἰς ταύτην, ἀτε μή λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν, οὐδ' ἐξεταζομένης διά τήν άπώλειαν τοῦ ὑπό προθεσμίαν τελοῦντος δικαιώματος τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ δικαιούχου, τῆς άδρανείας ταύτόσημον ἡ τῆς πρός ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος ἐνεργείας του, ἐκείνης ἐπερχομένης ἁπλῶς διά τῆς παρόδου καί μόνης τοῦ πρός τοῦτο καθωρισμένου χρόνου (*Μπαλῆς*, ἔνθ' ἀνωτ. § 164).

Μετά ταῦτα, τῆς ὑπό κρίσιν άγωγῆς, ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη άπόφασις, ἐνεχούσης, κατά τήν ἀληθῆ ἔννοιάν της, προβαινούσαν ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ περιεχομένου της, κατά τήν διδομένην εἰς τοῦτο ὑπό τοῦ Δικαστηρίου ἑρμηνείαν, ἐνάσκησιν ἀξιώσεως πηγαζούσης ἐξ άκύρου καταγγελίας τῆς συνδεούσης τόν ἐκ-

---

κων προσκομισθεισῶν άποδείξεων, δέχεται ὡς βεβαιωθέντα ὅτι ὁ ἐνάγων, ἤδη άναιρεσείων, άπό τῆς άκυρώσεως τῆς λύσεως τῆς συνδεούσης αὐτόν μετά τῶν ἐναγομένων άναιρεσιβλήτων ἐργασιακῆς σχέσεως καί δή άπό τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 2961/1954 προσέφερε τάς ὑπηρεσίας του εἰς τούς ἐναγομένους, οἵτινες ρητῶς άπέκρουσαν ταύτας. Καί περαιτέρω ὅτι διά τῆς ρητῆς άποκρούσεως τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ άπό τῆς 25.8.1954 καί ἐφεξῆς καί τῆς μή καταβολῆς αὐτῷ άπό τοῦ χρόνου τούτου άποδοχῶν ἐδηλώθη ἡ βούλησις αὐτῶν περί λύσεως τῆς μεταξύ αὐτῶν συναφθείσης τήν 1.8.1953 συμβάσεως ἐργασίας.

Ὅθεν, άποφηνάμενον τοῦτο μετά ταῦτα ὅτι ἡ μεταξύ τῶν διαδίκων σύμβασις ἐλύθη άπό 25.8.1954 ὑπό τῶν ἐργοδοτῶν διά σιωπηρᾶς καταγγελίας καί συνεπῶς ἔκτοτε ὁ ἐνάγων δέν δικαιοῦται εἰς άπόληψιν άποδοχῶν, τό μέν ἐξετίμησε πράγματα, ἡ περί τῶν ὁποίων κρίσις δέν ὑπόκειται εἰς τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατά τό ἄρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικον., τό δέ ὀρθῶς τάς προπαρατεθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε καί οὐδεμίαν ἑτέραν παρέβλασε καί τά περί τοῦ ἀντιθέτου διά τοῦ μοναδικοῦ τῆς άναιρέσεως λόγου άναπτυσσόμενα εἶναι άπορριπτέα.

καλούντα μετά τῆς ἐφεσιβλήτου συμβάσεως ἐργασίας, ἀφοῦ ρητῶς ἐν αὐτῇ φέρεται, πρὸς δικαιολογησιν τοῦ διατυπουμένου αἰτήματος ἐπὶ μισθοῦ ὑπερημερίας, τοιούτους δηλαδὴ ὀφειλομένους ἐπὶ τῇ ἀρνήσει τῆς ἐφεσιβλήτου νὰ ἀποδεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι ἡ πρὸς ἀπόκρουσιν τούτων προβαλλομένη ἀπόλυσις αὐτοῦ «δὲν ἔλαβε χώραν κατὰ νόμιμον τρόπον», ὅπερ ἐστὶν ὅτι ἦτο ἄκυρος, προκύπτοντος δὲ περαιτέρω ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων, ὅτι αὕτη, μετ' ἀπόφασιν ἐκ τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας, ἰσχὺν νόμου ἐπέχοντος, προβλεπομένου ἀρμοδίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασίν του τῆς 29.4.1947 καὶ ἐπιβαλοῦσαν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, εἰς τὸ εἰρημένον προσωπικόν της ἀνήκοντα, ἐπὶ τοῖς ἐν αὐτῇ παραπτώμασι, τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς παύσεως, προέβη εἰς τὴν ἀπόλυσιν τούτου, τελειωθεῖσαν διὰ τῆς παρόδου πενθημέρου ἀπὸ τῆς κατ' ἄρθρον 167 τοῦ ἄνω Κανονισμοῦ ἐν τῷ Κεντρικῷ Σταθμῷ Πατρῶν, ὅπου ὑπηρετεῖ οὗτος, λαβούσης χώραν τὴν 17.5.1947, τοιχοκολλήσεως τῆς πρόσθεν ἀποφάσεως, πρόδηλον ἀποβαίνει ὅτι ἡ ἐνδικος ἀξίωσις, τῆς περὶ ταύτης ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς κοινοποιηθείσης εἰς τὸν ἐφεσίβλητον μετὰ πάροδον ἑπταετίας καὶ πλέον ἔκτοτε, ὑπέκυψεν εἰς τὴν ὡς ἄνω τρίμηνον ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν, ἀρχομένην καὶ ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν κανονισμῶν προβλεπομένην διαδικασίαν χωρούσης καταγγελίας ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ὑπάλληλον κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, τῆς ἀπολυτέον τοῦτον κρινούσης (Α.Π. 185/1953, ΕΕΔ 12, 1171).

Κατὰ συνέπειαν, μὴ ἀποτρεπομένου τοῦ τοιούτου ἀποσβεστικοῦ ἀποτελέσματος οὔτε ἐκ τῆς τυχὸν παρὰ τῷ ἐκκαλοῦντι ὑπαρχούσης ἀγνοίας τῆς γενομένης καταγγελίας, ἥτις ἄλλως καὶ δὲν δύναται κἂν νὰ προβληθῇ ἀπέναντι τοῦ ἐκ τοῦ εἰρημένου ἄρθρ. 167 τοῦ ἄνω Κανονισμοῦ παραγομένου τεκμηρίου γνώσεως, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ὁποίου ἡ κατὰ τοῦτο χωροῦσα τοιχοκόλλησις ἀναπληροῖ ἐν ὅλαις ταῖς συνεπείαις τὴν ἰδιόχειρον πρὸς τὸν ἀπολυόμενον ἐπίδοσιν, οὔτε ἐκ τῆς κατὰ τὸν ἐν προκειμένῳ κρίσιμον χρόνον ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐφ' ὅσον ἐντεῦθεν οὗτος οὐδαμῶς κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἐκωλύετο, ὅπως ἐμπροθέσμως ἐγείρῃ τὴν σχετικὴν ἀγωγήν του, ὥστε νὰ συντρέχῃ λόγος ἀνωτέρας βίας ἀναιρετικὸς τῆς παρόδου τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας (ἄρθρ. 279 καὶ 255 Α.Κ., πρβλ. ὅμως καὶ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 5041/1946, ΕΕΔ 5, 361), ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ τῶν ἐνδεχομένως ἐμφιλοχωρησασῶν κατὰ τὴν προπαρασκευαστικὴν διαδικασίαν τῆς ἀπολύσεώς του καὶ κατ' αὐτὴν τὴν τοιχοκόλλησιν τοῦ περὶ ταύτης ἐγγράφου ἀκυροτήτων, ἐφ' ὅσον καὶ αὗται εἰς οὐδὲν ἄλλο καταλήγουσιν, εἰ μὴ εἰς ἀκυρότητα αὐτῆς ταύτης τῆς καταγγελίας, ἡ πρότασις τῆς ὁποίας οὐδαμῶς διαφεύγει τὴν προειρημένην ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν, παρέπεται ὅτι ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ἐπὶ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ταύτης κατὰ τὰ πρόσθεν ἐπεξειδομένη, ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ λόγῳ ἀποσβέσεως τῆς δι' αὐτῆς ἐνασκουμένης ἀξιώσεως, αὐτεπαγγέλτως λητέας ὑπ' ὄψιν καὶ ὡς τοιαύτης παραδεκτῶς προταθείσης καὶ ἐν τῷ παρόντι δευτέρῳ βαθμῷ ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου».

Ἀρείου Πάγου 482/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Π. Τσούτης

Ὡς ἐκ τῶν ἄρθρων 669, 672 καὶ 167β τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος προκύπτει, ἡ σύμβασις ἐργασίας λύεται δι' ἑκατέρωθεν καταγγελίας, ἥτις, οὖσα μονομερὴς δικαιοπραξία γνωστοποιητέα εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνεται, ἀποκτᾷ νομικὴν ἐνέργειαν μόνον, ἀφ' ὅτου ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται λάβῃ γνῶσιν αὐτῆς, περιελθούσης εἰς αὐτὸν κατὰ νόμιμον τρόπον τῆς περὶ ταύτης δηλώσεως τοῦ καταγγέλλοντος τὴν σύμβασιν. Τοιοῦτον τρόπον, καθ' ὃν, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων, τεχνιτῶν καὶ ἐργατῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἑταιρείας Σιδηροδρόμων (Κρατικῆς ἐκμεταλλεύσεως) θεωρεῖται, κατὰ νόμιμον τεκμήριον, λαμβάνων γνῶσιν ὁ ὑπάλληλος, πρὸς ὃν ἀπευθύνεται οἱονδήποτε ἔγγραφον, περιλαμβάνει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 167 τοῦ ἰσχὺν νόμου ἔχοντος, ὡς ἐκδοθέντος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΔΚΗ/1912 καὶ διὰ τῆς 7/3.3.1917 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐγκριθέντος, παραμείναντος δ' ἐν ἰσχύι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 7 § 1 ἐδ. α' τοῦ ν. 3752/1929, ἀπὸ 17.10.1916 Γεν. Κανονισμοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, ὁρίζουσα ὅτι τὸ ἔγγραφον θεωρεῖται ἐπιδοθὲν τῷ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται τὴν πέμπτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς τοιχοκολλήσεως αὐτοῦ ἐν τῷ κεντρικῷ σταθμῷ τῆς περιοχῆς τῆς γραμμῆς, εἰς ἣν ὑπάγεται ὁ ὑπάλληλος, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι εἶναι ἀνέφικτος ἡ εἰς τὸν ἴδιον τὸν ὑπάλληλον, τεχνίτην ἢ ἐργάτην ἐπίδοσις τοῦ ἐγγράφου, λόγῳ τοῦ ὅτι οὗτος ἀναζητηθεὶς ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς του δὲν ἀνευρέθη, ἧς προϋποθέσεως μὴ ὑφισταμένης ἡ γενομένη τοιχοκόλλησις τοῦ ἐγγράφου δὲν εἶναι ἔγκυρος καὶ ἡ διὰ τοιούτου τρόπου γενομένη γνωστοποίησις τῆς ἀπολυούσης ὑπάλληλον, τεχνίτην ἢ ἐργάτην τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀποφάσεως, ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δὲν ἀποκτᾷ νομικὴν ἐνέργειαν, μὴ τελειωθεῖσα. Ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι ἡ ἐν τῷ κεντρικῷ σταθμῷ τῆς περιοχῆς τῆς γραμμῆς, εἰς ἣν ὑπάγεται ὁ ὑπάλληλος, τοιχοκόλλησις τῆς περὶ ἀπολύσεώς του ἀποφάσεως δὲν ἀποτελεῖ ἔγκυρον ἐπίδοσιν ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνεζητήθη οὗτος προηγουμένως ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς του καὶ δὲν ἀνευρέθη καὶ ἡ κατὰ τοιοῦτον τρόπον γενομένη ἐπίδοσις, μὴ τελειωθείσης τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δὲν κινεῖ τὴν προθεσμίαν τοῦ ἄρθρ. 3 ν.δ. 8/11.5.1946 (*), καθ' ὃ πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ, πηγάζουσα ἐξ ἀκύρου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, τυγχάνει ἀπαράδεκτος ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ κατὰ τὴν σα-

(*) Σημ. ΕΕΔ : Ἰσχὺν ἤδη διὰ τὸ αὐτὸ τὸ ἄρθρον 6 ν. 3198/1955, ΕΕΔ 14, 502.

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΚΑΤ' ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΧΕΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Παροχή έργασίας ὑπὸ νυκτοφύλακος, ὧραι έργασίας, νόμιμος ἀμοιβή

Ὅροι ἐγκύρου καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας κατὰ Ν. 3198/1955.—Ἀναγκαία πάντοτε, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἡ ἐνέργεια τῆς καταγγελίας ἐγγράφως, ἀδιαφόρως ἂν ὁ μισθωτὸς δὲν δικαιοῦται ἀποζημιώσεως τοῦ Ν. 2112.—Ὑποχρέωσις ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πρὸς τήρησιν Ν. 3198/1955, ἀδιαφόρως ἂν ὁ μισθωτὸς δὲν ἀσφαλίζηται κατὰ τῆς ἀνεργίας, ἀρκεῖ ἡ ἐπιχείρησις νὰ ὑπάγηται εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 2961/1954.—Ἄκυρος ἀπόλυσις μισθωτοῦ καὶ προσφορὰ ὑπηρεσιῶν.—Καταβολὴ μισθοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, οὐχὶ ὅμως καὶ νομίμου προσαυξήσεως διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν.—Μισθὸς νυκτοφυλάκων.

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ ἄποψις τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως, ὅτι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 3198/1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων (ΕΕΔ 14, 502) ἐρευνᾶται κυρίως, ἂν ἡ ἐπιχείρησις ἢ ἐκμετάλλευσις ὑπάγηται εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν. δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941), ὥστε νὰ μὴ ἐνδιαφέρῃ, ἂν ὁ συγκεκριμένος μισθωτός, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ καταγγελία, ἐξαιρεῖται τυχὸν τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ν. δ. 2961/1954, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 3464/1955 (ΕΕΔ 15, 105) (βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 49 ἐπ.).

Ἐξ ἄλλου ὁ κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 ἔγγραφος τύπος τῆς καταγγελίας ἐπιβάλλεται, ἀνεξαρτήτως ἂν ὁ μισθωτὸς συνεπλήρωσεν ἢ ὄχι δίμηνον ὑπηρεσίαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐρευνᾶται μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ἂν δικαιοῦται τῆς ὀφειλομένης κατὰ νόμον 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930, ἢ κατὰ τὸ β. δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112 ἀποζημιώσεως (βλέπε σχετικὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 15, 600).

Ἡ αὐτὴ ἀπόφασις, ἀκολουθοῦσα τὰ ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ δεκτὰ γενόμενα (βλέπε ἐκ τῶν τελευταίων τὴν Α.Π. 323/1956, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 707), δέχεται ὅτι δὲν εἶναι ἀναγκαία προσφορὰ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν (ἡ ἀνωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἄκυρος γενομένη ἄμεσος ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ ἐμπεριέχει οὐ μόνον δήλωσιν τοῦ ἐργοδότου ὅτι δὲν θὰ ἀποδεχθῇ τὰς εἰς τὸ μέλλον προσφερθησομένας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ὑπηρεσίας (ἄρθρ. 350 Α.Κ.), ἀλλὰ καὶ ἀπόκρουσιν ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ τῶν πραγματικῶς καὶ προσηκόντως προσφερομένων ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν (ἄρθρ. 349 Α.Κ.), ἐξ οὗ ἕπεται, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως, ὅτι ὁ ἐργοδότης διὰ τῆς τοιαύτης ἀπολύσεως περιέστη ἔκτοτε εἰς ὑπερημερίαν, ἄνευ ἀνάγκης ὅπως ἐπακολουθήσῃ ρηματικὴ προσφορὰ τῶν ὑπηρεσιῶν ὑπὸ τοῦ ἀπολυθέντος ἤδη μισθωτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 350 Α.Κ.) (ἐπὶ τοῦ θέματος βλέπε καὶ *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχ. Δίκαιον, Εἰδικόν, β' ἔκδοσις, σελ. 475, 483, *Α. Σακελλαροπούλου*, ΕΕΔ 11, 1121, *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 13, 146, *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 13, 398).

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ διαφωνήσωμεν πρὸς τὴν ἄποψιν τῆς ἀποφάσεως ὅτι ἐν τῇ ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, λόγῳ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεως, ὑποχρεώσει αὐτοῦ πρὸς καταβολὴν τοῦ κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ. μισθοῦ δὲν συμπεριελαμβάνετο καὶ ἡ καταβολὴ τῆς ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προσαυξήσεως κατὰ 25 ο/ο τῆς ἀμοιβῆς τοῦ μισθωτοῦ διὰ παροχὴν νυκτερινῆς ἐργασίας, ἀ-

---

φῇ ἔννοιαν τοῦ ὁποίου ἡ προθεσμία ἄρχεται, ἀφ' ἧς ἀποκτήσῃ ἡ καταγγελία νομικὴν ἐνέργειαν, περιελθούσης τῆς περὶ ταύτης δηλώσεως εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνεται κατὰ νόμιμον τρόπον. Ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα ἀποφηνάμενον, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἤτοι ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 νομ. δ/τος 8/11.5.1946 ἀπαράδεκτον τῆς ἐξ ἀκύρου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀξιώσεως μισθωτοῦ ἐπέρχεται, μὴ ἀποτρεπόμενον οὔτε ἐκ τῆς τυχὸν παρὰ τοῦτο ὑπαρχούσης ἀγνοίας τῆς γενομένης καταγγελίας, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ τῶν ἐνδεχομένως ἐμφιλοχωρησασῶν κατὰ τὴν τοιχοκόλλησιν τοῦ περὶ ἀπολύσεως τούτου ἐγγράφου ἀκυροτήτων, μετὰ ταῦτα δέ, δι' ὑποκαταστάσεως αἰτιολογίας, ἀπορρίψαν τὴν ἔφεσιν καὶ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, λόγῳ τῆς, διὰ τῆς παρόδου ἀπράκτου τῆς ἐν ἄρθρ. 3 Ν. Δ. 8/11.5.1946 τριμήνου προθεσμίας, ἀποσβέσεως τῆς δι' αὐτῆς ἐνασκουμένης ἀξιώσεως, ἐπὶ ἀκύρου, κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκτίμησιν τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς, καταγγελίας τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας ἐρειδομένης, χωρὶς νὰ δέχηται ποσῶς, ὅτι τῆς καταγγελίας ταύτης ἔλαβε γνῶσιν ὁ ἀναιρεσείων, περιελθούσης εἰς αὐτὸν τῆς περὶ ταύτης δηλώσεως κατὰ νόμιμον τρόπον, οὔτε, ὅτι πρὸ τῆς τοιχοκολλήσεως τῆς περὶ ἀπολύσεως του ἀποφάσεως ἀνεζητήθη ὁ ἀναιρεσείων ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς του καὶ δὲν ἀνευρέθη, ὧν προϋποθέσεων τὴν συνδρομὴν τοὐναντίον κρίνει μὴ ἀπαιτουμένην κατὰ νόμον πρὸς ἔναρξιν καὶ πάροδον τῆς προθεσμίας, τὴν ἔλλειψιν δὲ τούτων μὴ ἀποτρέπουσαν τὸ ἀποβεστικὸν τῆς ἀξιώσεως ἀποτέλεσμα, ψευδῶς τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, τοῦ Ν.Δ. τῆς 8/11.5.1946 καὶ τοῦ Γεν. Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγον ἀναιρέσεως.

φοῦ θά παρεῖχε τοιαύτην ἐργασίαν, ἂν μὴ ἀπελύετο (πρβλ. τὴν Α.Π. 154/1955, εἰσηγητὴς *Κ. Σούρλος*, ΕΕΔ 14, 405, *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχ. Εἰδικόν, β' ἔκδοσις, σελ. 478). Ἐπὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς νὰ ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ τὸν μισθόν, ἐκεῖνον ἀκριβῶς, τὸν ὁποῖον θά ἀπεκόμβαινεν ἐργαζόμενος καὶ τοῦ ὁποίου ἐστερήθη διὰ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεως (Α.Π. 607/1950, εἰσηγητὴς *Ι. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 10, 114).

Πρωτοδίκου Καλαμῶν 62/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Η. Κάμτσιος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Παυλόπουλος, Ν. Κουλουμβάκος

Καθ' ἃ ἐκτίθεται ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ εἰργάσθη ὡς νυκτοφύλαξ ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀνεγειρομένῳ Γενικῷ Κρατικῷ Νοσοκομείῳ, κατὰ τὸ ἀπὸ 15ης Ἰανουαρίου 1956 μέχρις 23ης Μαρτίου 1956 χρονικὸν διάστημα. Ζητεῖται ἤδη, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος οὗτος καὶ τῷ καταβάλῃ διὰ διαφοράν ἀποδοχῶν, προσαυξήσεις λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας καὶ κατὰ Κυριακὰς τοιαύτης, ἀποζημίωσιν δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν καὶ ἀποδοχὰς ὑπερημερίας, ἐν συνόλῳ δὲ δραχ. 10.505, ἐπικουρικῶς δὲ καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν ἐγκύρου ἀπολύσεως του δραχ. 6. 35.50. Οὕτως ἔχουσα αὕτη, νόμιμο βάσιμος παρίσταται, ἐρειδομένη εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 648, 649 καὶ 656 Α. Κ., ἄρθρ. 5 § 3 νόμου 3198/1955, τὰς τοιαύτας τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946, 183/0/1946, 25825/1951, 27019/1953 καὶ 11103/1956 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, παραδεκτῶς δὲ φέρεται κατὰ τὴν παρούσαν διαδικασίαν καὶ ἐρευνητέα περαιτέρω καθίσταται.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 27019/1953 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τοῦ ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 καὶ 25825/1951 ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας προβλεπομένου ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας δὲν δικαιοῦνται οἱ ἐκ τῶν μισθωτῶν παρέχοντες τὰς ὑπηρεσίας των ἀποκλειστικῶς, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των, κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, μόνον ἐφ' ὅσον αἱ καταβαλλόμεναι εἰς τούτους ἀποδοχαὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων προβλεπόμενα ἐλάχιστα ὅρια εἶναι ηὐξημέναι τοὐλάχιστον κατὰ ποσοστὸν 25 ο/ο. Ἐὰν ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω αὔξησις εἶναι μικροτέρα τοῦ 25 ο/ο, καταβάλλεται ἡ προκύπτουσα ἐπὶ ἔλαττον διαφορά. Διὰ τῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, αἱρομένης τῆς ὀφισταμένης ἐν τῇ νομολογίᾳ ἀμφισβητήσεως (Α.Π. 414/1950, ΕΕΔ 9ος, σελ. 690, 160/1951, ΕΕΔ 10ος, σ. 504, Πρωτοδικείου Ἀθ. 5342/1954, ΕΕΔ 13ος, σ. 755, 8252/1954, ΕΕΔ 13ος, σ. 1192), σαφῶς καθορίζονται αἱ προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς παρέχεται ἡ κατὰ 25 ο/ο προσαύξησις εἰς τοὺς παρέχοντας τὰς ὑπηρεσίας των κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας μόνον. Ἐν προκειμένῳ ὁ ἐνάγων, καθ' ἃ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ του ἐκτίθεται, εἰργάζετο ὡς νυκτοφύλαξ παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει τοῦ ἐναγομένου. Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ἀπόφασις Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας ἢ ὑπουργικὴ ἀπόφασις, καθορίζουσα ἀποδοχὰς ἐργαζομένων κατὰ τὴν νύκτα εἰς ἐπιχειρήσεις, οἷα καὶ ἡ τοῦ ἐναγομένου, ἰσχύουσα δὲ καὶ ἐνταῦθα, δὲν ὑφίσταται. Ἐφαρμοστέα ἄρα, ὡς πρὸς τὰς ἀποδοχάς, ἡ ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὑπουργικὴ ἀπόφασις διὰ τὸ μέχρι τῆς 23.1.1956 χρονικὸν διάστημα, ὡς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασις τοῦ δευτεροβαθμίου διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου Ἀθηνῶν, κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, διὰ τὸ ἀπὸ 24.1.1956 καὶ ἑφεξῆς τοιοῦτον. Κατὰ ταῦτα νόμῳ βάσιμος παρίσταται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ καὶ κατὰ τὸ αἴτημα τῆς καταβολῆς τῷ ἐνάγοντι προσαυξήσεως 25 ο/ο, μὴ ὑπαρχουσῶν εἰδικῶν διατάξεων, προβλεπουσῶν ἐλάχιστα ὅρια, ηὐξημένα τοὐλάχιστον κατὰ τὸ ποσοστὸν τῶν 25 ο/ο.

Δὲν ὀφίσταται διάταξις ρυθμίζουσα τὰς ὥρας ἐργασίας τῶν νυκτοφυλάκων τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων τῶν λειτουργουσῶν ὑπὸ ἄλλας μορφάς, πλὴν ἀνωνύμου ἑταιρείας, δι' ἣν τὸ ἄρθρ. 7 § 1 ἀ. ν. 547/1937, ὅπερ ὁρίζει τὰς ὥρας ἐργασίας τῶν νυκτοφυλάκων εἰς δέκα (10). Αἱ αὐταὶ διατάξεις διὰ τὴν ταὐτότητα τοῦ νομικοῦ λόγου, δι' ἀναλογικῆς ἐφαρμογῆς, δέον νὰ ἰσχύσωσι καὶ ἐν προκειμένῳ, θεωρουμένου ὡς νομίμου ὡραρίου ἐργασίας τοῦ τοιούτου τῶν 10 ὡρῶν καθ' ἑκάστην (Ν. Ζητ., ΕΕΔ 10ος, σ. 1152).

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐνάγων εἰργάσθη παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει τοῦ ἐναγομένου, ἀνεγέρσεως τοῦ ἐνταῦθα Γενικοῦ Κρατικοῦ Νοσοκομείου, ὡς νυκτοφύλαξ, δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἀπὸ τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1956, συνεχῶς μεχρὶ τῆς 23ης Μαρτίου 1956 ἔτους, ὅτε καὶ ἀπελύθη, ἄνευ τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ ν. 3198/1955, καθ' ἃ συνομολογεῖται. Οὗτος προσέφερε τὴν ἐργασίαν του ταύτην καθ' ἑκάστην νύκτα, διήρκει δ' αὕτη ἐπὶ χρόνον ἐλάσσονα τῶν 10ώρου, οὐδέποτε δὲ μείζονα τούτου, βεβαιωθέντος ὅτι ἀνελάμβανεν ὑπηρεσίαν πάντοτε μετὰ τὴν 8ην μ.μ. ὥραν, συνήθως δὲ τὴν 10ην μ.μ. τοιαύτην καὶ ἀνεχώρει τὴν 6ην π.μ. Ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του καὶ μέχρι τῆς 26.2.1956 ἔλαβε τὸ νόμιμον ἡμερομίσθιον, θεωρούμενος ὡς ὑπηρέτης παρέχων κατ' ἀποκλειστικόν, ἄλλως κατὰ κύριον λόγον, μὴ πνευματικὴν ἐργασίαν (Ε.Α. 1055/1941, ΕΕΔ 1ος, σ. 454, Ε.Θ. 197/1932 Δ/κὴ 1932, σ. 736, Πρ/κείου Ἀθ. 2944/1949, ΕΕΔ 8ος, σ. 581), ἀπὸ δὲ τῆς 27.2.1954 δραχ. 40. Διὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐργασίαν του ἔλαβεν οὗτος τὴν ἧν ἐδικαιοῦτο, κατὰ τὰ ἐν ἡγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, προσαύξησιν 25 ο/ο, ὡς ταῦτα ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἰδίᾳ δὲ τῆς ἀπὸ 26.2.1956 ἔτους ἀποδείξεως τῆς ὑπογραφῆς του καὶ τῶν σχετικῶν καταστάσεων ἡμερομισθίων, ὑπογεγραμμένων ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, μὴ βεβαιωθέντος τοῦ ἰσχυρισμοῦ του ὅτι ὑπέγραψε ταύτας ἐν λευκῷ, οὔτε ἦτο δυνατή, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, τοιαύτη ἐκμετάλλευσις τούτου, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν καὶ τῆς πείρας του, ἐκ τῆς προτέρας ἰδιότητός του, τοῦ ἐνωμοτάρχου τῆς Χωροφυλακῆς. Μετὰ ταῦτα δὲν θεωροῦμεν ἀναγκαίαν τὴν ἐπιβολὴν τῷ μὴ παρισταμένῳ αὐτοπροσώπως ἐναγομένῳ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐπαγομένου ὅρκου σχετικῶς μὲ τὰ ὡς ἄνω βεβαιωθέντα πραγματικὰ περιστατικά, μὴ οὔσης

ὑποχρεωτικῆς τῆς ἐπιβολῆς τούτου κατὰ ρητὴν τοῦ ἄρθρ. 12 ν. Γ ΒΟΔ/1911 διάταξιν (Α.Π. 562/1951, Θέμ. ΞΓ' 164). Ὁ αὐτὸς ἐνάγων δὲν ἔλαβε τὴν διὰ τὴν κατὰ Κυριακὰς παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν προσαύξησιν 75 ο/ο, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου συνομολογεῖται.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 ν. 3198/1955 δύο εἰσὶν οἱ ὅροι, ὧν ἡ τήρησις συνεπάγεται τὸ ἔγκυρον τῆς καταγγελίας τῆς μεταξὺ μισθωτῶν καὶ ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων, ὑπαγομένων εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ ἀπασχολήσεως καὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 3454/1955, ὑφισταμένης ἐργασιακῆς σχέσεως ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν: Ὁ ἔγγραφος τύπος τῆς καταγγελίας καὶ ἡ καταβολὴ τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως. Ἐκ τῶν ὅρων τούτων ἡ τήρησις τοῦ μὲν πρώτου ἐπιβάλλεται πάντοτε, ἄτε τοῦ νόμου μηδεμίαν ποιουμένου διάκρισιν, καὶ δὲν σχετίζεται πρὸς τὸ δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920, διότι ἐνδέχεται καὶ ὁ συμπληρώσας δίμηνον ὑπηρεσίαν μισθωτὸς νὰ μὴ δικαιοῦται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112/1920, τοῦ δὲ δευτέρου ἱσταται ἐκ τῆς παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ὑπάρξεως τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν ἀποζημιώσεως. Ἡ ἔλλειψις, ἔστω καὶ ἑνὸς τῶν ὅρων τούτων, ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, ἀνατρέχουσαν μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἀπολύσεως καὶ συνεπῶς ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἀπολυομένου.

Ἐν προκειμένῳ ὁ ἐνάγων, νυκτοφύλαξ, καθ' ἃ συνομολογεῖται, ἔχει καὶ τὴν τοῦ συνταξιούχου τοῦ Δημοσίου ἰδιότητα, καθ' ὃ συνταξιοῦχος ἐνωμοτάρχης καὶ συνεπῶς εἶναι ἐκ τῶν προσώπων τῶν ἐξαιρουμένων τῆς ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας, κατ' ἄρθρ. 12 ν.δ. 2961/1954, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπ' ἄρθρ. 2 ν. 3454/1955. Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 ν. 3198/1955 ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, ὑπαγόμεναι εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954, δύνανται νὰ καταγγείλουν τὴν σχέσιν ἐργασίας κλπ. Ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης προσδιορίζονται οἱ ὑπόχρεοι ἐργοδόται, οἵτινες δέον νὰ συμμορφωθῶσιν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου (3198/1955) ἐπιτασσόμενα διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας (ἄρθρον 5 § 3), ἐπὶ ποινῇ ἄλλως ἀκυρότητος αὐτῆς. Ὁ προσδιορισμὸς οὗτος γίνεται ἐκ τοῦ ἂν ὁ δεδομένος ἐργοδότης ὑπάγηται εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ἀνω ν. δ/τος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ὁ κύκλος δραστηριότητος αὐτοῦ ἐκτείνεται εἰς τόπον ἔνθα λειτουργεῖ ἡ κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισις καὶ ὑπόκειται διὰ τοῦτο καὶ εἰς καταβολὴν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ ν.δ. 2961/1954 εἰσφορῶν καὶ δὲν θὰ ἐρευνηθῇ, ἂν ὁ συγκεκριμένος ὑπὸ ἀπόλυσιν μισθωτὸς ὑπάγηται εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν, διότι δὲν θὰ εἶναι λογικὸν νὰ διασπασθῇ δι' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἐργοδότην, ὑπαγόμενον εἰς τὰς περὶ ἀνεργίας διατάξεις, τὸ σύστημα τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας. (Οὕτω καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν. 118/1945 (ἄρθρον 9) ἐκφραζομένου καὶ τούτου περὶ ὑποχρεώσεως ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων ὑπαγομένων εἰς τὸν Νόμον 118/1945 πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἔχει γίνει δεκτὴ ἐν τῇ νομολογίᾳ ἡ ἄποψις ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ νόμος ὑπεχρέου τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, δὲν ἐρευνᾶται ἂν ὁ μισθωτὸς ἐδικαιοῦτο ἢ οὐ ἐπιδοτήσεως διὰ τὴν ἀνεργίαν του (Πρωτοδικείου Ἀθ. 9233/1947, ΕΕΔ 7ος, σ. 45, 1663/1948, ΕΕΔ 7ος, σ. 315, 2794/1955, ΕΕΔ 14ος, σ. 583). Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐναγόμενος ἐργοδότης, ἀσκῶν ἐπιχείρησιν ὑπαγομένην εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις, ἔδει, διὰ τὸ ἔγκυρον τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐναγομένου, νὰ τηρήσῃ τὰς διατυπώσεις τοῦ ἄρθρου 5 § 3, μὴ τηρήσαντος δὲ ταύτας, ὡς συνομολογεῖται, εἶναι ἄκυρος ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ ἐναγόμενος οὗτος περιῆλθεν ἀπὸ τῆς 24.3.1956 εἰς ὑπερημερίαν.

Ἐπὶ ἀκύρου ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ δικαιώματός του διὰ τοὺς μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του μισθοὺς ἡ παρ' αὐτοῦ προσφορὰ ἐκ νέου τῶν ὑπηρεσιῶν του πρὸς τὸν ἐργοδότην, διὰ νὰ καταστῇ οὗτος ὑπερήμερος, διότι ἐκ τῆς αὐθαιρέτου ἀπολύσεως ἐμφαίνεται ἡ ἄρνησις τοῦ ἐργοδότου νὰ ἀποδεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας του καὶ ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος τῆς αὐθαιρέτου ἀπολύσεως ὁ ἐργοδότης καθίσταται ὑπερήμερος, κατ' ἄρθρ. 349, 350 Α.Κ., καὶ ὀφείλει τοὺς μισθοὺς κατὰ τὸ ἄρθρ. 656 Α.Κ., παύει δὲ ἡ ὑπερημερία αὐτοῦ εἴτε διὰ δηλώσεώς του ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, συνοδευομένης διὰ πραγματικῆς καὶ προσηκούσης προσφορᾶς αὐτοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας προελθουσῶν ὑποχρεώσεών του (ἄρθρ. 349 ἐδ. β' καὶ 353 Α.Κ.), εἴτε διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν (Α.Π. 130/1952, Ἀρχ. Ν. Γ' σ. 271, 201/1954, Ἀρχ. Ν. Ε' σ. 273, 405/1954, ΕΕΔ 13ος, σ. 643, 26/1955, ΕΕΔ 14ος, σ. 424). Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ὁ ἐναγόμενος, ἀκύρως καταγγείλας τὴν μετὰ τοῦ ἐνάγοντος σύμβασιν καὶ καταστὰς ὑπερήμερος, δὲν ἐπικαλεῖται νόμιμόν τινα τρόπον παύσεως τῆς ὀφισταμένης ὑπερημερίας του, ὀφείλει, ἀπὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν κατέστη ὑπερήμερος, εἰς τὸν ἐνάγοντα τὰς ἀποδοχάς του, ἀνερχομένας ἐν ὅλῳ, διὰ τὸ κρίσιμον ἐν προκειμένῳ ἀπὸ 24.3.1956 μέχρι 5.6.1956 χρονικὸν διάστημα, εἰς δρχ. 3066 (ἤτοι 73 ἡμερομ. Χ 42 δραχ., ὑ.ἀ. 11103/1956), μὴ συμπεριλαμβανομένης τῆς κατὰ 25ο/ο προσαυξήσεως διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν εἰς τὰ ἡμερομίσθια ὑπερημερίας, ἀκυρωθείσης τῆς ἀπολύσεως, διότι ἡ καταβολὴ ταύτης προϋποθέτει παροχὴν νυκτερινῆς ἐργασίας (Πρ/κείου Ἀθην. 9213/1953, ΕΕΔ 12ος, σ. 1065, Πρ/κου Ἀθ. 4121/1954, ΕΕΔ 13ος σ. 874).

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΕΓΓΡΑΦΟΣ ΤΥΠΟΣ ΔΙ' ΥΠΟΒΟΛΗΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΤΟΣ

Κύρος προφορικώς γενομένης διαθεσιμότητος πρό τοῦ ἄρθρου 13 Ν Δ. 2961/1954

Ἔγγραφος, κατά τό ἄρθρον 13 § 6 Ν.Δ. 2961/1954, τύπος διαθεσιμότητος μισθωτῶν.— Ἀνεπηρέαστον ἐξ οὗτοῦ, μή ἔχοντος ἀναδρομικήν δύναμιν, τοῦ κύρους διαθεσιμότητος, γενομένης ἀτύπως ὑπό τό κράτος τοῦ Ν. 118/1945, ἐφ' ὅσον ἡ χρονική διάρκεια τῆς διαθεσιμότητος ἐξικνεῖται πέραν τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ Ν.Δ. 2961/1954.

Ἡ θέσις τῶν μισθωτῶν ὑπό τῶν ἐργοδοτῶν αὐτῶν εἰς διαθεσιμότητα, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει περιορισμός ἐργασιῶν, ἐρρυθμίσθη νομοθετικῶς διά τῶν ἀκολούθων, κατά χρονολογικήν σειράν, διατάξεων:

α) Τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ἀ. ν. 118/1945, § 2, (ΕΕΔ 4, 56), τό ὁποῖον εἶχεν ὡς ἑξῆς:

Αἱ ἀνωτέρω ἐπιχειρήσεις (ὑπαγόμεναι εἰς τάς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 118/1945), ἐφ' ὅσον ὁ κύκλος τῶν ἐργασιῶν δέν ἐπιτρέπει τήν ἀπασχόλησιν ὅλου ἢ μέρους τοῦ προσωπικοῦ των, δύνανται, ἀντί τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, νά θέτουν εἰς διαθεσιμότητα τούς μισθωτούς τούτους, μή δυναμένην νά ὑπερβῇ ἐν συνόλῳ τούς τρεῖς μῆνας ἐτησίως. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ οἱ ἐν λόγῳ μισθωτοί δέν ἐγγράφονται εἰς τό Ταμεῖον, ἀλλά λαμβάνουν παρά τῶν ἐργοδοτῶν των τό ἥμισυ τῶν πλήρων ἀποδοχῶν των.

β) Τοῦ ἄρθρ. 13 § 6 τοῦ ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 943), τό ὁποῖον (μετά τήν διά τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν.δ. τούτου κατάργησιν τοῦ ἀ.ν. 118/1945) ὡριζε τά ἑξῆς:

Ὁ ἐργοδότης ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῆς ἐκμεταλλεύσεώς του δύναται ἀντί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας νά θέτῃ εἰς διαθεσιμότητα, ἐγγράφως ἀποδεικνυομένην, τό προσωπικόν του μέχρι τεσσάρων (4) μηνῶν καθ' ἡμερολογιακόν ἔτος. Ὁ ἐν διαθεσιμότητι τελῶν μισθωτός λαμβάνει τό ἥμισυ τῶν μέχρι ταύτης βασικῶν ἀποδοχῶν του.

γ) Τοῦ (ἰσχύοντος) ἤδη ἄρθρου 10 τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 503), τό ὁποῖον ὁρίζει τά ἑξῆς: Αἱ ἐπιχειρήσεις καί ἐκμεταλλεύσεις ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς των δραστηριότητος δύνανται ἀντί τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας νά θέτουν ἐγγράφως εἰς διαθεσιμότητα τούς μισθωτούς των, μή δυναμένην νά ὑπερβῇ ἐν συνόλῳ τούς τρεῖς μῆνας ἐτησίως. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ μισθωτός λαμβάνει τό ἥμισυ τοῦ μέσου ὅρου τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν δύο τελευταίων μηνῶν ὑπό καθεστώς πλήρους ἀπασχολήσεως.

Τόν ἔγγραφον τύπον τῆς θέσεως μισθωτῶν εἰς διαθεσιμότητα ἐπέβαλε τό πρῶτον τό μή ἰσχῦον νῦν ἄρθρον 13 § 6 τοῦ ν.δ. 2961/1954 (ἐπανέλαβε δέ καί τό ἰσχῦον ἤδη ἄρθρον 10 τοῦ ν. 3198/1955), πρός ἀποφυγήν δικαστικῶν ἀμφισβητήσεων (εἰσηγητ. ἔκθεσις ν.δ. 2961/1954, ΕΕΔ 13, 953).

Ὡς ὅμως δέχεται ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις (καί τοῦτο εἶναι βεβαίως τό ἐκ τοῦ νόμου προκύπτον), ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο περί θέσεως εἰς διαθεσιμότητα πρό τῆς διά τοῦ ἄρθρ. 13 § 6 τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἐπιβολῆς τοῦ ἐγγράφου, νομίμως ἐξηκολούθησε διαρκοῦσα ἡ προφορικῶς οὕτω γενομένη διαθεσιμότης καί μετά τήν 25 Αὐγούστου 1954, ἡμέραν, ἀφ' ἧς ἰσχύσε τό ν.δ. 2961/1954.

Ἀρείου Πάγου 497/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Σ. Μαυρομιχάλης***
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Γ. Θεοτοκάτος, Κ. Μπαλντᾶς

Τῶντι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 13 § 6 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954, ἀπαιτήσασα, κατά τροποποίησιν τοῦ ἄρθρ. 9 § 2 Νόμου 118/1945, τόν ἔγγραφον τύπον διά τήν ὑποβολήν τοῦ μισθωτοῦ εἰς κατάστασιν διαθεσιμότητος, δέν ἔχει ἀναδρομικήν δύναμιν καί ὡς ἐκ τούτου δέν ἐπηρεάζει τό κῦρος διαθεσιμότητος γενομένης ἀτύπως ὑπό τό κράτος τοῦ Νόμου 118/1945, ἐφ' ὅσον ἡ χρονική διάρκεια τῆς διαθεσιμότητος ἐξικνεῖται πέραν τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 καί ἑπομένως τά ἔννομα αὐτῆς ἀποτελέσματα ἐξακολουθοῦν νά ἐπέρχωνται καί μετά τήν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 (25.8.1954). Ἀλλ' ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προτάσεων τῆς ἀναιρεσειούσης, τῶν ὑποβληθεισῶν κατά τήν συζήτησιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, αὕτη ἰσχυρίσθη ὅτι «ἀνεκοίνωσε προφορικῶς εἰς τούς ἐργάτας καί τεχνίτας της ὅτι, λόγῳ περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν της, ἀπό τῆς 1.4.1954 τίθενται εἰς διαθεσιμότητα καί τοῦ λοιποῦ θά πραγματοποιοῦν ἡμερομίσθια δι' ὅσα ὑπάρχει ἐργασία», ἡ δέ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη, μετ' ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ὅτι «ἀπό τῆς 1.4.1954 ἐπί τινας ἡμέρας κατά μῆνα ἠρνεῖτο ἡ ἀναιρεσείουσα νά ἀποδεχθῇ τάς ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δηλοῦσα ὅτι λόγῳ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν της τόν θέτει εἰς διαθεσιμότητα . . ., ἀπό δέ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ Ν. 2961/1954, καθ' ἃς ἡμέρας ἐκ νέου καί οὐχί συναπτῶς πρός τόν προηγηθέντα χρόνον ἠρνήθη νά ἀποδεχθῇ τάς ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δέν ἐγνωστοποίησε ἐγγράφως τήν θέσιν αὐτοῦ εἰς διαθεσιμότητα». Τοῦτέστιν, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐρεύνης ἐάν ὑπό τάς μνησθείσας πραγματικάς συνθήκας ὑπέκειτο περίπτωσις διαθεσιμότητος, κατά τό ἄρθρον 9 § 2 Νόμου 118/1945, τό Δικαστήριον τῆς οὐσίας δέν ἐδέχθη, ὅτι ἡ ὑπό τό κράτος τοῦ Νόμου 118/1945 γενομένη ὑποβολή τοῦ μισθωτοῦ εἰς κατάστασιν διαθεσιμότητος διήρκεσε πέραν τῆς 25.8.1954, ἀποφηνάμενον δέ ἐν συνεχείᾳ ὅτι ἐν-

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΔΙΑ ΠΛΗΡΩΣΙΝ ΚΕΝΩΝ ΘΕΣΕΩΝ

Δικαίωμα μισθοδοσίας άπό τῆς ἐμπροθέσμου ἐμφανίσεως τοῦ τοποθετηθέντος

Μή ἀπαλλαγή Δήμων ἀπό τῆς κατ' ἄρθρ. 772 Πολιτ. Δικονομίας ὑποχρεώσεως πρός καταβολήν τοῦ παραβόλου ἐφέσεως.—Ὑποχρέωσις ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πρός ὑποβολήν δηλώσεως νομιμοφροσύνης κατά Ν. 516/1948.— Πρότασις παραλείψεως ὑποβολῆς δηλώσεως τό πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.—Γέννησις ἀξιώσεως τοποθετηθέντος κατ' ἄρθρ. 4 Α.Ν. 1836/1951 πρός καταβολήν προσηκούσης μισθοδοσίας ἀπό τῆς ἐμπροθέσμου ἐμφανίσεως αὐτοῦ καί ἄν ἔτι δέν ἔχῃ τελειωθῇ ἡ διά τόν διορισμόν διαδικασία.—Ἔννοια ἄρθρου 11 Ν. 1726/1951.

Ἐπανέρχεται καί ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ἀναίρεσιν κατά τῶν ὑπ' ἀριθ. 13566/1955 τοῦ Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, καί ὑπ' ἀριθ. 2438/1955 τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, εἰς τήν δεκτήν γενομένην διά σειρᾶς προηγουμένων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρ. Πάγου (βλ. ΕΕΔ 15, 373) ἄποψιν αὐτοῦ, ὅτι προκειμένου περί ἀναγκαστικῶς κατά τόν ἀ. ν. 1836/1951 τοποθετουμένου, κατ' ἄρθρον 4 αὐτοῦ, διά πλήρωσιν κενῆς θέσεως, ναί μέν ἡ τοποθέτησις δέν ἀποτελεῖ πλήρη, συντετελεσμένον διά μόνης τῆς πρόξεως τοῦ Συμβουλίου, διορισμόν, διά τόν ὁποῖον πρέπει νά τηρηθοῦν καί αἱ σχετικαί περί αὐτοῦ διατάξεις, ἀλλ' ὁ τοποθετηθείς δικαιοῦται, ἀφ' ἧς προσέλθῃ πρός ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, τῆς «προσηκούσης μισθοδοσίας», κατά τήν ἔκφρασιν τῆς δημοσιευομένης ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως (οὕτω καί ἡ Α.Π. 158/1953, εἰσηγητής *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 11, 47), «ἀποζημιώσεως, ἧς τό ποσόν ὁρίζεται ἴσον πρός τόν μισθόν, ὅν θά ἀπελάμβανεν ὁ δικαιοῦχος ἐργαζόμενος παρά τῷ ὑποχρέῳ», κατά τάς Α. Π. 145/1953, εἰσηγητής *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 12, 469, Α.Π. 657/1954, εἰσηγητής ὁ αὐτός, ΕΕΔ 13, 1201.

Ἐπανέρχεται ἐπίσης ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς τήν δεκτήν γενομένην καί διά προηγουμένων ἀποφάσεων αὐτοῦ (113/1954, εἰσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 260, 132/1952, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 414) ἄποψιν αὐτοῦ ὡς πρός τό παραδεκτόν τῆς ἐνστάσεως περί παραλείψεως ὑπό τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης, προκειμένου περί διορισμοῦ εἰς Νομικά Πρόσωπα καί Ὑπηρεσίας τοῦ Α.Ν. 516/1948 περί νομιμοφροσύνης, τήν ὁποίαν μόνον κατά τά νομολογηθέντα (βλέπε ΕΕΔ 15, 786) ὑποχρεοῦται νά ὑποβάλῃ ὁ τοποθετηθείς, τῆς μισθοδοσίας του ἀρχομένης ἀπό τῆς ὑποβολῆς τῆς δηλώσεως καί ἐπερχομένης ἀναστολῆς τῆς ἐπί τόν μισθόν ἀπαιτήσεως μέχρι τοῦ χρόνου ὑποβολῆς τῆς δηλώσεως (οὕτω ἡ Α.Π. 441/1956, εἰσηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 15, 786).

Ἀρείου Πάγου 494/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Γ. Μπαρούτσος, Χ. Παπαδόπουλος

Ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως νομίμως στρέφεται καί κατά τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ὡς μή ἐνσωματωθείσης εἰς τήν συμπροσβαλλομένην ὑπ' ἀριθ. 13566/1955 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἥτις, ἀπορρίψασα τήν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὡς ἀνυποστήρικτον, λόγῳ μή καταβολῆς τοῦ παραβόλου ἐφέσεως, δέν ὑπεισῆλθεν εἰς τήν οὐσιαστικήν ἔρευναν τῆς διαφορᾶς.

Ἡ θεσπισθεῖσα διά τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ Κώδικος τῶν Νόμων περί τελῶν χαρτοσήμου καί τοῦ ἄρθρ. 1 § α τοῦ ἀ.ν. 413/1936 ἀπαλλαγή τῶν Δήμων ἀπό τῶν τελῶν χαρτοσήμου δέν συνεπάγεται καί τήν ἀπαλλαγήν αὐτῶν ἀπό τῆς κατ' ἄρθρον 772 Πολ. Δικ. ὑποχρεώσεως πρός καταβολήν τοῦ παραβόλου ἐφέσεως, ἥτις, ὡς δικαιολογητικόν λόγον ἔχουσα τήν ἀποφυγήν προπετῶν ἐφέσεων, δέν ἐκλείπει, εἰμή συνεπείᾳ ρητῆς ἐπιταγῆς τοῦ νόμου. Ὅθεν ἀπορρίψασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τήν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος Δήμου, λόγῳ μή καταβολῆς τοῦ παραβόλου ἐφέσεως, πλήρως συνεμορφώθη πρός τάς διαληφθείσας διατάξεις καί ἀπορριπτέος εἶναι ὁ περί τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ ἐφετηρίου καί τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος, τῶν ὑποβληθεισῶν κατά τήν συζήτησιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ἑτέρα προσβαλλομένη πρωτόδικος ἀπόφασις, οὗτος οὐδαμῶς προέβαλεν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων παρέλιπεν ὅπως ὑποβάλῃ τήν κατά τό ἄρθρον 2 § 2 τοῦ β.δ. τῆς 7/8.5.1948, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 νόμου 516/1948, ἀπαιτουμένην δήλωσιν περί νομιμοφροσύνης καί ἑπομένως ὁ 2ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, καθ' ὃν παρεβιάσθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ νόμου τούτου, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι ἀνάγεται μέν οὗτος εἰς τήν κοινήν εὐταξίαν καί ἠδύνατο νά προταθῇ τό πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατά τό ἄρθρον 811 § 2 Πολ. Δικ., ἀλλ' ἵνα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ἔδει νά προταθοῦν τά συνιστῶντα τήν ἀκυρότητα περι-

---

τεῖθεν κατέστη ὑπερήμερος ἡ ἀναιρεσείουσα περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καί ἐπιδικάσαν εἰς ταῦτον τούς ζητηθέντας μισθούς του ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς διαληφθείσας διατάξεις καί ἀπορριπτέος εἶναι ὁ περί τοῦ ἐναντίου μοναδικός λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΕΞΟΥΣΙΑ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙΑ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ

Παραγραφή εισφορών πρός Ἀσφαλιστικά Ταμεῖα

Καθυστερούμεναι πρός τό Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν εἰσφοραί.— Προσφυγή καί εἰς τήν τακτικήν δικαστικήν ὁδόν πρό πάσης ἐνεργείας δι' εἴσπραξιν κατά τήν διαδικασίαν τοῦ Νόμου περί εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, οὐδόλως ἀποκλειομένης τῆς προσφυγῆς διά τήν ἐπίλυσιν τῶν τυχόν ἀμφισβητήσεων.— Ἀναπροσαρμογή πόρων δι' ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ἀπό 11/12.11.1935 Α.Ν. «περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας».—Κῦρος ἀποφάσεως, κυρωθείσης ρητῶς ὑπό τοῦ Ν.Δ. 2520/1953.— Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 28 Ν. 2367/1953.— Πενταετής παραγραφή εἰσφορῶν κατ' ἄρθρ. 250 § 17 Α.Κ.—Ἰσχυρισμός περί διακοπῆς παραγραφῆς δι' ἀναγνωρίσεως ἀξιώσεως.—Πράσθετα ποσοστά ἐπί εἰσφορῶν.

Ἀποχωρίζομεν ἐκ τῶν θεμάτων, ἐφ' ὧν ἠσχολήθη ἡ κατωτέρω ἐνδιαφέρουσα ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, δύο γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος: α) τό θέμα τῆς συνταγματικότητος τῆς διά τοῦ ἄρθρ. 59 § 1 τοῦ Α. Ν. 11/12 Νοεμβρίου 1935 «περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας» τροποποιήσεως ἀσφαλιστικῶν διατάξεων, κατά τήν δοθεῖσαν εἰς τόν Ὑπουργόν τῆς Ἐργασίας ἐξουσιοδότησιν διά τοῦ Α.Ν. 694/1937, καί β) τό θέμα τῆς παραγραφῆς ἀξιώσεων Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων ἐξ εἰσφορῶν.

Τό πρῶτον θέμα κατέστη πλέον ἀπασίγνωστον ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (βλ. πρβ. ΕΕΔ 14, 296), τό ὁποῖον σταθερῶς δέχεται, ὅτι ἡ περί ἧς ὁ λόγος νομοθετική ἐξουσιοδότησις, ὡς ὑπερῴαν εὐρεῖα καί γενική, εἶναι ἀντισυνταγματική καί συνεπῶς ἄκυρος, μολονοτι δι' ὑπό τοῦ Ν. Δ. 2520/1953 (ΕΕΔ, 12, 975) ὁρισθῇ, ὅτι αἱ κατά τήν διαδικασίαν τῆς ρηθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ Α.Ν. 11/12 Νοεμβρίου 1935 ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυροῦνται, ὡφ' ἧς ἰσχυσαν, τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας δέν θεωρεῖ τάς ἀποφάσεις ταύτας ἰσχυρᾶς (βλ. πρβ. ἀντί πάσης ἄλλης τήν Σ.Ε. 1255/1954, Ὁλομελείας, εἰσηγητής Α. Ἰατρίδης, ΕΕΔ 14, 296).

Διάφορος εἶναι ἡ γνώμη τῆς παρατιθεμένης ἐφετειακῆς ἀποφάσεως (πρβλ. καί τήν Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 1236/1955, εἰσηγητής Α. Τσιμπούκας, ΕΕΔ 15, 94, καί περί τοῦ θέματος ἐν γένει τοῦ κύρους τῆς περί ἧς ὁ λόγος νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 296, ἔνθα παραπομπαί εἰς λοιπήν νομολογίαν).

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ ἄποψις τῆς ἐφετειακῆς ἀποφάσεως ὅτι, ἐφ' ὅσων ἐν τῷ εἰδικῷ Νόμῳ δέν ὁρίζεται διαφόρως, αἱ πρός Ἀσφαλιστικά Ταμεῖα εἰσφοραί παραγράφονται μετά πενταετίαν κατ' ἄρθρον 250 § 17 Α.Κ. (ἀντίθετος Γνωμ. Νομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. ἐν ΕΕΔ 11, 932, καθ' ἣν ὑπάγονται εἰς τήν τοῦ ἄρθρου 249 Α.Κ. εἰκοσαετῆ παραγραφήν, πρβλ. καί Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 1236/1955, ἔνθ' ἀνωτ.)

Ἐφετείου Ναυπλίου 134/1956

Πρόεδρος ὁ κ. *Θ. Κουρούπης*
Εἰσηγητής ὁ Ἔφετης κ. *Α. Κανελλόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Γκάτσιος, Δ. Δικαίος

Εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος ὁ δεύτερος λόγος ἐφέσεως, τοῦ πρώτου τοιούτου τυγχάνοντος ἀπορριπτέου ὡς ἐντελῶς ἀορίστου, καθ' ὅ μή προσάπτοντος συγκεκριμένον σφάλμα τῇ ἐκκαλουμένῃ, καθ' ὃν ἡ ἀγωγή τοῦ ἐφεσιβλήτου (Ταμείου Συντάξεως Αὐτοκινητιστῶν), ἔχουσα ὡς ἀντικείμενον τήν καταβολήν αὐτῷ τῶν κατά τό Π.Δ. τῆς 4/19.4.1935 «περί κωδικοποιήσεως

στατικά ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 4 § 1, 8 καί 9 § 3 νόμου 1836/1951 σαφῶς προκύπτει, ὅτι, ἐφ' ἧς ὁ τοποθετηθείς προσέλθῃ ἐμπροθέσμως πρός ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, γεννᾶται ἀξίωσις αὐτοῦ πρός καταβολήν ἐκτοτε τῆς προσηκούσης μισθοδοσίας καί ἄν ἔτι δέν ἔχῃ τελειωθῇ ἡ διά τόν διορισμόν ἀπαιτουμένη τυχόν διαδικασία. Οὕτω, δεχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐτοποθετήθη παρά τῷ ἀναιρεσείοντι Δήμῳ, συνῳδά τῷ ἄρθρῳ 4 § 1 νόμου 1836/1951, καί ἀκολούθως ἀπορρίψασα ὡς ἀλυσιτελῆ τόν ἰσχυρισμόν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι δέν ἐδημοσιεύθη ὁ διορισμός τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς διαληφθείσας διατάξεις, δι' ὃ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περί τοῦ ἐναντίου 3ος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἡ κατά τά ἀνωτέρω ἀξίωσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περί πληρωμῆς τῆς προσηκούσης μισθοδοσίας δέν αἴρεται ἐκ τοῦ λόγου ὅτι αὐτός ἦτο Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσείοντος Δήμου, διότι ἡ μέν διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 νόμου 1726/1951 ἀναφέρεται εἰς κώλυμα διορισμοῦ ὡς δημοτικῶν ὑπαλλήλων ὡρισμένων συγγενῶν τοῦ Δημάρχου καί τῶν δημοτικῶν συμβούλων, κατά δέ τό ἄρθρον 151 § 3 ἐδ. α' τοῦ Κώδικος τῶν νόμων περί Δήμων καί Κοινοτήτων, ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρον 35 § 4 νόμου 2888/1954, δημοτικοί σύμβουλοι, ἀποδεχόμενοι τήν θέσιν δημοτικοῦ ὑπαλλήλου, ἐκπίπτουν αὐτοδικαίως τοῦ δημοτικοῦ ἀξιώματος. Ταῦτα εἰποῦσα καί ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς διαληφθείσας διατάξεις, δι' ὃ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περί τοῦ ἐναντίου 4ος λόγος ἀναιρέσεως.

τῶν διατάξεων τῶν διεπουσῶν τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν· ὀφειλομένων εἰσφορῶν τῆς ἐκκαλούσης, ὡς κατόχου τῶν ἀναφερομένων φορτηγῶν αὐτοκινήτων ἰδιωτικῆς χρήσεως, ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος, ἐπειδὴ δι' ἄρθρ. 12 § 2 τοῦ Διατάγματος τούτου προβλέπεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου ἐπερὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων» κατὰ τῶν καθυστερούντων τὴν πληρωμὴν τῶν πρὸς τὸ ἐφεσίβλητον ὀφειλῶν των, καθ' ὅσον ἡ διάταξις αὐτη, τεταγμένη ὑπὲρ τοῦ τελευταίου τούτου πρὸς ταχυτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν εἴσπραξιν τῶν πόρων του, οὐδόλως ἐσκόπει νὰ ἀποκλείσῃ τὴν προσφυγὴν εἰς τὴν τακτικὴν δικαστικὴν ὁδὸν πρὸ πάσης ἐνεργείας πρὸς εἴσπραξιν, διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν τυχὸν ἀμφισβητήσεων καὶ πλήρη ἐκκαθάρισιν τῶν σχετικῶν ἀπαιτήσεων, ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς ἄνω διατάξεως καὶ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτῆς πρὸς τὰς λοιπὰς διατάξεις τοῦ διατάγματος καὶ δὴ τὴν τοῦ ἄρθρου 10 § 3, δι' ἧς ρητῶς προβλέπεται ἡ δυνατότης προσφυγῆς εἰς τὴν τακτικὴν δικαστικὴν ὁδὸν πρὸς εἴσπραξιν τῶν παρὰ τῶν εἰσαγωγέων βενζίνης καὶ ἐλαστικῶν ἀποδοτέων χρηματικῶν ποσῶν, καθ' ἃ καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ὀρθῶς ἐδέχθη.

Ὁ τρίτος λόγος ἐφέσεως, βάλλων κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης, διότι δὲν ἔκρινεν ἀκύρους τὰς ἀναφερομένας ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ὧν ἀναπροσηρμόσθησαν οἱ πόροι τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἐφ' ὧν ἐν μέρει ἐρείδεται ἡ ἀγωγή, ὡς στερουμένας νομίμου ἐρείσματος, καθ' ὃ ἐκδοθεῖσαι κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρ. 59 τοῦ ἀ.ν.11/12.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρ. 1 § 2 τοῦ Α.Ν. 694/1937, οὖσαν ἄκυρον καὶ μετὰ τὴν ἐπιχειρηθεῖσαν εἰδίκευσίν της διὰ τροποποιήσεως ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2520/21.8.1953, ὡς ἐκ τῆς γενικότητός της, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος διὰ τὸν ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει λόγον, ἤτοι διότι, καὶ ἐν ἀνεπαρκείᾳ τοῦ ἐκ τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 59 ἐρείσματος, αἱ ἐν λόγῳ ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ἐκδοθεῖσαι ἅπασαι πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω μνησθέντος ν. δ. 2520/1953, εἶναι ἔγκυροι, ὡς ἐκ τῆς ρητῆς κυρώσεως των ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 § 4 τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος, ὡς συντρεχούσης τῆς ἐν αὐτῇ ἀρνητικῆς προϋποθέσεως, τῆς μὴ ἀκυρώσεώς των τοὐτέστι δι' ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἄτε μὴ προκυπτούσης τοιαύτης ἐκ τῆς παρὰ τῆς ἐκκαλούσης ἐπικαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 1255/1954 ἀποφάσεως Σ.Ε., ἥτις καὶ δὲν προσάγεται (βλ. ταύτην ἐν ΕΕΝ κα' σ. 1283), οὐδὲν δὲ κώλυμα ὑφίστατο διὰ τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν, ὅπως νομιμοποιήσῃ ἐκ τῶν ὑστέρων πράξεις τῆς Διοικήσεως, ἐκδοθεῖσας ἄνευ ἐγκύρου τυπικῶς νομοθετικοῦ ἐρείσματος, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχε προηγηθῇ ἀκύρωσις αὐτῶν διὰ τῆς νομίμου δικαστικῆς ὁδοῦ (Σ.Ε. 2969/1951, Θέμ. ΞΓ' σελ. 262).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ ν. 2367/1953 «περὶ τίτλων κυριότητος, ταξινομήσεως, ἀδειῶν κυκλοφορίας καὶ φορολογίας αὐτοκινήτων», καθ' ἣν ἀπαγορεύεται εἰς εἰδικὰ Ταμεῖα καὶ Νομικὰ Πρόσωπα ἡ ἐπιβολὴ οἱουδήποτε φόρου, τέλους ἢ δικαιώματος ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας αὐτοκινήτων, τῆς ταξινομήσεως αὐτῶν κλπ., σκοπὸν ἔχει, ὡς καὶ ἐν τῇ αἰτιολογικῇ ἐκθέσει τοῦ νόμου τούτου ἀναφέρεται, νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν παρὰ τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ δι' εἰσφορῶν ὑπὲρ εἰδικῶν Ταμείων περαιτέρω ἐπιβάρυνσιν τῆς κυκλοφορίας καὶ ταξινομήσεως τῶν αὐτοκινήτων, δὲν δύναται δὲ νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς θεσπίζουσα ἀπαγόρευσιν καὶ τῆς διὰ νόμου ὁπωσδήποτε φορολογίας τῶν ἰδιοκτητῶν ἢ κατόχων αὐτοκινήτων, ἥτις ἄλλως τε οὐδὲν θὰ εἶχε νόημα, ὡς μὴ δυναμένη νὰ δεσμεύσῃ τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν τῆς Πολιτείας. Πολλῷ μᾶλλον δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὡς ἐκ τῆς διατυπώσεως αὐτῆς προκύπτει, ὡς ἀπαγγέλλουσα κατάργησιν τῶν ἤδη διὰ νόμου τεθεσπισμένων φορολογιῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου, ὡς ἡ ἧς ἡ εἴσπραξις διώκεται διὰ τῆς ἀγωγῆς εἰσφορά, ἐπιβληθεῖσα δι' ἐγκύρου νομικῆς διατάξεως, τῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἐν τοῖς πρόσθεν μνησθέντος Π. Δ/τος τῆς 4/19.4.1935 (Σ.Ε. 1164-1165 τοῦ 1952, Θέμ. ΞΓ' σ. 668). Ὀρθῶς ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπέρριψεν ὡς ἀβάσιμον τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἐκκαλούσης περὶ καταργήσεως τῆς ἐνδίκου εἰσφορᾶς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ν. 2367 βάσει τῆς παρατεθείσης διατάξεως αὐτοῦ καὶ ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων 4ος λόγος τοῦ ἐφετηρίου. Ὡσαύτως δὲ ὀρθῶς ἀπερρίφθη πρωτοδίκως ὁ διὰ τῶν προτάσεων ἐπαναφερόμενος ἰσχυρισμὸς περὶ καταργήσεως τῆς εἰσφορᾶς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 3323/1955, βάσει τοῦ ἄρθρ. 8 § 3 αὐτοῦ, μὴ θεσπίζοντος καταργησιν τῆς προκειμένης εἰσφορᾶς.

Αἱ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἀξιούμεναι εἰσφοραί, ἐπαναλαμβανόμεναι καθ' ὁρισμένα ἐκ τῶν προτέρων χρονικὰ διαστήματα, ὑπόκεινται δι' ἔλλειψιν εἰδικῆς διατάξεως εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 250 § 17 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἥτις, ὡς ἐκ τῆς γενικότητός της, περιλαμβάνει πᾶσαν περιοδικῶς ἐπαναλαμβανομένην παροχήν (*Μπαλή*, Γεν. Ἀρχ. § 144). Ἡ ἐκκαλουμένη ὅμως, καίτοι ἔκρινε στηριζομένην νόμῳ τὴν περὶ παραγραφῆς τῶν πρὸ τῆς πενταετίας πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς καταστάσεων ληξιπροθέσμων εἰσφορῶν, οὐχὶ ὀρθῶς περαιτέρω ἐδέξατο τὴν ἀντένστασιν τοῦ ἐνάγοντος ἐφεσιβλήτου περὶ διακοπῆς τῆς παραγραφῆς κατ' ἄρθρ. 260 Α.Κ., κρίνασα ὅτι ὑφίσταται ἀναγνώρισις κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου τούτου τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἐκκαλούσης πρὸς καταβολὴν εἰσφορῶν διὰ τὸν πρὸ τῆς πενταετίας χρόνον ἐκ τῆς ἀπὸ 9ης Αὐγούστου 1954 ἐξωδίκου δηλώσεως ταύτης, περὶ τῆς ὁποίας συνετάγη, κατὰ τὰ ἑκατέρωθεν συνομολογούμενα, τὸ ὑπ' ἀριθ. 11662/3 Αὐγούστου 1954 ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν Κ. Γ.*. Ἡ δήλωσις αὐτη, ἀναφερομένη εἰς τὴν προσφορὰν τῆς δηλούσης πρὸς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς της καὶ δὴ μόνον τῆς ἐργοδοτικῆς, τῆς ὀφειλομένης μέχρι τῆς 1ης Μαρτίου 1953, οὐδόλως ἐξωτερικεύει πρόθεσιν τῆς ἐκκαλούσης πρὸς ἀναγνώρισιν ὀφειλῆς τῶν πρὸ τῆς 13 Ἰανουαρίου 1950, μέχρι τῆς ὁποίας ἐξικνεῖται ἡ παραγραφή, ἄτε τῆς ἀγωγῆς ἐπιδοθείσης τὴν 13ην Ἰανουαρίου 1955, παντὸς εἴδους εἰσφορῶν, καθ' ὅσον οὔτε ἀμέσως, οὔτε ἐμμέσως, ἀναφέρεται εἰς τὰς παρωχημένας ταύτας παροχάς. Βασίμως ὅθεν παραπονεῖται διὰ τοῦ 5ου λόγου ἐφέσεώς της ἡ ἐκκαλοῦσα διὰ τήν, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐσφαλμένῃ ἐκτιμήσει τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου, ἀποδοχὴν τῆς ἀντενστάσε-

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΣΧΕΣΙΣ ΟΔΗΓΟΥ ΑΓΟΡΑΙΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΠΡΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΝ

Χαρακτηρισμός σχέσεως, καταγγελία, άμοιβή δι' έργασίαν κατά Κυριακάς καί νύκτας

Χαρακτηρισμός σχέσεως ώς συμβάσεως έξηρτημένης έργασίας, άποδειχθείσης έξαρτήσεως τοῦ όδηγοῦ αὐτοκινήτου ἀπό τοῦ ἰδιοκτήτου ὡς ἐργοδότου.—Δικαιουμένη ὑπό τοῦ ὁδηγοῦ ἀποζημιώσις διά καταγγελίαν συμβάσεως.—Ἀξίωσις περί παροχῆς προσθέτου νομίμου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς καί νυκτερινάς ὥρας.—Κάλυψις αὐτῆς διά τοῦ εἰδικῶς καί πρός τοῦτο συμφωνηθέντος ὑπερτέρου τοῦ νομίμου μισθοῦ.—Μέγεθος νομίμου μισθοῦ.—Ἀποζημίωσις τοῦ μισθωτοῦ δι' ὀφειλομένην καί μή ληφθεῖσαν κατά τό ἔτος τῆς ἀπολύσεως ἄδειαν.—Ἀξίωσις ἀποζημιώσεως διά μή χορηγηθείσας ἀδείας κατά παρελθόντα ἔτη.—Προϋπόθεσις ἡ κατ' αὐτά αἴτησις τοῦ μισθωτοῦ διά χορήγησιν ἀδείας.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπῆρξε παροχή ἐργασίας ὑπό ὁδηγοῦ ἀγοραίου αὐτοκινήτου (ταξί).

Ἀνέκυψε τό ζήτημα ποία ἡ νομική σχέσις ἡ συνδέουσα αὐτόν μετά τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἐκτιμήσασα τά ἀποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά, ἐχαρακτήρισε τήν σχέσιν ὡς σύμβασιν ἐξηρτημένης ἐργασίας (βλέπε σχετικήν λοιπήν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 15, 1101 ἐπ., *Ι. Καποδίστριαν*, ΈρμΑΚ 648, ἀριθ. 117).

Ὑποκειμένης σχέσεως ἐργασίας ἔπρεπε αὐτή νά καταγγελθῆ, καταβαλλομένης τῆς ἀποζημιώσεως, τήν ὁποίαν ὁρίζει τό ἄρθρ. 5 § 2 τοῦ νόμου 3198/1955 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502), προκειμένου περί ἐργοδότου ὑπαγομένου εἰς τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954 περί ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας (ΕΕΔ 13, 942).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἐφαρμόζει ἀφόρως βεβαίως τήν σχετικήν διάταξιν (βλέπε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 658, ἐπί τῆς μέ τό αὐτό Θέμα ἀσχοληθείσης Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7007/1956, εἰσηγητής *Γ. Λαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 659).

Ἠξιώθη ἀκόμη ὑπό τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ἡ καταβολή προσηυξημένης ἀμοιβῆς κατά τό μέτρον τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καί 18310/1946 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ὡς ἠρμηνεύθησαν ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 (ΕΕΔ 12, 388) διά παροχήν ἐργασίας κατά Κυριακάς (ἐπιτρεπομένης κατά τό π. δ. 8/14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως»), ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἀπεδείχθη, ὅτι συνεφωνήθη ὑπέρτερος τοῦ νομίμου μισθός, διά νά καλύπτῃ καί τήν πρόσθετον αὐτήν ἀμοιβήν, ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἀκολουθοῦσα τά ἐπί τοῦ θέματος νομολογηθέντα (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 1025, πρβλ. καί ὁμοίως ἀποφανθεῖσαν εἰς τήν αὐτήν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, παροχῆς ἐργασίας ὑπό ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ταξί, τήν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν

ως καί ἀπόρριψιν τῆς ἐνστάσεώς της περί παραγραφῆς, ἥτις, μή προσκρούουσα εἰς τήν περί καταχρήσεως δικαιώματος διάταξιν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., κατά τά ὅλως ἀορίστως ὑποστηριζόμενα ὑπό τοῦ ἐφεσιβλήτου, δέον νά γίνῃ δεκτή, ἐπί τῷ τέλει ὅπως, κατά μερικήν μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκαλουμένης, ἀπορριφθῆ ἡ ἀγωγή ἐν μέρει, ἐπιδικαζομένων μόνον τῶν κατά τήν τελευταίαν πενταετίαν πρό τῆς ἀγωγῆς καταστασῶν ληξιπροθέσμων παροχῶν.

Ὁ τελευταῖος λόγος ἐφέσεως, δι' οὗ παραπονεῖται ἡ ἐκκαλοῦσα διά τήν ἐπιβολήν αὐτῇ προσθέτων ποσοστῶν ἐπί τῶν εἰσφορῶν, ἐν μέρει εἶναι βάσιμος. Διότι, ναί μέν κατά τήν σαφῆ ἔννοιαν τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ἄνω Π. Δ/τος, προστεθεῖσαν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 4810/22.2.1949 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καί καθ' ἣν ἡ μή μέχρι 31 Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους καταβολή τῶν κατ' αὐτό ληξιπροθέσμων καταστασῶν ἐξ εἰσφορῶν ὀφειλῶν συνεπάγεται τήν καταβολήν προσθέτου τέλους 20 ο/ο ἀπό 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους, δέν ἀπαιτεῖται νά κατέστη ὑπερήμερος ὁ ὀφειλέτης συνεπείᾳ ὀχλήσεως, ἵνα ὑποχρεωθῇ εἰς πληρωμήν προσθέτων τελῶν καί ὀρθῶς ὑπό τῆς ἐκκαλουμένης ἐπεδικάσθη τό πρόσθετον τοῦτο ποσοστόν. Ἀντιθέτως ὅμως οὐχί ὀρθῶς ὑπεχρεώθη ἡ ἐκκαλοῦσα νά καταβάλῃ διά τήν μή ἐμπρόθεσμον πληρωμήν καί προσαύξησιν πρός 3 ο/ο μηνιαίως, βάσει τοῦ ἄρθρου 7 τῆς ὑπ' ἀριθ. 56183/8.2.1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περί ἐγκρίσεως κανονισμοῦ τρόπου εἰσπράξεως τῆς ὑπέρ τοῦ Τ.Σ.Α. εἰσφορᾶς», διότι, ὡς σαφῶς συνάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρου τούτου πρός τό εἰς ὃ παραπέμπει ἄρθρον 2 τῆς αὐτῆς διατάξεως, ἡ τοιαύτη προσαύξησις ἐπιβάλλεται μόνον εἰς τούς ἡσφαλισμένους τούς παρέχοντας μή ἐξηρτημένην ἐργασίαν καί καθυστεροῦντας τήν ἀτομικήν καί τήν τούς ἰδίους τούτους βαρύνουσαν ἐργοδοτικήν εἰσφοράν. Τοῦ ἐξεταζομένου δέ λόγου ἐφέσεως διατυποῦντος παράπονον διά τήν ἐπιβάρυνσιν ἐν γένει τῆς ἐκκαλούσης διά προσθέτων τελῶν καί προσαυξήσεων καί συνεπῶς καθαπτομένου τῆς ἐκκαλουμένης καί διά τό σφάλμα τοῦτο, δέον νά μεταρρυθμισθῇ καί ἐν τούτῳ σχετικῶς ἡ ἐκκαλουμένη, ἤτοι νά ἐκπεσθῇ ἐκ τοῦ ἐπιδικαστέου ποσοῦ ἡ ὡς ἄνω προσαύξησις.

935/1954, εἰσηγητὴς *Α. Καλλέργης*, ΕΕΔ 13, 239), ἀπορρίπτει τὴν ἀξίωσιν τοῦ μισθωτοῦ.

Ὡς πρὸς τὴν ζητηθεῖσαν ἀποζημίωσιν διὰ μὴ χορήγησιν ἀδείας κατὰ τὰ παρελθόντα τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως ἔτη, ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἐθεώρησεν ὡς στοιχεῖον τοῦ δικαιώματος νὰ εἶχεν ὁ μισθωτὴς ζητήσει παρὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ τὴν ἄδειαν (πρβλ. καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16467/1955, εἰσηγητὴς *Δ. Σκαύμπης*, ΕΕΔ 15, 193, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9687/1956, εἰσηγητὴς *Α. Μαλαφέκας*, ΕΕΔ 15, 945).(Περὶ τοῦ δικαιώματος ἐν γένει βλέπε *Κ. Δ. Δημάκην*, ἀνωτέρω, σελ. 1161 ἐπ.).

Σχετικῶς ἤδη πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ Α.Ν. 539/1945 ἀποζημίωσιν δι' ὀφειλομένην καὶ μὴ ληφθεῖσαν ἕνεκεν τῆς ἀπολύσεως ἄδειαν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀπολύσεως βαρύνει τὸν ἐργοδότην, καὶ περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «ἀφορμὴ βαρύνουσα τὸν ἐργοδότην» βλέπε σχετικὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 12, 28, ΕΕΔ 14, 190, καὶ αὐτόθι σημειώσεις μας.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 12982/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*

Δικηγόροι ὁ κ. Ν. Δημόπουλος, ἡ κ. Π. Παπαλεύκα

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἐξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ σύζυγος τῆς ἐφεσιβλήτου, Ἰδιοκτήτης τοῦ ὑπ' ἀριθ.... αὐτοκινήτου ταξί, συνεφώνησε μετὰ τοῦ ἐνάγοντος (ἐκκαλοῦντος) ἐπαγγελματίου ὁδηγοῦ, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἐν λόγῳ αὐτοκινήτου ὑπὸ τοὺς ἀκολούθους ὅρους: 1) Τοῦτο παρεδίδετο καθ' ἑκάστην εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἕτοιμον πρὸς λειτουργίαν καὶ ἐφωδιασμένον διὰ βενζίνης, λιπαντικῶν ἐλαίων κλπ., 2) ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος καθωρίσθη κατὰ διανυόμενον χιλιόμετρον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ ὑπάρχοντος εἰδικοῦ μετρητοῦ καὶ εἰδικώτερον οὗτος θὰ ἐλάμβανε δραχμὰς 600 ἐκ τῶν εἰσπραττομένων 3000 δραχμῶν διὰ πᾶν διανυόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ κοντὲρ σημειούμενον χιλιόμετρον, τὸ ἐπὶ πλέον δὲ ποσὸν θὰ παρέμενεν ὑπὲρ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ αὐτοκινήτου, ὅστις ἐβαρύνετο μὲ τὰς δαπάνας συντηρήσεως καὶ ἐπισκευῶν, 3) ὁ ὁδηγὸς ὤφειλε νὰ μὴ ὁδηγῇ τὸ αὐτοκίνητον ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας τοῦ Ἰδιοκτήτου, καὶ νὰ σταθμεύῃ εἰς ὡρισμένον μέρος τῆς πόλεως, ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἰδίου καὶ 4) ἡ σύμβασις συνήφθη δι' ἀόριστον χρόνον, ἡ δὲ ἐργασία αὕτη παρείχετο ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ ἀντισυμβληθέντος, τοῦ ἐκκαλοῦντος ὄντος ὑποχρέου ὅπως συμμορφοῦται πρὸς τὰς ὁδηγίας αὐτοῦ, ἀπὸ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰδιοκτήτου τοῦ αὐτοκινήτου, ἐπισυμβάντος τὴν 17.11.1955, πρὸς τὰς ὁδηγίας τῆς συζύγου του (ἐφεσιβλήτου). Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω συμφωνίας ὁ ἐκκαλῶν εἰργάσθη εἰς τὸ ἐν λόγῳ αὐτοκίνητον καὶ ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας συνθήκας ὡς ὁδηγὸς τούτου ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του (1.5.1953) μέχρι τῆς 11.1.1956, ὅτε ὁ προειδοποιήτως ἀπελύθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, ἤτις ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της ἐξεμεταλλεύετο τὸ ἐν λόγῳ αὐτοκίνητον.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἡ ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει συνδέουσα τοὺς διαδίκους συναλλακτικὴ σχέσις φέρει πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς πληρουμένων τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 648 καὶ 652 τοῦ Α.Κ. προϋποθέσεων, καθ' ὅσον ὑφίσταται ἡ προϋπόθεσις παροχῆς ὑπηρεσιῶν ἔναντι μισθοῦ, συνισταμένου ἐν προκειμένῳ κατὰ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας, ὡς καὶ τὸ κριτήριον τῆς τοιαύτης συμβάσεως γνώρισμα, ἤτοι τῆς προσωπικῆς ἐξαρτήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του (πρβλ. Α.Π. 73/1954, 242/1954, ΕΕΔ 13, 237, 471). Ἡ κρίσις αὕτη περὶ τοῦ ὅτι ὑφίστατο τοιαύτη ἐξάρτησις καὶ ὁ ἔλεγχος τοῦ ἐνάγοντος ἐνισχύεται ἐξ ὅλης τῆς διαδικασίας καὶ ἐκ τοῦ προσαγομένου καὶ ἐπικαλουμένου βιβλιαρίου ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἡμερῶν ἀναπαύσεως, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἀρχικὸς ἐργοδότης τοῦ ἐνάγοντος (σύζυγος τῆς ἐφεσιβλήτου) εἶχεν ὁρίσει ὡς ἡμέραν ἀναπαύσεως αὐτοῦ ἑκάστην Τετάρτην, τοῦθ' ὅπερ δὲν θὰ συνέβαινεν, ἐὰν τῷ ὄντι δὲν συνήπτετο σύμβασις ἐργασίας, ἀλλ' ἑτέρα συναλλακτικὴ σχέσις. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, δεχθεὶς ὅτι ἡ συνδέουσα τοὺς διαδίκους ὡς ἄνω σχέσις φέρει τὰ στοιχεῖα οὐχὶ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ τῆς μισθώσεως προσοδοφόρου πράγματος, καὶ ἀκολούθως ἀπορρίψας τὴν ἀγωγήν, ἐσφαλμένως ἐν τούτῳ ἔκρινε καὶ δέον ὅπως, κατὰ τὸν βάσιμον λόγον ἐφέσεως, μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἐξετασθῇ περαιτέρω ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἔκθεσις ἀγωγῆς, δι' ἧς διώκεται ἡ καταβολὴ ὀφειλομένου ὑπολοίπου τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920, ἀποδοχῶν ὑπερημερίας 3 ἡμερῶν, ἀντιτίμου ἀδείας, προσαυξήσεως δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας καὶ παρακρατηθεισῶν ὀφειλομένων δεδουλευμένων ἀποδοχῶν, ἐκ δραχμῶν ἐν συνόλῳ 27.437.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 2 τοῦ ν. 3198/1955 ἡ ἕνεκεν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καταβλητέα, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ταύτης, ἀποζημίωσις τῶν μισθωτῶν τῶν ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς, κατ' ἀποκοπὴν ἡ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας ὑπολογίζεται βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδο-

χῶν αὐτῶν τῶν δύο τελευταίων πρὸ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας μηνῶν, τὸ ποσὸν δὲ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ προκύπτοντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ὁ μισθωτὸς κατατάσσεται κατὰ τὸ ἄρθρον 29 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951. Ἐν προκειμένῳ ὁ ἐνάγων, ὅστις, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθέμενα, ὑπηρέτησεν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς προαναφερθείσης συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἀπὸ 1.5.1953 μέχρις 11.1.1956, ἔλαβε, καθ' ἃ συνομολογεῖται, δραχμὰς 2.500 δι' ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112/1920. Ἐξ ἄλλου ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ μέσος ὅρος τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τοὺς δύο τελευταίους πρὸ τῆς καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως μῆνας ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 50 ἡμερησίως καὶ συνεπῶς ἡ καταβλητέα αὐτῷ ἀποζημίωσις κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112/1920, ὡς συμπληρωθείσης 2ετοῦς ὑπηρεσίας ἰσοῦται πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἀποδοχὰς 60 ἡμερῶν, ἤτοι ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 3000 (60Χ50). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ καταβληθὲν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ποσὸν ὑπολείπεται τοῦ καταβλητέου ποσοῦ κατὰ δραχμὰς 500. Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ὑπολείπεται τοῦ προκύπτοντος τοιούτου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ὁ ἐκκαλῶν εἶχε καταταχθῆ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἀνωτέρω ἀπολύσεώς του κατὰ τὸ ἄρθρον 29 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 92/1956 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ὁρισάσης διὰ τὸ ἔτος 1956 τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ἐργαζομένου κατ' ἐναλλαγὴν ἐν τῇ περιοχῇ ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν, εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 50 (ὅρα σχετικὴν ἀπόφασιν ἐν ΕΕΔ 15, 444). Τούτων οὕτως ἐχόντων ἡ κρινομένη ἀγωγὴ δέον, ὡς πρὸς τὸ σχετικὸν αὐτῆς αἴτημα, νὰ γίνῃ δεκτὴ διὰ δραχμὰς 500.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄρθρων 2 § 1 περ. γ', 3 § 2 καὶ 5 § 5 τοῦ ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» ὁ ἐνάγων, ὡς ἀπολυθεὶς τὴν 11.1.1956 δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὴν ἐναγομένην, δικαιοῦται διὰ τὴν μὴ χορηγηθεῖσαν κατὰ τὸ ἔτος 1956 ἄδειαν ἀναπαύσεως ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχὰς 11 ἡμερῶν. Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ ἡμερήσιαι ἀποδοχαὶ αὐτοῦ ἀνήρχοντο κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τῆς ἀπολύσεώς του τρίμηνον εἰς δραχμὰς 50, τὸ δικαιούμενον ὑπ' αὐτοῦ ποσὸν ἐκ τῆς ἀνωτέρω αἰτίας ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 550, ἐξ ὧν ὅμως δέον νὰ ἐπιδικασθῇ τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτούμενον τῶν δραχμῶν 450, καθ' ὃ δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὸ σχετικὸν αὐτῆς κεφάλαιον. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸ αἴτημα περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν μὴ χορηγηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὰ παρελθόντα ἡμερολογιακὰ ἔτη (1954—1955) ἄδειαν ἀναπαύσεως, εἶναι ἀπορριπτέον, διότι ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἠτήσατο παρὰ τοῦ ἐργοδότου του τὴν χορήγησιν ἀδείας κατὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα.

Ὁ νόμιμος μισθὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος, βάσει τῆς ἐχούσης ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν ἀπὸ 12.8.1936 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλων, ἐλλείψει ἑτέρας εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀνήρχετο προπολεμικῶς εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 1800, ὡς ἄγοντος τούτου, καθ' ἃ προέκυψεν ἐκ τῆς ἐν γένει διαδικασίας, ἡλικίαν ἄνω τῶν 25 ἐτῶν. Τὸ ἀνωτέρω ποσὸν ἀναπροσηρμόσθη δυνάμει τῆς ἀπὸ 4.11.1947 γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως εἰς δραχ. 340 καὶ ἀκολούθως ηὐξήθη α) ἀπὸ 19.5.1949 εἰς δραχμὰς 442, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 29488/1949 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, β) ἀπὸ 15.1.1951 εἰς δραχμὰς 542, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2750/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, γ) ἀπὸ 7.10.1952 εἰς δραχ. 650 (ὅρα ὑπ' ἀριθ. 49500/1952 ὐ.ά.), δ) ἀπὸ 1.7.1953 εἰς δραχμὰς 728 (ὅρα ὑπ' ἀριθ. 41100/1953 ὐ.ά.), ε) ἀπὸ 1.3.1954 εἰς δραχμὰς 747,50 (ὅρα ὑπ' ἀριθ. 27333/1954 ὐ.ά.), στ) ἀπὸ 1.5.1954 εἰς δραχμὰς 812,50 (ὅρα ὑπ' ἀριθ. 27653/1954 ὐ.ά.) καὶ ζ) ἀπὸ 1.1.1955 εἰς δραχμὰς 940 (ὅρα ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὐ.ά.). Ἐξ ἄλλου ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐνάγων κατὰ τὸν κρίσιμον ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον εἰργάσθη ὡς ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου τῆς ἐφεσιβλήτου κατ' ἐναλλαγὴν μετ' ἄλλου ὁδηγοῦ ἐπὶ 2 Κυριακὰς μηνιαίως καὶ ἐπραγματοποίησε καθ' ἑκάστην ἡμέραν νυκτερινὴν ἐργασίαν ἐκ 2 ὡρῶν καὶ δὴ ἀπὸ 10 μ.μ. μέχρι 12 νυκτερινῆς ὥρας, εἰσέπραττε δέ, ἀμειβόμενος κατὰ διανυόμενον χιλιόμετρον, κατὰ τὸ προαναφερθὲν χρονικὸν διάστημα δραχμὰς 1500 μηνιαίως. Ἐβεβαιώθη ὅτι μεταξὺ τῶν διαδίκων συνεφωνήθη ρητῶς, ὅτι τὰ ἀνωτέρω μηνιαίως λαμβανόμενα παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ποσὰ θὰ ἱκανοποιῶσι καὶ τὰς προσαυξήσεις διὰ τὴν ἐργασίαν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νύκτας. Τούτων οὕτως ἐχόντων καὶ δεδομένου ὅτι τὰ ἀνωτέρω παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰσπραττόμενα ποσὰ ὡς ἀμοιβὴ του καλύπτουσι τὰς αἰτουμένας προσαυξήσεις οὐδεμίαν σχετικὴν ἀξίωσιν διατηρεῖ, δι' ὃ ἡ κρινομένη ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὰ ἀντίστοιχα αὐτῆς κεφάλαια δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Παροχή έργασίας είς άπολογιστικώς διά λογαριασμόν τοῦ Δημοσίου έκτελούμενα ἔργα.

Ἔγερσις ἀγωγῆς ἐργαζομένου εἰς ἀπολογιστικῶς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου ἐκτελούμενα ἔργα κατὰ τοῦ Δημοσίου κατὰ τὸ Ν.Δ. 1289/1943.—Κρατήσεις ἐκ τοῦ μισθοῦ ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων, τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 12600/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Σκούμπης*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ε. Πετσαλάκης, δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, Α. Καρασφύλλης

Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος διὰ τῆς ἐκθέσεως ἀγωγῆς του, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐζητήσατο, ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον - ἐκκαλοῦν Δημόσιον καὶ καταβάλῃ αὐτῷ τὸ ἐν αὐτῇ ποσόν, ὡς ἀντιπροσωπεῦον καθυστερούμενον τμῆμα ἀποδοχῶν του, ὅπερ ἡ ἀπολογιστικῶς καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐκτελοῦσα ὑδραυλικὰ ἐν Ἠπείρῳ ἔργα Ἑταιρεία Τεχνικῶν Κατασκευῶν (Ε.Τ.Κ.Α.), εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὁποίας καὶ εἰργάσθη ἐκεῖνος κατὰ τὸ ἀπὸ 1.7.1952 καὶ ἐντεῦθεν χρονικὸν διάστημα, παρεκράτησεν ἐκ τῶν εἰρημένων ἀποδοχῶν του διὰ δήθεν νομίμους ὑπὲρ τρίτων κρατήσεις καὶ δὴ ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων (Μ.Τ.Π.Υ.), τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν—Ἐργοληπτῶν Ἑλλάδος (Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε.), τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος (Τ.Ε.Ε.) καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου, ἐνῷ τοιαῦται κρατήσεις οὐδόλως κατὰ νόμον ὠφείλοντο. Τὴν ἀγωγὴν ταύτην, οὕτως ἔχουσαν, νόμῳ δὲ βάσιμον κριθεῖσαν ἐν τῷ συνόλῳ της, ἐπεδίκασεν ἐν μέρει ὡς καὶ οὐσίᾳ βάσιμον ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δι' ἣν λόγον καὶ παραπονεῖται ἤδη κατ' αὐτῆς τὸ ἐκκαλοῦν, αἰτούμενον τὴν μεταρρύθμισίν της καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐνδίκου ἀξιώσεως ὡς παθητικῶς ἀνομιμοποιήτου, ἄλλως ὡς νόμῳ ἀβασίμου, ἅτε τῶν γενομένων κρατήσεων πλήρως δικαιολογουμένων κατὰ τὰς ἀπόψεις του ἐκ τῶν μνημονευομένων ἐν τοῖς ἐπιουσι διατάξεων.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ν.δ. 1289/1943, κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324/1946 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, «πᾶσα ἀγωγὴ πάσης φύσεως ὑπαλλήλου, ἐπιστάτου, τεχνίτου ἢ ἐργάτου ἐκ τῶν ἐργαζομένων εἰς ἀπολογιστικῶς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου ἐκτελούμενα ἔργα καὶ ἀμειβομένου εἰς βάρος τῆς ἁξίας τῶν ἔργων, στηριζομένη εἰς τὴν σύμβασιν ἐργασίας, εἴτε οἱανδήποτε σχέσιν πρὸς αὐτὴν ἔχουσα, ἐγείρεται ἢ συνεχίζεται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐὰν ὁ ἐνάγων ἔχῃ προσληφθῇ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν ἢ τοῦ ἀναδόχου». Ὅθεν, ἀφοῦ ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης, οὐδόλως δὲ καὶ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀμφισβητεῖται, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος προσελήφθη καὶ διετέλεσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὡς εἴρηται Ἑταιρείας Τεχνικῶν Κατασκευῶν (Ε.Τ.Κ.Α.), ἐχούσης ἀναλάβει, καθ' ἃ ρητῶς συνομολογεῖται, τὴν ἀπολογιστικῶς καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου ἐκτέλεσιν ὑδραυλικῶν ἐν Ἠπείρῳ ἔργων, εἰς ἃ καὶ εἰργάσθη οὗτος κατὰ τὸ ἐν αὐτῷ χρονικὸν διάστημα, ἀμειφθεὶς εἰς βάρος τῆς ἁξίας τῶν ἔργων, δὲν διέφευγε κατ' ἀρχὴν καὶ ἡ συνδέουσα τοῦτον μετὰ τοῦ ἐργοδότου του σχέσις ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὡς ἄνω νομικῆς διατάξεως. Συνεπῶς καὶ ἡ ἔνδικος ἀγωγή, διώκουσα, ὡς ἄνω εἴρηται, τὴν καταβολὴν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον, προσληφθέντα ἀπ' εὐθείας παρὰ τῆς πρόσθεν ἀναδόχου ἑταιρείας εἰς τὰ προειρημένα ἀπολογιστικῶς καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου ἐκτελούμενα ἔργα ἐργασθέντα καὶ εἰς βάρος τῆς ἁξίας τῶν ἔργων τούτων ἀμειβόμενον, καθυστερουμένου μέρους τῶν ἀποδοχῶν του, τῶν διὰ τὴν τοιαύτην ἐργασίαν του αὐτῷ ὀφειλομένων, ἀμέσως στηριζομένη ἐπὶ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὁπωσδήποτε δὲ σχέσιν πρὸς ταύτην ἔχουσα, καλῶς ἠγέρθη κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ οὐχὶ κατὰ τῆς ἀναδόχου ἑταιρείας ἢ κατὰ τῶν ὡς εἴρηται νομικῶν προσώπων, ὑπὲρ ὧν ἔλαβον χώραν αἱ γενόμεναι κρατήσεις, καθ' ἃς θὰ ἦτο ἀπευθυντέα μόνον ἐὰν ὑπέκειτο ἁξίωσις πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ διὰ τῶν κρατήσεων τούτων προσγενομένου πλουτισμοῦ, περὶ οὗ ὅμως οὐδόλως ἐνταῦθα πρόκειται, καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονα τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς καὶ ὁ σχετικὸς λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, ὡς ἀβάσιμα, εἶναι ἀπορριπτέα.

Κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 1050/1942 «ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1942 ἐπιβάλλεται ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κράτησις 4ο/ο (μειωθεῖσα εἰς 3ο/ο δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8350/1945, κατ' ἐξουσιοδότησιν ἐκ τοῦ ν. 19/1944, ἐκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν) α) ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου τῶν δι' ἐργολαβίας ἢ ἄλλως πως ὁπωσδήποτε, παρ' οἱουδήποτε καὶ ὑφ' οἱουδήποτε τύπον προμηθευομένων ἢ χορηγουμένων ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ ἐξωτερικοῦ εἰδῶν ἢ ἐκτελουμένων ἔργων, β) ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου τῶν πάσης φύσεως ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργασιῶν τῶν προσφερομένων ὑπὸ μὴ κεκτημένου τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπαλλήλου εἰδικοῦ Ταμείου ἢ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου». Κατὰ δὲ τὴν § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου «ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον κράτησις ἐπιβάλλεται μόνον ἐφ' ὅσον ἡ διὰ τὰς ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ περιπτώσεις δαπάνη βαρύνει τὸν προϋπολογισμὸν α) τῶν πολιτικῶν Ὑπουργείων καὶ Ὑπηρεσιῶν β) τῶν εἰδικῶν Ταμείων ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ὑπὸ τοῦ Κράτους συσταθέντων καὶ γ) πάσης ἐπιτροπῆς ἢ ἄλλου συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως, συσταθέντος ὑπὸ τοῦ Κράτους πρὸς ἄσκησιν κρατικῆς λειτουργίας». Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ διὰ τῆς πρώτης τούτων ἐπιβληθεῖσα ὑπὲρ τοῦ ρηθέν-

τος Μετοχικοῦ Ταμείου κράτησις βαρύνει τὸν μισθὸν ἢ τὸ ἡμερομίσθιον παντὸς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, μὴ κεκτημένου τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπαλλήλου εἰδικοῦ Ταμείου ἢ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, προσφέροντος δὲ ἀπ' εὐθείας καὶ ἀμέσως τὰς ὑπηρεσίας ἢ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ εἰς τὸ Δημόσιον ἢ τὸ εἰδικὸν Ταμεῖον ἢ τὸ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ὧν τινων τὸν προϋπολογισμὸν βαρύνει ἡ πρὸς μισθοδοσίαν αὐτοῦ δαπάνη, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν μισθὸν τῶν ἐργαζομένων εἰς ἕτερα φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν, ἔστω καὶ ἂν τὰ πρόσωπα ταῦτα παρεντίθενται ἁπλῶς μεταξὺ Δημοσίου, εἰδικῶν Ταμείων κλπ., ἐνεργοῦντα δυνάμει συμβάσεως καὶ διὰ λογαριασμὸν τούτων ὡς ἐργολάβοι ἢ προμηθευταί, διότι καὶ τότε πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους, ἤτοι τοὺς ἐργολάβους ἢ προμηθευτάς, προσφέρονται αἱ ὑπηρεσίαι καὶ αὐτοὺς βαρύνει ἡ ἀνωτέρω κράτησις, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ στοιχ. Α' τῆς § 1 τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 5, ὡς δικαιούχους τοῦ ἀντιτίμου τῶν δι' ἐργολαβίας ἐκτελουμένων ἔργων, συμπεριλαμβάνοντος οὐ μόνον τὴν προβλεπομένην ἀμοιβὴν ἢ τὸ κέρδος των, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀξίαν τῶν τε ὑλικῶν καὶ τῆς χρησιμοποιηθείσης ἐργασίας, καὶ οὐχὶ τὸν μισθὸν ἢ τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, τὸ ἅπαξ εἰς τὴν εἰρημένην κράτησιν ὑποβληθὲν ὡς κατ' ἰδίαν τμῆμα τοῦ ὅλου ἀντιτίμου τοῦ ἔργου, ἐφ' ὧν οὕτω οὐδεμία κράτησις τοῦ ἄνω εἴδους ἐπιβάλλεται. Ἐκ τοῦ ὅτι δέ, ὑπὸ τοὺς προπαρατεθέντας ὅρους τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ/τος 1239/1943, αἱ παρὰ τῶν ἐργαζομένων εἰς ἀπολογιστικῶς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου ἐκτελούμενα ἔργα ἐγειρόμεναι ἀγωγαὶ ἀπευθύνονται, καὶ ἂν οὗτοι προσελήφθησαν ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου, κατὰ τοῦ Δημοσίου, οὐδόλως δύναται νὰ ἀντληθῇ ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως ἀμέσου συμβατικοῦ δεσμοῦ μεταξὺ μισθωτῶν καὶ Δημοσίου, νομιμοποιουμένου ἁπλῶς ἐντεῦθεν πρὸς τὸ δικάζεσθαι περὶ ἀλλοτρίας τύποις ἐννόμου σχέσεως, χωρὶς νὰ γίνηται οὕτω καὶ κατὰ τὸ οὐσιαστικὸν δίκαιον ὑποκείμενον ταύτης, ἀλλὰ τοὐναντίον ἔτι μᾶλλον ἐπιρρώννυται ἡ ἀντίθετος ἄποψις, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἀκριβῶς ἡ ἔλλειψις ἑνὸς τοιούτου νομικοῦ δεσμοῦ, μὴ συναγομένου ἐκ μόνου τοῦ οἰκονομικοῦ ὑποστρώματος καὶ τοῦ περαιτέρω περιαυσιακοῦ ἀντικτύπου τῆς παροχῆς, κατέστησεν ἀναγκαίαν τὴν ὡς ἄνω διάταξιν, ἡ θέσπισις τῆς ὁποίας, ἐὰν πράγματι ἡ ἔννομος ἐργασιακὴ σχέσις ὀφίστατο μεταξὺ Δημοσίου καὶ τῶν ρηθέντων μισθωτῶν, ἦτο ὅλως ματαία καὶ περιττή, ἐφ' ὅσον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αὐτονόητος θὰ ἦτο καὶ ἡ νομιμοποίησις τοῦ Δημοσίου ὡς ἐναγομένου. Ἄλλως, ἡ παρεμβολὴ τοῦ ἐργολάβου, μὴ περιοριζομένου εἰς τὸν ρόλον ἁπλοῦ μεσίτου ἐργασίας, ἀλλ' ἀποτελοῦντος αὐτοτελῆ καὶ ἀνεξάρτητον ἐπιχειρηματίαν, ἀπ' εὐθείας προσλαμβάνοντα, μισθοδοτοῦντα καὶ διευθύνοντα τοὺς παρ' αὐτῷ ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἔργου ἀπασχολουμένους μισθωτούς, ἀποκλείει πᾶσαν ἰδέαν ἐργασιακοῦ δεσμοῦ μεταξὺ τούτων καὶ τοῦ κυρίου τοῦ ἔργου, τὴν ἀνυπαρξίαν τοῦ ὁποίου μαρτυροῦσι καὶ αἱ ἀνάλογοι ἐπὶ ἄλλων θεμάτων διατάξεις, ὡς αἱ τῶν ἄρθρων 70 τοῦ Α.Κ. καὶ 8 τοῦ ν. 551/1915, αἵτινες, καίπερ νομιμοποιοῦσι τοὺς ἐργάτας, τοὺς παρ' ἐργολάβων χρησιμοποιουμένους, εἰς τὸ νὰ ἀπευθύνωσι τὴν ἀγωγὴν των καθ' ὡρισμένας περιπτώσεις καὶ κατ' αὐτῶν τῶν κυρίων τοῦ ἔργου, οὐδαμῶς ἐν τούτοις ἐκρίθησαν ὡς μεταβάλλουσαι τοὺς τελευταίους εἰς ἐργοδότας κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, ἤτοι εἰς μισθωτοὺς τῶν Ὑπηρεσιῶν ἐκείνων. Ὅθεν, ἀφοῦ, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ὁ ἐφεσίβλητος προσελήφθη καὶ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του οὐχὶ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἐκκαλοῦν, ἀλλ' εἰς τὴν εἰρημένην ἀνάδοχον ἑταιρείαν, ἀποτελούσαν νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὁ μισθὸς αὐτοῦ οὐδόλως ὑπέκειτο εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ ἐν λόγῳ Μετοχικοῦ Ταμείου κράτησιν, μειωμένου δὲ τούτου κατὰ βληθέντος κατὰ τὸ ποσὸν αὐτῆς ὀφείλεται παρὰ τῷ ἐφεσιβλήτῳ ἀξίωσις ποὺς εἰσπραξιν τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς, σιωπηρὰ παραίτησις ἀπὸ τῆς ὁποίας οὐδαμῶς, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, συνάγεται, ὡς ἀβασίμως τὸ ἐκκαλοῦν ὑποστηρίζει ἐκ μόνης τῆς παρ' αὐτῷ ἄνευ ἐναντιώσεως καὶ ἀδιαμαρτυρήτου ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπογραφῆς τῶν σχετικῶν μισθοδοτικῶν καταστάσεων. Κατ' ἀκολουθίαν, ταῦτ' αὐτὰ εἰπὼν καὶ ὁ πρωτόδικος δικαστὴς καὶ κατ' ἀποδοχὴν τοῦ σχετικοῦ κεφαλαίου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐπιδικάσας τὴν ὡς ἄνω διαφορὰν οὐδαμῶς ἔσφαλεν, ἀλλὰ τοὐναντίον ὀρθῶς τὰς προλαβούσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, ἀπορριπτέον δὲ ὡς ἀβάσιμον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τῆς κρινομένης ἐφέσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 35 τοῦ ν.δ. τῆς 27 Νοεμβρίου/14 Δεκεμβρίου 1925 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ συστάσεως Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου κειμένων διατάξεων» καὶ δὴ κατὰ τὴν περίπτωσιν 3 τοῦ στοιχείου Α' αὐτοῦ «πόροι τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου, μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἶναι καὶ ποσοστὸν ἑνὸς ἐπὶ τοῖς χιλίοις ἐκ τῶν καταβαλλομένων ποσῶν εἰς ἐργολάβους διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων δημοσίων, δημοτικῶν, κοινοτικῶν, λιμενικῶν ἢ ὑπὸ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἐκτελουμένων, πλὴν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν Ὑπουργείων Στρατιωτικῶν, Ναυτικῶν καὶ Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας». Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 § 1 ἐδ. β' τοῦ ἀ.ν. 2326/1940 «οἱ πόροι τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. ἀποτελοῦνται «σὺν ἄλλοις», καὶ ἐκ κρατήσεως ἑνὸς τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ παντὸς λογαριασμοῦ πληρωμῆς ἐργολάβου φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου, εἴτε οὗτος κέκτηται πτυχίον ἐργολάβου δημοσίων ἔργων, εἴτε μή, καὶ ἐπὶ τῶν ὁπωσδήποτε ἐκτελουμένων ἔργων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, Δήμων, Κοινοτήτων καὶ νομικῶν ἐν γένει προσώπων δημοσίου δικαίου». Τέλος, κατ' ἄρθρον 5 τοῦ ν. δ/τος 1076/1942, ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 35 τοῦ ρηθέντος ἀπὸ 27.11/14.12.1926 Π. Δ/τος κράτησις ἓν ἐπὶ τοῖς χιλίοις καὶ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἄρτι μνησθέντος ἀναγκ. νόμου 2326/1940 κράτησις ἓν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπιβάλλεται ἐπὶ πάσης ἐν γένει τῆς ἀξίας τῶν ἀπολογιστικῶς διὰ τῶν ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργολάβων ἐκτελουμένων ἔργων καὶ προμηθειῶν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων, ἐξ ὧν μάλιστα ἡ θεσπίζουσα τὴν ὑπὲρ τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. κράτησιν καθιεροῖ ταύτην ὡς εἰσφορὰν τῶν ἐργολάβων διὰ τὴν εἰς τὴν παρὰ τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου παρεχομένην ἀσφάλι-

σιν συμμετοχήν των (πρβλ. Α.Π. 317/1956, Άρχ. Νομ. Ζ' 551), σαφῶς προκύπτει, ὅτι καὶ αἱ δι' αὐτῶν εἰσαγόμεναι κρατήσεις ὑπὲρ τῶν ὡς εἴρηται Τ.Ε.Ε. καὶ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. βαρύνουσι τοὺς ἐργολάβους καὶ ἀφορῶσι τὰ εἰς τούτους καταβαλλόμενα ποσὰ ἐκ τῆς ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων κλπ., οὐδόλως δὲ ὡς τοιαῦται ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιπέσωσι ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπὸ τῶν ἐργολάβων χρησιμοποιουμένων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὡς ἄνω ἔργων ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν. Ὀρθῶς κατ' ἀκολουθίαν ὁ πρωτοβάθμιος δικαστής, ἀστηρίκτους καὶ παρανόμους θεωρήσας τὰς ὑπὲρ τῶν ὡς ἄνω Ταμείου καὶ Τ.Ε. ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐναγοντος—ἐφεσιβλήτου γενομένας κρατήσεις, ἐπεδίκασεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ εἰς τὰς κρατήσεις ταύτας ἀντιστοιχοῦν τμῆμα τῶν ἀποδοχῶν του, ὡς εἰσέτι τούτῳ ὀφειλόμενον, ὀρθῶς δὲ περαιτέρω ὁ αὐτὸς δικαστὴς ἀδικαιολόγητον ἐλογίσατο, ὡς τμῆμα καὶ αὐτὴν ἀποτελοῦσαν τῆς ὑπὲρ τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. προβλεπομένης κρατήσεως, καὶ συνεπῶς ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἄνω ὅρους τελοῦσαν καὶ ὀφειλομένην, τὴν κατὰ τὸν ν. 545/1949 καὶ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 440/1945 ὑπὲρ τοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου ἐνεργηθεῖσαν κράτησιν, ἐπιδικάσας πρὸς ἐκείνῳ καὶ τὸ εἰς ταύτην ἀντιστοιχοῦν μέρος ἀποδοχῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονα τῆς κρινομένης ἐφέσεως ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμα.

Ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 43115/1952 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν, ἰσχυούσης ἀπὸ 18.8.1954 κατὰ τὸ κυρωτικὸν ταύτης ὑπ' ἀριθ. 2957/1954 ν. δ. (ἄρθρ. 4 § 1) καὶ καθιερούσης τὴν ἐκτοτε ἀπαλλαγὴν ἀπὸ πάσης ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, τρίτων κλπ. κρατήσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ, τοῦ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων τοῦ προγράμματος δημοσίων ἐπενδύσεων προσλαμβανομένου κλπ., οὐδαμῶς δύναται νὰ συναχθῇ ἐξ ἀντιδιαστολῆς ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς νομίμου κατὰ τὸν προγενέστερον χρόνον ὑποστάσεως τῶν περὶ ὧν ἐνταῦθα πρόκειται κρατήσεων ὑπὲρ τῶν Μ.Τ.Π.Υ., Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., Τ.Ε.Ε. καὶ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου, ἀφοῦ ἡ τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκείνην θεσπίζουσα ἀπόφασις προδήλως ὑποθέτει καὶ ἀναφέρεται εἰς κρατήσεις νομίμως πρότερον ἐπιβεβλημένας καὶ ὑφισταμένας, τοῦτο δὲ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ζητούμενον ἐν προκειμένῳ, ἐὰν τοιαῦτα εἶναι αἱ ὡς εἴρηται ὑπὲρ τῶν Μετοχικοῦ Ταμείου Πολ. Ὑπαλλήλων, Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου κλπ. ἐνεργηθεῖσαι κρατήσεις ἐβάρυνον τοὺς μισθωτούς, ὅπερ κατὰ τὰ ἄνω ἐλύθη ἀποφατικῶς. Ὅθεν, οὔτε καὶ ἐξ ἀπόψεως τῆς ὡς εἴρηται Ὑπουργικῆς ἀποφάσεως εὑρίσκουσι βάσιν τὰ παράπονα τοῦ ἐκκαλοῦντος, τὰ διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ διατυπούμενα, καὶ συνεπῶς, ἐξαντλουμένων διὰ τούτων τῶν λόγων τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, εἶναι αὕτη ἐν τῷ συνόλῳ της ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος (*).

II. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας ἠσφαλισμένου καὶ ἁρμοδιότης πολιτικῶν δικαστηρίων.

Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων. – Χαρακτηρισμὸς τοῦ Ταμείου ὡς Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ἀσκοῦντος διοίκησιν. – Ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας. – Ἀρμοδιότης Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ οὔσης διοικητικῆς πράξεως. – Ἔλεγχος διοικητικῶν πράξεων ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. – Δικαιοδοσία ἐξετάσεως αὐτῶν παρεμπιπτόντως ὡς πρὸς τὸ κῦρος καὶ τὴν νομιμότητα αὐτῶν, ἀποκλειομένης τῆς κατ' οὐσίαν ἐρεύνης. – Τοῦτο καὶ ἐπὶ περιπτώσεως ἐξαγορᾶς προϋπηρεσίας. – Πότε δίδεται ἀναγνωριστικὴ ἀγωγή, κατ' ἄρθρ. 127 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου. – Περὶ ἐννόμου σχέσεως ἀναγομένη εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον μόνον ἐφ' ὅσον αὕτη ὑπάγεται εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9695/1956

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέππος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Δ. Γκλανός, Κ. Καλαντζῆς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ὡς αὕτη διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος παραδεκτῶς βελτιοῦται καὶ διευκρινίζεται, οὗτος ἐκτίθησιν, ὅτι τυγχάνει ἠσφαλισμένος, ὡς ὑπάλληλος τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, εἰς τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων καὶ ὡς ἐκ τούτου δικαιοῦται, δυνάμει τοῦ νόμου, νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 24.6.1924 μέχρις 24.1.1928 ὑπηρεσίαν του ὡς τακτικοῦ ὑπαλλήλου παρὰ τῷ Σώματι τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως ἡ ὑπηρεσία αὕτη θεωρῆται ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ ἐναγομένῳ, ὅτι ὑπέβαλεν εἰς τὸ ἐναγόμενον τὴν ἀπὸ 21.4.1955 αἴτησιν του περὶ ἐξαγορᾶς τῆς ὡς ἄνω ὑπηρεσίας, ἡ αἴτησις ὅμως αὕτη ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἀπὸ 22.2.1956 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου, καὶ αἰτεῖται ὅπως ἀναγνωρισθῇ ὅτι δικαιοῦται νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ὡς ἄνω πραγματικὴν ὑπηρεσίαν του πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως αὕτη θεωρῆται ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ ἐναγομένῳ.

Τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον, τόσον ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ νόμου 1726/1944 «περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων ἰσχυουσῶν διατάξεων», ὅσον καὶ ἐκ τῆς καθόλου συγκρατήσεώς του, τῆς φύσεως, τοῦ σκοποῦ του καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐκ τῆς Πολιτείας ἐξαρτήσεώς του, ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου ἀσκοῦν διοίκησιν. Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 6 ἐδάφ. 4 τοῦ ὡς ἄνω νόμου 1726/1944 «ἡ ἐξαγορὰ ἐνεργεῖται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καθορίζονται καὶ τὰ πρὸς τοῦτο ὑποβλητέα δικαιολογητικὰ καὶ πᾶσα σχετικὴ λεπτομέρεια». Ἡ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου περὶ ἐξαγορᾶς τῆς προϋπηρεσίας ἀποτελεῖ διοικητικὴν πρᾶξιν (πρβλ. *Παπαφράγκου*, Πορίσματα Νομολογίας Συμβ. Ἐπικρατείας, σ. 176, *Σταυνοπούλου*, Τὸ Δίκαιον τῶν Διοικητικῶν Πράξεων § 7, σελ. 71. Γνωμοδ. *Πράτσικα - Περροπούλου*, Θέμ. ΝΘ' σελ. 863). Τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν δύνανται μὲν νὰ προβῶσιν εἰς ἀ-

(*) Πρβλ. καὶ τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1173/1956, ΕΕΔ 15, 377.

κύρωσιν τῶν πράξεων τῆς Διοικήσεως, οὐδ' εἰς ἔλεγχον τῆς κατ' οὐσίαν κρίσεως καὶ ἐνεργείας τῶν ὀργάνων αὐτῆς, δικαιοῦνται ὅμως, κρίνοντα ἐπὶ τῶν εἰς αὐτὰ ὑπαγομένων κατ' ἄρθρ. 1 Πολ. Δικ. διαφορῶν περὶ ἰδιωτικῶν δικαιωμάτων, ἱδρυσομένων ἢ προσβαλλομένων ἐκ πράξεων τῆς Διοικήσεως, νὰ ἐξετάσωσι παρεμπιπτόντως τὸ κῦρος καὶ τὴν νομιμότητα αὐτῶν, ἐρευνῶντα ἂν ἐγίνοντο κατὰ τοὺς διαγεγραμμένους ὑπὸ τοῦ νόμου ὅρους καὶ ἐντὸς τῆς ἀνηκούσης αὐτῇ ἐξουσίας, ἐκτὸς ἂν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπεκλείσθη ἡ ὑπ' αὐτῶν ἔρευνα συγκεκριμένου τινὸς θέματος, περὶ ὃ ἡ δικαστικὴ ἔρις (πρβλ. Α.Π. 50/1932, Θέμ. ΜΓ', σελ. 261, Α.Π. 505/1940, Θέμ. ΝΒ', σελ. 45, Α.Π. 305/1952, Θέμ. ΞΓ', σελ. 490, Α.Π. 821/1954, Θέμ. ΞΣΤ', σελ. 63, Α.Π. 436/1955, ΕΕΔ 14, σελ. 854). Ὑπὸ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα περιστατικὰ ὁ ἐνάγων ὑπέβαλεν εἰς τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον τὴν ἀπὸ 21.4.1955 αἴτησίν του περὶ ἐξαγορᾶς τῆς ἐν λόγῳ προϋπηρεσίας, ἐπὶ ταύτῃ δὲ ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 22.2.1956 ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τούτου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ αἴτησις αὐτη. Ἡ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαγορᾶς τῆς προϋπηρεσίας ἄγει εἰς κατ' οὐσίαν ἔλεγχον τῆς κρίσεως καὶ ἐνεργείας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου καὶ εἰς ἔμμεσον ἀκύρωσιν τῆς ὡς ἄνω πράξεως αὐτοῦ, ἀποτελούσης, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διοικητικὴν τοιαύτην. Ἑπομένως τὸ Δικαστήριον τοῦτο δὲν ἔχει ἐξουσίαν, ὅπως προβῇ εἰς τὴν αἰτουμένην ἀναγνώρισιν. Ἀποζημίωσιν ἐκ τῆς τυχὸν παρανόμου πράξεως τοῦ ρηθέντος Διοικητικοῦ Συμβουλίου δὲν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 127 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου τοῦ Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 1 καὶ 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ δίδεται εἰς τὸν ἔχοντα ἔννομον συμφέρον πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ἐννόμου σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐπὶ δὲ τῆς ἀναγομένης εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον ἐννόμου σχέσεως μόνον ἐφ' ὅσον αὐτη ὑπάγεται εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια (πρβλ. Α.Π. 238/1950, Θέμ. ΞΑ', σελ. 480, Α.Π. 331/1955, Δικαιοσύνη 1955, σελ. 593, Α.Π. 500/1955, ΕΕΝ Ἔτος 1955, σελ. 1134, *Γ. Μαλλῆς*, Γεν Ἀρχαὶ § 134, *Γ. Μητσόπουλος*, Ἡ Ἀναγνωριστικὴ ἀγωγή, σελ. 140 καὶ σημ. 28). Ἡ σχέσις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἀνάγεται εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον, ἡ δὲ ἀναγνώρισις δικαιώματος τῆς ἐξαγορᾶς τῆς προϋπηρεσίας ἀνετέθη ὑπὸ τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 6 ἐδαφ. 4 τοῦ νόμου 1726/1944 εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου. Ἑπομένως τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς ἐξαγορᾶς τῆς προϋπηρεσίας, ἀναγόμενον εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον καὶ μὴ ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, δὲν δύναται νὰ καταστῇ ἀντικείμενον δικαστικῆς ἀναγνωρίσεως. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμος τυγχάνει (*).

(*) Βλέπε καὶ λοιπὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 13, 87, ΕΕΔ 14, 690, ΕΕΔ 15, 91, ΕΕΔ 15, 796.

III. ΑΡΧΗ ΙΣΗΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ἀξίωσις μισθωτοῦ πρὸς λῆψιν ἀποδοχῶν καταβαλλομένων ὑπὸ ἐργοδότου εἰς λοιποὺς μισθωτοὺς κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως.

Ἔννοια ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως.— Πρακτικὴ ὁδηγία διὰ τὴν καλόπιστον καὶ ἠθικὴν χρῆσιν τῶν ἐκ τῶν συμβάσεων ἐργασίας δικαιωμάτων, ἐχουσα τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ.—Καταβολὴ εἰς μισθωτὸν ἡμερομισθίου ἀνωτέρου καὶ τοῦ νομίμου.— Ἀποστέρησις προσαυξήσεως καταβαλλομένης εἰς ὁμοτέχνους δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ., οὔτε εἰς τὰ ἄρθρα 200, 288 Α.Κ., δοθέντος μάλιστα ὅτι ἡ προσαύξησις κατεβάλλετο ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τοὺς εἰδικευμένους μόνον ἐργάτας. — Συμψηφισμὸς δικαστικῆς δαπάνης ἐν ὄψει τῶν ὑφισταμένων ἐν τῇ θεωρίᾳ ἀμφιβητήσεων περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6220/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Μ. Χατζηκωνσταλάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Μπουρμπούλης, Γ. Ἐλευθερίκος

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, ἧς ἐπίκλησις γίνεται εἰς τὰς ἐκ συμβάσεως ἐργασίας σχέσεις, δὲν καθιεροῦται ὑπὸ νόμου τινὸς τῶν κανόνων δικαίου, ἀλλ' ἀποτελεῖ πρακτικὴν ὁδηγίαν διὰ τὴν καλόπιστον καὶ ἠθικὴν χρῆσιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας πηγαζόντων δικαιωμάτων, ἁπλῶς ἔχουσα τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς, ἃς καὶ τὸ ἄρθρ. 281 Α. Κ., ταὐτέστιν ἀπαραιτήτως τὴν ὕπαρξιν δικαιώματος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐξ ἀντικειμένου δικαίου παρεχομένης εἰς τὸ πρόσωπον ἐξουσίας τῆς βουλήσεως ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἐξουσιαζόμενον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, μὴ ἐφαρμοζομένη εἰς τὴν ἐκ τῆς ἐννόμου τάξεως κεκτημένην νομικὴν δύναμιν τοῦ προσώπου πρὸς τὸ ἐλευθέρως συναλλάττεσθαι (Α.Π. 135/1948, ΕΕΔ 7, 330, Α.Π. 355/1953, ΕΕΔ 12, 786). Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ ὁ ἐνάγων, ἐπικαλούμενος τὴν ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ὡς κανόνα δικαίου θεσπιζόμενον τὸ μὲν διὰ τοῦ ἄρθρ. 281 Α.Κ., τὸ δὲ διὰ τῶν ἄρθρων 200 καὶ 288 Α.Κ., καὶ ἐκθέτων ὅτι ἡ ἐναγομένη, ἧς τυγχάνει ἐργάτης, ἀπασχολούμενος εἰς τὸν σπαστῆρα τῶν λίθων, ἀντὶ τοῦ ἀνελλείπως καταβαλλομένου αὐτῷ συμπεφωνημένου 60δράχμου ἡμερομισθίου (ἀνωτέρου τοῦ νομίμου), ἀποστερεῖ αὐτὸν καὶ 3 - 5 ἑτέρους τῆς εἰς τοὺς λοιποὺς ἐργάτας αὐτῆς παρεχομένης ὑπ' αὐτῆς 5δράχμου προσαυξήσεως ἑκάστου ἡμερομισθίου, αἰτεῖται, ὅπως τῷ ἐπιδικασθῇ ἡ εἰς τὰς παρ' αὐτοῦ πραγματοποιηθείσας 1500 ἡμέρας ἐργασίας ἀντιστοιχοῦσα τοιαύτη προσαύξησις, ἀνερχομένη εἰς δραχμὰς 7.500. Ἀλλ' οὕτω, ἤτοι ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα πραγματικὰ περιστατικά, ἡ ἐναγομένη, ἱκανοποιοῦσα πλήρως τὴν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀξίωσιν τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς καταβολῆς αὐτῷ τοῦ συμπεφωνημένου ἡμερομισθίου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ποιεῖται κατάχρησίν τινα τῶν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ἐ-

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΕΦΕΔΡΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΑΠΟ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Περίπτωσις ὑπάρξεως ἐκ Νόμου ὁρίου ἡλικίας μισθωτῶν δι' ἀπόλυσιν

Ὅριον ἡλικίας προσωπικοῦ τῶν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων ὑπαγομένων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἐν οἷς καὶ ἡ Ἐλευθέρα Ζώνη καὶ Λιμὴν Θεσσαλονίκης.— Ἔλλειψις ἐκ τοῦ Α.Ν. 244/1936 προστασίας τῶν συμπληρούντων τὸ ὅριον ἡλικίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν. — Ἀκύρωσις ἀντιθέτου ἀποφάσεως Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς ἐπιληφθείσης τῆς τοιαύτης ἀπολύσεως.

Ἐπανέρχεται τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας καὶ διὰ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεώς του εἰς τὴν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐφαρμογῆς τοῦ Α.Ν. 244/1936 περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν δεκτὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην ἀποψιν (Σ.Ε. 816/1938, βλέπε καὶ τὴν νεωτέραν 456/1949, εἰσηγητὴς *Γ. Παπαχατζῆς*, ΕΕΔ 8, 972), τελοῦσαν ἐν ἁρμονίᾳ καὶ πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 1113, ἔνθα καταχωρίζεται καὶ ἡ τὰ αὐτὰ δεχομένη Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3391/1956, Πρωτοδίκης *Σ. Καραθανάσης*), ὅτι προκειμένου περὶ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, ὑπηρετοῦντος εἰς ἐπιχείρησιν, διεπομένην ὑπὸ Κανονισμοῦ μὲ ὅριον ἡλικίας μισθωτῶν, ἡ νάγοντος συμβάσεως παρεχομένων αὐτῇ δικαιωμάτων, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ αὐτὴ παρέχει εἰς ἄλλους ὁμοτέχνους ηὐξημένας ἀποδοχάς, καθ' ὃ ἔχει νομικὴν εὐχέρειαν καὶ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀδέσμευτον ἐλευθερίαν νὰ πράττῃ, δὲν δύναται ὡσαύτως νὰ θεωρηθῇ, ἄνευ ἄλλου τινὸς δεδομένου, ὅτι ποιεῖται κακήν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 281 Α.Κ., χρῆσιν τῶν εἰρημένων ἔναντι τοῦ ἐνάγοντος δικαιωμάτων της, ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν ὁποίων κατέβαλλεν αὐτῷ ὅ,τι ἡ σύμβασις καὶ ὁ νόμος ὁρίζουσι. Ἡ διάταξις δὲ τοῦ ἄρθρου 200 Α.Κ., καθ' ἣν αἱ συμβάσεις ἑρμηνεύονται ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, δὲν παρέχει θεμέλιον τῆς ἀρχῆς, τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, διότι ἅπαξ προσδιωρίσθη κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον ἀμφιβολίας τὸ ποσὸν τοῦ καταβλητέου ἡμερομισθίου, ὡς ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθεμένης συμβάσεως ἐργασίας, δὲν ἀνακύπτει ζήτημα ἑρμηνείας ταύτης (*Β. Βασιλείου*, «Νομοθετικὰ ἐρείσματα τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως» ἐν ΕΕΔ 13, 905 - 908). Τέλος οὔτε αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ., καθ' ἃς ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεοῦται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παροχήν, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, παρίστανται πρόσφορος διὰ τὴν θεμελίωσιν τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, διότι, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης ἐκπληροῖ τὴν ὑποχρέωσίν του καταβολῆς τοῦ συμπεφωνημένου, ὑπερτέρου μάλιστα τοῦ νομίμου, ἡμερομισθίου, ὡς ἐν προκειμένῳ ἡ ἀρχὴ τῆς καλῆς πίστεως δὲν ἔχει τὴν ἰσχὺν νὰ ἀλλοιώσῃ ποσοτικῶς καθ' ὅρος τὴν παροχὴν τοῦ μισθοῦ, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ ἐργοδότης ἐχορήγησεν εἰς ἑτέρους μισθωτοὺς αὐξήσεις, ἀφ' ὧν ἐστέρησε, ἔστω καὶ αὐθαιρέτως, μισθωτόν τινα (πρβλ. *Β. Βασιλείου*, ἔνθ. ἀνωτ.). Πρὸς τούτοις ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐνώπιον ἡμῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῆς ἐνόρκου βεβαιώσεως τοῦ ἐνώπιον συμβολαιογράφου ἐξετασθέντος μάρτυρος τοῦ ἐνάγοντος, τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων, τῶν ἐκατέρωθεν προτεινομένων καὶ ἀναπτυσσομένων καὶ ἐκ τῆς ἐν γένει διαδικασίας, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἐναγομένη καταβάλλει ὑπέρμετρον προσαύξησιν ἡμερομισθίου εἰς τοὺς εἰδικευμένους μόνον ἐργάτας της, οἷος δὲν τυγχάνει ὁ ἐνάγων, ὢν ἀνειδίκευτος ἐργάτης, ἡ τοιαύτη δὲ διάκρισις, ἣν ποιεῖται ἡ ἐναγομένη ἔναντι τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ της ὁπωσδήποτε δὲν προσκρούει οὔτε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, οὔτε εἰς τὴν καλὴν πίστιν, οὔτε εἰς τοῦ νόμου διάταξίν τινα, ἀλλὰ ταὐναντίον συμβαδίζει μὲ τὰς συναλλακτικὰς συνηθείας ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς συμβάσεως ἐργασίας (σχετ. Α.Π. 15/1948, Θέμ. ΝΘ' 190). Ταύτοις πᾶσιν ἀκολούθως ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἀπορριπτέα κρίνεται.

Ἐν ὄψει τῆς εἰς τοὺς συγγραφεῖς ὑφισταμένης ἀμφισβητήσεως περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως (πρβλ. *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχ. ὑπ' ἄρθρ. 653, *Θεράπου* «Τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ.» σ. 165, *Ι. Καποδίστριαν* ἐν Θέμ. ΝΘ' 552 - 553, *Ἀλ. Σακελλαράκουλον*, ΕΕΔ 6, 546 καὶ 7, 425, *Nikisch*, Ἐργ. Δίκ. σ. 305, *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 13, 905 καὶ 14, 121, *Ἀντ. Πετρόγλου*, ΕΕΔ 13, 1233), ὡς καὶ ἐν ὄψει τῶν περιστατικῶν τῆς παρούσης δίκης, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, δέον ὅπως συμψηφισθῇ ἡ ἑκατέρωθεν δικαστικὴ δαπάνη, διότι ὁ ἐν προκειμένῳ ἡττηθεὶς ἐνάγων ἠδύνατο εὐλόγως νὰ ἀμφιβάλλῃ, ἂν εὑρίσκηται ἐν δικαίῳ καὶ ἑπομένως περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς ἀγωγῆς του (*).

(*) Βλέπε διὰ τὸ θέμα καὶ τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1968/1956, ΕΕΔ 15, 490, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί.

προστασία τοῦ Α. Ν. 244/1936 ἀπὸ ἐλευθέρας ἀπολύσεως δὲν ἐκτείνεται πέραν τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας.

Ἑπομένως δὲν προκύπτει θέμα ἁρμοδιότητος τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Α.Ν. 244/1936, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Α.Ν. 771/1937, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως (βλέπε διὰ τὴν ἔννομον ἰσχὺν μιᾶς τοιαύτης ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τὴν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3391/1956, ἔνθ' ἀνωτ.).

Σημειωτέον, ὅτι ἡ Πρωτοδικειακὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει ἀντιθέτως ἁρμοδιότητα νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ περιπτώσεως ἀπολύσεως ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ καθωρισμένου ὑπὸ Κανονισμοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ ἂν ἡ ἀπόλυσις ἐπέρχεται ὡς πειθαρχικὴ ποινὴ κατόπιν ἀποφάσεως νομίμως συντεθειμένου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου διότι, ὡς ἔχει νομολογηθῇ (Σ. Ε. 639/1939, Ὁλομελ., 934/1939, Ὁλομελ., 647/1941, Ὁλομελ., ΕΕΔ 1, 269, 933/1942, Ὁλομελ., ΕΕΔ 1, 594), ὁ νόμος ἐπεφύλαξεν ἀποκλειστικῶς τὴν οὐσιαστικὴν κρίσιν περὶ τοῦ δεδικαιολογημένου τῆς ἀπολύσεως εἰς τὴν Πρωτοδικειακὴν Ἐπιτροπήν.

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1349/1956 Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Χ. Μητρέλιας**
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. **Ν. Παναγιωτάτος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Λ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Ν. Παντίος

Κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ Α.Ν. 956/1946 «περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ ὀργανισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τῶν Δημοσίων Ἔργων κειμένων διατάξεων» «ὅριον ἡλικίας τοῦ πάσης κατηγορίας προσωπικοῦ τῶν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων ὑπαγομένων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καθορίζεται τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀντίστοιχον διὰ τὸ μόνιμον τοιοῦτον». Ἡ ἀληθὴς δ' ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι, ὅτι διὰ τὴν ἀπόλυσιν, ἕνεκα συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, τοῦ προσωπικοῦ τῶν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων ὑπαγομένων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἐν οἷς καὶ ὁ Ὀργανισμὸς «Ἐλευθέρα Ζώνη καὶ Λιμὴν Θεσσαλονίκης», ἐφαρμόζονται αἱ διὰ τὸ μόνιμον προσωπικὸν τοῦ ρηθέντος Ὑπουργείου ἰσχύουσαι διατάξεις (Ὁλ. Σ. τ. Ε. 1394/1953). Ἐν συνεχείᾳ ὅθεν τούτων καὶ δεδομένου ὅτι κατὰ τὸν χρόνον ἐκδόσεως τῆς περὶ ἀπολύσεως τοῦ παρεμβαίνοντος ἀποφάσεως διὰ τὴν ἕνεκα συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἀπόλυσιν τοῦ μονίμου προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων ἰσχυον αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 189 τοῦ Νόμου 1811/1951 «περὶ κώδικος καταστάσεως τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων», ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Ν.Δ. 2500/1953 «περὶ περιορισμοῦ τῆς εἰς προσωπικὸν συνθέσεως τῶν πολιτικῶν τοῦ Κράτους Ὑπηρεσιῶν», αἱ αὐταὶ διατάξεις εἶχον ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐλευθέρας Ζώνης καὶ Λιμένος Θεσσαλονίκης.

Κατὰ τὸ προπαρατεθὲν ἄρθρον «οἱ μόνιμοι δημόσιοι ὑπάλληλοι ἀπολύονται αὐτοδικαίως τῆς ὑπηρεσίας ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ κάτωθι ὁριζομένου ἔτους τῆς ἡλικίας των α') .... δ') οἱ ἐπὶ 2ῳ καὶ κατωτέρῳ βαθμῷ τοῦ 58ου ἔτους». Ἐν προκειμένῳ ὁ παρεμβαίνων, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου (ὑπ' ἀριθ. 5253/6.5.1947 πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου Θεσσαλονίκης καὶ 65/15.5.1947 τοῦ στρατολογικοῦ γραφείου Πολυγύρου), ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1891 καὶ ἑπομένως κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς του εἶχε συμπληρώσει τὸ νόμιμον ὅριον ἡλικίας.

Ναὶ μὲν ἐν ἄρθρῳ 7 § 1 τοῦ Α. Ν. 244/1936 «περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ καταργήσεως διατάξεων τοῦ ἀπὸ 28/31 Ὀκτωβρίου 1935 Α.Ν. «περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν» ὁρίζεται, ὅτι ἔφεδροι παλαιοὶ πολεμισταί, ὑπηρετοῦντες εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος ἐπιχειρήσεις, ὀργανισμοὺς καὶ νομικὰ πρόσωπα κλπ., δὲν ἀπολύονται, εἰμὴ μόνον διά τινα τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 § 1 ἐδ. α' - δ' τοῦ ἀπὸ 23/24 Ἰανουαρίου 1936 Α. Ν. «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 28/31 Ὀκτωβρίου 1935 Α.Ν. «περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν» ἀναφερομένων λόγων ἀπολύσεως καὶ κατόπιν εἰδικῆς ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὴν ἑπομένην παράγραφον Ἐπιτροπῆς.....», πλὴν ὅμως αἱ διατάξεις αὗται σκοποῦσι τὴν προστασίαν τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἀπὸ αὐθαιρέτων ἀπολύσεων, ἡ προστασία δὲ αὕτη δὲν ἐκτείνεται πέραν τοῦ καθοριζομένου διὰ τούτους νομίμου ὁρίου ἡλικίας (Ὁλ. Σ.Ε. 1241/1939). Ἐφ' ὅσον, κατὰ ταῦτα, ὁ παρεμβαίνων εἶχε συμπληρώσει τὸ ὅριον ἡλικίας, δὲν ἐπροστατεύετο πλέον ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυσίν του ὑπὸ τῆς περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν νομοθεσίας καὶ δὲν ἀπῃτεῖτο προηγουμένη πρὸς τοῦτο ἀπόφασις τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς. Οὐχὶ νομίμως, ἄθεν, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἠκύρωσε τὴν περὶ ἀπολύσεως τοῦ παρεμβαίνοντος ἕνεκα συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐλευθέρας Ζώνης καὶ Λιμένος Θεσσαλονίκης.

ΘΕΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΕΦΕΔΡΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΑΠΟ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

(Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 960/1956 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας)

Ἡ «Ἐπιθεώρησις Ἐργατικοῦ Δικαίου» ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 19 τεῦχος τοῦ παρόντος τόμου, σελ. 1018, τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀρευνήσασαν τὸ θέμα, ἂν στοιχεῖον τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ διὰ τὴν κατὰ τοὺς εἰδικοὺς νόμους προστασίαν αὐτοῦ εἶναι ἡ προηγουμένη γνωστοποίησις εἰς τὸν ἐργοδότην τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ.

Εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς σημειώσεις μας διετυπώσαμεν τὴν γνώμην, ὅτι τὸ στοιχεῖον τοῦτο προκύπτει ἐκ διατάξεως νόμου (τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945).

Ὁ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰσηγητὴς κ. ***Ν. Γαβαλλᾶς***, Πάρεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διαφωνῶν, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀποστείλῃ πρὸς δημοσίευσιν τὴν σχετικὴν εἰσήγησίν του, τὰς ἀπόψεις τῆς ὁποίας ἀπεδέχθη ἡ ἀπόφασις, γράφων εἰς ἡμᾶς καὶ τὰ ἑξῆς: Ἐκ τῆς εἰσηγήσεως προκύπτει, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 9 § 8 τοῦ ν. 118/1945 δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν Τραπεζιτικῶν Ὀργανισμῶν διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμένους λόγους. Ἐξ ἄλλου, ἡ παρ' ἡμῖν μνημονευθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 1102/1947 ἀπόφασις τοῦ Σ. τῆς Ε. ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ αἰτήσει ἐπιχειρήσεως ὑπαγομένης εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω νόμου καὶ οὐχὶ τραπεζιτικῆς. Ἑπομένως δὲν ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ ἀπασχολήσαν τὴν σχολιαζομένην ἀπόφασιν ζήτημα. Τέλος διὰ τῶν ἐν τῇ εἰσηγήσει ἀναφερομένων ἀποφάσεων τοῦ Σ. τῆς Ε. ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 2510/1953, τροποποιοῦσα τὴν ἐκ τῶν γενικῶς ἰσχυόντων ἐργατικῶν νόμων προστασίαν τῶν ὑπαλλήλων, δὲν κατισχύει τῆς εἰδικῆς προστασίας, ἧς ἀπολαύουσιν οἱ παλαιοὶ πολεμισταί. Ἡ ἄποψις αὕτη εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν διὰ τῆς προσφάτου ὑπ' ἀριθ. 325/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἣν μνημονεύομεν ἐν τῷ σχολίῳ, υἱοθετηθεῖσαν.

Ἡ εἰσήγησις ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ αἰτῶν εἶχε προσληφθῆ τὴν 28.11.1928 οἰκειοθελῶς ὡς ὑπάλληλος παρὰ τῇ τέως Τραπέζῃ Ἀθηνῶν καὶ ὑπηρέτησε πὶρ' αὐτῇ, ὡς καὶ παρὰ τῇ κατὰ συγχώνευσιν προελθούσῃ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, μέχρι τῆς 10 Νοεμβρίου 1954, ὅτε ἀπελύθη, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 2510/1953. Τὴν θὴν Νοεμβρίου 1954 ὑπέβαλεν αἴτησιν ἐνώπιον τῆς κατὰ τὸν ἀ.ν. 771/1937 Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς Θεσσαλονίκης, διατεινόμενος ὅτι κέκτηται τὴν ἰδιότητα τοῦ παλαιοῦ πολεμιστοῦ καὶ ὅτι ἀκύρως ἀπελύθη ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ αἴτησις αὕτη ἀπερρίφθη δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 15/1955 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν προέκυψεν ἐξ ἀποδεικτικοῦ τινος στοιχείου, ὅτι εἶχε γνωστοποιήσει οὗτος πρὸς τὴν ἐργοδότιδά του τὴν ἰδιότητά του ὡς παλαιοῦ πολεμιστοῦ. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης στρέφεται ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀκυρώσεως, εἰς δὲ τὴν σχετικὴν δίκην παρεμβαίνει διὰ τοῦ ἀπὸ 18.5.1956 δικογράφου παρεμβάσεως ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, ἥτις δὲν προσάγει ἀποδεικτικὰ ἐπιδόσεως τῆς παρεμβάσεως πρὸς τοὺς διαδίκους.

Τὸ ἀνακύπτον ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ζήτημα εἶναι, ἐὰν τυγχάνῃ βάσιμος ὁ προτεινόμενος λόγος ἀκυρώσεως καὶ ἐὰν παραδεκτῶς ἀσκῆται ἡ παρέμβασις.

Ἡ ἀσκηθεῖσα παρέμβασις, μὴ κοινοποιηθεῖσα πρὸς τοὺς κυρίως διαδίκους, κρίνεται ἀπαράδεκτος (Σ.Ε. 37/1937, 433/1940).

Ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἐπειδή, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ὁ αἰτῶν κέκτηται πραγματι τὴν ἰδιότητα τοῦ παλαιοῦ πολεμιστοῦ, δὲν προκύπτει ἐξ ἀποδεικτικοῦ τινος στοιχείου, ὅτι ἐγνωστοποίησεν οὗτος τὴν ἰδιότητά του ταύτην μέχρι τῆς ἀπολύσεως πρὸς τὴν ἐργοδότιδα καὶ ἑπομένως αὕτη δὲν ἦτο ὑπόχρεως, μὴ γνωρίζουσα τὴν τυχὸν ἰδιάζουσαν προστασίαν τοῦ αἰτοῦντος, νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης διὰ τὴν ἀπόλυσίν του. Ἡ σκέψις αὕτη τῆς προσβαλλομένης πράξεως δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον. Ὡς ἐκρίθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 929/1940 καὶ 318/1941 ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου τούτου, οὐδεμία διάταξις ὑφίσταται εἰς τοὺς περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν νόμους (ἀν. ν. 28/31.10.1935, ἀν. ν. 23/24.1.1936, ἀν. ν. 244/1936 καὶ ἀν. ν. 771/1937), ἐπάγουσα νομικὴν ὑποχρέωσιν εἰς τοὺς παρά τινι ἐπιχειρήσει ὑπηρετοῦντας ἐφέδρους παλαιοὺς πολεμιστάς, ὅπως ἐπὶ ποινῇ ἀπωλείας τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρ. 7 ἀν. ν. 244/1936 ἀπορρεούσης ὑπὲρ αὐτῶν προστασίας γνωστοποιήσωσιν εἰς τοὺς ἐργοδότας των τὴν ἰδιότητά των.

Ἐρευνητέον ἐὰν τοιαύτη ὑποχρέωσις ἐδημιουργήθη διὰ τὸν αἰτοῦντα δυνάμει νεωτέρων νόμων. Καὶ δὴ α) ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 § 8 τοῦ ἀ.ν. 118/1945 «περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων», καθ' ἣν «αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν οἰκειοθελῶς προσληφθέντων μέχρι τῆς 17.10.1936 ἐφέδρων παλ. πολεμιστῶν, ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἔχουν προσκομίσει εἰς τὸν ἐργοδότην τὰ ἐμφαίνοντα τὴν ἰδιότητά των δικαιολογητικά», ἐφαρμογὴν ἔχει ἐπὶ ἐπιχειρήσεων ρητῶς κατονομαζομένων ἐν ἄρθρῳ 2 αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν περιλαμβάνονται αἱ τραπεζιτικαί, β) ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 1 § 2 ν.δ. 8/11/Μαΐου

1946 «περί επεκτάσεως του ν. 118/1945 εις τας βιοτεχνικάς, επαγγελματικάς κλπ. επιχειρήσεις» δεν έχει εφαρμογήν, καθ' όσον, κατά ρητήν διάταξιν αυτού, ο νόμος ούτος δεν έχει εφαρμογήν επί των εις τον ά.ν. 683/1945 αναφερομένων επιχειρήσεων, ήτοι των τραπεζιτικών, γ) δυνάμει του ν.δ. 1255/1949 περί τροποποιήσεως ενίων διατάξεων του ν. 118/1945» υπήχθησαν εις την ασφάλισιν του Ταμείου Ανεργίας και οι τραπεζιτικοί υπάλληλοι, πλην ο νόμος ούτος ουδέν διαλαμβάνει ρητώς περί των παλαιών πολεμιστών. (Ίδε αιτιολογικήν έκθεσιν του νομοθετήματος τούτου εις Κώδικα Θέμιδος 1949, σ. 627 επ., εν ή εκτίθενται οι λόγοι της επεκτάσεως της κατά της ανεργίας ασφαλίσεως και εις τους τραπεζιτικούς υπαλλήλους). Σημειωτέον διά την ολοκλήρωσιν της αναπτύξεως ότι ο ν. 118/1945 καταργήθη ήδη αρχικώς μεν δυνάμει του άρθρ. 60 ά.ν. 1846/1951 (εξαιρέσει του άρθρου 9 και των μη ασφαλιστικού περιεχομένου διατάξεων αυτού), βραδύτερον δε και ολοσχερώς διά του άρθρου 37 του ν.δ. 2961/1954 «περί συστάσεως Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας».

Εν πάση δε περιπτώσει η διάταξις του άρθρου 9 § 8 του ν. 118/1945 συνέχεται προς το όλον σύστημα της ασφαλίσεως κατά της ανεργίας, όπερ ίσχυσε παρ' ημίν μέχρι της 25 Αυγούστου 1954 (ημέρας δημοσιεύσεως του ν. δ. 2961/1954) και είναι άσχετος προς το ν.δ. 2510/1953 «περί ρυθμίσεως ζητημάτων τινών προσωπικού Τραπεζιτικών Ιδρυμάτων και άλλων τινών διατάξεων», κατ' εφαρμογήν της διατάξεως του άρθρ. 4 του δποίου απελύθη της υπηρεσίας ο αίτων. Διά του νόμου τούτου παρεσχέθη εις την Εθνικήν Τράπεζαν Ελλάδος και Αθηνών η ευχέρεια της απολύσεως προσωπικού διά καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας υπό ευμενεστέρους όρους (διά την Τράπεζαν) αποζημιώσεως αυτού, ως δε εκρίθη διά των υπ' αριθ. 551/1955, 1202/1955, 1738/1955 αποφάσεων του Δικαστηρίου τούτου, η γενική αύτη διάταξις, τροποποιούσα την εκ των γενικώς ισχυόντων εργατικών νόμων προστασίαν των υπαλλήλων, δεν κατισχύει της ειδικής προστασίας, ής απολαύουσιν οι παλαιοί πολεμισταί ως προς την διατήρησιν αυτών εν τη υπηρεσία βάσει της περί παλαιών πολεμιστών νομοθεσίας. Παρά τον νόμον όθεν η προσβαλλομένη πράξις ήξίωσε την γνωστοποίησιν εκ μέρους του π.π. προς τον εργοδότην του της ιδιότητός του ως π.π. και εισηγούμαι την ακύρωσιν αυτής.

Σημειώσεις Συντάξεως: Θά μας επιτρέψη ο κ. Εισηγητής επί της υποθέσεως, εφ' ής εξεδόθη η σχολιασθείσα παρ' ημίν υπ' αριθ. 960/1956 απόφασις της Ολομελείας του Σ. της Ε. (ΕΕΔ 15, 1048), μετά την δημοσίευσιν και της εισηγήσεώς του, να επανέλθωμεν επί του θέματος.

Εις την απόφασιν του Σ. της Ε., ως διετυπώθη, δεν γίνεται λόγος ότι η διάταξις του άρθρου 9 § 8 του Νόμου 118/1945, η οποία καθορίζει τας προϋποθέσεις προστασίας εφέδρων παλαιών πολεμιστών, ως εσημειώσαμεν, δεν είχε, κατά την είσήγησιν, εφαρμογήν επί του προσωπικού Τραπεζών. Η απόφασις περιωρίσθη να σκεφθή, ότι εις τους ισχύοντας νόμους περί προστασίας των εφέδρων παλαιών πολεμιστών δεν διαλαμβάνεται διάταξις επάγουσα νομικήν υποχρέωσιν προς γνωστοποίησιν της ιδιότητος αυτών εις τον εργοδότην.

Ως προς την σκέψιν ταύτην υπεμνήσαμεν την διάταξιν του άρθρ. 9 § 8 του νόμου 118/1945 όχι βεβαίως υπό την αρχικήν έκτασιν αυτής (επί μισθωτών βιομηχανικών επιχειρήσεων), αλλ' ως εξετείνετο η εφαρμογή της μετά τας έκτοτε γενομένας επεκτάσεις και τροποποιήσεις του νόμου 118/1945.

Η διά του Ν.Δ. 8/11 Μαΐου 1946 περί επεκτάσεως του νόμου 118/1945 εις τας βιοτεχνικάς κλπ. επιχειρήσεις εξαίρεσις των Τραπεζών κατηργήθη διά του ν.δ. 1255/1949 (ΕΕΔ 8, 965), υπαχθέντος και του προσωπικού των Τραπεζών εις την κατά της ανεργίας ασφάλισιν του νόμου 118/1945 και επομένως και εις την κατά το άρθρον 9 αυτού καταγγελίαν (Α.Π. 484/1951, ΕΕΔ 11, 30, νομολογία των δικαστηρίων της ουσίας εν ΕΕΔ 10, 846 επ., Γνωμ. Νομ. Συμβ. του Κράτους 533/1951, ΕΕΔ 10, 814), της οποίας καταγγελίας εξηρούντο οι έφεδροι παλαιοί πολεμισταί υπό τας προϋποθέσεις της § 8 του άρθρ. 9.

Δεν νοείται, άλλως τε, υπαγωγή της καταγγελίας συμβάσεως του λοιπού προσωπικού και των Τραπεζών εις τας διατάξεις εκ των λοιπών παραγράφων του άρθρου 9 και μη υπαγωγή των εφέδρων παλαιών πολεμιστών εις την, ως διεμορφώθη, προστασίαν της § 8 του άρθρου 9, αφού και οι μισθωτοί ούτοι υπήχθησαν εις την κατά της ανεργίας ασφάλισιν. (Υπό το πνεύμα τούτο και η του Σ.Ε. 1102/1947, ΕΕΔ 6, 436).

Αλλ' έτι πλέον, Δια του ακολουθήσαντος το Ν.Δ. 1255/1949 Α. Ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων» καθορίσθη πάλιν εξ υπαρχής ο κύκλος των ασφαλιζομένων κατά της ανεργίας μισθωτών (εις ταύτους και οι τραπεζιτικοί) και των οποίων η καταγγελία διείπετο υπό του άρθρου 9 του νόμου 118/1945 με την έξαίρεσιν φυσικά της κατά την § 8 αυτού προστασίας των εφέδρων παλαιών πολεμιστών.

Περαιτέρω διά του ν.δ. 2961/1954 περί ασφαλίσεως κατ' ανεργίας (ΕΕΔ 13, 941) καθορίσθησαν πάλιν εκ νέου τα ασφαλιζόμενα πρόσωπα. Και ναι μεν διά του άρθρου 37 του νόμου τούτου κατηργήθη το άρθρον 9 του ν. 118/1945 και επανεφέρθη εν ισχύϊ ο ν. 2112, χωρίς όμως και να θιγούν αι ειδικαί διατάξεις περί προστασίας των εφέδρων παλαιών πολεμιστών, αι οποίαι εξακολουθούν ισχύουσαι και μετά τον εφαρμοζόμενον ήδη επί κοινών μισθωτών ν. 3198/1955 περί καταγγελίας σχέσεως εργασίας (ΕΕΔ 14, 502), ύφ' οίαν έκτασιν ήθέλησεν ο Νομοθέτης του άρθρου 9 § 8 του ν. 118/1945 (ορθώς ή Πρωτοδικείον Αθηνών 3832/1956, ΕΕΔ 15, 488).

Αλλά πέραν των τελευταίων νομοθετικών αυτών διατάξεων σημασίαν έχει, ότι ο Νομοθέτης του αρχικού άρθρου 9 § 8 του νόμου 118/1945 διεμόρφωσεν εις κανόνα δικαίου ό,τι η Νομολογία των πολιτικών δικαστηρίων έδέχετο και πρό αυτού, ότι δηλαδή στοιχείον του δικαιώματος του εφέδρου παλαιού πολεμιστού διά την προστασίαν αυτού από ελευθέρας απολύσεως ήτο η προηγουμένη γνωστοποίησις της ιδιότητος αυτού εις τον εργοδότην, δεδομένου δε ότι η προστασία έξετείνετο, κατά το σαφές γράμμα της διατάξεως του άρθρου 7 του ά.ν. 244/1936, επί των κατά την δημοσίευσιν του νόμου τούτου (17 Οκτωβρί-

ου 1936) ὑπηρετούντων, (πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει καὶ τὸ ἄρθρον 9 § 8 τοῦ ν. 118/1945, διασαφηνίζον τὴν προστασίαν τῶν μισθωτῶν τῶν ἐπιχειρήσεων κλπ. ἓν γένει, ἀπὸ ἀπόψεως ἐφαρμογῆς τοῦ ἀ.ν. 244/1936), ἦτο καὶ διὰ τὸν Νομοθέτην ἀδιανόητον, ὅτι ἡ γνωστοποίησις τῆς ἰδιότητός των ἐπετρέπετο νὰ γίνῃ εἰς χρόνον μακρότερον ἀκόμη τῆς δεκαετίας (σχεδὸν) καὶ διὰ τοῦτο ἔθεσεν ὡς χρονικὸν ὅριον γνωστοποιήσεως ἐκεῖνο μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου 118/1945 (13 Φεβρουαρίου 1945) (καὶ ὄχι διότι ἠθέλησε νὰ ρυθμίσῃ εἰδικῶς τὸ θέμα διὰ τοὺς μισθωτοὺς μόνον τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐννοουμένου δήθεν ὅτι οἱ ἄλλοι, διὰ νὰ τύχουν τῆς προστασίας τοῦ ἀ. ν. 244/1936, τὴν ὁποίαν παραφυλάττει ἁπλῶς ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 9 § 8 τοῦ ν. 118/1945, ἠδύναντο καὶ νὰ μὴ γνωστοποιήσουν κἂν τὴν ἰδιότητά των).

***

Σχετικῶς ἤδη πρὸς τὴν προστασίαν τῶν τραπεζιτικῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν σαφῆ εἶναι τὰ μνημονευθέντα εἰς τὰς σημειώσεις μας πρακτικὰ συζητήσεων ἐν τῇ Βουλῇ (περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ ν.δ. 2510/1953 ἢ Α.Π. 325/1956, ΕΕΔ 15, 730).

Ἡ ἔλλειψις προστασίας τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν τοῦ ἀ.ν. τῆς 28/31 Ὀκτωβρίου 1935 προκύπτει σαφῶς, ὡς ἐδέχθη καὶ ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ Α.Π., ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ Ν.Δ. 2510/1953, ἡ ὁποία παρεφύλαξε τότε (κατηργήθη καὶ αὐτὴ διὰ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ Ν.Δ. 2626/1953) μόνον τὴν προστασίαν τῶν πολεμιστῶν τῶν νόμων 1739/1913 (τοῦ πολέμου τοῦ 1940 - 1941) καὶ τῶν νόμων 751/1948 καὶ 1836/1951.

Τοῦτο ὅμως προκύπτει σαφέστερον καὶ ἐκ τῶν, ὡς ἐσημειώσαμεν, πρακτικῶν συζητήσεων τῆς Βουλῆς, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:

Πρακτικὰ 22 Ἰουλίου 1953

Β. Βραχνὸς (βουλ.): Κύριοι συνάδελφοι, τὰ ἐκάστοτε νομοσχέδια περιλαμβάνουν σχετικὰς διατάξεις προστατευούσας τοὺς πολεμιστὰς τῶν νόμων 1739, 751 καὶ 1836 καὶ ἀγνοοῦνται οἱ παλαιοὶ πολεμισταί. Νομίζω ὅτι ἐκ παραλλήλου ἔπρεπε νὰ προστατεύωνται καὶ οἱ παλαιοὶ πολεμισταί. Πρῶτον, διότι εἶναι ἐλάχιστοι, καὶ δεύτερον, διότι οἱ νεώτεροι θὰ ἀπογοητεύωνται, βλέποντες ὅτι εἰς περίπτωσιν, ὃ μὴ γένοιτο, ἑνὸς νέου πολέμου θὰ παροραθοῦν καὶ αὐτοί. Πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κακοῦ τούτου προτείνω, ὅπως συμπεριληφθοῦν καὶ οἱ πολεμισταὶ τοῦ νόμου 28 Ὀκτωβρίου 1935, 244/1936, ὡς καὶ τοῦ νόμου τοῦ 1907, οἵτινες ἄλλως τε εἶναι ἐλάχιστοι 150 περίπου, καὶ εἶναι κατώτεροι ὑπάλληλοι, μὴ ἔχοντες οὐδὲ δικαίωμα συντάξεως.

Π. Κάβδας (βουλ.): Συμφωνῶ ἀπολύτως μὲ τὰ ὑποστηριχθέντα ὑπὸ τοῦ συναδέλφου κ. Βραχνοῦ καὶ παρακαλῶ καὶ ἐγὼ τὸν κ. Ὑπουργόν, ὅπως δεχθῇ τὴν προταθεῖσαν τροπολογίαν καὶ συμπεριληφθοῦν ἄνευ διακρίσεως ὅλοι οἱ πολεμισταί, νέοι καὶ παλαιοί.

Λ. Μπατρῖνος (βουλ.): Ἐφιστῶ τὴν προσοχήν σας, κύριε Ὑπουργέ. Ἡ λήθη εἶναι ἀνθρωπίνη, ἡ λησμοσύνη ὅμως ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας εἶναι ἀχαριστία. Ὄχι μόνον πρέπει νὰ προστατευθοῦν οἱ νέοι πολεμισταί, ἀλλὰ νὰ περιληφθοῦν εἰς τὴν προστασίαν καὶ οἱ παλαιοί.

Ν. Κουντούρης (βουλ.): Παρακαλῶ, κύριε Ὑπουργέ, ὅπως δεχθῆτε τὰς τροπολογίας. Ἡ τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν εἶναι τόσον δικαία, ὥστε ἀξίζει τῆς ὑποστηρίξεως ὅλων μας. Δὲν θὰ εἴμεθα ἡμεῖς ἐδῶ νὰ συζητῶμεν, ἐὰν ἐκεῖνοι δὲν ἠγωνίζοντο ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους μας. Σᾶς κάμνω ἔκκλησιν, ὅπως δεχθῆτε τὴν τροπολογίαν. Πρέπει νὰ περιληφθοῦν εἰς τὴν προστασίαν καὶ οἱ παλαιοὶ πολεμισταί. Ὁμόθυμος εἶναι ἡ γνώμη τῆς Ἐπιτροπῆς ὑπὲρ τῆς προτεινομένης τροπολογίας.

Πρακτικὰ 24 Ἰουλίου 1953

Ε. Γονῆς: (Ὑπουργὸς Ἐργασίας): (Προκειμένου νὰ ἐπικυρωθοῦν τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως, λέγει τὰ ἑξῆς):

Κύριε Πρόεδρε, κατὰ τὴν προχθεσινὴν συνεδρίασιν, λόγῳ τοῦ προκεχωρημένου τῆς ὥρας, ἦτο δυ πρωΐνή, ὑπεβλήθησαν πάρα πολλαὶ τροπολογίαι καὶ παρεισέφρησαν ὡρισμένα λάθη: Μία τροπολογία τοῦ κ. Ἀλλαμανῆ, ἐν σχέσει μὲ τοὺς ἐφέδρους ἀξιωματικούς, ἔχει διατυπωθῆ κακῶς. Τὸ β' ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 10 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς: «Οἱ ἔφεδροι ἀξιωματικοὶ τοῦ πολέμου 1940-1941 καὶ τοῦ συμμοριτοπολέμου δύνανται νὰ ἔχουν προτιμήσεις ἔναντι τῶν ὁμοιοβάθμων των κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ν. δ/τος». Αὐτὸ τὸ ἀπεδέχθην.

Σ. Ἀλλαμανῆς (βουλ.): Καὶ διὰ τοὺς παλαιοὺς πολεμιστάς.

Ε. Γονῆς (Ὑπουργὸς Ἐργασίας): *Ὄχι διὰ τοὺς παλαιοὺς πολεμιστάς.* Δὲν τὸ ἀπεδέχθην. Ἔχομεν ὁλόκληρον ἀγόρευσιν καὶ εἶπον, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ἀποδεχθῶ καὶ διὰ τοὺς παλαιοὺς πολεμιστάς, διότι τορπιλλίζεται ὁλόκληρον τὸ νομοσχέδιον. Ἀκόμη, θὰ διαγραφῇ ὁλόκληρος ἡ φράσις εἰς τὸ τέλος: «οἱ κεκτημένοι τὴν ἰδιότητα τοῦ παλαιοῦ πολεμιστοῦ». Αὐτὸ διαγράφεται, διότι, ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν ἀποδεχθῶ, ὡς ἐκ τῶν δσων ἐξέθεσα ἀπὸ τοῦ βήματος. Ἅπαντες εἶναι παλαιοὶ πολεμισταί. Καὶ ἑπομένως αὐτὸ δὲν τὸ δέχομαι.

Πρόεδρος: Δέχεται ἡ Ἐπιτροπὴ τὰς διορθώσεις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας;

Πολλοὶ βουλευταί: Μάλιστα, μάλιστα.

Πρόεδρος: Ἡ Ἐπιτροπὴ παρεδέχθη καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως ἐπικυροῦνται, ὡς διωρθώθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΑΔΕΙΑΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΤ' Α.Ν. 539/1945.

Περίληψις ἐρωτήματος *('Υπουργείου Ἐργασίας)* : ***α) Ἐὰν οἱ ἠλεκτροτεχνῖται ἀνωνύμου ἑταιρείας τσιμέντων, οἱ ἐργαζόμενοι κατὰ τὰς νύκτας καὶ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ἀργίας συνεχῶς καὶ ἄνευ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, δικαιοῦνται νὰ ὑπολογίσωσιν εἰς τὰς ἀποδοχὰς τῆς νομίμου ἀδείας των καὶ τὰς προσαυξήσεις λόγῳ νυκτερινῆς καὶ Κυριακῆς ἐργασίας καὶ β) ἐὰν ἡ διάρκεια τῆς νομίμου ἀδείας τῶν μισθωτῶν - ὑπαλλήλων ὑπολογίζηται βάσει καὶ τῆς προηγουμένης παρὰ τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει προϋπηρεσίας των ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐργάτου.***

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμοδ. 1060/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Φραγκούλης***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Δ. Κούγιας***

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Τρ. Κοντονασόπουλος, Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλαντζάκος, Α. Μαλαγαρδῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Β. Σάββας, Β. Κουντούρης, Πάρεδροι

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως, ὡς κάτωθι :

Ἐπὶ τοῦ πρώτου μέρους τοῦ ἐρωτήματος

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 3 §§ 1 καὶ 3 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 ὁρίζεται ἀντιστοίχως, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας του ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τῶν «συνήθων» ἀποδοχῶν, ὧν θὰ ἐδικαιοῦτο, «ἐὰν ἀπησχολεῖτο παρὰ τῇ ὑποκειμένῃ ἐπιχειρήσει» κατὰ τὸν «ἀντίστοιχον» χρόνον, καὶ ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἀποδοχῶν τούτων περιλαμβάνονται καὶ αἱ «παντὸς εἴδους πρόσθετοι ἢ συμπληρωματικαὶ τακτικαὶ παροχαὶ (ἀντίτιμον τροφῆς, ἐπιδόματα κλπ.), πλὴν τῆς τυχὸν παρεχομένης κατοικίας», ἤτοι καὶ αἱ διὰ νυκτερινὴν ἢ Κυριακὴν ἐργασίαν προβλεπόμεναι προσαυξήσεις ἐξ 25 ο/ο καὶ 75 ο/ο, ἐφ' ὅσον βεβαίως ἡ τοιαύτη ἐργασία θὰ παρείχετο «νομίμως» καὶ τακτικῶς κατὰ τὸν «ἀντίστοιχον» χρόνον.

Καὶ ναὶ μὲν διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 §§ 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω ἀ. ν. 539/1945 ὁρίζεται, ὅτι ἡ ἄδεια ὑπολογίζεται «εἰς ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας» καὶ ὅτι εἰς ταύτας δὲν συμπεριλαμβάνονται «α') αἱ ἐπίσημοι ἢ κατ' ἔθιμον ἑορτάσιμοι ἡμέραι καὶ β') αἱ διακοπαὶ ἐργασίας, αἱ ὀφειλόμεναι εἰς ἀσθένειαν», διὰ τῶν διατάξεων ὅμως τούτων ἐσκοπήθη προδήλως μόνον ὁ προσδιορισμὸς τῆς διαρκείας τῆς ἐτησίας ἀναπαύσεως τῶν μισθωτῶν ἐπὶ πλέον τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, καθ' ἃς καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας θὰ ἀνεπαύοντο (δηλ. τὰς Κυριακάς, τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς ἡμέρας ἀσθενείας), ἀλλ' οὐχὶ πέραν τούτου, καὶ ἡ μετατροπὴ τῶν δι' ἑκάστην συγκεκριμένην ἐπιχείρησιν ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικῶν διατάξεων (βλ. π.χ. ἄρθρ. 10 π.δ. 8/14.8.1930 εἰς Γεν. Κῶδ. Ζ' 809) καθωρισμένων ἐργασίμων ἡμερῶν εἰς ἡμέρας ἀργίας, ἔστω καὶ ἂν προβλέπωνται ὡς τοιαῦται ὑπὸ τῶν γενικῶν διατάξεων (ὡς π.χ. αἱ Κυριακαὶ καὶ αἱ ἑορταὶ ἀργίαι).

Τούτου δοθέντος, ἐφ' ὅσον οἱ περὶ ὧν τὸ ἐρώτημα μισθωτοὶ ἀπησχολοῦντο «νομίμως» ἁπάσας τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, δέον νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι ὁ χρόνος καὶ αἱ ἀποδοχαὶ τῆς ἀδείας των θὰ ὑπολογισθῶσιν εἰς συνεχεῖς ἡμέρας καὶ ὅτι οὗτοι θὰ λάβωσι τὰς λόγῳ νυκτερινῆς καὶ Κυριακῆς ἐργασίας ηὐξημένας ἀποδοχὰς διὰ πάσας τὰς νύκτας καὶ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς - ἀργίας, τὰς περιλαμβανομένας εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀδείας των, καθ' ἃς οὗτοι θὰ εἰργάζοντο, ἐὰν δὲν ἐλάμβανον τὴν ἄδειάν των ('Η Α.Π. 169/1956, ἣν βλέπε εἰς ΕΕΔ 15, 417, ἀφορῶσα εἰς περίπτωσιν μισθωτῶν τυγχανόντων ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως εἰς ἐνδιάμεσον ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος).

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ ἐρωτήματος

Τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 2 § 1 ἀ.ν. 539/1945 ὁριζουσῶν ὅτι πᾶς μισθωτός, μετὰ συνεχῆ ἀπασχόλησιν εἰς ὑποκειμένην ἐπιχείρησιν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τοὐλάχιστον δώδεκα μηνῶν, εἰς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις δημοσίου χαρακτῆρος, ἀν. ἑταιρείας... δικαιοῦται ἀδείας, μετ' ἀποδοχῶν, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια ὁρίζεται α') διὰ μὲν τοὺς μισθωτούς, τοὺς ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου ἀπασχολουμένους... εἰς δώδεκα... ἡμέρας, β') διὰ τοὺς μισθωτούς, τοὺς ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τεχνίτου, ἐργάτου... ἀπασχολουμένους... εἰς ὀκτὼ ἀλλεπαλλήλους ἡμέρας κλπ.», σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ νομοθέτης ὡς βάσεις ὑπολογισμοῦ διαρκείας τῆς ἀδείας ἔθεσε τὴν ἰδιότητα τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς χορηγήσεώς της καὶ τὴν διάρκειαν τῆς προαπασχολήσεως παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει, ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδιότητος, ὑφ' ἣν αὕτη ἐπραγματοποιήθη.

Κατόπιν τούτου, δέον καὶ εἰς τὸ δεύτερον τοῦτο μέρος τοῦ ἐρωτήματος νὰ δοθῇ καταφατικὴ ἀπάντησις. Ἀντίθετος ἐκδοχὴ θὰ ὡδήγει, ἄλλωστε, εἰς τὸ ἄτοπον νὰ ἀρνηθῶμεν οἱανδήποτε ἄδειαν εἰς ὑπάλληλον ἔχοντα ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην συνολικῶν χρόνων προϋπηρεσίας ἐλάσσονα τοῦ ἔτους καὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐργάτου παρὰ τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει πολυετῆ προϋπηρεσίαν τοιαύτην, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐδικαιοῦτο οὗτος καὶ τῆς μεγίστης ἔτι διὰ τοὺς ἐργάτας προβλεπομένης ἀδείας, ἐνῷ καὶ οἱαδήποτε προσπάθεια συγκερασμοῦ τῶν δύο τούτων ἀπόψεων θὰ ἦγεν εἰς αὐθαιρέτους λύσεις, ἄτε τῶν ὑπαρχουσῶν διατάξεων οὐδεμίαν παρεχουσῶν πρὸς τοῦτο ἐπαρκῆ βάσιν.

Σημειώσεις Συντάξεως. ***Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον ζήτημα*** · Ἐπὶ τοῦ συνυπολογισμοῦ εἰς τὰς «συνήθεις» ἀποδοχὰς τοῦ ἐν ἀδείᾳ τελοῦντος μισθωτοῦ καὶ τῆς προσαυξήσεως ἀμοιβῆς διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, τακτικῶς παρεχομένης, δυναμεῖ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388), ὁμοίως ἔχει ἀποφανθῆ καὶ ἡ Α.Π. 516/1954 (ΕΕΔ 13, 767) (πρβλ. καὶ Α.Π. 163/1956, ΕΕΔ 15, 418, περὶ τῆς ἐννοίας τῶν δικαιουμένων ὑπὸ τῶν μισθωτῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας των κατὰ τὸν ἀ.ν. 539/1945).

Ἐπὶ τοῦ συνυπολογισμοῦ ὅμως καὶ τῆς ἐξ 75ο/ο προσαυξήσεως τοῦ νομίμου μισθοῦ, δυναμεῖ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388) διὰ παροχὴν ἐργασίας κατὰ Κυριακάς, ἀρνητικῶς ἔχει ἀποφανθῆ ἡ Α. Π. 169/1956, ΕΕΔ 15, 417), τὴν ἄποψιν δὲ αὐτῆς ἀκολουθοῦν τὰ δικα-

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

3561/1956 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί κυρώσεως της από 24 Σεπτεμβρίου 1951 αποφάσεως του Κυβερνητικού Συμβουλίου Ελέγχου Τιμών απερί τρόπου καθορισμού τιμών έγχωρίου σιδήρου, άμύλου και άμυλοσιροπίου».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 221 της 6 Όκτωβρίου 1956)

"Εχοντες ύπ' όψιν τάς διατάξεις του άρθρου 35 του Συντάγματος και την από 21 Αύγούστου 1956 σύμφωνον γνώμην της κατά την § 2 του αύτου άρθρου 35 Ειδικής Επιτροπής έκ Βουλευτών, προτάσει του Ημετέρου Υπουργικού Συμβουλίου, άποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

"Αρθρον μόνον.

1. Κυροϋται, άφ' ής ίσχυσεν ή από 24 Σεπτεμβρίου 1951 απόφασις του Κυβερνητικού Συμβουλίου Ελέγχου Τιμών, ής το κείμενον έχει ώς ακολούθως:

Συνεδρίασις 4 Έν Αθήναις τη 24 Σεπτεμβρίου 1951

Το Κυβερνητικόν Συμβούλιον Ελέγχου Τιμών, λαβόν ύπ' όψιν:

α) Τάς διατάξεις του ν. 1870|1951 «περί Ελέγχου τιμών, όργανώσεως και επεκτάσεως των γενικών διά βελτίου διανομών» και τάς διατάξεις της από 28.8.1951 προγραμματικής συμβάσεως μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Ελληνικής Κυβερνήσεως περί διανομών βασικών ειδών τροφίμων

β) Σχετικήν εισήγησιν του Υπουργού Εμπορίου περί τρόπου καθορισμού τιμών έγχωρίου σιδήρου (ράβδοι μπετόν άρμέ), άμύλου και άμυλοσιροπίου και μετά συζήτησιν, άποφασίζει:

Εξουσιοδοτείται ο Υπουργός Εμπορίου όπως δι' αποφάσεών του καθορίζη τάς τιμάς των προϊόντων του διομηχανικού σιδήρου (ράβδοι μπετόν άρμέ), άμύλου και άμυλοσιροπίου μέ αναγνώρισιν έργατοπαλληλικών αποδοχών βάσει των σήμερον πράγματι καταβαλλομένων και ούχι βάσει των ισχυουσών συλλογικών συμβάσεων και των μετά ταύτας επελθουσών νομίμων αύξήσεων.

Η παρούσα απόφασις κυρωθήσεται διά νόμου.

Ο Πρόεδρος Τα Μέλη

2. Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της δημοσιεύσεώς του είς την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Έν τη Β' Ελληνική Πρεσβεία Βιέννης τη 27 Σεπτεμβρίου 1956.

3594/1956 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της περί Σχολής Τουριστικών Επαγγελμάτων νομοθεσίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 238 της 13 Όκτωβρίου 1956)

"Εχοντες ύπ' όψιν τάς διατάξεις του άρθρου 35 του Συντάγματος και την από 4 Όκτωβρίου 1956 σύμφωνον γνώμην της κατά την § 2 του αύτου άρθρου 35 Ειδικής Επιτροπής έκ Βουλευτών, προτάσει του Ημετέρου Υπουργικού Συμβουλίου, άποφασίσαμεν και διατάσσομεν

"Αρθρον 1.

1. Προς επίτευξιν των σκοπών της Σχολής Τουριστικών Επαγγελμάτων, ήτις εν τω παρόντι θα αναφέρεται εφεξής «Σχολή», θέλουσι λειτουργήσει είς τόπους τουριστικού ενδιαφέροντος διδακτήρια και παραρτήματα αύτης. Διά την ίδρυσιν τούτων απαιτείται απόφασις του Δ. Συμβουλίου εγκρινομένη ύπό του Υπουργού Προεδρίας της Κυβερνήσεως.

2. Διδακτήρια και παραρτήματα της Σχολής δύνανται να λειτουργήσωσι και εντός διδακτηρίων ή καταλλήλων χώρων άλλων Σχολών και ιδρυμάτων, κατόπιν συμβάσεως της Σχολής μετά των αρμοδίων Διοικητών των αντιστοίχων Σχολών και Ιδρυμάτων. Διά των συμβάσεων τούτων θέλωσι καθορισθή πάντα τα σχετικά προς την λειτουργίαν αύτων ζητήματα. Αί συμβάσεις αύται δύνανται να κατατρίζωνται δι' Ιδιωτικού έγγράφου.

3. Η Σχολή δύναται να οικοδομήση, αγοράση ή διοικήση και εκμεταλλευθή ξενοδοχεία, εστιατόρια και ζαχαροπλαστεία είς διαφόρους τουριστικούς τόπους προς εκπαίδευσιν προσωπικού τουριστικών επαγγελμάτων. Ταύτα δε ξενοδοχεία, εστιατόρια και ζαχαροπλαστεία δύνανται να λειτουργήσωσι και ως ανεξάρτητοι επιχειρήσεις.

4. Η Σχολή δύναται να ιδρύση και λειτουργήση και άλλα τμήματα, ών η ίδρυσις θα κρίνεται σκόπιμος προς επίτευξιν των σκοπών της.

5. Η Σχολή δύναται να συνεργάζεται μετά των αρμοδίων Υπηρεσιών του Κράτους, Ν.Π.Δ.Δ. και Ο.Τ.Α. προς εκπλήρωσιν των σκοπών της.

6. Η Σχολή δύναται να συνάπτη συμβάσεις μετά τρίτων προς εκπλήρωσιν των σκοπών της.

7. Η Σχολή δύναται να δέχεται δωρεάς, κληρονομίας και κληροδοσίας.

8. Η Σχολή δύναται να εκδίδη περιοδικόν, εφημερίδα, βιβλία και άλλα έντυπα προς εκπλήρωσιν των σκοπών της.

9. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Λέσχην Τουρισμού.

10. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τουρισμού εντός και εκτός της Ελλάδος.

11. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ευρέσεως Εργασίας.

12. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Πληροφοριών.

13. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ταξιδίων.

14. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Μεταφορών.

15. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Διαφημίσεως.

16. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Εκθέσεων.

17. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συνεδρίων.

18. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Εκδρομών.

19. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ξεναγήσεων.

20. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Μεταφράσεων.

21. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

22. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

23. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

24. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

25. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

26. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

27. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

28. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

29. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

30. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

31. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

32. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

33. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

34. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

35. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

36. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

37. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

38. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

39. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

40. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

41. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

42. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

43. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

44. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

45. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

46. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

47. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

48. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

49. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

50. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

51. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

52. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

53. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

54. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

55. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

56. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

57. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

58. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

59. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

60. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

61. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

62. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

63. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

64. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

65. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

66. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

67. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

68. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

69. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

70. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

71. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

72. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

73. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

74. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

75. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

76. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

77. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

78. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

79. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

80. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

81. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

82. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

83. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

84. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

85. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

86. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

87. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

88. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

89. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

90. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

91. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

92. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

93. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

94. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

95. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

96. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

97. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τελωνειακών Διατυπώσεων.

98. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Ασφαλίσεων.

99. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Τραπεζικών Εργασιών.

100. Η Σχολή δύναται να ιδρύση Γραφεία Συναλλάγματος.

τα θά λειτουργούσιν ὡς ἐπιχειρήσεις ἰδιωτικοῦ δικαίου, πάντα δὲ τὰ σχετικὰ πρὸς τὰ ἀνωτέρω ὡς καὶ τὰ ἀφορῶντα τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν αὐτῶν ζητήματα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐκπαίδευσιν θὰ καθορίζωνται δι' εἰδικῶν κανονισμῶν, καταρτιζομένων ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς καὶ ἐγκρινομένων δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 2.

1. Εἰς τὰ διδακτήρια καὶ τὰ παραρτήματα τῆς Σχολῆς θέλουσι λειτουργήσει τμήματα ἐκπαιδεύσεως, εἰς ἃ θὰ φοιτήσωσι νέοι προτιθέμενοι νὰ ἐργασθῶσιν εἰς τουριστικὰ ἐπαγγέλματα. Οἱ ἐκ τούτων ἐπιδεξίως ἀποφοιτῶντες καὶ λαμβάνοντες πτυχίον τῆς Σχολῆς ἐξομοιοῦνται καθ' ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ δικαιώματα πρὸς τοὺς πτυχιούχους τῆς μεταπαιδεύσεως.

2. Πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν λειτουργίαν τῶν τμημάτων τούτων, τὸ δικαίωμα ἐγγραφῆς, τὰ βιβλία, αἱ γραμματικαὶ γνώσεις, ὁ χρόνος φοιτήσεως κλπ. καθορισθήσονται διὰ κανονισμῶν καταρτιζομένων ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς καὶ ἐγκρινομένων δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως.

3. Εἰς τὰ διδακτήρια καὶ τὰ παραρτήματα τῆς Σχολῆς δύνανται νὰ λειτουργήσωσιν οἰκοτροφεῖα τῶν ἐκπαιδευομένων καὶ μεταπαιδευομένων τῆς Σχολῆς. Ὁ τρόπος λειτουργίας τῶν οἰκοτροφείων τούτων, αἱ δικαιοῦμεναι οἰκήσεως καὶ σιτήσεως, τὰ τροφεῖα καὶ γενικῶς πᾶσα ἀναγκαία λεπτομέρεια, καθορισθήσονται διὰ κανονισμῶν καταρτιζομένων ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς καὶ ἐγκρινομένων δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 3.

1) αἱ Εἰς ἃς πόλεις λειτουργεῖ διδακτήριον ἢ παράρτημα τῆς Σχολῆς καὶ εἰς περιοχὴν αὐτῶν ὁριζομένην δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, πάντες οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ ἐπαγγελματικὰ τμήματα τῶν ξενοδοχείων πολυτελείας α, β καὶ γ τάξεως καὶ εἰς τὰ ἐπαγγελματικὰ τμήματα τῶν λαϊκῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τουριστικὰ ἐπαγγέλματα ἀπὸ πρώτης τάξεως καὶ ἄνω, οἱ μὴ ὑπερβαίνοντες τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, ὑποχρεοῦνται ὅπως μετεκπαιδεύθῶσιν εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην διὰ συνεχοῦς καὶ ἀνελλιποῦς παρακολουθήσεως τῶν ἐν αὐτῇ διδασκομένων μαθημάτων. Ἡ διαρκεια της μετεκπαιδεύσεως ὁρίζεται διὰ μὲν τὸ προσωπικὸν τῶν ξενοδοχείων εἰς τέσσαρας μέχρις ἓξ ἑβδομάδας, διὰ δὲ τὸ προσωπικὸν τῶν λοιπῶν ἐπαγγελμάτων εἰς τριάκοντα ἡμέρας συνεχοῦς φοιτήσεως. Τὸν ἀκριβῆ χρόνον φοιτήσεως τῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων ἑκάστου τῶν ἀνωτέρω ὁρίων καθορίζει δι' ἀποφάσεώς του τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Σχολῆς. Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς κανονικῆς, συνεχοῦς καὶ ἀνελλιποῦς φοιτήσεως τῶν ἀνωτέρω εἰς τὴν Σχολὴν πρὸς μετεκπαίδευσιν οἱ ἐργοδόται αὐτῶν ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχωσιν εἰς τοὺς ὑποψηφίους ὑπὸ τῆς Σχολῆς καλλιεργήσεως κοινωνικὴν ὠφέλειαν μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν, ἴσης διαρκείας πρὸς τὸν χρόνον τῆς μετεκπαιδεύσεώς των ἐν τῇ Σχολῇ. Εἰς τὴν ἀνωτέρω ὠφέλειαν συγχωροῦνται 15 ἡμέραι ἐκ τῆς ἀδείας, τὴν ὁποίαν δύναται τῶν κειμένων διατάξεων δικαιοῦται ὁ μετεκπαιδευόμενος. Αἱ ὑπόλοιποι ἡμέραι βαρύνουσι τὸν ἐργοδότην.

β) Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως ἡ ὑποχρέωσις μετεκπαιδεύσεως δύναται νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς ἐργαζομένους εἰς κατωτέρας τάξεις ξενοδοχεῖα καὶ ἐπιχειρήσεις ἀνηκούσας εἰς τουριστικὰ ἐπαγγέλματα.

2) Τὰ ἀνωτέρω τμήματα μετεκπαιδεύσεως λειτουργοῦσιν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου μέχρι 31 Μαρτίου. Ἡ περίοδος αὕτη δύναται νὰ παραταθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς.

3) Ἡ Διοίκησις τῆς Σχολῆς καθορίζει ἐν συνεννοήσει μὲ τοὺς ἐργοδότας τὴν ἔναρξιν καὶ λῆξιν τῆς φοιτήσεως ἑκάστου πιὸ αὐτοὺς ἐργαζομένου. Ἐν ἀρνήσει ἢ κωλυσιεργίᾳ τοῦ ἐργοδότου τὸν χρόνον τοῦτον καθορίζει ἡ Διοίκησις τῆς Σχολῆς.

4) Ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω καλούμενος πρὸς φοίτησιν καὶ μὴ προσερχόμενος ἀδικαιολογήτως, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Διοικήσεως τῆς Σχολῆς, στερεῖται τῶν προσόντων ἐργασίας εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 4 τοῦ παρόντος ἀναφερομένας ἐπιχειρήσεις.

5) Οἱ ἐκ τῶν ἐγγραφέντων εἰς τὴν Σχολὴν ἀπουσιάζοντες ἐκ τινος μαθήματος ἀδικαιολογήτως, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Διοικήσεως τῆς Σχολῆς, τιμωροῦνται διὰ προστίμου ἴσου πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν μιᾶς ἡμέρας. Τὰ πρόστιμα ταῦτα κρατοῦνται, ὑπ' εἰδίκην των ἐργοδοτῶν, ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῶν τιμωρουμένων, ἐπὶ τῇ εἰδοποιήσει τῆς Σχολῆς, καὶ καταβάλλονται ἐντὸς τοῦ πρώτου 10ημέρου τοῦ ἑπομένου ἀπὸ τῆς εἰδοποιήσεως μηνὸς εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Σχολῆς, ἧς ἀποτελοῦσιν ἔσοδον. Οἱ σημειοῦντες ὑπὲρ τὰς 15 ἀδικαιολογήτους ἀπουσίας ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθμὸν 4 παραγράφου.

6) Ὁ Ὑπουργὸς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως δύναται δι' ἀποφάσεών του, προτάσει τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς, νὰ ὑποχρεώσῃ πρὸς μετεκπαίδευσιν κατὰ τὰ ἀνωτέρω τοὺς θαλαμηπόλους τῶν πλοίων, τοὺς ἐργαζομένους εἰς λεωφορεῖα δημοσίας χρήσεως καὶ γενικῶς τοὺς ἐργαζομένους εἰς ἐπαγγέλματα παροχῆς ὑπηρεσιῶν.

7) αἱ Πάντες οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω μετεκπαιδευόμενοι, μετὰ τὸ πέρας τῆς φοιτήσεώς των εἰς τὴν Σχολήν, ὑποβάλλονται εἰς ἐξετάσεις καὶ ἐφ' ὅσον κριθῶσιν ἱκανοὶ λαμβάνουσι πτυχίον τῆς Σχολῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως.

β) Οἱ ἀπουσιάζοντες κατὰ τὰς ἐξετάσεις δύνανται νὰ ἐπαναλάβωσι τὸ ἐπόμενον ἔτος ὑπὸ οὓς αὐτοὺς ὅρους. Οἱ ἐκ τούτων ὅμως ἀποτυγχάνοντες κατὰ τὰς ἐξετάσεις καὶ τοῦ δευτέρου ἔτους θεωροῦνται ἀκατάλληλοι, ἐφαρμοζομένης καὶ ἐν προκειμένῳ τῆς διατάξεως τῆς προηγουμένης § 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

8) αἱ Πάντες οἱ πτυχιοῦχοι τῆς Σχολῆς λαμβάνουσι δικαιωματικῶς ἐπαγγελματικὸν βιβλιάριον ἐργασίας καὶ προσλαμβάνονται ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς εἰδικότητός των κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν, ἐγγραφόμενοι εἰς τὰ παρὰ ταῖς Γραφείοις Εὑρέσεως Ἐργασίας τηρούμενα μητρῶα ἀνέργων εἰς τὸ δεξιὸν τῶν μὴ πτυχιούχων. Πρὸς τοὺς πτυχιούχους ἐξομοιοῦνται μέχρι τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ παρόντος ὁριζομένης προθεσμίας, ὡς πρὸς τὴν προσλήψιν καὶ τὴν χορήγησιν ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ἐργασίας, οἱ ἔχοντες κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἐπιτυχῶς κατὰ πρώτην πρόσληψιν ὑπηρεσίαν εἰς τὰς ἐν § 1 τὴν παροῦσαν ἄρθρου ἀναφερομένας ἐπιχειρήσεις.

β) Δι' ὅσα ἐκ τῶν τουριστικῶν ἐπαγγελμάτων τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ παρόντι, δὲν προβλέπεται ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας ἡ χορήγησις ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ἐργασίας συνιστᾶται τὰ ἁρμόδια ὄργανα, διὰ τὴν ἔκδοσιν τοιούτων, διὰ κατ' ἐξαίρεσιν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ Ἐργασίας.

9) Διὰ κανονισμοῦ τῆς Σχολῆς καταρτιζομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς καὶ ἐγκρινομένου δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ θὰ ὁρισθῇ καθ' ὅλα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν ὡς ἄνω τμημάτων μετεκπαιδεύσεως τὰς ἐξετάσεις τῶν μετεκπαιδευομένων, τὴν ἀπονομὴν πτυχίων, τὴν ἔκδοσιν τῶν διὰ τοὺς πτυχιούχους εἰδικῶν ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων καὶ πᾶν ἄλλο σχετικὸν ζήτημα.

10) Οἱ ἔχοντες ἐπαυδοκιμημένως πραγματικὴν ὑπηρεσίαν 15 ἐτῶν εἰς τουριστικὰ ἐπαγγέλματα ἐκ τῶν ἀναφερομένων ἐν τῇ § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου δύνανται νὰ ὑποβληθοῦσιν εἰς ἐξετάσεις διὰ τὴν ἀπόκτησιν πτυχίου τῆς Σχολῆς, ἄνευ φοιτήσεως εἰς αὐτήν, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως παρακολουθήσωσιν ἀριθμὸν μαθημάτων διαλέξεων καθοριζομένων δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς. Πάντα τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης ζητήματα καθορισθήσονται δι' εἰδικοῦ κανονισμοῦ καταρτιζομένου ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς καὶ ἐγκρινομένου δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως.

11) Οἱ κύριοι καὶ οἱ διευθυνταὶ ἐπιχειρήσεων ἀνηκουσῶν εἰς τουριστικὰ ἐπαγγέλματα, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι εἰς αὐτάς, ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχωσιν εἰς τὴν Σχολὴν καὶ ἐντὸς τῆς ταυτομενίας ὑπ' αὐτῆς προθεσμίας ἀκριβεῖς πληροφορίας ἀφορώσας τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργαζομένων, τὴν ἡλικίαν των, τὰς γραμματικὰς των γνώσεις, τὰ ἔτη ὑπηρεσίας των καὶ ἐν γένει πᾶν στοιχεῖον σχετικὸν μὲ τὴν ὑπηρεσιακήν των κατάστασιν.

Ἄρθρον 4.

1) Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1960 οὐδεὶς δύναται νὰ ἐργασθῇ εἰς τὰ ἐπαγγελματικὰ τμήματα τῶν ξενοδοχείων πολυτελείας Α' καὶ Β' τάξεως καὶ εἰς τὰ ἐπαγγελματικὰ

τμήματα των λοιπών επιχειρήσεων των ανηκουσών εις τουριστικά επαγγέλματα από πρώτης τάξεως καὶ ἄνω, ἐὰν δὲν εἶναι πτυχιοῦχος τῆς Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἀνωτέρω διάταξις καὶ εἰς καταστήματα κατωτέρων κατηγοριῶν τῶν αὐτῶν ἐπαγγελμάτων, καθοριζομένων, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς Ἰσχύος αὐτῆς.

2) Ἡ προθεσμία τῆς προηγουμένης παραγράφου δύναται νὰ παρατείνεται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας Κυβερνήσεως, μετὰ γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς, διὰ τὸ σύνολον τῆς χώρας ἢ δι' ὡρισμένας πόλεις, ἐφ' ὅσον ἐξ ἀντικειμενικῶν λόγων διαπιστωθῇ ἡ ἀδυναμία τῆς Σχολῆς πρὸς μετεκπαίδευσιν πάντων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἀναφερομένας ἐπιχειρήσεις.

3) Οἱ ἀπόφοιτοι ἀναγνωρισμένων ξενοδοχειακῶν ἢ τουριστικῶν Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς ἐξομοιοῦνται, κατ' ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ δικαιώματα, πρὸς τοὺς πτυχιούχους τῆς Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων.

"Αρθρον 5.

Ἡ ἐκπαίδευσις καὶ μετεκπαίδευσις ἐν τῇ Σχολῇ παρέχεται εἰς δύο κύκλους.

1) Τὴν Στοιχειώδη καὶ

2) τὴν Ἀνωτέραν.

Πάντα τὰ ἀφορῶντα τὴν εἰς ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω κύκλων ἐκπαίδευσιν καὶ μετεκπαίδευσιν, τὰ προσόντα πρὸς ἐγγραφὴν τῶν μαθητῶν, τὰ βιβλία, τὸν χρόνον φοιτήσεως, τὴν διδακτέαν ὕλην, τοὺς ἀπονεμομένους τίτλους σπουδῶν, τὴν εἰδικότητα καὶ διαβάθμισιν τῶν πτυχιούχων, τὴν μετεκπαίδευσιν τῶν ἀριστούχων πτυχιούχων τῆς Σχολῆς ἢ πτυχιούχων Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς εἰς Ξενοδοχειακὰς Σχολὰς τῆς ἀλλοδαπῆς, τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἀποφοίτων ἑκάστου κύκλου, τὰς ἐπιβαλλομένας εἰς αὐτοὺς ποινάς, τὰς περιπτώσεις ἀφαιρέσεως τοῦ τίτλου σπουδῶν καὶ τῆς ἀπωλείας τῶν ἐκ τούτων πηγαζόντων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, τὰ ὄργανα ἐπιβολῆς τῶν ἀνωτέρω κυρώσεων καὶ πάντα τὰ σχετικὰ καὶ ἀναγκαῖα πρὸς τὴν λειτουργίαν τῶν ἀνωτέρω κύκλων ἐκπαιδεύσεως καὶ μετεκπαιδεύσεως ζητήματα καθορισθήσονται διὰ διαταγμάτων ἐκδιδομένων μετὰ γνώμην τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως Ὑπουργοῦ. Μέχρις ἐκδόσεως τῶν διαταγμάτων τούτων ἰσχύουσιν αἱ κείμεναι διατάξεις.

"Αρθρον 6.

1) Ἡ Σχολὴ ὀργανώνει εἰς τὰς αἰθούσας αὐτῆς ἢ εἰς ἄλλα κατάλληλα κέντρα σειρὰν μορφωτικῶν διαλέξεων καὶ ὁμιλιῶν προοριζομένων διὰ τοὺς ἐργοδότας καὶ διευθυντὰς ἐπιχειρήσεων, ἀνηκουσῶν εἰς τουριστικὰ ἐπαγγέλματα.

2) Ὁ Ὑπουργὸς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως δύναται δι' ἀποφάσεώς του, μετὰ πρότασιν τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς, νὰ καταστήσῃ ὑποχρεωτικὴν διὰ τοὺς ἀνωτέρω τὴν παρακολούθησιν τῶν ὁμιλιῶν καὶ διαλέξεων τούτων. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ καλεῖ ὀνομαστικῶς ἀνάλογον ἀριθμὸν ἐργοδοτῶν καὶ διευθυντῶν, καθορίζων τὴν ἀνάρχειν καὶ λῆξιν ἑκάστης σειρᾶς. Εἰς τοὺς μὴ προσερχομένους ἢ μὴ παρακολουθοῦντας ἀνελλιπῶς τὰς διαλέξεις καὶ ὁμιλίας ταύτας ἐπιβάλλονται αἱ ποιναὶ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ παρόντος.

"Αρθρον 7.

Ἐφεξῆς ἵνα τὸ πρῶτον ἀσκήσῃ τις τὸ ξενοδοχειακὸν ἐπάγγελμα ὡς ὑπεύθυνος διευθυντὴς τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον αὕτη ἀνήκει εἰς τὰς κατηγορίας πολυτελείας, α, β, καὶ γ τάξεως ἢ νὰ διευθύνῃ ὑπεύθυνος ἐπιχείρησιν α' τάξεως καὶ ἄνω ἀνηκουσαν εἰς ἄλλο τουριστικὸν ἐπάγγελμα εἰς πόλεις πληθυσμοῦ ἄνω τῶν 15.000 κατοίκων καὶ εἰς λουτροπόλεις, θερινὰς διαμονὰς καὶ ἀρχαιολογικοὺς τόπους, ἀνεξαρτήτως πληθυσμοῦ, δέον νὰ τύχῃ ἀδείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ, χορηγουμένης μόνον ἐφ' ὅσον ὁ ἐπιχειρηματίας εἶναι πτυχιοῦχος τῆς Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων ἢ παρηκολούθησε κανονικὰς μίαν σειρὰν μορφωτικῶν διαλέξεων καὶ ὁμιλιῶν, ἐκ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου.

"Αρθρον 8.

1) Ἡ Σχολὴ διοικεῖται ὑπὸ 12μελοῦς Συμβουλίου ἀπαρτιζομένου ἐκ τῶν κάτωθι μελῶν:

α) Τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ ὡς Προέδρου.

β) Ἑνὸς καθηγητοῦ τῆς Ἀνωτάτης Σ.Ο.Ε.Ε.

γ) Ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν συμφώνως τῷ ν. 281)1936.

δ) Ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

ε) Ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου.

στ) Ἑνὸς Διευθυντοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ.

Οἱ ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖα δ—ε ὁρίζονται ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν.

ζ) Ἑνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν.

η-θ) Ἑνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἐπιμελητηρίου τούτου.

ι) Ἑνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν.

ια) Ἑνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν.

Οἱ ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖα στ—ια ἀντιπρόσωποι ὁρίζονται ὑπὸ τῶν οἰκείων Διοικήσεων.

ιβ - ιγ) Ἐκ δύο ὑπαλλήλων τουριστικῶν ἐπαγγελμάτων, ἐξ ὧν ὁ εἷς ξενοδοχοϋπάλληλος, ὁριζομένων ὑπὸ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν καὶ Ὑπαλλήλων Ἐπισιτισμοῦ.

Τὰ Συμβούλιον ἐκλέγει μεταξὺ τῶν μελῶν του δύο ἀντιπροέδρους οἵτινες κατὰ σειρὰν ἐκλογῆς ἀντικαθιστοῦν τὸν Πρόεδρον ἀπόντα ἢ κωλυόμενον. Ἡ ἐκλογὴ ἀμφοτέρων τῶν ἀντιπροέδρων ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ αὐτοῦ νομικοῦ προσώπου ἀπαγορεύεται.

3) Τὰ εἰς ἀπόστασιν μεγαλυτέρων τῶν 30 χιλιομέτρων ἐξ Ἀθηνῶν ἱδρυόμενα ὑπὸ τῆς Σχολῆς διδακτήρια καὶ παραρτήματα αὐτῆς διακαυθίστανται ὑπὸ πενταμελῶν Ἐπιτροπῶν συνισταμένων δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως μετὰ πρότασιν τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς. Διὰ τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων καθορίζονται πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν λειτουργίαν καὶ τὴν ἁρμοδιότητα τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων ζητήματα.

4) Ἡ παρὰ τῇ Σχολῇ θέσις τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου καταργεῖται.

"Αρθρον 9.

Πόροι.

1) Πόροι τῇ Σχολῆς εἶναι:

α) Ἐτησία ἐπιχορήγησις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ ἴση πρὸς εἴκοσιν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (20%) τοῦ εἰς αὐτὸν περιερχομένου ἐσόδου, ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν ξενοδοχειακῶν ἐπιχειρήσεων καταβαλλομένου ποσοστοῦ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 8 § 2 τοῦ ν.δ. 180)1946. Ἡ ἐπιχορήγησις αὕτη καταβάλλεται ἀνὰ κοίμησιν ἀρχομένη ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1956.

β) Ἐτησία εἰσφορὰ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐκ δραχμῶν 1.000.000.

γ) Ἐτησία εἰσφορὰ τοῦ Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος ἐκ δραχμῶν 300.000 Εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο ἐξαιρεῖται ἡ κατὰ τὸ ἐδάφιον β τοῦ ἄρθρου 19 ταῦ ν.δ. 3430)1955 ὑποχρέωσις τοῦ Ἐπιμελητηρίου τούτου.

δ) Ἐτησία εἰσφορὰ τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν ἐκ δραχμῶν 500.000.

ε) Ἐτησία εἰσφορὰ τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν ἐκ δραχ. 300.000.

στ) Ἐτησία εἰσφορὰ τοῦ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν ἐκ δραχμῶν 250.000.

ζ) Τὰ δικαιώματα ἐγγραφῆς, τὰ βιβλία, τὰ ἐξέταστρα, τὰ τροφεῖα κλπ., ὡς ταῦτα θὰ ὁρισθῇ καθορισθῇ ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς καὶ ἐγκριθῇ δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως.

η) Δωρεαί, πρόστιμα καὶ πᾶν ἄλλο ἔσοδον νομίμως περιερχόμενον εἰς τὴν Σχολήν.

Αἱ ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖα β, γ, δ, ε καὶ στ, ἐπιχορηγήσεις καὶ εἰσφοραὶ ἀρχονται ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1956 καὶ καταβάλλονται εἰς τὴν Σχολὴν εἰς ἰσοσθενεῖς μηνιαίας δόσεις ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου ἑκάστου μηνὸς ὑπ' εὐθύνην τῶν οἰκείων διοικήσεων. Αὗται ὑποχρεοῦνται, ὅπως

ἀναγράψωσι καθ' ἕκαστον οἰκονομικὸν ἔτος εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν ὑπαχθέντων Νομικῶν Προσώπων τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰσφοράν ἢ ἐπιχορήγησιν ὑπὲρ τῆς Σχολῆς. Εἰδικῶς διὰ τὸ ἀπὸ 1.7.1956 μέχρι τῆς 30.12.1956 χρονικὸν διάστημα τῆς τακτικῆς οἰκονομικῆς χορήτσεως ἡ δι' ἀφαιρέσεων τῶν Νομικῶν τούτων Προσώπων καθοριζομένη ὡς ἀνωτέρω εἰσφορὰ θεωρεῖται ὁλοκληρωμένη ἀνευ ἄλλης διατυπώσεως.

2) Τὰ Ἐμπορικὰ καὶ Βιομηχανικὰ Ἐπιμελητήρια, ὡς καὶ τὰ Ἐπαγγελματικὰ καὶ Βιοτεχνικὰ τοιοῦτα τῶν πόλεων εἰς ἃς θὰ λειτουργήσωσι διδακτήρια ἢ παραρτήματα τῆς Σχολῆς, ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλλωσι πρὸς τὴν Σχολὴν μηνιαίαν εἰσφορὰν ὁριζομένην διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ἐμπορίου, μὴ δυναμένην νὰ ὑπερβῇ τὸ ἥμισυ τῆς κατὰ τὸ ἀνωτέρω καταβαλλομένης εἰσφορᾶς ὑπὸ τῶν ἀντιστοίχων Ἐπιμελητηρίων τῶν Ἀθηνῶν.

Ἄρθρον 10.

1) Ἡ Σχολὴ δύναται, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, πρατάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, νὰ συνάψῃ δάνεια μετὰ τοῦ ΟΧΟΑ, τῶν Ταμείων Παραναταθηκῶν καὶ Δανείων, τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηριστικῆς Πίστεως ἢ ἄλλων Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀγορᾶς ἢ οἰκοδομήσεως καταλλήλων κτιρίων διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν διδακτηρίων αὐτῆς παρεχομένης ὕλης διὰ τοῦ παρόντος εἰς τοὺς ἐν λόγῳ δανειστὰς τῆς εὐχερείας χορηγήσεως εἰς τὴν Σχολὴν τῶν δανείων τούτων.

2) Πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ κεφαλαίου, τῶν τόκων κλπ. τῶν οὕτω συναπτομένων δανείων ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Σχολὴν ὅπως παράσχῃ ἐγγύησιν διὰ τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῶν πόρων αὐτῆς καὶ δεσθῇ τὴν ἐγγραφὴν πρώτης ὑποθήκης ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ δανείου ἐκτελεσθησομένων ἔργων. Τὰ συμβολαιογραφικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῶν δανειστικῶν τούτων συμβολαίων περιορίζονται εἰς τὸ ἥμισυ.

Ἄρθρον 11.

Πᾶσαι αἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι, αἱ διοικήσεις τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ γενικῶς τὰ φυσικὰ καὶ νομικὰ πρόσωπα ὑποχρεοῦνται, ὅπως παρέχωσιν εἰς τὴν Σχολὴν πᾶσαν ὑπ' αὐτῆς αἰτουμένην πληροφορίαν σχετικὴν μὲ τὴν λειτουργίαν της καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν της.

Ἄρθρον 12.

Διὰ κανονισμῶν συνταισσομένων ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς καὶ ἐγκρινομένων δι' ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως καὶ Οἰκονομικῶν θέλουσι καθορισθῇ πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐν γένει λειτουργίαν καὶ ἁρμοδιότητα τοῦ Δ. Συμβουλίου, τὴν διαχείρισιν τῶν πόρων αὐτῆς, τὰ ἔξοδα λειτουργίας, τὰς ἀποζημιώσεις τῆς διοικήσεως καὶ πᾶν ἄλλο σχετικὸν πρὸς τὴν λειτουργίαν καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τῆς Σχολῆς ζήτημα. Μέχρις ἐκδόσεως τῶν κανονισμῶν τούτων ἰσχύουσιν αἱ κείμεναι διατάξεις.

Ἄρθρον 13.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Σχολῆς προσλαμβάνει δι' ἀποφάσεών του ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου τὸ πέραν τοῦ τακτικοῦ ἀναγκαῖον εἰς τὴν Σχολὴν καὶ τὰ διδακτήρια αὐτῆς προσωπικόν, ὡς καὶ τὸν νομικὸν σύμβουλον τῆς Σχολῆς δικηγόρον, ἔχοντα ὑπὲρ 15ετῆ ὑπηρεσίαν. Εἰδικώτερον προκειμένου περὶ προσλήψεως καθηγητῶν ἡ σχετικὴ ἀπόφασις δέον νὰ λάβῃ διὰ πλειοψηφίαν τῶν δύο τρίτων (2/3) τοῦ συνόλου τῶν μελῶν τοῦ Δ. Συμβουλίου.

Ἄρθρον 14.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 12.6.1935 ἀ.ν. «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Πανελληνίου Ἑνώσεως Τουριστικῶν Ξενοδοχείων περὶ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως διὰ τῆς § 4 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 688/1948 ν.δ. «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς κειμένης νομοθεσίας περὶ Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων καὶ Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ν.δ. 3430/1955 «περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ καταργήσεως διατάξεων περὶ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων», ὡς καὶ αἱ σχετικαὶ περὶ ἁρμοδιοτήτων αὐτοῦ διατάξεις, καταργοῦνται. Ὁ ἀσκῶν καθήκοντα Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Διευθυντὴς τῶν ξενοδοχείων τοῦ Ε.Ο.Τ. ὡς καὶ ὁ προϊστάμενος τοῦ Τμήματος Ξενοδοχείων τῆς αὐτῆς Διευθύνσεως μετέχουσιν ἐφεξῆς ὡς τακτικὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐπιμελητηρίου τούτου.

Ἄρθρον 15.

1. Πᾶσα οἱαδήποτε παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου τιμωρεῖται κατόπιν ἐγκλήσεως διὰ προστίμου μέχρι 5.000 δραχμῶν, ἐν ὑποτροπῇ δὲ μέχρι τοῦ διπλασίου.

2. Τὰ δικαιώματα τοῦ παρόντος νόμου ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα περιέρχονται εἰς τὴν Σχολήν, ἧς ἀποτελοῦσιν ἔσοδον.

3. Πάντα τὰ ἐν τῷ παρόντι προβλεπόμενα διατάγματα ἐκδίδονται πρωτάπαξ τοῦ ἐπὶ τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως Ὑπουργοῦ, πλὴν τῶν προκαλούντων δαπάνας, ἅτινα ἐκδίδονται πρωτάπαξ τῶν Ὑπουργῶν Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ τῶν Οἰκονομικῶν.

4. Πᾶσα ἀντίθετος πρὸς τὸν παρόντα νόμον γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις καταργεῖται.

Ἄρθρον 16.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1956.

3591/1956 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ Ὑπηρεσιακῶν καὶ Πειθαρχικῶν Συμβουλίων, προαγωγῶν καὶ ἐντάξεων ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 242 τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἀπὸ 5 Ὀκτωβρίου 1956 σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν

Ἄρθρον 1.

Παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων συνιστῶνται :

α) Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον.

β) Πρωτοβάθμιον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον Διοικητικοῦ Προσωπικοῦ.

γ) Πρωτοβάθμιον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον Ὑγειονομικοῦ Προσωπικοῦ.

δ) Δευτεροβάθμιον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον.

Ἄρθρον 2.

Σύνθεσις Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου

1. Τὸ Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον ἀποτελεῖται:

α) Ἐκ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς προέδρου, ἀναπληρουμένου ὡς μέλους μὲν ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, ὡς προέδρου δὲ ὑπὸ τοῦ ἑκάστοτε ἀναπληροῦντος αὐτόν, ὡς πρόεδρον τοῦ Δ.Σ., ἀντιπροέδρου.

β) Ἐκ τῶν δύο ἀντιπροέδρων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀναπληρουμένων ὑπὸ ἑτέρων δύο τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἐκ τῶν τάξεων τῶν ἀναπληρουμένων.

γ) Ἐξ ἑνὸς ἀνωτάτου ἢ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑτέρου, ἀνωτάτου ἢ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τούτου.

δ) Ἐξ ἑνὸς δικαστικοῦ ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν καὶ ἄνω ἢ καθηγητοῦ Πανεπιστημίου ἀναπληρουμένου ὑπὸ προσώπου ἔχοντος τὴν ἰδιότητα τοῦ τακτικοῦ τοιούτου.

ε) Ἐκ δύο ἀνωτάτων ἢ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α ἢ ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος, διοριζομένων δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ν.δ. 2698/1953, ἀναπληρουμένων ὑπὸ προσώπων, ἐχόντων μίαν τῶν ὡς ἄνω ἰδιοτήτων.

Ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ θεμάτων ἀφορώντων τὴν ὑπηρεσιακὴν κατάστασιν τοῦ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ (ἰατρῶν καὶ δευτερευόντως), οἷον ἀποτελοῦσι καὶ αἱ ὡς ὑπάλληλοι ὑπηρετοῦντες ἰατροί, φαρμακοποιοί, χημικοὶ καὶ βοηθοὶ φαρμακείου, συμμετέχει τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου ἀντὶ τοῦ νεωτέρου κατὰ βαθμόν, τακτικοῦ μέλους τοῦ Συμβουλίου, ἐκ τῶν ὑπὸ στοιχεῖον ε' καὶ τοῦ ἀναπληρω-

τοῦ του, εἷς ἐλεγκτὴς ἰατρὸς τοῦ Ι.Κ.Α., ἀναπληρούμενος ὑπὸ ἑτέρου ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ τοῦ Ι.Κ.Α.

2. Εἰς τὸ ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον παρίστανται ἄνευ ψήφου, ὡς εἰσηγηταί, οἱ ἀρμόδιοι Διευθυνταὶ τῶν Ὑπηρεσιῶν ἢ οἱ νόμιμοι ἀναπληρωταὶ αὐτῶν.

Ἄρθρον 6.

Σύνθεσις Πρωτοβαθμίων Πειθαρχικῶν Συμβουλίων.

1. Τὸ Πρωτοβάθμιον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον Διοικητικοῦ Προσωπικοῦ ἀποτελεῖται:

α) Ἐξ ἑνὸς τακτικοῦ μέλους τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος ἐκ τῆς τάξεως τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων ὡς προέδρου, ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑτέρου τακτικοῦ ἢ ἀναπληρωματικοῦ μέλους τοῦ Δ.Σ. ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως.

β) Ἐξ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑτέρου ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τούτου.

γ) Ἐξ ἑνὸς Παρέδρου τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου ἐκ τῶν παρὰ τῷ ΙΚΑ ὑπηρετούντων, ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑτέρου Παρέδρου ἢ Διευθυντοῦ τοῦ ΙΚΑ ἢ ὑπαλλήλου διορισθέντος δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ν. δ. 2698/1953.

δ) Ἐκ δύο ἀνωτάτων ἢ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ ΙΚΑ ἢ ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος διορισθέντων δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ν. δ. 2698/1953, ἀναπληρουμένων ὑπὸ προσώπων ἐχόντων μίαν τῶν ὡς ἄνω ἰδιοτήτων.

2. Τὸ Πρωτοβάθμιον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον Ὑγειονομικοῦ Προσωπικοῦ ἀποτελεῖται:

α) Ἐκ τριῶν μελῶν ἐχόντων ἀντιστοίχως τὰς ἰδιότητας τῶν ὑπὸ στοιχεῖα α, β καὶ γ τῆς προηγουμένης παραγράφου μελῶν τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου Διοικητικοῦ Προσωπικοῦ.

β) Ἐξ ἑνὸς ἀνωτάτου ἢ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ ΙΚΑ ἢ ὑπαλλήλου τοῦ Ἱδρύματος διορισθέντος δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ν. δ. 2698/1953, ἀναπληρουμένου ὑπὸ προσώπου ἔχοντος μίαν τῶν ὡς ἄνω ἰδιοτήτων.

γ) Ἐξ ἑνὸς ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ τοῦ ΙΚΑ, ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑτέρου ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ.

Ἄρθρον 4.

Σύνθεσις Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου.

1. Τὸ Δευτεροβάθμιον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον ἀποτελεῖται:

α) Ἐκ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ ΙΚΑ ὡς Προέδρου, ἀναπληρουμένου ὡς μέλους μὲν ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, ὡς προέδρου δὲ ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε ἀναπληρούντος αὐτόν, ὡς Πρόεδρον τοῦ Δ. Σ., Ἀντιπροέδρου.

β) Ἐκ τῶν δύο Ἀντιπροέδρων τοῦ Δ. Σ. ἀναπληρουμένων ὑπὸ ἑτέρων δύο τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου ἐκ τῶν τάξεων τῶν ἀναπληρουμένων.

γ) Ἐξ ἑνὸς ἀνωτάτου ἢ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑτέρου ἀνωτάτου ἢ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τούτου.

δ) Ἐκ τοῦ παρὰ τῷ ΙΚΑ Νομικοῦ Συμβούλου, ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑνὸς Παρέδρου τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου ἐκ τῶν παρὰ τῷ ΙΚΑ ὑπηρετούντων.

ε) Ἐκ δύο ἀνωτάτων ἢ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ ΙΚΑ ἢ ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος διορισθέντων δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ν. δ. 2698/1953, ἀναπληρουμένων ὑπὸ προσώπων ἐχόντων μίαν τῶν ὡς ἄνω ἰδιοτήτων.

Τὰ τακτικὰ ἢ ἀναπληρωματικὰ μέλη τοῦ Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου δὲν δύνανται νὰ εἶναι τακτικὰ ἢ ἀναπληρωματικὰ μέλη τῶν Πρωτοβαθμίων Πειθαρχικῶν Συμβουλίων.

Ὅσάκις ἐκδικάζονται ἐφέσεις ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ, μετέχουσι τοῦ Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου πρόσθετοι:

στ) Τὸ ἰατρικὸν μέλος τοῦ Δ. Σ. ἀναπληρούμενον ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Δ. Σ. ἀναπληρωτοῦ του.

ζ) Ἓν τακτικὸν μέλος τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τοῦ Πανελληνίου Ἰατρικοῦ Συλλόγου, ἀναπληρούμενον ὑπὸ ἑτέρου τακτικοῦ ἢ ἀναπληρωματικοῦ μέλους αὐτοῦ.

2. Ὅσάκις ἐκδικάζονται ἐφέσεις κατὰ πειθαρχικῶν ἀποφάσεων ὀργάνων τοῦ ΙΚΑ τυγχανόντων μελῶν τοῦ Συμβουλίου τὰ ὄργανα δὲν μετέχουν εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρον 5.

Ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις 1—4 προβλεπομένη ἀναπλήρωσις τῶν τακτικῶν μελῶν θὰ γίνεται ἐν περιπτώσει κωλύματος, ἀπουσίας καὶ ἐλλείψεως τούτων.

Ἄρθρον 6.

Συγκρότησις τῶν Συμβουλίων, θητεία καὶ ἀποζημιώσεις μελῶν.

1. Τὰ Ὑπηρεσιακὸν καὶ τὰ Πειθαρχικὰ Συμβούλια συγκροτοῦνται ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἄρθροις 1—4 μελῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ θητεία ἁπάντων τῶν μελῶν, μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των, πλὴν τῶν λόγῳ θέσεως τοιούτων, ὁρίζεται διετής, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ συγκροτήσεως τοῦ οἰκείου Συμβουλίου ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

2. Διαρκούσης τῆς διετοῦς θητείας δὲν ἐπιτρέπεται ἀντικατάστασις τῶν μελῶν τῶν Συμβουλίων εἰ μὴ κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν καὶ ἐφ' ὅσον συντρέχουν σοβαροὶ λόγοι.

3. Τὰ καταβαλλόμενα εἰς τὰ μέλη τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ καὶ τῶν Πειθαρχικῶν Συμβουλίων ἔξοδα κινήσεως καθορίζονται κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατὰ συνεδρίασιν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

4. Οἱ Γραμματεῖς τῶν Συμβουλίων ὁρίζονται ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 7.

Ἀρμοδιότης Πειθαρχικῶν Ἀνακριτῶν.—Κωλύματα.

1. Εἰς τοιαύτην ἐκ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ ν. δ. 2698/1953 ὁριζομένων ὡς εἰδικῶν πειθαρχικῶν ἀνακριτῶν Παρέδρων τοποθετεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ παρὰ τῇ Διοικήσει τοῦ Ἱδρύματος ὡς Κεντρικὸς Πειθαρχικὸς Ἀνακριτὴς ἐκτελῶν ἐντὸς τῶν ἀνακριτικῶν καθηκόντων του καὶ τῆς γενικῆς ἐποπτείας καὶ καθοδηγήσεως τῶν περιφερειακῶν πειθαρχικῶν ἀνακριτῶν, καὶ καθήκοντα εἰσηγητοῦ παρὰ τῷ Διοικητῇ τοῦ Ἱδρύματος, ὡς ἀσκοῦντι τὴν πειθαρχικὴν ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν Πειθαρχικῶν Συμβουλίων καὶ διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας.

Μὴ ὑπάρχοντος Παρέδρου, καθήκοντα τοιούτου εἰσηγητοῦ ἀνατίθενται προσωρινῶς ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ εἰς ἀνώτατον ἢ ἀνώτερον διοικητικὸν ὑπάλληλον τοῦ Ἱδρύματος.

Ὁ Κεντρικὸς Πειθαρχικὸς Ἀνακριτὴς δὲν δύναται νὰ μετέχῃ εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν Πειθαρχικῶν Συμβουλίων, παρίσταται δμως κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῶν τε Πρωτοβαθμίων καὶ τοῦ Δευτεροβαθμίου, ὡς εἰσηγητὴς ἄνευ ψήφου, ἀναπληρούμενος ἐν περιπτώσει ἀπουσίας ἢ κωλύματος ὑπὸ τινος τῶν Παρέδρων, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουν καὶ περὶ τοῦ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ὁριζομένου ἐλλείψει Παρέδρων ὡς προσωρινοῦ εἰσηγητοῦ διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς ὑπαλλήλου.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ δύναται νὰ ἐπεκτείνεται ἡ τοπικὴ ἁρμοδιότης ὡς πειθαρχικῶν ἀνακριτῶν τῶν ἐκτὸς τῆς ἕδρας τοῦ ΙΚΑ διοριζομένων Παρέδρων καὶ πέραν τῆς περιφερείας τῆς ἕδρας των.

Ἄρθρον 8.

Λειτουργία Συμβουλίων.

1. Τὸ Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον συνέρχεται εἰς συνεδρίασιν κατόπιν ἐγγράφου προσκλήσεως τοῦ Προέδρου αὐτοῦ. Ἐν τῇ προσκλήσει ἀναγράφονται λεπτομερῶς τὰ συζητητέα θέματα (ἡμερησία διάταξις), ἡ ἡμέρα, ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος τῆς συνεδριάσεως.

2. Τὰ Πειθαρχικὰ Συμβούλια συνέρχονται εἰς συνεδρίασιν κατόπιν ἐγγράφου προσκλήσεως τοῦ Προέδρου αὐτῶν, ἀναγραφούσης τὰς συζητητέας ὑποθέσεις, ἤτοι τὰς ἐξ ἀναβολῆς ὑποθέσεις, τὰς ὑποθέσεις ἂν τὴν ἐκδικασιν προσδιώρισεν ὁ Πειθαρχικὸς Ἀνακριτὴς καὶ πᾶν ἕτερον θέμα, ὡς καὶ τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον τῆς συνεδριάσεως.

3. Η πρόσκλησις δέον να επιδίδηται είκοσι τέσσαρας τουλάχιστον ώρας πρό της συνεδριάσεως.

4. Των συνεδριάσεων του Υπηρεσιακού Συμβουλίου και των Πειθαρχικών μετέχει άνευ ψήφου και ο κατά το άρθρον 15 του ν. 1846 Κυβερνητικός Επίτροπος ή εν απουσία ή κωλύματι αυτού ο νόμιμος αναπληρωτής του. Περί της συμμετοχής του Κυβερνητικού Επιτρόπου ή του νομίμου αναπληρωτού του και περί των εκφραζομένων υπ' αυτού γνωμών δεν των συζητουμένων θεμάτων γίνεται μνεία εις τα πρακτικά των Συμβουλίων.

5. Αι προσκλήσεις δια τας συνεδριάσεις κοινοποιούνται εις τα τακτικά μέλη του και εις τον Κυβερνητικόν Επίτροπον.

Εάν μέλος τι ή ο Κυβερνητικός Επίτροπος κωλύεται να παραστή υποχρεούται όπως είδοποιήσ είτε αμ' εύθείας τον αναπληρωτήν του, είτε τον Γραμματέα του Συμβουλίου, οστις αποστέλλει εγκαίρως νέαν πρόσκλησιν εις το αναπληρωματικόν μέλος, φεύς έχει είδοποιηθή περί του κωλύματος προηγουμένως ο Γραμματεύς του Συμβουλίου, ότε η αποστολή της προσκλήσεως γίνεται απ' ευθείας εις τον αναπληρωτήν του κωλυομένου.

6. Τα Υπηρεσιακόν Συμβούλιον και το Δευτεροβάθμιον Πειθαρχικόν Συμβούλιον ευρίσκονται εν απαρτία παρόντων πέντε τουλάχιστον εκ των μελών του, εν οις ο Πρόεδρος ή ο Προεδρεύων.

Ουτάκις το Δευτεροβάθμιον Πειθαρχικόν Συμβούλιον επιλαμβάνεται υποθέσεων αφορωσών το υγειονομικόν προσωπικόν, τούτο ευρίσκεται εν απαρτία παρόντων εξ μελών αυτού. Ουάκις το Δευτεροβάθμιον Πειθαρχικόν Συμβούλιον εκδικάζει αφέσεις κατά πειθαρχικών αποφάσεων οργάνων του ΙΚΑ τυγχανόντων μελών αυτού ευρίσκεται εν απαρτία παμόντων τεσσάρων εκ των μελών αυτού, εν οις ο Πρόεδρος ή ο προεδρεύων.

Εάν δε ή τοιαύτη απάφασις αφορά οργανα του υγειονομικού προσωπικού, απαιτείται η παρουσία πέντε τουλάχιστον εκ των μελών του.

Εκαστον των Πρωτοβαθμίων Πειθαρχικών Συμβουλίων ευρίσκεται εν απαρτία παρόντων τεσσάρων εκ των μελών αυτού, εν οις ο Πρόεδρος ή ο προεδρεύων.

7. Τα Συμβούλια λαμβάνουν εγκύρως αποφάσεις δι' απολύτου πλειοψηφίας των παρόντων. Εν ισοψηφία, προκειμένου περί του Υπηρεσιακού Συμβουλίου, επαναλαμβάνεται η ψηφοφορία, εν δευτέρα δε ισοψηφία νικά η ψήφος του Προέδρου ή του προεδρεύοντος. Προκειμένου περί των Πειθαρχικών Συμβουλίων το αποτέλεσμα της δευτέρας ισοψηφίας κρίνεται υπέρ του πειθαρχικώς διωκομένου, κατά τας αρχάς της επιεικείας. Εάν υπάρχουν πλείονες των δύο γνωμών, επαναλαμβάνεται η ψηφοφορία μεταξύ των δύο επικρατεστέρων γνωμών.

8. Η ψηφοφορία εν τοις Συμβουλίοις είναι φανερά, υποχρεωτικών πάντων των παρόντων μελών εις ταύτην, απαγορευομένης της αρνήσεως ψήφου.

9. Τα Συμβούλια συνεδριάζουν μυστικώς.

10. Αι πράξεις των Συμβουλίων διατυπούνται εις πρακτικά, άτινα υπογράφονται υπό του Προέδρου και του Γραμματέως. Εις τα πρακτικά καταγράφονται απαντα τα ονόματα των συμμετεχόντων μελών, κατοχωρίζεται δε εν αυτοίς και η γνώμη των τυχόν μειοψηφούντων.

11. Αι αποφάσεις των συμβουλίων εκτελούνται μόνον μετά την επικύρωσιν των πρακτικών της σχετικής συνεδριάσεως δι' ην δύναται να εξουσιοδοτηθή υπό του Συμβουλίου και ο Πρόεδρος αυτού, εκτός εάν το Συμβούλιον αποφασίση την άμεσον εκτέλεσιν των αποφάσεων.

12. Αποφάσεις κοινοποιούμεναι εις το προσωπικόν δέον να αναφέρουν επί ποινή ακυρότητος της κοινοποιήσεως, εάν η ανάφασις δηλήθη παμψηφεί ή διά πλειοψηφίας.

13. Προκειμένου Συμβουλίων τι ν' αποφασίσ επί προσωπικού θέματος υφισταμένης διπλώτητι α' ή β' τάξεως ή ιατρόν ελεγκτήν δεν δύνανται να μετέχουν αυτού οι κατά βαθμόν κατώτεροι του κρινομένου, εκ δε των ισοβάθμων μελών οι τυγχάνοντες νεώτεροι κατ' αρχαιότητα. Εν ταιαύτα περιπτώσει τα Συμβούλια, νομίμως συγκροτούμενα εκ των υπολειπομένων μελών, τηρουμένων πάντων των περί απαρτίας διατάξεων.

Εάν το προσωπικόν θέμα αφορά των Γενικών Επιθεωρητήν ή Γενικών Διευθυντήν, άπαντα τα υπηρεσιακά μέλη των Συμβουλίων, ως και οι Πάρεδροι, αντικαθίστανται υπό μελών του Δ. Σ. οριζομένων υπ' αυτού.

"Αρθρον 9.

Αρμοδιότητες Υπηρεσιακού και Πειθαρχικών Συμβουλίων.

1. Εις την αρμοδιότητα του Υπηρεσιακού Συμβουλίου ανήκουν:

α) Η εκδίκασις ενστάσεων κατά διενεργηθέντος διαγωνισμού ή δοκιμασίας διά την πρόσληψιν υπαλλήλων.

β) Η μεταρρύθμισις αποφάσεων του Διοικητού περί μεταθέσεως υπαλλήλων μετά τρίμηνον από της εκτελέσεώς των.

γ) Η χορήγησις εις τους υπαλλήλους επιδομάτων αδείων μετ' αποδοχών.

δ) Αι προαγωγαί, μονιμοποιήσεις, εντάξεις και μεταταξεις.

ε) Η ένταξις διατηρουμένου προσωπικού συγχωνευθέντων ή συγχωνευθησομένων Ειδικών Ταμείων.

στ) Η διόρθωσις φύλλων ποιότητος του προσωπικού.

ζ) Η παροχή εφ' άπαξ βοηθημάτων εκ του Ειδικού Λογαριασμού Προνοίας Προσωπικού.

η) Η θέσις εις διαθεσιμότητα των υπαλλήλων και πέραν του τριμήνου.

θ) Και πάν έτερον θέμα αφορών την υπηρεσιακήν κατάστασιν των υπαλλήλων, εφ' όσον δεν ορίζεται άλλως δι' ετέρων διατάξεων.

2. Τα Πειθαρχικόν Συμβούλιον Διοικητικού Προσωπικού είναι αρμόδιον όπως εκδικάζη:

α) Πειθαρχικάς υποθέσεις των πάσης φύσεως οργάνων των υπαγομένων εις ους διατάξεις του Κανονισμού Υπαλληλικού Προσωπικού, ως και των συνδεομένων διά συμβάσεως ιδιωτικού δικαίου, ως προς τους οποίους ισχύουν αι πειθαρχικαί διατάξεις περί μονίμων υπαλλήλων του Ι.Κ.Α.

β) Εφέσεις κατά πειθαρχικών αποφάσεων οιουδήποτε οργάνου της μονομελούς πειθαρχικής δικαιοδοσίας, πλην του Διοικητού και των Γενικών Διευθυντών, αφορωσών εις τα αυτά όργανα.

Το Πειθαρχικόν Συμβούλιον Διοικητικού Προσωπικού αποφασίζει επίσης επί των αιτήσεων των αυτών ως άνω οργάνων περί εξαιρέσεως δικαστού.

3. Το Πειθαρχικόν Συμβούλιον Υγειονομικού Προσωπικού είναι αρμόδιον όπως εκδικάζη:

α) Πειθαρχικάς υποθέσεις του πάσης φύσεως Υγειονομικού Προσωπικού, κυρίου και δευτερεύοντος, και του συνδεομένου διά συμβάσεως ιδιωτικού δικαίου ως προς τους οποίους ισχύουν αι πειθαρχικαί διατάξεις περί μονίμων υπαλλήλων του Ι.Κ.Α. Ως τοιούτον δε λογίζονται και οι ως υπάλληλοι υπηρετούντες ιατροί, φαρμακοποιοί, χημικοί και βοηθοί φαρμακείου.

β) Εφέσεις κατά πειθαρχικών αποφάσεων οιουδήποτε οργάνου της μονομελούς πειθαρχικής δικαιοδοσίας, πλην του Διοικητού και των Γενικών Διευθυντών, αφορωσών υγειονομικά όργανα.

Το Πειθαρχικόν Συμβούλιον Υγειονομικού Προσωπικού αποφασίζει επίσης επί των αιτήσεων των αυτών οργάνων περί εξαιρέσεως δικαστού.

4. Το Δευτεροβάθμιον Πειθαρχικόν Συμβούλιον είναι αρμόδιον διά την δίδνασιν εφέσεως:

α) Κατά πειθαρχικών αποφάσεων των Γενικών Διευθυντών.

β) Κατ' αποφάσεων των Πρωτοβαθμίων Πειθαρχικών Συμβουλίων εφ' όσον δι' αυτών επιβάλλεται ποινή της οριστικής απολύσεως του υπαλλήλου ή εφ' όσον κατά την έκδοσιν της εκκαλουμένης αποφάσεως διετυπώθη μειοψηφία εκ δύο τουλάχιστον ψήφων ή εφ' όσον πρόκειται περί έφέσεως δικαιούμένης υπέρ του Ι.Κ.Α. κατά πάσης αποφάσεως των Πρωτοβαθμίων Πειθαρχικών Συμβουλίων απαλλακτικής ή καταδικαστικής και ανεξαρτήτως επιβληθείσης ποινής.

5. Διά την άσκησιν έφέσεως υπό του Διοικητού πάσαι αι αποφάσεις των Πρωτοβαθμίων Πειθαρχικών Συμβουλίων δέον να κοινοποιούνται προς αυτόν.

"Αρθρον 10.

Διά δ. διαταγμάτων εκδιδομένων πρατάσει του Υ-

τουργού Έργασίας μετά γνώμην τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. καθιζονται τά τῆς ἀνακρίσεως ἐν γένει ἐπί πειθαρχικῶν παραπτωμάτων, ἐγέρσεως πειθαρχικῆς ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν Πειθαρχικῶν Συμβουλίων, τά τῆς διαδικασίας ἐνώπιον αὐτῶν καί τά τῶν ἐνδίκων μέσων καί ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων, ὡς καί τά τῆς ἐκδιώξεως παραβάσεων συμβάσεων Ι.Κ.Α. μετά φαρμακοποιῶν, κλινικῶν, ἐργαστηρίων ἤ ἑτέρων τρίτων.

Ἄρθρον 11.

Διά δ. διαταγμάτων ἐκδιδομένων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατόπιν γνώμης τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. δύναται νά τροποποιοῦνται τά ἄρθρα 2 — 6 τοῦ παρόντος νόμου καί νά καθορίζεται ὕψος διάφορος τῆς καθοριζομένης ὑπό τοῦ παρόντος συνθέσεως τῶν ὑπό τούτου προβλεπομένων Συμβουλίων.

Ἄρθρον 12.

1. Αἱ ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἐνεργηθησόμεναι προαγωγαί ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α. πρός πλήρωσιν ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας κενῶν ἤ κενωθησομένων μέχρι 30 Ἰουνίου 1957 θέσεων λογίζονται γενόμεναι αἱ μέν πρός πλήρωσιν τῶν πρό τῆς 17ης Ἰουνίου 1950 κενῶν θέσεων ἀναδρομικῶς μετά τρίμηνον ἀπό τῆς χρονολογίας κτήσεως παρά τῶν προαγομένων τῶν νομίμων πρός προαγωγήν προσόντων καί τῆς ὑπάρξεως κενῆς θέσεως, αἱ δέ πρός πλήρωσιν τῶν μετά τήν 17ην Ἰουνίου 1950 δημιουργηθεισῶν ἤ κενωθεισῶν μετά τρίμηνον ἀπό τῆς χρονολογίας κτήσεως παρά τῶν προαγομένων τῶν νομίμων πρός προαγωγήν προσόντων, ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου ὑπάρξεως κενῆς θέσεως, τῆς ἀναδρομῆς ὡς πρός τάς τελευταίας ταύτας μή δυναμένης νά ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς 17ης Ἰουνίου 1950. Ἡ ἀναδρομικότης αὕτη ἰσχύει καί διά τάς ἐνιαίας θέσεις.

Ὑπό τάς αὐτάς ὡς ἄνω προϋποθέσεις καί περιορισμούς προάγονται ἀναδρομικῶς οἱ ἐμπίπτοντες εἰς τάς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 21993)Α22215.4.1955 κανονιστικοῦ περιεχομένου ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπάλληλοι, μετά τρίμηνον ἀφ' ἧς συνεπληρώσαν τόν ἐν αὐτῇ ὁριζόμενον χρόνον ὑπηρεσίας εἰς τόν κατεχόμενον ὑπό ταύτην βαθμόν, ὡς καί οἱ ἐκ τῶν βεβαιωτῶν μεταταγέντες, ἐάν ἡ μετάταξις κυροῦται διά τοῦ παρόντος, ἀφ' ἧς συνεπλήρωσαν τά πρός προαγωγήν νόμιμα προσόντα καί διά χρόνον οὐχί προγενέστερον τῆς 17 Ἰουνίου 1950.

Ἕνεκα τῶν ὡς ἄνω ἀναδρομικῶν προαγωγῶν οὐδεμία διαφορά ἀποδοχῶν ὀφείλεται.

2. Ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν ἐν § 1 προαγωγῶν θίγονται ὑπάλληλοι, τῶν ὁποίων αἱ προαγωγαί ἐγένοντο μετά τήν 17.6.1950, δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου νά θεωρηθῇ ὅτι αἱ προαγωγαί τῶν θιγομένων ἀναγρέχουν ἀπό τῆς παρόδου τριμήνου ἀπό τῆς χρονολογίας κτήσεως τῶν νομίμων πρός προαγωγήν προσόντων καί οὐχί πάντως πρό τῆς 17.6.1950.

3. Αἱ παρά τοῦ μή νομίμως συσταθέντος Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. γενόμεναι κατά τό ἔτος 1955 προαγωγαί ὑπαλλήλων αὐτοῦ ἀκυροῦνται καί ἐνεργοῦνται ἐφεξῆς δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος.

4. Ἐκ τῆς κακῆς συνθέσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, περί οὗ τό ἀπό 17.5.1954 δ. διάταγμα, οὐδεμία κατά τοῦ Ἱδρύματος τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων γεννᾶται οἱασδήποτε φύσεως ἀποζημίωσις ἤ ἀξίωσις.

Ἄρθρον 13.

Πᾶσαι αἱ περί προαγωγῶν, μονιμοποιήσεων, ἐντάξεων καί μετατάξεων ἀποφάσεις τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου ἐγκρίνονται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δημοσιευομένων διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 14.

Ἡ προθεσμία τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν. 3210)1955 παρατείνεται μέχρι 31ης Μαρτίου 1957.

Ἄρθρον 15.

Αἱ διατάξεις τοῦ ν. 1811)1951 «περί κώδικος καταστάσεως δημοσίων ὑπαλλήλων καί τά κατ' ἐξουσιοδότησιν αὐτοῦ ἐκδοθέντα ἤ ἐκδοθησόμενα δ.δ. δέν ἔχουσιν ἐφαρμογήν ὡς πρός τό Ἱδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων πρό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1958.

Ἄρθρον 16.

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπό τῆς δημοσιεύσεώς του διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1956

3595/1956 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ τετάρτου ἄρθρου τῶν ὑπ' ἀριθ. 3248/1955, 3249/1955, 3250/1955 καί 3251/1955 Νόμων «περί κυρώσεως ἀντιστοίχως τῶν ὑπ' ἀριθ. 95, 81, 88 καί 102 Διεθνῶν Συμβάσεων Ἐργασίας».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 246 τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καί τήν ἀπό 31 Αὐγούστου 1956 σύμφωνον γνώμην τῆς κατά τήν § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Ἡ ἀληθής ἔννοια τοῦ τετάρτου ἄρθρου

1) Τοῦ ν. 3248)1955 «περί κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 95 Διεθνοῦς Συμβάσεως περί προστασίας τοῦ ἡμερομισθίου» (*)

2) Τοῦ ν. 3249)1955 «περί κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 81 Διεθνοῦς Συμβάσεως περί Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας εἰς τήν Βιομηχανίαν καί τό Ἐμπόριον» (**)

3) Τοῦ ν. 3250)1955 «περί κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 88 Διεθνοῦς Συμβάσεως «περί ὀργανώσεως τῆς Ὑπηρεσίας Ἀπασχολήσεως» (***) καί

4) Τοῦ ν. 3251)1955 «περί κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 102 Διεθνοῦς Συμβάσεως περί τῶν Ὀλιγίστων ὁρίων Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας» (****)

Εἶναι ὅτι ἡ ἰσχύς τῶν ὡς ἄνω νόμων ἄρχεται τήν 16ην Ἰουνίου 1956, ἤτοι ἐν ἔτος μετά τήν ἡμερομηνίαν καθ' ἣν κατετέθησαν εἰς τό Διεθνές Γραφεῖον Ἐργασίας τά κυρωτικά τῶν συμβάσεων ἔγγραφα, συμφώνως πρός τάς οἰκείας διατάξεις τῶν ἐν λόγῳ συμβάσεων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1956

3596/1956 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συμπληρώσεως τῶν περί Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν κειμένων διατάξεων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 246 τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καί τήν ἀπό 20 Σεπτεμβρίου 1956 σύμφωνον γνώμην τῆς κατά τήν § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

1. Σκοπός τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν (Ο.Ε.Α.Σ.) παρομένει ὁ ὑπό τῶν κειμένων διατάξεων καθοριζόμενος ταυτοῦτος, ὡς καί αἱ ὑπό τούτου ἵδρυσις καί ἐκμετάλλευσις Σταθμῶν ἐπιβατῶν ἀστικῶν καί ὑπεραστικῶν δι' αὐτοκινήτων συγκοινωνιῶν, β) ἡ ὑπό τούτου παροχή δανείων εἰς Συνεταιρισμούς ἐπαγγελματιῶν ἰδιοκτητῶν αὐτοκινήτων λειτουργίας τῆς ἀστικῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν — Πειραιῶς, διά τήν ἵδρυσιν Σταθμῶν Αὐτοκινήτων, μετά προηγουμένην δι' ἐκάστην περίπτωσιν ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καί Δημοσίων Ἔργων.

2. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Συγκοινωνιῶν καί Δημοσίων Ἔργων θέλουσι καθορισθῇ τά τῆς ἱδρύσεως,

---

(*) ΕΕΔ 14, σελ. 726.
(**) ΕΕΔ 14, σελ. 989.
(***) ΕΕΔ 14, σελ. 994.
(****) ΕΕΔ 14, σελ. 785.

λειτουργίας των Σταθμών Αύτοκινήτων καί ἐκμεταλλεύσεως αὐτῶν ὑπό τοῦ Ὀργανισμοῦ Σταθμῶν Αὐτοκινήτων.

Ἄρθρον 2.

1. Τά δυνάμει τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν. 817|1943 περί συμπληρώσεως τῶν περί Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν (Ο.Ε.Α.Σ.) κειμένων διατάξεων ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα ὑπό τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν, μετ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ, κατατίθενται εἰς ἴδιον παρά τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ Ἑλλάδος καί Ἀθηνῶν λογαριασμόν καί χρησιμοποιοῦνται διά τήν προμήθειαν καί συντήρησιν σημάτων κυκλοφορίας, τραπεπιουμένης κατά ταῦτα μόνον τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν. 817|1943 περί συμπληρώσεως τῶν περί Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν (Ο.Ε.Α.Σ.) κειμένων διατάξεων.

Ὁ ὡς ἄνω λογαριασμός θά κινῆται δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ο.Ε.Α.Σ.

2. Οἱ Πρόεδροι τῶν Κ.Τ.Ε.Λ ὑποχρεοῦνται ὅπως παρακρατοῦν τά ἐπιβαλλόμενα ὑπό τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Ε.Α.Σ. πρόστιμα ἐκ τῶν εἰσπράξεων τῶν ὑποχρέων καί καταθέτωσι ταῦτα εἰς τόν ὡς ἄνω λογαριασμόν. Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως των τιμωροῦνται μέ τάς ποινάς τάς προβλεπομένας ὑπό τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 3216|1955 περί συμπληρώσεως τῆς περί Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν (Ο.Ε.Α.Σ.) κειμένης νομοθεσίας, κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1046|1953 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καί συμπληρώσεως διατάξεων τινων τῆς περί αὐτοκινήτων νομοθεσίας.

Ἄρθρον 3.

Διά παραβάσεις προβλεπομένας ὑπό τῆς περί αὐτοκινήτων νομοθεσίας καί διαπιστουμένας α) ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καί Δημ. Ἔργων, β) τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου, γ) ὑπό ἀνωτάτων ἤ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῆς Γεν. Διευθύνσεως Μεταφορῶν τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου, δ) ὑπό ὑπαλλήλων τῆς Υ.Ε.Φ.Α., προκειμένου περί τοῦ ἐλέγχου φορτηγῶν αὐτοκινήτων διά τάς παραβάσεις τῶν περί ὑπερφορτώσεως διατάξεων, βάλλεται νά ἀφαιρεθῇ ἡ ἄδεια κυκλοφορίας αὐτοκινήτων μέχρις ἑνός μηνός, ἐν ὑποτροπῇ δέ μέχρι τριῶν μηνῶν, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καί Δημοσίων Ἔργων, ἐκδιδομένης ἐπί τῇ βάσει βεβαιώσεως τῆς παραβάσεως ὑπό τοῦ διαπιστοῦντος ταύτην ὀργάνου καί κατόπιν ἀπολογίας ὑποβληθησομένης ἐντός τεσσάρων ἡμερῶν. Ἡ τοιαύτη στέρησις τῆς ἀδείας τοῦ αὐτοκινήτου δέν ἐπιβάλλεται ἐφ' ὅσον ὁ ἰδιοκτήτης ἤθελε ἀποδείξει ὅτι ἡ ὑπερφόρτωσις ἐγίνετο ἐν ἀγνοίᾳ του.

Διά τάς αὐτάς ὡς ἄνω παραβάσεις, ὑπό οἱασδήποτε κατηγορίας αὐτοκινήτων, ὡς καί διά τάς κατά τήν κρίσιν τῆς Διοικήσεως παραβάσεις σπουδαιοτέρων ἀστυνομικῶν διατάξεων, βεβαιουμένας ὑπό τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ἐπιβάλλονται αἱ αὐταί ποιναί, κατόπιν ἀπολογίας τῶν παραβατῶν ὑποβαλλομένης ἐντός τεσσάρων ἡμερῶν ἀπό τῆς κλήσεως εἰς ἀπολογίαν.

Πᾶσα ἄλλη διάταξις ἀντικειμένη εἰς τόν παρόντα νόμον καταργεῖται.

Ἄρθρον 4.

Τά ἐκάστοτε ἀδιάθετα ὑπόλοιπα ἐκ παραβόλων ὑπέρ τῆς βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 14930|20.5.1954 ἀποφάσεως Ὑφυπουργοῦ Συγκοινωνιῶν συσταθείσης Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξετάσεως ὁδηγῶν αὐτοκινήτων Ἀθηνῶν κατατεθειμένα παρά Τραπέζαις δύνανται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑφυπουργοῦ Συγκοινωνιῶν νά διατίθενται δι' ἔργα ἐπαρχιακῆς ὁδοποιΐας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1956.

3616/1956 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν.Δ. 406/1947 καί ἄλλων τινῶν διατάξεων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 251 τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καί τήν ἀπό 9 Ὀκτωβρίου 1956 σύμφωνον γνώμην τῆς κατά τήν § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

1. Ἡ ποσοστιαία κατανομή τῶν καθαρῶν ἐσόδων ἐκ τοῦ Λαχείου Συντακτῶν, περί ἧς ἡ § 3 τοῦ ἄρθρου 52 τοῦ ἀ.ν. 1093|1938 περί Δημοσιογραφικῶν Ὀργανώσεων, ὡς ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 406|1947 περί ζητημάτων τινῶν τοῦ Τύπου, καθορίζεται ὡς ἑξῆς:

25% ὑπέρ τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, 15% ὑπέρ τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Μακεδονίας - Θράκης, 6% ὑπέρ τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Πελοποννήσου - Ἠπείρου - Νήσων καί 4% ὑπέρ τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Θεσσαλίας - Στερεᾶς Ἑλλάδος - Εὐβοίας καί 50% ὑπέρ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν.

2. Διά τῆς προσόδου της, περί ἧς ἡ § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν θέλει καλύπτει ἁπάσας τάς ἀνάγκας διοικήσεως, περιθάλψεως τῶν μελῶν της, ἐθνικῶν καί κοινωνικῶν σκοπῶν αὐτῆς, κλπ. τῶν ἀναφερομένων εἰς τήν στέγασιν τῶν μελῶν της καί τήν ἐπικουρικήν αὐτῶν ἀσφάλισιν.

Διά τῆς κατά τήν αὐτήν ὡς ἄνω παράγραφον προσόδου της ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν Μακεδονίας - Θράκης θέλει καλύπτει ἁπασας τούς σκοπούς της τούς καθοριζομένους ὑπό τοῦ Καταστατικοῦ καί τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς κανονισμῶν.

Διά τῶν κατά τήν αὐτήν ὡς ἄνω παράγραφον προσόδων αἱ Ἑνώσεις Συντακτῶν Πελοποννήσου — Ἠπείρου — Νήσων καί Θεσσαλίας — Στερεᾶς Ἑλλάδος — Εὐβοίας θέλουν ἐξυπηρετῆ κατά 80% τούς σκοπούς τῆς στεγάσεως τῶν μελῶν των καί κατά 20% τούς λοιπούς σκοπούς των, βάσει τῶν ἐσωτερικῶν κανονισμῶν αὐτῶν.

3. Παρέχεται εἰς τήν Ἕνωσιν Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν τό δικαίωμα, ὅπως, μεχρις ἐξοφλήσεως τῶν δανειακῶν αὐτῆς ὀφειλῶν, τῶν ἀφορωσῶν εἰς τήν ἀνέγερσιν τοῦ ὑφισταμένου καί ἐγκεκριμένου προγράμματος στεγάσεως τῶν μελῶν της, διαθέτῃ ἐκ τῶν ὑπέρ αὐτῆς πόρων, ὡς καί νά παρακρατῇ ἐκ τῶν πόρων τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τῶν μελῶν της, τά ἀναγκαιοῦντα ποσά διά τήν τακτικήν ἐξυπηρέτησιν τῶν κεφαλαίων καί τῶν τόκων τῶν ὀφειλῶν ταύτων.

Ἄρθρον 2.

Αἱ ὑπέρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν πρόσοδοι καί αἱ εἰσφοραί τοῦ συντακτικοῦ προσωπικοῦ, τοῦ ἐργαζομένου εἰς τάς ἡμερησίας Ἀθηναϊκάς ἐφημερίδας, ὑπέρ τοῦ αὐτοῦ Ταμείου, περί ὧν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 5, 6 καί 7 τοῦ ν. δ. 406|1947, διατηροῦνται, περιερχόμεναι, ἀφ' ἧς καθιερώθησαν, εἰς τόν Ὀργανισμόν Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως ταύτης, ὅστις καί καθίσταται διά τοῦ παρόντος δικαιοῦχος αὐτῶν. Εἰς τόν αὐτόν Ὀργανισμόν περιέρχεται πᾶν περιουσιακόν στοιχεῖον ἀηθέν κατά νόμον εἰς τό Μετοχικόν Ταμεῖον τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν.

Ἄρθρον 3.

1. Διά Βασιλικῶν διαταγμάτων προκαλουμένων ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετά πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων καί σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, δύνανται νά ὑπάγωνται εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων τά μέλη τῶν κατά πόλεις τμημάτων τῶν Ἑνώσεων Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων α) Μακεδονίας — Θράκης, β) Πελοποννήσου — Ἠπείρου — Νήσων καί γ) Θεσσαλίας — Στερεᾶς Ἑλλάδος — Εὐβοίας, ὡς καί οἱ ὑπάλληλοι τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων τῶν ἐκδιδομένων εἰς τάς ἄνω πόλεις, δυναμένης νά ὁρίζηται καί τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἀνωτέρω ἀπό τῆς ἀσφαλίσεως ἑτέρου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ.

2. Διά βασιλικῶν διαταγμάτων προκαλουμένων ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετά γνώμην τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων καί σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλί-

σεως, δύνανται να συγχωνεύωνται εν όλω ή εν μέρει εις το Ταμείον Συντάξεων Προσωπικού Αθηναϊκών Εφημερίδων Ασφαλιστικά Ταμεία, εις την ασφάλισιν των οποίων υπάγονται τα πρόσωπα περί ων ή § 1 του παρόντος άρθρου.

3. Διά των εκδιδομένων, κατά τα ανωτέρω, βασιλικών διαταγμάτων θέλουσι καθορισθή ο χρόνος ενάρξεως της ασφαλίσεως, αι όροι υπαγωγής εις την ασφάλισιν, ο τρόπος της μεταφοράς των ατομικών λογαριασμών των ησφαλισμένων και των εις βάρος των εργοδοτών ασφαλιστικών παροχών, η διαγώρισις της προϋπηρεσίας των ησφαλισμένων, ως και πάσα λεπτομέρεια αναγκαία διά την εφαρμογήν του παρόντος.

4. Διά βασιλικού διατάγματος, εφ' άπαξ εκδοθησομένου, προκαλουμένου υπό των Υπουργών Εργασίας και Οικονομικών, μετά πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Αθηναϊκών Εφημερίδων και σύμφωνον γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, θέλουσι καθορισθή τα της συνθέσεως του οργανικού προσωπικού του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Αθηναϊκών Εφημερίδων.

5. Κυρούνται αι μέχρι της δημοσιεύσεως του παρόντος εκδοθείσαι αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Αθηναϊκών Εφημερίδων περί ρυθμίσεως μισθοδοτικών τινων ζητημάτων του προσωπικού αύτου.

Άρθρον 4.

1. Η § 2 του άρθρου 6 του νόμου 1872)1951 περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί ασφαλίσεως Δημοσιογράφων και Εργατών Τύπου διατάξεων αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«Τα μέχρι τούδε εισπραχθέντα προς εκ του άγγελιοσήμου και κατατεθειμένα παρά τη Τραπέζη της Ελλάδος και τη Εθνική Τραπέζη Ελλάδος και Αθηνών εις πίστωσιν του Ταμείου Συντάξεων του υπαλληλικού και συντακτικού προσωπικού των εφημερίδων Θεσσαλονίκης, αποδίδονται υπό του Ταμείου τούτου άνευ ετέρας διατυπώσεως εις το ιδρυθέν δικάμει της υπ' αριθ. 259)1955 αποφάσεως του Δικαστηρίου των εν Θεσσαλονίκη Πρωτοδικών Ταμείον Προνοίας και Προστασίας Συνταξιούχων Δημοσιογράφων Ημερησίων Εφημερίδων Θεσσαλονίκης.

2. Η εφ' εκάστου πωλουμένου φύλλου εισφορά των εν Θεσσαλονίκη εκδιδομένων ημερησίων εφημερίδων υπέρ του Ταμείου Συντάξεων Υπαλληλικού και Συντακτικού Προσωπικού Εφημερίδων Θεσσαλονίκης εξομοιούται από της δημοσιεύσεως του παρόντος μέ την εισφοράν εφ' εκάστου πωλουμένου φύλλου των ημερησίων εφημερίδων Αθηνών προς το Ταμείον Συντάξεων Προσωπικού Αθηναϊκών Εφημερίδων.

Άρθρον 5.

Η άληθής έννοια της πρώτης περιόδου της § 5 του ν.δ. 656)1948, ως τούτο συνεπληρώθη διά του άρθρου 15 του νόμου 2281)1952 περί τροποποιήσεως ενίων διατάξεων φορολογικών νόμων, είναι ότι ακαθάριστοι εισπράξεις νοούνται αι μειά την αφαίρεσιν των εισφορών των καθιερωμένων διά των §§ 4 και 5 του αύτου άρθρου του νόμου τούτου απομένουσαι.

Άρθρον 6.

1. Παρέχεται εις τον Υπουργόν των Οικονομικών το δικαίωμα, όπως διά συμβάσεως συναφθησομένης μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και της Ενώσεως Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών μεταβιβάση την κυριότητα του επί των οδών Φραγκλίνου Ρούσβελτ (Ακαδημίας 20) και Γιάν Σμάτς ακινήτου, περί ού ή διάταξις του άρθρου 15 του νόμου 2281)1952, επ' ανταλλάγματι άναλόγου χώρου επί της ανεγερθησομένης οικοδομής επί του υπ' αυτού τούτου, προς δημιουργίαν «Εστίας Τύπου» του Υπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως.

Ο παραχωρηθησόμενος διά την «Εστίαν Τύπου» χώρος προσδιορισθησόμενος διά διαγράμματος δημοσίου μηχανικού, συναφθησομένου τη υπογραφησομένη συμβάσει, θά ανήκη κατά κυριότητα εις το Ελληνικόν Δημόσιον κατά το άρθρον 1117 Α. Κ.

2. Η κατά την προηγουμένην παράγραφον υπογραφησομένη σύμβασις απαλλάσσεται του φόρου μεταβιβάσεως ακινήτων και τελών χαρτοσήμου, ως και μεταγραφής, τα δε δικαιώματα του συμβολαιογράφου, περιοριζόμενα εις δραχμάς 2.000, θέλουσι καρύνει την Ένωσιν Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών.

Εν Αθήναις τη 13 Οκτωβρίου 1956

3560/1956 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του ά. ν. 1856/1951 και του ν.δ. 3006/1954, ως και περί κυρώσεως της από 30 Ιουλίου 1956 συμβάσεως «περί Αεροπορικών Συγκοινωνιών».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 222 της 6 Οκτωβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 35 του Συντάγματος και την από 14 Σεπτεμβρίου 1956 σύμφωνον γνώμην της κατά την § 2 του αύτου άρθρου 35 Ειδικής Επιτροπής εκ Βουλευτών, προτάσει του Ημετέρου Υπουργικού Συμβουλίου, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1.

1. Η εκκαθάρισις διά της συσταθείσης διά του ά.ν. 1856)1951 Ελληνικής Εθνικής Αεροπορικής Ανωνύμου Εταιρείας, υπό την επωνυμίαν «Τεχνικαί και Αεροπορικαί Εκμεταλλεύσεις (Τ.Α.Ε.), διαλυθείσης δε και τεθείσης υπό εκκαθάρισιν διά του ν.δ. 3006)1954, δέον να συντελεσθή κατά τας διατάξεις του ν.δ. τούτου, ως συμπληρούται διά του παρόντος, εντός εξ μηνών από της ενάρξεως της ισχύος του παρόντος ν.δ. Η προθεσμία αύτη δύναται να παραταθή διά κοινής αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων.

2. Διά την πραγματοποίησιν του εν τη προηγουμένη παραγράφω σκοπού δικαιούται η Εκκαθαριστική Επιτροπή, όπως κατά παρέκκλισιν των κειμένων διατάξεων εκποιήση δι' ελευθέρας πωλήσεως εις το Δημόσιον άπαντα τα περιουσιακά στοιχεία της υπό εκκαθάρισιν Εταιρείας Τ.Α.Ε., συμπεριλομβανομένων και των υλικών κτισμάτων ανεγερθέντων επί ακινήτου του Δημοσίου, άτινα υλικά θά ηδύνατο ή Εταιρεία Τ.Α.Ε. να αναλάβη κατά την λήξιν των σχετικών συμβάσεων, άντι συμφωνηθησομένου εύλογου τιμήματος. Εξομοιούνται οι Υπουργοί Οικονομικών και Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων, όπως διαπραγματευθώσι και προβώσιν εις την διά λογαριασμόν και επ' ονόματι του Δημοσίου σύμβασιν αγοράς των περιουσιακών στοιχείων της Εταιρείας Τ.Α.Ε. Η τοιαύτη σύμβασις εις ουδέν τέλος ή δικαίωμα υπόκειται. Το Δημόσιον δικαιούται, όπως εις το συμφωνηθησόμενον τίμημα συμψήφιση πάσαν εκκαθαρισμένην απαίτησίν του. Τρίτοι, εφ' όσον εκ των κειμένων διατάξεων νομιμοποιούνται εις τούτο, δύνανται να αμφισβητήσωσιν ενώπιον του αρμοδίου Δικαστηρίου το εύλογον του συμφωνηθησομένου τιμήματος, η αμφισβήτησις όμως αύτη δέν δύναται να επηρεάση το κύρος της μεταβιβάσεως, ούδε να παρεμποδίση οπωσδήποτε την πραγματοποίησιν αύτης.

3. Εις περίπτωσιν καθ' ήν εντός είκοσι (20) ημερών από της δημοσιεύσεως του παρόντος δέν ήθελε συντελεσθή ή εν τη προηγουμένη παραγράφω σύμβασις περί εξαγοράς των περιουσιακών στοιχείων της Εταιρείας Τ.Α.Ε., το Δημόσιον δικαιούται νά προβή εις την κατάσχεσιν και την διά δημοσίου πλειστηριασμού εκποίησιν αύτών, κατά τας διατάξεις του νόμου «περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων», διά την ικανοποίησιν των απαιτήσεων τούτου. Η χορήγησις παρά του Προέδρου Πρωτοδικών ή του Δικαστηρίου αναστολής ή αναβολής του οριισθησομένου πλειστηριασμού, δέν συγχωρείται εξ οιουδήποτε λόγου.

Εις τον πλειστηριασμόν δύναται να μετάσχη και το Δημόσιον διά προσώπου ειδικώς εξουσιοδοτουμένου παρά του Υπουργού των Οικονομικών. Το Δημόσιον δέν υποχρεούται εις την κατάθεσιν εγγυήσεων. Αν υπερθεματιστής είναι το Δημόσιον, την κατάθεσιν του εκπλειστηριάσματος αναπληροί δήλωσις του Υπουργού των Οικονομικών προς ον επί του πλειστηριασμού Συμβολαιογράφου, ότι «κρατεί το εκπλειστηρίασμα εις την διάθεσιν της Εκκαθαριστικής Επιτροπής». Ως πλειστηρίασμα διά την συντέλεσιν της εκκαθαρίσεως λογίζεται και το συμφωνηθησόμενον τίμημα εν

περιπτώσει πωλήσεως κατά την § 2, ως και ή δριοθησομένη αποζημίωσις εν περιπτώσει απαλλοτριώσεως κατά την § 4 του παρόντος άρθρου.

Τα άρθρα 6, 7, 8 και 11 του ν.δ. 3036)1954 καταργούνται, αι δε λοιπαί διατάξεις αυτού εφαρμόζονται, εφ' όσον δεν αντίκεινται εις τας διατάξεις του παρόντος ν.δ.

4. Διά Β. Διατάγματος, εκδοθησομένου τη προτάσει του Υπουργού Συγκοινωνιών και Δημ. Έργων, επιτρέπεται όπως, ανεξαρτήτως των άνωτέρω, απαλλοτριωθώσιν αναγκαστικώς άπαντα τα περιουσιακά στοιχεία (κινητά και ακίνητα) της Εταιρείας Τ.Α.Ε., χάριν του σκοπού της κυρουμένης διά του παρόντος ν.δ. συμβάσεως, κηρυσσομένου διά του παρόντος ως δημοσίας ωφελείας. Η απαλλοτρίωσις δύναται να κηρυχθή ως κατεπείγουσα.

"Αρθρον 2.

1. Τα διά του άρθρου 3 του α.ν. 1856)1951 παραχωρηθέν εις την Ελληνικήν Εθνικήν Ανώνυμον Αεροπορικήν Εταιρείαν Τ.Α.Ε. προνόμια καταργούνται.

2. Μισθώσεις ή παραχωρήσεις, εφ' οιουδήποτε τύπου γηπέδων, κτιριακών εγκαταστάσεων και χώρων εν γένει παντός είδους ακινήτων του Δημοσίου, προς την Ελληνικήν Εθνικήν Ανώνυμον Αεροπορικήν Εταιρείαν Τ.Α.Ε., καταργούνται, κηρυσσομένης λήξεως της διαρκείας των περί αυτών συμβάσεων ή σχέσεων. Η χρήσις των ακινήτων τούτων περιέρχεται εις το Δημόσιον, από της δημοσιεύσεως του παρόντος ν. δ. και εις ας περιπτώσεις έχουν ανεγερθή παρά της εταιρείας ταύτης επί ακινήτων του Δημοσίου κτίσματα ή άλλαι εγκαταστάσεις.

"Αρθρον 3.

1. Κυρούται ή από 30 Ιουλίου 1956 υπογραφείσα σύμβασις μεταξύ του Δημοσίου και του Αριστοτέλους Σ. Ωνάση, Έλληνος υπηκόου, διαμένοντος εν Μόντε—Κάρλο, περί Αεροπορικών Συγκοινωνιών.

2. Άπασαι αι διατάξεις της κατά τ' άνωτέρω κυρουμένης συμβάσεως αποκτώσιν ισχύν νόμου, δύνανται δε να τροποποιώνται ή καταργώνται, διά συμφωνίας μεταξύ του αναδόχου και του Δημοσίου, δικαιοπρασουμένου υπό την υπογραφήν των σύμβασιν Υπουργών, κυρουμένης διά Β. Διατάγματος εκδιδομένου προτάσει των ιδίων Υπουργών.

"Αρθρον 4.

Διευκρινίζεται, ότι κατά συμφωνίαν μετά του αναδόχου, περί ής ή από 27.8.56 επιστολή αυτού εις τα κατά το άρθρ. 5 § 2 έδαφ. β' της ιδίας συμβάσεως μεταβιβαστέα τω αναδόχω περιουσιακά στοιχεία της Εταιρείας Τ.Α.Ε., δεν περιλαμβάνονται αι εν τη συνημμένη τη συμβάσει πίναξι, υπό στοιχείον Δ' αναγραφόμεναι κτιριακαί εγκαταστάσεις επί ακινήτων του Δημοσίου αλικής αξίας Δολλαρίων Η.Π.Α. 175.610, περιοριζομένου του κατά το ιδιον έδαφιον β' της § 2 του άρθρου 5 καταβλητέου υπό του αναδόχου τιμήματος εις δολλάρια Η.Π.Α. 169.575. Ως προς τας κτιριακάς εγκαταστάσεις ταύτας μετά των εφ' ων κείνται ακινήτων έχει εφαρμογήν ή διάταξις της παραγράφου 5 του άρθρου 5 της συμβάσεως.

"Αρθρον 5.

Από της ενάρξεως της ισχύος του παρόντος ανακαλούνται πάσαι αι ρητώς και η προαγρίως, εφ' οιουδήποτε τύπου, χορηγηθείσαι άδειαι, δι' εγκατάστασιν και εκμετάλλευσιν τακτικών ή εκτάκτων ή επισκεπτικών αεροπορικών μεταφορών και γραμμών εσωτερικού και εξωτερικού. Εξαιρέσει των αδειών εκμεταλλεύσεως της Εταιρείας Τ.Α.Ε., αίτινες ανακαλούνται και παύουν ισχύουσαι από της εγκαταστάσεως του αναδόχου συμφώνως τη κυρουμένη συμβάσει.

"Αρθρον 6.

Εξουσιοδοτούνται οι Υπουργοί Οικονομικών και Συγκοινωνιών και Δημ. Έργων, όπως προβώσιν εις διαπραγματεύσεις μετά του αναδόχου και καταρτίσωσι μετ' αυτού σύμβασιν, διά την διατύπωσιν του σκαγκράτου και εκμετάλλευσιν υπό κεντρικού κτιριακού συγκροτήματος του αεροδρομίου Ελληνικού, συμφώνως προς την § 7 του άρθρου 28 της διά του παρόντος κυρουμένης συμβάσεως περί Αεροπορικών Συγκοινωνιών.

"Αρθρον 7.

1. Επιτρέπεται, όπως διά Β. Διτος, προκαλουμένου υπό του Υπουργού Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων, το προσωπικόν του αναδόχου της διά του παρόντος κυρουμένης συμβάσεως περί Αεροπορικών Συγκοινωνιών εξαιρεθή της υποχρεωτικής ασφαλίσεως παρά τω Ι.Κ.Α., ή ετέρω Ασφαλιστικώ Οργανισμώ. Το διάταγμα τούτο δύναται ν' ανακληθή, εφ' όσον ο ανάδοχος δεν ήθελεν ασφαλίσει το προσωπικόν τούτο παρ' ετέρω Ασφαλιστικώ Οργανισμώ ιδρυσομένω ή ιδρυθησομένω ή Ασφαλιστική Εταιρεία εν τη ημεδαπή ή τη αλλοδαπή διά την παροχήν εις τα προσωπικόν τούτο συντάξεως και ιατρικής περιθάλψεως, υπό όρους ευμενεστέρους εκείνων, υφ' ούς ταύτα παρέχονται υπό του Ι.Κ.Α. και των Επικουρικών Ταμείων Ασφαλίσεως.

2. Διά του εκδοθησομένου Β. Διατάγματος θέλει προβλεφθή και η τύχη των μέχρι της εκδόσεώς του ασφαλιστικών εισφορών παρά τω Ι.Κ.Α. και τοις Επικουρικοίς Ταμείοις Ασφαλίσεως καθοριαθήσεται δε και πάσα αναγκαία λεπτομέρεια διά την απρόσκοπτον μεταβολήν του ασφαλιστικού καθεστώτος του προσωπικού τούτου.

"Αρθρον 8.

1. Η ισχύς του παρόντος ν.δ. άρχεται από της δημοσιεύσεώς των εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

2. Η κυρουμένη διά του παρόντος σύμβασις, περί ής το άρθρον 3, μετά του συνημμένου πίνακος έχει ως κατωτέρω:

Εν τη Β. Έλλ. Προεδρία Βιέννης τη 27 Σ|βρίου 1956.

ΣΥΜΒΑΣΙΣ

Εν Αθήναις σήμερον την τριακοστήν (30) Ιουλίου 1956, μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου, εκπροσωπουμένου δι προκειμένου διά την υπογραφήν της παρούσης Συμβάσεως υπό των Υπουργών 1) Συγκοινωνιών, Δημ. Χέλμη, 2) Οικονομικών, Χ. Θεοδώρου, 3) Εμπορίου και Βιομηχανίας, Π. Παπαληγούρα και 4) Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων, Γ. Βάλλη, και καλουμένου εφεξής απλώς Δημοσίου, αφ' ενός, και, αφ' ετέρου του Αριστοτέλους Σωκράτους Ωνάση, Έλληνος υπηκόου διαμένοντος εν Μόντε Κάρλο, 17 AVENUE MONTE KARLO, καλουμένου εφεξής απλώς ο αναδόχος, συνωμολογήθησαν τα εξής:

Αντικείμενον παραχωρήσεως

"Αρθρον 1.

Το Δημόσιον παραχωρεί εις τον ανάδοχον διά χρονικόν διάστημα είκοσι ετών από της ενάρξεως της ισχύος της παρούσης Συμβάσεως:

1. Το προνόμιον της αποκλειστικής εκμεταλλεύσεως παντός υπό Ελληνικήν σημαίαν αεροπορικών μεταφορών εσωτερικού και εξωτερικού, δι' επιβάτας, εμπορεύματα και εν γένει οιασδήποτε φύσεως φορτία, εκτελουμένων διά τακτικών και εκτάκτων δρομολογίων μεταξύ σημείων της Ελληνικής Επικρατείας, ως και τοιούτων κειμένων εκτός αυτής.

2. Το προνόμιον δικαιώματος της δι' επιγείων μέσων εξυπηρετήσεως HANDLING SERVICING των προσγειουμένων εις Ελληνικούς αεροδρομίους ξένων αεροσκαφών ανηκόντων εις αεροπορικάς επιχειρήσεις, αίτινες δεν θα διοικήσουν τοια μέσα εξυπηρετήσεως.

3. Το προνόμιον της αποκλειστικής μεταφοράς του αεροπορικού ταχυδρομείου εσωτερικού, εξωτερικού δε μόνον διά τας ιδίας πτήσεις των αεροσκαφών του Αναδόχου.

4. Το προνόμιον της αποκλειστικής εγκαταστάσεως και επιεκμεταλλεύσεως του εν άρθρω 12 της παρούσης προβλεπομένου Συνεργείου διά πάσας τας εργασίας, άς ταύτα θα δύνανται να εκτελή, απαγορευομένης της χορηγήσεως άδειας εγκαταστάσεως ετέρου συνεργείου δυναμένου να εκτελή εργασίας τας οποίας εκτελεί το Συνεργείον του αναδόχου.

5. Εις τα διά της § 1 του παρόντος άρθρου νοουμένων εις τον ανάδοχον προνόμιον δεν περιλαμβάνονται αι αεροπορικαί μεταφοραί και εργασίαι, αι αποβλέπουσαι εις την παροχήν πρώτων βοηθειών, την προστασίαν της Δημοσίας Υγείας και Γεωργίας, την κατάστασιν αεροτοπογραφικών χαρτών και την εκτέλεσιν εργασιών εν γένει των Δημοσίων Υπηρεσιών.

Αι άνωτέρω εργασίαι δύνανται να εκτελώνται υπό του Δημοσίου δι' ιδιοκτήτων ή μισθίων μέσων, δεν δύνανται όμως να παραχωρηθούν εις άλλην επιχείρησιν ιδρυθησομένην επί τω σκοπώ τούτω. Εις περίπτωσιν χρησιμοποιήσεως υπό του Δημοσίου μισθίων μέσων θα πραττήται ο ανάδοχος επί ίσοις όροις.

6. Διά την ένάρξειαν άεροπορικών μεταφορών και έγκατάστασιν τακτικών ή έκτάκτων άεροπορικών γραμμών έν τή άλλοδαπή μή έχουσών άφετηρίαν την Έλλ. Επικράτειαν και μή διερχομένων έξ αύτής, άλλ' άπό σημείου είς σημείον, έκτός ταύτης κειμένων, τό διά της § 1 του παρόντος άρθρου παρεχόμενον είς τον άνάδοχον προνόμιον αίρεται, έφ' όσον ούτος, προκυμάσης τοιαύτης συγκεκριμένης περιπτώσεως, προσκαλούμενος έπι τούτω ύπό του Δημοσίου, ήθελε δηλώσει ότι δέν έπιθυμεί την άνάληψιν της έκμεταλλεύσεως, ή έκ λόγων πέραν της θελήσεως αύτου δέν δύναται νά άσκήση την έν λόγω έκμετάλλευσιν.

7. Ο άνάδοχος έν τή άσκήσει τών ύπό του παρόντος άρθρου παρεχομένων αύτώ προνομίων, ύποχρεούται όπως καλοκαιρινός έγκαίρως, έκτελή έκτάκτους άεροπορικάς μεταφοράς προσώπων ή έμπορευμάτων, πρός έξυπηρέτησιν τών έμφανιζομένων έκάστοτε άναγκών.

Εις περίπτωσιν άδυναμίας του άναδόχου, όπως έκτελή τάς περί ών πρόκειται έκτάκτους μεταφοράς, διαπιστωθείσης κατόπιν έπανειλημμένης άρνήσεως ή άπροθυμίας του πρός τούτο, το Δημόσιον δικαιούται νά προσφύγη είς την διαιτησίαν του άρθρου 27 της παρούσης συμβάσεως και νά ζητήση και την έκπτωσιν του άναδόχου έκ του προνομίου της ένεργείας τών τοιούτων έκτάκτων άεροπορικών μεταφορών.

Σύστασις Έταιρείας

Άρθρον 2.

1. Ο άνάδοχος ύποχρεούται, όπως έντός τριών μηνών άπό της κυρώσεως της παρούσης συμβάσεως και ύπό τους όρους αύτης και τους Έλληνικούς Νόμους συστήση Έλληνικήν Άνώνυμον Έταιρείαν μέ έδρον τάς Άθήνας και μέ σκοπόν την ύπό τους όρους της Συμβάσεως έκμετάλλευσιν τών έν άρθρω 1 παραχωρουμένων είς αύτόν προνομίων και άποκλειστικών δικαιωμάτων.

2. Η άνωτέρω προθεσμία τών τριών μηνών δύναται νά παρατείνεται αίτήσει του άναδόχου δι' ήτιολογημένης άποφάσεως του Υπουργού τών Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων έπι έξ είσέτι μήνας, τό δέ καταστατικόν της Εταιρείας, πρό της έγκρίσεως αύτου ύπό του κατά νόμον άρμοδίου Υπουργείου, δέον νά τύχη της άμαίας έγκρίσεως του Υπουργείου Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων.

3. Η κατά τας διατάξεις της παρούσης συμβάσεως συσταθησομένη Άνώνυμος Έταιρεία θά άποκατασταθή, άπό της συστάσεώς της αύτοδικαίως και άνευ έγγράφου έγχωρήσεως ή άλλης οίασδήποτε διατυπώσεως είς άπαντα άνεξαιρέτως τά έκ της παρούσης συμβάσεως άπορρέοντα δικαιώματα και ύποχρεώσεις του άναδόχου. Όπου έν τή παρούση συμβάσει γίνεται λόγος περί του άναδόχου νοείται, άπό της συστάσεώς της, ή άνωτέρω Εταιρεία.

4. Εις το Διοικ. Συμβούλιον της συνταθησομένης ύπό του άναδόχου Άνωνύμου Εταιρείας μετέχει ώς μέλος αύτου μετά ψήφου είς έκπρόσωπος του Δημοσίου, διοριζόμενος διά κοινης άποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων.

Έάν ο άριθμός τών μελών του Διοικ. Συμβουλίου της Άνωνύμου Εταιρείας είναι άνώτερος των πέντε, είς το Διοικητικόν Συμβούλιον της Εταιρείας μετέχουν μετά ψήφου 2 έκπρόσωποι του Δημοσίου. Έν μή έγκαίρω διορισμώ ύπό του Δημοσίου των κατά τα άνω έκπροσώπων του μελών του Δ. Συμβουλίου, ταύτα θεωρείται νομίμως συνεπειεσμένον ύπό των κατά τα καταστατικόν και τον νόμον έκλεγομένων λοιπών μελών αύτου.

Προσωπικόν

Άρθρον 10.

1. Ο άνάδοχος έν τή άσκήσει των παραχωρουμένων αύτώ προνομίων καθ' όλην την διάρκειαν της παραχωρήσεως ύποχρεούται νά χρησιμοποιή Ελληνικόν προσωπικόν και άλλοδαπόν τοιούτον μέχρι ποσοστού 5% έπι του συνόλου του ύπ' αύτου άπασχολουμένου προσωπικού.

2. Κατά την πρώτην έγκατάστασίν του ο άνάδοχος ύποχρεούται νά χρησιμοποιήση άπαν το προσωπικόν, ό,τιπερ ύπηρέτει μέχρι της 15ης Μαΐου 1956 και έξακολουθεί ύπηρετών κατά την ύπογραφήν της παρούσης είς την ύπό εκκαθάρισιν Έθνικήν Ελληνικήν Αεροπορικήν Εταιρείαν Τ.Α.Ε., άναλαμβάνων τάς έναντι αύτου έκ των συλλογικών συμβάσεων και της έργατικής νομοθεσίας άπορρεούσας ύποχρεώσεις. Έκ του προσωπικού τούτου ο άνάδοχος δικαιούται νά προβή είς άπόλυσιν έκείνων, οίτινες κατά την κρίσιν του ήθελον θεωρηθή άκατάλληλοι ή πλεονάζοντες. Είς τό ούτω άπολυόμενον προσωπικόν καταβάλλεται ύπό του άναδόχου ή ύπό της κειμένης Νομοθεσίας όριζομένη άποζημίωσις.

3. Κατ' έξαίρεσιν της πρώτης παραγράφου ο άνάδοχος δύναται νά χρησιμοποιήση προσωρινώς άλλοδαπόν προσωπικόν, ίπτάμενον ίδία και τεχνικόν, έφ' όσον είναι κατά την κρίσιν του άπαραίτητον διά την όργάνωσιν και λειτουργίαν της έπιχειρήσεως και του Συνεργείου Γενικών Επισκευών και διά την έκπαίδευσιν του ήμεδαπού προσωπικού έπι των νέων τύπων ύλικού και των νέων γραμμών.

Τό προσωπικόν ούτο δύναται νά προσλάβη ο άνάδοχος:

α) Άπό της ένάρξεως της λειτουργίας των γραμμών έξωτερικού ή και πρό ταύτης έπι δύο έτη διά τάς γραμμάς Η.Π.Α. και Νοτίου Άφρικής, έπι έν δέ έτος διά τάς λοιπάς γραμμάς έξωτερικού.

β) Διά τό προσωπικόν του Συνεργείου έπι τέσσαρα έτη άπό της ένάρξεως της έγκαταστάσεως ή και πρό ταύτης. Αί άνωτέρω προθεσμίαι δύνανται νά παραταθώσι δι' άποφάσεως του Υπουργού Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων, αίτήσει του άναδόχου, έφόσον δέν έχει όλοκληρωθή ή έκπαίδευσις του ήμεδαπού προσωπικού.

4. Ο άνάδοχος δύναται καθ' όλην την διάρκειαν της παραχωρήσεως νά χρησιμοποιή έν Έλλάδι τον άναγκαίον άριθμόν και κατόπιν έγκρίσεως του Υπουργού Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων είδικευμένου άλλοδαπού προσωπικού είς τάς περιπτώσεις α) άλλαγής τύπου ή βασικής τροποποιήσεως του πτητικού ύλικού, β) μελέτης όργανώσεως και έγκαταστάσεως νέας γραμμής έξωτερικού, γ) έφ' όσον αί άνάγκαι της έκμεταλλεύσεως έπιβάλλουσι τούτο.

5. Έν τή άλλοδαπή ή πρωτεύουσις δύναται νά άνατεθή είς άλλοδαπούς.

3572/1956 ΝΟΜΟΣ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί Ταμείου Ασφαλίσεως Έργατών Τύπου Άθηνών.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 223 της 13 Οκτωβρίου 1956).

Έχοντες ύπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 35 του Συντάγματος και την από 12 Σεπτεμβρίου 1956 σύμφωνον γνώμην της κατα την § 2 του άρθρου 35 Ειδικής Επιτροπής εκ Βουλευτών, προτάσει του Ημετέρου Υπουργικού Συμβουλίου, άπεφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Εισαγωγική διάταξις

Άρθρον 1.

1. Ο παρών νόμος έχει ως σκοπόν την άσφάλισιν των δι τω έπομένω άρθρω προσώπων, είς περίπτωσιν άνεργίας, άσθενείας, άναπηρίας, άτυχήματος και γήρατος, ως και των μελών της οικογενείας αύτών, έν περιπτώσει άσθενείας τούτων ή θανάτου του προστάτου αύτων ήσφαλισμένου.

Ώσαύτως έχει ως σκοπόν την άπόκτησιν ίδιοκτήτου στέγης των ήσφαλισμένων του Ταμείου τούτου συγκροτουμένων είς οίκοδομικούς συνεταιρισμούς.

2. Η διά του παρόντος θεσπιζομένη άσφάλισις περιλαμβάνει είδικώτερον τους άκολούθους Κλάδους:

α) Τον Κλάδον Άνεργίας (άσφάλισις κατά του κινδύνου της άνεργίας).

β) Τον Κλάδον Άσθενείας και Μητρότητος (άσφάλισις άσθενείας και μητρότητος διά παροχών είς χρήμα και είς είδος, ως και έξοδα κηδείας).

γ) Τον Κλάδον Συντάξεων (άσφάλισις κατά των κινδύνων της άναπηρίας, του γήρατος και του θανάτου).

δ) Τον Κλάδον Προνοίας (βοηθήματα έφ' άπαξ) και

ε) Τον Κλάδον Στέγης και Άποκαταστάσεως (βοηθήματα στέγης και άποκαταστάσεως).

Π ρ ο σ ω π α ὑ π α γ ό μ ε ν α ε ἰ ς τ ὴ ν ἀ σ φ ά λ ι σ ι ν.

Ἄρθρον 2.

1. Εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως δι' ἅπαντας τοὺς Κλάδους τῆς ὑπὸ τοῦτο ἀσκουμένης ἀσφαλίσεως:

α) Τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐναντι ἀμοιβῆς, πρὸς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἡμερησίας ἐφημερίδας, ἀνεξαρτήτως φύλου καὶ ἡλικίας, ὑπὸ τὰς εἰδικότητας τῶν λινοτύπων, μηχανικῶν λινοτυπικῶν μηχανῶν, πιεστῶν καὶ βοηθῶν τῶν κυλινδρικῶν πιεστηρίων, στελιδοποιῶν καὶ τῶν βοηθῶν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον αἱ ἐφημερίδες αὗται κυκλοφοροῦσι διὰ πρακτορείων πωλήσεως ἐφημερίδων.

β) Τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐναντι ἀμοιβῆς, πρὸς τὰ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενα περιοδικὰ καὶ μὴ ἡμερησίας Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας (ἑβδομαδιαῖαι) ὑπὸ μίαν τῶν ἀνωτέρω εἰδικοτήτων τοῦ α' ἐδαφίου τῆς παρούσης παραγράφου καὶ ἐφ' ὅσον τὰ περιοδικὰ ταῦτα καὶ μὴ ἡμερήσιαι ἐφημερίδες κυκλοφοροῦσι διὰ πρακτορείων πωλήσεως ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

γ) Τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐναντι ἀμοιβῆς, πρὸς τυπογραφικὰς ἐπιχειρήσεις οἱασδήποτε φύσεως καὶ μορφῆς, ὑπὸ μίαν τῶν ἀνωτέρω εἰδικοτήτων τοῦ α' ἐδαφίου τῆς παρούσης παραγράφου καὶ αἱ ὁποῖαι ἀναλαμβάνουν τὴν ἐκτύπωσιν ἐργολαβικῶς Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων ἢ περιοδικῶν, κυκλοφορούντων διὰ μέσου τῶν πρακτορείων πωλήσεως ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

δ) Τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐναντι ἀμοιβῆς, πρὸς τὰς ἡμερησίας Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενα περιοδικά, ὑπὸ τὰς εἰδικότητας τοῦ α' ἐδαφίου τῆς παρούσης παραγράφου, ἐὰν καὶ ἐάν τὰ περιοδικὰ ἢ αἱ ἐφημερίδες αὗται δὲν κυκλοφοροῦσι διὰ πρακτορείων πωλήσεως ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

ε) Τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐναντι ἀμοιβῆς, πρὸς τὰς ἡμερησίας Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, ὑπὸ τὴν εἰδικότητα τοῦ πιεστοῦ καὶ βοηθοῦ ἐπιπέδου πιεστηρίου, ἐφ' ὅσον τὸ ὑπόλοιπον τεχνικὸν προσωπικὸν τῆς ἐφημερίδος ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος, συμφώνως πρὸς τὰς ἄνω διατάξεις καὶ

στ) Τὸ τακτικὸν προσωπικὸν τοῦ Ταμείου.

2. Τὰ περὶ ὧν αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου πρόσωπα συνεχίζουν τὴν ὑπαγωγὴν των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος καὶ διαρκοῦντος τοῦ χρόνου, καθ' ὃν δικαιωματικῶς ἢ ὑπὸ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως των δὲν προσφέρουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν, πλὴν ὅμως τυγχάνουν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τῶν ἀποδοχῶν των παρὰ τῶν ἐφημερίδων ἢ περιοδικῶν ἢ τυπογραφικῶν ἐπιχειρήσεων ἢ εἰδικῶν ἐπιδομάτων χορηγουμένων ἀντὶ ἀντιμισθίας ἐτέρωθεν (ἄδεια, στράτευσις, ἀσθένεια κλπ.).

Ὡσαύτως τὰ περὶ ὧν αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου πρόσωπα συνεχίζουν τὴ ὑπαγωγὴν των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον παρέχουν κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς καὶ πρὸς τυπογραφικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἀθηνῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναλαμβάνουν ἐργολαβικῶς τὴν ἐκτύπωσιν ἐφημερίδων ἢ περιοδικῶν, μὴ κυκλοφορούντων διὰ μέσου τῶν πρακτορείων πωλήσεως ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

Π ρ ό σ ω π α ἐ ξ α ι ρ ο ύ μ ε ν α τ ῆ ς ἀ σ φ α λ ί σ ε ω ς.

Ἄρθρον 3.

1. Ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 ἀναφερομένων προσώπων δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος:

α) Οἱ ἀλλοδαποὶ οἱ προσκαίρως ἐν Ἑλλάδι ἀσχολούμενοι. Ὡς πρόσκαιρος ἀπασχόλησις θεωρεῖται ἡ μὴ μέλλουσα νὰ διαρκέσῃ ἐν Ἑλλάδι τοὐλάχιστον ἐπὶ ἓν Ἔτος.

β) Οἱ μαθητευόμενοι τῶν εἰδικοτήτων τοῦ α' ἐδαφίου τῆς 1ης παραγράφου τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ὡς διὰ τοῦ Καταστατικοῦ θέλει ὁρισθῆ.

γ) Οἱ Δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ οἱ ὑπάλληλοι Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὡς καὶ τὰ πάσης φύσεως ἔκτακτον, ἡμερομίσθιον καὶ ἐπὶ συμβάσει προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου, ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος ὑπηρεσίας τοῦ τελευταίου τούτου ὑπολογίζεται διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ.

δ) Οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν πάσης φύσεως Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἢ ἄλλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ Ταμείων.

ε) Οἱ ἠσφαλισμένοι ἄλλων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἢ Ταμείων, ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος ὑπηρεσίας των ἐμπίπτει εἰς τὸν χρόνον ἀσφαλίσεως τοῦ ἑτέρου ἀσφαλιστικοῦ φορέως.

στ) Οἱ ἡλικίας ἄνω τῶν 45 ἐτῶν, πλὴν τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου, κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος.

ζ) Οἱ ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου ἐφ' ὅσον ἀπέκτησαν ἰδιοκτήτους λινοτυπικὰς μηχανὰς ἢ κυλινδρικὰ πιεστήρια, ἀσχέτως ἐὰν ἐργάζωνται εἰς αὐτὰ ἢ ὄχι, μισθώνουν ταῦτα. Οὗτοι δύνανται, τῇ αἰτήσει των, νὰ συνεχίσουν τὴν ἀσφάλισιν εἰς τὸ Ταμεῖον καταβάλλοντες τὴν τε ἐργοδοτικὴν καὶ ἐργατικὴν εἰσφοράν, ὡς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου θέλει ὁρίσει.

Σ υ ν ἐ χ ε ι α ἀ σ φ α λ ί σ ε ω ς σ υ ν τ α ξ ι ο δ ο τ ι κ ῶ ν κ α τ ὰ τ ὴ ς ἀ σ θ ε ν ε ί α ς

Ἄρθρον 4.

1. Τὰ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα, διὰ τὸν Κλάδον ἀσθενείας καὶ μητρότητος, συνεχίζουν δικαιώματα τῶν παροχῶν τοῦ ἀνωτέρω Κλάδου καὶ μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἀσφαλίσεως των παρ' αὐτῷ, λόγῳ τῆς συνταξιοδοτήσεώς των. Τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων ἀπολαύουν καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας ἀποβιούντων ὡς ἄνω ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου, ἐφ' ὅσον χρόνον συνταξιοδοτοῦνται παρ' αὐτοῦ.

2. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἰσχύουν καὶ διὰ τοὺς μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος συνταξιοδοτηθέντας παρὰ τοῦ Ταμείου ὡς ἄνω ἠσφαλισμένους καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας τούτων, ἐφ' ὅσον συνταξιοδοτοῦνται παρὰ τοῦ Ταμείου.

Φ ο ρ τ ὰ τ ῆ ς ἀ σ φ α λ ί σ ε ω ς

Ἄρθρον 5.

Ἡ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου θεσπιζομένη ἀσφάλισις συνεχίζεται ἀσκουμένη διὰ πάντα τὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 1 παρὰ τοῦ διὰ τοῦ ν. 607/1934 συσταθέντος Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν, δηλουμένου ἐν τῷ παρόντι διὰ τῶν ἀρχικῶν Τ.Α.Ε.Τ.Α. ἢ «Ταμείον» ὅπερ ἀπατελεῖ αὐτόνομον Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ἑδρεῦον ἐν Ἀθήναις καὶ τελοῦν ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἐποπτείαν τοῦ Κράτους, ἀσκουμένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ὑ π η ρ ε σ ί α ι — Π ρ ο σ ω π ι κ ὸ ν τ ο ῦ Τ α μ ε ί ο υ

Ἄρθρον 6.

1. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ταμείου διεξάγεται διὰ τακτικῶν, ἐμμίσθων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηκόων, διοριζομένων παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριοθησόμενα.

2. Διὰ Κανονισμοῦ, ἐγκρινομένου διὰ Βασ. Διατάγματος προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας μετὰ πρόταξιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καὶ γνώμην τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Συμβουλίου Κανων. Ἀσφαλίσεως, θέλουσι ὁρισθῆ τὰ τῆς συνθέσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ταμείου καὶ τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ διοικητικοῦ καὶ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, ἤτοι τὰ τῶν προσόντων, τὰ τῆς ἐπιλογῆς καὶ τὰ τῆς προαγωγῆς αὐτοῦ ἐν γένει, αἱ κατηγορίαι καὶ αἱ διαβαθμίσεις τούτου, αἱ ἀποδοχαί, τὰ καθήκοντα καὶ ὁ χρόνος ἐργασίας, τὰ τῆς προαγωγῆς του ἐν γένει, οἱ περιορισμοὶ καὶ τὰ ἀσυμβίβαστα, αἱ ἄδειαι, τὰ φύλλα ποιότητος, αἱ μεταβολαί, ἡ ἀρχαιότης, αἱ ἡθικαὶ ἀμοιβαί, τὰ πειθαρχικὰ ἀδικήματα καὶ αἱ πειθαρχικαὶ ποιναί, ἡ πειθαρχικὴ δικαιοδοσία καὶ διαδικασία, τὰ τῆς λύσεως τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, ὡς καὶ πᾶν ἕτερον θέμα ἀφορῶν τὴν κατάστασιν τοῦ προσωπικοῦ ἐν γένει.

Τὸ ἧδη ὑπηρετοῦν τακτικὸν προσωπικὸν ἐντάσσεται εἰς

τὰς ὑπὸ τοῦ νέου Κανονισμοῦ προβλεπομένας βάσεις καὶ βαθμούς.

Διαχείρισις καὶ ἔλεγχος.

Ἄρθρον 7.

1. Ὁ τρόπος τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ταμείου καὶ τὸ ἐν γένει λογιστικὸν αὐτοῦ σύστημα θέλουσιν ὁρισθῆ διὰ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου.

2. Ἡ ὑπὸ τοῦ Ταμείου διενεργουμένη ἀσφάλισις διακρίνεται εἰς πέντε (5) αὐτοτελεῖς Κλάδους, περιωμένων κεχωρισμένων λογαριασμῶν δι' ἕκαστον τούτων.

3. Τὰ ἐξ εἰσφορῶν ἔσοδα τοῦ Ταμείου κατανέμονται κατὰ μῆνα εἰς τοὺς Λογαριασμοὺς τῶν διαφόρων Κλάδων Ἀσφαλίσεως, κατὰ τὰς ἀκολούθους ἀναλογίας:

α) 6% εἰς τὸν Κλάδον Ἀνεργίας.

β) 26% εἰς τὸν Κλάδον Ἀσθενείας καὶ Μητρότητος.

γ) 50% εἰς τὸν Κλάδον Συντάξεων.

δ) 6% εἰς τὸν Κλάδον Προνοίας.

ε) 12% εἰς τὸν Κλάδον Στέγης καὶ Ἀποκαταστάσεως.

4. Αἱ πάσης φύσεως πρόσοδοι ἐκ τῶν κεφαλαίων τῶν ἀνωτέρω Κλάδων περιέρχονται εἰς τὸν οἰκεῖον Λογαριασμόν. Πάντα τὰ λοιπὰ ἔσοδα, τὰ εἰσπραττόμενα ἄνευ ὅρου, ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν αὐτῶν, κατανέμονται κατὰ τὴν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ὁριζομένην ἀναλογίαν εἰς τοὺς διαφόρους Λογαριασμούς. Δωρεαί, κληρονομίαι, κληροδοσίαι κλπ. πρὸς τὸ Ταμεῖον, ὑπὸ τὸν ὅρον χρησιμοποιήσεως πρὸς ὡρισμένον σκοπόν, περιέρχονται εἰς τὸν ἢ τοὺς σχετικοὺς λογαριασμούς, δι' ὃν ἐξυπηρετεῖται ὁ τεθεὶς ὅρος.

Αἱ παροχαὶ εἴδους κηδείας βαρύνουν τὸν Κλάδον Ἀσφαλίσεως παροχῶν Ἀσθενείας καὶ Μητρότητος.

5. Μεταφοραὶ ποσῶν ἢ πιστώσεων ἐκ τινος λογαριασμοῦ εἰς τὸν ἕτερον ἀπαγορεύονται, ἐκτὸς ἐὰν δι' αὐτῶν ἐπιδιώκεται ἡ διόρθωσις γενομένων σφαλμάτων. Τὰ κεφάλαια καὶ οἱ πόροι ἐν γένει ἑκάστου τῶν Κλάδων Ἀσφαλίσεως χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν χορήγησιν τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν ἑκάστου Κλάδου.

Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται, ὅπως μεταφέρωνται εἰς τὸν Κλάδον Στέγης καὶ Ἀποκαταστάσεως τὰ τυχὸν ἐναπομένοντα ἐκ τῆς ἐτησίας διαχειρίσεως τοῦ Κλάδου Ἀνεργίας περισσεύματα, μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τοῦ κλεισίματος τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ τελευταίου τούτου.

6. Αἱ δαπάναι διοικήσεως τοῦ Ταμείου ἀντιμετωπίζονται διὰ ποσῶν ἀφαιρουμένων ἐκ τῶν διαφόρων Ἀσφαλιστικῶν Κλάδων, κατὰ τὴν ἑξῆς ἀναλογίαν:

α) 1)20 ἐκ τοῦ Κλάδου Ἀνεργίας.

β) 6)20 ἐκ τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας καὶ Μητρότητος.

γ) 10)20 ἐκ τοῦ Κλάδου Συντάξεων.

δ) 1)20 ἐκ τοῦ Κλάδου Προνοίας.

ε) 2)20 ἐκ τοῦ Κλάδου Στέγης καὶ Ἀποκαταστάσεως.

Τὰ ποσὰ ταῦτα, ἀποσυρόμενα ἐκ τῶν σχετικῶν ὡς ἄνω Κλάδων, ἀποτελοῦν ἴδιον λογαριασμὸν καὶ χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικῶς πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξόδων διοικήσεως τοῦ Ταμείου.

Δαπάναι διοικήσεως, αἱ ὁποῖαι γίνονται ὑπὲρ ἑνὸς μόνον ἀσφαλιστικοῦ Κλάδου τοῦ Ταμείου, βαρύνουν αὐτὸν μόνον τὸν ἀσφαλιστικὸν Κλάδον.

Πόροι τοῦ Ταμείου.

Ἄρθρον 8.

1. Τὸ Ταμεῖον ἔχει ὡς πόρους:

α) Ἐργοδοτικὴν εἰσφορὰν ἐξ 1,98% ἐπὶ τῆς τιμῆς ἑκάστου πωλουμένου φύλλου ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων ἡμερησίων ἐφημερίδων, τῶν κυκλοφορουσῶν διὰ τῶν πρακτορείων πωλήσεως ἐφημερίδων.

β) Ἐργοδοτικὴν εἰσφορὰν ἐξ 1,73% ἐπὶ τῆς τιμῆς ἑκάστου πωλουμένου φύλλου ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων μὴ ἡμερησίων ἐφημερίδων (ἑβδομαδιαίαι) καὶ περιοδικῶν τῶν κυκλοφορούντων διὰ τῶν πρακτορείων πωλήσεως ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

γ) Ἐργοδοτικὴν εἰσφορὰν ἐκ 16% ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς ἐφημερίδας ἢ περιοδικὰ ἢ τυπογραφικὰς ἐπιχειρήσεις, μὴ κυκλοφορούντων τῶν σχετικῶν ἐντύπων διὰ τῶν πρακτορείων πωλήσεως ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

δ) Ἐργοδοτικὴν εἰσφορὰν ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς διὰ τῶν πρακτορείων πωλήσεως ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν κυκλοφορούσας ἡμερησίας Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικά, ὁμοίαν ὡς πρὸς τὸ ποσοστὸν, τεσσαρτὸν ἡμερομισθίου ἀνωτάτης κλάσεως, ἀριθμὸν κατὰ μῆνα ἡμερομισθίων, πρὸς τὴν συμφώνως τῇ κειμένῃ νομοθεσίᾳ καταβαλλομένην ἑκάστοτε πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν Κλάδον Ἀσθενείας.

ε) Ἐργοδοτικὴν εἰσφορὰν ἐκ 3% ἐπὶ τοῦ τιμήματος πάσης ἐπὶ πληρωμῇ δημοσιεύσεως ἢ διαφημίσεως, καταχωριζομένης εἰς τὰς ἡμερησίας Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας.

στ) Ἐργοδοτικὴν εἰσφορὰν ἐκ 12% ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου.

ζ) Εἰσφορὰ τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου, ἴση πρὸς 8% ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν αὐτῶν, πλὴν τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου, τοῦ ὁποίου ἡ εἰσφορὰ ὁρίζεται εἰς 8% ὡς μὴ ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ κινδύνου τῆς ἀνεργίας.

η) Εἰσφορὰ τῶν συνταξιούχων τοῦ Ταμείου, ἴση πρὸς 2% ἐπὶ τῆς συντάξεως των διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεώς των εἰς τὸν Κλάδον Ἀσθενείας καὶ Μητρότητος.

θ) Τὰ ποσὰ τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς διὰ τοῦ Καταστατικοῦ ὁρισθησομένης συμμετοχῆς τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν συνταξιούχων εἰς τὰς δαπάνας διὰ τὴν χορήγησιν εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας καὶ Μητρότητος.

ι) Οἱ τόκοι καὶ αἱ πάσης φύσεως πρόσοδοι τοῦ Ταμείου.

ια) Πᾶσα ἐκ χαριστικῆς αἰτίας κτῆσις τοῦ Ταμείου.

ιβ) Τὰ ἐπιβαλλόμενα εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ Ταμείου πρόστιμα.

Ὑποχρεοι πρὸς εἰσπραξιν καὶ τρόπος καταβολῆς.

Ἄρθρον 9.

1. Οἱ πόροι τοῦ Ταμείου εἰσπράττονται:

α) Αἱ παρὰ τῶν ἐδαφίων α' καὶ β' τῆς 1ης παραγράφου τοῦ προηγουμένου ἄρθρου καθοριζόμεναι εἰσφοραὶ τῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ὑπὸ τῶν πρακτορείων πωλήσεως ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν καὶ ἀποδίδονται εἰς τὸ Ταμεῖον τὸ πολὺ ἐντὸς τοῦ ἑπομένου τῆς εἰσπράξεως μηνός, τῶν ἐκ πωλήσεως Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων προκυπτόντων χρηματικῶν ποσῶν, δι' ἀπ' εὐθείας καταθέσεως τῶν ποσῶν τούτων εἰς τὸν οἰκεῖον παρὰ Τραπέζαις λογαριασμὸν τοῦ Ταμείου. Τὰ ἐκ πωλήσεως ἐν ταῖς ἐπαρχίαις εἰσπραττόμενα κατατίθενται ἐντὸς τοῦ μεθεπομένου μηνὸς παρὰ τῷ ἰδίῳ παρὰ Τραπέζαις λογαριασμῷ.

β) Αἱ ὑπὸ τῶν ἐδαφίων γ' καὶ δ' τῆς 1ης παραγράφου τοῦ προηγουμένου ἄρθρου καθοριζόμεναι εἰσφοραί, ὡς καὶ ἡ εἰσφορὰ τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ ζ' ἐδαφίου τῆς ἰδίας παραγράφου τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ἡ ὁποία παρακρατεῖται κατὰ τὴν πληρωμὴν ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων, ἀποδίδονται ἐντὸς τοῦ ἑπομένου ἡμερολογιακοῦ μηνὸς εἰς τὸ Ταμεῖον, παρὰ τῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ἢ τυπογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, δι' ἀπ' εὐθείας καταθέσεως τῶν ποσῶν τούτων εἰς τὸν οἰκεῖον παρὰ Τραπέζαις Λογαριασμὸν τοῦ Ταμείου.

γ) Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου ε' τῆς 1ης παραγράφου τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ὡς καὶ ἡ εἰσφορὰ εἰσπράττεται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ἀναλογοῦντος ποσοῦ εἰς τὸν λογαριασμὸν πάσης ἐπὶ πληρωμῇ διαφημίσεως ἢ δημοσιεύσεως καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸ Ταμεῖον διὰ καταθέσεως τοῦ ἀναλογοῦντος ποσοῦ εἰς τὸν οἰκεῖον παρὰ Τραπέζαις λογαριασμὸν τοῦ Ταμείου, ἐντὸς τοῦ ἑπομένου τῆς πραγματικῆς εἰσπράξεως ἡμερολογιακοῦ μηνός, τῆς εἰσπράξεως ταύτης μὴ δυναμένης νὰ παραταθῇ πέραν τοῦ τετραμήνου ἀπὸ τῆς καταχωρίσεως τῆς σχετικῆς δημοσιεύσεως ἢ διαφημίσεως εἰς τὴν ἐφημερίδα.

δ) Ἡ εἰσφορὰ τοῦ η' ἐδαφίου τῆς 1ης παραγράφου τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ὡς καὶ ἡ εἰσφορὰ τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου, τοῦ ζ' ἐδαφίου τῆς ἰδίας παραγράφου, παρακρατεῖται, ἡ μὲν πρώτη κατὰ τὴν καταβολὴν τῆς συντάξεως εἰς τοὺς συνταξιούχους, ἡ δὲ δευτέρα κατὰ τὴν

καταβολήν τῆς μισθοδοσίας εἰς τὰ ταμεῖα προσωπικοῦ παρὰ τοῦ Ἰδίου Ταμείου.

2. Ἡ εἴσπραξις τῶν ποσῶν τοῦ θ' ἐδαφίου τῆς 1ης παραγράφου τοῦ προηγουμένου ἄρθρου θέλει καθορισθῆ διὰ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου.

3. Εἰσφοραὶ μὴ καταβληθεῖσαι ἐντὸς τῶν προθεσμιῶν τῆς 1ης παραγράφου τοῦ παρόντος ἄρθρου θεωροῦνται ὡς καθυστερούμεναι ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας.

Μισθοδοτικαὶ καταστάσεις — Καταστάσεις πωληθέντων φύλλων

Ἄρθρον 10.

1. Πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν ἐκάστοτε ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν προσώπων, τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν καὶ τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν ὑποχρεοῦνται:

αἱ Ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἐδαφ. α' τῆς 1ης παρ. τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ὁριζομένης προθεσμίας τὰ ἐν Ἀθήναις πρακτορεῖα πωλητῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, ὅπως ἀποστέλλουν εἰς τὸ Ταμεῖον καταστάσεις πωληθέντων φύλλων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, περιλαμβανούσας ὑποχρεωτικῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν πωληθέντων φύλλων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, κατὰ τὸν ἀντίστοιχον μῆνα, τὰ εἰσπραχθέντα ἐκ τῆς πωλήσεως ποσὰ καὶ τὰ ποσὰ τῶν ἀναλογουσῶν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου εἰσφορῶν.

βι Ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἐδαφ. β' τῆς 1ης παρ. τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ὁριζομένης προθεσμίας αἱ διευθύνσεις τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, ὡς καὶ αἱ διευθύνσεις τῶν τυπογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, ὅπως ἀποστέλλουν εἰς τὸ Ταμεῖον μισθοδοτικὰς καταστάσεις τῶν παρ' αὐταῖς ἀσφαλισμένων, περιλαμβανούσας ὑποχρεωτικῶς τὸ ποσὸν τῶν ἀπολαβείσων παρ' ἑκάστου ἀσφαλισμένου συνολικῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὸν ἀντίστοιχον μῆνα καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἐπὶ τούτων ἀναλογουσῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου.

γ) Ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἐδαφ. γ' τῆς 1ης παρ. τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ὁριζομένης προθεσμίας αἱ ἐπιχειρήσεις τῶν ἐν Ἀθήναις ἡμερησίων ἐφημερίδων, ὅπως ἀποστέλλουν εἰς τὸ Ταμεῖον καταστάσεις τῶν ἐπὶ πληρωμῇ διαμοιρασθεισῶν κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα ἀγγελιῶν, περιλαμβανούσας ὑποχρεωτικῶς τὰς διαμοιρασθείσας ἀγγελίας, τὸ σύνολον τοῦ ἀντιτίμου τούτων εἰς δραχμὰς καὶ τὸ ἐπὶ τούτου ἀναλογοῦν ποσὸν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου.

2. Οἱ αὐτοὶ ὡς ἄνω ὑπόλογοι ὑποχρεοῦνται νὰ ἐπιτρέπωσιν εἰς τὰ ὁριοθετημένα ὄργανα τοῦ Ταμείου τὴν ἐξέτασιν τῶν ὡς ἄνω καταστάσεων τῶν λογιστικῶν βιβλίων τῶν πρακτορείων, τῶν βιβλίων μισθολογίου καὶ ἀγγελιῶν τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, ὡς καὶ τὴν ἐπιτόπιον ἔρευναν πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἀκριβείας τῶν ἐν αὐταῖς ἐγγραφῶν.

Ὡσαύτως οἱ αὐτοὶ ὡς ἄνω ὑπόλογοι ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν εἰς τὰ ἐν λόγῳ ὄργανα πᾶσαν πληροφορίαν δυναμένην νὰ καταστήσῃ αὐχερῆ καὶ ἀποτελεσματικὴν τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ἐλέγχου, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς καλῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος νόμου καὶ τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τούτου ἐκδοθησομένου Καταστατικοῦ.

3. Τὰ περὶ ὧν ἡ προηγουμένη παράγραφος ὄργανα ὑποχρεοῦνται νὰ τηρῶσιν ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν διὰ πᾶν ὅ,τι κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων των ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν καὶ δὲν ἀφορᾷ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος νόμου καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ταμείου.

4. Ἐὰν οἱ ὡς ἄνω ὑπόλογοι τῆς 1ης παρ. τοῦ παρόντος ἄρθρου παραβαίνουν τὴν ὑποχρέωσιν αὐτῶν πρὸς ἀποστολὴν τῶν ἐν τῷ παρόντι ὁριζομένων καταστάσεων καὶ στοιχείων, ἢ δὲν τηρῶσι καὶ δὲν ἀποστέλλωσι ταῦτα προσηκόντως, ἐκ τούτου δὲ διασαφεῖται ἡ ἐξακρίβωσις τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν προσώπων ἢ τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν, αὗται καθορίζονται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, δυναμένου τοῦ ὑπολόγου ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας εἴκοσι (20) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναθεώρησιν ταύτης δι' ὑποβολῆς καὶ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν.

Ποινικαὶ διατάξεις.

Ἄρθρον 11

1. Οἱ ὑπόχρεοι διὰ τὴν εἴσπραξιν καὶ καταβολὴν τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 9 καὶ 10 τοῦ παρόντος εἰσφορῶν, ἤτοι οἱ ἐκδόται ἢ οἱ διευθυνταὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, ὡς καὶ οἱ ἰδιοκτῆται ἢ οἱ διευθυνταὶ ἢ ἄλλοι νόμιμοι ἐκπρόσωποι τῶν πρακτορείων πωλήσεως ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, μὴ εἰσπράττοντες ἢ μὴ καταβάλλοντες ἐμπροθέσμως τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ παρόντος νόμου ὁριζομένας εἰσφοράς, τιμωροῦνται κατὰ τὸ ἄρθρον 375 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Κατὰ τὰ αὐτὰ ἄρθρον τιμωροῦνται οἱ ἀλληλεγγύως μετ' αὐτῶν συνυπεύθυνοι διαχειρίται καὶ ἀρχιεργάται, ὡς πρὸς τὴν μὴ εἰσπραξιν ἢ μὴ καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς τῶν ἀσφαλισμένων.

2. Τὰ παραβαίνοντα τὴν διάταξιν τῆς παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ παρόντος ὀργανα τοῦ Ταμείου τιμωροῦνται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 371 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Εἰδικαὶ διατάξεις

Ἄρθρον 12.

1. Πρακτικὰ περὶ ἀσφαλισμένων τοῦ Ταμείου, αἰτήσεις διαιτέλεσαν ἢ διαιτησίαι διαδοχικῶς ἢ ἐναλλὰξ ἀσφαλισμένοι εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μεθύων Γραφικῶν Τεχνῶν καὶ εἰς τὸν κλάδον Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Θεσσαλονίκης, οὗτοι δικαιοῦνται συντάξεως παρὰ τοῦ Ταμείου ἐκείνου, εἰς ὃ ἔχουν τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει.

2. Ἐν τοιούτῳ περιπτώσει ὁ Ὀργανισμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον διαιτοῦνται οὗτοι συντάξεως (παροχῶν) ὅπως συμπολογίσῃ ἁπάσας τὰς ἡμέρας ἐργασίας τὰς πραγματοποιηθείσας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τῶν ἄλλων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, τόσον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ὅσον καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς, συνάδων, χρονικῶν προϋποθέσεων.

Ὁ συνυπολογισμὸς τῶν παρὰ τοῖς ὡς ἄνω Ὀργανισμοῖς ἡμερῶν ἐργασίας κατὰ τὰ ἐν τῷ δεκάτῳ ἐδαφίῳ τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενα, πραγματοποιεῖται διὰ τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἀτομικοῦ λογαριασμοῦ τοῦ ἀσφαλισμένου, ὑποχρεουμένων τῶν ἄλλων Ὀργανισμῶν, ὅπως ἐπιστρέφωσι τὰς ἀναλογούσας εἰσφορὰς τοῦ ἀσφαλισμένου μετὰ τῆς ἀντιστοιχούσης ἐργοδοτικῆς συμμετοχῆς.

Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου

Ἄρθρον 13.

1. Διὰ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου ἐγκρινομένου διὰ Β. Δ/τος προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ πρότασιν τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καὶ γνώμην τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, καθορισθήσονται τὰ τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν, ὁ κύκλος τῶν ἀσφαλισμένων προσώπων, αἱ ὑπ' αὐτῶν χορηγηθήσονται παροχαὶ καὶ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματα, τὰ εἰς αὐτὰς δικαιούμενα πρόσωπα καὶ αἱ προϋποθέσεις τῆς ἀπονομῆς τούτων, ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς τῶν παροχῶν, αἱ ἐκπτώσεις, διακοπαί, ἀτελῆσεις καὶ ἀναστολαὶ τούτων, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη ἀναγκαία λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ταμείου.

Μέχρις ἐκδόσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένου Καταστατικοῦ ἰσχύουσιν αὐθωρεὶ ἢ ἀναλογικῶς αἱ διατάξεις τῶν ἤδη ἰσχυόντων Καταστατικῶν καὶ Κανονισμῶν τοῦ Ταμείου.

2. Ὡσαύτως, κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν θεσπίζονται καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ παρόντος προβλεπόμενος Κανονισμὸς προσωπικοῦ, τοῦ σήμερον ἐφαρμοζομένου ταυτοῦ ἰσχύοντος μέχρις ἐκδόσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένου.

Μεταβατικαὶ διατάξεις

Ἄρθρον 14.

1. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου τὰ εἰς τοῦτον ὑπαγόμενα πρόσωπα ἐξαιροῦνται αὐτοδικαίως ἐκ τῆς κατὰ τῆς ἀσθενείας ἀσφαλίσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν

Ἀσφαλίσεων, διατηρουμένης ὅμως τῆς ἀσφαλιστικῆς ἱκανότητος τούτων ἐκάστη τοῦ Ι.Κ.Α., συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις καὶ μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς παρ' αὐτῷ ἀσφαλίσεως, μέχρι τῆς ἐνάρξεως χορηγήσεως παροχῶν παρὰ τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας καὶ Μητρότητος τοῦ Ταμείου. Πάντως ἡ διατήρησις τῆς ἀσφαλιστικῆς ἱκανότητος τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Κλάδου ἀσθενείας καὶ μητρότητος δὲν δύναται νὰ παραταθῇ διὰ χρόνον μείζονα τοῦ ἑξαμήνου, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, τοῦ Ταμείου ὑποχρεουμένου νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὰ ὑπὸ τούτου βαπτισθέντα κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα ποσὰ διὰ παροχὰς ἀσθενείας καὶ μητρότητος.

2. Τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὑποχρεοῦται ἐντὸς τριμήνου χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν τὰς καταβληθείσας ἐργατικὰς καὶ ἐργοδοτικὰς εἰσφορὰς, διὰ τὴν ἀσφάλισιν τοῦ προσωπικοῦ ἐναντίον τῶν κινδύνων τῆς ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου, διακοπτομένης τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν τούτων ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος.

Ὡσαύτως, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος διακόπτεται ἡ καταβολὴ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῆς τε ἐργοδοτικῆς καὶ ἐργατικῆς εἰσφορᾶς τῶν ὑπαγομένων πρὸς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος προσώπων, διὰ τὸν Κλάδον Ἀσθενείας καὶ Μητρότητος.

3. Ἀναγνωρίζεται ὡς συνταξιμος χρόνος ἡ ἓξ ἐνιαυτῶν διάρκειας ἀπουσίασις ἠσφαλισμένου τοῦ Ταμείου ἐκ τῆς ἐργασίας του ἀπὸ τοῦ ἔτους 1941 — 1945. Βιαία ἀπομάκρυνσις θεωρεῖται ἡ ὁμηρία, ἐκτόπισις, περιορισμὸς εἰς τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως, φυλάκισις δι' ἐθνικοὺς ἢ πολιτικοὺς λόγους ὑπὸ Ἀρχῶν κατοχῆς.

Καταργούμενοι διατάξεις

Ἄρθρον 15.

1. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου καταργοῦνται:

α) Ὁ Νόμος 6071/1924 περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ Ταμεῖον τοῦτο.

β) Τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα 791/1941 περὶ τιμῆς πωλήσεως τῶν ἐφημερίδων, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ Ταμεῖον τοῦτο.

γ) Ὁ Ἀναγκαστικὸς Νόμος 190/1943 περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας τῶν συντακτῶν, ἀπολλήνων, ἐργατῶν τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων Ἀθηνῶν—Θεσσαλονίκης εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ Ταμεῖον τοῦτο.

δ) Ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις 13727/46 γ' περὶ κατανομῆς τῶν ὑπὲρ τῶν Λογίσμων Ἀνεργίας κρατήσεων παρὰ τῶν λειτουργούντων Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων καὶ Ἐργατῶν Τύπου, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ Ταμεῖον τοῦτο.

ε) Τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα 158/46 περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ν.δ. 10ῆς Μαΐου 1946 περὶ ἀνασυστάσεως τοῦ Ὑπουργείου Τύπου καὶ Πληροφοριῶν καὶ ὀργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ Ταμεῖον τοῦτο.

στ) Τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα 406/47 περὶ ζητημάτων τινῶν τοῦ Τύπου, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ Ταμεῖον τοῦτο, πλὴν τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 αὐτοῦ.

ζ) Ὁ Νόμος 1872/1951 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως δημοσιογράφων καὶ ἐργατῶν τύπου διατάξεων, μόνον ὡς πρὸς τὸ ἄρθρον 1 αὐτοῦ καὶ

η) Τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα 3083/1954 περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. Νομοθεσίας καὶ θεσπίσεως ἀσφαλιστικῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων μόνον ὡς πρὸς τὰ ἄρθρον 6 καὶ εἰς ὅ,τι τὸ Ταμεῖον τοῦτο.

Ἀκροτελεύτιοι διατάξεις

Ἄρθρον 16.

Πᾶσα διάταξις νόμου ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος καταργεῖται.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Νόμου ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως μηνός.

Ἐν τῇ Β. Ἑλλ. Προεδρείᾳ Βιέννης τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1956

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

53954/10896/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως ἐν μέρει μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 38/1956 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κοπῆς μαρμάρου Α.Π.Π.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 191 τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1956).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239/1955.

2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 38/1956 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κοπῆς μαρμάρου Α.Π.Π.», καθ' ἣς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις.

3) Τὴν ἀπὸ 11.9.1956 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἣν καὶ δὲν ἀποδεχόμεθα.

4) Τὸ γεγονὸς ὅτι ὡρισμέναι διατάξεις τῆς προειρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀναφερόμεναι εἰς τὰ κατωτέρω θέματα, ἀντιτίθενται πρὸς τὴν ἀκολουθουμένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικὴν καὶ δὲν τῷ λόγῳ τούτῳ ὅπως τροποποιηθοῦν καὶ συμπληρωθοῦν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξισορροπήσεως των πρὸς τὰς γενικὰς τεθησπισμένας ὁμοιοδεῖς τοιαύτας, ἤτοι: α) Τὸ ὕψος τῶν ἡμερομισθίων δέον νὰ προσαρμοσθῇ εἰς κατωτέρα ἐπίπεδα λόγῳ τῆς κατὰ πολὺ ὑπερβάσεως τῶν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καθορισθέντων πλαισίων. β) Τὸ ὕψος Χριστουγέννων ἐ. ἔ. δέον ὅπως καταβληθῇ βάσει τῶν ποσῶν τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχυουσῶν νομίμων ἀποδοχῶν, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ μείζων ἐπιβάρυνσις τῶν ἐπιχειρήσεων ἐκ τοῦ λόγου τούτου, ἀποφαίζομεν:

Ἐγκρίνομεν ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 38/1956 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, τροποποιουμένην καὶ συμπληρουμένην πως ἐν λόγῳ ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῶν ἡμερομισθίων καὶ τὸ ὕψος τῶν Χριστουγέννων ἐ. ἔ. καὶ ἧς οἱ ὅροι διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως:

α) Εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης ὑπάγονται ἅπαντες οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ ἐργαστήρια κοπῆς μαρμάρων Α.Π.Π., κατατασσόμενοι εἰς τὰς κατωτέρω τρεῖς κατηγορίας:

1) Νεοπροσλαμβανόμενοι, ἀνειδίκευτοι ἐργάται μέχρις ἑνὸς ἔτους ὑπηρεσίας, ἡμερομισθίου δρχ. 44.

2) Εἰδικευμένοι ἐργάται, ἤτοι μετὰ ἕνα ἔτος ὑπηρεσίαν ἐν τῷ κλάδῳ καὶ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν ξύστωσιν καὶ ἐκξύστωσιν τῶν τελλόρων, τὴν τοποθέτησιν λωρίδων, τὴν κοπὴν μαρμάρων καὶ γενικῶς μὲ πᾶσαν ἐργασίαν σχετικὴν μὲ τὴν κοπὴν μαρμάρων καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν ἐργοστασίων, ἡμερομισθίου δρχ. 47.

3) Ἀρχιεργάται, ἤτοι οἱ ἐπὶ κεφαλῆς ὁμάδος ἐργατῶν μὲ τεχνικὴν πεῖραν εἰς τὴν ἐργασίαν κοπῆς μαρμάρων, ἡμερομισθίου δρχ. 56.

β) Εἰς ἅπαντας τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ ἐργοστάσια κοπῆς μαρμάρων χορηγοῦνται εἴδικὰ ἐλαστικὰ ὑποδήματα (μπότες) καὶ ἐμπρασθέλλαι (παδιές), εἰς δὲ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰς πλατείας χορηγοῦνται καὶ ἀδιάβροχα, ταῦτα δὲ πάντα χρησιμοποιούμενα κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας θὰ ἀνήκουν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου, ἀντικαθιστάμενα παρὰ τούτου ὅμως τῇ φθορᾷ των.

γ) Τὸ δῶρον Χριστουγέννων 1956 θέλει καταβληθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τεθεσπισμένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν.

δ) Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ διατηροῦν ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων των τὸ ἀπαραίτητον φαρμακευτικὸν ὑλικὸν πρὸς παροχὴν πρώτων βοηθειῶν ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος.

ε) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ τῆς 6 Ἰουνίου 1956.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1956

53953/10695/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως ἐν μέρει μετὰ τροποποιήσεως

και συμπληρώσεως της ὑπ' ἀριθ. 5/1956 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τῶν ἐλαιοχρωματιστῶν οἰκοδομῶν Πειραιῶς.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 191 τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239/1955.

2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 5/1956 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τῶν ἐλαιοχρωματιστῶν οἰκοδομῶν Πειραιῶς», καθ' ἣς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις.

3) Τὴν ἀπὸ 11.9.1956 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἣν καὶ δὲν ἀποδεχόμεθα.

4) Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁρισμέναι διατάξεις τῆς προειρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀναφερόμεναι εἰς τὰ κατωτέρω θέματα, ἀντιτίθενται πρὸς τὴν ἀκολουθουμένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικὴν καὶ δέον τῷ λόγῳ τούτῳ ὅπως τροποποιηθοῦν καὶ συμπληρωθοῦν πρὸς τὴν σταθερὰν τῆς ἐξισορροπήσεως τῶν πρὸς τὰς γενικὰς τεθεσπισμένας ὁμοειδεῖς τοιαύτας, ἤτοι:

α) Τὸ ὕψος τῶν ἡμερομισθίων δέον νὰ προσαρμοσθῇ εἰς κατώτερα ἐπίπεδα λόγῳ τῆς κατὰ πολὺ ὑπερβάσεως τῶν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καθορισθέντων πλαισίων.

β) Τὸ δῶρον Χριστουγέννων ἐξ ἑ δέον ὅπως καταβληθῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ μείζων ἐπιβάρυνσις τῶν ἐπιχειρήσεων ἐκ τοῦ λόγου τούτου, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 5/1956 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, τροποποιουμένην καὶ συμπληρουμένην παρ' ἡμῶν ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῶν ἡμερομισθίων καὶ τὸ δῶρον Χριστουγέννων ἐξ ἑ καὶ ἧς οἱ ὅροι διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως:

1. Εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης ὑπάγονται οἱ ὑδροιλαιοχρωματισταὶ καὶ διακοσμηταὶ οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας περιοχῆς τέως Δήμου Πειραιῶς, κατατασσόμενοι εἰς τρεῖς κατηγορίας, ὡς προβλέπεται ὑπὸ τῆς ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «ἐργατῶν οἰκοδομικῶν ἔργων, κυριαθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 73248/1955 ἀποφάσεως τοῦ ἐξ ἡμῶν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 223 τεῦχος Β' τῆς 15.2.1955 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως(*) καὶ ἧς ἀποτελεῖ πρόσθετον ὅρον.

2. Καθορίζονται τὰ ἀκόλουθα βασικὰ ἡμερομίσθια κατὰ κατηγορίας:

α) Τεχνῖται, δραχμαὶ πεντήκοντα ἓξ (56).

β) Βοηθοί, δραχμαὶ τεσσαράκοντα τέσσαρες (44).

γ) Μαθητευομένοι, ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν καὶ μὲ προϋπηρεσίαν ἑνὸς ἔτους ἢ ἡλικίας ἄνω τῶν 19 ἐτῶν, ἀνεξαρτήτως χρόνου προϋπηρεσίας, τὸ ἐκάστοτε ἰσχῦον ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου. Μαθητευομένου ἄνευ προϋπηρεσίας καὶ ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν, δραχμαὶ εἴκοσι τρεῖς (23).

3. Τὸ δῶρον Χριστουγέννων 1956 θέλει καταβληθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τεθεσπισμένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν.

4. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1 Αὐγούστου 1956.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1956

43664/8713/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 1.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πιλοποιῶν Α.Π.Π.(*).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 184 τῆς 14 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.».

β) Τὴν ἀπὸ 1.8.1956 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν πιλοποιῶν Α.Π.Π.

γ) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ ν. 3239/1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου 1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ, καὶ

δ) Τὸ γεγονὸς 1) ὅτι αἱ διὰ τῆς εἰρημένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας παρεχόμεναι αὔξήσεις ὑπερβαίνουσι κατὰ πολὺ τὰ πλαίσια τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ οὕτω ἀντιτίθεται αὕτη πρὸς τὴν ἀκολουθουμένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως πολιτικὴν τῆς ἰσορρόπου καὶ κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδρῶντα ἐπὶ τοῦ κόστους ζωῆς διαμορφώσεως τῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων καὶ 2) ὅτι ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ δώρου τῶν Χριστουγέννων 1956 δέον νὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περὶ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ μείζων ἐπιβάρυνσις καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἐν ἐπικεφαλίδι συλλογικὴ σύμβασις, κατατεθεῖσα παρὰ τῇ Διευθύνσει Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας συνταχθεῖσα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 85/1.8.1956 πρακτικοῦ καταθέτως, τροποποιουμένη παρ' ἡμῶν ὡς κατωτέρω:

Σ υ λ λ ο γ ι κ ὴ σ ύ μ β α σ ι ς ἐ ρ γ α σ ί α ς π ι λ ο π ο ι ῶ ν Ἀ θ η ν ῶ ν — Π ε ι ρ α ι ῶ ς κ α ὶ Π ρ ο α σ τ ε ί ω ν.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1956 οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι: 1) Πετράκης Εὐθύμιος, Πρόεδρος τῆς Συνομοσπονδίας Πιλοποιῶν Ἀθηνῶν, 2) Ράντης Βασίλειος, Ἀντιπρόεδρος Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, 3) Ἐξαρχόπουλος Κωνσταντῖνος, Πρόεδρος καὶ Λέκκας Ἀνδρέας, Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Σωματείου πιλοποιῶν ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν ἀνδρικῶν πίλων, καύκων καὶ κασκέτων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ Προαστείων, νομίμως ἐκπροσωποῦντες τὰς ὀργανώσεις των, ἀπεφάσισαν καὶ συνεπεδέχθησαν ὑπὸ τὰς ῥηθείσας ἰδιότητάς των τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν ἀνδρικῶν πίλων, καύκων καὶ κασκέτων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ Προαστείων.

Ἄρθρον 1

Διὰ τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως καθορίζονται κατωτάτα ὡρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν πίλων εἰς βάσιν ἐργαζομένων εἰς διομηχανίας, εἰς διοτεχνίας καὶ πιλοκαπναριστήρια Α.Π.Π.

Ἀνδρῶν.

α) τεχνίτης πιλοποιὸς δραχ. 60

β) βοηθὸς τεχνίτης δραχ. 43

γ) ἀνειδίκευτοι:

1. μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας, δραχ. 15.

2. Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 16ου μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 17ου, δραχ. 19.

3. Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 17ου μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους ὑπηρεσίας ἢ τοῦ 19ου, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, δραχ. 24.

Γυναικῶν.

αἱ τεχνῖτρια μηχανικοῦ δραχ. 30.

β) τεχνῖτρια χαρνιτούρας δραχ. 40.

Ἄρθρον 2

Διὰ τοὺς κατ' ἀποκοπὴν ἐργαζομένους τεχνίτας καὶ τε-

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 180.

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 982.

χνιτρίας άνδρικών πίλων, φαιδών, τρέϊν — σκότ κλπ. καθορίζονται αί κάτωθι τιμαί:

	Δραχ. κατά τεμάχιον
1. Καστόρια τυρολιέν	12
2. Καστόρια πεταλούδες	10
3. Θερινά πεταλούδες	8
4. Τρέϊν —σκότ	10
5. Λέζες εύρωπαϊκές	10
6. Λέζες έγχώριες	8
7. Κλώτσινα	9
8. Λέζες κεφαλάκια εύρωπαϊκές	4
9. Λέζες κεφαλάκια έγχώριες	2,50
10. Γαρνιτούρα	2

"Αρθρον 3.

Διά της παρούσης συλλογικής συμβάσεως καθορίζονται τά κατώτατα όρια ήμερομισθίων τών έργατών καί έργατριών κούκων καί κασκέτων είς όσους έργάζονται είς βιομηχανίας, διοτεχνίας κλπ.

"Ανδρών.

α) τεχνίτης κόφτης δραχ. 60.
β) σιδερωτής δραχ. 45.

Γυναικών.

α) τεχνίτρια μηχανικού δραχ. 40
β) βοηθός μηχανικού δραχ. 33
γ) άνειδίκευτοι:

1. Μέχρι συμπληρώσεως τού 16ου έτους τής ήλικίας δραχ. 15.

2. Άπό τής συμπληρώσεως τού 16ου έτους τής ήλικίας έφ' όσον δέν κέκτηνται καί ένός έτους προϋπηρεσίαν καί μέχρι συμπληρώσεως τού 17ου έτους τής ήλικίας, δραχ. 18.

"Αρθρον 4.

Τό δώρον Χριστουγέννων 1956 ύπολογισθήσεται βάσει τών πρό τής ισχύος τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως ισχυόντων κατωτάτων ορίων ήμερομισθίων τών περί ών πρόκειται μισθωτών.

"Αρθρον 5.

Διά τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως χορηγείται έπίδομα άνθυγιεινής έργασίας 25% έπί τών καταβαλλομένων ήμερομισθίων είς τούς πιλοκαθαριστάς καί πιλοποιούς, όπου μεταχειρίζονται άνθυγιεινά είδη, ήτοι ντούκο, κόλλα, άσετόν, άμμωνία, περιντρόλ κλπ.

"Αρθρον 6.

Τά καταβαλλόμενα ήμερομίσθια έφ' όσον είναι άνώτερα τών διά τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως καθοριζομένων δέν μειώνονται.

"Αρθρον 7.

Πάσα παράβασις τής παρούσης συντιμάται τάς ύπό τών οίκείων νόμων προβλεπομένας κυρώσεις.

Ή παρούσα σύμβασις, ισχύουσα διά τάς Είρηνοδικειακάς περιφερείας Άθηνών — Πειραιώς καί τών Προαστείων αύτών άναγνωσθείσα παρουσία πάντων τών συμπραττόντων, ύπεγράφη είς τρία πρωτότυπα, έξ ών άνά έν έλαβον τά συμβαλλόμενα μέρη καί τό τρίτον κατατέθηται είς τήν Διεύθυνσιν Έργασίας τού Ύπουργείου Έργασίας κατά τάς διατάξεις τού ν. 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως τών συλλογικών διαφορών έργασίας.

Ή ισχύς τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως άρχεται άπό τής 1ης Αύγούστου 1956.

Οί συμβαλλόμενοι

(Έπονται ύπογραφαί)

Έν Άθήναις τή 5 Σεπτεμβρίου 1956

53506/10863/1956 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί δημοσιεύσεως είς την Έφημερίδα της Κυβερνήσεως της άπό 6 Ιουλίου 1956 συλλογικής συμβάσεως έργασίας νοσηλευτικού κλπ. προσωπικού ιδιωτικών κλινικών Ηρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 194 της 25 Σεπτεμβρίου 1956)

Έχοντες ύπ' όψιν τάς διατάξεις τού ν. 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών έργασίας κλπ., άποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή είς τήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή άπό 6 Ιουλίου 1956 συλλογική σύμβασις έργασίας τού νοσηλευτικού κλπ. προσωπικού Ιδιωτικών κλινικών Ηρακλείου Κρήτης, κατατεθείσα ήμιν τήν 6ην Αύγούστου 1956, συνταχθείσης τού ύπ' άριθ. 87 πρακτικού καταθέσεως, έχουσα ώς άκολούθως:

Συλλογική σύμβαση έργασίας νοσηλευτικού κλπ. προσωπικού ιδιωτικών κλινικών Ηρακλείου Κρήτης

Έν Ηρακλείω σήμερον 6 Ιουλίου 1956 ήμέραν τής έβδομάδος Παρασκευήν καί ώραν 12ην μεσ συνελθόντες έν τώ Γραφείω τής Έπιθεωρήσεως Έργασίας, παρουσία καί τού Έπιθεωρητού Έργασίας Δημ. Δρουγγελίδη, νομίμως έξουσιοδοτημένου ύπό τού Ύπουργού Έργασίας, διά τής ύπ' άριθ. 54407)3950)2.9.1952 άποφάσεως αύτού, οί κάτωθι ύπογεγραμμένοι, άφ' ένός 1) Κ. Καρυωτάκης καί 2) Κ. Πολυδάκης Ιατροί, νομίμως έξουσιοδοτημένοι ύπό τής γεν. συνελεύσεως τών μελών τής Ένώσεως Ιδιωτικών Κλινικών Ηρακλείου καί τού Διοικητικού αύτού Συμβουλίου, άφ' έτέρου δέ οί 1) Βασίλειος Οίκονομίδης, Πρόεδρος τού Συνδέσμου Νοσοκόμων καί Βοηθητικού Προσωπικού Ύγειονομικών Ιδρυμάτων, 2) Κων)νος Αύγουστάκης καί 3) Βασιλεία Καυτορδκου, μέλη τού Διοικ. Συμβουλίου τού άνω Συνδέσμου, νομίμως έξουσιοδοτημένοι ύπό τής Γενικής Συνελεύσεως τών μελών τού Συνδέσμου Νοσοκόμων καί τού Διοικητικού αύτών Συμβουλίου.

Συνεφώνησαν τήν ύπογραφήν τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας δεχόμενοι όμοφώνως τούς κάτωθι δρους:

"Αρθρον 1.

Άποδοχαί προσωπικού γυναικών:

Α' Δοκίμων.

Διά τό Α' έτος δρχ. 360 μηνιαίως
Διά τό Β' έτος δρχ. 410 μηνιαίως
Διά τό Γ' έτος δρχ. 460 μηνιαίως

Β' Διπλωματούχων νοσοκόμων

Μέχρι 3	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 460
Άπό 3— 5	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 500
Άπό 5— 8	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 540
Άπό 8—11	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 580
Άπό 11—14	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 620
Άπό 14—17	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 660
Άπό 17—20	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 700

Άποδοχαί προσωπικού άνδρών:

Α' Δοκίμων.

Διά τό Α' έτος δρχ. 410 μηνιαίως
Διά τό Β' έτος δρχ. 450 μηνιαίως
Διά τό Γ' έτος δρχ. 500 μηνιαίως

Β' Διπλωματούχων νοσοκόμων

Μέχρι 3	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 500 μηνιαίως
Άπό 3— 5	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 610 μηνιαίως
Άπό 5— 8	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 640 μηνιαίως
Άπό 8—11	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 670 μηνιαίως
Άπό 11—14	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 700 μηνιαίως
Άπό 14—17	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 730 μηνιαίως
Άπό 17—20	έτών ύπηρεσίαν	δρχ. 800 μηνιαίως

"Αρθρον 2.

Πρόσθετοι δροι.

1) Μετά τήν συμπλήρωσιν τριετούς ύπηρεσίας τό προσωπικόν ύπάγεται είς τήν βαθμολογικήν κατάστασιν τών διπλωματούχων, έστω καί άν στερήται τοιούτου.

2) Διά πάν έτος ύπηρεσίας πέραν τής εικοσαετίας είς τά ώς άνω κατώτατα όρια άποδοχών προστίθενται δραχμαί 15 δι' έκαστον έτος ύπηρεσίας.

Ώς προϋπηρεσία λαμβάνεται ύπ' όψιν ή ύπηρεσία παρ' οίαδήποτε κλινική ή νοσηλευτικώ Ιδρύματι ή Ιατρείω, άποδεικνυομένη διά πιστοποιητικού τού οίκείου έργοδότου θεωρουμένου καί ύπό τού Συνδέσμου Νοσοκόμων καί άποβαλλομένου είς τόν έργοδότην έντός 15 ήμερών άπό τής προσλήψεως.

3) Είς άπαν τό προσωπικόν χορηγείται έπί πλέον τροφή, κατοικία καί στολή ύπηρεσίας δωρεάν.

Εἰς περίπτωσιν ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου ὅπως χορηγήσῃ τροφήν, ὑποχρεοῦται αὐτὸς εἰς τὴν καταβολὴν ὀκτὼ (8) δραχμῶν ὡς πρόσθετον ἡμερησίαν ἀποζημίωσιν τροφῆς, εἰς περίπτωσιν δὲ ἀρνήσεως χορηγήσεως κατοικίας ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν προσθέτου μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν ἑκατὸν (100).

4) Αἱ ἀνωτέρω ἀποδοχαὶ ρυθμίζουν τὰ σύνολον τοῦ προσωπικοῦ, νοσηλευτικοῦ, ὑπηρετικοῦ καὶ βοηθητικοῦ, πλὴν τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ διαχειριστικοῦ τῶν Γραφείων.

5) Αἱ ἀνωτέρω ἀποδοχαὶ ἰσχύουν διὰ τὰς ὑπὸ τῶν κειμένων νόμων ὁριζομένας ὥρας ἡμερησίας ἐργασίας ἐργασίμων ἡμερῶν. Αἱ ἀνωτέρω ἀποδοχαὶ προσαυξάνονται κατὰ τὰ κεκανονισμένα ἑκάστοτε ποσοστὰ διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, ἐργασίαν Κυριακῶν καὶ ἐξαιρεσίμων καὶ ὑπερωρίαν ἐργασίαν.

6) Ἑκάστη κλινικὴ ὑποχρεοῦται νὰ καταρτίσῃ πίνακα προσωπικοῦ μὲ τὰ ὡράρια ἐργασίας ἑκάστου μέλους αὐτοῦ.

7) Ἕκαστος ἐργαζόμενος ἐν κλινικῇ δικαιοῦται ἑνὸς ἀπογεύματος ἀναπαύσεως καθ' ἑβδομάδα, ἐπὶ πλέον δὲ κατὰ δεκαπενθήμερον ἓν ἀπογευμα Κυριακῆς.

8) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀνώτεραι ἀποδοχαὶ τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν μειοῦνται.

9) Συγκροτεῖται τριμελὴς ἐπιτροπή, ἀπαρτιζομένη ἐκ τοῦ Ἡρωϊσταμένου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας, ὡς Προέδρου, καὶ τῶν 1) Προέδρου Συνδέσμου Ἰδιωτικῶν Κλινικῶν Ἡρακλείου καὶ 2) Προέδρου Συνδέσμου Νοσοκόμων καὶ Βοηθητικοῦ Προσωπικοῦ Ὑγειονομικῶν Ἱδρυμάτων Ἡρακλείου, ὡς τακτικῶν μελῶν, ἀναπληρουμένων ἀντιστοίχως ὑπὸ τῶν ἀντιπροέδρων αὐτῶν.

Χρέη γραμματέως ἐκτελεῖ ὑπάλληλος τοῦ Γραφείου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας ἢ ἄλλειφει τούτου ἕτερος δημοσίου ὑπαλλήλου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ συνεχομένη θέλει χορηγήσει βιβλιάριο ἐπαγγελματικῆς καταστάσεως, εἰς ἃ ἀναγράφεται 1) ἡ προϋπηρεσία βάσει τῶν προσκομιζομένων πιστοποιητικῶν. Κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν βιβλιαρίων δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ δὲν θὰ ἀναγραφῇ εἰς αὐτὰ προϋπηρεσία εἰς ἄλλους ἐργοδότας, τὴν ὁποίαν οἱ ἐργαζόμενοι δὲν ἔχουν δηλώσει εἰς τοὺς τῶν ἐργοδότας των μέχρι σήμερον, 2) ἡ μισθοδοσία αὐτοῦ καὶ 3) θὰ ὑπάρχῃ εἰδικὴ στήλη παρατηρήσεων εἰς ἣν θ' ἀναγράφῃ ὁ ἑκάστοτε ἐργοδότης τὴν ποιοτικὴν κατάστασιν τοῦ παρ' αὐτοῦ ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ἐὰν δὲ παύσῃ τὰ λόγῳ τινὸς αἰτίας, αὕτη θὰ ἐπιβάλλεται μετὰ σύμφωνον πάντοτε γνώμην τῆς ἀνωτέρω ἐπιτροπῆς.

Ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐν λόγῳ συμβάσεως οἱ περὶ ὧν ἡ παροῦσα (νοσοκόμοι καὶ βοηθ. προσωπικὸν) ὑποχρεοῦνται ὅπως ὑποβάλουν εἰς τὸν Γραμματέα αὐτῆς εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε μέσῳ τοῦ οἰκείου Συλλόγου, αἴτησιν περὶ χορηγήσεως τοῦ ἀνωτέρω βιβλιαρίου, μὲ τὰ ἀκόλουθα δικαιολογητικά:

α) Πιστοποιητικὸν προϋπηρεσίας, β) διβαίωσιν ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, ἢ ἄλλα στοιχεῖα περὶ τυχὸν προϋπηρεσίας, γ) 2 φωτογραφίας, δ) τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιτροπῆς θριαβευόμενον παράβολον διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ βιβλιαρίου καὶ τὰ λοιπὰ ἔξοδα αὐτῆς.

Ὁ ἐφοδιασμὸς τῶν περὶ ὧν πρόκειται νοσοκόμων διὰ τῶν ἐν λόγῳ βιβλιαρίων αὐθόλως ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν δημιουργίαν κλειστοῦ ἐπαγγέλματος ἢ εἰς τὴν θέσπισιν περιορισμῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας.

Κατὰ συνέπειαν ἡ ὡς ἄνω Ἐπιτροπὴ ὀφείλει νὰ ἐκδίδῃ βιβλιάρια εἰς πάντα ἐργαζόμενον ἢ μέλλοντα νὰ ἐργασθῇ εἰς ἰδιωτικὰς κλινικάς.

10) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς της.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1956

42288/4453/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς διαφόρους περιοχὰς τῆς Χώρας, Μάλεμεν Χανίων κλπ.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 170 τῆς 10 Αὐγούστου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν.δ. 2961/1954 περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, 2) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 3464/1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεων καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 5438/11.7.1956 ἀναφορὰν τοῦ Ο.Α.Α.Α. δι' ἧς ὑπεβλήθη ἡμῖν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 128/21.6.1956 συνεδριάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ καθ' ἣν ἐλήφθη ἀπόφασις περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς διαφόρους περιοχὰς τῆς χώρας, εἰς ἃς ἀντιστοίχως ἐπεξετάθη καὶ ἡ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισις, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ἐπέκτασιν τῶν διατάξεων περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τοῦ ἄνω ν.δ. 2961/1954, ὡς τοῦτο μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη, εἰς τὰς κατωθι περιοχάς:

α) Εἰς τὴν δυτικὴν τῆς πόλεως Χανίων (Κρήτης) καὶ μέχρι τοῦ 9ου χιλ. τῆς ὁδοῦ Χανίων — Μάλεμεν κειμένην περιοχήν, ὁριζομένην πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τῆς παραλίας, πρὸς νότον ἀπὸ γραμμῆς διηκούσης παραλλήλως τῆς ὡς ἄνω ὁδοῦ, ἐπὶ εἰς ἀπόστασιν 500 μέτρων ἀπ' αὐτῆς, τῆς ἐπεκτάσεως ταύτης ἰσχυούσης ἀπὸ 1ης Μαΐου ἑ. ἔ.

β) Ἐγκρίνομεν τὸν ἀνακαθορισμὸν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς ἀνεργίας κέντρου ἀσφαλίσεως Δορκοῦ, ταύτης συμπιπτούσης πρὸς τὴν ἀντίστοιχον ταιαύτην τοῦ Ι.Κ.Α. ὡς αὕτη ἀνακαθωρίσθη διὰ τῆς ἀπὸ 11.4.1956 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως τούτου. Ἡμερομηνίαν ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς παρούσης ἀποφάσεως, ὁριζομεν τὴν ταιαύτην ἀφ' ἧς ἰσχύουσι ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

γ) Εἰς τὸν συνοικισμὸν "Ἐξη Ἁγιοῦλες—Πετρῶν" ἀπὸ 1.6.1956 δι' ἐπεκτάσεως ἐκτὸς τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς Κέντρου ἀσφαλίσεως πόλεως ταύτης καὶ τὸν ἀναγκαῖον ἀνακαθορισμὸν τῆς βλης ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Κέντρου τούτου, ταύτης συμπιπτούσης, ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας, μὲ τὴν ἀντίστοιχον παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ταιαύτην, ὡς καθωρίσθη διὰ τῆς ἀπὸ 24.2.1956 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ (Φ.Ε.Κ. τ. Β') 75/16.4.1956).

δ) Εἰς τὴν περιοχὴν ὅλα τὰ Σκαπάρνια «Βασιλίσσα Φριδερίκη» Ρόδου, ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ἀφ' ἧς ἰσχύσει καὶ ἡ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως.

ε) Εἰς τὴν περιοχὴν Καρδίτσης ἐνῶ λειτουργοῦν τὰ ἐργοστάσια κεραμοποιΐας τὰ κείμενα εἰς ἀπόστασιν 700 μέτρων, ἀνατολικῶς τῆς γεφύρας Καραμπαλῆ ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ἀφ' ἧς ἰσχυσε καὶ ἡ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως.

στ) Εἰς τὴν κωμόπολιν Ἡγουμενίτσης τῆς ἀντιστοίχου ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς, ὡς καὶ τῆς ἡμερομηνίας ἐνάρξεως συμπιπτούσης μὲ τὰ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀντιστοίχως ἀποφασισθέντα (ἀπόφασις Διοικητικοῦ Συμβουλίου 9.3.1956).

ζ) Εἰς τὴν κωμόπολιν Κρέστενα Ὀλυμπίας ἀπὸ 1.3.1956 δι' ἐπεκτάσεως ἐκτὸς τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Κέντρου ἀσφαλίσεως Πύργου, τῆς οἰκείας περιοχῆς συμπιπτούσης μὲ τὴν ἀντίστοιχον παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ταιαύτην, ὡς αὕτη καθωρίσθη διὰ τῆς ἀπὸ 16.12.1955 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰουλίου 1956

58117/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 25.7.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομίας καὶ ἀσφάλτου πάσης φύσεως.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 202 τῆς 6 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239/1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.,

β) Τὴν ἀπὸ 25.7.1956 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας «ὧν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομίας καὶ ἀσφάλτου πάσης φύ-

σεως.

γ) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ ν. 3239) 1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ἀπὸ 4ης Ὀκτωβρίου 1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ καί

δ) Τὸ γεγονὸς 1) ὅτι αἱ διὰ τῆς εἰρημένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας παρεχόμεναι αὐξήσεις ὑπερβαίνουσι τὰ πλαίσια τῆς ὑπ' ἀριθ 2)1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ οὕτω ἀντιτίθεται αὕτη πρὸς τὴν ἀκολουθουμένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως πολιτικὴν τῆς ἰσορρόπου καὶ κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδρῶντα ἀρνητικῶς ἐπὶ τοῦ κόστους ζωῆς διαμορφώσεως καὶ κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων καὶ 2) ὅτι ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ δώρου τῶν Χριστουγέννων 1956 δέον νὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ μείζων ἐπιβάρυνσις καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου, ἀποφασίζομεν ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἐν ἐπικεφαλίδι συλλογικὴ σύμβασις, κατατεθεῖσα παρὰ τῇ Διευθύνσει Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ 89)1.9.1956 πρακτικοῦ καταθέσεως, τροποποιουμένη καὶ συμπληρουμένη παρ' ἡμῶν, ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ὁδοποιΐας καὶ ἀσφάλτου πάσης φύσεως

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 25ην Ἰουλίου 1956, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς 1) Γεωργιτσᾶς Νικ., ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος καὶ τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Διπλωματούχων Μηχανικῶν Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, 2) Σαββόπουλος Γεώργιος, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Συνδέσμων Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων Ἑλλάδος καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Κυριακόπουλος Ἀνδρέας, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος καὶ 2) Λυκιαρδόπουλος Κων. ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Πανελλυνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τῶν ὀργανώσεων, τὰς ὁποίας ἐκπροσωποῦσιν, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης Ἐθνικῆς Ὁμοιοεπαγγελματικῆς Συλλογικῆς Συμβάσεως, δι' ἧς καθορίζονται οἱ κατωτέρω ὅροι τοὺς ὁποίους δέον νὰ περιλαμβάνουν αἱ ἀτομικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, αἱ συναπτόμεναι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ὑπὸ προσώπων δεσμευομένων ὑπὸ τῶν ὅρων τῆς παρούσης.

Ἄρθρον 1.

α) Ἡ παρούσα Συλλογικὴ Σύμβασις ἀφορᾷ τοὺς τεχνίτας καὶ ἐργάτας τῶν κάτωθι εἰδικοτήτων:

1) Ἀσφαλτοτεχνίτας πάσης φύσεως.

2) Ἐργατοτεχνίτας ὁδοποιΐας πάσης φύσεως.

Ἄρθρον 2

α) Καθορίζονται τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ἡμερομισθίων τῶν ὡς ἄνω κατηγοριῶν τῶν ἐργατοτεχνιτῶν διὰ τὴν περιφέρειαν τῆς πέραν Διοικήσεως Πρωτευούσης, ὡς κάτωθι:

1) Τεχνίτου ἐν γένει	Δρχ.	85
2) Βοηθοῦ τεχνίτου ἢ γένει (ὁδοποιοῦ)	»	70
3) Εἰδικευμένου ἐργάτου	»	60
4) Ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἐχοντος συμπληρωμένον τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ...	»	45

β) Διὰ τὰ ὑπόλοιπα διαμερίσματα τοῦ Κράτους δέλουσιν ὑπογραφῇ τοπικαὶ Κλαδικαὶ Συλλογικαὶ Συμβάσεις, καθορίζουσαι τὰ ὡς ἄνω ἡμερομίσθια.

Ἄρθρον 3

α) Ἅπαντες καθ' ὁπωσδήποτε χώραν καὶ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης οἱ περὶ ὧν ἡ παρούσα ἐργατοτεχνῖται δέον νὰ ὦσιν ἐφωδιασμένοι διὰ βιβλιαρίου εἰδικότητος καὶ τεχνικῆς κατατάξεως, ἐκδιδομένου καὶ ἀναθεωρουμένου ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῆς ἀπὸ 18.11.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν Ἔργων, κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ ὁριζόμενα.

Ἄρθρον 4.

α) Οἱ ἐργοδόται, προκειμένου νὰ προσλάβουν ἐργατοτεχνίτας ὁδοποιΐας, ὑποχρεοῦνται, ὅπως ποσοστὸν 20 % προσλαμβάνουν κατ' ἀπολύτον αὐτῶν ἐκλογὴν ἐκ τῶν οἰκείων ἐργατικῶν σωματείων.

β) Ἐν ἡ περιπτώσει ἐργατοτεχνίτης δὲν ἦθελε τυχὸν γίνει δεκτὸς ὡς μέλος ἀντιστοίχου ἐργατικοῦ σωματείου ἐντὸς 25 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεώς του, δύναται ἀκωλύτως νὰ προσληφθῇ παρὰ τοῦ ἐργοδότου.

Ἄρθρον 5.

α) Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἐκτελούμενον ἔργον εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν ἄνω τῶν 10 χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς πόλεως, οἱ ἐργοδόται ὀφείλουν νὰ καταβάλλουν τὰ ὁδοιπορικὰ ἔξοδα ἢ νὰ μεταφέρουν τὸ προσωπικὸν δι' ἰδίων μέσων. Εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν τοὺς προσφέρουν κατοικίαν ἐπὶ τόπου τῶν ἔργων, προκειμένου διὰ μεγάλης ἐκτάσεως ἔργα, δὲν θὰ καταβάλλωνται ὁδοιπορικά.

Ἄρθρον 6.

α) Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ χειμῶνος, ὅταν ἡ διακοπὴ τῶν ἐργασιῶν γίνεται λόγῳ βροχῆς ἢ ἀνωτέρας βίας καὶ ἐφ' ὅσον ἤρχισαν ἐργαζόμενοι, θὰ καταβάλλεται τὸ τέταρτον τοῦ ἡμερομισθίου ἢ ἀναλόγων ποσοστῶν πρὸς τὸν χρόνον ἐργασίας.

β) Κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον, ἤτοι ἀπὸ 15ης Μαΐου μέχρι 15ης Σεπτεμβρίου, ἡ ἡμερησία ἐργασία τοῦ Σαββάτου θὰ λήγῃ μίαν ὥραν ἐνωρίτερον τοῦ διὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας κεκανονισμένου ὡραρίου.

γ) Οἱ ἐργαλήπται ὑποχρεοῦνται ὅπως προκειμένου νὰ ἀπολύωνται πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἑβδομάδος ἐργατοτεχνικὸν προσωπικόν, ἀπασχοληθὲν ἐπὶ μίαν τουλάχιστον ἑβδομάδα καὶ δι' ὅπερ δὲν συντρέχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῶν περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας νομίμων διατάξεων, εἰδοποιοῦν τοῦτο πρὸ δύο (2) τουλάχιστον ἡμερῶν, ἄλλως ὑποχρεοῦνται εἰς καταβολὴν τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἡμερῶν ταύτων.

δ) Οἱ πάσης φύσεως ἐργολῆπται καὶ ἐργολάβοι ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώνουν τὰ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας καὶ κατὰ τὴν λῆξιν τῆς ἑβδομαδιαίας ἐργασίας.

ε) Διὰ τὴν πληρεστέραν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως οἱ ἐκπρόσωποι τῶν συμβαλλομένων ὀργανώσεων δικαιοῦνται νὰ παρακολουθοῦν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὅρων ταύτης, ἀναφερομένης εἰς τὰς ἁρμοδίας Ἀρχὰς πᾶσαν ὑποπίπτουσαν εἰς τὴν ἀντίληψιν των παράβασιν.

Ἄρθρον 7.

Τὸ δῶρον Χριστουγέννων 1956 ὑπολογιοθήσεται βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων τῶν περὶ ὧν πρόκειται μισθωτῶν.

Ἄρθρον 8.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ δὲν δύναται νὰ καταγγελθῇ πρὸ τῆς παρελεύσεως διετίας ἀπὸ ταύτης.

Πᾶσα παράβασις ἢ μὴ συμμόρφωσις πρὸς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συνεπάγεται διὰ τὸν παραβάτην τὰς ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων προβλεπομένας ποινικὰς καὶ ἀστικὰς κυρώσεις.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἰουλίου 1956.

Οἱ συμβαλλόμενοι

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1956.

58013/11873/1956 Άποφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 24.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Ἠλεκτρικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Θεσσαλονίκης.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 703 τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν:

Τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239/1955 περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ., ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 24.8.1956 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Ἠλεκτρικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Θεσσαλονίκης, καταρτισθεῖσα παρ' ἡμῖν τὴν 3ην Σεπτεμβρίου 1956, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 92 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Σ υ λ λ ο γ ι κ ὴ σ ύ μ β α σ ι ς ἐ ρ γ α σ ί α ς τ ο ῦ ἐ ρ γ α τ ο τ ε χ ν ι κ ο ῦ π ρ ο σ ω π ι κ ο ῦ Δ. Ε. Η. Ἠ λ ε κ τ ρ ι κ ῆ ς Ἐ κ μ ε τ α λ λ ε ύ σ ε ω ς Θ ε σ σ α λ ο ν ί κ η ς.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ σήμερον τὴν 24ην Αὐγούστου 1956, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι: α) Ἀπ. Κλεάνθης, Περιφερειακὸς Διευθυντὴς Μακεδονίας — Θράκης, ἐκ μέρους τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, νομίμως ἐξουσιοδοτημένος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 156/4.7.1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. αὐτῆς, ἀφ' ἑνὸς καὶ β) Δημ. Γαλανόπουλος, Ἰωάννης Ψαλλίδας, Κ. Συββόπουλος, Χρῆστος Τραχανᾶς, Στέφανος Οὐζούνης, Ἐμμανουὴλ Ξενίδης, Ἐμμανουὴλ Μοσχολιδάκης καὶ Νικ. Ταχματζίδης ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου Προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Θεσσαλονίκης ὡς ἐκπροσώποι τῆς Ὀργανώσεως τοῦ προερχομένου ἐκ τῆς πρώην ΚΕΤΗΘ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. ἐν Θεσσαλονίκῃ, νομίμως ὁρισθέντες διὰ τῆς ἀπὸ 17.2.1956 (συνεδρίασις 41η) ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Συνδέσμου τούτου, δεόντως ἐξουσιοδοτημένου διὰ τῆς ἀπὸ 7.12.1955 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀφ' ἑτέρου, κατόπιν διαπραγματεύσεων, καθ' ἃς, προσκληθείς, παρέστη καὶ ἀνέπτυξε τὰς ἀπόψεις του καὶ ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 53548/10739/14.8.1956 ἀποφάσεως τοῦ Ἐποπτεύοντος τὴν Ἐπιχείρησιν Ὑπουργείου Βιομηχανίας ὁρισθεὶς ἐκπρόσωπος αὐτοῦ Χρῆστος Μαλλιάκης, Προϊστάμενος τῆς Ὑπηρεσίας Ἠλεκτρικῶν καὶ Μηχανολογικῶν Ἐγκαταστάσεων Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀφορώσης καὶ διαμευούσης τὸ σύνολον τοῦ ἐκ τῆς πρώην ΚΕΤΗΘ προερχομένου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῆς ΔΕΗ ἐν Θεσσαλονίκῃ, δι' ἧς ρυθμίζονται τὰ τῆς μισθοδοσίας αὐτοῦ, ὡς κάτωθι συμφωνεῖται:

I. Τὰ κατώτατα ὅρια τῶν μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τοῦ ἐκ τῆς πρώην ΗΕΘ προερχομένου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐπιχειρήσεως καθορίζονται κατ' εἶδος ἀπασχολήσεως καὶ διαβαθμίσεως ὡς ἕπεται:

	εἰς δραχ.
1) Ἀρχιελεγκτὴς	2.290
2) Ἐργοδηγὸς Ἐργ)ρίου ἐπισκευῆς γνωμόνων	2.080
3) Ἐργοδηγὸς Ἐργ)ρίου ἐλέγχου γνωμόνων	2.080
4) Ἐργοδηγὸς Συνεργείου Τοποθετήσεως	2.080
5) Ἐργοδηγὸς Σταθμοῦ Αὐτοκινήτων	2.080
6) Ἐργοδηγὸς Συνεργείων Διανομῆς	2.080
7) Βοηθὸς Ἀρχιελεγκτῆς	2.080
8) Χειριστὴς Ὑποσταθμοῦ Γ'	1.870
Χειριστὴς Ὑποσταθμοῦ Β'	1.920
Χειριστὴς Ὑποσταθμοῦ Α'	1980
9) Ἐλεγκταὶ ἐγκαταστάσεων Γ'	1.870
Ἐλεγκταὶ γνωμόνων Β'	1.920
Ἐλεγκταὶ ἐγκαταστάσεων Α'	1.980
10) Ἐπισκευασταὶ γνωμόνων Γ'	1.870
Ἐπισκευασταὶ γνωμόνων Β'	1.920
Ἐπισκευασταὶ γνωμόνων Α'	1.980
11) Ἐλεγκταὶ γνωμόνων Α'	1980
Ἐλεγκταὶ γνωμόνων Γ'	1.870
Ἐλεγκταὶ γνωμόνων Β'	1.920
Ἐλεγκταὶ γνωμόνων Α'	1.980
12) Τοποθέται γνωμόνων Γ'	1.690
Τοποθέται γνωμόνων Β'	1.740
Τοποθέται γνωμόνων Α'	1.820
13) Τεχνῖται γραμμῶν Γ'	1.870
Τεχνῖται γραμμῶν Β'	1.920
Τεχνῖται γραμμῶν Α'	1.980
14) Ἐπισκευασταὶ αὐτοκινήτων	1.870
15) Ἐκτιμηταὶ ἀπαρτάσεων	1.670
16) Κάπται ρεύματος	1.690
17) Ἐργάται	1.510
18) Κλητῆρες	1.870
19) Ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων	1.870
20) Μηχανοστασιάρχαι	2.420
21) Ἀρχιμηχανοτεχνῖται	2.260
22) Ἐργοδηγοὶ Συνεργείων Τεχνουργείου	2.260
23) Ἀρχιμηχανοδηγοὶ	2.260
24) Ἀρχιηλεκτροτεχνῖται	2.260
25) Μηχανοτεχνῖται	1.870
26) Τεχνῖται Τεχνουργείου	1.870
27) Ἠλεκτροτεχνῖται Γ'	1.870
Ἠλεκτροτεχνῖται Β'	1.920
Ἠλεκτροτεχνῖται Α'	1.980
28) Μηχανοδηγοὶ κάτοχοι πτυχίου	1.870
Μηχανοδηγοὶ κάτοχοι διπλ. πρακτ. Μηχ. Γ'	1.920
Μηχανοδηγοὶ κάτοχοι διπλ. πρακτ. Μηχ Β'	1.980
Μηχανοδηγοὶ κάτοχοι διπλ. πρακτ. Μηχ Α'	2.030
29) Χειρισταὶ Πίνακος Γ'	1.690
Χειρισταὶ Πίνακος Β'	1.740
Χειρισταὶ Πίνακος Α'	1.820
30) Χειρισταὶ ἀντλιῶν	1.690
31) Λιπανταὶ	1.510
32) Βοηθοὶ ἐν γένει, ἤτοι βοηθοὶ μηχανοτεχνῖται β' τεχνουργοί, β' ἠλεκτροχνῖται, β' χειρισταὶ πινάκων, β' χειρισταὶ ὑποσταθμῶν, β' ἐλεγκταὶ ἐγκαταστάσεων, β' ἐπισκευασταὶ γνωμόνων, β' ἐλεγκταὶ γνωμόνων, β' τοποθέται γνωμόνων καὶ β' τεχνῖται γραμμῶν	1.510
33) Φύλακες	1.510
34) Καθαρισταὶ	1.510
35) Τηλεφωνηταὶ — Σημειωταὶ — Στοχοφόροι	1.690

Αἱ διακρίσεις τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν, χειριστῶν πινάκων, χειριστῶν ὑποσταθμῶν, τεχνιτῶν γραμμῶν, ἐλεγκτῶν ἐγκαταστάσεων, ἐπισκευαστῶν ἢ ἐλεγκτῶν καὶ τοποθετῶν —γνωμόνων εἰς Γ' Β' καὶ Α' ἀντιστοιχούσας εἰς τὰς μέχρι τοῦδε ἰσχυούσας διακρίσεις τούτων ἀναλόγως τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας των ἀπὸ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀποκτήσεως τῆς οἰκείας ἀδείας ἤτοι μέχρι τριῶν ἐτῶν (Γ'), ἀπὸ 3—7 ἐτῶν (Β'), καὶ ἄνω τῶν 7 ἐτῶν (Α').

Οἱ μηχανοτεχνῖται, κάτοχοι διπλώματος μηχανοδηγοῦ ἢ πρακτικοῦ μηχανικοῦ θὰ λαμβάνουν τὰς προβλεπομένας διὰ τοὺς μηχανοδηγοὺς ἀποδοχάς, τοὺς κατόχους τοῦ ἰδίου διπλώματος.

II. Οἱ ὡς ἄνω καθοριζόμενοι βασικοὶ μισθοὶ προσαυξάνονται λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Ἐπιχειρήσει κατὰ ποσοστὸν πέντε τοῖς ἑκατὸν (5%) δι' ἑκάστην

συμπληρωμένην πενταετίαν, μέχρις δκτώ (8) πενταετιών κατ' ανώτατον δριον.

Εἰς τὸν ὡς ἄνω χρόνον ὑπηρεσίας θέλει ὑπολογισθῆ διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς προσαυξήσεως ταύτης καὶ ἡ τυχὸν προϋπηρεσία τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ παρ' ἄλλοις ἐργοδόταις εἰς ἀσκησιν ὁμοίων, ὁμοίμων ἢ συναφῶν καθηκόντων, ἀποδεικνυομένη διὰ πιστοποιητικῶν τῶν παρ' οἷς ἐπραγματοποιήθη αὕτη ἐργοδοτῶν, ἐφ' ὅσον τὰ πιστοποιητικὰ ταῦτα ἦσαν κατατεθειμένα παρὰ τῇ Ἐπιχειρήσει κατὰ τὴν 31ην Ὀκτωβρίου 1954.

III. Ἐπὶ τῶν προσδιδημένων ὡς ἄνω μισθῶν ταύτην παρέχεται ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν καθοριζόμενον εἰς ποσοστὸν δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (10%) διὰ τὴν μὴ ἐργαζομένην σύζυγον καὶ πέντε τοῖς ἑκατὸν (5%) δι' ἕκαστον μὴ ἐργαζόμενον καὶ συντρεφόμενον ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου ἐκ τούτων, μέχρι τριῶν, καὶ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους διὰ τὰ ἄρρενα καὶ τοῦ 20οῦ ἔτους διὰ τὰ ἄγαμα θήλεα.

IV. Οἱ ὡς ἄνω βασικοὶ μισθοὶ μετὰ τῆς προσαυξήσεως πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ τῶν ἐπιδομάτων οἰκογενειακῶν βαρῶν ἀποτελοῦσι τὸ σύνολον τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ, δι' ὀκτάωρον ἀπασχόλησιν ἀνὰ ἐργάσιμον κατὰ νόμον ἡμέραν καὶ ἀντικαθιστῶσιν ἁπάσας τὰς ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως καταβαλλομένας σήμερον τακτικὰς ἀπολαβὰς αὐτοῦ.

V. Ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς παύει ἡ ἰσχὺς οἱουδήποτε ἐν ἐφαρμογῇ πρότερον ἄλλου μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τούτου.

VI. Τὸ προσωπικὸν θέλει ἐνταχθῆ εἰς τὰς διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένας μισθολογικὰς κλίμακας, βάσει τῆς ὑφισταμένης κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος αὐτῆς ὑπηρεσιακῆς κατατάξεώς του.

Ἐφ' ὅσον αἱ μέχρι τοῦδε καταβαλλόμεναι συνολικαὶ ἀποδοχαὶ οἱωνδήποτε ἐκ τοῦ προσωπικοῦ εἶσιν ἀνώτεραι τῶν ὡς ἄνω καθοριζομένων, διατηροῦνται αὗται, τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς αὐτῶν μὴ συμψηφιζομένης πρὸς μελλοντικὰς αὐξήσεις ἐκ πολυετιῶν ἢ οἰκογενειακῶν βαρῶν. Συμψηφίζεται ὅμως ἡ ἐπὶ πλέον διαφορὰ αὕτη εἰς περίπτωσιν βαθμολογικῆς ἢ ἄλλης μισθολογικῆς αὐξήσεως.

VII. Ὁ διὰ τῆς παρούσης καθορισμὸς τῶν μισθῶν τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ εἰς μηνιαῖα ποσὰ κατ' οὐδὲν μεταβάλλει τὸν νόμιμον χαρακτηρισμὸν τῆς σημερινῆς ἰδιότητος ἑκάστου ὡς ἐργατοτεχνίτου ἢ ὑπαλλήλου, οὐδὲ συνεπάγεται οἱανδήποτε μεταβολὴν εἰς τὸν μέχρι τοῦδε τρόπον ἀμοιβῆς τῶν δι' ἡμερομισθίου ἀμειβομένων.

Ἡ ἡμερησία ἀντιμισθία τοῦ ἡμερομισθίου προσωπικοῦ ὁρίζεται εἰς τὸ 1/26 τῶν ὡς ἄνω καθοριζομένων τακτικῶν ἀποδοχῶν.

VIII. Τὰ ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεων τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν χορηγούμενα δῶρα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων — Ν. Ἔτους καὶ τοῦ Πάσχα θὰ ὑπολογίζωνται βάσει τῶν ὡς ἄνω καθοριζομένων ἀποδοχῶν.

IX. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς ὁποίας συνεφώνησε καὶ ὁ ὡς ἄνω παραστὰς ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1956, ἡ δὲ διάρκειά αὐτῆς ὁρίζεται εἰς ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης.

X. Ἡ παρούσα συνετάγη εἰς ἑπτὰ πρωτότυπα, ὑπογραφέντα ἅπαντα ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων μερῶν, ἐξ ὧν, ἓν ἔλαβον οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἐνδιαφερομένης Ὀργανώσεως τῶν μισθωτῶν, τρία ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἐργοδοτίδος ἐπιχειρήσεως, ἓν ὁ παραστὰς ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, καὶ δύο θὰ ὑποβληθῶσι φροντίδι τῶν συμβληθέντων εἰς τὴν ἐν Θεσ)νίκῃ Διεύθυνσιν Ἐργασίας Βορείου Ἑλλάδος, διὰ τὰ περαιτέρω νόμιμα, πρὸς δημοσίευσιν αὐτῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Διὰ τὴν ἐργοδότιδα
Δημοσίαν Ἐπιχ)σιν Ἠλεκτρισμοῦ
Ἀπ. Κλεώπας

Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ὀργανώσεως τῶν Μισθωτῶν
Δημ. Γαλανόπουλος, Ἰ. Ψαλλιδάκης, Κ. Σαββόπουλος, Χρ. Τραχανάς, Στέφ. Οὐζούνης, Ἐμμ. Ξενίδης, Ἐμμ. Μασχολιδάκης, Νικ. Τυχμαντζίδης.

Ὁ παραστὰς ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας
Χρ. Μαλάκης

Ἡ παρούσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1956

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἀνακαθορισμοῦ ὁρίων ἀσφαλίσεως περιοχῆς Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀστακοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β. φ. 157 τῆς 13 Αὐγούστου 1956)

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων
Συνεδρίασις 36)13.7.1956. Ἀπόφασις 1175.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7, 13 καὶ 14 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καὶ 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμὸν τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.»,

γ) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 11.5.1954 Β. διατάγματος «περὶ Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.»

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 10)30.31956 ἀπόφασιν τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀστακοῦ.

ε) Τὴν ἀπὸ 20.6.1956 (συν. 23) ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ

στ) Τὸ ὑπ' ἀριθ. ἐμπιστ. 2114)811 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διεύθυνσις Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

Τὸν ἀνακαθορισμὸν τῶν ὁρίων τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀστακοῦ ὡς κάτωθι:

«Ἡ ἀσφαλιστικὴ περιοχὴ τοῦ Ὑποκαταστήματος περιλαμβάνει τὴν κωμόπολιν Ἀστακόν, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ δυσμῶν καὶ ἀπὸ τῆς παραλίας ἔνθα ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Γεωργίου, διήκουσα μέχρι τῆς θέσεως Χούνη. Εἶτα στρέφει ἀνατολικῶς, ἀκολουθεῖ τὰς παρυφὰς τοῦ ὄρους Βελούτα καὶ διερχομένη ἐκ τῆς θέσεως Πλάτανος διήκει μέχρι τῆς Γράβα, ἔνθα οἱ ὑδρόμυλοι Ποταμιάνου καὶ Ψωμᾶ.

Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου στρέφει πρὸς νότον, διερχομένη δὲ ἄνωθεν τοῦ περιβολίου Κατσαμπούρη, τῶν θέσεων Βλύχα καὶ Ἁγία Τριάς, ἀκολουθεῖ αὐθείαν νοητὴν γραμμὴν ἥτις ἐξικνεῖται μέχρι τῆς θέσεως Ἀλογοσυνάκι ἔνθα τὸ ὁμώνυμον φρέαρ. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἀκολουθεῖ τὴν πρὸς δυσμὰς παραλίαν καὶ καταλήγει εἰς τὴν θέσιν Ἅγιος Γεώργιος ἔνθα ἡ ἀφετηρία.

Ὡσαύτως ἡ ἀσφαλιστικὴ περιοχὴ τοῦ Ὑποκαταστήματος περιλαμβάνει τὸ ὑπὸ ἐκμετάλλευσιν παρὰ τῆς Γεωργικῆς Ἑταιρείας Λασίνι ὁμώνυμον ἀγρόκτημα. Αὕτη δὲ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ λόφου Βαλτί ἔνθα ὁ ὁμώνυμος συνοικισμὸς καὶ ἀκολουθοῦσα τοὺς πρόποδας τῶν συστάδων τῶν λόφων Βαλτί φθάνει μέχρι τῆς θέσεως Παναγία Φανερωμένη, ἔνθα τὸ ὁμώνυμον παρεκκλήσιον. Ἐκεῖθεν ἀκολουθεῖ τοὺς πρόποδας τῶν κατὰ σειρὰν λόφων μέχρι τοῦ κτήματος Ἁγίου Νικολάου καὶ Ἀδελφῶν Νικολάου Μακρῆ. Εἶτα στρέφει πρὸς δαρρὰν καὶ περιλαμβάνουσα τὴν θέσιν Καλογριὰς συνεχίζει ἀνατολικῶς πρὸς τὰ ὄρια τοῦ κτήματος Ἀδελφῶν Πνευματικάτου. Ἀπὸ τοῦ κτήματος τούτου στρέφει ἀνατολικώτερον καὶ κατευθύνεται διὰ νοητῆς γραμμῆς πρὸς τὰς ὑπωρείας τοῦ λόφου Ἁγίου Δημητρίου καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν θέσιν Λάμπρα ἣν περιλαμβάνει. Εἶτα διερχομένη διὰ τῆς ὀρθετικῆς γραμμῆς τῆς Κοινότητος Πενταλόφου φθάνει εἰς τὴν θέσιν Κεραμιδαριὰ ἔνθα συναντᾷ τὴν συνοριακὴν τάφρον ἀναχώματος τὴν ἣν ἀκολουθεῖ μέχρι τῆς τάφρου 4. Ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἀκολουθεῖ δυτικῶς τὴν περιφερειακὴν διώρυγα Τρικάρδου καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν διαδρομὴν μέχρι συναντήσεως τοῦ λόφου Βαλτί ἔνθα ἡ ἀφετηρία.

(Ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α.)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Spyropoulos Georges: La liberté Syndicale, Preface du Prof. P. Durand. Paris, Librairie Générale de droit et de Jurisprudence, 1956 σ. 391.

Κατά τάς άρχάς τού 1956 έκυκλοφόρησαν ύπό τόν άνω τίτλον ή διδακτορική διατριβή τού κ. *Γ. Σπυροπούλου*, ήτις έτυχε θερμής υποδοχής έκ μέρους τής Νομικής Σχολής τού Πανεπιστημίου Παρισίων, βραβευθείσα μέ τό prix Henri Capitant. Ό Καθηγητής κ. *Paul Durand*, κάθετος εις τό έργατικόν δίκαιον, άφιέρωσεν ένθουσιώδη πρόλογον, όπου έξαίρει τά προσόντα τού σ., τάς θαυμασίας σπουδάς του, τήν έπιτυχή έκλογήν τού θέματος καί τήν άρίστην άνάλυσιν αύτού. Πράγματι, μολονότι ύφίσταται πλουσία βιβλιογραφία έπί των διαφόρων συνδικαλιστικών ζητημάτων, ύπάρχει μάλλον απάνις εις έργα συστηματικής άναπτύξεως τών συγχρόνων τάσεων. Ή μελέτη τού κ. Σπ., έχουσα ώς σήμειν τό σύγχρονον γαλλικόν δίκαιον, ώς διεμορφώθη άπό τού 1950, τάς άναλόγους νομοθετικάς διατάξεις τών κυριωτέρων άλλων χωρών (Γερμανίας, Ήνωμένων Πολιτειών Άμερικής, Ίταλίας, Μεγάλης Βρεττανίας καί Σοβιετικής Ρωσίας), ώς καί τάς ύπό τήν αίγίδα τής Διεθνούς Όργανώσεως γενομένας διεθνείς ρυθμίσεις—τό έργον τής όποίας ίδιαιτέρως έμελέτησε — καλύπτει πραγματικόν κενόν εις τήν κοινωνικονομικήν βιβλιογραφίαν. Είναι ή πρώτη εις τό είδος της συστηματική έργασία, ή όποία άνεφανίσθη μεταπολεμικώς.

Τό έργον τού κ. Σπ. περιλαμβάνει Εισαγωγήν καί τρία Μέρη.

Εις τήν Εισαγωγήν έξετάζει τό περιεχόμενον τής άρχής τής συνδικαλιστικής έλευθερίας καί παραθέτει τάς διαδοχικάς φάσεις έξελίξεως μέχρι τής τελικής κατακτήσεως τής έλευθερίας ταύτης ύπό τήν σύγχρονον έννοιαν. Άκολούθως άναπτύσσει τά τής νομοθετικής καθιερώσεως τής συνδικαλιστικής έλευθερίας, τόσον εις τό έσωτερικόν πλαίσιον τών χωρών (νόμοι, συμβάσεις έργασίας), όσον καί εις τό διεθνές (διεθνείς συμβάσεις έργασίας).

Εις τό Πρώτον Μέρος τού έργου του ό σ. πραγματεύεται περί τών σχέσεων τών έπαγγελματικών όργανώσεων πρός τό Κράτος. Ύποστηρίζει ότι ή έλευθερία έγκειται εις τήν άνεξαρτησίαν τής συνδικαλιστικής ζωής έναντι τού Κράτους (ώς πρός τήν σύστασιν, τήν λειτουργίαν καί τήν διάλυσιν τών σωματείων). Όπωσδήποτε, λέγει, ή διεύρυνσις τού ρόλου τών σωματείων άπαιτεί νέον διακανονισμόν τών σχέσεων. Ή πλήρης άνεξαρτησία δέον νά ύποχωρήσῃ πρό τής άνάγκης ρυθμίσεως καί έπιβολής μορφής τινος έλέγχου, ίδίως πρός χαλιναγώγησιν τής στροφής τών όργανώσεων πρός πολιτικήν δράσιν. Ένδείκνυται, έξ άλλου, ό καθορισμός έκ μέρους τού Κράτους τών πλέον άντιπροσωπευτικών συνδικαλιστικών όργανώσεων καί παρέμβασις αύτού κατά τάς συλλογικάς συγκρούσεις έργασίας πρός συνδιαλλαγήν καί ύποχρεωτικήν διαιτησίαν λόγω τής δικαίας άποστολής τού Κράτους πρός προάσπισιν τού γενικού συμφέροντος τής όλότητος.

Έν τέλει ό σ. πραγματεύεται περί τού συνδικαλιστικού καθεστώτος τών όλοκληρωτικών χωρών, όπου τά σωματεία τών έργαζομένων έντάσσονται εις τό Κράτος.

Εις τό Δεύτερον Μέρος τής έργασίας του ό κ. Σπ. άσχολείται μέ τήν θέσιν τού άτόμου έντός τών έπαγγελματικών όργανώσεων. Ό νομοθέτης προστατεύει τήν συνδικαλιστικήν έλευθερίαν διά τής παροχής άκωλύτου τής δυνατότητος συμμετοχής τών άτόμων εις τάς όργανώσεις. Ούτε έμμεσος έπηρεασμός πρός μή συμμετοχήν είναι άνεκτός. Ούτω άπαγορεύεται νά προβαίνῃ ό έργοδότης εις διακρίσεις, ώς π.χ. νά προτιμᾷ εις τάς προσλήψεις τούς μή έγγεγραμμένους εις αύτά. Άλλα καί ή όργάνωσις δέν δύναται νά θίξῃ τήν συνδικαλιστικήν έλευθερίαν ύπό τήν άρνητικήν της όψιν. Δέν έπιτρέπεται π.χ. ή άσκησις πιέσεως πρός προσχώρησιν εις τά σωματεία, ώστε καί κατά τρόπον έμμεσον, ώς θά συνέβαινε μέ τόν παραμερισμόν τών μή έγγεγραμμένων. Άναγνωρίζεται έν τούτοις, άφ' ένός ή δημοκρατική δομή τής όργανώσεως καί λειτουργίας τών σωματείων (ή διαφωνούσα μειοψηφία δύναται καί άς' έτέρου ή δράσις τών όργανώσεων έξ ονόματος όλης τής κατηγορίας καί συνεπώς ή ούσιαστική έκπροσώπησις καί τών μή έγγεγραμμένων.

Εις τό Τρίτον Μέρος άντικείμενον έρεύνης τίθεται ή συνδικαλιστική έλευθερία έντός τού έπαγγελματικού περιβάλλοντος. Έντεύθεν έξετάζονται τά διάφορα προβλήματα, τά άναφυόμενα κατά τήν έφαρμογήν τής συνδικαλιστικής έλευθερίας. Ίδιαιτέρως άπασχολεῖ τόν σ. ή σχέσις μεταξύ τών διαφόρων συνδικάτων, αίτινες έκδηλοῦνται διά τής άμοιβαίας άναγνωρίσεως, διά τού σεβασμού τής άνεξαρτησίας τών μέν έναντι τών δέ καί διά τής στενής συνεργασίας έπί θεμάτων έπαγγελματικής δραστηριότητος. Παραιτέρω θέτει ύπό συζήτησιν τό άμφιγνωμοθυμενον θέμα τής πολλαπλότητος τών συνδικάτων. Ή έλευθερία δέν έγγυᾶται εις τά πολλά συνδικάτα, άλλα τό συμφέρον ζητεῖ τήν ένότητα. Ή έξέτασις τού προβλήματος δέν έγγυᾶται τόν σ. εις την όρθήν άποψιν της άποκρούσεως τής άρχής τού ένιαίου—ύποχρεωτικού συνδικάτου καί τήν σκοπιμότητα τής έθελουσίας ένοποιήσεως τής συνδικαλιστικής δράσεως.

Τελευτῶν ό σ. προβαίνει εις συνολικήν έκτίμησιν τής άρχής τής συνδικαλιστικής έλευθερίας, ώς αύτη άντιμετωπίζεται εις τάς συγχρόνους νομοθεσίας. Διαπιστώνει ότι διαμορφοῦται τάσις συνθέσεως τών τριών συμφερόντων τού άτόμου, τής δημάδος καί τού Κράτους καί ότι συχνά έπιβάλλεται έκ τῶν πραγμάτων θυσία ένός συμφέροντος πρός έξυπηρέτησιν άλλου. Ή έξέλιξις πάντως δέν γνωρίζει εις ποίαν τινα ίεραρχησιν τῶν συμφερόντων καί συγκεκριμένως εις όργάνωσιν τού έπαγγέλματος εις βάρος έν τινι μέτρῳ τής άτομικής συνδικαλιστικής έλευθερίας.

Αύτό είναι τό κύριον περιεχόμενον τού έργου τού κ. Σπ. Ή άνάπτυξις τῶν καθ' έκαστον ζητημάτων είναι διεξοδική, σαφής καί πειστική. Έντύπωσιν ίδιαιτέραν προκαλεῖ τό έρευνητικόν καί κριτικόν πνεῦμα τού σ. Τά προτερήματα του ταῦτα άσφαλῶς έλαβεν ὑπ' ὄψιν τό Γαλλικόν Ίδρυμα Έπιστημονικών Έρευνῶν, διά νά τόν περιλάβῃ μεταξύ τῶν συνεργῶν του. Δέν άμφιβάλλομεν ότι ή άπαξία αύτή διάκρισις θά άποτελέσῃ αφορμήν, διά νά μᾶς δώσῃ συντόμως ό κ. Σπ. νέον καρπόν τής γονίμου έρευνητικής του δράσεως.

Σ. Άγαπηΐδης

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεῦχος 22 (364)

Ἀθῆναι, 15 Νοεμβρίου 1956

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Γνωμοδότησις ὑπ' ὁριθ. 680/1956 τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. Κ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Περιεχόμενα

1. Ἐφαρμογὴ ν. 3198/1955 καὶ ἐπὶ ἐργατῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἐπὶ σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.
2. Δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τὸ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920.
3. Μεταβολὴ προσώπου τοῦ ἐργοδότου καὶ νόμιμοι συνέπειαι ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως.

Ἐρώτημα (Ὑπουργείου Ἐργασίας) : Ἡ Ὑπηρεσία Ὑδραυλικῶν Ἔργων Θεσσαλίας ἄνευ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους ταύτης ἀπησχόλησε τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικόν της ἀπὸ 1.1.1956 διὰ λογαριασμὸν τοῦ Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων, τοῦ συσταθέντος δυνάμει τοῦ ν. 3154/1955, ὅστις ἤρχισε τὴν ἀπ' εὐθείας μισθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ τούτου ἀπὸ 15.3.1956.

Ἤδη ἡ νέα Ὑπηρεσία, ἥτις ἀποτελεῖ Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, πρόκειται νὰ ἀπολύσῃ τὸ προσωπικὸν τοῦτο, ἐλλείψει ἐργασιῶν.

Ἐν ὄψει τούτων ἐρωτᾶται, ἐὰν τὰ τῆς ἀπολύσεως ρυθμίζωνται ὑπὸ τοῦ ν.δ. 741/1941, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ ἰσχύει σήμερον, ὅπερ διεῖπε τὸ προσωπικὸν τῶν Ὑδραυλικῶν Ἔργων Θεσσαλίας, ἢ θὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ὁ ν. 3198/1955, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ προσωπικοῦ ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του ὑπὸ τῆς Υ.Υ.Ε.Θ. μέχρι σήμερον.

Γνωμοδότησις : Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησε, τῇ εἰσηγήσει μας, ὡς κατωτέρω :

1. Καθ' ἃ ἐπληροφορήθημεν ἐκ τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων, μετὰ τὴν διὰ τοῦ νόμου 3154/1955 σύστασιν τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου τὸ διοικητικὸν συμβούλιον αὐτοῦ, ἐν ὄψει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 10 ἐδ. 4 τοῦ νόμου τούτου, ὅπερ ὁρίζει ὅτι «ὁ καθορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ἀντιμισθίας τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεων τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων», συνῆλθε καὶ δι' ἀποφάσεώς του, ἐγκριθείσης ὡς ἄνω, προσέλαβε, κατὰ τύπους, διετήρησε δὲ κατ' οὐσίαν, μέρος ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ὑπηρεσίας Ὑδραυλικῶν Ἔργων Θεσσαλίας καὶ δὴ ἐκεῖνο, ὅπερ ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς τὴν συντήρησιν καὶ ἐπισκευὴν τῶν μηχανημάτων, ἅτινα διὰ τοῦ ἄνω νόμου περιῆλθον εἰς τὸν Κ.Ο.Μ.Δ.Ε. Ἤδη, μὴ ὑπαρχούσης ἐργασίας, πρόκειται νὰ ἀπολυθῇ τὸ προσωπικὸν τοῦτο καὶ ἀνακύπτει τὸ θέμα τῆς καταβλητέας εἰς αὐτὸ ἀποζημιώσεως περὶ ἧς τὸ ὑπὸ κρίσιν ἐρώτημα τοῦ Γ.Ε.Ε.Δ.

2. Ἐν ὄψει τοῦ ἱστορικοῦ τούτου θὰ πρέπει νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι εἰς τὸ ἀπολυθησόμενον προσωπικὸν θὰ πρέπει νὰ καταβληθῇ ἡ ἀποζημίωσις ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 καὶ τοῦτο διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους : α) διότι, μετὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 3198/1955, γίνεται πλέον παγίως δεκτόν, ὅτι ἡ ἀποζημίωσις τοῦ δ/τος τούτου ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀπολυομένους ἐργάτας, τεχνίτας καὶ ὑπηρέτας τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954, ἔστω καὶ ἐὰν οὗτοι ὑπηρετοῦν εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ὡς ἐν προκειμένῳ συμβαίνει (βλ. ἄρθρ. 1 § 1 ν. 3154/1955), ἀρκεῖ ἡ ἐργασία καὶ ἡ σχέσις νὰ εἶναι ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς ἐπίσης ἐν προκειμένῳ συμβαίνει (ἄρθρ. 10 § 1 ν. 3154/1955) (βλ. ἐπὶ τοῦ θέματος συγγραφεῖς, ὑμλγ. καὶ γνωμοδοτήσεις εἰς ἀλφαβητικὰ εὑρετήρια Ἐπιθεωρήσεως Ἐργατικοῦ Δικαίου ἔτους 1955, τόμου 14, λέξιν «καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸν ν. 3198/1955» σελ. 1405) καὶ β) διότι, ναὶ μὲν οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ὑδραυλικῶν Ἔργων Θεσσαλίας, ἀπολυόμε-

νοι παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης, ἐδικαιοῦντο μόνον τῆς εἰδικῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν.δ. 741/1941, καθ' ἃ δι' ἐπανειλημμένων γνωμοδοτήσεων τῆς Ὁλομελείας τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ δι' ἀποφάσεων δικαστηρίων, ἔχει γίνει δεκτόν (βλ. Γν. Ν.Σ.Κ. 815/1951, 13/1952, 130/1952, Πρ. Ἀθ. 13098/1952, ΕΕΔ τ. 12, σελ. 484). Πλὴν ὅμως ἤδη, ὅτε ἀπολύονται οἱ ἐν τῷ ἐρωτήματι, δὲν εἶναι πλέον ἐργατοτεχνῖται καὶ ὑπηρέται τῆς ἄνω Ὑπηρεσίας, ἀλλὰ τοῦ Κ.Ο.Μ.Δ.Ε., ἀποτελοῦντος, κατὰ τὰ ἀνωτέρω Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ἔχοντος ὡς σκοπὸν τὴν ἀγοράν, ἐπισκευήν, συντήρησιν καὶ διαχείρισιν μηχανημάτων καὶ μεταφορικῶν μέσων, ἐξαιρέσει τῶν ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων, πρὸς διάθεσιν αὐτῶν κατὰ προτίμησιν δι' ἐκτέλεσιν δημοσίων ἢ ἄλλων ἔργων κοινῆς ὠφελείας, ὡς καὶ τὴν ἐν γένει ἐκμετάλλευσιν τούτων.

3. Περαιτέρω δέον νὰ γίνῃ ἐπίσης δεκτόν, ὅτι πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης ἐκ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 θὰ πρέπει νὰ συνυπολογισθῇ καὶ ὁ χρόνος τῆς προϋπηρεσίας τῶν ἀπολυομένων παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ Ὑδραυλικῶν Ἔργων Θεσσαλίας καὶ τοῦτο διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: α) διότι σαφῶς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 11 § 2 τοῦ ν. 3154/1955 ὅτι «ὁ Ὀργανισμὸς θεωρούμενος διάδοχος τοῦ Δημοσίου, ὡς πρὸς τὰ ἀντικείμενα τοῦ παρόντος νόμου, ὑπεισέρχεται εἰς ἅπαντα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ...ὡς καὶ τὰς μέχρι τῆς αὐτῆς χρονολογίας ἀπαιτητὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ», προκύπτει δ' ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ὅτι ὁ Ὀργανισμὸς συνεχίζει τὸ ἔργον τοῦ Δημοσίου καὶ ἄρα ἡ παρὰ τῷ τελευταίῳ προϋπηρεσία θὰ πρέπει νὰ συνυπολογισθῇ β) διότι τὸ ἄρθρ. 11 § 5 ἐδ. β' τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁρίζει ὅτι «οἱ προσληφθησόμενοι ὑπὸ τοῦ Κ.Ο.Μ.Δ.Ε. οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ Δημοσίου δικαιοῦνται, τῆς παρὰ τῷ Δημοσίῳ πάσης φύσεως προϋπηρεσίας των προσμετρουμένης εἰς τὴν παρὰ τῷ Κ.Ο.Μ.Δ.Ε.». Καὶ ναὶ μὲν ἡ διάταξις αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν (βλ. ἄρθρ. 11 § 5 ἐδ. 1), πλὴν ὅμως τυγχάνει αὕτη ἀναλόγου ἐφαρμογῆς καὶ ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ ἐρώτημα ἐργατοτεχνικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, ἤτοι ἐκείνου, ὅπερ διετηρήθη ὑπὸ τοῦ Κ.Ο.Μ.Δ.Ε. βάσει τοῦ ἄρθρ. 10 § 4 τοῦ ν. 3154/1955, καὶ γ) διότι τυγχάνει καὶ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, ἥτις ὁρίζει ὅτι «ἡ μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὁπωσδήποτε ἐπερχομένη, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ ἐργάτου ἢ ὑπηρέτου διατάξεων τοῦ παρόντος».

Καὶ ναὶ μὲν γίνεται δεκτόν, ὅτι ἐπὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου δὲν τυγχάνει ἐφαρμογῆς τὸ ἄνω β.δ. (βλ. νμλγ. εἰς Γ.Ε.Ν. «ἐργασίας σύμβασις», ἀριθ. 374 ἐπ. καὶ εἰς Συμπλήρωμα Νομολογίας «ἐργασίας σύμβασις» ἀριθ. 656 - 660, α) πλὴν ὅμως, ἀφοῦ σκοπὸς τοῦ Κ.Ο.Μ.Δ.Ε. εἶναι «ἡ ἀγορά, ἐπισκευή, συντήρησις καὶ διαχείρισις μηχανημάτων καὶ μεταφορικῶν μέσων...ὡς καὶ ἡ ἐν γένει ἐκμετάλλευσις τούτων», δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ἀσκεῖ οὗτος βιομηχανικὴν ἢ βιοτεχνικὴν ἢ χειροτεχνικὴν ἐπιχείρησιν, διότι διὰ τὰς ἐπισκευὰς ἔχει πράγματι ἀνάγκην νὰ διατηρῇ ἀνάλογον βιομηχανίαν ἢ βιοτεχνίαν ἢ ἐπιχείρησιν χειροτεχνίας, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐμπίπτει οὗτος εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν. 2112 καὶ συνεπῶς καὶ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, ὅπερ οὕτω τυγχάνει ἐφαρμογῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ αὐτοῦ(*) καὶ β) διότι, ἀφοῦ ὁ νόμος 3198/1955 διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 αὐτοῦ ἐπεξέτεινε τὴν ἰσχὺν τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, ὡς πρὸς τὴν καταβλητέαν ἀποζημίωσιν καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἕπεται ὅτι ἐπεξέτεινε ἐπ' αὐτῶν καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄρθρ. 9 αὐτοῦ, ἀφοῦ αὕτη εἶναι χρήσιμος διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ προβλεπομένης ἀποζημιώσεως.

Ὅθεν, ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος προσήκει ἡ ἄνω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις, ἤτοι ὅτι εἰς τὸ ἀπολυθησόμενον, ἐν τῷ ἐρωτήματι δὲ ἀναφερόμενον, προσωπικὸν τοῦ Κ.Ο.Μ.Δ.Ε., θὰ πρέπει νὰ καταβληθῇ ἡ ἀποζημίωσις ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ὁποίας θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ συνυπολογισθῇ καὶ ἡ παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ Ὑδραυλικῶν Ἔργων Θεσσαλίας προϋπηρεσία τούτου.

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Μετὰ τὴν διὰ τοῦ ν. 3198/1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐπαναφορὰν ἐν ἰσχύϊ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1915 δὲν ἐρευνᾶται, ἂν ὁ ἐκ τοῦ νόμου τούτου ὑπόχρεως ἐργοδότης ὑπάγηται, ὡς πρὸς τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, εἰς τὸ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 (καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου δὲν ὑπήγοντο εἰς αὐτό, βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 11 312, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς συγγραφεῖς καὶ νομολογίαν), ἀλλ' ἐπιβάλλεται ὁπωσδήποτε ἡ καταβολὴ τῆς κατὰ τὸ β.δ. τοῦτο ἀποζημιώσεως (ἄρθρ. 1) (βλέπε τὴν Α.Π. 91/1954, ΕΕΔ 13, 199).

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΟΜΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

Άμοιβή δι' ημερομισθίου, πρό τοῦ Ν.Δ. 2655/1953, πρὸς περιγραφὴν τοῦ Νόμου

Ἀνυπόχρεον Πρωτοδικείου, ὡς ἐφετείου, δι' ἰδιαιτέραν μνείαν περὶ ἑκάστου τῶν ἐγγράφων καὶ λοιπῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὡς καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου θεωρήσεως κατὰ τὴν γενομένην παρ' αὐτοῦ αὐτοψίαν.—Κρίσις ἀποφάσεως ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς μισθωτοῦ ὡς ἡμερομισθίου δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀποτελεῖ συμπέρασμα, δυναμένου τοῦ δικαστηρίου νὰ συναγάγῃ τοῦτο οἰκοθεν ἐκ τῶν ἀποδείξεων, κατ' ἄρθρ. 256 Πολ. Δικ.—Διάκρισις ἁπλῶν ἐπιχειρημάτων ἀπὸ αὐτοτελῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν.—Ἔννοια ἄρθρ. 807 § 9 Πολ. Δικ.— Στοιχεῖα ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου πρό καὶ μετὰ τὸ Ν.Δ. 2655/1953.

Ἡ προϊσχύουσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Νόμου 1234/1918, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφέρετο καὶ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Νόμου 2112/1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ὥριζε τὰ ἑξῆς:

Ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπ' ἀντιμισθίᾳ εἰς ὑπαλληλικὴν ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν.

Δὲν θεωροῦνται ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι οἱ ἡμερομίσθιοι, οἱ ὑπηρέται πάσης κατηγορίας, καθὼς καὶ πᾶν ἐν γένει πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ παραγωγῇ χρησιμοποιεῖται ἀμέσως ὡς βιομηχανικός, βιοτεχνικός, μεταλλευτικὸς ἢ γεωργικὸς ἐργάτης ἢ ὡς βοηθὸς ἢ μαθητευόμενος ἢ παρέχει ὑπηρετικὰς ἐν γένει ὑπηρεσίας.

Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ὑπαλλήλου ὡς ἡμερομισθίου εἶναι ἄνευ ἀποτελέσματος, ἂν ἐγένετο πρὸς περιγραφὴν τοῦ νόμου ἢ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ ἰσχῦον ἤδη ἄρθρ. 1 τοῦ ν.δ. 2655/1953 (ΕΕΔ 13, 1212), ἀντικαταστήσαν τὸ ἄρθρον 10 τοῦ κωδικ. νόμου 3514 (ἄρθρ. 10 ν. 1234), ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 4558/1930, ὁρίζει τὰ ἑξῆς:

Ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος νόμου θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπ' ἀντιμισθίᾳ, *ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς*, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν.

Δὲν θεωροῦνται ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι οἱ ὑπηρέται πάσης κατηγορίας, καθὼς καὶ πᾶν ἐν γένει πρόσωπον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ παραγωγῇ ἀμέσως ὡς βιομηχανικός, βιοτεχνικός, μεταλλευτικὸς ἢ γεωργικὸς ἐργάτης ἢ ὡς βοηθὸς ἢ μαθητευόμενος τῶν ἐν λόγῳ κατηγοριῶν ἢ παρέχει ὑπηρετικὰς ἐν γένει ὑπηρεσίας.

Διατί ἐγένετο ἡ νομοθετικὴ αὐτὴ μεταρρύθμισις ἐξηγεῖται ἐπαρκῶς ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ ν.δ. 2655/1953.

Ἐν αὐτῇ (βλέπε ΕΕΔ 12, 1212) ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς: «Ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. 1234 ὡρίζετο, ὅτι δὲν θεωροῦνται ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι οἱ ἡμερομίσθιοι, τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο ὁρίζεται προφανῶς, διότι ὁ Νομοθέτης δὲν ἠθέλησε νὰ προστατεύσῃ τοὺς μισθωτοὺς ἐκείνους, οἵτινες, λόγῳ τῆς προσωρινότητος τῆς ἀπασχολήσεώς των, προσελαμβάνοντο ὡς ἡμερομίσθιοι. Πλήν, ἐπειδὴ ἐλάμβανον χώραν εἰς εὐρεῖαν ἔκτασιν διορισμοὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 4558/1930 ὥρισεν, ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ὑπαλλήλου ὡς ἡμερομισθίου εἶναι ἄνευ ἀποτελέσματος, ἂν ἐγένετο πρὸς περιγραφὴν τοῦ Νόμου ἢ δὲν ἀνταποκρίνηται πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ζήτημα ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται καὶ τινες ἐργοδόται προσλαμβάνουν ἐπιστημονικὸν ἢ ἄλλο, ἀναμφισβητήτως ὑπαλληλικόν, προσωπικὸν (μηχανικούς, χημικούς, λογιστὰς κλπ.), ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, ἡ ἀπόδειξις δὲ ὅτι ὁ διορισμὸς ἐγένετο ἐπὶ ἡμερομισθίῳ πρὸς περιγραφὴν τοῦ νόμου βαρύνει τὸν μισθωτὸν καὶ δὲν καθίσταται πάντοτε ἐφικτή, ἐκδίδοντας δικαστικαὶ ἀποφάσεις, χαρακτηρίζουσαι τὸ προσωπικὸν τοῦτο ὡς μὴ ὑπαλληλικόν, παρίσταται ἀνάγκη νομοθετικῆς ρυθμίσεως τοῦ θέματος.

Ἀπὸ τοιαύτης ἀντιλήψεως καὶ ἡ Α.Π. 17/1951 (εἰσηγητὴς *Κ. Καυκᾶς*, ΕΕΔ 10, 203) ἐπιφάνθη, ὅτι «κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ν. 1234, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 4558/1930, τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ν. 3112, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἰδίου ἄρθρου τοῦ ν. 4558, ὁ παρέχων εἰς ἕτερον τὴν ἐργασίαν του καὶ ἀμειβόμενος δι' ἡμερομισθίου δὲν θεωρεῖται κατὰ τεκμήριον τοῦ νόμου ὡς ὑπάλληλος, *ἐκτὸς ἂν ἰσχυρισθῇ καὶ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ χαρακτηρισμός του ὡς ἡμερομισθίου ἐγένετο πρὸς περιγραφὴν τοῦ νόμου ἢ ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν*».

Διαφόρως ἤδη ἐσκέφθη ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἐπικυροῦσα τὴν ὑπ' ἀριθ. 15328/1955 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος

Πρωτοδικείου Άθηνῶν, ὡς πρὸς τὴν ἀνάγκην τῆς προτάσεως τοῦ σκοποῦ καταστρατηγήσεως τοῦ νόμου διὰ τῆς πληρωμῆς δι' ἡμερομισθίου. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ἡ πληρωμὴ δι' ἡμερομισθίου ἐγίνετο πρὸς περιγραφὴν τοῦ νόμου καὶ οὕτω ὑπελογίσθη ἅπασα ἡ ὑπηρεσία τοῦ μισθωτοῦ ὡς ὑπαλληλική, ἐνῷ, ἂν ἀπεδεικνύετο τὸ ἀντίθετον, θὰ ἐλογίζετο ὑπαλληλικὴ ἡ ὑπηρεσία μόνον ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 2655/1953 (οὕτω ἡ Α.Π. 244/1955, εἰσηγητὴς *Κ. Σοῦρλος*, ΕΕΔ 14, 523), μὲ συνέπειαν νὰ μὴ ὑπολογίζηται διὰ τὴν ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν.δ. 2655/1953 γενομένην καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ προηγουμένη ὑπηρεσία τοῦ ἡμερομισθίου μισθωτοῦ (οὕτω ἡ ἀνω Α.Π. 244/1955) (πρβλ. ὅμως σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 521 ἐπ.).

Ἀρείου Πάγου 496/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Π. Τσαρούχης***
Δικηγόρος ὁ κ. Δ. Παπαγιάννης

Ἐφ' ὅσον τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον βεβαιοῖ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι πρὸς συναγωγὴν τοῦ εἰς ὃ κατέληξε πορίσματος ἐξετίμησε τὰς καταθέσεις τῶν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων καὶ τὰς ἐνώπιον συμβολαιογράφου ληφθείσας ἐνόρκους βεβαιώσεις, ἐν συνδυασμῷ πρὸς πάντα τὰ παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων μερῶν ἐπικαλούμενα καὶ προσαγόμενα ἔγγραφα καὶ λοιπὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ὡς καὶ τοὺς διαμειφθέντας ἑκατέρωθεν ἐν γένει ἰσχυρισμούς, δὲν καταλείπεται ἀμφιβολία, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ συνεξετίμησε καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου γενομένην θεώρησιν κατὰ τὴν ἐπιτόπιον μετάβασιν αὐτοῦ εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῆς ἀναιρεσειούσης Ἑταιρείας καὶ εἰς τὸν μοναδικὸν κλίβανον αὐτῆς, περὶ ἧς ποιεῖται μνείαν ἐν τῇ πρωτοδίκῳ ἀποφάσει, ὡς ἐπίσης καὶ ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ εἰς τὸν 3ον πρόσθετον λόγον ἀναιρέσεως, β' σκέλος, μνημονευόμενα ὡς μὴ ληφθέντα ὑπ' ὄψιν, ἐξ οὐδεμιᾶς δὲ διατάξεως ἦτο ὑπόχρεων, ὅπως ποιήσηται ἰδιαιτέραν περὶ ἑκάστου ἐξ αὐτῶν μνείαν ἢ περὶ τῆς προμνησθείσης θεωρήσεως τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου, διότι αὕτη, γενομένη ἐπὶ ὑποθέσεως συζητηθείσης κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΨΟΔ', ὡς οὗτος μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, δὲν ἀποτελεῖ ἴδιον ἀποδεικτικὸν μέσον τῆς αὐτοψίας, ἵνα χρήζῃ ἰδιαιτέρας μνείας ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας γενομένῃ ἐκτιμήσει τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἀλλ' εἶναι ἁπλῆ ἔγγραφος βεβαίωσις. Συνεπῶς οἱ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ 3ος πρόσθετος κατὰ τὸ β' σκέλος λόνοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν εἰς τὸν δεύτερον λόγον ἀναιρέσεως, δεύτερον μέρος, ἀναφερομένην ἀπόφασιν. Εἶναι συνεπῶς ἀπορριπτέος ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας προϋποθέσεως ἐρειδόμενος προμνησθεὶς λόγος ἀναιρέσεως.

Ὁ 2ος λόγος ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ πρῶτον σκέλος, καθ' ὃν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρὰ τὸν νόμον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προταθέντα, δέξα μένη ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς ἡμερομισθίου δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀλήθειαν, παρὰ τὴν μὴ ὕπαρξιν τοιούτου ἰσχυρισμοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι τὸ γεγονὸς τοῦτο εἶναι συμπέρασμα, ὅπερ οἰκοθεν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἠδύνατο κατὰ τὸ ἄρθρ. 256 Πολ. Δικ. νὰ συναγάγῃ ἐκ τῶν ἀποδείξεων ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἣν ἐδέχθη βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προσφερομένη πρὸς τὴν ἀναιρεσείουσαν ἐργασία εἶναι κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματική, ὁ δὲ χαρακτηρισμὸς τούτου ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ὡς ἡμερομισθίου ἐγένετο πρὸς περιγραφὴν τοῦ νόμου καὶ οὐχὶ πραγματικὸς ἰσχυρισμός, ὃν θὰ ἔδει κατὰ νόμον νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁ ἀναιρεσίβλητος.

Οἱ ἰσχυρισμοὶ τῆς ἀναιρεσειούσης οἱ διαλαμβανόμενοι εἰς τὸν 3ον τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ 3ον πρόσθετον λόγους ἀναιρέσεως, α' σκέλος, καθ' οὓς διὰ τῆς λήψεως ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπ' ἔτη ἀπὸ τῆς ἰσχύος (15.8.1951) τῆς ὑπ' ἀριθ. 48993/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως «περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἐργάτας βιομηχανίας τσιμέντων» τοῦ κατ' αὐτὴν χορηγηθέντος ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὅπερ εἶχε χορηγηθῇ καὶ εἰς αὐτὸν ὡς ψήστην (κλιβανέα) τοῦ περιστροφικοῦ κλιβάνου (φούρνου) τοῦ ἐργοστασίου αὐτῆς, ὡς ἡμερομίσθιον ἀνεγνώρισεν οὗτος ἔκτοτε τὴν ἰδιότητά του ὡς ἡμερομισθίου κλπ. καὶ ἐκ τοῦ ὅτι πληρώνεται οὗτος τὰ ἡμερομίσθιά του ἐπὶ 30 ἡμέρας ἀντὶ τῶν 26, πού πληρώνονται οἱ λοιποὶ ἐργάται, δὲν συνέπεται ὅτι οὕτω πληρώνεται λόγῳ τῆς ὑπαλληλικῆς του ἰδιότητος, ἀλλὰ διότι ἡ καταβαλλομένη ὑπ' αὐτοῦ ἐργασία εἶναι κοπιωδεστέρα τῆς τῶν ἄλλων ἐργατῶν κλπ., εἶναι ἁπλᾶ ἐπιχειρήματα πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐν τῇ ἀμέσως ἡγουμένῃ σκέψει μνημονευομένης βάσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ αὐτοτελεῖς πραγματικοὶ ἰσχυρισμοί, οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν εἶχε τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον νὰ σκεφθῇ εἰδικῶς περὶ αὐτῶν, ἐντεῦθεν δὲ ἡ σιωπή του δὲν ἱδρύει λόγον ἀναιρέσεως. Συνεπῶς οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου προμνησθέντες 3 τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ 3 προσθέτου λόγοι ἀναιρέσεως κατὰ τὸ α' σκέλος εἶναι ἀπορριπτέοι.

Ὁ πρῶτος πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ α' σκέλος, καθ' ὃν τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δικαστήριον κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων δέχεται, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ συνεξετίμησε τὰ παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐπικαλούμενα καὶ προσαγόμενα ἔγγραφα, ἐνῷ ὁ ἀναιρεσίβλητος κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν εἶχε προσαγάγει οἱονδήποτε τοιοῦτον ἔγγραφον, οὐδὲ κἂν ἄλλο ἔγγραφον, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι δὲν ἦτο ὑποχρεωμένον τὸ δικαστήριον νὰ καθορίσῃ παρά τίνος τῶν διαδίκων προσήγοντο ταῦτα, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 9 Πολ. Δικ. ἱδρύεται λόγος ἀναιρέσεως μόνον ἂν τὸ δικαστήριον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἀποδείξεις μὴ προσαχθείσας παρ' οὐδενὸς τῶν διαδίκων, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν αἱ ἀποδείξεις, ἃς ἐξετίμησε, προσήχθησαν μέν, πλὴν ἐσφαλμένως βεβαιοῦται ἐν τῇ ἀποφάσει ὅτι τοῦτο ἐγένετο ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, ἐνῷ πράγματι προσήχθησαν ὑφ' ἑνὸς μόνον ἐξ αὐτῶν.

Ὁ αὐτὸς πρῶτος πρόσθετος λόγος ἀναιρε-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Έφαρμογή Ν. 3198/1955 και αποζημίωσις Ν. 2112/1920

Έλλειψις, κατά τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Α.Ν. 965/1937, δικαιώματος ἀποζημιώσεως τοῦ Ν. 2112/1920 τῶν ὑπὸ τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων προσλαμβανομένων ἐκτάκτων καὶ ἡμερομισθίων ὑπαλλήλων.—Ἀνυπόχρεον, ἑπομένως, καταβολῆς ἀποζημιώσεως καὶ διὰ τὴν κατὰ Ν. 3198/1955 καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας, μὴ οὔσης ἀκύρου αὐτῆς ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς ἀποζημιώσεως Ν. 2112.—Ἔννοια Ν. 3198/1955 περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως Ν. 2112.

Μετὰ παρεμβολὴν τῆς ἀντιθέτως (κατὰ τὴν πλειοψηφήσασαν γνώμην) ἀποφανθείσης ὑπ' ἀριθ. 2957/1956 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου (εἰσηγητὴς Σ. *Τούσας*, ΕΕΔ 15, 364), ἐπανέρχεται ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω νεωτέρα ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, εἰς τὴν γνώμην τῆς παλαιοτέρας ὑπ' ἀριθ. 886/1956 (εἰσηγητὴς Κ. *Βαρδάκης*, ΕΕΔ 15, 255), ὅτι καὶ ἐφ' ὅσον ὑπόκειται σχέσις τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ Δημοσίου Νοσηλευτικοῦ Ἱδρύματος (περὶ αὐτοῦ βλέπε τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8363/1956, εἰσηγητὴς *Δ. Σκοέμπης*, ΕΕΔ 15, 881 καὶ λοιπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 881 παραπομπάς), ὁπότε ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως διέπεται ὑπὸ τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502), δὲν θὰ καταβληθῇ ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ν. 2112/1920, διατηρουμένου σχετικῶς ἐν

σεως, κατὰ τὸ β' σκέλος, καθ' ὃν τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δικαστήριον κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ συνεξετίμησε καὶ τὰς ἐνώπιον Συμβολαιογράφου ἐνόρκους βεβαιώσεις περὶ ὧν ἡ ὑπ' ἀριθ. 11310/1954 ἐπικαλουμένη καὶ προσαγομένη συμβολαιογραφικὴ πρᾶξις παρὰ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γ.Κ.**, μὴ προσαχθεῖσα παρ' οὐδενὸς τῶν διαδίκων, εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος, διότι, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐπεκαλέσθη οὗτος πάντα τὰ προσαγόμενα ἔγγραφα, βεβαιοῦται δὲ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προσαγωγὴ τῆς ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ ἀναιρέσεως ἀναφερομένης συμβολαιογραφικῆς πράξεως.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 11 τοῦ ν. 2112/1920 καὶ 10 τοῦ κωδικοποιηθέντος ν. 3514/1928 (ἄρθρ. 10 ν. 1234), ὡς τὸ τελευταῖον συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 4558/1930, τῶν ἀντικατασταθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 2655 τῆς 17/31.10.1953, σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τὸ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ τελευταίου ν. 2655/1953 χρονικὸν διάστημα ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτῶν, θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον, κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπ' ἀντιμισθίᾳ εἰς ὑπαλληλικὴν ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν, ὁ δὲ χαρακτηρισμὸς τοῦ ὑπαλλήλου ὡς ἡμερομισθίου εἶναι ἄνευ ἀποτελέσματος, ἂν ἐγένετο πρὸς περιγραφὴν τοῦ νόμου ἢ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, μετ' ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἐν γένει ἀποδείξεων, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ πραγμάτων κρίσιν του, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προσφερομένη πρὸς τὴν ἀναιρεσείουσαν ἐργασία εἶναι κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματική, τοῦτέστι ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ κυριαρχεῖ τὸ πνευματικὸν στοιχεῖον καὶ οὐχὶ ἡ χειρωνακτικὴ ἀπασχόλησις καὶ ὅτι εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἀμείβεται παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης δι' ἡμερομισθίου, ἀλλ' ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτοῦ ὡς ἡμερομισθίου δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐγένετο προφανῶς πρὸς περιγραφὴν τοῦ νόμου διὰ τὸ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 2655/1953 χρονικὸν διάστημα καὶ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ, ἥτις εἶναι σαφὴς καὶ πλήρης, ἐδέξατο ἀκολούθως τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐξηφάνισε τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν, ἔκρινε βάσιμον τήν, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἀνεγνώρισεν, ὅτι οὗτος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1935 μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1954 προσέφερε τῇ ἀναιρεσειούσῃ ὑπηρεσίας ὑπαλλήλου καὶ οὐχὶ ἡμερομισθίου ἐργάτου, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ εἰς οὐδεμίαν ὑπέπεσεν ἐκ πλαγίου παράβασιν τούτων καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

ισχύι τοῦ Α.Ν. 965/1937 (βλέπε καὶ σημφώνους σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 255, ΕΕΔ 15, 363).

Ἡ ἀντιθέτως ἀποφανθεῖσα κατὰ πλειοψηφίαν ὑπ' ἀριθ. 2957/1926 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 15, 363) ἐβάσισε τὴν ἀπόψιν αὐτῆς εἰς τὴν ὀρθὴν καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ν. 3198/1955 ἄποψιν τῆς Α.Π. 91/1954 (εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 13, 199) (ἐκδοθείσης ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945), κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλεται ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 καὶ εἰς τοὺς ἐργάτας, τοὺς ὁποίους δὲν καλύπτει τὸ διάταγμα τοῦτο, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι διάφορον τῆς ὑπάρξεως εἰδικῆς διατάξεως, ἡ ὁποία νὰ ἀποκλείῃ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ν. 2112 μισθωτοὺς ὡρισμένης κατηγορίας, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 15, 363).

Ὑπολείπεται ὅμως νὰ τηρηθῇ ἡ ἑτέρα, ἐπὶ κοινῇ ἀκυρότητος, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 προϋπόθεσις τῆς ἐνεργείας ἐγγράφως τῆς καταγγελίας καὶ νὰ ἀναγγελθῇ ἡ καταγγελία κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 9 τοῦ ν. 3198/1955 ὁριζόμενα, χωρὶς ὅμως ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς ἀναγγελίας νὰ ἐπέρχηται ἀκυρότης τῆς καταγγελίας, ἀλλ' αἱ ἐν ἄρθρῳ 9 § 4 αὐτοῦ ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ κυρώσεις (πρβλ. διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν καὶ ἐγκυκλ. ὑπ' ἀριθ. 36/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, ΕΕΔ 15, 1143 ἐπ.).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13037/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέππος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Π. Κανελλόπουλος, Ε. Τριάντης

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα ἐνάγουσα προσελήφθη δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου δημοσίου νοσηλευτικοῦ ἱδρύματος (Ἱπποκρατείου Νοσοκομείου), ἐπ' ἀόριστον χρόνον, τὴν 18.10.1951 ὡς πρακτικὴ νοσοκόμος ἐπὶ ἡμερησίᾳ ἀποζημιώσει ἴσῃ πρὸς τὸ 1/30 τοῦ μισθοῦ γραφέως β' τάξεως καὶ εἰργάσθη, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της ταύτην παρὰ τῷ ἐναγομένῳ μέχρι τῆς 1ης Ἰουλίου 1955, ὅτε ἀπελύθη, χωρὶς νὰ καταβληθῇ αὐτῇ ἡ ἐκ τοῦ νόμου 2112/1920 ἀποζημίωσις. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14689/1955 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, δικάσαντος ὡς ἐφετείου, ἐκρίθη τελεσιδίκως, ὅτι ἡ συνδέουσα τοὺς διαδίκους σχέσις τυγχάνει ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ἀ.ν. 965/1937 «περὶ ὀργανώσεως δημοσίων νοσηλευτικῶν καὶ ὑγειονομικῶν ἱδρυμάτων», τὸ προσωπικὸν τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, πλὴν τῶν ἐπὶ θητείᾳ προσλαμβανομένων, τῶν ἐκτάκτων καὶ τῶν ἡμερομισθίων, θεωρεῖται μόνιμον καὶ ἀπολαμβάνει πάντων τῶν προνομίων τῶν παρεχομένων ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων περὶ μονίμων δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑποκείμενον καὶ εἰς τὰς ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων καθοριζομένας συνεπείς ὑποχρεώσεις. Οἱ ἐπὶ θητείᾳ προσλαμβανόμενοι, οἱ ἔκτακτοι καὶ ἡμερομίσθιοι, ὑπόκεινται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, μὴ δικαιούμενοι ὅμως συντάξεως ἢ ἄλλης ἀποζημιώσεως κατὰ τὴν ἔξοδον αὐτῶν. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων προσλαμβανόμενοι ἔκτακτοι καὶ ἡμερομίσθιοι ὑπάλληλοι ὑπόκεινται μὲν εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, δὲν δικαιοῦνται ὅμως κατὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἔξοδον των συντάξεως ἢ οἱασδήποτε ἄλλης ἀποζημιώσεως, περιλαμβανομένης καὶ τῆς ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 τοιαύτης (πρβλ. Α.Π. 50/1948, Θέμ. ΝΘ', σελ. 354). Ἐφ' ὅσον ἡ ἐκκαλοῦσα, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει βεβαιωθέντα, προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου δημοσίου νοσηλευτικοῦ ἱδρύματος ὡς ἡμερομίσθιος νοσοκόμος, ἡ δὲ ὑπηρεσία ταύτης, ἐν ὄψει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ/τος 2655/1953, τυγχάνει, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὑπαλληλική, δὲν δικαιοῦται κατὰ τὴν ἀπόλυσίν της τῆς ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 ἀποζημιώσεως καὶ δὲν τυγχάνει ἡ ἀπόλυσις αὐτῆς ἄκυρος ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης. Ταῦτα δὲν μεταβάλλονται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955, ὁριζούσης ὅτι «ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις», διότι ἡ διάταξις αὕτη οὐδαμῶς συνάγεται, ὅτι ἐσκόπει νὰ καταργήσῃ τὴν προδιαληφθεῖσαν εἰδικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 965/1937, ἀποκλείουσαν τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως, καὶ ὅτι ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ ὑποχρέωσιν πρὸς καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920 ἐκεῖ ὅπου ἐξ εἰδικῆς διατάξεως νόμου ἀποκλείεται ἡ καταβολὴ αὐτῆς. Μετὰ ταῦτα, ἐγκύρου οὔσης τῆς ἀπολύσεως τῆς ἐκκαλούσης, δὲν ὑφίσταται ὑπερημερία τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ δὲν δικαιοῦται αὕτη τὰς διὰ τῆς ἐκθέσεως ἀγωγῆς αἰτουμένας ἀποδοχὰς μεταγενεστέρου τῆς ἀπολύσεως χρονικοῦ διαστήματος. Οὕτως ἀποφανθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὀρθῶς ἐφήρμοσε καὶ ἠρμήνευσε τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις, ὁ δὲ πρῶτος λόγος ἐφέσεως, ὁ ὑποστηρίζων ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἀπόλυσις ὑπῆρξεν ἄκυρος, λόγῳ μὴ καταβολῆς τῆς ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 ἀποζημιώσεως, ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος τυγχάνει. Παραιτουμένης τῆς ἐκκαλούσης διὰ τῶν κατὰ τὴν παροῦσαν δίκην προτάσεών της τοῦ δευτέρου καὶ τελευταίου λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως αὐτῆς, ἡ ἔφεσις αὕτη ἀπορριπτέα ἐν τῷ συνόλῳ της κρίνεται.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ ΜΕΤ' ΙΔΙΩΤΟΥ

Πρόσωπα δικαιούμενα της αποζημιώσεως του Ν. 2112 διά την απόλυσιν αυτών

Έννοια ιδιωτικού υπαλλήλου κατ' άρθρ. 1 § 1 Ν.Δ. 2655/1953 διά τό δικαίωμα αποζημιώσεως Ν. 2112.—Προϋπόθεσις του δικαιώματος και εφαρμογή Ν. 3198/1955 ή παροχή υπηρεσίας υπό κατά κύριον επάγγελμα ιδιωτικού υπαλλήλου.—Έγκυρος απόλυσις δημοσίου υπαλλήλου, παρέχοντος παρέργως υπηρεσίας εις ιδιώτην, μεθ' ού συνδέεται διά συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου, και άνευ καταβολής της αποζημιώσεως Ν. 2112, της οποίας δέν δικαιούται.

Έχει ήδη σταθερώς γίνει δεκτόν εν τη νομολογία, ότι ό δημόσιος υπάλληλος δύναται εγκύρως να συναψη μετ' ιδιώτου σύμβασιν περί παροχής εις αυτόν, κατά τας διαθεσίμους ώρας, εξηρτημένης εργασίας (βλέπε νομολογίαν εις σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 13, 575).

Εξ άλλου όμως τόσον κατά την προϊσχύουσαν διάταξιν του άρθρ. 11 του ν. 2112/1920, όσον και κατά την ισχύουσαν ήδη διάταξιν του άρθρου 1 του ν.δ. 2655/1953 (ΕΕΔ 12, 1212), ως σημειούμεν ανωτέρω, σελ. 1227, ειδιωτικός υπάλληλος (δικαιούμενος συνεπώς της αποζημιώσεως του ν. 2112) θεωρείται πάν πρόσωπον, κατά κύριον επάγγελμα ασχολούμενον εις υπηρεσίαν ιδιωτικού καταστήματος, γραφείου ή εν γένει επιχειρήσεως ή οιασδήποτε εργασίας...».

Συνεπώς, ως δέχεται και ή κατωτέρω απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Αθηνών, δέν τίθεται ζήτημα αποζημιώσεως εκ του ν. 2112 του κατά κύριον επάγγελμα δημοσίου υπαλλήλου, ό οποίος παρέχει παρέργως εργασίαν εις ιδιώτην (βλέπε περί της εννοίας του κυρίου επαγγέλματος διά την εφαρμογήν του ν. 2112 σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 15, 655, ένθα παραπομπαί εις θεωρίαν και νομολογίαν).

Τό πράγμα δέν μετεβλήθη διά του ν. 3198/1955 περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας διατάξεων (ΕΕΔ 14, 502), διότι διά του νόμου αυτού δέν επεβλήθη οπωσδήποτε καταβολή της αποζημιώσεως του ν. 2112 και εις τας περιπτώσεις δέν δικαιούται ό μισθωτός τοιαύτης, ως έλλειπούσης, ως εν προκειμένω, της κυρίας προϋποθέσεως του δικαιώματος αυτής, της παροχής δηλαδή εργασίας υπό κατά κύριον επάγγελμα ιδιωτικού υπαλλήλου.

Πρωτοδικείου Αθηνών 13036/1956

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν
Πρόεδρος ό κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εισηγητής ό Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέππος*
Δικηγόροι οί κ.κ. Ι. Γεωργακάκης, Γ. Μεταξάς

Κατά τό άρθρ. 1 § 1 του ν.δ. 2655/1953 περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του ν. 2112/1920 περί καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας «ιδιωτικός υπάλληλος κατά την έννοιαν του παρόντος νόμου θεωρείται πάν πρόσωπον, κατά κύριον επάγγελμα ασχολούμενον επ' αντιμισθία, ανεξαρτήτως τρόπου πληρωμής, εις υπηρεσίαν ιδιωτικού καταστήματος, γραφείου ή εν γένει επιχειρήσεως ή οιασδήποτε εργασίας και παρέχον εργασίαν αποκλειστικώς ή κατά κύριον χαρακτήρα μή σωματικήν». Εκ της διατάξεως ταύτης προκύπτει, ότι, διά νά θεωρηθή τις ιδιωτικός υπάλληλος και τύχη της προστασίας των περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας διατάξεων του ν. 3198/1955, απαιτείται, όπως κατά κύριον επάγγελμα απασχολήται επ' αντιμισθία εις υπαλληλικήν υπηρεσίαν προσώπου διά συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου. Επομένως ό δημόσιος υπάλληλος, όστις, πέραν των ωρών της κυρίας δημοσιουπαλληλικής αυτού απασχολήσεως, παρέχει παρέργως υπηρεσίας και εις πρόσωπον, μετά του οποίου συνδέεται διά συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου, δέν θεωρείται ιδιωτικός υπάλληλος και δέν απολαμβάνει της προστασίας των ως άνω διατάξεων, εγκύρως δέ απολύεται υπό του εις ό παρείχε τας υπηρεσίας αυτού προσώπου άνευ καταβολής της εκ του ν. 2112/1920 αποζημιώσεως, ως μή έχουσών εφαρμογήν των περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας διατάξεων του ν. 3198/1955 επ' αυτού (πρβλ. υπό τό κράτος της ισχύος του εις ό τό άρθρον 11 του νόμου 2112/1920 παραπέμπει άρθρου 10 του ν. 1234/1918, μή διαφέροντος εν τω σημείω τούτω της διατάξεως του άρθρου 1 § 1 του ν. δ/τος 2655/1953, Α.Π. 177/1937, Θέμ. ΜΗ', σελ. 766, Εφ. Αθηνών 1911/1939, Δικαστική 12ος, σελ. 217, Α.Π. 493/1948, ΕΕΔ 7, σελ. 890, πρβλ. και σημειώσεις εν ΕΕΔ 13, σελ. 574-575).

Εβεβαιώθη, κατά την εκ των ένόντων κρίσιν του Δικαστηρίου, ότι ό εκκαλών ένάγων, τυγχάνων μόνιμος δημόσιος υπάλληλος και υπηρετών εις το Υπουργείον Δημοσίας Ασφαλείας, παρείχε πέραν των ωρών της κυρίας δημοσιοϋπαλληλικής αυτού απασχολήσεως και κατά τας απογευματινάς ώρας, διά συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου και αορίστου χρόνου, παρέργως υπαλληλικάς υπηρεσίας εις την εφεσίβλητον εναγομένην ως γραμματεύς του Διοικητικού αυτής Συμβουλίου. Η σύμβασις αύτη κατηγγέλθη υπό της εφεσιβλήτου την 1ην Ιουλίου 1955 διά του υπ' αριθ. 1167/1936 της 14.6.1955 εγγράφου αυτής προς τον εκκαλούντα, άνευ καταβολής της αποζημιώσεως του νόμου 2112/1920. Τό γεγονός ότι ό εκκαλών ετύγχανε δημόσιος υπάλληλος όμολογείται επιπροσθέτως υπ' αυτού.

Κατά τά εν τη δευτέρα σκέψει της παρούσης λεχθέντα ή μή καταβολή της αποζημιώσεως του ν. 2112/1920 εις τον εκκαλούντα, τυγχάνοντα κατά κύριον επάγγελμα δημόσιον υπάλληλον και παρέχοντα παρέργως διά συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου υπαλληλικήν υπηρεσίαν προς την εφεσίβλητον, δέν καθιστά την καταγγελίαν ταύτην άκυρον, διότι αί περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας προστατευτικαί δια-

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΑΓΩΓΗΣ ΠΕΡΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ Ν. 2112

Ἀνάλογος ἐφαρμογὴ ἄρθρου 263 Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ διακοπῆς παραγραφῆς

Ἀποκλειστικὴ προθεσμία ἓξ μηνῶν δι' ἐπίδοσιν ἀγωγῆς περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως Ν. 2112 ἕνεκεν ἀπροειδοποιήτου ἀπολύσεως.—Ἀπώλεια δικαιώματος διὰ τῆς παρόδου τῆς προθεσμίας.—Ἀναλογικὴ ἐπέκτασις διατάξεως ἄρθρ. 263 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ἐπὶ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας.—Ὅροι διὰ τὴν ἀναβίωσιν τοῦ διὰ τῆς πρώτης ἀγωγῆς ἐπελθόντος κατὰ τὰ ἄρθρα 261, 279 Ἀστικοῦ Κώδικος διακοπτικοῦ τῆς προθεσμίας ἀποτελέσματος.

Ὑπέκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἀγωγὴ μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς εἰς αὐτὸν ἀποζημιώσεως, ὀφειλομένης ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 διὰ τὴν ἀπροειδοποίητον ἀπόλυσίν του.

Ἡ ἀπόλυσις, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἐγένετο ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν. 3198/1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων (ΕΕΔ 14, 502), ὁ ὁποῖος ἐπιτάσσει (ἄρθρ. 5 § 3) τὴν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112. Ἀλλ' ὡς φαίνεται, ὁ μισθωτός, καθ' ὃ ἔχει δικαίωμα, τῆς ἀκυρότητος οὔσης σχετικῆς, ἀπεδέχθη τὴν ἀπόλυσιν ὡς ἔγκυρον καὶ ἐζήτησε τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον ὅμως 6 § 2 τοῦ ν. 3198/1955 πᾶσα ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ τὸν ν. 2112, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἢ τὸ β. δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή.

Πρόκειται περὶ ἀποσβεστικῆς προθεσμίας καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 279 τοῦ Α.Κ. καθ' ἃς περιπτώσεις ὑπὸ τοῦ Νόμου ἢ τῶν μερῶν τάσσεται προθεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας δὲν νὰ ἀσκηθῇ τὸ δικαίωμα (ἀποσβεστικὴ προθεσμία), ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ περὶ παραγραφῆς διατάξεις.

Οὕτω ἐκρίθη ὅτι χωρεῖ ἀνάλογος ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 255 τοῦ ΑΚ. ἐπὶ ὑπάρξεως ἀνωτέρας βίας (Α.Π. 414/1955, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 14, 984, βλέπε καὶ *Γ. Μαριδάκην*, Αἰτιολογικὴ Ἔκθεσις Εἰσηγητοῦ, σελ. 264, *Γ. Μπαλῆν*, Γεν. Ἀρχ. § 164), ὡς ἐπίσης χωρεῖ ἀνάλογος ἐφαρμογὴ καὶ τοῦ ἄρθρου 263 τοῦ Α.Κ., καθ' ὃ «πᾶσα παραγραφὴ διακοπεῖσα διὰ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς λογίζεται μὴ διακοπεῖσα ἐὰν ὁ ἐνάγων παραιτηθῇ τῆς ἀγωγῆς ἢ αὕτη ἀπορριφθῇ τελεσιδίκως διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς. Ἐὰν ὁ δικαιοῦχος ἐντὸς ἓξ μηνῶν ἐπανεγείρῃ τὴν ἀγωγήν, ἡ παραγραφὴ λογίζεται διακοπεῖσα διὰ τῆς προηγουμένης ἀγωγῆς» (βλέπε Α.Π. 80/1955, εἰσηγητὴς *Μ. Παπαλῆς*, ΕΕΔ 14, 361, πρβλ. καὶ Α.Π. 576/1948, εἰσηγητὴς *Β. Μακρῆς*, ΕΕΔ 8, 96).

Ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 80/1955 ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις εἶχεν ὑπ' ὄψιν αὐτῆς ἀπόρριψιν ἀγωγῆς ὡς ἀορίστου(μὴ φερούσης τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀρθρ. 533 § 3 Πολιτ. Δικ.), ἑρμηνεύσασα δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 263 Α.Κ. ἀπεφάνθη, ὅτι ὡς ἐπανέγερσιν τῆς ἀγωγῆς νοεῖ προφανῶς ὁ νόμος ἔγερσιν νέας ἀγωγῆς, στηριζομένης ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς καὶ νομικῆς αἰτίας (πρβλ. καὶ Α.Π. 576/1948, ἔνθ' ἀνωτ.), ὡς ἀπόρριψιν δὲ τῆς ἀγωγῆς διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικοὺς ἐννοεῖ ἀπόρριψιν διὰ λόγους μὴ ἀναγομένους εἰς τὸ οὐσιαστικὸν τῆς ἀξιώσεως, ἀλλὰ τοιούτους δικονομικούς, ἤτοι δι' ἔλλειψίν τινος τῶν διαδικαστικῶν προϋποθέσεων τῆς δίκης, ἐπιφερούσαν τὴν τυπικὴν τῆς ἀγωγῆς ἀπόρριψιν.

Τὴν ἄποψιν ταύτην δέχεται καὶ ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὸν *Γ. Μπαλῆν*, Γεν. Ἀρχ. § 164, ἡ ἀνωλογικὴ ἐπέκτασις ἀφορᾷ λογικῶς μόνον τὰς περὶ ἀναστολῆς τῆς παραγραφῆς διατάξεις, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς περὶ διακοπῆς. Ἀφοῦ ἁπλῶς ἐκ τῆς παρελεύσεως τῆς ἀποσβεστικῆς ἢ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀποσβέννυται ἰρεφραγάβιλε τὸ δικαίωμα, δὲν εἶναι δυνατὴ, οὐδὲ συμβιβάζεται διακοπὴ ταύτης διὰ τῆς βουλήσεως καὶ ἐνεργείας τοῦ δικαιούχου (ἄρθρου 261, 264 Α.Κ.).

Σημειωτέον ὅτι καὶ κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (βλέπε ΕΕΔ 10, 261) δὲν ἐπιτρέπεται ἀναλογικὴ ἐπέκτασις τοῦ ἄρθρου 261 Α.Κ.

Τὸ ἄρθρ. 263 Α.Κ. εἶναι ἀντίστοιχον τοῦ ἄρθρ. 160 τοῦ Προσχεδίου Εἰσηγητοῦ, ἐπεξηγεῖ δὲ εἰς τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν αὐτοῦ ὁ Εἰσηγητὴς *Γ. Μαριδάκης*, ὅτι ἀφορμᾶται ἀπὸ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ὁ δανειστὴς πρέπει νὰ ἐμμείνῃ εἰς τὴν δίωξιν τοῦ ὀφειλέτου, μέχρις ὅτου ἐκδοθῇ ἀπόφασις ἐπὶ τῆς οὐσίας καὶ τοιουτοτρόπως παύσῃ πᾶσα ἐκκρεμότης διὰ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς καταστάσεως. Ἕνεκα τούτου αἴρεται τὸ διακοπτικὸν ἀποτέλεσμα, ἐὰν ἡ ἀγωγὴ ἀπορριφθῇ διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικοὺς (Πολιτ. Δικ. 157).

Θὰ ἦτο ὅμως σκληρόν, ἐὰν ὁ δανειστὴς ἔχανε τὰ δικαιώματά του, συμπληρουμένου ἐν τῷ με-

---

τάξεις τοῦ ν. 3198/1955 δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ. Ἐγκύρου οὔσης τῆς καταγγελίας τῆς ἐν λόγῳ συμβάσεως ἐργασίας δὲν ὑφίσταται ὑπερημερία τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ δὲν δικαιοῦται ὁ ἐκκαλῶν τοὺς διὰ τῆς ἐκθέσεως ἀγωγῆς αὐτοῦ αἰτουμένους διὰ μεταγενέστερον τῆς καταγγελίας χρονικὸν διάστημα μισθοὺς ὑπερημερίας τῶν μηνῶν Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1955. Οὕτως ἀποφανθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις καὶ ὀρθῶς ἐξετίμησε τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων μοναδικὸς λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

τοξύ τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς. Τὴν σκληρότητα ταύτην ἀποτρέπει ἡ διάταξις τοῦ δευτέρου ἐδαφίου, τὸ αὐτὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἐπέρχεται, ἐὰν ἀπορριφθῇ καὶ ἡ δευτέρα ἀγωγὴ διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς ἢ παραιτηθῇ ἀπ' αὐτῆς ὁ ἐνάγων.

Ὡς εἶναι εὐνόητον, τὰ ἀνωτέρω ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῆς τριμήνου προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως μισθωτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 § 1 τοῦ ν. 3198/1955, ἀλλ' ἡ ἔγερσις νέας ἀγωγῆς δέον νὰ γίνῃ ἐντὸς τῆς τασσομένης βραχυτέρας διὰ τὴν ἀγωγὴν ταύτην προθεσμίας πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας τοῦ δικαιώματος (Α.Π. 241/1949, Θέμ. Ξ' 648, πρβλ. καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5917/1956, εἰσηγητὴς *Α. Κρέτσης*, ΕΕΔ 15, 598).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 12511/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρομίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*

Δικηγόρος ὁ κ. Ν. Μαρινάκος

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς περιστατικά: Δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου τὴν 1 Νοεμβρίου 1954 ὁ ἐνάγων (ἐκκαλῶν) προσελήφθη ὑπὸ τῶν ἐναγομένων (ἐφεσιβλήτων) ὡς πωλητὴς (ὑπάλληλος) καὶ ὡς τοιοῦτος εἰργάσθη ἀντὶ δραχμῶν 1400 μηνιαίως καὶ 6 ὀκάδων κρέατος, ἀξίας 180 δραχμῶν, εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις κρεοπωλεῖον τούτων μέχρι τῆς 27 Αὐγούστου 1955, ὅτε ἀπροειδοποιήτως ἀπελύθη. Ἡ ἐκ τῆς ἀτάκτου ταύτης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας πηγάζουσα ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος περὶ καταβολῆς τῆς προσηκούσης ἀποζημιώσεως, ἥτις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112/1920, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 5 § 1 τοῦ ν. 3198/1955, εἶναι ἴση πρὸς τὰς τακτικὰς ἀποδοχὰς τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως, ἤτοι πρὸς δραχμὰς 1580 εἶναι, καθ' ὃ μέρος βαρύνει τὸν ἐκ τῶν ἐφεσιβλήτων Σ.Τ**, ἤτοι ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 790, ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγή, καθ' ἃ συνομολογεῖται, ἐκοινοποιήθη οὐχὶ ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 6 § 2 τοῦ ν. 3198/1955 προβλεπομένης ἐξαμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν 6 μηνῶν καὶ 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς γενομένης ὡς ἄνω ἀπολύσεως, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητὴ ἡ ἔνδικος ἀξίωσις. Ἐν σχέσει ὅμως πρὸς τὸν ἐκ τῶν ἐφεσιβλήτων Ι.Τ** ἔχουσιν ἐφαρμογὴν τὰ ἀκόλουθα: Κατὰ τὸ ἄρθρ. 263 τοῦ Α.Κ., ἔχον ἐφαρμογήν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 279 τοῦ ἰδίου Κώδικος, καὶ ἐπὶ ἀποσβεστικῆς προθεσμίας, ἑπομένως καὶ ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 6 § 2 τοῦ ν. 3198/1955 προβλεπομένης τοιαύτης, «πᾶσα παραγραφὴ διακοπεῖσα διὰ τῆς ἐγέρσεως ἀγωγῆς, λογίζεται μὴ διακοπεῖσα, ἐὰν ὁ ἐνάγων παραιτηθῇ τῆς ἀγωγῆς ἢ αὕτη ἀπορριφθῇ τελεσιδίκως διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς. Ἐὰν ὁ δικαιοῦχος ἐντὸς 6 μηνῶν ἐπανεγείρῃ τὴν ἀγωγήν, ἡ παραγραφὴ λογίζεται διακοπεῖσα διὰ τῆς προηγουμένης ἀγωγῆς». Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων καὶ τῶν τοιούτων τοῦ ἄρθρ. 279 τοῦ Α.Κ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν ἀναβίωσιν τοῦ διὰ τῆς πρώτης ἀγωγῆς ἐπελθόντος κατὰ τὰ ἄρθρα 261 καὶ 279 Α.Κ. διακοπτικοῦ τῆς παραγραφῆς ἢ τῆς ἀποσβεστικῆς προθεσμίας ἀποτελέσματος ἀπαιτεῖται νὰ συντρέχωσιν οἱ ἑπόμενοι δύο ὅροι: α) νὰ παρητήθη ὁ ἐνάγων τῆς ἀγωγῆς ἢ νὰ ἀπερριφθῇ αὕτη τελεσιδίκως διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς καὶ β) νὰ ἐπανηγέρθη ἡ ἀγωγὴ ἐντὸς ἓξ μηνῶν (πρβλ. Α.Π. 80/1955, ΕΕΔ 14, 361). Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ.... ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν Γ. Τ*, προκύπτει, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ προαναφερθέντος ἑξαμήνου καὶ δὴ τὴν 6.12.1956 ἐκοινοποίησε πρὸς τὸν ἐκ τῶν ἐφεσιβλήτων Ι. Σ* τὴν ἀπὸ 29.11.1955 ἔκθεσιν ἀγωγῆς, δι' ἧς ἠτεῖτο, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὴν νόμιμον ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἀπρόθεσμον καταγγελίαν τῆς ὡς ἄνω συμβάσεως ἐργασίας.

Κατὰ τὴν γενομένην ὅμως τὴν 2.1.1956 συζήτησιν ὁ ἐνάγων παρητήθη τῆς ἀγωγῆς ἐκείνης ὡς πρὸς τὸ ἐν λόγῳ αἴτημα, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 785/1956 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. Γ'ΦΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν. Ἀκολούθως ἠγέρθη ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, ἤτοι πρὸ τῆς παρελεύσεως 6 μηνῶν ἀπὸ τῆς ρηθείσης παραιτήσεως, ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγή, ἥτις, διώκουσα τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920, ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν ἐκ τῶν ἐναγομένων Ι. Τ** τὴν 23 Μαρτίου 1956 (ὅρα ὑπ' ἀριθ. 4987/1956 ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Γ. Τ**). Διὰ τὴν συνέπειαν τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἀναβίωσιν τοῦ διὰ τῆς ἐγέρσεως τῆς προηγουμένης ἀπὸ 29.11.1955 ἐκθέσεως ἀγωγῆς ἐπελθόντος διακοπτικοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ν. 3198/1955 θεσπιζομένης ἑξμήνου ἀποσβεστικῆς προθεσμίας ἀποτελέσματος συντρέχουσιν ἅπασαι αἱ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμεναι ὑπὸ τῶν συνδυασμένων ἄρθρων 263 καὶ 279 Α.Κ. προϋποθέσεις. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα οὐδόλως ἡ ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὴν βαρύνουσαν τὸν ἐκ τῶν ἐναγομένων Ι. Τ** ἀναλογίαν ἐκ δραχμῶν 790 εἶναι ἀπαράδεκτος, λόγῳ παρόδου τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ν. 3198/1955 ὁριζομένης ἑξμήνου προθεσμίας. Ἑπομένως ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγὴ ἔδει ὡς πρὸς μὲν τὸν ἐκ τῶν ἐναγομένων Σ. Τ** νὰ ἀπορριφθῇ, ὡς πρὸς δὲ τὸν ἐκ τούτων Ι. Τ** νὰ γίνῃ δεκτὴ διὰ δραχμὰς 790. Ὅθεν ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, δεχθεὶς ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς πρὸς τὸν ἐκ τῶν ἐναγομένων Σ. Τ** ὀρθῶς ἔκρινεν, ὁ τὰ ἀντίθετα δὲ ὑποστηρίζων λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται, ὡς ἀβάσιμος, περαιτέρω ὅμως, δεχθεὶς ὅτι συντρέχει τὸ ἴδιον ἀπαράδεκτον καὶ ὡς πρὸς τὴν βαρύνουσαν τὸν ἐκ τῶν ἐναγομένων Ι. Τ** ἀναλογίαν, ἐσφαλμένως ἐν τούτῳ ἔκρινε κατὰ τὸν βάσιμον λόγον ἐφέσεως.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΚΤΕΛΕΣΘΕΙΣΗΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

Έφαρμοστέον δίκαιον έπί ένοχών καταρτισθεισών πρό της ίσχύος τού Άστ. Κώδικος

Έκδίκασις έργατικών διαφορών κατά διαδικασίαν Νόμου Γ3ΟΔ' — Άμετάβλητον δικαιοδοσίας καί άν ό ένάγων είναι άλλοδαπός, δστις, κατ' άρθρ. 125 τού Εισαγωγικού τού Α.Κ. Νόμου, δύναται νά ένεχθή, άλλά καί νά ένεγάγη τόν ήμεδαπόν, κατά τάς περί δωσιδικίων κειμένας διατάξεις. — Σύμβασις έργασίας έκτελεσθείσα έν Άλεξανδρεία Αίγύπτου καί καταγγελία αύτής. — Έφαρμοστέος ό Νόμος ΤΨΑ/1856 (άρθρ. 6) διά τόν καθορισμόν τών κανόνων τού ίδιωτικού διεθνούς δικαίου τών διεπόντων ένοχικήν σχέσιν καταρτισθείσαν πρό τού Α.Κ. — Αίγυπτιακόν δίκαιον καί Ν. 2112.

Ένδιαφέρουσα ή περίπτωσις τής κατωτέρω κατεχωριζομένης άποφάσεως τού Πρωτοδικείου Άθηνών.

Μισθωτός έπιχειρήσεως, διατηρούσης Ύποκατάστημα έν Αίγύπτω (Άλεξανδρείᾳ), είργάσθη έν αύτῷ καί άπολυθείς άπροειδοποιήτως έζήτησε τήν καταβολήν είς αύτόν τής άποζημιώσεως τού ν. 2112/1920 περί ύποχρεωτικής καταγγελίας τής συμβάσεως έργασίας ίδιωτικών ύπαλλήλων, ώς έτροποποιήθη ύπό τού ν. 4558/1930.

Έπρόκειτο περί συμβάσεως, ή όποία κατηρτίσθη πρό τής ίσχύος τού Άστικού Κώδικος, έφ' όσον δέ κατά τό άρθρον 24 τού Εισαγωγικού τού Α.Κ. νόμου «ένοχαί έξ οίουδήποτε λόγου, τών όποίων τά παραγωγικά γεγονότα συνετελέσθησαν πρό τής εισαγωγής τού Α.Κ., διέπονται καί μετά τήν εισαγωγήν τούτου ύπό τού μέχρι τοῦδε δικαίου, ίδίως ώς πρός τήν γένεσιν, τό περιεχόμενον, τήν έκτασιν, τήν ένέργειαν καί τά άποτελέσματα, τήν ύπερημερίαν τού όφειλέτου ή τού δανειστού, τό δικαίωμα ύπαναχωρήσεως κλπ.», τό ζήτημα τού έφαρμοστέου είς τήν ένοχήν άλλοδαπού δικαίου, άντί τού έλληνικού, ήτο λυτέον, ώς δέχεται ή άπόφασις τού Πρωτοδικείου (ούτω καί *Α. Λαζερόπουλος*, ΈρμΑΚ Εισαγ. Νόμος, άρθρον 24, άριθ. 9), έπί τῇ βάσει τών πρό τού Α.Κ. ίσχυόντων κανόνων τού ίδιωτικού διεθνούς δικαίου, κατά τό άρθρ. 6 τού ν. ΤΨΑ'/1856 (διά τάς μετά τήν εισαγωγήν τού Α.Κ. συμβάσεις βλέπε τά άρθρ. 25 - 26 Α.Κ., περί τών όποίων νομολογίαν έν ΕΕΔ 15, 962).

Άλλ' ένῷ ταῦτα ίσχύουν ώς γενική άρχή, πρέπει νά ύπομνησθοῦν τά έξῆς: Κατά τό άρθρον 13 τού ά.ν. 19/19 Νοεμβρίου 1935 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως έργατικών τινων νόμων» (Κώδ. Νόμων 1935, σ. 1271) αί διατάξεις τών άρθρ. 1 καί 2 τού ν. 2112, ώς έτροποποιήθησαν διά τού ν. 4558/1930, δέν ίσχύουν, προκειμένου περί συμβάσεως έργασίας ίδιωτικού ύπαλλήλου έκτελεστέας έν Αίγύπτῳ. Διά τήν καταγγελίαν τοιαύτης συμβάσεως τηροῦνται τά έθιμα καί αί κατά τας κρατούσας έν έκάστῳ τόπῳ καί κλάδῳ έργασίας συνηθείας προθεσμίαι προειδοποιήσεως, έν περιπτώσει παραβάσεως τών όποίων παρέχεται άνάλογος άποζημίωσις. Πάντως ή προειδοποίησις έν οίᾳδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νά είναι κατωτέρα τού μηνός. Σχετικαί συμβάσεις άλλως ρυθμίζουσαι τό θέμα τούτο ίσχύουν, έφ' όσον είναι μάλλον εύνοϊκαί διά τόν ύπάλληλον. Αί άνωτέρω διατάξεις δέν ίσχυουν διά τάς προϋπαρχούσας κατά τήν δημοσίευσιν τού παρόντος συμβάσεις έργασίας ύπαλλήλων.

Καί ναί μέν διά τού Α. Ν. 25/25 Ίανουαρίου 1936 «περί καταργήσεως καί συμπληρώσεως διατάξεων τινων έργατικών νόμων» (Κώδιξ Νόμων 1936, σελ. 89) καί διά τού άρθρ. 1 αύτού ώρίσθη, ότι μέχρι τής ήμέρας τής συγκλήσεως τής Άναθεωρητικής Βουλής καί έπί δίμηναν μετά ταύτην άνεστάλησαν διατάξεις τού άνωτέρω Α.Ν. καί μεταγενεστέρως διά τού άπό 1/1 Μαΐου 1936 Β.Δ. (Κώδιξ Νόμων 1936, σελ. 417) ώρίσθη, ότι παρατείνεται καί περαιτέρω ή άναστολή τής έφαρμογής τών (αύτών) διατάξεων τού άνωτέρω Α.Ν. 19/19 Νοεμβρίου 1935, άλλά μεταξύ αύτών δέν συμπεριελήφθη ή άνωτέρω σημειωθείσα διάταξις τού άρθρ. 13.

Είς τήν προκειμένην περίπτωσιν δέν ήσαν έφαρμοστέαι αί άνω διατάξεις, λόγῳ τού χρόνου καταρτίσεως τής συμβάσεως, έξ αύτών όμως προκύπτει, ότι δέν έθίγη διά τό παρελθόν ή γενική άρχή τής μή έφαρμογής τού άλλοδαπού νόμου, όταν άντίκειται είς τόν ήμεδαπόν νόμον δημοσίας τάξεως, ώς ό ν. 2112 (βλέπε ad hoc διά τήν έφαρμογήν τού νόμου 2112 έπί συμβάσεων έν Αίγύπτῳ Α.Π. 1/1937, εισηγητής Γ. Παυόπουλος, ΕΕΝ δ' 323).

Καθ' όσον άφορᾷ είς τήν έφαρμογήν άλλοδαπού νόμου, πρέπει ό διάδικος, ό δικαιώματα έπί τού τελευταίου στηρίζων, νά ίστορισθῇ καί νά άποδείξῃ ότι τό έν τῇ άλλοδαπῇ ίσχύον δίκαι-

ον είναι διάφορον τοῦ ἐγχωρίου, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 245 § 3 Πολ.Δικονομίας οἱ ἀλλοδαποὶ νόμοι ἐξομοιοῦνται πρὸς πραγματικὰ γεγονότα, ταῦτα δὲ κατὰ κανόνα δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν οἰκοθεν ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ('Αρείου Πάγου 590/1955, εἰσηγητὴς *Π. Ταραβύχης*, ΕΕΔ 14, 1322).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13491/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Σ. Γκαδόλος, Ι. Παπέλης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ν. Γ'ΦΟΔ', ὡς οὗτος κωδικοποιηθεὶς καὶ τροποποιηθεὶς μεταγενεστέρως ἰσχύει νῦν, πᾶσα ἰδιωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, δικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ὑπὸ Πρωτοδίκου, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ κατοικία τοῦ ἐναγομένου ἢ ἐν ᾗ παρεσχέθησαν ἢ ἔδει νὰ παρασχεθοῦν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ μισθωτοῦ, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἄρθρον 126 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Α.Κ. ἡ δικαιοδοσία αὕτη δὲν μεταβάλλεται καὶ ἂν ἔτι ὁ ἐνάγων εἶναι ἀλλοδαπός, ὅστις κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην δύναται νὰ ἐναχθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐναγάγῃ τὸν ἡμεδαπὸν ἐναγόμενον, ὡς καὶ οἱ ἡμεδαποὶ κατὰ τὰς περὶ δωσιδικιῶν κειμένας διατάξεις. Κατόπιν τούτων ἡ κρινομένη ἀγωγή, στρεφομένη κατὰ τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, ὡς διαδόχου τῆς τέως Τραπέζης Ἀθηνῶν, καὶ διώκουσα τὴν καταβολὴν τῷ ἐφεσιβλήτῳ ἐνάγοντι, συνδεομένῳ μετὰ τῆς τελευταίας ταύτης διὰ συμβάσεως ἐργασίας, ἀποζημιώσεως κατὰ τὸν Ν. 2112/1920, λόγῳ ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, νομίμως ἠχθη ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄνω νόμου δικάσαντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, ἁρμοδίου ὄντος, ὡς ἐκ τῆς ἕδρας τῆς ἐκκαλούσης, εὑρισκομένης ἐν Ἀθήναις, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ν. ΤΗΛ/1856, ὅστις τυγχάνει ἐφαρμοστέος διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν κανόνων τοῦ ἰδιωτικοῦ διεθνοῦς δικαίου τῶν διεπόντων τὴν κρινομένην ὡς κατωτέρω ἐνοχικὴν σχέσιν, καταρτισθεῖσαν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Α.Κ. ἄρθρ. 2 Α.Κ., ἴδε καὶ *Μαριδάκη*, Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον § 11, σελ. 92), αἱ ἐνοχαὶ ρυθμίζονται, ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν, ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ τόπου, ἐν ᾧ, κατὰ τὴν ρητὴν ἢ σιωπηρὰν θέλησιν τῶν ἐνεχομένων, πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῶσιν, ἐκτὸς ἂν ὥρισαν οὗτοι τὸν νόμον, εἰς ὃν θέλουσι νὰ ὑποβληθῶσιν.

Ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦται ὅτι ὁ ἐνάγων, προσληφθεὶς τὴν 1.1.1922 παρὰ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν δι' ἀόριστον χρόνον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας τοῦ ἀλληλογράφου τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ὑποκαταστήματος τῆς Τραπέζης, ἧς διάδοχος εἶναι ἡ ἐκκαλοῦσα, εἰργάσθη ἔκτοτε συνεχῶς εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τοῦτο μέχρι τῆς 1.1.1949, ὅτε ἀπελύθη αὐτῆς ἀπροειδοποιήτως. Οὐδόλως βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι ὥρισαν τὸν νόμον, εἰς ὃν ἤθελον νὰ ὑποβληθῶσιν, οὕτω δὲ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὴν ρητὴν θέλησιν αὐτῶν ἡ σύμβασις ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ ἐξετελέσθη ὄντως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπηρεσίας, ἐφαρμοστέον δι' αὐτὴν δίκαιον, ἀσχέτως τοῦ ἂν ὁ ἐφεσίβλητος εἶχεν ἢ ἔχῃ τὴν αἰγυπτιακὴν ὑπηκοότητα, ὅπερ ἀμφισβητεῖ οὗτος, εἶναι τὸ αἰγυπτιακὸν δίκαιον, ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐν λόγῳ ἐνοχικῆς σχέσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως προκύπτουσαι συνέπειαι. Ἐξ ἄλλου βεβαιοῦται, ὅτι κατὰ τὸ αἰγυπτιακὸν δίκαιον καὶ εἰδικώτερον τὸ ἐπικαλούμενον ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἄρθρον 39 τοῦ νόμου 41/1944 ὁ ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, ὅστις μετέχει Ταμείου τινὸς Συντάξεως παρὰ τῷ Ἱδρύματι, παρ' ᾧ ὑπηρετεῖ, δὲν δικαιοῦται ἐν περιπτώσει καταγγελίας τῆς ἀορίστου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας ἀποζημιώσεώς τινος, ἀσχέτως ἐὰν ἡ καταγγελία ἐνένετο μετὰ προειδοποίησιν ἢ ἄνευ προειδοποιήσεως. Ὅθεν, βεβαιουμένου ἐν προκειμένῳ ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος μετέχει τοῦ Ταμείου Συντάξεως τῆς ἐκκαλούσης καὶ τῆς προκατόχου της Τραπέζης Ἀθηνῶν, τεθεὶς ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἄνω ἀπολύσεώς του ὑπὸ σύνταξιν καὶ λαμβάνων ταύτην δὲν δικαιοῦται ἀποζημιώσεώς τινος ἐκ τῆς ἄνω ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡ δὲ κρινομένη ἀγωγὴ τὴν καταβολὴν αὐτῷ τοιαύτης ἀποζημιώσεως διώκουσα τυγχάνει ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος. Ὅθεν ἐσφαλεν ὁ πρωτοβάθμιος δικαστής, δεχθεὶς ὅτι ἐν προκειμένῳ ἐτύγχανον ἐφαρμοστέαι αἱ διατάξεις τοῦ ν. 2112/1920 καὶ δεχθεὶς τὴν κρινομένην ἀγωγὴν διὰ τὸ ποσὸν τῶν λιρῶν Αἰγύπτου 552 καὶ δέον, κατὰ τὸν βάσιμον 2ον λόγον τῆς κρινομένης ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀπορρίψεως τῆς κρινομένης ἀγωγῆς.

ΑΠΟΧΗ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙ' ΑΛΛΗΝ ΑΙΤΙΑΝ, ΠΛΗΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Έφαρμογή Α.Ν. 1803/1951 περί προστασίας συνδικαλιστικών στελεχών

Έννοια άρθρ. 5 § 3 Ν. 2112/1920.—Κρίσις δικαστοῦ ἐπί ἀποχῆς μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας δι' ἄλλην αἰτίαν, πλήν ἀσθενείας καί λοχείας, περί σιωπηρᾶς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καί τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν.—Ἀποχή μισθωτοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, μετ ἀφαίρεσιν ἀδείας ὁδηγοῦ ὑπό τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς, ἐπί τετράμηνον.—Συνιστᾷ σιωπηράν καταγγελίαν συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ.—Ἀναφορά προστασίας Α.Ν. 1803/1951 περί συνδικαλιστικῶν στελεχῶν εἰς τήν ὑπό τοῦ ἐργοδότου καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας αὐτοῦ καί οὐχί εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ σύμβασις λύεται ὑπό τοῦ μισθωτοῦ.

Ἐνδιαφέροντα εἶναι τά θέματα, ἐπί τῶν ὁποίων ἀσχολήθη τό Πρωτοδικεῖον διά τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του.

Μισθωτός, ὑπηρετῶν ὡς ὁδηγός αὐτοκινήτου, ἀπέσχε τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ἀπό τῆς 19.8.1955 μέχρι τῆς 16.12.1955, ἤτοι ἐπί χρόνον ἐλάχιστα ὑπολειπόμενον τοῦ τετραμήνου.

Λόγος ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ὑπῆρξεν ἡ ἀφαίρεσις παρ' αὐτοῦ τῆς ἀδείας τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ὑπό τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς, ἡ ὁποία ὅμως ἀπεδόθη μεταγενεστέρως.

Τό κύριον ζήτημα, τό ὁποῖον ἀμέσως ἐγεννᾶτο ἐν προκειμένῳ, τοῦ ἐργοδότου ἀρνηθέντος νά ἀποδεχθῇ τάς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ μετά τήν τοιαύτην ἀποχήν ἐκ τῆς ἐργασίας του, ὑπῆρξεν, ἂν διά τῆς ἀποχῆς ἐθεωρεῖτο ἡ σύμβασις ἐργασίας ὡς λυθεῖσα καί περί αὐτοῦ καταφατικῶς ἀποφαίνεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου.

Ἐάν ἐπρόκειτο περί συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, τό ζήτημα θά ἐλύετο βάσει τοῦ ἄρθρου 672 Α.Κ. διά τῆς ἐρεύνης περί ὑπάρξεως σπουδαίου λόγου διά καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου (βλέπε περί αὐτοῦ *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχ. Εἰδικόν, ὑπ' ἄρθρ. 669 Α.Κ.).

Ἀλλ' ἐφ' ὅσον τό ἄρθρον τοῦτο, ἰσχύοντος τοῦ ν. 2112/1920 καί τοῦ ἀπό 16/18 Ἰουλίου 1920 β. δ. περί καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, εἶναι ἐντοπιστέον μόνον ἐπί συμβάσεων ἐργασίας μή ὑπαγομένων εἰς τούς ἄνω νόμους (Α. Π. 443/1954, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 686, βλέπε καί συμφώνους σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 13, 685 ἑπ., ἔνθα παραπομπαί εἰς θεωρίαν καί νομολογίαν, *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ. Εἰσαγ. Νόμος, ἄρθρ. 38· ἀντιδοξεῖ ὁ *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ. Εἰδικόν, β' ἔκδοσις, σελ. 561), τό ζήτημα εἶναι κριτέον βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 2112/1920).

Καί ναί μέν ἡ διάταξις αὕτη ἀναφέρεται εἰς ἀποχήν τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἕνεκεν ἀσθενείας, μή ὑπερβαινούσης τά ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ ν. 4558/1930 χρονικά ὅρια, ὡς ὅμως τελευταίως ἐνομολογήθη (μετά παρεμβολήν ἀντιθέτου πρότερον ἀρεοπαγιτικῆς νομολογίας) (βλέπε Α. Π. 229/1955, εἰσηγητής *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 14, 465, Α.Π. 410/1955, εἰσηγητής *Ε. Χονδρογιάννης* ΕΕΔ, 14, 767, Α.Π. 367/1956, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 710, ὁμοίως καί ἡ παλαιοτέρα Α.Π. 356/1949, εἰσηγητής *Κ. Καυκᾶς*, ΕΕΔ 8, 547), ἡ σαφής ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 2112/1920 εἶναι, ὅτι, ὅταν ἡ ἀποχή τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας δέν ὀφείληται εἰς βραχείαν ἀσθένειαν ἤ λοχείαν, ἀλλά εἰς ἄλλην αἰτίαν, ὁ δικαστής κρίνει ἐπί τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καί τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρα 200 καί 288 Α.Κ.), μετ' ἐκτίμησιν τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν ἡ ἀποχή, ἐάν τό χρονικόν διάστημα, καθ' ὃ διήρκεσεν αὕτη, καί ἡ αἰτία, ἥτις τήν προεκάλεσε, δικαιολογοῦν, ὅπως θεωρηθῇ ἡ τοιαύτη παροχή ὡς συνιστῶσα σιωπηράν δήλωσιν βουλήσεως τοῦ μισθωτοῦ περί λύσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀρχή τῆς καλῆς πίστεως ἀποτελεῖ νομικήν ἔννοιαν καί ἐλέγχεται οὕτω ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου (βλέπε Α.Π. 356/1949, ἔνθ' ἀνωτέρω, *Κ. Καυκᾶν*, Ἐνοχ., σελ. 810, *Τσαρτάνην*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 288, σελ. 39, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί).

Δέν ἐνδιαφέρει, ἂν ἡ ἀπουσία τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας εἶναι ὑπαίτιος ἤ ἀνυπαίτιος (βλ. *Κ. Καυκᾶν*, ΕΕΔ 8, 603, *Σχολιαστήν*, ΕΕΔ 8, 529· περίπτωσις ἁπλῶς τῆς Α.Π. 356/1949, ἔνθ' ἀνωτ., ὑπῆρξεν ἀνυπαίτιος σύλληψις μισθωτοῦ ὑπό Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς), ὡς δέν ἔχει σημασίαν καί ἂν ἡ ἀσθένεια τοῦ μισθωτοῦ καί ἡ ἐντεῦθεν ἀποχή ἐκ τῆς ἐργασίας του ὀφείληται εἰς ὑπαιτιότητα αὐτοῦ. Ἡ ὑπαιτιότης ἐρευνᾶται μόνον διά τό δικαίωμα μισθοῦ κατ' ἄρθρα 657, 658 Α.Κ.

Ἑπομένως δέν εἶχε σημασίαν καί ὁ ἐρευνώμενος ὑπό τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἰσχυρισμός περί ὑπάρξεως ἐν προκειμένῳ διά τήν ἀποχήν ἐκ τῆς ἐργασίας λόγου ἀνωτέρας βίας, τόν ὁποῖον ἐπεκαλέσθη ὁ μισθωτός.

Ἀλλ' ἐνῷ ταῦτα οὕτως ἔχουν, κατά τά νενομολογημένα, προϋποτίθεται πάντως, ὅτι ἡ ἀποχή τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας καί διά τήν ἄλλην αἰτίαν, πλήν ἀσθενείας, δέν διήρκεσεν ὁπωσδήποτε πέραν τῶν δι' ἀποχήν λόγῳ ἀσθενείας ὑπό τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. 4558/1930 καθοριζομένων χρονικῶν ὁρίων, ἀναλόγως τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ.

Ἐπί τῆς περιπτώσεως ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας του λόγῳ ἀσθενείας ὑπέρ τά ὑπό τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. 4558/1930 καθοριζόμενα χρονικά ὅρια σταθερῶς νομολογεῖται (Α. Π. 12/1953, εἰσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 12, 176, Α.Π. 224/1953, εἰσηγητής *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 12, 593), ὅτι λύεται ὁριστικῶς ἡ σύμβασις αὕτη, δημιουργουμένου ἅμα καί τεκμηρίου ἐκ τοῦ νόμου

ὅτι ἡ λύσις αὐτῆς ἐπέρχεται τῇ βουλήσει τοῦ ἀσθενήσαντος ὑπαλλήλου, καταγγέλλοντος οὕτω σιωπηρῶς διὰ τῆς ἀποχῆς του ἐκ τῆς ἐργασίας τὴν σύμβασιν, μὴ ἐρευνωμένης ποσῶς τῆς πρὸς λύσιν ἢ μὴ τῆς συμβάσεως πραγματικῆς προθέσεως, καὶ τοῦτο, κατὰ τὴν συλλογιστικὴν τῶν ἄνω ἀποφάσεων, πρὸς ἀποτροπὴν τῶν δυναμένων νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς παρατεινομένης ἀποχῆς δυσχερειῶν τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς του. (Τοῦτο ἐδέχθησαν αἱ ἄνω ἀρεοπαγιτικαὶ ἀποφάσεις ἐπὶ λόγου ἀναιρέσεως ὅτι θὰ ἔπρεπεν ἡ ἀποχὴ ὑπὲρ τὰ χρονικὰ ὅρια τοῦ Νόμου νὰ κριθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 200 τοῦ Α.Κ., βλέπε ΕΕΔ 12, 176).

Μετὰ ταῦτα δὲν ἐννοεῖται νὰ μὴ ὑπάρχῃ διὰ τὸν δικαστήν, ἐπὶ περιπτώσεως ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας, ὑπὲρ τὰ χρονικὰ ὅρια τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Νόμου 4558/1930, στάδιον ἐρεύνης τῆς ἀποχῆς βάσει τῶν περὶ καλῆς πίστεως κανόνων καὶ νὰ ὑπάρχῃ, ἀντιθέτως, στάδιον ἐρεύνης τῆς ἀποχῆς δι' ἄλλην αἰτίαν, βάσει τῶν ἄνω κανόνων.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς, ὁ μισθωτὸς ὑπερέβη τὰ ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ ν. 4558/1930 καθοριζόμενα χρονικὰ ὅρια ἀποχῆς λόγῳ ἀσθενείας καὶ ἀνεξαρτήτως ἂν, ὡς ἔκρινε τὸ Πρωτοδικεῖον, ἐδικαιολογεῖτο ἡ συναγωγὴ σιωπηρᾶς καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, θὰ ἤρκει, νομίζομεν, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ πάροδος τῶν ἀνωτέρω χρονικῶν ὁρίων νὰ λύσῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας.

***

Τὸ δεύτερον ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ἐν προκειμένῳ, εἶναι, ἂν, ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ συνδικαλιστικοῦ στελέχους, προστατευομένου διὰ τὴν ἀπόλυσιν ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ἀ.ν. 1803/1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» (ΕΕΔ 10, 532), ἔπρεπε νὰ χωρήσῃ ἐν προκειμένῳ ἀπόφασις τῆς κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἁρμοδίας Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς.

Κατὰ τὰ διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, μὴ δυναμένων καὶ αὐτῶν νὰ ἀπολυθῶσιν, εἰμὴ δι' ὡρισμένους λόγους καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀ.ν. 244/1936, νομολογηθέντα (βλέπε Α.Π. 224/1953, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 12, 593), ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 2112/1920 ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα, μηδόλως θιγεῖσα ὑπὸ τῶν περὶ εἰδικῆς προστασίας τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 244/1936, ὡς ρυθμιζουσῶν τὴν προστασίαν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν περίπτωσιν μόνον, καθ' ἣν θὰ κατήγγελλεν ὁ ἐργοδότης τὴν μετ' αὐτῶν σύμβασιν ἐργασίας, ἀπολύων αὐτὸς τούτους, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν λύει τὴν σύμβασιν ὁ ἐργαζόμενος κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 2112/1920 διὰ ρητῆς ἢ σιωπηρᾶς καταγγελίας ταύτης, οἵα θεωρεῖται καὶ ἡ λόγῳ ἀσθενείας ὑπὲρ τὰ ὅρια τοῦ Νόμου ἀποχὴ τοῦ ἐργαζομένου ἐκ τῆς ἐργασίας του (πρβλ. καὶ παλαιοτέραν Α.Π. 158/1945, εἰσηγητὴς *Α. Κωτούλας*, ΕΕΔ 4, 650, ἀντίθετος ἡ νομολογία τοῦ Σ. τῆς Ε., βλέπε ΕΕΔ 13, 1046).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7009/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Κρέτσης*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Κ. Οἰκονόμου, Γ. Δαμασκηνός

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 2112, ὡς αὐτὴ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. 4558/1930, ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον ὀφείλεται εἰς βραχεῖαν ἀσθένειάν του καὶ δὲν ὑπερβαίνει τὰ δι' αὐτὸν τιθέμενα ὅρια, ἢ προκειμένου περὶ γυναικός, ἐφ' ὅσον ὀφείλεται εἰς λοχείαν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους του καὶ ἑπομένως, ὅταν ἡ ἀποχὴ ὀφείληται εἰς ἄλλην αἰτίαν, ἀπόκειται εἰς τὸν δικαστήν, ἵνα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρ. 200 καὶ 288 Α.Κ.), κρίνῃ, ἐκτιμῶν τὰς ἑκάστοτε εἰδικὰς συνθήκας καὶ περιστάσεις, ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν ἡ ἀποχή, ἐὰν τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ διήρκεσεν αὐτη, καὶ ἡ αἰτία, ἐξ ἧς προῆλθε, δικαιολογοῦν, ὅπως θεωρηθῇ ἡ τοιαύτη ἀποχὴ ὡς συνιστῶσα σιωπηρὰν δήλωσιν βουλήσεως τοῦ ἀποσχόντος ἐκ τῆς ἐργασίας του μισθωτοῦ περὶ λύσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς συμβάσεως (Α.Π. 229/1955, ΕΕΔ 14, 464, Α.Π. 440/1955, ΕΕΔ 14, 767).

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὁ ἐφεσίβλητος προσελήφθη ὡς ὁδηγὸς τοῦ ὑπ' ἀριθ. . . . λεωφορείου αὐτοκινήτου τῶν ἐκκαλούντων κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον 1950 καὶ ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ καὶ εἰργάσθη ἔκτοτε ἐπὶ τῇ σχέσει ταύτῃ μέχρι τῆς 19.8.1955, ὅτε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. . . . ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων τῷ ἀφῃρέθη ἡ ἄδεια τοῦ ὁδηγοῦ ὁριστικῶς καὶ ὡς ἐκ τούτου κατέστη ἀδύνατος ἡ συνέχισις τῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του. Ἡ ἐν λόγῳ ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἠκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. ...νεωτέρας τοιαύτης καὶ ἀπεδόθη εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἡ ὁριστικῶς διὰ τῆς προγενεστέρας ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀφαιρεθεῖσα ἄδεια ὁδηγοῦ, προσῆλθε δὲ οὗτος εἰς τοὺς ἐκκαλοῦντας τὴν 16.12.1955 καὶ ἠξίωσεν, ὅπως συνεχίσῃ τὴν παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του, πλὴν ὅμως οἱ ἐκκαλοῦντες ἀπέκρουσαν ταύτας, προβάλλοντες ὡς λόγον ὅτι διὰ τῆς ἐπὶ 4μηνον περίπου ἀποχῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας των ἡ σύμβασις ἐργασίας δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς λυθεῖσα ἐκ μέρους αὐτοῦ.

Καθ' ἃ ἐβεβαιώθη, οἱ ἐκκαλοῦντες μετὰ τὴν ὁριστικὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἀδείας τοῦ ἐφεσιβλήτου δὲν ἠδύναντο νὰ προβλέψωσιν, εὐλόγως ἄλλως τε, ἂν καὶ πότε θὰ ἐπανεδίδετο εἰς τοῦτον ἡ ὁριστικῶς ἀφαιρεθεῖσα ἄδειά του, δι' ὃ καὶ μετὰ δίμηνον περίπου καὶ ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἐφεσίβλητος οὐδόλως ἐγνώρισεν εἰς αὐτοὺς τὰς τυχὸν ἐνεργείας του πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἀδείας του προσέλαβον ἕτερον ὁδηγὸν πρὸς κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν των καὶ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐφεσιβλήτου, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀναμένωσιν ἐπ' ἀόριστον τὴν τακτοποίησιν τούτου, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ παροχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν του καθίστατο ἀδύνατος. Καθ' ἃ τὸ δικαστήριον δέχεται, ἐκτιμῶν τὰς περιστάσεις, ὑφ' ἃς ἐχώρησεν ἡ τοιαύ-

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΚΑΤ' ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ Ν.Δ. 2510/1953

Ἀκύρωσις ὑπὸ ἀποφάσεως τοῦ Σ. τῆς Ε. ἐγκριτικῆς ἀπολύσεως ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς καὶ συνέπειαι

Ἀπόλυσις ὑπαλλήλων Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρ. 4 Ν.Δ. 2510/1953.—Ἀναγκαῖος ὅρος διὰ τὸ κῦρος ἀπολύσεως ἡ ὕπαρξις προηγουμένης ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 4 Ν.Δ. 2510/1953, οὔσης ἰδίου συλλογικοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου.—Ἀκύρωσις πράξεως αὐτῆς δι' ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε.—Ὑπαρξις δεδικασμένου διὰ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον.— Δικαίωμα ἐντεῦθεν ἀπολυθέντος, ὅπως ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, λήψεως μισθοῦ λόγῳ ὑπερημερίας ἐργοδότιδος.— Εἰσπραξις ὑπὸ ἀπολυθέντος συντάξεως παρὰ Ταμείου Συντάξεων δὲν συνιστᾷ ὠφέλειαν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ. καὶ δὲν ἐκπίπτεται ἐκ τοῦ μισθοῦ.

Ὑπέκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀπόλυσις ὑπαλλήλου τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. δ. 2510/1953 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν τοῦ προσωπικοῦ Τραπεζιτικῶν Ἱδρυμάτων καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» (ΕΕΔ 12, 921).

Ἡ § 2 τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 4 ὁρίζει, ὅτι διὰ τὰς τοιαύτας καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἀπαιτεῖται προηγουμένη ἔγκρισις τῆς ἐν αὐτῇ ὁριζομένης Ἐπιτροπῆς.

Κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἀπόψεως τὴν ὁποίαν ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη συνέστη ὡς ὄργανον διοικητικὸν μετ' ἀποφασιστικῆς ἁρμοδιότητος καὶ συνεπῶς ἡ πρᾶξις αὐτῆς ὑπόκειται εἰς τὸ ἔνδικον μέσον τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ὡς πρᾶξις ἐκτελεστὴ διοικητικῆς Ἀρχῆς (Σ.Ε. 517/1950, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς Γ. Δ. Σαμουήλ, ΕΕΔ 11, 492), τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας δι' ἀποφάσεώς του ἠκύρωσε τὴν συγκεκριμένην ἐν προκειμένῳ ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς περὶ ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος μισθωτοῦ.

Ἐκ τῆς τοιαύτης ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Σ. τῆς Ε., ἐπὶ κειμένης πράξεως διοικητικῆς Ἀρχῆς, παρηχθη, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις τὴν ὁποίαν σχολιάζομεν, καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ τοὺς λόγους, ἐξ ὧν προεκλήθη, ὡς ἐπαρκῶς βεβαιοῦνται ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἡ ἀποχὴ αὕτη τοῦ ἐφεσιβλήτου δὲν δύναται νὰ ἐκληφθῇ, κατὰ τὴν κοινὴν περὶ καλῆς πίστεως ἀντίληψιν καὶ κατὰ τὰ συναλλακτικὰ ἤθη, εἰμὴ ὡς συνιστῶσα λύσιν τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐκκαλούντων συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους αὐτοῦ καὶ ἐξ ἐναντίου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀντικειμένη εἰς τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὰ συναλλακτικὰ ἤθη ἡ ἐνέργεια τῶν ἐκκαλούντων εἰς τὸ νὰ προσλάβωσιν ἕτερον ὁδηγὸν μετὰ δίμηνον ἀπουσίαν τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ θεωροῦντες ὡς τερματισθεῖσαν ἐκτοτε τὴν σύμβασιν ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἐκ λόγων αὐτὸν προσωπικῶς ἀφορώντων νὰ ἀποκρούσωσι τὰς ὑπηρεσίας του, ὅτε μετὰ 4μηνον περίπου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀποχῆς προσεφέρθη, ἵνα ἐπαναλάβῃ ταύτας, ἐπὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ ἀφαίρεσις τῆς ἀδείας του παρὰ τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς ἐγένετο διὰ λόγους κοινωνικῶν φρονημάτων, ἤτοι ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει ἐξ ὑπαιτιότητός του, ἀδιάφορον πάντως, ἐὰν ἡ τοιαύτη ἐνέργεια τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς ἦτο σύννομος ἢ οὔ, μὴ δυναμένου ἐντεῦθεν τοῦ περιστατικοῦ τούτου νὰ θεωρηθῇ ὡς λόγος ἀνωτέρας βίας, ὑφ' ἣν νοεῖται πᾶν βίαιον καὶ ἀπρόβλεπτον γεγονὸς μὴ δυνάμενον ν' ἀποτραπῇ καὶ διὰ καταβολῆς τῆς ἄκρας ἐπιμελείας καὶ συνέσεως (*Καυκᾶ*, Ἐνοχ. 314-315, Α.Π. 314/54, ΕΕΔ, 13,637, Α.Π. 637/50, ΕΕΔ 10, 219). Ἡ διὰ τῶν προτάσεών του τῆς πρωτοδίκου δίκης ἐπίκλησις ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου τὸ πρῶτον τῆς ἰδιότητός του ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους, ἤτοι προέδρου τοῦ σωματείου ἰδιωτικῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων Πειραιῶς, ἀριθμοῦντος ὑπὲρ τὰ 100 μέλη, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας οὐδόλως ὑπῆγετο εἰς τὰς προστατευτικὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν», ἐφ' ὅσον βάσις τῆς ἀγωγῆς του δὲν ἦτο τὸ ἄκυρον τῆς καταγγελίας τῆς κατὰ τὰ ἄνω συμβάσεως ὡς γενομένης παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω νόμου κρίνεται ἀλυσιτελής, ἀνεξαρτήτως ἄλλου τινός, καθ' ὅσον αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἀναφέρονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν μισθωτῶν τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, δι' ἣν δέον νὰ συντρέχωσιν οἱ ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμενοι ὅροι καὶ τηρηθῶσιν ὡρισμέναι διατυπώσεις, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ σύμβασις λύεται ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, ὡς ἐν προκειμένῳ. Εἶναι ἐπίσης ἄνευ σημασίας τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἐκκαλοῦντες μετὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν καὶ ἐκ λόγων προνοίας προέβησαν εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, μετ' ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀ.ν. 1803/1951, καθ' ὅσον ἡ τοιαύτη καταγγελία, ὡς ἐκ τοῦ περὶ ταύτης ἐγγράφου προκύπτει, ἐγένετο ἐπικουρικῶς καὶ ἐν ἀμέσει τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δι' ἧς ὑπεχρεώθησαν εἰς καταβολὴν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι προέβησαν εἰς ἄκυρον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων ἐσφαλμένως ὁ Πρωτοδίκης ἐδέχθη, ὅτι εἰς τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως προέβησαν οἱ ἐκκαλοῦντες κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 καὶ ἐσφαλμένως ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἀποδοχὰς ὑπερημερίας, οὗ ἕνεκεν δέον ὅπως ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασίς του καὶ ἀπορριφθῇ ἡ ἐφ' ἧς αὐτὴ ἀγωγὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου κατὰ τοὺς βασίμους λόγους ἐφέσεως τῶν ἐκκαλούντων.

Πρωτοδικείου, δεδικασμένον καὶ συνεπῶς ἐνεφανίζετο ἡ γενομένη ἀπόλυσις ἄκυρος, ἐφ' ὅσον δὲν ἐχώρησε δι' αὐτὴν νόμιμος ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς, οὕτω δὲ ἡ ἐργοδότις κατέστη διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως χρόνον ὑπερημερος.

Περὶ τοῦ ὅτι, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἡ προηγουμένη ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς τίθεται ὑπὸ τοῦ Νόμου ὡς ὅρος διὰ τὸ κῦρος τῆς ἀπολύσεως δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία.

Τοῦτο σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τοῦ Νόμου (ΕΕΔ 12, 927), ἐν τῇ ὁποίᾳ γράφονται ταῦτα: Ἵνα ὅμως τοῦ μέτρου τούτου γίνῃ χρῆσις μετὰ πάσης φειδοῦς καὶ ἀντικειμενικότητος καὶ ἐν πνεύματι τῆς ἐπωφελεστέρας μὲν διὰ τὴν νέαν Τραπέζαν, ἀλλὰ καὶ ὀλιγώτερον ἐπωδύνου διὰ τὸ προσωπικὸν ρυθμίσεως, θεσπίζεται διὰ τὰς τοιαύτας καταγγελίας προηγουμένη ἔγκρισις Ἐπιτροπῆς, ὁριζομένης δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ Ἐμπορίου.

Προκύπτει ὅμως τοῦτο καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ. 2510/1953, δι' ἀπολύσεις προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος (τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ ἀρχικὸν σχέδιον), εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφεται «ἅπασαι αἱ ἄνω ἀπολύσεις χρήζουσι προηγουμένης ἐγκρίσεως τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης κλπ.», κατὰ δὲ τὴν συζήτησιν ἐν τῇ Βουλῇ (Πρακτικὰ 22 Ἰουλίου 1953) ἐλέχθησαν ἐπὶ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ τὰ ἑξῆς:

Βουλευτής: Κύριε Ὑπουργέ, λέγετε, ὅτι αἱ ἀπολύσεις θὰ γίνωνται ἀπὸ Ἐπιτροπάς.

Ὑπουργὸς Ἐργασίας: Κύριε συνάδελφε, λέγομεν ὅτι αἱ ἀπολύσεις δὲν ἔχουν ἰσχύν, ἐὰν δὲν ἀποφανθῇ περὶ αὐτῶν τριμελὴς Ἐπιτροπή.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13730/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Δαμπρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Σ. Γκαζόλος, Π. Δημάκος

Κατ' ἄρθρ. 4 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ν.δ. 2510/1953 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν προσωπικοῦ Τραπεζιτικῶν Ἱδρυμάτων καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς ἐκ τῆς συγχωνεύσεως (τῶν Τραπεζῶν Ἐθνικῆς καὶ Ἀθηνῶν) δημιουργουμένης καταστάσεως ἡ συσταθεῖσα Τράπεζα (Ἐθνικὴ Τράπεζα Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν) δικαιοῦται νὰ ἐνεργῇ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ της δικαιουμένου τῆς ἐν αὐτῷ ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, διὰ τὰς τοιαύτας δὲ καταγγελίας ἀπαιτεῖται προηγουμένη ἔγκρισις Ἐπιτροπῆς, διοριζομένης δι' ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορίου καὶ ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὡς προέδρου, ἑνὸς ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου καὶ δύο ὑπαλλήλων ἐπὶ βαθμῷ διευθυντοῦ τῆς νέας Τραπέζης (ἀνὰ ἕνος ἐξ ἑκατέρας τῶν συγχωνευομένων), ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ἀποφαινομένης κατὰ τὰ ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ εἰδικώτερον ὁριζόμενα.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἀναγκαῖος ὅρος τοῦ κύρους τῆς ὑπὸ τῆς συσταθείσης Τραπέζης ἐνεργουμένης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ της, κατ' ἐφαρμογὴν ταῦ προδιαληφθέντος ἄρθρου (ἤτοι διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς ἐκ τῆς συγχωνεύσεως τῶν Τραπεζῶν Ἐθνικῆς καὶ Ἀθηνῶν δημιουργηθείσης καταστάσεως), εἶναι ἡ ὕπαρξις προηγουμένης ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως τῆς μνησθείσης Ἐπιτροπῆς, ἄνευ τῆς ὁποίας (ἀποφάσεως) ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος καταγγελία, ἀντικειμένη εἰς ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ νόμου (οἵαν συνιστᾷ, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἡ ἀνωτέρω ἑρμηνευομένη διάταξις, ἐπιτακτικῶς διατετυπωμένη καὶ ὑπαγορευθεῖσα ἐκ λόγων συμφέροντος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου πρὸς ἐξυγίανσιν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας διὰ τῆς μειώσεως τοῦ κόστους τοῦ χρήματος καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης ὅπως τοῦ μέτρου τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ πλεονάζοντος προσωπικοῦ γίνῃ χρῆσις μετὰ πάσης φειδοῦς καὶ ἀντικειμενικότητος καὶ ἐν πνεύματι τῆς ἐπωφελεστέρας μὲν διὰ τὴν νέαν Τράπεζαν, ἀλλὰ ὀλιγώτερον ἐπωδύνου διὰ τὸ προσωπικὸν ρυθμίσεως (βλέπε Α.Π. 325/1956, ΕΕΔ 15, 730, 2αν σκέψιν, εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν Ν.Δ. 2510/1953 καὶ *Μιχαήλ*, Γεν. Ἀρχαί, ἔκδ. 5η § 59), εἶναι ἄκυρος καὶ λογίζεται ὡς μὴ γενομένη, κατ' ἄρθρα 174 καὶ 180 Α.Κ., ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν συνάγεται ἄλλο τι.

Περαιτέρω ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῶν προβλεπομένη 4μελὴς Ἐπιτροπὴ (συντιθεμένη κατὰ νόμον, πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπόν, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ὑπὸ μελῶν διοριζομένων ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορίου), δὲν εἶναι ὄργανον τῆς συσταθείσης ἐργοδότιδος Τραπέζης, μεθ' ἧς ὁ ἀπολυόμενος ὑπάλληλος συνδέεται διὰ συμβάσεως μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀλλ' ἴδιον συλλογικὸν διοικητικὸν τοιοῦτο, τεταγμένον πρὸς θεραπείαν δημοσίου συμφέροντος, οὗτινος ὄργανου ἡ ἐγκριτικὴ ἀπόφασις συνιστᾷ πρᾶξιν τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς, διοικητικοῦ περιεχομένου. Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων προσελήφθη κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον 1930 παρὰ τῆς τέως ἀνωνύμου τραπεζιτικῆς ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος», νομίμως ἐκπροσωπουμένης, ὡς λογιστικὸς ὑπάλληλος αὐτῆς καὶ ὑπηρέτησεν ἔκτοτε συνεχῶς παρὰ τῇ Τραπέζῃ ταύτῃ, ὡς καὶ εἰς τὴν νέαν ἀνώνυμον τραπεζιτικὴν ἑταιρείαν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐθνικὴ Τράπεζα Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν», ἐκκαλοῦσαν ἐναγομένην (συσταθεῖσαν δυνάμει τοῦ ἀπὸ 26/27.2.1953 β. δ. μετὰ τὴν διὰ τοῦ αὐτοῦ Δ/τος ἐπελθοῦσαν συγχώνευσιν τῶν Τραπεζῶν Ἐθνικῆς καὶ Ἀθηνῶν) μέχρι τῆς 5ης Μαΐου 1955, ὅτε κατηγγέλθη ἡ σύμβασις μισθώσεως ἐργασίας του, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου 4 τοῦ ν. δ. 2510/1953, προηγηθείσης καὶ τῆς ἀπὸ 12 Μαρτίου 1955 ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς. Ἡ ἐκκαλοῦσα, κατὰ τὸ ἐν προκειμένῳ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα (ἀπὸ τῆς 5.5.1955 μέχρις 11.2.1956), κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, ἔπαυσεν ἀποδεχομένη τὰς προσηκόντως προσφερομένας αὐτῇ ὑπηρεσίας τοῦ ἐφεσιβλήτου. Οὗτος ἰσχυρίσθη πρωτοδίκως, ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 104/1955 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ἐν ὁλομελείᾳ) ἠκυρώθη ἡ μνησθεῖσα

ἀπὸ 12.3.1955 ἐγκριτικὴ ἀπόφασις τῆς κατ' ἄρθρον 4 τοῦ ν. δ. 2510/1953 Ἐπιτροπῆς, τὸν τοιοῦτον δὲ ἰσχυρισμόν του ἐπαναφέρει καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν συζήτησιν πρὸς ἀπολογίαν του κατὰ τῆς κρινομένης ἐφέσεως. Ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἐπικαλουμένης καὶ ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 104/1956 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας προκύπτει, ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐκδοθείσης ἐπὶ αἰτήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου κατὰ τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορίου, ἠκυρώθη ἡ ἀνωτέρω ἀπὸ 12.3.1955 ἐγκριτικὴ ἀπόφασις τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. δ. 2510/1953 Ἐπιτροπῆς, καθ' ὃ μέρος αὕτη ἀφορᾷ τὸν ἐφεσίβλητον, καὶ συγχρόνως ἀπερρίφθη ἡ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἀσκηθεῖσα παρέμβασις ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς πράξεως ἐκείνης. Τούτων δοθέντων ἡ ἀνωτέρω ἀκυρωτικὴ ἀπόφασις τοῦ Σ. τῆς Ε., ἀφορῶσα, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, πρᾶξιν τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς διοικητικοῦ περιεχομένου, ἐπάγεται, κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος καὶ τῶν ἄρθρων 46 καὶ 50 § 1 τοῦ ν. 3713/1928, ὡς τὸ δεύτερον τούτων ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 5468/1932, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπαγγελλομένην ἀκύρωσιν, τὴν νόμιμον κατάργησιν τῆς πράξεως ταύτης ἐναντι πάντων (πολλῷ δὲ μᾶλλον ἔναντι τῶν διαδίκων, οἵτινες ὑπῆρξαν διάδικοι καὶ κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Σ. τῆς Ε. δίκην), ἔχουσα ὡς πρὸς τοῦτο καὶ ἀδιαφόρως τῶν αἰτιολογιῶν, δι' ὧν κατέληξεν εἰς τὴν ἀκύρωσιν ταύτην τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας, ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν καὶ διὰ τὸ Δικαστήριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἐλέγξῃ τὴν ὀρθότητα τῆς κρίσεως τοῦ Σ. τῆς Ε., ὡς πρὸς τὸ νόμιμον τοῦ λόγου τῆς ἀκυρώσεως τῆς διοικητικῆς ταύτης πράξεως, οὐδ' ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς ὡς πράξεως ἐκτελεστῆς, ἐφ' ὅσον ὑπόκειται περίπτωσις ἀκυρώσεως πράξεως τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς, ἧς ἡ νόμιμος ὑπόστασις ἀποτελεῖ προδικαστικὸν ζήτημα εἰς τὴν προκειμένην διαφοράν, συνιστωμένην εἰς τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐφεσιβλήτου πρὸς ἀπόληψιν τῶν ἀπὸ 5.5.1955 μέχρις 11.2.1956 ἀποδοχῶν του, λόγῳ ὑπερημερίας τῆς ἐκκαλούσης περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του, τὰ δ' ἐναντία παρ' αὐτῆς ὑποστηριζόμενα ἀπορριπτέα κρίνονται ὡς ἀβάσιμα (βλέπε Α.Π. 416/1955, ΕΕΔ 14, 764). Ἐτέρωθεν ἡ ἀνωτέρω ἀκυρωτικὴ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος διοικητικῆς πράξεως ἀπόφασις τοῦ Σ. τῆς Ε. ἔχει ἀναδρομικὴν ἰσχύν, ἀνατρέχουσαν εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀκυρωθείσης πράξεως καὶ ἐπάγουσα τὴν νόμιμον κατάργησιν τῆς πράξεως ταύτης ἐξ ὑπαρχῆς. Ἑπομένως, ἀνυπάρκτου οὔσης τῆς ἀπὸ 12.3.1955 ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως τῆς κατ' ἄρθρ. 4 τοῦ ν.δ. 2510/1953 Ἐπιτροπῆς, καθ' ὅσον αὕτη ἀφορᾷ τὸν ἐφεσίβλητον, ἡ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου τούτου ἐνεργηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας τούτου, ὡς γενομένη ἄνευ προηγουμένης ἐγκρίσεως τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς, ἤτοι κατὰ παράβασιν ἀπαγορευτικῆς διατάξεως τοῦ νόμου, εἶναι ἄκυρος καὶ λογίζεται ὡς μὴ γενομένη, τούτου δ' ἕνεκεν ἡ ἐκκαλοῦσα περιέστη ἐν ὑπερημερίᾳ, κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα, περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν προσφερομένων αὐτῇ ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ νόμῳ ὑπόχρεως τυγχάνει, κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ., εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῷ τοῦ μισθοῦ ὑπερημερίας. Ὅθεν, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ. 2510/1953 ὁ δικάσας Πρωτοδίκης ἔκρινε διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἀκυρον τὴν ἀπὸ 5.5.1955 ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐνεργηθεῖσαν καταγγελίαν τῆς μετὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος ἐν τῷ ἐφετηρίῳ λόγος ἐφέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζεται, πρὸς τούτοις, ὅτι ἡ μετὰ τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἀκύρωσις τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν δύναται νὰ θίξῃ τὸ κῦρος αὐτῆς καὶ ὅτι ἡ ἀκυρωτικὴ ἀπόφασις τοῦ Σ. τῆς Ε. οὐδαμῶς δημιουργεῖ δεδικασμένον, δυνάμενον νὰ θίξῃ τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως, ὡς ὑπὸ ἀναρμοδίας Ἀρχῆς ἐκδοθεῖσα, δεδομένου ὅτι ἡ προέγκρισις τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκείνης δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξιν διοικήσεως ἐκτελεστήν, ἀπορριπτέος ἀποβαίνει, ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου, κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα τυχὸν εἰσπραχθεῖσα σύνταξις παρὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ προσωπικοῦ πρώην Ἐθνικῆς Τραπέζης δὲν συνιστᾷ ὠφέλειαν προσποριοθεῖσαν αὐτῷ ἐκ τῆς ἀπὸ 5.5.1955 ματαιώσεως τῆς ἐργασίας του ἢ ὠφέλειαν προελθοῦσαν ἐκ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς τῆς ἐργασίας του ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρ. 656 § 2 Α.Κ., καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀρθῶς ὁ δικάσας Πρωτοδίκης ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἐκκαλούσης περὶ ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ ἀξιουμένου ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ποσοῦ ἀποδοχῶν ὑπερημερίας τοῦ κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα εἰσπραχθέντος ὑπ' αὐτοῦ ποσοῦ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου Συντάξεων, ὁ δὲ ἐναντίος 2ος ἐν τῷ ἐφετηρίῳ λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται, ὡς ἀβάσιμος.

Ἐπὶ τῶν αὐτῶν θεμάτων τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἔχει ἀσχοληθῇ καὶ ἡ Ἐφετεῖου Ἀθηνῶν 2235/1956 (*) (Πρόεδρος ὁ κ. *Ε. Σουριαδάκης*, Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. *Θ. Καμπέρος*, Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Κατσιγιάννης, Π. Καλαθᾶς), σκεφθεῖσα ὡς ἑξῆς:

Ἀφοῦ τὸ καθ' ὕλην ἁρμόδιον Συμβούλιον Ἐπικρατείας, ἐπὶ τῇ προσφυγῇ τοῦ ἐνάγοντος πρὸς ἀκύρωσιν τῶν ἀπὸ 6.11.1953 καὶ 27.8.1955 ἀποφάσεων τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. δ. 2510/1953 Ἐπιτροπῆς, φερούσης χαρακτῆρα συλλογικοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου, τῶν δὲ πράξεών της τούτων διοικητικῶν ἐκτελεστῶν τοιούτων, ἀναγκαιουσῶν, κατὰ ρητὴν τοῦ νόμου τούτου ἐπιταγήν, πρὸς καταγγελίαν ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης τῆς μετὰ τοῦ ἐνάγοντος δικηγόρου συμβάσεως παροχῆς αὐτῇ τῶν ὑπηρεσιῶν του ὡς τοιούτου ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ τούτου, ἠκύρωσεν ἀμφοτέρας τὰς πράξεις ταύτας, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων νομίμως ὑπ' ἀριθ. 517/1955(**) καὶ 541/1956 ἀποφάσεών του ἐν Ὁλομελείᾳ, διὰ τῆς δευτέρας δὲ τούτων ἀπεφήνατο συναμα, ἁρμοδίως δέ, ὅτι τὸ τελικὸν πρακτικὸν ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1955 τῆς

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐπεκυρώθη καὶ ὑπὸ τῆς προσφάτως ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 541/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον.

(**) ΕΕΔ 14, σ. 492.

αὐτῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν της, δι' οὗ, ἄνευ σκέψεώς τινος, ἁπλῶς ἀναφέρεται εἰς ὅλα τὰ προηγηθέντα πρακτικὰ αὐτῆς, ἅτινα οὕτω ἐγκρίνει ἐπὶ τῇ περαιώσει τοῦ ἔργου της, οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἀσκεῖ ἐφ' ἑκατέρας τῶν ἀποφάσεών του τούτων, μηδόλως ὡς εἰκὸς γενόμενον εἰς ἐκτέλεσιν καὶ συμμόρφωσιν πρὸς τὴν πρώτην ἀπόφασίν του, ἀκυρωτικὴν τῆς διαληφθείσης ἀρχικῆς πράξεως τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, ἡ ἐφ' ἧς δὲ ἡ ἐκκαλουμένη ἀγωγή, ἐξ ἄλλου, διώκει τὴν παρὰ τῆς ἐναγομένης ἐκκαλούσης πληρωμὴν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐφεσίβλητον τῆς καθοριζομένης παγίας ἀμοιβῆς τούτου ὡς δικηγόρου παρ' ἐκείνῃ, διότι αὕτη κατήγγειλε τὴν μετ' αὐτοῦ σύμβασιν καὶ ἀπέλυσεν αὐτόν, πλὴν παρανόμως, ἄνευ προεγκρίσεως παρὰ τῆς ὡς εἴρηται Ἐπιτροπῆς, οὗτινος ἀμφότεραι αἱ πρὸς τοῦτο διαληφθεῖσαι πράξεις εἶναι μὴ νόμιμοι καὶ ἠκυρώθησαν ἀμετακλήτως ὡς τοιαῦται, κατὰ τὰ περαιτέρω ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐπικαλούμενα καὶ προσαγόμενα ἔγγραφα, ἀναγκαίως μετὰ ταῦτα συνέπεται, ὅτι κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 46 καὶ 50 τοῦ ν. 3713/1928, ὡς τὸ δεύτερον ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 5468/1932, αἱ ἀποφάσεις αὗται τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἀδιαφόρως τῶν αἰτιολογιῶν αὐτῶν, παράγουσι δεδικασμένον κατὰ τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῶν πράξεων τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπιταγήν των, οὗ ἕνεκα τὸ Δικαστήριον τοῦτο, κατὰ τὴν βάσιμον πρὸς τοῦτο ἔνστασιν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος, κωλύεται, ὅπως ἐξετάσῃ τὸ αὐτὸ ζήτημα, προδικαστικὸν τοιοῦτον τῆς κρινομένης διαφορᾶς, ἔνθα ἡ κυρία ἀπαίτησις τοῦ ἐνάγοντος ἔχει ὡς ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τὸ κῦρος καὶ ἰσχὺν τῆς ἐφ' ἧς ἐπιστηρίζεται συμβάσεως (πρβλ. Α.Π. 846/1954, Θέμ. ΞΣΤ/68(*). Ἦτο δὲ ἀναγκαία ἡ προέγκρισις τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως καὶ ἀπόλυσιν ἐντεῦθεν τοῦ ἐνάγοντος, κατὰ ρητήν, ὡς εἴρηται, τοῦ νόμου ἐπιταγήν καὶ διὰ τοὺς δικηγόρους, οἷος ὁ ἐνάγων, κατὰ τὴν τοιαύτην δ' ἐπιταγήν του ὁ νόμος οὗτος εἰς οὐδένα περιορισμὸν χρονικῆς ἰσχύος ὑπὸ τοῦ ἐπακολουθήσαντος καὶ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρ. 1 αὐτοῦ τοῦ καταρτισθέντος ὀργανισμοῦ τῆς ἐκκαλούσης ὑπεβλήθη (πρβλ. Α.Π. 651/1955(**). Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι οἱ ἐναντίοι πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι ἐφέσεως, ὀρθῶς ἀποφηναμένων ἐν τούτοις τῶν ἐκκαλουμένων.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων νομίμως προτάσεών της ἐπὶ τῆς πρώτης συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς, αὕτη προέβαλε τὸν ἰσχυρισμόν, ὅπως, ἐν κατ' οὐσίαν παραδοχῇ τῆς ἀγωγῆς, ἐκπεσθῶσιν ἐκ τοῦ αἰτουμένου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ποσοῦ τῶν ἀποδοχῶν του τὰ ἀκόλουθα καὶ δή, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅ,τι θὰ ἐκέρδιζεν ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ τῆς ἀπολύσεώς του, ὡς ἐκ τῆς ἀσκήσεως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐπαγγέλματός του ὡς δικηγόρου, ὅπερ, ἂν δὲν ἀπελύετο, κατὰ ρητὸν ὅρον τῆς συμβάσεώς των, δὲν ἐπετρέπετο αὐτῷ νὰ ἀσκήσῃ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅ,τι ὡς ἐκ τῆς ἀπολύσεώς του ἔλαβε παρὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεως καὶ Ἐπικουρήσεως, ἤτοι δραχ. 2.383.000 μηνιαίως. Ὡς δὲ δείκνυται ἐκ τῶν ἐκκαλουμένων, αὗται σιγῇ ἀπέρριψαν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον τῆς ἐναγομένης, ἐντεῦθεν δ' αὕτη παραπονεῖται κατ' ἐκείνων, διὰ τοῦ τρίτου λόγου τῆς ἐφέσεώς της.

Ὁ οὗτος ἔχων ἰσχυρισμὸς καὶ λόγος ἐφέσεως εἶναι ἀπορριπτέος καὶ δὴ κατὰ τὸ πρῶτον σκέλος του (ἄρθρ. 656 ἐδ. β Α.Κ.) ὡς ἀόριστος, ἀνεπίδεκτος διαγνώσεως καὶ ἀποφάνσεως, ἀφοῦ οὐδόλως ὁρίζει οὔτε ἂν διεχειρίσθη ὁ ἐνάγων ὡς δικηγόρος ὑπόθεσίν τινα κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον καὶ ποία αὕτη, οὔτε ὁποῖον τὸ ποσόν, ὅπερ ἐντεῦθεν ἀπεκόμισεν, οὐδὲ ὁποῖον τὸ ὅπερ κατὰ τὴν συνήθη τῶν πραγμάτων πορείαν ἠδύνατο μετὰ βεβαιότητος νὰ ἀποκομίσῃ, ὥστε νὰ εἶναι ἐφικτὴ ἡ διάγνωσίς του καὶ ἡ ἐν ἀμφισβητήσει του ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος διάταξις τῶν προσηκουσῶν νόμῳ ἀποδείξεων εἰς βάρος τῆς ὑποχρέου ἐνισταμένης ἐναγομένης. Κατὰ τὸ δεύτερον δὲ σκέλος του, ὡς μὴ βάσιμος, διότι ναὶ μὲν τὸ προκείμενον ὄφελος τελεῖ ἐν αἰτιώδει συνδέσμῳ πρὸς τὸ ἐπιζήμιον γεγονὸς τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος, οὐχ ἧττον ἡ καλὴ πίστις τῶν συναλλαγῶν, ἡ διέπουσα τὴν μεταξὺ ζημιώσαντος καὶ ζημιωθέντος ἔνοχὴν πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας (Α.Κ. 288) δὲν ἀνέχεται ἵνα τὸ προκῦψαν ἐκ τῆς ἐπιζημίου ἀπολύσεως ὄφελος στραφῇ εἰς ὠφέλειαν τοῦ ζημιώσαντος, τόσῳ δὲ μᾶλλον ἐν προκειμένῳ, ὅσῳ, ὡς ἡ ἐναγομένη εἰδικῶς συνομολογεῖ, τὸ προκῦψαν ὄφελος ἐκ τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Ἐπικουρήσεως ἐξηγοράσθη καὶ δι' εἰδικῶν εἰσφορῶν τοῦ ἐνάγοντος ἠσφαλισμένου, τὰ παρασχόντα δὲ τὰ προκείμενα ποσὰ εἶναι τρίτα πρόσωπα καὶ εἰς αὐτὰ δ' ἀπόκειται νὰ ἀναζητήσωσιν ὅ,τι κατέβαλον, μετὰ τὴν ὅρσιν τῆς προϋποθέσεως, ὑφ' ἣν τὰ κατέβαλον, οὐδόλως δ' ὡς εἰκὸς ἰσχυρίζεται ἡ ἐναγομένη ὅτι ταῦτα ἐνήργησαν τὴν καταβολὴν βάσει ἐννόμου τινὸς σχέσεως μεταξὺ των καὶ ποία αὕτη (πρβλ. καὶ ἄρθρ. 317 καὶ 334 Α.Κ.). Εἶναι ὅθεν ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ ἐναντίος τρίτος λόγος ἐφέσεως (πρβλ. *Μπαλή*, Ἐνοχ. § 29-4-γ, Α.Π. 84/1951, 147/1953, Θ. ΞΒ'/253, ΞΔ'/490).

(*) Βλ. καὶ Α.Π. 416/1955 ΕΕΝ 22 σ. 927, Α.Π. 146/1954 Θ. ΞΕ' 435, Α.Π. 667/1953 Θ. ΞΕ' 251, Α.Π. 155/1952 Θ. ΞΓ' 353, Α.Π. 165/1951, 640/1950, ΣτΕ 1161/1952 Θ. ΞΓ' 661.

(**) ΕΕΔ 15, σ. 82.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ ΔΙΑ ΠΛΗΡΩΣΙΝ ΚΕΝΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΕΚ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Έννοια σχετικής διατάξεως άρθρ. 4 του Α.Ν. 1836/1951

I

Δικαίωμα Συμβουλίων Α.Ν. 1836/1951 εἰς ἀναγκαστικήν τοποθέτησιν τῶν κεκτημένων τὰ νόμιμα προσόντα πολεμιστῶν καὶ πέραν τῆς ταχθείσης ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 1836/1951 τριετοῦς προθεσμίας διὰ πλήρωσιν κενῶν θέσεων, ἐὰν ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης παραβῇ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 4 § 2 ὑποχρέωσίν του πρὸς ἀναγγελίαν τῶν κενῶν θέσεων καὶ πληρώσῃ ταύτας οἰκειοθελῶς ἡ προβῇ μὲν εἰς ἀναγγελίαν, ἀλλὰ προσλάβῃ οἰκειοθελῶς μὴ πολεμιστὰς καθ' ὑπέρβασιν νομίμου ποσοστοῦ, ἐκτὸς ἂν τὸ Συμβούλιον δὲν ἀσκήσῃ τὸ πρὸς τοποθέτησιν δικαίωμά του ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ ἐγγράφου τοποθετήσεως.—Κῦρος τοποθετήσεως ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς τελευταίας παραβάσεως τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐφ' ὅσον ὁ τοποθετηθεὶς ἔχει ὑποβάλει αἴτησιν ἐγκαίρως.—Ἀναίρεσις ὑποφάσεως δι' ἐκ πλαγίου παράβασιν διατάξεων τοῦ Νόμου.

Ἐπανέρχεται ὁ Ἄρειος Πάγος δὶς τῶν νεωτέρων παρατιθεμένων κατωτέρω δύο ἀποφάσεων αὐτοῦ εἰς τὴν γενομένην δεκτὴν καὶ διὰ προηγουμένων ἀποφάσεών του (βλέπε 137/1956, εἰσηγητὴς Σ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 320, 441/1956, εἰσηγητὴς Γ. *Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 15, 786) ὁμοίαν ἄποψιν περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 σχετικῶς μὲ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Συμβουλίων προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ Στρατοῦ πρὸς πλήρωσιν διὰ πολεμιστῶν τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 κενῶν θέσεων παρὰ τοῖς ὑποχρέοις τοῦ ἄρθρ. 4 αὐτοῦ (βλέπε καὶ σύμφωνον νομολογίαν τοῦ Σ. τῆς Ε. εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 320).

Ἀρείου Πάγου 500/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Δ. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Μ. Παντελῆς***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Σημίτης, Κ. Μπουρνόζης

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 4 §§ 1, 2 καὶ 3 καὶ ἄρθρ. 9 § 3 τοῦ ν. 1836 τῆς 4/5 Ἰουνίου 1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κλπ.» σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὰ οἰκεῖα Συμβούλια δύνανται νὰ προβοῦν εἰς ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν τῶν κεκτημένων τὰ νόμιμα προσόντα (πολεμιστῶν) καὶ πέραν τῆς ταχθείσης ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου τριετοῦς προθεσμίας (5.6.1951-5.6.1954), ἐὰν ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης παραβῇ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 § 2 ἀπορρέουσαν ὑποχρέωσίν του πρὸς ἀναγγελίαν τῶν κενῶν θέσεων καὶ πληρώσῃ ταύτας οἰκειοθελῶς ἢ προβῇ μὲν εἰς τοιαύτην ἀναγγελίαν, ἀλλά, κατὰ παράβασιν τῆς ρηθείσης διατάξεως, προσλάβῃ οἰκειοθελῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του μὴ πολεμιστάς, καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ὅπερ δικαιοῦται ποσοστοῦ, ἐν ἀναλογίᾳ 1 πρὸς 2, ἐκτὸς ἐὰν τὸ Συμβούλιον δὲν ἀσκήσῃ τὸ πρὸς τοποθέτησιν δικαίωμά του ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ σχετικοῦ ἐγγράφου τοποθετήσεως, ἡ τοιαύτη δὲ πέραν τῆς 5.6.1954 γενομένη ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις, ἵνα ᾖ ἔγκυρος, δέον νὰ ἔχῃ λάβει χώραν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς τελευταίας παραβάσεως τοῦ ἐργοδότου καὶ ὁ τοποθετηθεὶς νὰ εἶχεν ὑποβάλει τὴν περὶ τούτου αἴτησιν ἐγκαίρως, ἤτοι πρὸ τῆς 5.6.1954.

Καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἀναγομένη καὶ ἤδη ἀναιρεσείουσα Τράπεζα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τριετίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 1836/1951 καὶ δὴ μέχρι καὶ τῆς 5.3.1954 προσέλαβε κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 4 αὐτοῦ οἰκειοθελῶς 91 ὑπαλλήλους, μεθ' ὃ ἐκοινοποίησεν ὡς ἔγκυρον τὴν κατὰ τὴν 7.3.1955, ὡς δέχεται, ἤτοι μετὰ τὴν ὡς εἴρηται τριετίαν, γενομένην τοποθέτησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος παρὰ τῇ ἀναιρεσειούσῃ καὶ, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἐπεδίκασεν εἰς αὐτὸν τοὺς μισθούς του, ἀφ' ἧς προσῆλθε παρὰ τῇ ἀναιρεσειούσῃ πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας καὶ ὑπέβαλεν αὐτῇ τὴν ἀπαιτουμένην δήλωσιν νομιμοφροσύνης. Ἀλλ' οὕτως ἀορίστως αἰτιολογήσαν τὴν ἀπόφασίν του τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, χωρὶς τοῦτέστι νὰ βεβαιοῖ, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος εἶχεν ὑποβάλει αἴτησιν περὶ τοποθετήσεως εἰς τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον πρὸ τῆς λήξεως τῆς ὡς ἄνω τριετίας (5.6.1954), ἐστέρησε τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως, καταστήσαν ἀνέφικτον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον περὶ τοῦ ἂν ἔλαβε χώραν συγκεκριμένη παράβασις τοῦ νόμου ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς οἰκειοθελῶς γενομένην ὡς ἄνω πρόσληψιν ὑπαλλήλων καὶ ἐπομένως περὶ τοῦ ἂν ἐγκύρως ἢ οὐ ἐγένετο ἡ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοποθέτησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μετὰ τὴν 5.6.1954, ἐφ' ᾧ ἀναιρετέα καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ παράβασιν ἐκ πλαγίου τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει παρατεθεισῶν διατάξεων οὐσιαστικοῦ νόμου, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 807 ἐδ. 17 καὶ 809 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον 4ον λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τὸ δεύτερον μέρος αὐτοῦ, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΔΙ' ΥΠΟΥΡΓΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Κῦρος ὑπ' ἀριθ. 16152/1955 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ 23/1956 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Ὑποχρεωτικὴ διατήρησις εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν ἐπὶ πενταετίαν, κατὰ Ν. 2223/1952, ὑποχρεωτικῶς τοποθετηθέντων πολεμιστῶν κατὰ Ν. 751/1948 καὶ 1836/1951.—Νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις ἄρθρου 13 Ν.Δ. 2657/1953 διὰ παράτασιν χρόνου δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.—Ἀναγκαία ἡ δημοσίευσις ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.—Ἀκυρότης ἄλλως αὐτῆς.—Ἀκυρότης τῆς ὑπ' ἀριθ. 16152/1955 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, δημοσιευθείσης μὲν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ μὴ προσυπογραφομένης ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ παραιτηθέντος ἤδη πρὸ αὐτῆς.—Ἀκυρότης καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23/1956 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, μὴ κυρωθείσης νομοθετικῶς.

Τὸ θέμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ Α.Ν. 1836/1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ὡς ἰσχύει ἤδη μετὰ τὴν διὰ τοῦ Νόμου 2223/1952 τροποποίησιν (ΕΕΔ 14, 1118), ἡ σχέσις ἐργασίας τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ Νόμου τούτου τοποθετουμένου εἰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις κλπ. προσωπικοῦ ἢ τοποθετηθέντος βάσει προγενεστέρων τοῦ Α.Ν. 1836/1951 Νόμων διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ πενταετίαν τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του. (Περὶ τῆς διαρκείας προστασίας τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ αὐτοῦ Νόμου τοποθετηθέντων βλέπε ἀμέσως ἀνωτέρω, σελ. 1242).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ Ν.Δ. 2657/1953 (ΕΕΔ 14, 1113) διὰ τινας ἐπιχειρήσεις καὶ κατηγορίας πολεμιστῶν δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐφ' ἅπαξ ἢ καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐκδιδομένης, νὰ παρατείνηται ἡ προθεσμία τοῦ ἄρθρ. 7 § 1 τοῦ Α.Ν. 1836/1951, ὡς ἐτροποποιήθη, μέχρι δύο ἐτῶν.

Δυνάμει τῆς νομοθετικῆς αὐτῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν συνῳδὰ τοῖς ἄρθροις 836 Πολ. Δικονομίας καὶ 3 ἐδ. β' τοῦ ν. ΧΜΖ/1877,

II

Ἀρείου Πάγου 497/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Μ. Παντελῆς***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Σημίτης, Κ. Μπουρνόζης

(*) Καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς πέμπτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἐναγομένη καὶ ἤδη ἀναιρεσείουσα Τράπεζα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τριετίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 1836 (5.6.1951) προσέλαβε κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 4 αὐτοῦ οἰκειοθελῶς 71 ὑπαλλήλους καὶ μετ' ἀπόφασιν τοῦ οἰκείου Συμβουλίου 20 πολεμιστάς καὶ ἐν συνεχείᾳ, εἰδικεῦον τὰς ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει του μνημονευομένων ἐγγράφων, ὡς λέγει, προκυπτούσας παραβάσεις, ἐπάγεται 1) ὅτι, καίτοι ἐζήτησεν ἡ ἀναιρεσείουσα τὴν παρ' αὐτῇ τοποθέτησιν 15 πολεμιστῶν, τὸ Συμβούλιον ἐτοποθέτησε μόνον 2 καὶ ἡ ἀναιρεσείουσα ἐτοποθέτησεν «ἀργότερον» οἰκειοθελῶς 36 ὑπαλλήλους καὶ 2) ὅτι τὴν 31 Ὀκτωβρίου 1953 ἐζήτησεν ἡ ἀναιρεσείουσα τὴν τοποθέτησιν 15 πολεμιστῶν καὶ τὴν 12 Δεκεμβρίου 1953 ἑτέρων 15, ἀλλὰ προσέλαβεν 15 οἰκειοθελῶς, μεθ' ὃ ἔκρινεν ὡς ἔγκυρον τὴν κατὰ τὴν 11 Μαρτίου 1955, ὡς δέχεται, ἤτοι μετὰ τὴν ὡς ἄνω τριετίαν, γενομένην τοποθέτησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος παρὰ τῇ ἀναιρεσειούσῃ καὶ, κατ' ἐπικύρωσιν ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον τοὺς μισθούς του, ἀφ' ἧς προσῆλθε παρὰ τῇ ἀναιρεσειούσῃ πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας καὶ ὑπέβαλεν αὐτῇ τὴν ἀπαιτουμένην δήλωσιν νομιμοφροσύνης. Ἐπὶ τοιούτων ὅμως ἀορίστων καὶ ἀσαφῶν αἰτιολογιῶν στηρίξαν τὴν ἀπόφασίν του τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, χωρὶς δηλονότι νὰ καθορίζῃ ἐν μὲν τῇ ὑπ' ἀριθ. 2 ὡς ἄνω περιπτώσει, ἂν τὸ Συμβούλιον ἤσκησε τὸ πρὸς τοποθέτησιν δικαίωμά του, ἐν μὴ ἀσκήσει τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ἀνέκυπτε παράβασις τοῦ ἄρθρ. 4, ἀφοῦ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀναιρεσείουσα θὰ ἐδικαιοῦτο, λόγῳ ἀπράκτου παρελεύσεως τῆς ἄνω τριακονθημέρου προθεσμίας, νὰ προσλάβῃ οἰκειοθελῶς τόσον τοὺς ζητηθέντας 30, ὅσον καὶ ἑτέρους 15 ὑπαλλήλους, ἤτοι τὸν ἀναγκαιοῦντα αὐτῇ ἀριθμόν, ἐν δὲ τῇ ὑπ' ἀριθ. 1 περιπτώσει πότε ἐγένετο ἡ οἰκειοθελὴς πρόσληψις, ἀφ' ἧς, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἔδει νὰ κριθῇ, ἐὰν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἐγένετο ἡ τοποθέτησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, οὐδὲ νὰ βεβαιοῖ, ἐὰν ὁ ἀναιρεσίβλητος εἶχεν ὑποβάλει αἴτησιν περὶ τοποθετήσεως εἰς τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον πρὸ τῆς 6.6.1954, ἀνέφικτον κατέστησε τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον περὶ τοῦ ἂν ἔλαβε χώραν συγκεκριμένη παράβασις τοῦ νόμου ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς οἰκειοθελῶς κατὰ τὰ ἄνω γενομένην πρόσληψιν ὑπαλλήλων καὶ ἑπομένως περὶ τοῦ ἂν ἐγκύρως ἢ οὐ ἐγένετο ἡ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοποθέτησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μετὰ τὴν 5.6.1954, στερῆσαν οὕτω νομίμου βάσεως τὴν ἀπόφασίν του, ἐφ' ᾧ ἀναιρετέα καθίσταται αὕτη διὰ παράβασιν ἐκ πλαγίου τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διαληφθεισῶν διατάξεων οὐσιαστικοῦ νόμου, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 807 ἐδ. 17 καὶ 809 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον 4ον λόγον ἀναιρέσεως, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν.

(*) ***Σημ. ΕΕΔ:*** Ἡ πρώτη σκέψις τῆς ἀποφάσεως εἶναι ἀκριβῶς ὁμοία πρὸς τὴν ἀντίστοιχον τῆς προηγουμένης 500/1956.

ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας 1) ἡ ὑπ' ἀριθ. 43299/1954 ἀπόφασις (ΕΕΔ 14, 1113), ἡ ὁποία παρέτεινεν ἐπὶ ἓν εἰσέτι ἔτος τὴν πενταετῆ διατήρησιν τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ν. 751/1948 καὶ τοῦ ν.δ. 1196/1949 τοποθετηθέντων πολεμιστῶν, τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς α', β' καὶ στ' κατηγορίας τοῦ ν. 751/1948 εἰς τὰς ἐν ἐν τῇ ἀποφάσει ἀναγραφομένας κατηγορίας ἐπιχειρήσεων, 2) ἡ ὑπ' ἀριθ. 3662 τῆς 21 Ἰανουαρίου 1955 ἀπόφασις (ΕΕΔ 14, 1114), ἡ ὁποία παρέτεινε ἐπὶ ἓν εἰσέτι ἔτος τὴν ὑποχρεωτικὴν διατήρησιν τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν ἀνωτέρω προσώπων καὶ εἰς τὰς αὐτὰς ἐπιχειρήσεις, 3) ἡ ὑπ' ἀριθ. 16152 τῆς 7 Μαρτίου 1955 ἀπόφασις (ΕΕΔ 14, 1114), ἡ ὁποία παρέτεινεν ἐπὶ μίαν εἰσέτι διετίαν τὴν πενταετῆ διατήρησιν τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ν. 751/1948 καὶ Ν.Δ. 1196/1949 τοποθετηθέντων πολεμιστῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν γ' κατηγορίαν τοῦ ν. 751/1948 καὶ εἰς ἁπάσας τὰς κατηγορίας ἐπιχειρήσεων, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰς ἄνω ὑπουργικὰς ἀποφάσεις.

Οὐδεμία ἐκ τῶν ὑπουργικῶν αὐτῶν ἀποφάσεων ἐδημοσιεύθη ἀρχικῶς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὡς δὲ ἐδέχθη τὸ πρῶτον ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16303/1955 (εἰσηγητὴς *Γ. Λαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 16), (ἠκολούθησε συμφωνήσασα ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3064/1956, εἰσηγητὴς *Α. Κρέτσης*, ΕΕΔ 15, 421), αἱ ὑπουργικαὶ αὗται ἀποφάσεις ἔχρηζον δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, οὐσαι ἄλλως ἄκυροι. (Τοῦτο δέχεται καὶ ἡ παρατιθεμένη νεωτέρα ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν).

Μετὰ τὰ οὕτως ὀρθῶς γενόμενα δεκτὰ ἔσπευσεν ὁ κατὰ τὴν 12 καὶ 14 Δεκεμβρίου 1955 Ὑπουργὸς Ἐργασίας (Σταῦρος Πολυζωγόπουλος) καὶ ἐδημοσίευσε τὰς ἀνωτέρω ὑπουργικὰς ἀποφάσεις εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 221 καὶ 222 τῆς 12 καὶ 14 Δεκεμβρίου 1955 φύλλα τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, Τεῦχος Β' (ΕΕΔ 15, 63).

Ὡς ὅμως δέχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, καὶ ἡ οὕτωσὶ γενομένη δημοσίευσις δὲν διέσωσε τὴν ἀκυρότητα αὐτῶν (ἐδίκασεν ἐπὶ τῆς ἐξ αὐτῶν 16152/1955), ἐφ' ὅσον δὲν προσυπεγράφησαν ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν νέου Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας.

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Σ. τῆς Ε. ναὶ μὲν δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ διάταγμα, ἐν ὅσῳ ὁ πρυτείνας καὶ προσυπογράψας τοῦτο Ὑπουργὸς δὲν διατελεῖ πλέον ἐν τῇ Ἀρχῇ (1368/1947, 1543/1951), εἶναι ὅμως νόμιμος ἡ δημοσίευσις, ἂν ὁ νέος Ὑπουργὸς δι' ἐγκριτικοῦ σημειώματος, ἀποτελοῦντος στοιχεῖον τοῦ φακέλλου, ἀναλαμβάνῃ τὴν εὐθύνην τῆς ἐκδόσεως του (1017/1950, 67, 109/1951) (βλέπε Συμπλήρωμα Νομολογίας, λέξ. Διοικητικὴ πρᾶξις, ἀριθ. 314, 315, *Η. Κυριακοπούλου*, Ἑλλ. Διοικητ. Δίκαιον, Α Εἰσαγωγή, ἔκδ. 1953, σελ. 107 ἑπ., σημ. 33).

Τὸ Πρωτοδικεῖον, κληθὲν συγχρόνως νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 23/1956 Πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τοῦ ά. ν. 1836/1951» (ΕΕΔ 15, 281), ἀποφαίνεται, ὅτι καὶ ἡ Πρᾶξις αὕτη εἶναι ἄκυρος, μὴ ἐπικυρωθεῖσα νομοθετικῶς (οὕτω καὶ ἡ προηγουμένη ὑπ' ἀριθ. 3064/1956 Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, εἰσηγητὴς *Α. Κρέτσης*, ΕΕΔ 15, 421, βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 421).

Σημειωτέον ὅτι ἐξακολουθεῖ ἀκόμη καὶ σήμερον ἡ ἐν λόγῳ Πρᾶξις νὰ μὴ ἔχῃ κυρωθῇ νομοθετικῶς.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13204/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. *Α. Χάραγγς*, Γ. Γεντίμης

Ἐκ τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν. 2223/1952 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 καὶ περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ κλπ.» σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ διετοῦς προτέρου κατὰ τὸ ἄρθρον 10 § 1 τοῦ ν. 751/1948 διαρκείας ἀναγκαστικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν βάσει τοῦ νόμου τούτου, ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, τοποθετουμένων πολεμιστῶν, παρατεθεῖσα ἀκολούθως διὰ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις, μέχρι τῆς 31.10.1952, διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ μετὰ τὸν ἀνωτέρω νόμον (2223/1952) ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ πενταετίαν τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς προσλήψεως τοῦ τοποθετηθέντος. Ἐξ ἄλλου διὰ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 2657/1953 ἐξουσιοδοτήθη ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας, ὅπως δι' ἀποφάσεώς του, ἐφ' ἅπαξ ἢ κατ' ἐπανάληψιν ἐκδιδομένης, παρατείνῃ διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ κατηγορίας πολεμιστῶν τὴν ἀνωτέρω προθεσμίαν ὑποχρεωτικῶς διατηρηθεῖσης τῆς ἀναγκαστικῆς κατὰ τὸν ἄνω νόμον συμβάσεως μέχρι δύο ἐτῶν. Εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 16152/1362 ἀπὸ 7.3.1955 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς παρετείνετο ἡ ἐν λόγῳ προθεσμία ἐπὶ μίαν διετίαν εἰσέτι, διὰ τοὺς κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ν. 751/1948 καὶ ν.δ. 1196/1949 τοποθετηθέντας πολεμιστὰς τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὴν Γ' κατηγορίαν τοῦ ν. 751/1948, εἰς ἁπάσας τὰς κατηγορίας ἐπιχειρήσεων, τὰς συμπεριλαμβανομένας εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 43299/1954 καὶ 3662/1955 ἀποφάσεις τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ. Ἡ ὑπουργικὴ αὐτὴ ἀπόφασις, κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου ἐκδοθεῖσα καὶ εἰσάγουσα κανόνας δικαίου, ἔδει, ἵνα τύχῃ ἐφαρμογῆς, νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, διότι ἄλλως οὐδεμίαν αὕτη δύναται νὰ ἔχῃ ἰσχύν, κατ' ἄρθρ. 103 τοῦ Εἰσ. Ν. Α.Κ., καθ' ὃ ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Α.Π. 1314/1948, ΕΕΝ ΙΕ' σελ. 765, Α.Π. 7/1951, Θέμ. ΞΒ', σελ. 134, *Ἠλ. Κυριακοπούλου*, Διοικητικόν, Ἔκδοσις 2α 1953 § 9 καὶ σχετικῶς *Ν. Ν. Σαριπόλου*, Συνταγματικὸν Δίκαιον Β' σελ. 307). Καὶ ἐγένετο μὲν ἡ δημοσίευσις τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως τὴν 14.12.1955 εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 222 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β'), πλὴν ὅμως κατὰ τὸν χρόνον ταύτην ὁ ὑπογράφων ταύτην Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας Ἀνδρέας Στράτος εἶχε παραιτηθῇ μεθ' ὅλης τῆς Κυβερνήσεως, εἰς ἣν ἀνῆκε, τῆς παραιτήσεως γενομένης ἀποδεκτῆς διὰ τοῦ β.δ. τῆς 6.10.1955, δημοσιευθέν-

τος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 272/6.10.1955 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Α'), Ὑπουργὸς δὲ τῆς Ἐργασίας ἦτο ὁ διὰ τοῦ ἀπὸ 6.10.1955 β. δ/τος, δημοσιευθέντος εἰς τὸ αὐτὸ Φ.Ε.Κ., διορισθεὶς Σταῦρος Πολυζωγόπουλος, ὅστις δὲν προσυπέγραψε τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Ὑπὸ τοιαύτας ὅμως προϋποθέσεις καὶ πάλιν ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἰσχύν, καθ' ὅσον, ἀφοῦ διὰ τὴν νόμιμον ὑπόστασιν δίκαιον εἰσαγούσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀπαιτεῖται ἡ δημοσίευσις αὐτῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δέον νὰ φέρῃ αὕτη τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς τοιαύτης δημοσιεύσεώς της ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ, ὅστις διὰ μόνης τῆς ὑπογραφῆς του καθίσταται κατὰ τὸ ἄρθρον 30 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος ὑπεύθυνος. Πρὸ τοῦ χρόνου τούτου ἀληθῶς τοιαύτης φύσεως ὑπουργικὴ ἀπόφασις ὑπογεγραμμένη ὑπὸ παραιτηθέντος Ὑπουργοῦ εἶναι νομικῶς ἀνύπαρκτος, μὴ ὑποχρεοῦσα τὸν διάδοχον Ὑπουργόν, εἴτε εἰς τὴν ἰδίαν, εἴτε εἰς ἄλλην, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἀνήκει Κυβέρνησιν, ἐὰν δὲ οὗτος ἐγκρίνῃ καὶ υἱοθετῇ τὸ περιεχόμενον τῆς ὑπὸ τοῦ προκατόχου του ὑπογραφείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, δύναται νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὴν ὡς ἰδίαν ἀπόφασιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν του, ἀναλαμβάνων οὕτω καὶ τὴν εὐθύνην τῆς πράξεως, τὴν ὁποίαν ὁ παραιτηθεὶς Ὑπουργὸς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποκρούσῃ, ἰσχυριζόμενος ὅτι εἶχε τὴν εὐχέρειαν νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ ματαιώσῃ αὐτήν, ἐὰν παρέμενεν εἰς τὴν Ἀρχήν (σχετ. Σ.Ε. 68/1955 (Ὁλομελείας), Θέμ. ΝΣΤ' σελ. 140). Διὰ τὸν λόγον ἐπίσης τοῦτον, προκειμένου περὶ τοιαύτης φύσεως ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, δὲν ἀρκεῖ, ὅπως προσδώσῃ εἰς αὐτὴν ἰσχύν, ἁπλοῦν ἐγκριτικὸν τῆς δημοσιεύσεώς της σημείωμα τοῦ νέου Ὑπουργοῦ, καθ' ὅσον, ἀφοῦ στοιχεῖον τῆς νομίμου ὑπάρξεως αὐτῆς εἶναι ἡ ὑπογραφὴ τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεώς της Ὑπουργοῦ, δέον καὶ ἡ τοιαύτη ἔγκρισις, ὡς προσδίδουσα εἰς τὸν νόμον ὑπόστασιν καὶ ἰσχύν, νὰ δημοσιεύηται εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Ἀντίθετος ἄλλωστε ἐκδοχὴ θὰ ἦγεν εἰς τὸ ἄτοπον νὰ καθίσταται ἀντικείμενον ἀποδείξεως ἡ ὕπαρξις τῆς τοιαύτης ἐγκρίσεως, ἡ δὲ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐπικλήσεως καὶ ἀποδείξεως ἐκ μέρους τοῦ ἐνδιαφερομένου διαδίκου τοῦ τοιούτου περιστατικοῦ. Κατόπιν τούτων οὐδόλως προσδίδει νόμιμον ὑπόστασιν καὶ ἰσχὺν εἰς τὴν ἐν λόγῳ ὑπουργικὴν ἀπόφασιν τὸ ἐπικαλούμενον καὶ προσαγόμενον ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑπ' ἀριθ. 71925/5539 ἀπὸ 29.11.1955 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας Σταύρου Πολυζωγοπούλου πρὸς τὸ Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον, δι' οὗ διαβιβάζει οὗτος τὴν ἐν λόγῳ ὑπὸ τοῦ προκατόχου του Ὑπουργοῦ Ἀνδρέου Στράτου ὑπογεγραμμένην ἀπόφασιν, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ ρηθέντι ὑπ' ἀριθ. 222 τῆς 14.12.1955 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐν ᾧ δημοσιεύεται ἡ ἀπόφασις αὕτη, οὐδεμία γίνεται μνεία περὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου καὶ ἐν γένει περὶ ἐγκρίσεως τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Σταύρου Πολυζωγοπούλου, ἐλλειπούσης ἐκ τοῦ δημοσιεύματος οἱασδήποτε ὑπογραφῆς αὐτοῦ. Ὑπὸ τοιαῦτα ὅθεν δεδομένα δὲν ἐπῆλθε διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παράτασις τῆς διαρκείας τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως τῶν ἐν αὐτῇ πολεμιστῶν πέραν τῆς ὑπὸ τοῦ ρηθέντος ν. 2223/1952 προβλεπομένης πενταετίας. Οὐδ' ἐξ ἄλλου τοιοῦτον ἀποτέλεσμα ἔσχεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 23 τῆς 14 Ἰανουαρίου 1956 πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 54 τῆς 10.2.1956 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Α'), δι' ἧς ὡρίσθη, ὅτι ἡ σχέσις ἐργασίας τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν. 751/1948, ν.δ. 1195/1949 καὶ ἀ.ν. 1836/1951 τοποθετηθέντων ἢ τοποθετουμένων ἐφεξῆς διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ ἐπὶ μίαν ἐννεαετίαν ἀπὸ τῆς τοποθετήσεως τῶν προστατευομένων, καθ' ὅσον ἡ τοιαύτη νομοθετικοῦ περιεχομένου πρᾶξις, ἐκδοθεῖσα ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως παρ' ὀργάνου τῆς Πολιτείας, μὴ δυναμένου, κατὰ τὸ Σύνταγμα, νὰ ἀσκῇ νομοθετικὴν ἐξουσίαν, οὐδὲ κυρωθεῖσα διὰ νόμου, στερεῖται κύρους. Κατόπιν τούτων, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, δι' ἧς ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος, ἰσχυριζόμενος ὅτι, ἀνήκων εἰς τὴν κατηγορίαν Γ' τοῦ ἄρθρ. 1 § 1 τοῦ ν. 751/1948, ἐτοποθετήθη παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ ἐναγομένῃ δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ, ληφθείσης τὴν 13.8.1949, ὡς δικηγόρος, καὶ ὑπηρέτησεν ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 19.8.1954, ὅτε, ληξάσης τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2223/1952 προβλεπομένης πενταετίας, καθ' ἣν διετηρεῖτο ὑποχρεωτικῶς ἡ ἀναγκαστικὴ σχέσις, ἡ ἐναγομένη προέβη εἰς τὴν ἀπόλυσιν τούτου, μὴ ἀποδεχομένη ἔκτοτε τὰς ὑπηρεσίας του, διώκει τὴν καταψήφισίν της εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῷ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 1.10.1955 μέχρι τῆς 31.1.1956, ὡς παρατεθείσης τῆς διαρκείας τῆς ἀναγκαστικῆς σχέσεως πέραν τῆς πενταετίας, δυνάμει τῶν ἄνω ὑπουργικῶν πράξεων, τυγχάνει ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμος. Ὅθεν ἐσφαλεν ὁ πρωτοβάθμιος δικαστής, δεχθεὶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του τὴν ἀγωγὴν ταύτην καὶ δέον, κατὰ τὸν βάσιμον 1ον λόγον τῆς κρινομένης ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ ἄνω τέλει τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς, παρελκούσης οὕτω καὶ τῆς ἐρεύνης τοῦ εἰς τὸ αὐτὸ τεινόντος δευτέρου λόγου τῆς ἐφέσεως.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΗΘΕΙΣΗΣ Ή ΤΗΣ ΝΟΜΙΜΟΥ

Δικαίωμα συμπληρωματικής άμοιβής κατ' άρθρ. 659 του Άστικού Κώδικος

Πρόσληψις ὑπηρετρίας κατ' οἶκον διὰ παροχὴν ὑπηρεσιῶν εἰς ὡριομένα, κατὰ τὴν σύμβασιν, μέλη οἰκογενείας.—Προσθήκη ὀραδύτερον καὶ ἄλλων μελῶν οἰκογενείας καὶ παροχὴ ὑπηρεσιῶν καὶ εἰς ταῦτα.— Δικαίωμα ὑπηρετρίας διὰ συμπληρωματικὴν ἀμοιβὴν κατ' ἄρθρ. 659 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 659 τοῦ Α.Κ. «ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη ἐργασίας ἐπὶ πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἢ τῆς συνήθους, ὁ ἐκμισθωτὴς ὑποχρεοῦται εἰς ταύτην, ἐὰν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴν καὶ ἡ ἄρνησίς του θὰ προσέκρουεν εἰς τὴν καλὴν πίστιν. Ὁ ἐκμισθωτὴς διὰ τὴν ἐπὶ πλέον ταύτην ἐργασίαν δικαιοῦται εἰς συμπληρωματικὴν ἀμοιβὴν κανονιζομένην ἀναλόγως τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ καὶ τῶν εἰδικῶν περιστάσεων».

Ἡ διάταξις αὕτη, εἰλημμένη ἐκ τοῦ ἄρθρου 336 τοῦ Ἑλβ. Κώδικος Ἐνοχῶν, δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ Προσχέδιον μισθώσεως ἐργασίας τοῦ Α.Κ. (συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ *Κ. Τριανταφυλλοπούλου*), ἐπεξηγεῖτο δὲ εἰς τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν (ΕΕΔ 9, 170), ὅτι ἡ διάταξις αὕτη, ὡς γενική, δὲν δύναται νὰ ἐπιδοκιμασθῇ ὡς μονομερὴς ὑπὲρ τοῦ ἐργοδότου καὶ διότι ὡς νόμιμος ὑποχρέωσις συγκρούεται πρὸς τὰ ἤδη ἰσχύοντα νόμιμα ὅρια ἐργασίας. Μόνον δι' εἰδικοῦ νόμου δύναται νὰ ὁρισθῇ ἐπὶ ποίων ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων εἰς ὡριομένας ἐπιχειρήσεις καὶ ὑπὸ ποίας ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργοδότου δύναται νὰ ἀξιωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργάτου ἐπὶ πλέον ἐργασία.

Προσετέθη ὅμως εἰς τὸ Σχέδιον ὑπὸ τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς μὲ τὴν δήλωσιν ὅτι ἔχει σημασίαν, ὅταν ἡ ἐπὶ πλέον ἐργασία δὲν ἀπαγορεύηται. (Βλέπε πρακτικὰ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς, σελ. 378, σημ. δδ εἰς ἐπίσημον ἔκδοσιν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης).

Ὡς ὅμως δέχονται οἱ ἑρμηνευταὶ τῆς ἀντιστοίχου διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 336 τοῦ Ἑλβ. Κώδικος Ἐνοχῶν (βλ. τὴν ὑπ' ἀριθ. 35/1948 ἀπόφασιν τῆς Ἀνωτέρας Μονίμου Ἐπιτροπῆς Ρυθμίσεως Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας, εἰσηγητὴς *Ι. Καποδίστριας* ΕΕΔ 8, 31, παρεμπεπουσαν εἰς τοὺς ἑρμηνευτὰς αὐτῆς), ἡ διάταξις ἀφορᾷ μόνον εἰς τὴν κατὰ χρόνον αὔξησιν τῆς συμπεφωνημένης ἐργασίας, οὐχὶ δὲ ἁπλῶς εἰς τὴν κατὰ ποσότητα ἐπιβάρυνσιν αὐτῆς (βλέπε καὶ *Κ. Κουκά*, Ἐνοχ. ὑπ' ἄρθρ. 659 Α.Κ.).

Ἐξ ἄλλου προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως εἶναι αἱ ἀνάγκη ἐργασίας ἐπὶ πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἢ τῆς κατὰ τὰ συναλλακτικὰ ἤθη συνήθους, λ.χ. εἴτε ἐξ αἰτίας μὴ προβλεφθείσης εἴτε ἐξ ἐκτάκτου λόγου, οἷον ἀσθενείας ἄλλων ἐργαζομένων κλπ. (*Π. Ζέπος*, Ἐνοχ., Εἰδικόν, τεῦχος δον, σελ. 349, *Κ. Κουκά*, Ἐνοχ. Εἰδ. ὑπ' ἄρθρ. 659 Α.Κ., πρβλ. καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 12857/1952, εἰσηγητὴς *Γ. Ἀγγελόπουλος*, ΕΕΔ 12, 530 καὶ αὐτόθι παραπομπάς).

Μετὰ ταῦτα εἶναι, νομίζομεν, ἀμφίβολον, ἂν, ὡς δέχεται ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, εἶχεν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτῆς ἐφαρμογὴν ἡ ἐν λόγῳ διάταξις, ἀφοῦ συνέβη νὰ ἐπιβαρυνθῇ ἡ ἐργαζομένη κατὰ ποσότητα μόνον ἐργασίας, πέραν τῆς συμφωνηθείσης, τὴν ὁποίαν ἐργασίαν δὲν ὤφειλε νὰ ἐκτελέσῃ, οὐδὲ ἡ ἄρνησις ἐκτελέσεως αὐτῆς θὰ προσέκρουεν εἰς τὴν καλὴν πίστιν, μὴ νοουμένη ὡς παρεπομένη ὑποχρεώσεως, ὡς εἶναι ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 659 Α.Κ. (*Π. Ζέπος*, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 348), ὥστε νὰ θεωρηθῇ καὶ ὅτι, ἰσχύοντος τοῦ ἄρθρου 672 Α.Κ. (ὅπου τοῦτο ἰσχύει, βλέπε ἀνωτέρω, σελ. 1236) δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ἄρνησις τοῦ ἐργαζομένου νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ὡς σπουδαῖος λόγος διὰ τὴν ἀπρόθεσμον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως κατ' ἄρθρ. 672 Α.Κ. (ὡς θὰ ἐπρόκειτο, ἂν ὑρνεῖτο ὁ μισθωτὸς τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασίας κατὰ τὴν ἀληθῆ, ὡς ἀνω ἐσημειώσαμεν, ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 659 Α.Κ., αὐτοῦ *Κ. Κουκᾶ*, Ἐνοχ. Εἰδικὸν, ὑπ' ἄρθρ. 659, β' ἔκδοσις, σελ. 499).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 12984/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Ἱερόπαις, Ν. Ἀγγελόπουλος

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς περιστατικά: Δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, συναφθείσης μεταξὺ τῶν διαδίκων τὴν 1.10.1954, ἡ ἐνάγουσα (ἐφεσίβλητος) προσελήφθη ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ὡς ὑπηρέτρια καὶ ὡς τοιαύτη εἰργάσθη εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις οἰκίαν αὐτῶν μέχρι τῆς 31.12.1954, ὅτε οἰκειοθελῶς ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ἐργασίας της. Μετὰ ταῦτα καὶ δὴ τὴν 1.1.1955 συνήφθη μεταξὺ τῶν διαδίκων νέα σύμβασις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, δυνάμει τῆς ὁποίας ἡ ἐνάγουσα προσελήφθη καὶ αὖθις ὡς οἰκιακὸν ὑπηρέτρια καὶ ὡς τοιαύτη εἰργάσθη παρὰ τοῖς ἐναγομένοις μέχρι τῆς 5.2.1956, ὅτε ἀτάκτως ἀπελύθη. Κατὰ τὴν σύναψιν τῆς πρώτης συμβάσεως ἐργασίας ῥητῶς συνεφωνήθη, ὅπως ἡ ἐνάγουσα προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της εἰς τὰ 4 μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν ἐναγομένων, διὰ τὰς ὑπηρεσίας δὲ ταύτας ὡρίσθη ἀντιμισθία ἐκ δρχ. 500, πλέον τροφῆς, ἐνδύσεως καὶ οἰκήσεως. Παρὰ ταῦτα ὅμως ἀπὸ τῆς προσλήψεώς της προσετέθησαν εἰς τὰ προαναφερθέντα 4 μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν ἐναγομένων καὶ ἕτερα 4, πρὸς τὰ ὁποῖα προσέφερεν ἡ ἐνάγουσα τὰς ὑπηρεσίας της (πλὴν ρούχων, προετοιμασίαν κλινῶν κλπ.). Διὰ τὴν πρόσθετον ταύτην ἐργασίαν ἡ ἐ-

ΑΝΥΠΑΙΤΙΟΝ ΚΩΛΥΜΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΣΘΟΥ

Έννοια σχετικών άρθρων 657, 658 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος

Δικαίωμα ἐκμισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν, κωλυθέντος νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα σπουδαίου λόγου (ὡς ἀσθενείας), ξένου πρὸς οἱανδήποτε ὑπαιτιότητα αὐτοῦ, πρὸς λῆψιν, κατ' ἄρθρα 657, 658 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου αὐτοῦ καὶ ἐὰν οὐχὶ ἅπαξ, ἀλλὰ πλείονας φοράς, ἐκωλύθη νὰ ἐργασθῇ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.— Γέννησις δηλονότι νέας ἀξιώσεως ἐπὶ τὸν μισθὸν ἢ ἡμερομίσθιον διὰ πᾶν νέον κώλυμα τοῦ ἐκμισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν, ἀνεξαρτήτως ἂν τοῦτο ἐνεφανίσθη κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Δὲν ἔχει ἀποσαφηνισθῇ ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων, οὔτε εἶναι σύμφωνοι αἱ γνῶμαι τῶν θεωρητικῶν, ποία εἶναι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 658 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα μισθοῦ τοῦ ἀνυπαιτίως κωλυθέντος νὰ ἐργασθῇ μισθωτοῦ (βλέπε ΕΕΔ 13, 1048, ἔνθα σύνοψις γνωμῶν θεωρίας καὶ πράξεως, εἰς ἃς πρόσθες καὶ ἐκείνην τῆς Πρωτοδίκου Πειραιῶς 1394/1955, Πρωτοδίκης *Ξ. Ξανθόπουλος*, ΕΕΔ 15, 137, πρὸς τὴν ὁποίαν συμφωνεῖ καὶ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη δικαστικὴ ἀπόφασις).

Πρέπει πάντως νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ ἄποψις τῆς δημοσιευομένης ἀποφάσεως, ὡς μαρτυροῦν τὰ ὑπ' ὄψιν μας νομολογιακὰ δεδομένα, μολονότι φιλάγαθος διὰ τὸν μισθωτόν (διδαχθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ *Κ. Τριανταφυλλοπούλου*, ΕΕΔ 9, 721), δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ἡ κρατοῦσα (βλέπε καὶ *Κ. Καυκά*, Ἐνοχ. Εἰδικόν, β' ἔκδοσις, σελ. 490).

Κρατοῦσα εἶναι ἡ ἄποψις ὅτι κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658 τοῦ Α.Κ. ὁ μετὰ πάροδον ἔτους ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας κωλυθεὶς νὰ ἐργασθῇ ἐκμισθωτὴς διὰ σπουδαῖον λόγον, μὴ ὀφειλόμενον εἰς ὑπαιτιότητά του, δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπὶ ἕνα μῆνα, εἴτε ἐφ' ἅπαξ, εἴτε τμηματικῶς, ἐὰν συντρέξωσιν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους κωλύματα τῆς αὐτῆς ἢ διαφόρου φύσεως, διαρκείας κάτω τοῦ μηνός (βλέπε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3732/1954, εἰσηγητὴς *Ι. Μαρινάκος*, ΕΕΔ 13, 519 καὶ λοιπὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 13, 1048, ἀριθ. 26).

Σημειωτέον ὅτι τὰ ἄρθρα 657, 658 τοῦ Α.Κ. δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ καταρτισθεισῶν συμβάσεων ἐργασίας, διὰ τὰς ὁποίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Α.Κ. Νόμου ἐφαρμόζεται τὸ προϊσχὸν δίκαιον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἀνεγνωρίζετο δικαίωμα μισθοῦ ἐπὶ ἀδυναμίας παροχῆς ἐργασίας (*Α. Διζερόπουλος*, ΕρμΑΚ, Εἰσαγ. Νόμος, ἄρθρ. 24, ἀριθ. 79, *Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ, Εἰσαγ. Νόμος, ἄρθρ. 38, ἀριθ. 28, Α.Π. 12/1955, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 198, Α. Π. 100/1956, εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 249).

Πρωτοδίκου Θηβῶν 71/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Θ. Βιτωράτος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Κοντός, Κ. Μιχαηλίδης

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 657 τοῦ Α.Κ. ὁ ἐκμισθωτὴς διατηρεῖ τὴν ἀξίωσιν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν μισθόν, ἐὰν μετὰ δεκαήμερον τοὐλάχιστον παροχὴν ἐργασίας κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα σπουδαίου λόγου, μὴ ὀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητα αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 658 Α.Κ. ὁ χρόνος, δι' ὃν, ὑφισταμένου κωλύματος, διατηρεῖται ἡ ἐπὶ μισθὸν ἀξίωσις, δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸν μῆνα, ἐὰν τὸ κώλυμα ἐπῆλθεν ἐν τοὐλάχιστον ἔτος μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς συμβάσεως, τὸν ἥμισυ δὲ μῆνα εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν. Κατὰ λογικὴν ἑρμηνείαν τῶν διατάξεων τούτων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν ὁ νομοθέτης ἐθέσπισε τὰς διατάξεις ταύτας, δστις εἶναι ἡ προστασία τοῦ μισθωτοῦ, ὄντος, ὡς εἰκός, οἰκονομικῶς ἀδυνάτου καὶ διατρεφομένου τούτου καὶ τῆς οἰκογενείας του ἐκ τοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου του, ὁ ὁποῖος κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα σπουδαίου λόγου, ὡς τῆς ἀσθενείας, ξένου πρὸς οἱανδήποτε ὑπαιτιότητα αὐτοῦ, συνάγεται, ὅτι ὁ ἐκμισθωτὴς οὗτος νάγουσα δικαιοῦται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρ. 659 τοῦ Α.Κ. συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς, ἥτις, ἀναλόγως τοῦ συμπεφωνημένου ὡς ἄνω μισθοῦ καὶ τῶν εἰδικῶν περιστάσεων, ἀνέρχεται εἰς δρχ. 300 μηνιαίως. Τοιαύτη ὅμως ἐπὶ πλέον ἀμοιβὴ δὲν ὀφείλεται διὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν διήρκεσεν ἡ δευτέρα σύμβασις ἐργασίας (1.4.1955 μέχρι 5.2.1956), διότι κατὰ τὴν σύναψιν ταύτης, ἥτις εἶναι αὐτοτελὴς καὶ ἀνεξάρτητος τῆς παρούσης, συνεφωνήθη μεταξὺ τῶν διαδίκων, ὅτι ἡ ἐνάγουσα θὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της πρὸς τὰ διαμένοντα ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν ἐναγομένων 8 ἄτομα, ἀντὶ τοῦ δριοθέντος ποσοῦ τῶν δραχ. 600 μηνιαίως, καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο προσέφερε μόνον τὰς συμπεφωνημένας, οὐχὶ δὲ καὶ ἑτέρας ὑπηρεσίας. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγὴ ἔδει, ὡς πρὸς τὸ σχετικὸν αὐτῆς κεφάλαιον, νὰ γίνῃ δεκτὴ διὰ δρχ. 900 (3Χ300), τῆς ἐναντίας περὶ ἐξοφλήσεως ἀπορριπτομένης ὡς ἀβασίμου, δοθέντος ὅτι ἐκ τῆς προσαγομένης καὶ ἐπικαλουμένης ἀπὸ 5.2.1956 ἀποδείξεως δὲν προκύπτει ἐξόφλησις καὶ τοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ. Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἔδει νὰ λάβῃ πρόσθετον ἀμοιβὴν ἐκ δραχμῶν 4500 διὰ τὸ ἀπὸ 1.10.1954 μέχρι 5.2.1956 χρονικὸν διάστημα, ἐσφαλμένως ἐν τούτῳ ἔκρινε, κατὰ τοὺς ἐν γένει βασίμους 2, 3 καὶ 4 λόγους ἐφέσεως, περαιτέρω δὲ δεχθεῖσα ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν ἐξόφλησις τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 900 ὀρθῶς ἔκρινεν, ὁ τὰ ἀντίθετα δὲ ὑποστηρίζων 5ος λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΛΗΞΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΑΡΟΔΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

Ἀποζημίωσις ἄρθρου 4 § 4 Ν.Δ. 2657/1953 καὶ Νόμος «περὶ Κώδικος Δικηγόρων»

Καταβολὴ εἰς τοὺς ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντας, κατὰ τὸν Α.Ν. 1836/1951, δικηγόρους, τῶν ὁποίων λήγει ἡ ἀναγκαστικὴ σχέσις μετὰ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ Στρατοῦ, κατ' ἄρθρον 4 § 4 Ν.Δ. 2657/1953, ἀποζημιώσεως ἐξ ἀποδοχῶν ἑνὸς μηνός.—Διατήρησις ἰσχύος εἰδικῆς αὐτῆς διατάξεως καὶ μετὰ τὸ Ν.Δ. 8.10.1954 «περὶ Κώδικος Δικηγόρων».

Συμφωνεῖ καὶ τὸ Β' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀποφάσεώς αὐτοῦ πρὸς τὴν γνώμην τῆς προηγηθείσης ὑπ' ἀριθ. 295/1956, Α' Τμήματος (εἰσηγητὴς Γ. *Βαρσάμιον*, ΕΕΔ 15, 605) ἐπὶ τῆς λύσεως τοῦ κριθέντος ζητήματος ἂν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 4 § 4 τοῦ ν. δ. 2657/1953 (ΕΕΔ 14, 1108) περὶ ἀποζημιώσεως ἐξ ἀποδοχῶν ἑνὸς μηνὸς τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων, κατὰ τὸν ἀ. ν. 1836/1951, δικηγόρων, τῶν ὁποίων ἡ σχέσις δύναται νὰ λήξῃ καὶ πρὸ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου προστασίας αὐτῶν, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, ἐφ' ὅσον ὁ Ὀργανισμός, παρ' ᾧ ἐτοποθετήθη ὁ δικηγόρος, δὲν δύναται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Συμβουλίου νὰ φέρῃ τὸ βάρος τῆς μισθοδοσίας τούτου ἢ δι' ἄλλην δεδικαιολογημένην αἰτίαν, ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύῃ καὶ μετὰ τὸ Ν.Δ. «περὶ Κώδικος δικηγόρων», τὸ ὁποῖον ρυθμίζει τὴν ἀποζημίωσιν τῶν δικηγόρων ἐν περιπτώσει καταγγελίας τῆς σχέσεως, κατὰ τὸ ἐν αὐτῷ μέτρον. (Βλέπε καὶ συμφώνους πρὸς τὴν δεκτὴν ὑπὸ τοῦ Α.Π. γνώμην σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 605).

Ὑπομιμνήσκεται, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅτι κατὰ τὴν Σ. Ε. 328/1956 (εἰσηγητὴς Γ. *Μαραγκόπουλος*, ΕΕΔ 14, 1084) προκύπτει διὰ τὸ Συμβούλιον ἡ ἀνάγκη τῆς πλήρους αἰτιολογήσεως τῶν σχετικῶν πράξεων καὶ κατ' ἀκολουθίαν πρᾶξις, ἀρκουμένη εἰς τὸ νὰ ἀναφέρῃ, ὅτι συντρέχουν αἱ ὑπὸ τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ νόμου ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις καὶ ἐπαναλαμβάνουσα τὴν φράσιν τοῦ νόμου περὶ ἀδυναμίας τοῦ Ὀργανισμοῦ, χωρὶς περαιτέρω νὰ παραθέτῃ τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα, ἐφ' ὧν ἐβάσισε τὴν κρίσιν της, τυγχάνει ἀκυρωτέα ὡς ἀναιτιολόγητος.

Ἀρείου Πάγου 527/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης *κ. Δ. Μίχος*.
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης *Θ. Σταυρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Καραγιαννάκος, Σ. Σπετσάκης.

Καὶ τὸ Τμῆμα ταῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 295/1956 ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν κρίσιν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὅτι δηλαδὴ εἰς δικηγόρους, τοποθετηθέντας δυνάμει τοῦ ἀν. ν. 1836/1951 καὶ ἀπολυομένους κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ν. δ. 2657/1953 καταβάλλονται ἀποδοχαὶ ἐπὶ πλέον ἑνὸς μηνός, ἀποκλειομένης οἱασδήποτε ἄλλης ἀποζημιώσεως κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 4 § 4 αὐτοῦ, ἰσχύουσαν καὶ μετὰ τὸ ἀπὸ 8.10.1954 ν. δ. περὶ Κώδικος δικηγόρων.

Ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως καὶ ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων, εἰς ἣν κατάστασιν ἦσαν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατ' ἄρθρον 841 § 1 Πολ. Δικ., δέον νὰ χωρήσῃ ἡ κατ' οὐσίαν συζήτησις τῆς ὑποθέσεως καὶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1955 ἐφέσεως τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ ἑδρεύοντος Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 789/1955 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἡρακλείου, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης, καταβληθέντος καὶ τοῦ κατὰ νόμον προστίμου ἐφέσεως.

Κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 § 4 ν. δ. 2657/1953 οἱ δικηγόροι τοποθετηθέντες βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1836/1951 εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ἀπολύονται, ληγούσης τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων (ἐκ τοῦ στρατοῦ), καταβαλλομένων εἰς τὸν οὕτως ἀπολυόμενον δικηγόρον ἀποδοχῶν ἑνὸς μηνὸς ἐπὶ πλέον καὶ ἀπαλλασσομένων ἐν πάσῃ περιπτώσει τῶν παρ'

δικαιοῦται νὰ λάβῃ μισθὸν ἢ ἡμερομίσθιον αὐτοῦ καὶ ἐὰν οὐχὶ ἅπαξ, ἀλλὰ πλειονάκις φορὰς ἐκωλύθη νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα σπουδαίου λόγου, μὴ ὀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητά του, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος. Δηλονότι διὰ πᾶν νέον κώλυμα τοῦ ἐκμισθωτοῦ νὰ ἐργασθῇ, ἕνεκα σπουδαίου λόγου μὴ ὀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητά του, γεννᾶται νέα ἀξίωσις ἐπὶ τοῦ μισθοῦ του ἢ ἡμερομισθίου του, ἀνεξαρτήτως ἐὰν τὸ κώλυμα ἐγεννήθη κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (*Ζέπος*, Ἔνοχ. Δίκ., Εἰδ. Μέρ. Κεφ. γ' § 11 III 2, σελ. 355, *Κ. Τριαντοπυλλόπουλος*, καθηγητής, εἰς ΕΕΔ Τόμ. 9, σελ. 725, Πρωτ/κείου (ὡς ἐφετείου) Ἀθηνῶν 6982/1952, ΕΕΔ Τόμ. 11, σελ. 862, contra *Ἀποστολίδης*, εἰς Ἐνοχικὸν Δίκαιον ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 658, ἀριθ. 2). Ἀλλὰ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρ. 657, καθ' ἃς «ποσὰ καταβληθέντα εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν ἐξ αἰτίας τοῦ κωλύματος δυνάμει ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀσφαλίσεως δικαιοῦται ὁ μισθωτὴς νὰ ἐκπέσῃ τοῦ μισθοῦ», ὁ μισθωτὴς (ἐργοδότης) δικαιοῦται νὰ ἐκπέσῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ ποσά, ἃτινα εἰσεπράχθησαν ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου δυνάμει ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀσφαλίσεως, ὡς λ.χ. ἐκ τοῦ Ἱδρύματος Κοινων. Ἀσφαλίσεων (*Ζέπος*, ἔνθ' ἀνωτέρω, σελ. 356-357, *Καυκᾶς*, Ἔνοχ. Δίκ. Εἰδ. Μέρ. ὑπὸ τὰ ἄρθρα 657-658, ἀριθ. 2 ἐν τέλει, σελ. 322, *Ἀποστολίδης*, ὑπὸ τὸ ἄρθρον 657 ἀριθ. 5, Πρωτ/κείου (ὡς ἐφετείου) Πειραιῶς 3089/1950, ΕΕΔ Τόμος 10, σελ. 163).

ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΕΠΙΔΙΚΑΣΙΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ

Άξίωσις άποζημιώσεως μισθωτοῦ ἐκ παραλείψεως ὑπό ἐργοδότου νομίμων ἐνεργειῶν πρὸς συνταξιοδότησιν

Προσωρινή ἐπιδίκασις ἀπαιτήσεων ὑπό τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν κατ' ἄρθρον 634 Α Πολιτ. Δικονομίας.—Ἔκτασις ἐξουσίας Προέδρου μόνον εἰς ἣν περίπτωσιν εἶναι βεβαιωμένον τό δικαίωμα πρὸς συνταξιοδότησιν καί καθωρισμένον τό ποσόν τῆς συντάξεως, ὅπερ καθυστερεῖται ὑπό τοῦ πρὸς καταβολήν ὑποχρέου — Ἀπόνησις ἐξουσίας Προέδρου εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ζητεῖται προσωρινή ἐπιδίκασις λόγῳ παραλείψεως ὑπό ἐργοδότου νομίμων ἐνεργειῶν πρὸς συνταξιοδότησιν

Τὸ θέμα, ἐπί τοῦ ὁποίου ἡ κατωτέρω προεδρική ἀπόφασις, ἔχει ὡς ἑξῆς: Μισθωτός ἐζήτησε προηγουμένως δι' ἀγωγῆς αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν νά ὑποχρεωθῇ ἡ τέως ἐργοδότις αὐτοῦ νά καταβάλῃ ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς ποσόν τῆς συντάξεως, τῆς ὁποίας ἐστερήθη λόγῳ ὑπαιτιότητος αὐτῆς ἐκ παραλείψεως νομίμων ἐνεργείας (ἄρθρ. 914 Α.Κ.), ἐφ' ἧς ἀγωγῆς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 9203/1956 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητής *Κ. Βαρδάκης*, ΕΕΔ 15, 1122), ἀναγνωρίσασα ὡς νόμιμο βάσιμον τὴν ἀγωγήν καί διατάξασα ἀποδείξεις.

Μεθ' ὃ ὁ μισθωτός προσέφυγεν εἰς τὸν Πρόεδρον Πρωτοδικῶν, αἰτησάμενος προσωρινήν τῆς ἀπαιτήσεως ἐπιδίκασιν κατ' ἄρθρ. 634 Α Πολιτ. Δικονομίας

Κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 663/1953 (εἰσηγητής *Κ. Δάρας*,

οἷς εἶχε τοποθετηθῇ νομικῶν προσώπων πάσης ἄλλης οἱασδήποτε ἀποζημιώσεως. Ἡ διάταξις αὕτη, τροποποιητική τοῦ ν. 1836/1951, χαρακτηριζομένου ρητῶς διά τοῦ ἄρθρ. 13 αὐτοῦ ὡς εἰδικοῦ ἔναντι παντός ἄλλου νομοθετήματος καί ἀφορῶντος εἰς θέσπισιν ἐξαιρετικῶν μέτρων προστασίας πάντων τῶν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπολυομένων τῶν ἐχόντων τά προσόντα τοῦ ἀν. ν. 1836/1951, κατ' οὐδέν ἐτροποποιήθη ἢ ἐθίγη διά τοῦ ν. δ. τῆς 8.10.1954 περί Κώδικος δικηγόρων καί δή διά τῶν ἄρθρων 63 § 5, 94 καί 248 αὐτοῦ, δι' ὧν δέν κατηργήθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἀν. ν. 1836/1951 ὡς πρός τούς δικηγόρους, ἁπλῶς ὁρισθέντος εἰς μέν τό ἄρθρ. 248 § 2 αὐτοῦ ὅτι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 63 § 5 καί 94 τοῦ Κώδικος ἐφαρμόζονται καί ἐπί τῶν βάσει τῶν νόμων 751/1948 καί 1836/1951 τοποθετηθέντων μετά τήν πάροδον τῆς κατά τούς νόμους τούτους διατηρήσεως των. Ἀλλ' οὔτε διά τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 250 Κώδικος περί δικηγόρων, δι' ἧς καταργεῖται πᾶσα διάταξις γενική ἢ εἰδική, ἀντικειμένη εἰς τόν Κώδικα, δύναται νά θεωρηθῇ, ὅτι κατηργήθησαν αἱ ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ ἀν. ν. 1836/1951 ὡς πρός τούς δικηγόρους καί δή διά τῶν ἄρθρων 63 καί 94 τοῦ Κώδικος, ἀφοῦ ταῦτα ρυθμίζουσι θέματα διάφορα τῶν τοῦ ἀν. ν. 1836/1951. Καί δή τά τοῦ Κώδικος, ρυθμίζουσι τάς σχέσεις καί ἀμοιβήν δικηγόρου καί ἐντολέως του δι' ἐλευθέρας συμβάσεως ἐντολῆς συνδεομένων καί ἥτις λύεται δι' ἁπλῆς καταγγελίας τοῦ ἐντολέως, ἐνῷ διά τοῦ ἀν. ν. 1836/1951, ὡς τροποποιηθῇ διά τοῦ ν. δ. 2657/1953, ρυθμίζεται ἡ προστασία ὡρισμένης κατηγορίας δικηγόρων, τοποθετηθέντων ὑπό διοικητικοῦ ὀργάνου ἀναγκαστικῶς καί εἰς νομικόν πρόσωπον δι' ὡρισμένον χρόνον καί ἐπί ὡρισμένῃ ἀμοιβῇ καί ἀπολυομένων δι' ἀποφάσεως διοικητικοῦ ὀργάνου καί συνεπῶς εἰς ὅλως ἰδιότυπον σχέσιν τελούντων πρός τά εἰς ἃ ἐτοποθετήθησαν νομικά πρόσωπα. Ὅθεν ἐσφαλμένως ὁ δικάσας Εἰρηνοδίκης ἔκρινεν ἐφαρμοστέας τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 94, 248 καί 250 τοῦ Κώδικος περί δικηγόρων ἐν τῇ ὑπό κρίσιν περιπτώσει, καθ' ἣν, ὡς ἐκ τῆς ἀγωγῆς δείκνυται, ὁ ἐφεσίβλητος δικηγόρος ἀνήκει εἰς τήν κατηγορίαν τῶν προστατευομένων διά τοῦ ἀν. ν. 1836/1951, ἐτοποθετήθη κατά τάς διατάξεις αὐτοῦ ἀναγκαστικῶς παρά τῷ ἐκκαλοῦντι Ἐπιμελητηρίῳ ἐπί ὁρισθείσῃ ἀμοιβῇ ὑπό τοῦ τοπικοῦ Συμβουλίου, ἀπελύθη δέ διά πράξεως τοῦ ἁρμοδίου διοικητικοῦ ὀργάνου κατά τάς διατάξεις τοῦ τροποποιήσαντος τόν ἀν. ν. 1836/1951 ἄρθρ. 4 § 4 ν. δ. 2567/1953. Δοθέντος δέ ὅτι, ὡς ὁμολογεῖται ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἔλαβεν ὁ ἐφεσίβλητος δικηγόρος τήν διά τοῦ νομ. δ/τος 2657/1953 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν ἴσην πρός ἀποδοχάς ἑνός μηνός οὐδεμιᾶς οἱασδήποτε ἄλλης ἀποζημιώσεως ἢ ἀμοιβῆς δικαιοῦται καί δέον, δεκτῶν γινομένων τῶν δευτέρου καί τρίτου λόγων ἐφέσεως, νά μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἐπί τῷ τέλει νά ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή.

ΕΕΔ 12, 418) άποφασιν τοῦ Πρ/κείου Ἀθηνῶν «μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 2032/1939 προσθήκην τοῦ ἄρθρου 634 Α Πολ. Δικον, ὁρίζονται πλέον περιοριστικῶς αἱ ἀπαιτήσεις, τῶν ὁποίων εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπιδίκασις, εἴτε ὑπὸ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν, εἴτε ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, ἐφ' ὅσον ἐγκρεμεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ ἡ σχετικὴ ἀγωγή, ὡς τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ μνησθέντος ἀ.ν. 2032/1939 αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως (πρβλ. ταύτην ἐν Πολ. Δικ. *Κτιοκοπούλου*, σελ. 5282 καὶ Ἐφετ. Ἀθηνῶν 1181/1943, ΕΕΝ Ι' σελ. 192).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 634Α Πολ. Δικ. εἶναι δυνατὴ προσωρινὴ ἐπιδίκασις α) ἐξόδων θεραπείας καὶ ἀναρρώσεως ἐν περιπτώσει τραυματισμοῦ ἢ ὁπωσδήποτε προσβολῆς τῆς ὑγείας προσώπου τινός, ὡς καὶ ἀποζημιώσεως ἐν περιπτώσει μειώσεως ἢ ἀπωλείας τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος, προελθούσης ἐκ τῶν ἀνωτέρω αἰτιῶν, β) ἀποζημιώσεως ἐν περιπτώσει θανατώσεως προσώπου τινὸς ὑπὲρ ἐκείνων, ἐναντι τῶν ὁποίων ὁ ἀποβιώσας ἦτο ἤδη κατὰ τὸν χρόνον τῆς θανατώσεως ὑπόχρεως νόμῳ εἰς διατροφήν, γ) διατροφῆς ἐκ τοῦ νόμου, συμβάσεως ἢ διατάξεως τελευταίας βουλήσεως καὶ δ) καθυστερουμένων μισθῶν καὶ συντάξεων ἢ ἀποζημιώσεως ἕνεκα καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐν γένει ἀποζημιώσεως ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἐν προκειμένῳ - συνεχίζει ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου - ἡ ἀπαίτησις τῆς ἐναγούσης (κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α.) δὲν ἀπορρέει ἐκ συντάξεως, ἀφοῦ τὰ ὄργανα τοῦ ἐναγομένου, μονα ἁρμόδια διὰ τὴν ἀπονομὴν δι' ἀποφάσεώς των συντάξεως, ἀπέρριψαν σχετικὴν αἴτησιν τῆς ἐναγούσης, ἀλλ' οὔτε ἀπορρέει ὁπωσδήποτε καὶ ἐκ συμβάσεως ἐργασίας, μὴ δυναμένης νὰ θεωρηθῇ ὡς τοιαύτης τῆς μεταξὺ ἐναγούσης καὶ ἐναγομένου σχέσεως. Αὕτη συνιστᾷ ἀποζημίωσιν διὰ τὴν παρὰ τὸν νόμον μὴ ἀπονομὴν συντάξεως καὶ ἐπομένως ἀπορρέει ἐκ τῆς συνδεούσης τοὺς διαδίκους ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, ἡ προσωρινὴ ἐπιδίκασις τῆς ὁποίας, ὡς μὴ περιλαμβανομένης εἰς τὰς μνησθείσας περιπτώσεις, δὲν εἶναι δυνατή». (Πρβλ. καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5849/1953, εἰσηγητὴς *Σ. Σταματιάδης*, ΕΕΔ 12, 886).

Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως τῆς δημοσιευομένης προεδρικῆς ἀποφάσεως ὑπεκειτο αἴτησις μισθωτοῦ κατὰ τῆς ἐργοδότιδος αὐτοῦ περὶ ἀποζημιώσεως διὰ παραλείψιν καταγγελίας συμβάσεως κατὰ τοὺς κανονισμοὺς καὶ ἐξ αὐτῆς ἡ στέρησις συντάξεως.

Τὸ ζήτημα εἶναι μὴ συνήθεχεν ἐν προκειμένῳ ἡ περίπτωσις ἐδ. δ τοῦ ἄρθρ. 634Α Πολ. Δικ. «...ἢ ἐν γένει ἀποζημιώσεως ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας», ἐν ὄψει τῆς Α.Π. 655/1955 (εἰσηγητὴς *Γ. Βουβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 45), ἡ ὁποία ἐθεώρησεν ἐργατικὴν διαφορὰν ἀξιώσιν μισθωτοῦ περὶ πληρωμῆς ἀποζημιώσεως δι' ἐπελθοῦσαν εἰς αὐτὸν ζημίαν (στέρησιν ἐπιδομάτων ἀνεργίας παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, ἐκ τῆς μὴ ἀναγγελίας της ἀπολύσεώς του εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας), ὡς ἀπορρέουσαν ἐκ τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ἱσταμένης συμβάσεως ἐργασίας, καταγγελθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἄνευ τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων, τῆς διαφορᾶς προελθούσης ἐκ τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων σχέσεως ἐργασίας).

Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 13899/1956

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Δελλαρόκας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Γκινάλας, Π. Τσούτης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 634 Α § 1 ἐδάφιον δ' τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν δύναται ὡς προσωρινὸν μέτρον νὰ ἐπιδικάζῃ ἀπαιτήσεις ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν καὶ συντάξεων ἢ ἀποζημιώσεως ἕνεκα καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐν γένει ἀποζημιώσεως ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἐκ τῆς διατάξεως αὐτῆς σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ἐξουσία ἡμῶν πρὸς προσωρινὴν ἐπιδίκασιν λόγῳ καθυστερήσεως συντάξεως ἐξικνεῖται μόνον εἰς ἣν περίπτωσιν εἶναι βεβαιωμένον τὸ δικαίωμα τοῦ αἰτοῦντος πρὸς συνταξιοδότησιν καὶ καθωρισμένον τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως, ὅπερ ὅμως καθυστερεῖται ὑπὸ τοῦ πρὸς καταβολὴν ὑπαχρέου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως, κ.λ.π. ἣν διώκεται, ὡς ἐν προκειμένῳ, προσωρινὴ ἐπιδίκασις ἔναντι ἀπαιτήσεως ἀποζημιώσεως λόγῳ παραλείψεως ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ τῶν νομίμων ἐνεργειῶν πρὸς συνταξιοδότησιν τοῦ αἰτοῦντος, ἡ ἐξουσία ἡμῶν ἀτονεῖ. Καὶ τοῦτο διότι, ἵνα χορηγήσωμεν προσωρινὴν ἐπιδίκασιν ἔναντι καθυστερουμένης συντάξεως, δέον νὰ ᾖ βεβαιωμένον τόσον τὸ δικαίωμα τοῦ αἰτοῦντος, ὅσον καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ.

Ἐν προκειμένῳ οὐδὲν τὸ τοιοῦτον συμβαίνει. Ἡ ἐπικαλουμένη ὑπ' ἀριθ 9203/1956 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν οὐδαμῶς ἐπιλύει τὸ ἄνω ζήτημα, οὖσα προδικαστικὴ καὶ διατάσσουσα ἀποδείξεις περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς τῷ αἰτοῦντι συντάξεως.

Τούτων δοθέντων ἡ ἐνδικος αἴτησις δέον ὅπως ἀπορριφθῇ.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΣΥΝΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΗΜΕΡΩΝ ΕΠΙΔΟΤΗΣΕΩΣ ΑΝΕΡΓΩΝ ΔΙ' ΑΠΟΝΟΜΗΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ὁρισμοὶ Α.Ν. 118/1945 καὶ κατάργησις διὰ τοῦ Α.Ν. 1846/1951

Συνυπολογισμὸς ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως ἀνέργων ὡς ἡμερῶν ἐργασίας διὰ τὴν ἀσφάλισίν των κατὰ τῆς ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ Α.Ν. 118/1945.— Τοῦτο χωρεῖ καὶ μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 κατάργησιν τοῦ Α.Ν. 118/1945, μὴ ἐχούσης τὴν ἔννοιαν ὅτι κατὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Α.Ν. 1846/1951 ἀποκλείεται νὰ συνυπολογισθῶσι, πρὸς καθορισμὸν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων τοῦ Νόμου τούτου, εἰς τὰς ἡμέρας ἐν ἀσφαλίσει καὶ αἱ ἡμέραι, αἵτινες ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ Α.Ν. 118/1945 ἐθεωρήθησαν ὡς ἡμέραι ἐν ἀσφαλίσει.—Ἀτέλεια αἰτήσεως ἀκυρώσεως διὰ παροχὴν τοῦ Ι.Κ.Α.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ ἀ.ν. 118/1945 περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων «αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως τοῦ ἀνέργου συνυπολογίζονται ὡς ἡμέραι ἐργασίας διὰ τὴν ἀσφάλισίν του κατὰ τῆς ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, εἰς τὸν ὁποῖον τυγχάνει ἠσφαλισμένος. Οὗτος ἀπαλλάσσεται τῆς καταβολῆς τῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων ὁριζομένων εἰσφορῶν».

Ὁ νόμος οὗτος κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 60 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, πλὴν τοῦ ἄρθρ. 9 αὐτοῦ, διὰ τοῦ ἄρθρου δὲ 28 ἐδ. α τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 (ΕΕΔ 10, 646) ὡρίσθη, ὅτι διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν προϋποθέσεων πρὸς ἀναγνώρισιν δικαιώματος ἐπὶ τὰς παροχὰς τοῦ κλάδου συντάξεων ἀπαιτεῖται ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ὁριζομένου ἀριθμοῦ «ἡμερῶν ἐργασίας».

Ἑρμηνεῦον τὸ Ι.Κ.Α. τὴν διάταξιν ταύτην διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55/1952 ἐγκυκλίου τον (ΕΕΔ 11, 334) ἐδέχθη, ὅτι ἐκ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 ἔπεται, ὅτι δὲν καθίσταται πλέον δυνατὴ ἡ προσμέτρησις εἰς τὰς «ἡμέρας ἐργασίας» καὶ τῶν ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη ἡ τοιαύτη ἐπιδότησις ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὴν πρὸ τῆς 1.8.1951 (ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἰσχύσεν ὁ Α. Ν. 1846/1951) χρονικὴν περίοδον.

Ἡ τοιαύτη λύσις ἀφορᾷ, ὡς εἰκὸς (κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ἐγκύκλιον), τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα ἐπὶ τὰς παροχὰς γεγονότα ἔλαβον χώραν ἀπὸ 1.8.1951 καὶ ἐφεξῆς. Εἰς τὰς περιπτώσεις ὅμως, καθ' ἃς τὰ ἐν λόγῳ γεγονότα (θάνατος, ἀναπηρία, συντρέχουσα μὲ ἐπιδοτουμένην ἀνικανότητα, ὑποβολὴ αἰτήσεως ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος) ἐπῆλθον μέχρι 31.7.1951, αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας ἢ φυματιώσεως θὰ προσμετρηθοῦν, διότι κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τοῦ Α.Ν. 1846/1951 δὲν ἦσαν ἁπλᾶ στοιχεῖα ἀσφαλιστικῆς προσδοκίας, ἀλλὰ προϋποθέσεις θεμελιωθέντος ἤδη δικαιώματος.

Ἀντιθέτως ὅμως, ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ μὴ συνυπολογισμοῦ τῶν πρὸ τῆς 1.8.1951 ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως δι' ἀνεργίαν διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν συντάξεων ἀπεφάνθη ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Τὸ Ι.Κ.Α. μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 326 τῆς 30 Ὀκτωβρίου 1956 ἐγκυκλίου του πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α., τροποποιοῦν τὴν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 55/1952 ἐγκύκλιον αὐτοῦ, ἐγνώρισεν, ὅτι αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας ἠσφαλισμένων τοῦ Ἱδρύματος, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιδότησις ἔλαβε χώραν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Α.Ν. 1846/1951, θὰ προσμετρῶνται εἰς τὰς ἡμέρας ἐργασίας κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως καὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως. Περιπτώσεις κριθεῖσαι συμφώνως πρὸς δοθείσας ἤδη ὁδηγίας διὰ τῆς ἄνω ἐγκυκλίου θὰ ἐπανεξετασθοῦν.

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ ἰσχύοντος Ν.Δ. 2961/1954 περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Νόμου 3464/1955 (ΕΕΔ 15, 105), αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας ἐξομοιοῦνται πρὸς ἡμέρας ἐργασίας διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς τῶν παροχῶν ἀσθενείας (μόνον) εἰς εἶδος ἀπὸ τὸν Ὀργανισμόν, παρ' ᾧ ὁ ἄνεργος τυγχάνει ἠσφαλισμένος διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας.

Σχετικῶς πρὸς τὴν ἀπαλλαγὴν τελῶν, περὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀπόφασις τοῦ Σ. τῆς Ε., βλέπε ὁμοίως καὶ λοιπὴν νομολογίαν τοῦ Σ. τῆς Ε. καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐν ΕΕΔ 15, 316.

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1267/1955, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Ταβουλάρης*
Δικηγόρος ὁ κ. Φ. Κωτσοφᾶς

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, ἀσκηθείσης παραδεκτῶς, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 94 τῆς 10ης Ἰανουαρίου 1955 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπ/τος Πειραιῶς τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 30.8.1954 αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος πρὸς ἀπο-

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Ἐφαρμογή τοῦ Κανονισμοῦ περί τρόπου ὑπολογισμοῦ δαπανῶν τοῦ Ι.Κ.Α. πρός περίθαλψιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὀφειλομένου εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου. — Περιπτώσεις παραλείψεως ἐργοδοτῶν πρός ὑποβολήν δηλώσεως εἰς τό Ι.Κ.Α. ἀνά πᾶσαν πρόσληψιν μισθωτοῦ περί τῆς παρ' αὐτῷ ἀπασχολήσεως, παραλείψεως ἐφοδιασμοῦ μισθωτοῦ δι' ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου κ.λ.π.: Κατόπιν τῆς κοινοποιουμένης κατωτέρω ἀπό 2.10.1956 (Συνεδρ. 64η) ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ ὁποία ἀπητεῖτο, διά τήν ἐφαρμογήν τοῦ διά τῆς 6π' ἀριθ. 51476/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 172 τῆς 25.8.1954 τ. Β') (*) ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ «περί τρόπου ὑπολογισμοῦ δαπανῶν Ι.Κ.Α. πρός περίθαλψιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὀφειλομένου εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου», παρεχομεν τάς ἀκολούθους ὁδηγίας ἐπί τῆς ἐφαρμογῆς του.

(*) ΕΕΔ 13, σελ. 1013.

νομήν αὐτῷ συντάξεως γήρατος, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δέν ἐπληροῦντο ἐν προκειμένῳ αἱ χρονικαί προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρ. 28 § 5 τοῦ ἀν. ν. 1846 τοῦ 1951 «περί Κοινων. Ἀσφαλίσεων» πρός χορήγησιν συντάξεως γήρατος, δοθέντος ὅτι ὁ αἰτῶν δέν εἶχε πραγματοποιήσει ἀνά ἑκατόν τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας καθ' ἕκαστον τῶν τελευταίων πρό τῆς ὑποβολῆς τῆς ὡς εἴρηται αἰτήσεώς του πέντε ἐτῶν, ἤτοι κατά τά ἔτη 1949, 1950, 1951, 1952 καί 1953.

Εἰς τήν παροῦσαν δίκην παρεμβαίνει παραδεκτῶς τό "Ἱδρυμα Κοινων. Ἀσφαλίσεων, διά τῆς ἀπό 21.5.1955 παρεμβάσεώς του, ἔχον πρόδηλον συμφέρον πρός διατήρησιν τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Ἐγένετο διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δεκτόν, ὅτι ὁ αἰτῶν δέν εἶχε πραγματοποιήσει 100 ἡμέρας ἐργασίας τοῦ καθ' ἕκαστον τῶν πέντε τελευταίων ἐτῶν, διά τόν λόγον ὅτι ἐκ τοῦ σχετικοῦ βιβλιαρίου του προέκυψεν, ὅτι οὗτος εἶχε κατά τό ἔτος 1951 πραγματοποιήσει μόνον 11 ἡμέρας ἐργασίας, μή συνυπολογισθεισῶν εἰς ταύτας καί τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀπό 1 Ἰανουαρίου μέχρι 30 Ἰουνίου 1951 χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ὃ εἶχεν ἐπιδοτηθῆ οὗτος παρά τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ ν. 118 τοῦ 1945 «περί ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων» ὥριζεν, ὅτι: «αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως τοῦ ἀνέργου συνυπολογίζονται ὡς ἡμέραι ἐργασίας διά τήν ἐφαλίσιν του κατά τῆς ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος καί θανάτου παρά τῷ Ὀργανισμῷ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, εἰς τόν ὁποῖον τυγχάνει ἠσφαλισμένος. Οὗτος ἀπαλλάσσεται τῆς καταβολῆς τῶν ὑπό τῶν οἰκείων διατάξεων ὁριζομένων εἰσφορῶν». Διά τοῦ ἄρθρ. 60 ἀφ' ἑτέρου τοῦ ἀν.ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ὡρίσθη, ὅτι ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καταργεῖται. . . ὁ ἀν. ν. 118/1945. . .. ὡς ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, πλήν τοῦ ἄρθρ. 9 καί τῶν μή ἀσφαλιστικοῦ περιεχομένου διατάξεων τούτου...».

Ἡ κατάργησις αὕτη τοῦ ν. 118/1945, ἐπελθοῦσα ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ ἀν. ν. 1846/1951, δέν δύναται νά ἔχῃ τήν ἔννοιαν, ὅτι κατά τήν ἀπονομήν συντάξεως ὑπό τοῦ παρεμβαίνοντος Ἱδρύματος, ἐπί τῇ βάσει τοῦ ἀν. ν. 1846, ἀποκλείει νά συνυπολογισθῶσι, πρός καθορισμόν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων τοῦ νόμου τούτου, εἰς τάς ἡμέρας ἐν ἀσφαλίσει καί αἱ ἡμέραι, αἵτινες, ἐπί τῇ βάσει τῆς ἰσχυούσης τότε διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ ν. 118/1945, ἐθεωρήθησαν νομίμως ὡς ἡμέραι ἐν ἀσφαλίσει. Τό ἀποτέλεσμα τοῦτο θά ἐπήρχετο μόνον ἐάν ὑπῆρχε ρητή περί αὐτοῦ διάταξις ἐν τῷ ἀν. ν. 1846/1951 πέραν τῆς ἁπλῶς διά τό μέλλον καταργήσεως τοῦ ν. 118, ἥτις ὅμως δέν ὑφίσταται. Κατ' ἀκολουθίαν οὐχί νομίμως δέν συνυπελογίσθησαν ὑπό τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου εἰς τάς ἡμέρας ἐργασίας τοῦ αἰτοῦντος τοῦ ἔτους 1951 καί αἱ ἡμέραι, αἵτινες, κατά τήν ὡς ἄνω διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ ν. 118, ἐθεωροῦντο ὡς ἡμέραι ἐν ἀσφαλίσει, ἀκυρωτέας τῷ λόγῳ τούτῳ καθιστωμένης τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως.

Ὑπό τοῦ ἄρθρ. 40 τοῦ ὡς εἴρηται ἀ.ν. 1846/1951 ὁρίζεται ὅτι: «1. Αἱ παροχαί τοῦ Ι.Κ.Α., ἐκτός ἄν ἄλλως ὁ νόμος ρητῶς ὁρίζῃ, καταβάλλονται εἰς χρόνον καί κατά τρόπον καθοριζόμενον διά κανονισμοῦ.... Αἰτήσεις πρός ἀπονομήν παροχῶν ἤ ἐξόφλησιν τῶν εἰς χρῆμα τοιούτων δέν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου, οὐδ' εἰς πληρωμήν οἱουδήποτε φόρου. Πᾶσαι αἱ πράξεις δικαστικαί, διοικητικαί καί ἐξώδικοι πρός ἀναγνώρισιν, δικαστικήν ἐπιδίωξιν ἤ πραγματοποίησιν τῶν ἐν λόγῳ παροχῶν ἀπαλλάσσονται παντός τέλους...». Κατά τήν ἀληθῆ δέ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, εἰς τήν δι' αὐτῆς καθιερουμένην ἀπαλλαγήν περιλαμβάνεται, ὡς ἐκ τῆς γενικότητός της, καί ἡ περίπτωσις τῆς διά τῆς ἀκυρωτικῆς ὁδοῦ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τῶν ὑπό τοῦ παρεμβαίνοντος Ἱδρύματος χορηγουμένων συνταξιοδοτικῶν παροχῶν, μή ὑποκειμένης εἰς τοιαύτας περιπτώσεις τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως εἰς τέλη χαρτοσήμου. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκει τελικῶς ὁ αἰτῶν τήν ὑπέρ αὐτοῦ πραγματοποίησιν τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ὡς εἴρηται συνταξιοδοτικῆς παροχῆς παρά τοῦ Ι.Κ.Α., οὐχί νομίμως ὑπεχρεώθη, ὅπως καταβάλῃ τέλη χαρτοσήμου διά τήν ὑπόθεσιν ταύτην, ἐφ' ᾧ καί δέον νά διαταχθῇ ἡ ἐπιστροφή τούτων.

I. Έκτασις έφαρμογῆς τοῦ Κανονισμοῦ

Ὁ ἐκδοθεὶς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 34 ά.ν. 1846/1951 ὡς ἄνω Κανονισμὸς καὶ αἱ εἰς ἐκτέλεσιν τούτου λαμβανόμεναι ἀποφάσεις τοῦ Δ.Σ. τυγχάνουσιν ἐφαρμογῆς πέραν τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως βεβαιοῦται δόλος τοῦ ἐργοδότου, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου προεκλήθη ἐργατικὸν ἀτύχημα εἰς ἠσφαλισμένον, καὶ εἰς τὰς ὑπὸ τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 43 τοῦ ν.δ. 2698/1953 (*), προστεθείσης § 9 εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρ. 36 ά.ν. 1846/1951 ὁριζομένας περιπτώσεις παραλείψεως παρὰ τοῦ ἐργοδότου τηρήσεως τῶν ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως καθοριζομένων ὡς ἀκολούθως ὑποχρεώσεων τούτου, ἤτοι :

α) Νὰ ὑποβάλλῃ ἀμελλητὶ δήλωσιν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀνὰ πᾶσαν πρόσληψιν μισθωτοῦ περὶ τῆς παρ' αὐτοῦ ἀπασχολήσεώς του, ἀσχέτως τοῦ ἐὰν οὗτος εἶναι ἐφωδιασμένος ἢ μὴ δι' ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου.

β) Νὰ μεριμνᾷ διὰ τὸν ἐφοδιασμὸν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀπασχολουμένων δι' ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου (βλέπε ἄρθρον 26 § 9 ἐδάφ. α' ά.ν. 1846/1951) καὶ

γ) Νὰ τηρῇ μισθολόγια, διαφυλάττων ταῦτα ἐπὶ μίαν τοὐλάχιστον δεκαετίαν πρὸς χρῆσιν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ὑποβάλλῃ ἀντίγραφα τούτων συμφώνως πρὸς τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τοῦ οἰκείου Κανονισμοῦ (ἄρθρ. 26 § 9 ἐδ. β' καὶ δ' ά.ν. 1846/1951).

II. Διαδικασία

Α' Ἁρμόδια ὄργανα :

Ἁρμόδιος διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀποδοτέας παρὰ τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. δαπάνης εἶναι ὁ Διευθυντὴς τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος, ὡς τοιοῦτον δὲ χαρακτηρίζεται : α) ἐπὶ τῶν ὑπὸ στοιχ. α' τοῦ Κεφ. Ι τοῦ παρόντος ὁριζομένων περιπτώσεων τὸ Ὑποκατάστημα τοῦ τόπου τοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐχορήγησε τὰς παροχὰς καὶ β) ἐπὶ τῶν περιπτώσεων ὑπὸ στοιχ. β' καὶ γ' τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω κεφαλαίου τὸ Ὑποκατάστημα τῆς ἕδρας τοῦ ἐργοδότου.

Β' Προσδιορισμὸς τῆς ἀποδοτέας δαπάνης παροχῶν :

α) Ἐπὶ πραγματοποιηθεισῶν ἤδη παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. παροχῶν :

αα) Χρηματικαὶ παροχαί : Αἱ πραγματοποιηθεῖσαι παροχαὶ ἀσθενείας καὶ μητρότητος καὶ αἱ συντάξεις καταλογίζονται εἰς βάρος τοῦ ὑποχρέου ἐργοδότου εἰς τὸ ποσὸν, ὅπερ κατεβλήθη πράγματι εἰς τὸν ἠσφαλισμένον.

ββ) Εἰς εἶδος παροχαὶ ἀσθενείας καὶ μητρότητος.

Ἡ καταλογιστέα δαπάνη διὰ πραγματοποιηθεῖσας τοιαύτας παροχὰς προσδιορίζεται «ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀξίας ἑκάστης παροχῆς, καθοριζομένης διὰ γενικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος».

Διὰ τοιαύτης δὲ κοινοποιουμένης ὑμῖν ἀποφάσεως ὡρίσθη, ὅτι ἡ δαπάνη δι' ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν, συμπεριλαμβανομένων τῶν παρακλινικῶν ἐξετάσεων καὶ τῶν εἰδικῶν θεραπειῶν, ὑπολογίζεται εἰς δραχ. 20 ἡμερησίως. Συνεπῶς διὰ παρασχεθεῖσαν ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν ἐπὶ 10 π.χ. ἡμέρας θὰ καταλογισθῇ εἰς τὸν ἐργοδότην τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 200 (ἡμ. 10 Χ δραχ. 20 ἡμερησίως), ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἰατρικῶν ἐπισκέψεων ἢ τῆς ποσότητος τῶν χορηγηθέντων φαρμάκων ἢ τῆς ἐκτάσεως τῶν παρακλινικῶν ἐξετάσεων.

Ἡ δαπάνη ἐξ ἄλλου τῆς περιθάλψεως ἐν θεραπευτηρίῳ προσδιορίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συμβατικῶς ἑκάστοτε τιμῶν νοσηλείων (ἐγχειριστρων κλπ.) καὶ ἐν γένει ἐπὶ τῶν πραγματοποιηθέντων παρὰ τοῦ Ἱδρύματος ἐξόδων, εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς, ὡς π.χ. ἐπὶ περιθάλψεως λόγῳ τοῦ ἐπείγοντος εἰς μὴ συμβεβλημένον θεραπευτήριον, ἡ πραγματικὴ δαπάνη ὑπερβαίνει τὰ συμβατικῶς ἰσχύοντα νοσήλεια.

β) Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις :

Ἐὰν ἐνδεχομένως δὲν ὑπάρχωσιν ἀκριβῆ στοιχεῖα ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν διάρκειαν τῶν παροχῶν, ὁ ὑπολογισμὸς τούτων ἐνεργεῖται κατὰ προσέγγισιν μετὰ γνώμην τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος τῆς παθήσεως ἢ τῆς σωματικῆς βλάβης.

γ) Ἐπὶ μελλουσῶν νὰ πραγματοποιηθῶσι παροχῶν : Ἡ ἀποδοτέα παρὰ τοῦ ἐργοδότου δαπάνη προσδιορίζεται μετὰ γνώμην τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, κατὰ πρόβλεψιν τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς διαρκείας τῶν παροχῶν, ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος τῆς παθήσεως ἢ τῆς σωματικῆς βλάβης.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα παροχαὶ ἀσθενείας καὶ μητρότητος προσδιορίζονται ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος, συμφώνως πρὸς τὴν ὁριζομένην διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. ἀποτίμησιν τὴν ἰσχύουσαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κεφαλοποιήσεως τῶν παροχῶν, ἤτοι τὴν ἡμέραν ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ/ντοῦ τοῦ Υπ/τος.

Διὰ τὸν προσδιορισμὸν ὅμως τῶν δαπανῶν ἐκ μελλούσης συντάξεως ἀπαραίτητον εἶναι, ὅπως ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑποκαταστήματος ἀποφασίζῃ ἐπὶ τῇ βάσει προηγουμένης ἀναλογιστικῆς μελέτης, ἐνεργουμένης ἐφ' ἑκάστης συγκεκριμένης περιπτώσεως παρὰ τῆς Ἀναλογιστικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Διοικήσεως.

Πρὸς τοῦτο δέον ὅπως ὑποβάλληται ἑκάστοτε παρὰ τοῦ ἁρμοδίου Ὑποκαταστήματος πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Στατιστικῆς τῆς Διοικήσεως ἔκθεσις ἐπὶ τῆς συγκεκριμένης περιπτώσεως, ἐμφαίνουσα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα :

α) Ἐπὶ συνταξιοδοτήσεως συνεπείᾳ ἀναπηρίας:

1) Τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ ἠσφαλισμένου, τὸν ἀριθμὸν μητρῴου αὐτοῦ, τὴν ἡλικίαν, τὸ φῦλον καὶ τὴν οἰκογενειακὴν αὐτοῦ κατάστασιν, ἀναφερομένου ἰδιαιτέρως ἑκάστου μέλους οἰκογενείας καὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ.

2) Τὸ ποσὸν τῆς ὑπολογισθείσης κατὰ νόμον μηνιαίας αὐτοῦ συντάξεως, ἀναφερομένων ἰδιαιτέρως τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν.

3) Τὸ διαπιστωθὲν παρὰ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ποσοστὸν τῆς ἀναπηρίας καὶ τὴν πιθανολογουμένην διάρκειαν αὐτῆς.

8) Ἐπὶ συνταξιοτήσεως λόγῳ θανάτου εὐνόητον εἶναι, ὅτι θὰ ὑποβάλλωνται τὰ ἀντιστοίχως πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἀπαιτούμενα στοιχεῖα.

Λαμβανομένου τέλος ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀποδίδεται ὅλως ἐξαιρετικὴ σημασία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ

(*) ΕΕΔ 12, σελ. 1287.

Κανονισμοῦ εἰς τὴν γνωμάτευσιν τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς φύσεως, τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς διαρκείας τῆς ὑπαρχούσης ὀργανικῆς ἢ σωματικῆς βλάβης, ἐφιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν ὑμῶν, ὅπως παρασχεθῶσιν ὁδηγίαι πρὸς τὰς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὰς καὶ λαμβάνωσιν ἰδιαιτέραν μέριμναν διὰ τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τῆς διαρκείας τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος καὶ τὴν πιθανολόγησιν τῆς ἐκτάσεως τῆς παρασχεθησομένης ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως (εἰς πάσης φύσεως θεραπευτήρια ἢ σανατόρια), καλῶ δὲ μᾶλλον διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ποσοστοῦ τῆς ἀναπηρίας καὶ τὴν πιθανολόγησιν τῆς διαρκείας αὐτῆς.

III. Ὑποχρεώσεις ἐργοδοτῶν - Ὑπόχρεα πρόσωπα - Διαδικασία τηρήσεως ὑποχρεώσεων.

1. Ὡς ἀνωτέρω ἐν § I ἐλέχθη, ὁ ἐργοδότης ἔχει τὰς ἐν τῇ προστασίᾳ διὰ τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ Ν.Δ. 2698/1953 εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 ἐν § 9 ὡρισθείσας, ἐν περιπτώσει παραλείψεως τηρήσεως τῶν ἐν τῇ αὐτῇ διατάξει καθοριζομένων ὑποχρεώσεών του.

2. Ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς περὶ ἧς ἀνωτέρω διατάξεως, ἥτις ἀποβλέπει εἰς τὴν κανονικὴν ἀπαγωγὴν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ εἰσπραξιν τῶν ἐπάθλων τοῦ Ι.Κ.Α., προκύπτει ὅτι αὕτη ἀφορᾷ τοὺς κατ' ἐπάγγελμα ἐργοδότας. Προκειμένου περὶ προσώπων, τὰ ὁποῖα δὲν ἀσκοῦν ἐπιχείρησιν, θὰ πρέπει, ἵνα τύχῃ ἐφαρμογῆς ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος διάταξις, νὰ ἀπασχολοῦν ταῦτα μισθωτοὺς κατά τρόπον διαρκῆ (π.χ. ὑπηρεσία μαγειρίσσης ἢ κηπουροῦ εἰς ἰδιωτικὴν κατοικίαν). Θὰ ἦτο ὅμως ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου ἡ ἐπιβολὴ κυρώσεων κατὰ τοῦ προσώπου (ἰδιοκτήτου ἢ μισθωτοῦ οἰκίας), τὸ ὁποῖον ἐπ' εὐκαιρίᾳ προσλαμβάνει 1 ἢ 2 ἐργάτας διὰ τὸν ἐλαιοχρωματισμὸν δωματίου.

Προκειμένου εἰδικώτερον περὶ τῶν οἰκοδομικῶν καὶ τεχνικῶν ἐργασιῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς κλπ. ἐργασίας προσώπων», ἐργοδότης ὑποχρεώσεως διὰ τὴν τήρησιν τῶν ὡς ἄνω διατυπώσεων εἶναι ὁ ἐργολάβος ἢ ἀνάδοχος. Δεδομένου ὅμως ὅτι οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τοιαῦτα ἔργα ἀσφαλισμένοι ἀλλάσσουν συχνὰ ἐργοδότην καὶ ἡ ἄμεσος ὑποβολὴ δηλώσεως ἀπασχολήσεως καθίσταται πολλάκις ἐκ τῶν πραγμάτων δυσχερής, τὸ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος ἔδεχθη, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις ἀναγγελίας τῆς ἀπασχολήσεως πληροῦται διὰ τῆς ἐγγραφῆς τοῦ ἀσφαλισμένου εἰς τὰ βιβλία μισθολογίων, ἀντίγραφον τῶν ὁποίων ὑποχρεοῦται, ὅπως ὑποβάλλῃ καθ' ἑβδομάδα ὁ ἐργολάβος ἢ ἀνάδοχος εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

3. Δήλωσις τοῦ ἐργοδότου περὶ ἀπασχολήσεως ἀσφαλισμένου θὰ ὑποβάλλεται ἀνὰ πᾶσαν πρόσληψιν μισθωτοῦ ὑπαγομένου εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν, ἀσχέτως τοῦ ἐὰν οὗτος εἶναι ἐφοδιασμένος ἢ μὴ δι' ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου.

Γενικῶς σημειοῦμεν ὅτι ὁ νόμος οὐδεμίαν παρέχει προθεσμίαν διὰ τὴν ὑποβολὴν δηλώσεως ἀπασχολήσεως, ἐφ' ὅσον ὁρίζει ὅτι αὕτη δέον νὰ ὑποβληθῇ μέχρι τῆς ἐπαληθεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως, ἥτις δύναται νὰ ἐπέλθῃ εὐθὺς ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἀπασχολήσεως. Οὐχ ἧττον δέον νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἡ ὑποβολὴ δηλώσεως ἐντὸς τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀπασχολήσεως εἶναι ἐμπρόθεσμος, ἔστω καὶ ἂν ἐγένετο μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀσφαλιστικῆς (π.χ. ἀτύχημα). Ἐφ' ὅσον ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἀπασχολήσεως εἶναι Κυριακὴ ἢ ἐπίσημος ἀργία, ἡ δήλωσις εἶναι ἐμπροθέσμως ὑποβαλλομένη τὴν ἐπομένην.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δήλωσις δέον νὰ ἦ ἐγγραφός, νὰ συντάσσηται εἰς διπλοῦν κατὰ τὸ ἀποστελλόμενα ἡμῖν ὑπόδειγμα (*), ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μισθωτῶν, ὧν ἀναγγέλλεται ἡ ἀπασχόλησις, καὶ νὰ ὑποβάλληται εἰς τὸ Ὑπ/μα ἢ Τοπικὸν Παρ/μα τοῦ Ι.Κ.Α., εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν τοῦ ὁποίου λαμβάνει χώραν ἢ μέλλει νὰ λάβῃ χώραν ἡ ἀπασχόλησις τοῦ ἠσφαλισμένου. Αἱ ὑποβαλλόμεναι δηλώσεις δέον νὰ καταχωροῦνται εἰς εἰδικὸν βιβλίον πρωτοκόλλου, ὅπερ θὰ τηρῆται παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ Ἐσόδων ἑκάστου Ὑποκαταστήματος ἢ Τοπικοῦ Παραρτήματος, ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ ἐγγραφῆς δέον ἀπαραιτήτως νὰ προκύπτουν α) τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ ἐργοδότου ἢ ἡ ἐπωνυμία τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ὁ ἀριθμὸς μητρώου αὐτοῦ καὶ β) τὸ ὀνοματεπώνυμον τῶν μισθωτῶν, ὧν ἀναγγέλλεται ἡ ἀπασχόλησις, ὁ Α.Μ. τούτων καὶ ἡ χρονολογία ἐνάρξεως τῆς ἀπασχολήσεως. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω καταχώρησις θὰ σημειοῦται ὑπὸ τοῦ ἐνεργοῦντος ταύτην ὑπαλλήλου εἰς τὴν εἰδικὴν θέσιν τῆς δηλώσεως ἀπασχολήσεως, συμπληρουμένων τῶν σχετικῶν ἐνδείξεων καὶ βεβαιοῦται διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τῆς σφραγῖδος τῆς Ὑπηρεσίας.

Ἐκ τῶν ὑποβαλλομένων δηλώσεων τὸ μὲν ἀντίγραφον θὰ ἐπιστρέφηται εἰς τὸν ἐργοδότην, τὸ ἕν δὲ ἕτερον θὰ διαβιβάζηται εἰς τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον τῆς Ὑπηρεσίας Ἐσόδων (Περιοχὴν—Τομέα), τὸ ἐντεταλμένον μὲ τὸν ἔλεγχον τοῦ ἐργοδότου. Τὸ τελευταῖον τοῦτο Γραφεῖον θὰ καταχωρῇ εἰς τὸ βιβλίον ἐλέγχου τοῦ ἐργοδότου τὰ ὀνοματεπώνυμα τῶν ἠσφαλισμένων, ὧν ἀναγγέλλεται ἡ ἀπασχόλησις, τὴν χρονολογίαν ἐνάρξεως τῆς ἀπασχολήσεως καὶ τὸν ἀριθμόν, ὑφ' ὃν ἐπρωτοκολλήθη ἡ δήλωσις εἰς τὸ εἰδικὸν πρωτόκολλον, ἵνα τὰ στοιχεῖα ταῦτα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸν διενεργούμενον ἔλεγχον τοῦ ἐργοδότου. Ἀκολούθως αἱ δηλώσεις θὰ τηροῦνται κατὰ Γραφεῖον καὶ κατ' αὔξοντα ἀριθμὸν μητρώου ἐργοδότου καὶ θὰ φυλάσσωνται ἐπὶ ἓν ἔτος.

4. Δεδομένης τῆς βαρυτήτος τῆς κυρώσεως, τὴν ὁποίαν ἐπισύρει ἡ μὴ συμμόρφωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὰς ἀνωτέρω ὑποχρεώσεις, αἱ Ὑπηρεσίαι θὰ προβαίνουν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως μόνον ἐφ' ὅσον προκύπτει κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον παράβασις τῶν ὑποχρεώσεων τούτων.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς παρούσης ἐγκυκλίου θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς λήψεώς της (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 302/1956 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Συνεδρίασις Δ.Σ. 54/2.10.1956

. . . . . .

Ἀπόφασις

Τὸ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπ' ὄψιν τοῦ ὑπὸ ἐτέθη τὸ ζήτημα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ Ν.Δ. 2698/1953, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 26.9.1956 σημείωμα τοῦ προεδρεύοντος Α' Ἀντιπροέδρου, ὡς καὶ σχετικὴν προφορικὴν εἰσήγησιν αὐτοῦ, προφορικὴν εἰσήγησιν τοῦ Διευθυν-

(*) Βλέπε κατωτέρω.

τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως καὶ τὰς ἐπὶ τοῦ θέματος ἀπόψεις τῶν μελῶν αὐτοῦ.

Ἀποφασίζει

Ἐγκρίνει, πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ Ν.Δ. 2698/1953, ὡς καὶ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 54 § 2 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ὑπολογισμοῦ δαπανῶν Ι.Κ.Α. πρὸς περιθαλψιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὀφειλομένων εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου»:

α) Ὅπως ἡ παρὰ τοῦ ὑποχρέου ἐργοδότου ἀποδοτέα ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει εἰς τὸ Ι.Κ.Α. δαπάνη δι' ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν, συμπεριλαμβανομένων τῶν παρακλινικῶν ἐξετάσεων καὶ τῶν εἰδικῶν θεραπειῶν, καθορισθῇ εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχ. εἴκοσι (20) ἡμερησίως καὶ

β) Ὅπως τὸ ποσὸν τῆς ἀναζητητέας δαπάνης περιθάλψεως ἐν θεραπευτηρίῳ ὑπολογίζηται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συμβατικῶς ἰσχυουσῶν ἑκάστοτε διὰ τὸ Ι.Κ.Α. τιμῶν νοσηλείων (ἐγχειρίστρων κλπ.) καὶ ἐν γένει ἐπὶ τῶν πραγματοποιηθέντων παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐξόδων.

Εἰς τὴν ὡς ἄνω ἀπόφασιν ἐμειοψήφησαν τὸ μέλος κ. Νικολόπουλος, διατυπώσας τὴν ἄποψιν ὅτι δὲν θὰ ἔδει εὐσπευσμένως καὶ ἄνευ μελέτης νὰ ληφθῇ αὕτη, καὶ τὸ μέλος κ. Κύρτσης, ἔχων τὴν γνώμην, ὅτι αὕτη θὰ ἔδει νὰ ἐφαρμοσθῇ μετὰ ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς λήψεώς της.

Υποδείγματα δηλώσεως

Δήλωσις ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ

Στοιχεῖα ἐργοδότου: Ὀνοματεπώνυμον ἢ ἐπωνυμία ἐπιχειρήσεως . . . . . Διεύθυνσις: ὁδὸς . . . . . ἀριθμὸς . . . . Α. Μητρώου Ι.Κ.Α. . . . . Πρὸς τὸ Ὑποκ/μα Ι.Κ.Α. . . . . .

Ὁ ὑπογεγραμμένος ἐργοδότης δηλῶ, ὅτι προσέλαβον ὡς μισθωτὸν ἀπὸ (ἡμερομηνία ἐνάρξεως ἀπασχολήσεως) . . . . . τὸν (ὀνοματεπώνυμον) . . . . . τοῦ (ὄνομα πατρὸς) καὶ τῆς (ὄνομα μητρὸς) . . . . . κεκτημένον ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον (Α.Μ. . .) / μὴ κεκτημένον

Ἐν . . . . . τῇ . . . . . .

Ὁ δηλῶν

(Ὑπογραφή, σφραγίς)

Δήλωσις ἀπασχολήσεως μισθωτῶν

Στοιχεῖα ἐργοδότου:

Ὀνοματεπώνυμον ἢ ἐπωνυμία ἐπιχειρήσεως . . . . . Διεύθυνσις: ὁδὸς . . . . . ἀριθμὸς . . . . . Α. Μητρώου Ι.Κ.Α. . . . . Πρὸς τὸ Ὑποκ/μα τοῦ Ι.Κ.Α. . . . . .

Ὁ ὑπογεγραμμένος ἐργοδότης δηλῶ, ὅτι προσέλαβον ὡς μισθωτοὺς τοὺς κάτωθι ἀπὸ τῆς ἐναντι ἑκάστου σημειουμένης χρονολογίας:

1. (ὀνοματεπώνυμον) . . . . . τοῦ (ὄνομα πατρὸς) . . . καὶ τῆς (ὄνομα μητρὸς) . . . . κεκτημένον ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον (Α.Μ...), / μὴ κεκτημένον ἀπὸ τῆς (χρονολογία ἐνάρξεως ἀπασχολήσεως)
2. . . . . .
3. . . . . .
4. . . . . .

Ἐν . . . . . τῇ . . . . . .

Ὁ δηλῶν

(Ὑπογραφή, σφραγίς)

Ἐπὶ τῆς θεμελιώσεως τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας: Λαμβάνοντες ἀφορμὴν ἐξ ἐρωτήματος τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν, ἀφορῶντος εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, γνωρίζομεν ὑμῖν τ' ἀκόλουθα:

1. *Προϋπάρχουσα ἀναπηρία*: Ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ α.ν. 1846/1951, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς ἀσφαλίσεως, προκύπτει, ὅτι διὰ νὰ τύχῃ ὁ ἠσφαλισμένος συντάξεως ἀναπηρίας δέον ἡ ἀναπηρία του νὰ ἐπέλθῃ διαρκούσης τῆς ἀσφαλιστικῆς τούτου σχέσεως μετὰ τοῦ Ἱδρύματος.

Ἀναπηρία προϋπάρχουσα τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν δὲν θεμελιοῖ δικαίωμα ἐπὶ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως. Κατ' ἐξαίρεσιν μόνον ἐὰν τῆς προϋπαρχούσης ἀναπηρίας ἐπέρχηται οὐσιώδης ἐπιδείνωσις, θεμελιοῦται δικαίωμα ἐπὶ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ἐκ λόγων ἐπιεικείας καὶ σημφώνως πρὸς τὸ ὅλον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διέπει τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν, ἐφ' ὅσον συντρέχουν καὶ αἱ λοιπαὶ προϋποθέσεις κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδεινώσεως.

2. *Σειρὰ πληρώσεως τῶν προϋποθέσεων δι' ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας*: Δέον νὰ διακρίνωμεν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, τὴν περίπτωσιν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔχουσι πραγματοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος 2.500 ἡμέραι ἐργασίας εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος καὶ ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ σύνταξις αἰτεῖται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προϋποθέσεων τοῦ ἐδ. β' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ νόμου, ἤτοι τῶν ἀνὰ 100 ἡμερῶν ἀσφαλίσεως καθ' ἕκαστον τῶν πέντε τελευταίων ἡμερολογιακῶν ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐπῆλθεν ἡ ἀναπηρία.

α) Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν ἡ σύνταξις ἀπονέμεται, ἐφ' ὅσον ὁ κριθεὶς ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου ἔχει πραγματοποιήσει εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος 2.500 ἡμέρας ἐργασίας τοὐλάχιστον, δίχως ἐν τῇ ἐν λόγῳ διατάξει νὰ ὁρίζηται ρητῶς, ὅτι ἡ συμπλήρωσις τῶν ὡς ἄνω ἀπαιτουμένων χρονικῶν προϋποθέσεων δέον ἀπαραιτήτως νὰ ἔχῃ συντελεσθῇ πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας. Συνεπῶς εἰς τὰς περιπτώσεις αἰτήσεων συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας βάσει τῶν προϋποθέσεων τῶν 2.500 ἡμερῶν ἐργασίας δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ἐν τῇ παρεχομένῃ εὐχερείᾳ διὰ τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως, ὅτι δὲν ἀποκλείεται ἡ μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀναπηρίας συμπλήρωσις τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων.

Εὔνοητον εἶναι ὅτι μόνον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον σύντομος χρόνος ἐργασίας μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀναπηρίας δύναται νὰ συνυπολογισθῇ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων, διότι ἄλλως προφανῶς θὰ κατελήγομεν εἰς καταστρατήγησιν τῆς ἐννοίας τῆς ἀναπηρίας, καθ' ὅσον αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀπασχόλησις τοῦ ἤδη καὶ πάσχοντος ἠσφαλισμένου κατὰ τεκμήριον ἀποκλείει τὸν χαρακτηρισμὸν τούτου ὡς ἀσφαλιστικῶς ἀναπήρου.

Πέραν τούτου καὶ πολλῷ μᾶλλον, κατὰ τὰ ἐν ἀρχῇ ἐκτεθέντα, ἀποκλείεται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματος εἰς σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας ἡ πρὸ τῆς ἀσφαλίσεως ὑπάρχουσα ἀναπηρία, πλὴν ἐν περιπτώσει οὐσιωδοῦς ἐπιδεινώσεως ταύτης κατὰ τὴν διάρκειαν

τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν ἀποκλείεται, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἐπιδεινώσεως πραγματοποίησις χρόνου τινὸς ἐργασίας διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 2.500 ἡμερῶν ἐργασίας.

β) Κατὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν τῆς ἀναφερθείσης ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ νόμου ἡ σύνταξις ἀπονέμεται, ἐφ' ὅσον ὁ κριθεὶς ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου ἔχει πραγματοποιήσει ἀνὰ 100 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει ἐντὸς ἑνὸς ἑκάστου τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους ἐκείνου, καθ' ὃ ἐπῆλθεν ἡ ἀναπηρία. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ νόμος ἀπαιτεῖ αὐστηρῶς, ὅπως αἱ ὁριζόμεναι ὑπὸ τούτου ἐλάχισται χρονικαὶ προϋποθέσεις ἔχουν πραγματοποιηθῇ ὁπωσδήποτε πρὸ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους καθ' ὃ ἐπῆλθεν ἡ ἀναπηρία, ἤτοι ἐντὸς ἑκάστου τῶν ἀμέσως πρὸ τούτου πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν νὰ ἔχουν πραγματοποιηθῇ ἀνὰ 100 τοὐλάχιστον ἡμέραι ἐργασίας εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος.

Συνεπῶς διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματος συντάξεως κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἐδαφ. β' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ἀποκλείεται, ὅπως λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ἡμέραι ἐργασίας πραγματοποιηθεῖσαι μετὰ τὴν 1ην τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐπῆλθεν ἡ ἀναπηρία. Αὗται θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν μόνον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως.

3. Καθορισμὸς χρόνου ἐνάρξεως ἀναπηρίας. Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων καθίσταται προφανὴς ἡ ἰδιάζουσα σημασία, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ καθορισμὸς τοῦ χρόνου τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας ἢ τῆς ἐπιδεινώσεως προϋπαρχούσης τοιαύτης, εἰς ἃς περιπτώσεις πρόκειται νὰ κριθῇ αἴτησις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἐδ. β' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ ἀν. ν. 1846/1951.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου παρέχομεν εἰς ὑμᾶς τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας: Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 29 τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἀρμοδιότητος, ἀρμόδιαι διὰ τὴν ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως διαπίστωσιν τῆς φύσεως, τῶν αἰτίων, τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς διαρκείας τῆς σωματικῆς ἢ τῆς πνευματικῆς παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως τοῦ αἰτοῦντος σύνταξιν ἀναπηρίας, ὡς καὶ διὰ τὴν ἔρευναν τῆς ἐπιδράσεως τῆς διαπιστουμένης παθήσεως ἢ βλάβης ἐπὶ τῆς καθόλου ἱκανότητος τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς ἄσκησιν τοῦ συνήθους βιοποριστικοῦ του ἐπαγγέλματος, εἶναι αἱ ὑγειονομικαὶ ἐπιτροπαί.

Εἰς αὐτὰς ἑπομένως ἀνήκει καὶ ὁ καθορισμὸς τοῦ χρόνου ἐπελεύσεως τῆς κατὰ νόμον ἀναπηρίας ἢ ἐπιδεινώσεως προϋπαρχούσης καὶ δέον ἀπαραιτήτως εἰς τὰς σχετικὰς τούτων γνωματεύσεις νὰ ἀναγράφηται ὁ χρόνος οὗτος.

Ἐνταῦθα κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ διευκρινίσωμεν, ὅτι ὁ ὡς ἄνω καθορισμὸς τοῦ χρόνου ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας δὲν ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διάταξιν τῆς § 5 τοῦ ἄρθρ. 29 τοῦ νόμου, καθόσον ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς παραγράφου ταύτης εἶναι, ὅτι ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἢ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔπαυσε καταβαλλόμενον τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας, μὴ ἐπιτρεπομένης διὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τὴν αὐτὴν αἰτίαν καταβολῆς καὶ συντάξεως καὶ ἐπιδόματος ἀσθενείας καὶ οὐχὶ ὅτι ἡ ἀναπηρία καὶ ἑπομένως καὶ ἡ θεμελίωσις τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ἀρχεται ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας, ὡς ἐκ τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως θὰ ἠδύνατο ἐσφαλμένως νὰ συναχθῇ.

Ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ ὀρθὴ ἔννοια τῆς ὡς ἄνω διατάξεως προκύπτει πρῶτον ἐκ τῆς θέσεως τῆς διατάξεως, περιληφθείσης εἰς τὸ ἄρθρον 29 τοῦ Νόμου τὸ ἀφορῶν τὴν ἔναρξιν καὶ τὴν λῆξιν τῆς καταβολῆς τῶν συντάξεων, ἐνῷ, ἐὰν αὕτη ἀφεώρα εἰς θεμελίωσιν δικαιώματος, θὰ περιελαμβάνετο εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρ. 28, ὅπερ προσδιορίζει τὰ γεγονότα τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα ἐπὶ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως καὶ δεύτερον ἐκ τοῦ ὅτι, ἐὰν ἐγίνετο δεκτὸν ὅτι ἡ γραμματικὴ διατύπωσις τῆς διατάξεως ταύτης ἐκφράζει καὶ τὸ πραγματικόν της νόημα, ἡ ἐν λόγῳ διάταξις θὰ ἀντέκειτο εἰς τὰς θεμελιώδεις διατάξεις τοῦ ἄρθρου 28, καθ' ἃς ἡ ἀσφαλιστικὴ περίπτωσις τῆς ἀναπηρίας ἐπέρχεται, ἀφ' ἧς ὁ ἠσφαλισμένος, πληρῶν τὰς ὁριζομένας χρονικὰς προϋποθέσεις, καθίσταται ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου.

Αἱ Ὑγειονομικαὶ Ἐπιτροπαί, ὁσάκις καθορίζουν χρόνον ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας προγενέστερον τῆς αἰτήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου, πρέπει, ἀπαραιτήτως, νὰ δικαιολογοῦν πλήρως τὰς γνωματεύσεις των, ἀναγράφουσαι εἰς ταύτας τὰ στοιχεῖα, ἐφ' ὧν βασίζεται ἡ γνώμη των διὰ τὴν ἀναδρομὴν τῆς ἀναπηρίας. Τοιαύτη ἀναδρομὴ δικαιολογεῖται κατ' ἀρχήν, ἐφ' ὅσον ἡ ὕπαρξις τῆς ἀναπηρίας εἰς προγενέστερον τῆς αἰτήσεως χρόνον προκύπτει κατ' ἀναμφισβήτητον τρόπον, π.χ. ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς θεραπευτήριον, ἐκ τῆς λήψεως ἐπιδόματος ἀσθενείας, ἐξ ἑτέρων ὑγειονομικῶν ἐξετάσεων κλπ.

Βαρύνουσαν σημασίαν διὰ τὴν κρίσιν τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν δέον πάντως νὰ ἔχῃ ὁ χρόνος διακοπῆς παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου τῆς ἐργασίας του. Διότι ἡ παροχὴ ἐργασίας ἀποτελεῖ κατ' ἀρχὴν τεκμήριον ἱκανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἡ ἀνατροπὴ τοῦ ὁποίου δέον νὰ στηρίζηται εἰς ἀπολύτως ἠλεγμένα καὶ ἀναμφισβήτητα στοιχεῖα.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων θὰ κρίνωνται τοῦ λοιποῦ αἱ αἰτήσεις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, τῶν μέχρι σήμερον παρασχεθεισῶν ἀντιθέτων τυχὸν ὁδηγιῶν καταργουμένων διὰ τῆς παρούσης.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐκδοθεῖσαι μέχρι τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεις τοῦ Διευθυντοῦ ὑμῶν ἢ τῆς παρ' ὑμῖν Τ.Δ.Ε. ἐπὶ αἰτήσεων περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἐδαφίου β' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, αἵτινες τυχὸν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὸν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων καὶ ἡμέρας ἐργασίας πραγματοποιηθείσας μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως τῆς ἀναπηρίας, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 21776/4419/29.4.1953 ἐγγράφου, ἢ ἐδεχθησαν ὁπωσδήποτε, ὅτι τὸ δικαίωμα ἐθεμελιώθη εἰς χρόνον διάφορον ἐκείνου, καθ' ὃν ἐπῆλθεν ἡ ἀναπηρία, κατ' ἐφαρμογὴν προγενεστέρων ὁδηγιῶν μας, δὲν θὰ ἀνακληθοῦν, ἐφ' ὅσον παρέχεται ἤδη βάσει τούτων σύνταξις. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 325/1956 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

3588/1956 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί κυρώσεως τῆς Γενικῆς Συμφωνίας τῆς Γενεύης τῆς 17ης Μαρτίου 1954 ἐπί Οἰκονομικοῦ Κανονισμοῦ διά διεθνεῖς ὁδικάς μεταφοράς.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 234 τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καί τήν ἀπό 4 Σεπτεμβρίου 1956 σύμφωνον γνώμην τῆς κατά τήν § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον πρῶτον.

Κυροῦται ἡ ἀκολουθοῦσα ἐν συνεχείᾳ γενική συμφωνία ἐπί τοῦ Οἰκονομικοῦ Κανονισμοῦ, διά διεθνεῖς ὁδικάς μεταφοράς, ἥτις ἐγένετο ἀποδεκτή ὑπό τῆς Ὑποεπιτροπῆς ἐπί τῶν Ὁδικῶν Μεταφορῶν κατά τήν ἐνδεκάτην (ἑβδόμην) αὐτῆς συνεδρίασιν καί ὑπεγράφη ἐν Γενεύῃ τήν 17ην Μαρτίου 1954 ὑπό τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Βελγίου, Δανίας, Γαλλίας, Ἑλλάδος, Ἰταλίας, Λουξεμβούργου, Ὁλλανδίας, Σουηδίας, Ἑλβετίας, Ἡνωμένου Βασιλείου καί Βορείου Ἰρλανδίας καί Γιουγκοσλαβίας. Ὁμοίως κυροῦνται τά συγχρόνως μετά τοῦ Οἰκονομικοῦ Κανονισμοῦ ὑπογραφέντα: α) πρόσθετον πρωτόκολλον ἐπί τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Γενικῆς Συμφωνίας εἰς τάς ζώνας τῆς Γερμανίας καί β) πρωτόκολλον ὑπογραφῆς, περιέχον τάς ἐπιφυλάξεις, αἵτινες διετυπώθησαν ἐπί ὡρισμένων διατάξεων. Τά δύο ταῦτα πρωτόκολλα ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστον μέρος τῆς συμφωνίας.

Τό κείμενον τῆς κυρουμένης γενικῆς συμφωνίας ἐν Γαλλικῷ πρωτοτύπῳ καί Ἑλληνικῇ μεταφράσει ἔχει οὕτω:

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΠΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ ΔΙΑ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΟΔΙΚΑΣ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ

Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι:

Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτῶν, ὅπως προαχθῇ ἡ ἐξέλιξις καί βελτίωσις τῶν διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορῶν ἐπιβατῶν καί ἐμπορευμάτων ἐν Εὐρώπῃ, μέχρι τοῦ μεγίστου δυνατοῦ ὁρίου, τό ὁποῖον ἀπαιτοῦν αἱ οἰκονομικαί καί κοινωνικαί ἀνάγκαι, καί διά λελογισμένου συντονισμοῦ τῶν διαφόρων μέσων μεταφορᾶς, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἀναγκῶν τῶν χρησιμοποιούντων ταῦτα.

Καί ἔχοντες τήν γνώμην, ὅτι πρός τόν σκοπόν τοῦτον παρίσταται ἀνάγκη ἐφαρμογῆς γενικοῦ κανονισμοῦ διά τάς διεθνεῖς μεταφοράς, ὡς πρώτου βήματος διά τήν δημιουργίαν ἑνός ὀρθολογιστικοῦ συστήματος ἐξυπηρετοῦντος τάς διεθνεῖς ἐν Εὐρώπῃ ὁδικάς μεταφοράς.

Συνεφώνησαν ἐπί τῶν κάτωθι διατάξεων.

Ἄρθρον 1.

1. Ἡ παροῦσα γενική συμφωνία ἐφαρμόζεται ἐπί διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορῶν τῶν ἀναφερομένων κατωτέρω:

Α'. Μεταφοραί ἐπιβατῶν.

1. Διεθνής ἐπιβατική μεταφορά θέλει νοεῖται πᾶσα οἱαδήποτε μεταφορά ἐνεργουμένη διά ἐπιβατηγοῦ μεταφορικοῦ ὀχήματος διαθέτοντος πλείονας τῶν 8 θέσεων, ἐπί πλέον τῆς θέσεως τοῦ ὁδηγοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ ἀναληφθεῖσα διαδρομή θά διέρχεται τοὐλάχιστον διά μιᾶς συνοριακῆς γραμμῆς μεταξύ δύο χωρῶν.

2. Ὑπηρεσίαι παρέχουσαι τοιούτου εἴδους μεταφοράν δύνανται νά εἶναι τακτικαί ἤ ἔκτακτοι. Δύνανται νά εἶναι ὑπηρεσίαι εἰδικῆς φύσεως, ὡς αἱ τουριστικαί ἤ ὑπηρεσίαι μεταβάσεως καί ἐπιστροφῆς, καθώς καί ὑπηρεσίαι τῶν ὁποίων μέρος τῆς διαδρομῆς ἔχει διαμετακομιστικόν χαρακτῆρα (TRANZITO).

Ὁ καθορισμός τῶν διαφόρων κατηγοριῶν διεθνῶν ὁδικῶν ἐπιβατικῶν μεταφορῶν θέλει ἀναφέρεται εἰς τό Προσάρτημα 1.

3. Μεταφορά ὀνομάζεται κοινοριακή μεταξύ δύο χωρῶν, ὅταν τό σημεῖον ἐκκινήσεως καί τό σημεῖον προορισμοῦ εὑρίσκεται ἀντιστοίχως ἐντός ζωνῶν παρακειμένων τῶν κοινῶν συνόρων, θά καθορίζωνται δέ διά τήν ἐφαρμογήν τῆς παρούσης συμφωνίας ὡς κοινοριακαί ζῶναι ἐπί τῶν ἐνδιαφερομένων χωρῶν.

Β'. Ἐμπορευματικαί μεταφοραί.

1. Διεθνής μεταφορά ἐμπορευμάτων εἶναι ἐκείνη, ἥτις διενεργεῖται διά φορτηγῶν μεταφορικῶν ὀχημάτων ὅταν τό σημεῖον τῆς ἀφετηρίας καί ὁ προορισμός εὑρίσκωνται εἰς δύο διαφορετικάς χώρας.

2. Μεταφορά θεωρεῖται ὡς διαμετακομιστική (TRANZITO) ἐν σχέσει μέ ὡρισμένην χώραν, ὅταν αὕτη διενεργῆται διά τοῦ ἰδίου ὀχήματος διά μέσου τοῦ ἐδάφους τῆς χώρας ταύτης καί ἐκτελῆται διά τῆς ἰδίας ἐπιχειρήσεως ἐκ τοῦ σημείου τῆς ἀποστολῆς πρός τό σημεῖον τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἐμπορεύματος δύνει μεταφορτώσεως εἰς τά σύνορα τῆς ἐν λόγῳ χώρας.

3. Μεταφορά ὀνομάζεται κοινοριακή μεταξύ δύο χωρῶν, ὅταν τό σημεῖον ἀποστολῆς καί τό σημεῖον προορισμοῦ τῶν ἐμπορευμάτων εὑρίσκωνται ἀντιστοίχως ἐπί τῶν παραμεθορίων περιοχῶν, καθοριζομένων πρός τόν σκοπόν ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης συμφωνίας ὑπό τῶν δύο ἐνδιαφερομένων χωρῶν.

4. Πρός ἐφαρμογήν τῶν διατάξεων τῆς παρούσης συμφωνίας:

α) Ἐμπορεύματα νοοῦνται πάντα τά ἀγαθά ἤ φορτία παντός εἴδους.

β) Ὄχημα νοεῖται αὐτοκίνητον ὄχημα, ὁρθρευτόν ὄχημα, ρυμουλκούμενον ἤ ἡμιρυμουλκούμενον, ὡς καθορίζεται ὑπό τοῦ ἄρθρου 4 τῆς Συμβάσεως ἐπί τῆς Ὁδικῆς Κυκλοφορίας ὑπό ἡμερομηνίαν 19 Σεπτεμβρίου 1949.

. . . . . .

Ἄρθρον 10.

1. Ἡ παροῦσα συμφωνία θέλει τεθῇ ἐν ἰσχύι τήν ἐνενηκοστήν ἡμέραν μετά τήν ἐπικύρωσιν ἤ ἀποδοχήν αὐτῆς ὑπό πέντε τῶν ὑπογραφάντων αὐτήν ἤ προσχωρησάντων χωρῶν τῶν ἀναφερομένων ἐν τῇ § 1 τοῦ ἄρθρου 8.

2. Δι' οἱανδήποτε χώραν ἐπικυροῦσαν ἤ προσχωροῦσαν εἰς αὐτήν μετά τήν ἡμερομηνίαν ταύτην ἡ παροῦσα θέλει τίθεται ἐν ἰσχύι τήν ἐνενηκοστήν ἡμέραν μετά τήν κατάθεσιν ἐκ μέρους τῆς ὡς εἰρηται χώρας τοῦ σχετικοῦ ὀργάνου ἐπικυρώσεως ἤ προσχωρήσεως.

3. Ἡ παροῦσα συμφωνία θέλει θεωρηθῇ τερματισθεῖσα, ἐάν ὁποτεδήποτε ὁ ἀριθμός τῶν συμβαλλομένων μερῶν περιορισθῇ εἰς ὀλιγώτερα τῶν πέντε.

Ἄρθρον 11.

Ἡ παροῦσα συμφωνία δύναται νά καταγγελθῇ παρ' οἱουδήποτε συμβαλλομένου μέρους κατόπιν προειδοποιήσεως ἐξ μηνῶν πρός τόν γενικόν γραμματέα. Μετά τήν ἐκπνοήν τῆς ἐξαμήνου περιόδου ἡ συμφωνία παύει νά ἰσχύῃ καθόσον ἀφορᾷ τό καταγγέλλον ταύτην συμβαλλόμενον μέρος.

Ἄρθρον 12.

1. Τό πρωτότυπον τῆς παρούσης συμφωνίας θέλει κατατεθῇ παρά τῷ γενικῷ γραμματεῖ, ὅστις θέλει διαβιβάσει θεωρημένων ἀντίγραφον ταύτης εἰς ἑκάστην τῶν ἐν τῇ § 1 τοῦ ἄρθρου 8 ἀναφερομένων χωρῶν.

2. Ἐπί πλέον τῶν ὑπό τοῦ ἄρθρου 9 προβλεπομένων εἰδοποιήσεων ὁ γενικός γραμματεύς θέλει γνωστοποιήσει εἰς τάς ἐν τῇ § 1 τοῦ ἄρθρου 8 ἀναφερομένας χώρας τάς:

α) ἐπικυρώσεις καί προσχωρήσεις δάσει τοῦ ἄρθρου 8,

β) καταγγελίας δάσει τοῦ ἄρθρου 11 καί

γ) ἡμερομηνίας ἐνάρξεως ἰσχύος ἤ λήξεως τῆς συμφωνίας, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 10.

Ἐγένετο ἐν Γενεύῃ, εἰς ἓν καί μόνον ἀντίτυπον, εἰς τήν ἀγγλικήν καί γαλλικήν γλῶσσαν, ἀμφοτέρων τῶν κειμένων

Εταιρουμένων Επισήμων, σήμερον την δεκάτην έβδόμην ημέραν τού μηνός Μαρτίου τού χιλιοστού ἐννιακοσιοστού πεντηκοστού τετάρτου έτους

Διά τὸ Βέλγιον, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ἐπικυρώσεως

Leroy

Διά τὴν Δανίαν, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ἐπικυρώσεως

Sven Acker

Διά τὴν Γαλλίαν

G. Clauzel

Διά τὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ἐπικυρώσεως

Χατζηβασιλείου

Διά τὴν Ἰταλίαν, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ἐπικυρώσεως

Notarangeli

Διά τὸ Λουξεμβούργον, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ἐπικυρώσεως

R. Logelin

Διά τὴν Ὁλλανδίαν, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ἐπικυρώσεως

K. Vouks

Διά τὴν Σουηδίαν, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ἐπικυρώσεως

Gosta Hall

Διά τὴν Ἑλβετίαν, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ἐπικυρώσεως

B. Tapernoux

Διά τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον καὶ Βορείαν Ἰρλανδίαν, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ἐπικυρώσεως

Reading

Διά τὴν Γιουγκοσλαβίαν, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ἐπικυρώσεως

B. Crnobrnja

ΓΕΝΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Γενικαὶ Διατάξεις.

Ἄρθρον 1.

1. Αἱ διατάξεις τού παρόντος γενικού κανονισμού ἐφαρμόζονται ἐφ' ὅλων τῶν διεθνῶν ἐπιβατικῶν καὶ ἐμπορευματικῶν ὁδικῶν μεταφορῶν, ὡς καθορίζονται αὐταὶ ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς γενικῆς συμφωνίας.

2. Πάντως ὁ γενικὸς κανονισμὸς δὲν εἶναι ἐφαρμόσιμος ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἐπὶ ἐπαραμεθορίων μεταφορῶν, ἐφ' ὅσον αἱ ἐνδιαφερόμεναι κυβερνήσεις συμφωνοῦν εἰς τοῦτο.

Ἄρθρον 2.

Συμπληρωματικαὶ διατάξεις εἰς τὸν γενικὸν κανονισμὸν καὶ εἰδικοὶ ὅροι ἀφορῶντες ὡρισμένας μεταφορικὰς ἐργασίας περιλαμβάνονται εἰς τὰ κάτωθι προσαρτήματα:

Προσάρτημα Α.— Ὅροι προσλήψεως προσωπικοῦ.

Προσάρτημα Β.— Ἐπιβατικαὶ μεταφοραί.

Προσάρτημα Γ.— Μεταφορὰ εἰδικῶν ἐμπορευμάτων.

Προσάρτημα Δ.— Συμβάσεις μεταφορῶν, φορτωτικαὶ καὶ ὑποχρεώσεις μεταφορῶν.

Προσάρτημα Ε.— Ἀσφαλίσεις.

Προσάρτημα ΣΤ.— Τιμολόγια κομίστρων.

Προσάρτημα Η.— Ἔγγραφα συνοδεύοντα τὰς μεταφορὰς ἐπιβατῶν.

Προσάρτημα Θ.— Ἔγγραφα συνοδεύοντα τὰς μεταφορὰς ἐμπορευμάτων.

Προσάρτημα Ι.— Ἐπιβατικαὶ μεταφοραὶ πλὴν τῶν ἐπὶ κομίστρῳ ἢ ἐπ' ἀνταμοιβῇ ἐνεργουμένων.

II. Διατάξεις ἀφορῶσαι τὰς ἐπὶ κομίστρῳ ἢ ἐπ' ἀνταμοιβῇ μεταφοράς.

Ἄρθρον 3.

1. Μόνον αἱ ἐπιχειρήσεις ἐκεῖναι, αἵτινες τυγχάνουσιν ἀναγνωρισμέναι ὑπὸ τῶν οἰκείων Ἀρχῶν εἰς τὰ ἕδαφος τῶν ὁποίων ἔχουσι τὴν ἕδραν αὐτῶν, ὡς πληροῦσαι τοὺς ὅρους τοῦ παρόντος κανονισμοῦ, δύνανται ν' ἀσχολοῦνται εἰς διεθνεῖς μεταφορὰς ἐπὶ κομίστρῳ ἢ ἐπ' ἀνταμοιβῇ. Βεβαίωσις τοιαύτης ἀναγνωρίσεως θέλει δίδεται δι' ἐγγράφου ἐκδιδομένου ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ Ἀρχῶν.

2. Ἐπιχειρήσεις ἀσχολούμεναι εἰς διεθνεῖς μεταφορικὰς ἐργασίας θέλουσι συμμορφοῦσθαι μὲ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ παρόντος κανονισμοῦ καὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 ἀπαριθμουμένων Προσαρτημάτων, τῶν διεθνῶν συμβάσεων καὶ κανονισμῶν καὶ τῶν συμφωνιῶν ἀναφερομένων εἰς διεθνεῖς μεταφορὰς συναφθεισῶν μεταξὺ κυβερνήσεων ἢ μεταξὺ ἀρμοδίων ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἐξουσιοδοτημένων ὑπὸ τῶν κυβερνήσεων ταύτων. Ἑκάστη ἐπιχείρησις δέον νὰ ἔχῃ εἰς χεῖρας της ἀντίγραφον τοῦ γενικοῦ τούτου κανονισμοῦ καὶ τῶν Προσαρτημάτων αὐτοῦ καὶ νὰ γνωρίζῃ τὰ περιεχόμενα αὐτῶν.

3. Αἱ ἐπιχειρήσεις θέλουσι καταβάλει τὰς δικαιολογουμένας δι' ἑκάστοτε ἐκδιδομένων ἐγγράφων ἀμοιβὰς καὶ ἔξοδα.

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ Α

ΟΡΟΙ ΠΡΟΣΛΗΨΕΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΙΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΟΔΙΚΑΣ ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἐλάχιστον ἡλικίας.

1. Οὐδεμία ἐπιχείρησις δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ὁδήγησιν ὀχήματος εἰς πρόσωπον μικροτέρας ἡλικίας τῶν 21 ἐτῶν.

Πιστοποιητικὸν ὑγείας.

2. Οὐδεμία ἐπιχείρησις δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ὁδήγησιν ὀχήματος εἰς πρόσωπον μὴ ἐφωδιασμένον μὲ πιστοποιητικὸν ἰατροῦ ἐξασκοῦντος ὅτι πληροῖ τὰς ἀναγκαίας προϋποθέσεις ὡρισμένας τὴν ὑγιεινὴν αὐτοῦ κατάστασιν. Τὸ ἐν λόγῳ πιστοποιητικὸν θέλει ὑπογράφεται ὑπὸ ἰατροῦ ἐξουσιοδοτημένου παρὰ τῆς ἁρμοδίας ἐθνικῆς Ἀρχῆς.

3. Οὐδεμία ἐπιχείρησις δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς πρόσωπον, ὅπως ἐξακολουθήσῃ νὰ ὁδηγῇ ὄχημα, ἐὰν δὲν ἔχῃ ὑποβληθῇ εἰς περαιτέρω ἰατρικὴν ἐξέτασιν κατὰ διαλείμματα μὴ ὑπερβαίνοντα τὰ πέντε ἔτη καὶ ἐὰν δὲν ἔχῃ δοθῇ εἰς αὐτὸν, μετὰ τὴν ἑκάστοτε τοιαύτην περαιτέρω ἐξέτασιν, ἰατρικὸν πιστοποιητικόν, βεβαιοῦν τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως.

Ὧραι ἐργασίας καὶ ὑπερωρίαι.

4. Ὧραι ἐργασίας, ὑπερωρίαι καὶ ἀμοιβαὶ δὲν θὰ εἶναι ὀλιγώτερον εὐνοϊκαὶ ἀπὸ ἐκείνας αἵτινες καθορίζονται βάσει τῶν διατάξεων τῆς ἐθνικῆς νομοθεσίας, ἢ κανονισμῶν, διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ συλλογικῶν συμβάσεων, διὰ τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς ἐργασίας ἐντὸς τῆς χώρας τοῦ ὑπαλλήλου. Ἐφόσον αἱ κανονικαὶ ὧραι ἐργασίας δὲν θέλουσιν ὑπερβαίνει τὰς 48 ὥρας ἑβδομαδιαίως κατὰ μέσον ὅρον.

Διάστημα ἡμερησίας ἀναπαύσεως.

5. Ἕκαστος ὁδηγὸς δικαιοῦται νὰ ἔχῃ τυλάχιστον δέκα συνεχεῖς ὥρας δι' ἀνάπαυσιν ὑποτεθήσεται ἐντὸς τοῦ 24ώρου, ὑπολογιζομένου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίμου ἡμέρας.

6. Τὸ καθοριζόμενον ἐν τῇ ὡς ἄνω § 5 διάστημα ἀναπαύσεως δύναται νὰ ἐλαττοῦται εἰς ὀκτὼ συνεχεῖς ὥρας,

α) Ἁπαξ μόνον ἐντὸς περιόδου ἑπτὰ ἡμερῶν ἢ

β) ἐὰν εἰς ὀχημά τι ὑπάρχουν δύο ὁδηγοὶ καὶ εἶναι ἐφωδιασμένον κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ δύναται ὁ εἷς τῶν ὁδηγῶν νὰ ἀναπαύεται εἰς θέσιν ἡμικατακλίσεως.

7. Κατὰ τὰ διαστήματα τῆς ἀναπαύσεως, ὡς καθορίζονται εἰς τὰς ὡς ἄνω §§ 5 καὶ 6 ὁ ὁδηγὸς θὰ εἶναι ἐλεύθερος πάσης ὑπηρεσίας καὶ δὲν θὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ παραμένῃ ἐπὶ ἢ πλησίον τοῦ ὀχήματος, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν βεβαίως ὅτι ὁ ὁδηγὸς θὰ ἔχῃ λάβει προηγουμένως ἅπαντα τὰ ἐνδεικνύμενα μέτρα διὰ τὴν προστασίαν τοῦ ὀχήματος καὶ τοῦ φορτίου του.

Μέγιστον διάστημα ὁδηγήσεως.

8. Οὐδεὶς πρόσωπον δύναται νὰ ὁδηγῇ ὄχημα συνεχῶς πέρα τῶν πέντε ὡρῶν. Ὁ χρόνος ὁδηγήσεως θεωρεῖται συνεχής, πλὴν ἐὰν ὑπάρξῃ διακοπὴ τοὐλάχιστον 30 λεπτῶν.

9. Ὁ συνολικὸς χρόνος ὁδηγήσεως δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς ἐννέα ὥρας εἰς οἱονδήποτε χρόνον τοῦ εἰκοσιτετραώρου. Ὅπου ἡ μεταφορικὴ ἐργασία ἀπαιτεῖ περισσότερον διάστημα ὁδηγήσεως δέον νὰ διατίθηται ἀντικαταστάτης ὁδηγός.

Ἐξαιρετικαὶ περιπτώσεις.

10. Εἰς περιπτώσεις ἀνωτέρας βίας, ἀπροβλέπτων κα-

διατηρήσεων καθ' ὁδὸν καὶ ἀπροβλέπτων περιστατικῶν, σχετιζομένων καὶ μὲ τὴν ἀσφάλειαν καθ' ὁδόν, τὰ ἐν τοῖς ὡς ἄνω §§ 5 καὶ 6 χρονικὰ διαστήματα ἀναπαύσεως δύνανται νὰ ἐλαττωθοῦν καὶ νὰ αὐξηθοῦν τὰ ἐν τοῖς ὡς ἄνω §§ 8 καὶ 9 ὁριζόμενα χρονικὰ διαστήματα ὁδηγήσεως μέχρι τοῦ ἀναγκαίου ὁρίου πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ὀχήματος, τῶν ἐπιβατῶν αὐτοῦ ἢ τοῦ φορτίου τούτου καὶ νὰ δυνηθῇ ὁ ὁδηγὸς νὰ φθάσῃ εἰς τόπον σταθμεύσεως ἢ, ἐὰν αἱ περιστάσεις τὸ ἐπιτρέπουν, εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου του. Πάντως τὰ δρομολόγια δέον νὰ ὁρισθοῦν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ εἶναι συνήθης ἡ προσφυγὴ εἰς τὴν διάταξιν ταύτην.

Ἑβδομαδιαῖα περίοδος ἀναπαύσεως.

11. Ἕκαστος ὁδηγὸς δικαιοῦται 52 ἡμέρας ἀναπαύσεως κατὰ ἡμερολογιακὸν ἔτος, εἰ δυνατὸν εἰς ρυθμὸν μιᾶς ἡμέρας καθ' ἑβδομάδα. Κατὰ γενικὸν κανόνα τὰ ἑβδομαδιαῖα αὐτὰ διαστήματα ἀναπαύσεως θέλουσι χορηγοῦνται εἰς τὸν τόπον διαμονῆς τοῦ ὁδηγοῦ. Ἡ ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις δέον νὰ εἶναι ἐπὶ 24 συνεχεῖς ὥρας, κατὰ γενικὸν δὲ κανόνα θέλει ἀμέσως ἕπεται τῆς ἡμερομηνίας περιόδου ἀναπαύσεως. Ἡ ἑβδομαδιαία περίοδος ἀναπαύσεως θὰ χορηγῆται κατὰ τὸ δυνατὸν κατὰ τὰς Κυριακὰς ἢ τὰς ἑορτάς.

Ἑορταί.

12. Ἕκαστος ὁδηγὸς θὰ δικαιοῦται ἕκαστον ἔτος, ἐπὶ πλέον τῶν ἑβδομαδιαίων αὐτοῦ ἡμερῶν ἀναπαύσεως, καὶ τόσας ἡμέρας ἀναπαύσεως μὲ πλήρεις ἀποδοχάς, ὅσαι ἀναγνωρίζονται ὡς ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι μὲ ἀποδοχὰς εἰς τὴν χώραν εἰς ἣν τὸ ὄχημα εὑρίσκεται καταχωρημένον.

Ἡμερομίσθια.

13. Ἡμερομίσθια, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἐπιδομάτων, δὲν θὰ εἶναι ὀλιγώτερον εὐνοϊκὰ ἀπὸ ἐκεῖνα, ἅτινα ἐφαρμόζονται δυνάμει διατάξεων ἐθνικῶν νόμων καὶ κανονισμῶν, διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ συλλογικῶν συμβάσεων διὰ τὸ αὐτὸ εἶδος ἐργασίας, εἰς ἣν ἀπασχολεῖται ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν χώραν του.

Ρυμουλκούμενα.

14. Οἱουδήποτε αὐτοκίνητον ἢ ἀρθρωτὸν ὄχημα, ὡς καθορίζεται εἰς τὴν σύμβασιν 1949 περὶ Ὁδικῆς Κυκλοφορίας, ἕλκον ρυμουλκούμενον, τὸ μέγιστον ἐπιτρεπόμενον βάρος τοῦ ὁποίου ὑπερβαίνει τοὺς 2,5 τόνους, πρέπει νὰ φέρῃ δύο ὁδηγούς ἢ ἕνα ὁδηγὸν καὶ ἕνα βοηθόν. Συνδυασμὸς ὀχημάτων συγκείμενος ἀπὸ ρυμουλκὸν (οὐχὶ μεταφορικὸν) καὶ ρυμουλκούμενον ὄχημα, τὸ μέγιστον ἐπιτρεπόμενον βάρος τοῦ ὁποίου δὲν ὑπερβαίνει τοὺς 10 τόνους, δύναται νὰ μὴ διαθέτῃ πλείονας τοῦ ἑνὸς ὁδηγοῦ.

Ἀσθένεια καὶ ἐργατικὰ ἀτυχήματα.

15. Ὅταν ὁδηγός, λόγῳ τῆς ἐργασίας του, εὑρίσκεται ἐκτὸς τῆς ἕδρας του, ὁ ἐργοδότης τούτου θὰ ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ εἰς αὐτὸν καὶ ἀποζημίωσιν.

α) Δι' οἱανδήποτε ἰατρικὴν περίθαλψιν, τῆς ὁποίας θὰ εἶχε πραγματικὴν ἀνάγκην ὁ ὁδηγός, ἐφόσον τοιαύτη περίθαλψις δὲν θὰ παρείχετο εἰς αὐτὸν βάσει ἀναγκαστικῆς ἀσφαλίσεως ἐκ νοσημάτων ἀσθενείας ἢ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, καὶ

β) Οἱανδήποτε ἄλλην παροχὴν εἰς ἣν ὁ ὁδηγὸς θὰ ἐδικαιοῦτο βάσει τῶν ἐθνικῶν Νόμων ἢ Κανονισμῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἦσαν ἐφαρμόσιμοι, ἐὰν τὸ περιστατικὸν συνέβαινε εἰς τὴν χώραν τῆς κατοικίας του.

16. Ὅταν ὁδηγός, ὡς ἐκ τῆς ἐργασίας του, εὑρίσκεται ἐκτὸς τῆς χώρας τῆς κατοικίας του, καὶ εἶναι θῦμα ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ προσβληθῇ ἀπὸ ἀσθένειαν πιστοποιουμένην ἀπὸ ἰατρόν, θὰ παρέχεται εἰς αὐτὸν, δαπάναις τοῦ ἐργοδότου τούτου:

α) Στέγη καὶ τροφὴ μέχρις ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγείας του ἢ μέχρις ὅτου ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας του ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ εἰς τὸ μέρος τῆς κατοικίας του, καὶ

β) Μεταφορὰ εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας του, ἐφόσον αἱ ἀντίστοιχοι παροχαὶ δὲν παρέχονται εἰς αὐτὸν βάσει τῶν ἐθνικῶν νόμων ἢ κανονισμῶν ἢ δυνάμει διεθνοῦς συμφωνίας.

17. Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου διὰ τὴν καταβολὴν τῶν παροχῶν βάσει τῆς ἀνωτέρω § 16 (α) δύναται νὰ περιορισθῇ εἰς ἓξ μῆνας εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ ὁδηγοῦ ὀφείλεται εἰς προηγουμένην αἰτίαν, καὶ θὰ συνέβαινε αὐτὴ ἀκόμη καὶ ἂν θὰ παρέμενεν οὗτος εἰς τὴν χώραν τῆς κατοικίας του.

Πρῶται βοήθειαι.

18. Τὰ ὀχήματα θὰ εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ τύπον κυττίου πρώτων βοηθειῶν ἐγκεκριμένου ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν τῆς χώρας ὅπου τὸ ὄχημα εὑρίσκεται καταχωρημένον.

Ἐπίδομα συντηρήσεως.

19. Πᾶς ὁδηγός, ταξειδεύων ἐν ὑπηρεσίᾳ ἐκτὸς τῆς χώρας τῆς ἕδρας του, θὰ λαμβάνῃ ἐπίδομα συντηρήσεως οὐχὶ μικρότερον ἐκείνου, ὅπερ χορηγεῖται βάσει τῆς συλλογικῆς συμβάσεως τῆς ἰσχυούσης εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς χώρας του, εἰς ἣν ὁ ἐργαζόμενος συνήθως ἐργάζεται. Ὅσαι αἱ ὑφιστάμεναι συλλογικαὶ συμβάσεις δὲν προβλέπουν μετακίνησιν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἢ ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιαύτη συλλογικὴ σύμβασις, ὁ ὁδηγὸς θὰ λαμβάνῃ ἐπίδομα συντηρήσεως ἀρκετὸν, ὥστε νὰ δύνηται νὰ καλύπτῃ τὴν ἀξίαν τριῶν γευμάτων ἡμερησίως καὶ τὴν στέγην.

Ἐπιστροφὴ εἰς τὴν ἕδραν.

20. Εἰς περίπτωσιν διακοπῆς τοῦ ταξειδίου διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεως τοῦ ὁδηγοῦ καὶ ἀδυναμίας τούτου νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἕδραν του μὲ τὸ ὑπ' αὐτὸν ὄχημα, δικαιοῦται ὁ ὁδηγὸς εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιστροφῆς καταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, συμφώνως ὁδηγίαις τοῦ τελευταίου.

Ἔλεγχος τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Προσαρτήματος.

21. Πᾶς ὁδηγὸς θὰ τηρῇ ἀτομικὸν ἡμερολόγιον, ἔνθα θὰ καταχωροῦνται δι' ἕκαστην ἐργασίαν αἱ ὧραι ἐργασίας αὐτοῦ, τὰ χρονικὰ διαστήματα ὁδηγήσεως καθὼς καὶ τὰ διαστήματα ἀναπαύσεως, θὰ ἐπιδεικνύεται δὲ τοῦτο κατὰ τὸ ταξείδιον αἰτήσει τῆς ἐνδιαφερομένης ἁρμοδίας Ἀρχῆς. Ἅμα τῷ πέρατι τῆς ἐργασίας, ἀντίγραφον τοῦ ἡμερολογίου πρέπει νὰ παραδίδεται εἰς τὸν ἐργοδότην.

22. Πᾶς ἐργοδότης θὰ τηρῇ τοὐλάχιστον ἐπὶ δώδεκα μῆνας ἀρχεῖον ἐγγράφων σχετικῶν μὲ ζητήματα πραγματευόμενα εἰς τὸ παρὸν Προσάρτημα καὶ τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ζητηθῇ ὑπὸ ἁρμοδίας Ἀρχῆς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς τηρήσεως τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Προσαρτήματος.

Ἰδιοκτῆται ὁδηγοί.

23. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος Προσαρτήματος, ἐξαιρέσει τῶν §§ 4, 7, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 19 καὶ 20, θέλουσι ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τοὺς ἰδιοκτήτας ὁδηγοὺς ὁδηγοῦντας τὰ ἰδιόκτητα ὀχήματά των.

Συνοδοί.

24. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος Προσαρτήματος, ἐξαιροῦσι τῶν §§ 1, 2, 3, 8, 9 καὶ 21, θέλουσι ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τοὺς συνοδοὺς καὶ ἄλλα πρόσωπα, ἅτινα συμμετέχουν πραγματικῶς εἰς τὴν μεταφορικὴν ἐργασίαν.

Προστατευτικὸς ὅρος.

25. Οὐδεμία ἐκ τῶν ἐν τῷ παρόντι διαλαμβανομένων διατάξεων δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀντιτιθεμένη εἰς οἱανδήποτε διάταξιν νόμου ἢ κανονισμοῦ, διαιτητικῆς ἀποφάσεως, συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἔθιμου, ἐξασφαλίζοντος εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἐργάτας συνθήκας περισσοτέρων εὐνοϊκὰς ἀπὸ ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι προβλέπονται εἰς τὸ Προσάρτημα τοῦτο.

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ

. . . . . .

Ἄρθρον 4.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 2 τῆς γενικῆς συμφωνίας καὶ παραγράφου 1 τοῦ Προσαρτήματος Α' εἰς τὸν Γενικὸν Κανονισμόν.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἰταλίας ἐπιφυλάσσει διὰ τὴν χώραν του τὸ δικαίωμα μὴ ἐφαρμογῆς τῆς § 1 τοῦ Προσαρτήματος Α' διὰ τοὺς ὁδηγοὺς ὀχημάτων καταχωρημένων

εἰς χώρας μὴ συμμετεχούσας εἰς τὴν γενικὴν συμφωνίαν.

Ἐπὶ τοῦ Προσαρτήματος Α' τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ.

Εἰς τὰ Ἡνωμένων Βασιλείων ζητήματα, ὡς αἱ συνήθεις ἐργάσιμοι ὧραι, ἡμέραι ἀναπαύσεως, ἑορταὶ καὶ ἐπιδόματα συντηρήσεως (§§ 4, 11, 12, 19, καὶ 24) καθορίζονται διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, εἴτε παρὰ ἀνεξαρτήτων ὀργανισμῶν καθωρισμένων ἐκ τοῦ νόμου, ἄνευ οἱασδήποτε ἐπεμβάσεως τῆς κυβερνήσεως. Ὡς ἐκ τούτου ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου δὲν δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐξασφάλισιν, ὅπως αἱ ληφθησόμεναι ἀποφάσεις εἶναι σύμφωνοι μὲ τὰς λεπτομερεῖς διατάξεις τὰς καθοριζομένας εἰς τὸ Προσάρτημα Α., νομοθετοῦν ὅτι οἱ μεταφορεῖς, οἱ προερχόμενοι ἀπὸ τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον, θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποχρεωθοῦν διὰ τῆς νομοθεσίας τῆς ὀφειλομένης εἰς χώρας συμμετεχούσας εἰς τὴν γενικὴν συμφωνίαν διὰ μέσου τῶν ὁποίων διέρχονται, νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὰς σχετικὰς παραγράφους τοῦ Προσαρτήματος Α'.

Ἐπὶ τῆς § 1 τοῦ Προσαρτήματος Α' εἰς τὸν Γενικὸν Κανονισμόν.

Ἀναφορικῶς μὲ τὸ πρόσθετον πρωτόκολλον εἰς τὴν γενικὴν συμφωνίαν ἐπὶ οἰκονομικῶν κανονισμῶν διὰ διεθνεῖς εἰδικὰς μεταφορὰς ἐπιφυλάσσεται διὰ τοῦ παρόντος τὸ δικαίωμα εἰς τὰς δυτικὰς ζώνας τῆς Γερμανίας νὰ ζητοῦν ὅπως οἱ ὁδηγοὶ ἐπιβατικῶν ὀχημάτων, ὡς καθορίζονται εἰς τὴν γενικὴν συμφωνίαν, μὴ εἶναι μικρότεροι εἰς ἡλικίαν τῶν 23 ἐτῶν.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἰταλίας ἐδήλωσεν ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποδεχθῇ τὴν ἐπιφύλαξιν μόνον ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι δὲν θὰ παραβλάψῃ αὕτη τὴν ἐφαρμογὴν ἄλλων διεθνῶν συμφωνιῶν.

Ἐπὶ τῆς § 4 τοῦ Προσαρτήματος Α' εἰς τὸν Γενικὸν Κανονισμόν.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλβετίας ἐπιφυλάσσει διὰ τὴν χώραν του τὸ δικαίωμα μὴ ἐφαρμογῆς τῆς § 4 τοῦ Προσαρτήματος Α' ἐπὶ τοῦ Ἑλβετικοῦ ἐδάφους λόγῳ τῶν εἰδικῶν διατάξεων ἐφαρμοζομένων ἐν Ἑλβετίᾳ σχετικῶς μὲ τὰ ἡμερομίσθια καὶ ὥρας ἐργασίας.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Τουρκίας ἐπιφυλάσσει διὰ τὴν χώραν του τὸ δικαίωμα τῆς μὴ ὁλοκληρωτικῆς ἐφαρμογῆς εἰς τὸ στάδιον αὐτὸ τῶν διατάξεων τῆς § 4 τοῦ Προσαρτήματος Α' εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος λόγῳ τῆς ἐφαρμοζομένης νομοθεσίας εἰς τὴν Τουρκίαν σχετικῶς μὲ τὰ ἡμερομίσθια καὶ τὰς ὥρας ἐργασίας.

Ἐπὶ τῆς § 6 τοῦ Προσαρτήματος Α' εἰς τὸν Γενικὸν Κανονισμόν.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Σουηδίας ἐπιφυλάσσει διὰ τὴν χώραν του τὸ δικαίωμα τῆς μὴ ἐφαρμογῆς τῆς § 6(β) τοῦ Προσαρτήματος Α'., καθόσον οἱ σουηδικοὶ κανονισμοὶ δὲν ἐπιτρέπουν βραχυτέρων χρόνων ἀναπαύσεως ἀπὸ ἑνὸς ὥρας, πλὴν δύο φορὰς εἰς οἱανδήποτε χρόνων τῶν ἐντὸς ἡμερῶν δι' ἕκαστον ὁδηγόν.

Ἐπὶ τῶν §§ 8 καὶ 9 τοῦ Προσαρτήματος Α' εἰς τὸν Γενικὸν Κανονισμόν.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἰταλίας ἐπιφυλάσσει διὰ τὴν χώραν του τὸ δικαίωμα τῆς μὴ ἐφαρμογῆς τῶν παραγράφων 8 καὶ 9 τοῦ Προσαρτήματος Α' ἐπὶ Ἰταλικοῦ ἐδάφους.

Ἐπὶ τῆς παραγράφου 12 τοῦ Προσαρτήματος Α' εἰς τὸν Γενικὸν Κανονισμόν.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Αὐστρίας ἐπιφυλάσσει διὰ τὴν χώραν του τὸ δικαίωμα νὰ ἐξουσιοδοτῇ ἐπιχειρήσεις, ὅπως χρησιμοποιοῦν ἐπὶ Αὐστριακοῦ ἐδάφους ὁδηγοὺς κατὰ τὰς ἑορτὰς ἄνευ παροχωρήσεως εἰς αὐτοὺς ἀποζημιωτικῆς ἀδείας, ἐφ' ὅσον οἱ ἐθνικοὶ ἐν ἰσχύι κανονισμοὶ σχετικῶς μὲ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἠθέλων τηρηθῇ.

Ἐπὶ τῆς § 14 τοῦ Προσαρτήματος Α' εἰς τὸν Γενικὸν Κανονισμόν.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἰταλίας ἐπιφυλάσσει διὰ τὴν χώραν του τὸ δικαίωμα νὰ ὑποχρεώνῃ τὴν πρόσληψιν εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις δευτέρου ὁδηγοῦ, ὅταν τὸ ὄχημα συνοδεύεται ὑπὸ ρυμουλκουμένου ἄνευ παραδιάσεως ἄλλων διεθνῶν συμφωνιῶν. Ἡ ἐπιφύλαξις αὕτη πάντως δὲν ἀφορᾷ τὰ δίτροχα ρυμουλκούμενα χρησιμοποιούμενα ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν μεταφορὰν ἀποσκευῶν, ἐργαλείων κλπ., ἐφ' ὅσον οἱ τεχνικοὶ ὅροι οἱ τεθέντες ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν τηροῦνται.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου ἐπιφυλάσσει διὰ τὴν χώραν του τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ εἰς περίπτωσιν συνδυασμοῦ ὀχημάτων ἀποτελουμένου ἐκ ρυμουλκοῦ (μὴ μεταφορικοῦ) ὀχήματος καὶ ρυμουλκουμένου, ὅπως φέρῃ τοῦτο δηληθὲν κατὰ τὰς περιπτώσεις τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τῆς ἐν τῷ Ἡνωμένῳ Βασιλείῳ ἰσχυούσης νομοθεσίας.

Ἐπὶ τοῦ Προσαρτήματος Δ' τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου προβαίνει εἰς τὴν κάτωθι ἐπιφύλαξιν:

Αἱ ἐν τῷ Προσαρτήματι Δ' διατάξεις δὲν θέλουσιν ἐφαρμοσθῆ ἐπὶ τῆς μεταφορᾶς πρὸς καὶ ἀπὸ τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον, ἐφ' ὅσον:

α) Τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Γενικῆς Συμφωνίας θὰ δύνανται νὰ ἀπαιτήσουν διὰ τῆς νομοθεσίας των, ὥστε αἱ μεταφορεῖς ἐκ τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου νὰ εἶναι ὠργανωμέναι καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἐν λόγῳ Προσάρτημα διὰ τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους των μέρος τῆς διαδρομῆς.

β) Ἡ προβλεπομένη εἰς τὸ ἐν λόγῳ Προσάρτημα φορτωτικὴ δὲν θὰ χρειάζεται ν' ἀντικαθίσταται δι' ἄλλου ἐγγράφου εἰς περίπτωσιν μεταφορᾶς εἰσερχομένης ἐντὸς τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλην χώραν, καὶ αὐτὴ μεταφορὰ δυναμένη νὰ ἐνεργηθῇ ἐντὸς τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους τοῦ ἐν λόγῳ Προσαρτήματος.

Τὸ παρὸν πρωτόκολλον θὰ ἔχῃ τὴν ἰδίαν ἰσχύν, ἀπόκλεισμα καὶ διάρκειαν, ὡς ἡ Γενικὴ Συμφωνία, τῆς ὁποίας θεωρηθήσεται ὡς ἀποτελοῦσα ἀναπόσπαστον μέρος.

Ἐγένετο ἐν Γενεύῃ εἰς ἓν μόνον ἀντίτυπον, εἰς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ Γαλλικὴν γλῶσσαν, ἀμφοτέρων τῶν κειμένων θεωρουμένων ἐξ ἴσου αὐθεντικῶν, τὴν δεκάτην ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐννακοσιοστοῦ πεντηκοστοῦ τετάρτου ἔτους.

. . . . . .

Ἄρθρον δεύτερον.

Διὰ Β. Διατάγματος αἱ διατάξεις τῆς διὰ τοῦ παρόντος νόμου κυρουμένης γενικῆς συμφωνίας κωδικοποιηθήσονται εἰς τοὺς οἰκείους νόμους.

Ὡσαύτως διὰ Β. Διατάγματος τοῦ ἁρμοδίου ἢ τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν κανονισθήσονται αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῆς διὰ τοῦ παρόντος νόμου κυρουμένης γενικῆς συμφωνίας.

Ἄρθρον τρίτον.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1956

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

45877/Σ. 503/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 205 τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694/1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας.

2. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520/1953 ν. δ/γμα περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικα-

σία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Δ. ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ ν.

3. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ. περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 νομ. διατάγματος.

4. Προτάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου, ὑποβληθείσας ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2140)1956, 1963, 244 καὶ 2898)1955, 649)1956, 164) 1955 καὶ 168)1955 ἀναφορῶν.

5. Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινων. Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΛ 112)1955, συνεδριάσεως 230 καὶ 207 τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 16.3.1956 καὶ 11.5.1956), ἀποφασίζομεν:

Εἰς τὸ καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις:

1. Εἰς τὸ ἄρθρον 1 § 1 τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ προστίθεται ἐδάφιον γ' ἔχον οὕτω:

«γ') Τὸ Ταμεῖον ἔχει ἰδίαν σφραγῖδα φυλασσομένην τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ γραμματέως καὶ φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ εἰς ἔνθημα τὸ στέμμα, γύρωθεν δὲ κυκλικῶς τὰς λέξεις «Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος. Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείων».

2. Εἰς τὸ τέλος τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ καταστατικοῦ προστίθεται διάταξις ἔχουσα ὡς ἑπεται:

«Αἱ δαπάναι τοῦ ἐλέγχου τίτλων ἰδιοκτησίας καὶ ἐκτιμήσεως ἀκινήτου βαρύνουσι τὸ Ταμεῖον».

3. Εἰς τὸ ἄρθρον 17 τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ προσθῆκαι:

Α) Τὸ ἐδάφιον 6 τῆς § 1 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου τροποποιεῖται καὶ συμπληροῦται οὕτω:

«δ') Ὁ καθιστάμενος ἀνάπηρος συνεπείᾳ ἀτυχήματος ἐπερχομένου ἐκ δολίου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας ἢ ἐξ αἰφνιδίου αὐτῆς μὴ δυναμένου νὰ ἀποδοθῇ εἰς βάρος τοῦ παθόντος, ἀνεξαρτήτως χρονικῶν προϋποθέσεων καὶ ἡλικίας.

Πρὸς διαπίστωσιν τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος δύναται τὸ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου νὰ καθορίζῃ δι' ἀποφάσεώς του τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ἀπόδειξιν τούτου στοιχεῖα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀπαραιτήτως δέον νὰ εἶναι βεβαίωσις τῆς ἁρμοδίας ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς εἰς ἣν κατὰ νόμον ἀναγγέλλονται τὰ ἐργατικὰ ἀτυχήματα».

Β) Εἰς τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω ἄρθρον προστίθεται § 4 ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«4. Κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται ἡ συνταξιοδότησις ἠσφαλισμένου ἔχοντος ἀνήλικα τέκνα, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἤθελε περιελθεῖ οὗτος εἰς ὁλοκληρωτικὴν ἀνικανότητα διαπιστουμένην βάσει γνωματεύσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πεντακοσίων καὶ πρὸ τῆς συμπληρώσεως διακοσίων πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας, διὰ ποσοῦ συντάξεως οὐχὶ κατωτέρου τοῦ 30)100 τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν του καὶ ἀναλόγως τῶν ἐτῶν τῆς ὑπηρεσίας του.»

4. Εἰς τὸ ἄρθρον 19 τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις:

Ἄρθρον 19

1. Ὡς συνταξιμος μισθὸς, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ σύνταξις, λαμβάνεται ποσοστὸν 80% τοῦ μέσου ὅρου τῶν καταβαλλομένων ἀποδοχῶν ἐφ' ὧν ἀπεδίδοντο εἰσφοραὶ εἰς τὸ Ταμεῖον κατὰ τοὺς τελευταίους δώδεκα μῆνας (δωδεκάμηνον) πρὸ τῆς ἐξόδου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἠσφαλισμένου.

2. Ἡ σύνταξις συνίσταται μέχρις 25 ἐτῶν συνταξίμου ὑπηρεσίας εἰς τόσα πεντηκοστὰ τοῦ ἀνωτέρω συνταξίμου μισθοῦ, ὅσα εἶναι τὰ ἔτη τῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 26ετοῦς συνταξίμου ὑπηρεσίας ἡ σύνταξις αὕτη προσαυξάνεται κατὰ δύο πεντηκοστὰ (2)50) τοῦ ἀνωτέρω συνταξίμου μισθοῦ, δι' ἑκαστον ἔτος συνταξίμου ὑπηρεσίας ἀπὸ τοῦ 26ου ἔτους μέχρι καὶ τοῦ 30οῦ συμπεριλαμβανομένου καὶ κατὰ τρία πεντηκοστὰ (3)50) τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω συνταξίμου μισθοῦ δι' ἑκαστον ἔτος συνταξίμου ὑπηρεσίας ἀπὸ τοῦ 31ου μέχρι καὶ τοῦ 35ου ἔτους συμπεριλαμβανομένου.

3. Ὁ καθορισμὸς τῆς συντάξεως ἀνικανότητος τῶν δικαιουμένων ταύτης βάσει τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρου 17 ἐνεργεῖται ὑπολογιζομένου ὡς χρόνου ὑπηρεσίας κατ' ἐλάχιστον α) 20 μὲν ἐτῶν ἐφ' ὅσον ἐπῆλθε μόνον ἐπαγγελματικὴ ἀνικανότης, τὸ ποσοστὸν τῆς ὁποίας ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι κατωτέρον τοῦ 60% διὰ τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων ὑπὸ τοῦ παθόντος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του ἢ παρεμφερεῖ 'Οργανισμῷ, β) 25 δὲ ἐτῶν συνταξίμου ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον ἐπῆλθε πλήρης ἀνικανότης πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν.

4. Τὸ ποσὸν τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου καταβαλλομένων συντάξεων εἰς τοὺς συνταξιούχους λόγῳ ἀναπηρίας προσαυξάνεται κατὰ 50% μόνον ἐφ' ὅσον ὁ ἀνάπηρος χωρίζεται διαρκῶς εἰς κατάστασιν ἀπαιτοῦσαν συνεχῆ ἐπίβλεψιν, περίθαλψιν καὶ συμπαράστασιν ἑτέρου προσώπου, κατὰ 25% δὲ ἐφ' ὅσον ἡ ἀναπηρία καθιστᾷ ἀπολύτως ἀναγκαίαν διὰ τὴν μετακίνησιν τοῦ συνταξιούχου τὴν χρησιμοποίησιν μεταφορικοῦ μέσου (πόδηλος τῶν κάτω ἄκρων).

5. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 80% τῶν κατὰ τὴν § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀποδοχῶν ἐφ' ὧν ὑπολογίζεται ὁ συνταξιμος μισθός, ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ ποσὸν τῶν τριῶν χιλιάδων δισχιλίων (3.200) δραχμῶν μηνιαίως.

6. Αἱ συντάξεις τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης συνταξιούχων τοῦ Ταμείου ἀναπροσαρμόζονται ἐντὸς ἑξαμήν

ράζεται μέχρι μέν τοῦ ἔτους 1944 διά τῆς καταβολῆς τῆς ἀναλογούσης εἰς τόν ἠσφαλισμένον εἰσφορᾶς 6%, ἀπό δέ τοῦ ἀνωτέρω χρόνου καί μέχρι τῆς ἐπανόδου του εἰς τήν ὑπηρεσίαν διά τῆς καταβολῆς ποσοστοῦ 12% (6% δι' εἰσφοράν ἠσφαλισμένου καί 6% δι' εἰσφοράν ἐργοδότου) ἐπί τοῦ ἡμερομισθίου ἤ μισθοῦ διά τόν ἀναγνωριζόμενον χρόνον, ὑπολογιζομένου βάσει τοῦ ἡμερομισθίου ἤ μισθοῦ τῆς εἰδικότητός του, συμφώνως πρός τάς συλλογικάς συμβάσεις τάς ἰσχυούσας κατά τόν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ὑπηρεσίας.

Ἠσφαλισμένοι ἀπολυθέντες τό 1950 ὑπό τῆς Ἑταιρείας διά διοικητικήν ἀναπηρικότητα, ἀθωωθέντες δι' διά δικαστικῆς ἀποφάσεως καί ἐπαναπροσληφθέντες ὑπό τοῦ ἐργοδότου, δύνανται κατ' ἐξαίρεσιν, ἐντός τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, νά ἀναγνωρίσωσι τόν χρόνον δι' ὃν ἀνέλαβον τάς ἀσφαλιστικάς εἰσφοράς δι' ἀνικαταθέσεως τούτων ἐντόκως πρός 6%.

7. Εἰς τό ἄρθρον 21 τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 4, ἔχουσα οὕτω:

4. Ἡ εἰς νέον γάμον ἐλθοῦσα σύζυγος ἡ μήτηρ ἀποβάλλει ἀριστικῶς τό πρός σύνταξιν δικαίωμα μή ἐπανακτῶσα αὐτό κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν.

8. Εἰς τό ἄρθρον 24 προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 10, ἔχουσα οὕτω:

10. Εἰς τούς ἠσφαλισμένους τοῦ Ταμείου τούς ἔχοντας προϋπηρεσίαν παρ' ἄλλῃ Ἑταιρείᾳ ἀναγνωρισθεῖσαν ὑπό τῆς Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καί Καλυκοποιείου, διά τόν καθορισμόν τῶν ἀποδοχῶν των, ἐφ' ὅσον δέν συντρέχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς § 9 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου, παρέχεται τό δικαίωμα τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς τοιαύτης προϋπηρεσίας. Τά προσμετρούμενα πάντως ἔτη δέν δύνανται συνολικῶς νά ὑπερβοῦν τά διτά (8). Ἡ ἐξαγορά τῆς τοιαύτης προϋπηρεσίας ὑπό τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου, ἤ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτῶν ὑπό τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας των, δύναται νά γίνῃ ἐντός ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἓξ (6) μηνῶν ἀπό τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης, συμφώνως πρός τά ὁριζόμενα ὑπό τῆς § 3 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου.

9. Ἡ § 2 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς κατωτέρω:

2. Αἱ ἀποζημιώσεις τῶν μελῶν τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου καί αἱ ἐν γένει δαπάναι προπαρασκευῆς τῆς γνωματεύσεως αὐτῶν (παρακλινικαί ἐξετάσεις κλπ.) βαρύνουν ἐξ ὁλοκλήρου τό Ταμεῖον.

Αἱ ἀποζημιώσεις ὅμως τῶν μελῶν τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. ἐν περιπτώσει μέν προσφυγῆς τοῦ Ταμείου εἰς τήν Δευτεροβάθμιον Ἐπιτροπήν, βαρύνουν ἐξ ὁλοκλήρου αὐτό, ἀσχέτως κοίσεως. Ἐν περιπτώσει ὅμως καθ' ἣν ὁ προσφεύγων εἶναι ἠσφαλισμένος ἤ ὁ συνταξιοῦχος, ἐάν μέν κριθοῦν ἀνίκανοι, αἱ ἑκατόν δραχμαί ἐξ ὁλοκλήρου τό Ταμεῖον, ἐάν ὅμως κριθοῦν ἱκανοί πρός ἐργασίαν, βαρύνουν αὐτούς τούτους τούς προσφεύγοντας.

10. Εἰς τό ἄρθρον 31 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ προστίθεται παράγραφος ἔχουσα ὡς ἑπεται:

«Δύναται τό Δ. Συμβούλιον τοῦ Ταμείου νά προβαίνῃ μετά πενταετίαν ἀπό τῆς περί συνταξιοδοτήσεως ἀποφάσεώς του εἰς ἐφ' ἅπαξ ἀναθεώρησιν τῶν λόγῳ ἀναπηρίας ἀποφάσεων συνταξιοδοτήσεως, κατόπιν γνωματεύσεως τῶν ἁρμοδίων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν.

Ἡ παρούσα, ἧς ἡ ἰσχύς ἄρχεται ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου ἀπό τῆς δημοσιεύσεως ταύτης μηνός, δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1956.

56070/Σ. 618/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί τροποποιήσεων καί συμπληρώσεων εἰς τό Καταστατικόν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Κρεοπωλῶν.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 200 τῆς 2 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τό ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ὁ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὁ. ν. 694)1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2. Τό ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δίγμα «περί προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ὁ. ν. τῆς 11.11.1935 περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3. Τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ. «περί ὀργανώσεως καί συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καί τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντας διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 νομοθετήματος.

4. Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Κρεοπωλῶν ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῶν ὑπ' ἀριθ. 4873)676, 5190 καί 5141 ἐ.ἔ. ἀναφορῶν του.

5. Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. ΣΚΑ 1956, συνεδρίασις 239η τῆς ΙΑ περιόδου τῆς 14.8.1956), ἀποφασίζομεν:

Εἰς τό καταστατικόν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Κρεοπωλῶν ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καί συμπληρώσεις:

1. Τό ἄρθρον 3 τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ τροποποιεῖται οὕτω:

Ἄρθρον 3

α) Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς τήν ἀσφάλισιν.

Εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ὑπάγεται ἀποχρεωτικῶς καί αὐτοδικαίως τό παρά τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κατά κυρίαν ἀσφάλισιν ἀσφαλιζόμενον προσωπικόν τῶν κρεοπωλείων τῆς νέας Διοικήσεως Πρωτευούσης τό ἀπασχολούμενον ὑπό τήν ἀποκλειστικήν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου κρεοπώλου.

β) Εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ὑπάγονται ὡσαύτως ὑποχρεωτικῶς καί αἱ κάτωθι κατηγορίαι ἐργαζομένων κρέατος τῆς νέας Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἐφ' ὅσον καί τά κύρια ἀσφάλιστρα ὑπάγονται εἰς τό ΙΚΑ, ἤτοι:

Σφαγεῖς καί ἐκδορεῖς βοοειδῶν, αἰγοπροβάτων, χοίρων καί ἐκείνων οἱ ἀκροκαθαρισταί οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τό Σφαγεῖον ἤ εἰς ἕτερον τόπον ἐργασίας τῆς νέας Διοικήσεως Πρωτευούσης.

11. Τό ἄρθρον 19 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς κατωτέρω:

Ἄρθρον 19.

1) Οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τά δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων ἤ ἄλλως πως συνιστώμενα συνεργεῖα οἱ στερούμενοι μονίμου ἐργοδότου ὑποχρεοῦνται εἰς τήν καταβολήν τῆς εἰσφορᾶς τοῦ ἠσφαλισμένου ἐκ 3% ἐπί τοῦ συνόλου τῶν πραγματοποιουμένων παρ' αὐτῶν ἀποδοχῶν.

2) Ὑπόχρεος πρός καταβολήν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν τῶν εἰς τά συνεργεῖα ἀπασχολουμένων ἠσφαλισμένων τυγχάνουν αἱ προϊστάμεναι ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν συνεργείων, ὑποχρεούμεναι εἰς τήν παρακράτησιν καί ἀπόδοσιν τῶν εἰσφορῶν ἐντός τῶν ὑπό τοῦ ἄρθρου 16 προβλεπομένων προθεσμιῶν.

Ἡ παρούσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1956.

55513/Σ.603/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί τροποποιήσεων καί προσθηκῶν εἰς Κανονισμόν Παροχῶν Ταμείου Ἐξόδου κλπ Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 198 τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τό ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ὁ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὁ. ν. 694)1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2. Τό ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δίγμα «περί προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικ

σία ή διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ θ. ν. τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 π. δ. περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 νομ. διατάγματος.

4. Προτάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ, ὑποβληθείσας ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2569/1955 καὶ 1359/1956 ἀναφορῶν του.

5. Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀρ. πρωτ. ΣΚΑ 427/1955 καὶ 188/1956, συνεδριάσεις 211 καὶ 242 τῆς ΙΑ' περιόδου τῆς 2.4.1955 καὶ 5.9.1956), ἀποφασίζομεν:

Εἰς τὸν «κανονισμὸν παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ» ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ προσθῆκαι:

Α) Τὸ ἐδάφιον γ' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὡς ἄνω κανονισμοῦ τροποποιεῖται οὕτω:

γ') Ὁ ἀποχωρῶν ἢ ἡ ἀποχωροῦσα ὁριστικῶς τοῦ ἐπαγγέλματος συνεπείᾳ νόσου καθιστώσης αὐτὸν (αὐτὴν) ἀνίκανον σωματικῶς ἢ διανοητικῶς πρὸς ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐφ' ὅσον ἔχει πραγματοποιήσει ἐν τῇ πραγματικῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου χιλίας πεντακοσίας (1500) ἡμέρας ἐργασίας, ἐξ ὧν πεντακοσίας (500) κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς διαπιστώσεως τῆς ἀνικανότητος πενταετίαν.

Ὡς ἀναπηρία δὲ παρέχουσα δικαίωμα εἰς σύνταξιν νοεῖται ἡ ἀνερχομένη εἰς ποσοστὸν 66% καὶ ἄνω.

Β) Τὰ ἐδάφ. α καὶ β τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ τροποποιοῦνται οὕτω:

1. Ἐν περιπτώσει θανάτου ἠσφαλισμένου (ἠσφαλισμένης) ἢ ἀποχωρήσεως τούτου (ταύτης) ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος συνεπείᾳ ὁλικῆς ἀνικανότητος καὶ μὴ πληρούντος τὰς ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προβλεπομένας προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως δικαιοῦται αὐτὸς (αὐτὴ) καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου του οἱ δικαιοδόχοι αὐτοῦ (αὐτῆς) εἰς ἐπιστροφὴν τῶν ἀτομικῶν του εἰσφορῶν ἀπαξ ἐφ' ὅσον ἔχει πραγματοποιήσει χιλίας (1000) ἡμέρας ἐργασίας.

Γ) Εἰς τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προστίθενται αἱ κάτωθι μεταβατικαὶ διατάξεις:

1. Αἱ παρὰ τοῦ Ταμείου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τῆς § 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 6772/1940 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χορηγηθεῖσαι εἰς ἠσφαλισμένους τοῦ καταστάντας ἀναπήρους ἐκ πολεμικοῦ ἀτυχήματος ἢ εἰς μέλη οἰκογενείας θανόντων ἠσφαλισμένων των ἐκ πολεμικοῦ ἀτυχήματος συντάξεις συνεχίζονται καταβαλλόμεναι ἀφ' ἧς διεκόπησαν, καταργουμένης ἀπὸ τῆς 1.1.1956 τῆς ὑπ' ἀριθ. 6772/1940 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

2. Δικαιοδόχοι θανόντος (σύζυγος ἢ ἄνηλικα τέκνα) ἠσφαλισμένου ὑπαλλήλου τοῦ Ταμείου, ἀπολυθέντες κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς, δικαιοῦνται τῆς βασικῆς συντάξεως, ἐφ' ὅσον ὁ θανὼν ἐτύγχανεν ἠσφαλισμένος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937 μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του καὶ ἐφ' ὅσον ἤθελον ὑποβάλει αἴτησιν περὶ συνταξιοδοτήσεώς των ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης.

Πάντως ἡ σύνταξις των δὲν δύναται νὰ ἀνατεθῇ εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1956

55942/11351/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς ἀπὸ 3.7.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκδοροσφαγέων Ξάνθης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 195 τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239/1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας.

2. Τὴν ἀπὸ 3.7.1956 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐκδοροσφαγέων Ξάνθης.

3. Τὴν ἀπὸ 24.9.1956 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἣν ἀποδεχόμεθα,

4. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς εἰρηνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως καθοριζόμενον τιμολόγιον ἀμοιβῆς, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ὕψος τοῦ δι' ἑτέρας περιοχὰς τῆς χώρας, τοῦ αὐτοῦ πληθυσμοῦ περίπου, τοῦ αὐτοῦ διοικητικοῦ ἐπιπέδου καὶ διὰ τὴν ἰδίαν κατηγορίαν μισθωτῶν ἰσχύοντος τιμολογίου ἀμοιβῆς, κρίνεται ὑπερμέτρως ηὐξημένον καὶ ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ἀκολουθουμένην πολιτικὴν τῆς ἐφαρμόσεως καὶ κατὰ τρόπον μὴ ἐπιβρῶντα ἐπὶ τοῦ κόστους ζωῆς διαμορφώσεως τῶν κατὰ κλάδους κατωτάτων ὁρίων ἀμοιβῆς καὶ χρήζει, τῷ λόγῳ τούτῳ, τροποποιήσεως ὡς κατωτέρω, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἐν ἐπιτεφαλίδι συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καταρτισθεῖσα παρὰ τῇ Διευθύνσει Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀρ. 88 τῆς 25.8.1956 πρακτικοῦ καταθέσεως, τροποποιουμένη ὡς ἀκολούθως:

Σύλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
ἐκδοροσφαγέων Ξάνθης

Ἐν Ξάνθῃ, σήμερον τὴν 3ην Ἰουλίου 1956, ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ξάνθης καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Γ.Ε.Ε. Νικολάου Ἀποστολοπούλου, τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ξάνθης Ἰωάννου Ἀλεξάκη καὶ τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ξάνθης Παναγιώτου Ξυδιᾶ, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς 1) Βασίλειος Κατσανίδης, Πρόεδρος τοῦ Σωματείου Κρεοπωλῶν Ξάνθης «Ὁ Ταξιάρχης», 2) Δημήτριος Ἐμμανουηλίδης, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Σωματείου Κρεοπωλῶν Ξάνθης, 3) Νικόλαος Μωκωνιάτης, Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Σωματείου Κρεοπωλῶν Ξάνθης, 4) Ἀντώνιος Μαυχτάρης, 5) Νικόλαος Φάκκας, 6) Ἰωάννης Δούκογλου καὶ 7) Κωνσταντῖνος Δερμεντζόπουλος, μέλη τοῦ Δ. Σ. τοῦ Σωματείου Κρεοπωλῶν Ξάνθης, καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Μαυρίκης Κασσάνης, Πρόεδρος τοῦ Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων Ξάνθης «Ὁ Ἅγιος Ταξιάρχης», 2) Ἰωάννης Ἀρβανιτίδης, Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Σωματείου ἐκδοροσφαγέων Ξάνθης, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν ἀμοιβαίων ὀργάνων καὶ ὀργανώσεων, ἃς ἐκπροσωποῦμεν, ἀποφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως, δι' ἧς καθορίζεται ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐκδοροσφαγέων Ξάνθης, ὡς κάτωθι, κατὰ κεφαλὴν σφαζομένου ζώου:

	δραχ.
Ἀρνῶν καὶ ἐριφίων διὰ σφαγὴν καὶ ἐκδορὰν	3.—
Αἰγῶν καὶ προβάτων διὰ σφαγὴν καὶ ἐκδορὰν	6.—
Μόσχου μέχρις ἑνὸς ἔτους διὰ σφαγὴν καὶ ἐκδορὰν	19.—
Χοίρων ἄνω τῶν 50 ὀκ., διὰ σφαγὴν καὶ ἐκδορὰν	31.—
Ἀγελάδων καὶ βοῶν διὰ σφαγὴν καὶ ἐκδορὰν	28.—
Χοίρων μέχρις 20 ὀκ., διὰ σφαγὴν καὶ ἐκδορὰν	14.—
Χοίρων ἀπὸ 20—50 ὀκ., διὰ σφαγὴν καὶ ἐκδορὰν	20.—

Πρόσθετοι ὅροι

1) Συμφωνεῖται ὅτι, ἐν περιπτώσει χορηγήσεως ἀδείας ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν ἐπὶ τῆς μέχρι τοῦδε κατὰ κεφαλὴν σφαζομένου ζώου ἀμοιβῆς, ἐὰν προκύπτωσιν εὐμεγέθεις ἀποδοχαί, θὰ ἰσχύσωσι αἱ εὐνοϊκώτεραι τοιαῦται διὰ τοὺς ἐργαζομένους.

2) Ἡ ἐργασία θὰ παρέχηται ὑπὸ τοῦ Σωματείου τῶν ἐκδοροσφαγέων, ὑπὸ τύπον συνεργατικῆς, ἡ δὲ εἰσπραξις τῆς ἀμοιβῆς θὰ γίνεται διὰ τριπλοτύπων τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπὸ τοῦ ἐντεταλμένου ὀργάνου τοῦ Σωματείου.

3) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης δύναται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ λήγει μετὰ διετίαν, μὴ δυναμένη νὰ καταγγελθῇ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους.

4) Πᾶσα παράβασις ἢ μὴ συμμόρφωσις πρὸς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συνεπάγεται διὰ τὸν παραβάτην τὰς ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων προβλεπομένας ποινικὰς καὶ ἀστικὰς κυρώσεις.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1956

54877/11132/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 9/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τοῦ τιμολογίου ἀμοιβῆς κλπ. τῶν συντηρητῶν καὶ ταξινόμων ζώντων ζώων Ἀθηνῶν-Πειραιῶς».

(Ε.Κ. τ. Β φ. 190 τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239) 1955,

β) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ αὐτοῦ νόμου Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 17.9.1956 καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 71)18.9.1956 ἐγγράφου του, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα,

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 9)1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τοῦ τιμολογίου ἀμοιβῆς κλπ. τῶν συντηρητῶν καὶ ταξινόμων ζώντων ζώων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς», δι' ἧς μετεροθμίσθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 18)1956 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν,

δ) Τὸ γεγονὸς ὅτι ὡρισμέναι διατάξεις τῆς προειρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀναφερόμεναι εἰς τὰ κατωτέρω θέματα, ἀντιτίθενται πρὸς τὴν ἀκολουθουμένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικὴν καὶ βλάπτουν, τῷ λόγῳ τούτῳ, ὅπως τροποποιηθῶσι καὶ συμπληρωθῶσι πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξισορροπήσεως τῶν πρὸς τὰς γενικὰς πεθοπτισμένας τοιαύτας, ἤτοι:

Ὡς πρὸς τὸ τιμολόγιον (Κεφ. Α' § Ι εἰδ. α καὶ β') ἀμοιβῆς τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω μισθωτῶν ὑπερβαίνοντος τὰ ὅρια αὐξήσεων τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2) 1956 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου καὶ ἵνα μὴ ἐπέλθῃ μείζων ἐπιβάρυνσις τοῦ κόστους δι' ἐπιπτώσεως τούτου ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν κρεάτων, ἀποφασίζομεν

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 9)1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τοῦ τιμολογίου ἀμοιβῆς τῶν συντηρητῶν καὶ ταξινόμων ζώντων ζώων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς», τροποποιουμένην ἐν μέρει παρ' ἡμῶν ὡς πρὸς τὸ τιμολόγιον ἀμοιβῆς, ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ διενέξεως μεταξὺ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Ἐπισιτισμοῦ καὶ Ὑπαλλήλων Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Χοιμπόρων Σφαγείων Ἀθηνῶν καὶ ἧς οἱ ὅροι διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως:

Α') Τὸ τιμολόγιον ἀμοιβῆς τῶν συντηρητῶν καὶ ταξινόμων ζώων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καθορίζεται ὡς ἕπεται:

1. Διὰ τὴν συντήρησιν, ταξινόμησιν εἰς τὰ χάνια, ζύγισιν καὶ μεταφορὰν εἰς τὰ σφαγεῖα πρὸς σφαγήν:

α) Βοοειδὴ ἓν γένει καὶ χοιρινὰ κατὰ κεφαλήν, διὰ μὲν τὸ πρῶτον 24ωρον δρχ. 4,40, διὰ δὲ τὸ ἑπόμενον 24ωρον ἀνὰ δρχ. 2,20.

β) Λιανά, ἤτοι προβατοειδῆ καὶ αἰγοειδῆ κατὰ κεφαλὴν δι' ἕκαστον 24ωρον δρχ. 0,45.

2. Διὰ τὴν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ σφαγεῖα ὁδήγησιν τῶν ζώων, ζύγισιν καὶ παράδοσιν πρὸς σφαγὴν, πλύσιμον τῶν σχοινίων κλπ.

α) Βοοειδὴ καὶ χοιρινὰ κατὰ κεφαλὴν δρχ. 2.

β) Λιανά, ἤτοι προβατοειδῆ καὶ αἰγοειδῆ, κατὰ κεφαλὴν δρχ. 0,20.

Β) Ἀντὶ τῆς καταβολῆς δώρων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα εἰς τοὺς μισθωτούς, οἷς ἀφορᾷ ἡ παροῦσα χορηγοῦνται τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω τιμολογίου καθοριζόμενα ποσὰ προσηυξημένα ὡς ἀκολούθως:

α) Κατὰ ποσοστὸν 30% καὶ ἐπὶ τριακοντα ἡμέρας, διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους, ἀρχομένας ἀπὸ τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους.

β) Κατὰ ποσοστὸν 15% καὶ ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, ἀρχομένας ἀπὸ τῆς Μ. Δευτέρας ἑκάστου ἔτους.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1956

58293/11957/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 30.8.1956 ο.α.ε. βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων σοκολατοποιΐας, εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς καὶ χαλβαδοποιΐας Θεσσαλονίκης.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 206 τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239) 1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.,

β) Τὴν ἀπὸ 30.8.1956 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων σοκολατοποιΐας, εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς καὶ χαλβαδοποιΐας Θεσσαλονίκης,

γ) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ ν. 3239) 1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ἀπὸ 4ης Ὀκτωβρίου 1956 συνεδρίασιν αὐτοῦ καὶ

δ) Τὸ γεγονὸς 1) ὅτι αἱ διὰ τῆς εἰρημένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας παρεχόμεναι αὔξήσεις ὑπερβαίνουσι τὰ πλαίσια τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ οὕτω ἀντιτίθεται αὕτη πρὸς τὴν ἀκολουθουμένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως πολιτικὴν τῆς ἐξορρόπου καὶ κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδρῶντα ἀρνητικῶς ἐπὶ τοῦ κόστους ζωῆς διαμορφώσεως τῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων καὶ 2) ὅτι ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ δώρου τῶν Χριστουγέννων 1956 δέον νὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ μείζων ἐπιβάρυνσις καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀποφασίζομεν

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Τεῦχος Β') ἡ ἐν ἐπικεφαλίδι συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, κατατεθεῖσα παρὰ τῇ Διευθύνσει Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 95 11.9.1956 πρακτικοῦ καταθέσεως, τροποποιουμένη καὶ συμπληρουμένη παρ' ἡμῶν, ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων σοκολατοποιΐας εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς καὶ χαλβαδοποιΐας Θεσσαλονίκης

Ἐν Θεσσαλονίκῃ, σήμερον τὴν 30ὴν Λιγούστου 1956 ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης, οἱ ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς 1) Βασίλ. Γουναρίδης καὶ 2) Γρηγόρ. Τσύμπος, ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας — Θράκης καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Κρυωνὶς Κυριαζόπουλος, Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Τεχνιτῶν — Ἐργατῶν Ζαχαροπλαστικῆς Θεσσαλονίκης, 2) Σπυρ. Πασσάλογλου καὶ 3) Δημήτρ. Παπαγιάννης, ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Θεσσαλονίκης, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τῶν ὀργανώσεων, ἃς ἐκπροσωποῦσιν, ἀφοῦ ἐπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων σοκολατοποιΐας, εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς καὶ χαλβαδοποιΐας Θεσσαλονίκης, συνομολογήσασιν καὶ συναποδεξάμενοι τὰ ἀκόλουθα:

1. Χορηγεῖται διὰ τῆς παρούσης εἰς ἅπαν τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῶν ὡς ἄνω βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων Θεσσαλονίκης αὔξησις ἐπὶ τῶν σήμερον καταβαλλομένων ἡμερομισθίων, ὑπὸ τὰς κάτωθι διακρίσεις:

α) Εἰς τοὺς ἄρρενας, ἡμερησίως δραχ. δύο (2).

β) Εἰς τὰς θήλεις ἐργαζομένας, ἡμερησίως δραχ. μιᾶς καὶ ἡμίσειας (1,50)

γ) Εἰς τοὺς μαθητευομένους ἀμφοτέρων τῶν φύλων αὔξησις παρέχεται

β) Διά τούς νεοπροσλαμβανομένους έργατοτεχνίτας καί έργατοτεχνιτρίας τά διά τῶν ἀνωτέρω ποσῶν ηὐξημένων κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου παρέχεται μετά τετράμηνον ἀπασχόλησιν καί ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτός ἔχει 4 μηνῶν προϋπηρεσίαν εἰς ἑτέρας ἐπιχειρήσεις σοκολατοποιΐας, εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς κλπ.

2. Εἰδικώς, διά τήν κατηγορίαν τῶν μαθητευομένων, συμφωνεῖται ὅτι, εἰς περίπτωσιν μεταστάσεως των ἀπό τῆς κατηγορίας τῶν μαθητευομένων εἰς τήν ταιαύτην τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἡ τεχνίτου, ἡ διά τῆς παρούσης προβλεπομένη αὔξησις θά χορηγῆται μετά πάροδον τετραμήνου ἀπό τῆς μεταστάσεως των ἐκ τῆς κατηγορίας τῆς μαθητείας, μή λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς προϋπηρεσίας των εἰς τήν κατηγορίαν τῆς μαθητείας, ἔστω καί ἄν ἐγένετο αὕτη εἰς τήν ἰδίαν ἐπιχείρησιν.

3. Ἡ διά τῆς παρούσης χορηγουμένη αὔξησις συμψηφίζεται πρός πᾶσαν τυχόν κατά τήν διάρκειαν αὐτῆς χορηγηθησομένην αὔξησιν, εἴτε δι' ἐθνικῆς ἢ γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως, εἴτε διά γενικῆς ἀποφάσεως διαιτησίας ἢ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἢ καί νόμου.

4. Τά δῶρα Χριστουγέννων 1956 ὑπολογισθήσονται βάσει τῶν πρό τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων τῶν περί ὧν πρόκειται μισθωτῶν.

5. Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης, ἥς ἡ διάρκεια ὁρίζεται ἐτησία, ἄρχεται ἀπό 14ης Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ καί δέν δύναται ν' ἀνανεωθῇ σιωπηρῶς.

6. Ἡ παρούσα συντάγη εἰς ὀκτώ (8) πρωτότυπα καί ἔλαβον ἀνά ἕν (1) αἱ συμβληθεῖσαι ὀργανώσεις, ἕν (1) τό Ἐργατοϋπαλληλικόν Κέντρον Θεσσαλονίκης καί πέντε (5) κατετέθησαν εἰς τήν Περιφερειακήν Ὑπηρεσίαν Διαιτησίας Θεσσαλονίκης διά τήν ὑποβολήν τῶν τεσσάρων (4) εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, πρός ἔγκρισιν.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παρούσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1956

58012/11872/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί δημοσιεύσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπό 11.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ καφεζαχαροπλαστείων, ἐστιατορίων καί ψυχαγωγικῶν κέντρων Ρόδου.

(Ε.Κ. - Β' φ. 206 τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ν. 3239/1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ., ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπό 11.8.1956 συλλογική σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ καφεζαχαροπλαστείων, ἐστιατορίων καί ψυχαγωγικῶν κέντρων Ρόδου, κατατεθεῖσα ἡμῖν τήν 8ην Σεπτεμβρίου 1956, συνταχθεῖσα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 94 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ καφεζαχαροπλαστείων, ἐστιατορίων καί ψυχαγωγικῶν Κέντρων Ρόδου

Ἐν Ρόδῳ σήμερον τήν 11ην τοῦ μηνός Αὐγούστου 1956 ἡμέραν Σάββατον καί ὥραν 10ην πρωϊνήν, εἰς τά Γραφεῖα τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ρόδου, προσῆλθον ἀφ' ἑνός 1) Σάββας Θωμόγλου, ἐκ τῆς τάξεως τῶν Καφεπωλῶν, 2) Νικόλαος Φαρμακίδης ἐκ τῆς τάξεως τῶν Ἐστιατόρων καί 3) Γεώργιος Δημητριάδης, ἐκ τῆς τάξεως τῶν Ζαχαροπλαστῶν, καί ἀφ' ἑτέρου 1) Γεώργιος Λαμπρινός, Πρόεδρος Ἐργατικοῦ Κέντρου Ρόδου, 2) Σταῦρος Ἐγγλέζος, Πρόεδρος Σωματείου Προσωπικοῦ Ψυχαγωγικῶν Κέντρων, 3) Νικόλαος Πετράντης καί Ἀντώνιος Χατζηζαχαρίας, ἐκπρόσωποι τοῦ αὐτοῦ Σωματείου, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι, ἐπί παρουσίᾳ καί τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Νικ. Δημητρίου, ἐξουσιοδοτημένου διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 54407/3960/1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, συνεφώνησαν τήν ὑπογραφήν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως καί ὁμοφώνως ἀποδέχονται τά ἀκόλουθα:

1ον. Ἀπό τῆς 1ης Ἰουνίου 1956 μέχρι τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1956 εἰς ἅπαν τό προσωπικόν, πλήν τοῦ τοιούτου περιποιήσεως (σερβιτόρων), τό ἀπασχολούμενον εἰς τά ἐστιατόρια, ζαχαροπλαστεῖα, καφενεῖα, γαλακτοπωλεῖα, ἑλαφρά καί λοιπά ψυχαγωγικά κέντρα, παρέχεται αὔξησις, διά μέν τούς λαμβάνοντας ἀποδοχάς μέχρις 800 δραχμῶν μηνιαίως, ποσοστόν 10%, διά δέ τούς λαμβάνοντας ἀποδοχάς ἀπό 801 καί ἄνω, ποσοστόν 8%.

Διευκρινίζεται ὅτι ἡ ἀνωτέρω αὔξησις θέλει ὑπολογισθῇ ἐπί τῶν ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων μισθῶν, ὡς οὗτοι διαμορφώθησαν μετά τήν χορηγηθεῖσαν αὔξησιν ὑπό τῆς 2)56 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, καταβληθήσεται δέ ἐπί πλέον τῶν τυχόν ὑπό τῶν ἐργοδοτῶν καταβαλλομένων ἀκεραιοβλώς ὑψηλοτέρων τῶν κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν.

Δι' ἀποδοχάς καταβαλλομένης ἀκεραιοβλῶς ὑπό τῶν ἐργοδοτῶν πέραν τῶν κατωτάτων ὁρίων δέν θά χορηγηθῇ ἡ ἀνωτέρω αὔξησις.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παρούσα εἰς 10 ἀντίτυπα ὑπογραφέντα πασῶν πάντων τῶν παρισταμένων καί ἔλαβε ἕκαστος ἀνά ἕν.

Ὁ Προϊστάμενος
Ἐπ/θ Ἐργασίας
(ὑπογραφή)
Οἱ Συμβαλλόμενοι
(ὑπογραφαί)

Ἡ παρούσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1956

59182/12089/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας

Περί ἐγκρίσεως μετά τροποποιήσεως ἐν μέρει καί συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 7/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί τῶν ἀποδοχῶν καί λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. - Β' φ. 209 τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τάς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239/1955,

β) Σχετικήν γνωματοποίησιν τοῦ κατά τό ἄρθρον 28 τοῦ αὐτοῦ Νόμου Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά τήν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 6.10.1956 καί ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 811 10.10.1956 ἐγγράφου του, ἧς καί παραδεχόμεθα

γ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 7/1956 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί τῆς ἀμοιβῆς, ὅρων ἐργασίας κλπ. τῶν ὑπαλλήλων κρεοπωλῶν Θεσσαλονίκης, ἐπικυρωθεῖσαν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 7/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης

δ) Τά γεγονός ὅτι ὡρισμέναι διατάξεις τῆς προειρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀναφερόμεναι εἰς τά κατωτέρω θέματα ἀντιτίθενται πρός τήν ἀκολουθουμένην ὑπό τῆς Κυβερνήσεως κοινωνικήν καί οἰκονομικήν πολιτικήν καί δέον, τῷ λόγῳ τούτῳ, ὅπως τροποποιηθοῦν καί συμπληρωθοῦν πρός τόν σκοπόν τῆς ἐξισορροπήσεως των πρός τάς γενικάς τοιαύτας διατάξεις, ἤτοι:

1) Ὡς πρός τόν καθορισμόν τῶν κατωτάτων ὁρίων ἡμερησίων μισθῶν διά τήν ἐξισορρόπησίν των πρός τά γενικῶς τεθέντα ὅρια ἀμοιβῆς τῶν ὑπαλλήλων ἐν γένει, ἐν συνδυασμῷ πρός τάς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν.

2) Ὡς πρός τά οἰκογενειακά ἐπιδόματα, ὁριζομένων τούτων ἄλλως καί αὐξημένως, ἤτοι: εἰς δραχμάς 80 διά τούς ἐγγάμους ἄνευ τέκνων, καί δραχμάς 120 διά τούς ἐγγάμους μετά τέκνων ἀσχέτως ἀριθμοῦ, πρός τόν

οικοσών κυβ/γραμμίσεως τῶν ἐν λόγω παροχῶν πρὸς ἀ γένικώς, κατὰ κατώτατον ὅριον

3) Ὡς πρὸς τὸ κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς τῶν ἐκτάκτως προσλαμβανομένων ὑπαλλήλων εἰς ἡμερομ. 60, μὴ ὑφ σης ἀναγκαίας τῆς ρήτρας περὶ ἐλευθέρας συμφωνίας διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐν λόγῳ προσώπων.

4) Ὡς πρὸς τὴν ἀπάλειψιν τῆς ἐν τῇ ὡς ἄνω διαιτητικῇ ἀποφάσει διατάξεως περὶ τῶν εἰς εἴδος παροχῶν, ἀφιεμένης τῆς ἐφαρμογῆς της εἰς τὴν καθιερωμένην ἐν δεχομένως καὶ κατὰ περίπτωσιν ἐπὶ τούτῳ συνήθειαν ἢ συμφωνίαν.

5) Ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου ἰσχύος ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἑ. ἔ. ἀντὶ τῆς ἀναδρομικῆς ἐφαρμογῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὡς μὴ συντρεχούσης ἐξαιρετικῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ ν. 3239)1955 καὶ πρὸς ἀποφυγὴν μείζονος ἐπιβαρύνσεως τῶν ὑποχρέων ἐργοδοτῶν καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου καὶ

6) Ὡς πρὸς τὸ δῶρον ἑορτῶν Χριστουγέννων 1956 — Ν. Ἔτους 1957 διὰ τῆς προσθήκης διατάξεως προβλεπούσης τὴν καταβολὴν του βάσει τῶν πρὸ τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν διὰ τὴν ἀποφυγὴν ἔτι μεγαλυτέρας ἐπιβαρύνσεως τῶν ὑποχρέων, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθμ. 7)56 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης, τροποποιουμένην ἐν μέρει καὶ συμπληρουμένην πορ' ἡμῶν ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῶν κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν, ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἐκτάκτως προσλαμβανομένων, ὡς πρὸς τὴν ἀναδρομικότητα τοῦ χρόνου ἰσχύος, ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου Χριστουγέννων 1956 καὶ ὡς πρὸς τὰς εἰς εἶδος παροχάς, ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ διενέξεως μεταξὺ τῆς Ἑνώσεως Ὑπαλλήλων Τροφίμων Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Συντηχίας Κρεοπωλῶν Θεσσαλονίκης καὶ ἧς αἱ ὅροι διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως:

I. Τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰ κρεοπωλεῖα Θεσσαλονίκης καθορίζονται ὡς κατωτέρω:

Διὰ τοὺς ἄγγυτας ἡλικίας

14—15	ἐτῶν	μηνιαίως	δραχμ.	550
16—17	»	»	»	650
18—19	»	»	»	750
20—21	»	»	»	850

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας ἡ μισθοδοσία καθορίζεται ἀναλόγως τῶν ἐτῶν τῆς παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ ὁμοειδοῦς ὑπηρεσίας ὡς κάτωθι:

Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν μέχρι 2 ἐτῶν μηνιαίως δρχ. 1.050.

Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό:

3—4	ἐτῶν	μηνιαίως	δραχμ.	1.150
5— 6	»	»	»	1.250
7— 8	»	»	»	1.350
9—10	»	»	»	1.450
11—12	»	»	»	1.550
13—14	»	»	»	1.650
15—16	»	»	»	1.750
17—18	»	»	»	1.850
19—20	»	»	»	1.950

II. Τ' ἀνωτέρω κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν διὰ τοὺς ἐγγάμους ἄνευ τέκνων ἐκ δραχμῶν 80 καὶ διὰ τοὺς ἐγγάμους μετὰ τέκνων ἀσχέτως ἀριθμοῦ ἐκ δραχμ. 120.

III. Οἱ μέχρι σήμερον καταβαλλόμενοι μισθοὶ ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνώτεροι τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν καὶ ἐξακολουθοῦν καταβαλλόμενοι, κἀνεκώτεροι δὲ ὅροι ἐργασίας κατισχύουν τῆς παρούσης.

IV. Τὸ κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς τοῦ πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τῶν κρεοπωλείων ἐκτάκτως προσλαμβανομένου προσωπικοῦ ὁρίζεται εἰς δραχμ. 60 ἡμερησίως.

V. Τὸ δῶρον ἑορτῶν Χριστουγέννων 1956 θὰ καταβληθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τεθεσπισμένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν.

VI. Θεσπίζεται ἡ ἔκδοσις βιβλιαρίου κρεοπωλησίας καὶ μισθολογικῆς κατατάξεως τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ κρεοπωλεῖα, ὅπερ θὰ χορηγεῖται εἰς πάντα αἰτοῦντα παρ' Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς ὑπαλλήλου τῆς Ὑπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης ὡς Προέδρου, ὁριζομένου μετὰ τοῦ Γραμματέως ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ ταύτης μετ' ἰσαρίθμων ἀναπληρωματικῶν ἑτέρων Δημοσίων Ὑπαλλήλων, ἐξ ἑνὸς ἐκπροσώπου τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἑνὸς τῶν μισθωτῶν ὁριζομένων ὑπὸ τῶν αἱρεσίων Ὀργανώσεων ἐγγράφων τῶν πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν Διαιτησίας, μετὰ τῶν ἀναπληρωματικῶν των, ἀπαγορευούσης ἄνευ τοῦ τοιούτου βιβλιαρίου προσλήψεως τῆς ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ ἐν τοῖς κρεοπωλείοις.

Ὁ τρόπος λειτουργίας τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς ὁ τύπος τοῦ βιβλιαρίου, τὰ διὰ τὴν ἔκδοσιν τούτου ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, ἡ πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένη δαπάνη βαρύνουσι τὸν ἐνδιαφερόμενον μισθωτὸν καὶ πᾶσα ἀναγκαία λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου αὐτῆς καθορίζονται δι' ἀποφάσεώς της.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει καθ' ἅπασαν τὴν Εἰρηνοδικειακὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

VIII. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1956.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1956.

59762/12195/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 6)1956 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, ἐπικυρωθείσης καὶ τροποποιηθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5)1956 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ ἀποδοχῶν, ὅρων ἐργασίας κλπ. ἐργατοτεχνιτῶν χαρτοποιΐας Θεσ/νίκης».

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 209 τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν

α) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955

β) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 28 τοῦ αὐτοῦ Νόμου Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 12.10.56 καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 82)12.10.56 ἐγγράφου του, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα.

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 6)56 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης ἐπὶ τῆς ἀμοιβῆς ὡρῶν ἐργασίας κλπ. τῶν ἐργατοτεχνιτῶν χαρτοποιΐας Θεσσαλονίκης, ἐπικυρωθείσαν καὶ τροποποιηθεῖσαν ἐν μέρει διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 5)56 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης.

δ) Τὸ γεγονὸς ὅτι ὡρισμέναι διατάξεις τῆς πρεκτιμηθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀναφέρονται εἰς τὰ κατωτέρω θέματα, ἀντιτίθενται πρὸς τὴν ἀκολουθουμένην ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικὴν καὶ δέον τῷ λόγῳ τούτῳ, ὅπως τροποποιηθοῦν καὶ συμπληρωθοῦν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξομοιώσεως των πρὸς τὰς γενικῶς τεθεσπισμένας τοιαύτας, ἤτοι:

αἱ) Ὡς πρὸς τὰ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν τῶν ἐν λόγῳ ἐργ)τῶν ἐντὸς τῆς παροχῆς αὐξήσεων ὑπερβαινουσῶν κατὰ πολὺ τὰ πλαίσια τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)56 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ κατὰ τρόπον ἐπιβρύνοντα ἐπὶ τοῦ κόστους τῆς ζωῆς καὶ τῆς διαμορφώσεως τῆς τιμῆς τῶν παραγομένων προϊόντων.

βἱ) Ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀναδρομικότητος διὰ τοῦ καθορισμοῦ ἡμερομηνίας ἰσχύος ταύτης ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1956 πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιβαρύνσεως τοῦ κόστους παραγωγῆς καὶ τῆς ἀδυνατίας ἐπιτάξεως τῶν ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος δαπανῶν ἐπὶ τῶν διατιθεμένων ἤδη προϊόντων.

γ) Ὡς πρὸς τὸ δῶρον ἑορτῶν Χριστουγέννων 1956 διὰ τῆς προσθήκης διατάξεως προβλεπούσης τὴν καταβολὴν τούτου βάσει τῶν πρὸ τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν πρὸς ἀποφυγὴν μείζονος ἐπιβαρύνσεως καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου τῶν ὑποχρέων ἐργοδοτῶν, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 5)56 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, δι' ἧς καὶ ἐπεκυρώθη καὶ τροποποιήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 6)56 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ἀποδοχῶν, ὅρων ἐργασίας κλπ. ἐργ)τῶν Χαρτοποιΐας Θεσσαλονίκης, τροποποιουμένην ἐν μέρει καὶ συμπλη-

ρουμένην παρ' ήμιν ώς πρός το ύψος των ημερομισθίων ειδικοτήτων τινών, ώς πρός την αναβρομικότητα του χρόνου ισχύος και τον υπολογισμόν του δώρου Χριστουγέννων 1956, εκδοθείσαν επί διενέξεως μεταξύ του Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας και του Συνδέσμου Έργ)των Χαρτοποιίας Θεσσαλονίκης, και ής αι όροι διαμορφούνται ώς ακολούθως:

Α'. Τα κατώτατα όρια ημερομισθίων των έργ)των Χαρτοποιίας Θεσσαλονίκης καθορίζονται ώς κατωτέρω:

1)	Μηχανοδηγοί χαρτοποιητικών μηχανών	Δρχ. 55
2)	Α' Βοηθοί αύτών	» 44
3)	Β' Βοηθοί αύτών	» 42
4)	Αρχηγοί όλλανδικών δεξαμενών	» 48
5)	Α' Βοηθοί αύτών	» 44
6)	Μυλωθροί	» 43
7)	Οδηγοί καπτικών καί περιτυλικτικών μηχανών	» 44
8)	Α' Βοηθοί αύτών	» 43
9)	Μεταφορείς καί έργάται αύλής	» 42
10)	Αχθοφόροι	» 42
11)	Οδηγοί γυαλιστικής μηχανής	» 44
12)	Διερμηνεπριαί	» 44
13)	Α' Βοηθοί αύτών	» 42
14)	Χαρτοναποιαί	» 44
15)	Κατασκευασταί δεσμίδων χαρτονίου	» 42
16)	Έργάτριαι διαλογής	» 34

17) Έργάται τά πρώτον προσλαμβανόμενοι θά λαμβάνουν κατώτατον όριον ημερομισθίου δρχ. 42, μετά παρέλευσιν δέ τριών μηνών από της προσλήψεως των θά λαμβάνωσιν ημερομίσθιον ανάλογον πρός την παρεχομένην υπηρεσίαν κατά τ' ανωτέρω οριζόμενα.

18) Έργάτριαι τό πρώτον προσλαμβανόμεναι θά λαμβάνουν κατώτατον όριον ημερομισθίου δρχ. 32, μετά παρέλευσιν δέ μηνών τοιούτον ανάλογον πρός την παρεχομένην παρ' αύτών εργασίαν κατά τ' ανωτέρω.

Τά μέχρι σήμερον καταβαλλόμενα ημερομίσθια ή μισθοί εφ' όσον είναι ανώτερα των διά της παρούσης ορι-ζομένων κατωτάτων ορίων δέν δύνανται νά μειωθώσιν. Ομοίως δέν δύνανται νά μεταβληθώσι αί επικρατούσαι συνήθειαι, ώς πρός τό σύστημα αμοιβής, όπου αύται θέλουν είναι μάλλον ευνοϊκαί διά τόν μισθωτόν.

Β' Ωρ α ι ε ρ γ α σ ί α ς

1) Έργάτης ή τεχνίτης αναπληρών έτερον τοιούτον, μετά πάροδον τεσσάρων ημερών, θά λαμβάνη τό εις την ειδικότητα τού αναπληρουμένου αναλογούν ημερομίσθιον, εφ' όσον τούτο είναι ανώτερον τού εις αύτόν καταβαλλομένου.

2) Τό ανώτατον όριον μεταφερουμένων βαρών ορίζεται διά μέν τούς εργάτας αύλής 50 κιλά, διά δέ τούς αχθοφόρους εις 100 κιλά.

3) Τό δώρον Χριστουγέννων 1956 θέλει καταβληθή επί τή βάσει των πρό της ισχύος της παρούσης τεθεσπισμένων κατωτάτων ορίων αποδοχών.

4) Θεωρείται ή έκδοσις βιβλιαρίου προϋπηρεσίας καί μισθολογικής καταστάξεως των εργαζομένων τού κλάδου, όπερ θέλει χορηγείται εις πάντα αίτούντα παρ' ειδικής Επιτροπής αποτελουμένης εξ ενός υπαλλήλου της Υπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης, ώς προέδρου, οριζομένου μετά τού Γραμματέως υπό τού Διευθυντού τούτης, μετ' ισαρίθμων αναπληρωματικών εκ των δημοσίων υπαλλήλων, εξ ενός εκπροσώπου των εργοδοτών καί ενός των μισθωτών οριζομένων υπό των οικείων οργανώσεών των δι' εγγράφων των προς την περιφερειακήν Υπηρεσίαν Διαιτησίας, μετά των αναπληρωματικών των.

Ο τύπος τού βιβλιαρίου, ό τρόπος της λειτουργίας της ώς άνω επιτροπής, τά διά την έκδοσιν τούτου απαιτούμενα δικαιολογητικά, ή πρός τούτο απαιτουμένη δαπάνη, βαρύνουσα τόν ενδιαφερόμενον μισθωτόν, ώς καί πάσα λεπτομέρεια αναγκαία διά την εκπλήρωσιν τού έργου αύτής, καθορίζεται δι' αποφάσεως της Επιτροπής.

Η παρούσα ισχύει καθ' άπασαν την Ειρηνοδικειακήν Περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Σεπτεμβρίου 1956.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τή 15 Οκτωβρίου 1956.

59761/12194/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού καί Εργασίας

Περί εγκρίσεως μερά τροποποιήσεως εν μέρει καί συμπληρώσεως της υπ' αριθ. 6/1956 αποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής καί εργασίας των εργ/των τυπογράφων Θεσσαλονίκης».

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 209 της 16 Οκτωβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τάς διατάξεις της § 2 τού άρθρου 20 τού ν. 3239/1955.

β) Σχετικήν γνωμοδότησιν τού κατά τό άρθρον 28 τού αύτού Νόμου Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτού της 13.10.1956 καί υποβληθείσαν ήμίν διά τού υπ' αριθ. 84/13.10.1956 εγγράφου του, ήν καί αποδεχόμεθα.

γ) Την υπ' αριθ. 6/56 απόφασιν τού Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης επερί της αμοιβής, όρων εργασίας κλπ. των έργ)των τυπογράφων Θεσσαλονίκης, δι' ής επικυρούται ή υπ' αριθ. 8/56 απόφασις τού Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης.

δ) Τό γεγονός ότι ωρισμέναι διατάξεις της προειρημένης διαιτητικής αποφάσεως, αναφερόμεναι εις τό κατωτέρω θέματα, αντίκεινται πρός την δικολουθουμένην υπό της Κυβερνήσεως κοινωνικήν καί οικονομικήν πολιτικήν καί θέσιν, τώ λόγω τούτω, όπως τροποποιηθώσι καί συμπληρωθώσι πρός τόν σκοπόν της εξισορροπήσεως των πρός τάς γενικώς τεθεσπισμένας τοιαύτας, ήτοι:

α) Ως πρός τό ύψος των ημερομισθίων ειδικοτήτων τινών τού κλάδου των έργ)των τυπογράφων κλπ. διά της ισοροπον καί κατά τρόπον μή επιδρώντα επί τού κόστους ζωής διαμόρφωσιν των κατωτάτων ορίων μισθών καί ημερομισθίων καί διά τόν μή αποκλεισμόν εκ της εργασίας των εχόντων πολυετή εργασίαν εν τώ επαγγέλματι τούτω, λόγω διαφορισμού εν τή κλιμακώσει των αποδοχών των.

β) Ως πρός τόν χρόνον της αναβρομικότητος διά τού καθορισμού ημερομηνίας ισχύος ταύτης από 1ης Σεπτεμβρίου 1956 πρός αποφυγήν επιδαρύνσεως τού κόστους.

γ) Ως πρός τά δώρα εορτών Χριστουγέννων 1956 διά της προσθήκης διατάξεως προβλεπούσης την καταβολήν τούτου βάσει των πρό της παρούσης ισχυόντων κατωτάτων ορίων αποδοχών, πρός αποφυγήν μείζονος επιδαρύνσεως καί εκ τού λόγου τούτου των υποχρέων εργοδοτών, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την υπ' αριθ. 6/56 απόφασιν τού Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης επερί των αποδοχών, όρων εργασίας κ.λ.π. των έργ)των τυπογράφων Θεσσαλονίκης», τροποποιουμένην εν μέρει καί συμπληρουμένην παρ' ήμών ώς πρός τό ύψος των ημερομισθίων ειδικοτήτων τινών τού κλάδου, ώς πρός την αναβρομικότητα τού χρόνου ισχύος καί των υπολογισμών τού δώρου Χριστουγέννων 1956, εκδοθείσαν επί διενέξεως μεταξύ της Ενώσεως Εργατών Τυπογράφων Θεσσαλονίκης δφ' ενός καί δφ' ετέρου της Ενώσεως Κατασταιματαρχών Τυπογράφων Θεσσαλονίκης καί ής οι όροι διαμορφούνται ώς ακολούθως:

Α' Τά κατώτατα όρια ημερομισθίων των έργ)των τυπογράφων κ.λ.π. Θεσσαλονίκης καθορίζονται ώς κατωτέρω:

1. Τυπογράφοι καί απασχολούμενοι ανεξαρτήτως φύλου:

α) Διά τό 1ον έτος καί ηλικίας κάτω των 19 ετών δρχ. 25.

β) Διά τό 2ον έτος καί ηλικίας κάτω των 19 ετών δρχ. 35.

γ) Διά τό 3ον έτος καί ηλικίας άνω των 19 ετών δρχ. 45.

δ) Διά τό 4ον έτος καί ηλικίας άνω των 19 ετών δρχ. 50.

ε) Διά τό 5ον έτος καί ηλικίας άνω των 19 ετών δρχ. 55.

στ) Διά τό 6ον έτος καί ηλικίας άνω των 19 ετών δρχ. 60.

ζ) Διά τό 7ον έτος καί ηλικίας άνω των 19 ετών δρχ. 65.

η) Διά τό 8ον έτος καί ήλικίας άνω τών 19 έτών δρχ. 70.

θ) Διά τό 9ον έτος καί ήλικίας άνω τών 19 έτών δρχ. 80.

2. Μηχανικοί, χειρισταί αύτομάτων πιεστηρίων, όρθίων αύτομάτων πιεστηρίων καί πιεστηρίων έπιπέδων άνεξαρτήτως φύλου.

α) Πιεσταί έπιπέδων ήλικίας άνω τών 19 έτών μέ προϋπ. 5 έτών δρχ. 80.

β) Βοηθοί πιεστών, χαρτοθέται άνω τών 19 έτών μέ πρ. 2½ έτών δρχ. 70.

γ) Χειρισταί αύτομάτων έν γένει άνω τών 19 έτών μέ πρ. 4 έτών δρχ. 70.

δ) Πανταλιστοί άπλώς άνω τών 19 έτών μέ προϋπηρεσίαν 4 έτών δρχ. 70.

3) Βιβλιοδέται καί Βιβλιοδέτριαι:

α) Διά τό 1ον Έτος ήλικίας κάτω τών 19 έτών άρρεν δρχ. 22, θήλυ δρχ. 16.

β) Διά τό 2ον Έτος ήλικίας κάτω τών 19 έτών άρρεν δρχ. 27, θήλυ δρχ. 20.

γ) Διά τό 3ον Έτος ήλικίας κάτω τών 19 έτών άρρεν δρχ. 33,50θλυ δρχ. 25.

δ) Διά τό 4ον Έτος ήλικίας κάτω τών 19 έτών άρρεν δρχ. 40, θήλυ δρχ. 30.

ε) Διά τό 5ον Έτος ήλικίας άνω τών 19 έτών άρρεν δρχ. 45, θήλυ δρχ. 35.

στ) Διά τό 6ον Έτος ήλικίας άνω τών 19 έτών άρρεν δρχ. 50, θήλυ δρχ. 40.

ζ) Διά τό 7ον έτος ήλικίας άνω τών 19 έτών άρρεν δρχ. 65, θήλυ δρχ. 45.

Έργαζόμενοι έχοντες τάς ύπό τής 2)1956 άποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών προϋποθέσεις ήλικίας καί προϋπηρεσίας διά τόν χαρακτηρισμόν των ώς άνειδικεύτων έργατών ή έργατριών θά ληφθώσι τό δι' αύτούς καθοριζόμενον εκάστοτε όριον ήμερομισθίου.

4. Βιβλιοδέται — Χρυσωταί: Μέ προϋπηρεσίαν άνω των 7 έτών άνεξαρτήτως φύλου:

α) Βιβλιοδέται — Χρυσωταί	δρχ. 75
β) Τεχνίται έν γένει	» 70
γ) Βοηθοί αύτών	» 60

5. Γραμμογράφοι άνεξαρτήτως φύλου:

α) Γραμμογράφοι τεχνίται άρρενες	δρχ. 55
β) Γραμμογράφοι τεχνίται θήλεις	» 50

6. Άρχιεργάται:

Τό ήμερομίσθιον τού άρχιεργάτου καθορίζεται είς δρχ. 95.

Β'. Δώρα έορτών:

1. Έκαστος έργοδότης ύποχρεούται νά καταβάλλη είς τούς παρ' αύτώ έργαζομένους κατά τάς έορτάς τών Χριστουγέννων 25 ήμερομίσθια ώς δώρον καί κατά τάς έορτάς τού Πάσχα 15 ήμερομίσθια, κατά τά είδικώτερον δι' ύπουργικών άποφάσεων όριζόμενα.

2. Τό δώρον τών Χριστουγέννων 1956 θέλει καταβληθή έπί τή βάσει τών πρό τής ισχύος τής παρούσης τεθεσπισμένων κατωτάτων όρίων άποδοχών.

Γ'. Άδεια:

Έκαστος έργοδότης ύποχρεούται είς την χορήγησιν κατ' έτος τής ύπό τού ά.ν. 539)1945 άδείας μετά πλήρων άποδοχών είς τούς παρ' αύτώ έργαζομένους, ισχυόντων άρα τών έπί τούτω είδικών διατάξεων τής ύπ' άριθ. 2)1956 άποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών.

Δ'. Έορτάσιμοι ήμέραι:

Καθορίζεται ότι διά τάς έξαιρεσίμους έορτάς θά ισχύουν τά ύπό τής ύπ' άριθ. 2)1956 άποφάσεως τού Δευτεροβαθμίου Διαιτητικού Διοικητικού Δικαστηρίου Άθηνών προβλεπόμενα.

Ε'. Κατ' άποκοπήν έργασία:

Άπαγορεύεται ή κατ' άποκοπήν έργασία των έν τοίς υπογραφείοις έργαζομένων.

Σ.Τ' Λοιποί όροι έργασίας:

1. Οί έργοδόται ύποχρεούνται όπως χορηγούν κατ' έτος είς τούς έργαζομένους, ί μηλαύζαν έργασίας, ήτις παραμένει είς την κυριότητα των πρώτων.

2. Θεσπίζεται ή έκδοσις βιβλιαρίου προϋπηρεσίας καί μισθολογικής κατατάξεως των έργαζομένων τού κλάδου, δπερ θέλει χορηγείται είς πάντα αίτούντα παρ' Είδικής Έπιτροπής άποτελουμένης έξ ένός ύπαλλήλου τής Υπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης, ώς Προέδρου, όριζομένου μετά τού Γραμματέως ύπό τού Διευθυντού ταύτης, μετ' ισαρίθμων άναπληρωματικών έτέρων Δημοσίων Υπαλλήλων, έξ ένός έκπροσώπου τών έργοδοτών καί ένός τών μισθωτών, όριζομένων ύπό τών οίκείων έργανώσεών των δι' έγγράφων των πρός τήν Περιφερειακήν Υπηρεσίαν Διαιτησίας, μετά τών άναπληρωματικών των.

Ό τύπος τού βιβλιαρίου, ό τρόπος τής λειτουργίας τής ώς άνω Έπιτροπής, τά διά την έκδοσιν τούτου άπαιτούμενα δικαιολογητικά, ή πρός τούτο άπαιτουμένη βαρύνουσα τόν διαφερόμενον μισθωτόν, ώς καί πάσα άναγκαία λεπτομέρεια διά τήν έκπλήρωσιν τού έργου αύτής, καθορίζεται δι' άποφάσεως τής Έπιτροπής.

Ζ'. Τυχόν καταβαλλόμενα ήμερομίσθια άνώτερα τών ύπό τής παρούσης καθοριζομένων κατωτάτων όρίων δέν μειούνται, ώς έπίσης τυχόν ύφιστάμενοι εύνοϊκώτεροι όροι έργασίας κατισχύουν τής παρούσης.

Η'. Ή παρούσα ισχύει καθ' άπασαν την Βιομηχανικήν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Ή ισχύς τής παρούσης άρχεται άπό 1ης Σεπτεμβρίου 1956.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 18 Όκτωβρίου 1956

59763/12196/1956 Άπόφ. Υπουργών Συντονισμού καί Έργασίας

Περί τροποποιήσεως καί δημοσιεύσεως εις την Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως τής άπό 28.7.1956 συλλογικής συμβάσεως έργασίας μουσικών Λέσβου.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 209 τής 16 Όκτωβρίου 1956)

Έχοντες ύπ' όψιν:

α') τάς διατάξεις τής § 2 τού άρθρου 20 τού ν. 3239) 1955 περί τοιούτου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών έργασίας κλπ.,

β') γνωμοδότησιν τού, κατ' άρθρον 28 τού ν. 3239) 1955, Έθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την άπό 12.10.1956 συνεδρίασιν αύτού,

γ') την άπό 28 Ίουλίου 1956 συλλογικήν σύμβασιν έργασίας μουσικών Λέσβου καί

δ') την άνάγκην, όπως διευκρινισθή, πρός άρσιν πάσης τυχόν αμφισβητήσεως, ότι ή έν λόγω συλλογική σύμβασις έργασίας δέν άποσκοπεί είς την δημιουργίαν κλειστού έπαγγέλματος τών περί ών πρόκειται έργαζομένων,

άποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή είς την Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως (Τεύχος Β') ή έν επικεφαλίδι συλλογική σύμβασις έργασίας, κατατεθείσα παρά τή Διευθύνσει Έργασίας τού Υπουργείου Έργασίας, συνταχθέντος τού ύπ' άριθ. 96) 12.9.1956 πρακτικού καταθέσεως, τροποποιουμένη παρ' ήμών ώς άκολούθως:

Συλλογική σύμβαση έργασίας μουσικών

Έν Μυτιλήνη σήμερον την 28ην τού μηνός Ίουλίου 1956 καί είς τά γραφεία τού Μουσικού Συλλόγου Λέσβου, έπί τής προκυμαίας, συνελθόντες οί ύπογεγραμμένοι: 1) Εύάγγελος Κουτσομύτης, Πρόεδρος τής Ένώσεως Καταστηματαρχών Κοσμικών Ταβερνών καί 2) Παναγιώτης Πετρλωματάς, Πρόεδρος τού μουσικού συλλόγου Λέσβου, δεόντως έξουσιοδοτημένοι παρά τών οίκείων αύτών οργανώσεων, τάς όποίας έκπροσωπούσι, πρός ρύθμισιν τών σχέσεων έργοδοτών καί μουσικών, άποφάσισαν την σύνταξιν καί ύπογραφήν συλλογικής συμβάσεως έργασίας, έχούσης ώς κατωτέρω:

Άρθρον 1.

Άπαντα τά συμβαλλόμενα μέρη άναγνωρίζουν, ότι οί μουσικοί, παρέχοντες πνευματικάς κατά κύριον λόγον ύ-

πηρεσίας, ανεξαρτήτως του τρόπου της εις αυτούς καταβολής της αντιμισθίας, καταβαλλομένης ως επί το πλείστον κατά συνήθειαν εκάστην εσπέραν, δικαιούνται, εις περίπτωσιν απολύσεως, εφ' όσον συνάπτουν σύμβασιν εργασίας αορίστου χρόνου, της αποζημιώσεως υπαλλήλου.

Άρθρον 2.

Τά κατώτατα όρια μισθών των μουσικών δέν δύνανται νά ορισθώσι καθ' όμοιον τρόπον πρός τά των λοιπών υπαλλήλων τών πάσης φύσεως επιχειρήσεων καί εργασιών, λόγω της ιδιορρυθμίας τού επαγγέλματος, καθ' όσον εις έκαστος μουσικός έχει ιδίαν καλλιτεχνικήν άξιαν καί ελπίδαν, διότι εις εκάστην περίπτωσιν ή αντιμισθία θέλει συμφωνείται υπό των μερών (αναλόγως καί ελευθέρως).

Άρθρον 3.

Ή πρόσληψις μουσικού τινος παρ' οιουδήποτε εργοδότου καί ή παραμονή αύτού εις την εργασίαν του πέραν τών εξ (6) ήμερών θεωρείται, εν ελλείψει εγγράφου συμφωνίας, ώς γενομένη δι' αλλήλων την επακολουθούσαν περίοδον, χειμερινήν ή θερινήν.

Άρθρον 4.

Αί μουσικαί περίοδοι (σαιζόν) άρχονται καί λήγουσιν ώς εξής:

α) Χειμερινή από 1 έως 15 Όκτωβρίου μέχρι 1 έως 15 Μαΐου.

β) Θερινή από 15 έως 30 Μαΐου μέχρι 15 έως 30 Σεπτεμβρίου διά τά κεντρικά καταστήματα καί από 1 έως 15 Ιουνίου μέχρι 10 έως 30 Σεπτεμβρίου διά τά εξοχικά.

Άρθρον 5.

Τυχόν αναίρεσις ή παράτασις της συμβάσεως μετά μουσικού δέν μεταβάλλει τον χαρακτήρα ταύτης από ορισμένης διαρκείας εις αορίστου χρόνου τοιαύτην.

Επιτρέπεται μικρά παράτασις των συμβάσεων μουσικών καί εργοδοτών, εάν κατά τό τέλος μιάς οιασδήποτε περιόδου, λόγω των κλιματολογικών συνθηκών, είναι δυνατή ή συνέχισις της λειτουργίας της επιχειρήσεως ή τού καταστήματος, άνευ μεταστάσεως. Συνέχισις όμως τής συμβάσεως μουσικού καί εργοδότου, μετά γενομένην μεταστέγασιν της επιχειρήσεως τού τελευταίου από τού θερινού εις τον χειμερινόν χώρον ή ταναντίον, θεωρείται ώς νέα σύμβασις διά την επακολουθούσαν αν ίστοχον μουσικήν περίοδον, αρχομένην καί λήγουσαν κατά τά ανωτέρω.

Ή σύμβασις μουσικού καί εργοδότου, έλλειψει αντιθέτου συμφωνίας, θεωρείται ώς αορίστου χρόνου, εφ' όσον ή επιχείρησις ή τό κατάστημα, λόγω της φύσεώς του, απασχολεί τούς ιδίους μουσικούς επί χρόνον υπερβαίνοντα την μίαν σαιζόν.

Άρθρον 6.

Οί εργοδόται άλλων εν γένει των κέντρων καί επιχειρήσεων, των απασχολούντων μουσικούς υπαγομένους όπως εις τάς επιχειρήσεις των προαλμβδινών τοιούτων μόνον εφ' όσον είναι εγγεγραμμένοι εις τό Μητρώο των οικείων μουσικών οργανώσεων τού Κράτους καί είναι εφωδιασμένοι διά βιβλιαρίου επαγγελματικής κατατάξεως μουσικού, οίτινες καί μόνον κατά την παρούσαν σύμβασιν θεωρούνται επαγγελματίαι μουσικοί.

Εφ' όσον άλλοδαποί μουσικοί, τυγχάνοντες άδειας εργασίας κατά τούς κειμένους νόμους, εργάζονται εις επιχειρήσεις εκ των υπό της παρούσης δεσμευομένων, ό οποιοσδήποτε συμβαλλόμενος μετά των άλλοδαπών μουσικών εργοδότης θά διατηρή συγκεκριμένην ισάριθμον αρχήν τινων εξ Ελλήνων μουσικών.

Μεμονωμένοι άλλοδαποί μουσικοί δύνανται νά εργάζωνται ώς κάτραδες, κατ' εξαίρεσιν όμως καί μέχρις ενός δύναται νά προσληφθή άλλοδαπός μουσικός παρ' ημέρα επιχειρήσει διατηρούση αρχήν τινων εξ Ελλήνων μουσικών, ενναμελή τοιαύτην, άνευ της ανωτέρω υποχρεώσεως.

Μουσικοί, κατέχοντες καί έτέραν θέσιν παρά τώ Δημοσίω, νομικοίς προσώποις ή ιδιωτικαίς επιχειρήσεσι, δέν δύνανται νά εργάζωνται πρό της εξαντλήσεως τού αριθμού των ανέργων επαγγελματιών μουσικών, της ειδικότητος καί ικανότητος των βεβαιουμένης υπό της κατά τ' άνω έρα Επιτροπής. Οί μουσικοί αύτοι τυγχάνουσι βιβλιαρίου εργασίας, χορηγουμένου υπό της οικείας Επιτροπής τού άρθρου, όπερ χαρακτηρίζεται επαγγελματικόν βιβλιάριον δευτέρας κατηγορίας καί δέν παρέχει δικαίωμα εργασίας εις τούς κατέχοντας αύτού, είμή εφ' όσον οί έχουν βεβαίωσιν απασχολήσεως των διά της παρούσης συμβαλλομένων οργανώσεων των μουσικών, περί τού ότι δέν υπάρχει άνεργος έτερος επαγγελματίας μουσικής κεκτημένος βιβλιαρίου επαγγελματικού Α' κατηγορίας, της αύτης ειδικότητος καί ικανότητος. Ή βεβαίωσις αύτη χορηγεί τό δικαίωμα εις τον κάτοχον τού επαγγελματικού βιβλιαρίου Β' κατηγορίας νά εργασθή επί τριμήνου, μετά την λήξιν τού οποίου απαιτείται νέα βεβαίωσις περί τών ανωτέρω.

Εργοδοτης, απασχολών μουσικόν κεκτημένον επαγγελματικού βιβλιαρίου Β' κατηγορίας κατά παράβασιν των διατάξεων της παρούσης, θεωρείται παραβάτης της παρούσης συλλογικής συμβάσεως, συνεπαγομένης της παραβάσεώς του τάς νομίμους κυρώσεις.

Άρθρον 7.

Τό βιβλιάριον επαγγελματικής κατατάξεως μουσικού χορηγείται παρ' Επιτροπής, αποτελουμένης α) εξ ενός υπαλλήλου τού Υπουργείου Εργασίας, της Διευθύνσεως συλλογικών σχέσεων καί διαφορών, ώς Προέδρου, β) δύο αντιπροσώπων μουσικών υπό τού συλλόγου μουσικών Λέσβου καί γ) δύο αντιπροσώπων των εργοδοτών. Παρά τή Επιτροπή ορίζεται γραμματεύς εξ υπαλλήλων τού Υπουργείου Εργασίας, της αύτης ώς άνω Διευθύνσεως.

Τά μέλη της Επιτροπής ορίζονται ώς εξής: Ό μέν Πρόεδρος καί ό Γραμματεύς αύτης υπό τού Υπουργού Εργασίας, οί δέ αντιπρόσωποι των συμβαλλομένων υπό των οικείων οργανώσεων των κατά τό Καταστατικόν εκάστου.

Ή Επιτροπή εδρεύει εν Μυτιλήνη καί εν τώ Καταστήματι τού Υπουργείου Εργασίας.

Άρθρον 8.

Τό βιβλιάριον επαγγελματικής κατατάξεως μουσικού θά είναι ενδεικτικόν καί ουχί πρός κατοχύρωσιν (κορεσμόν), άλλά πρός προστασίαν αύτού, δικαιούται δέ νά τύχωσιν αύτού, α) άπαντες οί μέχρι σήμερον εγγεγραμμένοι εις τά Μητρώα των συμβαλλομένων σωματείων, β) οί κεκτημένοι διπλώματος ή πτυχίου αναγνωρισμένης μουσικής σχολής της ημεδαπής ή αλλοδαπής καί γ) οί κριθόμενοι ώς ικανοί παρ' Επιτροπής, συνιστωμένης υπό της κατά τά προηγούμενον άρθρον τοιαύτης καί απαρτιζομένης εκ δύο κορυφαίων μουσικών της θεάρας μουσικής καί εξ ενός μέλους της κατά τό άρθρον 7 της παρούσης Επιτροπής.

Ή κρίσις περί της ικανότητος γίνεται κατ' αίτησιν τού ενδιαφερομένου μουσικού καί μετ' εξέτασιν αύτού εις τά οικεία μουσικά μαθήματα οί αποφαινόμενοι υπό της Επιτροπής δικαιούνται νά επανέλθουν μεθ' εξάμηνον.

Άρθρον 9.

Οί επιθυμούντες ν' ασκήσωσι τό επάγγελμα τού μουσικού δύνανται, δι' αιτητάς των, απευθυνομένης πρός την κατά τό άρθρον 7ον Επιτροπήν, νά ζητήσωσι την χορήγησιν επαγγελματικού βιβλιαρίου, υποκείμενοι περαιτέρω εις την διαδικασίαν της περιπτώσεως γ' τού άρθρου δου της παρούσης.

Εάν, εντός 15θημέρου από της υποβολής της αίτήσεως, δέν αποφανθή περί της ικανότητός του ή Επιτροπή, ό ενδιαφερόμενος δύναται ν' απασχοληθή ελευθέρως, παρ' οιωδήποτε εργοδότη.

Ωσαύτως, εν περιπτώσει απορρίψεως της αίτήσεως καί δια δευτέραν φοράν, ό ενδιαφερόμενος δύναται νά προσφύγη ώς Διαιτητικήν Επιτροπήν, απαρτιζομένην εξ ενός των μετεχόντων εις την Πρωτοβάθμιον Επιτροπήν κρίσεως μουσικών, εξ ενός μουσικού, υποδεικνυομένου υπό τού ενδιαφερομένου καί τού Διευθυντού της Φιλαρμονικής ή ετέρου μουσικού, ορίζομένου υπό τού Νομάρχου, ώς επιδιαιτητού.

Άρθρον 10

Αί αποφάσεις της διά της παρούσης συλλογικής συμβάσεως ορίζομένης Επιτροπής είναι δριστικαί καί υποχρεωτικαί διά πάντα τά συμβαλλόμενα μέρη, λαμβανόμεναι κατά πλειοψηφίαν των παρόντων, εν ισοψηφία δέ νικώσης της ψήφου τού Προέδρου.

Ή Επιτροπή συνέρχεται, προσκλήσει τού Προέδρου, τακτικώς μέν άπαξ της εβδομάδος, εκτάκτως δέ όταν αίτήσηται την σύγκλησιν εκατέρου των συμβαλλομένων μερών, υποχρεουμένου εν τή περιπτώσει ταύτη τού Προέ-

δρου να συγκαλέσῃ ταύτην ἐντὸς τῶν τριῶν πρώτων ἡμερῶν, τὸ βραδύτερον, ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπιλαμβάνεται καὶ πάσης διαφορᾶς μεταξὺ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν συμβαλλομένων ὀργανώσεων τῶν μουσικῶν καὶ παρακολουθεῖ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ τήρησιν τῶν ὅρων τῆς παρούσης. Καθ' ἑξάμηνον ἐλέγχεται παρ' αὐτῆς διενέργησις τῶν ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων. Διὰ νὰ ἰσχύσουν τὰ χορηγηθησόμενα παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς βιβλιάρια, δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς τοῦ Προέδρου καὶ τῶν μελῶν της, ὡς καὶ τὴν σφραγῖδα ταύτης.

Ἄρθρον 11

Ἐργοδότης ἢ διευθυντὴς ἐπιχειρήσεως, προσλαμβάνων μουσικοὺς στερουμένους ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου, ὑπόκειται εἰς τὰς διατάξεις περὶ παραβάσεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Ἄρθρον 12

Αἱ ὧραι ἀπασχολήσεως τῶν μουσικῶν εἰς τὰ κέντρα διασκεδάσεως, λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των, παρεκτεινομένης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς νυκτερινὰς ὥρας, δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνουν τὸ ὅριον

Ὁ μουσικός, συμβαλλόμενος μετὰ τινος ἐργοδότου καὶ ἀπασχολούμενος ὡς τοιοῦτος εἰς μίαν ἐπιχείρησιν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς συμβατικῆς του ἀπασχολήσεως δὲν δύναται ν' ἀπασχολῆται καὶ εἰς ἕτερον Κέντρον κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Ὡσαύτως καὶ οἱ διὰ τῆς παρούσης συμβαλλόμενοι ἐργοδόται ἀναλαμβάνουσι τὴν ὑποχρέωσιν, ἵνα μὴ προσλαμβάνωσιν εἰς τὰς ἐργασίας των καλλιτέχνην οἱασδήποτε εἰδικότητος, ἀπασχολουμένου κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς ἕτερον Κέντρον, ἔστω καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐργοδότου. Οἱ παραβάται τοῦ παρόντος ἄρθρου μουσικοὶ ὑπόκεινται εἰς στέρησιν τῆς ἐργασίας των δι' ὁλόκληρον μαεστρίαν, ἐπιβαλλομένην δι' ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, οἱ δὲ ἐργοδόται εἰς ἐπιβολὴν πρὸς ἕκαστον τῶν ἀντισυμβαλλομένων ἐργατικῶν σωματείων, καθοριζομένην ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς

Ἄρθρον 13

Τὰ συμβαλλόμενα μέρη συμφωνοῦσιν, ὅτι τὰ μουσικὰ συγκροτήματα, τὰ ἀπασχολούμενα παρ' ἑκάστῃ ἐργοδοτικῇ ἐπιχειρήσει, δὲν δύνανται κατ' ἀριθμὸν νὰ εἶναι κατώτερα τῶν 5 ὀργάνων.

Ἄρθρον 14

Οἱ μουσικοὶ ὑπόκεινται εἰς πειθαρχικὰς ποινὰς διὰ τὰς ἑξῆς πειθαρχικὰς παραβάσεις των: α) δι' ἀνάρμοστον διαγωγὴν ἢ ἀνεξιστρεπῆ συμπεριφορὰν ἐναντι τῶν προϊσταμένων των ἢ τῶν συναδέλφων των, β) διὰ τὴν ἐκ τῆς ἐργασίας αὐξαίρετον ἀπουσίαν ἢ ἀδικαιολόγητον καὶ μὴ ἐγκαίρου προσέλευσιν εἰς ἐργασίαν, ὡς καὶ διὰ πρόωρον ἀποχώρησιν ἐξ αὐτῆς, γ) δι' ἀμέλειαν καὶ πλημμελῆ ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας των καὶ δ) δι' ἄρνησιν ἢ παρέλκυσιν ἐκτελέσεως ὑπηρεσίας τῆς εἰδικότητός των, διαταχθείσης ὑπὸ τοῦ παρ' ᾧ ὑπηρετοῦν Διευθυντοῦ τῆς ἀρχήστρας καὶ δι' ἀντισυμβατικὴν ἐν γένει ἐνέργειαν ἢ διαγωγήν.

Αἱ πειθαρχικαὶ ποιναί, εἰς ἃς ὑπόκεινται οἱ μουσικοί, εἶναι αἱ κάτωθι:

α) Ἔγγραφος ἐπίπληξις β) πρόστιμον μέχρι χρηματικοῦ ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸ ἓν τέταρτον (¼) τοῦ ἡμερομισθίου των, περιερχομένου εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθείας, εἰς ὃ φέρεται ἠσφαλισμένος ὁ τιμωρούμενος μουσικός, γ) προσωρινὴ ἀπαγόρευσις τῆς ἐργασίας μέχρι 10 ἡμερῶν ἢ ἐφ' ὅλης μηνὸς καὶ δ) ὁριστικὴ ἀπαγόρευσις τῆς ἐργασίας του δι' ὁλόκληρον σαιζόν. Ἡ τελευταία αὕτη ἐπιβάλλεται δι' αὐθαίρετον ἐγκατάλειψιν θέσεως.

Αἱ ἀνωτέρω ποιναὶ ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 2 δι' ἡτιολογημένης ἀποφάσεως. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐνεργεῖ ἐν προκειμένῳ ἐπὶ τῇ ἐγκλήσει τῶν ἐνδιαφερομένων σωματείων ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως.

Ἄρθρον 15

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἰσχύει διὰ τὴν νῆσον Λέσβον ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς της, ἐπὶ δύο ἔτη, παρατεινομένης αὐτοδικαίως τῆς διαρκείας της ἐπὶ ἓν ἔτος ἑκάστοτε, ἐφ' ὅσον δὲν καταγγελθῇ παρὰ τῶν συμβαλλομένων μερῶν πρὸ τῆς λήξεώς της, ἀφορᾷ δὲ αὕτη τὰ κέντρα διασκεδάσεως (κοσμικὰς ταβέρνας, καμπαρὲ κλπ.), ὡς ταῦτα καθορίζονται ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν οἰκείων ἀποφάσεων τῆς Ἀγορανομίας, καὶ πάντας τοὺς εἰς ταῦτα ἐργαζομένους μουσικούς, ὡς καὶ καλλιτέχνας τοῦ ἄσματος.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1956.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Ι.Κ.Α.

Ἀπόφασις Διοικ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς περιοχὴν Γεωργοκτηνοτροφικοῦ Σταθμοῦ Καλαμῶνος Ρόδου.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 205 τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Συνεδρίασις Δ. Σ. 50|18.9.56.

Τὸ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. λαβὸν ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7, 13 καὶ 14 τοῦ Α.Ν. 1846|1951) «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

β) Τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως κλπ. τοῦ Ι.Κ.Α.».

γ) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 11.5.1954 Β.Δ. «περὶ Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ ΙΚΑ».

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 6 (2ων. τῆς 22.10.55) ἀπόφασιν τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ ἐν Ρόδῳ Ὑπ|ματος τοῦ Ι.Κ.Α.

ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 65783)1956 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Δ)νσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1. Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων εἰς τὰς περιοχὰς τοῦ Γεωργοκτηνοτροφικοῦ Σταθμοῦ Καλαμῶνος Ρόδου, τοῦ Ἀγροκτήματος καὶ τοῦ Οἴκου Εὐγηρίας Καλυμπίων Ρόδου καὶ τοῦ Ραδιοσταθμοῦ Ρόδου, δι' ἐπεκτάσεως εἰς τὰς περιοχὰς ταύτας τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἐν Ρόδῳ Ὑπ|τος τοῦ Ἱδρύματος.

2. Τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὰς ὡς ἄνω περιοχὰς δι' ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ Α.Ν. 1846|1951, ὡς οὗτος ἰσχύει μετὰ τὸ Ν.Δ. 2961|1954, ἀναφερομένους κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὡς πρὸς πάντα τὰ πρόσωπα τὰ ἀπασχολούμενα εἰς τὸν Γεωργοκτηνοτροφικὸν Σταθμὸν Καλαμῶνος, τὸ Ἀγροκτῆμα καὶ τὸν Οἶκον Εὐγηρίας Καλυμπίων καὶ τὸν Ραδιοσταθμὸν Ρόδου, καὶ ὡφ' ἣν ὥραν ὑφιστάμενοι ἢ κοινωνικὴ ἀσφάλισις εἰς τὰς λοιπὰς τοπικὰς περιοχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπόφ. Διοικ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. κλπ. εἰς Πολύγυρον Χαλκιδικῆς.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 204 τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱδρύματος Κοιν. Ἀσφαλίσεων λαβὸν ὑπ' ὄψιν α) τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7, 13 καὶ 14 § 1 τοῦ Α.Ν. 1846)1951 «περὶ Κοιν. Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, β) τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καὶ 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», γ) τὸ ὑπ' ἀριθ. 59583)1497 Ἰουλίου 1956 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Κλάδου τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. (Δ)νσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1. Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοιν. Ἀσφαλίσεων εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πολυγύρου Χαλκιδικῆς.

2) Τὴν σύστασιν ἐν αὐτῇ Τοπικοῦ Ὑποκ|τος τοῦ Ἱδρύματος ὑπαγομένου εἰς τὸ Περ)κὸν Ὑποκ|μα Θεσ)νίκης.

3. Τὸν καθορισμὸν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ συνιστωμένου ὡς ἄνω Τοπικοῦ Ὑποκ|τος τῆς περιοχῆς, ἥτις περικλείεται ὑπὸ νοητῆς γραμμῆς διερχομένης διὰ

των ἀπαλῶν κατοικημένων τμημάτων τῆς πόλεως Πολυγύρου. Εἰς τὴν αὐτὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν περιλαμβάνονται καὶ οἱ ἐντὸς τῆς ἐπαρχίας Χαλκιδικῆς κείμενοι μεταλλευτικοὶ καὶ λατομικαὶ ἐπιχειρήσεις καὶ αἱ συναφεῖς πρὸς ταύτας ἐργασίαι.

4. Τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν τοῦ ὡς ἄνω Ὑπ/τος α) δι' ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ Α.Ν. 1846/51, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀναφερομένους κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὡς πρὸς πάντα τὰ ἀπασχολούμενα ἐντὸς τῆς περιοχῆς ταύτης πρόσωπα τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 §§ 1—2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Α.Ν. περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ ὑφ' ἣν ἕκτασιν ἐφαρμόζεται ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τοπικὰς περιοχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καὶ β) διὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 ἀναφερόμενον κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου καὶ ὡς πρὸς πάντα τὰ ἀπασχολούμενα ἐντὸς τῆς περιοχῆς ταύτης εἰς μεταλλευτικὰς καὶ λατομικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τὰς συναφεῖς πρὸς ταύτας ἐργασίας πρόσωπα, ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου 1956.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Αὐγούστου 1956.

Ἀπόφ. Διοικ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς πόλιν Γιαννιτσῶν.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 189 τῆς 19 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Συνεδριάσεις Δ. Σ. 41/3.8.1956

Τὸ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7, 13 καὶ 14 § 1 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων,

β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καὶ 4 τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.,

γ) Τὰ ἀπὸ 8.8.1956 εἰσηγητικὰ σημείωμα τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Κλάδου (Δ)νσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν) ἀποφασίζει:

1. α) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων εἰς τὴν πόλιν τῶν Γιαννιτσῶν καὶ τὸν πλησίον ταύτης κείμενον Κτηνοτροφικὸν Σταθμὸν Γιαννιτσῶν.

β) Τὴν σύστασιν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Τοπικοῦ Ὑποκ/τος τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὑπαγομένου εἰς τὸ Περιφερειακὸν Ὑποκ/μα Θεσσαλονίκης.

γ) Τὸν καθορισμὸν τῶν ὁρίων τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ συνιστωμένου ὡς ἄνω Τοπικοῦ Ὑποκ/τος ὡς ἀκολούθως:

I. Ἀπὸ τοῦ Νεκροταφείου Ἁγίας Παρασκευῆς πρὸς Ν.Α. καὶ ἀφετηρίας, ἀκολουθοῦν τὴν περιφερειακὴν ἀγροτικὴν ὁδὸν πρὸς Β. μέχρι στρατώνων, τοὺς ὁποίους περιλαμβάνουν. Ἐκεῖθεν στρέφουν πρὸς Δ., περιλαμβάνουν τὸν συνοικισμὸν Τσαλῆ, φθάνουν μέχρι τοῦ Δημοτικοῦ Νεκροταφείου, ἀκολουθοῦν κατεύθυνσιν Β.Δ. καὶ ἀ νοητὴν εὐθεῖαν μέχρι συνοικισμοῦ Καρυῶν πρὸς Δ., τὸν ὁποῖον περιλαμβάνουν. Ἐκεῖθεν συναντοῦν τὴν περιφερειακὴν ἀγροτικὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦν πρὸς Ν. μέχρι στρατώνων, τοὺς ὁποίους περιλαμβάνουν, συνεχίζουν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀγροτικῆς ὁδοῦ πρὸς Ν. μέχρις ἀποστάσεως 270 μέτρων ἀπὸ τῆς Ἐγνατίας ὁδοῦ, ὁπόθεν στρέφουν Ν.Δ. πρὸς τὸ πλησίον διαθηττικὸν κανάλι, τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦν πρὸς Ν.Α. μέχρι τῆς Ἐγνατίας ὁδοῦ.

Ἐκεῖθεν, περιλαμβάνοντα τὸ πλινθοκεραμοποιεῖον Θ. Ταβλατζῆ καὶ τοὺς λαχανοκήπους πολιτῶν ἀγορᾶς πρὸς Α., φθάνουν μέχρι Ἡρώου, συνεχίζουν ἐπὶ τῆς Ἐγνατίας ὁδοῦ πρὸς Α. μέχρι τοῦ 46 χιλιομέτρου, καὶ ἐκεῖθεν πρὸς Β.Α. κατὰ νοητὴν γραμμὴν ἀφετηρίαν.

2. Εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν τοῦ Ὑποκ/τος περιλαμβάνεται καὶ ὁ εἰς τὸ χωρίον Παραλίμνη (Τσέκρι) λειτουργῶν Κτηνοτροφικὸς Σταθμὸς Γιαννιτσῶν.

δ) Τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν τοῦ ὡς ἄνω Τοπικοῦ Ὑποκ/τος δι' ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀναφερομένους κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὡς πρὸς πάντα τὰ ἀπασχολούμενα ἐντὸς τῆς περιοχῆς ταύτης πρόσωπα τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 §§ 1—2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Α.Ν. περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ ὑφ' ἣν ἕκτασιν ἐφαρμόζεται ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τοπικὰς περιοχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Αὐγούστου 1956

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς Σαναστόριον Μονῆς Πέτρας Ὀλύμπου.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 174 τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Συνεδριάσεις Δ. Σ. 38/17.7.1956.

Τὸ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. λαβὸν ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7, 13 καὶ 14 § 1 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων,

β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3, καὶ 4, τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.,

γ) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 11.5.1954 Β.Δ. περὶ Τοπικῶν Διοικ. Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.,

δ) Τὴν ἀπὸ 20.4.56 ἀπόφασιν τῆς Γ.Δ.Ε. τοῦ Ὑπ/ματος Κατερίνης,

ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 46287/1046/20.6.1956 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Δ)νσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1. Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων εἰς τὸ Σαναστόριον Ἱερᾶς Μονῆς Πέτρας Ὀλύμπου δι' ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἐν Κατερίνῃ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α.

2. Τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀσφαλίσεως δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους ταύτης, τοὺς ἀναφερομένους ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ Α.Ν. 1846/1951, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 καὶ ὡς πρὸς πάντα τὰ ἀπασχολούμενα ἐν τῷ Σαναστορίῳ πρόσωπα τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταύτην καὶ ὑφ' ἣν ἕκτασιν ἐφαρμόζεται ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις εἰς τὰς λοιπὰς περιοχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπόφ. Διοικ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ συστάσεως Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. εἰς Ἱεράπετραν Κρήτης.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 201 τῆς 4 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Συνεδρ. Δ. Σ. 52/26.9.1956

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπ' ὄψιν τοῦ ὑπὸ στοιχεῖον ἐτέθη τὸ ζήτημα τῆς συστάσεως Τοπικοῦ Ὑπ/ματος εἰς Ἱεράπετραν Κρήτης, λαβὸν ὑπ' ὄψιν προφορικὴν εἰσήγησιν τοῦ Δ/ντοῦ Δ/νσεως Ὀργανώσεως, ὡς καὶ τὰς ἀπόψεις τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἀποφασίζει ὁμοφώνως τὴν σύστασιν Τοπικοῦ Ὑ/ματος εἰς Ἱεράπετραν Κρήτης ὑπαγομένου ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Περ/κοῦ Ὑπ/ματος Ἡρακλείου. Ἡ ἀσφαλιστικὴ περιοχὴ τοῦ Ὑπ/ματος ταύτου θὰ περιλαμβάνῃ τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν τοῦ μέχρι τοῦδε Περ/τος Ἱεράπετρας, ὡς καὶ τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν τοῦ Περ/τος Σητείας, ἀποσπωμένας ἐκ τῆς τοῦ Τοπικοῦ Ὑπ/ματος Ἁγίου Νικολάου.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΚΔΙΚΑΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

(Σχεδιαζόμεναι δικονομικαί μεταρρυθμίσεις)

Ὡς προκύπτει ἐξ ἑνὸς ὑπ' ὄψιν μας Σχεδίου Νόμου μελετῶνται σοβαραὶ δικανομικαὶ μεταρρυθμίσεις διὰ τὴν ταχυτέραν καὶ καλλιτέραν ἐκδίκασιν τῶν ἐν γένει διαφορῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκδικάζονται ἤδη κατὰ διαφόρους εἰδικὰς διαδικασίας. Αἱ εἰδικαὶ αὐταὶ διαδικασίαι ἀνεποιοῦνται καὶ οὕτω κατὰ τὴν μελετωμένην νέαν, ἐνιαίαν, διαδικασίαν θὰ ἐκδικάζωνται πᾶσαι αἱ κατ' αὐτὰς δικαζόμεναι διαφοραί.

Εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν τομέα τοῦ δικονομικοῦ δικαίου τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν σημειοῦμεν τὰ ἑξῆς: Καταργοῦνται ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ μελετωμένου νόμου τὰ ἄρθρα 1 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3514/1928 «περὶ τῆς θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως», τὸ διάταγμα 1/4 Αὐγούστου 1920 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου ΓΨΟΔ' «περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν», ὡς εἶχε μεταγενεστέρως τροποποιηθῇ, καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις, ἀντικειμένη εἰς τὸν σχεδιαζόμενον Νόμον, καίτοι μὴ εἰδικῶς μνημονευομένη.

Ὡς πρῶτον ἀντικείμενον τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ Σχεδίου τίθεται τὸ ἑξῆς: Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου δικάζονται ὁριστικῶς: 1) Αἱ διαφοραὶ ἐκ σχέσεως παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἢ καὶ ἄλλης οἱασδήποτε αἰτίας ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας μεταξὺ ἐργαζομένων ἢ τῶν διαδόχων ἢ τῶν κατὰ Νόμον δικαιουμένων ἐκ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας των καὶ τῶν ἐργοδοτῶν ἢ τῶν διαδόχων των, ὡς καὶ αἱ διαφοραὶ ἐκ σχέσεων παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἢ καὶ ἄλλης οἱασδήποτε αἰτίας ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς μεταξὺ τῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐργαζομένων παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ καὶ 2) Αἱ διαφοραὶ αἱ γεννώμεναι ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ν. 3514/1928 «περὶ τῆς θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως», ὡς νῦν ἰσχύει.

Ὁ ἰμπεριαλισμὸς τοῦ κοινωνικοῦ δικαίου, περὶ τοῦ ὁποίου ἔχει γράψει ὁ Jean Rivero (Droit Social, Δεκέμβριος 1949 No 10, σελ. 370, ΕΕΔ, 9 766), καὶ εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ δικονομικὸν δίκαιον ἀπορροφᾷ καὶ τὰς λοιπὰς διαδικασίας (ἐκ τῶν πρώτων εἰδικῶν διαδικασιῶν εἰσαχθεῖσα παρ' ἡμῖν, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1911, ἡ ἐργατικὴ διαδικασία) καὶ δίκαιον εἶναι νὰ φέρηται ὡς πρῶτον ἀντικείμενον τῆς σχεδιαζομένης νέας καὶ ἐνιαίας εἰδικῆς διαδικασίας ἡ ἐκδίκασις τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν.

Δικαστὴς τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν, ὡς καθορίζονται ἀνωτέρω, θὰ εἶναι πάντοτε (ἀνεξαρτήτως ποσοῦ) ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν ἢ ὁ ὑπὸ τούτου ὁριζόμενος Πρωτοδίκης.

Ἀφαιρεῖται οὕτω ἀπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἡ ἐκδίκασις τῶν ἐκ τοῦ ν. 3514/1928 «περὶ τῆς θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως», ὡς νῦν ἰσχύει, διαφορῶν καὶ ἀνατίθεται ἡ ἐκδίκασις καὶ αὐτῶν εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν ἢ τὸν ὑπὸ τούτου ὁριζόμενον Πρωτοδίκην, ὡς ἀφαιρεῖται, διὰ τοῦ γενικοῦ ὅρου «ἐργατικαὶ διαφοραί, καὶ ἡ ἁρμοδιότης τοῦ Εἰρηνοδικείου περὶ ἐκδικάσεως τῶν ἐκ τοῦ ν. 551 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων διαφορῶν.

Σημαντικὴ μεταρρύθμισις εἶναι ἡ κατὰ τὴν εἰδικὴν αὐτὴν διαδικασίαν ἐκδίκασις τῶν ἀγωγῶν περὶ κύρους καταγγελίας, ἐπιβληθείσης πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπαιτήσεως ἐκ τῶν ἀναφερομένων ἀνωτέρω, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἐκδικάζεται ἤδη κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν.

Τὸ σχέδιον διατηρεῖ, διὰ τὰς ἐργατικὰς διαφοράς, τὰς περὶ δωσιδικίας διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος νόμου, ὡς ἐφαρμόζονται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων. (Ἁρμόδιον τὸ δικαστήριον τῆς γενικῆς δωσιδικίας τοῦ ἐναγομένου, ἀλλὰ δύνανται νὰ εἰσαχθῶσιν αἱ ἐργατικαὶ διαφοραὶ καὶ εἰς τὸν δικαστὴν τοῦ τόπου, ἔνθα παρέχει ἢ παρέσχε τὰς ὑπηρεσίας του ὁ ἐργαζόμενος κατὰ τὸν ἀμέσως πρὸ τῆς λύσεως τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως χρόνον).

Διατηρεῖ ἐπίσης τὸ σχέδιον, προκειμένου περὶ ἐργατικῶν διαφορῶν, τὴν δυνατότητα ἐκθέσεως ἀγωγῆς προφορικῶς ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου δικαστοῦ, συνταχθησομένης περὶ τούτου ἐκθέσεως.

Κατὰ τὸ σχέδιον ἡ κήρυξις ἀποφάσεως προσωρινῶς ἐκτελεστὴς εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν διὰ τὸν μετὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς χρόνον καὶ τρεῖς μῆνας πρὸ αὐτῆς.

Σημαντικὴ καὶ νέα εἶναι ἡ σχεδιαζομένη μεταρρύθμισις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ προθεσμία ἢ ἡ ἄσκησις τῆς ἀναιρέσεως δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐκτὸς ἂν ἡ ἐκτέλεσις ἤθελε φέρει ἀνεπανόρθωτον βλάβην εἰς τὸν ἡττηθέντα διάδικον, ὅτε δύναται νὰ διαταχθῇ ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ὑπὸ τὸν ὅρον παροχῆς ἀναλόγου ἐγγυήσεως ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς ἢ νὰ ἐξαρτηθῇ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ἐκ τῆς παροχῆς ἐγγυήσεως ὑπὸ τοῦ νικήσαντος διαδίκου. Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἀποφαίνεται ἐν συμβουλίῳ ἄνευ ὑποχρεωτικῆς κλητεύσεως τῶν διαδίκων τριμελὲς Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ δύναται νὰ ἀνακληθῇ κατ' αἴτησιν τινος τῶν διαδίκων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Τμήματος μέχρι τῆς πρώτης συζητήσεως τῆς ἀναιρέσεως, μετὰ ταῦτα δὲ μόνον ὑπὸ τοῦ δικάζοντος τὴν ὑπόθεσιν Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὴν συζήτησιν αὐτῆς.

Ἀνακοπή, κατὰ τὸ Σχέδιον, κατὰ τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἐρήμην δικασθέντα διάδικον μόναν ἂν δὲν ἐκλήθη παντάπασιν ἢ δὲν ἐκλήθη ἐμπροθέσμως καὶ (νέον τοῦτο) εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἂν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικάζοντος ἦτο ἀνέφικτος ἢ κατὰ τὴν συζήτησιν προσέλευσίς του.

Ἁρμόδιον διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐφέσεως δικαστήριον εἶναι πάντοτε τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ ἡ ἔφεσις ἐπιτρέπεται, ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν πάντοτε (ἀσχέτως ποσοῦ).

Νέον εἶναι ὅτι ἐπὶ ἀντιμωλίᾳ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ἐὰν αὐτὴ δὲν ἐπεδόθη, ἡ προθεσμία τῆς ἐφέσεως εἶναι ἑνὸς ἔτους, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως. Ἡ συζήτησις τῆς ἐφέσεως γίνεται ὡς ἐν τῷ α' βαθμῷ, ἐπιτρέπεται δὲ ἐπίκλησις καὶ προσαγωγὴ νέων ἀποδεικτικῶν μέσων.

Αἴτησις ἀναιρέσεως ἐπιτρέπεται διὰ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 807 §§ 1-4, 6, 7, 9, περίπτ. α', 13-17 τῆς Πολ.Δικ. λόγους, ἐντὸς εἰκοσαημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐκδικάζεται δὲ (νέον τοῦτο) ὑπὸ εἰδικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου. Γινομένης δεκτῆς τῆς ἀναιρέσεως ἡ ὑπόθεσις κρατεῖται πάντοτε καὶ ἐκδικάζεται κατ' οὐσίαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Τμήματος, ἐκδιδομένης μιᾶς ἀποφάσεως.

Αἱ ἐκκρεμεῖς δίκαι ἀκολουθοῦν νὰ ἐκδικάζωνται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν προϊσχυόντων νόμων.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεῦχος 23 (365)

Ἀθῆναι, 1 Δεκεμβρίου 1956

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΔΙΑ ΜΗ ΧΟΡΗΓΗΘΕΙΣΑΝ ΑΔΕΙΑΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΒΑΣ. ΠΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, Δικηγόρου

1. Ὁ *Κ. Δημάκης* ἐν διατριβῇ του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ παροχὴ κανονικῆς ἀδείας», δημοσιευθείσῃ ἐν ΕΕΔ 15, 1161 ἐπ., ἐν σχέσει μὲ τὴν νομικὴν φύσιν τῆς ἀδείας, ἐπιχειρεῖ νὰ θεμελιώσῃ θεωρητικῶς τὴν μὴ εὑροῦσαν ἐν τῇ νομολογίᾳ ἀπήχησίν τινα γνώμην (πρβλ. σχετικῶς Πρ/κείου Ἀθ. 7330/1954, ΕΕΔ 14, 752, Πρ/κείου Ἀθ. 1583/1953, ΕΕΔ 12, 674), ὅτι ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν χορηγήσῃ τὴν ἄδειαν μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους δὲν τίκτεται ἀξίωσις ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀθετήσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλὰ τοιαύτη ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι «αἱ περὶ ἀδείας διατάξεις δὲν ἐδημιούργησαν ὀφειλὴν τοῦ ἐργοδότου πρὸς παροχήν, ἀλλὰ παρέσχον εἰς τὸν μισθωτὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἀπουσιάσῃ ἐπί τι διάστημα ἐκ τῆς ἐργασίας του».

Δοθέντος ὅτι διὰ τῆς διατριβῆς ταύτης ἐπιχειρεῖται κυρίως καταπολέμησις τῆς παρ' ἡμῶν δι' ἐπανειλημμένων ἄρθρων καὶ σχολίων ὑποστηριχθείσης ἀπόψεως περὶ μετατροπῆς τῆς ἀξιώσεως ἀδείας ἐν περιπτώσει μὴ ἐκπληρώσεως τῆς παροχῆς ἀδείας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου εἰς ἀποζημίωσιν (ἴδετε σχετικῶς ἄρθρα καὶ σχόλιά μας ἐν ΕΕΔ τ. 10, 908, τ. 14, 628, 743, 750, τ. 15, 186) μᾶς δίδεται τὸ δικαίωμα τῆς ἀπαντήσεως.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἡ βάσις ἐφ' ἧς ἐπιχειρεῖται διὰ τῆς ἀνωτέρω διατριβῆς νὰ κατασκευασθῇ τὸ θεωρητικὸν οἰκοδόμημα, δὲν εἶναι ἀρκούντως στερεά, ἵνα βαστάσῃ τὸ βάρος του.

Τρεῖς ἀντιφάσεις καὶ ἀντινομίαι κλονίζουν τὰ θεμέλια τῆς ὑποστηριζομένης διὰ λίαν ἐπιμεμελημένης ἐπιχειρηματολογίας νομικῆς κατασκευῆς.

Α'

2. Ἐνῷ δὲν διαφεύγει τῆς προσοχῆς τοῦ συγγραφέως τὸ «γράμμα» τῶν σχετικῶν περὶ ἀδειῶν διατάξεων (ἄρθρ. 52 Διεθνοῦς Συμβάσεως περὶ ἀδειῶν, ἄρθρ. 2 ν. 539/1945, ἄρθρ. 666 Α.Κ.), αἱ ὁποῖαι ὁμιλοῦν περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν τῆς ἀδείας καὶ ἀντιστοίχου δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ, ὅπως ζητήσῃ καὶ λάβῃ τὴν ἄδειαν, ἐν τούτοις ὁ συγγραφεὺς δὲν δίδει τὴν δέουσαν σημασίαν εἰς τὴν νομοθετικὴν ταύτην θέσπισιν τῆς ἀδείας ὡς ὑποχρεώσεως διὰ τὸν ἐργοδότην καὶ ὡς δικαιώματος διὰ τὸν μισθωτόν, ἐκκινῶν ἐκ τῆς παρ' αὐτοῦ ὑποστηριζομένης νεοφανοῦς θεωρίας, ὅτι ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας, πέραν τῶν ἐν ἀλληλεξαρτήσει τελουσῶν κυρίας παροχῆς καὶ ἀντιπαροχῆς (ἐργασία - μισθός), αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τῶν μερῶν ἐπιβαλλόμεναι πρόσθετοι παροχαὶ λειτουργοῦν καὶ αὗται ὑπὸ τὸ αὐτὸ βασικὸν σχῆμα τῆς κυρίας παροχῆς καὶ ἀντιπαροχῆς ὡς προσαυξήσεις τούτων, ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει δὲν ἀκολουθοῦν τὴν πορείαν τούτων (δὲν συγκλίνουν πρὸς ταύτας) δὲν εἶναι γνήσιαι παροχαί, ἔστω καὶ ἂν ὠφελῆται ἐκ τοιούτων παροχῶν ὁ λήπτης.

Εἰς τὰς ἀμφοτεροβαρεῖς ὅμως συμβάσεις, πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένων καὶ ἐν ἀμοιβαιότητι τελουσῶν κυρίων παροχῶν (παροχὴ - ἀντιπαροχή), λειτουργοῦν καὶ πλῆθος ἄλλων παρεπομένων (προσθέτων) παροχῶν, ἀπορρεουσῶν ἐκ τῆς ἀμφοτεροβαροῦς συμβάσεως (ὡς παραφυάδες αὐτῆς) ἢ ἐκ παρεπομένων ὅρων καὶ συμφωνιῶν. Τοιαῦται ὑποχρεώσεις γεννῶνται μὲν μετὰ τῆς συμβάσεως ἢ ἐν τῇ ἐξελίξει αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν τελοῦσι καὶ ἐν σχέσει ἐξαρτήσεως πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν ἀντιπαροχὴν τοῦ ἑτέρου μέρους. (Πρβλ. *Μπαλῆ*, Ἐνοχικὸν Δίκαιον § 79, ἀριθ. 5).

Οὕτω ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας, πέραν τῆς κυρίας ὑποχρεώσεως καταβολῆς τοῦ μισθοῦ εἰς τὸν μισθωτόν, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται κατ' ἄρθρ. 660 Α.Κ. νὰ παράσχῃ εἰς τὸν μι-

σθωτόν, τὸν διαιτώμενον παρ' αὐτῷ, περίθαλψιν καὶ ἰατρικὴν ἀντίληψιν, κατ' ἄρθρ. 678 Α.Κ. νὰ χορηγῇ πιστοποιητικὸν ἐργασίας κατ' ἄρθρ. 677 Α.Κ. νὰ χορηγῇ ἐλεύθερον χρόνον πρὸς εὕρεσιν ἄλλης ἐργασίας μετὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως κ.ἄ. Παραλλήλως ὁ μισθωτὸς κατ' ἄρθρ. 659 Α.Κ. ὑποχρεοῦται νὰ παράσχῃ ἐργασίαν πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἢ τῆς συνήθους, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη, ὡς ἐπίσης ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ἔχει ὑποχρέωσιν πίστεως, ἐξειδικευομένην εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ἐχεμυθείας κ.ἄ. (πρβλ. σχετικῶς *Nikisch*, Ἐργατ. Δίκαιον, ἑλλην. μετάφρ., σελ. 293 ἐπ.).

Ἐν τῷ συμπλέγματι τούτῳ τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει ὁ ρόλος τοῦ μισθωτοῦ καὶ τοῦ ἐργοδότου ἐναλλάσσεται. Ἄλλοτε ἐμφανίζεται ὁ ἐργοδότης ὡς ὀφειλέτης προσθέτου τινὸς παροχῆς, ἄλλοτε ἐμφανίζεται ὡς τοιοῦτος ὁ μισθωτός. Ἐὰν ἑκάτερος τούτων δὲν ἐκπληρώσῃ τὴν πηγάζουσαν ἐκ τοιαύτης ὑποχρεώσεώς του παρεπομένην παροχήν, εὐθύνεται λόγῳ ἀθετήσεως τῆς συμβάσεως, ἐφαρμοζομένων τῶν περὶ ὑπερημερίας καὶ ἀδυναμίας παροχῆς διατάξεων τῶν ἄρθρων 335 ἐπ. καὶ 343 ἐπ. Α.Κ., οὐχὶ δὲ τῶν ἄρθρων 380 Α.Κ. ἐπ., ἅτινα ἀφοροῦν τὰς ἐν ἀλληλεξαρτήσει τελούσας κυρίας παροχάς (*Μπαλῆ*, Ἐνοχ., ἔνθ' ἀν.).

Ἡ οὐσιώδης διαφορὰ μεταξὺ τῆς μὴ ἐκπληρώσεως τῆς κυρίας παροχῆς καὶ προσθέτου τινὸς παροχῆς ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἐν μὴ ἐκπληρώσει τῆς κυρίας παροχῆς (λ.χ. τῆς ἐργασίας) ὁ ἀντισυμβαλλόμενος δικαιοῦται κατ' ἄρθρον 374 Α.Κ. νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀντιπαροχῆς του (τοῦ μισθοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία δὲν τυγχάνει προκαταβλητέα), προτείνων τὴν ἔνστασιν τοῦ μὴ ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος, ἐνῷ ἐν μὴ ἐκπληρώσει παρεπομένης τινὸς παροχῆς, ἥτις δὲν τελεῖ ἐν ἀλληλοεξαρτήσει πρὸς τὴν κυρίαν παροχὴν τοῦ ἀντισυμβαλλομένου, μόνον ἔνστασιν ἐπισχέσεως τῆς κυρίας ἀντιπαροχῆς του δύναται νὰ προτείνῃ κατ' ἄρθρ. 325 Α.Κ. (Πλειότερα ἐν μελέτῃ μας, Τὸ δικαίωμα ἐπισχέσεως ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας, ΕΕΔ 11, 834).

Στερεῖται, ὅθεν, νομίμων ἐρεισμάτων ἡ ἀντίθετος ἄποψις τοῦ συγγραφέως, ὅτι αἱ πρόσθετοι παροχαί, ἐφ' ὅσον δὲν συγκλίνουν πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τὸν μισθωτὸν ὀφειλομένην ἀντιπαροχήν, ὅηλ. δὲν ἀποτελοῦν ἐπαύξησιν μισθοῦ, ὡς συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῆς παροχῆς ἀδείας, δὲν δύνανται ἐν μὴ ἐκληρώσει των νὰ ἀντιμετωπισθοῦν ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ἀθετήσεως τῆς ἐνοχῆς καὶ ὅτι ἀποκλείεται ἡ θεμελίωσις ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως.

Β'

3. Ἐνῷ ἐν τῇ προμνησθείσῃ μελέτῃ διὰ μακρῶν καταπολεμεῖται ἡ ἄποψις, ὅτι ὑφίσταται ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς παροχὴν ἀδείας (ὀφειλὴ ἀδείας), ἐν τούτοις ἀναγνωρίζεται, ὅτι αἱ περὶ ἀδείας διατάξεις παρέχουν εἰς τὸν μισθωτὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἀπουσιάσῃ ἐπί τι διάστημα ἐκ τῆς ἐργασίας του, λαμβάνων τὸν μισθόν του (§ 7 β' ἐν τέλει). Εἶναι ὅμως ἀκατανόητον πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ δικαίωμα, ἄνευ ἀντιστοίχου ὑποχρεώσεως. Τὸ ἐνοχικὸν μάλιστα δικαίωμα προϋποθέτει πέραν τοῦ φορέως του καὶ ἕτερον πρόσωπον ὑπόχρεον εἰς ὡρισμένην παροχήν, ἥτις συνιστᾷ τὸ περιεχόμενον (ἀντικείμενον) τοῦ δικαιώματος (*Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαί §§ 22, 23).

4. Ὑπὸ τὸ πρίσμα τοῦτο δὲν δικαιολογεῖται παραλληλισμὸς μεταξὺ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένης ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως καὶ τῆς ἀδείας. Ὅταν ὁ νόμος ἀπαγορεύῃ τὴν ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς ἢ τὴν πέραν τοῦ ὡρίου τοιαύτην, δὲν ἔπεται ὅτι ὁ μισθωτὸς ἀπέκτησε δικαίωμα ἔναντι τοῦ ἐργοδότου νὰ ἀπουσιάζῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του, καθ' ὅσον ἡ ἐργασία κατὰ Κυριακὰς ἢ ἡ πέραν τοῦ ὡρίου τοιαύτη ἐξέρχεται τῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας, ἐντὸς τῶν ὁποίων οἱ συμβαλλόμενοι ἔχουν ἐλευθερίαν νὰ προσδιορίσουν αὐτονόμως τὸν χρόνον ἐργασίας, τουτέστιν ἐκτείνεται πέραν τοῦ χώρου τῆς συμβάσεως. Αἱ περὶ χρονικῶν ὁρίων διατάξεις ἀνήκουν εἰς τὸ δημόσιον ἐργατικὸν δίκαιον καὶ δημιουργοῦν δημοσίου δικαίου ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου (ἐνδεχομένως καὶ τοῦ μισθωτοῦ, ἐὰν προβλέπωνται κυρώσεις καὶ διὰ τὸν μισθωτὸν) ἔναντι τοῦ Κράτους νὰ μὴ ἀπασχολῇ τὸν μισθωτὸν πέραν ὡρισμένων χρονικῶν ὁρίων (*Oser-Schönenberger*, Das Obligationenrecht, 1936, παρατ. ἐπὶ ἄρθρ. 319-362, ἀριθ. 20).

Ἀντιθέτως αἱ περὶ ἀδείας διατάξεις, μὴ ἀναγόμεναι εἰς τὸ δημόσιον ἐργατικὸν δίκαιον, δὲν καθορίζουν χρονικὰ ὅρια ἐπιτρεπτῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ διαρκεύσης τῆς συμβάσεως καὶ ἐντὸς τῶν πλαισίων ταύτης ὑποχρεοῦν τὸν ἐργοδότην, συντρεχουσῶν τῶν νομίμων προϋποθέσεων ὅπως, ἀφ' ἑνὸς μὲν παράσχῃ (δηλώσῃ ὅτι παρέχει) ἐλεύθερον χρόνον εἰς τὸν μισθωτόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ καταβάλῃ εἰς τὸν μισθωτόν, καίτοι μὴ παρέχοντα

τὴν ἐργασίαν του, τὸν μισθόν, τὸν ὁποῖον θὰ ἐλάμβανεν, ἐὰν παρεῖχε τὴν ἐργασίαν του. Ὅτι ἡ παροχὴ δύναται νὰ συνίσταται εἰς χορήγησιν ἐλευθέρου χρόνου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ μισθωτὸς ἔχει δικαίωμα ἀπουσίας καὶ ὁ ἐργοδότης ὑποχρέωσιν νὰ ἀνεχθῇ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἐξακολουθῶν νὰ καταβάλῃ τὸν μισθὸν προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 677 Α.Κ., ρητῶς ἀναγνωρίζοντος εἰς τὸν μισθωτὸν δικαίωμα, ὅπως ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἐργοδότου τὸν ἀναγκαιοῦντα ἐλεύθερον χρόνον πρὸς εὕρεσιν ἄλλης ἐργασίας, ἐξ οὗ ἕπεται ὑπὸ τὴν ἀντίστροφον μορφὴν ὅτι δημιουργεῖται ὑποχρέωσις διὰ τὸν ἐργοδότην πρὸς παροχὴν ἐλευθέρου χρόνου. Τοῦτέστιν ὁ ἐργοδότης εἶναι ἐν ταὐτῷ ὀφειλέτης facere καὶ dare, ἐνῷ ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ τὴν πέραν τοῦ ὡρου, ἀπαγορευομένης νόμῳ τῆς συμφωνίας περὶ παροχῆς ἐργασίας, δὲν τίκτονται ἐκ τῆς ἀκύρου συμφωνίας δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τῶν συμβαλλομένων.

5. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν τῇ μελέτῃ περαιτέρω γινόμενος παραλληλισμὸς καὶ συσχέτισις τῶν περὶ ἀδείας ἀναψυχῆς διατάξεων πρὸς τὰ ἄρθρ. 657, 658 Α.Κ. περὶ κωλύματος τοῦ μισθωτοῦ νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα σπουδαίου λόγου, μὴ ὀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητα αὐτοῦ, πρὸς τὴν Διεθνῆ Σύμβασιν τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1919, παρέχουσαν δικαίωμα εἰς τὴν ἐπίτροπον νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν της ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα καὶ πρὸς τὸν ν. 3514 περὶ στρατευομένων μισθωτῶν, δὲν νομίζομεν ὅτι εἶναι περισσότερον ἐπιτυχής. Αἱ τελευταῖαι αὗται διατάξεις ρυθμίζουν τὴν τύχην τῆς ἀντιπαροχῆς τοῦ ἐργοδότου (μισθοῦ) ἐν περιπτώσει ἀδυναμίας τῆς παροχῆς τοῦ μισθωτοῦ (ἐργασίας) ἐξ ὡρισμένων λόγων καὶ κατὰ παρέκκλισιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 880 Α.Κ. ἐν πνεύματι προστασίας τοῦ ἐργαζομένου διατηροῦν τὴν ὑποχρέωσιν καταβολῆς τοῦ μισθοῦ (ὁλοκλήρου ἢ μέρους) ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις. Ἐπὶ ἀδείας ὅμως δὲν καθίσταται ἀδύνατος ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλὰ χορηγεῖται (διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως, συλλογικῆς συμβάσεως ἢ τοῦ νόμου) δικαίωμα ἀπουσίας τοῦ μισθωτοῦ μὲ ταυτόχρονον ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου καταβολῆς τοῦ μισθοῦ.

Γ'

6. Περισσότερον καταφανὴς ἐμφανίζεται ἡ ἀντίφασις κατὰ τὴν ἐπίκλησιν πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου χορηγήσεως τῆς ἀδείας τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 371 Α.Κ. Ὁ συγγραφεὺς ἐν § 10 δέχεται, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ νὰ λάβῃ ἄδειαν τυγχάνει γεγεννημένον, πλὴν ὑφίσταται ἀοριστία ὡς πρὸς τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν θὰ λάβῃ ταύτην, καὶ ὅτι ἡ πλήρωσις τῆς ἀοριστίας θὰ γίνῃ κατ' ἄρθρ. 371 Α.Κ. ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Αἱ διατάξεις ὅμως τοῦ ἄρθρ. 371 ἐπ. Α.Κ., ἐντεταγμέναι εἰς τὸ περὶ ἐνοχῶν ἐκ συμβάσεων κεφάλαιον τοῦ Α.Κ., ἐφαρμόζονται ἐπὶ ἀοριστίας τῆς παροχῆς, προϋποθέτουσαι σύμβασιν, δι' ἧς ὁ προσδιορισμὸς τῆς παροχῆς ἀνετέθη εἰς ἕνα τῶν συμβαλλομένων. Ἡ ἀοριστία δὲ αὕτη δύναται νὰ συνίσταται καὶ ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἐκπληρώσεως τῆς παροχῆς. Ἐνῷ λοιπὸν ἐν τῇ μελέτῃ γίνεται δεκτόν, ὅτι ὁ μισθωτὸς ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν καὶ ὁ ἐργοδότης ὑποχρέωσιν νὰ προσδιορίσῃ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θὰ ἀπουσιάσῃ ὁ μισθωτὸς καὶ νὰ καταβάλῃ τὸν μισθόν, ἐν τούτοις ὁ ἐργοδότης δὲν θεωρεῖται ὀφειλέτης παροχῆς (ὑπὸ τὰς δύο ταύτας ὄψεις)· ἐν ταυτῷ ὅμως πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ἀοριστίας τοῦ χρόνου τῆς ἀδείας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου γίνεται προσφυγὴ εἰς τὰς περὶ ἀοριστίας τῆς παροχῆς διατάξεις τοῦ Α.Κ. Ἡ ἀντίφασις αὕτη δὲν διαφεύγει τῆς προσοχῆς τοῦ συγγραφέως, ὅστις προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσῃ ταύτην μὲ τὴν κατασκευὴν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀοριστίας παροχῆς, ἀλλὰ περὶ ἀοριστίας ἐν τῇ ἐνοχῇ ἐν τῷ συνόλῳ της λαμβανομένη ὑπ' ὄψιν, ἥτις θὰ συμπληρωθῇ παρὰ τοῦ ἐργοδότου. Τὸ ἀδιέξοδον ὅμως αὐτό, ὅπερ ὁ συγγραφεὺς πειρᾶται νὰ παρακάμψῃ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 371 Α.Κ., ἀποδεικνύει αὐτὴν ταύτην τὴν ὕπαρξιν ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς παροχήν τινα, πάσχουσαν ἀοριστίαν ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἐκπληρώσεώς της καὶ χρήζουσαν συμπληρώσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐν ἀρνήσει ἢ καθυστερήσει ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Ἑτέραν μορφὴν ἀοριστίας πέραν τῆς παροχῆς ἢ τῶν συγχροτούντων ταύτην στοιχείων (εἶδος, τόπος, τρόπος, χρόνος, ποσότης κ.ἄ.) δὲν ἀναγνωρίζει ὁ Α.Κ., ἡ δὲ ἔννοια τῆς ἀοριστίας τῆς ἐνοχῆς ἐν τῷ συνόλῳ της εἶναι ἄγνωστος ἐν τῷ δικαίῳ. Ἀοριστία μάλιστα ἐκτεινομένη πέραν τῆς παροχῆς εἰς τὰ ὑποκείμενα τῆς ἐνοχῆς, ὡς καὶ περὶ τὴν δεσμευτικὴν ἔννομον σχέσιν, εἶναι πρόδηλον ὅτι ἀποκλείει τὴν γένεσιν ἐνοχῆς (*Μπαλῆ*, Ἐνοχ. § 8).

7. Τέλος ὡς συνέπειαν τῆς ἐκδοχῆς του ταύτης, ὅτι δὲν ὑφίσταται ὑποχρέωσις πρὸς παροχὴν ἀδείας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου πρὸς

τὸν μισθωτόν, ἀλλὰ μόνον δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ, ὅπως λάβῃ τὴν ἄδειάν του, ὁ συγγραφεὺς δέχεται, ὅτι ἐν μὴ παροχῇ τῆς ἀδείας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, μὴ ὑφισταμένης παραβάσεως συμβατικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου, ἀλλὰ καταστάντος τούτου ἀδικαιολογήτως πλουσιωτέρου, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι ἡ παρασχεθεῖσα ἐργασία κατεβλήθη ἄνευ ὑποχρεώσεως, οὗτος εἶναι ὑπόχρεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 904 Α.Κ. νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν μισθωτὸν ὅ,τι ἀδικαιολογήτως ὠφελήθη ἐντεῦθεν εἰς βάρος του.

Τὴν τοιαύτην νομικὴν θεμελίωσιν τῆς ἀξιώσεως δὲν εὑρίσκομεν ἱκανοποιητικήν. Ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπουσιάσῃ καθ' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα ἐκ τῆς ἐργασίας του ἐπὶ ἐξακολουθήσει καταβολῆς τοῦ μισθοῦ του, πῶς εἶναι δυνατόν, ἐὰν ὁ ἐργοδότης ἀρνηθῇ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὴν μίαν του ὄψιν, νὰ ἐπιτρέψῃ τοὐτέστιν εἰς τὸν μισθωτὸν νὰ ἀπουσιάσῃ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας ἢ ἐὰν ὁ μισθωτὸς παραλείψῃ νὰ ἐνασκήσῃ τὸ δικαίωμά του τοῦτο, νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἔλαβε χώραν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ πρὸς τὸν ἐργοδότην «παροχὴ ἄνευ νομίμου αἰτίας»; Ἐὰν τὰ μέρη διὰ τῆς συμβάσεως ἐργασίας προέβλεψαν ὡρισμένην ἡμέραν καθ' ἕκαστον ἔτος ἐνάρξεως τῆς ἀδείας ἢ ἐν ἀρνήσει προσδιορισμοῦ παρὰ τοῦ ἐργοδότου τοῦ χρόνου ἀδείας γίνῃ ὁ προσδιορισμὸς παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἢ τούτου μὴ γινομένου, ἐὰν δὲν ἀσκήσῃ ὁ μισθωτὸς ἐπίσχεσιν τῆς ἐργασίας κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους διὰ τὸν πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀδείας ἐναπομένοντα χρόνον, δὲν λαμβάνει χώραν ἐπίδοσις εἰς τὸν ἐργοδότην ἀξίας τινὸς ἄνευ νομίμου αἰτίας διὰ παράνομόν τινα σκοπόν, ἀλλὰ μὴ πραγματοποίησις τοῦ παρεχομένου εἰς τὸν μισθωτὸν διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἢ συλλογικῆς συμβάσεως, κανονισμοῦ ἢ τοῦ νόμου (ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου προστασίας) «δικαιώματος».

Περαιτέρω γεννᾶται τὸ ζήτημα, καὶ ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν τοῦ συγγραφέως, πῶς θὰ ὑπολογισθῇ ὁ ἀδικαιολόγητος πλουτισμός. Ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς κατὰ τὴν ἐκδοχὴν ταύτην ἔλαβε 12 μηνιαίους μισθοὺς (ἐντὸς ἑνὸς ἔτους) διὰ παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν 12 μηνῶν, ἐνῷ κατὰ νόμον ἔδει νὰ λαμβάνῃ μισθὸν ἐπὶ ἕνα μῆνα, χωρὶς νὰ παρέχῃ ἐργασίαν, καὶ ὁ ἐργοδότης εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν μισθωτὸν ὅ,τι ἀδικαιολογήτως ὠφελήθη ἐντεῦθεν εἰς βάρος τούτου, ὁ εἷς οὗτος μὴν εἷς ποῖον χρονικὸν διάστημα ἐντὸς τοῦ παρελθόντος ἡμερολογιακοῦ ἔτους θὰ τοποθετηθῇ, ἵνα ὑπολογισθῶσιν αἱ ἀποδοχαί, ἃς ὁ ἐργοδότης παρανόμως ὠφελήθη εἰς βάρος τοῦ μισθωτοῦ; Ὁ ἀκριβὴς οὗτος προσδιορισμὸς ἔχει πρακτικὴν σημασίαν λόγῳ τῆς συχνῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν καὶ ἐνδεχομένων διακυμάνσεων ἐν γένει τῶν ἀποδοχῶν ἐκ διαφόρων λόγων κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον (ἄρθρ. 3 §§ 1 - 3 ν. 539/1945).

Κατὰ τὴν παρ' ἡμῶν ὑποστηριζομένην ἄποψιν, τῆς μετατροπῆς τῆς ἀξιώσεως ἀδείας εἰς ἀξίωσιν ἀποζημιώσεως, κρίσιμον σημεῖον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως εἶναι ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ ἐργοδότης περιῆλθεν εἰς ὑπερημερίαν κατόπιν ὀχλήσεως ἢ ἄνευ τοιαύτης κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, ὑπαρχούσης δήλης ἡμέρας. Προκειμένου ὅμως περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἀποκλειομένης τῆς ὀχλήσεως ἢ τῆς ἀναπληρούσης ταύτην δήλης ἡμέρας νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὡς προσδιοριστικὸν στοιχεῖον, ἐλλείπει οἱαδήποτε βάσις προσδιορισμοῦ τῆς ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου, ὁ δὲ τυχὸν προσδιορισμὸς ταύτης βάσει τῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους εἶναι αὐθαίρετος καὶ στερεῖται δικαιολογίας τινός.

8. Ἐὰν ὁ μισθωτὸς ἐργασθῇ πέραν τοῦ 8ώρου ἢ κατὰ Κυριακάς, οὔσης ἀκύρου τῆς σχετικῆς συμφωνίας, καθ' ὃ ἀπαγορευομένης τῆς ἐργασίας, ἔχει ἀξίωσιν ἀποδόσεως τῆς ἐπιβαθείσης εἰς τὸν ἐργοδότην ἀξίας. Εἰς ἣν ὅμως περίπτωσιν συμφωνηθῇ ὅτι ὁ μισθωτὸς ἐγκαταλείπει τὸ δικαίωμά του ἀδείας ἢ παραιτεῖται αὐτοῦ, ἡ συμφωνία δὲν εἶναι μόνον ἄκυρος, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 5 § 1 τοῦ Ν. 539/1945, δι' ἧς ἀναγορεύονται εἰς ἀναγκαστικὸν δικαίου αἱ διατάξεις τοῦ νόμου περὶ ἀδειῶν, ἀλλὰ ταὐτοχρόνως, ἐκτοπιζομένου τοῦ ἀκύρου τούτου ὅρου τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταλαμβάνουν τὴν θέσιν του αἱ περὶ ἀδειῶν διατάξεις τοῦ νόμου, αἵτινες ἀποτελοῦν περιεχόμενον τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἐν παραβάσει τῶν ὁποίων τίκτονται ἀξιώσεις ἐξ ἀθετήσεως τῆς ἐνοχῆς καὶ οὐχὶ ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς τοῦτο ἔγκειται ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας πέραν τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων (οἷον πέραν τοῦ 8ώρου καὶ κατὰ Κυριακὰς καὶ ἀργίας) καὶ τῆς ἐργασίας τῆς παρασχεθείσης κατὰ τὸν χρόνον ἀδείας. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἐργασίαν πέραν ὡρισμένων χρονικῶν ὁρίων, κηρυσσομένης ἀκύρου τῆς ἀντιθέτου

συμφωνίας τῶν μερῶν, χωρὶς νὰ προσδιορίζῃ τι τὸ ὑποκατάστατον εἰς τὴν ἄκυρον συμφωνίαν. Οἱ περὶ χρονικῶν ὁρίων ἀναγκαστικοῦ δικαίου κανόνες ἔχουν τὸν χαρακτῆρα τῶν λεγομένων ἀκυρωτικῶν μόνον κανόνων (zwingend-vernichtende Rechtsnormen) μὲ συνέπειαν ἐὰν λάβῃ χώραν κατὰ παράβασιν τούτων ἐπίδοσις ἀξίας τινὸς (οἷον ἐν προκειμένῳ τῆς ἐργασίας) νὰ δύναται νὰ ἀξιωθῇ ἡ ἐπιστροφή της, ὡς ἐπιδοθείσης διὰ παράνομον αἰτίαν, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Οἱ ἀναγκαστικοῦ ὅμως δικαίου κανόνες τῶν περὶ ἀδειῶν νόμων δὲν καθιστοῦν μόνον ἀκύρους τὰς ἀντιθέτους συμφωνίας, ἀλλὰ ἐκτοπίζοντες ταύτας καταλαμβάνουν τμῆμα τοῦ περιεχομένου τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως. Οἱ περὶ ἀδείας κανόνες ἀνήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀναγκαστικῶν συμπληρωματικῶν κανόνων (zwingendergänzende Rechtsnormen). (Ἴδετε πλειότερα εἰς μελέτην μας, Τινὰ περὶ ἀκυροτήτων ἐν τῷ Ἐργατικῷ Δικαίῳ, ἐν ΕΕΔ 9.3). Ἡ παράβασις τῶν διατάξεων τούτων συνιστᾷ μὴ ἐκπλήρωσιν τῆς ἐνοχῆς καὶ συνεπάγεται τὰς συμπαρομαρτούσας πρὸς ταύτην συνεπείας, ἀποκλειομένης τῆς γενέσεως ἀξιώσεων ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἔστω καὶ κατὰ συρροήν, δοθέντος ὅτι ἀμφότεραι αἱ ἀξιώσεις ἐξ ἀθετήσεως τῆς συμβάσεως καὶ ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὰς ἐξ ἀδικοπραξίας ἀξιώσεις, δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξουν, τῆς μιᾶς ἀποκλειούσης τὴν ἄλλην.

***

9. Ὅτι αἱ διατάξεις τῶν νόμων περὶ ἀδειῶν θεμελιοῦν εἰδικὴν ἀξίωσιν ἀδείας, λειτουργοῦσαν ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, εἶναι γενικῶς παραδεδεγμένη ἀντίληψις. Ἐπίσης γίνεται δεκτὸν ἄνευ ἀντιθέτου τινὸς γνώμης, ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ χορηγήσεως τῆς ἀδείας εὑρίσκουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ ἀθετήσεως τῆς ἐνοχῆς (ἄρθρ. 330), περὶ ὑπερημερίας τοῦ ὀφειλέτου (ἄρθρ. 343), ἀδυναμίας τῆς παροχῆς (ἄρθρ. 335), δικαιώματος ἐπισχέσεως (ἄρθρον 325 κ.ἑ.). (Οὕτω ἐν Γερμανίᾳ, *Dersch*, Die Urlaubsgesetze, Kommentar, 1954 §§ 90, 92, 75, 79, 80, *Hueck-Nipperdey*, Lehrb. 1931 τόμ. I. σελ. 166, *Kaskel - Dersch*, Lehrb. 1932, σ. 185. Ἐν Ἑλβετίᾳ *Oser - Schönenberger*, Das Obl. Recht, 1936, παρατηρ. ἐπὶ ἄρθρ. 341 Κώδ. Ἐνοχῶν § 7. Ἐν Αὐστρίᾳ, *Klang - Höller*, Kommentar zum Allg. B.G. παρατ. ἐπὶ ἄρθρ. 1157 Ἀστ. Κώδικος § 5).

10. Παλαιότερον ἐν Γερμανίᾳ εἶχεν ἀνακύψει τὸ ζήτημα, ἐὰν ἡ ἀξίωσις ἀδείας εἶναι ἐνιαία ἢ πρόκειται περὶ δύο αὐτοτελῶν ἀξιώσεων, τῆς μιᾶς κατευθυνομένης εἰς τὴν παροχὴν ἐλευθέρου χρόνου καὶ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἐξακολούθησιν πληρωμῆς μισθοῦ ὑπὸ μορφὴν ἀποδοχῶν ἀδείας. Μέχρι τοῦ 1938 εἶχε κρατήσει ἡ ἀντίληψις ἐν τῇ νομολογίᾳ τοῦ Γερμανικοῦ Ἐργατικοῦ Ἀκυρωτικοῦ, ὅτι ἡ ἄδεια ἀποτελεῖ μίαν πρόσθετον ἀμοιβὴν τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ ὅτι ἡ ἀξίωσις διὰ τὴν παροχὴν ἐλευθέρου χρόνου εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς ἀξιώσεως ἐπὶ τὴν πληρωμὴν τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας (θεωρία τῆς διπλῆς ἀξιώσεως). Συνέπεια τῆς ἐκδοχῆς ταύτης ἦτο, ἐὰν δι' οἱονδήποτε λόγον ἐματαιοῦτο ἡ πραγματοποίησις τῆς ἀξιώσεως διὰ τὴν παροχὴν ἐλευθέρου χρόνου, παρέμενεν ἡ ἀξίωσις ἐπὶ τὰς ἀποδοχὰς ἀδείας. (Οὕτω καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ *Schönenberger*, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ἡ θεωρία αὕτη ἐγκατελείφθη ἔκτοτε, ἐπικρατησάσης τῆς ἀπόψεως, ἣν ἠκολούθησε παγίως καὶ τὸ Γερμανικὸν Ἐργατικὸν Ἀκυρωτικόν, ὅτι ἡ ἀξίωσις ἀδείας δὲν ἀποτελεῖ τμῆμα τῆς ἀμοιβῆς τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὴν παρεχομένην παρ' αὐτοῦ ἐργασίαν, ἀλλὰ δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς μέρος τῆς ὑποχρεώσεως προνοίας τοῦ ἐργοδότου, ἐξειδικευομένης διὰ τῶν νόμων περὶ ἀδειῶν εἰς ὑποχρέωσιν χορηγήσεως ἀδείας ἀναψυχῆς. (Πρβλ. σχετικῶς *Staudinger - Nipperdey*, Komm. zum B.G.B., 1939, παρατ. ἐπὶ ἄρθρ. 611 § 281 καὶ *Dersch*, Urlaubsgesetze, ἔνθ' ἀνωτ. §§ 80, 81α). Ἡ ἐνιαία αὕτη ἀξίωσις θεωρεῖται ἐκπληρωθεῖσα μόνον ἐφ' ὅσον πραγματοποιηθῇ ὁ ἐπιδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ νόμου σκοπὸς ἀναπαύσεως, τουτέστι διὰ τῆς παροχῆς ἐλευθέρου χρόνου μὲ ἐξακολούθησιν πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ. Μισθὸς χωρὶς παροχὴν ἐλευθέρου χρόνου δὲν εἶναι «ἄδεια», ὡς ἐπίσης δὲν εἶναι ἄδεια καὶ ἡ πληρωμὴ μισθοῦ, χωρὶς ταυτόχρονον παροχὴν ἐλευθέρου χρόνου.

***

11. Ἐφ' ὅσον, ὡς ἀνεπτύχθη ἀνωτέρω, τὸ δικαίωμα ἀδείας ἔχει τὸν χαρακτῆρα γνησίας ἀξιώσεως, πηγαζούσης ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐν ὑπαιτίῳ καθυστερήσει τῆς ἀδείας ἢ ἐν μὴ χορηγήσει ταύτης παρὰ τοῦ ἐργοδότου ὁ μισθωτὸς ἔχει τὰ κάτωθι δικαιώματα (συνοψιζομένων καὶ συμπληρουμένων τῶν ὅσων διὰ τῶν μελετῶν μας μέχρι σήμερον ὑπεστηρίξαμεν):

Α'. Διαρκούντος τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους ἀδείας.

α) Ὁ μισθωτὸς δύναται νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας ἀπροθέσμως διὰ σπουδαῖον λόγον κατ' ἄρθρ. 672 Α.Κ.

β) Δύναται νὰ ἀξιώσῃ ἀποζημίωσιν κατ' ἄρθρ. 673 Α.Κ., ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ σπουδαῖος λόγος, δι' ὃν ἐχώρησεν ἡ καταγγελία, ὀφείλετο εἰς ἀθέτησιν τῆς συμβάσεως.

γ) Δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ Δικαστήριον καὶ προσωρινῶς εἰς τὸν Πρόεδρον, αἰτούμενος τὸν προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς ἀδείας. Ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς ἀποφάσεως (προκειμένου περὶ προσφυγῆς εἰς τὸ δικαστήριον) θεωρεῖται προσδιορισθεῖσα ἡ ἐν τῇ ἀποφάσει ὁριζομένη ἐναρκτήριος ἡμέρα καὶ θεωρουμένης πλάσματι νόμου ὡς γενομένης τῆς δηλώσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, δύναται ὁ μισθωτὸς νὰ ἀπουσιάσῃ τῆς ἐργασίας του ἀπὸ τῆς καθορισθείσης ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ἐναρκτηρίου ἡμέρας τῆς ἀδείας, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 882 § 2 Πολ. Δικονομίας.

δ) Δύναται εἰς τὸ τέλος τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους νὰ ἀπουσιάσῃ μόνος του ἐκ τῆς ἐργασίας, ὅταν ὁ ὑπολειπόμενος μέχρι τῆς ἐκπνοῆς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους χρόνος ἰσοῦται μὲ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἀδείας, ἀσκῶν δικαίωμα ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας του. (Οὕτω *Staudinger*, ἔνθ' ἀνωτ. § 283, *Hueck-Nipperdey*, ἔνθ' ἀνωτ. 270, 271).

Β'. Μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους ἀδείας.

α) Ὁ μισθωτὸς δύναται νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας διὰ σπουδαῖον λόγον κατ' ἄρθρ. 672 Α.Κ., ὡς καὶ νὰ ἀξιώσῃ ἀποζημίωσιν κατ' ἄρθρ. 673 Α.Κ., ὡς ἀνωτέρω.

β) Καταστάσης ἀδυνάτου τῆς παροχῆς ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργοδότου, ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ ἀποζημίωσιν κατ' ἄρθρ. 340-343 Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρ. 335, 336 Α.Κ., λόγῳ ἀθετήσεως τῆς συμβάσεως. (Πλειότερα ἐν ΕΕΔ τ. 10, 908 ἐπ., τ. 14, 628, 743, 750, τ. 15, 186 ἐπ.). Τῆς ἐντὸς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους παροχῆς τῆς ἀδείας οὔσης συνδεδεμένης φυσικῶς μὲ ὡρισμένον χρόνον, ἅμα τῇ παρόδῳ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους ἡ παροχὴ τῆς ἀδείας καθίσταται φυσικῶς ἀδύνατος. Σωρευτικὴ ἄδεια, ἤτοι παροχὴ πλειόνων ἀδειῶν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους δὲν προβλέπεται ἐν τῷ νόμῳ, οὔτε ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου, ἀποβλέποντος εἰς τὴν περιοδικὴν ἀνάπαυσιν τοῦ μισθωτοῦ.

Ἐὰν ἡ μὴ χορήγησις τῆς ἀδείας ὀφείληται εἰς γεγονός, δι' ὃ δὲν ὑπέχει εὐθύνην ὁ ἐργοδότης, λ.χ. εἰς καταστροφὴν ἐκ τυχαίας πυρκαϊᾶς τοῦ ἐργοστασίου του, ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως παροχῆς τῆς ἀδείας (ἄρθρ. 336, 342 Α.Κ.). Ἡ ἀπαλλαγὴ αὕτη τοῦ ἐργοδότου δὲν ἀντιτίθεται πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 ν. 539/1945, ὡς ὑποστηρίζει ὁ *Δημάκης*, ἔνθ' ἀνωτ. § 17 α', καθ' ἣν «λόγῳ ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ Κράτους ἢ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας διὰ Δ/τος προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου δύνανται νὰ ἀναστέλλωνται ἐπὶ χρόνον οὐχὶ μακρότερον τοῦ ἔτους ἡ χορήγησις ἀδειῶν εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένων ἢ καὶ πάντων τῶν παραγωγικῶν κλάδων τῆς χώρας ἢ ὡρισμένων περιφερειῶν αὐτῆς», καθ' ὅσον ἡ ἀναστολὴ χορηγήσεως τῶν ἀδειῶν ἐπέρχεται ἐκ λόγων ἀφορώντων τὸ Κράτος καὶ τὴν Ἐθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ οὐχὶ τὸ πρόσωπον τοῦ συμβληθέντος ἐργοδότου.

γ) Δύναται ἐπίσης ὁ μισθωτός, ἔχων γεγενημένην ἀξίωσιν ἀποζημιώσεως, λόγῳ τῆς μὴ παροχῆς ἀδειῶν κατὰ παρελθόντα ἡμερολογιακὰ ἔτη, νὰ ἀρνηθῇ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας του, μέχρις ὅτου ὁ ἐργοδότης τῷ καταβάλῃ τὴν ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν, ἤτοι ὁ μισθωτὸς νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας του κατ' ἄρθρ. 325 Α.Κ., ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τούτου δὲν ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς καλῆς πίστεως, οἷον συμβαίνει ἐὰν πρόκειται περὶ ἀξιολόγου ποσοῦ ἀποζημιώσεως, ὡς ἐκ τῆς συστηματικῆς ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου νὰ χορηγήσῃ τὰς ἀδείας κατὰ παρελθόντα ἡμερολογιακὰ ἔτη.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΝΕΡΓΙΑ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Ν.Δ. 2961/1954 και προϊσχύουσαι αύτοῦ ἐξαιρέσεις ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν

Ἐξαίρεσις διά τοῦ ἄρθρ. 13 § 2 τοῦ Ν.Δ. 1049/1949 καί ἄρθρου 7 § 3 τοῦ Α.Ν. 1944/1951 τῆς Ὀργανώσεως Τηλεπικοινωνιῶν τῆς Ἑλλάδος πάσης ὑποχρεώσεως πρός καταβολήν εἰσφορᾶς ὑπέρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας. — Κατάργησις διά τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 πάσης διατάξεως ἀντικειμένης εἰς τοῦτο, ἐάν καί ἐφ' ὅσον ἀναφέρηται εἰς τά ρυθμιζόμενα διά τοῦ Α.Ν. 1846/1951 καί τοῦ Ν.Δ. 2698/1953 θέματα. — Ἐξακολούθησις συνεπῶς ἰσχύος διατάξεων ἄρθρου 13 § 2 Ν.Δ. 1049/1949 καί ἄρθρου 7 § 3 Α.Ν. 1944/1951. — Ἰσχύς διατάξεως ἄρθρ. 15 § 2 Ν. 3464/1955, φερομένης ὡς ἑρμηνευτικῆς, ὡς νέας διατάξεως, μή ὑφισταμένης ἀνάγκης ἑρμηνείας σαφοῦς διατάξεως.

Τὸ θέμα, περὶ τοῦ ὁποίου ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπικυροῦσα τὴν ὑπ' ἀριθ. 155/1956 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν (παρατίθεται καὶ αὕτη κατωτέρω), ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἰσχύοντος τοῦ ἀρχικοῦ Νόμου 118/1945 περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας μισθωτῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 1049/1949 Νομοθ. Διάταγμα, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 13 § 2 τοῦ ὁποίου «αἱ πάσης φύσεως διατάξεις περὶ ἀναγκαστικῆς προσλήψεως προσωπικοῦ, ὡς καὶ αἱ διατάξεις περὶ παρεμβάσεως τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ οἱουδήποτε κρατικοῦ ὀργάνου, ὡς καὶ αἱ διατάξεις, αἱ ἐπιβάλλουσαι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις συνδρομὴν ἢ ἐνίσχυσιν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ παντὸς τρίτου καθ' οἱονδήποτε τρόπον καὶ εἰδικώτερον διὰ καταβολῆς ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν μισθολογίων δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν διὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ Ο.Τ.Ε.».

Μετὰ ταῦτα ἠκολούθησε τὸ Ν.Δ. 1255/1949 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Ν. 118/1945, διὰ τοῦ ὁποίου μετεβλήθη ὁ κύκλος τῶν ἀσφαλιζομένων κατὰ τῆς ἀνεργίας προσώπων, διὰ τοῦ ἄρθρου 11 δὲ αὐτοῦ ὡρίσθη, ὅτι καταργεῖται πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου τούτου.

Ἐξ αὐτοῦ ἐγεννήθη τὸ ζήτημα, ἂν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ κατηργημένη ἡ ἄνω διάταξις τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Ν.Δ. 1049/1949, ἀρνητικῶς δὲ ἀπεφάνθη ἡ Α.Π. 455/1951 (εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 10, 1268), σκεφθεῖσα ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Ν.Δ. 1255/1949 ἦτο, ὅτι ἀνεφέρετο εἰς διατάξεις γενικοῦ περιεχομένου καὶ ὄχι εἰς τοιαύτας, ἀναφερομένας εἰς ὡρισμένα πρόσωπα, ἅτινα ὁ Νομοθέτης ἐκ γενικωτέρων λόγων θέλει νὰ προστατεύσῃ καὶ διευκολύνῃ πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ των.

Ἠκολούθησε μετὰ ταῦτα ὁ Α.Ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», διὰ τοῦ ὁποίου οἱ μισθωτοὶ ἠσφαλίσθησαν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ἀνεργίας, ὁρισθέντος πάλιν δι' αὐτοῦ (ἄρθρ. 60), ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου καταργεῖται πᾶσα διάταξις τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας, ἀντιτιθεμένη εἰς αὐτόν, οὗτο δὲ ἐγένετο δεκτόν, προκειμένου περὶ τῶν εἰδικῶν διατάξεων, ἄλλως ρυθμιζουσῶν τὸ θέμα τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, ὅτι πρέπει νὰ θεωροῦνται κατηργημέναι (Α.Π. 716/1954, εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 13, 1243, Α.Π. 675/1955, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 43).

Εἰδικὸς ὅμως διὰ τὸν Ο.Τ.Ε. ἐξεδόθη ὁ Α.Ν. 1944/1951 «περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ ἑρμηνείας ἐνίων διατάξεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1049/1949 Ν.Δ.» (ΕΕΔ 10, 1073), κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ὁποίου (§ 3) «ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ δευτέρου ἑδαφίου τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Ν.Δ. ὑπ' ἀριθ. 1049/1949 εἶναι, ὅτι αἱ πάσης φύσεως διατάξεις περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως προσωπικοῦ, ὡς καὶ αἱ διατάξεις περὶ παρεμβάσεως τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ οἱουδήποτε ἄλλου κρατικοῦ ὀργάνου ἢ τρίτου εἰς τὴν διαδικασίαν προσλήψεως ἢ ἀπολύσεως προσωπικοῦ, ὡς καὶ ἐν γένει αἱ σχετικαὶ πρὸς τὸ θέμα τοῦτο διατάξεις τοῦ Νόμου 118/1945 ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη, καὶ τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. Ὡσαύτως δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ Ο.Τ.Ε. αἱ πάσης φύσεως διατάξεις, αἱ ἐπιβάλλουσαι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις συνδρομὴν ἢ ἐνίσχυσιν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ παντὸς τρίτου καὶ εἰδικώτερον διὰ καταβολῆς ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν μισθολογίων, τοῦ Ο.Τ.Ε. ἀπαλλασσομένου εἰδικώτερον πάσης εἰσφορᾶς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἰς ἐποκατάστασιν τοῦ διαλυθέντος Ταμείου Ἀνεργίας. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος Νόμου εἶναι ἐπικρατέστεραι πάσης γενικῆς ἢ εἰδικῆς διατάξεως γενικῶν ἢ εἰδικῶν Νόμων».

Ἠκολούθησε τὸ Ν.Δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» (ΕΕΔ 13, 941), διὰ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ὁποίου ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς: Καταργεῖται ὁ Α.Ν. 118/1945, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις περὶ ἀνεργίας τοῦ Α.Ν. 1846/1951 καὶ τοῦ Ν.Δ. 2698/1953, πλὴν τοῦ ἄρθρου 61 § 4,

ἀντικειμένη εἰς τὸ παρὸν Νομοθ. Διάταγμα, ἐπανερχομένου ἐν ἰσχύϊ τοῦ Ν. 2112/1920 καὶ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, ὡς ἰσχυον πρὸ τοῦ Α.Ν. 118/1945.

Οὕτω ἐγεννήθη καὶ παλιν τὸ ζήτημα, ἂν ἐξηκολούθησαν νὰ ἰσχύουν διὰ τὸν Ο.Τ.Ε. αἱ ἀνωτέρω εἰδικαὶ διατάξεις καὶ ἐπ' αὐτοῦ καταφατικῶς ἀποφαίνεται ἡ κατωτέρω παρατιθεμένη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὴν αὐτὴν ἄποψιν ἐδέχθη τόσον τὸ Ἐφετεῖον, ὅσον καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον, ἐπὶ ἀγωγῆς τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας κατὰ τοῦ Ο.Τ.Ε. περὶ καταβολῆς πρὸς αὐτὸν τῶν νομίμων εἰσφορῶν διὰ τὴν κατ' ἀνεργίας ἀσφάλισιν.

Τὸ ζήτημα ἐνδιαφέρει διὰ τὸν μέχρι τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 § 2 τοῦ Νόμου 3464/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεων» (ΕΕΔ 15, 105) χρόνον, ἀφοῦ μετ' αὐτὸν δὲν δύναται νὰ γεννηθῇ ζήτημα ἰσχύος διατάξεων περὶ ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῆς ἀνεργίας.

Ἡ διάταξις ἔχει ὡς ἑξῆς: «Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 εἶναι, ὅτι καταργεῖται πᾶσα ἀντικειμένη εἰς τοῦτο διάταξις τοῦ ἀ.ν.1846/1951 καὶ τοῦ ν.δ. 2698/1953, πλὴν τοῦ ἄρθρου 51 § 4 τοῦ τελευταίου τούτου, *ὡς ἐπίσης καὶ πᾶσα γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις, δι' ἧς ρυθμίζονται ἄλλως, ἢ ὡς ἐν τῷ Ν.δ. 2961/1954 ὁρίζεται, τὰ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας, ἐξαιρέσεως ἀπ' αὐτῆς, ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν καὶ παροχῶν κλπ.*».

Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ὅμως ἀπόφασις, παρὰ τὸν φερόμενον ὡς ἑρμηνευτικὸν χαρακτῆρα τῆς ἄνω διατάξεως, ἀναχωροῦσα ἀπὸ τοῦ ὅτι, ὡς ἐνομολογήθη (Α.Π. 414/1953, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Κ. Σοὺρλος*, ΕΕΔ 12, 821, βλέπε καὶ Α.Π. 515/1955, εἰσηγητὴς *Μ. Παυλῆς*, ΕΕΔ 14, 1198), τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος παρεχόμενον δικαίωμα εἰς τὴν Νομοθετικὴν ἐξουσίαν πρὸς ἔκδοσιν ἑρμηνευτικῶν νόμων ὑφίσταται εἰς τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἑρμηνευόμενος νόμος εἶναι ἀσαφὴς καὶ λόγῳ τῆς ἀσαφείας προεκύψαν διαφωνίαι ἐν τῇ νομικῇ ἐπιστήμῃ ἢ ἐν τοῖς δικαστηρίοις περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας αὐτοῦ, τὴν ὕπαρξιν δὲ τῆς προϋποθέσεως ταύτης, ἤτοι τῆς ἀνάγκης τῆς ἑρμηνείας, δικαιοῦνται τὰ δικαστήρια νὰ ἐλέγξωσι καὶ ἀφοῦ ἐκρίθη ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως, ὅτι ἡ ἑρμηνευθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ Ν.Δ. 2961/1954 εἶναι σαφής, δὲν ἐθεώρησε τὴν διάταξιν πράγματι ἔχουσαν, ὡς ἑρμηνευτικήν, ἀναδρομικὴν ἰσχύν.

Ἐπὶ τῆς ἀποψεως ταύτης τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως σημειοῦμεν τὰ ἑξῆς:

Τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τοῦ Ν.Δ. 2961/1954, κατὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 37 αὐτοῦ, εἶχε διατυπωθῇ ὡς ἑξῆς: Πᾶσα γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις τῆς νομοθεσίας ἀνεργίας, περὶ ἧς ὁ Νόμος 118/1945, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, καταργεῖται, κατὰ τὴν ψήφισιν δὲ τοῦ σχεδίου διετυπώθη ἄλλως, νομοθετηθέντος ὅτι καταργεῖται ἐξ ὁλοκλήρου ὁ Α.Ν. 118/1945 (δηλαδὴ τὸ ἐναπομεῖναν ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 ἄρθρον 9 τοῦ Α.Ν. 118/1945 (περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας) καὶ πᾶσα ἄλλη γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις τῆς Νομοθεσίας περὶ ἀνεργίας, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Α.Ν. 1846/1951 (προϊσχύων τοῦ Ν.Δ. 2961/1954).

Ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἄρθρον 60 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», κατὰ τὸ ὁποῖον καταργεῖται πᾶσα διάταξις τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας, ἀντιτιθεμένη εἰς τὸν Νόμον τοῦτον (καὶ λόγῳ τῆς σαφοῦς αὐτῆς διατάξεως ἡ Α. Π. 675/1955, ἔνθ' ἀνωτ., κατέληξεν εἰς τὴν κρίσιν ὅτι μετὰ τὴν διάταξιν ταύτην δέον νὰ θεωρηθῇ καταργηθεῖσα πᾶσα ἀντίθετος διάταξις περὶ ἐξαιρέσεως μισθωτῶν ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας· περὶ αὐτοῦ πείθει καὶ τὸ ὅτι μετὰ τὸν Α.Ν. 1846/1951 ἐνομοθετήθη ὁ Νόμος 2338/1953, ΕΕΔ 12, 450, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρομικῶν δικτύων τῆς χώρας ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1545/1950, ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» διὰ τὸν ἀντίστοιχον κλάδον τοῦ Ι.Κ.Α., διάταξις, ἡ ὁποία δὲν εἶχε λόγον νὰ νομοθετηθῇ, ἂν ἐξηκολούθουν ἰσχύουσαι αἱ ἐξαιρέσεις καὶ μετὰ τὸν Α.Ν. 1846/1951), ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἐκφράζεται στενώτερον: Καταργεῖται, λέγει, πᾶσα ἄλλη γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις περὶ ἀνεργίας τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τοῦ ν.δ. 2698/1953, πλὴν τοῦ ἄρθρου 51 § 4, ἀντικειμένη εἰς τὸ παρὸν ν.δ.

Αὐτὴ δὲ ἡ ἐξαίρεσις καταργήσεως τοῦ ἄρθρου 51 § 4 τοῦ ν.δ. 2698/1953 ἐπιβεβαιοῖ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές, ὡς δέχεται καὶ ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὅτι ὁ νομοθέτης τοῦ ν.δ. 2961/1954 ἀνεφέρετο εἰς τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν περὶ ἀνεργίας τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ν.δ. 2968/1953.

Δὲν ἀπετέλεσε διὰ τὸν νομοθέτην ἀντικειμένου ρυθμίσεως ἡ κατάργησις τῶν εἰσαχθεισῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ἐξαιρέσεων (εἴπομεν, αἱ πρὸ αὐτοῦ ἐξαιρέσεις εἶχον καταργηθῇ διὰ τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951) καὶ αἱ ὁποῖαι ἐξαιρέσεις δὲν ἦσαν, ἄλλως τε, ἐκτεταμέναι, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ἐκείνη διὰ τὸν Ο.Τ.Ε.

Ἀρείου Πάγου 537/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χιμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Π. Τσαρούχης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Βλαχογιάννης, Ι. Ἀναστασόπουλος.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 13 § 2 τοῦ ν.δ. 1049/1949 «περὶ ὀργανώσεως τῶν τελεπικοινωνιῶν τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 7 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1944/1951 σαφῶς προκύπτει, ὅτι τόσον ἡ ἀναιρεσίβλητος Ἑταιρεία, ὅσον καὶ τὸ προσωπικὸν αὐτῆς, ἐξῃρέθησαν πάσης ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν οἱασδήποτε εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, ὡς καὶ πάσης ἄλλης τοιαύτης ὑποχρεώσεως ὑπὲρ ἄλλου παρεμφεροῦς Ὀργανισμοῦ. Ἐκ τῆς διατάξεως δὲ τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954, καθ' ἣν καταργεῖται ὁ ἀ.ν. 118/1945, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ὡς καὶ πᾶσα ἄλ-

λη γενική ή ειδική διάταξις τῆς νομοθεσίας περὶ ἀνεργίας τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τοῦ ν.δ. 2698/1953, πλὴν τοῦ ἄρθρ. 51 § 4, ἀντικειμένη εἰς τὸ νομοθετικὸν τοῦτο διάταγμα, ἐπανερχομένου ἐν ἰσχύϊ τοῦ Ν. 2112/1920 καὶ τοῦ Β. Δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, ὡς ἴσχυε πρὸ τοῦ Α.Ν. 118/1945, σαφῶς συνάγεται, ὥστε νὰ μὴ γεννᾶται ἀμφιβολία τις περὶ τῆς ἐννοίας αὐτῆς, ὅτι διὰ ταύτης καταργεῖται πᾶσα γενικὴ ἢ ειδικὴ διάταξις, ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 2961/1954, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον αὕτη ἀναφέρηται εἰς τὰ θέματα, ἅτινα ἐρρύθμιζον οἱ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενοι νόμοι, τοιαῦται ὅμως δὲν εἶναι αἱ ρηθεῖσαι διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ Ν.Δ. 1049/1949 καὶ 7 τοῦ Α.Ν. 1944/1951 καὶ συνεπῶς δὲν κατηργήθησαν ὑπ' αὐτῆς. Τοιαύτην δὲ σαφῆ καὶ ἀναμφίβολον ἔννοιαν ἐχούσης τῆς διατάξεως ταύτης δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη αὐθεντικῆς ἑρμηνείας αὐτῆς καὶ ὁ μετὰ τὴν συζήτησιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δημοσιευθεὶς ὑπ' ἀριθ. 3464/1955 νόμος, ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 15 § 2 αὐτοῦ, δι' ἧς ὁρίζεται ὅτι «ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 εἶναι, ὅτι καταργεῖται πᾶσα ἀντικειμένη εἰς τοῦτο διάταξις τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τοῦ ν.δ. 2698/1953, πλὴν τοῦ ἄρθρ. 51 § 4 τοῦ τελευταίου τούτου, ὡς ἐπίσης καὶ πᾶσα γενικὴ ἢ ειδικὴ διάταξις δι' ἧς ρυθμίζονται ἄλλως, ἢ ὡς ἐν τῷ ν.δ. 2961/1954 ὁρίζεται, τὰ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας, ἐξαιρέσεως ἀπ' αὐτῆς, ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν καὶ παροχῶν κλπ.», δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἑρμηνευτικὸς καὶ σύγχρονος τοῦ διὰ τούτου ἑρμηνευομένου, ἀλλ' ἁπλοῦς νόμος, ἔχων ἰσχὺν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του, ἐφ' ὅσον ἀποδίδει εἰς τὴν ὑπὸ τούτου ἑρμηνευομένην διάταξιν ἔννοιαν ἀντίθετον πρὸς τὴν σαφῶς ὑπ' αὐτοῦ διατυπουμένην, ἐν σχέσει πρὸς τὰς καταργουμένας διατάξεις, ἐπαυξάνων αὐτάς. Συνεπῶς τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, κρίναν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ὅτι τὴν ὡς ἄνω ἐκτεθεῖσαν ἔννοιαν ἔχει ἡ ρηθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 καὶ ὅτι δὲν κατηργήθησαν ὑπ' αὐτῆς αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ ν.δ. 1049/1949 καὶ 7 τοῦ ἀ.ν. 1944/1951 καὶ ἀπορρίψαν ἀκολούθως τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος Ὀργανισμοῦ κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὴν διάταξιν αὐτῆς, δι' ἧς ἐδέξατο τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἑταιρείας κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ ἀνεγνώρισεν, ὅτι δὲν ὑπέχει αὕτη ὑποχρέωσιν καταβολῆς εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα Ὀργανισμὸν τῆς εἰσφορᾶς τοῦ ἄρθρ. 32 τοῦ ν.δ. 2961/1954, ὀρθῶς ἑρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν.δ. 2961/1954 καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἀρκοῦντος τοῦ ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ ἐρείσματος τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅπως στηρίξῃ τὸ διατακτικὸν αὐτῆς περιττὴ ἡ ἐξέτασις τῶν 2ου καὶ 3ου λόγων ἀναιρέσεως, πληττόντων ἐπικουρικὰ ἐρείσματα αὐτῆς σχετικὰ πρὸς τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς.

Ἡ ἐπικυρουμένη ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπ' ἀριθ. 153/1956 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Δ. Σίδερης) ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κατὰ τὸ ἄρθρον 26 § 2 τοῦ Ν. Δ. 2961/1954 «ἀμφισβητήσεις περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας ἢ περὶ τῆς ὀφειλομένης εἰσφορᾶς ἐπιλύονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀνεργίας». Ἐκ τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως δὲν προκύπτει, ὅτι ἀποκλειστικῶς ἁρμόδιον πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ὡς ἄνω ἀμφισβητήσεων εἶναι τὸ ρηθὲν Διοικητικὸν Συμβούλιον, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν, ἀλλ' ἐκ ταύτης, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς ἄλλας διατάξεις τούτου, προκύπτει ὅτι τοιαύτη ἀμφισβήτησις δύναται νὰ λυθῇ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Διοικητικοῦ Συμβουλίου, αἰτήσει τοῦ ἀμφισβητοῦντος τὴν ὑποχρέωσίν του πρὸς εἰσφοράν ἢ τὸ ποσὸν ταύτης, χωρὶς ὅμως νὰ ἀποκλείηται ἡ προσφυγὴ τούτου εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια εἴτε ἀπ' εὐθείας ἄνευ προηγουμένης προσφυγῆς εἰς τὸ ἐν λόγῳ Διοικητικὸν Συμβούλιον, εἴτε καὶ μετὰ προηγουμένην τοιαύτην. Ἀπορριπτέος ὅθεν κρίνεται ὁ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ δευτέρου βαθμοῦ προβαλλόμενος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ ἐλλείψεως δικαιοδοσίας τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ἀφορώσης ἀμφισβήτησιν περὶ ὀφειλομένης εἰσφορᾶς ἀνεργίας.

Ὀρθῶς ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ πρωτοδίκου δικαστηρίου, ὅτι ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ φέρει τὸν χαρακτῆρα ἀναγνωριστικῆς τοιαύτης καὶ ὅτι ἔχει ἔννομον συμφέρον πρὸς ἄσκησιν ταύτης ὁ ἐφεσίβλητος κατὰ τὸ ἄρθρ. 127 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Α.Κ. ν. 2733/1941 διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει ἀναφερομένους λόγους καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου σχετικὸς λόγος ἐφέσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 13, δευτέρα περίοδος τοῦ ν.δ. 1049/1949 «περὶ ὀργανώσεως τῶν Τηλεπικοινωνιῶν τῆς Ἑλλάδος», «αἱ πάσης φύσεως διατάξεις περὶ ἀναγκαστικῆς προσλήψεως προσωπικοῦ, ὡς καὶ αἱ διατάξεις περὶ παρεμβάσεως τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ οἱουδήποτε κρατικοῦ ὀργάνου, ὡς καὶ αἱ διατάξεις αἱ ἐπιβάλλουσαι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις συνδρομὴν ἢ ἐνίσχυσιν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ παντὸς τρίτου καθ' οἱονδήποτε τρόπον καὶ εἰδικώτερον διὰ καταβολῆς ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν μισθολογίων, δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν διὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ Ο.Τ.Ε.». Ὡσαύτως κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1944/1951 περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ ἑρμηνείας ἐνίων διατάξεων τοῦ 1049/1949 ν. δ.» «ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ ν.δ. 1049/1949 εἶναι, ὅτι αἱ πάσης φύσεως διατάξεις

περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως προσωπικοῦ, ὡς καὶ αἱ διατάξεις περὶ παρεμβάσεως τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ οἱουδήποτε ἄλλου κρατικοῦ ὀργάνου ἢ τρίτου εἰς τὴν διαδικασίαν προσλήψεως ἢ ἀπολύσεως προσωπικοῦ, ὡς καὶ ἐν γένει αἱ σχετικαὶ πρὸς τὸ θέμα τοῦτο διατάξεις τοῦ ν. 118/1945, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη, καὶ τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. Ὡσαύτως δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. αἱ πάσης φύσεως διατάξεις αἱ ἐπιβάλλουσαι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις συνδρομὴν ἢ ἐνισχύουσιν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ παντὸς τρίτου καὶ εἰδικώτερον διὰ καταβολῆς ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν μισθολογίων, τοῦ Ο.Τ.Ε. ἀπαλλασσομένου εἰδικώτερον πάσης εἰσφορᾶς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἰς ὑποκατάστασιν τοῦ διαλυθέντος Ταμείου Ἀνεργίας (εἰσφορὰ ἐργοδοτικοῦ κλάδου). Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου εἶναι ἐπικρατέστεραι πάσης γενικῆς ἢ εἰδικῆς διατάξεως γενικῶν ἢ εἰδικῶν νόμων». Ἐκ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι τόσον ὁ Ο.Τ.Ε., ὅσον καὶ τὸ προσωπικὸν τούτου, ἀπηλλάγησαν πάσης ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν οἱασδήποτε εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ὑφισταμένης κατὰ τὴν ἰσχὺν τῶν ὡς ἄνω νόμων, ὡς καὶ πάσης ἄλλης τοιαύτης ὑποχρεώσεως, ἥτις ἠθέλε καθιερωθῆ εἰς τὸ μέλλον δι' ἄλλων διατάξεων νόμων, ἐφ' ὅσον ἐν ταῖς ρηθείσαις διατάξεσι τῶν ὡς ἄνω νόμων (ν. δ. 1049/1949 καὶ ἀ. ν. 1944/1951) ὁρίζεται γενικῶς, ὅτι δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ Ο.Τ.Ε. αἱ πάσης φύσεως διατάξεις ἐπιβάλλουσαι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις συνδρομὴν ἢ ἐνισχύουσιν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ παντὸς τρίτου καὶ εἰδικώτερον διὰ καταβολῆς ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν μισθολογίων τοῦ Ο.Τ.Ε. ἀπαλλασσομένου πάσης εἰσφορᾶς εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας, ὡς καὶ ὅτι αἱ διατάξεις αὗται εἶναι ἐπικρατέστεραι πάσης γενικῆς ἢ εἰδικῆς διατάξεως γενικῶν ἢ εἰδικῶν νόμων. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ Ο.Τ.Ε. καὶ τοῦ προσωπικοῦ του αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 32 τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος 2961/1954 περὶ εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας 3 ο/ο ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ 1ο/ο ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ. Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος Ὀργανισμοῦ περὶ τοῦ ὅτι αἱ ὡς ἄνω διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ ν. δ. 1049/1949 καὶ 7 τοῦ ἀν. ν. 1944/1951 κατηργήθησαν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν. δ. 2961/1954 δὲν εἶναι νόμιμος διὰ τοὺς ἑπομένους λόγους: Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο 37 τοῦ ν. δ. 2961/1954 «καταργεῖται ὁ ἀν. ν. 118/1945, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις τῆς νομοθεσίας περὶ ἀνεργίας τοῦ ἀν. ν. 1846/1951 καὶ τοῦ ν. δ. 2698/1953, πλὴν τοῦ ἄρθρ. 51 § 4, ἀντικειμένη εἰς τὸ παρὸν ν. δ., ἐπανερχομένου ἐν ἰσχύϊ τοῦ ν. δ. 2112/1920 καὶ τοῦ β. δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920, ὡς ἰσχυε πρὸ τοῦ ἀν. ν. 118/1945». Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει ὅτι καταργεῖται πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις του (τοῦ ν. 2961/1954) γενικὴ ἢ εἰδική, ἐάν καὶ ἐφ' ὅσον αὕτη ἀναφέρηται εἰς τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἐρρύθμιζεν ὁ ἀν. ν. 118/1945, ὁ ν. 1846/1951 καὶ τὸ ν. δ. 2698/1953, πλὴν ὅμως αἱ ὡς ἄνω διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ ν. δ. 1049/1949 καὶ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀν. ν. 1944/1951 οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι μὲ τὰ θέματα ταῦτα (τὰ ρυθμιζόμενα ὑπὸ τῶν ν. 118/1945, 1846/1951 καὶ 2698/1953) καὶ κατὰ συνέπειαν αἱ ἐν λόγῳ διατάξεις δὲν κατηργήθησαν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν. 2961/1954. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἤθελε γίνει δεκτὸν ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦτο 37 τοῦ ν. 2961/1954 καταργεῖ γενικῶς πᾶσαν διάταξιν τῆς νομοθεσίας περὶ ἀνεργίας καὶ οὐχὶ μόνον τῶν ὡς ἄνω ν. 118/1945, 1846/1951 καὶ 2698/1953) πάλιν ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. τούτου 37 τοῦ ν. 2961/1954 καὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἑτέρων διατάξεων τούτου δὲν συνάγεται πρόθεσις τοῦ νομοθέτου πρὸς κατάργησιν τῶν διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρ. 13 τοῦ ν. δ. 1049/1949 καὶ τοῦ μνησθέντος ἄρθρ. 7 τοῦ ἀν. ν. 1944/1951 καθιερωθεισῶν ὑπὲρ τοῦ ἐφεσιβλήτου (Ο.Τ.Ε.) ἐξαιρέσεων ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῶν ρηθεισῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ ἐκκαλοῦντος Ὀργανισμοῦ καὶ τοῦτο διότι ἡ ὡς ἄνω διάταξις τοῦ ἄρθρ. 37 τοῦ ν. 2961/1954 (περὶ καταργήσεως πάσης διατάξεως τῆς νομοθεσίας περὶ ἀνεργίας ἀντικειμένης εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2961/1954) ἀναφέρεται εἰς τὰς διατάξεις γενικοῦ περιεχομένου καὶ οὐχὶ εἰς τοιαύτας ἀναφερομένας εἰς ὡρισμένα πρόσωπα, ἅτινα ὁ νομοθέτης ἐκ γενικωτέρων λόγων ἠθέλησε νὰ προστατεύσῃ καὶ διευκολύνῃ πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ του, ὡς εἶναι ὁ ἐφεσιβλήτος Ὀργανισμὸς Ο.Τ.Ε. (πρβλ. Α.Π. 455/1951, ἀπαφαινομένην σχετικῶς ἐπὶ ἄλλου παρεμφεροῦς ζητήματος). Ἡ κρίσις αὕτη τοῦ Δικαστηρίου ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐφεσιβλήτου Ο.Τ.Ε. εἶναι πλήρως κατοχυρωμένον κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ἀνεργίας, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι ἠσφαλισμένον εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε. καὶ εἰς περίπτωσιν ἀπολύσεως, ἐκτὸς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112, λαμβάνει καὶ σύνταξιν καὶ ἀποδοχὰς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως μέχρι τῆς συνταξιοδοτήσεως, ὡς καὶ ἐφ' ἅπαξ χορηγίαν ἐκ τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς καὶ τὸν ἀτομικὸν του λογαριασμὸν κρατήσεων, κατὰ τὴν διάταξιν δὲ τοῦ ἄρθρ. 12 ἐδ. ιβ' τοῦ ν. 2961/1954 ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας οἱ ἠσφαλισμένοι εἰς ἄλλον ἀσφαλιστικὸν φορέα διὰ τὸν κίνδυνον τῆς ἀνεργίας, χωρὶς νὰ καθορίζηται ἐν αὐτῇ τὸ μέγεθος τῆς ἀσφαλείας, καὶ κατὰ συνέπειαν, ἐφ' ὅσον τὸ προσωπικὸν τοῦ Ο.Τ.Ε., ὡς ἠσφαλισμένον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, διὰ τὸν κίνδυνον τῆς ἀνεργίας εἰς ἕτερον ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, ἐξαιρεῖται τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τοῦ ὡς ἄνω νόμου 2961/1954, πρέπει νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι τὸ προσωπικὸν τοῦτο, ὡς καὶ ὁ Ο.Τ.Ε., δὲν εἶναι ὑπόχρεοι εἰς τὴν καταβολὴν τῶν ὡς ἄνω εἰσφορῶν, διότι ἀντίθετος ἑκδοχὴ θὰ ἤγεν εἰς τὸ ἄτοπον τὸ προσωπικὸν τοῦ Ο.Τ.Ε. νὰ καταβάλῃ εἰσφορὰς εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα Ὀργανισμὸν καὶ νὰ μὴ ἀπολαύῃ τῶν εὐεργετημάτων τῶν παρεχομένων εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τοῦ ρηθέντος νόμου 2961/1954, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὸν σκοπὸν τούτου.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΑΣΦΑΛΙΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Καταβολή μή πλήρους αποζημιώσεως διά την απόλυσιν και συνέπειαι

ρίσις δικαστηρίου ούσίας, μή ύποκειμένη είς τόν έλεγχον τοῦ Άρείου Πάγου, περί έλλείεως προθέσεως τοῦ μισθωτοῦ πρός όμολογίαν έκ τῆς ύπογραφῆς αύτοῦ ύπό έγγραφήν έν σφαλιστικῷ βιβλιαρίῳ τοῦ μεγέθους τοῦ ήμερομισθίου, εἰκονικῶς τούτου άναγραφέντος πρός εγγραφήν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ι.Κ.Α.— Ισχυρισμός έργοδότου περί άπολύσεως μισθωτοῦ όγῳ κακοτεχνιῶν έν τῇ έκτελουμένῃ ύπ' αύτοῦ έργασία.— Μή καταβολή ύπό έργοδότου πρός ισθωτόν πλήρους τῆς όφειλομένης διά την άπόλυσιν άποζημιώσεως αὐχί έξ εύλόγου άμφιβολίας περί τοῦ άκριβοῦς ποσοῦ τῆς άποζημιώσεως, άλλ' έκ κακοβουλίας.— Συνέπεια, κατ' άρθρον 5 § 3 Ν. 3198/1955, ή άκυρότης τῆς καταγγελίας.

Ἐρίπτωσις τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω άρεοπαγιτικῆς άποφάσεως, ἡ ὁποία έπικυροῖ τήν ύπ' άριθ. 4311/1956 άπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Άθηνῶν, ὡς έφετείου, εἶναι άκυρος καταγγελία συμβάσεως έργασίας λόγῳ μή καταβολῆς τῆς έκ τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 «περί έπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112/1920 κλπ.» όφειλομένης εἰς τόν μισθωτόν (ὄντα έργάτην) άποζημιώσεως, τῆς άκυρότητος έπιβαλλομένης έκ τοῦ άρθρου 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502).

Υποκειμένης συμβάσεως έργασίας άορίστου χρόνου, διεπομένης διά την καταγγελίαν αὐτῆς ύπό τοῦ νόμου 3198/1955, δέν άπηλλάσσετο ὁ έργοδότης τῆς ύποχρεώσεως καταβολῆς τῆς άνωτέρω άποζημιώσεως (άρθρ. 1 νόμου 3198/1955) καί άν ὁ μισθωτός άπελύθη «λόγῳ κακοτεχνιῶν έν τῇ έκτελουμένῃ ύπ' αύτοῦ έργασίᾳ», άφοῦ κατά τόν νόμον δέν έρευνᾶται καί ὑφισταμένη τυχόν ὑπαιτιότης τοῦ μισθωτοῦ, έκτός τῆς περιπτώσεως τοῦ άρθρου 7 τοῦ νόμου τούτου (3198) (άπολύσεως συνεπείᾳ ύποβολῆς κατά τοῦ μισθωτοῦ μηνύσεως).

Ἐπομένως, ὡς δέχεται ἡ άρεοπαγιτική άπόφασις, ὁ σχετικός Ισχυρισμός ὀρθῶς έκρίθη ύπό τοῦ δικαστηρίου τῆς ούσίας άπορριπτέος.

Περαιτέρω έπικυροῦται ύπό τῆς άρεοπαγιτικῆς άποφάσεως ὡς ὀρθή ἡ άποψις τῆς προσβληθείσης δι' άναιρέσεως άποφάσεως, ὅτι, εἰς τήν περίπτωσιν, ὑπῆρξεν άκυρος ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως έκ τῆς μή καταβολῆς πλήρους τῆς διά την άπόλυσιν άποζημιώσεως τοῦ νόμου ὄχι έξ εύλόγου άμφιβολίας περί τοῦ άκριβοῦς ποσοῦ τῆς άποζημιώσεως, άλλ' έκ κακοβουλίας τοῦ έργοδότου.

Σημειωτέον ὅτι τοῦτο σταθερῶς έγίνετο δεκτόν ύπό την ἰσχύν τοῦ άρχικοῦ άρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945 (βλέπε σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 14, 700, ἔνθα νομολογία) καί γίνεται καί ἤδη δεκτόν, ύπό την ἰσχύν τοῦ νόμου 3198/1955 (βλέπε Πρωτοδικείου Άθηνῶν 8593/1956, εἰσηγητής Κ. *Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 15, 887 καί λοιπήν νομολογίαν εἰς σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 15, 887).

Χαρακτηριστική ὡμως διά τήν έλλειψιν τῆς δεούσης προσοχῆς περί την σύνταξιν τῶν νόμων εἶναι ἡ διάταξις τῆς § 3 τοῦ άρθρ. 6 τοῦ ν. 3198/1955, κατά την ὁποίαν «ἡ έκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ άπόληψις τῆς ύπό τοῦ έργοδότου καταβαλλομένης εἰς αὐτόν άποζημιώσεως, ἔστω καί άνεπιφυλάκτως γενομένη, δέν άποτελεῖ παραίτησιν αὐτοῦ τῆς τυχόν περί μείζονος άποζημιώσεως άξιώσεώς του», διάταξις, ἡ ὁποία ἦτο περιττή, ὑφισταμένης τῆς σαφοῦς διατάξεως τοῦ άρθρ. 11 τοῦ ά. ν. 547/1937, καθ' ἣν οἱαδήποτε σύμβασις, συναπτομένη πρό ἤ μετά την λύσιν τῆς μισθώσεως έργασίας, εἶναι αὐτοδικαίως άκυρος, πλήν ἄν περιέχῃ άναγνώρισιν ἡ έξόφλησιν εἰδικῶς τῶν έκ τοῦ ν. 2112 άξιώσεων τοῦ ύπαλλήλου ἤ εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκή διά τόν ύπάλληλον.

Ὥστε έκ τῆς τελευταίας αὐτῆς διατάξεως δέν ὑπῆρχεν ὁ φόβος τῆς εἰσηγητικῆς έκθέσεως τοῦ ν. 3198/1955 (βλ. ταύτην έν ΕΕΔ 14, 275), «ἵνα μή ύπό την πίεσιν τῆς οἰκονομικῆς άνάγκης, προβαίνων (ὁ μισθωτός) εἰς την άνάληψιν τῆς ύπό τοῦ έργοδότου προσφερομένης άποζημιώσεως, άπολέσῃ τό περί μεγαλυτέρας άποζημιώσεως δικαίωμά του».

Άρείου Πάγου 533/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Σ. Μαυρομιχάλης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Βασιλειάδης, Κ. Ἐγγλέζος.

Ὡς δείκνυται έκ τῆς 2ας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης άποφάσεως, τό ὡς έφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον έλαβεν ύπ' ὄψιν, ὡς εἰδικῶς βεβαιοῖ, τό έν τῷ άναιρετηρίῳ άναφερόμενον βιβλίον κοινωνικῶν άσφαλίσεων, ὅπερ ὅμως έθεώρησεν ὡς έστερημένον άποδεικτικῆς δυνάμεως έκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ έν αὐτῷ έγγραφή περί τοῦ μεγέθους τοῦ ήμερομισθίου τοῦ άναιρεσιβλήτου, βεβαιωθεῖσα διά τῆς ύπογραφῆς τούτου, έγένετο εἰκονικῶς πρός περιγραφήν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Άσφαλίσεων, έδέχθη τοῦτέστιν, ὅτι δέν ὑφίστατο πρόθεσις τοῦ άναιρεσιβλήτου πρός ὁμολογίαν, συμφώνως τῷ ὡσθρῳ 267 § 2 Πολ. Δικονομίας, κατά την μή ὑποκειμένην εἰς τόν έλεγχον τοῦ Άρείου Πάγου, συνῳδά τῷ άρθρῳ 810 § 2 Πολ. Δικ., κρίσιν του. Κατ' άκολουθίαν εἶναι άπορριπτέος ὁ 1ος λόγος τοῦ άναιρετηρίου, καθ' ὃν τό Ἐφετεῖον δέν έλαβεν ὑπ' ὄψιν τό άνω έγγραφον, ὡς καί τήν έν αὐτῷ ὁμολογίαν.

Ὁ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς ούσίας προβληθείς Ισχυρισμός τοῦ άναιρεσείοντος ὅτι ὁ άναιρεσίβλητος άπελύθη λόγῳ κακοτεχνιῶν έν τῇ έκτελουμένῃ ὑπ' αὐτοῦ έργασίᾳ, δέν ἤσκει οὐ-

ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΠΡΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΝ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ ΔΙ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΤΗΣ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ

Αξίωσις έργοδότου πρός καταβολήν ύπερβάλλοντος κατ' άρθρ. 904 Α.Κ.

Απόλυσις μισθωτού μεθ' ύποβολήν κατ' αύτού μηνύσεως δι' άξιοποίνους πράξεις καί άπαλλαγή τής κατηγορίας διά δικαστικής άποφάσεως. — Δικαίωμα άποζημιώσεως δυνάμει ίσχυούσης κατά τήν άπόλυσιν αύτού άποζημιώσεως. — Μή έφαρμογή άρθρων 5 § 2 καί 7 § 4 Ν. 3198/1955 έπί τών πρό τής ίσχύος αύτών (9 Φεβρουαρίου 1955) γενομένων άπολύσεων. — Υπολογισμός άποζημιώσεως δι' άπόλυσιν μισθωτών άμειβομένων άποκλειστικώς κατά κύριον λόγον έπί πασοστοίς κατά τήν προϊσχύουσαν διάταξιν τού άρθρ. 6 § 3 Ν. Δ 1255/1949. — Καταβολή μείζονος άποζημιώσεως. — Άγωγή τού έργοδότου κατά τού μισθωτού πρός καταβολήν ύπερβάλλοντος έκ τού άρθρου 904 Α.Κ.

Περίπτωσις τής καταχωριζομένης κατωτέρω άποφάσεως τού Πρωτοδικείου Άθηνών είναι ή άκόλουθος:

Ύπάλληλος έπιχειρήσεως, άμειβόμενος κατά κύριον λόγον έπί ποσοστοίς, άπελύθη κατά τήν 21.5.1953, μεθ' ύποβολήν κατ' αύτού μηνύσεως δι' άξιοποίνους πράξεις διαπραχθείσας κατά τήν έξάσκησιν τής ύπηρεσίας του.

Κατά τόν χρόνον τής άπολύσεως αύτού Ίσχυε τό άρθρον 9 τού νόμου 118/1945, κατά δέ τήν διάταξιν τού άρθρ. 2 § 4 τού ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 περί έπεκτάσεως τού ν. 118/1945 αί διατάξεις τού νόμου τούτου (118) δέν έφαρμόζονται έπί μισθωτών άπολυομένων δυνάμει τής § 1 τού άρθρου 5 τού ν. 2112 ή τής § 2 τού άρθρου 6 τού β.δ. τής 16/18 Ίουλίου 1920, είς τάς περιπτώσεις δηλαδή ύποβολής κατά τού μισθωτού μηνύσεως δι' άξιόποινον πράξιν, διαπραχθείσαν κατά τήν έξάσκησιν τής ύπηρεσίας του, ή άπαγγελίας κατηγορίας δι' άδίκημα έν γένει, φέρον χαρακτήρα τουλάχιστον πλημμελήματος.

Οί μισθωτοί ούτοι — ώριζεν ή αύτή διάταξις — άπαλλασσόμενοι διά βουλεύματος ή δικαστικής άποφάσεως δικαιούνται έπιδόματος άνεργίας, τού όποίου ή έναρξις άνατρέχει άπό τής ήμέρας τής άπολύσεώς των.

Έξ άλλου, κατά τό ίσχύον πρότερον άρθρον 6 τού ν.δ. 1255/1949 (ΕΕΔ 8, 963) έπί μισθωτών άμειβομένων άποκλειστικώς ή κατά κύριον λόγον έπί ποσοστοίς ή άποζημίωσις (λόγω άπολύσεως) ίσούται πρός τήν άποζημίωσιν τεχνίτου τής γενικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας.

Δεδομένου ότι είς τήν περίπτωσιν τής άποφάσεως ή άπόλυσις τού μισθωτού έγενετο ύπό τήν ίσχύν τής άνωτέρω διατάξεως, άνεξαρτήτως άν ή άπαλλαγή άπό τής κατηγορίας έγένετο κατά τό 1955, βεβαίως, ώς δέχεται τό Πρωτοδικείον, ό μισθωτός, άθωωθείς καί συνεπώς δικαιούμενος τής άνωτέρω άποζημιώσεως (άρθρ. 5 ν. 2112/1920), έπρεπε αύτήν τήν (μικράν) άποζημίωσιν νά λάβη (τού άνειδικεύτου έργάτου).

Άντ' αύτής όμως κατεβλήθη είς τόν μισθωτόν πολύ μείζων άποζημίωσις, ύπό τήν ίσχύν τού νόμου 3198/1955 (έκείνη τού άρθρου 5 αύτού) καί έζητήθη ούτω ύπό τού έργοδότου δι' αγωγής έκ τού άρθρου 904 Α.Κ. ή καταβολή είς τούτον ύπό τού μισθωτού τού ύπερβάλλοντος, άφού πρός άνυπαρξίαν τής όφειλής έξομοιούται καί ή περίπτωσις, καθ' ήν, άντί τού πραγματικώς όφειλομένου, καταβάλη τι πλέον τού όφειλομένου (Κ. Καυκάς, Ένοχ. Ειδικόν, ύπ' άρθρα 904 - 907, σελ. 557 έπ.). Έκ πλαίνης, άδιάφορον συγγνωστής ή άσυγγνώστου.

Πρωτοδικείου Άθηνών 10470/1956

Πρόεδρος ό κ. *Δ. Θεοδοσόπουλος*
Είσηγητής ό Πρωτοδίκης κ. *Ν. Μπάκας*
Δικηγόροι οί κ.κ. Π. Κωνσταντόπουλος, Α. Καλκανδής

Έν τή ύπό κρίσιν άγωγή έκτίθεται, ότι ό ένάγομενος ύπηρέτησε παρά τή ένάγουση έταιρεία ώς ύπάλληλος, άμειβόμενος κατά κύριον λόγον έπί ποσοστοίς, άπό τών άρχών τού έτους 1947 μέχρι τής 21.5.1953, ότε άπελύθη συνεπεία ύποβολής κατ' αύτού μηνύσεως έπί άξιοποίνοις πράξεσιν. Ότι είς τούτον, άπαλλαγέντα τών άποδοθεισών αύτώ άξιοποίνων πράξεων διά τού ύπ' άριθ. 4483 καί 4484 τής 13.10.1955 άποφάσεων τού Τριμελούς Έφετείου Άθηνών, ή ένάγουσα, έχουσα άμφιβολίας περί τού τίς είναι ή έφαρμοστέα νομική διάταξις διά τόν καθορισμόν σιώδη έπιρροήν είς τήν έκβασιν τής δίκης, άφού άντικείμενον τής άγωγής, καθ' ό μέρος αύτη έγένετο άποδεκτή ύπό τής προσβαλλομένης άποφάσεως, είναι ή πληρωμή μισθών ύπερημερίας λόγω άκυρότητος τής γενομένης καταγγελίας τής συμβάσεως έργασίας, συνεπεία τής μή καταβολής πλήρους τής όφειλομένης άποζημιώσεως κατά τό άρθρ. 3 τού άπό 16/18 - 7 - 1920 Β.Δ. Όθεν ούδαμώς έσφαλεν ή προσβαλλομένη άπόφασις, άπορρίψασα τόν άλυσιτελή τούτον ίσχυρισμόν καί άπορριπτέος άποβαίνει ό περί τού έναντίου 2ος λόγος τού άναιρετηρίου,

Κατά τό άρθρ. 5 § 3 ν. 3198/1955 ή καταγγελία τής συμβάσεως έργασίας θεωρείται έγκυρος, έφ' όσον γίνη έγγράφως καί καταβληθή ή όφειλομένη άποζημίωσις. Όθεν, δεχθείσα ή προσβαλλομένη άπόφασις, μετ' άνελέγκτων έκτιμησιν τών άποδείξεων, ότι ό άναιρεσείων δέν κατέβαλε πλήρη τήν όφειλομένην είς τόν άναιρεσείοντα άποζημίωσιν, μετά τήν γενομένην ύπ' αύτού καταγγελίαν τής συμβάσεως έργασίας καί ότι τούτο όφείλεται ούχί είς εύλογον άμφιβολίαν του περί τού άκριβούς ποσού τής άποζημιώσεως, άλλ' είς κακοβουλίαν του καί άκολούθως άποφηναμένη ότι είναι άκυρος ή καταγγελία αύτη, όρθώς ήρμήνευσε καί έφήρμοσε τήν διαληφθείσαν διάταξιν, δι' ό είναι άπορριπτέος ό περί τού έναντίου 3ος λόγος τού άναιρετηρίου.

ῆς καταβλητέας λόγῳ τῆς ἀπολύσεώς του ἀποημιώσεως, κατέβαλε τὴν ὑπὸ τοῦ ν. 3198/1955 αθοριζομένην ἀποζημίωσιν ἐκ δραχ. 32.321, ντὶ τῆς ἣν ὑπεχρεοῦτο κατὰ τὰς προϊσχυούσας οῦ νόμου αὐτοῦ διατάξεις τοιαύτης τῶν δραχ. 40. Διώκεται δὲ ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμεος, ὡς καταστὰς ἄνευ νομίμου αἰτίας πλουιώτερος εἰς βάρος τῆς ἐναγούσης κατὰ τὸ πέαν τῆς νόμῳ ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως ποσόν, καὶ καταβάλῃ αὐτῇ τοῦτο ἐντόκως νομίμῳ τόκῳ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ ν. 3198/1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου τούτου ἄρχεται ἀπὸ τῆς 9ης Φεβρουαρίου 1955. Οὕτως ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης ἄρχεται καὶ ἡ ἰσχὺς τῆς διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἐν λόγῳ νόμου, καθ' ἣν, ἐὰν ἐπακολουθήσῃ ἀπαλλαγὴ τοῦ συνεπείᾳ ὑποβολῆς κατ' αὐτοῦ μηνύσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἀπολυθέντος μισθωτοῦ διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως εἰς τὸν ἐργοδότην τοῦ ἀπαλλακτικοῦ αὐτοῦ βουλεύματος ἢ τῆς ἀποφάσεως ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ μισθωτοῦ αὐτοῦ αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ὡς καὶ ἡ διάταξις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου αὐτοῦ, δι' ἧς διατάξεως καθορίζεται ὁ τρόπος ὑπολογισμοῦ τῆς καταβλητέας λόγῳ ἀπολύσεως ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένους μισθωτούς.

Ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν διατάξεων αὐτῶν οὐδαμῶς συνάγεται ὡς θέλησις τοῦ νομοθέτου ἡ ἀναδρομὴ ταύτων καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τοῦ νόμου αὐτοῦ γενομένων ἀπολύσεων μισθωτῶν. Ἀντιθέτως ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων αὐτῶν μετὰ τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρ. 11 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὁριζούσης ὅτι «προειδοποιήσεις πρὸς μισθωτοὺς γενόμεναι μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης εἶχεν ἐπέλθει λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου», σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἀποκλείεται ἡ ταυτὸν ἀναδρομὴ ἐπὶ τῶν πρὸ τοῦ νόμου τούτου γενομένων ὡς ἄνω ἀπολύσεων. Ἐφαρμοστέαι συνεπῶς ἐν προκειμένῳ, ὑπὸ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα πραγματικὰ περιστατικά, ὡς πρὸς τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως καὶ τὸν τρόπον προσδιορισμοῦ ταύτης, εἶναι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 6 § 3 τοῦ ν.δ. 1255/1949, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 3 § 6, 2 τοῦ β.δ. τῆς 16 Ἰουλίου 1929, ἄρθρ. 3 ν. 2112/1920 καὶ ἄρθρ. 9 § 1 τοῦ ν. 118/1945, αἵτινες ἰσχύουσι καὶ μετὰ τὸν νόμον 1846/1951 «περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων», δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 60 τοῦ νόμου αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 6 § 3 τοῦ ν.δ. 1255/1949, ὡς πρὸς τοὺς ἀμειβομένους ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον λόγον ἐπὶ ποσοστοῖς, ἡ λόγῳ ἀπολύσεως των ὀφειλομένη κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 ἀποζημίωσις ἰσοῦται πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν τεχνίτου τῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως τεχνιτῶν. Καὶ γενικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις τεχνιτῶν δὲν ὑφίστανται, οὐχ ἧττον, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἐφαρμοστέα ἡ ἀπὸ 19.8.1938 γενικὴ συλλογικὴ σύμβασις «περὶ ἐργατῶν ἐν γένει», ἥτις κατ' ἄρθρ. 8 ν. 1367/1938 ὑποκαθίσταται εἰς πᾶσαν ἑτέραν κλαδικὴν τοπικὴν ἢ κατ' ἐπάγγελμα συλλογικὴν σύμβασιν, ἐὰν δὲν ὑφίσταται πράγματι ἑτέρα, εἰς ἣν ὁ νόμος παραπέμπει, ὡς ἐν προκειμένῳ. Τὸ ὑπ' αὐτῆς δὲ ὁριζόμενον ἡμερομίσθιον κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον ἀπολύσεως τοῦ ἐναγομένου, ὡς ἀναπροσηρμόσθη ὑπὸ τῆς ἀπὸ 4.11.1947 ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 33700/1950, 2750/1951 καὶ 41100/1953 ἀποφάσεων Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ἀνήρχετο εἰς δραχ. 28. Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν. 2112/1920, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ β. δ. 16 Ἰουλίου 1920, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν ἀποζημιώσεως διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν συνολικὴν μείζονα τῆς πενταετίας καὶ ἐλάσσονα τῆς 10ετίας τεχνίτας ὁρίζεται εἰς 30. Ἀκολούθως τούτοις ἡ καταβλητέα εἰς τὸν ἐναγόμενον ἀποζημίωσις, ὑπὸ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἱστορούμενα, ἀνέρχεται εἰς δραχ. 840. Ὅθεν νόμῳ βάσιμος παρίσταται ἡ κρινομένη ἀγωγή, ἐρειδομένη εἰς τὰ ἄρθρ. 904 καὶ ἐπόμ. τοῦ Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς ὡς ἄνω νομικὰς διατάξεις, τύποις δεκτὴ καθίσταται καὶ ἐρευνητέα οὐσίᾳ ἀποβαίνει.

Ὁ ἐναγόμενος συνομολογεῖ πάντα τὰ λοιπὰ τὴν κρινομένην ἀγωγὴν θεμελιοῦντα πραγματικὰ περιστατικά, ἐν ὧν ἡ εἰς τοῦτον καταβολὴ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσοῦ ἀποζημιώσεως ἀποδεικνύεται ἐπὶ πλέον, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, καὶ ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου ὑπ' ἀριθ. . . ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ δικ. κλητῆρος τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν Γ.Χ**, ἀμφισβητεῖ μόνον τὴν διάρκειαν τῆς μισθωτικῆς σχέσεως καὶ συγκεκριμένως τὸν χρόνον ἐνάρξεως αὐτῆς καὶ τὸν τρόπον ἀμοιβῆς τούτου, δέον ἅθεν ὅπως ὑποχρεωθῇ ἡ ἐνάγουσα καὶ ἀποδείξῃ ταῦτα διὰ παντὸς νομίμου ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ μαρτύρων, ἐπιτρεπομένων ἐν προκειμένῳ, διότι κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ὑφίσταται ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης καὶ ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 339/1956 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΦΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, ἐκδοθείσης μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων (ἥτις δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον, ἅτε μὴ ἀποδεικνυομένου ὅτι κατέστη τελεσίδικος), ὡς καὶ τοῦ συνόλου τῶν προσαγομένων ἐγγράφων.

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΟΡΙΟΥ ΗΛΙΚΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΚΑΤΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Ἀπόλυσις ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν Ν. 3198/1955

Παροχὴ ὑπηρεσιῶν δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας.—Τροποποίησις ἀρχικῆς συμβάσεως διὰ καταρτισθέντος ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ὀργανισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτέθη ἀνώτατον ὅριον ἡλικίας μισθωτῶν, μὴ γενομένη ἀποδεκτὴ ὑπὸ μισθωτοῦ, δὲν καθίσταται ἰσχυρά.—Μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Νόμου 3198/1955.—Ἀκυρότης ἀπολύσεως μισθωτοῦ ἐκ μὴ καταβολῆς, κατ' ἄρθρ. 5 § 3 Ν. 3198/1955, ἀποζημιώσεως Ν. 2112.—Προστασία διὰ παροχῆς συντάξεως καὶ βοηθημάτων κατὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἔξοδον καὶ ἀποζημίωσις Νόμου 2112.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς παρατιθεμένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, ὁ μισθωτὸς ὑπηρέτει ἀπὸ μακροῦ χρόνου, εἰς ἐπιχείρησιν, συνδεθεὶς διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας του καθωρίσθη ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως δι' ὀργανισμοῦ ἀνώτατον ὅριον ἡλικίας τῶν παρ' αὐτῇ ἐργαζομένων.

Συμπληρωθέντος ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος μισθωτοῦ τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου ἡλικίας ἔπαυσεν ἡ ἀποδοχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ καὶ διότι δὲν κατεβλήθη εἰς αὐτὸν ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ν. 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, τῆς ὁποίας ἡ καταβολή, κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955, ἔχει συνδεθῇ πρὸς τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας, προεβλήθη ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἡ ἀκυρότης τῆς καταγγελίας καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς, λόγῳ τῆς ὑπερημερίας τῆς ἐργοδότιδος, δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τὸν μισθόν.

Τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀπησχόλησαν τὸ Πρωτοδικεῖον, ἔχουν εἰς τὸ παρελθὸν τεθῆ καὶ ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α.Π. 345/1953, εἰσηγητὴς *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 12, 767), δὲν ἀπομακρύνεται δὲ τῶν ἀπόψεων τῆς ἀρεοπαγιτικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τὸ Πρωτοδικεῖον.

Τὰ ζητήματα ὅμως αὐτὰ ἔχουν γενικώτερον ἐνδιαφέρον καὶ χρήσιμοι εἶναι, νομίζομεν, αἱ ἀκόλουθοι σημειώσεις.

Γίνεται ἐν τῇ νομολογίᾳ δεκτὸν καὶ ὄχι ἄνευ ἀμφισβητήσεων, ὅτι ἡ σύμβασις ἐν ᾗ τίθεται ὅριον ἡλικίας τοῦ μισθωτοῦ, εἶναι τοιαύτη ὡρισμένου χρόνου (βλέπε ΕΕΔ 15, 760), ἂν δὲ ἀληθεύῃ πράγματι τοῦτο, προκύπτει ἡ συνέπεια (κατὰ τὰ δεδομένα πάντοτε ἐκ τῆς νομολογίας), ὅτι ὁ μισθωτὸς κατὰ τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας διὰ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας δὲν δικαιοῦται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112, ἡ ὁποία προϋποθέτει νὰ ἐπέρχηται λύσις ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας συμβάσεως.

Ἐξ ἄλλου ὅμως ἔχει νομολογηθῆ (Α.Π. 53/1950, εἰσηγητὴς *Ν. Πλαϊτάκης*, ΕΕΔ 9, 204, Α.Π. 445/1954, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 697, Α.Π. 418/1955, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 14, 815), ὅτι ὑπὸ οὐδεμιᾶς διατάξεως τοῦ νόμου 2112/1920 ἢ ἄλλου τινὸς ἀπαγορεύεται, ὅπως ἡ σύμβασις ἐργασίας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ἀορίστου χρόνου μετατραπῇ τῇ ἐλευθέρᾳ βουλήσει τῶν συμβαλλομένων διὰ νέας συμβάσεως εἰς τοιαύτην ὡρισμένου χρόνου, ἐφ' ὅσον ἡ νέα αὐτὴ σύμβασις δὲν ἐγένετο πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ τῆς ὁποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως διατάξεων τοῦ εἰρημένου νόμου 2112, αἵτινες ἑπομένως κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογήν. (Περίπτωσις τῆς τελευταίας ταύτης ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, 418/1955, ὑπῆρξε προσχώρησις μισθωτοῦ ὑπηρετοῦντος εἰς ἐπιχείρησιν εἰς κοινοποιηθέντα πολὺ βραδύτερον ὀργανισμόν, ἐξ οὗ καθίστατο ἡ σύμβασις ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας).

Ἑπομένως καὶ ἐφ' ὅσον ὁ μὴ ὑπὸ νόμου κυρούμενος κανονισμὸς τοῦ ἐργοδότου δὲν εἶναι εἰμὴ ἡ σύμβασις τῶν μερῶν, γεννῶ δὲ ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα, ὁ μισθωτός, παραμένων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ ἐργαζόμενος ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ κανονισμοῦ, θεωρεῖται ὅτι προσεχώρησε καὶ ἀπεδέχθη τοῦτον, ἑπομένως ἀπεδέχθη τὸν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τεθέντα ὅρον τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου ἡλικίας.

Περαιτέρω κατὰ τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως, ἀνακινουμένου θέματος ἀποζημιώσεως ν. 2112, θὰ ἐρευνηθῇ, ἂν ἡ σύμβασις αὕτη ἀντιτίθηται εἰς τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ἀ. ν. 517/1937, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱαδήποτε σύμβασις πρὸ ἢ μετὰ τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος, πλὴν ἂν αὐτὴ περιέχῃ ἀναγνώρισιν ἢ ἐξόφλησιν εἰδικῶς τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀξιώσεων τοῦ ὑπαλλήλου ἢ εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ὑπάλληλον (πρβλ. Α. Π. 79/1955, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 14, 367 καὶ λοιπὰς εἰς σημειώσεις μας παραπομπὰς ἐν ΕΕΔ 14, 367).

Ἡ ἀπόφασις ὅμως τοῦ Πρωτοδικείου (ὁμοίως καὶ ἡ προηγουμένη Α. Π. 345/1953, ἔνθ' ἀνωτ.) ἀντιμετωπίζει τὸ ζήτημα ἀπὸ πλευρᾶς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 2112/1920 (περὶ μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως), ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου 118/1945.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 2112 ἡ μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ τῶν ὅρων συμβάσεως ἐργασίας θεωρεῖται καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἣν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ὡς δὲ ὀρθῶς ἔχει νομολογηθῆ (Α. Π. 349/1953, εἰσηγητὴς *Σ. Μανουσιχάλης*, ΕΕΔ 12, 770) αἱ διατάξεις τοῦ ἀν.ν. 118/1945 (ἄρθρ. 9) καὶ ἤδη νόμου 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 502) ἔχουν ἐφαρμογὴν ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς εὐθέως γενομένης λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνεπείᾳ καταγγελίας ταύτης ὑπὸ τοῦ

έργοδότου, άλλά καί έπί τής έξομοιουμένης τῇ καταγγελίᾳ βλαπτικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, *εἰς ἣν δέν ἐστερξεν ὁ μισθωτός* κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 νόμου 2112. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ μισθωτός ἐν περιπτώσει μονομερούς βλαπτικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, ἵνα μή θεωρηθῇ ὅτι στέργει εἰς τήν μεταβολήν, πρέπει νά ἀρνηθῇ τήν παροχήν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, ἄλλων ἤ ὡς οἱ ἀρχικοί ὅροι τῆς συμβάσεως, ὁπότε δέν εἶναι αὐτός ὑπερήμερος, ἀλλ' ὁ ἐργοδότης, ὁ ὁποῖος δέν δέχεται τάς αὐτάς ὑπηρεσίας, ἔχων ἤδη ἀκύρως καταγγείλει (μεταβάλει μονομερῶς καί βλαπτικῶς τούς ὅρους τῆς συμβάσεως), χωρίς νά τηρηθοῦν αἱ ἐπί ποινῇ ἀκυρότητος διατυπώσεις τοῦ ν. 3198/1955.

Περαιτέρω, ἵνα ἀρθῇ ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου, ὀφείλει ἤ νά ἀποδεχθῇ τάς αὐτάς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ (ὡς παρείχοντο πρό τῆς μεταβολῆς) ἤ νά καταγγείλῃ τήν σύμβασιν εὐθέως, καταβάλλων τήν κατά τό ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 ἀποζημίωσιν.

Δέν νοεῖται ὅτι ὁ μισθωτός δέν ἀποδέχεται διά τῆς ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπό τούς νέους ὅρους τήν γενομένην μονομερῆ μεταβολήν, ἐκ τοῦ ὅτι, ἐνῷ ἐκτελεῖ αὐτήν, διαμαρτύρεται (πρβλ. καί *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 12, 409, ἐπί τῆς Α. Π. 104/1953, εἰσηγητής *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 12, 409, σχετικῶς πρός τήν μονομερῆ βλαπτικήν μεταβολήν τῶν ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, ἐν σχέσει πρός τό ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945, πρβλ. ἀκόμη ἐπί τοῦ αὐτοῦ θέματος καί Α.Π. 22/1950, εἰσηγητής *Χ. Καλλίλης*, ΕΕΔ 9, 155, Α.Π. 345/1953, εἰσηγητής *Α. Χαμάρτος*, ἔνθ' ἀνωτ.).

Τέλος περί τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112/1920 (μερίμνης προστασίας ἴσης τοὐλάχιστον πρός τήν τοῦ ν. 2112/1920) βλέπε ἐκτός τῆς ἐπικαλουμένης ὑπό τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως καί Α.Π. 79/1955 (εἰσηγητής *Μ. Παπελῆς*, ΕΕΔ 14, 357) καί λοιπάς παραπομπάς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 357.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13973/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Κανελλόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ι. Παπαζάτος, Γ. Τσελίκας

Ἐβεβαιώθησαν τά ἀκόλουθα πραγματικά περιστατικά: Τό ἔτος 1919 ὁ ἐφεσίβλητος - ἐνάγων δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου προσελήφθη παρά τῆς ἐκκαλούσης - ἐναγομένης ὡς ὑπάλληλος. Ἡ μεταξύ των σχέσις ἐξηκολούθησε νά φέρῃ τόν χαρακτῆρα συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καί μετά τήν προσχώρησιν τοῦ ἐνάγοντος εἰς τόν κατά τό ἔτος 1948 συνταχθέντα ὑπό τῆς ἐναγομένης ὀργανισμόν τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, καθ' ὅσον κατά τό ἄρθρον 15 τούτου ἡ διοίκησις τῆς Τραπέζης εἶχε τό δικαίωμα, ὅπως καταγγέλλῃ τήν σύμβασιν ἐργασίας οἱουδήποτε ὑπαλλήλου, ἀλλά κατά τάς διατάξεις τῶν σχετικῶν περί καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας νόμων. Ὁ τοιοῦτος χαρακτήρ τῆς συμβάσεως δέν μετεβλήθη διά τῆς ἀπό 25 Ὀκτωβρίου 1948 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μεταξύ τῆς ἐκκαλούσης Τραπέζης καί τοῦ Συλλόγου τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς, δι' ἧς ἱδρύθη Ἐπικουρικόν Ταμεῖον Συντάξεων, δι' ἑκατέρωθεν εἰσφορῶν καθ' ὅσον, καθ' ἃ συνάγεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ ὡς εἴρηται ὀργανισμοῦ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου, δέν εἶναι ὑποχρεωτική ἡ ἀποχώρησις τοῦ ὑπαλλήλου ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, προκειμένου περί ἀρρένων, καί ἡ παροχή συντάξεως ἐκ τοῦ Ταμείου τούτου, ἀλλά δυνητική. Ἐπίσης ὁ τοιοῦτος χαρακτηρισμός δέν μετεβλήθη καί διά τῆς γνωστοποιήσεως αὐτῷ καί εἰς τό λοιπόν προσωπικόν τῆς ἐκκαλούσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 11339 τῆς 11.11.1949 ἐγκυκλίου τῆς διοικήσεως αὐτῆς τῆς προσθήκης ἄρθρου 15Α εἰς τόν διαληφθέντα ὀργανισμόν, καθ' ὃ ὁρίζεται ἀνώτατον ὅριον ἡλικίας τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς τό 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καί ἅμα τῇ συμπληρώσει τούτου ὑποχρεωτική ἀποχώρησις ἄνευ καταβολῆς οἱασδήποτε ἀποζημιώσεως, διότι ἡ ἐγκύκλιος αὕτη, ἐπέχουσα θέσιν προτάσεως πρός κατάρτισιν συμβάσεως, οὐδέποτε ἐγένετο ἀποδεκτή ὑπό τοῦ ἐφεσιβλήτου - ἐνάγοντος, καθ' ὅσον οὗτος ἠναντιώθη εἰς ταύτην, ὡς ἀποτελούσης μονομερῆ βλαπτικήν μεταβολήν τῶν ὅρων τῆς μεταξύ των συμβάσεως ἐργασίας καί ἐνέμεινε μέσῳ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐκκαλούσης, εἰς ὃ καί οὗτος καταλέγεται, εἰς τούς ἀρχικούς ὅρους τῆς συμβάσεως. Ἐν συνεχείᾳ δέ καί ἡ διοίκησις τοῦ Συλλόγου τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐκκαλούσης κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς ὡς ἄνω γενικῆς συνελεύσεως καί πρός ἐντονωτέραν ἀπόκρουσιν τῆς ὡς εἴρηται προσθήκης ἐκοινοποίησε τήν ἀπό 19 Νοεμβρίου 1949 ἐξώδικον διαμαρτυρίαν, δι' ἧς ἀπέκρουε τήν τροποποίησιν τῆς μεθ' ἑνός ἑκάστου ὑπαλλήλου ὑφισταμένης ἐργασιακῆς συμβάσεως. Μετά τά προεκτεθέντα οὐδαμόθεν βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος - ἐνάγων προσεχώρησεν εἰς τήν διαληφθεῖσαν τροποποίησιν ἢ ὅτι ἀπεδέχθη ταύτην καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἢ ὅτι ἡ ἐναντίωσις αὕτη ἠτόνησεν. Ἄλλως τε καί ἐκ τοῦ ἀπό 6.4.1955 πρακτικοῦ συνεδριάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐκκαλουμένης προκύπτει, ὅτι τό ζήτημα τῆς ἀποζημιώσεως ἀποτελεῖ ἀείποτε ἀντικείμενον διενέξεως μεταξύ τοῦ προσωπικοῦ καί αὐτῆς. Ἐξ ἄλλου δέν συνάγεται, ὅτι κατέστη ἰσχυρά ἡ ὡς ἄνω προταθεῖσα καί μή γενομένη ἀποδεκτή τροποποίησις τοῦ ὀργανισμοῦ ἐκ τῶν διατάξεων τῆς ἀπό 28.6 1954 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐφεσιβλήτου, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 27849/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, οὔτε καί ἐκ τῶν τοιούτων τῆς ἀπό 6.4.1955 ὁμοίας συμβάσεως, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 59055/1955 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργοῦ, καθ' ὅσον αἱ διαληφθεῖσαι συλλογικαί συμβάσεις ἀναφέρονται εἰς τάς διατάξεις τοῦ ὀργανισμοῦ, αἵτινες ἐγένοντο ἀποδεκταί καί ὑπό τοῦ προσωπικοῦ διά τῆς προσχωρήσεώς του εἰς αὐτόν, οὐχί δέ καί εἰς τήν ἀνωτέρω τροποποίησιν, ἥτις μή γενομένη, κατά τά προεκτεθέντα, ἀποδεκτή οὐδέποτε ἀπετέλεσε περιεχόμενον τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἐκκαλούσης, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου τῶν ὑπαλλήλων κατά τήν ὡς ἄνω ἡμερομηνίαν (6.4.1955) τῆς ὑπογραφῆς τῆς ἐν λόγῳ

συλλογικῆς συμβάσεως, συνελθόν εἰς συνεδρίασιν, ἐνέμεινε εἰς τὰς ἀπόψεις τῶν ὑπαλλήλων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἐξερχομένων ὑπαλλήλων. Τέλος οὔτε καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν ἐπικαλουμένων καὶ ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης προσαγομένων ὑπὸ χρονολογίαν 9.11.1948, 28.11.1949, 28.10.1955, 16.11.1954, 7.2.1955, 28.8.1955 καὶ 28.11.1955 ἐπιστολῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου προκύπτει, ὅτι οὗτος εἶχεν ἀποδεχθῆ τὴν προρρηθεῖσαν τροποποίησιν. Ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω δεδομένα ἡ μεταξὺ τῆς ἐκκαλούσης καὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου σύμβασις ἐργασίας, οὖσα τοιαύτη ἀορίστου χρόνου ἀπὸ τῆς καταρτίσεώς της, παρέμεινε τοιαύτη καὶ μετέπειτα καὶ δὲν συντρέχουσιν αἱ περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως κοινῇ συναινέσει διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου συμπληρώσεως τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας του. Ἔκτοτε ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω διαμορφωθεῖσαν ἐξέλιξιν τῶν συμβατικῶν σχέσεων ὁ ἐφεσίβλητος ἐξηκολούθησε νὰ ἀπασχολῆται ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἰδιότητά του μέχρι τῆς 31.12.1955, ὁπότε λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, ἔπαυσεν ἡ ἐκκαλοῦσα νὰ ἀποδέχηται τὰς ὑπηρεσίας του. Ἡ τοιαύτη ἐνέργεια τῆς ἐκκαλούσης συνιστᾷ, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡ ὁποία ὅμως εἶναι ἄκυρος, ἐφ' ὅσον δὲν κατεβλήθη καὶ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις (ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955). Περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας του οἰκειοθελῶς, ἀλλὰ ἀπελύθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ... ἀποδεικτικοῦ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Θεσ/νίκῃ Πρωτοδικῶν Δ.Κ**, κοινοποιηθείσης αὐτῷ ἀπὸ 18.1.1956 ἐξωδίκου προσκλήσεως καὶ διαμαρτυρίας του. Κατόπιν τῶν προεκτεθέντων ὀρθῶς ἐξετιμήθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τὰ ἐκ τῆς διαδικασίας ἀνακύψαντα πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ συνακολούθως ἐπεδικάσθη δι' ἀποδοχὰς λόγῳ ὑπερημερίας τῆς ἐκκαλούσης διὰ τὸ ἀπὸ 1.1.1956 μέχρις 22.2.1956 χρονικὸν διάστημα τὰ ποσὰ τῶν δραχ. (33?1Χ2 μῆνας) 6542 καὶ οἱ ἐναντίοι πρὸς τὰ προεκτεθέντα σχετικοὶ λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι. Περαιτέρω καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης ὅτι, ἐφ' ὅσον παρέμεινε μετὰ τὴν προρρηθεῖσαν τροποποίησιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐπὶ ἑπταετίαν, τεκμαίρεται ὅτι ἀπεδέχθη τὴν μεταβολὴν τοῦ ὀργανισμοῦ, ἄλλως θὰ ἔδει, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 2112, μὴ ἀποδεχόμενος τὴν μονομερῆ βλαπτικὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς ἐργασίας καὶ νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένην ἀποζημίωσιν, ἀπορριπτέος κρίνεται, καθ' ὅσον, πρακειμένου περὶ ἀσφαλιζομένου κατὰ τῆς ἀνεργίας μισθωτοῦ, τόσον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς, κατὰ τὰ προρρηθέντα, γενομένης μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ἄρθρου 9 §§ 1 καὶ 3 τοῦ ν. 118/1945, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 2112, ὅσον καὶ μεταγενεστέρως κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, καθ' ἣν ἡ καταγγελία σχέσεως ἐργασίας ὑποβάλλεται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς, εἰς περιορισμούς, ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου βλαπτικὴ διὰ τὸν μισθωτὸν μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, δὲν ἐπιφέρει ἐν μὴ ἀποδοχῇ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως, οὐδ' ὑποχρεοῖ αὐτόν, ὅπως ἡ ἀποδεχθῇ τὴν μεταβολὴν ἢ ἀποχωρήσῃ τῆς ἐργασίας, περιορίζόμενος εἰς τὴν κατὰ ν. 2112 ἀποζημίωσιν, ἀλλὰ χορηγεῖ εἰς αὐτὸν δικαίωμα, ὅπως, ἀποκρούων τὴν βλαπτικὴν μεταβολὴν καὶ συνεχίζων τὴν προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν του ὑπὸ τοὺς πρὸ τῆς μεταβολῆς τῆς συμβάσεως ὅρους, ἀξιώσῃ τὴν καταβολὴν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τῶν συμπεφωνημένων ἀποδοχῶν του. (Α.Π. 345/1953, ΕΕΔ 12, 767, ΕΕΔ 15, 827).

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ν. 2112, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ ν. 547 1937, καθ' ἣν οἱαδήποτε σύμβασις, συναπτομένη πρὸ ἢ μετὰ τὴν λύσιν τῆς μισθώσεως ἐργασίας, εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος, πλὴν ἂν αὕτη περιέχῃ ἀναγνώρισιν ἢ ἐξόφλησιν εἰδικῶς τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀξιώσεων τοῦ ὑπαλλήλου ἢ εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τοῦτον, σαφῶς προκύπτει, ὅτι τῆς ἀκυρότητος ἐξαιρεῖται ἡ σύμβασις, ἐφ' ὅσον εἶναι αὕτη μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ὑπάλληλον ἐν σχέσει μὲ τὰς ὑπὸ τοῦ ν. 2112 προβλεπομένας περιπτώσεις καὶ δὴ τὴν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἄνευ νομίμου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἀπόλυσιν. Ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἡ ὑπὸ τοῦ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως μεταξὺ τῆς ἐκκαλούσης καὶ τοῦ συλλόγου τῶν ὑπαλλήλων της ἱδρυθέντος Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Συντάξεως παρεχομένη εἰς τὸν ἐφεσίβλητον προστασία διὰ τῆς λόγῳ γήρατος παροχῆς συντάξεως, ὡς καὶ τῆς ἐφ' ἅπαξ παροχῆς βοηθήματος κατὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἔξοδον, δὲν εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2112 παρεχομένης προστασίας διὰ τὴν ἄνευ νομίμου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἀπόλυσίν του, ἐφ' ὅσον αἱ τοιαῦται ὡς ἄνω παροχαὶ προϋπόθεσιν ἔχουσιν ἀνάλογον θυσίαν τοῦ ὑπαλλήλου διὰ τακτικῶν εἰσφορῶν αὐτοῦ ἀναλόγων πρὸς τὸν μισθὸν αὐτοῦ καὶ δὲν ἀποτελοῦσι τὴν ἣν ὁ ν. 2112 παρέχει ἀσφάλειαν κατὰ τῆς αὐθαιρέτου ἀπολύσεως (Α. Π. 345/1953, ΕΕΔ 12, 767). Κατὰ συνέπειαν ὀρθῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τὰ ἐκ τῆς διαδικασίας ἀνακύψαντα πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἐκκαλούσης ὅτι ἡ παροχὴ συντάξεως καὶ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ἀποτελοῦν ἴσην προστασίαν πρὸς τὴν τοῦ ν. 2112 καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸς λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΜΕΤ' ΕΓΚΡΙΣΙΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Δεδικασμένον, κατ' άρθρ. 50 Ν. 3713/1928, έξ άκυρωτικών αποφάσεων του Σ. της Ε.

Απόλυσις προσωπικού Εθνικής Τραπέζης της Ελλάδος και Αθηνών κατ' άρθρον 4 Ν Δ. 2510/1953, μετά προηγουμένην έγκρισιν ειδικής Επιτροπής. — Υπαρξις, κατ' άρθρον 50 Ν. 3713/1928, δεδικασμένου διά τά δικαστήρια και πάσαν Αρχήν έξ ακυρωτικής αποφάσεως του Σ. της Ε., μή δυναμένων των δικαστηρίων να ελέγξωσι την ορθότητα της κρίσεως τούτου όχι μόνον ως πρός τό νόμιμον ή μή της διά της αιτήσεως ακυρώσεως προσβληθείσης διοικητικής πράξεως, άλλ' ούδε ως πρός τον χαρακτήρα ταύτης ως πράξεως εκτελεστής, του ελέγχου περιοριζομένου μόνον είς την διαπίστωσιν άν ή προσβληθείσα πράξις είναι τοιαύτη διοικητικής Αρχής.

Επικυρούνται υπό της κατωτέρω παρατιθεμένης αρεοπαγιτικής αποφάσεως αι υπ' αριθ. 2235/1956 (ΕΕΔ 15, 1240) και 3223/1955 αποφάσεις του Εφετείου Αθηνών (πρβλ. επί των θεμάτων της αρεοπαγιτικής αποφάσεως και την υπ' αριθ. 13730/1956 απόφασιν του Πρωτοδικείου Αθηνών, εισηγητής Γ. *Λαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 1239).

Επανέρχεται ο Άρειος Πάγος και διά της κατωτέρω παρατιθεμένης νεωτέρας αποφάσεως του εις την όμοιαν άποψιν της προηγηθείσης Α.Π. 416/1955 (εισηγητής *Μ. Παντελής*, ΕΕΔ 14, 764, βλέπε και σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 14, 763) επί του εκ των ακυρωτικών αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας απορρεόντος δεδικασμένου.

Αρείου Πάγου 54η/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. ***Α. Χαμάρτος***
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. ***Μ. Παντελής***
Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Κατσίγιαννης, Η. Παρασκευάς, Π. Καλαθάς.

Κατά την § 2 του άρθρ. 5 του ν. δ. 2510/1953 «περί ρυθμίσεως ζητημάτων τινών προσωπικού Τραπεζιτικών Ιδρυμάτων κλπ.» αι διατάξεις του άρθρου 4 αυτού περί καταγγελίας συμβάσεων εργασίας του προσωπικού της κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του ν 2292 συσταθείσης αναιρεσειούσης Εθνικής Τραπέζης Ελλάδος και Αθηνών μετά προηγουμένην έγκρισιν της εν τώ αυτώ άρθρω 4 § 2 οριζομένης Επιτροπής έχουσιν εφαρμογήν και επί δικηγόρων και επιστημονικού εν γένει προσωπικού παρέχοντος υπηρεσίαν επί παγία αμοιβή ή αντιμισθία και μετέχοντος ασφαλιστικού τινος Ταμείου ή Οργανισμού του προσωπικού οιασδήποτε των συγχωνευθεισών Τραπεζών. Όθεν, κρίναν το δικάσαν Εφετείον διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του ότι διά τον αναιρεσίβλητον ένάγοντα, υπαγόμενον, καθ' ά τούτο δέχεται και η αναιρεσείουσα ομολογεί, εις την ως είρηται κατηγορίαν προσωπικού ταύτης, απητείτο προς έγκυρον καταγγελίαν της μετά της αναιρεσειούσης συμβάσεως εργασίας προηγουμένη έγκρισις της ως άνω Επιτροπής, ούδεμίαν διάταξιν νόμου παρεβίασεν, άλλ' εξ εναντίου συνεμορφώθη προς τας προμνησθείσας τοιαύτας, ας ορθώς ηρμήνευσε και εφήρμοσεν, ο δε περί του εναντίου 1ος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως άβάσιμος.

Ως εμφαίνεται εκ των προσβαλλομένων αποφάσεων, το δικάσαν Εφετείον, κατ' ανέλεγκτον περί πραγμάτων κρίσιν, έδέξατο ότι διά των υπ' αριθ. 517/1955 και 541/1956 αποφάσεων της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, εκδοθεισών εν δίκη μεταξύ των και ήδη διαδίκων, ηκυρώθησαν αι από 6.11.1953 και 27.8.1955 δύο πράξεις της κατά το ως άνω άρθρον 4 § 2 του ν.δ. 2510/1953 Επιτροπής, δι' εκατέρας των οποίων, ως επίσης δέχεται, είχε προεγκριθή ή υπό της αναιρεσειούσης Τραπέζης γενομένη απόλυσις του αναιρεσιβλήτου, ως παρά τον νόμον άνευ αιτιολογίας εκδοθείσα.

Κατά την § 1 του άρθρ. 50 του ν 3713/1928 «περί Συμβουλίου Επικρατείας» η δεχομένη την αίτησιν απόφασις ακυρώνει την ακυρωθείσαν προσβαλλομένης πράξεως, επαγομένη την νόμιμον αυτής κατάργησιν έναντι πάντων, κατά δε την τελευταίαν παράγραφον του αυτού άρθρου, ως τούτο συνεπληρώθη διά του άρθρ. 3 του ν. 5468/1932, αι αποφάσεις Ολομελείας, ακυρωτικαί τε και απορριπτικαί, ως και αι των Τμημάτων, αποτελούσι μεταξύ των διαδίκων δεδικασμένον, ισχύον και εν πάση ενώπιον δικαστικής ή άλλης Αρχής υποθέσει ή διαφορά, καθ' ην προέρχεται το υπό του Συμβουλίου κριθέν διοικητικής φύσεως ζήτημα. Εκ των διατάξεων τούτων, συνδυαζομένων και προς το άρθρον 83 του ισχύοντος Συντάγματος, σαφώς συνάγεται, ότι τα δικαστήρια, δι' ά, ως και διά πάσαν Αρχήν, ισχύει το εκ των αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας ως άνω δεδικασμένον, δεν δύνανται να ελέγξωσι την ορθότητα της κρίσεως τούτου ού μόνον ως προς το νόμιμον ή μή της διά της αιτήσεως ακυρώσεως προσβληθείσης διοικητικής πράξεως, άλλ' ούδ' ως προς τον χαρακτήρα ταύτης ως πράξεως εκτελεστής, του ελέγχου τούτων περιοριζομένου μόνον εις την διαπίστωσιν άν ή προσβληθείσα πράξις είναι τοιαύτη διοικητικής Αρχής. Όθεν, κρίναν το Εφετείον ότι αι άνω υπ' αριθ. 517/1955 και 541/1956 αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας αποτελούσι μεταξύ των διαδίκων δεδικασμένον ως προς το διά των αποφάσεων τούτων λυθέν και προέχον εν τη προκειμένη δίκη διοικητικής φύσεως ζήτημα του νομίμου ή παρανόμου των δι' αυτών ακυρωθεισών διοικητικών πράξεων της κατά το άρθρ. 4 § 2 του ν.δ. 2510/1953 Επιτροπής, δι' ών είχεν εγκριθή ή υπό της αναιρεσειούσης Τραπέζης απόλυσις του αναιρεσιβλήτου, και επομένως του νομίμου ή παρανόμου της επί τη βάσει των τοιούτων προεγκρίσεων γενομένης απολύσεώς του, και ακολούθως απορρίψαν τον

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΚΥΡΩΣΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Έξουσία Νομοθέτου ρυθμίσεως σχέσεώς τινος καὶ διὰ προσβολῆς κεκτημένων δικαιωμάτων

Ἀναδρομικὴ κύρωσις διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 4 Ν.Δ. 2510/1953 γενομένων ὁπωσδήποτε ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1953 ἀπολύσεων τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλων, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται ἔγκρισις Ἐπιτροπῆς.— Νομοθετικὴ ἐξουσία πρὸς ρύθμισιν σχέσεώς τινος, ἔστω καὶ ἂν προσβάλλῃ κεκτημένα δικαιώματα διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων κεκριμένα, μὴ ὑποκειμένη κατὰ τοῦτο εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων, ἐκτὸς ἂν ἡ ἐνέργεια αὕτη ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρον 17 τοῦ Συντάγματος, ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν περιλαμβάνονται αἱ ἐνοχικαὶ σχέσεις.— Συνταγματικὴ ἀρχὴ διακρίσεως ἐξουσιῶν καὶ ἀρχὴ ἄρθρου 3 Συντάγματος περὶ ἰσότητος.

Ἐπικυροῦται ὑπὸ τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 14253/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 § 4 τοῦ ν. δ. 2510/1953 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν τοῦ προσωπικοῦ Τραπεζιτικῶν Ἱδρυμάτων καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» (ΕΕΔ 12, 923) πᾶσαι αἱ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1953 μέχρις ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ὁπωσδήποτε γενόμεναι ἀπολύσεις τῶν ἐν § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀναφερομένων εἶναι ἰσχυραὶ καὶ ἔγκυροι καὶ θεωροῦνται γενόμεναι ἐπὶ τῇ βάσει καὶ εἰς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τῶν §§ 1 καὶ ἑπ. τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐπ' αὐτῶν.

Ὁ νομοθέτης κατὰ παρέκκλισιν τῆς ἐν ἄρθρῳ 7 § 1 ἀρχῆς νὰ ἀπολύωνται οἱ μισθωτοὶ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀνωτέρω ν.δ. μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τῆς ἐν ἄρθρῳ 7 § 1 ἐδ. 3 Ἐπιτροπῆς (ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἀκυρότητος ἄλλως τῶν καταγγελιῶν συμβάσεων βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 1239, ἐν τέλει), ἠθέλησε νὰ θεωρηθῶσιν ἰσχυραὶ καὶ ἔγκυροι πᾶσαι αἱ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1953 καὶ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 2510/1953 ὁπωσδήποτε γενόμεναι ἀπολύσεις.

Ἡ διαταξις εἶναι σαφὴς ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν αὐτῆς, ὡς ἑρμηνεύει ταύτην καὶ ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις.

Προηγήθη αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀνωτέρω διατάξεως καὶ ἡ Α.Π. 222/1955 (εἰσηγητὴς Σ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 1153), κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ διάταξις σαφῶς προϋποθέτει, ὅτι μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου (12.9.1953) ἔλαβε χώραν «ἀπόλυσις» τοῦ ὑπαλλήλου «ὁπωσδήποτε», ἤτοι καὶ ἂν αὕτη δὲν συνεχωρεῖτο κατὰ διάταξιν νόμου ἢ κανονισμοῦ ἢ καθ' ὅρον ἀτομικῆς ἢ συλλογικῆς συμβάσεως, ἑπομένως δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ εἰρημένη διάταξις, ὅταν δὲν ἐτελειώθη κατὰ νόμον ἡ ἀπόλυσις, ἤτοι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τοῦ Δικαίου (ἄρθρ. 167 Α.Κ.) θεωρεῖται συντελεσθεῖσα ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν περιῆλθεν αὕτη εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνεται.

Ὡς πρὸς τὴν συνταγματικότητα τῆς διατάξεως βλέπε καὶ τὴν ὁμοίαν ἄποψιν τῆς Α.Π. 663/1954 (εἰσηγητὴς *Ι. Τριανής*, ΕΕΔ 13, 825).

Ἀρείου Πάγου 510/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Π. Τσαρούχης*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Η. Παρασκευᾶς, Σ. Μακρῆς

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ν.δ. 2510/1953 πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς μειώσεως τῶν ἐξόδων διαχειρίσεως τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς ἐπιτρέπεται, ὅπως ἡ Τράπεζα αὕτη προβαίνῃ μέχρι τῆς 30 Ὀκτωβρίου 1953 εἰς ἀπολύσεις τῶν παρ' αὐτῇ ὑπηρετούντων ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν ὑπαλλήλων πάσης φύσεως κλπ. Ἅπασαι αἱ ὡς ἄνω ἀπολύσεις χρήζουσι προηγουμένως ἐγκρίσεως Τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὡς Προέδρου, ἑνὸς ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου καὶ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὑποδεικνυομένων ἀντιστοίχως, κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τῆς § 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου πᾶσαι αἱ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1953 μέχρις ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου ὁπωσδήποτε γενόμεναι ἀπολύσεις τῶν ὑπαλλήλων τούτων ἐθεωρήθησαν ἰσχυραὶ καὶ ἔγκυροι καὶ ἐνεργοῦσαι ἐπὶ τῇ βάσει καὶ εἰς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τῶν §§ 1 καὶ ἑπ. τοῦ ἄρθρου τούτου, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐπ' αὐτῶν.

Ὁ νομοθέτης κατὰ παρέκκλισιν τῆς ἐν ἄρθρῳ 7 § 1 ἀρχῆς νὰ ἀπολύωνται οἱ μισθωτοὶ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀνωτέρω ν.δ. μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τῆς ἐν ἄρθρῳ 7 § 1 ἐδ. 3 Ἐπιτροπῆς (ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἀκυρότητος ἄλλως τῶν καταγγελιῶν συμβάσεων βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 1239, ἐν τέλει), ἠθέλησε νὰ θεωρηθῶσιν ἰσχυραὶ καὶ ἔγκυροι πᾶσαι αἱ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1953 καὶ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 2510/1953 ὁπωσδήποτε γενόμεναι ἀπολύσεις.

Ἡ διαταξις εἶναι σαφὴς ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν αὐτῆς, ὡς ἑρμηνεύει ταύτην καὶ ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις.

Προηγήθη αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀνωτέρω διατάξεως καὶ ἡ Α.Π. 222/1955 (εἰσηγητὴς Σ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 1153), κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ διάταξις σαφῶς προϋποθέτει, ὅτι μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου (12.9.1953) ἔλαβε χώραν «ἀπόλυσις» τοῦ ὑπαλλήλου «ὁπωσδήποτε», ἤτοι καὶ ἂν αὕτη δὲν συνεχωρεῖτο κατὰ διάταξιν νόμου ἢ κανονισμοῦ ἢ καθ' ὅρον ἀτομικῆς ἢ συλλογικῆς συμβάσεως, ἑπομένως δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ εἰρημένη διάταξις, ὅταν δὲν ἐτελειώθη κατὰ νόμον ἡ ἀπόλυσις, ἤτοι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τοῦ Δικαίου (ἄρθρ. 167 Α.Κ.) θεωρεῖται συντελεσθεῖσα ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν περιῆλθεν αὕτη εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνεται.

Ὡς πρὸς τὴν συνταγματικότητα τῆς διατάξεως βλέπε καὶ τὴν ὁμοίαν ἄποψιν τῆς Α.Π. 663/1954 (εἰσηγητὴς *Ι. Τριανής*, ΕΕΔ 13, 825).

σχετικὸν λόγον ἐφέσεως τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀπὸ 10.2.1954 ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τὸ αἰτημά της περὶ καταβολῆς μισθῶν, λόγῳ τοῦ ἀκύρου τῆς ἀπολύσεώς του, συνεμορφώθη πρὸς τὰς ἀνωτέρω παρατεθείσας διατάξεις, ὁ δὲ 2ος λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ σχετικὸν μέρος αὐτοῦ, δι' οὗ ὑποστηρίζεται ὅτι τὸ Ἐφετεῖον παρὰ τὸν νόμον ἐδέχθη τὸ ρηθὲν δεδικασμένον ἐκ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, καθότι αὗται στεροῦνται κύρους, ἅτε τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀκυρωθεισῶν διοικητικῶν πράξεων μὴ ἐχουσῶν τὸν χαρακτῆρα ἐκτελεστῶν τοιούτων, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

Ὁ 2ος λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ δεύτερον μέρος αὐτοῦ, ὅτι παρὰ τὸν νόμον τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη δεδικασμένον ἐκ τῆς δευτέρας τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν συνέδρίασιν τῆς 24.10.1955 τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 § 2 τοῦ ν.δ. 2510/1953 Ἐπιτροπῆς, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, ἐφ' ὅσον ἡ ἀναιρεσειοῦσα δὲν καθορίζει σαφῶς καὶ ὡρισμένως εἰς τί συνίσταται ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμός.

ποτε γενόμεναι ἀπολύσεις τῶν ἐν § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀναφερομένων εἶναι ἰσχυραὶ καὶ ἔγκυροι καὶ θεωροῦνται γενόμεναι ἐπὶ τῇ βάσει καὶ εἰς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τῶν §§ 1 καὶ ἐπ. τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐπ' αὐτῶν.

Ἐκ τῶν ἐν συνδυασμῷ διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐκυρώθησαν ἀναδρομικῶς, ἀφ' ἧς ἐγένοντο, πᾶσαι αἱ ἀπὸ 1.1.1953 μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου (13.8.1953) γενόμεναι ὁπωσδήποτε ἀπολύσεις τῶν ὡς ἄνω ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὸ κῦρος αὐτῶν ἔγκρισις τῆς ρηθείσης τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς. Ἀντίθετος ἐκδοχὴ ἀποκλείεται, διότι θὰ ἐξηρτᾶτο τὸ κῦρος τῶν τοιούτων ἀπολύσεων ἀπὸ τὴν ἔγκρισιν τῆς ὡς ἄνω τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ὅπερ δὲν ἠθέλησεν ὁ Νομοθέτης, ἐφ' ὅσον κατὰ ρητὴν ἐπιταγὴν τῆς προμνησθείσης διατάξεως τῆς § 4 αἱ τοιαῦται ἀπολύσεις εἶναι ἰσχυραὶ καὶ ἔγκυροι καὶ ἑπομένως ἀποκλείεται πᾶσα ἑτέρα προϋπόθεσις διὰ τὸ κῦρος αὐτῶν, θεωροῦνται δὲ μόναν γενόμεναι ἐπὶ τῇ βάσει καὶ εἰς ἐκτέλεσιν τῶν §§ 1 καὶ ἐπ. τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 7, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐπ' αὐτῶν, προφανῶς ἵνα ὑπαχθῶσι καὶ αὐταὶ εἰς τὴν ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων λαμβανομένην εἰδικὴν μέριμναν οἰκονομικῆς φύσεως διὰ τοὺς ἀπολυομένους ὑπαλλήλους βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ρηθέντος νόμου. Συνεπῶς οὕτω κρίναν καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, καὶ ἀκολούθως ἀπορρίψαν τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀποφανθείσης ὁμοίως καὶ ἀπορριψάσης μετὰ τοῦτο τὴν ἔνδικον ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἐπιδιώκουσαν τὴν πληρωμὴν εἰς αὐτὸν τοῦ ἐν αὐτῇ ποσοῦ δι' ὀφειλομένους μισθοὺς του λόγῳ τοῦ ἀκύρου τῆς ἀπολύσεώς του, γενομένης τὴν 28ην Φεβρουαρίου 1953, τὸ μὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἔγκρισις τῆς ἀπολύσεώς του παρὰ τῆς ὡς ἄνω τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς, τὸ δὲ ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ εἰς οὐδεμίαν ὑπέπεσεν ἐκ πλαγίου παράβασιν καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ Α.Κ., καθ' ἣν ὁ νόμος ὁρίζει περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι πᾶς νομικὸς κανὼν ὑποβάλλει ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ ἐκεῖνα μόνον τὰ γεγονότα καὶ τὰς ἐννόμους σχέσεις, αἵτινες παράγονται μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς οὐσιαστικῆς αὐτοῦ ἰσχύος, ἐκτὸς ἂν ὁ νόμος ρητῶς προσέδοτο ἑαυτῷ ἀναδρομικὴν δύναμιν ἢ τοιαύτη ὡς ἠθελημένη συνάγεται ἐκ τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τούτου. Εἰς τοῦτο ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία, μὴ ὑπαρχούσης ρητῆς ἀπαγορευτικῆς ἐν τῷ Συντάγματι διατάξεως, ἔχει πλήρη ἐξουσίαν πρὸς ρύθμισιν σχέσεώς τινος, ἔστω καὶ ἂν προσβάλλῃ κεκτημένα δικαιώματα διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων κεκριμένα, μὴ ὑποκειμένη κατὰ τοῦτο εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων, ἐκτὸς ἂν ἡ ἐνέργεια αὕτη ἀντίκειται εἰς διάταξιν τοῦ Συντάγματος καὶ δὴ τοῦ ἄρθρ. 17 αὐτοῦ, ἐν ᾗ δὲν περιλαμβάνονται αἱ ἐνοχικαὶ σχέσεις. Ἐκ τῆς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 7 § 4 τοῦ ν.δ. 2510/1953, ὁριζούσης, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ὅτι αἱ περὶ ὧν αὕτη ἀπολύσεις τῶν ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος αἱ λαβοῦσαι χώραν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1953 μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου (13.8.1953) εἶναι ἰσχυραὶ καὶ ἔγκυροι, σαφῶς συνάγεται ὅτι ἐκυρώθησαν ἐκ τῶν τοιούτων ἀπολύσεων καὶ ἐκεῖναι, ὧν τὸ κῦρος, ἀμφισβητηθέν, ἔκειτο ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου. Οὕτω δ' ἔχουσα ἡ ρηθεῖσα διάταξις δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις 21, 22, 27 καὶ 28 τοῦ Συντάγματος διατυπουμένην ἀρχὴν τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν, διότι δὲν περιέχει ἐπέμβασιν εἰς τὴν διὰ προεκδοθεισῶν τελεσιδίκων ἀποφάσεων ἐκδηλωθεῖσαν κρίσιν τῆς δικαστικῆς Ἀρχῆς ἐπὶ τῶν παρ' αὐτῆς ἐν τῇ ἐκ τοῦ Συντάγματος ἁρμοδιότητί της λυθεισῶν διαφορῶν, ὡς ἐπίσης μὴ ρυθμίζουσα ἀρισμένην ἀτομικὴν περίπτωσιν δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένην ἀρχὴν τῆς ἰσότητος τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ νόμου διὰ τῆς ὁμοιομόρφου ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιπτώσεις μεταχειρίσεως αὐτῶν, καθ' ὅσον δι' αὐτοῦ ἀπαγορεύεται ἡ θέσπισις κανόνος ἐξαιρετικοῦ καὶ ἀτομικοῦ, οὐδόλως ὅμως κωλύεται ὁ νομοθέτης, ὅπως χάριν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου περιορίζῃ ἢ θίγῃ ὁπωσδήποτε τὰ δικαιώματα ἢ τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα ὁλοκλήρου κατηγορίας προσώπων, ὑφ' ὡρισμένους ὅρους διακρινομένης. Συνεπῶς οὕτω κρίναν καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, καὶ ἀπορρίψαν ἀκολούθως τὸν σχετικὸν λόγον ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ὀρθῶς ἡρμήνευσε τὰς διαληφθείσας συνταγματικὰς ἀρχὰς καὶ ὀρθῶς ἐφήρμοσε τὴν διαληφθεῖσαν οὐσιαστικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 § 4 τοῦ ν.δ. 2510/1953 καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΔΙ' ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΑΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Δεδικασμένον διά τά πολιτικά δικαστήρια έξ αποφάσεως τοῦ Σ. τῆς Ε

Ἔλλειψις δεδικασμένου, κατ' ἄρθρα 46 καί 50 τοῦ Νόμου 3713/1928, ὡς ἐτροποποιήθη, διά τά τακτικά δικαστήρια ἐξ ἀποφάσεων τοῦ Σ. τῆς Ε., ἀποφαινομένων ἐπί ζητήματος ἁρμοδιότητος (δικαιοδοσίας) διοικητικῆς Ἀρχῆς ἤ Ἐπιτροπῆς, καί ἀδέσμευτον οὕτω τῶν δικαστηρίων, τά ὁποῖα, δικάζοντα ἐπί τῆς διαφορᾶς, ἔχουσιν ἐξουσίαν νά κρίνωσι περί τῆς ἰδίας αὐτῶν, κατ' ἄρθρ. 1 καί 3 Πολιτ. Δικ., ἁρμοδιότητος καί ἀναρμοδιότητος τῶν διοικητικῶν Ἀρχῶν.—Ἀποφασις τοῦ Σ. τῆς Ε. ἐπί ἀπολύσεως ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ.

Τό θέμα, ἐπί τοῦ ὁποίου ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, ἀναιροῦσα τήν ὑπ' ἀριθ. 112/1956 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 554/1955 ἀποφάσεώς του, ὡς καί δι' ἄλλων ἀποφάσεών του (βλέπε ΕΕΔ 15, 1199, ἔνθα καταχωρίζεται ἔκθεσις εἰσηγητοῦ ἐπί ὁμοίας ὑποθέσεως *Ν. Γαβαλᾶ*), ἀντιθέτως πρός τήν ἄποψιν τοῦ Ἀρείου Πάγου (325/1956, εἰσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 730), ὁρθήν δέ ὡς προκύπτει καί ἐκ τῶν προπαρασκευαστικῶν τοῦ νόμου ἐργασιῶν (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 1200 ἑπ.), εἶχε δεχθῆ, ὅτι καί μετά τό νομοθετικόν διάταγμα 2510/1953 «περί ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν τοῦ προσωπικοῦ Τραπεζιτικῶν Ἱδρυμάτων» (ΕΕΔ 12, 923) ἐξακολουθεῖ νά ἰσχύῃ διά τούς τραπεζιτικούς τοῦ ἀνωτέρω ν.δ. ἡ εἰδική ἐκ τῶν ἀν. 244/1936 καί 771/1937 προστασία τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν. Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης ἐδέχθη ἐκ τοῦ ν. 3713/1928 περί τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὡς ἐτροποποιήθη, ὑπάρξιν δεδικασμένου ἐξ αὐτῆς.

Ἀντιθέτως ὅμως ἀποφαίνεται ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, δοθέντος ὅτι ἐπέκειτο ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ζήτημα ἐρεύνης τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἁρμοδιότητος, ἡ ὁποία συνεπῶς ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ν. δ. 3510/1955 εἰς τήν ἐλευθέραν δι' αὐτοῦ ἀπόλυσιν ὑπῆχθησαν καί οἱ τραπεζιτικοί ἔφεδροι παλαιοί πολεμισταί καί δέν συνέτρεχεν ἁρμοδιότης τῆς ἐπιληφθείσης Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ. ν. 244/1936 (βλέπε καί Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3391/1956, Πρωτοδίκης *Σ. Καραθανάσης*, ΕΕΔ 15, 1114 καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 1114), ὁποίαν ἁρμοδιότητα ἀνεγνώρισεν ἐν προκειμένῳ ἡ σχετική ἀπόφασις τοῦ Σ. τῆς Ε.

Ἀρείου Πάγου 535/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Δ. Χαμάρτος***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Βουμβουλάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Καταγιαννης, Θ. Τσάτσος

Ἀποτελοῦσι μέν κατ' ἄρθρ. 46 καί 50 ν. 3713/1928, ὡς τό τελευταῖον συνεπληρώθη καί ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρ. 3 ν. 5453/1932, αἱ ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί τῶν Τμημάτων αὐτοῦ ἀκυρωτικαί καί ἀπορριπτικαί μεταξύ τῶν διαδίκων δεδικασμένον, ἰσχύον καί ἐν πάσῃ ἐνώπιον δικαστικῆς ἤ ἄλλης Ἀρχῆς ὑποθέσει ἡ διαφορᾶ, καθ' ἣν προέχει τό ὑπό τοῦ Συμβουλίου κριθέν διοικητικῆς φύσεως ζήτημα, τοιοῦτον ὅμως δέν ἀπατελοῦσι προδήλως διά τά τακτικά δικαστήρια αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ, αἱ ἀποφηνάμεναι ἐπί τοῦ ζητήματος ἁρμοδιότητος (δικαιοδοσίας) διοικητικῆς Ἀρχῆς ἤ Ἐπιτροπῆς καί ἑπομένως αἱ ἀποφάσεις αὗται δέν δεσμεύουσι τά τακτικά δικαστήρια, ἅτινα, δικάζοντα ἐπί τῆς διαφορᾶς, ἐξουσίαν ἔχουσι νά κρίνωσι περί τῆς ἰδίας αὐτῶν, κατ' ἄρθρ. 1 καί 3 Πολ. Δικ., ἁρμοδιότητος καί τῆς ἀναρμοδιότητος τῶν διοικητικῶν Ἀρχῶν, παρά τήν ἀντίθετον ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἥτις, ὡς εἴρηται, δέν δεσμεύει τά τακτικά δικαστήρια, ὡς τοῦτο συνάγεται καί ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ν. 405/1914 «περί συγκρούσεως καθηκόντων», καθ' ἃς τό συνιστώμενον κατ' ἄρθρον 100 τοῦ Συντάγματος Δικαστήριον ἀποφαίνεται ἐπί τε τῆς καταφατικῆς καί ἀποφατικῆς συγκρούσεως μεταξύ διοικητικῶν Ἀρχῶν καί δικαστηρίων. Ὅθεν τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀποφηνάμενον, διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 554/1955 ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς τοῦτο ἀπέρριψε προσφυγήν τῆς ἀναιρεσειούσης κατά τῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 4/1954 ἀποφάσεως τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἀποτελεῖ, ὡς πρός τό κριθέν ὑπό ταύτης ζήτημα, ὅτι ἁρμοδίως ἐπελήφθη ἡ Ἐπιτροπή αὕτη τῆς διαφορᾶς περί τοῦ κύρους τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δεδικασμένον, κατισχύσαν, ὡς μεταγενέστερον, τοῦ ἐπί τοῦ αὐτοῦ ζητήματος προκύπτοντος δεδικασμένου ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2132/1954 τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, κρίναντος ἑαυτό ἁρμόδιον τελεσιδίκως, ὅπως ἀποφανθῇ ἐπί τῆς αὐτῆς διαφορᾶς περί τοῦ ἐγκύρου ἢ μή τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀναρμοδίαν δέ τήν Πρωτοδικειακήν Ἐπιτροπήν καί ἀπορρίψαν τήν κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 772/1955 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης ἔφεσιν τῆς ἀναιρεσειούσης, ψευδῶς τάς διαληφθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καί κατά παράβασιν τούτων καί τῶν ἄρθρ. 273 § 3 καί 274 Πολ. Δικον. ἐδέξατο τήν ὕπαρξιν δεδικασμένου ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καί ἀναιρετέαν τήν ἀπόφασίν του κατέστησε συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 13 Πολ. Δικ. καί κατά τόν βάσιμον περί τούτου πρῶτον ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγον ἀναιρέσεως. Διά τοιοῦτον δέ λόγον γενομένης δεκτῆς τῆς ἀναιρέσεως παραπεμπτέα ἐστίν ἡ ὑπόθεσις πρός νέαν συζήτησιν εἰς ἕτερον ἰσοβάθμιον καί ὁμοειδές δικαστήριον.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΗ ΙΣΧΥΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Δικαίωμα μισθωτῶν ἐπί συμβάσεων λυθεισῶν πρό τῆς δημοσιεύσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως

Ἐξουσιοδότησις ἄρθρου 15 § 5 Ν. 3239/1955 πρός ἀναδρομικόν καθορισμόν ἀποδοχῶν δι' ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων.—Προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος ἐξ αὐτῶν ἡ ὕπαρξις ἐνεργοῦ συμβάσεως ἐργασίας κατά τόν χρόνον κυρώσεως καί δημοσιεύσεως, ἀφ' ἧς ἀποκτῶσι τυπικήν ἰσχύν αἱ διαιτητικαί αὗται ἀποφάσεις.—Ἀκύρωσις ὑπ' ἀριθ. 11103/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περί κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως.— Μεταγενεστέρα διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 42930/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κύρωσις.—Προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος ηὐξημένων ἀποδοχῶν ἡ ὕπαρξις ἐνεργοῦ ἀτομικῆς συμβάσεως κατά τήν 17ην Αὐγούστου 1956, ἡμέραν δημοσιεύσεως τῆς νέας ἀποφάσεως.

Τό θέμα, περί τοῦ ὁποίου ἡ κατωτέρω παρατιθεμένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 11103/1924 ἀπό 25 Φεβρουαρίου 1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τήν 27ην Φεβρουαρίου 1956 (ΕΕΔ 15, 291) ἐκηρύχθη ἐκτελεστή ἡ γενική ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας ἡ ἰσχύς, κατά τά ἐν αὐτῇ ὁριζόμενα, ἄρχεται ἀπό 24 Ἰανουαρίου 1956.

Ἀλλ' ἡ ὑπουργική αὕτη ἀπόφασις διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 1388/1956 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ΕΕΔ 15, 798) ἠκυρώθη, διά τόν λόγον ὅτι δέν εἶχε παρέλθει ἡ ὑπό τοῦ ἄρθρ. 20 τοῦ ν. 3239/1955 προβλεπομένη προθεσμία διά τήν κύρωσιν τῆς διαιτητικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.

Περαιτέρω διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 42930/8578/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τήν 17 Αὐγούστου 1956 (ΕΕΔ 15, 976), ἐκυρώθη πάλιν ἡ διαιτητική ἀπόφασις.

Περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου εἶναι ἀξίωσις μισθωτοῦ, ἀπολυθέντος τήν 29.2.1956, ἤτοι μετά τήν ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας πρώτην κύρωσιν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, πρός καταβολήν εἰς αὐτόν τῆς κατά τήν διαιτητικήν ἀπόφασιν αὐξήσεως μισθοῦ ἀπό 24.1.1956 (ἡμέρας ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως) μέχρι τῆς κατά τήν 29.2.1956 ἀπολύσεώς του.

Τό Πρωτοδικεῖον διά τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεώς του δέν ἀνεγνώρισε τήν ἀξίωσιν τοῦ μισθωτοῦ ὡς νομίμου διά τῆς ἐν αὐτῇ συλλογιστικῆς.

Ἐπί τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποφάσεως δύνανται, νομίζομεν, νά σημειωθοῦν τά ἑξῆς:

Εἶναι ἀληθές ὅτι ὑπό τῆς ἐπικαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 495/1949 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητής *Α. Παπανασταίου*, ΕΕΔ 8, 982) ἐγένετο δεκτόν, προκειμένου περί συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (τῆς ἀπό 4 Νοεμβρίου 1947, ἡ ὁποία προσέδωκεν εἰς ἑαυτήν ἀναδρομικήν δύναμιν ἀπό 20 Ὀκτωβρίου 1947), ὅτι δέν κατελάμβανεν αὕτη καί συμβάσεις ἐργασίας λυθείσας πρό τῆς 4 Νοεμβρίου 1947, ἡμέρας καταθέσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ἐκ τῆς ὁποίας καταθέσεως καί ἡ τυπική ἰσχύς αὐτῆς (ὁμοίως καί ἡ Α.Π. 83/1949, Α' Τμήματος, εἰσηγητής *Δ. Μίχος*, ΕΕΔ 8, 323).

Ὡς ὅμως ὀρθῶς παρετηρήθη (βλέπε *Δ. Κ. Καλομοίρην*, Ἡ ἀναδρομική ἰσχύς τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ΕΕΔ 15, 1189, ἔνθα παραπομπαί εἰς τήν ἡμεδαπήν καί ξένην θεωρίαν καί νομολογίαν), ὀρθότερα φαίνεται ἡ ἄποψις ὅτι ἡ ἀναδρομική ἰσχύς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκτείνεται καί ἐπί τῶν ἤδη λυθεισῶν σχέσεων, τῆς συλλογικῆς συμβάσεως δυναμένης, κατά τό ἄρθρ. 2 § 3 τοῦ ἡμετέρου νόμου 3239/1955 (ΕΕΔ 14, 601), νά προσδώσῃ εἰς ἑαυτήν ἀναδρομικήν πρό τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς δύναμιν.

Τοῦτο, ὅτι ἡ ἀναδρομική δύναμις ἐκτείνεται καί ἐπί λυθεισῶν ἤδη πρό τῆς δημοσιεύσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀτομικῶν συμβάσεων, ἀποτελεῖ καί θέλησιν τοῦ νομοθέτου, ἐκφρασθεῖσαν ἐπί ἄλλης περιπτώσεως, ἡ ὁποία δέν παραλλάσσει τῆς ἤδη ἐνδιατερούσης.

Οὕτω διά τοῦ ἀ. ν. 1777/1951 (ΕΕΔ 10, 432), ἀκριβῶς διότι ἀντίθετος ἐπ' αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ νομολογία τόσον τοῦ Σ. τῆς Ε., ὅσον καί τοῦ Α. Π., ἐθεσπίσθη, ὅτι αἱ παροχαί τῶν Χριστουγέννων καί τοῦ Πάσχα προσδιορίζονται καί παρέχονται, ἀνεξαρτήτως τῆς διατηρήσεως ἢ μή τῆς συμβάσεως κατά τόν χρόνον τοῦ προσδιορισμοῦ των (βλέπε καί τήν σαφῆ εἰσηγητικήν ἔκθεσιν, ΕΕΔ 10, 432).

Δεδομένου δέ ὅτι αἱ παροχαί αὗται προσδιορίζονται ἐπί τῇ βάσει τῶν ἰσχυόντων κατά τήν δημοσίευσιν τῆς σχετικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως κατωτάτων νομίμων ὁρίων μισθῶν καί ἡμερομισθίων, δέν νοεῖται, ὅτι ὁ μισθωτός θά καρπωθῇ τῶν ἐκ τῶν αὐξήσεων ὠφελημάτων ἐν τῇ παροχῇ τῶν «δώρων» καί δέν θά δικαιοῦται τῶν αὐξήσεων αὐτῶν διά τόν αὐτόν χρόνον ἐργασίας του μέχρι τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως, γενομένης τυχόν πρό τῆς δημοσιεύσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ἡ ὁποία μολαταῦτα ἔχει ἀναδρομικήν ἰσχύν.

Διάφορον δέν εἶναι τό ζήτημα, προκειμένου περί διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Κατά τό ἄρθρ. 15 § 5 τοῦ ν. 3239/1955 (ΕΕΔ 14,

606) εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις τὰ διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια δικαιοῦνται νὰ προσδώσωσιν εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν ἰσχὺν ἀνατρέχουσαν τὸ πολὺ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ, δι' ἧς παρεπέμφθη ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας πρὸς ἐπίλυσιν εἰς τὰ διαιτητικὰ ταῦτα ὄργανα.

Τοῦτο σημαίνει, ὅτι τὰ δικαστήρια ταῦτα, ὡς ἔχουν ὑποχρεωσιν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 15 § 3 τοῦ νόμου, ἔλαβον ὑπ' ὄψιν καὶ ἐσταθμισαν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἀμοιβῶν καὶ ἡμερομισθίων ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος τῆς ζωῆς κατὰ τὴν ἔρευναν τῆς διαφορᾶς, διότι δὲ ὑποτίθεται, ὅτι κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς κατεβάλλοντο ἡμερομίσθια καὶ μισθοὶ δυσανάλογοι πρὸς τὸ κόστος τῆς ζωῆς καὶ ἵνα μὴ ἀδικηθοῦν οἱ μισθωτοὶ ἐχορηγήθη εἰς τὰ δικαστήρια ἡ δυνατότης τοῦ προσδιορισμοῦ ἀποδοχῶν καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας παραπομπῆς εἰς αὐτὰ τῆς διαφορᾶς, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον μεσολαβεῖ κατ' ἀνάγκην χρόνος μέχρι τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν καὶ ἀκόμη μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 20 τοῦ ν. 3239/1955, κυρώσεως αὐτῆς.

Ἄλλο τὸ ζήτημα, ἂν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δύναται νὰ μὴ ἐγκρίνῃ τὴν ἀναδρομικὴν ἰσχὺν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Οὐδαμόθεν ἐκ τῶν ἐν γένει διατάξεων τοῦ νόμου συνάγεται, ὅτι ὁ Νομοθέτης, σκοπήσας τὴν προστασίαν τῶν μισθωτῶν (βλέπε εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν, ΕΕΔ 14, 569 ἐπ.), ἠθέλησε νὰ ἐξαιρήσῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ συμπτωματικοῦ γεγονότος τῆς διατηρήσεως ἐνεργοῦ τῆς συμβάσεως κατὰ τὸν χρόνον τῆς τυπικῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὥστε νὰ μὴ ἐφαρμοζηται αὕτη δι' ἐκείνας τὰς συμβάσεις, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἐνεργοὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναδρομικῆς δυνάμεως.

Ἀντίθετος πρόθεσις τοῦ Νομοθέτου θὰ κατέληγε νὰ ἐξωθοῦνται αἱ ἐπιχειρήσεις εἰς ἀπόλυσιν τῶν μισθωτῶν των κατὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως μέχρι τῆς τυπικῆς ἰσχύος αὐτῆς διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας χρόνον, ἀφοῦ οὕτω θὰ ἀπηλλάσσοντο τῆς καταβολῆς ηὐξημένων μισθῶν, ἡ καταβολὴ τῶν ὁποίων, κατὰ τὴν σχολιαζομένην ἄποψιν, προϋποθέτει ἐνεργὸν ἀτομικὴν σύμβασιν κατὰ τὸν χρόνον τῆς τυπικῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως. (Τὸν κίνδυνον αὐτὸν ἐτόνισε καὶ ἡ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις τοῦ ἀνωτέρω ἀναφερθέντος ἄ.ν. 1777/1951).

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἠλήθευεν ἡ ἄποψις αὕτη, ὅτι δηλαδὴ πρέπει νὰ ὑφίσταται ἐνεργὸς ἀτομικὴ σύμβασις κατὰ τὸν χρόνον τῆς τυπικῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως (καὶ τοιαύτην κτᾶται διὰ τῆς ἐγκρίσεως καὶ δημοσιεύσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας), ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 42930/8578/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐνεκρίθη καὶ ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ναὶ μὲν ἐδημοσιεύθη τὴν 17 Λύγούστου 1956, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐξεδόθη μετὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς προηγουμένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Σ. τῆς Ε. λόγον, ὑποκατέστη εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀκυρωθείσης (πρβλ. Α.Π. 136/1955, ΕΕΔ 14, 373, Α.Π. 371/1955, ΕΕΔ 14, 987).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13842/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρανίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Ράγκας*
Συνήγοροι οἱ κ. κ. Η. Κιουσόπουλος, Γ. Ραφτόπουλος

Διὰ τοῦ ἄρθρ. 15 § 5 τοῦ ν. 3239/1955 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» ἐξουσιοδοτήθησαν μὲν τὰ διὰ τοῦ νόμου τούτου συσταθέντα διαιτητικὰ δικαστήρια (πρωτοβάθμια καὶ δευτεροβάθμια), ὅπως προσδίδωσιν εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν (ἐγκρινομένας κατὰ τὰ ἄρθρα 19 καὶ 20 δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας) ἰσχὺν ἀνατρέχουσαν τὸ πολὺ μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δι' ἧς παρεπέμφθη ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας εἰς τὰ διαιτητικὰ ταῦτα ὄργανα, πλὴν ὅμως, ἐν ὄψει καὶ τῶν λοιπῶν διατάξεων τοῦ νόμου, καθ' ἃς ἡ ἐξουσία τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων συνίσταται εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν καὶ ἐν γένει τῶν ὅρων ἐργασίας τῶν μισθωτῶν τῶν παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των παρά τινι ἐργοδότῃ, ἡ ἐξουσιοδότησις αὕτη δὲν εἶναι ἀπόλυτος, ἀλλὰ προϋποθέτει τὴν ὕπαρξιν ἐνεργοῦ συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν διὰ τῆς κυρώσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας καὶ τῆς δημοσιεύσεως των μετὰ ταῦτα κύρωσιν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 20 τοῦ ρηθέντος νόμου, ἀποκτῶσι τυπικὴν ἰσχὺν αἱ ἀποφάσεις τῶν ἐν λόγῳ δικαστηρίων καὶ καθίστανται οὕτω ἀπαιτηταὶ αἱ ἐξ αὐτῶν τικτόμεναι ἀξιώσεις (ἴδε σχετικῶς ἐπὶ ὁμοίας περιπτώσεως καὶ Α.Π. 495/1949, ΕΕΔ 8, σελ. 981). Ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν ἐξ ἄλλου προσέδοτο εἰς ἑαυτὴν ἀναδρομικὴν ἰσχὺν καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, καθ' ἣν εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι διὰ τῆς § 12 τοῦ διατακτικοῦ της ὥρισεν ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις, ὅτι ἡ ἰσχύς αὐτῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς 24.1.1956, πλὴν καὶ τοῦτο, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὁρισμῶν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως συνάγεται, ὡς προϋπόθεσιν ἔχει τὴν ὕπαρξιν συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεώς της, μετὰ τὴν κύρωσίν της ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, μὴ δυναμένης, ἄλλως τε, τῆς διατάξεως ταύτης νὰ ἔχῃ ἰσχὺν ὑπὸ διάφορον τυχὸν ἔννοιαν, δεδομένου ὅτι αὕτη θὰ εὑρίσκετο πέραν τῶν ὁρίων τῆς δοθείσης ὑπὸ τῆς ρηθείσης διατάξεως τοῦ ν. 3239/1955 ἐξουσιοδοτήσεως. Ἐκ τούτων ἕπεται ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, μετὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς κυρωσάσης ταύτην ὑπ' ἀριθ 11103/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1388/1956 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐκυρώθη αὕτη ἐκ νέου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 42930/1956 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργοῦ, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 161 τῆς 17 Αὐγούστου 1956 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἀναδρομικότης τῆς ἀποφάσεως ταύτης περιορίζεται ἐπὶ τῶν μισθωτῶν, ὧν ἡ σύμβασις ἐργασίας διατηρεῖται καὶ κατὰ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Κατάργησις τοῦ Ν. 28/1944 διά τοῦ Ν. 2053/1952

Παροχή διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 3323/1951, ὡς συνεπληρώθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 49004/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐκδοθείσων κατ' ἐξουσιοδότησιν Ν. 28/1944, ἐπιδόματος λόγῳ ὀδοιπορικῶν ἐξόδων εἰς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν.—Κατάργησις διά τοῦ ἄρθρου 15 Ν. 2053/1952 τοῦ Ν. 28/1944.—Περιορισμὸς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως Ὑπουργῶν.—Ἀνίσχυρον οὕτω τῶν ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων.

Προεβλήθη ὑπὸ μισθωτοῦ Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ἔνστασις καταβολῆς τοῦ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 3323/295/1951, ὡς συνεπληρώθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 49001/5037/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 445), χορηγουμένου ἐπιδόματος εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ τῶν Βιομηχανιῶν τῆς χώρας, τῶν λειτουργουσῶν ὑπὸ μορφὴν Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, τους ἀπασχολουμένους εἰς τὴν διεκπεραίωσιν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων τούτων (βλέπε νομολογίαν ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς ἐν ΕΕΔ 14, 445).

Ἡ παρατιθεμένη δικαστικὴ ἀπόφασις διὰ τῆς ἐν αὐτῇ συλλογιστικῆς κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ὑπουργικὴ ἀπόφασις δὲν ἰσχύει ἤδη.

Ἀλλ' ἡ ἄποψις τῆς ἀποφάσεως, θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν, πρέπει νὰ ὀφείληται εἰς παραδρομήν.

Ναὶ μὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ν. 2053/1952 (ΕΕΔ 11, 488) ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ κατηργήθη ὁ ἀ. ν. 28/1944 «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, ὅπως προβαίνουν εἰς τὸν καθορισμὸν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων», δυνάμει τῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ὁποίου ἔχει ἐκδοθῇ ἡ ἐν λόγῳ ὑπουργικὴ ἀπόφασις (καὶ ὄχι μόνον αὕτη, ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἄλλων), ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἡ κατάργησις νόμου δὲν συνεπάγεται αὐτοδικαίως καὶ τὴν λῆξιν τῆς ἰσχύος τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τούτου ἐκδοθέντος νομικοῦ κανόνος (*Η. Κυριακοπούλου*, Ἑλλ. Διοικ. Δίκαιον, ἔκδ. δευτέρα, σελ. 81), διὰ τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ αὐτοῦ Νόμου 2053/1952, τὸν ὁποῖον ἐπικαλεῖται ἡ ἀπόφασις, ὡρίσθη, ὅτι αἱ ἰσχύουσαι μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις κλπ. ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ κατὰ τὸν παρόντα νόμον Συμβουλίου ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι μέχρι τυχὸν τροποποιήσεώς των κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ παρόντος.

Τὸ αὐτὸ ἐπανέλαβε καὶ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου 3086/1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν κλπ.» (ΕΕΔ 13, 1159), καταργηθέντος δι' αὐτοῦ (ἄρθρ. 7) τοῦ νόμου 2053/1952, καὶ ἀκόμη τὸ αὐτὸ ἐπανέλαβε καὶ ὁ ἰσχύων ἤδη νόμος 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» (ἄρθρον 41) (ΕΕΔ 14, 612).

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ ἀκόμη νὰ σημειώσωμεν, ὅτι παρενοήθη ἡ ἐπικαλουμένη ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 1630/1951 (ΕΕΔ 13, 1309) ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Περίπτωσις αὐτῆς ὑπῆρξεν ἀκυρότης διατάξεως ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ παροχῆς «δώρου» πρὸς τοὺς μισθωτοὺς δι' ἑορτὰς Πάσχα 1954, ἐκδοθείσης μετὰ τὴν διὰ τοῦ νόμου 2053/1952 κατάργησιν τοῦ νόμου 28/1944, κατὰ τὸν ὁποῖον ἠδύναντο οἱ ἁρμόδιοι Ὑπουργοὶ νὰ ἐπιβάλλουν κρατήσεις ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ βεβαίως ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο ὑπῆρξεν ἄκυρος, ἐλλείψει κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, πρᾶγμα διάφορον τοῦ κριθέντος ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως.

Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη καὶ μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 25841/2036/1952 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν «περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ μεταλλεῖα» (ΕΕΔ 12, 447), ἡ ὁποία ἐξεδόθη μετὰ τὴν διὰ τοῦ τοῦ ν. 2053/1952 κατάργησιν τοῦ ν. 28/1944 [δὲν εἶχον οἱ Ὑπουργοὶ ὑπ' ὄψιν τὴν κατάργησιν!]· καὶ βεβαίως ἦτο ἄκυρος, ἐλλείψει νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ἐκυρώθη δὲ μεταγενεστέρως διὰ τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ν. 2222/1952 (ΕΕΔ 11, 1013), ὅπερ ἀκόμη σημαίνει, ὅτι ὁ νομοθέτης καὶ τοῦ μεταγενεστέρου τοῦ ν. 2053/1952 ν. 2222/1952 ἤθελησε νὰ ἰσχύῃ (κυρωθεῖσα δι' αὐτοῦ) καὶ αὐτὴ ἡ ἐκ παραδρομῆς, ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ἐκδοθεῖσα ἐν λόγῳ ὑπουργικὴ ἀπόφασις πολλῷ μᾶλλον αἱ κατὰ τὴν δυίρκειαν ἰσχύος τοῦ ν. 28/1944 ἐκδοθεῖσαι, καὶ οὔτε ἄλλως τε ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἰσχύουν, ἀφοῦ θὰ προεκαλεῖτο σάλος εἰς τὸ θέμα τοῦ ἐργατικοῦ μισθοῦ.

Πρωτοδ. Ἀθηνῶν 6314/1955

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ι. Σπίνεζος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Πολιτόπουλος, Ι. Χόρτς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐκθέσεως ἀγωγῆς διώ-

τὸν χρόνον τοῦτον, μὴ ἐκτεινομένη καὶ ἐπὶ ἐκείνων, ὧν ἡ σύμβασις ἐργασίας, καίτοι ὀφείλουσα κατὰ τὴν 24 Ἰανουαρίου 1955, εἶχεν ἤδη λυθῇ. Κατόπιν τούτων, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁρισθέντα, ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἐργασίας εἶχεν ἤδη λυθῇ διὰ καταγγελίας αὐτῆς ἐκ μέρους τῆς ἐφεσιβλήτου ἀπὸ τῆς 29.2.1956 καὶ δὲν ὀφείλετο οὕτω κατὰ τὴν 17ην Αὐγούστου 1955, ὅτε ἐγεννήθησαν καὶ κατέστησαν ἀπαιτηταὶ αἱ διὰ τῆς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως χορηγηθεῖσαι αὐξήσεις, οὐχὶ ὀρθῶς ἐπεδικάσθη τῷ ἐφεσιβλήτῳ ἡ ζητουμένη διὰ τῆς κρινομένης ἀγωγῆς τοιαύτη αὔξησις ἀπὸ 24.1.1956 μέχρις 29.2.1956 ἐκ δραχμῶν 283 καὶ δέον, κατὰ τὸν βάσιμον 2ον λόγον τῆς κρινομένης ἐφέσεως, κ' οὗ μόνον τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως πλήσσεται, νὰ μεταρρυθμισθῇ κατὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασις αὕτη καὶ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὸ σχετικὸν κεφάλαιόν της.

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙ' ΑΝΑΓΚΑΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Ἀκύρωσις δικαιοπραξίας μισθωτοῦ δι' ἀπειλῆς ἀπολύσεως καὶ μεταπτώσεως εἰς ἀνεργίαν

Παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ ἀσκηθείσης ἀγωγῆς ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ἀπολύσεως.—Ἀκυρότης κατ' ἄρθρ. 150 ἐπ. Ἀστικοῦ Κώδικος.—Πρόσληψις ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, κατ' ἄρθρ. 138 τοῦ Νόμου 5121/1931, διὰ τὰς ἀνάγκας Στρατιωτικῶν Ἀεροπορικῶν Ὑπηρεσιῶν.—Χαρακτηρισμὸς σχέσεως ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Καθορισμὸς ἀποδοχῶν.—Μὴ ἀναγκαία ἡ δι' ἐγγράφου κατάρτισις τῆς συμβάσεως κατὰ παρέκκλισιν τοῦ Νόμου ΣΙΒ «περὶ δημοσίου λογιστικοῦ».—Πεντοετὴς παραγραφὴ μισθῶν, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς μισθοὺς δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑπαγομένων εἰς διετῆ παραγραφήν.

Προσεβλήθη εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω ἀποφάσεως γενομένη ὑπὸ μισθωτοῦ παραίτησις ἀπὸ ἀσκηθείσης ἀγωγῆς, μετ' ἄσκησιν κατ' αὐτοῦ ψυχολογικῆς βίας (ἄρθρ. 151 Α. Κ.), συνισταμένης εἰς ἀπειλὴν ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου (καὶ δικαίως ἐν αὐτῇ ἀναφέρεται, ὅτι ξενίζουν τὰ ἀποδειχθέντα, προκειμένου περὶ τοῦ Δημοσίου, κατ' ἔξοχὴν ἠθικοῦ προσώπου), δέχεται ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ψυχολογικῆς βίας εἶναι καὶ ἡ ἀπειλὴ ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ, τελεῖ δὲ ὡς πρὸς τοῦτο ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ ἐπὶ τοῦ θέματος νομολογηθέντα (βλέπε Ἐφετ. Ἀθηνῶν 1389/1934, Θέμ. ΜΣΤ' 215, Ἐφετ. Ἀθηνῶν 976/1938, Θέμ. ΜΘ' 806, Ἐφετ. Κρήτης 19/1939, ΕΕΝ ΣΤ' 271, Ἐφετ. Ἀθηνῶν 500/1941, ΕΕΔ 1, 12, Ἐφετ. Ἀθηνῶν 1816/1946, ΕΕΔ 6, 84, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2417/1942, ΕΕΔ 1, 628, Πρωτοδίκου Πειραιῶς 485/1947, ΕΕΔ 6, 369, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4804/1947, ΕΕΔ 6, 692).

Ὑπέκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου παροχὴ ἐργασίας εἰς τὸ Δημόσιον ὑπὸ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, προσληφθέντος κατὰ τὸ ἄρθρον 138 τοῦ νόμου 5121/1931.

Ὡς σταθερῶς γίνεται ἐν τῇ νομολογίᾳ δεκτὸν (βλέπε καὶ τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9205/

κεται ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τέως ὑπαλλήλου (τμηματάρχου) τῆς ἐναγομένης Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἡ καταβολὴ αὐτῷ ἐπιδόματος ὁδοιπορικῶν ἐξόδων ἐκ δραχμῶν 150 μηνιαίως διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1953 μέχρι 10 Αὐγούστου 1954, καθ' ὃ ὑπηρέτησεν ὡς ἐλεγκτὴς εἰς τὸ τμῆμα ἐλέγχου διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν συναλλαγματικῶν νόμων καὶ καθ' ὃ παρέσχεν ἐπὶ πλέον τῆς κυρίας αὐτοῦ ἐν τῷ γραφείῳ ἀπασχολήσεώς του καὶ ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν πρὸς διεκπεραίωσιν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων ταύτης.

Οὕτως ἐχούσα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ μὴ νόμιμος παρίσταται διὰ τοὺς κάτωθι λόγους: Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3323/1951 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ὡς αὕτη συνεπληρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 49004/1951 ὁμοίας τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν ἀποφάσεως, ἀμφοτέρων ἐκδοθεισῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἀ.ν. 28/1944, ἐχορηγήθη εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας τῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν καὶ τῶν βιομηχανιῶν τῆς χώρας, τῶν λειτουργουσῶν ὑπὸ τὴν μορφὴν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, τοὺς ἀσχολουμένους ἐπὶ πλέον τῆς κυρίας αὐτῶν ἐν τοῖς γραφείοις ἀπασχολήσεώς των καὶ εἰς διεκπεραίωσιν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων τούτων ἐπίδομα λόγῳ ὁδοιπορικῶν ἐξόδων ἐκ δραχμῶν 150.000 παλαιᾶς ἐκδόσεως. Διὰ τῆς διατάξεως ὅμως τοῦ ἄρθρ. 15 τοῦ ν. 2053/1952 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν σχέσεων καὶ διαφορῶν» ὁρίζεται, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου καταργεῖται ὁ ἀ.ν. 28/1944 «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ὅπως προβαίνουν εἰς καθορισμὸν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων», ὡς καὶ οἱ τροποποιήσαντες καὶ συμπληρώσαντες αὐτὸν μεταγενέστεροι νόμοι, πλὴν τοῦ ἀ.ν. 690/1945 καὶ τοῦ ν. 1901/1951 «περὶ κυρώσεως τοῦ ἀ.ν. 1777/1951», οἵτινες διατηροῦνται. Οὕτω, κατόπιν τῆς διατάξεως ταύτης, ἡ εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν παρεχομένη ἐξουσιοδότησις ἔχει περιορισθῆ πλέον εἰς τὸ διὰ τοῦ ἐν ἰσχύι διατηρηθέντος ἀ.ν. 1777/1951 ὁριζόμενον θέμα, νὰ προσδιορίζουν δηλαδὴ ἐκτάκτους οἰκονομικὰς ἐνισχύσεις ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα (δῶρα) εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀρχικῶς ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 28/1944 παραχεθεῖσα ἐξουσιοδότησις πρὸς καθορισμὸν διὰ τῶν ἐν λόγῳ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, πλὴν ἄλλων θεμάτων, καὶ τοῦ τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων, δὲν περιλαμβάνεται ἤδη εἰς τὸ θέμα, περὶ οὗ ἡ διατηρηθεῖσα διὰ τῆς ἄνω διατάξεως νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις, παρέπεται, ὅτι αἱ ἐν λόγῳ ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, αἱ τὸ εἰρημένον ἐπίδομα ὁδοιπορικῶν ἐξόδων καθορίσασαι, στηρίζονται ἐπὶ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως (ἐντολῆς) κατηργημένης ἤδη (πρβλ. Σ Ε. ἐν Ὀλ. 1630/1954, ΕΕΔ 13,1309). Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα τὴν καταβολὴν τοῦ εἰρημένου ἐπιδόματος διά χρόνον μεταγενέστερον τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 2053/1952, τὸ ἄρθρ. 15 τοῦ ὁποίου κατήργησε κατὰ τὰ πρόσθεν τὴν ἐν τῷ θέματι τούτῳ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν, ἀποστερήσαν οὕτω τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ νομοθετικοῦ περιεχομένου των τὰς ἀποφάσεις ταύτας, δέον νὰ ἀπορριφθῇ, συμψηφιζομένης τῆς ἑκατέρωθεν δικαστικῆς δαπάνης διὰ τὸ εὔλογον τῆς ἑκατέρωθεν ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῆς παρούσης δίκης.

1956, εἰσηγητὴς *Β. Ζέππος*, ΕΕΔ 15, 1178 καὶ λιπὰς παραπομπὰς καὶ εἰς ἀρεοπαγιτικὴν νομολογίαν εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 1177), τοῦτο δὲ δέχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, πρόκειται περὶ σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, διεπομένης ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦ μισθοῦ (τὸ ὁποῖον ἔχει ὑπ' ὄψιν αὕτη ἡ ἀπόφασις) ὑπὸ τῶν διὰ τοὺς ἐν γένει μισθωτοὺς κανόνων.

ρύκειμένου νὰ κριθῇ, εἰς τὴν περίπτωσιν, ἂν ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται διαφορᾶς μισθοῦ διὰ τὸν χρόνον πρὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12284/1952 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 11, 451) περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων πάσης φύσεως (ἐπομένως καὶ τοῦ Δημοσίου, Α.Π. 758/1954, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 14, 23), ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου σκέπτεται, ὡς ἡ Α.Π. 358/1955 (εἰσηγητὴς *Γ. Χαϊζηδάκης*, ΕΕΔ 14, 695), ἐπὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 138 τοῦ ν. 5121/1931. σημειώσαμεν (ΕΕΔ 14, 694 ἐπ.) ἐπὶ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀνωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, τὴν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνει ἡ ἀτόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι δὲν ἐννοεῖται καταργηθεῖσα ἡ (κατηργημένη ἤδη ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 28/1944) διάταξις ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

ἱ ἀποδοχαὶ καὶ τῶν ἐν λόγῳ ἐργαζομένων ἐρρυθμίσθησαν ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ν. 28/1944 ἀκριβῶς ὡς καὶ αἱ τῶν λοιπῶν μισθωτῶν καὶ ὄχι (βάσει τῆς κατηργημένης ἔκτοτε διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 138 τοῦ ν. 5121/1931) ἀνάλογοι τῶν πληρωνομένων ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων ἐπιχειρήσεων.

Ἰρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13851/1956

ιαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
ρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
ἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Βαρδάκης*

Ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ προσαγομένου δικο-ράφου τῆς ἀγωγῆς, ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὴν 6.1947, δυνάμει τοῦ νόμου 5121/1931, ὡς ὁδη-ὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου τῆς Ἑλλην. Β. Ἀε-οπορίας, ὑπὸ τὴν ταιαύτην δὲ ἰδιότητά του ἤ-ειρεν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν τὴν φ' ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγήν, ' ἧς ἠτήσατο τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ κατωτέ-ου μισθοῦ, ὃν ἐλάμβανε, καὶ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον δικαιοῦτο νὰ λάβῃ βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 5/1938 ποφάσεως Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς ὑποχρεω-κῆς διαιτησίας Ἀθηνῶν «περὶ καθορισμοῦ ἀπο-οχῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων» καὶ τῶν κείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ συλλογικῶν μβάσεων ἐργασίας, ὡς ἐπίσης τῆς διὰ δίωρον περωριακῆς ἐργασίας του, τῶν δώρων ἑορτῶν αἱ τῆς κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπὰς ἑορτα-ίμους ἡμέρας ἐργασίας του, κατὰ τὸ ἐπίδικον ρονικὸν διάστημα ἀπὸ 20.1.1950 ἕως 1.7.1953, τινα κονδύλια κατεβλήθησαν τῷ ἐνάγοντι ἐπὶ ᾗ βάσει τῶν καταβαλλομένων μειωμένων ἀπο-οχῶν. Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ριθ. 2194/1956 ἀπόφασις τοῦ ἐργατικοῦ δικα-τοῦ, ἥτις ἔκρινε κατηργημένην τὴν δίκην, κρί-ασα, κατ' ἐκτίμησιν τῆς προσαγομένης ἀπὸ 4.1954 δηλώσεως τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι οὗτος αρητήθη τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς. Κατὰ ῆς ἐν λόγῳ κρίσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφά-οεως παραπονεῖται ἤδη ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων διὰ τῆς κρινομένης ἐφέσεώς του διὰ τοὺς ἀκολού-θους λόγους: 1) διότι οὐχὶ ὀρθῶς καὶ κατ' ἐκτί-μησιν ἐσφαλμένην τῶν πραγματικῶν γεγονότων καὶ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων ἐδέχθη ἡ ἐκ-καλουμένη, ὅτι ἡ ὑπογραφεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐκκα-λοῦντος τὴν 7.4.1954 δήλωσις παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς ἐγένετο οἰκειοθελῶς, ἐνῷ αὕτη ὠφείλετο εἰς ἀσκηθεῖσαν ψυχολογικὴν βίαν, ἀπειληθέντος τοῦ ἐκκαλοῦντος παρὰ τῆς ἁρμοδίας προϊσταμένης τοῦ Ὑπηρεσίας ὅτι θὰ ἀπελύετο ἀμέσως τῆς ὑπηρεσίας, ἐὰν δὲν ὑπέγραφε τὴν προσβαλλομένην παραίτησιν, 2) διότι οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἐδέχθη ὡς ἔγκυρον τὴν δήλωσιν παραιτήσεως, ἐνῷ αὕτη ὑπῆρξεν ἄκυρος, διότι δὲν προσεφέρθη καὶ εἰς τὴν πληρω-μὴν καὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ἥτις προσφορά, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀπο-τελεῖ προϋπόθεσιν διὰ τὸ κῦρος τῆς γενομένης παραιτήσεως. Ἐρευνητέοι ὄθεν οἱ λόγοι οὗτοι ἐφέσεως.

Κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην, καθ' ἃ προκύ-πτει ἐκ τῶν οἰκείων πρακτικῶν, ἐξητάσθη εἰς μάρτυς τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος (ὁ κ.*), ὅστις ρητῶς καταθέτει, ὅτι ὁ ἐνάγων, μαζὶ μὲ ἄλλους ὁδηγούς, ἐξηναγκάσθησαν νὰ παραιτη-θοῦν τῶν ἀγωγῶν των, διότι ἄλλως θὰ ἀπελύ-οντο. Σαφεῖς ἐπίσης καὶ κατηγορηματικαὶ εἶναι καὶ αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων, οἵτινες ἐξη-τάσθησαν μετὰ τὴν πρωτόδικον δίκην ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Σ.Κ., αἵτινες νο-μίμως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, καίτοι ἐξητάσθη-σαν περὶ πραγμάτων, περὶ ὧν ἐξητάσθησαν ἤδη μάρτυρες πρωτοδίκως (Α.Π. 192/1948, Θέμ. ΝΘ' σελ. 671, 292/1949, ΕΕΝ ΙΣΤ', σελ. 633), λόγῳ τοῦ εἴδους τῆς διαδικασίας. Οὗτοι κα-ταθέτουν σαφῆ καὶ συγκεκριμένα περιστατι-κὰ μαρτυροῦντα τὴν ἀσκηθεῖσαν πίεσιν πρὸς παραίτησιν οὐχὶ μόνον τοῦ ἐνάγοντος, ἀλλὰ καὶ τεσσάρων ἄλλων συναδέλφων του, οἱ ὁποῖοι ἐκλήθησαν παρὰ τοῦ προϊσταμένου των καὶ τοὺς ἀνεκοινώθη ὑπὸ τούτου, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ μάρτυ-ρος, ὅτι εἶχε λάβει ἐντολὴν παρὰ τοῦ τότε ἀρχη-γοῦ τῆς Πολιτικῆς Ἀεροπορίας κ.*, νὰ τοὺς εἰδο-ποιήσῃ καὶ τοὺς διατάξῃ νὰ ὑπογράψουν δηλώ-σεις παραιτήσεως ἀπὸ τῶν ἀσκηθεισῶν ἀγωγῶν των, ἄλλως θὰ ἀπελύοντο, ὑπείκοντες δὲ οὗτοι εἰς τὴν ἀσκηθεῖσαν πίεσιν μετέβησαν εἰς τὸ Ὑ-πουργεῖον ἅπαντες ὁμοῦ δι' αὐτοκινήτου, ὁδη-γουμένου παρὰ τοῦ ἑτέρου μάρτυρος Κ.*, ἔνθα, πορὰ τὴν θέλησίν των καὶ πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ ἀπειληθέντος κακοῦ ὑπέγραψαν τὰς προσβαλ-λομένας δηλώσεις παραιτήσεως. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὰ ἀνωτέρω ξενίζουν ἐκ πρώτης ὄψεως, διό-τι πρόκειται περὶ τοῦ Δημοσίου, ἤτοι κατ' ἔξοχὴν ἠθικοῦ προσώπου, μὴ ἀποβλέποντος εἰς κερδο-σκοπίαν, ἀλλὰ φορεὶς τῆς βουλήσεως τοῦ Δη-μοσίου δὲν παύουν νὰ εἶναι φυσικὰ πρόσωπα, ἅτινα, ναὶ μὲν δὲν ἔχουν ἴδιον συμφέρον, πολ-λάκις ὅμως ἐν τῷ ζήλῳ των, ὅπως προασπίσουν τὰ συμφέροντα τοῦ Δημοσίου, τὸ ὁποῖον ὡς ὄρ-γανα αὐτοῦ ἐκπροσωποῦν, εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ προβοῦν εἰς ἐνεργείας ἐπιφερούσας ζημίαν εἰς τοὺς πολίτας. Ἐν τῇ κρινομένῃ περιπτώσει τὸ δικα-στήριον καταλήγει εἰς τὴν κρίσιν, ὅτι πρόκειται περίπτωσις τοῦ ἀνωτέρω ἐνδεχομένου, οὐ μόνον κατ' ἐκτίμησιν τῶν ἀναλυθεισῶν ἀνωτέρω σα-φῶν, κατηγορηματικῶν καὶ συγκεκριμένων μαρ-

τυρικῶν καταθέσεων, ἀλλὰ κυρίως κατ' ἐκτίμησιν τοῦ πραγματικοῦ καὶ ἀδιαψεύστου γεγονότος, ὅτι αἱ δηλώσεις ὑπεγράφησαν ταυτοχρόνως, εἶναι ἁπασαι ἔντυποι καὶ διὰ τῶν αὐτῶν τυπογραφικῶν στοιχείων γεγραμμέναι, ἀκριβῶς δὲ ὁμοίου περιεχομένου ἁπασαι, ὅπερ φανερώνει ἀνενδοιάστως, ὅτι οὗτοι ἐκινήθησαν ὁμαδικῶς πρὸς παραίτησιν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν κοινοῦ ἐξωτερικοῦ αἰτίου. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ ἐκ τῶν ἀποδείξεων συναγόμενα, ὁ ἐκκαλῶν ἦχθη δι' ἀπειλῆς, ἐμποιούσης, ὑπὸ τὰς συγκεκριμένας συνθήκας, φόβον εἰς ἔμφρονα ἄνθρωπον καὶ ἐκθέτουσαν εἰς σπουδαῖον καὶ ἄμεσον κίνδυνον τὴν περιουσίαν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἡ δήλωσις τούτου περὶ παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς εἶναι ἄκυρος συνῳδὰ τοῖς ἄρθροις 150 καὶ ἑπόμενα Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐσφαλεν ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν ἀποδείξεων ἡ πρωτόδικος, δεχθεῖσα ὡς ἔγκυρον τὴν παραίτησιν καὶ ἀποφανθεῖσα ἐν συνεχείᾳ κατηργημένην τὴν δίκην καὶ δέον, δεκτοῦ γινομένου τοῦ λόγου τούτου ἐφέσεως, νὰ ἐξαφανισθῇ αὕτη, ἐπὶ τῷ πλέι νὰ ἐξετασθῇ ἡ ἀγωγὴ κατ' οὐσίαν, παρακρατουμένης τῆς ὑποθέσεως πρὸς ἐκδίκασιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 138 § 3 τοῦ ν. 5121/1931, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου δὲν ἀμφισβητεῖται, ὅτι προσελήφθη ὁ ἐκκαλῶν, αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου προσλαμβανομένου προσωπικοῦ, συνδεομένου μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου (ἴδε Α.Π. 354/1955), καθορίζονται ὑπὸ τῶν προσλαμβανόντων ταῦτο διευθυντῶν τῶν Ὑπηρεσιῶν, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅπως αἱ ἀποδοχαὶ ὦσιν ἀνάλογοι πρὸς τὰς ἀντιστοίχως καταβαλλομένας παρὰ τῶν ἐλευθέρων βιομηχανικῶν ἢ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον, ὅτι διὰ τοῦ ὅρου «ἀνάλογοι» δὲν σημαίνει, ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ν. 5121/1931 πρέπει νὰ εἶναι ἀκριβῶς ἴσαι μὲ τὰς τοιαύτας τῶν ὑπηρετούντων εἰς βιομηχανικὰς ἢ ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις, ἀλλὰ παραπλήσιοι, τοὐτέστι νὰ μὴ ἀφίστανται οὐσιωδῶς ὑπὸ τούτων. Ὅθεν, ἐρευνητέον ἐὰν αἱ καταβληθεῖσαι εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἀποδοχαὶ ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του μέχρι τῆς 22.3.1952, ἀφ' οὗ χρόνου δέον νὰ θεωρηθῇ καταργηθεῖσα ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρ. 138 τοῦ ν. 5121/1931 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12284/22.3.1952 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ὑπῆρξαν ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἔννοιαν ἀνάλογοι πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν βιομηχανικῶν ἢ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο καταβαλλομένας εἰς τοὺς ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων. Συγκρινομένων τῶν καταβληθέντων εἰς τὸν ἐνάγοντα ποσῶν, ὡς ταῦτα κατὰ συνομολογίαν τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου ἐκτίθενται εἰς τὴν ἀγωγήν του, μὲ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα βάσει τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἐλάμβανον οἱ ὁδηγοί, οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς βιομηχανικὰς καὶ ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις, εὑρίσκει τὸ δικαστήριον, ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος τοῦ ἐκτεθέντος χρονικοῦ διαστήματος ἐκανονίσθησαν εἰς ἐπίπεδα ἀνάλογα μὲ ἐκείνας, ἐν ὄψει καὶ τῶν ἐν ταῖς συναλλαγαῖς κρατούντων, καὶ ἑπομένως ἡ ἀγωγή, καθ' ὅσον διώκει τὴν διαφορὰν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, εἶναι ἀπορριπτέα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀπὸ 23.3.1952 καὶ ἐντεῦθεν χρονικὸν διάστημα, ὁ ἐνάγων ἐδικαιοῦτο βάσει τῆς προσθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς κ[α]τορίσθη ὁ βασικὸς μισθὸς τῶν ὁδηγῶν τῶν ... φύσεως φορτηγῶν αὐτοκινήτων, τῶν ... δεομένων διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτ... δικαίου μεθ' οἱουδήποτε ἐργοδότου, ἄρα ... τοῦ Δημοσίου, εἰς δρχ. 870.000 μηνιαίως, π... αὐξανομένων δι' ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπ... σίας εἰς 5 ο/ο δι' ἑκάστην πενταετίαν πραγ... τικῆς ὑπηρεσίας ἢ προϋπηρεσίας παρὰ τῷ ο... ἢ διαφόροις ἐργοδόταις μέχρι συμπληρώ... τριῶν πενταετιῶν, ἐπίσης δὲ καὶ δι' ἐπιδόμ... οἰκογενειακῶν βαρῶν 10 ο/ο διὰ τὴν σύζ... καὶ 5 ο/ο δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τ... Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐνάγων ἐδικαιοῦτο διὰ ... χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 23.3.1952 ἕως 1.7.1... δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 12284/1952 κοινῆς ἀπ... σεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐ... σίας, δραχμὰς 870.000 μηνιαίως. Ἐπίσης δ... πιδόματα οἰκογενειακὰ ἐδικαιοῦτο κατὰ τὸ... διάστημα 1) 10 ο/ο διὰ τὴν σύζυγον, 2) 10... διὰ δύο τέκνα καὶ 5 ο/ο, ὡς ἔχων συμπλήρ... μίαν πενταετίαν, ἐργαζόμενος ἐν τῇ ἐπιδίκ... γασίᾳ. Ἄρα ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν κατὰ τὸ ... δικὸν χρονικὸν διάστημα ὡς μισθοὺς δρα... 16.566.250 π. ἐκδόσεως. Πέραν τοῦ ποσοῦ ... τοῦ ἐδικαιοῦτο διὰ τὰ κατωτέρω κονδύλια, τὰ ὁποῖα δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ Δημο... ὅτι προσεφέρετο ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἡ ἀντί... χος ἐργασία, ἤτοι διὰ ὑπερωριακὴν ἐργασίαν δραχ. παλαιᾶ... δόσεως 4.204.768 (ὥραι 928Χ4531) καὶ διὰ π... αὔξησιν 75 ο/ο τῆς κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ... πὰς ἑορτὰς ἐργασίας ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν τὰ τὸ αὐτὸ ἐπίδικον χρονικὸν διάστημα δ... π.ἐ. 1.718.250 (79 Κυρ. Χ 21.770). Τέλος δῶρα Πάσχα 1953, Χριστουγέννων 1953 καὶ ... σχα 1954 ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν 217.500, ἤτο... συνόλῳ δραχ. 24.664.248. Ἔναντι τῶν πο... τούτων ὁ ἐνάγων ἔλαβε, καθ' ἃ προκύπτ... τῆς προσαγομένης βεβαιώσεως ἀπὸ 5 Ἀπρι... 1954 τῆς Ὑπηρεσίας διαχειρίσεως πολιτικῆ... ροπορίας δραχ. 18.200.250 π.ἐ. Ἑπομένως ... άγων δικαιοῦται τὴν διαφοράν, ἀνερχομ... εἰς δραχμὰς 6.464.018. Οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ Δ... σίου περὶ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως, λόγ... ἐγγράφου καταρτίσεώς της καὶ περὶ παρα... φῆς τῆς ἐπιδίκου ἀξιώσεως, ὡς παρελθο... τῆς διετίας τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ Κώδικος περ... κῶν τοῦ Δημοσίου, εἶναι ἀπορριπτέοι ἀμφότ... ὁ μὲν πρῶτος διότι κατὰ παρέκκλισιν ἀπὸ ... διατάξεων τοῦ ν. ΣΙΒ/1852 «περὶ δημοσίου ... γιστικοῦ» δὲν ἀπαιτεῖται, συνῳδὰ τῷ ἄρθρῳ ... τοῦ ν. 5121/1931, διὰ τὸ κῦρος τῆς κατ' ἐ... μογὴν αὐτοῦ προσλήψεως προσωπικοῦ ἡ ἔγ... φος κατάρτισις (ἴδε Α.Π. 358/1955), ὁ δὲ ... τερος, διότι τὸ ἐπικαλούμενον ἄρθρον προ... πει τὴν παραγραφὴν ἀγωγῶν διὰ καθυστε... μένας ἀποδοχὰς κλπ. δημοσίων ὑπαλλήλων ... οὐχὶ τοῦ προσλαμβανομένου διὰ συμβάσεω... διωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ, ὡς ἐν προκε... νῳ, αἰτινες ὑπόκεινται εἰς τὴν πενταετῆ πα... γραφήν, μὴ συμπληρωθεῖσαν εἰς τὴν ἐπὶδ... περίπτωσιν.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΙΣ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Ἐλευθερία ἐργασίας πρὸ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα

Διάταξις ἄρθρ. 13 § 2 τοῦ Π. Δ. τῆς 8/13 Ἀπριλίου 1932 περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα. — Δυνατότης ἐλευθέρου διακανονισμοῦ ἐργασίας καθ' ἡμέρας ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου μέχρις 6 Ἰανουαρίου καὶ μίαν ἑβδομάδα πρὸ τοῦ Πάσχα. — Στοιχεῖα ἀγωγῆς πρὸς θεμελίωσιν ἀξιώσεως μισθωτοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 659 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 § 2 ἐδ. γ' τοῦ π.δ. τῆς 8/13 Ἀπριλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.» αἱ διατάξεις περὶ χρονικῶν ὁρίων ἡμερησίας ἐργασίας καὶ μεσημβρινῆς διακοπῆς δὲν ἐφαρμοζονται διὰ τὰς ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου — 6 Ἰανουαρίου καὶ μίαν ἑβδομάδα πρὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρας, ἀφιεμένου κατὰ ταύτας ἐλευθέρου τοῦ διακανονισμοῦ ταύτων ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ἡ διάταξις βεβαίως περιορίζεται νὰ ἀφήσῃ εἰς τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη (ἐργοδότην καὶ μισθωτόν) ἐλευθερίαν διακανονισμοῦ ἐπὶ ταύτων τῶν ὡρῶν ἐργασίας, χωρὶς νὰ ἀναφέρηται εἰς θέμα μισθοῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἐκφεύγει τοῦ σκοποῦ τῆς διατάξεως.

Τὸ θέμα τοῦτο, ὅμως μετ' ἐκείνου τῶν ὡρῶν ἐργασίας, ἀφήνεται εἰς ἐλευθέραν ρύθμισιν τῶν ἐνδιαφερομένων, οἱ ὁποῖοι δύνανται οὕτω νὰ συμφωνήσουν, ἂν αἱ ὧραι ἐργασίας εἶναι ηὐξημέναι ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας (καὶ ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ηὐξημέναι ἐν ὄψει τῆς παρατηρουμένης κατ' αὐτὰς ἀγοραστικῆς κινήσεως), ὅτι θὰ καταβάλληται ἰδιαιτέρα ἀμοιβὴ διὰ τὴν πέραν τῶν νομίμων διὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας ὡρῶν ἐργασίαν.

Ἐλλειπούσης τοιαύτης συμφωνίας ναὶ μὲν εἶναι ὑπόχρεως ὁ μισθωτὸς νὰ ἐργασθῇ, ἡ ὑποχρέωσις δὲ αὐτοῦ πηγάζει ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ἐργοδότου συμφωνίας, ἀλλὰ κατὰ τὴν Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς 93/1954 (εἰσηγητὴς *Ν. Βερβεσός*, ΕΕΔ 13, 291) ἀνακύπτει καὶ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς.

Ἐπὶ τοῦ θέματος ἀσχολεῖται καὶ ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἑφετείου, καθορίζουσα τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς, διωκούσης τοιαύτην ἀξίωσιν τοῦ μισθωτοῦ.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13968/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Δημπράκουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Καμπάνης, Γ. Φιλίππου

Κατ' ἄρθρ. 13 § 2 περίπτ. γ' τοῦ Π.Δ. τῆς 8/13 Ἀπριλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα» αἱ διατάξεις περὶ χρονικῶν ὁρίων ἡμερησίας ἐργασίας καὶ ἡμερησίας μεσημβρινῆς διακοπῆς (εἰς τὰ καταστήματα περὶ ὧν προβλέπει τὸ ἀνωτέρω διάταγμα) δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τὰς ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου - 6 Ἰανουαρίου καὶ μίαν ἑβδομάδα πρὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρας, ἀφιεμένου κατὰ ταύτας ἐλευθέρου τοῦ διακανονισμοῦ τούτων ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τὰ καταστήματα (περὶ ὧν προβλέπει τὸ μνησθὲν διάταγμα, ἐν οἷς δὲ συγκαταλέγεται καὶ τὸ τῆς ἐναγομένης κατάστημα), κατὰ τὸ ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου μέχρις 6 Ἰανουαρίου καὶ μίαν ἑβδομάδα πρὸ τοῦ Πάσχα χρονικὸν διάστημα ἑκάστου ἔτους δὲν ὑφίσταται νόμιμον ὡράριον ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των, ἀλλὰ τὰ χρονικὰ ὅρια ἡμερησίας ἐργασίας καὶ μεσημβρινῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας των ἀφίενται εἰς τὸν ἐλεύθερον διακανονισμὸν αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων. Κατ' ἀκολουθίαν πᾶς μισθωτὸς τῶν ἐν λόγῳ καταστημάτων, ἐγείρων ἀξίωσιν πρὸς ἀπόληψιν συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, παρασχεθεῖσαν ἐν αὐτοῖς κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα (ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου - 6 Ἰανουαρίου καὶ μίαν ἑβδομάδα πρὸ τοῦ Πάσχα) πρὸς νόμιμον θεμελίωσιν αὐτῆς κατ' ἄρθρ. 669 Α.Κ. δέον νὰ ἐπικαλεσθῇ, ὅτι δι' ἐλευθέρας συμφωνίας τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν καθωρίσθησαν τὰ χρονικὰ ὅρια τῆς ἡμερησίας ἐργασίας του κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας καὶ ὅτι καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὁρίων τούτων παρεσχέθη ὑπ' αὐτοῦ ἐργασία ἢ ἄλλως ὅτι παρέστη ἀνάγκη παροχῆς ἐργασίας ἐπὶ πλέον τῆς συνήθους ἐργασίας κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας. Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐναγουσα ἐκθέτει εἰς τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, ὅτι κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα (20.3.1952 ἕως 18.2.1956) εἰργάσθη εἰς τὸ κατάστημα τῆς ἐναγομένης ἐπὶ 15 ἡμέρας κατὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ ἐπὶ 15 ἡμέρας κατὰ τὸ Πάσχα ἑκάστου ἔτους ἀνὰ δύο ὥρας ὑπερωρίας ἡμερησίως καὶ ὅτι ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης δικαιοῦται λαμβάνειν παρ' αὐτῆς δραχ. 3744 (240Χ 15,60). Οὕτως ὅμως ἔχουσα ἡ ἀγωγὴ αὕτη πάσχει ἔλλειψιν τῶν κατ' ἄρθρ. 533 § 3 Πολ.Δικ. ἀναγκαίων περιστατικῶν πρὸς νόμιμον θεμελίωσιν τῆς ὡς ἄνω ἀξιώσεως καὶ ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο καὶ εἰδικώτερον κατὰ τὰς 15 ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων καὶ μίαν ἑβδομάδα πρὸ τοῦ Πάσχα ἑκάστου ἔτους, ὡς νόμῳ ἀνεπέρειστος, καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ (οὐδ' ἄλλως τε διὰ τῶν προτάσεων) δὲν ἐκτίθεται, ὅτι μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων συνεφωνήθη εἰς ὡρισμένα χρονικὰ ὅρια ἡ ἡμερησία ἐργασία τῶν μισθωτῶν τῶν περὶ ὧν πρόκειται καταστημάτων κατὰ τὰς ἐν λόγῳ ἡμέρας καὶ ὅτι ὑπὸ τῆς ἐναγούσης παρεσχέθη ἐργασία κατ' αὐτὰς ἐπὶ πλέον τῆς οὕτω συμφωνηθείσης ἢ ἄλλως ὅτι παρεσχέθη ὑπ' αὐτῆς ἐργασία ἐπὶ πλέον τῆς συνήθους ἐργασίας κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς (τοῦ νομίμου ὡραρίου ἐργασίας κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας μὴ δυναμένου νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς μέτρου τῆς συνήθους ἐργασίας κατὰ τὰς ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου - 6 Ἰανουαρίου καὶ μίαν ἑβδομάδα πρὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρας, ὡς ἐκ τῆς ἐναντίας κειμένης, ὡς εἴρηται, διατάξεως).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΡΧΗ ΙΣΟΤΗΤΟΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ἀπόσβεσις διά τοῦ Ν. 3006/1954 ἐργατικῶν ἀπαιτήσεων κατά τῆς Τ.Α.Ε.

Ἀνίσχυρον διατάξεως ἄρθρ. 12 § 3 τοῦ ν. 3006/1954 περί παραγραφῆς ἀπαιτήσεων πάσης φύσεως καί αἰτίας κατά τῆς Τ.Α.Ε., πηγαζουσῶν ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἤ λόγῳ λύσεως ταύτης, ὡς ἀντικειμένης εἰς τό ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος, ἐφ' ὅσον ἐξ ὅλων τῶν ἀπαιτήσεων τῶν πιστωτῶν τῆς Τ.Α.Ε. ἀποσβέννυνται μόνον αἱ ἀπαιτήσεις τῶν μισθωτῶν της.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πρέπει νά τονισθῇ τό ζωηρόν ἐνδιαφέρον τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία κατά τόν καλλίτερον τρόπον καί μέ πείθουσαν τούς πάντας συλλογιστικήν ἐφαρμόζει τήν ἐπιταγήν τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος περί ἰσότητος τῶν Ἑλλήνων ἀπέναντι τοῦ νόμου.

Τό θέμα ἔχει ὡς ἑξῆς: Κατά τό ἄρθρ. 12 § 3 τοῦ ν. δ. 3006/1954 «περί ἐκκαθαρίσεως τῆς ὑπό τοῦ ἀν. ν. 1856/1951 συσταθείσης Ἑλληνικῆς Ἐθνικῆς Ἀεροπορικῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Τ.Α.Ε.» «ἀπαιτήσεις πάσης φύσεως καί αἰτίας κατά τῆς Τ.Α.Ε., πηγάζουσαι ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἤ λόγῳ λύσεως ταύτης ἤ καί ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας, σχέσιν ἐχούσης πρός τήν ἐργασιακήν σχέσιν, ἐφ' ὅσον ἡ γενεσιουργός αἰτία ἀνάγεται εἰς τό μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος χρονικόν διάστημα καί δι' ἃς δέν ἐχουσιν ἐκδοθῇ ἀμετάκλητοι δικαστικαί ἀποφάσεις, λογίζονται παραγεγραμμέναι, αἱ δέ περί αὐτῶν δίκαι καταργοῦνται».

Ἀτυχῶς δέν εἶναι ἡ πρώτη τοιαύτη νομοθετική παραγραφή ἀξιώσεων μισθωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκ τοῦ μόχθου των προσδοκοῦν τήν ἐπιβίωσιν.

Ὑπομιμνήσκομεν, ἐξ ὅσων εἰς τήν μνήμην μας ἔρχονται:

Τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ νόμου 488/1945 (ΕΕΔ 4, 406), ἡ ὁποία ἀπήλλαξε τούς ἐργοδότας τούς ὑποχρέους ἐκ συμβάσεως, ἐθίμου ἤ νομικῆς διατάξεως εἰς παροχήν εἰδῶν ἱματισμοῦ καί ὑποδήσεως εἰς πρόσωπα, συνδεόμενα μετ' αὐτῶν διά συμβάσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, τῆς πρός παροχήν εἰδῶν ὑποχρεώσεως διά τό ἀπό 3 Σεπτεμβρίου 1939 καί ἐφεξῆς χρονικόν διάστημα, ἀπαιτήσεις δέ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπιδικασθεῖσαι διά τελεσιδίκων ἀποφάσεων πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἐν λόγῳ νόμου διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ, πασῶν τῶν λοιπῶν καταργουμένων.

Ὀλίγον βραδύτερον διά τοῦ ἀν. ν. 511/1945 περί συμπληρώσεως τοῦ ἀνωτέρω νόμου (ΕΕΔ, 4, 444) ἀπηλλάγησαν οἱ ὑπόχρεοι ἐργοδόται καί τῆς παροχῆς εἰδῶν διατροφῆς.

Αἱ διατάξεις αὐτῶν ἐκρίθησαν συνταγματικαί, ὑπαγορευθεῖσαι, κατά τήν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4187/1945 (εἰσηγητής *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 4, 621), ἐκ κοινωνικῆς ἀνάγκης πρός ἀποτροπήν τοῦ ἐκ συρροῆς εἰς μέγαν βαθμόν τοιαύτης φύσεως ἀπαιτήσεων μετά τήν σταθεροποίησιν τῆς δραχμῆς δημιουργουμένου κινδύνου στερήσεως τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τῶν ἐπιχειρήσεων πρός ἐνίσχυσιν τῆς λειτουργίας αὐτῶν.

Ὑπομιμνήσκομεν ἀκόμη τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ν. 3398/1955, κατά τήν ὁποίαν ἀπαιτήσεις κατά τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς ἐργατῶν φορτοεκφορτώσεως, ἀπορρέουσαι ἐξ ἐργατικῆς σχέσεως καί γεννηθεῖσαι μέχρι τῆς 31.12.1951, κηρύσσονται παραγεγραμμέναι καί αἱ ἐκκρεμεῖς τυχόν δίκαι καταργοῦνται, ἐφ' ὅσον δέν ἐξεδόθη μέχρι τῆς ἰσχύος του τελεσίδικος ἀπόφασις.

Καί ἡ διάταξις αὕτη (μετά διχογνωμίας τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας, βλ. ΕΕΔ 15, 663) ἐκρίθη συνταγματική, κατά τήν Α.Π. 287/1956 (εἰσηγητής *Σ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 663), ἀφοῦ ἐδικαιολογεῖτο, κατά τάς προπαρασκευαστικάς ἐργασίας, ἐκ τῶν ἑξῆς: «λόγῳ τῶν σημειωθεισῶν ἐν τῷ Ο.Α.Π. ἀνωμαλιῶν, αἵτινες ἐξέθρεψαν πληθύν ὅλων ἀργομίσθων, ἀπασχολησάντων καί τήν ποινικήν δικαιοσύνην, ἐπεβάλλετο ἡ διά παραγραφῆς ἀπόσβεσις τῶν παλαιῶν ἀπαιτήσεων τῶν φορτοεκφορτωτῶν, αἵτινες ἐγεννήθησαν κατά τήν ἐποχήν ἐκείνην τῶν ἀτασθαλιῶν καί παρῆλθε τοσοῦτον μακρός χρόνος, ἤτοι ὁλόκληρος τετραετία, ἀπό τῆς γενέσεως αὐτῶν».

Ὑπομιμνήσκομεν καί τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν.δ. 3550/1956 (ΕΕΔ 15, 1069), κατά τήν ὁποίαν οἱαδήποτε ἀξιώσεις ἐργατῶν, ἐφοδιασμένων διά βιβλιαρίων ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτοῦ, πηγάζουσαι ἐκ γενομένων μέχρι τοῦδε φορτοεκφορτώσεων παρ' οἱουδήποτε, κατά τήν διενέργειαν τῶν ὁποίων οὗτοι δέν εἰργάσθησαν, ὡς καί οἱαδήποτε παρεπόμεναι ἀπαιτήσεις ἐκ τοιούτων ἀξιώσεων (δικαστικά ἔξοδα κλπ.), θεωροῦνται ἀπεσβεσμέναι, ἐφ' ὅσον δέν ἐξεδόθη περί τούτων μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἀμετάκλητος δικαστική ἀπόφασις. Δικαστικαί ἀποφάσεις περί τῶν ἐν § 1 τοῦ παρόντος ἀντικειμένων, πλήν τῶν ἀμετακλήτων, δέν ἐκτελοῦνται, αἱ τυχόν δέ ἐκκρεμεῖς δίκαι καταργοῦνται.

Ἐπανερχόμενοι ἤδη εἰς τήν ἐφ' ἧς ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου διάταξιν, καί αὕτη, εἰς τό παρελθόν, ἐκρίθη κατά τήν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2585/1955, ἐπικυρώσασαν τήν ὁμοίως ἀποφανθεῖσαν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6389/1954 (Πρωτοδίκης *Ὀρ. Νικόπουλος*, ΕΕΔ 13, 1204) συνταγματικήν, μέ τήν αἰτιολογίαν ὅτι ἡ κηρυχθεῖσα παραγραφή τῶν ἄνω ἐνοχικῶν ἀξιώσεων προηλθεν ἐκ λόγων ἀναποδράστου ἐθνικῆς ἀνάγκης, ἥτις ἐπέβαλε τήν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας, ἥτις, ἐάν ὑφίσταται εἰσέτι τοῦτο, ὀφείλεται εἰς τήν ἐπέμβασιν τοῦ Κράτους, ὅπερ διά δανείων καί ἄλλων ἐπιχορηγήσεων

ἐκ τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ ἐνίσχυε τὴν Τ.Α.Ε.

Διάφορος καὶ ἀπὸ ἄλλης συλλογιστικῆς εἶναι ἡ ἀπορία τῆς ἐφετειακῆς ἀποφάσεως, χαρακτηριστικὸν δὲ ὡς ἀπηχοῦν τὸ αἴσθημα δικαίου εἶναι τὸ γραφόμενον ἐν αὐτῇ «... ἀποσβέννυνται ἐξ ὅλων τῶν ἀπαιτήσεων τῶν πιστωτῶν αὐτῆς μόνον αἱ τοιαῦται τῶν μισθωτῶν της, *ἤτοι τῆς συμπαθεστέρας τάξεως τῶν πιστωτῶν, ὧν αἱ ἀπαιτήσεις προέρχονται ἐκ τοῦ μόχθου τῆς ἐργασίας των*».

Παρατηρεῖται (*Δ. Σβώλου - Γ. Βλάχου*, Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, σελ. 198), ὅτι τὸ ἔργον τοῦ δικαστοῦ εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον λεπτά. Εἰς τὴν ἔμφρονα κρίσιν αὐτοῦ ἀπόκειται νὰ χαράσσῃ τὴν ὀρθὴν ἐπὶ ἑκάστης περιπτώσεως λύσιν.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐφετείου Ἀθηνῶν 3678/1956

Πρόεδρος ὁ κ. ***Ε. Σουριαδάκης***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἔφέτης κ. ***Δ. Ρετάλης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Καποδίστριας, Λ. Παπαδόπουλος, Ε. Ἀνδρουτσόπουλος, Ι. Ματαράγκας, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Ἡ ὑπὸ κρίσιν προσφυγὴ τοῦ εἰς τὴν δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν.δ. 3006/1954 συσταθεῖσαν ἐκκαθαριστικὴν ἐπιτροπὴν ἀναγγείλαντος τὰς ἀπαιτήσεις αὐτοῦ κατὰ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἑταιρείας Τ.Α.Ε. προσφεύγοντος πιστωτοῦ ταύτης, κατὰ τῆς ἐπὶ τούτων ἀποφανθείσης ὑπὸ ἀριθ. 22/1956 ἀποφάσεως τῆς διαληφθείσης ἐπιτροπῆς, ἀσκηθεῖσα συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ ν.δ. 3006/1954 καὶ ἐντὸς τῆς δι' αὐτῶν τασσομένης προθεσμίας, τύποις παραδεκτὴ ἐστί, τηρηθείσης τῆς νομίμου προδικασίας καὶ ἐξεταστέα τυγχάνει ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου τούτου, ὅπερ, συμφώνως πρὸς τὴν ρητὴν ἐπιταγὴν τοῦ εἰρημένου ἄρθρου, δικάζει ἐπ' αὐτῆς κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 8 § 3 τοῦ διαληφθέντος ν.δ. θεσπιζομένην διαδικασίαν, ἤτοι ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ κατὰ τὴν κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρός.

Τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον δὲν προσάγει τὰς ὑπ' αὐτοῦ ἐπικαλουμένας ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, δι' ὧν, ὡς ἰσχυρίζεται, ἠκυρώθησαν αἱ ὑπουργικαὶ πράξεις, βάσει τῶν ὁποίων διενεργήθη ὁ πλειστηριασμὸς τῆς περιουσίας τῆς Τ.Α.Ε.

Ἐκ τῆς προσαγομένης καὶ ἐπικαλουμένης ἀπὸ 25.8.1955 ἀναγγελίας τοῦ προσφεύγοντος πρὸς τὴν ἡγουμένην μνησθεῖσαν ἐκκαθαριστικὴν ἐπιτροπήν, ἐμπροθέσεως ἀσκηθείσης, καθ' ἃ ἐκρίθη διὰ τῆς προσαγομένης ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ καὶ ἐπικαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 1532/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τούτου, προκύπτει, ὅτι ὁ προσφεύγων ἀνήγγειλεν εἰς τὴν ρηθεῖσαν ἐπιτροπὴν τὰς κάτωθι κατὰ τῆς Τ.Α.Ε. ἀπαιτήσεις αὐτοῦ, προερχομένας, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς του, ἐξ ὀφειλομένων αὐτῷ ὑπὸ ταύτης μισθῶν συνεπείᾳ τῆς μεταξὺ τούτων ὑφισταμένης συμβάσεως ἐργασίας καὶ δὴ 1) δι' ὁπόλοιπον μισθῶν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 11.11.1951 μέχρι 30.6.1953 δραχμὰς 31500, 2) διὰ μισθοὺς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 1.7.1953 μέχρι 30.6.1954 δραχ. 137038 καὶ 3) διὰ μισθοὺς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 1.7.1954 μέχρι καὶ τῆς ἀναγγελίας (25.8.1955) δραχ. 210.000. Ἡ ἐκκαθαριστικὴ ἐπιτροπὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αὐτῆς ἐδέξατο τὴν ἀναγγελίαν μόνον ὡς πρὸς τὴν πρώτην τῶν ὡς ἄνω ἀπαιτήσεων, ἀπέρριψε δὲ ταύτην ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς δύο, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι αἱ εἰρημέναι ἀπαιτήσεις παρεγράφησαν δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 32 § 3 ἐδ α τοῦ ν.δ. 3006/1954, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπαιτήσεις πάσης φύσεως καὶ αἰτίας κατὰ τῆς Τ.Α.Ε., πηγάζουσαι ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἢ λόγῳ λύσεως ταύτης ἢ καὶ ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας, σχέσιν ἐχούσης πρὸς τὴν ἐργασιακὴν σχέσιν, ἐφ' ὅσον ἡ γενεσιουργὸς αὐτῶν αἰτία ἀνάγεται εἰς τὸ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος χρονικὸν διάστημα καὶ δι' ἃς δὲν ἔχουσιν ἐκδοθῇ ἀμετάκλητοι δικαστικαὶ ἀποφάσεις, λογίζονται παραγεγραμμέναι, αἱ δὲ περὶ αὐτῶν ἐκκρεμεῖς δίκαι καταργοῦνται αὐτοδικαίως.

Ἡ θεσπίζουσα τὴν διὰ παραγραφῆς ἀπόσβεσιν τῶν ἐκ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως προερχομένων ἀπαιτήσεων τῶν ἐκ τῶν πιστωτῶν τῆς Τ.Α.Ε. μισθωτῶν αὐτῆς, ἐν αἷς περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἐκ δραχ. 137.038 καὶ 210.000 τοιαῦται τοῦ προσφεύγοντος ὑπαλλήλου της, προμνησθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρ. 12 § 3 ἐδ. α' τοῦ ν.δ. 3006/1954 εἶναι ἀνίσχυρος, διότι ἀντίκειται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, ἥτις, ὡς νομικὴ ἐπιταγή, ἐπιβάλλει ἰσότητα δικαίου, ἀπαγορεύουσα οὐ μόνον τὴν ἄνισον ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἐξουσίας του διάκρισιν μεταξὺ ὡρισμένων προσώπων, σχέσεων ἢ καταστάσεων καὶ τὴν δημιουργίαν ὑπὲρ αὐτῶν εὐμενῶν ἢ δυσμενῶν προνομίων. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος δὲν ἀποκλείει τὴν δημιουργίαν ἐξαιρετικοῦ δικαίου διὰ τῆς θεσπίσεως διακρίσεων, μόνον ὅταν κατὰ τὴν σύγχρονον περὶ δικαίου συνείδησιν αἱ διακρίσεις αὗται δικαιολογοῦνται ἐκ λόγων γενικωτέρου συμφέροντος, γενικωτέρας κοινωνικῆς ἀνάγκης ἢ συνδρομῆς εἰδικῶν περιπτώσεων, ἐλεγχομένων πάντως ὑπὸ τῶν δικαστηρίων. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, οὐδεὶς τῶν διαληφθέντων λόγων συντρέχει, ὥστε νὰ δικαιολογῆται ἡ θέσπισις τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων τῶν ἀποσβεννυουσῶν ἐκ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν πιστωτῶν τῆς Τ.Α.Ε. μόνον τὰς τοιαύτας τῶν μισθωτῶν αὐτῆς ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν λοιπῶν πιστωτῶν της, ὧν τὸ ληφθησόμενον ὑπ' αὐτῶν ἐν τέλει ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ποσὸν ἐκ τῆς ἐν τῷ πίνακι κατατάξεως των αὐτομάτως αὐξάνει διὰ τῆς ἀποσβέσεως διὰ παραγραφῆς τῶν ἀπαιτήσεων τῶν μισθωτῶν. Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ. 3006/1954 προκύπτει, ὅτι ἡ Τ.Α.Ε. τίθεται ὑπὸ ἐκκαθάρισιν, ἐνεργουμένην ὑπὸ τῆς συνισταμένης δι' αὐτοῦ ἐκκαθαριστικῆς ἐπιτροπῆς, ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος δὲ τῆς ἐκποιηθησομένης ἐν πλειστηριασμῷ ἢ ἐξαγορασθησομένης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου περιουσίας ταύτης ἱκανοποιοῦνται οἱ ὧν ἠλέγχθησαν καὶ ἐπηληθεύθησαν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς αἱ πιστώσεις δανεισταὶ ταύτης, κατατασσόμενοι ἐν τῷ πίνακι κατατάξεως διὰ τῆς ἐπαληθευθείσης πιστώσεώς των ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 939 - 944 καὶ 991

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΣΧΕΣΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΩΣ ΠΑΡΑΓΟΓΩΝ (ΠΛΑΣΙΕ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ)

Διακριτικά γνωρίσματα συμβάσεως περί παροχής εξηρτημένης εργασίας

Αναζήτησις τοῦ κριτηρίου τῆς διακρίσεως μεταξὺ τῶν παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν καὶ τῶν ἐμπορικῶν ἀντιπροσώπων ἢ πρακτόρων εἰς τὰς προκυπτούσας ἐκ τοῦ συνόλου τῆς συμβάσεως νομικὰς σχέσεις, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν ὕπαρξιν ἢ μὴ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ παραγωγοῦ προσωπικῆς κατὰ κύριον λόγον ἐξαρτήσεως καὶ ἐνσωματώσεως εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, ἀποκλειούσης τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀνεξαρτησίαν.—Ἔννοια μισθωτοῦ κατ' ἄρθρ. 6 Ν. 765/1943.

Περίπτωσις τῆς δημοσιευομένης κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως εἶναι παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ παραγωγοῦ (πλασιέ) καὶ ἡ ἔρευνα αὐτῆς στρέφεται περὶ τοῦ ἂν, εἰς τὴν περίπτωσιν, ἡ σύμβασις θεωρῆται ὡς τοιαύτη ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὥστε νὰ ἔχουν ἐφαρμογὴν οἱ ἐργατικοὶ νόμοι.

Ἡ ἀπόφασις, ἀκολουθοῦσα τὸ παραδεδεγμένον ὑπὸ τῆς θεωρίας καὶ νομολογίας, ἐπιβαλλόμενον ἄλλως τε καὶ νομοθετικῶς (βλέπε ἄρθρον 6 ν. 765/1943 περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ μισθωτοῦ), κριτήριον τῆς προσωπικῆς ἐξαρτήσεως, ὡς ἐννοιολογικὸν τῆς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας στοιχεῖον (βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐπὶ τῆς συμβάσεως τῶν ἐν λόγῳ προσώπων (παραγωγῶν πλασιέ) ἐν ΕΕΔ 13, 326), δὲν εὑρίσκει εἰς τὴν περίπτωσιν τὸ στοιχεῖον τοῦτο καὶ συνεπῶς τὴν ὕπαρξιν συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας (ἐπὶ τοῦ θέματος, ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει παραπομπῶν, καὶ *Ι. Καποδίστριας*, ΈρμΑΚ 648, ἀριθ. 5, σημ. 84 ἐπ., *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, ἔκδ. 1955, σελ. 82).

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ Α.Π. 145/1947 (εἰσηγητὴς *Κ. Βοϊατζῆς*, ΕΕΔ 6, 393), κατὰ τὴν ὁποίαν ὑφίστατο σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας (ἐπρόκειτο περὶ παραγωγοῦ), ὡς ὀρθῶς ἐδέχθη τὸ Πρωτοδικεῖον, ἐκ τοῦ ὅτι συνεφωνήθη, ὅπως ὁ ἐργαζόμενος θέλει ἐργάζεσθαι κατὰ τὰς ἑκάστοτε ὑποδείξεις καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ ἐργοδότου ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἀντιπροσωπείαν, μὴ ἐπιτρεπομένης αὐτῷ τῆς ἐκτελέσεως ἄλλης ξένης ἐργασίας, ἐκ τοῦ ὅτι ἐλάμβανεν ἀπὸ τὴν ἐργοδότιδα ἔξοδα κινήσεως καὶ παγίως δραχ. 50 καθ' ἑβδομάδα, ἐκ τοῦ ὅτι προήγετο εἰς ἀνωτέρας θέσεις, ἑκάστην δὲ πρωΐαν ὑπέγραφε δελτίον παρουσίας εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ὑπέκειτο εἰς πειθαρχικὰς ποινάς (πρβλ. καὶ Α.Π. 149/1948, εἰσηγητὴς *Α. Θεοφίλου*, ΕΕΔ 7, 391).

ξως 993 Πολ. Δικ. πρῶτον οἱ προνομιοῦχοι καὶ δεύτερον ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου ποσοῦ, κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀπαιτήσεών των, οἱ λοιποὶ ἁπλοῖ δανεισταί, οἱ δὲ μὴ ἀναγγελθέντες καὶ μὴ ἐγγραφόμενοι ὡς ἐκ τούτου εἰς τὸν πίνακα δανεισταί, διατηροῦντες τὰς ἀπαιτήσεις των, ἱκανοποιοῦνται μόνον ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ἐμπροθέσμως ἀναγγελθέντων ὑπολείπεται ποσὸν πρὸς διανομήν. Εἰς τὴν σύμφωνον πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος ἐπιταγὴν καὶ τὰς διατάξεις τῶν ἰσχυόντων νόμων καθιερουμένην διὰ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ νομ.δ. 3005/1954 ἰσότητα μεταξὺ τῶν πιστωτῶν τῆς Τ.Α.Ε., διάκρισιν ἀνεπίτρεπτον καὶ μὴ δικαιολογουμένην ἐξ οὐδενὸς λόγου καθιεροῖ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 12 § 3 ἐδ. α' τοῦ εἰρημένου νομ. διατάγματος, δι' ἧς ἀποσβέννυνται διὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς θεσπιζομένης παραγραφῆς, ἐξ ὅλων τῶν ἀπαιτήσεων τῶν πιστωτῶν αὐτῆς, μόνον αἱ τοιαῦται τῶν μισθωτῶν της, ἤτοι τῆς συμπαθεστέρας τάξεως τῶν πιστωτῶν της, ὧν αἱ ἀπαιτήσεις προέρχονται ἐκ τοῦ μόχθου τῆς ἐργασίας των. Ἡ διὰ παραγραφῆς ἀπόσβεσις τῶν ἀπαιτήσεων τῶν μισθωτῶν προδήλως ὠφελεῖ πρὸ παντὸς τοὺς λοιποὺς πιστωτάς, ὑπὲρ ὧν θεσπίζεται εὐμενὲς προνόμιον, διότι ἡ μερὶς τῶν ἐπὶ τοῦ διανεμητέου ἐκπλειστηριάσματος αὐξάνεται διὰ τῆς ἀποβολῆς τῶν παραγραφομένων διὰ τῆς διατάξεως ἀπαιτήσεων τῶν μισθωτῶν. Συνεπῶς διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 12 § 3 ἐδ. α' θεσπίζεται ἀνισότης μεταξὺ τῶν πιστωτῶν τῆς Τ.Α.Ε. εἰς βάρος τῶν ἐκ τούτων μισθωτῶν αὐτῆς καὶ ὑπὲρ τῶν λοιπῶν, ἣν ἀνισότητα ἀποκρούει ἡ σύγχρονος περὶ δικαίου συνείδησις, μὴ συντρέχοντος λόγου τινὸς δικαιολογοῦντος ταύτην. Ἡ ἄποψις, καθ' ἣν τὴν ἀπόσβεσιν τῶν ἀπαιτήσεων τούτων ἐπέβαλεν ἡ ἀνάγκη τῆς διατηρήσεως ἐν λειτουργίᾳ τῆς διαχειριζομένης καὶ ἐκμεταλλευομένης ἐπιχείρησιν κοινῆς ὠφελείας καὶ ἀνάγκης ἑταιρείας Τ.Α.Ε. διὰ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ παθητικοῦ της, ἐλέγχεται ἀβάσιμος, διότι, ἀνεξαρτήτως τοῦ οὐσίᾳ ὑποστατοῦ τῆς τοιαύτης ἀνάγκης, ὁ περιορισμὸς τοῦ παθητικοῦ ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς τοῦ νόμου ἀναλόγου περικοπῆς πασῶν τῶν μὴ διὰ ὑποθήκης ἢ προνομίου ἠσφαλισμένων πιστώσεων καὶ οὐχὶ μόνον τῶν τοιούτων τῶν μισθωτῶν τῆς Τ.Α.Ε., ὅτε θὰ ὑφίστατο ἡ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἐπιτασσομένη ἰσότης τοῦ Νόμου ἔναντι ἁπάντων τῶν πιστωτῶν. Ὅθεν, ἀνισχύρου οὔσης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 § 3 ἐδ. α' τοῦ ν.δ. 3005/1954, ἐσφαλεν ἡ προσβαλλομένη, ἀποφανθεῖσα, κατ' ἐφαρμογὴν αὐτῆς, παραγεγραμμένας τὰς ἐκ δρχ. 137.038 καὶ 210.000 ἀπαιτήσεις τοῦ προσφεύγοντος καὶ μεταρρυθμιστέα ἐν μέρει κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν λόγον τῆς προσφυγῆς τυγχάνει, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐξετάσεως τοῦ νόμῳ καὶ οὐσίᾳ βασίμου τῶν ἀπαιτήσεων τούτων ὑπὸ τῆς ἐκκαθαριστικῆς ἐπιτροπῆς, ἧτις κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3 καὶ 1α, 5 καὶ 2 καὶ 13 ν.δ. 3005/1954 ἔχει ἀποκλειστικὴν ἁρμοδιότητα πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἐπαλήθευσιν τῶν πιστώσεων.

Σημειωτέον διά τήν ίστορίαν τών νόμων, ότι ύπό ένός νόμου έπί τής κατοχής τής Χώρας, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 316/1941, εἶχεν ὁρισθῆ (μακράν παντός συστήματος δικαίου) καί κατ' αὐθεντικήν ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ν. 1234/1918 (καθορίζαντος τά στοιχεῖα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου), ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ αὐτοῦ δέν περιλαμβάνονται οἱ παραγωγοί.

Ἀλλά τό νομοθέτημα τοῦτο, ὡς ἑρμηνευτικόν προϋφισταμένου νόμου, ἐκηρύχθη ἄκυρον διά τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 α' τῆς ὑπ' ἀριθ. 58/1945 Συντακτικῆς Πράξεως (βλέπε καί Α.Π. 145/1947, ἔνθ' ἀνωτ.).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 2907/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ε. Καραμαγκιώλης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Μεταξᾶς, Α. Παπαδημητρίου

Τό θέμα τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν παραγωγῶν (πλασιέ) γενικῶς, ἤτοι τόσον τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ὅσον καί ἀνά τήν ἐπαρχίαν ἀπασχολουμένων (ταξειδιωτῶν), ὡς παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἤ ὡς ἐμπορικῶν ἀντιπροσώπων, ἤ πρακτόρων (ἀνεξαρτήτων ἐλευθέρων ἐπαγγελματιῶν) καί τῶν διαχωριστικῶν κριτηρίων τῶν σχέσεων τούτων εἶναι ἐκ τῶν πλέον ἀμφισβητουμένων ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καί τῇ νομολογίᾳ τῶν Δικαστηρίων, ἐπεκράτησε δέ ἡ ἄποψις, ὅπως ἀναζητῆται τό κριτήριον τῆς διακρίσεως μεταξύ τῶν παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν παραγωγῆς (πλασιέ) καί ἐμπορικῶν ἀντιπροσώπων ἤ πρακτόρων οὐχί εἰς τόν παρά τῶν συμβαλλομένων διδόμενον ἑκάστοτε χαρακτηρισμόν εἰς τήν συνδέουσαν τούτους σύμβασιν καί εἰς τάς ἐν αὐτῇ δηλώσεις των, ἀλλ' εἰς τάς προκυπτούσας ἐκ τοῦ συνόλου τῆς συμβάσεως νομικάς σχέσεις, ἰδίᾳ δέ εἰς τήν ὕπαρξιν ἤ μή ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συμβαλλομένου (παραγωγοῦ) προσωπικῆς κατά κύριον λόγον ἐξαρτήσεως καί ἐνσωματώσεως εἰς τήν ἐπιχείρησιν, ἀποκλειούσης τήν ἐπαγγελματικήν ἀνεξαρτησίαν ἤ γενικῶς τήν πρωτοβουλίαν του, καί εἰδικώτερον εἰς τάς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεις του, δεδομένου ὅτι ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου προστατεύονται οἱ μισθωτοί οἱ συνδεόμενοι μετά τοῦ ἐργοδότου διά συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὑπό τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 765/1943, ὅπερ ἰσχύει καί μετά τήν διά τοῦ ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 κατάργησιν τῶν λοιπῶν αὐτοῦ διατάξεων. Κριτήρια ἑπομένως βάσει τῶν ὁποίων δύναταί τις νά ἀποφανθῇ περί τῆς παροχῆς ἢ μή ἐξηρτημένης ἐργασίας ὑπό τοῦ (πλασιέ) παραγωγοῦ, εἶναι ὁ τρόπος πληρωμῆς τοῦ παραγωγοῦ (πλασιέ) (ἐπί ὡρισμένῳ μηνιαίῳ μισθῷ, ἤ ποσοστοῖς ἤ προμηθεία), ἡ ἐλευθερία τούτου νά προσδιορίζῃ μόνος του τόν τρόπον, τόν χρόνον, τόν κύκλον τῆς πελατείας του καί τήν ἐν γένει ἔκτασιν τῆς δραστηριότητός του, ἡ διατήρησις ἤ μή τῆς ἐλευθερίας παραλλήλου ἀπασχολήσεως καί μέ τήν τοποθέτησιν ἐμπορευμάτων πλειόνων τῆς μιᾶς ἐπιχειρήσεως τοῦ αὐτοῦ ἤ ἑτέρου ἐμπορεύματος, ὁ βαθμός τῆς εὐθύνης, ἣν ὑπέχει διά τάς ζημίας ἤ ἀβαρίας κατά τήν μεταφοράν τῶν τῇ μεσολαβήσει του διατιθεμένων ἐμπορευμάτων, ἡ ἐκ τοῦ ἀναξιοχρέου τῶν ἀγοραστῶν, ἡ διατήρησις ἰδίου γραφείου ἤ καταστήματος καί βοηθητικῶν προσώπων, ποῖος φέρει τόν κίνδυνον τῆς καλύψεως τῶν γενικῶν αὐτῶν ἐξόδων καί ποῖος εἶναι ἐν γένει ὁ βαθμός προσωπικῆς ἐξαρτήσεως τοῦ παραγωγοῦ ἐκ τοῦ ἐργοδότου του, δηλονότι δέχεται ἐντολάς καί ὁδηγίας ἀπό τόν ἐργοδότην του διά τόν τρόπον, τόπον, χρόνον κλπ. ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας του καί ὑπακούει εἰς ταύτην, ἐντάσσεται εἰς τήν ἐπιχείρησιν καί ἀπασχολεῖται δι' αὐτήν, ἐγκαταλείπων τήν ἰδίαν προσωπικήν του ἀνεξαρτησίαν (Α.Π. 149/1948, ΕΕΔ 7,390, *Ἀνδρέας Χατζηδάκης*, «Διακριτικά ὅρια διαχωρισμοῦ μισθωτῶν ἀπό ἐμπορικῶν ἀντιπροσώπων», μελέτη ἐν ΕΕΔ 5,489 ἑπομ., *Γ. Σιμωνέτου*, Δώδεκα Μελέται Ἀστικοῦ καί Ἐργατικοῦ Δικαίου σ. 180, ὑπ' ἀριθ. 4578/1135/1953 ἔγγρ. Γενικῆς Δ/σεως Ι.Κ.Α., ἐν ΕΕΔ 12, 1322, Πρ/κου Ἀθ. 6510/1948, ΕΕΔ 8,111 καί «προστασία παραγωγῶν (πλασιέ) ὑπό ἐργατικοῦ δικαίου» ὑπό *Συνιάξεως* ΕΕΔ 13, 326).

Ἐβεβαιώθημεν ὅτι ὁ ἐνάγων, παραγωγός (πλασιέ) ὤν, ἀπησχολεῖτο ἀποδεδειγμένως εἰς τήν τοποθέτησιν ἐμπορευμάτων πλειόνων τῆς μιᾶς ἐπιχειρήσεων, μή ὑπαγόμενος ὡς ἐκ τούτου εἰς τάς ἀφορώσας αὐτούς διατάξεις τῆς ἀπό 27 Αὐγούστου 1938 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περί κατωτάτων ὁρίων μισθῶν τοῦ βοηθητικοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν γραφείων ἐμπορικῶν, ἐπαγγελματικῶν καταστημάτων, πρατηρίων πωλήσεως καί τῶν πλασιέ» (ἄρθρ. 5 ταύτης). Ἐπί πλέον ἐβεβαιώθημεν ὅτι ὁ ἐνάγων διετήρει τήν ἐπαγγελματικήν ἀνεξαρτησίαν καί πρωτοβουλίαν του εἰς τάς ὑποχρεώσεις του ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς μετά τῆς ἐναγομένης συμβάσεως, παρεῖχεν, ὡς ἐλέχθη, τήν ἐργασίαν του ὡς πλασιέ εἰς περισσοτέρους ἐργοδότας, ἐξ οὗ γεγονότος ὁ κύκλος τῶν ἐργασιῶν του ηὐρύνετο καί εἶχεν οὗτος μεγαλυτέραν ἐλευθερίαν ὡς πρός τόν τρόπον, χρόνον καί τόπον τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐργασίας του, ἠμείβετο ἐπί προμηθείᾳ, ἀνελάμβανε δι' ἴδιον λογαριασμόν καί ἐπί ἰδίᾳ εὐθύνῃ τήν πώλησιν τῶν προϊόντων τῆς ἐναγομένης, ἅτινα πολλάκις ἠγόραζεν οὗτος ἀποκλειστικῶς, καί ἐν γένει ἐξετέλει τήν ἐργασίαν του, καθ' ὃν οὗτος τρόπον ἐθεώρει συμφέροντα αὐτῷ. Τά στοιχεῖα ταῦτα πείθουν ὅτι ἐν τῇ κρινομένῃ περιπτώσει δέν πρόκειται περί ἐξηρτημένης συμβάσεως ἐργασίας. Συνεπῶς ἀναρμοδίως εἰσήχθη ἡ ἔνδικος ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος ἐν τῇ προκειμένῃ διαδικασίᾳ, ἐφ' ὅσον δέν ἀπορρέει ἐξ ἐργασιακῆς σχέσεως (ἄρθρ. 8 ν. ΓΨΟΔ') καί δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ἔνδικος ἔκθεσις ἀγωγῆς.

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΔΗΜΩΝ

ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΔΙ' ΑΝΑΓΚΑΣ ΣΥΝΕΡΓΕΙΩΝ ΔΗΜΩΝ

Καταγγελία συμβάσεων ώρισμένου χρόνου καὶ προθεσμία ἐπιδόσεως ἀγωγῆς

Σύνδεσις μετὰ τοῦ Δήμου τοῦ κατ' ἄρθρ. 143 τοῦ ν. 1726/1951 προσλαμβανομένου προσωπικοῦ δι' ἀνάγκας συνεργείων διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Χαρακτηρισμὸς συμβάσεως ὡς ὡρισμένου χρόνου.—Καταγγελία αὐτῆς κατ' ἄρθρ. 672 Α.Κ. διὰ σπουδαῖον λόγον.—Ἄκυρότης ὅλως καὶ δικαίωμα μισθοῦ.— Ἐφαρμογὴ τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἄρθρ. 3 ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 καὶ ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου.—Ἀπόρριψις ἀγωγῆς διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς.—Προθεσμία ἀγωγῆς ἐν ἐπιδικίᾳ.—Ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως ἀγωγῆς.

Ἐπρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω καταχωριζομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, περὶ μισθωτοῦ, προσληφθέντος ὑπὸ Δήμου διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν συνιστωμένων δημοτικῶν συνεργείων.

Καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ νομολογηθέντα (βλέπε ἐκ τῶν τελευταίων τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6588/1956, εἰσηγητὴς *Κ. Βαρδάκης*, ΕΕΔ 15, 656, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί) δέχεται, ὅτι ἡ προκειμένη σχέσις διέπεται ὑπὸ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὅτι ἡ σύμβασις θεωρεῖται ὡρισμένου χρόνου, ὅση ἡ χρονικὴ διάρκεια τῆς λειτουργίας τοῦ συνεργείου καὶ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἔγκυρος λύσις αὐτῆς πρὸ τοῦ πέρατος τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως, εἰμὴ ἐφ' ὅσον ὑφίσταται σπουδαῖος λόγος διὰ τὴν λύσιν αὐτῆς, κατ' ἄρθρον 672 Α. Κ.

Γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ ἄποψις τῆς ἀποφάσεως, ὅτι εἶχεν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν (τῆς συμβάσεως, ὡς ἐσημειώθη, οὔσης ὡρισμένου χρόνου) ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 περὶ ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως προθεσμίας.

Ἡ ἀπόλυσις, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως, ἐγένετο (παρ' ὀλίγον νὰ γράψωμεν καὶ ἡμεῖς «ἔλαβε χωραν», ἐσφαλμένως γραφόμενον, ἀφοῦ τοῦτο εἶναι γαλλισμὸς καὶ δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς ἡμετέρας γλώσσης) τὴν 25.1.1952, εἰς χρόνον δηλαδή, καθ' ὃν ἴσχυεν ἡ ἀνωτέρω διάταξις. (Ὁμοία ἡ ἤδη ἰσχύουσα διάταξις τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 3198/1955, ΕΕΔ 14, 501).

Τὸ ζήτημα τοῦτο, ἂν δηλαδὴ ἡ ἀνωτέρω διάταξις περὶ ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως ἀφεώρα καὶ εἰς συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου, ἀπετέλεσε καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τῆς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 ἀντικείμενον ὡρισθητήσεων ἐν τῇ νομολογίᾳ (βλέπε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 596).

Τὸ ζήτημα ἐμφανίζεται καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχύουσαν ἤδη διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 3198/1955 καὶ ἐνδιαφέρει νὰ σημειωθῇ, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην δικαστικῶν τινων ἀποφάσεων (Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 2671/1956, εἰσηγητὴς *Ε. Καραμαγκιώλης*, ΕΕΔ 15, 596, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3687/1956, Πρωτοδίκης *Α. Κυρακόγγονας*, ΕΕΔ 15, 942) καὶ ἡ διάταξις αὕτη ἐφαρμόζεται ἐπὶ ἀκύρου ἀπολύσεως μισθωτοῦ ἐν συμβάσει ὡρισμένου χρόνου, παρά, δηλαδή, τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 672 Α.Κ., μόνην διάταξιν, ἡ ὁποία καὶ ἐν ὄψει τοῦ ν. 3198/1955 θὰ ἔχῃ ἐφαρμογήν, διότι ὁ τελευταῖος οὗτος νόμος, ἐκ τῆς παραβάσεως τοῦ ὁποίου πηγάζει ἀκυρότης τῆς καταγγελίας (ἄρθρ. 5 § 3), δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὡς πρὸς τὴν καταγγελίαν ἐπὶ συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου. (Μόνον ἀναγγελία λήξεως τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως ἐπιβάλλεται). (Βλέπε ὅμως σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 596, ΕΕΔ 15, 942).

Σκοπὸς τῆς ἀρχικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 7 τοῦ νόμου 765/1943 (ΕΕΔ 2, 631), ἀναφερομένου καὶ αὐτοῦ εἰς καταγγελίαν συμβάσεων ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, ἐπῆρξε (βλέπε εἰσηγητ. ἔκθεσιν, ΕΕΔ 2, 661) «νὰ μὴ τελῇ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἡ παρὰ τοῦ ἐργοδότου γενομένη ἀπόλυσις μισθωτοῦ, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 10 (ν.δ. 424/1941), ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς ἀκυρώσεως δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου πρὸς ὃ ἐνδεχομένως θὰ προσέφευγεν ὁ ἀπολυθεὶς μισθωτὸς καὶ τίθεται περιορισμὸς εἰς τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος τούτου τοῦ μισθωτοῦ».

Τὸν αὐτὸν βεβαίως σκοπὸν ἐπιδιώκουν καὶ αἱ μεταγενέστεραι ὁμοιαι διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946 καὶ τοῦ ἰσχύοντος ἤδη ἄρθρου 6 τοῦ ν. 3198/1955.

Ἡ ἄρσις ὅμως τῆς ἀβεβαιότητος περὶ τοῦ χρόνου γενομένης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταγγελίας συμβάσεως ἐπεβάλλετο νὰ ἐπιδιωχθῇ (καὶ ἐπεδιώχθη) ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἀορίστου χρόνου, ἀφοῦ θὰ ἦτο ἀσφαλῶς ἀνεπιεικὲς νὰ καταδικάζηται ὁ ἐργοδότης μετὰ πάροδον μακροῦ ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως χρόνου νὰ καταβάλλῃ μισθοὺς λόγῳ ἐνδεχομένης ἀκύρου ἀπολύσεως, εἰς χρόνον δηλαδὴ ἀβέβαιον, δοθέντος ὅτι ἐπρόκειτο περὶ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ συνεπῶς ἡ ὑπερημερία του θὰ διήρκει εἰς χρόνον ἄγνωστον, ἐξαρτωμένου ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος μάλιστα θὰ εἶχε κάθε συμφέρον νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἐπίδοσιν ἀγωγῆς, ὥστε νὰ μὴ σπεύσῃ ὁ ἀνύποπτος ἐργοδότης νὰ ἄρῃ τὴν ὑπερημερίαν του καὶ μόνον περιοριζόμενος ὑπὸ τῆς πενταετοῦς προθεσμίας παραγραφῆς μισθῶν τοῦ ἄρθρου 250 Α.Κ.

Τοιοῦτον τι ὅμως δὲν προκύπτει ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου. Αὗται, λόγῳ τοῦ χρόνου αὐτῶν, ἔχουν γνωστὸν ἐκ τῶν προτέ-

ρων πέρας καὶ γνωστὴ εἶναι εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ἔκτασις τῆς ὑπερημερίας αὐτοῦ, ἐκείνη μεχρι τοῦ χρόνου λήξεως αὐτῶν εἰς περίπτωσιν διασπάσεως ἄνευ σπουδαίου λόγου.

Δὲν ὑπῆρξεν, ἑπομένως, οὐδεὶς νομοθετικὸς λόγος νὰ θεσπισθῇ διὰ τὰς περιπτώσεις αὐτῶν ἀποκλειστικὴ προθεσμία ἐπιδόσεως ἀγωγῆς, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον ἐκ τῶν ἄρθρων 672 ἐπ. Α.Κ. δὲν ἀπορρέει μόνον ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς καταβολὴν μισθοῦ ἐκ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεως, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι συνέπειαι ἀποζημιώσεως (ἄρθρ. 673, 674), δὲν ἀναφέρονται δὲ τὰ ἐν λόγῳ ἄρθρα τοῦ Κώδικος μόνον εἰς καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου (ὡς ἡ σχολιαζομένη διάταξις τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 3198/1955), ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνην ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14214/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέπτος*

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 143 § 4 τοῦ ν. 1726 τῆς 6/9 Ἀπριλίου 1951 προκύπτει, ὅτι τὸ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου ὑπηρετοῦν εἰς Δῆμον ἐργατικὸν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ προσωπικὸν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ παρέχῃ τὰς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ὑπηρεσίας του, ἐργαζόμενον εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου συσταθέντα συνεργεῖα, συνδέεται μετὰ τοῦ Δήμου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ὡς ἄνω νόμου (πρβλ. Α.Π. 297/1952, Θέμ. ΞΓ' σελ. 570, καὶ ἄρθρ. 19 § 6 τοῦ ν. 2262 τῆς 7/7 Ὀκτωβρίου 1952, δι' ἧς ἀντικατεστάθη ἡ ὡς ἄνω διάταξις τοῦ ἄρθρ. 143 § 4 τοῦ ν. 1726/1951), β) ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 143 § 5 τοῦ ρηθέντος ν. 1726/1951, ὁριζούσης ὅτι ἐν τῇ ἀποφάσει περὶ συστάσεως συνεργείου ὁρίζεται, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡ χρονικὴ διάρκεια τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὸ ὡς ἄνω ἐπὶ ἡμερομισθίῳ προσωπικὸν τῶν συνεργείων συνδέεται μετὰ τοῦ Δήμου διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου καὶ γ) ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 672 Α.Κ. προκύπτει, ὅτι ὁ ἐργοδότης δὲν δύναται νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου ταύτης, εἰ μὴ μόνον διὰ σπουδαῖον λόγον.

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνάντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου Δήμου τὴν 20.5.1943 ὡς ἡμερομίσθιος ἐργάτης εἰς τὸ συνεργεῖον καθαριότητος τοῦ Δήμου. Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 1726 τῆς 6/9 Ἀπριλίου 1951 ἐξηκολούθει νὰ ὑπηρετῇ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ὡς ἐργάτης εἰς τὸ αὐτὸ συνεργεῖον, τοῦ ὁποίου ἡ διάρκεια συνέπιπτε μὲ τὴν τοιαύτην τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους. Ληξάσης τὴν 30.6.1951 τῆς λειτουργίας τοῦ συνεργείου τούτου, οὗτος ἐπαναπροσελήφθη εἰς τὸ δι' ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἐπανασυσταθὲν τοιοῦτον διὰ τὴν κατὰ τὸ ἑπόμενον οἰκονομικὸν ἔτος λειτουργίαν αὐτοῦ. Τὴν 25.1.1952 ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας πρὸ τῆς κατὰ τὴν 30.6.1952 λήξεως τῆς λειτουργίας τοῦ συνεργείου καὶ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ σπουδαῖος τις λόγος τῆς τοιαύτης ἀπολύσεως.

Ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω βεβαιωθέντα περιστατικὰ ὁ ἐφεσίβλητος συνδέεται μετὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος Δήμου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένου χρόνου, λήγοντος τὴν 30.6.1952. Ἡ ἄνευ οὐδενὸς σπουδαίου λόγου κατὰ τὴν 25.1.1952 ἀπόλυσις εἶναι ἄκυρος. Τοιοῦτον σπουδαῖον λόγον ὁ ἐκκαλῶν Δῆμος οὔτε πρωτοδίκως ἐπεκαλέσθη, οὔτε κατὰ τὴν παροῦσαν κατ' ἔφεσιν δίκην ἐπικαλεῖται. Μετὰ ταῦτα ὁ ἐκκαλῶν κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὁ τελευταῖος δὲ οὗτος δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ τὸν μισθὸν ἀπὸ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεως (25.1.1952) μέχρι τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως (30.6.1952). Ἡ ἀπαίτησίς του αὕτη οὐδόλως ἀπεσβέσθη διὰ τῆς παρόδου τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 8/11 Μαΐου 1946 νομ. δ/τος θεσπιζομένης τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας, ἐφαρμοζομένης καὶ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου (πρβλ. Α.Π. 52/1953, ΕΕΔ 12, σελ. 346), διότι, ὡς ἐβεβαιώθη καὶ ὁμολογεῖται ἐπιπροσθέτως ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἠσκήθη ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω τριμήνου προθεσμίας ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἡ ἀπὸ 21.3.1952 ἔκθεσις ἀγωγῆς αὐτοῦ, δι' ἧς ἠτεῖτο ἀποδοχὰς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως, ἀπορριφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πρωτοδίκου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3019/1952 ἀποφάσεως αὐτοῦ διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς. Παραγραφὴ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης ἐν ἐπιδικίᾳ δὲν ἐχώρησε, διότι διὰ τῆς ἐντὸς τῆς τριμήνου προθεσμίας ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς ἐκλείπει ὁ σκοπὸς τῆς μνησθείσης διατάξεως καὶ δὲν ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν αἱ περὶ παραγραφῆς ἐν ἐπιδικίᾳ διατάξεις (πρβλ. Α.Π. 73/1954, ΕΕΔ 13, σελ. 237, Α.Π. 597/1953, ΕΕΔ 13, σελ. 19, Α.Π. 451/1952 καὶ 452/1952, Θέμ. ΞΓ', σελ. 643). Ἀσκηθείσης τῆς ἀπαιτήσεως καὶ μὴ ὑποκειμένης ταύτης εἰς τριμηνον παραγραφὴν ἐν ἐπιδικίᾳ, μόνη ἡ μετὰ διετίαν μὴ ἐπανεπιδίωξις τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης, ἄνευ συνδρομῆς ἑτέρων περιστατικῶν, δὲν συνιστᾷ κατάχρησιν δικαιώματος (ἀποδυνάμωσιν), οὐδὲ δύναται νὰ συναχθῇ παραίτησις ἀπὸ τούτου (πρβλ. Α.Π. 593/1954, ΕΕΔ 14, 589, Α.Π. 21/1955, ΕΕΔ 14, 592, Α.Π. 425/1955, ΕΕΔ 14,830, Α.Π. 602/1955, ΕΕΔ 14,1326). Ἐκτὸς τῆς βραδύτητος ἕτερα περιστατικὰ ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἐπικαλεῖται. Ταῦτα, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι οὐδὲ βραδύτης ἢ ἀδράνεια ἐπὶ διετίαν ὑφίσταται ἐν προκειμένῳ, διότι, ὡς ἐβεβαιώθη καὶ ὁμολογεῖται ἐπιπροσθέτως ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὁ ἐφεσίβλητος ἤγειρε τὴν ἀπὸ 19.8.1952 ἔκθεσιν ἀγωγῆς, δι' ἀποδοχὰς λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως μεταγενεστέρου τῆς πρώτης τοιαύτης χρονικοῦ διαστήματος, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 5892/1952 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδίκου καὶ κατ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 4843/1954 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἀπορρίψασα τὴν ὡς ἄνω ἔκθεσιν ἀγωγῆς διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΙ ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΝΟΜΙΜΟΦΡΟΣΥΝΗΣ

Χρόνος ενάρξεως δικαιώματος μισθοδοσίας αναγκαστικώς τοποθετουμένων πολεμιστών

Εφαρμογή Α.Ν. 516/1948 και επί αναγκαστικώς τοποθετουμένων κατά τον Α.Ν. 1836/1951 εις Νομικά Πρόσωπα κλπ. του Νόμου τούτου (Α.Ν. 516/1948). — Ανυπόχρεον προς πρόσληψιν και μισθοδοσίαν των τοποθετηθέντων από της εμπροθέσμου εμφανίσεως αυτών προς ανάληψιν υπηρεσίας, ειμή μόνον μετά την έκδοσιν αποφάσεως περί της νομιμοφροσύνης αυτών υπό της κατά τον Α.Ν. 516/1948 μόνης αρμοδίας Επιτροπής.

Το ζήτημα, επί του οποίου, ως προκύπτει εκ της κατωτέρω καταχωριζομένης αποφάσεως του Β' Τμήματος του Αρείου Πάγου (ερχομένης μετά την υπ' αριθ. 538/1955, Α' Τμήματος, εισηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 14, 1195), ανεφύη διαφωνία μεταξύ των δύο Τμημάτων, έχει ως εξής:

Κατά το άρθρον 8 του αρχικού ν. 751/1948 περί προστασίας των απολυομένων εκ των τάξεων του στρατού, μεταξύ των άλλων, επεβάλλετο εις τον θαλπόμενον διά της προστασίας του εν λόγω νόμου, διά του δικαιώματος τοποθετήσεως εις εργασίαν, ή εις τα Συμβούλια προστασίας απολυομένων εκ του Στρατού υποβολή πιστοποιητικού νομιμοφροσύνης, εκδιδομένου υπό της αρμοδίας Αστυνομικής Αρχής.

Έτερωθεν, κατά το άρθρ. 1 του αν.ν. 516/1948 «περί ελέγχου της νομιμοφροσύνης των δημοσίων κλπ. υπαλλήλων και υπηρετών», επί πλέον των υπό των κειμένων ήδη διατάξεων απαιτουμένων προσόντων διά τον διορισμόν ή πρόσληψιν δημοσίων εν γένει υπαλλήλων και υπηρετών (ισοβίων, μονίμων, εκτάκτων, ημερομισθίων, επί συμβάσει), ως και των πάσης φύσεως υπαλλήλων, υπηρετών και εργατών, νομικών συμβούλων ή εμμίσθων δικηγόρων των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Δήμων και Κοινοτήτων, παραχωρημένων υπό του Κράτους Δημοσίων ή Δημοτικών Υπηρεσιών, Ανωνύμων Τραπεζιτικών Εταιρειών, πάσης φύσεως Ιδρυμάτων, οπωσδήποτε επιχορηγουμένων υπό του Κράτους, της Εταιρείας Υπεγγύων Προσόδων, των υπό μεσεγγύησιν Εταιρειών ή Νομικών Προσώπων, των Ασφαλιστικών Ταμείων παντός είδους και των συνεταιριστικών εν γένει οργανώσεων, απαιτείται εφεξής, όπως ο διοριζόμενος ή προσλαμβανόμενος είναι νομιμόφρων υπό την εν άρθρ. 3 του αυτού νόμου εννοιαν, ο δε κατά παράβασιν της άνω διατάξεως γενόμενος διορισμός ή πρόσληψις είναι εξ υπαρχής άκυρος και ουδέν συνεπάγεται έννομον αποτέλεσμα.

Εκ των διατάξεων αυτών προέκυπτε το ζήτημα, αν διά τον έγκυρον διορισμόν του πολεμιστού, ο οποίος τοποθετείται εις τα εν τω άν. ν. 516/1948 αναφερόμενα Νομικά Πρόσωπα κλπ., απαιτήται να κινηθή η διαδικασία νομιμοφροσύνης, εφ' όσον ο νόμος (751/1948) ήξίωσε την εις το Συμβούλιον υποβολήν πιστοποιητικού νομιμοφρυσύνης.

Μετά διαφωνίαν, ή οποία ανέκυψε μεταξύ των δύο Τμημάτων του Αρείου Πάγου (βλέπε ΕΕΔ 12, 205), επελήφθη της λύσεως του νομικού τούτου ζητήματος ή Ολομέλεια του Αρείου Πάγου και διά της υπ' αριθ. 18/1953 αποφάσεως αυτής (εισηγητής *Ε. Κολοκούρης*, ΕΕΔ 12, 205) εγένετο δεκτόν, ότι «ή υποχρέωσις των εν άρθρω 3 του ά.ν. 751/1948 διαλαμβανομένων Νομικών Προσώπων και Υπηρεσιών, εφ' όσον ταύτα είναι εκ των εν άρθρω 1 του ά.ν. 516/1948 αναφερομένων, προς πρόσληψιν των υπό των Συμβουλίων του ν. 751/1948 τοποθετουμένων παρ' αυτοίς ως υπαλλήλων και υπηρετών εφέδρων και θυμάτων πολέμου ανακύπτει μετά την υπό τούτων προσαγωγήν της αποφάσεως της κατ' άρθρον 4 του ν. 516/1948 Επιτροπής περί της νομιμοφροσύνης αυτών».

Περαιτέρω διά της υπ' αριθ. 145/1953 αποφάσεως του Αρείου Πάγου (εισηγητής *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 12, 469) έγένοντο δεκτά ταύτα: Και ο κατά τας διατάξεις του αναγκαστικού νόμου 1836/1951 τοποθετούμενος εις τα εν τω νόμω 516/1948 αναφερόμενα Νομικά Πρόσωπα κλπ., μετ' απόφασιν του Συμβουλίου, μόνον έγγραφον δήλωσιν περί της νομιμοφροσύνης του οφείλει να επισυνάψη, ή δε περαιτέρω ενέργεια διά την περί ταύτης απόφασιν του Συμβουλίου Νομιμοφροσύνης ανήκει εις τον εργοδότην, παρ' ω τοποθετείται, από της υποβολής δε της τοιαύτης δηλώσεως γεννάται ή υποχρέωσις του Νομικού Προσώπου κλπ. εις καταβολήν μισθού ή αποζημιώσεως.

Η άποψις αύτη έγένετο έκτοτε δεκτή διά σειράς αρεοπαγιτικών αποφάσεων (βλέπε ΕΕΔ 15, 1187), εδέχθη δε αύτην και ή προλαβούσα του Α' Τμήματος, υπ' αριθ. 538/1955 (εισηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 14, 1195), μεθ' ην έρχεται ή δημοσιευομένη κατωτέρω απόφασις του Β' Τμήματος του Αρείου Πάγου.

Διαφωνεί ή τελευταία αύτη απόφασις προς την εκτεθείσαν γνώμην, δεχομένη ότι τα εν τω ά. ν. 516/1948 αναφερόμενα Νομικά Πρόσωπα κλπ. δεν υποχρεούνται, όπως προσλάβωσιν εις την υπηρεσίαν των και μισθοδοτήσωσι τον τοποθετηθέντα από της εμπροθέσμου εμφανίσεως αυτού προς ανάληψιν υπηρεσίας, ειμή μόνον μετά την έκδοσιν αποφάσεως περί της νομιμοφροσύνης του, άνευ της οποίας δεν συνιστάται έγκυρος σύμβασις εργασίας, τίκτου-

σα ὑποχρέωσιν πρὸς πρόσληψιν καὶ μισθοδοσίαν.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν τὰ ἑξῆς: Ἀνακινηθέντος τοῦ ζητήματος ἂν ἐπεβάλλετο καὶ διὰ τοὺς ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένους ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διαδικασίας νομιμοφροσύνης, εἴχομεν ἐπανειλημμένως σημειώσει, ὅτι, ἀφοῦ τόσον ὁ ἀρχικὸς νόμος 751/1948, ὅσον καὶ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀν. ν. 1836/1951, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ν.δ. 2657/1953 (ΕΕΔ 14, 1112), ἀξιοῖ ὡς προϋπόθεσιν τῆς προστασίας (τῆς τοποθετήσεως δηλαδὴ τοῦ πολεμιστοῦ εἰς θέσιν) τὴν ὑποβολὴν εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ ἀν. ν. 1836/1951 πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης καὶ ὄχι μόνον προκειμένου νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὰ τοῦ ἀν. ν. 516/1948 Νομικὰ Πρόσωπα κλπ., *ἀλλ' ἐν γένει καὶ εἰς ἐπιχειρήσεις, μὴ ὑπαγομένας εἰς τὸν ἀν. ν. 516/1948*, σημαίνει, ὅτι ὁ νομοθέτης τοῦ εἰδικοῦ τούτου νόμου (τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 13 αὐτοῦ, καθ' ἣν ὁ παρὼν νόμος χαρακτηρίζεται ὡς εἰδικὸς ἔναντι παντὸς ἄλλου νομοθετήματος, ἐπεκαλέσθη ἡ Α.Π. 167/1956, εἰσηγητὴς *Μ. Παπαλῆς*, ΕΕΔ 15, 420, ἵνα καταλήξῃ εἰς τὴν κρίσιν αὐτῆς ὅτι ἡ ἀντικατάστασις τοῦ τοποθετουμένου κατὰ τὸν νόμον τοῦτον χωρεῖ καὶ ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ προγενεστέρου ἀν.ν. 1803/1951 προστατευομένων συνδικαλιστικῶν στελεχῶν) ἐσκόπησε νὰ ἀποδεικνύηται ἡ νομιμοφροσύνη μόνον διὰ τῆς εἰς τὸ Συμβούλιον ὑποβολῆς τοῦ περὶ αὐτῆς πιστοποιητικοῦ, ὡς στοιχείου ἐν γένει τῆς προστασίας του.

Ἡ διάταξις περαιτέρω τοῦ ἄρθρ. 4 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, καθ' ἣν ὁ διορισμὸς τῶν προσώπων τοῦ ἄρθρ. 1 (ἐκείνων δηλαδὴ ἀκριβῶς, τὰ ὁποῖα ἐκρίθησαν, ὅτι ἀπολαμβάνουν τῆς προστασίας τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ὡς νομιμόφρονα κατὰ τὴν ἐν τῷ εἰδικῷ αὐτῷ νόμῳ ἀπόδειξιν) μετὰ τὴν τοποθετησίν των ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου διενεργεῖται παρὰ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ κατὰ τὴν § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὑποχρέου, τηρουμένων τῶν σχετικῶν περὶ διορισμοῦ διατάξεων, δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι μεταξὺ τῶν τηρουμένων διατάξεων εἶναι καὶ ἐκείνη τοῦ ἀν. ν. 516/1948 περὶ νομιμοφροσύνης, ἀφοῦ ἐπιστοποιήθη ἤδη ἡ νομιμοφροσύνη του.

Ἀντίθετος ἐκδοχὴ θὰ ἐνεφάνιζε τὸν νομοθέτην παραχωροῦντα εἰς τὰ προστατευόμενα δι' αὐτοῦ πρόσωπα τὸ δικαίωμα προστασίας, ἐφ' ὅσον ἀποδεικνύουν τὴν νομιμοφροσύνην των διὰ τοῦ μόνου ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου προσαγομένου πιστοποιητικοῦ καὶ παρὰ τοῦτο ἀναιροῦντα τὴν προστασίαν διὰ τῆς κινήσεως τῆς διαδικασίας νομιμοφροσύνης μετὰ τὴν τοποθέτησιν, ἀφοῦ, ἂν συνέβαινε νὰ μὴ ἐπιστοποιεῖτο τυχὸν ἡ νομιμοφροσύνη των κατὰ τὴν σχετικὴν διαδικασίαν, τῆς προστασίας τῆς ὁποίας ἐν τούτοις ἠξιώθησαν κατὰ τὸν ἀν. ν. 1836/1951 διὰ τὴν τοποθέτησιν αὐτῶν, ἡ προστασία θὰ ἔπιπτεν εἰς τὸ κενόν.

Ἀκριβῶς δὲ ἡ προσταγὴ τοῦ ἄρθρ. 3 § 8 τοῦ ἀν. ν. 1836/1951, ὅτι ἡ παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ νόμου συνεπάγεται, ἀνεξαρτήτως τῆς ποινικῆς διώξεως, καὶ τὴν ἀστικὴν τοῦ ὑποχρέου εὐθύνην διὰ τὴν καταβολὴν τῆς μισθοδοσίας τοῦ μὴ προσλαμβανομένου τοποθετηθέντος παρὰ τῶν ἁρμοδίων Συμβουλίων, ἀφ' ἧς χρονολογίας οὗτος προσέλθῃ παρὰ τῷ ἐργοδότῃ πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας ἢ ὑπηρεσίας (καὶ εἶναι ὑπόχρεως νὰ προσέλθῃ ἐντὸς μηνός) ἐπιβεβαιοῖ τὴν ὀρθότητα τῆς ἀπόψεως ὅτι δὲν ἠννοεῖτο καὶ ἡ τήρησις τῆς διαδικασίας τοῦ ἀν. ν. 516/1948, ἀφοῦ ἡ κίνησις αὐτῆς καὶ ἡ ἔκδοσις ἀποφάσεως θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ συγχρονισθῇ πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ τοποθετηθέντος, ἀφ' ἧς καὶ ἡ καταβολὴ μισθοδοσίας.

Δὲν ἠδύνατο, ὡς δέχεται καὶ ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις (ἡ ὁποία ὅμως ἀναχωρεῖ ἀπὸ τοῦ ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ τηρηθῇ καὶ ἡ διαδικασία νομιμοφροσύνης, περὶ τοῦ ὁποίου σημειοῦμεν ἀνωτέρω), νὰ ἔχῃ ὁ νόμος τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ μισθοδοσία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς δηλώσεως μόνον, ὡς ἐγένετο δεκτόν, προϋποτιθεμένου ὅτι τὰ Νομικὰ Πρόσωπα κλπ. δέχεται μετὰ ταῦτην τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ἔναντι δὲ αὐτῶν ἐπέχει καὶ πρέπει νὰ ἐπέχῃ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν καταβολῆς μισθοῦ, ἀφοῦ οὔτε ἡ δήλωσις μόνη φυσικὰ πιστοποιεῖ τὴν νομιμοφροσύνην, οὔτε καὶ ἐκ τοῦ ἀν. ν. 516/1948 ἐπιτρέπεται κἂν ἡ πρόσληψις πρὸ τῆς διαπιστώσεως τῆς νομιμοφροσύνης, μὲ βαρείας ἄλλως κατὰ τῶν παραβατῶν ποινάς.

Δὲν κάμνομεν, μετὰ ταῦτα, νομίζομεν, λάθος, ἂν ἐν συμπεράσματι σημειώσωμεν: Δύο τινὰ δύνανται νὰ ὑποστηριχθοῦν: Ἢ ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν περίπτωσιν ἡ διαδικασία περὶ νομιμοφροσύνης τοῦ ἀ. ν. 516/1948, ὅπερ εἶναι καὶ τὸ ὀρθότερον, ἢ ὅτι, ἀπαιτουμένης τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς, πρέπει, ὡς δέχεται τὸ Β' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, νὰ ὑπάρξῃ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἀλλ' ὡς ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω, καθίσταται οὕτω προβληματικὴ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 9 § 8 τοῦ ἀν. ν. 1836/1951 περὶ καταβολῆς μισθοδοσίας τοῦ τοποθετηθέντος ἀπὸ τῆς ἐμπροθέσμου ἐμφανίσεώς του δι' ἀνάληψιν ὑπηρεσίας.

Τρίτη ἐκδοχή, νὰ ὑποχρεοῖ ὁ νόμος τὰ Νομικὰ Πρόσωπα κλπ. εἰς μισθοδοσίαν ἀπὸ τῆς ἐμπροθέσμου ἐμφανίσεως ἄνευ παροχῆς ὑπηρεσίας (ἡ ὁποία ἀπαγορεύεται κατὰ τὸν ἀν. ν. 516/1948), ἀποκλείεται καὶ διὰ μόνης τῆς σκέψεως ὅτι ὁ νόμος 1836/1951 ναὶ μὲν συνιστᾷ ἀναγκαστικὴν σχέσιν ἐργασίας, ἀλλὰ ἐπιβάλλει παροχὴν ἐργασίας, χωρὶς νὰ δημιουργῇ, προσκαίρως ἔστω (μέχρις ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου νομιμοφροσύνης), ἀργομίσθους.

Άρείου Πάγου 563/1956 Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Μῖχος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Οἰκονομόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Παναγιωτόπουλος, Π. Δασκαλόπουλος

Ἡ διαφορὰ φέρεται πρὸς συζήτησιν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 538/1955 ἀπόφασιν τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἀνελοῦσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 11576/1954 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ παραπέμψασαν τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὑπὸ τοῦ ΜΘ' 1948 Ψηφίσματος κυρωθέντος ἀν. ν. 516/1948, ἐφαρμογὴν ἐχούσης καὶ ὡς πρὸς τοὺς τοποθετηθέντας ἢ τοποθετουμένους κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων 751/1948 καὶ 1836/1951, διὰ τὸν διορισμὸν ἢ πρόσληψιν τῶν πάσης φύσεως ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Δήμων καὶ Κοινοτήτων ἀπαιτεῖται, ὅπως ὁ διοριζόμενος ἢ προσλαμβανόμενος εἶναι νομιμόφρων κατὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 3 αὐτοῦ ἔννοιαν, διαπιστουμένης τῆς νομιμοφροσύνης δι' ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 Ἐπιτροπῆς, οἱ δὲ καθ' οἱονδήποτε τρόπον προβαίνοντες εἰς καταστρατήγησιν τῶν εἰρημένων διατάξεων τιμωροῦνται διὰ τῆς ἐν ἄρθρῳ 1 § 3 τοῦ Ἰδίου νόμου ποινῆς. Ἐν ὄψει τῶν ἄνω διατάξεων καὶ τῶν τοιούτων τῶν § § 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 8 Μαΐου 1948 β.δ., ἐκδοθέντος εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ρηθέντος ἀν.ν. 516/1948, καθ' ἃς τὸ ἁρμόδιον διὰ τὸν διορισμὸν ὄργανον ἢ, προκειμένου περὶ θέσεων πληρουμένων διὰ διαγωνισμοῦ, ἡ προκαλέσασα τὸν διαγωνισμὸν Ὑπηρεσία πέμπει εἰς τὸ Συμβούλιον Νομιμοφροσύνης τὰς αἰτήσεις τῶν ἐνδιαφερομένων, ἐν αἷς ἐπισυνάπτεται καὶ δήλωσις τούτων περὶ τῆς νομιμοφροσύνης των, ἵνα τοῦτο ἀποφανθῇ περὶ τῆς νομιμοφροσύνης αὐτῶν, ἡ δὲ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου Νομιμοφροσύνης κοινοποιεῖται, μερίμνῃ τοῦ Γραμματέως αὐτοῦ, πρὸς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν καὶ τὴν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν καὶ οἱ κρινόμενοι μὴ νομιμόφρονες ἀποκλείονται τοῦ διαγωνισμοῦ ἢ, ἐφ' ὅσον ὁ διαγωνισμὸς ἤρξατο πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου νομιμοφροσύνης, ἀποκλείονται τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διαγωνισμοῦ, καὶ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 6,7 καὶ 8 τοῦ ν. 751/1948, ἀλλὰ καὶ τῶν τοιούτων τῶν ἄρθρων 3, 4 § 4 καὶ 5 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς τὰ ἄρθρα ταῦτα ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 2657/1953, δι' ὧν παρεσχέθη εἰς τὰ διὰ τῶν νόμων τούτων συσταθέντα Συμβούλια δικαιοδοσία τοποθετήσεως εἰς τὰ ἐν αὐτοῖς διαλαμβανόμενα νομικὰ πρόσωπα καὶ ἐπιχειρήσεις οἱασδήποτε μορφῆς ἢ τύπου τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ καὶ λαβόντων μέρος εἰς τὸν ἐναντίον τῶν συμμορικῶν ἀγῶνα, ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ διὰ τοὺς κατὰ τὸν ν. 751/1948 τοποθετουμένους τῶν ἐν ἄρθρῳ 8 καὶ διὰ τοὺς κατὰ τὸν ν. 1836/1951 τοποθετουμένους τῶν ἐν ἄρθρῳ 5 καθοριζομένων πιστοποιητικῶν, ἐν οἷς καὶ πιστοποιητικὸν νομιμοφροσύνης, ἐξ ὧν πάντων ἀριδήλως διαπιστοῦται ἡ ἐμμονὴ τοῦ νομοθέτου εἰς τὴν πρὸ πάσης ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοποθέτησιν εἰς τὰς ἄνω Ὑπηρεσίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ βεβαίωσιν τῆς νομιμοφροσύνης αὐτῶν, διὰ προσαγωγῆς ὑπὸ τούτων πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης, σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὰ ἐν τοῖς ἄνω νόμοις νομικὰ πρόσωπα ἢ ἐπιχειρήσεις, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ἀ.ν. 516/1948 ἀναφερομένων, δὲν ὑποχρεοῦνται, ὅπως προσλάβωσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των καὶ μισθοδοτήσωσι τὸν ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοποθετηθέντα εἰς αὐτὰ πολεμιστήν, οἷος εἶναι καὶ ὁ ἀναιρεσείων, ὡς δέχεται ἡ ἀναιρετικὴ ἀπόφασις, ἀπὸ τῆς ἐμπροθέσμου ἐμφανίσεως αὐτοῦ πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, εἰ μὴ μόνον μετὰ τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεως περὶ τῆς νομιμοφροσύνης τοῦ ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν ἀ.ν. 516/1948 μόνης ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν συνιστᾶται ἔγκυρος σύμβασις ἐργασίας, τίκτουσα ὑποχρέωσιν πρὸς πρόσληψιν καὶ μισθοδοσίαν.

Τοιαύτην γνώμην ἔχον τὸ Τμῆμα τοῦτο εὑρίσκεται ἐν διαφωνίᾳ πρὸς τὴν διὰ τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 538/1955 ἀποφάσεως τοῦ Α' Τμήματος ἐξενεχθεῖσαν κρίσιν, καθ' ἣν, προκειμένου περὶ τοποθετηθέντος, βάσει τῶν νόμων 751/1948 καὶ 1836/1951, εἰς τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ ἀ.ν. 516/1948 Νομικὰ Πρόσωπα, Δήμους καὶ Κοινότητας, δὲν ὑφίσταται ἔννομος ὑποχρέωσις τοῦ τοποθετηθέντος νὰ προσαγάγῃ πρὸς διορισμόν του ἀπόφασιν τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 516/1948 περὶ τῆς νομιμοφροσύνης του, ἥτις, προκειμένου περὶ πολεμιστοῦ, ὑποτίθεται ὑπάρχουσα μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Νομιμοφροσύνης ἀποφάνσεως, λόγῳ τῆς κατὰ κανόνα συμμετοχῆς του εἰς τὸν συμμοριακὸν ἀγῶνα, καὶ δικαιολογεῖται, ὡς ἐκ τούτου, ἡ πληρωμὴ τοῦ μισθοῦ ἀπὸ τῆς ἐγκαίρου ἐμφανίσεώς του πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, μέχρις οὗ διαπιστωθῇ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Νομιμοφροσύνης, ὅτι οὗτος δὲν τυγχάνει νομιμόφρων. Δέον δθεν νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, συνφδὰ τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ νόμου ΧΜΖ/1877, πρὸς ἄρσιν τῆς μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων διαφωνίας.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΚΑΤ' ΕΡΓΑΤΙΚΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ

Ἐπιδίκασις ἀπαιτήσεως μισθοῦ ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως μισθωτοῦ

Κήρυξις ἀποφάσεως ἐπιδικαζούσης μισθούς, λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως, προσωρινῶς ἐκτελεστῆς κατ' ἄρθρον 186α Πολιτ. Δικονομίας.— Ἀνεπίτρεπτος ἀναστολὴ ἐκτελέσεως αὐτῆς ἐν περιπτώσει ἀσκήσεως ἐφέσεως.—Ἔννοια ἄρθρων 186 καὶ 186α Πολιτ. Δικονομίας.

Ἀντικείμενον τῆς παρατιθεμένης κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως εἶναι τὸ ἀπασχολήσαν ἐπανειλημμένως τὴν θεωρίαν καὶ νομολογίαν ζήτημα, ἂν συγχωρῆται ἀναστολὴ ἐκτελέσεως ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἐπεδίκασε μισθοὺς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως, εἰς περίπτωσιν ἀσκήσεως ἐφέσεως.

Ἡ πληρότης τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ μετ' ἰδιαζούσης ἐπιμελείας ἀναπτύσσεται τὸ ζήτημα καὶ αἱ ἐπὶ τῆς λύσεώς του ὑποστηριχθεῖσαι ἀπόψεις, μᾶς ἀπαλλάσσει τῆς φροντίδος νὰ σημειώσωμεν τὰ σχετικὰ πρὸς τὸ ζήτημα.

Δὲν ὑπάρχει, σημειωτέον, ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ἀπόψις τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἡ ἐντὸς τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ νόμου.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6501/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. ***Ε. Καραμαγκιώλης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Παναγιωτόπουλος, Ν. Ἀγγελόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀναστολὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6214/1956 ἀποφάσεως ἡμῶν μέχρις ἐκδόσεως ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς κατ' αὐτῆς ἀσκηθείσης ἐμπροθέσμως ἐφέσεως, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 764 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ Α. Ν. 2407/1940. Οὕτως ἔχουσα αὕτη, νομίμως φέρεται πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον ἡμῶν, μετὰ τὴν ἐμπρόθεσμον ἄσκησιν ἐφέσεως κατὰ τῆς ἄνω ἀποφάσεως ἡμῶν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τύποις δεκτὴ καθίσταται καὶ ἐξεταστέα κατά τε τὸ νόμῳ καὶ οὐσίᾳ βάσιμον αὐτῆς.

Κατὰ τὸ εἰσαχθὲν διὰ τῆς γενομένης τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 185 καὶ ἑπ. Πολ. Δικονομίας ὑπὸ τοῦ Α. Ν. 2407/1940 νέον σύστημα ρυθμίσεως τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων ἡ κήρυξις τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου προσωρινῶς ἐκτελεστῆς εἶναι εἴτε δυνητική, ὡς ἐν τῷ ἄρθρῳ 186 τῆς Πολ. Δικονομίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐνδεικτικῶς καὶ οὐχὶ περιοριστικῶς καθορίζονται αἱ καθ' ἕκαστον περιπτώσεις, εἴτε ὑποχρεωτική, ὡς ἐν τῷ ἄρθρῳ 186α τῆς Πολ. Δικονομίας, ἧς αἱ περιπτώσεις καθορίζονται περιοριστικῶς καὶ καθ' ἃς ὑποχρεωτικῶς κηρύσσεται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἡ ἀπόφασις προσωρινῶς ἐκτελεστή, ἐὰν ζητηθῇ τοῦτο ὑπὸ τοῦ νικῶντος διαδίκου.

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς στ' περιπτώσεως τοῦ ἄρθρ. 186α τῆς Πολ. Δικονομίας, συνδυαζομένης πρὸς τὴν διάταξιν τῆς δευτέρας περιόδου τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, τὸ Δικαστήριον ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ νικῶντος διαδίκου ὑποχρεοῦται νὰ κηρύξῃ τὴν ἀπόφασιν προσωρινῶς ἐκτελεστὴν ἐπὶ ἀπαιτήσεων ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων διὰ τὸ μετὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ τρίμηνον πρὸ τούτου χρονικὸν διάστημα, ἐνῷ ἐπὶ ἀπαιτήσεως ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἀναγομένης εἰς χρόνον προγενέστερον τοῦ τελευταίου πρὸ τῆς ἀγωγῆς τριμήνου, τότε, συνῳδὰ ταῖς διατάξεσι τῆς τετάρτης περιπτώσεως τοῦ ἄρθρ. 185 καὶ τῆς τρίτης περιόδου τοῦ ἄρθρ. 186α τῆς Πολ. Δικ., ἡ χορήγησις τοῦ εὐεργετήματος τῆς κηρύξεως προσωρινῶς ἐκτελεστῆς ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τῆς ἀποφάσεώς του ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου διὰ σχετικῆς διατάξεώς του εἶναι δυνητική, ἐπαφιεμένη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, μετ' ἔρευναν ὑπὸ τοιοῦτον τῆς συνδρομῆς ἢ οὐ ἐξαιρετικῶν πρὸς τοῦτο λόγων (λ.χ. ἀναμφισβητήτου τοῦ ἐπιδικαζομένου δικαιώματος κλπ.), ἢ τῆς ἐπελεύσεως σημαντικῆς ζημίας εἰς τὸν νικῶντα διάδικον ἐκ τῆς ἐπιβραδύνσεως τῆς ἐκτελέσεως (λ.χ. κινδύνου τῆς διατροφῆς ἢ τῆς ὑγείας τοῦ μισθωτοῦ). Εἰς τὴν δυνητικὴν εὐχέρειαν τοῦ Δικαστηρίου πρὸς κήρυξιν τῆς ἀποφάσεώς του προσωρινῶς ἐκτελεστῆς ὑπάγεται καὶ ἡ ἀξίωσις ἀπαιτήσεων, στηριζομένων εἰς παράβασιν τῶν περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας διατάξεων (ἑτέρα κατηγορία ἀπαιτήσεων τῆς 4ης περιπτώσεως τοῦ ἄρθρ. 186 τῆς Πολ. Δικονομίας).

Αἱ ἀποδοχαὶ αἱ ἀναγόμεναι εἰς τὸ μετὰ τὴν ἀγωγὴν καὶ τρίμηνον πρὸ τούτου χρονικὸν διάστημα, αἱ ἐπιδικαζόμεναι εἰς τὸν μισθωτὸν ἀπὸ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεώς του [λόγῳ ἀκύρου καταγγελίας, ὡς γενομένης καταχρηστικῶς (ἄρθρ. 281 Α.Κ.), ἢ κατὰ παράβασιν (πρότερον τοῦ ἄρθρου 9 ν. 118/1945) τοῦ ἄρθρ. 5 § 3 ν. 3198/1955 (ἄνευ ἐγγράφου, ἢ ἄνευ καταβολῆς τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως), ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς λόγου] καὶ ἐντεῦθεν, συνεπείᾳ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου (ἄρθρ. 656 Α.Κ.) περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν προσηκόντως προσφερθεισῶν αὐτῷ ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐργαζομένου, δέον νὰ κηρύσσωνται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 186α τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, μὴ ἐπιτρεπομένης εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀναστολῆς, διότι ἡ τοιαύτη ἀξίωσις τοῦ ἀπολυθέντος ἀκύρως μισθωτοῦ δὲν εἶναι τοιαύτη περὶ διαφέροντος, ἀλλ' ἀξίωσις καθυστερουμένων μισθῶν, ὀφειλομένων ὡς ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ἐκ τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται, ὡς ἀναγνωριζομένης ἀκύρου τῆς καταγγελίας ταύτης (ἄρθρον 656 Α.Κ., *Τριανταφυλλοπούλου*, Αἰτιολ. Ἔκθεσις προσχεδίου μισθώσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 9,471, *Καυκᾶ*, Ἐνοχικόν, Εἰδικὸν ὑπ' ἄρθρ. 656, σελ. 315 καὶ ἑπόμ. καὶ σελ. 356, Πρ. Ἀθ. 3872/1954, ΕΕΔ 13,

827, 3771/1952, ΕΕΔ 11, 856, 886?/1951, Θέμ. ΞΓ' 717 3210/1949, ΕΕΔ 8,997,5317/1947, ΕΕΔ 6,726, *Γ. Μπλάτσιος*, ΕΕΔ 10,665) Οὕτω καὶ κατὰ τὸ προϊσχύσαν βυζαντινορρωμαϊκὸν δίκαιον ἐπὶ τῆς μισθώσεως ὑπηρεσίας, ἐὰν ὁ μισθωτὴς (ἐργοδότης) αὐθαιρέτως χωρὶς αἰτίαν ἀποκρούῃ τὴν τῶν ὑπηρεσιῶν παροχὴν (Νόμ. 38 Ν. 19 § 9,10 (19.2), Ν. 4, Π. (1.17) παρέχεται δικαίωμα ἐπὶ τὸν μισθὸν (ἀντιπαροχὴν) καὶ δὲν ζητεῖται διαφέρον (*Γ. Μπαλῆς*, ἐν Θέμ. ΙΖ' σελ. 192 ἐν τέλει, ἀντίθετος *Mommsen* Beitr III σ. 422 καὶ 423). Ἡ ὑποστηριχθεῖσα ἀντίθετος ἔκδοχή, ἀναφέρουσα ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι μισθοὶ ὑπερημερίας δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς δεδουλευμένοι μισθοί, διότι πλάσματι τοῦ νόμου θεωρεῖται ὡς μὴ λυθεῖσα ἡ σύμβασις ἐργασίας, λόγῳ τῆς ἀκύρου καταγγελίας καὶ συνεπῶς χωρεῖ ἀναστολή, διότι ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρ. 186 τῆς Πολ. Δικ. (Πρ. Πειρ. 283/1954, ΕΕΔ 13, 591, Πρ. Πατρ. 275/1952, ΕΕΔ 12, 45, *Θ. Βλαχόπουλος*, ΕΕΔ, 11, 852, *Χρ. Κομισόπουλος*, Θέμ. ΞΓ' 767 καὶ σύμφωνον σχόλιον Θέμιδος, *Ν. Κρίθαρᾶς*, ΕΕΔ 6, 610), δὲν εὐσταθεῖ νόμῳ ὡς ἐρειδομένη ἐπὶ μὴ νομίμου προϋποθέσεως, ἐφ' ὅσον ὁ νομοθέτης ἐν ταῖς διατάξεσι τῶν ἄρθρων 186 καὶ 186α τῆς Πολ.Δικ. (ὡς ἐτροποποιήθησαν ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἀν. ν. 2407/1940) δὲν διακρίνει τοὺς μισθοὺς (καὶ τὰ ἡμερομίσθια) εἰς δεδουλευμένους καὶ μὴ τοιούτους, ἀλλὰ διαστέλλει τὰς ἀπαιτήσεις (ἀξιώσεις) τοῦ μισθωτοῦ μόνον εἰς τακτικὰς ἀποδοχάς, ἤτοι ἐργατικοὺς καὶ ὑπαλληλικοὺς μισθοὺς (εἰς οὓς περιλαμβάνονται τόσον οἱ δεδουλευμένοι τοιοῦτοι, ὅσον καὶ οἱ οἱονεὶ δεδουλευμένοι, ὡς ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, καὶ εἰς ἀπαιτήσεις στηριζομένας εἰς παράβασιν τῶν περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεων (ἤτοι ἀποζημιώσεως ν. 2112/1920 καὶ β. δ/τος 16/18. 7.1920), ἡ δὲ φράσις «καθυστερούμενοι μισθοὶ ἢ ἡμερομίσθια» ἐν τῷ ἄρθρῳ 186 α Π. Δ. δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι τοιοῦτοι εἶναι μόνον οἱ πράγματι δεδουλευμένοι, ἀλλὰ τὴν τοιαύτην (ἔννοιαν) τῶν ἀπαιτητῶν (ὀφειλομένων μὴ καταβληθέντων) μισθῶν, εἰς τοὺς ὁποίους βεβαίως περιλαμβάνονται καὶ οἱ τοιοῦτοι συνεπείᾳ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου (ἄρθρ. 656 Α.Κ.), οἵτινες τόσον ἐν τῷ ἄρθρῳ 656 Α.Κ. ἀναγράφονται μὲ τὴν λέξιν «μισθοί», ὅσον καὶ ἐν τῷ ν. 3198/1955 καὶ ἐν τῇ εἰσηγητικῇ τούτου ἐκθέσει χαρακτηρίζονται «ὡς τακτικαὶ ἀποδοχαὶ ὀφειλόμεναι τῷ ἐργαζομένῳ λόγῳ τῆς ἀκυρώσεως τῆς καταγγελίας» (ἄρθρ. 5 § 3 περιοδ. τελευταία), τακτικαὶ δὲ ἀποδοχαὶ εἶναι οἱ μισθοὶ καὶ τὰ ἡμερομίσθια καὶ πᾶν διδόμενον ἀντὶ μισθοῦ καὶ οὐχὶ καὶ αἱ ἀποζημιώσεις κλπ. Ἀφ' ἑτέρου δὲ στηριζομένη ἡ ἀντίθετος ἔκδοχὴ εἰς τὴν διάφορον διατύπωσιν τῆς περιπτώσεως στ' τοῦ ἄρθρ. 186 α Πολ.Δικον. (καθυστερουμένων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων) ἀπὸ τῆς τοῦ ἄρθρ. 186 περίπτ. δ' («. . . ἐργατικῶν ἢ ὑπαλληλικῶν μισθῶν, ἢ στηριζομένων εἰς παράβασιν τῶν περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας διατάξεων») καὶ ἐπιχειροῦσα διορθωτικὴν ἑρμηνείαν τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως καὶ ἀποφαινομένη ὅτι ἡ περὶ ἧς πρόκειται περίπτωσις (μισθοὶ ὑπερημερίας) ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 186 τῆς Πολ.Δικον. καὶ οὐχὶ τοῦ ἄρθρ. 186 α τῆς Πολ. Δικ., μὲ συνέπειαν ὅτι ἐπ' αὐτῆς ἡ κήρυξις ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου προσωρινῶς ἐκτελεστῆς τῆς ἀποφάσεως εἶναι δυνητικὴ καὶ οὐχὶ ὑποχρεωτική, δὲν ἐρείδεται ἐπίσης εἰς τὸν νόμον, διότι ἡ διάταξις τῆς περιπτώσεως δ' τοῦ ἄρθρ. 186 Πολ. Δικ. σαφῶς ὁμιλεῖ (μὴ ἔχουσα ἀνάγκην ἑρμηνείας δι' ἑρμηνευτικῆς μεθόδου καὶ διορθωτικῆς τοιαύτης) περὶ ἀπαιτήσεων τοῦ μισθωτοῦ, διαχωρίζουσα ταύτας ἀφ' ἑνὸς εἰς τακτικὰς ἀποδοχὰς ἢ ἐργατικῶν ἢ ὑπαλληλικῶν μισθῶν (ἤτοι δεδουλευμένων ἢ οἱονεὶ δεδουλευμένων, ὡς ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ ἢ συμπληρωματικῶν τοιούτων, ἕνεκα καταβολῆς κατωτέρων τῶν νομίμων, ἢ συμπεφωνημένων) καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τοιαύτας (ἀπαιτήσεις), στηριζομένας εἰς τὴν παράβασιν τῶν διατάξεων περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας (ἤτοι ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 ἢ τοῦ β.δ. 16/18.7.1920, νῦν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν ν. 3198/1955). Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ περιλαμβάνονται αἱ ἀπαιτήσεις τῶν περιπτώσεων δ - στ' τοῦ ἄρθρ. 186 Πολ. Δικ., καθ' ἃς ὑποχρεωτικῶς κηρύσσεται προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἡ ἀπόφασις καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις β - δ τοῦ ἄρθρ. 186 Πολ. Δικ., καθ' ἃς κηρύσσεται ἡ ἀπόφασις προσωρινῶς ἐκτελεστὴ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, δὲν ὑφίσταται ἀντίφασις μεταξὺ τῶν δύο τούτων διατάξεων, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 186α Πολ.Δικ. ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως διατάσσεται ὑποχρεωτικῶς διὰ τὰς ἀπαιτήσεις ταύτας μόνον διὰ τὰς ἐξ αὐτῶν παροχὰς τοῦ μετὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς χρόνου καὶ τριῶν μηνῶν πρὸ ταύτης, δοθέντος ὅτι ἐπὶ τῶν ἀπαιτήσεων τούτων δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἐπιδίκασις καὶ διὰ χρόνον πέραν τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς (Πρ. Ἀθηνῶν 3732/1954, ΕΕΔ 13, 519), οὐχὶ δὲ καὶ τῆς συζητήσεως αὐτῆς.

Συνῳδὰ τοῖς ἀνωτέρω σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 186α Πολ. Δικ. μνεία τῶν ἀπαιτήσεων ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων ἐγένετο ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἵνα ὁρισθῇ ὅτι διὰ τμῆμα τούτων (τὸ ἀναγόμενον εἰς χρόνον μετὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ τριμηνον πρὸ ταύτης) εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ οὐχὶ δυνητικὴ ἡ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου κήρυξις προσωρινῶς ἐκτελεστῶν τῶν ἀποφάσεων τούτων, ἐνῷ διὰ τὸ ὑπόλοιπον τμῆμα τούτων θὰ ἐφαρμόζηται τὸ ἄρθρον 186, ὡς ῥητῶς τονίζεται ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 186α Πολ. Δικ. (*Ἀποστολοπούλου*, «Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν» ἔκδοσις τρίτη § 496, σελ. 628, *Κιτσοκοπούλου*, Πολ. Δικ. § § 885, 887, σελ. 6615, *Glasson - Tissier - Morel, Ράμμου* τ. VI § 898 α' σελ. 928, Πρ. Ἀθηνῶν 3872/1954, ΕΕΔ 13,827, Πρ. Πειρ. 2350/1954, Ἀρχ. Νομ. Ε/640 καὶ *Γ. Μπλάτσιος*, ΕΕΔ 10, 665).

Ἐξ ἑτέρου κατὰ τὰ ἄρθρα 764 καὶ 765 τῆς Πολ. Δικ., ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 2407/1940, ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ διαταχθῇ μόνον ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 186 τῆς Πολ. Δικ. (τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων ἐνδεικτικῶς), εἰς ὃ καὶ μόνον παραπέμπει τὸ ἄρθρον 764 Πολ. Δικ., δηλονότι ἐπὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἡ ἀπαγγελία τῆς προσωρινῆς ἐκτελεστότητος τῆς ἀποφάσεως εἶναι δυνητικὴ διὰ τὸ Δικαστήριον καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 186α Πολ. Δικ., καθ' ἃς (καθοριζομένας περιοριστι-

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΒΑΣΕΩΣ ΑΓΩΓΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ

Έπιδίκασις ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ ἀπαιτήσεως κατ' ἀλλοίωσιν βάσεως ἀγωγῆς

Ἀπαράδεκτον καὶ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν μεταβολὴ βάσεως ἀγωγῆς δι' ἰσχυρισμοῦ κατὰ τὴν συζήτησιν μὴ περιεχομένου ἐν τῇ ἀγωγῇ.—Ἀνεπίτρεπτος καὶ εἰς τὸν Δικαστὴν ἡ ὑποκατάστασις ὑπὸ τούτου εἰς τὰ προταθέντα ἑτέρων πραγματικῶν περιστατικῶν, ἔστω καὶ ἂν ταῦτα προέκυψαν ἐκ τῆς διαδικασίας, ἐφ' ὅσον ἐπὶ τούτων οὐδόλως θεμελιοῦται τὸ ἐπίδικον δικαίωμα, ἀλλοιούμενον οὕτω κατὰ τὴν ἱστορικὴν καὶ νομικὴν αἰτίαν.—Μὴ νόμιμος ἐπίδικασις ὑπὸ Δικαστοῦ μισθοῦ λόγῳ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 672 Α.Κ., τῆς ἀγωγῆς στηριζομένης ἐπὶ συμβάσεως ἀορίστου χρόνου καὶ ἀκυρότητος καταγγελίας αὐτῆς κατὰ παράβασιν τοῦ Ν. 3198/1955 καὶ ἄρθρ. 281 Α.Κ.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐπρόκειτο περὶ ἀγωγῆς μισθωτοῦ Δήμου, ὅστις, ὑποστηριζων ὅτι ἡ σύμβασις του ὑπῆρξεν ἀορίστου χρόνου, ἐπεδίωξε δι' αὐτῆς τὴν καταβολὴν μισθοῦ, λόγῳ τῆς κατ' αὐτὸν ἀκύρου ἀπολύσεώς των.

Ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου, ἀλλ' ὡρισμένου χρόνου (βλέπε καὶ τὴν ὁμοίαν ἀπόφασιν ἐπὶ ὁμοίας περιπτώσεως τῆς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14314/1956, εἰσηγητὴς *Β. Ζέπος*, ἀνωτ. σελ. 1305, καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα), παρὰ δὲ τὴν τοιαύτην κρίσιν αὐτῆς καὶ τὸ ὅτι ἡ ἀγωγὴ ἀνεφέρετο εἰς σύμβασιν ἀορίστου χρόνου καὶ ἄκυρον, βάσει ἄλλων νομικῶν διατάξεων, καταγγελίαν, ἐδέχθη ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ταύτης (ὡρισμένου χρόνου), ἐφ' ὅσον ἐχώρησεν ἄνευ σπουδαίου λόγου, κατ' ἄρθρ. 672 Α.Κ., καὶ ἐπεδίκασε μισθοὺς ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης.

Εἶναι ὅμως καταφανές, ὡς δέχεται καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον, τὸ σφάλμα τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως (πρβλ. καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6588/1956, εἰσηγητὴς *Κ. Παυδάκης*, ΕΕΔ 15, 656, κατὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ὁποίας ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, ἐνῷ κατήχθη εἰς δίκην ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 672 Α.Κ. (καταβολῆς μισθοῦ λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως), ἡ ἀπόφασις ἐπεδίκασεν ἀποζημίωσιν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 674 Α.Κ., παρὰ τὴν ἔλλειψιν τοιαύτης βάσεως ἐν τῇ ἀγωγῇ).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14202/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Σκούμπης*
Δικηγόρος ὁ κ. Χ. Κατσικόπουλος

Ἰσχυρισμὸς μὴ περιεχόμενος ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ μεταβάλλων τὴν βάσιν ταύτης εἶναι καὶ κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ν. Γ'ΨΟΔ' διαδικασίαν ἀπαράδεκτος (Α.Π. 420/1953, ΕΕΔ 12,873,614/1950, ΕΕΔ 10,17, 483/1953, ΕΕΔ 12,1303, 478/1948 ΕΕΔ 7,892). Ὅ,τι δὲ ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς διαδίκους, πολλῷ μᾶλλον ἀνεπίτρεπτον εἶναι εἰς τὸν δικαστήν, ὅστις, ὀφείλων νὰ δικάζῃ κατὰ τὰ προταθέντα, δὲν δύναται νὰ ὑποκαταστήσῃ εἰς ταῦτα ἕτερα πραγματικὰ περιστατικά, ἔστω καὶ ἂν τοιαῦτα προέκυψαν ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ἐφ' ὅσον ἐπὶ τούτων οὐδόλως θεμελιοῦται τὸ ἐπίδικον δικαίωμα, ἀλλοιούμενον διὰ τῆς παρεμβολῆς των κατὰ τὴν ἱστορικὴν καὶ νομικὴν του αἰτίαν (πρβλ. ἄρθρα 155, 178 καὶ 807 § 7 Πολ. Δικ., *Εὐκλ.* § 261 σημ. 6, *Οἰκον. - Ἀστ.-Γόδοπ.* § 247 α' στοιχ. γ', Α.Π. 13/1948, Θέμ. ΝΘ' 187, 324/1937, Θέμ. ΜΘ' 60, 189/1937, Θέμ. ΜΗ' 788). Ὅθεν, προκύπτοντος ἐν προκειμένῳ ἐκ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐφεσιβλήτου, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι αὕτη, διώκουσα τὴν ἐπιδίκασιν μισθῶν ὑπερημερίας, ἐστηρίζετο ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἐπὶ ἀκυρότητος τῆς παρεμπεσούσης καταγγελίας της, προελθούσης λόγῳ

κῶς) ἡ κήρυξις τῆς προσωρινῆς ἐκτελεστότητος τυγχάνει ὑποχρεωτική, μεταξὺ τῶν ὁποίων, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἀπαιτήσεις ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων διὰ τὸ μετὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ τρίμηνον πρὸ αὐτῆς χρονικὸν διάστημα (*Ἀποστολοπούλου*, «Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν», Ἐκδ. τρίτη §§ 496, 497 σελ. 627 - 631, *Ταὐτοῦ αὐτοῦ*, «Ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως καὶ ἀνατολὴ ταύτης» ἐν Θέμ. ΝΖ'/57, *Glasson - Tissier Morel - Rémon* τ. VI § 898 α' σελ. 928, Πρ. Πειρ. 2350/1954, Ἀρχ. Νομ. Ε/640, Πρ. Ἀθ. 3872/1954, ΕΕΔ 13,827 καὶ Πρ. Πρ. Ἀθ. 9186/1943, Θέμ. ΝΕ'/86).

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς προσαγομένης ἐν ἀντιπεφωνημένῳ ἀντιγράφῳ ὑπ' ἀριθ. 6214/1956 ἀποφάσεως ἡμῶν, ἧς διώκεται ἡ ἀναστολὴ ἐκτελέσεως, ἐπεδικάσθησαν τῷ καθ' οὗ ἡ αἴτησις α) καθυστερούμενοι μισθοὶ του τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 28.4.1956 ἕως 19.7.1956 καὶ β) ἀποδοχαὶ ὑπερημερίας τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 19.7.1956 ἕως 10.9.1956, συνεπείᾳ τῆς ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος γενομένης τὴν 19.7.1956 καὶ κριθείσης ὡς ἀκύρου καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἤτοι ἀποδοχαὶ τοῦ πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς τριμήνου καὶ τοῦ μετ' αὐτὴν χρόνου. Ὅθεν, συνῳδὰ τοῖς ἄνω, μὴ συγχωρουμένης ἀναστολῆς τῆς διαταχθείσης ὑποχρεωτικῶς προσωρινῆς ἐκτελεστότητος τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀπορριπτέα ἐστὶν αὕτη, ὡς νόμῳ ἀβάσιμος, μετὰ παραδοχὴν τῆς νομίμου περὶ τούτου ἐνστάσεως τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΙΣΧΥΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ Ν.Δ. 1799/1942 ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ 1940—1941.

Περίληψις ἐρωτήματος *('Υπουργείου 'Εργασίας)*: **"Αν ὑπηρετήσας εἰς 'Εθνικὰς 'Ομάδας 'Αντιστάσεως ὑπάλληλος τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης τῆς 'Ελλάδος καὶ 'Αθηνῶν δύναται νὰ ἀπολαύσῃ τῶν εὐεργετημάτων τοῦ *Α.Ν. 971/1949* «περὶ ἀπονομῆς ἠθικῶν ἀμοιβῶν εἰς τὰς 'Εθνικὰς 'Ανταρτικὰς 'Ομάδας καὶ 'Εθνικὰς 'Οργανώσεις 'Εσωτερικῆς 'Αντιστάσεως», ἐν ὄψει τοῦ *Ν.Δ. 2510/1953* «περὶ συγχωνεύσεως τῶν Τραπεζῶν 'Εθνικῆς - 'Αθηνῶν».**

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμοδ. 1163/1956

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Τρ. Κοντοναστόπουλος*
Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλαντζάκος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Α. Μαλαγαρδῆς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Β. Σάββας, Δ. Διακατᾶς, Πάρεδροι

Τὸ Συμβούλιον ἀπεδέχθη ὁμοφώνως τὴν εἰσήγησιν τοῦ εἰσηγητοῦ, ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως: 'Η § 3 τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ἀν. ν. 971/1949 «περὶ ἀπονομῆς ἠθικῶν ἀμοιβῶν εἰς τὰς 'Εθνικὰς 'Ανταρτικὰς 'Ομάδας καὶ 'Εθνικὰς 'Οργανώσεις 'Εσωτερικῆς 'Αντιστάσεως» ὁρίζει τὰ ἀκόλουθα: «Τὰ μέλη (βαθμοφόροι ἢ μὴ) τῶν 'Εθνικῶν 'Ανταρτικῶν 'Ομάδων καὶ τῶν 'Εθνικῶν 'Οργανώσεων πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορᾶς, ὡς καὶ τὰ ἐν ἐδαφίῳ γ' τῆς § 2 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου μέλη τῶν 'Εθνικῶν 'Οργανώσεων 'Εσωτερικοῦ, ἀπολαμβάνουν πάντων τῶν κατὰ τὴν ἑκάστοτε ἰσχύουσαν νομοθεσίαν ἀναγνωριζομένων εὐεργετημάτων ὑπὲρ τῶν ἀντιστοίχων κατηγοριῶν τῶν πολεμιστῶν τοῦ πολέμου 1940 - 1941 καὶ τῆς Μ. 'Ανατολῆς, πλὴν τῶν συνταξιοδοτικῶν τοιούτων».

'Η ἰσχύουσα σήμερον νομοθεσία, ἥτις ἀναγνωρίζει εὐεργετήματα εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἀναφερομένους πολεμιστάς, εἶναι τὸ ν.δ. 1799/1942, ὡς οὗτο ἐτροποποιήθη, συνεπληρώθη καὶ ἡρμηνεύθη αὐθεντικῶς ὑπὸ τῶν Νόμων 1745 καὶ 1761 τοῦ 1944, κυρωθέντων πάντων, ὡς νομοθετημάτων τῆς 'Εθνικῆς Κατοχῆς, ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 333/1946 Πράξεως τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου. Τὰ δὲ εὐεργετήματα ὑπὲρ τῶν εἰρημένων πολεμιστῶν, ἅτινα ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 1799/1942, ἀντικαταστήσαντος τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ ν.δ. 1040/1942, καὶ ἑρμηνευθέντος αὐθεντικῶς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν. 1745/1944, εἶναι τὰ ἀκόλουθα: 1) ἡ τιμητικὴ προαγωγὴ εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον βαθμὸν καὶ 2) ἡ χορήγησις ἐπιδόματος 15 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ, δηλαδὴ τοῦ ἑκάστοτε βασικοῦ, μισθοῦ τοῦ πολεμιστοῦ ὑπαλλήλου ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐφ' ὅσον δὲν συντρέχουν αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις τῆς τιμητικῆς προαγωγῆς εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον βαθμόν.

'Ερωτᾶται ἤδη, ἂν τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν.δ. 1799/1942 ἔχει καταργηθῇ, πρῶτον ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 59/1945 Συντακτικῆς Πράξεως καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 336/1946 Πράξεως τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ δεύτερον ὑπὸ τοῦ ν. 2510/1953.

'Ως πρὸς τὰ ἐν τῷ πρώτῳ σκέλει τοῦ ἐρωτήματος νομοθετήματα ἔχομεν τὴν γνώμην, ἣν καὶ ἄλλοτε ἐξεφράσαμεν (βλ. 'Επιθ. 'Εργ. Δικαίου ἔτους 1949, σελ. 915 ἐπ.), ὅτι τὰ νομοθετήματα ταῦτα δὲν κατήργησαν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος διάταξιν, ἡ δὲ ἀντίθετος ἄποψις, ἥτις διετυπώθη εἰς τὴν ἀπόφασιν Α.Π. 33/1951 καὶ Σ.Ε. 1664/1951 κλπ. ἀφορᾷ μόνον τὸ Δημόσιον καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου τοιαῦτα, οἷον ἐν προκειμένῳ ἡ 'Εθνικὴ Τράπεζα τῆς 'Ελλάδος καὶ 'Αθηνῶν. "Αλλως τε ὁ αὐτὸς "Αρειος Πάγος διὰ σωρείας μεταγενεστέρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 33/1951 ἀποφάσεών του ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ ν.δ. 1799/1942 ἐπὶ ὑποχρέου διαδίκου Νομικοῦ Προσώπου 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου ('Εταιρ. 'Υδάτων, 'Ηλεκτρ. Μεταφορῶν, 'Εταιρ. Καλυκοποιείου κλπ.) (Α.Π. 21/1952 Τμ. Α', 82/1952 Τμ. Α', 27/1953 Τμ. Α',

---

μὴ καταβολῆς εἰς τὴν ἐφεσίβλητον τῆς νομίμου κατὰ τὸ β.δ. τῆς 16/18 'Ιουλίου 1920 ἀποζημιώσεως, εἴτε λόγῳ τοῦ ὅτι ἐχώρησεν αὐτὴ διὰ προμηνύσεως ἀπαγορευομένης ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 3198/1955, ἄλλως λόγῳ ἀντιθέσεώς της πρὸς τὸ ἄρθρ. 281 τοῦ Α.Κ., δὲν ἠδύνατο ὁ πρωτόδικος δικαστής, κρίνας ἅπαξ ὅτι ἡ ἐπίδικος ἐργασιακὴ σχέσις ἦτο ὡρισμένου καὶ οὐχὶ ἀορίστου χρόνου, περαιτέρω δὲ ὅτι ἡ καταγγελία ταύτης ἦτο ἄκυρος οὐχὶ διὰ τοὺς προπαρατεθέντας καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς προβαλλομένους λόγους, ἀλλὰ ὡς πρόωρος καὶ μὴ δικαιολογουμένη ἐκ σπουδαίου τινὸς λόγου, νὰ ἐπιδικάσῃ ὑπὲρ τῆς ἐφεσιβλήτου, μηδόλως προτεινάσης ἐπὶ πᾶσι τὰ ἄνω περιστατικά, προδήλως μεταβάλλοντα τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς της, μέρος τῶν παρ' αὐτῆς ζητηθέντων μισθῶν καὶ δὴ τῶν μέχρι λήξεως τοῦ ὡρισμένου χρόνου τῆς συμβάσεως ἐξικνουμένων. Κατ' ἀκολουθίαν τοὐναντίον πράξας, ἀποδεχθεὶς τοὐτέστι μερικῶς τὴν ἀγωγὴν ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἀνύπαρκτον νομικὴν καὶ πραγματικὴν θεμελίωσίν της, ἐνῷ διαπιστώσας τὴν ἀναλήθειαν τῆς πράγματι ταύτῃ ὑποκειμένης βάσεως, ὤφειλεν αὐτὸς νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἐπίδικον ἀξίωσιν ἐν τῷ συνόλῳ της, προδήλως ἐσφαλεν ὁ εἰρημένος δικαστὴς καὶ δέον, δεκτῆς γινομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον της, νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ πληττομένη ἀπόφασις καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις, ἀπορριπτομένης ὁλοκληρωτικῶς τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ὡς ἀβασίμου.

102/1952 Τμ. Β', 293/1952 Τμ. Β' κλπ.).

Τήν αύτήν γνώμην έχομεν καί ώς πρός τό ν.δ. 2510/1953, ώς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ν.δ. 2626/1953. Τό ν.δ. 2510/1953, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 1, ὡς καί τοῦ τίτλου αὐτοῦ, ἀπέβλεψεν εἰς τό νά ρυθμίσῃ, μετά τήν διά τοῦ ν. 2292 ἐπιτευχθεῖσαν σύστασιν τῆς Τραπέζης ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Ἐθνική Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος καί Ἀθηνῶν» διά τῆς συγχωνεύσεως τῆς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καί τῆς τῶν Ἀθηνῶν τοιαύτης, τά τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, ἤτοι τά τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, τούς ὅρους ἐργασίας ἐν γένει, τά τῆς διαβαθμίσεως, ἐντάξεως, προαγωγῶν, ὑπηρεσιακῆς ἐν γένει καταστάσεως, λύσεως τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, ὡς καί πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τήν διάρθρωσιν καί ὀργάνωσιν τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς εἰρημένης Τραπέζης. Ἀλλ' ἐνῷ διά τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 1 τοῦ εἰρημένου ν.δ. παρέχεται ἡ ἐξουσιοδότησις, ὅπως ἅπαντα τά ἀνωτέρω ζητήματα, τά ἀφορῶντα τό προσωπικόν τῆς ὡς ἄνω συσταθείσης νέας Τραπέζης, ρυθμισθῶσιν ἐξ ὑπαρχῆς δι' ὀργανισμοῦ αὐτῆς, περαιτέρω δέ δι' ἄλλων διατάξεων παρέχεται ἡ εὐχέρεια τῆς ἀπολύσεως τοῦ πλεονάζοντος προσωπικοῦ καί ρυθμιζονται τά ζητήματα, ἅτινα προκύπτουσιν ἐκ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας, ὀργανισμοῦ ἡ κανονισμοῦ προσωπικοῦ, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἤ οἱωνδήποτε συμφωνιῶν, αἵτινες ἀφορῶσι τό προσωπικόν ἑκάστης τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν, ρητῶς ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 8 τοῦ ἐν λόγῳ ν.δ., ὅτι συμβάσεις ἤ συμφωνίαι ἐκ τῶν ἐν τῇ § 2 τοῦ ἄρθρ. 33, τῇ § 5 τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ὡς ἄνω ν.δ., καταρτισθεῖσαι μεταξύ οἱασδήποτε τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν ἤ καί τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀφ' ἑνός καί τῶν ἀποχωρησάντων ὑπαλλήλων αὐτῶν ἀφ' ἑτέρου, ἀνηκόντων εἰς τινας τῶν κατηγοριῶν τῶν Νόμων 971/1949 καί 1104/1949 ἤ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ὑπαγομένων εἰς τάς διατάξεις τῶν νόμων τούτων, δέν θίγονται διά τοῦ ἐν λόγῳ ν.δ. Ἐπίσης διά τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ αὐτοῦ ν.δ. ὁρίζεται, ὅτι οἱ κεκτημένοι τήν ἰδιότητα τοῦ πολεμιστοῦ κατά τάς διατάξεις τῶν Νόμων 1799/1942, 751/1948 καί 1836/1951 τοποθετηθέντες ὑπό τῶν οἰκείων Συμβουλίων ἤ οἰκειοθελῶς προσληφθέντες ἤ ὑπηρετοῦντες καί ἀποκτήσαντες τά προσόντα τῶν Νόμων τούτων δέν θίγονται ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ν.δ.

Ἐξ ὅλων τούτων τῶν διατάξεων ἐμφαίνεται σαφῶς, ὅτι ἡ πρόθεσις τοῦ Νομοθέτου εἶναι, ὅπως μή θιγῶσιν αἱ προστατευτικαί τῶν εἰρημένων πολεμιστῶν διατάξεις κατά τήν ρύθμισιν τῶν ζητημάτων τῶν ἀφορώντων τό προσωπικόν τῆς ἐν λόγῳ Τραπέζης. Καί εἶναι μέν ἀληθές ὅτι τό ἄρθρον 5 τοῦ ν.δ. 2626/1953 περί ἐπαναδιοργανώσεως τῶν Ταμείων Συντάξεων καί Ἀσφαλείας τοῦ Προσωπικοῦ τῶν Τραπεζῶν Ἑλλάδος, Ἐθνικῆς, Κτηματικῆς καί ἄλλων τινῶν διατάξεων» κατήργησε τό ἄρθρον 10, ἀφ' ἧς ἴσχυσε, τοῦ ν.δ. 2510/1953, ἀλλ' ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Βουλῆς τῆς 24.8.1954 καί τῶν ἐξηγήσεων, ἃς παρέσχεν ὁ ἁρμόδιος Ὑπουργός τῆς Ἐργασίας διά τήν κατάργησιν ταύτην τοῦ ἄρθρ. 10, διά ταύτης ἐπεδιώχθη μόνον ἡ παρέκκλισις ἐκ τῶν διατυπώσεων καί ἐγγυήσεων τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ν.δ. 1799/1942, πρός τόν σκοπόν τῆς ἀπολύσεως καί τῶν ὑπαγομένων εἰς τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 1799/1942 πολεμιστῶν ὑπό τάς αὐτάς ἀκριβῶς διατυπώσεις, ὑφ' ἃς θά ἀπελύοντο καί οἱ λοιποί πλεονάζοντες καί μή ἀποδοτικοί συνάδελφοί των, οὐχί δέ καί ἡ κατάργησις τῶν ἐν τοῖς προστατευτικοῖς τούτοις νομοθετήμασι διαλαμβανομένων ὑπέρ τῶν εἰρημένων πολεμιστῶν εὐεργετημάτων.

Ἅπαντα τά ὑπόλοιπα ταῦτα εὐεργετήματα ἐξακολουθοῦσι νά παραμένωσι ἐν ἰσχύϊ ὑπέρ τῶν ἐν λόγῳ πολεμιστῶν, ἡ δέ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 15 τοῦ ν.δ. 2510/1953, δι' ἧς καταργεῖται πᾶσα διάταξις, ἀντικειμένη ἀμέσως ἤ ἐμμέσως εἰς τάς διατάξεις τοῦ ἐν λόγῳ ν.δ., δέν θίγει τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ εἰρημένου ν.δ., διότι ἀφορᾷ ἀντιθέτους διατάξεις, γενικάς ἤ εἰδικάς, πρός τά ὑπόλοιπα, πλήν τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ν.δ. 2510/1953, ἄρθρα.

Ἄλλως τε διά τήν περαιτέρω προστασίαν καί παραμονήν των εἰς τάς θέσεις, εἰς ἃς ἐτοποθετήθησαν, πολεμιστῶν τῶν ν. 751 καί 1836, ὅσοι παρέμειναν μετά τήν διάρθρωσιν τοῦ προσωπικοῦ τῆς εἰρημένης Τραπέζης, κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἐν λόγῳ ν.δ. 2510/1953, προνοεῖ καί τό ν. δ. 2657/1953 ἐν ἄρθρῳ 4 § 8, τοῦθ' ὅπερ μαρτυρεῖ ἐμμέσως, ὅτι ἡ προστασία αὕτη ἐξακολουθεῖ νά παρέχηται ὑπέρ τῶν ἐν λόγῳ πολεμιστῶν καί μόνον προσωρινή παρέκκλισις ἀπό τῶν διατυπώσεων ἀπολύσεως αὐτῶν ἐπετράπη κατά τήν ἐφαρμογήν τοῦ ν.δ. 2510/1953.

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΔΕΙΑΣ ΚΑΤ' Α.Ν. 539/1945

***Περίληψις ἐρωτήματος** («Ὑπουργείου Ἐργασίας»): «Ἐάν οἱ παρά τῇ Κεντρικῇ Ὑγειονομικῇ Ἀποθήκῃ τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας ὑπηρετοῦντες δύο ἐφεδρικοί ἡμερομίσθιοι φύλακες, οἵτινες πραγματοποιοῦν 15 - 20 ἡμερομίσθια κατά μῆνα, κατά τάς ἡμέρας, καθ' ἃς οἱ τακτικοί φύλακες τυγχάνουν ἡμέρας ἀναπαύσεως ἤ ἀπέχουν λόγῳ ἀσθενείας δικαιοῦνται τῆς ὑ-*

πό τοῦ Α.Ν. 539/1945 ὁριζομένης κατ' ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν.

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμοδ. 1134/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Τρ. Κοντοπανάσπουλος*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλαντζάκος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Α. Μαλαγαρδῆς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Χ. Γεωργιόπουλος, Κ. Γαϊτανάκης, Ι. Ματαράγκας, Πάρεδροι

Τὸ Συμβούλιον ἀπεδέχθη ὁμοφώνως τὴν εἰσήγησιν τοῦ Εἰσηγητοῦ, ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως: Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 1 τοῦ Νόμου 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» πᾶς μισθωτὸς μετὰ συνεχῆ ἀπασχόλησιν εἰς ὑποκειμένην τῷ Νόμῳ τούτῳ ἐπιχείρησιν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τοὐλάχιστον δώδεκα μηνῶν δικαιοῦται καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, ἧς ἡ διάρκεια καθορίζεται ἐν ταῖς ἑπομέναις παραγράφοις τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου. Ὡς τις ἐκ πρώτης ὄψεως παρατηρεῖ, τὸ ἄρθρον τοῦτο ὡς ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τῆς παροχῆς τῆς ἐν λόγῳ ἐνιαυσίας ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν τίθησι τὴν συνεχῆ δωδεκάμηνον τοὐλάχιστον ἀπασχόλησιν τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ὑποκειμένῃ ἐπιχειρήσει καὶ ἀποβλέπει προφανῶς τὸ ἄρθρον τοῦτο καὶ ὁ ὅλος νόμος κατὰ τὴν παροχὴν τῆς εἰρημένης ἀδείας εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ μισθωτοῦ καὶ τὴν ἀνανέωσιν τῶν καταπεπονημένων λόγῳ τῆς συνεχοῦς ἐργασίας σωματικῶν του δυνάμεων.

Ἐὰν ἑπομένως ἔλλειπῃ εἰς συγκεκριμένην τινὰ περίπτωσιν ἡ προϋπόθεσις αὕτη τῆς συνεχοῦς ἀπασχολήσεως καὶ τῆς τεκμηριουμένης ἐξ αὐτῆς καταπονήσεως τῶν σωματικῶν δυνάμεων τοῦ μισθωτοῦ, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ ὡς ἄνω Νόμος. Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ ἐκτίθεται ἐν τῷ ἱστορικῷ τοῦ ἐρωτήματος, οἱ περὶ ὧν πρόκειται φύλακες δὲν ἐργάζονται συνεχῶς καθ' ἕκαστον μῆνα, ἀλλὰ περιοδικῶς, ἀναπληροῦντες τοὺς τακτικοὺς ἰσοιούτους, καθ' ὃν χρόνον οὗτοι τυγχάνουν ἀδείας ἢ ἀπέχουν τῆς ἐργασίας των λόγῳ ἀσθενείας. Ὅθεν ἐλλείπει ἐπ' αὐτῶν ἡ προϋπόθεσις τῆς συνεχοῦς ἀπασχολήσεως, ἣν ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔχει οὗτος ἐφαρμογὴν ἐπ' αὐτῶν.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ Ν. 2112

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἂν ὁ διευθυντὴς τοῦ Ταμείου..., μὴ κριθεὶς ἐντακτέος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπολυθείς, τῆς ἀπολύσεώς του ταύτης θεωρουμένης, συμφώνως τῇ § 2 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Κανονισμοῦ ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, ὡς γενομένης λόγῳ καταργήσεως θέσεως, δικαιοῦται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ν. 3198/1955.

Νομικοῦ Συμβουλίου Τμ. Β'

Γνωμοδ. 1147/1956

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Τρ. Κοντοπανάσπουλος*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Καλαντζάκος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Α. Μαλαγαρδῆς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Β. Σάββας, Β. Κουντούρης, Πάρεδροι.

Τὸ Συμβούλιον ἀπεδέχθη ὁμοφώνως τὴν εἰσήγησιν τοῦ Εἰσηγητοῦ, ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως: Καθ' ἃ ἐν τῷ τεθέντι ἐρωτήματι ἐκτίθεται, ὁ περὶ οὗ πρόκειται ὑπάλληλος ἐκρίθη μὴ ἐντακτέος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπελύθη, κατὰ τὴν παράγραφον δὲ 2 τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου ἡ τοιαύτη ἀπόλυσις θεωρεῖται ὡς γενομένη λόγῳ καταργήσεως θέσεως. Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 227 τοῦ Κώδικος Καταστάσεως τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων, οὗτινος ἡ ἰσχὺς ἐπεξετάθη ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ ὁ ὁποῖος ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, δεδομένου ὅτι τὸ Ταμεῖον, παρ' ᾧ ἐτύγχανεν ὑπάλληλος ὁ ἀπολυθείς, τυγχάνει Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, «καταργεῖται ὁ ν. 2112/1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, καθ' ὅσον ἀφορᾷ μόνον τοὺς ὑπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. καὶ πᾶσα ἑτέρα διάταξις ἐπιβάλλουσα εἰς τὰ Ν.Π.Δ.Δ. ὑποχρεώσεις ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀπόλυσιν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., ἐξαιρέσει τῶν ἐν ἄρθροις 193 ἀναφερομένων».

Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 193 § 6 περ. β «ἐπὶ ἀπολύσεως ἢ θανάτου μονίμου ὑπαλλήλου Ν.Π.Δ.Δ. καταβάλλεται ἐκ τοῦ Ν.Π. ἀποζημίωσις εἰς τὰς ἀκολούθους ἀποκλειστικῶς περιπτώσεις: «α) εἰς τὴν περίπτωσιν ἀπολύσεως λόγῳ καταργήσεως θέσεως κατὰ τὰ ἐν ἄρθρ. 187 § 4 ὁριζόμενα....». Τὸ δὲ ἄρθρ. 187 § 4 ὁρίζει τὰ ἀκόλουθα: «οἱ κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον ἀπολυόμενοι μόνιμοι ὑπάλληλοι, ἐφ' ὅσον δὲν δικαιοῦνται συντάξεως, οὐδὲ ἤθελον τεθῆ εἰς διαθεσιμότητα, λαμβάνουν τὰς ἀποδοχάς αὐτῶν ἐπὶ τρίμηνον». Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ὁ περὶ οὗ πρόκειται ὑπάλληλος τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, ἀπολυθεὶς λόγῳ καταργήσεως θέσεως, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τριῶν μηνῶν, ἐφ' ὅσον δὲν δικαιοῦται συντάξεως.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΑΠΛΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

ΜΕΡΙΜΝΑ ΔΙΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΔΙ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΚΑΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ Ν. 2112

Ὑπὸ τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Διὰ τοῦ ἀρχικοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112/1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων» ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς: Ὁ παρὼν νόμος δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, οὐδ' ἀφορᾷ ὑπαλλήλους ἐπιχειρήσεων, δι' οὓς ἔχει ληφθῆ εἰδικὴ μέριμνα διὰ νόμων ἢ κανονισμῶν ἐγκεκριμένων ὑπὸ τοῦ Κράτους.

Διὰ τοῦ ἀκολουθήσαντος ἄρθρ. 6 τοῦ ν. 4558/1930 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ν. 2112 κλπ.» ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς: Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2112 εἶναι, ὅτι δὲν ὑπάγονται ὡσαύτως εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ὑπάλληλοι Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἢ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐφ' ὅσον ἔχει ληφθῆ διὰ τὰς ἐν λόγῳ περιπτώσεις εἰδικὴ μέριμνα διὰ κανονισμῶν παρεχόντων τοὐλάχιστον ἴσην προστασίαν πρὸς τὴν τοῦ παρόντος νόμου.

Ἡ τελευταία αὕτη διάταξις αἰτιολογεῖται διὰ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως ὡς ἑξῆς: «Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν σαφῆ διατύπωσιν τῆς ἀναλόγου διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1 § 6 τοῦ β. δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 «δὲν ὑπάγονται ὡσαύτως εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἐργάται καὶ ὑπηρέται Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἢ καὶ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐφ' ὅσον ἔχει ληφθῆ εἰδικὴ μέριμνα δι' αὐτοὺς ὑπὸ νόμων ἢ κανονισμῶν ἐγκεκριμένων ὑπὸ τοῦ Κράτους», ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 2112 εἶναι πως ἀσαφὴς καὶ δὲν ἀποκλείεται ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης (εἶναι μάλιστα κατά τινας ὀρθοτέρα ἡ ἑρμηνεία αὕτη) νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρεώσεως τῆς προειδοποιήσεως ἢ τῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ παραμελήσει τῆς προθεσμίας. Σημειωτέον ὅτι διὰ τὴν ἀνακύπτουσαν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν λόγῳ ἑρμηνείας ἐξαίρεσιν τῶν εἰρημένων Νομικῶν Προσώπων οὐδεὶς ἀποχρῶν λόγος συντρέχει, δεδομένου ὅτι δὲν ἀποτελεῖ βεβαίως τοιοῦτον σήμερον, ὑπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς συννόμου καὶ κοινωνικῆς πολιτείας, ὁ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γνωστῆς ἀπηρχαιωμένης ἀντιλήψεως προβαλλόμενος ἄλλοτε λόγος ὅτι ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία, συνεπῶς καὶ τὰ ἀσκοῦντα αὐτῆς τμῆμα Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, δέον ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς ἀποστολῆς των νὰ μὴ δεσμεύωνται ἐξ ὑποχρεώσεων ἀποζημιώσεως, ὄντα παντελῶς ἐλεύθερα, οὐδὲ δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ σοβαρῶς, νομίζομεν, ἰδίᾳ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰδικῇ περιπτώσει, ὅτι ἀντιστρατεύεται πρὸς τὴν καλῶς ἐννοουμένην ἐλευθερίαν τῶν ἐν λόγῳ Ὀργανισμῶν ἡ ἐκ στοιχειώδους μεριμνης περὶ τῶν ἐπὶ μακρὸν ἐξυπηρετησάντων τὰ Νομικὰ ταῦτα Πρόσωπα ὑπαλλήλων των ἐπιβαλλομένη ἐκ τοῦ νόμου προειδοποίησις ἢ ἐπὶ παραμελήσει ταύτης ἀνάλογος ἀποζημίωσις αὐτῶν. Ἡ ὑγιὴς ἄλλωστε ἀρχὴ ἀκολουθεῖται ἐν τῇ πράξει τῶν εἰρημένων Νομικῶν Προσώπων».

Λέγων ἐξ ἄλλου ὁ νόμος «. . . ἐφ' ὅσον ἔχει ληφθῆ διὰ τὰς ἐν λόγῳ περιπτώσεις εἰδικὴ μέριμνα διὰ κανονισμῶν παρεχόντων τοὐλάχιστον ἴσην προστασίαν πρὸς τὴν τοῦ παρόντος νόμου» ἐννοεῖ, ὡς παγίως ἔχει νομολογηθῆ (Α.Π. 306/1938, Θέμ. ΜΗ' 11, Α.Π. 1 καὶ 2/1937, Θέμ. ΜΗ' 139, Α.Π. 194/1937, Θέμ. ΜΗ' 802, Α.Π. 557/1950, ΕΕΔ 10, 23, Α.Π. 345/1953, ΕΕΔ 12, 767, Α.Π. 706/1954, ΕΕΔ 13, 1286, Α.Π. 79/1955, ΕΕΔ 14, 357), ὅτι ἀποκλείεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου 2112, ὁπόταν ἡ εἰλημμένη πρόνοια ἀνάγηται εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου 2112 προνοουμένας περιπτώσεις, εἰς τὴν κατ' ἀθέτησιν τοὐτέστι τῶν διατάξεων αὐτοῦ λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ ἐγκαίρου καταγγελίας αὐτῆς κατὰ τοὺς ὁρισμούς του, ἤτοι ἀφορᾷ εἰς μέριμναν πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξερχομένων οὕτω καὶ ὄχι ὁσάκις ἡ ληφθεῖσα πρόνοια ἀποβλέπει εἰς τὴν διάφορον περίπτωσιν τῆς συνταξιοδοτήσεως ἢ συνίσταται ἐν γένει εἰς ἄλλοίαν μέριμναν, μὴ ἀποσκοποῦσαν εἰς ἀποζημίωσιν ἕνεκα τῆς ἀντικανονικῶς γενομένης ἀπολύσεως ἄνευ προκαταγγελίας κατὰ τὰς τεταγμένας ὑπὸ τοῦ νόμου προθεσμίας, ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς ὁποίας γεννᾶται τὸ πρὸς ἀποζημίωσιν δικαίωμα, ἀδιαφόρως ἂν ἡ ἀπόλυσις ἐγένετο μετὰ τήρησιν τῶν προαπαιτουμένων ὑπὸ τῶν ἐγκεκριμένων κανονισμῶν.

Σύμφωνος πρὸς τὴν ἑρμηνείαν ταύτην εἶναι καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 771/1937 περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν «πᾶσα διάταξις προγενεστέρου νόμου, ὁριζουσα ἄλλως τὰ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως, καταργεῖται, πλὴν τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφαρμοζομένων καὶ διὰ τοὺς κατὰ τὴν ἀνωτέρω διαδικασίαν ἀπολυομένους ἐφέδρους, ἐκτὸς ἂν δικαιοῦνται ἀποζημιώσεώς τινος, ὑπερβαινούσης τὴν ἀποζημίωσιν τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τῶν νόμων περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἐὰν οὗτοι δικαιοῦνται τοιαύτης ἐκ τῶν Ταμείων Συντάξεως ἢ Προνοίας ἐπιχειρήσεως, Ὀργανισμῶν, Νομικῶν Προσώπων ἢ Ὑπηρεσιῶν, παρ' αἷς ὑπηρετοῦσιν» (βλέπε περὶ τῆς διατάξεως Α.Π. 557/1950, ἔνθ' ἀνωτ.).

Διάσπασιν ὅμως τῆς νομοθετικῆς αὐτῆς ἀρχῆς ἐπέφερε τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν.δ. 2510/1953 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν τοῦ προσωπικοῦ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ 3631/1956

Περί τῶν πόρων, τρόπου εἰσπράξεως αὐτῶν καὶ τῆς λειτουργίας ἐν γένει τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν — Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνικῶν.

(Ε. Κ. Α' τ. 280 τῆς 16 Νοεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1956 σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Πόροι τοῦ δυνάμει τοῦ ἀπὸ 16.3)9.4.1954 Β. Διατάγματος συσταθέντος κατὰ συγχώνευσιν τῶν Ταμείων Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν — Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνικῶν ἐνιαίου ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ὡς Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΑΡΤΕΡΓΑΤΩΝ, ΜΥΛΕΡΓΑΤΩΝ καὶ ΜΑΚΑΡΟΝΟΤΕΧΝΙΤΩΝ», ὅπερ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος μετονομάζεται εἰς «Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν — Μυλεργατῶν, ὁρίζονται οἱ κάτωθι:

α) **Εἰσφορὰ ἐκ δέκα ἓξ (16) λεπτῶν ἐφ' ἑκάστης ὁκᾶς** παντὸς ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τῶν ἐπὶ ἐμπορίᾳ ἐργαζομένων ἀλωρομύλων ἀλεθομένου σίτου οἱασδήποτε προελεύσεως, ἢ οἱουδήποτε ἑτέρου ἀλεθομένου εἴδους προοριζομένου διὰ πρόσμιξιν ὡς ἐπίσης καὶ ἐφ' ἑκάστης ὁκᾶς παντὸς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑφ' οἱουδήποτε φυσικοῦ ἢ Νομικοῦ Προσώπου εἰσαγομένου ἐκ τῆ Ἐπικρατείᾳ ἀλεύρου οἱουδήποτε τύπου, ἐκ σίτου, ἢ οἱουδήποτε ἑτέρου εἴδους προοριζομένων δι' ἀπάσας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, δι' ἀρτοποίησιν, μακαρονοποΐαν ἢ ζαχαροπλαστικήν.

Ἡ εἰσφορὰ αὕτη περιλαμβάνει τὴν εἰσφορὰν τῶν ἀρτεργατῶν καὶ σιμιτεργατῶν (ἀσφαλιστικὴ ἀρτεργατικὴ εἰσφορὰ) ἐξ ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν (8%) ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων ἀποδοχῶν αὐτῶν εἰς χρῆμα καὶ ἀπάσας τὰς ἐργοδοτικὰς εἰσφορὰς ἀρτοποιῶν, σιμιτοποιῶν, ἁλευροβιομηχάνων καὶ μακαρονοποιῶν.

Ἡ ἐκ τῆς ἀνωτέρω εἰσφορᾶς τῶν 16 λεπτῶν, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἐξ 8% ἀσφαλιστικῆς ἀρτεργατικῆς ταυτης, εἰσφορὰ ἐργοδοτῶν δύναται νὰ κατανέμεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ κατόπιν προτάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, κατὰ ποσοστὰ ἑκάστου ἀσφαλιστικοῦ κλάδου.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὁρίζεται καὶ τὸ ἀναλογοῦν εἰς ἕκαστον ἀσφαλιστικὸν κλάδον τοῦ Ὀργανισμοῦ ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν πόρων αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν κατανομὴν τοῦ ἄρτου καὶ ἐν γένει τῶν ὑπὸ τῶν ἀρτεργατῶν καὶ σιμιτεργατῶν παραγομένων προϊόντων ἡ εἰς χρῆμα ἀμοιβὴ των θὰ ὑπολογίζεται μειωμένη κατὰ τὴν βαρύνουσαν αὐτοὺς ὡς ἄνω εἰσφορὰν ἐξ ὀκτὼ τοῖς ἑκατόν (8%).

β) Εἰσφορὰ τῶν μυλεργατῶν, ὑπαλλήλων μύλων καὶ μακαρονοτεχνιτῶν (ἀσφαλιστικὴ μυλεργατικὴ εἰσφορὰ) ἐξ ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν (8%) ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων ἀποδοχῶν τούτων εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος.

γ) Εἰσφορὰ τοῦ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένου προς 8% ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν των.

δ) Εἰσφορὰ τῶν συνταξιούχων καὶ δοθημάτούχων τοῦ Ταμείου ἴση πρὸς 6% ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε καταβαλλομένων αὐταῖς συντάξεων ἢ βοηθημάτων μετὰ τῶν προσαυξήσεων καὶ λοιπῶν προσθέτων ἐπιδομάτων.

ε) Τὰ ἐκ τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τὸ προσωπικὸν καὶ εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τοῦ Ταμείου προστίμων προϊόντα καὶ

στ) Οἱ τόκοι ἐκ καταθέσεων, ἀπαιτήσεων καὶ δανείων, αἱ πρόσοδοι ἐκ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ, ὡς καὶ δωρεαὶ καὶ κληροδοτήματα ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἄρθρον 2.

1. Ὑπόχρεοι πρὸς καταβολὴν τῶν ἐν τοῖς ἐδαφίοις α' καὶ β' τῆς § 1 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ὁριζομένων πόρων τοῦ Ταμείου εἶναι οἱ κάτωθι:

α) Ὡς πρὸς τὸν πόρον τοῦ ἐδαφίου α' (16λεπτος εἰσφορὰ), πάντες οἱ ἐν τοῖς μύλοις αὐτῶν ἀλέθοντες τὰ ἐν ἐδαφίῳ τούτῳ εἴδη πρὸς ἐμπορίαν, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσάγοντες τὰ ὑποκείμενα εἰς τὴν κατὰ τὰ ὡς ἄνω εἰσφορὰν εἴδη.

Ἐκ τούτων οἱ μὲν πρῶτοι ὑποχρεοῦνται νὰ καταθέτωσιν ἐντὸς τοῦ ἑπομένου μηνὸς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν τὴν βαρύνουσαν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀλεσθέντων προϊόντων τοῦ προηγουμένου μηνὸς εἰσφορὰν, οἱ δὲ εἰσαγωγεῖς ὑποχρεοῦνται ὅπως κατὰ τὸν ἐκτελωνισμὸν τῶν εἰς εἰσφορὰν ὑποκειμένων εἰδῶν των προσάγωσιν εἰς τὸ Τελωνεῖον γραμμάτια τῆς ὡς ἄνω Τραπέζης, περὶ καταθέσεως παρ' αὐτῇ τῆς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου εἰσφορᾶς

Τραπεζιτικῶν Ἱδρυμάτων» (ΕΕΔ 12, 923), κατὰ τὸ ὁποῖον «διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς ἐκ τῆς συγχωνεύσεως δημιουργουμένης καταστάσεως ἡ συσταθεῖσα Τράπεζα δικαιοῦται νὰ ἐνεργῇ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ της. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τοῦτο δικαιοῦται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ὡς ἐτροποποιήθη, ἢ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112» μόνον ἐφ' ὅσον δὲν δικαιοῦται ἐφ' ἅπαξ παροχῆς παρὰ τοῦ Ταμείου Λύτασφαλείας ἢ Ταμείου Προνοίας. Ἐὰν τὸ ποσὸν τῆς ἐφ' ἅπαξ παροχῆς εἶναι μικρότερον τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως, ἡ Τράπεζα ὑποχρεοῦται νὰ συμπληρώσῃ τὴν διαφοράν. Ἡ τοιαύτη παροχὴ θεωρεῖται ὡς ἀτελοῦσα τὴν εἰδικὴν μέριμναν τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 2112, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930».

Δικαιολογητικὸς λόγος τῆς εἰδικῆς αὐτῆς διὰ τοὺς τραπεζιτικοὺς ὑπαλλήλους διατάξεως δὲν ἀναφέρεται ἡ ἐπίτευξις οἰκονομιῶν ἐν τῇ Τραπέζῃ, ἀλλ' ὡς ἐξήγησε κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ Νομοσχεδίου ἐν τῇ Βουλῇ ὁ εἰσηγητὴς τῆς πλειοψηφίας βουλευτὴς (Πρακτικὰ Συνεδρ. ΚΑ' 22 Ἰουλίου 1953), «καταργεῖται αὕτως ἢ μέχρι τοῦδε προνομιακὴ κατάστασις τῆς χορηγήσεως δύο ἀποζημιώσεων καὶ τοῦ νόμου καὶ τῶν Ταμείων κατὰ παράβασιν παγίας παραδεδεγμένης ἀρχῆς τοῦ ἐργατικοῦ μας δικαίου». (Προνομιακὴ ἔναντι τίνων; Καὶ διατί κατὰ παράβασιν παγίας παραδεδεγμένης ἀρχῆς τοῦ ἐργατικοῦ μας δικαίου, ὅταν ἀντίθετος ἀκριβῶς εἶναι, κατὰ τὰ ἄνω σημειωθέντα, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου;).

Κατὰ μίμησιν τῆς διασπάσεως τῆς ἀρχῆς αὐτῆς καὶ μεταγενέστερον νομοθέτημα (ἄρθρ. 3 ν.δ. 2577/1953 «περὶ ἐκκαθαρίσεως κηρυχθεισῶν εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως ἀνωνύμων ἑταιρειῶν σιδηροδρόμων κλπ.» (ΕΕΔ 12, 1041) ὥρισε πάλιν διὰ τοὺς μισθωτοὺς τούτους τὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα ὅμως θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ἀντιβαίνουν εἰς τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος περὶ ἰσότητος.

των τῆς ἀναλογούσης εἰς τὰς εἰσαγομένας ποσότητας, ὑποχρεουμένης ἄλλως τῆς ἁρμοδίας Τελωνειακῆς Ἀρχῆς ν' ἀρνηθῇ τὸν ἀντιλογισμόν.

β) Ὡς πρὸς τὸν πόρον τοῦ ἐδαφίου β' (ἀσφαλιστική — μυλεργατική εἰσφορά), πάντες οἱ ἐργοδόται τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ ἡσφαλισμένων μυλεργατῶν — μακαρονοτεχνιτῶν καὶ ὑπαλλήλων μύλων, ὑποχρεούμενοι καὶ αὐτοὶ ἐντὸς τοῦ ἑπομένου μηνὸς νὰ καταβέτωσιν εἰς τὴν αὐτὴν Τράπεζαν τὴν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου εἰσφορὰν ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν καταβληθεισῶν κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα ἀποδοχῶν τῶν ἡσφαλισμένων τοῦ Ταμείου.

2. Κατὰ πάσας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις οἱ ὑπόχρεοι εἰς εἰσφορὰν ὑποχρεοῦνται ἐπίσης ὅπως α) οἱ μὲν ἀλέσαντες σῖτον κλπ. ἢ οἱ εἰσαγαγόντες ἄλευρα νὰ εἰδοποιήσωσι περὶ τούτου ἐγγράφως τὸ Ταμεῖον ἐντὸς τοῦ ἑπομένου τῆς ἀλέσεως ἢ εἰσαγωγῆς μηνός.

Εἰς τὸ ἔγγραφον δέον ν' ἀναφέρωνται: Ἡ ἀλευθεῖσα ἢ εἰσαχθεῖσα ποσότης ἐκ τῶν εἰς εἰσφορὰν ὑπαγομένων εἰδῶν, ἡ ἡμερομηνία ἀλέσεως ἢ εἰσαγωγῆς ὡς καὶ ἡ ἡμερομηνία καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ γραμματίου καταθέσεως τῆς εἰσφορᾶς.

β) Οἱ δὲ ἐργοδόται ν' ἀποστέλλωσιν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος πρὸς τὸ Ταμεῖον ὀνομαστικὰς καταστάσεις ἐμφαινούσας τὰ ἀπασχοληθέντα ὑπ' αὐτῶν προσωπικὸν ὑπαλληλικὸν καὶ ἐργατικόν, τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπασχολήσεως τούτου, τὰς καταβληθείσας ἀποδοχὰς πάσης φύσεως εἰς ἕκαστον τούτων, τὴν ἀναλογοῦσαν εἰσφορὰν ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων καὶ ἀντίγραφον τοῦ γραμματίου καταθέσεως παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν διὰ λίσμον τοῦ Ταμείου τῆς εἰσφορᾶς ταύτης.

3. Εἰς περίπτωσιν μὴ ἐμπροθέσμου καταβολῆς ἐκ μέρους τῶν ὑποχρέων τῶν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου εἰσφορῶν των, οὗτοι ἀνεξαρτήτως τῶν λοιπῶν κατ' αὐτῶν κυρώσεων ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ μηνὸς εἰς ὃν ἀνάγονται τὰ ὀφειλόμενα καὶ ἄνευ ἄλλης τινὸς ὀχλήσεως εἰς τὴν καταβολὴν κυρίως νομίμου τόκου ἴσου πρὸς τὸν ἐκάστοτε ἰσχύοντα τόκον ὑπερημερίας καὶ ἀνατοκιζομένου μετὰ παρέλευσιν ἔτους ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητός.

Ἄρθρον 3.

1. Κύριοι, διαχειρισταί, διευθυνταὶ ἢ ἐπιτετραμμένοι ἐπιχειρήσεων ἢ ἐργασιῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τῆς καταβολῆς εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα εἰσφορῶν, εἰσαγωγεῖς ἀλεύρων, ἔμποροι σίτου, ὡς καὶ οἱ ἐργοδόται τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ ἡσφαλισμένων, ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν εἰς τὸ Ταμεῖον πᾶσαν πληροφορίαν σχετικὴν πρὸς τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν καταβλητέων εἰς ταῦτα ποσῶν ἐκ τῶν νομίμων ὑπὲρ αὐτοῦ εἰσφορῶν, θέτοντες εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ ἅπαντα τὰ βιβλία των καὶ σχετικὰ δικαιολογητικά.

Οἱ παραδάται τῶν ὁρισμῶν τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου τιμωροῦνται μὲ χρηματικὴν ποινὴν μέχρι 5.000 δραχμῶν ἢ διὰ φυλακίσεως μέχρι 2 μηνῶν καὶ ἐν ὑποτροπῇ δι' ἀμφοτέρων τῶν ποινῶν. Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑπόκεινται οἱ παραλείποντες τὴν κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος ὑποχρέωσίν των.

2. Αἱ ἁρμόδιαι Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι καὶ αὐτονομικὰ ὄργανα, ὡς καὶ πᾶσα Ἀρχὴ Δημοτικὴ ἢ Κοινοτικὴ ἢ Ὀργανισμὸς ἢ Γεωργικὴ ἐπιχείρησις ἢ Συνεταιρισμός, ὑποχρεοῦνται νὰ συντρέχωσι τὰ ἐντεταλμένα ὄργανα τοῦ Ταμείου πρὸς εὐχερεστέραν συγκέντρωσιν τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν καταβλητέων εἰς ταῦτα ὑπὸ τῶν ὑποχρέων εἰσφορῶν, πάσης ἀντιθέτου συμπεριφορᾶς τῶν τιμωρουμένης ὡς παραβάσεως καθήκοντος.

3. Ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος καταβολὴ πρὸς τὸ Ταμεῖον τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ εἰσφορῶν διώκεται καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὰς περὶ ὑπεξαιρέσεως διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, ἡ δὲ ἀπόκρυψις ἢ τῆς ἀκριβοῦς ποσότητος τῶν ἀλεσθέντων ἢ εἰσαχθέντων καὶ εἰς εἰσφορὰν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου ὑποκειμένων εἰδῶν, ἢ στοιχείου τινὸς χρησίμου πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς εἰσφορᾶς τῶν ἐργοδοτῶν, τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ ἡσφαλισμένων του, διώκεται καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὰς περὶ ἀπάτης διατάξεις τοῦ αὐτοῦ Κώδικος.

Κατὰ τὰς αὐτὰς ἐπίσης διατάξεις διώκεται καὶ τιμωρεῖται πᾶσα ψευδὴς δήλωσις τῶν ὑποχρέων, σχετικῶς μὲ τὴν διακρίβωσιν τῶν ἐναντι τοῦ Ταμείου ὑποχρεώσεών των.

4. Κύριοι, διευθυνταί, ἢ ἐπιτετραμμένοι ἐπιχειρήσεων ἢ ἐργασιῶν βιομηχανικῆς ἢ διατεχνικῆς παραγωγῆς ἄρτου ἢ κουλουριῶν εἰς τὰς πόλεις εἰς ἃς ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν Νόμων περὶ τοῦ Ταμείου ὑποχρεοῦνται ἐπὶ ταῖς ποιναῖς τῆς § 1 τοῦ παρόντος νὰ τηρῶσι τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Ν.Δ. 1361/1946 περὶ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἀρτοποιῶν προβλεπόμενον βιβλίον παραγωγῆς ἄρτου, εἰς ὃ δέον ν' ἀναγράφωνται ἀσφῶς α) ἡ παραγομένη ποσότης ἄρτου καθ' ἑβδομάδα, β) τὸ ὀνοματεπώνυμον τῶν διὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ ἄρτου ἀπασχολουμένων ἀρτεργατῶν μετὰ τῆς εἰδικότητος αὐτῶν, γ) ὁ ἀριθμὸς ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἑκάστου ἀρτεργάτου καὶ ὁ ἀριθμὸς βιβλιαρίου ἀσφαλίσεως, δ) ὁ ἀριθμὸς τῶν πραγματοποιηθέντων καθ' ἑβδομάδα ἡμερομισθίων καὶ ε) τὸ καταβληθὲν εἰς ἕκαστον ἀρτεργάτην ποσὸν ἀντιμισθίας τῆς ἐργασίας. Εἰς τὸ αὐτὸ βιβλίον καὶ εἰς τὴν οἰκείαν στήλην βεβαιοῖ ὑπεύθυνος ἕκαστος ἀρτεργάτης διὰ τῆς ὑπογραφῆς του τὸ ληφθὲν ὑπ' αὐτοῦ ποσὸν δι' ἀντιμισθίαν τῆς ἐργασίας του.

5. Κύριοι, διευθυνταί, ἢ ἐπιτετραμμένοι ἐπιχειρήσεων μύλων ἢ μακαρονοποιείων, ὃν τὸ προσωπικὸν ἀσφαλίζεται παρὰ τῷ Ταμείῳ, ὑποχρεοῦνται ἐπὶ ταῖς ποιναῖς τῆς § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου νὰ τηρῶσι βιβλίον τεθεωρημένον ὑπὸ τοῦ Ταμείου, εἰς ὃ ν' ἀναγράφωνται πάντα τὰ παρ' αὐταῖς ἐργαζόμενα πρόσωπα, τὰ εἰς αὐτὰ καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια καὶ μισθοί, ὡς καὶ τὰ παρ' ἑκάστου τῶν ἐργατῶν πραγματοποιούμενα καθ' ἕκαστον μῆνα ἡμερομίσθια. Ὁ τύπος τοῦ βιβλίου θέλει περιορισθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν — Μυλεργατῶν.

6. Πᾶς κύριος, διευθυντὴς ἢ ἐπιτετραμμένος τῶν ἐν ταῖς αὐταῖς §§ 4 καὶ 5 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπιχειρήσεων ἢ ἐργασιῶν ὑποχρεοῦται ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ὡς ἄνω ποιναῖς νὰ θέτῃ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐντεταλμένων ὀργάνων τοῦ Ταμείου τὸ κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους βιβλίον, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο στοιχεῖον σχετικὸν πρὸς τὸ ἔργον τῆς βεβαιώσεως τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων τῶν ἐργασθέντων ἀρτεργατῶν, σιμιτεργατῶν, μυλεργατῶν καὶ μακαρονοτεχνιτῶν, ὡς καὶ τῆς ἀντιμισθίας αὐτῶν, ὡς λογιστικὰ βιβλία, τιμολόγια, ἀποδείξεις κλπ., ὅπως δὲ καὶ νὰ παρέχῃ εἰς τὰ αὐτὰ ὄργανα πᾶσαν πληροφορίαν σχετικὴν πρὸς τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν ἀνωτέρω στοιχείων.

7. Αἱ ἐπιχειρήσεις μύλων καὶ μακαρονοποιείων ὑποχρεοῦνται ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ὡς ἄνω ποιναῖς ὅπως εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνὸς ὑποβάλλωσιν ὀνομαστικὰς καταστάσεις τοῦ ἀπασχολουμένου παρ' αὐταῖς προσωπικοῦ, εἰς ἃς νὰ ἐμφαίνωνται τὰ πραγματοποιηθέντα κατὰ μῆνα ἡμερομίσθια, τὸ ποσὸν ἀντιμισθίας ἐκ τῆς ἐργασίας, τὸ ποσὸν τὸ καταβληθὲν διὰ τὰς ὑποχρεωτικὰς ἡμέρας ἀνεργίας, ὡς καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἀτομικῆς εἰσφορᾶς των παρὰ τῷ Ταμείῳ ἡσφαλισμένων.

Ἐπίσης τὸ Ταμεῖον διὰ τῶν ἐντεταλμένων αὐτοῦ ὀργάνων δικαιοῦται δάρει τοῦ βιβλίου παραγωγῆς ἄρτου τὰ πραγματοποιηθέντα ὑπὸ τῶν ἀρτεργατῶν ἡμερομίσθια, συντασσομένης πρὸς τοῦτο βεβαιώσεως εἰς διπλοῦν. Ὁ τύπος τῶν βεβαιώσεων καὶ τὰ χρονικὰ ὅρια κατὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἐνεργῆται ἡ βεβαίωσις τῶν ἡμερομισθίων καθορίζονται ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ταμείου.

8. Πᾶσαι αἱ κατὰ τὰς §§ 1, 4, 5, 6 καὶ 7 τοῦ παρόντος ἄρθρου δίκαι ἐκδικάζονται ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου Δικαστηρίου ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς σχετικῆς μηνύσεως.

Ἄρθρον 4

1. Αἱ κατὰ περιφερείας Ἀγορανομικαὶ Ἐπιτροπαὶ ἢ οἱαδήποτε πρὸς τοῦτο ἁρμοδία Ἀρχὴ ὑποχρεοῦνται νὰ συνυπολογίζωσιν εἰς τὰ ἀλεστικὰ ἔξοδα τοὺς κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ὑπὲρ τοῦ Ταμείου πόρους ἐπὶ τοῦ ἀλεθομένου σίτου ἢ παντὸς πρὸς ἀλευροποίησιν εἴδους, ἐν τοῦ τυχὸν δὲ μὴ γενομένου συνυπολογισμοῦ οὐδεὶς γονᾶται δικαίωμα πρὸς ἀποφυγὴν τῆς καταβολῆς τῶν πόρων τούτων πρὸς τὸ Ταμεῖον, δικαιουμένου τοῦ εἰς εἰσφορὰν ὑποχρέου νὰ συνυπολογίζῃ τοὺς πόρους τούτους κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς τιμῆς πωλήσεως τοῦ ἀλεύρου.

2. Εἰς τὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν τοῦ συνυπολογισμοῦ τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ταμείου εἰς τὴν τιμὴν τοῦ εἰσαγομένου ἀλεύρου, ἢ παντὸς πρὸς ἀλευροποίησιν εἴδους προοριζομένου δι' ἀτομοποίησιν, μακαρονοποιΐαν, ἢ ζαχαροπλαστι-

κήν, υπόκεινται καὶ αἱ ἁρμόδιοι Ὑπηρεσίαι καθορισμοῦ τῆς τιμῆς τούτου, ὡς αἱ Ἐπιτροπαὶ Διατιμήσεων κλπ.

3. Τυχὸν δόσις τῶν διατιμήσεων κατ' οὐδὲν μεταβάλλει τὴν κατὰ τὰ ὡς ἄνω ὑποχρέωσιν συνυπολογισμοῦ τῶν πόρων τοῦ Ταμείου εἰς τ' ἀλλαχοῦ ἔξοδα ἢ τὴν τιμὴν τοῦ ἀλεύρου.

Ἄρθρον 5

1. Αἱ ἐκ τῶν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις πόρων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν — Μυλεργατῶν ἀπαιτήσεις αὐτοῦ μετὰ τῶν τόκων των, ἐφ' ὅσον δὲν καταβάλλονται ἐκουσίως, εἰσπράττονται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος κατὰ τὰ ὁριζόμενα περὶ εἰσπράξεως τῶν πόρων τοῦ διὰ τῆς 58)45 Συντακτικῆς Πράξει διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1291)1942 Νομοθετικοῦ Διατάγματος, κυρωθέντος συνωδὰ τῇ 58)45 Συντακτικῇ Πράξει διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ ὅπερ ἄρθρον θέλει διέπει τὰ λοιπά, καθ' ὅσον δὲν τροποποιεῖται ὑπὸ τοῦ παρόντος τὴν ὅλην διαδικασίαν, οὐσιαστικὴν καὶ δικονομικήν, τῆς εἰσπράξεως τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ταμείου.

2. Αἱ κάτωθι διατάξεις τοῦ προαναφερθέντος ἄρθρου 5 τοῦ Ν.Δ. 1291)42 τροποποιοῦνται ὡς ἑξῆς:

1ον) Μετὰ τὸ δεύτερον ἐδάφιον τῆς § 2 αὐτοῦ προστίθεται ἴδιον ἐδάφιον, ἔχον οὕτω:

«Προκειμένου περὶ καταλογιστικῆς ἀποφάσεως κατὰ ἐργαβάτου ἡ αἰτιολογία αὐτῆς δέον νὰ περιέχῃ α') τὴν προκαλέσασαν τὴν ἔκδοσίν της παράβασιν τοῦ καταλογιζομένου, β') τὸν χρόνον καθ' ὃν ἔλαβε χώραν τὸ παραγωγικὸν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Ταμείου γεγονός, γ') τοῦ ἐξ εἰσφορᾶς καὶ τόκων αὐτῆς ἀναλυομένως καὶ συνολικῶς ἀπαιτουμένου ποσοῦ καὶ δ') τοῦ πρὸς ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως χορηγησίμου δικαιολογητικοῦ».

2ον) Ἡ ἐν ἰσχύι τοῦ τρίτου ἐδαφίου τῆς αὐτῆς § 2 φράσις «..... ἐνώπιον τῆς διὰ τοῦ παρόντος ἱδρυομένης Ἐκδικαστικῆς ἐπὶ τῶν προσφυγῶν τῶν καταλογιζομένων Ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, ἥτις κρίνει οὐσιαστικῶς, τελεσιδίκως καὶ ἀμετακλήτως τὴν ἀναφυεῖσαν διένεξιν.....» ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«..... Ἐνώπιον τῆς ἁρμοδίας κατὰ τόπον Πρωτοβαθμίου ἐπὶ τῶν προσφυγῶν τῶν καταλογιζομένων Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν διὰ τοῦ παρόντος ἱδρυομένων.....».

3ον) Ἡ § 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀντικαθίσταται ὡς κάτωθι:

«3. α') Ἐν ἑκάστῃ ἕδρᾳ Ἐφετείου ἱδρύεται Πρωτοβάθμιος Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ὑπὸ τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Ἐφετείου κατοικούντων ὀφειλετῶν τοῦ Ταμείου ἀσκουμένων κατὰ τὴν § 2 τοῦ παρόντος προσφυγῶν.

Ἑκάστη τῶν ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῶν οὖσα τριμελὴς ἀπαρτίζεται α') ἐξ ἑνὸς Πρωτοδίκου ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Προέδρου Πρωτοδικῶν, β') ἐξ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ γ') ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου του Ὑπουργοῦ μετ' ἰσαρίθμων ἀναπληρωματικῶν ὁριζομένων κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐχόντων τὰς αὐτὰς ἰδιότητας.

Ἐν ἐλλείψει ὑπαλλήλων τῶν Ὑπουργείων Ἐργασίας καὶ Ἐμπορίου ὁρίζονται ἀντ' αὐτῶν ἀνώτεροι ὑπάλληλοι ἑτέρου Ὑπουργείου.

Καθήκοντα Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ τὸ ὑπὸ στοιχεῖον α' μέλος αὐτῆς.

β') Αἱ ἐν λόγῳ Πρωτοβάθμιοι Ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ ἀποτελοῦσι Διοικητικὰ Δικαστήρια πεντελῶς ἀνεξάρτητα τοῦ Ταμείου καὶ συνεδριάζουν αὐθις ὡς αἱ ἐνώπιον των ἀσκηθεῖσαι προσφυγαὶ ὑπερβῶσι τὸν ἀριθμὸν τῶν 10, πάντως ἅπαξ κατὰ μῆνα ἔστω καὶ ἐὰν αὗται ὦσιν ὀλιγώτεραι τῶν 10.

Χρέη γραμματέως ἑκάστης ἐκτελεῖ εἷς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ταμείου ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ ἴδιον πρωτόκολλον εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων, ἴδιον βιβλίον δημοσιεύσεως τῶν ἀποφάσεων καὶ βιβλίον πρακτικῶν.

Αἱ συνεδριάσεις τῶν Ἐπιτροπῶν λαμβάνουσαι χώραν εἰς τὰ κατὰ τόπους γραφεῖα τοῦ Ταμείου τυγχάνουσι δημοσίαι. Αὗται ὑποχρεοῦνται νὰ αἰτιολογοῦν τὰς ἀποφάσεις των, ἡ δὲ ἐνώπιον των διαδικασία διεξάγεται προφορικῶς, δυναμένου νὰ παραστῇ κατὰ ταύτην τοῦ προσφεύγοντος προσωπικῶς ἢ διὰ πληρεξουσίου δικηγόρου, ὡς καὶ ἐκπροσώπου τοῦ Ταμείου. Παρὰ τῶν Ἐπιτροπῶν δύνανται νὰ ἐξετασθῶσι καὶ μάρτυρες, ἀπαγορευομένης ὅμως τῆς ἐκδόσεως προδικαστικῆς ἀποφάσεως ὡς καὶ λήψεως ὑπ' ὄψιν ἐνόρκων βεβαιώσεων κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ὑπολοίπων δι' ἐκλήθη ἢ παραστῇ τὸ Ταμεῖον.

γ') Αἱ κατὰ τὰ ὡς ἄνω προσφυγαὶ εἶναι ἀπαράδεκτοι καὶ ἄνευ ἰσχύος ἐὰν δὲν κατατεθοῦν παρὰ τῷ γραμματεῖ τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς, ὅστις καὶ ὁρίζει παραχρῆμα τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐκδικάσεώς των, κοινοποιοῦνται δὲ καὶ πρὸς τὸ Ταμεῖον.

Κατὰ τὴν κατάθεσίν των καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀπαραδέκτου δέον νὰ καταβάλληται παράβολον ἐκ δραχμῶν 50 δυνάμεων ν' αὐξομειοῦται δι' ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν.

δ') Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Πρωτοβαθμίων Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν δύναται ν' ἀσκηθῇ ἐντὸς ἀπαραιτήτου προθεσμίας 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως των ὑπὸ τοῦ ἐνεργοῦντος διαδίκου, παρεκτεινομένης λόγῳ ἀποστάσεως, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καθοριζόμενα, ἔφεσις ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ Ταμείου, κοινοποιουμένη καὶ τῷ ἀντιδίκῳ ἐνώπιον τῆς διὰ τοῦ παρόντος ἱδρυομένης Διωτεροβαθμίου Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐδρευούσης ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ Ταμείου καὶ ἀπαρτιζομένης:

α') Ἐξ ἑνὸς ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις Προέδρων Ἐφετῶν ἢ Ἐφέτου διοριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου Προϊσταμένου τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, β') ἐξ ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐκ τῶν ἐπὶ 3ῳ βαθμῷ καὶ ἄνω ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ γ') ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου ἐκ τῶν ἐπὶ 3ῳ βαθμῷ καὶ ἄνω ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου του Ὑπουργοῦ, μετ' ἰσαρίθμων ἀναπληρωματικῶν ὁριζομένων κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐχόντων τὰς αὐτὰς ἰδιότητας.

Ἡ κατὰ τὰ ὡς ἄνω Διωτεροβάθμιος Ἐπιτροπὴ ἀποφαίνεται ὁριστικῶς καὶ τελεσιδίκως ἐπὶ τῆς διαφορᾶς.

Καθήκοντα Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ τὸ ὑπὸ τὸ στοιχεῖον α' μέλος αὐτῆς.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν ἐδαφίῳ β' τῆς παρούσης παραγράφου ὁριζόμενα.

ε') Αἱ κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἐφέσεις εἶναι ἀπαράδεκτοι καὶ ἄνευ ἰσχύος ἐὰν δὲν κατατεθοῦν παρὰ τῷ γραμματεῖ τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς, ὅστις καὶ ὁρίζει παραχρῆμα τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐκδικάσεώς των.

Κατὰ τὴν κατάθεσίν των καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀπαραδέκτου δέον νὰ καταβάλληται παράβολον ἐκ δραχμῶν 75, δυνάμενον ν' αὐξομειοῦται δι' ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν.

4ον) Τὸ πρῶτον ἐδάφιον τῆς § 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀπαλείφεται πλὴν τῆς φράσεως «... ἡ ἐν λόγῳ προσφυγὴ ἀπονέμει τὸ μόνον ἐπιτρεπόμενον ἔνδικον μέσον κατὰ τῆς καταλογιστικῆς ἀποφάσεως.....», ἡ δ' ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου ἐδαφίου ταύτης φράσις «... ἡ πάροδος ἀπράκτου τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας ἢ ἡ ἀπορριπτικὴ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς ...» ἀντικαθίσταται ὡς κάτωθι:

«... Ἡ πάροδος ἀπράκτου τῆς παρὰ τῆς § 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου 15ημέρου προθεσμίας διὰ τὴν ἄσκησιν προσφυγῆς ἢ ἡ μὴ ἄσκησις ἐφέσεως κατ' ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεως Πρωτοβαθμίου τινὸς Ἐπιτροπῆς ἐντὸς τῆς κατὰ τὸ ἐδάφιον δ' τῆς § 3 προθεσμίας τῶν 20 ἡμερῶν, ὡς καὶ ἡ ἀπορριπτικὴ ἀπόφασις τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς».

5ον) Ἐν τέλει τῆς § 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου προστίθεται ἡ φράσις «ἡ αὐτὴ διαδικασία δύναται ν' ἀκολουθηθῇ καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν τὸ Ταμεῖον ὀφείλῃ ζημίαν ἐκ πράξεως ἢ παραλείψεως μέλους τινὸς τῆς Διοικήσεώς του, ὑπαλλήλου του, ἢ ἀσφαλισμένου του τινός».

6ον). Ἐν τέλει τῆς § 10 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου προστίθεται ἴδιον ἐδάφιον ἔχον οὕτω:

Τ' ἀνωτέρω ἐπὶ τοῦ τέως Ταμείου Ἀρτεργατῶν ἰσχύοντα καὶ ἐν γένει τὰ ἄρθρον 15 τοῦ περὶ τοῦ αὐτοῦ Ταμείου Νόμου 5891)1933 ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τοῦ Ταμείου Ἀρτεργατῶν. Λυλερ ατῶν πλὴν τῶν περὶ ἀπαλλαγῆς τούτου ἐκ παντὸς τέλους ταχυδρομικοῦ ἢ τηλεγραφικοῦ, παντὸς

τέλους δικαστικού, παντός τέλους χαρτοσήμου και παντός φόρου διατάξεων, αίτινες καταργούνται.

Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ φράσις «καὶ ἀπολαύει ἁπάντων τῶν δικαστικῶν προνομίων ὡς ἂν εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ Δημόσιον» περιλαμβάνει καὶ τὴν διοικητικὴν τοῦ Δημοσίου προνομίαν.

Ἐπὶ πάσης τελεσιδίκου περὶ τοῦ Ταμείου ἀποφάσεως ἔχει ἀναστολτικὴν δύναμιν ἡ ὑπὸ τούτου ἀσκουμένη αἴτησις ἀναιρέσεως, ὡς καὶ ἡ πρὸς ἀνάκησιν αὐτῆς προθεσμία.

7ον) Αἱ ἀποφάσεις τῆς διὰ τοῦ παρόντος Νόμου ἱδρυομένης Δευτεροβαθμίου Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπόκεινται εἰς αἴτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τὰς περὶ αὐτῆς διατάξεις ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

8ον) Ὀφειλαὶ πρὸς τὸ Ταμεῖον προερχόμεναι ἐκ παροχβειῶν κτηνατροφῶν, ὡς καὶ παρ' ἀλευρομύλων τῶν ἐργαζομένων ἐπ' ἀλεστικῷ δικαιώματι, μὴ εἰσπραχθεῖσαι ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Ν. Δ. ἀποσβέννυνται κατὰ τὸ μὴ εἰσπραχθὲν ὀφειλόμενον ποσόν.

Ἄρθρον 6.

1. Τὸ Ταμεῖον αὐδαμῶς δεσμεύεται εἰς πᾶσαν ἐκδήλωσίν του, εἴτε ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ Δημοσίου Δικαίου, εἴτε ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ ἰδιωτικοῦ τοιαύτου, ἐὰν περὶ τῆς τοιαύτης δεσμεύσεώς του δὲν ὑπάρχῃ ἀπόφασις τοῦ Δ. Συμβουλίου αὐτοῦ, πᾶσα δὲ σύμβασις οἱουδήποτε τρίτου μετ' αὐτοῦ δέον νὰ συνάπτηται ἐγγράφως, τοῦ ἐγγράφου ἀπαιτουμένου ὡς συστατικοῦ στοιχείου.

2. Πᾶσα ἀπαίτησις κατὰ τοῦ Ταμείου παραγράφεται μετὰ δετίαν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους καθ' ὃ ἐγεννήθη, πλὴν ἐὰν δι' εἰδικῆς διατάξεως ἐθεσπίσθη δι' αὐτὴν βραχυτέρα παραγραφή.

3. Πᾶσαι αἱ πρὸς τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ συναλλασσομένους τρίτους πληρωμαὶ ἀπαλλάσσονται τῆς ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κρατήσεως.

4. Ἡ δευτέρα παράγραφος τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2528)1953 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «περὶ εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν», ὡς αὕτη ἠρμηνεύθη αὐθεντικῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3089)1954 Ν)κοῦ Διατάγματος, καταργεῖται ὀφ' ἧς ἰσχύσεως. Αἱ δυνάμει τῆς ὡς ἄνω διατάξεως θεωρηθεῖσαι ὡς ἀποσβεσθεῖσαι ὀφειλαὶ πρὸς τὸ τέως Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν λογίζονται ὡς οὐδέποτε ἀποσβεσθεῖσαι, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ὡς ἐκτοτε ἀναβιώσασαι.

Αἱ ὀφειλαὶ δμως τοῦ Δημοσίου πρὸς τὸ Ταμεῖον αἱ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 10652 τῆς 23.3.1946 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ἀπορρέουσαι κηρύσσονται ἀπεσβεσμέναι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ν. Δ. 2528)1953.

5. Διατάξεις Νόμων, Δ)των καὶ Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἀφορώσαι τὰ συγχωνευθέντα Ταμεῖα καὶ μὴ καταργούμεναι ἢ τροποποιούμεναι διὰ τοῦ παρόντος ἐξακολουθοῦσιν ἐφαρμοζόμεναι καὶ ρυθμίζουσαι τὰ εἰς ἃ ἀναφέρονται θέματα, θεωρούμεναι ὅτι ἀποτελοῦσι μέρος τῆς διεπούσης τὸ Ταμεῖον Ἀρτεργατῶν — Μιλεργατῶν Νομοθεσίας.

6. α'. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἐπεκτείνονται αὐτοδικαίως ἅπασαι αἱ ἀφορῶσαι τὴν ἀσφάλισιν καταστατικαὶ διατάξεις τοῦ Ταμείου, εἰς ἃς περιοχὰς ἔχει ἐπεκταθῇ ἢ ἐπεκτείνεται ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων δι' ἀμφοτέρους τοὺς κλάδους συντάξεων καὶ ἀσθενείας.

β'. Ἀπὸ 1.1.1957 ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μιλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν, ἐξαιρούμενοι τῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. καὶ οἱ μὴ ἐφωδιασμένοι δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἀρτεργάται ἐφ' ὅσον χρόνον ἀσκοῦν κατὰ κύριον λόγον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτεργάτου εἰς ἃς περιοχὰς ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου.

γ'. Τυχὸν ὀφειλόμεναι εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν ἐλευθέρων ἀρτεργατῶν, αἵτινες βάσει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἀσφαλίζονται εἰς τὸ ΤΑΑΜΜ παύουσιν ὀφειλόμεναι, ἀπαλλασσομένων τῶν ὑποχρέων τῆς καταβολῆς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α τῶν ὀφειλομένων διὰ τὴν ὡς ἔνω αἰτίαν εἰσφορῶν.

δ'. Οἱ ἀρτοποιοὶ δὲν δύνανται νὰ προβοῦν εἰς πρόσληψιν ἀρτεργάτου μὴ ἐφωδιασμένου δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου εἰμὴ κατόπιν ἐγγράφου βεβαιώσεως τῆς πλησιεστέρας ὑπηρεσίας τοῦ ΤΑΑΜΜ περὶ μὴ ὑπάρξεως ἀρτεργάτου προσφερομένου δι' ἐργασίαν καὶ ἐφωδιασμένου δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ πρόσληψις ἐλευθέρου ἀρτεργάτου ἐνεργεῖται μέσῳ τοῦ πλησιεστέρου Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας, βάσει τῆς ὡς ἄνω βεβαιώσεως τοῦ Ταμείου.

ε'. Οἱ ἀρτοποιοί, οἱ κατὰ τὴν παράγρ. 5' προσλαμβάνοντες ἐλευθέρους ἀρτεργάτας, ὑποχρεοῦνται ὅπως ἀναγγέλλωσιν αὐθημερὸν τὴν πρόσληψιν εἰς τὴν πλησιεστέραν ὑπηρεσίαν τοῦ ΤΑΑΜΜ. Ἐφ' ὅσον χρόνον οἱ ἀρτοποιοὶ παραλείπουν τὰς κατὰ τὴν παράγρ. δ' καὶ τὴν παροῦσαν παράγραφον ὑποχρεώσεις των βαρύνονται μὲ ἁπάσας τὰς παροχάς, αἵτινες ἄλλως τε θὰ ἐβάρυνον τὸ Ταμεῖον.

στ'. Τὰ ΤΑΑΜΜ ὑποχρεοῦται ὅπως ἐντὸς τριῶν (3) μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἀποδώσῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. πᾶν ποσὸν ὅπερ κατεβλήθη διὰ συντάξεις ὑπὸ τούτου καὶ νὰ συνεχίσῃ καταβάλλον ἐφεξῆς τὰς συντάξεις εἰς τοὺς συνταξιούχους, οἵτινες κατὰ τὸν χρόνον ἐπαληθεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ «κινδύνου, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ἀπενεμήθη ἡ σύνταξις, ἦσκουν κατὰ κύριον λόγον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτεργάτου εἰς περιοχὴν ὅπου ἰσχύει ἡ νομοθεσία τοῦ ΤΑΑΜΜ καὶ ἐφόσον ὁ «κίνδυνος ἐπληθεύθη ἢ ἤθελεν ἐπαληθεύσει μέχρι καὶ τῆς 31.12.1956. Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ΤΑΑΜΜ διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ γεννᾶται εἰς ἃς περιπτώσεις δὲν ἔχουν καταβληθῇ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. αἱ ὑπὸ τῶν «ειμένων διατάξεων προβλεπόμεναι εἰσφοραί.

ζ'. Ἡ κατὰ τὰς «ειμένας διατάξεις ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις εἰς τὸ τέως Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν Ἀρτεργατῶν Ρόδου ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1.9.1953, ὀφ' ἧς ἐπεξετάθησαν αἱ ἀσφαλιστικαὶ διατάξεις τοῦ Ταμείου εἰς τὴν νῆσον Ρόδον, δι' ὅσους ἐξ αὐτῶν μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου 1954 ἔτυχον ἐγκύρου ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου.

Τὰ Ταμεῖον ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς τριῶν (3) μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἀποδώσῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. πᾶν ποσὸν, ὅπερ τοῦτο ἐβαπόνησε διὰ περίθαλψιν τῶν ἀνωτέρω ἀρτεργατῶν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.9.53 μέχρις 20.7.54, καθ' ὃ οὗτοι ὑπήγοντο εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν, ἀπαλλασσομένων τῶν ἀρτοποιῶν τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α εἰσφορῶν διὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα.

7. Αἱ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καὶ ἐφεξῆς γενόμεναι ὑποχρεώσεις τῶν ἀρτοποιῶν καὶ σιμιτοποιῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 657 καὶ 658 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος πρὸς τοὺς παρ' αὐτοῖς ἐργαζομένους ἀρτεργάτας καὶ σιμιτεργάτας βαρύνουσι τὸ Ταμεῖον, ἐφ' ὅσον οἱ τελευταῖοι τυγχάνουσιν ἠσφαλισμένοι παρ' αὐτῷ.

Ἐὰν δμως ἡ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἐπιβάρυνσις ἐπαυξάνῃ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ Ταμείου εἰς τρόπον ὥστε τὰ διαθέσιμα τούτου διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας δὲν ἐπαρκοῦσι, τότε διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας, Ἐμπορίου καὶ Οἰκονομικῶν καθορίζεται ὁ τρόπος τῆς καλύψεως τῆς προκυπτούσης ἐπιβαρύνσεως.

8. Εἰς περιπτώσεις μεταβιβάσεως, ἐκμισθώσεως καὶ ἐν γένει καθ' οἱονδήποτε τρόπον παροχωρήσεως διὰ πράξεως ἐν ζωῇ, ὁλικῶς ἢ μερικῶς ἐπιχειρήσεώς τινος ἐκ τῶν πρὸς εἰσφορὰν ὑποχρέων ἐναντι τοῦ Ταμείου, τὰ πρὸς ἃ ἡ μεταβίβασις καὶ ἐν γένει παροχώρησις φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα τυγχάνουσιν ἀλληλεγγύως καὶ ἐξ ὁλοκλήρου συνυπεύθυνα μετὰ τῶν μεταβιβαζόντων διὰ τὴν πληρωμὴν πρὸς τὸ Ταμεῖον ἁπασῶν τῶν μέχρι τοῦ χρόνου τῆς μεταβιβάσεως πρὸς αὐτὸ ὀφειλῶν τῶν τελευταίων μετὰ τῶν τόκων του καὶ ἐν γένει προσαυξήσεων.

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ν. 15)1943 ἄδεια τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου, προκειμένου περὶ μεταβιβάσεως κλπ. ἀρτοποιητικῶν ἀδειῶν, ὅπου ἰσχύουσιν αἱ περὶ τοῦ Ταμείου διατάξεις, χορηγεῖται κατόπιν προσαγωγῆς καὶ βεβαιώσεως περὶ ἀνυπαρξίας ὀφειλῆς πρὸς αὐτό.

9. Διὰ Β. Διαταγμάτων ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας θὰ ρυθμίζονται ἑκάστοτε τὰ θέματα τὰ ἀφορῶντα α) τὸν ἐφοδιασμὸν τῶν ἀρτεργατῶν, σιμιτεργατῶν, μυλεργατῶν, μυλῶν παλλήλων καὶ μακαρονοτεχνιτῶν δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου, ὡς καὶ τὰ «ετὰ τοιούτου ἐφοδιασμοῦ ἀπορρέοντα δικαιώματα αὐτῶν πρὸς ἐργασίαν

καὶ β) τὸν ἐφοδιασμὸν αὐτῶν δι' ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου καὶ ἐν γένει τὰ τῆς ἀσφαλίσεως αὐτῶν καὶ τῶν ἐκ ταύτης δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεών των.

Ὁμοίως διὰ τῶν αὐτῶν διαταγμάτων δύνανται νὰ κωδικοποιοῦνται εἰς ἑνιαῖον κείμενον ὅσαι ἐκ τῶν περὶ τῶν ὡς ἄνω θεμάτων κειμένων διατάξεων τῶν τῷδε Ταμείων Ἀρτεργατῶν — Μυλεργατῶν θὰ διατηρηθῶσιν ἐν ἰσχύϊ.

10. Μέχρι τῆς βάσει τοῦ Β. Δ/τος 2.9.1955—2.1.1956 ὀργανώσεως τῆς λειτουργίας τῶν Ὑποκαταστημάτων καὶ Γραφείων πόλεων τοῦ Ταμείου, ἡ ἁρμοδιότης τούτων θ' ἀσκῆται ὑπὸ τῶν Διοικουσῶν Ἐπιτροπῶν τῶν Ὑποκαταστημάτων καὶ Ἀσφαλιστικῶν Ὑπ/πῶν τοῦ τῷδε Ταμείου Ἀρτεργατῶν καὶ βάσει τῶν προϊσχυσάντων περὶ τούτων διατάξεων, νομιμοποιουμένης ἅρα διὰ τοῦ παρόντος μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ λειτουργίας αὐτῶν.

11. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος πᾶσα τροποποίησις τῶν καταστατικῶν καὶ ὀργανικῶν ἐν γένει διατάξεων τοῦ Ταμείου, πλὴν τῶν ἀναγομένων εἰς ἰσοῦς πάσους αὐτοῦ, θὰ λαμβάνῃ χώραν διὰ Β. Δ/των ἐκδιδομένων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ μετὰ γνώμην τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τούτῳ Συμβουλίου Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, τηρουμένων καὶ τῶν λοιπῶν διὰ τὴν ἔκδοσιν τούτων κατὰ Νόμον διατυπώσεων.

Ἄρθρον 7.

Ἐγκρίνονται αἱ δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν γενόμεναι δανειακαὶ ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου χρηματοδοτήσεις τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Μυλεργατῶν—Μακαρονοτεχνιτῶν καὶ Ἀρτεργατῶν ἐκ δραχμῶν ἐν συνόλῳ 38.600.000 διὰ τὴν παρὰ τοῦ Ταμείου τούτου πληρωμὴν τῶν καθυστερουμένων συντάξεων καὶ δώρου Χριστουγέννων 1955 ἐκ δραχμῶν 13.800.000 καὶ κάλυψιν ταμειακῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν κατὰ τὸ ὑπόλοιπον.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν θέλει καθορισθῇ ὁ τρόπος ὁ χρόνος καὶ οἱ λοιποὶ ὅροι ἐξοφλήσεως τοῦ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἀνεξοφλήτου ὑπολοίπου τῶν πρὸς τὸ Δημόσιον ἐκ τῆς ἄνω αἰτίας ὀφειλῶν τοῦ Ταμείου τούτου.

Ἄρθρον 8.

1. Ἡ ἀληθὴς ἔννοια α) τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἄρθρου τοῦ Ν.Δ/τος ὑπ' ἀριθ. 1291/1942 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν διατάξεων», κυρωθέντος ὡς κατωτέρω διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324/1946 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, β) τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου ἄρθρου τοῦ Νόμου ὑπ' ἀριθ. 4434/26 — 31.8.1929 καὶ Α. Ν. ὑπ' ἀριθ. 2018/1939 γ) τοῦ δευτέρου ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 9.4.1956 Β. Δ/τος περὶ συγχωνεύσεως τῶν Ταμείων Ἀσφαλίσεως Μυλεργατῶν — Μακαρονοτεχνιτῶν καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν εἰς ἑνιαῖον Ταμεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Μυλεργατῶν — Μακαρονοτεχνιτῶν καὶ Ἀρτεργατῶν», δι' οὗ Νόμ. Δ/τος ὑπ' ἀριθ. 2528/1953 περὶ εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν καὶ εἰ τῶν ἐδαφίων α' καὶ β' τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ δεκάτου πέμπτου ἄρθρου καὶ τῆς ἕκτης παραγράφου τοῦ δεκάτου ἕκτου ἄρθρου τοῦ Ν. Δ/τος ὑπ' ἀριθ. 135/1946 περὶ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἀρτοποιῶν» εἶναι, ὅτι αὗτε τὸ Δημόσιον καὶ συνεπῶς οὔτε καὶ οἱ Κυλινδρόμυλοι οἱ ἀλέθοντες σῖτον, ἢ οἱονδήποτε ἄλλα δημητριακὰ προϊόντα ἐσωτερικοῦ ἢ ἐξωτερικοῦ πρὸς παραγωγὴν ἀλεύρων δι' ἄρτον καὶ ζυμαρικά, εἶναι ὑπόχρεοι εἰς καταβολὴν τῶν ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων Νόμων καὶ Διαταγμάτων θεσπιζομένων κοινωνικῶν καὶ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τῶν Ταμείων ε' Ἀσφαλίσεως Μυλεργατῶν — Μακαρονοτεχνιτῶν καὶ Ἀρτεργατῶν καὶ ε' Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἀρτοποιῶν, ἐφ' ὅσον τὰ ἄλευρα ταῦτα χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικῶς πρὸς διατροφὴν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς Χώρας.

Τ' ἀνωτέρω ἰσχύουν καὶ διὰ τὰ εἰσαγόμενα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ χρησιμοποιούμενα διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἄλευρα.

Ἐξαιρετικῶς ἡ ἑκάστοτε ἰσχύουσα ἀσφαλιστικὴ εἰσφορὰ διὰ τοὺς χρησιμοποιουμένους ὑπὸ τῶν Στρατιωτικῶν Ἀρτοκλιβάνων ἀρτεργάτας ἠσφαλισμένους εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Μυλεργατῶν, Μακαρονοτεχνιτῶν καὶ Ἀρτεργατῶν παρόντι, δι' ἐφαρμογῆς τὰ Δημόσιον καὶ θὰ καταβάλλεται εἰς τὸ δικαιοῦχον Ταμεῖον μερίμνῃ τοῦ διαχειριστοῦ ἑκάστου Ἀρτοκλιβάνου.

Ἡ εἰσφορὰ αὕτη ὑπολογίζεται διὰ τῆς ποσότητος ἀλεύρου τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεξεργάζεται ἡμερησίως ἕκαστος ἠσφαλισμένος εἰς τὸ προμνησθὲν Ταμεῖον ἀρτεργάτης καὶ θὰ ἀναγράφεται ἐπὶ τῶν μισθοδοτικῶν καταστάσεων.

Ἐκ τοῦ ἡμερομισθίου ἑκάστου ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Μυλεργατῶν, Μακαρονοτεχνιτῶν καὶ Ἀρτεργατῶν ἀρτεργάτου, ὅπερ θὰ εἶναι τὸ καθοριζόμενον ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, θ' ἀφαιρῆται κατὰ τὴν καταβολὴν τοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου τὸ ἀναλογοῦν εἰς αὐτὸν ποσοστὸν τῆς ἀσφαλιστικῆς εἰσφορᾶς, εἰς ἣν οὗτος ὑπόκειται.

2. Τὰ ἄλευρα τὰ χρησιμοποιούμενα παρὰ τοῦ Δημοσίου, εἴτε πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐκτάκτων ἀναγκῶν πληθυσμῶν τῆς Ἐπικρατείας προκληθεισῶν συνεπείᾳ θιομηνιῶν, σεισμῶν ἢ ἄλλων ἐκτάκτων περιστατικῶν, εἴτε πρὸς ἐξυπηρέτησιν φιλανθρωπικῶν σκοπῶν ὑπὲρ εὐαγῶν ἱδρυμάτων ἢ ἄλλων παρομοίων περιπτώσεων, ἀπαλλάσσονται τῆς καταβολῆς τῶν ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένων Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων πάσης φύσεως εἰσφορῶν.

3. Ἡ ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν κεφημένων ἀσφαλιστικῶν Ταμείων παράλειψις ἢ ἔλλειψις παρακολουθήσεως τῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένων διατυπώσεων δὲν συνεπάγεται κατ' αὐτῶν ποινικὴν ἢ ἀστικὴν εὐθύνην ἢ πειθαρχικὴν δίωξιν, πλὴν τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ὑπὸ τῶν Ταμείων τούτων ἀχρεωστήτως εἰσπραχθέντων.

Ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐπιστροφῆς των καθορισθήσονται διὰ Β. Δ/τος, ἐκδοθησομένου προτάσει τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἐμπορίου Ὑπουργοῦ καὶ Ἐργασίας.

4. Πᾶσαι αἱ ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Μυλεργατῶν, Μακαρονοτεχνιτῶν καὶ Ἀρτεργατῶν καταλογιστικαὶ ἀποφάσεις εἰς βάρος τῶν Κυλινδρομύλων, οἵτινες ἤλεσαν σῖτον διὰ λογαριασμοῦ τοῦ Δημοσίου πρὸς παραγωγὴν ἀλεύρων τύπου 70% καὶ 85%, προσδιοζομένων διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἢ παρήγαγον ἄλευρα πάντος τύπου χρησιμοποιηθέντα ὑπὸ τοῦ Δημοσίου πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν § 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀναγκῶν ἢ σκοπῶν ἐκδικασθεῖσαι ἢ μὴ ὑπὸ τῶν Πρωτοβαθμίων καὶ Δευτεροβαθμίων Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1291/1942 Νομοθετικοῦ Διατάγματος, καταργοῦνται.

Ἄρθρον 10.

Αἱ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἐκκρεμοῦσαι ὑποθέσεις ἐνώπιον τῶν κατὰ τὴν κειμένην Νομοθεσίαν Πρωτοβαθμίων Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν συγχωνευθέντων Ταμείων εἰσάγονται πρὸς περαιτέρω διάγνωσιν εἰς τὴν οἰκείαν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένην κατὰ τόπον ἁρμοδίαν Πρωτοβάθμιον Ἐκδικαστικὴν Ἐπιτροπὴν ἄνευ τῆς καταβολῆς ἑνὸς παραβόλου.

Ὁμοίως αἱ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἐκκρεμοῦσαι ὑποθέσεις ἐνώπιον τῶν κατὰ τὴν κειμένην Νομοθεσίαν δευτεροβαθμίων Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν συγχωνευομένων Ταμείων εἰσάγονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένην Δευτεροβάθμιον Ἐκδικ. Ἐπιτροπὴν τοῦ Ταμείου.

Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη τῷ παρόντι καταργεῖται, ἡ δὲ ἰσχὺς αὐτοῦ ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Νοεμβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τῶν προσόντων, τῆς διαδικασίας καὶ τοῦ χρόνου προαλήψεως τῶν ἰατρῶν τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 264 τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) τὸ ἄρθρον 143 § 4 τοῦ δημοτικοῦ καὶ κοινοτικοῦ κώδικος τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2858/1954 Νομ. Διατάγματος, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 558/17.8.1956 σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 567/10.10.1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐ-

πιχρατείας, προτάσει των Ημετέρων επί των Εσωτερικών και Κοινωνικής Προνοίας Υπουργών, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1.

Διά την διάκρισιν των δημοτικών και κοινοτικών νοσηλευτικών Ιδρυμάτων εις κατηγορίας και τα προσόντα του Ιατρικού προσωπικού τούτων (διευθυντών, επιμελητών, βοηθών κλινικών ιατρών κλπ.) ισχύουν τα εκάστοτε οριζόμενα διά τα νοσηλευτικά Ιδρύματα, τα διεπόμενα υπό του Ν. Δ. 2592)1953, ως ταύτα ετροποποιήθη και συνεπληρώθη, και των εις εκτέλεσιν και εφαρμογήν ταύτου διαταγμάτων.

Διαδικασία προαλλήψεως.

Άρθρον 2.

1. Αι θέσεις των ιατρών και οδοντιάτρων των νοσηλευτικών Ιδρυμάτων πληρούνται, των μεν διευθυντών κατόπιν κρίσεως, των δε επιμελητών και βοηθών κατόπιν διαγωνισμού. Η κρίσις και ο διαγωνισμός ενεργούνται υπό του ειδικού επιστημονικού συμβουλίου, περί ού ορίζει το άρθρον 6 § 9 του νόμου 3301)1955 και τα άρθρον 18 του Νομ. Διατάγματος 3366)1955.

2. Εντός του μηνός Νοεμβρίου εκάστου έτους ο Πρόεδρος του Αδελφάτου του νοσηλευτικού Ιδρύματος δημοσιεύει προκήρυξιν περί πληρώσεως των υφισταμένων κενών ή κενωθησομένων εντός και του επομένου έτους θέσεων ιατρικού και οδοντιατρικού προσωπικού και καλεί τους ενδιαφερομένους όπως υποβάλουν τας αιτήσεις των μετά των νομίμων δικαιολογητικών εντός της προθεσμίας της § 3 του παρόντος άρθρου.

Η προκήρυξις τοιχοκολλείται εις τον οικείον χώρον δημοσιεύσεων του Ιδρύματος, δημοσιεύεται άπαξ εις μίαν των εκδιδομένων τυχόν τοπικών εφημερίδων και εις μίαν ημερησίαν εφημερίδα των Αθηνών και της Θεσσαλονίκης και κοινοποιείται επί αποδείξει εις το Υπουργείον Κοινωνικής Προνοίας, τον Ιατρικόν σύλλογον εν τη περιφερεία του άπαξ κείται το Ίδρυμα, τον Πανελλήνιον Ιατρικόν σύλλογον και τον οδοντιατρικόν σύλλογον εφ' όσον πρόκειται περί θέσεων οδοντιάτρων.

Εν τη προκηρύξει δέον να αναφέρηται το περί ού αι προς πλήρωσιν θέσεις Ίδρυμα και η έδρα αύτου και να ορίζωνται αι θέσεις αύται κατά τίτλον και ειδικότητα κατά τα υπό του Β.Δ. της 5)20 Δεκεμβρίου 1955 οριζόμενα.

3. Εντός μηνός από της τελευταίας δημοσιεύσεως της προκηρύξεως οι ενδιαφερόμενοι υποβάλλουν εις το Ίδρυμα αίτησιν μετά των νομίμων δικαιολογητικών.

Εκτός τούτων οι ενδιαφερόμενοι υποχρεούνται επίσης να υποβάλουν και τα οριζόμενα δικαιολογητικά υπό του Β. Διατάγματος της 10)20 Φεβρουαρίου 1953 περί υποχρεώσεων των υποψηφίων προς διορισμόν εις θέσεις προσωπικού υπαγομένου εις τον υπαλληλικόν κώδικα. Ως και του Β. Διατάγματος της 15)26 Σεπτεμβρίου 1953 περί αναστολής διατάξεων του από 10 Φεβρουαρίου 1953 Β. Διατάγματος κλπ.»

Ωσαύτως οι ενδιαφερόμενοι οφείλουν να υποβάλουν λεπτομερή έκθεσιν περί των προσόντων αύτων (σπουδαί, τίτλοι, προϋπηρεσία, ξένοι γλώσσαι κλπ.) ως και αντίτυπα των δημοσιευθεισών επιστημονικών εργασιών των.

4. Διά την έκδοσιν του πιστοποιητικού υγείας και αρτιμελείας εκάστου υποψηφίου αρμοδία καθίσταται η υπό του άρθρου 111 του νόμου 1726)1951 προβλεπομένη υγειονομική επιτροπή της κατοικίας του υποψηφίου, προς ην απευθύνεται ο πρόεδρος του αδελφάτου του Ιδρύματος, ημερομένων αναλόγως των εν τω τελευταίω εδαφίω της παραγράφου 6 του άρθρου 1 του Β. Διατάγματος της 10)20 Φεβρουαρίου 1953 οριζομένων.

5. Η πιστοποίησις, ότι ο υποψήφιος δεν παρουσιάζει ύγειαν και αρτιμέλειαν επιτρέπουσαν τον διορισμόν, υποκειται εις έλεγχον εγκεκριμένην ή αποστελλομένην επί αποδείξει εντός δεκαημέρου από της πιστοποιήσεως εις την αίτησιν πρωτοβάθμιον επιτροπήν και απευθυνομένην προς την εγγύτερον επιτροπήν απαλλαγών του στρατού, ήτις αποφαίνεται αιτιατικώς.

6. Περί της επιστημονικής δραστηριότητος, του ήθους και της εν γένει καταλληλότητος των υποψηφίων τίθεται υπ' όψιν του οικείου επιστημονικού συμβουλίου και πάν έτερον στοιχείον εκ του ατομικού αυτών φακέλλου ή εκ των στοιχείων του νοσηλευτικού Ιδρύματος εις ο προϋπηρέτησαν, είτε τη αιτήσει των ενδιαφερομένων είτε και αυτεπαγγέλτως υπό της υπηρεσίας, δυναμένου του διοικητικού συμβουλίου ή αδελφάτου του Ιδρύματος να εκφράζη περί αυτών την γνώμην του.

7. Προκειμένου περί των υποψηφίων διευθυντών κλινικών ή εργαστηρίων συνεκτιμώνται, μετά των λοιπών ως άνω δικαιολογητικών, και αι τυχόν υποβαλλόμεναι εκθέσεις περί των πεπραγμένων εις ά νοσηλευτικά Ιδρύματα προϋπηρέτησαν αύτοι, αι ετήσιαι στατιστικαί περί της κινήσεως των τμημάτων ή κλινικών ή εργαστηρίων, άτινα αύτοι διηύθυνον, ως και πάν άλλο στοιχείον αποδεικνύον την επιστημονικήν δραστηριότητα και επίδοσιν των υποψηφίων.

8. Οιονδήποτε δικαιολογητικόν ή πιστοποιητικόν, πλην των της υγείας και αρτιμελείας και της νομιμοφροσύνης, υποβαλλόμενον υπό του υποψηφίου μετά την έκπνοήν της εν παραγράφω 3 του παρόντος άρθρου προθεσμίας, αζημίως λαμβάνεται υπ' όψιν.

Άρθρον 3.

1. Εντός του πρώτου δεκαπενθημέρου του μηνός Ιανουαρίου ο Πρόεδρος του αδελφάτου εκάστων Ιδρυμάτος υποβάλλει τας αιτήσεις των υποψηφίων μετά των κατά το άρθρον 1 του παρόντος δικαιολογητικών κλπ. εις το Υπουργείον Κοινωνικής Προνοίας, όπερ μετά τον έλεγχον τούτων διαβιβάζει πάντα τα σχετικά εις το οικείον επιστημονικόν συμβούλιον.

2. Διά την κρίσιν των υποψηφίων διευθυντών και των διαγωνισμών των υποψηφίων επιμελητών και βοηθών, την λειτουργίαν του επιστημονικού συμβουλίου και πάσαν την λοιπήν διαδικασίαν έχουν ανάλογον εφαρμογήν αι διατάξεις των άρθρων 4, 5, 6 και 7 του από 5)20 Δεκεμβρίου 1955 Β. Διατάγματος επερί διακρίσεως των νοσηλευτικών Ιδρυμάτων του Ν. Διατάγματος 2592)1953 εις κατηγορίας και καθορισμού των προσόντων και του τρόπου ενεργείας διαγωνισμού Ιατρών και οδοντιάτρων προς κατάληψιν θέσεων Ιατρικού προσωπικού κλπ.»

3. Η κρίσις και ο διαγωνισμός ενεργούνται εντός τριμήνου, ήτοι από του μηνός Φεβρουαρίου μέχρι τέλους Απριλίου εκάστου έτους.

4. Οι πίνακες επιτυχόντων και μη επιτυχόντων καταρτίζονται κεχωρισμένως δι' έκαστον νοσηλευτικόν Ίδρυμα και δι' εκάστην κατηγορίαν θέσεων.

5. Προκειμένου περί διευθυντών κλινικών, Ιατρείων, εργαστηρίων ή οδοντιατρείων, η σειρά των επιτυχόντων καθορίζεται κατά την ήτιολογημένην κρίσιν του οικείου επιστημονικού συμβουλίου, εν δέει και των εν άρθροις 2 και 3 του παρόντος οριζομένων, και αναγράφονται ούτοι εις τους οικείους πίνακας κατά την σειράν ταύτην.

6. Προκειμένου περί επιμελητών και βοηθών κλινικών, Ιατρείων, εργαστηρίων ή οδοντιατρείων, οι επιτυχόντες αναγράφονται εις τους οικείους πίνακας κατά την σειράν της προκυπτούσης εκ της βαθμολογίας ολικής ικανότητος των.

7. Επιμεληταί κλινικών ή εργαστηρίων διανύσαντες πενταετή τοιούτον θητείαν επιμελητού εις Ιδρύματα κριθέντα κατάλληλα διά την χορήγησιν τίτλου Ιατρικής ειδικότητος και έχοντες τα υπό του παρόντος προβλεπόμενα προσόντα διευθυντών κλινικών ή εργαστηρίων των Ιδρυμάτων τούτων, ως και τα λοιπά νόμιμα προσόντα, θεωρούνται ως επιτυχόντες και εγγράφονται τη αιτήσει των εις τους οικείους πίνακας επιτυχόντων υποψηφίων επιμελητών των εν λόγω Ιδρυμάτων, άνευ διαγωνισμού, πρωτοτύπως των διαγωνισθέντων και καταταττομένων κατά σειράν κρίσεως υπό του οικείου επιστημονικού συμβουλίου.

Άρθρον 4.

1. Οι πίνακες επιτυχόντων ισχύουν διά την πλήρωσιν θέσεων περί ών ορίζει η κατά την παρ. 2 του άρθρου 2 του παρόντος προκήρυξις του Προέδρου του αδελφάτου εκάστου νοσηλευτικού Ιδρύματος.

2. Οι διευθυνταί, επιμεληταί και εσωτερικοί βοηθοί των κλινικών, Ιατρείων, εργαστηρίων και οδοντιατρείων νοσηλευτικών Ιδρυμάτων διορίζονται εκ του οικείου πίνακος επιτυχόντων εκάστου Ιδρύματος, προομένης αποχρηκλίτως της σειράς επιτυχίας. Ο διορισμός ενερ-

νεται κατόπιν αποφάσεως του αδελφάτου επί τη κατά το άρθρον 5 του παρόντος θητεία.

Περίληψις της περί διορισμού αποφάσεως δημοσιεύεται εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Χρόνος προσλήψεως.

Άρθρον 5.

Οι διευθυνταί κλινικών διορίζονται επί πενταετεί θητεία. Οι διευθυνταί ιατρείων και εργαστηρίων επί τετραετεί. Οι επιμεληταί και εσωτερικοί βοηθοί κλινικών, ιατρείων και εργαστηρίων επί τριετεί.

2. Εις τον χρόνον της θητείας των ανωτέρω δεν προσμετρείται ο χρόνος της υπό τα όπλα ως εφέδρων υπηρεσίας αυτών.

3. Ανανέωσις της θητείας των μη διευθυντών επιτρέπεται δις, κατόπιν αποφάσεως του αδελφάτου, των δε επιμελητών και βοηθών άπαξ, κατόπιν αποφάσεως του αδελφάτου μετά γνώμην του διευθυντού της οικείας κλινικής, ιατρείου ή εργαστηρίου, εφ' όσον υπηρετεί τοιούτος.

4. Ελλείψει επιτυχόντων προς κατάληψιν κενής θέσεως διευθυντού, επιμελητού ή εσωτερικού βοηθού, η θητεία των υπηρετούντων παρατείνεται μέχρι της διά του νέου διαγωνισμού πληρώσεως της θέσεως.

Μεταβατικαί διατάξεις.

Άρθρον 6.

1. Η θητεία του υπό το καθεστώς των προϊσχυσασών διατάξεων προσληφθέντος και κατά την έναρξιν της ισχύος του παρόντος υπηρετούντος ιατρικού εν γένει προσωπικού των δημοτικών νοσηλευτικών Ιδρυμάτων διαρκεί μέχρι της λήξεως ταύτης.

2. Θητείαι του κατά την προηγουμένην παράγραφον προσωπικού λήγουσαι πρό της εκ της πρώτης εφαρμογής της διαδικασίας των άρθρων 5 και επομένων του παρόντος πληρώσεως των θέσεων, δύνανται να παρατείνωνται μέχρι της πληρώσεως τούτων, των μεν διευθυντών κατόπιν αποφάσεως του αδελφάτου, των δε επιμελητών κατόπιν αποφάσεως του αδελφάτου μετά γνώμην του διευθυντού της οικείας κλινικής, ιατρείου ή εργαστηρίου, εφ' όσον υπηρετεί τοιούτος. Άλλως, εφαρμόζονται αναλόγως αι διατάξεις του άρθρου 7 του παρόντος.

Τελικαί διατάξεις.

Άρθρον 7.

Κενουμένων καθ' οιονδήποτε τρόπον θέσεων διευθυντών, επιμελητών ή εσωτερικών βοηθών κατά την διάρκειαν της θητείας και μη υπάρχοντος ή εξαντληθέντος του πίνακος επιτυχόντων, παρακολουθουμένης δ' ως εκ τούτου της κανονικής λειτουργίας του Ιδρύματος, προσλαμβάνονται προσωρινώς τοιούτοι, κατόπιν αποφάσεως του αδελφάτου, μετά σύμφωνον γνώμην του οικείου Νομαρχικού Συμβουλίου Υγιείας και Ασφαλίσεως κατά τα εν άρθρω 4 οριζόμενα, όπερ κρίνει περί της καταλληλότητος των υπό του αδελφάτου πρατεινομένων ή προκρίνει έτερους.

Η διάρκεια της τοιαύτης προσλήψεως δεν δύναται να υπερβαίνη το δίμηνον πέραν του υπό του άρθρου 4 παρ. 3 του παρόντος οριζομένου χρονικού ορίου. Εν περιπτώσει μη κανονικής πληρώσεως των κενών τοιούτων θέσεων, η παράτασις της προσωρινής προσλήψεως γίνεται δι' αποφάσεως του Νομαρχικού Συμβουλίου Υγιείας και Ασφαλίσεως και δι' όσον χρόνον απαιτείται διά την κανονικήν πλήρωσιν των θέσεων.

Άρθρον 8.

Καταργείται τα από 12/29 Δεκεμβρίου 1947 Β. Διάταγμα «περί των όρων προσλήψεως του επιστημονικού προσωπικού των δημοτικών αγαθοεργών Ιδρυμάτων», ως και πάσα έτερα διατάξεις αντικειμένη τω παρόντι.

Άρθρον 9.

Εις τους επί των Εσωτερικών και Κοινωνικής Προνοίας Υπουργούς ανατίθεται η δημοσίευσις και η αναλόγως της αρμοδιότητος εκάστου εκτέλεσις του παρόντος, ου ισχύς άρχεται από της δημοσιεύσεως εν τη Εφημερίδι της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 24 Οκτωβρίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί επεκτάσεως της εφαρμογής του ν. 3518/1928 «περί κυρώσεως του από 13 Νοεμβρίου 1927 ν. δ. «περί κυρώσεως του ν. δ. της 20 Νοεμβρίου 1925 περί ασκήσεως του επαγγέλματος χημικού και υποχρεωτικής προσλήψεως χημικών εν ταίς Χημικαίς Βιομηχανίαις» και εις έτερας Βιομηχανίας.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 265 τη 2 Νοεμβρίου 1956).

Έχοντες υπ' όψιν: 1) τας διατάξεις του άρθρου 3 του από 13 Νοεμβρίου 1927 Ν. Δ. «περί κυρώσεως του Ν. Δ. της 20 Νοεμβρίου 1925 «περί ασκήσεως του επαγγέλματος του Χημικού και υποχρεωτικής προσλήψεως χημικών εν ταίς χημικαίς βιομηχανίαις», κυρωθέντος υπό του Ν. 3518/1928· 2) την υπ' αριθ. 507/1956 γνώμην του Συμβουλίου της Επικρατείας, πραταθείσαν τω Ημετέρω επί της Βιομηχανίας Υπουργώ, στηριζομένη εις σύμφωνον γνωμοδότησιν τού παρ' αυτώ Συμβουλίου Βιομηχανίας, εξενεχθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 28 Αυγούστου 1956, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον.

1. Αι διατάξεις του από 13 Νοεμβρίου 1927 Ν. Δ. «περί κυρώσεως του Ν. Δ. της 20 Νοεμβρίου 1925 περί ασκήσεως του επαγγέλματος του Χημικού και υποχρεωτικής προσλήψεως χημικού εν ταίς χημικαίς βιομηχανίαις», κυρωθέντος υπό του Νόμου 3518/1928 εφαρμόζονται από της δημοσιεύσεως του παρόντος και εις τας κάτωθι χημικάς βιομηχανίας:

1) Εκκαμινεύσεως εν γένει μετάλλευμάτων.

2) Παραγωγής τεχνητών υφαντών ινών.

3) Αυτοτελών βαφείων ή βαφείων μετά φινιστηρίων, λευκαντηρίων, υφαντικών εν γένει ύλων και των εκ τούτων προϊόντων των οποίων η αξία του μηχανολογικού εξοπλισμού υπερβαίνει τας τριακοσίας χιλιάδας (300.000) δραχμάς.

4) Μερσεριζμού βαμβακερών ειδών, των οποίων η αξία του μηχανολογικού εξοπλισμού υπερβαίνει τας τριακοσίας χιλιάδας (300.000) δραχμάς.

5) Σαπωνοποιείων των οποίων ο συνολικός όγκος των σαπωνολεβήτων υπερβαίνει τα 6 κυβικά μέτρα.

6) Παστεριώσεως ή και αφυδατώσεως γάλακτος.

7) Παραγωγής άμύλου, άμυλοσακχάρου και δεξτρίνης.

8) Παραγωγής άχρόου χαρτοπασιρεπίου και επεξεργασίας χαρτοπασπάρου.

9) Παραγωγής τυποποιημένων κτηνοτροφών, φαρμάκων και πτηνοτροφών εφ' όσον η αξία του μηχανολογικού εξοπλισμού υπερβαίνει τας εκατόν πεντήκοντα χιλιάδας (150.000) δραχμάς.

10) Παραγωγής όξέων, βάσεων και των αλάτων αυτών, εφ' όσον η αξία του μηχανολογικού εξοπλισμού γενικώς υπερβαίνει τας εκατόν πεντήκοντα χιλιάδας (150.000) δραχμάς.

11) Παραγωγής δρυκτελαίων και λοιπών λιπαντικών υλών, ως και εργοστασίων αναγεννήσεως τούτων.

12) Παραγωγής πλαστικών ύλών.

13) Παραγωγής αιθερίων ελαίων.

14) Παραγωγής δερικοχρωμάτων και ελαιοχρωμάτων εφ' όσον η αξία του μηχανολογικού εξοπλισμού υπερβαίνει τας διακοσίας χιλιάδας (200.000) δραχμάς.

15) Παραγωγής δερμικών εκχυλισμάτων.

16) Επεξεργασίας ελαστικού εν γένει εφ' όσον η αξία του μηχανολογικού εξοπλισμού υπερβαίνει τας πεντακοσίας χιλιάδας (500.000) δραχμάς.

17) Παραγωγής και καθαρισμού κασσιτερίνης.

18) Παραγωγής χυμών φρούτων εφ' όσον η αξία του μηχανολογικού εξοπλισμού υπερβαίνει τας διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας (250.000) δραχμάς.

19) Παραγωγής αζώτου και των εξ αυτού προϊόντων.

20) Παραγωγής απορρυπαντικών ύλών δια χημικής συνθέσεως.

21) Παραγωγής γεωργικών ταρμάκων.

22) Παραγωγής ζαχαρόκρεως.

23) Χαλυβουργείων παραγωγής μορφοσιδήρου εφ' όσον

διαθέτουν κεμίνους επεξεργασίας.

24) Παραγωγής δξυγόνου, ασετυλίνης και υγροποιημένων εν γένει αερίων κλπ.

25) Εις εγκαταστάσεις διϋλίσεως πετρελαίου.

ΙΙ. Ως αξία του μηχανολογικού εξοπλισμού ενίων χημικών βιομηχανιών ως ανωτέρω νοείται μόνον η συνολική αξία των μηχανημάτων λογιζομένων ως καινούργιων, έστω και εάν ηγοράσθησαν και εγκατεστάθησαν ως παλαιά ή μεταχειρισμένα, μη συμπολογιζομένων των δαπανών εγκαταστάσεως αύτων και της αξίας των παντοειδών κτισμάτων και κτιρίων.

Εις τον αυτόν επί της Βιομηχανίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος Διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 13 Οκτωβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί αναστολής χορηγήσεως άδειών ά. ν. 539/1945 εις τους άρτεργάτας διά το έτος 1956.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 287 της 24 Νοεμβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις της § 3 του άρθρου 5 του Α.Ν. 539/1945, προτάσει του Ημετέρου Υπουργικού Συμβουλίου, μετά γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εργασίας, και την υπ' αριθ. 465/1956 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας απεφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον.

Αναστέλλομεν καθ' δλην την Επικράτειαν την χορήγησιν των δυνάμει του Α.Ν. 539/1945 περί χορηγήσεως κατ' έτος εις τους μισθωτούς άδειών μετ' αποδοχών παρεχομένων άδειών μετ' αποδοχών διά το έτος 1956 εις τους άρτεργάτας.

Εις τον Ημέτερον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 14 Νοεμβρίου 1956

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

66867/13658/1956 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί τροποποιήσεως εν μέρει και συμπληρώσεως της υπ' αριθ. 14/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. «Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού Γραφείων των Ανωνύμων Εταιρειών κλπ. ιδιωτικών επιχειρήσεων».

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 246 τη 23 Νοεμβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

1. Τας διατάξεις του άρθρου 20 παρ. 2 του Νόμου 3239/1965.

2. Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 15.11.56 και υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 97/15.11.56 εγγράφου του, ην και αποδεχόμεθα.

3. Την υπ' αριθ. 14/1956 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού Γραφείων Ανωνύμων Εταιρειών και ιδιωτικών επιχειρήσεων άπάσης της χώρας, δι' ής μετερρυθμίσθη ή υπ' αριθ. 7/1956 απόφασις του Π. Δ. Δ. Δ. Αθηνών.

4. Το γεγονός ότι ή είρημένη διαιτητική απόφασις, καθόσον αφορά τα κατωτέρω σημεία και διά τους εκτιθεμένους λόγους, αντίκειται προς την ακολουθουμένην υπό της Κυβερνήσεως κοινωνικήν και οικονομικήν πολιτικήν.

α) Ως προς το ύψος των υπ' αυτής προβλεπομένων ποσών επιδομάτων οικογενειακών βαρών, δεδομένου ότι ταύτα καθορίζονται, το μεν διά τους υπαλλήλους Γραφείων εις ποσόν ανώτερον του οριασθέντος ήδη διά τους εμπορουπαλλήλους, το δε διαφέρουν αναλόγως της διακρίσεως των υπό της διαιτητικής αποφάσεως καλυπτομένων μισθωτών, εις υπαλλήλους, εισπράκτορας, άπασχολουμένους και υπηρετικόν προσωπικόν, ενώ, ως εκ τούτου, δι' ον παρέχεται το επίδομα τούτο, δεν δικαιολογείται να διαφέρη από κλάδου εις κλάδον μισθωτών, ούδε να εξαρτάται εκ των εσωτερικών διακρίσεων κατά κατηγορίας μισθωτών.

β) Ως προς την υπό της μνημοσύνης αποφάσεως προβλεπομένην μεταμεσημβρινήν ανάπαυσιν καθ' εκάστην Τετάρτην και καθ' άπαν το έτος, δεδομένου ότι έχει ήδη κριθή ότι ή τοιαύτη ρύθμισις, ως εκ των ιδιαιτέρων κλιματολογικών συνθηκών και των κρατουσών συνηθειών εις τας συναλλαγάς, δικαιολογείται μόνον διά το χρονικόν διάστημα από 15ης Μαΐου μέχρι 15ης Οκτωβρίου εκάστου έτους.

γ) Ως προς την υπό της αποφάσεως γενομένην ρύθμισιν των κατωτάτων ορίων βασικών μισθών του υπηρετικού προσωπικού, δεδομένου ότι, ως προς τα πρώτα κλιμάκια ηλικίας και υπηρεσίας, καθορίζονται εις επίπεδα κατώτερα του 25πλασίου των υπό της υπ' αριθ. 2/56 αποφάσεως του Δ. Δ. Δ. Δ. Αθηνών, κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 42930/56 αποφάσεως του εξ ημών Υπουργού Εργασίας, καθορισθέντων κατωτάτων ορίων βασικών ημερομισθίων των εργατών και εργατριών, των οποίων, κατ' ελάχιστον όριον και εν όψει των διατάξεων του άρθρου 7 παρ. 1 εδαφ. α και 21 παρ. 1 και 2 του Ν. 3239/55, δικαιούνται πάντες οι μισθωτοί οι παρέχοντες αποκλειστικώς ή κατά κύριον χαρακτήρα έργασίαν σωματικήν, εν οις και οι κατά τας εσωτερικάς διακρίσεις των συλλογικών συμβάσεων κλπ. χαρακτηριζόμενοι ως υπηρετικόν προσωπικόν, δοθέντος ότι ο εν ταις ισχυούσαις γενικαίς διατάξει περί καθορισμού κατωτάτων ορίων ημερομισθίων αναφερόμενος όρος «εργάτης - τεχνίτης - εργατοτεχνίτριαι», κατά τα νομολογηθέντα, τοιαύτην εννοιολογικήν σημασίαν και έκτασιν έχει.

δ) Ως προς την αναδρομικότητα της ισχύος της είρημένης αποφάσεως, δεδομένου ότι, εκ της παρόδου σημαντικού χρόνου από της εν τη αποφάσει οριζομένης ημερομηνίας θέλουσι προκληθή σοβαραί οικονομικαί επιβαρύνσεις και διενέξεις διά την απόληψιν των αναδρομικών οφειλών, ή αποφυγή των οποίων και σκόπιμος και δεδικαιολογημένη κρίνεται, ως επίσης, προς αποφυγήν μείζονος οικονομικής επιβαρύνσεως, επιβάλλεται ο υπολογισμός του χορηγηθησομένου δώρου Χριστουγέννων 1956 ουχί επί των υπό της αποφάσεως προβλεπομένων κατωτάτων ορίων, αλλά επί των μέχρι σήμερον ισχυόντων τοιούτων, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 14/56 απόφασιν του Δ. Δ. Δ. Δ. Αθηνών, περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού Γραφείων των Ανωνύμων Εταιρειών και λοιπών ιδιωτικών επιχειρήσεων, εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, Συνδέσμου των εν Ελλάδι Ανωνύμων Εταιρειών, Ανωτάτης Ομοσπονδίας Βιοτεχνών Ελλάδος και Εμπορικού Συλλόγου Αθηνών, αφ' ενός και της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων της Ελλάδος, αφ' ετέρου, τροποποιούντες και συμπληρούντες ταύτην ως ακολούθως:

1. Τα κατώτατα όρια μισθών του υπαλληλικού και υπηρετικού προσωπικού γραφείων των εν Ελλάδι λειτουργουσών πάσης φύσεως Ανωνύμων Εταιρειών (βιομηχανικών, εμπορικών κλπ., εκτός τραπεζικών και ασφαλιστικών), ιδιωτικών γραφείων, επιχειρήσεων εν γένει, καθορίζονται ως ακολούθως:

Α'. Υπάλληλοι Άρρενες

α) Μέχρι συμπληρώσεως του 20ού έτους της ηλικίας των, ... δρχ. 875

β) Μετά την συμπλήρωσιν του 20ού έτους της ηλικίας, κατά τα ακόλουθα κλιμάκια:

1) Κατά το πρώτον και δεύτερον έτος υπηρεσίας ..... δρχ. 1.070

2) Κατά το τρίτον έτος υπηρεσίας ..... δρχ. 1.170

3) Κατά το τέταρτον και πέμπτον έτος υπηρεσίας ..... δρχ. 1.250

4) Κατά το έκτον, έβδομον, όγδοον και ένατον έτος υπηρεσίας ..... δρχ. 1.380

5) Κατά το 10ον, 11ον, 12ον, 13ον, 14ον έτος υπηρεσίας ..... δρχ. 1.550

6) Κατά το 15ον, 16ον, 17ον έτος υπηρεσίας δρχ. 1.750

7) Κατά το 18ον, 19ον, 20ον έτος υπηρεσίας δρχ. 2.000

γ) Δι' έκαστον έτι πλέον των 20 έτών συμπεπληρωμένον έτος ύπηρεσίας, τό ώς άνω τελευταίον κλιμάκιον βασικού μισθού των δραχμών 2.000 αύξάνεται κατά ποσόν δραχμών 50 μέχρι συμπληρώσεως βασικού μισθού δραχμών 2.500.

Β΄. Υπάλληλοι και δακτυλογράφοι θήλεις:

αι) Μέχρι συμπληρώσεως τού 18ου έτους της ήλικίας, ... δρχ. 780

βι) Μετά την συμπλήρωσιν τού 18ου έτους της ήλικίας κατά τα ακόλουθα κλιμάκια:

1) Κατά τό 1ον και 2ον έτος ύπηρεσίας ... » 950
2) Κατά τό 3ον έτος ύπηρεσίας ... ... » 1.100
3) Κατά τό 4ον και 5ον έτος ύπηρεσίας ... » 1.250
4) Κατά τό 6ον, 7ον, 8ον και 9ον έτος ύπηρεσίας ... ... » 1.350
5) Κατά τό 10ον, 11ον, 12ον, 13ον και 14ον έτος ύπηρεσίας ... ... » 1.450
6) Κατά τό 15ον, 16ον, 17ον, 18ον, 19ον, 20ον έτος ύπηρεσίας ... ... » 1.750

γι) Δι' έκαστον έτι πλέον των 20 έτών συμπεπληρωμένον έτος ύπηρεσίας, τό ώς άνω τελευταίον κλιμάκιον βασικού μισθού των δραχμών 1750, αύξάνεται κατά ποσόν δραχμών 50 μέχρι συμπληρώσεως βασικού μισθού δραχμών 2.250.

Γ΄. Εισπράκτορες και Αποθηκάριοι, Ανιχνευτής φύλου):

αι) Μέχρι συμπληρώσεως τού 20ού έτους ηλικίας ... ... χ. 875

βι) Μετά την συμπλήρωσιν τού 20ού έτους της ηλικίας κατά τα ακόλουθα κλιμάκια:

1) Κατά τό 1ον και 2ον έτος ... ... » 1.050
2) Κατά τό 3ον, 4ον και 5ον έτος υπηρεσίας » 1.100
3) Κατά τό 6ον, 7ον, 8ον και 9ον έτος υπηρεσίας ... ... » 1.300
4) Κατά τό 10ον, 11ον, 12ον, 13ον, 14ον έτος υπηρεσίας ... ... » 1.380
5) Κατά τό 15ον, 16ον, 17ον, 18ον, 19ον, 20ον έτος υπηρεσίας ... ... » 1.550

γι) Δι' έκαστον έπι πλέον των 20 έτών συμπεπληρωμένον έτος υπηρεσίας τό ώς άνω τελευταίον κλιμάκιον βασικού μισθού των δρχ. 1.550 αύξάνεται κατά ποσόν δραχ. 50 μέχρι συμπληρώσεως βασικού μισθού δρχ. 2.050.

Δ΄. Υπηρετικόν προσωπικόν (άρρενες και θήλεις), ήτοι κλητήρες, θυρωροί, φύλακες (πλήν καθαριστριών):

αι) Άρρενες και θήλεις, τό πρώτον προσλαμβανόμενοι δρχ. 680.

βι) Άρρενες μετά την συμπλήρωσιν τού 18ου έτους της ηλικίας και ενός έτους υπηρεσίας ή τού 19ου έτους της ηλικίας ασχέτως χρόνου υπηρεσίας, δρχ. 1.050.

γι) Θήλεις, μετά την συμπλήρωσιν τού 18ου έτους της ηλικίας και ενός έτους υπηρεσίας ή τού 17ου έτους της ηλικίας, ασχέτως χρόνου υπηρεσίας, δρχ. 800.

δι) Θήλεις κατά τό 3ον, 4ον και 5ον έτος υπηρεσίας δρχ. 935.

ει) Θήλεις κατά τό 6ον, 7ον, 8ον και 9ον έτος υπηρεσίας δρχ. 1.050.

στ) Ανιχνευτής φύλου, κατά τό 10ον, 11ον, 12ον, 13ον και 14ον έτος υπηρεσίας δρχ. 1.100.

ζ) Ανιχνευτής φύλου, μετά την συμπλήρωσιν τού 14ου έτους υπηρεσίας δρχ. 1.170.

ΙΙ. Πλέον των υπό της προηγουμένης παραγράφου καθοριζομένων κατωτάτων ορίων βασικών μισθών, παρέχεται επίδομα οικογενειακών βαρών εκ δραχμών 80 δια την μη εργαζομένην σύζυγον και δρχ. 40 δι' έκαστον και μέχρι τριών τέκνων.

Τό ώς άνω επίδομα παύει χορηγούμενον α) τό διά την σύζυγον, εν περιπτώσει χηρείας ή διαζυξίως και β) τό διά τα τέκνα, άμα τη συμπληρώσει τού 18ου έτους της ηλικίας, προκειμένου περί άρρένων, ή τού 20ού, προκειμένων περί θηλέων, εις αμφοτέρας δε τας περιπτώσεις, εφ' όσον αναλάβωσιν εργασίαν ή συμφελίξωσι.

Ταύτα διά τα τέκνα παρεχομένου επιδόματος δικαιούνται και αι θήλεις, συντρεχουσών των ανωτέρω προυποθέσεων, εφ' όσον τελούσιν εν χηρεία ή διαζυξίω και συντηρούσι ταύτα.

ΙΙΙ. Ο κατά τ' ανωτέρω, κατά έτη υπηρεσίας, καθορισμός τού βασικού μισθού τού υπαλληλικού και υπηρετικού προσωπικού γίνεται επί τη βάσει της υπηρεσίας και πραγματικής εργασίας παρά τη, εις ην υπηρετεί επιχειρήσει, προσαυξανόμενος και κατά την παρ' άλλη επιχειρήσει, υπηρεσία ή γραφείω κλπ., πραγματικήν προϋπηρεσίαν εις όμοτιμα καθήκοντα, αναδρομικώς μέχρι τού πρώτου διορισμού.

Η προϋπηρεσία νεοπροσλαμβανομένων υπαλλήλων αποδεικνύεται δι' υπευθύνου δηλώσεως αύτών, υποβαλλομένης κατά την πρόσληψιν και συνοδευομένης υπό των απαραιτήτων πιστοποιητικών.

Εν περιπτώσει μετατάξεως τού υπηρετικού προσωπικού εις το υπαλληλικόν τοιούτον, ο χρόνος υπηρεσίας ως υπαλλήλου υπολογίζεται από της ημέρας της αναλήψεως υπαλληλικής υπηρεσίας.

IV. Εις τό επί ποσοστοίς μόνον ή δια μικτού συστήματος αμειβόμενον προσωπικόν ο εργοδότης υποχρεούται, όπως εξασφαλίζη κατά μήνα, κατ' ελάχιστον όριον, τούς υπό της παρούσης προβλεπομένους βασικούς μισθούς μετά των επιδομάτων οικογενειακών βαρών.

V. Η παρούσα δεσμεύει τους εν τη ύπ' αύτης επιλυομένη διενέξει εκπροσωπηθέντας εργοδότας, τά δε εν παραγράφω 1 κατωτάτα όρια βασικών μισθών άφορώσι τούς εις τας πόλεις Αθηνών, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης, μετά των περιχώρων των απασχολουμένους μισθωτούς.

Διά τας λοιπάς περιφερείας της Χώρας τά ώς άνω κατώτατα όρια βασικών μισθών μειούνται κατά 8% μεν διά τας πλέον των 20.000 κατοίκων πόλεις, κατά 12% δε διά τας μικροτέρου πληθυσμού και υπό την προϋπόθεσιν όπως, κατά την πρώτην εφαρμογήν της παρούσης, ήτοι μέχρι της καθ' οιονδήποτε τρόπον αύξήσεως των υπό της παρούσης οριζομένων κατωτάτων ορίων βασικών μισθών, δεν μειούνται τά σήμερον ισχύοντα κατώτατα όρια.

Δεν υπόκεινται εις την ανωτέρω μείωσιν τά ώς άνω, διά το υπηρετικόν προσωπικόν το πληρούν τάς εν τη ύπ' αριθ. 2)56 αποφάσει τού Δ. Δ. Δ. Δ. Αθηνών, προϋποθέσεις ηλικίας και προϋπηρεσίας των εργατών και εργατριών, προβλεπόμενα κατώτατα όρια βασικών μισθών.

VI. Από της ισχύος της παρούσης καθιερούται δια τούς, περί ων αύτη, μισθωτούς μεταμεσημβρινή ανάπαυσις καθ' εκάστην Τετάρτην και δια το χρονικόν διάστημα από 15ης Μαΐου μέχρι 15ης Οκτωβρίου εκάστου έτους, τού ωραρίου των διαρρυθμιζομένου εις τρόπον, ώστε να μη ελαττωθή ελάττωσις τού συνολικού αριθμού ωρών εργασίας καθ' εκάστην εβδομάδα.

VII. Τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων κατωτάτων ορίων δεν μειούνται.

VIII. Οι όροι της από 16.9.37 συλλογικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού Ανωνύμων Εταιρειών κλπ., ως και ισχυόντων και εφαρμοζομένων εσωτερικών κανονισμών κλπ., εφ' όσον δεν αντίκεινται εις την παρούσαν, εξακολουθούν ισχύοντες.

IX. Τά εις τους περί ων η παρούσα μισθωτούς τυχόν χορηγηθησόμενον δώρον Χριστουγέννων 1956, θέλει υπολογισθή βάσει των μέχρι της ισχύος της παρούσης ισχυόντων κατωτάτων ορίων μισθών.

X. Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Οκτωβρίου 1956.

Η παρούσα δημοσιευθήτω δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 20 Νοεμβρίου 1956

60491/12410/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 31.8.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των σταφιδεργατών και σταφιδεργατριών Ηρακλείου Κρήτης.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 213 της 18 Οκτωβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις τού Νόμου 3239155 περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.», αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως

ή ἐν ἐπικεφαλίδι συλλογική σύμβασις ἐργασίας, κατατεθεῖσα παρὰ τῇ καθ' ἡμᾶς Διευθύνσει Ἐργασίας, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 97)13.9.56 πρακτικοῦ κατοθέσεως, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας σταφιδεργατῶν καὶ σταφιδεργατριῶν Ἡρακλείου

Ἐν Ἡρακλείῳ σήμερον τὴν 31 Αὐγούστου 1956, ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας, παρουσίᾳ τοῦ Προϊσταμένου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας κ. Δημητρ. Δρουγγιλίδη, νομίμως ἐξουσιοδοτημένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34904 τῆς 20 Ἰουλίου 1955 διαταγῆς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Παῦλος Διαλινᾶς, 2) Γεώργιος Κ. Κωνσταντινίδης, 3) Θεοχάρης Παπαδάκης, 4) Μηνᾶς Καπετανάκης, ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἡρακλείου κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 6667 τῆς 31 Αὐγούστου 1956 ἔγγραφον τοῦ ὡς ἄνω Ἐπιμελητηρίου καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Ἀνδρέας Σταυρουλάκης, ἐκπρόσωπος τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1503) 584 τῆς 15ης Ἰουλίου 1955 ἐγγράφου τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., 2) Γεώργιος Βαλούρδος, 3) Ποσ. Νικηφοράκης, 4) Ἀγλαΐα Τσιράγγελου καὶ 5) Μιχαὴλ Σαμιώτης, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Τεχνιτῶν Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἐπεξεργασίας Σταφίδων Νομοῦ Ἡρακλείου, νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι κατὰ τὸ ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1956 πρακτικὸν συνεδριάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τὸ ἀπὸ 7 Αὐγούστου 1956 πρακτικὸν Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ ὡς ἄνω Συνδέσμου Ἡρακλείου, κάτοικοι πάντες Ἡρακλείου, ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς συμφωνοῦσι τὰ κάτωθι:

Ὁ Σύνδεσμος Τεχνιτῶν Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἐπεξεργασίας σταφίδος Νομοῦ Ἡρακλείου ἀναλαμβάνει τὴν ἐπεξεργασίαν σταφίδων, συσκευασίαν αὐτῶν, φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν αὐτῶν, διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1956 μέχρι 31 Αὐγούστου 1957, κατ' ἀποκοπήν, κατ' ὀκᾶν, ὑπὸ τοὺς ἑπομένους ὅρους:

1. Μεταφορὰ σάκκων εἰς πλυντήριον, ἄδειασμα σάκκων εἰς πλυντήριον, ψήστης καὶ βοηθὸς αὐτοῦ, μετὰ τῶν ὑπερωριῶν. . . . . δρχ. 0,051
2. Μεταφορὰ εἰς πατσαλότοπους, κατασκευὴ πατσαλίου. . . . . » 0,033
3. Κόφιμο καὶ γόρισμα πατσαλιοῦ, σάκκιασμα, μεταφορὰ καὶ ἄδειασμα εἰς ξυλικιατικὴν μηχανήν, γέμισμα κιβωτίων, πρεσσάρισμα καὶ ντάνιασμα γεμάτων κιβωτίων, μεταφορὰ ὑποπροϊόντων (τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἐν περιπτώσει σακκιδίων, ὅτε γίνεται ἐνσάκκωσις, ζύγισμα σακκιδίων καὶ ράψιμο) . . . . . δρχ. 0,048
4. Φόρτωσις κιβωτίων ἢ σάκκων ἐπὶ μεταφορικοῦ μέσου. . . . . » 0,018

Σύνολον βασικοῦ τιμολογίου » 0,150

Διάφοροι ἐργασίαι:

5. Μεταφορὰ εἰς πατσαλότοπους, κατασκευὴ πατσαλίου, ἐγκιβωτισμὸς ἢ ἐνσάκκωσις καὶ φορτωσις ἐπὶ μεταφορικῶν μέσων ἄδειάσεων ξυλικιατικῶν σταφίδων (ὡς ἀναλυτικὰ 2, 3 καὶ 4) . . . . . δρχ. 0,099
6. Παραλαβὴ ἐξ ἀγορᾶς σταφίδος εἰς σάκκους (δειγματισμός, ράψιμο σάκκων, ζύγισμα, φόρτωσις, ἐκφόρτωσις καὶ ντάνιασμα) . . . . . » 0,034
7. Παραλαβὴ ἐξ ἀγορᾶς σταφίδος χύμα (δειγματισμός, γέμισμα καὶ δέσιμο σάκκων, ζύγισμα, φόρτωσις καὶ ἐκφόρτωσις καὶ ντάνιασμα) . . . » 0,042
8. Παραλαβὴ σταφίδων εἰς σάκκους ἐν τῷ ἐργοστασίῳ (ἐκφόρτωσις, δειγματισμός, ράψιμο σάκκων, ζύγισμα καὶ ντάνιασμα) . . . . . » 0,018
9. Δειγματισμός, ράψιμο σάκκων, ζύγισμα καὶ ντάνιασμα . . . . . » 0,009
10. Ζύγισμα καὶ ἐπαναστοποθέτησις σάκκων (ντάνιασμα ἐκ νέου) . . . . . » 0,006
11. Σάκκιασμα πατσαλίου καὶ ντάνιασμα σάκκων . . . . . » 0,012
12. Κοσκίνισμα σταφίδος, ἤτοι μεταφορὰ εἰς κόσκινο, τροφοδοσία κοσκίνου . . . . . » 0,020
13. Πάγκωμα πρὸς διαλογὴν καὶ μεταφορὰ διαλεγμένης σταφίδος. . . . . » 0,012
14. Διὰ τὰ φιλὰ τοῦ Νο 1 θὰ καταβάλλεται ἐπὶ πλέον τοῦ ποσοῦ τοῦ πάγκωματος. . . . . » 0,012
15. Διὰ μεταπατσάλιασμα φιλῶν . . . » 0,033
16. Διὰ πατσάλιασμα καὶ πάγκωμα καρσιπουτζέδων . . . . . » 0,045

Συμφωνεῖται ὅπως τὰ ὡς ἄνω ποσὰ αὐξηθοῦν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1957 κατὰ ποσοστὸν πέντε τοῖς ἑκατὸν (5%).

Εἰς ἕκαστον ἐργοστάσιον θὰ τοποθετηθῇ ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Τεχνιτῶν Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἐπεξεργασίας σταφίδος Νομοῦ Ἡρακλείου μόνιμος ἀρχιεργάτης, τῇ ἐγκρίσει τοῦ σταφιδεργοστασιάρχου, ὅστις θὰ φροντίζῃ διὰ τὴν κανονικὴν καὶ ταχείαν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας, ζητῶν ἐγκαίρως ἀπὸ τὸν ὡς ἄνω Σύνδεσμον τοὺς ἀπαιτουμένους ἐργάτας, τοὺς ὁποίους ὑποχρεοῦται ὁ Σύνδεσμος ν' ἀποστείλῃ τάχιστα καὶ οἵτινες θὰ λαμβάνωσι διαταγὰς διὰ τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐκτελῶσιν, ἀπὸ τὸν ἐργοστασιάρχην καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὸν Σύνδεσμον Τεχνιτῶν Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἐπεξεργασίας σταφίδος Νομοῦ Ἡρακλείου.

Ὡσαύτως εἰς ἕκαστον σταφιδεργοστάσιον θὰ τοποθετηθῶσι νομίμως, οἵτινες θὰ εἶναι τῆς ἐκλογῆς τοῦ σταφιδεργοστασιάρχου: 2) ψήστης, 3) δειγματιστὴς καὶ 4) ὑπάλληλος πλυντηρίου καὶ κοσκίνου, οἵτινες θὰ λαμβάνουν διαταγὰς ἀπὸ τὸν σταφιδεργοστασιάρχην.

Ἡ ἐργασία, ἥτις θὰ ἐκτελῆται ὁ—8 μ.μ., θὰ πληρῶνεται κατὰ 25% ἐπὶ πλέον τοῦ ὡς ἄνω τιμολογίου, 8—12 μ.μ. 50% ἐπὶ πλέον τοῦ ὡς ἄνω τιμολογίου καὶ ἡ μεταμεσονύκτιος ἐργασία 100% (ἑκατὸν τοῖς ἑκατὸν) ἐπὶ πλέον τοῦ ὡς ἄνω τιμολογίου.

Διὰ τὰ δῶρα Χριστουγέννων, Ἰης τοῦ Ἔτους καὶ Πάσχα θὰ καταβάλλωνται 15% ἐπὶ πλέον ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν ἐργατικῶν, οἱ δὲ ἐργοδόται σταφιδιοδιομήχανοι καὶ σταφιδοεξαγωγεῖς ἀπαλλάσσονται, διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ὡς ἄνω 15%, πάσης ὑποχρεώσεως ἐπὶ σκοπῷ δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων — Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα, πάντων τῶν ἐργασθέντων εἰς τὰς ὡς ἄνω ἐργασίας, ἀναλαμβάνει δὲ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς καταβολῆς τοῦ δώρου τῶν ὡς ἄνω ἑορτῶν ὁ Σύνδεσμος Τεχνιτῶν Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἐπεξεργασίας σταφίδος νομοῦ Ἡρακλείου.

Συμφωνοῦσιν ὡσαύτως καὶ καθορίζουσι τὰ ἡμερομίσθια τῶν σταφιδεργατῶν διὰ τὸ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1956 μέχρι 31 Αὐγούστου 1957 χρονικὸν διάστημα, ὡς ἕπεται:

1) Ἐργάτριαι διαλογῆς καὶ ποδαριοῦ (τῆς διαλογῆς μεταφέρουσι κασσάκια τῆς διαλογῆς, ἢ καθαρίζουσι διαμέρισμα τῆς διαλογῆς), ὡς καὶ 2—7 ἐργάτριαι, ἀναλόγως τοῦ ἐργοστασίου καὶ καθαρίστριαι τοῦ ἐργοστασίου, λαμβάνουσι τὸ ἐκάστοτε ἐλάχιστον ὅριον τὸ νομίμως καθοριζόμενον ὑπὸ ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας διὰ τὰς ἀνειδικεύτους ἐργατρίας.

2) Ἐργάτριαι λοιπαί, ποδαριοῦ, κοσκίνου, βαφείου δρχ. 34.

3) Ἐργάτριαι βαγονίων δρχ. 36.

Διὰ τὰς ὑπερωρίας καὶ νυκτερινὰς ἐργασίας θὰ ἰσχύῃ ὅ,τι ἰσχύει μέχρι σήμερον.

Λοιποὶ ὅροι:

Ὁ Σύνδεσμος Τεχνιτῶν Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἐπεξεργασίας Σταφίδος Νομοῦ Ἡρακλείου ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προσλαμβάνῃ ἐκάστοτε, ἐπικουρικῶς, ἐργάτας τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ Σωματείου Ἐπεξεργασίας Γεωργικῶν Προϊόντων, ἐν ἀναλογίᾳ τῆς ἐξ ἑξήκοντα ἑνὸς (69) μελῶν δυνάμεώς του. Οἱ ὡς ἄνω ἐργάται θὰ πληρώνωνται κατ' ἀποκοπήν, ὡς καὶ τὰ μέλη τῆς Συνεργατικῆς Σταφιδεργατῶν Ἡρακλείου.

Συμφωνεῖται, ὅπως τὸ διὰ τῆς ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας συνομολογούμενον ὅπως παρακρατηθῇ παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν ἡμερομίσθιον τῆς 1ης Μαΐου ἑκάστου Ἔτους, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δὲν ὑφίσταται ἐργασία ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ, νὰ παρακρατῆται παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν ἐν ἡμερομισθίῳ ἴσον πρὸς 32 δρχ. διὰ τὰς σταφιδεργατρίας καὶ δρχ. 42 διὰ τοὺς σταφιδεργάτας, τῆς ἡμέρας ταύτης καθοριζομένης ὑπὸ τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἡρακλείου.

Τὸ ἀνωτέρω πρόσωπον παρακρατεῖται καὶ κατατίθεται κατὰ

νόμων, πλὴν ὅμως, μὴ ὑπαρχούσης κλαδικῆς ὁμοσπονδίας, τὸ νόμιμον μερίδιον ταύτης προσαυξάνει κατὰ τὰ ¼ αὐτοῦ τὸ νόμιμον μερίδιον τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἡρακλείου καὶ κατὰ τὸ 1/4 αὐτοῦ τὴν νόμιμον μερίδα τοῦ Συνδέσμου Σταφιδεργατῶν καὶ Σταφιδεργατριῶν Ἡρακλείου.

Τὸ ἡμερομίσθιον τῶν σταφιδεργατῶν θὰ παρακρατῆται ὑπὸ τῆς Συνεργατικῆς Σταφιδεργατῶν καὶ θὰ καταπίθεται εἰς τὴν Τράπεζαν κατὰ νόμον, τὸ δὲ ποσοστὸν τῶν σταφιδεργατριῶν θὰ παρακρατῆται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ θὰ καταπίθεται ὁμοίως.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς πενταπλοῦν, ἐξ ὧν ἓν κατετέθη εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας, ἓν ἀπεστάλη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας (Δ/νσιν Ἐργασίας) καὶ ἀνὰ ἓν ἐλάβον τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Ἡρακλείου, τὸ Ἐργατικὸν Κέντρον Ἡρακλείου καὶ ὁ Σύνδεσμος Τεχνιτῶν Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν ἐπεξεργασίας Σταφίδος Νομοῦ Ἡρακλείου, καὶ ὑπογράφεται ὡς ἕπεται

Ὁ Προϊστάμενος Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας
(Ὑπογραφή)

Οἱ Συμβαλλόμενοι
(Ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1956

55092/6045/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος τοποθετήσεως ἐργατῶν ἐπεξεργασίας σταφίδος Ἡρακλείου Κρήτης.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 213 τῆς 18 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὴν διάταξιν τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Ν.Δ. 2656/1953 «περὶ ἀργανώσεως καὶ ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας»,

2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1121/17.9.56 ἀναφορὰν τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἡρακλείου καὶ

3) Τὴν ἀνάγκην ρυθμίσεως τῆς ἀπασχολήσεως ἐν τῇ σταφιδεργασίᾳ, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τὴν σειρὰν προτεραιότητος τοποθετήσεως εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς σταφίδος ὑπὸ τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας Ἡρακλείου τῶν εἰς τοῦτο ἐγγεγραμμένων ἀνέργων ὡς κάτωθι:

1) Κατ' ἀπόλυτον προτεραιότητα δέον νὰ τοποθετῶνται εἰς τὴν σταφιδεργασίαν οἱ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1952 ἐγκατεστημένοι εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἡρακλείου Κρήτης ἔνθα πραγματοποιεῖται ἡ ἐπεξεργασία.

2) Ἐξαντλουμένου τοῦ πίνακος τῆς ὡς ἄνω κατηγορίας δέον νὰ προτιμῶνται οἱ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1953 ἐγκατασταθέντες εἰς τὸ κέντρον ἐπεξεργασίας καὶ

3) Ἅπαντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀπασχοληθῶσιν εἰς τὴν σταφιδεργασίαν ἀδιακρίτως τόπου ἐγκαταστάσεως.

Τὸ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας Ἡρακλείου ἐντέλλεται διὰ τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης.

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1956

61640/12634 1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 4/56 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ἀποδοχῶν, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. τῶν ὁδοκαθαριστῶν τοῦ Δήμου Σερρῶν».

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 219 τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Ν. 3239/1955,

β) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ αὐτοῦ Νόμου Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 22.10.56 καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 68/22.10.1956 ἐγγράφου, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα,

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 4/56 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ τῆς ἁμοιβῆς, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. τῶν ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Σερρῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1/56 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Σερρῶν,

δ) Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁρισμέναι διατάξεις τῆς προειρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀναφερόμεναι εἰς τὰ κατωτέρω θέματα, ἀντιτίθενται πρὸς τὴν ἀκολουθουμένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰσοδηματικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικὴν καὶ δέον, τῷ λόγῳ τούτῳ, ὅπως τροποποιηθῶσι καὶ συμπληρωθῶσι πρὸς ἣν σκοπὸν τῆς ἐξισορροπήσεώς των πρὸς τὰς γενικὰς τεθεσπισμένας τοιαύτας ἤτοι:

1) Ὡς πρὸς τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου, καθ' ὅσον τοῦτο καθορίσθη εἰς ὑψηλὰ ἐπίπεδα ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/56 ἀποφάσεως τοῦ ΔΔΔΔ Ἀθηνῶν τεθεσπισμένα κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι τυγχάνει ἀδικαιολογήτως ἡ διαφοροποίησις τῶν ἡμερομισθίων τῆς ἐν λόγῳ κατηγορίας μισθωτῶν ἐναντι τῶν λοιπῶν.

2) Ὡς πρὸς τὸν τρόπον προσλήψεως διὰ τῆς ἀπαλειφῆς τῆς ἐν τῇ διαιτητικῇ ἀποφάσει περὶ τούτου διατάξεως, καθ' ὅσον αὕτη ἀντίκειται εἰς τὰς κειμένας διατάξεις περὶ ἁρμοδιοτήτων τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τῆς διαδικασίας προσλήψεως μισθωτῶν καὶ ἀντιστρατεύεται ἅμα πρὸς τὴν συνταγματικὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας.

3) Ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀναδρομικότητος διὰ τοῦ καθορισμοῦ ἡμερομηνίας ἰσχύος ταύτης ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1956, ὡς μὴ συντρεχούσης τῆς ἐξαιρετικῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρ. 5 § 5 τοῦ Ν. 3239/1955 καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιβαρύνσεως τῶν οἰκονομικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Δήμου διὰ τὴν Ὑπηρεσίαν Καθαριότητος τῆς πόλεως Σερρῶν.

4) Ὡς πρὸς τὸ δῶρον Χριστουγέννων 1956 διὰ τῆς προσθήκης διατάξεως προβλεπούσης τὴν καταβολὴν τούτου βάσει τῶν πρὸ τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων πρὸς ἀποφυγὴν μείζονος ἐπιβαρύνσεως τοῦ Δήμου Σερρῶν καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 4/56 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τῶν ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Σερρῶν, τροποποιουμένην ἐν μέρει καὶ συμπληρουμένην παρ' ἡμῶν ὡς πρὸς τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίου, τὸν τρόπον προσλήψεως, τὴν ἀναδρομικότητα τοῦ χρόνου ἰσχύος ταύτης καὶ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου Χριστουγέννων 1956, ὡς διεδόθησαν ἐπὶ διευκρίσεως τοῦ Σωματείου Ὁδοκαθαριστῶν Σερρῶν «Οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι» καὶ τοῦ Δήμου Σερρῶν καὶ ἧς οἱ ὅροι διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως:

1. Τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τῶν ὁδοκαθαριστῶν Σερρῶν τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὸν Δήμον Σερρῶν ὁρίζεται εἰς δρχ. 43.

2. Τὸ δῶρον Χριστουγέννων 1956—Ν. Ἔτους 1957 θὰ λεῖ καταβληθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τεθεσπισμένων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1956.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1956

61641/12635/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου «περὶ τῶν ἀποδοχῶν, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. τῶν ἐρ-

γατοτεχνιτῶν, λατόμων καὶ σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου Κρήτης.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 224 τῆς 30 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Νόμου 3239)1955.

2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)56 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου, ἐπικυρωθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)56 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων περὶ τῶν ἀποδοχῶν, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. τῶν ἐργατοτεχνιτῶν λατόμων καὶ σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου Κρήτης.

3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Νόμου 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 22.10.1956 καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 89)22.10.1956 ἐγγράφου του, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα.

4) Τὸ γεγονὸς ὅτι ὡρισμέναι διατάξεις τῆς ἡμετερημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀναφερόμεναι εἰς τὰ κατωτέρω θέματα, ἀντιτίθενται πρὸς τὴν ἀσκουμένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Κοινωνικὴν καὶ Οἰκονομικὴν Πολιτικὴν καὶ δέον, τῷ λόγῳ ταύτῃ, ὅπως τροποποιηθοῦσι καὶ συμπληρωθοῦσι πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξισορροπήσεως τῶν πρὸς τὰς γενικὰς τεθεσπισμένας τοιαύτας, ἤτοι:

α) Ὡς πρὸς τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων καθ' ὅσον ταῦτα καθωρίσθησαν εἰς ὑψηλὰ ἐπίπεδα ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)56 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν τεθεσπισμένα κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν.

β) Ὡς πρὸς τὸν τρόπον ἐφοδιασμοῦ τῶν μισθωτῶν τοῦ κλάδου τούτου διὰ βιβλιαρίων εἰδικότητος διὰ τῆς προσθήκης διευκρινιστικῆς διατάξεως καταχρούσης τὴν συντάγματικὴν ἀρχὴν περὶ ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας.

γ) Ὡς πρὸς τὸ χρόνον τῆς ἀναβρομικότητος διὰ τοῦ καθορισμοῦ ἡμερομηνίας ἰσχύος ταύτης ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1956, ὡς μὴ συντρεχούσης τῆς ἐξαιρετικῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ Νόμου 3239)1955 καὶ λόγῳ τοῦ ἀδυνάτου ἐπιπτώσεως ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν παραγομένων ὑλικῶν καὶ προϊόντων ὡς ἐκ τῆς διαθέσεως ταύτων κατὰ τὸν προδραμόντα χρόνον.

δ) Ὡς πρὸς τὸ δῶρον Χριστουγέννων 1956, Νέου Ἔτους 1957 διὰ τῆς προσθήκης διατάξεως προβλεπούσης τὴν καταβολὴν ταύτου βάσει τῶν πρὸ τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων πρὸς ἀποφυγὴν μείζονος ἐπιβαρύνσεως τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)56 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου, ἐπικυρωθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)56 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων περὶ τῶν ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν, λατόμων καὶ σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου Κρήτης, τροποποιουμένην ἐν μέρει καὶ συμπληρουμένην παρ' ἡμῶν ὡς πρὸς τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, τὸν τρόπον χορηγήσεως τῶν βιβλιαρίων εἰδικότητος, τὴν ἀναβρομικότητα τοῦ χρόνου ἰσχύος καὶ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου Χριστουγέννων 1956, ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ διενέξεως μεταξὺ τοῦ Συνδέσμου Λατόμων καὶ Σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Ἐργολήπτων Δημοσίων Ἔργων Ἡρακλείου καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἐμπειροτεχνῶν Ἐργολάβων Οἰκοδομῶν καὶ Τεχνικῶν Ἔργων Ἡρακλείου καὶ ἧς οἱ ὅροι διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως:

Α'. Καθορίζει κατὰ κατηγορίας τὰ κάτωθι κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων δι' ὀκτάωρον ἐργασίαν:

α) Τεχνῖται ἤτοι λατόμοι, πιστολαδόροι, γεμισταὶ φουρνέλων καὶ κάπτται δραχμὰς 75.

ρ) Βαρυκόποι γενικῶς (α' καὶ β' κατηγορίας) καὶ ξεκολλῆται δραχμὰς 65.

γ) Λοιποὶ ἐργάται δραχμὰς 55.

Β'. Καθορίζει τὴν ἀμοιβὴν τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἐργαζομένων εἰς Λατομεῖα Ρουσσῶν εἰς δραχμὰς 18 κατὰ κυβικὸν διὰ τὴν ἐξόρυξιν λίθων καὶ εἰς δραχμὰς 18 ἑπίσης κατὰ κυβικὸν διὰ τὴν θραῦσιν αὐτῶν καὶ τὴν μετατροπὴν των εἰς σκύρα.

Γ'. Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους ἐκτὸς τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. ἐργατοτέχνίτας ἐκ τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν (περιπτώσεις α' καὶ β' ἀνωτέρω) θὰ καταβάλληται προσαύξησις 20% ἐπὶ τῶν οὕτω καθοριζομένων ἀμοιβῶν τῶν ἐφ' ὅσον οὗτοι μονίμως διαμένουσιν ἐντὸς τῆς ἐν λόγῳ ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς καὶ δὲν διατίθεται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν μέσον μεταφορᾶς των ἐξ αὐτῆς εἰς τοὺς τόπους ἀπασχολήσεως καὶ ἐπανόδου εἰς ταύτην αὐθημερόν.

Δ'. Συνιστᾶται Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Ἐπάρχου Ἐργασίας Ἡρακλείου ὡς Προέδρου, δύο μελῶν τοῦ Συνδέσμου Λατόμων καὶ Σκυροθραυστῶν καὶ ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῶν ἐργοληπτῶν καὶ ἑνὸς ταιαύτου τῶν ὑπεργολάβων καὶ ἰδιοκτητῶν λατομείων, ὁριζομένων ὑπὸ τῶν οἰκείων ὀργανώσεων, ἥτις συνερχομένη κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Προέδρου αὐτῆς, αἰτήσει παντὸς ἐνδιαφερομένου, προβαίνει εἰς τὴν κατάταξιν τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ κλάδου εἰς τινα τῶν ἀνωτέρω (παράγραφος Α' (ἐδαφ. α', β' καὶ γ') κατηγοριῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπ' ὄψιν της τιθεμένων στοιχείων ἢ τῶν ὑπ' αὐτῆς αἰτουμένων συμπληρωματικῶν τοιούτων καὶ ἐφοδιάζει αὐτοὺς διὰ βιβλιαρίων εἰδικότητος, ὑποκειμένων εἰς ἀναθεώρησιν κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν.

Ἡ ἀπασχόλησις παντὸς μισθωτοῦ εἶναι ἐλευθέρα ἐφ' ὅσον ἡ ὡς ἄνω Ἐπιτροπὴ, μετὰ παρέλευσιν 15θημέρου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἐκδόσεως βιβλιαρίου εἰδικότητος οἱουδήποτε ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀσκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λατόμου κλπ., δὲν ἐκδώσῃ τοῦτο.

Ε'. Τὸ δῶρον Χριστουγέννων 1956 — Νέου Ἔτους 1957 θέλει καταβληθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τεθεσπισμένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1956.

Ἡ παρούσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ὀκτωβρίου 1956.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Ι.Κ.Α.

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς περιοχὴν χωρίου Παχεῖα Ἄμμος Ν. Λασηθίου Κρήτης.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 174 τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Συνεδρίασις Δ. Σ. 41)3.8.1956

Τὸ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. λαβὸν ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 11.5.1954 Β. Δ. «περὶ Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.».

γ) Τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.».

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 335 ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκ)ματος Ἡρακλείου, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 37 τῆς 20.9.1955 συνεδρίασιν αὐτῆς καὶ

ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 63756)1956 εἰσήγησιν τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Δ)νσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει:

α') Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ χωρίου Παχεῖα Ἄμμος (Ἐπαρχία Ἱεραπέτρας—Νομοῦ Λασηθίου Κρήτης) καὶ τοῦ ὁμωνύμου Λιμένος, δι' ἐπεκτάσεως ἐκεῖ τῶν ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν τοῦ Τοπικοῦ Παραρτήματος Ἱεραπέτρας τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ

β') Τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως δι' ἅπαντας τοὺς ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ Α.Ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Ν.Δ. 2961)54, ἀναφερομένους κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὡς πρὸς πάντα τὰ ὑπαγόμενα ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω περιοχῆς πρόσωπα τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 §§ 1—2 τοῦ ὡς ἄνω Α.Ν. περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ ὑφ' ἣν ἔκτασιν ἐφαρμόζεται ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις εἰς τὰς λοιπὰς τοπικὰς περιοχάς, ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ

Ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὰ Πολιτικά του κάτι γράφει ἐπὶ τῆς περὶ δικαίου καὶ ἐθίκου αἰσθήσεως. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ λεγόμενον συναίσθημα τοῦ δικαίου κατεχόμεθα, ἀναφέροντες εἰς τὴν νομικὴν ἐπιφάνειαν μίαν διάταξιν, ἡ ὁποία εἶναι τόσον ἀδικαιολόγητος καὶ τόσον ἄδικος, ὥστε δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ καταγραφῇ εἰς τοὺς «φιλεργατικοὺς» κανόνας τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου.

Πρόκειται περὶ τοῦ ἑξῆς: Ὡς εἶναι γνωστόν, ἡ Πολιτεία, κινουμένη ἐντὸς τοῦ γενικοῦ συναισθήματος προστασίας τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἠγάλλωαν τὴν ζωήν των εἰς ἐθνικοὺς ἀγῶνας καὶ τελευταίως εἰς τὰ διάφορα μικρασιατικὰ «ντάγ», ὅπου χαρτερικῶς προήρχιζον ἐπὶ τέσσαρα ἔτη τὴν τιμὴν τοῦ Ἔθνους, κατέστρωσε καὶ ἐθέσπισε διάφορα προστατευτικὰ τῆς κατηγορίας αὐτῆς τῶν μισθωτῶν μέτρα. Μετ' ἀλλεπαλλήλους τροποποιήσεις τῶν νομοθετικῶν αὐτῶν μέτρων, κατελήξαμεν εἰς τοὺς γνωστοὺς καὶ ἰσχύοντας νόμους 244/1936 καὶ 771/1937, προστασία τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἡ ἀποφυγὴ ἀδικαιολογήτου ἀπολύσεως αὐτῶν, ἐπιτρεπομένης μόνον δι' ὡρισμένους λόγους (τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀν. ν. 23/24 Ἰανουαρίου 1936) καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀν. ν. 244/1936.

Μεταξὺ τῶν λόγων αὐτῶν ἀπολύσεως εἶναι καὶ ἡ ἀποδεδειγμένη οἰκονομικὴ ἀναπηρεία τῆς ἐπιχειρήσεως, ὅπως διατηρήσῃ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ της ἐφέδρους παλαιοὺς πολεμιστάς, ἀλλ' ὁ σοφὸς καὶ δίκαιος πράγματι νομοθέτης τοῦ νόμου αὐτοῦ ὥρισεν, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει προτάσσονται καθ' ἁρμοδιότητας ἐν τῇ σειρᾷ ἀπολύσεως οἱ μὴ παλαιοὶ πολεμισταί.

Διὰ τὸν λόγον δὲ νὰ μὴ καταλήγῃ εἰς δυσμένειαν δι' αὐτοὺς τὸ προνόμιον τοῦτο τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἀπολύσεων, ὅταν αὐταὶ δικαιολογοῦνται κατὰ νόμον, ὁ δίκαιος, ἐπαναλαμβάνομεν, νομοθέτης τοῦ ἀν.ν. 771/1937 (ἄρθρ. 1 § 2) ὥρισε καὶ τὰ ἑξῆς: Πᾶσα διάταξις προγενεστέρου νόμου, ὁριζουσα ἄλλως τὰ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως, καταργεῖται, πλὴν τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφαρμοζομένων καὶ διὰ τοὺς κατὰ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν ἀπολυομένους ἐφέδρους, ἐκτὸς ἂν δικαιοῦνται ἀποζημιώσεώς τινος ὑπερβαινούσης τὴν ἀποζημίωσιν τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τῶν νόμων περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἢ ἂν οὗτοι δικαιοῦνται τοιαύτης ἐκ τῶν Ταμείων Συντάξεως ἢ Προνοίας ἐπιχειρήσεως, Ὀργανισμῶν, Νομικῶν Προσώπων, ἢ Ὑπηρεσιῶν, παρ' αἷς ὑπηρετοῦσι.

Δὲν διενοήθη ὁ νομοθέτης, ὅτι θὰ ἔπρεπε, ἀπολυόμενοι νομίμως, νὰ στερηθοῦν τῆς κοινῆς διὰ τοὺς μισθωτοὺς ἐν γένει ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, ἀφοῦ ἄλλον σκοπὸν ἐπεδίωκε: ἡ προστασία τῆς μονιμότητος καὶ ἄλλον ἐκείνη τοῦ ν. 2112, ἀρχομένη ἀκριβῶς μετὰ τὴν ἄρσιν τῆς μονιμότητος, ὁπότε ἀνακύπτει καὶ πρόβλημα ἐξευρέσεως ἄλλης ἐργασίας, διὰ τὸ ὁποῖον ἐνομοθετήθη ὁ ν. 2112.

Πάραυτα τῶν συλλογισμῶν τούτων, ἀφοῦ ἡ προστασία τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἀνελύετο, κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀν. ν. 244/1936, καὶ ἐπὶ τῶν οἰκειοθελῶς προσληφθέντων καὶ ὑπηρετούντων κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου τούτου, οἱ ὁποῖοι, εἶχον ἤδη ἐκ τῆς ἰδιότητός των ὡς κοινῶν μισθωτῶν τὴν προστασίαν τοῦ ν. 2112, δὲν καθίστατο νοητὸν διατί, ἐναντὶ τῆς προστασίας τῆς θέσεως, θὰ ἔπρεπε νὰ στερηθοῦν οὗτοι τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης, ὅταν ἡ ἀπόλυσίς των ἐχώρει ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου διατασσομένων.

Εἶναι τόσον ἁπλαῖ αἱ νομικαὶ αὐταὶ ἀλήθειαι, ὥστε νὰ μὴ ὑπῆρχεν ἴσως ἀνάγκη νὰ ἐξαρθοῦν ἰδιαιτέρως ὡς σοφὴ σύλληψις ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ὑγιῶν νομοθετικῶν ἀρχῶν.

Ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ τοῦτο, ὅταν ὁ νεώτερος νομοθέτης ἐμφανίζηται παραγνωρίζων τὰς ἁπλᾶς αὐτὰς νομικὰς ἀληθείας καὶ ἀκατανοήτως διὰ τὴν περὶ δικαίου κοινὴν ἀντίληψιν ἀδικῇ.

Διὰ τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ν. δ. 2657/1953 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀν. ν. 1836/1951» (ΕΚΔ 12, 1219) ἔχουν δριθῇ τὰ ἑξῆς: Δύναται ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, μετὰ γνώμην τοῦ εἰκείου Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, νὰ μειώνῃ ἐν ὅλῃ ἢ ἐν μέρει τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀν. ν. 1836/1951 ποσοστὸν ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως πολεμιστῶν, προκειμένου περὶ ὑποχρέων τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον αἱ ἐργασίαι αὐτῶν ἔχουν ἀνασταλῇ οὐσιαστικῶς ἢ δὲν δύνανται ἐπωφελῶς νὰ λειτουργήσωσιν ἢ προφανῶς ἡ συνέχισις τῶν ἐργασιῶν των ἐπιφέρει ζημίας. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ λύεται ὑποχρεωτικῶς ἡ σχέσις ἐργασίας ὁλοκλήρου ἢ μέρους τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων πολεμιστῶν. Ἡ αὐτὴ διαδικασία τηρεῖται καὶ τὰ αὐτὰ ἐφαρμόζονται, προκειμένου καὶ περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν τοῦ ἀν. ν. 244/1936. *Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ καθορίζηται καὶ ποσὸν τῆς καταβληθησομένης ἀποζημιώσεως, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς ἀποδοχὰς δύο μηνῶν. Οὐδεμία ἄλλη ἀποζημίωσις ὀφείλεται ἐξ οἱουδήποτε ἄλλου Νόμου.*

Ὑπογραμμίσαμεν τὴν τελευταίαν αὐτὴν διάταξιν, διότι αὐτὴ ἀκριβῶς προσβάλλει τὸ περὶ δικαίου κοινὸν συναίσθημα. Ἂν ἡ διάταξις κατὰ τὸ πρῶτον σκέλος της, ὡς ἐξηγεῖται εἰς τὴν εἰσηγητικὴν αὐτῆς ἔκθεσιν (ΕΚΔ 12, 1224), δικαιολογῆται ἐκ τοῦ ὅτι σκοπὸς τοῦ νόμου δὲν εἶναι ἡ ἀνόητος καὶ ὑπὲρ τὰς δυνάμεις ἐπιβάρυνσις τῶν ἐπιχειρήσεων, ἀλλὰ ἡ διὰ τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας αὐτῶν προστασία τῶν πολεμιστῶν, ποῖος λόγος δικαιολογεῖ καὶ τὴν κατάργησιν τῶν ἐκ τοῦ ν. 2112 δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχον ἤδη ἐκ τῶν κειμένων νόμων οἱ ὑπηρετοῦντες τὸ ὀλιγώτερον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1936 ἐφεδροι παλαιοὶ πολεμισταί; Ἡ ἀποζημίωσις τῶν 13 μηνῶν (τὸ ὀλιγώτερον ἀπὸ τοῦ 1936 καὶ τῶν 24 μηνῶν τὸ περισσότερον, κατὰ τὸν ν. 2112), εἰς τὴν ὁποίαν δικαίως καὶ αὐτοί, ὡς οἱ κοινοὶ μισθωτοί, προσεδόκων καὶ τῆς ὁποίας ἡ στέρησις ἐπιβάλλεται μόνον ἐν περιπτώσει ἀνωτέρας βίας (ἄρθρ. 6 ν. 2112), περιορίζεται εἰς δύο μῆνας, ἂν ἔχουν τὴν ἀτυχίαν ὄχι νὰ πληγῇ ἡ ἐπιχείρησις ἐξ ἀνωτέρας βίας, ἀλλὰ ἁπλῶς νὰ ἀνασταλοῦν αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἡ συνέχισις αὐτῆς νὰ ἐπιφέρῃ ζημίας, γεγονότα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἠμποροῦν, κατὰ καμμίαν λογικήν, νὰ συνδυασθοῦν πρὸς τὴν στοιχειώδη ἐκ τοῦ ν. 2112 προστασίαν τοῦ μισθωτοῦ.

Ὁ Μοντεσκιέ ἔχει εἰπεῖ: Δὲν εἶναι τι δίκαιον, διότι εἶναι νόμος, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι νόμος, διότι εἶναι δίκαιον.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 15ος — Τεῦχος 24 (366)

Ἀθῆναι, 15 Δεκεμβρίου 1956

ΝΟΜΙΜΟΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΕΩΣ ΑΠΕΡΓΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΙΩ. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Παρὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἑδρεύοντος ἐπαγγελματικοῦ Σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἕνωσις Ἱπταμένων Πολιτικῆς Ἀεροπορίας», μέλους τῆς Διεθνοῦς Ὁμοσπονδίας Χειριστῶν Πολιτικῆς Ἀεροπορίας, ἐτέθη ὑπ' ὄψιν μου τὸ ἑξῆς ἱστορικόν:

Τὸ ἱπτάμενον προσωπικὸν τῆς ὑπὸ ἐκκαθάρισιν τελούσης Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Τεχνικαὶ Ἀεροπορικαὶ Ἐκμεταλλεύσεις» (Τ.Α.Ε.), συνδεόμενον μετ' αὐτῆς διὰ συμβάσεων ἐργασίας, προσκαλὸν διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἐπαγγελματικοῦ Σωματείου του ὡρισμένας προτάσεις τροποποιήσεως τῶν ὡφισταμένων συμβάσεων ἐργασίας καὶ μὴ τυχὸν ἱκανοποιητικῆς ἀπαντήσεως, κατῆλθε τὴν 11.12.1955 εἰς ἀπεργίαν διαρκείας, ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὴν ἐργοδότιδα ἐπιχείρησιν εἰς ἀποδοχὴν τῶν προταθεισῶν τροποποιήσεων. Μετὰ πάροδον 12 ἡμερῶν, καθ' ἃς διήρκεσεν ἡ ἀπεργία αὕτη, ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης προέβη εἰς ὀνομαστικὴν ἐπιστράτευσιν τινῶν ἐκ τῶν ἀπεργησάντων ὑπαλλήλων τῆς Τ.Α.Ε., ἐκδοὰς τὴν ἀκόλουθον διαταγήν:

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν:

1. Α.Ν. 245/1936 «περὶ στελέχους ἐφέδρων ἀξιωματικῶν τῆς Β.Α.», ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1861/1939.
2. Τὸ Ν.Δ. 108/1946 «περὶ στρατολογίας τῆς Β.Α.».

Καλοῦμεν ὑπὸ τὰ ὅπλα τοὺς κάτωθι ἐφέδρους Ἀξιωματικοὺς καὶ Ὑπαξιωματικοὺς ἀπὸ 24 Δεκεμβρίου 1955.

Οὗτοι δέον νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς ΓΕΑ/Β4 μέχρι τῆς 9ης ὥρας τῆς 24.12.1955.

Τὸ Ἀερονομεῖον Ἀθηνῶν νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς παρούσης ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τοὺς κατωτέρω, ὅπως παρουσιασθῶσιν εἰς ΓΕΑ/Β4 τὴν καθορισθεῖσαν ὡς ἀνωτέρω ἡμέραν καὶ ὥραν. Εἰς περίπτωσιν μὴ παρουσιάσεώς των οὗτοι θέλουσι κηρυχθῆ ἀνυπότακτοι βάσει τῶν κειμένων νόμων:

(Ἕπονται τὰ ὀνόματα 25 καλουμένων ὑπὸ τὰ ὅπλα ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν καὶ Ὑπαξιωματικῶν τῆς Ἀεροπορίας, οἵτινες συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν ἀπεργῶν ὑπαλλήλων τῆς Τ.Α.Ε., καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης).

Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπουργικῆς ταύτης διαταγῆς οἱ ἐπιστρατευθέντες παρουσιάσθησαν εἰς τὸ Γ.Ε.Α., τὸ ὁποῖον καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἀναλάβουν ἀμέσως τὴν ἣν μέχρι τῆς ἀπεργίας των παρεῖχον ἐργασίαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τ.Α.Ε., ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἱστορικοῦ τούτου ἠρωτήθην, ἂν ἡ ἀνωτέρω παρατιθεμένη ὑπουργικὴ διαταγὴ καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι ἐνέργειαι τοῦ Γ.Ε.Α. εἶναι νόμιμοι.

Ἀπάντησις

Ὁ ἀ.ν. 245/1936 «περὶ στελέχους ἐφέδρων ἀξιωματικῶν τῆς ἀεροπορίας καὶ περὶ ἐφέδρων ἱπταμένων ὁπλιτῶν τῆς ἀεροπορίας» προβλέπει τὰς ἑξῆς δύο περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ ἐν καιρῷ εἰρήνης πρόσκλησις ἐφέδρων ἱπταμένων ὑπὸ τὰ ὅπλα: α) Ἐν ἄρθρῳ 6, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 1861/1939, ὁρίζει ὅτι οἱ ἐφεδροι μάχιμοι ἱπτάμενοι, πρὸς διατήρησιν τῆς πτητικῆς των ἱκανότητος, καλοῦνται ἅπαξ τοῦ ἔτους ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἀεροπορίας (Γ.Ε.Α.) πρὸς ἐκτέλεσιν πτήσεων διὰ χρονικὸν διάστημα οὐχὶ μεῖζον τῶν 60 ἡμερῶν, οὐδ' ἔλασσον τῶν 30, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἡμερῶν ταξιδίου, τῆς ὑποχρεώσεως ὅμως ταύτης ἀπαλλάσσονται, κατ' ἄρθρον 8, ὅσοι τῶν μαχίμων ἀξιωματικῶν ἐν τῷ ἰδιωτικῷ των βίῳ ὑπηρετοῦσιν εἰς ἀναγνωρισμένους ἀεροπορικοὺς Ὀργα-

νισμούς ήμεδαπής ή άλλοδαπής· καί β) Έν άρθρω 12, ώς έτροποποιήθη διά τοῦ άρθρου 5 τοῦ ά.ν. 1861/1939, ὁρίζει ὅτι ἐν εἰρήνῃ δύνανται, διά διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ Ἀεροπορίας, νά κληθῶσιν οἱ ἔφεδροι ἀξιωματικοί, πλήν τῶν μαχίμων ὑπταμένων, δι' οὓς προβλέπει κατά τά ἀνωτέρω τό ἄρθρον 6, κατά κλάσεις ἤ κατηγορίας, δι' ἐκτέλεσιν ἀσκήσεως ἤ συμπλήρωσιν τῆς ἐκπαιδεύσεώς των.

Σχετικαί πρός τάς ἀνωτέρω διατάξεις εἶναι καί αἱ τοῦ ἄρθρου 19 § 1 τοῦ ν.δ. 108/1946 «περί στρατολογίας τῆς Βασ. Ἀεροπορίας», καθ' ἃς ἐν εἰρήνῃ οἱ ἔφεδροι καλοῦνται ὑπό τά ὅπλα ἤ τηροῦνται ὡς τοιοῦτοι οἱ στρατεύσιμοι καί οἱ ἐθελονταί στρατεύσιμοι μετά τήν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεώς των πρός ὑπηρεσίαν ἤ ἄσκησιν ἤ οἱανδήποτε ἄλλην στρατιωτικήν ἀνάγκην, διά διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ Ἀεροπορίας καθοριζούσης καί τήν προθεσμίαν προσελεύσεως τῶν καλουμένων. Ἡ πρόσκλησις ἤ τήρησις ὑπό τά ὅπλα ἐνεργεῖται κατά κλάσεις ἤ κατά κατηγορίας ἤ κατ' ἄτομα, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν, καί εἶναι γενική δι' ὅλον τό Κράτος ἤ περιλαμβάνει ὡρισμένους νομούς ἤ ἐπαρχίας.

Ἐκ πασῶν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, τάς ὁποίας μάλιστα ἐπικαλεῖται καί ἡ ὡς ἄνω παρατιθεμένη διαταγή τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἀεροπορίας, προκύπτει ὅτι ἐν καιρῷ εἰρήνης ἐπιτρέπεται κλήσις ὑπό τά ὅπλα, ἀλλά μόνον καί ἀποκλειστικῶς πρός στρατιωτικούς σκοπούς, οὐχί δέ πρός ἐξυπηρέτησιν οἱασδήποτε ἄλλης ἀνάγκης τοῦ Κράτους ἤ ἁπλῶς πρός ἐξασφάλισιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀεροπορικῶν συγκοινωνιῶν. Ἐν προκειμένῳ ἡ ἀνωτέρω ὑπουργική διαταγή, δι' ἧς ἐκλήθησαν ὑπό τά ὅπλα ὡρισμένοι, ὀνομαστί ἀναφερόμενοι, ἔφεδροι ἀξιωματικοί τῆς ἀεροπορίας, νομίμως ἐξεδόθη κατ' ἀρχήν, ἀλλ' ἡ ἐπακολουθήσασα τοποθέτησις εἰς τήν ὑπηρεσίαν τῆς Τ.Α.Ε., γενομένη μάλιστα ἐπί τῷ ἀποκλειστικῷ σκοπῷ ὅπως ἐξαναγκασθῶσιν οἱ ἀπεργήσαντες ὑπταμένοι ἰδιωτικοί ὑπάλληλοι τῆς Ἑταιρείας εἰς παροχήν τῆς ἐργασίας των παρά τήν θέλησιν αὐτῶν, ἀποτελεῖ προδήλως παράνομον ἐνέργειαν. Ἡ ἀναγκαστική αὕτη ἐπανατοποθέτησις εἰς τήν ὑπηρεσίαν τῆς Ἑταιρείας δέν ἀντίκειται μόνον εἰς τούς ἀνωτέρω ἀναφερομένους νόμους, τούς ὁποίους μάλιστα ἐπικαλεῖται καί ἡ ὑπουργική διαταγή, ἀλλ' ἀντίκειται ὡσαύτως καί πρός τάς διατάξεις τοῦ ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», αἱ ὁποῖαι καθορίζουν εἰδικῶς τήν ἀκολουθητέαν διαδικασίαν ἐν περιπτώσει ἐμφανίσεως συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, προνοοῦσαι καί περί τῆς ὑποχρεώσεως τῶν ἀπεργῶν, ὅπως λύσουν τήν ἀπεργίαν μέχρις οὗ διευθετηθῇ διαιτητικῶς ἡ προκύψασα διαφορά. Ὁ Ὑπουργός Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἀντί νά κηρυχθῇ ἀναρμόδιος καί νά ζητήσῃ ἀπό τούς συναδέλφους του ἐπί τῶν Συγκοινωνιῶν καί τῆς Ἐργασίας νά ἐπιδιώξουν τήν ἄμεσον λύσιν τῆς ἐκρηγείσης ἀπεργίας, ἀκολουθοῦντες τήν ὑπό τοῦ νόμου τούτου ἐνδεικνυομένην ὁδόν διαιτητικῆς ἐπιλύσεως τῆς διαφορᾶς, ἐπροτίμησε νά ἀκολουθήσῃ τήν ὁδόν τῆς ἐπιστρατεύσεως τῶν ἀπεργῶν ὑπταμένων τῆς Τ.Α.Ε. καί τήν ἀναγκαστικήν ἐπανατοποθέτησιν αὐτῶν εἰς τήν ὑπηρεσίαν τῆς Ἑταιρείας, μολονότι οὐδείς νόμος τῷ παρείχε δικαίωμα ὡς πρός τό τελευταῖον τοῦτο, ἐφ' ὅσον μάλιστα οὐδεμία στρατιωτική ἀνάγκη ἐπρόκειτο νά ἐξυπηρετηθῇ, ἀποκλειστικός δέ σκοπός τῆς ἐπιστρατεύσεως ἦτο ὁ ἐξαναγκασμός τῶν ἀπεργῶν εἰς λύσιν τῆς ἀπεργίας ἄνευ ἱκανοποιήσεως τῶν αἰτημάτων των.

Ἀθῆναι, 20 Δεκεμβρίου 1955

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΠΙΛΥΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

I

Έξουσία αὐτῶν δι' αὐθεντικήν ἑρμηνείαν ὅρων κανονιστικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων

Ἀμφίβολος ἔννοια διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1955 κανονιστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ ἀποδοχῶν, ἐν σχέσει πρὸς τὸν συμψηφισμὸν αὐξήσεως μισθοῦ προσωπικοῦ ἀστικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων.—Παραπομπὴ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διενέξεως πρὸς ἐπίλυσιν αὐτῆς εἰς Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον.—Νόμιμος ἡ ὑπ' αὐτοῦ αὐθεντικὴ ἑρμηνεία τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.—Ἀκύρωσις ὅμως πράξεως παραπομπῆς μὴ τηρηθείσης τῆς νομίμου προδικασίας.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 75321/5752 τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1955 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Ε.Κ.τ.Β' φ. 237), ἐκδοθείσης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 20 § 2 τοῦ Ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (Ε.Κ. φ. 125), ἐκηρύχθησαν ἐκτελεσταὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καὶ ἡ ταὐτάριθμος τοιαύτη τοῦ Δευτεροβαθμίου ὁμοίου Δικαστηρίου, ἀφορῶσαι τὴν ἑρμηνείαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. Φ.28050/54/3.1.1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ.τ.Β'φ.1), ἐν σχέσει πρὸς τὸν συμψηφισμὸν εἰς τὴν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης χορηγουμένην μισθολογικὴν αὔξησιν τῶν εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἀστικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων δι' ἑτέρων ἀποφάσεων ἐχουσῶν χορηγηθῆ παρομοίων αὐξήσεων.

Πασῶν τῶν ὡς ἄνω πράξεων ἐπεδιώχθη ὑπὸ τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐθνικὴ Πανελλαδικὴ Ὁμοσπονδία Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Ἀστικῶν Λεωφορείων» κλπ. ἡ ἀκύρωσις διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεώς των, κατατεθείσης τὴν 22αν Φεβρουαρίου 1956. Ὡς λόγοι δ' ἀκυρώσεως προβάλλονται α) παράβασις τῶν καθοριζουσῶν τὴν διαδικασίαν παραπομπῆς εἰς τὰ διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 καὶ 9 τοῦ ν. 3239/1955, β) ἀντισυνταγματικότης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 15 § 2β' τοῦ αὐτοῦ νόμου, γ) ἐσφαλμένη ἑρμηνεία τῶν διατάξεων τῶν ὑπ' ἀριθ. Φ.28050/54/3.1.1955 καὶ Φ. 27653/1/21.5.1954 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δ) παράβασις τοῦ ἄρθρ. 15 § 5 τοῦ αὐτοῦ ν. 3239/1955.

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1813/1956, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Σ. Ν. Σολιώτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Δ. Σπυρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Π. Ξηρός, Α. Βαϊδέτσος, Φ. Βεγλερῆς, Κ. Τάγος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους.

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν, ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης, αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 75321/5752 τῆς 23/29 Δεκεμβρίου 1955 πράξεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐκηρύχθησαν ἐκτελεσταὶ α) ἡ ὑπ' ἀριθ. 1/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ὅπερ, ἐπιλύσαν τὴν μεταξὺ τῆς Ἐθνικῆς Πανελλαδικῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Ἀστικῶν Λεωφορείων, τοῦ Συνδέσμου Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Ἀστικῶν Λεωφορείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, τοῦ Συνδέσμου Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Λεωφορείων μείζονος τύπου καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Ἀστικῶν Λεωφορείων Πειραιῶς ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Ὁμοσπονδίας Ὑπαλλήλων Προσωπικοῦ Αὐτοκινήτων Ἑλλάδος, τοῦ Σωματείου Ὁδηγῶν Λεωφορείων Ἀθηνῶν, τοῦ Συνδέσμου Ὁδηγῶν Αὐτοκινήτων Πειραιῶς, τοῦ Συνδέσμου Εἰσπρακτόρων Α.Π.Π. καὶ τοῦ Συνδέσμου Σταθμαρχῶν, Ἐλεγκτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Γραφείων Ἰδιωτικῶν Λεωφορείων Α.Π.Π. ἀφ' ἑτέρου, ὑφισταμένην διένεξιν, στρεφομένην περὶ τὴν ἑρμηνείαν τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1955 κανονιστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ἀπεφάνθη ὅτι, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καὶ δὴ τοῦ ἄρθρ. 5 αὐτῆς, εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἀστικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, πέραν τῶν κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν, ὡς ταῦτα διεμορφώθησαν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 27620/1954 καὶ 27916/1954 ἀ-

ποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ἰσχυον μέχρι τῆς 1.1.1955, ὀφείλεται ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου (1.1.1955) αὔξησις, ἐνσωματουμένη εἰς τοὺς μισθοὺς τούτου, α) ἐκ δραχμῶν 76.75 διὰ τὸν ὁδηγόν, β) ἐκ δραχμῶν 80.50 διὰ τὸν εἰσπράκτορα, γ) ἐκ δραχ. 28 διὰ τὸν σταθμάρχην καὶ δ) ἐκ δραχμῶν 75.50 διὰ τὸν ἐλεγκτήν, καὶ β) ἡ ὑπ' ἀριθ. 1/1955 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθησαν αἱ κατὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἀσκηθεῖσαι ἐφέσεις τῆς Ἐθνικῆς Πανελλαδικῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Ἀστικῶν Λεωφορείων, τοῦ Συνδέσμου Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Λεωφορείων μείζονος τύπου καὶ ἄλλων παρεμφερῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων καὶ ἐπεκυρώθη ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου.

Διὰ μὲν τοῦ ἄρθρου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, τῆς ἐκδοθείσης κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ν.δ. 2510/1953, ὡρίσθη, ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν ἐν ἰσχύι συλλογικῶν συμβάσεων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ ἄλλων διατάξεων καθωρισμένα καὶ ἰσχύοντα κατὰ τὴν 1.1.1955 κατώτατα ὁρικὰ βασικῶν μισθῶν τῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένων μισθωτῶν, τῶν συνδεομένων μετὰ τοῦ οἱουδήποτε ἐργοδότου διὰ σχέσεως ἐργασίας τοῦ Ἰδιωτικοῦ δικαίου, αὐξάνονται ἀπὸ 1.1.1955, τῆς αὐξήσεως, προκειμένου περὶ τῶν ἀρρένων ὑπαλλήλων καὶ τοῦ ἄρρενος βοηθητικοῦ προσωπικοῦ, ἀριζομένης εἰς δραχμὰς 128 μηνιαίως, καταβαλλομένης δὲ καὶ εἰς τοὺς λαμβάνοντας βασικὸν μηνιαῖον μισθὸν ἀνώτερον τῶν κατωτάτων ὁρίων. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 3 τῆς αὐτῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως «εἰς τὴν διὰ τῆς παρούσης παρεχομένην αὔξησιν συμψηφίζεται πᾶσα αὔξησις οἰκειοθελῶς δοθεῖσα ἀπὸ 1.2.1954 καὶ ἐντεῦθεν, ὡς καὶ πᾶν ποσοστὸν αὐξήσεως χορηγηθὲν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης καὶ ἐντεῦθεν δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν κλπ. ἐπὶ πλέον τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1.1954 ἀποφάσεως ἡμῶν χορηγηθέντος ποσοστοῦ αὐξήσεως».

Αἱ ρηθεῖσαι διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1955 κανονιστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας ἦσαν, ὄντως, ἀσαφεῖς καὶ ἀμφιβόλου ἐννοίας, ὡς ταῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι εἰς ὡρισμένον ὁδηγὸν λεωφορείου, εἰς ὃν ὁ ἐργοδότης του ἠρνήθη τὴν καταβολὴν οἱασδήποτε αὐξήσεως, ὁ Ἐργατοδίκης Πειραιῶς ἐπεδίκασεν αὔξησιν ἐκ δραχμῶν 1,70 μηνιαίως (ἀπόφ. 269/1955), τὸ Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς ἀνεβίβασε τὴν αὔξησιν εἰς 76,75 (ἀπόφ. 1814/1955) καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἐδέχθη, ὅτι δὲν δικαιοῦται ποσῶς τῆς αὐξήσεως (ἀπόφ. 677/1955), τῆς διαφωνίας μεταξὺ τῶν ρηθέντων Δικαστηρίων ὀφειλομένης εἰς διάφορον ἑρμηνείαν τῶν διατάξεων τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. Ἡ δὲ ἐντεῦθεν προκληθεῖσα διχογνωμία δὲν περιωρίσθη μεταξὺ ὡρισμένων μισθωτῶν καὶ ὡρισμένων ἐργοδοτῶν, ἀλλὰ προσέλαβε μορφὴν συλλογικῆς διενέξεως μεταξὺ τῶν ἀντιστοίχων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, τὴν ἐπίλυσιν τῆς ὁποίας ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας παρέπεμψε, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 51756/3757/13.8.1955 πράξεώς του, εἰς τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 10 καὶ ἑπ. τοῦ νόμου 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» «προβλεπόμενα διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια», ἅτινα εἶναι συλλογικὰ ὄργανα τῆς Διοικήσεως (πρβλ. Σ.Ε. 1388/1956).

Ἡ ρηθεῖσα παραπομπὴ ἐστηρίχθη εἰς τὴν διάταξιν τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ν. 3239/1955, καθ' ἣν τὰ «διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια δύνανται ὁποτεδήποτε νὰ ἐπιλαμβάνωνται παραπεμπομένης αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ παρόντος νόμου διενέξεως, ἀφορώσης εἰς ἑρμηνείαν ὑφισταμένων ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεων διαιτησίας ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων», ὡς τοιούτων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων νοουμένων τῶν κανονιστικῶν, καὶ δὴ τῶν ἐκδοθεισῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν ἀρχικῶς μὲν τοῦ ν. 28/1944, εἶτα δὲ τοῦ ν. 2510/1953 (ὡς ἡ περὶ ἧς ἡ ἴδη πρόκειται), δοθέντος ὅτι μετὰ τὸν νέον ν. 3239/1955 στάδιον καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν εὐθέως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας δὲν ὀφίσταται πλέον.

Τὰ ἐκδόντα τὰς προσβαλλομένας ἀποφάσεις διοικητικὰ ὄργανα, ἑρμηνεύσαντα αὐθεντικῶς, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀποφάσεων τῶν προκύπτει, τὴν ὑπ' ἀριθ. 28050/1955 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, συνεμορφώθησαν πρὸς τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν τοῦ ν. 3239/1955, ἥτις παρέχει εἰς τὰ «διαιτητικὰ δικαστήρια» καὶ τελικῶς εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας (ὅστις, κατὰ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ νόμου τούτου, κηρύσσει τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν ἐκτελεστὰς καὶ ἐντέλλεται τὴν δημοσίευσίν των εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως) τὴν ἐξουσίαν, ὅπως, ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις, ἑρμηνεύωσιν «αὐθεντικῶς» τὰς κανονιστικὰς ὑπουργικὰς ἀποφάσεις. Ἡ ἀντίθετος ἄποψις ἡ ἀμφισβητοῦσα τὴν τοιαύτην ἔννοιαν τοῦ νόμου δέον νὰ ἀποκρουσθῇ, διότι, γινομένη δεκτὴ α) θὰ ἐνεφάνιζε τὸν νομοθέτην θεσπίζοντα κανόνας λίαν ἀμφιβόλου συνταγματικοῦ κύρους ἢ ἐπιδιώκοντα λύσεις προσωρινάς, ἐνῷ πρόθεσίς του ἦτο νὰ δίδηται ἐγκύρως ὁριστικὸν τέρμα εἰς τὰς συλλογικὰς διενέξεις τοῦ ρηθέντος εἴδους, ἀποτρεπομένων οὕτω, χάριν τῆς κοινωνικῆς γαλήνης καὶ τῆς ὁμαλῆς συνεργασίας μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν, τόσον τῶν ἀπεργιῶν, ὅσον καὶ τῆς δημιουργίας ἀπειραρίθμων δικῶν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, τὰς ὁποίας θὰ προὐκάλει ἡ ὑφ' ἑκατέρου τῶν μερῶν διάφορος ἑρμηνεία τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κλπ., β) δὲν θὰ ἐτέλει ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ ὅλον σύστημα τοῦ νόμου, ὅστις τείνει εἰς τὴν δημιουργίαν ἀντικειμενικῶν κανόνων δικαίου, ρυθμιζόντων τὰ τῆς ἐργασίας ἐν γένει καὶ ὑποχρεούντων οὐ μόνον τὰ ἐνδιαφερόμενα σωματεῖα, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη αὐτῶν καὶ γ) θὰ παρέβλεπε τὴν διάταξιν τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ νόμου. Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἑπομένως καὶ ἡ ἐκδιδομένη κατ' ἀσκησιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 15 § 2 ἐδ. β' παρεχομένης ἐξαιρετικῆς ἁρμοδιότητος, ἐφ' ὅσον ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ἐπέχει θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀποκτᾷ δηλαδὴ κανονιστικὸν χαρακτῆρα, τοῦθ' ὅπερ δὲν

θά ἐπετυγχάνετο, ἐάν ἡ διδομένη ὑπό τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων καί τοῦ Ὑπουργοῦ ἑρμηνεία δέν ἦτο «αὐθεντική».

Ὑπό τοιαύτην ἔννοιαν ἡ περί ἧς πρόκειται διάταξις τοῦ ἄρθρ. 15 § 2 ἐδ. β' τοῦ ν. 3239/1955 δέν προσκρούει εἰς τό Σύνταγμα, τό μέν διότι διά τῆς αὐθεντικῆς ἑρμηνείας δέν λύονται διαφοραί ἀνήκουσαι εἰς τήν ἁρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ἀλλ' ἀποκαλύπτεται ἡ ἀληθής βούλησις τοῦ ἐκδάντος τάς ἑρμηνευομένας ἀποφάσεις ὀργάνου, ἡ ἀρχικῶς κατά τρόπον ἀσαφῆ δηλωθεῖσα, τό δέ διότι τό ἄρθρ. 26 τοῦ Συντάγματος, ὅπερ ἐπικαλοῦνται οἱ αἰτοῦντες, μόνον τῶν τυπικῶν νόμων τήν αὐθεντικήν ἑρμηνείαν ἐπιφυλάσσει εἰς τήν νομοθετικήν ἐξουσίαν καί συνεπῶς δέν ἀπαγορεύει, ὅπως, ἀδεία—ὡς ἐν προκειμένῳ—τοῦ κοινοῦ νομοθέτου, αἱ διοικητικαί πράξεις, αἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου ἀσαφεῖς κανόνας δικαίου θεσπίζουσαι, ἑρμηνεύωνται αὐθεντικῶς διά πράξεως ὁμοίου πρός τήν ἑρμηνευομένην τύπου.

Ἐκ τῆς ἐν τῇ 4ῃ σκέψει τῆς παρούσης παρατεθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 15 § 2 ἐδ. β' τοῦ νόμου 3239/1955 σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας παραπομπή εἰς τά διαιτητικά δικαστήρια συλλογικῆς διενέξεως, ἀφορώσης εἰς τήν ἑρμηνείαν ὑφισταμένων ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, δέον νά γίνηται «κατά τήν διαδικασίαν τοῦ παρόντος νόμου», ἤτοι μετά ἀνεπιτυχῆ προσπάθειαν συμβιβαστικῆς λύσεως τῆς διενέξεως, εἴτε δι' ἀπ' εὐθείας μεταξύ τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν διαπραγματεύσεων, εἴτε τῇ μεσολαβήσει τοῦ Ὑπουργείου, συμφώνως πρός τά ἐν ἄρθροις 2 καί 9 τοῦ νόμου ὁριζόμενα. Παρέκκλισις ἀπό τοῦ κανόνος τούτου συγχωρεῖται, κατά τό ἄρθρ. 17 § 1, μόνον «ἐπί περιπτώσεων ἐξαιρετικοῦ χαρακτῆρος, δυναμένων νά διαταράξωσι τήν δημοσίαν τάξιν ἢ νά προκαλέσωσι κλονισμόν εἰς τήν ἐθνικήν οἰκονομίαν», ὁπότε ὁ Ὑπουργός τῆς Ἐργασίας δικαιοῦται «νά παραπέμψῃ τήν διαφοράν ἀπ' εὐθείας ἐνώπιον τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων, μή τηρουμένης τῆς διά τοῦ παρόντος καθοριζομένης προδικασίας παραπομπῆς».

Ἐν προκειμένῳ, οὔτε ἡ ρηθεῖσα προδικασία ἐτηρήθη, οὔτε ὁ Ὑπουργός ἐπικαλεῖται ἐν τῷ πρός τό διαιτητικόν δικαστήριον παραπεμπτικῷ ἐγγράφῳ τοῦ λόγους ἐκ τῶν κατά νόμον δικαιολογούντων τήν παράλειψιν αὐτῆς. Ἀκυρωτέαι, ἑπομένως, καθίστανται αἱ προσβαλλόμεναι πράξεις, κατά τόν περί τοῦτου βάσιμον λόγον τῆς κρινομένης αἰτήσεως, ἀλυσιτελοῦς ἀποβαινούσης τῆς ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν.

Δ ι ά τ α ῦ τ α

Δέχεται τήν αἴτησιν ἀκυρώσεως.

Ἀκυροῖ τάς ὑπ' ἀριθ. 1/1955 ἀποφάσεις τοῦ τε Πρωτοβαθμίου καί τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ὡς καί τήν ὑπ' ἀριθ. 75321/5752 τῆς 23.12.1955 πρᾶξιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας, δι' ἧς αἱ ρηθεῖσαι ἀποφάσεις ἐκηρύχθησαν ἐκτελεσταί.

II

Προδικασία παραπομπῆς ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς Διαιτητικόν Δικαστήριον συλλογικῆς διενέξεως.

Ἀκύρωσις τῶν ὑπ' ἀριθ. 2/1955 διαιτητικῶν ἀποφάσεων καί τῆς ὑπ' ἀριθ. 64571/1955 πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περί κηρύξεως αὐτῶν ἐκτελεστῶν.

Ἐπί τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω θέματος ἀσχολεῖται καί ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε., παρατιθεμένη καί αὕτη, ὡς ἔχει, ἐνδιαφέρουσα διά τήν ἐπ' αὐτῆς ἀκύρωσιν τῶν ἐν τῷ διατακτικῷ ἀποφάσεων.

Τό ἱστορικόν τῆς ὑποθέσεως, κατά τήν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ Ὑπουργός Ἐργασίας, διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 28540/56/1954 τῆς 21.8.1954 ἀποφάσεώς του (Ε.Κ. τ. Β' 179), ἐκδοθείσης ἐπί τῇ βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ν.δ. 2510/1953 «περί ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν προσωπικοῦ Τραπεζιτικῶν Ἱδρυμάτων καί ἄλλων τινῶν διατάξεων», ἐχορήγησεν ἀπό 1 Ἰουνίου 1954 προσωρινῶς καί μέχρις ὁριστικῆς ρυθμίσεως τοῦ ζητήματος ὑπό τῶν συσταθησομένων διακανονιστικῶν τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ὀργάνων ἢ συνάψεως σχετικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς μέν τούς ὁδηγούς, σταθμάρχας καί ἐλεγκτάς τῶν ἀστικῶν καί ὑπεραστικῶν λεωφορείων τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ κατονομαζομένων περιφερειῶν, ἐν αἷς καί ἡ Θεσσαλονίκη, μηνιαίαν αὔξησιν ἐκ δραχ. 150, εἰς τούς εἰσπράκτορας δέ τῶν αὐτῶν περιφερειῶν μηνιαίαν αὔξησιν ἐκ δραχμῶν 120. Διά τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὡρίσθη περαιτέρω, ὅτι ἡ ὡς ἄνω αὔξησις δέν ἐνσωματοῦται εἰς τόν βασικόν μισθόν τῶν ὡς εἴρηται μισθωτῶν, ἀλλά προστίθεται εἰς τό σύνολον τῶν ἀποδοχῶν των, μή ὑπολογιζομένων ἐπ' αὐτῆς προσαυξήσεων καί ἐπιδομάτων πολυετοῦς ὑπηρεσίας, οἰκογενειακῶν βαρῶν κλπ.

Διά νεωτέρας ὑπ' ἀριθ. Φ. 28050/54/3.1.1955 ἀποφάσεώς του (Ε.Κ. τ. Β' φ. 1), ἐκδοθείσης ἐπί τῇ βάσει τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἐξουσιοδοτικῆς διατάξεως, ὁ προμνησθείς Ὑπουργός προέβη διά τόν ἀπό 1 Ἰανουαρίου 1955 καί ἐφεξῆς χρόνον εἰς αὔξησιν τῶν κατωτάτων ὁρίων βασικῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἐργαζομένων (ἄρθρον 1), ὡς καί τῶν κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν τῶν ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένων μισθωτῶν (ἄρθρον 2), ὁρίσας εἰδικώτερον, ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, ὅτι, προκειμένου περί ἀρρένων μισθωτῶν, ὧν τά κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν κατά τήν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἦσαν ὑπέρτερα τῶν δραχ. 812.50 ἢ οἵτινες ἐλάμβανον βασικόν μισθόν ἀνώτερον τῶν κατωτάτων ὁρίων, εἰς τούτους χορηγεῖται αὔξησις ἐκ δρχ. 128, ἐνσωματουμένη εἰς τάς ἀποδοχάς των. Περαιτέρω διά τοῦ ἄρθρου 5 τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὡρίσθη, ὅτι «εἰς τήν διά τῆς παρούσης παρεχομένην αὔξησιν συμψηφίζεται πᾶσα αὔξησις οἰκειοθελῶς δοθεῖσα ἀπό 1ης Φεβρουαρίου 1954 καί ἐντεῦθεν, ὡς καί πᾶν ποσοστόν αὐξή-

σεως, χορηγηθέν άπό της ήμερομηνίας ταύτης και έντεύθεν, δυνάμει συλλογικών συμβάσεων έργασίας, ύπουργικών άποφάσεων, εσωτερικών κανονισμών κλπ. επί πλέον του διά της ύπ' άριθ. 27653/1/1954 άποφάσεως ήμών χορηγηθέντος ποσοστού αύξήσεως».

Ένεφθείσης όμως μεταξύ των ενδιαφερομένων διενέξεως περί την έννοιαν της ώς άνω διατάξεως του άρθρου 5 της ύπ' άριθ. Φ. 28050/54/3.1.1955 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας και δή ώς προς το εάν εις την διά της αποφάσεως ταύτης χορηγηθείσαν έκ δραχμών 128 αύξησιν ήτο συμψηφιστέα ή ού και ή διά της προμνησθείσης ύπ' άριθ. 28540/56/54/21.8.1954 αποφάσεως του αύτου Υπουργού χορηγηθείσα έκ δραχ. 200 ή 150 τοιαύτη και προκληθεισών εντεύθεν δικών κλπ., ό ρηθείς Υπουργός, επικαλούμενος την διάταξιν του άρθρου 15 § 2 εδ. β' του ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας. . » (Ε.Κ. φ. 125), παρέπεμψε, διά των ύπ' άριθ. 58548/3878/24.8.1955 και 58981/4208/22.9.1955 εγγράφων του, ένώπιον του κατά τον αύτον ν. 3239/1955 Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών την διένεξιν ταύτην προς επίλυσιν.

Το προμνησθέν Διαιτητικόν Δικαστήριον, επιληφθέν της υποθέσεως ταύτης, εξέδωκε την ύπ' άριθ. 2/4.10.1955 απόφασίν του, δι' ής απεφήνατο, ότι της διά της ύπ' άριθ. 28050/1955 υπουργικής αποφάσεως χορηγηθείσης αύξήσεως δικαιούνται και έκεινοι, εις ούς εχορηγήθη ή ύπό της ύπ' άριθ. 28540/56/1954 αποφάσεως προβλεπομένη αύξησις, της τελευταίας ταύτης αύξήσεως μη συμψηφιζομένης εις την πρώτην.

Κατά της αποφάσεως ταύτης ήσκήθησαν εφέσεις μεταξύ άλλων και ύπό του εν Θεσσαλονίκη εδρεύοντος και ήδη αιτούντος Σωματείου υπό την επωνυμίαν «Ένωσις Αστικών Λεωφορείων πόλεως Θεσσαλονίκης ό Μέγας Αλέξανδρος», εφ' ών, συνεκδικασθεισών, εξεδόθη ή ύπ' άριθ. 2/21.11.1955 απόφασις του Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου, Αθηνών, δι' ής απερρίφθησαν ώς αβάσιμοι αι ασκηθείσαι έφέσεις και επεκυρώθη ή εκκληθείσα απόφασις.

Επηκολούθησεν ή ύπ' άριθ. 64571/4558 της 23 Δεκεμβρίου 1955 κοινή απόφασις των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας (Ε.Κ.τ.Β'φ. 237), δι' ής εκηρύχθησαν εκτελεσταί αι ώς άνω αποφάσεις των Διαιτητικών Δικαστηρίων, συμπληρωθείσαι μία υπό των Υπουργών τούτων ώς προς τον τρόπον πληρωμής των μισθολογικών διαφορών, τών προκυπτουσών εκ της εφαρμογής της ύπ' άριθ. 28050/1955 υπουργικής αποφάσεως, ώς ηρμηνεύθη αύτη διά των εν λόγω διαιτητικών αποφάσεων.

Της τελευταίας ταύτης υπουργικής αποφάσεως επεδιώχθη νύν ή ακύρωσις διά της αιτήσεως ακυρώσεως και τούς εν αύτη και τω από 22 Μαΐου 1956 δικογράφω προσθέτων λόγων διατυπουμένους λόγους ακυρώσεως, δι' ών προβάλλεται κακή ερμηνεία και εφαρμογή της διατάξεως του άρθρ. 15 § 2 εδ. β' του Ν. 3239/1955, άλλως αντισυνταγματικότης της διατάξεως ταύτης, παράβασις των καθοριζομένων την διαδικασίαν παραπομπής εις τα διαιτητικά δικαστήρια διατάξεων του αύτου νόμου, ώς και της διατάξεως του άρθρου 15 § 5 αύτου.

Συμβουλίου Επικρατείας 1814/1956, Ολομελείας

Πρόεδρος ό κ. *Σ. Ν. Σολιώτης*
Εισηγητής ό Σύμβουλος κ. *Γ. Δ. Σπυρόπουλος*
Δικηγόροι οί κ.κ. Α. Σακελλαρόπουλος, Κ. Τέγος, Πάρεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, Κ. Δημάκης, Χ. Μοριάνθης

Διά της ύπό κρίσιν, εμπροθέσμως ασκηθείσης, αιτήσεως, διώκεται ή ακύρωσις της ύπ' άριθ. 64571/4558 της 23/29 Δεκεμβρίου 1955 πράξεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας, δι' ής εκηρύχθησαν εκτελεσταί α) ή ύπ' άριθ. 2/1955 απόφασις του Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών, όπερ, επιλύσαν την μεταξύ της εθνικής πανελλαδικής ομοσπονδίας επαγγελματιών ιδιοκτητών αστικών λεωφορείων και της πανελλαδικής ομοσπονδίας αυτοκινητιστών υπεραστικών συγκοινωνιών αφ' ενός και της ομοσπονδίας υπαλλήλων προσωπικού αυτοκινήτων Ελλάδος αφ' ετέρου υφισταμένην διένεξιν, στρεφομένην περί την ερμηνείαν των διατάξεων της ύπ' άριθ. 28050/1955 κανονιστικής αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, απεφάνθη ότι της διά της αποφάσεως ταύτης χορηγηθείσης αύξήσεως των μέχρι της 1.1.1955 βασικών μηνιαίων μισθών δικαιούνται από 1.1.1955 και εκείνοι εκ των ανηκόντων εις το προσωπικόν κινήσεως των υπεραστικών λεωφορείων της Χώρας, ώς και των άστικών τοιούτων των επαρχιακών πόλεων (εξαιρέσει των σταθμαρχών, ελεγκτών και υπαλλήλων γραφείων ΚΤΕΑΛ Θεσσαλονίκης), εις οίς εχορηγήθη αύξησις από 1.6.1954 διά της ύπ' άριθ. 28540/1954 αποφάσεως του Υπουργού της Εργασίας, μη συμψηφιζομένης της αυξήσεως ταύτης εις την χορηγηθείσαν διά της ύπ' άριθ. 28050/1955 ομοίας, και β) ή ύπ' άριθ. 2/1955 απόφασις του Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών, δι' ής απερρίφθησαν αι κατά της ρηθείσης αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου Διαιτητικού Δικαστηρίου ασκηθείσαι έφέσεις της πανελλαδικής ομοσπονδίας αυτοκινητιστών υπεραστικών συγκοινωνιών, της ένώσεως αστικών λεωφορείων Θεσσαλονίκης «ό Μέγας Αλέξανδρος» και άλλων παρεμφερών εργοδοτικών οργανώσεων και επεκυρώθη ή απόφασις του Πρωτοβαθμίου Διαιτητικού Δικαστηρίου.

Παραδεκτώς παρεμβαίνουσιν υπέρ του κύρους των προσβαλλομένων πράξεων, ώς έχοντες έννομον προς τούτο συμφέρον, αφ' ενός μεν ή ομοσπονδία υπαλλήλων προσωπικού αυτοκινήτων Ελλάδος και ή Ένωσις οδηγών αστικών και υπεραστικών λεωφορείων «ή Ένότης», αφ' ετέρου δε ό σύνδεσμος σταθμαρχοελεγκτών και υπαλλήλων γραφείων αυτοκινήτων Μακεδονίας, ή Ένωσις οδηγών αυτοκινήτων Βορείου Ελλάδος και ό σύνδεσμος εισπρακτόρων λεωφορείων αυτοκινήτων Μακεδονίας.

Διά μεν του άρθρου 2 της ύπ' άριθ. 28050/1955 αποφάσεως του Υπουργού της Εργασίας, της εκδοθείσης κατ' εξουσιοδότησιν του άρθρου 12 του ν.δ. 2510/1953, ώρισθη ότι τα υπό των εν ισχύι συλλογικών συμβάσεων, υπουργικών

ἀποφάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ ἄλλων διατάξεων καθωρισμένα καὶ ἰσχύοντα κατὰ τὴν 1.1.1955 κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν τῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένων μισθωτῶν, τῶν συνδεομένων μετὰ τοῦ οἱουδήποτε ἐργοδότου διὰ σχέσεως ἐργασίας τοῦ Ἰδιωτικοῦ δικαίου, αὐξάνονται ἀπὸ 1.1.1955, τῆς αὐξήσεως, προκειμένου περὶ τῶν ἀρρένων ὑπαλλήλων καὶ τοῦ ἄρρενος βοηθητικοῦ προσωπικοῦ, ὁριζομένης εἰς δραχ. 128 μηνιαίως, καταβαλλομένης δὲ καὶ εἰς τοὺς λαμβάνοντας βασικὸν μηνιαῖον μισθὸν ἀνώτερον τῶν κατωτάτων ὁρίων. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 5 τῆς αὐτῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως «εἰς τὴν διὰ τῆς παρούσης παρεχομένην αὔξησιν συμψηφίζεται πᾶσα αὔξησις οἰκειοθελῶς δοθεῖσα ἀπὸ 1.2.1954 καὶ ἐντεῦθεν, ὡς καὶ πᾶν ποσοστὸν αὐξήσεως χορηγηθὲν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης καὶ ἐντεῦθεν δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν κλπ. ἐπὶ πλέον τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27653/1/1954 ἀποφάσεως ἡμῶν χορηγηθέντος ποσοστοῦ αὐξήσεως».

Αἱ ρηθεῖσαι διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1955 κανονιστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας ἦσαν, ὄντως, ἀσαφεῖς καὶ ἀμφιβόλου ἐννοίας, ὡς τοῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι εἰς ὡρισμένον ὁδηγὸν λεωφορείου, εἰς ὃν ὁ ἐργοδότης του ἠρνήθη τὴν καταβολὴν οἱασδήποτε αὐξήσεως, ὁ Ἐργατοδίκης Πειραιῶς ἐπεδίκασεν αὔξησιν ἐκ δραχμῶν 1,70 μηνιαίως (ἀπόφ. 269/1955), τὸ Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς ἀνεβίβασε τὴν αὔξησιν εἰς 76,75 (ἀπόφ. 1814/1955), καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἐδέχθη ὅτι δὲν δικαιοῦται ποσῶς τῆς αὐξήσεως (ἀπόφ. 677/1955), τῆς διαφωνίας μεταξὺ τῶν ρηθέντων Δικαστηρίων ὀφειλομένης εἰς διάφορον ἑρμηνείαν τῶν διατάξεων τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. Ἡ δὲ ἐντεῦθεν προκληθεῖσα διχογνωμία δὲν περιωρίσθη μεταξὺ ὡρισμένων μισθωτῶν καὶ ὡρισμένων ἐργοδοτῶν, ἀλλὰ προσέλαβε μορφὴν συλλογικῆς διενέξεως μεταξὺ τῶν ἀντιστοίχων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, τὴν ἐπίλυσιν τῆς ὁποίας ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας παρέπεμψε, διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 53548/3878-24.8.1955 καὶ 58981/4208-22.9.1955 πράξεών του, εἰς τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 10 καὶ ἐπ. τοῦ ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» ἐπροβλεπόμενα διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια», ἅτινα εἶναι συλλογικὰ ὄργανα τῆς Διοικήσεως (πρβλ. Σ.Ε. 1388/1956).

Ἡ ρηθεῖσα παραπομπὴ ἐστηρίχθη εἰς τὴν διάταξιν τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ν. 3239/1955, καθ' ἣν «τὰ διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια δύνανται ὁποτεδήποτε νὰ ἐπιλαμβάνωνται παραπεμπομένης αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ παρόντος νόμου διενέξεως ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων», ὡς τοιούτων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων νοουμένων τῶν κανονιστικῶν, καὶ δὴ τῶν ἐκδοθεισῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν ἀρχικῶς μὲν τοῦ ν. 28/1944, εἶτα δὲ τοῦ ν. 2510/1953 (ὡς ἡ περὶ ἧς ἤδη πρόκειται), δοθέντος ὅτι, μετὰ τὸν νέον ν. 3239/1955, στάδιον καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν εὐθέως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας δὲν ὑφίσταται πλέον.

Τὰ ἐκδόντα τὰς προσβαλλομένας ἀποφάσεις διοικητικὰ ὄργανα, ἑρμηνεύσαντα αὐθεντικῶς, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀποφάσεων τῶν προκύπτει, τὴν ὑπ' ἀριθ. 28050/1955 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, συνεμορφώθησαν πρὸς τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν τοῦ ν. 3239/1955, ἥτις παρέχει εἰς τὰ «διαιτητικὰ δικαστήρια» καὶ τελικῶς εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας (ὅστις, κατὰ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ νόμου τούτου, κηρύσσει τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν ἐκτελεστὰς καὶ ἐντέλλεται τὴν δημοσίευσιν τῶν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως) τὴν ἐξουσίαν ὅπως, ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις, ἑρμηνεύσωσιν «αὐθεντικῶς» τὰς κανονιστικὰς ὑπουργικὰς ἀποφάσεις. Ἡ ἀντίθετος ἄποψις ἡ ἀμφισβητοῦσα τὴν τοιαύτην ἔννοιαν τοῦ νόμου δέον νὰ ἀπορριφθῇ, διότι, γινομένη δεκτή, α) θὰ ἐνεφάνιζε τὸν νομοθέτην θεσπίζοντα κανόνας λίαν ἀμφιβόλου συνταγματικοῦ κύρους ἢ ἐπιδιώκοντα λύσεις προσωρινάς, ἐνῷ πρόθεσίς του ἦτο νὰ δίδηται ἐγκύρως ὁριστικὸν τέρμα εἰς τὰς συλλογικὰς διενέξεις τοῦ ρηθέντος εἴδους, ἀποτρεπομένων οὕτω, χάριν τῆς κοινωνικῆς γαλήνης καὶ τῆς ὁμαλῆς συνεργασίας μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν τόσον τῶν ἀπεργιῶν, ὅσον καὶ τῆς δημιουργίας ἀπειραρίθμων δικῶν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, τὰς ὁποίας θὰ προύκάλει ἡ ὑφ' ἑκατέρου τῶν μερῶν διάφορος ἑρμηνεία τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κλπ., β) δὲν θὰ ἐτέλει ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ ὅλον σύστημα τοῦ νόμου, ὅστις τείνει εἰς τὴν δημιουργίαν ἀντικειμενικῶν κανόνων δικαίου, ρυθμιζόντων τὰ τῆς ἐργασίας ἐν γένει καὶ ὑποχρεούντων οὐ μόνον τὰ ἐνδιαφερόμενα σωματεῖα, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη αὐτῶν καὶ γ) θὰ παρέβλεπε τὴν διάταξιν τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ νόμου. Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἑπομένως καὶ ἡ ἐκδιδομένη κατ' ἄσκησιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 15 § 2 ἐδ. β' παρεχομένης ἐξαιρετικῆς ἁρμοδιότητος, ἐφ' ὅσον ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ἐπέχει θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀποκτᾷ δηλαδὴ κανονιστικὸν χαρακτῆρα, τοῦθ' ὅπερ δὲν θὰ ἐπετυγχάνετο, ἐὰν ἡ διδομένη ὑπὸ τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ ἑρμηνεία δὲν ἦτο «αὐθεντική».

Ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν ἡ περὶ ἧς πρόκειται διάταξις τοῦ ἄρθρου 15 § 2 ἐδ. β' τοῦ ν. 3239/1955 δὲν προσκρούει εἰς τὸ Σύνταγμα, τὸ μὲν διότι διὰ τῆς αὐθεντικῆς ἑρμηνείας δὲν λύονται διαφοραὶ ἀνήκουσαι εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ἀλλ' ἀποκαλύπτεται ἡ ἀληθὴς βούλησις τοῦ ἐκδόντος τὰς ἑρμηνευομένας ἀποφάσεις ὀργάνου, ἡ ἀρχικῶς κατὰ τρόπον ἀσαφῆ δηλωθεῖσα, τὸ δὲ διότι τὸ ἄρθρ. 26 τοῦ Συντάγματος, ὅπερ ἐπικαλοῦνται οἱ αἰτοῦντες, μόνον τῶν τυπικῶν νόμων τὴν αὐθεντικὴν ἑρμηνείαν ἐπιφυλάσσει εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν, καὶ συνεπῶς δὲν ἀπαγορεύει, ὅπως, ἀδείᾳ —ὡς ἐν προκειμένῳ— τοῦ κοινοῦ νομοθέτου, αἱ διοικητικαὶ πράξεις, αἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου ἀσαφεῖς κανόνας δικαίου θεσπίζουσαι, ἑρμηνεύωνται αὐθεντικῶς διὰ πράξεως ὁμοίου πρὸς τὴν ἑρμηνευομένην τύπου.

Ἐκ τῆς ἐν τῇ 5ῃ σκέψει τῆς παρούσης παρατεθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 15 § 2 ἐδ. β' τοῦ νόμου 3239/1955 σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας παραπομπὴ εἰς τὰ διαιτητικὰ δικαστήρια συλλογικῆς διενέξεως, ἀφορώσης εἰς ἑρμηνείαν ὑφισταμένων ὅρων

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΕΝΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΩΝ

Έφαρμογή καὶ ἐπὶ καταγγελίας τῶν περὶ κοινωνίας διατάξεων τοῦ Α.Κ

Δικαίωμα ἀναιρέσεως καὶ ἄσκησις κατὰ διαδίκου κατ' ἄρθρ. 813 Πολιτ. Δικονομίας.—Ἀνέλεγκτος κρίσις Δικαστηρίου οὐσίας περὶ τοῦ ὅτι ἐργοδότης διετέλουν ἐν ἐμπορικῇ κοινοπραξίᾳ πρὸς διατήρησιν κληρονομιαίου ἐμπορικοῦ καταστήματος.—Ἐφαρμογή, κατ' ἄρθρ. 43 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Α.Κ. Νόμου, ἐπὶ κοινωνίας κατ' ἰδανικὰ μέρη, ὑφισταμένης κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ., τῶν διατάξεων τοῦ Α.Κ.—Ὁρισμοὶ τοῦ ἄρθρου 788 Α.Κ.—Ἔλλειψις ἐννόμου ἀποτελέσματος τῆς ὑπὸ ἑνὸς μόνον τῶν κοινωνῶν γενομένης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Μισθωτὸς ὑπηρέτει εἰς ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ 1926. Ἡ ἐπιχείρησις περιῆλθεν εἰς τοὺς ἐργοδότας του διὰ κληρονομίας. Κατὰ τὸ ἔτος 1953 οἱ ἐργοδόται ἦλθον εἰς ἔριδας μεταξύ των, μὴ συναινούντων δὲ τῶν λοιπῶν ὁ ἐξ αὐτῶν ἀναιρεσίβλητος προέβη εἰς καταγγελίαν τῆς μεταξὺ των συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἀναιρεσείοντος «δι' ἴδιον αὐτοῦ λογαριασμόν».

Ἐπὶ τοῦ τρίτου λόγου ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἀναιρεθείσης ὑπ' ἀριθ. 1469/1955 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία εἶχε δεχθῇ, ὅτι ἐχώρησεν ἐν προκειμένῳ νόμιμος καταγγελία, καὶ τὸν ὁποῖον λόγον ἀναιρέσεως ἐδέχθη ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὑπεστηρίχθησαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος μισθωτοῦ τὰ ἑξῆς:

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 486, 492 Α.Κ. ἡ καταγγελία, θεωρουμένη ὡς ἀποσβεστικὸν τῆς ἐνοχῆς γεγονός, ἐνεργεῖ ὑποκειμενικῶς, εἴτε πρόκειται περὶ παθητικῆς εἰς ὁλόκληρον ἐνοχῆς (ἄρθρον 486 Α.Κ.), εἴτε περὶ ἐνεργητικῆς εἰς ὁλόκληρον ἐνοχῆς (492 Α.Κ.). Ὅταν δὲ λέγωμεν, ὅτι ἐνεργεῖ «ὑποκειμενικῶς» ἐννοοῦμεν, ὅτι αἱ συνέπειαι ταύτης ἀφοροῦν μόνον τὸν καταγγέλλοντα καὶ τὸν πρὸς ὃν ἡ καταγγελία, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ἐν τῇ (πολυπροσώπῳ) ἐνοχῇ πρόσωπα. Ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας διασταυρώνονται δύο ἐνοχαί: Ἡ μία ἐν ᾗ ὀφειλέτης εἶναι ὁ ἐκμισθωτής. Αὕτη, ἐφ' ὅσον εἶναι πλείονες οἱ δανεισταὶ (ἐργοδόται), εἶναι ἐκ τῆς φύσεώς της ἀδιαιρετος ἐνοχή. Ἡ ἑτέρα, ἐν ᾗ ὀφειλέτης εἶναι ὁ μισθωτὴς - ἐργοδότης. Αὕτη, ἐφ' ὅσον εἶναι πλείονες οἱ ὀφείλεται (ἐργοδόται), εἶναι συνήθως, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ γενεσιουργοῦ λόγου τῆς ἐνοχῆς, εἰς ὁλόκληρον τοιαύτη (491 Α.Κ.).

Κατ' ἀρχὴν λοιπὸν θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις βάσει τῶν ἀνωτέρω καὶ μετὰ πλείστων ἐνδοιασμῶν (λόγῳ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς ἀδιαιρέτου ἐνοχῆς, ἥτις ρητῶς τονίζεται εἰς τὰ ἄρθρα 491 καὶ 495), ὅτι ἐπὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ ἐκ ταύτης ἐνοχὴ καταλύεται οὐχὶ ἐξ ἀντικειμένου, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν καταγγέλλαντα καὶ τὸν πρὸς ὃν ἡ καταγγελία. Ἡ προσβαλλομένη φαίνεται ὅτι ἐξήντλησε τὸ ἐνδιαφέρον της εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον: Ἀφοῦ ἐδέχθη ὅτι δὲν ὑφίσταται μεταξὺ τῶν ἐργοδοτῶν ὁμόρρυθμος ἑταιρεία, ἀλλὰ μόνον «ἐμπορικὴ κοινοπραξία», περαιτέρω ἐδέχθη, ὅτι ἐκ τῆς μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τούτων συμβάσεως ἐργασίας ὑφίστατο ἀλληλέγγυος ἐνοχή. Καὶ συνεπέρανε: Ἀφοῦ ἐπρόκειτο ἀλληλέγγυος ἐνοχὴ ἡ καταγγελία ταύτης δρᾷ ὑποκειμενικῶς, δηλ. ἀφορᾷ τὴν καταγγέλλαντα καὶ τὸν ἀναιρεσείοντα.

Τὸ σφάλμα τῆς προσβαλλομένης εἶναι ἔκδηλον: Αὕτη ἤρχισεν ἀπὸ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. Μᾶς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, δέον νὰ γίνηται «κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ παρόντος νόμου», ἤτοι μετὰ ἀνεπιτυχῆ προσπάθειαν συμβιβαστικῆς λύσεως τῆς διενέξεως, εἴτε δι' ἀπευθείας μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν διαπραγματεύσεων, εἴτε τῇ μεσολαβήσει τοῦ Ὑπουργείου, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν ἄρθροις 2 καὶ 9 τοῦ νόμου δριζόμενα. Παρέκκλισις ἀπὸ τοῦ κανόνος τούτου συγχωρεῖται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 17 § 1, μόνον «ἐπὶ περιπτώσεων ἐξαιρετικοῦ χαρακτῆρος, δυναμένων νὰ διαταράξωσι τὴν δημοσίαν τάξιν ἢ νὰ προκαλέσωσι κλονισμὸν εἰς τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν», ὁπότε ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δικαιοῦται νὰ παραπέμψῃ τὴν διαφορὰν ἀπ' εὐθείας ἐνώπιον τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων, «μὴ τηρουμένης τῆς διὰ τοῦ παρόντος καθοριζομένης προδικασίας παραπομπῆς».

Ἐν προκειμένῳ οὔτε ἡ ρηθεῖσα προδικασία ἐτηρήθη, οὔτε ὁ Ὑπουργὸς ἐπικαλεῖται ἐν τῷ πρὸς τὸ διαιτητικὸν δικαστήριον παραπεμπτικῷ ἐγγράφῳ του λόγους ἐκ τῶν κατὰ νόμον δικαιολογούντων τὴν παράλειψιν αὐτῆς. Ἀκυρωτέαι, ἑπομένως, καθίστανται αἱ προσβαλλόμεναι πράξεις, κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον λόγον τῆς κρινομένης αἰτήσεως, ἀλυσιτελοῦς ἀποβαινούσης τῆς ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτον τὰς παρεμβάσεις

Δέχεται τὴν αἴτησιν ἀκυρώσεως

Ἀκυροῖ τὰς ὑπ' ἀριθ. 2/1955 ἀποφάσεις τοῦ τε Πρωτοβαθμίου καὶ τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 64571/4558 τῆς 23.12.1955 πρᾶξιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δι' ἧς αἱ ρηθεῖσαι ἀποφάσεις ἐκηρύχθησαν ἐκτελεσταί.

είπε πῶς δρῆ ἡ ποίαν δύναμιν ἔχει ἔναντι τῶν λοιπῶν ἡ καταγγελία ἐπὶ ἀλληλεγγύου ἐνοχῆς. Τὸ ζήτημα ὅμως δὲν εἶναι αὐτό. Τὸ ζήτημα εἶναι τοῦτο: Ὑπῆρχε δικαίωμα πρὸς καταγγελίαν εἰς ἕνα τῶν συνεργοδοτῶν; Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐρευνήσῃ πρῶτον τὸ ἐρώτημα τοῦτο, καὶ, ἂν ἔδιδε καταφατικὴν ἀπάντησιν, θὰ ἔφθανε εἰς τὸ ζήτημα περὶ τῆς δυνάμεως τῆς καταγγελίας. Ἡ προσβαλλομένη λοιπὸν μᾶς ἔδωσε ἀπάντησιν περὶ τοῦ πῶς δρᾷ ἡ καταγγελία. Καὶ παρέλειψε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ κύριον πρωταρχικὸν ζήτημα: ἐὰν ὑφίστατο δικαίωμα πρὸς καταγγελίαν.

Ἡ προσβαλλομένη ἐδέξατο, ὅτι μεταξὺ τῶν συνεργοδοτῶν ὑφίστατο «ἐμπορικὴ κοινοπραξία», ὅτι προσελήφθη ὁ ἀναιρεσείων παρὰ τῆς κοινοπραξίας καὶ τέλος καὶ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων εἰργάζετο ὡς διευθυντὴς πωλήσεων τοῦ κοινοῦ καταστήματος.

Προβάλλει λοιπὸν ἀμέσως, ὅτι μεταξὺ τῶν ἑταίρων ὑφίστατο κοινωνία ὁμάδος δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, δηλαδὴ κοινωνία περιουσίας (δημιουργηθεῖσα ἐκ κληρονομίας). Μεταξὺ τῶν κοινῶν τούτων δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος συμβάσεως ἐργασίας διπλῆ ἐνοχὴ (πρὸς παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ πρὸς ἀπόληψιν τοῦ μισθοῦ).

Ἤδη λοιπὸν ἐρωτᾶται: Δύναται ὁ κοινωνὸς - ἐργοδότης νὰ προβῇ εἰς καταγγελίαν «δι' Ἴδιον αὐτοῦ λογαριασμόν» (ὡς ἐδέξατο ἡ προσβαλλομένη) τῆς συμβάσεως ἐργασίας; Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ εἶναι ἀποφατικὴ διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρ. 788, 789 ἐπ. Α.Κ., τὴν κοινωνίαν διέπουν αἱ ἑξῆς δύο ἀρχαί: Ἡ μία εἶναι, ὅτι οὐδεὶς τῶν κοινωνῶν δύναται νὰ διαθέσῃ τὴν μερίδα τοῦ ἑτέρου κοινωνοῦ. Ἡ ἑτέρα, ὅτι ἡ διαχείρισις τοῦ κοινοῦ ἐνεργεῖται παρὰ πάντων καὶ ἐν ἀσυμφωνίᾳ δι' ἀποφάσεως τῆς πλειοψηφίας ἢ τοῦ Δικαστηρίου.

Ἐὰν λοιπὸν δεχθῶμεν, ὡς πράγματι συμβαίνει, ὅτι ἡ ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐνοχὴ ἀποτελεῖ ὅμως μετὰ τῶν λοιπῶν στοιχείων τῆς κοινῆς ἐπιχειρήσεως κοινὸν περιουσιακὸν στοιχεῖον, ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως παρά τινος τῶν κοινωνῶν, δηλ. ἡ ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ θὰ ἀπετέλει πρᾶξιν διαχειρίσεως (ὡς καὶ ἡ πρόσληψις), ἐπιχειρητέαν, ὡς ὁρίζει τὸ ἄρθρ. 788 ἐπ. Ὑπὸ ἀντίθετον ἐκδοχὴν θὰ ἐπετρέπετο εἰς τινα τῶν κοινωνῶν ἡ ἐπιχείρησις πράξεως ἐνεχούσης διάθεσιν τοῦ μεριδίου τῶν ἑταίρων ἐπὶ τῆς κοινῆς περιουσίας, εἰς ἣν περιλαμβάνεται καὶ ἡ μισθωτικὴ ἐνοχή.

Ἀντιπαρετηρήθη δι' ἐπικλήσεως τῆς γνώμης τοῦ *Κανκῆ* (Ἐνοχ. ἄρθρ. 669 § 4), ὅτι ἐπὶ πλειόνων συμμισθωτῶν (ἐργοδοτῶν) ἐπιτρέπεται ἡ καταγγελία. Νομίζομεν ἐκ τῶν ὅσων ἀναφέρει ὁ *Μπαλῆς*, ἐν Γεν. Ἀρχ. § 31, εἰς τὴν γνώμην τοῦ ὁποίου παραπέμπει ὁ *Κανκῆς*, ἐσφαλμένως οἱ ἀναιρεσίβλητοι ἀντιλαμβάνονται τὴν ἐπικαλουμένην γνώμην.

Ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ καταδείξωμεν τὴν πλάνην διὰ τῶν ἑξῆς παραδειγμάτων:

Ὑποθέσωμεν εἰς τινα περίπτωσιν, ὅτι δύο γειτνιάζοντες δικηγόροι ἢ συμβολαιογράφοι (μὴ ὄντες ἔμποροι, οὔτε δυνάμενοι νὰ συστήσουν ἐμπορικὴν ἑταιρείαν) προσλαμβάνουν μίαν δακτυλογράφον ἐπὶ μισθῷ. Οὗτοι εἶναι συνεργάται, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχουν ἄλλην τινὰ σχέσιν κοινωνίας μεταξύ των. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ γνώμη τοῦ *Κανκῆ* (εἶναι βέβαιον ὅτι ταύτην ἔχει ὑπ' ὄψιν του) περὶ δυνατότητος καταγγελίας παρ' ἑκατέρου τούτων. Παρ' ὅτι ἡμεῖς θεωροῦμεν ὀρθότερον νὰ ὑποστηρίξωμεν, ὅτι ὡς ἐκ τῆς κοινωνίας ἐπὶ μόνης τῆς ἐνοχῆς ἐκ τῆς συμβάσεως θὰ ἦτο ὁμαλώτερον ἡ καταγγελία νὰ γίνῃ ἀπὸ κοινοῦ (ἢ ὡς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 788 ἐπ.), ὡς ἀπὸ κοινοῦ ἐγένετο καὶ ἡ πρόσληψις.

Ὑποθέσωμεν ὅμως εἰς τὸ αὐτὸ παράδειγμα, ὅτι οἱ δύο δικηγόροι ἢ συμβολαιογράφοι (μὴ δυνάμενοι, ἐπαναλαμβάνομεν, νὰ συστήσουν νομικὸν πρόσωπον ἑταιρείας) ἔχουν κοινὸν γραφεῖον (πελατείαν, ἔπιπλα, βιβλία, προσωπικόν, ὑποθέσεις κλπ.) διανεμόμενοι τὰ ἔσοδα καὶ ὅτι πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς κοινωνίας των προσλαμβάνουν τὴν δακτυλογράφον τοῦ παραδείγματος. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὑποστηρίζομεν, ὅτι ὁ ἕτερος τῶν κοινωνῶν δὲν δύναται νὰ προβῇ μόνος οὗτος καὶ διὰ λογαριασμόν του εἰς καταγγελίαν. Διότι ὀπισθεν τῆς συγχεκριμένης ἐνοχῆς ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑφίσταται κοινωνία ἢ καλλίτερον ἡ συγκεκριμένη ἐνοχὴ ἀποτελεῖ μέρος τῆς κοινῆς περιουσίας. Συνεπῶς ἡ γέννησις ταύτης (πρόσληψις ὑπαλλήλου), ὡς ἡ κατάλυσις ταύτης (ἀπόλυσις), ἀποτελεῖ πρᾶξιν διαχειρίσεως τῆς κοινωνίας καὶ ὡς τοιαύτη εἶναι ἐπιχειρητέα ὡς ὁρίζουν τὰ ἄρθρ. 788 ἐπ.

Τέλος διὰ τὴν ὁλοσχερῆ ἐκκαθάρισιν τοῦ ζητήματος δὲν κρίνομεν ἀσκοπον νὰ ἐρευνήσωμεν καὶ τὴν γνώμην τοῦ *Μπαλῆ* (Γεν. Ἀρχαὶ § 31), ἥτις, μολονότι εἶναι σύμφωνος καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν πρὸς τὴν ἄποψίν μας, κρίνεται ὅτι ἔχει παρανοηθῆ παρὰ τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Ὁ *Μπαλῆς* ὑποστηρίζει ὅτι ἐπὶ μισθώσεως πράγματος ἀποκλείεται εἰς τινα τῶν πλειόνων συνεκμισθωτῶν ἡ καταγγελία, ἐνῷ ἀντιθέτως ἐπὶ συμμισθώσεως ἐπιτρέπεται εἰς τινα τῶν συμμισθωτῶν ἡ καταγγελία. Τοῦτο δέ, διότι εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὀπισθεν τοῦ (κοινοῦ) μισθωτικοῦ δικαιώματος ὑφίσταται τὸ κοινὸν πρᾶγμα, ὅπερ δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῶν συμμισθωτῶν, καὶ τοῦ ὁποίου κοινοῦ πράγματος ἡ μίσθωσις καὶ ἡ καταγγελία ταύτης ἀποτελοῦν διαχείρισιν.

Παρ' ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιταχθῇ σοβαρὰς ἀντιρρήσεις, διότι καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ τὴν ἑτέραν περίπτωσιν ὑφίσταται τὸ κοινὸν μισθωτικὸν δικαίωμα, ὅπερ ἀρκεῖ νὰ στηρίξῃ τὴν κοινωνίαν, ἐν τούτοις καὶ ὑπὸ τὴν διακρισιν ταύτην ἡμεῖς βοηθούμεθα ἐκ τῆς γνώμης ταύτης. Ἴδού διατί:

Ὑποθέσωμεν π.χ. ὅτι δύο φοιτηταὶ μισθώνουν ἐν δωμάτιον διὰ κατοικίαν των· κατὰ τὴν ἀνωτέρω γνώμην ἑκάτερος τούτων δύναται νὰ προβῇ εἰς καταγγελίαν. Ὑποθέσωμεν ὅμως ὅτι οἱ δύο φοιτηταὶ εὑρίσκονται ἐν κοινωνίᾳ (ὡς π.χ. συγκληρονόμοι) καὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς κοινῆς περιουσίας ἐνοικιάζουν μίαν ἀποθήκην εἰς ἣν ἀποθέτουν κοινὰ (κληρονομιαῖα) ἔπιπλα. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν δύναται νὰ γίνῃ παρ' ἑνὸς καταγγελία, διότι ὀπισθεν

τοῦ (κοινοῦ) μισθωτικοῦ δικαιώματος εὑρίσκεται ἡ κοινωνία περιουσίας (ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν πλειόνων συνεκμισθωτῶν ὑφίσταται τὸ κοινὸν πρᾶγμα) ἢ καλλίτερον μετὰ τῆς κοινῆς περιουσίας εἶχε συμμιχθῇ καὶ τὸ κοινὸν μισθωτικὸν δικαίωμα, οὗτινος πλέον ἡ γένεσις καὶ ἡ κατάλυσις ἀποτελεῖ πρᾶξιν διαχειρίσεως τῆς κοινωνίας.

Τὸ προέχον λοιπὸν (διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζητημά μας) ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει εἶναι νὰ ἐρευνηθῇ, ἂν μεταξὺ τῶν συνεργοδοτῶν ὑφίσταται κοινωνία, χάριν τῆς ὁποίας συνεστήθη ἡ σχέσις ἐργασίας. Ἂν ὑφίσταται τοιαύτη κοινωνία, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τηρηθοῦν αἱ διατυπώσεις διοικήσεως τῆς κοινωνίας πρὸς γένεσιν καὶ πρὸς κατάλυσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Μετὰ ταῦτα, ἐφ' ὅσον ἡ προσβαλλομένη ἐδέξατο ὅτι «ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις κατηρτίσθη μεταξὺ τοῦ ἐναγοντος ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐφεσιβλήτων ὡς διατελούντων ἐν ἐμπορικῇ κοινοχρηξίᾳ» καὶ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων «ἀπησχολεῖτο εἰς τὸ κοινὸν κατάστημα», ἐφ' ὅσον δηλαδὴ ἐδέξατο ὅτι προσελήφθη ὑπὸ τῆς «κοινωνίας» καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας ταύτης, ἡ ἀπόλυσίς του ἔδει νὰ γίνῃ κατὰ τὰς περὶ διοικήσεως κοινωνίας διατάξεις. Τὸ λάθος λοιπὸν τῆς προσβαλλομένης εὑρηται εἰς τοῦτο ἀκριβῶς: ὅτι ἠγνόησε τὰς διατάξεις περὶ διοικήσεως κοινωνίας.

Ὑπάρχει καὶ ἄλλη σειρὰ σκέψεων, ἡ ὁποία μᾶς φέρει δι' ὁμαλωτέρας ὁδοῦ εἰς τὴν αὐτὴν λύσιν: Τυγχάνει δεδομένον σήμερον ἐκ πλείστων διατάξεων, ὅτι ἡ «ἐπιχείρησις» ἀποτελεῖ ὁμάδα δικαίων καὶ ὑποχρεώσεων ἰδιοτύπου ὑφῆς. Ἤδη τὸ ἄρθρον 479 Α.Κ. ὁρίζει ὅτι ἐπὶ μεταβιβάσεως «ἐπιχειρήσεως» αὕτη (ἡ ἐπιχείρησις) βαρύνεται μέχρι τοῦ ἐνεργητικοῦ της διὰ τὰ χρέη τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἡ διάταξις αὕτη δημιουργεῖ ἓν εἶδος ἐμπραγμάτου, θὰ ἔλεγε τις, ἀσφαλίσεως ὑπὲρ τῶν δανειστῶν τῆς ἐπιχειρήσεως. Κατ' ἀλήθειαν ἐξαίρεται ὁ συνεκτικὸς δεσμὸς μεταξὺ τῶν διαφόρων στοιχείων (δικαιωμάτων - ὑποχρεώσεων), ἅτινα συγκροτοῦν τὴν ἐπιχείρησιν.

Ἡ ἔννοια καὶ ἡ σημασία τῆς «ἐπιχειρήσεως» ἔχει βαθυτέραν σημασίαν εἰς τὸ ἐργατικὸν δίκαιον. Παρ' ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας ἀντιμετωπίζεται ὡς ἐνοχικὴ σχέσις μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ, οὐδεὶς ἀρνεῖται ὅτι ἡ σχέσις αὕτη διέρχεται μέσῳ τῆς «ἐπιχειρήσεως», εἰς τρόπον ὥστε ἄλλοτε νὰ νομίζῃ τις, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις εἶναι ὁ φορεὺς τῶν σχετικῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων καὶ ἄλλοτε, ὅτι ὑφίσταται ὡς ἐμπράγματος δεσμὸς μεταξὺ τοῦ μισθωτοῦ καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως. Πρὸς ἀπόδειξιν ταύτων ἔστω ἰδίᾳ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 8 ν. 2112, ἡ ὁποία (ὡς μάλιστα εὐστόχως ἠρμηνεύθη ὑπὸ τῶν Α.Π. 30/1953, 391/1953) προστατεύει τὴν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει θέσιν τοῦ μισθωτοῦ ἐν περιπτώσει μεταβιβάσεως ταύτης. Ἐὰν λοιπὸν ἀποβλέψωμεν εἰς τὸν δεσμόν, ὅστις ὑφίσταται μεταξὺ μισθωτοῦ καὶ ἐπιχειρήσεως, ἡ ὑπὸ μόνον ἑνὸς τῶν κοινωνῶν, ἐν ἀρνήσει τῶν λοιπῶν, ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ δὲν ἐμφανίζεται μόνον ἀνεπίτρεπτος, ἀλλ' εἶναι αὐτόχρημα ἀκατανόητος. Διότι ἐν ἀντιθέτῳ ἐκδοχῇ θὰ συμβοῦν τὰ ἑξῆς παράλογα:

Ἐὰν ὁ μισθωτὸς μετὰ τὴν παρ' ἑνὸς τῶν κοινωνῶν γενομένην καταγγελίαν παύσῃ ἐργαζόμενος, θὰ ἔχῃ προσδοθῇ εἰς τὴν καταγγελίαν δύναμις ἀποσβεστικὴ τῆς ἐνοχῆς οὐ μόνον ἔναντι τοῦ καταγγείλαντος, ἀλλὰ καὶ ἔναντι τῶν λοιπῶν. Τοῦτο ὅμως ἀποτελεῖ ἀκριβῶς ὑπέρβασιν τῶν ὁρίων ἐνεργείας τῆς καταγγελίας, ἅτινα τάσσουν τὰ ἄρθρα 486, 492, 495. 2. Ἐὰν ἀντιθέτως ὁ μισθωτὸς δὲν παύσῃ, ἀλλὰ συνεχίσῃ προσφέρων τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν κοινὴν ἐπιχείρησιν καὶ μετὰ τὴν καταγγελίαν, ὁ καταγγέλλας θὰ ἀπολαμβάνῃ μέσῳ τῆς ἐπιχειρήσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀπολυθέντος. Ὅμως εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ καταγγελία ἀποδεικνύεται ἀκατανόητος πρᾶξις.

Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ συνεχίσωμεν παραθέτοντες καὶ ἄλλα ἄτοπα. Περιοριζόμεθα εἰς τὸ σοβαρώτερον τούτων: Τί θὰ γίνῃ μὲ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112; Ἐὰν ὁ παρ' ἑνὸς τῶν κοινωνῶν ἀπολυθεὶς ζητήσῃ παρὰ τούτου τὴν ἀποζημίωσιν, θὰ δύναται ὁ ἀπολύσας νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ὁ μισθωτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζηται εἰς τὴν κοινὴν ἐπιχείρησιν. Ἐὰν ὁ μισθωτὸς ζητήσῃ ταύτην παρὰ τῶν λοιπῶν, θὰ δύνανται οὗτοι ἐπὶ πλέον νὰ τοῦ ἀντιτάξουν, ὅτι οὐδέποτε τὸν ἀπέλυσαν.

Συμπέρασμα ὅλων τῶν ἀνωτέρω εἶναι τοῦτο: Ὅταν ὑφίσταται κοινωνία ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον συνεχίζεται ἡ λειτουργία τῆς ἐπιχειρήσεως, δὲν νοεῖται ἡ παρ' ἑνὸς μόνον κοινωνοῦ «δι' ἴδιον αὐτοῦ λογαριασμὸν» καταγγελία τῆς συμβάσεως μισθωτοῦ ἐργαζομένου εἰς τὴν κοινὴν ἐπιχείρησιν.

Ἀρείου Πάγου 564/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Α. Ὀρλάνδος

Αἱ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεις ἀναιρέσεως κατὰ τῆς αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 1469 (1955) ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιῶς στρεφόμεναι συνεκδικαστέαι κρίνονται.

Α'. Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τοῦ Α.Μ**

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 813 Πολιτικῆς Δικονομίας ἡ ἀναίρεσις δύναται νὰ ἀπευθυνθῇ μόνον κατὰ τῶν διαδίκων καὶ δὴ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως δικαιουμένου ἢ τῶν δικαιοδόχων αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ὑπεισῆλθον εἰς τὴν ἐν τῇ δίκῃ θέσιν τοῦ ἀντιδίκου. Κρίνεται δὲ ἡ ἰδιότης τοῦ διαδίκου ἐν σχέσει πρὸς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ἐξ οὗ, ἂν αὕτη ἀπηγγέλθη ἐν δευτέρῳ βαθμῷ, μόνον οἱ ἐν τούτῳ διάδικοι δύνανται νὰ μετάσχωσιν ὡς ἀναιρεσειόντες ἢ ἀναιρεσίβλητοι τῆς ἐπὶ ἀναιρέσεως διαδικασίας. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁμόρρυθμος Ἑταιρεία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «*.*.*» δὲν φέρεται ὡς διάδικος, ἡ καὶ κατ' αὐτῆς στρεφομένη ὑπὸ κρίσιν αἴτησις εἶναι ὡς πρὸς ταύτην ἀπαράδεκτος.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 813 Πολ. Δικ. οἱ διάδικοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσωσι τὴν ἀναίρεσιν μόνον κατὰ τῶν ἐναντίον αὐτῶν ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, συνεπῶς εἰς ἄσκησιν τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου δικαιοῦται ὁ ἡττηθεὶς καὶ βλαπτόμενος ἐκ τῆς προσ-

βαλλομένης ἀποφάσεως καὶ δὴ τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ τυχὸν δυσμενοῦς αἰτιολογικοῦ, ἐκτὸς ἂν ἴδρύηται ἐντεῦθεν δεδικασμένον, ἂν τοῦτέστιν αἱ αἰτιολογίαι ἀποτελοῦσι στοιχεῖα τοῦ κρινομένου δικαίου, φέρουσαι ἐν αὐταῖς προσόντα διατακτικοῦ. Ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, προκληθεῖσαν συνεπείᾳ ἐφέσεως τοῦ ἐκ τῶν ἀναιρεσιβλήτων καὶ μετ' αὐτῶν συνεναγομένου Γ.Χ.*, οὐδόλως ἐθίγησαν αἱ κατὰ τῶν ἤδη ἀναιρεσιβλήτων, ἐναγομένων Κ.Χ.* κλπ διατάξεις τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ὡς πρὸς τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος, μόνου ἐνάγοντος, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀπερρίφθη κατ' οὐσίαν ὡς πρὸς αὐτάς ἡ ἔφεσις. Συνεπῶς ἡ κρινομένη αἴτησις ἀναιρέσεως, καθ' ὅσον στρέφεται καὶ κατ' αὐτῶν, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος δι' ἔλλειψιν ἐννόμου συμφέροντος.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν δικαστήριον τὴν δι' αὐτῆς ἐξενεχθεῖσαν κρίσιν του, ἐν σχέσει πρὸς τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων συσταθεῖσαν σύμβασιν ἐργασίας, ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο ἡ δι' αὐτῆς κριθεῖσα τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀγωγή, καὶ δὴ ὡς πρὸς τὴν ἰδιότητα, ὑφ' ἣν ὁ ἐκ τῶν ἐναγομένων ἐκκαλῶν καὶ ἤδη ἀναιρεσίβλητος Γ.Χ.*, ὡς ἐργοδότης συνεβλήθη, ἐμόρφωσε, λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσαν, ὡς βεβαιοῖ, ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικληθέντα καὶ προσαχθέντα ἔγγραφα, ὧν τινα καὶ κατονομάζει, καθὼς καὶ τὰς καταθέσεις τῶν κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην καὶ ἐνώπιον συμβολαιογράφων ἐξεταοθέντων μαρτύρων. Ἐκ τῆς τοιαύτης ὅμως φραστικῆς αἰτιολογίας αὐτῆς οὐδεμία ἀφίεται ἀμφιβολία, ὅτι τὸ Δικαστήριον κατὰ τὴν ὡς ἄνω κρίσιν του ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησε καὶ τὴν διὰ τοῦ πρώτου τῆς ἀναιρέσεως λόγου ὡς παραλειφθεῖσαν φερομένην καὶ μεταξὺ τῶν ἐγγράφων συναριθμουμένην ὑπ' ἀριθ. 3210 (1954) ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ περιεχόμενον. Κατ' οὐδεμίαν δὲ διάταξιν νόμου ἐπιβάλλεται εἰς τὸ Δικαστήριον ἡ κατ' ἰδίαν ἀπαρίθμησις καὶ ἐνὸς ἑκάστου τῶν ἐγγράφων ἢ καὶ ἡ μνημόνευσις ἰδιαιτέρως τῶν ἐξ ἑνὸς ἑκάστου ἀποδεικτικοῦ στοιχείου προκυπτόντων ἰδιαιτέρων περιστατικῶν. Συνεπῶς ὁ πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, δι' οὗ προσβάλλεται εἰς τὴν ἀναιρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν μόνη ἡ αἰτίασις τῆς παραλείψεως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ κατὰ τὰ ὡς ἄνω μνημονευθὲν ἔγγραφον, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν οἰκείων ἀποδείξεων, δέχεται, ὅτι ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις, ἐφ' ἧς καὶ στηρίζεται ἡ δι' αὐτῆς κριθεῖσα ἀγωγή, κατηρτίσθη μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἐνάγοντος ἀναιρεσείοντος καὶ τῶν ἐναγομένων, ἐν οἷς καὶ ὁ ἤδη ἀναιρεσίβλητος Γ.Χ**, ὡς διατελούντων ἐν ἐμπορικῇ κοινοπραξίᾳ εἰς τὴν διατήρησιν κληρονομιαίου ἐμπορικοῦ καταστήματος πωλήσεως εἰδῶν βιομηχανίας καὶ ὁδραυλικῶν, εἰς ὃ ἔδει κατὰ τὴν σύμβασιν ταύτην νὰ παρέχῃ ὁ ἐνάγων ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλου, ἑκάστου τῶν ἐναγομένων εὐθυνομένου εἰς ὁλόκληρον διὰ τὴν ὀφειλομένην ἔναντι τῆς ὑπηρεσίας ταύτης ἀντιπαροχὴν μισθοῦ κατὰ τὴν ἐκ τῆς συμβάσεως συναγομένην πρόθεσιν τῶν συμβληθέντων. Δέχεται τουτέστιν, ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἐγένετο, τῶν ἐναγομένων ἐργοδοτῶν παρισταμένων ὡς διατελούντων ἐν ἐμπορικῇ κοινοπραξίᾳ πρὸς διατήρησιν κληρονομιαίου ἐμπορικοῦ καταστήματος, μὲ σκοπὸν τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων αὐτῆς. Ἡ τοιαύτη ὅμως αὐτοῦ κρίσις, σχηματιζομένη ἀμέσως ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν πραγματικῶν γεγονότων καὶ ὡς τοιαύτη ἀφορῶσα εἰς πράγματα, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Οὐδαμῶς δὲ δέχεται τὸ Δικαστήριον καὶ πράγματα σχέσιν ἔχοντα μὲ τὴν διέπουσαν τοὺς διὰ τῆς ἀγωγῆς συνεναγομένους πρὸς ἀλλήλους κατ' ἰδίαν συμβατικὴν σχέσιν, καὶ δὴ τὰ ὅσα ὁ ἀναιρεσείων διὰ τοῦ δευτέρου τῆς ἀναιρέσεως λόγου ἀναπτύσσει, ὑποστηρίζων ὡς πρὸς αὐτὴν παράβασιν τῶν περὶ κοινωνίας διατάξεων καὶ συνεπῶς εἶναι οὗτος ἀπορριπτέος ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 43 τοῦ εἰσαγωγικοῦ τοῦ Α.Κ. νόμου ἐπὶ κοινωνίας κατ' ἰδανικὰ μέρη, ὑφισταμένης κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ., ἐφαρμόζονται ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τούτου αἱ διατάξεις τοῦ Ἀστ. Κώδικος. Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1884 Α.Κ. ἐὰν οἱ κληρονόμοι εἶναι πλείονες, ἡ κληρονομία καθίσταται κοινὴ κατὰ λόγον τῆς μερίδος ἑκάστου, ἐπὶ δὲ τῆς μεταξὺ τῶν συγκληρονόμων κοινωνίας, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ νόμῳ δὲν ὁρίζεται ἄλλως, ἐφαρμόζονται αἱ γενικαὶ περὶ κοινωνίας διατάξεις. Ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν περὶ κοινωνίας διατάξεων τοῦ Α.Κ καὶ δὴ τῆς τοῦ ἄρθρ. 788 αὐτοῦ, ὁριζούσης ὅτι ἡ διοίκησις τοῦ κοινοῦ ἀνήκει εἰς πάντας ὁμοῦ τοὺς κοινωνοὺς καὶ μόνον ἐπικειμένου κινδύνου ἕκαστος τούτων δικαιοῦται καὶ ἄνευ συναινέσεως τῶν λοιπῶν νὰ λάβῃ τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς συντήρησιν τοῦ πράγματος μέτρα, σαφῶς συνάγεται, ὅτι διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν πράξεων διοικήσεως τοῦ κοινοῦ, ὡς εἶναι καὶ αἱ ἀφορῶσαι τὴν τακτικὴν διαχείρισιν πρὸς ὄφελος ὅλων τῶν κοινωνῶν, τοῦτέστιν εἰς οἱανδήποτε πραγματικήν, εἴτε νομικὴν σχέσιν, ἐπαγομένην οἱανδήποτε μεταβολὴν εἰς τὴν μέχρι τοῦδε κατάστασιν τῆς ἐννόμου σχέσεως τῆς ἐν κοινωνίᾳ περιουσίας ἡ δικαιώματος, ἀπαιτεῖται ἡ σύμπραξις ἁπάντων τῶν κοινωνῶν. Καὶ μόνον κατὰ τὸ ἄρθρ. 793 Α.Κ. ἐπιτρέπεται τῷ κοινωνῷ ἡ διάθεσις τοῦ ἐπὶ τοῦ κοινοῦ πράγματος μεριδίου του. Συνεπῶς τόσον διὰ τὴν πρόσληψιν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀπόλυσιν ὑπαλλήλου, οὔσης πράξεως διοικήσεως, μόνον πάντων τῶν κοινωνῶν ἡ δήλωσις βουλήσεως ἐπάγεται ἔναντι τῆς κοινωνίας ἔννομα ἀποτελέσματα. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Δικαστήριον δέχεται, καθ' ἃ ἀνωτέρω, κατ' ἀνέλεγκτον κρίσιν, ὅτι ἡ ἐργασιακὴ σχέσις, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἔνδικος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀγωγή, κατηρτίσθη καὶ μετὰ τῶν τεσσάρων ἐναγομένων ἐργοδοτῶν, διατελούντων ἐν κοινοπραξίᾳ πρὸς διατήρησιν κληρονομιαίου ἐμπορικοῦ καταστήματος καὶ περαιτέρω ὅτι ἐγένετο καταγγελία τῆς τοιαύτης συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν ἐναγομένων ἀναιρεσιβλήτου Γ.Χ**, διὰ μονομεροῦς κατ' ἰδίαν δηλώσεως του, κοινοποιηθείσης τὴν 15ην Ἰουλίου 1953, καὶ ἀποφηνάμενον μετὰ ταῦτα, δεχόμενον κατ' ἀρχὴν ὅτι ἡ ὑπὸ τούτου ὡς κοινωνοῦ γενομένη καταγγελία ἐπάγεται ἔννομον ἀποτέλεσμα, ἀπορριπτέαν τὴν ἀγωγὴν

ΕΞΑΡΤΗΣΙΣ ΚΥΡΟΥΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ

Ὑπολογισμός ἀποζημιώσεως ἀπολυομένων τεχνιτῶν, ἐργατῶν, ὑπηρετῶν

Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας ἐργατῶν, τεχνιτῶν, ὑπηρετῶν κατὰ Ν. 3198/1955.—Ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920.—Ὑπολογισμὸς ἐξ ἀποδοχῶν ἐργασίμων ἡμερῶν χρόνου, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔδει νὰ γίνῃ ἡ τακτικὴ καταγγελία. — Δυνατότης καταβολῆς ἀποζημιώσεως καὶ μεταγενεστέρως καταγγελίας, κυρουμένης τῆς καταγγελίας ἀπὸ τῆς καταβολῆς αὐτῆς καὶ δικαιουμένου τοῦ μισθωτοῦ ἀποδοχῶν ἀπὸ τῆς καταγγελίας μέχρις αὐτῆς. —Συνέπεια παραλείψεως ἀναγγελίας καταγγελίας ἐπιβολὴ ποινικῶν κυρώσεων καὶ οὐχὶ ἀκυρότης τῆς καταγγελίας.—Ἐπιστροφὴ καταβληθέντων δυνάμει μεταρρυθμιζομένης ἀποφάσεως.

Ἐνδιαφέροντα ζωηρῶς ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως εἶναι τὰ θέματα τῆς καταχωριζομένης κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπρόκειτο περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐργάτου, ἡ ὁποία, ἵνα ἔχῃ κῦρος, προκειμένου περὶ ἐπιχειρήσεως ὑπαγομένης εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 3464/1955, ἔπρεπε νὰ χωρήσῃ καὶ ἐχώρησε κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3198/1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου τούτου ἐπιχειρήσεις κλπ. δύνανται νὰ καταγγέλλουν τὴν σχέσιν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των, ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ὑποχρεοῦνται ὅμως νὰ καταβάλλουν εἰς αὐτὸ τὴν ὑπὸ τοῦ β. δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου 3198/1955, ἔχοντος ἐφαρμογὴν γενικῶς ἐπὶ καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας κατὰ τὸν νόμον τοῦτον (ὄχι μόνον δηλαδὴ ἐπὶ τοιαύτης ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν) ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις.

Πρέπει ἀμέσως νὰ προσεχθῇ ἡ διαφορὰ τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως ταύτης «... *ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις...*» ἀπὸ τῆς εἰς τὸ ἀρχικὸν ἄρθρον 9 τοῦ ν. 118/1945, τοῦ ὁποίου αἱ διατάξεις ἐπανεφέρθησαν ἐν ἰσχύϊ, τροποποιηθεῖσαι διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 3198/1955.

Τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 διετυποῦτο ὡς ἑξῆς: «Ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας θεωρεῖται ἔγκυρος, *ἐφ' ὅσον γίνεται ἐγγράφως καὶ ἀφ' ἧς καταβληθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς § 1 ὁριζομένη ἀποζημίωσις*».

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς οὕτω διατυπωθείσης διατάξεως εἶχε γίνει δεκτὸν ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ, ὅτι δὲν ἀπῃτεῖτο ἀπαραιτήτως, ὅπως ἡ καταβολὴ τῆς ἐκ τοῦ ν. 2112/1920 ἀποζημιώσεως ἐγίνετο ταυτοχρόνως μὲ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δυναμένη νὰ γίνῃ καὶ βραδύτερον, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ τῆς ἐξ ὁλοκλήρου καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως ἐλάμβανε κῦρος ἡ γενομένη προηγουμένως καταγγελία τῆς συμβάσεως (οὕτω αἱ ἐπικαλούμεναι ὑπὸ τῆς δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Α.Π. 15/1948, εἰσηγητὴς *Ν. Πλαυ-*

τοῦ ἀναιρεσείοντος (ἀφορῶσαν εἰς τὴν πληρωμὴν δεδουλευμένων μισθῶν διὰ τὸν ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1953 μέχρι 1 Ἰουλίου 1954 χρόνον) διὰ τὸν ἀπὸ 16 Ἰουλίου 1954 καὶ ἑξῆς χρόνον, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ καταγγελία ἀκύρως ἐγένετο, ὡς μὴ τηρηθεισῶν τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρ. 9 Α.Ν. 118 (1945) καὶ ἡ ἀξίωσις κατὰ τοῦτο ἀπεσβέσθη, ὡς μὴ ἀσκηθεῖσα ἐντὸς τριμήνου προθεσμίας, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τούτου, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε κατὰ τοῦτο τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν περὶ τούτου βάσιμον τρίτον τῆς ἀναιρέσεως λόγον.

Β'. Ἐπὶ τῆς ἀναιρέσεως τῶν Μ.Ο**, Β.Σ**, Κ.Χ**.

Καθ' ἃ προεῤῥήθη εἰς ἄσκησιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου δικαιοῦται ὁ ἡττηθεὶς καὶ βλαπτόμενος ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ δὴ τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ τυχὸν δυσμενοῦς αἰτιολογικοῦ, ἐκτὸς ἂν ἱδρύηται ἐντεῦθεν δεδικασμένον. Ἐν προκειμένῳ, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα συνεπείᾳ ἐφέσεως τοῦ μετ' αὐτῶν συνεναγομένου ἤδη ἀναιρεσιβλήτου Γ.Χ**, οὐδεμίαν κατ' αὐτῶν βλαπτικὴν διάταξιν περιέχει, ἀλλὰ τοὐναντίον κατ' εἰδικὴν διάταξιν αὐτῆς ἀπορρίπτεται κατ' οὐσίαν ἡ κατὰ τῶν ἤδη ἀναιρεσειόντων ἔφεσις τούτου. Οὔτε καὶ μνείαν ποιεῖται ἐν ταῖς αἰτιολογίαις αὐτῆς, ὡς διατείνονται οἱ ἀναιρεσείοντες, περὶ ἀνυπαρξίας μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἐκ τῶν ἀναιρεσιβλήτων Γ.Χ** ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἑταιρείας, ἐπικαλουμένου ἐκ τούτου κατ' αὐτῶν δεδικασμένον. Ἀλλὰ καὶ οὔτε δεδικασμένον παρακωλύει ὁπωσδήποτε ἐνδεχόμενα δικαιώματα τῶν ἀναιρεσειόντων ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κατὰ τούτου δύναται νὰ νοηθῇ, καθ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρ. 274 Πολ. Δικ. οὐσιώδες στοιχεῖον διὰ τὴν ὕπαρξιν τούτου εἶναι καὶ ἡ ταυτότης τῶν προσώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων φέρεται εἰς νέαν συζήτησιν τὸ αὐτὸ δίκαιον, ἤτοι δέον τὰ πρόσωπα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐν προτέρᾳ δίκῃ ἐκρίθη ὡρισμένον δίκαιον, νὰ διετέλουν ἐν τῇ δίκῃ ἐκείνῃ εἰς σχέσιν ἀντιδικίας πρὸς ἄλληλα. Συνεπῶς τὸ ὑπὲρ ὁμοδίκων παραχθὲν ἐν ἄλλῃ δίκῃ δεδικασμένον δὲν δύναται ἐν ὑστέρᾳ κατ' ἀλλήλων δίκῃ νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁ ἕτερος τῶν ἐν προτέρᾳ δίκῃ ὁμοδίκων κατὰ τοῦ ἄλλου. Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέα ἡ τούτων αἰτήσις ἀναιρέσεως, ὡς ἀπαράδεκτος, δι' ἔλλειψιν ἐννόμου συμφέροντος.

κας, ΕΕΔ 7, 111, ἐφ' ἧς σύμφωνα σχόλια *Α. Σακελλαροπούλου*, ΕΕΔ 7, 105, βλέπε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 7, 110 ἑπ., Α.Π. 139/1952, εἰσηγητὴς *Μ. Πανταλῆς*, ΕΕΔ 11, 518).

Ἡ ἄποψις αὕτη ἦτο ἀναμφισβητήτως ὀρθή, ἀφοῦ ἡ γραμματικὴ ἔννοια τῆς φράσεως «ἀφ' ἧς καταβληθῇ...» προϋπέθετεν, ὡς ὀρθῶς ἐκρίθη ἡ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 177/1948 (Πρωτοδίκης *Λ. Κοντολάτος*, ΕΕΔ 7, 80), λῆξιν περιόδου τινὸς ἀναμονῆς.

Ὑπὸ τὴν διάφορον ὅμως διατύπωσιν τῆς ἰσχυούσης ἤδη διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 «...*ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ἀποζημίωσις*», νομίζομεν, ὅτι δὲν προσαρμόζεται ἤδη εἰς αὐτὴν ἡ ἐπὶ τῆς, ἐπὶ διάφορον διατύπωσιν, διατάξεως τοῦ ἀρχικοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 118/1945 δοθεῖσα ἑρμηνεία.

Ὁ Νομοθέτης τῆς νέας διατάξεως δὲν ἀπεμακρύνθη ἀσκόπως τῆς διατυπώσεως τοῦ ἀρχικοῦ ἄρθρου 9, ἐγκαταλείψας τὴν διατύπωσιν «...ἀφ' ἧς καταβληθῇ», καὶ χρησιμοποιήσας ἐκείνην «ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ἀποζημίωσις».

Ἠθέλησε προφανῶς νὰ μὴ διαχωρίσῃ χρονικῶς τὴν καταγγελίαν ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως, θεσπίσας καὶ τὰ δύο ταῦτα στοιχεῖα τοῦ ἐγγράφου καὶ τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως ὡς συστατικὰ τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ συνυπάρξουν ταυτοχρόνως, ἵνα ἔχῃ κῦρος κατ' ἄρθρον 167 Α.Κ. ἡ καταγγελία.

Τὸ ἐξαγόμενον τοῦτο ἐκ τῆς γραμματικῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῆς σαφοῦς κατὰ τοῦτο εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 274), ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς: Διὰ τοῦ νομοσχεδίου ὁρίζονται τὰ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων. Καὶ προκειμένου μὲν περὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν *προβλέπεται ἡ ἄμεσος καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ δικαιοῦνται ἀμέσως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως των*, προκειμένου δὲ περὶ ὑπαλλήλων, ἐὰν ἡ ἀποζημίωσις, τὴν ὁποίαν δικαιοῦνται, εἶναι μέχρι τῶν ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν, *ἠρέτται καὶ δι' αὐτοὺς ἡ ἀρχὴ τῆς ἀμέσου καταβολῆς τῶν χρόνου τῆς ἀπολύσεως ἐξοφλήσεώς των*.

Ἡ ἀρχὴ αὕτη τῆς ἀμέσου μὲ τὴν καταγγελίαν καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως δικαιολογεῖται προδήλως καὶ ὀρθῶς ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ Νομοθέτου νὰ προπαρασκευάζηται δεόντως ὁ καταγγέλλων τὴν σχέσιν ἐργασίας ἐργοδότης πρὸ τῆς καταγγελίας αὐτῆς, ὥστε, ἂν καταλήξῃ εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς καταγγελίας, νὰ θέτῃ ἀμέσως μετ' αὐτῆς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ μισθωτοῦ τὴν ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν, ἡ καταβολὴ τῆς ὁποίας θὰ διευκολύνῃ καὶ τὴν ἐμπρόθεσμον ἐπιδότησιν τοῦ μισθωτοῦ (μὴ δικαιουμένου ἐπιδόματος ἀνεργίας, ὑποκειμένης ἀκύρου (ἄνευ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως) καταγγελίας) καὶ κυρίως μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μὴ παραμένῃ οὕτω μετέωρον τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας καὶ ἀναγκάζηται ὁ μισθωτὸς νὰ διεκδικῇ δικαστικῶς τὰς μέχρι τῆς ὁλοκληρώσεως τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας ἀποδοχάς του, ἐκ τῆς κατ' ἄρθρ. 349 Α.Κ. ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, ὡς συνέβαινεν ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀρχικοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118/1945.

Ἡ ὀρθότης τῆς ἀπόψεως αὐτῆς γίνεται πλέον ἀντιληπτὴ καὶ ἐκ τῶν ἀκολούθων: Προκειμένου περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ὁρίζει σαφῶς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου 3198, ὅτι ἡ καταβολὴ τοῦ ἡμίσεος τῆς ἀποζημιώσεως, διὰ τοὺς προειδοποιουμένους διὰ τὴν ἀπόλυσίν των, γίνεται *ἅμα τῇ ἐκπνοῇ τῆς προθεσμίας*, τὸ δὲ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου ὁρίζει (διὰ τοὺς ἄνευ προειδοποιήσεως ἀπολυομένους ὑπαλλήλους), ὅτι ἡ ἀποζημίωσις αὐτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνῃ τὰς ἀποδοχὰς ἓξ μηνῶν, καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου *κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας*... Ἡ πρώτη τῶν λοιπῶν δόσεων εἶναι καταβλητέα *τὴν ἑπομένην τῆς συμπληρώσεως τριμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως*.

Ἀντιθέτως, ἑπομένως, πρὸς τὴν σκέψιν τῆς ἀποφάσεως «μὴ ὁριζομένου διὰ τοῦ ἄρθρου 5 § 3, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 3198/1955, ὅτι, διὰ νὰ ἔχῃ κῦρος ἡ καταγγελία, δέον ὅπως ἡ ἀποζημίωσις καταβάλληται ταυτοχρόνως μετ' αὐτῆς», πρέπει, νομίζομεν, νὰ εἶναι βέβαιον, μεθ' ὅσα ἐσημειώσαμεν, ὅτι ὁ νόμος ὁρίζει, ὅτι δέον ἡ ἀποζημίωσις νὰ καταβάλληται ταυτοχρόνως.

Λέγουσα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 «ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις» ἀναφέρεται ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς καταβολῆς εἰς ὅ,τι εἰς τὰς ἄλλας διατάξεις τοῦ νόμου ὁρίζεται, κατὰ τὰ ἄνω σημειούμενα.

Ὑπὸ διάφορον ἔννοιαν, ἐκείνην τῆς ἀποφάσεως, προκειμένου περὶ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως εἰς δόσεις (ἄρθρ. 2), ἂν δεχθῶμεν, ὅτι ἡ καταγγελία θεωρεῖται ἔγκυρος, ἀφ' ἧς καταβληθῇ ἡ ἀποζημίωσις, θὰ διεταράσσετο ἡ προθεσμία καταβολῆς τῶν λοιπῶν δόσεων, παρὰ τὸ ὅτι ὁ νόμος ἀξιοῖ τὴν καταβολὴν τῆς πρώτης *τὴν ἑπομένην τῆς συμπληρώσεως τριμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως καὶ ἀναλόγως καὶ τῶν λοιπῶν*, διάταξις, ἡ ὁποία ἐτέθη βεβαίως πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἐργοδοτῶν, ἀλλὰ κατέστησε σαφῆ καὶ διὰ τοὺς μισθωτοὺς τὸν χρόνον τοῦ ἀπαιτητοῦ αὐτῶν, ἵνα ρυθμίζωσιν ἀναλόγως τὰ τοῦ βιοπορισμοῦ των.

Ἡ διαφορὰ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐξ αὐτῆς ἢ ἐκείνης τῆς ἀπόψεως εἶναι φανερὰ καὶ σημαντική.

Ἐὰν μὲν ἠλήθευεν ἡ ἄποψις τῆς δημοσιευομένης ἀποφάσεως, ὁλοκληροῦται, ὡς δέχεται, ἡ καταγγελία, ἀφ' ἧς συντρέξῃ καὶ ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως, θὰ εἶναι δὲ νομικῶς ἐνεργὸς ἡ δι' ἐγγράφου γενομένη καταγγελία ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς καταβολῆς (*Κρασσᾶ*, Γεν. Ἀρχ. § 130, σημ. 5, *Windscheid*, στλ. 415 ἐν τέλει, 416, *Κ. Δημάκης*, ΕΕΔ 1, 777) καὶ θὰ δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς μόνον τῶν ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως καὶ μέχρι τοῦ χρόνου τῆς καταβολῆς ἀποδοχῶν.

Ἀντιθέτως ἄν, ὡς νομίζομεν, εἶναι ὀρθόν, ὅτι πρέπει ταυτοχρόνως μὲ τὴν καταγγελίαν νὰ γίνηται ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως, θὰ εἶναι ἄκυρος ἡ γενομένη καταγγελία καὶ ἂν συνέτρεξε τὸ ἓν στοιχεῖον τοῦ κύρους αὐτῆς, τὸ ἔγγραφον, καὶ ἑπομένως θὰ πρέπει πάλιν νὰ ἐπαναληφθῇ ἔγγραφος καὶ νὰ συνοδευθῇ βεβαίως ἡ καταγγελία μετὰ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου.

Τὸ ἕτερον λυόμενον ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως ζήτημα τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, κατὰ τὸ β.δ. 16/18. Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112, λύεται κατὰ τὰ ὀρθῶς ἐπ' αὐτοῦ νομολογηθέντα (βλέπε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15123/1954, εἰσηγητὴς *Π. Βουγᾶς*, ΕΕΔ 14, 300, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6974/1954, Πρωτοδίκης *Χ. Παῦρος*, ΕΕΔ 14, 24, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3308/1956, Πρωτοδίκης *Α. Κυριακόγγονας*, ΕΕΔ 15, 998, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 2471/1956, Πρωτοδίκης *Π. Πατρόκλου*, ΕΕΔ 15, 1054).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 12722/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κρονίδας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Κρέτσης*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. *Ε. Δημητρακόπουλος*, *Τ. Μοδινός*

Κατ' ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 3198/1955 ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, ὑπαγόμεναι εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ ἀπασχολήσεως καὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας», δύνανται νὰ καταγγέλλουν τὴν σχέσιν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των, ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ὑποχρεοῦνται ὅμως νὰ καταβάλλουν εἰς αὐτὸ τὴν ὑπὸ τοῦ β.δ. τῆς 16/18.7.1920 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως, διότι ἄλλως, ἡ καταγγελία εἶναι ἄκυρος, κατ' ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 3 § 1 καὶ 5 § 1 τοῦ β.δ. 16/18.7.1920 «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ν. 2112 κλπ.» σύμβασις ἐργασίας διαρκέσασα ὑπὲρ τὴν πενταετίαν καταγγέλλεται τοὐλάχιστον πρὸ τριάκοντα ἡμερῶν καὶ ἐὰν διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν δεκαετίαν τοὐλάχιστον πρὸ 60 ἡμερῶν, ἐὰν δὲ ὁ ἐργοδότης παραλείψῃ τὴν τοιαύτην ὑποχρέωσιν προειδοποιήσεως, οἵα πάντως δὲν ἐπιτρέπεται μετὰ τὸν ν. 3198/1955 (ἄρθρ. 1 § 2), καταβάλλει εἰς τὸν ἀπολυόμενον ὡς ἀποζημίωσιν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ σύνολον τῶν τακτικῶν αὐτοῦ μισθῶν ἢ ἐν γένει ἀμοιβῶν, ἃς θὰ ἐλάμβανεν ἀντὶ τῆς παρεχομένης ἐργασίας κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, πρὸ τῶν ὁποίων ἔδει νὰ γίνῃ ἡ καταγγελία. Ἐκ τοῦ πρὸς ἀλλήλας συνδυασμοῦ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι διὰ νὰ εἶναι ἔγκυρος ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως, προκειμένου περὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν κλπ., κατὰ τὸν ν. 3198/1955, ἀπαιτεῖται, πλὴν τοῦ περὶ ταύτης ἐγγράφου, καὶ ἡ καταβολὴ ἀποζημιώσεως, ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανον οὗτοι κατὰ τὰς ἐργασίμους μόνον ἡμέρας τὰς περιλαμβανομένας ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔδει νὰ ἐγίνετο ἡ διὰ προειδοποιήσεως καταγγελία, ἐφ' ὅσον τοιαύτη θὰ ἐπετρέπετο, οὐχὶ δὲ τοῦ συνόλου τῶν ἡμερῶν, πρὸ τῶν ὁποίων ἔδει νὰ γίνῃ ἡ προειδοποίησις.

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος προσελήφθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκκαλούσης Α.Ε. τὴν 21.5.1945 ὡς τεχνίτης ἐπιδιορθωτὴς κλωστικῶν μηχανῶν καὶ εἰργάσθη μέχρι τῆς 15.7.1945, καθ' ἣν ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐλύθη. Τὴν 29.4.1946 προσελήφθη ἐκ νέου, δυνάμει νέας συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ἰδιότητα, καὶ εἰργάσθη μέχρι τῆς 6.4.1956, καθ' ἣν ἀπελύθη, κατόπιν ἐγγράφου καταγγελίας τῆς συμβάσεως καὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχάς του 26 ἐργασίμων ἡμερῶν ἐκ δραχμῶν 73.80 ἡμερησίως. Ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡς τεχνίτου, κατ' ἀκολουθίαν δὲ τῶν ἀνωτέρω καὶ τῶν ἐν τῇ β' σκέψει ἐκτιθεμένων, ὁ ἐφεσίβλητος ὡς συμπληρώσας παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ συνεχῆ ὑπηρεσίαν μείζονα τῶν πέντε ἐτῶν, ἐλάσσονα ὅμως τῶν δέκα, ἔδει νὰ λάβῃ ὡς ἀποζημίωσιν τὸ εἰς τὰς ἀποδοχὰς του 26 ἡμερῶν, δηλονότι τῶν ἐργασίμων τοιούτων τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὸν χρόνον 30 ἡμερῶν, πρὸ τῶν ὁποίων ἔδει νὰ ἐγίνετο ἡ προμήνυσις, ἐὰν ἐπετρέπετο τοιαύτη, ἀντιστοιχοῦν ποσόν, ὅπερ παρακατετέθη νομίμως τὴν 12.4.1956.

Ἐτέρωθεν, μὴ ὁριζομένου διὰ τοῦ ἄρθρ. 5 § 3, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 3198/1955, ὅτι, διὰ νὰ ἔχῃ κῦρος ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως, δέον ὅπως ἡ ἀποζημίωσις καταβάλληται ταυτοχρόνως μετ' αὐτῆς, σαφῶς ἔπεται, ὅτι ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως δύναται νὰ γίνῃ καὶ μεταγενεστέρως, ὁπότε ἀπὸ τῆς ἐξ ὁλοκλήρου καταβολῆς της λαμβάνει κῦρος ἡ προηγουμένως γενομένη καταγγελία καὶ ἐπέρχεται ἔκτοτε ἡ λύσις τῆς συμβάσεως, τοῦ μισθωτοῦ δικαιουμένου ἀποδοχῶν ἀπὸ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως μέχρι τῆς πλήρους ἀποπληρωμῆς τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως (Α.Π. 139/1952, Θέμ. ΞΓ' 418, Α.Π. 15/1948, Θέμ. ΝΘ' 189). Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἔλαβε κῦρος τὴν 12.4.1956, ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπῆλθεν ἀπὸ 13.4.1956, μέχρι δὲ τῆς ἐν λόγῳ ἡμερομηνίας ὁ ἐφεσίβλητος δικαιοῦται τῶν ἀποδοχῶν του, ὡς καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἀξιοῖ, καθ' ἑρμηνείαν τοῦ δικογράφου αὐτῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, μὴ βεβαιουμένου, κατὰ κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα, ἐκ λόγων, ὡς ἰσχυρίζεται, ἀνωτέρας βίας, ἐκωλύθη ἀπὸ τοῦ νὰ παρακαταθέσῃ ἐνωρίτερον τὴν ὀφειλομένην εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἀποζημίωσιν, δικαιοῦται δηλονότι ὁ ἐφεσίβλητος τῶν ἀποδοχῶν του τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν 7 καὶ 9—12 Ἀπριλίου 1956 ἐκ δραχμῶν 369, ἐν ὄψει τοῦ ὕψους τῶν ἀποδοχῶν του ἐκ δραχμῶν 73.80 ἡμερησίως. Ὅθεν, ἐσφαλμένως μὲν ὁ Πρωτοδίκης ἐδέχθη, ὅτι εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἔδει νὰ καταβληθῇ ἀποζημίωσις μείζων τῆς καταβληθείσης καὶ ὅτι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἦτο ὡς ἐκ τούτου ἄκυρος, πλὴν ὀρθῶς ἔχει τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὡς ἄνω ποσὸν τῶν δραχμῶν 369, εἰς ὃ δέον ὅπως περιορισθῇ ἡ ἀξίωσις τοῦ ἐφεσιβλήτου, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως διὰ μερικῆς παραδοχῆς τῶν λόγων ἐφέσεως, τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς προβαλλομένου ἑτέρου λόγου ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, καθ' ὃν δὲν ἐγένετο ἐμπροθέσμως ἀναγγελία τῆς καταγγελίας, ἀπορριπτομένου ὡς μὴ νομίμου, καθ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 3198/1955 ἡ μὴ ἀναγγελία ἐντὸς 8 ἡμερῶν τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀνεργίας καὶ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας, ἀλλ' ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης ὑπόκειται εἰς τὰς ποινικὰς κυρώσεις τοῦ ἄρθρ. 5 § 4 τοῦ ν.δ.

ΠΑΡΟΧΗ ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΛΟΓΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΝ

Καταγγελία συμβάσεως άνευ τηρήσεως Ν. 3198/1955 και συνέπειαι

Χαρακτηρισμός ώς συμβάσεως περί παροχής έξηρτημένης εργασίας της συμφωνίας λογιστού μετ' επιχειρήσεως πρός μετάβασιν παρ' αύτη και άπασχόλησιν τρις της έβδομάδος και καθ' ωρισμένας ώρας, κατά τάς λοιπάς δε ήμέρας της έβδομάδος κατ' οίκον, άποδειχθέντος ότι ύφίστατο έξάρτησις του λογιστού άπό του έργοδότου.—Άκυρότης καταγγελίας συμβάσεως έκ της μή καταβολής άποζημιώσεως Ν. 2112.—Ισχυρισμός έργοδότου περί καταχρηστικής άσκήσεως δικαιώματος μισθωτού.

Υπέκειτο εις την περίπτωσιν της άποφάσεως του ώς εφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Άθηνών παροχή ύπό λογιστού εργασίας εις επιχείρησιν, ύπαγομένην εις τας περί άσφαλίσεως κατά της άνεργίας διατάξεις του ν.δ. 2961/1954 (ΕΕΔ 13, 941), ώς ετροποποιήθη και συνεπληρώθη ύπο του Νόμου 3464/1955 (ΕΕΔ 15, 105), και συνεπώς ύποκειμένης της καταγγελίας συμβάσεως, έφ' όσον βεβαίως επρόκειτο περί συμβάσεως έξηρτημένης εργασίας, εις τας διατάξεις του ν. 3198/1955 περί καταγγελίας σχέσεως εργασίας (ΕΕΔ 14, 502), ώ συνέπειαν, άλλως, την άκυρότητα αύτης (άρθρον 5 § 3 του ν. 3198/1955).

Η άπόφασις του Πρωτοδικείου, άνευρούσα εις την προκειμένην σχέσιν, έκ των άποδειχθέντων, το έννοιολογικόν κριτήριον της συμβάσεως έξηρτημένης εργασίας, ήτοι την ύπαρξιν προσωπικής ή νομικής έξαρτήσεως του εργαζομένου άπό του έργοδότου του (περί αύτης βλέπε *Ι. Καποδίστριαν*, Έρμ.ΑΚ., Εισαγ. άρθρ. 648 - 680, άριθ. 34 επ., ένθα παραπομπαί, *Κ. Καυκάν*, Σύμβασις έξηρτημένης και άνεξαρτήτου εργασίας, ΕΕΔ 9, 49), έχαρακτήρισε την σχέσιν ώς σύμβασιν έξηρτημένης εργασίας και ούτω κατέληξεν εις την κρίσιν, ότι άπητείτο νά τηρηθή διά την καταγγελίαν ό νόμος 3198/1955.

Έξ άλλου, ώς δέχεται ή άπόφασις του Πρωτοδικείου, ό συγκεκριμένος ούτος μισθωτός προσελήφθη νά παρέχη έπ' άόριστον χρόνον (άρθρον 648 Α.Κ.) τας ύπηρεσίας αύτου (εις το άρθρον 648 το στοιχείον του χρόνου προσετέθη άκριβώς διά την διάκρισιν της συμβάσεως εργασίας άπό την εργολαβίαν, Αίτιολογική Έκθεσις *Κ. Τριανταφυλλοπούλου*, ΕΕΔ 9, 470, βλέπε και *Γ. Σιμωνέτου*, Δώδεκα Μελέται Άστικου και Έργατικου Δικαίου, σελ. 338), δέν προσελήφθη δηλαδή νά έργασθή διά την τακτοποίησιν ωρισμένων λογιστικών βιβλίων, ότε θά ήδύνατο νά χαρακτηρισθή ή σύμβασις ώς τοιαύτη μισθώσεως έργου και δέν θά είχον έφαρμογήν οι έργατικοί νόμοι (βλέπε Πρωτοδίκου Άθηνών 4835/1949, Πρωτοδίκης *Ε. Μαλλιάρας*, ΕΕΔ 9, 405).

Σημασίαν δέν είχεν έπίσης, άν ό μισθωτός εργάζετο καθ' ωρισμένας ήμέρας της έβδομάδος και όχι συνεχώς, άφου διά την ιδιότητα του ύπαλλήλου δέν έρευνάται, άν ούτος εργάζηται ή όχι συνεχώς, διότι τούτο έξαρτάται έκ της φύσεως των άνατιθεμένων ύπηρεσιών (Έφετείου Πατρών 19/1935, ΕΕΝ β' σ. 491), είναι δε μάλιστα και άσφαλιστέος, διότι, ώς παρατηρείται (*Χ. Άγαλλόπουλος*, Κοινωνικαί Άσφαλίσεις, έκδ. 1955, σελ. 89), πρόκειται έν τη περιπτώσει ταύτη περί ένιαίας διαρκούς άπασχολήσεως, περιλαμβανούσης μόνον ώρισμένας διακοπάς, έφ' όσον συνιστούν αύται μόναι ή μετ' άλλων έξαρτωμένων εργασιών, όμοίων ή άνομοίων, το κύριον επάγγελμα του παρέχοντος την εργασίαν (περί της έννοίας του κυρίου επαγγέλματος βλέπε σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 15, 655, έπι της Πρωτοδικείου Άθηνών 4777/1956, εισηγητής *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 15, 655).

Έξ άλλου, ώς έχει νομολογηθή (Α.Π. 401/1954, εισηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 647), αδιαμφίβολα παύει ύφισταμένη ή προσωπική έξάρτησις του μισθωτού έκ του λόγου ότι ούτος παρέχει συγχρόνως τας αύτας ύπηρεσίας εις άλλον εργοδότην έπ' άμοιβή (άρκεί, κατα την Προεδρου Πρωτ. Άθηνών 277/1941, Πρόεδρος *Α. Τούσης*, ΕΕΔ 1, 13, παραπέμπουσαν και εις τους Planiol - Ripert, Traité, τόμ. XI, Νο 767 έπ., ότι ή επαγγελματική του δράσις κατά το πλείστον συνίσταται εις την προσφοράν ύπηρεσιών εις ιδιωτικόν κατάστημα, γραφείον ή έν γένει επιχείρησιν).

Κατά την διάταξιν μάλιστα του άρθρ. 8 § 2 του κατηργημένου ήδη νόμου 6298/1934 περί Κοινωνικών Άσφαλίσεων ώριζετο, ώς προς την εφαρμογήν των Κοινωνικών Άσφαλίσεων, ότι, έφ' όσον ό ήσφαλισμένος άπασχολείται εις πλείονας του ένός εργοδότας, κατατάσσεται εις πλείονας μισθολογικάς κλάσεις, με βάσιν την άμοιβήν, της όποίας άπελάμβανε διά την άπασχόλησιν εις εκάστην επιχείρησιν.

Κατά τον *Ι. Καποδίστριαν*, Έρμ.ΑΚ. Εισαγ. άρθρα 648 - 680, αριθ. 47, ή προς πλείονας εκμίσθωσις της αύτης εργασίας, όταν μάλιστα γίνηται παρ' ελευθέρου επαγγελματίου, δύνα-

---

2656/1953, δυνάμει του άρθρου 9 § 4 του ν. 3198/1955.

Άπορριπτέον επίσης κρίνεται βάσει του άρθρου 766Α Πολ. Δικ. το αίτημα της έκκαλούσης, όπως ύποχρεωθή ό εφεσίβλητος και επιστρέψη το καταβληθέν αύτω εις έκτέλεσιν της πληττομένης άποφάσεως ποσόν, έφ' όσον το αίτημα τούτο εισάγεται το πρώτον διά των προτάσεων (Α.Π. 634/1955, ΕΕΔ 15,323).

ται νά άγαγη εἰς τό συμπέρασμα, ὅτι μᾶλλον προκειται πλείονες μισθώσεις ἀνεξαρτήτων ὑπηρεσιῶν, ἤτοι δέ τό παραδειγμα λογιστοῦ διατηροῦντος γραφεῖον ἐξυπηρετούν συγχρόνως πλείονας ἐπιχειρήσεις.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15475/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Δεμούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μαγκάκης, Δ. Γεωργόπουλος

Κατά τά ἐν τε τῇ θεωρίᾳ καί τῇ νομολογίᾳ κρατοῦντα διά τοῦ ὅρου «μισθωτός» νοοῦνται τά φυσικά πρόσωπα ἐκεῖνα, ἅτινα παρέχουσιν εἰς ἕτερον φυσικόν ἤ νομικόν πρόσωπον οἱασδήποτε φύσεως ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς (πρβλ. καί ἄρθρ. 6 ν. 765/1943). Ἐξηρτημένη ἐργασία ὑφίσταται κυρίως, ὅταν ὁ μισθωτός τελῇ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του εἰς προσωπικήν ἐξάρτησιν ἐκ τοῦ ἐργοδότου του, ὡς ὅταν ἐκτελῇ τήν ἀνατεθειμένην αὐτῷ ἐργασίαν ἐν τόπῳ καί χρόνῳ ὑπό τοῦ ἐργοδότου προσδιοριζομένῳ, εἴτε κατά ρητήν τοῦ τελευταίου τούτου ἐπιταγήν, εἴτε κατόπιν κοινῆς μετά τούτου συμφωνίας, ἐν ᾗ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καί τό συμφέρον τοῦ μισθωτοῦ, ἐνδεχομένως ἀπασχολουμένου καί εἰς ἕτέραν ἐργασίαν, χωρίς ἐντεῦθεν νά ἀπαιτῆται ἀποξένωσις τοῦ μισθωτοῦ ἀπό πάσης προσωπικῆς πρωτοβουλίας ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του (πρβλ. Α.Π. 395/1946, Θέμ. ΝΗ' 49).

Ἐβεβαιώθησαν, κατά τήν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τά ἑξῆς πραγματικά περιστατικά: Ὁ ἐκ τῶν διαδίκων ἐνάγων κατά τό θέρος τοῦ ἔτους 1928 προσελήφθη ὑπό τοῦ ἐναγομένου, διατηροῦντος καί ἐκμεταλλευομένου τυπογραφεῖον ἐν Ἀθήναις, ὡς λογιστής, ἐπί συμβάσει ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἀπασχολούμενος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ συνεχῶς ἔκτοτε καί μέχρι τῆς 10 Μαρτίου 1956. Κατά τήν συμφωνίαν των ὁ ἐνάγων ὑπεχρεοῦτο νά μεταβαίνῃ τρίς τῆς ἑβδομάδος καί κατά τάς ὥρας 7-9 π.μ. ἡ μεταξύ τῶν ὡρῶν 2-6 μ.μ. εἰς τό τυπογραφεῖον τοῦ ἐναγομένου καί νά ἐργάζηται ἐκεῖ ἐπί δίωρον ἡμερησίως, κατά δέ τάς λοιπάς ἐργασίμους ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος ἠδύνατο νά παραλαμβάνῃ καί παρελάμβανε τά ἅτινα ἐτήρει λογιστικά βιβλία τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς τήν οἰκίαν του, ἐργαζόμενος ἐκεῖ διά τήν αἰτίαν ταύτην ἐπί δύο περίπου ὥρας ἡμερησίως. Διά τήν ἐργασίαν του ταύτην, ἥτις ἐξετελεῖτο συμφώνως πρός τάς ὑποδείξεις τοῦ ἐναγομένου ἐργοδότου, ὁ ἐνάγων ἠμείβετο δι' ὡρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ, ὅπερ τελευταίως (κατά τόν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς του) ἀνήρχετο εἰς δραχμάς 400 μηνιαίως. Ἐκ τῶν βεβαιωθέντων τούτων πραγματικῶν περιστατικῶν τό δικαστήριον ἄγεται εἰς τήν κρίσιν, ὅτι ἡ συνδέουσα τούς διαδίκους ἔννομος σχέσις ἦτο ἡ τῆς συμβάσεως μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὡς ὀρθῶς ἐχαρακτηρίσθη αὕτη καί ὑπό τοῦ πρωτοδίκως δικάσαντος Δικαστοῦ.

Ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἐναγόμενος τήν 10ην Μαρτίου 1956 ἔπαυσεν ἀποδεχόμενος τάς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος, ὡς αὗται κατά τήν μεταξύ των συμφωνίαν προσεφέροντο αὐτῷ, ἀξιώσας μετά τήν τοιαύτην καταγγελίαν τῆς συμβάσεως καί κατόπιν δηλώσεως τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ἐξακολουθεῖ νά προσφέρῃ αὐτῷ τήν ἐργασίαν του, ὑφ' οὓς ὅρους καί πρότερον προσέφερεν αὐτήν, ὅπως τοῦ λοιποῦ ὁ ἐνάγων ἀπασχολῆται παρ' αὐτῷ κατ' ἄλλας ὥρας τῆς ἡμέρας, καίτοι ἐγνώριζεν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον εἰς τοῦτον ἡ κατά τας ὥρας ταύτας ἀπασχόλησις αὐτοῦ, ἐργαζομένου κατά ταύτας εἰς ἑτέραν ἐπιχείρησιν, ὡς ἀνωτέρω ἐκτίθεται. Ἐκτός τῆς ἐνεργείας του ταύτης ὁ ἐναγόμενος κατήγγειλε καί ἐγγράφως μετά ταῦτα τήν ὑφισταμένην ἔγκυρον ἐργασιακήν σύμβασιν διά τῆς ἀπό 30 Ἀπριλίου 1956 ἐξωδίκου δηλώσεώς του, ἐπιδοθείσης τῷ ἐνάγοντι τήν 11 Μαΐου 1956, ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως. Ἡ τοιαύτη ὅμως καταγγελία εἶναι ἄκυρος καί ὡς μή γενομένη λογίζεται, ἐφ' ὅσον οὐδαμῶς κατεβλήθη τῷ ἐνάγοντι ἡ ἐκ τοῦ νόμου 2112 ὀφειλομένη αὐτῷ ἀποζημίωσις. Κατ' ἀκολουθίαν τούτου ὁ ἐναγόμενος κατέστη ὑπερήμερος περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος, ὅστις διά ρητῶν καί ἐγγράφων δηλώσεών του πρός τοῦτον ὑπό χρονολογίας 12 Μαρτίου 1956 καί 15 Μαρτίου 1956, ἐπιδοθεισῶν τῷ ἐναγομένῳ νομοτύπως, ἐδήλωσεν αὐτῷ, ὅτι προσφέρεται νά ἐξακολουθήσῃ ἐργαζόμενος παρ' αὐτῷ κατά τάς αὐτάς, ὡς καί πρότερον, ὥρας ἐργασίας. Ἡ δήλωσις αὕτη καί ἡ συμφώνως πρός αὐτήν γενομένη προσφορά τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος πρός τόν ἐναγόμενον οὐδαμῶς ἀντίκειται πρός τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., μή ἀποτελοῦσα καταχρηστικήν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος, ὅπως ἐξακολουθῇ νά προσφέρῃ τάς ὑπηρεσίας του κατά τήν μετά τοῦ ἐναγομένου ὑφισταμένην συμφωνίαν. Ἑπομένως ὑπόχρεως ἐστιν ὁ ἐναγόμενος εἰς πληρωμήν τῷ ἐνάγοντι, λόγῳ τῆς τοιαύτης ὑπερημερίας του, τῶν ἀπό τῆς ἀκύρου ὡς ἄνω καταγγελίας καί ἐφεξῆς ἀποδοχῶν του, ὡς ὀρθῶς καί νομίμως ἀπεφάνθη ὁ πρωτοδίκως δικάσας δικαστής διά τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του.

ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ ΥΠΟ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΒΛΑΠΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΟΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συνέπειαι κατά τήν ἔννοιαν τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Νόμου 2112

Μονομερής ὑπό ἐργοδότου βλαπτική μεταβολή ὅρων συμβάσεως ἐργασίας διά τῆς μειώσεως συμπεφωνημένων ἀποδοχῶν.—Ἐφαρμογή ἄρθρου 7 Ν. 2112 καί ἐπί ἐργατῶν, ὑπαγομένων εἰς τό ἀπό 16/18 Ἰουλίου 1910 Β.Δ.—Ἔννοια ἄρθρ. 7 Ν. 2112.—Παροχή δι' αὐτοῦ δικαιώματος ἀποζημιώσεως, ἀποχωροῦντος τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, χωρίς νά καθίσταται ἄκυρος ἡ πρᾶξις.—Μονομερής βλαπτική μεταβολή ὅρων συμβάσεως ἐργασίας ὑπό τήν ἰσχύν τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Ν. 118/1945 καί συνέπεια.

Ὑπέκειτο, εἰς τήν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, μονομερής ὑπό ἐργοδότου βλαπτική μεταβολή ὅρων συμβάσεως ἐργασίας διά μειώσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ, γενομένη κατά χρόνον, καθ' ὃν δέν ἴσχυε τό ἄρθρον 9 τοῦ ν. 118/1945.

Ἡ περίπτωσις ρυθμίζεται ὑπό τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 2112/1920 περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, κατά τό ὁποῖον πᾶσα μονομερής μεταβολή τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, βλάπτουσα τόν ὑπάλληλον, θεωρεῖται ὡς καταγγελία αὐτῆς, δι' ἣν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου.

Ἡ διάταξις ἔχει ἐφαρμογήν καί ἐπί τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καί ὑπηρετῶν διά τήν ταυτότητα τοῦ νομοθετικοῦ λόγου (Α.Π. 309/1949, εἰσηγητής *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 516, Α.Π. 349/1953, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 770), ἐνῷ ὡς μονομερής βλαπτική μεταβολή θεωρεῖται (κλασσική περίπτωσις) καί ἡ ὑπό τοῦ ἐργοδότου μείωσις τῶν συμπεφωνημένων ἀποδοχῶν του (Α. Π. 98/1953, εἰσηγητής *Α. Χαμάρης*, ΕΕΔ 12, 411, Α.Π. 317/1953, εἰσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 12, 703), γενικῶς δέ πᾶσα ἐνέργεια τοῦ ἐργοδότου, ἡ ὁποία ὑπαφέρει εἰς τόν μισθωτόν ἀμέσον ἢ ἔμμεσον ὑλικήν ἢ ἠθικήν βλάβην (Α.Π. 27/1955, εἰσηγητής *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 14, 241 καί λοιπαί παραπομπαί εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 240, Α.Π. 285/1956, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 653, Α. Π. 365/1956, εἰσηγητής *ὁ αὐτός*, ΕΕΔ 15, 827).

Δοθέντος δέ ὅτι ἡ ἐν λόγῳ διάταξις ἐνομοθετήθη εἰς χρόνον, καθ' ὃν αἱ ἀποδοχαί τῶν μισθωτῶν δέν ἐρυθμίζοντο ὑπό κανονιστικῶν διατάξεων, ἀλλ' ἀπετέλουν θέμα συμβατικοῦ καθορισμοῦ, σκοπηθέντος διά τῆς διατάξεως νά προστατευθῇ ὁ μισθωτός ὄχι μόνον ἐν περιπτώσει εὐθείας ἀπολύσεως αὐτοῦ, ἀλλά καί ὅταν μονομερῶς ὁ ἐργοδότης καί ἐπί βλάβῃ τοῦ μισθωτοῦ μεταβάλῃ τό μέγεθος τῶν ἀποδοχῶν του, ἡ διάταξις εἶχεν ἐφαρμογήν γενικῶς ἐπί πάσης μειώσεως αὐτῶν.

Ἐφ' ὅσον ὅμως ἤδη αἱ ἀποδοχαί τῶν μισθωτῶν προσδιορίζονται ὑπό κανονιστικῶν διατάξεων (συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, διαιτητικῶν ἀποφάσεων), εἰς τήν περίπτωσιν, κατά τήν ὁποίαν ὁ μισθωτός δέν λαμβάνει μείζονας ἀποδοχάς, δέν δύναται νά ἰσχύσῃ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 2112/1920, ἂν ὁ ἐργοδότης μειώσῃ μονομερῶς αὐτάς, διότι τοιαύτη μείωσις εἶναι ἐκ τοῦ νόμου (ἤδη ἄρθρον 3 τοῦ νόμου 3239/1955 περί ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ., ΕΕΔ 14, 601) ἄκυρος καί συνεπῶς δέν καταλείπεται πεδίον ἐφαρμογῆς τῆς ἀνω διατάξεως, προστατευομένου τοῦ μισθωτοῦ διά τῆς ἀκυρότητος τῆς τοιαύτης ἐνεργείας τοῦ ἐργοδότου (πρβλ. Α.Π. 321/1949, εἰσηγητής *Ε. Κολοκούρης*, ΕΕΔ 8, 673, ἔνθα σημειώσεις μας).

Ταῦτα εἴτε πρόκειται περί καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ ἐπιχειρήσεως, μή ὑπαγομένης εἰς τάς περί ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961/1954, ὁπότε αὕτη ρυθμίζεται ὑπό τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 118/1945, ὡς ἐπανήχθη ἐν ἰσχύϊ διά τοῦ ν. 3198/1955 (ΕΕΔ 14, 503), εἴτε περί καταγγελίας διεπομένης μόνον ὑπό τοῦ ν. 2112/1920.

Τά ἀνωτέρω σημειοῦνται ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ θέματος ἐν γένει περί μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, περί τοῦ ὁποίου ἀσχολεῖται ἡ δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου.

Ὑποκειμένης περιπτώσεως ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Νόμου 2112/1920, ἄνευ συνδυασμοῦ πρός τό ἄρθρ. 9 τοῦ Νόμου 118/1945 (Ν. 3198/1955), ὁποία εἶναι ἡ τῆς ἀποφάσεως, βεβαίως, ὡς δέχεται αὕτη, διά τῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως δέν καθίσταται ἄκυρος αὕτη (ἡ μεταβολή), ἀλλά μόνον τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920 δικαιοῦται ὁ μισθωτός, κατά τήν πραγήσασαν πλέον ἐν τῇ νομολογίᾳ ἄποψιν, ἀποχωροῦν ἀμέσως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας (Α.Π. 349/1953, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 770, Α.Π. 285/1956, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 653, Α.Π. 668/1953, εἰσηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 13, 131, Α.Π. 585/1955, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 1321), ὡς δέν καθίσταται ἄκυρος καί ἡ εὐθεῖα καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ ν. 2112 (Α.Π. 490/1956, εἰσηγητής *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 15, 1180 καί λοιπαί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 1179).

Ἡ ἀκυρότης πλήττει τήν μεταβολήν ὅρων συμβάσεως ἐργασίας προκειμένου περί ἐπιχειρήσεως, ὑποκειμένης διά τήν καταγγελίαν συμβάσεως εἰς τάς διατάξεις τοῦ ν. 3198/1955, ἐφ' ὅσον δι' αὐτήν, ἰσουμένην πρός ἀπόλυσιν, κατά τό ἄρθρον 7 τοῦ Νόμου 2112, δέν ἐτηρήθησαν αἱ ἐπί ποινῇ ἀκυρότητος τεθειμέναι διατυπώσεις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 (ἔγγραφον καταβολή ἀποζημιώσεως), ἐφ' ὅσον ὅμως, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 15, 1286 ἐπ.), πάλιν ὁ μισθωτός δέν στέργει εἰς τήν μεταβολήν, ὁπότε ἀνακύπτει ὑπερημερία

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Άριθμός άπασχολουμένου κατά τήν έκδοσιν τής πράξεως τοῦ Συμβουλίου προσωπικοῦ

Άναγκαστική τοποθέτησις είς έπιχειρήσεις πολεμιστῶν Α.Ν. 1836/1951 κατ' άρθρ. 3 αὐτοῦ.—Δικαιοδοσία δικαστηρίου, έπί τῇ ένστάσει έργοδότου κατά τῆς νομιμότητος τῆς περί τοποθετήσεως πράξεως, πρός ἔρευναν τοῦ κύρους αὐτῆς παρεμπιπτόντως, προκειμένου περί διαφοράς προελθούσης ἐκ τῆς ὑπό τοῦ Συμβουλίου ἱδρύσεως ἰδιωτικοῦ δικαιώματος.—Ἐξεύρεσις ἀριθμοῦ προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεως κατά τόν χρόνον ἐκδόσεως πράξεως Συμβουλίου — Ἀναγκαστική τοποθέτησις εἰς Κ.Τ.Ε.Λ. καί ἀριθμός ὑπηρετούντος προσωπικοῦ.

Πρωτοδίκου Άθηνῶν 4279/1956

Διαδικασία έργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ι. Ντεγιάννης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Μάρκου, Δ. Ποιμένης

Διά τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων ἐκθέτει, ὅτι ἐτοποθετήθη βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 1836/1951 ὡς ὑπάλληλος τοῦ ἐναγομένου Κ.Τ.Ε.Λ. καί διώκει τήν καταβολήν τῶν μισθῶν αὐτοῦ ἀπό τῆς ἐμφανίσεως πρός ἀνάληψιν ὑπηρεσίας καί ἐφεξῆς.

Ἐβεβαιώθησαν τά ἑξῆς : Δι' ἀποφάσεως τοῦ Κ.Σ.Π.Α. ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ, ληφθείσης κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 133/6.3.1956 συνεδρίασιν, ὁ ἐνάγων ἐτοποθετήθη ὡς ὑπάλληλος τοῦ ἐναγομένου βάσει τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 καί 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951. Ὁ ἐνάγων ἐνεφανίσθη ἐμπροθέσμως πρός ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, δέν ἐγένετο ὅμως δεκτός μέ τήν αἰτιολογίαν ὅτι ἡ τοποθέτησις αὐτοῦ ἦτο παράνομος, διότι τό ἐναγόμενον εἶχε προσλάβει ἀναγκαστικῶς πρόσωπα, τό σύνολον τῶν ὁποίων συνεπλήρου τό νόμιμον ποσοστόν 7 ο/ο ἐπί τοῦ συνόλου τοῦ ἀπασχολουμένου παρ' αὐτῷ προσωπικοῦ. Ἐρευνητέος ὅθεν ὁ καί νῦν ὑποβαλλόμενος οὗτος ἰσχυρισμός τοῦ ἐναγομένου, ὅστις ἀποτελεῖ ἔνστασιν κατά τῆς νομιμότητος τῆς περί τοποθετήσεως πράξεως, τήν ὁποίαν δικαιοῦνται νά ἐρευνῶσι παρεμπιπτόντως τά τακτικά δικαστήρια, δικάζοντα ἐπί διαφορᾶς προελθούσης ἐκ τῆς ὑπό τῶν Κ.Σ.Π.Α. ἱδρύσεως ἰδιωτικοῦ δικαιώματος (Α.Π. 400/1954, ΕΕΔ 13, 650).

Κατά τό ἄρθρ. 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1835/1951, ὡς συνεπληρώθη ὑπό τοῦ ν.δ. 2657/1953, αἱ ἐν αὐτῷ μνημονευόμεναι ἐπιχειρήσεις, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦν κατά τήν ἔκδοσιν τῆς περί τοποθετήσεως ἀποφάσεως προσωπικόν πλέον τῶν 15, ὑποχρεοῦνται, ὅπως προσλαμβάνωσι δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου πολεμιστάς ἐκ τοῦ ἄρθρ. 1 § 1 αὐτοῦ κατά ποσοστόν 7 ο/ο τοῦ παρ' ἑκάστης τούτων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μή κενῶν θέσεων. Ὡς προσωπικόν νοοῦνται οἱ ὑπηρετοῦντες παρά τοῖς ὡς ἄνω ὑποχρέοις ὑπάλληλοι, ἐργατοτεχνῖται, ἀνεξαρτήτως τοῦ τύπου καί τῆς μορφῆς τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις συνδέει τούτους μετ' αὐτῶν. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὡς ὑπολογιστέος ἀριθμός τοῦ ἀπα-

---

τοῦ ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἄρθρου 349 Α.Κ. καί ὑποχρέωσις αὐτοῦ καταβολῆς μισθοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ.

Πρωτοδικείου Άθηνῶν 14212/1956

Διαδικασία έργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Σακελλαρίου*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Τούσας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Ἀποστολάκης, Α. Παπαθανασόπουλος

Διά τῆς ὑπό κρίσιν ἐκθέσεως ἀγωγῆς ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων ἐκθέτει, ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος (ἐναγομένη), μεθ' ἧς συνεδέετο διά συμβάσεως ἐργασίας, παρέχων αὐτῇ ὑπηρεσίας ἐργάτου, τῇ 1.2.1955 μονομερῶς ἐμείωσε τάς ἀποδοχάς αὐτοῦ, ὡς συνιστώσης δέ τῆς μειώσεως ταύτης μεταβολήν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας βλάπτουσαν αὐτόν καί ὡς τοιαύτην ἄκυρον ἐπιδιώκει τήν ἐντεῦθεν προκύπτουσαν διαφοράν ἀποδοχῶν του διά τόν ἀπό 1.2.1955 μέχρι 31.1.1956 χρόνον. Ἡ ἀγωγή δέν εἶναι νόμιμος, διότι τό μέν ἄρθρον 7 τοῦ ν. 2112/1920, ὅπερ διά τήν ταυτότητα τοῦ νομοθετικοῦ λόγου ἔχει ἐφαρμογήν καί ἐπί τῶν ἐργατῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τό ἀπό 16/18 Ἰουλίου 1920 β.δ. (Α.Π. 349/1953, Θέμ. ΞΔ', σελ. 882), ὁρίζον ὅτι πᾶσα μονομερής μεταβολή τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, βλάπτουσα τόν ὑπάλληλον, θεωρεῖται ὡς καταγγελία ταύτης, δι' ἣν ἰσχύουν αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, δέν καθιστᾷ ἄκυρον τήν περί ταύτης πρᾶξιν, ἀλλά παρέχει τῷ ὑπαλλήλῳ τό δικαίωμα, ὅπως, ἐάν θέλῃ, θεωρήσῃ αὐτήν ὡς ἀπόλυσιν, ἀπόσχῃ τῆς συμβάσεως καί ζητήσῃ παρά τοῦ ἐργοδότου τήν καταβολήν τῆς κατά τό ἄρθρον 3 ἀποζημιώσεως (Α.Π. 149/1948, Θέμ. ΝΘ' σελ. 557, Α.Π. 585/1955, ΝοΒ 4, σ. 278), τό δέ ἄρθρον 9 §§ 1 καί 3 τοῦ Νόμου 118/1945, καθ' ὃ ἐν μή ρητῇ καί ὑπό τούς ὅρους αὐτοῦ καταγγελίᾳ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, οἷα κατά τό ρηθέν ἄρθρον 7 ν. 2112 καί ἡ μονομερής βλαπτική διά τόν ὑπάλληλον μεταβολή τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δέν ἐπιφέρει λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας (βλ. Α.Π. 104/1953, 345/1953, 706/1954, 27/1955), δέν ἰσχύει ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἄνω μειώσεως τῶν ἀποδοχῶν, ἤτοι κατά τήν 1 Φεβρουαρίου 1955, ὡς καταργηθέν δι' ἄρθρου 37 ν. 2961/1954, ἐπαναχθέν δέ ἐν ἰσχύϊ εἰς χρόνον μεταγενέστερον διά τοῦ ἄρθρου 1 ν. 3198/1955, ἰσχύσαντος ἀπό 9.2.1955 κατ' ἄρθρον 12 αὐτοῦ, ὑπό τόν περιορισμόν τοῦ ἄρθρου 11 § 3. Ὅθεν ὀρθῶς ὁ δικάσας Πρωτοδίκης ἔκρινε μή νόμιμον τήν ἀγωγήν καί ἀπέρριψε ταύτην, ὁ δέ περί τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἐφέσεως εἶναι ἀβάσιμος νόμῳ καί ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος.

σχολουμένου προσωπικοῦ θά ληφθῇ ὁ ἀριθμός τοῦ κατά τον χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως Συμβουλίου περί τοποθετήσεως τοῦ πολεμιστοῦ (Γνωμ. Ν.Σ. Κράτους 1116/1954, ΕΕΔ 14,327). Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη ὅτι κατά τὸ χρονικόν διάστημα ἀπό 1 ἕως 31.3.1956 ἀπησχολήθησαν παρά τῷ ἐναγομένῳ 100 τακτικοί ὑπάλληλοι (ἐξ ὧν 7 προστατευόμενοι ὑπό τοῦ ἀ.ν. 1836/1951), τρεῖς πρόσθετοι ἀστυφύλακες καί 19 ἐφεδρικοί σταθμαρχοελεγκταί. Οἱ τελευταῖοι εἰργάσθησαν μόνον κατά τάς ἡμέρας ἀναπαύσεως, ἀσθενείας ἤ ἄλλου ἀναλόγου κωλύματος τῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἐναγομένου, εἰς τρόπον ὥστε καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοῦ μηνός Μαρτίου 1956 καί εἰδικῶς τήν 6.3.1956, ἡμέραν ἐκδόσεως τῆς περί τοποθετήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἀποφάσεως, ἀπησχολεῖτο προσωπικόν ἐξ 103 τό πολύ ἐν συνόλῳ ἀτόμων, ἐξ ὧν 7 εἶχον τοποθετηθῇ ἀναγκαστικῶς. Συνεπῶς δέν ὑφίστατο ὁ ἀναγκαῖος ἀριθμός προσωπικοῦ διά τήν τοποθέτησιν καί ἄλλου πολεμιστοῦ καί ἡ γενομένη τοποθέτησις τοῦ ἐνάγοντος ἦτο παράνομος, οὐδέν τίκτουσα ὑπέρ αὐτοῦ δικαίωμα. Δέον ὅθεν ὅπως, δεκτῆς γινομένης τῆς σχετικῆς ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου, ἀπορριφθῇ ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή. (*)

(*) Παρατηρήσεις: Ὅτι τά τακτικά δικαστήρια δικαιοῦνται νά ἐξετάζωσι τήν συνδρομήν τῶν ὅρων καί προϋποθέσεων τῆς νομίμου τοποθετήσεως τῶν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ ἀπολυθέντων εἶναι γνωστόν (Α. Π. 64/1951, ΕΕΔ 13, σελ. 258, Α.Π. 132/1951, ΕΕΔ 10, σελ. 563, Α. Π. 354/1953, ΕΕΔ 12, σελ. 783 κλπ.). Ἐδικαιοῦτο καί ὑπεχρεοῦτο συνεπῶς ὁ ἐκδούς τήν σχολιαζομένην ἀπόφασιν Πρωτοδίκης νά χωρήσῃ εἰς κρίσιν τῆς ὑπό τοῦ ἐναχθέντος Κ.Τ.Ε.Α. προβληθείσης ἐνστάσεως, ὅτι ὁ διορισμός τοῦ ἐνάγοντος ἐστερεῖτο νομίμου ὅρου, ὡς ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ συνολικός ἀριθμός τῶν μισθωτῶν του, ἐν ἀναφορᾷ πρός τούς διωρισμένους παρ' αὐτῷ δυνάμει τοῦ ν. 751 καί τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς ἰσχύει τροποποιηθείς καί συμπληρωθείς (7 ἐπί τοῖς 100), εἶχε κλείσει τήν θύραν εἰς τόν τοποθετηθέντα.

Σημεῖον ἀντιλεγόμενον κατέστη ἄν εἰς τούς παρά τῷ Κ.Τ.Ε.Α. ὑπηρετοῦντας εἶναι συνυπολογιστέοι οἱ ἐφεδρικοί. Νομοθετικῶν ὁριαμῶν τούτων προσέδωκε τό β.δ. τῆς 11 Ἰουνίου / 2 Ἰουλίου 1951 «περί κυρώσεως τοῦ Κανονισμοῦ προσωπικοῦ τῶν Κ.Τ.Ε.Α.» (ἄρθρ. 1 ἐδ. δ), ἀκυρωθέν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 329/1955 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (χρήσιμον ἐν τούτοις ὡς ἑρμηνευτικόν βοήθημα) καί τό β.δ. τῆς 25 Ἰουλίου / 6 Αὐγούστου 1956 «περί ἐκδόσεως Κανονισμοῦ προσωπικοῦ τῶν Κ.Τ.Ε.Α.», ἐν ἄρθρῳ 1 ἐδ. δ. τοῦ ὁποίου ὁρίζεται: Οἱ προσλαμβανόμενοι πρός ἀναπλήρωσιν τακτικοῦ ὑπαλλήλου, κωλυομένου νά ἐργασθῇ ἐκ τινος λόγου (ἀσθενείας, ἀδείας, ἀναπαύσεως, τιμωρίας), καλούμενοι «ἐφεδρικοί», συνάπτουν ὡρισμένου ἑκάστοτε χρόνου σύμβασιν ἐργασίας, οἱ μέν ὁδηγοί καί εἰσπράκτορες μετά τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ εἰς ὃ ἐργάζονται λεωφορείου, οἱ δέ λοιποί μετά τοῦ Κ.Τ.Ε.Α.

Ἐν τῇ πράξει οὐδέποτε ἐδόθη διάφορος ἔννοια εἰς τόν ὅρον «ἐφεδρικός».

Ὀρθῶς ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις υἱοθέτησε τήν ὑπό τοῦ ἐναχθέντος Κ.Τ.Ε.Α. ὑποστηριχθεῖσαν ἄποψιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν «ἐφεδρικῶν» ἐκ τοῦ ληπτέου ὑπ' ὄψιν ἀριθμοῦ τῶν παρ' αὐτῷ μισθωτῶν.

Ὁ ἀ.ν. 1836/1951 (ὃν ἐκωδικοποίησεν ἡ ΕΕΔ ἐν τόμῳ 14, σελ. 1105 ἐπ.) ἐν ἄρθρῳ 3 § 1 ἐδ. γ ὁρίζει τάδε:

«Ὡς προσωπικόν νοοῦνται οἱ ὑπηρετοῦντες παρά τοῖς ὡς ἄνω ὑποχρέοις ὑπάλληλοι, ἐργατοτεχνῖται καί ὑπηρέται, ἀνεξαρτήτως τοῦ τύπου καί τῆς μορφῆς τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις συνδέει τούτους μετ' αὐτῶν».

Ὁ νόμος ἀπαιτεῖ, ὅπως οἱ μισθωτοί οὗτοι ὑπηρετοῦν ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς μονιμότητος, ἀνεξαρτήτως ἄν αὕτη εἶναι ὡρισμένου ἤ ἀορίστου χρόνου. Ὡς τοιοῦτοι δέον νά ἀνήκωσιν εἰς τό προσωπικόν τῆς ἐπιχειρήσεως, ὅθεν κατ' ἀνάγκην πρέπει νά εἶναι καί ὡρισμένοι (ὁ νόμος λέγει «οἱ»).

Ἀλλά οἱ ἐφεδρικοί δέν ἀνήκουν εἰς τό προσωπικόν τοῦ Κ.Τ.Ε.Α. Καί οὔτε εἶναι ὡρισμένοι. Μία ἀενάως μεταβλητή ὁμάς ἀνέργων περιφέρεται ἀπό τοῦ ἑνός εἰς τό ἄλλο Κ.Τ.Ε.Α. εἰς ἀναζήτησιν ἐργασίας. Ποίας; Τῆς ἀναπληρώσεως τῶν ἐκ τινος νομίμου λόγου (ἀναπαύσεως, ἀσθενείας, τιμωρίας, ἀδείας) κωλυομένων τακτικῶν. Ἐξ αὐτῶν ἐπιλέγει ἡ Ὑπηρεσία τοῦ Κ.Τ.Ε.Α. (προκειμένου περί σταθμαρχῶν καί ἐλεγκτῶν) διά σήμερον δύο (τόν Α καί Β), αὔριον τρεῖς (τόν Α, τόν Γ καί τόν Δ), μεθαύριον πέντε (τόν Ε, τόν Ζ, τόν Β, τόν Γ καί τόν Κ), τήν ἐπομένην οὐδένα κ.ο.κ. Οὐδεμία ἑκατέρωθεν καθιδρύεται δέσμευσις, τοῦ ΚΤΕΑ μέν νά προσλάβῃ καί αὖθις τόν Α (ἐφεδρικόν), τούτου δέ νά δεχθῇ τήν τυχόν προσφερθησομένην αὐτῷ ὑπηρεσίαν. Διό καί δέν ὑπόκεινται οἱ «ἐφεδρικοί» εἰς ὑποχρέωσιν προσελεύσεως κλπ., ὡς οἱ τακτικοί ὑπάλληλοι. Κατ' ἀριθμητικήν δηλ. ἀκριβολογίαν ὁ Α κωλυόμενος τακτικός καί ὁ Β ἀναπληρῶν αὐτόν σήμερον ἐφεδρικός εἶναι ἓν πρόσωπον. Διά νά κατανοηθῇ τό πρᾶγμα καλλίτερον, ἔστω τό ἑξῆς παράδειγμα κατά μεγεθυσιν: Ἡ Τροχαία Κίνησις, καθ' ἃ δικαιοῦται (ν. 2119/1952 κλπ.), καλεῖ ἐπί τριήμερον πρός διδαχήν τούς 75 σταθμαρχοελεγκτάς τοῦ... Κ.Τ.Ε.Α. Τό Κ.Τ.Ε.Α. προσλαμβάνει διά τό τριήμερον τοῦτο 75 ἐφεδρικούς. Εἶναι σύμφωνον μέ τό γράμμα καί τό πνεῦμα τοῦ νόμου, ὅτι εἶναι δυνατή κατά τό τριήμερον ἡ τοποθέτησις ὑπό τοῦ Συμβουλίου προστασίας κλπ. μισθωτῶν βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἑκατόν πεντήκοντα;!

Εἶναι κατάδηλον, ὅτι τοιαύτη ἑρμηνεία ὑπεραικοντίζει τόν σκοπόν τοῦ νόμου καί ἀνατρέπει τήν βάσιν αὐτοῦ, καθ' ἣν ὁ ληπτέος ὑπ' ὄψιν ἀριθμός δέον ν' ἀφορᾷ τακτικούς (ἐπ' ἀορίστῳ ἤ ὡρισμένῳ χρόνῳ) μισθωτούς ὡρισμένους καί ἀνήκοντας εἰς τό προσωπικόν τῆς ἐπιχειρήσεως, οἵοι δέν τυγχάνουν οἱ ἐφεδρικοί. Ἐφ' ᾧ καί παγίως ἔχει κριθῇ, ὅτι οὗτοι δέν δικαιοῦνται ἀδείας, δώρων κλπ. (Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 502/1950, ΕΕΔ τόμ. 9ος, σ. 903, ἧς ἴδετε τήν ἐν προκειμένῳ ἐνδιαφέρουσαν συλλογιστικήν. Ὡσαύτως τάς Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 5895 καί 5827 τοῦ 1955, ἀδημοσιεύτους). Διά τούς λόγους τούτους οὐδείς ποτέ διενοήθη νά ὑποστηρίξῃ σοβαρῶς, ὅτι τό προσωπικόν ἑκάστου λεωφορείου ἀποτελεῖται ὄχι μόνον ἀπό τούς δύο τακτικούς ὁδηγούς καί τούς δύο τακτικούς εἰσπράκτορας, ἀλλά καί ἀπό τούς ἐξ αὐτοῦ διερχομένους «ἐφεδρικούς».

Παρασκευή Παπαλεύκα, Δικηγόρος

ΑΝΩΝΥΜΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Έκδίκασις τῶν ἐξ αὐτοῦ διαφορῶν.—Παραγραφὴ ἀξιώσεων

Ἀγωγὴ περὶ πληρωμῆς ἀποζημιώσεως διὰ παρασχεθείσας κατόπιν συμβάσεως ὑπηρετικῆς ἐργασίας ἔναντι εὐλόγου ἀνταλλάγματος, καθορισθησομένου ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποχώρησιν κατὰ κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρός.— Παραδεκτὴ εἰσαγωγὴ πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.— Πενταετὴς παραγραφὴ ἀξιώσεως ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐγεννήθη ἡ ἀξίωσις, κατ' ἄρθρα 250 § 6, 251, 253 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἐπικυροῦται ὑπὸ τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 224/1956 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Κορίνθου.

Ἐπαναλαμβάνεται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ δεκτὴ ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων καὶ οὐδέποτε ἀμφισβητηθεῖσα ἄποψις ὅτι καὶ αἱ ἐξ ἀνωνύμου συναλλάγματος παροχῆς ὑπηρεσιῶν, ὑπὸ τὸ προκρατοῦν βυζαντινορωμαϊκὸν δίκαιον, προκύπτουσαι διαφοραὶ ἐκδικάζονται καὶ αὗται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν (οὕτω καὶ ἡ Α.Π. 559/1951, εἰσηγητὴς *Σ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 178, πρβλ. καὶ Α.Π. 240 - 241/1952, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 11, 572).

Τοῦτο εἶναι ἀπροσβλήτως ἀληθὲς ὄχι μόνον διότι τὸ ἰσχῦον ἤδη ἄρθρ. 1 τοῦ ν. 1968/1944 περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' ἀξιοῖ ὡς προϋπόθεσιν ἐφαρμογῆς τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας τὴν ὕπαρξιν ἁπλῶς «σχέσεως ἐργασίας», ἐξ ἧς ἡ διαφορά, ἀλλὰ καὶ διότι ρητῶς ὁ παλαιὸς νόμος 4032 1929 εἶχε διαχειρισθεῖ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' οὕτω: «διαφορὰ περὶ παροχῆς ἐργασίας», ἀπαλείψας τὰς λέξεις «ἐκ συμβάσεως», ἀκριβῶς, ὡς ἐπεξηγήθη εἰς τὴν σχετικὴν τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπὸ 3 Δεκεμβρίου 1928 ἔκθεσιν αὐτῆς, ἵνα περιληφθοῦν εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν πρὸς ἐκδίκασιν πᾶσαι αἱ ἀξιώσεις, εἴτε ἐξ ἀνωνύμου, εἴτε ἐξ ἐπωνύμου συναλλάγματος.

Ὡς πρὸς τὴν παραγραφὴν τῶν ἐν λόγῳ ἀξιώσεων καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις ἐπανέρχεται εἰς τὴν ὁμοίαν ἄποψιν προλαβουσῶν ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων (Α.Π. 348/1952, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 11, 742, Α.Π. 602/1955, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρδάμου*, ΕΕΔ 14, 1326, Α.Π. 429/1956, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 16, 844).

Ἀρείου Πάγου 566/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Σ. Σπαγορράγγας*, *Δ. Χρύσης*

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς, ἀφορώσης, ὡς δέχεται, εἰς τὴν πληρωμὴν ἀποζημιώσεως διὰ παρασχεθείσας κατόπιν συμβάσεως ὑπηρετικῆς ἐργασίας ἔναντι εὐλόγου ἀνταλλάγματος, καθορισθησομένου ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποχώρησιν κατὰ τὴν κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρός, εἴτε εἰς ἀκίνητα κτήματα, εἴτε εἰς μετρητὰ συνολικοῦ ποσοῦ 152.000 δραχ. καὶ ἀποφηνάμενον μετὰ ταῦτα τὴν ἀγωγὴν πλήρως φέρουσαν, τόσον τὰ τοῦ ἄρθρ. 533 Πολ. Δικ., ὅσον καὶ τοῦ ἀνωνύμου συναλλάγματος παροχῆς ὑπηρεσιῶν καὶ ὑπὸ τῶν ν. 2, 3, 5 § 2 καὶ 22 Π. (19, 5), ἐχόντων ἐφαρμογὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ εἰσαγωγικοῦ τοῦ Α.Κ. νόμου, ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, ἀπορρίψαν τοὺς περὶ ἀοριστίας ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐναγομένου, τὸ μὲν ὀρθῶς ἔκρινε, τὸ δὲ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοὺς περὶ ἀοριστίας ἰσχυρισμοὺς τούτου καὶ ἀπήντησε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος τῆς ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Ὑπὸ τοιαύτην δὲ νομικὴν βάσιν ὀρθῶς ἡ ἐνδικος ἀξίωσις εἰσήχθη κατὰ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΨΟΔ' περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν καὶ ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων 2ος τῆς ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἐπίσης ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν τὸ αὐτὸ Δικαστήριον, μετ' ἐκτίμησιν τοῦ ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ τεθέντος ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ, δέχεται, κατ' ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν, ὅτι ἀπεδείχθη μὲν ἡ ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἀγωγὴ σύμβασις ἐκ τοῦ ἀνωνύμου συναλλάγματος, πλὴν ὅμως τὸ ἀντάλλαγμα τῶν παρασχεθεισῶν ὑπηρεσιῶν εἶχε συμβατικῶς καθορισθῆ εἰς ἀνάλογον χρηματικὸν ποσόν. Ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν δὲ ταύτην ἐχώρησε εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὰς, ὡς δέχεται, ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1927 μέχρι τῆς 31 Μαΐου 1953 παρασχεθείσας ὑπηρεσίας εἰς τὸ ποσὸν τῶν 31.700 δραχμῶν. Συνεπῶς ὀρθῶς τοῦτο, ἐφ' ὅσον ἡ παροχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν ἐτερματίσθη τὴν 31 Μαΐου 1943, ἡ δὲ ἀγωγὴ ἠσκήθη τὴν 11 Ἰουλίου 1953, ἔκρινεν, ὅτι δὲν ὑπέπεσεν εἰς παραγραφήν, μὴ παρελθούσης ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐγεννήθη ἡ ἀξίωσις, πενταετίας, ὡς ἀπαιτοῦσι τὰ ἄρθρ. 250 § 6, 251 252 Α.Κ. καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος τῆς ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Ἀπορριπτέος δὲ μετὰ τὰ ὡς ἀνωτέρω εἶναι καὶ ὁ 4ος τῆς ἀναιρέσεως λόγος, ὡς διὰ τοῦ μοναδικοῦ τῶν προσθέτων λόγου ἀναπτύσσεται, ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος, ὡς ἀφορῶν εἰς ἀντικείμενον παροχῆς κατὰ γένος ὡρισμένης ἐνοχῆς ἢ διαζευκτικῆς, ὅπερ ἀπέκρουσεν ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

ΑΚΥΡΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΦΟΔΙΑΣΜΟΣ ΩΡΙΣΜΕΝΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΙΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ

Έλλειψις κανονικής κατά Νόμον θεωρήσεως καί νόμιμοι συνέπειαι

Ὑποχρέωσις ἐφοδιασμοῦ μαγείρου ἐπιχειρήσεως ἐστιατορίου διά βιβλιαρίου ὑγείας καί κανονικῆς κατά Νόμον θεωρήσεως αὐτοῦ. — Συνέπεια ἄλλως ἡ ἀκυρότης τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἐπρόκειτο, εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, περί παροχῆς ἐργασίας εἰς ἐπιχείρησιν ἐστιατορίου ὑπό μαγείρου, ὁ ὁποῖος εἶχε μέν ἐφοδιασθῆ διά τοῦ ἀπαιτουμένου κατά τό ἄρθρον 2 § 3 τοῦ ν.δ. τῆς 1/16 Ἀπριλίου 1923 καί ἄρθρον 5 § 1 τοῦ π.δ. τῆς 18-30 Ἰανουαρίου 1930 βιβλιαρίου ὑγείας, ἀλλά τοῦτο δέν εἶχε νομίμως θεωρηθῆ καί κρίνεται, ὡς ἐκ τούτου, ἡ σύμβασις ἐργασίας ἄκυρος.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἀκολουθεῖ κατά τοῦτο τήν κρατήσασαν, τοὐλάχιστον παρά τῷ Πρωτοδικείῳ Ἀθηνῶν, γνώμην ὡς πρός τάς συνεπείας ἐκ τῆς ἐλλείψεως παρά τῷ μισθωτῷ (ὅπου ἐπιβάλλεται τοῦτο) βιβλιαρίου ὑγείας ἢ ὅπερ ταὐτό ἐκ τῆς μή κανονικῆς θεωρήσεως αὐτοῦ (βλέπε ἐκ τῶν τελευταίων ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τήν ὑπ' ἀριθ. 12450/1955, εἰσηγητής *Γ. Ἰαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 14, 1256 καί τά αὐτόθι σημειούμενα, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1082/1956, εἰσηγητής *Σ. Ράγκας*, ΕΕΔ 15, 260).

Θά μᾶς ἐπιτραπῆ ὅμως νά σημειώσωμεν, παρά τά ἀντιθέτως κρατήσαντα, ὅτι τό ζήτημα ἔχει ἀνάγκην, νομίζομεν, μιᾶς ἐκ νέου θεωρήσεως, ἵνα δοθῆ ἡ προσήκουσα ἀληθῶς λύσις του.

Ἐκ τῆς νέας ἐρεύνης τοῦ ζητήματος νομίζομεν, ὅτι ἡ κρατήσασα αὕτη ἄποψις τῆς νομολογίας πρέπει νά εἶναι πεπλανημένη, βοηθοῦν δέ εἰς τό συμπέρασμα τοῦτο οἱ ἀκόλουθοι συλλογισμοί:

Κατά τό ἐπικαλούμενον ὑπό τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἄρθρον 1 τοῦ ν.δ. 4/16 Αὐγούστου 1923 «περί ἀπαγορεύσεως ἐξασκήσεως ἐντός τοῦ Κράτους τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἀρτοποιοῦ, ἀρτοπώλου, ἀρτεργάτου κλπ., ἐάν δέν εἶναι ἐφωδιασμένος διά βιβλιαρίου ὑγείας» πλήν τῶν κατά τάς κειμένας διατάξεις ἀπαιτουμένων ἀδειῶν ἐξασκήσεως ἐπαγγελμάτων ὑγιεινῆς, οὐδείς ἐφεξῆς δύναται νά ἐξασκῇ τό ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτοποιοῦ, ἀρτοπώλου, ἀρτεργάτου, κουλουροπώλου, στραγαλοπώλου, παγωτοποιοῦ, πωλητοῦ διαφόρων τροφίμων, ζαχαροπλάστου, κουρέως, τοῦ ὑπαλλήλου ξενοδοχείων ὕπνου ἢ φαγητοῦ ἢ καφενείου ἢ οἰνοπωλείου ἢ ζυθοπωλείου ἢ μαγειρείου ἢ παντοπωλείου ἢ γαλακτοπωλείου ἢ τυροκομείου ἢ ἐργαστηρίου ὀξυγάλακτος ἢ ὑπαλλήλου λουτρῶν, ἂν δέν τυγχάνῃ ἐφωδιασμένος ἐκ μέρους τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς καί Προνοίας καί Ἀντιλήψεως διά βιβλιαρίου ὑγείας».

Κατά τό ἄρθρον 5 τοῦ αὐτοῦ ν.δ. ἐτιμωροῦνται εἴτε κατ' ἔγκλησιν, εἴτε αὐτεπαγγέλτως, μέ φυλάκισιν τό πολύ ἑνός μηνός καί ἐν ὑποτροπῇ μέ ἐξάμηνον τό πολύ τοιαύτην: α) Διευθυνταί τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος ἐπαγγελμάτων, οἵτινες δέχονται καί τηροῦσιν εἰς τήν ὑπηρεσίαν των ἄνευ βιβλιαρίου ὑγείας, δεόντως τεθεωρημένου, τούς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἰδιωτικούς ὑπαλλήλους καί ἐργάτας, β) πάντες ὅσοι ἐξασκοῦσι τά ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἐπαγγέλματα κατά παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου καί γ) οἱ ἐν τῇ παραγράφῳ α' τοῦ παρόντος διευθυνταί, οἵτινες κατά τό μεταξύ ἑκάστης ἐπιθεωρήσεως διάστημα, λαβόντες γνῶσιν ὑποπτου ἀσθενείας τοῦ ὑπ' αὐτούς προσωπικοῦ, δέν ἀνήγγειλον τοῦτο ἀμελοδίως εἰς τήν Ὑγειονομικήν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς.

Μέ πρόστιμον ὡσαύτως ἢ μέ κράτησιν τιμωροῦνται οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ἰδιωτικοί ὑπάλληλοι καί ἐργάται καί ἐπαγγελματίαι, ἐφ' ὅσον δέν ἤθελον προσέλθει ἐμπροθέσμως πρός θεώρησιν, κατά τά ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 ὁριζόμενα, τοῦ ἀτομικοῦ αὐτῶν βιβλιαρίου.

Τό ἄνω ν.δ. ἐτέθη εἰς ἐφαρμογήν διά τοῦ π.δ. τῆς 18/30 Ἰανουαρίου 1930.

Ἐπί τῇ βάσει τῶν ἄνω διατάξεων ἡ κρατήσασα γνώμη τῆς νομολογίας περί ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως στηρίζεται εἰς τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 174 Α.Κ., κατά τήν ὁποίαν δικαιοπραξία, ἀντιβαίνουσα εἰς ἀπαγορευτικήν διάταξιν νόμου, εἶναι ἄκυρος, ἐφ' ὅσον δέν συνάγεται ἄλλο τι.

Τίθεται δεδομένον ὅτι τό ἄρθρον 174 τοῦ Α.Κ. ἀποδίδει τό προϊσχόν δίκαιον (*Windscheid*, § 70 σημ. 1α), καί κατά τό ὁποῖον, ἐάν τό δίκαιον ἀπαγορεύῃ δικαιοπραξίαν τινά ἢ διατάσσῃ τι ὡς πρός αὐτήν, πρέπει νά ἐξαγάγωμεν ἐκ τούτου, ὅτι ἡ ἀθέτησις ἐπάγεται ἀνίσχυρον, δέν ἀποκλείεται ὅμως καί ἀντίθετος ἑρμηνεία (*Γ. Μαριδάκης*, Αἰτιολογ. Ἔκθεσις Εἰσηγητοῦ Γεν. Ἀρχῶν σ. 167).

Αἱ μνημονευθεῖσαι διατάξεις, ὡς ἐξάγεται ἐξ αὐτῶν, προνόησαν περί τῆς ἐπιβολῆς ποινικῶν κυρώσεων.

Καί ναί μέν εἶναι ζήτημα, τό ὁποῖον ἐρευνᾶται εἰς ἑκάστην περίπτωσιν, ἂν ἐκ τῆς παραβιάσεως διατάξεως ἢ τοῦ συνόλου τῆς νομοθεσίας (κατά τήν δήλωσιν τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Σχεδίου Ἀστ. Κώδικος, σελ. 306, ὅρα καί *Κ. Καυκά*, Ἔνοχ. Εἰδικόν, β' ἔκδοσις, σ. 533), συνάγηται καί ἀκυρότης, παραλλήλως πρός τάς λοιπάς ποινικάς κυρώσεις, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ ἄξιον προσοχῆς εἶναι, ὅτι ὁ νόμος (ἄρθρον 1 τοῦ ν.δ. 4/16 Αὐγούστου 1923) συμπλέκει τό ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτοποιοῦ, ἀρτοπώλου κλπ. (ἐπαγγέλματα ἐργοδοτικά) πρός ἐκεῖνο τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, τούς

ὁποίους βαρύνει διὰ τῆς αὐτῆς ὑποχρεώσεως. Προκειμένου δὲ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ νόμος τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ του, πράγματι δημοσίας τάξεως διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ Κοινοῦ, ἐπρονόησε καὶ ἐπέβαλεν ἐν ἄρθρῳ ὁ αὐτοῦ ποινικὰς κυρώσεις, τὰς αὐτὰς κατὰ τῶν ἀσκούντων ἀνεξάρτητα ἐπαγγέλματα, οἵας καὶ κατὰ τῶν μισθωτῶν, ἐπὶ πλέον δὲ τιμωρεῖ τοὺς διευθυντὰς ἐπιχειρήσεων, οἱ ὁποῖοι δέχονται καὶ τηροῦσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των ἰδιατικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας.

Μετὰ ταῦτα, εἶναι, νομίζομεν, δύσκολον νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι, ἀφοῦ δὲν διαχωρίζονται εἰς τὸν νόμον, ὡς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τῶν αὐτῶν ποινικῶν κυρώσεων, οἵ τε ἀνεξάρτητοι ἐπαγγελματίαι καὶ μισθωτοί, δὲν ἐσκοπήθη νὰ ἐπιβληθοῦν κατὰ τῶν τελευταίων τούτων καὶ πρόσθετοι δι' αὐτοὺς κυρώσεις, ὡς ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 174 Α.Κ. ἀκυρότης τῆς συμβάσεως ἐργασίας των, πολὺ περισσότερον διότι, ἀφοῦ ὁ νόμος (ἄρθρ. 5) ὑποχρεοῖ τοὺς κατόχους ἀτομικῶν βιβλιαρίων ὑγείας, ὅπως ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑτοῦς ἀπὸ τῆς τελευταίας θεωρήσεως τοῦ βιβλιαρίου των προσέλθουν εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν πρὸς ἐπανεξέτασιν καὶ θεώρησιν τοῦ βιβλιαρίου των, ἄλλως θεωροῦνται μὴ κεκτημένοι βιβλιαρίου ὑγείας, δὲν ἠδύνατο ὁ νόμος νὰ ἔχῃ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ προηγουμένη ἔγκυρος σύμβασις μετέπεσεν εἰς ἄκυρον τοιαύτην ἐκ τῆς μὴ ἐγκαίρου προσελεύσεως καὶ διὰ τῆς τυχὸν μετὰ ταύτην θεωρήσεως κατέστη πάλιν, κατ' ἄρθρ. 183 Α.Κ., ἔγκυρος (πρβλ. Α.Π. 293/1956, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 15, 650).

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις, ἀφοῦ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 174 τοῦ Α.Κ. ἐρευνᾶται ὁ σκοπὸς τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς πρὸς ἐξακρίβωσιν ἂν ἡ κατὰ παράβασιν τῆς διατάξεως ταύτης καταρτισθεῖσα δικαιοπραξία εἶναι ἄκυρος ἢ μή (*Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαὶ § 59), δὲν βλέπει τις διατί ὁ σκοπὸς τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως, ἡ προφύλαξις δηλαδὴ τῆς δημοσίας ὑγείας, ὑπηρετεῖται διὰ τῶν ποινικῶν κατὰ τοῦ ἀνεξαρτήτου ἐπαγγελματίου κυρώσεων καὶ δὲν ὑπηρετεῖται διὰ τῶν αὐτῶν κυρώσεων κατὰ τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ὑφίσταται καὶ τὴν βαρεῖαν διὰ τὴν σύμβασίν του κύρωσιν, τὴν ἀκυρότητα, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπέρχονται πλεῖσται ὅσαι ἐπιβλαβεῖς δι' αὐτὸν συνέπειαι, ὅταν μάλιστα ὁ νομοθέτης τοῦ αὐτοῦ νόμου (ἄρθρ. 8 γ. δ. 18/30 Ἰανουαρίου 1930) μεριμνᾷ δι' αὐτοὺς πάσχοντας, ὁρίζων τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τοὺς εἰδικοὺς ἐπαγγελματίας δικαίωμα κρατικῆς νοσηλείας.

Σημειωτέον τέλος ὅτι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλάτους ἔχει ἐκδοθῇ καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1101/1955 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας «περὶ ἰατρικῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ ἐφοδιασμοῦ δι' ἀτομικοῦ βιβλιαρίου ὑγείας τῶν ἀσκούντων ὡρισμένα τινὰ ἐπαγγέλματα ἀτόμων» (ΕΕΔ 14, 1122), κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου 2520/1940.

Τέλος δὲν εἶναι ἄσκοπον νὰ σημειωθοῦν καὶ τὰ ἑξῆς: Μεταξὺ τῶν μεταδοτικῶν ἀσθενειῶν, περὶ ὧν προβλέπει τὸ Π.Δ. 18/30 Ἰανουαρίου 1930, ἀναγράφεται καὶ ἡ σύφιλις.

Ἂς ὑποθέσωμεν λοιπόν, ἀφοῦ τοῦτο εἶναι ἡμᾶς λώτερον, ὅτι ἐκ τῆς νέας ἐξετάσεως τοῦ μισθωτοῦ πιστοποιεῖται, ὅτι οὗτος πάσχει ἐκ τῆς ἀσθενείας αὐτῆς καὶ συνεπῶς ἀπαγορεύεται νὰ ἐργασθῇ κατὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος διάταξιν, ἑπομένως, κατὰ τὴν ἄποψιν τῆς νομολογίας, ἡ σύμβασις ἐργασίας αὐτοῦ καθίσταται ἄκυρος.

Ἐν τούτοις ὁ νόμος 3310/1955 «περὶ καταπολεμήσεως τῶν ἀφροδισίων νόσων» (ΕΕΔ 14, 946), ἀφοῦ ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτοῦ καθορίζει ποῖαι εἶναι αἱ ἀφροδίσιοι νόσοι (μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἀπαριθμεῖ καὶ τὴν ἄνω ἀσθένειαν), ἐν ἄρθρῳ 15 αὐτοῦ διατάσσει τὰ ἑξῆς: Τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 2112, ὡς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4058, τὸ ἄρθρον 8 τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112 κλπ. καὶ αἱ περὶ μισθώσεως ἐργασίας διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ κωλύματος πρὸς παροχὴν ἐργασίας καὶ νόσου τοῦ ἐκμισθωτοῦ ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἀσθενειῶν τοῦ παρόντος νόμου, ἐφ' ὅσον ἐκ τούτων προκύπτει δεδικαιολογημένη ἀνάγκη νοσηλείας ἐπὶ κλίνης.

Ἡ διάταξις εἶναι βεβαίως γενική. Ἂν δὲ ὁ Νομοθέτης τοῦ ἀνωτέρω Π.Δ. ἠννόει νὰ εἶναι ἄκυρος ἡ σύμβασις ἐργασίας τοῦ μὴ ἐφωδιασμένου διὰ βιβλιαρίου ὑγείας (καὶ ἐνδεχομένως πάσχοντος ἐκ τῆς ἄνω νόσου), πῶς θὰ εἶχον ἐφαρμογὴν αἱ ἐφαρμοστέαι, κατὰ τὸν ἄνω νόμον, διατάξεις τοῦ ν. 2112/1920 κλπ.;

Ἡ διάταξις δὲν ἐτέθη βεβαίως διὰ τὴν περίπτωσιν περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται. Ἀπομένουν πάντοτε οἱ περιορισμοὶ τοῦ βιβλιαρίου ὑγείας.

Ἀλλὰ καὶ δὲν ἐξαιρεῖται τῆς ἐφαρμογῆς ἡ περίπτωσις ἀφοῦ ὁ Νομοθέτης δὲν διακρίνει τὸν χῶρον ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως, τιμωρῶν δηλαδὴ ἐξαιρετικῶς τοὺς μισθωτοὺς διὰ τῆς ἐλλείψεως πάσης προστασίας τῆς συμβάσεως, ὅταν ἀσκοῦν τὰ εἰς τὸν εἰδικὸν νόμον ἐπαγγέλματα.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2462/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κροκίδας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Μαρτάκος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Τσουλόγιαννης, Θ. Σούλης

Ἐκ τῶν κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην προσαχθέντων καὶ αὖθις προσαγομένων βιβλιαρίων ὑγείας τοῦ ἐφεσιβλήτου προκύπτει, ὅτι ταῦτα ἔχουσι θεωρηθῆ τὴν 8 Μαρτίου 1953 καὶ 9 Σεπτεμβρίου 1955, ἤτοι, ὡς πρὸς τὴν τελευταίαν θεώρησιν, αὕτη ἐγένετο μετὰ τὴν κατὰ Ἰούλιον 1955 λύσιν τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐργασιακῆς συμβάσεως, στερούμενα οὕτω τῆς κανονικῆς κατ' ἔτος θεωρήσεως, ἥτις ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 3 τοῦ ν.δ. τῆς 4/16 Ἀπριλίου 1923 καὶ ἄρθρ. 5 § 1 τοῦ Π.Δ. τῆς 18/30 Ἰανουαρίου 1930, καὶ συνεπῶς, ὡς ἐκ τοῦ τοιούτου τῆς παραλείψεως τῆς θεωρήσεως λόγου, ἡ κατὰ τὴν ἀγωγὴν σύμβασις τυγχάνει ἄκυρος.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΠΡΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥΣ ΠΡΟΣΘΕΤΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ

Ὑπολογισμὸς κατὰ τὰς σχετικὰς περὶ τῆς παροχῆς ὑπουργικὰς ἀποφάσεις

Λῆψις ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, κατὰ βεβαίωσιν ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ, πάντων τῶν ἐπικληθέντων καὶ προσοχθέντων ἐγγράφων, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται ἐκ μέρους αὐτοῦ καὶ εἰδικὴ μνεία ἐν τῇ ἀποφάσει του ἑκάστου τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσκομισθέντων ἐγγράφων. — Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ καθαριστρίας Ναοῦ ἐπὶ δύο ἡμέρας καθ' ἑβδομάδα καὶ παροχαὶ δώρων δι' ἑορτὰς δυνάμει τῶν σχετικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων. — Μὴ ληπτέαι ὑπ' ὄψιν δι' ὑπολογισμὸν παροχῶν αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς δὲν εἰργάζετο.

Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 11446/1955 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως, σχετικὸς πρὸς τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀναιρεσειούσης νὰ λάβῃ διαφορὰς μεταξὺ τῶν καταβληθέντων εἰς αὐτὴν ποσῶν διὰ «δῶρα» τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καὶ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὁρίζονται εἰς τὰς περὶ αὐτῶν ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, ἐπῆρεν ὁ ἑξῆς:

Ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὸ κεφάλαιον αὐτῆς τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν ἐπιδίκασιν διαφορῶν «δώρων» Χριστουγέννων καὶ Πάσχα τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 1.7.1950 μέχρις 31.1.1955, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι, ἀναλόγως τῶν ἡμερῶν ἀπασχολήσεώς της, πᾶν ὅ,τι ἐδικαιοῦτο ἐκ δώρων ἑορτῶν ἔλαβε, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς περὶ δώρων ἑορτῶν ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, δοθέντος ὅτι κατὰ ταύτας διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ποσῶν τῶν δώρων λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ χρονικὴ διάρκεια τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ οὐχὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἐντὸς ταύτης ἡμερῶν ἐργασίας, ἐνῷ ἐξ ἄλλου μὴ ἀναφέρουσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὰ καταβληθέντα εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ποσά, ἀλλὰ δεχθεῖσα ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐδικαιοῦτο ἐκ δώρων τὸ ἔλαβε, κατέστησεν ἀνέφικτον τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐστέρησεν ἑαυτὴν νομίμου βάσεως, καταστᾶσα ἀναιρετέα διά τε ἀπ' εὐθείας καὶ ἐκ πλαγίου παράβασιν τῶν προμνησθεισῶν περὶ δώρων ἑορτῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 807 ἐδ. 17 καὶ 809 Πολιτ. Δικονομίας.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τὰ ἑξῆς: Διὰ τοῦ ἀ.ν. 1777/1951 (ΕΕΔ 10, 132) ἐξουσιοδοτήθησαν οἱ Ὑπουργοὶ Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας νὰ προσδιορίζουν ἐκτάκτους οἰκονομικὰς ἐνισχύσεις ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων ἢ τοῦ Πάσχα (δῶρα) τῶν μισθωτῶν τῶν παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀνεξαρτήτως τῆς διατηρήσεως ἢ μὴ ταύτης κατὰ τὸν χρόνον τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ δώρου καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὑφίστατο τοιαύτη σύμβασις πρότερον καὶ δὴ κατὰ τὸν χρόνον, ὅστις παρεντίθεται μεταξὺ τῆς ἑορτῆς, εἰς ἣν ἀναφέρεται ἡ ἔκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις (δῶρον), καὶ τῆς προηγηθείσης τοιαύτης (ἑορταὶ Χριστουγέννων ἢ Πάσχα).

Ἐπίσης νὰ καθορίζουν τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ἔκτακτον οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν διὰ μισθωτοὺς τελοῦντας κατὰ τὸν χρόνον τοῦ καθορισμοῦ ταύτης ἐν καταστάσει ἀσθενείας. Διὰ τούτους αἱ ἔκτακτοι αὗται οἰκονομικαὶ ἐνισχύσεις βαρύνουν τὸν ἐργοδότην, δι' ὅσον χρόνον εἰργάσθη παρ' αὐτῷ ὁ μισθωτός, καὶ τὸν Ὀργανισμὸν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, παρ' ᾧ ἐπιδοτεῖται ὁ μισθωτός, δι' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια.

Ἄλλαι διατάξεις, σχετικαὶ πρὸς τὸ θέμα, εἶναι αἱ τῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τῆς 4 Νοεμβρίου 1917 καὶ 1 Δεκεμβρίου 1947, κατὰ τὰς ὁποίας εἰς τοὺς μισθωτοὺς τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει ἐτησίαν ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ θὰ καταβάλλωνται, ἐπὶ πλέον τῶν καθοριζομένων δι' αὐτῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, αἱ ἐν αὐταῖς παροχαί, αἱ ὁποῖαι θὰ ὑπολογίζωνται βάσει τῶν καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, θὰ μειοῦνται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῆς ἐπὶ ἔλαττον τοῦ ἔτους ὑπηρεσίας των, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ὁριθησόμενα δι' ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι προϋπόθεσις τῶν παροχῶν τούτων εἶναι ἡ ὕπαρξις συμβάσεως ἐργασίας, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρῃ, ἂν ὁ μισθωτὸς εἰργάσθη ἀνελλιπῶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως καὶ τοῦτο διότι, ὡς ἐξηγεῖται εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀ.ν. 1777/1951 εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν (ΕΕΔ 10, 132), αἱ παροχαὶ αὗται ἀποτελοῦν προσαύξησιν τῶν τακτικῶν των ἀποδοχῶν (χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἀναφέρωνται εἰς συγκεκριμένον χρόνον παροχῆς ἐργασίας, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν χρόνον διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως).

Ὁ ἐξουσιοδοτῶν διὰ τὰς παροχὰς ταύτας Νομοθέτης θέλει ἁπλῶς νὰ παράσχῃ ὑπὸ μορφὴν προσαυξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν, λαμβανομένων ἐν τῷ συνόλῳ των κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, τὴν δυνατότητα τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ κατὰ τὰς μεγάλας θρησκευτικὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα καὶ τῶν Χριστουγέννων, ὑπὸ τοιοῦτον δὲ πνεῦμα κεῖνται καὶ αἱ σχετικαὶ διατάξεις περὶ παροχῆς δώρου πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ ὑπαλλή-

λους νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, χωρὶς νὰ ἐξαρτῇ τὰς παροχὰς ταύτας ἐκ τοῦ ἂν ὁ ὑπάλληλος ἀνελλιπῶς εἰργάσθη.

Ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ διάταξις τοῦ ἀν. ν. 1777/1951 περὶ παροχῆς καὶ εἰς τοὺς ἐν καταστάσει ἀσθενείας τελοῦντας μισθωτούς, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν χρόνον τοῦ καθορισμοῦ τῶν παροχῶν δὲν προσφέρουν ὑπηρεσίαν καὶ δὲν δικαιοῦνται μισθοῦ (ἄλλο τὸ θέμα ἐκ τῶν ἄρθρων 657, 658 Α.Κ.) μὲ ἐπιβάρυνσιν τοῦ ἐργοδότου δι' ὅσον χρόνον εἰργάσθησαν (ὑπὸ τὴν ἔννοιαν διαρκείας ἁπλῶς τοῦ χρόνου τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως καὶ ὄχι τῆς πραγματικῆς παροχῆς ἐργασίας) ὑποδηλοῖ, ὅτι ὁ νομοθέτης δι' ἓν μόνον ἐνδιεφέρθη, νὰ ὑπάρχῃ ἐνεργὸς σύμβασις ἐργασίας κατὰ τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος παρεντίθεται μεταξὺ τῆς μιᾶς ἑορτῆς καὶ τῆς ἄλλης, ἀφοῦ δίκαιον ἐκρίθη νὰ ἐνισχυθῇ πᾶς μισθωτὸς διὰ τὰς μεγάλας αὐτὰς θρησκευτικὰς ἑορτάς.

Δὲν εἶναι δὲ ἄσκοπον νὰ ὑπομνησθῇ καὶ ὅτι διὰ τοῦ ν. 2855/1954 (ΕΕΔ, 13, 672) ἔχει προβλεφθῇ ἡ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας σύστασις Λογαριασμοῦ παρὰ τῷ Ἱδρύματι τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἢ ἀλλοῦ, ἀποβλέποντος εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καταβαλλομένων προσθέτων ἀποδοχῶν (τονίζεται τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἔχον σχέσιν πρὸς τὴν κρατήσασαν ἐν τῇ νομολογίᾳ ἀντίληψιν ὅτι αἱ παροχαὶ αὗται δὲν ἀποτελοῦν τακτικὰς ἀποδοχὰς καὶ δὲν συνυπολογίζονται εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112) δι' ἀντιστοίχου ἀπαλλαγῆς τοῦ οἰκείου ἐργοδότου, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῶν δι' ὃς ἡ ἐξουσιοδότησις τοῦ ἀν. ν. 1777/1951 παροχῶν.

Ἐτέρωθεν τὸ μέγεθος τῶν παροχῶν τούτων δὲν προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ ἀ ν. 1777/1951. Ὁ προσδιορισμὸς αὐτῶν καταλείπεται εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας.

Οὕτω κατὰ τὸ πρῶτον ἄρθρον τῶν ἐκδοθεισῶν (μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ ἐπικαλούμεναι ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως) καὶ ἐκδιδομένων στερεοτύπως ὑπουργικῶν ἀποφάσεων προσδιορίζονται αἱ παροχαὶ αὗται ἐκ τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς σχέσεως, ἐντὸς ἄλλως τε τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων ἢ βάσει τῆς πραγματικῆς ἐργασίας τοῦ διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἀμειβομένου μισθωτοῦ.

Τὰ αὐτὰ ὁρίζονται καὶ προκειμένου περὶ τοῦ ἀσθενοῦς μισθωτοῦ.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι διὰ διατάξεων τῶν αὐτῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων προσδιορίσθη ἡ ἐν λόγῳ παροχὴ διὰ τοὺς εἰς τὰ δημόσια ἔργα καὶ ἐποχικῶς ἐκτελουμένας ἐργασίας ἐργαζομένους ἀναλόγως τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων, ἀλλὰ τοῦτο, ἀποτελοῦν διὰ τὸν εἰδικὸν λόγον καὶ ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας μέτρον ὑπολογισμοῦ δι' αὐτοὺς τῶν παροχῶν τούτων, δὲν ἀναιρεῖ τὴν ἔννοιαν τῆς βασικῆς καὶ πρώτης διατάξεως τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖται ἁπλῶς νὰ διήρκεσεν ἐφ' ὡρισμένον χρόνον ἡ ἐργασιακὴ σχέσις.

Τότε μόνον θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὑπολογισμὸς τῶν ἡμερῶν ἐργασίας ἢ νὰ μὴ γίνῃ ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς δὲν παρεσχέθη ἡ ἐργασία, ὅταν εἰς τὰς πρώτας διατάξεις τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἀνεγράφετο βάσις ὑπολογισμοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται, οὔτε ἄλλως ὑποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ ἐξουσιοδοτικοῦ νόμου, ἀλλ' ἁπλῶς, ὡς ἐσημειώθη, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ χρόνος μόνον διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως.

Ἐλλειπούσης ἑπομένως τοιαύτης βάσεως καθίσταται προβληματικὸς καὶ ὁ ὑπολογισμὸς τῆς παροχῆς (καὶ ποίας παροχῆς;), ἀφοῦ ἀντιθέτως προσδιορίζεται εἰς ἕνα καὶ ἥμισυν μηνιαῖον μισθὸν καὶ τριάκοντα ἢ δεκαπέντε ἡμερομίσθια.

Βεβαίως εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ ἐργατρίας, ἡ ὁποία κατὰ συμφωνίαν ἀπησχολεῖτο μόνον δύο ἡμέρας καθ' ἑβδομάδα, ἀφοῦ, ὡς ἔχει νομολογηθῇ (Α.Π. 53/1953, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 12, 296), ὁ νόμιμος μισθός (βάσει τοῦ ὁποίου ὑπολογίζονται καὶ αἱ ἐν λόγῳ παροχαί) ἀντιστοιχεῖ εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου καθορισμένα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, μειούμενος ἀναλόγως ἐπὶ μερικῆς ἀπασχολήσεως, δὲν ἐδικαιοῦτο ἡ ἐργάτρια πλήρων τῶν παροχῶν τούτων, ἀλλ' ἀναλόγων πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀπασχολήσεώς της.

Τοῦτο ὅμως εἶναι διάφορον τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ μισθωτὸς ἀπασχολεῖται τακτικῶς καὶ δι' οἱονδήποτε λόγον δὲν παρέχει ἐργασίαν κατὰ χρόνον τινὰ ἐντὸς τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ τῆς μιᾶς ἑορτῆς εἰς τὴν ἄλλην.

Ἀρείου Πάγου 570/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Παντελῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Θ. Κατράκης

Τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάσαντος Πρωτοδικείου βεβαιοῦντος διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς ἐμφαίνεται, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἐπικληθέντα καὶ προσαχθέντα ἔγγραφα πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ὅρων τῆς μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συναφθείσης ὑπ' ἐκείνης συμβάσεως ἐργασίας, οὐδεμία καταλείπεται ἀμφιβολία, ὅτι ἔλαβε τοῦτο ὑπ' ὄψιν καὶ συνεξετίμησε μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων καὶ τὰ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἀναιρέσεως ἀναφερόμενα ὡς ἐπικληθέντα καὶ προσκομισθέντα ὑπ' αὐτῆς δύο βιβλιάρια ἐνσήμων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, μὴ ἀπαιτουμένης τῆς ἐκ μέρους τοῦ δικαστηρίου εἰδικῆς μνείας ἐν τῇ ἀποφάσει του ἑκάστου τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων καὶ προσκομισθέντων ἐγγράφων. Ὅθεν ἀ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων ὡς ἀνω λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

Καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέξατο ὅτι, συμφώνως πρὸς τὴν καταρτισθεῖσαν μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασιν ἐργασίας, ἡ ἐνάγουσα καὶ ἤδη ἀναιρεσείουσα εἰργάζετο παρὰ τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ Ἱερῷ Ναῷ ὡς καθαρίστρια ἐπὶ δύο ἡμέρας καθ' ἑβδομάδα καθ' ὅλον τὸ ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ἀναφερόμενον χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.7.1950 μέχρις 25.1.1955. Ἀποφηνάμενον δέ, μετὰ ταῦτα, ὅτι διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ἐ-

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

ΑΠΟΒΟΛΗ ΜΕΛΟΥΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΑΣΤ. ΚΩΔΙΚΑ

Γενική διάταξις τοῦ ἄρθρου 88 τοῦ Α.Κ. καὶ Ν. 2151/1920 περὶ ἐπαγγελματικῶν Σωματείων

Ἐπιτρεπομένη, κατὰ τὸ ὄρθρον 88 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀποβολὴ μέλους Σωματείου.— Δικαίωμα προσφυγῆς μέλους ἐνώπιον τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν.— Μὴ κατίσχυσις γενικῆς διατάξεως ἄρθρου 88 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος τῶν εἰδικῶν διατάξεων τοῦ Ν. 281/1914 «περὶ σωματείων» καὶ τοῦ Ν. 2151/1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων».— Ἐπιτρεπομένη κατὰ τὸν Ν. 2151/1920 ἀποβολὴ μέλους.— Ἀκυρότης ἀντιθέτου διατάξεως καταστατικοῦ.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 88 τοῦ Α.Κ. ἀποβολὴ μέλους (σωματείου) ἐπιτρέπεται 1) καθ' ἃς περιπτώσεις προβλέπει τὸ καταστατικόν, 2) ἐὰν συντρέχῃ σπουδαῖος λόγος καὶ ἀποφασίσῃ περὶ τούτου ἡ συνέλευσις. Τὸ ἀποβληθὲν μέλος ἐντὸς δύο μηνῶν, ἀφ' ἧς ἐγνωστοποιήθη εἰς αὐτὸ ἡ περὶ ἀποβολῆς ἀπόφασις, δικαιοῦται εἰς προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ἐὰν ἡ ἀποβολὴ ἐγένετο ἐναντίον τῶν ὅρων τοῦ καταστατικοῦ ἢ ἂν δὲν συνέτρεχον πρὸς ταύτην σπουδαῖοι λόγοι.

Αἰτιολογῶν τὴν ἀντίστοιχον ὁμοίαν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 61 τοῦ Προσχεδίου (ἄρθρ. 56 τοῦ Σχεδίου) ὁ εἰσηγητὴς Γ. *Μαριδάκης* ἀναφέρει ἐν τῇ αἰτιολογικῇ ἐκθέσει (ἐπίσημος ἔκδοσις Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, σελ. 85) τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἀποβολὴ μέλους πρέπει νὰ ρυθμίζηται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε καὶ τὸ σωματεῖον νὰ μὴ ἐξαναγκάζηται νὰ διατηρῇ εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνεπιθύμητον καὶ τὸ μέλος νὰ προστατεύηται κατὰ πάσης αὐθαιρέτου ἀποβολῆς. Ἐὰν ἀφεθῇ πλήρης ἐλευθερία εἰς τὸ σωματεῖον, δὲν προστατεύεται ἐπαρκῶς τὸ μέλος. Ἐὰν, διὰ νὰ προστατευθῇ τὸ μέλος, ὑπόκειται πάντοτε εἰς τὸν δικαστικὸν ἔλεγχον ἡ κρίσις καὶ ἡ περὶ ἀποβολῆς ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου, ἐμφανίζεται ἀντίθεσις πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτονομίας καὶ τῆς αὐτοτελείας τοῦ σωματείου, ἥτις δὲν ἀνέχεται κατὰ κανόνα ἔλεγχον τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ.

Ἡ πρόσφορος ρύθμισις ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ τῶν ἀρχῶν τούτων.

Ἡ αὐτοτέλεια τοῦ σωματείου προστατεύεται, ἐὰν δοθῇ εἰς αὐτὸ πλήρης ἐλευθερία, ὅπως καθορίσῃ διὰ τοῦ καταστατικοῦ τοὺς λόγους καὶ τὴν διαδικασίαν τῆς ἀποβολῆς τοῦ μέλους.

Ἡ προστασία δὲ τοῦ σωματείου καθίσταται πλήρης, ἐὰν παρασχεθῇ πρόσθετον δικαίωμα, ὅπως, ἐὰν ὑπάρχῃ σπουδαῖος λόγος, δικαιοῦται εἰς τὴν ἀποβολὴν τοῦ μέλους ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀνεξαρτήτως καὶ πέραν τῶν ἐν τῷ καταστατικῷ ὅρων.

Ἡ προστασία, ἀφ' ἑτέρου, τοῦ μέλους κατὰ πάσης αὐθαιρέτου ἀποβολῆς ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ καθορισμοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου τῶν λόγων, οἵτινες δικαιολογοῦν τὴν ἀποβολήν, καὶ τῆς διαδικασίας, ἣν πρέπει νὰ τηρήσῃ τὸ σωματεῖον πρὸ τῆς ἀποβολῆς. Ἡ ἀποβολὴ ἐπιτρέπεται μόνον ἐὰν συντρέχῃ σπουδαῖος λόγος, ὁ ὁποῖος ἐκτιμᾶται ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ. Ἡ ἐκτίμησις αὕτη ἀποτελεῖ ἀναθεωρητὸν ζήτημα ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἡ ἀποβολὴ ἐπιτρέπεται καὶ ἐὰν ἀκόμη ὑπάρχῃ διάταξις τοῦ καταστατικοῦ ἀπαγορεύουσα τὴν ἀποβολήν, ἐὰν συντρέχῃ σπουδαῖος λόγος. Ἡ διάταξις αὕτη τοῦ καταστατικοῦ εἶναι ἄκυρος, διότι ἀντίκειται εἰς τὸ δημόσιον συμφέρον, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει τὴν ἀποβολὴν τοῦ μέλους, ὅταν συντρέχῃ σπουδαῖος λόγος. Ἡ ἀποβολὴ ἐπιτρέπεται καὶ ἐὰν ἀκόμη ὑπάρχῃ διάταξις τοῦ καταστατικοῦ ἀπαγορεύουσα τὴν ἀποβολήν, ἐὰν συντρέχῃ σπουδαῖος λόγος. Ἡ διάταξις αὕτη τοῦ καταστατικοῦ εἶναι ἄκυρος, διότι ἀντίκειται εἰς τὸ δημόσιον συμφέρον, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει τὴν ἀποβολὴν τοῦ μέλους, ὅταν συντρέχῃ σπουδαῖος λόγος.

πὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος καταβλητέων εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν δώρων, συμφώνως πρὸς τὰς κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ἐκδοθείσας οἰκείας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, ἔδει νὰ ὑπολογισθῶσι μόνον τὰ ἡμερομίσθια, ἅτινα συμφώνως πρὸς τὴν ἐργασιακὴν σύμβασιν ἐπραγματοποίησεν αὐτὴ κατὰ τὸν ἐν ἑκάστῃ τῶν ἀποφάσεων τούτων ὁριζόμενον χρόνον καὶ ἀκολούθως ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὸ περὶ καταβολῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς δώρων αἴτημά της, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς σχετικὰς διατάξεις τῶν κατὰ τὸ ὡς εἴρηται χρονικὸν διάστημα διαδοχικῶς ἐκδοθεισῶν καὶ ἰσχυσασῶν ὡς ἄνω κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἤτοι τῶν ὑπ' ἀριθ. 68500/1950 (ἄρθρ. 3 § 2, ἄρθρ. 5), 25100/1951 (ἄρθρ. 1 § 1, ἄρθρ. 6), 27100/1951 (ἄρθρ. 1 § 2, 3 §§ 3 - 4), 19200/1952 (ἄρθρ. 1 § 2, ἄρθρ. 4, ἄρθρ. 5 §§ 1, 3), 62300/1952 (ἄρθρον 1 § 2, ἄρθρον 4 § 1, β', ἄρθρον 5 §§ 1 - 3), 19400/1953 (ἄρθρον 1 § II ἐδάφ. α' γ', ἄρθρον 4 § β', ἄρθρον 5 §§ I, II, IV), 27500/1953 (ἄρθρ. 1 § 2, ἄρθρον 4 ἐδ. Β' καὶ Γ', ἄρθρ. 5 §§ 1 - 2), 28030/1954 (ἄρθρον 1 § II ἐδ. α' καὶ γ', ἄρθρα 4 καὶ 5) καὶ 27540/1954 (ἄρθρ. 1 § 2 ἐδ. α' καὶ γ', ἄρθρ. 4 § Β', ἄρθρ. 5), ἐξ ὧν συνάγεται, ὅτι αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς δὲν εἰργάζετο ἡ ἀναιρεσείουσα, δὲν ἦσαν ληπτέαι ὑπ' ὄψιν πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου, μηδ' ἐκ πλαγίου παραβιάσαν αὐτὰς ἐκ τοῦ ὅτι δὲν καθορίζει ἐν τῇ ἀποφάσει του τὰ ποσὰ τῶν καταβληθέντων δώρων, εἰς ὃν καθορισμὸν οὐδένα λόγον εἶχε νὰ προβῇ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἀφοῦ, καθ' ἃ δέχεται καὶ ἐκ τῆς ἀγωγῆς προκύπτει, ἀντικείμενον τοῦ περὶ δώρων αἰτήματος ταύτης εἶναι οὐχὶ τὰ εἰς τὰ πραγματοποιηθέντα ἡμερομίσθια ἀναλογοῦντα ποσὰ δώρων, ἀλλ' ἡ ἐπὶ πλέον διαφορὰ τοιούτων ἡ ἀναλογοῦσα εἰς τὴν δι' ἑτέρου αἰτήματος τῆς ἀγωγῆς ἐπιδιωκομένην ἐπὶ πλέον διαφορὰν μισθοῦ, ὡς πρὸς ὃ αἴτημα ἀπερρίφθη ἐπίσης αὕτη ὡς ἀβάσιμος. Ὅθεν ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων ἕος λόγος ἀναιρέσεως ἀβάσιμος κρίνεται καὶ ἀπορριπτέος.

σης αὐθαιρέτου ἀποβολῆς ἐπιτυγχάνεται, ἐάν τὸ δικαίωμα τῆς προσβολῆς τῆς περὶ ἀποβολῆς ἀποφάσεως περιορισθῇ εἰς τὴν περίπτωσιν παραβιάσεως τῶν τύπων καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν προφανοῦς ἀδικίας.

Ἐκ τῆς φύσεως τῆς προσβολῆς τῆς ἀποφάσεως, συνιστώσης προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, συνάγεται ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη ρητῆς διατάξεως, ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου δὲν ὑπόκειται εἰς ἔνδικον μέσον.

Ἐφ' ὅσον ὅμως τὸ ἄρθρον 12 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Α.Κ. Νόμου ὁρίζει (καταργουμένων ὡρισμένων ἄρθρων τοῦ Νόμου 281/1915 περὶ σωματείων), ὅτι κατὰ τὰ λοιπὰ διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις αὐτοῦ, ὡς καὶ οἱ εἰδικοὶ νόμοι καὶ διατάξεις περὶ παντὸς εἴδους ἐπαγγελματικῶν καὶ ἀλληλοβοηθητικῶν σωματείων (περὶ τοῦ θέματος βλέπε *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ, Εἰσαγ. Νόμος, ἄρθρ. 12), ἰσχύουσι διὰ τὴν περίπτωσιν αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ ν. 2151/1920 περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων (βλέπε καὶ Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 19818/1952, Πρόεδρος *Γ. Κεκερῆς*, ΕΕΔ 12, 112), τοῦτο δὲ δέχεται καὶ ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω προεδρικὴ ἀπόφασις, τῆς ὁποίας περίπτωσις ὑπῆρξε διαγραφὴ ἐκ τῆς Ἑνώσεως Σωματείων ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐργατοϋπαλλήλικὸν Κέντρον Θεσσαλονίκης» τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἑδρεύοντος Σωματείου «Ἕνωσις Ἐμποροϋπαλλήλων Θεσσαλονίκης».

Προέδρου Πρωτ. Θεσσαλονίκης 948/1956

Πρόεδρος ὁ κ. Μ. Χασαπογιάννης

Διώκεται διὰ τῆς ἐνδίκου προσφυγῆς ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀποβολῆς τοῦ προσφεύγοντος ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, διότι αὕτη ἐγένετο ἐναντίον τῶν ὅρων τοῦ καταστατικοῦ τούτου κατ' ἄρθρ. 88 Α.Κ. Κατὰ τὸ ἄνω ἄρθρ. 88 ἀποβολὴ μέλους σωματείου ἐπιτρέπεται 1) καθ' ἃς περιπτώσεις προβλέπει τὸ καταστατικόν, 2) ἐὰν συντρέχῃ σπουδαῖος λόγος καὶ ἀποφασίσῃ περὶ τούτου ἡ συνέλευσις. Τὸ ἀποβληθὲν μέλος ἐντὸς δύο μηνῶν, ἀφ' ἧς ἐγνωστοποιήθη εἰς αὐτὸ ἡ περὶ ἀποβολῆς ἀπόφασις, δικαιοῦται εἰς προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ἐὰν ἡ ἀποβολὴ ἐγένετο ἐναντίον τῶν ὅρων τοῦ καταστατικοῦ, ἢ ὃν δὲν συνέτρεχον πρὸς ταύτην σπουδαῖοι λόγοι.

Ἡ διάταξις αὕτη τοῦ ἄρθρ. 88 εἶναι γενικὴ καὶ δὲν κατισχύει τῶν εἰδικῶν διατάξεων τόσον τοῦ ν. 281/1914 «περὶ σωματείων», ὅσον καὶ τῶν εἰδικῶν νόμων καὶ διατάξεων περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων, αἵτινες καὶ ὅσαι τούτων διετηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ. διὰ τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου. Ὁ ν. 2151 τοῦ 1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων» διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 § 1 τοῦ νόμου τούτου οὔτε ἡ Διοίκησις ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, οὔτε ἡ γενικὴ συνέλευσις δύνανται νὰ ἐπιβάλλωσι πειθαρχικὰς ποινὰς εἰς τὰ μέλη, πέραν προστίμου, ἐξισουμένου μὲ τρία τὸ πολὺ ἡμερομίσθια. Τὸ καταστατικὸν κανονίζει λεπτομερῶς τὰς περιπτώσεις καὶ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐπιβολῆς αὐτοῦ. Κατὰ τὴν § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου μόνον μέλος τιμωρηθὲν τρὶς ἐντὸς ἔτους δύναται δι' ἀποφάσεως συνελεύσεως νὰ διαγραφῇ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ καταστατικοῦ. Ἐκ τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν ἐπιβολὴν ἢ πειθαρχικὴν τιμωρίαν μέλους ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, δέον νὰ συντρέχουν αἱ προϋποθέσεις τῆς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 9, ὅπερ εἶναι ἐπικρατέστερον, ὡς εἰδικόν, τοῦ γενικοῦ περὶ σωματείων ἐν γένει ἰσχύοντος ἄρθρ. 88 Α.Κ., ἀντίθετος δὲ διάταξις τοῦ καταστατικοῦ εἶναι ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 16 τοῦ ν. 2151 καὶ 43 τοῦ ν. 281, ὅπερ ἄρθρ. 43 ἰσχύει κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου, ἰσχύουν καὶ ἐπὶ ἑνώσεως ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἅπασαι αἱ διατάξεις αἱ ἰσχύουσαι καὶ ἐπὶ ἄλλων σωματείων.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 § 1 περιπτ. β' καὶ γ' τοῦ καταστατικοῦ τοῦ καθ' οὗ ἡ προσφυγὴ διαγράφονται κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Διοικήσεως τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου αἱ Ὀργανώσεις β) ποὺ ἀπειθαρχοῦν πρὸς τὸ παρὸν καταστατικὸν ἢ τὰς ἀποφάσεις καὶ γ) ποὺ ἀσκοῦν ἀντεθνικὴν ἢ κομμουνιστικὴν προπαγάνδαν τῶν μισθωτῶν. Ἡ διάταξις αὕτη, ἀντικειμένη προφανῶς εἰς τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ν. 2151, περὶ οὗ ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει εἴρηται, ἥτις καὶ παρέχει μείζονας ἐγγυήσεις τῶν τοῦ ἄρθρ. 88 Α.Κ. παρεχομένων, εἶναι ἄκυρος. Συνεπῶς, ἀποβληθὲν τὸ προσφεῦγον ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ καθ' οὗ ἡ προσφυγή, δυνάμει καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 10 § 1 περ. β' καὶ γ' τοῦ καταστατικοῦ του, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 23 Μαΐου 1956 ἀποφάσεως τῆς Διοικήσεως τούτου, ὅπερ ἄλλως τε καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται, ἤτοι δυνάμει ἀκύρου καὶ κατὰ συνέπειαν ἀνυπάρκτου διατάξεως τοῦ καταστατικοῦ, ἀπεβλήθη παρανόμως καὶ δέον ὅπως ἀκυρωθῇ ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις, δεκτῆς καθισταμένης τῆς προσφυγῆς.

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΕΩΝ

Καταβολή ημερομισθίου 25ης Μαρτίου κατά την ύπ' άριθ. 2/1956 διαιτητικήν απόφασιν

Δικαίωμα επιχειρήσεων και εκμεταλλεύσεων πρός θέσιν προσωπικού αυτών είς διαθεσιμότητα κατά τό άρθρ. 10 τού Ν. 3198/1955.—Αναγκαία, επί ποινή άκυρότητος, ή ενέργεια αυτής έγγράφως και ή εκ μέρους των μισθωτών παραλαβή τού εγγράφου.—Υποχρέωσις εργοδοτών, κατά την ύπ' άριθ. 2/1956 απόφασιν τού Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου, πρός καταβολήν ημερομισθίου 25ης Μαρτίου εν περιπτώσει μη απασχολήσεως μισθωτών.—Έλλειψις τοιαύτης υποχρεώσεως είς ήν περίπτωσιν συμπίπτει νά είναι Κυριακή.

Η απόφασις τού Πρωτοδικείου, εν όψει τής σαφούς κατά τούτο διατάξεως τού άρθρου 10 τού νόμου 3198/1955, αξιούσης τόν έγγραφον τύπον τής κατ' αυτό διαθεσιμότητος (βλέπε περί τού θέματος και σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 15, 400 επ., ΕΕΔ 15, 1063, Α. Π. 193/1956, εισηγητής Σ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 1186), αποφαίνεται ότι ή έλλειψις τού εγγράφου επάγεται άκυρότητα (άρθρον 159 Α.Κ.), ως δικαιολογητικού τού τύπου λόγου φερομένου «προς αποφυγήν δικαστικών αμφισβητήσεων» (βλέπε την επ' αυτού εισηγητικήν έκθεσιν τού ν.δ. 2961/1954, ΕΕΔ 13, 943, και επί τής ομοίας διατάξεως τού άρθρου 13 αυτού).

Εξ άλλου, επί μονομερών δικαιοπραξιών ή δηλώσεων βουλήσεως απευθυντέων ή γνωστοποιητέων είς άλλον (167 Α.Κ.) ό υπό τού νόμου διά την δικαιοπραξίαν απαιτούμενος τύπος δεν είναι απαραίτητον νά τηρήται και διά την γνωστοποίησιν ή μεταβίβασιν τού περιεχομένου αυτής (διά δικονομικής επιδόσεως) *Γ. Γάμπος*, ΕρμΑΚ υπ' άρθρ. 158, άριθ. 29, *Γ. Μπαλής*, Γεν. Αρχ. § 53).

Αφού δε τό άρθρ. 167 τού Α.Κ. ακολουθεί την θεωρίαν τής παραλαβής ή λήψεως τής δηλώσεως και από τής παραλαβής θεωρείται αύτη συντελεσθείσα (*Γ. Μπαλής*, Γεν. Αρχ. § 37), άρκεί, ως δέχεται ή απόφασις τού Πρωτοδικείου, και απόδειξις τού μισθωτού περί παραλαβής τού εγγράφου.

Αναφέρεται όμως υπό τού *Nikisch*, Έργατ. Δίκαιον, έλλ. μετάφρ. σελ. 386, ομοίως επί καταγγελίας συμβάσεως εργασίας, ή οποία είναι και αύτη επιδεής παραλαβής και πρέπει νά περιέλθη είς τό πρόσωπον προς ό απευθύνεται (§ 130 B G B, ήμέτερον άρθρ. 167 Α.Κ.), ότι «εάν εθιστικώς γίνωνται αναγγελίαι προς τό προσωπικόν ομαδικών καταγγελιών, αύται δύνανται νά δηλωθούν δι' ανακοινώσεως εκθέματος γνωστοποιήσεως εν τή εκμεταλλεύσει, θεωρείται όμως, ότι περιήλθον είς γνώσιν μόνον εκείνων των μισθωτών, περί των οποίων ήδύνατο νά αναμένηται, ότι έλαβον γνώσιν, τούθ' όπερ δεν συμβαίνει δι' ασθενείς ή διά μισθωτούς εξωτερικώς απασχολουμένους».

Περίπτωσιν τοιχοκολλήσεως καταγγελίας αντιμετώπισε και ή Πρωτοδίκου Πειραιώς 556/1946 (Πρωτοδίκης *Γ. Κοκκίδας*, ΕΕΔ 6,79), άλλά πρέπει ως προς αύτην νά σημειωθή, ότι υπό τόν ισχύοντα ν. 3198/1955 δεν καταλείπεται δυνατότης ενεργείας αύτου τής καταγγελίας, εφ' όσον τό έγγραφον αυτής αναγκαίως είς τόν μισθωτόν ως στοιχείον τού δικαιώματος επιδοτήσεως του διά την ανεργίαν του.

Ενδιαφέρει ζωηρώς ή ορθή, ως εσημειώσαμεν επανειλημμένως (βλέπε προχείρως ΕΕΔ 15, 1061 επ.), άποψις τής νεωτέρας αυτής αποφάσεως τού Πρωτοδικείου, ότι είς διαθεσιμότητα *τίθενται και οι δι' ειδικών διατάξεων ως προς την απόλυσιν (μόνον) προστατευόμενοι μισθωτοί*, ζήτημα, επί τού οποίου διεφώνησαν δικαστικαί τινες αποφάσεις (βλέπε ΕΕΔ 15, 1064).

***

Τό δεύτερον θέμα, επί τού οποίου απησχολήθη ή απόφασις τού Πρωτοδικείου, είναι και αύτό από τά μάλλον ενδιαφέροντα.

Ως είναι γνωστόν, ή υπ' άριθ. 2/1956 διαιτητική απόφασις, κηρυχθείσα εκτελεστή διά τής υπ' άριθ. 42930/8578/1956 αποφάσεως τού Υπουργού Εργασίας (ΕΕΔ 15, 976) καθώρισε, μεταξύ των άλλων, ότι εν περιπτώσει αργίας (κατά τάς φερομένας ως εξαιρεσίμους εορτάς α) τής Γεννήσεως τού Χριστού β) τής 25ης Μαρτίου γ) τής Δευτέρας τού Πάσχα δ) τής 1ης Μαΐου και ε) τής 28ης Οκτωβρίου) και μή απασχολήσεως εκ τού λόγου τούτου των επί ημερομισθίω αμειβομένων μισθωτών καταβάλλεται είς τούτους ποσόν ίσον προς τό ημερομίσθιον των άνευ προσαυξήσεως.

Αντιθέτως προς την γνώμην τού Υπουργείου Εργασίας (βλέπε την υπ' άριθ. 15172/1956 εγκύκλιον, ΕΕΔ 15, 515, και υπ' άριθ. 32898/1956 έγγραφον αυτού, ΕΕΔ 15 807), κατά την οποίαν παρέχεται τό ημερομίσθιον κατά τάς άνω εορτάς και όταν τις αυτών συμπέση καθ' ημέραν Κυριακήν, τό Πρωτοδικείον δέχεται, ότι δεν παρέχεται, είς την περίπτωσιν, ημερομίσθιον.

Ανεξαρτήτως όμως τού άν είναι αύτη ή εκείνη ή γνώμη ορθοτέρα, τό προέχον και κύριον είναι, άν ή σχετική διάταξις τής διαιτητικής αποφάσεως, ευρισκομένη έξω των γενικών αρχών τού δικαίου, καθ' ας ό μισθός είναι αντιπαροχή προσφερθείσης εργασίας (άρθρον 648 Α.Κ.), δύναται νά έχη κύρος και περί αυτού θά αποφανθή προσεχώς ή Ολομέλεια τού Σ. τής Ε., ως εσημειώσαμεν (ΕΕΔ 15, 1069) (βλέπε σχετικώς και κατωτέρω σελ. 1362, επί

τῆς ἁρμοδιότητος τῶν Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας κατὰ τὸν προϊσχύοντα τοῦ ν. 3239/1955 νόμον).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16203/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Β. Φαρμακίδης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Κανελλόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Ε. Μπιτσαξῆς

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ Νόμου 3198/1955 αἱ ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς των δραστηριότητος δύνανται, ἀντὶ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, νὰ θέτουν ἐγγράφως εἰς διαθεσιμότητα τοὺς μισθωτούς των, μὴ δυναμένην νὰ ὑπερβῇ ἐν συνόλῳ τοὺς τρεῖς μῆνας ἐτησίως. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ μισθωτὸς λαμβάνει τὸ ἥμισυ τοῦ μέσου ὅρου τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν δύο τελευταίων μηνῶν ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως.

Κατὰ τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν ὁ ἐργοδότης μόνον ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν του ἔχει τὸ δικαίωμα, ἀντὶ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, νὰ θέτῃ μέρος ἢ ὅλον τὸ προσωπικόν του (καὶ τὰ ὑπὸ τῶν εἰδικῶν διατάξεων προστατευόμενον τοιοῦτον) ἐγγράφως εἰς διαθεσιμότητα, τῆς ὁποίας τὸ ἀνώτατον ὅριον εἶναι τρίμηνον (συνεχῶς ἢ διακεκομμένως) καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος. Ὁ εἰς διαθεσιμότητα τιθέμενος μισθωτὸς δέον νὰ εἰδοποιῆται περὶ τούτου δι' ἐπιδόσεως τοῦ σχετικοῦ ἐγγράφου, εἴτε ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς, εἴτε διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος. Τοιαύτη δὲ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἔγγραφος γνωστοποίησις τῆς διαθεσιμότητος τίθεται ὡς συστατικὸν τοῦ κύρους αὐτῆς. Ἐπομένως ἡ μὴ τήρησις τοῦ τύπου τούτου συνεπάγεται κατὰ τὸ ἄρθρον 159 Α.Κ. ἀκυρότητα τῆς διαθεσιμότητος καὶ ἐντεῦθεν τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ πρὸς λῆψιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 656 Α.Κ. ὀφειλομένου πλήρους μισθοῦ (ΕΕΔ 15, 1063).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα ἐναγομένη, λόγῳ περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς της δραστηριότητος, δυνάμει τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως, ἔθεσεν εἰς διαθεσιμότητα τὸν ἐνάγοντα κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ προσδιοριζόμενον χρονικὸν διάστημα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν τοιαύτην ἀπόφασίν της, εἴτε ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς της, εἴτε διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, ἅτε τῆς ἐπικαλουμένης ἐγγράφου ἀνακοινώσεως τοποθετουμένης εἰς ἐμφανὲς σημεῖον τοῦ χώρου, εἰς ὃν ἐργάζεται ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται αὐτὴ ἐνάγων, μὴ πληρούσης τὸν κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἀπαιτούμενον τύπον. Κατὰ συνέπειαν ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέρᾳ αἰτιολογίᾳ, ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὅτι ἡ γενομένη ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης διαθεσιμότης τοῦ ἐνάγοντος ἦτο ἄκυρος καὶ συνακολούθως ἐπεδίκασε δι' ὀφειλόμενα ἡμερομίσθια τὰ ἐν αὐτῇ ὁριζόμενον ποσὸν καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸς λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 42930/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 15, 976) καὶ δὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8 ὁκέψεως, καθ' ἣν «κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τὰς μεγάλας θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἑορτάς, ὡς εἶναι ἡ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ Δευτέρα τοῦ Πάσχα, ἡ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ ἡ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ὡς ἐπίσης κατὰ τὴν ἐργατικὴν ἑορτὴν τῆς 1ης Μαΐου, ἵνα ὁ ἐργάτης ἀπερίσπαστος δυνηθῇ νὰ μετάσχῃ εἰς τὸν κατ' αὐτὰς πανηγυρικὸν χαρακτῆρα, ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ ἐξασφαλίσει τὰ πρὸς τοῦτο οἰκονομικὰ μέσα, ἡ τοιαύτη δὲ ρύθμισις, ἔχουσα τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξασφαλίσεως κατ' ἔτος ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς, δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου 3239/1955 διαγραφομένην διαδικασίαν» καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9 παρ. τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς, καθ' ἣν «μισθωτοὶ ἀπασχολούμενοι κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς κατωτέρω ἀναφερομένας ἑορτὰς δικαιοῦνται τῆς ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καὶ 25825/1951 ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας προβλεπομένης προσαυξήσεως ἐξ 75 ο/ο κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ ἀποφάσεων, ὡς αὗται ἰσχύουσι σήμερον, ὁριζόμενα. Ὡς ἐξαιρέσιμοι ἑορταί, καθ' ἃς παρέχεται ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσαύξησις, νοοῦνται α) ἡ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, β) ἡ τῆς 25ης Μαρτίου, γ) ἡ τῆς Δευτέρας τοῦ Πάσχα, δ) ἡ τῆς 1ης Μαΐου καὶ ε) ἡ τῆς 28 Ὀκτωβρίου. Ἐν περιπτώσει ἀργίας κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας καὶ ἀπασχολήσεως ἐκ τοῦ λόγου τούτου τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων μισθωτῶν καταβάλλεται εἰς τούτους ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον των, ἄνευ τῆς ἀνωτέρω προσαυξήσεως», συνάγεται, ὅτι ἐν ᾗ περιπτώσει αἱ ὡς ἄνω προσδιοριζόμεναι ὡς ἐξαιρέσιμοι ἑορταὶ ἤθελον συμπέσει κατὰ ἐργάσιμον ἡμέραν καὶ ὁ ἐργοδότης κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, διὰ νὰ δυνηθῶσιν καὶ οἱ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβόμενοι μισθωτοὶ νὰ μετάσχουν εἰς τὸν ἑορτασμόν, δὲν ἤθελε θέσει εἰς λειτουργίαν τὴν ἐπιχείρησίν του καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου δὲν ἀπησχόλησεν αὐτούς, τότε οὗτος ὑποχρεοῦται, διὰ νὰ μὴ ἀπολέσουν οἱ μισθωτοὶ τὸ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀναλογοῦν ἡμερομίσθιον καὶ μειωθῇ οὕτω τὸ κατ' ἔτος ὑπολογιζόμενον ὅριον ἀμοιβῆς των, νὰ καταβάλῃ εἰς αὐτοὺς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον ἄνευ τῆς ἀνωτέρω προσαυξήσεως. Ἐὰν ὅμως αἱ ὡς ἄνω ἐξαιρέσιμοι ἑορταὶ ἤθελον συμπέσει ἡμέραν Κυριακήν, ἡ ὁποία κατὰ τὸν νόμον εἶναι ἀργία καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην δὲν λειτουργεῖ ἡ ἐπιχείρησις, ἐντεῦθεν δὲ δύνανται ἀπερίσπαστοι νὰ μετάσχωσιν οἱ μισθωτοὶ εἰς τὸν ἑορτασμόν, τότε ὁ ἐργοδότης δὲν ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς αὐτοὺς τὸ ὡς εἴρηται ποσὸν (ἡμερομίσθιον).

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ ἐβεβαιώθη, κατὰ τὸ τρέχον ἔτος (1956) ἡ 25η Μαρτίου ἦτο ἡμέρα Κυριακή. Κατὰ συνέπειαν τῶν προεκτεθέντων δὲν ὑποχρεοῦται ἡ ἐκκαλοῦσα ἐναγομένη νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ ἀναλογοῦν διὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἡμερομίσθιον. Ὅθεν, ἀντιθέτως πρὸς τὰ προρρηθέντα ἀποφανθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ συνακολούθως ἐπιδικάσασα διὰ τὴν προμνησθεῖσαν αἰτίαν τὸ ποσὸν ἑνὸς ἡμερομισθίου, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν, δι' ὃ καὶ δέον, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ αὕτη, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ἀπορριφθῇ κατὰ τὸ αἴτημα τοῦτο ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ ὡς ἀβάσιμος.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

I. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ ΚΑΤ' ΑΡΘΡ. 1 Ν.Δ. 2655/1953.

Παροχή έργασίας είς έπιχείρησιν γραφικών τεχνών κρινομένης ώς ύπαλληλικής.

"Έννοια ίδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ κωδικοποιηθέντος Νόμου 3514/1928 (ἄρθρον 10 Νόμου 1234), ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Νόμου 4558/1930, ἀντικατασταθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Ν.Δ. 2655/1953.—Θεώρησις συγκεκριμένης ἐργασίας κουγουρίσματος μακετῶν ζωγράφου κλπ.» ὡς ὑπαλληλικῆς.

Άρείου Πάγου 543/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Βκρβέρης, Ε. Δημητρακόπουλος

Κατ' ἄρθρ. 10 τοῦ κωδικοποιηθέντος ν. 3514/1928 (ἄρθρον 10 ν. 1234), ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ν. 4558/1930, ἀντικατασταθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 1 ν.δ. 2655/1953, «ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν. Δὲν θεωροῦνται ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι οἱ ὑπηρέται πάσης κατηγορίας, καθὼς καὶ πᾶν ἐν γένει πρόσωπον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ παραγωγῇ ἀμέσως ὡς βιομηχανικός, βιοτεχνικός, μεταλλευτικὸς ἢ γεωργικὸς ἐργάτης ἢ ὡς βοηθὸς ἢ μαθητευόμενος τῶν ἐν λόγῳ κατηγοριῶν ἢ παρέχει ὑπηρετικὰς ἐν γένει ὑπηρεσίας».

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 2655/1953 τὸ προσδίδον τῷ ἐργαζομένῳ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου εἶναι ἡ παροχὴ ὑπ' αὐτοῦ ἐργασίας ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικῆς, μὴ θεωρουμένου ὡς ὑπαλλήλου τοῦ ἐν τῷ παραγωγῇ χρησιμοποιουμένου ἀμέσως ὡς ἐργάτου ἢ ὑπηρετικὰς ἐν γένει παρέχοντος ὑπηρεσίας, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς.

Δεχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον κρίσιν της, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθεὶς εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἀναιρεσειούσης Α. Ε. Ἀσπιώτη - Ἔλκα, ἧς ἀντικείμενον εἶναι γραφικαὶ τέχναι, παρέσχεν αὐτῇ ὑπηρεσίας, συνισταμένας εἰς «συγούρισμα τῶν μακετῶν τῶν ὑπὸ ζωγράφου ἢ σχεδιαστοῦ ἐκπονουμένων, συμπλήρωσιν τῶν ἐπ' αὐτῶν διακεκομμένων γραμμῶν, ἐξάλειψιν τῶν ἐπ' αὐτῶν στιγμάτων, ἀπόξεσιν τῶν ἐπὶ τῶν παραστάσεων ἢ γραμμάτων τῶν μακετῶν προεξοχῶν, τοποθέτησιν καταλλήλως ἢ πέριξ τῶν εἰκόνων ἢ παραστάσεων γραμμάτων ἢ σχημάτων, γέμισμα τῶν φωτογραφικῶν φίλμ διὰ συμπληρώσεως τῶν ἐπ' αὐτῶν γραμμῶν πρὸς πλήρη καὶ πιστὴν ἀποτύπωσιν ἐν αὐτοῖς τῶν γραμμάτων, εἰκόνων ἢ σχημάτων τῶν πρωτοτύπων, εἰς καθάρισμα τῶν φωταγραφικῶν φίλμ δι' ἀπαλλαγῆς τῶν ἀπὸ ὑπαρχουσῶν σκιῶν, στιγμάτων, ἐσοχῶν ἢ προεξοχῶν, ὅπως μὴ παραλλάσσῃ τὸ ἐκτυπούμενον ἀντίγραφον τοῦ πρωτοτύπου, πρὸς δὲ ὅτι ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του, ἐκτὸς τῶν ἄνω ἐργασιῶν, κατήρτισε μακέττας ἰδίας αὐτοῦ καλλιτεχνικῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἐκτελέσεως, ὡς π χ. τὸ ὀπισθόφυλλον παιγνιοχάρτου, τὸ ἔνσημον φυματικῶν Σανατορίου Πεντέλης, τὸ γραμματόσημον Ξάνθος ὁ Φιλικὸς ἐκ Πάτμου καὶ τὰ λοιπά, πλὴν τῆς προσωπογραφίας, τμήματα αὐτοῦ, τὸ ἔνσημον Ταμείου Φαρμακοποιῶν εἰς ἀνασχεδίασιν, τὸ ἔνσημον τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν, τὴν ἐτικέτταν δοχείων Μομπιλόιλ, τὴν ἐτικέτταν μακαρονοποιίας "Ἄλφα κλπ. καὶ ὅτι πλειστάκις ἀπέβιδε, διὰ διαφόρων φωτοσκιάσεων ἐπὶ τῶν μακετῶν, τὸν ὑπὸ τῶν πελατῶν ἀπαιτούμενον χρωματισμόν, χρησιμοποιῶν διὰ τὴν ἐν γένει ἐργασίαν του διάφορα σχεδιαστικὰ γεωμετρικὰ ὄργανα, διαθέτων ἐπὶ πλέον καὶ ἀναλόγους θεωρητικὰς γνώσεις σχεδιάσεως» καὶ κρίνασα, βάσει ταύτων, ὅτι εἰς τὰς ἄνω ὑπηρεσίας του προέχει τὸ πνευματικὸν στοιχεῖον καὶ οὐχὶ ἡ σωματικὴ ἀπασχόλησις τούτου (καταβολὴ κυρίως ἰδιαζούσης καλλιτεχνικῆς πρωτοβουλίας, συνδυαζομένης μετὰ χρήσεως λεπτῶν σχεδιαστικῶν ὀργάνων καὶ ἀναλόγων θεωρητικῶν γνώσεων) καὶ ὅτι δὲν ἐχρησιμοποιήθη ἐν τῇ παραγωγῇ τοῦ ἐργοσταλίου τῆς ἀναιρεσειούσης ἀμέσως ὡς βιομηχανικὸς ἐργάτης, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει ἀναφερομένας οὐσιαστικὰς διατάξεις νόμου, χαρακτηρίσασα τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς ὑπαλληλικὴν διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 2655/1953 καὶ ἐφεξῆς χρονικὸν διάστημα καὶ ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ ἐναντίος μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως (*).

II. ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΕΚ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Δεδικασμένον διὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἐξ ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως, κατ' ἄρθρ. 105 καὶ 106 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Α.Κ. Νόμου, συνισταμένης ἐξ ἀποδοχῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἐλάμβανεν, ἐὰν διωρίζετο εἰς θέσιν γραφέως Δήμου, ἐπιτυχοῦσα εἰς διαγωνισμὸν καὶ πληρωθείσης τῆς θέσεως παρανόμως.—Ὕπαρξις δεδικασμένου διὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἐξ ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Σ. τῆς Ε.

Άρείου Πάγου 512/1956 Τμ' Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Παντελῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Τ. Λεονταρίδης, Κ. Δεσποτόπουλος

Καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 17253/1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου.

ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἐπεδίκασεν εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον ἐνάγουσαν ἐπιδιωχθεῖσαν διὰ τῆς ἀπὸ 10.11.1952 ἀγωγῆς της, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄρθρων 105 καὶ 106 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου Α.Κ., ἀποζημίωσιν συνισταμένην εἰς τὰς ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανεν αὐτὴ ἀπὸ 15.10.1950, ἐὰν διωρίζετο ἔκτοτε εἰς τὴν θέσιν γραφέως β' τάξεως τοῦ ἐναγομένου καὶ ἤδη ἀναιρεσείοντος Δήμου Καλαμαριᾶς, ὅστις, καθ' ἃ δέχεται τὸ Ἐφετεῖον, ἦτο ὑπόχρεως νὰ προβῇ εἰς τὸν τοιοῦτον διορισμόν, καθ' ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος εἶχεν ἐπιτύχει εἰς διεξαχθέντα κατὰ τὴν 20.6.1947 διαγωνισμὸν πρὸς κατάληψιν πέντε κενῶν θέσεων γραφέων β', προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας ἐκείνου, ἐλθοῦσα τετάρτη κατὰ σειρὰν ἐν τῷ πίνακι ἐπιτυχίας, οὗ ἡ ἰσχὺς εἶχε παραταθῇ μέχρι τέλους τοῦ 1950 διὰ τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ ν.δ. 1258/1949, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἀπὸ Ἰουνίου μέχρι Νοεμβρίου 1950 χρονικὸν διάστημα ὁ ἀναιρεσείων ἐπλήρωσε τὰς ἄνω πέντε κενὰς θέσεις, κατόπιν ἀποφάσεων τοῦ οἰκείου τοπικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ διὰ διορισμοῦ εἰς αὐτὰς ἰσαρίθμων πολεμιστῶν, ἐξ ὧν ὅμως οἱ δύο τελευταῖοι Ξ.Κ** καὶ Α.Γ** παρανόμως ἐτοποθετήθησαν καὶ διωρίσθησαν, ὡς μὴ κεκτημένοι τὰ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 § 1 τοῦ ν. 751/1948 καὶ 3 τοῦ ν. δ. 1196/1950 προσόντα, ἐξ οὗ λόγου αἱ περὶ τοῦ διορισμοῦ τούτων πράξεις τῆς δημαρχιακῆς ἐπιτροπῆς ἠκυρώθησαν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1512/1951 ἀποφάσεώς του, ἐκδοθείσης ἐν δίκῃ διεξαχθείσῃ ἐνώπιόν του μεταξὺ τῶν καὶ ἤδη διαδίκων κατόπιν προσφυγῆς τῆς ἀναιρεσιβλήτου.

Ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἧς τὸ περιεχόμενον ἀνελέγκτως ἐξετίμησε, συνιστᾷ κατὰ νόμον δεδικασμένον περὶ τοῦ ἐν τῇ προκειμένῃ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων δίκῃ προέχοντος διοικητικῆς φύσεως ζητήματος τοῦ παρανόμου τῆς τοποθετήσεως ὑπὸ τοῦ οἰκείου Συμβουλίου καὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντος διὰ τῶν ἄνω πράξεων τῆς δημαρχιακῆς ἐπιτροπῆς διορισμοῦ τῶν ρηθέντων πολεμιστῶν Ξ.Κ** καὶ Α.Γ**, συνεμορφώθη πρὸς τὴν περὶ τούτου διάταξιν τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ ἄρθρ. 50 τοῦ ν. 3713/1928 «περὶ Συμβουλίου Ἐπικρατείας», ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 5468/1932, ἣν ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, καὶ ἀπορριπτέοι οἱ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες 1ος καὶ 2ος λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἐκ τῆς περὶ πίνακος ἐπιτυχόντων προβλεπούσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ περὶ καταστάσεως δημοτικῶν ὑπαλλήλων ν. 4548/1930, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου διεξήχθη ὁ εἰς ὃν ἐπέτυχεν ἡ ἀναιρεσίβλητος διαγωνισμός, σαφῶς συνάγεται, ὅτι διὰ τὸν εἰς τὰς κενὰς θέσεις διορισμὸν τῶν ἐπιτυχόντων δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἐκ μέρους αὐτῶν ὑποβολὴ ἰδιαιτέρας περὶ τούτου αἰτήσεως, τοῦ διενεργήσαντος τὸν διαγωνισμὸν Δήμου ὄντος ὑποχρέου ὅπως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πίνακος ἐπιτυχόντων προβῇ εἰς τὴν ἐξ αὐτοῦ πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων. Οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον καὶ τὸ Ἐφετεῖον ὀρθῶς τὴν ὡς ἄνω διάταξιν ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, μὴ παραβιάσαν ἑτέραν, καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ σχετικὸν πρῶτον μέρος αὐτοῦ, ὡς ἀβάσιμος.

Ἐφ' ὅσον ὁ διαγωνισμὸς διεξήχθη διὰ πέντε κενὰς θέσεις, ἡ δὲ ἀναιρεσίβλητος ἦλθε τετάρτη κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἀντέταξεν, ὅτι τὰς ὡς ἄνω δύο θέσεις γραφέων β', εἰς ἃς ἐτοποθετήθησαν πολεμισταί, ὧν οἱ διορισμοὶ ἠκυρώθησαν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἐπλήρωσε διὰ διορισμοῦ ἐκ τῶν προηγουμένων κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας ἐν τῷ διαγωνισμῷ, ἀντιθέτως μάλιστα ρητῶς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ δέχεται, ὅτι οὐδεὶς τούτων διωρίσθη, οὐδαμῶς τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 105 καὶ 106 τοῦ Εἰσ. Ν. Α.Κ. ἢ τῶν ἄρθρων 2, 5 καὶ 6 τοῦ ν. 4548/1930, κρῖναν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὅτι ὁ ἀναιρεσείων Δῆμος ἦτο ὑπόχρεως πρὸς διορισμὸν τῆς ἀναιρεσιβλήτου εἰς μίαν τῶν ἐν λόγῳ θέσεων, ἀντιθέτως δὲ συνεμορφώθη πρὸς τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ προμνησθέντος νόμου 4548/1930, καὶ ἑπομένως ἀπορριπτέος ἀποβαίνει ὁ 3ος λόγος ἀναιρέσεως καὶ κατὰ τὸ σχετικὸν δεύτερον μέρος αὐτοῦ, δι' οὗ ὑποστηρίζονται τὰ ἀντίθετα.

Οἱ λόγοι ἀναιρέσεως 4ος καὶ 3ος κατὰ τὸ τελευταῖον μέρος αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος κατὰ τὸν χρόνον τῆς παρανόμου παραλείψεως της πρὸς διορισμὸν εἶχεν ὑπερβῇ τὸ νόμιμον ὅριον τῆς ἡλικίας καὶ ὅτι τὸ κατὰ τὴν συμμετοχήν της εἰς τὸν διαγωνισμὸν προσαχθὲν πιστοποιητικὸν εἶχε πλαστογραφηθῇ ὑπ' αὐτῆς ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς γεννήσεώς της, ἀπορριπτέος εἶναι, ὡς ἀπαράδεκτος (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 811 § 2), ἐφ' ὅσον ὁ ἀναιρεσείων δὲν διατείνεται ὅτι τοὺς τοιούτους ἰσχυρισμοὺς ὑπέβαλεν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου.

Τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπιδικασάσης εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον ἀποζημίωσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄρθρων 105 καὶ 106 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου Α.Κ., ὡς ἀνωτέρω διελήφθη, ἀπορριπτέος ἀποβαίνει, ὡς ἐπὶ ἀνακριβοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος, ὁ τελευταῖος 5ος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον ἐπεδίκασε δεδουλευμένους μισθοὺς πρὸ τοῦ διορισμοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου (*).

III. ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἑρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ ὀργανισμοῦ

Δικαίωμα προσαυξήσεως μισθοῦ τῶν ὑπηρετούντων εὐδοκίμως καὶ μὴ προαγομένων ἐλλείψει κενῶν ὀργανικῶν θέσεων.

Ἀρείου Πάγου 531/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Τραχανὴς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Καποδίστριας, Ε. Καταγιάννης

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. δ. 2510/1953 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν προσωπικοῦ Τραπεζιτικῶν Ἱδρυμάτων καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων»,

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 528/1954 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Θεσσαλονίκης.

ἐκδοθέντος ἀπό 17.9.1953 ὀργανισμοῦ τῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν Α.Ε. καὶ διά τοῦ ἀπό 26.9.1953 ν. δ/τος κυρωθέντος καὶ ἐντεῦθεν θέσιν νόμου ἐπέχοντος καὶ ὑπό τόν τίτλον «προσαυξήσεις μισθῶν» εἰς ὑπαλλήλους ἀπό βαθμοῦ Λογιστοῦ Α καὶ ἄνω (εἰς οὓς κατά τό ἄρθρ. 4 αὐτοῦ περιλαμβάνεται καὶ ὁ Τμηματάρχης Β), ὑπηρετοῦντας εὐδοκίμως καὶ μή προαγομένους λόγῳ ἐλλείψεως κενῶν ὀργανικῶν θέσεων ἀνωτέρων βαθμῶν χορηγεῖται μετά κρίσιν τοῦ Διοικητοῦ περί τοῦ εὐδοκίμου τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν προσαύξησις ἐπί τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, μετά τριῶν ἐτῶν πραγματικήν ὑπηρεσίαν εἰς τόν αὐτόν βαθμόν, ὁριζομένη εἰς 10ο/ο ἐπί τοῦ μισθοῦ δι' ἑκάστην τριετίαν καὶ μέχρις ἓξ τριετιῶν κατ' ἀνώτατον ὅριον. Κατά δέ τά ἐν τέλει αὐτῆς, προτάσει τοῦ Διοικητοῦ, τό Διοικητικόν Συμβούλιον δύναται νά ἀναστέλλῃ τήν χορήγησιν τῶν κατά τό ἄρθρον τοῦτο προσαυξήσεων. Ἐξ ἄλλου διά τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 34 ἐδ. ζ' τοῦ αὐτοῦ Ὀργανισμοῦ, ὑπό τόν τίτλον «Μεταβατικαί διατάξεις» ρητῶς ὁρίζεται, ὅτι «εἰδικῶς διά τό προσωπικόν τό προερχόμενον ἐκ τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 7 περί προσαυξήσεων μισθοῦ» ἐφαρμόζονται ὡς ἀκολούθως: Ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμός τῶν παρ' ἑκατέρᾳ τῶν Τραπεζῶν ἐτῶν πραγματικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου εἶναι κατά τήν 1.3.1953 ἀνώτερος τῶν προβλεπομένων ἐτῶν πρός ἀπόκτησιν τοῦ βαθμοῦ, ὑφ' ὃν καὶ ὑπηρετεῖ ὁ ὑπάλληλος κατά τήν προμνησθεῖσαν ἡμερομηνίαν, ἡ ἐπί πλέον διαφορά χαρακτηρίζεται ἐξαιρετικῶς ὡς χρόνος παραμονῆς εἰς τόν αὐτόν βαθμόν καὶ δίδει δικαίωμα εἰς τήν προβλεπομένην συναφῶς προσαύξησιν. Πᾶν τυχόν ἀπομένον κλάσμα λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν πρός συμπλήρωσιν τῶν ἐφεξῆς διανυθησομένων νέων τριετιῶν ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῶν ἓξ τριετιῶν». Ἐν συνεχείᾳ δέ καὶ ὅτι «ἀσχέτως πρός τά ἀνωτέρω θά χορηγῆται προσαύξησις μισθοῦ μόνον ἐφ' ὅσον ὁ ὑπάλληλος θά ἔχῃ συμπληρώσει ἀπό τῆς τελευταίας προαγωγῆς τριετίαν ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ἐκτός ἂν ἡ τυχόν παρ' αὐτοῦ λαμβανομένη προσαύξησις προέρχηται ἐξ ὑπολοίπου προσαυξήσεως εἰς τόν πρό τῆς τελευταίας προαγωγῆς βαθμόν, ὅτε αἱ προσαυξήσεις ὑπολογίζονται ἀπό τοῦ προηγουμένου βαθμοῦ βάσει τοῦ μισθολογίου τοῦ παρόντος ὀργανισμοῦ καὶ ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ἀριθμός τῶν χορηγηθησομένων προσαυξήσεων δέν δύναται νά ὑπερβαίνῃ τάς ἤδη λαμβανομένας πλέον τῆς μιᾶς, μέ ἀνώτατον πάντοτε ὅριον τάς ἓξ». Κατά δέ τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 10 ἐδ. 5 αὐτοῦ προαγωγαί εἰς τούς βαθμούς ὑποτμηματάρχου καὶ ἄνω γίνονται μόνον κατ' ἀπόλυτον ἐκλογήν καὶ ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρωθῇ τουλάχιστον τριετία εὐδοκίμου ὑπηρεσίας ἐν ἑκάστῳ βαθμῷ.

Ἐκ τοῦ πρός ἀλλήλας συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὑπό τό κράτος τοῦ ὀργανισμοῦ εἰς τό προσωπικόν τό προερχόμενον ἐκ τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν παρέχεται μία προσαύξησις, ἐφ' ὅσον ὑπέρ αὐτοῦ συντρέχουσιν αἱ προϋποθέσεις τοῦ προρρηθέντος ἄρθρ. 34 ἐδ. ζ', χωρίς τοῦτέστι διά τήν περίπτωσιν ταύτην νά ἀπαιτῆται καὶ ἀπόφασις τοῦ Διοικητοῦ περί τοῦ εὐδοκίμου τῆς ὑπηρεσίας τούτου, περί ἧς τό προρρηθέν ἄρθρ. 7 τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ὑπό τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. 7 κατά τά ὡς ἀνωτέρω ἀναστολή τῆς προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ εἰς τήν περίπτωσιν ταύτην ἔχει ἐφαρμογήν. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων δέχεται, κατά κρίσιν ἀνέλεγκτον, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη τήν 7 Σεπτεμβρίου 1925 ὡς ὑπάλληλος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, τήν δέ 1 Ἰουλίου 1951 προήχθη εἰς τόν βαθμόν τοῦ Τμηματάρχου Β' (ἑβδόμου κατά σειράν βαθμοῦ κατά τό ἄρθρον 4 τοῦ ὀργανισμοῦ), ἀπό τῆς χρονολογίας δέ ταύτης (Ἰουλίου 1951) ἐχορηγήθη αὐτῷ ὑπό τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης προσαύξησις 10 ο/ο, οὕτω δέ τήν 1 Ἰουλίου 1954 εἶχεν οὗτος συμπληρώσει τριετίαν εἰς τόν αὐτόν βαθμόν, ἀποφηνάμενον μετά ταῦτα ὅτι οὗτος δέν δικαιοῦται ἑτέρας προσαυξήσεως 10 ο/ο διά τόν πέραν τῆς 1ης Ἰουλίου 1954 χρόνον, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ τό μέν δι' ἔλλειψιν τοῦ κατά τό ἄρθρ. 7 εὐδοκίμου τῆς ὑπηρεσίας, τό δέ καὶ λόγῳ τῆς κατ' αὐτό ἀναστολῆς τῆς χορηγήσεως προσαυξήσεων μισθοῦ καθ' ὅλον τό ἔτος 1954 καὶ τό πρῶτον ἑξάμηνον 1955, καὶ ἀπορρίψαν κατά τοῦτο τήν ἀγωγήν, ψευδῶς τάς προπαρατεθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τήν ἀπόφασίν του κατά τό κεφάλαιον τοῦτο, εἰς ὃ καὶ ἀφορᾷ ὁ μοναδικός τῆς ἀναιρέσεως λόγος, ὡς διά τῶν προσθέτων ἀναπτύσσεται, κατά τό ἄρθρ. 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τόν περί τούτου βάσιμον αὐτόν λόγον ἀναιρέσεως.

Διά ταῦτα

Ἀναιρεῖ ἐν μέρει τήν ὑπ' ἀριθ. 18644/1955 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἥτοι καθ' ὅ μέρος δι' αὐτῆς ἀπερρίφθη ἀξίωσις τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐκ προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ διά τόν ἀπό 1 Ἰουλίου 1954 καὶ ἑφεξῆς χρόνον.

IV. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Εὐεργετήματα μελῶν ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ ἐθνικῶν ὀργανώσεων πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορῶν.

Ὁριομοί ν. 971/1949. *— Δικαιώματα τῶν ἀνωμελῶν ἐπί πάντων τῶν ὑπό τῆς ἑκάστοτε ἰσχυούσης Νομοθεσίας θεσπισθέντων εὐεργετημάτων ὑπέρ τῶν πολεμιστῶν τοῦ πολέμου 1940 - 1941, ἑπομένως καὶ τῶν τοῦ ν. 1799/1942, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι ἡ ἐθνική ὁμάς ἡ ὀργάνωσις, εἰς ἣν μετέσχον, ἀνεγνωρίσθη ὡς τοιαύτη διά β. δ. καὶ μέχρι τῆς 10.1.1953. — Ὑπαγωγή εἰς τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς νομικῆς πλημμελείας τῆς ἀποφάσεως, κατά τό ἄρθρ. 807 Πολ. Δικ., ὅταν αὕτη ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξήνεγκε κρίσιν περί τῆς ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως τοῦ ἐνάγοντος. — Αἴτημα ἀναιρεσείοντος περί ἀποδόσεως καταβληθέντων δυνάμει ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως.*

Ἀρείου Πάγου 594/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Χαμάρτος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*
Δικηγόροι κ. κ. Κ. Σόλλας, Ι. Παπάλης, Η. Παρασκευάς

Κατά τάς σαφεῖς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 7 § 1

8 καὶ 9 §§ 1, 2 καὶ 3 ν. 971/1949 τὰ μέλη τῶν ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορῶν ἀπολαύουν πάντων τῶν ὑπὸ τῆς ἑκάστοτε ἰσχυούσης νομοθεσίας θεσπισθέντων εὐεργετημάτων ὑπὲρ τῶν πολεμιστῶν τοῦ πολέμου 1940 - 1941, ἑπομένως καὶ τῶν τοῦ ν. 1799/1942, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι ἡ ἐθνικὴ ὁμὰς ἢ ὀργάνωσις, εἰς ἣν μετέσχον, ἀνεγνωρίσθη ὡς τοιαύτη διὰ β. δ/τος καὶ δὴ μέχρι τῆς 10.1.1953, ὅτε ἐλήξε ἡ ταχθεῖσα πρὸς τοῦτο ἀνατρεπτικὴ προθεσμία, ὡς παρετάθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 ν. 2272/1952, μετὰ τὴν πάροδον τῆς ὁποίας ἡ ἀναγνώρισις αὐδὲν ἐπάγεται ἔννομον ἀποτέλεσμα. Ἀφ' ἑτέρου ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ νομικὴ πλημμέλεια τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 Πολ. Δικ., ὅταν αὕτη ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξήνεγκε κρίσιν περὶ τῆς ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως τοῦ ἐναγοντος, κατὰ τὴν παρεχομένην πρὸς τοῦτο ἐξουσίαν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 68 Πολ.Δικ., διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν πρόκειται περὶ νέου ἰσχυρισμοῦ ἀπαραδέκτως προβαλλομένου τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 811 § 2 Πολ. Δικ., ἀλλὰ περὶ νομικοῦ σφάλματος προκύπτοντος ἐκ τῆς ἀποφάσεως.

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς 3ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καίτοι δέχεται ὅτι ἡ ὀργάνωσις πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορῶν «Ἀπόλλων», εἰς ἣν μετεῖχεν ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἀνεγνωρίσθη διὰ β. δ/τος ὑπὸ χρονολογίαν 13.2.1953, δημοσιευθέντος εἰς τὴν Ε. τ. Κ. τὴν 27.2.1953, ἤτοι μετὰ τὴν πάροδον τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τεταγμένης προθεσμίας, ἐπεδίκασεν ἐν τούτοις εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, μετ' ἐπικύρωσιν τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, τὴν ζητηθεῖσαν διὰ τῆς ἀγωγῆς διαφοράν μεταξὺ τοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ τοῦ λογιστοῦ, ὃν κατεῖχεν οὗτος παρὰ τῇ ἀναιρεσειούσῃ Τραπέζῃ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ν. 971/1949, καὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀμέσως ἀνωτέρου βαθμοῦ, οὕτω δὲ ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 17 Πολ.Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου 7ον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου, παραπεμπτέα δὲ εἶναι ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 836 Πολ.Δικ. καὶ ἐδ. β' ν. ΧΜΖ'/1877.

Τὸ ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ αἴτημα τῆς ἀναιρεσειούσης περὶ ἀποδόσεως τῶν καταβληθεισῶν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον 17.612,30 δραχμῶν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως εἶναι νόμιμον κατὰ τὸ ἄρθρ. 834 Πολ.Δικ. καὶ δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ἀποδεικνυομένης τῆς καταβολῆς ἐκ τῆς προσαγομένης ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1956 ἀποδείξεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου (*).

V. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.

Ὑπολογισμὸς τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 271707/1952 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. δ/τος 2195/1952 χορηγηθείσης αὐξήσεως κατὰ 20 ο/ο τοῦ μισθοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. μόνον ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν καὶ ὄχι καὶ ἐπὶ τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν

Ἀρείου Πάγου 599/1956 Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Α. Χαμάρτος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βουμβουλάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Ο. Κουζούνης, Γ. Κανακάρης, Α. Στεργίου

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 271707/1952 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐνεκρίθη ἡ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1952 αὔξησις κατὰ 20 ο/ο τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ τοῦ τακτικοῦ, ἐπὶ συμβάσει, ἐκτάκτου ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἢ ἡμερομισθίῳ προσωπικοῦ τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τῶν Σιδηροδρόμων Πειραιῶς - Ἀθηνῶν - Πελοποννήσου, ὡρίσθη δὲ περαιτέρω, ὅτι ἡ αὔξησις αὕτη ἐνσωματοῦται εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ παρεχόμενα ἐπιδόματα θὰ ὑπολογίζωνται ἐπὶ τοῦ οὕτω ηὐξημένου μισθοῦ. Διὰ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν.δ. 2195/1952 ἐπανελήφθη ἡ ὡς ἄνω διάταξις, ὁρισθέντος ὅτι ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1952 αὐξάνεται κατὰ 20 ο/ο ὁ βασικὸς μηνιαῖος μισθὸς τῶν τακτικῶν καὶ ἐπὶ συμβάσει ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν τῶν Σιδηροδρόμων Πειραιῶς - Ἀθηνῶν - Πελοποννήσου. Διὰ τοῦ ἀπὸ 19.2.1952 β. δ/τος, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 15 § 1 ἀν.ν. 1538/1950, καθωρίσθησαν αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., ὡς ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτοῦ ὁρίζεται, ἐν ἄρθρῳ δὲ 4 αὐτοῦ τίθεται ἡ ἰσχὺς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τιθεται ἡ ἰσχὺ διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ. ὁ διὰ τοῦ ἀπὸ 19.1.1926 ν. δ/τος κυρωθεὶς κανονισμὸς τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., ὅτι αἱ ἐν τῷ κανονισμῷ τούτῳ καθοριζόμεναι ὡς βασικαὶ ἀποζημιώσεις ἢ ἀμοιβαὶ ὑπολογίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1940 τιμαρίθμου, προσαρμοζόμεναι ἐπὶ συντελεστὴν 300, καὶ ὅτι διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀμοιβῆς νυκτερινῆς καὶ συμπληρωματικῆς ἐργασίας ὡς μισθὸς λογίζεται ὁ ἐν ἄρθρῳ 1 ὁριζόμενος μετὰ τῆς τυχὸν προσαυξήσεως λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ. Ἡ ἰσχὺς τοῦ διατάγματος τούτου ὡρίσθη ὡς ἀρχομένη δι' ἄρθρου 10 αὐτοῦ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1950 διὰ τὰς παγίας ἀπολαυὰς καὶ ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1950 διὰ τὰς δευτερευούσας. Τοῦ διατάγματος τούτου ἀκυρωθέντος δι' ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐξεδόθη, βάσει τῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τοῦ ν. 1538/1950 ἐξουσιοδοτήσεως, τὸ ἀπὸ 18.5/18.6.1954 β. δ/γμα, ἐν ᾧ ἐπανελήφθησαν αὐτολεξεὶ αἱ διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω β. δ/τος καὶ ἀνωτέρω ἀναφερόμεναι, ὁρισθέντος ἐπίσης ἐν ἄρθρῳ 8 αὐτοῦ ὅτι ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ, πλὴν τῶν ἐν αὐτῷ ἀναγραφομένων ἐξαιρέσεων, ἀνατρέχει εἰς τὴν 1 Ἰουλίου 1950 διὰ τὰς παγίας ἀπολαυὰς καὶ εἰς τὴν 1 Νοεμβρίου 1950 διὰ τὰς δευτερευούσας.

Ἐκ τῶν ἐν συνδυασμῷ διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ διὰ τῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ν.δ. 2195/1952 χορηγηθεῖσα αὔξησις κατὰ 20ο/ο τοῦ μισθοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀναιρεσιβλήτων Σιδηροδρόμων ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1952 ἀφορᾷ μόνον

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 9199/1956 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

τοὺς βασικοὺς μισθούς, ὡς ρητῶς ἐν αὐταῖς ὁρίζεται, καὶ ἐπὶ τούτων καὶ μόνον ὑπολογίζεται καὶ οὐχὶ τὰς δευτερευούσας ἀπολαυάς, αἵτινες διακρίνονται ἀπὸ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ εἰς τὰ ὡς ἄνω νομοθετήματα καὶ ἐφ' ὧν, καταβαλλομένων ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1950, ἐὰν ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ ὑπολογίζηται ἡ ὡς ἄνω προσαύξησις θὰ ἐξεφράζετο περὶ τούτου σαφῶς, ὁρίζων ὅτι ἡ ὡς ἄνω προσαύξησις θὰ καταβάλληται καὶ ἐπὶ τῶν νόμῳ διαφόρως τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ὁριζομένων δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν. Οὕτως ἀποφηνάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὅτι τοὐτέστιν ἡ αὔξησις 20 ο/ο δὲν ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν καὶ ἀπορρῖψαν, δι' ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως καὶ ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, τοιαύτης προσαυξήσεως ἐπὶ τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τὴν καταβολὴν διωκούσης, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος ἀναιρέσεως (*).

VI. ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστῶν τοῦ Α.Ν. 1836/1951 διὰ πλήρωσιν κενῶν θέσεων

Προθεσμία ἄρθρου 4 Α.Ν. 1836/1951 διὰ τοποθέτησιν πολεμιστῶν πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου κλπ.— Ἀνίσχυρος παράτασις δι' ὑπ' ἀριθ. 23/1956 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, μὴ κυρωθείσης νομοθετικῶς.

Δεῖγμα τῆς σοβαρᾶς ἀνωμαλίας, ἡ ὁποία προκύπτει ἐκ τῆς μὴ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1956 νομοθετικῆς κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 23/1956 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ. ν. 1836/1951» (ΕΕΔ 15, 281), καὶ ἑπομένως τῆς ἀκυρότητος αὐτῆς, παρέχει καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ λοιπῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων (ΕΕΔ 15, 1344), ὁμοίως ἀποφανθεισῶν, κατωτέρω δημοσιευομένη δικαστικὴ ἀπόφασις.

Ἐπρόκειτο περὶ πληρώσεως κενῆς θέσεως Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, κατ' ἄρθρ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, εἰς τὴν ὁποίαν θέσιν ἐτοποθετήθη ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Τοπικοῦ Συμβουλίου πολεμιστὴς τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, παρὰ τὸ ὅτι ἡ τριετὴς προθεσμία τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου τούτου ἔχει λήξει πρὸ πολλοῦ, ἡ δὲ παράτασις τῆς προθεσμίας διὰ τῆς ἀνωτέρω Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς μὴ κυρωθείσης εἰσέτι νομοθετικῶς.

Ἑπόμενον βεβαίως ἦτο νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ τοῦ μισθωτοῦ. Ἀλλὰ τὸ ἐρώτημα εἶναι, ποίαν ἐντύπωσιν θὰ σχηματίσῃ ὁ πτωχὸς μισθωτὸς ἐκ τῆς τοιαύτης «προστασίας» του:

Πρωτοδίκου Ἡρακλείου 155/1956

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Β. Βρέλλης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Ἀστρινάκης, Γ. Καμπάνης

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, καθ' ὃ αἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι, ὡς καὶ τὰ Ν.Π.Δ.Δ., οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες, τὰ Κοινωφελῆ Ἱδρύματα κλπ. ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐπὶ μίαν τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Νόμου τούτου πληρῶσι τὰς κενὰς ἢ κενωθησομένας θέσεις ἐκ πολεμιστῶν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, εἰς ἀναλογίαν δύο πολεμιστῶν πρὸς ἕνα μὴ τοιοῦτον, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ ἀνωτέρω ὑποχρέωσις ὀφείλεται κατὰ τὴν ἀμέσως μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Νόμου ἀρξαμένην, κατὰ τὴν ἀκροτελεύτιον διάταξίν του, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ. 164/5.6.1951) τριετίαν, ἤτοι μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου 1954, μετ' αὐτὴν δὲ μόνον ἐφ' ὅσον ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης ἐντὸς τῆς τριετίας παρέβη τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 § 2 ἀπορρέουσαν ὑποχρέωσίν του πρὸς ἀναγγελίαν τῶν κενῶν θέσεων καὶ ἐπλήρωσε ταύτας οἰκειοθελῶς ἡ προέβη μὲν εἰς τοιαύτην ἀναγγελίαν, ἀλλὰ κατὰ παράβασιν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως προσέλαβεν οἰκειοθελῶς μισθωτοὺς καθ' ὑπέρβασιν τῶν δικαιουμένων ὑπ' αὐτοῦ (Α.Π. 137/1956, 441/1956, ΕΕΔ 15, σελ. 320 καὶ 786).

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος, πᾶσα πρᾶξις τῆς Πολιτείας, δι' ἧς τίθενται, τροποποιοῦνται ἢ καταργοῦνται κανόνες δικαίου, δέον νὰ γίνηται ὑπὸ νόμου, καταρτιζομένου ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βουλῆς, ἐξαιρέσει τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 35 § 2 τοῦ Συντάγματος (Ἔκδοσις Νομοθετικῶν Διαταγμάτων) ἢ τῆς ἐκδόσεως Ἀναγκαστικῶν Νόμων, ἐφ' ὅσον συντρέχει περίπτωσις ἀπροβλέπτου καὶ ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης, ὑποκειμένων εἰς κύρωσιν ὑπὸ τῆς Βουλῆς, καὶ τῆς περιπτώσεως τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος (ἄρθρον 91) ἢ Νόμου τινὸς νομοθετήσεως ὑπὸ μόνου τοῦ ἐξουσιοδοτηθέντος ὀργάνου. Μετὰ ταῦτα ἡ ὑπ' ἀριθ. 23/14.1/10.2.1956 Πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐκδοθεῖσα μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἀπὸ 11.11.1955 β. δ/τος διάλυσιν τῆς Βουλῆς καὶ δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι ἐπὶ διετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος της ἡ πλήρωσις τῶν κενῶν ἢ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο κενουμένων θέσεων τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ὡς καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, τῶν Κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων κλπ., τῶν πληρουμένων διὰ διορισμοῦ, ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν οἰκείων Συμβουλίων προστασίας ἀπολυομένων ἐκ πολεμιστῶν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 «περὶ προστασίας τῶν ἀπολυομένων πολεμιστῶν», ἐν ἀναλογίᾳ ἑνὸς πολεμιστοῦ πρὸς ἕνα μὴ τοιοῦτον καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω Νόμου, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου της δείκνυται, κανόνα δικαίου εἰσάγουσα, ἄνευ συμπράξεως τῶν ἁρμοδίων κατὰ τὸ Σύνταγμα νομοθετικῶν παραγόντων καὶ ἄνευ νομοθετικῆς τινος ἐξουσιοδοτήσεως, ἧς μάλιστα οὐδεμία γίνεται ἐπίκλησις, ἀντιθέτως δέ, προβλέπουσα ἐν τέλει τὴν νομοθετικὴν της κύ-

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 4779/1954 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΕΙΣ ΕΚΤΕΛΕΣΙΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Περιεχόμενον ἐκ τοῦ Νόμου τῶν καταρτιζομένων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας

Καθορισμός, κατά τόν Ν. 3239/1955, ὑπό συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ὅρων, τούς ὁποίους δέον νά περιλαμβάνουν οἱ ἀτομικαί συμβάσεις ἐργασίας, οὐδαμόθεν δέ παροχή ἐξουσιοδοτήσεως, ὅπως αἱ καταρτιζόμεναι συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας συνιστῶσι διοικητικάς Ἀρχάς, συνιστωμένας εἴτε ὑπό τοῦ Νόμου, εἴτε καί ἐξουσιοδότησιν αὐτοῦ ὑπό κανονιστικῶν τῆς Πολιτείας πράξεων.—Ἀκύρωσις πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας περί συστάσεως Ἐπιτροπῆς δι' ἐπαγγελματικά βιβλιάρια ἐργατῶν οἰκοδόμων, εἰς ἐκτέλεσιν σχετικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Τό ἱστορικόν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε., ἔχει ὡς ἑξῆς:

Διά τῆς ἀπό 18 Ν/βριου 1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν ἔργων, δημοσιευθείσης κατά νόμον δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 73248 5469/1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας (ΕΕΔ 15, 180), ὡρίσθη, ὅτι ἅπαντες οἱ καθ' ἅπασαν τήν χώραν ἐργατοτεχνῖται τῶν ἐν αὐτῇ εἰδικοτήτων δέον νά ὦσιν ἐφεξῆς ἐφωδιασμένοι διά βιβλιαρίου εἰδικότητος καί τεχνικῆς κατατάξεως, ἐκδιδομένου παρά τῶν ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει ἀναφερομένων Ἐπιτροπῶν, συγκροτουμένων δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας.

Εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ὅρου τούτου ὁ Ὑπουργός τῆς Ἐργασίας συνεκρότησε διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 8'0 ἀπό 17.1 1956 πράξεώς του Ἐπιτροπήν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς τ ως Διοικήσεως Πρωτευούσης, τήν ὁποίαν πράξιν προσεβαλεν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τό Σωματεῖον Ἐργατοτεχνιτῶν μπετόν ἀριθ. Ἀθηνῶν.

Ἡ ἄποψις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε. εἰς τό κριθέν ζήτημα δέν εἶναι νέα.

Τό αὐτό ζήτημα εἶχεν ἀναφυῆ καί ὑπό τήν ἰσχύν τοῦ ἰσχύσαντος εἰς τό παρελθόν ἀν. ν. 16/21 Νοεμβρίου 1935 περί συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, νομολογηθέντος διά τῶν ὑπ' ἀριθ. 1172, 1179/1939 ἀποφάσεων τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε., ὅτι διά τοῦ νόμου τούτου δέν παρέχεται ἐξουσιοδότησις, ὅπως αἱ καταρτιζόμεναι συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας συνιστῶσι διοικητικάς Ἀρχάς, αἵτινες συνιστῶνται εἴτε ὑπό τοῦ νόμου, εἴτε κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου ὑπό κανονιστικῶν τῆς Πολιτείας πράξεων (πρβλ. καί *Ι. Καποδίστρια*, Ἡ συλλογική σύμβασις ἐργασίας, ἐκδ. 1940, σελ. 179).

Τό αὐτό διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 1452/1951 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε. (εἰσηγητής *Α. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 10, 1093) ἐγένετο δεκτόν καί διά τάς ἐκδιδομένας δυνάμει τοῦ προϊσχύσαντος ἀ. ν. 16/20 Νοεμβρίου 1935 περί ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἀποφάσεις τῶν Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας (ἰσχυρώθη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, διά τῆς ὁποίας συνεστήθη Ἐπιτροπή διά τόν ἐφοδιασμόν τῶν ἐργαζομένων εἰς ἐπιχειρήσεις καφενείων τῆς περιφερείας τοτε Διοικήσεως Πρωτευούσης διά βιβλιαρίων ἐνδεικτικῶν τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεως, προϋπηρεσίας αὐτῶν, εἰς ἐκτέλεσιν σχετικῆς διατάξεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως), μέ τό αἰτιολογικόν ὅτι ἡ ὑπό τοῦ ἀ.ν. 16/20 Νοεμβρίου 1935 παρεχομένη εἰς τάς Ἐπιτροπάς Διαιτησίας ἐξουσιοδότησις διά τήν τροποποίησιν τῶν ὅρων ἐργασίας, τήν μεταρρύθμισιν τῶν ὑφισταμένων συμβάσεων ἐργασίας καί τήν λῆψιν παντός προσφόρου μέτρου πρός ἐναρμόνισιν τῶν συμφερόντων τῶν μισθωτῶν πρός τά τῶν ἐργοδοτῶν δέν περιλαμβάνει καί τήν ἁρμοδιότητα αὐτῶν, ὅπως προβλέψωσι περί ρωσιν, οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύν, ἐφ' ὅσον δέν εἶχε κυρωθῆ κατά τόν ἐν προκειμένῳ κρίσιμον χρόνον, οὐδ' εἰσέτι ἐκυρώθη (Σ. Ε. 227/1952, Θέμ. ΞΓ' σελ. 378).

Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα νά ὑποχρεωθῆ τό ἐναγόμενον, Κοινωφελές Ἵδρυμα ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 4 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 ἀναφερομένων, οὗτινος ἡ λειτουργία ἤρξατο ἀπό τοῦ Δεκεμβρίου 1955, νά καταβάλῃ εἰς τόν ἐνάγοντα πολεμιστήν, ὑπαγόμενον εἰς τήν κατηγορίαν Α' τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀ.ν 1836/1951 καί τοποθετηθέντα παρ' αὐτῷ τήν 10 Ἀπριλίου 1956 ὑπό τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Προστασίας Ἀπολυομένων Νομοῦ Ἡρακλείου διά τῆς ὑπ' ἀριθ 3 ἀποφάσεώς του καί κατά τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, πρός πλήρωσιν κενῆς θέσεως θυρωροῦ νυκτοφύλακος, τάς ἀποδοχάς ὑπερημερίας ἀπό τῆς 18 Ἀπριλίου μέχρι τῆς 21 Μαΐου 1956, ὡς παραδεκτῶς περιωρίσθη κατά τήν ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν καί τό δῶρον Πάσχα 1956 καθ' ὃ χρονικόν διάστημα εἶχεν ἐμφανισθῆ εἰς αὐτό καί ἔθεσεν εἰς τήν διάθεσίν του τάς ὑπηρεσίας αὐτοῦ καί τοῦτο δέν τάς ἀπεδέχθη, καταστάν ὑπερήμερον, δέον νά ἀπορριφθῆ ὡς μή νόμιμος.

Ὁ ἐνάγων εὐλόγως ἀμφέβαλλε περί τοῦ εἰς δίκην κατενεχθέντος δικαιώματός του καί δέον νά συμψηφισθῆ ἡ δικαστική δαπάνη (*).

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Εὐτυχῶς ὅτι δέν ἐπληρώσαμε καί τήν δικαστικήν δαπάνην!

συστάσεως ἑτέρων Ἐπιτροπῶν, ἐχουσῶν τὴν ἀνωτέρω ἀναφερομένην δικαιοδοσίαν καὶ ἀναθέσωσιν εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας τὴν ἵδρυσιν καὶ τὸν καθορισμὸν τῶν μελῶν καὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς λειτουργίας τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων, διότι διὰ τὴν ρύθμισιν τοιούτων θεμάτων ἀπαιτεῖται εἰδικὴ νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις καὶ δὲν ἀρκεῖ ἡ ὑπὸ τῆς εἰρημένης διατάξεως (ἄρθρ. 8 ἀ.ν. 16/20 Νοεμβρίου 1935) παρεχομένη ὡς ἄνω γενικὴ ἁρμοδιότης εἰς τὰς Ἐπιτροπὰς Διαιτησίας.

Τὸ αὐτὸ ἐγένετο δεκτὸν καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1672/1952 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε. (εἰσηγητὴς *Π. Μερτικόπουλος*, ΕΕΔ 11, 1006) δι' ἣν «Ἐπιτροπὰς χορηγήσεως σφραγίδων εἰς ἐνδιαφερομένους ὑποδηματοποιούς, εἰς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς, διότι «ἡ ἁρμοδιότης καὶ τὰ καθήκοντα τῶν κρατικῶν ὀργάνων καθορίζονται ὑπὸ τῶν νόμων καὶ τῶν κανονιστικῶν τῆς Πολιτείας πράξεων, δὲν δύνανται δὲ νὰ ἐπεκτείνωνται δι' ἀποφάσεων τῶν Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας, μὴ ἐχουσῶν ἐκ τοῦ νόμου ἁρμοδιότητα».

Σημειωτέον ὅτι διαφορόν τι δὲν προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ἰσχύοντος ἤδη ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (ΕΕΔ 14, 601), τὸν ὁποῖον νόμον ἔχει ὑπ' ὄψιν αὐτῆς ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἐνδιαφέρουσα ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε.

Σημειοῦται ἀκόμη—καὶ τοῦτο ὡς ὑπόμνησις διὰ διατάξεις ὁμοίου ἢ παρεμφεροῦς περιεχομένου ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας—ὅτι διὰ τῆς «ἀνωτέρω μνημονευομένης ὑπ' ἀριθ. 1672/1952 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε. ἐγένοντο δεκταὶ καὶ ταῦτα: «Τὰ περὶ ὀκταώρου ἐργασίας καὶ αἱ ἀπὸ ταύτης ἐξαιρέσεις ρυθμίζονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ν. 2289/1920 καὶ τοῦ Διατάγματος τῆς 27 Ἰουνίου 1932, ἰσχύουσι δὲ αἱ διατάξεις αὗται καὶ ἐπὶ τῶν ὑποδηματοποιείων. Ὅθεν τὸ ἄρθρον 5 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῆς ἐν Πάτραις Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας, ὁρίζον ὅτι ἡ κεκανονισμένη ὀκτάωρος ἡμερησία ἐργασία τῶν ὑποδηματεργατῶν δὲν δύναται νὰ παραταθῇ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καὶ ἀποκλεῖον οὕτω οἱανδήποτε παράτασιν τῆς ὀκταώρου ἐργασίας, καίπερ ἐπιτρεπομένην ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων, ἐπιχειρεῖ ἀνεπίτρεπτον τροποποίησιν τῶν διατάξεων τούτων καὶ εἶναι ἀκυρωτέον δι' ὑπέρβασιν ἐξουσίας».

Σχετικὴ πρὸς τὸ θέμα εἶναι καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 370/1945 ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Σ. τῆς Ε. (εἰσηγητὴς *Γ. Σπυρόπουλος*, ΕΕΔ 2, 752), καθ' ἣν ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τοῦ νόμου εὐρεῖα ἐξουσία τῶν Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας δὲν ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ δύνανται αὗται νὰ ἐκδίδωσιν ἀποφάσεις ἀντικειμένας εἰς διατάξεις νόμων καὶ δὴ ἀναγκαστικοῦ δικαίου, τροποποιούσας τουτέστι τοὺς ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἢ ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας τιθεμένους ὁρισμούς, *ἀλλὰ δέον τὸ περιεχόμενον τῶν ἀποφάσεων τούτων νὰ κεῖται ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν νομικῶν διατάξεων, αἵτινες διέπουσι τὴν ἐπίδικον διαφοράν, καὶ νὰ μὴ ἀντιβαίνῃ εἰς τὸν νόμον.*

Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1628/1956, Ὁλομελείας

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Ἠλ. Καμπίτσης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Βιτσεντζᾶτος, Κ. Τέγος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Κατὰ τὸν ν. 3239/1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ. (Ε.Κ. 125) ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, καταρτιζομένη μεταξὺ μιᾶς ἢ πλειόνων ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἀφ' ἑνὸς καὶ μιᾶς ἢ πλειόνων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων μισθωτῶν ἀφ' ἑτέρου, καθορίζει τοὺς ὅρους τοὺς ὁποίους δέον νὰ περιλαμβάνουν αἱ ἀτομικαὶ συμβάσεις ἐργασίας αἱ συναπτόμεναι μεταξὺ προσώπων δεσμευομένων ὑπ' αὐτῶν (ἄρθρ. 2 § 1), οὐδαμόθεν δὲ τοῦ νόμου τούτου παρέχεται ἐξουσιοδότησις, ὅπως αἱ καταρτιζόμεναι συλλογικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας συνιστῶσι διοικητικὰς Ἀρχάς, αἵτινες συνιστῶνται, εἴτε ὑπὸ νόμου, εἴτε κατ' ἐξουσιοδότησιν αὐτοῦ ὑπὸ κανονιστικῶν τῆς πολιτείας πράξεων.

Ἡ ἐν τῇ ἀνωτέρω μνημονευθείσῃ συλλογικῇ συμβάσει προβλεπομένη Ἐπιτροπή, ἁρμοδιότητα ἔχουσα τὴν χορήγησιν ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων εἰς τοὺς ἐργαζομένους, τουτέστιν ἄδειαν ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, ἄνευ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ ἐργασία ἐπὶ ταῖς αὐτόθι, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸν νόμον 3239/1955, προβλεπομέναις κυρώσεσιν, ἀποτελεῖ διοικητικὸν ὄργανον, αὗτινος ὅμως ἡ συγκρότησις καὶ ἡ λειτουργία δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένη, ἐφ' ὅσον δὲν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου, κατὰ τὰ εἰς τὴν προηγουμένην σκέψιν ἐκτιθέμενα. Ἀκυρωτέα ὅθεν ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, δι' ἧς συνεκροτήθη ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπή, κατὰ τὸ σχετικὸν βάσιμον λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 880 τῆς 17 Ἰανουαρίου 1956 πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΕΠΙΔΟΤΗΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΣΤΡΑΤΕΥΣΕΩΣ

Χρόνος παραγραφῆς τῶν παροχῶν στρατεύσεως: Κοινοποιοῦμεν ἐν ἀντιγράφῳ τὴν ὑπ' ἀριθ. 131/1956 γνωμοδότησιν τῆς παρ' ἡμῖν Νομικῆς Ὑπηρεσίας, σχετικῶς μὲ τὸν χρόνον παραγραφῆς τῶν ἐκ τοῦ νόμου 2054/1952 ἀπορρεουσῶν ἀξιώσεων ἠσφαλισμένων, ἣν ἀποδεχόμενοι διευκρινίζομεν σχετικῶς τὰ κάτωθι:

1. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος ἐπιδοτήσεως λόγῳ στρατεύσεως ἠσφαλισμένων, ὡς καὶ πάσης ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος προσαυξήσεως, ἰσχύει ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 34 § 4 τοῦ ν.δ. 2961/1954 θεσπιζομένη βραχυπρόθεσμος τρίμηνος παραγραφή, ἄρχεται δὲ αὕτη ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς ἡμέρας ἀπολύσεως τοῦ ἐφέδρου ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ.

2. Εἰς τὴν αὐτὴν βραχυπρόθεσμον παραγραφὴν τοῦ ἄρθρ. 34 § 4 τοῦ ν δ. 2961/1954 ὑπόκεινται καὶ πᾶσα ἀξίωσις ἠσφαλισμένου πρὸς εἰσπραξιν ἀναγνωρισθέντος διὰ τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως τῆς Διοικήσεως ἢ τελεσιδίκου δικαστικῆς τοιαύτης ἐπιδόματος, ὡς καὶ παντὸς δυνάμει τοῦ ν. 2054/1952 ἀναγνωρισθέντος ποσοῦ (δώρων, προσαυξήσεων κλπ.), ὁ χρόνος ὅμως τῆς τοιαύτης παραγραφῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς ἡμερομηνίας, καθ' ἣν τὸ ὀφειλόμενον ποσὸν ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δικαιούχου πρὸς εἰσπραξιν, ἤτοι, προκειμένου μὲν περὶ Ὑπηρεσιῶν αἱ ὁποῖαι ἀπ' εὐθείας ἐνεργοῦσι πληρωμὰς ἠσφαλισμένων, ὁ χρόνος τῆς τριμήνου ταύτης παραγραφῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς κοινοποιήσεως εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον τῆς περὶ ἐπιδοτήσεως ἀποφάσεως, προκειμένου δὲ περὶ Ὑπηρεσιῶν ἐνεργουσῶν τὰς πληρωμὰς αὐτῶν μέσῳ Τραπεζῶν, ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς ἀποστολῆς τῆς σχετικῆς ἐντολῆς εἰς τὴν Τράπεζαν.

Πάντως εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις δέον ἀπαραιτήτως νὰ κοινοποιῆται ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον, ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της, ἡ σχετικὴ ἀπόφασις περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος.

3. Τέλος διευκρινίζομεν ὅτι ἡ τελευταία παράγραφος τῆς κοινοποιουμένης ἀποφάσεως ἀφορᾷ εἰς τὴν σπανιωτάτην ἴσως περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ὀφειλόμενον ποσὸν ἤθελε κατατεθῆ ἐπ' ὀνόματι τοῦ δικαιούχου εἰς τὴν Τράπεζαν εἰς πίστωσιν ἀτομικοῦ αὐτοῦ λογ/σμοῦ, οὐχὶ δὲ τὴν περίπτωιν, καθ' ἣν διαβιβάζεται ἐντολὴ πρὸς πληρωμὴν εἰς Τράπεζαν, ἥτις ἐνεργεῖ ὡς πληρωτὴς ἡμῶν καὶ δι' ἣν ἰσχύουν τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ὁριζόμενα. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 47/1956 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Τοπικὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Γνωμοδότησις Νο 131

Θέμα: Καταβολὴ ἢ μὴ προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος στρατεύσεως ἐν περιπτώσει ἐκπροθέσμου ὑποβολῆς αἰτήσεως μετὰ δικαιολογητικῶν.

Ἐπὶ τῶν τεθέντων ἐρωτημάτων δι' ὑπ' ἀριθ. 8947/21.9.1956 ἐγγράφου τῆς Δ/νσεως Β' τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ περὶ τοῦ νομίμου τῆς καταβολῆς ἢ μὴ προσαυξήσεως ἐπὶ ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος ἐν περιπτώσει ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως μετὰ τὴν 3μηνον προθεσμίαν τοῦ ἄρθρ. 34 § 4 τοῦ ν.δ. 2961/1954, ὡς ἐπίσης καὶ περὶ τοῦ χρόνου παραγραφῆς τῆς εἰσπράξεως βεβαιωθέντος ποσοῦ καὶ κατατεθέντος ἐπ' ὀνόματι τοῦ δικαιούχου, ἔχομεν τὴν ἀκόλουθον γνώμην:

Α. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 34 § 4 τοῦ ν. δ. 2961/1954 «πᾶσα ἐκ τοῦ ν. 2054/1952 ἀπορρέουσα ἀξίωσις ἐφέδρων κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α. παραγράφεται μετὰ 3μηνον ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ δικαιούχου ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ».

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου ὁ ἔφεδρος Ε. Γ** ὑπέβαλεν ἐμπροθέσμως (24.11.1955) αἴτησιν περὶ χορηγήσεως αὐτῷ ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος, ὅπερ καὶ τῷ ἐχορηγήθη διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 6.10.1955 μέχρις 7.2.1956, ὅτε καὶ ἀπελύθη τῶν τάξεων τοῦ στρατεύματος.

Εἰς τὸ ἄνω ἐπίδομα δὲν ὑπελογίσθη παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας προσαύξησις οἰκογενειακῶν βαρῶν, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ἔφεδρος οὐ μόνον δὲν προσήγαγε δικαιολογητικά, ἀλλὰ οὐδὲ κἂν ἐδήλωσε κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς σχετικῆς αἰτήσεως τὸν οἰκογενειακὸν βάρη. Μετὰ πάροδον 3μήνου καὶ πλέον προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του (20.6.1956) ὁ εἰρημένος ἔφεδρος ἠτήσατο τὴν πληρωμὴν προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ βασικοῦ ἐπιδόματος δι' οἰκογενειακὰ βάρη, δι' ἅτινα καὶ ὑπέβαλε τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά.

Ἡ αἴτησις τοῦ ἄνω ἐφέδρου ἀπερρίφθη ὡς ἐκπρόθεσμος, βάσει τοῦ ἄρθρ. 34 § 4 τοῦ ν.δ. 2961/1954, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9282/287/1956 ἀποφάσεως Τ. Υ. Ἀθηνῶν, καθ' ἧς νῦν προσφεύγει οὗτος.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἑρμηνείαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 34 § 4 τοῦ ν.δ. 2961/1954 οὐ μόνον ἡ ἀξίωσις περὶ καταβολῆς ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος ὑπόκειται εἰς τὴν 3μηνον ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν, ἀλλὰ καὶ «πᾶσα ἀξίωσις ἐκ τοῦ νόμου 2054/1952 πηγάζουσα». Σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης ἦτο ἡ καθιέρωσις βραχυπροθέσμου παραγραφῆς ἁπασῶν τῶν ἐκ τοῦ νόμου 2054/1952 ἀξιώσεων, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς παρακωλύσεως τῆς ἐπὶ μακρὸν παρατάσεως τῆς ἐκκρεμότητος ἐν ταῖς Ὑπηρεσίαις τοῦ Ὀργανισμοῦ. Ἑπομένως, παρ' ὅτι ἡ ἀξίωσις τοῦ ἐφέδρου ἀνεγνωρίσθη κατὰ βάσιν καὶ κατεβλήθη αὐτῷ τὸ βασικὸν ἐπίδομα, δὲν δικαιοῦται οὗτος εἰς λῆψιν προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ ἄνω ἐπιδόματος, δι' οἰκογενειακὰ βάρη, διότι ἡ σχετικὴ αἴτησις ὑπεβλήθη ἐκπροθέσμως, ἤτοι μετὰ τὴν πάροδον 3μήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του, ὅτε

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ 3623/1956

Περί καθορισμού κατωτάτων ὁρίων ἰατρικῆς ἀμοιβῆς καὶ συνθηκῶν ἐργασίας τῶν ἰατρῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 277 τῆς 16 Νοεμβρίου 1956)

"Εχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἀπὸ 9 Νοεμβρίου 1956 σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

"Αρθρον 1.

1. Οἱ ἰατροὶ παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των ἐπὶ συμβάσει δι' ὡρισμένον χρόνον ἢ ἐπ' ἀόριστον, ἢ ἐπὶ θητείᾳ, ἀμοίβονται δὲ κατὰ πρᾶξιν ἢ κατὰ περίπτωσιν νόσου ἢ κατ' ἀποκοπὴν ἢ ἐπὶ ἐτησίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ὁποζημιώσει δι' ἕκαστον πρόσωπον, οὗτινος τὴν ἰατρικὴν περίθαλψιν ἀναλαμβάνουσιν, ἢ ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἢ ἐπ' ἀμοιβῇ κατὰ ὡριαίαν ἐργασίαν ἢ ἐπὶ ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν νοσηλείων, ἐξετάστρων καὶ λοιπῶν καταβολῶν ἢ ἐπὶ τοῦ ἀσφαλίστρου, καθ' ἃ ἑκάστοτε εἰς τὴν σχετικὴν συμφωνίαν εἰδικώτερον καθορίζεται.

2. Πᾶσα αἴτησις ἰατροῦ πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας ἢ πρὸς διορισμὸν παρά τινι τῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ὁριζομένων προσώπων συνοδεύεται ὑπὸ βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου συλλόγου ὅτι ὁ αἰτῶν δὲν ἐμπίπτει εἰς τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις περὶ πολυθεσίας. Οἱ παραβαίνοντες διώκονται καὶ τιμωροῦνται πειθαρχικῶς.

3. Τὰ κατώτατα ὅρια ἰατρικῶν ἀποδοχῶν καὶ αἱ συνθῆκαι ἐργασίας τῶν ἰατρῶν, οἵτινες παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν εἰς πᾶσης φύσεως καὶ κατηγορίας νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, ἰατρεῖα, ἐργαστήρια, ὑπηρεσίας ἰατρικῆς ἀντιλήψεως καὶ ὑγιεινῆς ἐν γένει, Ὀργανισμούς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, Ταμεῖα Ὑγείας ἢ Ἀλληλοβοηθείας, Ἐπιχειρήσεις, Ἑταιρείας, Συνεταιρισμούς, Σωματεῖα ἢ Ὀργανώσεις καὶ πάντα ἐν γένει τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, τὰ ἀπασχολοῦντα ἰατροὺς διὰ τὴν παρὰ τούτων ἐκτέλεσιν ἰατρικῆς ὑπηρεσίας, καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

4. Ὡς κατώτατον ὅριον ἰατρικῆς ἀμοιβῆς κατ' ἰατρικὴν ἐπίσκεψιν, πρᾶξιν ἢ περίπτωσιν ὁρίζεται ἡ μικροτέρα τιμὴ τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡ ἀναγραφομένη ἐν τῷ σχετικῷ πίνακι τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος β. δ/τος δι/τος τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1565/1939 «περὶ κώδικος ἀσκήσεως τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος». Προκειμένου περὶ παροχῆς ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν πρὸς ἀπόρους ἢ ἠσφαλισμένους, τὰ κατώτατον τοῦτο ὅριον δύναται νὰ μειοῦται μέχρι τοῦ ἡμίσεος αὐτοῦ, τοῦ ποσοστοῦ ἐκπτώσεως ὁριζομένου ἑκάστοτε διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Κοινων. Προνοίας, Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ ἀσκοῦντος τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἐνδιαφερομένου νομικοῦ προσώπου Ὑπουργοῦ.

5. Ὡς ἐλάχιστον ὅριον ἰατρικῆς ἀμοιβῆς μηνιαίως εἰς ἰατρεῖα ἢ ἐργαστήρια τῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένων νομικῶν προσώπων ὁρίζεται τὸ κάτωθι:

α) Δραχ. 1.600 διὰ μέχρι δύο κατὰ συνέχειαν ὥρας ἡμερησίας ἐργασίας.

β) Δραχ. 2.400 διὰ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ὥρας ἡμερησίας ἐργασίας.

γ) Δραχ. 3.200 διὰ τέσσαρας κατὰ συνέχειαν ὥρας ἡμερησίας ἐργασίας.

6. Αἱ ἀμοιβαὶ τῶν ἰατρῶν τοῦ Ἱδρύματος Κοινων. Ἀσφαλίσεων, ὡς καὶ αἱ συνθῆκαι ἐργασίας τούτων καθορίζονται διὰ β. δ/των ἐκδιδομένων προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Ἐργασίας καὶ Κοιν. Προνοίας.

7. Τὸ ἐδάφιον δ' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 12 ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 2698/1953, ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«δ' Ἐκ τεσσάρων ἐπιστημόνων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς εἰδικὸς περὶ τὰ ὑγειονομικὰ θέματα καὶ οἱ ἕτεροι τρεῖς εἰδικοὶ εἰς τὰ οἰκονομικὰ ἢ κοινωνικὰ θέματα».

Εἰς τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» προστίθεται ἕτερον ἐδάφιον, ἔχον οὕτω:

«Τὸν εἰδικὸν περὶ τὰ ὑγειονομικὰ θέματα ὡς καὶ τὸν ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ, περὶ ὧν τὸ ἐδ. δ' τῆς προηγουμένης παραγράφου, προτείνει ὁ Ὑπουργὸς Κοινωνικῆς Προνοίας, ἐκλέγων αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ἰατρῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας.

Ἡ θητεία τοῦ ἤδη διορισμένου μέλους τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ἰατροῦ ἐκ τῆς τάξεως τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων (ἐδαφ. β τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951) τερματίζεται ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ εἰδικοῦ περὶ τὰ ὑγειο-

---

πᾶσα ἀξίωσις ἐκ τοῦ ν. 2054/1953 εἶχεν ἤδη ὑποπέσει εἰς παραγραφήν.

Οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ προσφεύγοντος, ὅτι διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ καταβολῆς τοῦ βασικοῦ ἐπιδόματος διεκόπη ἡ παραγραφὴ τοῦ ἄρθρ. 34 § 4 τοῦ ν.δ. 2961/1954 εἶναι ἀβάσιμοι, διότι ὁ Νομοθέτης διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄνω ἄρθρου 43 § 4 ἠθέλησεν, ὅπως τερματισθῇ πᾶσα ἐκκρεμότης περὶ οἱασδήποτε ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ν. 2054/1952, εἴτε αὕτη ἀναφέρεται εἰς ἀναγνώρισιν τοῦ βασικοῦ ἐπιδόματος, εἴτε καὶ οἱασδήποτε προσαυξήσεως ἐπ' αὐτοῦ. Ἂν ἄλλως ἐπεθύμει ὁ νομοθέτης, θὰ διετύπου διαφόρως τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 34 § 4 τοῦ ν.δ. 2961/1954.

Β. Ἐν σχέσει πρὸς τὸ δεύτερον ἐρώτημα τοῦ ἀνωτέρου ἐγγράφου ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 268 τοῦ Α.Κ. ὁρίζει τὰ ἀκόλουθα: «πᾶσα ἀξίωσις βεβαιωθεῖσα διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἢ διὰ δημοσίου ἐγγράφου ἐκτελεστοῦ παραγράφεται μετὰ εἴκοσιν ἔτη καὶ ἂν ἔτι ἡ ἀξίωσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ὑπέκειτο εἰς βραχυτέραν παραγραφήν.

Ἀξιώσεις ὅμως περιοδικῶς ἐπαναλαμβανομένων παροχῶν, βεβαιωθεῖσαι διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἢ δημοσίου ἐγγράφου ἐκτελεστοῦ καὶ ληξιπρόθεσμοι ἐν τῷ μέλλοντι, ὑπόκεινται εἰς τὴν βραχυτέραν παραγραφήν».

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, ὅτι αἱ ἀξιώσεις εἰσπράξεως ἐφεδρικῶν ἐπιδομάτων ἀναγνωρισθέντων δι' ἀποφάσεως τοῦ Ο.Α. καὶ Α.Δ. ἢ τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπόκεινται εἰς τὴν βραχυτέραν παραγραφὴν τοῦ ἄρθρ. 34 § 4 τοῦ ν. δ. 2961/1954 καὶ οὐχὶ τοῦ ἄρθρ. 268 τοῦ Α.Κ.

Τὰ ἀνωτέρω δέχονται ἐμμέσως καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 3197/1956 καὶ 3198/1956 ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, αἵτινες ἠσχολήθησαν μὲ τὸ ζήτημα τῆς παραγραφῆς τοῦ ἄρθρ. 34 § 4 τοῦ ν. δ. 2961/1954. Ἀφ' ἧς ὅμως τὸ σχετικὸν ποσὸν κατετέθη εἰς τὴν Τράπεζαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ δικαιούχου, τοῦτο ἀνήκει πλέον εἰς τὸν ἔφεδρον καὶ δὲν δύναται νὰ ἀνακληθῇ λόγῳ μὴ εἰσπράξεώς του, καθ' ἡμᾶς, οὔτε καὶ ὑπόκειται εἰς τὴν ἄνω βραχυπρόθεσμον παραγραφήν, δοθέντος ὅτι ἡ κατάθεσις αὕτη ἀποτελεῖ καταβολὴν εἰς τὸν δικαιοῦχον.

Ἀθῆναι τῇ 29.9.1956

Ὁ Εἰσηγητὴς — Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος

Κ. Βερώνης — ***Ἀθ. Λέκκας***

νομικά θέματα υπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας.

8. Διά κοινῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινων. Προνοίας καί τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ μετά γνώμην τοῦ Α. Υ.Σ. καθορίζεται τό ἀνώτατον ὅριον ἐπιτρεπομένου ἀριθμοῦ ἐξεταζομένων ἤ θεραπευομένων ἀσθενῶν ἐντός μιᾶς ὥρας ἰδίας ἑκάστην εἰδικότητα.

"Ἄρθρον 2.

1. Αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαί τῶν ἰατρῶν τῶν Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων πάσης φύσεως καί κατηγορίας, ἰατρείων, ἐργαστηρίων, ὑπηρεσιῶν ἰατρικῆς περιθάλψεως ἐν γένει ἤ ὑγιεινῆς πάντων τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος ν.δ. ἀπαριθμουμένων νομικῶν προσώπων Δημοσίου καί Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ὁρίζονται ἴσαι πρός τάς ἀποδοχάς τῶν στελεχικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κατά τήν κάτωθι βαθμολογικήν ἀντιστοιχίαν:

α) Τακτικοῦ ἀνειδικεύτου βοηθοῦ ἴσαι πρός τάς ἀποδοχάς τοῦ 8ου βαθμοῦ.

β) Τακτικοῦ εἰδικευμένου βοηθοῦ ἴσαι πρός τάς ἀποδοχάς τοῦ 7—6ου βαθμοῦ.

γ) Ἐπιμελητοῦ Κλινικῶν καί Ἐργαστηρίων ἴσαι πρός τάς ἀποδοχάς τοῦ 5—4ου βαθμοῦ.

δ) Ἐπιμελητοῦ ἐξωτερικῶν ἰατρείων ἴσαι πρός τάς ἀποδοχάς τοῦ 6—5ου βαθμοῦ.

ε) Διευθυντοῦ ἐξωτερικοῦ ἰατρείου ἴσαι πρός τάς ἀποδοχάς τοῦ 4—3ου βαθμοῦ.

στ) Διευθυντοῦ ἐργαστηρίου ἴσαι πρός τάς ἀποδοχάς τοῦ 3—2ου βαθμοῦ.

ζ) Διευθυντοῦ Κλινικῆς ἴσαι πρός τάς ἀποδοχάς τοῦ 3—2ου βαθμοῦ.

η) Ἰατροῦ Συμβούλου, ἐπιθεωρητοῦ ἤ ἐλεγκτοῦ ἴσαι πρός τάς ἀποδοχάς τοῦ 3—2ου βαθμοῦ.

θ) Ἰατροῦ προϊσταμένου Ὑγειον. Ὑπηρεσίας ἤ Ἀρχιάτρου ἴσαι πρός τάς ἀποδοχάς τοῦ 3—2ου βαθμοῦ.

Προκειμένου περί νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων ἰδιωτικοῦ δικαίου καί Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν καί ἐν γένει τῶν κατά τήν § 3 τοῦ ἄρθρου 1 Ὑπηκατῶν, αἱ ὡς ἄνω ἀποδοχαί θεωροῦνται ἐλάχιστα ὅρια ἰατρικῆς ἀμοιβῆς, διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ τῶν κατά τήν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ν.δ. καταβαλλομένων ἀνωτέρω. Τά διά τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2592/1953 καθοριζόμενα ἐπιδόματα διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ.

2. Εἰς τούς ἀκτινολόγους καί ἀκτινοθεραπευτάς ἰατρούς, ὡς καί εἰς τούς ἰατρούς ἤ εἰδικούς ἐπιστήμονας ἀσχολουμένους μέ τό ράδιον, ἰσοτόπια καί τά ραδιοϊσότοπα παρέχεται εἰδικόν ἐπίδομα ἐπικινδύνου ὑπηρεσίας ἀπό 20—40% ἐπί τῶν βασικῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν, διά κοινῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας, τοῦ ἐποπτεύοντος τόν Ὀργανισμόν, Ἵδρυμα κλπ. ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ καί τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν.

Ὡσαύτως δικαιοῦνται ἐπιδόματος ἐπικινδύνου ἐργασίας εἰς ποσοστόν 20% ἐπί τῶν βασικῶν αὐτῶν ἀποδοχῶν ἀνά εἷς θωματολόγος ἰατρός ἐξ ἑκάστης κλινικῆς ἤ τμήματος τακτικῶς ἀσχολούμενος κατά κύριον λόγον εἰς τάς ἀκτινολογικάς ἐλέγχους τῶν ἀσθενῶν, ἐπιλεγόμενος κατ' ἀρχαιότητα εἰδικότητος.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας ὁρίζεται ἡ διάρκεια ἡμερησίας ἐργασίας καί ὁ χρόνος ἀδείας τῶν ἀκτινολόγων καί ραδιολόγων ἰατρῶν, ὡς καί τά λοιπά μέτρα ἀσφαλείας τούτων, προκειμένου δέ περί τῶν ἀσχολουμένων μέ τήν ραδιενέργειαν ἰατρῶν ἤ ὡς ἄνω ἀπόφασις ἐκδίδεται μετά γνώμην τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας.

3. Εἰς ἰατρούς κατέχοντας ὀργανικάς θέσεις εἰς νοσοκομεῖα λοιμωδῶν νόσων ἤ λεπροκομεῖα, εἰς νοσοκομεῖα λοιμωδῶν νόσων ἤ τμήματα λοιμωδῶν νόσων κρατικῶν νοσοκομείων ἤ λεπροκομείων παρέχεται εἰδικόν ἐπίδομα ἐπικινδύνου ἐργασίας 20—30% ἐπί τῶν βασικῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν, ἐάν ἡ ἐργασία των χαρακτηρίζεται ὡς ἐπικίνδυνος διά κοινῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας, Οἰκονομικῶν καί τοῦ Ὑπουργοῦ τοῦ ἀσκοῦντος τήν κατά νόμον ἐποπτείαν τοῦ ἐνδιαφερομένου νομικοῦ προσώπου.

4. Εἰς τούς τακτικούς ἐσωτερικούς βοηθούς παρέχεται ἐπί πλέον τοῦ μισθοῦ τροφή καί κατοικία, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ταιαύτη.

5. Αἱ εἰς τάς §§ 1, 2, 3 καί 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμεναι ἀποδοχαί καί ἐπιδόματα παρέχονται πρός τούς ὑφ' οἱασδήποτε νομικήν σχέσιν ὑπηρετοῦντας ἰατρούς εἰς ὀργανικάς θέσεις ἤ τούς ἀναπληροῦντας ταύτας.

Προκειμένου περί Ἱδρυμάτων Ὀργανισμῶν ἤ Ὑπηρεσιῶν στερουμένων Ὀργανισμοῦ ἤ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόντος τάς ὀργανικάς θέσεις καί τήν σύνθεσιν ταῦ προσωπικοῦ, αἱ ὀργανικαί θέσεις ὑπολογίζονται κατ' ἀναλογίαν πρός ὁμοειδῆ Ἱδρύματα ἤ Ὀργανισμούς Δημοσίου Δικαίου, κατά τά δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας, Οἰκονομικῶν καί τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ ὁριοθησόμενα.

6. Διά ἑξ δίτους ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Κοινωνικῆς Προνοίας, Οἰκονομικῶν καί τοῦ ἁρμοδίου κατά περίπτωσιν Ὑπουργοῦ ὁρίζεται ὁ ἀριθμός τῶν ἰατρικῶν θέσεων κατά βαθμούς, εἰδικότητας, τμήματα καί κατηγορίας τῶν νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων πάσης φύσεως Δημοσίου καί Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, κατ' ἀναλογίαν πρός τόν ἀριθμόν τῶν κλινῶν αὐτῶν.

7. Ἰατροί ὑβρολόγοι, οἱ βάσει τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3016/1954 καταστάντες τακτικοί ὑπάλληλοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ, διατασσόμενοι δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου πρός τόν Γεν. Γραμματέα εἰς τάς ὑπ' αὐτοῦ ἐκτελεστικοῦ διατάγματος τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1956, Φ.Ε.Κ. 237 τεύχος Α', καθοριζομένας ὀργανικάς θέσεις καί εἰς τόν βαθμόν 4ον ἤ 3ον ἐφ' ὅσον συμπληρώσουν κατά τήν ἐφαρμογήν τοῦ παρόντος 15ετῆ ἐβδόκιμον ὑπηρεσίαν, εἰς τόν βαθμόν 5ον ἤ 2ον, ἐφ' ὅσον συμπληρώσουν ὑπέρ 20ετη τοιαύτην.

Ἡ παραπέρα προαγωγή τῶν ἰατρῶν τούτων ρυθμίζεται συμφώνως πρός τάς διατάξεις τοῦ ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, τῶν ὡς ἄνω θέσεων 3ου καί 2ου βαθμοῦ καθιστωμένων ἐνταῦθα.

"Ἄρθρον 3

1. Πτυχιοῦχοι τῆς Ἰατρικῆς δύνανται νά προσλαμβάνωνται ὡς ἐξωτερικοί βοηθοί διά τήν ἀπόκτησιν ἀδείας ἀσκήσεως τῆς γενικῆς ἰατρικῆς ἤ τίτλου ἰατρικῆς εἰδικότητος, τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ ν. 3386/1955 περί ἰατρικῶν εἰδικοτήτων μετά πρότασιν τοῦ Δ. Σ. καί ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας. Εἰς τούς ὡς τῶν ἐξωτερικῶν βοηθῶν ἐφημερεύοντας ἤ διημερεύοντας δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος, χορηγεῖται τροφή μεσημβρινή, εἰς δέ τούς διανυκτερεύοντας καί ἑσπερινή.

2. Διά κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Κοινωνικῆς Προνοίας, Οἰκονομικῶν, Συντονισμοῦ, ὡς καί τοῦ ἁρμοδίου κατά περίπτωσιν Ὑπουργοῦ νά χορηγοῦνται ἔξοδα κινήσεως μέχρι τοῦ ἑνός τρίτου τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ἀνειδικεύτου βοηθοῦ εἰς ἐξωτερικούς βοηθούς διανύοντας τό δεύτερον καί ἑπέκεινα ἔτος τῆς ἀσκήσεως αὐτῶν καί ἐκτελοῦντας ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Ἱδρύματι. Ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει καθορίζεται καί ὁ ἀριθμός τῶν δι' ἕκαστον Ἵδρυμα εἰδικευμένων ἐξωτερικῶν βοηθῶν.

"Ἄρθρον 4

1. Πᾶσαι αἱ ἀποδοχαί τῶν ἰατρῶν ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς εἰς τάς διά τοῦ ν. δ. 3348/1955 προβλεπομένας κρατήσεις διά τήν ἀσφάλισιν τοῦ γήρατος, ἀνικανότητος ἤ θανάτου, ὡς καί διά τήν ἰατροφαρμακευτικήν καί νοσοκομειακήν περίθαλψιν αὐτῶν. Αἱ πρός τόν σκοπόν τοῦτον ἐνεργούμεναι κρατήσεις ἀποδίδονται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τό Ταμεῖον Συντάξεως καί Αὐτοασφαλίσεως Ὑγειονομικῶν, συμφώνως πρός τάς σχετικάς διατάξεις τοῦ ν. δ. 3348/1955, καταργουμένης πάσης ἄλλης κρατήσεως ὑπέρ ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ἐφ' ὅσον οἱ ἰατροί δέν εἶναι ἠσφαλισμένοι παρ' αὐτοῖς.

2. Ἰατροί ὑπηρετοῦντες εἰς Ὀργανισμούς, ἐπιχειρήσεις καί ἐν γένει εἰς πάσης φύσεως Νομικά Πρόσωπα, ἀπαλλασσόμενοι τῶν καθηκόντων των λόγῳ καταργήσεως θέσεως, ἤ ἀποχωροῦντες τῆς θέσεώς των λόγῳ ὑγείας ἤ ἄλλης ἀπωλείας τῆς θέσεως των διά μακροχρόνιος λοιμώξεις συμβάσεως, δικαιοῦνται ἀποζημιώσεως συμφώνως πρός τάς διατάξεις τοῦ ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως.

Δικαιοῦνται ὡσαύτως ἀποζημιώσεως οἱ σχέντες τά ἐσωτερικά προσόντα ἰατροί τῶν ὑπαίθριων ἐκκρεμεῖ προσφυγή ἐνώπιον Δικαστηρίου.

Άρθρον 5.

1. Διά κοινής αποφάσεως των Υπουργών Κοινωνικής Προνοίας, Οικονομικών και του επόπτεύοντος τον οικείον Οργανισμόν Υπουργού, ορίζεται εις την αρχήν εκάστου έτους ή κατ' άτομον, αμέσως ή εμμέσως, ησφαλισμένου ή συνταξιούχου, ετησία αποζημίωσις του ιατρού διά την ιατρικήν περίθαλψιν αυτών, προκειμένου περί ελευθέρας εκλογής ιατρών.

2. Ωσαύτως δύναται διά κοινής αποφάσεως των αυτών Υπουργών, εκδιδομένης κατά τα άνωτέρω, να ορίζεται και το επί τοιαύτη καταβαλλομένου μέσου γενικού ασφαλίσεως ποσοστόν, βάσει του οποίου διακανονίζεται εκάστοτε ή αμοιβή του ιατρού, διά την διοίκησιν ή κλειστήν ιατρικήν περίθαλψιν των ησφαλισμένων ή κλάδον τινά αυτών.

3. Εις τους Διευθυντάς, Επιμελητάς και ειδικευμένους βοηθούς κλινικών και εργαστηρίων των Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων του ν. δ. 2592|1953, άτινα διαθέτουσι κλίνας Α' και Β' θέσεως επί πληρωμή, δύναται να επιτραπή ή καταβολή ιδιαιτέρας αμοιβής εκ μέρους των νοσηλευομένων εις τας ως άνω θέσεις. Η ιδιαιτέρα αύτη αμοιβή δεν δύναται να υπερβαίνη τα 20% των νοσηλείων ή εξετάστρων ή αναλύσεων των ως άνω θέσεων.

Τό ακριβές ποσοστόν της αμοιβής, ο τρόπος της καταβολής και κατανομής ταύτης και πάσα συναφής λεπτομέρεια ορίζονται δι' αποφάσεων του Υπουργού Κοινωνικής Προνοίας.

Διά των αυτών ως άνω αποφάσεων δύναται να επιτραπή εις επιστημονικούς συνεργάτας των κλινικών, έχοντας τον τίτλον του εκτάκτου καθηγητού ή υφηγητού Πανεπιστημίου, όπως νοσηλεύωσιν ασθενείς της ιδιωτικής των πελατείας εις κλίνας Α' και Β' θέσεως. Η ιδιωτική αμοιβή αυτών, ήτις δεν δύναται να είναι ανωτέρα της προβλεπομένης διά τους κατέχοντας οργανικήν θέσιν ιατρούς, ο τρόπος της καταβολής, ο αριθμός τούτων δι' εκάστην κλινικήν και πάσα συναφής λεπτομέρεια, θέλει ορισθή δι' αποφάσεως του Υπουργού Κοινωνικής Προνοίας.

Προκειμένου περί χειρουργικών ή γενικώς και γυναικολογικών ή μαιευτικών επεμβάσεων επιτρέπεται όπως η ιδιωτική αμοιβή ορισθή κατά περίπτωσιν και αναλόγως του είδους της επεμβάσεως. Η αμοιβή αύτη δεν δύναται να είναι διά τους νοσηλευομένους εις θέσεις πολυτελείας και Α' ανωτέρα του ανωτάτου ορίου της νομίμου ιατρικής αμοιβής, διά δε την Β' θέσιν ανωτέρα του κατωτάτου ορίου.

Οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι συνταξιούχοι ταυτόται, ως και τα προστατευόμενα μέλη των οικογενειών αυτών, εξαιρούνται της υποχρεώσεως προς καταβολήν ιδιαιτέρας αμοιβής εις όλας τας περιπτώσεις τας αναφερομένας εις το παρόν άρθρον.

Άρθρον 6.

Απαγορεύεται εις Νοσηλευτικά Ιδρύματα ή άλλους Οργανισμούς ή Ιδρύματα παντός φύσεως, διατηρούντα πολυιατρεία, ιατρεία, ή εργαστήρια, να παρέχωσιν αυτοτελή ιατρικήν περίθαλψιν εις εξωτερικούς ασθενείς ή ησφαλισμένους, διά την εκτέλεσιν κλινικών ή παρακλινικών εξετάσεων, εις τιμάς μικροτέρας του κατωτάτου ορίου ιατρικής αμοιβής, ως ταύτα καθορίζεται διά του παρόντος ν. δ|τος.

Της παρούσης διατάξεως εξαιρούνται οι νοσηλευόμενοι ως εσωτερικοί ασθενείς και οι άποροι.

Άρθρον 7.

Επί τη βάσει των διά του παρόντος ν. δ|τος καθοριζομένων κατωτάτων ορίων και των αναλογίας προς τους πόρους και τα έσοδα των διαφόρων νομικών προσώπων δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου των αναφερομένων εις το άρθρον 1, αι επιτροπαί του άρθρου 2 του ά. ν. 1483|1951, ως ούτος ετροποποιήθη και συνεπληρώθη διά του ν. 2049|1952 και ν. 3319|1955, γνωματεύουσι περί των ορίων αποδοχών εις τας κατ' ιδίαν περιπτώσεις, αι δε βάσει των γνωματεύσεων τούτων εκδιδόμεναι αποφάσεις του Υπουργού Κοινωνικής Προνοίας, ή αι διά του παρόντος ν. δ|τος προβλεπόμεναι κοιναί υπουργικαί αποφάσεις είναι υποχρεωτικαί διά τα νομικά ταύτα πρόσωπα.

Άρθρον 8.

1. Τα εδ. 4 και 10 της § 1 και η § 3 του άρθρου μόνου του ν. 3319|1955 καταργούνται.

2. Το εδ. 5 της § 1 του αυτού ως άνω άρθρου του ν. 3319|1955 τροποποιείται ως εξής:

«Διά την κατάληψιν θέσεως εις την έδραν του Ιατρικού Συλλόγου Αθηνών, Πειραιώς ή Θεσσαλονίκης, απαιτείται όπως ο ιατρός είναι επαγγελματικώς εγκατεστημένος και εγγεγραμμένος εις τον Σύλλογον προ μιάς τετραετίας τουλάχιστον εφ' όσον αυτός προέρχεται εξ άλλου Ιατρικού Συλλόγου ή Ελλάδων οδείων ασκήσεως διά την περιφέρειαν άλλου Ιατρικού Συλλόγου. Της διατάξεως ταύτης εξαιρούνται οι διοριζόμενοι εις Νοσηλευτικά Ιδρύματα υπαγόμενα εις το ν. δ. 2592|1953 διά τακτικού διαγωνισμού ή κρίσεως από του αρμοδίου επιστημονικού συμβουλίου. β) Οι ασκούντες το ιατρικόν επάγγελμα εκτός μεν της έδρας Ιατρικού Συλλόγου, πλην των ανωτέρω αναφερομένων επί πενταετίαν, εντός δε ταύτης επί δεκαετίαν. γ) Ουδείς συντρέχοντος οι λόγοι του εδ. 3 του άρθρου μόνου του ν. 3319|1955».

δ) Οι πρό του 1940 διορισμένοι εις τινα των άνω πόλεων ιατρικήν θέσιν και έκτοτε μέχρι σήμερον υπηρετούντες εις αυτήν ιατροί, αδιαφορίας του Ιατρικού Συλλόγου, Αθηνών ή Πειραιώς, εις ο είσιν ούτοι εγγεγραμμένοι.

ε) Οι εγγραφέντες αρχικώς εις τον Ιατρικόν Σύλλογον Αθηνών, συμπληρούντες τετραετίαν και εγκαθιστάμενοι εις Πειραιά ή Θεσσαλονίκην.

3. Το εδαφ. 6 της § 1 του άρθρου μόνου του ν. 3319|1955 αντικαθίσταται ως κάτωθι:

«Ως ιατρική θέσις λογίζεται πάσα υπηρεσία παρατιθεμένων εν άρθρω 1 του παρόντος ν. δ|τος ορίζομένων νομικών προσώπων, καθ' οιονδήποτε τρόπον αμειβομένη, εφ' όσον ωρίσθησαν σχέσεις εργασίας δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, δεσμεύουσα τον ιατρόν διά συμφωνίας επί διετρίμηνον, επί θητείαν, επί συμβάσει ή άλλως και των κατ' επίπεδον συμφωνιών λογιζομένων ως θέσεων, δσάκις αι εκ του συνόλου των υπηρεσιών ταύτων μηνιαίαι αποδοχαί είναι ανώτεραι των διά του παρόντος ν. δ|τος προβλεπομένων διά τετράωρον ημερησίαν εργασίαν.

Επίσης ως θέσις λογίζεται και η σύνταξις, εφ' όσον αι εκ ταύτης συνολικαί μηνιαίαι αποδοχαί είναι ανώτεραι της διά του παρόντος ν. δ|τος προβλεπομένης διά τετράωρον ημερησίαν εργασίαν, ήτοι των 3.200 δραχμών μηνιαίως, εξαιρουμένων των αναπηρικών πολέμου εχόντων ανατηρίαν 40% και άνω.

Η ανωτέρω διάταξις δεν έχει εφαρμογήν εις άς περιπτώσεις δεν ορίσταται ιατρός της απαιτουμένης ειδικότητος εν τινι περιοχή ή ο υπάρχων δύναται να προσφέρη τας υπηρεσίας του.

Δεν λογίζεται ως θέσις ή υπηρεσία επί συμφωνία αμοιβής του ιατρού κατ' επίσκεψιν, κατά περίπτωσιν ή κατ' ιατρικήν πράξιν, δσάκις ή υπηρεσία αύτη παρέχεται διά μεν συλλογικής συμβάσεως μεταξύ του οικείου Ιατρικού Συλλόγου και τινος των εις άνω οριζομένων Οργανισμών, ισχυούσης δι' άπαντα τα μέλη του Συλλόγου και παρεχούσης εις τους ασθενείς το δικαίωμα να εκλέγωσιν ελευθέρως τον ιατρόν της προτιμήσεως των.

Από της ισχύος του παρόντος ν. δ|τος πάσαι αι συμβάσεις μεταξύ Ιατρικών Συλλόγων και τινος των εν άρθρω 1 αναφερομένων Οργανισμών και Ιδρυμάτων δύναται να καταγγελθώσι διά κοινής αποφάσεως του Υπουργού Κοινωνικής Προνοίας και του επόπτεύοντος τον Οργανισμόν ή το Ίδρυμα Υπουργού.

4. Εις το τέλος του εδαφίου 2 § 1 του άρθρου μόνου του ν. 3319|1955 προστίθεται η φράσις «ως και ούτινες τοιούτοι Πανεπιστημίου, υπηρετούντες εις Ασφαλιστικούς Οργανισμούς ως σύμβουλοι ιατροί της ειδικότητός των».

Άρθρον 9

Αι διατάξεις του παρόντος ν. δ|τος έχουσιν αναλόγως εφαρμογήν και διά την οδοντιατρικήν αμοιβήν και τας συνθήκας εργασίας των οδοντιάτρων.

Παρατείνεται επί εν εξάπαν τριμηνον από της δημοσιεύσεως του παρόντος σχεδίου ν. δ|τος ο χρόνος της υποβολής αιτήσεως προς άπόκτησιν ειδικότητος τη § 3 του άρθρου 11 του «Δ. 3366 «περί άσκήσεως ιατρικού επαγγέλματος και ιατρικών ειδικοτήτων».

Άρθρον 10.

1. Το παρά τῇ Ὑγειονομικῇ Σχολῇ «Τμῆμα Διαιτολογίας» συγχωνεύεται μετὰ τῆς ὑφισταμένης κατὰ ἕδραν «Βιοχημείας καὶ Ὑγιεινῆς τῆς Θρέψεως» μετατρεπομένης καὶ μετονομαζομένης ἐφεξῆς εἰς ἕδραν «Ὑγιεινῆς τῆς Διατροφῆς καὶ Βιοχημείας».

Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ν. δ/τος καὶ ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τὴν ἕδραν ταύτην καταλαμβάνει αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως ὡς τακτικὸς Καθηγητὴς αὐτῆς ὁ διατελέσας ἐφησιμένος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν — ὢν Διευθυντὴς τοῦ «Τμήματος Διαιτολογίας» τῆς Ὑγειονομικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν.

Ἀπὸ τῆς πληρώσεως τῆς ἀνωτέρω ἕδρας ἡ ὑφισταμένη ὀργανικὴ θέσις Διευθυντοῦ τοῦ «Τμήματος Διαιτολογίας» καταργεῖται.

2. Αἱ διατάξεις περὶ ὁρίου ἡλικίας τῶν Καθηγητῶν τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τοὺς Καθηγητὰς τῆς Ὑγειονομικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν.

3. Πᾶσα διάταξις, γενικὴ ἢ εἰδική, ἀντικειμένη εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον, καταργεῖται.

Ἄρθρον 11

Τὸ ὅριον ἡλικίας ἐξόδου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ μονίμου προσωπικοῦ τοῦ Διοικητικοῦ Κλάδου, τῶν φαρμακοποιῶν, βοηθῶν φαρμακείου, ἐμφανιστῶν καὶ παρασκευαστῶν ἐργαστηρίων τῶν Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων ν. δ. 2592/1953 ὁρίζεται τὸ ἑκάστοτε ἰσχύον διὰ τοὺς διοικητικοὺς ὑπαλλήλους ἀντιστοίχου βαθμοῦ τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, τοῦ δὲ λοιποῦ προσωπικοῦ, μονίμου ἢ ἡμερομισθίου, πλὴν τοῦ ἰατρικοῦ, ὁρίζεται τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐξαιρέσει τῶν Διευθυνουσῶν Ἀδελφῶν δι' ἃς ὁρίζεται τὸ 62ον.

Ἄρθρον 12.

1. Διὰ τὸν Ἔλεγχον καὶ Ἐποπτείαν τῶν ἐκτελουμένων εἰς τὴν ὑπαιθρον ὑπὸ τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἐλονοσίας καὶ Ὑγειονομικῆς Μηχανικῆς ἀνθελονοσιακῶν προγραμμάτων συνιστᾶται παρὰ τῇ Γενικῇ Διευθύνσει Ὑγιεινῆς τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας προσωρινὴ μόνιμος θέσις εἰδικοῦ Ὑγειονομικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ ἐπὶ βαθμῷ 3ῳ ἢ 2ῳ προστιθεμένη εἰς τὰς θέσεις τοῦ κλάδου τῶν Ὑγειονολόγων Ἰατρῶν, περὶ οὗ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 3.4.1954 δ. δ/τος ἐπερὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2500/1953 ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας.

2. Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἡ ἀνωτέρω θέσις πληροῦται διὰ διορισμοῦ ἰατροῦ ὑγιεινολόγου, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, ἐχοντος 12ετῆ τοὐλάχιστον προϋπηρεσίαν ὡς μονίμου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ πενταετῆ εἰδικὴν περὶ τὴν ὑγειονομικὴν ἀσφάλισιν πεῖραν.

Ἄρθρον 13

Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ν. δ/τος καταργεῖται.

2. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ν. δ/τος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Νοεμβρίου 1956.

3636/1956 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ συνταξιοδοτικῶν διατάξεων ἀφορωσῶν τὸ μεταταγὲν εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος προσωπικὸν Τ.Τ.Τ.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 281 τῆς 16 Νοεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1956 σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

1. Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ προσωπικὸν περὶ οὗ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀ. ν. 1341/1949, δικαιοῦνται νὰ προσμετρήσωσιν εἰς τὴν συνταξίμων δημοσίαν ὑπηρεσίαν των καὶ τὸν παρὰ τῷ Ο.Τ.Ε. διανυθέντα χρόνον ὑπηρεσίας των ὃν ἔτι ὁ χρόνος οὗτος ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὸν κανονισμὸν τῆς συντάξεώς των καὶ παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. καὶ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τῆς § 4 ἐδάφιον 5 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ν. δ. 1049/1949, μὴ ἐφαρμοζομένης ἐν προκειμένῳ τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφίου 6 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Δ.ν. 1864 τοῦ 1951.

2. Τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν καὶ ὡς πρὸς τὸ προσωπικὸν τοῦ ν. 5681 τοῦ 1932 περὶ κανονισμοῦ συντάξεων τῶν ὑπὸ τῆς Α.Ε.Τ.Ε. προσλαμβανομένων ὑπαλλήλων Τ.Τ.Τ.».

Ἄρθρον 2.

Ἡ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 78 τοῦ ἀ. ν. 1854/1951 ἐπὶ βαλλομένῃ μηνιαία κράτησις ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων ἀποδοχῶν ὑπολογίζεται ὡς πρὸς τὰ προσωπικὰ περὶ οὗ τὰ προηγούμενα ἄρθρον, ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ βαθμοῦ τῆς δημοσιοϋπαλληλικῆς ἱεραρχίας συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ κατωτέρω ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος νόμου.

Ἄρθρον 3.

Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀ. ν. 1341/1949 ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἑξῆς:

«Διὰ τὸν κανονισμὸν τῆς συντάξεως τοῦ ἐν ἄρθρῳ 1 ἀναφερομένου προσωπικοῦ διαβαθμίζεται οὗτος εἰς βαθμοὺς τῆς δημοσιοϋπαλληλικῆς ἱεραρχίας, καθοριζομένης ὡς ἑξῆς τῆς ἀντιστοιχίας μεταξὺ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. καὶ τῶν βαθμῶν τῆς δημοσιοϋπαλληλικῆς ἱεραρχίας.

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ συμπληρώσεως τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β. δ/τος τῆς 11/28.6.1956 «περὶ καθιερώσεως ἡμερῶν ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας καταστημάτων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Παραμυθιᾶς καὶ Κατερίνης».

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 256 τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ Π. Διατάγματος τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», αἰτήσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων Κατερίνης, τὴν ὑπ' ἀριθ. 11907/27.7.1956 σύμφωνον γνώμην τῆς Νομαρχίας Πιερίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 492/1956 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Συμπληροῦντες τὴν § 3 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 11/28 Ἰουνίου 1956 περὶ καθιερώσεως ἑορτῶν ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας καταστημάτων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Παραμυθιᾶς καὶ Κατερίνης», ὁρίζομεν ὅτι μεταξὺ τῶν καταστημάτων, ἅτινα ἐξαιροῦνται τὸν δι' αὐτοῦ ὁρισθέντων ἡμερῶν ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας τῶν καταστημάτων τῆς πόλεως Κατερίνης, περιλαμβάνονται καὶ τὰ κουρεῖα, κομμωτήρια, κρεοπωλεῖα καὶ λαχανοπωλεῖα τῆς πόλεως Κατερίνης.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν τῇ Β. Ἑλληνικῇ Πρεσβείᾳ Βιέννης τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας εἰς ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ παντοπωλεῖα Χαλανδρίτσης, ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς ἐστιατόρια κλπ. Μυτιλήνης καὶ Καρπενησίου καὶ εἰς γαλακτοπωλεῖα Λαρίσης.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 256 τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ Π. Διατάγματος τῆς 8/14 Μαρτίου 1930 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», αἰτήσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτικῶν καὶ ὑπαλληλικῶν ὀργανώσεων Χαλανδρίτσης, Μυτιλήνης, Καρπενησίου καὶ Λαρίσης καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18628/22.5.1956 σύμφωνον γνώμην τῆς Νομαρχίας Ἀχαΐας, τὴν ὑπ' ἀριθ. 15778/19.6.1956 τῆς

Νομαρχίας Λέσβου, την ὑπ' ἀριθ. 8988)7.7.1955 τῆς Νομαρχίας Καρπενησίου καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18538)7.6.1956 τῆς Νομαρχίας Λαρίσης, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 481)1956 ταυτάντην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1. Καθιεροῦμεν ὁλοκληρωτικὴν Κυριακὴν ἀργίαν εἰς τὰ ὑφασικὰ καταστήματα καὶ παντοπωλεῖα τῆς κοινότητος Ἁγιαδρίτσης.

2. Ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει τῆς Μυτιλήνης λειτουργούντων ἐστιατορίων, ζυθοστασίων, μαγειρείων καὶ οἰνομαγειρείων τὰ ἡμίση τούτων παραμένουσιν ἀνοικτὰ κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐκ περιτροπῆς, κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον, τῆς σειρᾶς αὐτῶν ὁριζομένης ὑπὸ τῆς οἰκείας ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς.

3. Ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει τοῦ Καρπενησίου λειτουργούντων ἐστιατορίων καὶ οἰνομαγειρείων τὰ ἡμίση τούτων παραμένουσιν ἀνοικτὰ κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐκ περιτροπῆς, τῆς σειρᾶς αὐτῶν ὁριζομένης ὑπὸ τῆς οἰκείας ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς.

4. Ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει τῆς Λαρίσης λειτουργούντων γαλακτοπωλείων τὰ ἡμίση τούτων παραμένουσιν ἀνοικτὰ κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐκ περιτροπῆς, τῆς σειρᾶς αὐτῶν ὁριζομένης ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν τῇ Β. Ἑλληνικῇ Πρεσβείᾳ Βιέννης τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ ἐστιατόρια καὶ οἰνομαγειρεῖα τῆς πόλεως Λαμίας.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 257 τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ Π. Δ/τος τῆς 8)14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», αἰτησιν τοῦ Συλλόγου Ἐστιατόρων καὶ Οἰνομαγείρων Λαμίας καὶ τοῦ Συνδέσμου Ὑπαλλήλων Καφεζυθοζαχαροπλαστείων καὶ Ἐστιατορίων Λαμίας, γνωμοδοτησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 502)1956 ταυτάντην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει τῆς Λαμίας λειτουργούντων ἐστιατορίων καὶ οἰνομαγειρείων τὰ ἡμίση τούτων παραμένουσιν ἀνοικτὰ κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐκ περιτροπῆς, τῆς σειρᾶς αὐτῶν ὁριζομένης ὑπὸ τῆς οἰκείας ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν τῇ Β. Ἑλληνικῇ Πρεσβείᾳ Βιέννης τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐπεκτάσεως ἰσχύος τῶν διατάξεων τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 48 τοῦ Γ.Κ.Π. τοῦ Ο.Τ.Ε.

(Ε. Κ. τ. Α φ. 283 τῆς 20 Νοεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Νόμου 3105)1956 «περὶ κανονιστικῶν διατάξεων ἀφορωσῶν τὸ προσωπικὸν τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος», 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 13919)8.7.1956 γνώμην τοῦ Ο.Τ.Ε., 3) τὸ ὑπ' ἀριθ. 11565)20.6.1956 ἔγγραφον τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑφυπουργοῦ, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 7624)11.7.1956 ἔγγραφον τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος καὶ πρὸς τὸ γεγονός, ὅτι παρῆλθεν ἄπρακτος ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου τασσομένη προθεσμία διὰ τὴν γνωμοδότησιν τῶν ἐκπροσώπων τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. καὶ 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 581)1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑφυπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Νόμου 3105)1954 προστεθεῖσαι διατάξεις εἰς τὴν § 3 τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τοὺς ἐκ τῆς Α.Ε.Τ.Ε. προερχομένους ραδιοηλεκτρολόγους.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑφυπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Νοεμβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀπὸ 20/30 Σεπτεμβρίου 1955 β. δ/τος «περὶ ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν - Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν».

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 285 τῆς 22 Νοεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ Α.Ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», κυρωθέντος διὰ τοῦ Νόμου 2113)1952 «περὶ κυρώσεως ἀναγκαστικῶν Νόμων, ἐκδοθέντων ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ «Ζ' Ψηφίσματος καὶ ὑφ' ἑξῆς

β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 31.8.1953 Β. Δ. «περὶ καθορισμοῦ τῆς διαδικασίας συγχωνεύσεως δύο ἢ πλειόνων ὁμοειδῶν Ταμείων Ἀσφαλίσεως» εἰς ἑνιαῖον ἀσφαλιστικὸν φορέα.

γ) Γνωμοδότησιν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Α.Ν. 1846)1951 συσταθείσης Ἐπιτροπῆς, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)16.2.1956 ἀναφορᾶς της.

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 223)1956 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ἡμετέρου Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Εἰς τὸ ἀπὸ 20.9.1955—30.9.1955 Β. Δ/γμα «περὶ ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν — Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν» ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις:

1. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 1 προστίθεται παράγραφος, ἔχουσα οὕτω:

«Οἱ μόνιμοι ὑπάλληλοι τοῦ Ταμείου ἐν ἐνεργείᾳ ἢ ἐν συνταξιοδοτήσει καὶ κατὰ τὸν παρόντα Κανονισμὸν ὁριζόμενα μέλη οἰκογενείας των ἀσφαλίζονται παρ' αὐτῷ ὑποχρεωτικῶς κατὰ τῆς ἀσθενείας. Οἱ ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τοιχῶν ἔχοντες ἀνάγκην νοσηλείας ἐν Νοσοκομείῳ ἢ θεραπευτηρίῳ δικαιοῦνται νὰ νοσηλεύωνται εἰς τὰς θέσεις τὰς ὁριζομένας διὰ τοὺς ὁμοιοβάθμους των δημοσίους ὑπαλλήλους».

2. Τὸ δεύτερον ἐδάφιον τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 3 ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«Οἱ λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος συνταξιοῦχοι τοῦ Ταμείου, ὡς καὶ οἱ συνταξιοῦχοι τῆς ὑπ' ἀριθ. 65076)1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δικαιοῦνται τῶν αὐτῶν ὡς δύο κατηγοριῶν παροχῶν πλὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 5 καὶ 7 τοιούτων. Κατ' ἐξαίρεσιν δικαιοῦνται κατόπιν γνωμοτεύσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 κατηγορίας παροχῆς ὅσοι ἐκ τούτων δὲν ἔτυχον σανατοριακῆς περιθάλψεως μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς συνταξιοδοτήσεώς των ἢ δὲν εἶχον συμπληρώσει τὰ ἀνώτατα ὅρια νοσηλείας τὰ ἐν ἄρθρῳ 14 § 3 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα πρὸ τῆς συνταξιοδοτήσεώς των καὶ μέχρι συμπληρώσεως τῶν ἀνωτάτων τοιούτων ὁρίων».

3. Τὸ πρῶτον ἐδάφιον τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 3 ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«Τὰ περὶ ὧν τὸ ἑπόμενον ἄρθρον μέλη οἰκογενείας των ἠσφαλισμένων καὶ συνταξιούχων, οἱ συνταξιοῦχοι λόγῳ θανάτου, ἀποκαλοῦμενοι ἐν τοῖς ἑπομένοις χάριν συντομίας διὰ τοῦ ὅρου «μέλη οἰκογενείας», ὡς καὶ οἱ συνταξιοῦχοι τῆς ὑπ' ἀριθ. 65076)1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δικαιοῦνται τῶν κάτωθι κατηγοριῶν παροχῶν ὑπὸ τὰς κάτωθι προϋποθέσεις καὶ διακρίσεις:».

4. Ἡ περίπτωσις γ' τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 3 ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«Σύζυγοι καὶ τέκνα συνταξιούχων λόγῳ ἀναπηρίας, γήρατος καὶ συνταξιούχων τῆς ὑπ' ἀριθ. 65076)1951 ἀπο-

φασεως του Υπουργού Εργασίας, ὡς καὶ συνταξιοῦχοι λόγῳ θανάτου, κήραι καὶ τέκνα».

5. Τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 6 ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«Προληπτικοὶ ἐμβολιασμοὶ καὶ ἀκτινοθεραπεῖαι πάσης φύσεως περιλαμβάνονται εἰς τὴν ἰατρικὴν περίθαλψιν».

6. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 13 προστίθεται § ὑπ' ἀριθ. 9, ἔχουσα οὕτω:

«Ἐπιτρέπεται ἡ νοσηλεία τέκνων ἠσφαλισμένων ἡλικίας μέχρι 5 ἐτῶν εἰς τὴν Ββ θέσιν τοῦ Νοσοκομείου Παίδων, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Παιδιάτρου τοῦ Ταμείου καὶ μετ' ἐγκρισιν τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου εἶναι ἀπαραίτητος ἡ παραμονὴ ἐν τῷ Νοσοκομείῳ καὶ ἑτέρου προσώπου, ἐπιμελουμένου τὸ ἀσθενὲς τέκνον, ἄνευ αὐξήσεως ἑτέρας προσθέτου ἐπιβαρύνσεως διὰ τὸ ἕτερον τοῦτο πρόσωπον».

7. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 14 προστίθεται § ὑπ' ἀριθ. 7, ἔχουσα οὕτω:

«Εἰς τοὺς νοσηλευομένους ἐν Σανατορίῳ ἢ Θεραπευτηρίῳ φυματικοὺς ἠσφαλισμένους τοῦ Ταμείου χορηγεῖται ἀνὰ ἑξάμηνον μία στολὴ πυζαμῶν».

8. Ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου 16 λέξεις «ἀκτινοθεραπεία καὶ προθέσεις» ἀντικαθίστανται διὰ τῶν λέξεων «θεραπευτικὰ μέσα καὶ προθέσεις».

9. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 24 προστίθεται ἐδάφιον ὑπ' ἀριθ. 6, ἔχον οὕτω:

«Ἔξοδα κινήσεως καταβάλλονται καὶ εἰς προσκαλουμένους κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου μετὰ πρότασιν τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ταμείου, πρὸς πληροφορήσεις ἀντικειμένων τῆς ὑγείας ἀμέσως ἠσφαλισμένων καὶ συνταξιοῦχων».

10. Ἡ § 1 τοῦ ἄρθρου 26 ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ἀκολούθου διατάξεως:

«Ὡς ἡμερομίσθιον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ὑπολογίζονται βάσει τῶν διατάξεων τοῦ παόντος Κανονισμοῦ αἱ παροχαὶ εἰς χρῆμα, πλὴν τῶν περιπτώσεων τῶν ἐξόδων τοκετοῦ καὶ κηδείας, τὰ ὁποῖα ὁρίζονται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 10 καὶ 25 τοῦ παρόντος, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ ἑκάστοτε ἰσχύον ἡμερομίσθιον εἰς χρῆμα τῆς κατηγορίας εἰς ἣν ὑπήγετο ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως. Ἐὰν τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἠσφαλισμένου εἶναι ἀνώτερον τοῦ ποσοῦ ἑνὸς ἡμερομισθίου ἀρτεργάτου α' κατηγορίας προσηυξημένου κατὰ 70%, ἡ ἐπὶ πλέον διαφορὰ δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης διατάξεως».

11. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 30 προστίθεται § ὑπ' ἀριθ. 3, ἔχουσα οὕτω:

«Χρηματίζουσι παροχαὶ τοῦ «λάβρου ἀσθενείας ἐγκριθεῖσαι συμφώνως τῷ παρόντι κανονισμῷ, παραγράφονται ἐὰν δὲν ἀναληφθοῦν παρὰ τοῦ δικαιούχου ἐντὸς τετραμήνου, ὀφ' ἧς κατέστησαν ἀπαιτητά, πλὴν περιπτώσεων ἀνωτέρας βίας κριναμένης ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου».

12. Ἡ ἐν τέλει τοῦ πρώτου μέρους τοῦ ἐδαφίου β' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 1 Αὐγούστου) 13 Αὐγούστου 1956 Β. Διατάγματος περὶ τροποποιήσεως τῶν §§ 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀπὸ 14.2)2.3.1955 Β Διατάγματος, «περὶ ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοποιῶν» φράσις «ἀποκλειομένου οἱουδήποτε ἰατροῦ συμβεβλημένου μετὰ τοῦ Ταμείου» ἀπαλείφεται, προστιθεμένης ἐν τέλει τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ αὐτοῦ ἐδαφίου μετὰ τὴν φράσιν «τῆς ἐλλαγῆς τοῦ τῆς φράσεως «ἀποκλειομένου οἱουδήποτε ἰατροῦ συμβεβλημένου μετὰ τοῦ Ταμείου».

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παόντος Β. Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Αὐγούστου 1953 β. δ/τος κυρωθέντος Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε.

(Ε. Κ. ε. Α' φ. 266 τῆς 5 Νοεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Ν. 3105)1954 «περὶ κανονιστικῶν διατάξεων ἀφορωσῶν τὸ Προσωπικὸν τοῦ Ο.Τ.Ε.», προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑφυπουργοῦ, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 570 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1956, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

1. Τὸ ἐδάφιον 3 τῆς § 4 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ τῆς 18ης Αὐγούστου 1953 Β. Δ. κυρωθέντος Γ.Κ.Π. τοῦ Ο.Τ.Ε., ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 14 § 1 β τοῦ Ν. 3105)1954, τροποποιεῖται ὡς κάτωθι:

«Ὑπάλληλος προαγόμενος κατὰ βαθμὸν κατατάσσεται εἰς τὴν ἀντίστοιχον μισθολογικὴν βαθμίδα τοῦ εἰς ὃν προάγεται βαθμοῦ. Ὁ χρόνος ὁ διανυθεὶς ἐν τῇ μισθολογικῇ βαθμίδι τοῦ βαθμοῦ, ἀφ' οὗ ὁ ὑπάλληλος προήχθη, θεωρεῖται διανυθεὶς ἐν τῇ μισθολογικῇ βαθμίδι τοῦ βαθμοῦ εἰς ὃν προαχθεὶς κατετάχθη.»

2. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς παρούσης διατάξεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1.1.1955, τυχὸν δὲ προκύπτουσα διαφορὰ μισθοῦ δὲν καταβάλλεται εἰ μὴ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παόντος.

Ἄρθρον 2

1. Αἱ §§ 6 ἕως 12 τοῦ ἄρθρου 9 ὑπὸ τὸν τίτλον «προαγωγαὶ» τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Αὐγούστου 1953 Βασιλικοῦ Διατάγματος κυρωθέντος Γ.Κ.Π. τοῦ Ο.Τ.Ε., ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ Ν. 3105)1954, ἀντικαθίστανται ὡς κάτωθι:

«8. Αἱ κατὰ βαθμὸν προαγωγαὶ ἐνεργοῦνται εἴτε κατ' ἀρχαιότητα, εἴτε κατ' ἀπόλυτον ἐκλογήν.

«9. Αἱ προαγωγαὶ εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ ἀνωτάτου, καθὼς καὶ εἰς τοὺς βαθμοὺς Α1 καὶ Α2 τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ, ἐνεργοῦνται κατ' ἀπόλυτον ἐκλογήν. Διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν προαγωγῶν τούτων ὑποβάλλονται ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους ὑπὸ τοῦ οἰκείου προϊσταμένου εἰς τὴν Διεύθυνσιν Διοικητικοῦ (Ὑποδιεύθυνσιν Προσωπικοῦ) προτάσεις περὶ πάντων τῶν κεκτημένων τὰ τυπικὰ προσόντα προαγωγῆς μετὰ τῶν παρατηρήσεων τῶν καθ' ἱεραρχίαν προϊσταμένων μέχρι τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ. Αἱ ἀνωτέρω προτάσεις ἀναγράφουν τὴν γνώμην ἑκάστου προϊσταμένου, ἂν ὁ κρινόμενος εἶναι προακτέος κατ' ἀπόλυτον ἐκλογήν, κατ' ἐκλογήν, κατ' ἀρχαιότητα ἢ χαρακτηρίζεται ὡς μὴ προακτέος.

Ἐν περιπτώσει κρίσεως ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὑπαλλήλου τῆς κατηγορίας τοῦ ἀνωτάτου προσωπικοῦ ὡς καὶ τοῦ βαθμοῦ Α1 ἐκ τῆς κατηγορίας τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ ὡς μὴ προακτέου, ἐπιτρέπεται ἀναθεωρήσεις, κατόπιν αἰτήσεως ὑποβαλλομένης ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συμβουλίου. Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον ἀποφαίνεται τελικῶς ἐπὶ τοιούτων αἰτήσεων ἐντὸς 20 ἡμερῶν. Ἐν περιπτώσει ἀποδοχῆς ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ὑπαλλήλου κριθέντος ὡς μὴ προακτέου οὗτος χαρακτηρίζεται προακτέος κατ' ἀρχαιότητα.

«10. Αἱ προαγωγαὶ εἰς τοὺς λοιποὺς βαθμοὺς τῆς κατηγορίας τοῦ ἀνωτέρου, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν τοῦ προσωπικοῦ ἐνεργοῦνται ἐν ἑκάστῳ βαθμῷ κατ' ἀναλογίαν 2)3 κατ' ἀπόλυτον ἐκλογὴν καὶ 1)3 κατ' ἀρχαιότητα, τοῦ τυχὸν «λάβρατος ὑπολογιζομένου εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν κατ' ἀπόλυτον ἐκλογὴν προακτέων».

«11. Διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ προαγωγῶν ὑποβάλλονται ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους ὑπὸ τοῦ οἰκείου προϊσταμένου εἰς τὴν Διεύθυνσιν Διοικητικοῦ (Ὑποδιεύθυνσιν Προσωπικοῦ) προτάσεις περὶ πάντων τῶν κεκτημένων τὰ τυπικὰ προσόντα προαγωγῆς μετὰ τῶν παρατηρήσεων τῶν ἱεραρχικῶς προϊσταμένων μέχρι τοῦ οἰκείου Διευθυντοῦ.

Οἰκεῖος Διευθυντὴς εἶναι ὁ Διευθυντὴς ἑκάστης Διευθύνσεως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ὑπηρετοῦν πάσης φύσεως καὶ κατηγορίας προσωπικόν, ὁ νομικὸς σύμβουλος διὰ τὸ ὑπ' αὐτὸν διοικητικὸν προσωπικόν, καὶ ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς διὰ τὸ προσωπικὸν του. Διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς κεντρικῆς περιοχῆς τῶν συγκροτημάτων καὶ τῶν περιφερειῶν οἰκεῖος Διευθυντὴς εἶναι διὰ μὲν τὸ ἀσχολούμενον εἰς τεχνικὰς ὑπηρεσίας προσωπικὸν ὁ Διευθυντὴς Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν, διὰ τὸ ἀσχολούμενον εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐκμεταλλεύσεως καὶ διὰ τὸ οἰκονομικὸν

προσωπικών ο Διευθυντής Οικονομικών Υπηρεσιών. Αμφισβητήσεις ως πρός την αρμοδιότητα δια την σύνταξιν των πρατάσεων λύονται υπό του Διοικητικού Συμβουλίου.

Αι ανωτέρω προτάσεις αναγράφουν την γνώμην εκάστου προϊσταμένου αν ο κρινόμενος είναι προακτέος κατ' απόλυτον εκλογήν, κατ' εκλογήν, κατ' αρχαιότητα ή χαρακτηρίζεται ως μή προακτέος.

Εν περιπτώσει κρίσεως υπό του Συμβουλίου Προσωπικού υπαλλήλου του βαθμού Α2 και κάτω εκ της α' κατηγορίας του ανωτέρου προσωπικού, ως και παντός υπαλλήλου των λοιπών κατηγοριών προσωπικού ως μή προακτέου, επιτρέπεται ένστασις, υποβαλλομένη εντός αναπτρεπτικής προθεσμίας 10 ημερών από της κοινοποιήσεως της αποφάσεως, ενώπιον του αυτού Συμβουλίου, συμπληρουμένου δια δύο εταίτι μελών του Διοικητικού Συμβουλίου, οριζομένων υπ' αυτού κατ' έτος.

Το Συμβούλιον Προσωπικού, υπό την ως άνω ειδικήν αύνθεσιν του, αποφαίνεται τελικώς επί τοιούτων ενστάσεων εντός 20 ημερών.

Εν περιπτώσει αποδοχής υπό του Συμβουλίου Προσωπικού ενστάσεως υπαλλήλου κριθέντος μή προακτέου, ούτος χαρακτηρίζεται προακτέος κατ' αρχαιότητα.

Αι καθ' έκαστον βαθμόν προαγωγαί κατ' αρχαιότητα αναστέλλονται μέχρι της εκδικάσεως υπό του κατά την ως άνωτέρω ειδικήν σύνθεσιν συμβουλίου προσωπικού τυχόν υποβληθεισών αυτώ ενστάσεων παρ' υπαλλήλων κριθέντων μή προακτέων, εφ' όσον ούτοι είναι αρχαιότεροι των κατ' αρχαιότητα κριθέντων ως προακτέων ομοιοβάθμων των.

«12. Αι προαγωγαί εις τους βαθμούς της κατηγορίας του ανωτάτου προσωπικού ενεργούνται προς πλήρωσιν των ενάστοτε υφισταμένων κενών θέσεων, εις δε τους βαθμούς των λοιπών κατηγοριών προσωπικού ενεργούνται εντός του Ιανουαρίου προς πλήρωσιν των κατά την 1ην Ιανουαρίου υφισταμένων κενών θέσεων, ισχύουσι δε από της 1ης Ιανουαρίου του αυτού έτους.

Οι προαγόμενοι τίθενται εις την κατά την § 2 του άρθρου 21 προμνημονευομένην επετηρίδα κατά την ακόλουθον σειράν.

Προτάσσεται ο πίναξ των κατ' απόλυτον εκλογήν προαγομένων, κατά την από απόψεως ικανότητος απόλυτον κρίσιν του Συμβουλίου, ακολουθεί δε ο πίναξ των κατ' αρχαιότητα προαγομένων, κατά την σχετικήν αυτών, εν τω βαθμώ εξ ού προήχθησαν, αρχαιότητα.

Δικαίωμα του Διοικητικού Συμβουλίου είναι ν' αναστέλλη την ενέργειαν των προαγωγών είτε γενικώς, είτε καθ' ωρισμένας κατηγορίας και βαθμούς του Προσωπικού, εάν τοιαύτη αναστολή μη δυναμένη να υπερβαίνη τους τρείς μήνας».

2. Κατ' εξαίρεσιν των ανωτέρω αι τό πρώτον μετά την ισχύν του παρόντος ενεργηθησόμεναι προαγωγαί βάσει της § 10 του άρθρου 9, ως αύτη τροποποιείται διά του παρόντος, θέλουσιν ενεργηθή προς πλήρωσιν των υφισταμένων κατά την 1ην Ιανουαρίου 1956 κενών θέσεων μεταξύ των εχόντων κατά την ημερομηνίαν ταύτην δικαίωμα κρίσεως προς προαγωγήν κατά βαθμόν υπαλλήλων και ισχύουσι από της ιδίας ως άνω ημερομηνίας.

Άρθρον 3.

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της δημοσιεύσεώς του εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Ο αυτός επί των Συγκοινωνιών Υφυπουργός θέλει δημοσιεύσει και εκτελέσει το παρόν Διάταγμα.

Εν Αθήναις τη 24 Οκτωβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί επεκτάσεως της διατούσης το Ταμείον Ασφαλίσεως Εργατών Κεραμοποιών, Πλινθοποιών και Αγγειοπλαστών νομοθεσίας εις την Επαρχίαν του Αιγίου.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 269 της 7 Νοεμβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις του άρθρου μόνου του Α. Ν. 269) 1936.

β) Την δια της υπ' αριθ. 1997)8.8.1956 αναφοράς του Ταμείου Ασφαλίσεως Εργατών Κεραμοποιών, Πλινθοποιών και Αγγειοπλαστών υποβληθείσαν Ημίν γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού περί επεκτάσεως της ασφαλίσεως του Ταμείου εις την επαρχίαν Αιγίου και

γ) Την υπ' αριθ. 520)1956 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου της Επικρατείας, προτάσει του επί της Εργασίας Ημετέρου Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Επεκτείνεται η Νομοθεσία του Ταμείου Ασφαλίσεως Εργατών Κεραμοποιών, Πλινθοποιών και Αγγειοπλαστών Αθηνών, Πειραιώς και Περιχώρων υπέρ των Κεραμοποιών επαρχίας Αιγίου.

Εις τον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος Διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 13 Οκτωβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί μειώσεως των εργοδοτικών εισφορών των καταβαλλομένων υπέρ του Ι.Κ.Α. επί των μισθών και ημερομισθίων των απασχολουμένων εις την κατασκευήν βερνικοχρωμάτων, βερνικίων οικοδομών, υφαλοχρωμάτων, ελαιοχρωμάτων και λοιπών χρωμάτων ναυτιλίας της κατηγορίας Ο του εν ισχύι Τελωνειακού Δασμολογίου Εισαγωγής.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 270 της 9 Νοεμβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) τας διατάξεις του άρθρου 5 του Νόμου 2861)1954 περί μέτρων ενισχύσεως της εξαγωγής βιομηχανικών και άλλων εγχωρίων προϊόντων, 2) την υπ' αριθ. 475)1956 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας προτάσει των Ημετέρων επί του Συντονισμού, Οικονομικών, Εμπορίου — Βιομηχανίας και Εργασίας Υπουργών, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον.

Δια την περίπτωσιν εξαγωγής βερνικοχρωμάτων, βερνικίων οικοδομών, υφαλοχρωμάτων, ελαιοχρωμάτων και λοιπών χρωμάτων ναυτιλίας της κατηγορίας Ο του εν ισχύι Τελωνειακού Δασμολογίου Εισαγωγής ή υπέρ του Ι.Κ.Α. καταβαλλομένη εργοδοτική εισφορά επί των μισθών και ημερομισθίων των απασχολουμένων εις την παραγωγήν των προϊόντων ταύτων μειούται καθοριζομένη ίση πρός το πρόσον της υπό των μισθωτών καταβαλλομένης τοιαύτης.

Εις τον ημέτερον επί των Οικονομικών Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος Διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 18 Οκτωβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί επεκτάσεως των διατάξεων του υπ' αριθ. 3523)1956 ν. δ)τος περί οργανώσεως της διανομής της ηλεκτρικής ενεργείας εις την Νήσον Πόρον.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 272 της 14 Νοεμβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν την § 2 του άρθρου 17 του υπ' αριθ. 3523)1956 Νομοθ. Διατάγματος «περί οργανώσεως της διανομής της ηλεκτρικής ενεργείας», ως και τας συνθήκας λειτουργίας και εκμεταλλεύσεως της επιχειρήσεως ηλεκτροφωτισμού Πόρου — Γαλατά, ής η εγκατάστασις παραγωγής ηλεκτρικής ενεργείας κειμένη επί της νήσου Πόρου τροφοδοτεί και την έναντι επί της Ηπειρωτικής Ελλάδος ευρισκομένην Κοινότητα Γαλατά, προτάσει του Ημετέρου επί της Βιομηχανίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1.

Από της 1ης Νοεμβρίου 1956 αι διατάξεις του υπ' αριθ. 3523)1956 Νομοθ. Διατάγματος «περί οργανώσεως της διανομής της ηλεκτρικής ενεργείας» εφαρμόζονται και επί της ηλεκτρικής επιχειρήσεως υπό την επωνυμίαν «Α.Ε. Ηλεκτροπαραγωγής Πόρου — Γαλατά» και ως πρός την εγκατάστασιν και εκμετάλλευσιν αυτών επί της νήσου Πόρου».

Άρθρον 2.

Έναρξις της μεταβατικής περιόδου δια την εφαρμογήν της διατάξεως της § 2 του άρθρου 4 του υπ' αριθ. 3523)

1956 Νομαθ. Διατάγματος ὡς πρὸς τὸ τιμολόγια πωλήσεως ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ὁρίζεται ἡ 1η Νοεμβρίου 1956.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Βιομηχανίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Β. Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐπεκτάσεως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς νήσου Δήμνου τῆς ὑπὸ τοῦ Οἴκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 272 τῆς 14 Νοεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Νόμου 6002|1934 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 37).

β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ Α. Ν. 816|1948 «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Ν. 6002 παρεχομένης ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς προστασίας καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν», ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 978|1949 (Φ.Ε.Κ. 120).

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 211|10.8.56 πρότασιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Οἴκου Ναύτου.

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 4816.9.56 γνωμοδότησιν Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ καὶ

ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 546|1956 γνωμοδότησιν Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 14.11.1951 Β. Δ|τος περὶ προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των (Φ.Ε.Κ. 301), ὡς τοῦτο ἐκάστοτε ἰσχύει, προβλεπομένη προστασία ἐπεκτείνεται ἐν μέρει, παρεχομένης ἰατρικῆς συνδρομῆς καὶ περιθάλψεως, φαρμάκων ὑπὸ μορφὴν χημικῶν παρασκευασμάτων ἢ ἰδιοσκευασμάτων, φαρμακευτικῶν ἐν γένει εἰδῶν καὶ ἐπιδόματος τοκετοῦ καὶ εἰς μονίμως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς νήσου Λήμνου διαμένοντας:

α) Ἀνέργους ναυτικοὺς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν καὶ

β) Μέλη οἰκογενειῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1956.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀπὸ 30.3|3.4.1951 β. δ|τος περὶ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 272 τῆς 14 Νοεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 15 § 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1538|1950 Νόμου περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου» καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 613|1956 γνωμάτευσιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων Ὑπουργῶν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας καὶ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

1. Ὁ μηνιαῖος μισθὸς τῶν πάσης φύσεως μὴ μονίμων θεραπευτῶν ἰατρῶν, Διευθυντῶν ἰατρείων καὶ ὀδοντιάτρων τοῦ Ι.Κ.Α. ὁρίζεται εἰς δραχμὰς 3.200 προκειμένου περὶ ἰατρῶν παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των ἐντὸς ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν (Υπακ)των ἀριθμούντων 5.000 τοὐλάχιστον δικαιούχων ἰατρικῆς περιθάλψεως προσώπων καὶ εἰς δραχμὰς 3.000 προκειμένου περὶ τῶν λοιπῶν ἰατρῶν.

Ἡ κατάταξις ἐν Υπ)τῶν κατὰ ἀριθμὸν δικαιουμένων ἰατρικῆς περιθάλψεως προσώπων, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. κατ' ἔτος ἐκδιδομένης.

2. Ὁ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον μισθὸς ἀποτελεῖ τὸ σύνολον τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἰατρῶν διὰ τὰς παρ' αὐτῶν παρεχομένας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὑπηρεσίας καὶ δὲν ὑπόκεινται εἰς προσαυξήσεις οἱασδήποτε φύσεως, ἐκτὸς καὶ διὰ γενικῶν μέτρων παρεχομένας, ἐξαιρέσει τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων ἐπιδομάτων καὶ ἀποζημιώσεων, ὡς καὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 § 2 τοῦ Ν. 3083|1954 προβλεπομένου ἐπιδόματος. Ὁ μισθὸς οὗτος ἀφορᾷ ἀπασχόλησιν διὰ τὸ ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ὡράριον τῶν ἰατρῶν, καθ' ἁπάσας τὰς ἡμέρας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Κυριακῶν καὶ ἐξαιρετέων ἑορτῶν καὶ, ἐφ' ὅσον ἡ φύσις τῆς ἀπασχολήσεως ἀπαιτεῖ τοῦτο, κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας.

3. Δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. νὰ ὁρίζηται εἰς περιπτώσεις μειωμένης κινήσεως ἀσθενῶν μισθὸς ἠλαττωμένος κατὰ ποσοστὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν μείωσιν τῆς διαρκείας τῆς ἡμερησίας ἀπασχολήσεως καὶ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἐν τῇ ἑπομένῃ παραγράφῳ καὶ τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα. Δι' ὁμοίας ἀποφάσεως δύναται νὰ ὁρίζεται μηνιαῖος μισθὸς δι' ὡριαίαν ἡμερησίως ἀπασχόλησιν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναλογίας τοῦ μισθοῦ τῆς τακτικῆς ὑποχρεωτικῆς ἀπασχολήσεως δι' ἧς καλύπτεται ἡ ἐξυπηρέτησις τοῦ κατὰ τὴν § 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζομένου ἀριθμοῦ προσώπων καὶ τοῦ ἐν § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου μηνιαίου μισθοῦ.

4. Διὰ τὴν παροχὴν τοῦ περὶ οὗ ἡ § 1 μισθοῦ ὁρίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαιούχων ἰατρικῆς περιθάλψεως τῶν δυναμένων νὰ ἐξυπηρετηθῶν παρ' ἑνὸς θεράποντος ἰατροῦ (παθολόγου ἢ γενικῆς ἰατρικῆς) κατὰ περιοχάς, ἀναλόγως τῆς πυκνότητος τῆς ἐν αὐταῖς κατοικίας τῶν δικαιούχων καὶ τῆς νοσηρότητος αὐτῶν. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν δύναται νὰ εἶναι μικρότερος τῶν 1.500 προσώπων, οὐδὲ μείζων τῶν 3.000 τοιούτων. Κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν ὁρίζεται καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν δυναμένων νὰ ἐξυπηρετηθῶν παρ' ἰατρῶν εἰδικότητος κατ' εἰδικότητα, τῶν σχετικῶν ἀναγκῶν ἐκτιμωμένων βάσει τῆς σχέσεως συχνότητος ἀνάγκης εἰδικοῦ πρὸς τὴν ταύτην θεράποντος ἰατροῦ.

5. Ὁ μηνιαῖος μισθὸς τῶν Διευθυντῶν τμημάτων καὶ κλινικῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ὁρίζεται εἰς δραχμὰς 4.600, τῶν δὲ ἐπιμελητῶν αὐτῶν εἰς δραχ. 3.200.

Ἄρθρον 2.

Τὸ ἐδάφιον β' τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 30|3|3.4.1951 Β. Δ. «περὶ μισθολογίας τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.» ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

Κατ' ἐξαίρεσιν ἡ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία τῶν ἐπὶ σταθμῷ ποιᾷ νομικῷ σχέσει ὑπηρετούντων θεραπευτῶν ἰατρῶν ὁρίζεται εἰς 4½ ὥρας ἡμερησίως. Προκειμένου περὶ ἰατρῶν ἐπισκεπτομένων κατ' οἶκον τοὺς ἀσθενεῖς ἡ ἀνωτέρω διαρκεια τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν χρόνον δ-στις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. καθοριζομένου κατὰ περιοχὰς ἀριθμοῦ κατ' οἶκον ἐπισκέψεων.

Δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἀναλόγως τῶν ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν ν' αὐξομειοῦται μέχρι τοῦ 1|3 αἱ ἀνωτέρω ὧραι ἐργασίας εἴτε γενικῶς, εἴτε δι' ὡρισμένας κατηγορίας, περιφερείας ἢ περιπτώσεις, ἐπερχομένης ἀντιστοίχου αὐξομειώσεως τῶν ἀποδοχῶν περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 1 § 3 καὶ 3 τοῦ παρόντος.

Ἡ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία τοῦ διευθυντοῦ τοξικολογικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀντινοσογικῶν θαλάμων, τῶν ἐμφανιστηρίων σκοτεινῶν θαλάμων καὶ τῶν παρασκευαστῶν τῶν μικροβιολογικῶν ἐργαστηρίων ὁρίζεται εἰς πεντάωρον.

Ἄρθρον 3.

Εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 30.3|3.4. 1951 Β.Δ. «περὶ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.» προστίθεται § 4, ἔχουσα οὕτω:

«4. Εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις ἐπιτακτικῆς ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης ἐπιτρέπεται μετ' ἔγκρισιν τοῦ Δ. Σ. ἡ ἀπασχόλησις τῶν ἰατρῶν θεραπευτῶν καὶ πέραν τῶν ὡρῶν τῆς ἑκάστοτε ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας αὐτῶν. Ἡ διάρκεια τῆς τοιαύτης ἀπασχολήσεως, ὡς καὶ ὁ δι' αὐτὴν καταβλητέος μισθός, δύνανται ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νὰ ὑπερβῶσι δι' ἑκάστην ὥραν τὸ ⅛ τοῦ 1|25 τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 μηνιαίου μισθοῦ, ὁρίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ.

Ἄρθρον 4.

1. Εἰς ἰατροὺς ἐκτελοῦντας ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν δύναται νὰ παρέχηται δι' ἀποφάσεως τῆς Β. Δ. τοῦ Ι.Κ.Α.

πρόσθετος αποζημίωσις μέχρι 10% επί του μισθού των λόγω εξόδων κινήσεως, ήτις δύναται ν' αυξάνη μέχρις 25%, εφ' όσον ούτοι χρησιμοποιούσιν αποδεδειγμένως ίδιων μεταφορικών μέσων προς εκτέλεσιν της τοιαύτης υπηρεσίας των.

2. Εις ιατρούς προσληφθέντας απασχολουμένους εκτός της έδρας του Υπ)τος παρ' ά κατέχουσιν οργανικήν θέσιν και απασχολουμένους επί διηλάσιον τουλάχιστον χρόνον της νομίμως ωρίσμένης διαρκείας απασχολήσεως δύναται να παρέχηται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. πρόσθετος αποζημίωσις μέχρις 100% επί του βασικού μισθού των.

3. Εις ιατρούς υπηρετούντας εις ασφαλιστικήν περιοχήν έτέραν εκείνης, παρ' ή είναι εγκατεστημένοι, λόγω ελλείψεως εν τη περιοχή ταύτη ιατρών της αντιστοίχου ειδικότητος αποδεχομένων να προσφέρωσι τας υπηρεσίας των εις το Ι.Κ.Α., δύναται να παρέχηται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. πρόσθετος αποζημίωσις μέχρι 30% επί του βασικού μισθού των. Ειδικώς, προκειμένου περί περιοχής της νέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, αι ασφαλιστικαί περιοχαί των εν αυτή Υποκαταστημάτων θεωρούνται ως ενιαία ασφαλιστική περιοχή.

Άρθρον 3.

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της πρώτης του επομένου της δημοσιεύσεως αυτού μηνός εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εις τον Ημέτερον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 14 Νοεμβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως της εορτής της Αναλήψεως ως ημέρας ολοκληρωτικής αργίας εις τα επαγγελματικά και βιοτεχνικά καταστήματα Αμφικλείας και μερικής Κυριακής αργίας εις τα παντοπωλεία Αρχανών Κρήτης.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 272 της 14 Νοεμβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν:

Τας διατάξεις του άρθρου 2 § 2 και του άρθρου 6 § 2 του Π. Διατάγματος της 8/14 Μαρτίου 1930 επερί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως», αίτησιν της Ομοσπονδίας Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Αμφικλείας, την υπ' αριθ. 15128)112α)7.7.1956 συμφώνων γνώμην της Υποδιοικήσεως Χωροφυλακής Αμφικλείας, αίτησιν του Συλλόγου Παντοπωλών Αρχανών Κρήτης, του Εργατοπαλληλικού Κέντρου Ηρακλείου Κρήτης, την υπ' αριθ. 55)76)42)6.6.1956 σύμφωνον γνώμην της Διοικήσεως Χωροφυλακής Ηρακλείου Κρήτης και την υπ' αριθ. 23)23.11.1955 όμοιαν του Δημοτικού Συμβουλίου Αρχανών, μετά την υπ' αριθ. 188)40363)7994)24.8.1956 και 195)42808)8550)24.8.1956 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εργασίας και την υπ' αριθ. 527)1956 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

1. Καθιερούμεν την εορτήν της Αναλήψεως του Σωτήρος ως ημέραν ολοκληρωτικής αργίας δι' απαντα τα επαγγελματικά και βιοτεχνικά καταστήματα Αμφικλείας άντι της υπό του άρθρου 29 του Καταστατικού της Ομοσπονδίας Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Αμφικλείας ορισθείσης ως ταιαύτης της 1ης Μαΐου.

2. Κατά ταύτην θα παραμένη ανοικτόν ανά εν εστιατόριον, καφενείον, γαλακτοπωλείον και ζαχαροπλαστείον, δι' περ θα ορίζεται καθ' έκαστον έτος υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του οικείου Συλλόγου.

3. Καθιερούμεν μερικήν Κυριακήν αργίαν εις τα παντοπωλεία της κωμοπόλεως Αρχανών Κρήτης, άτινα θα κλείωσι από της 2ας μ.μ. ώρας.

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 24 Οκτωβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί επεκτάσεως των αρμοδιοτήτων του Νομάρχου επί θεμάτων αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 286 της 23 Νοεμβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Τας διατάξεις του άρθρου 4 του υπ' αριθ. 3200)1955 Νόμου επερί διοικητικής αποκεντρώσεως και β) την υπ' αριθ. 600)1956 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου της Επικρατείας, προτάσει των Ημετέρων επί του Συντονισμού, Εσωτερικών και Εργασίας Υπουργών, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Εκ των διά του από 27.6.1955 Βασ. Διατάγματος (Φ.Ε.Κ. 162 Α', 28.6.1955) εξαιρεθεισών της δικαιοδοσίας των Νομαρχών αρμοδιοτήτων του Υπουργείου Εργασίας μεταβιβάζονται εις ταύτους αι κάτωθι:

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Η έγκρισις των απολογισμών των Κεφαλαίων Αποζημιώσεως Φορτοεκφορτωτών.

Άρθρον 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Η κατά τας διατάξεις των άρθρων 47 έως και 51 του Βασ. Διατάγματος της 15.5.1920 επερί Σωματείων, επιτροπεία και έλεγχος επί των επαγγελματικών σωματείων και μαθητών (περίπτωσις Βδ' του άρθρου μόνου του ως άνω από 28.6.1955 Βασ. Διατάγματος (Φ.Ε.Κ. 162 Α' 28.6.1955)) ασκείται και υπό των Νομαρχών, συμφώνως και προς την διάταξιν του άρθρου 5 § 5 του Ν. 3200) 1955 «περί διοικητικής αποκεντρώσεως».

Άρθρον 3.

Αι αύται, κατά τα προηγούμενα άρθρα 1 και 2, αρμοδιότητες παρέχονται και εις τον Νομάρχην Αττικής, μόνον ως προς την εκτός της περιοχής της νέως Διοικήσεως Πρωτευούσης περιφέρειαν του νομού Αττικής.

Άρθρον 4.

Εις τον Ημέτερον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος Διατάγματος, ούτινος η ισχύς άρχεται μετά δέκα ημέρας από της δημοσιεύσεως του.

Εν Αθήναις τη 23 Νοεμβρίου 1956

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καταργήσεως της § 1 του άρθρου μόνου του β. δ/τος της 22.3/1.4.1939 «περί επιβολής της Κυριακής αναπαύσεως εις Άρταν κλπ.», του β. δ/τος της 24.2/27.3.1948 επερί καθιερώσεως της εκ περιτροπής Κυριακής αργίας εις τα καφενεία και ζαχαροπλαστεία της πόλεως Άρτης» και καθιερώσεως εκ περιτροπής Κυριακής αργίας εις εστιατόρια, μαγειρεία, οινομαγειρεία, καφενεία και ζαχαροπλαστεία της πόλεως Άρτης κατά την χειμερινήν περίοδον.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 256 της 20 Οκτωβρίου 1956)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 6 § 2 του Π. Διατάγματος της 8/14 Μαρτίου 1930 επερί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως», αίτησιν των ενδιαφερομένων εργοδοτικών και υπαλληλικών Οργανώσεων Άρτης, την υπ' αριθ. 5640)24.4.1956 σύμφωνον γνώμην της Νομαρχίας Άρτης, μετά γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εργασίας και την υπ' αριθ. 446) 1956 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Καταργούμεν την § 1 του άρθρου μόνου του Β. Διατάγματος της 22 Μαρτίου — 1 Απριλίου 1939 επερί επιβολής Κυριακής αναπαύσεως εις Άρταν κλπ.» και το Β. Διάταγμα της 24 Φεβρουαρίου — 27 Μαρτίου 1948 επερί καθιερώσεως της εκ περιτροπής Κυριακής αργίας εις τα καφενεία και ζαχαροπλαστεία της πόλεως Άρτης»

καὶ ὁρίζομεν, ὅτι ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει τῆς Ἄρτης λειτουργούντων ἀρτοποιείων, μαγειρείων, ὀλομαγειρείων, καφενείων καὶ ζαχαροπλαστείων μένουν ἀνοικτὰ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς τὰ ἡμίση τούτων, ἐκ περιτροπῆς, μόνον κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον (ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἕως 31ης Μαρτίου), τῆς σειρᾶς αὐτῶν ὁριζομένης ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς καὶ ἅπαντα ἀνοικτὰ κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον (ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου ἕως 31ης Ὀκτωβρίου).

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀναπέμπομεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν τῇ Β. Ἑλληνικῇ Πατασβείᾳ Βίννης τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1956.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

59960/12530/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 27.7.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ταξιθετῶν καὶ ταξιθετριῶν Κινηματογράφων καὶ Θεάτρων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 219 τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.α. ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἐν ἐπικεφαλίδι συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, κατατεθεῖσα παρ' ἡμῖν, συνταχθεῖσα ταῦ ὑπ' ἀριθ. 97)19.9.1956 πρακτικοῦ καταθέσεως ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ταξιθετῶν καὶ ταξιθετριῶν Κινηματογράφων καὶ Θεάτρων Θεσσαλονίκης.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ σήμερον τὴν 27ην Ἰουλίου 1956, ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Διευθυντοῦ ταύτης Κων)νου Κωνσταντινοπούλου, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Δημ. Χατζηνίκος καὶ 2) Λάζ. Σταλιός, ἐκπρόσωποι τῆς Κινηματογραφικῆς Ἑνώσεως Βορείου Ἑλλάδος 3) Γεώργιος Θεοφιλάκος, ἐκπρόσωπος τῶν Ἐπιχειρηματιῶν Θεάτρων καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Γρηγ. Καραντζᾶς, ἐκπρόσωπος τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου, 2) Ἀλέξ. Παπαβασιλείου καὶ 3) Μιχ. Καζαντζιάν, ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Ταξιθετῶν Θεάτρων καὶ Κινηματογράφων Θεσσαλονίκης, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τῶν ὀργανώσεων, ἃς ἐκπροσωποῦμεν, ὑπεφαίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης Συλλογικῆς Συμβάσεως Ἐργασίας, δι' ἧς ρυθμίζονται οἱ ὅροι ἐργασίας κλπ ἰδιαιτέρως ὑποθέσεις τῶν ταξιθετῶν καὶ ταξιθετριῶν Κινηματογράφων καὶ Θεάτρων Θεσ)νίκης, ὡς κάτωθι:

1) Πρόσληψις: α) Καθορίζεται διὰ τῆς παρούσης ὅτι πάντες οἱ κινηματογράφοι καὶ τὰ θέατρα Θεσ)νίκης ὑποχρεοῦνται ν' ἀπασχολῶσιν ἀνωσδήποτε ταξιθέτας ἢ ταξιθετρίας, προσλαμβανομένους ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐλευθέρως, κατ' ἀπόλυτον δικαίωμα ἐπιλογῆς.

β) Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς ἑκαστον κινηματογράφον Α' καὶ Β' προβολῆς ἀπασχολουμένων ὁρίζεται ὁ αὐτὸς ὁ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς χειμερινῆς περιόδου τοῦ 1955. Διὰ τοὺς κινηματογράφους Γ' προβολῆς ὁρίζεται τοὐλάχιστον εἷς ταξιθέτης.

γ) Ἡ πρόσληψις θὰ γίνεται δι' ὡρισμένην περίοδον (θερινὴν ἢ χειμερινὴν), δι' ὃ καὶ τὰ ἀτομικὰ συμβόλαια τῶν ταξιθετῶν καὶ ταξιθετριῶν θεωροῦνται ὡρισμένης διαρκείας καὶ ἡ λῆξις των συμπίπτει μὲ τὴν λῆξιν τῆς σαιζόν.

δ) Αἱ χρονικαὶ περίοδοι καθορίζονται, ἡ μὲν χειμερινὴ ἀπὸ τὰ πρῶτον 15θήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους καὶ λήγει τὸ δεύτερον 15θήμερον τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ ἐρχομένου ἔτους, ἡ δὲ θερινὴ ἀρχομένη ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς χειμερινῆς, λήγει ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ταύτης (κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον), ἀναλόγως πάντοτε τῶν κρατουσῶν κατρικῶν συνηθειῶν.

2) Ὡράριον — Καθήκοντα: α) Ἡ ἐργασία τῶν ταξιθετῶν καὶ ταξιθετριῶν κινηματογράφων ὁρίζεται εἰς ἑπτὰ (8) ὥρας ἡμερησίως.

β) Κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον τὸ ἥμισυ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ταξιθετῶν καὶ ταξιθετριῶν ἑκάστης ἐπιχειρήσεως ὑποχρεοῦται νὰ προσέρχεται ἐκ περιτροπῆς δύο ὥρας πρὸ τῆς ἐναρξέως τῆς προβολῆς, μετὰ δὲ τὴν ἐργασίαν των ταύτην ν' ἀποχωροῦν καὶ ἐπανέρχωνται τὴν 4ην ἀπογευματινὴν καὶ ἐπιμελῶνται τοῦ καθαρισμοῦ τῆς αἰθούσης, ἤτοι ξεσκόνισμα καθισμάτων, καθαριότης ὑαλοπινάκων, διαφημίσεων φωτογραφιῶν, ὑπόδειξιν ἐφθαρμένων καθισμάτων καὶ ἐπιπλων, πάσαν ἀνωμαλίαν τῆς προβολῆς τῆς ταινίας καὶ πάσαν τυχὸν ἀταξίαν τῶν θεατῶν καὶ τῶν περιφερομένων πωλητῶν εἰδῶν τοῦ κυλικείου. Ἐπιπροσθέτως, κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ κινηματογράφου, ὑποχρεοῦνται νὰ ἐπιμελῶνται τῆς καθαρᾶς ἐμφανίσεως τῆς κεντρικῆς εἰσόδου αὐτοῦ καὶ νὰ παρευρίσκωνται εἰς τὰς θύρας κατὰ τὴν ἔξοδον τῶν θεατῶν.

Ἅπαν τὸ ὑπόλοιπον προσωπικὸν τῶν ταξιθετῶν ὑποχρεοῦται νὰ προσέρχεται ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς προβολῆς καὶ ν' ἀποχωρῇ ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς τελευταίας προβολῆς, ὅτε θὰ παραμένῃ ἐκ περιτροπῆς ὡράν ἐκ τούτων, ἥτις δὲν δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τοῦ ἑνὸς τῶν ἀπασχολουμένων, οὐδὲ μεγαλυτέρα τῶν τεσσάρων (4) ταξιθετῶν.

γ) Κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον οἱ ταξιθέται δέον, ὅπως προσέρχωνται δύο ὥρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς προβολῆς.

δ) Τὸ προσωπικὸν τῶν ταξιθετῶν καὶ ταξιθετριῶν δικαιοῦται ἑβδομαδιαίας 24ώρου ἀναπαύσεως.

3) Ὑποχρεώσεις ἐργοδοτῶν: α) Ἑκάστη ἐπιχείρησις δέον νὰ διαθέτῃ ἰδίων χώρον, κατάλληλον δι' ἱματιοθήκην.

β) Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ ἐπιφόρτισις τῶν ταξιθετῶν δι' πάσης ἄλλης προσθέτου ἐργασίας ξένης πρὸς τὰ καθήκοντα τοῦ ταξιθέτου, ὡς καὶ ἡ ἀνάθεσις πάσης ἐργασίας ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ κινηματογράφου.

γ) Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἐπιχείρησις δὲν πρόκειται νὰ συνεχίσῃ τὰς ἐργασίας καὶ κατὰ τὴν συνεχομένην περίοδον (σαιζόν), ἤτοι ἀπὸ χειμερινὸν εἰς θερινὸν, ὑποχρεοῦται αὕτη, ὅπως εἴκοσιν (20) ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τῆς περιόδου εἰδοποιήσῃ ἐγγράφως τὸ προσωπικὸν τῶν ταξιθετῶν διὰ τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἄλλως θὰ θεωρῆται αὕτη παρατεινομένη καὶ διὰ τὴν ἐπερχομένην χρονικὴν περίοδον (σαιζόν).

δ) Ἡ ἐπιχείρησις οὐδέμιαν ὑποχρέωσιν ἀναλαμβάνει νὰ συμπληρώνῃ τὸ ἐλάχιστον ὁρίον ἡμερομισθίου, διότι καθίσταται ἀνέφικτος ὁ τρόπος ἐξακριβώσεως τῶν πραγματικῶν εἰσπράξεων ἐκ φιλοδωρημάτων καὶ ὅταν ὑφίστανται κοιναὶ ταμεῖαι καὶ μονομερῶς.

ε) Τὴν ἐπιχείρησιν βαρύνουν αἱ κατὰ Νόμον εἰσφοραὶ ὑπὲρ Ι.Κ.Α. κλπ. (μερὶς ἐργοδότου).

στ) Ὡσαύτως ἑκάστη ἐπιχείρησις ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ εἰς ἑκαστον ταξιθέτην καὶ ταξιθέτριαν δρχ. ἑκατὸν (100), κατ' ἔτος, δι' ἐπίδομα στολῆς, ἐφ' ὅσον ἤθελεν ἀξιώσει ἡ ἐπιχείρησις τὴν κατασκευὴν ταύτης κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, μὴ δυναμένης τῆς ἀξίας ταύτης νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 250 δραχμάς.

4) Ἀμοιβή προσωπικοῦ: α) Ἡ ἀμοιβὴ τῶν ταξιθετῶν καὶ ταξιθετριῶν συνίσταται ἐκ τοῦ προϊόντος τοῦ φιλοδωρήματος τοῦ εἰσπραττομένου ὑπὸ τῶν εἰσερχομένων θεατῶν, οὓς οἱ ταξιθέται ὑποχρεοῦνται νὰ καθοδηγοῦσιν εἰς τὰ τυχὸν κενὰ καθίσματα καὶ ἐν γένει νὰ προσφέρουν τὴν ταξιθετικὴν των ὑπηρεσίαν εὐκόσμως καὶ ἐξυπηρετικῶς καὶ εἰδικῶς διὰ τὰ θέατρα καὶ ἐκ τοῦ ποσοστοῦ 30% τοῦ προϊόντος τῶν διατιθεμένων προγραμμάτων εἰς τὴν εἴσοδον τῶν θεάτρων.

β) Συμφωνοῦται διὰ τοῦ παρόντος ὅτι ἡ διανομὴ τοῦ προγράμματος εἰς τοὺς κινηματογράφους θὰ γίνεται πάντοτε κατὰ τὴν καθοδήγησιν τῶν θεατῶν εἰς κενὰ θέσιν καὶ οὐδέποτε εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πλατείας ἢ τοῦ ἐξώστου, πλὴν κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον καὶ κατὰ τὴν Α' προβολὴν διατίθεται εἰς τὴν εἴσοδον τῶν κινηματογράφων.

γ) Διὰ τὴν δικαιοτέραν κατανομὴν τῶν ἀπολαβῶν μεταξὺ τῶν ἐν ἑκάστῃ ἐπιχειρήσει ἀπασχολουμένων ταξιθετῶν καὶ ταξιθετριῶν συνιστᾶται παρ' ἑκάστῃ ἐπιχειρήσει κοινὸν ταμεῖον εἰς ὃ κατατίθενται ὑφ' ἑκάστου τὰ φιλοδωρήματα, ἅτινα καθ' ἑκάστην διανέμονται κατ' ἰσομοι-

βίαν μεταξύ των εργαζομένων. Τοῦ παρ' ἑκάστῃ ἐπιχειρήσει κοινοῦ ταμείου προΐσταται εἷς ταξιθέτης ὁριζόμενος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ταύτῃ ἐργαζομένων, εἰς ὃν παραδίδονται οἱ ταξιθέται τὸ ἐκ τῆς ταξιθεσίας προϊόν.

8) Ἡ δαπάνη τῆς ἐκτυπώσεως τῶν προγραμμάτων, τῶν μὲν θεάτρων βαρύνει τὴν ἐπιχείρησιν, τῶν δὲ κινηματογράφων, ἐὰν μὲν ἤθελον ἀναλάβει τὴν ἐκτύπωσιν οἱ ταξιθέται οἰκειοθελῶς, βαρύνει ταύτους, ὅτε δύνανται καὶ δικαιοῦνται ν' ἀναγράφωσιν ἐπ' αὐτῶν διαφόρους διαφημίσεις, τὰ προϊόν τῶν ὁποίων κατατίθεται εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς δαπάνης ἐκτυπώσεως ταύτων.

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν οἱ ταξιθέται ἤθελον δηλώσει εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦσι τὴν ἐκτύπωσιν προγράμματος, τότε ἡ ἐπιχείρησις δύναται νὰ ἐκτυπώσῃ ταῦτο ἢ ἴδιᾳ ἢ νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐκτύπωσιν εἰς διαφημιστικοὺς οἴκους, ὅτε χορηγεῖται δωρεὰν εἰς τοὺς ταξιθέτας πρὸς διανομήν, τῆς δαπάνης βαρυνούσης τὴν ἐπιχείρησιν. Πάντως εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἐπιχείρησις προτίθεται ν' ἀναθέσῃ τὴν ἐκτύπωσιν ἐπιμελημένου προγράμματος εἰς διαφημιστικὸν οἶκον, δύναται νὰ πράξῃ ταῦτο, ὑποχρεωμένη νὰ χορηγῇ τὰ πρόγραμμα δωρεὰν εἰς τοὺς ταξιθέτας.

9) Ὁ καθορισμὸς τοῦ δικαιώματος ταξιθεσίας τῶν θεάτρων, ὡς καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ὑπ' αὐτῶν πωλουμένου προγράμματος, γενήσεται δι' εἰδικοῦ πρακτικοῦ, ὑπογραφησομένου ἐν καιρῷ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἀναγραφομένων ἐκπροσώπων τῶν ταξιθετῶν καὶ τοῦ ἐκπροσώπου τῶν ἐπιχειρηματιῶν θεάτρου, ἅπερ πρακτικὸν, ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς του καὶ τῆς καταθέσεώς του εἰς τὴν Περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν Διαιτησίας Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦν παράρτημα τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, θὰ ἰσχύῃ ἄνευ ἄλλης τινὸς διαδικασίας.

5) Πειθαρχικαὶ ποιναί. Διὰ πᾶσαν παράβασιν ἢ παράπτωμα τῶν ταξιθετῶν ἐπιβάλλονται ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν Διευθυντῶν τῶν ἐπιχειρήσεων αἱ κάτωθι ποιναί:

α) Κατ' ἀρχὴν ἐπίπληξις, ἐν ὑποτροπῇ πρόστιμον μέχρι τοῦ 1/2 τοῦ εἰσιτηρίου πλατείας καὶ εἰς περίπτωσιν βαρυτέρου παραπτώματος ποινὴ ἀργίας μέχρι μιᾶς (1) ἡμέρας.

β) Εἰς περίπτωσιν ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς τῆς ἀργίας δικαιοῦται ὁ τιμωρηθεὶς ν' ἀναφερθῇ εἰς τὴν ὡς ἀνωτέρω συνισταμένην Ἐπιτροπὴν Χορηγήσεως Βιβλιαρίων, ἥτις ἀποφαίνεται τελεσιδίκως ἐπὶ τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς, δυναμένη ν' ἀνακαλέσῃ ἢ νὰ ἐπαυξήσῃ ταύτην.

Εἰς περίπτωσιν ἀνακλήσεως τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ταξιθέτην τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

γ) Ἡ Ἐπιτροπὴ ὡσαύτως εἰς περιπτώσεις σοβαρῶν παραπτωμάτων, αἵτινες ἤθελον ἀναφερθῇ αὐτῇ, δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν προσωρινὴν ἢ ὁριστικὴν ἀφαίρεσιν τῶν βιβλιαρίων τῶν ταξιθετῶν καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν ἀπομάκρυνσίν των ἐκ τῆς ἐργασίας, ἄνευ οἱασδήποτε εὐθύνης καὶ συνεπείας τῶν ἐπιχειρήσεων.

δ) Εἰς περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ μὴ ἐγκαίρου προσελεύσεως τῶν ταξιθετῶν εἰς τὴν ἐργασίαν των δικαιοῦται ἡ Ἐπιχείρησις νὰ μὴ δεχθῇ τοὺς ὑπαιτίους πρὸς ἐργασίαν κατὰ τὴν ἡμέραν μόνον ἐκείνην.

6) Βιβλιάρια Ἐργασίας. Πρὸς ἐξομάλυσιν τῶν σχέσεων μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ ταξιθετῶν συμφωνεῖται ἡ χορήγησις βιβλιαρίων ἐργασίας εἰς τοὺς ταξιθέτας καὶ ταξιθετρίας ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς ὑπαλλήλου τῆς Ὑπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης, ὡς προέδρου, ὁριζομένου μετὰ τοῦ γραμματέως ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἑνὸς ἐκπροσώπου τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ταξιθετῶν, ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τῶν ὀργανώσεών των.

Τὰ ἐν λόγῳ βιβλιάρια ὑποχρεοῦται ἡ ὡς ἄνω Ἐπιτροπὴ νὰ χορηγήσῃ μετὰ τὴν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσίευσιν τῆς παρούσης, ὅτε ἀπαγορεύεται ἡ ἀπασχόλησις ὡς ταξιθέται προσώπου, μὴ ἔχοντος ταιοῦτον βιβλιάριον, πέραν τῶν 20 ἡμερῶν, ἢ καὶ ὑποχρεοῦται ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ χορηγῇ βιβλιάρια εἰς πάντα αἰτοῦντα καὶ ἐπιθυμοῦντα νὰ ἐργασθῇ ὡς ταξιθέτης, ἀπεριορίστως.

Ἡ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν προσωρινὴν ἢ ὁριστικὴν ἀφαίρεσιν τοῦ βιβλιαρίου ταξιθέτου, ἐὰν ἤθελε ὑποπέσει εἰς παράπτωμα, ἅπερ κατὰ τὴν κρίσιν της συνεπάγεται τὴν ἀφαίρεσιν ταύτου.

Ἡ δαπάνη τῆς ἐκτυπώσεως τῶν βιβλιαρίων, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἔξοδα λειτουργίας τῆς Ἐπιτροπῆς βαρύνουν τοὺς ταξιθέτας.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ἧς ἡ διάρκεια ὁρίζεται ἑνὸς ἔτους δυναμένη νὰ παραταθῇ, ἐὰν δὲν καταγγελθῇ, ἐπὶ ἕν ἐπὶ πλέον ἔτος, ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς ὀκτὼ (8) πρωτότυπα καὶ ἔλαβον ἀνὰ ἓν αἱ συμβαλλόμεναι ὀργανώσεις καὶ πέντε (5) παραδόθησαν εἰς τὴν περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν Διαιτησίας Θεσσαλονίκης διὰ τὴν ὑποβολὴν τῶν τεσσάρων (4) εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, πρὸς κατάθεσιν καὶ ἔγκρισιν.

Οἱ συμβαλλόμενοι

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1956

71500/14700/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ παροχῆς δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1956 καὶ Νέου Ἔτους 1957 εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους μισθωτοὺς τῆς χώρας.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 268 τῆς 12 Δεκεμβρίου 1956)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 1901/1951 περὶ κυρώσεως τοῦ ἀ.ν. 1777/1951 περὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 281/1944 καὶ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ.ν. 866/1946»

Ἀποφασίζομεν:

Ἄρθρον 1

1. Οἱ πάσης φύσεως ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως καταβάλλουν εἰς ἕκαστον ἐκ τοῦ ὑπαλληλικοῦ, ὑπηρετικοῦ καὶ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν, μεθ' οὗ συνδέονται διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀορίστου ἢ ὡρισμένου χρόνου, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ σχέσις αὕτη διήρκεσεν ἀπὸ 1.5.1956 μέχρις 24.12.1956 τοὐλάχιστον ἕκαστον οἰκουμενικὸν ἐνίσχυσιν (δῶρον) ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1956 καὶ Ν. Ἔτους 1957, ἴσην πρὸς ἓξ μὲν μηνιαίους μισθοὺς διὰ τοὺς ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένους, 25 ἓξ ἡμερομισθίους διὰ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους.

II. Εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν ἀνωτέρω μισθωτῶν, ὧν ἡ σχέσις ἐργασίας, παρὰ τῷ ὑποχρέῳ εἰς καταβολὴν τοῦ δώρου ἐργοδότῃ δὲν διήρκεσε καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα, διότι, συναφθεῖσα πρὸ ἢ μετὰ τὴν 1.5.1956, ὑπῆρξε ἐντὸς τοῦ ἀπὸ 1.5.1956 μέχρις 24.12.1956 χρονικοῦ διαστήματος ἢ συνήφθη μετὰ τὴν 1.5.1956, θὰ ἰσχύσῃ καταβληθῇ ὡς δῶρον ποσὸν ἴσον πρὸς τὰ 2/25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ ἢ δύο (2) ἡμερομισθίων, ἀναλόγως τοῦ τρόπου ἀμοιβῆς τοῦ μισθωτοῦ, ἀνὰ περίοδον 19 ἡμερῶν διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως αὐτῶν ἐντὸς τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 1.5.1956 μέχρις 24.12.1956.

III. Διὰ χρονικὸν διάστημα μικρότερον τοῦ 19ημέρου καταβάλλεται ἀνάλογον κλάσμα.

Εἰς τὸν χρόνον διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως δὲν ὑπολογίζονται αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ μισθωτὸς, καίτοι μὴ λυθείσης τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ἀπέσχε τῆς ὑπηρεσίας του, λόγῳ ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν ἢ ἀδικαιολογήτως.

Ἄρθρον 2.

1. Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον θέλει ὑπολογισθῇ βάσει τῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ἀποφάσεων ἐκδιαιτήσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 281/1944 ἢ τῶν Νόμων 2053/1952, 2510/1953, 3086/1954 καὶ 3239/1955 ἢ ἐτέρων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ ἀποφάσεων συλλογικῶν ἢ ἄλλων ὀργάνων καθορισμένων κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων, προσηυξημένων τῶν οὕτω καθορισθέντων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων διὰ τῶν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον παρατεθειμένων ἐπ' αὐτῶν αὐξήσεων καὶ ἐπιδομάτων, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν ἐπιδομάτων, προσαυξήσεων καὶ ἀποζημιώσεων, τῶν παρεχομένων λόγῳ πρόσθετης ἀπασχολήσεως, ὑπερωριακῆς ἀπα-

σχολήσεως, δδοιπορικών έξόδων καί πάσης έν γένει παροχής, οίκειοθελώς ύπό τού έργοδότου παρεχομένης, τυχόν άντιθέτων διατάξεων καθ' δσον άφορά τό ύψος τού ήμερομισθίου ή τού μισθού μή έφαρμοζομένων.

ΙΙ. Μισθωτοί, δν τά τής παροχής έν γένει τών δώρων έορτών Χριστουγέννων καί Πάσχα, πλήν τού ύψους τού μισθού ή ήμερομισθίου, έφ' ού άπολογίζονται ταύτα, ρυθμίζονται άλλως, δι' ύπογραφεισών μέχρι τής ένάρξεως τής καταβολής τής πρώτης δόσεως τού παρόντος δώρου συλλογικών συμβάσεων έργασίας ή άλλων πράξεων έκ τών έν τώ παρόντι άρθρω άναφερομένων, θά λάβωσι ταύτα κατά τά ύπό τών συλλογικών συμβάσεων ή πράξεων δριζόμενα.

ΙΙΙ. Είς τούς έργατοτεχνίτας τών καθ' οίονδήποτε τρόπον (άπολογιστικώς, έργολαβικώς κλπ) έκτελουμένων δημοσίων, δημοτικών καί κοινοτικών έργων άπασχολουμένους έπί σχέσει έργασίας τού ίδιωτικού δικαίου καί τούς χειριστάς έκσκαπτικών, άνυψωτικών καί ίσοπεδωτικών μηχανημάτων, τά δώρον θέλει ύπολογισθή βάσει τού ήμερομισθίου τού καθοριζομένου κατ' είδικότητα κατά τό τελευταίον πρό τής ίσχύος τής παρούσης τρίμηνον, ύπό τών οίκείων Έπιτροπών τιμαριθμικής διαπιστώσεως βασικών ήμερομισθίων καί ύλικών.

ΙΥ. Δέν ύπολογίζεται έπίσης τό άντίτιμον τών τυχόν είς είδος χορηγουμένων παροχών, οίον τροφής, οίκήσεως, φωτισμού κλπ., έφ' δσον αί τοιαύται παροχαί δέν προβλέπονται ύπό τών οίκείων συλλογικών συμβάσεων έργασίας ή διαιτητικών ή ύπουργικών άποφάσεων. Συνυπολογίζονται δμως αί τυχόν διά τ' άνωτέρω είδη ένεργούμεναι κρατήσεις έκ τών άποδοχών.

Άρθρον 3.

Ι. Είς άς περιπτώσεις ή άμοιβή τών μισθωτών καθορίζεται δι' έλευθέρας συμφωνίας, έλλείψει είδικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας ή άλλης τινός πράξεως έκ τών έν άρθρω 2 τής παρούσης άναφερομένων, διά τόν ύπολογισμόν τού δώρου διά ταύς έκ τούτων ύπαλλήλους θά ληφθή ύπ' όψιν τό 25πλάσιον τού διά τής έπομένης παραγράφου διά τούς τεχνίτας ή τεχνιτείας, άναλόγως τού φύλου τού μισθωτού, καθοριζομένου ήμερομισθίου, διά δέ τούς έργατοτεχνίτας καί ύπηρέτας τά ύπό τής αύτής παραγράφου καθοριζόμενα κατ' είδικότητα καί φύλον ήμερομίσθια.

ΙΙ. Είς τούς κατά μονάδα έργασίας άμειβομένους τό δώρον θέλει ύπολογισθή βάσει ήμερομισθίου.

Διά τούς τέκνους τεχνίτας δραχ. 48, διά τούς είδικευμένους βοηθούς αύτών καί είδικευμένους έργάτας δραχ. 45, διά ταύς βοηθούς τεχνιτών ύποδηματεργατών καί ραπτεργατών, τούς άνειδικεύτους έν γένει έργάτας δραχ. 42, διά τάς θήλεις τεχνίτρίας καί είδικευμένας έργατρίας δραχ. 40, διά τάς άνειδικεύτους έργατρίας δραχ. 32 καί τέλος διά τούς μαθητευομένους άρμοτέρων τών φύλων δραχ. 16, έφ' δσον δέν προβλέπονται ύπό συλλογικών συμβάσεων έργασίας ή άλλων διατάξεων εύνοϊκώτερα βασικά ήμερομίσθια.

ΙΙΙ. Διά τούς έργαζομένους έπ' άμοιβή κατ' μονάδα έργασίας είς έργοστάσια ύαλουργίας τά ύπό τής προηγουμένης παραγράφου καθοριζόμενα ποσά θά ύπολογισθώσι προσαυξημένα κατά 20%.

Άρθρον 4.

Ι. Τού διά τής παρούσης καθοριζομένου δώρου καί ύπό τάς έν αύτή προϋποθέσεις δικαιούνται παρά τού ύποχρέου πρός ταύτο:

Α) Οί έν καταστάσει στρατεύσεως τελούντες μισθωτοί. Έκ τούτων: α) οί τυχόντες κατά τό άπό 1.5.1956 μέχρι 24.12.1956 χρονικόν διάστημα έπιδόματος στρατεύσεως θά λάβουν δώρον άνάλογον τόσον πρός τό ύψος τού έπιδόματος τούτου, δσον καί πρός τό χρόνον, καθ' δν έδικαιούντο τοιαύτην έντός τής περιόδου άπό 1.5.1956 μέχρις 24.12.1956 καί β) οί άπολυθέντες τών τάξεων τού στρατού μισθωτοί έντός τής περιόδου άπό 1.5.1956 μέχρις 24.12.1956, έφ' δσον, ύπηρετούντες έν τώ στρατώ καθ' αύτήν τήν χρονικήν περίοδον, έδικαιούντο έπιδόματος στρατεύσεως, θά λάβουν τό δώρον των, κατά τμήμα μέν άνάλογον πρός τόν χρόνον τής έν τώ στρατώ ύπηρεσίας των, παρά τού ύποχρέου πρός ταύτο Όργανισμού, κατά τμήμα δέ άνάλογον πρός τόν χρόνον τής άπό τής άπολύσεως των έν τού στρατού μέχρις 24.12.56 ύπηρεσίας των, παρά τού έργοδότου των.

Β) Οί έν καταστάσει άσθενείας τελούντες μισθωτοί. Έκ τούτων: α) οί κατά τήν δημοσίευσιν τής παρούσης τελούντες έν άσθενείᾳ θά λάβουν παρά τού έργοδότου των ώς δώρον ποσόν άνάλογον πρός τόν χρόνον, καθ' δν είργάσθησαν παρ' αύτῳ έντός τής περιόδου άπό 1.5.1956 μέχρις 24.12.1956. Ούτοι συμπληρωματικώς θά τύχωσι παρά τού οίκείου άσφαλιστικού Όργανισμού τού δώρου τού προβλεπομένου ύπό τής άποφάσεως ήμών περί χορηγήσεως δώρου έπί ταίς έορταίς Χριστουγέννων 1956 καί Ν. Έτους 1957 είς τούς συνταξιούχους καί έπιδοτουμένους, λόγω άσθενείας ήσφαλισμένους, έφ' δσον ύπό τάς έν αύτῃ όριζομένας προϋποθέσεις δικαιούνται τοιούτου. β) Δεύτεροι, ών ή άσθένεια καί ή έπιδότησις συνέπεσαν είς χρόνον προηγούμενον τής δημοσιεύσεως τής παρούσης, δικαιούνται ολοκλήρου τού δώρου παρά τού έργοδότου των ή κλάσματος τούτου, άναλόγως πρός τήν διάρκειαν τής έργασιακής αύτών σχέσεως, έντός τής περιόδου άπό 1.5.1956 μέχρις 24.12.1956 καί έάν έτι ή άσθένειά των άπετέλεσε λόγον λύσεως τής μεταξύ αύτών έργασιακής σχέσεως.

Γ) Οί έν καταστάσει διαθεσιμότητος ή ύπό σύστημα έκ περιτροπής έργασίας έργαζόμενοι δικαιούνται διά τόν χρόνον τής τοιαύτης καταστάσεως των τού ήμίσεος τού είς τόν χρόνον τούτον άναλογούντος πλήρους δώρου.

ΙΙ. Έπίσης δικαιούνται δώρου, ύπό τάς έν άρθρω 1 τής παρούσης προϋποθέσεις καί διακρίσεις, καί οί έπί μισθῳ νομικοί σύμβουλοι, δικηγόροι, μηχανικοί, γεωπόνοι, γεωλόγοι καί ίατροί τών Όργανισμών Νομικών Προσώπων Δημοσίου ή Ίδιωτικού Δικαίου, Ίδρυμάτων, Τραπεζών, Άνων, Έταιρειών καί Έπιχειρήσεων έν γένει, ύπολογιζομένου δώρου βάσει τού καταβαλλομένου αύτοῖς μηνιαίου μισθού.

ΙΙΙ. Τού διά τής παρούσης άποφάσεως καί ύπό τάς έν αύτῃ προϋποθέσεις περιεχομένου δώρου δικαιούται καί τό προσωπικόν (μουσικοί, ήθοποιοί καί τεχνῖται) τών Κρατικών Θεάτρων, έπί τῃ βάσει τών καταβαλλομένων αύτῷ άποδοχών.

ΙΥ. Είς τούς ήθοποιούς τών ίδιωτικών θεατρικών έπιχειρήσεων καταβάλλεται δώρον έξ 920 δρχ. ύπό τάς έν άρθρω 1 τής παρούσης όριζομένας προϋποθέσεις.

Υ. Είς τό τεχνικόν προσωπικόν τών θεατρικών έπιχειρήσεων ή ύπό τής παρούσης προβλεπομένη παροχή καταβληθήσεται ύπό τών ύποχρέων πρός ταύτο έργοδοτών παρ' αίς τούτο είργάσθη άπό 1.5.1956 μέχρις 24.12.1956, κατά τά έν άρθ. 1 § ΙΙ τής παρούσης όριζόμενα.

Άρθρον 5.

Ι. Είς τούς είς τά δημόσια έργα καί τάς έποχιακάς έκτελουμένας έργασίας έργαζομένους, ώς καί είς τούς πρός έκτέλεσιν ώρισμένου έργου έργαζόμενους έργατοτεχνίτας, θέλει καταβληθή ώς δώρον 1 ήμερομίσθιον άνά έκτά πραγματοποιηθέντα τοιαύτα ή άναλογον κλάσμα διά τά κάτω τών έκτά πραγματοποιηθέντα έντός τής χρονικής περιόδου άπό 1.5.1956 μέχρις 24.12.1956, τού συνολικού ποσού τού δώρου μή δυναμένου νά ύπερβή τά 25 ήμερομίσθια.

ΙΙ. Είς τούς άπασχολουμένους είς έπεξεργασίαν καί συσκευασίαν άταφίδος θέλει καταβληθή ώς δώρον 1 ήμερομίσθιον άνά πέντε πραγματοποιηθέντα τοιαύτα κατά τό άπό 1.5.1956 μέχρις 24.12.1956 χρονικόν διάστημα, κλάσμα δέ τούτου άναλογον διά τά κάτω τών πέντε πραγματοποιηθέντα τοιαύτα. Τούτο ύπολογίζεται διά μέν τούς έπί ήμερομισθίῳ άμειβομένους κατά τά έν άρθρῳ 3 § ΙΙ τής παρούσης όριζόμενα, έκτός έάν ύπό τών οίκείων συλλογικών συμβάσεων ή άλλων πράξεων έκ τών έν άρθρω 2 τής παρούσης άναφερομένων προβλέπωνται εύνοϊκώτερα ήμερομίσθια, δπότε τό δώρον ύπολογίζεται βάσει αύτών, διά δέ τούς άμειβομένους κατά μονάδα έργασίας (κατασκευαστάς, καρφωτάς σταφιδοδιωτῶν κλπ.) έπί τῃ βάσει τού πηλίκου τής διαιρέσεως τών πραγματοποιηθεισῶν άμοιβῶν κατά τό ώς άνω χρονικόν διάστημα διά τού άριθμού τών πραγματοποιηθέντων ήμερομισθίων, τού συνολικού ποσού τού δώρου μή δυναμένου δι' έκαστον έργάτην νά ύπερβή τά 25 ήμερομίσθια, ούδ' έ-"οστον ήμερομίσθιον —δώρον— νά είναι κατώτερον τών 48 δραχμών.

11. Ειδικώς πρός εξόφλησιν των πραγματοποιηθέντων ημερομισθίων των επί τιμολογίω αμειβομένων σταφιδεργατών Ηρακλείου δέον όπως το σύνολον των πραγματοποιηθεισών αμοιβών από 1.5.1956 μέχρις 24.12.1956 διαιρεθή διά του υπό της οικείας συλλογικής συμβάσεως εργασίας προβλεπομένου ημερομισθίου, τού συνολικού ποσού τών δώρου μή δυναμένου νά υπερβή δι' έκαστον τά 25 ημερομίσθια, ούδέ την αναλογίαν τού 1 ημερομισθίου ανά πέντε πραγματοποιηθέντα τοιαύτα. Ο υπολογισμός ούτος εφαρμόζεται εφ' όσον υπό εν ισχύι συλλογικής συμβάσεως εργασίας δέν προβλέπονται άλλως τά περί καταβολής τού δώρου εις τους μισθωτούς τούτους.

ΙΥ. Εις τούς υφαλοχρωματιστάς, ναυπηγοξυλουργούς και ματσακονιστάς θέλει καταβληθή ως δώρον ανά πέντε πραγματοποιηθέντα κατά τό από 1.5.1956 μέχρις 24.12.1956 χρονικόν διάστημα ημερομίσθια 1 ημερομίσθιον πρός δραχμάς 42 ή αναλογον κλάσμα διά τά κάτω των πέντε πραγματοποιηθέντα, τού συνολικού ποσού τού δώρου μή δυναμένου νά υπερβή τά 25 ημερομίσθια. Διά τους άνωτέρω τά ούτως υπολογιζόμενα ημερομίσθια —δώρα— δέν δύνανται νά υπερβούν τά τέσσαρα κατά τό χρονικόν διάστημα μηνός εντός της ανωτέρω περιόδου.

Τά εγκεκριμένα εργατικά τιμολόγια των υφαλοχρωματιστών και ματσακονιστών προσαυξάνονται κατά ποσοστόν 20% από 20.12.1956 μέχρις 20.1.1957.

Υ. Οι μουσικοί των κέντρων διασκεδάσεως και κοσμικών κέντρων (ταβέρναι) δικαιούνται τού ½ μόνον τού υπό της παρούσης προβλεπομένου δώρου και υπό τας προϋποθέσεις της § 11 τού άρθρου 1 της παρούσης.

ΥΙ. Εις έκαστον εκ των ταξιθετών ή ταξιθετριών εκάστης θεατρικής ή κινηματογραφικής επιχειρήσεως πρώτης προβολής θέλει καταβληθή παρά ταύτης δώρον εν δραχ. 800, της δε δευτέρας ή πολλαπλής προβολής εν δραχ. 630, εφαρμοζομένων αναλόγως των διατάξεων τού άρθρ. 1 της παρούσης.

ΥΙΙ. Τού υπό της παρούσης προβλεπομένου δώρου δικαιούνται και οι άρτεργάται. Εις τούτους το δώρον θέλει καταβληθή παρά των οικείων εργοδοτών δάσει της διά του ακοπόν τούτον διαγωνισθείσης επιβαρύνσεως επί τη κοστολογήσει τού άρτου.

ΥΙΙΙ. Έκαστος των οδηγών αγεραίων επιβατηγών αυτοκινήτων (ταξί αγοραία) δικαιούται πρός απόληψιν δώρου να εισπράττη ολόκληρον την χορηγηθείσαν λόγω των εορτών των Χριστουγέννων και Ν. Έτους αύξησιν της πτώσεως της σημαίας.

Εις ας περιπτώσεις ούτω δέν ήθελον εισπραχθή την διαφοράν ταύτην ή εφ' ών πρόκειται περί οδηγών αυτοκινήτων στερουμένων μετρητού, δικαιούνται νά λάβωσι δώρον παρά των εκμεταλλευτών των αυτοκινήτων και υπό άς προϋποθέσεις και τους όρους της παρούσης αποφάσεως έν δραχμάς 800 κατά τά εν άρθρω 1 της παρούσης.

ΙΧ. Οι οδηγοί αυτοκινήτων εκκινώσεως δόθρων, εφ' όσον δέν αμείβονται διά μηνιαίου μισθού ή ημερομισθίου, άλλά διά ποσοστών ή κατ' αποκοπήν, δικαιούνται τού δώρου υπό τας λοιπάς προϋποθέσεις και διατρίσεις της παρούσης, επί τη βάσει ημερομισθίου δραχ. 48.

Χ. Πρός τών σκοπόν, όπως τύχωσι δώρου και οι περιθάρσι και δοσθοί των εστιατορίων, ζαθεστιατορίων, οινομαγειρείων, ταβερνών κοσμικών κέντρων διασκεδάσεως, καφενείων, καφεζαχαροπλαστείων, αναψυκτηρίων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων και λοιπών συναφών καταστημάτων, ως και το επί της περιπτώσεως προσωπικόν της Διεθνούς Εταιρείας Κλινοπαθών, αύξάνονται επί χρονικόν διάστημα 30 ημερών, άρχόμενον από 20.12.1956, τά κεκανονισμένα εν 10% ή 15% ποσοστά αμοιβής των επί των λογαριασμών των πελατών, κατά 30%, προσδιοριζόμενα ούτως εις 13% και 20%. Το 113 της αύξήσεως ταύτης, προσδιοριζομένου πρός παροχήν δώρου εις τους δοσθούς περιθάρσι, περιέρχεται εις διαιτέρους λογαριασμόν και κατανέμεται κατ' ισομοιρίαν μεταξύ πάντων των εν εκάστω καταστήματι υπηρετούντων δοσθών.

ΧΙ. Πρός τών σκοπόν, όπως τύχη τού διά της παρούσης χορηγουμένου δώρου και το επί ποσοστοίς μόνον αμειβόμενον προσωπικόν των κουρείων και κομμωτηρίων αύξάνονται κατά 30% επί χρονικόν διάστημα 30 ημερών, άρχόμενον από 20.12.1956, αι τιμαί των κουρευτικών και λοιπών εν τοις ως άνω καταστήματι παρεχομένων υπηρεσιών. Το εκ της αύξήσεως ταύτης ποσόν, μετά το εξ αύτού παροχήν 150 δραχμών δι' έκαστον δοσθούς κουρείων και 200 δραχμών δι' έκαστον δοσθούς κομμωτηρίου, θέλει κατανεμηθή κατ' ισομοιρίαν μεταξύ πάντων των τεχνιτών και τεχνιτριών εκάστου κουρείου ή κομμωτηρίου, αποκλεισμένων των προσωπικών εργαζομένων εργοδοτών.

ΧΙΙ. Προς απόληψιν δώρου υπό των επί ποσοστοίς αμειβομένου προσωπικού των εν τη χώρα λειτουργούντων λουτρών καθαριότητος, αύξάνονται κατά ποσοστόν 15% αι τιμαί των εισιτηρίων και διά χρονικόν διάστημα 30 ημερών, αρχόμενον από 20.12.1956. Το εκ της αύξήσεως ταύτης προερχόμενον προϊόν διανεμηθήσεται κατ' ισομοιρίαν μεταξύ πάντων των ανωτέρω μισθωτών.

ΧΙΙΙ. Επίσης, προς παροχήν τού υπό της παρούσης προβλεπομένου δώρου εις το προσωπικόν των στιλβωτηρίων αύξάνονται από 20.12.1956 μέχρις 20.1.1957 κατά ποσοστόν 30% αι τιμαί τού στιλβώματος. Το εκ της αύξήσεως ταύτης συγκεντρούμενον ποσόν διανεμηθήσεται κατ' ισομοιρίαν μεταξύ πάντων των εν εκάστω καταστήματι εργαζομένων μισθωτών (υπαλλήλων κλπ.), των απασχολουμένων με την εξυπηρέτησιν τού πελάτους τού στιλβωτηρίου, μη εφαρμοζομένων εν προκειμένω των διατάξεων τού άρθρου 1 της παρούσης.

ΧΙΥ. Εις έκαστον εκ του επί ποσοστοίς αμειβομένου προσωπικού των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου και των επαγγελματικών οργανώσεων, εις τους επί ποσοστοίς αμειβομένους εισπράκτορας και παραγωγούς (πλασιέ) των πάσης φύσεως επιχειρήσεων τους απασχολουμένους παρ' ενί μόνον εργοδότη, ως και εις τους ζυγιστάς των δημοτικών στατήρων, χορηγείται, υπό τας εν άρθρω 1 της παρούσης προϋποθέσεις και περιορισμούς, δώρον εν δραχμών 920, εντός εάν υπό των οικείων συλλογικών συμβάσεων, εσωτερικών κανονισμών ή άλλων σχετικών διατάξεων προβλέπεται ή χορήγησις μεγαλυτέρου ποσού δώρου.

ΧΥ. Οι εκ των μισθωτών αμειβόμενοι διά ποσοστών ή φιλοδωρημάτων και μισθού ή ημερομισθίου εις χρήμα δικαιούνται δώρου επί τού μισθού ή ημερομισθίου, όπερ λαμβάνουσιν, εφαρμοζομένων κατά τά λοιπά των διατάξεων της παρούσης. Το δώρον τούτο είναι άσχετον και δέν συμφορίζεται πρός το δώρον, ούτινος δικαιούται οι περιθάρσι δάσει των διατάξεων της § Χ του παρόντος άρθρου.

Άρθρον 6

Προς απόληψιν δώρου υπό των απασχολουμένων εις μη μόνιμον εργοδότην και επί τιμολογίω ή κατά μοιράδι εργασίας αμειβομένων, ως εκδορομαγείρων, εργατών καπνεργασίας έντερων, συντηρητών ζώων, ελαιοσακκιαστών, καροεργατών, ραπτεργατών, φορτοεκφορτωτών μη διεπομένων υπό της επερί φορτοεκφορτωτών λιμένος ή ξηράς κειμένης νομοθεσίας κλπ., ούδέναται τά νομίμως εγκεκριμένα ή συμπεφωνημένα τιμολόγια αμοιβής ούτων κατά 30% από 20.12.1956 μέχρις 20.1.1957.

Άρθρον 7.

Τού υπό της παρούσης προβλεπομένου δώρου και υπό τας εν αυτή προϋποθέσεις και διακρίσεις δικαιούνται και οι μισθωτοί των γεωργοκτηνοτροφικών επιχειρήσεων (βαμβακοπαγίων, λαχανοκήπων, ανθοκήπων, κτηνοτροφείων κλπ.), εφ' όσον αι σχέσεις τούτων διέπονται υπό συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή άλλων πράξεων εν τών εν άρθρω 2 της παρούσης αναφερομένων ή υπάγονται εις την Ο.Α.Ε.Ε. ή τον ΙΚΑ, ως και το προσωπικόν των γεωργοκτηνοτροφικών εργασιών των ασκουμένων υπό τού Δημοσίου, Δημοσίων Εταιρειών, συνεταιριστικών οργανώσεων και λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, ανεξαρτήτως της υπαγωγής του εις την ασφάλισιν του ΙΚΑ ή του καθορισμού των αποδοχών του δια συλλογικών συμβάσεων ή σχετικών πράξεων.

Άρθρον 8

Οι απασχολούμενοι εις πλείονας του ενός εργοδότας και αμειβόμενοι επί μισθώ ή ημερομισθίω ή ωρομισθίω δι τύχωσι παρ' εκάστου εκ τών μεθ' ών εκ τούτων συνδέονται δια σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου δώρου ίσου προς το ποσόν των αποδοχών, ας έλαβον παρ' εκάστω κατά τον τελευταίον προ της δημοσιεύσεως της παρούσης ή προ

της λίστας της εργασιακής σχέσεως μήνα, εφαρμοζομένων και εν προκειμένω των προϋποθέσεων και περιορισμών των λοιπών διατάξεων της παρούσης αποφάσεως.

Άρθρον 9.

Αι διατάξεις της παρούσης δεν έχουν εφαρμογήν εις τας κάτωθι περιπτώσεις:

1) Επί εργατών και λοιπών, εκτός των εν άρθρω 7 αναφερομένων γεωργικών ή κτηνοτροφικών εργασιών.

2) Επί του οικοεργαζομένου προσωπικού (υπηρετριών, θαλαμηπόλων, παιδαγωγών, νηπιούρων, μαγείρων κλπ.).

3) Επί των κατ' οίκον εργαζομένων εις κωμοπόλεις (Δήμους ή Κοινότητας) πληθυσμού κατωτέρου των 6 χιλ. κατοίκων.

Άρθρον 10.

1. Η υπό της παρούσης προβλεπομένη έκτακτος οικονομική ενίσχυσις (δώρον) σημειούται πρός πίστωσιν επί ακόπου δώρου επί ταις εορταίς Χριστουγέννων κ.ε. ετέραν παροχήν πλην της περιπτώσεως κρατήσεων εκ των αποδοχών του μισθωτού, επί τω ακοπώ καταβολής τοιούτων δώρων, καθ' ην αι κρατήσεις ούται θα καταβληθούν επί πλέον ταύτης.

2) Εάν ο εργοδότης καταβάλη εις τους παρ' αυτώ απασχολουμένους μισθωτούς αποδοχάς υπολειπομένας των καθοριζομένων υπό συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή παφάσεων επιτροπών διαιτησίας και υπαργικών αποφάσεων, δεν δύναται το επί πλέον ποσόν να συμψηφισθή πρός την υπό της παρούσης προβλεπομένην παροχήν.

Άρθρον 11.

Επιχειρήσεις, αίτινες λόγω οικονομικών δυσχερειών έργησαν από 1.5.1956 και έφεξής μέχρι της δημοσιεύσεως της παρούσης, δύνανται να καταβάλωσι τα υπό των διατάξεων της παρούσης προβλεπόμενον δώρον, μειωμένον κατά το ήμισυ μέν, εάν έργησαν συνεχώς και ολοκληρωτικώς επί χρόνον πλέον του μηνός, κατά τα 2/3 δε αυτού, εάν έργησαν πλέον των δύο μηνών εντός του χρονικού τούτου διαστήματος.

Άρθρον 12.

Η υπό της παρούσης προβλεπομένη έκτακτος οικονομική ενίσχυσις (δώρον) υπόκειται εις τας υπέρ των οικείων Ασφαλιστικών Οργανισμών καθοριζομένας κρατήσεις και εισφοράς καταβλητέας εις τέσσαρας (4) μηνιαίας δόσεις, δυνεις, εξ ών η πρώτη την 15ην Ιανουαρίου 1957.

Τα υπό της παρούσης προβλεπόμενον δώρον, όπερ εν ουδεμιά περιπτώσει επιτρέπεται να καταβληθή εις είδος, άλλ' εις χρήμα μόνον, δύναται να καταβληθή εις δύο δόσεις, εξ ών η μία εξ 60% μέχρι της 24.12.1956, η δε δευτέρα εκ 40% μέχρι της 10ης Ιανουαρίου 1957. Εν η περιπτώσει το όλον ποσόν του δώρου δεν υπερβαίνει τας 750 δραχμάς, καταβληθήσεται εις μίαν δόσιν.

Ωσαύτως, εάν η πρώτη δόσις είναι κατωτέρα των 750 δραχμών, συμπληρωθήσεται αύτη μέχρι του ποσού τούτου, το δε υπόλοιπον καταβληθήσεται εις δευτέραν δόσιν.

Άρθρον 13.

Το υπό της § 3 της υπ' αριθ. 23845/1835/30.8.1951 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών, Εργασίας και Εμπορικής Ναυτιλίας, ως και της § 1 του κεφ. Ε' της υπ' αριθ. 23845/1835/29.9.1951 εγκυκλίου των αυτών Υπουργών, αριζόμενον δώρον φορτοεκφορτωτών κλπ. υπολογίζεται βάσει του υπό της υπ' αριθ. 74960/1955 αποφάσεως ημών καθοριζομένου ημερομισθίου, προσαυξημένου κατά 15% και διά 30 το πολύ ημερομίσθια διά τας εορτάς των Χριστουγέννων κ.ε. προσαυξανομένων περαιτέρω ιδίως διά τους φορτοεκφορτωτάς των νεισαμπλήκτων περιοχών των Ιωνίων Νήσων κατά 30% επί πλέον.

Το εις τους εργάτας της κομιστικής υπηρεσίας της Ελευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης καταβλητέον υπό τας εν άρθρω 1 της παρούσης προϋποθέσεις δώρον υπολογισθήσεται βάσει του τεμαρτού εξ ών ημερομισθίου υπαγομένης εις την ασφάλισιν του ΙΚΑ, μη δυναμένου εν πάση περιπτώσει να είναι ανώτερον του υπό της προηγουμένης παραγράφου καθοριζομένου τοιούτου.

Η παρούσα, κυρωθησομένη από της υπογραφής της, δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 8 Δεκεμβρίου 1956.

71646/8332/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παροχής έκτάκτου οικονομικής ενισχύσεως επί ταις εορταίς των Χριστουγέννων εις τους άνεργους μη επιδοτουμένους εκ του Ο.Α. και Α.Α.

Εχοντες υπ' όψιν ότι υπάρχουν άνεργοι μη επιδοτούμενοι παρά του Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας ή άλλων ασφαλιστικών φορέων, ους μη συγκεντρούντες τας κατά τον νόμον προϋποθέσεις επιδοτήσεως και επιθυμούντες όπως ούτοι ενισχυθώσιν οικονομικώς λόγω των επιουσιών ανεργιών κατά τας εορτάς των Χριστουγέννων και Νέου Έτους

Αποφασίζομεν

Όπως υπό του Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας καταβληθή επί ταις εορταίς εκτάκτου βοηθήμα εις τους ηφαλισμένους δι' οιασδήποτε κλάδου ασφαλίσεως εις το Ι.Κ.Α. ή έτερον Κλαδικόν Ασφαλιστικόν Ταμείον, εφ' όσον τυγχάνουν άνεργοι και δεν επιδοτούνται ή συνταξιοδοτούνται παρ' αυτού ή του Δημοσίου κατά τα κατωτέρω οριζόμενα".

1) Του βοηθήματος δικαιούνται οι: α) Εχοντες πραγματοποιήσει διανοσίας (200) ομοίχιστον ημέρας ασφαλιστέας εργασίας από της 1ης Ιανουαρίου 1954 μέχρι 31ης Οκτωβρίου 1956, ούχι δε πλειοτέας των πεντήκοντα (50) ημερών από της 1ης Μαΐου 1956 και εφεξής και β) Εχοντες εγγραφή ως άνεργοι εις τα οικεία Γ.Ε.Ε. από της 1ης Ιανουαρίου ε.ε. μέχρι 15ης Νοεμβρίου 1956 δι' εκθέσεως ή ανανεώσεως εντός της προθεσμίας ταύτης ατομικού δελτίου ανεργίας, εφ' όσον ο ενδιαφερόμενος άνεργος κατοικεί εις Κέντρον εις ο λειτουργεί τοιούτον Γ.Ε.Ε.

2) Διά την απόδειξιν των περί ων η προηγουμένη παραγράφου προϋποθέσεων απαιτείται η προσαγωγή:

α) Ασφαλιστικού βιβλιαρίου του Οργανισμού, εις ον ο άνεργος τυγχάνει ηφαλισμένος διά τον κλάδον ασθενείας των ημερών εργασίας, αίτινες αναφέρονται εις την οικείαν στήλην ανακεφαλαιώσεως των εν λόγω βιβλιαρίων, μη συμπολογιζομένων εκείνων, αι μη φέρουν εφ' όσον ούτοι επαληθεύονται και εκ των ανά χείρας των ηφαλισμένων ασφαλιστικών βιβλιαρίων ή σχετικών βεβαιώσεων των αρμοδίων Υπηρεσιών και

β) Του εν τη προηγουμένη παραγράφω εδ. β' αναφερομένου εν ισχύι ατομικού δελτίου ανεργίας εις ας πόλεις λειτουργεί Γραφείον Εύρεσιν Εργασίας.

3) Το ποσόν το περί ού η παρούσα βοηθήματος ορίζεται εις δραχμάς διακοσίας πεντήκοντα (250) διά τους άρρενας και εκατόν πεντήκοντα (150) διά τας θήλεις δικαιούχους.

4) Προκειμένου περί ανέργων κατά κύριον επάγγελμα καπηλευτών το ποσόν του βοηθήματος ορίζεται εις δρχ. εκατόν πεντήκοντα διά τους άρρενας και εκατόν (100) διά τας θήλεις δικαιούχους, προκειμένου δε περί ανέργων οικοδόμων εις δραχμάς εκατόν.

5) Του περί ού η παρούσα βοηθήματος δικαιούνται:

α) Οι άνεργοι μακαρονοτεχνίται, μιλεργάται, υπάλληλοι κυλινδρομύλων Αθηνών — Πειραιώς και οι ιαλουργοί επί προσαγωγή του ασφαλιστικού βιβλιαρίου του οικείου αυτών ασφαλιστικού Οργανισμού και ατομικού δελτίου ταυτότητος κατά τα ανώτερον εν παρ. 2 εδ. β' ορίζόμενα.

β) Οι ηθοποιοί, υποβολείς, μουσικοί και χορευταί θεάτρου, ως και οι υπάλληλοι κινηματογραφικών επιχειρήσεων, επί τη προσαγωγή ονομαστικής καταστάσεως του Ταμείου Συντάξεως Ηθοποιών, εμφανούσης ότι τυγχάνουσιν ηφαλισμένοι παρ' αυτώ και ότι τυγχάνουσιν άνεργοι ή, εφ' όσον δεν τυγχάνουσιν ηφαλισμένοι παρά τω ώνω Ταμείω, ασφαλιστικού βιβλιαρίου του οικείου ασφαλιστικού Οργανισμού, ως και βεβαιώσεως περί της ανεργίας των της οικείας επαγγελματικής των οργανώσεως. Η οικονομική ενίσχυσις αυτών ορίζεται εις δραχμάς διακοσίας πεντήκοντα (250) διά τους άρρενας και εκατόν πεντήκοντα (150) διά τας θήλεις δικαιούχους.

γ) Οι μισθωτοί των κέντρων διασκεδάσεως επί τη προσαγωγή ονομαστικής καταστάσεως υπ. 3αλλομένης υπό της οικείας επαγγελματικής οργανώσεως και βεβαιώσεως περί

της ανεργίας των. Η οικονομική ενίσχυσις τούτων ορίζεται εις δραχμάς διακοσίας (200).

δ) Οι δικαίωμα αποφάσεων των Επιτροπών εκ περιτροπής εργασίας άρτιεργαίων εργαζόμενοι εκ περιτροπής άρτιεργάται και δη εκ δραχμών διακοσίων (200) οι υπαχθέντες εις την εκ περιτροπής εργασίαν μέχρι 31ης Αυγούστου έ. έ., εκ δραχμών δε εκατόν (100) οι υπαχθέντες εις την εκ περιτροπής εργασίαν μετά την εν λόγω ημερομηνίαν.

ε) Οι ησφαλισμένοι παρά τω Ο.Α. και Α.Α., ων η λόγω ανεργίας επιδότησις έληξε μετά την δην Μαΐου έ. έ., εφ' όσον διατελούν είσέτι εν ανεργία, δεν δικαιούνται δι δι' οιονδήποτε λόγον της επί ταις εορταίς Χριστουγέννων 1956 οριζομένης εκτάκτου οικονομικής ενισχύσεως διά τους λόγω ανεργίας επιδοτουμένους ανέργους.

6) Εις ην περίπτωσιν διαπιστούται καταβολή εκτάκτου οικονομικής ενισχύσεως προηγουμένων ετών, μολονότι ο ενδιαφερόμενος δεν έτελει εν ανεργία, το αχρεωστήτως καταβληθέν ποσόν συμψηφίζεται προς το διά της παρούσης οριζόμενον. Ωσαύτως πάσα εν γένει αχρεωστήτως εισπραξις έκτακτου οικονομικής ενισχύσεως συμψηφίζεται προς τας πάσης φύσεως παροχας Κοινωνικής Ασφαλίσεως, εις πίστωσιν του Ο.Α. και Α.Α.

7. Ο Οργανισμός Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας θέλει μεριμνήσει διά την καταβολήν του περί ού η παρούσα έκτακτου βοηθήματος διά των κατά τόπους Υπηρεσιών αύτου ή του Ι.Κ.Α. εις δε τους τυχόν χρηματοποιουμένους καθ' υπηρεσίαν υπαλλήλους των ως άνω Οργανισμών και του Υπουργείου Εργασίας θέλει καταβληθή αποζημίωσις κατά τα δι' αποφάσεως ημών καθοριζόμενα.

8) Η καταβολή του περί ου η παρούσα βοηθήματος άρχεται την 21ην Δεκεμβρίου έ. έ. και λήγει την 5ην Ιανουαρίου 1957.

9) Η παρούσα κυρωθήσεται διά νόμου.

Εν Αθήναις τη 10 Δεκεμβρίου 1956

71645/8333/1956 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παροχής έκτάκτου οικονομικής ενισχύσεως επί ταις εορταίς των Χριστουγέννων των εν τω Ο.Α.Δ.Α. επιδοτουμένων ανέργων.

Έχοντες υπ' όψιν τας κατά τας ημέρας των Χριστουγέννων επηυξημένας ανάγκας των εκ του Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας επιδοτουμένων ανέργων και επιθυμούντες όπως ούτοι ενισχυθώσιν οικονομικώς προς αντιμετώπισιν των εκτάκτων ως άνω αναγκών των

Αποφασίζομεν

1) Όπως οι εκ του Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας επιδοτούμενοι άνεργοι έ. έ. τύχωσι εκτάκτου οικονομικής ενισχύσεως επί ταις εορταίς Χριστουγέννων 1956 κατά τα κατωτέρω οριζόμενα:

α) Οι ησφαλισμένοι, ων ήρξατο η επιδότησις λόγω ανεργίας μέχρι και της 5ης Οκτωβρίου έ. έ., δικαιούνται ενισχύσεως ίσης προς το επίδομα ανεργίας ενός μηνός, ήτοι 25 ημερησίων επιδομάτων.

β) Οι ησφαλισμένοι, ων ήρξατο η λόγω ανεργίας επιδότησις μετά την 5ην Οκτωβρίου έ. έ. και μέχρι της 10ης Νοεμβρίου έ. έ., δικαιούνται ενισχύσεως ίσης προς το επίδομα ανεργίας ενός 15ημέρου, ήτοι 12:12 ημερησίων επιδομάτων.

γ) Άνεργοι απολυθέντες της εργασίας των πρό της 25ης Νοεμβρίου και ων η επιδότησις ήρξατο μετά την 10ην του ιδίου μηνός και μέχρι της 15ης Δεκεμβρίου έ. έ., δικαιούνται έκτάκτου οικονομικής ενισχύσεως ίσης προς οκτώ (8) ημερήσια επιδόματα.

2) Εν τη εννοία των τελούντων εν επιδοτήσει κατά την 15ην Δεκεμβρίου έ. έ. ησφαλισμένων, περί ων η προηγουμένη παράγραφος, περιλαμβάνονται και οι ησφαλισμένοι, ων ανεστάλη η επιδότησις λόγω ολιγοημέρου ασθενείας, βεβαιουμένης υπό του Ι.Κ.Α. και οίτινες πάντως δεν δικαιούνται πλέον παρ' αυτού δώρου επί ταις εορταίς.

3) Η καταβολή της περί ης η παρούσα εκτάκτου οικονομικής ενισχύσεως υπάγεται εις την υπό του άρθρου 27 Ν.Δ. 2961/54 προβλεπομένην προθεσμίαν, ως ημερομηνίας έναρξεως καταβολής οριζομένης της 21ης Δεκεμβρίου έ. έ.

4) Η παρούσα κυρωθήσεται διά νόμου.

Εν Αθήναις τη 10 Δεκεμβρίου 1956

67357/2229/1956 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί χορηγήσεως δώρου δι' εορτάς Χριστουγέννων και Ν. Έτους 1956 εις συνταξιούχους Οργανισμών κυρίας και επικουρικής ασφαλίσεως αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας.

Έχοντες υπ' όψιν

α) Τας διατάξεις του άρθρου 2 του υπ' αριθ. 191 1944 Νόμου περί εξομοιώσεως του Υπουργού Οικονομικών προς προβαίνει εις τροποποιήσεις των φορολογικών συντελεστών.

β) Την υπ' αριθ. 5245/35.11.50 απόφασιν της Νομισματικής Επιτροπής και

γ) Τας κρατούσας οικονομικάς συνθήκας

Αποφασίζομεν

Εγκρίνομεν την χορήγησιν επ' ευκαιρία των επετειμένων εορτών των Χριστουγέννων και του Νέου Έτους 1957

1. α) Εις εκαστον των συνταξιούχων και δοθησομένων (τύπου συντάξεως των Οργανισμών κυρίας και επικουρικής ασφαλίσεως, αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας, δώρου ίσου προς το ποσόν μιας μισθίας συντάξεως ή ενός μισθίου δοθησομένου μετά των αναλογούντων πάσης φύσεως επιδομάτων.

Τού κατά τ' ανωτέρω δώρου δικαιούνται οι συνταξιούχοι ή δοθησόμενοι (τύπου συντάξεως), εφ' όσον έχει διαταχθή ή θέλει διαταχθή ή έναρξις της συνταξιοδοτήσεώς των από της 1ης του μηνός Δεκεμβρίου 1956. Εις περίπτωσιν ενάρξεως της συνταξιοδοτήσεως από 2 - 31 Δεκεμβρίου 1956, οι δικαιούχοι θα λάβωσι τόσα τριακοστά τού ως άνω δώρου, όσαι αι ημέραι του μηνός Δεκεμβρίου έ. έ. καθ' ας συνταξιοδοτούνται.

β) Εν περιπτώσει συρροής συντάξεων ή δοθησομένων (τύπου συντάξεως) εκ πλειόνων Ασφαλιστικών Οργανισμών κυρίας ασφαλίσεως το δώρον καταβάλλεται εκ μιάς μόνον πηγής και ισούται προς την λαμβανομένην μεγαλυτέραν σύνταξιν ή δοθησομένην, κατανεμόμενον κατ' ισομοιρίαν μεταξύ των συνταξιοδοτούντων Οργανισμών. Εν τοιαύτη περιπτώσει η καταβολή εις τον δικαιούχον όλου τού δώρου ενεργείται αμέσως παρά τού παρέχοντος την μεγαλυτέραν κατά ποσόν σύνταξιν ή δοθησομένην Οργανισμού, διαπραγμένου τούτου τα αναζητήσει παρά των λοιπών συνταξιοδοτούντων Οργανισμών τα κατ' εφαρμογήν της παρούσης αναλογούντα και βαρύνοντα τούτους ποσά, μη επιβαρυνομένου πάντως εν ουδεμιά περιπτώσει εκάστου των Οργανισμών ταύτων διά ποσού μείζονος της παρ' αυτού κατοβαλλομένης μηνιαίας συντάξεως. Εν περιπτώσει συρροής συντάξεων ή δοθησομένων (τύπου συντάξεως) είτε μόνον εξ ενός Οργανισμού κυρίας ασφαλίσεως και ενός Οργανισμού επικουρικής ασφαλίσεως, είτε μόνον εκ δύο Οργανισμών επικουρικής ασφαλίσεως, τα δώρα καταβάλλεται και εκ των δύο πηγών.

Κατ' εξαίρεσιν εν περιπτώσει συρροής συντάξεων ή δοθησομένων εκ πλειόνων Ασφαλιστικών Οργανισμών, εξ ων ο εις λόγω οικονομικής αδυναμίας δεν καταβάλλει το υπό της παρούσης προβλεπόμενον δώρον εις ούδενα των συνταξιούχων του, τούτο καταβάλλεται υπό τού ετέρου Οργανισμού ή των ετέρων Οργανισμών κατά τα εν τω παρόντι εδαφίω β ως άνω οριζόμενα.

γ) Εν περιπτώσει συρροής συντάξεων ή δοθησομένων (τύπου συντάξεως) εξ Ασφαλιστικού Οργανισμού και τού Δημοσίου το δώρον θα καταβληθή υπό τού συνταξιοδοτούντος Οργανισμού. Εν τη περιπτώσει ταύτη, δεν τα υπό του Οργανισμού καταβλητέον ποσόν είναι κατώτερον κατά ποσόν εκείνου, όπερ θα ελάμβανεν ο δικαιούχος εκ τού Δημοσίου Ταμείου, την επί πλέον διαφοράν λαμβάνει

ὁ συνταξιοῦχος παρὰ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, ἐξ οὗ λαμβάνει τὴν σύνταξίν του ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ διαβεβαιώσεως τοῦ οἰκείου Ὀργανισμοῦ, ἐφαπτομένης τὸ καταβλητέον αὐτῷ παρὰ τούτου ποσὸν δώρου.

ΙΙ. Εἰς ἑκαστον τῶν ὑπὸ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἀρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐπιδοτουμένων λόγῳ ἀσθενείας ἠσφαλισμένων, προκειμένου μὲν περὶ τῶν συμπληρούντων τετράμηνον συνεχῆ ἐπιδότησιν κατὰ τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1955 δώρου ἴσου πρὸς εἴκοσι πέντε (25) ἡμερήσια ἐπιδόματα ἀσθενείας, προκειμένου δὲ περὶ τῶν μὴ συμπληρούντων τετράμηνον ὡς ἄνω συνεχῆ ἐπιδότησιν, δώρου ἴσου πρὸς ἓν ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀσθενείας δι' ἑκάστου πενθημέρου ἐπιδοτηθείσης ἀσθενείας.

Τοῦ δώρου δικαιοῦνται αἱ ἀνωτέρω ἐπιδοτούμεναι ἠσφαλισμέναι, ἐφ' ὅσον μία τοὐλάχιστον ἡμέρα ἐπιδοτήσεως ἐμπίπτει εἰς τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1956.

Ὡς ἐπίδομα διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κατὰ τ' ἀνωτέρω δώρου ἰσχύει τὸ παρ' ἑκάστου ἐπιδοματούχου λαμβανόμενον ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀσθενείας μετὰ τῶν τυχὸν ἐπὶ τούτου προσαυξήσεων (λόγῳ οἰκογενειακῶν κλπ.).

ΙΙΙ. Ἡ καταβολὴ τοῦ περὶ οὗ ἡ παροῦσα δώρου θέλει ἀρχίσει τὴν 22αν Δεκεμβρίου 1956.

ΙΥ. Τὸ δῶρον, περὶ οὗ ἡ παροῦσα, ἀπαλλάσσεται πάσης ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ τρίτων κρατήσεως, ὡς καὶ τῶν ὑπὲρ οἱουδήποτε Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ὑποκειμένων μόνον εἰς τὸν ἀναλογοῦντα τέλος χαρτοσήμου.

Υ. Τὸ διὰ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον παρέχεται μόνον ἐφ' ὅσον ὑφίστανται αἱ σχετικαὶ οἰκονομικαὶ δυνατότητες παρὰ τοῖς οἰκείοις Ὀργανισμοῖς καὶ μετ' ἀποφασιν τῶν Διοικητικῶν αὐτῶν Συμβουλίων δικαιολογούντων τὴν δυνατότητα ταύτην.

Ἡ παροῦσα ΝΔ/λεῖ δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Δεκεμβρίου 1956

313129/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ τοῦ ἐπιδόματος ἐπὶ ἑορταῖς Χριστουγέννων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κλπ.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Α.Ν. 1502/1950, τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Α.Ν. 1537/50, τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ Ν. 1811/1951 καὶ 8 τοῦ Ν.Δ. 2195/1952, καθορίζομεν ὡς κάτωθι τοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις καταβολῆς τοῦ ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων προβλεπομένου ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1956.

Ἄρθρον 1

1. Τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1956 ἐπίδομα θὰ καταβληθῇ

α) εἰς τοὺς δημοσίους πολιτικοὺς ὑπαλλήλους

β) εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς ἐν γένει

γ) εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἀτμηλάτων Σιδηροδρόμων

δ) εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως τῶν τροχιοδρόμων Θεσσαλονίκης

εἰ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικοὺς τῶν ἐν ταῖς προηγουμέναις παραγράφοις Ὑπηρεσιῶν, τοὺς ἀπολυθέντας μετὰ τὴν 15 Ἀπριλίου 1956 καὶ μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1956 καὶ

στ) εἰς τοὺς δικαιούχους τῶν ἀποδοχῶν τριμήνου τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν.Δ. 2500/1953, ἂν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἔληξαν μετὰ τὴν 15ην Ἀπριλίου 1956.

2. Εἰς τὸ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τῶν δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ εἰς τὸ ἡμερομίσθιον ἐργατικὸν προσωπικὸν τοῦ Συνεργείου τοῦ Β. Ναυτικοῦ τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ Νόμου 632/1934 θὰ καταβληθῇ ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1956 κατὰ τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν τῆς Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν τῆς διεπούσης τοὺς μισθωτοὺς τῆς Χώρας, καὶ ἐπὶ τῇ συνδρομῇ τῶν ἐν αὐτῇ ὅρων καὶ προϋποθέσεων.

Ἄρθρον 2

Τοῦ ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου δικαιώματος δὲν δικαιοῦνται:

α) Οἱ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ὑπηρετοῦντες οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἀλλοδαπῆς.

β) Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ στρατιωτικοὶ οἱ συμπληρώσαντες κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16 Ἀπριλίου μέχρι καὶ 15 Δεκεμβρίου τριμήνιον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνεχῆ ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ ὑπηρεσίαν καθ' ἣν ἔτυχον ἀποζημιώσεως ἀλλοδαπῆς.

γ) Οἱ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ μετεκπαιδευόμενοι στρατιωτικοὶ οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἐσωτερικοῦ καὶ ἀποζημίωσιν ἀλλοδαπῆς, ἐὰν ὅσον οὗτοι κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16-4-1956 μέχρι 15-12-1956 συνεπλήρωσαν ἐξάμηνον εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν συνεχῆ ἐκπαίδευσιν, καθ' ἣν ἔτυχον ἀποζημιώσεως καὶ

δ) Οἱ διορισθέντες ἀπὸ τῆς 16 Δεκεμβρίου 1956.

Ἄρθρον 3

Τὸ ἐν ἄρθρῳ 1 ἐπίδομα ὁρίζεται:

α) Διὰ τοὺς τακτικοὺς καὶ ἐπὶ συμβάσει δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς ἐν γένει εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν ἑνὸς μηνὸς μετὰ τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἑτέρου ἐπιδόματος (προσαυξήσεις πολυτεκνίας, ἐπιδόματος δικαστικῶν, ἐκπαιδευτικῶν κλπ.). Διὰ τοὺς ἐν ἐκπαιδευτικῇ εἰς ἀλλοδαπὴν ἀδείᾳ τελοῦντας τὸ ἐπίδομα δὲν ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν διπλασίων ἀποδοχῶν.

Διὰ τοὺς τακτικοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους τοὺς συνταξιοδοτουμένους ὡς διατηροῦντας ἢ θύματα πολέμου, οἵτινες κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 125213/54 ἀποφάσεως ἡμῶν μισθοδοτοῦνται μὲ μισθὸν μειωμένον κατὰ 15%, τὸ ἐπίδομα τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καταβάλλεται ὑπολογιζόμενον ἐπὶ τοῦ ἀκεραίου μισθοῦ μετὰ τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἄνευ τῆς κατὰ 15% ἐκπτώσεως.

Διὰ τοὺς στρατιωτικοὺς τῶν πολεμικῶν καταστάσεων καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἧς μονίμου διαθεσιμότητος εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν μετὰ τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παρ. ἧς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ τῶν ἐπιδομάτων ἀναπηρίας.

β) Διὰ τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἐκτάκτους καὶ τοὺς ἡμερομισθίους τῶν Κέντρων Κοινωνικῆς Προνοίας τοὺς μισθολογικῶς ἐξομοιουμένους πρὸς ἕνα τῶν βαθμῶν τῆς διοικητικῆς ἱεραρχίας εἰς τὸ σύνολον τῶν μηνιαίων αὐτῶν ἀποδοχῶν ἄνευ ἐπιδόματος ἀκριβείας δίου καὶ

γ) Διὰ τοὺς ἡμερομισθίους δημοσίους ὑπαλλήλους εἰς τὸ ἡμερομίσθιον 25 ἡμερῶν ἄνευ ἐπιδόματος ἀκριβείας δίου.

Ἄρθρον 4

1. Εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικούς, οἵτινες δι' οἱανδήποτε λόγον δὲν ἐμισθοδοτήθησαν ὁλόκληρον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16 Ἀπριλίου μέχρι καὶ 15 Δεκεμβρίου 1956 (στράτευσις, ἀπουσία ἄνευ ἀδείας κλπ.), εἰς τοὺς διορισθέντας μετὰ τὴν 16ην Ἀπριλίου 1956, εἰς τοὺς ἀπολυθέντας μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, ὡς καὶ εἰς τοὺς δικαιούχους ἀποδοχῶν τριμήνου, ἂν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἔληξαν μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης καταβάλλεται μετ' ἐκπτώσεων τοῦ ἑνὸς ὀγδόου (1/8) τῶν ἡμερησίων αὐτῶν μισθῶν δι' ἑκάστην ἡμέραν καθ' ἣν οὗτοι κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα δὲν ἐμισθοδοτήθησαν.

2. Διὰ τοὺς προαχθέντας καὶ τυχόντας ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ μετὰ τὴν 16-4-1956 τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 15 Δεκεμβρίου 1956.

3. Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικοὺς τοὺς μισθοδοτουμένους κατὰ τὴν 15-12-1956 μὲ μειωμένας ἀποδοχὰς λόγῳ στρατεύσεως, φυγίας, διαθεσιμότητος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ὡς καὶ τοὺς ὑποδιδαθέντας, τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐπίδομα ὁρίζεται εἰς τὸ ἓν ὄγδοον (1/8) τῶν καταβληθεισῶν αὐτοῖς ἐν συνόλῳ ἀποδοχῶν (μισθοῦ καὶ ἐδώματος) ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16/4 μέχρι 15/12/1956.

4. Οἱ ἐν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων Ἐφεδροι ἀξιωματικοὶ οἱ προτιμηθέντες τῶν μισθῶν τοῦ ἀξιωματικοῦ θὰ τύχουν παρὰ τῆς μισθοδοτούσης τούτους στρατιωτικῆς διαχειρίσεως ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος, ἔστω καὶ ἂν ἠξιώθησαν μισθοδοτουμένοι ὡς ἀξιωματικοὶ μετὰ τὴν 16ην Ἀπριλίου

1956. Το αυτό ισχύει και διά τους εφέδρους υπαξιωματικούς στρατολογηθέντας δημοσίους υπαλλήλους τους μισθοδοτουμένους με μισθόν μονίμου υπαξιωματικού.

5. Οι εκ των τάξεων του στρατού απολυθέντες έφεδροι αξιωματικοί θά τύχωσιν ολοκλήρου του επιδόματος παρά της πολιτικής των θέσεως έστω και άν ήρξαντο μισθοδοτούμενοι παρ' αυτής μετά την 16-4-1956.

Άρθρον 5

Υπάλληλοι ή στρατιωτικοί, λαμβάνοντες και σύνταξιν εκ του Δημοσίου ή έτέρου Ταμείου ή καιέχοντες οιαδήποτε έμμισθον θέσιν παρά τω Δημοσίω ή Νομικώ Προσώπω Δημοσίου ή Ιδιωτικού Δικαίου, δικαιούνται κατ' επιλογήν των τού επί ταίς εορταίς επιδόματος εκ μιάς μόνον πηγής.

Άρθρον 6.

1. Το επί ταις εορταίς επίδομα απολλασσομένου πάσης ύπερ Δημοσίου ή τρίτων κρατήσεως και τέλους χαρτοσήμου υπόκειται μόνον εις την φορολογίαν του εισοδήματος.

Κατ' εξαίρεσιν το επίδομα το άνήκον εις τους εκτάκτους και επί συμβάσει υπόκειται εις τάς ύπερ του Ι. Κ. Α. εισφοράς ή τάς εισφοράς ύπερ έτέρων αντιστοίχων προς το Ι. Κ. Α. Ταμείων κυρίας ή επικουρικής ασφαλίσεως.

2. Το επίδομα του προσωπικού των εν άρθρω 1 της παρούσης Κρατικών Εκμεταλλεύσεων υπόκειται εις άπασας τάς ύπερ των Ασφαλιστικών Ταμείων του προσωπικού τούτων κρατήσεις και εισφοράς.

Άρθρον 7.

Το επίδομα της παρούσης θά καταβληθή εις δυο ίσας δόσεις, εξ ών ή πρώτη την 16 Δεκεμβρίου 1956 και ή δευτέρα την 31ην Δεκεμβρίου 1956 όμού μετά των αποδοχών του α' 15θημέρου Ιανουαρίου 1957. Κατ' εξαίρεσιν το επίδομα το άνήκον εις τους δικαιούχους αποδοχών τριμήνου του άρθρου 6 του Ν.Δ. 2500/1953 θά καταβληθή ακέραιον την 16 Δεκεμβρίου 1956.

Το επίδομα θά ενταλθή καθ' ον και αι αποδοχαί τρόπον και θά καταλογισθή εις βάρος των πιστώσεων των εγγεγραμμένων εις τον Προϋπολογισμόν του οικον. Έτους 1955-56 διά τας αποδοχάς των υπαλλήλων.

Διά την πληρωμήν των αποδοχών του α' 15θημέρου Ιανουαρίου 1957 και του δευτέρου ήμίσεως του επιδόματος εορτών της παρούσης θέλουσιν ανταλλαγή μετά της Τραπέζης της Ελλάδος προσωρινά αποδείξεις, ή δέ οριστική χρέωσις του λογαριασμού εκτοπράξεως και πληρωμαί Δημοσίων θέλει γίνει υπό ημερομηνίαν 2 Ιανουαρίου 1957.

Οι Διευθυνταί των Ταμείων θέλουσιν είδοποιήσει σχετικώς τά οίκεία Υποκαταστήματα της Τραπέζης της Ελλάδος, πληροφορούντες αυτά ότι εν προκειμένω τυγχάνει σύμφωνος και ή Διοίκησις της Τραπέζης.

Το επίδομα του προσωπικού του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου θά καταβληθή εις βάρος του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου.

Άρθρον 8.

Εις τους επί πλοίων εισπράκτορας των εισόδων της Αγροφυλακής παρέχεται ως επίδομα επί ταις εορταίς των Χριστουγέννων 1956 και Νέου Έτους 1957 ποσόν δραχμών 800.

Εις τους έχοντας από της 16 Απριλίου μέχρι και 15 Δεκεμβρίου 1956 υπηρεσίαν ελάσσονα των έξι μηνών καταβάλλεται ως επίδομα ποσόν δραχμ. 50 δι' έκαστον πλήρες 15θημέρου υπηρεσίας αυτών κατά τά χρονικόν τούτο διάστημα.

Αι διατάξεις των άρθρων 5, 6 και 7 της παρούσης έχουσιν εφαρμογήν και διά το επίδομα τούτο.

Άρθρον 9.

Εις τους εφέδρους όπλίτας, εξαιρέσει των μισθοδοτουμένων με μισθόν μονίμου δι' ούς έχουσιν εφαρμογήν αι διατάξεις των προηγουμένων άρθρων, τους στρατευσίμους όπλίτας, τους μαθητευομένους όπλίτας του Β. Ν., τους ναυτόπαιδας και τους δοκίμους χωροφύλακας και δοκίμους αγροφύλακας τους υπηρετούντας την 22 Δεκεμβρίου θά καταβληθή την ημερομηνίαν ταύτην ως επίδομα επί ταίς εορταίς ο μισθός ενός μηνός.

Το άρθρον 5 της παρούσης δέν έχει εφαρμογήν διά τους εν τω παρόντι άρθρω αναφερομένους.

Άρθρον 10.

Εις τάς οικογενείας τάς λαμβανούσας επίδομα στρατεύσεως κατά την 15 Δεκεμβρίου 1956 θά καταβληθή την 16 Δεκεμβρίου 1956 ως δώρον επί ταίς εορταίς ποσόν ίσον προς το καταβαλλόμενον αυτοίς επίδομα ενός μηνός. Ήτοι δικαιούνται του επιδόματος τούτου αι οικογένειαι των υπηρετούντων ως και αι οικογένειαι των από 16 Νοεμβρίου ε. έ. απολυθέντων, αίτινες ως επιδοτούμεναι επί ένα μήνα από της απολύσεως του προστάτου των δικαιούνται επιδόματος στρατεύσεως μέχρι και της 15 Δεκεμβρίου 1956.

Εν Αθήναις τη 7 Δεκεμβρίου 1956

314603/1956 Απόφ. Υπουργού Οικονομικών

Περί του επί ταίς εορταίς των Χριστουγέννων 1956 επιδόματος (δώρου) των υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.

Προς

Απαντα τα Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου

1) Επί ταίς εορταίς των Χριστουγέννων 1956 παρέχομεν την έγκρισιν μας διά την καταβολήν εις τό εν γένει προσωπικόν των Ν. Π. Δ. Δ. Δικαίου και αυτοδιοικουμένων Οργανισμών και των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως του κατά τάς διατάξεις του άρθρου 5 του Α. Ν. 1538/50 και του άρθρου 8 του Ν. Δ. 2195/1952 προβλεπομένου επιδόματος (δώρου) κατά τά άνωτέρω.

11) Το υπό της παρούσης προβλεπόμενον επίδομα θά καταβληθή υπό των οικείων Οργανισμών και Ν. Π. Δ. Δ. εφ' όσον υπάρχει παρ' αυτοίς ή προς τούτο οικονομική ευχέρεια. Τούτο ορίζεται:

α) Διά τους τακτικούς και επί συμβάσει ή θητεία υπαλλήλους και υπηρέτας, ως και τους Νομικούς Συμβούλους τους μισθοδοτουμένους βάσει των διατάξεων του Α. Ν. 1538/50 ίσον προς τον μηνιαίον βασικόν αυτών μισθόν μετά μόνου του επιδόματος λόγω εύδοκίμου παραμονής εν τω αυτώ βαθμώ ή εξαιτλήσεως της ειδικής αυτών ιεραρχίας άνευ της προσυζήσεως λόγω πολυετούς υπηρεσίας ή έτέρου τινός επιδόματος.

β) Διά τους εκτάκτους ίσον προς το σύνολον των μηνιαίων αυτών αποδοχών άνευ του επιδόματος αμοιβείας.

γ) Διά τους ημερομισθίους ίσον προς τά ημερομίσθια είκοσι πέντε (25) ημερών άνευ του επιδόματος αμοιβείας.

111) Του κατά την παράγραφον 11 επιδόματος θά τύχωσι και οι δικαιούχοι των αποδοχών τριμήνου ών αι αποδοχαί τριμήνου έληξαν μετά την 16ην Απριλίου 1956.

IV) Οι παρέχοντες τάς υπηρεσίας προς τα Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου και μισθοδοτουμένοι βάσει των συλλογικών συμβάσεων εργασίας θά τύχωσι του επιδόματος του προβλεπομένου υπό της κοινής αποφάσεως των Υπουργών Εργασίας και Οικονομικών και επί τη συνδρομή των εν αυτή όρων και προϋποθέσεων.

V) α) Εις τους μη μισθοδοτηθέντας δι' ολοκλήρου το χρονικόν διάστημα από 16 Απριλίου 1956 μέχρι και της 15ης Δεκεμβρίου 1956 λόγω στρατεύσεως, απουσίας κλπ., εις τους διορισθέντας μετά την 16ην Απριλίου 1956, ως τους απολυθέντας μετά την χρονολογίαν ταύτην ως και εις τους δικαιούχους αποδοχών τριμήνου ών αι αποδοχαί τριμήνου έληξαν μετά την χρονολογίαν ταύτην, καταβάλλεται το εν παραγράφω 11 της παρούσης επίδομα μετ' εκπτωσιν του 1/8 του ημερησίου αυτών μισθού δι' εκάστην ημέραν καθ' ην ούτοι δέν εμισθοδοτήθησαν.

Προκειμένου περί ημερομισθίων ή έκπτωσις ενεργείται μόνον διά τας εργασίμους ημέρας καθ' άς ούτοι δέν εμισθοδοτήθησαν.

β) Διά τους προαχθέντας ή τυχόντας επιδόματος λόγω εύδοκίμου παραμονής εν τω αυτώ βαθμώ μετά την 16ην Απριλίου 1956 το επίδομα της παρούσης υπολογίζεται επί των αποδοχών της 15 Δεκεμβρίου 1956.

γ) Εις τους μισθοδοτουμένους την 15ην Δεκεμβρίου 1956 με μειωμένας αποδοχάς λόγω στρατεύσεως, αργίας, διαθεσιμότητος ή άλλης τινός αιτίας το επίδομα της παραγράφου 11 της παρούσης ορίζεται εις το εν όγδοον (1/8) των καταβληθεισών αυτοίς εν συνόλω αποδοχών (μισθού και εύδοκίμου) εντός του χρονικού διαστήματος από 16/4/56 μέχρι 15/12/56.

Υ1) Οί ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ ἀπολυθέντες ἐφεδροι ἀξιωματικοί ὑπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ. θά τύχουν ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος παρά τῆς πολιτικῆς των θέσεως, ἐστω καί ἄν οὗτοι ἠρξαντο μισθοδοτούμενοι παρ' αὐτοῖς μετά τήν 16-4-1956.

Υ11) Δέν δικαιοῦνται τοῦ διά τῆς παρούσης παρεχομένου ἐπιδόματος

α) Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ὑπηρετοῦντες οἱ μισθοδοτούμενοι μέ ἀποδοχάς ἀλλοδαπῆς.

β) Οἱ διορισθέντες ἀπό τῆς 16 Δεκεμβρίου 1956 καί ἐντεῦθεν.

Υ111) Οἱ δικαιούμενοι ἐπιδόματος ἐπί ταῖς ἑορταῖς καί ἐξ ἑτέρας πηγῆς θά τύχωσι τούτου κατ' ἐπιλογήν των ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς.

1Χ) Τό ἐπίδομα τῆς παρούσης δέν ὑπόκειται εἰς κρατήσεις ὑπέρ τοῦ Δημοσίου καί τρίτων, ἡ νέλη χαρτοσήμου, ὑπάγεται δέ μόνον εἰς τήν φορολογίαν τοῦ εἰσοδήματος εἰς τάς ὑπέρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφοράς, ὡς καί εἰς τάς εἰσφοράς ὑπέρ τοῦ ἀντιστοίχου Ταμείου κυρίας ἡ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως.

Χ) Τό ὑπό τῆς παρούσης προβλεπόμενον ἐπίδομα θά καταβληθῇ εἰς δύο (2) ἴσας δόσεις ἐξ ὧν ἡ πρώτη τήν 15ην Δεκεμβρίου 1956 καί ἡ δευτέρα τήν 31 Δεκεμβρίου 1956.

Ἐπί τούτοις παρέχομεν τήν ἐγκρισιν ἡμῶν διά τήν ἐπί τούτῳ τροποποίησιν τῶν οἰκείων προϋπολογισμῶν 1955-56 καί ἐγγραφήν τῆς ἀπαιτουμένης πιστώσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1956

316922/1956 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περί χορηγήσεως δώρου ἐπί ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1956 εἰς τούς συνταξιούχους ἐν γένει τοῦ Δημοσίου.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Α.Ν. 1939 τοῦ 1951 καί τήν ὑπ' ἀριθ. 290262)17-9-51 ἀπόφασιν ἡμῶν, δι' ὧν παρέχεται δῶρον ἐπί ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων εἰς τούς δικαιουμένους πολεμικῆς συντάξεως, ὡς καί τήν ὑπ' ἀριθ. 1877 τοῦ 1956 Πράξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς προβλέπεται ἡ χορήγησις δώρου καί εἰς τούς πολιτικούς καί στρατιωτικούς συνταξιούχους, παρέχομεν ὁμῶν τάς κάτωθι ὁδηγίας διά τήν πληρωμήν τοῦ ὑπό τῶν ὡς ἄνω διατάξεων προβλεπομένου δώρου ἐπί ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1956 εἰς τούς δικαιούχους τούτου.

Α' ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ
(δώρον ἄρθρου 6 Α.Ν. 1939)1951)

I. Ποσόν δώρου.

Ὡς δῶρον Χριστουγέννων 1956 τῆς κατηγορίας ταύτης τῶν συνταξιούχων θά καταβληθῇ ποσόν ἴσον πρός τό ποσόν τῆς καταβαλλομένης μηνιαίας συντάξεως μετά τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων ἐξαιρέσει :

α) τοῦ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 265)7-2-1956 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθέντος ἐπιδόματος ἀκριβείας καί β) τοῦ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 73 τοῦ 1956 ὁμοίας πράξεως χορηγηθέντος εἰς τούς ἀναπήρους ὁπλίτας, τούς πάσχοντας ἐκ πλήρους χαλαρᾶς παραπληγίας εἰδικοῦ ἐπιδόματος ἐκ δραχμῶν 800.

Τό δῶρον τοῦτο ἀπαλλάσσεται πάσης ὑπέρ τοῦ Δημοσίου ἡ τρίτων κρατήσεως καί τέλους χαρτοσήμου.

Εἰς περίπτωσιν ἐνάρξεως τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος ἀπό 2 ἕως 30 Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. θά καταβληθῇ ποσόν ἴσον πρός τόσα τριακοστά τοῦ κατά τ' ἀνωτέρω καθοριζομένου δώρου, ὅσαι αἱ ἀντίστοιχοι ἡμέραι κατ' ἃς ἐβεβαιώθη σύνταξις.

II. Δικαιοῦμενοι δώρου.

α) Οἱ ἀνάπηροι πολέμου ἀξιωματικοί, ὁπλῖται, δημόσιοι ὑπάλληλοι καί οἱ πρός τούτους ἐξομοιούμενοι ὡς καί οἱ οἰκογένειαι τῶν ἐκ τούτων θανόντων.

β) Αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐν πολέμῳ ἡ ἐν τῷ ἀντισυμμοριακῷ ἀγῶνι φονευθέντων, θανόντων ἢ ἐξαφανισθέντων ἀξιωματικῶν, ὁπλιτῶν, δημοσίων ὑπαλλήλων καί τῶν τούτοις ἐξομοιουμένων.

γ) Αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀποβιωσάντων συνταξιούχων ἀναπήρων πολέμου, αἵτινες λαμβάνουσι βάσει εἰδικῶν ἡμῶν διατάξεων τήν σύνταξιν τοῦ ἀποβιώσαντος ἐπί ἑξάμηνον.

δ) Αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀπαχθέντων παρά συμμοριτῶν συνταξιούχων ἀναπήρων καί θυμάτων πολέμου, αἵτινες λομβάνουσι τό ἥμισυ τῆς συντάξεως τούτων, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ 352311 PONEO 434)21.12.1946 ἡμετέρα ἀποφάσει.

ε) Οἱ λαμβάνοντες πολεμικήν σύνταξιν ἀγωνισταί Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως 1941-45, ὡς παθόντες εἰς μάχην κατά τοῦ ἐχθροῦ, οἵτινες κατά τά καθοριζόμενα ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ 18093)Ρ. 48)22-2-52 ἡμετέρᾳ ἀποφάσει ἐξομοιοῦνται κατά Νόμον πρός στρατιώτας.

στ) Οἱ κατά συμμετοχήν συνταξιοῦχοι, ὧν ἀπορριφθῇ ἡ αἴτησις περί ἀναπροσαρμογῆς τῆς συντάξεώς των συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 75 τοῦ Α.Ν. 1854 τοῦ 1951, ἀνεξαρτήτως ἐάν ἡ σύνταξις τῆς χήρας συζύγου καί τῶν ἐκνων εἰς ἣν οὗτοι συμμετέχουσιν, ἀναπροσηρμόσθη κατά τάς διατάξεις τοῦ προμνησθέντος νόμου (σχετική καί ἡ ὑπ' ἀριθ 69657)Ρ. 84)29.3.52 ἐγκύκλιος ἡμῶν διαταγή).

ζ) Οἱ στρατιωτικοί καί πολιτικοί συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου οἱ καταστάντες ἀνίκανοι συνεπείᾳ τραύματος ληφθέντος ἐν τῇ ἐκτελέσει διατεταγμένης ἐν καιρῷ εἰρήνης ὑπηρεσίας, ὡς καί οἱ οἰκογένειαι τῶν ὑπό τάς αὐτάς προϋποθέσεις θανόντων, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐδικαιώθησαν συντάξεως ἐπί τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Α.Ν. 1119)46 καί ἀ. ἀναπροσηρμόσθη ἐν συνεχείᾳ ἡ σύνταξις των αὐτῇ συμφώνως πρός τάς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 1939)51 καί τοῦ Ν.Δ. 2200)1952.

Εἰς τήν ἀνωτέρω ζ' κατηγορίαν συνταξιούχων τό δῶρον θά καταβληθῇ ἐπί τῇ βάσει εἰδικῶν ἡμῶν διαταγῶν ἐκδιδομένων αἰτήσει τῶν δικαιούχων.

Διά τούς ἐκ τούτων λαβόντας ἐπί τῇ βάσει τοιούτων διαταγῶν τό δῶρον Πάσχα 1956 δέν ἀπαιτεῖται νέα διαταγή ἡμῶν.

III. Μή δικαιούμενοι δώρου κατά τό ἄρθρον 6 τοῦ Α.Ν. 1939)1951

α) Οἱ λαμβάνοντες πολεμικήν σύνταξιν ἀναπροσαρμοσθεῖσαν κατά τό ἄρθρον 75 τοῦ Α.Ν. 1854 τοῦ 1951.

β) Οἱ τυχόν λαμβάνοντες προκαταβολήν 20% ἐναντι τῆς κατά τάς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 1854)51 ἀναπροσαρμοσθησομένης συντάξεώς των.

γ) Οἱ ἀνάπηροι πολῖται ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ (ἄρθρ. 1 Α.Ν. 1512)1950).

δ) Οἱ βοηθηματοῦχοι Α.Ν. 1512)1950 (οἰκογένειαι τῶν ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ φονευθέντων πολιτῶν).

ε) Οἱ βοηθηματοῦχοι Ν.Δ. 2208)1943 (ἀξιωματικοί καί ὁπλῖται τελοῦντες ἐν ἀναβολῇ).

στ) Αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀξιωματικῶν καί μονίμων ὁπλιτῶν, αἵτινες λαμβάνουσιν ἐπί τῇ βάσει εἰδικῶν ἡμῶν διαταγῶν μηνιαῖον βοήθημα συμφώνως πρός τήν ὑπ' ἀριθ. 403 τοῦ 1951 πράξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κανονισθεῖσαν διά τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Α.Ν. 1939 τοῦ 1951.

IV. Περιορισμοί ὡς πρός τήν καταβολήν τοῦ δώρου.

α) Οἱ λαμβάνοντες δύο συντάξεις ἤ σύνταξιν καί ἀποδοχάς ἐνεργείας ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ὑπό οἱανδήποτε μορφήν (μηνιαῖον μισθόν ἤ ἡμερομίσθιον) δικαιοῦνται τοῦ ὡς ἄνω δώρου ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς κατ' ἐπιλογήν.

β) Συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου ὑπηρετοῦντες ὑπό οἱανδήποτε μορφήν (μονίμου, ἐκτάκτου, ἐπί συμβάσει, ἡμερομισθίου, ἐργάτου κλπ.) εἰς Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, Δήμους ἤ Κοινότητας, Ανωνύμους Ἑταιρείας, Ἐπιχειρήσεις Κοινῆς Ὠφελείας πάσης φύσεως, Τραπέζας ἐν γένει, Ἱδρύματα, Εἰδικά Ταμεῖα ἤ λαμβάνοντες σύνταξιν παρά τῶν Ὀργανισμῶν τούτων θά δικαιωθῶσιν ἀπαραιτήτως δώρου ἐπί ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1956 παρά τῶν παρ' οἷς ὑπηρετοῦσιν ἤ συνταξιοδοτοῦνται Ὀργανισμῶν.

Ἐάν τό ὑπό τῶν Ὀργανισμῶν τούτων χορηγούμενον ποσόν δώρου εἶναι μικρότερον ἐκείνου, οὗτινες δικαιοῦνται ἐπί τῇ βάσει τῆς παρούσης ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, θά συμπληρωθῇ τοῦτο διά τῆς ὑπό τοῦ Δημοσίου καταβολῆς μέρους τῆς διαφορᾶς. Ἡ διαφορά αὕτη θά καταβληθῇ ἐπί τῇ προσαγωγῇ βεβαιώσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ ἐμφαινούσης τό ποσόν ὅπερ κατεβλήθη εἰς τόν δικαιοῦχον ὡς δῶρον ἐπί ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1956.

γ) Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν συνδικαιοῦχοι τῆς συντάξεως πρόσωπον λαμβάνει ἐξ ἄλλης πηγῆς μισθόν ἤ σύνταξιν ἐπί ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1956, τά λοιπά συνδικαιοῦχα πρόσωπα δικαιοῦνται δώρου κατά τήν ἀναλογίαν καθ' ἣν μετέχουσιν εἰς τήν καταβαλλομένην σύνταξιν.

δ) Διά τούς συνταξιούχους τού Δημοσίου, οίτινες δικαιούνται δώρου έκ Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως ισχύει ή υπ' αριθ. 2069)Ρ. 9)19 - 1 - 55 έγκύκλιος ημών διαταγή.

Β' ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ

(Δώρον πολιτικών και στρατιωτικών συνταξιούχων)

Υ. Δικαιούμενοι δώρου καί ποσόν αύτού

Είς τούς πολιτικούς καί στρατιωτικούς συνταξιούχους έν γένει κληρικής περιόδου τούς έγγεγραμμένους είς τούς έξουσιοδοτικούς πίνακας πληρωμής τών στρατιωτικών, ναυτικών, πολιτικών καί προσωπικών συντάξεων, τών συντόξεων αγωνιστών Κρητικών Επαναστάσεων, ώς καί είς τούς έκ τών πολεμικών συνταξιούχων καί βοηθηματούχων μή δικαιουμένους δώρου κατά τό άρθρον 6 του Α. Ν. 1939 τού 1951, ήτοι τούς περιλαμβανομένους είς την υπ' αριθ. 111 παράγραφον τής παρούσης, θά καταβληθή έπι ταίς έορταίς τών Χριστουγέννων 1956 δώρον ίσον πρός τό τρίτον (1)3) τής μηνιαίας συντάξεως των μετά τού έπιδόματος άνικανότητος άνευ όμως τού διά της υπ' αριθ. 265)7)2)56 πράξεως τού Υπουργικού Συμβουλίου χορηγηθέντος έπιδόματος άκριβείας, μή δυναμένου νά είναι άνώτερον τών δραχμών πεντακοσίων (500), ούδέ κατώτερον τών δραχμών έκατόν (100).

Είς τούς λαμβάνοντας σύνταξιν μετά τού τυχόν έπιδόματος άνικανότητος ή βοήθημα έλασσον τών δραχμών έκατόν (100) θά καταβληθή ώς δώρον τό σύνολον μιάς μηνιαίας συντάξεως μετά τού έπιδόματος άνικανότητος.

Τού κατά τά άνωτέρω δώρου θά δικαιωθώσι καί οί οικογενειάται είς ας καταβάλλεται έπι τρίμηνον ή σύνταξις τού άποβιώσαντος συνταξιούχου.

Οί έκ τών άνωτέρω συνταξιοδοτηθέντες διά τό τρίμηνο τού μηνός Δεκεμβρίου 1956 θά δικαιωθώσι δώρου μόνον έφ' όσον έσυνταξιοδοτήθησαν διά 15 καί πλέον ημέρας τού μηνός τούτου.

Οί τέως δημόσιοι υπάλληλοι καί στρατιωτικοί οί δικαιούμενοι τριμήνου τού έπιδόματος δώρου έπι ταίς έορταίς τών Χριστουγέννων 1956, δικαιούνται νά λάβωσι κατ' έπιλογήν τά έπι ταίς έορταίς τών Χριστουγέννων 1956 δώρον είτε ώς τέως υπάλληλοι ή στρατιωτικοί, είτε ώς συνταξιούχοι.

Οί κατά χωρισμόν ή συμμετοχήν συνταξιοδοτούμενοι θά δικαιωθώσι δώρου έπι τή βάσει τού ποσού τής καταβαλλομένης αύτοίς συντάξεως.

Τό κατά τόν υπολογισμόν τού ποσού τού δώρου προκύπτον κλάσμα δραχμής παραλείπεται.

Τό δώρον τούτο άπαλλασσόμενον πάσης ύπέρ τού Δημοσίου ή τρίτων κρατήσεως καί τέλους χαρτοσήμου υπόκειται μόνον είς την φορολογίαν τού εισοδήματος.

VI Μή δικαιούμενοι δώρου

Τού κατά τ' άνωτέρω δώρου δέν δικαιούνται οί συνταξιούχοι ή βοηθηματούχοι οί λαβόντες ή δικαιούμενοι νά λάβωσι δώρον παρά τού Δημοσίου ή Νομικού Προσώπου Δημοσίου ή Ιδιωτικού Δικαίου λόγω υπηρεσίας προσφερθείσης είς ταύτα.

Οί συνταξιούχοι οί λαμβάνοντες δύο συντάξεις έκ τού Δημοσίου ή σύνταξιν έκ τού Δημοσίου καί έκ Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου δικαιούνται κατ' έπιλογήν δώρου έκ μιάς μόνον πηγής.

Διά τούς συνταξιούχους τού Δημοσίου, οίτινες δικαιούνται δώρου έκ Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως, ισχύει ή υπ' αριθ. 2069)9)1)1955 ΡΟΝΕΟ 9 έγκ. διαταγή ημών.

Γ' ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Χρονολογία καί δικαιολογητικά καταβολής δώρου

Τό διά της παρούσης χορηγούμενον δώρον θά καταβληθή ολόκληρον είς τούς δικαιούχους τήν 20 Δεκεμβρίου 1956 καί θά βαρύνη τάς πιστώσεις συντάξεων τρέχοντος οικονομικού έτους.

Τό δώρον των Χριστουγέννων 1956 θά καταβληθή έπι τή προσαγωγή υπευθύνου δηλώσεως τού συνταξιούχου δι' ής αύτος θά δηλοί, ότι δέν έλαβεν, ούδέ δικαιούται νά λάβη δώρον έξ άλλης πηγής έκ των καθοριζομένων είς τάς παρ. IV καί VI παρούσης.

Ή ώς άνω δήλωσις δύναται νά συντάσσηται καί έπι της έξοφλητικής αποδείξεως πληρωμής του δώρου.

Είς περίπτωσιν καταβολής τού δώρου παρ' Οργανισμών έκ τών άναφερομένων είς την περίπτωσιν β' της παραγρ. IV της παρούσης (Νομικά Πρόσωπα κλπ.) διά την τυχόν καταβληθησομένην διαφοράν τού δώρου έκ τού Δημοσίου Ταμείου, θά προσάγηται υπό τού συνταξιούχου βεβαίωσις τού Οργανισμού έξ ού έλαβε δώρον, έμφαίνουσα τό άκριβές καταβληθέν παρ' αύτού δώρον.

Έπι μεταφοράς συντάξεως ή καταβολή τού δώρου θά ενεργηθή παρά τού Ταμείου είς ό μετεφέρθη ή σύνταξις, έφ' όσον έκ τού σχετικού φύλλου διακοπής συντάξεως προκύπτει, ότι δέν είσέπραξαν ταύτα οί δικαιούχοι έκ του έξ ού μετέφερον την πληρωμήν της συντάξεως των Ταμείου.

Δ' ΔΩΡΟΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΩΝ

Είς τάς Γενικάς Διευθύνσεις Σιδηροδρόμων Ελληνικού Κράτους καί Σιδηροδρόμων Πειραιώς—Αθηνών—Πελοποννήσου, πρός ας κοινοποιείται ή παρούσα, γνωρίζομεν ότι διά της αύτης υπ' αριθ. 1877 τού 1956 πράξεως τού Υπουργικού Συμβουλίου ωρίσθη ότι οί συνταξιοδοτούμενοι παρά των Σιδηροδρομικών δικτύων δικαιούνται παρά ταύτων, τού αύτού μέ τούς πολιτικούς καί στρατιωτικούς συνταξιούχους δώρου έπι ταίς έορταίς των Χριστουγέννων 1956 καί συνεπώς δέον νά προβώσιν είς την καταβολήν τούτου κατά τά άνωτέρω έν κεφαλ. δ' καί γ' της παρούσης ορίζόμενα.

Έν Αθήναις τή 11 Δεκεμβρίου 1956

314602/1956 Απόφ. Υπουργού Οικονομικών

Περί παροχής βοηθήματος είς τούς συνταξιούχους Ν.Π.Δ.Δ έπί ταίς έορταίς τών Χριστουγέννων 1956.

Έχοντες υπ' όψιν τάς διατάξεις τού άρθρου 2 τού ν. 19)1944 περί έξουσιοδοτήσεως τού Υπουργού των Οικονομικών αποφασίζομεν:

I Έπι ταίς έορταίς των Χριστουγέννων 1956 παρέχομεν την έγκρισιν μας διά την χορήγησιν είς άπαντας τούς συνταξιούχους των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (ΝΠΔΔ) τούς λαμβάνοντας σύνταξιν ή βοήθημα υπό τύπον συντάξεως βοηθήματος ίσου πρός τό ποσόν μιάς (1) μηνιαίας συντάξεως μετά των πάσης φύσεως συνταξιοδοτικών επιδομάτων.

II. Του βοηθήματος τούτου δικαιούνται οί λαμβάνοντες σύνταξιν ή βοήθημα υπό τύπον συντάξεως, έφ' όσον έχει διαταχθή ή θά διαταχθή ή πληρωμή τής συντάξεως μέχρι 15ης Δεκεμβρίου 1956.

III. Τό βοήθημα τούτο θά καταβληθή μόνον έφ' όσον ή οικονομική κατάστασις τού ΝΠΔΔ, διαπιστουμένη δι' αποφάσεων των οικείων Διοικητικών Συμβουλίων, επιτρέπει την καταβολήν τούτου.

IV α) Του βοηθήματος τούτου οί συνταξιούχοι, περί ών ή παρούσα, θά δικαιωθώσιν έκ μιάς καί μόνον πηγής είτε λόγω μισθού, είτε λόγω συντάξεως κατά κυρίαν ασφάλισιν λαμβανομένης.

β) Είς περίπτωσιν λήψεως συντάξεως βοηθήματος ή μερίσματος έξ Επικουρικού Οργανισμού ούχι κατά κυρίαν ασφάλισιν, άλλ' έξ επικουρικής ταυτότης, οί περί ών ή παρούσα συνταξιούχοι θά δικαιωθούν επιδόματος καί έκ τού επικουρικού των Ταμείου.

V. Το διά της παρούσης παρεχόμενον βοήθημα θά καταβληθή την 22 Δεκεμβρίου 1956.

VI. Το υπό της παρούσης αποφάσεως παρεχόμενον επίδομα απαλλάσσεται τού τέλους χαρτοσήμου καί πάσης κρατήσεως ύπέρ Δημοσίου καί τρίτων, υποκείμενον μόνον κατά περίπτωσιν είς τόν φόρον εισοδήματος.

VII. Η διά την καταβολήν τού βοηθήματος τούτου απαιτηθησομένη δαπάνη θά βαρύνη τά κεφάλαια καί άρθρον τού προϋπολογισμού των εξόδων των Ν. Π. Δ. Δικαίου διά την πληρωμήν των συντάξεων, παρέχοντες πρός τούτο διά της παρούσης την σχετικήν έγκρισιν ημών.

Έν Αθήναις τή 7 Δεκεμβρίου 1956.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

Bureau International du Travail, Les aspects sociaux de la cooperation economique européenne, Genève 1956 σ. 212

Πρόκειται περί μακροσκελούς εκθέσεως μιάς ομάδος εμπειρογνωμόνων, εις τους οποίους ανετέθη ή ειδική μελέτη των κοινωνικών συνεπειών της ευρωπαϊκής οικονομικής συνεργασίας. Εις την έκθεσιν ταύτην αντιμετωπίζονται πρωτίστως αι συνέπειαι εις την κοινωνικήν οικονομίαν της απελευθερώσεως των ενδοευρωπαϊκών συναλλαγών, ήτις αποτελεί άπτοτέραν μορφήν συνεργασίας των ευρωπαϊκών Χωρών. Αύτη θεωρείται, ότι θά συντελέσῃ εις την αύξησιν της παραγωγικότητος, την καλλιτέραν εκμετάλλευσιν των πλουτοπαραγωγικών πόρων και την βελτίωσιν της στάθμης της ζωής των πληθυσμών, τό παραιτέρω αίτημα της εξαλείψεως των μεγάλων διαφορών εις τά επίπεδα ζωής των καθ' έκαστα χωρών και περιοχών, συνιστᾷ δέ την άληθῆ εφαρμογήν της αρχής, καθ' ήν ή παγκόσμιος ειρήνη θά στερεωθῇ μόνον επί βάσεως κοινωνικής δικαιοσύνης, ή δέ πενία, όπου και άν εύρίσκεται, αποτελεί κίνδυνον διά την ευημερίαν όλων.

Η έκθεσις των εμπειρογνωμόνων του Δ.Γ.Ε. διαιρείται εις πέντε κεφάλαια, τά εξής: 1) Τά πλεονεκτήματα της στενωτέρας οικονομικής συνεργασίας, 2) αι διεθνείς διαφοραί εις τό κόστος της εργασίας και οι αντίκτυποί των εις τό διεθνές εμπόριον, 3) προβλήματα αναφυόμενα κατά την μετάβασιν εις καθεστώς συναλλαγών πλέον φιλελεύθερον, 4) ή κοινωνική πολιτική εις ένα καθεστώς πλέον φιλελεύθερον και 5) αι διεθνείς μετακινήσεις εργασίας και κεφαλαίου.

Επί πλέον ή παρούσα έκθεσις συνοδεύεται από τρία συναφῆ πρός τό κύριον αντικείμενόν της παραρτήματα, τά ακόλουθα:

1) Σύγκρισις μισθών και κοινωνικών βαρών εις τάς ευρωπαϊκάς χώρας.

2) Συνέπειαί τινες της δημοσιονομικής πολιτικῆς επί του διεθνούς εμπορίου.

3) Εκτίμησις των πιθανών μεταβολών εις τάς εμπορικάς ανταλλαγάς εις περίπτωσιν τελωνειακής ενώσεως.

Τά κύρια συμπεράσματα, εις τά οποία καταλήγει ή έκθεσις, είναι:

α) Αί διεθνείς διαφοραί εις τό κόστος της εργασίας και ιδιαιτέρως εις τά κοινωνικά βάρη δέν αποτελούν κατ' αρχήν εμπόδιον διά την απελευθέρωσιν των διεθνών συναλλαγών, αρκεί έκαστη χώρα νά επιδιώκῃ έκεί όπου έχει περισσότερον πλεονεκτικάς συνθήκας. Είναι δυνατή μάλιστα ή βελτίωσις της θέσεως μιάς χώρας, της οποίας ή παραγωγή έχει ηὐξημένα κοινωνικά βάρη, άν επιτευχθῇ μεγαλυτέρα παραγωγικότης, ἂν καταβληθῇ μεγαλυτέρα εξαγωγική προσπάθεια ή άν γίνουν οι καταλληλοι συναλλαγματικοί χειρισμοί.

β) Τά προβλήματα της μεταβατικῆς εποχῆς θά είναι ολιγώτερον σοβαρά, άν πραγματοποιηθῇ ταυτόχρονος απελευθέρωσις εις ομάδας προϊόντων ἢ τομέων οικονομικῆς δραστηριότητος ἢ επάλληλος μεταξύ των Κρατών συμφωνία διά την εις ωρισμένον βαθμόν απελευθέρωσιν. Πάντως ενδείκνυται ή λῆψις μέτρων διά την ανάσχεσιν της ανεργίας κατά την μεταβατικήν περίοδον, την επαγγελματικήν αναπροσαρμογήν των εκτοπιζομένων εργατῶν, την αποζημίωσίν των πρός διευκόλυνσιν της μετακινήσεως και την διατήρησιν των συνταξιοδοτικών των δικαιωμάτων, ώς και των δικαιωμάτων αρχαιότητος υπηρεσίας. Τό Δ.Γ.Ε. θά ἠδύνατο, λέγει ή έκθεσις, νά δώσῃ επί των ανωτέρω ζητημάτων συμβουλάς και νά παράσχῃ τεχνικήν βοήθειαν.

γ) Ενδεδειγμένος κρίνεται ὁ εναρμονισμός της κοινωνικῆς πολιτικῆς εις τό διεθνές πλαίσιον ἰδίως κατά την μεταβατικήν περίοδον. Μέτρα ἰδιαιτέρα χρειάζεται διά την βελτίωσιν της ὁλικῆς θέσεως των εργαζομένων εν σχέσει πρός την αὔξησιν της παραγωγικότητος διά την αποφυγήν πληθωριστικῶν πιέσεων και την αποτροπήν οικονομικῆς αναπτύξεως μή αρμονικῆς εις τους διαφόρους τομείς.

δ) Η ὁμάς των εμπειρογνωμόνων, τέλος, θεωρεί εὐκταίαν την χαλάρωσιν των σημερινῶν περιορισμῶν εις την ενδοευρωπαϊκήν μεταναστευτικήν κίνησιν κατ' ακολουθίαν της απελευθερώσεως των συναλλαγῶν. Τοιουτοτρόπως θά επιτευχθῇ κάλυψις των κενῶν εις εργασίαν, διάδοσις των γνώσεων και των νεωτέρων μεθόδων και ταχυτέρα ανάπτυξις. Ενῷ ὅμως οι εμπειρογνώμονες τάσσονται ὑπέρ της εποχιακῆς και της προσκαίρου μετακινήσεως των εργατοτεχνιτῶν, αντιτίθενται πρός την μαζικήν μετανάστευσιν των πλεοναζόντων σήμερον εις την μεσημβρινήν ἰδίως Εὐρώπην, διότι πρόκειται περί προσωρινῆς και μερικῆς λύσεως του δημογραφικού προβλήματος των ενδιαφερομένων χωρῶν (Ἰταλίας, Ἑλλάδος). Μόνον ή οικονομική ανάπτυξίς των, τῇ βοηθείᾳ κεφαλαίων των πλουσιωτέρων κρατῶν, αποτελεί λύσιν συμφέρουσαν και τάς ἐχούσας υπερπληθυσμόν χώρας και τό ευρωπαϊκόν σύνολον. Πρός τοῦτο προτείνεται ή εξέτασις της γνώμης περί δημιουργίας Ευρωπαϊκῆς Τραπέζης Επενδύσεων.

Τό δημοσίευμα του Δ.Γ.Ε. έχει πολύ μεγάλο ενδιαφέρον διά τάς συνεργαζομένας ευρωπαϊκάς χώρας και ἰδιαιτέρως διά την Ἑλλάδα, δεδομένου ὅτι είναι χώρα μέ πλεονάζοντα πληθυσμόν, ευρίσκεται εις τό κρισιμώτερον στάδιον της οικονομικῆς της αναπτύξεως, εφαρμόζει δέ από τινων ἐτῶν τό καθεστώς της ελευθερίας των διεθνῶν συναλλαγῶν.

Σ. Αγαπηνίδης

ΕΥΡΕΤΗΡΙΑ

ΤΟΜΟΣ 15ος, ΕΤΟΣ 1956

Ἐπιμελείᾳ: **Μιχαὴλ Δ. Παναγιωτοπούλου**, Δικηγόρου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α'. Ἀπόψεις καὶ σημειώματα.
Β'. Ἄρθρα, Διατριβαί, Μελέται, Νομικὰ Ζητήματα.
Γ'. Ἐπίσημοι Γνωμοδοτήσεις.
Δ'. Γνωμοδοτήσεις Νομ. Συμβουλίου.
Ε'. Γνωμοδοτήσεις νομομαθῶν.
ΣΤ'. Ἐγκύκλιοι καὶ ἔγγραφα Ἀρχῶν.
Ζ'. Βιβλιογραφία.
Η'. Βιβλιοκρισίαι.
Θ'. Νεκρολογίαι.
Ι'. Ἀλφαβητικὸν Εὑρετήριον Νομολογίας.
ΙΑ'. Ἀριθμητικὸν Εὑρετήριον δημοσιευθεισῶν ἀποφάσεων κλπ.
ΙΒ'. Ἀλφαβητικὸν Εὑρετήριον νόμων, διαταγμάτων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κλπ.,
ΙΓ'. Ἀριθμητικὸν Εὑρετήριον νόμων, διαταγμάτων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κλπ.

Α'. ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Νομοθετικὰ πεπραγμένα (Μὲ τὴν λῆξιν τοῦ ἔτους 1955), σ. 64. – Ἐτησία ἔκθεσις διὰ τὴν δρᾶσιν τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας, σ. 64. – Ἐνώπιον νεκροῦ Νόμου, σ. 120. – Ἐπ καιροὶ ἀπορίαι, σ. 184. – Ἀναγγελία ἀπολύσεων, σ. 181. – Λογικὰ ἐρωτήματα, σ. 296. – Ἀνάγκη ρυθμίσεως, σ. 296. – Σκέψεις ἐπὶ μιᾶς ἀποφάσεως, σ. 352. – Δικαστικαὶ εἰδήσεις, σ. 528. – Διὰ τὰ θέματα ἐργασίας, σ. 640. – Τὰ δικαστικὰ τέλη, σ. 640. – Ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, σ. 751. – Ἀνάγκη προστασίας, σ. 752. – Ἄκομη; σ. 816. – Μετὰ τὴν ἀκύρωσιν, σ. 816. – Κοινωνικὴ προστασία, σ. 872. – Ὑπόμνησις, σ. 872. – Πολλαὶ παραβάσεις, σ. 928. – Ἐνδιαφέρουσα πληροφορία, σ. 928. – Συνήχισις ἀνωμαλίας, σ. 984. Μία προσεχὴς ἔκδοσις, σ. 1040. – Διὰ τὰ θέματα ἐργασίας, σ. 1096. – Ὁ Ἄρειος Πάγος, σ. 1096. Νομοθετικὰ ἀνώμαλα, σ. 1160. – Δικαστικαὶ Εἰδήσεις, σ. 1160. – Ἐπὶ μιᾶς διατάξεως, σ. 1328. –

Β'. ΑΡΘΡΑ, ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ, ΜΕΛΕΤΑΙ, ΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Δύγεροπούλου Β., Δικηγόρου. Ἐξίσωσις παροχῶν εἰδικῶν Ταμείων πρὸς τὰς τῶν Κοινων. Ἀσφαλίσεων· ἑρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως ἄρθρ. ὁ ν. 3846/1951 (ἐπὶ τῆς Πρωτ. Ἀθ. 1777/1956), σ. 503.

Βασιλείου Π. Βασ., Δικηγόρου. Εὐθύνη ἐργοδότου ἐπὶ μὴ παροχῆς πρὸς μισθωτὸν ἀδείας, σ. 185. – Ἀποζημίωσις διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, σ. 1273.

Βεργοιοπούλου Π., Δ/ρος Νομ., Δικηγόρου. Ἡ κατὰ τῆς ἀπωλείας τῆς θέσεως ἐργασίας προστασία τοῦ ἀσθενοῦντος μισθωτοῦ, σ. 465 ἑπ., σ. 529. ἑπ. – Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου, σ. 817.

Γιαννακοπούλου Γ., Δικηγόρου. Τινὰ περὶ τοῦ ἡμερομισθίου τῶν ἐξαιρέσιμων ἑορτῶν καὶ τῆς ὑπὲρ τῶν ὀργανώσεων εἰσφορᾶς (ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφ. τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν), σ. 469.

Δημάκη Κ., Δικηγόρου. Ἡ ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις (κατὰ τὴν διεθνῆ σύμβασιν τῆς 12/ 5 Ὀκτωβρίου 1921), σ. 409. – Ἐπίλυσις συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ὑπὸ Διοικ. Διαιτητικῶν Δικαστηρίων (ἐπὶ τῆς Α.Π. 303/1956), σ. 672. – Συμβάσεις διὰ προσωρήσεως εἰς Κανονισμὸν μὲ ὅριον ἡλικίας μισθωτῶν· Κανονισμὸς καταστάσεως ὑπαλλήλων Τραπέζης Ἑλλάδος· (προτάσεις ἐπὶ ὑποθέσεως ἐφ' ἧς ἡ Π. Ἀθ. 7685/1956), σ. 760. – Ἡ ἐπαρκὴς κανονικὴς ἀδείας, σ. 1161.

Εὐθυμίου Ἀνασ., Δικηγόρου. Ἡ καταχρηστικὴ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας, σ. 928. – Ἐργατικὴ Νομοθεσία καὶ Νομολογία, σ. 1040.

Θωμᾶ Γ., Δικηγόρου, Νομικοὶ Συμβούλοι παρὰ τοῖς Σ.Ε.Κ. Τινὰ περὶ τῶν Σ.Ε.Κ., σ. 561.

Ἰωαννίδη Π., Δικηγόρου. Ἐπὶ τῆς καταγγελίας ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, σ. 351.

Καλομοίρη Δ., Δ/ρος Νομ., Δικηγόρου. Καταγγελία καὶ μετεννέργεια συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 536/1955 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου), σ. 3. – Ἔννοια «σχέσεως ἐργασίας» καὶ ἔκτασις ἐφαρμογῆς, σ. 95. Ἀποδοχαὶ μισθωτῶν ὑπὲρ τὰ ὅρια συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, σ. 697. – Ἔννοια καὶ ἐνέργειαι τῆς ἐμμέσου σχέσεως ἐργασίας (ἐξ ἀφορμῆς τῆς 152/1956 ἀποφάσεως Ἀρείου Πάγου), σ. 985.

Καποδίστρια Ἰω., Ὑφηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Δικηγόρου. Μὴ παροχὴ ἐργασίας ἐκ δόλου, σ. 1.—Ἀδικαιολόγητος παροχῆς τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχήν, σ. 1041.

Κανκᾶ Ν., Ἀρεοπαγίτου. Ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας, σ. 65.

Κοντεῦ Χρ., Δικηγόρου. Κριτήρια σχέσεως δημοσίου δικαίου· χαρακτὴρ σχέσεως ὀργανικοῦ Δήμου· ἔνταξις σχέσεως ἐργασίας· δῶρα ἑορτῶν (ἐπὶ τῆς Π. Θηβῶν 35/1956), σ. 940.

Κούση Δημοσθ., Ὑφηγητοῦ Πολιτ. Οἰκονομίας, Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Τὸ Σύνταγμα καὶ τὰ μονοπώλια ἐργασίας τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, σ. 611.

Κυπραίου Μιχ., Δικηγόρου. Ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν σύμβασιν ἐργασίας, σ. 121.—Συμβολὴ εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας, σ. 241. —Ἡ ἔκτασις τῆς εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου ἐξ ἀδικοπραξίας (ἐξ ἀφορμῆς τῆς 3732/1956 ἀποφ. Πρωτ. Ἀθηνῶν, σ. 771), σ. 753.

Μ., Ἡ ἀνεξαρτησία τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, σ. 463.— Ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις, σ. 528.— Ὁ περιορισμὸς τῶν ὡρῶν ἐργασίας, σ. 584.—Προβλήματα ἐργασίας, σ. 696.

Μπόμπορα Ἀθανασ., Δικηγόρου. Ἐκ τῆς διεθνοῦς ἐργατικῆς κινήσεως τοῦ 1955· ὕψος ἡμερομισθίων· ἐξίσωσις παροχῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ἑβδομαδιαία ἐργασία 44 ὡρῶν, θέσις γυναικὸς ἐν τῇ οἰκιακῇ οἰκονομίᾳ· ἀνάγκη συνεργασίας ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν, σ. 275.—Ἀπεργία καὶ ἰσχὺς συμβάσεως ἐργασίας (ἐπὶ τῆς ἀποφ. 13.10.1955 Γαλλ. Ἀκυρωτικοῦ), σ. 507.—Διεθνὴς σύμβασις περὶ ὀκταώρου ἐργασίας, σ. 1097.

Μπρούμα Α., Δικηγόρου. Μισθὸς ἐργαζομένων εἰς ἐπιχειρήσεις χαρακτῆρος γεωργικοῦ· παροχὴ ἐργασίας εἰς λατομεῖον καὶ διατάξεις περὶ ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερομισθίων, σ. 1108.

Νομικοῦ. Βασικὸς μισθὸς ὁδηγῶν ἀστικῶν αὐτοκινήτων (ἐπὶ τῆς Α. Π. 677/1955), σ. 488.

Παπαλεύκα Παρασκευῆς, Δικηγόρου. Δικαιοδοσία δικαστηρίου ἐπὶ τῇ ἐνστάσει ἐργοδότου κατὰ τῆς νομιμότητος τῆς περὶ τοποθετήσεως πράξεως πρὸς ἔρευναν τοῦ κύρους αὐτῆς· ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις εἰς Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ ἀριθμὸς ὑπηρετούντων προσωπικοῦ, σ. 1347.

Πετρόγλου Δ., Δικηγόρου. Παροχὴ πιστοποιητικοῦ ὑπηρεσίας, σ. 1124.

Ράμμου Γ., Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Συμψηφισμὸς ἀνταπαιτήσεως ἐργοδότου κατ' ἀπαιτήσεως μισθωτοῦ, κρινομένης κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, σ. 353.

Σαρρέα Ἰω., Δικηγόρου. Τινὰ περὶ διαθεσιμότητος τῶν μισθωτῶν Ν. 751, σ. 399.

Σπυροπούλου Γ., Δ/ρος Νομ., Δικηγόρου. Τινὰ περὶ ἀκυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας συναφθείσης ὑπὸ τὸ κράτος ἀπειλῆς, σ. 585, 613.

Συντάξεως. (Τάσου Τσιμπούκη). Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας κατὰ τὸν ν. 3198/1955 (κριτήριον πρὸς καθορισμὸν τῶν ὑποχρεώσεων διὰ τὴν τήρησιν αὐτῶν), σ. 49.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, σ. 54.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α., σ. 54.—Ἀσθένεια μισθωτοῦ κατὰ διάρκειαν ἐτησίας ἀδείας, σ. 54. —Ἀσφάλισις κατὰ τῆς ἀνεργίας, σ. 55.—Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας κατὰ τὸν ν. 3198/1955 (καταβολὴ ἀποζημιώσεως ν. 2112/1920 εἰς δόσεις καὶ συνέπειαι καθυστερήσεως καταβολῆς), σ. 105. —Ἀπόλυσις μισθωτῶν κατὰ Κανονισμὸν ἐργοδότου, μετὰ πειθαρχικὸν παράπτωμα, σ. 119. — Ἀσφαλιστικὴ διαδικασία, σ. 119. — Ἀποζημίωσις καὶ καθυστερούμενος μισθὸς ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως ἐπιχειρήσεως, σ. 119.—Ἡ σχέσις ἐργασίας, σ. 119.— Ἀναγγελία ἀπολύσεων, σ. 181. — Ἀτομικαὶ συμβάσεις περὶ μισθοῦ ὑπὲρ τὰ νόμιμα ὅρια, σ. 224.—Ποινικὴ δίωξις ἐργοδοτῶν διὰ καθυστέρησιν μισθοῦ, σ. 274.—Αἱ νέαι μεταρρυθμίσεις εἰς τὰς ἀποδοχὰς τῶν μισθωτῶν, σ. 328.—Διαθεσιμότης καὶ ἐκ περιτροπῆς ἐργασία μισθωτῶν, σ. 400. — Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μετὰ διάλυσιν ἐπιχειρήσεως, σ. 454. — Σύμβασις ἐργασίας θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων, σ. 513. — Σχέσις ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων (ταξὶ) πρὸς ἰδιοκτήτας, σ. 564.—Αἱ πρὸς τοὺς μισθωτοὺς παροχαὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν, σ. 620.— Ἀξιοποινος πρᾶξις μισθωτοῦ μετὰ πρόσκλησιν εἰς τὸν στρατόν, σ. 680. — Δικαίωμα ἀδείας μισθωτῶν μετ' ἀποδοχῶν, σ. 735.—Ἡ καταναγκαστικὴ ἐργασία, σ. 815. — Καθορισμὸς χρόνου συμβάσεως πρὸς κατατρατήγησιν νόμων περὶ καταγγελίας, σ. 852.—Ἀναγγελία καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας, σ. 907.— Ὑποχρέωσις ἐργοδότου δι' ἔκδοσιν πιστοποιητικοῦ ὑπηρεσίας, σ. 965.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὲρ τὰ νόμιμα ὅρια καὶ συμφωνηθεῖς μισθός, σ. 1025.—Προσβολὴ τοῦ κύρους τῆς ἐπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Α.Δ.Λ. Ἀθηνῶν, σ. 1039.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας γεωργικῶν ἐργατῶν, σ. 1067.—Νομικὴ φύσις σχέσεως ἐργαζομένων κατ' οἶκον, σ. 1135.—Προστασία ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἀπὸ ἀπολύσεως (ἐπὶ τῆς 960/1956 ἀποφ. Σ.τ.Ε.), σ. 1139.—Ζητήματα ἐκ τοῦ δικαιώματος ἀδείας· ὑπολογισμὸς ἀποδοχῶν καὶ διαρκείας ἀδείας, σ. 1202.—Ἐκδίκασις ἐργατικῶν διαφορῶν (σχεδιαζόμεναι νομοθετικαὶ μεταρρυθμίσεις), σ. 1272.—Μέριμνα διὰ κανονισμῶν δι' ἀπόλυσιν καὶ ἀποζημίωσις ν. 2112, σ. 1315.

Ταντὲ Χρ., Δικηγόρου. Καταγγελία συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, σ. 125.

Πρακτικὰ Συνεδριάσεων Βουλῆς : Ἐπὶ τῆς ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων εἰσφορᾶς τῶν μισθωτῶν, σ. 565.

Γ'. ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Γαβαλᾶ Ν., Παρέδρου Σ.τ.Ε. Προστασία ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἀπὸ ἀπολύσεως (Εἰσήγησις), σ. 1199.

Σακελλαρίου Β., Ἀντεισαγγελέως Ἀρείου Πάγου. Νομοθετικαὶ ἐξουσιοδοτήσεις ἀπὸ συνταγματικῆς ἀπόψεως, σ. 188.

Τούση Ἀνδρέου, Ἀντεισαγγελέως Ἀρείου Πάγου. Δικαίωμα ἀδείας μισθωτῶν· προϋποθέσεις, σ. 984.

Δ'. ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Εἰσηγητὴς *Δ. Καλλέργης*, Πάρεδρος. Παροχὴ ἐργασίας εἰς γεωργικὴν ἐπιχείρησιν καὶ ἐφαρ-

μογή ά.ν. 539/1945 περί άδειών μισθωτών, σ. 906.

Εἰσηγητὴς *Β. Κασίμης*, Πάρεδρος. Ὑποχρεωτικὴ προσληψις ἀναπήρων εἰς θέσεις κληρήρων δημοσίων ὑπηρεσιῶν μετὰ τὸν ὑπαλληλικὸν κῶδικα, σ. 1133.

Εἰσηγητὴς *Τρ. Κοντογιαννόπουλος*, Σύμβουλος. Ἄδειαι μισθωτῶν κεραμοποιείων κλπ., σ. 155.—Χαρακτὴρ παραταθείσης συμβάσεως ἐργασίας πυλεμιστῶν ά.ν. 1836· ἐπιτρεπτὸν ἀπολύσεως μετὰ λήξιν ἐργασίας δι' ἣν προσελήφθησαν, σ. 157. Ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις μισθωτῶν· ἔννοια ἄρθρ. 10 § 1 ν. 291/1936, σ. 157.— Μισθὸς ἐκπαιδευτικῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, σ. 158.— Ὑπολογισμὸς συνταξίμου μισθοῦ καὶ δῶρα δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, σ. 327.—Βάρος χορηγήσεως ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, σ. 395.—Παραγραφὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν πρὸς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, σ. 395—Ἰσχὺς δι. τάξεων ν.δ. 1799/1942 περὶ προστασίας πολεμιστῶν τοῦ πολέμου 1940-1941, σ. 1112.— Ἀπασχόλησις μισθωτῶν καὶ δικαίωμα ἀδείας κατ' ά. ν. 539/1945, σ. 1313.—Ἀπόλυσις ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ ἀποζημίωσις ν. 2112, σ. 1314.

Εἰσηγητὴς *Δ. Κούγιας*, Πάρεδρος. Ἀμοιβὴ ὑπαλλήλων καταστημάτων δι' ὡρισμένον ἐργασίαν καθ' ἑορτάς, σ. 273.—Ἔννοια ἐργοδότου ὑπευθύνου ἐναντι τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ καταβολὴν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, σ. 396.—Ἄδειαι μισθωτῶν καὶ παρεμπίπτουσαι ἑορταὶ καὶ γενικῶς μὴ ἐργάσιμοι ἡμέραι, σ. 397.—Μὴ παροχὴ ἀδείας κατ' ά.ν. 539/1945 καὶ συνέπειαι διὰ τὸν ἐργοδότην· παροχὴ ἀδείας εἰς προσωπικὸν ἐπὶ σχέσει δημοσίου δικαίου, σ. 452.—Δικαίωμα μελῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων πρὸς ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν καὶ' ά.ν. 1836/1951, σ. 453.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν Δημοσίου· προσωπικὸν Σχολῆς Ὁπλιτῶν Χωροφυλακῆς Πατρῶν, σ. 511.—Παραγραφὴ ἀξιώσεων ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, σ. 512.—Ἀναγκαστικὸς διορισμὸς δικηγόρων κατ' ά.ν. 1836/1951, σ. 512.—Αὔξησις μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, σ. 617.—Ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ., σ. 618.—Ἀποζημίωσις διὰ συμμετοχὴν ἐκπροσώπων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων εἰς Ἐπιτροπὰς ἢ Συμβούλια καὶ φόρος καθαρᾶς προσόδου, σ. 618.—Ἀνάκλησις πράξεως ἀπολύσεως δημοσίου ὑπαλλήλου, σ. 618.—Ἀναγκαστικὸς διορισμὸς δικηγόρου κατὰ τὸν ά. ν. 1836/1951 μετ' ἀνάκλησιν διορισμοῦ κατὰ ν. 751/1948 σ. 619.—Ἀποδοχαὶ μισθωτῶν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, σ. 679.—Ἐξαιρέσεις προσαυξήσεως ἡμοιβῆς μισθωτῶν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικὴν ἀπόφασιν, σ. 806.—Ἀσφάλισις δικηγόρων εἰς ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον ὑπαλλήλων, σ. 806.—Ἀποδοχαὶ ἀρτεργατῶν κατὰ ἐξαιρετέας ἡμέρας μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικὴν ἀπόφασιν, σ. 851.—Καταβολὴ καθυστερουμένων εἰσφορῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 93/1956 Π.Υ.Σ., σ. 1066.—Ζητήματα ἐπὶ τοῦ δικαιώματος ἀδείας τῶν μισθωτῶν κατ' ά.ν. 539/1945· ἠλεκτροτεχνίται Α. Ε. Τσιμέντων· ὑπολογισμὸς ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ διαρκείας αὐτῆς, σ. 1202.

Εἰσηγητὴς *Β. Κουντούρης*, Πάρεδρος. Κρατήσεις ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου ὑπηρεσιῶν ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων, σ. 397.

Κωστοπούλου Χ., Παρέδρου Νομικοῦ Συμβουλίου. Πρόσληψις ἐκτάκτου προσωπικοῦ καὶ ὑποχρεώσεις ἐκ τοῦ ά. ν. 1836/1951 περὶ προτιμήσεως ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ, σ. 1134.

Εἰσηγητὴς *Δ. Διακατᾶς*, Πάρεδρος. Περικοπὴ ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐπὶ παραλείψεως αὐτοπροσώπου ἐμφανίσεως ἀνέργου, σ. 1066.

Εἰσηγητὴς *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*, Σύμβουλος. Μείωσις ἡμερομισθίου λόγῳ μὴ ἀναλόγου ἀποδόσεως ἐργατῶν, σ. 297.—Ἀποζημίωσις παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, σ. 873.—Κρατήσεις ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἐκ τοῦ ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἡμερομισθίου τῆς 1ης Μαΐου, σ. 961.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργατῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, σ. 1225.

Εἰσηγητὴς *Β. Σάββας*, Πάρεδρος. Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου, σ. 67.

Νομικὴ Ὑπηρεσία Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀνεργίας.

Ἀθ. Λέκκας, Νομικὸς Σύμβουλος. *Κ. Βερώνης*, Εἰσηγητής. Καταβολὴ ἢ μὴ προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος στρατεύσεως ἐν περιπτώσει ἐκπροθέσμου ὑποβολῆς αἰτήσεως μετὰ δικαιολογητικῶν, σ. 1364.

Ε'. ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

Καποδίστρια Ἰω., Ὑφηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Δικηγόρου. Νόμιμος μισθὸς προσωπικοῦ ξενοδοχείων θερινῶν διαμονῆς, σ. 929.—Νομιμότης ἐπιστρατεύσεως ἀπεργῶν, σ. 13-9.

ΣΤ'. ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ

Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν: Εἰσφοραὶ φορτοεκφορτωτῶν ὑπὲρ συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων, σ. 1017.

Διοικήσεως Ι.Κ.Α.: Ὑπολογισμὸς χρόνου ἀναμονῆς προκειμένου περὶ ἐπιδοτήσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συνεπείᾳ ἀσθενείας, σ. 46.—Μετατροπὴ αἰτίας συνταξιοδοτήσεως, σ. 47.—Εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τὰ δῶρα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1955 καὶ Νέου Ἔτους 1956, σ. 47.—Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου ἀσφαλίσεως ἁλιεργατῶν καὶ προσωπικοῦ Πλωηγικῆς Ὑπηρεσίας, σ. 100.—Προσωρινὸς πίναξ βλαβῶν καὶ παθήσεων προκαλουσῶν μείωσιν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος μεγαλυτέραν τῶν δύο τρίτων, σ. 223.—Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀνέργου διαρκούσης τῆς ἐπιδοτήσεως αὐτοῦ (ἐφαρμογὴ διατάξεως ἄρθρ. 24 ν.δ. 2961/1954), σ. 326.—Ρύθμισις ὀφειλῶν ἐξ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν πρὸς τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ὁδηγίαι ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 92/1956 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου), σ. 486.—Ρύθμισις καταβολῆς τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν πρὸς τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων (ὁδηγίαι ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 91/1956 πράξεως τοῦ

Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου), σ. 389.—Ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τῶν ἰατρῶν, δικηγόρων καὶ μηχανικῶν τῶν παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς νομικὰ ἢ φυσικὰ πρόσωπα ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ παροχῇ, σ. 390.—Προθεσμία καταβολῆς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, σ. 390.—Χρόνος καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ἐπὶ τοῦ δώρου τῶν μισθωτῶν Χριστουγέννων 1955 καὶ Νέου Ἔτους 1956, σ. 391.—Ἐργατικὰ ἀτυχήματα εἰς ἠσφαλισμένους ἀσχολουμένους προσκαίρως ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως, σ. 391.—Κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν, σ. 441.—Ἑρμηνεία τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 657, 658 τοῦ Ἀστικοῦ Κωδικος (ἀνταλλαγτὸν κόλυμα παροχῆς ἐργασίας καὶ δικαιωμα μισθοῦ), σ. 446.—Ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας καὶ τῆς προστασίας τοῦ ν. 2054/1952 περὶ ἐπιδοτήσεως στρατευομένων μισθωτῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρομικῶν δικτύων, σ. 447.—Ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τῆς §4 τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ α.ν. 1846/1951, σ. 447.—Κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν ἐργατῶν οἰκοδόμων μελῶν Συνεταιρισμῶν, σ. 447.—Ὁδηγίαι τινὲς ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλίσεως προσώπων ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας, σ. 448.—Ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 92/1956 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, σ. 450.—Παράλληλος ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α. καὶ εἰς ἕτερον Ὀργανισμὸν κυρίας ἀσφαλίσεως, σ. 503.—Ἀσφάλισις κατ' ἀνεργίας μισθωτῶν τοῦ Ο.Τ.Ε., σ. 510.—Εἰσπραξις εἰσφορᾶς ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, σ. 568.—Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως κατ' ἀνεργίας ἰατρῶν, δικηγόρων, πολιτικῶν μηχανικῶν καὶ ἀρχιτεκτόνων· ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν χημικῶν, φαρμακοποιῶν, λοιπῶν μηχανικῶν, σ. 615.—Συμψηφισμὸς ἀπαιτήσεων ἐργοδοτῶν πρὸς ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. κατ' αὐτῶν ἐξ ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, σ. 615.—Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. δι' ἀπονομὴν συντάξεως, σ. 616.—Κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν, σ. 731.—Ἀσφάλισις πληρωμάτων πλεύσεως τῶν ἁλιευτικῶν πλοίων καὶ πλοιαρίων, σ. 734.—Περὶ τῶν ἀναγκαίων ἐνεργειῶν κατόπιν τῆς συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, σ. 891.—Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως κατ' ἀνεργίας τῶν συμπληρωσάντων τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας· ἡμερομηνία γεννήσεως· προαιρετικὴ ἀσφάλισις κατ' ἀσθενείας ὡς πρὸς τὴν κατ' ἀνεργίας ἀσφάλισιν· καθορισμὸς ἡλικίας ἀνηλίκων διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν· ἔννοια οἰκοσίτων μισθωτῶν διὰ τὴν ἐξαίρεσιν ἀσφαλίσεως κατ' ἀνεργίας, σ. 904.—Παροχὴ ἀδείας τῶν διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένων ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α., σ. 1016.—Εἰσφοραὶ φορτοεκφορτωτῶν ὑπὲρ συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων, σ. 1017.—Προθεσμία καταβολῆς εἰσφορῶν ἐπὶ ἀναδρομικῶν αὐξήσεων μισθοῦ, σ. 1017.—Ἀσφάλισις γενικῶν διευθυντῶν, ἐντεταλμένων, διευθυνόντων, σημπραττόντων κλπ. συμβούλων ἀνωνύμων ἑταιριῶν, σ. 1019.—Καταργησις διὰ τοῦ α.ν. 1846/1951 προϋφισταμένων ἐξαιρέσεων ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α.· ἀσφάλισις προσωπικοῦ Ἑταιρίας Χένρυ Μπώκ, σ. 1020.—Ἀσφάλισις παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ὑδρονομέων, σ. 1020.—Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διδακτικοῦ προσωπικοῦ ἀμειβομένου ἐκ προαιρετικῶν συνεισφορῶν τῶν μαθητῶν· ἀσφάλισις καθαριστριῶν σχολείων, σ. 1021.—Ἀσφάλισις κατ' ἀργίας προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., σ. 1021.—Νοσοκομειακὴ περίθαλψις τοῦ Ι.Κ.Α.· ὁδηγίαι ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Κανονισμοῦ, σ. 1021.—Ἐφαρμογὴ τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ὑπολογισμοῦ δαπανῶν τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς περίθαλψιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὀφειλομένου εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου· περιπτώσεις παραλείψεως ἐργοδοτῶν πρὸς ὑποβολὴν δηλώσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀνὰ πᾶσαν πρόσληψιν μισθωτοῦ περὶ τῆς παρ' αὐτῷ ἀπασχολήσεως παραλείψεως ἐφοδιασμοῦ μισθωτοῦ δι' ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου κλπ., σ. 1252.—Ἐπὶ τῆς θεμελιώσεως τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, σ. 1255.

Ὀργανισμὸς Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας: Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν ἠσφαλισμένων λαμβανόντων σύνταξιν παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ οἱουδήποτε Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, σ. 46.—Ἀπόδειξις μὴ ἀσφαλιστέας προϋπηρεσίας μισθωτοῦ, στρατευθέντος πρὸ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ Ι.Κ.Α., σ. 46.—Δικαίωμα ἐφεδρικῶν ἐπιδομάτων ὑπηρετούντων εἰς τὰ Σώματα Τ.Ε.Α., Μ.Ε.Α. κλπ.· βάσις ὑπολογισμοῦ ἐπιδομάτων ἀνεργίας, σ. 48.—Ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διὰ τοῦ ν. 3461/1955, σ. 159.—Ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. 3464/1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεων· ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ, σ. 326.—Ἐφεδρικὰ ἐπιδόματα κατὰ ν. 2054/1952 (χρόνος εἰσόδου εἰς τὴν ἐφεδρείαν προστατῶν οἰκογενειῶν), σ. 326.—Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας μισθωτῶν Δημοσίου, σ. 391.—Ζητήματα ἀφορῶντα τὴν διαδικασίαν καταβολῆς τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας, σ. 391.—Ἀναπροσαρμογὴ τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας χορηγουμένων ἐπιδομάτων ἀνεργίας, σ. 392.—Ἀναπροσαρμογὴ τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας χορηγουμένων ἐπιδομάτων στρατεύσεως, σ. 394.—Ἐπὶ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρομικῶν δικτύων μετὰ τὸ ν. δ. 3395/1955, σ. 447.—Ὑποχρεώσεως καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας κατὰ ν. 3198/1955.—Ἀπόλυσις προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων ὑπὸ ἀναγκαστικὴν διαχείρισιν· ἔλεγχος ἀνεργίας τῶν ἐπιδοτουμένων ἀνέργων· ἐπιδοσις ἀπορριπτικῶν ἀποφάσεων παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας εἰς ἠσφαλισμένους, σ. 621.—Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν ἐργατικῶν στελεχῶν, σ. 623.—Παραγωγὴ ἀπαιτήσεων Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας ἀχρεωστήτως καταβληθέντων ἐπιδομάτων ἀνεργίας, σ. 622.—Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, σ. 677.—Ὁδηγίαι περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 25133/2301/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ παροχῆς ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως ἐπὶ τοῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα τῶν ἐκ τοῦ Ο.Α.Α.Α. ἐπιδοτουμένων ἀνέργων, σ. 678.—Ὑπολογισμὸς καταβληθέντος δώρου Χριστουγέννων ἢ Πάσχα διὰ τὴν

εξεύρεσιν τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου ἑξαμήνου δι' ἐπιδότησιν ἀνέργων, σ. 734.—Ὀδηγίαι τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας σχετικαὶ μὲ τὴν ἐφαρμογὴν ἐλέγχου ἀνεργίας, σ. 808.—Συμπλήρωσις τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 29/1956 ἐγκυκλίου, σ. 810.—Ἀσφάλισις κατ' ἀνεργίας ἐπὶ ἀπογῆς ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ λοχείας, σ. 901.—Ἐπίδομα ἀνεργίας ἀπολυομένων μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν αὐτῶν, σ. 904.—Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀνέργων, σ. 905.—Ἐξαιρέσεις Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας τῆς κατὰ τὸν ν. 3213/1955 μειώσεως εἰσφορῶν τῶν ἐπαρχιακῶν βιομηχανιῶν, σ. 905.—Ἐπιδότησις λόγῳ στρατεύσεως ἀπασχολουμένων ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως μισθωτῶν, σ. 905.—Ἐπιδότησις ἀνέργων ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, σ. 1131.—Ὀδηγίαι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας καὶ στρατεύσεως, σ. 1131.—Ἀσφάλισις μισθωτῶν κατ' ἀνεργίας· καταγγελία σχέσεως ἐργασίας, σ. 1136.—Χρόνος παραγραφῆς τῶν παροχῶν στρατεύσεως, σ. 1364.

Ὑπουργείου Ἐργασίας: Ἀναδιοργάνωσις καὶ ἐπέκτασις τοῦ θεσμοῦ τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας, σ. 51.— Περὶ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ τῆς προσλήψεως μισθωτῶν μέσῳ τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τῶν συνεπειῶν τῆς παραβάσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων, σ. 52.— Περὶ τῶν αἰτήσεων θεραπείας ἐπὶ τῶν ἐπιβληθέντων προστίμων ὑπὸ τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας, σ. 53.— Διευκρινίσεις ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν περὶ αὐξήσεως ἀποδοχῶν, σ. 515.— Τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐξαιρεσίμων ἑορτῶν, σ. 515.—Ἀποδοχαὶ τῶν κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμειβομένων μισθωτῶν, σ. 681.— Παροχὴ ἐργασίας κατὰ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς καὶ ἀργίαν, σ. 681.—Παροχὴ ἐργασίας κατὰ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς ὑπὸ μηνιαίως ἀμειβομένων μισθωτῶν, σ. 681.— Ὑπολογισμὸς αὐξήσεως ἀποδοχῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, σ. 681.— Ἀποδοχαὶ μαθητευομένων μοδιστῶν, σ. 681. Ἀποδοχαὶ «ταμπῆ» καφενείου μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικὴν ἀπόφασιν, σ. 682.— Προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τῶν δυνάμει τοῦ ἀ.ν. 28/1941 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, σ. 682.—Ἀποδοχαὶ ὑπαλλήλων συνεταιρισμῶν, σ. 737.— Προσαύξησις ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, σ. 737.—Ἀποδοχαὶ καὶ χρατήσεις κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, σ. 738.— Ἀποδοχαὶ κατωτέρου ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν, σ. 738.—Ἀποδοχαὶ τεχνιτῶν φωτογράφων, σ. 738.—Ἀποδοχαὶ θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων, σ. 738.—Ἠλαττωμένη ἀπασχόλησις καὶ ὀφειλόμενον ἡμερομίσθιον, σ. 807.—Αὐξήσεις ἀποδοχῶν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2 1956 διαιτητικὴν ἀπόφασιν, σ. 807.—Ἡμερομίσθιον 25ης Μαρτίου, σ. 807.—Ἀποδοχαὶ λατζέρηδων ἑστιατορίων· κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ἀνειδικεύτων ἐργατῶν, σ. 807.—Ἀποδοχαὶ μαθητευομένων μοδιστῶν, σ. 807.—Παροχὴ ἐργασίας εἰς πλείονας ἐργοδότας καὶ δῶρον μισθωτῶν δι' ἑορτάς, σ. 808.—Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίων τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων μισθωτῶν, σ. 813.—Κατώτατον ὅριον μισθοῦ ἀρτοποιῶν-ζαχαροπλαστῶν, σ. 853.—Ἀποδοχαὶ παρατηρητῶν τοπογραφικῶν συνεργείων, σχεδιαστῶν κλπ., σ. 853.—Κατώτατον ὅριον βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ σερβιτόρου ζαχαροπλαστείου α' κατηγορίας· ἀμοιβὴ κατὰ Κυριακάς, σ. 853. Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ διὰ μὴ ληφθείσαν ἄδειαν, σ. 854.

Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν: Φορολογία δώρων μισθωτῶν καὶ συνταξιούχων, σ. 50.

Η'. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἑρμηνεία τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, Τόμος VII (Εἰσαγωγικὸς Νόμος) Τεῦχος Α', ἄρθρα 1 - 19, Τεῦχος Β', ἄρθρα 20 - 48. Ἐκδιδομένη, τῇ συνεργασίᾳ ἀνωτάτων δικαστικῶν, ὑπὸ Καθηγητῶν καὶ Ὑφηγητῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσ/νίκης, σ. 1095.—Ἐτησία ἔκθεσις διὰ τὴν δρᾶσιν τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας, σ. 64.—Bureau International du Travail, Annuaire des Statistiques du Travail, σ. 408.—L' assurance chômage et ses divers systèmes, σ. 408.- Nationaux d' amploi. Etats Unis, σ. 408.- Festschrift für H. C. Nipperdey. Rolf Dietz. Alfred Hueck - Rudolf Reinhardt. C. A. Beck' sche Verlagsbuchhandlung - München, σ. 464.

Θ'. ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Ἐπὶ μιᾶς ἐκδόσεως (μεταφράσεως εἰς τὴν Γαλλικὴν τοῦ Ἑλλην. Ἀστ. Κώδικος), σ. 120.—

Ἀγαπητίδη Σ., Bureau International du Travail. Les aspects sociaux de la cooperation economique europeenne, σ. 1384.

Καλομοίρη Δ., Δ ρος Νομ., διηγόρου. Beiträge zu Problemen des neuzeitlichen Arbeitsrechts. Festschrift für Wilhem Herschel.—Schriftenreihe des Bundesarbeitsministeriums. Heft I W. Kohlhamerverlag. σ 240.—Festschrift für H. C. Nipperdey. Rolf Dietz. Alfred Hueck - Rudolf Reinhardt. C. A. Beck' sche Verlagsbuchhandlung - München — Berlin 1955, σ. 464.

Spyropoulos Georges: La liberté Syndicale, Preface du Prof. P. Durand. Paris, σ. 1224.—

Συντάξεως: Ἑρμηνεία τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐκδιδομένη, τῇ συνεργασίᾳ ἀνωτάτων δικαστικῶν, ὑπὸ Καθηγητῶν καὶ Ὑφηγητῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσ/νίκης. Τόμος VII (Εἰσαγωγικὸς Νόμος), Τεῦχος Α', ἄρθρα 1 - 19, Τεῦχος Β', ἄρθρα 20 - 48, σ. 1095.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ:

Θεόδωρος Γ. Βλαχόπουλος, σ. 752.

Ι'. ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΔΕΚΑΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ (15ου) ΤΟΜΟΥ ΕΕΔ.

Ἐπεξήγησις κυριωτέρων συντετμημένων λέξεων

Ἀλγ.=Ἀλληλογραφία, Α. Μ Ε. Δ.=Ἀπόφασις Ἀνωτέρας Μονίμου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας, Α.Π.=Ἀπόφασις Ἀρείου Πάγου, Ἀπόφ.=Ἀπόψεις ΕΕΔ, Γν. Σ.=Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου, Γν. νμθ=Γνωμοδότησις

νομομαθῶν, Γν. Ι.Κ.Α.=Γνωμοδότησις Νομικῆς Ὑπηρεσίας Ι.Κ.Α., Ε = Ἀπόφασις Ἐφετείου, Ἔγγρ. = Ἔγγραφον Διοικήσεως Ι.Κ.Α., Ἔγγρ. Υ.Ε. = Ἔγγραφον Ὑπ. Ἐργασίας, Ἔγκ. = Ἐγκύκλιος, Εἰρ. = Ἀπόφασις Εἰρηνοδικείου ἢ Εἰρηνοδίκου, Εἰσαγ. = Εἰσαγωγικὰ σχόλια, Ἐπ. Γνμδ. = Ἐπίσημος Γνωμοδότησις, Α.Π.Π. = Ἀπόφασις Πρωτοδ. Ἐπιτρ. Παλ. Πολεμιστῶν, ΝΖ = Νομικὰ Ζητήματα, Νμλγ.=Συγκεντρωμένη νομολογία, Π = Ἀπόφασις Πρωτοδικείου, Πρωτοδίκου ἢ Προέδρου, Παρατ.=Παρατηρήσεις, Π.Ε.Δ.=Ἀπόφασις Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας, Σ.Ε. = Ἀπόφασις Συμβουλίου Επικρατείας, Σημ. = Σημειωσις.

Α

Ἀγγειοπλαστεῖα : Ἄδεια ἐργαζομένων τεχνιτῶν· ἰσχὺς β.δ. 24.2.1955, Γν. Σ., σ. 155.

Ἀγροκτήματα : Βλ. λ. *Γεωργικαὶ ἐργασίαι*.

Ἀγροτικὴ Τράπεζα : Βλ. λ. *Τράπεζαι*.

Ἀγραφυλακή Ὑδρονομεῖς· ἀσφάλισις παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ 1020.

Ἀγωγή Πρὸς χορήγησιν ἀδείας ἢ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν διὰ στέρησιν ἀδείας, Π 14696 σ. 26, Εἰσαγ. σ. 25, Π 6793 σ. 195. — Μισθωτοῦ κατ' ἐργοδότου περὶ ἀποζημιώσεως διὰ παράλειψιν τηρήσεως διατυπώσεων ἄρθρ. 9 ν. 118/1915· ἁρμοδιότης, Α.Π. 655 σ. 45.—Ἀποζημιώσεως διὰ μὴ ἀναγγελίαν καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· ἁρμοδιότης, Εἰρ. 8775 σ. 143. —Ἀποζημιώσεως Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου διὰ καθυστερουμένας εἰσφορὰς ἐργοδότου καὶ παρακρατηθείσας ἐκ τῶν ἀποδοχῶν ἠσφαλισμένων εἰσφορᾶς, Π 1236 σ. 94.—Ἀποζημιώσεως ἠσφαλισμένου διὰ παράνομον ἀπόρριψιν ὑπὸ Ι.Κ.Α. αἰτήσεως συνταξιοδοτήσεως· ἱστορικὴ βάσις, Π 17349 σ. 500, Α.Π. 373 σ 959, Α.Π. 454 σ. 960.—Κατ' ἐργοδότου δι' ἔκδυσιν πιστοποιητικοῦ ὑπηρεσίας, ΝΖ σ. 965, Π 3171, σ. 1124, Παρατ. σ. 1124.—Ἐργοδότου κατὰ μισθωτοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 901 Α.Κ. πρὸς καταβολὴν ὑπερβάλλοντος δυθείσης μείζονος ἀποζημιώσεως δι' ἀπόλυσιν, Π 10470 σ. 1284.— Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 659 Α.Κ· στοιχεῖα· ἀοριστία, Π 13968 σ. 1299.—Ἀποζημιώσεως ἐκ παρανόμου πράξεως ὀργάνων Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου (πλήρωσις θέσεως παρανόμως κατὰ παράλειψιν ἐπιτυχόντος εἰς διαγωνισμόν)· δεδικασμένον ἐξ ἀποφάσεως Συμβ. Ἐπικρατείας, Α.Π. 512 σ. 1357.—Ἐπὶ ὑπαγωγῆς ὑπὸ ἀναγκαστικὴν διαχείρισιν· ἐκπροσώπησις ὡς ἐναγόντος ἢ ἐναγομένου ὑπὸ μόνου τοῦ διαχειριστοῦ, Α.Π. 682 σ. 77.—Κατὰ ὁμορρύθμων μελῶν ἀτομικῶς, χωρὶς ν' ἀπαιτῆται προηγουμένως δίωξις τῆς Ἑταιρείας, Π 1236 σ. 94.—Πλειόνων μισθωτῶν μὴ συνδεομένων δι' ἐνεργητικῆς ὁμοδικίας· διατάξεις Πολ. Δικ. καὶ διαδικασία ν. ΓΨΟΔ, Π 999 σ. 149, πρβλ. Εἰσαγ. σ.149.—Κατὰ συνδίκου διὰ μισθοὺς πρὸ καὶ μετὰ τὴν πτώχευσιν, Π 17564 σ. 212.—Ἐργαζομένων εἰς ἀπολογιστικῶς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου ἐκτελούμενα ἔργα· πότε ἐγείρεται ἢ συνεχίζεται κατὰ τοῦ Δημοσίου, Π 18193 σ. 312.—Ἀνηλίκου 14ετοῦς διὰ τὰς ἐκ παροχῆς ἐργασίας ἀξιώσεις, Π 136 σ. 989.—Μεταβολὴ βάσεως· ἀπαράδεκτον καὶ κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 14202 σ. 1311, Π 7685 σ. 761, Α.Π. 454 σ. 960.— Ἀνεπίτρεπτος συμπλήρωσις, μὴ ἀποτελοῦσα ἁπλῶς παραδεκτὴν βελτίωσιν κατ' ἄρθρ. 158 καὶ 533 Πολ. Δικ., Α.Π 454 σ. 960.—Ἀνεπίτρεπτος ἐπιδίκασις ὑπὸ δικαστοῦ ἀπαιτήσεως (ἐκ τοῦ ἄρθρ. 672 Α.Κ.) κατ' ἀλλοίωσιν βάσεως ἀγωγῆς (στηριζομένης ἐπὶ συμβάσεως ἀορίστου χρόνου καὶ ἀκυρότητος καταγγελίας ὡς γενομένης κατὰ παράβασιν ν. 3198/1955 καὶ ἄρθρ. 281 Α.Κ.), Π 14202 σ. 1311.—Ἐπιδίκασις ὑπὸ πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρ. 674 Α.Κ., μὴ περιεχομένης σχετικῆς βάσεως ἐν τῇ ἀγωγῇ μεταρρύθμισις, Π 6588 σ. 656.—Μὲ δύο βάσεις ἐπιβοηθητικῶς ἐκτιθεμένας· κρίσις περὶ βασίμου κατὰ τὴν κυρίαν βάσιν καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ κατὰ τὴν ἐπικουρικήν· ἔφεσις κατὰ τῆς δεχθείσης τὴν κυρίαν βάσιν διατάξεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως· ἐξουσία ἐφετείου, Α.Π. 180 σ. 1173.

Ἀναγνωριστικὴ : Ὅροι· ἔννομον συμφέρον, Π 17968 σ. 91, Α.Π. 58 σ. 251, Α.Π. 439 σ. 831, Π 8296 σ. 1013, Π 9695 σ. 1195.—...ἀδιαφόρων γεγεννημένου ἢ μὴ τῆς ἀξιώσεως· δυνατὴ ἔγερσις ἀναγνωριστικῆς ἀντὶ καταψηφιστικῆς, Α.Π. 58 σ. 251, Α.Π. 439 σ. 831, Π 8296 σ. 1013.—...μὴ ἀπαιτουμένης ἐπικλήσεως ἰδιαιτέρου λόγου, δικαιολογοῦντος τὴν ἔγερσιν αὐτῆς, Α.Π. 439 σ. 831.—Ἐπὶ σχέσεως δημοσίου δικαίου· ὅροι, Π 17698 σ. 91, Π 9695 σ. 1195.—Μισθωτοῦ κατὰ Σ.Π.Α.Π. περὶ δικαιώματος τιμητικῆς προαγωγῆς ὡς πολεμιστοῦ 1940 - 1941· κοινοποίησις καὶ εἰς Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν· διαδικασία ν. ΓΨΟΔ, Π 2940 σ. 1004.—Μὴ καταβολὴ δικαστικοῦ ἐνσήμου, Π 8296 σ. 1013.—Περιεχόμενον ἡ ἀναγνώρισις ἐπελθούσης ζημίας (ἄρθρ. 105 καὶ 106 Εἰσ. ν. Α.Κ.), μὴ ἀπαιτουμένου καὶ προσδιορισμοῦ τοῦ ποσοῦ ταύτης ἐν τῇ ἀγωγῇ, Π 8296 σ. 1013.

Ἄδεια μισθωτῶν. *Α'—Κατ' ἀναγκ. νόμον 539/1945*.—1. Γενικὰ ἐκτασις ἐφαρμογῆς: Σκοπὸς ν. 539/1945, Π 14696 σ. 26, Εἰσαγ. σ. 31, Π 17292 σ. 192, Π 6793 σ. 195, Ἐπ. Γνμδ. σ. 984, Γν. Σ. σ. 1314.— Ἰσχὺς ἀ.ν. 539 1945 καὶ μετὰ εἰσαγωγὴν Α.Κ., Π 17252 σ. 192, Π 45 σ. 768.—Δημοσίας τάξεως καὶ ἀναγκαστικοῦ δικαίου αἱ διατάξεις περὶ ἀδείας, ΝΖ σ. 185, Π 17252 σ. 192, ΝΖ σ. 1161. - Περιεχόμενον δικαιώματος ἀδείας· ΝΖ σ. 185, Γν. Σ. σ. 452.—Ἔκτασις ἐφαρμογῆς ἀ.ν. 539/1945· ὑποκείμενα καὶ μὴ πρόσωπα, ΝΖ σ. 735, Γν Σ. σ. 906.—Τεχνιτῶν κεραμοποιείων, πλινθοποιείων καὶ ἀγγειοπλαστείων, Γν. Σ. σ. 155.—Μισθωτῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων· διατάξεις κανονισμοῦ προσωπικοῦ περὶ ἀδειῶν· ἀποδοχαὶ ἀδείας, Π 14175 σ. 196.—Ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ Δημοσίου ὡς πρὸς τὸ συνδεόμενον μετ' αὐτοῦ διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικόν, Π 8299 σ. 886, Π 3620 σ. 1111.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ μισθωτῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐκμεταλλεύσεων καὶ ἐργασιῶν, Γν. Σ σ. 905, Π 5956 σ. 1105.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου ἀγροκτήματος «Πύργος Βασιλίσσης», Γν. Σ. σ. 906.— Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἐργαζομένων εἰς λατομεῖον· χαρακτὴρ τούτου ὡς ἀγροτικοῦ κτήματος καὶ

τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιχειρήσεως ἐξορύξεως μαρμάρων ὡς γεωργικῆς· ἔννοια διεθνοῦς συμβάσεως κυρωθείσης διά ν. 2081/1952, ἀναφερομένης ὡς ἐφαρμοζομένας τάς διατάξεις αὐτῆς καί ἐπί λατομείων, Π 5956 σ. 1105, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 1104.—Ἀνεφαρμοστον ἐπί ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, Π 1082 σ. 261. —Δ.καίωμα ἀδείας μισθωτῶν· μετ' ἀποδοχῶν, ΝΖ σ. 735.—Ἡ παροχή κανονικῆς ἀδείας, ΝΖ σ. 1161.

2. Προϋποθέσεις δικαιώματος· χρόνος ἀπασχολήσεως· μέγεθος ἀδείας: Προϋποθέσεις δικαιώματος ἀδείας, Εἰσαγ. σ. 31, Ἐπ. Γνμδ. σ. 984, Ἐγκ σ. 1016, Γν. Σ σ. 1314.—Βασικός χρόνος ἀπασχολήσεως 12 μηνῶν διά τό δικαίωμα ἀδείας· ἐφαρμογή καί ἐπί τῶν περιπτώσεων ἀρθρ. 2 § 5 ἀ.ν. 539 1945, Γν. Σ. σ. 155.—Προσμέτρησις εἰς χρόνον ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ καί τῶν χρονικῶν διαστημάτων καθ' ἃ ἀπουσίαν τῆς ἐργασίας ἐκ δεδικαιολογημένης αἰτίας, Π 1739 σ. 718.—Ὑπολογισμός χρόνου διαθεσιμότητος τοῦ μισθωτοῦ ὡς χρόνου ἀπασχολήσεως διά τό δικαίωμα ἀδείας, Εἰσαγ. σ. 305, Π 1739 σ. 718.—Οὐ δικαίωμα ἀδείας κατ' ἀ.ν. 539/1945 τοῦ τυχόντος ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν, Π 1689 σ. 306, Contra: Π 1739 σ. 718, Εἰσαγ σ. 305.— Προσμέτρησις εἰς χρόνον ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ καί τοῦ τῆς διαθεσιμότητος ἢ τῆς ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν, Π 1739 σ. 718.—Συνυπολογισμός καί χρόνου ἀπασχολήσεως εἰς προηγουμένου φορέα τῆς ἐπιχειρήσεως ἐφ' ὅσον συνεχίζει ἢ κατ' ἄρθρο 6 ν. 2112 μεταβολή ἐργοδότου, ΝΖ σ. 735.—Ἔννοια ἀνεχοῦς ἀπασχολήσεως εἰς ὑποκειμένην ἐπιχείρησιν· ὑπολογισμός καί χρόνου προϋπηρεσίας ἐν τῷ Δήμῳ, ἔστω καί ἂν προηγούμενος ὀργανισμός τοῦ Δήμου ἔφερε τούς μισθωτούς ἀσχολουμένους εἰς ἄλλα συνεργεῖα· ἄνευ σημασίας ἢ κατ' ἔτος ἀνανέωσις τῆς συμβάσεως, ἐφ' ὅσον προκειται περί συνεχοῦς ἀπό ἐτῶν ἐργασίας παρά τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει ἡ ἐργοδότῃ, Ἐπ. Γνμδ. σ. 984.—Προϋποθεσις δικαιώματος ἀδείας να τελῇ ἐν ὑπηρεσίᾳ ὁ μισθωτός μετά τήν συμπλήρωσιν τοῦ ἔτους· ἀδιάφορον ἂν διαρκούσης τῆς ἀδείας λύσῃ τήν σύμβασιν ἢ ἐχῃ ἐν νῷ νά μή ἐπανέλθῃ εἰς τήν ἐργασίαν του· πρόσληψις δι' ἓν ἔτος· λύσις αὐτοδικαίως τῆς συμβάσεως ἅμα τῇ παρόδῳ συμφωνηθέντος χρόνου· οὐ δικαίωμα ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, Ἐπ. Γνμδ., σ. 984.—Ἔννοια συνεχοῦς ἀπασχολήσεως· λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ πραγματική μετά τοῦ ἐργοδότου ὑπηρεσιακή σχέσις, ἀνεξαρτήτως τῆς συνεπείᾳ νομικῶν λόγων μεταβολῆς αὐτῆς, Ἐγκ. σ. 1016.—Ὑπάλληλος παραιτηθείς διά βελτίωσιν τῆς ὑπαλληλικῆς του καταστάσεως καί ἅμεσως προσληφθείς· ἀναπηρίασιν ἐκ τοιαύτης παραιτήσεως τοῦ συνεχοῦς τῆς ὑπηρεσίας του, Ἐγκ. σ. 1016.—Ἀνεφαρμοστον ἐπί ἐφεδρικῶν φυλάκων Κεντρικῆς Ὑγειονομικῆς Ἀποθήκης Ὑπουργείου Κοινων. Προνοίας, μή ἐργαζομένων συνεχῶς καθ' ἕκαστον μῆνα, ἀλλά περιοδικῶς εἰς ἀναπλήρωσιν τακτικῶν φυλάκων ἐν ἀδείᾳ τελούντων ἢ λόγῳ ἀσθενείας ἀπεχόντων τῆς ἐργασίας των, Γν.Σ. σ. 1314.—Βάσις ὑπολογισμοῦ διαρκείας ἀδείας ἡ ἰδιότης τοῦ μισθωτοῦ κατά τόν χρόνον τῆς χορηγήσεως της καί ἡ διάρκεια τῆς προαπασχολήσεως παρά τῇ ἐπιχειρήσει, ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδιότητος ὑφ' ἣν αὕτη ἐπραγματοποιήθη, Γν.Σ. σ 1202.—Ὑπολογισμός διαρκείας νομίμου ἀδείας ὑπαλλήλων βάσει καί τῆς παρά τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει προϋπηρεσίας ὡς ἐργατῶν, Γν.Σ. σ. 1202, Σημ σ. 1202.—Χρονική διάρκεια ἀδείας· ἄρθρο 2 ἀ.ν. 539/1945· διάρκεια ἐπί ἐπιβλαβῶν διά τήν ὑγείαν ἐργασιῶν κλπ· σχετικά διατάγματα ἐπεκτάσεως· ὑπολογισμός τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως, ΝΖ σ. 735.—Δημοσίου ὑπαλλήλου παρέχοντος ἰδιωτικήν ἐργασίαν· τρόπος ἐξευρέσεως ἀναλόγου χρόνου ἀδείας, Εἰσαγ. σ. 26.—Μή συνυπολογισμός εἰς ἡμέρας ἀδείας τῶν ἡμερῶν ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ, τῶν ἐμπιπτουσῶν ἐντός τοῦ χρόνου τῆς ἐτησίας ἀδείας, ΝΖ σ. 54.—Τεχνιτῶν κεραμοποιείων, πλινθοποιείων καί ἀγγειοπλαστείων· β.δ. 2.12.1954-24.2.1955 περί ἐπεκτάσεως ἄρθρ. 2 § 5 ἀ.ν. 539/1945· κρίσις· διάκρισις ἐποχιακῶς καί μή ἐργαζομένων, Γν.Σ. σ. 155. —Δέν περιλαμβάνονται εἰς τήν ἄδειαν μετ' ἀποδοχῶν αἱ ἐπίσημοι ἢ κατ' ἔθιμον ἑορτάσιμοι ἡμέραι, Α.Π. 169 σ. 417, Π 6530 σ. 1056, Γν.Σ. σ. 1202 Σημ. σ. 1202.—Ἐάν εἰς τήν ὑπό τῆς ἀπό 21.11.1939 συλλ. συμβασιν τῶν χημικῶν προβλεπομένην 20ήμερον ἄδειαν προσμετρῶνται ὡς ἡμέραι ἀδείας καί αἱ ἑορταί καί γενικῶς αἱ παρεμπίπτουσαι μή ἐργάσιμοι ἡμέραι, Γν.Σ. σ. 396.—Ἀμφισβήτησις περί τό μέγεθος ἀδείας· ἁρμοδιότης Ἐπιτροπῆς ἀ. ν. 539/1945 καί ἔλλειψις ὑπερημερίας ἐργοδότου, Π 6793 σ. 195.—Συνυπολογισμός εἰς χρόνον συμβάσεως ἐργασίας δι' ὑπολογισμόν ἀπόζημιώσεως ν. 2112 καί τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὁ ὑπάλληλος διετέλεσεν ἐν ἀδείᾳ, Π 1739 σ. 718.

3. Τρόπος καί χρόνος χορηγήσεως: Παροχή in natura (αὐτουσίας), Π 14696 σ. 26, Π 3028 σ. 35, Π 17252 σ. 192, Π 6793 σ. 195, Γν.Σ. σ. 452, Η 45 σ. 768, Π 9687 σ. 945.— Γένεσις ἀξιώσεως πρός χορήγησιν ἀπό ἀρχῆς ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους, ΝΖ σ. 54.— Αἴτησις μισθωτοῦ διά χορήγησιν, Γν Σ. σ. 452, Π 16467 σ. 193, Π 12982 σ. 1191, Γν. Σ. σ. 452, Π 9687 σ. 945.—Χρονική περίοδος χορηγήσεως, Εἰσαγ. σ. 34, ΝΖ σ. 735, Π 9687 σ. 945, ΝΖ σ. 1161.— Ὑποχρέωσις χορηγήσεως ἐντός διμήνου ἀφ' ἧς ἐζητήθη, Εἰσαγ. σ. 34, Π 6793 σ. 195, Π 9687 σ. 945, —. . . πάντως οὐχί πέραν τοῦ τέλους τοῦ ἔτους καθ' ὃ εἶναι αὐτή παρασχετέα, Π 9687 σ. 945.—Ἄπρακτος πάροδος διμήνου· ὑπερημερία ἐργοδότου ἄνευ ἑτέρας ὀχλήσεως (ἄρθρ. 341 Α.Κ.), Π 6793 σ. 195.— Παροχή κατ' ἀ.ν. 539/1945 ἀδείας καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακόν ἔτος· νοητέα παροχή ἐκπληρωτέα ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ, ἤτοι ἀργότερον μέχρι 31 Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους· ἀναγκαία χορηγήσις ἐντός τοῦ αὐτοῦ ἔτους· δυνατή ὅμως ἡ παροχή κατά τό ἑπόμενον ἔτος, ἐάν διαρκῇ ἡ ἐργασιακή σχέσις, Π 299 σ. 601.

4. Συνέπειαι μή χορηγήσεως: Μή χορήγησις ἀδείας· συνέπειαι· δικαιώματα μισθωτοῦ, Π 14696 σ. 26, Π 3028 σ. 35, Εἰσαγ. σ 31, ΝΖ σ. 185, Π 17252 σ. 192, Π 6793 σ. 195, Π 16467 σ. 193, ΝΖ σ. 928, Γν. Σ. σ. 452, Π 299 σ. 601, ΝΖ σ. 735, Π 45 σ. 768, Ἐγκ. Υ Ε σ. 853, Π 9687 σ. 945,

Π 254 σ. 996, ΝΖ σ. 1161, Π 12982 σ. 1191, ΝΖ σ. 1273. — Εὐθύνη ἐργοδότου ἐπὶ μὴ παροχῆς πρὸς μισθωτὸν ἀδείας, ΝΖ σ. 185, σ. 1161, σ. 1273. — Δικαστικὸς ἐξαναγκασμὸς ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν κατ' ἄρθρ. 882 § 2 Πολ. Δικ.· ἀγωγὴ ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθε τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος, Π 6791 σ. 195, Π 45 σ.768.—Δὲν δίδεται ἀγωγὴ πρὸς χρηματικὴν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν στέρησιν ἀδείας, Π 14696 σ. 26.— Μὴ χορήγησις ἀδείας παρελθόντων ἐτῶν· ἀδυναμία αὐτουσίας παροχῆς ταύτης ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργοδότου· εὐθύνη τούτου εἰς ἀποζημίωσιν κατὰ τὰς περὶ ἀπερημερίας καὶ ἀδυναμίας παροχῆς διατάξεις τοῦ Α.Κ., Π 3028 σ. 35, ΝΖ σ. 185, Π 6793 σ. 195, Π 45 σ. 768, ΝΖ σ. 1273. — . . . περιεχόμενον τῆς ἀποζημιώσεως· ἡ ἀξία τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας κατὰ τὸν δικαιούμενον καὶ μὴ χορηγηθέντα χρόνον ἀδείας, Π 3028 σ. 35, Π 6793 σ. 195, Π 45 σ. 768.— . . συρρέουσα ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀξίωσις ἐξ ἀδικοπραξίας κατ' ἄρθρ. 914 Α.Κ.· εἰς τί κατευθύνεται αὕτη, ΝΖ σ. 185.—. . . ὑπερημερία ἐργοδότου ἅμα παρόδῳ ἀκροτάτου σημείου χορηγήσεως ἀδείας καὶ ἄνευ ὀχλήσεως, καθ' ὃ ὑφιστάμενης δήλης ἡμέρας ἐκπληρώσεως τῆς παροχῆς, Π 45 σ. 768.—Προϋπόθεσις ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθείσας ἀδείας κατὰ παρελθόντα ἔτη ἡ κατ' αὐτὰ αἴτησις τοῦ μισθωτοῦ διὰ χορήγησιν ἀδείας, Π 16467 σ. 113, Π 12982 σ. 1191 Γν. Σ. σ. 452, Π 9687 σ. 945.—Ἀμφισβήτησις περὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀδείας· ἁρμοδιότης Ἐπιτροπῆς ἀ.ν. 539/1945 καὶ ἔλλειψις ὑπερημερίας ἐργοδότου· ἀνυπόχρεον ἀποζημιώσεως βάσει ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 6793 σ. 195.—Παράβασις ὑποχρεώσεως ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν ἀδείας· ποινικὸν ἀδίκημα· ἀποζημίωσις μισθωτοῦ κατὰ τὰς περὶ ἀδικοπραξιῶν διατάξεις· εὐθύνη ἐργοδότου οὐχὶ εἰς καταβολὴν ἡμερῶν ἀδείας, ἀλλ' εὐλόγου χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως· προσδιορισμὸς ταύτης ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ βάσει περιουσιακῆς ζημίας ἢ ἠθικῆς βλάβης μισθωτοῦ, Π 17252 σ. 192, πρβλ. Παρατ. σ. 185. —Εὐθύνη ἐργοδότου καὶ τοῦ προεστῶτος καὶ ὀργάνου τοῦ ἐργοδότου πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν μισθωτοῦ κατ' ἄρθρ. 71, 914, 922, 926 καὶ 932 Α.Κ. διὰ μὴ χορήγησιν τῆς αἰτηθείσης μόνον ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀδείας· ἐπολογισμὸς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως εἰσαγωγὴ ἀξιάσεως κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 16467 σ. 113.—Ἄρνησις χορηγήσεως τῆς ἀδείας πέραν τοῦ διμήνου ἀπὸ αἰτήσεως· ὑπερημερία ἐργοδότου· ἔννοια ταύτης· ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς ἱκανοποίησιν καὶ πάσης ἄλλης ζημίας τοῦ μισθωτοῦ· οὐχὶ καὶ πρὸς ἀποζημίωσιν κατ' ἐπιλογήν, σαφῶς πρὸς ἄρθρ. 343 § 2 Α.Κ., ἐφ' ὅσον τρέχει τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος, Γν. Σ. σ. 452.—Πάροδος ἡμερολογιακοῦ ἔτους καὶ ἐντεῦθεν πραγματικὴ ἀδυναμία χορηγήσεως πραγματικῆς ἀδείας· δικαίωμα μισθωτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν· προϋπόθεσις ἡ προηγουμένη ὄχλησις τοῦ ἐργοδότου· ἄρνησις ἐργοδότου ὀφειλομένη εἰς ὑπηρεσιακὰς ἀνάγκας δὲν παρακολουθεῖ τὴν γένεσιν τοῦ δικαιώματος· ἀναγόρευσις δι' ἄρθρου 5 § 7 ἀ.ν. 519/1915 τῶν ἀδικοπραξιῶν τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν χορήγησιν ἀδείας εἰς ποινικῶς κολασίμους πράξεις κατ' οὐδὲν μεταβάλλει τὴν ἔκτασιν τῶν ὑποχρεώσεων τούτου, Γν. Σ. σ. 452.—Δικαίωμα ἀδείας εἰς χρήμα, λόγῳ μὴ λήψεως αὐτουσίας τοιαύτης ἕνεκα ὑπηρεσιακῶν λόγων πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. 3467/1954, μόνον τοῦ ὑπὸ ἰδιωτικοῦ δικαίου εὑρίσκοντος προσωπικοῦ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποβάλει σχετικὴν αἴτησιν, Γν. Σ. σ. 452.— Παροχὴ εἰς χρῆμα ἀποζημιώσεως, ἐὰν ἡ ἄδεια δὲν δύναται νὰ χορηγηθῇ· ἀποκλεισμὸς ὅμως ἀποζημιώσεως διὰ μὴ αἰτηθεῖσαν καὶ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, ἐνῷ αὕτη δύναται νὰ χορηγηθῇ αὐτουσίως· δικαίωμα μισθωτοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς, σὺν τῇ ζημίᾳ ἐκ τῆς καθυστερήσεως, Π 299 σ. 601.— Παράβασις ὑποχρεώσεως ἐργοδότου· ποιναὶ καὶ ἀστικαὶ κυρώσεις, ΝΖ σ. 735.—Μὴ χορήγησις τῆς ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ παρασχετέας ἀδείας· δικαίωμα μισθωτοῦ πρὸς ἀνορθωσιν ζημίας ἐκ τῆς στερήσεως τῆς ἀδείας, συνιστωμένης εἰς ποσὸν ἴσον πρὸς ἀποδοχὰς ἡμερῶν ἀδείας, ἄλλως ὑπὸ μορφὴν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ τὴν ἣν ὑπέστη ἠθικὴν βλάβην, Π 9687 σ. 945.— Μόναι συνέπειαι ἐκ τῆς μὴ παροχῆς ἀδείας αἱ ἐν ἄρθρῳ 5 § 7 ἀ.ν. 539/1945· δικαίωμα ὅμως περαιτέρω ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 914 Α.Κ. ἐφ' ὅσον ὑπάρχει αἰτιώδης συνάφεια, Εἰσαγ. σ. 35.—Μὴ χορήγησις ἀδείας· πάροδος ἡμερολογιακοῦ ἔτους· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ΝΖ σ. 1161.—Ἀποζημίωσις διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν· δικαιώματα μισθωτοῦ διαρκοῦντος ἡμερολογιακοῦ ἔτους καὶ μετὰ τὴν πάροδον τούτου, ΝΖ σ. 1273.—Μὴ χορήγησις ἀδείας ἐντὸς τοῦ ἔτους καθ' ὃ ἔδει νὰ χορηγηθῇ· συνέπεια κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτ. Δικαστηρίου 2/1956· καταβολὴ ηὐξημένων κατὰ 100% ἀποδοχῶν, ΝΖ σ. 328.—Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν· ὑποχρέωσις καταβολῆς ηὐξημένων κατὰ 100% τῶν ἀποδοχῶν ἡμερῶν ἀδείας ἐν μὴ χορηγήσει ταύτης ἐντὸς τοῦ ἔτους· ἀνεξάρτητον παροχῆς ταύτης ἀπὸ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν καταβλητέων βάσει τῶν γενικῶν ἀρχῶν Ἐργατ. Δικαίου εἰς ἀντάλλαγμα παροχῆς ὑπηρεσιῶν, Ἐγγρ. Υ.Ε. σ. 853.

5. Ἀ π ο δ ο χ α ὶ ἀ δ ε ί α ς: Δικαίωμα μισθωτοῦ κατὰ χρόνον ἀδείας τοῦ ἀ.ν. 539/1945 πρὸς λῆψιν τῶν συνήθων ἀποδοχῶν, ἂν θὰ ἐδικαιοῦτο τὸ ἐὰν ἀπησχόλειτο παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει· ἔννοια δικαιουμένων ἀποδοχῶν, Π 14175 σ. 196, Α.Π. 1/9 σ. 417, Α.Π. 163 σ. 418, ΝΖ σ. 735, Π 6530 σ. 1056.—Μὴ συνυπολογισμὸς προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ μὴ ἐργασίμους ἡμέρας, Α.Π. 163 σ. 417, ΝΖ σ. 735, Π 6530 σ. 1056, Σημ. σ. 1202. Contra: Γν. Σ. σ. 1202. — Συνυπολογισμὸς προσαυξήσεως διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, ΝΖ σ. 735, Π 6530 σ. 1056, Γν. Σ. σ. 1202, Σημ. σ. 1202.— . . . ὁμοίως ἐπιδόματος παραγωγῆς καὶ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ΝΖ σ. 735.—Ὑπολογισμὸς καὶ ἀμοιβῆς ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως τακτικῶς παρεχομένης· κριτήρια, ΝΖ σ. 735, Γν. Σ. σ. 1202.—Διατάξεις Γενικοῦ Κανονισμοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων περὶ ἀδειῶν· δικαίωμα μισθωτοῦ τούτων κατὰ χρό-

νον άδείας άποδοχῶν αὐτοῦ, πλὴν τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαβῶν (διανυκτερεύσεων, χιλιομετρικῶν διανύσεων καὶ συμπληρωματικῆς ἐργασίας), Π 14 75 σ. 196.—Παροχὴ ὄχι μόνον τῶν ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν παγίως παρεχομένων τακτικῶν ἀποδοχῶν, ἀλλὰ καὶ πάσης ἄλλης παροχῆς, γενικῶς παρεχομένης εἰς ὁλόκληρον τὸ προσωπικόν, εἴτε εἰς ὡρισμένην κατηγορίαν αὐτοῦ, ἣν θὰ ἀπελαμβάνεν ὁ ἀδειοῦχος τελῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ κατὰ τὸν ἀντίστοιχον χρόνον τῆς ἀδείας· παρέχει προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π.· τίνες ὑπολογίζονται καὶ τίνες ὄχι, Α Π. 163 σ. 118, ΝΖ σ. 736.—Ἀποδοχαὶ ἀδείας τῶν ὁμειβομένων ἐπὶ πασοστοῖς εἰς βάρος πελατῶν ἐπιχειρήσεων, ΝΖ σ. 735.

6. Ἀπαγόρευσις ἀπολύσεως. Κατὰ διαρκειαν ἀδείας· ἔννοια· συνέπειαι, ΝΖ σ. 705.

7. Ἀποζημίωσις ἀπολυθέντος διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν. Ἀπόλυσις μισθωτοῦ ἄνευ πταίσματός του πρὶν ἢ συμπληρώσῃ τὸν βασικὸν χρόνον διὰ τὸ δικαίωμα ἀδείας· ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρ. 5 § 4 ἀ.ν. 539/1945, ΝΖ σ. 54, Π 17252 σ. 192, Π 28 σ. 847.—...προϋπόθεσις ἡ συνεχὴς ἀπασχόλησις παρὰ τῷ ἐργοδότῃ κατ' ἀκολουθίαν ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἐλαττωματικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἧτις δὲν ὑπόκειται εἰς καταγγελίαν, Π 28 σ. 847, πρβλ. Σημ. σ. 849.—Ἀπόλυσις μισθωτοῦ δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν ἐργοδότην πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην ἐτησίαν ἄδειαν· δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς ἀποδοχὰς ἡμερῶν ἀδείας· (ἄρθρ. 5 § 5 ἀ.ν. 539/1945), ΝΖ σ. 54 Π 17252 σ. 192, Π 731 σ. 198, Π 50 σ. 262, Π 16041 σ. 367, Π 8299 σ. 886, Α.Π. 322 σ. 955, Π 12982 σ. 1191.—Προϋποθέσεις ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρ. 5 § 5 ἐγκύρως ἀπόλυσις· ἀπόλυσις δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην· μὴ λῆψις πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς ὀφειλομένης ἐτησίας ἀδείας, Π 50 σ. 262.—Προϋπόθεσις τῆς ἀποζημιώσεως νὰ ὀφείληται ἡ ἀπόλυσις εἰς ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, Π 731 σ. 198, Π 8299 σ. 886, Α Π. 322 σ. 955.—Ἐφ' ὅσον ἡ ἀφορμὴ δὲν βαρύνει τὸν μισθωτόν, αὐτὴ βαρύνει τὸν ἐργοδότην, πλὴν ἀνωτέρας βίας ἢ ὑποχρεωτικῆς ἀπολύσεως ἐκ τοῦ νόμου, ὡς λογῳ ὁρίου ἡλικίας· δικαίωμα ὅμως τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν, ἐφ' ὅσον ὁ λόγος ἀπολύσεως εἶναι, ὅτι οὗτος συνεπλήρωσε τὸ ὅριον ἡλικίας, ἵνα λάβῃ σύνταξιν ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, Π 731 σ. 198.—Ἀπόλυσις τοῦ ἐπαναλαβόντος ἐργασίαν μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του, πρὸ παρελεύσεως ἔτους ἄνευ δεδικαιολογημένης αἰτίας· δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἀδείας κατ' ἄρθρ. 5 § 5 ἀ.ν. 539/1945, Π 50 σ. 262.—Ἀκαταλληλότης μισθωτοῦ διαλαμβανομένη ἐν πρακτικῷ συμβουλίου νομαρχιακῆς συνιστᾷ ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν μισθωτόν· οὐ δικαίωμα τούτου πρὸς ἀποζημίωσιν ἀδείας, Π 8299 σ. 886.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως δι' ἄδειαν ἐπὶ ἀπολύσεως μισθωτοῦ Δημοσίου διὰ ποινικὸν ἢ πειθαρχικὸν παράπτωμα, Π 2620 σ. 1111.—Προϋπόθεσις τῆς ἀποζημιώσεως ἡ ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ δι' ἀποχωρήσεώς του· τοιαύτη καὶ ἡ ἀποχὴ λόγῳ στρατεύσεως τοῦ μὴ συμπληρώσαντος ἑξάμηνον κατὰ τὸν χρόνον τῆς στρατεύσεως, Π 2289 σ. 726.—Οὐ δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἀδείας τοῦ τυχόντος ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν, Π 1689 σ. 366. Contra: Π 1739 σ. 718, Εἰσαγ. σ. 305.—Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως, Π 731 σ. 198.—Ἀδιάφορον διὰ τὴν ἀποζημίωσιν ἀδείας ἂν ἡ ἀπόλυσις γίνεται εἰς χρόνον καθ' ὃν δὲν χορηγεῖται συνηθῶς ἡ ἄδεια, ΝΖ σ. 54.—Προϋπόθεσις ἀποζημιώσεως ἀδείας ἡ ὕπαρξις ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, Π 1082 σ. 261.—Οὐ δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἀδείας ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου τοῦ ἀγροκτήματος Πύργος Βασιλισσης, Γν. Σ. σ. 906.—Ἡ ἀποζημίωσις ἀδείας, μὴ οὖσα μισθός, ἐπέρχεται εἰς συμψηφισμόν, Π 16041 σ. 366, Π 1334 σ. 368.—...παραδεκτὴ προβολὴ τῆς ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 1334 σ. 368. Μὴ καταβολὴ ἀποζημιώσεως ἀδείας· οὐ ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 54.

Β'. Κατ' ἄρθρον 666 Α.Κ. Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 666 Α.Κ. διὰ τὰς μισθώσεις ὑπηρεσιῶν, εἰς ἃς ἐλλείπει τὸ στοιχεῖον τῆς ἐξαρτήσεως, ΝΖ σ. 185.—Ἀρχαὶ ἄρθρων 666 καὶ 667 Α.Κ.· δικαίωμα μισθοῦ κατὰ διάρκειαν ἀδείας· παροχὴ ταύτης εἰς τὴν ἐκ τῶν συνθηκῶν πρόσφορον ἐποχήν· σχέσις πρὸς ἀ.ν. 539/1935, ΝΖ σ. 1161, 1166.

Γ'. Πρὸ καὶ μετὰ τὸν τοκετόν: Ἄδεια ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας πρὸ καὶ μετὰ τὸν τοκετὸν κατὰ ν. 2274/1920· παράτασις ἀποχῆς μετὰ τοκετὸν λαβόντα χώραν βραδύτερον τοῦ προβλεπομένου χρονικοῦ ὁρίου λόγῳ ἐσφαλμένης διαγνώσεως ἰατροῦ· δὲν σημαίνει λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τῆς ἐργαζομένης· ἀπόχρησις μετὰ ταῦτα ὑπηρεσιῶν· δικαίωμα ἀποζημιώσεως ν 2112, Π 1961 σ. 372.

Δ'. Ἐπὶ σχέσεως δημοσίου δικαίου: Ἄδεια τοῦ ἐπὶ ἐξουσιαστικῆς σχέσεως δημοσίου δικαίου τελοῦντος προσωπικοῦ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου· στερησις ἐξ ὑπηρεσιακῶν λόγων, Γν. Σ. σ. 452.

Ε'. Πρὸς εὕρεσιν ἐργασίας (ἄρθρ. 677 Α.Κ.) Παροχὴ ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐλευθέρου χρόνου πρὸς εὕρεσιν ἐργασίας· ἄρισμοὶ ἄρθρ. 677 Α.Κ. καὶ ἔννοιαι συνέπειαι ἐκ τῆς παραβάσεως αὐτοῦ· ἀποζημίωσις μισθωτοῦ· οὐκ ἀγωγὴ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 901 περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 5867 σ. 890.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 677 ἐφ' ὅλων τῶν κλάδων καὶ κατηγοριῶν τῶν ἐργαζομένων, πλὴν τῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων, ἐφ' ὧν εἰδικὴ διάταξις ἄρθρ. 11 ἀ.ν. 394/1936, Π 5867 σ. 890, Π 5361 σ. 943.—Ὅροι παροχῆς ἀδείας κατ' ἄρθρον 677· ἀποδοτέον ἐπὶ ἀρνήσεως ἐργοδότου πρὸς ρύθμισιν διαφορᾶς τοῦ Διαιτητηρίου κατ' ἄρθρον 871 Α.Κ. καὶ ἐν κατεπειγούσῃ περιπτώσει τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν· καθορισμὸς τοῦ ἀναγκαίου χρόνου, Π 5361 σ. 943.

ΣΤ'. Λουτροθεραπείας. Ἄδεια λουτροθεραπείας· ἀδύνατον χορηγήσεως εἰς χρόνον βραδύτερον τοῦ καθορισμένου· μὴ χορήγησις· ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 335 Α.Κ., Π 299 σ. 601.

Ἄδελφοὶ νοσοκόμοι. Βλ. λ. *Νοσοκομεῖα.*

Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός. Ἔννοια καὶ χα-

ρακτήρ ένοχής έξ άδικαιολογήτου πλουτισμού· έξωδικαιοπρακτική ένοχή· επιβοηθητική· προϋπόθεσις, ΝΖ σ. 1025.— Νόμιμοι όροι άδικαιολογήτου πλουτισμού κατ' άρθρ. 904 Α.Κ., Α.Π. 478 σ. 1172.—Επιχείρησις άκυρου συμβάσεως εργασίας διά μεταγενεστέρας κτήσεως επαγγελματικού βιβλιαρίου· στήριξις αξιώσεων εις σύμβασιν εργασίας και ούχι εις αδικαιολόγητον πλουτισμόν ως επί άκυρου συμβάσεως, Π 2679 σ. 992.—Αδικαιολόγητος πλουτισμός Δημοσίου διά χρησιμοποιήσεως υπηρεσιών πλοιάρχου, στερουμένου διπλώματος πλοιάρχου και εφοδιασμένου διά τοιούτου κυβερνήτου· νόμιμος αξίωσις αποδόσεως ωφελείας παραγραφή αξιώσεως, Π 5744 σ. 1128.—Ανεφαρμοστον ν. 18 1944 περί νομισματικής διαρρυθμίσεως επί απαιτήσεων εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού εκ παροχής υπηρεσιών, ΑΠ 108 σ. 299.—Άκυρος σύμβασις εργασίας· αξιώσις εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού, Εισαγ. σ. 21, ΑΠ 687 σ. 37, Π 593 σ. 95, Π 108 σ. 199, Π 1082 σ. 261, ΝΖ σ. 28, Π 18491 σ. 480, Π 4040 σ. 544, Π 3732 σ. 771, Π 7011 σ. 782, ΑΠ 427 σ. 835, Π 28 σ. 847, Π 5867 σ. 890, Π 8309 σ. 891, Π 136 σ. 989, ΝΖ σ. 1025, Π 41 σ. 1106, πρβλ. ΝΖ σ. 354. ...είσαγωγή αξιώσεως κατά την εργατικήν διαδικασίαν ν. Γ'ΘΟΔ' Π 592 σ. 95, Π 16467 σ. 193, Π 136 σ. 989, Π 5714 σ. 1128.—Αναγκαία ή εν τω δικογράφω της αγωγής αναφορά των στοιχείων του αδικαιολογήτου πλουτισμού, ΑΠ 656 σ. 22, Π 7011 σ. 782, Π 8363 σ. 881, Π 5867 σ. 890.—Παροχή υπηρεσιών εξ άκυρου συμβάσεως μισθώσεως εργασίας· αξίωσις μισθωτού εις απόδοσιν ως ενιαίου όλου της ωφελείας, κατά την αξίαν της οποίας ο λήπτης των υπηρεσιών κατέστη πλουσιώτερος· είκοσαετής παραγραφή ταύτης, ΑΠ 108 σ. 299. —Σύμβασις παροχής εργασίας υπέρ τας νομίμους ώρας άνευ άδειας Αρχής· άκυρος αξίωσις εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού κατ' άρθρ. 904 Α.Κ., ΑΠ 687 σ. 37, Π 593 σ. 95, ΝΖ σ. 328, Π 18491 σ. 480, Π 3732 σ. 771, Π 7011 σ. 782, Π 28 σ. 847, Π 8363 σ. 881, Π 5867 σ. 890, Π 8309 σ. 891, ΝΖ σ. 1025, Π 41 σ. 1106.—... ή και εκ του αδικήματος συντρεχόντων των όρων τούτου, Π 592 σ. 95. —... μεγέθος αποδοτέας ωφελείας του εργοδότου, Π 18491 σ. 480, Π 8309 σ. 891 ΝΖ σ. 1025 —Ζήτημα αποδείξεως πόσον ωφελήθη πράγματι ο εργοδότης, ΝΖ σ. 329, Εισαγ. σ. 835. —Παροχή εργασίας υπό υπαλλήλων, εν σχέσει δημοσίου δικαίου, Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου υπέρ τας νομίμως καθωρισμένας ώρας εργασίας· ανεφαρμοστον διαταξεων περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, Π 1307 σ. 846.—Contra: Εφαρμογή των περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεων αναλόγως και επί σχέσεων δημοσίου δικαίου, Π 10589 σ. 846.—Άκυρότης συμβάσεως περί παροχής εργασίας κατά Κυριακός μη επιτρεπομένης· αξίωσις εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού, Π 18491 σ. 480, ΝΖ σ. 1025.—Παροχή εργασίας εις ημέρας υποχρεωτικής αναπαύσεως και αποζημίωσις εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού του εργοδότου, Π 948 σ. 946.— Άκυρότης συμβάσεως εργασίας μισθωτού μη εφοδιασμένου διά βιβλιαρίου υγείας· αξίωσις εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού· εκδίκασις κατά την διαδικασίαν ν. Γ'ΘΟΔ, Π 136 σ. 989, Π 1082 σ. 261.—...παραγραφή της αξιώσεως εικοσαετής άρθρ. 249 Α.Κ., Εισαγ. σ. 988.— Άκυρος σύμβασις εργασίας ξενοδοχοϋπαλλήλου στερουμένου επαγγελματικού βιβλιαρίου· αξιώσεις προς απόδοσιν ωφελείας εργοδότου εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού, Π 4040 σ. 544. — Σύμβασις παροχής εργασίας εις ζαχαροπλαστείον υπό μισθωτού στερουμένου βιβλιαρίου υγείας· απόδοσις ωφελείας εργοδότου βάσει διατάξεων αδικαιολογήτου πλουτισμού· υπολογισμός ωφελείας κατά τα περί ημερομισθίου ανειδικεύτου έργάτου οριζόμενα, ΑΠ 427 σ. 835.—Άκυρότης συμβάσεως οδηγού αυτοκινήτου Δήμου μη επισυνάψαντος εις την περί προσλήψεως αίτησιν δήλωσιν νομιμοφροσύνης· ισχυρά ή παρείτησις από αξιώσεων με βάσιν αδικαιολόγητον πλουτισμόν εργοδότου, Π 254 σ. 995.—Μή παροχή κανονικής άδειας· αξιώσις εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού, ΝΖ σ. 1161, πρβλ. ΝΖ σ. 1273, Π 6793 σ. 195.—Παράβασις άρθρου 677 Α.Κ. περί παροχής άδείας προς εύρεσιν εργασίας και αξίωσις εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού, Π 5867 σ. 890.— Επιστροφή άχρεωστήτως καταβληθέντων δυνάμει εξαφανιζομένης δικαστικής αποφάσεως, Π 3064 σ. 421.—Άκυρότης απολύσεως· αναζήτησις άχρεωστήτως καταβληθείσης αποζημιώσεως ν. 2112 κατά τας περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις, Π 3832 σ. 488.—Απόδοσις εις εργοδότην άχρεωστήτως καταβληθέντων εφεδρικών επιδομάτων· άγωγή εκ του άρθρου 904 Α. Κ., Π 87 σ. 608. — Παραγραφή απαιτήσεων Οργανισμού Ανεργίας άχρεωστήτως καταβληθέντων επιδομάτων ανεργίας, Έγγρ. σ. 622.—Εφαρμογή άρθρου 905 Α.Κ., αποκλείοντος άγερσιν αγωγής εν περιπτώσει γνώσεως υπό του δόντος της μη υπάρξεως χρέους, μόνον περί του άχρεωστήτως δοθέντος και ούχι περί του δοθέντος κατά παράβασιν απαγορευτικής διατάξεως νόμου (παροχή εργασίας υπέρ τας νομίμους ώρας), Π 8309 σ. 891.—Καταβολή μείζονος αποζημιώσεως δι' απόλυσιν· αξιώσις εργοδότου προς απόδοσιν υπερβάλλοντος εκ του άρθρ. 904 Α.Κ., Π 11470 σ. 1284.

Αδίκημα (Αστ.) Παράλειψις αναγγελίας απολύσεως· αξιώσις αποζημιώσεως διά στέρησιν επιδομάτων ανεργίας· αρμοδιότης δικαστού εργατικής διαδικασίας· υπολογισμός επιδομάτων ανεργίας προς καθορισμόν αποζημιώσεως, ΑΠ 655 σ. 45, Π 1647 σ. 483.—Αξιώσεις αποζημιώσεως διά παράλειψιν αναγγελίας καταγγελίας εκδίκασις παρ' Ειρηνοδίκου και λόγω κοσού κατά διαδικασίαν μικροδιαφοράς· ή αναγγελία ού προϋπόθεσις επιδοτήσεως ανέργου, υποχρεουμένου εις ίδιας ενεργείας· έλλειψις συνεπώς και ζημίας του απολυθέντος, Είρ. 8775 σ. 143, Εισαγ. σ. 481.—Αξιώσεις εξ αδικοπραξιών, τελεσθεισαι εν συναρτήσει προς την σχέσιν εργασίας· εκδίκασις κατά την εργατικήν διαδικασίαν, Π 8361 σ. 936.—Παροχή συντάξεως υπό Ασφαλ. Ταμείου κατωτέρας της νόμω επιβαλλομένης· αγωγή προς αποκατάστασιν βλάβης εκ της παρανόμου πράξεως ή παραλείψεως των οργάνων· αρμο-

διότης· γνῶσις συνδρομῆς περιστατικῶν εἰς τὸ πρόσωπον ἐνάγοντος, Π 17698 σ. 91.—Στέρησις συντάξεως ἐκ παρανόμου πράξεως ὀργάνου Ι.Κ.Α. ἐν τῇ ἀσκήσει ἀνατεθειμένης αὐτῷ ἐξουσίας· ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως, ΑΠ 541 σ. 100, ΑΠ 146 σ. 380, Π 17349 σ. 500, ΑΠ 373 σ. 959.—Ἄτελεια πράξεων καὶ εἰς περιπτώσεις δικαστικῆς ἐπιδιώξεως τῆς παροχῆς Ι.Κ.Α. ὡς ἀποζημιώσεως διὰ παρανόμον ἐνέργειαν τῶν ὀργάνων του, ΑΠ 106 σ. 316.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἰσφαλισμένου εἰς εἰδικὸν Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως ἀρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας διὰ παράνομον μὴ ἔξισωσιν συντάξεως πρὸς κατώτατον ὅριον συντάξεως Ι.Κ.Α.· ἀρμοδιότης, Π 1777 σ. 501.—Συμψηφισμὸς κέρδους καὶ ζημίας συμψηφισμὸς συντάξεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἐξ ἀδικοπραξίας, ΑΠ 216 σ. 590.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἰσφαλισμένου βάσει διατάξεων ἄρθρων 105, 106 Εἰσαγ. Ν. Α.Κ. κατὰ τὸ ἰσάξιον τῆς παρανόμως μὴ χορηγηθείσης συντάξεως, Π 6720 σ. 1005.—Στέρησις συντάξεως ἐκ παρανόμου ἐνεργείας ἐργοδότου (ΣΠΑΙΠ)· ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρ. 105, 106 Εἰσαγ. Ν. Α.Κ. καὶ ἐπικουρικῶς 914 Α.Κ., Π 9203 σ. 1122.—... ἀνεπίτρεπτον προσωρινῆς ἐπιδικάσεως ὑπὸ Προέδρου ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, Π 13899 σ. 1250, Εἰσαγ. σ. 1249.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρ. 105 καὶ 106 Εἰσαγ. Ν.Α.Κ., συνισταμένης ἐξ ἀποδοχῶν, ἃς θὰ ἐλάμβανεν, ἐὰν διωρίζετο εἰς θέσιν γραφέως Δήμου, ἐπιτυχοῦσα εἰς διαγωνισμόν, καὶ πληρωθείσης τῆς θέσεως παρανόμως· δεδικασμένον ἐξ ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως Συμβ. Ἐπικρατείας, ΑΠ 512 σ. 1357.—Ἡ ἐκτασις εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου ἐξ ἀδικοπραξίας, ΝΖ σ. 758.—Ὑποχρεώσεις ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἄρθρου 662 Α.Κ.· εὐθύνη εἰς ἀποζημίωσιν μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 914 Α.Κ. ἐπὶ ἀτυχήματος μὴ ἐμπίπτοντος εἰς ν. 551 καὶ προκληθέντος ἐκ παραβάσεως ἄρθρ. 662 Α.Κ.· συντρέχον πταῖσμα μισθωτοῦ κατ' ἄρθρ. 300 Α.Κ.· παραγραφὴ ἀπαιτήσεων ἐξ ἀδικοπραξίας κατ' ἄρθρον 937 Α.Κ.· χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην, Π 3732 σ. 771, Παρατ. σ. 753.—Προϋπόθεσις εὐθύνης Δημοσίου ἢ Νομικοῦ Προσώπου κατ' ἄρθρον 106 Εἰσαγ. Νόμου Α.Κ. τὸ παράνομον τῆς ἐνεργείας τοῦ ὀργάνου αὐτῶν, ἀπὸ τὴν ἔννοιαν παραβάσεως νομικῆς διατάξεως κειμένης ὑπὲρ τοῦ ἰδιώτου ὡς ἀτόμου λαμβανομένου, Π 1307 σ. 846, πρβλ. Π 10589, σ. 846.—Ἀποζημίωσις παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· εὐθύνη Δημοσίου προστήσαντος ὁδηγὸν τοῦ αὐτοκινήτου ὡς τρίτου ἐκ τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καὶ ὑπεύθυνα ἔναντι τοῦ παθόντος πρόσωπα· ἀφαίρεσις ἐκ τῆς ἀποζημιώσεως τῆς κατὰ ν. 551 περιωρισμένης ἀποζημιώσεως· ἄρθρ. 930 § 3 Α.Κ.· προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς, Γν. Σ. σ. 873.—Παράβασις ὑποχρεώσεως πρὸς παροχὴν ἀδείας· ἀποζημίωσις. Βλ. λ. *Ἄδεια* (παράγρ. Α4).—Δεδικασμένον ἐξ ἀποφάσεως κρινάσης περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν κατ' ἰδίαν πραγματικῶν περιστατικῶν ἀδικοπραξίας διὰ τὴν νέαν δίκην πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας, ΑΠ 373 σ. 959, Εἰσαγ. σ. 1005.

Ἀξίκημα: (Ποιν.) Ἀπόλυσις μισθωτοῦ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν· μήνυσις· συνέπειαι. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (§ Ι Γγ, ΙΙΙ Δ) Παράβασις ὑποχρεώσεως χορηγήσεως ἀδείας εἰς μισθωτὸν· ποινικὸν ἀδίκημα συνέπειαι, ΝΖ σ. 185, Π 17252 σ. 192, Π 16467 σ. 193, Π 6783 σ. 195, Π. 918 σ. 945, ΝΖ σ. 1161.—Ποινικὴ δίωξις ἐργοδοτῶν διὰ καθυστέρησιν μισθοῦ, ΝΖ σ. 274.—Παράλειψις ἀναγγελίας ἀπολύσεως· ποινικαὶ κυρώσεις, Π 719 σ. 437.—Καταδίκη ὑπαλλήλου γεωργικῆς συνεταιριστικῆς ὀργανώσεως ἐπὶ ἀδικήματι ἄρθρ. 10 ν. 5289, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς ἀπάτης· ἀπόλυσις· ἀρτηρία τριμήνου προθεσμίας ὑγώσης ἐκ τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως, ΑΠ 215 σ. 542.—Ἀξιόποινος πρᾶξις μισθωτοῦ μετὰ πρόσκλησιν εἰς τὸν στρατόν· συνέπειαι, ΝΖ σ. 180.

Ἀδικοπραξία: Βλ. λ. *Ἀδίκημα* (Ἀστ.).

Ἀδυναμία: Παροχῆς ὑπηρεσιῶν ὑπὸ μισθωτοῦ· κώλυμα· τύχη συμβάσεως ἐργασίας· δικαίωμα μισθοῦ· ἄρθρ. 5 ν. 2112· ἄρθρα 657, 658 Α.Κ. Βλ. λ. *Ἀσθένεια*, ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. ΣΤ'), ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. Ι Γα).—Ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν ὑπὸ ἐργοδότου· ἀνωτέρα βία· συνέπειαι· ἄρθρ. 656 Α.Κ.· ἄρθρ. 5 ν. 2112. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. Ε'), ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. Ι Γβ).—Παροχῆς ἀδείας εἰς μισθωτὸν καὶ δικαίωμα ἀποζημιώσεως. Βλ. λ. ***Ἄδεια μισθωτῶν*** (παράγρ. Α4).—Ἀσυμβίβαστον ἀδυναμίας παροχῆς ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου καὶ ταυτοχρόνου ὑπερημερίας δανειστοῦ· ἀδυναμία παροχῆς ἐργασίας ὑπὸ μισθωτοῦ καὶ ὑπερημερία ἐργοδότου· περιπτώσεις· ἔννοια ἀναπαιτίου ἀδυναμίας παροχῆς· βασικὸς κανὼν ἄρθρ. 335 Α.Κ. καὶ ἄρθρ. 381 § 2 Α.Κ.· ὑπαίτιος ἀδυναμία παροχῆς· ἄρθρ. 382 Α.Κ., ΝΖ σ. 1041.

Ἀεροπλάνων Κρατικὸν Ἐργοστάσιον. Ἐφαρμογὴ ἐπὶ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ διατάξεων ἄρθρ. 40 ά. ν. 1846/1939· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 5 § 3 ν. 2112, ὡς συνεπληρώθη δι' ἄρθρου 3 ν. 4558/1930, περὶ λύσεως συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ ὑποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, λόγῳ ἀσθενείας ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια· ἔννοια ά.ν. 775/1945 περὶ ἐπεκτάσεως ν. 118/1945 ἐπὶ μισθωτῶν Κ.Ε.Α., ΑΠ 591 σ. 133, ΑΠ 100 σ. 249.

Ἀεροπορία. Πολιτικὴ ἔννοια ἄρθρου 138 ν. 5121/1931 περὶ ὀργανισμοῦ Πολιτικῆς Ἀεροπορίας· πρόσληψις κατ' αὐτὸ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ εἰς μὴ ὀργανικὰς θέσεις· συνιστᾷ σχέσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου· εἰσαγωγὴ διαφορᾶς κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν· δικαίωμα μισθωτοῦ προσληφθέντος κατ' ἄρθρ. 138 ν. 5121/1931 πρὸς λῆψιν ἀναλόγου πρὸς τὰ ἀντιστοίχως πληρωνόμενα ὑπὸ ἐλευθέρων βιομηχανικῶν ἢ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων ἡμερομισθίου, ΑΠ 635 σ. 29, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 29.—Παροχὴ ἐργασίας εἰς Δημόσιον δι' ἀνάγκας Ἀεροπορικῶν Ὑπηρεσιῶν· πρόσληψις κατὰ ν. 5121· φύσις σχέσεως, νόμιμος μισθὸς χαρακτηρισμὸς ὡς σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου· μὴ ἀναγκαία ἔγγραφος κατάρτισις συμβάσεως· δυνατότης προσλήψεως κατ' ἄρθρ. 138 ν. 5121/1931 καὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ πρὸς κάλυψιν ἀναγκῶν Α.Υ.· βασικὸς μισθὸς ὁδηγῶν αὐτοκινήτων· πρόσθετος ἀμοιβὴ διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, Π 9206 σ. 1177.—Πρόσληψ.

ψις ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου κατ' ἄρθρον 138 ν. 5121/1931 δι' ἀνάγκας Στρατιωτικῶν Ἀεροπορικῶν Ὑπηρεσιῶν· σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου· καθορισμὸς ἀποδοχῶν μὴ ἀναγκαία ἐγγραφὴ καταρτίσεως τῆς συμβάσεως· πενταετὴς παραγραφὴ μισθῶν, Π 13851 σ. 1297. — Δικαίωμα ἀποζημιώσεως ν. 2112, κατὰ ν. 2852 1951, τοῦ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ Βασιλικῆς Ἀεροπορίας καὶ οὐχὶ τοῦ τοιούτου τῆς Πολιτικῆς Ἀεροπορίας, Π 2773 σ. 1127. — Νομιμότης ἐπιστρατεύσεως ἀπεργῶν (ἰπταμένου προσωπικοῦ Τ.Α.Ε.)· σχετικαὶ διατάξεις ἀ.ν. 245/1936 καὶ ν.δ. 108 1946, Γν. νομ. σ. 1329. — Ἀνισχύρων διατάξεως ἄρθρ. 12 § 3 ν. 3006/1954 περὶ παραγραφῆς ἀπαιτήσεων πάσης φύσεως καὶ αἰτίας κατὰ τῆς Τ.Α.Ε. ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἢ λόγῳ λύσεως ταύτης· ἀντίθεσις ἄρθρῳ 5 Συντάγματος, ἐφ' ὅσον τὴ ὅλων τῶν ἀπαιτήσεων τῶν πιστωτῶν τῆς Τ.Α.Ε. ἀποσβέννυνται μόνον αἱ τῶν μισθωτῶν αὐτῆς, Ε 3678 σ. 1301.

Αἴγυπτος. Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἐκτελεσθείσης ἐν Αἰγύπτῳ· ἐφαρμοστέον δίκαιον· Αἰγυπτιακὸν δίκαιον καὶ ν. 2112, Π 13491 σ. 1235.

Αἴρεσις. Ἐν καταγγελίᾳ συμβάσεως ἐργασίας· ἐπιφύλαξις ἐν καταγγελίᾳ ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα προεκδοθείσης ἀποφάσεως δεχθείσης ἀκυρότητα πρώτης καταγγελίας· δὲν ἀποτελεῖ ὅρον ἡ αἵρεσιν, Π 3308 σ. 9 8.

Αἴτησις. Πρὸς χορήγησιν ἀδείας. Βλ. λ. **"Αδεια μισθωτῶν** (παραγρ. Α3). — Ἐπιστροφὴς καταβληθέντων δυνάμει ἀποφάσεως τρόπος ἐπιβολῆς, ΑΠ 634 σ. 323, Π 3061 σ. 421, Π 7021 σ. 1057, Π 1272 σ. 1342.

Αἴτησις ακυρώσεως Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν κατὰ β.δ. 4.2/11.6.1954 περὶ σκοποῦ κλπ. Ἐργατικῆς Ἑστίας· ἐπαρξις ἐννόμου συμφέροντος· ἀκύρωσις β.δ. ἐκδοθέντος βάσει γενικῆς καὶ ἀορίστου ἐξουσιοδοτήσεως· παραδεκτὴ παρέμβασις Ἐργατικῆς Ἑστίας, ΣΕ 1465 σ. 7. — Ἀτέλεια ἄρθρου 40 α.ν. 1846/1951· περιλαμβάνει καὶ τὴν διὰ τοῦ ἐνδίκου μέσου αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἀναγνώρισιν δικαιώματος καὶ γενικωτέρων πραγματοποίησιν παροχῶν Ι.Κ.Α., ΣΕ 1556 σ. 154, ΣΕ 105 σ. 220, ΑΠ 106 σ. 316, ΣΕ 1267 σ. 1251. — Κατ' ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως Ι.Κ.Α.· συμπροσβολὴ κατ' ἐρμηνείαν δικογράφου καὶ ἀποφάσεως Δ/ντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἐπελογίσθη τὸ ἐπίδομα Ι.Κ.Α.· παραδεκτὴ παρέμβασις Ι.Κ.Α.· ἔννομον συμφέρον, ΣΕ 105 σ. 220. — Κατὰ πράξεως ἐπιβολῆς εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. δι ἐπιδότησιν στρατευομένων· ἀπαραδέκτως, ἐφ' ὅσον ἡ παραλλήλου προσφυγὴ ἄρθρου 235 Πολ. Δικ., ΣΕ 936 σ. 961. — Προθεσμία· ἀπαραδέκτως ὡς ἐκπροθέσμος, μετὰ παρόδον 60ήμέρου προθεσμίας ἄρθρου 49 ν. 5713/1929 κατ' ἀποφάσεως Δ/ντοῦ Ὑποκ/τος Ι.Κ.Α. περὶ διακοπῆς συντάξεως, ἧς ἔλαβε γνῶσιν ὁ συνταξιοῦχος ἀπὸ μακροῦ καὶ πάντως πλέον τῶν 60 ἡμερῶν πρὸ τῆς καταθέσεως τῆς αἰτήσεως, ΣΕ 854 σ. 1065. — Κατ' ἀποφάσεως Δ/ντοῦ Ὑποκ/τος Ι.Κ.Α. ἀπορριπτούσης αἴτησιν ἀπονομῆς συντάξεως γήρατος· παραδεκτὴ παρέμβασις Ι.Κ.Α.· ἔννομον συμφέρον, ΣΕ 1267 σ. 1251. — Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς ἄρθρ. 4 ν.δ. 2510/1953 περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων προσωπικοῦ Τραπεζιτικῶν Ἱδρυμάτων κλπ. ὡς ἀναιτιολογήτου· συνέπειαι· δεδικασμένον διὰ πολιτικὰ δικαστήρια· ἰσχὺς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως· ἀκυρότης μετὰ ταῦτα καταγγελίας συμβάσεως ἐφ' ἑτέρᾳ μετὰ τὴν ἀκυρωτικὴν ἀπόφασιν τοῦ Σ.Ε. ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ἄρθρ. 4 ν.δ. 2510· συνέπειαι, Π 17917 σ. 01. — Ἀπόλυσις ὑπαλλήλου Ἐθν. Τραπέζης κατὰ ν.δ. 2510/1954· ἀκύρωσις ὑπὸ Σ.Ε. τῆς ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς· συνέπειαι· δεδικασμένου διὰ τὸ πολιτ. δικαστήριον, Π 13730 σ. 1238. — Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Κοινων. Προνοίας περὶ καθορισμοῦ ἀμοιβῆς ἰατρῶν νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων μετὰ γνωμοδότησιν Ἐπιτροπῆς μὴ νομίμως συγκροτηθείσης, ΣΕ 418 σ. 382. — Κατὰ πράξεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ παραπομπῆς διενέξεως πρὸς ἐπίλυσιν αὐτῆς εἰς Διοικ. Διαιτ. Δικαστήρια κλπ.· ἀκύρωσις μὴ τηρηθείσης τῆς νομίμου προδικασίας, ΣΕ 1813 σ. 1331. — Κατ' ἀποφάσεως Ὑπουργῶν περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῶν ἀποφάσεων Διοικ. Διαιτ. Δικαστηρίου Ἀθηνῶν· παραδεκτὴ παρέμβασις Ὁμοσπονδίας, Συνδέσμων κλπ., ἐχόντων ἔννομον συμφέρον, ΣΕ 1814 σ. 1334. — Κατὰ πράξεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ συστάσεως Ἐπιτροπῆς δι' ἐπαγγελματικὰ βιβλιάρια οἰκοδόμων εἰς ἐκτέλεσιν συλλογικῆς συμβ. ἐργασίας, ΣΕ 1628 σ. 1464. — Ἀναδρομικὴ ἐνέργεια ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως Σ.Ε., ΑΠ 17947 σ. 301, ΑΠ 323 σ. 707. — Ἀκύρωσις ὑπὸ Σ.Ε. ἀποφάσεως Συμβουλίου προστασίας ἀ.ν. 1836 1951 περὶ ἀντικαταστάσεως ἀναγκαστικῶς προσληφθέντος πολεμιστοῦ· ἐπάνοδος εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀκυρωθείσης πράξεως νομικὴν κατάστασιν, ΑΠ 323 σ. 707. — Ἀκύρωσις ὑπὸ Σ.Ε. πράξεως Συμβουλίου περὶ ἀνακλήσεως ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως πολεμιστοῦ· μὴ ἀνάγκαια, μετὰ τὴν ἀκύρωσιν, ἡ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως ἀνάκλησις τῆς πράξεως· δικαίωμα μισθοῦ, Π 7006 σ. 1000. — Ἀστικαὶ συνέπειαι ἐκ τῆς ἀκυρώσεως ὑπὸ τοῦ Σ.Ε. τῆς πράξεως περὶ ἀντικαταστάσεως ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ, ΑΠ 650 σ. 11. — Δεδικασμένον ἐξ ἀποφάσεως Σ.Ε. διὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια· ἔννοια καὶ ἔκτασις τούτου, Π 17947 σ. 301, Π 11117 σ. 1059, Π 1373 σ. 1238, ΑΠ 511 σ. 1289, ΑΠ 585 σ. 1292, ΑΠ 512 σ. 1357 — Ἔλλειψις δεδικασμένου, κατ' ἄρθρα 46 καὶ 50 ν. 3713/1929 διὰ τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἐξ ἀποφάσεων Σ.Ε. ἀποφαινομένων ἐπὶ ζητημάτων ἀρμοδιότητος (δικαιοδοσίας) Διοικ. Ἀρχῆς ἢ Ἐπιτροπῆς, ΑΠ 535 σ. 1292. — Μερικὴ ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ ὁπωρικῶν εἰς πρόδηλην διενέργειαν δι' ἀποφάσεως Σ.Ε.· ἔλλειψις δεδικασμένου διὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἐξ αὐτῆς, Π 1117 σ. 1059. — Παραίτησις ἐργοδότου ἀπὸ αἰτήσεως ἀκυρώσεως διοικ. πράξεως τοποθετήσεως πολεμιστοῦ· δὲν ἐμφαίνει καὶ παραίτησιν δικαιώματος ἀμφισβητήσεως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τοῦ κύρους τῆς πράξεως, Π 100 δ πφ. σ. 1118.

Αἴτησις θεραπείας. Ἐπὶ προσιμίων Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας, Ἐγκ. σ. 53. — Κατ' ἀποφάσεων Δ/ντῶν Ὑποκ/των Ι.Κ.Α. ἐνώπιον Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν, Π 4183 σ. 796, Εἰρ. 525 σ. 737.

Αίτιολογία. Βλ. λ. *Αίτησις ακυρώσεως, Αναίρεσις* (Πολ. Δικ.).

Άκυρότης. Επιχείρωσις υπό συμβαλλομένων άκυρον συμβάσεως εργασίας· συνέπειαι, Π 17917 σ. 501, ΑΠ 293 σ. 650, Π 9679 σ. 992.—Θεώρησις ακύρου πράξεως ως μη γενομένης, ΑΠ 303 σ. 712.—Άκυρος ή μη συμβάσεις εργασίας· περιπτώσεις Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. Β') — Συμβάσεων αντικειμένων εις ν. 2112. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως εργασίας* (παράγρ. Θ). — Συμβάσεως περί παροχής εργασίας κατά Κυριακήν ή υπέρ τα νόμιμα χρονικά όρια. Βλ. λ. *Κυριακή, Υπερωρίαι.*—Συμβάσεως εργασίας εξ ελλείψεως βιβλιαρίου ίγειας· συνέπειαι, Π 1082 σ. 261, Π 8402 σ. 456, ΑΠ 295 σ. 650, ΑΠ 427 σ. 835, Π 136 σ. 989, Π 2402 σ. 1350.—Συμβάσεως εργασίας εξ έλλείψεως επαγγελματικού βιβλιαρίου, Π 4040 σ. 544, Π 9679 σ. 992.—Συμβάσεως εργασίας· ού διπλώμα αποζημιώσεως άδειας, Π 28 σ. 817.- Συμβάσεως εργασίας· εφαρμογή ν. 3198/1955· δ. καίωμα δώρου εορτών, Π 30 σ. 910, Παρατ. σ. 911.—Συμβάσεως εργασίας· αξίωσις εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού· διαδικασία νόμου Γ'ΌΟΔ' παραγραφή. Βλ. λ. *Αδικαιολόγητος πλουτισμός, Παραγραφή.* — Καταγγελίας συμβάσεως εργασίας άνευ τηρήσεως διατυπώσεων άρθρ. 9 ν. 118 1945, ν. 2222 1952 περί ομαδικών απολύσεων, ν. 3198/1955 η έγκυρα καταχρήσεως δικαιώματος· συνέπειαι· προθεσμία αγωγής. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως εργασίας* (παράγρ. Η Γ, Δ ΙΙΙ ΣΤ', Η), *Κατάχρησις δικαιώματος* (παράγρ. Γ'), — Απολύσεως πολ. πολεμιστού κατά παράβασιν α.ν. 244/1936, Π 351 σ. 145.—Απολύσεως συνδικαλιστικών στελεχών άνευ συνδρομής λόγου του α.ν. 1804/1951, Π 486 σ. 265, ΑΠ 289 σ. 648.— Επί της καταγγελίας άκυρου συμβάσεως εργασίας, ΝΖ σ. 351.—Απολύσεως αναγκ. τοποθετηθέντος πολεμιστού άνευ αποφάσεως Πρωτοδικειακής Επιτροπής άρθρου 7 ν 244/1936, Π 73 σ. 667.—Απολύσεως μονιμοποιηθέντος υπαλλήλου Αγρτ. Τραπέζης, άνευ τηρήσεως διατυπώσεων οργανισμού, ΑΠ 420 σ. 895.—Αναγνωρίσεις ακυρότητος απολύσεως τελεσιδίκως· δεδικασμένον δι' άγωγην περί μισθού μεταγενεστέρου χρόνου, Π 351 σ. 145.—Επί παραβάσεως απαγορευτικής διατάξεως, Π 3402 σ. 436, Π 4040 σ. 544, ΑΠ 363 σ. 712, Π 5885 σ. 994.—Συμφωνίας αντικειμένης εις διατάξεις δημοσίας τάξεως, ΝΖ σ. 185, Π 10816 σ. 209. Βλ. και λ. *Δημοσία τάξις.*— Αποφάσεως συνελεύσεως σωματείου αντικειμένης εις νόμον ή καταστατικόν κατ' άρθρ. 101 Αστικού Κώδικος, Π 1854 σ. 266.— Διατάξεως καταστατικού σωματείου αντιθέτου προς ν. 2151/1 20, Π 948 σ. 1554.— Περί άκυρώσεως συλλογικής συμβάσεως, συναφθείσης υπό το κράτος απειλής, ΝΖ σ. 985, Αλλαχ. νομ. 613.— Προσφυστυμένων του ν.δ. 2510/1953 συμβάσεων περί παροχών μετά την εκ της υπηρεσίας των συγχωνευθεισών Τραπεζών αποχώρησιν μετά το ν. δ. 2510/1953, ΑΠ 870 σ. 732.— Ρητρις κανονισμού περί αιτιολογίας λύσεως συμβάσεως, Π 7685 σ. 761.— Όρων συλλογικής συμβάσεως περιοριστικών ελευθερίας εργασίας· άκυρωσις διά νόμου καταργήσεως τούτου· μή αναβίωσις άκυρωθέντος όρου, Π 7727 σ. 775.—Συμβάσεως μετά Δημοσίου μη καταρτισθείσης εγγράφως, Π 5885 σ. 994.—Παραιτήσεως μισθωτού από δοκηθείσης αγωγής υπό άπειλην απολύσεως, Π 1385 σ. 1297.—Διαταξέως άρθρ. 3 § 2 ν. 3006/1954 περί παραγραφής εργατικών απαιτήσεων κατά Γ. Α. Ε. ως αντικειμένης εις άρθρ. 3 Συντ., Ε 3678 σ. 1301.—Νομιμότης επιτρεπτεύσεως απεργών, Γνμδ. νμθ. σ. 1329.— Διοικητικών πράξεων. Βλ. λ. *Αίτησις ακυρώσεως* - Άλλα θ μετα βλ. εις τας οικείας δι' έκαστην περίπτωσιν λέξεις.

Άλιεργοτοι. Ασφάλισις Ι.Κ.Α., Έγκ. σ. 100.— Ασφάλισις κατ' άνεργίας· τίνες νοούνται ως άλιείς ρυθμίσεις ασφαλίσεως εργατών άλιείας και καταβλητέων εισφορών δια κανονισμού και κατ' απόκλισιν έτι γενικών ορισμών ν.δ. 2961/1954· δυνατότης καθορισμού εισφοράς και ανωτέρας τούτου συνταγματικότης ανεπιτρέπτου αναδρομικής ισχύος, ΣΕ 1645 σ. 881.—Κατάταξις εις κλίσεις τεκμαρτών ημερομισθίων δια το 1956, Έγκ. σ. 416.—Ειδική ρυθμίσεις επιδοτήσεως, Έγκ. σ. 1138, 1156.

Άλλοχαΰ κεφάθετο. Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. Ε).

Άλλοδαπή. Αποδεικτικά μέσα προς απόδειξιν ηλικίας γεννηθέντων εν τη αλλοδαπή, ΑΠ 549 σ. 151.

Άλλοδαποί Ασφάλισις κατ' ανεργίας, Έγκ. σ. 160.—Ασφάλισις κατ' ανεργίας ημεδαπών απασχολουμένων εις αλλοδαπούς απολαμβάνοντας δικαιώματος ετεροδικίας, Έγκ. σ. 159, 1138. —Εκδίκασις εργατικών διαφορών κατα διαδικασίαν ν. Γ'ΌΟΔ' και άν ενάγων είναι αλλοδαπός· άρθρ. 125 Εισαγ. νόμου Α.Κ.· δωσιδικία αλλοδαπών· καταγγελία συμβάσεως εργασίας εκτελουμένης εν Αιγύπτω· εφαρμοστέον δίκαιον, Π 13491 σ. 1235. Βλ. και λ. *Αμερικανοί.*

Άλωνιστικά συγκροτήματα Εργασία εις σύμβασις εργασίας ορισμένου χρόνου· εποχιακή επιχειρησις, Π 82 σ. 141.

Αμέλεια. Επί μη παροχής εργασίας άλλαχού· συνέπεια, ΝΖ σ. 1.— Αναγκαστικώς τοποθετηθέντος πολεμιστού· αρμοδιότης επιτροπής ά.ν. 244/1936 δι' απόλυσιν, ΣΕ 1626 σ. 272.

Αμερικανοί Παροχή εργασίας εις Αμερικανικήν Αρχαιολογικήν Σχολήν Κλασσικών Σπουδών· ανεφαρμοστον άλλων εργατικών νόμων, πλήν ν. 2112, Π 486 σ. 265.— Καταγγελία συμβάσεως εργασίας μισθωτών οργανώσεων, μελών Αμερικανικού Συμβουλίου Εθελοντικών Οργανώσεων· ειδικαί διατάξεις ν.δ. 1286/1949· ανεφάρμοστον και ν. 3198 1955· συνταγματικότης ν.δ. 1286 1949, Π 4675 σ. 1126.

Αμοιβαί Βλ. λ. *Αποδοχαί, Διηγορροι, Ιατροί, Κυριακή, Νυκτερινή εργασία, Συλλογικαί συμβάσεις, Υπερωρίαι, Φορτοεκφορτωταί.*

Αμπελουργών Οργανισμός. Βλ. λ. *Οργανισμοί.*

Αμφιβολία. Εδλογος περί έννοιας ούχί απολύτως σαφούς διατάξεως εγκυρότης καταγγελίας συμβάσεως εν τοιαύτη αντιθέσει υπολογισμώ αποζημιώσεως, Π 18489 σ. 109.—Εδλογος περί την ιδιότητα μισθωτού ως ιδιωτικού υπαλλήλου· ούχ ακυρότης καταγγελίας συμβά-

σεως ἐργασίας, ΑΠ 8593 σ. 887.—Ἔλλογος περὶ τοῦ ἀκριβοῦς ποσοῦ ἀποζημιώσεως· οὐκ ἀνωρότης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 533 σ. 1283.—Ἔλλογος διαδίκων διὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν διατάξεων· συμψηφισμὸς δικαστικῆς δαπάνης, Π 1634 σ. 487.

Ἀναβολή Καταπάξεως μισθωτοῦ εἰς τὸν στρατὸν καὶ προστασία ν. 3514, Π 2247 σ. 550.

Ἀναγγελία. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας.*—Κενῶν θέσεων πρὸς πλήρωσιν ἐκ πολεμιστῶν· συνέπειαι παραβάσεως, ΑΠ 137 σ. 320.—Ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 1144.

Ἀναγκαστικοὶ σχέσεις ἐργασίας. Βλ. λ. *Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ Πολεμισταί, Στράτευσις* (παράγρ. Β' προστασία ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ).

Ἀναγκαστικὴ διαχείρισις. Κοινοποίησις ἀποφάσεως περὶ ἐπιβολῆς· συνέπειαι ὡς πρὸς ὀφειλέτην· ἐκπροσώπησις· δικαστικὴ παράστασις· ἀνάθεσις διαχειρίσεως εἰς τὸν ὀφειλέτην· δικαστικὴ ἐκπροσώπησις· συνέχισις δίκης· μὴ μνεία εἰς δικογράφον καὶ ἰδιότητος ὀφειλέτου ὡς ἀναγκαστικοῦ διαχειριστοῦ· συνέπεια, ΑΠ 682 σ. 77.—Ἀγωγὴ μισθωτοῦ κατὰ ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ συνδίκου καὶ ἀναγκ. διαχειριστοῦ συνεργοδότας του καὶ ἐπιβοηθητικῶς ὡς ἐξακολουθήσαντος διὰ λογαριασμὸν τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν τὰς ἐργασίας· κῦρος δικογράφου, Π 17564 σ. 213.—Ἐπιχειρήσεως· συνέπειαι· στέρησις ἐπιχειρηματίου δικαιώματος διαχειρίσεως καὶ ἐκπροσώπησις διὰ τὴν ἐπὶ δικαστηρίῳ παράστασιν ὑπὸ μόνου τοῦ διαχειριστοῦ, ἐφ' οὗ διεξάγεται ὁ δικαστικὸς ἀγών, Π 3832 σ. 488.—Ὑπαιτιότητος τηρήσεως διατυπώσεων νόμου 3198/1955 δι' ἀπολυόμενον προσωπικὸν ἐπιχειρήσεως τελούσης ὑπὸ ἀναγκαστικὴν διαχείρισιν, Ἔγκ. σ. 621.

Ἀναγνώρισις. Ὑπὸ Δημοσίου ἀπαιτήσεως δημοσίου ὑπαλλήλου κατ' αὐτοῦ· παραγραφή, ΑΠ 67 σ. 379. - Ἀξιώσεως· διακοπὴ παραγραφῆς, Ε 134 σ. 1188.

Ἀναγνωριστικὴ ἀγωγή. Βλ. λ. *Ἀγωγή.*

Ἀναδρομικότης. Νόμου· ἔννοια ἄρθρου 2 Α.Κ., Π 16760 σ. 85, ΑΠ 408 σ. 894, Π 6720 σ. 1005, ΑΠ 510 σ. 1290. - Νόμου· ἐλευθερία ναμαθέτου ἔκτασις, ΑΠ 207 σ. 497, Π 17347 σ. 499, Π 6720 σ. 1005, ΑΠ 510 σ. 1290. - Ἑρμηνευτικοῦ νόμου· ἐφαρμογὴ καὶ παρ' Ἐφετείῳ, ΑΠ 630 σ. 10, ΑΠ 303 σ. 670. - Ἄρθρου 5 ν. 1846/1951· (ἐξίσωσις παροχῶν εἰδικῶν Ταμείων πρὸς τὰς τοῦ Ι.Κ.Α.), Π 16760 σ. 85, Εἰσαγ. σ. 85. - Ἀκυρωτικῶν ἀποφάσεων Συμβ. Ἐπικρατείας· ἔννοια, Π 17947 σ. 301, ΑΠ 323 σ. 707. - Ἄρθρου 1 ν. 3083/1954 (ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου Ι.Κ.Α.), ΑΠ 207 σ. 497, Π 17347 σ. 499. - Ἐπικυρώσεως ἀκύρου συμβάσεως, ΑΠ 293 σ. 649, Π 9679 σ. 992. - Καταγγελία καὶ μετενέργεια συλλογικῆς συμβάσεως, ΝΖ σ. 3. - Μεταγενεστέρα ἀπολύσεως αὔξησις ἀποδοχῶν ἀναδρομικῶς διὰ διοικ. πράξεως· ἀνεπηρέαστον κύρους ἀπολύσεως καὶ ἀνυπόχρεον καταβολῆς διαφορᾶς ἀποζημιώσεως, ΑΠ 669 σ. 71, Π 2471 σ. 1054. - Προθεσμία καταβολῆς εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. ἐπὶ ἀναδρομικῶν αὐξήσεων μισθοῦ, Ἔγκ. σ. 1017. - Ἔναρξις καὶ παῦσις ἰσχύος κανόνων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, Π 16760 σ. 85. - Ἀναδρομικὴ ἰσχὺς ἀποφάσεων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων· δικαίωμα μισθωτῶν ἐπὶ συμβάσεων λυθεισῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως, Π 13842 σ. 1294.—Μὴ ἀναδρομικότης ἄρθρ. 5 ν. 408/1941· νέα διάταξις καὶ οὐχὶ ἑρμηνευτικὴ ἄρθρ. 18 ν. 551, ΑΠ 630 σ. 10. - Μὴ ἀναδρομικότης κανονιστικῶν πράξεων Διοικήσεως ἐν ἐλλείψει εἰδικῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΣΚ 1648 σ. 384. - Μὴ ἀναδρομικότης ν. δ. 3072/1954, ΑΠ 408 σ. 894.—Μὴ ἀναδρομικότης ἄρθρ. 19 § 12 ν. 3183/1955, ὡς μὴ ἑρμηνευτικοῦ, ΑΠ 406 σ. 898.—Οὐδὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56018/1953 ἀποφάσεως Ὑπ. Ἐργασίας περὶ τροποποιήσεως καταστατικοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, Π 6720 σ. 1006.

Ἀναίρεσις (Ποιν. Δικ.). Παραλείψις καθιστῶσα ἀνέφικτον τὸν ἔλεγχον τῆς ὀρθῆς ἢ μὴ ἐφαρμογῆς οὐσιαστικῶν διατάξεων ἀ.ν. 394/1936· ἀναίρεσις δι' ἐκ πλαγίου παράβασιν ταύτων (ἄρθρ. 510 § 1 ἐδ. ε' Ποιν. Κώδ.), ΑΠ 78 σ. 1176.

Ἀναίρεσις (Πολ. Δικ.). Βλ. καὶ λ. *Ἀνέλεγκτον.*

1. ***Κατὰ τίνων ἀποφάσεων***: Παραδεκτὴ κατ' ἀποφάσεως μετὰ παραίτησιν ἐφέσεως κατ' αὐτῆς, ΑΠ 648 σ. 33, ΑΠ 675 σ. 43, ΑΠ 332 σ. 553, ΑΠ 454 σ. 960.—Κατ' ἀποφάσεως ὑπὸ ὅρον δόσεως ὅρκου καταστάσεως ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου πρὸ τῆς ἀσκήσεως τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως· παραδεκτή, ΑΠ 130 σ. 833.—Κατὰ πρωτοδίκου ἀποφάσεως, μὴ ἐνσωματωθείσης εἰς συμπροσβαλλομένην ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου, ἀπορριψάσης ἔφεσιν ὡς ἀνυποστήρικτον λόγῳ μὴ καταβολῆς παραβόλου καὶ μὴ ὑπεισελθούσης εἰς τὴν ἔρευναν τῆς διαφορᾶς· παραδεκτή, ΑΠ 491 σ. 1187.—Λοιπὰ ἐνστάσεως περὶ ἀπαραδέκτου αἰτήσεως ἀναιρέσεως. ἕνεκεν ἀπωδοχῆς τῆς ἀποφάσεως, ὡς μὴ καθοριζομένου τοῦ τρόπου ἀποδοχῆς, ΑΠ 682 σ. 77.—Παραίτησις ἀπὸ ἐνδίκου μέσου· ὅροι πρὸς τοῦτο, ΑΠ 146 σ. 380.—Πληρωμὴ συντάξεως Ι.Κ.Α. μετὰ προσβληθεῖσαν δι' ἀναιρέσεως ἀπόφασιν, ἐπιδικάσασαν ἀποζημίωσιν λόγῳ παρανόμου ἀπορρίψεως τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως· οὐ καταργησις τῆς κατ' ἀναίρεσιν δίκης· ἔννομον συμφέρον ὡς πρὸς τὴν πλουτισμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ΑΠ 146 σ. 380.— Εἰσπραξις ἐπιδικασθέντος ποσοῦ μετὰ δικαστικῶν ἐξόδων ὑπὸ ἐπιφύλαξιν ἀσκήσεως ἐνδίκου μέσου· ἐπίκλησις εἶτα τῆς ἀποφάσεως ὡς ἀποτελούσης δεδικασμένον ὡς πρὸς τὴν ὕπαρξιν ἐργασιακῆς σχέσεως καὶ οὐχὶ ἐπὶ σκοπῷ ἐξ ὁλοκλήρου ἀποδοχῆς· ἀπόρριψις ὡς ἀβασίμου ἐνστάσεως περὶ ἀπαραδέκτου αἰτήσεως ἀναιρέσεως λόγῳ ἀποδοχῆς τῆς ἄνω ἀποφάσεως, ΑΠ 453 σ. 934.

2. ***Διάδικοι***: Κατὰ τίνος ἀπευθύνεται· δικαιούμενοι αἰτήσεως ἀναιρέσεως· ἔννοια ἄρθρ. 813 Π.Δ.· οὐχὶ καὶ οἱ βλαπτόμενοι ἐκ δυσμενοῦς αἰτιολογικοῦ, ἐκτὸς ἂν ἱδρύεται ἐντεῦθεν δεδικασμένον, ΑΠ 564 σ. 1338. - Ἀπαράδεκτος ἐν ἐλλείψει ἐννόμου συμφέροντος, ΑΠ 561 σ. 1338.

3. ***Δικόγραφον***: Κατ' ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν ὑπὲρ ὀφειλέτου πρὸ τῆς ἐπιβολῆς ἀναγκαστικῆς διαχειρίσεως, ἄνευ μνείας ἰδιότητος ὀφει-

λέτου ὡς διαχειριστοῦ· οὐχ ἀπαράδεκτον αἰτήσεως, ΑΠ 682 σ. 77.

4. ***Λόγοι ἀναιρέσεως*** : Λόγος ἀναιρέσεως ἄρθρ. 807 § 7 Πολ. Δικ.· προϋποθέσεις ταύτου, ΑΠ 121 σ. 780, ΑΠ 480 σ. 1173.—Ἔννοια τοῦ ὅρου «πράγματα», ΑΠ 480 σ. 1173.—Μὴ ἀπάντησις ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ ἐπουσιώδους· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 136 σ. 373, ΑΠ 323 σ. 707, ΑΠ 366 σ. 759, ΑΠ 430 σ. 833, ΑΠ 322 σ. 955.—Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμῶν συνεχομένων πρὸς τὴν ἱστορικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀποτελούντων ἄρνησιν ἰτιολογημένην αὐτῆς· οὐ λόγος ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρον 807 § 7 Π.Δ., ΑΠ 109 σ. 358, ΑΠ 421 σ. 781, ΑΠ 480 σ. 1173.—Μὴ ἀπάντησις ἐπὶ ἁπλῶν ἐπιχειρημάτων· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 496 σ. 1228.—Ἀπαράδεκτον λόγου ἀναιρέσεως διὰ μὴ λῆψιν ὑπ' ὄψιν δικαστικῆς ὁμολογίας ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ ἐπουσιώδους, ὡς ἀορίστου, ΑΠ 678 σ. 73.— Μὴ ἐκτίμησις ἐγγράφων ἐπὶ ὑποβληθέντος οὐσιώδους ἰσχυρισμοῦ· λόγος ἀναιρέσεως (ἄρθρ. 807 § 9 Π.Δ.), ΑΠ 595 σ. 216. —Πότε ὁρίζεται λόγος ἀναιρέσεως ἄρθρ. 807 § 9 Π.Δ.· οὐχὶ καὶ ὅταν ἐξετιμήθησαν προσαχθεῖσαι ἀποδείξεις καὶ ἐσφαλμένως βεβαιοῦται προσαγωγὴ παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, ἐνῷ προσήχθησαν παρ' ἑνός, ΑΠ 496 σ. 1228.— Μὴ κήρυξις ἀκυρότητος παρὰ τὸν νόμον· λόγος ἀναιρέσεως (ἄρθρον 807 § 11 Π.Δ.)· ἐσφαλμένη ἀπόρριψις ἐνστάσεως ἐλλείψεως παθητικῆς νομιμοποιήσεως, ΑΠ 144 σ. 319.— Κήρυξις ἀπαραδέκτου παρὰ τὸν νόμον· λόγος ἀναιρέσεως (ἄρθρ. 807 § 11 Π.Δ.), ΑΠ 146 σ. 380, ΑΠ 335 σ. 794.—Μὴ κήρυξις ἀπαραδέκτου παρὰ τὸν νόμον· λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 454 σ. 960.—Παραδοχὴ δεδικασμένου κατὰ παράβασιν ἄρθρ. 278 § 3 καὶ 274 Π.Δ.· λόγος ἀναιρέσεως (ἄρθρ. 807 § 13 Π.Δ.), ΑΠ 535 σ. 1292.—Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν ἐπικληθέντος δεδικασμένου· λόγος ἀναιρέσεως (ἄρθρον 807 § 13 Π.Δ.), ΑΠ 373 σ. 959.—Λόγος ἀναιρέσεως ἐπὶ ἀντιφασκουσῶν ἀποφάσεων· προϋποθέσεις (ἄρθρ. 807 § 14 Π.Δ.), ΑΠ 167 σ. 420.—Προσθήκη εἰς ἀποζημίωσιν λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως καὶ τοῦ ἐπιδικασθέντος διὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ποσοῦ διὰ καθυστερουμένας ἀποδοχάς, ὡς πρὸς ὃ δὲν ἐξεκλήθη αὕτη· οὐ λόγος ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρον 807 § 15 ἢ 16 Π. Δ., μὴ προβαλλομένου λόγου ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Π.Δ., ΑΠ 366 σ. 759.—Μὴ διάταξις ἀποδείξεως ἐπὶ περιστατικοῦ, μὴ ὑποκειμένου εἰς τὴν κρίσιν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 232 σ. 553.—Ψευδὴς ἑρμηνεία καὶ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ νόμου· λόγος ἀναιρέσεως (ἄρθρ. 807 § 17 Πολ. Δικ.), ΑΠ 650 σ. 11, ΑΠ 656 σ. 22, ΑΠ 669 σ. 71, ΑΠ 668 σ. 76, ΑΠ 682 σ. 77, ΑΠ 649 σ. 83, ΑΠ 10 σ. 268, ΑΠ 76 σ. 317, ΑΠ 147 σ. 362, ΑΠ 244 σ. 539, ΑΠ 295 σ. 605, ΑΠ 309 σ. 731, ΑΠ 370 σ. 733, ΑΠ 452 σ. 839, ΑΠ 453 σ. 934, ΑΠ 478 σ. 1172, ΑΠ 482 σ. 1182, ΑΠ 564 σ. 1338 κλπ.—Ἐκ πλαγίου παράβασις διατάξεως οὐσιαστικοῦ νόμου· λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 710 σ. 131, ΑΠ 134 σ. 321, ΑΠ 363 σ. 712, ΑΠ 365 σ. 628, ΑΠ 322 σ. 955, ΑΠ 73 σ. 1176, ΑΠ 500 σ. 1242, ΑΠ 497 σ. 1243. —Ἀοριστία αἰτιολογίας καθιστῶσα ἀνέφικτον τὸν ἔλεγχον τοῦ ΑΠ· λόγος ἀναιρέσεως δι' ἐκ πλαγίου παράβασιν τοῦ νόμου, ΑΠ 710 σ. 131, ΑΠ 137 σ. 321, ΑΠ 363 σ. 712, ΑΠ 500 σ. 1242, ΑΠ 497 σ. 1243.—Στήριξις κρίσεως ἐπὶ ἀνεπαρκῶν στοιχείων διὰ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἀναίρεσις δι' ἐκ πλαγίου παράβασιν νόμου (ἄρθρ. 7 ν. 2112), ΑΠ 365 σ. 628.—Ἔλλειψις νομίμου βάσεως καὶ ἐντεῦθεν ἀνέφικτον ἐλέγχου Α.Π.· λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 452 σ. 839. —Κανονισμὸς ἐντάξεως καὶ ἀναβαθμίσεως προσωπικοῦ Τραπέζης Ἑλλάδος δὲν ἀποτελεῖ οὐσιαστικὸν νόμον ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 807 § 17 καὶ 809 Π.Δ., ΑΠ 212 σ. 503.—Προσβολὴ κανόνος δικαίου ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ συμβάσεως· λόγος ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρα 807 § 17 καὶ 810 § 2, ΑΠ 341 σ. 793.—Παράβασις ἐχουσῶν ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου ἀπουργικῶν ἀποφάσεων ἐν τῇ περὶ πραγμάτων κρίσει· λόγος ἀναιρέσεως (ἄρθρ. 807 § 17 καὶ 810 § 2 Π.Δ.), ΑΠ 427 σ. 835.—Ἐσφαλμένη αἰτιολογία, ὀρθὼν διατακτικόν· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 541 σ. 150, ΑΠ 203 σ. 479.—Ἀοριστία λόγων ἀναιρέσεως, ΑΠ 678 σ. 73, ΑΠ 541 σ. 150, ΑΠ 207 σ. 497, ΑΠ 294 σ. 662, ΑΠ 421 σ. 781, ΑΠ 429 σ. 844, ΑΠ 431 σ. 899, ΑΠ 510 σ. 1290.—Ἀοριστία λόγου ἀναιρέσεως μὴ καθοριζόντος καὶ ποία ἡ ἐπιρροὴ τῆς προβαλλομένης πλημμελείας ἐπὶ τοῦ διατακτικοῦ, ΑΠ 322 σ. 955. — Μὴ προσδιορισμὸς συγκεκριμένως ἀποδιδομένης εἰς ἀπόφασιν παραβάσεως νόμου ὡς πρὸς τὴν ἀποδεικτικὴν σημασίαν ἐκτιμηθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων· ἀοριστία λόγου ἀναιρέσεως, ΑΠ 294 σ. 662.—Ἔρεισμα ἀποφάσεως μὴ προσβαλλόμενον διὰ λόγου ἀναιρέσεως· ματαία ἡ ἔρευνα λόγων ἀναιρέσεως, δι' ὧν πλήττεται ἀποκλειστικῶς δεύτερον ἔρεισμα, ΑΠ 678 σ. 73, ΑΠ 212 σ. 539, ΑΠ 289 σ. 648, ΑΠ 323 σ. 707. Ἔρεισμα στηρίζον ἐπαρκῶς τὸ διατακτικόν· περιττὴ ἔρευνα λόγων πλητόντων ἐπάλληλα ἐρείσματα, ΑΠ 149 σ. 360, ΑΠ 537 σ. 1280.—Ἀπαράδεκτον λόγου ἀναιρέσεως μὴ ὑποβληθέντος εἰς τὸ ἀνεκκλήτως δικάσαν δικαστήριον καὶ μὴ ἀναγομένου εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν, ΑΠ 662 σ. 218, ΑΠ 245 σ. 539, ΑΠ 297 σ. 674, ΑΠ 494 σ. 1187.—Ἀπαράδεκτον λόγου ἀναιρέσεως, ἐφ' ὅσον ὁ ἀναιρεσείων δὲν διατείνεται διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου, οὐδ' ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ὑπέβαλε τοῦτον ἐνώπιον τοῦ ἀνεκκλήτως δικάσαντος δικαστηρίου καὶ δὲν ἀνάγεται ὁ λόγος εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν, ΑΠ 662 σ. 218, ΑΠ 245 σ. 539, ΑΠ 297 σ. 674.—Ὅρος παραδεκτοῦ προτάσεως τὸ πρῶτον ἐνώπιον Α.Π. λόγου ἀναγομένου εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν, ὡς ἡ παράλειψις δηλώσεως νομιμοφροσύνης, ἡ πρότασις τῶν συνιστώντων τὴν ἀκυρότητα περιστατικῶν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ΑΠ 494 σ. 1187.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἔλεγχον Ἀρείου Πάγου νομικῆς πλημμελείας ἀποφάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 Π.Δ., ὅταν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξήνεγκε κρίσιν περὶ ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως, ΑΠ 594 σ. 1359.

5. ***Προθεσμία*** : Ἄσκησις μετὰ διετίαν ἀπὸ ἐκδόσεως ἀποφάσεως ἄνευ συνδρομῆς ἄλλου περιστατικοῦ καθιστῶντος τὴν ἄσκησιν ἀνεπίθετον πρὸς καλὴν πίστιν, χρηστὰ ἤθη ἢ κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν σκοπόν· οὐκ ἀπα-

ράδεκτον αἰτήσεως βάσει ἄρθρ. 281 Α.Κ., ΑΠ 682 σ. 77.

6. **Ἀποτελέσματα**: Ἀναίρεσις διά ψευδῆ ἑρμηνείαν ἢ ἐσφαλμένην ἐφαρμογήν νόμου· παραπομπή εἰς Β' Τμῆμα Α.Π. διά τήν κατάλληλον ἐφαρμογήν τοῦ νόμου, ΑΠ 656 σ. 22, ΑΠ 677 σ. 39, ΑΠ 682 σ. 77, ΑΠ 10 σ. 268, ΑΠ 76 σ. 317, ΑΠ 137 σ. 320, ΑΠ 244 σ. 539, ΑΠ 295 σ. 605, ΑΠ 367 σ. 710, ΑΠ 452 σ. 839, ΑΠ 478 σ. 1172, ΑΠ 500 σ. 1242, ΑΠ 531 σ. 1359 κλπ.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως κατ' ἄρθρ. 807 ἐδ. 17· ἐξ ὁλοκλήρου καί ὡς πρός τά κεφάλαια τά συνεχόμενα πρός τό κύριον κεφάλαιον, ΑΠ 669 σ. 71.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως ἐπάνοδος διαδίκων εἰς τήν πρό τῆς ἀναιρέσεως κατάστασιν, ΑΠ 710 σ. 131, ΑΠ 634 σ. 323, ΑΠ 215 σ. 542, ΑΠ 441 σ. 786, ΑΠ 449 σ. 789, ΑΠ 439 σ. 831, ΑΠ 402 σ. 897, ΑΠ 419 σ. 899, ΑΠ 527 σ. 1248 κλπ.— Ἀναίρεσις διά λόγον ἄρθρου 807 § 11 Π.Δ.· παραπομπή ὑποθέσεως εἰς ἕτερον ἰσόβαθμον καί ὁμοειδές δικαστήριον, ΑΠ 144 σ. 319, ΑΠ 146 σ. 380, ΑΠ 335 σ. 794, ΑΠ 454 σ. 960.— . . . ὁμοίως ἐπί ἀναιρέσεως διά λόγον ἄρθρου 807 § 13 Π.Δ., ΑΠ 535 σ. 1292.—Ἀναίρεσις διά λόγον ἄρθρ. 807 § 9 Π.Δ.· παραπομπή ὑποθέσεως πρός περαιτέρω συζήτησιν εἰς τό δικάσαν δικαστήριον, ΑΠ 595 σ. 216.—Διαφωνία Τμημάτων Α.Π.· παραπομπή εἰς Ὁλομέλειαν, ΑΠ 443 σ. 878, ΑΠ 563 σ. 1308.— Αἴτησις ἐπιστροφῆς καταβληθέντων δυνάμει ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως· τρόπος ὑποβολῆς, ΑΠ 634 σ. 323, ΑΠ 594 σ. 1359.

Ἀνάκλησις. Πράξεως Συμβουλίου περί ἀναγκαστικοῦ διορισμοῦ πολεμιστοῦ κατά ν. 1836/1951. Βλ. λ. *Στράτευσις* (παράγρ. Β8).—Καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· μόνον συναινέσει μισθωτοῦ, ΑΠ 710 σ. 131, Π 1689 σ. 306, Π 1426 σ. 475, Π 6892 σ. 716, Π 5364 σ. 943.— Πράξεως ἀπολύσεως δημοσίου ὑπαλλήλου, Γν. Σ. σ. 618.—Ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 1137.

Ἀνακοπή: Κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως· μή καταβολή παραβόλου ἐρημοδικίας· οὐκ ἀπαράδεκτον ἀνακοπῆς, Π 17347 σ. 499.— Ἄρθρον 235 Πολ. Δικ. κατά πράξεως ἐπιβολῆς εἰσφορῶν Ι.Κ.Α.· παράλληλος προσφυγή· ἀπαράδεκτον αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον Σ.τ.Ε., ΣΕ 936 σ. 961.

Ἀνανέωσις: Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. Π').

Ἀνάπαυσις. Βλ. καί λ. *Ἄδεια μισθωτῶν, Κυριακή*.—Ἔννοια ἄρθρ. 10 § 1 ἀ.ν. 394/1936 περί χαρακτηρισμοῦ καί ὡρῶν ἐργασίας προσωπικοῦ ξενοδοχείων ἐν ὄψει τοῦ π. δ. τῆς 8/14.3.1930 περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως καί ἄρθρ. 2 τοῦ π.δ. 24.9/1.10.1924 περί ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ὑπαλλήλων ξενοδοχείων, ἑστιατορίων, καφενείων κλπ.· χρόνος ἐνάρξεως ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, Γν. Σ. σ. 157, ΑΠ 73 σ. 1176 (ποιν.).— Ἡ ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις κατά τήν διεθνῆ σύμβασιν τῆς 12/15 Ὀκτωβρίου 1921, ΝΖ σ. 409.—Σχέσις νόμου περί Κυριακῆς ἀργίας πρός ν. 2990/1922 περί κυρώσεως διεθνοῦς συμβάσεως Γενεύης περί ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως μισθωτῶν· ἐξάρτησις ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἐκ τῆς ἐκδόσεως σχετικοῦ διατάγματος, μή ἐκδοθέντος μέχρι, ΑΠ 138 σ. 416.— Ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις ξένη νομοθεσία καί Ἑλληνική νομοθεσία, Ἄρθρον σ. 528.—Ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ταξί, Π 7007 σ. 659.— Παροχή ἐργασίας εἰς ἡμέρας ὑποχρεωτικῆς κατά νόμον ἀναπαύσεως καί ἀποζημιώσις ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 948 σ. 946.

Ἀνάπηροι: Ἀναγκαστική πρόσληψις κατά ν. 1799/1942. Βλ. λ. *Νεοπολεμιστοί*.—Σύνταξις ἀπό Ι.Κ.Α. λόγῳ ἀναπηρίας. Βλ. λ. *Κοινωνικαί Ἀσφαλίσεις* (παράγρ. Ε').—Ὑποχρεωτική πρόσληψις ἀναπήρων εἰς θέσεις κλητήρων Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν μετά τόν ὑπαλληλικόν κώδικα, Γν. Σ. σ. 1133.

Ἀναπροσαρμογή: Ἀποδοχῶν Βλ. λ. *Ἀποδοχαί, Συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας*.— Ἐπιδομάτων ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 392.—Ἀποζημιώσεων ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, ΑΠ 290 σ. 661.

Ἀνάρμοστος συμπεριφορά: Ὡς λόγος ἀπολύσεως ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ, ΣΕ 1626 σ. 272.—Οὐ λόγος θέσεως μισθωτοῦ εἰς διαθεσιμότητα, Π 1208 σ. 369.

Ἀναστολή: Βλ καί λ. *Παραγραφή, Προθεσμία*.—Ἀπαιτήσεως ἐπί τῶν μισθῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ ἐν βραδύτητι ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης, Π 15519 σ. 14.—Συντάξεως Ι.Κ.Α., ΝΖ σ. 54.—Καταδιωκτικῶν μέτρων καί ἐκτελέσεως κατά πτωχεύσαντος, Π 17564 σ. 212.—Ἐργασιῶν ἐπιχειρήσεως· μή ἐπαναπρόσληψις ἀποστρατευθέντος· συνέπειαι, Π 11158 σ. 310.—Ἔννοια διατάξεως ὀργανισμοῦ Ἐθν. Τραπέζης Ἑλλάδος καί Ἀθηνῶν περί ἀναστολῆς χορηγήσεως προσαυξήσεων, Π 3103 σ. 426.—Ἐκτελέσεως ἀποφάσεως προσωρινῶς ἐκτελεστῆς. Βλ. λ. *Προσωρινή ἐκτέλεσις*.— Ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 1148.

Ἀνειδίκευτοι ἐργάται: Ἔννοια, Π 3330 σ. 432, ΑΠ 427 σ. 836.—Κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου· ὑ.ἀ. 33700/1950· ἔκτασις ἐφαρμογῆς, Π 15386 σ. 23, Π 529 σ. 25, Π 3330 σ. 432, Ἔγγρ. σ. 807.—Ἐφαρμογή ἐπί ἀποδοχῶν φυλάκων ἐπιχειρήσεων, Π 529 σ. 25.—Ἐφαρμογή ἐπί ἐργατῶν Δημοσίου διά διεκπεραίωσιν ταχυδρομικῶν δεμάτων, Π 7648 σ. 883.—Ἀνεφάρμοστον ἐπί ὑπηρετῶν, οἵος ὁ λαντζέρης ἑστιατορίου, Π 3330 πγ. σ. 431, πρβλ. Ἔγγρ. σ. 807.—Νόμιμα ἡμερομίσθια ἀνειδικεύτων ἐργατῶν ἐπιχειρήσεων, Π 1806 σ. 784.—Καθορισμός κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων ἀνειδικεύτων ἐργατῶν διά βάσει ν. 28/1944 καί ν.δ. 2510/1953 ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων· ὑ.ἀ. 33700/1950· καί μετέπειτα νόμιμοι αὐξήσεις, ΑΠ 453 σ. 934, ΑΠ 427 σ. 835.

Ἀνέλεγκτον: Ἐκτιμήσεως πραγμάτων, ΑΠ 143 σ. 360, ΑΠ 245 σ. 539, ΑΠ 290 σ. 661, ΑΠ 322 σ. 955, ΑΠ 370 σ. 732, ΑΠ 378 σ. 957, ΑΠ 430 σ. 838, ΑΠ 496 σ. 1228, ΑΠ 543 σ. 1357 κλπ.—Ἐκτιμήσεως ἀποδείξεων, ΑΠ 591 σ. 133, ΑΠ 597 σ. 266, ΑΠ 109 σ. 358, ΑΠ 151 σ. 359, ΑΠ 140 σ. 360, ΑΠ 202 σ. 607, ΑΠ 207 σ. 497, ΑΠ 280 σ. 651, ΑΠ 293 σ. 650, ΑΠ 328 σ. 788, ΑΠ 363 σ. 712, ΑΠ 122 σ. 956, ΑΠ 500 σ. 1242 κλπ.—Ἐκ-

τιμήσεως αποφάσεως, ΑΠ 205 σ. 496.—Εκτιμήσεως περιεχομένου έγγράφου, άνευ προσβολής κανόνος δικαίου, ΑΠ 371 σ. 892, ΑΠ 375 σ. 894.— Κρίσεως περί αοριστίας ένστάσεως κατά τα πραγματικά ανοριστικά, ΑΠ 630 σ. 10, ΑΠ 651 σ. 82, ΑΠ 649 σ. 83.— Κρίσεως περί του ποσού του εθισμένου μισθού, ΑΠ 480 σ. 1173.—Κρίσεως περί μη υπάρξεως προθέσεως ομολογίας, ΑΠ 533 σ. 1283.—Κρίσεως περί εμπορικής κοινοπραξίας εργοδοτών προς διατήρησιν κληρονομιαίου εμπορικού καταστήματος, ΑΠ 564 σ. 1138.— Έλεγκτόν νομικής πλημμελείας αποφάσεως κατά το άρθρον 807 Π.Δ. όταν εξ επαγγέλματος εξήνεγκε κρίσιν περί ενεργητικής νομιμοποιήσεως ενάγοντος, ΑΠ 594 σ. 1359.

Ανεπάρκεια: Αναγκαστικώς τοποθετηθέντος πολεμιστού εξ ασθενείας ως λόγος απολύσεως, ΑΠ 664 σ. 42.

Ανεργία: Καταγγελία συμβάσεως εργασίας κατ' άρθρ. 9 ν. 118/1945, ν. 3198/1955. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως εργασίας*** (παράγρ. Π έπ.). —Ασφάλισις κατ' ανεργίας· υπαγόμενοι· επιδότησις κλπ. Βλ. κατωτέρω.

Ανεργίας Οργανισμός—Ασφάλισις: Απόδειξις μη ασφαλιστέας προϋπηρεσίας μισθωτού στρατευθέντος προ επεκτάσεως Ι.Κ.Α. εις περιοχήν εργασίας του, Έγγρ. σ. 46.— Ασφάλισις κατά της ανεργίας· σχέδιον νόμου περί τροποποιήσεως διατάξεων ν.δ. 2961/1954, ΝΖ σ. 55.—Πρόσωπα υπαγόμενα εις ασφάλισιν Ναυτικού Απομαχικού Ταμείου· ασφάλισις άλιεργατών και προσωπικού Πλοηγικής Υπηρεσίας, Έγκ. σ. 100.—Εισηγητική έκθεσις επί σχεδίου νόμου περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί ασφαλίσεως ανεργίας διατάξεων, σ. 107.—Επέκτασις ασφαλίσεως ανεργίας διά του ν.δ. 3464/1955, Έγκ. σ. 159.—Απορίαι εκ του ν.δ. 3464/1956, Σημ. σ. 184.—Υπαγόμενα εις ασφάλισιν κατ' ανεργίας του ν.δ. 2961/1954 πρόσωπα· υπαγωγή και άλλων· έννοια τούτων· ρύθμισις ασφαλίσεως εργατών άλιείας διά κανονισμού κατ' απόκλισιν γενικών ορισμών ν.δ. 2961/1954· συνταγματικότης, ΣΕ 1645 σ. 381.—Εξαίρεσις ιατρών, δικηγόρων, μηχανικών, παρεχόντων υπηρεσίας προς φυσικά ή νομικά πρόσωπα επί παγίω περιοδική αμοιβή, Έγκ. σ. 390.— Εξαίρεσις ιατρών, δικηγόρων, πολιτ. μηχανικών, αρχιτεκτόνων· υπαγωγή εις ασφάλισιν χημικών, φαρμακοποιών, λοιπών μηχανικών, Έγκ. σ. 615.— Εξαίρεσις προσωπικού ατμηλάτων σιδηροδρομικών δικτύων ν.δ. 3395/1955, Έγκ. σ. 447.— Ασφάλισις μισθωτών Ο.Τ.Ε., Έγκ. σ. 510, 1021.— Ν.Δ. 2961/1954 και προϊσχύουσαι αυτού εξαιρέσεις υπαγωγής εις ασφάλισιν· εξαίρεσις δι' άρθρου 13 § 2 ν.δ. 1049/1949 και άρθρ. 7 § 3 ά.ν. 1944/1951 Ο.Τ.Ε. πάσης υποχρεώσεως εισφορών υπέρ Ταμείου Ανεργίας· κατάργησις δι' άρθρ. 37 ν.δ. 2961/1954 αντικειμένων διατάξεων· έννοια· ισχύς της άνω εξαιρέσεως Ο.Τ.Ε.· ισχύς άρθρου 15 § 2 ν. 3464/1955, φερομένης ως ερμηνευτικής, ως νέας διατάξεως, ΑΠ 537 σ. 1280.—Εξαίρεσις συμπληρωσάντων 65ον έτος ηλικίας· ημερομηνία γεννήσεως· προαιρετική ασφάλισις κατ' άσθενείας ως προς την κατ' ανεργίας ασφάλισιν· καθορισμός ηλικίας ανηλίκων διά την υπαγωγήν εις την κατ' ανεργίας ασφάλισιν· έννοια οικοσίτων μισθωτών δι' εξαίρεσιν ασφαλίσεως κατ' ανεργίας, Έγγρ. σ. 901.—Επί αποχής εκ της εργασίας λόγω λοχείας, Έγκ. σ. 901.—Εξαιρέσεις συνταξιούχων Δημοσίου και ανεφάρμοστον ν. 3198/1955, Π 35 σ. 940.— Εξαίρεσις απασχολουμένων εις γεωργικάς, δασικάς και κτηνοτροφικάς εργασίας, πλην των υπαγομένων εις την ασφάλισιν του Ι.Κ.Α.· τίνες οι υπαγόμενοι εις ασφάλισιν Ι.Κ.Α., ΝΖ σ. 1067.—Ασφάλισις μισθωτών κατ' ανεργίας· καταγγελία σχέσεως εργασίας· κωδικοποίησις δυθεισών πλέον αξιολόγων ερμηνευτικών οδηγιών Οργανισμού, Έγκ. σ. 1136. —Απόλυσις προσωπικού επιχειρήσεων υπό αναγκαστικήν διαχείρισιν· έλεγχος ανεργίας επιδοτουμένων ανέργων· επιδόσις αποφρακτικών αποφάσεων παρά του Οργανισμού Ανεργίας εις ησφαλισμένους, Έγκ. σ. 621.—Ασφάλισις εις Ι.Κ.Α ανέργου διαρκούσης επιδοτήσεως αυτού· εφαρμογή άρθρ. 34 ν.δ. 2961/1954, Έγκ. σ. 326.—Προθεσμία προσβολής ακύρου απολύσεως άρθρ. 3 ν.δ. 8/11 Μαΐου 1946· ανεφάρμοστον επί επιχειρήσεων υπαγομένων εις ν. 683/1945 (Τραπεζών) και επί εκείνων, ων οι μισθωτοί τυγχάνουν ησφαλισμένοι κατά του κινδύνου ανεργίας εις άλλους, πλην του Ταμείου Ανεργίας, Οργανισμούς, Π 3391 σ. 1114.—Υπαγωγή επιχειρήσεως εις τας περί ασφαλίσεως ανεργίας διατάξεις ως προϋπόθεσις τηρήσεως ν. 3198/1955 δι' απόλυσιν μισθωτών, Π 62 σ. 1184.

Επιδοτήσεις στρατευομένων· ν. 2054/1952, ν.δ. 2961/1954. Βλ. λ. ***Στράτευσις*** (παράγρ. Α4).

Εισφοραί: Βλ. και λ. ***Κοινωνικαί Ασφαλίσεις*** (παράγρ. Δ). — Συμψηφισμός απαιτήσεων εργοδοτών προς απαιτήσεις Ι.Κ.Α. κατ' αυτών εξ ασφαλιστικών παροχών, Έγκ. σ. 615.—Εξαίρεσις Οργανισμού Ανεργίας της κατά ν. 3213/1955 μειώσεως εισφορών των επαρχιακών βιομηχανιών, Έγγρ. σ. 905.—Εισφοραί ανεργίας· μέγεθος· τρόπος υπολογισμού· εισφοραί τροφίμων Εθνικών Οργανοτροφείων· υπόχρεως προς καταβολήν· τρόπος και χρόνος καταβολής· συνέπειαι καθυστερήσεως· είσπραξις· επιστροφή αχρεωστήτως εισπραχθεισών, Έγκ. σ. 1136.

Επιδότησις δι' ανεργίαν: Ησφαλισμένων λαμβανόντων σύνταξιν παρά του Δημοσίου ή οιουδήποτε Ασφαλ. Οργανισμού, Έγγρ. σ. 46.—Βάσις υπολογισμού επιδομάτων ανεργίας, Έγγρ. σ. 48.—Διάρκεια και διατυπώσεις επιδοτήσεως άνεργου κατά ν.δ. 2961/1954· έλλειψις αναγγελίας καταγγελίας ως προϋπόθεσις επιδοτήσεως άνεργου, υποχρεωμένου εις ίδιας ενεργείας, Είρ. 8775 σ. 143.—Αποζημίωσις μισθωτού διά στέρησιν επιδομάτων ανεργίας υπαιτιότητι του εργοδότου εκ μη αναγγελίας απολύσεως· αρμόδιον δικαστήριον, Π 1647 σ. 482, Είρ. 8775 σ. 143.—Λήψις επιδόματος ανεργίας· ού ρητή ή σιωπηρά εκ ταύτης παραίτησις από προστασίας παλαιών πολεμιστών, Π 351 σ. 145. —Προϋποθέσεις, διάρκεια καταβολής επιδόματος ανεργίας και ποσόν αυτού, Έγκ. σ. 161.—

Ὑπολογισμός παροχῶν ἀνεργίας, ἰσχύοντος ὡς πρὸς αὐτὰς τοῦ ν.δ. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» κατὰ τὰ ἐν ἄρθροις 37 καὶ 38 ὁριζόμενα τροποποιήσεις δι' ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 19370/1952· ὑπολογισμὸς ἐπιδομάτων παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. βάσει τῆς ἀνω ἀποφάσεως· ἀκύρωσις σχετικῆς πράξεως, ὡς στηριζομένης εἰς ἄκυρον ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, ἐκδοθεῖσαν ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, μὴ κυρωθεῖσαν ἐκ τῶν ὑστέρων νομοθετικῶς, οὐδὲ κἂν δημοσιευθεῖσαν εἰς Ἐφημ. Κυβερνήσεως, ΣΕ 105 σ. 220.—Ἀπαλλαγὴ τελῶν διὰ τὰς ἀσφαλιστικὰς παροχὰς Ι.Κ.Α., ἑπομένως καὶ τῆς διαδικασίας ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΣΕ 105 σ. 220, ΣΕ 1267 σ. 1251.—Ἀτέλεια πράξεων διὰ παροχὰς Ι.Κ.Α.· ἔννοια ἄρθρ. 40 § 2 ἐδ. β' ἀ.ν. 1846/1951· ἔκτασις ἐφαρμογῆς· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ τῶν περιπτώσεων δικαστικῆς ἐπιδιώξεως τῆς πραγματοποιήσεως τῆς παροχῆς ὡς ἀπαιτήσεως ἐκ παρανόμου ἐνεργείας ὀργάνων Ι.Κ.Α., ΑΠ 106 σ. 316.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρ. 4 ν. 3464/1956· ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν ἀπολυομένων ἐκ στρατοῦ, Ἔγγρ. σ. 327, 905.—Ἐπίδομα ἀνεργίας ἀπολυομένων μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν αὐτῶν, Ἔγγρ. σ. 904.—Ζητήματα ἀφορῶντα διαδικασίαν καταβολῆς ἐπιδομάτων ἀνεργίας· ἀναγγελία ἀνέργου· ἁρμόδιον ὄργανον· ἐνστάσεις κατ' ἀποριπτικῶν ἀποφάσεων, Ἔγκ. σ. 391.—Ἀναπροσαρμογὴ τῶν ὑπὸ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας χορηγουμένων ἐπιδομάτων ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 392.—Κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν, Ἔγκ. σ. 444.—Κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν ἐργατῶν οἰκοδόμων μελῶν Συνεταιρισμῶν, Ἔγκ. σ. 447.—Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν μελῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων· εἰδικαὶ διατάξεις ἄρθρ. 51 § 4 ν.δ. 2698/1353· διατήρησις ἐν ἰσχύϊ διὰ ν.δ. 2961/1954· χρόνος ἐπιδοτήσεως καὶ ἰσχύουσαι δι' αὐτὴν μόναι προϋποθέσεις, ΣΕ 461 σ. 612.—Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν ἐργατικῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, Ἔγκ. σ. 622, 677.—Παραγραφὴ ἀπαιτήσεων Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας ἀχρεωστήτως καταβληθέντων ἐπιδομάτων ἀνεργίας, Ἔγγρ. σ. 622.—Ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 25133/2303/1956 περὶ παροχῆς ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα τῶν ἐκ τοῦ Ο.Α.Α.Α. ἐπιδοτουμένων ἀνέργων, Ἔγκ. σ. 678.—Ἔλεγχος ἀνεργίας ἐπιδοτουμένων ἀνέργων· ὁδηγίαι, Ἔγκ. σ. 808, 810.—Περικοπὴ ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐπὶ παραλείψεως αὐτοπροσώπου ἐμφανίσεως ἀνέργου, Γν. Σ. σ. 1066.—Ἐπιδότησις ἀνέργων ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως, Ἔγκ. σ. 1131.—Ὁδηγίαι δι' ἐφαρμογὴν κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 1131.—Παροχαὶ ἀνεργίας· γενικαὶ προϋποθέσεις· ἰδιότης ἀνέργου· λύσις σχέσεως ἐργασίας, ὅροι, διατυπώσεις· καταβολὴ ἐπιδόματος· χρόνος ἀναμονῆς· ἔναρξις· ἔλεγχος ἀνεργίας· διάρκεια καταβολῆς· ποσὸν ἐπιδόματος· συνέχισις ἐπιδοτήσεως· διακοπή· ἀνάκλησις· παραγραφή· διαδικασία ἐπιδοτήσεως· ἁρμοδιότητες· δήλωσις· δικαιολογητικά· ἄτελεια· μεταφορὰ ἐπιδοτήσεως· ἐνστάσεις· βιβλιάρια· μηνύσεις· στατιστικὰ στοιχεῖα, Ἔγκ. σ. 1137.—Εἰδικὴ ρύθμισις ἐπιδοτήσεως ἀλιεργατῶν· προϋποθέσεις· διάρκεια· καταβολή· εἰδικαὶ ὑποχρεώσεις ἐργοδοτῶν, Ἔγκ. σ. 1156.—Συνυπολογισμὸς ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως ἀνέργων δι' ἀπονομὴν συντάξεως, ΣΕ 1267 σ. 1251.

Ἀνήλικοι: Ἀσφάλισις κατ' ἀνεργίαν, Ἔγκ. σ. 159, 1138.—Καθορισμὸς ἡλικίας ἀνηλίκων διὰ τὴν ἐπαγωγὴν εἰς ἀσφάλισιν ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 904.—Ἔννοια ἄρθρ. 2 ἀ.ν. 759/1937· ὑποχρεωτικὸς ἐφοδιασμὸς διὰ βιβλιαρίου ὑγείας κατ' οἶκον ὑπηρετῶν μὴ συμπληρωσάντων τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας, Π 136 σ. 988. Βλ. καὶ λ. *Ὑπηρέται*.—Δικαίωμα παραστάσεως ἐπὶ δικαστηρίου 14ετοῦς ἀνηλίκου δι' ἀξιώσεις ἐκ παροχῆς ἐργασίας, Π 136 σ. 989.

Ἀνθυγιεινὴ ἐργασία: Ἐπίδομα· παροχὴ εἰς ἐργάτας μεταλλείων καὶ ὀρυχείων δυνάμει ὑ. ά. 25841/1952· κύρωσις ταύτης δι' ἄρθρ. 12 ν. 2222/1952· ἔννοια κυρώσεως ταύτης· ἀνεπίτρεπτον ἐπεκτάσεως δικαιώματος ἐκ τῆς ἀνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ ἐργαζομένων εἰς ἄλλας ἐργασίας, ἔστω καὶ ὑπὸ παρεμφερεῖς ἀνθυγιεινὰς συνθήκας, Π 279 σ. 139.—Ἐπίδομα καταβλητέον ἐν ὑπερημερίᾳ ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ., Π 7006 σ. 1000.—Ἐπίδομα· παροχὴ εἰς ἐργαζομένους εἰς βαφεῖα κλπ. καὶ δικαιοῦχοι αὐτοῦ· οὐχὶ οἱ ὑπάλληλοι· ὑπαλληλικὴ ἰδιότης χημικοῦ, Π 3974 σ. 1010.

Ἀνικανότης: Μεταλλευτοῦ συνεπείᾳ σωματικῆς βλάβης ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας καὶ ἕνεκα αὐτῆς· ἐπέλευσις ἐκ πολεμικοῦ γεγονότος· προϋποθέσεις συντάξεως, ΑΠ 657 σ. 267.—Ὡς λόγος ἀποχωρήσεως ὑπαλλήλων Τραπεζῶν πρὸ ν. 2510/1953· ἰσχὺς παροχῶν κατὰ συμφωνίαν· ἔκτασις ἐφαρμογῆς, ΑΠ 408 σ. 894.

Ἀνταρτικαὶ ὁμάδες: Βλ. λ. *Ἀντίστασις Ἐθνική*.

Ἀντέφεσις: Ὅροι παραδεκτοῦ, Π 136 σ. 989.

Ἀντικατάστασις. Βλ. λ. *Στράτευσις* (παρ. 138).

Ἀντιπροσωπεία - οἱ: Κ.Τ.Ε.Λ.· χαρακτὴρ τούτου ὡς διαχειριστοῦ καὶ νομίμου ἐκπροσώπου τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ λεωφορείου· παθητικὴ νομιμοποίησις δι' ἐπιδίωξιν ἀξιώσεων προσωπικοῦ λεωφορείων, ΑΠ 687 σ. 37, ΑΠ 144 σ. 319.—Ἐκπροσώπησις ἐπὶ ἀναγκαστικῆς διαχειρίσεως, ΑΠ 682 σ. 77, Π 3832 σ. 488.—Ἐκπροσώπησις ἐπὶ πτωχεύσεως· ἀγωγὴ μισθωτοῦ κατὰ ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ἰδιότητα συνδίκου καὶ ἀναγκαστικοῦ διαχειριστοῦ συνεργοδότας του καὶ ἐπιβοηθητικῶς ὡς ἐξακολουθήσαντος διὰ λογαριασμὸν τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν τὰς ἐργασίας· κῦρος δικογράφου· ἀπαράδεκτος ἀγωγὴ κατὰ συνδίκου δι' ἀπαιτήσεις μισθωτοῦ πρὸ τῆς πτωχεύσεως, Π 17564 σ. 212.—Κριτήριον διακρίσεως παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν καὶ ἐμπορικῶν ἀντιπροσώπων ἢ πρακτόρων, Π 2907 σ. 1368.

Ἀντίστασις Ἐθνική: Δικαιώματα μελῶν Ἐθνικῶν Ὀργανώσεων πρὸς ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν κατ' ἀ.ν. 1836/1951· μέλη Ὀργανώσεως Ε.Α.Ε.Σ.· ὅροι ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως παρὰ τραπεζικῇ ἐπιχειρήσει βάσει διατάξεων ἀ.ν. 971/1949, Γν. Σ. σ. 458.—Ἂν ὑπηρετήσας εἰς Ἐθνικὰς Ὁμάδας Ἀντιστάσεως ὑπάλληλος Ἐθν. Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν δύναται νὰ ἀπολαύσῃ τῶν εὐεργετημάτων τοῦ ἀ.ν. 971/1949 περὶ ἀπονομῆς ἠθικῶν ἀμοιβῶν εἰς τὰς Ἐθνικὰς Ἀνταρτικὰς Ὁμάδας καὶ Ἐθνικὰς Ὀργανώσεις Ἐσωτερικῆς Ἀντι-

στάσεως ἐν ὄψει τοῦ ν.δ. 2510/1953, Γν. Σ. σ. 1112.—Εὐεργετήματα μελῶν Ἐθνικῶν Ἀνταρτικῶν Ὁμάδων καὶ Ἐθνικῶν Ὀργανώσεων πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορῶν· ὁρισμοί ἀ.ν. 971/1949· δικαιώματα ἐπὶ εὐεργετημάτων πολεμιστῶν 1940 - 1941 καὶ τῶν τοῦ ν.δ. 1799/1942· προϋπόθεσις ἡ ἀναγνώρισις τῆς Ὁμάδος ἢ Ὀργανώσεως ὡς τοιαύτης διὰ β.δ. μεχρι 10.1.1953, ΑΠ 594 σ. 1359.

Ἀντισυνταγματικότης: Βλ. λ. *Σύνταγμα*.

Ἀνώνυμον συνάλλαγμα: Παροχῆς ὑπηρεσιῶν· στοιχεῖα· ἐκδίκασις διαφορῶν κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν· παραγραφὴ ἀξιώσεων· ἔναρξις, ΑΠ 566 σ. 1348.

Ἀνώνυμος Ἑταιρεία: Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κλπ. 16.9.1937. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας*.—Ἔννοια καὶ ἔκτασις ἐφαρμογῆς ἄρθρ. 7 ἀ.ν. 547/1937 περὶ ἐπταώρου ἐργασίας προσωπικοῦ Ἀνων. Ἑταιρειῶν· ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, ΑΠ 105 σ. 315, ΑΠ 142 σ. 356, ΑΠ 449 σ. 789, Π 7777 σ. 841.—Χαρακτηρισμὸς Ἀνων. Ἑλλην. Ἑταιρείας Ὑδάτων ὡς βιομηχανικῆς, ΑΠ 142 σ. 356, ΑΠ 449 σ. 789.—Χαρακτὴρ Ο.Τ.Ε. ὡς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, Π 7777 σ. 841.—Ἔξοδος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἐλαττώσεως ὁρίου ἡλικίας προσωπικοῦ Ἀνων. Ἑταιρειῶν καὶ δικαίωμα συνταξεως κατ' ἀ.ν. 759/1937 καὶ εἰδικαὶ διατάξεις περὶ τραπεζιτικῶν ν.δ. 2510/1953, ΑΠ 369 σ. 731.—Ἀσφάλισις γενικῶν διευθυντῶν, ἐντεταλμένων, διευθυνόντων, συμπραττόντων κλπ. συμβούλων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, Ἐγκ. σ. 1018.—Ἠλεκτροτεχνίται Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Τσιμέντων ἐργαζόμενοι νύκτας καὶ Κυριακὰς ἄνευ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως· ὑπολογισμὸς ἀποδοχῶν καὶ διαρκείας ἀδείας αὐτῶν, Γν. Σ. σ. 1202.—Παροχὴ δι' ὑπ. ἀποφ. 3323/1951, ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς 49004/1951, ἐκδοθεισῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν ν. 28/1944, ἐπιδόματος ὁδοιπορικῶν ἐξόδων εἰς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας Ἀνων. Ἑταιρειῶν· κατάργησις δι' ἄρθρ. 15 ν. 2953/1954 τοῦ ν. 28/1944· περιορισμὸς νομοθ. ἐξουσιοδοτήσεως Ὑπουργῶν· ἀνίσχυρον οὕτω τῶν ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, Π 6314 σ. 1295.

Ἀνωτέρα βία: Βλ. λ. *Βία*, *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. Ε'), *Παραγραφή*.

Ἀοριστία: Λόγων ἀναιρέσεως. Βλ. λ. *Ἀναίρεσις* (Πολ. Δικ.) (παράγρ. 1).— Νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΣΕ 1565 σ. 7.—Ἐνστάσεως· ἀνέλεγκτον κρίσεως περί, ΑΠ 630 σ. 9.—Ἰσχυρισμοῦ περὶ παροχῆς ἐργασιῶν ἀλλαχοῦ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, Π 351 σ. 145, Π 17947 σ. 301, Π 16041 σ. 366.—Ἐνστάσεως· ἀπαράδεκτον ἐπαγωγῆς ὅρκου πρὸς ἀπόδειξιν, Π 6888 σ. 951.—Ἀγωγῆς, Π 136 σ. 989, Π 13968 σ. 1299.—Λόγων ἐφέσεως, μὴ καθορίζοντος σαφῶς τὴν προσαπτομένην πλημμέλειαν, Π 8636 σ. 1011.

Ἀπαγόρευσις: Ἱκανότης παραστάσεως ἐπὶ δικαστηρίου φρενοβλαβοῦς μὴ τεθέντος ὑπὸ ἀπαγόρευσιν, Π 6138 σ. 962.

Ἀπαλλαγὴ κατηγορίας: Μισθωτοῦ ἀπολυθέντος συνεπείᾳ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν συνεπείαι, Π 6889 σ. 721, Π 1085 σ. 1052.

Ἀπαράδεκτον: Προβολὴ νέου πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ τὸ πρῶτον παρ' Ἐφετείῳ· παραδεκτὸς μὴ προβαλλομένου τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 747 Πολ. Δικ. ἀπαραδέκτου, Π 3405 σ. 473.—Ἐφέσεως ἐπὶ τελεσιδίκων ἀποφάσεων ἐξ ἀποδοχῆς, Π 6525 σ. 952.—Ἰσχυρισμοῦ μεταβάλλοντος βάσιν ἀγωγῆς κατὰ τὴν διαδικασίαν ν. Γ'ΔΟΔ', Π 14022 σ. 1311. Βλ. καὶ λ. *Ἀναίρεσις* (Πολ. Δικ.) παράγρ. 4.—Ἔνστασις ἀπαραδέκτου ἐκ τοῦ ἄρθρ. 475 Πολ. Δικ.· ἀπόρριψις διὰ μὴ προσαγωγὴν ἐφέσεως πρὸς βεβαίωσιν ἐκκρεμότητος ἑτέρας ἀγωγῆς διὰ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, Π 4571 σ. 548.

Ἀπειλή: Ὡς λόγος ἀκυρώσεως δηλώσεως παραιτήσεως μισθωτοῦ ἀπὸ θέσεως, ΑΠ 662 σ. 218.—Περὶ ἀκυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας συναφθείσης ὑπὸ τὸ κράτος ἀπειλῆς, ΝΖ σ. 585, Γλλ. Νμλγ. σ. 613.—Παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ ἀσκηθείσης ἀγωγῆς ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ἀπολύσεως· ἀκυρότης κατ' ἄρθρον 150 ἐπ. Α.Κ., Π 13851 σ. 1297.

Ἀπεργία: Ἀπασχόλησις ἀπεργοῦ παρὰ τρίτῳ· λύσις σχέσεως· ἀδιαφορος μεταγενεστέρα καταγγελία ἐργοδότου· ἀγωγὴ ἐργατῶν περὶ ἀποζημιώσεως· ἀπόρριψις, Γλλ. νμλγ. σ. 506.—Νομιμότης ἐπιστρατεύσεως ἀπεργῶν, Γνμδ. νμθ. σ. 1329.

Ἀπογραφή: Μεταλλευτικῶν καὶ λατομικῶν ἐργασιῶν ὡς ἐργοδοτῶν δι' ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 802.

Ἀπόδειξις: Βλ. καὶ λ. *Ἀναίρεσις* (Πολ. Δικ.), *Ἀνέλεγκτον*, *Ἐργατικαὶ διαφοραί* (παράγρ. Ε'), *Ἔγγραφα*, *Ὁμολογία*.—Μὴ ἀσφαλιστέας προϋπηρεσίας μισθωτοῦ στρατευθέντος πρὸ ἐπεκτάσεως Ι.Κ.Α., εἰς ἣν οὗτος εἰργάζετο περιοχήν, Ἔγγρ. σ. 46.—Ἡλικίας ἠσφαλισμένου Ι.Κ.Α. δι' ἀπονομὴν συντάξεως· διατάξεις ἄρθρ. 10 ἀ.ν. 1846/1951, 28 ν.δ. 2698/1953, 4 ν.δ. 3083/1954, Π 16760 σ. 85, ΑΠ 541 σ. 150, ΑΠ 549 σ. 151, ΑΠ ΑΠ 552 σ. 153, ΑΠ 207 σ. 497, Π 17347 σ. 499 Γν. Σ. σ. 616.—Ἐξοφλήσεως μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων· βάρος χαρτοσήμου, Γν.Σ. σ. 895.—Ἰδιότητος ἐφέδρου παλ. πολεμιστοῦ ἀποκλειστικῶς διὰ φύλλου μητρῴου, Π 719 σ. 437.—Κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἀνυπόχρεον ἐκδόσεως προδικαστικῆς ἀποφάσεως· σχηματισμὸς πεποιθήσεως ἐκ παντὸς νομίμως προσκομισθέντος ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ, ΑΠ 371 σ. 892.—Στοιχείων θεμελιούντων τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα ἐκ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ΑΠ 416 σ. 901.—Ἀνυπόχρεον εἰδικῆς μνείας ἐν ἀποφάσει περὶ ἑκάστου τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου θεωρήσεως κατὰ τὴν γενομένην παρ' αὐτοῦ αὐτοψίαν, ΑΠ 496 σ. 1228.—Κρίσις ὅτι δὲν ἀντικρούεται εἰς τὴν ἀλήθειαν ὁ χαρακτηρισμὸς μισθωτοῦ ὡς ἡμερομισθίου· συναγωγὴ οἰκοθεν ἐκ τῶν ἀποδείξεων κατ' ἄρθρ. 256 Π.Δ., ΑΠ 496 σ. 1228.

Ἀπόδοσις ἐργασίας: Μείωσις ἡμερομισθίου λόγῳ μὴ ἀναλόγου ἀποδόσεως ἐργατῶν, Γν. Σ. σ. 287.—Καθορισμὸς ἀμοιβῆς ἀρτεργατῶν δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κατὰ λόγον ἀποδόσεως ἐργασίας αὐτῶν, Π 6 σ. 609.

Ἀποδοχαί: Βλ. καὶ λ. *Ἄδεια μισθωτῶν*, *Ἐργασίας σύμβασις*, *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας*, *Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας* κλπ.

Α'. Γενικὰ ἔννοια· τακτικαὶ ἀποδοχαί· περι-

εχόμενον· Έκ τῆς διεθνοῦς ἐργατικῆς κινήσεως τοῦ 1955· ὕψος ἡμερομισθίων· ἐξίσωσις παροχῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν κλπ., ΝΖ σ. 275.—Ἔννοια μισθοῦ· εἰθισμένος μισθός· κλπ. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. Γ').—Ἀντιστοιχία ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερομισθίων εἰς νόμιμον ὡράριον ἐργασίας, Ἔγγρ. σ. 807. Ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν, Π 4175 σ. 196, Π 1689 σ. 306, Γν. Σ. σ. 327, ΑΠ 341 σ. 598, Π 6501 σ. 1309.—Συνυπολογισμὸς ἐπιδομάτων πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ΑΠ 364 σ. 779.—... καὶ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, Π 7006 σ. 1000. —Δευτερεύουσαι ἀπολαβαὶ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων (διανυκτερεύσεων, χιλιομετρικῶν διανύσεων καὶ συμπληρωματικῆς ἐργασίας)· οὐ τακτικαὶ καὶ συνήθεις ἀποδοχαί· μὴ συνυπολογισμὸς εἰς ἀποδοχὰς ἀδείας, Π 14175 σ. 196, ΑΠ 163 σ. 418.—Ἔθιμον δὲν νοεῖται περὶ χαρακτηρισμοῦ καὶ ἐπαγωγῆς εἰς ὀργανικὸν μισθὸν ποσοῦ καταβαλλομένου εἰς μισθωτούς· μονὴ ἡ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καταβολὴ δὲν προσδίδει ἔννοιαν ὀργανικοῦ μισθοῦ, Π 6081 σ. 327.—Ἔννοια συνταξίμου μισθοῦ, περιεχόμενον, Γν. Σ. σ. 327, Π 6081 σ. 327, ΑΠ 377 σ. 795. —Δῶρα ἑορτῶν· οὐ τακτικαὶ ἀποδοχαί· οὐδὲ συνυπολογισμὸς ἀναλογίας δι' ἀποζημίωσιν ν. 2112, ΝΖ σ. 54, Γν. Σ. σ. 327, Π 6081 σ. 327, Π 6458 σ. 714, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 538 833, ΝΖ σ. 620. – Ὑπολογισμὸς καταβληθέντος δώρου Χριστουγέννων ἢ Πάσχα διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου ἑξαμήνου δι' ἐπιδότησιν ἀνέργων, Ἔγγρ. σ. 734.—Παροχὴ ὑπὸ ν. 1538/1950, ἐφαρμοζομένου ἀναλόγως καὶ ἐπὶ προσωπικοῦ Ι.Κ.Α., ἑνὸς μηνὸς μισθοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ ἑνὸς 150ημέρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Πάσχα· χαρακτὴρ ὡς τακτικῶν ἀποδοχῶν δι' ἀποζημίωσιν ν. 2112, ΑΠ 244 σ. 588.— Ἀποζημίωσις διὰ συμμετοχὴν ἐκπροσώπων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων εἰς ἐπιτροπὰς ἢ συμβούλια· χαρακτήρ· φόρος εἰσοδήματος, Γν. Σ. σ. 618.— Ποσοστὰ ἐπὶ εἰσπράξεων· τακτικαὶ ἀποδοχαί· ὑπολογισμὸς δι' ἀποζημίωσιν ν. 2112, Π 6458 σ. 714.—Ἔννοια καταβλητέου μισθοῦ κατ' ἄρθρ. 18 ν. 1752/1951 ἐπὶ λύσεως συμβάσεως μετὰ ναυαγίου πλοίου· ὑπολογισμὸς καὶ ἀντιτίμιον τροφῆς, Π 459 σ. 800.—Ἔννοια ὅρου «ἀπολαβαὶ» τοῦ ἀ. ν. 694/1937 ἐπὶ ἀπολύσεως ἰσφαλισμένων ἐκπροσώπων ἐργαζομένων εἰς Ὀργανισμοὺς Κοιν. Ἀσφαλίσεως, ΑΠ 430 σ. 883.—Παροχὴ ἐργασίας ἀντὶ δικαίας καὶ εὐλόγου ἀντιμισθίας· ἐκδίκασις ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν· συμφωνία ἐν Αἰγύπτῳ, ΑΠ 429 σ. 844.—Παροχὴ εἰς μισθωτὸν δωρεὰν οἰκήσεως ἐναντὶ νομίμου μισθοῦ, ΑΠ 322 σ. 955. Βλ. καὶ λ. *Παροχαὶ εἰς εἶδος*.—Ἀποζημίωσις ν. 2112· οὐ μισθὸς· συμψηφισμός, Π 16041 σ. 366, Εἰσαγ. σ. 366, Π 2271 σ. 368, Π 719 σ. 437.—Ἀποζημίωσις δι' ὀφειλομένην ἄδειαν· οὐ μισθὸς· συμψηφισμός, Π 1334 σ. 368.—Προκαταβολὴ μισθοῦ· ἐπιτρεπτὸν συμψηφισμοῦ, Π 2271 σ. 368, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 366.— Ἔννοια καὶ περιεχόμενον ἀποδοχῶν ἀδείας. Βλ. λ. *Ἄδεια μισθωτῶν* (παράγρ. 5).

Β'. Καθορισμὸς ἀποδοχῶν· αὐξήσεις· ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις· μείωσις. Σκοπὸς ν. 28/1944· προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τῶν δυνάμει αὐτοῦ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων· σύμβασις ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀδιαφόρως ἐγκύρου ἢ μὴ αὐτῆς, Ἔγγρ. σ. 682.—Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις κατ' ἐξουσιοδότησιν ν. 28/1944· ἐφαρμογὴ ἐπὶ τῶν διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένων μισθωτῶν Δημοσίου ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Π 10816 σ. 209, Εἰσαγ. σ. 208, Ἔγγρ. σ. 682, Π 8363 σ. 881.— ...ἐφαρμογὴ ἐπὶ προσωπικοῦ δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, Π 8363 σ. 881.—Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις κατ' ἐξουσιοδότησιν ν. 19/1944· ἐφαρμογὴ μόνον ἐπὶ τῶν διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου συνδεομένων μισθωτῶν Δημοσίου ἢ Νομ. Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Π 10816 σ. 209, Π 8363 σ. 881.—Ἐξουσιοδότησις ν. 28/1944· ἔλλειψις ἐξουσίας Ὑπουργῶν πρὸς καθορισμὸν μισθῶν κατὰ παρέκκλισιν τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ δικαίου, ΝΖ σ. 328.—Ἔννοια ἐξουσιοδοτήσεως ν. 28/1944 πρὸς καθορισμὸν ἀποδοχῶν, Π 4137 σ. 556, ΑΠ 364 σ. 779.— Καθορισμὸς ἡμερομισθίων ἐργαζομένων εἰς δημόσια ἔργα· ὁρμοδιότης Ἐπιτροπῶν διαπιστώσεως βασικῶν τιμῶν, ἡμερομισθίων καὶ ὑλικῶν διὰ τὴν ρύθμισιν σχέσεων ἐργολάβου καὶ Δημοσίου· οὐ καὶ ἐξουσιοδότησις πρὸς αὐτὰς πρὸς καθορισμὸν ἐλαχίστων ὁρίων, Π 1763 σ. 313.—Ἀναδρομικὴ αὔξησις ἀποδοχῶν διὰ διοικητικῆς πράξεως· συνέπειαι· ἀνεπηρέαστον κύρους ἀπολύσεως καὶ ἀνυποχρέων καταβολῆς διαφορᾶς ἀποζημιώσεως ν. 2112, ΑΠ 669 σ. 71, Π 2471 σ. 1054. Καθορισμὸς δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως 33700/1950 κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτων ἐργατῶν καὶ μαθητευομένων· μετέπειτα διαδοχικαὶ αὐξήσεις, Π 15386 σ. 23, Π 3330 σ. 432, Π 1962 σ. 433.—Κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτων ἐργατῶν κατὰ ὁ.ἀ. 33700/1950· ἔκτασις ἐφαρμογῆς· ἐπὶ σωματικῶς ἐργαζομένων ἀνειδικεύτων ἐργατῶν· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ὑπηρετῶν, οἷος ὁ λαντζέρης ἑστιατορίου (πλειοψηφία), Π 3330 σ. 432, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 431. — Παροχὴ συμβατικῶς τροφῆς, οἰκήσεως, φωτισμοῦ εἰς μαθητευομένους· κάλυψις δι' αὐτῶν ἐλαχίστου ὁρίου νομίμου ἡμερομισθίου· ἀνεφάρμοστον ἄρθρ. 3 συλλογ. συμβάσεως 1.12.1947 περὶ τῶν κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ μέτρον ἐκπτώσεων διὰ παροχὴν εἰδῶν, ἐπὶ ἡμερομισθίου καθοριζομένου δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως κατὰ ν. 28/1944, Π 1962 σ. 433.—Ἔκτασις ἐξουσιοδοτήσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἄρθρ. 12 ν. 2510/1953· καθορισμὸς ἡμερομισθίων ἀνειδικεύτων ἐργατῶν ἐπιχειρήσεων· καθορισμὸς δι' ὁ.ἀ. 27622/1954 ἡμερομισθίων μαθητευομένων ραπτεργατῶν Πειραιῶς κατ' ἀπαράκλυνσιν προσθέτων ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως 12.8.1936, κυρωθέντων ὑπὸ ἀναγκαστικοῦ νόμου 99/1936· κεῖται ἐκτὸς ἐξουσιοδοτήσεως ἄρθρου 12 νόμου 2510/1953, Π 1806 σ. 784.— Κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ἀνειδικεύτων ἐργατῶν, Ἔγγρ. σ. 807.—Ἐφαρμογὴ ὁ.ἀ. 33700/1950 περὶ ἡμερομισθίων μαθητευομένων καὶ ἀνειδικεύτων ἐργατῶν· ἔννοια ὅρου «ἀνειδίκευτος ἐργάτης»· μετέπειτα νομιμοι αὐξήσεις, ΑΠ 427 σ. 835.—Καθορισμὸς κα-

κωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων ἀνειδικεύτων ἐργατῶν δι' ὑπουργ. ἀποφάσεων βάσει ν. 28/1944 καὶ ν.δ. 2510/1946 καὶ ἐκπτώσεις διὰ παροχὴν εἰδῶν (τροφῆς, οἰκήσεως, φωτισμοῦ κατὰ παραγρ. 5 ὑ.ἀ. 3600/1946)· ὑπολογισμὸς ἐκπτώσεων ἐπὶ μὴ ἀπασχολουμένων μισθωτῶν, ΑΠ 453 σ. 934.—Αὐξήσεις ἀπὸ 1.3.1954 δι' ὑπουργ. ἀποφάσεως 27358/1954· ὑπολογισμὸς ἐπὶ καταβαλλομένων τὴν 9.4.1953 ἀποδοχῶν, ἀσχέτως ἂν εἶναι μείζονες τῶν βάσει τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ τῶν μέχρι τότε ἀναπροσαρμογῶν καὶ αὐξήσεων προκυπτόντων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν, Π 16465 σ. 27.—Προσωρινὴ αὔξησις ἀποδοχῶν ἀπὸ 1.5.1954 δι' ὑπουργ. ἀποφάσεως 27653/1954· συνέπειαι ἐξ αὐτῆς· ἐπίλυσις ὑ.ἀ. 28050/1951· ὑπολογισμὸς μετὰ ταύτην ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων βάσει νέων κατωτάτων ὁρίων, Π 3136 σ. 28.—Παροχὴ αὐξήσεως εἰς τοὺς ἐν γένει ὑπαλλήλους, ὑπηρέτας καὶ ἐργατοτεχνίτας ἀπὸ 1.5.1954 δι' ὑπουργ. ἀποφάσεως 27653/1954· συγχώνευσις ἐπιδόματος ἀκριβείας ζωῆς· παροχὴ αὐξήσεως ἀπὸ 1.1.1955 δι' ὑπουργ. ἀποφάσεως 28050/1954· συμψηφισμὸς προηγουμένων ἀπὸ 1.2.1954 αὐξήσεων· βασικὸς μισθὸς ὁδηγῶν ἀστικῶν αὐτοκινήτων λεωφορείων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς· αὐξήσεις αὐτοῦ καὶ συμψηφισμὸς προηγουμένων πρὸς τὰς τελευταίας, ΑΠ 677 σ. 39, πρβλ. Ἐπιστ. σ. 408.—Ἀποδοχαὶ τῶν κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμειβομένων· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 4 ὑ. ἀ. 28050/1954· ἰσχὺς ταύτης μετὰ διαιτητικὴν ἀπόφασιν 2/1956, Ἔγγρ. σ. 681.—Αἱ νέαι μεταρρυθμίσεις εἰς τὰς ἀποδοχὰς τῶν μισθωτῶν· διαιτητικὴ ἀπόφασις 2/1956 περὶ αὐξήσεως ἀποδοχῶν, ΝΖ σ. 328, Σημ. σ. 352, Ἐγκ. σ. 515, Ἔγγρ. σ. 807.—Αὐξήσεις διὰ τῆς 2 1956 ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου· κριτήριον καθορισμοῦ κατὰ περίπτωσιν τῶν αὐξήσεων ἡ ἰδιότης τοῦ μισθωτοῦ ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου καὶ οὐχὶ τὸ πραγματικὸν γεγονὸς τῆς διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου ἀμοιβῆς του, Γν. Σ. σ. 617.—Ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, Ἄρθρ. σ. 751, Σημ. σ. 1039.—Ὑπολογισμὸς αὐξήσεων ἀποδοχῶν διαιτητικῆς ἀποφάσεως 2/1956 διὰ πλήρες ὡράριον· ἀπασχολήσεις ἐλάττων· ἀνάλογος μείωσις, Ἔγγρ. σ. 681.—Ἀποδοχαὶ μισθωτῶν μετὰ τὴν ἀπόφασιν 2/1956 Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου· 1 Μαΐου καὶ 28 Ὀκτωβρίου ὡς ἀργία· ἐργασία κατ' αὐτὰς τῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένων· τί δικαιοῦνται οὗτοι, Γνωμ. Σ. σ. 679.—Παροχὴ ἐργασίας κατὰ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς καὶ ἀμοιβή· ἔννοια διαιτητ. ἀποφ. 2/1956, Ἔγγρ. σ. 681.—Καταβολὴ ἡμερομισθίου 25ης Μαρτίου κατὰ διαιτ. ἀπόφασιν 2/1956· ἐλλείψεις ἀποχρώσεως ἐὰν εἶναι Κυριακή, Π 16203 σ. 1356.—Τινὰ περὶ τοῦ ἡμερομισθίου ἐξαιρεσίμων ἑορτῶν καὶ τῆς ὑπὲρ Ὀργανώσεων εἰσφορᾶς (ἐπὶ τῆς 2/1956 ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Διαιτ. Δικαστηρίου), ΝΖ σ. 469.—Τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐξαιρεσίμων ἡμερῶν, Ἐγκ. σ. 515.—Ἐξαιρέσεις προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2/1956 διαιτητικὴν ἀπόφασιν, Γν. Σ. σ. 806.—Ἡμερομίσθιον 25ης Μαρτίου, Ἔγγρ. σ. 807.—Ἀποδοχαὶ καὶ κρατήσεις κατ' ἐφαρμογὴν διαιτ. ἀποφάσεως 2/1956, Ἔγγρ. σ. 738.—Συνέπειαι ἐκ τῆς ἀκυρώσεως ὑπὸ τοῦ Σ.τ.Ε. τῆς ὑ.ἀ. 11103/1956, δι' ἧς ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ διαιτ. ἀπόφασις 2/1956, Σημ. σ. 816.—Ἐξουσιοδότησις ἄρθρ. 15 § 5 ν. 3239/1955 πρὸς ἀναδρομικὸν καθορισμὸν ἀποδοχῶν δι' ἀποφάσεων Διοικ. Διαιτ. Δικαστηρίων· προϋπόθεσις δικαιώματος ἐξ αὐτῶν ἡ ὕπαρξις ἐνεργοῦ συμβάσεως ἐργασίας κατὰ χρόνον κυρώσεως καὶ δημοσιεύσεως· ἀκύρωσις ὑ. ἀ. 11103/1956 περὶ κηρύξεως διαιτ. ἀποφάσεως 2/1956 κύρωσις ταύτης δι' ὑ. ἀ. 12930/1956· προϋπάρξεις δικαιώματος ἠδημένων ἀποδοχῶν ἡ ὕπαρξις ἐνεργοῦ ἀτομικῆς συμβάσεως κατὰ τὴν 17/8/1956, ἡμέραν δημοσιεύσεως τῆς νέας ἀποφάσεως, Π 13843 σ. 1294.—Ἀνεφαρμοστον διατάξεως ἄρθρ. 3 συλλογ. συμβάσεως 1.2.1947 περὶ τῶν κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ μέτρον ἐκπτώσεων διὰ παροχὴν εἰδῶν, ἐπὶ ἡμερομισθίων καθοριζομένου δι' ὑπ. ἀποφάσεως κατὰ ν. 28/1944, Π 1962 σ. 433.—Καθορισμὸς δι' ὑ. ἀ. 21091/2990/1946 ἀποζημιώσεως δι' ἑκάστην ἑκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν· ἐκτασις ἐφαρμογῆς· ἐφαρμογὴ καὶ εἰς περιπτώσεις συμβατικῶς καθοριζομένου μισθοῦ· συνυπολογισμὸς εἰς ἀποζημίωσιν καὶ ἐπιδομάτων πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ΑΠ 364 σ. 779.—Ἔννοια ἄρθρ. 7 § 1 ἀ.ν. 1638/1950 περὶ ρυθμίσεως ἀποδοχῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὡς πρὸς προσαυξήσεις καὶ πρόσθετα ἐπιδόματα· ὑπεροχαὶ καὶ δικαίωμα ἀμοιβῆς, Π 1307 σ. 846.—Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων μισθωτῶν· ὑπαγωγὴ τῶν κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμειβομένων, Ἔγγρ. σ. 853.—Μισθὸς ἐργαζομένων εἰς ἐπιχειρήσεις χαρακτῆρος γεωργικοῦ, οἷον τὸ λατομεῖον· ἀνεφαρμοστον διατάξεων περὶ ἐλαχίστου ὁρίου μισθῶν· πληρωτέος μισθὸς ὁ συμφωνηθείς, Π 41 σ. 1106, Παρατ. σ. 1108.—Παροχὴ δι' ὑ.ἀ. 3323/1951, ὡς συνεπληρώθη δι' ὑ.ἀ. 19004/1951, ἐκδοθεισῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν ν. 28/1944, ἐπιδόματος λόγῳ ὁδοιπορικῶν ἐξόδων εἰς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας Ἀνων. Ἑταιρειῶν· καταργησις δι' ἄρθρου 15 ν. 2053/1952 τοῦ ν. 28/1944· περιορισμὸς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως Ὑπουργῶν· ἀνίσχυρον οὕτω τῶν ἀνωτ. ὑπουργ. ἀποφάσεων, Π 6311 σ. 1295.—Μείωσις ἡμερομισθίου λόγῳ μὴ ἀναλόγου ἀποδόσεως ἐργατῶν, Γν. Σ. σ. 297.—Ἠλαττωμένη ἀπασχόλησις καὶ ὀφειλόμενον ἡμερομίσθιον, Ἔγγρ. σ. 807.—Μείωσις μισθοῦ· μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ ὅρου συμβάσεως ἐργασίας· δικαιώματα μισθωτοῦ, Π 7280 σ. 723, Π 14212 σ. 1340.—Προθεσμία καταβολῆς εἰσφορῶν ἐπὶ ἀναδρομικῶν αὐξήσεων μισθοῦ, Ἐγκ. σ. 1018.—Βλ. εἰδικὰς περιπτώσεις κατωτέρω (παράγρ. Θ').

Γ'. *Ὑπέρβασις νομίμων ὁρίων*: Ἀτομικαὶ συμβάσεις περὶ μισθοῦ ὑπὲρ τὰ νόμιμα ὅρια, ΝΖ σ. 224.—Ἀποδοχαὶ μισθωτῶν ὑπὲρ τὸ ὅριον τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας· ἐπίδομα ἀκριβείας· ἐπίδομα ἀποδοτικότητος· διατηρητέαι σήμερον, ΝΖ σ. 697.

Δ'. *Ἴση μεταχείρισις*. Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως· αἴτησις μισθωτοῦ πρὸς λῆψιν ἀποδοχῶν καταβαλλομένων εἰς ὁμοτίχους του· δε-

δικαιολογημένη διαφοροποίησις μισθοῦ, Π 1968 σ. 490.—Καταβολὴ εἰς μισθωτὸν ἡμερομισθίων ἀνωτέρου καὶ τοῦ νομίμου· ἀποστέρησις προσαυξήσεως καταβαλλομένης εἰς ὁμοτέχνους· μὴ ἀντίθεσις εἰς ἄρθρ. 281 Α.Κ., οὔτε εἰς ἄρθρ. 200 καὶ 288 Α.Κ., Π 6220 σ. 1196.—Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως· ἔννοια· μὴ καθιέρωσις ὑπὸ νόμου ὡς κανόνος δικαίου· προϋποθέσεις ταύτης αἱ αὐταὶ τοῦ ἄρθρ. 281 Α.Κ., Π 10042 σ. 1001, Π 6220 σ. 1196.—Συνταγματικὴ ἐλευθερία καὶ ἴση μεταχείρισις τοῦ δικαιώματος ἐργασίας, ΑΠ 615 σ. 30.

*Ε'. **Καθυστερήσεις· πτώχευσις ἐργοδότου· μεταβίβασις ἐπιχειρήσεως**·* —Ποινικὴ δίωξις ἐργοδοτῶν διὰ καθυστερήσεις ἀποδοχῶν, ΝΖ σ. 274. —Καθυστερούμενος μισθὸς ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως· κατάταξις, ΝΖ σ. 119, Π 17564 σ. 212.·Ἀγωγὴ κατὰ συνδίκου διὰ μισθοὺς πρὸ καὶ μετὰ τὴν πτώχευσιν, Π 17564 σ. 212 —Μεταβίβασις ἐπιχειρήσεως (σύστασις ἑταιρείας μετὰ ἐργοδότου καὶ συνέχισις ἐπιχειρήσεως)· εὐθύνη νέας ἑταιρείας διὰ καταβολὴν καθυστερουμένων μισθῶν κατ' ἄρθρ. 179 Α.Κ.· εἰσαγωγὴ ἀξιώσεων κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 3365 σ. 297. Εὐθύνη Κ.Τ.Ε.Λ. δι' ἀποδοχὰς προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων· νομιμοποίησις παθητικὴ ἐπὶ σχετικῶν ἀγωγῶν, ΑΠ 687 σ. 37, ΑΠ 144 σ. 319.

*ΣΤ'. **Συμψηφισμὸς· κρατήσεις· παραίτησις· παραγραφή.**— Βλ. λ. **Συμψηφισμός, Κρατήσεις, Παραίτησις, Παραγραφή, Ἐργασίας σύμβασις** (παράγρ. 1, ΙΣΤ').

*Ζ'. **Ἐπιδόματα· πρόσθετοι παροχαὶ δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, νύκτας ἢ καθ' ὑπερωρίαν· παροχαὶ δι' ἑορτάς.**— Βλ. λ. **Ἐπιδόματα, Κυριακή, Νυκτερινὴ ἐργασία, Ὑπερωρίαι, Δῶρον ἑορτῶν.**

*Η'. **Φορολογία· χαρτόσημον ἀποδείξεων.*** Φορολογία δώρων μισθωτῶν· τρόπος ὑπολογισμοῦ, Ἐγκ. σ. 55.—Βάρος χαρτοσήμου ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, Γν. Σ. σ. 395.

*Θ'. **Ἄλλα θέματα· εἴδικαὶ περιπτώσεις ἀποδοχῶν.*** Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἀπὸ ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἄλλης αἰτίας καὶ δικαίωμα μισθοῦ· ἄρθρα 657 καὶ 658 Α.Κ. Βλ. λ. **Ἐργασίας σύμβασις** (παράγρ. ΣΤ').—Ὑπερημερία ἐργοδότου καὶ ὑποχρέωσις παροχῆς μισθοῦ ἐπὶ ἀκύρου ἀπολύσεως ἢ γενικῶς κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ. Βλ. λ. **Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας** (παράγρ. Η Γ', ΙΙΙ ΣΤ'), **Ἐργασίας σύμβασις** (παράγρ. Ε).—Μισθὸς ἀναγκαστικῶς διοριζομένων κατ' ἀ.ν. 1836/1951 μετ' ἀπόλυσιν ἐκ στρατοῦ· χρόνος ἐνάρξεως δικαιώματος κλπ. Βλ. λ. **Στράτευσις** (παράγρ. Β 6).—Ἀξίωσις ἀποδοχῶν προσωρινῆ ἐκτέλεσις ἀποφάσεως. Βλ. λ. **Προσωρινὴ ἐκτέλεσις.**—Κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν, Ἐγκ. σ. 444, 734. — Ἠλεκτροτεχνικοῦ προσωπικοῦ πάσης φύσεως βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργοστασίων, Π 15386 σ. 23, ΑΠ 215 σ. 539.— Ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Ὑπηρεσιῶν Πολεμικῆς Ἀεροπορίας· ἡμερομίσθια κατ' ἄρθρ. 138 ν. 5121/1931, ΑΠ 635 σ. 29, Π 9205 σ. 1177.— Προσλαμβανομένων ὑπὸ Δημοσίου κατὰ ν. 556/1945 ἡμερομισθίων ἐργατῶν διὰ διεκπεραίωσιν ταχυδρομικῶν δεμάτων, Π 7648 σ. 883.—Ἐκτάκτων ἐργατῶν συνεργείων Ναυστάθμου· καθορισμὸς ὡρομισθίου κατ' ἄρθρ. 32 § 2 ν. 6321/1935· ἀνίσχυρον ταύτης, Γν. Σ. σ. 297.—Καθαριστριῶν, Π 948 σ. 946, ΑΠ 665 σ. 215.—Ἐκτάκτων ἐργατῶν Ο.Λ.Π.· καθορισμὸς κατ' ἀ.ν. 1559/1950 ἀμοιβῶν δι' ἀποφάσεων Διοικ. Συμβουλίου ἐντὸς γενικῶν κανόνων Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐγκρινομένων ὑπὸ Ὑπουργοῦ Δημοσίων Ἔργων· λειτουργία μέχρι τούτου τοῦ Ο.Λ.Π. βάσει τῶν ἐν ἰσχύϊ ἀποφάσεων ἔκδοσις κανονισμῶν μετὰ 1.6.1951, ἤτοι μετὰ ἰσχὺν ὑ. ἀ. 2750/1951, αὐξησάσης γενικῶς τὰ ἡμερομίσθια, ΑΠ 595 σ. 216.—Ἐργατριῶν κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς εἰς ἀτελιὲ γυναικείων φορεμάτων, Π 17178 σ. 264.— Μαθητευομένων μοδιστῶν, Ἔγγρ. σ. 807, Π 4137 σ. 556, Ἔγγρ. σ. 681.—Προσθέτων ἀστυφυλάκων, Π 3250 σ. 370.—Λαντζερὴ ἑστιατορίου, Π 3330 σ. 432, Ἔγγρ. σ. 807.—Σερβιτόρων ζαχαροπλαστείου α' κατηγορίας· κατώτατον ὅριον βασικοῦ μισθοῦ, Ἔγγρ. σ. 858. —Μαγείρων, Π 8309 σ. 891.—«Ταμπῆ» καφενείου μετὰ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν 2/1956 προσαυξήσεις, Ἔγγρ. σ. 682.—Προσωπικοῦ ξενοδοχείων θερινῶν διαμονῶν, Π 4010 σ. 544, Γνωμ. νμθ. σ. 929.— Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, ΑΠ 245 σ. 539.— Προσωπικοῦ Ο.ΔΙ.Σ.Υ.· καθορισμὸς ἐλευθέρως ὑπὸ Διοικ. Συμβουλίου αὐτοῦ· δικαίωμα αὐξομειώσεως, ΑΠ 297 σ. 674, Π 7280 σ. 723, Π 10042 σ. 1001. — Ὑπαλλήλων Συνεταιρισμῶν, Ἔγγρ. σ. 737. Τεχνιτῶν φωτογράφων, Ἔγγρ. σ. 738.—Παρατηρητῶν τοπογραφικῶν συνεργείων, σχεδιαστῶν κλπ., Ἔγγρ. σ. 853.—Μυλεργατῶν· ἀμοιβὴ ραπτορίας οἰκείων, ΑΠ 444 σ. 954.—Ἐργατῶν σιδηροβιομηχανίας, Π 3620 σ. 1111.—Ἄλλα εἰδικὰ θέματα βλ. εἰς τὰς οἰκείας δι' ἑκάστην περίπτωσιν λέξεις, ἤτοι **Ἀρτεργάται, Αὐτοκίνητα, Ἐκπαιδευτήρια ἰδιωτικά, Θυρωροί, Νοσοκομεῖα, Νυκτοφύλακες, Σιδηρόδρομοι, Τράπεζαι, Φορτοεκφορτωταί, Φύλακες** κλπ.

Ἀποδοχή: Ἐκ βραδείας ἀσκήσεως δικαιώματος· ὅροι, Π 17178 σ. 264.—Ἀποφάσεως· κατοχύρωσις κατὰ μελλούσης προσβολῆς καὶ οὐχὶ κατὰ γενομένης τοιαύτης, ΑΠ 76 σ. 317, ΑΠ 146 σ. 380.—Ἀποφάσεως δι' ἐκτελέσεως· τελεσιδικία· ὅροι, Π 6525 σ. 952.—Ἀποφάσεως, ἀποκλείουσα ἔνδικον μέσον ἀναιρέσεως· ὅροι, ΑΠ 454 σ. 960 —Μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, Π 10042 σ. 1001.

Ἀποζημίωσις: Ἐκ παρανόμου πράξεως κλπ. Βλ. λ. **Ἀδίκημα** (Ἀστ.).—Λόγῳ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. **Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, Παλαιοὶ Πολεμισταί, Στράτευσις.**—Λόγῳ μὴ χορηγήσεως ἀδείας. Βλ. λ. **Ἄδεια μισθωτῶν** (παράγρ. 7).—Ἐπὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· περιπτώσεις. Βλ. λ. **Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός.**—Ἐπὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων. Βλ. λ. **Ἐργατικὰ ἀτυχήματα.**— Διὰ μὴ ἀναγγελίαν καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· ἀριθμὸς δικαστηρίων, ΑΠ 655 σ. 45, Εἰρ. 8775 σ. 143, Π 1647 σ. 482.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου διὰ καθυ-

στερουμένας είσφοράς έργοδότου και παρακρατηθείσας εξ αποδοχών ησφαλισμένων παραγραφή ασφαλιστικών εισφορών, Π 1236 σ. 94.—Μισθωτού κατά ν. 2112 επί πτωχεύσεως εργοδότου· κατάταξις, ΝΖ σ. 119.—Χαρακτήρ αξιώσεως εξ άρθρ. 656 Α.Κ.· μισθός και ουχί διαφέρον, Π 82 σ. 141.—Ναυτικού επί λύσεως συμβάσεως μετά ναυάγιον πλοίου, Π 1868 σ. 271.—Έννοια ζημίας· αφαίρεσις κέρδους· συμψηφισμός συντάξεως προς αποζημίωσιν εξ αδικοπραξίας, ΑΠ 216 σ. 590.—Διά συμμετοχήν εκπροσώπων επαγγελματικών οργανώσεων εις επιτροπάς ή συμβούλια και φόρος καθαράς προσόδου, Γν. Σ. σ. 618.—Δημοσίων υπαλλήλων διά συμμετοχήν εις επιτροπάς ή συμβούλια· έννοια άρθρ. 102 § 1 Συν/τος, Είρ. 2556 σ. 676.—Δι' έκτος έδρας υπηρεσίαν· έκτασις εφαρμογής· υπολογισμός· έννοια ε. α. 21091/2990/1946, ΑΠ 364 σ. 779.—Εν μη παροχή άδειας προς εύρεσιν εργασίας κατ' άρθρ. 677 Α.Κ., Π 5867 σ. 890.—Ού προσωρινή επιδίκασις λόγω παραλείψεως νομίμων ενεργειών προς συνταξιοδότησιν, Π 13899 σ. 1250.—Επί ανωνύμου συναλλάγματος παροχής υπηρεσιών, ΑΠ 566 σ. 1348.—Επί παρανόμων πράξεων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου· μη διορισμός επιτυχόντος εις διαγωνισμόν και πλήρωσις θέσεως παρανόμως, ΑΠ 512 σ. 1357.

Αποθήκαι: Βλ. λ. *Φύλακες*.

Απολογιστικά έργα: Βλ. λ. *Δημόσιον*.

Απόλυσις: Βλ. λ. *Άδεια μισθωτών* (παράγρ. Α 6), *Καταγγελία συμβάσεως εργασίας*, *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. ΙΔ), *Κατάχρησις δικαιώματος*, *Ναυτικοί*, *Νεοπολεμισταί*, *Παλαιοί Πολεμισταί*, *Στράτευσις*, *Συνδικαλιστικά στελέχη*, *Τράπεζαι*, *Υπάλληλοι Δημόσιοι*.

Αποστρατευομένων προστασία: Βλ. λ. *Στράτευσις*.

Απουσία· Αποχή από εργασίας· συνέπειαι· Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. ΣΤ), *Καταγγελία συμβάσεως εργασίας* (παράγρ. Γ'α), *Απεργία*, *Ασθένεια*.

Απόφασις: Ανεπιτρεπτον καταργήσεως της ισχύος δικαστικών αποφάσεων διά νόμου· αρχή διακρίσεως εξουσιών· έννοια, ΑΠ 552 σ. 153, ΑΠ 510 σ. 1290.—Πειθαρχικών Συμβουλίων Αγρot. Τραπέζης· υποχρεωτικαί διά την Διοίκησιν αι τελεσίδικοι, ΑΠ 634 σ. 323.—Μη αναγκαία είδική μνεία επικληθέντων και εκτιμηθέντων εγγράφων, ΑΠ 285 σ. 653, ΑΠ 570 σ. 1352.—Προδικαστική· ανυπόχρεον εκδόσεως εν εργατική διαδικασία, ΑΠ 371 σ. 892.—Τελεσίδικος εξ αποδοχής· όροι Π 6525 σ. 952.—Εξουσία νομοθέτου ρυθμίσεως σχέσεως τινος διά προσβολής δικαιωμάτων κεκριμένων διά δικαστικών αποφάσεων, εφ' όσον δεν αντίκειται εις άρθρ. 17 Συν/τος, ΑΠ 510 σ. 1290.—Άλλα θέματα βλ. εις λ. *Αίτησις ακυρώσεως*, *Αναίρεσις*, *Αποδοχή*, *Δεδικασμένον*, *Εργατικαί διαφοραί*, *Εκτέλεσις*, *Πειθαρχία*, *Προσωρινή εκτέλεσις*, *Υπουργεία—Υπουργικαί αποφάσεις*.

Αποχή· Μισθωτού από εργασίας· τύχη συμβάσεως εργασίας· άρθρ. 5 § 3 ν. 2112· δικαίωμα αποδοχών· άρθρα 657, 658 Α.Κ. Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. ΣΤ), *Καταγγελία συμβάσεως εργασίας* (παράγρ. Γ'α), *Απεργία*, *Ασθένεια*.—Ασφάλισις ανεργίας επί αποχής εργασίας λόγω λοχείας, Έγγρ. σ. 904.

Άργια: Βλ. λ. *Κυριακή*, *Αναπαύσεις εβδομαδιαία*, *Εορταί*.

Άρειος Πάγος. Βλ. λ. *Αναίρεσις* (Ποιν. Δικ.), *Αναίρεσις* (Πολ. Δικ.), *Ανέλεγκτον*.

Αρμοδιότης. Διαφοραί υπαγόμεναι ή μη εις διαδικασίαν ν. ΓΞΟΔ· αρμοδιότης κατά τόπον, Βλ. λ. *Εργατικαί διαφοραί* (παράγρ. Β'). —Επί διαφορών εκ του ν. 3514 και εκ της επιδοτήσεως κατά ν. 2054/1952, βλ. λ. *Στράτευσις* (παράγρ. Α' 4, 5).—Συμβουλίων προστασίας απολυομένων εκ των τάξεων του στρατού ν. 751/1948· ά.ν 1836/1951 έλεγχος δικαστηρίων, Βλ. λ. *Στράτευσις* (παράγρ. Β').—Προς καθορισμόν αποδοχών, Βλ. λ. *Αποδοχαί* (παράγρ. Β').—Δικαιοδοσία πολιτ. δικαστηρίων προς έλεγχον πράξεων οργάνων Ι.Κ.Α. επί εισφορών παροχών κλπ.· έκτασις· διοικητική δικαιοδοσία οργάνων Ι.Κ.Α. κλπ. Βλ. λ. *Κοινωνικαί Ασφαλίσεις* (παράγρ. Δ', Ε', ΣΤ').—Έλλειψις δικαιοδοσίας δικαστηρίων επί αντικειμένων, ρητώς διά νόμου ανατεθέντων εις Διοικ. Αρχάς ή Διοικ. Δικαστήρια, Είρ. 525 σ. 797.—Δικαιοδοσία τακτικών δικαστηρίων προς έλεγχον παρεμπιπτόντως διοικητικών πράξεων· έκτασις, Π 15519 σ. 14, Π 17698 σ. 91, Π 17349 σ. 500, ΑΠ 232 σ. 553, ΑΠ 441 σ. 786, Π 4183 σ. 796, Είρ. 525 σ. 797, Π 9839 σ. 949, Π 9695 σ. 1195, Π 4279 σ. 1346, Παρατ. σ. 1347.—Έλλειψις δικαιοδοσίας τακτικών δικαστηρίων προς ακύρωσιν πράξεων διοικήσεως και έλεγχον της κατ' ουσίαν κρίσεως και ενεργείας αυτών, Π 15519 σ. 14, Π 17698 σ. 91, Π 17349 σ. 500, Π 9695 σ. 1195.—Δικαστηρίων προς κρίσιν περί της ιδίας αυτών κατ' άρθρα 1 και 3 Πολ. Δικ. αρμοδιότητος και αναρμοδιότητος Διοικ. Αρχών, ΑΠ 535 σ. 1292.—Έλλειψις δικαιοδοσίας τακτικών δικαστηρίων προς έλεγχον ορθότητος κρίσεως Συμβουλίου Επικρατείας· έκτασις ελέγχου τούτων, Π 17947 σ. 301.—Δικαστικός έλεγχος αποφάσεων Πειθαρχικών Συμβουλίων· έκτασις, ΑΠ 634 σ. 323.—Επί αγωγής αποζημιώσεως μισθωτού διά μη αναγγελίαν καταγγελίας συμβάσεως εργασίας, ΑΠ 655 σ. 45, Είρ. 8775 σ. 143, Π 1647 σ. 482.—Επί αγωγής περί πληρωμής περιοδικών παροχών συντάξεως, απορρεουσών εξ ήδη αναγνωρισμένου συνταξιοδοτικού δικαιώματος, Π 16760 σ. 85.—Επί αγωγής εκ παροχής εργασίας από δδηγού ιδιοκτήτου βενζινακάτου, ΑΠ 148 σ. 318.—Τακτικών δικαστηρίων προς έλεγχον συνταγματικότητος νόμου, Π 639 σ. 440, Π 5887 σ. 791.—Επί διαφορών επαγγελματιών και βιοτεχνών εκ παρεχομένης υπ' αυτών εργασίας ή ειδών, Π 350 σ. 729.—Τακτικών δικαστηρίων επί αγωγής αποζημιώσεως εν παραλείψει εκδόσεως αποφάσεως περί αναπροσαρμογής συντάξεως, Π 1777 σ. 501, Παρατ. σ. 503.—Επί αρνήσεως εργοδότου προς παροχήν ελευθέρου χρόνου προς εύρεσιν εργασίας· αρμοδιότης Δικαστηρίου και εν επιγούση περιπτώσει Προέδρου Πρωτοδικών, Π 5364 σ. 943.—Επί διαφορών εκ φορ-

τοεκφορτωτικών έργασιών, Π 3717 σ. 147, ΑΠ 171 σ. 443, ΑΠ 431 σ. 898. — Συμβουλίων προστασίας απολυομένων έκ των τάξεων του στρατού· δικαστικός έλεγχος, Π 155 σ. 14, ΑΠ 441 σ. 786, Π 9839 σ. 949, ΑΠ 500 σ. 124', ΑΠ 535 σ. 1292, Π 4279 σ. 1346, Παρατ. σ. 1347.—Διοικητικών οργάνων δι' αναγνώρισιν ή απονομήν ασφαλιστικών παροχών, συντάξεως, Π 17698 σ. 91, ΑΠ 232 σ. 553, Π 4183 σ. 795, Είρ. 525 σ. 797, Π 9695 σ. 1195.—Διοικ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α. προς συγκρότησιν τακτικών και ειδικών Επιτροπών κατ' άρθρ. 13 ά.ν. 1846/1951, ως συνεπληρώθη και τροποποιήθη υπό ν δ.2698/1953 τρόπος θεσπίσεως Κανονισμών κατ' άρθρ. 16 § 1 ά.ν. 1846/1951· παράνομος άλλως μεταβίβασις αποφασιστικής αρμοδιότητος εις Επιτροπήν Επιλύσεως Ασφαλιστικών Διαφορών, ΣΚ 1556 σ. 154.—Επιτροπής ά.ν. 539/1945 επί αμφισβητήσεως ως προς το μέγεθος αδείας, Π 6793 σ. 195.—Γενικού Συμβουλίου Εθνικής Τραπέζης προς καθορισμόν μισθών κλπ.· έκτασις· έλεγχος δικαστηρίων· έκτασις, Π 2233 σ. 375, Π 3403 σ. 427.—Υπουργού Κοιν. Προνοίας διά καθορισμόν αμοιβών ιατρών· σύνθεσις γνωμοδοτικής επιτροπής, ΣΕ 418 σ. 382.— Ανίσχυρον πράξεως Υπουργικού Συμβουλίου, τροποποιούσης νόμον άνευ αρμοδιότητος, Π 3064 σ. 421, Π 13204 σ. 1244.— Διοικ. Συμβουλίων Ταμείου Μεταλλευτών, δι' απονομήν παροχών συντάξεων και διά τροποποίησιν αρχικής περί απονομής συντάξεως αποφάσεως εν μεταβολή προϋποθέσεων, Π 1777 σ. 501, Παρατ. σ. 503.—Διοικ. διαιτητικών δικαστηρίων προς αύθεντικήν ερμηνείαν όρων συλλογικής συμβάσεως και συνταγματικαί διατάξεις, ΑΠ 303 σ. 670, Παρατ. σ. 672.—Επιτροπών παλ. πολεμιστών άρθρ. 7 ν. 244/1936 και υποχρεωτικών αποφάσεων αυτών, Π 3391 σ. 1114.—Μή υπαγωγή εις αρμοδιότητα διοικ. δικαστηρίων των διαφορών πληρωμής μισθών προσωπικού κρατικών πλοίων, τελούντων υπό διαχείρισιν Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας, Π 5744 σ. 1129.— Υπουργού Εργασίας διά τροποποιήσεις Ασφαλιστικών Οργανισμών, Κ 134 σ. 1188.

Αρτεργάται - Αρτεϋπάλληλοι: Καθορισμός αμοιβής δι' υπουργ. αποφάσεων κατά λόγον αποδόσεως αυτών· νόμιμοι ώραι εργασίας, Π 6 σ. 609.—Αποδοχαί κατ' εξαιρετέας ημέρας μετά την υπ' αριθ. 2/1956 διαιτητικήν απόφασιν, Γν. Σ. σ. 851.—Κατώτατον όριον μισθού αρτεϋπαλλήλων, Έγγρ. σ. 853.—Κατάρτισις συμβάσεως εργασίας σωματεργάτου άνευ επαγγελματικού βιβλιαρίου· εφαρμοσμός εκ των όρων συνεχισις εργασίας· επικύρωσις συμβάσεως κατ' άρθρ. 183 Α.Κ.· βάσις αξιώσεων εκ της συμβάσεως και ουχί εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού, Π 9679 σ. 992.

Αρχιτέκτονες | Βλ. λ. *Μηχανικοί*.

Ασθένεια: Αποχή εκ της εργασίας λόγω ασθενείας· συνέπειαι· τύχη συμβάσεως εργασίας· άρθρ. 5 § 3 ν. 2112, 3 ν. 4558, 8 β.δ. 16 Ιουλ. 1920. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως εργασίας* (παράγρ. Π'α).—Λοθένειαι μισθωτού και δικαίωμα μισθού· άρθρ. 657, 658 Α.Κ. Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. ΣΤ').—Αναγκαστικώς τοποθετηθέντος πολεμιστού και αποχή εκ της εργασίας· συνέπειαι, Π 15836 σ. 19, ΑΠ 661 σ. 42.—Ασθένεια μισθωτού κατά διάρκειαν αδείας, ΝΖ σ. 54.— Στέρησις δικαιώματος καταβολής αποδοχών ως εκ του αδικαιολογήτου της εκ της υπηρεσίας απολύσεως, μετ' άρνησιν ασθενούντος απαλλήλου Αγροτικής Τραπέζης, όπως τεθή εν νοσοκομείω εις την διάθεσιν ιατρών προς έξετασιν κατ' άρθρ. 58 οργανισμού, ΑΠ 634 σ. 323.—Ναυτικού και δικαίωμα μισθού και νοσηλείας· ικανότης δικαστ. παραστάσεως φρενοβλαβούς, Π 6138 σ. 962.—Η κατά της απολύσεως της θέσεως εργασίας προστασία του ασθενούντος μισθωτού, ΝΖ 465 σ. 529.—Υπολογισμός χρόνου αναμονής δι' επιδότησιν Ι.Κ.Α. συνεπεία ασθενείας, Έγκ. σ. 46.—Ασφάλισις ασθενείας προσώπων υπαγομένων εις το Ναυτ. Απομαχικόν Ταμείον, Έγκ. σ. 100. —Προσωρινός πίναξ βλαβών και παθήσεων, προκαλουσών μείωσιν της προς εργασίαν ανικανότητος μεγαλυτέραν των δύο τρίτων, Έγκ. σ. 221.— Ασφάλισις αυτοκινητιστών λόγω ασθενείας, ΑΠ 72 σ. 322.—Προϋποθέσεις απονομής υπό Ι.Κ.Α. παροχής επιδόματος ασθενείας· αρμοδιότης Διευθυντών Υποκαταστημάτων· αίτησις θεραπείας, Είρ. 525 σ. 797.—Προαιρετική ασφάλισις κατ' ασθενείας ως προς την κατ' ανεργίας ασφάλισιν, Έγγρ. σ. 901.—Συνυπολογισμός ημερών επιδοτήσεως ανέργων ως ημερών εργασίας δι' ασφάλισιν εις Ι.Κ.Α. κατ' ασθενείας, ΣΕ 1267 σ. 1251.— Βλ. και λ. *Εργατικά ατυχήματα*.

Αστικός Κώδιξ. Εφαρμογή προϊσχύσαντος δικαίου επί συμβάσεων εργασίας καταρτισθεισών πρό Εισαγωγής Α.Κ., Π 8719 σ. 837, Εισαγ. σ. 837, 936, 1234, Π 10041 σ. 935, Π 8364 σ. 936, ΝΖ σ. 965.—Σχέσις άρθρου 664 Α.Κ. προς άρθρον 3 ε' του ν. ΔΔ/1912, Γν. Σ. σ. 297.— Διατήρησις εν ισχύϊ ν. 2112 και β.δ. 16 Ιουλίου 1920 κατ' άρθρ. 38 Εισαγ. Νόμου, Εισαγ. σ. 476.—Όμοίως ν. 551 περί εργατικών ατυχημάτων, ΑΠ 203 σ. 479.—Ανεφίρμοσαν άρθρου 325 Α.Κ. επί ενοχικών σχέσεων καταρτισθεισών πρό της εισαγωγής του Αστ. Κώδικος, Π 10041 σ. 935.—Όμοίως άρθρ. 675 Α.Κ., Π 8364 σ. 936, Εισαγ. σ. 936.—Όμοίως άρθρ. 678 Α.Κ., ΝΖ σ. 965.— Εφαρμογή, κατ' άρθρ. 43 Εισαγ. νόμου, επί κοινωνίας κατ' ιδανικά μέρη, ιδρυσαμένης κατά την εισαγωγήν του Α.Κ., των διατάξεων του Α.Κ., ΑΠ 564 σ. 1338.—Αποβολή μέλους επαγγελματικού σωματείου μετά τον Αστ. Κώδικα, Π 948 σ. 1354.

Αστυνομία. Βλ. και λ. *Αστυφύλακες πρόσθετοι*. Επιβολή πειθαρχικής ποινής (προσωρινής απολύσεως) προτάσει Αστυνομικής Υπηρεσίας φρουρήσεως αποθηκών, μή ανηριθμημένης εις διάταξιν νόμου, Π 18493 σ. 312.— Αμοιβή φυλάκων αποθηκών Δημοσίου, Οργανισμών κλπ. αρμοδιότητος Αστυνομικής Υπηρεσίας φρουρήσεως αποθηκών· καθορισμός δι' ό. ά. 59118/5581/1959 άνευ προσθέτου αμοιβής νυκτερινής εργασίας και εξαιρεσίμων· έλλειψις δικαιώματος προσαυξήσεως και εκ των ό. ά. 8900/1946 και 18310/1946, Π 5883 σ. 994.

Αστυφύλακες πρόσθετοι: Τρόπος προσλήψεως

κατ' άρθρ. 39 π.δ. 30.6/13.7.1931· σύνδεσις διά συμβάσεως έργασίας άορίστου χρόνου καί λύσις κατά ν. 1653/1951· δικαίωμα τών αύτών άποδοχών (μισθού καί έπιδομάτων) ώς οί έν ένεργείᾳ άστυφύλακες· έκ τών έπιδομάτων μόνον έκείνων, άτινα προσιδιάζουσιν είς τήν φύσιν τῆς έκτελουμένης έργασίας, Π 3250 σ. 370.—Τρόπος προσλήψεως· τελοῦσιν ὑπό διαταγάς οἰκείου Άστυν. Διευθυντοῦ καί περιβάλλονται διά πασῶν τῶν ἐξουσιῶν, καθηκόντων καί προνομίων τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως· παροχή ἀποζημιώσεως ν. 2112 κατά ν. 1653/1951· χαρακτηρισμός σχέσεως ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὑπαγωγή ἀξιώσεων εἰς ἐργατικήν διαδικασίαν· λύσις σχέσεως ἀπό διαταγῆς Άρχηγοῦ Άστυνομίας· ἀνεφάρμοστον ν. 3198/1955 διά καταγγελίαν σχέσεως, Π 104 σ. 603.

Άσφάλεια—Ύγιεινή: Βλ. λ. *Άνάπαυσις, Βιβλιάρια, Έργατικά ἀτυχήματα, Κυριακή, Ὧραι ἐργασίας.*

Άσφάλισις: Βλ. λ. *Άνεργίας Όργανισμός - Άσφάλισις, Κοινωνικαί Άσφαλίσεις, Ναυτικόν Άπομαχικόν Ταμεῖον, Ταμεῖα.*—Ζωῆς τρίτου· δικαίωμα ἀγωγῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας, ἐκπληρωσίσης ὑποχρεώσεις της, κατά τρίτου ὡς ὑπαιτίου τῆς ζημίας· δικαίωμα παθόντος πρός εἰσπραξιν ἀναπορείτως ἀποζημιώσεων καί παρ' ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας καί παρά τρίτου ὑπαιτίου τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, κατ' ἄρθρ. 930 § 3 Α.Κ., Γν.Σ. σ. 873.—

Άσφαλιστικοί Όργανισμοί: Βλ. λ. *Άνεργίας Όργανισμός - Άσφάλισις, Κοινωνικαί Άσφαλίσεις, Ταμεῖα.*

Άτυχήματα: Βλ. λ. *Έργατικά ἀτυχήματα, Κοινωνικαί Άσφαλίσεις, Ναυτικοί, Ταμεῖα* (Μεταλλευτῶν).

Αὐξήσεις: Βλ. λ. *Άποδοχαί, Συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας, Συλλογικαί διαφοραί ἐργασίας.*

Αὐτασφαλιστικοί Όργανισμοί: Ὑποχρέωσις εἰσφορᾶς ὑπέρ Όργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, ΣΕ 1613 σ. 385.

Αὐτεπάγγελτος ἔρευνα: Ἀπαραδέκτου λόγῳ παρόδου τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας, Π 2079 σ. 596, Π 3687 σ. 912.—Ἀποσβετικῆς προθεσμίας ἀσκήσεως ἀξιώσεως ὑπό ἐργοδότου πρός ἀπόδοσιν καταβληθεισῶν ὑπό τούτου ἐργατικῶν εἰσφορῶν Ι.Κ.Α., Π 5800 σ. 602.—Ἐφαρμογή ἀποφάσεως Διοικ. Διαιτ. Δικαστηρίου κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς, ΑΠ 303 σ. 670.—Ἀναρμοδιότητος καθ' ὅλην, Π 3782 σ. 849.—Ἀπαραδέκτου λόγῳ παρόδου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀγωγῆς δι' ἀποζημίωσιν ν. 2112, Π 2568 σ. 939.—Ἀπαραδέκτου ἀντενστάσεως, μή περιοριζομένης εἰς ἐγκληθέντα κεφάλαια, Π 136 σ. 989.—Διαφορᾶς ἐπί ἐρημοδικίᾳ ἐν διαδικασίᾳ ν. Γ' 2ΟΔ', Π 11636 σ. 1101.—Ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως ἐναγόντος· νομική πλημμέλεια ἐλεγκτή ὑπό Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 594 σ. 1359.

Αὐτοκίνητα. Α'. Διάφορα: Ὑπαγωγή εἰς εἰσφοράν ὑπέρ Ἐργατικῆς Κατοικίας καί τοῦ Ταμείου Ἐπικουρ. Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν, ΣΕ 1613 σ. 385.—Κατάταξις εἰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων, Ἔγκ. σ. 444.—Πρόσληψις ὑπό Δήμου νυκτοφυλάκος αὐτοκινήτων (γκαράζ) εἰς μή ὀργανικήν θέσιν· συνιστᾷ σχέσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου, ΑΠ 421 σ. 781.—Παροχή ἐργασίας ὑπό μισθωτοῦ (ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου Ι.Κ.Α.) κατά Κυριακάς καί προσθετος ἀμοιβή κατά τήν ὑ.ά. 8900/1946· ὑπολογισμός, Π 5887 σ. 791.—Εὐθύνη Δημοσίου, προστήσαντος ὁδηγόν αὐτοκινήτου, ὡς τρίτου, ἐκ τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καί ὑπεύθυνα ἐναντι τοῦ παθόντος πρόσωπα, Γν. Σ. σ. 873.—Ἀκυρότης συμβάσεως ὁδηγοῦ αὐτοκινήτων Δήμου, μή ἐπισπαψάντος εἰς τήν περί προσλήψεως αἴτησιν αὐτοῦ δήλωσιν νομιμοφροσύνης· ἰσχυρά παραίτησις ἀπό ἀξιώσεως μέ βάσιν ἀδικαιολογήτων πλουτισμόν, Π 251 σ. 996.—Ἀποχή μισθωτοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ἐκ τῆς ἐργασίας μετ' ἀφαίρεσιν ἀδείας ὁδηγοῦ ὑπό Διοικ. Ἀρχῆς ἐπί τετράμηνον· σιωπηρά καταγγελία συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ὁδηγοῦ, Π 7009 σ. 1237.—Πρόσληψις ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, κατ' ἄρθρ. 138 ν. 5121/1931 δι' ἀνάγκας Στρατιωτικῶν Ἀεροπορικῶν Ὑπηρεσιῶν· χαρακτηρισμός σχέσεως ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου· καθορισμός ἀποδοχῶν, Π 13851 σ. 1297.

Β'. Άγοραῖα (ταξί). Σχέσις ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων (ταξί) πρός ἰδιοκτήτας· χαρακτήρ· ἀσφάλισις κατά τῆς ἀνεργίας· ἐφαρμογή ν. 3198/1955 διά καταγγελίαν· ὑπολογισμός ἀποζημιώσεως κλπ., ΝΖ σ. 564.—Σχέσις ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων (ταξί) πρός ἰδιοκτήτας· χαρακτηρισμός συγκεκριμένης σχέσεως, βάσει ἀποδειχθέντων, ὡς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας· καταγγελία· ἀποζημίωσις, νόμιμος μισθός· ὧραι ἐργασίας· ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις, Π 7001 σ. 659.—Χαρακτηρισμός σχέσεως ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων (ταξί) πρός ἰδιοκτήτας ὡς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἀποδεικνύεται ἐξάρτησις· ἡμοιβή δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς, ἐπιτρεπομένην, καί νυκτερινάς ὥρας· βάσις ὑπολογισμοῦ ὥρας ἐργασίας τῶν ἄνω ὁδηγῶν, Π 11636 σ. 1101.—Χαρακτηρισμός σχέσεως ὁδηγοῦ ἀγοραίου αὐτοκινήτου (ταξί) ὡς μισθώσεως προσοδοφόρου πράγματος, ἐφ' ὅσον ἐλλείπει ἡ ἐξάρτησις, Π 8461 σ. 1103.—Χαρακτηρισμός σχέσεως ὁδηγοῦ ἀγοραίου αὐτοκινήτου πρός ἰδιοκτήτην ὡς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀποδεικθείσης ἐξαρτήσεως· ἀποζημίωσις ὁδηγοῦ διά καταγγελίαν τῆς συμβάσεως· ἀμοιβή δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς καί νύκτας· κάλυψις διά τοῦ εἰδικῶς συμφωνηθέντος ὑπερτόρου τοῦ νομίμου μισθοῦ· νόμιμος μισθός ὁδηγῶν, Π 12982 σ. 1191.

Γ'. Δεσμοφορεῖα· Κοινά Ταμεῖα (Κ.Τ.Ε.Α.). Καθορισμός βασικῶν μισθῶν τροφοπτικοῦ λεσφορείου αὐτοκινήτου διά διαιτ. ἀποφάσεως ἢ 1948 προσαυξήσεις δι' ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας· ὑπολογισμός δυνάμει τῆς ὑ.ά. 3938/1951 τοῦ διά τῆς ἄνω διαιτ. ἀποφάσεως προβλεπομένου ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐπί τῶν ἐκάστοτε ἰσχυόντων βασικῶν μισθῶν, Π 3136 σ. 28.—Ὑπαγωγή εἰς ἐντολήν ὅρου «θέσεις» τοῦ ἄρθρ. 7/14 Δεκεμβρίου 1932 «περί κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας προσωπικοῦ αὐτοκινήτων λεσφορείων» τῶν θέσεων τῶν καθημένων καί ὁρθίων ἐπιβατῶν· ὧραι ἐργα-

σίας προσωπικοῦ λεωφορείων καὶ ἀποζημιώσεις δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, ΑΠ 687 σ. 37. —Ἔλλειψις παθητικῆς νομιμοποιήσεως ἀγωγῆς, κατὰ Κ.Τ.Ε.Α., τοῦ προσωπικοῦ λεωφορείων κατὰ ν. 2119/1952 τελοῦντος ἐν συμβάσει ἐργασίας μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου, βαρυνομένου διὰ τῆς μισθοδοσίας, τοῦ Κ.Τ.Ε.Α. ἐνεργοῦντος ὡς διαχειριστοῦ καὶ νομίμου ἐκπροσώπου τοῦ ἰδιοκτήτου, ΑΠ 687 σ. 37.— Σύστασις καὶ ὀργάνωσις Κ.Τ.Ε.Α.· νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἐπιβάρυνσις αὐτῶν καὶ εὐθύνη ἐκ τοῦ ν. 2119 1952 διὰ γενικὰ ἔξοδα, οὐχὶ καὶ διὰ δαπάνας ἀντιμισθίων ὁδηγῶν, εἰσπρακτόρων καὶ βοηθῶν τελουνταν ἐν συμβάσει ἐργασίας μετὰ τῶν ἰδιοκτητῶν· εὐθύνη τούτων διὰ δαπάνας ἀντιμισθίων· καταβολὴ τούτων ὑπὸ Κ.Τ.Ε.Α. ὡς διαχειριστῶν καὶ νομίμων ἐκπροσώπων τῶν ἰδιοκτητῶν· νομιμοποίησις ὁδηγῶν, εἰσπρακτόρων καὶ βοηθῶν διὰ τὰς ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀξιώσεις των μόνον κατὰ τῶν ἰδιοκτητῶν, ΑΠ 144 σ. 319.—Βασικὸς μισθὸς ὁδηγῶν ἀστικῶν αὐτοκινήτων λεωφορείων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς· αὐξήσεις αὐτοῦ καὶ συμψηφισμὸς προηγουμένων πρὸς τὰς τελευταίας, ΑΠ 677 σ. 39, πρβλ. Ἐπιστ. σ. 408.— Παροχὴ εἰς ὁδηγοὺς καὶ εἰσπράκτορας ὑπεραστικῶν λεωφορειακῶν γραμμῶν ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς 1/25 μηνιαίων ἀποδοχῶν δι' ἑκάστην ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν· ἔννοια ἕδρας ἐπαγγελματικῆς κατοικίας, Π 4832 σ. 833.—Ἀποδοχαὶ ὁδηγῶν ἀστικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων· ἐκδοσις τῆς ὑποφ. τοῦ Α'. Τμ. Α.Π. 677/1955· ὑστέρα ἐκδοσις ἀποφάσεως διοικητ. δικαστηρίου περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας ὑπουργ. ἀποφάσεως· ἀναδρομικὴ ἐφαρμογὴ ἑρμηνευτικῆς διατάξεως καὶ παρ' ἐφετείῳ, ΑΠ 393 σ. 670.—Ἐπιτρεπτὴ διὰ προσωπικὸν λεωφορείων αὐτοκινήτων ἡ ἐργασία κατὰ Κυριακὰς καὶ μὴ ἐργασίμους ἡμέρας· προσαύξησις ἀμοιβῆς· νόμιμος μισθὸς εἰσπρακτόρων ἀστικῶν λεωφορείων, Π 3636 σ. 1011.

Δ'. *Φορτηγά* : Βασικὸς μισθὸς ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων καὶ ἐκείνων τοῦ Δημοσίου· πρόσθετος ἀμοιβὴ διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, Π 9205 σ. 1178.

Ε'. *Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν.* Λόγος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἡσφαλισμένου, ἐν μὴ καταβολῇ ὑπ' αὐτοῦ ὀφειλομένων πρὸς τὸ Ταμεῖον εἰσφορῶν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῆς ὑ.ἀ. 56183/1954 προθεσμίας, Π 587 σ. 214, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 214.—Ἀσφάλισις παρ' αὐτῷ τῶν μονίμων ὑπαλλήλων τοῦ Ταμείου κατὰ τοῦ κινδύνου ἀσθενείας· ἀπαλλαγὴ τῆς ἀντιστοίχου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1951· μὴ ὑποχρέωσις ἀπὸ τῆς ἄνω χρονολογίας εἰς καταβολὴν εἰσφορῶν διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., ΑΠ 72 σ. 322.—Μὴ ἀποκλεισμὸς ἀποζημιώσεως ν. 551 εἰς ἡσφαλισμένον παθόντα ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΑΠ 208 σ. 479. — Διακοπὴ χορηγηθείσης συντάξεως, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ἀσκήσεως ἑτέρου ἐπαγγέλματος· ἀντίθεσις εἰς ἀρχὰς χρηστῆς διοικήσεως ἀρνήσεως ἰδιότητος ἡσφαλισμένου μετὰ πάροδον μακροῦ χρόνου, ἀφ' ἧς γίνῃ δεκτὸς ὡς ἡσφαλισμένος καὶ κατέβαλλεν εἰσφοράς· μὴ ἀνακοίνωσις ὑπὸ ἡσφαλισμένου ἀσκήσεως ἑτέρου ἐπαγγέλματος· ἐπίδρασις ἐπὶ ἀσφαλίσεως, ΣΕ 231 σ. 1015. — Καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ προσφυγὴ καὶ εἰς τακτικὴν δικαστικὴν ὁδὸν πρὸ πάσης ἐνεργείας δι' εἰσπραξιν κατὰ τὴν διαδικασίαν περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν τυχὸν ἀμφισβητήσεων· ἀναπροσαρμογὴ πόρων δι' ἀποφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατ' ἄρθρ. 59 ἀ.ν. 11/12.11.1935· κῦρος ἀποφάσεως· ἔννοια ἄρθρου 28 ν. 2367/1953· παραγραφὴ εἰσφορῶν· πρόσθετα ποσοστά, Ε 134 σ. 1188.

Αὐτόνομος Ταφιδικὸς Ὀργανισμὸς : Βλ. λ. ***Ταφιδικὸς Ὀργανισμός.***

Αὐτοψία : Θεώρησις ὑπὸ Πρωτοδίκου κατὰ τὴν αὐτοψίαν· μὴ ἀναγκαία εἰδικῆς μνείας ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ΑΠ 49 σ. 1228.

Ἄφεσις χρέους : Σύμβασις ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ περὶ ἀφέσεως χρέους· κῦρος, Π 254 σ. 996, Εἰσαγ. σ. 995.

Ἀχρεώστητον Βλ. καὶ λ. ***Δικαιολόγητος πλουτισμός.*** —Ἐπιστροφὴ ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεισῶν εἰσφορῶν Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 1141.—Ἐπιστροφὴ καταβληθέντων δυνάμει μεταρρυθμιζομένης ἀποφάσεως, Π 12722 σ. 1342.—Αἴτημα ἀναιρεσείοντος περὶ ἀποδόσεως καταβληθέντων δυνάμει ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ΑΠ 594 σ. 1359.

Β

Βάναυσος συμπεριφορά : Ἐργοδότου ἔναντι μισθωτοῦ· ἐξαναγκασμὸς εἰς ἀποχώρησιν· συνέπειαι, Π 1046 σ. 136.

Βαριετέ : Κατάταξις εἰς κλάσεις μισθωτῶν μὲ χυμαινομένας ἀποδοχάς, Ἔγκ. σ. 444.

Βασιλικὸν ἀγρόκτημα : Πύργου Βασιλίσσης· ἀνεφαρμοστον ν. 539/1945, Γν. Σ. σ. 906.

Βαφεῖα . Παροχὴ ἐπιδόματος δι' ἀνθυγιεινὴν ἐργασίαν· δικαιοῦχοι· ἐργατοτεχνῖται καὶ οὐχὶ οἱ ὑπάλληλοι· ὑπαλληλικὴ ἰδιότης χημικοῦ, Π 3974 σ. 1010.

Βεβαιώσεις ἔνορκοι. Ἐνώπιον συμβολαιογράφου ἢ Εἰρηνοδίκου ἄνευ κλητεύσεως ἀντιδίκου· ἐκτίμησις κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 2119 σ. 439, Π 45 σ. 768, ΑΠ 635 σ. 29 ἐμμ., Π 16467 σ. 193.

Βενζινάκατοι : Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ὁδηγοῦ ἰδιοκτήτου βενζινακάτου· χαρακτὴρ ὡς ἐργάτου· ὑπαγωγὴ ἀπαιτήσεως ἐκ τοιαύτης σχέσεως εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 148 σ. 318.

Βενζίνης πωληταί : Ἐποπτεία ἐπὶ Ταμείου Προνοίας καὶ Κοινῆς Διανομῆς Πωλητῶν Βενζίνης Ἀθηνῶν, Πειραιῶς Περιχώρων καὶ νόμιμος καθορισμὸς εἰσφορῶν, Π 8296 σ. 1013.

Βία : Ἀνωτέρα· ἔννοια, Π 82 σ. 141, Π 351 σ. 145, Π 6138 σ. 962.— Διάκρισις ἀπὸ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου, Π 82 σ 141, Π 351 σ. 145.—Ἀνωτέρα ὡς λόγος ἀπαλλαγῆς ἐργοδότου ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. Ε').— Βλάβη μηχανῶν ἢ γεγονότα προκαλούμενα ὑπαιτίως· περιορισμὸς ἐργασιῶν· οἰκονομικὴ δυσχέρεια ἐπιχειρήσεως· διακοπὴ ἐργασιῶν λόγῳ ἐξαντλήσεως πρώτων ὑλῶν· οὐκ ἀνωτέρα βία, Π

82 σ. 141.—Περιορισμός έργασιών· οικονομική δυσχέρεια επιχειρήσεως, κλείσιμον καταστήματος δι' οικονομικούς λόγους· ούκ ανωτέρα βία, Π 45 σ. 768.—Οικονομική κάμψις και διάλυσις επιχειρήσεως εκ καταργήσεως περιορισμών εισαγωγής και υποτιμήσεως δραχμής· ούκ ανωτέρα βία, Π 351 σ. 145. Ανωτέρα· ούχι ή μη λειτουργία επιχειρήσεως εκ λόγων αφορώντων τον εργοδότην, Π 4571 σ. 548.—Ανωτέρα ως λόγος αναστολής αποσβεστικής προθεσμίας, Είσαγ. σ. 597.—Χιονόπτωσις και εκ τούτου διακοπή συγκοινωνιών· συνιστούν καθ' εαυτά ανωτέραν βίαν· πταίσμα κατά την επέλευσιν των γεγονότων τούτων εκ μη λήψεως μέτρων συνετού οικαγενειάρχου· συνέπεια, Γν.Σ. σ. 618.—Αδυναμία συνεχίσεως εργασίας εξ ανωτέρας βίας (εισόδου στρατευμάτων κατοχής) και συνέπειαι ως προς ασφάλισιν εις Ταμείον Μεταλλευτών, Ε 1592 σ. 675.—Ανωτέρα ως λόγος αναστολής παραγραφής, Π 6138 σ. 362.—Αδυναμία παροχής εργασίας υπό εργαζομένου και υπερημερία εργοδότου περί την αποδοχήν· ανωτέρα βία, ΝΖ σ. 1041.—Τινά περί ακυρώσεως συλλογ. συμβάσεως εργασίας συναφθείσης υπό το κράτος απειλής, ΝΖ σ. 586.—Φόβος ενός των συμβαλλομένων· πότε αποτελεί λόγον ακυρώσεως συμφωνίας· σύναψις συλλογικής συμβάσεως υπό το Κράτος απειλής· συνέπειαι, Γλλ. ημλγ. σ. 613.—Παραίτησις μισθωτού υπό ασκηθείσης αγωγής υπό απειλήν απολύσεως· ακυρότης κατ' άρθρ. 150 Α.Κ., Π 13851 σ. 1297.

Βιβλιάρια: Επαγγελματικής ταυτότητος φορτοεκφορτωτού· περιορισμοί ν.δ. 1254/1949 διά διενέργειαν φορτοεκφορτωτικών εργασιών· συνταγματικότης, ΑΠ 645 σ. 30.—Υγείας υπαλλήλων παντοπωλείων κατά ν.δ. 1.8.1923· ακυρότης συμβάσεως εργασίας εκ της ελλείψεως· αξίωσις εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού· αποδοτέα ωφέλεια εργοδότου, Π 1082 σ. 260.—Υγείας τεχνιτών και εργατών βουστασίων κατά β.δ. 17/5.12.1936· ακυρότης συμβάσεως εργασίας εκ της ελλείψεως· ύστερα κατάργησις διά β.δ. 16.6/14.7.1953· επικύρωσις άκυρου δικαιοπραξίας κατ' άρθρ. 183 Α.Κ. από ισχύος καταργητικού δ/τος, Π 3402 σ. 436.—Αναγκαστική τοποθέτησις κατ' ά.ν. 1836/1951 μισθωτού στερουμένου του απαιτουμένου βιβλιαρίου υγείας· άρνησις εργοδότου εις αποδοχήν εργασίας· δεν καθιστά τούτον υπερήμερον, Π 1631 σ. 486.—Επαγγελματικά ξενοδοϋπαλλήλων· δημοσίας τάξεως· σύμβασις εργασίας μετά στερουμένου τοιούτου· ακυρότης· αξίωσις αποδόσεως ωφελείας εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού, Π 4040 σ. 544.—Υγείας υπαλλήλου ζαχαροπλαστείου· σύμβασις εργασίας μετά στερουμένου τοιούτου· έφοδιασμός μεταγενεστέρως· αναίρεσις αποφάσεως, δεχθείσης επικύρωσιν της συμβάσεως και υπολογισμόν χρόνου υπηρεσίας δι' αποζημίωσιν ν. 2112 από τούτου, χωρίς να δέχηται συναμα εκδηλωθείσαν πρόθεσιν μη αναδρομικότητος της επικυρώσεως, ΑΠ 293 σ. 650.—Υγείας κατ' οίκον υπηρετών, μη συμπληρωσάντων το 14ον έτος ηλικίας· παροχή εργασίας άνευ· ακυρότης συμβάσεως· αξίωσις εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού· επαγωγή εις εργατικήν διαδικασίαν· παραγραφή αξιώσεως, Π 136 σ. 989.—Υγείας μαγειρου εστιατορίου· υποχρέωσις εφοδιασμού και κανονικής θεωρήσεως· συνέπεια άλλως ή ακυρότης της συμβάσεως εργασίας, Π 2462 σ. 1350.—Επαγγελματικά τεχνιτών θεάτρου· όρος συλλογικής συμβάσεως περί υποχρεωτικής απασχολήσεως προσωπικού εκ των εγγεγραμμένων εις τα μητρώα του σωματείου και εφοδιασμένου δια επαγγελματικού βιβλιαρίου· ακύρωσις κατ' άρθρον 6 § 2 ν.δ. 3063/1954· μη αναβίωσις αυτού εκ της δι' άρθρ. 42 ν. 3239/1955 καταργήσεως του ν.δ. 3063/1954, Π 7727 σ. 774.—Επαγγελματικού σωματεργατών κατά ν. 5891/1943 και 6413/1934· σύμβασις εργασίας άνευ· μεταγενεστέρα κτήσις και συνέχισις εργασίας· αναδρομική επικύρωσις της άκυρου συμβάσεως· στηρίξις αξιώσεων εις σύμβασιν εργασίας και ούχι εις αδικαιολόγητον πλουτισμόν, Π 9679 σ. 992.—Ακύρωσις πράξεως Υπουργού Εργασίας περί συστάσεως επιτροπής δι' επαγγελματικά βιβλιάρια εργατών οικοδομών, εις εκτέλεσιν σχετικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας, ΣΕ 1628 σ. 1363.—Ασφαλιστικά Ι.Κ.Α., Έγκ. σ. 1154, σ. 1252.

Βιομηχανίαι: Αποδοχαί ηλεκτροτεχνικού προσωπικού βιομηχανικών επιχειρήσεων και εργοστασίων, Π 16386 σ. 23.—Αποδοχαί προσωπικού μηχανοστασίου Κεντρικού Αερολιμένος Αθηνών· αντίστοιχος προς τας ληφθησομένας υπό των ελευθέρων βιομηχανιών ή εμπορικών επιχειρήσεων, ΑΠ 635 σ. 29.—Ώραι εργασίας προσωπικού· έννοια άρθρ. 7 ά.ν. 547/1937 περί επταώρου εργασίας άνευ, εταιρειών, ΑΠ 105 σ. 315, ΑΠ 142 σ. 356, ΑΠ 449 σ. 789, Π 7777 σ. 841.—Ανώνυμος Εταιρεία Υδάτων· βιομηχανική, ΑΠ 142 σ. 356, ΑΠ 449 σ. 789.—Καθορισμός εις οκτώ νομίμων ωρών εργασίας προσωπικού βιομηχανικών εργοστασίων σιδηρουργίας· απασχόλησις πλέον άνευ άδειας· συνέπειαι, Π 1819 σ. 480.—Αποδοχαί εργατών σιδηροβιομηχανίας, Π 3620 σ. 1111.—Νόμιμον ωράριον εργασίας προσωπικού βιομηχανικών επιχειρήσεων, εργαζομένου κατ' εναλλαγήν· Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών· χαρακτήρ ως βιομηχανικής επιχειρήσεως του Κράτους· θεώρησις προσωπικού ως ιδιωτικού· ώραι εργασίας, Π 7777 σ. 841.—Εξαίρεσις Οργανισμού Ανεργίας της κατά ν. 3213/1955 μειώσεως εισφορών των επαρχιακών βιομηχανιών, Έγγρ. σ. 905.

Διοτεχνίαι: Ώραι εργασίας προσωπικού, ΑΠ 105 σ. 315.—Εκδίκασις διαφορών κατ' εργατικήν διαδικασίαν· έννοια άρθρ. 15 ά.ν. 547/1937, Π 350 σ. 729.

Βλάβη: Βλ. λ. *Αδίκημα* (Αστ.), *Αποζημίωσις*, *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. Ι), *Εργατικά ατυχήματα*, *Καταγγελία συμβάσεως εργασίας* (παράγρ. ΙΔ).

Βοήθημα: Βλ. λ. *Ταμεία*.—Προστασία δια παροχής συντάξεως και βοηθημάτων κατά την εκ της υπηρεσίας έξοδον και αποζημίωσις ν. 2112, Π 13973 σ. 1287.

Βοηθοί: Ηλεκτροτεχνιτών· χαρακτήρ, ΑΠ 255 σ. 539.—Τεχνιτών επιχειρήσεων· σχέσις προς επιχειρηματίαν· στοιχεία συναψεως συμβά-

σεως έργασίας μεταξύ βοηθών καὶ ἐπιχειρημάτιών, ΑΠ 452 σ. 839.—Μαγείρων ἑστιατορίων, ζυθεστιατορίων κλπ. ὧραι ἐργασίας, Π 8309 σ. 891.

Βουστάσια : Βλ. λ. *Βιβλιάρια*.

Βραδύτης : Ἀσκήσεως δικαιώματος καθ' ἑαυτήν καὶ ἄνευ συνδρομῆς ἑτέρων περιστατικῶν δὲν συνιστᾷ κατάχρησιν δικαιώματος, Π 17178 σ. 264, ΑΠ 108 σ. 399.—Ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης ὑπὸ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ· συνέπειαι, Π 15519 σ. 14.

Γ

Γαλακτοπωλεῖα : Τεμαχιὰ ἡμερομίσθια δι' Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 444.

Γαλλικὸν δίκαιον : Σύναψις συλλογικῆς συμβάσεως ὑπὸ τὸ κράτος ἀπειλῆς, Γλλ. νμλγ. σ. 613.

Γεωργικοὶ ἐργασίαι : Ἀσφάλισις ἀνεργίας μισθωτῶν γεωργικῶν, κτηνοτροφικῶν κλπ. ἐργασιῶν ν. 3161/1955, Ἔγκ. σ. 159, ΝΖ σ. 1067.—Παροχὴ ἐργασίας εἰς γεωργικὴν ἐπιχείρησιν καὶ ἐφαρμογὴ ν. 539/1945, Γν. Σ. σ. 906, Π 5956 σ. 1105.—Ἀνεφαρμοστον ν. 539/1945 ἐπὶ ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου ἀγροκτήματος «Ἔργος τῆς Βασιλίσσης», Γν. Σ. σ. 906. —Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας γεωργικῶν ἐργατῶν, ΝΖ σ. 1067.—Χαρακτηρισμὸς λατομείου ὡς ἀγροτικοῦ κτήματος· ἐπιχείρησις ἐξορύξεως μαρμάρων· γεωργικὴ ἔλλειψις δικαιώματος ἀδείας κατ' ἀ.ν. 539/1945· ἔννοια διεθνοῦς συμβάσεως, κυρωθείσης διὰ ν. 2081/1952 ἀναφερούσης ὡς ἐφαρμοζομένας διατάξεις αὐτῆς ἐπὶ λατομείων, Π 5956 σ. 1104, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 1105.—Χαρακτηρισμὸς λατομείου ὡς ἀγροτικοῦ κτήματος καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιχειρήσεως ὡς γεωργικῆς, ἐφ' ἧς δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις ἐργατικῆς νομοθεσίας, ἐκτὸς ἂν τοῦτο ὁρίζεται εἰδικῶς· ἀνεφάρμοστον καὶ διατάξεων περὶ ἐλαχίστου ὁρίου μισθῶν· πληρωτέος μισθὸς ὁ συμφωνηθείς· ὧραι ἐργασίας· ἀνεφάρμοστον ὁ.ἀ. 8900/1946 (Κυριακὴ ἐργασία)· παροχὴ δώρου δι' ἑορτάς, Π 41 σ. 1106.

Γεωργικαὶ Συνεταιριστικαὶ Ὀργανώσεις : Ἔννοια ὅρου «ἀποδοχαὶ» τῆς § 1 ἄρθρου 21 καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων· συνυπολογισμὸς δώρων ἑορτῶν διὰ συντάξιμον μισθόν, Γν. Σ. σ. 327.—Ἀπόλυσις ὑπαλλήλων· ἐφαρμογὴ εἰδικῶν διατάξεων ν. 1855/1944 καὶ β δ. 23.7.1946, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη· περιοριστικὸς καθορισμὸς λόγων ἀπολύσεως· προθεσμία ἀποκλειστικὴ ἀγωγῆς· μὴ ἔναρξις πρὸ ἐκδόσεως τελεσιδίκου ἀποφάσεως ποινικοῦ δικαστηρίου ἐπὶ ἀποδοθείσης κατηγορίας· οὐδόλως τῆς σχέσεως πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοιαύτης ἀποφάσεως, ΑΠ 215 σ. 542.

Γνωστοποίησις : Καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, Π 1689 σ. 306, ΑΠ 483 σ. 1182.—Ἰδιότητος μισθωτοῦ ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους· οὐχ ὅρος διὰ προστασίαν ν. 1803/1951, ΑΠ 289 σ. 648.—Προϋπηρεσίας προσωπικοῦ νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, Π 9078 σ. 948.

Γραφεῖα : Συλλογικὴ σύμβασις 16.9.1937, Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.—Καθαρίστριαι· νόμιμος μηνιαῖος μισθός, Π 948 σ. 916.

Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας : Πρόσληψις μισθωτῶν διὰ τῶν Γ.Ε.Ε.· ἀναδιοργάνωσις καὶ ἐπέκτασις τοῦ θεσμοῦ, Ἔγκ. σ. 51.—Ὑποχρεωτικὸν προσλήψεως μισθωτῶν μέσῳ Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ συνέπειαι παραβάσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων, Ἔγκ. σ. 52.—Αἰτήσεις θεραπείας ἐπὶ πριστιμων ἐπιβληθέντων ὑπὸ Γ.Ε.Ε., Ἔγκ. σ. 52.—Ἀναγγελία ἀπολύσεων εἰς. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Π Β, ΙΙΙ Γ, VI).

Γραφικαὶ τέχναι : Παροχὴ ἐργασίας εἰς ἐπιχείρησιν γραφικῶν τεχνῶν «σιγουρίσματος μακετῶν ζωγράφου κλπ.» χαρακτηρισμὸς ὡς ὑπαλληλικῆς, ΑΠ 543 σ. 1357.

Γυναικείων φορεμάτων ἐργαστήρια : Βλ. λ. *Ράπται—Ράπτριαι*.

Γυναῖκες : Διεθνὴς ἐργατικὴ κίνησις 1957· ἐξίσωσις παροχῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· θέσις γυναικὸς ἐν τῇ οἰκιακῇ οἰκονομίᾳ, Ἄρθρον σ. 275.—Ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας πρὸ καὶ μετὰ τὸν τοκετόν· ρύθμισις διὰ ν. 2270/1920 περὶ κυρώσεως διεθνοῦς συμβάσεως· παράτασις ἀποχῆς μετὰ τὸν τοκετόν· συνέπειαι, Π 1963 σ. 372.—Ἀσφάλισις κατ' ἀνεργίας ἐπὶ ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ λοχείας, Ἔγγρ. σ. 901. Βλ. καὶ λ. *Ράπται—Ράπτριαι*.

Δ

Δάνειον : Παρακράτησις ἐκ τῆς ἀποζημιώσεως κατὰ ν. 3198/1955 δανείου ἐργοδότου πρὸς μισθωτόν, Π 1689 σ. 306.—Καταβολαὶ πρὸς μισθωτὸν οὐχὶ λόγῳ δανείου, ἀλλὰ ὡς ἔκτακτος παροχὴ πρὸς οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν· ἀπόρριψις ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ εἰς ἀποζημίωσιν ν. 2112, Π 1739 σ. 718.

Δεδικασμένον : Ἀναγνώρισις ἀκυρότητος ἀπολύσεως δι' ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως· δεδικασμένον ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ μισθοῦ μεταγενεστέρου χρόνου, Π 351 σ. 145.—Ἐξ ἀποφάσεως Εἰρηνοδικείου καὶ Προέδρου Πρωτοδικῶν κατ' ἔφεσιν, κατὰ τὴν διαδικασίαν ν. 3514, ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν σχέσεως ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 10816 σ. 209.—Ἐξ ἀκυρωτικῶν ἀποφάσεων Συμβουλίου Ἐπικρατείας κατ' ἄρθρ. 50 ν. 3713, ΑΠ 541 σ. 1289, ΑΠ 535 σ. 1292.—Ἐξ ἀποφάσεως Συμβουλίου Ἐπικρατείας περὶ ἀκυρώσεως ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς ἄρθρου 4 νόμου 2510/1953, διὰ τὰ τακτικὰ δικαστήρια, Π 17947 σ. 301, Π 13730 σ. 1239. — Ἔλλειψις δεδικασμένου κατ' ἄρθρ. 46 καὶ 50 νόμου 3713/1928 διὰ τακτικὰ δικαστήρια ἐξ ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἀποφαινομένων ἐπὶ ζητήματος ἁρμοδιότητος (δικαιοδοσίας) διοικ. Ἀρχῆς ἢ Ἐπιτροπῆς· ἀδέσμευτον οὕτω τῶν δικαστηρίων ἐξουσία τούτων πρὸς κρίσιν περὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἁρμοδιότητος καὶ ἀναρμοδιότητος τῶν διοικητικῶν Ἀρχῶν· ἀπόφασις Σ.τ.Ε. ἐπὶ ἀπολύσεως ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, ΑΠ 535 σ. 1292.—Ἀποζημίωσις ἐκ παρανόμων πράξεων νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου· δεδικασμένον ἐξ ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΑΠ 512 σ. 1357.—Ἐξ ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἔκρινε μεταξὺ τῶν ἰδίων διαδίκων περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀξιουμένου

δικαιώματος, βάσει τῶν αὐτῶν γενεσιουργῶν πραγματικῶν περιστατικῶν· ὕπαρξις τοιούτου δεδικασμένου καὶ προκειμένης ἀδικοπραξίας διὰ τὴν νέαν δίκην, ΑΠ 373 σ. 959.—Καταδίκη ὑποχρέου Δήμου εἰς καταβολὴν μισθοδοσίας ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος δικηγόρου κατ' ἀ.ν. 1836/1951, μετ' ἄρνησιν προσλήψεως· δεδικασμένον διὰ μεταγενεστέρων ἀγωγὴν ἐξ ὑριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως· μερικὴ ἀπόρριψις ὑποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ τῶν ὑποχρέων εἰς πρόσληψιν δικηγόρων δι' ἀποφάσεως Συμβουλίου Ἐπικρατείας· οὐ δεδικασμένον διὰ πολιτικὰ δικαστήρια, Π 11117 σ. 1059.—Νεώτερος νόμος μετ' ἀναδρομικῆς δυνάμεως· ἐφαρμογὴ ἐπὶ τελεσιδίκου καὶ μὴ ἀμετακλήτως κριθέντων, ΑΠ 207 σ. 497.—Ἐπίκλησις δεδικασμένου ἐκ προηγηθείσης δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐπιδικαζούσης ἀποζημίωσιν ἐκ παρανόμου ἐνεργείας ὀργάνων Ι.Κ.Α. περὶ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως, Π 17347 σ. 499.—Ὅροι καὶ προϋποθέσεις δεδικασμένου κατ' ἄρθρ. 273 καὶ 274 Πολ. Δικ., Π 17347 σ. 499, Π 4571 σ. 548.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν προκύπτοντος δεδικασμένου περὶ τῆς συναφείας σχέσεως ἐργασίας, ΑΠ 322 σ. 955.

Δῆμοι—Κοινότητες: Ἐργολάβῳ καθαριότητος· τίς θεωρεῖται ἐργοδότης διὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου χρησιμοποιουμένους ἐργάτας καὶ τὰς εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Γν. Σ. σ. 396.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ φύλακος καὶ κλητῆρος ἄνευ τηρήσεως διατυπώσεων δημοτικῆς νομοθεσίας καὶ εἰς μὴ ὀργανικὴν θέσιν· σχέσεις ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἐργατικὴ διαδικασία ἐπὶ διαφορῶν· ἐφαρμογὴ συλλογικῆς συμβάσεως 19.8.1938 μὴ ὑπαρχούσης εἰδικῆς· ἐφαρμογὴ καὶ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως 8900/1946 καὶ 18310/946· ἐπιτρεπτὴ ἡ κατὰ Κυριακὰς ἐργασία φύλακος Δήμου, ΑΠ 182 σ. 429. — Ὑποχρέωσις Δήμων, Κοινοτήτων κλπ. κατὰ ν. 1836/1951 διὰ πλήρωσιν κενῶν θέσεων ἐκ πολεμιστῶν κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἀναλογίαν· ἔνταξις προσωπικοῦ· μεταθέσεις, Π 3542 σ. 483.—Προσλήψεις ἀρχιμουσικοῦ Φιλαρμονικῆς πρὸς ἐκτέλεσιν προσωρινῶς καὶ οὐχὶ μονίμως καθηκόντων· σχέσεις ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὑπαλληλικὴ ἰδιότης· ἐφαρμογὴ ν. 2112, ἄ. 35 σ. 940.—Ἀκυρότης συμβάσεως ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου Δήμου, μὴ ἐπισυναψάντος εἰς τὴν περὶ προσλήψεως αἴτησιν αὐτοῦ δήλωσιν νομιμοφροσύνης· ἰσχυρὰ παραίτησις τούτου ἀπὸ ἀξιώσεων μὴ βάσιν ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν ἐργοδότου, Π 254 σ. 996 —Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις δικηγόρου κατὰ ν. 1836/1951 εἰς Δῆμον· ἐμπρόθεσμος ἐμφάνισις καὶ ὑποβολὴ δηλώσεως νομιμοφροσύνης· καταδίκη Δήμου εἰς μισθοδοσίαν, μετ' ἄρνησιν προσλήψεως· δεδικασμένον, Π 11117 σ. 1059.—Τακτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται Ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως· ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας· ἰσαγωγὴ ἐκτάκτων, Ἐγκ. σ. 1138.—Μὴ ἀπαλλαγὴ Δήμων τῆς κατ' ἄρθρ. 772 Πολ. Δικ. καταβολῆς παραβόλου ἐφέσεως, ΑΠ 491 σ. 1187.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων· χαρακτηρισμὸς Ταμείου ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου· ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας· ἀριθμοδιότης διοικητικοῦ συμβουλίου· ἔλεγχος τακτικῶν δικαστηρίων· ἔκτασις, Π 3695 σ. 1195.—Πρόσληψις προσωπικοῦ δι' ἀνάγκας συνεργείων· σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὡρισμένου χρόνου· καταγγελία κατ' ἄρθρ. 672 διὰ σπουδαῖον λόγον· ἀκυρότης ἄλλως καὶ δικαίωμα μισθοῦ· προθεσμία ἀγωγῆς· ἰσχυρισμὸς καταχρηστικῆς ἀσκήσεως, Π 6588 σ. 656, Π 14214 σ. 1305.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως δι' ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανεν, ἐὰν διωρίζετο εἰς θέσιν γραφέως Δήμου, ἐπιτυχοῦσα εἰς διαγωνισμόν, πληρωθείσης τῆς θέσεως παρανόμως· δεδικασμένον ἐξ ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΑΠ 512 σ. 1357.

Δημόσια ἔργα: Βλ. λ. *Ἔργα*.

Δημόσια κατάθεσις: Ἀποζημιώσεως ἐπὶ ἀπολύσεως· ἀπόσβεσις ἐνοχῆς, Π 18646 σ. 425.

Δημόσια τάξις: Περιορισμοὶ ἐλευθερίας ἐργασίας ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος, ΑΠ 645 σ. 50. — Διατάξεις ἄρθρου 666 Α.Κ. περὶ ἀδείας μισθωτῶν· ἀναγκαστικοῦ δικαίου, ΝΖ σ. 185.—Διατάξεις ἐργατικῆς νομοθεσίας, ὡς περὶ ἐλαχίστου ὁρίου μισθῶν, προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, δημοσίας τάξεως· ἀκυρότης παραιτήσεως, Π 1086 σ. 209, Εἰσαγ. σ. 656.—Λόγοι ἀναιρέσεως, μὴ ἀναγόμενοι εἰς κοινὴν εἰσαγωγήν· ἀπαράδεκτοι, ΑΠ 662 σ. 218.—Διατάξεις περὶ ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου προσωπικοῦ ξενοδοχείων· δημοσίας τάξεως, Π 4010 σ. 544.—...δημοσίως αἱ περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας, ΝΖ σ. 1025.—...δημοσίως τὰ δικαιώματα μισθωτοῦ ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, Εἰσαγ. σ. 307.

Δημόσιαι ὑπηρεσίαι: Βλ. λ. *Ἀεροπορία, Δημόσιον, Δημοσίου δικαίου σχέσις, Στράτευσις* (παράγρ. Β 4), *Ὑπάλληλοι δημόσιοι, Ὑπηρεσίαι Δημόσιαι, Ὑπουργεῖα*– *Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις*.

Δημοσιεύσις: Βλ. λ. *Νόμος*.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι: Βλ. λ. *Ὑπάλληλοι δημόσιοι*.

Δημόσιον: Καταγγελία σχέσεως μισθωτῶν Δημοσίου· ν. 3198· ἀποζημίωσις· πράξεις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου 956 καὶ 976 τοῦ 1947· ἀναγγελία· συνέπειαι παραβάσεως κλπ., Γν. Σ. σ. 67, Π 1867 σ. 236, ΑΠ 147 σ. 361, Ἐγκ. σ. 391, Γν. Σ. σ. 511, ΑΠ 650 σ. 652, Π 8239 σ. 886, Π 3630 σ. 1111, Π 2773 σ. 1127. —Βλ. ἐκτενέστερον εἰς λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. VI'). Θέματα ἐν σχέσει πρὸς ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν πολεμιστῶν κατ' ἀ.ν. 1836/1951 βλ. εἰς λ. *Στράτευσις*, Κεφ. Β' παράγρ. 4.—Προσλήψεις προσωπικοῦ Δημοσίου διακρίσεις σχέσεως δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου· περιπτώσεις. Βλ. λ. *Δημοσίου δικαίου σχέσις*.—Ὑπάλληλοι Δημοσίου. Βλ. λ. *Ὑπάλληλοι δημόσιοι*.— Κατάρτισις συμβάσεων μετὰ Δημοσίου ἐγγράφως κατὰ ν. ΣΙΒ' περὶ Δημοσίου Λογιστικοῦ· ἄλλως ἀκυρότης, Π 10816 σ. 208, Π 7648 σ. 883, Π 5885 σ. 994.—...ἀρκεῖ ἔγγραφος διαταγὴ προσλήψεως, μὴ ἀπαιτουμένου νὰ τεθῇ ἐν τῇ ἐγγράφῳ ὑπογραφῇ τῶν συμβαλλομένων κατ' ἄρθρ. 160 § 2 Α.Κ., Π 10816 σ. 209.—Κάμψις τῆς ἐκ τοῦ ν. ΣΙΒ' ἀπαιτήσεως ἐγγράφου κατὰ τὸν Α.Κ. τύπου συμβάσεως μὲ ὑπογραφὰς συμβαλλομένων ἐκ τοῦ ν. 556/1945, Π 7648 σ. 883.

—Πρόσληψις προσωπικοῦ δι' ἀνάγκας 'Αεροπορικῶν 'Υπηρεσιῶν' τύπος φύσις σχέσεως' μισθός κλπ., ΑΠ 635 σ. 29, Π 9295 σ. 1178, Π 13851 σ. 1297. Βλ. καί λ. *Αεροπορία, 'Αεροπλάνων Κρατικόν 'Εργοστάσιον*.—Πρόσληψις ὑπό Δημοσίου μισθωτοῦ δι' 'Υπηρεσίαν καταπολεμήσεως κωνωπειδῶν 'Υπουργείου 'Υγιεινῆς' διεδικασμένον ἐξ ἀποφάσεως Εἰρηνοδίκου καί Προέδρου Πρωτοδικῶν κατά διαδικασίαν ν. 3514, ὡς πρός τόν χαρακτηρισμόν τῆς σχέσεως ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 10816 σ. 208.—Παροχή ἐργασίας ὑπό μισθωτοῦ εἰς Δημόσιον δι' ἐκτέλεσιν ἐπειγόντων δημοσίων ἔργων κατά ν. 1933/1951· ἀνεφάρμοστον τῶν διατάξεων περί προσλήψεως, μισθοδοσίας, ἀπολύσεως καί προστασίας ἐν γένει τῶν ἐργαζομένων· τρόπος ἀπολύσεως καί ἀποζημιώσεις τῶν διά τοῦ ά.ν. 913/1949 κυρωθεισῶν πράξεων 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου· ὑπολογισμός ἀποζημιώσεως· ἀνεφάρμοστον ν. ΣΙΒ' περί καταρτίσεως ἐγγράφως συμβάσεως ἐργασίας δι' ἐκτέλεσιν ἐπειγόντων ἔργων δικαίωμα ἀποζημιώσεως μισθωτῶν Δημοσίου καί διά μή ληφθεῖσαν ἄδειαν, ΑΠ 280 σ. 651.—'Αναγκαστική πρόσληψις ἀναπήρων πολέμου ὡς ὑπαλλήλων κατ' ἄρθρ. 4 ν.δ. 1799/1942· ἀσχέτως ἐπιτρέψεως ἤ μή κενῶν ὀργανικῶν θέσεων· κατάταξις εἰς μόνιμον προσωπικόν, Π 6587 σ. 724.—Πρόσληψις ὑπό Δημοσίου ἐργατῶν διά διεκπεραίωσιν ταχυδρομικῶν δεμάτων· φύσις σχέσεως· κατάρτισις συμβάσεως, ἀποδοχαί, παραγραφή, ἀμοιβή δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς, Π 7648 σ. 883.—Εἰδικόν ἡμερομίσθιον φυλάκων ἀποθηκῶν Δημοσίου, 'Οργανισμῶν κλπ., ἄνευ ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας καί ἐξαιρεσίμων· καθορισμός δι' ὑ.ά. 59118/1950· ἔλλειψις συνεπῶς δικαιώματος προσθέτου ἀμοιβῆς κατά τάς ὑ.ά. 8900/1946 καί 18310/1946, Π 5885 σ. 994.—Παροχή ἐργασίας εἰς ἐργοστάσιον στρατιωτικῆς βάσεως διά συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως δι' ἄδειαν τοῦ ά.ν. 539/1945 ἐπί ἀπολύσεως διά ποινικόν ἤ πειθαρχικόν παράπτωμα, Π 3620 σ. 1111.—Παροχή ἐργασίας ἐπί κρατικῶν πλοίων· ἐφαρμογή κατ' ά.ν. 1887/1951 τῶν διατάξεων περί στρατιωτικῶν καί ναυτικῶν εἰσφορῶν καί ναυλώσεων· ἀρμοδιότης ἐπί διαφορῶν ἐργατικοῦ δικαστοῦ· ἀδικαιολόγητος πλουτισμός Δημοσίου διά χρησιμοποιήσεως ὑπηρεσιῶν πλοιάρχου ἀντί κυβερνήτου· νόμιμος ἀξίωσις ἀποδόσεως ὠφελείας, Π 5744 σ. 1129.—'Εφαρμογή ὑ.ά. 8900/1946 καί 18310/1946 περί προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς καί νύκτας ἐπί προσωπικοῦ συνδεομένου διά συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ΑΠ 656 σ. 22, Π 10816 σ. 209, ΑΠ 182 σ. 429, Π 639 σ. 440, ΑΠ 421 σ. 781, Π 5887 σ. 791, Π 9295 σ. 1178.— 'Εφαρμογή συλλογικῆς συμβάσεως 12.8.1936 καί ἐπί τῶν ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπαλλήλων Δημοσίου Π 7648 σ. 883, Π 10816 σ. 209.— 'Εφαρμογή γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως 19.8.1938 περί ἡμερομισθίων ἐργατῶν καί ἐπί φύλακος, κλητῆρος Δημοσίου κλπ. ἐλλείψει εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ΑΠ 182 σ. 429.—Βασικός μισθός ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Δημοσίου, Π 9295 σ. 1178.—Προθεσμία καταβολῆς πρός Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν παρά τοῦ Δημοσίου, 'Εγκ. σ. 390, Γν. Σ. Ι.Κ.Α. σ. 390.—'Ασφάλισις εἰς Ι.Κ.Α. διδακτικοῦ προσωπικοῦ ἀμειβομένου ἐκ προαιρετικῶν εἰσφορῶν τῶν μαθητῶν· ἀσφάλισις καθαριστριῶν σχολείων, 'Εγκ. σ. 1021.—'Εξαίρεσις ἀσφαλίσεως κατ' ἀνεργίας τῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων καί ὑπηρετῶν τοῦ Δημοσίου, 'Εγκ. σ. 1138.—Παροχή ἀδείας εἰς προσωπικόν ἐπί σχέσει δημοσίου δικαίου, Γν. Σ. σ. 452.—'Εννοια ν.δ. 1289/1942· περί ἀγωγῆς ἐργαζομένων εἰς ἀπολογιστικά ἔργα διά λογαριασμόν Δημοσίου· προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τοῦ ν. δ/τος, Π 18493 σ. 312.—Παροχή ἐργασίας εἰς ἀπολογιστικά ἔργα διά λογαριασμόν Δημοσίου· ἀγωγή κατά Δημοσίου κατ' ά.ν. 1289/1942· κρατήσεις ὑπέρ Μ.Τ.Π.Υ., Τεχνικοῦ 'Επιμελητηρίου, 'Εθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου· τίνα βαρύνουν, Π 1173 σ. 377, Π 12600 σ. 1193, Γν. Σ. σ. 397.—Παραδεκτή παρέμβασις Δημοσίου εἰς δίκην κατά 'Εταιρείας 'Υπεγγύων Προσόδων, ΑΠ 364 σ. 779.—Προϋποθέσεις εὐθύνης Δημοσίου ἤ Ν.Π.Δ.Δ. κατ' ἄρθρ. 106 Εἰσαγωγικοῦ νόμου τοῦ Α.Κ.· παράνομον ἐνεργείας ἔννοια τούτου, Π 1307 σ. 845.—'Υποκατάστασις Δημοσίου εἰς δικαιώματα καί ὑποχρεώσεις 'Αμερικανικῆς 'Εταιρείας' εὐθύνη Δημοσίου, προστήσαντος ὁδηγόν τοῦ αὐτοκινήτου, ὡς τρίτου, ἐκ τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, καί ὑπευθύνα ἐναντί τοῦ παθόντος πρόσωπα, Γν. Σ. σ. 873.—Παραγραφή ἀγωγῶν κατά Δημοσίου, Π 10816 σ. 209, ΑΠ 67 σ. 379, Π 7648 σ. 883, ΑΠ 326 σ. 900, Π 13851 σ. 1297.—Βλ. καί λ. *Παραγραφή*.

Δημόσιον λογιστικόν : Κατάρτισις συμβάσεων μετά Δημοσίου κατά ν. ΣΙΒ'. Βλ. λ. *Δημόσιον*.

Δημοσίου δικαίου σχέσις : Διάκρισις σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπό τοιαύτης δημοσίου δικαίου· κριτήρια, Π 18671 σ. 206, ΑΠ 280 σ. 651.— Κριτήρια σχέσεως δημοσίου δικαίου ἀπό τοιαύτης ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 18671 σ. 206, ΑΠ 280 σ. 651.—'Οροι ἀναγνωριστικῆς ἀγωγῆς ἐπί σχέσεων δημοσίου δικαίου, Π 17698 σ. 91.— Ὑπαγωγή εἰς διαδικασίαν ν. Γ'ΨΟΔ' μόνον ἀξιώσεων ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ΑΠ 635 σ. 29, Π 1869 σ. 206, ΑΠ 182 σ. 429, Π 101 σ. 603, ΑΠ 280 σ. 651, Π 8363 σ. 881, Π 7648 σ. 883, Π 2940 σ. 1004.—...καί οὐχί τῶν ἐκ σχέσεως δημοσίου δικαίου, Π 6587 σ. 724, Εἰσαγ. σ. 724, Π 8363 σ. 881.—Διεδικασμένον ἐξ ἀποφάσεως Εἰρηνοδίκου καί Προέδρου Πρωτοδικῶν κατά διαδικασίαν ν. 3514 ὡς πρός χαρακτηρισμόν σχέσεως ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 10816 σ. 209.—'Εφαρμογή ὑπουργικῶν ἀποφάσεων 18310/1946 καί 8900/1946 ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου. Βλ. λ. *Κυριακή, Νυκτερινή ἐργασία*.—'Εφαρμογή διατάξεων §§ 1 καί 6 ἄρθρ. 20 ν. 2698/1953 (ἀπασβέσεις ἀξιώσεων προσωπικοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἐργασίαν πέραν ὡρῶν κανονικῆς ἀπασχολήσεως) ἐπί τοῦ εἴτε ἰδιωτικοῦ, εἴτε δημοσίου δικαίου προσωπικοῦ, Π 5887 σ. 791.— 'Εφαρμογή ά. ν. 516/1948 περί νομιμοφροσύνης καί ἐπί προσλήψεως ἐργατῶν δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἔστω καί πρός παροχήν προσκαίρου ὑπηρεσίας, Π 28 σ. 847.— 'Εφαρμογή διά μισθοδοσίαν προσωπικοῦ ἰδιω-

τικοῦ δικαίου τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν ν. 28/1944 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, Π 8393 σ. 881.

Σχέσεις δημοσίου δικαίου: ...ἡ σχέσις τοῦ προσωπικοῦ δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων μετὰ τὸ ν.δ. 3097/1954, Π 6587 σ. 724, Π 2957 σ. 364, Π 8363 σ. 881.—... ἡ σχέσις ἐργατοτεχνιτῶν Συνεργείων Ναυσιάθμου, Γν. Σ. σ. 296.

Σχέσεις ἰδιωτικοῦ δικαίου:... ἡ πρόσληψις κατ' ἄρθρ. 138 ν. 5131/1931 ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ εἰς μὴ ὀργανικὰς θέσεις δι' ἀνάγκας Ἀεροπορικῶν Ὑπηρεσιῶν, ΑΠ 635 σ. 29, Π 18671 σ. 306, Π 2773 σ. 1127, Π 9205 σ. 1177, Π 13851 σ. 1297.—... ἡ πρόσληψις ὑπὸ Δημοσίου μισθωτοῦ δι' ὑπηρεσιαν καταπολεμήσεως κωνοποειδῶν Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, Π 10816 σ. 209—...ἡ πρόσληψις ἐκτάκτου ὑπηρεσίας σανατορίου «Σωτηρίας», Π 2957 σ. 364.—...ἡ παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ φύλακος καὶ κλητῆρος εἰς Δῆμον ἄνευ τηρήσεως διατάξεων δημοτικῆς νομοθεσιας καὶ εἰς μὴ ὀργανικὴν θέσιν, ΑΠ 182 σ. 429.—...ἡ σχέσις προσθέτων ἀστυφυλάκων, Π 104 σ 603.—...ἡ πρόσληψις ὑπὸ δημοσίου δι' ἐκτέλεσιν ἐπειγόντων δημοσίων ἔργων, ΑΠ 280 σ. 651.—...ἡ πρόσληψις κατα ν. 1726/1951 ὑπὸ Δήμου δι' ἐργασιαν συνιστωμένων συνεργείων, Π 6588 σ. 656, Π 14214 σ. 1305. —...ἡ πρόσληψις ὑπὸ Δήμου νυκτοφύλακος αὐτοκινήτων (γκαράζ) εἰς μὴ ὀργανικὴν θέσιν, ΑΠ 421 σ. 781.—...ἡ σχέσις προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., Π 7777 σ. 841, Π 1242 σ. 842.—... ἡ πρόσληψις ὑπὸ Δήμων ἡμερομισθίου ἐργάτου καθαριότητος, Π 28 σ 847.—...ἡ πρόσληψις ὑπὸ Δημοσίου ἐργατῶν διὰ διεκπεραίωσιν ταχυδρομικῶν δεμάτων, Π 7648 σ. 883 —... ἡ πρόσληψις ὑπὸ Δήμου ἀρχιμουσικοῦ Φιλαρμονικης προς ἐκτέλεσιν προσωρινῶς καὶ οὐχὶ μονίμως καθηκόντων, Π 35 σ. 940.—...ἡ σχέσις ἡμερομισθίου σημειωτοῦ Ο.ΔΙ.Σ.Υ., Π 10042 σ. 1001.—...ἡ σχέσις προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π., Π 2940 σ. 1004.—...ἡ πρόσληψις μὴ μονίμου προσωπικοῦ δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων ὑπὸ ἰσχὺν ἀ.ν. 965/1937 ἐπέλευσις ν.δ. 3097/1954 μετατροπὴ δι' αὐτοῦ σχέσεως εἰς δημοσίου δικαίου, Π 6587 σ. 725, Π 8363 σ. 881.

Διαθάδμισις: Νοσοκομων δημοσίων καὶ λοιπῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων· ἔννοια καὶ ἐφαρμογὴ ν.δ. 683/1948, ΑΠ 294 σ. 662.

Διαγωνισμός: Ἐπιτυχια εἰς διαγωνισμόν· πλήρωσις θέσεως παρανόμως· ἀξιωσις ἀποζημιώσεως ἐξ ἀποδοχῶν, ἃς θὰ εἶχεν ἡ ἐπιτυχοῦσα ἐὰν δι ριζετο· δεδικασμενον ἐξ ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως Σ.τ.Ε., ΑΠ 512 σ. 1357.

Διαδικασία: Βλ. καὶ λ. *Ἐργατικαὶ διαφοραί, Συράτευσις*. Αἴτησις Εἰσαγγελέως διὰ διάλυσιν ἐπαγγελματικοῦ σωματείου· ἰσχὺς διατάξεως ἄρθρ. 53 β.δ. 15/20.5.1920 μετὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα, Π 118 σ. 36.—Ἀσφαλιστική, ΝΖ σ. 119.—Διαδικαστικὰ προνόμια Ι.Κ.Α.· παραίτησις ἀπὸ ἐνδίκου μέσου καὶ ἀποδοχὴ ἀποφάσεως, ΑΠ 146 σ. 380.—Ζητήματα διαδικασιας καταβολῆς ἐπιδομάτων ἀνεργίας, Ἐγκ. σ. 391.

Διάδικοι: Βλ. καὶ λ. *Ἀναγκαστικὴ διαχείρισις, Ἱκανότης δικονομική, Νομιμοποίησις, Ὁμοδικία, Παρέμβασις*. Ὑπογραφὴ δικογράφου ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως Εἰρηνοδικου ἐπὶ μικροδιαφορᾶς ὑπὸ τοῦ διαδίκου, ΑΠ 655 σ. 45.—Μὴ αὐτοπρόσωπος παράστασις· ἀνυπόχρεον δικαστοῦ δι' ἐπιβολὴν ἐπακτοῦ ὅρκου, Π 17020 σ. 80.—Ἀπεύθυνσις ἀναιρέσεως μόνον κατὰ τῶν διαδίκων· ἐκ τίνος κρίνεται ἡ ἰδιότης τοῦ διαδίκου, ΑΠ 564 σ. 1338.

Διαθεσιμότης: Εἰσπραξις μειωμένου μισθοῦ λόγῳ διαθεσιμότητος καὶ ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως ν. 3198/1955, Π 1689 σ. 306.—Θέσεις μισθωτῶν εἰς διαθεσιμότητα ἐν περιπτώσει μόνον περιορισμοῦ οἰκονομικῆς δραστηριότητος ἐπιχειρήσεων χαρακτὴρ ταύτης καὶ σκοπός· ἀνεπίτρεπτον διαθεσιμότητος δι' ἄλλον λόγον, ὡς καὶ διὰ κακὴν συμπεριφορὰν ἢ ἀδιαφορίαν τῶν μισθωτῶν, Π 1208 σ. 369, Παρατ. σ. 393.—Τι ἀ περὶ διαθεσιμότητος μισθωτῶν ν. 751, ΝΖ σ. 899.—Διαθεσιμότης καὶ ἐκ περιτροπῆς ἐργασία μισθωτῶν, ΝΖ σ. 900.—Προσμέτρησις εἰς χρόνον ἀπασχολήσεως δι' ὑπολογισμὸν ἀποζημιώσεως ν. 2112 καὶ τοῦ χρόνου διαθεσιμότητος, Π 1739 σ. 718.—Ἔγγραφος θέσις μισθωτῶν εἰς διαθεσιμότητα, κατ' ἄρθρ. 10 ν. 3198/1955, ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ οἰκονομικῆς δραστηριότητος ἐργοδότου· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ μισθωτῶν, ἐπαναλαβόντων ἐργασίαν μετ' ἀπόλυσιν ἐκ στρατοῦ καὶ προστατευομένων ὑπὸ ἄρθρ. 4 ν. 3514, Π 2863 σ. 1064.—Ἔγγραφος, κατ' ἄρθρ. 13 § 6 ν.δ. 2961/1954, τύπος διαθεσιμότητος· ἀνεπηρέαστον ἐξ αὐτοῦ, μὴ ἔχοντος ναδρομικὴν δύναμιν, τοῦ κύρους διαθεσιμότητος, γενομένης ἀτύπως ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. 118/1945, ἐφ' ὅσον ἡ χρονικὴ διάρκεια τῆς διαθεσιμότητος ἐξικνεῖτο πέραν τοῦ χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ ν.δ. 2961/1954, ΑΠ 493 σ. 1186.—Δικαίωμα ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πρὸς θέσιν προσωπικοῦ αὐτῶν εἰς διαθεσιμότητα κατ' ἄρθρ. 10 ν. 3198/1955· ἐνέργεια αὐτῆς, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἐγγράφως καὶ παραλαβὴ ἐκ μέρους τῶν μισθωτῶν τοῦ ἐγγράφου, Π 16203 σ. 1356.

Διαθήκη: Ζήτημα ἑρμηνείας ἂν τοὺς εἰς οὓς κατελείφθησαν εἰδικὰ ἀντικείμενα καὶ ὀνομασθέντας κληρονόμους ἠθέλησεν ὁ διαθέτης ὡς κληρονόμους ἢ κληροδόχους, ΑΠ 429 σ. 845.—

Διαιτησία: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας*.

Διακοπή: Παραγραφῆς. Βλ. λ. *Παραγραφή*.—Ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας, Ἐγκ. σ. 1136.

Διάκρισις ἐξουσιῶν: Βλ. λ. *Σύνταγμα*.

Διάλυσις ἐπιχειρήσεως: Ἀνεφάρμοστον ἀ.ν. 1803/1951 (προστασία συνδικαλιστικῶν στελεχῶν) μετὰ διάλυσιν ἐπιχειρήσεως, Π 17020 σ. 80.—Διακοπὴ ἢ ἀναστολὴ ἐργασιῶν ἐπιχειρήσεως καὶ ἀπόκρουσις ὑπηρεσιῶν ἀποστρατευθέντος μισθωτοῦ· καταβολὴ ἀποζημιώσεων ἐκ τῶν ν. 3514 καὶ 2112, Π 11158 σ. 310.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μετὰ διάλυσιν ἐπιχειρήσεως, ΝΖ σ. 454.—Δὲν καταλύει ἐργασιακὸν δεσμὸν· ἀναγκαία ἡ καταγγελία· μὴ λειτουργία ἐπιχειρησεως ἐκ λόγων ἀφορώντων τὸ προσωπον τοῦ ἐργοδότου· δικαίωμα μισθοῦ, Π 1571 σ. 548. Βλ. καὶ λ. *Βία*.

Διανυκτέρευσις: Προσωπικοῦ λεωφορείων ὑ-

περαστικῶν γραμμῶν, Π 1832 σ. 557.—Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ὑπεγγύων Προσόδων, ΑΠ 364 σ. 779.

Διάταγμα. Βλ. λ. ***Νόμος***.

Διαφέρον: Βλ. λ. ***Ἀποζημίωσις***.

Διαχειρίσεις ἀναγκαστική: Βλ. λ. ***Ἀναγκαστική διαχείρισις***.

Διαχειρισταί: ΚΤΕΛ· καταβολὴ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ λεωφορείων· ἐνέργεια ὡς διαχειριστῶν καὶ νομίμων ἐκπροσώπων ἰδιοκτητῶν· ΑΠ 144 σ. 319. Βλ. καὶ λ. ***Ἀναγκαστική διαχείρισις***.

Διεθνεῖς συμβάσεις: Βλ. λ. ***Συμβάσεις διεθνεῖς***.

Διεθνὴς ἐργατικὴ κίνησις: Ἐκ τῆς διεθνοῦς ἐργατικῆς κινήσεως· ὅρος ἡμερομισθίων· ἐξίσωσις παροχῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ἑβδομαδιαία ἐργασία 44 ὡρῶν· θέσις γυναικὸς ἐν τῇ οἰκιακῇ οἰκονομίᾳ· ἀνάγκη συνεργασίας ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν, Ἄρθρ. σ. 275.

Διευθυνταί: Ἀσφάλισις γενικῶν διευθυντῶν, ἐντεταλμένων, διευθυνόντων, συμπραττόντων κλπ. συμβούλων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, Ἐγκ. σ. 1018.—Διευθυντὴς Ταμείου μὴ κριθεὶς ἐντακτέος καὶ ἀπολυθεὶς· ἀποζημίωσις ν. 2112, Γν. Σ. σ. 1314.—

Διευθυντικὸν δικαίωμα: Ἐργοδότου· ἔννοια· τοποθέτησις μισθωτοῦ εἰς νέαν θέσιν κατ' ἐνάσκησιν διευθυντικοῦ δικαιώματος ἐργοδότου, ΑΠ 109 σ. 358, Εἰσαγ. σ. 357.—Ὑποβιβασμὸς μισθωτοῦ καὶ ὅρια διευθυντικοῦ δικαιώματος ἐργοδότου, ΑΠ 365 σ. 827, ΑΠ 285 σ. 653.—Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου (ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀποφάσεων 285/1956 καὶ 365/1956 Ἀρείου Πάγου), ΝΖ σ. 817.

Δικαιοδοσία: Βλ. λ. ***Ἁρμοδιότης***.

Δικαιοπραξία: Βλ. λ. ***Σύμβασις***.

Δικαίωμα: Βλ. καὶ λ. ***Κατάχρησις δικαιώματος, Παραγραφή, Παραίτησις***.—Ἀνεμπόδιστον προσβολῆς ὑπὸ νομοθέτου μὴ συνταγματικῶς κατωχυρωμένων δικαιωμάτων χάριν κοινωνικοῦ συμφέροντος, ΑΠ 551 σ. 82, Π 639 σ. 440, ΑΠ 287 σ. 663.— ... διατάξεις τοῦ Συντάγματος περιορίζουσαι τὸν νομοθέτην, Π 639 σ. 440.—Ἔννοια τοῦ ἐν ἄρθρῳ 281 Α.Κ. ὅρου δικαίωμα, Π 1968 σ. 490.—Διευθυντικὸν ἐργοδότου. Βλ. λ. ***Διευθυντικὸν δικαίωμα***.

Δικαστήρια: Βλ. λ. ***Ἁρμοδιότης, Ἐργατικαὶ διαφοραί, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας*** καὶ τὰ λοιπὰ κατ' ἰδίαν θέματα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.—Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ἁρμοδιότητα διοικητικῶν δικαστηρίων καὶ διαφορῶν περὶ πληρωμῆς μισθῶν προσωπικοῦ τῶν ὑπὸ διαχείρισιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κρατικῶν πλοίων, Π 5744 σ. 1129.

Δικαστικὰ ἔξοδα: Καταδίκη ἐναγομένου εἰς δικαστικὴν δαπάνην ἐνάγοντος, ὡς ὑπαιτίου ταύτης, ΑΠ 687 σ. 37, ΑΠ 216 σ. 590.—Ἔκλειψις ἀντικειμένου δίκης· ἔννομον συμφέρον πρὸς συνέχισιν τῆς κατ' ἀναίρεσιν δίκης, ἵνα ἐξαφανισθῇ ἡ καταδικάσασα εἰς πληρωμὴν δικαστικῶν ἐξόδων ἀπόφασις, ΑΠ 146 σ. 380.—Συμψηφισμὸς ἐπὶ ἐν μέρει νίκης καὶ ἐν μέρει ἥττης ἑκάστου τῶν διαδίκων κατ' ἄρθρ. 211 § 3 Π.Δ., Π 28 σ. 847, ΑΠ 478 σ. 1172.—...δυνητικὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 211 § 3 Π.Δ., Π 28 σ. 847.—Συμψηφισμὸς ἐπὶ εὐλόγου ἀμφιβολίας διαδίκων διὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν διατάξεων, Π 1634 σ. 486.—... ὁμοίως ἐπὶ εὐλόγου ἀμφιβολίας τοῦ ἐνάγοντος ἂν εὑρίσκεται ἐν δικαίῳ καὶ περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς ἀγωγῆς του, Π 6220 σ. 1196.—Οἰκειοθελὴς καταβολὴ δικαστικῆς δαπάνης μετὰ τὴν ἄσκησιν ἐφέσεως· οὐ καὶ ἐκ ταύτου ἀποδοχὴ ἀποφάσεως ἢ παραίτησις ἀπὸ ἐφέσεως, Π 1896 σ. 784.—Τὰ δικαστικὰ τέλη, Σημ. σ. 640.

Δικαστικὸν ἔνσημον: Βλ. λ. ***Ἔνσημον δικαστικόν***.

Δίκη: Βλ. λ. ***Διαδικασία, Ἐργατικαὶ διαφοραί, Ἱκανότης δικονομική, Κατάργησις δίκης, Νομιμοποίησις, Στράτευσις***.

Δικηγόροι: Ἀναγκαστικὸς διορισμὸς πολεμιστῶν δικηγόρων κατὰ ν. 1836/1951· ἀντικατάστασις· ἀμοιβή. Βλ. λ. ***Στράτευσις*** (παράγρ. Β 3).—Ἀνίσχυρον ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης 128494/1954 περὶ δικηγορικῆς ἀμοιβῆς· κύρωσις διὰ ν. 3149/1955· ἰσχὺς αὐτῆς, ἐχούσης δημοσιευθῆ εἰς Ἐφημ. Κυβερνήσεως καὶ ἂν κείμενον δὲν περιέχηται ἐν τῷ κυρωτικῷ νόμῳ· ἐφαρμογὴ ἐπὶ ὑποχρεωτικῶς κατ' ἀ.ν. 1836/1951 τοποθετηθέντων δικηγόρων, Π 17693 σ. 78.—Συνταγματικότης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἄρθρ. 96 Κώδικος δικηγόρων περὶ προεισπράξεως δικηγορικῶν ἀμοιβῶν ἐπὶ ποινικῶν ὑποθέσεων, Ἐπ. Γνιδ. σ. 188.—Καταγγελία συμβάσεως δικηγόρου παρ' Ἐθν. Τραπέζῃ Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν κατ' ἄρθρ. 4 ν.δ. 2510/1953· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ δικηγόρου τοῦ ἄρθρ. 648 ἐπ. Ἀστ. Κώδικος περὶ μισθώσεως ἐργασίας· μισθοδοσία δικηγόρου, Π 17947 σ. 301.—Τύχη προϋφισταμένων τοῦ ν.δ. 2510/1953 συμβάσεων μετὰ δικηγόρων, νομικῶν συμβούλων κλπ. περὶ παροχῶν μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν ἀποχώρησιν μετὰ τὸ ἄνω Ν. Δ/γμα, ΑΠ 370 σ. 782.—Ἐξαίρεσις ἀπὸ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας δικηγόρων παρεχόντων ὑπηρεσίας ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ, Ἐγκ. σ. 390, 509, 615, 1188.—Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ὑποχρεωτικὴν ἢ προαιρετικὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων τῶν ἐξωτερικῶν δικηγόρων τῶν Σ.Ε.Κ., οἱ ὁποῖοι ὑποβάλλουν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τὸ 60όν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, Γν. Σ. σ. 806.—Ἀποζημίωσις ἄρθρ. 4 § 4 ν.δ. 2657/1953· διατήρησις εἰδικῆς διατάξεως καὶ μετὰ τὸν νόμον «περὶ Κώδικος δικηγόρων», ΑΠ 295 σ. 605.—Περιορισμοὶ ἀ.ν. 1638/1950· ἀπαγόρευσις κατοχῆς πλειόνων θέσεων εἰς Ν.Π.Δ.Δ.· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ δικηγόρων, παρεχόντων ἀποκλειστικῶς νομικὰς ὑπηρεσίας, οἵτινες, ἀσκοῦντες δημόσιον λειτούργημα, δὲν ἀποβάλλουν τοῦτο, ἵνα προσκτήσωνται ἰδιότητα ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ΑΠ 283 σ. 669.—Συμφωνία παροχῆς ὑπὸ δικηγόρου νομικῶν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ ὑπὸ προθεσμίαν· προϋπόθεσις θεωρήσεως ὡς ἀορίστου χρόνου κατ' ἄρθρ. 63 § 5 Κώδ. δικηγόρων, ΑΠ 375 σ. 894.—Καταβολὴ εἰς δικηγόρον, μὴ προκύπτοντος ὅτι εἶχεν οὗτος εἰ-

δικήν, κατ' άρθρ. 97 Π.Δ., έντολήν πρός καταλαβήν χρημάτων, ΑΠ 444 σ. 954.

Δικόγραφον: Έφέσεως κατ' άποφάσεως Είρηνοδίκου έπί μικροδιαφορών· δυνατότης ύπογραφής ύπό διαδίκου, ΑΠ 655 σ. 45.

Διοικητικά δικαστήρια: Βλ. λ. *Αίτησις άκυρώσεως, Άρμοδιότης, Δικαστήρια, Συλλογικαί διαφοραί έργασίας.*

Διοικητικαί πράξεις—Διοίκησις: Βλ. καί λ. *Αίτησις άκυρώσεως, Άποδοχαί* (παράγρ. Β). *Άρμοδιότης, Ύπουργεία—Ύπουργικαί άποφάσεις.*— Έννοια διοικ. πράξεως, Π 17947 σ. 301.—Άναδρομική ίσχύς κανονιστικών πράξεων· άναγκαία είδική περί τούτου έξουσιοδότησις, ΣΕ 1645 σ. 834.—Διοικητική πράξις κατ' έξουσιοδότησιν νόμου· δημοσίευσις είς Έφημερίδα Κυβερνήσεως, Π 16303 σ. 16. —Χαρακτήρ άποφάσεων Διοικητ. Συμβουλίου Ταμείου Έμπόρων, άποτελούντος συλλογικόν όργανον διοικήσεως· διοικ. πράξεις, Π 17698 σ. 91.—Δικαστικός έλεγχος διοικητικών πράξεων· έκτασις· περιπτώσεις, Π 15519 σ. 14, Π 17698 σ. 91, Π 4183 σ. 796, ΑΠ 541 σ. 1289, ΑΠ 535 σ. 1292.—Παραίτησις έργοδότου άπό τής ένώσεως τού Σ.τ.Ε αίτήσεως άκυρώσεως διοικ. πράξεως· ού παραίτησις καί άπό δικαιώματος άμφισβητήσεως κύρους ταύτης ένώπιον τού Δικαστηρίου, Π 10025 σ. 1118.— Δεδικασμένον έξ άκυρωτικής άποφάσεως Συμβουλίου Έπικρατείας, Βλ. λ. *Δεδικασμένον.*— Άνήκουσα είς τακτικά δικαστήρια άκυρώσεως διοικητικών πράξεων καί έλέγχου τής κατ' ούσίαν χρίσεως καί ένεργείας αύτών, Π 17698 σ. 91.—Άνάκλησις πράξεως άπολύσεως δημοσίου ύπαλλήλου, Γν. Σ. σ. 618.— Άνάκλησις· μή άναγκαία μετά τήν άκύρωσιν ύπό Σ.τ.Ε., Π 7006 σ. 1001.—Άτέλεια πράξεων διά παροχάς Ι.Κ.Α.· έννοια άρθρου 40 § 6 ά.ν. 1846/1951, ΑΠ 106 σ. 316.—Σύστασις διοικητικών άρχών είς έκτέλεσιν συλλογικής συμβάσεως, ΣΕ 1628 σ. 1363.

Διορισμός. Βλ. λ. *Άνάπηροι, Άστυφύλακες πρόσθετοι, Νεοπολεμισταί, Νομιμοφροσύνη, Παλαιοί πολεμισταί, Στράτευσις* (παράγρ. Β), *Ύπάλληλοι δημόσιοι.*

Διπλωματικαί άντιπροσωπείαι: Άσφάλισις κατ' άνεργίας ήμεδαπών άπασχολουμένων είς άρχηγούς διπλωματικών άντιπροσωπειών· έπίσημοι προσωπικών αύτών κλπ., Έγκ. σ. 160.

Δόλος: Μή παροχή έργασίας άλλαχού έκ δόλου, ΝΖ σ. 1, Π 351 σ. 145.—Άναστολή προθεσμίας έπιδόσεως άγωγής έν ύπάρξει δόλου, Π 5917 σ. 598.—Έννοια δολίας άποχρήψεως ύπό ήσφαλισμένου γεγονότος άναιρούντος άσφάλισιν, ΣΕ 231 σ. 1015.—Έφαρμογή κανονισμού περί τρόπου ύπολογισμού δαπανών Ι.Κ.Α. πρός περίθαλψιν έργατικού άτυχήματος έκ δόλου έργοδότου, Έγκ. σ. 1252.

Δόσεις: Καταβολή άποζημιώσεως ν. 2112 είς δόσεις κατ' άρθρον 2 ν. 3198/1955 καί συνέπειαι καθυστερήσεως καταβολής, ΝΖ σ. 106. —Καθυστερουμένων είσφορών Ι.Κ.Α., Έγκ. σ. 450.

Δώρον έορτών: Χαρακτήρ ώς τακτικών άποδοχών ή μή, ΝΖ σ. 54, Γν. Σ. σ. 327, ΝΖ σ. 620. —Συνιστά έκτακτον οίκονομικήν ένίσχυσιν καί ούχί μισθόν, Π 6458 σ. 714.—Μή συνυπολογισμός άναλογίας είς άποζημίωσιν ν. 3113 ή β.δ. 16 Ίουλίου 1920, ΝΖ σ. 54, Π 6458 σ. 714, πρβλ. Γν. Σ. σ. 327, ΝΖ σ. 620.—Ύπολογισμός βάσει ύποχρεωτικών νομίμων όρίων άποδοχών· δέν προϋποθέτει μετά τόν ά.ν. 1777/1951 ένεργόν σήμβασιν έργασίας κατά τόν χρόνον τής δημοσιεύσεως τών σχετικών ύπουργικών άποφάσεων, Είσαγ. σ. 71.—Άκυρότης διατάξεως ύ.ά. 27502/1953 περί έξαιρέσεως παροχής δώρου δι' έορτάς ώρισμένων μισθωτών (άνηλίκων), Π 592 σ. 95, Είσαγ. σ. 95.—Έφαρμογή ύπουργικών άποφάσεων περί δώρων δι' έορτάς έπί συμβάσεων έργασίας καί ούχί μισθώσεως έργου, Π 17019 σ. 99, ΑΠ 409 σ. 840.—Άκυρότης συμβάσεως έργασίας έξ έλλείψεως βιβλιαρίου ύγείας· άξιώσεις έξ άδικαιολογήτου πλουτισμού· άπόδοσις ώφελείας έργοδότου καί έκ τής άποφυγής δαπάνης διά δώρα έορτών, άτινα θά κατέβαλλεν είς άλλον μισθωτόν, Π 1082 σ. 261.—Δικαίωμα λήψεως καί δώρου έορτών έπί άρνήσεως έργοδότου είς άποδοχήν ύπηρεσιών άναγκαστικώς τοποθετηθέντος πολεμιστού, Π 1445 σ. 308.—Συνυπολογισμός δώρων έορτών είς «άποδοχάς» άρθρ. 21 § 1 Καταστατικού Ταμείου Συντάξεως καί Προνοίας Προσωπικού Γεωργικών Συνεταιριστικών Όργανώσεων διά τόν ύπολογισμόν τού συνταξίμου μισθού, Γν. Σ. σ. 327.— Δικαίωμα μετά ν. 3167/1955 τής Έργατικής Έστίας πρός περικοπήν δώρου Χριστουγέννων καί Ν. Έτους 1956· μόνον ώς πρός τό δημοσίου δικαίου προσωπικόν, Γν. Σ. σ. 452.—Αί πρός τούς μισθωτούς παροχαί έπ' εύκαιρία τών έορτών κρατήσεις· χαρακτήρ ώς άποδοχών· παραγραφή· μή καταβολή· ποινική εύθύνη, ΝΖ σ. 620.— Έπί τής έφαρμογής τής ύ.ά. 25133/1956 περί παροχής έκτάκτου οίκονομικής ένισχύσεως έπί ταίς έορταίς τού Πάσχα τών έκ τού Ο.Α.Α.Α. έπιδοτουμένων άνέργων, Έγκ. σ. 678.—Ύπολογισμός καταβληθέντος δώρου Χριστουγέννων ή Πάσχα δι' έξεύρεσιν τού μέσου όρου άποδοχών τού τελευταίου έξαμήνου δι' έπιδότησιν άνέργων, Έγγρ. σ. 734.—Παροχή έργασίας είς πλείονας έργοδότας καί δώρον μισθωτών δι' έορτάς, Έγγρ. σ. 808.—Δικαίωμα καί τών έν άκύρω συμβάσει τελούντων· άναφορά σχετικών ύπουργ. άποφάσεων είς «σχέσιν έργασίας» καί ούχί είς «έγκυρον σήμβασιν έργασίας», Π 35 σ. 940.—Χριστουγέννων 1955 καί Πάσχα 1956 κατά ύ.ά. 74960/1955 καί 25600/1956 προϋπόθεσις έφαρμογής έπί γεωργικών έπιχειρήσεων καί έργασιών, Π 41 σ. 1107, πρβλ. Παρατ. σ. 1108.—Παροχή έργασίας ύπό καθαριστρίας ναού έπί δύο ήμέρας καθ' έβδομάδα καί παροχαί δώρων δι' έορτάς δυνάμει σχετικών ύπ. άποφάσεων· μή ληπτέαι ύπ' όψιν δι' ύπολογισμόν αί ήμέραι καθ' άς δέν είργάζετο, ΑΠ 570 σ. 1352.— Είσφοραί πρός τό Ι.Κ.Α. διά τά δώρα έορτών Χριστουγέννων 1955 καί Ν. Έτους 1956, Έγκ. σ. 47.—Φορολογία δώρων μισθωτών καί συνταξιούχων, Έγκ. σ. 55.—Χρόνος καταβολής είσφορών Ι.Κ.Α. έπί δώρου Χριστουγέννων 1955 καί Ν. Έτους 1956, Έγκ. σ. 391.

Ε

Έβδομαδιαία ανάπαυσις: Βλ. λ. *Ανάπαυσις εβδομαδιαία, Κυριακή.*

Έγγραφα. Έγγραφος τύπος καταγγελίας συμβάσεως έργασίας. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως έργασίας* (παράγρ. ΙΙΒ,¹ΙΙΙΒα) — Έγγραφος τύπος διαθεσιμότητος μισθωτών και παραλαβή έγγράφου, ΑΠ 493 σ. 1186, Π 16203 σ. 1356. — Ανυπόχρεον δικαστηρίου προς είδικήν μνειαν εν τη αποφάσει ενος εκάστου των επικληθέντων εγγράφων, εφ' όσον βεβαιούται εν αυτή ότι ελήφθησαν υπ' όψιν, ΑΠ 285 σ. 653, ΑΠ 496 σ. 1228, ΑΠ 570 σ. 1351. — Έγγραφος τύπος καταρτίσεως συμβάσεως μετά Δημοσίου κατά ν. ΣΙΒ' περί δημοσίου λογιστικού, Π 10816 σ. 209, Π 7678 σ. 883, Π 5880 σ. 994, Π 13851 σ. 1297. — Αρκεί έγγραφος διαταγή προσλήψεως, μη απαιτουμένου να τεθή εν τω εγγράφω υπογραφή συμβαλλομένων κατ' άρθρ. 160 § 2 Α.Κ., Π 10816 σ. 209. — Επί προσλήψεως προσωπικού δημοσίου κατά ν. 556/1946 διά διεκπεραίωσιν ταχυδρομικών δεμάτων· τελείωσις δι' αποφάσεως Υπουργού Τ.Τ.Τ. έγγράφως καταρτιζομένης· καμψις άλλως της εκ του ν. ΣΙΒ' απαιτήσεως του εγγράφου κατά τον Α.Κ. τύπου με υπογραφάς συμβαλλομένων εκ του ν. 556/1945, Π 7648 σ. 883. — Μη αναγκαία έγγραφος κατάρτισις συμβάσεως προσλήψεως υπό Δημοσίου μισθωτού δι' ανάγκας αεροπορικών υπηρεσιών κατ' άρθρ. 138 ν. 5121/1931, Π 13851 σ. 1296. Βλ. και λ. *Αναίρεσις, Ανέλεγκτον, Απόδειξις, Βεβαιώσεις ένορκοι, Εργατικαί διαφοραί.* — Ανέλεγκτον εκτιμήσεως περιεχομένου εγγράφου άνευ προσβολής κανόνος δικαίου, ΑΠ 371 σ. 892.

Εγκύκλιοι: Υπουργικαί, δι' ων παρέχονται οδηγίαι εις τα όργανα του Υπουργείου· δεν αποτελούν πράξιν εκτελεστήν της διοικήσεως, ούτε επιβάλλονται υποχρεωτικώς εις τους πολίτας· ανεγχώρητον αιτήσεως ακυρώσεως κατ' αυτών· αυθεντική ερμηνεία δι' εγκυκλίου δεν είναι δυνατή, Γνμδ. νμθ. σ. 929.

Έδρα: Αποζημίωσις διά διανυκτέρευσιν εκτός έδρας, Π 4832 σ. 557, ΑΠ 364 σ. 779. — Έννοια έδρας επαγγελματικής κατοικίας, Π 4833 σ. 778.

Έθιμον: Συνταγματικόν θεσπίσεως κανόνων διά νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως· όροι, ΣΕ σ. 7. — Δεν δύναται να νοηθή διά χαρακτηρισμόν παροχής είς αποζημίωσιν ως οργανικού μισθού, Γν.Σ. σ. 327. — Είθισμένος μισθός. Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. Γ').

Εθνικαί οργανώσεις. Βλ. λ. *Αντίστασις Εθνική.*

Εθνική Τράπεζα: Βλ. λ. *Τράπεζαι.*

Είδος: Βλ. λ. *Παροχαί είς είδος.*

Είδισμένος μισθός. Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. Γ').

Εικονικότης: Εικονική αναγραφή ως προς το μέγεθος ημερομισθίου προς περιγραφήν δικαιωμάτων Ι.Κ.Α.· ανέλεγκτον κρίσεως περί ελλείψεως προθέσεως προς δόλον, ΑΠ 533 σ. 1283.

Ειρηναδίκης: Αναρμοδιότης επί αγωγής αποζημιώσεως μισθωτού διά μη αναγγελίαν καταγγελίας συμβάσεως έργασίας· επαγωγή ταύτης εις εργατικήν διαδικασίαν, ΑΠ 655 σ. 45. Contra: Αρμοδιότης Ειρηνοδικών και λόγω ποσού κατά διαδικασίαν μικροδιαφοράς, Είρ. 8775 σ. 143. — Έφεσις κατ' αποφάσεως επί μικροδιαφορών· δυνατότης υπογραφής παρά τω διαδίκου, ΑΠ 655 σ. 45. Βλ. και λ. *Στράτευσις* (παράγρ. δ).

Εισαγγελείς: Αίτησις Εισαγγελέως προς διάλυσιν επαγγελματικού σωματείου κατ' άρθρ. 53 β.δ. 15/20 5.1920· ανίσχυρον τούτου μετά το άρθρον 105 Α.Κ., Π 118 σ. 36.

Εισπράκτορες: Βλ. λ. *Αυτοκίνητα* (παραγρ. Γ').

Είσπραξις δημοσίων εσόδων: Εισφοράς υπέρ επαγγελματικών οργανώσεων, Έγκ. σ. 568. — Διαδικασία είσπράξεως εισφορών δι' εφεδρικά επιδόματα ή της είσπράξεως εισφορών Ι.Κ.Α., ήτοι κατά διατάξεις περί είσπράξεως δημοσίων εσόδων· επιτρεπτή ανακοπή άρθρ. 235 Π.Δ.· απαράδεκτον αιτήσεως ακυρώσεως ενώπιον του Σ.τ.Ε., ΣΚ 936 σ. 961. — Καθυστεραίωνται εισφοραί Ταμείου Συντάξεως Αυτοκινητιστών· προσφυγή και εις τακτικήν δικαστικήν οδόν, προ πάσης ενεργείας δι' είσπραξιν κατά διαδικασίαν νόμου είσπράξεως δημοσίων εσόδων, Ε 134 σ. 1188.

Εισφοραί: Βλ. λ. *Ανεργίας ασφάλισις — Οργανισμός, Κοινωνικαί Ασφαλίσεις, Ταμεία.*

Εκδίκησις. Ως λόγος καταγγελίας συμβάσεως έργασίας· κατάχρησις δικαιώματος, Π 5917 σ. 598, ΑΠ 58 σ. 251.

Εκδοροσφαγείς. Μη επαγωγή εις ασφάλισιν κατ' ανεργίας, Έγκ. σ. 1138.

Εκκλησία: Βλ. λ. *Ναοί.*

Εκμεταλλεύσεις: Βλ. λ. *Επιχειρήσεις.*

Εκπαιδευτήρια ιδιωτικά. Αν διά του άρθρ. 12 ν. 881/1943 κατηργήθησαν αι §§ 1 και 2 άρθρ. 39 ν. 2545/1940, δι' ων προβλέπεται καταβολή εις τους εκπαιδευτικούς ιδιωτικών σχολείων μισθοδοσίας θερινών διακοπών υπό τύπον αυξήσεως 20ο/ο των αποδοχών καθ' ο διάστημα δικαιούνται μισθού· τρόπος καταβολής αποδοχών θερινών διακοπών εις τους μετά την έναρξιν του σχολικού έτους προσληφθέντας, Γν. Σ. σ. 158. — Υποχρέωσις διατηρήσεως εν τη υπηρεσία ιδιωτικών σχολείων κατά το σχολικόν έτος 1954—1955 του διδακτικού προσωπικού του υπηρετήσαντος κατά τα σχολικά έτη 1952 — 1953 και 1953 — 1954 κατά το ν.δ. 3043/1954, εφ' όσον η τοιαύτη υπηρεσία του καλύπτει εξ ολοκλήρου εκαστον των άνω σχολικών ετών, ουχί δε όταν προηνέχθη κατά τι τούτων εν μέρει, ΑΠ 679 σ. 219. — Νομικός χαρακτηρισμός συμβάσεως διά μεταφοράν μαθητών εις εκπαιδευτήρια δι' ιδιοκτήτου αυτοκινήτου, Π 3814 σ. 1063.

Εκπρόσωποι εργαζομένων: Βλ. λ. *Συνδικαλιστικά στελέχη.*

Εκπτώσεις: Κατώτατα όρια ημερομισθίων και εκπτώσεις διά παροχήν ειδών, ΑΠ 453 σ. 934, Π 1962 σ. 433.

Έκτακτοι: Βλ. και λ. *Δημοσίου δικαίου σχέσις.* — Έργάται προσλαμβανόμενοι υπό Οργα-

νισμοῦ Δημένος Πειραιῶς· ἀμιπβαί· τρόπος καθορισμοῦ· ἔκδοσις σχετικοῦ κανονισμοῦ μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς ὑ.ά. 2750/1951, αὐξησάσης γενικῶς τὰ ἡμερομίσθια· συνέπειαι, ΑΠ 595 σ. 216. —Ἔλλειψις κατ' ἄρθρ. 9 ά.ν. 965/1937 δικαιώματος ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112/1920 τῶν ἐκτάκτων καὶ ἡμερομισθίων τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων· ἀνυπόχρεων καταβολῆς ἀποζημιώσεως καὶ διὰ τὴν κατὰ ν. 3198/1955 καταγγελίαν· οὐκ ἀκυρότης ἐκ μὴ καταβολῆς, Π 886 σ. 255, Π 13017 σ. 1232.—Ἐργατικὰ ἀτυχήματα εἰς ἠσφαλισμένους, ἀσχολουμένους προσκαίρως ἐκτὸς χένρου ἀσφαλίσεως, Ἔγκ. σ. 394.— Πρόσληψις ἐκτάκτου καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ Ἀγροτ. Τραπέζης καὶ μονιμοποίησις αὐτοῦ, ΑΠ 202 σ. 607, ΑΠ 420 σ. 895.—Ἀπόλυσις ἐκτάκτου προσωπικοῦ Ἀγροτ. Τραπέζης προσληφθέντος δι' ἐφόδια ἐξωτερικοῦ, ΑΠ 402 σ. 897.— Πρόσληψις ἐκτάκτου προσωπικοῦ καὶ ὑποχρεώσεις ἐκ τοῦ ν. 1836/1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ στρατοῦ, Γ'ν. Σ. σ. 1134.

Ἐκτέλεσις: Βλ. καὶ λ. ***Προσωρινὴ ἐκτέλεσις, Ἀναγκαστικὴ διαχείρισις.***— Διοικητική. Βλ. λ. ***Εἰσπραξις δημοσίων ἐσόδων.***— Ἀποζημίωσις καὶ καθυστερούμενος μισθὸς ἐν περιπτώσει ἀναγκ. ἐκτελέσεως, ΝΖ σ. 119.—Ἀναστολὴ ἐπὶ πτωχεύσεως, Π 17564 σ. 212.— Ἐκτέλεσις ἀποφάσεως ὑπὸ νικήσαντος διαδίκου διὰ κοινοποιήσεως ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμήν· συναγωγὴ παραιτήσεως ἀπὸ ἀσκήσεως ἐφέσεως· ἄνευ σημασίας ἡ διὰ τῆς ἐπιταγῆς δήλωσις ἐπιφυλάξεως παντὸς δικαιώματος, Π 6525 σ. 962.

Ἐκτελωνιστοί: Ἐξαίρεσις ἀπὸ ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α.· ὑπαγωγὴ εἰς ταύτην διὰ παροχὴν παραλλήλως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀσχέτου πρὸς τὸ ἐπάγγελμά των, Ἔγκ. σ. 509.

Ἐκτόπισις: Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας μετὰ σύλληψιν ὑπὸ τῆς Ἀστυν. Ἀρχῆς καὶ ἐκτόπισιν· τύχη συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 867 σ. 710.

Ἐκχωρηθεῖσαι Ὑπηρεσίαι: Βλ. λ. ***Ὑπηρεσίαι Δημόσιαι.***

Ἔλεγχος ἀπολύσεων: Καταργήσεις ν.δ. 2511/1953 περὶ ἐλέγχου ὁμαδικῶν ἀπολύσεων, ΝΖ σ. 55.

Ἔλεγχος δικαστικός: Βλ. λ. ***Ἁρμοδιότης. Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*** (παράγρ. Δ', Ε'β), ***Πειθαρχία, Στράτευσις*** (παράγρ. Β',12).

Ἐλευθέρα Ζώνη Θεσσαλονίκης: Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ὑπαγόμενον εἰς Ὑπουργεῖον Δημοσίων Ἔργων· ὅριον ἡλικίας προσωπικοῦ καὶ προστασία παλαιῶν πολεμιστῶν, ΣΕ 1349 σ. 1198.

Ἐλευθερία: Βλ. λ. ***Σύνταγμα.***—Ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων πρὸ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα, Π 13968 σ. 1299.

Ἑλλάδος Τράπεζα: Βλ. λ. ***Τράπεζαι.***

Ἐλλιπὴς ἀποζημίωσις: Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. ΙΙΙ Β'β).

Ἐμπορικὰ καταστήματα: Χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, Π 2542 σ. 424, Π 13968 σ. 1299.—Ἐλευθερία ἐργασίας πρὸ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα, Π 13968 σ. 1299.

Ἐμπορικοὶ ἀντιπρόσωποι: Χαρακτὴρ σχέσεως ἐργαζομένων ὡς παραγωγῶν (πλασιέ) ἐμπορευμάτων· κριτήρια διακρίσεως μεταξὺ παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν καὶ τῶν ἐμπορικῶν ἀντιπροσώπων ἢ πρακτόρων, Π 2907 σ. 1303.— Κατάταξις εἰς κλάσεις πλασιέ, Ἔγκ. Ι.Κ.Α. σ. 445.

Ἔμποροι: Βλ. λ. ***Ἐμπορικὰ καταστήματα, Ταμεῖα.***

Ἔνδικα μέσα: Βλ. λ. ***Ἐργατικαὶ διαφοραὶ*** καὶ τὰ κατ' ἰδίαν ἔνδικα μέσα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

Ἔνορκοι βεβαιώσεις: Βλ. λ. ***Βεβαιώσεις ἔνορκοι.***

Ἐνοχαί: Ἀπόσβεσις διὰ δημοσίας καταθέσεως, Π 18646 σ. 425.—Περίπτωσις ἐφαρμογῆς ἄρθρου 371 Α.Κ., Π 3403 σ. 423.—Ἐνοχικὰ δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 17 Συντάγματος προστασίαν, Π 639 σ. 440.—Ἐνοχικὰ· νομοθετικὴ ρύθμισις καὶ περιορισμὸς ἐκ τοῦ Συντάγματος, Π 639 σ. 440, ΑΠ 287 663, Π 5885 σ. 994.—Ἀπόσβεσις διὰ καταβολῆς εἰς πληρεξούσιον τοῦ μισθωτοῦ, Π 5701 σ. 1113.—Ἐφαρμοστέον δίκαιον ἐπὶ ἐνοχῶν καταρτισθεισῶν πρὸ τοῦ Α.Κ. διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν κανόνων ἰδιωτικοῦ διεθνοῦς δικαίου, τῶν διεπόντων ἐνοχικὴν σχέσιν, Π 13491 σ. 1235.—Προσδιορισμὸς παροχῆς ὑπὸ τρίτου· ἁρμοδιότης δικαστηρίου κατ' ἄρθρ. 371 Α.Κ., Π 2233 σ. 375, Π 3403 σ. 426.

Ἔνσημον δικαστικόν: Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως ἐκ παρανόμου ἐνεργείας ὀργάνων Ι.Κ.Α., ΑΠ 106 σ. 316.—...οὔτε ἐπὶ ἀναγνωριστικῶν ἀγωγῶν· ἀνίσχυρον διατάξεως ἄρθρ. 7 § 3 ν. δ. 1544/1942 βάσει ἄρθρου 4 Σ.Π. 58/1945, Π 8296 σ. 1013.

Ἔνστασις: Βλ. καὶ λ. ***Αὐτεπάγγελτος ἔρευνα, Συμψηφισμός.***—Λύριστος στοιχεῖα ἰσχυρισμοῦ ἐργοδότου κατὰ τὸ ν.δ. 408/1941 πρὸς κατάλυσιν ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως ν. 551, ΑΠ 630 σ. 10.—Γνήσιαι· ἔννοια, ΝΖ σ. 353.—Ἁρμοδιότης καὶ δικαιοδοσία ἐπὶ ἐνστάσεως, Π 1334 σ. 368 — Ἀπαράδεκτον ἐκ τοῦ ἄρθρου 475 Πολ. Δικ.· προσαγωγὴ ἀποφάσεως, Π 4571 σ. 548·—Κατ' ἀπορριπτικῶν ἀποφάσεων ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας· προθεσμία· κοινοποιήσεις κλπ., Ἔγκ. σ. 621, 1154. — Συμψηφισμοῦ ἀλλαχοῦ κερδηθέντων· στοιχεῖα. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. Ε').

Ἐξαγορά: Προϋπηρεσίας ἠσφαλισμένου Ταμείου Ἀσφαλίσεως Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων καὶ ἁρμοδιότης πολιτικῶν δικαστηρίων, Π 9695 σ. 1195.

Ἐξάρτησις Ἐξηρτημένη ἐργασία: Σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας· ἔννοια· κριτήρια· περιπτώσεις· ἐφαρμογὴ διαδικασίας ν. Γ'ΦΟΔ'. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. Α'), ***Ἐργατικαὶ διαφοραὶ*** (παράγρ. Β').

Ἔξοδα: Δικαστικά. Βλ. λ. ***Δικαστικὰ ἔξοδα.***— Ὁδοιπορικὰ ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κατὰ τὸ. 3323/1951, ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς ὑ.ά. 4904/1951· καταργῆσις δι' ἄρθρου 10 ν. 2053/1952 τοῦ ν. 28/

1944· ἀνίσχυρον οὕτω τῶν ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, Π 6314 σ. 1295.

Ἐξουσιοδότησις νομοθετική: Βλ. λ. ***Νόμος***.

Ἐξόφλησις: Βλ. λ. ***Καταβολή***.

Ἐξύβρισις: Βαρεῖα ἐργοδότου ὡς λόγος ἀπολύσεως συνδικαλιστικοῦ στελέχους, Ἐπιτρ. ἀ.ν. 1803/1951, 1 σ. 551.

Ἑορταί: Βλ. καὶ λ. ***Δῶρον ἑορτῶν, Κυριακή***. —Ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς διατάξεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφ. Διαιτ. Δικαστηρίου Ἀθηνῶν περὶ καταβολῆς ἡμερομισθίων ἑορτῶν Γεννήσεως Χριστοῦ, Δευτέρας Πάσχα, 25ης Μαρτίου, 28 Ὀκτωβρίου καὶ 1ης Μαΐου, Σημ. σ. 352, ΝΖ σ. 469, Σημ. σ. 1039, Εἰσαγ. σ. 1355.— Τινὰ περὶ τοῦ ἡμερομισθίου τῶν ἐξαιρεσίμων ἑορτῶν καὶ τῆς ὑπὲρ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων εἰσφορᾶς, ΝΖ σ. 469.—Τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐξαιρεσίμων ἡμερῶν, Ἐγκ. σ. 515.— Μὴ καθωρισμὸς ὡς ἡμερῶν ἀργίας τῶν 1 Μαΐου καὶ 28 Ὀκτωβρίου διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως 2/1956· ἐργασία κατ' αὐτὰς μισθωτῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένων· τί δικαιοῦνται οὗτοι, Γν. Σ. σ. 679.— Παροχὴ ἐργασίας κατ' ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς διαιτ. ἀποφ. 2/1956 καὶ ἀμοιβή. Ἔγγρ. σ. 681.—Τίνας ἀφορᾷ ἡ διάταξις τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 2/1956 περὶ καταβολῆς ἡμερομισθίων κατὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἑορτὰς εἰς τοὺς μισθωτούς, καίτοι μὴ ἀπασχολουμένους. Ἔγγρ. σ. 681.—Ἡμερομίσθιον 25 Μαρτίου, Ἔγγρ. σ. 807.— Ἀποδοχαὶ ἀρτεργατῶν κατὰ ἐξαιρετίας ἑορτὰς μετὰ τὴν 2/1956 διαιτ. ἀπόφασιν, Γν. Σ. σ. 851.— Κρατήσεις ὑπὲρ ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν ἐκ τοῦ ὑπὲρ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἡμερομισθίου τῆς 1 Μαΐου, Γν. Σ. σ. 964.—Καταβολὴ ἡμερομισθίου 25 Μαρτίου ἐν περιπτώσει μὴ ἀπασχολήσεως μισθωτῶν κατὰ τὴν 2/1956 διαιτ. ἀπόφασιν· οὐχὶ καὶ ὅταν εἶναι Κυριακή, Π 16203 σ. 1356, Contra: Ἔγκ. σ. 515, Ἔγγρ. Ὑπουργ. Ἐργασίας σ. 807.—Ἄδεια ἐργαζομένων καὶ παρεμπίπτουσαι ἑορταὶ καὶ μὴ ἐργάσιμοι ἡμέραι, Γν. Σ. σ. 397, ΑΠ 169 σ. 417.—Ἐλευθερία ἐργασίας πρὸ τῶν Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα εἰς ἐμπορικὰ καταστήματα· στοιχεῖα ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ἄρθρ. 656 Α.Κ., Π 13968 σ. 1299.

Ἐπάγγελμα: Ἄσκησις ἐπικουρικῶς καὶ ἑτέρου ἐπαγγέλματος παραλλήλως πρὸς τὴν κυρίαν ἀπασχόλησιν καὶ δικαίωμα ἀποζημιώσεως ν. 2112, Π 4777 σ. 655.— Κύριον ἐπάγγελμα ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου δι' ἐφαρμογὴν ν. 3198/1955· σύμβασις ἐργασίας δημοσίου ὑπαλλήλου μετ' ἰδιώτου· ἔγκυρος ἀπόλυσις καὶ ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112, Π 13036 σ. 1231.

Ἐπαγγελματίαι: Ἐκδίκασις διαφορῶν κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἔννοια ἄρθρου 15 ἀ.ν. 547/1937, Π 350 σ. 729

Ἐπαγγελματικὰ βιβλιάρια: Βλ. λ. ***Βιβλιάρια***.

Ἐπαγγελματικαὶ Ὀργανώσεις: Βλ. λ. ***Σωματεῖα***.

Ἐπαγγελματικὸς κίνδυνος Διάκρισις ἀπὸ ἀνωτέρας βίας, Π 82 σ. 141, Π 351 σ. 145.

Ἐπανάληψις: Ἐργασίας μετ' ἀποστράτευσιν. Βλ. λ. ***Στράτευσις*** (παράγρ. Α'2).—Καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρ. 11 ν. 3198/1955. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. ΙΙΙ').— Καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μετ' ἄκυρον τοιαύτην· συμψηφισμὸς ἀποζημιώσεως πρὸς καταβληθεῖσαν, Π 3308 σ. 998.

Ἐπαρχιακαὶ βιομηχανίαι ξαίρεσις Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας τῆς κατὰ ν. 3213/1955 μειώσεως εἰσφορῶν τῶν ἐπαρχιακῶν βιομηχανιῶν, Ἔγγρ. σ. 905.

Ἐπιδίκασις προσωρινή: Βλ. λ. ***Προσωρινὴ ἐπιδίκασις***.

Ἐπιδόματα: Στρατευομένων μισθωτῶν. Βλ. λ. ***Στράτευσις*** (παράγρ. Α4).— Ἀνεργίας, ἀσθενείας καὶ ἄλλαι παροχαί. Βλ. λ. ***Ἀνεργίας Ὀργανισμός, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις***.—Δι' ἑορτάς. Βλ. λ. ***Δῶρον ἑορτῶν***.—Πρόσθετα δι' ἐργασίαν νυκτερινὴν ἢ κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς. Βλ. λ. ***Νυκτερινὴ ἐργασία, Κυριακή***. —Συνυπολογισμὸς εἰς ἀποδοχὰς ἀδείας, ΑΠ 169 σ. 417.— Ὑπολογισμὸς ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων μετὰ τὴν ὑ. ἀ. 2750/1951, Π 3136 σ. 28.—Προσωπικοῦ Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, ΑΠ 651 σ. 82.— Ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου κατ' ἀ.ν. 1538/1950, Π 1397 σ. 846.— Προσθέτων ἀστυφυλάκων, Π 3250 σ. 370.—Πολυετοῦς ὑπηρεσίας προσωπικοῦ λεωφορείων· ὑπολογισμός, Π 3136 σ. 27. — Οἰκογενειακὰ προσωπικοῦ λεωφορείων· ὑπολογισμός, Π 16465 σ. 27.—Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐργατῶν μεταλλείων καὶ ὀρυχείων, Π 279 σ. 139.—Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· περιλαμβάνεται εἰς τὸν μισθὸν ὑπερημερίας κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ., Π 7006 σ. 1000. – Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐργαζομένων εἰς βαφεῖα κλπ.· δικαιοῦχοι αὐτοί, Π 3974 σ. 1010.—Ἀκριβείας ζωῆς· συγχώνευσις εἰς αὐξήσεις ὑ.ἀ. 27653/1954, ΑΠ 677 σ. 39.— Ἀκριβείας ζωῆς καὶ ἀποδοχαὶ καθαριστριῶν Τραπέζης Ἑλλάδος, ΑΠ 665 σ. 215.—Ἀκριβείας ζωῆς· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ συμβάσεως ἔργου, ΑΠ 145 σ. 493. – Παραμονὴς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, ΑΠ 620 σ. 268.— Δι' ἐκτὸς ἕδρας προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν· προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ὑπεγγύων Προσόδων· ὑπολογισμός· συνυπολογισμὸς ἐπιδομάτων οἰκογενειακῶν καὶ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ΑΠ 364 σ. 779.— Ἐπὶ τῆς συντάξεως χηρῶν καὶ τέκνων φονευθέντων ἐν πολέμῳ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν· ὑπολογισμός· συνυπολογισμὸς εἰς ἀποδοχὰς ἠσφαλισμένου καὶ ἐπιδομάτων οἰκογενειακῶν, πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ προβλεπομένων νῦν ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, ΑΠ 377 σ. 795.— Δικαίωμα ἐπιδόματος ἐπὶ μισθοῦ προσώπου τοῦ ν.δ. 1799/1942, ΑΠ 100 σ. 249.— Ὁδοιπορικῶν ἐξόδων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, Π 6314 σ. 1295.

Ἐπίδοσις: Βλ. λ. ***Κοινοποίησις***.

Ἐπικύρωσις: Βλ. λ. ***Σύμβασις***.

Ἐπιμελητήρια: Κρατήσεις ὑπὲρ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου ἐπὶ ἐργατικοῦ μισθοῦ ἐργαζομένων εἰς ἀπολογιστικὰ ἔργα Δημοσίου· βαρυνόμενοι δι' αὐτῶν, Π 1173 σ. 377, Π 12600 σ. 1193, Γν. Σ. σ. 397.— Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ν. 512/1947 καὶ συνεπῶς ὑπαγωγὴ εἰς ν. 516/

1948 (έλεγχος νομιμοφροσύνης) τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, μὴ ἀπαρτελοῦντος ὀργανισμὸν κοινῆς ὠφελείας, Π 5883 σ. 1125.

Ἐπιστήμονες. Προϋπόθεσις διορισμοῦ ἐπιστημόνων κατ' ἀ.ν. 1836/1951, ΑΠ 136 σ. 373. Βλ. καὶ λ. *Δικηγόροι*, *Ἰατροί*, *Μηχανικοί*.

Ἐπιστράτευσις: Νομιμότης ἐπιστρατεύσεως ἀπεργῶν, Γνμδ. νμθ. σ. 1329.

Ἐπίσχεσις ἐργασίας: Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. Θ').

Ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμήν. Κοινοποίησις ὑπὸ νικήσαντος διαδίκου· συναγωγὴ παραιτήσεως ἀπὸ ἀσκήσεως ἐφέσεως· ἄνευ σημασίας ἡ δήλωσις ἐπιφυλάξεως, Π 6525 σ. 952.—Ἀξίωσις ἐξ ἐξόδων ἐπιταγῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως· ἀπαράδεκτος εἰσαγωγὴ κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 3365 σ. 997.

Ἐπιτροπαί: Βλ. τὰς οἰκείας λέξεις ἤτοι: *Ἔργα, Ἰατροί, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συνδικαλιστικὰ στελέχη, Φορτοεκφορτωταί*, κλπ.—Ἀποζημιώσεις ὑπὸ μορφὴν ἐξόδων κινήσεως ἐκπροσώπων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων διὰ συμμετοχὴν εἰς Ἐπιτροπὰς ἢ Συμβούλια Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας· φορολογία, Γν. Σ. σ. 618.—Ἀποζημιώσεις δημοσίων ὑπαλλήλων διὰ συμμετοχὴν εἰς Ἐπιτροπὰς κ.λ.π., Εἰρ. 2556 σ. 676.

Ἐπιφύλαξις: Εἰς ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν ἀποφάσεως ὑπὸ νικήσαντος διαδίκου· δὲν ἀποκλείει συναγωγὴν παραιτήσεως ἀπὸ ἀσκήσεως ἐφέσεως, Π 6525 σ. 952.—Εἰς νέαν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα προεκδοθείσης ἀποφάσεως, ἀκυρωσάσης προηγουμένην καταγγελίαν Π 3308 σ. 998.—Ἰσχυρισμὸς αἰωπηρᾶς παραιτήσεως μισθωτοῦ ἀπὸ ἀξιώσεων ἐξ ἀνεπιφυλάκτου εἰσπράξεως ἀποδοχῶν, ΑΠ 635 σ. 29.

Ἐπιχειρήσεις: Βλ. καὶ λ. *Ἀναγκαστικὴ διαχείρισις, Βιομηχανίαι, Βιοτεχνίαι, Γεωργικαὶ ἐργασίαι, Ἐργοστάσια*.—Ἀνεφάρμοστον ἀ.ν. 1803/1951 περὶ προστασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν ἐπὶ διαλύσεως ἐπιχειρήσεως, Π 17020 σ. 80.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μετὰ διάλυσιν ἐπιχειρήσεως, ΝΖ σ. 454.—Χαρακτὴρ λατομείου, Π 5956 σ. 1105, Π 41 σ. 1106, Παρατ. σ 1108. Βλ. τὰ κατ' ἰδίαν θέματα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

Ἐποχιακοὶ μισθωτοί· Χαρακτὴρ συμβάσεως ἐργαζομένων εἰς ἐποχιακὰς ἐπιχειρήσεις· ὁρισμένου χρόνου· ἐργασία εἰς ἀλωνιστικὸν συγκρότημα, Π 82 σ. 141.—Ἐργαζόμενοι εἰς κεραμοποιεῖα, πλινθοποιεῖα καὶ ἀγγειοπλαστεῖα ἐπὶ συμβάσει ὁρίστου χρόνου· ἄδεια κατόπιν τοῦ β.δ. 2.12.1954/24.2.1955, Γν. Σ. σ. 155.—Ἀσφάλισις ἀνεργίας, Ἐγκ. σ. 159.

Ἔργα: Βλ. καὶ λ. *Μισθώσεις ἔργου*.—Σύμβασις ἐργασίας λήγουσα ἐπὶ τῇ ἐκτελέσει ἔργου· ἀνεφάρμοστον προστασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, Π 486 σ. 265.—Ἀπολογιστικὰ διὰ λογαριασμὸν Δημοσίου· προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς ν.δ. 1289/1945 περὶ ἐγέρσεως ἢ συνεχίσεως κατὰ δημοσίου ἀγωγῶν ἐργαζομένων εἰς τοιαῦτα ἔργα, Π 18493 σ. 312, Π 1173 σ. 377, Π 12600 σ. 1193.—Δημόσια· καθορισμὸς ἡμερομισθίων ἐργαζομένων εἰς αὐτὰ· ἁρμοδιότης ἐπιτροπῶν διαπιστώσεως βασικῶν τιμῶν ἡμερομισθίων καὶ ὁλικῶν· οὐχὶ καὶ πρὸς καθορισμὸν ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων, Π 1763 σ. 313.—Κρατήσεις ὑπὲρ Μ.Τ.Π.Υ, Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου, Ε.Μ. Πολυτεχνείου, Ταμείου Συντάξεων Μ.Ε.Α.Ε.· εἶναι βαρύνουν, Π 1173 σ. 377, Π 12600 σ. 1193.—Ἐπείγοντα δημόσια κατὰ ν. 1933/1951· ἀνεφάρμοστον τῶν περὶ προσλήψεως, μισθοδοσίας, ἀπολύσεως καὶ προστασίας ἐν γένει ἐργαζομένων· τρόπος ἀπολύσεως καὶ ἀποζημίωσις· ἀνεφάρμοστον ν. ΣΙΒ' περὶ καταρτίσεως συμβάσεως ἐγγράφως· ἀποζημίωσις διὰ μὴ ληφθείσαν ἄδειαν, ΑΠ 280 σ. 651.—Σύμβασις μετὰ Δημοσίου· ἀπαλλαγὴ κρατήσεων Ι.Κ.Α. κλπ.· ἔννοια· τύχη μετὰ ν. 1846/1951, ΑΠ 675 σ. 49, Ἐγκ. σ. 1020.

Ἐργασία: Βλ. καὶ λ. *Ἐργασίας σύμβασις* καὶ τὰ λοιπὰ κατ' ἰδίαν θέματα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.—Τὸ Σύνταγμα καὶ τὸ μονοπώλια ἐργασίας τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ΝΖ σ. 641, βλ. καὶ Π 7727 σ. 775, ΑΠ 645 σ. 30.—Προβλήματα ἐργασίας, Σημ. σ. 696.—Ἡ καταναγκαστικὴ ἐργασία, Σημ. σ. 815.—Ἐκ περιτροπῆς· συμφωνία ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ· κῦρος· ἄρθρ. 13 § 7 ν. δ. 2961/1954, Π 2664 σ. 993.—Διαθεσιμότης καὶ ἐκ περιτροπῆς ἐργασία, ΝΖ σ. 400.—Ἐκ τῆς διεθνοῦς ἐργατικῆς κινήσεως τοῦ 1956· ὅρος ἡμερομισθίων· ἐξίσωσις παροχῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ἑβδομαδιαία ἐργασία 44 ὡρῶν· θέσις γυναικὸς ἐν τῇ οἰκιακῇ οἰκονομίᾳ· ἀνάγκη συνεργασίας ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν, Ἄρθρον σ. 275.—Ἐλευθερία ἐργασίας. Βλ. λ. *Σύνταγμα*.

Ἐργασίας σύμβασις: Βλ. καὶ λ. *Ἄδεια μισθωτῶν, Ἀπεργία, Ἀποδοχαί, Δημοσίου δικαίου σχέσεις, Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Ἐργατικαὶ διαφοραί, Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, Κατάχρησις δικαιώματος, Κανονισμοί, Πειθαρχία, Στράτευσις, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, Τράπεζαι, Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί*, καὶ τὰ λοιπὰ κατ' ἰδίαν θέματα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

Α'. Γενικά· στοιχεῖα· σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας· διακρίσεις κλπ.—Ἐφαρμογὴ προϊσχύσαντος δικαίου ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας καταρτισθεισῶν πρὸ εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀστ. Κώδικος· ἄρθρ. 24 Εἰσαγ. νόμου, Π 8719 σ. 837, Εἰσαγ. σ. 837, 936, 1234, Π 10041 σ. 935, Π 8364 σ. 936. Βλ. καὶ λ. *Ἀστικὸς Κῶδιξ*.—Ἔννοια συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 648 Α.Κ., ΝΖ σ. 852, 1025, Π 11636 σ. 1101.—Ὑποχρεώσεις μισθωτοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 648 Α.Κ. πρὸς παροχὴν ἐργασίας, Εἰσαγ. σ. 34, ΝΖ σ. 1039.—Τίς νοεῖται ὡς ἐργασία ἣν ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ ὁ μισθωτὸς κατ' ἄρθρον 648 Α.Κ., ΝΖ σ. 1025.—Τρόπος ὑπολογισμοῦ ἀμοιβῆς· ἄνευ σημασίας διὰ χαρακτηρισμὸν σχέσεως μισθώσεως ἐργασίας, Εἰσαγ. σ. 492.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρων 648 ἐπ. Α.Κ. καὶ ἐπὶ σχέσεων μεταξὺ δικηγόρων καὶ πελατῶν περὶ παροχῆς δικηγορικῆς φύσεως ὑπηρεσιῶν ἐπὶ ὡρισμένου ἢ ὁρίστου χρόνου ἔναντι ἀμοιβῆς, Π 17947 σ. 301.—Στοιχεῖα συνάψεως

συμβάσεως έργασίας μεταξύ βοηθών τεχνιτών επιχειρήσεων και των επιχειρηματιών, ΑΠ 452 σ. 858, Παρατ. σ. 985.— Έγγραφος τύπος συμβάσεως έργασίας μετά Δημοσίων. Βλ. λ. *Δημόσιον*.—Πρόσληψις άπλής καθαριστρίας εις παρεκκλήσιον ύπαγόμενον εις ΤΑΚΕ· μή άναγκαία προηγουμένη άποφασις του Διοικ. Συμβουλίου αύτου, ΑΠ 422 σ. 956.—Σύμβασις παροχής εξηρτημένης εργασίας· έννοια· κριτήριον· προσωπική ή νομική εξάρτησις μισθωτού άπό εργοδότου, Π 17019 σ. 99, Π 11636 σ. 1101, Π 8461 σ. 1103, Π 3171 σ. 1124, Παρατ. σ. 1124, ΝΖ σ. 1135, Π 12982 σ. 1191, Π 2907 σ. 1302, Είσαγ. σ. 1302, 1343, Π 15475 σ. 1341.— Διάκρισις συμβάσεως εξηρτημένης εργασίας άπό συμβάσεως μισθώσεως έργου· περιπτώσεις, Π 17019 σ. 99, ΑΠ 145 σ. 493, ΑΠ 409 σ. 840.—Παροχή εργασίας άλιεργατών εις μηχανοκίνητα μέσα άλιείας· σύμβασις εξηρτημένης εργασίας, ΣΕ 1645 σ. 384.—Χαρακτήρ σχέσεως όδηγών άγοραίων αύτοκινήτων (ταξί) πρός ιδιοκτήτας· εξάρτησις. Βλ. και λ. *Αύτοκίνητα* (παράγρ. Β΄.).—Χαρακτήρ συμβάσεως διά μεταφοράν μαθητών εις εκπαιδευτήριον δι' ιδιοκτήτου αύτοκινήτου· άποδειχθείσης εξαρτήσεως συνιστά σύμβασιν εξηρτημένης εργασίας, Π 3814 σ. 1053.—Διαχωριστικά όρια σχέσεως εργασίας άπό μισθώσεως προσοδοφόρου πράγματος, Π 11636 σ. 1101.—Σχέσις παραγωγών (πλασιέ)· κριτήριον διακρίσεως των παρεχόντων εξηρτημένην εργασίαν και των εμπορικών άντιπροσώπων ή πρακτόρων, Π 2907 σ. 1303, Είσαγ. σ. 1302.—Συμφωνία λογιστού μετ' επιχειρήσεως πρός μετάβασιν παρ' αύτη και άπασχόλησιν τρις της εβδομάδος και καθ' ωρισμένας ώρας, κατά τάς λοιπάς δε κατ' οίκον· άποδειχθείσης εξαρτήσεως συνιστά σύμβασιν παροχής εξηρτημένης εργασίας, Π 15475 σ. 1344.—Διάκρισις σχέσεως εργασίας δημοσίου δικαίου άπό τοιαύτης ιδιωτικού δικαίου· περιπτώσεις. Βλ. λ. *Δημοσίου δικαίου σχέσις*.— Άνώνυμον συνάλλαγμα παροχής υπηρεσιών. Βλ. λ. *Άνώνυμον συνάλλαγμα, Υπηρέται*.—Στοιχεία αναγκαστικής σχέσεως εργασίας, ΝΖ σ. 121, 124.—Συμβολή εις την μελέτην της αναγκαστικής συμβάσεως εργασίας, ΝΖ σ. 241.—Αναγκαστικάς συμβάσεις εργασίας βλ. είς λ. *Νεοπολεμισταί, Παλαιοί πολεμισταί, Στράτευσις* (§ Β΄).—Διαφορά συμβάσεως μαθητείας άπό συμβάσεως εργασίας· συμφωνία εκμαθήσεως τεχνης κοπτικής και ραπτικής εις άτελιέ γυναικείων φορημάτων και εντός ωρισμένου χρόνου· χαρακτήρ· κριτήριον, Π 17178 σ. 263.—Χαρακτήρ σχέσεως των δι' ιδιοκτήτου κάρου κλπ. εργαζομένων αύτοπροσώπως, ΑΠ 148 σ. 318, Είσαγ. σ. 318.—Σχέσις εργασίας προσωπικού φυλακών· χαρακτήρ, Π 3250 σ. 870, Π 104 σ. 603.—Σύμβασις εργασίας διά προσχωρήσεως εις οργανισμόν υπηρεσίας· οργανισμός τέως Έθν. Τραπέζης· προσδιορισμός μισθού κλπ. ύπό τρίτου (Γενικού Συμβουλίου Τραπέζης) και εφαρμογή άρθρ. 371 Α.Κ., Π 2233 σ. 375, Π 3403 σ. 427.—Παροχή εργασίας ύπό συνταξιούχων Ι.Κ.Α., ΝΖ σ. 54.—Συμφωνία εν Αίγύπτω περί παροχής εργασίας άντι δικαίας και εύλόγου άντιμισθίας· δικαιοδοσία ημεδαπού δικαστηρίου· εργατική διαδικασία· παραγραφή άπαιτήσεων, ΑΠ 429 σ. 844.

Β΄. *Σχέσις εργασίας· Έννοια· Άκυροι συμβάσεις εργασίας* Έννοια «σχέσεως εργασίας» κατά τον ορισμόν του ν. 2511/1953· σκοπός εισαγωγής του όρου και έκτασις εφαρμογής αύτου, Π 592 σ. 95, Παρατ. σ. 97, Π 33 σ. 940, Παρατ. σ. 941.—Ή «σχέσις εργασίας» μετά την κατάργησιν του ν.δ. 2511/1953, ΝΖ σ. 119.—Έννοια και ενέργειαι της έμμεσου σχέσεως εργασίας, ΝΖ σ. 985.—Ή καταγγελία της σχέσεως εργασίας, ΝΖ σ. 65.— Επί της καταγγελίας άκύρου συμβάσεως εργασίας, ΝΖ σ. 354.— Άκυρότης συμβάσεως εργασίας εκ της έλλείψεως άπαιτουμένου βιβλιαρίου υγείας, Π 1082 σ. 260, Π 3402 σ. 436, ΑΠ 293 σ. 650, ΑΠ 427 σ. 835, Π 136 σ. 989, Π 2462 σ. 1350.— . . . ή εκ της έλλείψεως επαγγελματικού βιβλιαρίου, Π 4040 σ. 544, Π 7727 σ. 774, Π 9679 σ. 992. Βλ. και λ. *Βιβλιάρια*.— Ύστερα καταργησις βιβλιαρίου υγείας· επικύρωσις άκύρου δικαιοπραξίας κατ' άρθρ. 183 Α.Κ. άπό της ισχύος του καταργητικού διατάγματος, Π 3402 σ. 436.—Έφοδιασμός διά βιβλιαρίου υγείας μεταγενεστέρως· επικύρωσις άκύρου συμβάσεως· άναδρομική ενέργεια, εφ' όσον δεν συνάγεται άλλοία πρόθεσις των συμβαλλομένων, ΑΠ 293 σ. 650, Είσαγ. σ. 649, Π 9679 σ. 992.—. . . στήριξις άξιώσεων εις την σύμβασιν εργασίας και ούχι επί του άδικαιολογήτου πλουτισμού, Π 9679 σ. 992.—Άκύρωσις συμβάσεως εργασίας όδηγού αύτοκινήτου Δήμου, μή επισυνάψαντος εις την περί προσλήψεως αίτησιν δήλωσιν νομιμοφροσύνης, Π 254 σ. 996.— Άκυρος σύμβασις εργασίας δικαιώματα εξ αύτης· μή εφαρμογή γενικώς των επί των εν γένει συμβάσεων ισχυουσών διατάξεων του Α.Κ. ή των ειδικών εργατικών νόμων και υπουργικών αποφάσεων· αξιώσεις μόνον άπο ζημιώσεως εκ του άδικαιολογήτου πλουτισμού ή άδικήματος, συντρεχόντων τυχόν των όρων αύτων, Π 592 σ. 95, Παρατ. σ. 97.— Άκυρος σύμβασις εργασίας· αξίωσις εκ του άδικαιολογήτου πλουτισμού, Α.Π. 687 σ. 37, Π 592 σ. 95, Π 108 σ. 199, Π 1082 σ. 261, ΝΖ σ. 328, Π 3402 σ. 436, Π 18491 σ. 480, Π 4040 σ. 544, Π 3732 σ. 771, Π 7011 σ. 782, ΑΠ 427 σ. 835, Π 28 σ. 847, Π 5867 σ. 890, Π 8309 σ. 891, Π 136 σ. 989, ΝΖ σ. 1025, Π 41 σ. 1106, πρβλ. ΝΖ σ. 354.— . . . εισαγωγή κατά την εργατικήν διαδικασίαν, Π 592 σ. 95, Π 16467 σ. 193, Π 136 σ. 989, Είσαγ. σ. 988.—Σύμβασις παροχής εργασίας ύπέρ τά νόμιμα χρονικά όρια άνευ άδείας της αρχής· άκυρότης· αξίωσις εκ του άδικαιολογήτου πλουτισμού, ΑΠ 687 σ. 37, Π 592 σ. 95, ΝΖ σ. 328, Π 18491 σ. 480, Π 3732 σ. 771, Π 7011 σ. 782, Π 28 σ. 847, Π 8363 σ. 881, Π 5867 σ. 890, Π 8309 σ. 891, ΝΖ σ. 1025, Π 41 σ. 1106, ΝΖ σ. 1276. Βλ. και λ. *Άδικαιολόγητος πλουτισμός*.— Σύμβασις περί παροχής εργασίας απαγορευομένης κατά Κυριακάς· άκυρότης· αξίωσις εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού· εργατική διαδικασία, Π 592 σ. 95, ΝΖ σ. 1025, 1276.— Παροχή υπηρε-

σιών ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας· ἀξίωσις εἰς ἀπόδοσιν ὠφελείας, κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς ὁποίας ὁ λήπτης τῶν ὑπηρεσιῶν κατέστη πλουσιώτερος· εἰκοσαετής παραγραφή, ΑΠ 108 σ. 299, Π 136 σ. 989, Εἰσαγ. σ. 436, 988.—Ἀνεφάρμοστον ν. 18/1944 ἐπὶ ἀπαιτήσεων ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐκ παροχῆς ὑπηρεσιῶν, ΑΠ 108 σ. 299.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας τοῦ ν. 2112 καὶ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920, Π 1082 σ. 261, Εἰσαγ. σ. 260, Π 28 σ. 847.—...ὁμοίως τοῦ ἀ.ν. 539/1945 δι' ἀποζημίωσιν λόγῳ μὴ ληφθείσης ἀδείας, Π 1082 σ. 260, Π 28 σ. 847.—Ἐφαρμογὴ ν. 3198/1955 καὶ ἐπὶ καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας ἐξ ἀκύρου συμβάσεως, ΝΖ σ. 65, Εἰσαγ. σ. 260, ΝΖ σ. 354, Π 35 σ. 940, Παρατ. σ. 941. Contra, Π 28 σ. 847.—Ἐφαρμογὴ ὑπουργ. ἀποφάσεως ν. 28/1944 καὶ ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, Ἔγγρ. σ. 682.—Δικαίωμα δώρων ἑορτῶν καὶ τῶν ἐν ἀκύρῳ συμβάσει ἐργασίας διατελούντων μισθωτῶν· θεμελίωσις ἀξιώσεως ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, Π 35 σ. 940, Παρατ. σ. 941, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 940.

Γ'. ***Μισθός***: Δικαίωμα μισθωτοῦ ἐπὶ ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ὅπως ἀξιώσῃ τὸ συμφωνηθὲν ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας, Π 592 σ. 95, Παρατ. σ. 97.—Ὑποχρεώσεως μισθωτοῦ πρὸς καταβολὴν συμφωνηθέντος ἢ εἰθισμένου μισθοῦ, ΑΠ 480 σ. 1173.—Προϋπόθεσις ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ κατ' ἄρθρον 618 Α.Κ. ἡ παροχὴ ἐργασίας, ΝΖ σ. 469, 1025, Σημ. σ. 352. — Ἔννοια μισθοῦ, ΑΠ 364 σ. 779, Π 7006 σ. 1000.—Σιωπηρῶς συμφωνηθεὶς μισθὸς κατ' ἄρθρ. 649 Α.Κ., ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις παρέχεται ἀντὶ μισθοῦ· νόμιμον μαχητὸν τεκμήριον· τοιοῦτος ὁ εἰθισμένος μισθὸς κατ' ἄρθρον 653 Α.Κ.· μεγεθος τούτου, Π 136 σ. 989, Π 8366 σ. 879, ΝΖ σ. 1025. – Εἰθισμένος μισθὸς κατ' ἄρθρ. 653 Α.Κ.· ἔννοια, Π 2119 σ. 439, ΝΖ σ. 629, Π 8366 σ. 879, Π 136 σ. 989, Π 12741 σ. 1175, Π 7006 σ. 1000, Εἰσαγ. σ. 999, ΑΠ 480 σ. 1173.—Εἰθισμένος μισθὸς διὰ παροχὴν ὑπηρετικῶν κατ' οἶκον ἐργασιῶν· μεγεθος, Π 2119 σ. 439, Π 8366 σ. 879, Π 136 σ. 989, Π 12741 σ. 1175, ΑΠ 480 σ. 1173.– Ἀνέλεγκτον χρίσεως περὶ ποσοῦ εἰθισμένου μισθοῦ, ΑΠ 480 σ. 1173.– Τακτικαὶ ἀποδοχαί· καθορισμὸς ἔννοια· περιεχόμενον· ὅρια κλπ. Βλ. λ. ***Ἀποδοχαί, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας***.—Ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἄρθρ. 656 Α.Κ.· μισθὸς καὶ οὐχὶ ἀποζημίωσις, Π 82 σ. 141.—Ἀποζημίωσις διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν· δὲν ἀποτελεῖ μισθόν, Π 16041 σ. 366, Π 1334 σ. 368.—Ἀποζημίωσις ν. 2112· δὲν εἶναι μισθός, Π 1334 σ. 368, Π 2271 σ. 368.—Σύμβασις ἐργασίας διὰ προσχωρήσεως εἰς ὀργανισμὸν ὑπηρεσίας· ἀνάθεσις προσδιορισμοῦ μισθοῦ κλπ. εἰς τρίτον καὶ ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 371 Α.Κ., Π 2233 σ. 375.—Ἔννοια καταβλητέου μισθοῦ, λόγῳ ναυαγίου πλοίου κατ' ἄρθρ. 18 ν. 1752/1950, Π 459 σ. 800.—Ἐπιτρεπτὸν συνομολογήσεως μισθοῦ καὶ κατὰ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας, Π 11636 σ. 1101.—Μείωσις ἡμερομισθίου λόγῳ μὴ ἀναλόγου ἀποδόσεως ἐργατῶν, ΝΖ σ. 297.—Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως· ἔννοια, Π 1968 σ. 490, Π 10042 σ. 1001.—Ἀξίωσις πρὸς λῆψιν μισθοῦ καταβαλλομένου εἰς ὁμοτέχνους· δεδικαιολογημένη διαφοροποίησις μισθοῦ, Π 1968 σ. 490.—Δικαίωμα μισθοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων πολεμιστῶν πότε γεννᾶται, Βλ. λ. ***Στράτευσις*** (παράγρ. 6).— Τινὰ περὶ τοῦ ἡμερομισθίου τῶν ἐξαιρεσίμων ἑορτῶν καὶ τῆς ὑπὲρ τῶν ὀργανώσεων εἰσφορᾶς, ΝΖ σ. 469.—Ἀξίωσις μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν· σύστασις ἑταιρείας μετὰ τοῦ ὀφειλέτου ἐργοδότου καὶ συνεχισις ἐπιχειρήσεως· εὐθύνη νέας ἑταιρείας διὰ καταβολὴν καθ' ἃ στερουμένων μισθῶν δυνάμει ἄρθρου 479 Α.Κ.· εἰσαγωγὴ ἀξιώσεως κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 3365 σ. 997.

Δ. ***Ἐργοδότης· Πειθαρχικὴ ἐξουσία***.—Ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων· τὶς ἐργοδότης· χαρακτὴρ Κ.Τ.Ε.Α., ΑΠ 687 σ. 37, ΑΠ 144 σ. 319.—Ἐργασία εἰς ἀπολογιστικὸς διὰ λογαριασμὸν Δημοσίου ἐκτελουμένου ἔργου· κατὰ τίνος γίγνεται ἡ συνεχίζεται ἡ ἀγωγή· προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ν.δ. 1289/1942, Π 18193 σ. 312, Π 1173 σ. 377.—Ἡ ἔκτασις τῆς εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου ἐξ ἀδικοπραξίας, ΝΖ σ. 753.—Παροχὴ ἐργασίας εἰς πλείονας ἐργοδότας καὶ δώρων δι' ἑορτάς, Ἔγγρ. σ. 808.—Σχέσεις βαθμῶν τεχνιτῶν ἐπιχειρήσεων πρὸς ἐπιχειρηματίας, ΑΠ 452 σ. 836, Παρατ. σ. 985.—Διευθυντικὸν δικαίωμα· ὅρια, ΝΖ σ. 817, ΑΠ 365 σ. 828, Παρατ. σ. 817.—Πειθαρχικὴ ἐξουσία, Βλ. λ. ***Πειθαρχία***.—Μεταβιβάσεις ἐπιχειρήσεως καὶ καταβολὴ καθυστερουμένων μισθῶν· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 479 Α.Κ.· εἰσαγωγὴ ἀξιώσεως κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 3365 σ. 997.—Μεταβολὴ προσώπου ἐργοδότου· συνέπειαι, Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. ΙΕ, ΙΙΙΖ).—Θάνατος ἐργοδότου· συνέπειαι· βλ. κατωτέρω (παραγρ. ΙΔ).

Ε'. ***Ὑπερημερία ἐργοδότου· μὴ ἀποδοχὴ ὑπηρεσιῶν· συνέπειαι· ἀνωτέρα βία· συμψηφισμὸς ὠφελειῶν· ἄρσις ὑπερημερίας κλπ.***—Ἔννοια ἄρθρου 656 Α.Κ., Π 82 σ. 141, Π 351 σ. 145, ΝΖ σ. 247.—Μὴ ἀποδοχὴ ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ· ὑπερημερία ἐργοδότου καὶ δικαίωμα μισθοῦ κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ., ΝΖ σ. 1, ΑΠ 661 σ. 42, Γν. Σ. σ. 61, Π 1046 σ. 136, Π 1445 σ. 308, ΑΠ 215 σ. 542, ΝΖ σ. 620.—Ἄκυρος ἀπόλυσις μισθωτοῦ· ὑπερημερία ἐργοδότου· ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποδοχῶν. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. Π Γ, ΙΙΙ ΣΤ'), ***Κατάχρησις δικαιώματος, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις*** (παράγρ. Β 8, 9).—Ὑπερημερία ἐργοδότου εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν σχέσιν ἐργασίας, ΝΖ σ. 121, ΑΠ 650 σ. 11, Π 15836 σ. 19, Σημ. σ. 124, Π 2542 σ. 424, Π 14232 σ. 559, Π 7166 σ. 665, ΑΠ 323 σ. 707, Π 7006 σ. 999. Βλ. καὶ λ. ***Στράτευσις*** (παράγρ. Β 8, 9).—Μὴ ἀποδοχὴ ὑπηρεσιῶν ἐπὶ συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου, μὴ καταγγελθείσης διὰ στουδάτον λόγον· συνέπειαι, Π 82 σ. 141.—Ἐπιβολὴ πειθαρχικῆς ποινῆς ἀργίας παρὰ τὴν ἔλλειψιν νόμου ἢ κανονισμοῦ· ὑπερημερία ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ.· ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ, Εἰσαγ. σ. 1015. — Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ ἐλλείψεως δυνατότητος μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ἐργασίας λόγῳ κα-

ταδικης του, ΑΠ 215 σ. 542.—Αδυναμία παροχής εργασίας ὑπὸ ἐργαζομένου καὶ ὑπερημερία ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχήν, ΝΖ σ. 1041.—Ὀφειλόμενος μισθὸς κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ. ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου, Π 7006 σ. 999, Εἰσαγ. σ. 1183, Π 62 σ. 1184.—Καταβολὴ καὶ τοῦ χορηγουμένου ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, Π 7006 σ. 999.—...οὐχὶ καὶ νομίμου προσαυξήσεως διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, Π 62 σ. 1184. Contra: Εἰσαγ. σ. 1183.—Ὑποχρέωσις καταβολῆς καὶ δώρου ἑορτῶν, ΝΖ σ. 820.—Χαρακτὴρ ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρ. 656 Α.Κ. ὡς μισθοῦ καὶ ὄχι διαφέροντος, Π 82 σ. 141, ΝΖ σ. 274.—Οὐ ποινικὴ δίωξις διὰ καθυστέρησιν μισθῶν ὑπερημερίας ἐκ τοῦ ἄρθρ. 656 Α.Κ., ΝΖ σ. 274.—Ματαία προσφορὰ ὑπηρεσιῶν μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν καὶ ὑπερημερίαν ἐργοδότου, ΑΠ 323 σ. 707, Π 45 σ. 768, Π 62 σ. 1184, Π 17947 σ. 301, Π 73 σ. 667.—Ἀδυναμία ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν ἐξ ἀνωτέρας βίας· ἀνυποχρέων ἐργοδότου, κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ., εἰς καταβολὴν μισθοῦ, Γν. Σ. σ. 61, Π 82 σ. 141, Π 4571 σ. 548, Γν. Σ. σ. 618, Σημ. σ. 752, Π 45 σ. 768, ΝΖ σ. 1041, Π 7012 σ. 1057.—Ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ ἐπὶ μὴ ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν ἐκ λόγων ἀναγομένων εἰς ἐπαγγελματικὸν τοῦ ἐργοδότου κίνδυνον, Π 82 σ. 141, Π 351 σ. 145.—Ἔννοια ἀνωτέρας βίας, Π 82 σ. 141, Π 251 σ. 144, Π 6138 σ. 962, Π 7012 σ. 1057.—Ἔννοια ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου· διάκρισις ἀπὸ ἀνωτέρας βίας, Π 82 σ. 141, Π 351 σ. 145.—Βλάβη μηχανῶν ἢ γεγονότα προκαλούμενα ἐπαιτίως· περιορισμὸς ἐργασιῶν οἰκονομικὴ δυσχέρεια ἐπιχειρήσεως· διακοπὴ ἐργασιῶν λόγῳ ἐξαντλήσεως τῶν πρώτων ὑλῶν· οὐκ ἀνωτέρα βία, Π 82 σ. 141.—Περιορισμὸς ἐργασιῶν, οἰκονομικὴ δυσχέρεια ἐπιχειρήσεως, κλείσιμον καταστήματος δι' οἰκονομικοὺς λόγους· οὐκ ἀνωτέρα βία· ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ, Π 45 σ. 768.—Οἰκονομικὴ κάμψις καὶ διάλυσις ἐπιχειρήσεως ἐκ καταργήσεως περιορισμῶν εἰσαγωγῆς καὶ ὑποτιμήσεως δραχμῆς· οὐκ ἀνωτέρα βία, Π 251 σ. 145.—Μὴ λειτουργία ἐπιχειρήσεως ἐκ λόγων ἀφορώντων εἰς τὸν ἐργοδότην· οὐκ ἀνωτέρα βία, Π 4571 σ. 548.—Μὴ λειτουργία ἐργοστασίου λόγῳ διακοπῆς συγκοινωνιῶν ἐκ σφοδροτάτης χιονοπτώσεως καὶ ἐντεῦθεν ἀδυναμίας ἐφοδιασμοῦ διὰ πρώτων ὑλῶν· ἀμέλεια λόγῳ μὴ δημιουργίας ἀποθεμάτων· ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ εἰς προσωπικόν, Γν. Σ. σ. 618.—Ἔκπτωσις ἐκ τοῦ μισθοῦ, κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ., κερδηθέντων ἀλλαχοῦ, ΝΖ σ. 1, Π 351 σ. 145.—Μὴ παροχὴ ἐργασίας ἀλλαχοῦ ἐκ δόλου· συνέπειαι, ΝΖ σ. 1.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 656 Α.Κ. ἐπὶ πραγματικῆς ὠφελείας τοῦ ἐκμισθωτοῦ· δὲν καθιστᾷ τοῦτον ὑπεύθυνον διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἐκ πταίσματός του μὴ ἐξευρέσεως ἐργασίας, Π 351 σ. 145.—Ἔνστασις συμψηφισμοῦ κερδηθέντων ἀλλαχοῦ· μὴ καθορισμὸς ἐργοδότου καὶ ποσοῦ ἀποκερδηθέντος· ἀορίστια, Π 351 σ. 145, Π 17947 σ. 301, Π 6888 σ. 951.— . . . ὁμοίως ἐν μὴ καθορισμῷ ὅτι εἰργάσθη κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν θὰ εἰργάζετο εἰς τὸν ἐργοδότην, Π 16041 σ. 366.— . . . ἀπαράδεκτον ἐπαγωγῆς ὅρκου ἐπὶ τοιούτου ἀορίστου ἰσχυρισμοῦ, Π 6888 σ. 951.—Εἰσπραξις ὑπὸ ἀπολυθέντος ταμειακοῦ ὑπαλλήλου συντάξεως παρὰ Ταμείου Συντάξεως· δὲν συνιστᾷ ὠφέλειαν ἐν τῇ ἐννοίᾳ ἄρθρ. 656 Α.Κ. καὶ δὲν ἐκπίπτεται ἐκ τοῦ μισθοῦ, Π 13730 σ. 1239.—Νόμιμοι τρόποι ἄρσεως ὑπερημερίας ἐργοδότου μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν, ΑΠ 170 σ. 471, ΑΠ 363 σ. 712, ΑΠ 490 σ. 1180, Π 62 σ. 1184. Βλ. καὶ λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. III ΣΤ').—Παῦσις ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ ἐπὶ ἄρσεως ὑπερημερίας καὶ δι' ἀποσβέσεως ἐνοχῆς διὰ νέας καταγγελίας, ΑΠ 170 σ. 471, ΑΠ 363 σ. 712, Εἰσαγ. σ. 998.—Ἄρσις ὑπερημερίας ἐὰν ὁ μισθωτὸς διαρκούσης τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου προσφερθῇ εἰς παροχὴν ὑπηρεσιῶν κατὰ μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἐπὶ μὴ τοποθετηθέντος ἀναγκαστικῶς ὡς δικηγόρου καὶ ἀξιοῦντος ἀνάθεσιν δικηγορικῶν ὑπηρεσιῶν, ΑΠ 323 σ. 707.—Παρεπόμεναι ὑποχρεώσεις ἐκ τῆς συμβάσεως· συνέπειαι μὴ ἐκπληρώσεως, ΝΖ σ. 1274.

ΣΤ'. Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας· κώλυμα παροχῆς ἐργασίας· ἀσθένεια κλπ.· δικαίωμα μισθοῦ (ἄρθρα 657 καὶ 658 Α.Κ.). —Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἕνεκα ἀσθενείας ἢ ἄλλης αἰτίας· τύχη συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρ. 5 § 3 ν. 2112). Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. II'α), ***Ἀπεργία.***—Κώλυμα παροχῆς ἐργασίας, ἀσθένεια μισθωτοῦ καὶ δικαίωμα μισθοῦ· ἔννοια ἄρθρων 657 καὶ 658 Α.Κ., Π 1394 σ. 137, Εἰσαγ. σ. 137, Π 1193 σ. 494, Ἐγχ. σ. 446, Π 7008 σ. 1050, Π 5701 σ. 1112, Π 71 σ. 1247.—Ἀδυναμία παροχῆς ἐργασίας ὑπὸ ἐργαζομένου καὶ ὑπερημερία ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχήν, ΝΖ σ. 1041.—Σκοπὸς ἄρθρων 657 καὶ 658 Α.Κ., Π 71 σ. 1247.—Ἀναγκαστικοῦ δικαίου αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658 Α.Κ., Π 1394 σ. 137.—Ἐφαρμογὴ ἐν ὑπάρξει ἀποδαίου καὶ ἀναπαιτίου κωλύματος πρὸς παροχὴν ἐργασίας (ἀσθενείας, ἀτυχήματος, αἰφνιδίας στρατεύσεως κλπ.), Π 1394 σ. 137. Ἐφαρμογὴ ἐπὶ ἀσθενείας καὶ παντὸς ἑτέρου κωλύματος, ὀφειλομένου εἴτε εἰς προσωπικὰς σχέσεις τοῦ μισθωτοῦ, εἴτε εἰς ἀντικειμενικὰς αἰτίας, Εἰσαγ. σ. 137.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρων 657 καὶ 658 καὶ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ κωλύματος ὑφίστατο ἡ σύμβασις· περιορισμὸς τῆς ἀξιώσεως μέχρι τῆς λήξεως τοῦ ὡρισμένου χρόνου, Π 1193 σ. 494.—Δικαίωμα ἅπαξ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ τῶν εὐεργετημάτων ἐκ τῶν ἄρθρ. 657 καὶ 658 Α.Κ., Γν. Σ. Ι.Κ.Α. σ. 446, πρβλ. Σημ. σ. 446. Contra: Δικαίωμα μισθοῦ καὶ ἐὰν οὐχὶ ἅπαξ, ἀλλὰ πλείονας φορὰς ἐκωλύθη ἕνεκα ἀποδαίου λόγου μὴ ὀφειλόμενου εἰς ὑπαιτιότητα αὐτοῦ νὰ ἐργασθῇ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους, Π 71 σ. 1247.—Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἕνεκεν ἐπανειλημμένων ἐντὸς τοῦ ἔτους κωλυμάτων· μόνος περιορισμὸς ἀξιώσεως μισθοῦ εἰς ἕνα μῆνα, ἐν ἐμφανίσει κωλύματος ἐν ἔτος μετὰ ἔναρξιν συμβάσεως καὶ εἰς ἥμισυ μῆνα, ἐὰν ἐπῆλθεν ἐντὸς τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ἀνεξαρτήτως λόγου ἐμφανίσεως τοῦ κωλύματος ἢ ἀριθμοῦ κωλυ

μάτων, Π 1894 σ. 137.—Ὑπάλληλος παραιτηθείς διά βελτίωσιν τῆς ὑπαλληλικῆς του καταστάσεως καί ἀμέσως προσληφθείς· ὑπολογισμός δι' ὑπερέτημα ἐκ τοῦ ἄρθρου 657 Α.Κ. μόνον τοῦ ἀπό τῆς παραιτήσεως καί ἐντεῦθεν χρόνου, Γν. Σ. Ι.Κ.Α. σ. 1016.—Ἔκπτωσις ποσῶν καταβληθέντων εἰς τόν ἐκμισθωτήν συνεπείᾳ τοῦ κωλύματος δυνάμει ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀσφαλίσεως, Π 1193 σ. 194, Π 71 σ. 1247.—Συμψηφισμός ληφθέντων ἐξ ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου ἕνεκεν ἀσθενείας, Π 5701 σ. 1112.—Ἀσθένεια μισθωτοῦ κατά διαρκειαν ἀδείας, ΝΖ σ. 54.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρων 657 καί 658 ἐπί τῶν πρό τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ. συμβάσεων ἐργασίας, ἐφ' ἅν οὐ δικαίωμα μισθοῦ ἐπί ἀνυπαιτίου κωλύματος παροχῆς ἐργασίας, Εἰσαγ. σ. 137, 249, 1247, ΑΠ 100 σ. 249, Π 8719 σ. 837.—Μεταβολή προσώπου ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 6 ν. 2112, μετά τήν εἰσαγωγήν τοῦ Α.Κ., ἐπί συμβάσεων πρό Α.Κ.· μή ἐπέλευσις διά τῆς μεταβολῆς νέας συμβάσεως, ἵνα ἔχουν ἐφαρμογήν τά ἄρθρα 657 καί 658 τοῦ Α.Κ., Π 8719 σ. 837.

Ζ'. *Ἐργασία πλέον τῆς συμφωνηθείσης· ἄρθρ. 659 Α.Κ.* Ὑποχρέωσις παροχῆς ἐργασίας πλέον τῆς συμφωνηθείσης, ἐάν παραστῇ ἀνάγκη, ΝΖ σ. 1274.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρ. 659 ἐπί τῶν πρό τοῦ Ἀστ. Κώδικος συμβάσεων, Γν. Σ. σ. 273.—Ἐφαρμογή ἄρθρ. 659 Α.Κ. ὅταν ἡ ἐπί πλέον ἐργασία δέν ἀπαγορεύεται, Εἰσαγ. σ. 21, Γν.Σ. σ. 273.—Ἀξίωσις μισθοῦ διά παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν πέραν τοῦ συμπεφωνημένου, ἄλλως εἰθισμένου νομίμου ὁρίου ἐργασίας· ἀξίωσις ἐπί ἀποζημιώσει κατά τάς ἐν ἄρθρῳ 904 Α.Κ. ἀρχάς ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· στοιχεῖα ἀγωγῆς, ΑΠ 656 σ. 22, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 21.—Ἀναζήτησις ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν ὑπέρ νομίμους ὥρας· ἄρθρα 659 καί 904 Ἀστ. Κώδικος, Π 8363 σ. 881.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ἄρθρ. 659 Α.Κ.· ἀνάγκη ἐργασίας πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἤ τῆς κατά τά συναλλακτικά ἤθη συνήθους· λ.χ. ἐξ αἰτίας μή προβλεφθείσης ἤ ἐξ ἐκτάκτου λόγου, οἷον ἀσθενείας ἄλλων ἐργαζομένων κλπ., Εἰσαγ. σ. 1246.—Ὕψος ἀμοιβῆς παρεχομένης κατ' ἄρθρ. 659 Α.Κ.· ὑπάλληλοι καταστημάτων παρέχοντες ἐπιτρεπτῶς κατ' ἄρθρ. 13 § 3 π. δ. 8/13.4.1932 πρόσθετον ἐργασίαν· οὐ δικαίωμα ηὐξημένης ἀμοιβῆς, εἰμή μόνον κατ' εἰδικήν συμφωνίαν, Γν. Σ. σ. 273.—Πρόσληψις ὑπηρετρίας κατ' οἶκον διά παροχήν ὑπηρεσιῶν εἰς ὡρισμένα κατά τήν σύμβασιν μέλη οἰκογενείας· προσθήκη βραδύτερον καί ἄλλων καί παροχή ὑπηρεσιῶν καί εἰς ταῦτα· δικαίωμα συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς κατ' ἄρθρ. 659 Α.Κ., Π 12984 σ. 1246, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 1246. Βλ. καί λ. *Ὑπερωρίαι.*

Η'. *Ὑποχρέωσις προνοίας (ἄρθρ. 660—662 Α.Κ.).* Ὑποχρέωσις προνοίας ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 660—662 Α.Κ., ΝΖ σ. 185.—Ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρός εὐπρεπῆ συμπεριφοράν πρός μισθωτόν ὡς ὑποχρέωσις προνοίας· παραβάσεις· ἀξίωσις ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρ. 914 Α.Κ. καί δικαίωμα ἐπισχέσεως ἐργασίας, Εἰσαγ. σ. 136.—Ὑποχρεώσεις ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἄρθρου 662 Α.Κ.· βλάβη μισθωτοῦ ἐκ παραβάσεως ὑποχρεώσεων τούτων· ὑποχρέωσις εἰς ἀποζημίωσιν κατ' ἄρθρ. 914 ἐπ. Α.Κ.· συντρέχον πταῖσμα μισθωτοῦ κατ' ἄρθρ. 300 Α.Κ.· παραγραφή ἀπαιτήσεων ἐκ δικαιοπραξίας κατ' ἄρθρ. 937 Α.Κ.· χρηματική ἱκανοποίησις δι' ἠθικήν βλάβην, Π 3732 σ. 771, Παρατ. σ. 753.

Θ'. *Ἐπισχέσεις ἐργασίας.* Ἐπισχέσεις ἐργασίας κατ' ἄρθρ. 325 Ἀστ. Κώδικος, ἐάν ὁ μισθωτός ἔχῃ κατά τοῦ ἐργοδότου ληξιπρόθεσμον ἀξίωσιν· ἐφαρμογή τούτου ἐπί τῶν μετά τήν εἰσαγωγήν τοῦ Α.Κ. καταρτισθεισῶν ἐνοχικῶν σχέσεων· διατάξεις προϊσχυσάντος δικαίου, Π 10041 σ. 935.—Ἐπί παραβάσεως ὑποχρεώσεως ἐργοδότου πρός εὐπρεπῆ συμπεριφοράν, Εἰσαγ. σ. 136.

Ι'. *Συμψηφισμός ἀντεκπαιτήσεως ἐργοδότου πρός μισθόν (ἄρθρ. 664 Α.Κ.)· κρατήσεις.* Ἔννοια ἄρθρου 664 Α.Κ., Π 2271 σ. 368.—Ἀναδρομική ἐφαρμογή, Π 6458 σ. 714.—Ἐπιτρεπτόν προτάσεως εἰς συμψηφισμόν ἀπαιτήσεως ἐργοδότου διά ζημίαν προξενηθεῖσαν ἐκ δολίας ἐνεργείας ἐργαζομένου ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς συμβάσεως· ἐκκρεμοῦσα μείωσις ἀποδόσεως μισθωτοῦ· ἐφαρμογή ἄρθρου 664 § 2 Α.Κ.· σχέσις ἄρθρ. 664 Α.Κ. πρός ἄρθρ. 8ε Δ/τος 24 7/21.8.1932, Γν. Σ. σ.297.—Ἐφαρμογή ἄρθρου 664 Α.Κ. προκειμένου περί μισθοῦ· ἀνεφάρμοστον ἐπί ἀποζημιώσεως ν. 2112 ἤ διά μή ληφθεῖσαν ἄδειαν, μή ἀποτελούσης μισθόν· ἐπιτρεπτόν συμψηφισμοῦ ἐπί τούτων, Π 16041 σ. 366, Π 1334 σ 368, Π 2271 σ. 368.—Ἐπιτρεπτόν συμψηφισμοῦ προκαταβολῶν μισθοῦ ἔστω καί ἄν ὁ μισθός εἶναι ἀπαραίτητος πρός διατροφήν τοῦ μισθωτοῦ καί τῆς οἰκογενείας του, Π 2271 σ. 368.—Συμψηφισμός εἰς ἀποδοχάς τοῦ παρανόμως ἰδιοποιηθέντος ὑπό τοῦ μισθωτοῦ ποσοῦ, μή ἀναγκαίου διά τήν συντήρησιν αὐτοῦ, ἔχοντος ἰδίαν περιουσίαν καί δυνατότητα νά δανείζῃ ἐνίοτε τήν ἐναγομένην, Π 1426 σ. 475—Κρατήσεις ἐκ τοῦ ἐργατικοῦ μισθοῦ ὑπέρ τρίτων καί βαρυνόμενοι δι' αὐτῶν, Π 1173 σ. 377.

ΙΑ'. *Παροχή ἀδείας (ἄρθρ. 666, 677 Α.Κ.).* Ἐφαρμογή ἄρθρ. 666 Α.Κ. διά τάς μισθώσεις μή ἐξηρτημένης ἐργασίας· εὐθύνη ἐργοδότου ἐπί μή παροχῆς ἀδείας, ΝΖ σ. 185.—Ἡ «παροχή κανονικῆς ἀδείας» ἄρθρ. 666 καί 667 Α.Κ., ΝΖ σ. 1161. Βλ. καί λ. *Ἄδεια μισθωτῶν.*—Παροχή ἐπί καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἀλευθέρου χρόνου πρός εὕρεσιν ἐργασίας· ἐφαρμογή ἄρθρου 677 Α.Κ., Π 5867 σ. 889, Π. 5364 σ. 943, ΝΖ σ. 1274.—Ἔννομοι συνέπειαι ἐκ τῆς παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 677 Α.Κ.· ἀποκατάστασις ζημίας καί οὐχί ἀγωγή ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 5867 σ. 889.—Ἄρνησις ἐργοδότου· ἁρμοδιότης πρός ρύθμισιν διαφορᾶς Δικαστηρίου κατ' ἄρθρ. 371 Α.Κ. καί ἐν κατεπειγούσῃ περιπτώσει τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν· καθορισμός τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἐλευθέρου χρόνου, Π 5364 σ. 943.

ΙΒ'. *Διάρκεια· συμβάσεις ὡρισμένου ἤ ἀορίστου χρόνου· ἔννοια· περιπτώσεις.*—Σύμβασις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου· ἔννοια, Π 82 σ. 141, ΝΖ σ. 852.—Σύμβασις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου· ἔννοια κατ' ἄρθρ. 669 Α.Κ., ΝΖ σ. 852.—Σχέσις ἐργασίας τῶν ἀναγκαστι-

κῶς κατ' ἀ.ν. 1836/1951 τοποθετουμένων· ὡρισμένου χρόνου· παραμονὴ μετὰ τὴν λῆξιν· μετατροπὴ εἰς ἀορίστου χρόνου, Π 15836 σ. 19, Εἰσαγ. σ. 18, ΑΠ 664 σ. 42, Γν. Σ. σ. 156.—Σύμβασις ἐργαζομένων εἰς ἐποχιακὰς ἐπιχειρήσεις· ὡρισμένου χρόνου· ἐργασία εἰς ἀλωνιστικὸν συγκρότημα, Π 82 σ. 141.—Σύμβασις ἐργασίας μὲ ὅριον ἡλικίας· ὡρισμένου χρόνου, Π 18204 σ. 253, Π 17947 σ. 301, ΑΠ 212 σ. 593, Π 1912 σ. 594, Π 3391 σ. 1114, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 592, 1113.—Ἀνανέωσις συμβάσεως ἐπ' ἀορίστου δι' ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας, Π 18204 σ. 253.—Καθορισμὸς ἐν συμβάσει ὁρίου ἡλικίας ὑπὸ τὴν ἔννοιαν παύσεως αὐτοδικαίως ἅμα τῇ συμπληρώσει, ἢ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταγγελίαν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν· χαρακτηρισμὸς συμβάσεως ὡς ὡρισμένου χρόνου, Π 7685 σ. 761, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 760, Προτ. σ. 765.—Παροχὴ ἐργασίας διὰ συμβάσεως ἀορίστου χρόνου· τροποποίησις διὰ ὀργανισμοῦ θέτοντος ὅριον ἡλικίας, μὴ γενομένη ἀποδεκτή, δὲν καθίσταται ἰσχυρά, Π 13973 σ. 1287, Εἰσαγ. σ. 1286.—Σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ δι' ἀνάγκας συνεργείων Δήμων· ὡρισμένου χρόνου, Π 6588 σ. 656, Π 14214 σ. 1305.—Πρόσληψις προσωπικοῦ ὑπὸ Δημοσίου δι' ἀνάγκας ἀεροπορικῶν ὑπηρεσιῶν· χαρακτὴρ σχέσεως· μὴ ἀναγκαία ἔγγραφος κατάρτισις, κατὰ παρέκκλισιν διατάξεων ν. ΣΙΒ', Π 9205 σ. 1178.—Καθορισμὸς χρόνου συμβάσεως πρὸς καταστρατήγησιν νόμων περὶ καταγγελίας, ΝΖ σ. 852.—Ἀλλεπάλληλοι διαδοχικαὶ συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου· ἔρευνα ἂν δικαιολογοῦνται ἐκ τῶν πραγμάτων ἢ ὑποκρύπτουν σύμβασιν ἀορίστου χρόνου πρὸς ἀποφυγὴν ὑποχρεώσεων ν. 2112, Π 2367 σ. 889, ΝΖ σ. 852, Π 9205 σ. 1178.—Ἐπιτρεπτὸν μετατροπῆς συμβάσεως ἀορίστου χρόνου εἰς ὡρισμένου χρόνου, ἐφ' ὅσον δὲν γίνεται πρὸς καταστρατήγησιν ν. 2112, Εἰσαγ. σ. 1286. Πρόσληψις προσθέτων φυλάκων· σύμβασις ἀορίστου χρόνου, Π 3230 σ. 370.—Ὡς πρὸς τὴν λύσιν συμβάσεων ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου βλ. κατωτέρω (παράγρ. ΙΔ'), ὡς καὶ τὰς λέξεις, ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας***, ***Νεοπολεμισταί***, ***Παλαιοὶ πολεμισταί***, ***Στράτευσις***, ***Συνδικαλιστικὰ στελέχη***, ***Τράπεζαι***.

ΙΓ'. ***Ἀνανέωσις (ἄρθρ. 671 Α.Κ.)***. Σωπηρὰ ἀνανέωσις συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου πέραν τῆς λήξεως αὐτῆς δι' ἀόριστον χρόνον κατ' ἄρθρ. 671 Α.Κ., Π 2367 σ. 889, Εἰσαγ. σ. 888.

ΙΔ'. ***Λύσις ἢ λῆξις· Θάνατος ἐργοδότου· καταγγελία· σπουδαῖος λόγος (ἄρθρ. 669, 672-675 Α.Κ.)***. Λύσις συμβάσεως διὰ θανάτου τοῦ ἐργοδότου καὶ ἀποζημίωσις μισθωτοῦ· ἄρθρον 675 Α.Κ.· ὑπαγωγὴ ἀξιώσεως εἰς διαδικασίαν ν. Γ'ΨΟΔ'· ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 675 ἐπὶ συμβάσεων μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ., Π 8364 σ. 936.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τοὺς νόμους 2112/1920, β.δ. 16 Ἰουλίου 1920, 118/1945, 3198/1955. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας***.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου: τοῦ ν. 2112, ΑΠ 212 σ. 593, Π 1912 σ. 594, Π 7685 σ. 761, Π 9205 1178.—... ὁμοίως τοῦ ἄρθρ. 8 ν. 3198/1955, Π 3403 σ. 427.—... ὁμοίως τῶν διατάξεων περὶ προστασίας παλαιῶν πολεμιστῶν, ΑΠ 212 σ. 593, Π 1912 594, Π 3391 σ. 1114.—... ὁμοίως τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 περὶ προστασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, Π 486 σ. 265.—Μὴ ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου τῆς προηγουμένης συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112, Π 18204 σ. 253, Εἰσαγ. σ. 888.—Λύσις συμβάσεως ἐργασίας δι' ἑκατέρωθεν καταγγελίας κατ' ἄρθρα 669 καὶ 672 Α.Κ., ΑΠ 482 σ. 1182.—Ἐξακολουθήσεις ἰσχύος συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου μέχρι καταγγελίας αὐτῆς, ἐπιφερούσης λύσιν διὰ τὸ μέλλον, Π 1689 σ. 306.—Ἐλευθέρα κατ' ἄρθρ. 669 Α.Κ. ἡ καταγγελία συμβάσεως ἀορίστου χρόνου, ἐκτὸς ἂν περιορισθῇ δυναμει νόμου ἢ συμφωνίας, οἷον ἀναγνωρίσεως μονιμότητος, ΑΠ 620 σ. 217.—Μισθώσεις ὑπηρεσιῶν ἀορίστου χρόνου· δικαίωμα ἑκατέρου ἀποτελεσθέντος νὰ ἀποστῇ τῆς συμβάσεως· προμήνυσις πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ εὐθύνης ἐξ ἀκαίρου διαλύσεως, ΑΠ 490 σ. 1180.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 669 Α.Κ. ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ΝΖ σ. 852.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 669 Α.Κ. ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, περὶ ὧν τὸ ν.δ. 2511/1953· ἐφαρμογὴ ν. 2112 καὶ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920, ΝΖ σ. 55.—Μὴ ἐφαρμογὴ ἄρθρου 669 Α.Κ. ἐπὶ μὴ συμπληρωσάντων δίμηνον ὑπηρεσίαν, Εἰσαγ. σ. 476.—Λῆξις συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ἅμα τῇ παρόδῳ τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου, ἢ ἐπὶ τῇ ἐκτελέσει τοῦ ὡρισμένου ἔργου, Π 486 σ. 265, Π 9205 σ. 1178.—Λύσις συμβάσεως μὲ ὅριον ἡλικίας, Π 18204 σ. 253, Π 17947 σ. 301, ΑΠ 212 σ. 593, Π 1912 σ. 594, Εἰσαγ. σ. 760, Π 7685 σ. 761, Π 3391 σ. 1114, Προτ. σ. 765.—Δικαίωμα καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἀπροθέσμως διὰ σπουδαῖον λόγον κατ' ἄρθρ. 672 Α.Κ., ΝΖ σ. 55, Π 886 σ. 255, ΝΖ σ. 1278.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 672 Α.Κ. ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας συνομολογηθεισῶν πρὸ Ἀστ. Κώδικος, Π 6458 σ. 714.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρ. 672 Α.Κ. ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ΝΖ σ. 55, Εἰσαγ. σ. 136, 713, ΝΖ σ. 531, 852.—Ἄδικος ἐπίθεσις ἢ βαρεῖα ὕβρις ἐργοδότου· λόγος καταγγελίας κατ' ἄρθρ. 672 Α.Κ., Εἰσαγ. σ. 136.—Ὕπαρξις σπουδαίου λόγου κατ' ἄρθρ. 672 Α.Κ. πρὸς λύσιν συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου πρὸ τῆς παρόδου αὐτοῦ, Π 886 σ. 255.—Σύμβασις διεπομένη ὑπὸ ὁρίου ἡλικίας καὶ μονιμότητος· καταγγελία εἰς προγενέστερον χρόνον μόνον διὰ σπουδαῖον λόγον ἐν τῷ κανονισμῷ ἀναφερόμενον, Π 17947 σ. 301.—Ἡ κατὰ τῆς ἀπολύσεως τῆς θέσεως ἐργασίας προστασία τοῦ ἀσθενοῦντος μισθωτοῦ, ΝΖ σ. 465 ἐπ., 530 ἐπ.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ συνεργείων Δήμων πρὸ τοῦ πέρατος διὰ σπουδαῖον λόγον κατ' ἄρθρ. 672 Α.Κ.· τοιαύτης ἡ κατάργησις συνεργείου ἐκλιπόντος τοῦ σκοποῦ, Π 6588 σ. 656.—Ἀπόλυσις ὑπαλλήλου πρὸ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου τῆς προειδοποιήσεως· ἰσχυρισμὸς ὑπάρξεως σπουδαίου λόγου δι' ἀπόλυσιν, Π 6458 σ. 714.—Διάσπασις συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου πρὸ τῆς λήξεως ἄνευ σπουδαίου λόγου κατ' ἄρθρ. 672 Α.Κ.· τοιαύτη

καὶ ὅταν οὐδεμία παραβίασις οὐσιωδῶν ὅρων τῆς συμβάσεως λαμβάνῃ χώραν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλ' ὀφείλεται εἰς τὸ συμφέρον τοῦ ἐργοδότου· ἀκυρότης καταγγελίας, Π 3814 σ. 1059.—Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου ἄνευ συνδρομῆς σπουδαίου λόγου· ἐφαρμογὴ τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἄρθρ. 6 § 1 ν. 3198/1955, Π 2679 σ. 596, Π 3687 σ. 942, Π 14214 σ. 1305, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 596, 1304.—Μὴ νόμιμος ἐπιδίκασις μισθοῦ λόγῳ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου κατὰ παράβασιν ἄρθρ. 672 Α.Κ., ἐφ' ὅσον ἡ ἀγωγὴ στηρίζεται ἐπὶ συμβάσεως ἀορίστου χρόνου καὶ ἀκυρότητος καταγγελίας κατὰ παράβασιν ν. 3198/1955 καὶ ἄρθρ. 281»Α.Κ., Π 14202 σ. 1311.— Δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρ. 673 Α.Κ. ἐὰν ὁ σπουδαῖος λόγος ὀφείλεται εἰς ἀθέτησιν συμβάσεως, ΝΖ σ. 1278.— Δικαίωμα εὐλόγου ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ κατ' ἄρθρ. 674 Α.Κ.· ἐπιδίκασις τοιαύτης, μὴ περιεχομένης σχετικῆς βάσεως ἐν τῇ ἀγωγῇ· συνέπεια, Π 6588 σ. 656. Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας· ἀδικαιολόγητος μετὰ τὴν ἀσθένειαν ἀποχή· θεώρησις συμβάσεως ὡς σιωπηρῶς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ καταγγελθείσης, Π 7008 σ. 1060. Βλ. ὡς πρὸς τὴν τύχην τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. Ι Γα).— Λύσις συμβάσεως μετὰ ναυάγιον πλοίου καὶ δικαιώματα ναυαγῶν, Π 459 σ. 800.

ΙΕ'. Πιστοποιητικὸν ἐργασίας (ἄρθρον 678 Α.Κ). Ὑποχρέωσις ἐργοδότου δι' ἔκδοσιν· ἄρθρον 678 Α.Κ.· μὴ ἐφαρμογὴ ἐπὶ συμβάσεων πρὸ κώδικος· κρίσις ἀγαθῆ ἐργοδότου· περιεχόμενον πιστοποιητικοῦ· χρόνος ἀσκήσεως δικαιώματος· διόρθωσις· ποιναὶ συνέπειαι, ΝΖ σ. 965.—Ἀγωγὴ περὶ χορηγήσεως πιστοποιητικοῦ περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας· περιεχόμενον τοῦ πιστοποιητικοῦ· προϋπόθεσις ἡ ὕπαρξις σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, Π 3171 σ. 1124, Παρατ. σ. 1124.—Σκοπὸς χορηγήσεως· χρόνος γεννήσεως ἀξιώσεως· ἀξίωσις καὶ ὅταν ὁ μισθωτὸς εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐργασθῇ πλέον, Παρατ. σ. 1124.

ΙΣΤ'. Παραίτησις ἀπὸ δικαιωμάτων (ἄρθρ. 679 Α.Κ.). Βλ. καὶ λ. ***Παραίτησις***.—Ἀκυρότης συμφωνίας περιοριζούσης τὰ ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ. δικαιώματα· ρήτρα συμβάσεως περὶ μὴ ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ καθ' ἃς ἡμέρας δὲν θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀπασχόλησις αὐτοῦ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐργοδότου καὶ μὴ δικαιώματος μισθοῦ· ἔννοια τῆς ρήτρας ταύτης καὶ κῦρος αὐτῆς, Π 2664 σ. 993.

Ἐργάται: Διάκρισις ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἐργατῶν· περιπτώσεις. Βλ. λ. ***Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί***.— Ἀνειδίκευτοι· ἔννοια· ἡμερομίσθια. Βλ. λ. ***Ἀνειδίκευτοι ἐργάται***.—Δήμων, Δημοσίου, συνεργείων κλπ.· φύσις σχέσεως, ὡς δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Βλ. λ. ***Δημοσίου δικαίου σχέσις***.— Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν· β.δ. 16.7.1920. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. ΙΣΤ').— Βιβλιάρια ὑγείας, ἐπαγγελματικά. Βλ. λ. ***Βιβλιάρια***.— Ἔκτακτοι Ο.Α.Π.· ἀμοιβαί, ΑΠ 595 σ. 216.—Ἔκτακτοι σανατορίου «Σωτηρία»· φύσις σχέσεως· ἀπόλυσις· ἀποζημίωσις, Π 886 σ. 255.— Κάτοχοι ἢ ἰδιοκτῆται ἀπαραιτήτων ἐργαλείων τέχνης ἢ ἐργασίας, ὡς κτῆται, λεμβοῦχοι, καραγωγεῖς, ἐργαζόμενοι αὐτοπροσώπως· ἁρμοδιον δικαστήριον ἐπὶ διαφορῶν, ΑΠ 148 σ. 318.— Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις μισθωτοῦ κατ' ἀ.ν. 1836/1951 ὡς ἐργάτου· ἀξιώσεις αὐτοῦ πρὸς χρησιμοποίησιν ὡς ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου· ἔλλειψις ὑπερημερίας ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχήν, Π 2542 σ. 423.— Ἐλεύθεροι ἐργάται Ο.Α.Π. ἀμειβόμενοι διὰ πολλαπλῶν ἡμερομισθίων· ἀνεφάρμοστον ὁ.ἀ. 8900/1946 (πρόσθετος ἀμοιβὴ Κυριακῆς)· παραγραφὴ ν. 3398/1955 συνταγματικότης, Π 639 σ. 140, ΑΠ 287 σ. 663.—Ἀσφάλισις· κατάταξις εἰς κλάσεις ἐργατῶν οἰκοδομῶν, Ἐγκ. Ι.Κ.Α. σ. 447, 448.—Ἀμοιβὴ δι' ἡμερομισθίου ἢ μισθοῦ καὶ αὐξήσεις διατ. ἀποφ. 2/1956, Γν. Σ. σ. 617. Τεχνῖται φωτογράφοι· ἀποδοχαί, Ἔγγρ. σ. 738.—Σχέσις βοηθῶν τεχνιτῶν πρὸς ἐπιχειρηματίας· στοιχεῖα συναφείας συμβάσεως ἐργασίας μεταξὺ βοηθῶν καὶ ἐπιχειρηματιῶν, ΑΠ 152 σ. 839.—Ἐργατοτεχνῖται νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων· ὧραι ἐργασίας, Π 8963 σ. 881. Βλ. τὰ λοιπὰ θέματα καὶ τὰς κατ' ἰδίαν κατηγορίας ἐργατῶν εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

Ἐργατικὰ ἀτυχήματα: Ἀνίσχυρον, κατ' ἄρθρ. 18 ν. 551 τῶν διατάξεων αὐτοῦ, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν σιδηροδρομικῶν ἑταιρειῶν· προϋποθέσεις τούτου· ἐπέλευσις ν. 408/1941 καὶ σχετικοὶ ὁρισμοὶ τούτου προσθήκη δι' αὐτοῦ νέας διατάξεως· ἰσχὺς ν.δ 408/1941, ὡς μὴ ἑρμηνευτικοῦ, κατὰ τὴν Σ.Π. 58/1945· τί δέον νὰ περιλαμβάνῃ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὸ ν.δ. 408/1941 πρὸς κατάλυσιν ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως ν. 551, ΑΠ 630 σ. 10.—Ἰσχὺς ν. 551 μετὰ εἰσαγωγὴν Ἀστ. Κώδικος· ἀνίσχυρον ἄρθρ. 18 ν. 551 προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν σιδηροδρομικῶν ἑταιρειῶν καὶ ὅροι πρὸς τοῦτο· ἐξαίρεσις μόνον ὡς πρὸς τοὺς ἄνω ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας δικαίωμα ἀποζημιώσεως ν. 551 εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἠσφαλισμένου εἰς εἰδικὸν Ταμεῖον, ἂν μὴ ἄλλως διὰ νόμου ὁρίσθη· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν, ΑΠ 203 σ. 479.—Ἀπαλλαγὴ ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 69 § 4 ν. 6298/1934, ἐὰν ὁ παθὼν ἔχῃ ὑπαχθῇ εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. καὶ ὡς ἐκ τούτου δικαιοῦται παροχῶν ἀσφαλίσεως· ἐπαναληψις διατάξεως ἐν ἄρθρ. 60 § 3 ν. 1846/1951· ὑπαγωγὴ (ἐποχρεωτικῶς εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. ἀνεξαρτήτως ἐγγραφῆς ἢ μὴ εἰς μητρῶα· ἀπαλλαγὴ ἐπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἐργοδότου εὐθύνης ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΑΠ 201 σ. 478. Παραγραφὴ ἀξιώσεως ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων· ἀξιώσεις παθόντος βαρείας κακώσεως (ἡμιπληγίαν, θραῦσιν σπονδυλικῆς στήλης κλπ.) ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· παραγραφὴ τριετὴς ἢ κοινή; Γν. Σ. σ. 512.— Ὀφειλομένη κατ' ἄρθρ. 3 § 2 ν. 551 ἀποζημίωσις ἐπὶ μερικῆς διαρκοῦς ἀνικανότητος· ἀναπροσαρμογὴ διὰ τῆς ὁ.ἀ. 50123/5059/1947, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὁ.ἀ. 40135/1949 ὁ-

μοίας· ὑπολογισμὸς μετ' αὐτὰς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, ΑΠ 290 σ. 661.— Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ ν. 551· ἀπαλλαγὴ ἐργοδότου ἐπὶ παθόντος ἠσφαλισμένου Ι.Κ.Α. κατ' ἄρθρ. 60 ἀν. ν. 1846/1951 ἐκτὸς τῆς ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου προκλήσεως τοῦ ἀτυχήματος· ὑποχρεώσεις ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἄρθρ. 662 Α.Κ.· εὐθύνη κατ' ἄρθρ. 914 Α.Κ. ἐπὶ ἀτυχήματος μὴ ἐμπίπτοντος εἰς ν. 551 καὶ προκληθέντος ἐκ παραβάσεως ἄρθρ. 662 Α.Κ.· συντρέχον πταίσμα μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 300 Α.Κ.· παραγραφὴ ἀπαιτήσεως ἐκ ν. 551· χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην, Π 3732 σ. 771.—Ἀποζημίωσις παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἐπέλευσις ἐξ ὑπαιτιότητος ξένου τῇ ἐπιχειρήσει προσώπου· ἔννοια ὅρου «τρίτος» τοῦ ἄρθρ. 16 ν. 551· ὑποκατάστασις δημοσίου εἰς δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις ἐργοδοτρίας ἑταιρείας· ἐπιλογὴ ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ν. 551· εὐθύνη δημοσίου προστήσαντος ὄδηγον· ἀσφάλισις ζωῆς τρίτου· δικαίωμα ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας κατὰ τρίτου ὡς ὑπαιτίου τῆς ζημίας· σωρευτικὴ εἰσπραξις ἀποζημιώσεων παρ' ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας καὶ παρὰ τοῦ τρίτου, Γν. Σ. σ. 873.—Ἐργατικὰ ἀτυχήματα εἰς ἠσφαλισμένους Ι.Κ.Α., ἀσχολουμένους προσκαίρως ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως, Ἔγκ. σ. 394.—Συνδρομὴ πραγματικῶν προϋποθέσεων δι' ἀπονομὴν ὑπὸ Ι.Κ.Α. συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα· δικαστικὸς ἔλεγχος διοικητικῶν πράξεων περὶ ἀπονομῆς ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, Π 4183 σ. 796.—Ἐφαρμογὴ τοῦ κανονισμοῦ περὶ τρόπου ὑπολογισμοῦ δαπανῶν Ι.Κ.Α. πρὸς περίθαλψιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὀφειλομένου εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου· περιπτώσεις παραλείψεως ἐργοδότου πρὸς ὑποβολὴν δηλώσεων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀνὰ πᾶσαν πρόσληψιν μισθωτοῦ περὶ τῆς παρ' αὐτῷ ἀπασχολήσεως, παραλείψεως ἐφοδιασμοῦ μισθωτοῦ δι' ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου κλπ., Ἔγκ. σ. 1252.—Ἔννοια ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου· διάκρισις ἀπὸ ἀνωτέρας βίας, Π 82 σ. 141, Π 351 σ. 145.—Ἐπὶ τῆς ἀναγκῆς ρυθμίσεως τῶν ἀποζημιώσεων τοῦ ν. 551, Ἀπόφ. σ. 640, 1096.—Ἀτυχήματα μεταλλευτῶν. Βλ. λ. *Ταμεῖα (μεταλλευτῶν)*.

Ἐργατικαὶ διαφοραί: *Α'. Γενικά.* Ἀποκλειστικὴ ἡ διαδικασία ν. Γ'ΘΟΔ', Π 16467 σ. 193, Π 7049 σ. 211, Εἰσαγ. σ. 988.—...καὶ ὑποχρεωτικὴ ἐκ λόγων δημοσίας τάξεως, Εἰσαγ. σ. 988.—Ἀνεπίτρεπτον εἰσαγωγῆς ἐργατικῶν διαφορῶν κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν, Π 136 σ. 989, Εἰσαγ. σ. 988.— Δυνητικὴ ἡ διαδικασία ν. Γ'ΘΟΔ' μόνον διὰ τὰς ἀπαιτήσεις ἐπαγγελματιῶν καὶ βιοτεχνῶν, τῶν ὑπαχθεισῶν δι' ἄρθρ. 15 ἀ.ν. 547/1937 εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην, Π 136 σ. 989.— Θεσπισις διαδικασίας ν. Γ'ΘΟΔ' πρὸς τὸ συμφέρον ἐργαζομένου καὶ ἐργοδότου, Π 136 σ. 989.— Ἐκδίκασις ἐργατικῶν διαφορῶν (σχεδιαζόμεναι δικονομικαὶ μεταρρυθμίσεις), Σημ. σ. 1272.

Β'. Ἔκτασις ἐφαρμογῆς τῆς διαδικασίας. Αὐτεπάγγελτος ἔρευνα ἀναρμοδιότητος, Π 136 σ. 989.—Ἐπιτρεπτὸν παρεκτάσεως ἀρμοδιότητος, μὴ ἀντιλέγαντος τοῦ παρισταμένου ἐναγομένου, Π 136 σ. 989.— Ἀμετάβλητον δικαιοδοσίας καὶ ἂν ὁ ἐνάγων εἶναι ἀλλοδαπός, Π 13491 σ. 1235.—Διαφοραὶ ἐκδικαζόμεναι κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 592 σ. 95, Π 16467 σ. 193, ΑΠ 280 σ. 651, ΑΠ 429 σ. 844, Π 3782 σ. 849, Π 8364 σ. 936, Π 7716 σ. 953, Π 13491 σ. 1235.— Ὑπαγωγὴ ἀξιώσεων φυσικοῦ προσώπου ἐκ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐπ' ἀμοιβῇ· ἀδιαφόρως ἂν ὁ πρὸς ὃν παρεσχέθη ἡ ἐργασία εἶναι νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ἀρκεῖ ἡ σύμβασις νὰ εἶναι ἰδιωτικοῦ δικαίου, ΑΠ 280 σ. 651.—Ὑπαγωγὴ ἀξιώσεων μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ διαδόχου του ὑποροεουσῶν ἀμέσως ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας· οὐχὶ καὶ ἀξιώσεως, ἥτις, καὶ ἂν συνδέηται πρὸς τὴν παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν, δὲν ἔχει βάσιν τὴν ἐργασιακήν, ἀλλ' ἄλλην σύμβασιν, οὐδὲ στρέφεται κατὰ τοῦ ἐργοδότου, ἀλλὰ κατὰ τρίτου προσώπου, ἀναλαβόντος τυχὸν τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ, Π 3782 σ. 849, πρβλ. Σημ. σ. 850.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ἐργατικῆς διαδικασίας ἡ ὕπαρξις ἀξιώσεως, πηγαζούσης ἐκ σχέσεως ἐργασίας, τοιαύτης δὲ καὶ τὴν σύμβασιν ἢ σχέσιν ἐργασίας, κατὰ βάσιν προϋποθετούσης καὶ ἀναφερομένης εἰς ὑποχρεώσεις καὶ παροχὰς δευτερευούσας καὶ παρεπομένας, ὡς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἔτι δὲ καὶ ἐξ ἀδικοπραξίας, ὅταν τελῶσιν ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν σχέσιν ἐργασίας, Π 8364 σ. 936, Π 16467 σ. 193.

Ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν: Ἀξιώσεων ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ΑΠ 655 σ. 29, Π 1867 σ. 206, ΑΠ 182 σ. 429, Π 104 σ. 603, ΑΠ 280 σ. 651, Π 8363 σ. 881, Π 7648 σ. 883, Π 2940 σ. 1004.—. . . διαφορῶν ἐξ ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν μετὰ τὸν ν. 1968/1944, ΑΠ 465 σ. 30, ΑΠ 171 σ. 443, Εἰσαγ. σ. 443.—...ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως μισθωτοῦ κατ' ἐργοδότου, παραλείψαντος τήρησιν διατυπώσεων ἄρθρου 9 ν. 118/1945, ΑΠ 655 σ. 45, Π 1647 σ. 182, πρβλ. Εἰρ. 3775 σ. 143, Εἰσαγ. σ. 44.—. . . ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας βάσει ἀρχῶν ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· ἄρθρον 2 § 6 ν. 2511/1953· στοιχεῖα ἀγωγῆς, Π 592 σ. 95, Π 16467 σ. 193, Π 136 σ. 989, Π 5744 σ. 1129.—Ἄκυροι ἢ μὴ συμβάσεις ἐργασίας· σχέσις ἐργασίας· ἔννοια. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. Β)—. . . ἀξιώσεως ἐξ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, στηριζομένης εἰς ἀρχὰς ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (ἄρθρ. 904 ἐπ. ΑΚ), Π 3732 σ. 771.—. . . ἀξιώσεων ἐξ ἀδικοπραξιῶν, ἐφ' ὅσον, τὴν σύμβασιν ἢ σχέσιν ἐργασίας κατὰ βάσιν προϋποθέτουσαι, ἀναφέρονται εἰς ὑποχρεώσεις καὶ παροχὰς δευτερευούσας καὶ παρεπομένας, ὧν συντελεῖται παράβασις, Π 16467 σ. 193, Π 8364 σ. 936.—. . . ἀξιώσεως μισθωτοῦ πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν διὰ μὴ χορήγησιν ἀδείας κατ' ἀ.ν. 539/1945, συνιστῶσαν ποινικὸν ἀδίκημα, Π 16467 σ. 193.— ... ἀξιώσεων ἐκ σχέσεως ἐργασίας κατὰ πτωχεύσαντος ἐργοδότου, Π 7049 πρ. σ. 211.—. . . ἀξιώσεως περὶ μισθοῦ κατόχων ἢ ἰδιοκτητῶν ἀπαιραιτήτων ἐργαλείων τέχνης ἢ ἐργασίας, θεωρουμένων ὡς ἐργατῶν κατ' ἄρθρ. 9 § 4 β.δ. 15.5.1920· ὑπαγωγὴ οὕτω καὶ ἀπαιτήσεως ὁδηγοῦ βενζινακάτου, ἐργαζομένου προσωπικῶς, ὑπὸ καθοδήγησιν καὶ ἐπιστασίαν ἐργοδότου διὰ μεταφοράς, ΑΠ 148

σ. 318.—. . . διαφορῶν ἐκ παραβάσεως ν. 751/1948 καὶ ἀ.ν. 1836/1951, ΑΠ 205 σ. 495, ΑΠ 136 σ. 378.—. . . διαφορῶν περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκεν ἀκύρου ἀπολύσεως ἀναγκαστικῶς προσληφθέντων, ἀδιαφόρως πρὸς νομικὴν φύσιν δημιουργηθείσης ἀναγκαστικῆς σχέσεως ἐργασίας, ΑΠ 205 σ. 495.—. . . ἀξιώσεως διὰ μισθοδοσίαν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πρὸς ἀναληψιν ὑπηρεσίας, ΑΠ 136 σ. 378.—. . . ἀξιώσεων ἐπαγγελματιῶν καὶ βιοτεχνῶν ἐκ τῆς παρεχομένης ὑπ' αὐτῶν ἐργασίας, ἰδιοσκευασμάτων ἢ εἰδῶν τοῦ καταστήματος των, ἐφ' ὅσον ὅμως τὰ τελευταῖα ταῦτα εἴδη κατεσκευάσθησαν ὑπὸ τούτων, Π 350 σ. 729, Π 136 σ. 989, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 729.—. . . ἀξιώσεων περὶ ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρ. 675 Α.Κ. ἐπὶ λύσεως συμβάσεως λόγῳ θανάτου ἐργοδότου, Π 8364 σ. 936. —. . . ἀγωγῆς διὰ καθιστερουμένους μισθοὺς κατὰ ἑταιρείας συσταθείσης μετὰ τοῦ ὀφειλέτου ἐργοδότου, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 479 Α.Κ., Π 3365 σ. 997.—. . . ἀναγνωριστικῆς ἀγωγῆς κατὰ Σ.Π.Α.Π. περὶ δικαιώματος τιμητικῆς προαγωγῆς ὡς πολεμιστοῦ τοῦ πολέμου 1940-1941, Π 2940 σ. 1004.—. . . διαφορῶν περὶ πληρωμῆς μισθῶν προσωπικοῦ κρατικῶν πλοίων, μὴ ὑπαγομένων εἰς ἁρμοδιότητα διοικητικῶν δικαστηρίων, Π 5744 σ. 1129.—. . . ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως διὰ παρασχεθείσας κατόπιν συμβάσεως ὑπηρετικῆς ἐργασίας ἀντὶ εὐλόγου ἀνταλλάγματος· (ἀνωνύμου συναλλάγματος παροχῆς ὑπηρεσιῶν), ΑΠ 566 σ. 1348, ΑΠ 429 σ. 844.—Δυνατὴ πρότασις πρὸς συμψηφισμὸν καὶ μὴ ἐκκαθαρισμένης ἀνταπαιτήσεως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 16041 σ. 366.

Μ ὴ ὑ π α γ ω γ ὴ ε ἰ ς ἐ ρ γ α τ ι κ ὴ ν δ ι α δ ι κ α σ ί α ν : Ἀξιώσεων ἐκ σχέσεως ἐργασίας δημοσίου δικαίου, Π 6587 σ. 724, Εἰσαγ. σ. 724, Π 8363 σ. 881.—Περιπτώσεις σχέσεων ἐργασίας δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου βλ. εἰς λ. ***Δημοσίου δικαίου σχέσις***.—. . . ἀξιώσεως ἐξ ἐξόδων ἐπιταγῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως, Π 2365 σ. 997.

*Γ'. **Ἁρμοδιότης κατὰ τόπον.*** Ἁρμοδιότης Πρωτοδίκου τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου ἢ ἐν τῷ ὁποίῳ παρεσχέθησαν ἢ ἔδει νὰ παρασχεθοῦν αἱ ὑπηρεσίαι ἢ καὶ τοῦ τόπου συνάψεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἐφαρμογὴν τῶν κοινῶν δικονομικῶν διατάξεων, Π 13491 σ. 1235, Π 7716 σ. 953.—Συμφωνία ἐν Αἰγύπτῳ παροχῆς ἐργασίας ἀντὶ δικαίας καὶ εὐλόγου ἀντιμισθίας· θάνατος ἐργοδότου, κληρονομηθέντος ὑπὸ ἀδελφοῦ του κατοίκου Βόλου· ἐκδίκασις διαφορᾶς ὑπὸ ἡμεδαποῦ δικαστηρίου καὶ δὴ τοῦ κατὰ ν. Γ'ΨΟΔ Πρωτοδίκου Βόλου· ἰσχυρισμὸς ἐναγομένου περὶ ἐλλείψεως δικαιοδοσίας Ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ΑΠ 429 σ. 844.

*Δ'. **Ἀγωγὴ· διάδικοι.*** Περιληπτικὴ ἔκθεσις πραγματικῶν περιστατικῶν· ὁρισμένων ἀγωγῆς, Π 136 σ. 989.—Δὲν ὑπάρχειται εἰς δικαστικὸν ἔνσημον, Π 136 σ. 989.—Ἀγωγὴ μισθωτοῦ κατὰ ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ συνδίκου καὶ ἀναγκαστικοῦ διαχειριστοῦ συνεργοδότας του καὶ ἐπιβοηθητικῶς ὡς ἐξακολουθήσαντος διὰ λογαριασμὸν τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν τὰς ἐργασίας· κῦρος δικογράφου· ἀπαράδεκτος ἀγωγὴ κατὰ συνδίκου δι' ἀπαιτήσεις μισθωτοῦ πρὸ τῆς πτωχεύσεως, Π 17564 σ. 212.—Ἀγωγὴ κατὰ πλειόνων μὴ συνδεομένων διὰ δεσμοῦ παθητικῆς ὁμοδικίας· συνέπειαι· κῦρος δικογράφου· ἀπόρριψις ὡς πρὸς μὴ ὁμόδικον, Π 17564 σ. 211.—Μὴ ἐφαρμογὴ διατάξεων ἄρθρων 70, 537 § 1 καὶ 201 § 1 Πολ. Δικ. κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ν. Γ'ΨΟΔ', συγχωρουμένης ἀγωγῆς πλειόνων μισθωτῶν καὶ ἄνευ συνδρομῆς ὅρων ὁμοδικίας ἄρθρ. 70 Π.Δ.· κρίσις περὶ ὑπάρξεως ἰδίου ἀμέσου συμφέροντος ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τῆς αὐτῆς αἰτίας, Π 999 πρβ. σ. 149, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 149.—Δικαίωμα παραστάσεως ἀνηλίκου, συμπληρώσαντος τὸ 14ον ἔτος, διὰ τὰς ἐκ τῆς παροχῆς ἐργασίας ἀξιώσεις του· νομιμοποίησις ἐπιτρόπου μητρὸς ἐν δίκῃ, Π 136 σ. 989.—Ἀμετάβλητον δικαιοδοσίας καὶ ἂν ὁ ἐνάγων εἶναι ἀλλοδαπός, ὅστις δύναται νὰ ἐναχθῇ ἢ ἐναγάγῃ ἡμεδαπὸν κατὰ τὰς περὶ δωσιδικιῶν διατάξεις· σύμβασις ἐργασίας ἐκτελεσθεῖσα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Αἰγύπτου, Π 13491 σ. 1235.

*Ε'. **Διαδικασία· ἐρημοδικία· ἰσχυρισμοί· ἀπόδειξις.*** Ἔρευνα κατ' οὐσίαν τῆς διαφορᾶς καὶ ἐπὶ ἐρημοδικίας διαδίκου, ΑΠ 402 σ. 897, Π 3308 σ. 998, Π 11636 σ. 1101.—. . . εἴτε τοῦ ἐνάγοντος, εἴτε τοῦ ἐναγομένου, Π 11636 σ. 1101.—. . . ὁμοίως ὑπὸ τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάζοντος Πρωτοδικείου, Π 11636 σ. 1101.—Ἐλευθερία δικαστοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν ν. Γ'ΨΟΔ'· ἀδέσμευτον ἀπὸ δικονομικῶν τύπων πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, ΑΠ 136 σ. 378, Π 16467 σ. 193, Σημ. σ. 1040.—Ἔννοια ἀπαλλαγῆς ἐργατικοῦ δικαστοῦ ἀπὸ δικονομικῶν τύπων, Π 999 σ. 149, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 149.—Ἀδέσμευτον καὶ τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάζοντος Πρωτοδικείου ἐκ τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 136 σ. 378.—Ἐπιτρεπτὸν προτάσεως συμψηφισμοῦ ἀνταπαιτήσεως ἐργοδότου κατ' ἀπαιτήσεως μισθωτοῦ, κρινομένης κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΝΖ σ. 353, Π 16041 σ. 366, Π 1334 σ. 368, Π 28 σ. 847. Ἀπαράδεκτον ἐνστάσεως παραγραφῆς μὴ προτεθείσης ἐγκαίρως κατ' ἄρθρ. 160 Πολ. Δικ. καὶ προτεινομένης κατ' ἔφεσιν, Π 136 σ. 989. —Διάκρισις ἁπλῶν ἐπιχειρημάτων καὶ αὐτοτελῶν ἰσχυρισμῶν, ΑΠ 496 σ. 1228.—Ἀνεπίτρεπτος καὶ εἰς τὸν δικαστὴν ἡ ὑποκατάστασις ὑπὸ τούτου εἰς τὰ προταθέντα ἑτέρων πραγματικῶν περιστατικῶν, ἔστω καὶ ἂν προέκυψαν ἐκ τῆς διαδικασίας, ἐφ' ὧν δὲν θεμελιοῦται τὸ ἐπίδικον δικαίωμα, ἀλλοιούμενον οὕτω κατὰ τὴν ἱστορικὴν καὶ νομικὴν αἰτίαν, Π 14202 σ. 1311.—Σχηματισμὸς πεποιθήσεως ἐκ παντὸς νομίμως προσκομισθέντος ἀποδεικτικοῦ στοιχείου, ΑΠ 371 σ. 822.—Ἀνυπόχρεον τοῦ κατὰ διαδικασίαν ν. Γ'ΨΟΔ' Πρωτοδίκου καὶ τοῦ κατ' ἔφεσιν Πρωτοδικείου πρὸς ἔκδοσιν προδικαστικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως, ΑΠ 371 σ. 822.—Ἐπιτρεπτὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν καὶ ἐνόρκων μαρτυρικῶν καταθέσεων ἐνώπιον συμβολαιογράφου ἢ Εἰρηνοδίκου καὶ ἄνευ κλητεύσεως ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ διαδίκου, ΑΠ 635 σ. 29 ἐπ., Π 16467 σ. 193, Π 2119 σ. 439, Π 45 σ. 768.—. . . καὶ ὑστέρως ληφθεισῶν, Π 16467 σ. 193.—Ἀνυπόχρεον ἐπιβολῆς ἐπαγομένου ὅρκου εἰς μὴ

παριστάμενον αὐτοπροσώπως διαδίκου, Π 17020 σ. 80, Π 10195 σ. 893, Π 6888 σ. 951, Π 34 σ. 1008.—. . . ἢ ὑπὸ μὴ αὐτοπροσώπως παρισταμένου διαδίκου, ΑΠ 421 σ. 781, Π 10195 σ. 893, Π 34 σ. 1008.—Ὑποχρεώσεις ἐπιβολῆς ἐπαγομένου ὅρκου, ἐφ' ὅσον παρίστανται οἱ διάδικοι αὐτοπροσώπως καὶ ἡ ἐπαγωγὴ γίνεται κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν καὶ ὄχι μεταγενεστέρως διὰ τῶν προτάσεων, Π 2119 σ. 439.—Ὑποχρέωσις δικαστοῦ παρόντων αὐτοπροσώπως τῶν διαδίκων δι' ἐπιβολὴν ἐπακτοῦ ὅρκου καὶ παραγωγὴ ἐκ τοῦ δοθέντος ὅρκου τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 367 Πολ. Δικ. ἀποτελεσμάτων' ἀμαχήτου τεκμηρίου, Π 34 σ. 1008.—Ἐπαγωγὴ ὅρκου κατ' ἄρθρ. 351 Πολ. Δικ. πρὸς ἀπόδειξιν ἀληθείας ἢ ἀναληθείας πραγματικῶν γεγονότων συγχεχρισένως καὶ σαφῶς ἐκτιθεμένων' ἀπαραδέκτων ἐπαγωγῆς ἐπὶ ἀορίστων ἢ ἀνυποστάτων ἰσχυρισμῶν, Π 6888 σ. 951.—Δυνατότης ἐλευθέρας ἐκτιμήσεως τῆς παραλείψεως τῆς δόσεως τοῦ τυχὸν ἐπιβληθέντος δικαστικοῦ ὅρκου, ὡς καὶ τοῦ δοθέντος, Π 10195 σ. 893.—Παραγωγὴ ἐκ τῆς δόσεως ἢ μὴ δόσεως τοῦ ὅρκου τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 355 καὶ 357 Πολ. Δικ. ἀμαχήτου τεκμηρίου, ὁσάκις ἐπεβλήθη ἐπακτὸς ὅρκος, ἀπαραδέκτου οὔσης καὶ τῆς ἐπὶ ψευδορκίᾳ ἀποδείξεως, Π 10195 σ. 893.—Χαρακτὴρ θεωρήσεως δικαστοῦ ὡς ἁπλῆς βεβαιώσεως καὶ οὐχὶ ὡς ἀποδεικτικοῦ μέσου αὐτοψίας, ΑΠ 496 σ. 1228.

ΣΤ'. Προτάσεις. Δικαίωμα τῶν διαδίκων ἡ κατάθεσις προτάσεων καὶ οὐχὶ ἀποκλειστικὸν μέσον ὑποβολῆς τῶν ἰσχυρισμῶν καὶ δηλώσεων αὐτῶν οὗ σκοπὸς νομοθετοῦνται ἡ διὰ μόνης τῆς ἀναγραφῆς ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀποδείξεις τῆς ὑποβολῆς τῶν ἰσχυρισμῶν, Π 28 σ. 847.—Παραδεκτὴ ὑποβολὴ ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ διὰ τῶν προτάσεων, εἰς ἃς ἀνεφέρθη ὁ διάδικος κατὰ τὴν συζήτησιν, Π 28 σ. 847.—Ἀπαράδεκτον μεταβολῆς βάσεως ἀγωγῆς δι' ἰσχυρισμοῦ κατὰ τὴν συζήτησιν μὴ περιεχομένου ἐν τῇ ἀγωγῇ, Π 14202 σ. 1311.

Ζ'. 'Απόφασις' προσωρινὴ ἐκ ἔλεσις. Παραδοχὴ κυρίας βάσεως ἀγωγῆς' ἄνευ ἀντικειμένου ἡ ἐπιβοηθητικὴ περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ΑΠ 635 σ. 29.—'Αναγραφὴ ἐκ γραφικῆς παραδρομῆς ἐν τῇ ἀποφάσει τίτλου ὡς ἀποφάσεως Εἰρηνοδικείου' ἐκτίμησις ταύτης ὡς ἀποφάσεως Εἰρηνοδικείου κατὰ ν. ΓΨΟΑ' καὶ ἀπόρριψις λόγου ἐφέσεως δι' ἀναρμοδιότητα, Π 136 σ. 989.—Κρίσις ἀποφάσεως ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς μισθωτοῦ ὡς ἡμερομισθίου δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν' ἀποτελεῖ συμπέρασμα δυνάμενον νὰ συναχθῇ οἰκοθεν ἐκ τῶν ἀποδείξεων κατ' ἄρθρ. 256 Πολ. Δικ., ΑΠ 496 σ. 1228.—Προσωρινὴ ἐπιλεκτὴ ἀποφάσεως' ἀναστολή. Βλ. λ. ***Προσωρινὴ ἐκτέλεσις.***—Ἀνυπόχρεων Πρωτοδικείου, ὡς ἐφετείου, δι' ἰδιαιτέραν μνείαν ἑκάστου τῶν ἐγγράφων καὶ λοιπῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὡς καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου θεωρήσεως κατὰ τὴν γενομένην παρ' αὐτοῦ αὐτοψίαν, ΑΠ 496 σ. 1228.

Η'. 'Ενδικα μέσα. Βλ. καὶ λ. ***'Αναίρεσις*** (Πολ. Δικ.), ***'Ανέλεγκτον. Εφεσις.***—Ἀνεπίτρεπτον ἀνακοπῆς εἰ μὴ μόναν ἐν περιπτώσει ἄκυρου ἐρημοδικίας' ὁμοίως καὶ ἐν περιπτώσει ἐρημοδικίας ἐκκαλοῦντος, ΑΠ 402 σ. 897.—Συνεκδίκασις ἐφέσεων λόγῳ συναφείας κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρ. 21 Πολ. Δικ., Π 28 σ. 847, Π 8363 σ. 881.—Ἔρευνα διαφορᾶς καὶ ἐν περιπτώσει ἐρημοδικίας ἐκκαλοῦντος, ΑΠ 402 σ. 897. 'Αντέφεσις' ὅροι παραδεκτοί' αὐτεπάγγελτος ἔρευνα, Π 3832 σ. 488, Π 136 σ. 989.—'Απαράδεκτον λόγου ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως διαδικασίας ν. ΓΨΟΔ' διὰ παραδοχὴν ὡς ἀληθῶν πραγμάτων περὶ ὧν δὲν διετάχθη ἀπόδειξις, ΑΠ 136 σ. 373

'Εργατικὴ 'Εστία: Β. δ. 4.2/11.6.1954 περὶ σκοποῦ, διοικήσεως καὶ λειτουργίας Ε.Ε.' προσβολὴ δι' αἰτήσεως ὑπὸ Γ.Σ.Ε.Ε.' ἔννομον συμφέρον' ἔκδοσις τοῦ Δ/τος βάσει ἐξουσιοδοτήσεως ἄρθρ. 26 ν. δ. 2626/1953 γενικῆς καὶ ἀορίστου' ἀκυρωσις, ΣΕ 1565 σ. 7.—Δικαίωμα ἀδείας εἰς χρῆμα διὰ μὴ λῆψιν τοιαύτης ἐξ ἱπτησιακῶν λόγων' περικοπὴ ἀποδοχῶν μετὰ τὸν ν. 3467/1955' ἐπὶ τίνος προσωπικοῦ τῆς Ε.Ε. ἐφαρμόζεται' ἰσχύς δ. ἀ. 58956/1956, Γν. Σ. σ. 452.

'Εργατικὴ κατοικία: Βλ. λ. ***Κατοικία ἐργατική.***

'Εργατικὸν δίκαιον. 'Εργατικὴ νομοθεσία καὶ νομολογία, 'Επιστ. σ. 1040.

'Εργοδόται: Βλ. καὶ λ. ***'Αναγκαστικὴ διαχείρισις, 'Αποδοχαί*** (παράγρ. Ε'), ***'Εργασίας σύμβασις*** (παράγρ. Δ', Ε' κλπ.), ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** παράγρ. Ι Ε', ΙΙΙ Ζ'), ***Πειθαρχία, Σιράτευσις*** (παράγρ. 3).—Διευθυντικὸν δικαίωμα, ΑΠ 109 σ. 358, ΝΖ σ. 817, ΑΠ 365 σ. 828, Εἰσαγ. σ. 827.—'Επὶ συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων' τίς ἐργοδότης· θέσις Κ.Τ.Ε.Α., ΑΠ 144 σ. 319.—'Εννοια ἐργοδότου ὑπευθύνου ἐναντι Ι.Κ.Α. διὰ καταβολὴν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν' ἐργολαβία καθαριότητος Δήμων' τίς ἐργοδότης, Γν. Σ. σ. 396.—'Εκτασις εὐθύνης ἐργοδότου ἐξ ἀδικοπραξίας, ΝΖ σ. 753.—Παροχὴ ἐργασίας εἰς πλείονας ἐργοδότας καὶ δῶρον ἑορτῶν, 'Εγγρ. σ 808.—'Αναληψις ὑποχρεώσεων ἐργοδότου ὑπὸ τρίτου καὶ ἐργατικὴ διαδικασία, Π 3782 σ. 849.—Θάνατος ἐργοδότου' συνέπειαι· ἐργατικὴ διαδικασία, Π 8364 σ. 936.

'Εργολαβία: Βλ. λ. ***"Εργα, Μίσθωσις ἔργων.***

'Εργοστάσια: Βλ. καὶ λ. ***Βιομηχανίαι, 'Αεροπλάνων Κρατικὸν 'Εργοστάσιον.*** 'Αποδοχαὶ ἠλεκτροτεχνικοῦ προσωπικοῦ, Π 15386 σ 23.—Θερμαστὴς ἀτμολέβητος' χαρακτηρισμὸς ὡς ἐργάτου, ΑΠ 149 σ. 360.—Βιομηχανικὰ σιδηρουργίας' ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ, Π 18491 σ. 480.—Μὴ λειτουργία ἐπὶ διήμερον λόγῳ ἀδυναμίας ἐφοδιασμοῦ διὰ πρώτων ὑλῶν συνεπείᾳ διακοπῆς συγκοινωνιῶν ἐκ σφοδροτάτης χιονοπτώσεως' ὑποχρεώσεις καταβολῆς μισθοῦ, Γν. Σ. σ. 618.

'Ερημοδικία: Βλ. λ. ***'Ανακοπή, 'Εργατικαὶ διαφοραί*** (παράγρ. Ε'). 'Εν διαδικασίᾳ ν. 3514, Π 2247 σ. 650.

'Ερμηνεία: Αὐθεντικὴ ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως δι' ἀποφάσεων διοικ. διαιτ. δικαστηρίων καὶ συνταγματικαὶ διατάξεις, ΑΠ 303 σ. 670.—Αὐθεντικὴ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὑπὸ διοικ. διαιτ. δικαστηρίου, ΑΠ 303 σ. 670.

ΣΕ 1813 σ. 1331.—Αὐθεντική νόμου· ἔννοια ἄρθρ. 26 Συντάγματος διάταξις σαφὴς καὶ ἀναμφίβολος· ἰσχὺς ἑρμηνευτικῆς αὐτῆς διατάξεως ὡς νέου κανόνος δικαίου ἄνευ ἀναδρομικῆς ἰσχύος, Α.Π. 406 σ. 898, ΑΠ 537 σ. 1280.—Αὐθεντική δι' ἐγκυκλίου, Γνμδ. νμθ. σ. 929.

Ἑστία Ἐργατική: Βλ. λ. *Ἐργατικὴ Ἑστία*.

Ἑστιατόρια: Ἀποδοχαὶ «λαντζέρη», Π 3330 σ. 432, Ἔγγρ. σ. 807.—Κατάταξις εἰς κλάσεις μισθωτῶν, Ἔγκ. σ. 441.—Νόμιμοι ὧραι μαγείρων ἑστιατορίων, ζυθεστιατορίων, μαγειρείων καὶ οἰνομαγειρείων· ὑπερωριακὴ ἐργασία· ἀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου, Π 8309 σ. 891.—Μάγειροι· βιβλιάρια ὑγείας καὶ κανονικὴ θεώρησις· ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας μετὰ στερουμένου, Π 2462 σ. 1350.

Ἑταιρεῖαι: Νόμιμος ἄσκησις ἀγωγῆς κατὰ ἀμορρύθμων μελῶν ἀτομικῶς· μὴ ἀναγκαία διωξις προηγουμένως τῆς ἑταιρείας, Π 1236 σ. 94.—Σύστασις ἑταιρείας μετὰ ὀφειλέτου ἐργοδότου καὶ συνέχισις ἐπιχειρήσεως· εὐθύνη νέας ἑταιρείας διὰ καθυστερουμένους μισθούς· ἐργατικὴ διαδικασία, Π 3365 σ. 997.—Χένρυ Μπόϋτ· ἀσφάλισις προσωπικοῦ εἰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 1020.—Τὰς κατ' ἰδίαν ἑταιρείας βλ. εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

Ἑφεδροι: Βλ. λ. *Ἀνάπηροι, Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις*.—Χρόνος εἰσόδου εἰς ἐφεδρείαν προστατῶν οἰκογενειῶν, Ἔγγρ. σ. 326.

Ἔφεσις: Βλ. καὶ λ. *Ἐργατικαὶ διαφοραὶ* (παράγρ. Η, Ε).—Κατ' ἀπόφασιν Εἰρηνοδικείου ἐπὶ μικροδιαφορᾶς· ὑπογραφὴ ὑπὸ διαδίκου, ΑΠ 655 σ. 45.—Προβολὴ νέου ἰσχυρισμοῦ τὸ πρῶτον παρ' ἐφετείῳ παραδεκτὸς ἐν μὴ προβολῇ τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 747 Π.Δ. ἀπαραδέκτου, Π 3405 σ. 472.—Ἀντιφέσεις· ὅροι παραδεκτοῦ, Π 3832 σ. 488, Π 136 σ. 989.—Ἰσχυρισμὸς περὶ ἀποδοχῆς ἀποφάσεως καὶ ἀπαραδέκτου ἐφέσεως διὰ τῆς πληρωμῆς μετὰ τὴν ἄσκησιν ἐφέσεως τῆς ἐπιδικασθείσης δικαστικῆς δαπάνης· ἔννοια ἄρθρων 750, 486 καὶ 488 Πολ. Δικ., Π 1806 σ. 784.—Κατ' ἀποφάσεων Διοικ. Συμβουλίου Ταμείου Μεταλλευτῶν· προθεσμία· ἀφετηρία, ΑΠ 335 σ. 794.—Ἀπαράδεκτος ἐπὶ τελεσιδίκων ἀποφάσεων· τελεσιδικία ἐξ ἀποδοχῆς· ρητὴ ἢ σιωπηρὰ ἀποδοχὴ ἐκτελέσεως ἀποφάσεως ὑπὸ νικήσαντος διαδίκου διὰ κοινοποιήσεως ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμήν· συναγωγὴ παραιτήσεως ἐφέσεως ἄνευ σημασίας ἢ ἐπιφυλαξεως παντὸς δικαιώματος, Π 6525 σ. 952.—Ἐπαναφορὰ πραγμάτων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐξαφανισθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν κατ' ἄρθρ. 766 Α Πολ. Δικ., ΑΠ 444 σ. 954.—Ἀοριστία λόγου ἐφέσεως· ἀπαραδέκτου, Π 8636 σ. 1011.—Ἄσκησις ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως μὲ κυρίαν καὶ ἐπιβοηθητικὴν βάσιν στρεφομένην κατὰ τῆς δεχθείσης τὴν κυρίαν βάσιν διατάξεως· ἐξουσία Ἐφετείου, ΑΠ 480 σ. 1173.—Παράβολον κατ' ἄρθρ. 772 Πολ. Δικ.· μὴ ἀπαλλαγὴ Δήμων, ΑΠ 494 σ. 1187.—Ἀνυπόχρεον Πρωτοδικείου, ὡς ἐφετείου, δι' ἰδιαιτέραν μνείαν περὶ ἑκάστου τῶν ἐγγράφων καὶ τῆς θεωρήσεως κατὰ τὴν αὐτοψίαν, ΑΠ 496 σ. 1227.—Ἐπιστροφὴ ἀχρεωστήτως καταβληθέντων δυνάμει ἐξαφανιζομένης δικαστικῆς ἀποφάσεως· αἰτησις· τρόπος ὑποβολῆς, Π 3064 σ. 421, Π 7012 σ. 1057, Π 12722 σ. 1342, ΑΠ 634 σ. 323.—Εὔλογος ἀμφιβολία ὡς πρὸς ἔκβασιν δίκης· συμψηφισμὸς δικ. δαπάνης ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν, Π 3064 σ. 421.—Ἐφαρμογὴ ν. 4328/1955 περὶ παραγραφῆς ἀξιώσεων ἐργατῶν Ο.Α.Π. καὶ παρ' Ἐφέταις, Π 639 σ. 440.—Ἀναστολὴ ἐκτελέσεως ἀποφάσεως μετ' ἄσκησιν ἐφέσεως. Βλ. λ. *Προσωρινὴ ἐκτέλεσις*.

Ἐφημερίδες: Χαρακτηρισμὸς λινοτύπου ὡς ἐργάτου, ΑΠ 151 σ. 359.

Ἐφημερὶς Κυβερνήσεως: Βλ. λ. *Νόμος*.

Ἐφόδια ἐξωτερικοῦ: Προσωπικὸν Ἀγροτικῆς Τραπέζης δι' Ὑπηρεσίαν Ἐφοδίων Ἐξωτερικοῦ. Βλ. λ. *Τράπεζαι (Ἀγροτική)*.

Ζ

Ζαχαροπλαστεῖα: Ὧραι ἐργασίας ἐργαζομένων εἰς ἐν γένει ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς· ἔννοια διατάξεως π.δ. 27.6/1.7.1932· δ.ἀ. 15103/1170/1951 περὶ δεκαώρου ἐργασίας· ἀκυρότης λόγῳ ὑπερβάσεως νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, Π 16257 σ. 455.—Κατάταξις εἰς κλάσεις μισθωτῶν, Ἔγκ. Ι.Κ.Α. σ. 444.—Βιβλιάρια ὑγείας· ἐλλείψις· ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας· ἐφοδιασμὸς ὕστερον· συνέπειαι, Α.Π. 293 σ. 650.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ μισθωτοῦ ἡλικίας 18 ἐτῶν καὶ μὲ προϋπηρεσίαν ἑνὸς ἔτους εἰς ἐργαστήριον παρασκευῆς γλυκισμάτων καὶ ζαχαροπλαστεῖον ἄνευ βιβλιαρίου ὑγείας· ἀκυρότης συμβάσεως· ἀποδοσις ὠφελείας· ὑπολογισμὸς βάσει ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ΑΠ 427 σ. 835.—Κατώτατον ὅριον βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ σερβιτόρου ζαχαροπλαστείου α' κατηγορίας· ἀμοιβὴ κατὰ Κυριακάς, Ἔγγρ. σ. 853.

Ζημίαι: Βλ. λ. *Ἀδίκημα* (Ἀστ.), *Ἀποζημιώσεις, Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. Ι), *Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. ΙΔ').

Ζυθεστιατόρια: Βλ. λ. *Ἑστιατόρια*.

Ζωγράφοι: Ἐργασία σιγουρίσματος μακετῶν· ὑπαλληλική, ΑΠ 543 σ. 1357.

Η

Ἠθικὴ βλάβη. Βλ. λ. *Ἱκανοποίησις χρηματική*. Ἐκ μονομεροῦς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. ΙΔ).

Ἠλεκτρικαὶ ἐπιχειρήσεις: Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα* (παράγρ. 5).—Ἠλεκτροτεχνῖται· βοηθοὶ· χαρακτήρ· ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἐτ. Μεταφορῶν, ΑΠ 215 σ. 539.—Μὴ ἐφαρμογὴ νόμου περὶ ἐλέγχου νομιμοφροσύνης, Π 5833 σ. 1126.

Ἠλεκτροτεχνῖται: Βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργοστασίων· ἀποδοχαί, Π 15386 σ. 23.—Τινες κατὰ τὸ ν. δ. 381/1947 χαρακτηριζόνται ὡς ἰδιωτ. ὑπάλληλοι· διάκρισις βοηθῶν· ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., ΑΠ 245 σ. 539.—Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Τσιμέντων· ἐργαζόμενοι νύκτας, Κυριακάς, ἑορτάς, ἀργίας· συνν-

πολογισμός προσαυξήσεων εἰς ἀποδοχὰς ἀδείας, Γν.Σ. σ. 1202.

Ἡλικία: Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου Ι.Κ.Α. δι' ἀπονομὴν συντάξεως· διατάξεις ἄρθρ. 10 ά.ν. 1846/1951, 28 ν.δ. 2698/1953, 4 ν.δ. 3083/1954, Π 16760 σ. 85, ΑΠ 541 σ. 150, ΑΠ 549 σ. 151, ΑΠ 552 σ. 153, ΑΠ 207 σ. 427, Π 17347 σ. 499, Ἔγγρ. σ. 616, Γν.Σ. ΙΚΑ σ. 616.—Λόγος ἀπολύσεως μισθωτοῦ ἵνα λάβῃ σύνταξιν, ὡς συμπληρώσας ὅριον ἡλικίας· ἀποζημίωσις διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν, Π 731 σ. 198.—Σύμβασις μὲ ὅριον ἡλικίας· χαρακτὴρ ὡς ὡρισμένου χρόνου, Π 18204 σ. 253, Π 17947 σ. 301, Εἰσαγ. σ. 592, Π 7685 σ. 761, Π 3391 σ. 1114.—...αὐτοδικαία λύσις ἅμα συμπληρώσει ὁρίου· παροχὴ ἐργασίας μετὰ συμπλήρωσιν· ἀνανέωσις ἐπ' ἀόριστον· ὑστέρα ἀπόλυσις· μὴ ὑπολογισμὸς προηγουμένης συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου δι' ἀποζημίωσιν ν. 2112, Π 18204 σ. 253.—Ἔξοδος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἐλαττώσεως ὁρίου ἡλικίας προσωπικοῦ Ἀνων. Ἑταιρειῶν καὶ δικαίωμα συντάξεως κατ' ἀ. ν. 959/1937 καὶ εἰδικαὶ διατάξεις περὶ τραπεζιτικῶν ν. δ. 2510/1953, ΑΠ 369 σ. 751.—Κανονισμὸς καταστάσεως ὑπαλλήλων Τραπέζης Ἑλλάδος· λύσις συμβάσεως διὰ συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας· δικαίωμα κατ' ἄρθρ. 45 κανονισμοῦ τροποποιήσεως αὐτοῦ, ἐπομένως καὶ μειώσεως δι' ἀποφάσεως Γεν. Συμβουλίου Τραπέζης, Π 7685 σ. 761.—Ἔξοδος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλου Τραπέζης Ἑλλάδος πρὸ συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας κατ' ἐφαρμογὴν συμβάσεως καὶ παροχαί, ΑΠ 341 σ. 796.—Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας συμπληρωσάντων 65ον ἔτος· ἡμερομηνία γεννήσεως· καθορισμὸς ἡλικίας ἀνηλίκων δι' ὑπαγωγὴν εἰς ἀσφάλισιν, Ἔγγρ. σ. 904.—Ἀνεφάρμοστον προστασίας ἐφέδρων παλ. πολεμιστῶν ἐπὶ λύσεως σχέσεως λόγῳ συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας καθορισμένου δι' ὀργανισμοῦ, Π 3391 σ. 1114, ΣΕ 1349 σ. 1198.—Ὅριον ἡλικίας προσωπικοῦ τῶν εἰς ἁρμοδιότητα Ὑπ. Δημ. Ἔργων ὑπαγομένων Νομ. Προσώπων Δ.Δ., ἐν οἷς καὶ ἡ Ἐλευθέρα Ζώνη καὶ Λιμὴν Θεσσαλονίκης, ΣΕ 1349 σ. 1198.—Τροποποίησις ἀρχικῆς συμβάσεως διὰ καταρτισθέντος ὑπὸ ἐπιχειρήσεως ὀργανισμοῦ, θέτοντος ὅριον ἡλικίας· μὴ ἰσχυρὰ ἐν μὴ ἀποδοχῇ ὑπὸ μισθωτοῦ· μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐπὶ ἰσχύν ν. 3198/1955· συνέπειαι, Π 13973 σ. 1287.

Ἡμερομίσθια: Βλ. καὶ λ. *Ἀποδοχαί*, *Ἑορταί*.—Ἀνειδικεύτων ἐργατῶν, Π 15386 σ. 23, Π 1806 σ. 784, Ἔγγρ. σ. 807.—Μαθητευομένων, Π 15386 σ. 23.—Μείωσις λόγῳ μὴ ἀναλόγου ἀποδόσεως ἐργατῶν, Γν.Σ. σ. 297.—Ἐργαζομένων εἰς δημόσια ἔργα, Π 1763 σ. 313.—Χαρτόσημον ἀποδείξεων· τίνα βαρύνει, Γν.Σ. σ. 395.—Ἠλαττωμένη ἀπασχόλησις καὶ ἡμερομίσθιον, Ἔγγρ. σ. 807.—Μαθητευομένων μοδιστῶν, Ἔγγρ. σ. 808.

Ἡμερομίσθιοι: Βλ. λ. *Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί*.

Θ

Θάνατος: Ἐργοδότου· τύχη συμβάσεως ἐργασίας· ἀξιώσεις ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρ. 675 Α.Κ.· ἐφαρμογὴ ἐπὶ συμβάσεων μετ' εἰσαγωγὴν Α.Κ.· ἐργατικὴ διαδικασία, Π 8364 σ. 936.

Θέατρα: Κατάταξις μισθωτῶν εἰς κλάσεις, Ἔγκ. Ι.Κ.Α. σ. 441.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν θεάτρου· ὅρος ὑποχρεωτικῆς ἀπασχολήσεως μελῶν Σωματείου Ἑλλήνων Τεχνιτῶν Θεάτρου μὲ ἐπαγγελματικὸν βιβλιάριον· ἀκύρωσις ἄρθρ. 6 § 2 ν.δ. 3083/1954· κατάργησις τούτου δι' ἄρθρ. 42 ν. 3239/1955· μὴ ἀναβίωσις κύρους τοῦ ὅρου, Π 7727 σ. 775.

Θεραπείας αἴτησις: Βλ. λ. *Αἴτησις θεραπείας*.

Θερμασταί: Ἀτμολέβητος· χαρακτηρισμὸς ὡς ἐργατῶν, ΑΠ 149 σ. 360.

Θυρωροί: Σύμβασις ἐργασίας θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων· κανονισμὸς δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων (11.3.1939)· ποιναί, ΝΖ σ. 513.—Ἀποδοχαὶ θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων, Ἔγγρ. σ. 738.— Καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας εἰς κανονισμόν· ἐφαρμογὴ μόναν ἐπὶ θυρωρῶν· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ νυκτοφυλάκων πολυκατοικιῶν, Π 6616 σ. 1012.

Ι

Ἰατροί: Νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων κλπ.· καθορισμὸς ἐλαχίστων ὁρίων μισθοῦ ἢ ἀμοιβῆς δι' ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας κατόπιν γνωμοδοτήσεως Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς κατ' ἀ.ν. 1843/1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ ν. 2049/1952· οὕτω καὶ μετὰ ν. 3239/1955· νόμιμος σύνθεσις Ἐπιτροπῆς· ὁρισμὸς Πρωτοδίκου ὡς Προέδρου ὑπὸ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης· ἀκύρωσις ἀποφάσεως μετὰ γνωμάτευσιν Ἐπιτροπῆς μὴ νομίμως συγκροτηθείσης, ΣΕ 418 σ. 382.— Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 390, 509, 615, 1138.

Ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια. Βλ. λ. *Ἐκπαιδευτήρια ἰδιωτικά*.

Ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι. Βλ. λ. *Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί*.

Ἰδιωτικὸν διεθνὲς δίκαιον: Λύσις συμβάσεως μετὰ ναυάγιων πλοίου καὶ δικαιώματα ναυαγῶν ἐφαρμοστέον δίκαιον κατ' ἄρθρ. 25 Α.Κ., Π 459 σ. 800.—Συμφωνία ἐν Αἰγύπτῳ παροχῆς ἐργασίας ἀντὶ δικαίας καὶ εὐλόγου ἀντιμισθίας· θάνατος ἐργοδότου κληρονομηθέντος ὑπὸ ἀδελφοῦ κατοίκου Βόλου· ἐκδίκασις ἀγωγῆς ὑπὸ ἡμεδαποῦ δικαστηρίου· προξενικὰ καὶ μικτὰ δικαστήρια· τύχη μετὰ σύμβασιν Μοντρεαί, ΑΠ 429 σ. 844.—Ἐφαρμοστέον δίκαιον ἐπὶ ἐνοχῶν ἐκ συμβάσεων, Π 6138 σ. 962.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἐκτελεσθείσης ἐν Αἰγύπτῳ· ἐφαρμοστέος νόμος ΤΗΑ' (ἄρθρ. 6) διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν κανόνων τοῦ ἰδιωτικοῦ διεθνοῦς δικαίου, τῶν διεπόντων τὴν πρὸ τοῦ Α.Κ. ἐνοχικὴν σχέσιν· Αἰγυπτιακὸν δίκαιον καὶ ν. 2112, Π 13491 σ. 1235.

Ἰδιωτικοῦ δικαίου σχέσις. Βλ. λ. *Δημοσίου δικαίου σχέσις*.

Ἱδρύματα: Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*, *Νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα*, *Ραδιοφωνία*.

Ἱερυμένοι: Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 159.

Ἱκανοποίησις χρηματική: Διὰ μὴ χορήγησιν ἀδείας, Π 17252 σ. 192, Π 16467 σ. 193, Π 9687 σ. 945.—Δι' ἠθικὴν βλάβην ἐπὶ ἀθετήσεως ὑποχρεώσεως ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἄρθρου 662 Α.Κ., Π 3732 σ. 771.

Ἱκανότης δικονομική: Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς διαχειρίσεως. Βλ. λ. *Ἀναγκαστικὴ διαχείρισις*.—Κατ' ἄρθρ. 74 Πολ.Δικ. ἐμφανίσεως ἐνώπιον δικαστηρίου καὶ ὑπερασπίσεως ὑποθέσεως· ἱκανότης φρενοβλαβοῦς μὴ τεθέντος ὑπὸ ἐπιμέλειαν δι' ἀπαγορεύσεως, Π 6138 σ. 962.—Ἀνηλίκου 14ετοῦς διὰ τὰς ἐκ τῆς παροχῆς ἐργασίας ἀξιώσεις· παράστασις ἐπιτρόπου μητρός, Π 136 σ. 989.

Ἰονικὴ Τράπεζα: Βλ. λ. *Τράπεζαι*.

Ἴση μεταχείρισις: Βλ. λ. *Ἀποδοχαί* (παράγρ. Δ).

Ἰσάτης: Βλ. λ. *Σύνταγμα*.

Κ

Καθαριότητος ἐργάται: Σανατορίου «Σωτηρία»· σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 886 σ. 255.—Ἐργολαβία καθαριότητος Δήμων· ὑπόχρεοι δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Γν. Σ. σ. 396.

Καθαρίστριαι: Τραπέζης Ἑλλάδος· ἀποδοχαί, ΑΠ 685 σ. 215.—Γραφείων· νόμιμος μηνιαῖος μισθός· παροχὴ ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς· πρόσθετος ἀμοιβή· ὧραι ἐργασίας· ὑπερωρίαι, Π 948 σ. 946.—Παρεκκλησίου ἐπαγομένου εἰς Τ.Α.Κ.Ε.· τρόπος προσλήψεως, ΑΠ 422 σ. 957.—Ναοῦ ἐργασία 2 ἡμέρας ἑβδομαδιαίως καὶ παροχαὶ δώρων δι' ἑορτάς· ὑπολογισμός, ΑΠ 570 σ. 1552.—Δημοσίων Σχολείων· ἀσφάλισις Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 1021.

Καθυστέρησις: Ἀποδοχῶν· ποινικὴ δίωξις κλπ. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί* (παράγρ. Ε).—Βραδύτης ἀσκήσεως δικαιώματος. Βλ. λ. *Κατάχρησις δικαιώματος*.—Καταβολῆς δόσεων ἀποζημιώσεως ν. 2112 κατ' ἄρθρ. 2 ν. 3198/1955· συνέπειαι, ΝΖ σ. 103.—Εἰσφορῶν Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 386, 389, 450, Γν.Σ. σ. 1066, Ἔγκ. σ. 1136.

Καλὴ πίστις: Βλ. καὶ λ. *Κατάχρησις δικαιώματος*.—Καταβολὴ εἰς χαρακτηρισθέντα ἐργάτην ἀποζημιώσεως β.δ. 16 Ἰουλίου 1920· μὴ ἀντίθεσις εἰς καλὴν πίστιν καὶ συναλλακτικὰ ἤθη (ἄρθρ. 288 Α.Κ.), ΑΠ 678 σ. 73.—Κριτήριον ἐκτιμήσεως ἀποχῆς μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, Π 17254 σ. 259, ΑΠ 367 σ. 710.—Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως· πρακτικὴ ὁδηγία καλοπίστου χρήσεως τῶν ἐκ συμβάσεως ἐργασίας δικαιωμάτων τοῦ ἐργοδότου, Π 1968 σ. 490, Π 6220 σ. 1196.—Εὔλογος ἀμφιβολία ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποζημίωσιν ἀπολυομένου καὶ καλὴ πίστις, Π 8593 σ. 887.

Κανονισμοί: Προστασία ἐκ κανονισμοῦ καὶ ν. 2112/1920. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. ΙΘ, Ι).—Ἀπόλυσις μισθωτῶν κατὰ κανονισμὸν ἐργοδότου, μετὰ πειθαρχικὸν παράπτωμα· ἀναγγελία, ΝΖ σ. 119, ΑΠ 714 σ. 139, ΑΠ 237 σ. 537.—Προσχώρησις μισθωτοῦ εἰς συνταχθέντα διαρκούσης τῆς ἐργασίας κανονισμὸν ἐργοδότου μειοῦντα ἀποζημίωσιν ν. 2112· συνέπειαι, Π 16260 σ. 135.—Σύμβασις προσχωρήσεως εἰς κανονισμὸν μέ δριον ἡλικίας, Π 18204 σ. 253, Π 7685 σ. 761.—Ὕπαρξις κανονισμοῦ ὡς προϋπόθεσις πειθαρχικῆς ἐξουσίας ἐργοδότου, Π 18493 σ. 311.—Ὀργανισμὸς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, ἐπέχων θέσιν συμβάσεως μετ' ἀποδοχὴν ὑπὸ προσωπικοῦ διὰ προσχωρήσεως εἰς αὐτόν, Π 2233 σ. 375.—Κανονισμὸς δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων θυρωρῶν, ΝΖ σ. 513, Π 6616 σ. 1012.—...μὴ ἐφαρμογὴ ἐπὶ νυκτοφυλάκων, Π 6616 σ. 1012.—Κανονισμὸς ἐνταξεως καὶ διαβαθμίσεως προσωπικοῦ Τραπέζης Ἑλλάδος· δὲν ἀποτελεῖ οὐσιαστικὸν νόμον ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 807 § 17 καὶ 809 Πολ. Δικ., Α.Π. 212 σ. 593.—Ὀργανισμὸς Ἀγροτικῆς Τραπέζης· ἔχει ἰσχὺν νόμου, ΑΠ 202 σ. 607, ΑΠ 420 σ. 895.—Κανονισμὸς καταστάσεως ὑπαλλήλων Τραπέζης Ἑλλάδος· μὴ κυρωθεὶς ἐπέχει θέσιν συμβάσεως ἐργασίας, Π 7685 σ. 761.—Κανονισμὸς Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας· ἔνταξις ὑπηρετούντος προσωπικοῦ εἰς θέσεις κανονισμοῦ, Α.Π. 406 σ. 898.—Προσόντα διοριζομένων κατὰ κανονισμὸν Ο.Τ.Ε., Π 8970 σ. 1061.—Μερίμνα διὰ κανονισμῶν δι' ἀπόλυσιν καὶ ἀποζημίωσις ν. 2112, ΝΖ σ. 1315.—Ὀργανισμὸς ὑπηρεσίας Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν ἐπέχει ἰσχὺν νόμου, ΑΠ 581 σ. 1358. Βλ. καὶ λ. *Ἀνεργίας Ὀργανισμός, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ὀργανισμοί, Σιδηρόδρομοι, Ταμεῖα, Τράπεζαι, Φορτοεκφορτωταί*.

Καρραγωγεῖς: Ἐργαζόμενοι αὐτοπροσώπως· χαρακτὴρ ὡς ἐργατῶν· ἐργατικὴ διαδικασία, ΑΠ 148 σ. 318.

Καταβολή: Ἀποζημιώσεως ν. 2112 εἰς δόσεις· καθυστέρησις· συνέπειαι, ΝΖ σ. 103.—Ὡς λόγος καταργήσεως δίκης, ΑΠ 552 σ. 153.—Βάρος χαρτοσήμου ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, Γν. Σ. σ. 395.—Εἰς δικηγόρον, μὴ προκύπτοντος ὅτι εἶχεν ἐντολὴν παραλαβῆς χρημάτων, ΑΠ 444 σ. 954.—Ἀποζημιώσεως ν. 2112, εἰς πληρεξούσιον ἔχοντα εἰδικὴν ἐντολήν, Π 5701 σ. 1112.—Ἐπιδόματος ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 1146.

Καταγγελία: Βλ. λ. *Ἄδεια μισθωτῶν* (παράγρ. 6Α), *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 1Δ), *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, Κατάχρησις δικαιώματος, Ναυτικοί, Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις, Συλλογικαὶ συμβάσεις, Συνδικαλιστικὰ στελέχη, Τράπεζαι*.

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας:

Ι. Κατὰ τὸν νόμον 2112/1920 καὶ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920.

Α. Γενικαὶ προϋποθέσεις καὶ ἔκτασις ἐφαρμογῆς.—Ἰσχὺς ν. 2112 καὶ β. δ. 16 Ἰουλίου 1920 μετὰ τὸν Ἀστ. Κώδικα κατ' ἄρθρ. 38 Εἰσαγ. Νόμου· ἔννοια, ΝΖ σ. 55.—Ἐφαρμογὴ ν. 2112 ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, Π 104 σ. 603, Π 35 σ. 940.—Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου· περιπτώσεις. Βλ. λ. *Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί, Δημοσίου δικαίου σχέσις*.—Ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ μισθωτοῦ ἀσκοῦντος παραλλήλως πρὸς κυρίαν ἀπασχόλησιν ἐπικουρικὸς καὶ ἕτερον ἐπάγγελμα· ἔννοια κυρίου ἐπαγγέλματος, Π 4777 σ. 654.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ συμβάσεως δημοσίου ὑπαλλήλου μετ' ἰδιώτου· κύριον ἐπάγγελμα, Π 13036 σ. 1231.—Ἐφαρμο-

γή ν. 2112 καὶ β. δ. 16 Ἰουλίου 1920 ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ΝΖ σ. 55, Π 1912 σ. 594, Π 4777 σ. 655, Π 6458 σ. 714, ΝΖ σ. 852, Εἰσαγ. σ. 136, 656, 888, 1286.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, Π 18204 σ. 253, Π 486 σ. 265, ΑΠ 212 σ. 593, Π 1912 σ. 594, Π 7685 σ. 761, Π 9205 σ. 1178.—Συμβάσεις ἐργασίας ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου· περιπτώσεις. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. ΙΒ'). — Καθορισμὸς χρόνου συμβάσεως πρὸς καταστρατήγησιν νόμων περὶ καταγγελίας, ΝΖ σ. 852.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ἢ συμπλήρωσις διμήνου ὑπηρεσίας, Π 333 σ. 600, Π 1719 σ. 202, Εἰσαγ. σ. 202. Βλ. καὶ κατωτέρω παράγρ. ΙΙΙ Ββ. — Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, Π 1082 σ. 261, Π 28 σ. 848, Π 1719 σ. 202, Εἰσαγ σ. 202, 260.—Ἐπὶ τῆς καταγγελίας ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 354, 65.— Προστασία ν. 2112 καὶ ἐπὶ διαλύσεως ἐπιχειρήσεως, Εἰσαγ. σ. 80.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων, ΑΠ 591 σ. 133, ΑΠ 100 σ. 249.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ προσωπικοῦ Νοσοκομείου τῶν Παίδων «Ἡ Ἁγία Σοφία»· ἔννοια ν. δ. 3089/1954 καὶ καταργήσεις δι' αὐτοῦ τοῦ προγενεστέρου ν. 2473/1940, ΑΠ 629 σ. 217. —Ἐφαρμογὴ ἐπὶ συμβάσεως παροχῆς ἐργασίας εἰς Ἀμερικανικὴν Ἀρχαιολογικὴν Σχολὴν Κλασσικῶν Σπουδῶν, Π 486 σ. 265.—Ἀπόλυσις ὑπαλλήλων νομ. προσώπων δημοσίου δικαίου καὶ ἀποζημίωσις ν. 2112· ἂν διευθυντὴς ταμείου, μὴ κριθεὶς ἐντάκτως καὶ ἐκ τούτου ἀπολυθείς, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ ν. 3198/1955, Γν.Σ. σ. 1314.—Ἐλευθερία καταγγελίας συμβάσεως ἀορίστου χρόνου κατ' ἄρθρ. 1 ν. 2112/1920, ἐκτὸς ἂν ἡ ἄσκησις περιωρίσθη ὑπὸ διατάξεως νόμου ἢ διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν, οἷον δι' ἀναγνωρίσεως μονιμότητος ὑπὸ ἔννοιαν μὴ ἐπιτρεπτοῦ ἀπολύσεως εἰ μὴ δι' ὡρισμένους λόγους· (κατάργησις θέσεως κλπ), ΑΠ 629 σ. 217.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἐκτελεσθείσης ἐν Αἰγύπτῳ· ἐφαρμοστέον δίκαιον· Αἰγυπτιακὸν δίκαιον καὶ ν. 2112, Π 13491 σ. 1235.—Ὡς πρὸς τοὺς μισθωτοὺς Δημοσίου βλ. κατωτέρω § VI.

Β'. Καταγγελία

α. Γενικά.—Ἡ καταγγελία μονομερὴς δικαιοπραξία, Εἰσαγ. σ. 130, ΑΠ 58 σ. 251, Π 1689 σ. 306, ΝΖ σ. 354, ΑΠ 109 σ. 358, Π 1426 σ. 475, Π 5917 σ. 598, ΑΠ 490 σ. 1180, ΑΠ 482 σ. 1182.— .... γνωστοποιητέα τῷ ἑτέρῳ, Π 1689 σ. 306, ΑΠ 482 σ. 1182.— ....ἀνωτιώδης, ΑΠ 58 σ. 251, ΑΠ 109 σ. 358, Π 5917 σ. 598, Εἰσαγ. σ. 711.—...διαπλαστικὸν δικαίωμα, ΝΖ σ. 354.—Δὲν χρήζει ἀποδοχῆς, Εἰσαγ. σ. 130.—Ἀνεπίδεκτος ἀνακλήσεως, εἰ μὴ μόνον συναινέσει τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται, ΑΠ 710 σ. 131, Εἰσαγ. σ. 130, Π 1689 σ. 306, Π 1426 σ. 475.—Ἐνεργός, ἀφ' ἧς περιέλθῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνεται, Εἰσαγ. σ. 130, Π 1689 σ. 306, ΑΠ 490 σ. 1180, ΑΠ 482 σ. 1182.— .... κατὰ νόμιμον τρόπον, ΑΠ 482 σ. 1182. — Νόμιμος τρόπος γνώσεως καταγγελίας προσωπικοῦ Σ.Π. Α.Π. κατ' ἄρθρ. 167 Κανονισμοῦ· τοιχοκόλλησις μετὰ προηγουμένην ἀναζήτησιν ἐν τῷ τόπῳ κατοικίας ἢ διαμονῆς καὶ μὴ ἀνεύρεσιν αὐτοῦ· μὴ τελειωθείσης ἄλλως τῆς καταγγελίας οὐκ ἔναρξις προθεσμίας ἄρθρου 3 ν. δ. 8 Μαΐου 1946 περὶ ἐπιδόσεως ἀγωγῆς, ΑΠ 482 σ. 1182.—Δρᾷ ἀμέσως διαμορφώνουσι τὴν νέαν νομικὴν κατάστασιν, ἤτοι τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως διὰ τὸ μέλλον, ἀφ' ἧς περιελθῇ εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνεται, Π 1689 σ. 306.—Ρητὴ ἢ σιωπηρά, ΑΠ 490 σ. 1180.—Σκληρὰ καὶ βάναυσος συμπεριφορὰ ἐργοδότου ὡς καταγγελία συμβάσεως, Εἰσαγ. σ. 136. —Ἰσχυρὰ ἡ ἀπόλυσις καὶ ἄνευ ἐγγράφου καταγγελίας κατὰ ν. 2112· σιωπηρὰ δι' ἀπροκρούστου ὑπηρεσιῶν, ΑΠ 490 σ. 1180.—Καταγγελία ὑπὸ ἑνὸς ἐκ τῶν κοινωνῶν· ἔλλειψις ἐννόμου ἀποτελέσματος· ἐφαρμογὴ τῶν περὶ κοινωνίας διατάξεων Α.Κ. καὶ ἐπὶ καταγγελίας, ΑΠ 561 σ. 1338, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 1336

β. Ταχτικὴ· προειδοποίησις· ὑπολογισμός· συνέπειαι.—Ὑπολογισμὸς χρόνου προειδοποιήσεως κατὰ ν. 2112· νοητέος ὁ διαρρεύσας ἀπὸ προσληψεως μέχρι ἐπιδόσεως ἐγγράφου ἀπολύσεως· συνυπολογισμὸς καὶ χρόνου ἀδείας, τοῦ νόμου μὴ ἀπαιτοῦντος πραγματικὴν ἀπασχόλησιν, Π 1739 σ. 717.— Συνυπολογισμὸς καὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν κατὰ συμφωνίαν τῶν μερῶν ἡ σύμβασις διετέλεσεν ἐν ἀναστολῇ, Εἰσαγ. σ. 717.—Συνυπολογισμὸς καὶ χρόνου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὡς ἐφέδρων, κληρωτῶν ἢ ἐθελοντῶν, Π 8637 σ. 1055. — Οὐ συνυπολογισμὸς εἰς χρόνον συμβάσεως ἀορίστου χρόνου τοῦ διανυθέντος πρότερον ἐν συμβάσει ὡρισμένου χρόνου, Εἰσαγ. σ. 888, Π 18204 σ. 253.—Συνέπειαι προμηνύσεως· ἐξακολούθησις συμβάσεως μέχρι λήξεως χρόνου προμηνύσεως· ἑκατέρωθεν ὑποχρεώσεις· δικαίωμα ἐργοδότου πρὸς ἀπόλυσιν καὶ πρὸ τοῦ χρόνου τῆς προμηνύσεως· μὴ ἀναίρεσις ἐκ τούτου τῆς καταγγελίας, οὐδὲ μεταβολὴ δικαιωμάτων μισθωτοῦ· ὑποχρέωσις ἐργοδότου εἰς καταβολὴν ἀποδοχῶν μέχρι λήξεως τοῦ χρόνου προμηνύσεως καὶ τοῦ 14 τῆς ἀποζημιώσεως, Π 6458 σ. 714.

γ. Ἄτακτος καταγγελία· ἀποζημίωσις· ὑπολογισμός· συμψηφισμός.—Παραμέλησις ὑποχρεώσεως καταγγελίας· ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὸ σύνολον τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ χρόνου πρὸ τοῦ ὁποίου ἔδει νὰ γίνῃ ἡ καταγγελία, ΑΠ 244 σ. 538.—Ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν· περιεχόμενον. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί* (παράγρ. Α').—Ὀφειλὴ ἀποζημιώσεως ἐπὶ ἀτάκτου (ἀπροειδοποιήτου), ἀλλ' ἐγκύρου καταγγελίας, δι' ἧς ἐπέρχεται λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας, Π 1912 σ. 594, ΑΠ 212 σ. 593.—Οὐχὶ καὶ ἐπὶ μὴ συμπληρωσάντων διμηνον. Βλ. ἀνωτέρω παράγρ. Α.—Ἐπὶ ἀπολύσεως θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων, ΝΖ σ. 513.—Ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112 ἐπὶ παραλείψεως ἐγγράφου προμηνύσεως δι' ἀπόλυσιν προσθέτου ἀστυφύλακος, Π 104 σ. 603.—Ὑπολογισμὸς χρόνου προμηνύσεως πρὸς καθορισμὸν ἀποζημιώσεως ἐπὶ ἀτάκτου καταγγελίας. Βλ. ἀνωτέρω παράγρ. Ι. Ββ.—Συρροὴ ἀποζημιώ-

σεως ν. 2112 ἢ β. δ. 16 Ἰουλίου 1920 καὶ ἄρθρ. 4 ν. 3514 ἐπὶ ἀπολύσεως πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους τοῦ ἐπαναλαβόντος ἐργασίαν μετὰ τὴν ἀποστρατεύσιν, Εἰσαγ. σ. 259, 262, 725, Π 50 σ. 262, Π 11158 σ. 310.—Ἀνυπόχρεον καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ μὴ ἐπαναπροσλήψεως μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ προσκληθέντος εἰς τὸν στρατὸν πρὸ τῆς συμπληρώσεως ἑξαμήνου ὑπηρεσίας, Π 2280 σ. 726.—Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως ἐπὶ ἀπολυομένου κατὰ ν.δ. 2510/1953 προσωπικοῦ Ἐθν. Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, μετ' ἀφαίρεσιν παροχῶν Ταμείου Λύτασφαλείας ἢ Προνοίας, ἄνευ ἐκπτώσεως τῶν παροχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου, ΑΠ 651 σ. 82.—Συνυπολογισμὸς ἐπιδομάτων ἑορτῶν διδομένων εἰς ὑπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. καὶ Ι.Κ.Α. κατὰ ν. 1538/1950· χαρακτὴρ ὡς τακτικῶν ἀποδοχῶν, ΑΠ 244 σ. 538.— Μὴ συνυπολογισμὸς παροχῶν δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα εἰς ἀποζημίωσιν ν. 2112, ΝΖ σ. 51, Γν. Σ. σ. 327, Π 6081 σ. 327, Π 6458 σ. 714 πρβλ. ΝΖ σ. 620, Εἰσαγ. σ. 538, 883.—Ὑπολογισμὸς καὶ ποσοστῶν ἐπὶ πωλήσεως εἰδῶν, Π 6458 σ. 714. Βλ. ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν καὶ κατωτέρω παράγρ. ΙΙ Β καὶ ΙΙΙ Ββ.— Χαρακτὴρ ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ν. 2112· ἀποζημίωσις καὶ οὐχὶ μισθός, Π 16041 σ. 366, Εἰσαγ. σ. 366, Π 2271 σ. 368, Π 719 σ. 437. —Ἐπιτρεπτὸν συμψηφισμοῦ πρὸς ἀνταπαίτησιν ἐργοδότου, Π 16041 σ. 366, Π 2271 σ. 368.— . . . καὶ μὴ ἐκκαθαριομένην, τοῦτον ἀπαιτουμένου διὰ τὴν προβολὴν ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ ἐν δίκῃ μετὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ἢ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, Π 16041 σ. 366. — Συμψηφισμὸς ἀχρεωστήτως ληφθείσης ἀποζημιώσεως ν. 2112 πρὸς μισθόν, Π 3832 σ. 188.—Ὡς πρὸς μισθωτοὺς Δημοσίου βλ. κατωτέρω παράγρ. VI.

Γ'. Περιπτώσεις ἀζημίου καταγγελίας· ἀποχὴ μισθωτοῦ· ἀνωτέρα βία· μήνυσις κλπ.

α. Ἀ π ο χ ὴ μ ι σ θ ω τ ο ῦ ἀ π ὸ ἐ ρ γ α σ ί α ς· ἀ σ θ έ ν ε ι α κλπ. Ἡ κατὰ τῆς ἀπωλείας τῆς θέσεως ἐργασίας προστασία τοῦ ἀσθενοῦντος μισθωτοῦ, ΝΖ σ. 465 ἐπ., 529 ἐπ. —Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἕνεκα ἀσθενείας ἢ ἄλλης αἰτίας· τύχη συμβάσεως ἐργασίας· ἔννοια ἄρθρ. 5 ν. 2112 καὶ 3 ν. 4558 περὶ χρονικῶν ὁρίων ἀσθενείας μισθωτοῦ, ΑΠ 710 σ. 131, ΑΠ 591 σ. 133 Π 17254 σ. 259, Σημ. σ. 296, Π 1963 σ. 372, ΝΖ σ. 465, ΑΠ 367 σ. 710, Π 7009 σ. 1237, Εἰσαγ. σ. 1236.—Ἐκτίμησις ὑπὸ δικαστηρίου ἀποχῆς μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας δι' ἄλλον λόγον, πλὴν ἀσθενείας, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, προκειμένου νὰ κριθῇ, ἂν αὐτὴ συνιστᾷ σιωπηρὰν δήλωσιν βουλήσεως τοῦ μισθωτοῦ περὶ λύσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς συμβάσεως, Π 17254 σ. 259, Σημ. σ. 296, ΑΠ 367 σ. 710, Π 7009 σ. 1237.—Λύσις συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρ. 5 § 3 ν. 2112 ἐκ τῆς ἀποχῆς μετὰ πάροδον χρονικῶν ὁρίων ἄρθρ. 3 ν. 4558, ἐκτὸς ἂν καὶ ἀσθενῶν ὁ μισθωτὸς ἐξακολουθῇ νὰ παρέχῃ οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν σχετικὴν πρὸς τὴν διὰ τῆς συμβάσεως ἀναληφθεῖσαν, ΑΠ 710 σ. 131, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 130.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μετὰ πάροδον νομίμων χρονικῶν ὁρίων ἀποχῆς· ἀνεπίδεκτος ἀνακλήσεως ἐν μὴ συναινέσει τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται, ὅτε νέα σύμβασις· σιωπηρὰ συναίνεσις διὰ καταβολῆς ἀποδοχῶν χρόνου ἀσθενείας· οὐ καὶ ἐπὶ καταβολῆς ἐξ ἐλευθεριότητος καὶ ἠθικῆς ὑποχρεώσεως, ΑΠ 710 σ. 131 —Ἄρνησις ἐργοδότου εἰς ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν μετὰ λύσιν συμβάσεως ἐπὶ ἀποχῇ ἐκ τῆς ἐργασίας ἕνεκεν ἀσθενείας· οὐ κατάχρησις δικαιώματος, ΑΠ 710 σ. 131.— Ἐφαρμογὴ ἐπὶ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων τῶν διατάξεων ἄρθρ. 40 ἀ.ν. 1846/1939· ἀνεφάρμοστον διατάξεως ἄρθρ. 5 § 3 ν. 2112/1920 περὶ λύσεως συμβάσεως ἐπὶ ἀποχῇ λόγῳ ἀσθενείας ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια· ἔννοια ἀ.ν. 775/1945 περὶ ἐπεκτάσεως ν. 118/1945 ἐπὶ μισθωτῶν Κ.Ε.Α., ΑΠ 591 σ. 133, ΑΠ 100 σ. 249.—Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας μετὰ σύλληψιν ὑπὸ ἀστυνομικῆς ἀρχῆς καὶ ἐκτόπισιν, ΑΠ 367 σ. 710.—Ἀποχὴ μισθωτοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου μετ' ἀφαίρεσιν ἀδείας ὁδηγοῦ ὑπὸ διοικητικῆς ἀρχῆς ἐπὶ τετράμηνον· συνιστᾷ σιωπηρὰν καταγγελίαν συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ, Π 1803 σ. 1237.—Ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας πρὸ καὶ μετὰ τὸν τοκετόν· ν. 2274/1920 περὶ κυρώσεως διεθνοῦς συμβάσεως· παράτασις ἀποχῆς μετὰ τοκετὸν λαβόντα χώραν βραδύτερον προβλεπομένου χρονικοῦ ὁρίου ἐξ ἐσφαλμένης διαγνώσεως ἰατροῦ· δὲν σημαίνει λύσιν συμβάσεως ἐκ μέρους τῆς ἐργαζομένης· ἀπόχρουσις ὑπηρεσιῶν· δικαίωμα ἀποζημιώσεως ν. 2112, Π 1963 σ. 372.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρ. 5 ν. 2112 ἐπὶ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ, Π 15836 σ. 19. —Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἀπὸ ἐργασίας λόγῳ ἀπεργίας· ἐπίδρασις ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας. Βλ. λ. ***Ἀπεργία***.

β. Ἀ ν ω τ έ ρ α β ί α· π τ ώ χ ε υ σ ι ς. Οὐ δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἐπὶ καταγγελίας διὰ λόγον ἀνωτέρας βίας κατ' ἄρθρ. 6 § 2 ν. 2112, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης δὲν εἶναι ἠσφαλισμένος κατὰ τοῦ περιστατικοῦ ἀνωτέρας βίας, Εἰσαγ. σ. 202, Σημ. σ. 752.—Ἀνεπηρέαστον δικαιώματος ἀποζημιώσεως ν. 2112 ἐκ τῆς διακοπῆς ἢ ἀναστολῆς ἐργασιῶν τοῦ ἐργοδότου, Π 11158 σ. 310.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μετὰ διάλυσιν ἐπιχειρήσεως· δικαίωμα ἀποζημιώσεως· διάκρισις οἰκειοθελοῦς ἀπὸ τῆς ἐξ ἀνωτέρας βίας διαλύσεως· πότε δικαίωμα ἐπὶ διαλύσεως ἐξ ἀνωτέρας βίας, ΝΖ σ. 454. — Διάλυσις ἐπιχειρήσεως ἐξ ἀνωτέρας βίας· ἀνυπόχρεον καταβολῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112, Εἰσαγ. σ. 727.—Περιορισμὸς ἐργασιῶν· οἰκονομικὴ δυσχέρεια ἐν γένει ἐπιχειρήσεως· οὐ γεγονὸς ἀνωτέρας βίας· οὐδὲ τὸ κλεῖσιμον δι' οἰκονομικοὺς λόγους, Π 45 σ. 768.—Πτώχευσις ἐργοδότου· δικαίωμα πλήρους ἀποζημιώσεως· προνομιακὴ κατάταξις ἄρθρ. 12 § 1 ν. 3198, ΝΖ σ. 119.

γ. Μ ή ν υ σ ι ς ἐ π ὶ ἀ ξ ι ο π ο ί ν ῳ π ρ ά ξ ε ι κλπ. Ἀπρόθεσμος καὶ ἀζήμιος λύσις συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρ. 5 ν. 2112 καὶ β. δ. 16 Ἰουλίου 1920 ἐπὶ ἀπολύσεως μισθωτοῦ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν του ἢ ἀπαγγελίας κατ' αὐτοῦ κατηγορίας δι' ἀδίκημα εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, Π 6517 σ. 75, ΝΖ σ. 680, ΑΠ 439 σ. 831,

Είσαγ. σ. 831.—Δικαίωμα αποζημιώσεως εν απαλλαγή διά βουλεύματος ή δικαστικής αποφάσεως, ΝΖ σ. 680, Είσαγ. σ. 831, 1051.—...μόναν άν ή αποδοθείσα κατηγορία κριθή δικαστικώς ανυπόστατος· ούχι και εν απαλλαγή διά λόγον αίροντα το καταλογιστόν ή το άξιόποινον, Είσαγ. σ 1051.—Μόνη ή απαλλαγή δεν επιφέρει ακυρότητα της καταγγελίας· δικαίωμα μόναν αποζημιώσεως ν. 2112· ακυρότης όμως καταγγελίας ως καταχρηστικής, εάν έγενετο κατόπιν ψευδούς μηνύσεως εν γνώσει αθωότητος προς απαλλαγήν από υποχρεώσεων έναντι του μισθωτού, ΑΠ 439 σ. 831, Είσαγ. σ. 831.—Αναγκαία ή υποβολή μηνύσεως ή ή απαγγελία κατηγορίας πρό της απολύσεως, Είσαγ. σ. 74, Π 1426 σ. 475, ΝΖ σ. 680, Π 2367 σ. 889, Είσαγ. σ. 1051.—Υποχρέωσις καταβολής αποζημιώσεως επί απολύσεως προ υποβολής μηνύσεως, εκτός άν ή υποβολή μηνύσεως επηκολούθησεν εντός ευλόγου χρόνου από της απολύσεως, Π 6517 σ. 75. Βλ. και κατωτέρω παράγρ. ΙΙΙ Δ.

Άλλαι περιπτώσεις. Απόλυσις ησφαλισμένου εις Ταμείον Συντάξεως Αυτοκινητιστών άνευ αποζημιώσεως εν μη καταβολή υπ' αυτού εισφορών εντός προθεσμίας υ.ά. 56183/1954, Π 587 σ. 214, πρβλ. Είσαγ. σ. 214.—Είδικαί διατάξεις απαλλαγής αποζημιώσεως επί καταγγελίας συμβάσεως εργασίας επί εκτάκτου και ημερομισθίου προσωπικού δημοσίων νοσηλευτικών ιδρυμάτων (άρθρ. 9 ά.ν. 965/1937), Π 886 σ. 255, Π 2957 σ. 364, Έγκ. σ. 621, 1144, Π 13037 σ. 1230, Είσαγ. σ. 1230.— ..... επί προσωπικού Σ.Ε.Κ. και Σ.Π.Α.Π. (ν.δ. 648/1948)· επί προσωπικού Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού (ν. 552/1945), Έγκ. σ. 621, 1144.—Καταγγελία διά σπουδαίον λόγον κατ' άρθρ. 672 Α.Κ. Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. ΙΔ').

Δ'. *Μονομερής μεταβολή όρων συμβάσεως εργασίας· συνέπειαι*: Εξομοίωσις μονομερούς μεταβολής όρων συμβάσεως εργασίας προς απόλυσιν, Π 7280 σ. 723, Π 45 σ. 768, Π 10042 σ. 1001, Είσαγ. σ 1286, 1345.—Έννοια μονομερούς μεταβολής όρων· θεώρησις ταύτης κατ' άρθρ 7 ν. 2112, διά τον μή αποδεχόμενον μισθωτόν, ως καταγγελίας συμβάσεως, όταν επιφέρη εις αυτόν άμεσον ή έμμεσον ύλικήν ή ηθικήν βλάβην, ΑΠ 285 σ. 653, Π 45 σ. 768, ΑΠ 365 σ. 827, Παρατ. σ. 827.—Προϋπόθεσις ή υπό του εργοδότου μεταβολή των όρων της συμβάσεως επί βλάβη του υπαλλήλου και ούχι άλλη τις ενέργεια, επί βλάβη του υπαλλήλου, άλλα μή αντικειμένη εις τους όρους της συμβάσεως, Π 10042 σ. 1001.—Ανάλογος εφαρμογή άρθρ. 7 ν. 2112 και επί μονομερούς μεταβολής όρων κατά διάρκειαν έτους από επαναλήψεως εργασίας υπό απολυθέντος, Π. 5274 σ. 1116, Είσαγ. σ. 1117.—Η σκληρά και βάναυσος συμπεριφορά εργοδότου προς μισθωτόν, Είσαγ. σ. 136. — Μετάταξις μισθωτού, άνευ δικαιώματος εκ της συμβάσεως, εις ετέραν υπηρεσίαν εν τη αυτή εκμεταλλεύσει, μετ' ας αυτάς αποδοχάς, μή συνεπαγομένη ηθικήν μείωσιν· ανεφάρμοστον άρθρ. 7 ν. 2112, ΑΠ 285 σ. 653, πρβλ. Παρατ. σ. 817.—Διά μειώσεως αποδοχών, Π 7280 σ. 723, Π 14212 σ. 1345. — Μείωσις αποδοχών υπό εργοδότου (Ο.Δ.Σ.Υ.) έχοντος κατά νόμον δικαίωμα αύξομειώσεως· ανεφάρμοστον άρθρ. 7 ν. 2112, Π 10042 σ. 1001, Είσαγ. σ. 1001.—Παρατηρήσεις επί του διευθυντικού δικαιώματος του εργοδότου, ΝΖ σ. 817.—Μετάθεσις μισθωτών και όρια διευθυντικού δικαιώματος, ΝΖ σ. 826.—Ηθική βλάβη και δι' υποβιβασμού εκ της θέσεως εν τη υπαλληλική ιεραρχία επιχειρήσεως και όταν αύτη δεν διέπεται υπό εσωτερικού κανονισμού· εξίσωσις υποβιβασμού από θέσεως μή προσκαίρου ή μεταπλεκτής προς καταγγελίαν, μή συμπεριλαμβανομένου τούτου εις τα όρια του διευθυντικού δικαιώματος του εργοδότου, ΑΠ 365 σ. 828, Παρατ. σ. 827.—Ανάθεσις άλλης κατωτέρας εργασίας επιφέρουσα ηθικήν βλάβην· μονομερής βλαπτική μεταβολή όρων, Π. 5274 σ. 1116.—Καθορισμός ορίου ηλικίας κατά διάρκειαν μισθώσεως εργασίας· μονομερής μεταβολή όρων, Π 13973 σ. 1287.—Εφαρμογή άρθρ. 7 ν. 2112 και επί εργατών, τεχνιτών και υπηρετών, Π 45 σ. 768, Π 14212 σ. 1345.—Συνέπειαι μονομερούς μεταβολής όρων· δικαιώματα μισθωτού κατ' άρθρ. 7 ν 2112, Είσαγ. σ. 827, 1286, Π 7280 σ. 723, Π 45 σ. 768, Παρατ. σ. 823, Π 14212 σ 1345, Π 13973 σ. 1287.— Δικαίωμα μισθωτού κατ' άρθρ. 7 ν. 2112 (εφ' όσον δεν τυγχάνουν εφαρμοστέαι αι διατάξεις του ν. 118/1945, ήδη ν. 3198/1955) επί αποζημιώσεως ν. 2112, εφ' όσον δεν στέργει ρητώς ή σιωπηρώς εις την μεταβολήν, μή υφισταμένης πλέον υποχρεώσεως του εργοδότου να αποδεχθή υπηρεσίας υπό παλαιούς όρους, Π 7280 σ. 723.—Παροχή δι' άρθρ. 7 δικαιώματος αποζημιώσεως, αποχωρούντος του μισθωτού εκ της εργασίας, χωρίς να καθίσταται άκυρος ή πρόξις, Π 14212 σ. 1345.—Αναίρεσις αποφάσεως δι' εκ πλαγίου παραβίασιν άρθρ. 7 ν. 2112, ΑΠ 365 σ. 828.

Ε'. *Μεταβολή προσώπου εργοδότου*: Στοιχεία νομίμου μεταβολής προσώπου εργοδότου· τοιαύτη και επί αναγκαστικού πλειστηριασμού, έχοντος αποτελέσματα αγοραπωλησίας, Π 11158 σ. 310, Π 4571 σ. 548.—Έννοια μεταβολής προσώπου εργοδότου κατ' άρθρ. 6 ν. 2112· υποκατάστασις νέου εργοδότου εις υποχρεώσεις εκ της συμβάσεως εργασίας (μισθός, άδεια, δώρα, αποζημίωσις), Π 45 σ. 768, πρβλ. Είσαγ. σ. 768.—Συνέπειαι μεταβολής προσώπου εργοδότου· ού τερματισμός εργασιακής συμβάσεως και σύναψις νέας μετά του νέου εργοδότου· υποκατάστασις παλαιού υπό νέου εις άπασας τας νομίμους και συμβατικάς υποχρεώσεις· ανεπηρέαστον εφαρμογής προϊσχύσαντος δικαίου επί συμβάσεως προ Α.Κ. εκ της μεταβολής του εργοδότου μετά την εισαγωγήν τούτου, Π 8719 σ. 837. Βλ. και κατωτέρω ΙΙΙ Ζ.

ΣΤ'. *Εργατοτεχνιτών και υπηρετών β.δ. 16 Ιουλίου 1920· έκτασις εφαρμογής κλπ.* Κύκλος προσώπων υπαγομένων εις β.δ. 16 Ιουλίου 1920· νομοθετικά ανώμαλα, Σημ. σ. 1160.—Κατάστημα πωλήσεως ειδών υγιεινής και εφαρμογή β.δ. 16 Ιουλίου 1920, ΑΠ 322 σ. 955.—Υποχρέωσις καταβολής αποζημιώσεως β.δ. 16 Ιουλίου 1920 και επί εργατών

νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου συνδεομένων διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, Γν. Σ. σ. 1225.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ ἐργατῶν Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων, Γν. Σ. σ. 1225, πρβλ. Σημ. σ. 1226.—Προθεσμία προειδοποιήσεως ἐργατῶν, τεχνιτῶν, ὑπηρετῶν κατὰ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920 καὶ ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως ἀπολυομένων, Π 2171 σ. 1054.—Ἀποζημίωσις ἐπὶ ἀτάκτου καταγγελίας, Εἰσαγ. σ. 1053, Π 2171 σ. 1054.—Μὴ συνυπολογισμὸς τῶν μὴ ἐργασίμων ἡμερῶν, Π 2171 σ. 1054, Π 3308 σ. 998 (ἐμ.).—Ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 7 ν. 2112 (μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ ὅρων) καὶ ἐπὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, Π 45 σ. 768, Π 14212 σ. 1345.—Διάκρισις ὑπαλλήλου, ἐργάτου· περιπτώσεις. Βλ. λ. *Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί*.— Ὡς πρὸς τοὺς μισθωτοὺς Δημοσίου βλ. κατωτέρω παράγρ. VI.

Ζ'. Προθεσμία ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως (ἄρθρον 6 § 2 ν. 3198/1955). Ἐξαμηνος ἀποκλειστικὴ προθεσμία ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ν. 2112 κατ' ἄρθρ. 6 § 2 ν. 3198/1955, ἀφ' ἧς κατίστη ἀπαιτητή, Π 6889 σ. 721, Π 9568 σ. 939, Π 2511 σ. 1233.—. . . ἔναρξις ταύτης ἐπὶ ἀπαλλασσομένου κατηγορίας μισθωτοῦ ἀπὸ ἐκδόσεως ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως ποιν. δικαστηρίου, ἀφ' ἧς καθίσταται ἀπαιτητὴ ἡ ἀποζημίωσις, Π 6889 σ. 721.—Ἀκυρότης παραιτήσεως ἀπ' αὐτῆς, Εἰσαγ. σ. 938.—Αὐτεπάγγελτος ἔρευνα, Π 9568 σ. 939.—Ἀναλογικὴ ἐπέκτασις ἄρθρου 263 Α.Κ. καὶ ἐπὶ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας· ὅροι δι' ἀναβίωσιν τοῦ διὰ τῆς πρώτης ἀγωγῆς ἐπελθόντος κατ' ἄρθρα 261, 279 Α.Κ. διακοπτικοῦ τῆς προθεσμίας ἀποτελέσματος, Π 12511 σ. 1233.

Η'. Καταγγελία ὑπὸ μισθωτοῦ. Δι' ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, βλ. ἀνωτέρω παράγρ. I, Γα.—Λόγος ἀναιρέσεως διὰ μὴ λῆψιν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ δικαστηρίου ἀσκηθείσης κατὰ μισθωτοῦ παρανόμου ἀπειλῆς κατὰ δήλωσιν αὐτοῦ περὶ παραιτήσεως ἀπὸ θέσεως, ΑΠ 662 σ. 218.—Προστασία συνδικαλιστικῶν στελεχῶν κατ' ἀ.ν. 1803/1951· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ καταγγελίας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, Π 7009 σ. 1237.

Θ'. Ἀκυρότης ἀντιθέτων συμφωνιῶν. Ἀκυρότης συμβάσεως, κατ' ἄρθρ. 11 ἀ.ν. 547/1937, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν μισθωτὸν ἐν σχέσει πρὸς περιπτώσεις προνοουμένας ὑπὸ ν. 2112 καὶ δὴ τὴν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἄνευ νομίμου καταγγελίας ἀπόλυσιν κατ' ἄρθρ. 1 καὶ 5, Π 16260 σ. 135, Π 13973 σ. 1287.— Προαχωρήσεις μισθωτοῦ εἰς συνταχθέντα κατὰ διάρκειαν συμβάσεως κανονισμὸν ἐργοδότου μειοῦντα ἀποζημίωσιν ν. 2112· ἀκυρότης, Π 16260 σ. 135.— Προστασία διὰ παροχὴς συντάξεως καὶ βοηθημάτων κατὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἔξοδον οὐ μᾶλλον εὐνοϊκὴ τῆς ἐκ τοῦ ν. 2112 προστασίας, Π 13973 σ. 1287, Εἰσαγ. σ. 1287.—Ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ ἀκυρότητος ρήτρας κανονισμοῦ περὶ αὐτοδικαίας λύσεως συμβάσεως καὶ μεταβολὴ βάσεως ἀγωγῆς, Π 7685 σ. 761, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 760.—Ἀκυρότης ὅρων συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δι' ὧν στεροῦνται οἱ μισθωτοὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, λόγῳ κυρώσεως διὰ παράβασιν αὐτῶν, Σημ. σ. 873.

Γ'. Προστασία ἐκ κανονισμῶν καὶ ἐφαρμογὴ ν. 2112. Μέριμνα διὰ κανονισμῶν δι' ἀπόλυσιν καὶ ἀποζημίωσις ν. 2112, ΝΖ σ. 1315.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ἄρθρου 9 ν. 2112 ἡ ὕπαρξις συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου· ἀνεφαρμόστων ἐπὶ ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, ἐξερχομένων ὑποχρεωτικῶς τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἐλαττώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας· ἐφαρμογὴ ἐπ' αὐτῶν ἄρθρ. 5 ἀ.ν. 759/1937, Π 7685 σ. 761, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 760. Παρατ. σ. 765.

ΙΙ. Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 9 ν. 118/1945 (πρὸ τοῦ ν. 3198/1955).

Α'. Γενικὰ προϋποθέσεις καὶ ἔκτασις ἐφαρμογῆς.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 9 ν. 118/1945 ἐπὶ μισθωτῶν ἀσφαλιζομένων κατὰ τῆς ἀνεργίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α., Π 16260 σ. 135.—Ἔννοια ἀ.ν. 775/1945 περὶ ἐπεκτάσεως ν. 118/1945 ἐπὶ μισθωτῶν Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων, ΑΠ 591 σ. 133.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 9 ν. 118/1945 ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς, ΑΠ 147 σ. 362.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ προσωπικοῦ Ο.ΔΙ.Σ.Υ., Π 7280 σ. 723.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων παλαιῶν πολεμιστῶν· ὁμοίως ἐπὶ οἰκειοθελῶς προσληφθέντων μέχρι 17.10.1936, ἐφ' ὅσον μέχρι 13.2.1945 ἔχουν προσκομίσει τὰ δικαιολογητικὰ τῆς ἰδιότητός των· ἀδιάφορος ἡ ἰδιότης ὡς ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν, Π 3832 σ. 488, Εἰσαγ. σ. 487.—Λῆψις ἐπιδόματος ἀνεργίας ὑπὸ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν· δὲν σημαίνει παραίτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς εἰδικῆς προστασίας, Π 351 σ. 145, Εἰσαγ. σ. 145.

Β'. Προϋποθέσεις κύρους καταγγελίας· ἔγγραφον· καταβολὴ ἀποζημιώσεως· ἀναγγελία· μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως. Ἡ καταγγελία δέον νὰ γίνεται ἐγγράφως· καὶ ἐπὶ μὴ συμπληρωσάντων δίμηνον ὑπηρεσίαν, Εἰσαγ. σ. 202.—Στοιχεῖον κύρους καταγγελίας ἡ ἐξ ὁλοκλήρου καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112 ἢ β. δ. 16 Ἰουλίου 1920, Γν. Σ. σ. 67, ΑΠ 669 σ. 71, Εἰσαγ. σ. 363, Π 16260 σ. 135, ΑΠ 456 σ. 830.—. . . καὶ ἂν ἔτι ἐγένετο προειδοποίησις κατ' ἄρθρ. 1 ν. 2112, Π 16260 σ. 135.—Ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποζημιώσεως β.δ. 16 Ἰουλίου 1920 οὐ μόνον εἰς ὑπαγομένους εἰς τὸ διάταγμα τοῦτο, ἀλλὰ γενικῶς εἰς ὅλους τοὺς κατὰ τῆς ἀνεργίας προστατευομένους μισθωτούς, Εἰσαγ. σ. 363.—Ἄνευ ἀποτελέσματος ἡ ὑπὸ ἐργοδότου προειδοποίησις περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς χρόνον συμπεσόντα μετὰ τὴν 25.8.1954, ἀφ' ἧς ἰσχύσε τὸ ν.δ. 2261/1954, καταργήσαν τὸ ἄρθρον 9 ν. 118/1945· δικαίωμα μισθωτοῦ ἐπὶ πλήρους ἀποζημιώσεως ν. 2112, ΑΠ 456 σ. 830.—Ἡ ἀποζημίωσις· τὸ πολλαπλάσιον τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς καταγγελίας συμπεφωνημένων ἢ νομοθετημένων τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ τελευταίου μηνὸς τῆς ὑπηρεσίας, ΑΠ 669 σ. 71.—Μεταγενεστέρα ἀπολύσεως αὔξησις ἀποδοχῶν ἀναδρομικῶς διὰ διοικ. πρᾶξεως· ἀνεπηρέαστον κύρους ἀπολύσεως καὶ ἀ-

υποχρεον άκόμη καταβολῆς διαφορᾶς άποζημιώσεως ν. 2112, ΑΠ 669 σ. 71.—Ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν καὶ τὸν ὑπολογισμὸν ἀποζημιώσεως ν. 2112 βλ. λ. *Ἀποδοχαί* (παράγρ. Α') καὶ παράγρ. Ι, Β. α, β καὶ ΙΙΙ Ββ. - Ὑπολογισμὸς ἐπὶ ἀμειβομένων ἐπὶ πασσατοῖς κατὰ προϊσχύουσαν διάταξιν ἄρθρ. 6 § 3 ν.δ. 2961/1954, ΝΖ σ. 565, Π 2367 σ. 889, Π 10470 σ. 1284. —Ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς ἀναγγελίαν ἐγγράφως τῆς καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας, Γν. Σ. σ. 68, ΑΠ 714 σ. 129, ΑΠ 634 σ. 323, Π 1647 σ. 482, ΑΠ 237 σ. 537.—Ὑποχρέωσις ἀναγγελίας εἰς πᾶσαν ἀπόλυσιν πρωτοβουλίᾳ καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ἀνεξαρτήτως τῶν αἰτίων ἢ ὑπαιτιότητος τοῦ μισθωτοῦ, ἐξαιρέσει ἀπολύσεως μεθ' ὑποβολὴν μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, ΑΠ 714 σ. 129, ΑΠ 237 σ. 537.—Ὑποχρέωσις ἀναγγελίας καὶ ἀπολύσεως συνεπείᾳ ὑπαιτίου πειθαρχικοῦ παραπτώματος τοῦ μισθωτοῦ, συνεπαγομένου, κατὰ τὸν ἰσχύν νόμου ἔχοντα κανονισμόν, ἀπόλυσιν αὐτοῦ, ΑΠ 714 σ. 129, Εἰσαγ. σ. 128, ΝΖ σ. 119, ΑΠ 634 σ. 323, ΑΠ 237 σ. 537. —Προθεσμία ἀναγγελίας ἀπολύσεως ὡς πειθαρχικῆς ποινῆς, ΑΠ 634 σ. 323.—Παράλειψις ἀναγγελίας· ἀξίωσις ἀποζημιώσεως διὰ στέρησιν ἐπιδομάτων ἀνεργίας· ἁρμόδιον δικαστήριον, Π 1647 σ. 482.—Μονομερὴς μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ ἰσχύν ἄρθρου 9 ν. 118/1945 καὶ συνέπειαι, Παρατ. σ. 823, Π 14212 σ. 1345.

Γ'. Ἀπόλυσις κατὰ παράβασιν· συνέπειαι· ἀκυρότης· ὑπερημερία ἐργοδότου (πρβλ. καὶ κατωτέρω παράγρ. ΙΙΙ ΣΤ). Ἀκύρωσις τῆς συνεπείᾳ καταγγελίας λύσεως τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως· ὑπερημερία ἐργοδότου· ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποδοχῶν, ΑΠ 490 σ. 1180.—Μὴ καταβολὴ ἀποζημιώσεως· ἀκυρότης καταγγελίας, ΑΠ 456 σ. 830.—Ἄκυρος καταγγελία ἐκ τοῦ ἄρθρ. 9 ν. 118/1945 καὶ συνέπειαι ἐκ τῆς καταργήσεως αὐτοῦ διὰ τοῦ ν.δ. 2961/1954· ἄρσις ὑπερημερίας ἐργοδότου ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως· σιωπηρὰ καταγγελία, ΑΠ 170 σ. 471, ΑΠ 490 σ. 1180, Εἰσαγ. σ. 1179.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως μισθωτοῦ κατ' ἐργοδότου, παραλείψαντος τήρησιν διατυπώσεων ἄρθρ. 9 ν. 118/1945, ἐξ οὗ ἐστερήθη ἐπιδόματος ἀνεργίας· ἁρμόδιον δικαστήριον, ΑΠ 655 σ. 45, Εἰρην 8775 σ. 143.—Ἀποκλειστικὴ προθεσμία ἀγωγῆς. Βλ. κατωτέρω παράγρ. ΙΙΙ, Η.

Δ'. Προθεσμία ἀγωγῆς. Κατ' ἄρθρον 3 ν.δ. 8 Μαΐου 1946. Τρίμηνος ἀποκλειστικὴ προθεσμία ἀγωγῆς ἐπὶ ἀκύρου ἀπολύσεως κατ' ἄρθρ. 3 ν.δ. 8 Μαΐου 1946, ΑΠ 215 σ. 542.—Ἐφαρμογὴ εἰς πᾶσαν ἄκυρον ἀπόλυσιν, ἀνεξαρτήτως παραβιασθείσης νομικῆς διατάξεως· ἑπομένως καὶ εἰς πᾶσαν ἄκυρον ἐκ κανονισμοῦ ἀπόλυσιν, Εἰσαγ. σ. 511. - Ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου, Π 14214 σ. 1305.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἐπιχειρήσεων ἀ.ν. 683/1945 (οἷον Τραπεζῶν καὶ ἐπὶ μισθωτῶν ἠσφαλισμένων εἰς ἄλλους, πλὴν τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, Ὀργανισμοὺς Κοινῶν, Ἀσφαλίσεως), Π 17947 σ. 301, Π 3391 σ. 1114, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 1114.—Ἀφετηρία ἐπὶ ἀπολύσεως ὑπαλλήλου ὑπὸ γεωργικῆς συνεταιριστικῆς ὀργανώσεως λόγῳ καταδίκης ἐπὶ ἀδικήματι ἄρθρου 10 ν. 5289, ΑΠ 215 σ. 542.—Ἔναρξις ἀπὸ ἀποκτήσεως ὑπὸ τῆς καταγγελίας νομικῆς ἐνεργείας· ἀφετηρία ἐπὶ προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π., ΑΠ 482 σ. 1182.—Ἄρθρον 13 § 4 ν. 2961/1954· ἀναστολὴ ἐν ὑπάρξει δόλου ἐργοδότου· συμπλήρωσις μετὰ παρέλευσιν τριμήνου ἀπὸ ἐκλείψεως λόγου ἀναστολῆς, Π 5917 σ. 598.—Ἀπόρριψις ἀγωγῆς διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς· προθεσμία ἀγωγῆς ἐν ἐπιδικίᾳ, Π 14212 σ. 1305, Πρβλ. καὶ κατωτέρω παράγρ. ΙΙΙ Η.

ΙΙΙ. Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατὰ ν. 3198 1955.

Α'. Γενικαὶ προϋποθέσεις καὶ ἔκτασις ἐφαρμογῆς. Σκοπὸς ν. 3198/1955, Π 886 σ. 255, Π 2957 σ. 364.—Ἔναρξις ἰσχύος, Π 6889 σ. 720, Π 10470 σ. 1284.—Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατὰ ν. 3198/1955, ΝΖ σ. 103, Σημ. σ. 64.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων ὑπαγομένων εἰς διατάξεις περὶ ἀσφαλίσεως κατ' ἀνεργίας, ΝΖ σ. 54, Π 1719 σ. 202, ΝΖ σ. 454, Π 4133 σ. 477, Εἰσαγ. σ. 887, 940, 1343, ΝΖ σ. 1067, Π 62 σ. 1184.—...ἀνεξαρτήτως ἂν ὁ συγκεκριμένος μισθωτὸς ἀσφαλίζηται κατὰ τῆς ἀνεργίας, Εἰσαγ. σ. 940, Π 62 σ. 1184. Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας κατὰ ν. 3198/1955· κριτήρια πρὸς καθορισμὸν ὑποχρέων διὰ τὴν τήρησιν αὐτοῦ, ΝΖ σ. 49.—Πρόσωπα ὑπαγόμενα καὶ ἐξαιρούμενα τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 1137. Βλ. καὶ λ. *Ἀνεργίας Ὀργανισμός.*—Οὐ περιορισμὸς διὰ ν. 3198/1955 τοῦ κύκλου τῶν ὑπαγομένων πρότερον εἰς τὸν ν. 118/1945 προσώπων, Π 886 σ. 255.—Καταργήσεις ἀπὸ 25.8.1954 προϋφισταμένων ἐξαιρέσεων ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν ἀνεργίας (ἄρθρ. 37 ν.δ. 2961, ὡς ἠρμηνεύθη δι' ἄρθρου 15 νόμου 3464/1955), Ἔγκ. σ. 1139.—Ἰσχὺς ν. 3198/1955 ἀναδρομικῶς ἀπὸ 9.2.1955· ἐπαναφορὰ ἐν ἰσχύϊ ἄρθρ. 9 ν. 118/1945· καθορισμὸς δι' αὐτοῦ τρόπου καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων, ὑπαγομένων εἰς ἀσφάλισιν ἀνεργίας ν. δ. 2961/1954, Π 18489 σ. 199.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 5 § 3 ν. 3198, ἐφ' ὅλων τῶν κατὰ τῆς ἀνεργίας προστατευομένων, ἀνεξαρτήτως ἂν αἱ ἐπιχειρήσεις ἐμπίπτουν εἰς τὰς κατ' ἰδίαν περιπτώσεις τοῦ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920, Π 886 σ. 255, Εἰσαγ. σ. 363.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας γεωργικῶν ἐργατῶν· ἐφαρμογὴ ν. 3198/1955, ΝΖ σ. 1067.—Μὴ ἀναφορὰ ν. 3198 μόνον εἰς ἐργοδότας ἀσκοῦντας ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις ὑπὸ τὴν οἰκονομικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἔννοιαν, Π 886 σ. 255.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, Εἰσαγ. σ. 942, 1304, ΝΖ σ. 852.—Ἀπόλυσις ἐπὶ συμπληρώσει ὁρίου ἡλικίας ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ν. 3198/1955, Π 13973 σ. 1286.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ σχέσεως παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ΝΖ σ. 1135, 564.—Σύμβασις παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας· ἔννοια· περιπτώσεις βλ. εἰς λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. Α').—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων (ταξὶ) τελούντων ἐν σχέσει ἐξηρτημένης ἐργασίας, ΝΖ σ. 564, Π 11636 σ. 1101.—Προϋπόθεσις δικαιώματος ἀποζημιώσεως ν. 2112 καὶ ἐφαρμογῆς ν. 3198/1955 ἡ παροχὴ ὑπηρε-

σίας ἰπό κατά κύριον ἐπάγγελμα ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, Π 13036 σ. 1231.—Ἀνεφάρμοστον ἐπί δημοσίου ὑπαλλήλου παρέργως παρέχοντος ὑπηρεσίας ἰδιώτῃ δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 13036 σ. 1231.—Ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας· ἐφαρμογή ν. 3198/1955 ἐπί σχέσεως ἐργασίας ἐξ ἀκύρου συμβάσεως, ΝΖ σ. 65, Εἰσαγ. σ. 260, ΝΖ σ. 354, Π 35 σ. 940, Παρατ. σ. 941.—Ἀνεφάρμοστον ἐπί ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, Π 28 σ. 817.—Ἐφαρμογή καί ἐπί μή συμπληρωσάντων δίμηνον ἄνευ ὑποχρεώσεως καταβολῆς ἀποζημιώσεως, Π 1719 σ. 202, Π 333 σ. 600, Εἰσαγ. σ. 202, 476, Π 4133 σ. 477.—Ἀνεφάρμοστον ἐπί καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας προσθέτων ἀστυφυλάκων, Π 104 σ. 603.—Ἐφαρμογή καί ἐπί ἀπολύσεως προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεως τελούσης ὑπό ἀναγκαστικήν διαχείρισιν, Ἔγκ. σ. 621.—Ἐφαρμογή ἐπί παντός ἐργοδότου, εἴτε καί νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἀπασχολοῦντος μισθωτούς ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, ΝΖ σ. 454, Γν.Σ. σ. 1225.—Ἐφαρμογή ἐπί προσωπικοῦ ἁτμηλάτων σιδηροδρομικῶν δικτύων, Εἰσ. σ. 128.—Ἀνεφάρμοστον ἐπί ἀπολύσεως προσωπικοῦ Ο.Δι.Σ.Υ., Π 7280 σ. 725.—Ἀνεφάρμοστον ἐπί μισθωτῶν ὀργανώσεων μελῶν Ἀμερικ. Συμβουλίου Ἐθελοντικῶν Ὀργανώσεων· συνταγματικότης ν.δ. 1286/1949 πρὸς ἀκυρότης ἐκ μή καταβολῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112, Π 4675 σ. 1126, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 1126.—Ἔκτακτοι καί ἡμερομίσθιοι μισθωτοί δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων καί ἐφαρμογή ν. 3198/1955· ἀνυποχρέων καταβολῆς ἀποζημιώσεως, μή καταργηθείσης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 9 ά.ν. 965/1937, Π 886 σ. 255, Π 2957 μφ σ. 364, Ἔγκ. σ. 621, 1144, Π 13037 σ. 1230, Εἰσαγ. σ. 1230. Contra: Π 2957 πφ σ. 364.—Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τῶν συνταξιούχων Δημοσίου καί ἀνεφάρμοστον ν. 3198/1955, Π 35 σ. 940, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 939.—Ἀπόλυσις ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καί ἀποζημίωσις ν. 2112, Γν. Σ. σ. 1314.—Ὡς πρός τούς μισθωτούς Δημοσίου βλ. κατωτέρω παράγρ. VI. Ἄθικτον ὑπό ν. 3198/1955 τῶν εἰδικῶν διατάξεων περί προστασίας μισθωτῶν καί τῶν διατάξεων περί προστασίας ἐφ. παλ. πολεμιστῶν· τήρησις διατυπώσεων ν. 3198 δι' ἀπόλυσιν τούτων, Εἰσαγ. σ. 437, Σημ. σ. 1200.—Παράλληλος ἐφαρμογή ν. 3514 καί 2112 ἐπί ἀπολύσεως μετ' ἀποστράτευσιν μισθωτοῦ· τήρησις καί διατυπώσεων ν. 3198, Π 4571 σ. 548, Εἰσαγ. σ. 547, 727, Π 3523 σ. 728.

Β'. Προϋποθέσεις ἐγκύρου καταγγελίας: Γενικά θέματα περί καταγγελίας βλ. ἀνωτέρω παράγρ. IIβα.—Ὑποχρέωσις τηρήσεως προϋποθέσεων καταγγελίας, ἀνεξαρτήτως αἰτίας αὐτῆς, Εἰσαγ. σ. 473.—Ἔγγραφος τύπος καταγγελίας καί καταβολή ἀποζημιώσεως· διακεκριμέναι νομικαί προϋποθέσεις κύρους καταγγελίας· ἀκυρότης ἐν ἐλλείψει ἑκατέρας, Εἰσαγ. σ. 202. Καταγγελία νέα μετά προηγουμένην κριθεῖσαν ἄκυρον· ἐπιφύλαξις ὡς πρός ὀρθότητα προεκδοθείσης ἀποφάσεως· δέν διαλαμβάνει ὅρον ἡ αἴρεσιν, Π 3308 σ. 998.

α. *Ἡ καταγγελία ἔγγράφως*: Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας δέον νά γίνεται ἐγγράφως, ΝΖ σ. 65, Γν. Σ σ. 69, ΝΖ σ. 103, Π 2957 σ. 364, ΝΖ σ. 454, Π 18489 σ. 199, Εἰσαγ. σ. 202, 887, 1059, 1229, Π 1719 σ. 202, ΝΖ σ. 564, Ἔγκ. σ. 621, 1142, Π 3523 σ. 728, Σημ. σ. 752. Π 35 σ. 940, Π 3308 σ. 998, ΝΖ σ. 1067, Π 11636 σ. 1101, Π 62 σ. 1184.—...καί ἐπί ἀπολύσεως ἐργατῶν· ἔννοια ἐγγράφου καταγγελίας, Ἔγκ. σ. 1142, Π 12722 σ. 1342.—...καί ἐπί καταγγελίας πρό συμπληρώσεως διμήνου, Π 1719 σ. 202, Εἰσαγ. σ. 202, 476, Π 4133 σ. 477, Π 333 σ. 600.—Τήρησις ἐγγράφου τύπου, ἀδιακρίτως ἄν ὁ μισθωτός δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ν. 2112 ἤ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920, τοῦ νόμου μή ποιουμένου διάκρισιν, Π 336 σ. 600, Π 1719 σ. 202, Εἰσαγ. σ. 202, 1229, Π 62 σ. 1184.—Σκοπός ἐγγράφου τύπου καταγγελίας, Εἰσαγ. σ. 202.

β. *Καταβολή ἀποζημιώσεως τρόπος· ὑπολογισμός· ἐλλιπής καταβολή*. Ἐπί ἐργατοτεχνιτῶν· ὑπαχρέωσις, ἐπί ποινῇ ἀκυρότητος, καταβολῆς ἀποζημιώσεως β.δ. 16 Ἰουλ. 1920, μή ἐπιτρεπομένης προειδοποιήσεως, Π 18489 σ. 199, Εἰσαγ. σ. 139, 363 943, 1053, Ἔγκ. σ. 1142, Π 12722 σ. 1342.—Ἐπί ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων· ὑποχρέωσις, ἐπί ποινῇ ἀκυρότητος, καταβολῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112, ἐπιτρεπομένης καί τῆς συμφώνως πρός τούς ὅρους τοῦ νόμου προειδοποιήσεως καί καταβολῆς τοῦ 1/2 τῆς ἀποζημιώσεως, Π 18489 σ. 199, Εἰσαγ. σ. 363, 943, Ἔγκ. σ. 1143.—Στοιχεῖον κύρους καταγγελίας ἡ καταβολή ἀποζημιώσεως ν. 2112 ἤ β.δ. 16 Ἰουλ. 1920, Γν.Σ σ. 67, Π 6517 σ. 75, ΝΖ σ. 103, Εἰσαγ. σ. 1053, 202, 887, Π 1719 σ. 202, Π 885 σ. 255, Εἰσαγ. σ. 255, Π 2957 σ. 364, ΝΖ σ. 454, Π 3405 σ. 472, ΝΖ σ. 564, Π 333 σ. 600, Ἔγκ. σ. 621, Π 7007 σ. 659, Π 3523 σ. 728, Π 3308 σ. 998, ΝΖ σ. 1067, Π 11636 σ. 1101, Π 4675 σ. 1126, ΑΠ 533 σ. 1283, Π 13973 σ. 1286, Π 15475 σ. 1344.—... ἄνευ ἐρεύνης τυχόν ὑπαιτιότητος τοῦ μισθωτοῦ ἀπόλυσις ἕνεκα κακοτεχνιῶν ἐν ἐργασίᾳ· δικαίωμα ἀποζημιώσεως, ΑΠ 533 σ. 1283.—Ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποζημιώσεως β.δ. 16 Ἰουλ. 1920, ἀσχέτως ἄν ἐπαγγέται ἡ μή εἰς τοῦτο ἡ ἐπιχείρησις, Σημ. σ. 621, 1226.—Ἐπέκτασις δι' ἄρθρ. 1 ν. 3198 τῆς ἰσχύος τοῦ β.δ. 16 Ἰουλ. 1920 ὡς πρός τήν καταβλητέαν ἀποζημίωσιν καί ἐπί ἐργατῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου· ἐπέκτασις ἐπ' αὐτῶν καί τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ Δ/τος τούτου, Γν. Σ. σ. 1225.—Ἔκτασις ἐφαρμογῆς διατάξεως ἄρθρ. 5 § 3 ν. 3198 περί καταβλητέας ἀποζημιώσεως· περιλαμβάνει οὐχί μόνον τούς δικαιουμένους τοιαύτης διά τήν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας, ἀλλά γενικῶς ὅλους τούς κατά τῆς ἀνεργίας προστατευομένους μισθωτούς, Π 2957 πφ. 365, Σημ. σ. 621, 1226. Contra: Προϋπόθεσις κύρους καταγγελίας ἡ καταβολή τῆς ἀποζημιώσεως, μόνον ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέωσις καταβολῆς τοιαύτης, Π 1819 σ. 202, Εἰσαγ. σ. 202, Π 2957 μφ. σ. 354, ΝΖ σ. 454, Ἔγκ. σ. 621, 1143, Π 13037 σ. 1230.—Ἀνυ-

πόχρεον καταβολῆς ἀποζημιώσεως, ἐφ' ὅσον εἰδική διάταξις νόμου ἀποκλείει ἐφαρμογήν ν. 2112 ἢ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920· συνεπῶς οὐκ ἀκυρότης ἐκ μὴ καταβολῆς· ἐξακολούθησις ἰσχύος εἰδικῶν διατάξεων περὶ μὴ καταβολῆς ἀποζημιώσεως, Εἰσαγ. σ. 255, Π 886 σ. 255, Π 2957 μφ. 364, Ἔγκ. σ. 621, 1143. — Περιπτώσεις εἰδικῶν διατάξεων ἀπαλλαγῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐκτάκτων καὶ ἡμερομίσθιων προσωπικῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων (ἄρθρον 9 ἀν. ν. 965/1937)· προσωπικῶν Σ.Ε.Κ., Σ.Π.Α.Π. (ν.δ. 648/1948)· προσωπικῶν Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ (ν. 552/1945), Ἔγκ. σ. 621, 1144. — Ἰσχὺς διατάξεως ἄρθρου 9 ν. 965/1937· ἀνυπόχρεον καταβολῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112 εἰς ἀπολυομένους ἐκτάκτους καὶ ἡμερομισθίους δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων (Σανατορίου «Σωτηρία», Π 886 σ. 255, Π 2957 μφ. σ. 364, Ἔγκ. σ. 621, 1144, Π 13087 σ. 1230, Εἰσαγ. σ. 1230. Contra: Π 2957 πφ. σ. 364. — ...ὁμοίως ἀνυπόχρεον καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, συνδεομένων διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, Ἔγκ. σ. 621. — ...ὁμοίως ἐπὶ μὴ συμπληρωσάντων δίμηνον, Π 1719 σ. 202, Εἰσαγ. σ. 202, 476, Π 333 σ. 600, Π 4133 σ. 477.—...ὁμοίως ἐπὶ ἀπολύσεως μισθωτῶν ὀργανώσεων - μελῶν Ἀμερικανικοῦ Συμβουλίου Ἐθελοντικῶν Ὀργανώσεων· συνταγματικότης ν.δ. 1286/1949, Π 4675 σ. 1126. —...ὁμοίως ἐπὶ ἐργατοτεχνιτῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, μὴ ὑπαγομένων τούτων εἰς τὸ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920, Ἔγκ. σ. 621.—Ἔγκυρος ἀπόλυσις δημοσίου ὑπαλλήλου παρέχοντος παρέργως ὑπηρεσίας εἰς ἰδιώτην, μεθ' οὗ συνδέεται διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτ. δικαίου, καὶ ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112, ἧς δὲν δικαιοῦται, Π 13036 σ. 1231.—Ἀνυπόχρεον καταβολῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112 εἰς τοὺς μετ' ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατ' ἄρθρ. 12 ν.δ. 2657/1953 ἀπολυομένους πολεμιστάς, ΑΠ 56 σ. 257.—Ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ ἀπολύσεως λόγῳ διαλύσεως ἐπιχειρήσεως οἰκειοθελοῦς ἢ ἐξ ἀνωτέρας βίας, δι' ἣν εἶναι ἠσφαλισμένος ὁ ἐργοδότης, ΝΖ σ. 454.—Κῦρος καταγγελίας ἀπὸ χρόνου καταβολῆς ἀποζημιώσεως, Π 5701 σ. 1112.—Δυνατότης καταβολῆς ἀποζημιώσεως καὶ μεταγενεστέρως τῆς καταγγελίας, κυρουμένης ἀπὸ τῆς καταβολῆς καὶ δικαιουμένου τοῦ μισθωτοῦ ἀποδοχῶν ἀπὸ καταγγελίας μέχρις αὐτῆς, Π 12722 σ. 1342, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 1342.— Μὴ καταβολὴ ἀποζημιώσεως ἀδείας οὐκ ἀκυρότης καταγγελίας, ΝΖ σ. 54. -Νόμιμος ἡ καταβολὴ καὶ πρὸς δικαστικὸν πληρεξούσιον τοῦ μισθωτοῦ ἔχοντα εἰδικὴν ἐντολήν, Π 5701 σ. 1113, Εἰσ. σ. 1112.—Καταβολὴ ἀποζημιώσεως ν. 2112 εἰς δόσεις καὶ συνέπειαι καθυστερήσεως καταβολῆς, ΝΖ σ. 103.— Καταβολὴ μείζονος τῆς ὀφειλομένης· ἀξίωσις ὑπερβάλλοντος ἐκ τοῦ ἄρθρ. 901 Α.Κ., Π 10470 σ. 1284.—Συμψηφισμὸς ἀποζημιώσεως εἰς ἀποδοτέας λόγῳ ἀκυρώσεως τῆς καταγγελίας τακτικῆς ἀποδοχῆς, ΝΖ σ. 105.—Ἐπιτρεπτὸν συμψηφισμοῦ ἀποζημιώσεως ν. 2112 ἢ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920 πρὸς ἀνταπαίτησιν ἐργοδότου καὶ ἐπὶ καταγγελίας κατὰ ν. 3198/1955, Π 2271 σ. 368, Π 719 σ. 437 —Συμψηφισμὸς ἀποζημιώσεως ὀφειλομένης ἐκ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920 πρὸς καταβληθεῖσαν ἤδη κατὰ τὴν πρώτην ἄκυρον καταγγελίαν, Π 3308 σ. 998.— Παρακράτησις ἐκ τῆς ἀποζημιώσεως δανείου ἐργοδότου πρὸς μισθωτόν, Π 1689 σ. 305.— Ὡς πρὸς τοὺς μισθωτοὺς Δημοσίου βλ. κατωτέρω παράγρ. VI.

Ὑ π ο λ ο γ ι σ μ ὸ ς. Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως βάσει ἀποδοχῶν τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως, Εἰσαγ. σ. 70, Π 18489 σ. 199, Π 1689 σ. 306, Π 2367 σ. 889, Π 2471 σ. 1053, Π 12722 σ. 1342,— ... ἀνεξαρτήτως ἂν εἰσεπράχθη ἠλαττωμένας μισθὸς λόγῳ ἀσθενείας, διαθεσιμότητος ἢ ἄλλης αἰτίας κειμένης εἴτε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐργοδότου, εἴτε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μισθωτοῦ, Π 1689 σ. 306.—Μεταγενεστέρα ἀπολύσεως αὔξησις ἀποδοχῶν ἀναδρομικῶς διὰ διοικ. πράξεως· ἀνεπηρέαστον κύρους ἀπολύσεως καὶ ἀνυπόχρεον ἀκόμη καταβολῆς διαφορᾶς ἀποζημιώσεως ν. 2112, ΑΠ 669 σ. 71, Π 2471 σ. 1053.—Συνυπολογισμὸς ὡς χρόνου ὑπηρεσίας καὶ τοῦ χρόνου ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ, Π 1689 σ. 305.—Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως ἀπολυθέντος ὁδηγοῦ ἀγοραίου αὐτοκινήτου (ταξί), Π 7007 σ. 659.—Ὑπολογισμὸς ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς ἢ κατὰ μονάδα ἐργασίας· κατ' ἄρθρ. 5 § 2 ν. 3198, Π 7007 σ. 659, Π 2367 σ. 889, Εἰσαγ. σ. 888.— Μὴ ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 5 § 2 (περὶ ὑπολογισμοῦ ἀποζημιώσεως ἐπὶ ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς) ν. 3198 ἐπὶ ἀπολύσεων πρὸ ἐνάρξεως ἰσχύος αὐτοῦ (9.2.1955), Π 10470 σ. 1284.— Προθεσμία προειδοποιήσεως κατὰ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920 καὶ ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως· οὐ συνυπολογισμὸς μὴ ἐργασίμων ἡμερῶν, Π 2471 σ. 1054, Εἰσαγ. σ. 1054, Π 12722 σ. 1342.—Ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν καὶ τὸν ἐπολογισμόν τῆς ἀποζημιώσεως. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί* (παράγρ. Α) καὶ ἀνωτέρω παράγρ. Ι Βα, β καὶ ΙΙ Β.

Ἐ λ λ ι π ὴ ς κ α τ α β ο λ ή. Μὴ καταβολὴ πλήρους ἀποζημιώσεως ἐξ εὐλόγου ἀμφιβολίας ἐργοδότου περὶ τῆς ἐννοίας οὐχὶ ἀπολύτως σαφοῦς διατάξεως· οὐκ ἀκυρότης καταγγελίας, Π 18489 σ. 199.—Καταβολὴ ἐλλιποῦς ἀποζημιώσεως οὐχὶ ἐκ κακοβουλίας, ἀλλ' ἐξ εὐλόγου ἀμφιβολίας ὡς πρὸς ὑπαλληλικὴν ἰδιότητα· οὐκ ἀκυρότης καταγγελίας, τούτου ἀντικειμένου εἰς τὴν καλὴν πίστιν, Π 8593 σ. 887.—Ἐλλιπὴς καταβολὴ ἐκ κακοβουλίας καὶ οὐχὶ ἐξ εὐλόγου ἀμφιβολίας περὶ τοῦ ἀκριβοῦς ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως· ἀκυρότης καταγγελίας, ΑΠ 633 σ. 1283.

Γ'. *Ἀναγγελία καταγγελίας· στοιχεῖα· συνέπειαι παραλείψεως.* Ὑποχρέωσις ἀναγγελίας ἀπολύσεως· παράλειψις· ποιναὶ κυρώσεις καὶ οὐχὶ ἀκυρότης τῆς ἀπολύσεως, Γν. Σ. σ. 67, ΝΖ σ. 119, 537, 1229, Εἰσαγ. σ. 823, Π 719 σ. 437, ΝΖ σ. 907, Ἔγκ. σ. 1142, Π 11722 σ. 1342. —Καὶ ἐπὶ τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐξ ἀκύρου συμβάσεως, ΝΖ σ. 65.—Ἀναγγελία ἀπολύσεων· στοιχεῖα, Σημ. σ. 184, ΝΖ σ. 907.—Ἁρμοδία Ὑπηρεσία Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀνεργίας, ΝΖ σ. 907, Ἔγκ. σ. 1142.—

'Αναγγελία προμηνύσεως' έναρξις προθεσμίας ἀναγγελίας ἀπὸ ἐπιδόσεως ἐγγράφου καὶ οὐχὶ ἀπὸ λύσεως τῆς σχέσεως, 'Εγκ. σ. 1143.—'Αναγγελία καταγγελίας' οὐ προϋπόθεσις ἐπιδοτήσεως ἀνέργου, ὑποχρεουμένου εἰς ἰδίας ἐνεργείας' ἔλλειψις συνεπῶς ζημίας ἐκ παραλείψεως ἀναγγελίας καὶ ἀνυποχρέων ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν, Εἰρ 8775 σ. 143, Εἰσαγ. σ. 481.— 'Αξίωσις ἀποζημιώσεως διὰ μὴ ἀναγγελίαν καταγγελίας' ἀρμόδιον δικαστηρίων, ΑΠ 655 σ. 45, Εἰρην. 8775 σ. 143, Πρβλ. καὶ ἀνωτέρω παράγρ. Π Β. 'Ως πρὸς τοὺς μισθωτοὺς Δημοσίου βλ. κατωτέρω παράγρ. VI.

Δ'. ***Καταγγελία ἐπὶ ὑποβολῇ μηνύσεως.*** 'Ανεφάρμοστον ν. 3198/1955 ἐπὶ ἀπολύσεως συνεπείᾳ ὑποβολῆς μηνύσεως συμφώνως πρὸς ἄρθρ. 5 § 1 ν. 2112 καὶ 6 § 1 β.δ. 16 Ἰουλίου 1920 (ἄρθρ. 7 ν. 3198), Εἰσαγ. σ. 474, 720, 1051, 1284.—Σκοπὸς ἄρθρου 7 ν. 3198, Εἰσαγ. σ. 1051. — 'Εννοια ἄρθρου 7 ν. 3198/1955 ἀπόλυσις συνεπείᾳ ὑποβολῆς μηνύσεως' ἐξάρτησις τοῦ ἐγκύρου ἢ μὴ τῆς καταγγελίας ἐκ τοῦ ἂν ἡ μήνυσις ὑπεβλήθη ἢ μὴ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 5 § 1 ν. 2112, Π 6517 σ. 75.—'Υποχρέωσις ὑποβολῆς μηνύσεως πρὸ τῆς καταγγελίας, Π 1426 σ. 475, ΝΖ σ. 680, Π 2367 σ. 889, Εἰσαγ. σ. 74, 1051.—'Υποβολὴ μηνύσεως μετὰ τὴν ἀπόλυσιν' κῦρος καταγγελίας καὶ ἀνυπόχρεον ἀποζημιώσεως, ἐὰν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ὑποβληθῇ ἡ μήνυσις καὶ παρέχηται ἀπόλυτος βεβαιότης περὶ αἰτιώδους συνδέσμου μεταξὺ διαπραχθέντος ἀδικήματος καὶ ἀπολύσεως' ἄλλος ἀκυρότης ἀπολύσεως, ἀφ' ἧς ἐχώρησε, μὴ ἀπαιτουμένης κοινοποιήσεως τοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἢ ἀποφάσεως, Π 6517 σ. 75, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 74.— 'Απαλλαγὴ μισθωτοῦ' ἐφαρμογὴ διαταξέων ν. 3198 ἀπὸ κοινοποιήσεως ἐργοδότῃ τοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἢ ἀποφάσεως, Εἰσαγ. σ. 474, 1051.—'Εναρξις ἀπὸ 9.2.1955 ἰσχύος καὶ τῆς διατάξεως ἄρθρ. 7 ν. 3198 περὶ κοινοποιήσεως εἰς ἐργοδότην ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἢ δικ. ἀποφάσεως περὶ ἀπαλλαγῆς κατηγορίας δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν' ἀφετηρία ἑξαμήνου προθεσμίας ἀγωγῆς κατ' ἄρθρ. 6 § 2 ν. 3198/1955, Π 6889 σ. 730.— 'Απόλυσις μεθ' ὑποβολὴν μηνύσεως δι' ἀξιοποίνους πράξεις καὶ ἀπαλλαγὴ κατηγορίας διὰ δικ. ἀποφάσεως' δικαίωμα ἀποζημιώσεως δυνάμει ἰσχυούσης κατὰ τὴν ἀπόλυσιν ἀποζημιώσεως' ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 7 § 2 ν. 3198 ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ (9.2.1955) ἀπολύσεων, Π 10470 σ. 1284.— Καταγγελία ἄνευ ἀποζημιώσεως ν. 2112 μεθ' ὑποβολὴν μηνύσεως ὑπὸ συναδέλφου τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας' ὕστερα καταβολὴ ἀποζημιώσεως μετὰ παραίτησιν μηνυτοῦ ἀπὸ μηνύσεως' ἔλλειψις ἀκυρότητος καταγγελίας, ἐφ' ὅσον δὲν ἐχώρησεν ἀπαλλαγὴ διὰ τὸ ἀνυπόστατον τῆς κατηγορίας, ἀλλὰ ἐπῆλθεν ἕνεκα λόγου ἐξαλείψαντος τὸ ἀξιόποινον' ἄλλως καὶ διότι δὲν ἐχώρησε κοινοποίησις τῆς ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως κατ' ἄρθρ. 7 ν. 3198/1955, Π 1085 σ. 1052.— 'Αξιόποινος πρᾶξις μισθωτοῦ μετὰ πρόσκλησιν εἰς τὸν στρατόν, ΝΖ σ. 680.

Ε'. ***Ἐπὶ μονομεροῦς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας.*** Βλ. καὶ ἀνωτέρω παράγρ. Ι Δ. Μὴ τήρησις διατυπώσεων ν. 3198/1955 διὰ μονομερῆ μεταβολὴν ὅρων συμβάσεως' συνέπειαι' ἀκυρότης' δικαίωμα μισθωτοῦ, ἀποχρεοῦντος τὴν μεταβολήν, εἰς προσφορὰν ὑπηρεσίας ἀπὸ συμβατικοὺς ὅρους καὶ ἀπολῆψιν συμφωνημένων ἀποδοχῶν, Π 45 σ. 768, Εἰσαγ. σ. 827, 1287.— Κλεισίμων καταστήματος μὲ συνέπειαν μείωσιν ἀποδοχῶν' μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολή, Π 45 σ. 768. —'Επὶ μισθωτοῦ ἠσφαλισμένου κατὰ τῆς ἀνεργίας' σχετικὴ ἡ ἀκυρότης' δικαίωμα μισθωτοῦ ἀποχωροῦντος νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν ν. 2112, Εἰσαγ. σ. 827.—Μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ ὅρων ὑπὸ ἰσχὺν ν. 3198/1955, Π 13973 σ. 1287.

ΣΤ'. ***'Απόλυσις κατὰ παράβασιν ν. 3198/1955' συνέπειαι' ἀκυρότης' ὑπερημερία ἐργοδότου' δικαίωμα ἀποδοχῶν.*** Μὴ τήρησις προϋποθέσεων ἐγκύρου καταγγελίας' ἀκυρότης' ὑπερημερία ἐργοδότου' ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποδοχῶν, Π 1046 σ. 136, Π 1426 σ. 474, Π 45 σ. 768, ΝΖ σ. 852, Π 11636 σ. 1101, Π 62 σ. 1184.—'Εγγραφος τύπος καταγγελίας καὶ καταβολὴ ἀποζημιώσεως' διακεκριμέναι νομικαὶ προϋποθέσεις κύρους καταγγελίας' ἀκυρότης ἐν ἐλλείψει ἑκατέρας, Εἰσαγ. σ. 202.— Παράλειψις ἐγγράφου τύπου καταγγελίας' ἀκυρότης' ὑπερημερία ἐργοδότου' ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποδοχῶν, ΝΖ σ. 454, Σημ. σ. 752, 'Εγκ. σ. 1142.—'Ακυρότης μὴ ἐγγράφου καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας ἐξ ἀκύρου συμβάσεως' ἐξακολούθησις σχέσεως' ὑποχρέωσις ἀποζημιώσεως, ΝΖ σ. 65.— Μὴ καταβολὴ ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως' ἀκυρότης καταγγελίας' ὑπερημερία ἐργοδότου' ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποδοχῶν, ΝΖ σ. 54, Γν. Σ. σ. 67, Π 6517 σ. 75, ΝΖ σ. 103, ΝΖ σ. 454, Π 3405 σ. 473, Π 7007 σ. 659, Π 3523 σ. 738, 'Εγκ. σ. 1142, Π 13973 σ. 1286, Π 15475 σ. 1344. — Καταβολὴ ἐλλιποῦς ἀποζημιώσεως ἐκ κακοβουλίας' ἀκυρότης καταγγελίας, ΑΠ 533 σ. 1283.—'Απόλυσις κατὰ παράβασιν ἄρθρ. 4 ν. 3514' οὐκ ἀκυρότης' δικαίωμα ὅμως προσβολῆς ἀπολύσεως ὡς ἀκύρου ἐκ μὴ τηρήσεως διατυπώσεων ν. 3198/1955, Π 4571 σ. 548, Εἰσαγ. σ. 547.— Σχετικὴ ἡ ἀκυρότης ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ, Εἰσαγ. σ. 827.—Εἰσπραξις ἀποζημιώσεως ἄρθρ. 4 ν. 3514· παραίτησις ἀκυρωτέος ἐκ τοῦ ν. 3198, Εἰσαγ. σ. 547.— Παράλειψις ἀναγγελίας· ποιναὶ κυρώσεις καὶ οὐχὶ ἀκυρότης καταγγελίας. Βλ. ἀνωτέρω παράγρ. ΙΙΙ Γ.— Σκληρὰ καὶ βάναυσος συμπεριφορὰ ἐργοδότου πρὸς μισθωτόν, ἐξαναγκασθέντα εἰς ἀποχώρησιν· συνιστᾷ ἄκυρον καταγγελίαν ὑπὸ ἰσχὺν ἄρθρου 5 § 3 ν. 3198/1955· ὑπερημερία ἐργοδότου· ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποδοχῶν, Π 1046 σ. 136.— 'Επιδίκασις μισθῶν ἐξ ὑπερημερίας ἐργοδότου ἕνεκεν ἀκύρου ἀπολύσεως· ὑποχρέωσις κηρύξεως ἀποφάσεως προσωρινῶς ἐκτελεστῆς· ἀνεπίτρεπτον ἀναστολῆς, Π 174 σ. 496.—Υποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ ἐπὶ ἀκύρου ἀπολύσεως, πλὴν περιπτώσεως ἀνωτέρας βίας· μὴ λειτουργία ἐπιχειρήσεως ἐκ λόγων ἀφορώντων ἐργοδότην· οὐχὶ ἀνωτέρα βία, Π 4571 σ. 547, Σημ. σ. 752. Βλ. καὶ λ. ***'Εργασίας σύμβασις*** (παράγρ. Ε').—Ματαία ἡ προσφορὰ ὑ-

πηρεσιών μετ' άκυρον απόλυσιν, ΑΠ 323 σ. 707, Π 45 σ. 768, Π 62 σ. 1181, Π 17947 σ. 301.—Νομιμοι τρόποι άρσεως υπερημερίας εργοδότου μετ' άκυρον απόλυσιν, Π 62 σ. 1184.—Παύσις υποχρεώσεως καταβολής αποδοχών δι' επακολουθησάσης άρσεως της υπερημερίας κατά νόμιμον τρόπον, οίος και ο διά καταγγελίας, ΑΠ 170 σ. 471, ΑΠ 490 σ. 1180, Είσαγ. σ. 998.—Καταγγελία μετά προηγουμένην κριθείσαν άκυρον· συμψηφισμός οφειλομένης αποζημιώσεως εις προηγουμένως καταβληθείσαν· ισχυρισμός εργοδότου περί γενομένης καταγγελίας υπό αίρεσιν εκ της επιφυλάξεως ως προς ορθότητα προεκδαθείσης αποφάσεως, Π 3308 σ. 998.—Καταβολή μισθού επί υπερημερίας εργοδότου, ούχι όμως και νομίμου προσαυξήσεως διά νυκτερινήν εργασίαν, Π 62 σ. 1184. — Άγωγή στηριζομένη επί συμβάσεως αορίστου χρόνου και άκυρότητος καταγγελίας κατά παρέκβασιν ν. 3198· μή νόμιμος επιδίκασις μισθών λόγω καταγγελίας συμβάσεως εργασίας ωρισμένου χρόνου, Π 14202 σ. 1311.—Επί μισθωτών Δημοσίου βλ. κατωτέρω παράγρ. VI.

Ζ'. *Μεταβολή προσώπου εργοδότου.* Βλ. και ανωτέρω (παράγρ. Ι Ε). Μεταβολή προσώπου εργοδότου και νόμιμοι συνέπειαι ως προς το ποσόν της αποζημιώσεως επί συμβάσεως εργατών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Γν. Σ. σ 1225.

Η'. *Προθεσμία άγωγής* (άρθρον 6 § 1 ν. 3198/1955). Τριμηνος ανατρεπτική προθεσμία επιδόσεως αγωγής εξ άκύρου απολύσεως κατ' άρθρ. 6 ν. 3198/1955, Π 2679 σ. 596, Π 3687 σ. 942, —Σκοπός της προθεσμίας, Π 2679 σ. 596, Είσαγ. σ. 1304.—Έκτασις εφαρμογής, Π 2679 σ. 596, Είσαγ. σ. 1114, Π 3687 σ. 942.—Εφαρμογή και επί άκύρου καταγγελίας συμβάσεως εργασίας ωρισμένου χρόνου άνευ απουδαίου λόγου κατ' άρθρ. 672 Α.Κ., Π 2679 σ. 596, Π 3687 σ. 942, πρβλ. Είσαγ. 596. — Ανεφάρμοστον επί της κατ' Άστ. Κώδικα άκύρου διασπάσεως συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου, Π 3687 σ. 942.—Έναρξις και συμπλήρωσις προθεσμίας, Π 2679 σ. 597.—Αναστολή εν ισχύι δόλου εργοδότου· συμπλήρωσις μετά τριμηνον από άρσεως λόγου αναστολής, Π 5917 σ. 598.— Αυτεπάγγελτος και κατά πάσαν στάσιν έρευνα του εξ αύτης απαραδέκτου, Π 2679 σ. 596, Π 3687 σ. 942. —Ανεφάρμοστον διατάξεων περί αποκλειστικής προθεσμίας επί των μή υπαγομένων εις ν. 3198/1955 συνταξιούχων Δημοσίου και Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Π 35 σ. 940, Πρβλ. και ανωτέρω παράγρ. ΙΙ Δ, Ι Ζ.

Θ'. *Καταγγελία υπό μισθωτού.* Δικαίωμα 1/2 αποζημιώσεως ν. 2112 ή β.δ. 16 Ιουλίου 1920 επί αποχωρήσεως μισθωτού εκ της υπηρεσίας τη συγκαταθέσει του εργοδότου κατ' άρθρ. 8 ν. 3198/1955· έννοια διατάξεως· εφαρμογή μόνον επί συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου, λυομένων κατόπιν συμφωνίας και ούχι επί καταγγελίας υπό μισθωτού, ότε άνευ σημασίας ή αποδοχή του εργοδότου, Π 3403 σ. 126.

Ι'. *Ρύθμισις έκκρεμών περιπτώσεων· άρθρον 11 ν. 3198/1955.* Μεταβατικαί διατάξεις άρθρου 11 ν. 3198/1955· υποχρέωσις εργοδότου επί καταγγελίας πρό δημοσιεύσεως ν. 3198 προς καταβολήν εξ ολοκλήρου αποζημιώσεως β δ. 16 Ιουλίου 1920, έστω και άν ο μισθωτός προειδοποιήθη κατ' εφαρμογήν άρθρου 11 § 3 ν. 3198/1955· υπολογισμός αποζημιώσεως, Π 18489 σ. 199.—Προϋπόθεσις άκυρότητος καταγγελίας εκ του άρθρ. 11 § 3 ν. 3198/1955 ή αξίωσις, εντός μηνός από της δημοσιεύσεως, της καταβολής της αποζημιώσεως ή της συμπληρώσεως αυτής, Π 112 σ. 201.—Εφαρμογή άρθρ. 11 § 3 ν. 3198· προϋπόθεσις άκυρότητος γενομένης πρό δημοσιεύσεως αύτου καταγγελίας, από 9.2.1955, λυθείσης της συμβάσεως μεχρι της δημοσιεύσεως (23.4.1955)· προηγουμένη έγγραφος αίτησις του μισθωτού προς καταβολήν συμπληρωματικής αποζημιώσεως· διατήρησις πάντως αξιώσεως συμπληρώσεως αποζημιώσεως· απόσβεσις ένοχής διά δημοσίας κατάθεσεως, Π 18646 σ. 425. — Μεταβατική διάταξις άρθρ. 11 § 2 ν. 3198· υποχρέωσις επαναλήψεως τακτικής καταγγελίας, γενομένης προ δημοσιεύσεως αυτού· συνέπειαι παραλείψεως το ανενεργές αύτης, Π 4777 σ. 655.

ΙΑ'. *Έλεγχος ομαδικών απολύσεων ν.* Επί της καταργήσεως του ν. 2511/1953 περί ελέγχου ομαδικών απολύσεων, Σημ. σ. 120, Έγκ. σ. 163.

ΙΒ'. *Άδεια προς εύρεσιν εργασίας (άρθρ. 677 Α.Κ.).* — Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. ΙΑ').

ΙΓ. *Μισθωτών Δημοσίου.* Καταγγελία σχέσεως εργασίας μισθωτών Δημοσίου, Γν. Σ. σ. 67.—Ανεφάρμοστον διατάξεων περί απολύσεως και προστασίας εν γένει επί μισθωτών Δημοσίου δι' επείγοντα έργα κατά ν. 1933/1951· τρόπος απολύσεως και αποζημίωσις των διά του ν. 913/1949 κυρωθεισών Π.Υ.Σ.· υπολογισμός ταύτης, ΑΠ 280 σ. 651. —Εφαρμογή και μετά τον ν. 3198/1955 επί καταγγελίας συμβάσεως εργασίας μισθωτών Δημοσίου των ειδικών διατάξεων άρθρ. 60 ά.ν. 1846/1951, ως ηρμηνεύθη δι' άρθρ. 48 ν.δ. 2698/1953, Γν. Σ. σ. 67, Είσαγ. σ. 362, Π 3620 σ. 1111, Π 2773 σ. 1127.—Υποχρέωσις και Δημοσίου προς τήρησιν διατυπώσεων άρθρου 5 ν. 3198/1955 δι' απόλυσιν μισθωτών, συνδεομένων μετ' αύτου διά συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου και ασφαλιζομένων κατά της ανεργίας, Γν. Σ. σ. 67, Έγκ. σ. 391, Γν. Σ. σ. 511, Είσαγ. σ. 1110, Π 2773 σ. 1127, Έγκ. σ. 1143.—. . . υποχρέωσις όμως του Δημοσίου προς καταβολήν ούχι των αποζημιώσεων ν. 2112 και β.δ. 16 Ιουλίου 1920, Γν. Σ. σ. 67, Έγκ. σ. 391, Π 3299 σ. 886, Έγκ. σ. 1143.—. . . άλλα των αποζημιώσεων των υπ' άριθ. 956 και 976/1947 πράξεων του Υπουργικού Συμβουλίου, κυρωθεισών διά του ά.ν. 913/1949, Γν. Σ. σ. 67, Π 18671 σ. 206, Έγκ. σ. 391, Γν. Σ. σ. 511, Π 8299 σ. 886, Π 3620 σ. 1111, Είσαγ. σ. 1110, Π 2773 σ. 1127, Έγκ. σ. 1143.—. . . ούχι και επί απολύσεως διά ποινικόν ή πειθαρχικόν παράπτωμα, Π 3620 σ. 1111, Είσαγ. σ. 1110.—Εξακολούθησις ισχύος των άνω Π.Υ.Σ. και μετά τον ν. 3198/1955, Γν. Σ. σ. 67, Π 2773 σ. 1127.—Εφαρμογή επί του εν σχέσει ιδιωτικού δικαίου εργατοτεχνικού προσωπικού της Στρατιωτικής Υπηρεσίας, Γν. Σ. σ. 67.—Εφαρμογή μετά τον ν.

2882/1954 τοῦ ν. 2112 καὶ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920 ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Ἀεροπορικῶν Ὑπηρεσιῶν ἄρθρου 138 ν. 5121/1932 καὶ οὐχὶ τῶν Π.Υ.Σ. 956 καὶ 976/1947, Εἰσαγ. σ. 205, 1110.—Δικαίωμα ἀποζημιώσεως ν. 2112, κατὰ ν. 2882/1954 τοῦ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ Βασιλικῆς Ἀεροπορίας καὶ οὐχὶ τοῦ τοιούτου τῆς Πολιτικῆς Ἀεροπορίας· δικαίωμα τούτου ἐπὶ βοηθήματος Π.Υ.Σ. 956 καὶ 976/1947, Π 2773 σ. 1127.—Ἀπόλυσις προσωπικοῦ Δημοσίου οὐχὶ διὰ καταγγελίας, ἀλλὰ λόγῳ λήξεως τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας· μὴ ὑποχρέωσις καταβολῆς βοηθήματος ἢ ἀποζημιώσεως, Γν. Σ. σ. 511.—Ἀπόλυσις προσωπικοῦ πρὸ λήξεως συμβάσεως· ὑποχρέωσις καταγγελίας, ἀναγγελίας καὶ καταβολῆς μισθοῦ μέχρι λήξεως τῆς συμβάσεως· ἰσχὺ καὶ βοηθήματος Π.Υ.Σ. 956 καὶ 976/1947, Γν. Σ. σ. 511.—Μὴ τήρησις διατυπώσεων ἄρθρ. 6 ν. 3198 ἐπὶ μισθωτῶν Δημοσίου· οὐκ ἀκυρότης καταγγελίας, Γν. Σ. σ. 67, Ἔγκ. σ. 1143.—Μὴ καταβολὴ ἀποζημιώσεως τῶν Π.Υ.Σ. 956 καὶ 976/1947· οὐκ ἀκυρότης καταγγελίας, Π 18671 σ. 206, Ἔγκ. σ. 391, Π 3620 σ. 1111, Εἰσαγ. σ. 1110, Π 2773 σ. 1127, Ἔγκ. σ. 1143.—Ἀμετάβλητον ἐκ ν. 3198 τὸ προηγούμενον νομοθ. καθεστώς, εἰ μὴ μόνον ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον τὸ Δημόσιον εἶναι ὑπόχρεον ἐξ εἰδικῶν διατάξεων εἰς καταβολὴν ἀποζημιώσεως ν. 2112 ἢ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920, ὅτε κατ' ἄρθρ. 5 § 3 ν. 3198 ἀκυρότης καταγγελίας ἐκ μὴ καταβολῆς μὲ συνέπειαν ἀστικὰς συνεπείας ἐκ τοῦ ἄρθρ. 656 Α. Κ., Π 2773 σ. 1127, Contra: Εἰσαγ. σ. 1127.—Contra: Ἀπαλλαγὴ Δημοσίου τῆς ἀκυρότητος καταγγελίας, ἀδιαφόρως ἂν ὁ ἀπολυόμενος δικαιοῦται τοῦ βοηθήματος ἐκ τῶν Π.Υ.Σ. 956 καὶ 976/1947 ἢ τῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112, Εἰσαγ. σ. 1127.—Παράλειψις ἢ ἐλλιπὴς ἐκπλήρωσις διατυπώσεων ἀναγγελίας καὶ καταβολῆς βοηθήματος Π.Υ.Σ. 956 καὶ 976/1947 ἐπὶ καταγγελίας τοῦ ἐν σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου, οἷον τὸ προσλαμβανόμενον δι' ἀνάγκας Ἀεροπορικῶν Ὑπηρεσιῶν· οὐκ ἀκυρότης καταγγελίας, Π 18671 σ. 206.—Ὑποχρέωσις καὶ Δημοσίου ἀναγγελίας ἀπολύσεως οὐχὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, Π 18671 σ. 206, ΑΠ 147 σ. 362, Ἔγκ. σ. 391, Γν. Σ. σ. 511, Π 3628 σ. 1111, Εἰσαγ. σ. 1110, Π 2773 σ. 1127, Ἔγκ. σ. 1143.—... ὁμοίως ἐπὶ λήξεως συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου, Γν. Σ. σ. 511.

VII. Κατάχρησις δικαιώματος ἐν τῇ καταγγελίᾳ συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. ***Κατάχρησις δικαιώματος.***

VIII. Εἰδικὰ θέματα καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. καὶ λ. ***Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις.***—Συνδικαλιστικῶν στελεχῶν· προστασία ν. 1803/1951. Βλ. λ. ***Συνδικαλιστικὰ στελέχη.***—Ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων πολεμιστῶν κατὰ ν. 751/1948 καὶ 1836/1951. Βλ. λ. ***Στράτευσις*** (παράγρ. Β').—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὰ ἄρθρα 669 καὶ 672 Α.Κ. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. ΙΔ').—Προσωπικοῦ Τραπεζῶν ν. δ. 2510/1953 κλπ. Βλ. λ. ***Τράπεζαι.***—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ νομ. προσώπου Νοσοκομείου τῶν Παίδων «Ἡ Ἁγία Σοφία» ν.δ. 3089/1954· κατάργησις ν. 2473 καὶ διατήρησις προσωπικοῦ· ἔννοια ταύτης· ἐφαρμογή ν. 2112, ΑΠ 529 σ. 217.—Ἀπόλυσις ὑπαλλήλου Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων· εἰδικαὶ διατάξεις ν. 1855/1951 καὶ β.δ 22.7.1940· λόγοι· προθεσμία ἀγωγῆς· ἀφετηρία ἐπὶ ἀπολύσεως λόγῳ καταδίκης δι' ἀδίκημα ἄρθρ. 10 ν. 5289· ὑπερημερία ἐργοδότου καὶ δικαίωμα μισθοῦ, ΑΠ 215 σ. 542.—Λύσις συμβάσεως ἐργασίας μετὰ ναυαγίων πλοίου καὶ δικαίωμα ναυαγῶν· ἔννοια καταβλητέων μισθοῦ κατ' ἄρθρ. 18 ν. 1752/1951, Π 459 σ. 800.

Καταθέσεις ἔνορκοι: Βλ. λ. ***Βεβαιώσεις ἔνορκοι.***

Καταργησις δίκης: Δια καταβολῆς καὶ ἐν γένει ἐκπληρώσεως ἐνοχῆς δι' ἀποδόσεως τοῦ ζητουμένου, ΑΠ 552 σ. 153.—Διὰ παραιτήσεως ἀπὸ διατυπώσεις ἄρθρ. 487 Π.Δ., ΑΠ 76 σ. 17, ΑΠ 146 σ. 380.—Πλημμὴ συντάξεως ὑπὸ Τ.Κ.Α. μετὰ τὴν προσβληθεῖσαν δι' ἀναιρέσεως ἀπόφασιν, ἐπιδικάσασαν ἀποζημίωσιν λόγῳ παρανόμου ἀπορρίψεως αἰτήσεως συνταξιοδοτήσεως· οὐ κατάργησις τῆς κατ' ἀναίρεσιν δίκης· ἔννομον συμφέρον διὰ δικαστικὴν δαπάνην, ΑΠ 146 σ. 380.

Καταστατικά: Βλ. λ. ***Κανονισμοί, Σωματεῖα, Ταμεῖα.***

Καταστήματα: Ἀμοιβὴ ὑπαλλήλων διὰ πρόσθετον ἐργασίαν καθ' ἑορτάς, Γν. Σ. σ. 273.—Βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων ὧραι ἐργασίας, ΑΠ 105 σ. 315.—Ἐμπορικὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, Π 18646 σ. 425.—Ἐμπορικὰ· ἐλευθερία ἐργασίας πρὸ ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, Π 13/68 σ. 1299.—Βλ. τὰ λοιπὰ θέματα καὶ κατ' ἰδίαν καταστήματα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

Καταστρατήγησις: Ἐν καθορισμῷ ἀμοιβῆς δι' ἡμερομισθίου, ΑΠ 674 σ. 73.—Ἐν καθορισμῷ ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 852.

Κατάχρησις δικαιώματος: *Α'. Γενικά.* Ἄσκησις δικαιώματος ὑπὸ περιορισμοὺς ἄρθρου 281 Α.Κ., Π 1968 σ. 490.—Περιορισμὸς ἀσκήσεως δικαιώματος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., Π 1854 σ. 203, ΑΠ 58 σ. 251, ΑΠ 109 σ. 358, Π 5917 σ. 598.—Ἔννοια ἄρθρου 281 Α.Κ.· ἔκτασις ἐφαρμογῆς· ἔννοια τοῦ ὅρου «δικαίωμα», ΑΠ 710 σ. 131, Π 1968 σ. 490, ΑΠ 439 σ. 831, Π 10042 σ. 1001, Π 6220 σ. 1196.—... δὲν ἀποκλείει τὴν ἄσκησιν δικαιώματος ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως, ὡς αἱ περὶ μισθῶν διοικ. πράξεις, Εἰσαγ. σ. 656.—Μὴ ἐφαρμογὴ ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς καθολικῆς ἐλευθερίας τοῦ προσώπου πηγαζόντων δικαιωμάτων τοῦ ἐλευθέρως συναλλάττεσθαι καὶ διαθέτειν τὰ καθ' ἑαυτόν, Π 10042 σ. 1001, Π 6220 σ. 1196.—Ἀντικειμενικὰ κριτήρια· κοινὴ πίστις· χρηστὰ ἤθη· κοινωνικὸς καὶ οἰκονομικὸς σκοπὸς δικαιώματος, Π 16260 σ. 135, Π 1854 σ. 203, Π 3452 σ. 483, Π 5917 σ. 598, Π 7012 σ. 1057.—Λύτεπάγγελτος ἔρευνα ὑπὸ δικαστοῦ τῆς καταχρήσεως δικαιώματος, ΑΠ 710 σ. 131.—Ἀναδρομικὴ ἐφαρμογὴ ἄρθρου 281 Α.Κ., Π 5917 σ. 598.—Τεκμήριον καλοπίστου

άσκήσεως τοῦ δικαιώματος· τὸ βάρος ἀποδείξεως καταχρηστικῆς ἀσκήσεως φέρει ὁ ἐπικαλούμενος αὐτήν, Εἰσαγ. σ. 711. — Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως καὶ προστασία ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἔχουν τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς, Π 6220 σ. 1196.— Ἡ καταχρηστικὴ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας, Ἀπόψ. σ. 928.

Β'. Περιπτώσεις. Συνιστῶσι καταχρησιν δικαιώματος; Ἡ δολία παράλειψις μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ἀλλαχοῦ τῶν ὑπηρεσιῶν του, ΝΖ σ. 1.— . . . ἡ καταγγελία συμβάσεως μετ' ἄρνησιν τοῦ μισθωτοῦ πρὸς περιορισμὸν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιδικασθείσης ὑπὸ δικαστηρίου ἀπαιτήσεως κατὰ τοῦ ἐργοδότου, Π 1854 σ. 203.—... ἡ ἐξ ἐκδικήσεως γενομένη ἀπόλυσις, Π 1854 σ. 203, ΑΠ 58 σ. 251, Π 5917 σ. 598, Εἰσαγ. σ. 711.— . . . ἡ ἀπόλυσις ἡσφαλισμένου εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Μυλεργατῶν, ἐνῷ διετηρήθησαν ἐν ὑπηρεσίᾳ ἄλλοι ἀνασφάλιστοι, οὓς, καὶ ἂν ἡ ἐπιχείρησις ἀπεσκόπει εἰς τὸν περιορισμὸν τῶν ἐργασιῶν, ὤφειλεν, ἀντὶ τοῦ ἡσφαλισμένου, νὰ ἀπολύσῃ, ὑπέχουσα ποινικὴν εὐθύνην διὰ τὴν πρόσληψιν αὐτῶν, ΑΠ 366 σ. 759.—... ἡ καταγγελία κατόπιν ψευδοῦς μηνύσεως, ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος τοῦ μισθωτοῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἐπιτύχῃ ἀπόλυσιν καὶ ἀπαλλαγὴν τῶν ἐναντι τοῦ μισθωτοῦ ὑποχρεώσεών του, ΑΠ 439 σ. 831.— Κρίσις δικαστηρίου ὅτι ἡ νέα καταγγελία μετ' ἄκυρον τοιαύτην ἠσκήθη καταχρηστικῶς, ὡς γενομένη πρὸς ἀποκλειστικὸν σκοπὸν ἀπαλλαγῆς, λόγῳ ἐκδικήσεως, τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ὑπὸ ἀόριστον καὶ ἀσαφῆ αἰτιολογίαν· ἀναίρεσις ἀποφάσεως δι' ἐκ πλαγίου παράβασιν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ΑΠ 363 σ. 712.

Δὲν συνιστῶσι καταχρησιν δικαιώματος: Ἡ καταβολὴ εἰς χειριστὴν ἐκσκαφέως, κριθέντα ὡς ἐργάτην, ἀποζημιώσεως τοῦ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920, ἐνῷ εἰς ἄλλον κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπολυθέντα κατεβλήθη ἀποζημίωσις ὑπαλλήλου, ΑΠ 678 σ. 73.—...ἡ ἄρνησις ἐργοδότου εἰς ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ μετὰ λύσιν τῆς συμβάσεως ἐπὶ ἀποχῇ ἐκ τῆς ἐργασίας ἕνεκεν ἀσθενείας, ΑΠ 170 σ. 131.—...ἡ ἄσκησις ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ν. 2112, παρὰ τὴν ὑπαρξιν εὐεργετημάτων ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ, Π 16260 σ. 135.—...ἡ πρόταξις τοῦ ἀπολυθέντος μισθωτοῦ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν ἄλλων ἐπίσης προστατευομένων καὶ ἀπολυθέντων μισθωτῶν πολεμιστῶν, ΑΠ 56 σ. 257. —...ἡ βραδύτης ἀσκήσεως δικαιώματος, ἐκτὸς ἐὰν συντρέχωσι καὶ ἄλλα περιστατικά, ἐξ ὧν νὰ δύνατοι νὰ συναχθῇ σαφῶς, Π 17178 σ. 263, ΑΠ 682 σ. 77, ΑΠ 108 σ. 299, Π 87 σ. 608, Π 5744 σ. 1129, Π 14214 σ. 1305.—...ἡ ἄσκησις ἀναιρέσεως μετὰ διετίαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἄνευ συνδρομῆς ἄλλου περιστατικοῦ, ΑΠ 682 σ. 77.—...ἡ μετὰ πενταετίαν αἴτησις ἐφεδρικῶν ἐπιδομάτων, Π 87 σ. 608.—...ἡ ἄσκησις δικαιώματος μισθοῦ ὑπὸ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος καὶ ἐμφανισθέντος δι' ἀνάληψιν ὑπηρεσίας πολεμιστοῦ, εὐθὺς μετὰ τὴν πρωτοβάθμιον ἀπορριπτικὴν τῆς προσφυγῆς τοῦ ἐργοδότου ἀπόφασιν, Π 1445 σ. 308.— ... ἡ ὑπὸ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ αἴτησις πληρωμῆς τῶν ἀπὸ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεως μισθῶν, ἐν γνώσει ὅτι διὰ τὸ αὐτὸ διάστημα ἐμισθοδοτεῖτο ὁ ἀντικαταστάτης καὶ μετὰ παράλειψιν αἰτήσεως ἀνακλήσεως τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἀντικαταστάτου, ἣν ἐζήτησεν ὁ ἐναγόμενος, ΑΠ 323 σ. 707.—... ἡ αἴτησις ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ περὶ καταβολῆς ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, μὴ προσφυγόντος πρότερον εἰς τὸ τοποθετήσαν Συμβούλιον πρὸς λύσιν τῆς ἀμφισβητήσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν εἰδικότητα, ὑφ' ἣν ἔδει νὰ ἐργάζηται, Π 9839 σ. 949.—...ἡ καταγγελία ἕνεκεν ἀρνήσεως τοῦ μισθωτοῦ νὰ μεταβῇ εἰς νέαν θέσιν, ὁμοίαν ὡς ἡ προηγουμένη, εἰς ἣν ἐτοποθετήθη κατ' ἐνάσκησιν τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου, ΑΠ 109 σ. 358.—...ἡ ἐπιδίωξις μισθῶν ὑπερημερίας παρὰ τοῦ καταστήσαντος ἀδύνατον τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, συνεπείᾳ ἐλαττώματός του, Π 3405 σ. 473.— ... ἡ μετάθεσις ἡ γενομένη οὐχὶ διὰ λόγους ἐκδικήσεως ἢ κατὰ προτίμησιν ἄλλων ἐχόντων ὀλιγωτέρας οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις καὶ ἐπιβληθεῖσα ἐξ εἰδικῆς ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης, Π 3452 σ. 483.—... ἡ καταβολὴ τῶν νομίμων ἢ συμβατικῶν ἀποδοχῶν εἰς τινα μισθωτόν, ἐνῷ παρέχονται ηὐξημέναι εἰς ὁμοτέχνους του, καθ' ἣν εἶχεν εὐχέρειαν καὶ ἄδεσμευτον ἐλευθερίαν νὰ πράττῃ ὁ ἐργοδότης, Π 1968 σ. 490, Π 6220 σ. 1196.—... ἡ ἐπιδίωξις ἀξιώσεως ἐκ καθυστερουμένων ἀποδοχῶν μετὰ μὴ ἔγκαιρον προσελευσιν πρὸς εἰσπραξιν καὶ ἐντεῦθεν δημιουργίαν πεποιθήσεως περὶ παραιτήσεως ἐξ αὐτῶν, μὴ ἀποδειχθείσης τῆς προθέσεως παραιτήσεως, Π 6588 σ. 656.—... ἡ ἀπόλυσις μισθωτοῦ νυκτοφύλακος οὐχὶ ἐκ λόγων ἐκδικήσεως, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅτι κατελήφθη καὶ πάλιν κοιμώμενος ἐν ὥρᾳ ὑπηρεσίας, Π 7011 σ. 782.—... ἡ κατάργησις ἐπιδομάτων προσωπικοῦ Ο.Δ.Σ.Υ., μονομερῶς καὶ ἐλευθέρως χορηγηθέντων οὐχὶ δυνάμει ὑποχρεώσεως ἐκ δικαιοπραξίας, Π 10042 σ. 1001.—... ἡ μὴ ἀνάθεσις σπουδαιοτέρας ἐργασίας ἐπὶ ἀναλόγῳ αὐξήσει τοῦ μισθοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται ἐκ τοῦ νόμου ἢ ἐκ συμβάσεως δικαίωμα τοιοῦτον, οὐδὲ συνέτρεχεν ὑπηρεσιακὴ ἀνάγκη, Π 10042 σ. 1001.—... ἡ ἀπόλυσις οὐχὶ ἐκ λόγων ἐκδικήσεως, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀπρεποῦς καὶ ἀντισυμβατικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ μισθωτοῦ, ἐκδηλωθείσης μετὰ τὴν ἄρνησιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν εἰς αὐτὸν καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικῶν τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἡμερῶν ἀργίας τῆς ἐπιχειρήσεως ἐξ ἀνωτέρας βίας, Π 7012 σ. 1057. — ... ἡ ἀξίωσις ὠφελείας τοῦ Δημοσίου ἐκ διαφορᾶς ἀποδοχῶν κυβερνήτου κρατικοῦ πλοίου ἐργασθέντος πράγματι ὡς πλοιάρχου, ἐπὶ μακρὸν παραμείναντος καὶ ἀποδεχομένου τὴν εἰσπραξιν ἀποδοχῶν κυβερνήτου μὲ συνέπειαν τὴν δημιουργίαν πεποιθήσεως τοῦ Δημοσίου, ὅτι δὲν θὰ ἐνασκήσῃ τὸ δικαίωμα, Π 5744 σ. 1129.—...ἡ προσφορὰ τοῦ μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν κατὰ τὰς συμπεφωνημένας ὥρας ἐργασίας, καὶ οὐχὶ κατὰ τὰς ὁρισθείσας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἄλλας ὥρας, Π

15675 σ. 1344. — Απορριπτέος ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος πρὸς ἐκδίκησιν ἐκ μέρους τοῦ Διοικητοῦ Ἀγροτ. Τραπέζης, ἐφ' ὅσον ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ ἀπολύσεως ἐπιβάλλεται μετὰ τήρησιν διαδικασίας ὑπὸ Συμβουλίων, ΑΠ 634 σ. 323.

Γ'. Συνέπειαι: Ἀπόλυσις κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος· ἀκυρότης κατ' ἄρθρ. 174 Α.Κ., Π 1854 σ. 203, ΑΠ 58 σ. 251, ΑΠ 109 σ. 358, ΝΖ σ. 536, Π 5917 σ. 598, ΑΠ 363 σ. 712.— . . . συνέχισις συμβάσεως καὶ ὑποχρεώσεις, κατ' ἄρθρ. 656 Α.Κ., καταβολῆς ἀποδοχῶν λόγῳ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὰ ἄρθρα 349 καὶ 350 Α.Κ., Π 5917 σ. 598, ΑΠ 363 σ. 712.— . . . νόμιμοι τρόποι παύσεως ὑπερημερίας· καὶ διὰ νέας καταγγελίας, ΑΠ 363 σ. 712.

Κατοικία: Ἕδρα ἐπαγγελματικῆς κατοικίας προσωπικοῦ ὑπεραστικῶν λεωφορειακῶν γραμμῶν· ἔννοια δι' ἀποζημίωσιν διανυκτερεύσεως ἐκτός, Π 4832 σ. 557.—Ἐναγομένου· ἀρμοδιότης κατὰ τόπον Πρωτοδίκου ν. Γ?ΟΔ', Π 7716 σ. 953. Βλ. καὶ λ. *Παροχαὶ εἰς εἶδος*.

Κατοικία ἐργατική: Ὑπόχρεοι Ἀσφαλιστικοὶ Ὀργανισμοὶ πρὸς πληρωμὴν εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ε.Κ.· ἔννοια ἄρθρου 7 ν.δ. 2963/1954· αὐτασφαλιστικοὶ Ὀργανισμοί· ποτὲ ὑποχρεοῦται· ἐπαγωγὴ καὶ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν, ΣΕ 1612 σ. 385.

Καφενεῖα: Κατάταξις εἰς κλάσεις μισθωτῶν, Ἐγκ. Ι.Κ.Α. σ. 444.—Ἀποδοχαὶ «ταμπή» μετὰ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν 2/1956, Ἐγγρ. σ. 682.

Κεραμοποιοί: Ἄδεια μετὰ τὸ β.δ. 2.12.1954, 24.2.1955, Γν. Σ. σ. 155.

Κινηματογράφοι: Κατάταξις εἰς κλάσεις μισθωτῶν, Ἐγκ. Ι.Κ.Α. σ. 444.

Κληρικοί: Βλ. λ. *Ἱερωμένοι*.

Κληρονομία: Ἔννοια ἄρθρων 1800 ἐπ. β. Ἀστικοῦ Κώδικος· χαρακτὴρ τοῦ εἰς ὃν κατελείφθησαν διὰ διαθήκης εἰδικὰ ἀντικείμενα· ἑρμηνεία διαθήκης, ΑΠ 329 σ. 844.— Διατήρησις κληρονομιαίου ἐμπορικοῦ καταστήματος· ἀνέλεγκτον κρίσεως δικαστηρίου οὐσίας περὶ ὑπάρξεως ἐμπορικῆς κοινοπραξίας, ΑΠ 564 σ. 1338.

Κλητῆρες: Φύλαξ—κλητὴρ Δήμου· σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἐφαρμογὴ συλλογικῆς συμβάσεως 19.8.1938, ΑΠ 656 σ. 22.—Ὑποχρεωτικὴ πρόσληψις ἀναπήρων εἰς θέσιν κλητήρων δημοσίων ὑπηρεσιῶν μετὰ τὸν ἑλληνικὸν κώδικα, Γν. Σ. σ. 1133.

Κλινικαί: Κατάταξις μισθωτῶν εἰς κλάσεις, Ἐγκ. Ι.Κ.Α. σ. 444.—Ἀποδοχαὶ κατωτέρου ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ, Ἐγγρ. σ. 738.— Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ, Π 948 σ. 946.

Κοινὰ Ταμεῖα Αὐτοκινήτων (Κ.Τ.Ε.Α.): Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα*.

Κοινοποίησις: Ἀπορριπτικῶν ἀποφάσεων παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας εἰς ἠσφαλισμένους, Ἐγκ. σ. 621.— Ἀναγνωριστικῆς ἀγωγῆς μισθωτοῦ Σ.Π.Α.Π. περὶ τιμητικῆς προαγωγῆς καὶ εἰς Ὑπουργὸν Οἰκονομικῶν, Π 2940 σ. 1004. —Νόμιμος τρόπος γνώσεως καταγγελίας προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π.· τοιχοκόλλησις, ΑΠ 482 σ. 1182.

Κοινότητες: Βλ. λ. *Δῆμοι - Κοινότητες*.

Κοινωνία: Ἀνέλεγκτον κρίσεως δικαστηρίου οὐσίας περὶ τοῦ ὅτι οἱ ἐργοδόται διετέλουν ἐν ἐμπορικῇ κοινοπραξίᾳ πρὸς διατήρησιν κληρονομιαίου ἐμπορικοῦ καταστήματος· ἀναδρομικὴ ἐφαρμογὴ διατάξεων Α.Κ. περὶ κοινωνίας κατ' ἄρθρ. 43 Εἰσ. Νόμου· ὁρισμοὶ ἄρθρου 788 Α.Κ.· ἔλλειψις ἐννόμου συμφέροντος τῆς ὑπὸ ἑνὸς μόνον τῶν κοινωνῶν γενομένης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 564 σ. 1338.

Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις: *Α'. Γενικά*. Ἔναρξις καὶ παῦσις ἰσχύος κανόνων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, Π 16760 σ. 85.—Ἐπιδίωξις θεσμοῦ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως· τρόπος ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ, ΣΕ 1167 σ. 903.— Ἀτέλεια δι' ἀσφαλιστικὰς παροχάς Ι.Κ.Α.· ἔκτασις ἐφαρμογῆς, ΣΕ 105 σ. 220, ΣΕ 1556 σ. 154, ΑΠ 106 σ. 316.—...καὶ διὰ τὴν διαδικασίαν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ΣΕ 105 σ. 220, ΣΕ 1556 σ. 154.—... ὑπαγωγὴ καὶ τῶν περιπτώσεων καθ' ἃς ἀκολουθεῖται διὰ δικαστικῆς ἐπιδιώξεως ἡ πραγματοποίησις τῆς παροχῆς ὡς ἀνορθώσεως τῆς ζημίας ἐκ τῆς παρανόμου ἐνεργείας τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., ΑΠ 106 σ. 316.— Ἐφαρμογὴ διὰ τὸ Ι.Κ.Α. τῶν διὰ τὸ Δημόσιον διαδικαστικῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος δικῶν Δημοσίου, Πολ. Δικ. καὶ Ποιν. Δικ., ΑΠ 146 σ. 380.— Ἀσφαλιστικὴ διαδικασία, ΝΖ σ. 119.— Ἀρμοδιότης ἀνωτάτης Ἐπιτροπῆς ἐπιλύσεως ἀσφαλιστικῶν διαφορῶν Ι.Κ.Α.· διαδικασία θεσπίσεως κανονισμῶν· ἀρμοδιότης Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α. πρὸς συγκρότησιν τακτικῶν καὶ εἰδικῶν ἐκτάκτων Ἐπιτροπῶν κατ' ἄρθρ. 13 Α.Ν. 1846/1951, ὡς συνεπληρώθη καὶ ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Ν. Δ. 2698/1953· θέσπισις κανονισμῶν κατ' ἄρθρον 16 § 1 τοῦ Α. Ν. 1846/1951 δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τῇ προτάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως· παράνομος ἄλλως μεταβίβασις ἀποφασιστικῆς ἁρμοδιότητος εἰς Ἐπιτροπὴν ἐπιλύσεως ἀσφαλιστικῶν διαφορῶν, ΣΕ 1556 σ. 154.—Ἐξίσωσις παροχῶν εἰδικῶν Ταμείων πρὸς τὰς τῶν Κοιν. Ἀσφαλίσεων· ἑρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 5 ἀ.ν. 1846/1951. Βλ. εἰς λ. *Ταμεῖα*.

Β'. Προσωπικὸν Ἱδρύματος. Δῶρον ἑορτῶν· ἐφαρμογὴ ἀ.ν. 1538/1950· χαρακτὴρ ὡς τακτικῶν ἀποδοχῶν, ΑΠ 244 σ. 538.—Ἀπόσβεσις διὰ τοῦ ἄρθρου 20 ν.δ. 2698/1953 ἀξιώσεων προσωπικοῦ δι' ἐργασίαν πέραν ὡρῶν κανονικῆς ἀπασχολήσεως· συνταγματικότης, Π 5887 σ. 791.—Παροχὴ ἀδείας τῶν διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένων ὑπαλλήλων, Γν. Σ. σ. 1016.

Γ'. Ἀσφάλισις ἐν γένει. Ὑπαγόμενα εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. πρόσωπα, ΝΖ σ. 564, Π 45 σ. 768.—Ἀσφάλισις μισθωτῶν εἰς Ι.Κ.Α.· ἔννοια ἀ.ν. 1846/1951 καὶ τύχη προϋφισταμένων νομοθετικῶν ἐξαιρέσεων· ἔννοια ἀπαλλαγῆς

κρατήσεως έκ μισθών καί ήμερομισθίων ύπέρ Ι.Κ.Α. κλπ. κατά τό ν. δ 1207/1949 περί κυρώσεως συμβάσεως Ἀν. Ἑταιρείας Χένρυ Μπούτ καί Υἱοί καί Ἑλλην. Δημοσίου ἐπέλευσις ά.ν. 1846/1951· ἀσφάλισις δι' αὐτοῦ τῶν ἐν ἄρθρω 2 προσώπων, καταργηθείσης πάσης εἰδικῆς ἐξαιρέσεως, ΑΠ 675 σ. 43, Ἔγκ. σ. 1020.—Ὁδηγίαι ἐπί τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως προσώπων ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικάς ἐργασίας, Ἔγκ. σ. 448.—Ὑπαγωγή εἰς ἀσφάλισιν ὑποχρεωτικῶς, ἀνεξαρτήτως ἐγγραφῆς ἤ μή εἰς μητρῶα, ΑΠ 201 σ. 478.—Παράλληλος ἀσφάλισις εἰς τό Ι.Κ.Α. καί εἰς ἕτερον ὀργανισμόν κυρίας ἀσφαλίσεως, Ἔγκ. σ. 509.—Ὑπαγωγή εἰς ἀσφάλισιν ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων, παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ΝΖ σ. 564.—Ἀσφάλισις πληρωμάτων πλεύσεως τῶν ἁλιευτικῶν πλοίων καί πλοιαρίων, Ἔγκ. σ. 734.—Περί τῶν ἀναγκαίων ἐνεργειῶν κατόπιν τῆς συγχωνεύσεως εἰς τό Ι.Κ.Α. τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, Ἔγκ. σ. 801.— Ἀσφάλισις γενικῶν Διευθυντῶν, ἐντεταλμένων, διευθυνόντων, συμπραττόντων κλπ. συμβούλων ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, Ἔγκ. σ. 1018.— Ἀσφάλισις ὑδρονομέων, Ἔγκ. σ. 1020.— Ἀσφάλισις διδακτικοῦ προσωπικοῦ ἀμειβομένου ἐκ προαιρετικῶν συνεισφορῶν τῶν μαθητῶν· ἀσφάλισις καθαριστριῶν σχολείων, Ἔγκ. σ. 1021.—Ἀσφάλισις εἰς τό Ι.Κ.Α. ἀνέργου διαρκούσης ἐπιδοτήσεως αὐτοῦ· ἐφαρμογή διατάξεως ἄρθρ. 24 ν.δ. 2961/1954, Ἔγγρ. σ. 826.

Δ'. Εἰσφοραί· καταβολή· διαδικασία εἰσπράξεως· ἀνακοπή κλπ. Εἰσφοραί εἰς τό Ι.Κ.Α. διά τά δῶρα ἐπί ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1955 καί Νέου Ἔτους 1956, Ἔγκ. σ. 47, Σημ. σ. 48.—Ἔννοια ἐργοδότου ὑπευθύνου δι' εἰσφοράς· ἐργολαβία καθαριότητος Δήμων· ὑποχρέωσις καί Δήμων διά καταβολήν εἰσφορᾶς, Γν. Σ. σ. 386.—Κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν μέ κυμαινομένας ἀποδοχάς ἀμειβομένων μισθωτῶν, Ἔγκ. σ. 444, 734.—Κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν ἐργατῶν οἰκοδομῶν μελῶν συνεταιρισμῶν, Ἔγκ. σ. 447.—Ὑποχρέωσις ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 26 § 5 ά.ν. 1846/1951 πρός παρακράτησιν τῶν τμημάτων τῶν εἰσφορῶν τῶν βαρυνόντων τούς ἠσφαλισμένους· ἐπιβάρυνσις ἐργοδότου καί μέ εἰσφοράν ἠσφαλισμένων ἐπί μή ἐκπληρώσεως ὑποχρεώσεως ταύτης ἐντός διμήνου ἀπό πληρωμῆς μισθῶν· χαρακτήρ προθεσμίας· αὐτεπάγγελτος ἔρευνα, Π 5800 σ. 602.—Διά μεταλλευτάς μετά τήν συγχώνευσιν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, Ἔγκ. σ. 801.—Προθεσμία καταβολῆς πρός τό Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν παρά τοῦ Δημοσίου καί τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Ἔγκ. σ. 390, Γν. Σ. σ. 390.—Χρόνος καταβολῆς εἰσφορῶν ἐπί δώρου μισθωτῶν Χριστουγέννων καί Νέου Ἔτους 1955—1956, Ἔγκ. σ. 391.—Καταβολή καθυστερουμένων εἰσφορῶν εἰς τό Ι.Κ.Α. κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 92/1956 Π.Υ.Σ., Ἔγκ. σ. 450, Γν. Σ. σ. 1066.—Προθεσμία καταβολῆς εἰσφορῶν ἐπί ἀναδρομικῶν αὐξήσεων μισθοῦ, Ἔγκ. σ. 1017.—Παραγραφή ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, Γν. Σ. σ. 395.—Διαδικασία εἰσπράξεως κατά ν. 2054/1952 εἰσφορῶν δι' ἐπιδότησιν στρατευομένων μισθωτῶν· ἤτοι κατά τήν διαδικασίαν τῆς εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ἐπιτρεπτόν ἀνακοπῆς ἄρθρου 235 Πολ. Δικ.· ἀπαράδεκτον αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον Σ.τ.Ε., ΣΕ 936 σ. 961.—Συμψηφισμός ἀπαιτήσεων ἐργοδοτῶν πρός ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. κατ' αὐτῶν ἐξ ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, Ἔγκ. σ. 615, Γν. Σ. σ. 615.

Ε'. Παροχαί. α'. *Ἀσθενείας.* Ὑπολογισμός χρόνου ἀναμονῆς προκειμένου περί ἐπιδοτήσεως παρά τοῦ Ι.Κ.Α. συνεπείᾳ ἀσθενείας, Ἔγκ. σ. 46.—Ἀπαλλαγή μονίμων ὑπαλλήλων Ταμείου Συντάξεως Αὐτοκινητιστῶν τῆς παρά τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως ἀσθενείας ἀπό 1 Αὐγούστου 1951, ἤτοι ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ά.ν. 1846/1951, μή ὑποχρεουμένων ἀπό τῆς ἄνω χρονολογίας εἰς τήν καταβολήν εἰσφορῶν ἀσθενείας εἰς τό Ι.Κ.Α., ΑΠ 72 σ. 322.—Συνδρομή πραγματικῶν προϋποθέσεων διά τήν παροχήν ἐπιδόματος ἀσθενείας· ἁρμοδιότης διευθυντῶν ὑποκαταστημάτων· αἴτησις θεραπείας ἐνώπιον Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν· ἁρμοδιότης πολιτικῶν δικαστηρίων· ἔκτασις, Εἰρ. 525 σ. 797.—Συνυπολογισμός ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως ἀνέργων διά τήν ἀσφάλισιν κατά τῆς ἀσθενείας, ΣΕ 1267 σ. 1251.

β'. *Συντάξεις· προϋποθέσεις· ἀπόδειξις ἡλικίας· ἀγωγή ἀποζημιώσεως διά παράνομον ἀπόρριψιν αἰτήσεως· δικαιοδοσία δικαστηρίων κλπ.* Μεταστροφή αἰτίας συνταξιοδοτήσεως, Ἔγκ. σ. 47.—Παροχή ἐργασίας ὑπό συνταξιούχων Ι.Κ.Α.· πότε ἀναστολή συντάξεως, ΝΖ σ. 51.—Ἔγκυροι καί ἄκυροι ὑπουργικαί ἀποφάσεις περί αὐξήσεως συντάξεων Ι.Κ.Α., Π 16760 σ. 85.—Παροχή συντάξεως λόγῳ γήρατος εἰς ἠσφαλισμένους τοῦ Ι.Κ.Α.· προϋποθέσεις κατά τόν προϊσχύοντα ν. 6298/1934, ΑΠ 76 σ. 317, ΑΠ 443 σ. 878.—Ἐπί τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τῆς § 4 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ά.ν. 1846/1951, Ἔγκ. σ. 447.—Εἰδική ὑπό τοῦ ἄρθρ. 42 ν.δ. 2698/1953 ἐξουσιοδοτήσεις πρός καθορισμόν εἰδικῶν ἀνωτάτων καί κατωτάτων ὁρίων συντάξεων διά τούς συνταξιούχους Κλαδικῶν Ταμείων συγχωνευομένων εἰς τό Ι.Κ.Α.· παροχή διαφόρου τοῦ παρεχομένου εἰς τούς λοιπούς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. ποσοῦ συντάξεως, ἄνευ δικαιώματος Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρός καθορισμόν ἑνιαίου, ἀνεξαρτήτως ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, ἡμερῶν ἐργασίας καί οἰκογενειακῶν βαρῶν, ποσοῦ συντάξεως· ἀκύρωσις κατά τοῦτο τοῦ ἀπό 21/25.7.1955 β.δ., ΣΕ 1399 σ. 1046.—Προσβολή ἀποφάσεως ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. περί διακοπῆς συντάξεως· προθεσμία· γνῶσις διακοπῆς ὑπό συνταξιούχου ἀπό μακροῦ· συνέπεια, ΣΕ 854 σ. 1065.—Συνυπολογισμός ἡμερῶν ἐπιδοτήσεως ἀνέργων δι' ἀπονομήν συντάξεων ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου· ὁρισμοί ά.ν. 118/1945 καί ά.ν. 1846/1951, ΣΕ 1267 σ. 1251.—Συνδρομή πραγματικῶν προϋποθέσεων δι' ἀπονομήν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἁρμοδιότης κατ' ἄρθρ. 14 § 8 ά. ν. 1846/1951 Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων· ἔκτασις· αἴτησις θεραπείας ἐνώπιον Τοπικῶν Διοικ. Ἐπιτροπῶν· δικαστικός ἔλεγχος κρίσεως διοικητικῶν ὀργάνων· ἔκτασις, Π 4183

σ. 796. —Προσωρινός πίναξ βλαβών καὶ παθήσεων, προκαλουσῶν μείωσιν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος μεγαλυτέραν τῶν δύο τρίτων, Ἔγκ. σ. 221.—Ἐπὶ τῆς θεμελιώσεως τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, Ἔγκ. σ. 1256.—Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου, Π 16760 σ. 85, ΑΠ 541 σ. 150, ΑΠ 549 σ. 151, ΑΠ 552 σ. 153, ΑΠ 207 σ. 497, Π 17347 σ. 499, Ἔγκ. σ. 616, Γ'ν. Σ. σ. 616.—Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου, ὡς προϋποθέσεως ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος κατὰ τὴν προϊσχύουσαν διάταξιν ἄρθρ. 10 § 2 ἀ.ν. 1846/1951, ΑΠ 541 σ. 150.—Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διὰ δικαίωμα συντάξεως λόγῳ γήρατος κατ' ἄρθρ. 4 ν.δ. 3083/1954· ἐπιτρεπτὰ ἀποδεικτικὰ μέσα· ἰσχὺς διατάξεως ἀπὸ ἰσχύος ἀ.ν. 1846/1951 καὶ ἐφαρμογὴ ἐπὶ ἐπιδίκων σχέσεων, ΑΠ 549 σ. 151.—Ἀποδεικτικὰ μέσα πρὸς ἀπόδειξιν ἡλικίας γεννηθέντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ΑΠ 549 σ. 151.—Ἀντισυνταγματικὴ ἡ διὰ τοῦ ν.δ. 3083/1954 κατάργησις ἰσχύος δικαστικῶν ἀποφάσεων ἀποδεχθεισῶν τρόπον βεβαιώσεως τῆς ἡλικίας τοῦ ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. διαφόρων τοῦ ἐν τῷ ν.δ. 3083/1954 ὁριζομένου, ΑΠ 552 σ. 153.—Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου δι' ἀπονομὴν συντάξεως κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Ν.Δ. 3083/1954 μετ' ἀναδρομικῆς δυνάμεως, ΑΠ 207 σ. 497, Π 17347 σ. 499, Ἔγκ. σ. 616, Γ'ν. Σ. σ. 616.—...ἐπίκλησις δεδικασμένου ἐκ προηγουμένης δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιδικαζούσης ἀποζημίωσιν ἐκ παρανόμου ἐνεργείας ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως, Π 17347 σ. 499.—Δικαιοδοσία τακτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἀγωγῆς διωκούσης καταδίκην πρὸς πληρωμὴν περιοδικῶν παροχῶν συντάξεως, ἀπορρεουσῶν ἐξ ἤδη ἀνεγνωρισμένου συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, Π 16760 σ. 85.—Ἀπορριπτικὴ αἰτήσεως ἠσφαλισμένων περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ὑπὸ ἀποφάσεως διευθυντοῦ περιφερειακοῦ ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. λόγῳ μὴ ἀποδείξεως ὑπὸ τῆς ἠσφαλισμένης διὰ τινος τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρεπομένων ἀποδεικτικῶν μέσων ὅτι εἶχε συμπληρώσει τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας· νομίμως ἀπορριπτικὴ μετὰ ταῦτα ἀγωγῆς ἐχούσης ἐρεισμα ἀποδιδομένην εἰς τὸ ἁρμόδιον ὄργανον τοῦ Ι.Κ.Α. παρανομίαν ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ, ΑΠ 541 σ. 150.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως διὰ παράνομον ἀπορριπτικὴν αἰτήσεως πρὸς συνταξιοδότησιν· ἐφαρμογὴ ν. 6298/1934· ἀπόρριψις αἰτήσεως μὲ αἰτιολογίαν ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος ἐξηκολούθησε νὰ ἐργάζηται καὶ δὲν ἔχει πραγματοποιήσει τὰ κατ' ἄρθρον 28 Α. Ν. 1846/1951 ἡμερομίσθια· ἔναρξις ἰσχύος Α.Ν. 1846/1951 καὶ καταργήσις δι' αὐτοῦ Ν. 6298/1934· συνέπειαι διὰ τὴν παροχὴν συντάξεως, Π 17340 σ. 500.—Ἀνεπίτρεπτος ἔλεγχος δικαστηρίων ἐπὶ περιστατικῶν ἀναγομένων εἰς τὴν κατ' οὐσίαν κρίσιν τοῦ ἁρμοδίου διοικ. ὀργάνου, Π 17349 σ. 500.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως διὰ παρανόμων στερήσιν συντάξεως ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· δεδικασμένον· ὅροι, ΑΠ 373 σ. 959.—Πληρωμὴ συντάξεως μετὰ προσβληθεῖσαν δι' ἀναιρέσεως ἀπόφασιν, ἐπιδικάσασαν ἀποζημίωσιν λόγῳ παρανόμου μὴ συνταξιοδοτήσεως· οὐ κατάργησις δίκης· ἔννομον συμφέρον διὰ τὴν δικαστικὴν δαπάνην, ΑΠ 146 σ. 381.

γ'. Ἐπὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων. Ἐργατικὰ ἀτυχήματα εἰς ἠσφαλισμένους, ἀσχολουμένους προσκαίρως ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως, Ἔγκ. σ. 394.—Ἐφαρμογὴ Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ὑπολογισμοῦ δαπανῶν Ι.Κ.Α. πρὸς περιθαλψιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ὀφειλομένου εἰς δόλον ἐργοδότου· περιπτώσεις παραλείψεως ἐργοδοτῶν πρὸς ὑποβολὴν δηλώσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀνὰ πᾶσαν πρόσληψιν μισθωτοῦ περὶ τῆς παρ' αὐτῷ ἀπασχολήσεως, παραλείψεως ἐφοδιασμοῦ μισθωτοῦ δι' ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου κλπ., Ἔγκ. σ. 1252.—Εὐθύνη ἐργοδότου ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μετὰ τὰς Κοινων. Ἀσφαλίσεις· ἔννοια ἄρθρ. 16 ν. 551, 69 § 4 ν. 6298/1934 καὶ 60 § 3 ν. 1846/1951, Βλ. λ. ***Ἐργατικὰ ἀτυχήματα***.

δ'. Νοσοκομειακὴ περίθαλψις. Νοσοκομειακὴ περίθαλψις τοῦ Ι.Κ.Α.· ὁδηγίαι ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Κανονισμοῦ, Ἔγκ. σ. 1021.

Κοινωφελεῖς ὀργανισμοί: Βλ. λ. ***Ὀργανισμοί, Στράτευσις*** (παραγρ. Β'), ***Τράπεζαι***.

Κρατήσεις: Ἀπαλλαγὴ κρατήσεων ἐκ μισθῶν ὑπὲρ Ι.Κ.Α. κλπ. κατὰ ν.δ. 1207/1949 περὶ κυρώσεως συμβάσεως ἑταιρείας Χένρυ Μπουτ καὶ Υἱοί· ἔννοια ἀπαλλαγῆς· ἐπέλευσις ἀ.ν. 1846/1951· τύχη ἀπαλλαγῆς, ΑΠ 675 σ. 43.—Παρακράτησις ἐκ τῆς ἀποζημιώσεως ἀπολυομένου δανείου ἐργοδότου πρὸς αὐτόν, Π 1689 σ. 306.—Ὑπὲρ Μ.Τ.Π.Υ., Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου καὶ Ἐθνικοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου, Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν Ἐργοληπτῶν Α.Ε.· τίνα βαρύνουν, Π 1173 σ. 377, Γ'ν. Σ. σ. 397.—Ἐκπτώσεις ἐκ τοῦ ἡμερομισθίου διὰ παροχὴν εἰδῶν, Π 1962 σ. 133.—Παρακράτησις ὑπὸ ἐργοδότου ἐκ τοῦ μισθοῦ εἰσφορᾶς ἐργαζομένων· προθεσμία· πάροδος· συνέπειαι, Π 5800 σ. 602.—Ἐπὶ δώρου ἑορτῶν, ΝΖ σ. 620.—Ἀποδοχαὶ καὶ κρατήσεις κατ' ἐφαρμογὴν τῆς 2/1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, Ἔγγρ. σ. 738.—Κρατήσεις ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἐκ τοῦ ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἡμερομισθίου τῆς 1ης Μαΐου, Γ'ν. Σ. σ. 964.

Κρεοπωλεῖα. Ἔγκρισις καταστατικοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων· παραγραφὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, Π 1236 σ. 94.

Κτηνοτροφικαὶ ἐργασίαι: Βλ. λ. ***Γεωργικαὶ ἐργασίαι***.

Κυλινδρόμυλοι: Παροχὴ ἐργασίας μυλεργάτου· χαρακτηρισμὸς ὡς ἐργάτου, ΑΠ 143 σ. 360.

Κυριακή: Ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις μισθωτῶν καὶ Κυριακὴ ἀργία· σχέσις νόμου περὶ Κυριακῆς ἀργίας πρὸς ν. 2990/1922 περὶ κυρώσεως τῆς διεθνοῦς συμβάσεως 13/25.10. 1921, ΑΠ 138 σ. 416, πρβλ. ΝΖ σ. 409.—Ἀποκλεισμὸς ἐφαρμογῆς νόμου περὶ Κυριακῆς ἀργίας ἐπιχειρήσεών τινων, ἐν αἷς καὶ ἡ διὰ γῆς ἢ ὕδατος μεταφορὰ προσώπων ἢ ἐμπορευμάτων· ἐξάρτησις ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἐκ τῆς ἐκδόσεως σχετικοῦ διατάγματος, μὴ ἐκδοθέντος εἰσέτι, ΑΠ 138 σ. 416.

πρβλ. ΝΖ σ. 409.— Έπιτρεπτή ή κατά Κυριακάς έργασία φύλακος Δήμου, ΑΠ 182 σ. 428.—Παροχή έργασίας εις τὸ Ι.Κ.Α. κατά Κυριακάς· δέν ἀπαγορεύεται, Π 5887 σ. 791. —Έπιτρεπτή διά τὸ προσωπικὸν λεωφορείων αὐτοκινήτων ἡ ἐργασία κατά Κυριακάς καὶ ἐκ τοῦ νόμου μὴ ἐργασίμους ἡμέρας· πρόσθετος ἀμοιβή, Π 8636 σ. 1011.—Ὁμοίως τῶν ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων (ταξί), Π 11646 σ. 1101, Π 12982 σ. 1191.—Ἀνεφάρμοστον διατάξεων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως ἐπὶ Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, Π 1867 σ. 206.—Ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις προσωπικοῦ ξενοδοχείων· ἔννοια σχετικῶν διατάξεων, ΑΠ 73 (ποιν.) σ. 1176.

Πρόσθετος ἀμοιβὴ κατὰ τὴν ὑ.ἀ. 8900/1946. Δικαίωμα προσθέτου ἀμοιβῆς 75 ο/ο ἐπὶ τοῦ κεκανονισμένου ἡμερομισθίου δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς (ὑ.ἀ. 8900/1946), ΑΠ 656 σ. 22, Π 10816 σ. 209, ΑΠ 182 σ. 429, Π 7648 σ. 883, ΝΖ σ. 1025, Π 11646 σ. 1101, ΑΠ 478 σ. 1172. —Ἰσχὺς ὑ.ἀ. 8900/1946 ὡς κανόνος οὐσιαστικοῦ δικαίου, ΑΠ 656 σ. 22.—Κῦρος ὑ.ἀ. 8900/1946, ΑΠ 182 σ. 429, ΑΠ 421 σ. 781. —Προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς ὑ. ἀ. 8900/1946 ἡ ὕπαρξις καθωρισμένων νομίμων ἀποδοχῶν, ΑΠ 656 σ. 22, ΑΠ 297 σ. 674, Π 41 σ. 1106. —Ὑπολογισμὸς ἀμοιβῆς ἐπὶ τῶν ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ΑΠ 656 σ. 22, Π 3136 σ. 28, Π 10816 σ. 209, Π 1763 σ. 313, ΑΠ 297 σ. 674, Ἔγγρ. σ. 737, Εἰσαγ. σ. 783, 1101, Π 5887 σ. 791, Π 7648 σ. 883, Π 11636 σ. 1101, Π 41 σ. 1106.— ... οὐχὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν Ἐπιτροπῶν τιμαριθμικῆς διαπιστώσεως ὁριζομένων βασικῶν ἡμερομισθίων δι' ἐργαζομένους εἰς δημόσια ἔργα, Π 1763 σ. σ. 313.—Ἐφαρμογὴ ὑ.ἀ. 8900/1946 ἐπὶ πάντων τῶν μισθωτῶν εἰς συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἂν ὁ ἐργοδότης εἶναι τὸ Δημόσιον ἢ Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ΑΠ 656 σ. 22, Π 689 σ. 440, ΑΠ 421 σ. 781, Π 5887 σ. 791, Π 7648 σ. 883.—Ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ φύλακος - κλητῆρος Δήμου, ἐφαρμοζομένης ἐπ' αὐτοῦ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως 19.8.1938, ΑΠ 656 σ. 22, ΑΠ 182 σ. 429.—Ὁμοίως ἐπὶ νυκτοφύλακος αὐτοκινήτων (γκαράζ) Δήμου, ΑΠ 421 σ. 781.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ προσωπικοῦ Ο.Δι.Σ.Υ., ἐλλείψει τεθεσπισμένων κατωτάτων ὁρίων μισθῶν, τούτων καθοριζομένων ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. αὐτοῦ, ΑΠ 297 σ. 674.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 1867 σ. 206, Π 10816 σ. 209.—Περιπτώσεις σχέσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου· βλ. εἰς λ. *Δημοσίου δικαίου σχέσεις*.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ ἐργαζομένων εἰς δημόσια ἔργα, Π 1763 σ. 313.—Ἀνεφάρμοστον ὑ. ἀ. 8900/1946 ἐπὶ τῶν διὰ πολλαπλῶν ἡμερομισθίων ἀμειβομένων ἐλευθέρων ἐργατῶν Ο.Α.Π., Π 639 σ. 440.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ θυρωρῶν ἐπιπλοκατοικιῶν καὶ μεγάρων, ΝΖ σ. 513, Ἔγγρ. σ. 738.—Ἐξαίρεσις τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ὡριαιομένων κατηγοριῶν ἐργαζομένων, ΑΠ 421 σ. 781.—Παροχὴ ἐργασίας ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου κατὰ Κυριακάς· πρόσθετος ἀμοιβή· ὑπολογισμός, Π 5887 σ. 791.—Ἐξαιρέσεις προσαυξήσεως ἀμοιβῆς μισθωτῶν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς μετὰ τὴν 2/1956 διαιτητικὴν ἀπόφασιν, Γν. Σ. σ. 806.—Καθαρίστρια γραφείων· παροχὴ ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ πρόσθετος ἀμοιβή· παροχὴ ἐργασίας εἰς ἡμέρας ὑποχρεωτικῆς κατὰ νόμον ἀναπαύσεως καὶ ἀπαλλοτρίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 948 σ. 946.—Δὲν δικαιοῦνται οἱ φύλακες ἀποθηκῶν Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ. κατὰ τὴν ὑ. ἀ. 59118/1950, Π 5885 σ. 991.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἐργαζομένων εἰς λατομεῖα, ἐφ' ὧν δὲν ἰσχύουν αἱ περὶ ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν διατάξεις, Π 41 σ. 1106. —Ἐφαρμογὴ ἐπὶ νυκτοφυλάκων πυρηνελαιουργείων ὑπαγομένων εἰς συλλογικὴν σύμβασιν 19.8.1938, Π 478 σ. 1172.— Ἐργασία κατὰ Κυριακὴν ἢ ἄλλην ἡμέραν ἀργίας· δικαιώματα ἐργασθέντος· διάκρισις ἀμειβομένων διὰ μισθοῦ καὶ ἐχόντων ἢ μὴ ἄλλην ἡμέραν ἀναπαύσεως καὶ ἀμειβομένων δι' ἡμερομισθίου· πότε δικαίωμα ἐπὶ ἡμερήσιων μισθῶν καὶ προσαυξήσεων, Π 1867 σ. 206, Ἔγγρ. σ. 737, ΑΠ 478 σ. 1172, Εἰσαγ. σ. 1171.—Συμψηφισμὸς προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς πρὸς καταβαλλομένας ἀνωτέρας τῶν νομίμων ἀποδοχάς, ἐὰν εἰδικῶς συνεφωνήθη, Π 7011 σ. 782, Εἰσαγ. σ. 782, Π 12982 σ. 1191, πρβλ. ΝΖ σ. 1025.—Ἀνεπίτρεπτον παραιτήσεως ἀπὸ προσθέτου ἀμοιβῆς, Π 10816 σ. 209, πρβλ. Π 254 σ. 996.— Ἀποδοχαὶ ἀδείας οὐ συνυπολογισμὸς εἰς αὐτὰς τῆς προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ μὴ ἐργασίμους ἡμέρας, οὐδ' εἰς τὴν ἄδειαν τῶν ἐπισήμων ἢ κατ' ἔθιμον ἑορτασίμων ἡμερῶν, ΑΠ 169 σ. 417, ΝΖ σ. 735, Π 6530 σ. 1056, Σημ. σ. 1202.—Συνυπολογισμὸς εἰς ἀποδοχὰς ἀδείας καὶ τῶν ἠυξημένων ἀποδοχῶν Κυριακῆς, ἐὰν ὁ μισθωτὸς εἰργάζετο νομίμως ἁπάσας τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, ἄνευ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, Γν. Σ. σ. 1202.—Σύμβασις παροχῆς ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς μὴ ἐπιτρεπομένης· ἀξίωσις ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· εἰσαγωγὴ κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 692 σ. 95, ΝΖ σ. 1025, 1276.—Ἐργασία κατὰ τὴν 1 Μαΐου καὶ 28 Ὀκτωβρίου τῶν ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένων· δικαίωμα κατὰ ὑ. ἀ. 8900/1946 καὶ διαιτ. ἀπόφασιν 5/1956, Γν. Σ. σ. 679. — Ἑορταὶ κατὰ τὴν 2/1956 διαιτητικὴν ἀπόφασιν· σύμπτωσις καθ' ἡμέραν Κυριακήν· δικαίωμα ἡμερομισθίου προσαυξημένου κατὰ 75ο/ο, Ἔγγρ. σ. 681, 738. Contra: Π 16203 σ. 1355.

Κύριον ἐπάγγελμα: Παρώλληλος πρὸς κυρίαν ἀπασχόλησιν ἄσκησις ἐπικουρικῶς καὶ ἑτέρου ἐπαγγέλματος καὶ ἀποζημίωσις ν. 2112, Π 4777 σ. 654.—Στοιχείων χαρακτηρισμοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου παροχὴ ὑπηρεσίας παρ' ἐργάτου ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου εἰς ἰδιώτην, Π 13036 σ. 1231.

Κώλυμα παροχῆς ἐργασίας: Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παραγρ. ΣΤ'), *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. 1 Γα), *Ἀσθένεια*.

Λ

Λαντζέρης. Βλ. λ. *Ἐστιατόρια*.

Λατομεῖα. Βλ. λ. *Γεωργικαὶ ἐργασίαι*, *Ταμεῖα* (παράγρ. 6).

Λαχειοπῶλαι: Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας· ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α. μέσῳ ἐπαγγελματικῶν σωματείων, Ἔγκ. σ. 1138.

Λεμβοῦχοι: Ἐργαζόμενοι αὐτοπροσώπως· χαρακτηρισμὸς ὡς ἐργατῶν κατ' ἄρθρ. 9 § 4 β.δ. 15.5.1920· ἐργατικὴ διαδικασία, ΑΠ 148 σ. 318.

Λεωφορεῖα: Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα*.

Ληξιαρχικὴ πρᾶξις: Βλ. λ. *Ἡλικία*.

Λιποτάξιον: Χαρακτηρισμὸς ὡς ἐργατῶν, ΑΠ 151 σ. 359.

Λογιστής: Παρέχων ἐργασίαν τρὶς τῆς ἑβδομάδος ἐν τῇ ἐπιχειρήσει καθ' ὡρισμένας ὥρας, κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς ἡμέρας κατ' οἶκον· ἐξάρτησις· χαρακτηρισμὸς σχέσεως ὡς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, Π 15475 σ. 1344.

Λουτροθεραπεία: Βλ. λ. *Ἄδεια μισθωτῶν* (παράγρ. ΣΤ).

Λουτροπόλεις: Νόμιμος μισθὸς προσωπικοῦ ξενοδοχείων λουτροπόλεων, Π 1040 σ. 544.

Λοχεία: Βλ. λ. *Γυναῖκες*.

Μ

Μαγειρεῖα—μάγειροι. Βλ. λ. *Ἐστιατόρια*.

Μαθητεία—μαθητευόμενοι: Συμφωνία ἐκμαθήσεως τέχνης κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς εἰς ἀτελιὲ γυναικείων φορεμάτων καὶ ἐντὸς ὡρισμένου χρόνου· θεώρησις ὡς συμβάσεως μαθητείας ἐν ἀποβλέψει οὐχὶ εἰς ἀνταλλαγὴν ἐργασίας πρὸς ἀμοιβήν, ἀλλ' εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ἐκμαθήσεως τέχνης· ὑστέρα πρόσληψις ὡς ἐργατρίας· νόημα ἡμερομισθια, Π 17178 σ. 263.—Διαφορὰ συμβάσεως μαθητείας ἀπὸ συμβάσεως ἐργασίας, Π 17178 σ. 263, ΑΠ 427 σ. 835.—Κατώτατα ἡμερομίσθια μαθητευομένων, Π 15886 σ. 23; Π 1662 σ. 133.—Ἀποδοχαὶ μαθητευομένων μοδιστῶν, Π 4137 σ. 556, Ἔγγρ. σ. 681, 807.

Μάρτυρες: Βλ. λ. *Ἐργατικαὶ διαφοραὶ* (παράγρ. Ε).

Μείωσις: Ἡμερομισθίου λόγῳ μὴ ἀναλόγου ἀποδόσεως ἐργατῶν, Γν. Σ. σ. 297.—Ἀποδοχῶν ὡς μονομερὴς μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, Π 7280 σ. 723, Π 14212 σ. 1345, Π 10042 σ. 1001, Εἰσαγ. σ. 1001.—Ποσοστοῦ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως πολεμιστῶν. Βλ. λ. *Στράτευσις* (παράγρ. Β 2).

Μεταβολή: Μονομερὴς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι Δ, ΙΙΙ Ε).—Προσώπου ἐργοδότου. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι Ε, ΙΙΙ Ζ), *Στράτευσις* (παράγρ. Α3).—Βάσεως ἀγωγῆς· ἀπαράδεκτον, ΑΠ 154 σ. 360, Π 14202 σ. 1311.—Συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου εἰς ὡρισμένου χρόνου, Εἰσαγ. σ. 1286, Π 13973 σ. 1287.

Μετάθεσις: Ὑπαλλήλου Ἀγροτικῆς Τραπέζης· μὴ μετάβασις εἰς νέαν θέσιν· πειθαρχικὸν παράπτωμα ἄρθρ. 58 § 1 Ὀργανισμοῦ· ποινὴ μέχρις ὁριστικῆς ἀπολύσεως· προθεσμία ἀναγγελίας ἀπολύσεως ὡς πειθαρχικῆς ποινῆς, ΑΠ 634 σ. 323.—Ἄρνησις μισθωτοῦ νὰ μεταβῇ εἰς νέαν θέσιν, ὁμοίαν ἢ ὄχι τὴν προηγουμένην, εἰς ἣν ἐτοποθετήθη κατ' ἐνάσκησιν διευθυντικοῦ δικαιώματος ἐργοδότου· καταγγελία συμβάσεως· μὴ ἀντίθεσις ἄρθρῳ 281 Α.Κ., ΑΠ 109 σ. 358.—Μετάθεσις μισθωτοῦ Ο.Τ.Ε. ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς χώρας καὶ βλάβη μισθωτοῦ· ἰσχυρισμὸς καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μεταθέσεως, Π 3542 σ. 485.

Μεταλλεύται: Ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἐργάτας μεταλλείων καὶ ὀρυχείων δι' ὑ.ἀ. 25841/1952· κύρωσις ταύτης δι' ἄρθρ. 12 ν. 2222/1952· παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος μόνον εἰς ἐργαζομένους εἰς τὰ πάσης φύσεως μεταλλεῖα καὶ ὀρυχεῖα τῆς Χώρας, τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 ν. ΓΦΚΔ/1910 ὁριζόμενα· ἀνεπίτρεπτον ἐπεκτάσεως εἰς ἄλλας ἐργασίας, Π 279 σ. 139.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν· προϋποθέσεις συντάξεως· διαδικασία κλπ. Βλ. λ. *Ταμεῖα* (παράγρ. 6).—Περὶ τῶν ἀναγκαίων ἐνεργειῶν κατόπιν τῆς συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, Ἔγκ. σ. 801 ἑπ.

Μεταφοραί: Ἀπαίτησις ὁδηγοῦ βενζινακάτου ἐργαζομένου προσωπικῶς ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν καὶ ἐποπτείαν ἐργοδότου μεταφορᾶς· ἐργατικὴ διαδικασία· χαρακτηρισμὸς ὡς ἐργάτου κατ' ἄρθρ. 9 § 4 β.δ. 15.5.1920, ΑΠ 148 σ. 318.—Νομικὸς χαρακτηρισμὸς συμβάσεως διὰ μεταφορὰν μαθητῶν εἰς ἐκπαιδευτήριον δι' ἰδιοκτήτου αὐτοκινήτου, Π 3814 σ. 1053.

Μήνυσις: Κατὰ μισθωτοῦ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν καὶ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι Γ γ, ΙΙΙ Δ).— Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας δι' εἰσφορὰς· ἀρμόδιος πρὸς ὑποβολήν, Ἔγκ. σ. 1155.

Μηχανικοί: Χειριστὴς ἐκσκαφέως· κρίσις δικαστηρίου περὶ χαρακτῆρος ἐργασίας ὡς σωματικῆς· προσβολὴ διὰ λόγου ἀναιρέσεως· μάταια ἡ ἔρευνα τούτου, ὑπάρχοντος πρώτου ἐρείσματος στηριζόντος τὸ διατακτικὸν καὶ μὴ πληττομένου διὰ λόγου ἀναιρέσεως, ΑΠ 678 σ. 73.—Ἐξαίρεσις πολιτικῶν μηχανικῶν, ἀρχιτεκτόνων κλπ. ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 390, 509, 615, 1138.— . . . ὑπαγωγὴ λοιπῶν μηχανικῶν, Ἔγκ. σ. 615.—Ἀποδοχαὶ παρατηρητῶν τοπογραφικῶν συνεργείων, σχεδιαστῶν κλπ., Ἔγγρ. σ. 853.

Μικροδιαφοραί. Βλ. λ. *Εἰρηνοδίκης*.

Μισθός: Βλ. λ. *Ἀποδοχαί*, *Ἐργασίας σύμβασις*, *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας*, *Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας*.

Μίσθωσις ἔργου: Διάκρισις ἀπὸ συμβάσεως ἐργασίας· κριτήριον, Π 17019 σ. 99, ΑΠ 145 σ. 198, ΑΠ 400 σ. 840.— Παροχὴ ραπτικῆς ἐργασίας εἰς ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν ὑπὸ διατηροῦντος ἴδιον ἐργοστάσιον, ἄνευ προσωπικῆς ἐξαρτήσεως καὶ καθ' ὡρισμένην ποσότητα· σύμβασις ἔργου καὶ οὐχὶ ἐξηρτημένης ἐργασίας· ἀνεφάρμοστον ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ δώρων, Π 17019 σ. 99.—Σύμβασις ἀναλήψεως συλλογῆς ρητίνης ἐν πευκοδάσει ἐπὶ ὡρισμένῃ κατ' ὄκαν ἀμοιβῇ καὶ δι' ὡρισμένον χρόνον μὲ ἐλευθερίαν ἐκλογῆς χρόνου (ἡμερῶν, ὡρῶν)· σύμβασις ἔργου καὶ οὐχὶ ἐξηρτημένης ἐργασίας· ἀνεφάρμοστον ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ ἐπιδομάτων ἀκριβείας καὶ δώ-

ρων ἑορτῶν, ΑΠ 145 σ. 193, ΑΠ 409 σ. 840. —Ἐργολαβία καθαριότητος Δήμων· ὑπεύθυνοι δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Γν. Σ. σ. 396.

Μίσθωσις πράγματος: Διαχωριστικὰ ὅρια σχέσεως ἐργασίας ἀπὸ μισθώσεως προσοδοφόρου πράγματος· φύσις σχέσεως ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων ταξί, Π 11636 σ. 1101, Π 8461 σ. 1103.

Μισθωτοί. Βλ. λ. *Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί*, *Ὑπηρέται*, καὶ τὰ κατ' ἰδίαν θέματα καὶ κατηγορίας μισθωτῶν εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.—Ἔννοια μισθωτοῦ κατ' ἄρθρ. 6 ν. 765/1943, Π 2907 σ. 1303.

Μαδίαται: Βλ. λ. *Ράπται - Ράπτριαι*.

Μονιμότης: Βλ. λ. *Κανονισμοί*, *Ἡλικία*.

Μονοπώλια ἐργασίας: Τὸ Σύνταγμα καὶ τὰ μονοπώλια ἐργασίας τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ΝΖ σ. 641. Βλ. καὶ Π 7727 σ. 775, ΑΠ 645 σ. 30.

Μυλεργάται: Ἀποδοχαὶ κατὰ συλλογικὴν σύμβασιν 20.1.1948· ὑπαγωγὴ εἰς τρεῖς κατηγορίας τοῦ εἰδικευμένου προσωπικοῦ· μὴ τεχνικὸν βοηθητικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικόν· ὑπαγωγὴ τούτου εἰς τετάρτην κατηγορίαν· ἀμοιβὴ ραπτρίας σάκκων, ΑΠ 444 σ. 954.—Χαρακτηρισμὸς μυλεργάτου ὡς ἐργάτου, δεκτοῦ γενομένου ὅτι παρεῖχεν ἐργασίαν τεχνίτου, καὶ δὲν ἠλήθευεν ὅτι παρεῖχε ἐργασίαν ἀρχιτεχνίτου, δίδοντος ἐντολὰς καὶ καθοδηγοῦντος τοὺς ἐργάτας κυλινδρομύλου, ΑΠ 143 σ. 360.

Ν

Ναοί: Παρεκκλήσια· ἔννοια τούτων· διοίκησις καὶ διαχείρισις ὑπὸ ἐνοριακῶν ναῶν ἢ Τ.Α. Κ.Ε. ἀναλόγως εἰσοδήματος· σύστασις Τ.Α. Κ.Ε.· πρόσληψις ἁπλῆς καθαριστρίας εἰς παρεκκλήσιον ὑπαγόμενον εἰς Τ.Α.Κ.Ε.· μὴ ἀναγκαία προηγουμένη ἀπόφασις Δ.Σ. αὐτοῦ, ΑΠ 422 σ. 956.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ καθαριστρίας ναοῦ ἐπὶ δύο ἡμέρας καθ' ἑβδομάδα καὶ παροχαὶ δώρων δι' ἑορτὰς δυνάμει σχετικῶν ὁ.ά.· ὑπολογισμός, ΑΠ 570 σ. 1352.—Ἐξαίρεσις ἱερωμένων ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 159.—Κατάταξις μισθωτῶν εἰς κλάσεις· νεωκόροι· καθαρίστριαι, Ἔγκ. Ι.Κ.Α. σ. 445.

Ναυάγιον: Βλ. λ. *Ναυτικοί*.

Ναύσταθμος: Ἐργατοτεχνῖται συνεργείου· σχέσις δημοσίου δικαίου· μείωσις ἡμερομισθίου λόγῳ μὴ ἀναλόγου ἀποδόσεως, Γν. Σ. σ. 298.

Ναυτικοί. Βλ. καὶ λ. *Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον*.—Λύσις συμβάσεως μετὰ ναυάγιον πλοίου καὶ δικαιώματα ναυαγῶν· λῆψις μισθοῦ δι' ὅσας ἡμέρας εἰργάσθη συντρέχων εἰς διάσωσιν αὐτοῦ, ἐπιβαινόντων ἢ φορτίου, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ μισθοῦ δύο μηνῶν, Π 1868 σ. 271, Π 459 σ. 800.—... ὑπολογισμὸς εἰς μισθὸν καὶ ἀντιτίμιον τροφῆς· ἐφαρμοστέον δίκαιον κατ' ἄρθρ. 25 Α.Κ., Π 459 σ. 800.—Παραγραφὴ ἀγωγῶν περὶ πληρωμῆς μισθῶν ναυτικῶν κατ' ἄρθρ. 512 ἐδ. β' Ἐμπορ. νόμου· ἀναστολὴ κατ' ἄρθρ. 8 δικαιοστασίου λήξεως παραγραφῆς, ἐξαιρουμένων τῶν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου· ἔκτασις ἐξαιρέσεως ἐπὶ ἀξιώσεων ναυτικοῦ ὑπηρετοῦντος εἰς τὸ Δημόσιον, ΑΠ 326 σ. 900.—Ἀσθένεια ναυτικοῦ καὶ δικαίωμα μισθοῦ καὶ νοσηλείας· ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 357 Ε.Ν.· ἀναστολὴ παραγραφῆς ἀξιώσεως κατ' ἄρθρ. 255 Α.Κ., Π 6138 σ. 962.—Παροχὴ ἐργασίας ἐπὶ τῶν ὑπὸ διαχείρισιν Ὑπουργοῦ Ἐμπορ. Ναυτιλίας ναυτικῶν πλοίων· ἐφαρμογὴ ἐπὶ τούτων κατὰ ν. 1887/1951 τῶν διατάξεων περὶ στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν εἰσφορῶν καὶ ναυλώσεων· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ἀρμοδιότητα διοικητικῶν δικαστηρίων καὶ διαφορῶν πληρωμῆς μισθῶν προσωπικοῦ ἁρμοδιότητος ἐργατικοῦ δικαστοῦ· ἐργασία ὡς πλοιάρχου τοῦ ἔχοντος δίπλωμα κυβερνήτου· ἀξιώσεις κατὰ Δημοσίου περὶ ἀποδόσεως ὠφελείας· παραγραφὴ ἀξιώσεως, Π 5744 σ. 1129.—Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς ἀσφάλισιν Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου· ἀσφάλισις ἁλιεργατῶν καὶ προσωπικοῦ πλοηγικῆς ὑπηρεσίας, Ἔγκ. Ι.Κ.Α. σ. 100.—Ἀσφάλισις πληρωμάτων πλεύσεως τῶν ἁλιευτικῶν πλοίων καὶ πλοιαρίων, Ἔγκ. Ι.Κ.Α. σ. 734.

Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον: Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς ἀσφάλισιν· ἀσφάλισις συντάξεως, ἀσθενείας, ἀνεργίας· προστασία ν. 2054 (στράτευσις)· ἀσφάλισις ἁλιεργατῶν καὶ προσωπικοῦ Πλοηγικῆς Ὑπηρεσίας, Ἔγκ. σ. 100. —Ἀσφάλισις πληρωμάτων πλεύσεως τῶν ἁλιευτικῶν πλοίων καὶ πλοιαρίων, Ἔγκ. Ι.Κ.Α. σ. 734.

Νεκροπομποί: Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 1138.

Νεοπολεμισταί. Ἀκυρότης ἀπολύσεως μισθωτοῦ προστατευομένου ὑπὸ ν. δ. 1799/1942, μὴ τηρηθεισῶν διατυπώσεων αὐτοῦ· δικαίωμα ἐπιδόματος ἐπὶ μισθοῦ προσώπου τοῦ ἄνω ν. δ/τος, ΑΠ 100 σ. 249, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 249. —Ἀναγκαστικὴ πρόσληψις, ὑπὸ Δημοσίων κλπ. Ὑπηρεσιῶν, ὡς καὶ Ὀργανισμῶν, ἀναπήρων πολέμου 1940-1941 κατ' ἄρθρον 1 ν.δ. 1799/1942· ἀσχέτως ὑπάρξεως ἢ μὴ κενῶν ὀργανικῶν θέσεων· κατάταξις αὐτῶν εἰς μόνιμον προσωπικόν· φύσις σχέσεως προσωπικοῦ δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, Π 6587 σ. 724.— Ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ μισθωτοῦ Σ.Π.Α.Π. περὶ δικαιώματος τιμητικῆς προαγωγῆς ὡς πολεμιστοῦ 1940 - 1941 κατὰ ν.δ. 1799/1942· κοινοποίησις καὶ εἰς Ὑπουργὸν Οἰκονομικῶν· εἰσαγωγὴ κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν· κατάργησις διὰ Σ. Π. 59/1945 τῶν περὶ τιμητικῆς προαγωγῆς διατάξεων τοῦ ν.δ. 1799/1942 καὶ διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν ἐκχωρηθεισῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν· ἔννοια τούτων· τοιαύτη καὶ ἡ Ἑταιρεία Σ.Π.Α.Π.· ἔννοια ἐφέδρων πολεμιστῶν προστατευομένων ὑπὸ ν.δ. 1799/1942, Π 2940 σ. 1004.—Ὑποχρεωτικὴ πρόσληψις ἀναπήρων εἰς θέσεις κλητήρων Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν μετὰ τὸν Ὑπαλληλικὸν Κώδικα, Γν. Σ. σ. 1133.—Ἰσχὺς διατάξεων ν.δ. 1799/1942· ἂν ὑπηρετήσας εἰς Ἐθνικὰς Ὁμάδας Ἀντιστάσεως ὑπάλληλος Ἐθνικῆς Τραπέζης δύναται νὰ ἀπολαύσῃ εὐεργετημάτων ἀ. ν. 971/1949 ἐν ὄψει τοῦ ν.δ. 2510/1953 περὶ συγχωνεύσεως Τραπεζῶν Ἐθνικῆς - Ἀθηνῶν, Γν. Σ. σ. 1312.—Ὁρισμοὶ ν. 971/1949· δικαιώματα μελῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ Ἐθνικῶν Ὀργανώσεων πληροφοριῶν καὶ βολιοφθορῶν ἐπὶ πάντων τῶν εὐερ-

γετημάτων ὑπὲρ πολεμιστῶν 1940—1941· καὶ τῶν τοῦ ν.δ. 1799/1942· προσπόθεσις τούτου· ἀναγνώρισις ὁμάδος ἢ ὀργανώσεως, ΑΠ 594 σ. 1359.

Νομάρχης: Ἐποπτεύουσα Ἀρχὴ σωματείων· αἰτήσεις διαλύσεως, Π 418 σ. 36.

Νομικὰ πρόσωπα: Ἀναγκαστικὸς διορισμὸς πολεμιστῶν· διαδικασία· ἀπόλυσις κλπ. Βλ. λ. ***Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις*** (παράγρ. Β'). — Προϋπόθεσις εὐθύνης κατ' ἄρθρ. 106 Εἰσαγ. νόμου Ἀστ. Κώδικος, Π 1307 σ. 845. — Δημοσίου δικαίου· ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἐκ παρανόμων πράξεων ὀργάνων κατ' ἄρθρ. 105 καὶ 106 Εἰσαγ. νόμου Α.Κ.· δεδικασμένον ἐξ ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ΑΠ 512 σ. 1357. — Δημοσίου δικαίου· ἐφαρμογὴ ἐπὶ προσωπικοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπ. ἀποφάσεως περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας, ΑΠ 656 σ. 22, ΑΠ 182 σ. 429, Π 639 σ. 440, ΑΠ 421 σ. 781, Π 5887 σ. 791, Π 7648 σ. 883, Π 9205 σ. 1178. — Δημοσίου δικαίου· ἐπιδόματα δι' ἑορτὰς κατὰ ν. 1538/1950· χαρακτὴρ ὡς τακτικῶν ἀποδοχῶν, ΑΠ 244 σ. 588. — Κατοχὴ πλειόνων τῆς μιᾶς ἡμισθων θέσεων εἰς Ν.Π.Δ.Δ.· περιορισμὸς ἀ.ν. 1538/1950· ἔκτασις ἐφαρμογῆς· οὐχὶ καὶ ἐπὶ δικηγόρων παρεχόντων ἀποκλειστικῶς νομικὰς ὑπηρεσίας, ΑΠ 283 σ. 669. — Δημοσίου δικαίου· ἀπαγόρευσις προσαυξήσεων καὶ ἐπιδομάτων εἰς ὑπαλλήλους ἢ ὑπηρέτας πέραν τῶν εἰδικῶν ἐν τῇ ἀ.ν. 1538/1950 ὁριζομένων· ὧραι ἐργασίας ὑπαλλήλων· ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησις ἢ τοιαύτη κατὰ ἡμέρας ἀργίας· πότε δικαιοῦνται ἀποζημιώσεως· ἀνεφάρμοστον διατάξεων περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 1307 σ. 846. — Ἀμοιβὴ φυλάκων ἀποθηκῶν Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ. ἁρμοδιότητος Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως· Ἀποθηκῶν· οὐ δικαίωμα προσθέτου ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας καὶ ἐξαιρεσίμων, Π 5885 σ. 994. — Δημοσίου δικαίου· καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν· ἐφαρμογὴ ν. 3198/1955· ἀποζημίωσις· μεταβολὴ ἐργοδότου, Γν. Σ. σ. 1225. — Δημοσίου δικαίου· ἀπόλυσις ὑπαλλήλου (διευθυντοῦ ταμείου) καὶ ἀποζημίωσις ν. 2112, Γν. Σ. σ. 1314. — Δημοσίου δικαίου· προθεσμία καταβολῆς εἰσφορῶν Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 390. — Τακτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται καὶ συνταξιοῦχοι Ν.Π.Δ.Δ. καὶ ἀσφάλισις ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 1138. — Πρόσληψις προσθέτων ἀστυφυλάκων, Π 3250 σ. 870, Π 104 σ. 603. — Ἰατροί, μηχανικοί, δικηγόροι παρέχοντες ὑπηρεσίας ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ· ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 390. — Διάκρισις σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου δικαίου· περιπτώσεις. Βλ. λ. ***Δημοσίου δικαίου σχέσις***. — Νοσοκομεῖον Παίδων «Ἡ Ἁγία Σοφία»· νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου, ΑΠ 629 σ. 216.

Εἶναι νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου: Τὸ Ταμεῖον Ἐμπόρων, Π 17698 σ. 91. — ...τὸ Νοσοκομεῖον «Ἡ Σωτηρία», Π 2957 σ. 364. — ... ὁ Ὀργανισμὸς Προστασίας Ἀμπελουργῶν Ἀττικοβοιωτίας, Π 16041 σ. 366. — ...τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, Π 1777 σ. 501. — ...τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, ΑΠ 232 σ. 553. — ...οἱ Σ.Ε.Κ.· φύσις νομικῆς προσωπικότητος, ΝΖ σ. 561. — ... τὸ Πανεπιστήμιον, ΑΠ 283 σ. 669. — ... τὸ Ταμεῖον Προνοίας καὶ Κοινῆς Διανομῆς Πωλητῶν Βενζίνης Α.Π.Π.· ὑπαγωγὴ εἰς ἔλεγχον καὶ ἐποπτείαν Ὑπ. Ἐργασίας· νόμιμος ὑπὸ Ὑπ. Ἐργασίας καθορισμὸς πόρων αὐτοῦ· ἀκυρότης ἀντιθέτου ἀποφάσεως Ὑπ. Ἐθν. Οἰκονομίας, Π 8296 σ. 1013. — ...τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων, ἀσκοῦν διοίκησιν, Π 9695 σ. 1195. — ... ἡ Ἐλευθέρα Ζώνη καὶ Δημὴν Θεσ/νίκης, ΣΕ 1349 σ. 1198. Βλ. καὶ τὰ κατ' ἰδίαν θέματα καὶ νομικὰ πρόσωπα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις, ἤτοι: ***Ἀνεργίας Ὀργανισμός, Αὐτοκίνητα (Κοινὰ Ταμεῖα, Τ.Σ.Α.), Δῆμοι - Κοινότητες, Δημόσιον, Κανονισμοί, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Νοσοκομεῖα, Ὀργανισμοί, Ὀργανώσεις, Πειθαρχία, Σιδηρόδρομοι, Σωματεῖα, Ταμεῖα, Τράπεζαι*** κλπ.

Νομιμοποίησις: Ἐπὶ αἰτήσεως πρὸς διάλυσιν ἐπαγγελματικοῦ σωματείου· ἁρμοδιότης πρὸς τοῦτο Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν, Π 418 σ. 36. — Παθητικὴ δι' ἐπιδίκασιν ἀξιώσεως ἐκ συμβάσεως προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων· θέσις Κ.Τ.Ε.Λ., ΑΠ 687 σ. 37, ΑΠ 144 σ. 319. — Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς διαχειρίσεως, ΑΠ 682 σ. 77, Π 17564 σ. 212, Π 3832 σ. 488. Βλ. καὶ λ. ***Ἀναγκαστικὴ διαχείρισις***. — Ἐπὶ ἀγωγῆς κατὰ ὁμορρύθμων μελῶν, ἀτομικῶς, ἑταιρείας· καὶ ἄνευ προηγουμένης διώξεως τῆς ἑταιρείας, Π 1236 σ. 94. — Ἐπὶ πτωχεύσεως ἐργοδότου, Π 17564 σ. 212. — Ἀνηλίκου, συμπληρώσαντος 14ον ἔτος ἡλικίας, διὰ τὰς ἐκ παροχῆς τῆς ἐργασίας του ἀξιώσεις· νομιμοποίησις ἐπιτρόπου μητρὸς ἐν δίκῃ, Π 136 σ. 989. — Αὐτεπάγγελτος ἐξέτασις, Π 418 σ. 36.

Νομιμοφροσύνη: Διατυπώσεις διορισμοῦ κατὰ ἀ.ν. 516/1948 καὶ β.δ. 8.5.1948, ἐκδοθὲν εἰς ἐκτέλεσιν ἄρθρ. 3 § 3 ν. 516/1948· ἐπισύναψις εἰς αἴτησιν δηλώσεως νομιμοφροσύνης· περαιτέρω διαδικασία· διαβίβασις εἰς Συμβούλιον νομιμοφροσύνης· συνέπειαι παραβάσεως· ἀκυρότης ἐξ ὑπαρχῆς διορισμοῦ ἢ προσλήψεως, Π 15519 σ. 14, ΑΠ 441 σ. 786, ΑΠ 328 σ. 788, Π 28 σ. 847, Εἰσαγ. σ. 1306, ΑΠ 563 σ. 1308. — Ἔλεγχος νομιμοφροσύνης ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων πολεμιστῶν κατ' ἀ.ν. 1836/1951· ὑποβολὴ δηλώσεως κλπ. Βλ. λ. ***Στράτευσις*** (παράγρ. Β5). — Ἐφαρμογὴ ἀ. ν. 516/1948 καὶ ἐπὶ προσλήψεως ἐργατῶν δυνάμει συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἔστω καὶ διὰ πρόσκαιρον ὑπηρεσίαν, Π 28 σ. 847. — Διαπίστωσις τοῦ κατὰ ν. 516/1948 Συμβουλίου νομιμοφροσύνης τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ὑπηρετούντων δι' ἀποφάσεως· περιεχόμενον ταύτης· ρητὴ μνεία ὅτι εἶναι ἢ ὄχι νομιμόφρονες· μὴ νόμιμον διαπιστώσεως ὅτι ὁ κριθεὶς τυγχάνει ἀκατάλληλος, Π 8299 σ. 886, Π 8970 σ. 1061. — Παροχὴ ἐργασίας εἰς Δήμον καὶ ὑποχρέωσις μισθωτοῦ ἐκ τοῦ νόμου περὶ νομιμοφροσύνης· μὴ ἐπισύναψις δηλώσεως· ἀκυρότης συμβάσεως, Π 254 σ. 996. — Ἔκτασις ἐφαρμογῆς ἀ.ν. 516/1948· ἐξαίρεσις μελῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων καὶ πάσης φύσεως ὑπαλλήλων τῶν ὑπὸ τοῦ ν. 512/1947 προβλεπομένων ἑταιρειῶν, ὀργανισμῶν κλπ· τοιοῦ-

τοι οἱ πάσης φύσεως ὀργανισμοὶ καὶ ἱδρύματα καὶ ἰδίᾳ αἱ ἑταιρεῖαι παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, τηλεφώνου, σιδηροδρόμων, τροχιοδρόμων, ὑδάτων, ὑπονόμων, ὑγρῶν καυσίμων, καὶ πᾶσα ἄλλη ἑταιρεία ἢ ἐπιχείρησις κοινῆς ὠφελείας· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ν. 512/1947 καὶ συνεπῶς ὑπαγωγὴ εἰς ν. 516/1948 τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου, ΑΠ 5833 σ. 1125.

Νόμιμα : Ἀνεφάρμοστον ν. 18/1944 ἐπὶ ἀπαιτήσεων ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐκ παροχῆς ὑπηρεσιῶν, ΑΠ 108 σ. 299.

Νομοθετική ἐξουσιοδότησις : Βλ. λ. *Νόμος*.

Νόμος : Βλ. καὶ λ. *Ἀναδρομικότης*, *Ἀναίρεσις*, *Δημοσία τάξις*, *Ἰδιωτικὸν διεθνὲς δίκαιον*, *Σύνταγμα*, *Ὑπουργεῖα—Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις*. Ἔννοια νόμου· διάταγμα· ἔναρξις ἰσχύος· τυπικὸν στοιχεῖον ἡ δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως· ὁμοίως ἐπὶ διοικητικῆς πράξεως κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου· ἀνίσχυρον ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, θετούσης κανόνα δικαίου κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου, ἄνευ δημοσιεύσεως εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, Π 16303 σ. 16, Π 3064 σ. 421, Π 13204 σ. 1245, Π 17692 σ. 78.—Ὑπουργικὴ ἀπόφασις, μὴ θέτουσα κανόνας δικαίου, ἐκδοθεῖσα κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου· μὴ ἀναγκαία δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, ἐφ' ὅσον δὲν προκύπτει ἀντίθετος βούλησις τοῦ ἐξουσιοδοτοῦντος νομοθέτου, ΑΠ 56 σ. 257.—Νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις πρὸς ἐπιτροπὰς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων λιμένων· κῦρος ἐγκριτικῶν ἀποφάσεων ἐκ δημοσιεύσεως εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, ἀσχέτως ἂν ἡ δημοσίευσις δὲν ἐπιτάσσεται εἰδικῶς· ἀκυρότης μὴ δημοσιευθεισῶν, Π 3717 σ. 147.—Ὀργανισμὸς κυρωθείς· ἰσχὺς νόμου, Π 3403 σ. 427.—Ἀπόφασις διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου κηρυχθεῖσα ἐκτελεστή· ἐπέχει θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως· ἰσχὺς ὡς οὐσιαστικοῦ νόμου· αὐτεπάγγελτος ἐφαρμογή, ΑΠ 303 σ. 671.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐκδοθεῖσα μετὰ τήρησιν νομίμων διατυπώσεων· ἀποτελεῖ κανόνα οὐσιαστικοῦ δικαίου, ΑΠ 656 σ. 22, ΑΠ 303 σ. 670, ΑΠ 341 σ. 793.—Ἀκυρότης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, δημοσιευθείσης εἰς Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, μὴ προσυπογραφομένης ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν δημοσίευσιν Ὑπουργοῦ, ἀλλ' ὑπὸ παραιτηθέντος ἤδη πρὸ αὐτῆς, Π 13204 σ. 1244.—Ἀποτελέσματα τῆς διὰ νόμου κυρώσεως διεθνοῦς συμβάσεως, ΝΖ σ. 1100.—Νομοθετικαὶ ἐξουσιοδοτήσεις ἀπὸ συνταγματικῆς ἀπόψεως, Ἐπ. Γνμδ. σ. 188.—Ἀναγνώρισις διὰ συνταγματικοῦ ἐθίμου τῆς διὰ νόμου ἐξουσιοδοτήσεως τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας πρὸς τὴν ἐκτελεστικήν, ὅπως διὰ β.δ. θεσπίζωνται κανονιστικοὶ καὶ νομοθετικοῦ περιεχομένου διατάξεις· εἰδικὸν καὶ περιωρισμένον ἐξουσιοδοτήσεως· ἀκύρωσις β.δ/τος ἐκδοθέντος βάσει τοιαύτης γενικῆς καὶ ἀορίστου, ΣΕ 1565 σ. 7.— Ἀκυρότης διατάξεως κειμένης ἐκτὸς τῆς νομοθ. ἐξουσιοδοτήσεως, ΑΠ 648 σ. 33, Γν. Σ. σ. 155, ΣΕ 1399 σ. 1046.—Ἀκυρότης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐκδοθείσης καθ' ὑπέρβασιν ἐξουσιοδοτήσεως, Π 16257 σ. 435, Π 1806 σ. 784. — Ἀκύρωσις πράξεως στηριχθείσης εἰς ἄκυρον ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, ἐκδοθεῖσαν ἄνευ οἱασδήποτε νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, μὴ κυρωθεῖσαν ἐκ τῶν ὑστέρων νομοθετικῶς, οὐδὲ δημοσιευθεῖσαν εἰς Ἐφημ. Κυβερνήσεως, ΣΕ 105 σ. 220. — Ἁρμοδιότης ἐπιτροπῶν διαπιστώσεως βασικῶν τιμῶν ἡμερομισθίων καὶ ἡλικῶν διὰ δημόσια ἔργα· οὐ καὶ ἐξουσιοδότησις διὰ καθορισμὸν ἐλαχίστων ὁρίων ἡμερομισθίων ἐργαζομένων εἰς δημόσια ἔργα, Π 1763 σ. 313.— Ἀνίσχυρον πράξεως Ὑπ. Συμβουλίου 23/1956, τροποποιούσης νόμον ἄνευ ἁρμοδιότητος, καὶ μὴ κυρωθείσης νομοθετικῶς, Π 3064 σ. 421, Π 13204 σ. 1244, Π 155 σ. 1361. — Κύρωσις ὑ.ἀ. 25841/1952 περὶ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἐργάτας μεταλλείων κλπ., ὡς ἐκδοθείσης κατὰ χρῆσιν ἐξουσιοδοτήσεως ν. 28/1944 ἐν χρόνῳ, καθ' ὃν δὲν ἴσχυεν οὗτος, καταργηθεὶς διὰ ν.δ. 2053/1952, Π 279 σ. 139.— Παροχὴ δι' ὑ.ἀ. 3823/1951, ὡς συνεπληρώθη δι' ὑ.ἀ. 49004/1951, ἐκδοθεισῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν ν. 28/1944, ἐπιδόματος ὁδοιπορικῶν ἐξόδων εἰς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρεσίας Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν· κατάργησις ν. 28/1944 δι' ἄρθρ. 15 ν. 2053/1952· περιορισμὸς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως Ὑπουργῶν· ἀνίσχυρον οὕτω τῶν ἄνω ἀποφάσεων, Π 6314 σ. 1295. —Περιεχόμενον ἐκ τοῦ ν. 3239/1955 τῶν καταρτιζομένων συλλογικῶν συμβάσεων· μὴ παροχὴ ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς σύστασιν διοικητικῶν Ἀρχῶν· σύστασις τοιούτων εἴτε ὑπὸ τοῦ νόμου, εἴτε κατ' ἐξουσιοδότησιν αὐτοῦ ὑπὸ κανονιστικῶν πράξεων τῆς Πολιτείας· ἀκύρωσις πράξεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ συστάσεως Ἐπιτροπῆς δι' ἐπαγγελματικὰ βιβλιάρια ἐργατῶν οἰκοδομῶν εἰς ἐκτέλεσιν συλλογικῆς συμβάσεως, ΣΕ 1628 σ. 1363.— Νομοθετικὴ διὰ ν.δ. 2520/1953 κύρωσις τῶν μέχρις ἰσχύος αὐτοῦ ἐκδοθεισῶν κατὰ διαδικασίαν ἄρθρ. 59 τοῦ ἀ.ν. 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἀποφάσεων Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· ἰσχὺς αὐτῶν ὡς νόμου, Π 1236 σ. 94. — Ἀνεπίτρεπτον προσδόσεως ἀναδρομικῆς ἰσχύος κανονιστικῶν πράξεων, ἐλλείψει εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΣΕ 1645 σ. 384.—Ἐξουσιοδότησις ἄρθρ. 15 § 5 ν. 5239/1955 πρὸς ἀναδρομικὸν καθορισμὸν ἀποδοχῶν δι' ἀποφάσεων διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων· προϋποθέσεις τούτου, Π 13842 σ. 1294.—Ἔννοια ἄρθρ. 26 Συντάγματος ὡς πρὸς τὴν αὐθεντικὴν ἑρμηνείαν νόμων, ΑΠ 406 σ. 897.— Ἁρμοδιότης διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων πρὸς αὐθεντικὴν ἑρμηνείαν ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως καὶ συνταγματικαὶ διατάξεις· ἀναδρομικὴ ἐφαρμογὴ ἑρμηνευτικῆς διατάξεως καὶ παρ' Ἐφετείῳ, ΑΠ 303 σ. 670, Παρατ. σ. 672.—Διάταξις ἑρμηνευτικὴ σαφῶν καὶ ἀναμφιβόλου ἐννοίας διατάξεως θέτει νέον κανόνα δικαίου, στερούμενον ἀναδρομικῆς ἰσχύος, ΑΠ 406 σ. 897, ΑΠ 537 σ. 1280.—Ἐξουσία διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων πρὸς αὐθεντικὴν ἑρμηνείαν ὅρων κανονιστικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ΣΕ 1813 σ. 1331.—Ν.Δ. 408/1941· προσθήκη δι' αὐτοῦ νέας διατάξεως εἰς ν. 551/1915 καὶ οὐχὶ ἑρμηνευτικόν, ΑΠ 630 σ. 10.

Νοσοκομεῖα : Ἀνασύστασις διὰ τοῦ ν.δ. 3089/1954 τοῦ Νοσοκομείου Παίδων «Ἡ Ἁγία Σοφία»· νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου· κατάργησις συγχρόνως ν. 2473/1940· διατή-

ρησις προσωπικού, ένταξις, προαγωγή· έννοια διατηρήσεως· ού θεσπισις μονιμότητος· χαρακτήρ ως ιδιωτικών υπαλλήλων από της ενάρξεως ισχύος του νόμου· εφαρμογή ν. 2112, ΑΠ 629 σ. 217.—Κανονισμός Θεραπευτηρίου «Ευαγγελισμός» μή όριον ηλικίας προσωπικού· έννοια αύτου· αυτοδίκαια λύσις συμβάσεως επί συμπληρώσει του ορίου· ωρισμένου χρόνου σύμβασις και ανεφαρμοστον ν. 2112· αποδοχή υπηρεσιών μετά συμπλήρωσιν ορίου· ανανέωσις συμβάσεως δι' αόριστον χρόνον· ύστερα απόλυσις· υπολογισμός χρόνου δι' αποζημίωσιν ν. 2112, Π 18204 σ. 253.—Φύσις σχέσεως προσωπικού δημοσίων νοσηλευτικών ιδρυμάτων, Π 886 σ. 255, Π 6587 σ. 724, Π 886 σ. 255, Π 8363 σ. 881.—Πρόσληψις υπό Σανατορίου «Η Σωτηρία» εκτάκτου εργάτου καθαριότητος· σχέσις ιδιωτικού δικαίου· ορισμοί ά.ν. 965/1937 και μετέπειτα νόμων, Π 886 σ. 255.—Έλλειψις, κατ' άρθρ. 9 ά.ν. 965/1937, δικαιώματος αποζημιώσεως ν. 2112/1920 των υπό των δημοσίων νοσηλευτικών ιδρυμάτων προσλαμβανομένων εκτάκτων και ημερομισθίων υπαλλήλων· ανυπόχρεον επομένως καταβολής αποζημιώσεως και διά την κατά ν. 3198/1955 καταγγελίαν της συμβάσεως, μή ούσης ταύτης άκυρου εκ της μή καταβολής αποζημιώσεως ν. 2112, Π 886 σ. 255, Π 13037 σ. 1230, Έγκ. σ. 1144.—Επιδόσεις εις Νοσοκομείον «Η Σωτηρία» χαρακτήρ τούτου ως νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου· παροχή εργασίας υπό εκτάκτου υπηρετρίας· σχέσις ιδιωτικού δικαίου· σχέσις προσωπικού Νοσοκομείου· υποχρέωσις καταβολής αποζημιώσεως ως προϋποθέσεως κύρους καταγγελίας και επί απολυομένων μισθωτών Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων, παρά την διάταξιν του άρθρ. 9 § 1 ά.ν. 965/1937 περί ελλείψεως δικαιώματος αύτου προς αποζημίωσιν ν. 2112 ή β.δ. 16 Ιουλίου 1920, Π 2957 σ. 364.—Καθορισμός ελαχίστων ορίων μισθού ή αμοιβής ιατρών νοσηλευτικών ιδρυμάτων δι' αποφάσεως Υπουργού Κοινωνικής Προνοίας κατόπιν γνωμοδοτήσεως Ειδικής Επιτροπής, κατ' ά.ν. 1843/1951, ως ετροποποιηθη διά ν. 2049/1952· εξακολούθησις αρμοδιότητος ταύτης και μετά ν. 3239/1955 νομικός σύνθεσις επιτροπής· αναγκαίος όρισμός Προεδρού ως Προέδρου υπό Υπουργού Δικαιοσύνης· ακύρωσις αποφάσεως μετά γνωμοδότησιν Επιτροπής μή νομίμως συγκροτηθείσης, ΣΕ 418 σ. 382.—Διαβάθμισις και αντίστοιχος μισθολογική κατάταξις αδελφών νοσοκόμων δημοσίων και λοιπών νοσηλευτικών ιδρυμάτων· έννοια και εφαρμογή ν.δ. 683/1948· προϋπόθεσις ή σύνταξις οργανισμών των ιδρυμάτων ή τροποποίησις αυτών, Π 18204 σ. 662, ΑΠ 294 σ. 662.—Πρόσληψις προσωπικού δημοσίων νοσηλευτικών και υγειονομικών ιδρυμάτων, υπό ισχύν ά.ν. 965/1937· σύνδεσις διά σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου· επέλευσις ν.δ. 3697/1954· μεταβολή δι' αυτού σχέσεως εις δημοσίου δικαίου· εφαρμογή διά μισθοδοσίαν προσωπικού κατ' εξουσιοδότησιν ν. 28/1944 ών. αποφάσεων διά το ιδιωτικού δικαίου προσωπικόν, Π 8363 σ. 881.—Ώραι εργασίας εργατοτεχνικού προσωπικού νοσηλευτικών ιδρυμάτων πρό και μετά την ά.ά. 20081/1953, Π 8363 σ. 881.—Καθορισμός αποδοχών νοσηλευτικού προσωπικού ιδιωτικών κλινικών κατά την ά.ά. 27725/1954· προϋπηρεσία· προϋπόθεσις λήψεως υπ' όψιν· γνωστοποίησις· πιστοποιητικά, Π 9678 σ. 948.—Αποδοχαί κατωτέρου υγειονομικού προσωπικού ιδιωτικών κλινικών, Έγγρ. σ. 738.—Νόμιμοι ώραι εργασίας προσωπικού κλινικών, Π 948 σ. 946.—Νοσοκομειακή περίθαλψις Ι.Κ.Α· οδηγίαι εφαρμογής κανονισμού, Έγκ. σ. 1021.

Νυκτερινή εργασία: Προσαύξησις αμοιβής κατά 25 ο/ο διά νυκτερινήν εργασίαν κατά ά.ά. 18310/1946· ισχύς ταύτης ως κανόνος ουσιαστικού δικαίου· προϋπόθεσις εφαρμογής ή ύπαρξις τεθεσπισμένων ελαχίστων ορίων μισθών και ημερομισθίων· υπολογισμός προσαυξήσεως βάσει τούτων, ΑΠ 656 σ. 22, ΑΠ 182 σ. 429, Π 3136 σ. 28, ΑΠ 297 σ. 674, ΑΠ 421 σ. 781.—Εφαρμογή επί πάντων των μισθωτών των συνδεομένων διά συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου μετά του εργοδότου και άν ούτος είναι το Δημόσιον ή Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ΑΠ 656 σ. 22, ΑΠ 182 σ. 429, ΑΠ 421 σ. 781, Π 9205 σ. 1178.—Εφαρμογή και επί φύλακος-κλητήρος Δήμου, υπαγομένου εις συλλογικήν σύμβασιν 19.8.1958, ΑΠ 656 σ. 22, ΑΠ 182 σ. 429.—...όμοίως επί νυκτοφύλακος αυτοκινήτων (γκαράζ Δήμου), ΑΠ 421 σ. 781.—Ανεφάρμοστον επί προσωπικού Ο.Δ.Σ.Υ., ελλείψει τεθεσπισμένων κατωτάτων ορίων μισθών, τούτων καθοριζομένων ελευθέρως υπό του Δ. Σ. αυτού, ΑΠ 297 σ. 674.—Εφαρμογή επί θυρωρών πολυκατοικιών και μεγάρων, ΝΖ σ. 513.—Δέν δικαιούνται οι φύλακες αποθηκών Δημοσίου, Οργανισμών κλπ. κατά την ά. ά. 59118/1950, Π 5885 σ. 994.—Νόμιμος μισθός εισπρακτόρων λεωφορείων και προσαύξησις διά νυκτερινήν εργασίαν, Π 8636 σ. 1011.—Συμψηφισμός προσαυξήσεως διά νυκτερινήν εργασίαν προς καταβαλλομένας ανωτέρας των νομίμων αποδοχάς, άν ειδικώς συνεφωνήθη, Π 12982 σ. 1191.—Παροχή εργασίας υπό φύλακος εναλλάξ ημέραν και νύκτα· ανεφάρμοστον ά.ά. 27019/1953· εφαρμογή ταύτης επί παρεχόντων υπηρεσίας μόνον κατά νυκτερινάς ώρας, ως εκ της φύσεως της εργασίας, Π 10677 σ. 1058.—Βασικός μισθός οδηγών φορτηγών αυτοκινήτων· προσθετος αμοιβή διά νυκτερινήν εργασίαν, Π 9205 σ. 1178.—Συνυπολογισμός προσαυξήσεως εις αποδοχάς άδειας, ΝΖ σ. 735, Π 6530 σ. 1056, Γν. Σ. σ. 1202, Σημ. σ. 1202.—Μή συνυπολογισμός προσαυξήσεως διά νυκτερινήν εργασίαν εις αποδοχάς υπερημερίας, Π 62 σ. 1184.—Αποζημίωσις διά διανυκτέρευσιν υπηρετούντων εις υπεραστικάς λεωφορειακάς γραμμάς· έννοια διατητικής αποφάσεως 5/1948· έννοια έδρας επαγγελματικής κατοικίας, Π 4832 σ. 557.—Αποζημίωσις δι' εκτός έδρας διανυκτερεύσιν προσωπικού επιχειρήσεων και εργασιών κατά ά. ά. 21091/1946· έκτασις εφαρμογής· μή στέρησις εφαρμογής και εις περιπτώσεις συμβατικώς καθοριζομένου μισθού· συνυπολογισμός εις αποζημίωσιν και επιδομάτων πολυετούς υπηρεσίας και οικογενειακών, ΑΠ 364 σ. 779.

Νυχτοφύλακες: Αυτοκινήτων (γκαράζ) Δήμου·

σχέσεις ἰδιωτικοῦ δικαίου· προσθετος ἀμοιβὴ δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας, ΑΠ 421 σ. 781.—Ρύθμισις ἀμοιβῆς των διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν δι' ὑ.ἀ. 27019/1953· καθορισμὸς ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς νυκτοφυλάκων, Π 7011 σ. 782.— Πολυκατοικιῶν· ὧραι ἐργασίας, Π 6616 σ. 1012.— Παροχὴ ἐργασίας ἐναλλὰξ ἡμέραν καὶ νύκτα· δικαίωμα πλήρους ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας· ἀνεφάρμοστον ὑ.ἀ. 27019/1953, Π 10677 σ. 1058.—Ἀποδοχαὶ νυκτοφυλάκων, ΑΠ 478 σ. 1172, Π 62 σ. 1183.

Ξ

Ξενοδοχεῖα: Ἔννοια ἄρθρ. 10 § 1 ἀ.ν. 394/1936 ἐν ὄψει τοῦ π.δ. 8/14.3.1930 περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως καὶ τοῦ ἄρθρου 2 π.δ. 24.9/1.10.1924 περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ὑπαλλήλων ξενοδοχείων, ἑστιατορίων κλπ., Γν. Σ. σ. 157.—Χαρακτὴρ διατάξεων ἐπιβαλλουσῶν ἐφοδιασμὸν προσωπικοῦ ξενοδοχείων δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου, βεβαιουμένης τῆς ὑγείας αὐτοῦ· δημοσίας τάξεως· ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ αὐτοῦ· ἀξίωσις πρὸς ἀπόδοσιν ὠφελείας ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 4040 σ. 544.—Μισθὸς προσωπικοῦ ξενοδοχείων θερινῶν διαμονῶν καὶ λουτροπόλεων· ἔννοια ὑ.ἀ. 28611/1949· δικαίωμα μισθοῦ ἐν μὴ παροχῇ τροφῆς καὶ κατοικίας· νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ ξενοδοχείων, Π 4040 σ. 544. — Ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις προσωπικοῦ ξενοδοχείων· ἔννοια ἄρθρου 10 ἀ.ν. 394/1936, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 2 π.δ. 27.9/1924 καὶ τὴν διὰ τοῦ ν. 2990/1922 κυρωθεῖσαν διεθνῆ σύμβασιν· ἔναρξις ἀναπαύσεως, ΑΠ 73 ποιν. σ. 1176.— Νόμιμος μισθὸς προσωπικοῦ ξενοδοχείων θερινῶν διαμονῶν, Γνμδ. νμθ. σ. 929.

Ο

Ὁδηγοί: Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα, Βενζινάκατοι.*

Ο.Δι.Σ.Υ.: Βλ. λ. *Ὀργανισμοί.*

Ὁδοιπορικά: Ἐπίδομα λόγῳ ὁδοιπορικῶν ἐξόδων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν· παροχὴ δι' ὑ.ἀ. 3323/1951, ὡς συνεπληρώθη δι' ὑ.ἀ. 19004/1954, ἐκδοθεισῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν ν. 28/1944· κατάργησις τούτου δι' ἄρθρ. 15 ν. 2053/1952· συνέπειαι, Π 6314 σ. 1295.

Οἰκιακὴ οἰκονομία: Διεθνὴς ἐργατικὴ κίνησις· θέσις γυναικὸς ἐν τῇ οἰκιακῇ οἰκονομίᾳ, Ἄρθρον σ. 275.

Οἰκοδόμοι: Κατάταξις εἰς κλάσεις ἐργατῶν οἰκοδομῶν μελῶν Συνεταιρισμῶν, Ἔγκ. σ. 448.—Ὁδηγίαι ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως προσώπων ἀσχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας, Ἔγκ. σ. 448.— Ἀκύρωσις πράξεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ συστάσεως Ἐπιτροπῆς δι' ἐπαγγελματικὰ βιβλιάρια ἐργατῶν οἰκοδόμων, εἰς ἐκτέλεσιν σχετικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΣΕ 1628 σ. 1363.

Οἰκότοποι μισθωτοί: Βλ. λ. *Ὑπηρέται.*

Οἰνομαγειρεῖα: Βλ. λ. *Ἑστιατόρια.*

Ὀκτάωρον: Βλ. λ. *Ὑπερωρίαι, Ὧραι ἐργασίας.*

Ὁμοδικαὶ ἀπολύσεις: Ἐπὶ τῆς καταργήσεως τοῦ ν. 2511/1953 περὶ ἐλέγχου ὁμαδικῶν ἀπολύσεων, Σημ. σ. 120, Ἔγκ. σ. 163.

Ὁμοδικία: Ἀγωγὴ πλειόνων μὴ συνδεομένων δι' ἐνεργητικῆς ὁμοδικίας· διατάξεις Πολ. Δικ. καὶ ἐργατικὴ διαδικασία ν. ΓΨΟΔ', Π 999 σ. 149.

Ὁμολογία: Ἀπαράδεκτον λόγου ἀναιρέσεως διὰ μὴ λῆψιν ὑπ' ὄψιν δικαστικῆς ὁμολογίας ἐπὶ οὐσιώδους ἰσχυρισμοῦ, ΑΠ 678 σ. 73.—Ἀνέλεγκτον κρίσεως περὶ ἐλλείψεως προθέσεως ὁμολογίας, ΑΠ 533 σ. 1283.

Ὀργανισμοί: Λιμένος Πειραιῶς· ἀμοιβαὶ προσλαμβανομένων ἐκτάκτων ἐργατῶν· καθορισμὸς δι' ἀ.ν. 1559/1950 δι' ἀποφάσεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐντὸς τιθεμένων ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας γενικῶν κανόνων, ἐγκρινομένων ὑπὸ Ὑπουργοῦ Δημοσίων Ἔργων· λειτουργία τοῦ Ὀργανισμοῦ βάσει τῶν ἐν ἰσχύϊ ἀποφάσεων μέχρις ἐκδόσεως ἀποφάσεων καὶ κανονισμῶν δι' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄνω νόμου· ἔκδοσις κανονισμῶν τὴν 1.6.1951, μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς ὑ.ἀ. 2750/1951· ἀναίρεσις διὰ μὴ λῆψιν ὑπ' ὄψιν, ΑΠ 595 σ. 216.—Λιμένος Πειραιῶς· ἐφαρμογὴ προνομίων, ἀπαλλαγῶν καὶ ἀτελειῶν Δημοσίου· ἔκτασις· ἐφαρμογὴ καὶ διὰ τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν αὐτοῦ τοῦ ἄρθρ. 60 § 2 ἀ.ν. 1846/1951, ΑΠ 147 σ. 362.—Λιμένος Πειραιῶς· ἀνεφάρμοστον ὑ.ἀ. 8900/1946 περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς ἐπὶ τῶν διὰ πολλαπλῶν ἡμερομισθίων ἀμειβομένων ἐλευθέρων ἐργατῶν Ο.Α.Π., Π 639 σ. 440, ΑΠ 287 σ. 663.—Παραγραφὴ διὰ ν. 3398/1955 τῶν μέχρι τῆς 31.12.1951 ἀπαιτήσεων κατὰ Ο.Α.Π. ἐργατῶν φορτοεκφορτώσεων· ἐφαρμογὴ νόμου παρ' Ἐφέταις· συνταγματικότης τῆς ἄνω παραγραφῆς, Π 639 σ. 440.—Λιμένος Πειραιῶς· ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τῶν μονίμων, δοκίμων καὶ ἐκτάκτων ἐργατῶν καὶ τῶν δοκίμων καὶ μαθητευομένων τεχνιτῶν, Ἔγκ. σ. 1138.—Προστασίας Ἀμπελουργῶν Ἀττικοβοιωτίας· νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· πρόσληψις ἐργατικοῦ προσωπικοῦ· σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 16041 σ. 366.—Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν· Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ· εἰσφορὰ ὑπὲρ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας· ὁμοίως αὐτασφαλιστικῶν ὀργανισμῶν, ΣΕ 1613 σ. 385.—Κοινωφελεῖς (ὡς ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα)· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 11 ν. 1538/1950 περὶ ἀπαγορεύσεως κατοχῆς πλειόνων τῆς μιᾶς ἐμμίσθων θέσεων· μὴ ὑπαγωγὴ δικηγόρων ἀποκλειστικῶς παρεχόντων νομικὰς ὑπηρεσίας, ΑΠ 283 σ. 669.—Κοινωφελεῖς· οὐχὶ τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν· ὑπαγωγὴ τούτου εἰς διατάξεις ἐλέγχου νομιμοφροσύνης· ἐξαίρεσις ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τούτων, Π 5833 σ. 1125.—Ο.Δι.Σ.Υ· καθορισμὸς ὑπ' αὐτοῦ ἐλευθέρως ἀποδοχῶν προσωπικοῦ κατ' ἄρθρ. 2 § 6 ν.δ. 183/1946 καὶ 2 ν. 2279/1952· δικαίωμα καὶ μειώσεως, Π 10042 σ. 1001, ΑΠ 297 σ. 674, Π 7280 σ. 723.— . . ἀνεφάρμοστον ἐπ' αὐτοῦ τῶν ὑ.ἀ. 8900/1946 καὶ 18310/1946 περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας, ἐχου-

σών ὡς προϋπόθεσιν ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένα κατώτατα ὅρια μισθῶν, ΑΠ 297 σ. 674. — . . . φύσις σχέσεως προσωπικοῦ προαγωγή, Π 10042 σ. 1001.—Ἐξαίρεσις ἐφαρμογῆς ἄρθρ. 9 ν. 118/1945 διά τό προσωπικόν τοῦ Ο.ΔΙ.Σ Υ., Π 7280 σ. 723.—Ἀμοιβή φυλάκων ἀποθηκῶν Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ. ἁρμοδιότητος Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν· ἀνεφαρμοστον ὑ.ά. 8900/1946 καί 18310/1946, Π 3885 σ. 994. Βλ. καί λέξεις *Ἀνεργίας Ὀργανισμός, Δῆμοι—Κοινότητες, Κατοικία ἐργατική, Κοινωνικαί Ἀσφαλίσεις, Νεοπολεμισταί, Νομικά πρόσωπα, Νομιμοφροσύνη, Σταφιδικός Ὀργανισμός, Στράτευσις* (παράγρ. Β' 4), *Ταμεῖα, Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμός, Τράπεζαι.*

Ὀργανώσεις: Βλ. καί λ. *Ἀντίστασις ἐθνική, Γεωργικαί Συνεταιριστικαί Ὀργανώσεις, Ἐργατική Ἑστία, Συνδικαλιστικά στελέχη, Σωματεῖα.* Βάρος χαρτοσήμου ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων μισθοδοσίας τακτικῶν καί ἐκτάκτων ὑπαλλήλων ἐργατικῶν καί ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, Γν. Σ. σ. 395.—Ἡ ἀνεξαρτησία τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, Σημ. σ. 463.—Τινά περί τοῦ ἡμερομισθίου τῶν ἐξαιρεσίμων ἑορτῶν καί τῆς ὑπέρ τῶν ὀργανώσεων εἰσφορᾶς, ΝΖ σ. 469.—Ἐπί τῆς ὑπέρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων εἰσφορᾶς τῶν μισθωτῶν, Πρακτικά Βουλῆς σ. 565.—Εἰσπραξις εἰσφορᾶς ὑπέρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, Ἐγχ. σ. 568.—Κρατήσεις ὑπέρ ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν ἐκ τοῦ ὑπέρ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἡμερομισθίου τῆς 1 Μαΐου, Γν. Σ. σ. 964.—Εἰσφοραί φορτοεκφορτωτῶν ὑπέρ συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων, Ἔγγρ. σ. 1017.—Γενική Συνομοσπονδία Ἐργατῶν Ἑλλάδος· προσβολή ἐνώπιον Σ.τ.Ε. ὑπ' αὐτῆς τοῦ β.δ. 4.2/11.6.1951 περί σκοποῦ, διοικήσεως καί λειτουργίας Ἐργατικῆς Ἑστίας ὡς ἀκύρου· ἔννομον συμφέρον, ΣΕ 1560 σ. 7.—Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν μελῶν συλλογικῶν ὀργάνων ἢ ἐλέγχου ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων· χρόνος ἐπιδοτήσεως καί ἰσχύουσαι δι' αὐτήν μόναι προϋποθέσεις, ΣΕ 461 σ. 612, Ἐγχ. σ. 622.—Ἀποζημίωσις διά συμμετοχήν ἐκπροσώπων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων εἰς ἐπιτροπάς ἢ συμβουλια καί φόρος καθαρᾶς προσόδου, Γν. Σ. σ. 618.—Τό Σύνταγμα καί τά μονοπώλια τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ΝΖ σ. 641.

Ὅριον ἡλικίας: Βλ. λ. *Ἡλικία.*

Ὅρκος: Βλ. λ. *Ἐργατικαί διαφοραί* (παράγρ. 8).

Ὀρυχεῖα: Βλ. λ. *Μεταλλεῖα.*

Ὀρφανοτροφεῖα: Εἰσφοραί ἀνεργίας ἡσφαλισμένων μαθητευομένων τροφίμων Ἐθνικῶν Ὀρφανοτροφείων, Ἐγχ. σ. 1136.

Π

Παιδαγωγοί: Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, Ἐγχ. σ. 1138.

Παλαιοί πολεμισταί: Λύσις σχέσεως μετ' ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας λόγῳ μειώσεως ποσοστοῦ ὑποχρεωτικῆς κατ' ἄρθρ. 3 ἀ.ν. 1836/1951 προσλήψεως· ἐφαρμογή καί ἐπί παλαιῶν πολεμιστῶν, ἐν ρητῇ ὅμως δι' αὐτούς ἀπαλλαγῇ διά τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Υ. Ε., Π 14232 σ. 559. — Ὑπαγωγή εἰς προστασίαν ἄρθρου 7 ἀ.ν. 244/1936 καί τῶν οἰκειοθελῶς προσληφθέντων παλαιῶν πολεμιστῶν μέχρι τῆς 17.10.1936 καί προσκομισάντων τά σχετικά δικαιολογητικά μέχρι δημοσιεύσεως τοῦ ν. 118/1945, εἴτε προσελήφθησαν ἐν ἰδιότητι ἐργάτου, εἴτε ἐν ἰδιότητι ὑπαλλήλου, Π 719 σ. 437, Π 3832 σ. 488.—Ἀπόδειξις ἰδιότητος ἀποκλειστικῶς διά φύλλου μητρώου, Π 719 σ. 437.—Ἀνεφαρμοστον προστασίας ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, Π 1912 σ. 594.—Ἀνεφάρμοστον ἀ.ν. 244/1936 ἐπί μισθωτῶν συμπληρούντων καθωρισμένον δι' ὀργανισμοῦ ὅριον ἡλικίας, Π 3391 σ. 1114, ΣΕ 1349 σ. 1198.— . . . ἀκύρωσις ἀντιθέτου ἀποφάσεως Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς ἐπιληφθείσης τοιαύτης ἀπολύσεως, ΣΕ 1349 σ. 1198.—Δικαιοδοσία ἐπιτροπῶν ἄρθρ. 7 ἀ.ν. 244/1936 καί ὑποχρεωτικῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, Π 3391 σ. 1114.— Προστασία μισθωτῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν μετά τό ν.δ. 2510/1953· ἐφαρμογή ἄρθρου 4 τούτου καί ἐπί παλαιῶν πολεμιστῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καί Ἀθηνῶν· ἔγκυρος ἀπόλυσις τούτων μετά τήρησιν διαδικασίας καί προϋποθέσεων ἄρθρου 4 καί οὐχί τῶν ν. 244/1936 καί 771/1937, ΑΠ 325 σ. 730, Εἰσαγ. σ. 1047, Σημ. σ. 1200. — Προσφυγή εἰς Πρωτοδικειακήν Ἐπιτροπήν ἄρθρ. 7 ἀ.ν. 244/1936 δι' ἀκύρωσιν ἀπολύσεως γενομένης ἄνευ νομίμου λόγου, κατ' ἐφαρμογήν ἄρθρ. 4 ν.δ. 2510/1953· ἔλλειψις νομικῆς ὑποχρεώσεως τῶν παρά τινι ἐπιχειρήσει ὑπηρετούντων πρός γνωστοποίησιν ἰδιότητος ὡς ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν· ἀκύρωσις ἀντιθέτως ἀποφανθείσης ἀποφάσεως Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς, ΣΕ 960 σ. 1048, Εἰσαγ. σ. 1199, πρβλ. Σημ. σ. 1200.— Προστασία ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἀπό ἀπολύσεως, ΝΖ σ. 1199, Σημ. σ. 1200, 1328. — Ἀπόφασις Σ.τ.Ε. ἐπί ἀπολύσεως ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ ὑπαλλήλου Τραπέζης· οὐ δεδικασμένον διά τά τακτικά δικαστήρια, ἔχοντα ἐξουσίαν νά κρίνωσι περί τῆς ἰδίας αὐτῶν ἁρμοδιότητος καί ἀναρμοδιότητος τῶν διοικητικῶν Ἀρχῶν, ΑΠ 535 σ. 1292.—Ἀκυρότης ἀπολύσεως ἄνευ τηρήσεως διατυπώσεων ἄρθρ. 7 ἀ.ν. 244/1936· ὑπερημερία· ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ, Π 1912 σ. 594, Π 3832 σ. 488, Π 14232 σ. 559.—... οὐχί καί ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποζημιώσεως ὀφειλομένης μόνον ἐπί ἐγκύρου καταγγελίας τῆς συμβάσεως, Π 1912 σ. 594.—Ἐξαγορά στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας· κατίσχυσις διατάξεως καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως καί τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 § 5 ἀ.ν. 771/1937, ΑΠ 690 σ. 269, ΑΠ 230 σ. 606.

Πανεπιστήμιον: Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου· βοηθοί τακτικῆς ἕδρας· χαρακτήρ ὡς δημοσίων ὑπαλλήλων· ὑπαγωγή οὐχί εἰς διάταξιν περί πολυθεσίας ἄρθρ. 15 § 2 ν. 1502/1950, ἀλλ' εἰς διάταξιν ἄρθρ. 11 § 1 ν. 1538/1950 περί ἀπαγορεύσεως κατοχῆς πλειόνων τῆς μιᾶς ἐμμίσθων θέσεων· ἔκτασις ἐφαρμογῆς ταύτης οὐχί καί ἐπί δικηγόρων, παρεχόντων ἀποκλειστικῶς νομικάς ὑπηρεσίας, ΑΠ 283 σ. 669.

Παντοπωλεῖα: Βιβλιάρια ὑγείας ὑπαλλήλων κατά ν.δ. 4.8.1923· ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τῆς ἐλλείψεως· ἀξίωσις ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· ἀπόδοσις ὠφελείας καὶ ἐκ δώρων ἑορτῶν, ἅτινα ἄλλως θὰ κατέβαλλεν ὁ ἐργοδότης εἰς ἄλλον μισθωτόν· ἀνεφάρμοστον καὶ ν. 2112 καὶ ἀ.ν. 539/1945, Π 1082 σ. 260.

Παραβολον: Ἐρημοδικίας· μὴ καταβολή· συνέπειαι, Π 17347 σ. 499.—Ἐφέσεως· μὴ ἀπαλλαγὴ Δήμων, ΑΠ 491 σ. 1187.

Παραγραφή: Ἀξιώσεως ἐργάτου διὰ πληρωμὴν μισθοῦ· πενταετὴς ἄρθρου 250 ἐδ. 6 Α.Κ.· ἔναρξις, ΑΠ 635 σ. 29, ΝΖ σ. 620.— ,,,, ὁμοίως ἀξιώσεως δώρου ἑορτῶν, ΝΖ σ. 620.—Ἀξιώσεων ὑπηρετῶν καὶ ἐργατῶν διὰ πληρωμὴν μισθῶν ἢ ἄλλων ἀμοιβῶν καὶ ἐξόδων αὐτῶν· ὑπαγωγὴ εἰς πενταετῆ ἄρθρ. 250 ἐδ. 6· ἔναρξις καὶ λῆξις, Π 8366 σ. 879.—Ἄρθρου 250 § 17 Α.Κ.· περιλαμβάνει πάσαν περιοδικῶς ἐπαναλαμβανομένην παροχήν, Ε 134 σ. 1188.—Ἀποζημιώσεως ἐκ τῶν ὑστέρων κατὰ κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρὸς ὁριστέας διὰ παρασχεθείσας ὑπηρεσίας· ἔναρξις, ΑΠ 429 σ. 844, ΑΠ 566 σ. 1348.—Ἀξιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας· εἰκοσαετής, ΑΠ 108 σ. 299, Π 136 σ. 989, Εἰσαγ. σ. 988.—Ἀξιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ Δημοσίου, Π 5744 σ. 1129.— Διετὴς ἄρθρου 28 Κώδικος δικῶν Δημοσίου· ἐφαρμογὴ μόνον ἐπὶ ἀπαιτήσεων κατὰ Δημοσίου τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐν γένει, Π 10816 σ. 209, Π 7648 σ. 883, Π 5744 σ. 1129, Π 13851 σ. 1297.—Ἀγωγῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κατὰ Δημοσίου· ἔννοια ἄρθρου 2 ν. ΧΛ/1877 (28 Δ/τος 1944)· ἀνεφάρμοστον τούτου ἐπὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἀπαιτήσεως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ὅτε πενταετὴς παραγραφὴ ὁμοίως κατ' ἄρθρ. 268 Α.Κ. ἐπὶ τῶν διὰ τελεσιδίκων ἀποφάσεων βεβαιωθεισῶν ἀξιώσεων· νόμιμος ἀναγνώρισις ἀξιώσεως, ΑΠ 67 σ. 379.—Ἀπαιτήσεων κατὰ Δημοσίου τῶν ἐν σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου τελούντων· πενταετής, Π 10816 σ. 209, Π 7648 σ. 883, Π 13851 σ. 1297.—Ἀξιώσεων ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, Γν. Σ. σ. 512, Π 3732 σ. 771.— Ἀξιώσεων περὶ παροχῆς ὑπὸ Ταμείου Συντάξεων Μεταλλευτῶν συντάξεως γήρατος πρὸ καὶ μετὰ τὸν ν. 1607/1939· ἔναρξις, ΑΠ 158 σ. 555, ΑΠ 416 σ. 901.—Ἀπαιτήσεων ἐξ ἀδικοπραξίας κατ' ἄρθρ. 937 Α.Κ., Π 3732 σ. 771.—Ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, Π 1236 σ. 94, Γν. Σ. σ. 395, Ε 134 σ. 1188.—Ἀπαιτήσεως Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας ἀχρεωστήτως καταβληθέντων ἐπιδομάτων ἀνεργίας, Ἔγγρ. σ. 622.—Δικαιώματος ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας· ἔναρξις· ἀναστολή, Ἔγκ. σ. 1150.—Παροχῶν στρατεύσεως, ΝΖ σ. 1364.—Ἀπόσβεσις κατὰ ν. 3398/1955 ἀξιώσεων ἐργατῶν Ο.Α.Π. γεννηθεισῶν μέχρι 31.12.1951· ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου καὶ παρ' Ἐφέταις συνταγματικότης τοῦ ἄνω νόμου, Π 639 σ. 140, ΑΠ 287 σ. 663.—Ἀπόσβεσις ἀξιώσεων προσωπικοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἐργασίαν πέραν κανονικῆς ἀπασχολήσεως δι' ἄρθρ. 20 ν. δ. 2698/1953· συνταγματικότης· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ σχέσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 5887 σ. 791.—Ἀπόσβεσις διὰ ν. 3006/1954 ἐργατικῶν ἀπαιτήσεων κατὰ Τ.Α.Ε.· ἀντίθεσις εἰς ἄρθρ. 3 Συντάγματος, Ε 3678 σ. 1301.—Ἀγωγῶν περὶ πληρωμῆς μισθῶν ναυτικῶν· ἄρθρ. 512 ἐδ. 2 Ἐμπ. Νόμου· ἔναρξις· ἀναστολὴ ἐκ δικαιοστασίου· ὅρος· ἐξαίρεσις παραγραφῶν ὑπὲρ Δημοσίου· ἔκτασις τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης, ΑΠ 326 σ. 900.—Ἄρθρ. 512 Ἐμπορ. Νόμου καὶ ἄρθρ. 10 ν. 4412/1929 τίνας ἀξιώσεις ἀφορᾶν, Π 5744 σ. 1139.—Ἀναστολὴ ἐπὶ δόλου τοῦ ὑποχρέου (ἄρθρ. 255 § 2 Α.Κ.)· σκόπιμος παρέλκυσις συζητήσεως πρὸς ἀπραξίαν τοῦ δικαιούχου καὶ συμπλήρωσιν χρόνου παραγραφῆς, Π 5917 σ. 598.—Ἀναστολὴ κατ' ἄρθρ. 256 § 4 Α.Κ. παραγραφῆς ἀξιώσεων ὑπηρετῶν κατὰ τῶν κυρίων διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας· ἔννοια ἀναστολῆς, Π 8366 σ. 879.—Ἀναστολὴ κατ' ἄρθρ. 255 Α.Κ. ἐκ λόγου ἀνωτέρας βίας· ἔννοια αὐτῆς, Π 6138 σ. 962.—Ἰσχυρισμὸς διακοπῆς δι' ἀναγνωρίσεως κατ' ἄρθρ. 260 Α.Κ.· ἔννοια ἀναγνωρίσεως κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, Ε 134 σ. 1188.—Ἀναλογικὴ ἐφαρμογὴ διατάξεων περὶ παραγραφῆς ἐπὶ ἀποσβεστικῆς προθεσμίας, Π 5917 σ. 598.—Ἀναλογικὴ ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 263 περὶ διακοπῆς παραγραφῆς ἐπὶ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας, Π 12511 σ. 1233.—Παραγραφὴ ἐν ἐπιδικίᾳ· ἀνεφάρμοστον διατάξεων ἐπὶ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας, Π 14214 σ. 1305.

Παραίτησις: Μισθωτοῦ ἀπὸ δικαιωμάτων ν. 2112. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. Θ').— Ἐπὶ ὁποχῆς μισθωτοῦ ἀπὸ ἐργασίας. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. Ι Γα).—Μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 8 ν. 3198/1955, Π 3403 σ. 426.— Ἀπὸ νομίμων αἰτιῶν, ἀναγνωριζομένων ὑπὸ τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας ἄκυρος, Π 10816 σ. 209. — Ἀπὸ αἰτιῶν μὴ βάσιν ἀδικαιολογήτων πλουτισμόν· ἰσχυρά, Π 251 σ. 996.—Μισθωτοῦ πάσης ἀξιώσεως, κατ' ἐργοδότου μετὰ λῆψιν καθυστερουμένων μισθῶν, ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας· ὑστέρα ἀγωγὴ δι' ὑπερωρίας, δῶρα, ἄδειας, ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς παραίτησις κατ' αὐτῶν διὰ τῆς συμβάσεως ἄφεσις χρέους, οὐσης ἰσχυρᾶς, Π 254 σ. 996, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 995.— Διὰ βελτίωσιν ὑπαλληλικῆς καταστάσεως καὶ ἀμέσως πρόσληψις· ἀνεπηρέαστον ἐκ τοιαύτης παραιτήσεως τοῦ συνεχοῦς τῆς ὑπηρεσίας διὰ δικαίωμα ἀδείας, Γν. Σ. Ι.Κ.Α. σ. 1016.—Μισθωτοῦ ἀπὸ ἀσκηθείσης ἀγωγῆς ὑπὸ ἀπειλὴν ἀπολύσεως· ἀκυρότης, Π 13851 σ. 1297. — Ἀνεπιφύλακτος ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν εἰσπράξεις ἀποδοχῶν· μὴ ἀπόδειξις σαφῶς καὶ ἀνενδοιάστως σιωπηρᾶς παραιτήσεως, ΑΠ 635 σ. 29.—Εἰσπράξεις ὑπὸ ἀπολυθέντος παλαιοῦ πολεμιστοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας· οὐ παραίτησις προστασίας, Π 351 σ. 145, Εἰσαγ. σ. 145.— Καταγγελία συμβάσεως μετὰ μῆνα μισθωτοῦ ὑπὸ τρίτου· παραίτησις μηνύσεως καὶ συνέπειαι, Π 1085 σ. 1052.—Ἐργοδότου ἀπὸ αἰτήσεως ἀκυρώσεως διοικητικῆς πράξεως ἐνώπιον Σ.τ.Ε.· οὐ παραίτησις καὶ ἀπὸ δικαιώματος ἀμφισβητήσεως τοῦ κύρους τῆς πράξεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, Π 10025 σ. 1118.—Ἀπὸ ἀσκηθέντος ἐνδίκου μέσου καὶ ἀποδοχὴ ἀποφάσεως· δι-

τυπώσεις πιραιτήσεως κατ' άρθρ. 487 Π.Α. ρητή και ούχι σιωπηρά· πληρωμή συντάξεως ύπό Ι.Κ.Α. μετά την προσβληθείσαν δι' άναιρέσεως άπόφασιν έπιδικάσασαν άποζημίωσιν λόγω παρανόμου άπορρίψεως αίτήσεως περί συνταξιοδοτήσεως· ού καταργησις δίκης· συμφέρον διά δικαστικήν δαπάνην, ΑΠ 146 σ. 380, ΑΠ 76 σ. 317.—Από άσκήσεως ένδικου ένστάσεως έξ έκτελέσεως άποφάσεως ύπό νικήσαντος διαδίκου διά κοινοποιήσεως έπιταγής πρός πληρωμήν· άνευ ισχύος δήλωσις έπιφυλάξεως δικαιωμάτων, Π 6525 σ. 952.— Βραδύτης δικαιώματος. Βλ. λ. *Κατάχρησις δικαιώματος* (παράγρ. Β).

Παρακατάθεσις: Άποζημιώσεως έπι άπολύσεως· άπόσβεσις ένοχής, Π 18646 σ. 425.

Παραπομπή: Συλλογικής διαφοράς πρός έπίλυσιν· προδικασία· συνέπεια μή τηρήσεως, ΑΠ 303 σ. 670, ΣΕ 1813 σ. 1331, ΣΕ 1814 σ. 1335. —Διαφοράς λόγω άναρμοδιότητος είς τό άρμόδιον δικαστήριον, Π 3732 σ. 771.

Παράστασις δικαστική: Βλ. λ. *Άναγκαστική διαχείρισις, Ίκανότης δικονομική, Νομιμοποίησις*

Παρέμβασις: Είς δίκην έπι αίτήσεως άκυρώσεως ένώπιον Σ.τ.Ε. έννομον συμφέρον είς διατήρησιν κύρους πράξεως, ΣΕ 1270 σ. 1β, ΣΕ 1565 σ. 7, ΣΕ 1267 σ. 1251, ΣΕ 1814 σ. 1334.—Έλληνικού Δημοσίου είς δίκην κατά Έταιρείας Διαχειρίσεως Ύπεγγύων Προσόδων, ΑΠ 364 σ. 779.

Παροχαί είς είδος: Τροφής, κατοικίας· άποτίμησις δι' είσφοράς Ι.Κ.Α., Έγκ. σ. 416.— Μή συνυπολογισμός άντιτίμου παρεχομένης κατοικίας είς άποδοχάς άδείας· συνυπολογισμός άντιτίμου τροφής, ΑΠ 169 σ. 417, ΑΠ 163 σ. 418.—Παροχή συμβατικώς οίκήσεως, τροφής, φωτισμού καί κάλυψις νομίμου μισθού, Π 1962 σ. 433.—Μή παροχή κατοικίας καί τροφής καί νόμιμος μισθός προσωπικού ξενοδοχείων θερινών διαμονών, Π 4040 σ. 544.—Κατώτατα όρια ήμερομισθίων άνειδικεύτου έργάτου καί έκπτώσεις διά παροχήν οίκήσεως, φωτισμού, τροφής, ΑΠ 456 σ. 934. —Συνυπολογισμός άντιτίμου τροφής είς μισθόν ναυτικού κατ' άρθρ. 18 ν. 1752/1951, Π 459 σ. 800.—Παροχή είς μισθωτόν δωρεάν οίκήσεως άντί μισθού, ΑΠ 322 σ. 955.

Πειθαρχία: Άπόφασις Πειθαρχικού Συμβουλίου δι' άπόλυσιν άναγκαιστικώς τοποθετηθέντος πολεμιστού κατ' άρθρ. 4 ά.ν. 1836/1951 προκειμένου περί Δημοσίου ή Ν.Π.Δ.Δ., Π 15836 σ. 19, πρβλ. Π 73 σ. 667.—Άπόλυσις μισθωτού μετά πειθαρχικόν παράπτωμα κατά Κανονισμόν· άναγγελία αύτής προθεσμία, ΑΠ 711 σ. 128, ΑΠ 634 σ. 323, ΑΠ 237 σ. 537. —Έξουσία έργοδότου πρός έπιβολήν πειθαρχικής ποινής· προϋπόθεσις αύτής ή ύπαρξις διατάξεως νόμου (όρου κανονισμού έχοντος ισχύν νόμου) ή κανονιστικού όρου συλλογικής συμβάσεως έργασίας· παράνομος ή έπιβολή πειθαρχικής ποινής (προσωρινής άπολύσεως) προτάσει Άστυνομικής Ύπηρεσίας Φρουρήσεως Άποθηκών μή στηριζομένης είς διάταξιν νόμου· δικαίωμα άποδοχών, Π 18493 σ. 312, Π 7776 σ. 1013.—Πειθαρχικόν παράπτωμα κατ' άρθρ. 58 § 1 Όργανισμού Άγροτικής Τραπέζης ή μή μετάβασις μετατεθέντος καί μή τυχόντος άδείας είς τήν νέαν θέσιν· ποινή· άργησις άσθενούντος έπαλλήλου ὅπως τεθή έν νοσοκομείω είς τήν διάθεσιν ιατρών πρός έξέτασιν κατ' άρθρ. 58· συνέπειαι· πιστοποίησις άσθενείας· ύποχρεωτική διά τήν Διοίκησιν ή άπόφασις Πειθαρχικών Συμβουλίων· ισχυρισμός καταχρήσεως δικαιώματος πρός έκδίκησιν έκ μέρους τού Διοικητού, ΑΠ 634 σ. 323.—Δικαιοδοσία τακτικών δικαστηρίων πρός κρίσιν περί νομιμότητος ένεργείας Πειθαρχικών Συμβουλίων, όντων συλλογικών όργάνων, τεταγμένων πρός θεραπείαν δημοσίου συμφέροντος, ΑΠ 634 σ. 323.—Μή ύπαγωγή άκαταλληλότητος μισθωτού Δημοσίου είς έννοιαν πειθαρχικού παραπτώματος διά στέρησιν άποζημιώσεως Η.Υ.Σ. 956 καί 976/1947 ένεκεν άπολύσεως, Π 8299 σ. 886.— Έλλειψις δικαιώματος άποζημιώσεως άδείας, έπι άπολύσεως διά ποινικόν ή πειθαρχικόν παράπτωμα, Π 3620 σ. 1110.

Περιορισμός έργασιών: Βλ. λ. *Βία, Διαθεσιμότης*.

Περιτροπή έργασίας: Βλ. λ. *Έργασία*.

Πιστοποιητικά: Προϋπηρεσίας προσωπικού ίδιωτικών κλινικών, Π 9678 σ. 948.—Ύπηρεσίας· ύποχρέωσις έργοδότου πρός έκδοσιν· περιεχόμενον· άγωγή. Βλ. λ. *Έργασίας σύμβασις* (παράγρ. ΙΕ').

Πλασιέ: Βλ. λ. *Έμπορικοί άντιπρόσωποι*.

Πλειοτηριασμός: Έχει άποτελέσματα άγοραπωλησίας· μεταβολή διά τούτου προσώπου έργοδότου, Π 11158 σ. 310, Π 4571 σ. 548.

Πληρεξουσιότης: Νόμιμος καταβολή διά τό κύρος τής καταγγελίας τής σχέσεως κατά ν. 3198/1955 τής άποζημιώσεως είς πληρεξούσιον, έχοντα είδικήν πρός τούτο έντολήν, Π 5701 σ. 1112.—Καταβολή είς δικηγόρον είδική έντολή πρός παραλαβήν χρημάτων, ΑΠ 441 σ. 954.

Πλινθοποιοί: Άδεια μετά τό β. δ. 2.12.1954/24.2.1955, Γν. Σ. σ. 155.

Πλοία - Πλοίαρχος - Πληρώματα: Βλ. λ. *Ναυτικοί*.—Έννοια πλοίου κατ' άρθρ. 226 Έμπορ. Νόμου καί άπώλεια ίδιότητος σκάφους, Π 1868 σ. 271.

Ποιναί - Ποινικαί διατάξεις: Παράλειψις άναγγελίας άπολύσεως· ποινικαί κυρώσεις καί ούχι άκυρότης μετά τόν ν. 3198/1955, Γν. Σ. σ. 67, ΝΖ σ. 119, Είσαγ. σ. 323, 537, 1129, Π 719 σ. 137, ΝΖ σ. 907, Έγκ. σ. 1142, Π 1722 σ. 1342.—Έπί καθυστερήσεως άποδοχών, ΝΖ σ. 274.—Πειθαρχικαί ποιναί. Βλ. λ. *Πειθαρχία*.

Πολεμικόν άτύχημα: Συνταξις έκ Ταμείου Μεταλλευτών· προϋποθέσεις, ΑΠ 657 σ. 267, ΑΠ 10 σ. 268.

Πολεμισταί: Βλ. λ. *Άνάπηροι, Νεοπολεμισταί, Παλαιοί πολεμισταί, Στράτευσις*.

Πολυθεσία: Άπαγόρευσις άρθρ. 11 ν. 1538/1950 έκτασις έφαρμογής· ούχι καί έπί δικηγόρων παρεχόντων άποκλειστικώς νομικάς ύπηρεσίας, ΑΠ 283 σ. 663.

Πολυκατοικίαι: Βλ. λ. *Θυρωροί*.

Πολυτεχνείον: Κρατήσεις ύπέρ έκ τών άπαδο-

χῶν ἐργαζομένων εἰς δημόσια ἔργα· δὲν ὁρίζεται ὑπὸ νομικῆς διατάξεως. Π 1173 σ. 877, Π 12600 σ. 1193.

Ποσοστά: Ἀμειβόμενοι διά· ὑπολογισμός ἀποζημιώσεως δι' ἀπόλυσιν, ΝΖ σ. 565, Π 2367 σ. 889, Π 10470 σ. 1284.—Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων, Ἔγγρ. σ. 853.

Πράκτορες: Βλ. λ. *Ἐμπορικοὶ ἀντιπρόσωποι*.

Πράξεις διοικητικαί: Βλ. λ. *Αἴτησις ἀκυρώσεως, Διοικητικαὶ πράξεις—Διοίκησις, Ὑπουργεῖα—Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις*.

Προαγωγή: Ὑπαλλήλου Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, ΑΠ 649 σ. 83, Π 15738 σ. 84.—Προσαύξησις μισθοῦ εὐδοκίμως ὑπηρετούντων εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν καὶ μὴ προαγομένων, ἐλλείψει κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, ΑΠ 531 σ. 1358.—Προσωπικοῦ Νοσοκομείου Παίδων «Ἡ Ἁγία Σοφία», ΑΠ 629 σ. 217.—Ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων πολεμιστῶν κατ' ἄρθρ. 4 ἀ.ν. 1836/1951, Π 3542 σ. 483.—Προσωπικοῦ Ο.Δ.Σ.Υ., Π 10042 σ. 1001.—Ὑπαλλήλων πολεμιστῶν κατὰ ν.δ. 1799/1942· ἀγωγὴ ἀναγνωριστικὴ δικαιώματος· ἐργατικὴ διαδικασία· κατάργησις διατάξεων περὶ τιμητικῆς προαγωγῆς διὰ τῆς Π.Υ.Σ. 59/1945 καὶ διὰ τὸ προσωπικὸν ἐκχωρηθεισῶν Ὑπηρεσιῶν, Π 2940 σ. 1004.

Προδικασία: Παραπομπὴς συλλογικῆς διαφορᾶς πρὸς ἐπίλυσιν· συνέπειαι μὴ τηρήσεως, ΑΠ 303 σ. 670, ΣΕ 1813 σ. 1331, ΣΕ 1814 σ. 1335.

Πρόεδρος: Ἁρμοδιότης ἐν κατεπειγούσῃ περιπτώσει ἐπὶ διαφορᾶς ἐξ ἀρνήσεως ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν ἐλευθέρου χρόνου πρὸς εὕρεσιν ἐργασίας κατ' ἄρθρ. 677 Α.Κ., Π 5364 σ. 943.—Ἁρμοδιότης ἐπὶ προσφυγῆς κατ' ἀποβολῆς μέλους σωματείου, Π 948 σ. 1354.—Βλ. καὶ λ. *Προσωρινὴ ἐπιδίκασις, Στράτευσις* (παράγρ. 5).

Προειδοποίησις: Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι Β, ΙΙ Β, ΙΙΙ Β).

Προθεσμία: Ἐξάμηνος ἀγωγὴς περὶ ἀποζημιώσεως ν. 2112 κατ' ἄρθρ. 6 § 2 ν. 3198/1955. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι Ζ).— Τριήνος ἀγωγὴς περὶ προσβολῆς ἀκύρου ἀπολύσεως κατ' ἄρθρ. 3 ν.δ. 8. 5. 1946 καὶ 6 § 1 ν. 3198/1955. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. ΙΙ Δ, ΙΙΙ Η).— Καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· ὑπολογισμός. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι Β).—Ἐν συμβάσει ἐργασίας· συμβάσεις ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. ΙΒ, ΙΓ, ΙΔ).—Ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως πολεμιστῶν κατ' ἀ.ν. 1836/1951· διάρκεια προστασίας· παράτασις κλπ. Βλ. λ. *Στράτευσις* (παράγρ. Β 4, 7).—Ἀποσβεστική· ἀναλογικὴ ἐφαρμογὴ διατάξεων περὶ παραγραφῆς κατ' ἄρθρ. 279 Α. Κ.· ἔννοια τούτου, Π 5917 σ. 598, Εἰσαγ. σ. 939.—..ἐφαρμογὴ καὶ ἄρθρ. 255 § 2 περὶ ἀναστολῆς διὰ δόλον ὑποχρέου, Π 5917 σ. 598, Εἰσαγ. σ. 939.— Ἀναστολὴ ἐξ ἀνωτέρας βίας, Εἰσαγ. σ. 597, 939.— Αὐτεπάγγελτος ἔρευνα ἀποσβεστικῆς, Π 5800 σ. 602, Π 9568 σ. 939, Π 3687 σ. 942.— Ἀναγγελίας ἀπολύσεως ὡς πειθαρχικῆς ποινῆς, ΑΠ 634 σ. 333.— Χορηγήσεως ἀδείας· παράβασις· συνέπειαι. Βλ. λ. *Ἄδεια μισθωτῶν*.—Ἄρθρου 26 § 5 ἀ.ν. 1846/1951 ὡς πρὸς τὴν παρακράτησιν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐκ τοῦ μισθοῦ εἰσφορᾶς ἠσφαλισμένων ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α.· ἀποκλειστικὴ· πάροδος αὐτῆς καὶ συνέπειαι· αὐτεπάγγελτος ἔρευνα, Π 5800 σ. 602.—Ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεων Δ. Σ. Ταμείου Μεταλλευτῶν· ἀφετηρία, ΑΠ 335 σ. 794.— Ἄρθρον 20 ν. 3239/1955 διὰ χειρώσιν, τροποποίησιν κλπ. ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀποφάσεως διαιτησίας· αὐστηρῶς ἀναταλτική· ἀκύρωσις ἐν μὴ παρελεύσει πλήρως τῆς προθεσμίας· νέα προθεσμία κυρώσεως, ΣΕ 1388 σ. 798.— Αἰτήσεως ἀκυρώσεως διοικητικῶν πράξεων. Βλ. λ. *Αἴτησις ἀκυρώσεως*. — Ἀναμονῆς προκειμένου περὶ ἐπιδοτήσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συνεπείᾳ ἀσθενείας· ὑπολογισμός, Ἔγκ. σ. 46.—Καταβολῆς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν παρὰ Δημοσίου ἢ Ν. Π. Δ. Δ., Ἔγκ. σ. 390, Γν. Σ. σ. 390. —Καταβολῆς εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. ἐπὶ ἀναδρομικῶν αὐξήσεων μισθοῦ, Ἔγκ. σ. 1017.

Προκαταβολαί: Μισθοῦ· ἐπιτρεπτὸν συμψηφισμοῦ κατ' ἄρθρ. 661 Α.Κ., Π 2271 σ. 368.

Προνόμιον: Ἀποζημιώσεως καὶ καθυστερουμένου μισθοῦ ἐπὶ πτωχεύσεως ἐργοδότου, ΝΖ σ. 119.—Γενικὸν δανειστοῦ πτωχευσάντος· ὑπαγωγὴ εἰς διαδικασίαν ἐπαληθεύσεως, Π 17564 σ. 212.—Δημοσίου· ἐφαρμογή καὶ διὰ Ο.Α.Π.· ἐφαρμογὴ καὶ ἄρθρ. 60 § 2 ν. 1846/1951 διὰ καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ, ΑΠ 147 σ. 362. — Διαδικαστικὰ Δημοσίου· ἐφαρμογὴ καὶ δι' Ι.Κ.Α., ΑΠ 146 σ. 380.

Πρόσκλησις: Μισθωτοῦ μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν πρὸς ἄρσιν ὑπερημερίας ἐργοδότου· συνέπειαι, Π 6892 σ. 716.

Πρόσληψις μισθωτῶν: Βλ. λ. *Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας, Νεοπολεμισταί, Νομιμοφροσύνη, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις* (παράγρ. Β').

Πρόστησις: Εὐθύνη ἐργοδότου καὶ τοῦ προεστῶτος καὶ ὀργάνου τοῦ ἐργοδότου πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν διὰ μὴ χορήγησιν ἀδείας, Π 16467 σ. 193.—Ἀποζημίωσις ἐκ παρανόμου πράξεως ὀργάνων Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου· ἀγωγὴ κατ' ἄρθρ. 105 καὶ 106 Εἰσαγωγικοῦ νόμου Α.Κ., ΑΠ 512 σ. 1357.

Πρόστιμα: Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας· αἴτησις θεραπείας, Ἔγκ. σ. 53.

Προσφορὰ ὑπηρεσιῶν: Μὴ ἀναγκαία μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν, Π 17947 σ. 301, Π 75 σ. 667, Π 45 σ. 768, ΑΠ 323 σ. 707, Π 62 σ. 1184.

Προσχώρησις: Βλ. λ. *Κανονισμοί*.

Προσωρινὴ ἐκτέλεσις: Κήρυξις διὰ μισθὸν ὑπερημερίας· κρίσις μὴ συνδρομῆς σημαντικῆς ζημίας ἐξ ἐπιβραδύνσεως ἐκτελέσεως ὡς πρὸς ἀποζημίωσιν ἀδείας καὶ μὴ κήρυξιν προσωρινῆς ἐκτελέσεως δι' αὐτήν, Π 45 σ. 768.—Κήρυξις ἀποφάσεως ἐπιδικαζούσης μισθοὺς λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως προσωρινῶς ἐκτελεστῆς κατ' ἄρθρ. 186α Πολ. Δικ.· ἀνεπίτρεπτος ἀναστολὴ ἐκτελέσεως αὐτῆς ἐν περιπτώσει ἀσκήσεως ἐφέσεως· ἔννοια ἄρθρου 176 καὶ 186α Πολ. Δικ., Π 6501 σ. 1309.

Προσωρινή επιδίκασις: Απαιτήσεως υπό Προέδρου Πρωτοδικών κατ' άρθρον 634 Α Πολ. Δικ.· έκτασις εξουσίας Προέδρου προς προσωρινήν επιδίκασιν μόνον άν είναι βεβαιωμένον το προς συνταξιοδότησιν δικαίωμα και καθωρισμένον το ποσόν της συντάξεως όπερ καθυστερείται· ατόνησις εξουσίας εις περίπτωσιν καθ' ην ζητείται επιδίκασις λόγω παραλείψεως υπό εργοδότου νομίμων ενεργειών προς συνταξιοδότησιν, Π 13899 σ. 1250.

Προτάσεις: Βλ. λ. *Εργατικαί διαφοραί* (παράγρ. ΣΤ').—Απαράδεκτος αίτησις επιστροφής καταβληθέντων δυνάμει αποφάσεως υποβαλλομένη διά των προτάσεων προβολή δι' ιδίου δικογράφου, Α 634 σ. 323, Π 12723 σ. 1342.

Προϋπηρεσία: Απόδειξις μή ασφαλιστέας προϋπηρεσίας μισθωτού, στρατευθέντος πρό της επεκτάσεως του Ι.Κ.Α. εις την περιοχήν, εις ην ούτος είργάζετο, Έγκ. σ. 16.—Προσωπικαί ιδιωτικών κλινικών γνωματοποιήσεις και απόδειξις χρόνου διά τό δικαίωμα μισθού, Π 9678 σ. 948. Βλ. και λ. *Ταμεία*.

Πρωτοδικείον: Βλ. και λ. *Πρόεδρος*.—Αρμοδιότης διά διάλυσιν επαγγελματικού σωματείου· νομιμοποιούμενοι εις αίτησιν, Π 418 σ. 36.

Πρωτομαγιά: Βλ. λ. *Εορταί*.

Πταίσμα: Βλ. λ. *Αδίκημα* (Αστ.), *Αμέλεια, Δόλος*.

Πτώχευσις: Ανεπίτρεπτος μετά επιβολήν αναγκαστικής διαχειρίσεως, ΑΠ 682 σ. 77.—Αναστολή από της κηρύξεως της πτωχεύσεως παντός μέτρου καταδιώξεως και εκτελέσεως επί περιουσίας πτωχεύσαντος· υπαγωγή και του έχοντος γενικόν προνόμιον δανειστού εις διαδικασίαν επαληθεύσεως· ού δικαίωμα τούτου να ακολουθήσῃ την συνήθη δικαστικήν οδόν και εναγάγῃ τον σύνδικον προς αναγνώρισιν απαιτήσεως· άγωγή μισθωτού κατά του εκπροσωπούντος υπό την ιδιότητα του συνδίκου και αναγκαστικού διαχειριστού συνεργοδάτας του και επιβοηθητικώς ως εξακολουθήσαντος διά λογαριασμόν της ομάδος των δανειστών τάς εργασίας· απαράδεκτος άμως άγωγή κατά συνδίκου δι' απαιτήσεις μισθωτού προ της πτωχεύσεως, Π 17564 σ. 212.—Επιδότησις ανέργων εν περιπτώσει πτωχεύσεως της επιχειρήσεως, Έγκ. σ. 1131.—Απολημίωσις και καθυστερούμενος μισθός εν περιπτώσει πτωχεύσεως της επιχειρήσεως, ΝΖ σ. 119.

Ρ

Ραδιοφωνία. Κανονισμός Ε.Ι.Ρ.· ένταξις υπηρετούντος προσωπικού εις θέσεις κανονισμού· όρισμοί ν. 2312/1953 (άρθρ. 26)· σαφείς και αναμφίβολον της διατάξεως· ισχύς ως νέου κανόνος δικαίου άνευ αναδρομικής δυνάμεως της εισαχθείσης ως ερμηνευτικής διατάξεως της § 12 του άρθρ. 19 ν. 3183/1955, ΑΠ 406 σ. 898.

Ράπτες. Παροχή ραπτικής εργασίας εις εμπορικήν επιχείρησιν υπό διατηρούντος ίδιον εργαστάσιον, άνευ επιχειρέσεως προσωπικής εξαρτήσεως και καθ' ωρισμένην ποσότητα· σύμβασις έργου και ούχι εξηρτημένης εργασίας· ανεφαρμοστον υπουργικής αποφάσεως περί δώρων εορτών, Π 17019 σ. 99.—Καθορισμός δι' ε.υ. 27622/1954 ημερομισθίων μαθητευομένων ραπτεργατών Πειραιώς κατ' απομάκρυνσιν προσθέτων όρων συλλ. συμβάσεως 12.8.1956, κυρωθέντων δι' α.ν. 99/1956· κείται εκτός της δι' άρθρ. 12 ν.δ. 2510/1953 παρασχεθείσης εξουσιοδοτήσεως, Π 1806 σ. 784.—Συμφωνία εκμαθήσεως τέχνης κοπτικής και ραπτικής εις ατελιέ γυναικείων φορεμάτων και εντός ωρισμένου χρόνου θεώρησις ως συμβάσεως μαθητείας εν αποβλέψει ούχι εις αμοιβήν άλλ' εις υποχρέωσιν εκμαθήσεως τέχνης· ύστερα πρόσληψις ως εργατρίας· νόμιμα ημερομίσθια, Π 17138 σ. 264.—Ημερομίσθια μαθητευομένων εργατριών εις επιχειρήσεις και εργασίας κοπτικής και ραπτικής γυναικείων αμφιέσεων· καθορισμός ελαχίστων ορίων, ανεξαρτήτως ηλικίας, διά ε.υ. 13959/1952 (ισχύς ταύτης, Π 1137 σ. 556.—Αποδοχαί μαθητευομένων μοδιστών, Έγγρ. σ. 681, 807.—Αμοιβή ραπτρίας σάκκων κατά συλλογ. σύμβασιν εργασίας μυλεργατών 20.1.1948, ΑΠ 445 σ. 961.

Σ

Σανατόρια: Βλ. λ. *Νοσοκομεία*.

Σαπωνοποιοί: Εφαρμογή συλλογικής συμβάσεως σαπωνοποιών, ΑΠ 478 σ. 1172.

Σερβιτόροι: Βλ. λ. *Εστιατόρια, Ζαχαροπλαστεία*.

Σιδηροβιομηχανία: Βλ. λ. *Βιομηχανία*.

Σιδηρόδρομοι: Βλ. και λ. *Ταμεία* (παράγρ. 9).—Όροι ανισχύρου, κατ' άρθρ. 18 ν. 551, των διατάξεων αυτού, προκειμένου περί ομαλλήλων σιδηροδρομικών εταιρειών· ίδρυσις Ταμείων συντάξεως, χορηγήσεως συντάξεως εις τον εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αύτης παθόντα και συμπληρώσεως του κατά ν. 551 ποσού αποζημιώσεως διά της συντάξεως κεφαλαιοποιουμένης· συμπλήρωσις άλλως ποσού αποζημιώσεως, ΑΠ 630 σ. 10, ΑΠ 203 σ. 179.—Επέλευσις ν. 408/1941 περί αφαιρέσεως κρατήσεων και τόκου· προσθήκη νέας διατάξεως συμπληρώσεως ποσόν αποζημιώσεως ν. 551· ισχύς ν. δ. 408/1941, μη όντος ερμηνευτικού, κατά την Σ.Π. 58/1945· στοιχεία ιδιορισμού εργοδότου κατά το ν. δ. 408/1941 προς κατάλυσιν άγωγής αποζημιώσεως ν. 551, ΑΠ 630 σ. 10.—Εξαίρεσις εφαρμογής ν. 551 μόνον ως προς τους υπαλλήλους και εργάτας σιδηροδρομικών εταιρειών, ΑΠ 203 σ. 179.—Διατάξεις γενικού κανονισμού προσωπικού των εν Ελλάδι σιδηροδρόμων περί αδειών· αποδοχαί αδείας· μή συνυπολογισμός δευτερευουσών απολαυών (διανυκτερεύσεων, χιλιομετρικών διανύσεων και συμπληρωματικής εργασίας), Π 14175 σ. 196.—Υπουργική απόφασις 68907/1950 περί καθορισμού μισθολογίου προσωπικού ατμηλατών σιδηροδρόμων· ισχύς ως νόμου διατήρησις εν ισχύϊ δι' άρθρ. 9 β.δ. 18.6.1954 διά το προσωπικόν Σ.Π.Α.Π.· δευτερεύουσαι απολαυαί· μή συνυπολογισμός εις αποδοχάς άδειας, ΑΠ 163 σ. 118.—Εξαίρεσις ασφαλίσεως κατ' ανεργίας και προστασίας ν. 2654/1952 περί ε-

παιδοτήσεως στρατευομένων τοῦ προσωπικοῦ ἀτμηλάτων σιδηροδρομικῶν δικτύων· ν.δ. 3239/1955, Ἔγκ. σ. 447.—Ἐξαίρεσις ἐφαρμογῆς ἀ.ν. 516/1946 περὶ ἐλέγχου νομιμοφροσύνης, ΑΠ 5833 σ. 1125.—Τινα περὶ τῶν Σ.Ε.Κ.· φύσις νομικῆς προσωπικότητος Σ.Ε.Κ.· ἰδιότης ὑπαλλήλων των, ΝΖ σ. 561.—Ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.· ὑπολογισμὸς αὐξήσεως κατὰ 20 ο/ο μισθοῦ δι' ὑ.ἀ. 271707/1952 καὶ τοῦ ἄρθρ. 2 ν.δ. 2195/1942· ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν καὶ οὐχὶ καὶ τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν, ΑΠ 599 σ. 1360.—Ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ μισθωτοῦ Σ.Π.Α.Π. περὶ τιμητικῆς προαγωγῆς ὡς πολεμιστοῦ 1940-1941 κατὰ ν.δ. 1799/1942· κοινοποίησις Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν· διαδικασία ν. Γ'ΘΟΔ'· χαρακτὴρ σχέσεως προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π. ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου· κατάργησις τιμητικῆς προαγωγῆς διὰ Σ.Π. 59/1945 καὶ διὰ προσωπικὸν ἐκχωρηθεισῶν ὑπηρεσιῶν· ἔννοια τούτων, Π 2940 σ. 1004.—Πάθησις ἐν ὑπηρεσίᾳ Σ.Π.Α.Π.· ὑποχρεώσεις ἐκ κανονισμοῦ δι' ἀπόλυσιν καὶ κοινοποίησις ἀπολύσεως εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π.· δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ ἠσφαλισμένου κατὰ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ἕνεκεν τῆς παθήσεως καὶ τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῆς ἀπολύσεως, γενομένης δι' ἄλλον λόγον, Π 9203 σ. 1122.—Νόμιμος τρόπος γνώσεως καταγγελίας προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π. κατ' ἄρθρ. 167 κανονισμοῦ· τοιχοκόλλησις· ὅρια πρὸς τοῦτο· ἀφετηρία προθεσμίας ἄρθρ. 3 ν.δ. 8.5.1946, ΑΠ 482 σ. 1182.

Σιμιτεργάται: Ἐπαγγελματικὰ βιβλιάρια κατὰ ν. 5891/1933 καὶ 6413/1934· ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τῆς ἐλλείψεως· μεταγενεστέρα κτῆσις· ἐπικύρωσις ἀκύρου δικαιοπραξίας· ἔρεισμα ἀξιώσεων, Π 9679 σ. 992.

Σπουδαῖος λόγος: Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παραγρ. Ε, ΣΤ, Ι Δ), *Συνδικαλιστικὰ στελέχη*.

Στοφιδικὸς Ὀργανισμός: Ὄργανα διοικήσεως· ἀπόλυσις ὡρισμένου ποσοστοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ κατὰ τὸ ν.δ. 2490/1953· ἀποζημίωσις, ΑΠ 669 σ. 71.

Στράτευσις:

Α'. Προστασία ἐκ τοῦ ν. 3514/1928, ν. 2054/1952.

1. Γενικά. 'Αδιάλυτον συμβάσεως· προϋποθέσεις. Περιεχόμενον καὶ σκοπὸς προστασίας ν. 3514/1928, Π 2247 σ. 550, Π 5274 σ. 1116.—Ἀνάλογος ἐφαρμογὴ προστασίας καὶ ἐπὶ ἐργατοτεχνιτῶν, Π 3523 σ. 728, Π 4571 σ. 548.—Ἀδιάλυτον συμβάσεως τοῦ μετὰ ἑξάμηνον ὑπηρεσίαν στρατευομένου, Εἰσαγ. σ. 262, Π 11158 σ. 310, ΝΖ σ. 680, Π 2289 σ. 726, Π 3523 σ. 728.—Προϋπόθεσις ἀδιαλύτου τῆς συμβάσεως ἐργασίας διὰ τῆς στρατεύσεως ἡ συμπλήρωσις συνεχοῦς ἑξαμήνου εἰς τὸν ἐργοδότην ὑπηρεσίας· διάλυσις ἄλλως τῆς συμβάσεως καὶ ἀνυποχρέου ἐπαναπροσλήψεως μετὰ τὴν ἀπόλυσιν· ἀνυποχρέου καὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως β.δ. 16 Ἰουλίου 1920 ἢ τοῦ ν. 539/1945 περὶ ἀδείων, Π 2289 σ. 726, Εἰσαγ. σ. 725.—Ἀξιόποινος πρᾶξις μισθωτοῦ μετὰ πρόσκλησιν εἰς τὸν στρατόν· δικαιώματα ἐργοδότου· ἔναρξις προστασίας, ΝΖ σ. 680.

2. 'Επαναλήψεις ἐργασίας μετ' ἀποστράτευσιν· ὅροι ἀπολύσεως· ἀποζημίωσις ἐν παραβάσει ἄρθρου 4 ν. 3514· μονομερὴς μεταβολὴ ὅρων· διαθεσιμότης: Ἀνάλογος ἐφαρμογὴ ἄρθρου 4 καὶ ἐπὶ ἐργατοτεχνιτῶν, Π 4571 σ. 548.—Ἐπαναλήψεις ἐργασίας μετ' ἀποστράτευσιν· προθεσμίαι δηλώσεως καὶ ἐπαναλήψεως ἐργασίας, Π 11158 σ. 310, ΝΖ σ. 680.—Ὑποχρεωτικὴ ἐν τῇ θέσει διατήρησις ἐπὶ ἓν ἔτος τοῦ ἀποστρατευθέντος μισθωτοῦ, Εἰσαγ. σ. 258, Π 3523 σ. 728.—Ἀπαγόρευσις ἐλευθέρας ἀπολύσεως τῶν ἐπαναλαβόντων, μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν, τὴν ἐργασίαν αὐτῶν πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους, Π 5274 σ. 1116.—Ἔννοια τοῦ ἐν ἄρθρῳ 4 ὅρου «ἐπαναλαβὼν τὴν ἐργασίαν»· νοεῖται καὶ ὁ ἀποκρουσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου νὰ ἀναλάβῃ ἐργασίαν, Π 50 σ. 262, Εἰσαγ. σ. 547, 727.—Προϋπόθεσις διατηρήσεως ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας ἡ κατάταξις καὶ ὑπηρεσία ἐν τῷ στρατῷ, ἀδιαφόρως χρόνου αὐτῆς· ἔλλειψις δικαιώματος τοῦ τυχόντος ἀναβολῆς κατατάξεως, Π 2247 σ. 550.—Ἀνυπόχρεον ἐπαναπροσλήψεως τοῦ πρὸ τῆς συμπληρώσεως ἑξαμήνου ὑπηρεσίας στρατευθέντος, Π 2289 σ. 726.—Προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος διατηρήσεως ἐπὶ ἔτος εἶναι τὸ νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἐπιχείρησις· ἔλλειψις δικαιώματος ἐν διαλύσει τῆς ἐπιχειρήσεως, Εἰσαγ. σ. 727.—Προσωρινὴ ἔλλειψις ἐργοστασίου δὲν ἀποτελεῖ καὶ διάλυσιν ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον λειτουργεῖ κατάστημα αὐτῆς· συνεπῶς δὲν συνιστᾷ λόγον ἀπαλλαγῆς τῆς ὑποχρεώσεως ἐπαναπροσλήψεως, Π 3523 σ. 728.—Ἀπόλυσις πρὸ τοῦ ἔτους μόνον διὰ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν καὶ κατόπιν ἀποφάσεως Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς ἄρθρου 7 ἀ.ν. 244/1937, Π 4571 σ. 548, Π 2247 σ. 550, ΝΖ σ. 680, Εἰσαγ. σ. 258, 547, 727, 1116.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ἄρθρου 7 ν. 244/1936 περὶ κρίσεως Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὸν ἐπαναλαβόντα τὴν ἐργασίαν μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπόλυσιν ἢ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου· ἀνεφαρμόστων ἐπὶ λύσεως συμβάσεως ὑπὸ στρατευθέντος, ὡς ἐπὶ ἀτοχίας ἐκ τῆς ἐργασίας ὑπὲρ τὰ νόμιμα ὅρια, Π 17254 σ. 259, Εἰσαγ. σ. 258.—Ἡ ἐκ τοῦ νόμου ἁρμοδιότης τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν ὑφίσταται, διαλυθείσης τῆς ἐπιχειρήσεως, Εἰσαγ. σ. 727.—Ἀπόλυσις πρὸ ἔτους παρὰ τὸ ἄρθρ. 4 ν. 3514 ἄνευ ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς· οὐχ ἀκυρότης, ἀλλὰ μόνον καταβολὴ ἀποζημιώσεως, Π 4571 σ. 548, Π 5274 σ. 1116, Εἰσαγ. σ. 258, 547.—Ὕπαρξις τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος καὶ ἐπὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους μονομεροῦς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας· ἔννοια ταύτης· ἀνάλογος ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 7 ν. 2112, Π 5274 σ. 1116, Εἰσαγ. σ. 1116.—Δικαίωμα ὅμως μισθωτοῦ, ἐπὶ ἀκυρότητος ἀπολύσεως δυνάμει ἄλλης διατάξεως (ν. 3198), ὅπως προβάλλῃ ἀκυρότητα, ἐπιδιώκων μισθοὺς ὑπερημερίας, Π 4571 σ. 548, Εἰσαγ. σ. 547.—Ἀπόλυσις πρὸ τοῦ ἔτους ἄνευ δεδικαιολογημένης αἰτίας· δικαίωμα ἀποζημιώσεων ν. 3514, ν. 2112 ἢ β. δ. 16 Ἰουλίου 1920 καὶ προσέτι τῆς κατ' ἄρθρ. 5 § 5 ἀ.ν. 539/1945 ἀποζημιώσεως διὰ μὴ λῆψιν

άδείας, Π 50 σ. 262, Είσαγ. σ. 262.—Απόκρουσις υπηρεσιών απολυθέντος εκ του στρατού υποχρεώσεως καταβολής των εκ του νόμου 3514 και 2112 αποζημιώσεων· τήρησις διατυπώσεων ν. 3198/1955 διά το κύρος της καταγγελίας, Π 11158 σ. 310, Π 3523 σ. 728.—Συντρέχει ή εκ του άρθρ. 4 ν. 3514 αποζημίωσις μετά της εκ του ν. 2112, Π 17254 σ. 259, Π 11158 σ. 310, Π 3523 σ. 728, Είσαγ. σ. 547, 725.—Ανεπηρέαστον δικαιώματος αποζημιώσεως εκ της διακοπής ή αναστολής των εργασιών της επιχειρήσεως, Π 11158 σ. 310.—Συνυπολογισμός εις χρόνον απασχολήσεως και χρόνου στρατιωτικής υπηρεσίας, Π 50 σ. 262.—Έγκυρος ή απόλυσις μετά λήψιν αποζημιώσεως ν. 3514, Π 50 σ. 262.—Αξιώσαις δι' αγωγής της αποζημιώσεως άρθρ. 4 ν. 3514 θεωρείται ως παραίτησις από της εκ του ν. 3198 ακυρότητος, Είσαγ. σ. 547.—Ανεφάρμοστον άρθρ. 10 ν. 3198/1955 περί διαθεσιμότητος επί μισθωτών επαναλαβόντων εργασίαν μετ' απόλυσιν εκ στρατού και προστατευομένων υπό άρθρ. 4 ν. 3514 υπό την έννοιαν διατηρήσεως εις την θέσιν υπό καθεστώς πλήρους απασχολήσεως, Π 2863 σ. 1064, πρβλ. Είσαγ. σ. 1063.—Υπολογισμός αποζημιώσεως κατ' άρθρ. 5 ν. 765/1943 βάσει αποδοχών ημέρας απολύσεως υπό καθεστώς πλήρους απασχολήσεως, Π 5274 σ. 1116. Βλ. και κατωτέρω παράγρ. 3.

3. *Μεταβολή προσώπου εργοδότου.* Μεταβίβασις υποχρεώσεως εργοδότου προς επαναπρόσληψιν εν περιπτώσει μεταβολής προσώπου εργοδότου, Π 11158 σ. 310.—Στοιχεία νομίμου μεταβολής προσώπου εργοδότου· τοιαύτη και επί αναγκαστικού πλειστηριασμού, έχοντος αποτελέσματα αγοραπωλησίας, Π 11158 σ. 310.—Μεταβολή προσώπου εργοδότου μετ' αναγκαστικόν πλειστηριασμόν επιχειρήσεως· διάλυσις επιχειρήσεως και συνέπειαι, Π 4571 σ. 548, Είσαγ. σ. 547.

4. *Έφεδρικά επιδόματα· επιδότησις κατά ν. 2054/1952.* Δικαίωμα εφεδρικών επιδομάτων υπηρετούντων εις τα Σώματα Τ.Ε.Α., Μ.Ε.Α., κλπ., Έγγρ. σ. 48.—Απόδειξις μή ασφαλιστέας προϋπηρεσίας μισθωτού, στρατευθέντος πρό της επεκτάσεως του Ι.Κ.Α. εις την εις ην ούτος είργαζετο περιοχήν, Έγγρ. σ. 46.—Προστασία ν. 2054/1952· εισφορά στρατεύσεως· απαγόμενα πρόσωπα, Έγκ. σ. 101.—Προϋποθέσεις επιδοτήσεως εφέδρου· αύθεντική ερμηνεία άρθρ. 34 § 5 ν.δ. 2961/1954 δι' άρθρ. 11 ν. 3164/1955· ρυθμίσεις διά ταύτου, Έγκ. σ. 163.—Παροχή διά ν. 519/1948 άρθρ. 9 δικαιώματος εφεδρικού επιδόματος εις τους ιδιωτικού δικαίου μισθωτούς του Δημοσίου· ουσία επεκτάσεως υπό ν. 913/1949 και εις στρατευομένους δημοσίους υπαλλήλους, Π 10816 σ. 209.—Επιδοτήσεις δι' ανεργίαν απολυομένων εκ του στρατού· έννοια άρθρου 4 ν. 3164/1955, Έγγρ. σ. 326.—Εφεδρικά επιδόματα κατά ν. 2054/1952· (χρόνος εισόδου εις εφεδρείαν προστατών οικογενειών), Έγγρ. σ. 326.—Αναπροσαρμογή των υπό του Οργανισμού Ανεργίας χορηγουμένων επιδομάτων στρατεύσεως, Έγκ. σ. 394.—Εξαίρεσις προστασίας ν. 2054/1952 του προσωπικού των άτμηλάτων σιδηροδρομικών δικτύων, Έγκ. σ. 447.—Απόδοσις εις εργοδότην αχρεωστήτως καταβληθέντων εφεδρικών επιδομάτων, Π 87 σ. 608.—Ανυποχρέων καταβολής εφεδρικού επιδόματος εις μισθοδοτούμενον υπό του στρατεύματος και λαμβάνοντα τας μείζονας αποδοχάς αξιωματικού, Π 87 σ. 608.—Επιδότησις λόγω στρατεύσεως απασχολουμένων εκτός κέντρου ασφαλίσεως μισθωτών, Έγγρ. σ. 905.—Είσπραξις των κατά ν. 2054/1952 εισφορών δι' επιδότησιν στρατευθέντων κατά την διαδικασίαν εισπράξεως λοιπών εισφορών Ι.Κ.Α., ήτοι της είσπραξεως δημοσίων εσόδων· επιτρεπτή ανακοπή άρθρ. 235 Πολ. Δικ. ενώπιον πολιτικών δικαστηρίων· απαράδεκτον αιτήσεως ακυρώσεως ενώπιον Σ.τ.Ε. υπαρχούσης παραλλήλου προσφυγής, ΣΕ 936 σ. 961.—Οδηγίαι δια την εφαρμογήν του κανονισμού παροχών ανεργίας και στρατεύσεως, Έγκ. σ. 1131.

5. *Διαδικασία επί διαφορών.* Αρμόδιος δι' εκδίκασιν διαφορών ν. 3514 εις α' βαθμόν ο Είρηνοδίκης και εις β' ο Πρόεδρος Πρωτοδικών κατ' αποκλειστικήν διαδικασίαν, Π 2289 σ. 726, Είσαγ. σ. 725.—Ανεπίτρεπτον ανακοπής εν τη διαδικασία ν. 3514, Π 2247 σ. 550.—Δεδικασμένον εξ αποφάσεως Είρηνοδίκου και Προέδρου Πρωτοδικών κατά διαδικασίαν ν. 3514, ως προς χαρακτηρισμόν σχέσεως ως ιδιωτικού δικαίου, Π 10816 σ. 209.

6. *Διάφορα.* Απόδειξις μη ασφαλιστέας προϋπηρεσίας μισθωτού, στρατευθέντος προ επεκτάσεως του Ι.Κ.Α., εις ην ούτος είργάζετο περιοχήν, Έγγρ. σ. 46.—Επίδομα ανεργίας απολυομένων μετά την αποστράτευσιν αυτών, Έγγρ. σ. 904.—Επιδότησις δι' ανεργίαν απολυομένων εκ του στρατού ανέργων, Έγγρ. σ. 901.—Νομιμότης επιστρατεύσεως απεργών, Γνμδ. γνθ. σ. 1329.

Β. Προστασία απολυομένων εκ των τάξεων του στρατού δ.ν. 751/1948, 1836/1951 κ.λ.π.

1. *Γενικά· έκτασις εφαρμογής.* Η υπερημερία του εργοδότου εις την αναγκαστικήν σύμβασιν εργασίας· στοιχεία αυτής, ΝΖ σ. 121.—Συμβολή εις την μελέτην της αναγκαστικής σχέσεως εργασίας, ΝΖ σ. 241.—Δημόσιαι τάξεως τό εκ του δ.ν. 1836/1951 δικαίωμα του μισθωτού, Είσαγ. σ. 307.—Χαρακτήρ δ.ν. 1836/1951, κατ' άρθρ. 13 αυτού, ως ειδικού έναντι παντός άλλου νομοθετήματος εφαρμόστεαι αι διατάξεις άρθρ. 7 και 11 αυτού περί αντικαταστάσεως και απολύσεως και επί των νεοπαλεμιστών φερόντων ιδιότητα συνδικαλιστικού στελέχους κατ' δ.ν. 1803/1951, ΑΠ 167 σ. 420.—Δικαίωμα μελών εθνικών οργανώσεων (Ε.Δ.Ε.Σ.) προς αναγκαστικήν τοποθέτησιν κατ' δ.ν. 1836/1951, Γν. Σ. σ. 403.

2. *Τοποθέτησις κατ' άρθρ. 3 § 1 δ.ν. 1836/1951.*

α. *Γενικά.* Υποχρέωσις κατ' άρθρον 3 § 1 δ.ν. 1836/1951 των εν αυτώ επιχειρήσεων εις πρόσληψιν πολεμιστών· όρος ή απασχόλησις προσωπικού πλειόνων των 15· παρουσιών προσλήψεως· αποχρώσα ανεξαρτησία ύπαρξεως ή μή κενών θέσεων, Π 4279 σ. 1347. — ... ένωσις προσωπικού· επαλογιστέος αριθμός απο-

σχολουμένου προσωπικού ὁ κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου περὶ τοποθετήσεως· ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις εἰς Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ ἀριθμὸς ὑπηρετούντος προσωπικοῦ, Π 1279 σ. 1346, πρβλ. Παρατ. σ. 1347.—Πρόσληψις ἐκτάκτου προσωπικοῦ· συνέπειαι ὡς πρὸς ὑπολογισμὸν ἀριθμοῦ τοποθετητέων κατ' ἀ.ν. 1836/1951, Γν. Σ. σ. 1134.—Ὑπολογισμὸς προσωπικοῦ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἀναγκαστικῶς προσληφθησομένου προσωπικοῦ ὑπὸ ἐπιχειρήσεων, ἂν ἡ οἰκονομικὴ δραστηριότης ἐκδηλοῦται διὰ κεντρικοῦ καταστήματος καὶ δι' ὑποκαταστημάτων· λῆψις ὑπ' ὄψιν τοῦ συνόλου τοῦ προσωπικοῦ καὶ κατανομὴ τῶν τοποθετήσεων ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, εἴτε εἰς τὸ κεντρικόν, εἴτε εἰς τὰ ὑποκαταστήματα, ΑΠ 328 σ. 788.—Τελείωσις ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐπὶ τοποθετήσεως κατ' ἄρθρ. 3 ἀ.ν. 1836/1951 ἀπὸ τῆς τοποθετήσεως, ἐφ' ὅσον ὁ τοποθετούμενος κατέχει καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ νόμου προβλεπόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς θέσεως, ἄλλως ἡ σχετικὴ πρᾶξις τοῦ Συμβουλίου δὲν ἐπισχεοῖ, Εἰσαγ. σ. 664, Σημ. σ. 124.—Τελείωσις διορισμοῦ κατ' ἄρθρον 3 § 2 ἀ.ν. 1836/1951 ἀπὸ τῆς τοποθετήσεως· ἔλλειψις ἐπιβαλλομένου βιβλιαρίου ὑγείας καὶ ἐντεῦθεν ἄρνησις ἐργοδότου ἀποδοχῆς ἐργασίας· συνέπεια, Π 1634 σ. 486.—Τοποθέτησις ὑπὸ τῶν Συμβουλίων ὡς ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν ἢ ὑπηρετῶν καὶ χρησιμοποιήσις ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν, ἀναλόγως τῶν σωματικῶν αὐτῶν ἱκανοτήτων, γραμματικῶν ἢ τεχνικῶν γνώσεων καὶ λοιπῶν προσόντων αὐτῶν κατὰ δικαίαν κρίσιν, Π 9839 σ. 949.—Ἁρμοδιότης Συμβουλίων δι' ἐπίλυσιν πάσης ἀμφισβητήσεως περὶ τῆς ἰδιότητος καὶ εἰδικότητος ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐτοποθετήθησαν προστατευόμενα ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 πρόσωπα· ἁρμοδιότης δικαστηρίων πρὸς κρίσιν παρεμπιπτόντως κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν ἄρθρ. 371 Α.Κ., Π 9839 σ. 949.

β. *Μείωσις ποσοστοῦ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως ἀποζημιώσεις ἀπολυομένων.* Δυνατότης κατ' ἄρθρ. 12 ν.δ. 2657/1953 μειώσεως ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει δι' ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 ἀ.ν. 1836/1951 ποσοστοῦ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως παλαιμάχων, ἐφ' ὅσον αἱ ἐργασίαι τῶν ὑποχρέων ἔχουν ἀναστολὴν ἢ ἡ συνέχισις ἐπιφέρει ζημίας, Π 14232 σ. 559.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 12 ν.δ. 2657/1953 καὶ ἐπὶ παλαιῶν πολεμιστῶν τοῦ ἀ.ν. 244/1936· ἀναγκαία ὅμως ἡ ρητὴ δι' αὐτοὺς ἀπαλλαγὴ διὰ τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, Π 14232 σ. 559.—Ἐφαρμογὴ διατάξεως ἄρθρου 1 ν.δ. 2657/1953 περὶ μειώσεως ποσοστοῦ οὐ μόνον διὰ τοὺς κατ' ἀ.ν. 1836/1951, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς βάσει τοῦ ν. 751/1948 τοποθετηθέντας πολεμιστάς, ΑΠ 56 σ. 257.—Μὴ ἀναγκαία δημοσίευσις τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν ἄρθρ. 12 ν.δ. 2657/1953 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, ΑΠ 56 σ. 257.—Ἀνυπόχρεον καταβολῆς ἀποζημιώσεως ν. 3112 εἰς τοὺς μετ' ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατ' ἄρθρον 12 ν.δ. 2657/1953 ἀπολυομένους δικαίωμα μόνον ἀποζημιώσεως ἐξ ἀποδοχῶν δύο μηνῶν, ΑΠ 56 σ. 257.—Ἰσχυρισμὸς καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἐργοδότου διὰ προτάξεως τοῦ ἀπολυθέντος μισθωτοῦ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν, ἀπὸ ἄλλων ἐπίσης προστατευομένων καὶ ἀπολυομένων πολεμιστῶν, ΑΠ 56 σ. 257.—Ἀδιάφορος νομικῶς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐργοδότου ὅτι αἱ ἐργασίαι του ἔχουν ἀναστολὴν καὶ ὅτι δὲν ἀπασχολεῖ ἤδη προσωπικὸν ἄνω τῶν 15 προσώπων, Π 14232 σ. 559.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρ. 12 ν.δ. 2567/1953 ἐπὶ τῶν κατ' ἄρθρ. 1 ἀ.ν. 1836/1951 τοποθετουμένων, Εἰσαγ. σ. 558.—Κρίσεις ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 12 ν.δ. 2657/1953, Σημ. σ. 1328.

3. *Τοποθέτησις ἐπιστημόνων, δικηγόρων λῆξις σχέσεως ἀπεζημίωσις ἀμοιβή.* Προϋποθέσεις διορισμοῦ ἐπιστημόνων· ἀνεφάρμοστον ἐπ' αὐτῶν τῶν κατ' ἄρθρ. 1 ν.δ. 2657/1953 ἐπιπροσθέτων προϋποθέσεων ἀπορίας καὶ ἀνεργίας διὰ τὴν τοποθέτησιν προστατευομένου τοῦ νόμου τούτου, ΑΠ 136 σ. 373.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις δικηγόρου προστατευομένου ὑπὸ ἀ. ν. 1836/1951 εἰς Δῆμον· ἐμπρόθεσμος ἐμφάνισις καὶ ὑποβολὴ δηλώσεως νομιμοφροσύνης· καταδίκη ὑποχρέου Δήμου εἰς καταβολὴν μισθοδοσίας, μετ' ἄρνησιν προσλήψεως· δεδικασμένον διὰ τὴν μεταγενεστέραν ἀγωγὴν ἐξ ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, Π 11117 σ. 1059.—Μερικὴ ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ ὑποχρέων εἰς πρόσληψιν δικηγόρων, δι' ὑποφαίνοντος τοῦ Σ.τ.Ε.· ἔλλειψις δεδικασμένου διὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἐξ αὐτῆς, Π 11117 σ. 1059.—Ἐὰν δικηγόρος, τοποθετηθεὶς ὡς πληρῶν προϋποθέσεις ν. 751/1948 παρά τινι Ὀργανισμῷ καὶ ἀνακληθεὶς βραδύτερον τῇ αἰτήσει του, διατηρῇ τὸ δικαίωμά του πρὸς τοποθέτησιν εἰσέτι καὶ νῦν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, τοῦ ὁποίου δὲν πληροῖ τὰς προϋποθέσεις, Γν. Σ. σ. 512.—Καταβολὴ εἰς ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντας, κατ' ἀ.ν. 1836/1951, δικηγόρους ὧν λήγει ἡ ἀναγκαστικὴ σχέσις μετὰ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου κατ' ἄρθρ. 4 § 1 ν.δ. 2657/1953, ἀποζημιώσεως ἐξ ἀποδοχῶν ἑνὸς μηνός· διατήρησις ἰσχύος εἰδικῆς αὐτῆς διατάξεως καὶ μετὰ τὸ ν.δ. 8.10.1954 περὶ Κώδικος δικηγόρων, ΑΠ 295 σ. 605, ΑΠ 527 σ. 1248.—Παγία περιοδικὴ ἀμοιβὴ δικηγόρων· κῦρος σχετικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κυρωθεισῶν διὰ ν. 3149/1955· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ ἀναγκαστικῶς κατ' ἀ.ν. 1836/1951 τοποθετηθέντων, Π 17693 σ. 78.—Ἄρσις ὑπερημερίας ἐργοδότου, ἐὰν ὁ μὴ τοποθετηθεὶς ὡς δικηγόρος ἀξιοῖ ἀνάθεσιν δικηγορικῶν ἐργασιῶν, ΑΠ 323 σ. 707.

4. *Τοποθέτησις κατ' ἄρθρ. 4 ἀ.ν. 1836/1951 πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου κλπ.· προϋποθέσεις· ἁρμοδιότης συμβουλίων κλπ.* —Ὑποχρέωσις κατ' ἄρθρ. 4 ἀ.ν. 1836/1951 τῶν ἐν αὐτῇ Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Δήμων, Κοινοτήτων, Δημοσίων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐπιχειρήσεων ἐν γένει κοινωφελοῦς χαρακτῆρος ἢ δημοσίας χρήσεως πρὸς πλήρωσιν ἐπὶ μίαν τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου κενῶν ἢ κενουμένων θέσεων ἐκ πολεμι-

στέων κατ' ἀναλογίαν δύο πολεμιστῶν πρὸς ἕνα μὴ τοιοῦτον, ΣΕ 1270 σ. 13, Εἰσαγ. σ. 12, Π 15519 σ. 14, Π 3453 σ. 483, Π 8970 σ. 1061, Π 155 σ. 1361...—ἔστω καὶ ἂν ἀσκῶνται ὑπὸ μορφὴν ἀνωνύμου ἑταιρείας, ΣΕ 1270 σ. 13, Π 3452 σ. 483...— ὑποχρέωσις ὡσαύτως, ὅπως, ἐν περιπτώσει πληρώσεως τῶν θέσεων διὰ διαγωνισμοῦ, γνωρίσωσι τοῦτο ἐγγράφως εἰς τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον, ὡς καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν πρὸς πλήρωσιν θέσεων καὶ τὰ ἀπαιτούμενα δι' ἑκάστην θέσιν προσόντα· ὑποχρέωσις ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῶν Συμβουλίων ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ λήψεως ἐγγράφου νὰ τοποθετήσωσι πρόσωπα, συγκεντρούντα τὰ πρὸς κατάληψιν τῶν θέσεων προσόντα, ΣΕ 1270 σ. 13, ΑΠ 137 σ. 320.— Δικαίωμα Συμβουλίων ἀ.ν. 1836/1951 εἰς ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν ἐκ τῶν κεκτημένων τὰ νόμιμα προσόντα καὶ πέραν τῆς ταχθείσης ὑπὸ τοῦ νόμου τοιετίας (5 Ἰουνίου 1951), ἐὰν ὁ ὑποχρεος ἐργοδότης παραβῇ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 1 § 2 ὑποχρέωσίν του πρὸς ἀναγγελίαν τῶν κενῶν θέσεων καὶ πληρώσῃ ταύτας οἰκειοθελῶς ἢ προβῇ μὲν εἰς τοιαύτην ἀναγγελίαν, ἀλλὰ κατὰ παράβασιν προσλάβῃ οἰκειοθελῶς μισθωτοὺς καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ποσοστοῦ, ἐκτὸς ἂν τὸ Συμβούλιον δὲν ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα του ἐντὸς 30 ἡμερῶν, ΣΕ 1270 σ. 13, Π 15519 σ. 14, ΑΠ 137 σ. 320, ΑΠ 441 σ. 786, Π 8970 σ. 1061, Π 10025 σ. 1118, ΑΠ 500 σ. 1242, Π 155 σ. 1361.— .... κῦρος ὅμως τῆς πέραν τῆς τριετίας τοποθετήσεως, ἐὰν γίνῃ ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς τελευταίας παραβάσεως τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐφ' ἅσον ὁ τοποθετηθεὶς ἐπέβαλε τὴν αἴτησιν αὐτοῦ ἐγκαίρως, ΑΠ 137 σ. 320, ΑΠ 441 σ. 786, Π 10025 σ. 1118, ΑΠ 500 σ. 1242.— Ἡ τριετία δὲν ἀποτελεῖ διαλυτικὴν προθεσμίαν· σκοπὸς ταύτης, Π 15519 σ. 14.—Προθεσμία ἄρθρ. 4 ἀ.ν. 1836/1951 διὰ τοποθέτησιν πολεμιστῶν· ἄκυρος παράτασις διὰ τῆς Π.Υ.Σ. 23/1956, μὴ κυρωθείσης νομοθετικῶς, Π 155 σ. 1361.—Παροχὴ ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὰ Συμβούλια ἐξουσίας ἐφ' ἅπαξ τοποθετήσεως κατὰ τὴν νόμιμον ἀναλογίαν εἰς τὰς κενουμένας θέσεις καὶ ἂν αὗται πληρωθῶσι ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου ἐξ ὁλοκλήρου κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου, Π 10025 πλ. σ. 1119, —Ὑποχρέωσις καὶ Ο.Τ.Ε. πλήρώσεως κενῶν θέσεων ἐκ πολεμιστῶν κατ' ἄρθρ. 4 ἀ.ν. 1836/1951· ἄσκησις ὑπὸ Ο.Τ.Ε. λειτουργίας κοινῆς χρήσεως καὶ ὠφελείας κατὰ παραχώρησιν τοῦ Κράτους· προσόντα διοριζομένου κατὰ Κανονισμὸν Ο.Τ.Ε., Π 8970 σ. 1061.— Ἔνταξις ἀναγκαστικῶς διοριζομένων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ προαγωγή, ὡς καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους νόμους ἢ τοὺς ὀργανισμοὺς τοὺς διέποντας τὸ προσωπικὸν αὐτῶν· ἔννοια νόμου· δικαίωμα μεταθέσεως δι' ὑπηρεσιακὰς ἀνάγκας· ὀργανισμὸς προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.· μετάθεσις ἐν τῇ ἐσωτερικῇ καὶ βλάβη μισθωτοῦ· ἰσχυρισμὸς καταχρήσεως δικαιώματος μεταθέσεως, Π 3542 σ. 483.—Τοποθέτησις πολεμιστῶν κατ' ἄρθρ. 4 πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων δὲν ἀποτελεῖ πλήρεις συντελεσμένην διορισμόν, ΑΠ 136 σ. 373, Εἰσαγ. 107, σ. 664, Π 7166 σ. 665, Π 7204 σ. 1069.—. . . δημιουργία διὰ τῆς τοποθετήσεως ὑποχρεώσεως τῆς ὁρμοδίας Ἀρχῆς, ἵνα προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν κατὰ τὴν νόμιμον διαδικασίαν, Εἰσαγ. σ. 307, Π 7204 σ. 1069.—. . . τοῦ ἐξαναγκασμοῦ κατευθυνομένου εἰς σύναψιν συμβάσεως δημιουργεῖται ex lege ἐνοχικὴ σχέσις, τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου νὰ δεχθῇ τὸν τοποθετηθέντα κρινομένης βάσει ἄρθρ. 342 Α.Κ., Π 7166 σ. 665, NZ 121 σ. 241. Πρβλ. Εἰσαγ. σ. 665.—Συντέλεσις τοῦ διορισμοῦ διὰ τῆς μετὰ τὴν τοποθέτησιν τηρήσεως τῶν διὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως προϋποθέσεων, ΑΠ 136 σ. 373, Εἰσαγ. σ. 664, Π 7106 σ. 665.—Γέννησις ἀξιώσεως μισθοῦ καὶ ἐπὶ τοποθετηθέντων κατ' ἄρθρ. 4 § 1 ἀ.ν. 1836/1951 ἀπὸ ἐμπροθέσμου ἐμφανίσεως δι' ἀνάληψιν ὑπηρεσίας καὶ ἂν ἔτι δὲν ἔχῃ τηρηθῇ ἡ διαδικασία τοῦ διορισμοῦ, Π 1445 σ. 307.—Ἔλλειψις δικαιώματος μισθοῦ, καθ' ὃν χρόνον ὁ τοποθετηθεὶς ἐτέλει ὑπὸ ἐξέτασιν ὑγείας αὐτοῦ, Π 7166 σ. 665.

5.—*Ἔλεγχος νομιμοφροσύνης· ὑποβολὴ δηλώσεως· βραδύτης ἢ παράλειψις· συνέπειαι.* Ἐφαρμογὴ διαδικασίας νομιμοφροσύνης καὶ ἐπὶ διορισμῶν κατ' ἀ.ν. 1836/1951, Π 15519 σ. 14, Εἰσαγ. σ. 12, Α.Π. 441 σ. 786, Π. 8970 σ. 1061, Α.Π. 563 σ. 1308.—... ἢ κατ' ἀ.ν. 751/1948, Α.Π. 328 σ. 788.—... εἰς νομικὰ πρόσωπα κλπ. τοῦ ν. 516/1948, ΑΠ 563 σ. 1308.—Ὑποχρέωσις τοποθετήσεως πρὸς ὑποβολὴν δηλώσεως νομιμοφροσύνης, Π 15519 σ. 14, Εἰσαγ. σ. 12, ΑΠ 441 σ. 787, Π 8970 σ. 1061, ΑΠ 494 σ. 1187.—... εἰς παύσεως ἐνεργείας τοῦ κατὰ τὸν ν. 516/1948 Συμβουλίου νομιμοφροσύνης ἀνήκουσις εἰς τὸν παρ' ᾧ ἡ τοποθέτησις ἐργοδότην, Π 8970 σ. 1061.— Ὑποχρέωσις ὑποβολῆς μετὰ τῆς περὶ διορισμοῦ αἰτήσεως μόνον δηλώσεως ὅτι τυγχάνει νομιμόφρων, οὐχὶ δὲ καὶ προσκομίσεως ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς περὶ νομιμοφροσύνης, ΑΠ 328 σ. 788.—Ἐκ τῆς συμμετοχῆς εἰς ἀντισυμμοριακὸν ἀγῶνα λογίζεται ὑπάρχουσα ἡ νομιμοφροσύνη μέχρις ἀντιθέτου ἀποφάσεως, ὅτε ἀκυροῦται ἐξ ὑπαρχῆς ἡ τοποθέτησις, ΑΠ 328 σ. 788.—Ὀφειλὴ μισθωτοῦ ἀπὸ ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης· βραδύτης ὑποβολῆς· συνέπειαι· μὴ ἀκυρότης τοποθετήσεως, οὐδὲ κατάλυσις τοῦ πρὸς διορισμὸν δικαιώματος, ἀλλ' ἁπλῆς ἀναστολὴ ἀπαιτήσεως ἐπὶ τὸν μισθόν, Π 15519 σ. 14, Εἰσαγ. σ. 12, ΑΠ 441 σ. 786.—Contra: Ἀνυπόχρεον πρὸς πρόσληψιν καὶ μισθοδοσίαν τῶν τοποθετηθέντων, ἀπὸ τῆς ἐμπροθέσμου ἐμφανίσεως αὐτῶν πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, εἰμὴ μόνον μετὰ τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεως περὶ νομιμοφροσύνης αὐτῶν ὑπὸ τῆς κατ' ἀ.ν. 516/1948 μόνης ὁρμοδίας Ἐπιτροπῆς, ΑΠ 563 σ. 1308.— Μὴ αὐτεπάγγελτος ἔρευνα ἐλλείψεως ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης, ΑΠ 136 σ. 373.—Ὅρος παραδεκτοῦ προτάσεως τὸ πρῶτον ἐνώπιον Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀφορῶντος εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν, τοῦ ἰσχυρισμοῦ περὶ μὴ ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης ἢ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας πρότασις τῶν σχετικῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ΑΠ 494 σ. 1187. —Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ μὴ ὑποβολῆς ἐκ μέρους τοποθετηθέντος δηλώσεως νομιμοφροσύνης· χαρακτὴρ τούτου, ΑΠ 136 σ. 373.

6. ***Έμφάνισις δι' ἀνάληψιν ὑπηρεσίας· ἔναρξις μισθοδοσίας.*** Ὑποχρέωσις ἐμφανίσεως τοῦ τοποθετηθέντος ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ κοινοποιήσεως τῆς περὶ τοποθετήσεως ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας (ἄρθρ. 8 ά.ν. 1836/1951), Εἰσαγ. σ. 12, 307, Π 1445 σ. 308.—Γενικὴ ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 8 περὶ ἐμφανίσεως τόσον διὰ τοὺς κατ' ἄρθρ. 3, ὅσον καὶ τοὺς κατ' ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου τοποθετουμένους, Εἰσαγ. σ. 12. — Γέννησις ἀξιώσεως τοποθετηθέντος διὰ μισθοδοσίαν, ὑπὸ τύπον ἀποζημιώσεως, ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, Π 15519 σ. 14, Π 1445 σ. 308, ΑΠ 136 σ. 373, Εἰσαγ. σ. 307, 664, Π 7166 σ. 665, ΑΠ 441 σ. 786, ΑΠ 494 σ. 1187.—... καὶ ἂν ἔτι δὲν ἔχῃ τηρηθῇ ἡ διαδικασία τοῦ διορισμοῦ, Π 1445 σ. 307, Π 7166 σ. 665, ΑΠ 494 σ. 1187.—Ἀναστολὴ δικαιώματος μισθοῦ τοῦ ἐμφανισθέντος ἐν βραδύτητι ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης, Π 15519 σ. 14, Εἰσαγ. σ. 12, ΑΠ 441 σ. 786. —Contra: Ὑποχρέωσις προσλήψεως καὶ μισθοδοσίας μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως περὶ νομιμοφροσύνης, ΑΠ 563 σ. 1308. — Προσφυγὴ ἐργοδότου εἰς δευτεροβάθμιον συμβούλιον ἄρθρ. 11 ν.δ. 1657/1953· ἀνεπηρέαστον αὐτῆς ἐπὶ δικαιώματος μισθοῦ ἀπὸ ἐμφανίσεως· ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθοῦ, Π 1445 σ. 308.—Ποσὸν μισθοῦ, ἴσον πρὸς τὸν μισθόν, ὃν θὰ ἀπελάμβανεν ὁ δικαιοῦχος ἐργαζόμενος παρὰ τῷ ὑποχρέῳ, Εἰσαγ. σ. 307. —Ἄρνησις ἐργοδότου πρὸς ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν λόγῳ ἐλλείψεως ἐπιβαλλομένων βιβλιαρίων ὑγείας· δὲν καθιστᾷ αὐτὸν ὑπερήμερον καὶ ὑπόχρεον εἰς καταβολὴν μισθοῦ, Π 1634, σ. 486.—Ἔλλειψις δικαιώματος μισθοῦ καθ' ὃν χρόνον ὁ τοποθετηθεὶς ἐτέλει ὑπὸ ἐξέτασιν ὑγείας αὐτοῦ, Π 7166 σ. 665. Πρβλ. Εἰσαγ. σ. 664.

7. ***Διάρκεια προστασίας.*** Διάρκεια ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως τοποθετηθέντων πολεμιστῶν, Π 16303 σ. 16, ΑΠ 664 σ. 42, Γν. Σ. σ. 156, ΑΠ 167 σ. 420, Π 3064 σ. 421, Π 7204 σ. 1009.—Χαρακτηρισμὸς σχέσεως ἀναγκαστικῶς κατ' ά.ν. 1836/1951 τοποθετουμένων, εἴτε βάσει ἄρθρ. 3 § 1 αὐτοῦ, εἴτε βάσει ἄρθρου 4 § 1, ὡς ὡρισμένου χρόνου, Π 15836 σ. 19, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 41.—Παράτασις χρόνου ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως ἐν τῇ θέσει των πολεμιστῶν ὡρισμένων κατηγοριῶν δι' ἀποφάσεως 16152/1362 τῆς 7.3.1955 Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατ' ἐξουσιοδότησιν ν. 2657/1953· ἀνίσχυρον ταύτης, ἄνευ δημοσιεύσεως εἰς Ἐφημ. Κυβερνήσεως· ἀνυπόχρεον ἐξ αὐτοῦ ἐργοδότου εἰς συμμόρφωσιν πρὸς αὐτήν, Π 16303 σ. 16, Π 3064 σ. 421, Π 13204 σ. 1244.—Παράτασις χρόνου ἰσχύος ἀναγκαστικῆς σχέσεως πολεμιστῶν ά.ν. 1836/1951 διὰ τῆς Π. Υ.Σ. 23/1956· ἀνίσχυρον καὶ αὐτῆς ὡς τροποποιούσης νόμον ἄνευ ἁρμοδιότητος, Π 3064 σ. 421, Π 13204 σ. 1244. Πρβλ. καὶ Π 155 σ. 1361, Σημ. σ. 816.— Ἔκτασις προστασίας ά.ν. 1836/1951 (ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως ἐπὶ πενταετίαν) καὶ ἐπὶ τῶν κατ' ἄρθρ. 4 αὐτοῦ προσληφθέντων πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων, ΑΠ 664 σ. 42, Π 7204 σ. 1009.—Ἀνεπίτρεπτον ἐπὶ ὁριαμοῦ κατὰ νόμον ἐν τῇ πράξει διορισμοῦ χρονικῆς διαρκείας προσλήψεως ὁρισμοῦ χρονικῆς διαρκείας μικροτέρας ἐκείνης τῆς προστασίας τοῦ ά.ν. 1836/1951, Π 7204 σ. 1009.—Ἂν ἡ σύμβασις ἐργασίας πολεμιστῶν τοῦ ά. ν. 1836/1951 προσληφθέντων κατ' ἄρθρ. 3 § 6 δι' ὡρισμένον χρόνον, παραταθεῖσα μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου τούτου κατέστη ἀορίστου χρόνου· ἂν δύναται ἡ ἐπιχείρησις νὰ ἀπολύσῃ τοὺς οὕτωσι ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντας πολεμιστάς, ὡς τοῦτο ἔπραξε ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν δι' ἃς προσελήφθησαν, προκειμένου περὶ μισθωτῶν ἐλευθέρως προσληφθέντων παρ' αὐτῆς, Γν. Σ. σ. 156.

8. ***Ἀντικατάστασις τοποθετηθέντων κατ' ἄρθρον 3 ά. ν. 1836/1951 (ἄρθρ. 11)· ἀνάκλησις διορισμοῦ· προϋποθέσεις· ἁρμοδιότης Συμβουλίων· συνέπειαι κλπ.*** Δικαίωμα τῶν ὑποχρέων τοῦ ἄρθρ. 3 ά.ν. 1836/1951 εἰς πρόσληψιν πολεμιστῶν νὰ ζητήσουν ἀντικατάστασιν τῶν τοποθετηθέντων δι' ἄλλου προστατευομένου ὑπὸ τοῦ νόμου, ΑΠ 650 σ. 11, ΑΠ 668 σ. 76, ΑΠ 682 σ. 77, ΣΕ 1626 σ. 272, ΑΠ 167 σ. 420, Εἰσαγ. σ. 707.—Ὑποχρέωσις Συμβουλίων, ὅπως ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ αἰτήσεως ἀντικαταστάσεως ἀναλαλέσωσι τὸν τοποθετηθέντα καὶ τοποθετήσουν ταυτοχρόνως ἢ μεταγενεστέρως ἕτερον πρόσωπον τοῦ ἄρθρου 1 (ἄρθρ. 11 § 2 ά.ν. 1836/1951, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 10 ν.δ. 2657/1953, ΑΠ 650 σ. 11, ΣΕ 1626 σ. 272, ΑΠ 167 σ. 420.— Ἀπαλλαγὴ ἐργοδότου πάσης εὐθύνης διὰ τὸν οὕτινος ζητεῖται ἡ ἀντικατάστασις μετὰ πάροδον 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἀντικαταστάσεως· προϋπόθεσις ἀπαλλαγῆς ταύτης ἡ μὴ ἔκδοσις ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου ἐντὸς τῶν 30 ἡμερῶν, ΑΠ 650 σ. 11.—Μὴ ἀπαλλαγὴ εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἐξεδόθη μὲν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου περὶ ἀνακλήσεως, ἀλλ' αὕτη ἠκυρώθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας· ἐπάνοδος ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐν ἰσχύϊ τοῦ πρὸ τῆς ἀκυρωθείσης πράξεως νομικοῦ καθεστῶτος, ἐξακολούθησις ἐργασιακῆς σχέσεως, ὑπερημερία ἐργοδότου καὶ ὑποχρεώσεως καταβολῆς συμπεφωνημένου μισθοῦ, ΑΠ 650 σ. 11, ΑΠ 323 σ. 707, Π 7006 σ. 1000.—Contra: ΝΖ σ. 121, 241.—Ὑπερημερία ἐργοδότου ἐν τῇ ἄνω περιπτώσει κατ' ἄρθρ. 656 ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 349 Α.Κ. καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 342 Α.Κ., ΑΠ 323 σ. 707, Σημ. σ. 124. Πρβλ. ΝΖ σ. 121, 241.—Ἐνέργεια ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως Σ.τ.Ε. ἀναδρομικῶς, ΑΠ 323 σ. 707.—Μὴ ἀναγκαία μετὰ τὴν ἀκύρωσιν ὑπὸ τοῦ Σ.τ.Ε. ἢ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως ἀνάκλησις τῆς πράξεως, Π 7006 σ. 1000.—Ἐφαρμογὴ διατάξεως ἄρθρ. 11 ά.ν. 1836/1951 ἐπὶ τοποθετηθέντων κατ' ά.ν. 1836/1951· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τῶν δυνάμει τοῦ πρότερον ἰσχύσαντος ν. 751/1948 ὑποχρεωτικῶς τοποθετηθέντων, ΑΠ 668 σ. 76, ΑΠ 682 σ. 77.—Δυνατότης ὑποβολῆς ἐκ μέρους ἐργοδοτῶν αἰτήσεως δι' ἀντικατάστασιν διὰ πάντα ἄλλον λόγον μὴ ὀφειλόμενον εἰς ὑπαιτιότητα τοῦ τοποθετηθέντος, ὡς δι' ἔλλειψιν ἱκανοτήτων καὶ εἰδικῶν γνώσεων, οὐχὶ καὶ διὰ λόγους ἀμελείας ἢ ἀνάρμοστου συμπεριφορᾶς δι' οὓς ἁρμοδία δι' ἀπόλυσιν εἶναι ἡ κατ' ἄρθρ.

7 ά.ν. 424/1936 Πρωτοδικειακή Έπιτροπή, ΣΕ 1626 σ. 272.—Προσφυγή έργοδότου εις Δευτεροβάθμιον Συμβούλιον άρθρ. 11 ν.δ. 2657/1953· ανεπηρέαστον αύτης επί δικαιώματος μισθού από εμφανίσεως· ισχυρισμός έργοδότου περί καταχρηστικής άσκήσεως δικαιώματος μισθού, Π 1445 σ. 308.—Έφαρμογή άρθρου 11 και επί πολεμιστού φέροντος ιδιότητα συνδικαλιστικού στελέχους κατ' ά.ν. 1803/1951, ΑΠ 167 σ. 420.

9. *Απόλυσις τοποθετηθέντων.* Έπιτρεπτόν απολύσεως τοποθετηθέντων πολεμιστών βάσει άρθρ. 3 § 1 ή 4 § 1 ά.ν. 1836/1951 διά τούς εν άρθρω 7 τούτου λόγους και κατόπιν αποφάσεως Πρωτοδικειακής Έπιτροπής, Π 15836 σ. 19, ΑΠ 664 σ. 42, ΣΕ 1626 σ. 272, ΑΠ 167 σ. 420, Π 7204 σ. 1009.—. . . εκτός άν πρόκειται περί του Δημοσίου και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, ότε απόλυσις δι' αποφάσεως του αρμοδίου Πειθαρχικού Συμβουλίου, Π 15836 σ. 19.—Ανεφάρμοστον επί απογής εκ της εργασίας ένεκεν ασθενείας του άρθρ. 5 ν. 2112, Π 15836 σ. 19, ΑΠ 664 σ. 42.—. . . απόλυσις μόνον κατόπιν αποφάσεως επιτροπής, ής μή υπαρχούσης οφείλεται ο μισθός, συνεχιζομένης της συμβάσεως εργασίας, Π 15836 σ. 19.—Δυνατότης θεωρήσεως της ασθενείας ως λόγου απολύσεως, εάν εκ των συνεδεύοντων ταύτην περιστάσεων ανακύπτη ανεπάρκεια ή ακαταλληλότης του μισθωτού κατ' άρθρ. 7 ά.ν. 1836/1951, ΑΠ 664 σ. 42.—Απόλυσις συνεπεία μειώσεως ποσοστού υποχρεωτικής προσλήψεως κατ' άρθρ. 12 ν. 2607/1953· ανυπόχρεον καταβολής αποζημιώσεως ν. 2112· δικαίωμα μόνον αποζημιώσεως εξ αποδοχών δύο μηνών, ΑΠ 56 σ. 257.—Ανεγχώρητον αιτήσεως αντικαταστάσεως διά λόγους αμελείας ή αναρμοστου συμπεριφοράς, δι' ούς είναι αρμοδία δι' απόλυσιν ή κατ' άρθρ. 7 ά.ν. 244/1936 Πρωτοδικειακή Έπιτροπή, ΣΕ 1626 σ. 272.—Έφαρμογή άρθρ. 7 ά.ν. 1836/1951 και επί πολεμιστού φέροντος ιδιότητα συνδικαλιστικού στελέχους κατ' ά.ν. 1803/1951, ΑΠ 167 σ. 420.—Άκυρότης απολύσεως άνευ αποφάσεως της Έπιτροπής του άρθρου 7 ά.ν. 244/1936· υπερημερία και υποχρέωσις καταβολής μισθού, Π 14232 σ. 658. Βλ. και ανωτέρω παράγρ. 2β.

10. *Διαθεσιμότης.* Τινά περί διαθεσιμότητος των μισθωτών ν. 751, ΝΖ σ. 399.

11. *Παράβασις του νόμου· συνέπειαι.* Συνέπειαι παραβάσεως του νόμου· ποινικαί κυρώσεις και αστική ευθύνη καταβολής μισθοδοσίας του μή προσλαμβανομένου τοποθετηθέντος παρά του Συμβουλίου από της εμφανίσεως προς άναληψιν υπηρεσίας, Π 15519 σ. 15, Π 1445 σ. 308, ΑΠ 441 σ. 786.—Απόλυσις άνευ αποφάσεως Πρωτοδικειακής Έπιτροπής· συνέχισις συμβάσεως· οφειλή μισθού, Π 15836 σ. 18.—Η υπερημερία του εργοδότου εις την αναγκαστικήν σχέσιν εργασίας, ΝΖ σ. 131, 241.—Δικαίωμα λήψεως και «δώρου» δι' εορτάς Χριστουγέννων επί άρνήσεως εργοδότου εις αποδοχήν υπηρεσιών αναγκαστικώς τοποθετηθέντος, Π 1445 σ. 308.—Άρνησις εργοδότου εις αποδοχήν εργασίας, λόγω ελλείψεως επιβαλλομένου βιβλιαρίου υγείας δεν καθιστά αυτόν υπερήμερον και υπόχρεον εις καταβολήν μισθού, Π 1634 σ. 486.—Καταβλητέος μισθός κατ' άρθρ. 656 Α.Κ. επί υπερημερίας εργοδότου καταβολή και χορηγουμένου επιδόματος δι' ανθυγιεινήν εργασίαν, Π 7006 σ. 1000. Βλ. και ανωτέρω παράγρ. 3, 4, 6, 8.

12. *Δικαστικός έλεγχος πράξεων Συμβουλίων.* Δικαστικός έλεγχος πράξεων Συμβουλίων περί τοποθετήσεως πολεμιστών κατ' ά.ν. 1836/1951· έκτασις, Π 15519 σ. 14, Π 17166 σ. 665, ΑΠ 441 σ. 786, Π 9839 σ. 949, Π 10025 σ. 1118, Π 4279 σ. 1346, Παρατ. σ. 1347.—Δικαίωμα τακτικών δικαστηρίων προς έλεγχον της νομιμότητος των πράξεων των Συμβουλίων παρεμπιπτόντως, όταν δικάζουν επί διαφοράς, προελθούσης εκ της υπό τούτων προσβολής ή διά τούτων ιδρύσεως ιδιωτικού δικαιώματος, Π 15519 σ. 14, Π 4279 σ. 1346, Παρατ. σ. 1347.—Ούδαμόθεν συνάγεται ότι ή έρευνα περί υπάρξεως ή μή της άνω προϋποθέσεως ανετέθη αποκλειστικώς και κατά κυριαρχικήν κρίσιν και έλευθέραν εκτίμησιν εις τα Συμβούλια, Π 15519 σ. 14, ΑΠ 441 σ. 786, Π 10025 σ. 1118.—Έλεγχος των δικαστηρίων ως προς την τήρησιν της προϋποθέσεως της εντός των υπό του νόμου οριζομένων ορίων τοποθετήσεως κατ' άρθρ. 4 ά.ν. 1836/1951 πολεμιστών, Π 15519 σ. 14, ΑΠ 441 σ. 786.—Αρμοδιότης δικαστηρίων προς κρίσιν παρεμπιπτόντως επί αμφισβητήσεων ως προς την ιδιότητα και ειδικότητα και χρησιμοποίησιν των κατ' άρθρ. 3 τοποθετηθέντων, κατ' ανάλογον εφαρμογήν άρθρ. 371 Α.Κ., Π 9839 σ. 949.—Έννοια του άρθρ. 11 ν.δ. 2657/1953 περί κρίσεως Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, Π 15519 σ. 14.—Παραίτησις εργοδότου από της ένώπιον του Σ.τ.Ε. αιτήσεως άκυρώσεως της διοικητικής πράξεως περί τοποθετήσεως δεν εμφαίνει και παραίτησιν από του δικαιώματος αμφισβητήσεως ενώπιον του δικαστηρίου του κύρους της πράξεως, Π 10025 πρ. σ. 1118.

13. *Έκδίκασις διαφορών· διαδικασία.* Έκδίκασις κατά την εργατικήν διαδικασίαν διαφορών εκ παραβάσεως ν. 751/1948 και ά.ν. 1836/1951, ΑΠ 136 σ. 373, ΑΠ 205 σ. 496.—. . . επομένως και διαφορών μέ αντικείμενον αποζημίωσιν ένεκεν άκύρου απολύσεως των αναγκαστικώς προσληφθέντων, άδιαφόρως προς την νομικήν φύσιν της δημιουργηθείσης αναγκαστικής σχέσεως εργασίας, ΑΠ 205 σ. 496.

Στρατιωτικαί εισφοραί: Έφαρμογή ν. 1887/1931 περί στρατιωτικών και ναυτικών εισφορών και ναυλώσεων και επί των υπό την διαχείρισιν του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας κρατικών πλοίων· μή υπαγωγή εις αρμοδιότητα διοικητικών δικαστηρίων και διαφορών πληρωμής μισθών προσωπικού· εργατική διαδικασία, Π 5744 σ. 1129.

Στρατιωτικαί Υπηρεσίαι: βλ. λ. *Αεροπορία.*

Στρατιωτική υπηρεσία: Συνυπολογισμός εις χρόνον απασχολήσεως διά το δικαίωμα άδειας, Π 50 σ. 269.—Έξαγορά στρατιωτικής υπηρεσίας κατά καταστατικόν Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού Η.Ε.Α.Π. και Ε.Η.Ε. σχέσις προς διάταξιν άρθρ. 3 § 5 ά.ν. 771/

1937 περί εξαγοράς προϋπηρεσίας εφέδρων παλαιών πολεμιστών, ΑΠ 690 σ. 269, ΑΠ 230 σ. 606.—Χρόνος στρατιωτικής υπηρεσίας δι' αποζημίωσιν ν. 2112· διάταξις άρθρ. 8 ν. 2054/1952· θεώρησις ως χρόνου πραγματικής διανυθείσης υπηρεσίας, Π 8637 σ. 1055.

Σύζυγοι: Ασχολούμενοι εις εκμεταλλεύσεις ασκουμένας υπό συζύγου· εξαίρεσις ασφαλίσεως ανεργίας, Έγκ. σ. 1138.

Συλλογικαί διαφοραί εργασίας. Νομοθετικά πεπραγμένα· κρίσεις επί του ν. 3239/1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας, Σημ. σ. 64.—Ν 3239/1955 και αρμοδιότης Υπουργείου Κοινωνικής Προνοίας διά καθορισμόν αμοιβών ιατρών κατόπιν γνωμοδοτήσεως ειδικής Επιτροπής κατ' ά.ν. 1845/1951· νόμιμος σύνθεσις Επιτροπής· αναγκαίος ο ορισμός του Πρωτοδίκου ως προέδρου υπό του Υπουργείου Δικαιοσύνης· ακύρωσις αποφάσεως μετά γνωμοδότησιν Επιτροπής, μη νομίμως συγκροτηθείσης, ΣΕ 418 σ. 382.—Υστέρα μετ' απόφασιν Αρείου Πάγου έκδοσις αποφάσεως διοικητικού διαιτητικού δικαστηρίου περί αυθεντικής ερμηνείας υπουργικής αποφάσεως· αναδρομική εφαρμογή και παρ' Έφετείω, ΑΠ 303 σ. 670. —Θέσις αποφάσεως διοικητικού διαιτητικού δικαστηρίου, κηρυχθείσης εκτελεστής δι' αποφάσεως Υπουργείου Εργασίας, ως συλλογικής συμβάσεως, έχούσης ισχύν ουσιαστικού νόμου και εφαρμοστέας αυτεπαγγέλτως, ΑΠ 303 σ. 670.—Αρμοδιότης διοικητικών διαιτητικών δικαστηρίων, οργάνων διοικήσεως, προς αυθεντικήν ερμηνείαν όρων συλλογικών συμβάσεων εργασίας και συνταγματικαί διατάξεις· προδικασία παραπομπής συλλογικής διαφοράς προς επίλυσιν, ΑΠ 303 σ. 670.—Κύρωσις υπό Υπουργού Εργασίας αποφάσεων διαιτησίας· προθεσμία άρθρ. 20 ν. 3239/1955· αύστηρώς ανασταλτική· ακύρωσις ό. ά. 11103/1956 περί κηρύξεως εκτελεστής της 2/1956 αποφάσεως διοικητικού διαιτητικού δικαστηρίου, μη παρελθούσης της 15ημέρου προθεσμίας· νέα προθεσμία κυρώσεως, ΣΕ 1388 σ. 798.—Εξουσιοδότησις άρθρ. 15 § 5 ν. 3239/1955 προς αναδρομικόν καθορισμόν αποδοχών δι' αποφάσεων διοικητικών διαιτητικών δικαστηρίων· προϋπόθεσις δικαιώματος εξ αυτών ή ύπαρξις ενεργού συμβάσεως εργασίας κατά χρόνον κυρώσεως και δημοσιεύσεως, άφ' ης αποκτώσι τυπικήν ισχύν αι διαιτητικαί αύται αποφάσεις, Π 13842 σ. 1294.—Ακύρωσις ό.ά. 1103/1956 περί κυρώσεως της 2/1956 διαιτητικής αποφάσεως· μεταγενέστερα κύρωσις δι' ό.ά. 42930/1956· προϋπόθεσις δικαιώματος ηδη εμμένων αποδοχών ή ύπαρξις ενεργού ατομικής συμβάσεως κατά την 17.8.1956, Π 13842 σ. 1294.—Αμφιβολος έννοια κανονιστικής υπουργικής αποφάσεως 28050/1955 περί αποδοχών εν σχέσει προς συμψηφισμόν αυξήσεως μισθού προσωπικού αστικών λεωφορείων Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων· παραπομπή υπό Υπουργού Εργασίας διενέξεως προς επίλυσιν εις διοικητικόν διαιτητικόν δικαστήριον· νόμιμος ή υπ' αυτού αυθεντική ερμηνεία της ό.ά. 28050/1955 ακύρωσις όμως πράξεως παραπομπής μη κυρωθείσης της νομίμου προδικασίας, ΣΕ 1813 σ. 1341.—Προδικασία παραπομπής υπό Υπουργού Εργασίας εις διοικητικόν διαιτητικόν δικαστήριον συλλογικής διενέξεως· ακύρωσις των υπ' αριθ. 2/1956 διαιτητικών αποφάσεως και της αποφάσεως Υπουργού Εργασίας 64571/1955 περί κηρύξεως αύτών εκτελεστών, ΣΕ 1814 σ. 1334. — Επί της υπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως του διοικητικού διαιτητικού δικαστηρίου, ΝΖ σ. 328, Σημ. 352, ΝΖ σ. 469, Έγκ. σ. 515, Γν.Σ. 617, σ. 679, Έγγρ. σ. 681, σ. 738, Σημ. σ. 751, ΣΕ 1388 σ. 798, Έγγρ. σ. 807, Γν.Σ. σ. 807, Σημ. σ. 816, Σημ. σ. 1039. Βλ. και λ. *Αποδοχαί* (παράγρ. Β').

Συλλογικαί συμβάσεις εργασίας. *Α' Γενικά θέματα*: Ισχύς ως κανόνος ουσιαστικού δικαίου, ΑΠ 656 σ. 22, ΑΠ 303 σ. 670, ΑΠ 341 σ. 793.— . . . αναίρεσις διά ψευδή ερμηνείαν ή εσφαλμένην εφαρμογήν, ΑΠ 656 σ. 22.—Τινά περί ακυρώσεως συλλογικής συμβάσεως εργασίας συναφθείσης υπό το κράτος απειλής, ΝΖ σ. 585.—Άκυρος και άνευ αποτελέσματος ή συλλογική συμβασις, ή συναφθείσα μεταξύ ενός συνδικάτου εργοδοτών και πλειόνων συνδικάτων εργατών, εφ' όσον, ως προκύπτει εκ των πραγματικών περιστατικών, η υπογραφή της εν λόγω συμβάσεως έπετεύχθη διά της επί των εκπροσώπων των εργοδοτών ασκηθείσης βίας, Γλ. νομλγ. σ. 613.— Περιεχόμενον εκ του νόμου 3239/1955 των συλλογικών συμβάσεων· καθορισμός όρων, ους δεον να περιλαμβάνουν αι ατομικαί συμβάσεις, ούδαμόθεν δε παροχή εξουσιοδοτήσεως, όπως συνιστώσι διοικητικάς αρχάς· σύστασις τοιούτων μόνον διά νόμου ή διά κανονιστικών κατ' εξουσιοδότησιν νόμου πράξεων της πολιτείας, ΣΕ 1628 σ. 1363.—Άκυρότης όρων περιοριστικών ελευθερίας εργασίας· άρθρ. 6 § 2 ν.δ. 3083/1954, Π 7727 σ. 775.—Επικράτησις κανονιστικών όρων συλλογικής συμβάσεως των μη επωφελεστέρων διά τους εργαζομένους όρων ατομικών συμβάσεων, ΑΠ 430 σ. 833.— Θέσις αποφάσεως διοικ. διαιτ. δικαστηρίου, κηρυχθείσης εκτελεστής δι' αποφάσεως Υπουργού Εργασίας, ως συλλογικής συμβάσεως, έχούσης ισχύν ουσιαστικού νόμου και εφαρμοστέας αυτεπαγγέλτως υπό του δικαστού, ΑΠ 303 σ. 670.— Αρμοδιότης διοικ. διαιτ. δικαστηρίου προς αυθεντικήν ερμηνείαν όρων συλλογικής συμβάσεως και συνταγματικαί διατάξεις, ΑΠ 303 σ. 670. —Χαρακτηρισμός κατ' άρθρ. 1 § 2 ά.ν. 866/1937 προσώπου τινός ως υπαλλήλου, υπηρέτου ή εργάτου δι' εφαρμογήν συλλογικών συμβάσεων εργασίας εν γένει βάσει άρθρ. 10 ν. 1234/1918, Π 14696 σ. 26.— Ανεφαρμοστον επί δημοσίου υπαλλήλου ασχολουμένου παρέργως εις ιδιωτικήν εργασίαν· εφαρμογή επί ιδιωτικών υπαλλήλων· έννοια τούτων, Π 14696 σ. 26.—Δικαίωμα ανειδικεύτων εργατών επί κατωτάτου ημερομισθίου ό. ά. 33700/1950 πάντων των εργατών, τροποποιουμένης κατά τούτο πάσης διατάξεως συλλογικής συμβάσεως εργασίας, διαιτητικής αποφάσεως ή υπουργικής αποφάσεως, Π μερ 3330 σ. 432.—Τρόπος καθορισμού αμοιβής φύλακος επιχειρήσεως εν υπαίθρω, μη υφισταμένης ειδικής συλλογικής συμβάσεως βάσει συμφωνίας, πάντως ούχι κάτω του μισθού ανειδικεύτου ερ-

γάτου, Π 529 σ. 25, πρβλ. Είσαγ. σ. 25.—Υπολογισμός αὐξήσεων ὑ.ά. 27653/1954 ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν 9.4.1953 καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, ἀσχέτως ἂν αὗται εἶναι μείζονες τῶν βάσει συλλογικῶν συμβάσεων καὶ τῶν μέχρι τότε ἀναπροσαρμογῶν ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν, Π 16465 σ. 27.—Προϋπόθεσις ἐξουσίας ἐργοδότου πρὸς ἐπιβολὴν πειθαρχικῆς ποινῆς ἡ ὕπαρξις διατάξεως νόμου ἢ κανονιστικοῦ ὅρου συλλογικῆς συμβάσεως, Π 18493 σ. 312.—Μὴ ὑπαγωγὴ λατομων εἰς εἰδικὴν συλλογικὴν σύμβασιν· ἡμερομίσθια τούτων, Π 41 σ. 1106, πρβλ. Παρατ. σ. 1106.— Αἱ νέαι μεταρρυθμίσεις εἰς τὰς ἀποδοχὰς τῶν μισθωτῶν, ΝΖ σ. 328.

Ὑ π έ ρ β α σ ι ς ὁ ρ ί ω ν. Ἀτομικαὶ συμβάσεις περὶ μισθοῦ ὑπὲρ τὰ νόμιμα ὅρια, ΝΖ σ. 224.—Ἀποδοχαὶ μισθωτῶν ὑπὲρ τὰ ὅρια συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ΝΖ σ. 597.

Λ ύ σ ι ς· κ α τ α γ γ ε λ ί α. Καταγγελία καὶ μετενέργεια συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 3.—Καταγγελία συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 125.

Β΄. *Γενικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις*: Σ υ λ λ ο γ ι κ ὴ σ ύ μ β α σ ι ς 12.8.1936. Νόμιμος μισθὸς ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ταξὶ βάσει συλλογικῆς συμβάσεως 12.8.1936, ἔλλειψις ἑτέρας εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως· ἀναπροσαρμογὴ δυναμει γενικῆς σ.σ. 4.11.1947 καὶ περαιτέρω αὐξήσεις, Π 12982 σ. 1191.

Σ υ λ λ ο γ ι κ ὴ σ ύ μ β α σ ι ς 19.8.1938. Ἔκτασις ἐφαρμογῆς· ἐφαρμογὴ ἐπὶ παντὸς ἐργάτου μὴ ὑπαγομένου εἰς ἄλλην εἰδικὴν συλλογικὴν σύμβασιν, Παρατ. σ. 1108.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ φύλακος, κλητῆρος Δήμου, Δημοσίου ἢ ἑτέρου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, μὴ ὑπαρχούσης εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 182 σ. 429, ΑΠ 656 σ. 22.—Ἐκδοθεῖσα μετὰ τὴν τήρησιν τῶν διατυπώσεων τῶν ὁριζομένων ὑπὸ τῶν νόμων, βάσει τῶν ὁποίων ἐξεδόθη, ἀποτελεῖ κανόνα οὐσιαστικοῦ δικαίου, ΑΠ 656 σ. 22.—Μὴ ὑπαγωγὴ φύλακος ἐπιχειρήσεως, ὡς ἐκ τῆς παροχῆς ὑπηρεσιακῆς ἐργασίας, εἰς συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν τῆς 19.8.1938, Π 529 σ. 25, Πρβλ. Εἰσαγ. σ. 25.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ κατωτέρου ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν· ὅροι, Ἔγγρ. σ. 738.—Ὑπαγωγὴ καὶ ἐπιχειρήσεως ἐργολάβου λατομείου, Παρατ. σ. 1108, πρβλ. Π 41 σ. 1106.—Ὑπαγωγὴ νυκτοφυλάκων εἰς τὴν ἀπὸ 19.8.1938 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργατῶν ἐν γένει, ὑποκατασταθεῖσαν εἰς τὴν προϊσχύσασαν καὶ κυρωθεῖσαν διὰ τοῦ ν. 99/1936 ἀπὸ 12.8.1936 συλλογικὴν σύμβασιν, ΑΠ 478 σ. 1172.

Ἀ ν α π ρ ο σ α ρ μ ο γ ή: Ἀναπροσαρμογὴ διὰ τῶν μεταπολεμικῶν ἐθνικῶν γενικῶν συμβάσεων τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῶν προπολεμικῶν συλλογικῶν συμβάσεων, Ἔγγρ. σ. 738.

Γ. *Εἰδικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας*: Συλλογικὴ σύμβασις τεχνικῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας· κρίσεις ἐπὶ διατάξεως ἄρθρ. 11 αὐτῆς περὶ ἀποζημιώσεως οἰκογενείας ἐν περιπτώσει θανάτου τεχνικοῦ, Σημ. σ. 872.—Συλλογικὴ σύμβασις 3.3.1949 περὶ μισθοῦ κλπ. μαγείρων ἑστιατορίων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς· ἐφαρμογὴ ταύτης δι' ἡμερομίσθιον λαντζέρη ἑστιατορίου καὶ οὐχὶ τῆς ὑ.ά. 3370/1950 περὶ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτων ἐργατῶν, Π πλ. 3330 σ. 432.—Νόμιμος προπολεμικὸς εἰς χρῆμα μισθὸς μαγείρων κατὰ συλλ. σύμβασιν 3.3.1939· ἀναπροσαρμογαί, Π 8309 σ. 891.—Ὅρος συλλ. συμβ. ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν θεάτρου περὶ ὑποχρεωτικῆς ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἀπασχολήσεως προσωπικοῦ ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Σωματείου Ἑλλήνων Τεχνιτῶν Θεάτρου, ἐφαρμοσθέντος διὰ ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου· ἀκύρωσις αὐτοῦ δι' ἄρθρ. 6 § 2 ν.δ. 3083/1954· μὴ ἀναβίωσις κύρους ἐκ τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 42 τοῦ ν. 3239/1955 καταργήσεως τοῦ ν.δ. 3083/1954, Π 7727 σ. 774.—Ἀποδοχαὶ θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων Α.Π.Π.· συλλογικὴ σύμβασις 31.12.1938 καὶ συμπληρωτικὴ 20.1.1939· ἀναπροσαρμογή, Ἔγγρ. σ. 738.—Καθορισμὸς ἀποδοχῶν μυλεργατῶν διά σ.σ. 20.1.1948 κατὰ κατηγορίας· ὑπαγόμενοι εἰς τὰς τρεῖς πρώτας καὶ εἰς τὴν τετάρτην κατηγορίαν· ἀμοιβὴ ραπτρίας σάκκων, ΑΠ 144 σ. 951.—Συλλογικὴ σύμβασις 19.12.1947 περὶ μισθῶν ὑπαλλήλων ξενοδοχείων· ὁρισμὸς αὐτῆς· κράτησις ὑπὸ ἐργοδοτῶν τοῦ ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν πελατῶν κεκανονισμένου ποσοστοῦ· ἔννοια διατάξεως αὐτῆς διὰ ξενοδοχεῖα θερινῶν διαμονῶν καὶ λουτροπόλεων· διάρκεια ἰσχύος τῆς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως, ΝΖ σ. 929.—Ἀκύρωσις πράξεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ συστάσεως Ἐπιτροπῆς δι' ἐπαγγελματικὰ βιβλιάρια ἐργατῶν οἰκοδόμων, εἰς ἐκτέλεσιν σχετικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΣΕ 1628 σ. 1363.— Καθορισμὸς δι' ὑ.ά. 27622/1954 ἡμερομισθίων μαθητευομένων ραπτεργατῶν Πειραιῶς κατ' ἀπομάκρυνσιν προσθέτων ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας 12.8.1936, κυρωθέντων ὑπὸ ἀ.ν. 99/1936· κεῖται ἐκτὸς ἐξουσιοδοτήσεως ἄρθρ. 12 ν.δ. 2510/1953, Π 1806 σ. 781.—Συλλογικὴ σύμβασις 28.11.1949 ἐργατοτεχνιτῶν σαπωνοποιείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων· ἔκτασις ἐφαρμογῆς· οὐχὶ ἐπὶ νυκτοφυλάκων, ΑΠ 478 σ. 1172.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἀπὸ 29.8.1951 ὑπαλλήλων Ἑλληνικῶν Τραπεζῶν· εἰδικὸς διὰ τὸ προσωπικὸν Ἰονικῆς Τραπέζης καθορισμὸς ἀποδοχῶν· ἔννοια τούτου· διατήρησις δικαιώματος αὐτῆς προσαρμογῆς ἀποδοχῶν προσωπικοῦ βάσει κλίμακος προσαρμογῆς καταρτιζομένου ὑπ' αὐτῆς· ἰσχὺς προσαρμογῆς τῆς 16.6.1951 ἰσχυούσης κατὰ τὴν ἔναρξιν ἐφαρμογῆς τῆς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως· περιορισμὸς διὰ τὴν εἰς τὸ μέλλον προσαρμογήν, ΑΠ 324 σ. 776, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 775.—Σύστασις Μετοχικοῦ Ταμείου Ὑπαλλήλων Τραπέζης Ἑλλάδος διὰ συλλογικῆς συμβάσεως 28.2.1948, ἐχούσης χαρακτῆρα οὐσιαστικοῦ νόμου· παροχὴ μερίσματος εἰς ἐξερχομένους τῆς ὑπηρεσίας· ἔννοια ὅρων «σύνταξις», «μέρισμα», ΑΠ 341 σ. 793.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὑπαλλήλων Τραπεζῶν ἀπὸ 29.8.1951· ἐπικράτησις κανονιστικῶν ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως τῶν μὴ ἐπωφελεστέρων διὰ τοὺς ἐργαζομένους ὅρων ἀτομικῶν συμβάσεων, ΑΠ 130 σ. 833.—Ἀποδοχαὶ τεχνιτῶν φωτογράφων· ἔλλειψις εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας· ἐλευθέρα συμφωνία, πάντως οὐχὶ κάτω τοῦ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύ-

του έργάτου, Έγγρ. σ. 738.—Έάν είς την ύπό τής συλλογικής συμβάσεως 21.11.1939 τών χημικών προβλεπομένην 20ήμερον άδειαν προσμετρώνται ώς ήμέραι άδείας καί αί έορταί καί γενικώς παρεμπίπτουσαι μή έργάσιμοι ήμέραι, Γν. Σ. σ. 397.

Ανωνύμων εταιρειών, ιδιωτικών γραφείων και επιχειρήσεων 16.9.1937. Έφαρμογή είς μόνον τό προσωπικόν τών γραφείων τών άνων. έταιρειών καί λοιπών έν αύτή έπιχειρήσεων, ούχί δέ καί είς τό προσωπικόν τών έξωτερικών ύπηρεσιών· άνεφάρμοστον έπί φύλακος έν ύπαίθρω, ΑΠ 134 σ. 321, Π 529 σ. 25. — Άπόρριψις λόγου άναιρέσεως ότι έσφαλμένως ή άπόφασις, δεξαμένη τόν μισθωτόν ώς φύλακα άποθήκης έμπορευμάτων, έκρινεν ώς έχουσαν έφαρμογήν τήν άπό 16.9.1937 συλλ. σύμβασιν άντί τής σ. σ. 19.8.1938, μή καθορίζοντος τόν λόγον άναιρέσεως καί ποία ή έπιροή τής προβαλλομένης πλημμελείας έπί ταύ διατακτικού τής άποφάσεως, ΑΠ 322 σ. 955.

Συμβάσεις διεθνείς: Μεταξύ τής έν Λονδίνω Άνων. Έταιρείας Χένρυ Μπόιτ καί Υίοί καί τού Έλληνικού Δημοσίου· έννοια άπαλλαγής κρατήσεων Ι.Κ.Α. κλπ.· τύχη μετά ν. 1846/1951, ΑΠ 675 σ. 42, Έγκ. σ. 1020.—Ούσιγκτώνος κυρωθείσα διά ν. 2274/1920 περί έργασίας γυναικών πρό καί μετά τόν τοκετόν, Π 1963 σ. 371.—Γενεύης κυρωθείσα διά ν. 2990/1922· σχέσις πρός νόμον περί Κυριακής άργίας, ΑΠ 138 σ. 416.—Σχετικαί πρός καταναγκαστικήν έργασίαν, Άρθρ. σ. 815.—Περί όκταώρου έργασίας, Μελ. σ. 1098.—Κυρωθείσα διά ν. 208[/1952 περί κανονικών κατ' έτος άδειών μετ' άποδοχών· έννοια αύτής άναφερούσης έφαρμογήν καί έπί λατομείων, Π 5956 σ. 1105, Είσαγ. σ. 1105.

Σύμβασις: Μετά Δημοσίου· κατάρτισις έγγράφως κατά ν. Σ.Ι.Β. περί Δημοσίου Λογιστικού· άλλως άκυρότης, Π. 10816 σ. 208, Π 7648 σ. 883, Π 5885 σ. 994. Βλ. καί λ. *Δημόσιον*.—Τύπος· ύπογραφή συμβαλλομένων κατ' άρθρ. 160 § 2 έν τώ έγγράφω, Π 10816 σ. 209.—Διά προσχωρήσεως είς κανονισμόν έργασίας. Βλ. λ. *Κανονισμοί*.—Μονομερής· ρητώς ή σιωπηρώς· κτήσις νομικής ένεργείας κατ' άρθρ. 167 Α.Κ. άφ' ής περιέλθη είς τόν πρός όν άπευθύνεται, ΑΠ 490 σ. 1180.—Άκύρωσις λόγω άπειλής, Π 13851 σ. 1297.—Νομικός χαρακτηρισμός σχέσεως· έργον δικαστού καί ούχί τών διαδίκων, Π 486 σ. 265.—Άξίωσις έκ τής κατ' άρθρ. 111 Α.Κ. συμβάσεως ύπέρ τρίτου καί έργατική διαδικασία, Π 3782 σ. 849, Σημ. σ. 850.—Έπικύρωσις άκύρου δικαιοπραξίας· άναδρομική ένέργεια, Π 3402 σ. 436, ΑΠ 293 σ. 650, Π 9679 σ. 992.—Κατάργησις διατάγματος έπιβάλλοντος βιβλιάριον ύγείας· έπικύρωσις τής πρότερον άνευ βιβλιαρίου συσταθείσης καί συνεπώς άκύρου συμβάσεως έργασίας, Π 3402 σ. 437.—Σύμβασις έργασίας άνευ βιβλιαρίου ύγείας· άκυρότης· έφοδιασμός διά τοιούτου μεταγενεστέρως· έπικύρωσις τής άκύρου συμβάσεως, ΑΠ 293 σ. 650, Π 9679 σ. 992.—Σύμβασις έργασίας· άναγκαστικαί συμβάσεις έργασίας.—Βλ. λ. *Έργασίας σύμβασις, Νεοπολεμισταί, Παλαιοί πολεμισταί, Στράτευσις* (παράγρ. Β').

Συμβούλια. Βλ. λ. *Νομιμοφροσύνη, Στράτευσις, Ταμεία, Τράπεζαι*. Καταγγελία σχέσεως έργασίας μισθωτών Όργανώσεων—μελών Άμερικανικού Συμβουλίου Έθελοντικών Όργανώσεων, Π 4675 σ. 1126.

Συμβούλιον Επικρατείας. Βλ. λ. *Αίτησις άκυρώσεως*.

Συμπεριφορά. Βάναυσος έργοδότου· συνέπειαι, Π 1016 σ. 136.—Άνάρμοστος μισθωτού· ού περίπτωσις θέσεως είς διαθεσιμότητα, Π 1208 σ. 369.—Άνάρμοστος ώς λόγος άπολύσεως πολεμιστού, βλ. λ. *Στράτευσις* (παράγρ. Β' 9).

Συμψηφισμός. Προηγουμένων άπό 1.2.1954 αύξήσεων είς αύξήσεις ό.ά. 28050/1954, ΑΠ 677 σ. 39.—Άλλαχού κερδηθέντων, ΝΖ σ. 1, Π 351 σ. 145, Π 17947 σ. 301, Π 6888 σ. 951, Π 13730 σ. 1239. Βλ. καί λ. *Έργασίας σύμβασις* (παράγρ. Ε').—Άντιπαιτήσεως έργοδότου κατ' άπαιτήσεως μισθωτού· άρθρον 664 Α.Κ., ΝΖ σ. 297, Π 16041 σ. 366, Π 1334 σ. 368, Π 2271 σ. 368, Π 1426 σ. 475, Π 6458 σ. 714. Βλ. καί λ. *Έργασίας σύμβασις* (παράγρ. Γ).—Άποζημιώσεως ν. 2112 πρός άντιπαίτησιν έργοδότου, Π 16041 σ. 366, Είσαγ. σ. 366, Π 2271 σ. 368, Π 719 σ. 437.—Άποζημιώσεως κατ' ά.ν. 539/1945 δι' όφειλομένην άδειαν, Π 16041 σ. 366, Είσαγ. σ. 366, Π 1334 σ. 368.—Άποζημιώσεως ν. 2112 άχρεωστήτως ληφθείσης πρός μισθόν, Π 3882 σ. 488.—Άποζημιώσεως β.δ. 16 Ίουλίου 1920 πρός καταβληθείσαν κατά τήν πρώτην, κριθείσαν άκυρον, καταγγελίαν, Π 3308 σ. 998.—Προσαυξήσεως δι' έργασίαν κατά Κυριακάς πρός καταβαλλομένας άνωτέρας τών νομίμων άποδοχάς, έάν είδικώς συνεφωνήθη, Π 7011 σ. 782, Είσαγ. σ. 782, ΝΖ σ. 1025, Π 1298 σ. 1191.—. . . όμοίως προσαυξήσεως διά νυκτερινήν έργασίαν, Π 12982 σ. 1191.—Συντάξεως πρός άποζημίωσιν έξ άδικαπραξίας, ΑΠ 216 σ. 590.—Άπαιτήσεων έργοδοτών πρός άπαιτήσεις Ι.Κ.Α. κατ' αύτών έξ άσφαλιστικών παροχών, Έγκ. σ. 615.—Δικαστικής δαπάνης, Π 1634 σ. 486, Π 28 σ. 847, ΑΠ 478 σ. 1172, Π 6230 σ. 1196. Βλ. καί λ. *Δικαστικά έξοδα*.—Έκπτωσις έκ τού ήμερομισθίου παροχών είδών, Π 1962 σ. 433.

Συνδικαλιστικά στελέχη: Άπόλυσις διά σπουδαίον λόγον κατόπιν άποφάσεως Είδικής Έπιτροπής κατ' ά. ν. 1803/1951· προϋπόθεσις προστασίας ή ύπαρξις καί λειτουργία έπιχειρήσεως· άνεφάρμοστον μετά διάλυσιν έπιχειρήσεως, Π 7020 σ. 80.— Έφαρμογή ά.ν. 1803/1951 έπί συμβάσεων έργασίας άορίστου χρόνου· άνεφάρμοστον έπί έργασίας ώρισμένου χρόνου, άμα παράδρ χρόνου ή έκτελέσει τού έργου· παροχή έργασίας είς Άμερικανικήν Σχολήν κλασσικών σπουδών· άνεφάρμοστον ν. 2112, Π 486 σ. 265.—Προστασία προέδρων ή γενικών γραμματέων έπαγγελματικών έργατικών όργανώσεων κατ' ά.ν. 1803/1951· άπόλυσις έν ύπάρξει σπουδαίου λόγου μετ' ώρισμένην διαδικασίαν· άκυρότης άλλως καταγγελίας, Π 486 σ. 265, ΑΠ 289 σ. 647, Έγκ. σ. 1141.—Περιορισμός άπολύσεως κατ' ά.ν. 1803/

1951· σχέσις πρὸς ἀ.ν. 1836/1951 περὶ ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως πολεμιστῶν· ἐφαρμογὴ τούτου ὡς εἰδικοῦ καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ πολεμιστὴς φέρει καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ συνδικαλιστικοῦ στελέχους κατ' ἀ.ν. 1803/1951, ΑΠ 167 σ. 420.— Προβολὴ ὑπὸ ἐργοδότου δι' ἀπόλυσιν συνδικαλιστικοῦ στελέχους ἐκ τῶν τοῦ ἀ.ν. 1803/1951 λόγῳ α) ἀπειθείας εἰς διαταγάς του καὶ παραβάσεως οὐσιωδῶν ὑποχρεώσεων, β) ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἄνευ ἀδείας, γ) βαρείας ἐξυβρίσεως ἐργοδότου· ἀποχὴ λόγῳ ἀπεργίας οὐ σπουδαῖος λόγος ἀπολύσεως, Ἐπιτρ. Ν. 1803/1951 σ. 551.—Ἐφαρμογὴ διατάξεων ἀ. ν. 1803/1951 ἀνεξαρτήτως γνωστοποιήσεως ἢ μὴ πρὸς ἐργοδότην τῆς ἰδιότητος ἢ τῆς περὶ ταύτης γνώσεως ἢ μὴ αὐτοῦ καὶ ἀσχέτως τοῦ ἂν τὰ πρόσωπα ταῦτα ἀνέπτυξαν ἢ οὐ ἰδιαιτέραν τινά, ἀσυμφορον εἰς τὸν ἐργοδότην, συνδικαλιστικὴν δράσιν, ΑΠ 289 σ. 648.—Ἀναφορὰ προστασίας ἀ.ν. 1803/1951 εἰς καταγγελίαν συμβάσεως ὑπὸ ἐργοδότου καὶ οὐχὶ ὑπὸ μισθωτοῦ, Π 7009 σ. 1237.—Ἀδικαιολόγητος ἀπόλυσις ἠσφαλισμένων εἰς Ταμεῖα Συντάξεως ἢ Προνοίας καὶ ἐν γένει εἰς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, τυγχανόντων μελῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων ἢ Ἐξελεκτικῶν Ἐπιτροπῶν, ὡς ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων κατ' ἀ.ν. 694/1937· δικαίωμα ἀποζημιώσεως· ἔννοια ὅρου κάπλανα, ΑΠ 430 σ. 833.— Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν, Ἔγκ. σ. 622, σ. 677, σ. 1137, σ. 1152.

Συνεργεῖα. Ναυστάθμου· χαρακτὴρ σχέσεως ἐργατοτεχνιτῶν· δημοσίου δικαίου, Γνμδ. γνμδ. σ. 298.—Δήμων· πρόσληψις· χαρακτηρισμὸς συμβάσεως ὡς ὡρισμένου χρόνου· καταγγελία πρὸ πέρατος· συνέπειαι, Π 6588 σ. 656, Π 14214 σ. 1305.—Τοπογραφικά· ἀποδοχαὶ παρατηρητῶν, σχεδιαστῶν, βοηθῶν, Ἔγγρ. σ. 853.—

Συνεταιρισμοί: Κατάταξις εἰς κλάσεις ἐργατῶν οἰκοδόμων μελῶν Συνεταιρισμῶν, Ἔγκ. ΙΚΑ σ. 147.—Ἀποδοχαὶ ὑπαλλήλων, Ἔγγρ. σ. 737. Βλ. καὶ λ. *Γεωργικαὶ Συνεταιριστικαὶ Ὀργανώσεις*.

Συναμοσσανδία Ἐργατῶν: Βλ. λ. *Ὀργανώσεις*.

Σύνταγμα: Συνταγματικῶν ἄθλων νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς ἐκτελεστικήν, ΣΕ 1565 σ. 7.—Νομοθετικαὶ ἐξουσιοδοτήσεις ἀπὸ συνταγματικῆς ἀπόψεως, Ἐπ. Γνμδ. σ. 188. Βλ. καὶ λ. *Νόμοι*.—Ἀρχὴ διακρίσεως ἐξουσιῶν· ἔννοια· συνέπειαι· ἀντισυνταγματικότης τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 ν.δ. 3083/1954 καταργήσεως τῆς ἰσχύος δικαστικῶν ἀποφάσεων δεχθεισῶν διάφορον τοῦ ἐν αὐτῷ τρόπου βεβαιώσεως ἡλικίας ἠσφαλισμένου Ι.Κ.Α., ΑΠ 562 σ. 1553. Ἀρχὴ διακρίσεως ἐξουσιῶν καὶ ἀρχὴ ἄρθρ. 3 Συντάγματος περὶ ἰσότητος, ΑΠ 510 σ. 1290.—Ἀρχὴ ἰσότητος ἐνώπιον τοῦ νόμου κατ' ἄρθρ. 3 Συντάγματος· ἔννοια καὶ περιεχόμενον· προϋποθέσεις θεσπίσεως διακρίσεων ὑπὸ τοῦ νομοθέτου· γενικώτερον καὶ δημόσιον συμφέρον, ΑΠ 645 σ. 30, Π 539 σ. 440, ΑΠ 287 σ. 663.—Ἔννοια ἄρθρ. 3 Συντάγματος· ἀνεμπόδιστον προσβολῆς ὑπὸ νομοθέτου μὴ συνταγματικῶς κατοχυρωμένων δικαιωμάτων χάριν κοινωνικοῦ συμφέροντος, δίγοντος τοῦ νομοθέτου δικαιώματα ἢ συμφέροντα οὐχὶ ὡρισμένων ἀτόμων κεχωρισμένως, ἀλλ' ὡρισμένης κατηγορίας προσώπων, ὑφ' ὡρισμένους ὅρους, ΑΠ 653 σ. 81, ΑΠ 325, σ. 730, Ε 3678 σ. 1301.—Ἐξουσία νομοθέτου ὑπὸ περιορισμοὺς ἰδίᾳ ἄρθρ. 17 Συντάγματος πρὸς ρύθμισιν σχέσεων γεννηθεισῶν πρότερον ὑπὸ κράτος ἰσχύος ἀντιθέτων κανόνων δικαίου· ἐφαρμογὴ νέου κανόνος καὶ ἐπὶ μὴ ἀμετακλήτως κριθέντων, ΑΠ 207 σ. 497, Π 17347 σ. 499.— Νομοθετικὴ ἐξουσία πρὸς ρύθμισιν σχέσεως τινος, ἔστω καὶ ἂν προσβάλλῃ κεκτημένα δικαιώματα διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων κεχριμένα, μὴ ὑποκειμένη κατὰ τοῦτο εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων, ἐκτὸς ἂν ἡ ἐνέργεια ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρ. 17 Συντάγματος· μὴ προστασία ὑπὸ τούτου τῶν ἐνοχικῶν δικαιωμάτων, ΑΠ 510 σ. 1290, Π 5885 σ. 994.—Συνταγματικότης περιορισμῶν ν.δ. 1254/1949 διὰ φορτοεκφορτωτικὰς ἐργασίας, ΑΠ 645 σ. 30.—Συνταγματικότης ν.δ. 2510/1953, μὴ προσβάλλοντος οὔτε τὸ ἄρθρ. 4 Συντάγματος, ΑΠ 653 σ. 81, ΑΠ 325 σ. 730.—Συνταγματικὴ ἰσότης καὶ ἐλευθερία ἐργασίας· δικαίωμα νομοθέτου πρὸς ἐπιβολὴν περιορισμῶν ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος, ΑΠ 645 σ. 30.—Συνταγματικὴ ἰσότης· ἀναδρομικὴ ἰσχὺς διοικητικῶν πράξεων, ΣΕ 1645 σ. 384.—Συνταγματικότης τῆς διὰ ν. 3398/1955 παραγραφῆς ἀξιώσεων ἐργατῶν Ο.Α.Π., Π 639 σ. 440, ΑΠ 287 σ. 663.—Συνταγματικότης τῆς δι' ἄρθρου 20 ν.δ. 2698/1953 ἀποσβέσεως ἀξιώσεων προσωπικοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἐργασίαν πέραν ὡρῶν κανονικῆς ἀπασχολήσεως, Π 5887 σ. 791.—Ἀνίσχυρον διατάξεως ἄρθρ. 12 § 3 ν. 3006/1954 περὶ παραγραφῆς ἀπαιτήσεων κατὰ τῆς Γ.Α.Ε. ἐκ σχέσεως ἐργασίας· ἀντίθεσις ἄρθρου 3 Συντάγματος, Ε 3678 σ. 1301.— Ἔννοια ἄρθρ. 26 Συντάγματος ὡς πρὸς αὐθεντικὴν ἑρμηνείαν νόμων, ΑΠ 303 σ. 670, ΑΠ 400 σ. 898. Βλ. ὡς πρὸς τὴν αὐθεντικὴν ἑρμηνείαν καὶ λ. *Νόμος*.—Ἔννοια ἄρθρ. 102 § 4 Συντάγματος· ἀποζημιώσεις δημοσίων ὑπαλλήλων μετεχόντων εἰς ἐπιτροπὰς καὶ συμβούλια, Εἰρ. 2556 σ. 676.—Ἀκυρότης ὅρων συλλογικῶν συμβάσεων περιοριστικῶν ἐλευθερίας ἐργασίας, Π 7727 σ. 774.—Δικαστικὸς ἔλεγχος συνταγματικότητος νόμου, Π 639 σ. 440.—Τὸ Σύνταγμα καὶ τὰ μονοπώλια ἐργασίας τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ΝΖ σ. 641.

Συντάξεις - Συνταξιοῦχοι: Ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α.· ἀπόδειξις ἡλικίας· κλπ. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*. Ἐξ ἄλλων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.— Σύνταξις καὶ ἀποζημίωσις κατὰ ν. 551. Βλ. λ. *Ἐργατικὰ ἀτυχήματα*.— Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως διὰ παράνομον στέρησιν συντάξεως· δικαστικὸς ἔλεγχος πράξεων περὶ συντάξεως. Βλ. λ. *Ἀδίκημα* (Ἀστ.), *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις* (παράγρ. Εβ), *Ταμεῖα* (παράγρ. 13).—Συνταξιοῦχοι Δημοσίου ἢ ἄλλων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν· ἐπιδότησις ἀνεργίας, Ἔγγρ. σ. 15, Ἔγκ. σ. 160, 1138.— Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α., ΝΖ σ. 54.—Φορολογία δώρου συνταξιούχων, ΝΖ σ. 55.—Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς ἀσφάλισιν τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου· ἀσφάλισις ἁλιεργατῶν

καὶ προσωπικοῦ Πλοηγικῆς Ὑπηρεσίας, Ἔγκ. σ. 100.—Ὑπολογισμὸς συνταξίμου μισθοῦ καὶ δῶρα ἑορτῶν, Γν. Σ. 327, Π 6081 σ. 327.—Συμψηφισμὸς συντάξεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἐξ ἀδικοπραξίας, ΑΠ 216 σ. 590.—Ἔξοδος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἐλαττώσεως ὁρίου ἡλικίας προσωπικοῦ ἀνων. ἑταιρειῶν καὶ δικαίωμα συντάξεως κατ' ἀ.ν. 759/1937 καὶ εἰδικαὶ διατάξεις περὶ τραπεζιτικῶν ν.δ. 2510/1953, ΑΠ 369 σ. 781.—Ἔξοδος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐπαλλήλων Τραπέζης Ἑλλάδος πρὸ συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας κατ' ἐφαρμογὴν συμβάσεως καὶ παροχαί, ΑΠ 34 σ. 793.—Συντάξιμος χρόνος ὑπαλλήλων ἀπολυθέντων κατὰ τὸ Θ' ψήφισμα περὶ ἐξυγιανσεως Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ΑΠ 378 σ. 957—Ἄρνησις ἰδιότητος ἠσφαλισμένου μετὰ μακρὸν χρόνον ἀπὸ ἐγγραφῆς· ἔννοια δολίας ἀποκρύψεως ὑπὸ ἠσφαλισμένου γεγονότος ἀναιροῦντος ἀσφάλισιν, ΣΕ 231 σ. 1015.—Προσωρινὴ ἐπιδίκασις ὑπὸ Προέδρου μόνον ἂν εἶναι βεβαιωμένον τὸ δικαίωμα πρὸς συνταξιοδότησιν καὶ καθωρισμένον τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως, ὅπερ καθυστερεῖται· οὐχὶ καὶ εἰς περίπτωσιν παραλείψεως ὑπὸ ἐργοδότου νομίμων ἐνεργειῶν πρὸς συνταξιοδότησιν, Π 13899 σ. 1250.—Προστασία διὰ παροχῆς συντάξεων καὶ βοηθημάτων κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀποζημίωσις ν. 2112, Π 13973 σ. 1287.

Σχεδιασταί: Τοπογραφικῶν συνεργείων· ἀποδοχαί, Ἔγγρ. σ. 853.

Σχέσεις δημοσίου δικαίου. Βλ. λ. ***Δημοσίου δικαίου σχέσεις***.

Σχέσις ἐργασίας. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. Β').

Σχολαί. Βλ. καὶ λ. ***Ἐκπαιδευτήρια Ἰδιωτικά***.—Ὁπλιτῶν Χωροφυλακῆς Πατρῶν· ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν προαληφθὲν ἀπὸ 1945 καὶ ἐντεῦθεν διὰ συμβάσεως τριμήνου ἀρχικῆς διαρκείας, συνεχῶς ἔκτοτε ἀνανεουμένης, καὶ προσωπικὸν προαληφθὲν ἐσχάτως τὸ πρῶτον· δυνατότης ἀπολύσεως ἀποζημιώσεως· ὅροι, διατυπώσεις πρὸς τοῦτο καὶ ἀποζημίωσις, Γν. Σ. σ. 511.—Ἀσφάλισις καθαριστριῶν δημοσίων σχολείων, Ἔγκ. Ι.Κ.Α. σ. 1021.—Ἀμερικανικὴ κλασσικῶν σπουδῶν· ἀνεφάρμοστον ἄλλων ἐργατικῶν νόμων, πλὴν ν. 2112, Π 486 σ. 265.

Σωματεῖα: Βλ. καὶ λ. ***Ὀργανώσεις***.—Ἀκυρότης ἀποφάσεως συνελεύσεως σωματείου, ἀντικειμένης εἰς τὸν νόμον ἢ τὸ καταστατικὸν κατ' ἄρθρ. 101 Α.Κ., Π 1854 σ. 203.—Ὅρος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν θεάτρου περὶ ὑποχρεωτικῆς ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἀπασχολήσεως μελῶν τοῦ Σωματείου Ἑλλήνων Τεχνιτῶν Θεάτρου ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου· ἀκύρωσις αὐτοῦ ὑπὸ ἄρθρ. 6 § 2 ν.δ. 3083/1954· μὴ ἀναβίωσις κύρους ἐκ τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 42 ν. 3239/1955 καταργήσεως τοῦ ν.δ. 3083/1954, Π 7727 σ. 775.—Ἀποβολὴ μέλους ἐπαγγελματικοῦ σωματείου κατ' ἄρθρ. 88 Α.Κ.· δικαίωμα προσφυγῆς ἐνώπιον Προέδρου Πρωτοδικῶν· μὴ κατίσχυσις ἄρθρ. 88 τῶν εἰδικῶν διατάξεων ν. 281/1914 καὶ ν. 2151/1920· ἐπιτρεπομένη κατὰ ν. 2151 ἀποβολὴ μέλους· ἀκυρότης ἀντιθέτου διατάξεως καταστατικοῦ, Π 948 σ. 1354.—Διάταξις ἄρθρ. 9 § 4 β.δ. 15.5.1920 ἐκδοθέντος δυνάμει ν. 2151/1920 περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων· χαρακτηρισμὸς ὡς ἐργατῶν τῶν κατόχων ἢ ἰδιοκτητῶν ἐργαλείων τέχνης ἢ ἐργασίας καὶ ἐργαζομένων αὐτοπροσώπως, ΑΠ 148 σ. 318.

Τ

Ταμεῖα: *1) Γενικά*. Ἔναρξις καὶ παῦσις κανόνων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, Π 16760 σ. 85.—Ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις κατ' ἄρθρ. 1 καὶ 2 ν. 2868 1921, ΑΠ 4 σ.270.—Ἐξίσωσις παροχῶν Ταμείων πρὸς τὰς τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων· ἔννοια καὶ ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 5 ἀ.ν. 1846/1951, Π 16760 σ. 85, Π 1777 σ. 501, Π 6720 σ. 1006.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 5 ἀ.ν. 1846/1951 ἀδιαφόρως τοῦ ἂν πρόκειται περὶ συνταξιοδοτουμένων ἤδη προσώπων ἢ περὶ μελλόντων μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου νὰ συνταξιοδοτηθῶσιν· ἔννοια ἐξισώσεως παροχῶν, Π 16760 σ. 85.—Ἔγκυροι καὶ ἄκυροι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις περὶ αὐξήσεως συντάξεων Ι.Κ.Α., Π 16760 σ. 85.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἠσφαλισμένου εἰς Εἰδικὸν Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας διὰ μὴ ἐξίσωσιν συντάξεως πρὸς τὸ κατώτατον ὅριον συντάξεως Ι.Κ.Α. κατὰ τὸ ἄρθρον 5 ἀ. ν. 1846/1951, Π 1777 σ. 501.—Εἰδικὴ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 42 ν.δ. 2698/1953 ἐξουσιοδοτήσεις πρὸς καθορισμὸν «εἰδικῶν» ἀνωτάτων καὶ κατωτάτων ὁρίων συντάξεων διὰ τοὺς συνταξιούχους Κλαδικῶν Ταμείων, συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· παροχὴ διαφόρου τοῦ παρεχομένου εἰς λοιποὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. ποσοῦ συντάξεως, ἄνευ ὅμως δικαιώματος τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς καθορισμὸν ἐνιαίου, ἀνεξαρτήτως ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, ἡμερῶν ἐργασίας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ποσοῦ συντάξεως· ἀκύρωσις κατὰ τοῦτο τοῦ ἀπὸ 21/25 Αὐγούστου 1955 β. δ/τος, ΣΕ 1399 σ. 1046. Ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐπὶ ἀσφαλιστικῶν θεμάτων· τροποποίησις ἀσφαλιστικῶν διατάξεων κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν, Π 1236 σ. 94, Ε 134 σ. 1188.—Νομοθετικὴ διὰ ν.δ. 2420/1953 κύρωσις τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἐκδοθεισῶν κατ' ἄρθρ. 59 ἀ.ν. 11.11.1935 ἀποφάσεων Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· ἰσχὺς αὐτῶν, τοῦ περιεχομένου των καταστάντος περιεχομένου τοῦ νόμου, Π 1236 σ. 94.—Ἀναπροσαρμογὴ πόρων δι' ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 59 ἀ.ν. 11/12.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας· Κῦρος ἀποφάσεως κυρωθείσης ρητῶς ὑπὸ τοῦ ν.δ. 2520/1953· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 28 ν. 2367/1953, Ε σ. 1188.—Ἔννοια ὑποχρέων εἰς εἰσφορὰς ὑπὲρ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας Ἐπικουρικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν· ὑπαγωγὴ καὶ Αὐτασφαλιστικῶν, ΣΕ 1613 σ. 385.—Ἐπιδίωξις θεσμοῦ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως· ἐπιτυχία σκοποῦ διὰ τῆς ἐπιβολῆς καὶ εἰσπράξεως εἰσφορῶν· ἀνεξάρτητον ὅμως ὑποχρεώσεως ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν εἰσφορῶν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου ἐπὶ τῶν παροχῶν, ΣΕ 1167 σ. 903.—Συντάξιμος χρόνος ὑπαλλήλων ἀπολυθέντων κατὰ τὸ Θ' ψήφισμα περὶ ἐξυγιάνσεως τῶν Δημοσίων Ὑπηρε-

σεων, ΑΠ 378 σ. 957. —Κρατήσεις ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἐκ τοῦ ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἡμερομισθίου τῆς 1 Μαΐου, Γν. Σ. σ. 964. —Ἄρνησις ἰδιότητος ἡσφαλισμένου μετὰ μακρὸν χρόνον ἀπὸ ἐγγραφῆς· ἀντίθεσις εἰς ἀρχὰς χρηστῆς διοικήσεως· ἔννοια δολίας ἀποκρύψεως ὑπὸ τοῦ ἡσφαλισμένου γεγονότος ἀναιροῦντος ἀσφάλισιν, ΣΕ 231 σ. 1015. —Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν ἡσφαλισμένων λαμβανόντων σύνταξιν παρ' Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, Ἔγγρ. σ. 46, 159, Ἔγκ. σ. 1137. —Παράλληλος ἀσφάλισις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ εἰς ἕτερον Ὀργανισμὸν κυρίας ἀσφαλίσεως, Ἔγκ. σ. 509. —Ἀπόλυσις ὑπαλλήλου συμπληρώσαντος ὅριον ἡλικίας, ἵνα λάβῃ σύνταξιν ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου· δικαίωμα αὐτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ἀδείας, Π 731 σ. 198. — Βάρος χαρτοσήμων ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων· ἔκτασις ἐφαρμογῆς ἄρθρ. 13 ν. 2052/1952, Γν. Σ. σ. 395. — Συμψηφισμὸς συντάξεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἐξ ἀδικοπραξίας· ἔννοια προϋφισταμένων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος σχετικῶν διατάξεων. ΑΠ 216 σ. 590. —Ἀπόλυσις ἡσφαλισμένων εἰς Ταμεῖα συντάξεως ἢ προνοίας καὶ ἐν γένει Ὀργανισμοὺς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων κατ' ἀ.ν. 634/1937· ἀποζημίωσις· ἔννοια ὅρου· «ἀπόλαυσις», ΑΠ 430 σ. 833. — Συμψηφισμὸς ληφθέντων ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου ἕνεκεν ἀσθενείας εἰς μισθὸν χρόνου ἀσθενείας, Π 5701 σ. 1112. — Ἀνεφάρμοστον προθεσμίας ἄρθρ. 3 ν.δ. 8/11.5.1946 ἐπὶ ἡσφαλισμένων κατὰ τοῦ κινδύνου ἀνεργίας εἰς ἄλλους, πλὴν τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, Ὀργανισμούς, Π 3391 σ. 1114. —Εἴσπραξις ὑπὸ ἀπολυθέντος συντάξεως παρὰ Ταμείου συντάξεων· δὲν συνιστᾷ ὠφέλειαν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ., Π 13730 σ. 1339.

2. ***Εἰσφοραί· γενικά.*** Παραγραφὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, Π 1236 σ. 94, Γν. Σ. σ. 395, Ε 134 σ. 1188. —Ἰσχυρισμὸς διακοπῆς παραγραφῆς δι' ἀναγνωρίσεως· ἀξιώσεως· πρόσθετα ποσοστὰ ἐπὶ εἰσφορῶν, Ε 134 σ. 1188. — Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου διὰ καθυστερουμένας εἰσφορὰς ἐργοδότου καὶ παρακρατηθείσας ἐκ τῶν ἀποδοχῶν ἡσφαλισμένων εἰσφορᾶς, Π 1236 σ. 94. — Ρύθμισις ὀφειλῶν ἐξ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν πρὸς Ὀργανισμοὺς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, Π.Υ.Σ. 92/1956, Ἔγκ. σ. 386. —Ρύθμισις καταβολῆς καθυστερουμένων εἰσφορῶν πρὸς Ὀργανισμοὺς κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων, Π. Υ. Σ. 91/1956, Ἔγκ. σ. 389. — Ἐπὶ δώρου ἑορτῶν ὑ.ἀ. 25600/1956, ΝΖ σ. 620.

3. ***Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν:*** Βλ. λ. ***Αὐτοκίνητα.***

4. ***Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων.*** Νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ἀσκοῦν διοίκησιν· διοικητικὸν συμβούλιον ἀποτελεῖ συλλογικὸν ὄργανον διοικήσεως καὶ αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ περὶ ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας ἢ ἀπονομῆς συντάξεως εἶναι πράξεις διοικητικαί, Π 17698 σ. 91. — Ἀσφάλισις γενικῶν διευθυντῶν ἐντεταλμένων, διευθυνόντων, συμπρατόντων κλπ. συμβούλων ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, Ἔγκ. σ. 1018.

5. ***Η.Ε.Α.Π. καὶ Ε.Η.Ε.*** Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρισμοῦ Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας· ἐξαγορὰ στρατιωτικῆς προϋπηρεσίας· ἐφαρμογὴ διατάξεων καταστατικοῦ· κατίσχυσις διατάξεως ἄρθρ. 3 § 5 τοῦ ἀ.ν. 771/1937 περὶ ἐξαγορᾶς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ΑΠ 690 σ. 269, ΑΠ 230 σ. 606. — Συντάξιμος χρόνος· τελευταῖον ἔτος· θεώρησις πλήρους καὶ ἂν ἐλλείπῃ διάστημα οὐχὶ μεῖζον 6 μηνῶν· ἄρθρ. 4 § 2 ἀ.ν. 1022/1946, ΑΠ 4 σ. 270

6. ***Συντάξεων Μεταλλευτῶν:*** Δικαίωμα ἡσφαλισμένων πρὸς σύνταξιν ἕνεκεν ἀνικανότητος συνεπείᾳ σωματικῆς βλάβης ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας καὶ ἕνεκα ταύτης· ἐπέλευσις ἀτυχήματος ἐκ πολεμικοῦ γεγονότος· προϋποθέσεις συντάξεως, ΑΠ 657 σ. 267. — Δικαίωμα συντάξεως οἰκογενείας ἡσφαλισμένου, ἐκτελεσθέντος συνεπείᾳ πολεμικοῦ ἀτυχήματος· προϋποθέσεις· ἀπασχόλησις εἰς μεταλλεῖα κατὰ καὶ πρό, ἀλλ' ἐγγὺς, τῆς ἡμέρας τῆς ἐκτελέσεως· διακοπὴ ἄνευ ὑπαιτιότητος παθόντος, ΑΠ 10 σ. 268. — Γενεσιουργὸς αἰτία δικαιώματος πρὸς ἀπόληψιν ἀσφαλιστικῆς παροχῆς· σύνταξις λόγῳ γήρατος δι' ἀσφαλιστικὰς περιπτώσεις μετὰ τὴν 1.3.1944· προϋποθέσεις· ἔννοια ἄρθρου 34 ὑ.ἀ. 13987/1949· κύριον ἐπάγγελμα μεταλλευτικὴ ἢ λατομικὴ ἐργασία· ἀριθμὸς εἰσφορῶν καὶ ἰσόχρονος ἐργασία, ΑΠ 597 σ. 266. —Προϋποθέσεις δι' ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ γήρατος 30ετοῦς ἐργασίας εἰς μεταλλεῖα ἢ λατομεῖα συνεχοῦς ἢ διακεκομμένης· προϋποθέσεις ἐπὶ ἀσφαλιστικῶν περιπτώσεων μετὰ 1.3.1944· κύριον ἐπάγγελμα μεταλλευτικὴ ἢ λατομικὴ ἐργασία· ἀριθμὸς εἰσφορῶν· ἀδυναμία συνεχίσεως ἐργασίας ἐξ ἀνωτέρας βίας (εἰσόδου στρατευμάτων κατοχῆς) καὶ συνέπειαι, Ε 1592 σ. 675. —Προϋπόθεσις δικαιώματος συντάξεως λόγῳ γήρατος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 34 § 10 τοῦ καταστατικοῦ· ἔννοια πραγματοποιουμένων εἰσφορῶν, ΑΠ 249 σ. 794. —Παραγραφὴ ἀξιώσεως περὶ παροχῆς συντάξεως γήρατος πρὸ καὶ μετὰ ἀ.ν. 1607/1939· ἔναρξις· ἀπόδειξις στοιχείων θεμελιούντων τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα, ΑΠ 158 σ. 555, ΑΠ 416 σ. 901. — Προϋποθέσεις ἀπονομῆς συντάξεως κατὰ χρόνον ἐπελεύσεως ἀναπηρίας· ὕστερα τροποποίησις καταστατικοῦ· Ἔλλειψις ἀναδρομικῆς δυνάμεως, Π 6720 σ. 1005. —Νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἁρμοδιότης Δ.Σ. αὐτοῦ, συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως, καὶ διὰ τροποποίησιν πράξεως ἀπονομῆς συντάξεως ἐκ μεταβολῆς προϋποθέσεων, Π 1777 σ. 501. —Προθεσμία ἐφέσεως ἄρθρ. 38 § 1 καταστατικοῦ κατ' ἀποφάσεων Δ.Σ.· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι κρίνουσι ἐπὶ αἰτήσεων περὶ ἀπονομῆς συντάξεως· κίνησις τῆς προθεσμίας, ΑΠ 335 σ. 795. —Περὶ τῶν ἀναγκαίων ἐνεργειῶν κατόπιν τῆς συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν· ὑπαγόμενοι εἰς ἀσφάλισιν· ἐγγραφὴ εἰς μητρῶα· ἀπογραφὴ μεταλλευτικῶν καὶ λατομικῶν ἐπιχειρήσεων ὡς ἐργοδοτῶν· ἔσοδα ἐξ εἰσφορῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἡσφαλισμένων, Ἔγκ. σ. 801.

7. ***Μετοχικὸν Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων.*** Κρατή-

σεις ἐπὶ ἀντιτίμου ὑπηρεσιῶν ὑπὲρ αὐτοῦ κατ' ἄρθρ. 5 ν. 1052/1942· τίνες βαρύνονται, Γν. Σ. σ. 397, Π 1173 σ. 877, Π 12600 σ. 1193.

8. ***Ναυτικὸν Ἀπομαχικόν.*** Βλ. λ. ***Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον.***

9. ***Σιδηροδρομικῶν.*** Ὑπάλληλοι καὶ ἐργάται σιδηροδρομικῶν ἑταιριῶν, αἵτινες ἵδρυσαν Ταμεῖα Συντάξεων, καὶ μὴ ἐφαρμογὴ διατάξεων ν. 551 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἄρθρου 18 ν. 551, ν.δ. 408/1941. Βλ. λ. ***Σιδηρόδρομοι.*** — Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων· ἀσφάλισις διηγόρων, Γν. Σ. σ. 806. — Πάθησις ἐν ὑπηρεσίᾳ μισθωτοῦ (Σ.Π.Α.Π.)· ὑποχρέωσις ἐκ κανονισμοῦ δι' ἀπόλυσιν καὶ κοινοποίησιν ἀπολύσεως πρὸς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π. πρὸς παροχὴν συντάξεως· δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἐν παραλείψει· περιεχόμενον ἀποζημιώσεως, Π 9203 σ. 1122.

10. ***Τραπεζῶν.*** Ἔξοδος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἐλαττώσεως ὁρίου ἡλικίας προσωπικοῦ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν καὶ δικαίωμα συντάξεως κατ' ἀ ν. 759/1937 καὶ εἰδικαὶ διατάξεις περὶ τραπεζιτικῶν ν. δ. 2510/1953, ΑΠ 369 σ. 731. — Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν· ἐφαρμογὴ ἄρθρ. 34 ὀργανισμοῦ ἐν τῇ ἀναπροσαρμογῇ τῆς συντάξεως τῶν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προηγουμένου καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου καταστάντων συνταξιούχων διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἐπιδόματος παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, ΑΠ 620 σ. 268. — Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν· ὑπολογισμὸς ἐπιδόματος ἐπὶ τῆς συντάξεως χηρῶν καὶ τέκνων θανεῖσῶν ἐν πολέμῳ· ἔννοια ἄρθρ. 33 § 1· περιεχόμενον ἀποδοχῶν ἡσφαλισμένου· συνυπολογιστέα ἐπιδόματα οἰκογενειακά, πολυετοῦς ὑπηρεσίας, εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ΑΠ 377 σ. 795. — Αὐτασφαλείας Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, Ἐθνικῆς, Κτηματικῆς, Ἑλλάδος· ὑπολογισμὸς συνταξίμου μισθοῦ· μὴ συνυπολογισμὸς δώρων ἑορτῶν, Π 6081 σ. 327, πρβλ. Γν. Σ. σ. 327. — Συντάξεων Ὑπαλλήλων Τραπέζης Ἑλλάδος· ἔξοδος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας πρὸ τῆς συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας κατ' ἐφαρμογὴν συμβάσεως· παροχὴ συντάξεως· παροχὴ ὑπὸ τοῦ διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως 28.2.1948 συσταθέντος Μετοχικοῦ Ταμείου τῶν αὐτῶν ὑπαλλήλων μηνιαίου μερίσματος εἰς ἐξερχομένους τῆς ὑπηρεσίας· ταυτόσημος χρῆσις ὅρων «σύνταξις» καὶ «μέρισμα»· προσθήκη μερίσματος εἰς σύνταξιν, ΑΠ 341 σ. 793.

11. ***Ἄλλα Ταμεῖα.*** Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν κλπ. Ἀπόλυσις ἡσφαλισμένου μακαρονατεχνίτου, διατηρηθέντων ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀνασφαλίστων, ΑΠ 366 σ. 759. — Προνοίας καὶ Κοινῆς Διανομῆς Πωλητῶν Βενζίνης Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, Περιχώρων· νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· ἐποπτεία καὶ νόμιμος καθορισμὸς εἰσφορῶν ὑπὸ Ὑπουργείου Ἐργασίας· ἀκυρότης ἀντιθέτου ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, Π 8296 σ. 1013. — Συντάξεων Προσωπικοῦ Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων· ὑπολογισμὸς συνταξίμου μισθοῦ· συνυπολογισμὸς δώρων ἑορτῶν, Γν. Σ. σ. 327, πρβλ. Π 6081 σ. 327. — Ἀσφαλίσεως Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων· νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ἀσκοῦν διοίκησιν· ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας· ἁρμοδιότης Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ οὐσης διοικητικῆς πράξεως· ἔλεγχος ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων· ἔκτασις, Π 9695 σ. 1195. — Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν, εἰδικὴ ἐκ τοῦ ν. 2348/1953 ἀποζημίωσις ὑπαλλήλων τοῦ Ταμείου, μὴ ἀποδεχομένων μετάταξιν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἢ ἐκ τοῦ ν. 2112/1920· ὑπολογισμός, ΑΠ 244 σ. 538. — Ἀσφαλίσεως Κλήρου Ἑλλάδος· σύστασις· μὴ ἀναγκαία ἀπόφασις Δ.Σ. αὐτοῦ διὰ πρόσληψιν καθαριστρίας εἰς παρεκκλήσιον, ΑΠ 422 σ. 956. — Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας· χρόνος Ἀσφαλίσεως κατὰ τὸ καταστατικόν· ὑπολογισμὸς καὶ ἐκείνου, καθ' ὃν εἰργάσθη ὁ ἡσφαλισμένος καὶ δὲν κατεβλήθησαν εἰσφοραί, ΣΕ 1167 σ. 903. — Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Κρεοπωλῶν· ἔγκρισις καταστατικοῦ, Π 1236 σ. 94. — Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν· ὑπαγωγὴ εἰς ὑποχρέωσιν εἰσφορᾶς ὑπὲρ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, ΣΕ 1613 σ. 385. — Συντάξεων Σμυριδωρυκτῶν Νάξου· συντάξεις μετὰ συγχώνευσιν εἰς Ι.Κ.Α.· μερικὴ ἀκύρωσις β.δ. 21/25.8.1955 περὶ αὐξήσεως συντάξεων Ι.Κ.Α., ΣΕ 1399 σ. 1016. — Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν· νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· παροχὴ διὰ προσωρινοῦ κανονισμοῦ προσωρινῶν βοηθημάτων· πραγματικαὶ προϋποθέσεις· ἀνάθεσις κρίσεως περὶ συνδρομῆς τούτων εἰς ἐλευθέραν κρίσιν Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου· οὐ δικαιοδοσία τακτικῶν δικαστηρίων πρὸς ἔλεγχον αὐτῆς, ΑΠ 232 σ. 553.

12. ***Κοινὰ Ταμεῖα Αὐτοκινήτων.*** Βλ. λ. ***Αὐτοκίνητα*** (παράγρ. Γ').

13. ***Ἀποζημίωσις διὰ παράνομον μὴ χορήγησιν συντάξεως· δικαιοδοσία τακτικῶν δικαστηρίων.*** Δικαιοδοσία τακτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἀγωγῆς διωκούσης τὴν καταδίκην πρὸς πληρωμὴν περιοδικῶν παροχῶν συντάξεων ἀπορρεουσῶν ἐξ ἤδη ἀνεγνωρισμένου συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, Π 16760 σ. 85. — Ἐξαίρεσις δικαιοδοσίας δικαστηρίων καὶ ἐλέγχου αὐτῶν οὐσιαστικῆς κρίσεως περὶ συνδρομῆς πραγματικῶν προϋποθέσεων ἀναγνωρίσεως συντάξεως, περὶ τῶν ὁποίων ἔκρινε τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Ταμείου, Π 17698 σ. 91, ΑΠ 232 σ. 553. — Ἀνεπίτρεπτον εἰς τακτικὰ δικαστήρια ἀκυρώσεως διοικητικῶν πράξεων καὶ ἐλέγχου τῆς κατ' οὐσίαν κρίσεως καὶ ἐνεργείας αὐτῶν, Π 17698 σ. 91. — Ἁρμοδιότης δικαστηρίου πρὸς ἐκδίκασιν ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως ἐν παραλείψει ἐκδόσεως ἀποφάσεως περὶ ἀναπροσαρμογῆς συντάξεως, Π 1777 σ. 501. — Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἡσφαλισμένου, βάσει διατάξεων ἄρθρων 105, 106 Α.Κ., κατὰ τὸ ἰσάξιον τῆς παρανόμως μὴ χορηγηθείσης συντάξεως, Π 6720 σ. 1005. — Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ διὰ στέρησιν συντάξεως ἐκ παρανόμου ἐνεργείας ἐργοδότου, Π 9203 σ. 1122. — Ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας ἡσφαλισμένου καὶ ἁρμοδιότης πολιτικῶν δικαστηρίων· ἔκτασις, Π 9695 σ. 1195.

Ταμπῆς· Καφενείου· ἀποδοχαὶ κατὰ διαιτητικὴν ἀπόφασιν 2/1956, Ἔγγρ. σ. 682.

Ταξί: Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα*.

Ταχυδρομεῖα: Πρόσληψις κατά ν. 556/1945 ὑπό Δημοσίου ἐργατῶν διά διεκπεραίωσιν ταχυδρομικῶν δεμάτων· σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου· εἰσαγωγή ἀξιώσεων κατ' ἐργατικήν διαδικασίαν· τελείωσις συμβάσεως δι' ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Τ.Τ.Τ. ἐγγράφως καταρτιζομένης καί ἀνταποχρινομένης εἰς ἐπιταγήν ν. ΣΙΒ· κάμψις ἄλλως τῆς ἐκ τοῦ ν. ΣΙΒ ἀπαιτήσεως τοῦ ἐγγράφου ἐκ τοῦ ν. 556/1945· δικαίωμα ἀποδοχῶν ἀνειδικεύτου ἐργάτου, Π 7648 σ. 883.

Τεκμήρια: Ἐκ τῆς δόσεως ἤ μή δόσεως ἐπιβληθέντος κατ' ἐργατικήν διαδικασίαν ἐπακτοῦ ὅρκου· ἀπαράδεκτον τῆς ἐπί ψευδορκίᾳ ἀποδείξεως, Π 10195 σ. 893.

Τέκνα: Ἐργασία εἰς ἐκμεταλλεύσεις πατρός· ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 1138.

Τελεσιδικία: Βλ. λ. *Δεδικασμένον*.

Τεχνικόν Ἐπιμελητήριον: Βλ. λ. *Ἐπιμελητήρια*.

Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμός (Ο.Τ.Ε.): Ὀργανισμός προσωπικοῦ· μετάθεσις ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς χώρας καί βλάβη μισθωτοῦ· ἰσχυρισμός καταχρήσεως δικαιώματος μεταθέσεως, Π 3542 σ. 483.—Ἀσφάλισις κατ' ἀνεργίας μισθωτῶν Ο.Τ.Ε., Ἔγκ. σ. 510, 1021, 1139.—Χαρακτήρ ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως· θεώρησις προσωπικοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὅσον ἀφορᾷ ἀποδοχάς καί σχέσιν ἐργασίας· ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ ὀκτάωρον ἡμερησίως, 48 ὧραι ἑβδομαδιαίως· ἀδιάφορον τό ὅτι ἔχει μορφήν ἀνων. ἑταιρείας, Π 7777 σ. 841.— Ἄσκησις κατά παραχώρησιν ὑπό τοῦ Κράτους λειτουργίας κοινῆς χρήσεως καί ὠφελείας· ὑποχρέωσις πληρώσεως κενῶν θέσεων ἐκ πολεμιστῶν κατ' ἄρθρ. 4 ἀ.ν. 1836/1951· προστασία διοριζομένου κατά τόν κανονισμόν, Π 8970 σ. 1061.

Τιμολόγια ἁμοιβῆς: Βλ. λ. *Φορτοεκφορτωταί*.

Τοκετός: Βλ. λ. *Ἄδεια μισθωτῶν* (παράγρ. Γ').

Τοπογραφικά συνεργεῖα: Ἀποδοχαί παρατηρητῶν, σχεδιαστῶν, βοηθῶν, Ἔγγρ. σ. 853.

Τράπεζαι: Βλ. καί λ. *Ταμεῖα*.—Συνταγματικότης ν.δ. 2510/1953, ΑΠ 651 σ. 81, ΑΠ 325 σ. 730.— Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ, ΑΠ 105 σ. 314.— Ἀνεφαρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἄρθρου 3 ν. δ. 8.5.1946 ἐπί ἐπιχειρήσεων ν. 683/1945, Π 17947 σ. 901, Π 3391 σ. 1114.

Ἀγροτική: Ἐφαρμογή ὀργανισμοῦ, κυρωθέντος δι' ἀ.ν. 2581/1940 καί ἔχοντος ἰσχύν νόμου· στέρησις δικαιώματος καταβολῆς ἀποδοχῶν, ὡς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπολύσεως, μετ' ἄρνησιν ἀσθενοῦντος ὑπαλλήλου, ὅπως τεθῇ ἐν νοσοκομείῳ εἰς τήν διάθεσιν ἰατρῶν πρός ἐξέτασιν κατ' ἄρθρον 58 τοῦ ὀργανισμοῦ· πιστοποίησις ἀσθενείας ὑπαλλήλου, ΑΠ 634 σ. 823.— Μή μετάβασις τοῦ μετατεθέντος καί μή τυχόντος ἀδείας ὑπαλλήλου εἰς τήν νέαν θέσιν· πειθαρχικόν παράπτωμα ἄρθρ. 53 § 1 ὀργανισμοῦ· ποινή· ἀπόλυσις· ὑποχρεωτική διά τήν διοίκησιν ἡ ἀπόφασις τῶν πειθαρχικῶν συμβουλίων· ἰσχυρισμός καταχρήσεως δικαιώματος Διοικητοῦ· δικαστικός ἔλεγχος νομιμότητος ἐνεργείας πειθαρχικῶν συμβουλίων, ΑΠ 634 σ. 823.—Ἀναγγελία κατ' ἄρθρ. 9 ν. 118/1945 ἀπολύσεως ὑπαλλήλου, ἀπολυθέντος κατόπιν πειθαρχικοῦ παραπτώματος, συνεπαγομένου κατά τόν ἰσχύν νόμον ἔχοντα κανονισμόν ἀπόλυσιν, ΑΠ 634 σ. 823, ΑΠ 237 σ. 587.—Πρόσκλησις ἐκτάκτου καί βοηθητικοῦ προσωπικοῦ κατ' ἄρθρ. 7 ν.δ. 56/1946 καί μονιμοποίησις αὐτοῦ· ὅροι· ἀκυρότης ἀπολύσεως ἄνευ τηρήσεως διατάξεων ὀργανισμοῦ, ΑΠ 202 σ. 607, ΑΠ 420 σ. 895.—Λῆψις ὑπό ὑπαλλήλων Ὑπηρεσίας Ἐφοδίων Ἐξωτερικοῦ κατά διάρκειαν στρατεύσεως ἐφεδρικῶν ἐπιδομάτων, χωρίς νά δικαιοῦνται· ἀγωγή ὑποκαταστήματος ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 87 σ. 608.—Ἀπόλυσις ἐκτάκτου προσωπικοῦ προσληφθέντος διά τήν ἐξυπηρέτησιν ἐφοδίων ἐξωτερικοῦ· ἔννοια ν.δ. 2468/1953· θεώρησις τούτου ὡς ἀπολυθέντος ἀπό 1.2.1953· ὑπαγωγή καί ἀν. ἡ καταγγελία εἶχε κηρυχθῇ ἄκυρος, ΑΠ 402 σ. 897.—Χαρακτήρ ὡς κοινωφελοῦς ὀργανισμοῦ· ἐφαρμογή περιορισμῶν ἀ.ν. 1538/1950 ὡς πρός κατοχήν πλειόνων τῆς μιᾶς ἐμμίσθων θέσεων· ἀνεφαρμοστον ἐπί δικηγόρων, παρεχόντων ἀποκλειστικῆς νομικάς ὑπηρεσίας, ΑΠ 283 σ. 669.

Ἐθνική Ἑλλάδος καί Ἀθηνῶν: Ἀπόλυσις πλεοναζόντος προσωπικοῦ κατά ν.δ. 2510/1953· ὑπολογισμός ἀποζημιώσεως ν. 2112 μετ' ἀφαίρεσιν παροχῶν Ταμείου Αὐτασφαλείας ἡ Προνοίας ἄνευ ἐκπτώσεως τῶν ὑπό τοῦ ἠσφαλισμένου γενομένων παροχῶν· ἔλλειψις χρονικοῦ περιορισμοῦ ἐξόδου πλεοναζόντων· μή ἀναγκαία αἰτιολόγησις ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς· ἀπαγόρευσις παροχῆς ἄλλων ἐπιδομάτων ἤ παροχῶν ἐν γένει, πλήν τῶν ἐν τῷ ὀργανισμῷ· δικαίωμα προαγωγῆς, ΑΠ 651 σ. 82.— Ἀποκλειστική ρύθμισις θέματος προαγωγῆς ὑπό ἐκδοθέντος ὀργανισμοῦ· ἔννοια διατάξεως περί ἰσχύος προαγωγῆς ἀπό τῆς κυρώσεως τοῦ ὀργανισμοῦ· διά τήν ἐνταξιν καί οὐχί δι' ἀποδοχάς, ΑΠ 649 σ. 83.—Προϋποθέσεις προαγωγῆς ὑπαλλήλου κατ' ἄρθρ. 23 ὀργανισμοῦ· πάροδος χρόνου προαγωγῆς· συνέπειαι, Π 15738 σ. 84.— Καταγγελία συμβάσεως δικηγόρου κατ' ἄρθρ. 4 ν.δ. 2510/1953· ἐφαρμογή καί ἐπί δικηγόρου ἄρθρου 648 καί ἐπ. Α.Κ., Π 17947 σ. 901.— Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς ἄρθρ. 4 ν.δ. 2510/1953 ὡς ἀναιτιολογήτου δι' ἀπόφασιν Σ.τ.Ε.· δεδικασμένον διά ταυτικά δικαστήρια· ἰσχύς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως· ὑστέρα μετά τήν ἀκυρωτικήν ἀπόφασιν τοῦ Σ. τ. Ε. ἀπόφασις Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 4 ν.δ. 2510/1953· συνέπειαι· ἰσχυρισμός περί συμψηφισμοῦ κερδηθέντων ἄλλαχοῦ· μισθοδοσία δικηγόρου, Π 17947 σ. 901. — Ἐφαρμογή ἄρθρ. 4 ν.δ. 2510/1953 περί καταγγελίας συμβάσεως ἐργ. ὁλοκλήρου τοῦ προσωπικοῦ· καί ἐπί παλαιῶν πολεμιστῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς ἀκύρως ἀπολυομένων μετά τήρησιν διαδικασίας καί τῶν προϋποθέσεων ν.δ. 2510/1953 καί οὐχί τῶν νόμων 244/1936 καί 771/1937, ΑΠ 325 σ. 730, Εἰσαγ. σ. 1047, Σημ. σ. 1200.—Χρονική ἰσχύς ἄρθρου 4 ν.δ. 2510/1953· καταγγελία συμβάσεων μετά μόνην ἔγκρισιν Ἐπιτροπῆς, ἄνευ τύπου τινός αἰτιολογίας ἤ ἄλλης διατυπώσεως, ΑΠ 325 σ. 730.

—Έξοδος έκ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἐλαττώσεως ὁρίου ἡλικίας προσωπικοῦ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν καὶ δικαίωμα συντάξεως κατ' ἀ.ν. 759/1937 καὶ εἰδικαὶ διατάξεις ν.δ. 2510/1953· καταργήσις ὡς πρὸς τοὺς ἐξερχομένους τῆς ὑπηρεσίας κατὰ ν.δ. 2510/1953 τοῦ ἄρθρ. 5 ἀ.ν. 759/1937, ΑΠ 369 σ. 731.—Χαρακτηρισμὸς συμβάσεως προσωπικοῦ Ἐθνικῆς Τραπέζης ὡς ἀορίστου χρόνου, Π 3403 σ. 427.—Λύσις αὐτοδικαίως σχέσεως μετὰ συμπλήρωσιν ὁρίου ἡλικίας κατὰ ὀργανισμὸν ἀνεφάρμοστον διατάξεων ἀ.ν. 244/1936 περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, Π 3391 σ. 1114.—Ἀπόλυσις ὑπαλλήλων κατ' ἄρθρ. 4 ν.δ. 2510/1953· ὅρος κύρους ἀπολύσεως ἡ ὕπαρξις προηγουμένης ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρ. 4, οὔσης ἰδίου συλλογικοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου· ἀκύρωσις πράξεως δι' ἀποφάσεως Σ.Ε.· δεδικασμένον διὰ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον· ὑπερημερία· δικαίωμα ἀποδοχῶν· μὴ ἔκπτωσις εἰσπραχθείσης ὑπὸ ἀπολυθέντος συντάξεως, Π 13730 σ. 1238, Π 2235 σ. 1240, ΑΠ 541 σ. 1289.—Τύχη προϋφισταμένων τοῦ ν.δ. 2510/1953 συμβάσεων περὶ παροχῶν μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν ἀποχώρησιν μετὰ τὸ ν. δ. 2510/1953· παῦσις ἰσχύος αὐτῶν καὶ ἀκυρότης· ἀνυπόχρεον καταβολῆς μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας εἰς τοὺς παραιτηθέντας διαφορᾶς συντάξεως, ΑΠ 370 σ. 732.—Ὀργανισμὸς τέως Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, ἐπέχων θέσιν συμβάσεως μετ' ἀποδοχῶν ὑπὸ προσωπικοῦ διὰ προσχωρήσεως εἰς αὐτόν· ἁρμοδιότης κατὰ τὸ καταστατικὸν Γενικοῦ Συμβουλίου, μεταξὺ ἄλλων, διὰ προσδιορισμὸν μισθῶν κλπ.· δικαίωμα αὐξήσεως μισθοῦ μετ' εὐδόκιμον παραμονὴν ἐν ἑκάστῳ βαθμῷ καὶ μετὰ παρέλευσιν τοῦ ὁριζομένου χρόνου· θέσις Συμβουλίου ὡς τρίτου προσώπου εἰς ὃ ἀνετέθη ὁ προσδιορισμὸς τῆς παροχῆς· ἁρμοδιότης δικαστηρίου, ἂν ὁ προσδιορισμὸς τῆς παροχῆς δὲν ἐγένετο κατὰ δικαίαν κρίσιν ἢ βραδύνῃ ἢ ἀρνῆται· (ἄρθρον 371 Α.Κ.)· κρίσις δικαστηρίου περὶ εὐδοκίμου παραμονῆς, Π 2233 σ. 375.—Παροχὴ διὰ τοῦ ἰσχύοντος νόμου ἐπιχορηγουμένου ὀργανισμοῦ δικαιώματος προσαυξήσεως μισθοῦ μετὰ συμπλήρωσιν ὁρισμένου χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας καὶ εὐδόκιμον αὐτῆς· ἀναγκαία δικαία κρίσις ὀργάνων Τραπέζης ἐλεγχομένη ὑπὸ δικαστηρίων κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ.· ἔννοια διατάξεως περὶ ἀναστολῆς χορηγήσεως προσαυξήσεων, Π 3403 σ. 427.—Ἂν ὑπηρετήσας εἰς ἐθνικὰς ὁμάδας ἀντιστάσεως ὑπάλληλος δύναται νὰ ἀπολαύῃ τῶν εὐεργετημάτων τοῦ ἀ.ν. 971/1949 ἐν ὄψει τοῦ ν.δ. 2510/1953, Γν. Σ. σ. 1312.—Ἑρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ ὀργανισμοῦ· δικαίωμα προσαυξήσεως μισθοῦ ὑπηρετούντων εὐδοκίμως καὶ μὴ προαγομένων ἐλλείψει κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, ΑΠ 531 σ. 1358.

Ἑλλάδος: Ἀποδοχαὶ καθαριστριῶν· καθορισμὸς ἀπὸ τῆς ἰσχύος ν. δ. 2510/1953 βάσει τῶν ἐν ἄρθρῳ 9 αὐτοῦ καθοριζομένων ἀποδοχῶν, προσαυξανομένων κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὁριζόμενα, ΑΠ 665 σ. 215.—Ἀπόλυσις τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλων κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρ. 7 ν. δ. 2510/1953· κρίσις Πρωτοδικείου περὶ συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου καὶ ἀνεφάρμοστον προστασίας παλαιῶν πολεμιστῶν, ΑΠ 212 σ. 593.—Ἔνταξις καὶ διαβαθμισις προσωπικοῦ κατὰ κανονισμόν, ΑΠ 212 σ. 592.—Κανονισμὸς καταστάσεως ὑπαλλήλων· λύσις συμβάσεως διὰ συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας· δικαίωμα κατ' ἄρθρ. 45 κανονισμοῦ καὶ μειώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου Τραπέζης· ἀνεφάρμοστον ν. 2112 ἐπὶ συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου· ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ ἀκυρότητος ρητρας κανονισμοῦ περὶ αὐτοδικαίας λύσεως συμβάσεως καὶ μεταβολὴ βάσεως ἀγωγῆς, Π 7685 σ. 761.—Ἔξοδος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλου πρὸ συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, κατ' ἐφαρμογὴν συμβάσεως καὶ παροχαί, ΑΠ 341 σ. 793.—Παῦσις ἰσχύος πάσης συμβάσεως ἢ συμφωνίας συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν ὡς καὶ Τραπέζης Ἑλλάδος, ἀπὸ ἰσχύος ν. δ/τος 2510/1953, περὶ καταβολῆς εἰς ἀποχωρήσαντας ὑπαλλήλους οἱασδήποτε παροχῆς λόγῳ διαφορᾶς μεταξὺ συντάξεως καὶ ἀποδοχῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὁμοιοβάθμων τῶν· ἔκτασις ὑποχρεώσεως Τραπέζης· ἐξαίρεσις ἐπὶ ἀποχωρήσεως διὰ λόγους ὑγείας μετὰ ἰατρικὴν διαπίστωσιν πλήρους ἀνικανότητος· ἐπέκτασις διατάξεως καὶ εἰς ὑπαλλήλους Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ εἰς περίπτωσιν μερικῆς αὐτῶν ἀνικανότητος· μὴ ἀναδρομικὴ ἰσχύς ν. δ. 3072/1954, ΑΠ 408 σ. 891.—Ἀναδρομικὴ κύρωσις δι' ἄρθρ. 7 § 4 ν. δ. 2510/1953 γενομένων ὁπωσδήποτε ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1953 ἀπολύσεων τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλων, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται ἔγκρισις Ἐπιτροπῆς, ΑΠ 510 σ. 1290.

Ἰονική, Λαϊκή: Καθορισμὸς ἀποδοχῶν ὑπαλλήλων Τραπεζῶν διὰ τῆς εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως 29.8.1951· ἔννοια διατάξεως αὐτῆς ὡς πρὸς τὰς ἀποδοχὰς ὑπαλλήλων Ἰονικῆς Τραπέζης· δικαίωμα αὐτῆς πρὸς προσαρμογὴν ἀποδοχῶν· βάσις προσαρμογῆς· περιορισμός, ΑΠ 324 σ. 776.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὑπαλλήλων Τραπεζῶν 29. 9. 1951· ρύθμισις ἐπιδομάτων παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν· εἰδικὴ διάταξις ὡς πρὸς λογιστὰς Ἰονικῆς καὶ Λαϊκῆς Τραπέζης· ἐπικράτησις μὴ ἐπωφελεστέρων ὅρων ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, ΑΠ 430 σ. 833.

Τρίτος: Προσδιορισμὸς παροχῆς ὑπὸ τρίτου· ἁρμοδιότης δικαστηρίου κατ' ἄρθρ. 371 Α.Κ., Π 2233 σ. 375, Π 3403 σ. 426.—Ἀξίωσις ἐκ τῆς κατ' ἄρθρ. 411 Α.Κ. συμβάσεως ὑπὲρ τρίτου καὶ ἐργατικὴ διαδικασία, Π 3782 σ. 849, Σημ. σ. 850.

Τροφή: Βλ. λ. *Παροχαὶ εἰς εἶδος*.

Τροχιόδρομοι: Ἐξαίρεσις διατάξεων ἐλέγχου νομιμοφροσύνης, Π 5833 σ. 1125.

Τυπογράφοι: Χαρακτηρισμὸς λινοτύπου ὡς ἐργάτου, ΑΠ 151 σ. 359.

Υ

Ὑγιεινὴ ἐργαζομένων: Βλ. λ. *Ἀνάπαυσις, Βιβλιάρια, Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 4), *Κυριακή, Ὧραι ἐργασίας*.

Ὑγειονομικοί: Βλ. λ. *Ἰατροί, Κλινικαί, Νοσοκομεῖα*.

Ὑδάτων Ἑταιρεία: Χαρακτηρισμὸς ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως· ὥραι ἐργασίας προσωπικοῦ· ὀκτάωρος, ΑΠ 142 σ. 358, ΑΠ 449 σ. 789. Βλ. καὶ λ. ***Νομιμοφροσύνη***.

Ὑδρονομεῖς: Ἀσφάλισις παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 1020.

Ὑπάλληλοι δημόσιοι: Παροχὴ ἐργασίας εἰς ἰδιωτικὴν ἐπιχείρησιν παρεργως· χαρακτηρισμὸς ὡς μὴ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, Π 521 σ. 25, Π 13036 σ. 1231.—. . . ἀνεφάρμοστον μισθοῦ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, Π 529 σ. 25.—. . . ἔγκυρος ἡ ἀπόλυσις καὶ ἄνευ ἀποζημιώσεως ν. 2112, ἧς δὲν δικαιοῦνται, Π 13036 σ. 1231.—Παραγραφὴ ἀπαιτήσεων κατὰ Δημοσίου, βλ. λ. ***Παραγραφή***.— Χαρακτὴρ ὑπαλλήλων Σ.Ε.Κ., ΝΖ σ. 561.— Ἀνάκλησις κράξεως ἀπολύσεως, Γν. Σ. σ. 618.—Ἀπαγορευτικὴ πολυθεσία κατ' ἄρθρ. 11 ν. 1539/1950 ἐκτάσεις ἐφαρμογῆς· οὐχὶ καὶ ἐπὶ δικηγόρων παρεχόντων ἀποκλειστικῶς νομικὰς ὑπηρεσίας, οἵτινες, ἀσκοῦντες δημοσίων λειτούργημα, δὲν ἀποβάλλουσι τοῦτο, ἵνα προσκτήσωνται ἰδιότητα ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ΑΠ 283 σ. 669 — Ἀποζημίωσις διὰ συμπεριφορὰν εἰς Ἐπιτροπὰς καὶ Συμβούλια· ἔννοια ἄρθρ. 102 § 4 Συντάγματος, Εἰρ. 2556 σ. 676 — Συνταξιμος χρόνος ὑπαλλήλων ἀπολυθέντων κατὰ τὸ Θ' ψήφισμα περὶ ἐξυγιάνσεως τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν· σχετικαὶ διατάξεις, ΑΠ 378 σ. 957.— Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστῶν ὑπὸ Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν κατ' ἀ.ν. 1836/1951. Βλ. λ. ***Στράτευσις*** (παράγρ. Β 4).— Ὑποχρεωτικὴ πρόσληψις ἀναπήρων εἰς θέσεις κλητήρων Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν μετὰ τὸν Ὑπαλληλικὸν Κώδικα, Γν. Σ. σ. 1133. – Προϋπόθεσις εὐθύνης Δημοσίου ἡ νομικὴ πρόσωπον κατ' ἄρθρ. 106 Εἰσαγ. Νόμου Α.Κ. τὸ παράνομον τῆς ἐνεργείας τοῦ ὀργάνου, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν παραβάσεως νομικῆς διατάξεως κειμένης ὑπὲρ τοῦ ἰδιώτου, ὡς ἀτόμου, Π 1307 σ. 845. Βλ. καὶ λ. ***Δημοσίου δίκαιον σχέσις***, ***Νομιμοφροσύνη***.

Ὑπάλληλοι δημοτικοὶ - κοινοτικοί: Βλ. λ. ***Δῆμοι - Κοινότητες***.

Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί: Βλ. τὰς κατ' ἰδίαν κατηγορίας εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

Δ. Γενικά. Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου· στοιχεῖα ὑπαλληλικῆς ἰδιότητος· ἄρθρ. 10 ν. 1234, 11 ν. 2112/1920, ν. 2655/1953, Π 14696 σ. 26, ΑΠ 151 σ. 359 ΑΠ 149 σ. 360, ΑΠ 143 σ. 360, ΑΠ 496 σ. 1228, Εἰσαγ. σ. 1227, Π 13036 σ. 1231, ΑΠ 543 σ. 1357.—Στοιχεῖα ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου πρὸ καὶ μετὰ τὸ ν.δ. 2655/1953, ΑΠ 196 σ. 1228, Εἰσαγ. σ. 1227.—Κύριον ἐπάγγελμα· ἔννοια, Π 14696 σ. 26, Π. 13036 σ. 1231.—Χαρακτηρισμὸς κατ' ἄρθρ. 1 § 2 ἀ.ν. 866/1937 προσώπου τινὸς ὡς ὑπαλλήλου, ὑπηρέτου ἡ ἐργάτου διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐν γένει βάσει ἄρθρ. 10 ν. 1234, Π 14696 σ. 26. — Ἀνεφάρμοστον συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐπὶ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἀσχολουμένου παρεργως εἰς ἰδιωτικὴν ἐργασίαν, Π 14696 σ. 26. — Κριτήριον δι' ἐφαρμογὴν αὐξήσεων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ὑπὸ διαιτητικῆς ἀποφάσεως 2/1956 ἡ ἰδιότης ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου καὶ οὐχὶ τὸ πραγματικὸν γεγονὸς τῆς διὰ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου ἀμοιβῆς, Γν. Σ. σ. 617.— Κρίσις δικαστηρίου οὐσίας α) ὅτι ὁ χειριστὴς ἐκκαφέως ἠμείβετο δι' ἡμερομισθίου καὶ ὅτι δὲν ἀπεδείχθη καταστρατήγησις ἐν τούτῳ, β) ὅτι ἡ παρασχεθεῖσα ἐργασία εἶναι κατὰ κύριον χαρακτῆρα σωματική· μὴ προσβαλλομένου τοῦ πρώτου ἐρείσματος καὶ ὀρθοῦντος τούτου κρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ ματαία ἡ ἔρευνα λόγων δι' ὧν πλήττεται τὸ δεύτερον ἔρεισμα, ΑΠ 678 σ. 73.—Κρίσις ἀποφάσεως ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς μισθωτοῦ ὡς ἡμερομισθίου δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν· ἀποτελεῖ συμπέρασμα δυνάμενον οἰκοθεν νὰ συναχθῇ ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐκ τῶν ἀποδείξεων κατ' ἄρθρ. 256 Πολ. Δικ., ΑΠ 496 σ. 1228.—Χαρακτὴρ ὑπαλλήλων Σ.Ε.Κ.· δημόσιοι ὑπάλληλοι, ΝΖ σ. 561.— Φύσις σχέσεως δικηγόρου παρέχοντος ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ νομικὰς ὑπηρεσίας, ΑΠ 283 σ. 669, Εἰσαγ. σ. 669.—Φύσις σχέσεως προσθέτων ἀστυφυλάκων, Π 104 σ. 603.—Μισθωτοὶ ἐν σχέσει δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, βλ. λ. ***Δημοσίου δικαίου σχέσις***.

Β. Περιπτώσεις: α) χαρακτηρισμὸς ὡς ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων: ...τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν κατὰ ν.δ. 381/1947· ὅροι πρὸς τοῦτο, ΑΠ 145 σ. 539. — ...τοῦ ἀρχιμουσικοῦ Φιλαρμονικῆς, Π 35 σ. 940.—...τοῦ χημικοῦ, Π 3974 σ. 1010.— ... τοῦ ἐκτελοῦντος ἐργασίαν σιγυρίσματος μακετῶν ζωγράφου κλπ., ΑΠ 543 σ. 1357.— ... οὐχὶ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου τοῦ παρέργως ἀπασχολουμένου εἰς ἰδιωτικὴν ἐργασίαν, Π 14696 σ. 26, Π 13036 σ. 1231.

β) Χαρακτηρισμὸς ὡς ἐργατῶν ἢ τεχνιτῶν: ...τοῦ λινοτύπου, ΑΠ 151 σ. 359. — ...τοῦ θερμαστοῦ ἀτμολέβητος, ΑΠ 149 σ. 360.— ...τοῦ μυλεργάτου, μὴ ἀποδειχθέντος ὅτι παρεῖχεν ἐργασίαν ἀρχιτεχνίτου, δίδοντος ἐντολὰς καὶ καθοδηγοῦντος τοὺς ἐργάτας κυλινδρομύλου, ΑΠ 143 σ. 360.— ...τῶν βοηθῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν· τίνες νοοῦνται τοιοῦτοι κατὰ ν.δ. 381/1947, ΑΠ 215 σ. 539.— ...τοῦ ἐν τῇ παραγωγῇ χρησιμοποιουμένου ἀμέσως ὡς ἐργάτου ἢ ὑπηρετικὰς ἐν γένει ἐργασίας παρέχοντος ὑπηρεσίας ἀνεξαρτήτως τρόπου ἀμοιβῆς, ΑΠ 543 σ. 1357.

Ὑπεγγύων Προσόδων Ἑταιρεία: Κατάταξις εἰς κλάσεις μισθωτῶν, Ἔγκ. Ι.Κ.Α. σ. 444. —Παραδεκτὴ παρεμβασις Ἑλλην. Δημοσίου εἰς δίκην κατὰ τῆς Ε.Λ.Υ.Π.· ἀποζημίωσις δι' ἐκτὸς ἕδρας ὑπηρεσίαν προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν· ἔκτασις ἐφαρμογῆς καὶ ἐπὶ συμβατικῶς καθοριζομένου μισθοῦ, ΑΠ 364 σ. 779.

Ὑπερημερία: Ἐργοδότου· μὴ ἀποδοχὴ ὑπηρεσιῶν· συνέπειαι· συμψηφισμὸς ὠφελειῶν· ἀπώλεια μισθοῦ ἀπὸ ἐργασίας καὶ δικαίωμα μισθοῦ ἄρθρα 656, 657, 658 Α.Κ. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. Ε, ΣΤ).— Ἐπὶ ἀκύρου καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὑπαιτιότητος καταβολὴ ἀποδοχῶν· τρόπος ἀρσεως ὑπερημερίας κλπ. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. ΙΙΙ', ΙΙΙ ΣΤ), ***Κατάχρησις δικαιώματος*** (παράγρ. Γ'), ***Στράτευσις*** (παράγρ. 4, 6, 8, 9, 11).— Ἐργοδότου περὶ

την παροχήν άδείας· συνέπειαι. Βλ. λ. ***Άδεια μισθωτών*** (παράγρ. 4).—Ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν σχέσιν ἐργασίας, ΝΖ σ. 121.— Ἀδυναμία παροχῆς ἐργασίας ὑπὸ ἐργαζομένου καὶ ὑπερημερία ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχήν, ΝΖ σ. 1041.—Σχέσις ἄρθρου 656 καὶ τῶν περὶ ὑπερημερίας διατάξεων τοῦ Α.Κ., Π 82 σ. 141.—Δήλη ἡμέρα συμπληρώσεως ὑποχρεώσεως καὶ ὑπερημερία, Π 6793 σ. 195.— Ἄρνησις ἐργοδότου εἰς ἀποδοχὴν ἐργασίας, ἐλλείποντος βιβλιαρίου ὑγείας· μὴ ὑπερημερία, οὐδ' ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ, Π 1634 σ. 486.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ· ὑπερημερία ὀφειλέτου ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 342 καὶ συνέπειαι, Π 7166 σ. 664, ΝΖ σ. 121, 241.—Ἀκύρωσις ὑπὸ Σ.τ.Ε. πράξεως ἀντικαταστάσεως ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ· ὑπερημερία ἐργοδότου κατ' ἄρθρ. 349· δικαίωμα μισθοῦ, ΑΠ 323 σ. 707.— Ἀπόλυσις ὑπαλλήλου Ἐθν. Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν ἄνευ ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς ἄρθρ. 4 ν. 2510/1953· ἀκύρωσις ὑπὸ Σ.τ.Ε. ὑπερημερίας ἐργοδότου· δικαίωμα μισθοῦ· σύνταξις ἀπολυθέντος· δὲν ἐκπίπτεται ἐκ τοῦ μισθοῦ ὑπερημερίας, Π 13730 σ. 1239.—Καταβολὴ μισθοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου οὐχὶ καὶ προσαυξήσεις διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, Π 62 σ. 1184.— Διατάξεις περὶ ὑπερημερίας καὶ παραμέλησις ἢ ἄρνησις χορηγήσεως ἀδείας, ΝΖ σ. 1169, 1277.—Ἄρσις ὑπερημερίας, ΑΠ 170 σ. 471, ΑΠ 323 σ. 707, ΑΠ 363 σ. 712, Π 6892 σ. 716, ΑΠ 490 σ. 1180, Εἰσαγ. σ. 1179, Π 62 σ. 1184.— Μισθαὶ ὑπερημερίας καὶ ἀναστολὴ προσωρινῶς ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως μετ' ἄσκησιν ἐφέσεως, Π 174 σ. 496, Π 6501 σ. 1039.

Ὑπερωρίαι. Παροχὴ ἐργασίας πλέον τῆς συμφωνηθείσης· ἄρθρ. 669 Α.Κ.· βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. Ζ).— Σύμβασις παροχῆς ἐργασίας ὑπὲρ νόμιμα ὥρια ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς· ἀκυρότης· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ΑΠ 687 σ. 37, Π 592 σ. 95, Π 18491 σ. 480, Π 7011 σ. 782, ΑΠ 449 σ. 789 (ἐμ.), Π 28 σ. 847, Π 10589 σ. 846, Π 8363 σ. 881, Π 5867 σ. 890, Π 8309 σ. 891, ΝΖ σ. 1025, Π 41 σ. 1106, ΝΖ σ. 1275. Πρβλ. ΝΖ 828, 354. — ... δι' ἀγωγῆς φερούσης τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 592 σ. 95, Π 7011 σ. 782, Π 8363 σ. 881, Π 41 σ. 1106.— ...εἰσαγωγὴ διαφορᾶς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 592 σ. 95, Παρατ. σ. 97, Π 8732 σ. 771, Π 7011 σ. 782.— ...ἀνεφάρμοστον ἄρθρ. 905 Α.Κ., Π 8309 σ. 891.— ... ἐπιτρεπτὴ ἡ παραίτησις ἀπὸ τῆς ἀξιώσεως, Π 254 σ. 996, Εἰσαγ. σ. 995.— ... περιεχόμενον τῆς ἀξιώσεως, Π 8309 σ. 891.—Ζήτημα ἀποδείξεως ποίων ποσῶν ὠφελήθη πράγματι ὁ ἐργοδότης, ΝΖ σ. 328, 1025. — Προϋπόθεσις δικαιώματος προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἡ ὕπαρξις ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας· ἄδεια Ἀρχῆς, Π 41 σ. 1106, ΝΖ σ. 328.—Προσαύξησις ἀμοιβῆς ἐπὶ ὑπερωριακῆς ἐργασίας ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς κατὰ τὴν διατ. ἀπόφασιν 2/1956· κρίσεις ἐπὶ τῆς διατάξεως ταύτης, Σημ. 352, Εἰσαγ. σ. 480.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὲρ τὰ νόμιμα ὥρια καὶ συμφωνηθεῖς μισθός, ΝΖ σ. 1025.—Ἀποζημίωσις προσωπικοῦ λεωφορείων δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, ΑΠ 687 σ. 37.— Ἀμοιβὴ ὑπαλλήλων καταστημάτων διὰ πρόσθετον ἐργασίαν καθ' ἑορτάς, Γν. Σ. σ. 273.— Συνυπολογισμὸς ἀμοιβῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας εἰς ἀποδοχὰς ἀδείας, ΝΖ σ. 735.—Ἀπόσβεσις ἀξιώσεων προσωπικοῦ Ι.Κ Α. δι' ἐργασίαν πέραν ὡρῶν κανονικῆς ἀπασχολήσεως δι' ἄρθρ. 20 ν. δ. 2698/1953· συνταγματικότης, Π 6887 σ. 791.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ὑπαλλήλων ἐν σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ὑπὲρ τὰς νομίμους ὥρας· πότε δικαίωμα προσθέτου ἀμοιβῆς· ἀνεφάρμοστον διατάξεων ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 1307 σ. 846. Contra: Π 10589 σ. 846.—Ἐργασία προσωπικοῦ νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων ὑπὲρ τὰς νομίμους ὥρας καὶ καὶ ἀναζήτησις ἀμοιβῆς· ἄρθρ. 659 καὶ 904 Α.Κ., Π 8363 σ. 881.—Διεθνὴς σύμβασις περὶ ὀκταώρου ἐργασίας, ΝΖ σ. 1097. Βλ. καὶ λ. ***Ὧραι ἐργασίας.***

Ὑπηρεσίαι Δημόσιαι: Βλ. καὶ λ. ***Ἀεροπορία, Δημόσιον, Δημοσίου δικαίου σχέσις, Ὑπάλληλοι δημόσιοι, Ὑπουργεῖα, Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις.***—Παραχωρηθεῖσαι Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι· ἀπαγόρευσις πολυθεσίας κατ' ἄρθρον 11 ν. 1538/1950· ἔκτασις ἐφαρμογῆς· οὐχὶ καὶ ἐπὶ δικηγόρων παρεχόντων ἀποκλειστικῶς νομικὰς ὑπηρεσίας, ΑΠ 283 σ. 669.—Ὑποχρέωσις εἰς πρόσληψιν ἀναπήρων, πολεμιστῶν, βλ. λ. ***Ἀνάπηροι, Στράτευσις*** (παράγρ. Β' 4).— Ὑποχρεωτικὴ πρόσληψις ἀναπήρων εἰς θέσεις κλητήρων Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν μετὰ τὸν Ὑπαλληλικὸν Κώδικα, Γν. Σ. σ. 1133.—Κατάργησις διὰ Σ.Π. 59/1945 τῶν περὶ κινητικῆς προαγωγῆς διατάξεων ν.δ. 1799/1942 καὶ διὰ τὸ προσωπικὸν ἐχωρηθεισῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν· ἔννοια ἐχωρηθεισῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν· τοιαύτη καὶ ἡ Ἑταιρεία Σ.Π.Α.Π., Π 2240 σ. 1004.—Ὀργανισμὸς Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος· ἄσκησις ὑπ' αὐτοῦ κατὰ παραχώρησιν ὑπὸ τοῦ Κράτους λειτουργίας κοινῆς χρήσεως καὶ ὠφελείας· ὑποχρεώσεις ἐκ τοῦ ν. 1836/1951, Π 8970 σ. 1061.—Λύσις σχέσεως ἐργασίας παρὰ Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ παροχαὶ ἀνεργίας, Ἐγκ. σ. 1136.— Πρόσληψις ὁδηγοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου κατ' ἄρθρον 138 ν. 5121/1931 δι' ἀνάγκας Στρατιωτικῶν Ἀεροπορικῶν Ὑπηρεσιῶν· φύσις σχέσεως· νόμιμος μισθός, Π 9205 σ. 1178, Π 13851 σ. 1297.

Ὑπηρέται: Ὑπηρετικὴ ἐργασία φύλακος ἐπιχειρήσεως· ὑπαγωγὴ εἰς συλλογικὴν σύμβασιν 19.8.1938, Π 529 σ. 25.— Παροχὴ ἐργασίας εἰς νοσοκομεῖον «Ἡ Σωτηρία» ὑπὸ ὑπηρεσίας ἐκτάκτου· σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου· καταγγελία συμβάσεως· ἀποζημίωσις, Π 2957 σ. 364.—Ἀνεφάρμοστον ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ κατωτάτου ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτων ἐργατῶν ἐπὶ ὑπηρετῶν, οἷος ὁ λαντζέρης ἑστιατορίου, Π πγ. 3330 σ. 432.— Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ οἰκοσίτου ὑπηρετρίας καὶ εἰθισμένος μισθὸς κατ' ἄρθρ. 653 Α.Κ. μὴ συμφωνηθέντος τοιούτου, Π 2119 σ. 439, Π 8366 σ. 879, Π 136 σ. 989, ΑΠ 480 σ. 1173.—Ἀνέλεγκτον κρίσεως περὶ ποσοῦ εἰθισμένου μισθοῦ, ΑΠ 480 σ. 1173.—Παραγραφὴ ἀξιώσεων μισθοῦ

οἰκοσίτων ὑπηρετῶν· πενταετής· ἄρθρ. 250 § 6 Α.Κ.· ἀναστολή κατ' ἄρθρ. 25 § 1 Α.Κ. διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας, Π 8366 σ. 879.—Ἀνώνυμον συνάλλαγμα παροχῆς ὑπηρεσιῶν ὑπὸ ὑπηρετρίας κατ' οἶκον· πρόσληψις μὲ συμφωνίαν καθορισμοῦ μισθοῦ κατὰ δικαίαν κρίσιν καὶ καταβολῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως· μέγεθος ὀφειλομένου μισθοῦ, Π 1274 σ. 1175.—Ἀνώνυμον συνάλλαγμα παροχῆς ὑπηρεσιῶν· ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως διὰ παρασχεθείσας κατόπιν συμβάσεως ὑπηρετικὰς ἐργασίας ἔναντι εὐλόγου ἀντιπαλλάγματος, καθοριζομένου ἐκ τῶν ὑστέρων μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποχώρησιν κατὰ κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρός· παραδεκτὴ εἰσαγωγὴ κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν· πενταετὴς παραγραφή· ἔναρξις, ΑΠ 566 σ. 1348, ΑΠ 429 σ. 844.— Πρόσληψις ὑπηρετρίας κατ' οἶκον διὰ παροχὴν ὑπηρεσιῶν εἰς ὡρισμένα, κατὰ τὴν σύμβασιν, μέλη οἰκογενείας· προσθήκη βραδύτερον καὶ ἄλλων μελῶν οἰκογενείας καὶ παροχὴ ὑπηρεσιῶν καὶ εἰς ταῦτα· δικαίωμα συμπληρωματικῆς ὁμοιβῆς κατ' ἄρθρ. 659 Α.Κ., Π 12981 σ. 1216.—Ὑποχρεωτικὸς ἐφοδιασμὸς διὰ βιβλιαρίου ὑγείας ὑπηρετῶν, μὴ συμπληρωσάντων 14ον ἔτος ἡλικίας· ἀκυρότης ἄλλως συμβάσεως καὶ ἀξιώσεις ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐργοδότου· εἰσαγωγὴ ἀξιώσεως κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν· παραγραφὴ ἀξιώσεως· ἰσχυρισμὸς περὶ ἀοριστίας ἀγωγῆς, Π 136 σ. 989. —Ἐξαίρεσις οἰκοσίτων μισθωτῶν ἀπὸ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας· ὅροι, Ἐγκ. σ. 1138.—Ἔννοια οἰκοσίτων μισθωτῶν δι' ἐξαίρεσιν ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, Ἔγγρ. σ. 904.

Ὑποβιβασμὸς μισθωτοῦ: Μονομερὴς δι' αὐτοῦ βλαπτικὴ μεταβολὴ τῶν ὅρων συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἂν δὲν διέπεται ὑπὸ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ· ὅρια διευθυντικοῦ δικαιώματος· δὲν περιλαμβάνεται εἰς ταῦτα ὁ ὑποβιβασμός, ΑΠ 965 σ. 828

Ὑπογραφή: Ὑπὸ διαδίκου δικαιοφάρου ἰσχύσεως κατ' ἀποφάσεως Εἰρηνοδίκου ἐπὶ μικροδιαφορᾶς, ΑΠ 635 σ. 45.— Ἐγγράφου συμβάσεως ὑπὸ συμβαλλομένων κατ' ἄρθρ. 160 § 2 Α.Κ., Π 10816 σ. 909.

Ὑποβηματεργάται: Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ὑποκαταστήματα: Ἐπιχειρήσεις μὲ κεντρικὸν κατάστημα καὶ ὑποκαταστήματα· ὑπολογισμὸς ἀριθμοῦ τοποθετηθέντων πολεμιστῶν κατ' ἀ.ν. 1836/1951 καὶ κατανομή, ΑΠ 328 σ. 788. —Αἰτήσεις θεραπείας κατ' ἀποφάσεων Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων Ι.Κ.Α.· δικαστικὸς ἔλεγχος· ἔκτασις, Π 4183 σ. 796.

Ὑπονόμων Ἑταιρεία: Βλ. λ. *Νομισμοφροσύνη*.

Ὑπουργεῖα - Ὑπουργοί - Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις: Βλ. καὶ λ. *Ἀποδοχαί* (παράγρ. Β'), *Νόμος*, *Σύνταγμα*, *Ταμεῖα* κ.λ.π. Ἐποπτεύουσα ἀρχὴ σωματείων ὁ ἁρμόδιος Ὑπουργός, Π 418 σ. 36.— Θέσπισις κανονισμῶν Ι.Κ.Α. ὑπὸ Ὑπουργείου Ἐργασίας κατ' ἄρθρ. 16 § 1 ν. 1846/1951· ἀνεπίτρεπτον μεταβιβάσεως ἀποφασιστικῆς ἁρμοδιότητος εἰς Ἐπιτροπὴν Ἐπιλύσεως Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν, ΣΕ 1556 σ. 151.— Ἁρμοδιότης Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας διὰ καθορισμὸν ἀμοιβῶν ἰατρῶν, ΣΕ 418 σ. 382.—Ἔκτασις ἐξουσιοδοτήσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἄρθρ. 12 ν.δ. 2510/1953, Π 1806 σ. 784.—Κύρωσις ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀποφάσεων διαιτησίας· ἔννοια προθεσμίας ἄρθρ. 20 ν. 3239/1955, ΣΕ 1388 σ. 798.—Κοινοποίησις καὶ εἰς Ὑπουργὸν Οἰκονομικῶν ἀναγνωριστικῆς ἀγωγῆς μισθωτοῦ Σ.Π.Α.Π. περὶ τιμητικῆς προαγωγῆς κατὰ ν. δ. 1799/1942, Π 2940 σ. 1001.—Ἐπάρκεια Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐπὶ Ταμείου Προνοίας καὶ Κοινῆς Διανομῆς Πωλητῶν Βενζίνης· καθορισμὸς πόρων ὑπ' αὐτοῦ· ἀκυρότης ἀντιθέτου ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, Π 8269 σ. 1013.—Ἐφεδρικοὶ ἡμερομίσθιοι φύλακες Κεντρικῆς Ὑγειονομικῆς Ἀποθήκης Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ δικαίωμα ἀδείας κατ' ἀ.ν. 539/1945, Γν. Σ 1314.— Προδικασία παραπομπῆς ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς διαιτητικὸν δικαστήριον συλλογικῆς διαφορᾶς, ΣΕ 1813 σ. 1331, ΣΕ 1814 σ. 1334.—Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις· δημοσιεύσεις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως· ἀνίσχυρον ὑπουργικῆς ἀποφάσεως κατ' ἐξουσιοδότησιν ἄρθρου 13 ν. 3657/1953 ἄνευ δημοσιεύσεως εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, Π 16303 σ. 16, Π 3064 σ. 421. —Μὴ ἀναγκαία δημοσίευσις της κατ' ἐξουσιοδότησιν ἄρθρ. 12 ν.δ. 3657/1953 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, ΑΠ 56 σ. 257.— Κύρωσις ὑπουργικῆς ἀποφάσεως διὰ νόμου· ἰσχὺς αὐτῆς, ἐχούσης δημοσιευθῆ εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως καὶ ἂν κειμένου δὲν περιέχηται ἐν τῷ κυρωτικῷ νόμῳ, Π 17693 σ. 78.— Ἐγκυροι καὶ ἄκυροι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις περὶ αὐξήσεων συντάξεων Ι.Κ.Α., Π 16760 σ. 85.—Νομοθετικὴ διὰ ν.δ. 2520/1953 κύρωσις τῶν μέχρι ἰσχύος αὐτοῦ ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατὰ διαδικασίαν ἄρθρου 59 ά.ν. 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας· ἰσχὺς αὐτῶν· περιεχόμενον νόμου, Π 1236 σ. 94.—Κύρωσις ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὡς ἐκδοθείσης κατὰ χρῆσιν ἐξουσιοδοτήσεως νόμου ἐν ᾧ χρόνῳ δὲν ἴσχυεν οὗτος, Π 279 σ. 139.—Ἀκύρωσις πράξεως στηριζομένης εἰς ἄκυρον ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, ἐκδοθεῖσαν ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, μὴ κυρωθεῖσαν ἐκ τῶν ὑστέρων νομοθετικῶς, οὐδὲ δημοσιευθεῖσαν εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, ΣΕ 105 σ. 220.— Κανονιστικὴ ἀπόφασις μὲ ἀναδρομικὴν δύναμιν· ἀνεπίτρεπτον ἐν ἐλλείψει εἰδικῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΣΕ 1645 σ. 384.— Ἀνίσχυρον πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τροποποιούσης νόμον ἄνευ ἁρμοδιότητος, Π 3064 σ. 421, Π 13201 σ. 1244.—Ἐπιτρεπτὸν καρώσεως ἐκ τῶν ὑστέρων πράξεων Διοικήσεως, ἐκδοθεισῶν ἄνευ ἐγκύρου τυπικῶς νομοθετικοῦ ἐρείσματος, Ε 134 σ. 1188.— Ἀκυρότης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, μὴ προϋπογραφομένης ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν δημοσίευσίν της Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ παραιτηθέντος ἤδη πρὸ αὐτῆς, Π 13204 σ. 1243.— Ἐξουσία διαιτητικῶν δικαστηρίων δι' αὐθεντικὴν ἑρμηνείαν ὅρων κανονιστικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ΣΕ 1813 σ. 1331.— Σύστασις Διοικητικῶν Ἀρχῶν διὰ νόμου ἢ κατ' ἐ-

ξουσιοδότησιν αὐτοῦ ὑπὸ κανονιστικῶν πράξεων· ἀνώρισις πράξεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ ἐπιτροπῆς εἰς ἐκτέλεσιν ὅρου συλλογικῆς συμβάσεως, ΣΚ 1628 σ. 1363.—Ὑπουργικαὶ ἐγκύκλιοι· χαρακτήρ, ΝΖ 929.

Φ

Φαρμακοποιοί: Ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 615.

Φιλαρμονική: Βλ. λ. *Δῆμοι—Κοινότητες*.

Φόβος: Βλ. λ. *Βία*.

Φορολογία: Δώρων μισθωτῶν καὶ συνταξιούχων, ΝΖ σ. 55.—Ἀποζημιώσεων διὰ συμμετοχὴν ἐκπροσώπων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων εἰς Συμβούλια ἢ Ἐπιτροπάς, Γν. Σ. σ. 618.

Φορτοεκφορτωτοί: Συνταγματικότης περιορισμῶν ν.δ. 1254/1949 διὰ τὴν διενέργειαν φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν, ΑΠ 645 σ. 30, Παρατ. σ. 643.—Ἐνέργεια κατὰ παράβασιν ν.δ. 1254/1949 φορτώσεως ἢ ἐκφορτώσεως δι' ἐργάτου μὴ ἐφωδιασμένου διὰ βιβλιαρίου ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτοῦ ξηρᾶς· μετὰ τίνος λογίζεται ἡ σύμβασις ἐργασίας· ἐκδίκασις διαφορᾶς κατ' ἐργατικὴν διαδικασίαν· συνέπειαι ἐκ τῆς μὴ κατὰ τὸ ἄνω ν.δ. φορτοεκφορτώσεως παρ' ἐπιχειρήσεων καὶ δικαιώματα φορτοεκφορτωτῶν, Α.Π. 645 σ. 30.—Κανονισμοὶ ἐργασίας καὶ τιμολόγια διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν εἰς λιμένας· ἀνάθεσις δι' ἄρθρ. 3 § 2 ἀ.ν. 381/1936 εἰς συνεστημένας δι' αὐτοῦ ἐπιτροπὰς· σκοπὸς τῆς διατάξεως· οὐχὶ ἡ ὑποχρεωτικότης τῆς προσλήψεως· ἀνίσχυρον ἄλλως ἀντιθέτου διατάξεως κανονισμοῦ, ΑΠ 648 σ. 33, ΑΠ 419 σ. 899.—Ἁρμοδιότης Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένος· κῦρος ἐγκριτικῶν κανονισμῶν καὶ τιμολογίων ἀποφάσεων ἁρμοδίων Ὑπουργῶν· δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, Π 3717 σ. 147.—Ἁρμοδιότης Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένος· ἐπεξεργασία καὶ κατάρτισις γενικῶν καὶ εἰδικῶν κανονισμῶν ἐργασίας καὶ καθορισμὸς δικαιωμάτων, ἀμοιβῶν κλπ., ἐγκρινομένων δι' ἀποφάσεων Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας· προϋπόθεσις καθορισμοῦ δικαιωμάτων, ΑΠ 431 σ. 899.—Παραγραφὴ διὰ ν. 3398/1955 ἀξιώσεων ἐργατῶν Ο.Α.Π.· συνταγματικότης· ἀνεφάρμοστον ὁ.ἀ. 8900/1946 (ἀμοιβὴ δι' ἐργασίαν Κυριακῆς) ἐπὶ τῶν πολλαπλῶν ἡμερομισθίων ἀμειβομένων ἐλευθέρων ἐργατῶν Ο.Α.Π., Π 639 σ. 440.—Ἁρμοδιότης Πρωτοδίκου μετὰ ν. 1968/1944 πρὸς ἐκδίκασιν διαφορῶν ἐργατῶν φορτοεκφορτωτῶν· ὁριστικὸν ἄρθρ. 3 § 4 π.δ. 4/9.3.1932, ΑΠ 171 σ. 443.—Εἰσφοραὶ φορτοεκφορτωτῶν ὑπὲρ συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων, Ἔγγρ. σ. 1017.—Ἐξαιρέσεις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 1138.

Φρενοβλαβεῖς: Ἱκανότης πρὸς παράστασιν ἐπὶ δικαστηρίῳ, Π 6138 σ. 962.

Φύλακες: Βλ. καὶ λ. *Νυκτοφύλακες*. Ἐπιχειρήσεων· ἀπόδοχαί· ὑπηρετικὴ ἐργασία· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς συλλογικὰς συμβάσεις 19.8.1938 ἢ 16.9.1937· συμβατικὸς καθορισμὸς μισθοῦ· περιορισμὸς νὰ μὴ ὑπολείπηται τοῦ τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, Π 529 σ. 25.—Ἀνεφάρμοστον συλλογικῆς συμβάσεως 16.9.1937 ἐπὶ φύλακος (ἁμ.) ἐν ὑπαίθρῳ, ΑΠ 134 σ. 321, ΑΠ 322 σ. 955.—Δήμου· σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὑπαγωγὴ εἰς σ.σ. 19.8.1938· ἐφαρμογὴ ὁ.ἀ. 8900/1946 καὶ 18310/1946, ΑΠ 656 σ. 22, ΑΠ 182 σ. 429.—Ραδιοφωνικοῦ πομποῦ· ἰδιότης ἐργάτου, Π 719 σ. 437.—Ἀποθηκῶν Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ.· ἁρμοδιότης Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν· εἰδικὸν ἡμερομίσθιον ὁ.ἀ. 59118/1950· οὐ δικαίωμα ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας καὶ ἐξαιρεσίμων, Π 5885 σ. 994.—Ἐργαζόμενοι ἐναλλὰξ ἡμέραν καὶ νύκτα· δικαίωμα ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας· ἀνεφάρμοστον ὁ.ἀ. 27019/1953, Π 10677 σ. 1058.—Ἐφεδρικοὶ παρὰ τῇ Κεντρικῇ Ὑγειονομικῇ Ἀποθήκῃ Ὑπουργείων Κοινωνικῆς Προνοίας· δικαίωμα ἀδείας, Γν. Σ. σ. 1313.

Φωτισμός: Βλ. λ. *Παροχαὶ εἰς εἶδος*.

Φωτογράφοι: Κατάταξις εἰς κλάσεις, Ἔγκύκλ. Ι.Κ.Α. σ. 146.—Ἀποδοχαὶ τεχνιτῶν φωτογράφων, Ἔγγρ. σ. 738.

Χ

Χαρακτηρισμός: Νομικὸς σχέσεως· ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς διαδίκους, Π 486 σ. 265.

Χαρτόσημον: Ἀτέλεια πράξεων διὰ παροχὰς Ι.Κ.Α.· ἔκτασις ἐφαρμογῆς, ΣΕ 105 σ. 220, ΑΠ 196 σ. 316, ΣΕ 1267 σ. 1251.—. . . ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ διαδικασίας ἐνώπιον Σ.τ.Ε., ΣΕ 105 σ. 220, ΣΕ 1267 σ. 1251.—. . . Δημοσίου ἐφαρμογὴ καὶ δι' Ο.Α.Π., ΑΠ 147 σ. 363.—Ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων· ἐφαρμογὴ διατάξεως ἄρθρ. 13 ν. 2052/1952 ἐπὶ ὑπαλλήλων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, Γν. Σ. σ. 395.—Ἀτέλειαι πράξεων διὰ παροχὰς ἀνεργίας στρατεύσεως, Ἔγκ. σ. 1154.

Χημικοί: Ἄδεια κατὰ συλλογ. σύμβασιν 21.1.1939· μὴ προσμέτρησις ὡς ἡμερῶν ἀδείας τῶν ἑορτῶν καὶ γενικῶς παρεμπιπτουσῶν μὴ ἐργασίμων ἡμερῶν, Γν. Σ. 397.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 615.—Ὑπαλληλικὴ ἰδιότης· οὐ δικαίωμα ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ὁ. ἀ. 59626/1950 καὶ 26167/1951, Π 3974 σ. 1010.

Χρηματικὴ ἱκανοποίησις: Βλ. λ. *Ἱκανοποίησις χρηματική*.

Χωροφυλακή: Βλ. λ. *Σχολαί*.

Ψ

Ψυχολογικὴ βία: Βλ. λ. *Ἀπειλή, βία*.

Ω

Ὧραι ἐργασίας: Βλ. καὶ λ. *Ὑπερωρίαι*.—Προσωπικοῦ λευκφορείων, ΑΠ 687 σ. 37.—Ἐμπορικῶν καταστημάτων, Π 18646 σ. 425. Προσωπικοῦ ἐν γένει ζαχαροπλαστείων· ὠκτώρων· ἰκυρότης ὁ. ἀ. 15403/1951 περὶ καθορισμοῦ δεκαόρου εἰς ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς, Π 16257 σ. 434.—Προσωπικοῦ ξενοδοχείων, Π 4049 σ. 544.—Ἀρτεργατῶν, Π 6 σ. 609.—Ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων

(ταξί), Π 7007 σ. 659.—Ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου κατ' ἄρθρ. 10 § 1 ά.ν. 1538/1950, Π 1307 σ. 846.—Ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων πρὸ καὶ μετὰ τὴν ὑ. ά. 20081/1953, Π 8363 σ. 881.—Προσωπικοῦ κλινικῶν, Π 948 σ. 946.—Νυκτοφυλάκων πολυκατοικιῶν, Π 6616 σ. 1012.—Ἐργαζομένων εἰς λατομεῖα, Π 11 σ. 1106.—Νυκτοφυλάκων βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, λειτουργούσων ὑπὸ ἄλλας μορφάς, πλὴν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, Π 62 σ. 1184.—Εἰς ἐμπορικὰ καταστήματα· ἐλευθερία πρὸ τῶν Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα, Π 13968 σ. 1299.—Προσωπικοῦ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων ἐργαζομένου κατ' ἐναλλαγήν, Π 7777 σ. 841—Ἀνεφάρμοστον π.δ 8/13.4.1932 περὶ κωδικ. διατάξεων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς καταστήματα κλπ. ἐπὶ βιομηχανιῶν καὶ βιοτεχνιῶν, ἐξαιρέσει τῶν καταστημάτων αὐτῶν καὶ τοῦ ἐν αὐτοῖς προσωπικοῦ, ΑΠ 105 σ. 314.—Περιορισμὸς ὀκταώρου ἐργασίας εἰς ἑπτὰ δι' ἄρθρου 7 § 3 ά.ν. 547/1937· ἐφαρμογὴ τούτου ἐπὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, Τραπεζῶν καὶ οὐχὶ τῶν ἀσκουσῶν βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν· ἰσχὺς δι' αὐτὰς ὀκταώρου ἐργασίας, ΑΠ 105 σ. 315, ΑΠ 142 σ. 356, ΑΠ 449 σ. 789, Π 7777 σ. 841.—Ἑταιρείας Ὑδάτων· χαρακτὴρ αὐτῆς ὡς βιομηχανικῆς· ὀκταώρος ἐργασία προσωπικοῦ καὶ ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως δι' ἐργασίαν ὑπὲρ τὸ ἑπτάωρον, ΑΠ 142 σ. 354, ΑΠ 449 σ. 789.—Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.· χαρακτὴρ τούτου ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως ἀσκουμένης ὑπὸ τοῦ Κράτους· ὀκτάωρον ἡμερησίως καὶ 48 ἑβδομαδιαίως, Π 7777 σ. 841.—Ἀντιστοιχία ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερομισθίου εἰς ὑποχρεωτικὸν ὀκτάωρον· ἥσσων ἀπασχόλησις καὶ ἠλαττωμένον ἡμερομίσθιον, Ἔγγρ. σ. 807.—Σύμβασις ἐργασίας λογιστοῦ ἐπιχειρήσεως τρὶς τῆς ἑβδομάδος ἐν αὐτῇ καθ' ὡρισμένας ὥρας καὶ τὰς λοιπὰς ἡμέρας κατ' οἶκον· ἐξάρτησις καὶ χαρακτηρισμὸς ὡς συμβάσεως ἐργασίας, Π 15475 σ. 1344.—Διεθνὴς ἐργατικὴ κίνησις· ἑβδομαδιαία ἐργασία 44 ὡρῶν, ἄρθρ. σ. 279.—Ὁ περιορισμὸς τῶν ὡρῶν ἐργασίας, Σημ. σ. 584.—Διεθνὴς σύμβασις περὶ ὀκταώρου ἐργασίας, ΝΖ σ. 1097.

Ὡρισμένου χρόνου συμβάσεις: Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 1Β', 1Δ').

Ὠφέλεια: Βλ. λ. *Δεδικαιολόγητος πλουτισμός*.

ΙΑ' ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΙΣΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΚΛΠ. (*)

Α'. Συμβουλίου Επικρατείας

1955

1270 — 13
1556 — 154
1565 — 7
1613 — 385
1626 — 272
1645 — 384

1956

105 — 220
231 — 1015
418 — 382
461 — 612
854 — 1065
936 — 961
960 — 1048, 1199
1167 — 903
1267 — 1251
1349 — 1198
1388 — 798
1399 — 1046
1628 — 1363
1813 — 1331
1814 — 1334

Β'. Αρείου Πάγου

Πολιτικαί

1955

541 — 150
549 — 151
552 — 153
591 — 133
595 — 216
620 — 268
629 — 217
630 — 10
634 — 323
635 — 29
645 — 40
648 — 33
649 — 83
650 — 11
651 — 82
655 — 45
656 — 22
657 — 267
662 — 218
664 — 42
665 — 215
668 — 76
669 — 77
675 — 43
677 — 39
678 — 73
679 — 219
682 — 77
687 — 37
690 — 269
694 — 590
710 — 131
714 — 129

1956

4 — 270
10 — 268
56 — 257
58 — 251
67 — 379
73 — 322
76 — 317
100 — 249
105 — 315
106 — 316
108 — 299
119 — 358
134 — 321
136 — 373
137 — 320
138 — 416
142 — 356
143 — 360
144 — 319
145 — 493
146 — 380
147 — 362
148 — 318
149 — 360
151 — 359
158 — 555
163 — 418
167 — 420
169 — 417
170 — 471
171 — 443
182 — 429
201 — 478
202 — 607
203 — 479
205 — 496
207 — 497
212 — 593
215 — 542
216 — 590
230 — 606
232 — 553
237 — 537
244 — 538
245 — 539
249 — 724
280 — 651
283 — 669
285 — 653
287 — 663
289 — 648
290 — 661
293 — 650
294 — 662
295 — 605
297 — 674
303 — 670
322 — 955
323 — 707
324 — 776
325 — 730
326 — 900
328 — 788
335 — 794
341 — 793
363 — 712
364 — 779
365 — 828
366 — 759
367 — 710
369 — 731
370 — 732
371 — 892
373 — 959
375 — 894
377 — 795
378 — 957
402 — 897
406 — 898
408 — 894
409 — 840
416 — 901
419 — 899
420 — 895
421 — 781
422 — 956
427 — 835
429 — 844
430 — 833
431 — 899
439 — 831
441 — 786
443 — 878
444 — 954
449 — 789
452 — 839
453 — 934
454 — 960
456 — 830
478 — 1172
480 — 1173
482 — 1182
490 — 1180
493 — 1186
494 — 1187
496 — 1228
497 — 1243
500 — 1242
510 — 1290
512 — 1357
527 — 1248
531 — 1358
533 — 1283
535 — 1292
537 — 1280
541 — 1289
543 — 1357
563 — 1308
564 — 1338
566 — 1348
570 — 1352
594 — 1359
599 — 1360

Ποινικαί

1956

73 — 1176

Γ'. Εφετείων

1. Αθηνών

1956

153 — 1281
1592 — 675
2235 — 1241
3678 — 1301

2. Ναυπλίου

1956

134 — 1188

Δ'. Πρωτοδικείων

1. Αθηνών

1955

1236 — 94
1912 — 594
6081 — 327
7049 — 211
10158 — 310
10816 — 209
14175 — 196
14232 — 559
14696 — 26
15386 — 23
15519 — 14
15738 — 84
15836 — 18
16041 — 366
16257 — 435
16260 — 135
16465 — 27
16467 — 193
16603 — 193
16760 — 85
17019 — 99
17020 — 80
17178 — 264
17252 — 192
17254 — 259
17347 — 499
17349 — 500
17564 — 212
17693 — 78
17698 — 91
17947 — 301
18204 — 253
18489 — 199
18491 — 480
18493 — 312

(*) Ο πρώτος αριθμός δηλοί τον τής αποφάσεως και ο δεύτερος την σελίδα.

3546 — 425
3671 — 206

1956

50 — 262
112 — 201
587 — 214
886 — 255
948 — 946
1082 — 261
1085 — 1052
1173 — 377
1334 — 368
1445 — 308
1763 — 313
1777 — 501
1962 — 433
1963 — 372
1968 — 490
2119 — 439
2233 — 375
2271 — 368
2462 — 1350
2542 — 424
2957 — 364
3064 — 421
3250 — 370
3330 — 432
3402 — 436
3403 — 427
3405 — 473
3542 — 483
3732 — 771
3782 — 849
3814 — 1053
3832 — 488
4040 — 544
4133 — 477
4137 — 556
4183 — 796
4571 — 548
4675 — 1126
4777 — 655
4832 — 557
5744 — 1129
5800 — 602
5833 — 1125
5885 — 994
5887 — 791
5917 — 598
6458 — 714
6525 — 952
6530 — 1056
6587 — 724
6588 — 656
6616 — 1012
6720 — 1006
6888 — 951
6889 — 721
6892 — 716
7006 — 1000
7007 — 659
7008 — 1050
7009 — 1237
7011 — 782
7012 — 1057
7166 — 665
7204 — 1009
7280 — 723
7648 — 883
7685 — 761
7716 — 953
7727 — 775
7776 — 1013
7777 — 841
8296 — 1013
8299 — 886
8309 — 891
8363 — 881
8364 — 936
8366 — 879
8461 — 1103
8593 — 887
8636 — 1011
8637 — 1055
8719 — 837
8970 — 1061
9203 — 1122
9205 — 1178
9568 — 939
9678 — 948
9679 — 922
9687 — 945
9695 — 1195
9839 — 949
10025 — 1118
10041 — 935
10042 — 1001
10195 — 893
10470 — 1284
10677 — 1058
11117 — 1059
11636 — 1101
12511 — 1233
12600 — 1193
12722 — 1342
12741 — 1175
12982 — 1191
12984 — 1246
13036 — 1231
13037 — 1230
13204 — 1244
13491 — 1235
13730 — 1239
13842 — 1294
13851 — 1297
13973 — 1287
13968 — 1299
14202 — 1311
14212 — 1346
14214 — 1305
15475 — 1344
16203 — 1356

2. Αμαλιάδος

1956

28 — 847

3. Βεροίας

1956

350 — 729

4. Θεσσαλονίκης

1955

3028 — 35
3136 — 28
3717 — 147

1956

34 — 1008
1307 — 846

5. Ιωαννίνων

1955

279 — 139

6. Κερκύρας

1956

87 — 608

7. Κοζάνης

1955

418 — 36

8. Κυπαρισσίας

1956

136 — 989

9. Μυτιλήνης

1955

999 — 149

10. Πατρών

1956

254 — 996

11. Πειραιώς

1955

592 — 95

1956

333 — 600
1739 — 718
1806 — 784
2664 — 993

12. Χαλκιδικής

1955

529 — 25

Ε'. Προέδρων Πρωτοδικών

1. Αθηνών

1956

2247 — 550
5274 — 1116
5364 — 943
6138 — 962
13899 — 1250

2. Θεσσαλονίκης

1956

948 — 1354

3. Πειραιώς

1956

639 — 440

ΣΤ'. Πρωτοδίκου

(Διαδικασία ν. Γ'ΦΟΔ)

1. Αθηνών

1955

6517 — 75
6793 — 195

1956

174 — 496
486 — 265
719 — 437
1426 — 475
1634 — 486
1647 — 482
2289 — 726
2367 — 889
2471 — 1054
2679 — 596
2773 — 1127
2863 — 1064
2907 — 1303
2940 — 1004
3171 — 1124
3308 — 998
3365 — 997
3391 — 1114
3523 — 728
3620 — 1111
3687 — 942
3974 — 1010
4279 — 1346
5701 — 1112
5867 — 890
5956 — 1105
6220 — 1196
6314 — 1295
6801 — 1309

2. Βεροίας

1955

82 — 141

3. Ηρακλείου

1956

155 — 1361

4. Θηβών

1956

35 — 940
41 — 1106
71 — 1247

5. Θεσσαλονίκης

1955

731 — 198
1046 — 136
1193 — 494
1208 — 369

1956

299 — 601

6. Καλαμών

1956

45 — 768
62 — 1184

7. Κερκύρας

1956

6 — 609

8. Πατρών

1955

351 — 145

1956

73 — 667

9. Πειραιώς

1955

1394 — 137
1689 — 306
1719 — 202
1854 — 203
1868 — 271

1956

104 — 603
459 — 800

Ζ'. Ειρηνοδίκου Αθηνών

1955

8775 — 143

Η'. Ειρηνοδικείων

1. Αθηνών

1956

255 — 676

2. Πατρών

1956

5256 — 797

Θ'. Επιτροπής α. ν. 1803/1951 Πειραιώς

1956

1 — 551

Ι'. Γνωμοδοτήσεις

1. Νομικού Συμβουλίου του Κράτους

1952

362 — 511

1955

1036 — 156
1134 — 1314
1147 — 1314
1163 — 1312
1164 — 157
1213 — 155
1220 — 327
1221 — 158
1395 — 67
1406 — 395
1414 — 395

1956

19 — 397
26 — 273
27 — 397
235 — 396
236 — 453
364 — 512
365 — 512, 619
464 — 618
479 — 618
481 — 618
482 — 617
604 — 906
669 — 806
670 — 806
671 — 851
680 — 964
798 — 1133
808 — 1056
896 — 1066
1060 — 1202

2. Νομικού Συμβουλίου Υπουργείου Εργασίας

1956

7 — 452
562 — 1134

ΙΑ'. Εγκύκλιοι

1. Υπουργείου Εργασίας

1955

11 — 51
71185 — 52
71355 — 53

1956

15172 — 515
15653 — 515

2. Διοικήσεως Ι.Κ.Α.

1955

295 — 327
302 — 46
316 — 103
324 — 47
340 — 49

1956

28 — 390
31 — 394
40 — 389
63 — 391
76 — 390
77 — 390
80 — 450
87 — 451
88 — 446
96 — 448
97 — 447
98 — 447
114 — 510
116 — 510
119 — 568
133 — 615
136 — 615
143 — 616
161 — 734
183 — 805
185 — 734
222 — 1021
224 — 1020
227 — 1021
235 — 1021
251 — 1017
261 — 1018
262 — 1020
266 — 1024
274 — 1016
302 — 1254
325 — 1256

3. Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας

1956

7 — 394
8 — 391
9 — 392
13 — 391
16 — 622
18 — 622
23 — 678
29 — 810
35 — 1136
42 — 1131
44 — 1131
47 — 1364

ΙΒ'. Έγγραφα Αρχών

1. Υπουργείου Εργασίας

1956

16119 — 808
17273 — 681
19265 — 682
21691 — 738
21853 — 853
22831 — 681
23001 — 682
24424 — 681
24817 — 681
25549 — 738
25937 — 737
26480 — 738
27497 — 737
29621 — 807
29976 — 738
30046 — 807
30358 — 807
30451 — 808
30697 — 853
32898 — 807
36202 — 853
64373 — 682

2. Διοικήσεως Ι.Κ.Α.

1956

27086 — 904

3. Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας

1955

7 — 48
7176 — 46
8580 — 46

1956

2 — 159
921 — 326
1204 — 326
1534 — 734
4384 — 904
5025 — 622
5611 — 905
7143 — 810
7188 — 905
7727 — 905
13151 — 904

ΙΓ'. Αλλοδαπή Νομολογία

1. Γαλλικού Ακυρωτικού

13.10.1955 506

1. Πρωτοδικείου Νάντης

6.1.1956 613

ΙΒ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ

ΝΟΜΩΝ, ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ, ΥΠΟΥΡΓΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ, ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΚΛΠ.

Επεξήγησις κυριωτέρων συντετμημένων λέξεων: ά. δ.='Αγορανομική διάταξις' ά.δ.σ. Ι.Κ.Α.='Απόφασις Διοικητικού Συμβουλίου Ιδρύμ. Κοινων. Ασφαλίσεων' ά. έ. δ.='Απόφασις Επιτροπής Διαιτησίας' ά. ν.='Αναγκαστικός νόμος' ά.π.ε.υ.='Απόφασις Πενταμελούς Επιτροπής έξ Υπουργών' ά.π.κ.='Απόφασις Προέδρου Κυβερνήσεως' ά. υ. ή υ. ά.='Απόφασις Υπουργού' Δ/γμα='Διάταγμα' ν.='Νόμος' ν. δ.='Νομοθετικόν διάταγμα' π. υ. σ.='Πράξις Υπουργικού Συμβουλίου' σ. π.='Συντακτική Πράξις' σ. σ.='Συλλογική σύμβασις' Ψήφ.='Ψήφισμα.

Α

Αγορανομία: Κύρωσις της από 24 Σεπτεμβρίου 1951 αποφάσεως του Κυβερνητικού Συμβουλίου Ελέγχου Τιμών περί τρόπου καθορισμού τιμών έγχωρίου σιδήρου, άμιλου και άμυλοσιροπίου, ν.δ. 3561/1956 σ. 1203.

Άδεια μισθωτών: Επέκτασις διατάξεων άρθρ. 2 § 5 ά.ν. 539/1945 εις εργατοτεχνικόν προσωπικόν εργοστασίων κατασκευής ηλεκτρικών συσσωρευτών, Δ/μα σ. 111.—Ιατρών Ι.Κ.Α., Δ/γμα σ. 330.—Αναστολή χορηγήσεως άδειών ά.ν. 539/1945 εις άρτεργάτας και αρτοπαλλήλους διά το έτος 1955, Δ/γμα σ. 111.—Αναστολή χορηγήσεως άδειών ά.ν. 539/1945 εις άρτεργάτας διά το έτος 1956, Δ/γμα σ. 1323.—Ειδικαί διατάξεις περιλαμβάνουν και ωρισμέναι εκ των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και διαιτητικών αποφάσεων των παρατιθεμένων υπό την λέξιν «*Συλλογικαί συμβάσεις εργασίας—Διαιτητικαί αποφάσεις*».

Αεριόφως: Συγχώνευσις εις τα Ι.Κ.Α. του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Αεριόφωτος Πειραιώς, Δ/γμα σ. 571. Βλ. και λ. *Ταμεία*.

Αεροθεραπεία: Χορήγησις βοηθήματος αεροθεραπείας εις τους λόγω φυματιώσεως συνταξιούχους και επιδοματούχους, ά.υ. 33433/1956 σ. 860.—Χορήγησις βοηθήματος αεροθεραπείας εις τους λόγω φυματιώσεως συνταξιούχους και επιδοματούχους Ι.Κ.Α., ά.υ. 39808/1956 σ. 975.

Αεροπλάνων Κρατικόν Εργοστάσιον: Δώρον εορτών εις εργατικόν και βοηθητικόν προσωπικόν, ά. υ. 156556/1956 σ. 238, ά. υ. 157562/1956 σ. 740.— Καθορισμός ημερομισθίων κατηγοριών τινων του εργατοτεχνικού και βοηθητικού προσωπικού, ά.υ. 73201/1956 σ. 460.

Αεροπορία πολιτική. Βλ. και λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*. Πολιτική επιστράτευσις του προσωπικού της Τ.Α.Ε., ά.υ. 5321/1956 σ. 527.—Τροποποίησις και συμπλήρωσις του ά.ν. 1856/1951 και του ν.δ. 3006/1954, ως και περί κυρώσεως της από 30 Ιουλίου 1956 συμβάσεως «περί αεροπορικών συγκοινωνιών», ν. δ. 3560/1956 σ. 1211.

Ακριβείας επίδομα: Βλ. λ. *Επιδόματα*.

Αλιεργάται: Ασφάλισις ανεργίας' όροι, ν. 3464/1955 σ. 105.

Αλιπάστων εργάται: Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Αλλαντοποιεία: Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Αλωνιστικά συγκροτήματα: Καθορισμός αλωνιστικών και θεραλωνιστικών δικαιωμάτων πρωίμων σιτηρών, ά.υ. 173366/1956 σ. 745. Βλ. και λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Αμύλου βιομηχανίαι: Κύρωσις της από 24 Σεπτεμβρίου 1951 αποφάσεως Κυβερνητικού Συμβουλίου Ελέγχου Τιμών περί τρόπου καθορισμού τιμών έγχωρίου σιδήρου, αμύλου και αμυλοσιροπίου, ν.δ. 3561/1956 σ. 1203.

Ανάπαυσις: Προσωπικού Τ.Α.Ε.· υ.ά. 944/1956 σ. 232.—Τροποποίησις τελευταίας παραγράφου άρθρ. 4 Κανονισμού ωρών εργασίας και αναπαύσεως του προσωπικού των εν Ελλάδι ατμηλάτων σιδηροδρόμων, Δ/γμα σ. 574.—Υπαλλήλων πολιτικής αεροπορίας, υ.ά. 10318/1956 σ. 913.—Προσωπικού ιδιωτικών κλινικών, υ.ά. 53506/1956 σ. 1219.—Προσωπικού διεθνών οδικών μεταφορικών εργασιών, ν.δ. 3588 σ. 1257. Βλ. και λ. *Άδεια μισθωτών, Κυριακή, Εορταί*.

Αναφυκτήρια: Ποσοστόν φιλοδωρήματος, υ.ά. 260580/1955 σ. 239.

Ανεργίας Οργανισμός—Ασφάλισις: Τροποποίησις και συμπλήρωσις των περί ασφαλίσεως ανεργίας διατάξεων, ν. 3464/1955 σ. 105, Είσηγ. Εκθ. σ. 107.—Εφαρμογή Υπαλληλικού Κώδικος' ειδική διάταξις άρθρ. 25 § 2, Δ/γμα σ. 168.—Πρόσθετα τέλη κλπ.' απαλλαγή εφημερίδων όρος, π.υ.σ. 91/1956 σ. 229.—Έγκρισις Κανονισμού παροχών ανεργίας και στρατεύσεως, ά.υ. 37274/1956 σ. 1027.—Έγκρισις λογιστικού και διαχειριστικού Κανονισμού του Ο.Α.Α.Α., ά.υ. 43658/1956 σ. 1033.—Παράτασις επιδοτήσεως ανέργων ναυτικών, Δ/γμα σ. 455.—Επέκτασις όρίων αρμοδιότητος Γ.Ε.Ε. Αθηνών, Δ/γμα σ. 333.—Δώρον εις επιδοτουμένους και μη άνέργους. Βλ. λ. *Δώρον εορτών*.

Επέκτασις ασφαλίσεως ανεργίας: Εις χωρίον και όρμον Αγ. Μαρίνα, ως και περιοχήν ένθα τελούνται τα έργα της 695 Α.Β.Π. περιοχής Στυλίδος, ά. υ. 73204/1955 σ. 183.—Εις περιοχάς Μεταλλεία χωρίου Λιμενάρια και Λιμήν Σκάλας Μαριών Θάσου, ά. υ. 73206/1956 σ. 183.—Εις περιοχήν λιμένος Λέρου «Παρθένα», ά. υ. 10085/1956 σ. 925.—Εις τοποθεσίαν Γούρνες Ηρακλείου Κρήτης, ά. υ. 40326/1956 σ. 925.—Εις Κοινότητας Πέτρας και Μηθύμνης Λέσβου, ά. υ. 44802/1956 σ. 981.—Εις διαφό-

ρους περιοχάς της Χώρας, Μάλεμε Χανίων κ.λ.π., ά. ὑ. 42288/1956 σ. 1220.

Ἄνεργοι: Καθορισμός σειρᾶς προτεραιότητος τοποθετήσεως ἀνέργων γουνεργατῶν Καστοριᾶς, ά. ὑ. 25853/1956 σ. 740. Βλ. καὶ λ. *Ἀνεργίας Ὀργανισμός—Ἀσφάλισις, Δῶρον ἑορτῶν.*

Ἀνήλικοι: Τίνες ἐξαιροῦνται ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, ν. 3464/1955 σ. 105.

Ἀνθυγιεινή ἐργασία: Βλ. λ. *Ἐπιδόματα.*

Ἀνώνυμοι Ἑταιρεῖαι: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ἀξιωματικοί: Βλ. λ. *Στρατιωτικοί.*

Ἀπογραφή: Κωδικοποίησις διατάξεων ἀφορωσῶν ἀπογραφὴν μαθητευομένων ναυτικῶν, τῶν ναυτικῶν καὶ ἐργατῶν θαλάσσης, Δ/γμα σ. 225.

Ἀποδοχαί: Βλ. καὶ λ. *Ἐπιδόματα, Συλλογικαὶ Συμβάσεις ἐργασίας— Διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας.*— Καθορισμὸς ἡμερομισθίων κατηγοριῶν τινων τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κ.Ε.Α., ά.ὑ. 73201/1956 σ. 460.— Ἱπταμένων πολιτ. ἀεροπορίας· ἀποδοχαί· ἐπιδόματα,ὑ.ά. 10318/1956 σ. 914.—Προσωπικοῦ διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορικῶν ἐργασιῶν, ν.δ. 3588 σ. 1257.— Προσωπικοῦ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις.* Μισθοδοσία προσωπικοῦ κατασκηνώσεων, ά.ὑ. 3866/1956 σ. 868.— Καταβολὴ ἐπιδόματος ἀκριβείας εἰς στρατιωτικοὺς καὶ πολιτικοὺς ὑπαλλήλους ὑπηρετοῦντας εἰς Β. Ναύσταθμον, πλοῖα Β. Ναυτικοῦ κλπ., π.ὑ.σ. 873/1956 σ. 740.—Αὔξησις κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν Β. Ναυτικοῦ, ά.ὑ. 70027/1956 σ. 527.—Τροποποίησις Κανονισμοῦ περὶ συγκροτήσεως Ὑπηρεσιῶν Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας καὶ ἀποδοχῶν καὶ βαθμολογικῆς ἐξελίξεως προσωπικοῦ αὐτοῦ, ά.ὑ. 33804/1956 σ. 859.— Ἀναπροσαρμογὴ συντελεστοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., Δ/γμα σ. 574.— Προσθέτων χωροφυλάκων, Δ/γμα σ. 571.

Ἀποζημιώσεις: Καθορισμὸς ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. τῆς κατὰ συνεδρίασιν ἀποζημιώσεως τῶν μὴ κεκτημένων ἰδιότητα δημοσίου ὑπαλλήλου προσώπων μετεχόντων εἰς Συμβούλια καὶ Ἐπιτροπὰς Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ά.ὑ. 71598/1955 σ. 259.— Καθορισμὸς μηνιαίας παγίας ἀποζημιώσεως Προέδρων Δ.Σ. Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ά.ὑ. 51708/1956 σ. 1086.

Ἀποθῆκαι γενικαί: Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Ἀρβυλεργάται: Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ ἀμοιβῆς τῶν ἀρβυλεργατῶν καὶ βοηθῶν αὐτῶν ἁπάσης τῆς Χώρας, ά.ὑ. 62247/1955 σ. 281.

Ἀργία: Βλ. λ. *Ἑορταί, Κυριακή.*

Ἀρτεργάται—Ἀρτοϋπάλληλοι: Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.*—Ἀναστολὴ χορηγήσεως ἀδειῶν ά.ν. 539/1945 διὰ τὸ ἔτος 1955, Δ/γμα σ. 111.—Ὁμοίως διὰ τὸ ἔτος 1956, Δ/γμα σ. 1823.

Ἀσθένειαι: Βλ. καὶ λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις.* Προσωπικοῦ Τ.Α.Ε., ὑ.ά. 944/1956 σ. 232.—Τεχνικῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας, σ.σ. σ. 334.—Ἱπταμένων πολιτικῆς ἀεροπορίας, ὑ.ά. 10318/1956 σ. 915. —Περίθαλψις προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., Δ/γμα σ. 1069.—Προσωπικοῦ διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορικῶν ἐργασιῶν, ν.δ. 3588 σ. 1257.—Δώρων ἑορτῶν τῶν ἐν καταστάσει ἀσθενείας, ὑ.ά. 25600/1956 σ. 520, ὑ. ά. 71500/1956 σ. 1375.

Ἀσφάλεια ἐργατῶν: Περὶ ἀσφαλείας τῶν ἐν ταῖς οἰκοδομικαῖς ἐργασίαις ἀσχολουμένων ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν, Δ/γμα σ. 968.

Ἀσφάλισις: Βλ. λ. *Ἀνεργίας Ὀργανισμός — Ἀσφάλισις, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Οἶκος Ναύτου, Ταμεῖα.*

Ἀσφαλιστικαὶ διαφοραί: Σύστασις Ἐπιτροπῆς Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν, ά. ὑ. 324/1956 σ. 742.—Τροποποίησις § 2 τοῦ ἄρθρ. 39 τοῦ Κανονισμοῦ περὶ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος καὶ διαδικασίας ἀπονομῆς παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ά.ὑ. 29090/1956 σ. 748.

Ἀσφαλιστικαὶ Ἑταιρεῖαι: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Ἀσφαλτεργάται: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Αὐξήσεις: Βλ. λ. *Ἀποδοχαί, Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Αὐτοκίνητα. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.*—Καθορισμὸς χρόνου ἐργασίας προσωπικοῦ ἀστικῶν λεωφορείων κλπ., ά. ὑ. 194469/1955 σ. 180.—Κανονισμὸς ὡρῶν ἐργασίας προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων, Δ/γμα σ. 851.—Ἔκδοσις Κανονισμοῦ προσωπικοῦ Κοινῶν Ταμείων Εἰσπράξεων Λεωφορείων Αὐτοκινήτων κλπ., Δ/γμα σ. 908.—Ἔγκρισις Κανονισμοῦ ὁδηγῶν αὐτοκινήτων Ι.Κ.Α., ά. ὑ. 46262/1956 σ. 1052.—Συμπλήρωσις τῶν περὶ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν κειμένων διατάξεων, ν. δ. 3598/1956 σ. 1209.— Κύρωσις Γενικῆς Συμφωνίας Γενεύης τῆς 17.3.1954 ἐπὶ οἰκονομικοῦ κανονισμοῦ διὰ διεθνεῖς ὁδικὰς μεταφοράς, ν. δ. 3588 σ. 1257.—Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 10.1.1956 συλλ. συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Ροδιακοῦ Ὀργανισμοῦ Δημοτικῶν Αὐτοκινήτων, ὑ. ά. 17840/1956 σ. 638.

Β

Βαφεῖς: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Βενζίνης πρατήρια: Διατάξεις περὶ Κυριακῆς ἀργίας, Δ/γμα σ. 177, 1027.

Βερνίκια: Βλ. λ. *Ἐξαγωγαί.*

Βιβλιάρια: Ἔγκρισις Κανονισμοῦ λειτουργίας ξενοδοχείων· βιβλιάρια ξενοδοχοϋπαλλήλων, ά.ὑ. 41052/1956 σ. 1083.— Κατάργησις τοῦ ἀπὸ 18.3.1949 β. δ. περὶ ἐφοδιασμοῦ διὰ βιβλιαρίων ὑγείας τῶν τεχνιτῶν μακαρονοποιῶν, Δ/γμα σ. 1157.—Ξενοδοχοϋπαλλήλων, ν.δ. 3430/1955 σ. 56.· Ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, ὑ.ά. 73248/1955 σ. 180.—Ναυτικὰ φυλλάδια καὶ βιβλιάρια μαθητευομένων ναυτικῶν, Δ/γμα σ. 225.— Μουσικῶν, ὑ.ά. 74267/1955 σ. 230, ὑ.ά. 57763/1956 σ. 1268.— Ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, σ.σ. σ. 346.— Προϋπηρεσίας προσωπικοῦ ὀπωρολαχανοπωλείων χονδρικῆς καὶ

λιανικής πωλήσεως Θεσσαλονίκης, ά.ὑ. 7668/1956 σ. 406.—Προϋπηρεσίας ὑδραυλικολευκοσιδηρουργῶν, ὑ.ά. 25402/1956 σ. 628.— Ἐλαιοχριματιστῶν καὶ κοσμηματογράφων χρωματισμοῦ πλοίων Πειραιῶς, ὑ.ά. 19735/1956 σ. 630.—Στιλβωτῶν ὑποδημάτων καὶ βαφέων Α.Π.Π., ὑ.ά. 37736/1956 σ. 866.— Ἐργατῶν φορτοεκφορτωτῶν λιμένων, ά.ὑ. 44885/1956 σ. 971.—Δενδροανθοκηπουρῶν Ἀθηνῶν, Καλλιθέας, Πειραιῶς, ὑ.ά. 53266/1955 σ. 1088.—Προσωπικοῦ κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης, ὑ.ά. 59182/1956 σ. 1265.—Ἐργατοτεχνιτῶν χαρτοποιΐας Θεσσαλονίκης, ά.ὑ. 59762/1956 σ. 1266.—Τυπογράφων, ὑ.ά. 35120/1956 σ. 875, ὑ.ά. 59761/1956 σ. 1267.—Ταξιθετῶν καὶ ταξιθετριῶν κινηματογράφων καὶ θεάτρων Θεσσαλονίκης, ά.ὑ. 59960/1956 σ. 1374.

Βιομηχανίαι: Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα*. Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περὶ ἀποδοχῶν ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων καὶ μηχανουργικῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Χώρας, σ. 1159.—Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 26.5.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας ἁπάσης τῆς Χώρας, ά.ὑ. 39698/1956 σ. 867.

Βιοχημείας ἐργαστήρια: Μὴ ἔγκρισις τῆς ἀπὸ 11.7.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας παρασκευαστῶν καὶ βοηθῶν ἐργαζομένων εἰς ἐργαστήρια βιοχημείας καὶ μικροβιολογίας Ἀθηνῶν—Περιχώρων, ά.ὑ. 31112/1956 σ. 1037.

Βοηθήματα: Βλ. λ. *Δῶρον ἑορτῶν, Ταμεῖα*. Ἐπίδομα ἀκριβείας ἀπὸ 1.1.1956 εἰς βοηθηματοὐχους Δημοσίου, π.ὑ.σ. 265/1956 σ. 334.—Χορήγησις βοηθήματος ἀεροθεραπείας εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως συνταξιουχους καὶ ἐπιδοματοὐχους Ι.Κ.Α., ά.ὑ. 33808/1956 σ. 975.

Βυρσοδεψεργάται: Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 1.3.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας βυρσοδεψεργατῶν τῆς Χώρας, ά.ὑ. 20237/1956 σ. 578.

Γ

Γαλακτοπωλεῖα: Ποσοστῶν φιλοδωρήματος, ὑ.ά. 260580/1955 σ. 339.

Γαλλοελληνικὴ Ἑταιρεία Σηδηροδρόμων: Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Γενικαὶ Ἀποθῆκαι: Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Γεωργικαὶ ἐργασίαι: Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ἔκτασις, ν. 3464/1955 σ. 105.

Γεωργικοὶ Συνεταιριστικαὶ Ὀργανώσεις: Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Γουνεργάται: Καθορισμὸς σειρᾶς προτεραιότητος τοποθετήσεως ἀνέργων γουνεργατῶν Καστοριᾶς, ά. ὑ. 25853/1956 σ. 740.

Γραφεῖα: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας: Ρύθμισις σχετικῶν θεμάτων, ν. 3464/1955 σ. 105.—Ἐπέκτασις ὁρίων ἁρμοδιότητος Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας Ἀθηνῶν, Δ/γμα σ. 333.—Καθορισμὸς σειρᾶς προτεραιότητος τοποθετήσεως εἰς καπνεργασίαν ὑπὸ τῶν οἰκείων Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καπνεργατῶν, ά. ὑ. 20003/1956 σ. 582.—Καθορισμὸς σειρᾶς προτεραιότητος τοποθετήσεως ἐργατῶν ἐπεξεργασίας σταφίδος Ἡρακλείου Κρήτης, ά. ὑ. 55092/1956 σ. 1326.—Συμπλήρωσις ὑπ' ἀριθ. 23/14.1.1956 πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐξαιρέσεως Δ.Ε.Η. ἀπὸ διατάξεων περὶ τρόπου προσλήψεως μισθωτῶν καὶ ἀναγκαστικῆς προσλήψεως π. ὑ. σ. 767/1956 σ. 685.—Καθορισμὸς περιφερείας Γραφείων Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας περιοχῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ Δωδεκανήσου καὶ συστάσεως νέων τοιούτων, Δ/γμα σ. 623.

Δ

Δάνεια: Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσ/νίκης πρὸς ἠσφαλισμένους, ὑ.ά. 76029/1955 σ. 284.

Δασικαὶ ἐργασίαι: Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας· ἔκτασις, ν. 3464/1955 σ. 105.

Δενδροανθοκηπευροί: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Δῆμοι—Κοινότητες: Χορήγησις μηνιαίου κοινωνικοῦ ἐπιδόματος εἰς τακτικοὺς ὑπαλλήλους αὐτοδιοικουμένων Ὀργανισμῶν, π.ὑ.σ. 66/1956 σ. 228.—Ἐπίδομα ἀκριβείας τακτικοῦ προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως, π.ὑ.σ. 169/1956 σ. 238.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν Ἐπιχειρήσεως Δημοτικοῦ Ὑδραγωγείου Ρόδου, ὑ.ά. 2894/1956 σ. 294.—Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 10.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Ροδιακοῦ Ὀργανισμοῦ Δημοτικῶν Αὐτοκινήτων (Ρ.Ο.Δ.Α.), ὑ.ά. 17840/1956 σ. 638.—Περὶ ὁρισμοῦ ἐνώσεως τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας· ἀποζημιώσεις Δήμων, Κοινοτήτων ἢ Ν.Π.Δ.Δ., ν. 3523 σ. 966.—Προσόντα, διαδικασία καὶ χρόνος προσλήψεως ἰατρῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, Δ/γμα σ. 1320. Βλ. καὶ λ. *Δῶρον ἑορτῶν, Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα*.—Δημοτικὰ, Κοινοτικὰ ἔργα· δῶρον ἑορτῶν, ὑ.ά. 35600/1956 σ. 520, ὑ. ά. 71500/1956 σ. 1375.

Δημόσια Ἐπιχειρήσεις Ἠλεκτρισμοῦ: Βλ. λ. *Ἠλεκτρικαὶ ἐπιχειρήσεις*.

Δημοσιογράφοι: Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις ἄρθρ. 6 ν.δ. 406/1947, ν.δ. 3616/1956 σ. 1210.

Δημόσιοι Ὑπάλληλοι: Βλ. λ. *Ὑπάλληλοι Δημόσιοι*.

Δημόσιον: Κηρυξις ἐκτελεστὴς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ ἐργατοτεχνιτῶν ΤΟΟ Σ.Ε.Ι. μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ταύτης, ά.ὑ. 44410/1956 σ. 972. Βλ. καὶ λ. *Δῶρον ἑορτῶν, Ὑπάλληλοι δημόσιοι, Ὑπουργεῖα*.

Διαιτησία — Διαιτητικαὶ ἀποφάσεις: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ διαφοραί, Συλλογικαὶ συμβάσεις —Διαιτητικαὶ ἀποφάσεις*.— Καθορισμὸς ἐξόδων κινήσεως μελῶν Δ.Δ.Δ.Δ. καὶ Π.Δ.Δ.Δ., ά.ὑ. 65220/1956 σ. 871.

Διεθνεῖς Συμβάσεις: Ἀληθὴς ἔννοια τετάρτου ἄρθρου τῶν ὑπ' ἀριθ. 3248/1955, 3249/1955, 3250/1955 καὶ 3251/1955 Νόμων «περὶ κυρώσεως ἀντιστοίχως τῶν ὑπ' ἀριθ. 95, 81, 88 καὶ 102 Διεθνῶν Συμβάσεων ἐρ-

γασίας», ν.δ. 3595/1956 σ. 1209. — Κύρωσις Γενικής Συμφωνίας Γενεύης τής 17ης Μαρτίου 1954 έπι οίκονομικού κανονισμού διά διεθνείς όδικάς μεταφοράς, ν.δ. 3588/1956, σ. 1257.

Δικηγορικοί Σύλλογοι: Έφαρμογή Υπαλληλικού Κώδικος, Δ/γμα σ. 168.

Δώρον εορτών: Παροχή δώρου έπι εορταίς Χριστουγέννων 1955 και Νέου Έτους 1956 είς τους έπι σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου εργαζομένους μισθωτούς τής Χώρας, ά.ύ. 74960/1955 σ. 61.—...όμοίως έπι ταίς εορταίς Πάσχα 1956, ά.ύ. 25600/1956 σ. 520. — ... όμοίως έπι ταίς εορταίς Χριστουγέννων 1956 και Νέου Έτους 1957, ά.ύ. 71500/1956 σ. 1375.— . . . όμοίως έπι εορταίς Χριστουγέννων 1955 και Νέου Έτους 1956 είς εργατικόν και βοηθητικόν προσωπικόν τού Κ.Ε.Α., ά.ύ. 156556/1956 σ. 238.—. . . όμοίως έπι εορταίς Πάσχα είς εργατοτεχνικόν και βοηθητικόν προσωπικόν Κ.Ε.Α., ά.ύ. 157562/1956 σ. 740. —Μή κράτησις έπι τού δώρου Χριστουγέννων τού προσωπικού Η.Ε.Μ. ύπέρ τού Ταμείου Αλληλοβοηθείας αύτού, ά.ύ. 17154/1955 σ. 180.—Διατάξεις ειδικάς περί δώρου εορτών περιέχουν κατά τό πλείστον και αί ειδικαί συλλογικαί συμβάσεις και διαιτητικαί αποφάσεις, αί παρατιθέμεναι είς τήν λ. ***Συλλογικαί συμβάσεις, Διαιτητικαί αποφάσεις.***

Είς δημοσίους υπαλλήλους κλπ. Έπίδομα έπι ταίς εορταίς τού Πάσχα τών δημοσίων πολιτικών υπαλλήλων, στρατιωτικών, προσωπικού ατμηλάτων σιδηροδρόμων, Κρατικής Εκμεταλλεύσεως Τροχιοδρόμων Θεσ/νίκης, Συνεργείων Β. Ναυστάθμου· εξαιρέσεις κλπ., ά.ύ. 105292/1956 σ. 521.—...όμοίως έπι εορταίς Χριστουγέννων, ά. ύ. 313129/1956 σ. 1380.

Είς υπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. Περί τού έπι ταίς εορταίς Πάσχα 1956 έπιδόματος (δώρου) τών υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., ά. ύ. 105725/1956 σ. 526.— . . . όμοίως έπι ταίς εορταίς τών Χριστουγέννων 1956 έπιδόματος (δώρου) τών υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., ά. ύ. 314603/1956 σ. 1381.

Είς συνταξιούχους: Παροχή δώρου έπι εορταίς Χριστουγέννων και Νέου Έτους 1956 είς συνταξιούχους Οργανισμών κυρίας και επικουρικής ασφαλίσεως, ά. ύ. 73552/1955 σ. 61.—. . . όμοίως δώρου Πάσχα, ά. ύ. 26120/1956 σ. 526, 634. —. . . όμοίως δώρου δι' εορτάς Χριστουγέννων και Ν. Έτους 1956, ά. ύ. 67357/1956 σ. 1379.—Χορήγησις δώρου έπι εορταίς Χριστουγέννων 1956 είς συνταξιούχους σιδηροδρομικών δικτύων, ά. ύ. 335487/1955 σ. 61.—. . . όμοίως δώρου έπι εορταίς Πάσχα 1956, ά. ύ. 107784/1956 σ. 631.—Παροχή δώρου έπι εορταίς Χριστουγέννων 1955 είς πολιτικούς και στρατιωτικούς συνταξιούχους, π. ύ. σ. 2439/1955 σ. 168.— . . . όμοίως έπι εορταίς Πάσχα, π. ύ. σ. 619/1956 σ. 624.—. . . όμοίως δώρου έπι ταίς εορταίς τών Χριστουγέννων 1956, ά.ύ. 316922/1956 σ. 1382.— Χορήγησις είς συνταξιούχους Δήμων, Κοινοτήτων και Δημοτικών και Κοινοτικών Ιδρυμάτων δώρου έπι ταίς εορταίς τών Χριστουγέννων, ά.ύ. 59830/1955 σ. 230.—Παροχή βοηθήματος είς συνταξιούχους Ν.Π.Δ.Δ. έπι ταίς εορταίς Πάσχα 1956, ά.ύ. 105726/1956 σ. 525.—. . . όμοίως έπι ταίς εορταίς τών Χριστουγέννων 1956, ά.ύ. 314602/1956 σ. 1383.

Είς άνέργους: Έκτακτος οίκονομική ενίσχυσις έπι εορταίς Χριστουγέννων και Ν. Έτους τών έκ τού Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας επιδοτουμένων ανέργων, ά.ύ. 73736/1955 σ. 62.—. . . όμοίως έπι ταίς εορταίς τού Πάσχα, ά.ύ. 25133/1956 σ. 521.— . . . όμοίως έπι ταίς εορταίς τών Χριστουγέννων 1956, ά.ύ. 71645/1956 σ. 1379.—Παροχή έκτάκτου οίκονομικής ενισχύσεως έπι ταίς εορταίς τού Πάσχα είς τους άνέργους μή επιδοτουμένους έκ τού Ο.Α.Α.Α., ά.ύ. 25134/1956 σ. 523.—... όμοίως έπι ταίς εορταίς τών Χριστουγέννων, ά.ύ. 71646/1956 σ. 1378.—Χορήγησις χρηματικής ενισχύσεως είς άπόρους άνέργους ναυτικούς λόγω τών εορτών τών Χριστουγέννων 1955, Δ/γμα σ. 432.—. . . όμοίως λόγω τών εορτών τού Πάσχα 1956, Δ/γμα σ. 970.

Ε

Είσπραξις δημοσίων εσόδων: Εφαρμογή διατάξεως δι' είσπραξιν πόρων Εργατικής Εστίας, άρθρ. 6 ν. 3467/1956 σ. 164.

Είσφοραί: Βλ. λ. ***Ανεργίας Οργανισμός, Εργατική Εστία, Κοινωνικαί Ασφαλίσεις, Ταμεία, Φορτοεκφορτωταί.***

Εκδοροσφαγείς: Βλ. και λ. ***Συλλογικαί συμβάσεις.***—Εξαίρεσις ασφαλίσεως ανεργίας· όροι ν. 3464/1955 σ. 105.— Κανονισμός ασφαλίσεως παρά τώ Ι.Κ.Α., ύ. ά. 21118/1956 σ. 742.—Επέκτασις τών διατάξεων τού π.δ. τής 22/28 Ιουνίου 1927 περί καθορισμού ωρών εργασίας χρεοπωλείων, σφαγέων και εκδορέων είς τήν πόλιν της Χίου, Δ/γμα σ. 1157.

Εκπαιδευτήρια ιδιωτικά: Προσόντα και τρόπος διορισμού λειτουργών στοιχειώδους και μέσης εκπαιδεύσεως είς ιδιωτικά σχολεία κατά τό σχολικόν έτος 1956—1957, π.ύ.σ. 1281/1956 σ. 1081.

Ελαιοτριβεία: Κήρυξις έκτελεστής τής ύπ' άριθ. 2/1956 αποφάσεως Δ.Δ.Α.Δ. Χανίων περί εργατοτεχνιτών ελαιοτριβείων Ηρακλείου περιόδου 1955 - 1956 μετά τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ταύτης, ά.ύ. 18936/1956 σ. 924.

Ελαιοχρωματισταί: Βλ. λ. ***Συλλογικαί συμβάσεις.***

Έλεγχος απολύσεων: Κατάργησις ν.δ. 2511/1953 περί ομαδικών απολύσεων, ν. 3464/1955 σ. 105.

Ελευθέρα Ζώνη: Τροποποίησις άρθρων Καταστατικού Ταμείου Προνοίας Εργατών Κομιστικής Υπηρεσίας Ελευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης, ά.ύ. 29175/1956 σ. 975.

Εμπορικά καταστήματα: Βλ. λ. ***Κυριακή, Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεία.***

Εμπόριον τροφίμων: Αύξησις τών ύπό τού Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορίου Τροφίμων παρεχομένων συντάξεων κατά 30ο/ο, ά.ύ. 53574/1956 σ. 286.

Εμποροι: Βλ. λ. ***Ταμεία.***

Ένωσις Συντακτών: Τροποποίησις και συμπλήρωσις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 406/1947 καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων, ν.δ. 3816/1956 σ. 1210

Εξαγωγαί: Μείωσις ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν καταβαλλομένων ὑπὲρ Ι.Κ.Α. ἐπὶ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ἀναλογούντων εἰς παραγωγὴν τῶν εἰς ἀλλοδαπὴν ἐξαγομένων καλοφωνίων καὶ τερεβινθελαίων, Δ/γμα σ. 60.—... ὁμοίως τῶν εἰς ἀλλοδαπὴν ἐξαγομένων μεταλλευτικῶν προϊόντων, Δ/γμα σ. 102.—... ὁμοίως τῶν εἰς ἀλλοδαπὴν ἐξαγομένων χρωμάτων ἀνιλίνης, Δ/γμα σ. 685.—... ὁμοίως τῶν προϊόντων ὑαλουργίας τῆς κατηγορίας Μ' καὶ χημικῶν προϊόντων καὶ λιπασμάτων τῆς κατηγορίας Ν' τοῦ ἐν ἰσχύϊ Τελωνειακοῦ Δασμολογίου, Δ/γμα σ. 1081.—... ὁμοίως τῶν ἀναλογούντων εἰς τὴν κατασκευὴν βερνικοχρωμάτων, βερνικίων οἰκοδομῶν, ὑφαλοχρωμάτων, ἐλαιοχρωμάτων καὶ λοιπῶν χρωμάτων ναυτιλίας τῆς κατηγορίας Ο' τοῦ ἐν ἰσχύϊ Τελωνειακοῦ Δασμολογίου Εἰσαγωγῆς, Δ/γμα σ. 1371.

Έξοδα κινήσεως: Καθορισμὸς ἐξόδων κινήσεως μελῶν Δ.Δ.Δ.Δ. καὶ Π.Δ.Δ.Δ., ἀ.ὑ. 65220/1956 σ. 871.

Έορταί: Βλ. καὶ λ. *Κυριακή*.—'Εξαιρέσιμοι' καταβολὴ ἡμερομισθίου, ὑ.ἀ. 11103/1956 σ. 291, ὑ. ἀ. 42930/1956 σ. 976. — Προσωπικοῦ διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορικῶν ἐργασιῶν, ν.δ. 3588/1956 σ. 1257.

Επιδόματα: Βλ. καὶ λ. *Ἀνεργίας Ὀργανισμός, Δῶρον ἑορτῶν, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Σεράτευσις, Ταμεῖα*. Παροχὴ ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν εἰς τακτικοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, π.ὑ.σ. 2387/1955 σ. 168.—'Απαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν καταβολὴν ἐπιδόματος εἰς τοὺς ὑπέχοντας οἰκογενειακὰ βάρη ὑπαλλήλους, ἀ.ὑ. 344106/1956 σ. 179. — Παροχὴ μηνιαίου κοινωνικοῦ ἐπιδόματος εἰς τακτικοὺς ὑπαλλήλους Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ αὐτοδιοικουμένων Ὀργανισμῶν, π.ὑ.σ. 60/1956 σ. 238.—Χορήγησις ἐπιδόματος ἀκριβείας εἰς τακτικοὺς καὶ ἐκτάκτους δημοσίους ὑπαλλήλους κλπ., π.ὑ. σ. 169/1956 σ. 238.—Χορήγησις ἀπὸ 1.1.1956 ἐπιδόματος ἀκριβείας εἰς συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους τοῦ Δημοσίου, π.ὑ.σ. 265/1956 σ. 334.—Καταβολὴ ἐπιδόματος ἀκριβείας εἰς στρατιωτικοὺς καὶ πολιτικοὺς ὑπαλλήλους ὑπηρετοῦντας εἰς Β. Ναύσταθμον, πλοῖα Β. Ναυτικοῦ κλπ., π.ὑ.σ. 873/1956 σ. 740.— Παροχὴ προσωρινοῦ ἐπιδόματος εἰς ὑπαλλήλους Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου περιφερείας Βόλου, συνδεομένους διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀ.ὑ. 343366/1955 σ. 282.— Προσθέτων χωροφυλάκων, Δ/γμα σ. 571.—Χορήγησις βοηθήματος ἀεροθεραπείας εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως συνταξιούχους καὶ ἐπιδοματούχους, ἀ.ὑ. 33433/1956 σ. 860.—Παροχὴ βοηθήματος ἀεροθεραπείας εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως συνταξιούχους καὶ ἐπιδοματούχους Ι.Κ.Α., ὑ.ἀ. 39808/1956 σ. 974. — 'Ανθυγιεινῆς ἐργασίας προσωπικοῦ 'Εταιρείας Ὑδραυλικῶν κλπ. Ἔργων, σ.σ. σ. 349.—'Ανθυγιεινῆς ἐργασίας πιλοποιῶν 'Αθηνῶν—Πειραιῶς — Προαστείων, σ. σ. σ. 982.—Εἰδικαὶ διατάξεις περὶ ἐπιδομάτων περιλαμβάνουν καὶ αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καὶ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις αἱ παρατιθέμεναι εἰς τὴν λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας—Διαιτητικαὶ ἀποφάσεις*.

Επιθεώρησις Εργασίας: Καθορισμὸς περιφερείας Γραφείων 'Επιθεωρήσεως 'Εργασίας περιοχῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ Δωδεκανήσου καὶ συστάσεως νέων τοιούτων, Δ/γμα σ. 623.

Επιμελητήρια: Εἰσφορὰ ὑπὲρ Σχολῆς Τουριστικῶν 'Επαγγελμάτων, ν.δ. 3594 σ. 1203.

Επιπλοποιοί: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Επιστράτευσις: Πολιτικὴ ἐπιστράτευσις προσωπικοῦ Τ.Α.Ε., ἀ.ὑ. 5321/1956 σ. 527.

Επιτροπαί: 'Οργανισμοὶ Κοιν. 'Ασφαλίσεως' ἀποζημιώσεις μελῶν μὴ δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑ.ἀ. 71598/1955 σ. 239.—Τροποποίησις ἄρθρ. 1 Κανονισμοῦ περὶ τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων ἐπιτροπῶν Ι.Κ.Α., ἀ.ὑ. 18618/1956 σ. 692.—Σύστασις 'Επιτροπῆς Ι.Κ.Α. 'Ασφαλιστικῶν Διαφορῶν, ἀ.ὑ. 324/1956 σ. 742. Βλ. καὶ λ. *Φαρεοεκφορτωταί*.

Εποχιακοὶ μισθωτοί: Κατάργησις ἄρθρ. 36 ν.δ. 2698/1953, ν. 3464 σ. 196.

Έργα: Δημόσια, δημοτικά, κοινοτικὰ' δῶρον ἑορτῶν, ὑ.ἀ. 25600/1956 σ. 520, ὑ.ἀ. 71590/1956 σ. 1375. Βλ. καὶ λ. *Ὑδραυλικὰ ἔργα*.

Εργασία: Βλ. λ. *Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας, Διεθνεῖς συμβάσεις*.

Εργάται θαλάσσης: Βλ. λ. *Ναυτικοί*.

Εργάται τύπου: Βλ. λ. *Ταμεῖα* (Τύπου).

Εργατικὰ ἀτυχήματα: Προσωπικοῦ διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορικῶν ἐργασιῶν, ν.δ. 3588/1956 σ. 1257.—'Ιπταμένων πολιτ. ἀεροπορίας, ὑ.ἀ. 10318/1956 σ 913.

Εργατικὴ 'Εστία: Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις τῆς περὶ 'Εργατικῆς 'Εστίας νομοθεσίας, ν. 3467/1955 σ. 164.—Τρόπος καταρτίσεως καὶ ἐγκρίσεως προϋπολογισμοῦ ἐσόδων καὶ ἐξόδων, ἀπολογισμοῦ τῆς ἐν γένει διαχειρίσεως τῆς περιουσίας καὶ τῆς ταμειακῆς καὶ λογιστικῆς ὑπηρεσίας τῆς 'Εργατικῆς 'Εστίας, Κανονισμός, σ. 402 — 'Έγκρισις Κανονισμοῦ περὶ τρόπου καταρτίσεως καὶ ἐγκρίσεως προϋπολογισμοῦ κ.λ.π. 'Εργατικῆς 'Εστίας, ἀ.ὑ. 8710/1956 σ. 402.—Τρόπος καταβολῆς καὶ εἰσπράξεως τῶν ὑπὲρ τῆς 'Εργατικῆς 'Εστίας κόρων, ἀ.ὑ. 15196/1956 σ. 516.— Συμπλήρωσις ἄρθρου 9 Κανονισμοῦ συνθέσεως καὶ λειτουργίας Τοπικῶν 'Επιτροπῶν 'Εργατικῆς 'Εστίας, ἀ.ὑ. 30525/1956 σ. 860.—Κρατήσεις ἐπὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Τ.Α.Ε., ὑ.ἀ. 944/1956 σ. 232.— Κρατήσεις ἐπὶ ἀποδοχῶν τεχνικῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας, σ.σ. σ. 334.— Εἰσφοραὶ ὑπὲρ Σχολῆς Τουριστικῶν 'Επαγγελμάτων, ν. δ. 3594 σ. 1203.

Εργατικὴ κατοικία. Βλ. λ. *Ὀργανισμοί*.

Εργοστάσια. Βλ. καὶ λ. *'Αεροπλάνων Κρατικὸν 'Εργοστάσιον, Βιομηχανίαι, Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα*. 'Επέκτασις διατάξεων ἄρθρου 2 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 περὶ ἀδειῶν εἰς ἐργατοτεχνικῶν προσωπικῶν ἐργοστασίων

κατασκευής ηλεκτρικών συσσωρευτών, Δ/μα σ. 111.

Ἐρυθρὸς Σταυρός: Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ἑστιατόρια: Βλ. και λ. *Κυριακή*, *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.—Ποσοστὸν φιλοδωρήματος, ὑ. ἀ. 260580/1955 σ. 239.—Δῶρον ἑορτῶν σερβιτόρων, ὑ.ἀ. 25600/1956 σ. 520, ὑ. ἀ. 71500/1956 σ. 1375.

Ἐφημερίδες: Βλ. και λ. *Ταμεῖον* (Τύπου).—Ἐξόφλησις ὀφειλῶν πρὸς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν εἰς δόσεις, Δ/γμα σ. 57.—Ἀπαλλαγὴ προσθέτων τελῶν κ.λ.π. τῶν πάσης φύσεως ὀφειλῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων πρὸς τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως κλπ.' ὅρος· π.ὑ.σ. 91/1956 σ. 229.

Ἐφημεριδοπῶλαι: Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ζ

Ζαχαροπλαστεῖα: Ποσοστὸν φιλοδωρήματος, ὑ.ἀ. 260580/1955 σ. 239.—Δῶρον ἑορτῶν σερβιτόρων, ὑ.ἀ. 25600/1956 σ. 520, ὑ.ἀ. 71500/σ. 1375.—Τροποποίησις καὶ δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 19.12.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατοτεχνιτῶν φύλλου κρούστας καὶ καταΐρισῦ Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, ἀ.ὑ. 25403/1956 σ. 633.—Τροποποίησις, συμπλήρωσις καὶ δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 30.8.1956 σ.σ. βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων σοκολατοποιΐας, εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς καὶ χαλβαδοποιΐας Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ 58293/1956 σ. 1264.

Ζυγισταὶ ἀγορῶν: Κανονισμὸς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ὑ.ἀ. 21118/1956 σ. 742.

Ζυθεστιατόρια: Ποσοστὸν φιλοδωρήματος, ὑ.ἀ. 260588/1955 σ. 239.—Αὔξησις ἀποδοχῶν προσωπικοῦ, πλὴν μαγείρων καὶ προσωπικοῦ κουζίνας, ὑ.ἀ. 49696/1956 σ. 1086.—Αὔξησις ἀποδοχῶν μαγείρων καὶ προσωπικοῦ κουζίνας, ὑ.ἀ. 49697/1956 σ. 1087. Βλ. και λ. *Κυριακή*.

Η

Ἠθοποιοί: Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ἡλεκτρικοὶ Ἐπιχειρήσεις: Βλ. και λ. *Ταμεῖα*. Ἐπέκτασις διατάξεων ἄρθρ. 2 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 περὶ ἀδειῶν εἰς ἐργατοτεχνικὰ προσωπικὰ ἐργοστασίων κατασκευῆς ἠλεκτρικῶν συσσωρευτῶν, Δ/γμα σ. 111.—Μὴ χρέωσις ἐπὶ τοῦ δώρου Χριστουγέννων τοῦ προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας αὐτοῦ, ἀ.ὑ 17154/1955 σ. 180.—Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 20.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως τοῦ προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ρόδου, ἀ.ὑ. 5719/1956 σ. 350.— Συμπλήρωσις ἐπ' ἀριθ. 23/14.1.1956 πράξεως 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου' ἐξαίρεσις Δ.Ε.Η. ἀπὸ διατάξεων περὶ τρόπου προσλήψεως μισθωτῶν καὶ ἀναγκαστικῆς προσλήψεως, π.ὑ.σ. 767/1956 σ. 685.— Μὴ ἔγκρισις τῆς ἀπὸ 3.5.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. Ἡρακλείου Κρήτης, ἀ.ὑ. 38929/1956 σ. 868.—Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 24.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Λ.Ε.Η Ἠλεκτρικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 58013/1956 σ. 1222.—Ὀργάνωσις τῆς διανομῆς τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, ν.δ. 3523/1956 σ. 966.— Ἐπέκτασις τοῦ νόμου τούτου εἰς νῆσον Πόρον, Δ/γμα σ. 1371.

Ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια: Βλ. λ. *Ἠλεκτρικαὶ ἐπιχειρήσεις*.

Ἠλεκτροτεχνῖται: Δήμου Ρόδου ἡμερομίσθιον, ὑ.ἀ. 72414/1955 σ. 282.—Αὔξησις ἀποδοχῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἀ.ἐ.δ. Ἀθ. 19/1956 σ. 692.

Ἡλικία: Ναυτικῶν, Δ/γμα σ. 225.—Ὅριον ὑπαλλήλων Ε.Ι.Ρ., π.ὑ.σ. 2391/1955 σ. 333.—Στοιχεῖον ἀναγγελίας λύσεως σχέσεως ἐργασίας, ὑ.ἀ. 44471/1956 σ. 921.

Θ

Θεάματα: Καταγομὴ προσθέτου τέλους δημοσίων θεαμάτων, ἀ.ὑ. 77814/1956 σ. 686.—*Συλλογικαὶ συμβάσεις* (ταξιθετῶν). Βλ. και λ. *Ταμεῖα* (Ἠθοποιῶν).

Θεραλωνιατικὰ δικαιώματα: Καθορισμὸς ἁλωνιστικῶν καὶ θεραλωνιστικῶν δικαιωμάτων πρωΐμων σιτηρῶν, ἀ.ὑ. 173266/1956 σ. 746.

Θεραπευτήρια: Βλ. λ. *Νοσοκομεῖα*.

Θερμοσταί: Συλλογικὴ συμβασις ἐργασίας περὶ ἀποδοχῶν ἀρχιθερμαστόρων καὶ θερμαστόρων βιομηχανικῶν ἐργοστασίων καὶ μηχανουργικῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Χώρας, σ. 1159.

Ι

Ἰατροί: Ὑπηρεσιακὴ κατάστασις μονίμων ἰατρῶν Ι.Κ.Α., Δ/γμα σ. 330.—Χορήγησις εἰς ἰατροὺς Ι.Κ.Α. αὐξήσεως προβλεπομένης ὑπὸ ὑπ' ἀριθ. 169/3.2.1955 π.ὑ.σ., ἀ.ὑ. 18244/1956 σ. 744.—Ο.Τ.Ε., Δ/γμα σ. 1069.—Πρόσωντα, διαδικασία καὶ χρόνος προσλήψεως τῶν ἰατρῶν τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, Δ/γμα σ. 1320.—Καθορισμὸς κατωτάτων ὁρίων ἰατρικῆς ἀμοιβῆς καὶ συνθηκῶν ἐργασίας τῶν ἰατρῶν, ν.δ. 3623/1956 σ. 1365.

Ἰατρικοὶ Σύλλογοι: Ἐφαρμογὴ 'Υπαλληλικοῦ Κώδικος (εἰδικὴ διάταξις ἄρθρου 25 § 2), Δ/γμα σ. 168.

Ἱδρύματα: Βλ. και λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*, *Νοσοκομεῖα*, *Ραδιοφωνία*.— Χορήγησις εἰς συνταξιούχους Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ἱδρυμάτων δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων, ὑ.ἀ. 59890/1955 σ. 230.— Δῶρον ἑορτῶν δικηγόρων, νομικῶν συμβούλων, μηχανικῶν, γεωπόνων, γεωλόγων, ἰατρῶν, ὑ.ἀ. 25650/1956 σ. 520, ὑ.ἀ. 71500/1956 σ. 1375.

Ἱπποδρομίαι: Προσθήκη παραγράφου εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν, ἀ.ὑ. 37319/1956 σ. 918.

Κ

Καθαρίστριαι: Ο.Τ.Ε.' μισθός, ὑ.ἀ. 10199/1956 σ. 405.

Καμπαρέ: Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας μουσικῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Περιχώρων, ὑ.ἀ. 74267/1955 σ. 230.

Κανονισμοί: Βλ. λ. *Ἀνεργίας Ὀργανισμός*, *Ἐργατικὴ Ἑστία*, *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*, *Ὀργανισμοί*, *Σιδηρόδρομοι*, *Ταμεῖα*.

Καπνεμπορικαί επιχειρήσεις: Βλ. λ. *Ταμεία*.

Καπνεργάται: Βλ. καὶ λ. *Ταμεία*.—Καθορισμὸς σειρᾶς προτεραιότητος τοποθετήσεως εἰς καπνεργασίαν ὑπὸ τῶν οἰκείων Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καπνεργατῶν, ἀ. ὑ. 20003/1956 σ. 582.—Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 17.4.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ ἡμερομισθίων καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τῶν καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν φύλλων καπνοῦ ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν, ἀ.ὑ. 29846/1956 σ. 745.

Καρραγωγεῖς: Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*. Δῶρον ἑορτῶν, ὑ. ἀ. 25600/1956 σ. 520, ὑ.ἀ. 71500/1956 σ. 1375.

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας: Κατάργησις ν. δ. 2511/1953 περὶ ἐλέγχου ὁμαδικῶν ἀπολύσεων, ν. 3464/1955 σ. 105.—'Επιδότησις ἀνεργίας ἐπὶ λύσεως σχέσεως ἐργασίας' ὅρος, ν. 3464/1955 σ. 105.—Συμπλήρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 31512/2009/1955 ἀποφάσεως 'Υπουργοῦ 'Εργασίας' στοιχεῖα ἀναγγελίας λύσεως σχέσεως ἐργασίας' ἐπάγγελμα μισθωτοῦ' ἡλικία, ἀ.ὑ. 44471/1956 σ. 921.—'Εργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν' εἰδικὴ διάταξις ὅσον ἀφορᾷ ἀπόλυσιν πρὸ τέλους ἑβδομάδος' προειδοποίησις, ὑ. ἀ. 73248 σ. 180.—'Εργατοτεχνιτῶν ὁδοποιΐας καὶ ἀσφάλτου' προειδοποίησις ἐν ἀπολύσει πρὸ τοῦ τέλους ἑβδομάδος, σ.σ. σ. 1221.

Κατασκηνώσεις: Μισθοδοσία προσωπικοῦ κατασκηνώσεων, ἀ.ὑ. 3866/1956 σ. 868.

Καταστήματα: Βλ. λ. *Κυριακή*, *Συλλογικαὶ συμβάσεις* καὶ λοιπὰ θέματα καὶ κατηγορίας καταστημάτων εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

Κατάσχεσις: Κατὰ ἢ εἰς χεῖρας 'Εργατικῆς 'Εστίας' ἀπαγόρευσις, ἄρθρ. 20 ν. 3467/1955 σ. 164.

Καφεζαχαροπλαστεῖα: Ρόδου' δημοσίευσις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ, ὑ.ἀ. 58012/1956 σ. 1265.—Ποσοστὸν φιλοδωρήματος, ὑ.ἀ. 260580/1955 σ. 239.

Καφενεῖα: Καθορισμὸς ποσοστοῦ φιλοδωρήματος, ὑ.ἀ. 260580/1955 σ. 239.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 5/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τοῦ προσωπικοῦ καφενείων ὅλης τῆς Χώρας, ὑ.ἀ. 49697/1956 σ. 1088.

Κέντρα διασκεδάσεως: Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας μουσικῶν Α.Π.Π., ὑ.ἀ. 74267/1955 σ. 230.—Αὐξήσεις ἀποδοχῶν προσωπικοῦ, πλὴν μαγείρων καὶ προσωπικοῦ κουζίνας, ὑ.ἀ. 49696/1956 σ. 1086.—Αὐξήσεις ἀποδοχῶν μαγείρων καὶ προσωπικοῦ κουζίνας, ὑ.ἀ. 49697/1956 σ. 1087.—Δημοσίευσις εἰς 'Εφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 11.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ καφεζαχαροπλαστείων, ἑστιατορίων καὶ ψυχαγωγικῶν κέντρων Ρόδου, ἀ.ὑ. 58012/1956 σ. 1265.

Κεραμοποιεῖα: Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν μετὰ τροποποίησιν καὶ συμπλήρωσιν αὐτῆς' ἀποδοχαί, ὅροι ἐργασίας κλπ. ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιΐας βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐργοστασίων τῆς Χώρας, ἀ.ὑ. 15478/1956 σ. 457.—'Επέκτασις ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. εἰς περιοχὴν ἐργοστασίων κεραμοποιΐας Καρδίτσης, ἀ. 'Εκ. Διοικ. Ι.Κ.Α. σ. 871.

Κεφάλαια ἀποζημιώσεως: Βλ. λ. *Φορτοεκφορτωταί*.

Κηπουροί: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Κλινικαί: Δημοσίευσις εἰς 'Εφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 6 Ἰουλίου 1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας νοσηλευτικοῦ κλπ. προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν 'Ηρακλείου Κρήτης, ἀ.ὑ. 53506/1956 σ. 1219.

Κοινότητες: Βλ. λ. *Δῆμοι—Κοινότητες*, *Ταμεῖα*.

Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις: *1.— Διάφορα*. Τροποποίησις ἄρθρ. 18 Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως τῶν εἰς οἰκοδομικὰς καὶ συναφεῖς τεχνικὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένων προσώπων, ἀ.ὑ. 18615/1956 σ. 745.—'Υποχρεωτικὴ ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α. κατ' ἀσθενείας τῶν πάσης φύσεως συνταξιούχων Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοΐας Προσωπικοῦ Τροχιοδρόμων καὶ 'Ηλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 27212/1956 σ. 747.—'Εγκρισις Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν παρεχόντων ἐργασίαν πρὸς μὴ σταθερὸν ἐργοδότην, ἀ.ὑ. 21118/1956 σ. 742.—Τροποποίησις Κανονισμοῦ ἀσθενείας, ἀ.ὑ. 4620/1956 σ. 841.—'Εγκρισις Κανονισμοῦ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, ἀ.ὑ. 33651/1956 σ. 863.—Τροποποίησις § 2 ἄρθρου 39 Κανονισμοῦ περὶ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος καὶ διαδικασίας ἀπονομῆς παροχῶν, ἀ.ὑ. 29080/1956 σ. 748.—Χορήγησις βοηθήματος ἀεροθεραπείας εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως συνταξιούχους καὶ ἐπιδοματούχους, ἀ.ὑ. 39808/1956 σ. 976.—Παροχὴ αὐξήσεως συντάξεως εἰς συνταξιοδοτουμένους ὑπαλλήλους τοῦ Τ.Α.Κ., ἀ.ὑ. 53038/1955 σ. 282.—Τροποποίησις ἄρθρ. 4 Κανονισμοῦ περὶ τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων ἐπιτροπῶν, ἀ.ὑ. 18618/1956 σ. 692.—Σύστασις 'Επιτροπῆς 'Ασφαλιστικῶν Διαφορῶν, ἀ.ὑ. 324/1956 σ. 742.

2. Προσωπικόν. 'Εφαρμογὴ 'Υπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· εἰδικὴ διάταξις ἄρθρ. 25 § 2, 3 δι' Ι.Κ.Α., Δ/γμα σ. 168.—Τροποποίησις ἄρθρ. 27 τοῦ Κανονισμοῦ 'Υγειονομικῆς 'Υπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α., ἀ.ὑ. 66904/1955 σ. 295.—Πρόσθήκη διατάξεως εἰς Κανονισμὸν ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ, ἀ.ὑ. 17751/1956 σ. 690.—Τροποποίησις Κανονισμοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ, ἀ.ὑ. 77650/1956 σ. 285.—Τροποποίησις § 4 ἄρθρ. 24 Κανονισμοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ, ἀ.ὑ. 12724/1956 σ. 581.—'Υπηρεσιακὴ κατάστασις μονίμων ἰατρῶν, Δ/γμα σ. 330.—Συμπλήρωσις τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 30.3/3.4.1951 Δ/τος «περὶ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ», Δ/γμα σ. 574.—Χορήγησις εἰς ἰατροὺς αὐξήσεως προβλεπομένης ὑπὸ ὑπ' ἀριθ. 169/3.2.1955 πράξεως 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀ.ὑ. 18244/1956 σ. 744.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις τοῦ ἀπὸ 30.3/3.4.1952 β.δ. περὶ μισθολογίου προσωπικοῦ Ι.Κ.Α., ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, Δ/γμα σ. 970.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις τοῦ ἀπὸ 30.3/3.4.1951 β.δ/τος περὶ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.,

Δ/γμα σ. 1372.—Έγκρισις Κανονισμοῦ δδηγῶν αὐτοκινήτων Ι.Κ.Α., ά.ὑ. 46262/1956 σ. 1032.—Ὑπηρεσιακὸν καὶ πειθαρχικὸν Συμβούλια, προαγωγῶν καὶ ἐντάξεων ὑπαλλήλων, ν.δ. 359111956 σ. 1206.

3. ***Εἰσφοραί***: Μείωσις ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν καταβαλλομένων ὑπὲρ Ι.Κ.Α. ἐπὶ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ἀναλογούντων εἰς παραγωγὴν τῶν εἰς ἀλλοδαπὴν ἐξαγομένων κολοφωνίων καὶ τερεβινθελαίων, Δ/γμα σ. 60. — . . . ὁμοίως τῶν εἰς ἀλλοδαπὴν ἐξαγομένων μεταλλευτικῶν προϊόντων, Δ/γμα σ. 402. — . . .ὁμοίως τῶν εἰς ἀλλοδαπὴν ἐξαγομένων χρωμάτων ἀνιλίνης, Δ/γμα σ. 685.— . . . ὁμοίως τῶν προϊόντων ὑαλουργίας τῆς κατηγορίας Μ' καὶ χημικῶν προϊόντων καὶ λιπασμάτων τῆς κατηγορίας Ν' τοῦ ἐν ἰσχύϊ Τελωνειακοῦ Δασμολογίου Εἰσαγωγῆς, Δ/γμα σ. 1081. — . . . ὁμοίως τῶν βερνικοχρωμάτων, βερνικίων οἰκοδομῶν, ὑφαλοχρωμάτων, ἐλαιοχρωμάτων καὶ λοιπῶν χρωμάτων ναυτιλίας τῆς κατηγορίας Ο' τοῦ ἐν ἰσχύϊ Τελωνειακοῦ Δασμολογίου Εἰσαγωγῆς, Δ/γμα σ. 1371. — Ἐπιβάρυνσις διὰ προσθέτου τέλους εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι. Κ. Α. καὶ λοιποὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως μὴ καταβαλλομένων ἐντὸς νομίμων προθεσμιῶν, π.ὑ.σ. 92/1956 σ. 229. —Ἀπαλλαγὴ ὀφειλομένων πρὸς Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν ἐργοδοτῶν ἰδιοκτητῶν στεγάστρων, π.ὑ.σ. 475/1956 σ. 516.—Κρατήσεις ἐπὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Τ.Α.Ε., ὑ.ά. 944/1956 σ. 232.—Ἀπαλλαγὴ ἐπιδόματος ἀκριβείας δημοσίων ὑπαλλήλων κλπ., π.ὑ.σ. 169/1956 σ. 238.—Κρατήσεις ἐπὶ ἀποδοχῶν τεχνικῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας, σ.σ. σ. 334.— Εἰδικαὶ διατάξεις περὶ ἀπαλλαγῆς δώρων ἑορτῶν ἀπὸ κρατήσεις ὑπὲρ τρίτων περιλαμβάνονται εἰς τὰς οἰκείας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις τὰς παρατιθεμένας εἰς τὴν λέξιν Δῶρον ἑορτῶν.

4.— ***Ἀσφαλιστικαὶ περιοχαί. - Ὑποκαταστήματα***: Ἐπέκτασις ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς Ὑποκαταστήματος Πύργου εἰς Κρέσταινα, Διοικ. Συμβ. Ι.Κ.Α. σ. 288.—Μετατροπὴ Παραρτήματος Ἀμαλιάδος εἰς τοπικὸν Ὑποκατάστημα, ά. δ. Ι.Κ.Α. 2389/1955 σ. 282.—Ὑπαγωγὴ τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Κορίνθου εἰς περιφερειακὸν Ὑποκατάστημα Ἀθηνῶν, ά. δ. σ. Ι. Κ. Α. σ. 295. — Σύστασις ἐν Ναυπλίῳ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος, ά. δ. σ. Ι.Κ.Α. σ. 343. — Σύστασις ἐν Λευκάδι τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος, ά. δ. σ. Ι.Κ.Α. σ. 343.—Καθορισμὸς νέων ὁρίων ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς Ὑποκαταστήματος Χαλκίδος, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 461.—Σύστασις τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος ἐν Λήμνῳ, ά. δ. σ. Ι.Κ.Α. σ. 461.— Σύστασις τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος εἰς Ἅγιον Νικόλαον Κρήτης, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 695.— Τροποποίησις ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἐν Ἀμφίσσῃ τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος ά. ἐ. Διοικ. Ι.Κ.Α. σ. 749.—Καθορισμὸς ὁρίων ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς Παραρτήματος Τροπαίων Γορτυνίας, ά. ἐ. Διοικ. Ι.Κ.Α. σ. 749.— Ὑπαγωγὴ τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Λευκάδος εἰς ἐποπτείαν Ὑποκαταστήματος Ἰωαννίνων Α.Δ. Συμβ. Ι.Κ.Α. 682/1956 σ. 749.—Καθορισμὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἐν Δομοκῷ τοπικοῦ Παραρτήματος, Α.Ε. Δ. Ι.Κ.Α. 271/1956 σ. 750.—Ἀναπροσδιορισμὸς ὁρίων ἀσφαλίσεως περιοχῆς τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀστακοῦ, Α.Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 1223.—Σύστασις τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος εἰς Ἱεράπετραν Κρήτης, Α.Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 1271.—Διόρθωσις τῆς ἀπὸ 22.4.1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., Α.Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 289.

5. — ***Ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως Ι. Κ. Α.***: Εἰς περιοχὴν Γούρνες Ἡρακλείου Κρήτης, ά.δ. Ι. Κ. Α. 29/1955 σ. 281.— Εἰς περιοχὴν ἐκτελουμένων ἔργων τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. ἐν τῷ λιμένι Λέρου «Παρθένι», Ἐπ. Διοικ. Ι.Κ.Α. σ. 283. —Εἰς περιοχὴν Χανίων Κρήτης, ά. Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 462.—Εἰς περιοχὰς νομοῦ Λέσβου, ά. Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 462.—Εἰς κωμόπολιν Ἡγουμενίτσης ά. Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 582. —Εἰς συνοικισμὸν Ἔξω Ἁγιᾶς Πατρῶν, ά. Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 583. —Εἰς περιοχὴν ἐργοστασίων κεραμοποιΐας Καρδίτσης, ά. Ε.Δ. Ι.Κ.Α. σ. 871. —Εἰς περιοχὴν Ἀταλάντης, ά. Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 927.— Εἰς περιοχὴν Νάξου, ά. Δ.Σ. Ι.ΚΑ., σ. 927. —Εἰς περιοχὴν ὁρυζομύλων Ἀγρινίου, ά. Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 983. —Εἰς περιοχὴν Ἁγ. Ἐλεούσης Ρόδου, ά. Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 983. —Εἰς Πολύγυρον Χαλκιδικῆς, ά. Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 1270. —Εἰς περιοχὴν Γεωργοκτηνοτροφικοῦ Σταθμοῦ Καλαμῶνος Ρόδου, ά. Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 1270.—Εἰς Σανατόριον Μονῆς Πέτρας Ὀλύμπου, ά. Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 1271. —Εἰς πόλιν Γιαννιτσῶν, ά. Δ. Σ. Ι.Κ.Α. σ. 1271. —Εἰς περιοχὴν χωρίου Παχεῖα Ἄμμος Ν. Λασηθίου Κρήτης, ά. Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 1327.— Ἐπέκτασις κλάδου παροχῶν εἰς περιοχὴν Νάξου, ά. Δ. Σ. Ι.Κ.Α. σ. 927. —Ἐπέκτασις κλάδου παροχῶν εἰς περιοχὴν Στρατωνίου Χαλκιδικῆς, ά. Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 927.—Ἐπέκτασις κλάδου παροχῶν εἰς περιοχὴν Στρατωνίου Χαλκιδικῆς, ά. Δ.Σ. Ι.Κ.Α. σ. 927.

6. ***Συγχωνεύσεις Ταμείων***: Συγχώνευσις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀεριόφωτος Πειραιῶς, Δ/γμα σ. 671.— Ὁμοίως τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, Δ/γμα σ. 624.

Κονσερβοποιΐα: Τροποποίησις καὶ δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 12.5.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν — ἐργατριῶν ἁλιπάστων, τουρσιῶν καὶ κονσερβοποιΐας τροφίμων πόλεως καὶ περιφερείας Θεσσαλονίκης, ά.ὑ. 38087/1956 σ. 868.

Κοσμηματογράφοι: Χρωματισμοῦ πλοίων· κήρυξις ἐκτελεστῆς ἀποφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, ὑ.ά. 19735/1956 σ. 630.

Κουρεῖα - κομμωτήρια: Βλ. καὶ λ. ***Κυριακή***.— Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλων κουρείων καὶ κομμωτηρίων πόλεως Ρόδου, ὑ.ά. 76317/1956 σ. 284.

Κρεοπωλεῖα: Βλ. καὶ λ. ***Ταμεῖα***.—Καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης, ά.ὑ. 73724/1955 σ. 351.—Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 7/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ἀποδοχῶν καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης, ά.ὑ. 59182/1956 σ. 1265.— Ἐπέκτασις διατάξεων π.δ. τῆς 22/28 Ἰουνίου

1927 περί καθορισμού ώρών έργασίας κρεοπωλείων, σφαγείων και έκδορέων είς την πόλιν της Χίου, Δ/γμα σ. 1157.

Κτηνοτροφικαί έργασίαι: Έξαίρεσις άσφαλίσεως άνεργίας· έκτασις, ν. 3464/1955 σ. 105.

Κυριακή. Πρόσθετος αμοιβή δι' έργασίαν κατά Κυριακάς και έορτας, άπόφ. Δ.Δ.Δ. Άθηνών 2/1956 σ. 291,976.—Έργασία Κυριακής προσωπικού Τ.Α.Ε., ό.ά. 944/1956 σ. 232.—Προσαύξησις δι' έργασίαν Κυριακής φορτοεκφορτωτών Νεμέας, ό.ά. 76122/1956 σ. 281.—Έργασία Κυριακής δενδροφυτοκηπουρών, ό.ά. 31/1956 σ. 916, ό.ά. 53266/1956 σ. 1088.—Πρόσθετος άμοιβή δι' έργασίαν κατά Κυριακάς τυπογράφων Πειραιώς, ό.ά. 22304/1956 σ. 635.—Κατάργησις § 1 του β.δ. 4.3/7.4.1954 περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής άργίας είς καταστήματα Κυπαρισσίας κλπ. ώς πρός καταστήματα πόλεως Κυπαρισσίας, περί καθιερώσεως μερικής Κυριακής άργίας είς στιλβωτήρια Ηρακλείου Κρήτης και όλοκληρωτικής Κυριακής άργίας είς έμπορικά καταστήματα και παντοπωλεία κωμοπόλεως Λιδωρικίου, Δ/γμα σ. 60.—Καθιέρωσις όλοκληρωτικής και μερικής Κυριακής άργίας είς καταστήματα κωμοπόλεως Κρανιδίου, Πύλης, Τρικάλων, Καινουρίου, Τριχωνίδος και Μοιρών Ηρακλείου Κρήτης, Δ/γμα σ. 330.— Κατάργησις της § 1 άρθρου μόνου β.δ. της 4.3/7.4.1954 περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής Κυριακής άργίας είς τά καταστήματα Κυπαρισσίας, Φιλιατρών, Γαργαλιάνων κλπ. ώς πρός τά καταστήματα της πόλεως Γαργαλιάνων και καθιερώσεως όλοκληρωτικής Κυριακής άργίας είς τά όπωρολαχανοπωλεία της πόλεως Καρδίτσης, Δ/γμα σ. 455.—Καθιέρωσις έορτασίμων ημερών όλοκληρωτικής και μερικής άργίας καταστημάτων πόλεων Δράμας και Ρόδου, Δ/γμα σ. 455.— . . . . όμοίως των καταστημάτων της πόλεως Μυτιλήνης, Δ/γμα σ. 575.— . . . . όμοίως των καταστημάτων Άθηνών - Πειραιώς, Παραμυθίας και Κατερίνης, Δ/γμα σ. 811.—Συμπλήρωσις της § 3 του άρθρου μόνου του άνω β. δ/τος, Δ/γμα σ. 1368.

Επίσης καθιέρωσις όλοκληρωτικής Κυριακής άργίας: Είς τά καταστήματα χονδρικής πωλήσεως έγχωρίων προϊόντων και πτηνοτροφών της πόλεως Μεγάρων, Δ/γμα σ. 177.—Είς καταστήματα της πόλεως Σοφάδων, Δ/γμα σ. 330.—Είς τά παντοπωλεία κοινότητος Λουτρών Λέσβου, Δ/γμα σ. 571.—Είς καταστήματα Μηθύμνης Λέσβου και μερικής Κυριακής άργίας είς καταστήματα Κονιστρών Εύβοίας, Δ/γμα σ. 574.—Είς ιχθυοπωλεία Λαρίσης και κουρεία Άμφίσσης, Δ/γμα 811.—Είς έμπορικά καταστήματα και παντοπωλεία Χαλανδρίτσης, Δ/γμα σ. 1368.

Καθιέρωσις μερικής Κυριακής άργίας: Και έορταλογίου καταστημάτων Παροικίας Πάρου, Δ/γμα σ. 60.—Είς τά κουρεία και κομμωτήρια πόλεως Άχαρνών, Δ/γμα σ. 177.—Είς τά παντοπωλεία κωμοπόλεως Άλιάρτου, Δ/γμα σ. 1027.

Καθιέρωσις εκ περιτροπής Κυριακής άργίας: Είς τά έστιατόρια ζυθεστιατόρια, μαγειρεία και οινομαγειρεία τών πόλεων Σπάρτης και Μεσολογγίου κατά την χειμερινήν περίοδον, Δ/γμα σ. 177.—Είς τά έστιατόρια και οινομαγειρεία της πόλεως Λαμίας, Δ/γμα σ. 1369.—Είς έστιατόρια κλπ. Μυτιλήνης και Καρπενησίου και είς γαλακτοπωλεία Λαρίσης, Δ/γμα σ. 1368.—Κατάργησις β.δ. 2.8/7.10.1949 περί καθιερώσεως εκ περιτροπής Κυριακής άργίας άπάντων τών καταστημάτων πωλήσεως βενζίνης τών κειμένων είς άκτίνα 20 χιλιομέτρων άπό της πλατείας Όμονοίας ώς πρός τά καταστήματα πωλήσεως βενζίνης του Δήμου Ελευσίνος, Δ/γμα σ. 177.—Κατάργησις τούτου, Δ/γμα σ. 1027.—Κατάργησις β.δ. 21/25.8.1955 περί καθιερώσεως εκ περιτροπής Κυριακής άργίας είς τά έστιατόρια κλπ. Πατρών, Δ/γμα σ. 1027.—Κατάργησις της § 1 του άρθρου μόνου ταύ β.δ. της 22.3/1.4.1939 περί έπιβολής Κυριακής άναπαύσεως είς Άρταν κλπ., του β.δ. της 24.2/27.3.1918 περί καθιερώσεως της εκ περιτροπής Κυριακής άργίας είς τά καφενεία και ζαχαροπλαστεία της πόλεως Άρτης και καθιερώσεως εκ περιτροπής Κυριακής άργίας είς έστιατόρια, μαγειρεία, οινομαγειρεία, καφενεία και ζαχαροπλαστεία της πόλεως Άρτης κατά την χειμερινήν περίοδον, Δ/γμα σ. 1373.

Καθιέρωσις εορτών άργίας: Είς καταστήματα Άγιάς Μεγαλουπόλεως, Φαραλών, Χαλανδρίου, Δ/γμα σ. 330.—Είς καταστήματα πόλεων Σερρών και Άργους, Δ/γμα σ. 575.—Καθιέρωσις της εορτής της Άναλήψεως ώς ημέρας όλοκληρωτικής άργίας είς τά έπαγγελματικά και βιοτεχνικά καταστήματα Άμφίκλειας και μερικής Κυριακής άργίας είς τά παντοπωλεία Άρχανών Κρήτης, Δ/γμα σ. 1373.

Κυπαΐδος Όργανισμός: Βλ. λ. *Όργανισμοί*.

Λ

Λατόμοι: Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Λαχαναγοραί: Μηνιαίος μισθός υπαλλήλων (γραμματικών) άπασχολουμένων είς καταγραφήν εμπορευμάτων είς λαχαναγοράς, όπωραγοράς Άθηνών — Πειραιώς — Περιχώρων, ώς και υπαλλήλων πωλητών, ά. Π.Δ.Δ.Δ. Άθηνών 26/1956 σ. 870.

Λαχανοπωλεία: Βλ. λ. *Κυριακή*, *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Λεμβούχοι: Κανονισμός άσφαλίσεως παρά τω Ι.Κ.Α., ό. ά. 21118/1956 σ. 742.

Λειτουργεία: Βλ. λ. *Αυτοκίνητα*, *Συλλογικαί συμβάσεις*, *Ταμεία*.

Λιμενεργάται: Βλ. λ. *Ταμεία*.

Λιπασμάτων Εταιρεία: Βλ. και λ. *Ταμεία*. Έγκρισις μετά τροποποιήσεως έν μέρει της υπ' αριθ. 13/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών περί των αποδοχών κλπ. του προσωπικού της Α.Ε.Χ.Π. και Λιπασμάτων, ά.υ. 55943/1956 σ. 1158.

Μ

Μαγειρεία - Μάγειροι: Κήρυξις εκτελεστής υπ' αριθ. 3/1956 αποφάσεως Δ.Δ.Δ. Άθηνών περί των αποδοχών κλπ. των μαγείρων και βο-

ηθητικοῦ προσωπικοῦ κουζίνας τῶν ἑστιατορίων ἁπάσης τῆς Χώρας, ἀ.ὑ. 49657/1956 σ. 1087.

Μακαρονοτεχνῖται: Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα* (Ἀρτεργατῶν καὶ κλπ.). Κατάργησις τοῦ ἀπὸ 18.3.1949 β.δ. περὶ ἐφοδιασμοῦ διὰ βιβλιαρίων ὑγείας τῶν τεχνιτῶν μακαρονοποιῶν, Δ/γμα σ. 1157.

Ματσακονιστάι: Κανονισμὸς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ὑ.ἀ. 21118/1956 σ. 742.

Μεταλλευταί: Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Μεταλλευτικὰ προϊόντα: Μείωσις ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν καταβαλλομένων ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἀναλογούντων εἰς παραγωγὴν τῶν εἰς ἀλλοδαπὴν ἐξαγομένων μεταλλευτικῶν προϊόντων, Δ/γμα σ. 402.

Μεταφοραί: Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 14.12.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τεχνικῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας, ἀ. ὑ. 945/1956 σ. 334.—Κύρωσις Γενικῆς Συμφωνίας Γενεύης τῆς 17ης Μαρτίου 1954 ἐπὶ Οἰκονομικοῦ Κανονισμοῦ διὰ διεθνεῖς ὁδικὰς μεταφοράς, ν.δ. 3588/1956 σ. 1257.

Μηχανικοί — μηχανοδηγοί: Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 4.4.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν τῆς Χώρας, ἀ.ὑ. 25767/1956 σ. 629.—Προσθήκη διατάξεως εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Προνοίας Μηχανοδηγῶν Ὁδοστρωτήρων, ἀ.ὑ. 25117/1956 σ. 634. —Αὔξησις τῶν παρὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Λ. Ε. παρεχομένων συντάξεων, ἀ.ὑ. 51000/1956 σ. 1032.

Μικροβιολογίας ἐργαστήρια: Μὴ ἔγκρισις τῆς ἀπὸ 11.7.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας παρασκευαστῶν καὶ βοηθῶν ἐργαζομένων εἰς ἐργαστήρια βιοχημείας καὶ μικροβιολογίας Ἀθηνῶν — Περιχώρων, ἀ. ὑ. 51112/1956 σ. 1037.

Μοναί: Ἐφαρμογὴ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος (εἰδικὴ διάταξις ἄρθρ. 25 § 1), Δ/γμα σ. 168.

Μουσικοί: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα*.

Μπάρ: Ποσοστὸν φιλοδωρήματος, ὑ.ἀ. 260580/1955 σ. 289.

Μυλεργάται: Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ν

Ναοί: Ἐφαρμογὴ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος (εἰδικὴ διάταξις ἄρθρ. 25 § 1), Δ/γμα σ. 168.

Ν.Α.Τ.Ο.: Ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. εἰς περιοχὴν ἐκτελουμένων ἔργων τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. ἐν τῷ λιμένι Λέρου «Παρθένι», Ἐπ. Διοικ. Ι.Κ.Α. σ. 283.

Ναύσταθμος: Καταβολὴ ἐπιδόματος ἀκριβείας εἰς στρατιωτικοὺς καὶ πολιτικοὺς ὑπαλλήλους ὑπηρετοῦντας εἰς Β. Ναύσταθμον, πλοῖα Β. Ναυτικοῦ κλπ., π.ὑ.σ. 873/1956 σ. 740.

Ναυτικοί: Βλ. καὶ λ. *Οἶκος Ναύτου*. Κωδικοποίησις διατάξεων ἀφορωσῶν ἀπογραφὴν μαθητευομένων ναυτικῶν, τῶν ναυτικῶν καὶ ἐργατῶν θαλάσσης, Δ/γμα σ. 225.—Χορήγησις χρηματικῆς ἐνισχύσεως εἰς ἀπόρους ἀνέργους ναυτικοὺς λόγῳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων 1955, Δ/γμα σ. 402.—Ὁμοίως λόγῳ ἑορτῶν Πάσχα, Δ/γμα σ. 970.—Παράτασις ἐπιδοτήσεως ἀνέργων ναυτικῶν, Δ/γμα σ. 455, Δ/γμα σ. 1081.

Ναυτικοὶ πράκτορες: Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ναυτικὸν Βασιλικόν: Αὔξησις κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν Β. Ναυτικοῦ, ἀ.ὑ. 70027/1956 σ. 527.—Καταβολὴ ἐπιδόματος ἀκριβείας εἰς στρατιωτικοὺς καὶ πολιτικοὺς ὑπαλλήλους ὑπηρετοῦντας εἰς Β. Ναύσταθμον, πλοῖα Β. Ναυτικοῦ κλπ., π.ὑ.σ. 873/1956 σ. 740.

Νεκροπομποί: Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας· ὅροι, ν. 3464/1955 σ. 105.—Κανονισμὸς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ὑ.ἀ. 21118/1956 σ. 742. —Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 17.4.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας νεκροκομιστῶν Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 35306/1956 σ. 861.

Νομάρχαι: Ἐπέκτασις τῶν ἁρμοδιοτήτων τοῦ Νομάρχου ἐπὶ θεμάτων ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Δ/γμα σ. 1373.

Νομικὰ Πρόσωπα: Ἐφαρμογὴ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Δ/γμα σ. 168.—Παροχὴ μηνιαίου κοινωνικοῦ ἐπιδόματος εἰς τακτικοὺς ὑπαλλήλους Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ αὐτοδιοικουμένων Ὀργανισμῶν, π.ὑ.σ. 66/1956 σ. 228.—Ἐπίδομα ἀκριβείας τακτικῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, π.ὑ.σ. 169/1955 σ. 238.— Παροχὴ προσωρινοῦ ἐπιδόματος εἰς ὑπαλλήλους Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου περιφερείας Βόλου, συνδεομένους διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀ.ὑ. 343366/1955 σ. 289.—Ὀργάνωσις ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας· ἀποζημίωσις εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ν. 3523/1956 σ. 966. Βλ. καὶ λ. *Δῶρον ἑορτῶν, Ταμεῖα καὶ τὰ κατ' ἰδίαν Νομικὰ Πρόσωπα* εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

Νόμοι: Παράτασις προθεσμίας ἄρθρ. 1 ΣΤ' 1946 Ψηφίσματος «περὶ ἰσχύος καὶ ἐκκαθαρίσεως Νομοθετημάτων περιόδου Κυβερνήσεων ἐξορικῆς κατοχῆς, π.ὑ.σ. 2306/1955 σ. 110.

Νοσοκομεῖα: Ἐφαρμογὴ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων (εἰδικὴ διάταξις ἄρθρ. 25 § 2), Δ/γμα σ. 168.—Νοσοκομειακὴ περίθαλψις μελῶν οἰκογενειῶν τακτικῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων, Δ/γμα σ. 227.—Ἰατροὶ θεραπευτηρίων Ι.Κ.Α., Δ/γμα σ. 330.— Καθορισμὸς κατωτάτων ὁρίων ἰατρικῆς ἀμοιβῆς καὶ συνθηκῶν ἐργασίας τῶν ἰατρῶν, ν.δ. 3623/1956 σ. 1365.—Ἔγκρισις Κανονισμοῦ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τοῦ Ι.Κ.Α., ἀ.ὑ. 33651/1956 σ. 863.—Συμβάσεις θεραπευτηρίων διὰ προσωπικὸν Ο.Τ.Ε., Δ/γμα σ. 1069.— Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου 1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν σανατορίων, ἀ.ὑ. 15289/1956 σ. 405.—Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 1.3.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀνδρῶν νοσοκόμων, τεχνιτῶν βοηθῶν ἐργαστηρίων καὶ πρακτικῶν ἀδελφῶν τοῦ Θεραπευτηρίου «Ὁ Εὐαγγελισμὸς» Ἀθηνῶν, ἀ.ὑ. 13568/1956 σ. 579, διόρθωσις ἡμαρτημένων σ. 580.— Δημοσίευσις

εις Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 6 Ἰουλίου 1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας νοσηλευτικοῦ κλπ. προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν Ἡρακλείου Κρήτης, ἀ.ὑ. 53506/1956 σ. 1219.— Προσόντα, διαδικασία καὶ χρόνος προσλήψεως τῶν ἰατρῶν τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, Δ/γμα σ. 1320.

Νυκτερινὴ ἐργασία: Προσωπικοῦ Τ.Α.Ε., ὑ.ἀ. 944/1956 σ. 232.—Νυκτοφυλάκων Ο.Τ.Ε.· ἐπίδομα νυκτερινῆς ἐργασίας, ὑ.ἀ. 10199/1956 σ. 405.—Προσαύξησις διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν φορτοεκφορτωτῶν Νεμέας, ὑ.ἀ. 76122/1956 σ. 284.

Ξ

Ξενοδοχεῖα: Τροποποιήσεις, συμπλήρωσις καὶ καταργήσεις διατάξεων περὶ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ· διατάξεις σχετικαί, ν.δ. 3430/1955 σ. 56.— Ἔγκρισις κανονισμοῦ λειτουργίας ξενοδοχείων, ἀ.ὑ. 41052/1956 σ. 1083.—Τροποποιήσεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων, ἀ.ὑ. 10426/1956 σ. 342.

Ο

Ὁδηγοί: Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα, Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Αὐτοκινήτων).

Ο.ΔΙ.Σ.Υ.: Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις τοῦ ν. 2279/1952, ν. 3500/1956 σ. 854.

Ὁδοκαθαρισταί: Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 26.11.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Ρόδου, ἀ.ὑ. 72414/1955 σ. 282.—Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 4/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ἀποδοχῶν, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. τῶν ὁδοκαθαριστῶν τοῦ Δήμου Σερρῶν, ἀ. ὑ. 61640/1956 σ. 1326.

Ὁδοποιοί: Τροποποιήσεις, συμπλήρωσις καὶ δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 25.7.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ὁδοποιΐας καὶ ἀσφάλτου πάσης φύσεως, ἀ.ὑ. 58117/1956 σ. 1220.

Ὁδοστρωτῆρες: Βλ. λ. *Μηχανικοί - Μηχανοδηγοί*.

Οἰκοδόμοι: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.—Τροποποίησις ἄρθρ. 18 Κανονισμοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως τῶν εἰς οἰκοδομικὰς καὶ συναφεῖς τεχνικὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένων προσώπων, ἀ. ὑ. 18615/1956 σ. 745.—Περὶ ἀσφαλείας τῶν ἐν ταῖς οἰκοδομικαῖς ἐργασίαις ἀσχολουμένων ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν, Δ/γμα σ. 908.

Οἶκος Ναύτου: Αὔξησις συντάξεων συνταξιούχων Οἴκου Ναύτου, ἀ. ὑ. 11951/1956 σ. 581.

Ἐπέκτασις προστασίας: Εἰς νῆσον Αἴγιναν, Δ/γμα σ. 59.—Εἰς περιοχὴν Λιμνης Εὐβοίας, Δ/γμα σ. 227.—Εἰς νῆσον Θήραν, Δ/γμα σ. 177.—Εἰς τὴν περιοχὴν λιμένος Καβάλας, Δ/γμα σ. 59.—Εἰς περιοχὴν Λιμενικῆς Ἀρχῆς Καρύστου, Δ/γμα σ. 58.—Εἰς νῆσον Κέρκυραν, Δ/γμα σ. 59.— Εἰς περιοχὴν τῆς νήσου Λήμνου, Δ/γμα σ. 1372.—Εἰς περιοχὴν Νεαπόλεως Βοιῶν, Δ/γμα σ. 854.—Εἰς περιοχὴν Πάρου, Δ/γμα σ. 570.—Εἰς νῆσον Ρόδον, Δ/γμα σ. 176.—Εἰς νῆσον Σαλαμῖνα, Δ/γμα σ. 58.—Εἰς νῆσον Σπέτσας, Δ/γμα σ. 58.—Εἰς νῆσον Ὕδραν, Δ/γμα σ. 59.—Εἰς περιοχὴν Λαγκάδες Χίου, Δ/γμα σ. 455.—Εἰς περιοχὴν Καρδαμύλων Χίου, Δ/γμα σ. 570.— Εἰς τὴν περιοχὴν Βροντάδες τῆς Χίου, Δ/γμα σ. 570.

Οἰκότροποι μισθωτοί: Βλ. λ. *Ὑπηρέται*.

Οἰνομαγειρεῖα: Ποσοστὸν φιλοδωρήματος, ὑ.ἀ. 260588/1955 σ. 239.—Αὔξησις ἀποδοχῶν προσωπικοῦ, πλὴν μαγείρων καὶ προσωπικοῦ κουζίνας, ὑ.ἀ. 49696/1956 σ. 1086.—Αὔξησις ἀποδοχῶν μαγείρων καὶ προσωπικοῦ κουζίνας, ὑ.ἀ. 49697/1956 σ. 1087. Βλ. καὶ λ. *Κυριακή*.

Οἰνοποιΐα: Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ὁμαδικαὶ ἀπολύσεις: Κατάργησις ν.δ. 2511/1953 ν. 3464/1955 σ. 105.

Ὀπωραγοραί: Μηνιαῖος μισθὸς ὑπαλλήλων (γραμματικῶν) τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν καταγραφὴν τῶν ἐμπορευμάτων εἰς τὰς λαχαναγορὰς—ὀπωραγορὰς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, ὡς καὶ ὑπαλλήλων πωλητῶν, ἀ. Π. Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν 26/1956 σ. 870.

Ὀπωρολαχανοπωλεῖα: Βλ. λ. *Κυριακή, Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Ὀργανισμοί: Βλ. καὶ λ. *Δῆμοι - Κοινότητες, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Οἶκος Ναύτου, Ταμεῖα*.

Διαχειρίσεως Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ (Ο.ΔΙ.Σ.Υ.): Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις τοῦ ν. 2279/1952, ν. 3500/1956 σ. 854.

Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν: Συμπλήρωσις κειμένων διατάξεων, ν.δ. 3508/1956 σ. 1209.—Προσθήκη ἄρθρου εἰς Κανονισμὸν ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ, ἀ.ὑ. 16447/1956 σ. 626.

Ἑλληνικοῦ Καπνοῦ Αὐτόνομος: Ἐφαρμογὴ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος (εἰδικὴ διάταξις ἄρθρ. 25 § 2), Δ/γμα σ. 168.

Ἐργατικῆς Κατοικίας: Πρόσθετα τέλη κλπ.· ἀπαλλαγὴ ἡμερησίων ἐφημερίδων· ἀπαλλαγὴ· ὅρος, π.ὑ.σ. 91/1956 σ. 229.—Τροποποίησις Κανονισμοῦ περὶ συγκροτήσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας καὶ ἀποδοχῶν καὶ βαθμολογικῆς ἐξελίξεως προσωπικοῦ αὐτοῦ, ἀ.ὑ. 33804/1956 σ. 859.

Κωπαΐδος: Ἔγκρισις ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ὀργανώσεως, λειτουργίας καὶ προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Κωπαΐδος, ἀ.ὑ. 51148/1956 σ. 286.

Λιμένος Πειραιῶς: Τροποποίησις νομοθεσίας, ν.δ. 3398/1955 σ. 57.—Ἐφαρμογὴ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος (εἰδικὴ διάταξις ἄρθρ. 25 § 2), Δ/γμα σ. 168.—Προσθήκη διατάξεως εἰς καινὴν ἀπόφασιν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 18142/1326/18.12.1945 (σχετικῶς μὲ Ταμεῖον Προνοίας Ὑπαλλήλων Ο.Δ.Π.), ἀ.ὑ. 6978/1956 σ. 580.— Σύστασις παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Ὑπαλλήλων Ο.Δ.Π. Κλάδου Ἀρωγῆς, Δ/γμα σ. 967.

Ροδιακὸς Δημοτικῶν Αὐτοκινήτων: Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 10.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ, ἀ.ὑ. 17840/1956 σ. 638.

Σταφιδικός Αὐτόνομος: Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις διατάξεων περὶ Κορινθιακῆς σταφίδος καὶ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 157/1956 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ν.δ. 3541/1956 σ. 1568.

Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος: Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 15/1956 ἀποφάσεως Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἀ.ὑ. 10199/1956 σ. 406.—Ἔγκρισις Κανονισμοῦ Περιθάλψεως τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., Δ/γμα σ. 1069.—Συνταξιοδοτικαὶ διατάξεις ἀφορῶσαι τὸ μεταταγὲν εἰς τὸν Ο.Τ.Ε. προσωπικὸν Τ.Τ.Τ., ν.δ. 3636/1956 σ. 1368.—Ἐπέκτασις ἰσχύος διατάξεων τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε., Δ/γμα σ. 1369.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις ἐνίων διατάξεων τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Αὐγούστου 1953 β. δ/τος κυρωθέντος Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε., Δ/γμα σ. 1370.

Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης: Προσθήκη ἄρθρου εἰς Κανονισμὸν Παροχῶν Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 76029/1955 σ. 284.—Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 12209/1956 σ. 627.

Ὀργανώσεις: Κράτησις ἐξ ἀποδοχῶν 1ης Μαΐου ὑπὲρ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ἀ. Δ.Δ.Δ.Δ. 2/1956 σ. 291, 976.—Κρατήσεις ὑπὲρ Γ.Σ.Ε.Ε. ἐπὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Τ.Α.Ε., ὑ.ἀ. 944/1956 σ. 232.—Κρατήσεις ὑπὲρ Γ.Σ.Ε.Ε. ἐπὶ ἀποδοχῶν τεχνικῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας, σ.σ. σ. 334.— Προσθήκη μεταβατικῆς διατάξεως εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐκπροσώπων καὶ Ὑπαλλήλων Ἐργατικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, ἀ. ὑ. 8584/1956 σ. 290. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα* (Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων).

Οὐζερί: Ποσοστὸν φιλοδωρήματος, ὑ.ἀ. 260580/1955 σ. 239.

Π

Πανεπιστήμιον: Εἰδικὴ ἀποζημίωσις τακτικῶν καθηγητῶν, ἄρθρ. 5 π.ὑ.σ. 66/1956 σ. 228.

Παντοπωλεῖα: Βλ. λ. *Κυριακή*.

Πειθαρχικαὶ διατάξεις: Μουσικῶν, ὑ. ἀ. 74267/1955 σ. 230.—Προσωπικοῦ Τ.Α.Ε., ὑ.ἀ. 944/1956 σ. 232.—Ἰατρῶν Ι.Κ.Α., Δ/γμα σ. 330.—Τεχνικῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας, σ.σ. σ. 334.—Πειθαρχικαὶ προσωπικοῦ Κ.Τ.Ε.Α., Δ/γμα σ. 908.—Ἱπταμένων πολιτικῆς ἀεροπορίας, ὑ.ἀ. 10318/1956 σ. 913.—Προσθέτων χωροφυλάκων, Δ/γμα σ. 571.—Διὰ προσωπικὸν ξενοδοχείων, ὑ.ἀ. 41052/1956 σ. 1083.—Ὑπηρεσιακὸν καὶ πειθαρχικὰ Συμβούλια, προαγωγῶν καὶ ἐντάξεων ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α., ν.δ. 3591/1956 σ. 1206.—Διὰ μουσικοὺς Λέσβου, ὑ.ἀ. 59763/1956 σ. 1268.

Πιλοποιοί: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Πλακῶν Μάλτας ἐργατοτεχνῖται: Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 25.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν πλακῶν Μάλτας, ἀ.ὑ. 10641/1956 σ. 407.

Πλινθοποιΐα: Βλ. λ. *Κεραμοποιΐα*.

Πλοῖα: Βλ. καὶ λ. *Ναυτικοί*. Κήρυξις ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1956 ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς περὶ ἀποδοχῶν, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. ἐλαιοχρωματιστῶν καὶ κοσμηματογράφων χρωματισμοῦ πλοίων Πειραιῶς, ἀ.ὑ. 19735/1956 σ. 630.

Ποιναί: Χρηματικὰ πρόστιμα καὶ ποιναὶ ὑπὲρ Ἐργατικῆς Ἑστίας, ν. 3167/1955 σ. 161.—Πειθαρχικαί, βλ. λ. *Πειθαρχικαὶ διατάξεις*.

Πολεμισταί: Παράτασις ἐπὶ ἓν ἔτος τῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων ἄρθρου 7 § 1 ἀ.ν. 1836/1951 διατηρήσεως σχέσεως ἐργασίας πολεμιστῶν ὑπαγομένων εἰς Α' Β' καὶ ΣΤ' κατηγορίας, ἀ.ὑ. 43299/1954 σ. 63.—Παράτασις ἐπὶ ἓν ἔτος ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως σχέσεως ἐργασίας τοποθετηθέντων βάσει ν. 751/1948 ν.δ. 1196/1949 καὶ ἀνηκόντων εἰς Α' Β' καὶ ΣΤ' κατηγορίας, ἀ.ὑ. 3662/1955 σ. 63.—Παράτασις ἐπὶ διετίαν τῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων § 1 ἄρθρ. 7 ἀ.ν. 1836/1951 διατηρήσεως σχέσεως ἐργασίας πολεμιστῶν ὑπαγομένων εἰς Γ' κατηγορίαν ν. 751/1948, ἀ.ὑ. 16152/1955 σ. 63.—Παράτασις ἰσχύος ἀ.ν. 1836/1951, π.ὑ.σ. 23/1956 σ. 281.—Συμπλήρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 23/14.1.1956 πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου· ἐξαίρεσις Δ.Ε.Η. ἀπὸ ἀναγκαστικῆς προσλήψεως, π.ὑ.σ. 767/1956 σ. 685.

Πρακτορεῖα - Πράκτορες: Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Πρατήρια βενζίνης: Διατάξεις περὶ Κυριακῆς ἀργίας, Δ/γμα σ. 177, Δ/γμα σ. 1027.

Προθεσμία: Παράτασις ἐπὶ ἓν ἔτος τῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων ἄρθρ. 7 § 1 ἀ. ν. 1836/1951 διατηρήσεως σχέσεως ἐργασίας πολεμιστῶν ὑπαγομένων εἰς Α' Β' καὶ ΣΤ' κατηγορίας, ἀ. ὑ. 43299/1954 σ. 63.—Παράτασις ἐπὶ ἓν ἔτος ὑποχρεωτικῆς διατηρήσεως σχέσεως ἐργασίας τοποθετηθέντων βάσει ν. 751/1948 ν. δ. 1196/1949 καὶ ἀνηκόντων εἰς Α' Β' καὶ ΣΤ' κατηγορίας, ἀ. ὑ. 3662/1955 σ. 63.—Παράτασις ἐπὶ διετίαν τῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων § 1 ἄρθρ. 7 ἀ. ν. 1836/1951 διατηρήσεως σχέσεως ἐργασίας πολεμιστῶν ὑπαγομένων εἰς Γ' κατηγορίαν ν. 751/1948, ἀ. ὑ. 16152/1955 σ. 63.—Παράτασις προθεσμίας ἐπιδοτήσεως ἀνέργων ναυτικῶν, Δ/γμα σ. 455, Δ/γμα σ. 1081.

Πρόσθετα τέλη: Ἐπιβάρυνσις διὰ προσθέτου τέλους εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ λοιποὺς Ὀργανισμοὺς Κοιν. Ἀσφαλίσεως μὴ καταβαλλομένων ἐντὸς νομίμων προθεσμιῶν, π.ὑ.σ. 92/1956 σ. 229.—Ἀπαλλαγὴ προσθέτων τελῶν κλπ. τῶν πάσης φύσεως ὀφειλῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων πρὸς τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοιν. Ἀσφαλίσεως κλπ.· ὅρος, π.ὑ.σ. 91/1956 σ. 229.—Κατανομὴ προσθέτου τέλους δημοσίων θεαμάτων, ἀ. ὑ. 77811/1956 σ. 686.

Πτηνοσφαγεῖς: Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 15.9.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πτηνοσφαγέων Ἀθηνῶν, ἀ.ὑ. 60706/1955 σ. 290.

Πυριτιδοποιεῖον: Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ρ

αδιοφωνίας Ίδρυμα: Έφαρμογή Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος· εἰδική διάταξις ἄρθρ. 25 § 2, Δ/γμα σ. 168.—Ρύθμισις ζητημάτων ἀφορώντων τὴν ἐν γένει θέσιν κατηγοριῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ε.Ι.Ρ., π.ὑ.σ. 2391/1955 σ. 333.

απτεργάται: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

οδιακὸς Ὀργανισμὸς Δημοτικῶν Αὐτοκινήτων: Βλ. λ. *Ὀργανισμός.*

ουμανία: Ἕλληνες τὸ γένος ἐκ θέματα ὡς πρὸς ἀπογραφὴν ναυτικῶν, Δ/γμα σ. 225.

Σ

ανατόρια: Βλ. λ. *Νοσοκομεῖα.*

ερβιτόροι: Καθορισμὸς ποσοστοῦ φιλοδωρήματος, ἀ.ὑ. 260580/1955 σ. 239.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 6/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τοῦ προσωπικοῦ περιποιήσεως κλπ. ἑστιατορίων ἁπάσης τῆς Χώρας, ἀ.ὑ. 49596/1956 σ. 1086.—Δῶρον ἑορτῶν, ὑ.ἀ 25600/1956 σ. 520, ὑ.ἀ. 71500/1956 σ. 1375.

ιδηρόδρομοι. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα*. Δῶρον Χριστουγέννων 1955 συνταξιούχων τοῦ προσωπικοῦ σιδηροδρομικῶν δικτύων, π.ὑ.σ. 2439/1955 σ. 168.—Χορήγησις δώρου ἐπὶ ἑορταῖς Χριστουγέννων 1955 εἰς συνταξιούχους σιδηροδρομικῶν δικτύων, ἀ.ὑ. 835487/1955 σ. 61. —Δῶρον Πάσχα συνταξιούχων προσωπικοῦ σιδηροδρομικῶν δικτύων, π.ὑ.σ. 619/1956 σ. 624.— Χορήγησις δώρου ἐπὶ ἑορταῖς Πάσχα 1956 εἰς συνταξιούχους σιδηροδρομικῶν δικτύων, ἀ.ὑ. 107784/1956 σ. 631.—Προσωπικὸν σιδηροδρομικῶν δικτύων· ἰσχὺς π.ὑ.σ. 2387/1956, π.ὑ.σ. 66/1956 σ. 228.—Ἐφαρμογὴ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου· εἰδικὴ διάταξις ἄρθρ. 25 § 3 δια Σ.Ε.Κ., Δ/γμα σ. 168.—Καθορισμὸς θεσιβλητέων δικαιολογητικῶν διὰ τὸν κανονισμὸν ἢ τὴν αὔξησιν τῶν συντάξεων τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, Δ/γμα σ. 279.— Καθορισμὸς ποσοῦ χορηγουμένης ἐναντι συντάξεως προκαταβολῆς εἰς τέως σιδηροδρομικούς, ἀ.ὑ. 340451/1955 σ. 283.—Συνταξιοῦχοι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων· ἐπίδομα ἀκριβείας ἀπὸ 1.1.1956, π.ὑ.σ. 265/1956 σ. 334.—Τροποποίησις τῆς τελευταίας παραγράφου ἄρθρου 4 Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, Δ/γμα σ. 574.—Ἀναπροσαρμογὴ συντελεστοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., Δ/γμα σ. 574.—Καταβολὴ τῆς ἐναντι συντάξεως προκαταβολῆς τῆς χορηγουμένης εἰς τέως σιδηροδρομικοὺς μέχρι τέλους Ἰουλίου 1956, ἀ.ὑ. 117332/1956 σ. 740.— Ἀναπροσαρμογὴ συντάξεων σιδηροδρομικῶν συνταξιούχων παρὰ τῶν οἰκείων δικτύων, ἀ.ὑ. 165237/1956 σ. 974.—Διαίκησις τῶν Σ.Ε.Κ. καὶ Σ.Π.Α.Π., ν.δ. 3527/1956 σ. 1068.

Ιδηρος: Βλ. λ. *Ἐξαγωγαί.*

Σκυροδραῦσται: Ἡρακλείου Κρήτης, ἀποδοχαί, ὅροι ἐργασίας, ἀ.ὑ. 61611/1956 σ. 1326.

Σοκολατοποιΐα: Τροποποίησις, συμπλήρωσις καὶ δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 30.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων σοκολατοποιΐας, εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς καὶ χαλβαδοποιΐας Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 58293/1956 σ. 1264.

Σταφιδεργάται: Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Καθορισμὸς σειρᾶς προτεραιότητος τοποθετήσεως ἐργατῶν ἐπεξεργασίας σταφίδος Ἡρακλείου Κρήτης, ἀ.ὑ. 55092/1956 σ. 1326.—Κανονισμὸς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ὑ.ἀ. 21118/1956 σ. 742.

Σταφὶς: Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις διατάξεων περὶ Κορινθιακῆς σταφίδος καὶ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 157/1956 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ν. δ. 3541/1956 σ. 1068.

Στέγαστρα: Ἀπαλλαγὴ ὀφειλομένων πρὸς Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν ἐργοδοτῶν ἰδιοκτητῶν στεγάστρων, π.ὑ.σ. 475/1956 σ. 516.

Στιλβωτήρια: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Στράτευσις: "Ὅροι ἐπιδοτήσεως στρατευομένων· αὐθεντικὴ ἑρμηνεία ἄρθρ. 34 § 5 ν.δ. 2961/1954, ν. 3464/1955 σ. 105.—Ἔγκρισις Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας καὶ στρατεύσεως, ἀ. ὑ. 37274/1956 σ. 1027. Βλ. καὶ λ. *Πολεμισταί.*

Στρατιωτικοί: Παροχὴ δώρου ἐπὶ ἑορταῖς Χριστουγέννων 1955 εἰς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς συνταξιούχους, π.ὑ.σ. 2439/1955 σ. 168.— Ὁμοίως δώρου Πάσχα 1956, π.ὑ.σ. 619/1956 σ. 624.—Ὁμοίως δώρου Χριστουγέννων 1956, ἀ.ὑ. 316922/1956 σ. 1382.—Ἀξιωματικοὶ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, Λιμενικοῦ Σώματος· θέματα ἐν σχέσει μὲ ἀπογραφὴν ναυτικῶν, Δ/γμα σ. 225.— Ἐπίδομα ἀκριβείας εἰς ἀξιωματικούς κλπ., π.ὑ.σ. 169/1956 σ. 238. Βλ. καὶ λ. *Ὑπάλληλοι δημόσιοι.*

Συγκοινωνίαι: Συμπλήρωσις τῶν περὶ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν κειμένων διατάξεων, ν δ. 3598/1956 σ. 1209. Βλ. καὶ λ. *Ἀεροπορία πολιτική, Μεταφοραί.*

Συκοεργάται: Κανονισμὸς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ὑ. ἀ. 21118/1956 σ. 742.— Τροποποίησις τῆς ἀπὸ 20.6.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας συκοσυσκευαστῶν Καλαμῶν, ἀ.ὑ. 47229/1956 σ. 979.

Συλλογικαὶ διαφοραί: Καθορισμὸς ἁρμοδιοτήτων Διευθύνσεως Ἐργασίας καὶ τῶν Περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν Διαιτησίας συλλογικῶν καὶ ἀτομικῶν διαφορῶν ἐργασίας Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ συνθέσεως τούτων, Δ/γμα σ. 739.— Καθορισμὸς ἐξόδων κινήσεως μελῶν καὶ Δ.Δ.Α.Δ. καὶ Π.Δ.Δ.Α., ἀ.ὑ. 65220/1956 σ. 871.— Ἐπέκτασις τῶν ἁρμοδιοτήτων τοῦ Νομάρχου ἐπὶ θεμάτων ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Δ/γμα σ. 1373. Τὰς καθ' ἕκαστον διαιτητικὰς ἀποφάσεις βλ. κατωτέρω.

Συλλογικοὶ συμβάσεις Ἐργασίας - Διαιτητικαὶ ἀποφάσεις: *1. Γενικά.*—Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἀ. ἀ. 11103/1956 σ. 291.— Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφά-

σεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀ. ὑ. 12930/1956 σ. 976.

Ἀεροπορίας πολιτικῆς: Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 13.1.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ ἐδάφους τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως «Ἐθνικαὶ Ἀεροπορικαὶ Γραμμαί», ἀ.ὑ. 914/1956 σ. 232. — Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 14.12.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τεχνικῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας, ἀ.ὑ. 945/1956 σ. 331.— Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 21.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπηρετούντων εἰς ἐνεργοὺς γραμμὰς τῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας, ἀ.ὑ. 10518/1956 σ. 913.

Ἁλιπάστων: Βλ. κατωτέρω ***Κονσερβοποιΐας***.

Ἀλλαντοποιείων: Δημοσίευσις εἰς τὴν Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 13.12.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἀλλαντοποιείων Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 75051/1955 σ. 179.

Ἀλωνιστικῶν συγκροτημάτων: Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 18.5.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῶν καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν ἀλωνιστικῶν συγκροτημάτων διὰ τὴν ἀλωνιστικὴν περίοδον 1956, ἀ.ὑ. 33331/1956 σ. 811.

Ἀνθοχηπουρῶν: Βλ. κατωτέρω ***Κηπουρῶν***.

Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, γραφείων: Τροποποίησις ἐν μέρει καὶ συμπλήρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 14/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κ.λ.π. ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀ.ὑ. 66867/1956 σ. 1323.

Ἀρβυλοποιῶν: Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ ἀμοιβῆς ἀρβυλεργατῶν καὶ βοηθῶν αὐτῶν ἁπάσης τῆς Χώρας, ἀ.ὑ. 62247/1955 σ. 281.

Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν: Ἔγκρισις ἐν μέρει μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 8/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τοῦ προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῶν τινων Ἑταιρειῶν, ἀ.ὑ. 58265/1956 σ. 1090.

Ἀσφάλτου: Βλ. κατωτέρω ***Ὁδοποιΐας***.

Αὐτοκινήτων: Κήρυξις ἐκτελεστῶν ὑπ' ἀριθ. 1/1955 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ 1/1955 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, τροποποιήσις καὶ συμπλήρωσις αὐτῶν (προσωπικὸν ἀστικῶν λεωφορείων Α.Π.Π.), ἀ.ὑ. 75321/1955 σ. 111.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ. ἀριθ. 2/1955 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ 2/1955 ἀποφάσεως Δευτ. Διοικ. Διαιτ. Δικ. Ἀθηνῶν τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις αὐτῶν (προσωπικὸν ὑπεραστικῶν λεωφορείων τῆς Χώρας, ὡς καὶ ἀστικῶν τοιούτων τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων, ἐξαιρουμένων τῶν σταθμαρχῶν, ἐλεγκτῶν, καὶ ὑπαλλήλων Γραφείων Κ.Τ.Ε. Α.Λ. Θεσσαλονίκης), ἀ. ὑ. 64571/1955 σ. 115.— Τροποποίησις καὶ κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1956 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. εἰσπρακτόρων ἀστικῶν λεωφορείων Θεσσαλονίκης, ἀ. ὑ. 24220/1956 σ. 576.— Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης διὰ τοὺς σταθμαρχοελεγκτὰς Κ.Τ.Ε. Α.Λ. Θεσσαλονίκης μετὰ τροποποιήσεως αὐτῆς, ἀ.ὑ. 13428/1956 σ. 921.—Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 10.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Ροδιακοῦ Ὀργανισμοῦ Δημοτικῶν Λεωφορείων (Ρ.Ο.Δ.Α.), ἀ.ὑ. 17840/1956 σ. 638.

Βαφέων: Δημοσίευσις εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 30.4.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας στιλβωτῶν ὑποδημάτων καὶ βαφέων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων, ἀ.ὑ. 37736/1956 σ. 866.

Βιοχημείας ἐργαστηρίων: Μὴ ἔγκρισις τῆς ἀπὸ 11.7.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας παρασκευαστῶν καὶ βοηθῶν ἐργαζομένων εἰς ἐργαστήρια βιοχημείας καὶ μικροβιολογίας Ἀθηνῶν—Περιχώρων, ἀ. ὑ. 51112/1956 σ. 1037.

Βυρσοδεψεργατῶν: Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 1.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας βυρσοδεψεργατῶν τῆς Χώρας, ἀ. ὑ. 20237/1956 σ. 578.

Γραφείων: Βλ. ἀνωτέρω ***Ἀνωνύμων Ἑταιριῶν κλπ.***

Δενδροανθοχηπουρῶν: Βλ. κατωτέρω ***Κηπουρῶν***.

Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ: Βλ. κατωτέρω ***Ἠλεκτρικῶν Ἐπιχειρήσεων***.

Δημοσίου: Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς περὶ ἐργατοτεχνιτῶν 700 Σ.Ε.Ι. μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ταύτης, ἀ.ὑ. 44410/1956 σ. 972.

Δήμων: Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 26.11.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Ρόδου, ἀ.ὑ. 72414/1955 σ. 282. —Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 4/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ ἀποδοχῶν, ὅρων ἐργασίας κλπ. τῶν ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Σερρῶν, ἀ.ὑ. 61640/1956 σ. 1326. —Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 10.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν Ἐπιχειρήσεως Δημοτικοῦ Ὑδραγωγείου Ρόδου, ἀ. ὑ. 2894/1956 σ. 294.

Ἐκδοροσφαγέων: Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 31.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκδοροσφαγέων Λαρίσης, ἀ.ὑ. 9228/1956 σ. 460. — Κήρυξις ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1956 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Καλαμῶν περὶ καθορισμοῦ τιμολογίου ἀμοιβῆς τῶν ἐκδοροσφαγέων Καλαμῶν, ἀ.ὑ. 15459/1956 σ. 581.— Τροποποίησις καὶ δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 11.10.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ τιμολο-

γίου άμοιβῆς καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας ἐκδοροσφαγέων Ἡρακλείου Κρήτης, ἀ.ὑ. 25753/1956 σ. 687.— Ἔγκρισις καὶ τροποποίησις τῆς ἀπὸ 23.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ τιμολογίου ἀμοιβῆς καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας ἐκδοροσφαγέων Κυρίνθου, ἀ.ὑ. 8183/1956 σ. 689.— Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1956 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Τριπόλεως περὶ ἀμοιβῆς κλπ. ἐκδοροσφαγέων Τριπόλεως καὶ τροποποίησις αὐτῆς, ἀ.ὑ. 28945/1956 σ. 744.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐκδοροσφαγέων Πειραιῶς, σ. 813.— Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης, μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ταύτης, περὶ τῆς ἀμοιβῆς κλπ. τῶν ἐκδοροσφαγέων Βόλου, ἀ.ὑ. 37008/1956 σ. 861.— Τροποποίησις τῆς ἀπὸ 3.7.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκδοροσφαγέων Ξάνθης, ἀ.ὑ. 55942/1956 σ. 1263.

Ἐλαιοτριβείων: Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων περὶ ἐργατοτεχνιτῶν ἐλαιοτριβείων Ἡρακλείου περιόδου 1955—1956 μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ταύτης, ἀ.ὑ. 18336/1956 σ. 924.

Ἐλαιοχρωματιστῶν: Βλ. καὶ κατωτέρω ***Οἰκοδόμων***. Κήρυξις ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ἀποδοχῶν, ὅρων ἐργασίας κλπ. ἐλαιοχρωματιστῶν καὶ κοσμηματογράφων χρωματισμοῦ πλοίων Πειραιῶς, ἀ.ὑ. 19735/1956 σ. 630.

Ἐμπορικῶν καταστημάτων: Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 11/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἀποδοχῶν καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ πωλήσεως τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ἀπάσης τῆς Χώρας, ἀ.ὑ. 54878/1956 σ. 1092.

Ἐπιπλοποιῶν: Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 7.11.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐπιπλοποιῶν Καλαμῶν, ἀ.ὑ. 68916/1956 σ. 182.— Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ἡμερομισθίων κλπ. τῶν ἐπιπλοποιῶν κλπ. Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 25788/1956 σ. 919.

Ἑστιατορίων κλπ.: Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 6/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τοῦ προσωπικοῦ περιποιήσεως κλπ. ἑστιατορίων ἀπάσης τῆς Χώρας, ἀ.ὑ. 49696/1956 σ. 1086.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. τῶν μαγείρων καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ κουζίνας τῶν ἑστιατορίων ἀπάσης τῆς Χώρας, ἀ.ὑ. 49647/1956 σ. 1087.—Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 11.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ καφεζαχαροπλαστείων, ἑστιατορίων καὶ ψυχαγωγικῶν κέντρων Ρόδου, ἀ.ὑ 58012/1956 σ. 1265.

Ζαχαροπλαστικῆς: Βλ. κατωτέρω ***Σχολατοποιίας*** κλπ.

Ἡλεκτρικῶν Ἑταιρειῶν: Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 20.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως τοῦ προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ρόδου, ἀ.ὑ. 5719/1956 σ. 850.—Μὴ ἔγκρισις τῆς ἀπὸ 3.5.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. Ἡρακλείου Κρήτης, ἀ.ὑ. 38929/1956 σ. 868.—Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 24.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Ἠλεκτρικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 58015/1956 σ. 1222.

Ἡλεκτροτεχνιτῶν: Αὔξησις ἀποδοχῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἀπόφ. Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν 19/1956 σ. 692.

Θεάτρων: Βλ. κατωτέρω ***Ταξιθετῶν***.

Θεραπευτηρίου «Ὁ Εὐαγγελισμός»: Βλ. κατωτέρω ***Νοσοκομείων***.

Θερμαστῶν: Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περὶ ἀποδοχῶν ἀρχιθερμαστόρων καὶ θερμαστόρων βιομηχανικῶν ἐργοστασίων καὶ μηχανουργικῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Χώρας, σ. 1159.

Καπνεργατῶν: Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 17.4.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ ἡμερομισθίων καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τῶν καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν ἀπασχολουμένων εἰς ἐπεξεργασίαν φύλλων καπνοῦ ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν, ἀ. ὑ. 29846/1956 σ. 715.

Καρραγωγέων: Ἔγκρισις ἐν μέρει μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 3/1956 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου καὶ 5/1956 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης περὶ τῶν ἐργατῶν καρραγωγέων Βόλου, ἀ.ὑ. 48086/1956 σ. 980.

Καφεζαχαροπλαστείων: Βλ. ἀνωτέρω ***Ἑστιατορίων***.

Καφενείων: Κήρυξις ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 5/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἀποδοχῶν κλπ. προσωπικοῦ καφενείων ἀπάσης τῆς Χώρας, ἀ.ὑ. 49697/1956 σ. 1088.

Κεραμοπλινθοποιῶν: Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1/1956 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, μετὰ τροποποίησιν καὶ συμπλήρωσιν αὐτῆς, περὶ ἀποδοχῶν, ὅρων ἐργασίας κλπ. ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιίας βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐργοστασίων τῆς Χώρας, ἀ.ὑ. 15478/1956 σ. 467.

Κηπουρῶν: Ἀποδοχαὶ δενδροανθοκηπουρῶν περιφερείας Νομοῦ Ἀττικῆς, ἀ.Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν 31/1956 σ. 916.—Ἔγκρισις ἐν μέρει μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 31/1956 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἀποδοχῶν, ὅρων ἐργασίας κλπ. τῶν δενδροανθοκηπουρῶν Ἀθηνῶν - Καλλιθέας - Πειραιῶς· κατάργησις συλλογικῆς συμβάσεως 1.11.1949 ἀνθοκηπουρῶν, ἀ.ὑ. 58266/1956 σ. 1088.

Κινηματογράφων: Βλ. κατωτέρω ***Ταξιθετῶν***.

Κλινικῶν Ἰδιωτικῶν: Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 6 Ἰουλίου 1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας νοσηλευτικοῦ κλπ. προσωπικοῦ Ἰδιωτικῶν κλινικῶν Ἡρακλείου Κρήτης, ἀ.ὑ. 53506/1956 σ. 1219.

Κονσερβοποιίας κλπ.: Τροποποίησις καὶ

δημοσίευσις της από 12.5.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας έργατών - εργατριών άλιπάστων, τουρσιών και κονσερβοποιίας τροφίμων πόλεως και περιφερείας Θεσσαλονίκης, ά.ύ. 38087/1956 σ. 868.

Κουρείων - Κομμωτηρίων: Δημοσίευσις εις Έφημερίδα Κυβερνήσεως συλλογικής συμβάσεως εργασίας υπαλλήλων κουρείων και κομμωτηρίων πόλεως Ρόδου, ά.ύ. 76317/1956 σ. 284.

Κρεοπωλείων: Έγκρισις μετά τροποποιήσεως εν μέρει και συμπληρώσεως της υπ' άριθ. 7/1956 αποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί αποδοχών και λοιπών όρων εργασίας προσωπικού κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης, ά.ύ. 59182/1956 σ. 1265.

Λατόμων: Έγκρισις εν μέρει μετά τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των διαιτητικών αποφάσεων υπ' αριθ. 2/1956 του Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου και 1/1956 Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης περί εργατοτεχνιτών λατόμων Νομού Μαγνησίας, ά. ύ. 48087/1956 σ. 981. — Έγκρισις μετά τροποποιήσεως εν μέρει της υπ' άριθ. 2/1956 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Ηρακλείου περί των αποδοχών, όρων εργασίας κλπ. εργατοτεχνιτών λατόμων και σκυροθραυστών Ηρακλείου Κρήτης, ά. ύ. 61641/1956 σ. 1326.

Λαχανοπωλών κ.λ.π.: Μηνιαίος μισθός υπαλλήλων (γραμματικών) των απασχολουμένων εις καταγραφήν εμπορευμάτων εις λαχαναγοράς - οπωραγοράς Αθηνών—Πειραιώς—Περιχώρων, ως και υπαλλήλων πωλητών, ά. Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών 26/1956, σ. 870.

Λαχανοπωροπωλείων: Συλλογική σύμβασις υπαλλήλων λαχανοπωροπωλείων νωπών και ξηρών καρπών Αθηνών—Πειραιώς, Περιχώρων, σ. 694. — Δημοσίευσις εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 30.1.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού οπωρολαχανοπωλείων χονδρικής και λιανικής πωλήσεως Θεσσαλονίκης, ά. ύ. 7668/1956 σ. 406.

Λευκοσιδηρουργών: Βλ. κατωτέρω *Υδραυλικών* κλπ.

Λιπασμάτων Εταιρείας: Έγκρισις μετά τροποποιήσεως εν μέρει της υπ' άριθ. 13/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των αποδοχών κλπ. του προσωπικού της Α.Ε.Χ.Π. και Λιπασμάτων, ά. ύ. 55943/1956 σ. 1158.

Μαρμαροτεχνιτών: Έγκρισις εν μέρει μετά τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της υπ' άριθ. 38/1956 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των αποδοχών κλπ. των εργατοτεχνιτών καμής μαρμάρου Α.Π.Π., ά. ύ. 53954/1956 σ. 1217.

Μεταφορών έναερίων: Βλ. ανωτέρω *Αεροπορίας πολιτικής*.

Μηχανικών πρακτικών, Μηχανοδηγών: Δημοσίευσις εις την Εφημερίδα Κυβερνήσεως της από 4.4.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας πρακτικών μηχανικών και μηχανοδηγών της Χώρας, ά.ύ. 25767/1956 σ. 629.

Μικροβιολογίας εργαστηρίων: Βλ. ανωτέρω *Βιοχημείος εργαστηρίων*.

Μουσικών: Συλλογική σύμβασις εργασίας μουσικών Αθηνών, Πειραιώς και Περιχώρων, ά.ύ. 74267/1955 σ. 230. — Τροποποίησις και δημοσίευσις εις Εφημερίδα Κυβερνήσεως της από 28.7.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας μουσικών Λέσβου, ά.ύ. 59763/1956 σ. 1268.

Νεκροκομιστών: Δημοσίευσις της από 17.4.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας νεκροκομιστών Θεσσαλονίκης, ά.ύ. 35306/1956 σ. 861.

Νοσοκομείων: Δημοσίευσις εις Εφημερίδα Κυβερνήσεως της από 10.2.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας νοσηλευτικού προσωπικού ιδιωτικών σανατορίων, ά.ύ. 15289/1956 σ. 405. — Δημοσίευσις εις Εφημερίδα Κυβερνήσεως της από 1.3.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας ανδρών νοσοκόμων, τεχνιτών βοηθών εργαστηρίων και πρακτικών αδελφών του Θεραπευτηρίου «Ο Ευαγγελισμός» Αθηνών, ά.ύ. 13568/1956 σ. 579. — Διόρθωσις ημαρτημένων σ. 580. — Δημοσίευσις εις Εφημερίδα Κυβερνήσεως της από 23.2.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας βοηθητικού και εργατοτεχνικού προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ο Ευαγγελισμός» Αθηνών, ά.ύ. 24101/1956 σ. 688.

Οδοκαθαριστών: Βλ. ανωτέρω *Δήμων*.

Οδοποιίας και ασφάλτου: Τροποποίησις, συμπλήρωσις και δημοσίευσις εις Εφημερίδα Κυβερνήσεως της από 25.7.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών οδοποιίας και άσφάλτου πάσης φύσεως, ά. ύ. 58117/1956 σ. 1220.

Οικοδόμων: Δημοσίευσις της από 18.11.1955 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών οικοδομικών εργασιών, ά.ύ. 73248/1955 σ. 180. — Δημοσίευσις συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών οικοδόμων Νομού Χίου, ά.ύ. 15826/1956 σ. 690. — Δημοσίευσις της από 15.5.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών οικοδόμων Θεσσαλονίκης, ά.ύ. 31384/1956 σ. 869. — Τροποποίησις της από 6 Μαΐου 1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών οικοδομικών έργων Αλεξανδρουπόλεως, ά.ύ. 45731/1956 σ. 926. — Τροποποίησις της από 29.6.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών οικοδομικών εργασιών Νομού Σάμου, ά.ύ. 47228/1956 σ. 979. — Τροποποίησις της από 9.7.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας οικοδόμων Μυτιλήνης, ά.ύ. 51114/1956 σ. 1036. — Κήρυξις εκτελεστής της υπ' άριθ. 1/1956 αποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Ρόδου περί ημερομισθίων τεχνιτών οικοδόμων Δωδεκανήσου, ά.ύ. 11291/1956 σ. 457. — Έγκρισις εν μέρει μετά τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της υπ' άριθ. 5/1956 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς περί των αποδοχών κλπ. των ελαιοχρωματιστών οικοδόμων Πειραιώς, ά.ύ. 53953/1956 σ. 1217.

Οπωρολαχανοπωλείων: Βλ. ανωτέρω *Λαχανοπωροπωλείων*.

Πιλοποιών: Συλλογική σύμβασις εργασίας πιλοποιών Αθηνών, Πειραιώς και Προα-

ατείων, σ.σ. σ. 983.— Τροποποίησις, συμπλήρωσις και δημοσίευσις είς την Έφημερίδα Κυβερνήσεως της από 1.8.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας πιλοποιών Α.Π.Π., ά.υ. 43664/1956 σ. 1218.

Πλακών Μάλτας: Δημοσίευσις είς Έφημερίδα Κυβερνήσεως της από 25.1.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών πλακών Μάλτας, ά.υ. 10641/1956 σ. 407.

Πλινθοποιών: Βλ. ανωτέρω *Κεραμοπλινθοποιών*.

Πτηνοσφαγέων: Δημοσίευσις της από 15.9.1955 συλλογικής συμβάσεως εργασίας πτηνοσφαγέων Αθηνών, ά.υ. 60706/1955 σ. 290.

Ραπτεργατριών: Δημοσίευσις είς Έφημερίδα Κυβερνήσεως της από 19.1.1956 τοπικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας περί καθορισμού των όρων αμοιβής και εργασίας των ραπτεργατριών Αθηνών και Προαστείων, ά.υ. 5331/1956 σ. 347.

Ροδιακού Οργανισμού Δημοτικών Αυτοκινήτων: Βλ. ανωτέρω *Αυτοκινήτων*.

Σανατοριών: Βλ. ανωτέρω *Νοσοκομείων*.

Σχυροθραυστών: Βλ. ανωτέρω *Λατόμων* κλπ.

Σοκολατοποιίας κλπ.: Τροποποίησις, συμπλήρωσις και δημοσίευσις είς Έφημερίδα Κυβερνήσεως της από 30.8.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας βιομηχανικών επιχειρήσεων σοκολατοποιίας, ειδών ζαχαροπλαστικής και χαλβαδοποιίας Θεσσαλονίκης, ά.υ. 58293/1956 σ. 1264.

Σταφιδεργατών: Δημοσίευσις της από 14.9.1955 συλλογικής συμβάσεως εργασίας σταφιδεργατών και σταφιδεργατριών Πύργου-Κατακώλου και καρφωτών Πύργου, ά.υ. 58913/1956 σ. 856.— Δημοσίευσις είς Έφημερίδα Κυβερνήσεως της από 31.8.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας σταφιδεργατών και σταφιδεργατριών Ηρακλείου Κρήτης, ά.υ. 60491/1956 σ. 1324.

Στιλβωτών: Δημοσίευσις της από 3.11.1955 συλλογικής συμβάσεως εργασίας στιλβωτών υποδημάτων Ηρακλείου Κρήτης, ά.υ. 74587/1955 σ. 179.—Δημοσίευσις είς την Έφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 30.4.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας στιλβωτών υποδημάτων και βαφέων Α.Π.Π., ά.υ. 37736/1956 σ. 866.

Συκοσυσκευαστών: Τροποποίησις της από 20.6.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας συκοσυσκευαστών Καλαμών, ά.υ. 47229/1956 σ. 979.

Συντηρητών και ταξινόμων ζώων: Έγκρισις μετά τροποποιήσεως εν μέρει της ύπ' αριθ. 9/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί του τιμολογίου αμοιβής κλπ. των συντηρητών και ταξινόμων ζώντων ζώων Αθηνών — Πειραιώς, ά.υ. 54877/1956 σ. 1264.

Ταξιθετών: Δημοσίευσις είς την Έφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 27.7.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας ταξιθετών και ταξιθετριών Κινηματογράφων και Θεάτρων Θεσσαλονίκης, ά.υ. 59960/1956 σ. 1374.

Τηλεπικοινωνιών Οργανισμού: Κήρυξις έκτελεστής της υπ' αριθ. 15/1956 αποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί αυξήσεων αποδοχών κλπ. προσωπικού Ο.Τ.Ε., ά.υ. 10199/1956 σ. 405.

Τραπεζών: Τροποποίησις εν μέρει της από 14.4.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού Εμπορικής Τραπέζης Ελλάδος, ά.υ. 31698/1956 σ. 741.—Μη έγκρισις όρων συλλογικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού Λαϊκής Τραπέζης, ά.υ. 39696/1956 σ. 865.—Μη έγκρισις όρων συλλογικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού Ιονικής Τραπέζης, ά.υ. 39697/1956 σ. 866.

Ταιμεντεργατών: Έγκρισις μετά τροποποιήσεως εν μέρει και συμπληρώσεως της ύπ' αριθ. 10/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί αποδοχών, όρων εργασίας κλπ. τσιμεντεργατών κλπ. άπασης της Χώρας, ά.υ. 54879/1956 σ. 1157.

Τυπογράφων: Κήρυξις έκτελεστής της υπ' αριθ. 2/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς μετά τροποποιήσεως και συμπληρώσεως αυτής περί αποδοχών κ.λ.π. τυπογράφων Πειραιώς, ά.υ. 22304/1956 σ. 635. ...ανάκλησις εν μέρει ταύτης, ά.υ. 32962/1956 σ. 866.—Κήρυξις έκτελεστής της υπ' αριθ. 1/1956 αποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Πατρών μετά τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ταύτης περί της αμοιβής, όρων εργασίας κλπ. των τυπογράφων κ.λ.π. Πατρών, ά.υ. 25420/1956 σ. 857.—Έγκρισις μετά τροποποιήσεως εν μέρει και συμπληρώσεως της υπ' αριθ. 6/1956 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατών τυπογράφων Θεσσαλονίκης, ά.υ. 59761/1956 σ. 1267.

Τυροκόμων: Μη έγκρισις της από 4.7.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των τεχνιτών τυροκόμων, ά.υ. 51115/1956 σ. 1037.

Υδάτων Εταιρείας: Δημοσίευσις της ειδικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων, ά.υ. 3225/1956 σ. 289.

Υδραγωγείου Ρόδου: Δημοσίευσις είς Έφημερίδα Κυβερνήσεως της από 10.1.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών Επιχειρήσεως Δημοτικού Υδραγωγείου Ρόδου, ά.υ. 2894/1956 σ. 394.

Υδραυλικών έργων: Δημοσίευσις είς Έφημερίδα Κυβερνήσεως της από 26.1.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας περί ρυθμίσεως αποδοχών προσωπικού αξίας έργων της Ελληνικής Εταιρείας Υδραυλικών και Εξυγαντικών Έργων Α.Ε., ά.υ. 11141/1956 σ. 349.

Υδραυλικών, λευκοσιδηρουργών: Τροποποίησις και δημοσίευσις είς Έφημερίδα Κυβερνήσεως της από 23.1.1956 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών υδραυλικολευκοσιδηρουργών Θεσσαλονίκης, ά.υ. 25402/1956 σ. 628.

Υποδηματεργατών: Δημοσίευσις είς Έφημερίδα Κυβερνήσεως από 7.12.1955 συλλογικής συμβάσεως εργασίας υποδηματεργα-

των Χίου, ά.ό. 6059/1956 σ. 348.—Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 16.11.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποδηματεργατῶν Ρόδου, ά.ό. 70604/1955 σ. 178.

Φαρμακείων: Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 13/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἀποδοχῶν καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φαρμακείων ἁπάσης τῆς Χώρας, ά.ό. 55941/1956 σ. 1093.

Φορτοεκφορτωτῶν: Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως ἀπὸ 4.10.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν Νεμέας, ά.ό. 76122/1956 σ. 284.

Φύλλου χρυσταε: Τροποποίησις καὶ δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 19.12.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τεχνιτῶν φύλλου χρυσταε καὶ καταΐφιοῦ Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ά.ό. 25403/1956 σ. 633.

Χαλβαδοποιίας: Βλ. ἀνωτέρω **Ζαχαροπλαστεῖα**.

Χαρτοποιίας: Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 6/1956 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης ἐπικυρωθείσης καὶ τροποποιηθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5/1956 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ ἀποδοχῶν, ὅρων ἐργασίας κλπ. ἐργατοτεχνιτῶν χαρτοποιΐας Θεσσαλονίκης, ά.ό. 59762/1956 σ. 1266.

Χημικῶν: Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 26.5.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας ἁπάσης τῆς Χώρας, ά.ό. 39698/1956 σ. 887.

Ψυχαγωγικῶν κέντρων: Βλ. ἀνωτέρω **Ἐστιατορίων**.

Ζύλλογοι: Δικηγορικοί, Συμβολαιογραφικοί, Ἰατρικοί, Φαρμακευτικοί· ἐφαρμογὴ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος (εἰδικὴ διάταξις ἄρθρ. 25 § 2), Δ/γμα σ. 168.

Συμβάσεις διεθνεῖς: Βλ. λ. ***Διεθνεῖς συμβάσεις***.

Συμβολαιογραφικοὶ Ζύλλογοι: Βλ. λ. ***Ζύλλογοι***.

Συμβούλια: Καθορισμὸς ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1955 τῆς κατὰ συνεδρίασιν ἀποζημιώσεως τῶν μὴ κεκτημένων ἰδιότητα δημοσίου ὑπαλλήλου προσώπων μετεχόντων εἰς Συμβούλια καὶ Ἐπιτροπὰς Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ά.ό. 71598/1955 σ. 239.

Συνεταιρισμοί: Ἀναγκαστικοὶ διαχειρίσεως κοινῆς χορτονομῆς συνιδιοκτησίας ἐπαρχίας Ἀττικῆς· ἐξαίρεσις συλλογικῆς συμβάσεως 18.5.1956 ἁλωνιστικῶν συγκροτημάτων, ὑ.ά. 33351/1956 σ. 811. Βλ. καὶ λ. ***Ταμεῖα*** (Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων).

Συνομοσπονδία Ἐργατῶν: Βλ. λ. ***Ὀργανώσεις***.

Συντάξεις - Συνταξιοῦχοι: Βλ. καὶ λ. ***Δῶρον ἑορτῶν***, ***Κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις***, ***Οἶκος Ναύτου***, ***Ταμεῖα***. Χορήγησις ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1956 ἐπιδόματος ἀκριβείας εἰς συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους τοῦ Δημοσίου, π.ὐ.σ. 265/1956 σ. 334.— Παροχὴ βοηθήματος ἀεροθεραπείας εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως συνταξιούχους καὶ ἐπιδοματούχους, ὑ.ά. 33433/1956 σ. 860, ὑ.ά. 39808/1956 σ. 971.— Τροποποίησις τῆς ὑπ' ἀριθ. 73552/Ε 3504/1955 κοινῆς ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας (συρροὴ συντάξεως, βοηθημάτων κλπ.), ά.ό. 75760/1955 σ. 178.— Καταβολὴ τῆς ἐναντι συντάξεως προκαταβολῆς τῆς χορηγουμένης εἰς τοὺς τέως σιδηροδρομικοὺς μέχρι τέλους Ἰουλίου 1956, ά.ό. 117332/1956 σ. 740.—Ἀναπροσαρμογὴ τῶν συντάξεων σιδηροδρομικῶν παρὰ τῶν οἰκείων δικτύων, ά.ό. 105237/1956 σ. 974.— Συνταξιοδοτικαὶ διατάξεις ἀφορῶσαι τὸ μεταταγὲν εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος προσωπικὸν Τ.Τ.Τ., ν.δ. 3636/1956 σ. 1368.—Ἐξαίρεσις συνταξιούχων ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, ν. 3464/1955 σ. 105.

Συντηρηταὶ ζώων: Ἀθηνῶν — Πειραιῶς· τιμολόγιον ἀμοιβῆς κλπ., ά.ό. 54877/1956 σ. 1264.— Δώρων ἑορτῶν, ὑ. ά. 25600/1956 σ. 520, ὑ.ά. 71500/1956 σ. 1375.

Συσσωρευτῶν ἐργοστάσια: Βλ. λ. ***Ἄδεια***.

Σφαγεῖς: Βλ. λ. ***Ἐκδορεῖς-σφαγεῖς***.

Σχολαὶ - Σχολεῖα: Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, Μηχανικῶν καὶ Ραδιοτηλεγραφητῶν· σχετικὰ θέματα, Δ/γμα σ. 225.—Ἀνώτατοι καθηγηταί· ἐπίδομα κοινωνικῶν, π.ὐ.σ. 66/1956 σ. 228.— Συμπλήρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 40009/28.8.1954 ἀποφάσεως καὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ τελικῶν ἐξετάσεων τῶν εἰς τὴν Σχολὴν Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ φοιτώντων, ά. ὐ. 9538/1956 σ. 341.— Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ ἐργατοτεχνιτῶν 700 Σ.Ε.Ι. μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ταύτης, ά. ὐ. 44410/1956 σ. 972.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις τῆς περὶ Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων νομοθεσίας, ν. δ. 3594/1956 σ. 1203.—Προσόντα καὶ τρόπος διορισμοῦ λειτουργῶν Στοιχειώδους καὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως εἰς ἰδιωτικὰ σχολεῖα κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1956 - 1957, π. ὐ. σ. 1281/1956 σ. 1081.

Τ

Ταβέρναι: Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας μουσικῶν Ἀθηνῶν — Πειραιῶς — Περιχώρων, ὑ.ά. 74267/1955 σ. 230.—Ποσοστὸν φιλοδωρήματος, ὑ.ά. 260580/1955 σ. 239.

Ταμεῖα: *Α' Γενικά*. Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις περὶ παροχῆς δώρου ἑορτῶν εἰς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς συνταξιούχους Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. Βλ. λ. ***Δῶρον ἑορτῶν***.—Ἀσφαλισμένοι παρ' ἑτέρῳ Ταμείῳ ἀσφαλίσεως ἔχοντι μορφὴν Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου· ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, ν. 3464/1955 σ. 105.—Ἐφαρμογὴ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Δ/γμα σ. 168.—Τροποποίησις τῆς ὑπ' ἀριθ. 73552/3504/1955 κοινῆς ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας (συρροὴ συντάξεως, βοηθημάτων κλπ.), ά.ὐ. 75760/1955 σ. 178.— Ἐπιβάρυνσις διὰ προσθέτου τέλους εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ λοιποὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως μὴ καταβαλλομένων ἐντὸς νομίμων προθεσμιῶν, π.ὐ.σ. 92/1956 σ.

229.—Απαλλαγή προσθέτων τελών κλπ. των υπέρ φύσεως οφειλών ημερησίων εφημερίδων προς τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφαλίσεως κλπ. όρος, π.ν.δ. 91/1956 σ. 229.—Καθορισμός από 1ης Οκτωβρίου ε. έ. της κατά συνεδρίασιν αποζημιώσεως των μη κεκτημένων ιδιότητα δημοσίου υπαλλήλου προσώπων μετεχόντων εις Συμβούλια και Επιτροπάς Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως, ά.ν. 71598/1955 σ. 239.—Χορήγησις βοηθήματος αρρωστείας εις τους λόγω φυματιώσεως συνταξιούχους και επιδοματούχους, ά.ν. 83433/1956 σ. 860.—Καθορισμός μηνιαίας παγίας αποζημιώσεως Προέδρων Διοικητικών Συμβουλίων Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως, ά.ν. 51708/1956 σ. 1086.—Χορήγησις από 1ης Ιανουαρίου 1956 επιδόματος ακριβείας εις συνταξιούχους και βοηθηματούχους του Δημοσίου, π.ν.σ. 265/1956 σ. 334.—Απαλλαγή δώρων εορτών από κρατήσεις υπέρ τρίτων. Βλ. σχετικάς διατάξεις εις το κείμενον των περί δώρων εορτών αποφάσεων, των παρατιθεμένων εις λ. *Δώρον εορτών*.—Απαλλαγή εισφορών επιδόματος ακριβείας δημοσίων υπαλλήλων κλπ., π.ν.σ. 169/1956 σ. 238.

Β'. Κοινά Αυτοκινήτων: Βλ. λ. *Αυτοκίνητα*.

Γ'. Μετοχικόν Πολιτικών Υπαλλήλων: Καθορισμός ποσοστού παγίας κρατήσεως επί αποδοχών και επιδομάτων από 1.1.1956, π.ν.σ. 2487/1955 σ. 168.—Καθορισμός κρατήσεως από 1.1.1956 επί αποδοχών τακτικών δημοσίων υπαλλήλων μετόχων του Ταμείου, π.ν.σ. 66/1956 σ. 228.

Δ'. Ταμεία Συντάξεων, Ασφαλίσεως, Επικουρικής Ασφαλίσεως, Προνοίας κλπ.

Αγγειοπλαστών: Βλ. κατωτέρω *Κεραμοποιών*.

Αεριόφωτος: Συγχώνευσις εις το Ι.Κ.Α. του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Αεριόφωτος Πειραιώς, Δ/γμα σ. 571.

Αντιπροσώπων: Βλ. κατωτέρω *Χρηματιστών* κ.λ.π.

Αρτεργατών, Μυλεργατών, Μαχαιροποιών.—Ταμείον Ασφαλίσεως· έγκρισις Κανονισμού Εσωτερικής Υπηρεσίας, Δ/γμα σ. 227.—Τροποποίησις και συμπλήρωσις του από 14.2.1955/2.3.1955 β.δ. περί εγκρίσεως Κανονισμού Συντάξεων, Δ/γμα σ. 682.—Τροποποίησις των §§ 1, 2 και 3 του άρθρ. 8 του από 14.2/2.3.1955 β. δ/τος περί εγκρίσεως του Κανονισμού Συντάξεων, Δ/γμα σ. 969.—Αποζημίωσις προέδρου Δ.Σ., ό.ά. 51708/1956 σ. 1086.—Πόροι, τρόπος εισπράξεως αυτών και λειτουργία εν γένει, ν.δ. 3631/1956 σ. 1316.—Τροποποίησις και συμπλήρωσις του από 20/30 Σεπτεμβρίου 1955 β.δ/τος περί εγκρίσεως του Κανονισμού ασθενείας, Δ/γμα σ. 1369.—Ταμείον Ασφαλίσεως· εφαρμογή Υπαλληλικού Κώδικος· ειδική διάταξις άρθρ. 25 § 2, Δ/γμα σ. 168.

Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων: Τροποποιήσεις και συμπληρώσεις εις Καταστατικόν Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού Ασφαλιστικής Εταιρείας «Εθνική», ά. ν. 49193/1956 σ. 1038.

Αυτοκινητιστών: Αποζημίωσις προέδρου Δ.Σ., ό.ά. 51708/1956 σ. 1086.

Γαλλοελληνικής Εταιρείας: Κατάργησις Ταμείου Αλληλοβοηθείας Προσωπικού τέως Γαλλοελληνικής Εταιρείας Σιδηροδρόμων Αλεξανδρουπόλεως - Σβίλεγκραντ και είσπραξις τούτου εις Ταμείον Αλληλοβοηθείας Προσωπικού Σ.Ε.Κ., Δ/γμα σ. 57.

Γενικών Αποθηκών: Προσθήκη διατάξεως εις Καταστατικόν Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Προνομούχου Εταιρείας Γεν. Αποθηκών, ά.ν. 16444/1956 σ. 461.

Γεωργικών Συνεταιριστικών Οργανώσεων: Τροποποίησις εις Καταστατικόν Ταμείου Συντάξεως Προσωπικού, ά.ν. 8607/1956 σ. 343.—Τροποποίησις περιόδου § 1 άρθρου 17 του Καταστατικού Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού, ά.ν. 14379/1956 σ. 975.

Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων: Αύξησις των υπό του Τ.Α. Δ.Κ.Υ. χορηγουμένων μηνιαίων βοηθημάτων, ά.ν. 5428/1956 σ. 404.—Καταβολή εκτάκτου βοηθήματος επί εορταίς Πάσχα 1956 εις βοηθηματούχους Τ.Α.Δ.Κ.Υ., ά. ν. 21450/1956 σ. 686.—Χορήγησις εις συνταξιούχους Δήμων, Κοινοτήτων και Δημοτικών και Κοινοτικών Ιδρυμάτων δώρου επί ταις εορταίς Χριστουγέννων, ά.ν. 59830/1955 σ. 230.

Εκπροσώπων Οργανώσεων: Προσθήκη μεταβατικής διατάξεως εις Καταστατικόν Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Εκπροσώπων και Υπαλλήλων Εργατικών και Επαγγελματικών οργανώσεων, ά.ν. 8584/1956 σ. 290.

Ελευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης: Τροποποίησις άρθρων Καταστατικού Ταμείου Προνοίας Εργατών Κομιστικής Υπηρεσίας, ά.ν. 29175/1956 σ. 975.

Εμπορικών Καταστημάτων: Τροποποίησις § 4 του άρθρ. 14 του Κανονισμού Παροχών Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων, ά.ν. 14368/1956 σ. 457.

Εμπορίου Τροφίμων: Αύξησις των υπό του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορίου Τροφίμων παρεχομένων συντάξεων κατά 30 ο/ο, ά.ν. 53574/1956 σ. 286.

Εμπόρων: Ταμείων Ασφαλίσεως· τροποποίησις άρθρου Καταστατικού, ά. ν. 23458/1956 σ. 632.—Αύξησις παρεχομένων συντάξεων, ά.ν. 21724/1956 σ. 748.—Αποζημιώσις προέδρου Δ.Σ., ό.ά. 51708/1956 σ. 1086.

Ενώσεως Συνταξιούχων: Η.Ε.Α. Μετοχικόν Ταμείον· τροποποίησις και συμπλήρωσις του άρθρ. 6 του ν.δ. 406/1947 και άλλων τινών διατάξεων, ν.δ. 3616/1956 σ. 1210.

Επαγγελματιών, Βιοτεχνών: Εφαρμογή Υπαλληλικού Κώδικος· ειδική διάταξις άρθρ. 25 § 2, Δ/γμα σ. 168.—Αποζημίωσις προέδρου Δ.Σ., ό.ά. 51708/1956 σ. 1086.

Εργατών τύπου: Βλ. κατωτέρω *Τύπου*.

Ερυθρού Σταυρού: Προσθήκη διατάξεως εις Καταστατικόν Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού, ά. ν. 19210/1956 σ. 627.

Εφημεριδοπωλών και Υπαλλήλων

Πρακτορείων: Αύξησις τών ύπό τού Ταμείου Συντάξεων Έφημεριδοπωλών καί Υπαλλήλων Πρακτορείων πόλεως Θεσσαλονίκης παρεχομένων συντάξεων κατά ποσοστόν 30ο/ο, ά. ύ. 76900/1956 σ. 286.—Κατάταξις εις κλάσεις ήσφαλισμένων Ταμείου Έφημεριδοπωλών, ά. ύ. 16438/1956 σ. 625.—Συμπλήρωσις Κανονισμού Ασθενείας Ταμείου Συντάξεων Έφημεριδοπωλών καί Υπαλλήλων Πρακτορείων, ά. ύ. 19208/1956 σ. 627.—Τροποποίησις παραγράφου Καταστατικού Ταμείου Συντάξεων Έφημεριδοπωλών, ά. ύ. 26290/1956 σ. 691.

Έφημερίδων. Βλ. κατωτέρω *Τύπου*.

Ηθοποιών, Συγγραφέων, Μουσικών, Τεχνιτών Θεάτρου, Κινηματογράφου: Ταμείον Συντάξεων· προσθήκη παραγράφου εις Καταστατικόν, ά. ύ. 4913/1956 σ. 291.—Προσθήκη εις μεταβατικήν διάταξιν Κανονισμού, ά. ύ. 75495/1956 σ. 640.—Ποσοστόν έπί προσθέτου τέλους δημοσίων θεαμάτων ύπέρ τών Ταμείων Αλληλοβοηθείας, ύ. ά. 77814/1956 σ. 686.

Ηλεκτρικών επιχειρήσεων: Μή κράτησις έπί δώρου Χριστουγέννων προσωπικού Η.Ε.Μ. ύπέρ Ταμείου Αλληλοβοηθείας αύτού, ά.ύ. 17154/1955 σ. 180.—Προσθήκη διατάξεως εις § 5 άρθρου 11 Καταστατικού Ταμείου Συντάξεως Προσωπικού Ηλεκτρικής Εταιρείας Μεταφορών, ά.ύ 76025/1955 σ. 287.—Αντικατάστασις καί προσθήκη διατάξεως εις Καταστατικόν Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Ηλεκτρικής Εταιρείας Μεταφορών, ύ.ά. 6794/1956 σ. 340.—Τροποποιήσεις καί προσθήκαι εις Καταστατικόν Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Ηλεκτρικής Εταιρείας Μεταφορών, ύ.ά. 16437/1956 σ. 625.—Τροποποίησις Καταστατικού Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Ηλεκτρικής Εταιρείας Μεταφορών, ά.ύ. 40352/1956 σ. 922.—Υποχρεωτική άσφάλισις εις Ι.Κ.Α. κατά άσθενείας τών πάσης φύσεως συνταξιούχων Ταμείου Συντάξεων καί Προνοίας Προσωπικού Τροχιοδρόμων καί Ηλεκτρισμού Θεσσαλονίκης, ά.ύ. 27212/1956 σ. 747.

Θεάτρου: Βλ. άνωτέρω *Ηθοποιών* κλπ.

Ιπποδρομιών: Προσθήκη παραγράφου εις Καταστατικόν Ταμείου Προνοίας Προσωπικού Ιπποδρομιών, ά.ύ. 37319/1956 σ. 918.

Καπνεμπορικών επιχειρήσεων: Τροποποίησις Καταστατικού Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων, ά.ύ. 47824/1956 σ. 1036.

Καπνεργατών: Παροχή αύξήσεως συντάξεως εις συνταξιοδοτουμένους υπαλλήλους τού Τ.Α.Κ., ά.ύ. 53038/1955 σ. 272.

Καπνοβιομηχανιών: Τροποποιήσεις καί συμπληρώσεις εις Καταστατικόν Παροχών Ταμείου Εξόδου κλπ. Μισθωτών Βιομηχανίας Καπνού, ά.ύ. 55513/1956 σ. 1262.

Κεραμοποιών, Πλινθοποιών, Αγγειοπλαστών: Επέκτασις τής διεπούσης τό Ταμείον Ασφαλίσεως νομοθεσίας εις τήν έπαρχίαν Αιγίου, Δ/γμα σ. 1371.

Κρεοπωλών: Τροποποιήσεις καί συμπληρώσεις εις Καταστατικόν Ταμείου Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Κρεοπωλών, ά.ύ. 56070/1956 σ. 1262.

Λιμενεργατών Πειραιώς: Ταμείον Ασφαλίσεως· άντικατάστασις παραγράφου Καταστατικού, ά.ύ. 25115/1956 σ. 634.—Τροποποίησις Καταστατικού, ά. ύ. 38647/1956 σ. 926.—Τροποποίησις Κανονισμού Παροχών Ταμείου Προνοίας, ά. ύ. 57023/1956 σ. 982.

Λιπασμάτων Εταιρείας: Προσθήκη παραγράφου εις Καταστατικόν Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Εταιρείας Λιπασμάτων, ά.ύ. 32645/1956 σ. 748.—Προσθήκη παραγράφου εις Καταστατικόν τού αύτού Ταμείου, ά.ύ. 25119/1956 σ. 691.

Μαχαροποιών: Βλ. άνωτέρω *Αρτεργατών* κλπ.

Μεσιτών: Βλ. κατωτέρω *Χρηματιστών* κλπ.

Μεταλλευτών: Προσθήκη διατάξεως εις άρθρον Καταστατικού τού Επικουρικού Ταμείου Εξόδου Γερόντων καί Ανικάνων Εργατών Μετάλλου, ά. ύ. 77666/1955 σ. 289.—Τροποποίησις παραγράφου Κανονισμού Ασφαλιστικών Παροχών Ταμείου Εξόδου Γερόντων καί Ανικάνων Εργατών Μετάλλου, ά.ύ. 39423/1956 σ. 918.—Συγχώνευσις εις Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων τού Ταμείου Μεταλλευτών, Λ/γμα σ. 624.

Μηχανικών, Εργοληπτών: Αύξησις τών παρά τού Ταμείου Συντάξεων Μηχανικών καί Εργοληπτών Δ.Ε. παρεχομένων συντάξεων, ά.ύ 31000/1956 σ. 1032.

Μηχανοδηγών: Προσθήκη διατάξεως εις Καταστατικόν Ταμείου Προνοίας Μηχανοδηγών Οδοστρωτήρων, ά.ύ. 25117/1956 σ. 634.

Μουσικού Συλλόγου Βορείου Ελλάδος: Ποσοστόν έπί προσθέτου τέλους δημοσίων θεαμάτων, ύ.ά. 77814/1956 σ. 686.

Μουσικών: Βλ. καί άνωτέρω *Ηθοποιών* κλπ.

Μυλεργατών: Βλ. άνωτέρω *Αρτεργατών* κλπ.

Ναυτικών Πρακτόρων καί Υπαλλήλων: Τροποποίησις εις Β' μέρος Καταστατικού οίκονομικής καί άσφαλιστικής όργανώσεως Ταμείου Ασφαλίσεως Ναυτικών Πρακτόρων καί Υπαλλήλων, ά.ύ. 16442/1956 σ. 456.—Καθορισμός τών παρά τού Τ.Α.Ν. Π.Υ. καταβαλλομένων συντάξεων, ά.ύ. 9123/1956 σ. 629.

Ξενοδοχείων: Τροποποίησις, συμπλήρωσις καί κατάργησις διατάξεων περί Ελληνικού Οργανισμού Τουρισμού· κατάργησις κρατήσεως, ν.δ. 3430/1955 σ. 56.—Τροποποίησις άρθρου 3 Καταστατικού Ταμείου Ασφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων, ά.ύ. 10426/1956 σ. 342.

Οινοποιΐας, Ζυθοποιΐας, Οινοπνευματοποιΐας: Προσθήκη διατάξεως εις Κανονισμόν Παροχών Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού, ά.ύ. 39421/1956 σ. 918.—Τροποποίησις παραγράφου Καταστατικού Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού, ά.ύ. 39422/1956 σ. 919.

Οργανισμός Έλέγχου τών δι

Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν: Προσθήκη ἄρθρου εἰς Κανονισμὸν Παροχῶν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Ε.Α.Σ., ἀ.ὑ. 16447/1956 σ. 626.

Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς: Προσθήκη διατάξεως εἰς κοινὴν ἀπόφασιν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 18142/1326/18.12.1945, ἀ.ὑ. 6978/1956 σ. 580.—Σύστασις παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Ὑπαλλήλων Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς Κλάδου Ἀρωγῆς, Δ/γμα σ. 967.

Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.): Ἀσφάλισις μονίμου προσωπικοῦ Ἐργατικῆς Ἑστίας· ἔκτασις, ν. 3467/1955 σ. 164.

Πλινθοποιῶν: Βλ. ἀνωτέρω *Κεραμοποιῶν κλπ.*

Πρακτορείων: Βλ. ἀνωτέρω *Ἐφημεριδοπωλῶν κλπ.*, *Ναυτικῶν Πρακτόρων.*

Πυροτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου: Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ, ἀ.ὑ. 15877/1956 σ. 1260.

Σιδηροδρόμων. Κατάργησις Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ τέως Γαλλοελληνικῆς Ἑταιρείας Σιδηροδρόμων Ἀλεξανδρουπόλεως - Σβίλεγκραντ καὶ ὑπαγωγὴ τούτου εἰς Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., Δ/γμα σ. 57.— Καθορισμὸς ὑποβλητέων δικαιολογητικῶν διὰ τὸν κανονισμὸν ἢ τὴν αὔξησιν τῶν συντάξεων τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, Δ/γμα σ. 279.— Μετονομασία Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ. εἰς Ταμεῖον Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων, ἀ.ὑ. 17206/1956 σ. 461.—Τροποποίησις ἐδαφίου Καταστατικοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων, ἀ.ὑ. 32189/1956 σ. 745.—Προσθήκη διατάξεως εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., ἀ.ὑ. 28176/1956 σ. 745.—Προσθήκη διατάξεως εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων, ἀ.ὑ. 14378/1956 σ. 975.—Καθορισμὸς ποσοῦ χορηγουμένης ἐναντι συντάξεως προκαταβολῆς εἰς τέως σιδηροδρομικούς, ἀ. ὑ. 340451/1955 σ. 283.—Ἀναπροσαρμογὴ συντάξεων σιδηροδρομικῶν συνταξιούχων παρὰ τῶν οἰκείων δικτύων, ἀ.ὑ. 165237/1956 σ. 974.

Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ. Συντάξεις ἐξερχομένων ἐκ τῆς ὑπηρεσίας Α.Σ.Ο. ἐργοδοτικὴ εἰσφορὰ Α.Σ.Ο., ν. 3541/1956 σ. 1068.

Τεχνιτῶν Θεάτρου καὶ Κινηματογράφου. Βλ. ἀνωτέρω *Ἠθοποιῶν κλπ.*

Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμοῦ: Ἔγκρισις Κανονισμοῦ Περιθάλψεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., Δ/γμα σ. 1069.—Συνταξιοδοτικαὶ διατάξεις ἀφορῶσαι τὸ μεταταγὲν εἰς τὸν Ο.Τ.Ε. προσωπικὸν Τ.Τ.Τ., ν.δ. 3636/1956 σ. 1368.

Τραπεζῶν: Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης, ἀ.ὑ. 76028/1955 σ. 288, ἀ.ὑ. 14439/1956 σ. 626.— Προσθήκη διατάξεων εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλλήλων Λαϊκῆς Τραπέζης, ἀ.ὑ. 6293/1956 σ. 296, ἀ.ὑ. 23459/1956 σ. 747.—Τροποποίησις ἄρθρου Κανονισμοῦ Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλλήλων Λαϊκῆς Τραπέζης, ἀ.ὑ. 32646/1956 σ. 748.—Τροποποίησις παραγράφων εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης, ἀ.ὑ. 17209/1956 σ. 580.

Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Θεσσαλονίκης. Ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α. κατὰ ἀσθενείας τῶν πάσης φύσεως συνταξιούχων Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ, ἀ. ὑ. 27212/1956 σ. 747.

Τσιμέντων Ἑταιριῶν: Προσθήκη μεταβατικῆς διατάξεως εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ, ἀ. ὑ. 77667/1955 σ. 287.—Αὔξησις κατωτάτου ὁρίου συντάξεων Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ, ἀ.ὑ. 75852/1956 σ. 287.

Τυπογράφων: Τροποποίησις ἄρθρου Κανονισμοῦ Συντάξεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως, ἀ.ὑ. 76023/1955 σ. 283.—Προσθήκη διατάξεως εἰς Κανονισμὸν συντάξεων Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν τεχνῶν, ἀ.ὑ. 26291/1956 σ. 686.—Τροποποίησις εἰς Κανονισμὸν Συντάξεων Ταμείου Ἀσφαλίσεως, ἀ.ὑ. 45878/1956 σ. 981.

Τύπου: Προσθήκη παραγράφου ὑπ' ἀριθ. 5 ἐν τῷ ἄρθρῳ 9 τοῦ Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν· ἐξόφλησις ὀφειλῶν ἐφημερίδων εἰς δόσεις, Δ/γμα σ. 57.—Περὶ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν, ν.δ. 3572/1956 σ. 1218.—Τροποποίησις 2ας παραγράφου ἄρθρ. 21 καὶ 1ης παραγράφου ἄρθρου 45 Καταστατικοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Θεσσαλονίκης, Δ/γμα σ. 571.— Τροποποίησις εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων, ἀ. ὑ. 23457/1956 σ. 690 —Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 496/1947 καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων, ν.δ. 3616/1956 σ. 1210.

Ὑαλουργῶν: Προσθήκη μεταβατικῆς διατάξεως εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Ὑαλουργῶν, ἀ.ὑ. 25118/1956 σ. 635.

Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης: Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 19209/1956 σ. 627.—Προσθήκη ἄρθρου εἰς Κανονισμὸν παροχῶν Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 76029/1955 σ. 284.

Ὑπεγγύων Προσόδων Ἑταιρείας: Τροποποίησις ἄρθρων Καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ, ἀ. ὑ. 77992/1955 σ. 287, ἀ.ὑ. 16443/1956 σ. 575.—Προσθήκη ἐδαφίου εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας, ἀ.ὑ. 4945 1956 σ. 294.

Ὑποδηματεργατῶν: Τροποποίησις παραγράφου Κανονισμοῦ παροχῶν Ταμείου Ἐ-

πικουρικής Ἀσφαλίσεως, ἀ.ὑ. 5499/1956 σ. 340, ἀ.ὑ. 6294/1956 σ. 341, ἀ.ὑ. 8586/1956 σ. 582. Διορθώσεις ἡμαρτημένων ταύτης σ. 871.

Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν: Τροποποίησις εἰς Κανονισμὸν παροχῶν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων, ἀ.ὑ. 17908/1956 σ. 632.—Τροποποίησις Καταστατικοῦ τοῦ αὐτοῦ Ταμείου, ἀ.ὑ. 41664/1956 σ. 925.

Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν καὶ Ἀντιπροσωπῶν: Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, μεσιτῶν καὶ Ἀντικρυστῶν, ἀ.ὑ. 23456/1956 σ. 639.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις ἄρθρ. 16 Καταστατικοῦ τοῦ αὐτοῦ Ταμείου, ἀ. ὑ. 49101/1956 σ. 1037.

Ταξιδεύται: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ταξινόμοι ζώων: Ἀθηνῶν, Πειραιῶς· τιμολόγιον ἀμοιβῆς κλπ., ἀ.ὑ. 54877/1956 σ. 1264.

Ταχυδρομεῖα—Τηλεγραφεῖα: Συνταξιοδοτικαὶ διατάξεις ἀφορῶσαι τὸ μεταταγὲν εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος προσωπικὸν Τ.Τ.Τ., ν. 3636/1956 σ. 1368.

Τέλη: Βλ. λ. *Πρόσθετα τέλη, Χαρτόσημον.*

Τερεβινθέλαιον: Βλ. λ. *Ἐξαγωγαί.*

Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμός: Βλ. λ. *Ὀργανισμοί.*

Τοιχοκολλῆται: Κανονισμὸς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ὑ.ἀ. 21118/1956 σ. 742.

Τουρισμός: Τροποποίησις, συμπλήρωσις καὶ κατάργησις διατάξεων περὶ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων, ν.δ. 3430/1956 σ. 56.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις τῆς περὶ Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων νομοθεσίας, ν.δ. 3594/1956 σ. 1203.

Τράπεζαι: Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα.* Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις διατάξεων ὀργανισμοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, ἀπόφ. Δ.Σ. Ἀγροτικῆς Τραπέζης σ. 750. Διόρθωσις ἡμαρτημένων σ. 871.—Τροποποίησις ἐν μέρει τῆς ἀπὸ 14.4.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, ἀ.ὑ. 31698/1956 σ. 741.—Μὴ ἔγκρισις ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Λαϊκῆς Τραπέζης, ἀ. ὑ. 39696/1956 σ. 865.—Μὴ ἔγκρισις ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Ἰονικῆς Τραπέζης, ἀ. ὑ. 39697/1956 σ. 866.—Δῶρον ἑορτῶν νομικῶν συμβούλων, δικηγόρων, μηχανικῶν, γεωλόγων, γεωπόνων, ἰατρῶν, ὑ.ἀ. 25600/1956 σ. 520, ὑ.ἀ. 71500/1956 σ. 1375.

Τροχιόδρομοι: Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Τσιμεντεργάται: Ἀποδοχαὶ· ὅροι ἐργασίας, ὑ.ἀ. 54879/1956 σ. 1157. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα.*

Τυπογράφοι: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Τύπος: Βλ. λ. *Ἐφημερίδες, Ταμεῖα.*

Τυροκόμοι: Μὴ ἔγκρισις τῆς ἀπὸ 4.7.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀ.ὑ. 51113/1956 σ. 1037.

Υ

Ὑαλουργίας προϊόντα: Βλ. λ. *Ἐξαγωγαί.*

Ὑαλουργοί: Προσθήκη μεταβατικῆς διατάξεως εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Ὑαλουργῶν, ἀ.ὑ. 25118/1956 σ. 635.

Ὑδάτων Ἑταιρεία: Δημοσίευσις εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ, ἀ.ὑ. 3225/1956 σ. 289.

Ὑδραγωγεῖα: Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 10.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Ἐπιχειρήσεως Δημοτικοῦ Ὑδραγωγείου Ρόδου, ἀ.ὑ. 2894/1956 σ. 294.

Ὑδραυλικὰ ἔργα: Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 26.1.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ ρυθμίσεως ἀποδοχῶν προσωπικοῦ ἀξίας ἔργων Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδραυλικῶν καὶ Ἐγγειοτεχνικῶν Ἔργων Α.Ε., ἀ.ὑ. 11141/1956 σ. 349.

Ὑδρεύσεως Ὀργανισμός: Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Ὑπαλληλικὸς Κῶδιξ: Ἐφαρμογὴ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, Δ/γμα σ. 168.

Ὑπάλληλοι Δημόσιοι: Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, ν. 3464/1955 σ. 105.—Ἐφαρμογὴ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, Δ/γμα σ. 168.—Παροχὴ ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν εἰς τακτικοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, π.ὑ.σ. σ. 2387/1955 σ. 168.—Ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν καταβολὴν ἐπιδόματος εἰς τοὺς ὑπέχοντας οἰκογενειακὰ βάρη ὑπαλλήλους, ἀ.ὑ. 344106/1956 σ. 179.—Νοσοκομειακὴ περίθαλψις μελῶν οἰκογενειῶν τακτικῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων, Δ/γμα σ. 227.—Χορήγησις ἐπιδόματος ἀκριβείας εἰς τακτικοὺς καὶ ἐκτάκτους δημοσίους ὑπαλλήλους στρατιωτικούς, π.ὑ.σ. 169/1956 σ. 238.—Χορήγησις ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1956 ἐπιδόματος ἀκριβείας εἰς συνταξιούχους καὶ βηθηματούχους τοῦ Δημοσίου, π.ὑ.σ. 265/1956 σ. 334.—Ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Πάσχα τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἀ.ὑ. 105292/1956 σ. 524.—Ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κλπ., ἀ.ὑ. 313129/1956 σ. 1389.

Ὑπάλληλοι Δημοτικοὶ - Κοινοτικοί: Βλ. λ. *Δῆμοι - Κοινότητες, Ταμεῖα.*

Ὑπάλληλοι Ἰδιωτικοί: Χαρακτηρισμὸς ἐργαζομένων εἰς ξενοδοχεῖα· προϋποθέσεις, ν.δ. 3430 σ. 57.

Ὑπεγγύων Προσόδων Ἑταιρεία: Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Ὑπερωρίαι: Πρόσθετος ἀμοιβή, ἀπόφ. Δ.Δ.Δ.Α. Ἀθηνῶν 2/1956 σ. 291, 976.—Προσωπικοῦ Τ.Α.Ε., ὑ.ἀ. 944/1956 σ. 232.—Προσωπικοῦ διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορικῶν ἐργασιῶν, ν.δ. 3588/1956 σ. 1257.

Ὑπηρέται: Δημοσίου, Ὀργανισμῶν Δημ. Δικαίου, οἰκόσιτοι μισθωτοί· ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, ν. 3464/1955 σ. 105.

Ὑποσπασχολούμενοι: Κατάργησις ἄρθρ. 36 ν.δ. 2698/1953 ν. 3464/1955 σ. 105.

Ὑποδηματεργάται: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Ὑποκαταστήματα: Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις.*

Ὑπουργεῖα: Καθορισμὸς περιφερείας Γραφείων Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας περιοχῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ Λωδεκανήσου καὶ συστάσεως νέων τοιούτων, Δ/γμα σ. 623.—Καθορισμὸς ἁρμοδιοτήτων Διευθύνσεως Ἐργασίας καὶ περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν Διαιτησίας συλλογικῶν καὶ ἀτομικῶν διαφορῶν ἐργασίας Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ συνθέσεως τούτων, Δ/γμα σ. 739.—Ἐπέκτασις τῶν ἁρμοδιοτήτων τοῦ Νομάρχου ἐπὶ θεμάτων ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Δ/γμα σ. 1373.

Ὑφαλοχρωματισταί: Κανονισμὸς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ὑ.ἀ. 21118/1956 σ. 742.—

Φ

Φαρμακεῖα: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Σύλλογοι, Ταμεῖα.*

Φιλοδώρημα: Καθορισμὸς ποσοστοῦ, ἀ.ὑ. 260580/1955 σ. 239.—Ἀμειβόμενοι διὰ δῶρον ἑορτῶν, ὑ.ἀ. 25600/1956 σ. 526, ὑ.ἀ. 71500/1956 σ. 1375.

Φορολογία: Κατανομὴ προσθέτου τέλους δημοσίων θεαμάτων, ἀ.ὑ. 77814/1956 σ. 686.—Ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Τ.Α.Ε., ὑ.ἀ. 944/1956 σ. 232.—Ἀποδοχῶν τεχνιτῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας, σ.σ. σ. 334.—Ἀπαλλαγὴ ἐπιδόματος ἀκριβείας δημοσίων ὑπαλλήλων κλπ., π.ὑ.σ. 169/1956 σ. 238.—Ἀπαλλαγὴ ἢ μὴ δώρου ἑορτῶν. Βλ. τὰς εἰς λ. *Δῶρον ἑορτῶν* παρατιθεμένας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις.

Φορτοεκφορτωταί: Ἐξαίρεσις ἀσφαλίσεως ἀνεργίας· ὅροι, ν. 3464/1955 σ. 105.—Κανονισμὸς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ὑ.ἀ. 21118/1956 σ. 742.—Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως ἀπὸ 4.10.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν Νεμέας, ἀ.ὑ. 76122/1956 σ. 284.—Ἔγκρισις αὐξήσεως τῆς ὑπὲρ Κ.Α.Φ. λιμένος Θεσσαλονίκης ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς, ἀ.ὑ. 73645/1955 σ. 288.—Αὔξησις τῆς ὑπὲρ Κ.Α.Φ. λιμένος Σύρου ἐργατικῆς εἰσφορᾶς, ἀ.ὑ. 76845/1956 σ. 583.—Ἔγκρισις αὐξήσεως τῆς ὑπὲρ Κ.Α.Φ. ξηρᾶς Ἄρτης ἐργατικῆς εἰσφορᾶς, ἀ.ὑ. 35827/1956 σ. 982.—Ἔγκρισις ἐπεκτάσεως δικαιοδοσίας Ε.Ρ.Φ.Α. καὶ ρυθμίσεως ἐργασίας φορτοεκφορτώσεων εἰς παραπλησίους ὅρμους λιμένος Κερκύρας, ἀ.ὑ. 17608/1956 σ. 638.—Καθορισμὸς προϋποθέσεων καὶ τρόπου προσδιορισμοῦ ἀριθμοῦ ἐργατῶν φορτοεκφορτωτῶν λιμένων, ἀ.ὑ. 44885/1956 σ. 971.—Ρύθμισις ἀνακυρασῶν διενέξεων εἰς ἐνίας φορτοεκφορτωτικὰς ἐργασίας, ν.δ. 3550/1956 σ. 1069.

Φύλλου κρούστας ἐργατοτεχνῖται: Τροποποίησις καὶ δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 19.12.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατοτεχνιτῶν φύλλου κρούστας καὶ καταΐφιοῦ Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ἀ.ὑ. 25408/1956 σ. 633.

Χ

Χαλδαδοποιΐα: Βλ. λ. *Σοκολατοποιία.*

Χαρτοποιΐα: Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Χαρτόσημον: Ἀτέλεια αἰτήσεων διὰ παροχὰς Ι.Κ.Α. κλπ.· ἔκτασις καὶ διὰ παροχὰς Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, ν. 3461/1955 σ. 105.—Ἀτέλεια ἀποδείξεων παροχῶν Ἐργατικῆς Ἑστίας καὶ εἰσφορῶν ὑπὲρ αὐτῆς, ν. 3467/1955 σ. 161.—Ἀτέλεια πιστοποιητικῶν προξενικῶν ἀρχῶν δι' ἀπογραφὴν ναυτικῶν ἀπόρων, Δ/γμα σ. 225.—Ἐπὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Τ.Α.Ε., ὑ.ἀ. 944/1956 σ. 232.—Ἐπὶ ἀποδοχῶν τεχνιτῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας, σ.σ. σ. 334.—Ἀπαλλαγὴ ἐπιδόματος ἀκριβείας συνταξιούχων καὶ βοηθηματούχων Δημοσίου, π.ὑ.σ. 265/1956 σ. 334.—Ἀπαλλαγὴ ἢ μὴ δώρου ἑορτῶν. Βλ. τὰς ὑπὸ τὴν λέξιν *Δῶρον ἑορτῶν* παρατιθεμένας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις.

Χημικὰ προϊόντα: Βλ. λ. *Ἐξαγωγαί.*

Χημικοί: Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 26.5.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας ἁπάσης τῆς Χώρας, ἀ.ὑ. 39698/1956 σ. 867.—Ἐπέκτασις ἐφαρμογῆς ν. 3518/1928 περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1927 ν.δ. περὶ ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος χημικοῦ καὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως χημικῶν ἐν ταῖς Χημικαῖς Βιομηχανίαις καὶ εἰς ἑτέρας Βιομηχανίας, Δ/γμα σ. 1322.

χρηματίσται: Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Χρώματα: Βλ. λ. *Ἐξαγωγαί.*

Χωροφύλακες: Περὶ προσθέτων χωροφυλάκων, Δ/γμα σ. 571.

Ψ

Ψυχαγωγικὰ κέντρα: Βλ. λ. *Κέντρα διασκεδάσεως.*

Ω

Ὧραι ἐργασίας: Καθορισμὸς χρόνου ἐργασίας προσωπικοῦ ἀστικῶν λεωφορείων κλπ., ἀ.ὑ. 194469/1955 σ. 180.—Κανονισμὸς ὡρῶν ἐργασίας προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων, Δ/γμα σ. 854.—Εἰσπρακτόρων ἀστικῶν λεωφορείων Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 24220/1956 σ. 577. Καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 73724/1955 σ. 351.—Ἐπέκτασις διατάξεων π.δ. 22/28 Ἰουνίου 1927 περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας κρεοπωλείων, σφαγείων καὶ ἐκδορέων εἰς τὴν πόλιν τῆς Χίου, Δ/γμα σ. 1157.—Τροποποιήσις τελευταίας παραγράφου ἄρθρ. 4 Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, Δ/γμα σ. 574.—Τροποποίησις τῆς § 4 ἄρθρ. 1 β. δ/τος 14/8.15.9.1947 περὶ κανονισμοῦ χρονικῶν ὡρίων ἐργασίας ἐν τοῖς φαρμακείοις, Δ/γμα σ. 1081.—Ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν κατὰ Σάββατον, ὑ.ἀ. 73248/1955 σ. 180.—Μουσικῶν, ὑ.ἀ. 74267/1955 σ. 230.—Τεχνιτῶν ἐναερίων μεταφορῶν πολιτικῆς ἀεροπορίας, σ.σ. σ. 334.—Ἰπταμένων πολιτικῆς ἀεροπορίας, ὑ.ἀ. 10318/1956, σ. 913.—Προσωπικοῦ διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορικῶν ἐργασιῶν, ν.δ. 3588/1956 σ. 1257.

Γ' ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ
ΝΟΜΩΝ, ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ, ΥΠΟΥΡΓΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΚΛΠ. (*)

1. Νόμοι

1955

3464 — 105
3467 — 164
3500 — 854

2. Νομοθετικά Διατάγματα

1955

3398 — 57
3430 — 56

1956

3523 — 966
3527 — 1068
3541 — 1068
3550 — 1069
3560 — 1211
3561 — 1203
3572 — 1213
3588 — 1257
3591 — 1206
3594 — 1203
3595 — 1209
3598 — 1209
3616 — 1210
3623 — 1365
3631 — 1316
3636 — 1368

3. Διατάγματα

1955

17.8.55/58
20.9.55/57
4.10.55/58
15.10.55/58, 59, 59, 59, 59
9.11.55/60, 60
12.11.55/59, 60, 60
9.12.55/177, 225
19.12.55/ 111, 177, 177, 177, 177
23.12.55/ 168, 176
24.12.55/111
30.12.55/ 227, 228

1956

2. 1.56/ 227
31. 1.56/ 330, 330, 330, 333
6. 2.56/ 279, 279
10. 2.56/ 402
17. 2.56/ 330, 455, 455
26. 2.56/ 402
19. 3.56/ 455, 455, 574
26. 3.56/ 571
28. 3.56/ 570, 570, 570, 571, 571
5. 4.56/ 574, 574, 574, 575
17. 3.56/ 571, 575, 623, 624
19. 4.56/908
5. 5.56/685
6. 5.56/739
15. 5.56/854
11. 6.56/811, 811
25. 6.56/908
2. 7.56/856
19. 7.56/967
1. 8.56/ 969, 970, 970, 1027, 1027, 1027, 1081,
3. 9.56/1081
4. 9.56/1081
5. 9.56/1157
6. 9.56/1157
26. 9.56/1069
27. 9.56/1368, 1369, 1369, 1373
13.10.56/1322, 1371
24.10.56/1320, 1369, 1370, 1371, 1372, 1373
14.11.56/1323, 1369, 1372
23.11.56/1373
18.10.56/1371

4. Πράξεις Υπουργικού Συμβουλίου

1955

2306 — 110
2387 — 168
2391 — 333
2439 — 168

1956

23 — 281
66 — 228
91 — 229
92 — 229
169 — 238
265 — 334
475 — 516
619 — 624
767 — 685
873 — 740
1281 —1081

5. Υπουργικαί αποφάσεις

α. Υπουργού Εργασίας

1954

43299 — 63

1955

944 — 232
945 — 334
2894 — 294
3225 — 239
3662 — 63
4620 — 341
4943 — 294
4945 — 294
5331 — 347
5719 — 350
6052 — 348
6293 — 295
6294 — 341
6794 — 340
7668 — 406
8584 — 290
8607 — 343
8710 — 402
9538 — 341
10199 — 405
10426 — 342
10641 — 407
11141 — 349
15289 — 405
16152 — 63
17937 — 183
60706 — 290
62247 — 281
66904 — 295
68916 — 182
70604 — 178
72414 — 282
73203 — 183
73204 — 183
73224 — 351
73248 — 180
73645 — 288
73736 — 62
74267 — 230
74587 — 179
75051 — 179
76023 — 283
76025 — 287
76028 — 288
76029 — 284
76122 — 284
76317 — 284
77650 — 285
77666 — 289
77667 — 285
77992 — 285

1956

324 — 742
5499 — 340
6978 — 580
8586 — 582
9228 — 460
10318 — 913
11291 — 457
12274 — 581
13568 — 579
14368 — 457
14439 — 626
14447 — 626
15196 — 516
15459 — 581
16085 — 925
16437 — 625
16438 — 625
16442 — 456
16443 — 575
16444 — 461
17206 — 461
17208 — 632
17209 — 580
17731 — 690
17840 — 638
18615 — 745
18618 — 692
19208 — 627
19209 — 627
19210 — 627
19735 — 630
20003 — 582
20237 — 578
21118 — 742
22189 — 745
23456 — 639
23457 — 690
23458 — 632
23459 — 747
25115 — 634
25117 — 634
25118 — 635
25119 — 691
25133 — 524
25134 — 523
25767 — 629
25853 — 740
26291 — 686
26920 — 691
27212 — 747
28176 — 745
29090 — 748
29175 — 975
29846 — 745
30525 — 860
31384 — 869
32645 — 748
32646 — 748

(*) Ο πρώτος αριθμός δηλοί τόν τοῦ νόμου, αποφάσεως κλπ. καί ὁ δεύτερος τήν σελίδα.

33331 — 811
33651 — 862
35306 — 861
35827 — 982
37224 — 1027
37319 — 918
37736 — 866
38647 — 926
39421 — 918
39422 — 919
39423 — 918
40326 — 925
40352 — 922
41664 — 925
42288 — 1220
42930 — 976
43658 — 1033
44378 — 975
44379 — 975
44471 — 921
44802 — 981
45877 — 1260
45878 — 981
46262 — 1032
47023 — 982
47824 — 1036
49101 — 1037
49103 — 1038
49647 — 1087
49696 — 1086
49697 — 1088
53506 — 1219
55092 — 1326
55513 — 1262
56070 — 1262
58012 — 1265
58013 — 1222
58913 — 856
59960 — 1374
60491 — 1324
71645 — 1379
71646 — 1378
76845 — 583
77814 — 686

β. Υπουργών Εργασίας και Οικονομικών

1955

53038 — 282
71598 — 239
73552 — 61
74690 — 61
75760 — 178

1956

9123 — 629
18244 — 744
25600 — 520
26120 — 526, 634
33433 — 860
33804 — 859
39808 — 974
41708 — 1086
55220 — 871
67357 — 1379
71500 — 1375

γ. Εργασίας και Εμπορικής Ναυτιλίας

1956

17608 — 638
44885 — 971

δ. Υπουργού Γεωργίας

51148/1956 — 286

ε. Υπουργού Εμπορίου

260580/1955 — 239
173266/1956 — 746

στ. Υπουργού Οικονομικών

1955

343366 — 282

1956

75495 — 540
105292 — 524
105725 — 526
105726 — 525
313129 — 1380
314602 — 1383
314603 — 1381
316922 — 1382
344105 — 179

ζ. Υπουργών Οικονομικών και Εθνικής Άμυνης

1956

70027 — 527
73201 — 460
156556 — 238
157562 — 740

η. Υπουργών Οικονομικών και Εμπορικής Ναυτιλίας

11951/1956 — 581

θ. Υπουργών Οικονομικών και Εσωτερικών

59830/1955 — 230
21450/1956 — 686

ι. Υπουργών Οικονομικών, Εσωτερικών, Συντονισμού

5428/1956 — 404

ια. Υπουργών Οικονομικών, Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων

1955

335487 — 61
340451 — 283

1956

107784 — 631
117332 — 740
165237 — 974

ιβ. Υπουργού Κοινωνικής Προνοίας

3866/1956 — 868

ιγ. Υπουργών Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων

1955

17154 — 180
194469 — 180

1956

5321 — 527

ιδ. Υπουργών Συντονισμού, Οικονομικών και Εργασίας

1956

21724 — 748
53574 — 286
75852 — 287
76900 — 286

ιε. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

1955

64571 — 115
75321 — 111

1956

8183 — 689
15478 — 457
15826 — 690
18936 — 924
22304 — 635
24220 — 576
24401 — 688
25402 — 628
25403 — 633
25753 — 687
25788 — 919
28945 — 744
31698 — 741
32962 — 866
35420 — 857
37008 — 861
38087 — 868
38929 — 868
39696 — 865
39697 — 866
39698 — 867
43428 — 921
43664 — 1218
44410 — 972
45731 — 926
47228 — 979
47229 — 979
48086 — 980
48087 — 981
51112 — 1037
51113 — 1037
51114 — 1036
53265 — 1090
53266 — 1088
53953 — 1217
53954 — 1217
54887 — 1264
54878 — 1092
54879 — 1157
55941 — 1093
55942 — 1263
55943 — 1158
58117 — 1220
58293 — 1264
59182 — 1265
59761 — 1267
59762 — 1266
59763 — 1268
61640 — 1326
61641 — 1326
66867 — 1323

ιστ. Υπουργών Συντονισμού, Οικονομικών, Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων

31000/1956 — 1032

ιζ. Υπουργών Προεδρίας Κυβερνήσεως και Εργασίας

41052/1956 — 1083

6. Αποφάσεις Επιτροπής Διοικήσεως Ι.Κ.Α.

1955

29 — 281

1956

5. 1.1956 — 283
4. 2.1956 — 295
11. 3.1956 — 871
11. 4.1956 (271) — 750
13. 4.1956 — 750
2. 5.1956 — 749
2. 5.1956 — 749

7. Αποφάσεις Διοικ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

1955

2839 — 282
9.12.1955 — 289
16.12.1955 — 288

1956

20. 1.1956 — 343, 343
12. 2.1956 — 583
13. 2.1956 — 461
15. 2.1956 — 461
22. 2.1956 — 462
24. 2.1956 — 462
15. 3.1956 — 582
28. 4.1956 (682) — 749
16. 4.1956 — 695
30. 6.1956 — 927, 927, 927

17. 7.1956 — 1271
3. 8.1956 — 1270
13. 8.1956 — 1271
17. 8.1956 — 983
17. 8.1956 — 983
1175 — 1223
1. 9.1956 — 1327
18. 9.1956 — 1270
26. 9.1956 — 1271
2.10.1956 — 1254

8. Αποφάσεις Διοικητικού Συμβουλίου Αγροτικής Τραπέζης της Ελλάδος

26. 4.1956 — 750

9. Αγορανομικαί διατάξεις

41/1956 — 746

10. Διαιτητικαί αποφάσεις

α. Πρωτοβαθμίου Δ.Δ.Δ. Αθηνών

1956

19 — 692
26 — 870
31 — 916

β. Δευτεροβαθμίου Δ.Δ.Δ. Αθηνών

1/1956 — 458

11. Συλλογικαί Συμβάσεις Εργασίας

1956

7.12.1955/348
14.12.1955/334

1956

19.1.56 — 346
20.1.56 — 350
25.1.56 — 407
26.1.56 — 349, 694
30.1.56 — 406
10.2.56 — 405
30.3.56 — 693
20.4.56 — 813
20.6.56 — 979
22.6.56 — 1159
29.6.56 — 979
1.8.56 — 982

12. Διεθνείς συμβάσεις

64 — 815
65 — 815
82 — 815
83 — 815
84 — 815
85 — 815
86 — 815
30.6.1956 — 1212

